CỰC PHẨM
THẦN Y

Cực Phẩm Thần Y

Hoa Khôi

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị

Trần Gia Bảo là một đứa trẻ mồ côi, lúc nhỏ bị thầy dụ lên núi với một cây kẹo mút, theo thầy học y thuật.

Với tố chất hơn người, học một biết mười, anh đã trở thành cao thủ bậc nhất khi còn rất trẻ.

Đặc biệt là y thuật, lại càng xuất chúng vượt qua cả thầy, được thầy khen ngợi ví như Biển Thước chúng sinh, Hoa Đà tái thế.

Từ nhỏ anh đã có hôn ước, lần này được lệnh thầy xuống núi hỏi vợ.

“Xuống núi đã nhiều ngày, nhưng trong số những phụ nữ đã gặp thì cô cảnh sát ngồi cạnh vẫn là đẹp nhất, hihi, cũng không biết vợ tương lai của mình và cô cảnh sát này thì ai đẹp hơn nhỉ?”

Trần Gia Bảo nhìn lướt qua cô cảnh sát đang ngồi bên cạnh, cô ấy rất đẹp, da trắng môi đỏ, tóc dài buộc đuôi ngựa, toát lên khí chất anh hùng hiên ngang, không khỏi khiến cho tim anh đập thình thịch không ngừng.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 38
- Chương 39

- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 63
- Chương 62
- Chương 61
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 70
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82

- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88
- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92
- Chương 93
- Chương 94
- Chương 95
- Chương 96
- Chương 97
- Chương 98
- Chương 99
- Chương 100
- Chương 101
- Chương 102
- Chương 103
- Chương 104
- Chương 105
- Chương 106
- Chương 107
- Chương 108
- Chương 109
- Chương 110
- Chương 111
- Chương 112
- Chương 113
- Chương 114
- Chương 115
- Chương 116
- Chương 117
- Chương 118
- Chương 119
- Chương 120
- Chương 121
- Chương 122

- Chương 123
- Chương 124
- Chương 125
- Chương 126
- Chương 127
- Chương 128
- Chương 129
- Chương 130
- Chương 131
- Chương 132
- Chương 133
- Chương 134
- Chương 135
- Chương 136
- Chương 137
- Chương 138
- Chương 139
- Chương 140
- Chương 141
- Chương 142
- Chương 143
- Chương 144
- Chương 145
- Chương 146
- Chương 147
- Chương 148
- Chương 149
- Chương 150
- Chương 151
- Chương 152
- Chương 153
- Chương 154
- Chương 155
- Chương 156
- Chương 157
- Chương 158
- Chương 159
- Chương 160
- Chương 161
- Chương 162

- Chương 163
- Chương 164
- Chương 165
- Chương 166
- Chương 167
- Chương 168
- Chương 169
- Chương 170
- Chương 171
- Chương 172
- Chương 173
- Chương 174
- Chương 175
- Chương 176
- Chương 177
- Chương 178
- Chương 179
- Chương 180
- Chương 181
- Chương 182
- Chương 183
- Chương 184
- Chương 185
- Chương 186
- Chương 187
- Chương 188
- Chương 189
- Chương 190
- Chương 191
- Chương 192
- Chương 193
- Chương 194
- Chương 195
- Chương 196
- Chương 197
- Chương 198
- Chương 199
- Chương 200
- Chương 201
- Chương 202

- Chương 203
- Chương 204
- Chương 205
- Chương 206
- Chương 207
- Chương 208
- Chương 209
- Chương 210
- Chương 211
- Chương 212
- Chương 213
- Chương 214
- Chương 215
- Chương 216
- Chương 217
- Chương 218
- Chương 219
- Chương 220
- Chương 221
- Chương 222
- Chương 223
- Chương 224
- Chương 225
- Chương 226
- Chương 227
- Chương 228
- Chương 229
- Chương 230
- Chương 231
- Chương 232
- Chương 233
- Chương 234
- Chương 235
- Chương 7
- Chương 30
- Chương 37
- Chương 69
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 236

- Chương 237
- Chương 238
- Chương 239
- Chương 240
- Chương 241
- Chương 242
- Chương 243
- Chương 244
- Chương 246
- Chương 247
- Chương 248
- Chương 249
- Chương 250
- Chương 251
- Chương 253
- Chương 254
- Chương 255
- Chương 256
- Chương 257
- Chương 258
- Chương 259
- Chương 260
- Chương 261
- Chương 262
- Chương 263
- Chương 264
- Chương 266
- Chương 267
- Chương 268
- Chương 270
- Chương 271
- Chương 272
- Chương 273
- Chương 274
- Chương 275
- Chương 276
- Chương 278
- Chương 279
- Chương 280
- Chương 281

- Chương 282
- Chương 283
- Chương 284
- Chương 285
- Chương 286
- Chương 287
- Chương 289
- Chương 290
- Chương 291
- Chương 292
- Chương 293
- Chương 294
- Chương 295
- Chương 297
- Chương 298
- Chương 299
- Chương 300
- Chương 301
- Chương 302
- Chương 304
- Chương 305
- Chương 306
- Chương 307
- Chương 308
- Chương 309
- Chương 310
- Chương 312
- Chương 313
- Chương 314
- Chương 315
- Chương 316
- Chương 317
- Chương 319
- Chương 320
- Chương 321
- Chương 322
- Chương 323
- Chương 324
- Chương 326
- Chương 327

- Chương 328
- Chương 329
- Chương 330
- Chương 331
- Chương 333
- Chương 334
- Chương 335
- Chương 336
- Chương 337
- Chương 338
- Chương 340
- Chương 341
- Chương 342
- Chương 343
- Chương 344
- Chương 345
- Chương 346
- Chương 347
- Chương 348
- Chương 349
- Chương 350
- Chương 351
- Chương 352
- Chương 353
- Chương 355
- Chương 356
- Chương 357
- Chương 358
- Chương 359
- Chương 360
- Chương 361
- Chương 362
- Chương 363
- Chương 364
- Chương 365
- Chương 366
- Chương 367
- Chương 368
- Chương 369
- Chương 370

- Chương 371
- Chương 373
- Chương 374
- Chương 376
- Chương 377
- Chương 378
- Chương 379
- Chương 380
- Chương 381
- Chương 382
- Chương 383
- Chương 384
- Chương 385
- Chương 386
- Chương 387
- Chương 388
- Chương 389
- Chương 390
- Chương 391
- Chương 392
- Chương 393
- Chương 394
- Chương 395
- Chương 396
- Chương 397
- Chương 398
- Chương 399
- Chương 400
- Chương 401
- Chương 402
- Chương 403
- Chương 404
- Chương 405
- Chương 406
- Chương 407
- Chương 408
- Chương 409
- Chương 410
- Chương 411
- Chương 412

- Chương 413
- Chương 414
- Chương 415
- Chương 416
- Chương 417
- Chương 418
- Chương 419
- Chương 420
- Chương 421
- Chương 422
- Chương 423
- Chương 424
- Chương 425
- Chương 426
- Chương 427
- Chương 428
- Chương 429
- Chương 430
- Chương 431
- Chương 432
- Chương 433
- Chương 434
- Chương 435
- Chương 436
- Chương 437
- Chương 438
- Chương 439
- Chương 440
- Chương 441
- Chương 442
- Chương 443
- Chương 444
- Chương 445
- Chương 446
- Chương 447
- Chương 448
- Chương 449
- Chương 450
- Chương 451
- Chương 452

- Chương 453
- Chương 454
- Chương 455
- Chương 456
- Chương 457
- Chương 458
- Chương 459
- Chương 460
- Chương 461
- Chương 462
- Chương 463
- Chương 464
- Chương 465
- Chương 466
- Chương 467
- Chương 468
- Chương 469
- Chương 470
- Chương 471
- Chương 472
- Chương 473
- Chương 474
- Chương 475
- Chương 476
- Chương 477
- Chương 478
- Chương 479
- Chương 480
- Chương 481
- Chương 482
- Chương 483
- Chương 484
- Chương 485
- Chương 486
- Chương 487
- Chương 488
- Chương 489
- Chương 490
- Chương 491
- Chương 492

- Chương 493
- Chương 494
- Chương 495
- Chương 496
- Chương 497
- Chương 498
- Chương 499
- Chương 500
- Chương 501
- Chương 502
- Chương 503
- Chương 504
- Chương 505
- Chương 506
- Chương 507
- Chương 508
- Chương 509
- Chương 510
- Chương 511
- Chương 512
- Chương 513
- Chương 514
- Chương 515
- Chương 516
- Chương 517
- Chương 518
- Chương 519
- Chương 520
- Chương 521
- Chương 522
- Chương 523
- Chương 524
- Chương 525
- Chương 526
- Chương 527
- Chương 528
- Chương 529
- Chương 530
- Chương 531
- Chương 532

- Chương 533
- Chương 534
- Chương 535
- Chương 536
- Chương 537
- Chương 538
- Chương 539
- Chương 540
- Chương 541
- Chương 542
- Chương 543
- Chương 544
- Chương 545
- Chương 546
- Chương 547
- Chương 548
- Chương 549
- Chương 550
- Chương 551
- Chương 552
- Chương 553
- Chương 554
- Chương 555
- Chương 556
- Chương 557
- Chương 558
- Chương 559
- Chương 560
- Chương 561
- Chương 562
- Chương 563
- Chương 564
- Chương 565
- Chương 566
- Chương 567
- Chương 568
- Chương 569
- Chương 570
- Chương 571
- Chương 572

- Chương 573
- Chương 574
- Chương 575
- Chương 576
- Chương 577
- Chương 578
- Chương 579
- Chương 580
- Chương 581
- Chương 582
- Chương 583
- Chương 584
- Chương 585
- Chương 586
- Chương 587
- Chương 588
- Chương 589
- Chương 590
- Chương 591
- Chương 592
- Chương 593
- Chương 594
- Chương 595
- Chương 596
- Chương 597
- Chương 598
- Chương 599
- Chương 600
- Chương 601
- Chương 602
- Chương 603
- Chương 604
- Chương 605
- Chương 606
- Chương 607
- Chương 608
- Chương 609
- Chương 610
- Chương 611
- Chương 612

- Chương 613
- Chương 614
- Chương 615
- Chương 616
- Chương 617
- Chương 618
- Chương 619
- Chương 620
- Chương 621
- Chương 622
- Chương 623
- Chương 624
- Chương 625
- Chương 626
- Chương 627
- Chương 628
- Chương 629
- Chương 630
- Chương 631
- Chương 632
- Chương 633
- Chương 634
- Chương 635
- Chương 636
- Chương 637
- Chương 638
- Chương 639
- Chương 640
- Chương 641
- Chương 642
- Chương 643
- Chương 644
- Chương 645
- Chương 646
- Chương 647
- Chương 648
- Chương 649
- Chương 650
- Chương 651
- Chương 652

- Chương 653
- Chương 654
- Chương 655
- Chương 656
- Chương 657
- Chương 658
- Chương 659
- Chương 660
- Chương 661
- Chương 662
- Chương 663
- Chương 664
- Chương 665
- Chương 666
- Chương 667
- Chương 668
- Chương 669
- Chương 670
- Chương 671
- Chương 672
- Chương 673
- Chương 674
- Chương 675
- Chương 676
- Chương 677
- Chương 678
- Chương 679
- Chương 680
- Chương 681
- Chương 682
- Chương 683
- Chương 684
- Chương 685
- Chương 686
- Chương 687
- Chương 688
- Chương 689
- Chương 690
- Chương 691
- Chương 692

- Chương 693
- Chương 694
- Chương 695
- Chương 696
- Chương 697
- Chương 698
- Chương 699
- Chương 700
- Chương 701
- Chương 702
- Chương 703
- Chương 704
- Chương 705
- Chương 706
- Chương 707
- Chương 708
- Chương 709
- Chương 710
- Chương 711
- Chương 712
- Chương 713
- Chương 714
- Chương 715
- Chương 716
- Chương 717
- Chương 718
- Chương 719
- Chương 720
- Chương 721
- Chương 722
- Chương 723
- Chương 724
- Chương 725
- Chương 726
- Chương 727
- Chương 728
- Chương 729
- Chương 730
- Chương 731
- Chương 732

- Chương 733
- Chương 734
- Chương 735
- Chương 736
- Chương 737
- Chương 738
- Chương 739
- Chương 740
- Chương 741
- Chương 742
- Chương 743
- Chương 744
- Chương 745
- Chương 746
- Chương 747
- Chương 748
- Chương 749
- Chương 750
- Chương 751
- Chương 752
- Chương 753
- Chương 754
- Chương 755
- Chương 756
- Chương 757
- Chương 758
- Chương 759
- Chương 760
- Chương 761
- Chương 762
- Chương 763
- Chương 764
- Chương 765
- Chương 766
- Chương 767
- Chương 768
- Chương 769
- Chương 770
- Chương 771
- Chương 772

- Chương 773
- Chương 774
- Chương 775
- Chương 776
- Chương 777
- Chương 778
- Chương 779
- Chương 780
- Chương 781
- Chương 782
- Chương 783
- Chương 784
- Chương 785
- Chương 786
- Chương 787
- Chương 788
- Chương 789
- Chương 790
- Chương 791
- Chương 792
- Chương 793
- Chương 794
- Chương 795
- Chương 796
- Chương 797
- Chương 798
- Chương 799
- Chương 800
- Chương 801
- Chương 802
- Chương 803
- Chương 804
- Chương 805
- Chương 806
- Chương 807
- Chương 808
- Chương 809
- Chương 810
- Chương 811
- Chương 812

- Chương 813
- Chương 814
- Chương 815
- Chương 816
- Chương 817
- Chương 818
- Chương 819
- Chương 820
- Chương 821
- Chương 822
- Chương 823
- Chương 824
- Chương 825
- Chương 826
- Chương 827
- Chương 828
- Chương 829
- Chương 830
- Chương 831
- Chương 832
- Chương 833
- Chương 834
- Chương 835
- Chương 837
- Chương 838
- Chương 839
- Chương 840
- Chương 841
- Chương 842
- Chương 843
- Chương 844
- Chương 845
- Chương 846
- Chương 847
- Chương 848
- Chương 849
- Chương 850
- Chương 851
- Chương 852
- Chương 853

- Chương 854
- Chương 855
- Chương 856
- Chương 857
- Chương 858
- Chương 859
- Chương 860
- Chương 861
- Chương 862
- Chương 863
- Chương 864
- Chương 865
- Chương 866
- Chương 867
- Chương 868
- Chương 869
- Chương 870
- Chương 871
- Chương 872
- Chương 873
- Chương 874
- Chương 875
- Chương 876
- Chương 877
- Chương 878
- Chương 879
- Chương 880
- Chương 881
- Chương 882
- Chương 883
- Chương 884
- Chương 885
- Chương 886
- Chương 887
- Chương 888
- Chương 889
- Chương 890
- Chương 891
- Chương 892
- Chương 893

- Chương 894
- Chương 895
- Chương 896
- Chương 897
- Chương 898
- Chương 899
- Chương 900
- Chương 901
- Chương 902
- Chương 903
- Chương 904
- Chương 905
- Chương 906
- Chương 907
- Chương 908
- Chương 909
- Chương 910
- Chương 911
- Chương 912
- Chương 913
- Chương 914
- Chương 915
- Chương 916
- Chương 917
- Chương 918
- Chương 919
- Chương 920
- Chương 921
- Chương 922
- Chương 923
- Chương 924
- Chương 925
- Chương 926
- Chương 927
- Chương 928
- Chương 929
- Chương 930
- Chương 931
- Chương 932
- Chương 933

- Chương 934
- Chương 935
- Chương 936
- Chương 937
- Chương 938
- Chương 939
- Chương 940
- Chương 941
- Chương 942
- Chương 943
- Chương 944
- Chương 945
- Chương 946
- Chương 947
- Chương 948
- Chương 949
- Chương 950
- Chương 951
- Chương 952
- Chương 953
- Chương 954
- Chương 955
- Chương 956
- Chương 957
- Chương 958
- Chương 959
- Chương 960
- Chương 961
- Chương 962
- Chương 963
- Chương 964
- Chương 965
- Chương 966
- Chương 967
- Chương 968
- Chương 969
- Chương 970
- Chương 971
- Chương 972
- Chương 973

- Chương 974
- Chương 975
- Chương 976
- Chương 977
- Chương 978
- Chương 979
- Chương 980
- Chương 981
- Chương 982
- Chương 983
- Chương 984
- Chương 985
- Chương 986
- Chương 987
- Chương 988
- Chương 989
- Chương 990
- Chương 991
- Chương 992
- Chương 993
- Chương 994
- Chương 995
- Chương 996
- Chương 997
- Chương 998
- Chương 999
- Chương 1000
- Chương 1001
- Chương 1002
- Chương 1003
- Chương 1004
- Chương 1005
- Chương 1006
- Chương 1007
- Chương 1008
- Chương 1009
- Chương 1010
- Chương 1011
- Chương 1012
- Chương 1013

- Chương 1014
- Chương 1015
- Chương 1016
- Chương 1017
- Chương 1018
- Chương 1019
- Chương 1020
- Chương 1021
- Chương 1022
- Chương 1023
- Chương 1024
- Chương 1025
- Chương 1026
- Chương 1027
- Chương 1028
- Chương 1029
- Chương 1030
- Chương 1031
- Chương 1032
- Chương 1033
- Chương 1034
- Chương 1035
- Chương 1036
- Chương 1037
- Chương 1038
- Chương 1039
- Chương 1040
- Chương 1041
- Chương 1042
- Chương 1043
- Chương 1044
- Chương 1045
- Chương 1046
- Chương 1047
- Chương 1048
- Chương 1049
- Chương 1050
- Chương 1051
- Chương 1052
- Chương 1053

- Chương 1054
- Chương 1055
- Chương 1056
- Chương 1057
- Chương 1058
- Chương 1059
- Chương 1060
- Chương 1061
- Chương 1062
- Chương 1063
- Chương 1064
- Chương 1065
- Chương 1066
- Chương 1067
- Chương 1068
- Chương 1069
- Chương 1070
- Chương 1071
- Chương 1072
- Chương 1073
- Chương 1074
- Chương 1075
- Chương 1076
- Chương 1077
- Chương 1078
- Chương 1079
- Chương 1080
- Chương 1081
- Chương 1082
- Chương 1083
- Chương 1084
- Chương 1085
- Chương 1086
- Chương 1087
- Chương 1088
- Chương 1089
- Chương 1090
- Chương 1091
- Chương 1092
- Chương 1093

- Chương 1094
- Chương 1095
- Chương 1096
- Chương 1097
- Chương 1098
- Chương 1099
- Chương 1100
- Chương 1101
- Chương 1102
- Chương 1103
- Chương 1104
- Chương 1105
- Chương 1106
- Chương 1107
- Chương 1108
- Chương 1109
- Chương 1110
- Chương 1111
- Chương 1112
- Chương 1113
- Chương 1114
- Chương 1115
- Chương 1116
- Chương 1117
- Chương 1118
- Chương 1119
- Chương 1120
- Chương 1121
- Chương 1122
- Chương 1123
- Chương 1124
- Chương 1125
- Chương 1126
- Chương 1127
- Chương 1128
- Chương 1129
- Chương 1130
- Chương 1131
- Chương 1132
- Chương 1133

- Chương 1134
- Chương 1135
- Chương 1136
- Chương 1137
- Chương 1138
- Chương 1139
- Chương 1140
- Chương 1141
- Chương 1142
- Chương 1143
- Chương 1144
- Chương 1145
- Chương 1146
- Chương 1147
- Chương 1148
- Chương 1149
- Chương 1150
- Chương 1151
- Chương 1152
- Chương 1153
- Chương 1154
- Chương 1155
- Chương 1156
- Chương 1157
- Chương 1158
- Chương 1159
- Chương 1160
- Chương 1161
- Chương 1162
- Chương 1163
- Chương 1164
- Chương 1165
- Chương 1166
- Chương 1167
- Chương 1168
- Chương 1169
- Chương 1170
- Chương 1171
- Chương 1172
- Chương 1173

- Chương 1174
- Chương 1175
- Chương 1176
- Chương 1177
- Chương 1178
- Chương 1179
- Chương 1180
- Chương 1181
- Chương 1182
- Chương 1183
- Chương 1184
- Chương 1185
- Chương 1186
- Chương 1187
- Chương 1188
- Chương 1189
- Chương 1190
- Chương 1191
- Chương 1192
- Chương 1193
- Chương 1194
- Chương 1195
- Chương 1196
- Chương 1197
- Chương 1198
- Chương 1199
- Chương 1200
- Chương 1201
- Chương 1202
- Chương 1203
- Chương 1204
- Chương 1205
- Chương 1206
- Chương 1207
- Chương 1208
- Chương 1209
- Chương 1210
- Chương 1211
- Chương 1212
- Chương 1213

- Chương 1214
- Chương 1215
- Chương 1216
- Chương 1217
- Chương 1218
- Chương 1219
- Chương 1220
- Chương 1221
- Chương 1222
- Chương 1223
- Chương 1224
- Chương 1225
- Chương 1226
- Chương 1227
- Chương 1228
- Chương 1229
- Chương 1230
- Chương 1231
- Chương 1232
- Chương 1233
- Chương 1234
- Chương 1235
- Chương 1236
- Chương 1237
- Chương 1238
- Chương 1239
- Chương 1240
- Chương 1241
- Chương 1242
- Chương 1243
- Chương 1244
- Chương 1245
- Chương 1246
- Chương 1247
- Chương 1248
- Chương 1249
- Chương 1250
- Chương 1251
- Chương 1252
- Chương 1253

- Chương 1254
- Chương 1255
- Chương 1256
- Chương 1257
- Chương 1258
- Chương 1259
- Chương 1260
- Chương 1261
- Chương 1262
- Chương 1263
- Chương 1264
- Chương 1265
- Chương 1266
- Chương 1267
- Chương 1268
- Chương 1269
- Chương 1270
- Chương 1272
- Chương 1274
- Chương 1273
- Chương 1275
- Chương 1271
- Chương 1276
- Chương 1277
- Chương 1278
- Chương 1279
- Chương 1313
- Chương 1314
- Chương 1315
- Chương 1316
- Chương 1317
- Chương 1318
- Chương 1319
- Chương 1320
- Chương 1321
- Chương 1322
- Chương 1323
- Chương 1324
- Chương 1325
- Chương 1326

- Chương 1327
- Chương 1328
- Chương 1329
- Chương 1330
- Chương 1331
- Chương 1332
- Chương 1333
- Chương 1334
- Chương 1335
- Chương 1336
- Chương 1337
- Chương 1338
- Chương 1339
- Chương 1340
- Chương 1341
- Chương 1342
- Chương 1343
- Chương 1344
- Chương 1345
- Chương 1346
- Chương 1347
- Chương 1348
- Chương 1349
- Chương 1350
- Chương 1351
- Chương 1352
- Chương 1353
- Chương 1354
- Chương 1355
- Chương 1356
- Chương 1357
- Chương 1358
- Chương 1359
- Chương 1360
- Chương 1361
- Chương 1362
- Chương 1363
- Chương 1364
- Chương 1365
- Chương 1366

- Chương 1367
- Chương 1368
- Chương 1369
- Chương 1370
- Chương 1371
- Chương 1372
- Chương 1373
- Chương 1374
- Chương 1375
- Chương 1376
- Chương 1377
- Chương 1378
- Chương 1379
- Chương 1380
- Chương 1381
- Chương 1382
- Chương 1383
- Chương 1384
- Chương 1385
- Chương 1386
- Chương 1387
- Chương 1388
- Chương 1389
- Chương 1390
- Chương 1391
- Chương 1392
- Chương 1393
- Chương 1394
- Chương 1395
- Chương 1396
- Chương 1397
- Chương 1398
- Chương 1399
- Chương 1400
- Chương 1401
- Chương 1402
- Chương 1403
- Chương 1404
- Chương 1405
- Chương 1406

- Chương 1407
- Chương 1408
- Chương 1409
- Chương 1410
- Chương 1411
- Chương 1412
- Chương 1413
- Chương 1414
- Chương 1415
- Chương 1416
- Chương 1417
- Chương 1418
- Chương 1419
- Chương 1420
- Chương 1421
- Chương 1422
- Chương 1423
- Chương 1424
- Chương 1425
- Chương 1426
- Chương 1427
- Chương 1428
- Chương 1429
- Chương 1430
- Chương 1431
- Chương 1432
- Chương 1433
- Chương 1434
- Chương 1435
- Chương 1436
- Chương 1437
- Chương 1438
- Chương 1439
- Chương 1440
- Chương 1441
- Chương 1442
- Chương 1443
- Chương 1444
- Chương 1445
- Chương 1446

- Chương 1447
- Chương 1448
- Chương 1449
- Chương 1450
- Chương 1451
- Chương 1452
- Chương 1453
- Chương 1454
- Chương 1455
- Chương 1456
- Chương 1457
- Chương 1458
- Chương 1459
- Chương 1460
- Chương 1461
- Chương 1462
- Chương 1463
- Chương 1464
- Chương 1465
- Chương 1466
- Chương 1467
- Chương 1468
- Chương 1469
- Chương 1470
- Chương 1471
- Chương 1472
- Chương 1473
- Chương 1474
- Chương 1475
- Chương 1476
- Chương 1477
- Chương 1478
- Chương 1479
- Chương 1480
- Chương 1481
- Chương 1482
- Chương 1483
- Chương 1484
- Chương 1485
- Chương 1486

- Chương 1487
- Chương 1488
- Chương 1489
- Chương 1490
- Chương 1491
- Chương 1492
- Chương 1493
- Chương 1494
- Chương 1495
- Chương 1496
- Chương 1497
- Chương 1498
- Chương 1499
- Chương 1500
- Chương 1501
- Chương 1502
- Chương 1503
- Chương 1504
- Chương 1505
- Chương 1506
- Chương 1507
- Chương 1508
- Chương 1509
- Chương 1510
- Chương 1511
- Chương 1512
- Chương 1513
- Chương 1514
- Chương 1515
- Chương 1516
- Chương 1517
- Chương 1518
- Chương 1519
- Chương 1520
- Chương 1521
- Chương 1522
- Chương 1523
- Chương 1524
- Chương 1525
- Chương 1526

- Chương 1527
- Chương 1528
- Chương 1529
- Chương 1530
- Chương 1531
- Chương 1532
- Chương 1533
- Chương 1534
- Chương 1535
- Chương 1536
- Chương 1537
- Chương 1538
- Chương 1539
- Chương 1540
- Chương 1541
- Chương 1542
- Chương 1543
- Chương 1544
- Chương 1545
- Chương 1546
- Chương 1547
- Chương 1548
- Chương 1549
- Chương 1550
- Chương 1551
- Chương 1552
- Chương 1553
- Chương 1554
- Chương 1555
- Chương 1556
- Chương 1557
- Chương 1558
- Chương 1559
- Chương 1560
- Chương 1561
- Chương 1562
- Chương 1563
- Chương 1564
- Chương 1565
- Chương 1566

- Chương 1567
- Chương 1568
- Chương 1569
- Chương 1570
- Chương 1571
- Chương 1572
- Chương 1573
- Chương 1574
- Chương 1575
- Chương 1576
- Chương 1577
- Chương 1578
- Chương 1580
- Chương 1720
- Chương 1721
- Chương 1722
- Chương 1723
- Chương 1724
- Chương 1725
- Chương 1726
- Chương 1727
- Chương 1728
- Chương 1729
- Chương 1730
- Chương 1731
- Chương 1732
- Chương 1733
- Chương 1734
- Chương 1735
- Chương 1736
- Chương 1737
- Chương 1738
- Chương 1739
- Chương 1740
- Chương 1741
- Chương 1742
- Chương 1743
- Chương 1744
- Chương 1745
- Chương 1746

- Chương 1747
- Chương 1748
- Chương 1749
- Chương 1750
- Chương 1751
- Chương 1752
- Chương 1753
- Chương 1754
- Chương 1755
- Chương 1756
- Chương 1757
- Chương 1758
- Chương 1759
- Chương 1760
- Chương 1761
- Chương 1762
- Chương 1763
- Chương 1764
- Chương 1765
- Chương 1766
- Chương 1767
- Chương 1768
- Chương 1769
- Chương 1770
- Chương 1771
- Chương 1772
- Chương 1773
- Chương 1774
- Chương 1775
- Chương 1776
- Chương 1777
- Chương 1778
- Chương 1779
- Chương 1780
- Chương 1781
- Chương 1782
- Chương 1783
- Chương 1784
- Chương 1785
- Chương 1786

- Chương 1787
- Chương 1788
- Chương 1789
- Chương 1790
- Chương 1791
- Chương 1792
- Chương 1793
- Chương 1794
- Chương 1795
- Chương 1796
- Chương 1797
- Chương 1798
- Chương 1799
- Chương 1800
- Chương 1801
- Chương 1802
- Chương 1803
- Chương 1804
- Chương 1805
- Chương 1806
- Chương 1807
- Chương 1808
- Chương 1809
- Chương 1810
- Chương 1811
- Chương 1812
- Chương 1813
- Chương 1814
- Chương 1815
- Chương 1816
- Chương 1817
- Chương 1818
- Chương 1819
- Chương 1820
- Chương 1821
- Chương 1822
- Chương 1823
- Chương 1824
- Chương 1825
- Chương 1826

- Chương 1827
- Chương 1828
- Chương 1829
- Chương 1830
- Chương 1831
- Chương 1832
- Chương 1833
- Chương 1834
- Chương 1835
- Chương 1836
- Chương 1837
- Chương 1838
- Chương 1839
- Chương 1840
- Chương 1841
- Chương 1842
- Chương 1843
- Chương 1844
- Chương 1845
- Chương 1846
- Chương 1847
- Chương 1848
- Chương 1849
- Chương 1850
- Chương 1851
- Chương 1852
- Chương 1853
- Chương 1854
- Chương 1855
- Chương 1856
- Chương 1857
- Chương 1858
- Chương 1859
- Chương 1860
- Chương 1861
- Chương 1862
- Chương 1863
- Chương 1864
- Chương 1865
- Chương 1866

- Chương 1867
- Chương 1868
- Chương 1869
- Chương 1870
- Chương 1871
- Chương 1872
- Chương 1873
- Chương 1874
- Chương 1875
- Chương 1876
- Chương 1877
- Chương 1878
- Chương 1879
- Chương 1880
- Chương 1881
- Chương 1882
- Chương 1883
- Chương 1884
- Chương 1885
- Chương 1886
- Chương 1887
- Chương 1888
- Chương 1889
- Chương 1890
- Chương 1891
- Chương 1892
- Chương 1893
- Chương 1894
- Chương 1895
- Chương 1896
- Chương 1897
- Chương 1898
- Chương 1899
- Chương 1900
- Chương 1901
- Chương 1902
- Chương 1903
- Chương 1904
- Chương 1905
- Chương 1906

- Chương 1907
- Chương 1908
- Chương 1909
- Chương 1910
- Chương 1911
- Chương 1912
- Chương 1913
- Chương 1914
- Chương 1915
- Chương 1916
- Chương 1917
- Chương 1918
- Chương 1919
- Chương 1920
- Chương 1921
- Chương 1922
- Chương 1923
- Chương 1924
- Chương 1925
- Chương 1926
- Chương 1927
- Chương 1928
- Chương 1929
- Chương 1930
- Chương 1931
- Chương 1932
- Chương 1933
- Chương 1934
- Chương 1935
- Chương 1936
- Chương 1937
- Chương 1938
- Chương 1939
- Chương 1940
- Chương 1941
- Chương 1942
- Chương 1943
- Chương 1944
- Chương 1945
- Chương 1946

- Chương 1947
- Chương 1948
- Chương 1949
- Chương 1950
- Chương 1951
- Chương 1952
- Chương 1953
- Chương 1954
- Chương 1955
- Chương 1956
- Chương 1957
- Chương 1958
- Chương 1959
- Chương 1960
- Chương 1961
- Chương 1962
- Chương 1963
- Chương 1964
- Chương 1965
- Chương 1966
- Chương 1967
- Chương 1968
- Chương 1969
- Chương 1970
- Chương 1971
- Chương 1972
- Chương 1973
- Chương 1974
- Chương 1975
- Chương 1976
- Chương 1977
- Chương 1978
- Chương 1979
- Chương 1980
- Chương 1981
- Chương 1982
- Chương 1983
- Chương 1984
- Chương 1985
- Chương 1986

- Chương 1987
- Chương 1988
- Chương 1989
- Chương 1990
- Chương 1991
- Chương 1992
- Chương 1993
- Chương 1994
- Chương 1995
- Chương 1996
- Chương 1997
- Chương 1998
- Chương 1999
- Chương 2000
- Chương 2001
- Chương 2002
- Chương 2003
- Chương 2004
- Chương 2005
- Chương 2006
- Chương 2007
- Chương 2008
- Chương 2009
- Chương 2010
- Chương 2011
- Chương 2012
- Chương 2013
- Chương 2014
- Chương 2015
- Chương 2016
- Chương 2017
- Chương 2018
- Chương 2019
- Chương 2020
- Chương 2021
- Chương 2022
- Chương 2023
- Chương 2024
- Chương 2025
- Chương 2026

- Chương 2027
- Chương 2028
- Chương 2029
- Chương 2030
- Chương 2031
- Chương 2032
- Chương 2033
- Chương 2034
- Chương 2035
- Chương 2036
- Chương 2037
- Chương 2038
- Chương 2039
- Chương 2040
- Chương 2041
- Chương 2042
- Chương 2043
- Chương 2044
- Chương 2045
- Chương 2046
- Chương 2047
- Chương 2048
- Chương 2049
- Chương 2050
- Chương 2051
- Chương 2052
- Chương 2053
- Chương 2054
- Chương 2055
- Chương 2056
- Chương 2057
- Chương 2058
- Chương 2059
- Chương 2060
- Chương 2061
- Chương 2062
- Chương 2063
- Chương 2064
- Chương 2065
- Chương 2066

- Chương 2067
- Chương 2068
- Chương 2069
- Chương 2070
- Chương 2071
- Chương 2072
- Chương 2073
- Chương 2074
- Chương 2075
- Chương 2076
- Chương 2077
- Chương 2078
- Chương 2079
- Chương 2080
- Chương 2081
- Chương 2082
- Chương 2083
- Chương 2084
- Chương 2085
- Chương 2086
- Chương 2087
- Chương 2088
- Chương 2089
- Chương 2090
- Chương 2091
- Chương 2092
- Chương 2093
- Chương 2094
- Chương 2095
- Chương 2096
- Chương 2097
- Chương 2098
- Chương 2099
- Chương 2100
- Chương 2101
- Chương 2102
- Chương 2103
- Chương 2104
- Chương 2105
- Chương 2106

- Chương 2107
- Chương 2108
- Chương 2109
- Chương 2110
- Chương 2111
- Chương 2112
- Chương 2113
- Chương 2114
- Chương 2115
- Chương 2116
- Chương 2117
- Chương 2118
- Chương 2119
- Chương 2120
- Chương 2121
- Chương 2122
- Chương 2123
- Chương 2124
- Chương 2125
- Chương 2126
- Chương 2127
- Chương 2128
- Chương 2129
- Chương 2130
- Chương 2131
- Chương 2132
- Chương 2133
- Chương 2134
- Chương 2135
- Chương 2136
- Chương 2137
- Chương 2138
- Chương 2139
- Chương 2140
- Chương 2141
- Chương 2142
- Chương 2143
- Chương 2144
- Chương 2145
- Chương 2146

- Chương 2147
- Chương 2148
- Chương 2149
- Chương 2150
- Chương 2151
- Chương 2152
- Chương 2153
- Chương 2154
- Chương 2155
- Chương 2156
- Chương 2157
- Chương 2158
- Chương 2159
- Chương 2160
- Chương 2161
- Chương 2162
- Chương 2163
- Chương 2164
- Chương 2165
- Chương 2166
- Chương 2167
- Chương 2168
- Chương 2169
- Chương 2170
- Chương 2171
- Chương 2172
- Chương 2173
- Chương 2174
- Chương 2175
- Chương 2176
- Chương 2177
- Chương 2178
- Chương 2179
- Chương 2180
- Chương 2181
- Chương 2182
- Chương 2183
- Chương 2184
- Chương 2185
- Chương 2186

- Chương 2187
- Chương 2188
- Chương 2189
- Chương 2190
- Chương 2191
- Chương 2192
- Chương 2193
- Chương 2194
- Chương 2195
- Chương 2196
- Chương 2197
- Chương 2198
- Chương 2199
- Chương 2200
- Chương 2201
- Chương 2202
- Chương 2203
- Chương 2204
- Chương 2205
- Chương 2206
- Chương 2207
- Chương 2208
- Chương 2209
- Chương 2210
- Chương 2211
- Chương 2212
- Chương 2213
- Chương 2214
- Chương 2215
- Chương 2216
- Chương 2217
- Chương 2218
- Chương 2219
- Chương 2220
- Chương 2221
- Chương 2222
- Chương 2223
- Chương 2224
- Chương 2225
- Chương 2226

- Chương 2227
- Chương 2228
- Chương 2229
- Chương 2230
- Chương 2231
- Chương 2232
- Chương 2233
- Chương 2234
- Chương 2235
- Chương 2236
- Chương 2237
- Chương 2238
- Chương 2239
- Chương 2240
- Chương 2241
- Chương 2242
- Chương 2243
- Chương 2244
- Chương 2245
- Chương 2246
- Chương 2247
- Chương 2248
- Chương 2249
- Chương 2250
- Chương 2251
- Chương 2252
- Chương 2253
- Chương 2254
- Chương 2255
- Chương 2256
- Chương 2257
- Chương 2258
- Chương 2259
- Chương 2260
- Chương 2261
- Chương 2262
- Chương 2263
- Chương 2264
- Chương 2265
- Chương 2266

- Chương 2267
- Chương 2268
- Chương 2269
- Chương 2270
- Chương 2271
- Chương 2272
- Chương 2273
- Chương 2274
- Chương 2275
- Chương 2276
- Chương 2277
- Chương 2278
- Chương 2279
- Chương 2280
- Chương 2281
- Chương 2282
- Chương 2283
- Chương 2284
- Chương 2285
- Chương 2286
- Chương 2287
- Chương 2288
- Chương 2289
- Chương 2290
- Chương 2291
- Chương 2292
- Chương 2293
- Chương 2294
- Chương 2295
- Chương 2296
- Chương 2297
- Chương 2298
- Chương 2299
- Chương 2300
- Chương 2301
- Chương 2302
- Chương 2303
- Chương 2304
- Chương 2305
- Chương 2306

- Chương 2307
- Chương 2308
- Chương 2309
- Chương 2310
- Chương 2311
- Chương 2312
- Chương 2313
- Chương 2314
- Chương 2315
- Chương 2316
- Chương 2317
- Chương 2318
- Chương 2319
- Chương 2320
- Chương 2321
- Chương 2322
- Chương 2323
- Chương 2324
- Chương 2325
- Chương 2326
- Chương 2327
- Chương 2328
- Chương 2329
- Chương 2330
- Chương 2331
- Chương 2332
- Chương 2333
- Chương 2334
- Chương 2335
- Chương 2336
- Chương 2337
- Chương 2338
- Chương 2339
- Chương 2340
- Chương 2341
- Chương 2342
- Chương 2343
- Chương 2344
- Chương 2345
- Chương 2346

- Chương 2347
- Chương 2348
- Chương 2349
- Chương 2350
- Chương 2351
- Chương 2352
- Chương 2353
- Chương 2354
- Chương 2355
- Chương 2356
- Chương 2357
- Chương 2358
- Chương 2359
- Chương 2360
- Chương 2361
- Chương 2362
- Chương 2363
- Chương 2364
- Chương 2365
- Chương 2366
- Chương 2367
- Chương 2368
- Chương 2369
- Chương 2370
- Chương 2371
- Chương 2372
- Chương 2373
- Chương 2374
- Chương 2375
- Chương 2376
- Chương 2377
- Chương 2378
- Chương 2379
- Chương 2380
- Chương 2381
- Chương 2382
- Chương 2383
- Chương 2384
- Chương 2385
- Chương 2386

- Chương 2387
- Chương 2388
- Chương 2389
- Chương 2390
- Chương 2391
- Chương 2392
- Chương 2393
- Chương 2394
- Chương 2395
- Chương 2396
- Chương 2397
- Chương 2398
- Chương 2399
- Chương 2400
- Chương 2401
- Chương 2402
- Chương 2403
- Chương 2404
- Chương 2405
- Chương 2406
- Chương 2407
- Chương 2408
- Chương 2409
- Chương 2410
- Chương 2411
- Chương 2412
- Chương 2413
- Chương 2414
- Chương 2415
- Chương 2416
- Chương 2417
- Chương 2418
- Chương 2419
- Chương 2420
- Chương 2421
- Chương 2422
- Chương 2423
- Chương 2424
- Chương 2425
- Chương 2426

- Chương 2427
- Chương 2428
- Chương 2429
- Chương 2430
- Chương 2431
- Chương 2432
- Chương 2433
- Chương 2434
- Chương 2435
- Chương 2436
- Chương 2437
- Chương 2438
- Chương 2439
- Chương 2440
- Chương 2441
- Chương 2442
- Chương 2443
- Chương 2444
- Chương 2445
- Chương 2446
- Chương 2447
- Chương 2448
- Chương 2449
- Chương 2450
- Chương 2451
- Chương 2452
- Chương 2453
- Chương 2454
- Chương 2455
- Chương 2456
- Chương 2457
- Chương 2458
- Chương 2459
- Chương 2460
- Chương 2461
- Chương 2462
- Chương 2463
- Chương 2464
- Chương 2465
- Chương 2466

- Chương 2467
- Chương 2468
- Chương 2469
- Chương 2470
- Chương 2471
- Chương 2472
- Chương 2473
- Chương 2474
- Chương 2475
- Chương 2476
- Chương 2477
- Chương 2478
- Chương 2479
- Chương 2480
- Chương 2481
- Chương 2482
- Chương 2483
- Chương 2484
- Chương 2485
- Chương 2486
- Chương 2487
- Chương 2488
- Chương 2489
- Chương 2490
- Chương 2491
- Chương 2492
- Chương 2493
- Chương 2494
- Chương 2495
- Chương 2496
- Chương 2497
- Chương 2498
- Chương 2499
- Chương 2500
- Chương 2501
- Chương 2502
- Chương 2503
- Chương 2504
- Chương 2505
- Chương 2506

- Chương 2507
- Chương 2508
- Chương 2509
- Chương 2510
- Chương 2511
- Chương 2512
- Chương 2513
- Chương 2514
- Chương 2515
- Chương 2516
- Chương 2517
- Chương 2518
- Chương 2519
- Chương 2520
- Chương 2521
- Chương 2522
- Chương 2523
- Chương 2524
- Chương 2525
- Chương 2526
- Chương 2527
- Chương 2528
- Chương 2529
- Chương 2530

Chương 1

Chương 1

Mùa hè nóng bức cùng tiếng còi xe inh ỏi trên đường, lúc này ba chiếc xe cảnh sát đang lao nhanh vun vút đi thực hiện một nhiệm vụ quan trọng!

Chỉ có điều kỳ lạ là, trong một chiếc xe cảnh sát có một nam thanh niên ăn mặc nửa kín nửa hở, kèm theo một nụ cười trên môi cùng cái nhìn lười nhác, khác hẳn với không khí khẩn trương căng thẳng của đồng nghiệp.

“Người xưa nói cuộc sống dưới núi này muôn màu muôn vẻ, phụ nữ mỗi người một vẻ đẹp lộng lẫy kiêu sa. Mong rằng người xưa không nói dối mình, bằng không, khi trở về núi, mình sẽ ăn hết chỗ thuốc được luyện từ sen tuyết ngàn năm như ăn kẹo dẻo!”

Vừa nghĩ đến viễn cảnh thành phố đâu đâu cũng toàn người đẹp, trong lòng chàng thanh niên bỗng cảm thấy thích thú.

Anh ta khoảng mười bảy mười tám tuổi, với một chiếc áo màu xanh, quần jean và đôi giày vải, ăn mặc nửa kín nửa hở, có chút xuề xòa. Nhưng bù lại là ngoại hình điển trai, đặc biệt là đôi mắt đen láy càng thêm nhanh nhẹn, hoạt bát.

Trần Gia Bảo là một đứa trẻ mồ côi, lúc nhỏ bị thầy dụ lên núi với một cây kẹo mút, theo thầy học y thuật.

Với tố chất hơn người, học một biết mười, anh đã trở thành cao thủ bậc nhất khi còn rất trẻ.

Đặc biệt là y thuật, lại càng xuất chúng vượt qua cả thầy, được thầy khen ngợi ví như Biển Thước chúng sinh, Hoa Đà tái thế.

Từ nhỏ anh đã có hôn ước, lần này được lệnh thầy xuống núi hỏi vợ.

“Xuống núi đã nhiều ngày, nhưng trong số những phụ nữ đã gặp thì cô cảnh sát ngồi cạnh vẫn là đẹp nhất, hihi, cũng không biết vợ tương lai của mình và cô cảnh sát này thì ai đẹp hơn nhỉ?”

Trần Gia Bảo nhìn lướt qua cô cảnh sát đang ngồi bên cạnh, cô ấy rất đẹp, da trắng môi đỏ, tóc dài buộc đuôi ngựa, toát lên khí chất anh hùng hiên ngang, không khỏi khiến cho tim anh đập thình thịch không ngừng.

Sau đó anh lấy ra một bức ảnh trong túi áo trước ngực, trong ảnh là một cô gái xinh đẹp trong bộ đồ công sở màu trắng, đó chính là vị hôn thê của anh – Tô Ánh Mai!

Cuối cùng anh cũng đưa ra một quyết định khó khăn, mặc dù cô cảnh sát này rất xinh đẹp, nhưng vợ mình vẫn là đẹp nhất, haha!

“Anh đang thập thò nhìn cái gì đấy?” Cô cảnh sát Liễu Ngọc Anh liếc nhìn về phía Trần Gia Bảo với ánh mắt khinh miệt, anh ta ăn mặc lấm lem bùn đất khác hẳn với cô tươm tất sạch sẽ, cô liền cố ý xê dịch về phía cửa sổ tránh xa Trần Gia Bảo.

Cô tên Liễu Ngọc Anh, còn trẻ mà đã trở thành đội trưởng đội cảnh sát hình sự, lần này nhận được tin báo phát hiện một tên tội phạm đang bị truy nã liền lập tức huy động cảnh sát lên đường truy bắt.

Nhưng Liễu Ngọc Anh không ngờ rằng lại gặp phải Trần Gia Bảo liều mạng chạy ra chặn đầu xe, còn ngang nhiên muốn đi nhờ xe đến thành phố Hòa Bình, có đuổi cũng không đi. Vì thời gian hạn hẹp nên Liễu Ngọc Anh không còn cách nào khác đành để cho Trần Gia Bảo lên xe.

“Cô cảnh sát, vì cô đẹp quá nên tôi muốn ngắm nhìn một chút.” Trần Gia Bảo cười cười cất bức ảnh vào trong túi.

Nghe vậy trong lòng của Lưu Thanh Hằng cảm thấy vô cùng vui vẻ, khóe miệng không nhịn được nở một nụ cười, càng làm cho cô trở nên đẹp rung động lòng người. Nhưng câu nói tiếp theo đó của Trần Gia Bảo ngay lập tức khiến cô nổi giận.

“Chỉ có điều thua kém vợ tương lai của tôi một chút, cô yên tâm, chỉ có một chút xíu thôi.” Trần Gia Bảo như đổ thêm dầu vào lửa, đặc biệt nhấn mạnh thêm một lần nữa.

Liễu Ngọc Anh là hoa khôi của đội cảnh sát, từ trước đến nay đều rất tự tin về ngoại hình của mình, nghe Trần Gia Bảo nói như vậy đương nhiên là cảm thấy ấm ức không phục: “Anh đang chém gió đấy à, người như anh không biết có lấy nổi vợ hay không chứ đừng nói đến đẹp xấu.”

Chương 2

Chương 2

“Xời, nói ra sợ cô không tin, tôi là Trần Gia Bảo, vợ tôi là Tô Ánh Mai, lần này tôi đến thành phố Hòa Bình là để tìm cô ấy, nếu có dịp sẽ cho cô đi gặp cô ấy, đến lúc ấy cô sẽ tin những lời tôi nói là thật.” Trần Gia Bảo cười nói.

Vẻ mặt của Liễu Ngọc Anh và viên cảnh sát cao lớn đang lái xe phía trước hơi thay đổi mà đồng thanh thốt lên: “Tô Ánh Mai?”

“Đúng vậy, Tô Ánh Mai, có chuyện gì sao?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

Liễu Ngọc Anh không thèm để ý đến anh, mà liếc nhìn sang viên cảnh sát cao lớn kia.

“Đội trưởng Liễu, thành phố Hòa Bình còn ai khác tên Tô Ánh Mai không?” Viên cảnh sát cao lớn hỏi.

“Chắc là có.” Liễu Ngọc Anh gật đầu một cách hờ hững, thay vì đoán xem còn ai tên là Tô Ánh Mai hay không thì cô càng cảm thấy Trần Gia Bảo đang nói dóc.

Tô Ánh Mai là ai, là một người ưu tú khiến cô cũng phải ghen tị, là viên ngọc quý của thành phố Hòa Bình, sao có thể để mắt đến một người tầm thường quê mùa như Trần Gia Bảo được chứ?

Trần Gia Bảo cũng không thèm quan tâm đến thái độ của Liễu Ngọc Anh, chỉ mở miệng nói: “Đúng rồi, lát nữa mọi người cứ để tôi ở bên ngoài tòa nhà cao tầng của tập đoàn Nhiên Á là được, xe của tôi đậu ở đó.”

“Nói chơi hoài vậy cha, chúng tôi đều là người đang chấp hành nhiệm vụ, không phải tài xế chuyên dụng của anh, anh

nghĩ… khoan đã, đội trường Liễu, tập đoàn Nhiên Á không phải là tập đoàn của Tô Ánh Mai sao?"

Hai vị cảnh sát cao to dường như đã phát hiện ra một bí mật khó tin nào đó, cả hai đều khiếp sợ lập tức hỏi cô.

Liễu Ngọc Anh cũng vô cùng kinh ngạc.

Thằng nhóc này đang nói đùa với cô sao?

Hay là bên trong tập đoàn Nhiên Á, ngoại trừ Tô Ánh Mai làm tổng giám đốc ra thì còn có một nhân viên khác tên là "Tô Ánh Mai" nữa.

Hay nói cách khác, người "vợ" trong lời Trần Gia Bảo nói chẳng lẽ thật sự là Tô Ánh Mai? Vị tổng giám đốc Tô Ánh Mai xinh đẹp như hoa, quyến rũ như mây của tập đoàn Nhiên Á kia?

Không, tuyệt đối không thể nào, chắc chắn là thằng nhóc này đang nói dối!

Liễu Ngọc Anh rất ghét mấy kẻ lừa đảo, vì thế ấn tượng của cô ấy về Trần Gia Bảo lập tức tồi tệ đến mức tận cùng, ánh mắt nhìn anh cũng trở nên ghét bỏ.

"Đội trường Liễu, lát nữa chúng ta cứ trực tiếp thả anh ta xuống một con đường nào đó trong thành phố Hòa Bình đi, đừng để anh ta cản trở công việc của đội."

Anh cảnh sát cao to đề nghị.

Liễu Ngọc Anh hài lòng gật đầu đồng ý, nhưng sau đó đột nhiên lại nghĩ lại, nói: "Không cần, bây giờ chúng ta đang rất gấp, một giây cũng không thể lãng phí, cứ trực tiếp đến địa điểm thực thi nhiệm vụ đi."

"Hả?" Anh cảnh sát cao to kinh ngạc há hốc miệng.

"Hả cái gì mà hả, lần này chúng ta phải thực hiện nhiệm vụ khẩn cấp, nếu như để cho nghi phạm chạy trốn, đến lúc đó cậu sẽ bị xử phạt đấy!"

Khóe miệng của Liễu Ngọc Anh hiện lên một nụ cười thần bí.

Bây giờ cô ấy đã bắt đầu tưởng tượng đến bộ dạng của Trần Gia Bảo khi nhìn thấy mình móc súng phá án, chắc chắn sẽ sợ tới mức run bần bật, cảnh tượng đó thật sự rất thú vị.

Trần Gia Bảo đương nhiên không biết suy nghĩ trong đầu của Liễu Ngọc Anh, bây giờ anh đang nghĩ lỡ như Tô Ánh Mai không giống như trong hình thì anh phải làm gì đây?

Đơn giản thôi, cứ để Liễu Ngọc Anh làm vợ của anh là được, dù sao Liễu Ngọc Anh trông cũng rất xinh đẹp, miễn cưỡng cưới cô ấy về làm vợ cũng không tệ lắm.

Chương 3

Chương 3

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo lập tức nhìn về phía Liễu Ngọc Anh, cảm thấy càng nhìn càng thuận mắt, trong lòng vô cùng yêu thích.

“Anh nhìn cái gì vậy hả?”

Liễu Ngọc Anh cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh, không nhịn được nhíu mày không vui nói.

Trần Gia Bảo cười nói: “Em xinh đẹp quá, làm vợ anh được không? Đương nhiên bây giờ em chỉ có thể làm vợ nhỏ, bởi vì đã có người chỉ định vợ lớn cho anh rồi.”

Lời nói này không sặc chết người không ăn tiền, anh cảnh sát cao to lập tức hóa đá.

Anh ta đã từng gặp người lớn gan, nhưng lại chưa từng gặp người nào lớn gan như Trần Gia Bảo cả.

Phải biết rằng, Liễu Ngọc Anh có thể lên làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự trong độ tuổi trẻ trung thế này hoàn toàn là dựa vào năng lực của mình, có thể nói cô ấy là cao thủ hàng đầu của cục cảnh sát, chưa từng có ai dám đùa giỡn ở trước mặt cô.

Nhưng mà bây giờ Trần Gia Bảo lại làm như vậy.

Anh ta nhìn Trần Gia Bảo thông qua gương chiếu hậu mà âm thầm đau xót giùm.

Liễu Ngọc Anh lập tức nổi giận, cái đồ nhà quê này chưa từng soi gương sao, còn dám kêu mình làm vợ anh ta, hơn nữa còn là vợ nhỏ, đúng là khinh người quá đáng mà!

“Em không nói gì thì coi như đồng ý rồi đó, thật sự quá tốt rồi, không ngờ ngày đầu tiên anh xuống núi đã tìm được một cô vợ

nhỏ xinh đẹp như vậy, trời cao đúng là đối xử với anh rất tốt mà, ha ha.” Trần Gia Bảo vui vẻ nói.

“Anh nói hươu nói vượn gì vậy!” Liễu Ngọc Anh tức giận quát to.

Trần Gia Bảo cười hì hì: “Em yên tâm, tuy em chỉ là vợ nhỏ, nhưng anh sẽ yêu thương em nhiều hơn, ông bà ta cũng thường hay nói vợ không bằng tình nhân, tình nhân không bằng lén lút mà.”

Liễu Ngọc Anh tức đến sắp phát điên luôn rồi, cô cảm thấy mình cho Trần Gia Bảo lên xe hoàn toàn là một hành động sai lầm, cô tức giận nói: “Cái tên khốn này, anh mà còn nói bậy nói bạ, có tin bà đây đá anh xuống đường hay không!”

Trần Gia Bảo đang định nói thêm vài câu thì đột nhiên anh cảnh sát cao to nói: “Đội trường Liễu, chúng ta sắp đến nơi rồi.”

Liễu Ngọc Anh giật mình, hành động truy quét lần này không phải là nhỏ, tuyệt đối không thể để xuất hiện một chút sai lầm nào, cô không rảnh mà quan tâm mấy câu nói bậy của Trần Gia Bảo liền kiềm chế cảm xúc, làm bản thân bình tĩnh lại một lần nữa.

Lúc này, xe cảnh sát đã chạy đến cạnh bờ hồ của khu dân cư.

Nhìn thấy khu vực phía trước đã kéo dây phong tỏa, trong lòng Liễu Ngọc Anh xuất hiện dự cảm chẳng lành.

Đây căn bản không nằm trong kế hoạch.

Chẳng lẽ, hành động lần này đã bị bại lộ?

Cô hung tợn nói với Trần Gia Bảo: “Nếu anh không muốn chết thì phải ngoan ngoãn ngồi ở trên xe, bằng không tôi cũng sẽ mặc kệ cái mạng quèn của anh đấy.”

“Vợ nhỏ à, sao anh thấy em nghiêm trọng quá vậy, em chuẩn bị đi đâu ấy? Có cần anh giúp em hay không? Chồng của em thật sự rất lợi hại, có anh ra tay, mặc kệ là loại tội phạm bị truy nã gì thì anh cũng có thể bắt lại dễ như trở bàn tay.”

Trần Gia Bảo xung phong nhận việc, nếu vợ nhỏ của mình có nhiệm vụ, thân là chồng, anh cũng nên ra mặt xử lý giúp.

“Khốn kiếp, bây giờ bà đây không có thời gian xử lý anh, anh chờ đó cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ cho anh biết mặt, hừ!” Liễu Ngọc Anh nghiến răng nghiến lợi nói.

Sau khi xuống xe, cảnh sát địa phương chạy hồng hộc tới, thở hổn hển nói: “Đội trường Liễu, không xong rồi, đối tượng phạm tội của cô đã phát hiện ra chúng tôi, hơn nữa còn bắt cóc một người làm con tin, gã ta đang giằng co với chúng tôi, còn chỉ đích danh kêu cô phải tới.”

Chương 4

Chương 4

“Cái gì?” Liễu Ngọc Anh kinh ngạc hô lên, sau đó vội vàng chạy qua.

Bên trong vòng dây phong tỏa, một gã đàn ông thô kệch mặt sẹo đang cầm dao bắt giữ một cô gái, trên miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, không thèm coi cảnh sát xung quanh ra gì.

Sau khi Liễu Ngọc Anh dẫn người tới, tên đàn ông mặt sẹo mới thay đổi sắc mặt, trong mắt xuất hiện ngọn lửa hận thù, cười lạnh lùng nói: “Đội trưởng Liễu à, đã lâu không gặp, hôm nay cô cũng nên trả cho tôi mối thù giết em trai rồi.”

Sắc mặt của Liễu Ngọc Anh lập tức trở nên nghiêm trọng, cô ấy biết tình huống bây giờ rất khó giải quyết, vì thế cất cao giọng quát lên: “Bây giờ anh trốn không được đâu, nếu biết điều thì hãy thả con tin ra đầu hàng để nhận được sự khoan hồng từ pháp luật.”

“Ha ha, thật buồn cười, năm năm trước ông đây đã giết bảy mạng người của gia đình kẻ thù, sau đó giết người giết đến quen tay luôn, giẫm đạp hơn phân nửa cái nước Việt Nam này, xoay tụi cảnh sát các cô như chong chóng, chỉ dựa vào mấy câu của cô mà bắt ông đây đầu hàng à?”

Tên đàn ông mặt sẹo nói xong thì đắc ý bật cười chế nhạo: “Đừng nói nhảm nữa, một năm trước cô giết chết em trai của tôi, huyết hải thâm thù không đội trời chung, cô muốn cứu con nhỏ này hả? Được thôi, bây giờ cô tới đây đổi chỗ cho nó. Thế nào, dám không?”

Cảnh sát xung quanh đều thay đổi sắc mặt.

“Đội trưởng, không thể.”

“Cái loại tội phạm giết người này đều là những kẻ mất hết tính người, đội trưởng, cô tuyệt đối đừng nhảy vào hố lửa.”

Liễu Ngọc Anh cũng đang dằn xé lòng mình, sau cùng cô ấy cắn chặt răng, đang chuẩn bị đồng ý thì…

Đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Này này này, anh là cái thá gì mà dám kêu vợ nhỏ của tôi làm con tin cho anh, cẩn thận tôi xử anh đấy!”

Mấy người Liễu Ngọc Anh nhìn về phía sau, chỉ thấy Trần Gia Bảo đang đứng trên vỉa hè của một cửa hàng tạp hoá, dáng vẻ rất cà lơ phất phơ nhìn người bị tình nghi.

“ Không phải bảo anh ở trong xe đợi sao, anh ra đây gây thêm phiền phức làm gì?” Liễu Ngọc Anh thiếu chút nữa tức hộc máu.

Trần Gia Bảo đi đến trước mặt Liễu Ngọc Anh, nói nhỏ bên tai cô:“Anh giúp em bắt anh ta lại, em làm bà xã nhỏ của anh có được hay không?”

“Anh đừng có gây thêm phiền phức cho tôi, lỡ như chọc giận nghi phạm, anh ta giết người thì làm sao bây giờ?” Liễu Ngọc Anh gấp gáp nói.

Đồng thời cô cũng thầm cảm thấy hối hận trong lòng, khi không lại dẫn theo Trần Gia Bảo tới đây làm gì cơ chứ?

Trần Gia Bảo mỉm cười nhìn cô, nhưng anh cũng không nói chuyện, chỉ tiến lên trước đi về phía bên kia, thấy thế Liễu Ngọc Anh lập tức sợ hãi hô lên một tiếng.

“Mau cút ra ngay, lỡ như làm cho nghi phạm giết người thì làm sao bây giờ?” Có cảnh sát chạy ra quát lên.

Trần Gia Bảo khinh bỉ nói: “Nực cười, loại cặn bã này cũng có thể giết người trước mặt tôi sao?”

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Mặt sẹo không thèm để ý đến lời nói của Trần Gia Bảo, cười lạnh nói: “Liễu Ngọc Anh, cô mau qua đây, bằng không ông đây thật sự sẽ giết cô ta!” Dao găm trong tay anh ta lại hướng lên dí sát vào cổ con tin, cô bé bị dọa đến mức lập tức khóc oà lên.

Lúc này Trần Gia Bảo mới chú ý tới bộ dáng của con tin. Một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, làn da trắng nõn, ngũ

quan tinh xảo, buộc tóc đuôi ngựa, tuyệt đối là một cô gái xinh đẹp.

Hiện tại cô có dáng vẻ yếu đuối như hoa lê dưới trời mưa, cực kỳ căng thẳng và sợ hãi, càng làm cho người ta thêm thương yêu.

“Chết tiệt, vậy mà lại xinh đẹp như vậy? Thật là súc sinh!” Trần Gia Bảo mắng to.

Chương 5

Chương 5

Mấy người xung quanh đều im lặng không nói lên lời, đến lúc nào rồi mà còn ở đó để ý đến dáng vẻ của con tin.

Liễu Ngọc Anh cắn răng một cái, bước chân tiến về phía trước để trao đổi với con tin.

Trong mắt tên mặt sẹo đã mắt đầu xuất hiện ý cười tàn nhẫn.

Đột nhiên, ánh mắt Trần Gia Bảo ngưng lại, trong tay liền xuất hiện ba cây ngân châm, nhẹ cong ngón tay búng đi, tốc độ nhanh đến mắt thường khó có thể nhìn thấy đâm thẳng vào cơ thể của tên mặt sẹo.

Lập tức, tất cả mọi người đều khiếp sợ, chỉ nghe một tiếng "uỳnh", tên mặt sẹo lập tức mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Trong mắt của anh ta hiện ra thần sắc vô cùng kinh hoảng, kêu lớn: "Tôi, tại sao tôi không cử động được?"

Lần này tình thế đột nhiên thay đổi, tất cả mọi người bao gồm cả Liễu Ngọc Anh cũng đều cảm thấy khiếp sợ không thôi, ngây người đứng nguyên tại chỗ không kịp phản ứng.

Mọi người thật sự không nghĩ tới, tên nghi phạm vừa rồi còn diễu võ giương oai, vậy mà lại bị Trần Gia Bảo dùng ba cây ngân châm chế ngự. Điều càng làm cho mọi người cảm thấy bất ngờ hơn đó là bọn họ hoàn toàn nhìn không ra làm thế nào mà Trần Gia Bảo có thể làm được như vậy.

Trong mắt Liễu Ngọc Anh tràn đầy thần sắc khó có thể tin.

Cô hít sâu một hơi, lần đầu tiên cảm thấy sự thần bí từ trên người Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo bước qua, tiện tay sờ nhẹ lên đầu con tin, lộ ra một nụ cười sáng lạn, nói: "Cô bé xinh đẹp như vậy, lần sau ra

ngoài nhớ cẩn thận, không phải lần nào cũng đều có thể may mắn gặp được người lợi hại như anh vậy đâu.”

Lâm Tuyết Mai, cũng chính là cô bé này, chỉ cảm thấy hình tượng Trần Gia Bảo cao lớn vô cùng. Mặt cô bé đỏ ửng lên trông rất xinh đẹp, thấp giọng “vâng” một tiếng.

Trần Gia Bảo cười cười, ung dung nhặt con dao găm lên, vỗ vỗ vào mặt tên bị tình nghi nói: “Cô bé xinh đẹp như vậy, lỡ như phá hư gương mặt thì phải làm sao bây giờ? Thật là không biết yêu thương cái đẹp gì cả.”

Liễu Ngọc Anh chạy phăng phăng tới, đúng lúc nhìn thấy trên người mặt sẹo có ba cây ngân châm, nhưng cô còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị Trần Gia Bảo lấy đi trong nháy mắt.

“Anh ta làm sao vậy?” Liễu Ngọc Anh khiếp sợ hỏi.

Trần Gia Bảo cười nói: “Yên tâm đi, qua hai đến ba tiếng, anh ta lại có thể cử động như bình thường thôi.”

Liễu Ngọc Anh càng cảm thấy Trần Gia Bảo tràn đầy thần bí, trong mắt lại lần nữa lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“ Đừng quên những lời chúng ta vừa mới nói, anh bắt anh ta lại em sẽ làm bà xã nhỏ của anh, bây giờ em không thể ăn gian đâu đó?” Trần Gia Bảo cười hì hì nói.

Tròng mắt Liễu Ngọc Anh xoay tròn, lộ ra ý cười tuyệt đẹp.

Trần Gia Bảo hai mắt tỏa sáng, không thể không thừa nhận, sức hút của bà xã nhỏ thật sự là không ai cản nổi mà.

Liễu Ngọc Anh cười nói: “Vừa rồi là anh tự quyết định mà thôi, tôi còn chưa đồng ý đâu, nhưng tôi có thể tặng cho anh danh hiệu thấy việc nghĩa hăng hái xông lên, cái này thì không thành vấn đề.

“Em… Em chơi xấu!”

Trần Gia Bảo im lặng, suy nghĩ kỹ lại một chút, cô nàng này quả thật là chưa từng đồng ý, không ngờ rằng thanh danh cả đời của mình lại thua trên tay cô nàng này.

Liễu Ngọc Anh nhìn bộ dáng kinh ngạc của Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi cảm thấy vui sướng, khóe miệng cũng

hiện lên ý cười nồng đậm, hiếu kỳ hỏi: “Đúng rồi, sao anh có thể chế ngự được anh ta vậy? Thật sự có chút khó tin mà.”

Chương 6

Chương 6

“Cái này gọi là tuyệt chiêu bí mật của anh, muốn biết sao?” Trần Gia Bảo thần bí nói: “Em đưa tai lại gần đây, anh chỉ nói thầm cho một mình em nghe mà thôi.”

Bị sự tò mò chi phối, Liễu Ngọc Anh tưởng những lời anh nói là thật, nhịn không được tiến tới gần, Trần Gia Bảo liền hà hơi lên trên cần cổ của cô, từ cổ truyền đến cảm giác ngưa ngứa, nháy mắt sắc mặt cô lập tức đỏ hẳn lên…

Trần Gia Bảo nhìn nước da trắng nõn của cô, không nhịn được lên tiếng bỡn cợt: “Rất đơn giản, chỉ cần em gọi anh một tiếng chồng yêu thì anh sẽ nói cho em biết.”

“Anh đi chết đi.”

Liễu Ngọc Anh biết mình đã bị lừa, tức giận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi đấm một phát vào mặt của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nghiêng người né tránh sang bên cạnh, cùng lúc đó anh cũng đưa tay bắt lấy cánh tay mảnh mai của Liễu Ngọc Anh với tốc độ vô cùng nhanh nhẹn.

Ngay cả cái tay cũng trắng nõn nà.

Anh không kiềm chế được đặt một nụ hôn lên trên cánh tay của cô, say mê nói: “Thơm quá, đúng là cô vợ nhỏ của anh.”

“Đáng ghét.”

Liễu Ngọc Anh bị anh chọc cho lửa giận bừng bừng, vội rút tay về rồi đưa chân đá một cú vào bên người anh.

Trần Gia Bảo lại nhanh chóng tránh sang bên cạnh, vừa chạy ra xa vừa quay lại cười to nói: “Cô vợ nhỏ, cảm ơn em đã đưa anh đến thành phố Hòa Bình. Bây giờ anh đi tìm vợ lớn, sau này đến chiều chuộng em sau nhé.”

“Tên khốn nạn kia, đừng để cho tôi bắt được anh, nếu tôi mà bắt được thì anh cứ chờ xem tôi có thiến luôn anh hay không!”

Không cần nói cũng biết hiện giờ Liễu Ngọc Anh tức giận đến cỡ nào, anh ta thế mà dám nói là đi tìm vợ lớn trước mặt cô, vậy chẳng phải là đang gián tiếp nói cho cô biết là cô không đủ hấp dẫn hay sao?

Phi, nghĩ ngợi lung tung gì thế này, khó hiểu thật.

Liễu Ngọc Anh vừa phát hiện ra điều này thì mặt mũi cũng đột nhiên đỏ bừng hẳn lên, thầm phỉ phui bản thân mình trong lòng.

Người cảnh sát cao ráo kia lần đầu tiên thấy dáng vẻ này của Liễu Ngọc Anh, không kiềm chế được đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Anh ta nghĩ thầm trong lòng, đội trưởng Liễu có tiếng là con cọp cái, chẳng lẽ hôm nay cô uống nhầm thuốc rồi à?

Bây giờ Liễu Ngọc Anh mới nhận ra ánh mắt kỳ quái của anh cảnh sát cao ráo kia, thẹn quá hóa giận nói to: “Nhìn cái gì mà nhìn, lên xe nhanh lên, áp giải nghi phạm trở về. Nếu như mà để anh ta chạy thoát, cậu có chịu trách nhiệm được không?’

Anh cảnh sát cao ráo ngay lập tức ngậm chặt miệng lại, câm như hến không dám nói thêm một lời.

Liễu Ngọc Anh nhìn theo hướng mà Trần Gia Bảo biến mất, cô tức giận đến nỗi thở hổn hển. Cô âm thầm thề, thù này nhất định phải báo!

Đương nhiên là Trần Gia Bảo cũng không biết rằng mình đã bị chị đẹp của cục cảnh sát ghi thù rồi, chẳng qua là dù có biết thì cũng không chắc anh sẽ để ý đến.

Bởi vì thầy đã từng nói, đối xử với người phụ nữ không nghe lời, thì phải dùng biện pháp mạnh để chinh phục, một lần không được thì làm lần thứ hai, lần thứ hai không được thì làm lần thứ ba.

Phụ nữ ấy à, nhất định phải là dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời, giống như cô dâu nhỏ mới về nhà chồng vậy.

Chương 8

Chương 8

Lời nói này đúng là làm cho người ta kinh ngạc, Diệp Ngọc Trâm và bảo vệ đồng thanh kinh ngạc thốt lên.

Lý do rất đơn giản, vì Tô Ánh Mai chính là tổng giám đốc của tập đoàn và cũng là nữ thần của cả thành phố Hòa Bình.

Bây giờ đột nhiên có một gã nhà quê xuất hiện, nói rằng Tô Ánh Mai là vợ của mình, ai mà tin chuyện này cho được chứ?

Bảo vệ cười nhạo một tiếng rồi nói: "Thôi dừng lại đi, người như cậu mà cũng đòi cưới tổng giám đốc Tô của chúng tôi á? Đúng là mơ mộng hão huyền, không biết tự lượng sức mình."

"Anh nói vợ anh là Tô Ánh Mai, vậy có bằng chứng gì để chứng minh không?" Diệp Ngọc Trâm cũng vô cùng kinh ngạc và cảm thấy cực kỳ nghi ngờ.

"À, tôi vẫn còn giữ bức ảnh của vợ tôi đây này." Trần Gia Bảo lấy bức ảnh đó ra.

Người con gái trong ảnh có gương mặt xinh đẹp, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, người này không ai khác chính là Tô Ánh Mai.

"Được lắm, tên nhãi ranh nhà cậu lại dám ăn trộm ảnh tổng giám đốc của chúng tôi."

Bảo vệ này từng nhìn thấy Tô Ánh Mai từ xa nên anh ta biết Tô Ánh Mai trông như thế nào, anh ta cho rằng bức ảnh này là do bị Trần Gia Bảo đánh cắp mới có được.

Nhìn thấy bức ảnh đó, Diệp Ngọc Trâm cũng cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

Cô ấy có thể nhận ra quang cảnh trong bức ảnh kia chính là nhà riêng của Tô Ánh Mai, mà Tô Ánh Mai tuyệt đối sẽ không

đưa ảnh cho người khác, nếu Trần Gia Bảo có thể lấy ra được bức ảnh này thì chắc chắn là có điều gì đó sâu xa ở đây.

Hơn nữa cô ấy cũng biết, cho dù người ta có nói dối, thì cũng không bao giờ nói những lời để cho người khác vạch trần dễ dàng như vậy được.

Dù sao Diệp Ngọc Trâm cũng là người được giáo dục rất tốt, nên để cho an toàn cô lập tức hỏi tên của Trần Gia Bảo rồi đi tới một góc khác gọi điện thoại.

Tên bảo vệ vẫn đang không ngừng châm chọc Trần Gia Bảo, anh ta cười khẩy rồi nói: "Tôi không biết cậu tìm được bức ảnh của giám đốc Tô ở đâu, nhưng tôi khuyên cậu một câu, trên đời này vẫn có rất nhiều người hay mơ mộng hão huyền như cậu lắm, giám đốc của chúng tôi là người như thế nào chứ, sao lại có thể thích cậu được? Bây giờ phó tổng giám đốc Diệp đang gọi điện thoại để xác minh rồi, lời nói dối của cậu sẽ bị vạch trần ngay thôi. Nếu cậu không muốn rước nhục vào người thì nhanh chóng cuốn xéo đi là tốt nhất."

Trần Gia Bảo vẫn đứng im tại chỗ, yên lặng không nói gì cả.

Ngay sau đó, Diệp Ngọc Trâm quay lại với vẻ mặt kinh ngạc.

"Sao rồi?" Trần Gia Bảo chắp hai tay ra sau lưng, nhướng mày hỏi.

Tên bảo vệ cười chế giễu: "Ôi trời, lại còn sao nữa? Chắc chắn lời bịa đặt của cậu đã bị vạch trần rồi chứ sao."

Diệp Ngọc Trâm nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, càng nhìn càng không thể tin được nói: "Tổng giám đốc Tô mời anh lên phòng, anh đi theo tôi."

"Hờ hờ, sao rồi nào, tôi đã nói rồi cơ mà, chắc chắn là lời bịa đặt…" Tên bảo vệ đang nói được nửa câu thì đột nhiên phản ứng kịp, nói bằng giọng kinh ngạc xen lẫn khiếp sợ: "Gì cơ? Tổng giám đốc Tô mời cậu ta lên? Chẳng lẽ, chẳng lẽ…"

Trần Gia Bảo thản nhiên đi về phía trước, lúc đi ngang qua tên bảo vệ kia, đột nhiên anh nói: "Nhớ cho kỹ, kẻ không coi ai ra gì thì cuối cùng cũng nhận lấy phần thua thiệt về mình thôi."

Ngay lập tức, tên bảo vệ tái mét mặt lại, mồ hôi lạnh chảy không ngừng trên trán.

Bây giờ trong lòng anh ta chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất: Mình vừa đắc tội với chồng của giám đốc Tô, tiêu rồi tiêu đời rồi, quả này anh ta sắp bị sa thải rồi.

Chương 9

Chương 9

Diệp Ngọc Trâm vẫn cảm thấy chuyện này cực kỳ khó tin, Tô Ánh Mai – người luôn ở trên cao, luôn xa cách với mọi người vậy mà lại có chồng sắp cưới.

Mà điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, người danh giá như Tô Ánh Mai thì chồng của cô lẽ ra phải là rồng phượng giữa trời đất, ngờ đâu lại là một gã nhà quê như thế này!

Sự tương phản này không khỏi khiến cho người ta kinh ngạc mãi không thôi.

Nghĩ đến đây, Diệp Ngọc Trâm vẫn luôn tò mò, thầm đánh giá Trần Gia Bảo, muốn xem xem Trần Gia Bảo có điểm gì nổi bật.

Nhưng khiến cho cô phải thất vọng rồi, vì dù có nhìn như thế nào thì ngoài khuôn mặt đẹp trai ưa nhìn ra thì khắp người Trần Gia Bảo đều là bụi bẩn.

Người như vậy mà cũng trở thành chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai, thật khó mà tưởng tượng được.

Diệp Ngọc Trâm không nhịn được cảm thấy tức giận bất bình thay cho Tô Ánh Mai, cô ấy nghĩ chắc chắn mắt Tô Ánh Mai bị mù rồi.

“Hừ.”

Diệp Ngọc Trâm nghiêm mặt hừ một tiếng đầy lạnh lùng khiến Trần Gia Bảo không thể nào hiểu thấu được.

Chẳng mấy chốc, Trần Gia Bảo đã theo Diệp Ngọc Trâm đến văn phòng làm việc của giám đốc.

Người phụ nữ trông còn đẹp hơn trong ảnh đang ngồi làm việc tại bàn làm việc trong văn phòng.

Cô mặc một bộ đồ màu trắng, các đường nét trên gương mặt tinh xảo đẹp đẽ, làn da trắng bóc và khí chất thì cực kỳ hơn người.

Nhìn thấy Tô Ánh Mai, Trần Gia Bảo cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cô ở ngoài đời đẹp gấp một trăm lần trong ảnh, đây chắc chắn là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng gặp.

Xem ra ánh mắt của ông mình không tệ, cưới cho mình được người vợ xinh đẹp tuyệt trần đến như vậy.

“Tổng giám đốc Tô, tôi dẫn anh ta tới rồi, tôi xin phép ra ngoài trước.” Diệp Ngọc Trâm nói.

“Được, làm phiền cô rồi.”

Tô Ánh Mai nở một nụ cười, làm cho trăm hoa như bị lu mờ.

Sau khi Diệp Ngọc Trâm rời đi, nụ cười trên môi Tô Ánh Mai cũng biến mất ngay lập tức, đôi mắt tuyệt đẹp đánh giá Trần Gia Bảo trong “lời đồn” một lượt, cuối cùng không giấu được vẻ thất vọng trên mặt.

Mặc dù thời gian gần đây cô chỉ đối phó qua loa với cuộc hôn nhân này, nhưng dù sao thì Trần Gia Bảo cũng là chồng chưa cưới của cô, nên cô khó tránh khỏi cảm thấy tò mò về anh.

Nhưng mà bây giờ, đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, cô thất vọng hoàn toàn rồi.

Phải biết rằng người theo đuổi cô nhiều không đếm xuể, có thể xếp thành một hàng dài từ thành phố Hòa Bình đến tận thủ đô, mà tất cả bọn họ đều là con nhà giàu.

Cho dù vậy, Tô Ánh Mai vẫn đối xử với họ như bình thường, không cố tỏ ra thân thiết chứ nói gì đến tên Trần Gia Bảo người đầy đất cát đang đứng trước mặt kia.

Trần Gia Bảo tiến lên trước vài bước, cười hi hi nói: “Bà xã, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau rồi.”

Tô Ánh Mai cau mày nói: “Đừng gọi tôi là bà xã gì đó, tôi cũng chưa nói là muốn kết hôn với anh.”

Trần Gia Bảo nói: “Hai chúng ta có hôn ước từ trước rồi, em không gả cho anh thì gả cho ai?”

Tô Ánh Mai không nói nên lời một lúc lâu, nếu không có hôn ước từ trước thì có khi Trần Gia Bảo còn không được phép bước vào phòng làm việc của cô đâu.

Chương 10

Chương 10

Cô hít sâu một hơi để cho bản thân bình tĩnh lại rồi nói: “Cuộc hôn nhân này là do ông nội tôi tự mình quyết định mà chưa có sự đồng ý của tôi, vốn dĩ tôi cũng không đồng ý. Thêm nữa, tôi cũng không thể tìm một người đàn ông không xứng đáng với tôi để lấy làm chồng, chẳng qua là…”

“Chẳng qua là làm sao?”

Trần Gia Bảo không nhịn được khẽ cau mày lại, trong lòng bắt đầu cảm thấy không vui.

Tô Ánh Mai đang định nói tiếp thì đột nhiên bên ngoài ồn ào hẳn lên.

Ngay sau đó cửa văn phòng bị đẩy ra, một người đàn ông đẹp trai, cao ráo trong bộ vest thẳng đứng bước vào với một bó hoa hồng lớn trên tay.

Người đó bước vào, không liếc mắt nhìn Trần Gia Bảo đến một cái mà lập tức đi đến trước mặt Tô Ánh Mai, để lộ ra nụ cười đầy tự tin, nói: “Ánh Mai, cái này là anh tặng cho em, tối nay anh đã bao một nhà hàng, tới lúc đó có thể hân hạnh được mời em ăn một bữa không?”

Sắc mặt Trần Gia Bảo lập tức trở nên u ám.

Vậy mà lại có người đào góc tường ngay trước mắt anh, thật là ức hiếp người quá đáng mà!

Tô Ánh Mai nhìn rõ người đàn ông bước tới, trên lông mày thoáng hiện lên một tia khinh bỉ, nhàn nhạt nói: “Lý Đức Trung, ý tốt của anh tôi xin nhận, nhưng mà không cần đâu. Ở đây tôi còn có khách, không tiện nói chuyện. Mời anh đi cho.”

Vẻ mặt của Lý Đức Trung lộ ra vẻ u ám, lúc đó anh ta mới nhận ra sự tồn tại của Trần Gia Bảo. Sau khi quan sát một hồi

thì tưởng Trần Gia Bảo là nhân viên cấp thấp ở đây, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ khinh thường, hỏi: “Anh là ai? Không thấy tôi đang có chuyện cần bàn với tổng giám đốc Tô sao, còn không mau cút ra ngoài?”

Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng: “Tôi là chồng cô ấy, đồ đầu heo nhà anh là cái thá gì? Anh không thấy tôi đang nói chuyện yêu đương với vợ tôi sao? Mau cút khỏi đây cho tôi!”

“Cái gì? Chồng của tổng giám đốc Tô?”

Lý Đức Trung sửng sốt, lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi dò xét Trần Gia Bảo, sau đó cười khinh thường, tự đắc nói: “Chỉ dựa vào tên nghèo kiết xác nhà anh mà muốn làm chồng của Tô Ánh Mai? Sao anh không tự soi gương nhìn lại mình xem? Thật là mắc bệnh hoang tưởng! Em nói phải không, tổng giám đốc Tô?”

Lý Đức Trung rất tự tin. Anh ta là cậu chủ lớn của nhà họ Lý, gia tộc đứng nhất nhì ở thành phố Hoà Bình, nắm trong tay một phần ba nền kinh tế của thành phố. Còn loại thấp kém như Trần Gia Bảo, Lý Đức Trung anh chỉ cần một câu nói cũng có thể khiến anh ta mất tích một cách thần bí.

Haha, Trần Gia Bảo là cái thá gì cơ chứ?

Nhưng Tô Ánh Mai chỉ hờ hững liếc nhìn anh một cái, nói: “Anh ấy nói đúng, anh ấy quả thực là chồng tôi.”

“Cái gì?”

Lý Đức Trung kinh ngạc thốt lên, nhìn bộ dạng của Trần Gia Bảo như một tên bán hàng lề đường, lại nhìn Tô Ánh Mai xinh đẹp tuyệt trần, không cách nào đặt hai người cạnh nhau được.

Trần Gia Bảo thấy vậy đắc ý nói: “Vốn dĩ anh phải trả giá vì đã đe doạ tôi, nhưng hiện tại tâm trạng tôi tốt, nên tha cho anh một lần, còn không mau cút đi? Cản trở tôi và vợ tôi nói chuyện yêu đương, anh gánh nổi trách nhiệm không? ”

Lý Đức Trung đột nhiên cười lạnh, giọng điệu chế giễu Tô Ánh Mai nói: “Bên ngoài đồn tổng giám đốc Tô là một mỹ nhân lạnh lùng, không có hứng thú với người khác giới, nhưng mà tôi thật không ngờ, hoá ra tổng giám đốc Tô lại có khẩu vị thế này. Hôm nay quả là được mở mang tầm mắt.”

“Anh có ý gì?” Sắc mặt Tô Ánh Mai hơi thay đổi.

“Còn có thể là ý gì? Đây không phải là chuyện hiển nhiên sao?” Lý Đức Trung cười nhạo: “Bao nhiêu chàng trai ưu tú em không chọn, lại cứ phải chọn tên nghèo kiết xác này, chà, khẩu vị cũng thật nặng, chỉ là không biết khi hai người làm loại chuyện đó vào ban đêm, khẩu vị của tổng giám đốc Tô cũng sẽ nặng như vậy sao?”

Chương 11

Chương 11

“Anh, anh nói nhảm cái gì vậy?”

Tô Ánh Mai là một cô gái chưa chồng, chưa bao giờ phải chịu những lời xúc phạm như vậy, lập tức lông mày nhăn lại, đôi mắt phượng mở to, đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi.

“Hừm, anh nói bậy hay không em làm sao chứng minh được đây? Hay là em ngủ cùng anh một đêm, để anh đây kiểm chứng, chứng minh sự trong sạch của tổng giám Tô?” Lý Đức Trung cười nói.

“Không biết xấu hổ!”

Tô Ánh Mai bật cười, tiếng cười lớn không ngừng vang lên.

Hai mắt Lý Đức Trung sáng lên, nói: “Thế nào, tổng giám đốc Tô, xem xét một chút về lời đề nghị của anh chứ?”

Đột nhiên Lý Đức Trung cảm giác được có người tóm lấy mình, quay đầu nhìn lại, cau mày nói: “Buông ra, đừng làm bẩn quần áo của tôi, anh không xứng.”

Trần Gia Bảo giễu cợt: “Sai rồi, anh mới chính là nguồn ô nhiễm, anh đứng ở đây, không khí trong phòng đều bị anh làm cho ô uế bẩn thỉu, lại còn dám ở trước mặt tôi sỉ nhục vợ tôi, anh đúng là muốn tìm đường chết mà!”

Sau đó, Trần Gia Bảo bất ngờ vung tay, và chỉ nghe thấy một tiếng “bốp”, Lý Đức Trung bị đánh một đòn mạnh.

Lý Đức Trung lập tức lùi về phía sau mấy bước, đầu ong ong, ngay cả răng hàm bên phải cũng bị đánh văng ra, máu từ khóe miệng chảy xuống.

Tô Ánh Mai che miệng, không tin nổi vào mắt mình nhìn Trần Gia Bảo. Sao sức lực của anh ta lại có thể mạnh đến như vậy?

Tuy nhiên, trong lòng cô cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Lý Đức Trung vừa đau vừa tức ôm chặt hai má hung tợn nói: "Anh dám đánh tôi, anh có biết tôi là ai không hả?"

"Ông đây không thèm quan tâm anh là ai."

Trần Gia Bảo đột nhiên tiến lên một bước, đi tới trước mặt Lý Đức Trung, đánh thêm một phát nữa vào mặt anh ta, cười lạnh nói: "Dám bắt nạt người phụ nữ của tôi, thì kể cả có là Ngọc Hoàng Đại Đế, tôi cũng đánh!"

Lý Đức Trung khó khăn bò dậy khỏi mặt đất, trong ánh mắt anh ta vẫn còn chất chứa hận thù mãnh liệt, anh ta quát to một tiếng rồi hung dữ nhào về phía Trần Gia Bảo.

"Cẩn thận!" Tô Ánh Mai không nhịn được cất tiếng nhắc nhở.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình."

Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, rồi đột nhiên nhấc chân lên đá về phía trước đạp anh ta bay thẳng ra ngoài.

Lý Đức Trung muốn đứng dậy tiếp, nhưng lúc này Trần Gia Bảo đã đi đến trước mặt anh ta, sau đó dơ chân ra đá vào người đối phương, miệng còn mắng to: "Thằng ngu này, anh dám đùa giỡn vợ tôi ở trước mặt tôi, anh nói xem có phải anh muốn ăn đòn hay không?"

"Đừng… Đừng đánh nữa, anh à, tôi không dám nữa đâu, nhanh … Nhanh dừng tay lại đi, nếu đánh tiếp nữa sẽ đánh chết người đấy."

Lý Đức Trung chỉ thấy đau đớn giống như xương cốt trên người anh ta đều đã nát cả rồi, anh ta hét lên thảm thiết giống như một con heo bị chọc tiết vậy.

Chương 12

Chương 12

Tô Ánh Mai nhìn cảnh ấy đã hoàn toàn choáng váng, cái tên Trần Gia Bảo này cũng quá dã man rồi.

Có điều, thật sự rất hả giận!

Khóe miệng Tô Ánh Mai không khỏi nhếch lên lộ ra nụ cười, khi cô nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt cũng dịu dàng hơn một chút.

Tiếng kêu không ngừng giống như tiếng heo đang bị giết của Lý Đức Trung truyền đến khiến Tô Ánh Mai sợ hãi thật sự sẽ gây ra tai nạn chết người, nên mở miệng khuyên nhủ: "Tôi thấy như vậy là đủ rồi đấy, hay là… Hay là bỏ qua đi?"

Lúc này Trần Gia Bảo mới thu nắm đấm lại, trong mắt anh giống như có tia sáng lóe lên, anh trầm giọng nói: "Cũng được, nếu như vợ tôi đã nói thế rồi, thì coi như anh gặp may đấy, lần này tạm tha cho anh, nếu lần sau còn ăn nói không lễ phép với vợ tôi thì sẽ không kết thúc đơn giản như ngày hôm nay đâu."

"Vâng vâng, tôi sai rồi, sau này thật sự không dám thế nữa đâu."

Lý Đức Trung đã bị đánh sưng vù lên như một con heo rồi, ngay cả một chút kiêu ngạo của cậu ấm nhà giàu cũng không còn nữa, ngoan ngoãn nghe lời giống như cháu trai nhà người ta vậy. Sau đó anh ta lập tức chạy trốn ngay ra ngoài, nhưng mà khi quay lưng về phía Trần Gia Bảo, thì trong mắt anh ta hiện lên vẻ thù hận thấu xương.

Dường như Tô Ánh Mai có linh cảm đến điều gì đó, nên nói một câu giống như đang nhắc nhở Trần Gia Bảo: "Bố Lý Đức Trung là chủ tịch tập đoàn thương mại Hòa Bình, thế lực trong giới xã hội đen và giới kinh doanh đều rất lớn mạnh, nhà họ

Lý lại luôn là có thù tất báo, hôm nay anh làm nhục anh ta như vậy, nhất định anh ta sẽ trả thù anh đấy."

"Vậy thì sao chứ?" Trần Gia Bảo duỗi tay ra, ngạo nghễ nói: "Dù anh ta có quyền thế ngập trời, thì chỉ cần một đấm của anh thôi cũng chèn ép được anh ta, nếu dám tìm tới anh gây phiền phức thì cứ trực tiếp đánh cho bại trận là được."

Tô Ánh Mai âm thầm lắc đầu, với tư cách là người sinh ra và lớn lên ở thành phố Hòa Bình này, tất nhiên là cô biết rõ thế lực của nhà họ Lý lớn thế nào, cho dù so với nhà họ Tô các cô thì vẫn lớn hơn ba phần, chứ đừng nói đến người thân cô thế cô như Trần Gia Bảo. Trong trường hợp này dù bố cô có đứng ở đây cũng không dám khoác lác như vậy.

Một chút ấn tượng tốt của cô về Trần Gia Bảo vừa mới sinh ra đã lập tức tan thành mây khói, cô lạnh nhạt nói: "Nói chung, anh nên cẩn thận một chút."

"Vợ à, em đang quan tâm anh sao?"

Trần Gia Bảo cười hì hì rồi nói, vốn dĩ anh ta còn đang ngẩng đầu kiêu ngạo, bây giờ đã lập tức chuyển thành cười đùa te tởn khiến Tô Ánh Mai có chút chóng mặt.

Tô Ánh Mai hung hăng nói: "Ai là vợ anh hả, anh đừng có gọi linh tinh, nếu không tôi gọi bảo vệ đến đấy. Bây giờ anh ngồi xuống đây tôi có chuyện muốn nói với anh."

Loại giọng điệu như ra lệnh này khiến trong mắt Trần Gia Bảo xuất hiện chút không vui, có điều anh vẫn ngồi xuống đối diện với Tô Ánh Mai rồi thản nhiên nói: "Nói đi, anh đang nghe đây."

Tô Ánh Mai nhíu mày lại, hình như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau cô mới chậm rãi nói: "Tuy rằng giữa tôi và anh có hôn ước, nhưng mà bây giờ anh lười biếng, vô tích sự thế này, so sánh với thân phận địa vị của tôi thì chênh lệch cực lớn, nếu như tôi không đồng ý, thì cái hôn ước kia lập tức hết hiệu lực, có điều…"

"A? Có điều cái gì?"Trần Gia Bảo bình tĩnh hỏi lại, không nhìn ra buồn vui gì cả.

Tô Ánh Mai nói tiếp: "Có điều, nếu như đây là ước hẹn của người lớn, thì tôi cũng phải tôn trọng. Cho nên tôi sẽ cho anh

thời gian một năm, trong một năm này tôi vẫn sẽ tuân thủ hôn ước, tôi còn có thể bỏ tiền ra nuôi anh, nhưng mà tôi sẽ không công bố với người ngoài về quan hệ giữa hai chúng ta. Một năm sau, nếu như anh vẫn chưa làm nên trò trống gì, hoặc là không có cách nào làm cho tôi yêu anh, thì hôn ước này…”

Cô còn chưa nói xong thì trong mắt Trần Gia Bảo đã có một tia sáng lóe lên, sắc mặt từ trước đến giờ chưa từng để lộ vui buồn cũng bình tĩnh lại, anh nói: “Em nuôi anh? Đây là em đang coi thường anh sao? Em cho rằng lần này anh tới đây để xin em kết hôn với anh sao? Anh hy vọng em có thể hiểu rõ, hôn ước năm đó là do ông nội em cầu xin thầy anh đấy, anh cũng không bắt buộc phải cưới em.”

Chương 13

Chương 13

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: “Anh cũng cho em thời gian một năm, nếu như em không có biểu hiện gì làm Anh vừa lòng, thì anh sẽ cho em một tờ thư bỏ vợ.”

“Anh… Anh nói cái gì?”

Tô Ánh Mai vừa giận vừa sợ, cô được so sánh như đứa con cưng của ông trời trong giới thượng lưu, cũng đã chủ động nhường nhịn anh rồi, thế mà đối phương chẳng những không cảm kích, mà ngược lại còn uy hiếp sẽ bỏ cô.

Sao cô có thể chịu đựng được chứ?

Đối mặt với vợ sắp cưới đang thẹn quá hóa giận, Trần Gia Bảo không bị ảnh hưởng chút nào, anh nói tiếp: “Anh nói được thì sẽ làm được, tự mình nghĩ cho kỹ đi.”

Dứt lời, anh quay người đi luôn, không hề lưu luyến gì.

“Trần Gia Bảo, anh thật đáng ghét, để tôi xem xem, sau một năm nữa anh có thể làm nên tích sự gì không!”

Tô Ánh Mai tức giận đến mức giậm chân.

Còn Trần Gia Bảo vẫn bình tĩnh mở cửa ra ngoài.

Diệp Ngọc Trâm đang đứng ở cửa ra vào, đột nhiên trông thấy Trần Gia Bảo thì lộ ra nụ cười lúng túng.

Trần Gia Bảo khẽ vuốt cằm, rồi đi khỏi không quan tâm đến người khác nữa.

Nhìn thấy anh đã đi xa, Diệp Ngọc Trâm âm thầm lắc đầu, cô không biết tại sao Trần Gia Bảo lại trở thành chồng sắp cưới của tổng giám đốc Tô, nhưng mà cô hiểu rõ, căn bản Trần Gia Bảo không xứng với tổng giám đốc Tô, rõ ràng là hai người ở

hai thế giới hoàn toàn khác nhau, đã được xác định trước sẽ không nảy sinh bất kỳ quan hệ gì.

“Người đẹp có một không hai như tổng giám đốc Tô thế mà cũng có chồng sắp cưới. Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, không lâu nữa đâu, tên của anh ta sẽ được truyền ra khắp xã hội thượng lưu, đến lúc đó anh ta sẽ trở thành kẻ địch chung của ít nhất là một phần ba các cậu ấm trong xã hội thượng lưu này, dưới áp lực lớn bằng trời ấy, chỉ sợ anh ta sẽ chạy mất dép ấy chứ.”

Diệp Ngọc Trâm khẽ thở dài một cái.

Sau khi Trần Gia Bảo ra khỏi tòa nhà cao ốc của tập đoàn Nhiên Á thì bắt đầu nghĩ về việc mình nên làm gì trong mấy ngày tới.

Trong kế hoạch ban đầu của mình, mục đích anh xuống núi là để kết hôn với Tô Ánh Mai, sau đó sẽ nghĩ cách phát triển thêm khả năng, nhưng mà bây giờ tất cả kế hoạch ấy đều đã bị xáo trộn cả rồi.

Khi anh xuống núi, thầy chỉ cho anh có một triệu rưỡi, hiện giờ tính tới tính lui cũng chỉ còn lại không quá bảy trăm nghìn, không biết cuộc sống sau này anh sẽ phải tính sao đây. Lúc này anh nghĩ lại, thật ra thì đầu tiên cứ để Tô Ánh Mai nuôi mình cũng không tệ.

Đúng là, một phút bốc đồng, sau này bốc shit.

Trần Gia Bảo cười khổ một tiếng, ngay sau đó anh ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Đùa chứ, từ nhỏ đến lớn dù ăn hay mặc đều do mình tự lực cánh sinh, sao có thể để một người con gái nuôi mình được! Nếu thật sự như thế thì chẳng phải sẽ trở thành kẻ hèn nhất trên đời này sao!”

Chuyến đi ngàn dặm bắt đầu từ bước chân đầu tiên, không đúng, là bắt đầu từ việc ăn no mới phải, ăn uống đầy đủ mới có thể làm nên việc lớn được.

Nghĩ thế cho nên Trần Gia Bảo tùy tiện tìm một quán ăn nhỏ ven đường, định ăn một bữa cho thỏa thích rồi tính sau.

Quán ăn này cũng không lớn, tuy nhiên được thiết kế theo phong cách cổ xưa, vô cùng lịch sự thanh nhã khiến người ngồi trong đó cảm thấy rất thoải mái.

Trần Gia Bảo đang chuẩn bị gọi món, thì đột nhiên có một giọng nói tràn đầy kinh ngạc vui mừng từ bên cạnh truyền đến : “Trời ơi, em còn tưởng mình nhìn nhầm nữa, hóa ra đúng là anh thật?”

Chương 14

Chương 14

Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn lại, thì trông thấy một cô gái đang đứng trước mặt mình, cô buộc tóc đuôi ngựa, vẻ đẹp rất tự nhiên, hơn nữa còn nhìn rất quen mắt.

Lúc này, cô gái nhỏ đang dùng đôi mắt ngạc nhiên mang theo chút mừng rỡ mà nhìn anh.

Khi Trần Gia Bảo giật mình nhận ra cô là ai, thì trên khóe môi không nhịn được khẽ nở nụ cười, anh nói: ” Hóa ra là em à.”

Cô bé này chính là cô gái được Trần Gia Bảo cứu cách đây không lâu.

Không ngờ lại gặp mặt cô bé ở chỗ này.

Lâm Thanh Hà kích động nói: “Sau khi anh cứu em, em còn chưa kịp nói lời cảm ơn với anh nữa.”

“A, tiện tay mà thôi, chỉ là một kẻ cặn bã, còn không xứng để anh nhớ đến, à đúng rồi, sao em cũng ở đây?” Trần Gia Bảo vô cùng chán ghét xua xua tay nói.

Trong mắt Lâm Thanh Hà lại càng hiện ra vẻ sùng bái hơn đối với anh, sau đó cô mới tự giới thiệu bản thân.

Đến lúc này Trần Gia Bảo mới biết, hóa ra quán ăn này là do dì của Lâm Thanh Hà mở nên cô ở đây để giúp đỡ.

Dì của Lâm Thanh Hà phát hiện ra động tĩnh bên này nên đi tới, sau khi biết rõ sự tình thì cứ cảm ơn mãi với Trần Gia Bảo.

Cuối cùng dưới sự kiên trì nài nỉ của hai dì cháu, Trần Gia Bảo đành phải ‘Gắng gượng’ để hai người mời anh ăn cơm.

“Anh Bảo, anh đã sống trên núi từ nhỏ à, thật sự rất đáng thương.”

“Ừ, vẫn ổn, thật ra sống trên núi cũng rất thú vị.”

“Anh Bảo, vậy bây giờ anh đang sống một mình à, có muốn tìm việc làm không?”

“Trước mắt tôi còn chưa nghĩ đến việc này.”

“Hay là…” Lâm Thanh Hà nhận ra quần áo trên người Trần Gia Bảo đã cũ kỹ, dễ nhận thấy anh không có nơi nương tựa ở trong thành phố này, cho nên cô bèn lấy hết dũng khí, cẩn thận hỏi anh: “Hay là, anh Bảo này, anh đến đây giúp đỡ dì em đi, coi như kiếm một chỗ ăn ở tạm thời, có được không?”

Làm thêm ở quán ăn này?

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút, nghĩ đến ví tiền rỗng tuếch của mình hiện giờ thì đúng là anh cần phải kiếm tiền, hơn nữa cô gái Lâm Thanh Hà này cũng không tệ, cũng khá hợp ý mình.

Sau khi cân nhắc một chút, Trần Gia Bảo gật đầu cười nói: “Được.”

“Yeh! Thật sự tốt quá rồi!” Lâm Thanh Hà vui sướng đến mức trực tiếp nhảy lên tại chỗ khiến không ít khách khứa phải ngoái lại nhìn cô.

Sau khi nhận ra mình cư xử không hay lắm, Lâm Thanh Hà lè lưỡi ra rất đáng yêu.

Đàm Ánh Nguyệt, cũng chính là dì của Lâm Thanh Hà nhìn cô trách móc một cái, sau đó thì vui vẻ cười nói với Trần Gia Bảo: “Gia Bảo, cậu có thể chịu đến chỗ tôi làm việc thật sự khiến tôi rất vui, có điều bộ quần áo trên người cậu không ổn lắm, cậu ăn cơm nhanh lên, ăn xong thì tôi đưa cậu đi mua sắm.”

“A, được đi mua đồ nữa ạ, đúng là tốt quá.” Lâm Thanh Hà vui vẻ cười nói, sau đó lén nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt còn mang theo chút ngượng ngùng.

Sau khi anh ăn cơm xong thì quán cơm nhỏ đóng cửa lại, Trần Gia Bảo ngồi lên trên chiếc xe BMW X6 của Đàm Ánh Nguyệt đi về phía mấy tòa nhà cao ốc, Lâm Thanh Hà thì ngồi bên cạnh anh, cô bé vẫn luôn nói ríu rít mãi không ngừng.

Xe xịn, người đẹp.

Ngay cả Trần Gia Bảo cũng cảm thấy vô cùng thích mắt.

Ba người đi tới một khu mua sắm lớn, vốn dĩ Lâm Thanh Hà xinh đẹp đáng yêu khiến rất nhiều người phải quay đầu lại nhìn, còn Trần Gia Bảo đi bên cạnh mặc toàn đồ vỉa hè, tạo cảm giác đối lập không khớp nhau, nhưng mà hai người lại đi chung một chỗ khiến không ít người phải tò mò.

Chương 15

Chương 15

Có điều Trần Gia Bảo cũng không thèm để ý chút nào, ngược lại càng dương dương đắc ý hơn.

Lâm Thanh Hà và Đàm Ánh Nguyệt không có da mặt dày như anh, nên hai người không khỏi bước nhanh chân hơn, đưa Trần Gia Bảo đi làm tóc, rồi đi mua vài bộ quần áo.

Không thể không nói, ánh mắt của hai người rất độc đáo, sau khi Trần Gia Bảo thay bộ quần áo kia vào thì ngay lập tức khí chất của anh đã tăng lên vài bậc, ngay cả Đàm Ánh Nguyệt cũng tỏ vẻ hài lòng chứ đừng nói đến Lâm Thanh Hà.

Ba người định ra về nhưng vừa ra đến cửa thì có hai người đàn ông cao to đi đến trước mặt, một người trong đó có xăm hình con rồng trên cánh tay, một tên khác thì đầu trọc, nhìn vẻ ngoài rất hung ác dữ tợn, nhìn qua là biết ngay hai người này chính là bọn xã hội đen.

Sau khi hai gã đó trông thấy Lâm Thanh Hà thì lập tức trên mặt hiện ra vẻ kinh diễm và dục vọng khó có thể che giấu được.

Gã đàn ông có hình xăm lập tức cười nói: “Em gái này, vừa rồi các em đi nhanh như thế đã va phải hai anh em bọn anh rồi, không bồi thường cho bọn anh một chút gì đó thì đừng nghĩ ra về được.”

Lâm Thanh Hà bị dọa sợ, cô bé không nhịn được co người lại nấp sau lưng Trần Gia Bảo, Đàm Ánh Nguyệt thì cau mày nói: “Anh đừng ngậm máu phun người, anh nói chúng tôi va phải anh, có chứng cứ gì không?”

“Chứng cứ? Lời nói của anh chính là chứng cứ.” Gã đàn ông có hình xăm cười ha hả, rồi kiêu ngạo nói: “Người trên đường

này đều gọi anh là Bảy Xà, em cứ đi hỏi thăm một chút xem, ở cái khu này có ai dám đắc tội với bọn anh không.”

Gã đầu trọc tiếp lời: “Bảy Xà không dễ chọc vào đâu, thế này nhé, hôm nay hai anh nể mặt các em một lần, cũng không cần các em bồi thường tiền, đợi lát nữa các em ra ngoài uống với bọn anh một chén coi như xin lỗi, thế có được không?”

“Còn về tên trai bao bên cạnh này thì nhanh chóng cút đi, nếu không để ông mày mất hứng sẽ đánh mày tàn phế đấy.”

Hai gã vừa nói vừa liếc về phía ngực của Đàm Ánh Nguyệt và Lâm Thanh Hà, ánh mắt nóng như lửa không hề che giấu dục vọng trong lòng chút nào.

Đàm Ánh Nguyệt và Lâm Thanh Hà vừa tức vừa sợ, gặp phải hạng người vô sỉ như vậy, hai người hoàn toàn không biết phải làm sao bây giờ.

Đột nhiên, có một anh chàng đẹp trai đeo gọng kính viền vàng bước đến, anh ta nói với vẻ mặt rất hiên ngang chính trực: “Câm mồm, giữa ban ngày ban mặt mà dám giở trò lưu manh, cẩn thận tôi báo cảnh sát đó.”

“Báo cảnh sát?” Sắc mặt Bảy Xà trở nên lạnh lẽo, nháy mắt với tên đầu trọc.

Người đàn ông đeo kính kia còn tưởng rằng mình đã dọa được bọn họ, nghĩ đến việc mình vừa ra oai trước mặt hai người đẹp như vậy, nói không chừng còn có thể nhờ cơ hội này mà ôm được người đẹp về nhà, cho nên anh ta không nhịn được càng hăng hái hơn lại tiếp tục cất cao giọng nói: “Không sai, cho các anh ba phút đồng hồ, nếu còn không đi khỏi…”

“Con mẹ nhà mày, oai này!” Gã đầu trọc không để anh ta nói hết câu đã xông đến đạp một phát khiến người đàn ông đeo kính kia ngã lăn ra đất, ngay cả kính mắt cũng rơi vỡ.

Dường như gã đầu trọc vẫn chưa hết giận, gã lại xông lên đạp thêm mấy phát nữa rồi mắng: “Haiz, mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, không biết tự soi gương xem bản thân là cái loại gì à?”

Người đàn ông đeo kính không thể tin nổi mình vừa nói một câu không hợp ý thôi mà bọn họ đã ra tay đánh mình đến mức

kêu cha gọi mẹ, đám người xung quanh cũng sợ rước họa vào thân cho nên không ai dám đứng ra cả.

Đúng lúc này thì bảo vệ xông đến, anh ta còn chưa kịp nói gì, thì Bảy Xà đã lập tức cười lạnh: "Tao là người cùng hội với anh Lâm đấy, nếu mày không muốn chết thì cút sang bên cạnh."

"Lâm… Anh Lâm?"

Chương 16

Chương 16

Hai chữ ‘Anh Lâm’ này giống như có ma lực vậy, trong ánh mắt tên bảo vệ lộ ra vẻ sợ hãi, ngay cả hai chân cũng run rẩy, anh ta áy náy nhìn về phía Lâm Thanh Hà, sau đó cứ thế xoay người đi khỏi luôn.

Ngay cả trong mắt người đàn ông đeo mắt kính cũng xuất hiện vẻ khiếp sợ, anh Lâm tên đầy đủ là Tưởng Đức Lâm, là sự tồn tại đáng sợ ở thành phố Hòa Bình này, nếu như Bảy Xà là đàn em của anh ta thì đúng là mình bị đánh cũng không làm gì được.

Bảy Xà cười đắc ý nói: “Hì hì, em gái kia ơi, bây giờ đã không còn ai cản trở nữa, em đi theo bọn anh thôi.”

Còn về Trần Gia Bảo, Bảy Xà tự động bỏ qua.

Sắc mặt Đàm Ánh Nguyệt trở nên xanh mét, từ nhỏ đến lớn, trong cuộc sống trong công việc cô vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, đã bao giờ phải chịu ấm ức như thế này đâu?

Có điều, biểu hiện của một người khác đã làm cho cô phải thất vọng.

Từ đầu đến cuối Trần Gia Bảo đều không đứng ra, hiển nhiên đã bị cái tên Tưởng Đức Lâm dọa cho sợ rồi.

Đàm Ánh Nguyệt vừa thất vọng lại vừa coi thường, khẽ thở dài một tiếng, Gia Bảo ơi là Gia Bảo, xem ra Trần Gia Bảo không giỏi giang giống như cô nghĩ, anh ta cũng không thích hợp với cô.

Không ít người xung quanh cũng đều tỏ vẻ coi thường Trần Gia Bảo, đều âm thầm giễu cợt anh là cái đồ nhát gan.

Chỉ có Lâm Thanh Hà vẫn đầy lòng tin với Trần Gia Bảo.

Đàm Ánh Nguyệt lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại.

Bảy Xà khẽ nhíu mày, gã ta cho rằng Đàm Ánh Nguyệt muốn báo cảnh sát, tuy rằng đối với gã ta điều ấy cũng chẳng sao cả, nhưng gã ta không muốn tình hình trở nên phức tạp hơn, nên lập tức bước lên một bước, muốn cướp lấy cái điện thoại kia.

Đột nhiên, có một bàn tay đưa ra tóm lấy tay Bảy Xà.

"Đang ở trước mặt tôi, lại dám trêu đùa bạn bè tôi, còn muốn cướp đồ của cô ấy nữa, anh đã chuẩn bị tốt tinh thần để chịu đựng lửa giận của tôi chưa?"

Trên khóe miệng Trần Gia Bảo vẫn mang theo nụ cười vô hại, nhưng mà ánh mắt rất lạnh lùng, lạnh đến mức khiếp người.

"Anh Bảo thật uy phong." Lâm Thanh Hà thấy anh như thế thì sùng bái.

So sánh với Bảy Xà, thì dáng người Trần Gia Bảo có vẻ gầy yếu hơn, nhưng mà dường như bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay Bảy Xà lại rắn chắc giống như một cái kìm sắt vậy, không di chuyển chút nào.

Đàm Ánh Nguyệt hơi chần chừ một chút, vừa cầm điện thoại lên lại buông xuống.

"Nếu không muốn chết thì nhanh chóng buông tay ra cho tao, tao là người của anh Lâm đấy, mày là thằng nào?" Bảy Xà cười lạnh nói.

"Người muốn mạng của anh!" Trần Gia Bảo cũng cười lạnh một tiếng, trong mắt dường như có tia sáng lóe lên.

"Mẹ kiếp!" Bảy Xà mắng to một tiếng, rồi vung nắm đấm lên đập thẳng về phía mặt Trần Gia Bảo.

Chân Trần Gia Bảo khẽ dịch chuyển một chút, vừa khéo tránh được cú đấm của gã ta, đồng thời vung tay tung ra một cái tát, đập thẳng vào mặt Bảy Xà, nếu không phải cổ tay Bảy Xà vẫn còn đang bị anh nắm, thì khả năng một cái tát này sẽ khiến gã ta bay ra ngoài.

Mọi người đều trợn mắt lên nhìn, không ai có thể tưởng tượng nổi tên nhóc gầy yếu này lại đánh nhau khỏe như vậy.

Lúc này người đàn ông đeo kính ban nãy mới bò dậy, trong mắt anh ta hiện ra vẻ giễu cợt, dám ra tay với đàn em của anh Lâm, đúng là muốn chết. Người khôn ngoan phải co được dãn được, chịu thua giống như mình đây mới là lẽ phải.

“Mày dám đánh tao à, đầu trọc, giết chết nó đi!” Bảy Xà giận dữ, nhấc chân lên đá về phía Trần Gia Bảo.

Đồng thời gã đầu trọc cũng giơ nắm đấm lên đấm về phía sau gáy Trần Gia Bảo.

Chương 17

Chương 17

Bị hai người vây đánh, cho dù là số lượng hay thể hình thì Trần Gia Bảo đều rơi vào hoàn cảnh xấu.

Nhất định Trần Gia Bảo sẽ thua!

Mọi người vây xung quanh xem đều phán đoán theo bản năng.

Ngay cả Đàm Ánh Nguyệt cũng không nhịn được khẽ thay đổi sắc mặt.

Lâm Thanh Hà thì che miệng hoảng sợ nói: "Anh Bảo, cẩn thận."

"Hừ, dám ra tay với tôi, đúng là không biết tự lượng sức mình!"

Trần Gia Bảo cười lạnh, ánh mắt khẽ nheo lại, trong tay lại xuất hiện hai cây kim châm lần nữa, anh cong ngón tay búng ra, hai tia sáng lóe lên nối đuôi nhau bắn trúng mục tiêu, đều cắm vào người Bảy Xà và gã đầu trọc.

Bảy Xà và gã đầu trọc chỉ thấy cả người mình tê dại, chiêu thức vốn sắc bén thế mà lúc này lại bủn rủn không có tí sức lực nào, vung đến nửa đường thì mềm nhũn ra rũ xuống, thiếu chút nữa thì không đứng vững được.

Hai người không khỏi biến sắc, Bảy Xà giật mình nói: "Mày… Mày đã làm gì chúng tao?"

Mọi người vây xem thấy một màn hết sức kỳ lạ.

Trần Gia Bảo đứng ở chính giữa, lúc Bảy Xà và tên đầu trọc sắp đánh trúng Trần Gia Bảo thì bỗng hai người đồng thời dừng tay, hơn nữa thân thể lung la lung lay như tên say rượu.

Trên mặt mọi người lập tức xuất hiện vẻ kỳ quái.

Gã đeo kính cũng mở to mắt, âm thầm hoài nghi Bảy Xà và tên đầu trọc cố ý nương tay?

Đàm Ánh Nguyệt trợn to hai mắt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy hiếu kì.

Lâm Thanh Hà kích động, cô bé nhớ rất rõ ràng, lúc ấy Trần Gia Bảo dựa vào mấy cây kim châm cứu cô thoát khỏi tay tội phạm truy nã, hiện giờ Trần Gia Bảo dùng lại chiêu cũ, chính cô cũng không khỏi hưng phấn.

“Bây giờ, đến lượt tôi.”

Lời nói lạnh lùng của Trần Gia Bảo truyền đến, đám người cùng nhau nhìn về phía anh.

Trước mắt bao người, Trần Gia Bảo đưa tay phải ra, tay của anh rất trắng, ngón tay rất dài, nói với Bảy Xà: “Một tát này, tôi muốn đánh má phải của anh, trừng phạt anh ngậm máu phun người, nói xấu bạn tôi.”

“Bốp!”

Một cái tát của Trần Gia Bảo vung tới, Bảy Xà suýt thì không đứng vững, chứ nói chi là né tránh.

Má phải Bảy Xà lập tức sưng vù đỏ mọng.

Trần Gia Bảo vẫn giơ tay phải ra, nói tiếp: “Một tát này, tôi muốn đánh má trái anh, trừng phạt anh nói năng lỗ mãng với bạn tôi.”

“Bốp!”

Bảy Xà bị đánh không biết trời đất sao trăng, mắt nổi đom đóm.

“Một tát này, trừng phạt anh không coi ai ra gì, muốn cướp điện thoại của bề trên của tôi!”

“Bốp” một tiếng, Bảy Xà trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ngã vật xuống đất không đứng dậy được.

Mọi người đều vô cùng khiếp sợ, ngay cả trong mắt Đàm Ánh Nguyệt cũng hiện lên vẻ khác thường.

“Anh Gia Bảo thật là lợi hại, cố lên anh.” Lâm Thanh Hà nhảy cẫng lên hoan hô.

Sau một phút, Trần Gia Bảo quay người, đối mặt với tên đầu trọc, anh nở một nụ cười, đi về phía tên đầu trọc.

Chương 18

Chương 18

Sắc mặt tên đầu trọc thay đổi, cơ thể gã ta vốn đã bủn rủn sẵn, lại thêm bị Trần Gia Bảo doạ, "bụp bụp" một tiếng, đặt mông xuống đất, ngoài mạnh trong yếu mà nói: "Tao là đàn em của anh Lâm, mày từng nghe đến Tưởng Đức Lâm chưa, con hổ đứng đầu cái đất Hòa Bình này – anh Lâm, nếu mày dám đánh tao, anh Lâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày đâu."

Khuôn mặt Trần Gia Bảo vẫn bình tĩnh, đi đến trước mặt tên đầu trọc, ánh mắt anh liếc xéo, từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh nói: "Ở trước mặt tôi, là hổ đến tôi cho nằm, là rồng thì cũng phải cuộn lại cho tôi, mặc kệ anh ta là hổ báo cáo chồn gì, ở trước mặt tôi cơ bản không tới lượt ngang ngược. Nhìn rõ đây, một cước này, muốn giẫm nát tay phải của anh, trừng phạt anh ra tay với tôi!"

Trần Gia Bảo chậm rãi giơ chân lên.

Sắc mặt tên đầu trọc thay đổi, cao giọng lạnh lùng uy hiếp: "Mày dám, cẩn thận anh Lâm giết cả nhà mày…"

Vẻ mặt Trần Gia Bảo không thay đổi mà đạp mạnh xuống.

"Răng rắc" một tiếng, tay phải của tên đầu trọc trực tiếp bị gãy xương vỡ nát, gã ta hét thảm như lợn bị chọc tiết.

Đám người giống như gặp quỷ, con mẹ nó, thằng nhóc này ra tay độc ác như vậy, chẳng lẽ cậu ta thật không sợ anh Lâm trả thù?

Gã đeo kính càng tức hổn hển, trước kia anh ta cho là Trần Gia Bảo sẽ giống như mình, bị đánh đập một trận, nhưng hiện tại Trần Gia Bảo thể hiện sức mạnh đáng gờm, chẳng phải mình mới là tên ngu xuẩn sao?

"Hừ, có điều không sao, Bảy Xà là thuộc hạ của anh Lâm, anh đắc tội anh Lâm thì đợi bị tra tấn mà chết đi, ai cười đến cuối cùng mới là bên thắng."

Gã đeo kính nở nụ cười như nanh độc.

Trần Gia Bảo nhấc chân đá bay tên đầu trọc, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Bảy Xà túm tóc gã ta, cười lạnh nói: "Tôi đánh các anh một trận, anh có không phục không?"

"Phục, tôi phục, đại ca, cậu thả tôi đi đi." Trong mắt Bảy Xà chợt loé sự hận thù.

Trần Gia Bảo cười lạnh nói: "Cho dù miệng anh nói phục mà lòng không phục, tôi cũng sẽ không để ý, anh nhớ kỹ đây, tôi tên là Trần Gia Bảo, là một bác sĩ, hơn nữa là một bác sĩ giỏi về Đông y, tôi đã ngầm xuống tay trên người các anh, ba ngày sau, anh sẽ cảm nhận được cái gì gọi là sống không bằng chết, đây mới là trừng phạt thật sự đối với các anh."

Dứt lời, Trần Gia Bảo không thèm để ý đến bọn họ mà đi tới bên cạnh Lâm Thanh Hà, nhận lấy túi mua sắm, cười đùa tí tửng nói: "Chúng ta đi, về nhà."

“Ừm.” Lâm Thanh Hà nghiêm túc gật đầu thật mạnh.

Đàm Ánh Nguyệt nhìn thấy tất cả, trong lòng có chút thở dài. Đàm Ánh Nguyệt là dì nhỏ của Lâm Thanh Hà, tự nhiên nhìn ra được Lâm Thanh Hà có tình cảm với Trần Gia Bảo, bây giờ lại trải qua lần này, sợ là tình cảm mà Lâm Thanh Hà dành cho Trần Gia Bảo càng sâu đậm, nói không chừng đã thích anh ta rồi.

Có điều Đàm Ánh Nguyệt cũng coi như văn minh sáng suốt, Trần Gia Bảo quả thực là người có bản lĩnh, tuy hơi nghèo nhưng là người có tiềm lực, cũng không tính bôi nhọ Thanh Hà, chỉ có điều cửa ải bố mẹ Thanh Hà sợ là không dễ chịu, chỉ sợ hai thanh niên sẽ phải chịu khổ.

Nhớ tới bố mẹ Lâm Thanh Hà, Đàm Ánh Nguyệt cười khổ một tiếng, cùng hai người đi ra ngoài.

Trong mắt của mọi người, Trần Gia Bảo đã như một ma vương, đám người vây xem giống như thuỷ triều, nhao nhao lùa sang hai bên, mở ra một lối đi.

“Chờ một chút, hai người đợi đã.”

Đằng sau có một giọng nói êm tai truyền đến.

Trần Gia Bảo xoay đầu lại, chỉ thấy là một cô gái xinh đẹp thành thục, mặc đồ công sở màu đen, khóe miệng có một nốt ruồi duyên, điều này chẳng những không ảnh hưởng tới sức hút của cô, ngược lại càng tăng thêm một phần quyến rũ, đi sau lưng cô còn có một nữ thư ký xinh đẹp.

Chương 19

Chương 19

Cô chính là giám đốc của trung tâm thương mại Hòa Bình – Hàn Đông Vy, năm nay gần 28 tuổi, đã trở thành giám đốc trung tâm thương mại, tiền đồ không thể đo lường.

Cô nhìn toàn bộ quá trình Trần Gia Bảo dạy dỗ Bảy Xà, trước kia cũng không để ý, nhưng chờ sau khi Trần Gia Bảo dùng kim châm làm Bảy Xà tê liệt, cô hoàn toàn khiếp sợ.

Bình thường chỉ có bác sĩ Đông y mới có thể dùng kim châm, hơn nữa có thể xác định huyệt vị chính xác như Trần Gia Bảo, tuyệt đối là bác sĩ Đông y vô cùng giỏi, trong lòng lập tức nghĩ như vậy.

Hiển nhiên không ít người chung quanh đều biết cô đều đã bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

Trần Gia Bảo nở nụ cười nghiền ngẫm, vươn tay chỉ vào Bảy Xà, nói: “Thế nào, cô muốn ra mặt cho bọn họ?”

“Không không không, cậu hiểu lầm rồi.”

Hàn Đông Vy lễ phép cười nói: “Tôi là giám đốc của nơi này, tôi thành thật xin lỗi vì để hai người vô duyên vô cớ bị làm phiền.”

Sau khi dứt lời, sắc mặt của Hàn Đông Vy nghiêm túc nói với thư ký đang đứng phía sau lưng mình: “Thư ký Lưu, hai vị này là khách quý của Trung Tâm Thương Mại, sau này họ đến đây mua sắm đều phải được hưởng chiết khấu bảy mươi phần trăm trên mỗi sản phẩm, ngoài ra, những bảo vệ phụ trách ca này đã chểnh mảng công việc, đuổi việc hết đi.”

“Em hiểu rồi, chị Hàn.” Thư ký Lưu hết sức kinh hãi, chiết khấu bảy mươi phần trăm trên mỗi sản phẩm, đây là một cái giá tương đối lớn, cho dù có để xin lỗi thì cũng không cần thiết phải giảm một khoản lớn như vậy chứ?

Mọi người xung quanh vừa kinh hãi cũng vừa hâm mộ.

Trong nháy mắt, sắc mặt của ban bảo vệ trực cổng như đưa đám, ngồi bệt xuống đất khóc không ra nước mắt, nói: “Tiêu rồi, tiêu rồi, mất việc làm rồi.”

Có lợi thì ai lại không nhận, Trần Gia Bảo cười hì hì nói: “Vẫn là chị phân rõ phải trái, cảm ơn ý tốt của chị.”

Một lúc sau, Hàn Đông Vy cung kính đưa danh thiếp của mình cho Trần Gia Bảo, nói rằng: “Cậu Trần, tuy là có hơi đường đột nhưng mà mong cậu xác nhận lại một chuyện.”

“Được, chị cứ nói.” Trần Gia Bảo tò mò đáp.

“Xin hỏi, cậu thật sự hiểu biết về y học sao?” Hàn Đông Vy hơi căng thẳng hỏi.

“Không sai.”

“Giỏi lắm sao?”

Bỗng nhiên, Trần Gia Bảo đánh giá Hàn Đông Vy một lúc, trong mắt ẩn chứa ý cười đùa giỡn, đáp lại: “Gần đây miệng của chị tương đối khô, hơn nữa còn thấy đắng, tính tình nóng nảy, mất ngủ hay mơ, mà lại hay mơ thấy những điều không tốt, tôi nói có đúng không?”

“Sao cậu lại biết?” Hàn Đông Vy vô cùng kinh ngạc, bởi vì những điều mà Trần Gia Bảo nói đều chính xác hoàn toàn.

Chẳng qua là chuyện nước bọt trở nên đắng, mất ngủ hay mơ thì bác sĩ Đông Y có thể nhìn ra được thông qua sắc mặt, nhưng mà ngay đến cả chuyện mơ thấy những điều không hay cũng biết được thì tên Trần Gia Bảo này cũng cao siêu quá rồi?

Trần Gia Bảo cười nói: “Bây giờ đang trong mùa hè, ngũ hành thuộc hệ đất, nhìn sắc mặt của chị hơi hơi ố vàng, rõ ràng là tỳ vị và dạ dày có vấn đề dẫn đến thận có phần suy nhược, thận ảnh hưởng đến giấc ngủ nên đương nhiên là tối ngủ sẽ khiến chị mộng mị, ngoài ra, chị còn có dấu hiệu của việc kinh nguyệt không đều, khi về nhớ mỗi ngày ăn hai quả táo đỏ, bồi bổ máu, uống thêm Lục Vị Địa Hoàng Hoàn nữa thì tốt.”

Kinh nguyệt không đều?

Gương mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy hiếm khi đỏ lên một chút, âm thầm xì một tiếng, ngay sau đó lại kinh ngạc mừng rỡ nói: “Quả nhiên là cậu Trần rất giỏi, ở chỗ tôi có một bệnh nhân, có lẽ là sẽ cần đến sự giúp đỡ của cậu, không biết cậu có thể đến thăm khám một chút không? Đương nhiên là cho dù có chữa khỏi hay không thì chúng tôi vẫn sẽ hậu tạ.”

Chương 20

Chương 20

Đàm Ánh Nguyệt âm thầm kinh ngạc, không ngờ rằng Trần Gia Bảo không chỉ có võ công lợi hại mà còn rất am hiểu về y học, nhưng mà, bác sĩ Đông Y phải càng già mới càng giỏi, Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy, chắc là đang nói khoác lác.

Lâm Thanh Hà càng tự hào hơn, anh Bảo của cô đúng là quá giỏi, bệnh gì anh cũng biết.

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày suy nghĩ.

Hàn Đông Vy đứng ở bên cạnh, đột nhiên cô lại thấy hơi khẩn trương, giống như là đang chờ một ông lớn bà lớn nào đó, nhận ra mình có suy nghĩ như vậy, cô âm thầm cười nhạo mình một lúc.

“Cũng được, nhưng mà hiện giờ thì tôi không có thời gian.” Lông mày của Trần Gia Bảo giãn ra, nói.

Thái độ của Hàn Đông Vy rất khách sáo, cộng thêm vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô, Trần Gia Bảo cũng rất sẵn lòng giúp đỡ cô, với lại chỉ là việc chữa bệnh lại càng đúng sở trường của anh.

Hàn Đông Vy thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng hiện lên nụ cười càng bộc lộ được vẻ xinh đẹp động lòng, đáp lại: "Không sao cả, bây giờ không cần gấp, chỉ cần cậu Trần đồng ý là được."

"Nếu đã vậy thì chúng tôi đi trước đây."

Sau khi chào tạm biệt, bọn họ ngồi lên chiếc BMW X6, Lâm Thanh Hà vẫn chìm đắm trong sự hưng phấn vừa rồi, kích động nói: "Anh Bảo, anh thật sự quá giỏi, hai tên du côn đó thật đáng ghê tởm, anh cũng thấy được bộ dạng bị dọa đến nổi bật khóc của bọn họ đấy, đúng là quá hả dạ."

Trần Gia Bảo cười cười, đáp lại: "Chỉ là hai tên bình thường thôi, không đáng để nói đến."

Đàm Ánh Nguyệt vẫn còn hơi lo lắng, nói rằng: "Dì nghe bọn họ có nói đến anh Lâm, trước kia dì đã từng nghe thấy tên tuổi của Tưởng Đức Lâm, ông ta nổi tiếng khắp cả thành phố Hòa Bình, nghe nói người phạm lỗi với ông ta đều không ai có kết cục tốt đẹp, Gia Bảo, trong khoảng thời gian này cậu nhớ cẩn thận một chút."

Ngay lập tức, Lâm Thanh Hà cũng lo lắng mà nói: "Đúng vậy đó, anh Bảo, mặc dù anh rất giỏi nhưng một người khó đánh lại hai, quả thật là nên cẩn thận một chút."

"Được, cảm ơn mọi người đã quan tâm, anh hiểu rồi." Trần Gia Bảo mỉm cười nói.

Nói thật, đối với tên cầm đầu thành phố Hòa Bình – Tưởng Đức Lâm này, từ đầu đến cuối Trần Gia Bảo vẫn không để tâm cho lắm.

Nếu như thật sự Tưởng Đức Lâm có đủ can đảm đi tìm anh để gây sự, anh sẽ không ngần ngại đánh lại, nhưng anh không muốn khiến Lâm Thanh Hà lo lắng nên bên ngoài mới đồng ý.

Trở lại quán ăn, Trần Gia Bảo có hẹn là sẽ đến giúp. Buổi tối đến, Trần Gia Bảo ở lại nhà của Đàm Ánh Nguyệt, dù sao trước mắt thì Đàm Ánh Nguyệt vẫn đang độc thân, phòng trống trong nhà cũng nhiều, không cần lo là không có chỗ ngủ.

Bởi vì vẻ ngoài của Trần Gia Bảo thanh tú đẹp trai lại thêm việc Đàm Ánh Nguyệt rất săn sóc anh mà không ít nhân viên phục vụ nữ nhìn trộm Trầm Gia Bảo.

Lâm Thanh Hà còn là học sinh cấp ba nên vẫn phải đi học, cứ cách hai ngày lại chạy đến quán ăn một lần.

Tối hôm đó, bởi vì Đàm Ánh Nguyệt đi công tác nên chỉ có một mình anh ở nhà.

Như thường ngày, Trần Gia Bảo khoanh chân ngồi thiền, bấm tay niệm thần chú, điều chỉnh hơi thở luyện khí công.

Thời gian dần trôi qua, trên người anh mơ hồ xuất hiện luồng khí năm màu, dường như còn có sấm sét bao quanh người anh như ẩn như hiện, nếu như Đàm Ánh Nguyệt nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị chấn động tại chỗ.

Công pháp mà anh tu luyện có tên là “Tiên võ hợp công bí quyết”, sức mạnh vô cùng đáng sợ, tổng cộng chia thành chín tầng cảnh giới, bây giờ Trần Gia Bảo cũng chỉ mới tu luyện đến tầng cảnh giới thứ hai của tiên võ mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Gia Bảo tỉnh lại từ trong tư thế nhập thiền định, tinh thần sảng khoái, ăn xong bữa sáng ngon lành rồi đi ra xem công việc ở quán ăn.

Chương 21

Chương 21

Đột nhiên, một chiếc xe sang trọng vững vàng dừng lại trước mặt của Trần Gia Bảo, người qua đường xung quanh đều không khỏi ghen tị.

Ngay sau đó, cửa xe mở ra, một đôi chân dài xinh đẹp được bọc bằng đôi vớ đen cao bước ra.

Chỉ có thể dùng ba từ để hình dùng: Tinh tế, thon dài, đầy đặn.

Mới chỉ nhìn thấy cặp đùi đẹp như vậy là đã có thể khiến cho người ta mở to hai mắt mà suy nghĩ vẩn vơ, sau khi chủ nhân của chiếc xe sang trọng bước xuống thì sắc mặt của mọi người xung quanh càng kinh ngạc hơn, hơi thở cũng trở nên hơi nóng.

Đây là một người đẹp chân dài với dáng người cao gầy chuẩn mực, khuôn mặt vô cùng tinh xảo, mặc một bộ đồ màu đen và một đôi giày cao gót cao ôm lấy đôi chân đẹp đẽ lả lướt, nhất là cô còn có một nốt ruồi duyên mê người bên khóe miệng, cả người đều thấp thoáng vẻ quyến rũ.

Đôi môi đỏ như ngọn lửa, chị đẹp tất đen, đơn giản mà hấp dẫn chí mạng.

Hóa ra là Hàn Đông Vy mà anh vừa gặp mấy ngày trước.

“Mẹ ơi, cô ấy thật xinh đẹp, nếu như ông đây có thể ngủ cùng cô ấy một đêm thì dù có bị giảm thọ mười năm cũng bằng lòng.”

“Cậu sao? Cậu đúng là chán sống rồi! Cô ấy chính là Hàn Đông Vy, nghe nói gia thế của cô ấy rất đáng sợ, lần trước có người muốn gây sự chú ý với cô ấy, cậu đoán xem kết quả như thế nào? Là bị ném xuống biển cho cá ăn đấy! Khuôn mặt đẹp đẽ gây họa ấy không phải là loại chúng ta có thể trêu vào, không chừng là chết mà cũng không biết chết như thế nào nữa.”

Mọi người xung quanh rối rít hít vào một hơi.

Trước ánh mắt kính sợ, nóng bỏng của mọi người, Hàn Đông Vy đi về phía Trần Gia Bảo.

Trong phút chốc, ánh mắt ghen tị của mọi người xung quanh phóng nhanh về hướng của Trần Gia Bảo, nếu như ánh mắt có thể giết người thì không chừng Trần Gia Bảo đã bị phanh thây xé xác rồi.

Hàn Đông Vy đi đến trước mặt của Trần Gia Bảo nở một nụ cười tươi, nói rằng: “Cậu Trần, chúng ta lại gặp mặt, không biết cậu có còn nhớ tôi không?”

Ngay cả Trần Gia Bảo cũng không thể không thừa nhận, cả người Hàn Đông Vy đều toát ra mị lực, khác hoàn toàn so với sự ngây ngô của Lâm Thanh Hà, mọi cử động của Hàn Đông Vy đều tràn đầy sự quyến rũ, thế nhưng Hàn Đông Vy vẫn còn là một xử nữ hàng thật giá thật.

Sự tương phản mạnh mẽ này càng khiến cho lòng người ta như lửa.

Trần Gia Bảo cười hì hì đáp: "Đương nhiên là nhớ rõ, đối với người đẹp, nhất là người quá xinh đẹp như chị thì trí nhớ của tôi rất tốt."

Trong lòng của Hàn Đông Vy có hơi đắc ý, nụ cười nơi khóe miệng càng tươi hơn, nói: "Cậu Trần thật biết cách nói đùa, vậy chắc hẳn cậu Trần cũng biết mục đích tôi đến đây, bây giờ không biết cậu Trần có thời gian không?"

Mấy ngày trước, Trần Gia Bảo từng đồng ý với Hàn Đông Vy là sẽ giúp cô khám chữa bệnh cho một bệnh nhân.

Trần Gia Bảo không ngờ rằng cô sẽ đến sớm như vậy, nhưng mà anh vẫn luôn không thích thiếu nợ người khác, anh đáp: "TÔI rảnh, đi thôi."

Trần Gia Bảo ngồi lên xe Hàn Đông Vy trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, họ nghênh ngang đi mất.

Bên trong chiếc xe sang trọng, Trần Gia Bảo ngồi bên cạnh Hàn Đông Vy, cảm thấy hơi hơi vui tai vui mắt.

Hàn Đông Vy hoàn toàn là một người đẹp, mặc dù không xinh đẹp độc nhất như Tô Ánh Mai nhưng cũng vô cùng lộng lẫy.

Đối với người đẹp, đương nhiên Trần Gia Bảo rất thích.

“Mặc dù chị miễn cưỡng cười nhưng mày lại nhíu lại, ánh mắt nghiêm nghị, dường như đang rất lo lắng gì đó.”

Chương 22

Chương 22

Đột nhiên, Trần Gia Bảo mở miệng nói.

Hàn Đông Vy giật mình, không nghĩ là Trần Gia Bảo lại nhìn ra, cô cười nói: “Ánh mắt của cậu Trần quả thật tinh tường, nếu như cậu biết được bệnh nhân của tôi là ai thì cậu cũng sẽ giống như tôi vậy.”

“Sao? Chẳng lẽ lại là một nhân vậT lớn nào đấy?” Trần Gia Bảo nhíu mày hỏi.

“Đúng là một nhân vật lớn, một nhân vật thủ đoạn phi thường ở thành phố Hòa Bình.” Hàn Đông Vy nghiêm trọng nói.

Thông qua lời giới thiệu của Hàn Đông Vy thì Trần Gia Bảo mới biết bệnh nhận anh chữa trị lần này chính là ông lão nhà họ Tạ, Tạ Hoàng Dương, trước kia ông ta là tư lệnh trong quân đội, mặc dù bây giờ đã về hưu nhưng vẫn có ảnh hưởng rất lớn trong quân đội, có thể xem là đại lão của quân đội, chỉ cần dậm chân một cái thì toàn bộ thành phố Hòa Bình sẽ rung chuyển.

Đương nhiên là Hàn Đông Vy nói bóng nói gió đều đã thể hiện chắc chắn gia cảnh nhà họ Tạ không chỉ đơn giản như vậy.

“Tóm lại, chút nữa đến nhà họ Tạ, cậu chắc chắn phải cẩn thận một chút, phải nhìn ánh mắt của tôi ra hiệu.” Hàn Đông Vy không yên tâm mà dặn dò.

Trần Gia Bảo mỉm cười từ chối đưa ra ý kiến.

Trong lòng của Hàn Đông Vy đột nhiên có cảm giác bất thường.

Không lâu sau, hai người đã đến căn biệt thự trong tiểu khu ở vùng ngoại ô, bên ngoài có quân nhân đứng gác, nếu là người bình thường đến đây chắc chắn sẽ bị kinh sợ.

Hàn Đông Vy nhìn thoáng qua Trần Gia Bảo, chỉ thấy anh nở một nụ cười thản nhiên, hoàn toàn dường như không thèm để ý, trong lòng lại thêm tin tưởng.

Đi vào bên trong sân của căn biệt thự, hai người mới xuống xe.

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến giọng nói khinh bỉ của ai đó: “Hàn Đông Vy, không phải cô đi mời bác sĩ sao, sao lại mời tên nhóc miệng chưa sạch sữa này về? Nhìn dáng vẻ của cậu ta, không chừng đến cả lông còn chưa mọc đủ, cô gọi bác sĩ, không lẽ là cậu ta?”

Ánh mắt của Trần Gia Bảo lạnh lẽo, chỉ thấy một thanh niên đứng trên bậc thang phía trước, khoảng chừng hai mươi tuổi, mặc dù vẻ ngoài đẹp trai nhưng sắc mặt không tốt, đương nhiên là có bệnh về thận.

Sau lưng hắn ta còn có một ông lão đứng đấy, lưng còng, ánh mắt hơi nheo lại nhưng rất sáng, dường như nhìn thấu mọi

việc.

Hai đầu lông mày của Hàn Đông Vy hiện lên vẻ giận dữ, nói: "Trịnh Minh Duy, Hàn Đông Vy tôi làm việc, cậu có tư cách gì mà lắm mồm?"

Tiếp theo, Hàn Đông Vy giới thiệu nhỏ với Trần Gia Bảo: "Hắn ta là Trịnh Minh Duy, là họ hàng xa dùng đại bác bắn cũng không tới của gia đình họ Tạ, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng thôi."

Sau khi nói xong, Hàn Đông Vy bĩu môi, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Trần Gia Bảo gật đầu, đáp lời: "Nếu đã là chó dại thì không cần để ý nữa, người bị chó cắn, không cần phải cắn lại."

Lúc anh nói những lời đó cũng cố ý không hạ thấp giọng, cho nên tất cả mọi người có mặt ở đây đều nghe thấy được.

Hàn Đông Vy không nhịn nổi, lập tức bật cười "ha ha", quả nhiên là mê hoặc người khác.

Đương nhiên là Hàn Đông Vy sẽ không sợ Trịnh Minh Duy trả thù.

Bề ngoài, Trịnh Minh Duy là họ hàng xa của nhà họ Tạ nhưng trên thực tế thì cùng lắm cũng chỉ là con chó của nhà họ Tạ thôi, xét về địa vị đương nhiên là thua xa Hàn Đông Vy.

Chỉ là Trịnh Minh Duy dựa vào thân phận họ hàng xa của nhà họ Tạ để làm mưa làm gió nên hắn ta luôn luôn thấy ngứa mắt

với Hàn Đông Vy- người mới chính là họ hàng đích thực.

Trịnh Minh Duy giận tím mặt, châm chọc khiêu khích nói: "Chỉ là đứa con hoang không biết từ đâu tới mà cũng dám đến nhà họ Tạ phách lối, cậu đừng có dựa vào Hàn Đông Vy mà tỏ vẻ này nọ, chẳng qua cô ta chỉ là người phụ nữ ỷ mình có chút nhan sắc nên muốn thông qua cậu cả Tạ để bước vào cửa nhà họ Tạ mà thôi, thật đúng là mơ mộng hão huyền!"

Chương 23

Chương 23

Trong nháy mắt, sắc mặt của Hàn Đông Vy trắng bệch, mặc dù cậu cả nhà họ Tạ cứ mãi theo đuổi cô nhưng cô cũng chưa từng nói lời đồng ý, vậy mà ở trong mắt người khác lại đổi thành cô mới chính là người bám dính lấy cậu cả nhà họ Tạ.

Ánh mắt của Trần Gia Bảo thay đổi, anh là trẻ mồ côi, cho nên vô cùng nhạy cảm với hai chữ "con hoang", chứ nói gì là Trịnh Minh Duy còn đang nhục mạ Hàn Đông Vy.

Anh là bác sĩ, đương nhiên có thể nhìn ra Hàn Đông Vy vẫn còn non nớt, mà người đẹp là để yêu thương chứ không phải là để nhục mạ.

Dường như chỉ trong nháy mắt, dưới chân Trần Gia Bảo đã lóe lên, trong lúc Trịnh Minh Duy cảm thấy hoa mắt thì Trần Gia Bảo đã đứng trước mặt hắn ta.

Ông lão lưng đã còng kia dường như bắt gặp hình ảnh không thể tưởng tượng được, ngay lập tức, ánh mắt của ông phát ra tia sáng nhưng nhanh chóng trở lại như bình thường.

"Xin lỗi đi, nếu không tôi sẽ khiến anh phải giả giá đắt!" Vẻ mặt của Trần Gia Bảo lạnh lẽo, phảng phất như một thanh kiếm bén nhọn.

Trịnh Minh Duy giật nảy mình, trong lòng có hơi sợ hãi, không kìm lòng nổi mà lui về phía sau một bước, sau đó mặt đỏ lên, cảm thấy mặt mũi của mình mất hết, nên ưỡn ngực to tiếng mắng: "Ông đây mắng cậu là con hoang đấy, thì sao nào, cậu có gan thì đánh tôi đi, có cho tiền thì cậu cũng không dám ra tay đánh tôi ở nhà họ Tạ!"

"Anh cho rằng tôi không dám sao?" Trần Gia Bảo cười lạnh, giáng cho hắn một bạt tai.

Trong chớp mắt, Trịnh Minh Duy lui về phía sau mấy bước, mắt nổ đom đóm, hai má sưng đỏ, khóe miệng chảy máu, hình như là bị đánh rất mạnh.

Lúc này, ngay cả Hàn Đông Vy cũng ngây người ra, không tin được rằng Trần Gia Vũ mới nói một lời đã ra tay, nhưng trong lòng cô cũng rất hả giận.

Trịnh Minh Duy ôm mặt, tức giận nói: "Cậu… cậu dám đánh tôi, cậu không biết thân phận của tôi sao? Cậu mà cũng dám xúc phạm tôi, xúc phạm toàn bộ người nhà họ Tạ, tôi muốn cậu phải chết, để cả nhà cậu phải chôn cùng!"

Rất nhiều người làm ở bên cạnh muốn tiến tới đánh Trần Gia Bảo, nhưng Hàn Đông Vy đã kịp thời phản ứng, trừng mắt nhìn bọn họ, bọn họ do dự một chút rồi ngoan ngoãn lui lại.

Mặc dù Hàn Đông Vy không phải là người của nhà họ Tạ, nhưng với tài năng xuất sắc trong công việc, hàng năm lợi nhuận mà cô đem lại cho nhà họ Tạ đều lên đến mấy chục triệu nên ông lão họ Tạ rất tín nhiệm cô, ở nhà họ Tạ, cô cũng có thể được xem như là một nhân vật có quyền ở tầng trung.

Thậm chí còn nghe nói, ngay cả cậu cả của nhà họ Tạ cũng đang theo đuổi Hàn Đông Vy, không chừng sau này cô sẽ chính là mợ cả của nhà họ Tạ, còn cùng lắm thì Trịnh Minh Duy chỉ là họ hàng tám đời không đến mà thôi.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng của bọn họ biết rõ.

Ánh mắt của Trần Gia Bảo nghiêm nghị, đột nhiên anh tiến tới một bước, đứng trước mặt của Trịnh Minh Duy, dùng một chân gạt ngã hắn ta.

Trần Gia Bảo vẫn cảm thấy chưa hả giận, lại dẫm lên bàn tay của Trịnh Minh Duy, một tiếng "răng rắc" vang lên, gãy cả xương, anh cười lạnh, nói: "Có tin là tôi sẽ giết anh hay không?"

Hàn Đông Vy giật nảy người, lo rằng anh sẽ gây ra án mạng, cô vội vàng tiến đến giữ chặt Trần Gia Bảo, khuyên nhủ: "Nếu cậu còn đánh nữa thì hắn sẽ chết thật đó, dạy dỗ một chút là được rồi, chúng ta còn có việc chính cần làm."

Lúc này Trần Gia Bảo mới hung hăng rút tay lại, cười lạnh nói: "Người bị chó dại cắn không nhất thiết phải cắn trả nhưng tôi không ngại chuyện cầm gạch đập chết chó, nhớ kỹ, lần sau đừng trêu chọc tôi nữa, nếu không, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết!"

Chương 24

Chương 24

Ông lão lọm khọm mở đôi mắt đang xuất hiện vẻ hứng thú, cười nói: "Cậu thanh niên này đúng là kiêu ngạo, lần đầu mới tới nhà họ Tạ đã ra tay đánh người cũng chỉ có cậu dám."

"Đánh thì đã sao? Nếu chị Vy không ngăn cản thì tôi cũng không ngại việc giết hắn." Trần Gia Bảo lạnh nhạt cười, vô cùng phách lối.

Trong đôi mắt của ông lão còng lưng phát ra ánh sáng, nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, cười nói: "Thú vị, thú vị."

"Bác Trung có khỏe không." Hàn Đông Vy hơi cúi đầu chào ông lão khòm lưng, sau đó dẫn Trần Gia Bảo đi vào bên trong.

Trịnh Minh Duy giãy giụa đứng lên, nhìn theo bóng lưng của hai người đang đi khỏi, trong mắt hắn hiện lên sự hận thù sâu sắc: "Tên con hoang này, nhất định ông đây phải giết mày, thế mà con chó hôi Hàn Đông Vy này lại đi giúp người ngoài, nếu cậu cả nhà họ Tạ nuông chiều cô thì ông đây sẽ dạy dỗ cô thật tốt!"

Phòng khách biệt thự họ Tạ được trang trí tráng lệ, còn trưng bày vài món đồ cổ thời nhà Minh, thể hiện được chủ nhân của nó vừa có địa vị, vừa biết thưởng thức.

Ở bên trong, người ngồi người đứng rất đông, không ngoại lệ, họ đều là những người có quyền ở tầng trung trong nhà họ Tạ, bất kì người nào ra ngoài cũng có thể khiến cho thành phố Hòa Bình run sợ.

Nhưng giờ phút này, biểu cảm của bọn họ đều nghiêm trọng, như thể bầu trời sắp sập xuống.

Nguyên nhân rất đơn giản, trụ cột của nhà họ Tạ, ông Tạ Hoàng Dương bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư màng não giai đoạn cuối, lại thêm việc Tạ Hoàng Dương đã gần chín mươi tuổi, lớn tuổi như thế nên không thể nào làm phẫu thuật.

Về cơ bản, chuyện này đã như án tử.

Nghĩ đến đây, gia chủ đương thời của nhà họ Tạ, Tạ Anh Dũng không kiềm chế được mà nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ sầu lo.

Lúc Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy bước đến, họ nhìn liền thấy cảnh này.

Hàn Đông Vy vốn chính là một cô gái đẹp tuyệt trần, cho dù đi tới đâu cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

Trần Gia Bảo cũng đẹp trai sáng láng, tuấn tú lịch sự, hai người đi cùng nhau thì vừa giống chị em vừa giống người yêu.

Hai người vừa bước vào phòng khách thì những người trong đó đều quay lại nhìn họ.

Trần Gia Bảo nhìn thoáng qua xung quanh, đôi mắt không kiềm chế được mà sáng rực lên.

Ở chỗ không xa có một cô gái xinh đẹp không gì sánh nổi đang ngồi đó, tuổi chừng hai mươi hai mốt, cột tóc đuôi ngựa, mặt trái xoan, nước da trắng nõn hồng hào. Hơn nữa cô ấy còn có một đôi mắt đẹp, đôi mắt ấy sáng ngời giống như biết nói, làm cho người khác rúng động khi nhìn vào.

Nửa người trên của cô là một chiếc áo sơ mi công sở màu trắng, phần tà áo nhét gọn vào trong quần tây đen, nhìn qua trông có vẻ thanh lịch giỏi giang.

Vậy mà lại là một cô gái đẹp không thua kém gì Hàn Đông Vy.

“Cô ấy là cô chiêu của nhà họ Tạ, Tạ Cẩm Tú. Anh đừng có mà nhìn với vẻ háo sắc như thế, cẩn thận bị người ta nhầm là kẻ lưu manh đuổi ra ngoài.” Hàn Đông Vy nhỏ giọng nói.

Sau đó Hàn Đông Vy bước lên trước một bước, nói với Tạ Anh Dũng: “Chú Dũng, đây chính là người bác sĩ mà lúc trước cháu đã từng nói, bác sĩ Trần Gia Bảo.”

Trần Gia Bảo gật đầu xem như chào hỏi ông ta.

Tất cả những người nhà họ Tạ đều sững sờ, bao gồm cả Tạ Anh Dũng. Sau đó họ nhao nhao cười ào lên.

“Gì cơ, cậu ta trẻ như thế, nhìn mặt này có lẽ còn chưa được hai mươi tuổi, thế mà làm bác sĩ à? Chị Vy, chị không nhầm chứ?”

“Đúng vậy, chị Vy ngày thường khôn khéo cẩn thận, sao lại có thể mắc sai lầm như này? Nhìn như thế nào anh ta cũng không giống như là người hiểu về y, làm sao có thể chữa khỏi cho ông cụ?”

Chương 25

Chương 25

Ngay cả Tạ Anh Dũng – chủ nhà nhà họ Tạ cũng không khỏi nhíu chặt mày lại, không vui nói: "Đông Vy, cậu ta còn trẻ như vậy, cho dù là biết y thuật đi chăng nữa, thì cũng chỉ biết chút ít y thuật vặt vãnh mà thôi, lần này cháu thực sự quá liều lĩnh rồi đấy."

Toàn bộ lời nói của ông ta đều thể hiện thái độ không tín nhiệm đối với Trần Gia Bảo, chỉ còn thiếu nước nói thẳng toẹt ra Trần Gia Bảo là một tên lừa đảo nữa mà thôi.

Cô con gái yêu quý của Tạ Anh Dũng, công chúa nhỏ của nhà họ Tạ – Tạ Cẩm Tú cũng đang mở to đôi mắt đẹp đẽ long lanh của mình tò mò đánh giá trên dưới Trần Gia Bảo một lượt.

Ngay sau đó ánh mắt cô bỗng lóe lên vẻ khinh thường, lần này Hàn Đông Vy thực sự là nhìn lầm người rồi, một thiếu niên còn chưa đến hai mươi tuổi, nếu có thể chữa bệnh ung thư não của ông nội thì bác sĩ trên cả nước khẳng định đều dứt khoát tự tử luôn cho rồi.

Hàn Đông Vy cười khổ một tiếng, cô bắt đầu cảm thấy hơi hối hận vì đã dẫn theo Trần Gia Bảo đến đây.

Tiếng cười nhạo của người nhà họ Tạ không ngừng vang lên xung quanh.

Trần Gia Bảo vẫn không thèm để ý như cũ, chỉ bình tĩnh nói: "Nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đong đếm được. Mọi người không hiểu tôi, sao biết tôi là một tên lừa đảo chứ?"

Sau vài giây yên lặng, người nhà họ Tạ lại bắt đầu cười rộ lên.

"Ồ, cậu bé này cũng có tài diễn xuất đây chứ, lại đến nhà họ Tạ chúng ta làm bộ làm tịch, đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy kể từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ đấy."

"Ha ha ha, dám đến nhà họ Tạ chúng ta giả bộ, xem ra đúng là một tên ngốc, không không không, cảm thấy cậu ta chính là một kẻ lừa gạt, cố ý đến nhà họ Tạ chúng ta để lừa tiền thì đúng hơn." Một cậu thanh niên đẹp trai châm chọc nói.

Trong nháy mắt, mọi người xung quanh đều ha ha cười rộ hẳn lên.

Trong lòng Trần Gia Bảo cực kỳ tức giận, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, cầm chặt kim châm trong tay, sau đó nhẹ cong đầu ngón tay bắn đi.

Chỉ trong nháy mắt đã đâm trúng vào cơ thể của người kia.

Tạ Duy Tùng, cũng chính là người lúc nãy đã mắng chửi Trần Gia Bảo là "kẻ lừa gạt", vừa mới cười được một nửa, đột nhiên tiếng cười chợt im bặt, trong nháy mắt ngã lăn trên mặt đất, hoảng sợ nói: "Tôi… Sao tôi không cử động được nữa thế này?"

Trong phút chốc mọi người bắt đầu trở nên ồn ào, vội vàng đi lên phía trước xem xét tình hình.

Chỉ có Hàn Đông Vy là đứng ở chỗ cũ nhìn về phía Trần Gia Bảo tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, lần trước lúc ở cửa hàng, cô đã từng thấy Trần Gia Bảo đối phó với Bảy Xà, Tạ Anh Dũng kinh ngạc bước lên phía trước, đang chuẩn bị xem xét tình huống một chút, đột nhiên lại nhìn thấy một ông già khom lưng đi vào, kinh ngạc nói: "Bác Trung, sao bác lại vào đây?"

Trên danh nghĩa thì bác Trung là quản gia , nhưng thực tế lại là đồng đội, là anh em kết nghĩa của Tạ Hoàng Dương. Không những thế, hiện tại ông còn là người bảo vệ của nhà họ Tạ, nắm vị trí hoàn toàn tách biệt.

Những năm gần đây, nếu không có bác Trung ở đây, ông Tạ và Tạ Anh Dũng có lẽ đã bị bọn kẻ khác giết chết rồi.

Vì vậy, mặc dù Tạ Anh Dũng là chủ của nhà họ Tạ, nhưng đối với bác Trung vô cùng xem trọng.

Bác Trung nhìn Tạ Duy Tùng thì loé lên một tia kinh ngạc, lập tức quay sang Trần Gia Bảo, cất tiếng: "Người anh em, mánh khoé của cậu không tệ, chỉ là có thể cho tôi một chút mặt mũi được không?

Mấy lời đó vừa nói ra, mọi người đều rất ngạc nhiên, nhất là Tạ Anh Dũng, ông ta lại càng bàng hoàng sửng sốt hơn ai hết.

Chẳng lẽ việc Tạ Duy Tùng bỗng nhiên bị liệt, là do Trần Gia Bảo làm ư?

Điều này chắc chắn không phải là chuyện mơ tưởng hoang đường chứ?

Chương 26

Chương 26

“Xem ra bác cũng có mắt nhìn đấy.” Trần Gia Bảo liếc xéo bác Trung, ngay sau đó đi đến bên cạnh Tạ Duy Tùng, nhanh chóng rút cây kim châm cất đi, thản nhiên trả lời: “Đứng lên đi, sau này nhớ giữ mồm giữ miệng cho kĩ vào, nếu không thì anh sẽ trở thành thằng ngốc như anh nói đấy.”

Tạ Duy Tùng tức tối bật người dậy, lập tức kinh ngạc thốt lên: “Tôi lạibình thường rồi.”

Mọi người xôn xao xì xầm, lập tức có cái nhìn khác về con người Trần Gia Bảo.

Hàn Đông Vy thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm vui mừng.

Bác Trung cười nói: “Duy Tùng, cháu mau cảm ơn cậu ta đi, nếu không phải cậu ta giơ cao đánh khẽ, cả đời này cháu có lẽ sẽ bị liệt luôn rồi.

“Bác Trung, bác nói thật chứ? Kẻ lừa đảo như cậu ta sao có thể giỏi như vậy được? Nói không chừng chỉ là may mắn mà thôi.” Tạ Duy Tùng thật sự hoàn toàn không tin vào Trần Gia Bảo chút nào.

Trần Gia Bảo ngầm lắc đầu, mắng thầm một câu "óc heo", mặc kệ anh ta mà quay đi chỗ khác.

Bỗng nhiên cửa của phòng ngủ bên cạnh được đẩy ra, một người bác sĩ trung niên mặc áo dài trắng bước ra.

Tạ Anh Dũng không quan tâm tới Trần Gia Bảo nữa, ngay lập tức bước lên trước lo lắng hỏi: "Bác sĩ Hồ, tình huống của bố tôi như thế nào rồi?"

Bác sĩ Hồ lắc đầu thở dài, nói: "Nói thật với anh, tình huống không được tốt cho lắm."

Trong tức khắc vẻ mặt của người nhà họ Tạ đều thay đổi.

Cho dù là Tạ Anh Dũng đã quen đương đầu với sóng gió cũng không thể nào kiềm chế được mà tái mặt đi.

Vẻ mặt của Hàn Đông Vy cũng hơi khó coi, tự nhủ với bản thân mình: "Bác sĩ Hồ là chuyên gia khoa não giỏi nhất cả nước, nếu như đến cả ông ta cũng bảo là không cứu được thì chẳng phải là đã không còn biện pháp nào khác hay sao?"

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Chưa chắc, chuyên gia chưa chắc đã là điều đúng nhất. Ông ta chữa không được không có nghĩa là người khác cũng không thể chữa được."

Giọng nói của anh cũng không nhỏ, mọi người đều quay đầu lại nhìn Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt của Hồ Quốc Trung trầm xuống, nhíu mày nói: "Cậu là ai?"

Trần Gia Bảo cười nói: “Vừa hay, tôi cũng là bác sĩ, hơn nữa còn là bác sĩ Đông y.

Hồ Quốc Trung nhếch miệng, chê bai: “Y học cổ truyền đã lạc hậu từ lâu, sao có thể so với nền y học phương Tây chứ, nhìn tuổi tác cậu còn khá trẻ, chẳng qua là học được vài ba bài thuốc nát lỗi thời mà thôi, vậy mà cũng dám mang ra đây khoe à. Hiện giờ người trẻ tuổi đều khinh người quá đáng, thật sự không biết khiêm tốn chút nào.”

Đám người Tạ Anh Dũng thầm gật đầu, Đông y chữa bệnh bằng cách dùng các kinh nghiệm tích lũy thực tế, tất nhiên nó không thể so sánh với y học hiện đại sử dụng khoa học kĩ thuật được.

Trần Gia Bảo khinh thường đáp: “Ông thế mà là chuyên gia ư, hiểu biết ít ỏi như vậy, dựa vào cách nhìn này của ông, tôi dám chắc rằng ông hoàn toàn không hiểu gì về Đông y.”

Hồ Quốc Trung bực tức lớn tiếng: “Buồn cười, tôi là bạn thân của chuyên gia y học cổ truyền có tiếng Lương Bá Nam, ông ấy còn không dám nói như vậy, cậu tốt nghiệp trường Đông y nào mà dám nghi ngờ tôi?”

Trần Gia Bảo lắc đầu trả lời: “Tôi chưa từng học qua trường Đông y nào cả, nhưng tôi biết rõ y học cổ truyền vô cùng sâu rộng, chỉ có một số kẻ giả dạng hiểu biết lừa người lấy tiếng mới không tin vào hiệu quả chữa bệnh của Đông y.”

Nói lời này, đơn giản chỉ là chửi thẳng vào mặt Hồ Quốc Trung mà thôi.

Hồ Quốc Trung là chuyên gia hàng đầu trong nước, người nào gặp ông ta mà không kính trọng, cư xử đúng mực cơ chứ?

Ông ta tức giận quát: “Mới tí tuổi đầu mà đã lên mặt như thế, nếu đã vậy, cậu dám đánh cược với tôi không? Nếu như cậu không chữa được cho ông Tạ thì lập tức dập đầu xin lỗi cho tôi.”

Chương 27

Chương 27

Trần Gia Bảo suy nghĩ rồi nói: “Được thôi, nếu như tôi thua, không những cúi đầu xin lỗi, mà tôi còn tự chặt đứt cánh tay của mình. Vậy nếu ông thua thì sao?

Tất cả mọi người hít vào một hơi, không ai ngờ được Trần Gia Bảo lại ác độc với chính mình như vậy.

Tạ Duy Tùng chê cười: “Ngu ngốc, bệnh của ông tôi nặng như thế, cậu ta vậy mà dám đánh cược, đúng là tự chui đầu vào chỗ chết mà!”

Mắt Hồ Quốc Trung sáng lên, đây là cậu ta tự tìm đến: “Được, nếu như tôi thua thì không chỉ xin lỗi cậu, mà tôi còn thừa nhận trước mặt mọi người Tây y không bằng Đông y.”

“Quyết định vậy đi!” Trần Gia Bảo cười nhẹ, giống như đã có sẵn kết quả trong đầu.

Dưới sự hướng dẫn của Tạ Anh Dũng, Trần Gia Bảo đến trước giường bệnh của Tạ Hoàng Dương, nhìn thấy ông ta hôn mê nằm trên giường, khuôn mặt trắng bệch, hốc mắt lõm sâu, vừa nhìn là biết sắp chết đến nơi rồi.

Trần Gia Bảo chau mày hỏi: “À phải rồi, ông ấy bị bệnh gì ấy nhỉ?”

Vừa dứt lời, toàn bộ mọi người xém chút nữa ngất xỉu.

Chết tiệt, ngay cả bệnh gì cũng không biết, mà dám cá cược với Hồ Quốc Trung, thằng nhóc này sao lại không biết điều đến vậy chứ?

“Ha khụ” Tạ Cẩm Tú xém chút nữa bật cười thành tiếng, lập tức nhận thấy hoàn cảnh không đúng nên nhanh chóng kiềm lại.

Hàn Đông Vy giật mình, thông tin quan trọng như thế mà quên nói cho Trần Gia Bảo biết, lần này xem như chết chắc rồi.

Hồ Quốc Trung cười khúc khích: “Ung thư não, hơn nữa còn là ung thư não giai đoạn cuối, thế nào, bệnh này cậu chữa nổi không?”

Lần đầu tiên Trần Gia Bảo lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, hít một hơi thật sâu, đề nghị: “Tôi phải bắt đầu chữa trị rồi, Đông y là phương pháp không truyền ra bên ngoài được, những người không liên quan ra ngoài hết đi.”

Sắc mặt Hồ Quốc Trung thay đổi, cười lạnh đáp trả: “Tôi muốn xem thử, đến cùng thì cậu có thể giở trò gì?

Sau khi mọi người rời khỏi, Trần Gia Bảo kiểm tra tình trạng của Tạ Hoàng Dương một chút liền nhận thấy rất tệ, khối u trong đại não lớn lắm rồi, dây thần kinh bị đè lên, bảo sao không có cách nào mổ được.

Có điều, Trần Gia Bảo cũng không phải không có biện pháp nào.

Anh lấy từ trong túi ra một chiếc hộp màu vàng, bên trong để chín cây kim châm bạc, lớn nhỏ dài ngắn đủ các kích cỡ khác nhau. Nếu như có người trong nghề ở đây thì chắc chắn sẽ bị sốc.

Trên cao có chín mặt trời!

Dưới đất thì có Cửu Châu!

Con người có chín cái lỗ!

Chữa bệnh thì có cửu châm!

Trong bộ sách "Hoàng đế nội kinh" có ghi lại, "cửu châm, nếu nhỏ thì không gì nhỏ hơn, nếu lớn thì không gì lớn bằng, là biểu hiện cho trạng thái vô cùng, không đích đến, phù hợp với sự thay đổi của trời đất, của con người, của bốn mùa xuân, hạ, thu, đông."

Thứ mà Trần Gia Bảo học được chính là "Thiên Hành Cửu Châm", nghe nói trước kia được hoàng đế Hiên Viên truyền lại, khi học tới trình độ cao nhất thì dùng cửu châm có thể khiến người chết sống lại, vô cùng kì diệu.

Do đó, trong quyển thứ tư của "Châm cứu tụ anh" có viết "cách dùng cửu châm làm người chết sống lại", chỉ là đã mất tích, không được truyền lại.

Nhờ vào may mắn của mình, Trần Gia Bảo tìm được nửa cuốn "Thiên hành cửu châm" từ trong đống sách của thầy anh.

Chương 28

Chương 28

Vì vậy, dù trước mắt Trần Gia Bảo chỉ mới học được loại châm thứ ba, nhưng để chữa bệnh ung thư não của Tạ Hoàng Dương thì cũng không phải chuyện gì lớn.

Trần Gia Bảo tập trung, tay lấy kim bạc, cắm vào huyệt của Tạ Hoàng Dương

Chỉ cần là người dùng kim châm thì sẽ biết là được mà như mất, là có mà như không có, được mất có không đều rất quan trọng, vậy nên dùng cửu châm là tốt nhất.

Trần Gia Bảo dùng kim châm bạc đâm vào huyệt trên đầu Tạ Hoàng Dương, khí trong cơ thể theo cây kim bạc từ từ kích thích khối u bên trong đại não, nhẹ nhàng hòa tan rồi đẩy ra ngoài.

Phương pháp này nói ra thì đơn giản, nhưng thực hiện vô cùng khó, đòi hỏi người dùng kim châm nhất định phải có kinh nghiệm vững chắc mới được.

Có thể nói, trên đời này chỉ có một mình Trần Gia Bảo mới có thể cứu sống Tạ Hoàng Dương.

Nếu như có người ở đối diện thì sẽ thấy được làn khí màu xanh bao phủ kim châm, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt Tạ Hoàng Dương cũng đỏ dần lên.

Mấy người nhà họ Tạ thống nhất chờ ở bên ngoài phòng, theo thời gian trôi qua, vẻ đắc ý trong mắt Hồ Quốc Trung càng ngày càng đậm, ông ta châm chọc nói: "Đã sắp một giờ rồi, không phải là Trần Gia Bảo trốn ở bên trong không dám ra ngoài đấy chứ? Chỉ là việc cậu ta tự chặt một tay là việc nhỏ, làm chậm trễ bệnh tình của ông cụ Tạ, đây mới là chuyện lớn, ông Tạ, ông phải cẩn thận."

"Ông câm ngay!" Hàn Đông Vy trợn mắt nhìn ông ta, có điều sâu trong lòng cô cũng không có nhiều lòng tin.

Trước kia cô mời Trần Gia Bảo tới cũng chỉ ôm thái độ thử một lần, nào nghĩ tới tình thế sẽ trở nên nghiêm trọng như thế? Sớm biết thế cô đã không dẫn Trần Gia Bảo đến đây rồi.

Tạ Duy Tùng cũng phụ họa: "Chị Đông Vy, em cảm thấy bác sĩ Hồ nói có lý đó ạ, bệnh mà ông cụ mắc cũng không phải bệnh bình thường, trừ phi Trần Gia Bảo bắt đầu học y từ trong bụng mẹ, bằng không, cậu ta căn bản không thể chữa khỏi cho ông cụ."

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Trần Gia Bảo chậm rãi cất bước đi ra, cười nói: "Sao vậy, mấy người đều đứng ở của chờ tôi là định chọn tôi làm con rể ở rể à? Đầu tiên nói trước, xấu hơn chị Vy thì tôi không cần đâu nhé."

Tạ Cẩm Tú là cô công chúa nhỏ của nhà họ Tạ, nói là tuyển con rể ở rể thì không phải là đang đùa giỡn mình sao? Lúc này sắc mặt cô ấy đỏ bừng, âm thầm tức giận.

Hồ Quốc Trung cười lạnh nói: “Làm chậm trễ bệnh tình của ông cụ Tạ mà cậu vẫn còn dám ra đây? Tự chặt một tay để tạ tội với nhà họ Tạ, nói không chừng còn có thể giữ lại cái mạng nhỏ.”

Trần Gia Bảo ngạc nhiên nói: “Tôi tưởng con chó đang sủa bậy, hoá ra là bác sĩ rởm nhà ông à, tại sao tôi phải tự chặt một tay của mình?”

“Đến lúc này rồi mà cậu vẫn còn cố làm ra vẻ? Cậu quên trước đó đã đánh cược rồi sao, nếu như cậu không chữa khỏi cho ông cụ Tạ thì cậu sẽ tự chặt một tay, bao nhiêu người như vậy đều nghe thấy cả đấy.” Hồ Quốc Trung đắc ý nói.

Khuôn mặt Tạ Anh Dũng nghiêm túc kín đáo, nói: “Bác sĩ Hồ nói có lý, Trần Gia Bảo, tôi hỏi cậu, cậu chữa khỏi cho bố tôi chưa?”

Trần Gia Bảo sờ mũi một cái, cười nói: “Quả thực bây giờ tôi chưa chữa khỏi.”

Sắc mặt Hàn Đông Vy nháy mắt trắng bệch, trong mắt xuất hiện vẻ tuyệt vọng.

Bác Trung cũng thầm thở dài, chậm rãi lắc đầu, không kìm được vẻ thất vọng, chuẩn bị rời nơi này.

Hồ Quốc Trung cười ha ha, hưng phấn nói: “Đã như vậy, cậu mau tự chặt một tay của mình, cậu tự ra tay đi.”

“Chờ một chút.” Trần Gia Bảo cười lạnh nói: “Giờ tôi không chữa khỏi cho ông cụ Tạ, đó là bởi vì bệnh của ông ấy đã sớm nguy kịch, khó mà khỏi hẳn chỉ trong một lần. Có điều tôi đã

khiến bệnh tình dịu đi, tiếp tục trị liệu mấy lần nữa là có thể hồi phục hoàn toàn.”

“Cậu nói cái gì?”

Chương 29

Chương 29

Đám người khó có thể tin, gần như hoá đá tại chỗ.

Ông cụ bị ung thư não giai đoạn cuối, ngay cả chuyên gia cao cấp trong nước cũng không có cách, có thể sống thêm mấy năm đã không dễ dàng gì, Trần Gia Bảo lại nắm chắc chữa khỏi hoàn toàn?

Bước chân của bác Trung bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo bằng ánh mắt kinh ngạc.

Hàn Đông Vy vừa mừng vừa sợ, nói: "Cậu… Cậu nói thật ư?"

Tạ Anh Dũng trầm giọng nói: "Trần Gia Bảo, đây cũng không phải là chuyện đùa, dám nói dối trước mặt Tạ Anh Dũng tôi, hậu quả rất nghiêm trọng đấy."

Trần Gia Bảo đảo mắt, đẩy cửa phòng, nói: "Mấy người kỳ lạ thật đấy, mấy người nói nhảm với chất vấn tôi còn không bằng vào mà xem, là thật hay giả chẳng phải sẽ biết hay sao?"

Anh vừa nói xong, một bóng người lao nhanh vào phòng, chính là bác Trung.

Ngay sau đó, bên trong phòng truyền đến âm thanh kích động vui mừng: “Anh Tạ, anh… Anh tỉnh rồi sao?”

Mấy người Tạ Anh Dũng vừa mừng vừa sợ, vội vàng đi vào, quả nhiên như Trần Gia Bảo nói, ông cụ Tạ đang nằm dựa vào đầu giường, khuôn mặt nở nụ cười, sắc mặt ông tốt lên rất nhiều.

Tạ Anh Dũng vui mừng nói: “Bố, thân thể của bố thế nào rồi ạ?”

Tạ Hoàng Dương cười nói: “May mà có cậu Trần Gia Bảo đây, bố xem như nhặt lại cái mạng già, cậu ấy thật sự rất giỏi.”

Sắc mặt Hồ Quốc Trung lập tức như màu đất, suýt ngã đặt mông xuống đất, lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể nào, ung thư não giai đoạn cuối, không thể làm phẫu thuật, Đông y lạc hậu sao có thể chữa khỏi? Đây tuyệt đối không phải sự thật…”

Mặc dù Hàn Đông Vy không đi vào, nhưng cũng nghe thấy âm thanh kích động của Tạ Hoàng Dương, cô vui mừng xông vào ôm lấy Trần Gia Bảo, như cô gái nhỏ, hưng phấn nói: “Gia Bảo, không ngờ cậu lại lợi hại như vậy, vừa rồi cậu ở bên trong mãi không ra làm tôi sợ muốn chết.”

Trần Gia Bảo là cô mang đến, nếu như bởi vì Trần Gia Bảo mà làm chậm trễ bệnh tình của ông cụ Tạ, cho dù có cậu cả nhà họ Tạ bảo vệ cô, cô cũng khó chối tội, cho nên trước đó cô cảm thấy rất áp lực.

Bây giờ thấy bệnh tình của ông cụ Tạ trở nên khá hơn không ít, thậm chí còn có hy vọng chữa khỏi hoàn toàn, mà mọi chuyện đều nhờ Trần Gia Bảo ban tặng, cô không những

không còn thấy áp lực mà trong lòng cũng theo đó tràn đầy kích động.

Mùi hương thơm ngát của người con gái tràn đầy cõi lòng, trên mặt Trần Gia Bảo xuất hiện vẻ say mê, không nhịn được ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Hàn Đông Vy lặng lẽ sờ soạng một cái, cười hì hì nói: "Nghiêm túc mà nói, tôi mới đi vào mười lăm phút, ông cụ Tạ đã tỉnh rồi, thời gian còn lại, hai chúng tôi dùng để ngồi tán gẫu mà thôi, không nghĩ là sẽ làm chị lo lắng như vậy."

"Cậu nói cái gì? Mười lăm phút đã chữa khỏi?" Hàn Đông Vy thiếu chút nữa ngất đi, lúc trước nhiều chuyên gia bác sĩ nổi tiếng như vậy mà cả đám đều bó tay luống cuống, vậy mà vào trong tay Trần Gia Bảo lại vô cùng đơn giản, y thuật của Trần Gia Bảo thần kỳ cỡ nào chứ?

Xem ra trong lúc vô tình, mình đã nhặt được báu vật rồi.

Hàn Đông Vy hưng phấn nghĩ.

Đột nhiên, Hàn Đông Vy phát hiện mình đang ôm Trần Gia Bảo một cách mập mờ, đây là lần đầu tiên cô ôm người khác phái nên khuôn mặt không khỏi đỏ lên, lập tức kéo dãn khoảng cách giữa hai người.

"Khụ khụ, Trần Gia Bảo, ông nội tôi mời anh vào." Tạ Cẩm Tú đi tới, đôi mắt đẹp tò mò đánh giá Trần Gia Bảo, có vẻ như muốn nhìn thấu anh.

Thì ra bị người ta thấy rồi, khuôn mặt Hàn Đông Vy lập tức nóng bỏng, nội tâm càng như hươu con chạy loạn.

Trần Gia Bảo mỉm cười gật đầu rồi đi vào.

Chương 31

Chương 31

Sắc mặt Hồ Quốc Trung lập tức khó coi, ông ta khó xử nói: "Người anh em, dù gì thì tôi cũng là chuyên gia có chút tiếng tăm, bắt tôi xin lỗi ngay trước mặt mọi người, cái này… Có phải là hơi làm khó người khác rồi không?"

"Ha ha, buồn cười thật ấy!" Trần Gia Bảo cười khẩy nói: "Vậy trước đấy ông bắt tôi tự chặt một cánh tay có phải cũng là làm khó người khác rồi không? Có chơi có chịu, xin lỗi trước mặt mọi người, thừa nhận Tây y không bằng Đông y, nếu như ngay cả chút khí phách ấy cũng không có thì đòi làm chuyên gia cái nỗi gì?"

Hồ Quốc Trung nhìn về phía Tạ Anh Dũng như muốn cầu cứu, ai ngờ Tạ Anh Dũng làm như không nhìn thấy, lập tức quay đầu đi.

Sắc mặt Hồ Quốc Trung thay đổi, biết nhà họ Tạ đã từ bỏ ông ta.

Thế nhưng là một chuyên gia khoa não nổi tiếng trong nước, bắt ông ta xin lỗi trước mặt nhiều người như vậy còn khó chịu hơn là giết ông ta, nếu chuyện này truyền ra ngoài, về sau ông ta còn lăn lộn trong giới y học như thế nào?

Hồ Quốc Trung đứng tại chỗ, do dự, nhưng không mở miệng được.

Sắc mặt Trần Gia Bảo dần dần nghiêm túc, mặc dù chỉ đơn giản đứng trước mặt Hồ Quốc Trung, nhưng dáng vẻ trịch thượng, từ trên cao nhìn xuống, anh nói: "Mấy nghìn năm qua, Đông y uyên bác rộng lớn, bác sĩ tài giỏi xuất hiện lớp lớp, chữa khỏi bệnh cho hàng nghìn hàng vạn người, chỉ có điều nhất thời rơi vào cơn sóng nhỏ, sao có thể nói là y học lạc hậu? Bây giờ tôi chữa khỏi được bệnh hiểm nghèo mà ông không thể chữa khỏi, ông còn gì để nói? Không thể nói chuyện trời cao biển rộng với loại người ếch ngồi đáy giếng. Trong mắt của tôi, bên trong thế giới y học, kiến thức của ông rất thiển cận nhưng lại tự cao tự đại, còn chẳng bằng mấy người ếch ngồi đáy giếng, tôi cũng là một bác sĩ, vì vậy tôi vô cùng xấu hổ khi đứng cùng hàng với ông. Người xưa có câu, không học từ cổ đại đến hiện đại thì không thể hiểu rõ trời đất rộng lớn, không thể gần tiên, tâm không gần Phật, thà cày ruộng dệt vải kiếm miếng cơm manh áo chứ cũng không thể là người bác sĩ làm lỡ đời người khác. Lấy trình độ kiến thức của ông, tôi thấy ông nên về nhà làm ruộng thì hơn, kẻo lại lăng băm hại người!"

Trần Gia Bảo phất tay áo xoay người, không thèm nhìn Hồ Quốc Trung thêm cái nào.

Lời nói này dõng dạc rõ ràng vô cùng khí thế, trên mặt Hồ Quốc Trung lúc trắng lúc xanh, sửng sốt không phản bác được.

Đám người lập tức xuất hiện vẻ mặt kỳ lạ.

Hồ Quốc Trung là một chuyên gia, mặc dù không chữa khỏi bệnh hiểm nghèo của ông cụ Tạ, những ông ta lại rất nổi tiếng ở trong nước, trình độ không thể nghi ngờ, mà chuyên gia có kinh nghiệm làm bác sĩ nhiều năm lại bị Trần Gia Bảo răn dạy im re không trả lời được câu nào.

Nếu không tận mắt nhìn thấy chuyện này thì mọi người khó mà tin được.

Trong lòng Tạ Hoàng Dương âm thầm gật đầu, y thuật của người này vô cùng xuất sắc, kiến thức sâu rộng, thành tựu sau này ắt hẳn không thể cân đo đong đếm.

Ông không khỏi đánh giá Trần Gia Bảo cao hơn một bậc, càng khẳng định quyết tâm muốn kéo quan hệ tốt với Trần Gia Bảo.

Trong lòng Hàn Đông Vy lại càng mừng rỡ, biểu hiện của Trần Gia Bảo càng sáng mắt càng chứng minh mắt nhìn người của cô tốt, cô cũng được hưởng chút vinh quang.

Trong lòng Tạ Cẩm Tú tràn đầy tò mò với Trần Gia Bảo, cô ấy nghĩ mãi mà không rõ, Trần Gia Bảo nhiều lắm mới hai mươi tuổi, tại sao y thuật lại có thể xuất sắc đến vậy?

Cuối cùng, cô ấy chỉ có thể giải thích rằng Trần Gia Bảo là thiên tài y học trăm năm khó gặp.

Sắc mặt Hồ Quốc Trung biến đổi không ngớt, cuối cùng thở dài, hậm hực chạy trối chết, giống như con chó của gia đình đã phá sản.

Trần Gia Bảo cũng không ngăn cản, sau đó anh đi tới trước mặt Tạ Duy Tùng, lạnh lùng nhìn anh ta: “Bây giờ anh đã chịu phục chưa?”

Chương 32

Chương 32

Sắc mặt Tạ Duy Tùng thay đổi, không tự chủ được lùi về sau hai bước, lắp bắp nói: “Cậu… Cậu muốn làm gì?”

Trần Gia Bảo nhìn anh ta một cái, lập tức lắc đầu nói: “Người mắc bệnh não tàn, không có thuốc chữa.” Ngay sau đó anh đi tới trước mặt Tạ Hoàng Dương rồi ngồi xuống bên cạnh ông.

Sắc mặt Tạ Duy Tùng lúc đỏ lúc trắng, nhưng lại không phản bác được, bởi vì Trần Gia Bảo đã dùng sự thật chứng minh, kẻ ngu ngốc chính là anh ta.

Tạ Hoàng Dương than thở: “Lời nói của cậu Trần lúc trước quả thực khiến người ta tỉnh ngộ, không dối gạt gì cậu, ngay cả tôi cũng có thành kiến với Đông y, nếu không phải trình độ Đông y của cậu vô cùng xuất sắc, chữa được căn bệnh hiểm nghèo của tôi, chỉ sợ tôi vẫn tiếp tục hiểu lầm Đông y, thật sự đáng hổ thẹn.”

Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: “Mỗi ngành nghề đều có lĩnh vực chuyên môn riêng, trình độ và kiến thức của ông không đủ là điều rất bình thường.”

Mọi người đều xấu hổ, thằng nhóc này thật là nhanh mồm nhanh miệng, không hề ăn nói khách sáo chút nào.

Tạ Hoàng Dương gượng cười hai tiếng, nói: “Cậu Trần nói rất đúng, đúng rồi, cậu Trần nắm chắc bao nhiêu phần trăm có thể chữa khỏi bệnh hiểm nghèo của tôi?”

Đây là vấn đề mọi người quan tâm nhất, lập tức khẩn trương nhìn về phía anh.

Trần Gia Bảo suy nghĩ một lát, sau đó anh duỗi hai đầu ngón tay.

Hai mươi phần trăm?

Đám người âm thầm thở dài.

Trong lòng Tạ Hoàng Dương cũng có chút thất vọng, có điều ông lập tức cười nói: “Mặc dù chỉ nắm chắc hai mươi phần trăm, nhưng cũng còn tốt hơn là không có tí hy vọng nào.”

Trần Gia Bảo nhìn ông bằng ánh mắt kỳ lạ, nói: “Ai nói hai mươi phần trăm, tôi nói là trong vòng hai tuần có thể chữa khỏi hẳn bệnh của ông.”

“Cái gì, chỉ cần hai tuần thôi sao?” Tạ Hoàng Dương kích động nói, cả ngón tay cũng run nhè nhẹ.

Không chỉ riêng ông, toàn bộ nhà họ Tạ đều kích động sôi trào.

Tạ Hoàng Dương là trụ cột nhà họ Tạ, chỉ cần Tạ Hoàng Dương còn sống, nhà họ Tạ sẽ không sụp đổ.

Hiện tại, ánh mắt Tạ Anh Dũng nhìn về phía Trần Gia Bảo cũng bắt đầu trở nên nhiệt tình cảm kích.

Trần Gia Bảo âm thầm lắc đầu, nói nhỏ: "Hai tuần đã mừng rỡ như vậy? Nếu không phải vì lý do an toàn, chỉ ba ngày là tôi có thể chữa khỏi rồi."

May mắn anh nói lời này với âm lượng thấp nên không có ai nghe thấy, bằng không mọi người lại khiếp sợ một lần nữa.

Sau khi rảnh rỗi trò chuyện dăm ba câu, bởi vì sức khỏe của Tạ Hoàng Dương còn chưa khôi phục, ngoại trừ Trần Gia Bảo, chỉ để lại Tạ Anh Dũng, Tạ Cẩm Tú, bác Trung và Hàn Đông Vy, những người còn lại đều giải tán.

Tạ Hoàng Dương nháy mắt với Tạ Anh Dũng, Tạ Anh Dũng lập tức hiểu ý, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng màu đen, nói với Trần Gia Bảo: "Bác sĩ Trần, trong tấm thẻ này có khoảng ba tỷ rưỡi, xem như tiền công ban đầu, chờ chữa khỏi bệnh cho bố tôi, số tiền sẽ lại tăng lên nữa."

Trần Gia Bảo cũng không khách khí, yên tâm thoải mái nhận lấy, không ngờ mình mới xuống núi một tuần đã kiếm được ba tỷ rưỡi, vui quá đi thôi.

Trong lòng của anh cười như nở hoa, có điều khuôn mặt vẫn là dáng vẻ bình thản, nói: "Đã như vậy thì tôi không khách khí đâu."

Tạ Hoàng Dương bội phục nói: "Cậu Trần còn trẻ, chẳng những y thuật xuất sắc, còn không quan tâm hơn thua, thật không biết là người tài giỏi nào dạy dỗ ra được."

“Quá khen quá khen.” Trần Gia Bảo cười ngượng ngùng.

Hàn Đông Vy cũng vui thay Trần Gia Bảo.

Chương 33

Chương 33

Đột nhiên, Tạ Hoàng Dương tiếp tục nói: “Đông Vy có ánh mắt tinh tường, cũng coi như một công lớn, tôi nhớ cháu là giám đốc trung tâm thương mại Hòa Bình? Về sau cháu coi như tổng giám đốc đi.”

Trung tâm thương mại Hòa Bình chính là trung tâm thương mại Trần Gia Bảo đi dạo ngày đó, cũng là một trong những sản nghiệp thuộc nhà họ Tạ.

Hàn Đông Vy vui như lên trời, kích động nói: “Cảm ơn ông và bác, cháu chắc chắn sẽ không phụ sự tín nhiệm của ông.”

Tạ Hoàng Dương cười nói: “Cháu nên cảm ơn cậu Trần mới đúng.”

Ông nói không sai, sở dĩ Hàn Đông Vy có thể làm tổng giám đốc, tất cả đều là nể mặt Trần Gia Bảo.

“Đúng đúng đúng, ông nói đúng, cháu sẽ báo đáp cậu ấy thật tốt.” Hàn Đông Vy cảm kích nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trước kia cô dẫn Trần Gia Bảo tới cũng chỉ ôm suy nghĩ thử một lần, kết quả Trần Gia Bảo lại có y thuật tài giỏi có thể chữa được bệnh nặng, chữa khỏi cho ông cụ.

Cô cũng nhờ phúc của Trần Gia Bảo thuận lợi giành được chức CEO của trung tâm thương mại Hòa Bình.

Vốn dĩ dựa theo suy đoán của cô, muốn ngồi lên vị trí tổng giám đốc ít nhất còn cần mười năm nữa, mà bây giờ, trong một ngày ngắn ngủi cô đã từ giám đốc trở thành tổng giám đốc.

Có thể tưởng tượng cô biết ơn Trần Gia Bảo nhiều như thế nào.

“Chẳng lẽ Trần Gia Bảo là ngôi sao may mắn của mình?”

Hàn Đông Vy đột nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc trước mình và Trần Gia Bảo ôm nhau, trong lòng không khỏi ngượng ngùng.

Hẹn xong thời gian trị liệu lần sau, Trần Gia Bảo lập tức đứng dậy tạm biệt.

“Cẩm Tú, con cũng cùng đi tiễn cậu Trần đi.”

Đột Nhiên Tạ Hoàng Dương nói.

Tạ Cẩm Tú thầm kinh ngạc. Nhưng sau khi cô nhìn thấy ông đưa mắt ra hiệu thì cũng không nói gì nữa, cười đứng lên đi tiễn Trần Gia Bảo.

Hàn Đông Vy cũng kinh ngạc không thôi.

Cả giới thượng lưu ở thành phố Hòa Bình đều biết người mà ông Tạ yêu thương nhất chính là Tạ Cẩm Tú.

Giờ ông Tạ lại chỉ đích danh bảo Tạ Cẩm Tú tiễn Trần Gia Bảo. Như vậy có thể thấy sự xem trọng của nhà họ Tạ dành cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười, có người đẹp tiễn thì trong lòng anh cũng vui.

Nhưng lúc chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên quay người nhìn qua bác Trung, nói: "Bác từng bị thương, trên người có bệnh kín, tôi nói đúng chứ?"

Ánh mắt bác Trung lập tức sáng lên, ngay sau đó liền thu lại, kinh ngạc nói: "Sao cậu biết?"

Ba năm trước, có kẻ thù phái sát thủ đến ám sát Tạ Hoàng Dương, bác Trung liều mạng giết đối phương, nhưng bản thân ông cũng bị thương, đến giờ vẫn không khỏi. Mỗi lần đến mùa mưa là cơ thể ông liền đau âm ỉ. Chuyện này ông cũng chưa từng nói với ai, không ngờ lại bị Trần Gia Bảo nhìn thấu.

Trần Gia Bảo cười, nói: "Bác đừng quên, tôi là bác sĩ. Tuy bác giấu rất tốt, nhưng là không qua nổi mắt tôi. Bác yên tâm, bệnh này của bác, tôi có thể chữa được. Có điều, điều kiện hiện giờ chưa đủ. Đợi thời cơ thích hợp rồi tôi sẽ chữa cho bác."

Bác Trung vui vẻ đứng dậy, kích động nói: "Như vậy thì cảm ơn cậu quá!"

Trần Gia Bảo cười gật đầu.

Chương 34

Chương 34

Đột nhiên, Tạ Anh Dũng cũng mong đợi hỏi: "Mấy năm nay tôi cảm thấy cơ thể có chút mất sức. Hay là cậu xem giúp tôi xem trên người tôi có bệnh mãn tính gì không?"

Trải qua hai người là Tạ Hoàng Dương và bác Trung, hiện giờ Tạ Anh Dũng vô cùng tin tưởng vào y thuật của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo quan sát ông ta một hồi, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, mở miệng nói: "Ông bị yếu thận."

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Mặt Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú ửng đỏ, thầm xì một cái.

Tạ Anh Dũng là người đứng đầu hiện tại của nhà họ Tạ, vẻ mặt gượng gạo, suýt chút nữa thì hóa đá ngay tại chỗ.

"Chuyện này…" Sắc mặt Tạ Anh Dũng gượng gạo, hiếm khi khuôn mặt già nua đỏ lên.

Trần Gia Bảo nói không sai. Mấy năm gần đây, ông cảm thấy thể chất giảm sút rõ ràng, thể lực cũng không còn ổn nữa, đến số lần ra ngoài tìm nhân tình cũng ít đi rồi.

Nhớ đến ánh mắt oán hận của cô nhân tình đẫy đà nuột nà, trong lòng Tạ Anh Dũng vừa phát hỏa vừa bất lực.

Nhưng chuyện này mà nói ra trước mặt mọi người thì lúng túng lắm.

Trần Gia Bảo cười, nói: "Không việc gì, chỗ tôi có một phương thuốc, tên là Cố Tinh Hoàn, đảm bảo sau này ông sẽ sinh khí dồi dào, một viên kéo dài ba năm. Nhưng mà trong tay tôi không có dược liệu, tạm thời không làm ra được."

Tạ Anh Dũng vui mừng, nào còn để ý đến ngượng ngùng, vội vàng nói: "Dược liệu không phải là vấn đề. Cậu cần dược liệu gì, nhà họ Tạ chúng tôi thu thập hết về cho cậu, hơn nữa đảm bảo đều là dược liệu thượng phẩm."

Trần Gia Bảo suy nghĩ chốc lát, liền lấy giấy bút qua, viết lên tất cả dược liệu mà anh cần. Đương nhiên, không chỉ là Cố Tinh Hoàn, còn có rất nhiều dược liệu có công dụng khác. Nếu nhà họ Tạ đã bằng lòng vung tiền thì đương nhiên là Trần Gia Bảo cũng không có ý kiến.

"Cậu Trần yên tâm, đợi lần sau lúc cậu đến chữa bệnh cho bố tôi, tôi đảm bảo chỗ dược liệu này sẽ không thiếu cái nào, tất cả đều đặt trước mặt cậu." Tạ Anh Dũng liên tục đảm bảo.

Có thể đảm bảo sự sung mãn của người đàn ông, đây là chuyện mà biết bao người tha thiết mơ ước. Giờ đây Trần Gia Bảo lại có thể giúp bọn họ thực hiện được ước mơ, trong lòng Tạ Anh Dũng khỏi phải nói hưng phấn biết chừng nào.

Sắc mặt Tạ Cẩm Tú ửng đỏ ngại ngùng, cảm thấy có một người bố như vậy đúng là mất mặt.

Hàn Đông Vy lại càng ngại ngùng quay đầu đi.

Sau khi tạm biệt, Tạ Hoàng Dương ngồi trên giường bệnh, xem ra tâm trạng không tồi, nói: "Anh Dũng, cậu Trần này không phải là người tầm thường, nhất định phải nghĩ cách tạo mối quan hệ tốt với cậu ta."

Tạ Anh Dũng vâng một tiếng trước, sau đó liền nghi hoặc nói: "Bố, cho dù Trần Gia Bảo thật sự là y thuật cao siêu, nhưng với địa vị và quyền thế của nhà họ Tạ chúng ta cũng không cần phải xem trọng cậu ta như vậy chứ ạ?"

Tạ Hoàng Dương thở dài nói: "Anh Dũng à, con điểm gì cũng tốt, có quyền thế, hiểu thủ đoạn, trong giới kinh doanh hô mưa gọi gió, ít đối thủ, cộng thêm em trai thứ hai của con là thiếu tướng trong quân đội, hai người các con một người là thương nhân, một người là quân nhân, có hai đứa con ở đây, nhà họ Tạ ta coi như là vững chắc. Nhưng khuyết điểm duy nhất của con chính là về việc nhận biết người, dùng người. Thiếu sót không phải là chỉ đôi chút. Có câu, kẻ không biết dùng người là kẻ tầm thường, đây chính là điều mà bố không yên tâm nhất."

Kẻ không biết dùng người là kẻ tầm thường!

Lời này là đã rất nghiêm trọng rồi.

Tạ Anh Dũng xấu hổ nói: "Bố dạy phải ạ."

Tạ Hoàng Dương tiếp tục nói: "Trần Gia Bảo tuổi còn trẻ nhưng y thuật xuất chúng, đến bệnh nan y cũng có thể chữa

khỏi. Việc này cho thấy điều gì? Cho thấy sau này khả năng phát triển của cậu ta sẽ không có giới hạn, thậm chí sẽ trở thành thần y sánh ngang với Tuệ Tĩnh. Đối với người tài như vậy, nếu như nhà họ Tạ chúng ta không thể tạo mối quan hệ tốt, vậy thì chẳng khác nào đẩy cậu ta cho gia tộc khác. Con thử nghĩ xem, gia tộc lớn khác mà có được thần y như Trần Gia Bảo, vậy thì mấy lão già chỉ cần không chết là có thể cứu sống lại. Đây là chuyện đáng sợ đến mức nào chứ? Đối với nhà họ Tạ lại là uy hiếp lớn đến mức nào? Lẽ nào, đến điểm này con cũng không nhìn thấy sao?”

Chương 35

Chương 35

Lúc nói đến câu cuối cùng, giọng điệu của Tạ Hoàng Dương đã dần dần nghiêm lại.

Mấy năm nay, tuy nhà họ Tạ cực kỳ hưng thịnh, nhưng Tạ Hoàng Dương biết ở thành phố Hòa Bình này, chí ít có 3, 4 gia tộc lớn đã không thuận mắt nhà họ Tạ từ lâu. Có thể nói là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, chỉ cần sơ sẩy thì nhà họ Tạ lớn như vậy sẽ lập tức bị lật đổ.

Tạ Anh Dũng cũng ý thực được tính nghiêm trọng của chuyện này, ngay tức khắc cả người đổ mồ hôi lạnh, nghiêm túc nói: "Bố, bố yên tâm, con nhất định sẽ tạo mối quan hệ thật tốt với Trần Gia Bảo."

Tạ Hoàng Dương gật đầu hài lòng.

Đột nhiên, bác Trung mở miệng nói; "Trần Gia Bảo tuyệt đối không chỉ đơn giản là một thần y như vậy. Nếu như tôi không nhìn nhầm, thì Trần Gia Bảo còn là một người học võ, hơn nữa khả năng không h thấp."

"Cái gì?"

Chuyện này không chỉ Tạ Anh Dũng, đến Tạ Hoàng Dương cũng kinh ngạc không thôi.

Tạ Hoàng Dương bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, lập tức hỏi: "Cậu Trung, mấy lời này là thật hả?"

"Vô cùng chuẩn xác." Bác Trung gật đầu, trong mắt lập lòe ánh sáng. Ông kể lại chuyện Trịnh Minh Duy khiêu khích Trần Gia Bảo, sau đó lại bị Trần Gia Bảo đánh cho một trận, cuối cùng ông nói: "Lúc Trần Gia Bảo xuất hiện ở trước mặt Trịnh Minh Duy, ngay cả tôi cũng không thấy rõ động tác của cậu ta. Thế nên tôi dám khẳng định Trần Gia Bảo là một người học võ, hơn nữa khả năng của cậu ta chắc chắn không hề thua kém tôi."

Trong mắt của hai bố con Tạ Hoàng Dương hiện lên vẻ khó tin.

Bọn họ thuộc tầng lớp thượng lưu, đương nhiên sẽ biết nhiều chuyện hơn những người dân bình thường.

Võ cổ truyền là phương pháp luyện võ được lưu truyền từ thời thượng cổ. Ở Việt Nam có rất nhiều môn phái luyện dòng võ này, sau khi luyện thành có thể đột phá giới hạn của cơ thể, muôn người cũng không chống lại được.

Cho dù là ở xã hội hiện đại, vai trò của võ cổ truyền cũng rất lớn.

Trong đó cảnh giới của võ cổ truyền được chia thành: Trúc Cơ, Đoán Thể, Hợp Khí, Thông U, Tông Sư, Truyền Kỳ, Tiên Thiên.

Luyện đến cảnh giới "Thông U" thì đã là cao thủ bậc nhất, có thể lấy một địch trăm.

Còn Tông Sư thì trong hàng nghìn người mới xuất hiện được một người.

Chỉ cần có thân phận Tông Sư, cho dù tới bất kỳ đâu thì cũng đều có địa vị tôn sùng, thậm chí là các quốc gia khác cũng sẽ đón tiếp vô cùng long trọng.

Mà tới cảnh giới Truyền Kỳ thì đã là một sự tồn tại siêu nhiên. Tính đến nay, đã gần một trăm năm chưa nghe được bất cứ tin tức gì về võ giả Truyền Kỳ.

Về phần cảnh giới Tiên Thiên, lại càng là cảnh giới thần tiên ở trong truyền thuyết, đến bây giờ vẫn chưa từng nghe thấy có người nào có thể tu luyện tới Tiên Thiên.

Bác Trung chính là cao thủ "Thông U" trung kỳ. Mấy năm nay ông dùng năng lực của bản thân giúp nhà họ Tạ ngăn cản vô số đợt ám sát, không chỉ một lần cứu vớt vận mệnh đã tới bờ sụp đổ của nhà họ Tạ.

Nếu lời của bác Trung là thật, Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy mà đã là cao thủ "Thông U" trung kỳ, chắc chắn tiền đồ trong tương lai sẽ rộng mở, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới Truyền Kỳ, càng đừng nói tới Trần Gia Bảo còn có thân phận là một vị thần y!

Về sau người này chắc chắn sẽ là một con rồng lớn bay lượn trên bầu trời!

Chương 36

Chương 36

Tạ Hoàng Dương vừa khiếp sợ lại vừa kích động, cười ha ha, trong lòng cảm thấy vô cùng yên tâm, nói: “Trần Gia Bảo chắc chắn là một thiên tài. Cũng may nhà họ Tạ chúng ta đã qua lại với cậu ta trước. Gần quan được ban lộc, đúng là trời đã phù hộ cho nhà họ Tạ chúng ta! Anh Dũng, chốc nữa hãy truyền lệnh xuống, không, bây giờ truyền lệnh xuống luôn đi, về sau Trần Gia Bảo chính là khách quý của nhà họ Tạ chúng ta. Nhà họ Tạ từ trên xuống dưới phải đối xử một cách tôn kính, không thể làm mất lòng cậu ấy, người nào làm trái lệnh thì sẽ bị xử lý theo gia pháp! Ngoài ra quan hệ giữa Hàn Đông Vy và Trần Gia Bảo khá là thân thiết. Sau này cũng phải đề cao đãi ngộHàn Đông Vy lên, con bé ấy có thể tham gia hội nghị quyết định sách lược về lợi ích cốt lõi của nhà họ Tạ. Với lại để cho Hàn Đông Vy phụ trách việc tiếp đón Trần Gia Bảo.”

“Bố yên tâm, con sẽ truyền lệnh xuống bên dưới ngay.” Trong lòng Tạ Anh Dũng khiếp sợ không thôi, Trần Gia Bảo, sợ rằng trong tương lai cậu ta thật sự có thể đi ngang ở thành phố Hòa Bình.

Không nói tới Tạ Hoàng Dương đang vô cùng hưng phấn kích động, lại nói về Trần Gia Bảo đang ngồi ở bên trong chiếc xe Bugatti Veyron của Tạ Cẩm Tú. Tạ Cẩm Tú đích thân lái xe, Hàn Đông Vy đi cùng, nếu chuyện này mà được truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ khiến toàn bộ đàn ông ở thành phố Hòa Bình vừa hâm mộ vừa ghen tị mất.

Không đến một ngày đã trở thành tổng giám đốc của trung tâm thương mại ở thành phố Hòa Bình một cách dễ dàng, Hàn Đông Vy cảm thấy giống như là cô đang nằm mơ vậy, mà tất cả những thứ này đều là nhờ Trần Gia Bảo.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô tràn ngập sự cảm kích, ánh mắt khi nhìn về phía Trần Gia Bảo cũng thay đổi.

Đương nhiên Hàn Đông Vy còn chưa biết Tạ Hoàng Dương đã ra quyết định – về sau sẽ để cô tham gia quyết định sách lược cốt lõi của nhà họ Tạ, chắc chắn địa vị của cô sẽ lại tăng thêm một bậc. Nếu Hàn Đông Vy biết được chuyện này, chắc chắn sẽ càng thêm cảm kích Trần Gia Bảo.

Tạ Cẩm Tú vừa lái xe, vừa âm thầm quan sát Trần Gia Bảo.

Tuổi còn trẻ mà y thuật đã cao siêu, kiến thức uyên thâm, khi đối mặt với người đứng đầu một phương như Tạ Hoàng Dương, thái độ cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, phong thái phi phàm.

Tất cả những điều này không khỏi khiến cho Tạ Cẩm Tú cảm thấy tò mò và khó hiểu.

Ánh mắt của cô xuất hiện gợn sóng, hé đôi môi thơm, hỏi: “Anh Trần, y thuật của anh cao siêu như vậy, không biết anh đang làm việc ở đâu nhỉ? Bệnh viện ở trung tâm thành phố Hòa Bình sao?”

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Không phải.”

“Bệnh viện hạng ba?”

“Cũng không phải.”

Tạ Cẩm Tú có chút kinh ngạc, sau đó thoải mái cười nói: “Tôi biết rồi, vậy chắc là bệnh viên ở trung tâm thủ đô đúng không? Y thuật của anh cao siêu như thế, chỉ có làm việc ở bệnh viện trung tâm thủ đô thì mới phù hợp với thân phận và địa vị của anh thôi.”

“Không, cũng không phải.” Trần Gia Bảo tiếp tục lắc đầu nói.

Tạ Cẩm Tú càng thêm tò mò, trong lòng âm thầm suy đoán, chẳng lẽ là làm việc cho các bệnh viện lớn ở nước ngoài?

Trần Gia Bảo cười nói: “Tôi chỉ là một nhân viên phục vụ làm việc ở quán ăn thôi.”

Tạ Cẩm Tú không khỏi sửng sốt, ngay sau đó “Phụt” cười thành tiếng. Cô tức giận liếc anh một cái, nói: “Anh Trần, anh cũng hay nói giỡn thật đấy. Y thuật của anh lợi hại như vậy, sao có thể là nhân viên phục vụ được chứ?”

Trần Gia Bảo cạn lời, ông đây nói thật mà, tại sao cô lại không tin nhỉ.

Hàn Đông Vy xấu hổ nói: “Cô Tạ, anh ấy nói không sai. Đúng là anh ấy đang làm nhân viên phục vụ cho một tiệm ăn vặt.”

Tạ Cẩm Tú ngạc nhiên, cô giống như vừa nghe được chuyện nghìn lẻ một đêm vậy.

Chương 38

Chương 38

Trần Gia Bảo lại gần Tạ Cẩm Tú, trêu chọc hỏi: “Tôi chữa bệnh cho ông nội cô rồi, cô định trả ơn tôi thế nào?”

“Chẳng phải đã trả anh ba tỉ rưỡi rồi đó sao?” Hơi thở của Tạ Cẩm Tú trở nên gấp gáp.

Trần Gia Bảo đột ngột vươn tay, ôm Tạ Cẩm Tú vào lòng, cảm nhận thân hình mềm mại trong lòng mình hơi run lên, bèn khẽ cười nói: “Ba tỉ rưỡ, cô nghĩ đã đủ chưa?”

Những người xung quanh lại lần nữa phải tan nát cõi lòng, gã này ấy thế mà dám công khai bắt cá hai tay, quá vô liêm sỉ rồi, mà loại chuyện tốt như thế này vì sao chẳng bao giờ đến lượt mình chứ?

Ngay cả Hàn Đông Vy cũng đã ngây người ra như phỗng, Trần Gia Bảo này lớn mật thật đấy, dám công khai sàm sỡ công chúa nhà họ Tạ trước mặt bao người.

Tạ Cẩm Tú choáng váng, đầu óc trống trơn, đến khi hồi phục tinh thần, Trần Gia Bảo đã thả cô ra, quay đầu đi về phía quán ăn nhỏ bên kia.

“Đồ lưu manh!” Tạ Cẩm Tú ảo não giậm chân một cái, hừ một tiếng, quay người ngồi vào trong xe, lạnh giọng nói: “Chị Vy này, chuyện ngày hôm nay, tôi không hi vọng có người khác biết đến.”

Hàn Đông Vy lúng túng nói: “Cô yên tâm, tôi biết nên làm thế nào mà.”

“Hừ, lần sau mà còn gặp anh ta, tôi sẽ cho anh ta biết tay!” Tạ Cẩm Tú đạp mạnh cần ga, lái xe đi luôn.

Cùng lúc đó, tại tòa nhà của tập đoàn Nhiên Á, trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tô Ánh Mai mặc bộ váy trắng như tuyết, làm toát lên vẻ nhã nhặn, vừa xinh đẹp lại vừa xa cách.

Lúc này, cô đang nhìn một bản kết quả điều tra đặt trên bàn, đầu lông mày hơi nhíu lại.

Ít ngày trước, sau khi Trần Gia Bảo kiên quyết bỏ đi làm Tô Ánh Mai lại nổi lên đôi chút hứng thú, liền sai người đi điều tra hành tung của Trần Gia Bảo.

Có điều, kết quả điều tra khiến cô vô cùng thất vọng.

“Ngẫm lại hồi đó, anh ngông nghênh ra vẻ trước mặt tôi, tôi còn tưởng anh giấu tài, sau này sẽ cho tôi một bất ngờ. Ai dè anh rời khỏi đây liền phải đến một quán ăn bé tí làm nhân viên phục vụ, thật là khiến người ta mất công mong đợi. Nhưng mà kể cũng bất ngờ đấy, người như anh lại có thể bám lên Hàn Đông Vy, tuy người ta vẫn đồn ả Hàn Đông Vy này rất thoáng tính lại xinh đẹp quyến rũ, nhưng thực tế lại là đứa bảo thủ

kiêu ngạo tận xương, còn có cậu cả nhà họ Tạ làm vệ sĩ đặc biệt cho, vậy mà anh còn dám qua lại với cô ả, thật đúng là điếc không sợ súng."

Tô Ánh Mai âm thầm lắc đầu, con ngươi xinh đẹp hiện lên vẻ thất vọng.

Đương nhiên, cô ta hoàn toàn không biết chuyện Trần Gia Bảo đến nhà họ Tạ.

Bởi nhà họ Tô vốn kém nhà họ Tạ, người của cô ta căn bản không thể tìm hiểu được những chuyện xảy ra trong nhà họ Tạ.

Đứng cạnh đó là một phụ nữ yểu điệu duyên dáng, cô lên tiếng xin chỉ thị: "Cô chủ, vậy có cần tiếp tục điều tra theo dõi không ạ?"

"Thôi bỏ đi, khỏi cần nữa…" Tô Ánh Mai khoát khoát tay, nói được một nửa, lại đột nhiên đổi giọng, "Không, tiếp tục đi, nếu gặp lúc anh ta có khó khăn gì thì giúp một tay luôn."

Người phụ nữ kia thưa vâng rồi quay người ra ngoài, có điều cô nàng vừa đi vừa âm thầm khinh bỉ Trần Gia Bảo.

Trong thời gian này, người điều tra Trần Gia Bảo chính là cô nàng, cô phát hiện, tay Trần Gia Bảo này ngoài cái mặt đẹp cùng với khả năng đánh nhau tương đối ổn ra thì hầu như không có ưu điểm gì khác.

Ngoại hình đẹp, nhiều lắm thì cũng chỉ là một tay bám váy, thân thủ tốt, cũng chỉ là đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà thôi.

Nhà họ Tô là gia tộc thương nghiệp truyền đời, Tô Ánh Mai lại càng xuất sắc, cô ấy có thể coi là viên ngọc quý của thành phố Hòa Bình này, số người theo đuổi Tô Ánh Mai có thể nói là đông như kiến, hầu như ai cũng tài giỏi xuất sắc hơn tay Trần Gia Bảo đó rất nhiều lần.

Chương 39

Chương 39

“Loại mạt rệp như gã Trần Gia Bảo này căn bản không xứng với cô Tô, sao cô ấy còn muốn tốn thời gian và công sức với gã làm gì chứ?” Cô nàng lắc đầu, tỏ vẻ không thể hiểu được.

Ba ngày sau, đúng dịp cuối tuần, Lâm Thanh Hà mang theo hai cô bạn thân cùng đến quán ăn nhỏ kia.

Lâm Thanh Hà vốn chính là hoa khôi của trường, dĩ nhiên hai cô bạn thân của cô cũng có ngoại hình không thua kém là bao.

Một trong hai người tên là Chu Linh Hoa, mặc một chiếc váy liền thân màu trắng nhạt, chân xỏ một đôi giày 5 phân của Prada, tay xách theo chiếc túi LV phiên bản giới hạn, trông thì biết là dạng cô chiêu vừa xinh đẹp vừa giàu có.

Đôi mắt cô to tròn, khóe mắt có một nốt ruồi, nhìn vừa trẻ trung tràn đầy sức sống lại vừa quyến rũ.

Người còn lại tên là Tần Thanh Nhã, tuy ăn mặc không sang trọng đẹp đẽ bằng Chu Linh Hoa nhưng lại là con gái nhà có gia giáo, phong thái nhã nhặn cao quý đặc biệt, lại là lớp trưởng, có rất nhiều người theo đuổi.

Lâm Thanh Hà, Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã là ba nàng hoa khôi cao cấp nhất của trường.

Hiện giờ ba bông hoa xinh đẹp đang ngồi trong một quán cơm nhỏ, thế là bao ánh mắt của những người xung quanh đều tụ lại đó.

Lâm Thanh Hà nhìn xung quanh một lượt, không thấy Trần Gia Bảo, cô thấy hơi mất mát.

“Thanh Hà, Trần Gia Bảo mà cậu nói rốt cuộc là người thế nào, tớ muốn xem xem, rốt cuộc là loại người gì mà có thể chiếm được trái tim của Thanh Hà nhà chúng ta.” Tần Thanh Nhã trêu đùa.

Chu Linh Hoa cũng nói theo: “Ngay cả lúc Hà Trung Sơn – Hội trưởng hội sinh viên theo đuổi mà Thanh Hà còn chẳng buồn để ý, ai chả biết bố Hà Trung Sơn là tổng giám đốc một công ty nhà nước, ở thành phố Hòa Bình này ổng là người vừa có quyền vừa có thế, nếu Trần Gia Bảo không phải là con nhà giàu hay con nhà quan bự, không mua nổi trang sức hàng hiệu thì tớ không đồng ý cho anh ta bắt cóc Thanh Hà nhà chúng ta đi đâu nhé.”

Hôm nay hai cô đến đây chính là để xem chừng cho Lâm Thanh Hà, nếu Trần Gia Bảo này không có chút bản lĩnh nào, hai cô không ngại trở mặt, khiến Trần Gia Bảo biết khó mà lùi lại.

Lâm Thanh Hà lập tức xấu hổ đỏ mặt, nhõng nhẽo nói: “Ai nha, hai cậu đừng có nói huyên thuyên, đâu có khoa trương thế chứ, anh Gia Bảo chỉ coi tớ là em gái thôi.”

Nói xong, sắc mặt Lâm Thanh Hà trở nên thoáng buồn.

Từ sau khi được Trần Gia Bảo cứu, con tim của cô đã gửi lại bên anh, nhưng qua mấy ngày tiếp xúc, cô nhạy cảm nhận ra, Trần Gia Bảo thực sự chỉ coi cô như em gái.

“Không phải chứ, Thanh Hà nhà chúng ta xuất sắc cỡ này, anh ta lại chỉ coi cậu như em gái á?”

Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã liếc mắt với nhau, cảm thấy thật không thể hiểu được.

Lâm Thanh Hà có rất nhiều người theo đuổi, trong đó không thiếu những cậu ấm nhà giàu, trước có nói đến Hà Trung Sơn, đó chính là một ví dụ nổi bật, nhà anh ta ở thành phố Hòa Bình này vừa có quyền lại vừa có thế.

Nhưng mà, tất cả đều bị cô ấy từ chối, không có một ngoại lệ.

Một Lâm Thanh Hà xuất sắc như vậy, lần này không chỉ đánh mất trái tim mà còn bị người ta coi là em gái.

Tần Thanh Nhã và Chu Linh Hoa đều đang cực kì tò mò về Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, mắt Lâm Thanh Hà sáng rực lên, vui sướng vẫy tay: “Anh Gia Bảo ơi, bọn em ở bên này này.”

Trần Gia Bảo mỉm cười bước tới, gật đầu chào ba cô gái, sau đó ngồi ngay xuống cạnh Lâm Thanh Hà.

Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã quan sát anh một lát, sau đó đồng loạt khó nén vẻ thất vọng và khinh miệt.

Chương 40

Chương 40

“Ăn mặc bình thường, có vẻ gia đình thường thường, chắc trăm phần trăm lại là một tay nghèo kiết, không xứng với Thanh Hà.” Chu Linh Hoa âm thầm đánh giá.

“Lễ nghĩa không chu toàn, thần thái lười nhác, tuy khá đẹp trai nhưng lại không có gia giáo, tố chất kém.” Đây là ấn tượng đầu tiên của Tần Thanh Nhã.

Lâm Thanh Hà cười ngọt ngào, giới thiệu: “Anh Gia Bảo, để em giới thiệu chút, đây là Chu Linh Hoa, còn đây là Tần Thanh Nhã, cả hai đều là bạn thân của em.”

Tiếp theo đó, Lâm Thanh Hà tự hào ôm cánh tay Trần Gia Bảo, nói: “Anh ấy là Trần Gia Bảo, là anh Gia Bảo của tớ đấy.”

Tần Thanh Nhã âm thầm lắc đầu, tuy mới chỉ là ấn tượng đầu tiên nhưng cô nàng hoàn toàn không đánh giá cao Trần Gia Bảo.

Chu Linh Hoa càng không thèm nể mặt, nói luôn: “Thì ra anh là Trần Gia Bảo à, thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy.”

Nụ cười trên môi Lâm Thanh Hà thoáng biến đổi.

Chu Linh Hoa như là không thấy được sắc mặt của Lâm Thanh Hà, tiếp tục đâm thọc: "Trần Gia Bảo, không biết hiện giờ anh đang làm việc ở đâu?"

Trước đó cô nàng đã biết, Trần Gia Bảo đang làm việc trong một quán ăn nhỏ, bây giờ lại cố tình hỏi như vậy chính là muốn cho Trần Gia Bảo mất mặt.

Trần Gia Bảo mỉm cười, nói: "Tôi đang làm nhân viên phục vụ ở đây."

"À, thì ra là một người làm thuê, tôi nghĩ chắc tiền lương của anh cũng chỉ tầm chục triệu thôi phải không?" Chu Linh Hoa tiếp tục công kích.

Trần Gia Bảo sờ sờ cằm, như thể đang suy tư, rồi đáp: "Tôi chưa hỏi, nhưng tôi nghĩ chắc cũng tầm đó."

Tần Thanh Nhã lạnh nhạt nhìn, âm thầm hừ lạnh một tiếng, lương chừng chục triệu đã nghĩ đến chuyện tán tỉnh hoa hậu giảng đường Thanh Hà nhà bọn này, đúng là cóc đòi ăn thịt thiên nga, đừng tưởng bở!

Chu Linh Hoa hơi mỉm cười, đắc ý nói: "Lương hàng tháng thấp một chút cũng không sao, chỉ cần trong nhà có tiền có thế là được, đầu năm nay, xuất hiện trải nghiệm lối sống con ông cháu cha cũng không ít, chỉ là không biết, nhà anh làm gì? Là quan lớn của chính phủ? Hay là quản lý xí nghiệp?"

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh chắc chắn đây là lần đầu tiên mình gặp mặt các cô ấy, hơi không hiểu tại sao các cô ấy lại cố

ý nhắm vào anh?

Trần Gia Bảo lạnh nhạt nói: “Không đúng cả, từ nhỏ tôi đã là trẻ mồ côi.”

Nói tới đây, tuy tâm trí Trần Gia Bảo cứng như sắt đá, cũng không tránh khỏi lộ vẻ cô đơn.

Lâm Thanh Hà liền ngay lập tức cầm lấy tay Trần Gia Bảo, đau lòng nói: “Anh Bảo, anh yên tâm, về sau em chính là người nhà của anh.”

“Được.” Trần Gia Bảo cười đầy vẻ cưng chiều.

Lâm Thanh Hà cũng cười lại, cảm thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Đối với cô gái nhỏ Lâm Thanh Hà này, Trần Gia Bảo cảm thấy thân thiết từ tận đáy lòng, cũng chính bởi vì vậy anh mới có thể nhịn xuống khi đối mặt với châm chọc mỉa mai của Chu Linh Hoa.

Nói cách khác, nếu đúng như tính cách của Trần Gia Bảo thì đã đứng lên lật bàn từ lâu.

Thấy một màn trước mắt, Chu Linh Hoa cùng Trần Thanh Nhã sao có thể không hiểu rõ, Lâm Thanh Hà đã có tình cảm đậm sâu.

Hai cô liếc nhau đều nhìn thấy sự sững sờ trong mắt đối phương.

Tròng mắt Tần Thanh Nhã hơi di chuyển, đề nghị cùng đi ra ngoài ăn cơm, tuy rằng Lâm Thanh Hà không thích các cô nhắm vào Trần Gia Bảo, nhưng dù sao cũng là bạn thân nhiều năm liền miễn cưỡng nhận lời.

Chu Linh Hoa mở cửa một chiếc BMW màu trắng, sau khi đã ngồi lên xe, Chu Linh Hoa đắc ý khoe khoang: “Trần Gia Bảo, đây là món quà mẹ tặng cho tôi vào sinh nhật năm ngoái của tôi, tiếc là chỉ khoảng một tỷ sáu, nhưng mẹ của tôi cũng nói là đợi tôi thi đậu đại học lại đổi cho tôi một chiếc mới.”

Chương 41

Chương 41

Cô muốn nhìn thấy dáng vẻ tự ti khó coi của Trần Gia Bảo.

Nhưng cô phải thất vọng rồi, Trần Gia Bảo chỉ khẽ gật đầu, nói: “Cũng không tệ lắm.”

“Xí, cục c*t trôi sông mà tưởng mình là bông hồng Đà Lạt.” Chu Linh Hoa khinh bỉ nói.

Cô nói câu này không thèm hạ giọng cho nên bốn người bên trong xe đều nghe được.

Sắc mặt Lâm Thanh Hà trắng bệch, trên mặt đã đầy vẻ không vui, căng thẳng nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Nhưng Trần Gia Bảo chỉ cười lại, lúc này Lâm Thanh Hà mới an tâm.

Tần Thanh Nhã liếc Chu Linh Hoa, Chu Linh Hoa liền hiểu ý, tìm đến một nhà hàng sang trọng. Mục đích không cần nói cũng biết chính là làm cho Trần Gia Bảo nhận ra rằng chênh lệch giữa anh và Lâm Thanh Hà quá lớn, làm anh biết khó mà lùi bước.

Vào lúc ăn cơm, Chu Linh Hoa liên tục châm chọc mỉa mai nhưng vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn rất tự nhiên, thỉnh thoảng nói đùa với Lâm Thanh Hà, ăn uống thỏa thuê.

Chu Linh Hoa không biết làm thế nào, da mặt Trần Gia Bảo quá dày. Cô cảm thấy dường như chiêu thức do mình tích góp cả nửa ngày cuối cùng lại đánh vào không khí, vô cùng bực bội.

Trong mắt Tần Thanh Nhã cũng nặng nề, hoàn toàn biến Trần Gia Bảo thành đối thủ.

“Hừ.” Chu Linh Hoa khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, nói: “Da mặt người nào đó cũng dày quá, quả nhiên là một người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.”

“Chu Linh Hoa, đủ rồi đấy!” Tuy tính tình Lâm Thanh Hà nhu nhược nhưng cũng không có nghĩa cô không có biết giận, vẻ mặt cô trắng bệch, nói: “Tớ giới thiệu anh Bảo cho các cậu không phải để cho các cậu châm chọc anh ấy. Nếu cậu còn tiếp tục như vậy, tớ cảm thấy sau này chúng ta không cần làm bạn với nhau nữa!”

Trần Gia Bảo hơi cảm động, không thể tưởng tượng được cô bé này có thể vì mình mà trở mặt với bạn thân.

Trên thế giới này, người đối với anh tốt như vậy trừ thầy thì cũng chỉ còn lại Lâm Thanh Hà.

Chu Linh Hoa không thể ngờ rằng Lâm Thanh Hà luôn nhu nhược vậy mà sẽ trở mặt, sững sờ tại chỗ.

Tần Thanh Nhã khẽ than một tiếng, đúng thật là một cô gái ngốc, đến ai tốt với cậu cũng không phân biệt được.

"Trần Gia Bảo, anh ra đây một chút được không, tôi có chuyện này muốn nói với anh." Tần Thanh Nhã nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo hơi mỉm cười, gật đầu đáp: "Được."

Lâm Thanh Hà lập tức lo lắng nói: "Anh Bảo……"

"Yên tâm, cô ấy cũng không phải hổ cái, không ăn thịt anh được." Trần Gia Bảo nhìn cô an ủi, đi ra ngoài cùng Tần Thanh Nhã.

Tần Thanh Nhã, người cũng như tên, đi ở bên cạnh cô có thể ngửi được một mùi hương nhè nhẹ thanh nhã.

Hai người đi vào một góc vắng người, Tần Thanh Nhã đi thẳng vào vấn đề, nói: "Tôi hy vọnganh có thể có tự mình hiểu ra, chủ động chia tay với Thanh Hà."

"Ồ? Vì sao?" Trần Gia Bảo nhướn mày hỏi.

Tần Thanh Nhã kiêu ngạo ngẩng đầu, nói: "Bố của tôi là đại diện của Hội Đồng Đại Biểu trong Thành Phố, Hội Trưởng hội Nhà Văn, mẹ tôi là Cán Bộ trong Cục Công Thương, thuộc dòng dõi tri thức. Nhà Chu Linh Hoa làm kinh doanh, giá trị gần cả nghìn tỷ. Còn về phần Thanh Hà, chắc anh vẫn chưa biết thân phận của bố mẹ cậu ấy, bố cậu ấy làm việc ở tòa Thị Chính, quyền thế rất lớn. Tôi muốn anh hiểu rõ, người bên cạnh Thanh Hà vốn đã định là không phải người thường, ngay cả người theo đuổi đầu tiên – Hà Trung Sơn cũng là Chủ Tịch

Hội Học Sinh ở trường, bố cũng là ông chủ Doanh Nghiệp Nhà Nước. Còn anh thì sao? Một tên mồ côi không có địa vị thân phận, không tiền không thế cho dù có cố gắng phấn đấu hai mươi năm cũng chưa chắc đạt được thành tựu như bố của Thanh Hà. Cho dù Thanh Hà có không quan tâm nhưng liệu anh có thể nhẫn tâm để cậu ấy đi với anh để sau này chịu khổ? Cho nên, tôi hy vọnganh có thể có tự hiểu lấy, chủ động giữ khoảng cách với Thanh Hà, nếu được như vậy sẽ tốt cho cả anh và cậu ấy.”

Chương 42

Chương 42

Trần Gia Bảo đột nhiên cười cười như vừa mới nghe được chuyện buồn cười nhất thế giới.

“Anh cười cái gì?” Tần Thanh Nhã nhíu mày nói, tiếng cười này làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trần Gia Bảo vừa cười vừa nói: “Tôi cười vì tầm nhìn của cô quá hạn hẹp, ếch ngồi đáy giếng mà cũng đòi nói chuyện. Dù là nhân viên làm việc trong tòa Thị Chính hay là Tổng Giám Đốc Doanh Nghiệp Nhà Nước ở trước mặt tôi thì cũng chỉ giống như mây bay mà thôi, vẫy tay một cái là thổi tan được ngay. Rồi cũng sẽ có một ngày tôi sẽ cho cô biết, những lời cô nói trước mặt tôi hôm nay buồn cười biết bao nhiêu. Đến lúc đó, hy vọng cô không hổ thẹn là được rồi.”

Tần Thanh Nhã ngây ra, không ngờ được tên thất bại nghèo hèn Trần Gia Bảo này lại kiêu ngạo như vậy, tức giận dậm chân.

Chờ đến khi cô trở lại phòng, Trần Gia Bảo đang ngồi ở bên cạnh Lâm Thanh Hà, dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái.

Sắc mặt Lâm Thanh Hà xanh mét, Chu Linh Hoa thì lại vô cùng đắc ý.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Sau khi Tần Thanh Nhã ngờ vực đi qua, Chu Linh Hoa giống như đang khoe khoang, nhỏ giọng nói: “Tớ gọi điện thoại cho Hà Trung Sơn, anh ấy nói sẽ lập tức dẫn người qua đây, đợi lát nữa xem Trần Gia Bảo làm bộ làm tịch thế nào.”

Tần Thanh Nhã hiểu ra, ngay sau đó nhớ lại dáng vẻ kiêu ngạo của Trần Gia Bảo khi nãy, hung dữ trừng mắt liếc anh một cái.

Tai của Trần Gia Bảo vô cùng thính, tuy giọng Chu Linh Hoa rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe được, khóe miệng lộ ra ý cười khinh miệt.

Không bao lâu sau, cửa phòng bị đẩy ra, ba gã trẻ tuổi đi đến.

Sau khi thấy rõ người đến, vẻ mặt Lâm Thanh Hà đột nhiên căng thẳng, hoảng loạn nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn cô cười lại, Lâm Thanh Hà ngay lập tức như sau cơn mưa trời lại sáng, vẻ mặt cũng thả lỏng.

Chu Linh Hoa vui mừng đứng lên, nói: “Hà Trung Sơn, anh đến rồi, còn có Triệu Minh Quân và Lý Thanh Phong, không ngờ hai người các anh cũng tới đây.”

Chàng trai đi trước chính là Hà Trung Sơn, cao trên một mét tám, vẻ ngoài đẹp trai đang đeo kính đen, mặc áo sơ mi màu trắng ngà, thoạt nhìn có vẻ nho nhã.

Hai người đằng sau Hà Trung Sơn cũng có gia thế không đơn giản.

Tần Thanh Nhã đột nhiên hơi lo lắng, lỡ như Trần Gia Bảo xung đột với bọn họ thì hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Cô chỉ muốn Trần Gia Bảo chia tay Lâm Thanh Hà, cũng không muốn thấy Trần Gia Bảo bị đánh nhừ tử.

Chu Linh Hoa bước nhanh đến trước mặt Hà Trung Sơn, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai anh, thi thoảng lại liếc về phía Trần Gia Bảo.

Hà Trung Sơn gật gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng nhưng rồi vẫn che giấu rất tốt, lập tức ngồi ở bên kia của Lâm Thanh Hà, hoàn toàn lơ đẹp Trần Gia Bảo, cười nói: “Anh và hai người Triệu Minh Quân đúng lúc đến đây ăn cơm, vừa hay gặp được các em. Thanh Hà, xem ra chúng ta thật có duyên.”

Trong mắt Lâm Thanh Hà chợt có vẻ hoảng hốt rồi biến mất, lập tức nói: “Hà Trung Sơn, quan hệ của tôi với anh không thân thiết như thế, đừng gọi tôi là Thanh Hà. Anh Bảo, em không có quan hệ gì với anh ta cả.”

Tần Thanh Nhã lặng lẽ thở dài, nghi ngờ không biết khả năng nhìn người của Lâm Thanh Hà có vấn đề hay không.

Vẻ tươi cười của Hà Trung Sơn lập tức cứng đờ lại.

Chương 43

Chương 43

“Hà Trung Sơn các anh mới tới, mau vào ngồi đi.” Chu Linh Hoa lập tức đứng ra giải hòa, tròng mắt chuyển động, nói: “Trần Gia Bảo, tôi giới thiệu cho anh một chút. Anh ấy là Hà Trung Sơn, Chủ Tịch Hội Học Sinh của trường chúng tôi, bố của anh ấy là Giám Đốc Doanh Nghiệp Nhà Nước, cho nên anh ấy là cậu ấm nổi tiếng ở Thành Phố Hòa Bình.”

Hà Trung Sơn khiêm tốn xua tay, nhưng lại không thể nào che giấu được vẻ đắc ý trong mắt, cười nói: “Cái gì mà cậu ấm này cậu ấm nọ, chẳng qua là do mọi người nể mặt mà thôi. Có điều bố anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, thi đại học xong liền cho anh đến Doanh Nghiệp rèn luyện, chờ sau khi anh tốt nghiệp đại học thì có thể trực tiếp vào làm ở đơn vị Chính Phủ.”

Đôi mắt xinh đẹp Chu Linh Hoa sáng ngời, nếu Hà Trung Sơn không si tình với Lâm Thanh Hà, cô quả thật muốn ra tay giành lấy anh ta. Nếu có thể ở bên Hà Trung Sơn thì sau này có đi ra ngoài cũng nở mày nở mặt.

Ngay sau đó, cô không thân thiện mấy nhìn về phía Trần Gia Bảo. Hà Trung Sơn ưu tú như vậy, một tên thất bại như anh, làm gì có tư cách cạnh tranh với Hà Trung Sơn?

Trần Gia Bảo chỉ nếm trà thơm trong tay, làm như không thấy.

“Hừ, một tên làm phục vụ nghèo khổ làm bộ làm tịch cái gì, chờ lát nữa xem anh còn có thể giả vờ nữa hay không.” Chu Linh Hoa thầm nghĩ, tiếp tục giới thiệu hai người còn lại, chỉ vào chàng trai đang mặc áo bóng đá số 10, cười nói: “Anh ấy tên Triệu Minh Quân, là Đội Trưởng Đội Bóng Đá trong trường, kỹ thuật đá bóng rất giỏi, có rất nhiều fans……”

Cô còn chưa nói xong, Triệu Minh Quân đã giành nói trước: “Người đẹp Chu, em cũng đừng mỉa mai anh trước mặt Thanh Nhã, anh học tập bình thường, thi đại học không có thành tích cao, có điều bố của anh là Cục Trưởng Cục Thể Thao, sau này sẽ sắp xếp cho anh vào trong Cục Thể Thao làm việc, để mọi người chê cười rồi.”

Sau khi nói xong Triệu Minh Quân nhìn về phía Tần Thanh Nhã, không che giấu nhiệt tình và lửa nóng trong mắt chút nào, nhưng Tần Thanh Nhã chỉ hơi cúi đầu, không đáp lại.

Lại là một người đã được sắp xếp vào làm trong biên chế ổn thỏa.

Khóe môi Trần Gia Bảo mang theo nụ cười nhạt, vẫn không tỏ vẻ gì như cũ.

Cuối cùng là chàng trai đẹp trai theo vẻ đẹp lưỡng tính kia, vẻ ngoài công tử bột điển hình, tự giới thiệu: “Anh tên Lý Thanh Phong, gia thế thì, chắc chắn không thể so sánh với anh Sơn và anh Quân, nhưng cũng may trong nhà có ít tiền, đại khái là kinh doanh một nhà Khách Sạn 5 sao thôi.”

Trên đường tới đây, Triệu Minh Quân cùng Lý Thanh Phong đã biết rằng có người muốn giành gái với Hà Trung Sơn, cho nên vừa mới đến đây đã lập tức nói ra gia thế, muốn làm cho Trần Gia Bảo hoảng sợ.

Mà ba người bọn họ cùng đứng ở một chỗ, hào quang trên người cũng đủ để làm cho người thường hỏng mắt.

Hà Trung Sơn bưng chén rượu lên, cười nói: "Thanh Phong, cậu cũng đừng khiêm tốn, toàn bộ Thành Phố Hòa Bình ai không biết chú Lý làm ăn phát đạt nhất, anh còn nhớ nửa tháng trước, diễn đàn Kinh Tế Thành Phố Hòa Bình do nhà họ Tạ chủ trì chính là cử hành ở khách sạn nhà các cậu đúng không?"

Không thể nghi ngờ được, nhà họ Tạ chính là con quái vật khổng lồ ở Thành Phố Hòa Bình.

Trừ Trần Gia Bảo và Lâm Thanh Hà, ánh mắt của những người khác lập tức nóng hừng hực.

Mặc dù đang ngồi với mọi người, gia thế của tôi cũng coi như là hiển hách, nhưng nếu như so sánh với nhà họ Tạ thì cũng chỉ là một con sâu kiến.

Lý Thanh Phong đắc ý cười nói: "Đúng, lúc ấy là công chúa của nhà họ Tạ – Tạ Cẩm Tú chủ trì, đứng từ xa tôi có nhìn thấy qua cô ấy, quả nhiên là giống như trong truyền thuyết, thật là xinh đẹp cực kì, hiếm gặp trên đời." Trong mắt của anh ta hiện lên vẻ say mê.

Nghe được tên "Tạ Cẩm Tú", sắc mặt của nhóm người cũng thay đổi, ngay cả trong mắt Chu Linh Hoa cũng xuất hiện sự sùng bái.

Chương 44

Chương 44

Con mắt Hà Trung Sơn hơi chuyển động, cười nói: “Hướng nói của lời này sai rồi, mặc dù công chúa nhà họ Tạ xinh đẹp vô đối nhưng xung quanh chúng ta cũng có rất nhiều cô gái xinh đẹp, Thanh Nhã còn có Thanh Hà cũng đều là các cô gái xinh đẹp số một, cũng chưa chắc kém hơn so với cô ấy.”

Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã lập tức cười khẽ.

Đương nhiên trước kia hai cô cũng không có cảm xúc gì nhưng bởi vì Tạ Cẩm Tú vô cùng ưu tú, ưu tú khiến cho hai cô chỉ có thể ngước nhìn, không có xuất hiện tình trạng ghen tỵ.

“Đúng đúng đúng, nhìn tôi, không nên nói những lời này, tôi tự phạt một ly.” Lý Thanh Phong bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Mấy người bọn họ phối hợp nói chuyện, hoàn toàn coi Trần Gia Bảo là không khí.

Lâm Thanh Hà áy náy nhìn về phía Trần Gia Bảo, khẽ nói: “Anh Bảo, nếu không chúng ta về đi?”

Trần Gia Bảo cười cười, đang chuẩn bị nói chuyện.

Bỗng nhiên Hà Trung Sơn không có ý tốt nhìn về phía Trần Gia Bảo, cười nói: "Người anh em này, nhìn thấy anh có chút lạ mắt, không biết nên gọi như thế nào, với lại anh đang làm việc ở đâu?"

Trần Gia Bảo để trà thơm cầm trong tay xuống, nói ra: "Tôi tên Trần Gia Bảo, làm người phục vụ cho tiệm của dì Thanh Hà."

Nhóm người Triệu Minh Quân khinh bỉ chê giễu.

"Hóa ra là người phục vụ, ừm, nghề nghiệp này cũng không tồi, cùng với cậu Trần đây thực sự là… Thật sự là không có gì thích hợp bằng." Vẻ khinh bỉ của Hà Trung Sơn hiện rõ lên mặt.

Sắc mặt Lâm Thanh Hà thay đổi, tức giận nói: "Hà Trung Sơn, anh nói những lời này là có ý gì?"

"Không có ý gì chính là không có ý gì, chỉ là không nghĩ tới, anh ta ta là người phục vụ mà thôi." Hà Trung Sơn cười xin lỗi, nhưng nhìn dáng vẻ của anh ta đâu có giống như muốn nói xin lỗi?

Chu Linh Hoa thì khỏi phải nói rồi, bây giờ cô đang cảm thấy cực kì thoải mái.

Đồ kém cỏi thối tha, cho anh tiếp tục giả bộ đấy!

Đột nhiên, "loảng xoảng" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, hai người đàn ông đi đến, trên người còn tản ra mùi rượu.

Lại là Bảy Xà và nam đầu trọc mà hôm trước Trần Gia Bảo đã đụng phải ở cửa hàng.

Bởi vì Trần Gia Bảo và Lâm Thanh Hà đưa lưng về phía hai người, cho nên bọn họ cũng không nhận ra Trần Gia Bảo có đến.

Hà Trung Sơn đứng lên, cau mày nói ra: "Hai người này, có phải các người đi nhầm phòng hay không?"

Đích thật là Bảy Xà đi nhầm phòng, đang chuẩn bị đi ra nhưng sau đó lại nhìn thấy Tần Thanh Nhã và Chu Linh Hoa thì không che giấu dục vọng nóng rực trong lòng một chút nào, đâm lao phải theo lao nói: "Cô gái nhỏ, anh cả của chúng tôi coi trọng cô, muốn cô uống chén rượu với anh cả của chúng tôi, thấy thế nào?"

Sắc mặt nhóm ba người Hà Trung Sơn và Triệu Minh Quân lập tức thay đổi, Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã là bạn gái của bọn họ, hiện tại lại bị đào góc tường ở ngay trước mặt bọn họ, chỉ cần là đàn ông thì không thể chịu đựng được.

Sắc mặt Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã cũng thay đổi.

Vẻ mặt Hà Trung Sơn bắt đầu lo lắng, nói: "Hai người này, chúng tôi thế nhưng là người mà các người không thể đắc tội được, nếu như hai người lập tức rời khỏi nơi này thì tôi có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, nếu không…"

Bảy Xà âm trầm cười lạnh nói: "Con mẹ nó, lại dám uy hiếp bố mày à, tao cho mày biết, hôm nay không cho cô gái này đi uống rượu với anh cả của tao, thì hôm nay bọn mày ai cũng đừng nghĩ rời khỏi chỗ này."

Triệu Minh Quân là đội trưởng đội bóng, tính tình là nóng nảy nhất, anh ta vẫn luôn có tình cảm với Tần Thanh Nhã, lúc này thấy nữ thần bị vũ nhục thì làm sao mà nhịn được? Anh ta lập tức đạp mạnh một cái, đạp Bảy Xà ngã trên mặt đất, mắng: "Mẹ nó, thật sự là muốn ăn đòn!"

Hà Trung Sơn và Lý Thanh Phong thấy vậy cũng không khách khí mà nhao nhao nhảy vào đánh.

Chương 45

Chương 45

Mặc dù Bảy Xà và tên đầu trọc cũng có thể đánh nhưng trước đó hai tên này lại uống rượu, cơ thể có chút phiêu lại thêm yếu thế về số người, cho nên ngay lập tức bị đánh nằm rạp trên mặt đất, phải ôm theo cái đuôi chạy trốn, chỉ là tại trước khi đi ánh mắt Bảy Xà hiện lên sự sắc bén.

Trần Gia Bảo suy nghĩ nở nụ cười.

“Mẹ nó, coi như bọn nó chạy nhanh nếu không thì phải phế chúng nó đi.” Triệu Minh Quân oán hận căm phẫn.

Tần Thanh Nhã lo lắng nói: “Khẳng định bọn họ đi gọi người, hay là chúng ta nên rời khỏi chỗ này trước?”

Triệu Minh Quân khoác lác nói: “Nữ thần Tần Thanh Nhã, cậu yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cậu, không cần biết anh ta gọi ai đến, tôi đều sẽ đánh cho bọn họ thành chó!”

Trần Gia Bảo âm thầm lắc đầu.

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng nói uy nghiêm: “Ồ? Tưởng Đức Lâm tôi muốn biết đến tột cùng là ai dám phách lối như vậy, lại dám ở địa bàn của tôi đánh tôi thành chó?”

Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, một người người trung niên mặc trang phục màu lam, nhìn có chút gầy yếu, vẻ mặt hung ác nham hiểm, sắc mặt có chút tái nhợt như bị bệnh, ngón tay trái đeo một chiếc nhẫn bằng ngọc màu xanh, tay phải ôm một người phụ nữ mặc sườn xám màu đỏ vô cùng quyến rũ, sườn xám xẻ tà rất cao, vô cùng gợi cảm mị hoặc.

Ở phía sau ông ta có không ít đàn em đi theo, bất thình lình xuất hiện cả Bảy Xà và tên đầu trọc bị sưng mặt sưng mũi.

"Tưởng… Tưởng Đức Lâm?"

Vẻ mặt Hà Trung Sơn, Triệu Minh Quân và Lý Thanh Phong lập tức trở nên bối rối, hoảng sợ.

Tưởng Đức Lâm có tên gọi là Hòa Bình Đệ Nhất Hổ, tiếng tăm lẫy lừng trên đường, nghe nói lòng dạ độc ác đã từng diệt cả nhà họ Dương trong vòng một đêm, giết người vô số nhưng lại có chống lưng vô cùng to lớn, ở thành phố Hòa Bình ngang ngược phách lối vô cùng.

Đừng nói là Hà Trung Sơn bọn họ, đến ngay cả bố của bọn họ ở chỗ này cũng phải cung kính như thường mà gọi một tiếng "Anh Lâm".

"Lâm… Anh Lâm, vừa rồi chúng tôi không biết bọn họ là thuộc hạ của anh Lâm, lúc này mới có chút đắc tội." Hà Trung Sơn cười nịnh nọt nói.

Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã là con gái nên vẫn chưa có nghe qua tên của Tưởng Đức Lâm, giọng điệu Chu Linh Hoa châm chọc nói: "Hà Trung Sơn, anh có còn là đàn ông hay không? Rõ ràng là bọn họ vũ nhục chúng ta trước vậy mà anh lại còn xin lỗi?"

Sắc mặt Hà Trung Sơn thay đổi, trong lòng suýt chút nữa mắng chết Chu Linh Hoa, dựa vào Tưởng Đức Lâm chính là một tên lòng dạ độc ác, một câu là có thể cưỡng gian cô ta, mà sau đó vẫn có thể ung dung ngoài vòng pháp luật, cô ta mắng ông ta có phải là tự tìm đường chết không?

Cả người người phụ nữ sườn xám ở bên cạnh dính chặt trên người Tưởng Đức Lâm, cười ha hả nói: "Anh Lâm, xem ra cô gái nhỏ kìa, người ta rất xem thường anh nha."

Tưởng Đức Lâm sờ da thịt bóng loáng của cô ta, cười lạnh nói: "Được, cô gái nhỏ này vẫn rất kiên cường, đầu trọc, vừa rồi là ai động thủ, bắt nó để phế nó đi cho tao, để tao xem còn ai dám động?"

Lâm Thanh Hà núp ở trong ngực Trần Gia Bảo bị dọa đến run lẩy bẩy.

Sắc mặt Hà Trung Sơn thay đổi, Triệu Minh Quân và Lý Thanh Phong hối hận vô cùng, dường như xin sự giúp đỡ nhìn về phía Hà Trung Sơn.

Hà Trung Sơn lập tức nói: "Anh Lâm, bố tôi làm ở xí nghiệp nhà nước Hà Thiên, trước kia đã từng uống rượu với anh."

"À, hóa ra là tổng giám đốc Hà?" Tưởng Đức Lâm hơi sững sờ, nói: "Được, tôi sẽ nể mặt mũi tổng giám đốc Hà…"

Nhưng không đợi nhóm người Hà Trung Sơn vui vẻ lại nghe thấy Tưởng Đức Lâm tiếp tục nói ra: "Đàn ông thì phế đi một tay, tất cả phụ nữ thì mang đi, ban đêm uống rượu với các anh em để bù tội."

Chương 46

Chương 46

Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã bị dọa đến nỗi sắc mặt đều thay đổi, ở trong mắt hai cô bố của Hà Trung Sơn là một nhân vật cao cao tại thượng, vậy mà đến mặt mũi mà Tưởng Đức Lâm cũng không nể một chút nào.

Thế nên hai cô mới biết lần này động vào nhân vật lớn gì rồi.

Trong nháy mắt sắc mặt ba người Hà Trung Sơn, Triệu Minh Quân và Lý Thanh Phong xám xịt như đất, bị dọa đến hai chân run rẩy.

Đầu trọc cười ha ha, cầm chai bia lên đập vào đầu Triệu Minh Quân, máu văng khắp nơi, mắng: "Mẹ nó, con mẹ nó ai bảo mày đánh ông mày này!"

Con mắt Bảy Xà lóe sáng, cười khà khà đi qua, đang chuẩn bị đi kéo Lâm Thanh Hà khỏi ngực Trần Gia Bảo, bỗng nhiên một cú đánh mạnh mẽ đánh tới khiến anh ta lùi về phía sau, ngã ở bên chân Tưởng Đức Lâm như chó đớp shit.

"Ông muốn phế đi bọn họ, tôi đây không có ý kiến, nhưng muốn mang ba cô gái xinh đẹp này đi thì đã được sự đồng ý của tôi chưa?" Trần Gia Bảo đứng lên, ánh mắt liếc xéo.

“Anh Bảo…” Lâm Thanh Hà lo lắng nhìn về phía Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo ra hiệu bảo cô yên tâm.

Bảy Xà đứng lên, đột nhiên kêu lớn: “Được lắm, lại là tên tiểu tử nhà mày, anh Lâm, chuyện lần trước ở trung tâm chính là nó làm.”

Tưởng Đức Lâm sầm mặt lại, nói ra: “Oan gia ngõ hẹp, bắt nó rồi phế đi cho tôi, sau đó kéo ra ngoài cho chó ăn!”

Bảy Xà, tên đầu trọc và đàn em của Tưởng Đức Lâm nghe vậy, nhao nhao xông tới, chỉ để lại một thanh niên vẻ mặt lạnh lùng đứng ở phía sau.

“Cẩn thận…” Lâm Thanh Hà hoảng sợ nói.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Trần Gia Bảo hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên bật người nhảy lên, không đến mấy chục giây tất cả nhóm người Bảy Xà bị đánh bại nằm trên mặt đất, giãy dụa nhưng không đứng dậy được.

Tất cả mọi người, bao gồm cả anh Lâm và thanh niên đứng sau ông ta đều kinh hoàng.

Nhất là Lâm Thanh Hà, Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Sau một giây, Trần Gia Bảo đi đến trước mắt Bảy Xà, cười lạnh nói: “Vừa rồi anh dự định lôi bạn gái của tôi đi, anh dùng cái tay nào?”

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo mạnh mẽ đạp xuống, "Răng rắc" một tiếng, cánh tay Bảy Xà bị đạp vỡ nát, gãy xương.

Sắc mặt Tưởng Đức Lâm vô cùng âm u, nói ra: "Được lắm thằng ranh này, hóa ra thực sự có tài, khó trách dám không cho Tưởng Đức Lâm tôi mặt mũi, Lãnh Minh Phong, bắt nó lại phế đi cho tôi, cho nó biết ở chỗ này Tưởng Đức Lâm tôi mới là trời!"

Lãnh Minh Phong đi lên tước, lấy ra song đao sắc bén, ý chí chiến đấu dạt dào, nói ra: "Cậu tự phế đi một tay hay là để tôi ra tay?"

"Nói nhảm nhiều quá, muốn đánh thì đánh." Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

"Vậy thì cậu chuẩn bị đi chết đi!" Hai tay Lãnh Minh Phong cầm đao, bỗng nhiên bật chân nhảy lên, người giống như mũi tên bay nhanh về phía Trần Gia Bảo, ánh sáng trên đao lạnh thấu xương tạo thành một đường vòng cung trên không trung xẹt qua trước mắt.

Người lạnh, đao còn lạnh hơn!

"Anh Lâm, có Lãnh Minh Phong ra tay, tôi nhìn thằng ranh này nhất định phải chết rồi." Người phụ nữ sườn xám cười quyến rũ nói.

Tưởng Đức Lâm đắc ý gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, đừng nhìn Lãnh Minh Phong mới khoảng ba mươi tuổi nhưng từ nhỏ đã bái sư học võ, hiện tại đã là cao thủ hậu kỳ về vũ khí, ở toàn bộ thành phố Hòa Bình này thực lực thuộc top năm vị trí

đứng đầu. Nhất là đao pháp song đao của anh ta được một người tên Lạc Dương truyền lại, nghe nói song đao xuất trúng có thể chặt đứt nước chảy thậm chí còn có thể vượt cấp thách đấu. Năm ngoái Lãnh Minh Phong chỉ dựa vào song đao trong tay đã giết chết một vị Thông U sơ kỳ ngay trước mặt mọi người. Theo tôi thấy thằng ranh này cũng có một chút bản lãnh, nhưng rơi vào trong tay Lãnh Minh Phong, đoán chừng ngay cả một đao cũng không tiếp được."

Chương 47

Chương 47

Tưởng Đức Lâm nói xong lắc đầu giống như đã thấy đầu Trần Gia Bảo tách rời khỏi cơ thể.

Sắc mặt Hà Trung Sơn thay đổi, mặc dù bọn họ không hiểu người tu võ nhưng cũng đã nghe qua các bậc cha chú nói qua đẳng cấp võ đạo, biết đương thời có rất ít cao thủ Hợp Khí Cơ.

Trách không được Tưởng Đức Lâm có thể ngang ngược phách lối ở thành phố Hòa Bình lâu như vậy, hóa ra bên người có cao thủ.

Sắc mặt Hà Trung Sơn như tro tàn, trong lòng đã tràn đầy tuyệt vọng.

Khi đang nói chuyện, Lãnh Minh Phong đã nhanh chóng đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, song đao giơ lên cao rồi bỗng nhiên bổ xuống, chuẩn bị chém chết Trần Gia Bảo trước mắt mọi người!

Đột nhiên, Lãnh Minh Phong thấy hoa mắt, bóng dáng Trần Gia Bảo đã biến mất, trong lòng không khỏi giật mình.

“Tốc độ của anh quá chậm.” Sau lưng truyền đến giọng nói của Trần Gia Bảo, dường như có chút thất vọng.

Tưởng Đức Lâm giống như bị đánh vào mặt, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, vậy mà không nghĩ ra tốc độ của Trần Gia Bảo lại nhanh như thế, có thể tránh đi công kích của Lãnh Minh Phong.

Người phụ nữ mặc sườn xám giống như gặp quỷ, há to miệng.

Lãnh Minh Phong giật mình, song đao đâm về phía sau, động tác trôi chảy tự nhiên mà thành, một chút khó khăn cũng không có, thể hiện rõ trình độ trên đao.

Đáng tiếc tốc độ của Trần Gia Bảo càng nhanh hơn, đã nhanh chóng kéo dài khoảng cách.

Song đao thất bại, lần đầu tiên vẻ mặt Lãnh Minh Phong nghiêm nghị, nói ra: "Mày lại có thể đỡ lấy một đao kia."

Dứt lời, song đao giao nhau, lạnh lùng như cái lò xo, bỗng nhiên phi nhanh về phía Trần Gia Bảo, anh ta hô lớn: "Song đao Thập Tự Trảm!"

Tưởng Đức Lâm hưng phấn nói: "Vậy mà Lãnh Minh Phong lại sử dụng chiêu này, năm ngoái cao thủ Thông U sơ kỳ cũng bị chiêu này chặt mất đầu, Lãnh Minh Phong đã sử dụng chiêu này thì thắng bại đã rõ."

Bỗng nhiên hai đao của Lãnh Minh Phong phân ra tạo thành một hình chữ thập sáng rực trên không trung, thể phải chém đứt Trần Gia Bảo.

"Anh Bảo cẩn thận…" Lâm Thanh Hà nhắm mắt hô nhỏ, ngay cả Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã cũng không nỡ nhìn.

“Mày quá yếu.”

Đột nhiên Trần Gia Bảo vẫn đứng nguyên ở đó, lạnh nhạt nói.

Dường như là để chứng minh lời nói của mình, đối mặt với một đao bén nhọn, đột nhiên Trần Gia Bảo đưa tay trái ra chộp về phía trước.

Sau một giây đao quang lạnh thấu xương im bặt dừng lại, hai lưỡi đao bị Trần Gia Bảo vững vàng nắm ở trong tay.

“Cái gì?”

Lãnh Minh Phong chấn kinh, Tưởng Đức Lâm cũng kinh hoảng, tất cả mọi người bị khiếp sợ.

Lãnh Minh Phong không thể cản, thậm chí một đao có thể vượt qua chém giết một cao thủ “Thông U” sơ kỳ lại bị người khác dễ dàng nắm vào trong tay sao?

Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo là cao thủ “Thông U” trung kỳ?

Tưởng Đức Lâm giật mình kêu lên.

Chương 48

Chương 48

Ngay sau đó, đột nhiên Trần Gia Bảo ra quyền đấm mạnh vào ngực Lãnh Minh Phong.

Lãnh Minh Phong kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng phun máu bay về phía sau, phập phồng đập vào vách tường khiến cho vách tường xung quanh xuất hiện khe hở, nhìn thấy mà giật mình.

Lãnh Minh Phong bị thất bại bởi một quyền!

Lâm Thanh Hà ngạc nhiên nói: "Anh Bảo, anh thật tuyệt!"

Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã vừa mừng vừa sợ, tiếp đó lại nghĩ đến trước đó châm chọc khiêu khích Trần Gia Bảo, hai cô cắn môi, trong lòng hiện lên ý nghĩ hối hận.

Sắc mặt Hà Trung Sơn lập tức trở nên khó coi vô cùng, lúc trước anh ta sợ, ngay cả dũng khí đối mặt với Tưởng Đức Lâm cũng không có, nhưng Trần Gia Bảo lúc trước bị khinh bỉ không những đứng ra hơn nữa còn triển khai thực lực.

Loại so sánh mãnh liệt này khiến anh ta cảm thấy mình như thằng ngu, nhưng anh ta lại rõ ràng biết là trải qua chuyện này,

không chỉ có Lâm Thanh Hà mà ngay cả Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã cũng sẽ có lòng cảm kích đối với Trần Gia Bảo.

Mẹ nó, biết sớm ông mày đã không đến đây.

Nghĩ tới đây Hà Trung Sơn trừng mắt liếc nhìn Chu Linh Hoa.

Trần Gia Bảo vuốt vuốt song đao trong tay, từ từ đi về phía Tưởng Đức Lâm.

Vẻ mặt Tưởng Đức Lâm thay đổi, đang chuẩn bị chạy trốn thì bỗng nhiên trên cổ mát lạnh, Trần Gia Bảo đã đi tới trước mặt ông ta, dùng đao để ở trên cổ ông ta.

Người phụ nữ sườn xám bị dọa hét lên một tiếng, té ngã trên đất, vạt áo sườn xám có chút tán loạn khiến cô ta bại lộ phong cảnh, trong lúc lơ đãng Trần Gia Bảo liếc nhìn một cái, lập tức hô hấp có chút gấp rút, vội vàng nghiêng đầu đi.

“Mẹ nó, ngay cả Tưởng Đức Lâm cũng không phải là đối thủ của anh ta, thật sự là phế vật!”

Vào lúc đó ở phía cửa đối diện trong phòng, bất ngờ Lý Đức Trung cũng ở đây, anh ta tới đây có bữa tiệc, vừa lúc nhìn thấy Tưởng Đức Lâm và Trần Gia Bảo xảy ra xung đột, cũng vui vẻ nhìn Tưởng Đức Lâm giáo huấn Trần Gia Bảo.

Nhưng không nghĩ tới Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, ngay cả Tưởng Đức Lâm cũng thất bại.

“Cũng tốt, lúc này mình báo thù mới có khoái cảm.” Lý Đức Trung cười lạnh, cầm điện thoại di động lên bấm số, nói ra:

“Alo, Cục Trưởng Chu sao, tôi là Lý Đức Trung…”

Không nói Lý Đức Trung, Trần Gia Bảo để đao trên cổ của Tưởng Đức Lâm, cười lạnh nói:” Bây giờ tôi chính là thớt, ông là cá, ông có phục không?”

Tưởng Đức Lâm biến sắc, cười theo nói: “Người anh em, là tôi có mắt không thấy Thái Sơn, không biết cậu là cao thủ Thông U kỳ, vẫn mong tha tội, tôi chỉ là là người theo chân nhà họ Tạ ở Thành Phố Hòa Bình, cậu giết tôi không sao nhưng mà sẽ đắc tội nhà họ Tạ, coi như cậu là cao thủ Thông U kỳ chỉ sợ cũng không chiếm được lợi ích gì.”

“Thông U kỳ? Đây là thứ quái quỷ gì?” Trần Gia Bảo âm thầm cau mày, anh là người tu hành, mà từ nhỏ vẫn luôn ở trên núi, cho nên không rõ ràng đẳng cấp của người tập võ.

Nhóm người Hà Trung Sơn và Chu Linh Hoa lại thay đổi, không nờ là chống lưng của Tưởng Đức Lâm là nhà họ Tạ, nhưng mà điều này cũng có thể giải thích vì sao ông ta lại có thể vô pháp vô thiên ở Thành Phố Hòa Bình này.

Tưởng Đức Lâm nhìn Trần Gia Bảo cau mày không nói lời nào, còn tưởng rằng anh sợ, trong lòng có đủ dũng khí, nói ra: “Người anh em, dù sao cậu cũng không chịu thiệt, không bằng chuyện này cứ coi như vậy đi.”

Trần Gia Bảo cười lạnh nói: “Quỳ xuống cho tôi!”

Lúc anh nói có tăng thêm chân khí, cùng loại với sư tử gầm của Phật môn, hai gối Tưởng Đức Lâm mềm nhũn, “Bộp” một tiếng, té quỵ dưới đất.

Chương 49

Chương 49

Hà Trung Sơn trợn tròn mắt, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Chẳng lẽ ngay cả nhà họ Tạ, Trần Gia Bảo cũng không cho mặt mũi?

Lâm Thanh Hà cảm thấy Trần Gia Bảo tràn đầy khí chất đàn ông, trong mắt nhu tình như nước, về phần hai người Tần Thanh Nhã và Chu Linh Hoa, trong lòng càng cảm thấy hối hận.

Tưởng Đức Lâm phách lối sao? Tuyệt đối phách lối.

Tưởng Đức Lâm ngang ngược sao? Khẳng định ngang ngược.

Nhưng Tưởng Đức Lâm vẫn luôn luôn ngang ngược phách lối lại bị Trần Gia Bảo bắt quỳ xuống, ngay cả muốn phản kháng cũng không làm được, quỳ xuống trên mặt đất ngay trước mặt mọi người, mồ hôi lạnh trên đầu không ngừng chảy ra bên ngoài.

Nếu có người thấy cảnh này khẳng định sẽ cho rằng thế giới này điên rồi.

Giờ phút này tâm trạng của Hà Trung Sơn chính là như vậy.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo bỗ nghễ, từ trên cao nhìn xuống thản nhiên nói: "Xin lỗi."

Nội tâm Tưởng Đức Lâm vô cùng xoắn xuýt.

"Xin lỗi, tôi không muốn lặp lại lần thứ ba!" Trần Gia Bảo lãnh đạm nói, đồng thời tay trái có chút dùng sức, đao ngắn đã cắm trên mặt đất ở trước người Tưởng Đức Lâm, chỉ còn chuôi đao đang rung rung run rẩy.

Sắc mặt Tưởng Đức Lâm thay đổi, ánh mắt tràn đầy khuất nhục, cúi đầu nói ra: "Đúng… Thật xin lỗi. "

Hà Trung Sơn sợ ngây người, ngay cả bố của bọn họ nhìn thấy Tưởng Đức Lâm cũng phải khách khí, sợ đắc tội đối phương, mà chẳng những Trần Gia Bảo bắt Tưởng Đức Lâm quỳ xuống mà hơn nữa còn bắt ông ta xin lỗi trước mặt mọi người.

Trần Gia Bảo khủng bố như thế, lúc trước mình vẫn chế giễu anh ta, nhỡ anh ta muốn trả thù thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây mồ hôi lạnh của Hà Trung Sơn lại chảy ra một lần nữa.

Trần Gia Bảo vuốt vuốt một thanh đao ngắn khác, thản nhiên nói: "Tôi hỏi ông có biết sai ở đâu không?"

Trong mắt Tưởng Đức Lâm hiện lên vẻ khuất nhục càng sâu, mặc dù co được dãn được, nhưng dù sao trên trời dưới đất này

ông ta cũng là anh cả của một phương trong Thành Phố Hòa Bình này, tại sao lại bị dạng người này làm nhục?

“Mặc dù mày là cao thủ Thông U trung kỳ, nhưng cũng không phải là vô địch ở Thành Phố Hòa Bình này, mày thật sự không muốn chết còn không mau dừng tay?” Tưởng Đức Lâm tức giận nói.

“Không chết thì không dừng?” Trần Gia Bảo cười điều đó rồi nói: “Ông cũng có thể thử nhưng xem ông có bản lĩnh đó không đã.”

Lãnh Minh Phong đang bị trọng thương, sau đó trải qua thời gian ngắn trị thương thì đột nhiên đứng lên nhảy lên khỏi mặt đất, lấy tốc độ nhanh hơn bổ nhào về phía Trần Gia Bảo.

“Cẩn thận…”

Ba cô gái Lâm Thanh Hà, Tần Thanh Nhã và Chu Linh Hoa cùng hô lên.

“Chó cùng rứt giậu, chỉ như thế này vẫn như cũ không chịu được một đòn.”

Trần Gia Bảo khinh miệt nói, tay phải khẽ nhúc nhích, trong nháy mắt một thanh đao ngắn khác bắn ra, vạch một ánh sáng chói lóađâm vào trên vai Lãnh Minh Phong, mà đao vẫn chưa dừng, thậm chí ngay cả người cũng theo đao bay về phía sau, cuối cùng mạnh mẽ dính ở trên vách tường, phát ra tiếng động run rẩy.

Lá gan Lâm Thanh Hà nhỏ nhất, bị dọa đến nỗi cả người run rẩy.

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, ngạo nghễ nói: “Như thế nào, còn có chiêu thức gì, cùng nhau lấy ra, tôi đều tiếp.”

Chương 50

Chương 50

Trong mắt Lãnh Minh Phong hiện lên vẻ tuyệt vọng, Trần Gia Bảo quá mạnh, anh ta vốn không có sức để đánh trả.

"Được, giờ đến lượt ông." Trần Gia Bảo nhìn về phía Tưởng Đức Lâm, khinh bỉ cười nói: "Tôi hỏi lại ông, ông sai ở chỗ nào?"

Tưởng Đức Lâm đã sâu sắc cảm nhận được sự cường đại và vô địch của Trần Gia Bảo, nội tâm cũng tràn đầy tuyệt vọng, nhưng mà ông ta được xưng là "Hòa Bình Đệ Nhất Hổ", tuyệt đối là có chân tài thực học.

Ánh mắt xoay chuyện, bỗng nhiên Tưởng Đức Lâm nói: "Cậu tha cho tôi một mạng, tôi nói cho cậu biết một bí mật, mà bí mật này cậu tuyệt đối có hứng thú."

Ánh mắt Trần Gia Bảo hiện lên sự hiếu kỳ, dù sao có thực lực mạnh mẽ ở trước mặt cũng không sợ Tưởng Đức Lâm chơi đểu, suy nghĩ một chút liền nói ra: "Thanh Hà, các em về trước đi."

"Thế nhưng… Thế nhưng…" Lâm Thanh Hà vẫn còn đang xoắn xuýt, Chu Linh Hoa quyết định rất nhanh lôi kéo cô rời khỏi, về phần ba người Hà Trung Sơn, đã sớm giống như ngồi

trên bàn chông, lúc này như nghe được ân xá cuống cuồng không kịp chạy.

"Được rồi, có bí mật gì bây giờ ông có thể nói." Trần Gia Bảo trực tiếp ngồi ở trên chỗ ngồi.

Tưởng Đức Lâm khó xử mà nói: "Cậu nhìn xem, có thể để cho tôi đứng lên trước được không?"

Trần Gia Bảo khẽ vuốt cằm, Tưởng Đức Lâm nhẹ nhàng thở ra đứng lên, chuyện làm đầu tiên chính là chạy đến trước người Lãnh Minh Phong, nói ra: "Người anh em, kiên nhẫn một chút." Dứt lời, ông ta rút thanh đao ngắn cắm ở trên vai Lãnh Minh Phong ra, trong nháy mắt máu tươi chảy ra.

Sắc mặt Lãnh Minh Phong trắng bệch, nhưng quả thực là chịu đựng một tiếng như bị chôn sống.

Trần Gia Bảo khen ngợi nói: "Không ngờ ông vẫn rất tốt với anh em."

Tưởng Đức Lâm đắc ý nói: "Đó là đương nhiên, chúng tôi sống trong nghề, đều phải chú trong một chữ nghĩa, chỉ cần là anh em của Tưởng Đức Lâm tôi thì chính là cả đời làm anh em, cậu nói đúng không?"

Đột nhiên Tưởng Đức Lâm nhớ tới chuyện phải xử lý, cười xấu hổ, phất tay bảo hai đàn em đi lên đưa Lãnh Minh Phong xuống dưới chữa thương, đồng thời bảo tất cả mọi người lui ra.

Toàn bộ bên trong phòng chỉ còn lại có hai người Trần Gia Bảo và Tưởng Đức Lâm.

Trần Gia Bảo ngồi, Tưởng Đức Lâm đứng.

Tưởng Đức Lâm gượng cười hai tiếng, nói ra: "Xin hỏi, cậu tên là gì?"

"Trần Gia Bảo."

Tưởng Đức Lâm cau mày, chưa từng nghe qua ở Thành Phố Hòa Bình có dòng họ Trần tu võ, chẳng lẽ là dòng họ ẩn thế? Hay là Rồng một đầu?

Tưởng Đức Lâm hít sâu một hơi, nói: "Thật xin lỗi, cậu Trần là cao thủ cấp Thông U sao?"

"Đúng rồi, cấp võ Thông U là gì vậy, tôi đã nghe mọi người nói rất nhiều lần." Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

"Cậu không biết cấp võ đó sao?" Tưởng Đức Lâm há miệng cực lớn, có vẻ không tin nổi, giải thích: "Đây là cấp bậc phân chia của người luyện võ, chia thành Trúc Cơ, Rèn Thể, Hợp Khí, Thông U, Tông Sư, Truyền Kỳ, Tiên Thiên. Lãnh Minh Phong chính là cao thủ của Hợp Khí, đương nhiên, khi đấu với cậu lại chưa nổi một chiêu, cho nên tôi mới đoán cậu là cao thủ Thông U. Nghe nói ở cấp Tiên Thiên, còn có cảnh giới cao thâm, nhưng đó không phải thứ người thường có thể chạm tới được."

Trần Gia Bảo bừng tỉnh, khó trách mình chưa từng nghe qua các cấp bậc luyện võ, bởi vì anh là người đi tu, hơn nữa từ nhỏ sống ở trên núi, chưa từng tiếp xúc qua với những người luyện võ khác, đương nhiên chuyện này là bí mật của riêng anh, không muốn nói với Tưởng Đức Lâm.

Trần Gia Bảo khẽ gật đầu, nói: “Ông nói tiếp đi.”

Tưởng Đức Lâm nói: “Theo nguồn tin đáng tin cậy, tháng sau công tử bột nhà họ Triệu sẽ tới đây, thứ nhất là muốn liên hôn cùng nhà họ Tạ, thứ hai là muốn nhân cơ hội hợp tác với thế giới ngầm của Thành Phố Hòa Bình.”

“Liên hôn cùng nhà họ Tạ?” Trần Gia Bảo nghiền ngẫm, nghĩ tới Tạ Cẩm Tú vô cùng xinh đẹp, cười nói: “Chuyện này với bí mật ông nói có liên quan gì?”

Chương 51

Chương 51

Trán Tưởng Đức Lâm đổ mồ hôi lạnh: “Theo tôi được biết, đây chỉ là mục đích ngoài mặt của Triệu Gia Minh, mục đích chính là vì một bảo bối ở Thành Phố Hòa Bình, nghe nói sau khi lấy được nó có thể nâng cảnh giới luyện võ thêm một bậc, nhà họ Triệu nhất định phải có được. Tôi l** mẹ nó, rồng mạnh cũng không thể áp chế rắn bản đâu, dù nhà họ Triệu ở thủ đô có quyền thế vô cùng lớn, nhưng bảo bối là của Thành Phố Hòa Bình chúng ta, hắn ta dựa vào đâu muốn tới đây làm loạn? Đây không phải là ỷ quyền thế vả mặt chúng ta sao?”

Nói đến chỗ tức giận, Tưởng Đức Lâm lập tức quên mất tình trạng hiện tại của mình, ngồi xuống uống một hớp rượu lớn.

Trần Gia Bảo cười nói: “Không ngờông còn biết giác ngộ như vậy.”

Tưởng Đức Lâm uống xong rượu, xấu hổ cười cười, nói: “Đương nhiên rồi, tuy tôi cũng phá phách ngoài đường, nhưng là phá phách có quy củ, phá những điều không bình thường, anh nói có đúng không?”

Trần Gia Bảo cười không nói, giá trị cao của “Bảo bối”, thật khiến anh cảm thấy có hứng thú.

Trần Gia Bảo đang định dò hỏi tin tức cụ thể, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, vài cảnh sát ùa vào.

Trong đó có một người dáng cao gầy, môi hồng răng trắng, giữa mày lộ vẻ chính trực, đặc biệt là bộ Cảnh phục càng tôn lên tư thế hiên ngang.

Trần Gia Bảo nói: “Cô vợ nhỏ, sao em lại tới đây?”

Không sai, người tới chính là Liễu Ngọc Anh.

Cô nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, nói có người đánh nhau ẩu đả, lập tức dẫn người tới đây, nhưng không ngờ đó lại là Trần Gia Bảo.

“Đồ lưu manh, vậy mà lại là anh à, hừ, đúng là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi tìm thấy lại chẳng tốn công.” Liễu Ngọc Anh lập tức vui vẻ trở lại, đắc ý nói.

Ngay sau đó, cô vừa rời mắt, sau khi nhìn thấy người bên cạnh thì vô cùng kinh ngạc, buột miệng thốt lên: “Tưởng Đức Lâm?”

Trần Gia Bảo, Tưởng Đức Lâm, hơn nữa ghế lô bên trong vô cùng lộn xộn, trên tường còn có vết máu.

Tất cả những yếu tố này kết hợp lại, Liễu Ngọc Anh lập tức suy đoán, không lẽ đồ lưu manh và Tưởng Đức Lâm xảy ra xung đột? Tưởng Đức Lâm tự xưng là người mạnh nhất Thành Phố, bối cảnh phía sau lại càng đồ sộ, đồ lưu manh và ông ta xảy ra xung đột, nhất định sẽ có hại.

Nghĩ tới đây, Liễu Ngọc Anh đột nhiên lo lắng không hiểu lý do.

Tưởng Đức Lâm cũng ngây ngẩn cả người, ban đầu vào nhà họ Tần, cô con gái thứ ba Tần Thanh Nhã vô cùng xinh đẹp, không nghĩ tới thế giới này còn có một Liễu Ngọc Anh có quan hệ tốt với Trần Gia Bảo, thậm chí, ông ta còn nghe được Trần Gia Bảo gọi ba chữ "Cô vợ nhỏ", Liễu Ngọc Anh cũng không hề phản bác.

Xem ra cậu Trần cũng là một người vô cùng phong lưu.

Tưởng Đức Lâm lập tức đứng lên, hơi cung kính cười nói: "Đội Trưởng Liễu, đã lâu không gặp, thì ra cô vàcậu Trần có quen biết, cô không nói sớm, trước kia phạm rất nhiều lỗi, thật ngại quá."

Liễu Ngọc Anh ngây người, thậm chí cả nhóm cảnh sát được cô dẫn theo phía sau cũng ngây người.

Tưởng Đức Lâm, được gọi là kẻ mạnh nhất của Thành Phố, đến Cục Trưởng của bọn họ nhìn thấy Tưởng Đức Lâm cũng phải khách sáo gọi anh em, vậy mà ông ta lại cung kính đến mức này.

Chẳng lẽ, hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây?

Liễu Ngọc Anh cảm thấy bản thân có chút khó hiểu.

Trần Gia Bảo cười hì hì đi tới, ngửi hương thơm dịu nhẹ trên người cô, lộ ra biểu tình say mê, nói: "Cô vợ nhỏ, nhiều ngày không gặp, có phải nhớ anh rồi không?"

Liễu Ngọc Anh lập tức lấy lại tinh thần, trước tiên lùi về sau hai bước, tức giận trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó lạnh nhạt nói: “Tôi nhận được điện thoại, có người ở đây đánh nhau, gây hấn đủ chuyện, xem ra chính là anh, các đồng chí, đưa anh ta về đồn hỏi cung.”

Chương 52

Chương 52

Tưởng Đức Lâm hoảng sợ, Trần Gia Bảo chính là cao thủ đạt cảnh giới Thông U, Liễu Ngọc Anh cũng dám phạt anh ta, quá đáng sợ rồi đó?

Không đúng không đúng, đây có lẽ là cách vợ chồng son người ta tán tỉnh nhau, không thấy Trần Gia Bảo vừa mở miệng đã gọi "cô vợ nhỏ" rồi hay sao?

Nghĩ đến đây, Tưởng Đức Lâm âm thầm giơ ngón cái, quả nhiên là cao nhân, cách bồi dưỡng tình cảm quả đều không giống người thường, người phàm như tôi được mở rộng tầm mắt rồi.

Cảnh sát bên cạnh biểu cảm kỳ quái, do dự không biết có nên tiến lên hay không, rốt cuộc, có Tưởng Đức Lâm ở bên cạnh, hơn nữa Trần Gia Bảo còn có quan hệ yêu đương với Đội Trưởng Liễu, nếu phạt Trần Gia Bảo, Đội Trưởng Liễu quay lại tìm mình tính sổ thì làm sao bây giờ?

Liễu Ngọc Anh trừng lớn hai mắt, lãnh đạm nói: "Còn chưa đi?"

Lúc này bọn họ mới cắn răng một cái, tiến lên còng tay Trần Gia Bảo lại, anh cười hì hì, không hề phản kháng.

Đến nỗi Tưởng Đức Lâm có thể tùy tiện tìm một đàn em đến gánh tội thay cũng không hề động tay.

Chờ sau khi Trần Gia Bảo đi theo Liễu Ngọc Anh, biểu cảm của Tưởng Đức Lâm mới âm trầm trở lại.

Đàn em bị thương nặng, suýt chút bị giết, ông ta cũng phải quỳ xuống xin lỗi cầu xin tha thứ trước mặt mọi người.

Làm người đứng đầu thế giới ngầm của Thành Phố Hòa Bình, Tưởng Đức Lâm nào đã từng chịu khuất phục như vậy?

Khi Trần Gia Bảo còn ở đây, ông ta có chút sợ hãi trong lòng, chỉ có thể cười lấy lòng, chờ đến khi Trần Gia Bảo rời đi mới dám thể hiện hết những bực tức trong lòng.

Tưởng Đức Lâm rót ly rượu trắng, hất tất cả rượu xuống đất.

Nháy mắt, một mảng toàn là mảnh vụn thủy tinh.

Đột nhiên, cửa ghế lô bị đẩy ra, một người đàn ông đẹp trai mặc tây trang màu lam nhạt đi tới, vỗ tay cười nói: “Anh Lâm không hổ danh là người đứng đầu một phương, co được dãn được, em đây vô cùng bội phục.”

Tưởng Đức Lâm đột nhiên nhìn lại, trong mắt sắc bén như dao, cười lạnh nói: “Thì ra là cậu ấm nhà họ Lý, cậu tới để châm chọc tôi?”

Lý Đức Trung nghiêm túc nói: “Không dám không dám, hai chúng ta đều có chung kẻ thù, tôi nghĩ đây có lẽ là cơ hội hợp

tác cho cả hai bên.”

“Cậu đang nói tới Trần Gia Bảo?” Tưởng Đức Lâm liếc mắt đánh giá Lý Đức Trung một cái, sau đó cười nhạo nói: “Thì ra cậu cũng có thù oán với cậu ta, nhưng cậu ta là cao thủ của Thông U trung kỳ, có lẽ cậu không hiểu được điều đó, nói như này đi, tất cả anh em của tôi xông lên đều không đánh thắng được cậu ta, thiệt thòi này, tôi chỉ có thể chịu.”

Lý Đức Trung nhíu mày, không nghĩ tới Trần Gia Bảo lại lợi hại như vậy, nhưng anh ta vẫn không thể nhịn được như cũ, nói: “Câu này sai rồi, dù anh ta có lợi hại, còn có thể lợi hại hơn súng, bom sao? Còn dám ngang nhiên đấu lại Cơ Quan Nhà Nước sao? Không lừa anh, tôi đã làm quen với Phó Cục Trưởng Chu của Phân Cục Yên Hòa, lần này Trần Gia Bảo bị bắt đi có liên quan tới Phó Cục Trưởng Chu, tôi dám khẳng định, Trần Gia Bảo ở bên trong không chết thì cũng bị lột da. Chờ khi anh ta từ Cục Cảnh Sát ra ngoài, anh lại liên hệ với anh em trên đường, sắp xếp sát thủ tiến hành ám sát, với vết thương nặng, dù anh ta có lợi hại cũng khó có thể thoát chết!”

Nói xong câu này, trong mắt Lý Đức Trung xuất hiện nỗi hận thấu xương.

Từ lần trước ở văn phòng của Tô Ánh Mai, anh ta bị Trần Gia Bảo đánh vài đòn, lập tức vô cùng ghen ghét với Trần Gia Bảo, bây giờ vất vả lắm mới tìm được cơ hội, anh ta tuyệt đối không bỏ qua!

Tưởng Đức Lâm cũng là người có thù tất báo, hơi suy nghĩ một chút, đột nhiên ánh mắt lóe sáng, trên gương mặt tái nhợt hiện lên vẻ tàn bạo, nói: “Ngựa kéo theo chim, đắc tội Tưởng Đức Lâm tôi, nhất định phải trả giá đắt!” Nói xong, ông ta lấy điện thoại ra gọi điện cho anh em trên đường, điều động cao thủ võ và tay súng bắn tỉa, chuẩn bị mai phục ám sát!

Chương 53

Chương 53

Lúc này, Trần Gia Bảo không biết nguy hiểm đang đến gần, ngồi trong Đồn nghĩ tới lát nữa có cơ hội tán tỉnh cô vợ nhỏ, nhắc đến lại thấy có chút vui sướng trong lòng.

Sau khi vào Cục Cảnh Sát, Trần Gia Bảo bị đưa trực tiếp tới phòng thẩm vấn, Liễu Ngọc Anh cho các Cảnh Sát khác rời đi, chỉ để mình cô ở lại thẩm vấn.

“Họ tên?” Liễn Ngọc Anh không hề ngẩng đầu lên, hỏi lạnh nhạt.

Trần Gia Bảo cười nói: “Anh họ Nghê, tên là chồng Nghê.”

“Trần Gia Bảo, anh đừng bắt tôi dùng biện pháp mạnh!” Liễu Ngọc Anh đột nhiên đứng dậy đập bàn.

Trần Gia Bảo trợn tròn mắt nói: “Cô vợ nhỏ, không phải em biết tên của anh rồi sao, còn hỏi làm gì chứ.”

Liễu Ngọc Anh thở gấp đứng lên, chìa khóa nắm trong tay vang lên tiếng leng keng, cười lạnh nói: “Lúc trước anh năm lần bảy lượt đùa giỡn tôi, tôi còn chưa tính sổ với anh đâu, bây giờ anh đang ở trong tay tôi, hừ!”

Trần Gia Bảo làm bộ sợ hãi, nói: “Em làm gì? Sẽ không làm việc xấu với anh chứ? Em đừng tới đây, chỗ này là Cục Cảnh Sát, anh sẽ hét lên đó!”

Liễu Ngọc Anh thiếu chút nữa ngất xỉu, tôi buồn nôn, chị đây trời sinh xinh đẹp, người theo đuổi xếp hàng dài, còn cần đùa bỡn anh sao?

“Đương nhiên, nếu em một mực muốn làm chuyện xấu với anh, vậy em cứ tới đi, ai bảo em là vợ của anh chứ.” Trần Gia Bảo trừng mắt, ngẩng cao đầu, bộ dạng thấy chết không sợ.

Liễu Ngọc Anh tức giận nói: “Xấu xa, bị chị đây đùa giỡn anh còn cảm thấy bị hại? Hôm nay dù là Cục Trưởng tới, tôi cũng nhất định phải dạy dỗ anh tử tế, cho anh biết hoa hồng vì sao lại hồng như vậy!”

Cô bước lên phía trước, đưa tay đánh một cái vào mặt Trần Gia Bảo.

Đương nhiên, cô nương tay, không hề có lực, chỉ muốn dạy dỗ Trần Gia Bảo, phát tiết lửa giận mà thôi.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo như một chú khỉ, bước chân hơi xa, tránh khỏi tầm tay của Liễu Ngọc Anh, bay nhanh hôn lên má hồng của cô một cái, tiếp theo nhoài người qua, say mê nói: “Thơm quá.”

Liễu Ngọc Anh lại tức giận, sắc mặt càng thêm đỏ ửng, giống như có thể nhỏ máu, cũng không rõ là đang xấu hổ hay không, nhấc một chân thật cao đá vào hông của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười hì hì, đột nhiên vùng thoát khỏi còng tay, nghiêng người tránh được đòn tấn công của cô, lập tức lấn thân bước lên phía trước một bước, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mắt Liễu Ngọc Anh, mặt đối mặt với cô, đến nỗi còn có thể ngửi được mùi thơm trên người cô.

Liễu Ngọc Anh không kịp đề phòng liền hoảng sợ, thiếu chút nữa đứng không vững, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Chương 54

Chương 54

Trông thấy thế, trong mắt Trần Gia Bảo lóe qua một ý cười, lập tức duỗi tay, một tay nắm lấy chân ngọc đang giơ lên của cô, tay kia thì kéo eo thon nhỏ của cô, mạnh mẽ kéo vào trong ngực của mình.

Liễu Ngọc Anh vừa mới thở ra một hơi, ngay sau đó, Trần Gia Bảo cúi đầu, ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn hồng hào như quả anh đào của cô.

Mịn màng, mềm mại và thơm ngọt.

Trần Gia Bảo có chút mê mẩn.

Xong rồi, nụ hôn đầu của bà đây mất rồi.

“Ầm” một tiếng, trong đầu Liễu Ngọc Anh nhất thời trống rỗng.

“Thật dễ chịu, thật mềm mại.” Trần Gia Bảo ngẩng đầu, đắc ý nói: “Vợ nhỏ à, đây chính là nụ hôn đầu của anh, sau này em phải chịu trách nhiệm với anh đấy.”

“Anh là cái đồ khốn kiếp, cướp đi nụ hôn đầu của bà đây, còn dám bảo tôi chịu trách nhiệm với anh, tôi đánh chết anh!” Dưới sự tức giận, Liễu Ngọc Anh vung nắm đấm hướng tới hốc mắt của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo lợi hại như thế nào chứ, dễ dàng tránh được đòn tấn công, đắc ý hôn lên môi Liễu Ngọc Anh một cái, cười bỡn cợt: “Vợ nhỏ không ngoan nhá, em còn như vậy anh sẽ trừng phạt em đấy.”

“Anh… Anh… Anh bắt nạt tôi.”Viền mắt Liễu Ngọc Anh bỗng nhiên đỏ lên, đột nhiên nức nở.

Đại Đội Trưởng Liễu vậy mà lại bị một người đàn ông bắt nạt đến phát khóc rồi, chuyện này nếu như kể ra ngoài, e rằng sẽ không có người nào trong đội cảnh sát tin mất.

Nhưng mà chuyện này lại thật sự xảy ra.

Là người khởi xướng, Trần Gia Bảo lập tức luống cuống, bó tay chịu trói năn nỉ: “Em… Em đừng khóc nữa, bây giờ anh liền buông em ra được không?”

Liễu Ngọc Anh nhẹ nhàng giãy dụa khỏi tay anh ta, xoay người sang chỗ khác, lộ ra bóng lưng yểu điệu, hai vai một mực khẽ run rẩy.

Đột nhiên, ánh mắt Trần Gia Bảo co rụt lại, thương lượng: “Vợ nhỏ à, trước tiên đừng khóc nữa, bên ngoài có người tới rồi.”

Liễu Ngọc Anh cả kinh, đúng là có tiếng bước chân, bộ dạng này của cô nếu như để các đồng nghiệp nhìn được, sau này sẽ

không có mặt mũi nào lăn lộn ở đội Cảnh sát mất.

Ngay lập tức, Liễu Ngọc Anh bất chấp sự oán giận với Trần Gia Bảo, đang định lau nước mắt thì phát hiện trên người không mang theo khăn giấy.

Chợt bên cạnh có một bàn tay hướng tới, cầm hai tờ giấy ăn đưa ra, hòa nhã mà lau đi nước mắt trên mặt Liễu Ngọc Anh, cười nói: "Thuận tay lấy trong quán cơm đấy, không ngờ còn có chỗ dùng đấy."

Liễu Ngọc Anh nhìn anh ta chằm chằm một cái, lập tức hừ một tiếng nặng nề, tỏ ý: "Anh đừng nghĩ là tôi dễ bắt nạt, tôi ghi sổ nợ chuyện này rồi, sau này có lúc tôi sẽ xem lại thật kĩ, còn có, nếu như để tôi biết anh ra bên ngoài kể lại chuyện này với người khác, tôi sẽ… Tôi sẽ…."

Liễu Ngọc Anh muốn đe dọa anh ta, cứu vớt lại chút thể diện, nhưng mãi không tìm được lời thích hợp.

Trần Gia Bảo bất thình lình tiến đến bên tai cô, trêu chọc: "Em sẽ khiến anh cạn sức mà chết, được không?"

Mặt xinh đẹp của Liễu Ngọc Anh bỗng chốc liền đỏ lên, trừng mắt mắng anh ta: "Đồ lưu manh!"

Cô làm ra vẻ hung dữ, thế nhưng lúc này khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ bừng, viền mắt ẩn ẩn có chút nước mắt cùng với lời đe dọa, chẳng thà nói là liếc mắt đưa tình còn hơn, quả thật là đẹp đến ngây người.

Lòng của Trần Gia Bảo lại khỏi phải nói, càng thêm dễ chịu.

Bỗng nhiên cánh cửa phòng thẩm vấn mở ra, ba tên đàn ông đi vào, khi nhìn thấy Liễu Ngọc Anh đứng bên cạnh Trần Gia Bảo thì không khỏi nhíu mày.

Chương 55

Chương 55

Trần Gia Bảo nhìn về phía ba người họ, cũng không biết có phải ảo giác hay không, vậy mà lại cảm thấy bọn họ mơ hồ có thái độ thù địch với mình, không khỏi lờ mờ chút nghi hoặc.

Liễu Ngọc Anh vội vàng thu lại tâm tình, kinh ngạc hỏi: “Phó Cục Trưởng Chu, sao ngài lại tới đây vậy ạ?”

Dẫn đầu là một người đàn ông gần năm mươi tuổi, có phần phúc hậu, đang yên ổn ở đồn Công An, là Phó Cục Trưởng Chu Tường An.

Về phần hai người phía sau ông ta, đều là tâm phúc của ông ta, lần lượt gọi là Chu Nghĩa Hưng và Vương Thái Bình.

Đầu tiên, Chu Tường An liếc mắt đánh giá Trần Gia Bảo, hai tay đặt sau lưng, cười haha: “Con bé Ngọc Anh này, mấy ngày hôm trước con vừa mới lập công lớn nên nghỉ ngơi thật tốt đi chứ, về phần vụ án này, để cho hai người bọn Chu Nghĩa Hưng đến xử lý là được rồi.”

Chu Nghĩa Hưng lập tức đi lên phía trước, cười cười tỏ ý: “Đúng vậy đó, Ngọc Anh, em chú ý đừng để quá mệt mỏi nhé.”

Gã ta xưng hô rất thân mật, Trần Gia Bảo không khỏi nhíu mày, có phần không vui lắm.

Liễu Ngọc Anh căng thẳng mà liếc mắt qua Trần Gia Bảo một cái, trong lòng có chút bối rối, lập tức nói: "Chu Nghĩa Hưng, mời anh gọi tôi là Đội Trưởng Liễu, ngoài ra, phó Cục Trưởng Chu, tôi đang định báo cáo với ngài, vụ án này đã điều tra rõ ràng, chỉ là ẩu đả đánh nhau thôi, không phải là việc hệ trọng gì, đóng tiền phạt thì có thể thả ra rồi ạ."

Chu Nghĩa Hưng khẽ nhíu mày, theo như sự hiểu biết của gã với Liễu Ngọc Anh, biết Liễu Ngọc Anh coi điều ác như thù, bình thường tuyệt đối sẽ không nói ra việc nộp tiền phạt để thả mấy loại này ra ngoài, hơn nữa, nghe đồng nghiệp bàn tán ở bên ngoài rằng Trần Gia Bảo này có quan hệ gần gũi với Liễu Ngọc Anh….

Nghĩ đến đây, Chu Nghĩa Hưng nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên vẻ ghen ghét.

Chu Tường An có chút không vui, sắc mặt trầm xuống, nói: "Chỉ là ẩu đả đánh nhau bình thường thôi sao? Thế nhưng vì sao vừa rồi nạn nhân còn báo cảnh sát, nói bị Trần Gia Bảo dùng dao đâm qua bả vai làm anh ta bị thương nặng? Trường hợp này đã trở thành vụ án hình sự rồi, không thể thả ra ngoài đơn giản như vậy được. Được rồi, Ngọc Anh à, con ra ngoài đi, cứ giao vụ án này cho Chu Nghĩa Hưng xử lý là được rồi."

Liễu Ngọc Anh mở miệng muốn nói, bỗng nhiên Trần Gia Bảo lặng lẽ huých vào phía sau lưng của cô, chậm rãi lắc đầu với cô.

Anh ta nhìn ra rồi, ba người Chu Tường An đây rõ ràng đang nhằm vào anh, cho dù Liễu Ngọc Anh tiếp tục kiên trì cũng vô dụng mà thôi.

Chẳng qua là rốt cuộc là ai ở sau lưng chỉ thị chứ? Khả năng lớn nhất chính là Tưởng Đức Lâm, cho dù không phải Tưởng Đức Lâm, đoán chừng ông ta cũng không thể không liên quan.

Liễu Ngọc Anh lo lắng mà liếc mắt nhìn Trần Gia Bảo, sau khi nhẹ giọng dặn dò một câu, liền rời đi.

Một cảnh này, Chu Nghĩa Hưng thu vào trong mắt, trong bụng càng thêm căm ghét Trần Gia Bảo.

Ngay sau đó, gã ta cười lạnh một tiếng, nếu đã rơi vào tay tôi, thì nhìn xem tôi từ từ chỉnh đốn anh như thế nào!

“Trần Gia Bảo, có người tố cáo anh cố tình làm anh ta bị thương, tốt nhất anh nên thành thật nói thật hành vi phạm tội, nếu không thì sẽ ném anh vào tù, coi chừng cả đời cũng không ra được.” Chu Nghĩa Hưng uy hiếp.

Trần Gia Bảo nhíu mày, tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, là Hàn Đông Vy gọi tới.

Ánh mắt Trần Gia Bảo cười rộ lên vẻ nghiền ngẫm, tự mình trả lời điện thoại, dành nói trước: “Chị Vy à, tôi bị bắt đến Cục Cảnh Sát, đối phương còn uy hiếp tôi, nói cả đời này tôi cũng không ra khỏi tù được luôn, về phần ông cụ Tạ, trước tiên chị chuẩn bị quan tài cho ông ấy đi nhé.”

“Cái gì?” Hàn Đông Vy hoảng sợ, vốn là gọi điện thoại cho Trần Gia Bảo là muốn nói về việc ngày mai cho ông Tạ đi châm cứu chữa bệnh, đâu ngờ đến Trần Gia Bảo bị bắt lại? Liền vội vàng hỏi: “Gia Bảo, cậu phạm phải chuyện gì vậy? Bây giờ đang ở Cục Cảnh Sát nào?”

“Hình như là Phân Cục Yên Hòa đó.” Trần Gia Bảo nói xong thì đặt điện thoại xuống.

Chương 56

Chương 56

“Chị Vy, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Tạ Cẩm Tú đúng lúc ngồi ở trong phòng làm việc của cô, thấy vẻ mặt Hàn Đông Vy có gì đó không bình thường, bèn mở miệng hỏi.

Hàn Đông Vy cười khổ một tiếng, trả lời: “Trần Gia Bảo bị giam vào Phân Cục Yên Hòa rồi, cũng không biết là Cảnh Sát nào đe dọa cậu ta mãi mãi không ra ngoài được.”

“Cái gì chứ?” Tạ Cẩm Tú lập tức đứng lên, chân mày lá liễu chuyển thành dựng thẳng tức giận: “Bây giờ Trần Gia Bảo là khách quý của nhà họ Tạ em, thật muốn xem xem là ai không có mắt như vậy, ngay cả khách quý của nhà họ Tạ mà cũng dám bắt!”

Dứt lời, cô lôi điện thoại ra, gọi điện thoại thẳng cho Cục Trưởng Cục Cảnh Sát Thành Phố Hòa Bình để hỏi tội.

Cùng trong lúc đó, ở cao ốc tập đoàn Nhiên Á, Tô Ánh Mai vừa kết thúc một cuộc điện thoại, bật cười lắc đầu: “Trần Gia Bảo bị bắt vào Phân Cục Yên Hòa rồi hả? Hừ, lúc đó khi rời đi thì oai phong lẫm liệt lắm, tôi còn cho rằng anh ta có biết bao nhiêu lợi hại, bây giờ còn không phải cần tôi ra tay hỗ trợ sao?”

Ngay sau đó, Tô Ánh Mai gọi một cú điện thoại đến Cục Trưởng Phân Cục Yên Hòa, thản nhiên nói: “Là chú Lý đúng không ạ, con là Tô Ánh Mai….”

Lại nói, sau khi Trần Gia Bảo ngắt điện thoại, hai tay đỡ phía sau gáy, thong dong nhàn rỗi ngồi trên ghế thẩm vấn, bộ dạng kiểu như đã tính trước mọi việc cả rồi.

Chu Nghĩa Hưng nổi giận, đây là lần đầu tiên gã ta gặp một kẻ tình nghi ra vẻ kiêu ngạo như vậy, gã ta vỗ mạnh lên bàn một cái, tức giận đứng lên: “Trần Gia Bảo, đừng tưởng rằng gọi một cuộc điện thoại liền không lo ngại gì nữa rồi. Ở đây chính là Phân Cục Yên Hòa, là địa bàn của tôi, cho dù anh có gọi cha của Chúa Trời cũng không có ích gì đâu.

Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, giễu cợt: “Hy vọng tới một lát nữa anh vẫn có thể giữ tự tin như vậy.”

Anh tin quyền thế của nhà họ Tạ, nếu mà ngay cả một Cục Cảnh Sát chi nhánh nho nhỏ cũng không có biện pháp gì thì Tạ Hoàng Dương cũng đừng chữa bệnh nữa, dứt khoát mua một miếng đậu hũ rồi đâm đầu vào chết mẹ cho xong chuyện!

Chu Nghĩa Hưng bỗng nhiên đi tới, đứng trước mặt Trần Gia Bảo cười lạnh: “Có phải anh tưởng là có Liễu Ngọc Anh ở sau lưng chống cho anh nên anh đã có thể láo xược trước mặt tôi đúng không? Tôi quên nói cho anh biết, phó Cục Trưởng Chu là chú tôi, ở trong này, tôi nói thì tất cả phải nghe theo tôi, tôi sẽ quăng anh vào trong tù, mỗi ngày sẽ đổi một tên tội phạm tử hình vào để ức hiếp anh, cho anh ở trong đó nhận đủ mọi loại hành hạ, mà Liễu Ngọc Anh thì sẽ trở thành người phụ nữ của tôi!”

Vương Thái Bình hả hê cười cợt: “Thằng nhóc con như cậu thật là không có mắt, vậy mà dám tranh giành phụ nữ với anh

Chu, bây giờ rơi vào trong tay bọn tôi, thật là muốn chết cũng không được!”

Ý cười trên khóe miệng của Trần Gia Bảo đột nhiên biến mất, ánh mắt trở nên sắc bén, lại dám đánh chủ ý lên cô vợ nhỏ của anh, rõ ràng là muốn đâm đầu vào chỗ chết!

Chu Nghĩa Hưng đắc ý cười lạnh: “Làm sao thế? Có phải sợ rồi hay không? Anh yên tâm, đến lúc anh vào tù rồi, lúc đó mới thật sự là khởi đầu, tôi sẽ cho anh nhận thức được cái gì là sống không bằng chết chân chính!”

“Là ai phải sống không bằng chết?”

Bỗng nhiên, cùng với một âm thanh uy nghiêm vang lên, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục Cảnh Sát bước nhanh tiến vào.

Ông ta là Cục Trưởng Phân Cục Yên Hòa – Lý Đức Thành .

Chu Tường An ngoài dự tính mà cười hỏi: “Cục Trưởng Lý, sao ngài lại tới đây vậy ạ?”

Ngoài dự tính chính là, Lý Đức Thành có để ý cũng không để ý đến ông ta, mà trực tiếp đảo mắt một vòng trong phòng thẩm vấn, nhìn đến Trần Gia Bảo ở phía sau, lập tức bước nhanh tới, mang theo ý lấy lòng nói: “Cậu hẳn chính là Trần Gia Bảo đúng không, đã để cậu chịu kinh hoàng ở trong này, thật sự xin lỗi cậu.”

Chương 57

Chương 57

Chu Tường An, Chu Nghĩa Hưng và Vương Thái Bình thấy một cảnh như vậy, tất cả đều nhìn đến ngốc nghếch.

Ngày thường ở Cục Cảnh Sát, Lý Đức Thành nói một là một chứ không có hai, từ khi nào mà nhún nhường ba bậc với một người tuổi còn trẻ như vậy được?

Trong số bọn họ, Chu Tường An là người hiểu rõ nhất, từ sau khi bọn họ vào đây, Trần Gia Bảo chỉ gọi qua một cuộc điện thoại, mà ở trong điện thoại, Trần Gia Bảo nhắc tới hai chữ "Nhà họ Tạ", lẽ nào Trần Gia Bảo biết người của nhà họ Tạ sao?

Nghĩ đến đây, cả vẻ mặt của Chu Tường An liền thay đổi, trong lòng nảy lên một loại linh cảm không lành.

Chu Nghĩa Hưng hết sức kinh hãi nói: "Cục Trưởng Lý, Ngài không nhận lầm người chứ ạ? Anh ta là tội phạm tình nghi đấy ạ, tôi đang thẩm vấn anh ta ạ."

"Anh câm miệng cho tôi!" Lý Đức Thành gào to một tiếng, giơ tay lên tát cho gã ta một bạt tai, trong bụng âm thầm mắng một câu ngu xuẩn, tiếp đó tiếp tục cười tiếp chuyện với Trần Gia Bảo: "Cậu Trần, người dưới quyền của tôi không hiểu chuyện, làm mất lòng cậu rồi, những người này đều là sâu mọt

trong Cục Cảnh Sát, đều là con sâu làm rầu nồi canh, cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ xử lý nghiêm, trả lại một sự công bằng cho cậu!”

Chu Nghĩa Hưng bị một tát này đánh cho ngây ngẩn, chú gã là Phó Trưởng Phòng, nể mặt chú gã nên Lý Đức Thành luôn đối xử với gã bằng thái độ thân thiết cực kỳ, ai mà ngờ được, hôm nay Lý Đức Thành lại tát cái bốp vào mặt gã chỉ vì Trần Gia Bảo.

Vốn dĩ gã cũng chẳng phải kẻ ngốc, sau khi nhận thấy ánh mắt chú mình thì cả người chết sững, ngay lập tức hiểu ra thân phận của Trần Gia Bảo không đơn giản, lần này sút trúng thép nguyên khối rồi!

Gã nghĩ đến đó là vèo cái sắc mặt xám xịt như tro tàn, mồ hôi lạnh túa ra cả người đua nhau chảy xuống ròng ròng.

Trần Gia Bảo đang ngồi trên ghế thẩm vấn, đôi mắt anh ta khép hờ, hai chân vểnh lên bắt chéo chữ ngũ không hề nhúc nhích chút nào.

Mồ hôi lạnh trên vầng trán Lý Đức Thành lại chảy xuống tí tách.

Trước đó không lâu, lúc Tô Ánh Mai gọi điện cho ông thì ông đã biết chuyện này khó lòng giải quyết êm xuôi được.

Tô Ánh Mai là viên ngọc sáng xuất chúng trong giới thượng lưu ở Thành Phố Hòa Bình, còn nhà họ Tô là một gia tộc lớn nổi tiếng khắp đất Hòa Bình, thế lực của họ bành trướng khắp khu vực này, đến cả Cục Trưởng Phân Cục Yên Hòa cũng phải phụ thuộc vào quan hệ của nhà họ Tô mới có thể ngồi yên trên cái ghế này.

Mặc dù ông không biết Trần Gia Bảo là ai, nhưng nghe Tô Ánh Mai nói gần nói xa thì cũng đủ cảm nhận được cô đang để ý Trần Gia Bảo.

Một người luôn giữ mình trong sạch, ánh mắt cao hơn đầu như Tô Ánh Mai có bao giờ lại quan tâm đến người khác giới thế này chứ?

Chắc chắn thân phận của Trần Gia Bảo tuyệt đối không tầm thường!

Nhưng không chờ ông kịp tiêu hóa thông tin này thì ngay lập tức, Sở Trưởng Liễu bên Cục Thành Phố đã gọi điện thoại đến, câu đầu tiên ông hỏi bên Cục Cảnh Sát Yên Hòa có bắt một người tên là Trần Gia Bảo không, ngay sau đó là một chầu mắng chửi ngập đầu.

“Tôi không cần biết cậu dùng cách gì, nhưng nhất định phải nhận được sự tha thứ của cậu Trần, nếu không thì cái tên Cục Trưởng Chi Cục như cậu cút xéo ngay lập tức cho tôi!”

Đây là câu nói cuối cùng của Sở Trưởng Liễu bên Cục Thành Phố.

Trong lòng Lý Đức Thành đã chửi sấp mặt bọn Chu Tường An và Chu Nghĩa Hưng rồi.

Trần Gia Bảo bình chân như vại ngồi đó thì Lý Đức Thành cũng chỉ có thể đứng bên cạnh vừa cười vừa đón chuyện người ta, không dám thúc giục tí nào.

Chu Tường An, Chu Nghĩa Hưng và Vương Thái Bình lại càng đứng ngồi không yên hơn.

Chương 58

Chương 58

Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân "cộc cộc cộc", hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần vội vàng bước đến.

Nhóm người Lý Đức Thành vừa liếc thấy thì biểu cảm ngay lập tức thay đổi: "Cô Tạ, tổng giám đốc Hàn, sao hai người lại đến đây?"

Trong lòng Lý Đức Thành đã nổi sóng dữ dội lắm rồi, thì ra ngoài quan hệ với nhà họ Tô thì Trần Gia Bảo còn quen biết cô con gái lá ngọc cành vàng của nhà họ Tạ nữa, lần này đúng là to chuyện rồi.

Khá lâu trước đây Chu Tường An đã từng có cơ hội chạm mặt Tạ Cẩm Tú, lúc này đây vẻ mặt ông ta cũng mất hồn, trong lòng âm thầm đoán chừng, quan hệ giữa Trần Gia Bảo và nhà họ Tạ rất không tệ, mà nhà họ Tạ còn là mối tồn tại xuất chúng ở Thành Phố Hòa Bình này, với bọn họ thì việc giết mình còn đơn giản hơn việc nghiền chết một con kiến.

"Cái con mẹ Lý Đức Trung, chẳng phải cậu nói Trần Gia Bảo chỉ là người bình thường thôi sao, cậu ta quen biết nhà họ Tạ, nhà họ Tạ đó, đừng nói là tôi, đến cả giết cậu cũng dễ như trở bàn tay thôi!"

Cõi lòng Chu Tường An như tro tàn, "lộp bộp" một tiếng hạ cánh xuống đất theo tư thế ngã ngồi.

Đến cả Chu Nghĩa Hưng cũng phải thay đổi vẻ mặt, đẳng cấp cậu ta chưa đủ nên chưa được gặp Tạ Cẩm Tú bao giờ, nhưng người có thể khiến Cục Trưởng Phân Cục Yên Hoa kiêng nể như thế này, đồng thời còn được người ta kính gọi cô Tạ, khắp Thành Phố Hòa Bình này còn ai ngoài người nhà họ Tạ?

Chu Nghĩa Hưng biết đời mình thế là tàn, trong lòng gã sợ hãi khôn xiết.

Đúng thế, người đến đây chính là Tạ Cẩm Tú và Hàn Đông Vy.

Hai cô gái hung hăng lườm Lý Đức Thành một cái, ngay sau đó lại vội vàng đến trước mặt Trần Gia Bảo.

"Anh Trần, anh ở đây có chịu thiệt thòi gì không? Anh yên tâm đi, anh là khách quý của nhà họ Tạ chúng tôi, đắc tội với anh chẳng khác nào đắc tội với nhà họ Tạ chúng tôi, để tôi chống mắt lên xem khắp Thành Phố Hòa Bình này có ai đỡ được lửa giận của nhà họ Tạ!" Tạ Cẩm Tú cung kính nói.

Nhóm người Lý Đức Thành, Chu Tường An, Chu Nghĩa Hưng hoảng hốt, vẻ mặt đột ngột thay đổi, trước đó bọn họ chỉ nghĩ Trần Gia Bảo có quan hệ không tệ với nhà họ Tạ, ai mà ngờ lại thấy cảnh con gái cành vàng lá ngọc nhà họ Tạ đối xử cung kính với Trần Gia Bảo như thế.

Chẳng lẽ, thân phận thật sự của Trần Gia Bảo càng khủng bố hơn sao?

Trong lòng ba người Chu Tường An, Chu Nghĩa Hưng đều xuất hiện cảm giác hối hận sâu sắc.

Lúc bấy giờ Trần Gia Bảo mới đứng dậy, anh cười cười nói với Lý Đức Thành: "Trưởng phòng Lý, ông vất vả rồi, còn phải đích thân đến đây."

Trong khoảnh khắc đó Lý Đức Thành cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhìn Trần Gia Bảo đầy biết ơn rồi cười nói nhiệt tình: "Không có gì không có gì, là chúng tôi làm sai trước nên mới khiến cậu Trần đây phải hoảng sợ, tôi xin thay mặt Chi Cục Yên Hòa trân trọng gửi đến cậu lời xin lỗi."

"Cục Trưởng Lý khách khí quá rồi." Trần Gia Bảo cười cười bước lại trước mặt Chu Nghĩa Hưng rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gã ta.

"Gì thế… Đây là Cục Cảnh Sát, anh muốn làm gì?" Chu Nghĩa Hưng hoảng hốt không tự chủ giật lùi về phía sau, chỉ cảm thấy hai cẳng chân mềm nhũn suýt thì ngã nhào ra đất.

Đột nhiên Trần Gia Bảo xoay người lại, ánh mắt liếc xéo, chắp hai tay sau lưng mà rằng: "Cục Trưởng Lý, tôi cảm thấy có người không thích hợp với cương vị cảnh sát, ông cảm thấy thế nào?"

Câu này vừa thốt lên thì cả đám Chu Tường An, Chu Nghĩa Hưng và Vương Thái Bình lại càng đứng ngồi không yên, Chu Nghĩa Hưng hoảng hốt la làng: "Cục Trưởng Lý, ông không thể nghe anh ta nói được, chú tôi là Phó Trưởng Phòng mà."

"Ngu vừa thôi, trước mặt nhà họ Tạ thì một Phó Cục nhỏ bé là cái đinh gì?"

Lý Đức Thành nhìn chằm chằm ba người trong chốc lát, âm thầm mắng một câu rồi lại lập tức nghiêm túc trả lời: “Cậu Trần nói rất đúng, ba người Chu Tường An lấy việc công trả thù tư, lạm dụng chức quyền nên ngay lập tức bị bãi bỏ chức vị, khai trừ ra khỏi Đảng, tôi sẽ báo cáo chuyện này lên Sở Trưởng Liễu bên Sở Cảnh Sát Thành Phố, tôi tin chắc rằng Sở Trưởng Liễu cũng sẽ đồng ý.”

Chương 59

Chương 59

Ngay tức khắc, mặt mày cả đám Chu Tường An và Chu Nghĩa Hưng tái nhợt, không mảy may có chút màu máu.

Vương Thái Bình suýt thì bật khóc thành tiếng, trời ơi, bố mày không làm gì cả, chẳng qua chỉ mượn tí chức danh để ra oai thôi, thế mà đến bát cơm cũng mất, đ*t mẹ bất hạnh biết bao nhiêu.

Lúc này Trần Gia Bảo mới thỏa mãn gật đầu, anh cũng không thèm nhìn bọn Chu Tường An mà quay sang nói với hai cô gái Hàn Đông Vy: "Chúng ta đi thôi."

Lý Đức Thành nhẹ nhàng thở phào một hơi, âm thầm lau mồ hôi trên trán, mời thần đến thì dễ chứ tiễn thần đi mới khó, có vị thần khủng bố ở đây đúng thật khiến người ta run sợ không thôi.

Trần Gia Bảo và hai cô gái vừa đi đến cửa phòng thẩm vấn thì đột nhiên Hàn Đông Vy nói một câu: "Chờ một chút."

Trái tim Lý Đức Thành lập tức treo lên cao.

Thấy ánh mắt khó hiểu của Trần Gia Bảo, Hàn Đông Vy mỉm cười xoay người lại, ngay lập tức biểu cảm trên mặt lại âm

trầm xuống, cô đến bên cạnh Chu Nghĩa Hưng lạnh lùng hỏi: "Lúc trước anh uy hiếp Gia Bảo đúng không, rằng cậu ấy mãi mãi không thể ra khỏi Cục Cảnh Sát?"

"Tôi… Tôi…" Đối diện với nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần của Hàn Đông Vy, thế mà Chu Nghĩa Hưng không dám nhìn gần, gã nghẹn họng không nói ra lời.

Ánh mắt Hàn Đông Vy ánh lên sự khinh bỉ, cô vươn tay tặng gã một cái tát rồi cười lạnh, nói: "Ngu xuẩn!"

Sau đó Hàn Đông Vy lại bước tới trước mặt Trần Gia Bảo, nở nụ cười quyến rũ nhất của mình rồi bảo: "Thoải mái hơn rồi, chúng ta đi thôi."

Đôi mắt Trần Gia Bảo sáng lên, anh càng cảm thấy tính cách Hàn Đông Vy rất hợp với khẩu vị của mình.

Sau khi ba người ra khỏi Cục Cảnh Sát thì Lý Đức Thành mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Trần Gia Bảo vẫn hơi tiếc nuối vì không nhìn thấy vợ bé nhỏ của mình.

Chiếc Bugatti Veyron của Tạ Cẩm Tú đậu trước cổng Cục Cảnh Sát, không ít người đi đường lướt qua đều mang vẻ mặt hâm mộ chiêm ngưỡng chiếc xe.

Sau khi ba người ổn định vị trí trong xe thì Tạ Cẩm Tú mới giẫm mạnh chân ga, nghênh ngang rời đi.

Cùng lúc đó, trong căn phòng của tòa nhà lớn đối diện Cục Cảnh Sát, Tưởng Đức Lâm đặt ống nhòm xuống, trong lòng nổi lên cảm giác chấn động sâu sắc và sự sợ hãi tột độ!

"Thế mà Trần Gia Bảo lại quen cô Tạ và Hàn Đông Vy, đ*t cụ nhà nó ô dù thế này cũng quá đồ sộ rồi, vãi cả tổ sư bố lắm nữa, Lý Đức Trung hại mình, suýt chút nữa đã bị hắn hạ chết rồi!" Tưởng Đức Lâm nổi giận mắng chửi.

Bản thân ông ta coi như dựa vào thế lực nhà họ Tạ để lập nghiệp, nói cách khác thì nhà họ Tạ chính là ông chủ của ông ta, sao ông ta dám đối đầu với nhà họ Tạ chứ?

Trần Gia Bảo bị bắt vào Cục Cảnh Sát, thế mà cô con gái cành vàng lá ngọc nhà họ Tạ và Hàn Đông Vy lại đến tận nơi đón cậu ta về, chuyện này cũng quá kinh khủng rồi đó?

Có mối quan hệ tầm cỡ với nhà họ Tạ thế này, lại thêm chuyện Trần Gia Bảo còn là cao thủ "Thông U kỳ", cậu ta muốn chơi chết mình còn đơn giản hơn cả việc nghiền chết một con kiến.

Nghĩ đến đây là mồ hôi lạnh của Tưởng Đức Lâm lại chảy ròng ròng, ông ta vội vàng lôi điện thoại di động ra bấm gọi.

"Này, anh Lâm, chúng tôi chuẩn bị xong rồi, anh yên tâm đi, chỉ cần Trần Gia Bảo đến đây thì cậu ta và những người trong xe chắc chắn sẽ chết không toàn thây!"

Trong nháy mắt mồ hôi lạnh của Tưởng Đức Lâm lại ứa ra ròng ròng, nhưng mà trên xe còn có Tạ Cẩm Tú và Hàn Đông Vy đó, nếu dám ra tay với hai cô gái đó thì khác gì quẳng mình xuống hố lửa chứ?

Chương 60

Chương 60

“Đ*t con mẹ lắm nữa, tất cả các cậu rút lui hết cho tôi, nhớ kỹ rằng tất cả cấp dưới nhận nhiệm vụ ám sát đều phải rút lui hết cho tôi, tuyệt đối không được ra tay, nếu ai dám ra tay thì ĐM tôi sẽ cho cả nhà kẻ đó chết không toàn thây!”

Tưởng Đức Lâm cúp điện thoại mà trong lòng vẫn không bình tĩnh được, tự nhủ chính mình: “ĐM tiên sư nhà nó, suýt chút nữa thì tàn đời hết đường làm lại, ai mà ngờ Trần Gia Bảo lại quen biết vị thần siêu cấp như cô con gái nhà họ Tạ chứ, ngày mai mình phải đi tìm ông chủ hỏi ý kiến xem sao, nếu thật sự không ổn thì chịu nhận lỗi vậy. Đ*t con mẹ quá trời ơi, Lý Đức Trung, bố mày ghim thù rồi đấy.”

Đương nhiên Trần Gia Bảo không hề hay biết những lo sợ trong lòng Tưởng Đức Lâm, lúc này anh đang ngồi trong chiếc Bugatti Veyron, Tạ Cẩm Tú tự mình cầm vô lăng lái xe, còn Hàn Đông Vy thì tiếp khách, có đãi ngộ thế này thì cả Thành Phố Hòa Bình cũng chẳng được mấy người.

Cả Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy đều ngồi ở ghế sau, mà nửa người trên của Hàn Đông Vy chỉ mặc một chiếc áo trắng trong suốt, bởi vì vòng một quá đồ sộ nên cái áo thoáng trông như có thể rách tung ra bất cứ lúc nào, chiếc cúc áo ở giữa hai quả đồi yếu ớt vén lên một khe hở nhỏ hẹp, lờ mờ lộ ra màu đen của áo ngực bên trong.

Trần Gia Bảo khẽ liếc qua, anh ta nhìn thấy cảnh xuân làm rung rinh lòng người, bên cạnh còn không ngừng lan tỏa mùi thơm mong manh dịu nhẹ, tất cả đều khiến trái tim Trần Gia Bảo rung động.

"Anh Trần, ngày mai là đến thời gian trị liệu rồi." Đột nhiên Tạ Cẩm Tú lên tiếng gợi chuyện.

Lúc này Trần Gia Bảo mới nhớ ra, ngày mai là thời gian chữa bệnh đã hẹn trước với Tạ Hoàng Dương, nếu không có sự nhắc nhở của Tạ Cẩm Tú thì có lẽ anh ta cũng quên rồi, thế là đành ngượng ngùng cười nói: "Cảm ơn hai người đến Cục Cảnh Sát đón tôi, sau này đừng gọi tôi là anh Trần nữa, kiểu xưng hô này xa lạ quá, cứ gọi thẳng tên tôi là được, còn về chuyện chữa bệnh cho ông Tạ thì đương nhiên không có vấn đề gì cả, ngày mai đến đón tôi là được."

"Ngày mai tôi đi đón cậu." Hàn Đông Vy vội vàng thốt lên cứ như sợ có người tranh cơ hội này với mình.

"Hả, chị Vy, chị cuống quýt tự đề cử chính mình như thế, đừng nói chị thích tôi nhé?"

Thấy ánh mắt mập mờ của Trần Gia Bảo thì trong lòng Hàn Đông Vy càng ngượng ngùng hơn, cô vội vàng bào chữa cho mình: "Gia Bảo, bởi vì quan hệ của cậu nên bây giờ tôi đã có thể tham gia Hội Đồng chủ chốt của nhà họ Tạ, địa vị cũng thuận buồm xuôi gió đi lên, tôi làm thế là để cảm ơn cậu, cậu đừng hiểu lầm."

Trần Gia Bảo bừng tỉnh hiểu ra, chẳng qua anh ta cũng chẳng hứng thú với cái gọi là hội đồng chủ chốt của nhà họ Tạ, thấy ánh mắt quyến rũ của Hàn Đông Vy, vòng một đầy đặn trắng nõn và đôi chân thon dài, thoang thoảng có cả mùi hương

thơm dịu nhàn nhạt, sự xâm lược trong ánh mắt Trần Gia Bảo càng điên cuồng hơn.

“Chị Vy, tôi giúp chị chuyện lớn như thế mà chị chỉ vẻn vẹn đến đón tôi thôi sao, hình như cách cảm ơn này không cân xứng cho lắm thì phải?” Trần Gia Bảo cười ha ha nói.

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Đông Vy khẽ lườm anh một cái, lộ ra nét quyến rũ chết người của mình, nói: “Vậy cậu nói đi, muốn chị đây báo đáp thế nào mới chịu?”

Trần Gia Bảo cười nói: “Hay là chị mời tôi bữa cơm đi nhỉ? Đặt phòng ăn tình nhân rồi thưởng thức bữa tối dưới ánh nến được không?”

“Dẹp đi dẹp đi, tên nhóc thối lại đùa giỡn chị đây rồi, nhưng chẳng qua cơm nước ngược lại không vấn đề gì, hai ngày nữa chị đây mời cậu ăn cơm, đến lúc đó nhớ nể mặt chị là được.” Hàn Đông Vy cười ha ha trả lời.

“Chắc chắn phải cho chị Vy thể diện rồi, thế mà tôi rất mong chờ đến hôm đó để hẹn hò với chị Vy đấy.” Trần Gia Bảo vui vẻ nói.

Hẹn hò á?

Hàn Đông Vy ngượng nghịu cúi gằm mặt xuống, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lặng lẽ lườm anh một cái.

Chương 63

Nội dung không có

Chương 62

Nội dung không có

Chương 61

Nội dung không có

Chương 64

Chương 64

Trong ánh mắt Tạ Quốc Hùng xuất hiện một tia ngạc nhiên, lại có thêm chút ít coi trọng Trần Gia Bảo, nhưng cũng chỉ là ít ỏi thoáng qua mà thôi.

Trần Gia Bảo cười hì hì nói: "Ông khách khí quá rồi, có thể kiên trì thời gian dài mới thất bại dưới tay tôi, ông cũng rất giỏi rồi."

"Khụ khụ…" Khuôn mặt già của Tạ Hoàng Dương đỏ bừng lên, đây là khen người ta à? Sao càng nghe giống câu mắng hơn nhỉ?

Tạ Hoàng Dương khẽ liếc đi chỗ khác rồi chợt cười: "Tôi đã từng này tuổi sao có thể so sánh với những người trẻ như cậu chứ, nếu như tôi đã không bằng cậu, vậy cậu và Quốc Hùng chơi một ván, cậu thấy thế nào?

Tạ Cẩm Tú hưng phấn: "Đúng vậy, anh cả con mà ra tay, Trần Gia Bảo chắc chắn phải buông vũ khí đầu hàng."

Ngay đến cả Tạ Anh Dũng cũng nở nụ cười châm biếm.

Trần Gia Bảo cảm thấy có đôi chút hiếu kì, ngay cả Tạ Hoàng Dương cũng bại dưới tay anh, chẳng nhẽ Tạ Quốc Hùng còn

đánh cờ giỏi hơn ông nội anh ta?

Hình như nhận ra sự nghi ngờ của Trần Gia Bảo, Tạ Cẩm Tú tự hào giải thích: "Anh tôi đam mê cờ vây, năm 11 tuổi đã bái tiên cờ duy nhất của Việt Nam – Nhiếp Thanh Bình làm thầy, được toàn giới cờ vây gọi là thiên tài, anh nói anh tôi đánh cờ có thể không siêu phàm sao?"

Tạ Quốc Hùng khiêm tốn: "Cẩm Tú nói quá lên rồi, tôi đánh cờ cũng thường, chỉ mới được Cửu Đẳng mà thôi."

Nhìn thì có vẻ khiêm tốn nhưng thực ra là thầm khoe khoang, trên đời này, đối thủ đánh lại được cờ vây Cửu Đẳng rất ít!

"Học trò duy nhất của tiên cờ Việt Nam? Cờ vây Cửu Đẳng? Thú vị." Trần Gia Bảo cảm thấy có chút hứng thú, anh cũng muốn xem Cửu Phẩm Nhập Thần là mình phân chia cao thấp với cờ vây Cửu Đẳng đương thời.

Tạ Hoàng Dương đứng dậy nhường chỗ, ông ta cười thầm trong lòng, chờ Tạ Quốc Hùng phục thù cho mình.

Tạ Quốc Hùng ngồi xuống chỗ đối diện bàn cờ vây, khí thế tức khắc dâng cao giống như kiếm báu ra khỏi vỏ, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một người khác.

Tạ Cẩm Tú cười đắc ý: "Trần Gia Bảo, anh tôi rất siêu đấy, có cần anh ấy chấp anh ba quân không? Đừng để đến lúc thua trong nhục nhã lại nói nhà họ Tạ chúng tôi ăn hiếp người khác."

Không đợi Trần Gia Bảo đáp lời, Tạ Quốc Hùng đã lắc đầu: "Không thể nhường, tôi có quy tắc dù tương quan lực lượng

hay là sư tử vồ thỏ con cũng phải dùng toàn lực, dù cho đối thủ là ai cũng sẽ dùng hết sức.”

Tạ Cẩm Tú nhăn mũi, tính anh cả cô luôn luôn như vậy, cô cười: “Trần Gia Bảo, chờ xem, lát nữa anh chắc chắn sẽ thảm bại.”

Trần Gia Bảo cười một cách thần bí: “Xem ra cô vẫn chắc chắn là tôi sẽ thua, vậy đi, không bằng hai chúng ta đánh cược, tôi cũng không cần anh cô nhường ba nước, nếu tôi thua, tôi sẽ thực hiện yêu cầu bất kì của cô, đương nhiên nếu như tôi thắng thì cô cũng phải thực hiện yêu cầu của tôi vô điều kiện, sao nào?”

Vô điều kiện? Chẳng nhẽ…

Tạ Cẩm Tú nghĩ tới chuyện gì đó, cô không nhịn được trợn mắt trừng Trần Gia Bảo, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên.

Cô còn đang do dự, xoắn xít hết cả lên, mắt của hai người Tạ Hoàng Dương và Tạ Anh Dũng đã sáng hết cả lên, họ đang hưng phấn.

Đầu tiên, không nói đến chuyện Trần Gia Bảo còn trẻ đã có y thuật siêu phàm chỉ tính riêng việc anh là một cao thủ Thông U kỳ thì anh cũng đã là một nhân tài hiếm có, bất kể có dùng bao nhiêu tiền để lôi kéo đều đáng.

Chương 65

Chương 65

Bây giờ có cơ hội tốt để Trần Gia Bảo phải làm một việc cho nhà họ Tạ, làm vô điều kiện, chuyện này đúng là bánh bao từ trên trời rơi xuống.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bàn cờ vây này đáng chơi!

Tạ Hoàng Dương còn nghĩ sâu hơn, Trần Gia Bảo biết rõ Tạ Quốc Hùng là đệ tử của tiên cờ còn dám đánh cược, chẳng nhẽ đang chủ động lấy lòng nhà họ Tạ?

Nghĩ tới đó, ông ta đã cảm thấy vô cùng kích động.

“Cẩm Tú, đồng ý đi.” Tạ Anh Dũng đáp ngay lập tức.

Tạ Cẩm Tú cũng cho rằng là do mình đã nghĩ quá nhiều, anh của cô ta là cao thủ cờ vây Cửu Đẳng hàng đầu, cứ cho là Trần Gia Bảo có mạnh hơn nữa cũng tuyệt đối không thể là đối thủ, hoàn toàn không có gì phải lo.

Nghĩ tới đây, đôi mắt đẹp của Tạ Cẩm Tú khẽ đong đưa, cô lầu bầu: “Được, tôi đồng ý với anh, đến lúc đó đừng giở trò chơi bẩn đấy.”

“Yên tâm, Trần Gia Bảo tôi đã nói thì sẽ làm.”

Tạ Hoàng Dương và Tạ Anh Dũng liếc nhìn nhau, hai người đều thấy được sự khấp khởi mừng thầm trong mắt người còn lại.

Dù Tạ Quốc Hùng không hiểu tại sao bố và ông nội lại vui vẻ đến như thế nhưng dựa vào tài đánh cờ của anh, thắng Trần Gia Bảo thì vốn chẳng phải việc khó.

“Đã vậy thì bắt đầu đi.” Trần Gia Bảo nói, ý chí chiến đấu bên trong bắt đầu sôi sục.

“Được.”

Tạ Quốc Hùng đáp lại, ba người Tạ Hoàng Dương, Tạ Anh Dũng và Tạ Cẩm Tú ngay lập tức sôi nổi hẳn lên, họ rất trông chờ màn đấu cờ của hai người.

Ván này, Tạ Quốc Hùng cầm quân đen đi trước, đánh trước một bước, nắm thế chủ động, trên nước là ưu thế to đến mức độ nào, Tạ Hoàng Dương hiểu rất rõ.

Hai người nhanh chóng tiến đến giai đoạn sát phạt nhau kịch liệt.

Tạ Quốc Hùng không hổ là Cửu Đẳng cờ vây, tài đánh cờ cao hơn Tạ Hoàng Dương rất nhiều, Trần Gia Bảo đánh cờ có cảm giác phải dùng nhiều sức hơn.

Đương nhiên chỉ là dùng nhiều sức hơn mà thôi.

Vào giai đoạn bày thế, hai người tưởng như cân tài cân sức, Tạ Quốc Hùng thầm kinh ngạc, Tạ Hoàng Dương cũng được mở rộng tầm mắt, trong lòng mơ hồ có dự cảm không lành.

"Chẳng nhẽ Quốc Hùng lại bại dưới tay Trần Gia Bảo? Không, không thể nào?"

Tạ Hoàng Dương tự tiếp thêm lòng tin cho bản thân.

Giai đoạn giữa, Tạ Quốc Hùng lấn lướt một bước, thế cờ đen chiếm được không ít ưu thế, con rồng lớn đã dần thành hình mà cờ trắng của Trần Gia Bảo còn như đang giãy dụa.

Đám người Tạ Hoàng Dương thở phào nhẹ nhõm, dù tài đánh cờ của Trần Gia Bảo cao hơn so với họ tưởng tượng nhưng trước mặt cao thủ cờ vây Cửu Đẳng vẫn có phần kém hơn, ván này Quốc Hùng thắng chắc.

Khó khăn lắm mới tới giai đoạn kết thúc, Trần Gia Bảo trừng mắt, đầu tiên mở ra vòng vây to lớn của thế cờ chỉ từ một chỗ rất nhỏ, chém giết kịch liệt với cờ đen, còn khiến cờ đen chạy tung giáp.

Tạ Quốc Hùng khẽ cau mày, trán bắt đầu túa mồ hôi lạnh, thời gian suy nghĩ ngày càng dài, tốc độ đánh cờ cũng ngày một chậm.

Tạ Hoàng Dương chỉ đứng bên cạnh xem nhưng cũng bị sự ác liệt của bàn cờ làm cho sợ hãi, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Cuối cùng khi cờ trắng hoàn toàn cắt đứt rồng lớn, Tạ Quốc Hùng cười khổ, nói: "Tôi thua rồi, cậu quá mạnh, tôi tưởng

như thấy được bóng dáng của thầy trong cậu, thua tâm phục khẩu phục.”

Chương 66

Chương 66

Ba người Tạ Hoàng Dương, Tạ Anh Dũng, Tạ Cẩm Tú đều khiếp sợ, đệ tử duy nhất của tiên cờ Việt Nam, cao thủ cờ vây Cửu Đẳng Tạ Quốc Hùng lại bại dưới tay Trần Gia Bảo, nếu không phải chính mắt trông thấy thì đâu ai tin?

"Sao… Sao có thể? Anh cả là cao thủ cờ vây Cửu Đẳng, là tay cờ đứng đầu, sao lại bại dưới tay Trần Gia Bảo?"

Tạ Cẩm Tú khiếp sợ lẩm bẩm.

Trần Gia Bảo kiêu ngạo nói: "Kết thúc, trên đời này tôi vô địch!"

Kết thúc, trên đời này tôi vô địch!

Lại còn tuyên ngôn ngang ngược phách lối như vậy nữa!

Đám người Tạ Hoàng Dương lại càng khiếp sợ!

Tạ Quốc Hùng cười khổ nhưng cũng không thể phản bác.

Anh ta đã rút lại toàn bộ sự khinh bỉ lúc trước của mình, nói một cách chân thành: “Cậu thật sự rất lợi hại, tôi tâm phục khẩu phục, có lẽ cả Việt Nam này chỉ có thầy tôi mới có thể chắc thắng trước cậu.”

Trần Gia Bảo cười không nói, tiên cờ đương thời duy nhất? Có thể ông ta sẽ mang tới áp lực nhất định cho mình nhưng nói muốn thắng thì đúng là mơ mộng hão huyền.

Tạ Hoàng Dương, Tạ Anh Dũng thở dài, không nói trong lòng có bao nhiêu thất vọng, so với cảm giác mất mát thì còn đau tim cả tỷ lần.

Nhưng như đã nói qua, họ không nghĩ tài đánh cờ của Trần Gia Bảo lại cao thâm đến trình độ này, lại còn y võ song toàn, thật quá giỏi.

Tạ Cẩm Tú ngẩn người, không ngờ người am hiểu lĩnh vực cờ vây như anh mình lại thất bại trước Trần Gia Bảo, há chẳng phải là cô sẽ phải đồng ý một yêu cầu bất kì của Trần Gia Bảo? Nếu như anh ta…

Nghĩ tới đây, Tạ Cẩm Tú vừa xấu hổ vừa giận, hai gò má đỏ gay, hai tròng mắt đầy giận dữ, nhưng nó lại khiến cô toát ra một vẻ đẹp khác biệt.

“Cậu Trần còn trẻ tuổi mà lại có tài đánh cờ cao siêu như vậy thực sự làm ông già này xấu hổ.” Tạ Hoàng Dương khâm phục từ tận đáy lòng.

“Quá khen rồi, chơi bừa thôi.” Trần Gia Bảo cười nói.

Mọi người thiếu chút nữa là ngất xỉu, chơi bừa cũng siêu như thế, vậy những người như chúng tôi thì thế nào?

Tạ Cẩm Tú trợn mắt giận dữ với Trần Gia Bảo, đã được lợi lại còn khoe mẽ, hừ!

Lúc này, Tạ Anh Dũng chợt nói: "Đúng rồi cậu Trần, dược liệu lúc trước cậu yêu cầu cũng đã hòm hòm, cậu đi theo tôi."

Trần Gia Bảo thầm sung sướng trong lòng, đứng dậy đi theo ông ta ra ngoài.

Trong phòng, Tạ Cẩm Tú tức giận: "Anh cả, anh nói thật đi, anh có nhường Trần Gia Bảo hay không?"

Cô vẫn cho rằng ngoài mấy vị cao thủ đứng đầu trong môn cờ vây thì anh cả cô hiếm có đối thủ, giờ lại bại dưới tay Trần Gia Bảo không có mấy thành tích, nhất định có gì đó mờ ám.

Tạ Quốc Hùng cười khổ: "Em gái đừng vu cáo anh, lúc bày cờ và trung gian, anh còn có sức liều mạng với anh ta, nhưng ở giai đoạn kết thúc thực sự kém anh ta quá nhiều, nói vậy có nghĩa là sau này nếu có tái đấu Trần Gia Bảo, anh chiếm được nhiều nhất cũng chỉ có ba phần thắng."

Tạ Cẩm Tú kinh hãi, lúc đầu cô còn cho rằng anh cả bại dưới tay Trần Gia Bảo cũng vì trình độ của hai người xấp xỉ nhau, giờ mới biết Trần Gia Bảo lợi hại tới vậy, ngay cả anh cả cũng chỉ chắc được ba phần thắng, chẳng phải đồng nghĩa với việc tại Việt Nam này trừ khi Tiên Cờ ra tay còn không thì Trần Gia Bảo vô địch?

“Không, lúc bày thế cháu cũng không phải đối thủ của nó?” Tạ Hoàng Dương bất ngờ cất tiếng trầm trầm, dường như cảm nhận được ánh mắt kinh hãi của anh em nhà họ Tạ, ông tiếp tục nói: “Từ lúc bắt đầu, nó đã nắm chắc phần thắng, cho nên mới dụ Cẩm Tú đánh cược, từ đó lấy được một yêu cầu, đạt được lợi ích tối đa. Bất kể là trong hay ngoài bàn cờ, tất cả các trường hợp có thể xảy ra đều được tính toán từ trước, từ từ phát triển theo hướng tưởng là nịnh bợ nhà chúng ta, khả năng tỉnh táo quá cao, sau này nhà họ Tạ chúng ta phải cố hết sức để kết thân với Trần Gia Bảo.”

Chương 67

Chương 67

Đánh giá cao từ ông nội làm Tạ Cẩm Tú kinh hãi, ngay cả Tạ Quốc Hùng cũng chỉ có thể cười khổ, ý chí chiến đấu trong lòng càng mãnh liệt hơn.

Lần tới tôi chắc chắn phải thắng cậu.

Tạ Quốc Hùng nắm chặt tay.

Lại nói về Trần Gia Bảo, giờ anh đang đi theo Tạ Anh Dũng tới đình nghỉ mát trong vườn hoa của biệt thự.

Trên bàn đá trong đình nghỉ mát để các loại thuốc Bắc tản ra mùi thuốc nồng nặc.

Trần Gia Bảo liếc qua, phát hiện trong đó có vài chậu cây thảo dược có tuổi khá lâu, tác dụng vẫn rất đầy đủ, anh không khỏi thầm vui sướng trong lòng.

Trần Gia Bảo kinh ngạc, trong số đó vẫn thiếu vài dược liệu hiếm, mặc dù để luyện Cố Tinh Hoàn thì cũng không phải là vấn đề nhưng muốn luyện ra Huyền Dương Đan mà cậu cần thì khả năng không cao.

Đối với Trần Gia Bảo đang ở Bình Cảnh kỳ muốn đột phá thì Huyền Dương đan thực sự không thể thiếu.

Tạ Anh Dũng lúng túng: "Xem ra cậu Trần cũng nhận ra rồi, không phải nhà họ Tạ chúng tôi thất trách mà tại mấy vị thuốc kia quá hiếm thấy, ở Thành Phố vốn không có, cả Thành Phố Hòa Bình chắc là chỉ nhà họ Hứa có."

"Nhà họ Hứa? Cũng là gia đình danh tiếng à? So với nhà họ Tạ các vị thì sao?" Trần Gia Bảo dò hỏi.

Tạ Anh Dũng kiêu ngạo: "So với nhà họ Tạ thì họ Hứa còn lâu mới đứng ngang hàng được, chỉ có điều nhà họ Hứa khá đặc biệt, vị trí trong xã hội cũng khó nói rõ."

"Sao thế?" Trần Gia Bảo cảm thấy hứng thú.

Tạ Anh Dũng giải thích: "Tổ tiên nhà họ Hứa từng là Ngự Y Cung Đình, nhà họ phát triển tới tận bây giờ đã thành gia đình Đông Y chân chính, trong nhà còn có một vị bác sĩ thiên tài đức cao vọng trọng đứng đầu, không ít gia tộc nhận được sự giúp đỡ của nhà họ Hứa, nên địa vị của họ trong thành phố này cũng khá là khó phân định. Thuốc Bắc được bán trong thành phố Hòa Bình hiện tại có hơn phân nửa là do nhà họ Hứa quản lí, chính vì vậy nếu cậu Trần cần dược phẩm tốt nhất chỉ có thể tới nhà họ Hứa hỏi."

"Gia tộc họ Hứa với ngành Đông Y vẻ vang nhiều đời? Xem ra sau này phải giao thiệp với nhà họ Hứa rồi." Môi Trần Gia Bảo nở một nụ cười thần bí.

Anh cũng muốn xem thử, rốt cuộc thì y thuật của mình với cái gọi là gia tộc Đông Y vẻ vang nhiều đời đó ai cao hơn ai thấp hơn, chưa nói đến trong tay nhà họ Hứa còn đang nắm giữ

mấy loại dược liệu cao cấp mà hiện nay Trần Gia Bảo đang cần.

Tạ Anh Dũng cười nói: "Tuần sau sẽ tổ chức một buổi đấu giá, đến lúc đó nhà họ Hứa cũng sẽ lấy vài vị dược liệu hiếm có ra đấu giá, nếu cậu Trần có hứng thú, có thể đi xem một chút, nói không chừng sẽ có thu hoạch."

"Đi, phải đi chứ!" Đôi mắt Trần Gia Bảo sáng lên.

"Được, đến lúc đó tôi sẽ nói Hàn Đông Vy đến đón cậu. Ngoài ra còn có một việc khác nữa, nhắc tới cũng là do tôi không đúng trước." Tạ Anh Dũng lúng túng nói.

"Chuyện gì vậy?" Trần Gia Bảo thấy tò mò hỏi.

"Ra đây đi." Tạ Anh Dũng vỗ tay một cái, trong chốc lát, một người đàn ông trung niên trốn sau vườn hoa bỉ ngạn, mặc áo ngũ thân màu đỏ, trên tay còn cầm một cái tay vịn bằng ngọc, cung kính mà áy náy đi tới.

"Tưởng Đức Lâm?" Trần Gia Bảo nhíu mày, lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua lúc ở tiệm cơm, Tưởng Đức Lâm từng nói qua, người đứng phía sau ông ta là nhà họ Tạ.

Không sai, người này chính là Tưởng Đức Lâm, ông ta đi tới, cung kính đứng sau lưng Tạ Anh Dũng, lúng túng cười nói: "Cậu Trần, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Ngày hôm qua ông ta nhìn thấy Trần Gia Bảo, Tạ Cẩm Tú và Hàn Đông Vy cùng ngồi phía sau một chiếc xe đã sợ đến nhũn hai đầu gối, lập tức đi tìm Tạ Anh Dũng để dò hỏi tin tức.

Chương 68

Chương 68

Nhưng khi biết được Trần Gia Bảo là bác sĩ, ngay cả bệnh nan y của ông cụ Tạ Hoàng Dương cũng là do Trần Gia Bảo trị khỏi, thậm chí còn có quan hệ thân thiết với tất cả người trong nhà họ Tạ thì ngay lập tức lo sợ té ngã ngồi trên mặt đất, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Thế nên ngày hôm nay có Tạ Anh Dũng ra mặt, ông ta mới nhận tội.

Tạ Anh Dũng cười nói: "Cậu Trần có điều không biết, Đức Lâm là người của nhà họ Tạ chúng tôi, nếu việc làm ăn có chuyện khó giải quyết thì tôi sẽ để Đức Lâm dùng cách của cậu ta mà xử lý, cũng đã lập được không ít công lao rồi. Ngày hôm qua cậu ta đã xúc phạm tới cậu Trần, tôi cũng đã mắng cậu ta một trận rồi, xin cậu Trần hãy nể mặt nhà họ Tạ chúng tôi mà tha cho cậu ta lần này, Đức Lâm, còn không mau nói xin lỗi đi!"

Nói dứt câu cuối, Tạ Anh Dũng lại gằn giọng, trợn mắt nhìn Tưởng Đức Lâm.

Tưởng Đức Lâm hiểu ý, lập tức khom người cúi đầu với Trần Gia Bảo nói xin lỗi: "Là do tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, xúc phạm tới cậu Trần rồi, xin cậu Trần thứ lỗi, đúng lúc tôi đang có một căn biệt thự ở vùng vịnh, có giá hơn 105 tỷ,

đây coi như là quà nhận lỗi với cậu Trần, xin cầu Trần thấy người không biết không có tội, tha cho tôi lần này.”

Vừa nói, Tưởng Đức Lâm vừa lấy ra một xâu chìa khoá, cung kính đặt trên bàn đá.

Căn biệt thự này ông ta phải dùng một số tiền rất lớn để mua, mới vừa sửa sang lại xong, còn chưa từng ở qua một ngày, bây giờ lại phải lấy đưa người khác, trong lòng cảm thấy vô cùng nhức nhối.

Nhưng nếu lấy tài sản ra so với tính mạng của mình thì một căn biệt thự cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

Lúc này Trần Gia Bảo đang ngồi trên băng đá ở đình nghỉ mát, còn Tưởng Đức Lâm thì ở bên cạnh cung kính cúi người nói xin lỗi, tình cảm này vô cùng quái lạ.

Nếu có người nhìn quen với Tưởng Đức Lâm nhìn thấy được cảnh này, chắc cũng phải bị doạ cho giật mình.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Tưởng Đức Lâm được gọi là Đệ Nhất Hổ của thành phố Hoà Bình, trước đây chỉ có người khác nói xin lỗi với ông ta, chứ lý nào mà ông ta lại nói xin lỗi với người khác?

Mà bây giờ chẳng những Tưởng Đức Lâm cúi người nói xin lỗi, mà thậm chí còn sợ Trần Gia Bảo không chấp nhận nữa kìa.

Nói thật thì Trần Gia Bảo cũng đã động tâm rồi, bây giờ anh còn chưa có căn nhà của riêng mình, vẫn luôn sống ở nhà của

Đàm Ánh Nguyệt, biệt thự này đúng là thứ mà bây giờ anh ta đang cần.

Anh muốn nhận lấy nhưng đột nhiên đôi mắt chuyển động một cái, lại bất động như núi.

Tưởng Đức Lâm cũng không dám nói gì nữa, mồ hôi lạnh trên trán chảy đầm đìa.

Đột nhiên Tạ Anh Dũng ho khan hai tiếng.

Tưởng Đức Lâm thay đổi sắc mặt, lấy từ trong túi ra một cái thẻ ngân hàng, đặt lên trên chìa khoá, cung kính nói: "Cậu Trần, trong này có 17,5 tỷ, xin cậu vui lòng nhận cho."

Trần Gia Bảo vẫn bất động như núi.

Sắc mặt Tưởng Đức Lâm ngày càng tái xanh, cắn răng, lại lấy thêm một cái thẻ ngân hàng nữa để lên, cung kính nói: "Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên mất, ở đây còn có 35 tỷ cũng là quà được chuẩn bị cho cậu Trần."

Trong lòng Tưởng Đức Lâm đã đau muốn chết rồi, nhưng trên mặt vẫn phải giữ nụ cười hiền hoà, gương mặt cũng sắp cương cứng lên rồi.

Trần Gia Bảo thấy bao nhiêu đó cũng đủ rồi, lúc này mới vui vẻ ra mặt, cầm lấy chìa khoá và thẻ ngân hàng nói: "Nếu ông đã khách sáo như vậy, vậy thì tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhận lấy thôi."

Không nghĩ tới chuyến đi này không những thấy được những dược liệu bên ngoài mà còn bỗng dưng có thêm một cái biệt thự với 52,5 tỷ, thu hoạch lần này lớn thật đó.

Tưởng Đức Lâm như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện ra sau lưng đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

Nhưng Trần Gia Bảo nói thêm một câu làm cho tim ông ta như bị treo lên.

Chương 70

Chương 70

Nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo, đôi mắt Tạ Cẩm Tú đầy vẻ phức tạp.

Trần Gia Bảo đi về trước một khoảng, đi lên một cây cầu đá, ở đây khá vắng vẻ, không có ai đi đường.

Đột nhiên ở cây cầu nhỏ đối diện có một người đàn ông mặc áo đen xuất hiện, đôi mắt cay nghiệt, cả người tản ra khí lạnh thấu xương, nhìn một cái cũng biết người tới không tốt lành gì.

“Hình như tôi không quen biết ông, tại sao ông phải theo dõi tôi.” Trần Gia Bảo đút hai tay vào túi, phong thái ung dung tự nhiên.

Trước khi lên xe của Tạ Cẩm Tú, anh đã phát hiện mình bị theo dõi, hơn nữa người nọ phát ra sát ý rất mạnh, thế nên Trần Gia Bảo mới cố ý xuống xe tìm một nơi vắng vẻ, chính là vì muốn dẫn rắn ra khỏi hang.

Xem ra người theo dõi mình chính là người đàn ông mặc áo đen này.

Người đàn ông áo đen lạnh lùng nói: “Cậu chỉ là một con sâu cái kiến thấp kém mà thôi, đương nhiên không thể nào biết tôi

là ai, tôi đến từ nhà họ Triệu ở tỉnh thành, đối với cậu mà nói thì đây là một nơi sinh sống vô cùng rộng lớn."

"Nhà họ Triệu ở tỉnh thành?"

Đây đã là lần thứ hai Trần Gia Bảo nghe tới nhà họ Triệu ở tỉnh thành.

Người đàn ông áo đen tiếp tục nói: "Là cậu cả nhà họ Triệu cử tôi đến âm thầm điều tra Tạ Cẩm Tú, bởi vì Tạ Cẩm Tú đã bị cậu cả nhà họ Triệu nhìn trúng, mà cậu cả nhà họ Triệu rất sạch sẽ, không thích người khác đụng vào người phụ nữ của cậu ấy, nếu cậu đã ôm Tạ Cẩm Tú vậy thì cậu chắc chắn phải chết!"

Người đàn ông móc ra một chuôi dao găm, thân dao rất hẹp nhưng rất sắc bén, phát ra sát khí nồng nặc.

Bầu không khí đông cứng lại, chỉ cầm chạm một cái sẽ bùng nổ.

Cùng lúc đó, ở phía sau một gốc cây cách đó không xa, một người phụ nữ đã có chồng có vẻ ngoài xinh đẹp, đôi mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Lại là ông ta, chuyện này phiền phức rồi."

Cô tên là TôThu Uyên, được Tô Ánh Mai cử tới bảo vệ Trần Gia Bảo, bản thân đã đến "Hợp Khí trung kỳ" nên cũng có thể xem là cao thủ hiếm có.

Nhưng vào lúc này, tim cô như rơi xuống vực thẳm, bởi vì cô nhận ra, người đàn ông áo đen kia là Triệu Bá Thiên cao thủ của của nhà họ Triệu, nghe đâu đã đạt tới cảnh giới "Thông U sơ kỳ", từng dựa vào đoản kiếm trong tay mà một mình chiến thắng mười bộ đội đặc chủng của tiểu đội mà không bị thương nên được gọi là "Triệu Vô Thương".

Bây giờ Triệu Bá Thiên ra tay thì gần như việc Trần Gia Bảo phải chết là không thể nghi ngờ!

"Triệu Bá Thiên còn cao hơn mình một bậc, cứ coi như mình tới kéo dài thời gian của ông ta, có thể tạo ra một cơ hội cho Trần Gia Bảo trốn thoát thì chắc cũng chỉ có thể uổng công vô ích, lần này nên làm thế nào đây?" Trong lòng Tô Thu Uyên đầy cuống quít, thậm chí đôi mắt còn mang vẻ tuyệt vọng.

Trên cây cầu nhỏ, mưa vẫn rơi không ngừng, thậm chí ngày càng theo chiều hướng lớn hơn.

Trần Gia Bảo nhíu mày nói: "Ông chắc chắn có thể giết được tôi sao?"

"Bởi vì tôi muốn giết cậu, thế nên cậu chết là điều không thể nghi ngờ, nhớ lấy, tôi tên là Triệu Bá Thiên, cũng được gọi là Triệu Vô Thương." Triệu Bá Thiên chậm rãi nói, trên người càng phát ra mùi sát ý nồng nặc.

Trần Gia Bảo nhún vai, nói: "Trời đã đổ cơn mưa, mẹ phải đi lấy chồng, ông muốn chết, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là giúp ông đạt được mục đích."

Trong mắt Triệu Bá Thiên lóe lên một tia khinh thường, bởi vì ông ta không hề cảm nhận được chút hơi thở nào của người luyện võ trên người Trần Gia Bảo.

Đối phó với người bình thường như vậy, một kiếm là có thể giết người trong chớp mắt.

Ông ta cầm kiếm, dậm chân nhảy lên, tốc độ bay rất nhanh, nước dưới chân bắn lên tung tóe.

Chương 73

Chương 73

Đương nhiên, còn phải thông báo hành tung của Trần Gia Bảo bất cứ lúc nào, nhìn xem Trần Gia Bảo có thể thành công dựa vào sự nghiệp của mình không.

Còn chuyện này Tô Thu Uyên cũng không dám nhiều lời.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo cảm thấy kì lạ, nói: "Vợ cả của tôi nhìn thì có vẻ lạnh lùng nhưng không ngờ còn đối xử rất tốt với tôi."

Tô Thu Uyên cụp mi không nói gì nhưng trong nội tâm đã sớm nổi lên một trận sóng gió bão bùng.

Cô chủ à, sớm biết Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, cô còn phải em tới bảo vệ anh ta làm gì cơ chứ? Đổi lại là anh ta bảo vệ em thì đúng hơn.

Trần Gia Bảo trầm ngâm nói: "Cô trở về nói với Tô Ánh Mai, sau này không cần đi theo tôi nữa." Ngay sau đó, Trần Gia Bảo rời đi, biến mất giữa mưa gió.

"Cô chủ ơi là cô chủ, cô nhất định phải nắm thật chắc, Trần Gia Bảo chính là một con rồng ẩn mình thật sự đấy." Tô Thu Uyên thở dài nói. Sau đó, cô ta đảo mắt, nói: "Có điều, chàng

rể này cũng thật to gan, ngay cả người của nhà họ Triệu cũng dám giết, hay là mình giúp anh ta xử lý xác của Triệu Bá Thiên cẩn thận, tiện thể giấu nhà họ Triệu một thời gian."

Ngồi trên siêu xe của Tạ Cẩm Tú, sau khi đưa Trần Gia Bảo tới biệt thự của Tưởng Đức Lâm, Tạ Cẩm Tú bèn rời đi.

Mặc dù đã biết biết biệt thự này nhất định rất đắt tiền nhưng sau khi đi vào, Trần Gia Bảo vẫn vô cùng khiếp sợ.

Biệt thự lớn, trên dưới có tổng cộng bốn tầng, hơn nữa hai tầng hầm là nhà để xe rộng, ít cũng phải rộng vài héc- ta, trong phòng khách có rất nhiều bản gốc tranh chữ của các bậc thầy có tiếng, vừa trang hoàng lộng lẫy, lại vừa không mất đi sự tao nhã.

Đứng ở trước cửa sổ sát đất trên tầng hai, thậm chí có thể nhìn thấy biển khơi bao la ở phía xa xa, khiến cho toàn thân cảm thấy dễ chịu.

"Khó trách Tưởng Đức Lâm có thể trở thành người giàu nhất ở đây, ra tay quả nhiên rất quyết đoán, xây lên ngôi biệt thự này, ít nhiều cũng phải tốn hơn mấy chục nghìn tỷ đồng."

Trần Gia Bảo gọi điện cho Đàm Ánh Nguyệt trước, bảo dì ấy là anh đi tìm nhà ở bên ngoài, sau này dọn ra đó ở. Đàm Ánh Nguyệt hỏi han mấy câu, bảo anh mấy ngày nữa qua nhà ăn cơm, sau đó hai người liền cúp máy.

Trần Gia Bảo cầm dược liệu đi tới phòng ngủ, sau đó bắt đầu luyện đan dược.

Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn luôn ăn các loại đan dược quý hiếm hỗ trợ cho việc luyện võ, nhưng mà thảo dược quý dù sao cũng hiếm thấy, dường như tất cả thảo dược quý đều bị anh dùng hết, tu vi cũng vì vậy mà đạt đến điểm giới hạn. Thế nên, không thể không xuống núi đi tìm một chút thảo dược quý hiếm để luyện chế đan dược hỗ trợ đột phá.

Từ mặt khác mà nói, luyện đan cũng là một sở trường tốt của anh, thậm chí còn hơn cả y thuật của anh.

“Thiếu mất thanh ngọc chi, cỏ hỏa tinh và quả thiên tâm… Hừ, không còn cách nào khác chỉ có thể miễn cưỡng thử một lần, hi vọng có thể luyện chế ra “Huyền Dương đan”.

Trần Gia Bảo vừa dứt lời bèn đem thảo dược bày ra trước mặt mình, tiếp đó, lấy ra từ trong ngực một chiếc đỉnh đồng đen nhỏ, trên đó có khắc hoa văn mặt trời, mặt trăng, ngôi sao, nhìn ra phong cách cổ xưa huyền bí.

“Tiên Vũ Hợp Tông Quyết” mà anh tu luyện, vốn là lựa chọn dương khí của vạn vật trời đất để sử dụng cho mình, đương nhiên cũng có thể chọn ra được nguyên khí trong thảo dược.

“Trời đất giao thoa, hai cực hòa hợp, âm dương hạ khí, trên ứng cửu huyền, lưu đan cửu chuyển, kết thành tinh khí.”

Trần Gia Bảo ngồi xếp bằng, tập trung suy nghĩ, miệng niệm thần chú.

Chỉ thấy từ phía trên đống thảo dược đang bày ra trước mặt xuất hiện một luồng khí xanh, ùn ùn hội tụ bên trong đỉnh đồng, hòa trộn lẫn nhau ở bên trong.

Trần Gia Bảo vận chuyển chân khí trong cơ thể, phía dưới đỉnh đồng đang ở giữa không trung bất ngờ dâng lên một ngọn lửa cháy hừng hực.

Chương 74

Chương 74

Một lúc sau, lửa đã cháy đủ, hương đan biến thành chất khí màu trắng, dường như ở trong toàn bộ phòng ngủ có chất hòa hợp, làm cho người ngửi cảm thấy sảng khoái.

“Lấy tinh hoa của nhật nguyệt, cảnh kì diệu thứ hai đến, báu vật kì diệu, thần đan xuất hiện.”

Hai tay Trần Gia Bảo kết ấn, ngọn lửa biến mất, đồng thời đan khí tỏa ra đầy phòng, giống như cá voi hút nước, ùn ùn bị hút vào bên trong đỉnh, ngưng tụ lại thành mười hai viên đan dược màu đỏ thẫm.

Chỉ nhìn phẩm chất của viên đan dược thôi cũng có thể cảm nhận được dồi dào sức sống ẩn chứa trong đó.

Trong mắt Trần Gia Bảo lại có vẻ thất vọng, cau mày nói: “Quả nhiên là mình tự đề cao mình quá, thiếu đi mất mấy loại dược liệu quan trọng, vẫn là không luyện ra được “Huyền Dương đan”. Có điều, mặc dù là một sản phẩm thất bại nhưng để chữa trị bệnh của bác Trung thì có lẽ là dư sức làm được.”

Trần Gia Bảo quyết định đặt tên cho sản phẩm ra lò thất bại này là “Tiểu Huyền Dương đan”.

Sở dĩ gọi là “Tiểu Huyền Dương đan” là bởi vì so với “Huyền Dương đan” thật sự thì hiệu quả chênh lệch cả trăm lần. Đối với Trần Gia Bảo mà nói, tác dụng cũng không nhiều.

Sau khi Trần Gia Bảo tiện tay tinh luyện ra “Cố Tinh Hoàn” liền bỏ một viên “Tiểu Huyền Dương đan” vào trong miệng, sau đó ngồi yên bắt đầu tu luyện. Mặc dù không có cách nào để đột phá, nhưng ít nhiều có vẫn hơn không.

Sáng ngày thứ hai, Trần Gia Bảo xin Đàm Ánh Nguyệt cho nghỉ một ngày, sau đó gọi điện cho Hàn Đông Vy bảo cô đến đón mình.

Hàn Đông Vy vẫn chưa biết Trần Gia Bảo chuyển vào biệt thự, nên sau khi dựa theo địa chỉ Trần Gia Bảo chỉ định thì thật sự giật mình.

Phải biết rằng cô làm giám đốc ba năm ở trung tâm thương mại Hòa Bình, bây giờ lên làm tổng giám đốc, nhưng lương của mấy năm này cộng lại cũng không đủ để mua được căn biệt thự này, mà Trần Gia Bảo chỉ dùng thời gian mấy ngày ngắn ngủi, thật sự là tài giỏi hơn so với người thường.

Nhìn thấy ánh mắt của Hàn Đông Vy đầy vẻ kinh ngạc và kính nể thì trong lòng Trần Gia Bảo cũng âm thầm đắc ý.

Trên đường đi, Trần Gia Bảo phát hiện sắc mặt của Hàn Đông Vy không tốt lắm mà vành mắt lại biến thành màu đen, hiển nhiên là tối hôm qua thức khuya.

“Chị Vy, gần đây chị có chuyện gì buồn sao?” Trần Gia Bảo quan tâm hỏi.

“Không có việc gì.” Hàn Đông Vy cười miễn cưỡng.

Trần Gia Bảo gật đầu, nói ra: “Có chuyện gì thì có thể nói với tôi, mặc kệ có chuyện gì buồn thì tôi cũng cố gắng giúp chị giải quyết.”

“Gia Bảo, cám ơn cậu.” Hàn Đông Vy cảm kích nói, bên trong đôi mắt cũng xuất hiện tia sáng.

Khóe miệng Trần Gia Bảo xuất hiện nụ cười ôn hòa trong trẻo.

Đưa Trần Gia Bảo đến trước cửa nhà họ Tạ thì Trần Gia Bảo mới xuống xe.

“Gia Bảo.”

Đột nhiên, phía sau truyền đến giọng nói của Hàn Đông Vy.

Trần Gia Bảo quay người nhìn lại thì thấy Hàn Đông Vy đang đứng ở bên cạnh xe, mái tóc đen nhánh xõa ra, quyến rũ cười nói: “Không thì hẹn hò sớm đi, buổi tối hôm nay tôi đi đón cậu.”

Ban đêm? Hẳn là…

Trong mắt Trần Gia Bảo xuất hiện vẻ ái muội.

“Thằng nhóc lưu manh này, nghĩ lung tung gì đấy hả?” Hàn Đông Vy khẽ mắng một tiếng rồi lái xe rời đi.

“Nhưng tôi không nói gì thì tại sao chị lại biết tôi nghĩ lung tung?” Trần Gia Bảo vui đùa cười nói, trong lòng càng thêm mong chờ cuộc hẹn tối hôm nay.

Chương 75

Chương 75

Tạ Hoàng Dương biết Trần Gia Bảo sẽ đến điều trị cho bác Trung nên đã bảo Tạ Anh Dũng cho gọi bác Trung tới từ rất sớm, vốn hôm nay Tạ Cẩm Tú có một cuộc họp nhưng cũng từ chối đi.

Chờ sau khi Trần Gia Bảo đi đến sảnh lớn của biệt thự thì Tạ Anh Dũng và bác Trung đã vui mừng tiếp đón.

Sau khi nói chuyện Trần Gia Bảo đi thẳng vào vấn đề, rồi lấy ra một cái bình sứ đặt ở trước mặt Tạ Anh Dũng, nói ra: "Đây là Cố Tinh Hoàn, bổ thận tráng dương, củng cố căn cơ, bồi bổ nguyên khí, một viên tác dụng ba năm."

"Nếu đã như vậy thì cảm ơn cậu Trần." Tạ Anh Dũng vui mừng, nhìn dáng vẻ vui mừng của ông ta giống như rất muốn thử "Cố Tinh Hoàn" ở ngay chỗ này.

Tạ Cẩm Tú bất đắc dĩ nâng trán.

Tạ Hoàng Dương cười ha ha nói: "Cậu Trần, lần trước cậu nói trên người cậu Trung có bệnh nặng…"

"Tôi nhớ ra rồi." Trần Gia Bảo vung tay lên lấy ra một viên đan dược màu đỏ thắm, khiến cho trong toàn bộ đại sảnh lập

tức tràn ngập mùi thơm nồng nặc, thậm chí mọi người ở đây cảm thấy tràn đầy sinh lực, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Tạ Cẩm Tú liếc mắt tò mò nhìn chằm chằm viên thuốc này.

Bác Trung kinh hoảng nói: "Đan dược thượng phẩm? Đây là đan dược thượng phẩm, tôi sống cả một đời cũng chỉ nhìn thấy qua ở một dòng họ lớn ở Hà Nội, cậu Trần, cậu đây là…"

Ông ta nhìn về phía Trần Gia Bảo, cảm thấy không tưởng tưởng được có nên thay đổi cách xưng hô gọi là ngài hay không.

"Cái gì? Đan dược thượng phẩm?" Tạ Hoàng Dương và Tạ Anh Dũng cũng kinh ngạc.

Chỉ có Tạ Cẩm Tú là không rõ lắm, trong đôi mắt đẹp hiện lên sự tò mò, nhưng cô lại rất rõ với sự tu dưỡng của ông nội có thể khiến cho ông ấy kích động và thất lễ như vậy thì viên đan dược này vô cùng không bình thường!

Trần Gia Bảo tiện tay đưa cho Bác Trung, nói ra: "Đây là 'Tiểu Huyền Dương Đan', mặc kệbác có bệnh gì thì sau khi ăn xong ngay lập tức ông sẽ sinh khí dồi dào."

"Cảm… Cảm ơn cậu Trần." Tay bác Trung run run tiếp nhận giống như là sợ người khác giành mất của ông ta rồi lập tức há mồm nuốt vào.

Nhóm người Tạ Hoàng Dương hồi hộp nhìn về phía ông ta.

Sau một giây cũng không có xảy ra chuyện gì, trên mặt bác Trung có chút quái lạ.

Tạ Cẩm Tú cười nhạo một tiếng, trong ánh mắt nhóm người Tạ Hoàng Dương cũng xuất hiện vẻ thất vọng.

Đột nhiên sắc mặt bác Trung đỏ bừng, hai mắt trợn lên, cả cơ thể vang lên tiếng "lốp bốp", khí thế mãnh liệt phát ra.

Sau đó với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, hầu như tóc trắng trên đầu bác Trung chuyển thành màu đen, cả người nhìn trẻ ra không chỉ mười tuổi.

Tạ Hoàng Dương khiếp sợ, đột nhiên đứng lên.

"Tôi… Tôi đột phát đến cảnh giới Thông U hậu kì." Phát hiện mình đột phá khiến cho bác Trung vừa mừng vừa sợ, ngẩng đầu lên trời cười, khí thế mạnh mẽ phát ra ngoài.

Tạ Cẩm Tú cách tương đối gần nên cảm thấy lỗ tai đau nhức, đầu vang lên tiếng ong ong, suýt chút nữa ngất xỉu trên mặt đất.

Trần Gia Bảo nhanh tay nhanh mắt đi lên trước bịt kín lỗ tai của cô, lúc này cô mới cảm giác tốt lên rất nhiều, ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo một chút, ánh mắt phức tạp.

"Cậu Trần, thật sự là cảm ơn cậu, chẳng những chữa khỏi bệnh nặng của tôi mà còn khiến cho tôi đột phá cảnh giới, ân nghĩa lớn này tôi không có lời nào có thể cảm ơn được, về sau có chỗ nào cần tôi thì cứ việc mở miệng!" Bác Trung biết ơn nói.

Chương 76

Chương 76

Chỉ dựa vào một viên đan dược đã có thể khiến cho tu vi của bác Trung dừng gần mười năm lại đột phá tiếp, hơn nữa còn có thể toả ra sức sống khiến trong lòng ông ta biết ơn vô cùng, có thể tưởng tượng được!

Mấy người Tạ Hoàng Dương cũng cũng kinh ngạc rối rít về bản lĩnh cao cường của Trần Gia Bảo.

Giờ phút này, trong sảnh lớn nhà họ Tạ.

Ánh mắt bọn họ nhìn Trần Gia Bảo đã hoàn toàn không giống lúc trước, nếu như nói trước kia chỉ đơn giản coi trọng năng lực của Trần Gia Bảo, thì hiện tại Trần Gia Bảo thể hiện năng lực đã đủ để cho bọn họ thật sự kính trọng.

Mặc dù Tạ Cẩm Tú không phải người tu võ, nhưng nhìn thấy sự thay đổi rõ ràng của Bác Trung thì cũng hiểu rõ được sự thần kỳ của đan dược, lại càng thêm tò mò về Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo thản nhiên nói: “Lúc trước tôi đã nói qua, bệnh của ông tôi có thể điều trị giúp ông, Trần Gia Bảo tôi làm việc vẫn luôn luôn giữ đúng lời hứa, ông không cần quá khách sáo.”

Nhóm người Tạ Hoàng Dương âm thần gật đầu, người này phong thái phi phàm, về sau đương nhiên sẽ làm nên việc lớn.

Tiếp theo Tạ Hoàng Dương cẩn thận dè dặt hỏi: “Cậu Trần, không biết viên đan dược này là ai luyện chế ra?”

Trần Gia Bảo mỉm cười, nói ra: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Nhóm người Tạ Hoàng Dương hoàn toàn kinh ngạc.

Mặc dù ông ta biết có khả năng rất lớn là Trần Gia Bảo tự mình luyện chế ra, nhưng mà viên đan dược này lại quá mức thần kỳ, mà Trần Gia Bảo lại còn quá trẻ nên nhìn thế nào cũng không giống người luyện đan.

Hiện tại đã nhận được câu trả lời chắc chắn, trong lòng nhóm người Tạ Hoàng Dương cuộn trào như sóng to gió lớn.

Y thuật cao minh, cao thủ tu võ, lại biết luyện đan…

Nhiều thân phận trâu bò như vậy, bất luận lấy ra cái nào cũng đủ để cho các dòng họ lớn coi trọng, huống chi những chức vụ này đều tập trung vào một người, mà hết lần này tới lần khác người này lại còn trẻ như vậy, tương lai sẽ còn phát triển hơn nữa, về sau vang danh toàn bộ Việt Nam cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đột nhiên Tạ Hoàng Dương cảm thấy đời này của mình có rất nhiều chuyện đáng tự hào, nói không chừng không phải chinh chiến cả đời mà lập lên chiến công hiển hách, cũng không phải ở thành phố Hòa Bình lâu năm lập nên một dòng họ lớn, mà là quen biết được Trần Gia Bảo!

Hai mắt Tạ Cẩm Tú hiện lên sự tò mò, trong lòng âm thầm nghĩ tới, Trần Gia Bảo, rốt cuộc anh là ai, vì sao lại có thể một lần rồi một lần khiến cho cô cảm thấy kinh ngạc?

"Cậu Trần, mạo muội hỏi một chút, 'Tiểu Huyền Dương Đan' này còn có thể tiếp tục luyện chế ra hay không?" Tạ Hoàng Dương lo lắng hỏi.

Tạ Anh Dũng, nhóm người bác Trung lập tức vểnh tai, đây cũng là vấn đề mà bọn họ quan tâm.

Dù sao công hiệu của "Tiểu Huyền Dương Đan" quá mức mạnh mẽ, nếu như có thể tiếp tục luyện chế ra "Tiểu Huyền Dương Đan" thì nhà họ Tạ cũng có thể bồi dưỡng được rất nhiều cao thủ, mang lại cho nhà họ Tạ rất nhiều lợi ích.

Thậm chí nhà họ Tạ cũng có thể bởi vì vậy mà trở thành một dòng họ lớn, sánh được với nhà họ Triệu trong tỉnh thành.

Cho nên nhóm người Tạ Hoàng Dương không thể không quan tâm.

Nhìn ánh mắt lo lắng của mọi người, Trần Gia Bảo chậm rãi lắc đầu.

Nhóm người Tạ Hoàng Dương không giấu được sự thất vọng.

Chương 77

Chương 77

“Cũng được, dù sao ‘Tiểu Huyền Dương Đan’ là đan dược thượng phẩm, có thể luyện chế ra một viên, hơn nữa còn đúng lúc nhà họ Tạ chúng ta giành được nên cũng coi như là may mắn, tôi cũng không muốn yêu cầu quá đáng.” Tạ Hoàng Dương cười miễn cưỡng nói.

Trần Gia Bảo trợn mắt một cái, kỳ thật trong mắt anh “Tiểu Huyền Dương Đan” hoàn toàn là sản phẩm thất bại, đương nhiên sẽ không tiếp tục luyện chế ra, cho nên mới lắc đầu.

Đương nhiên loại chuyện này, Trần Gia Bảo sẽ không nói ra.

“Mặc dù tôi không luyện chế ra, nhưng mà ở chỗ này tôi vẫn còn ‘Tiểu Huyền Dương Đan’.” Nhìn thấy sự thất vọng trong ánh mắt mọi người, Trần Gia Bảo chậm rãi mở miệng nói ra.

“Cái gì?”

Nhóm người suýt chút nữa hóa đá.

Tạ Hoàng Dương lập tức truy hỏi: “Cậu Trần, chuyện này là thật sao?”

“Đương nhiên, tôi lừa gạt ông làm gì?” Trần Gia Bảo lấy ra một bình sứ Thanh Hoa nhỏ, đặt ở trên bàn đàn hương.

“Chẳng lẽ trong này chính là ‘Tiểu Huyền Dương Đan’? Ông trời phù hộ nhà họ Tạ, lại vẫn còn một viên ‘Tiểu Huyền Dương Đan’, nhà họ Tạ lại có thể leo lên được bậc thang mới, nên uống cạn một chén lớn!” Tạ Hoàng Dương kích động nói.

Trần Gia Bảo bĩu môi, nói ra: “Ai nói một viên? Thật không có kiến thức. Bên trong còn có mười viên.”

“Mười… Mười viên?”

Nhóm người Tạ Hoàng Dương kích động đứng thẳng lên.

Bác Trung lại càng vui mừng hơn, mở nắp bình ra nhìn, sau đó hoảng sợ nói với Tạ Hoàng Dương: “Anh Tạ, thật sự là mười viên!”

Tạ Hoàng Dương kích động, nước mắt rời đầy mặt.

Trần Gia Bảo trợn mắt một cái trong lòng âm thầm khinh bỉ, thật sự là không kiến thức, chỉ là sản phẩm thất bại mà có thể vui vẻ như vậy, nếu để cho các người thấy “Huyền Dương Đan” thật sự thì chẳng phải sẽ vui mừng đến phát điên sao?

Kiềm chế sự kích động vui mừng trong lòng, Tạ Hoàng Dương cẩn thận dè dặt hỏi: “Cậu Trần, tôi đồng ý ra giá 350 tỷ mua lại tất cả mười viên ‘Tiểu Huyền Dương Đan’ này, ý của cậu như thế nào?”

Sau khi nói xong, Tạ Hoàng Dương còn sợ Trần Gia Bảo không đồng ý, vẻ mặt có chút lo lắng.

Trần Gia Bảo giật nảy mình, cái gì, đồ vật thất bại này mà có thể bán 350 tỷ?

Tạ Hoàng Dương còn tưởng rằng Trần Gia Bảo không muốn nên lập tức nói ra: "1050 tỷ… Không, 1750 tỷ, tôi đồng ý ra giá 1750 tỷ mua lại tất cả mười viên 'Tiểu Huyền Dương Đan' này."

"Được, thành giao!" Trần Gia Bảo nói, trong lòng cũng rất kích động, mình vừa xuống núi không bao lâu đã kiếm lời được hơn 1750 tỷ, ngoài ra còn có một căn biệt thự biển, chậc chậc, thoải mái!

Tạ Hoàng Dương cười ha ha cảm thấy mình đã chiếm được lợi lớn, tiếp đó sợ Trần Gia Bảo đổi ý nên vội vàng bảo Tạ Anh Dũng thu lại "Tiểu Huyền Dương Đan", đồng thời trong lòng cũng đã lập tốt kế hoạch cho mười viên "Tiểu Huyền Dương Đan" này.

Bố con chú hai đang tham gia quân ngũ ở quân đội, lấy ra hai viên cho bọn họ dùng để tăng thực lực để địa vị trong quân đội càng thêm vững chắc.

Lấy thêm ra hai viên để lôi kéo cao thủ, để khiến cho bọn họ tận tâm cống hiến sức lực cho nhà họ Tạ.

Lại lấy một viên cho mình, nói không chừng có thể phấn chấn hơn, trẻ lại hơn mười tuổi.

Còn lại năm viên, xem như bảo vật trấn nhà!

Tạ Hoàng Dương cảm thấy không bao lâu nữa thế lực của nhà họ Tạ sẽ leo lên một bậc thang, trở thành một dòng họ lớn tồn tại ở tỉnh thành!

Đêm nay, ông ta quyết định nói rõ ba lần với bên ngoài!

Chương 78

Chương 78

Trần Gia Bảo âm thầm lắc đầu, dẫu sao nhà họ Tạ vẫn là một gia tộc lớn, nhưng đó cũng chỉ là "Tiểu Huyền Dương đan" mà thôi, có thể gây kích động đến mức này, thật sự trên thế gian trước giờ chưa từng thấy qua sao.

Thật ra, chuyện này ngược lại không thể đổ lỗi cho Tạ Hoàng Dương, thực tế là bởi vì trên đời này có rất ít bậc thầy luyện đan, mà bậc thầy có thể luyện ra được loại đan phẩm chất cao như vậy đã ít lại càng ít.

Đối với mỗi một bậc thầy luyện đan, sự tồn tại của họ đều được các gia tộc lớn tranh giành lôi kéo về phía mình, có sức ảnh hưởng rất mạnh mẽ.

"Cậu Trần, số thẻ ngân hàng của cậu là bao nhiêu, tôi lập tức chuyển khoản cho cậu." Mặc dù Tạ Hoàng Dương kích động, nhưng rốt cuộc vẫn là gừng càng già càng cay, ông ta không hề quên chuyện chính.

Sau khi Trần Gia Bảo nói ra thì chẳng bao lâu sau, 1750 tỷ đã được chuyển vào tài khoản của anh ta.

Nhìn dãy số dài dằng dặc đằng sau, tuy rằng tính tình Trần Gia Bảo kiên định, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi nóng như lửa đốt.

Ôi cái cảm giác có tiền nó thật là sung sướng mà!

Tạ Cẩm Tú vẫn luôn ngồi bên cạnh, cô làm thế nào cũng không thể nghĩ ra, mới mấy ngày trước, Trần Gia Bảo còn là phục vụ của một quán ăn vặt, tại sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi có mấy ngày, anh ta liền có khối tài sản hàng nghìn tỷ được chứ.

Hoặc là, Trần Gia Bảo chính là một con rồng ẩn mình, một ngày nào đó, anh ta nhất định sẽ hóa rồng bay lên trời cao.

Nếu như gặp anh ta sớm hơn một chút, có lẽ chính bản thân cô cũng sẽ rung động.

Nhưng mà bây giờ…

Nhớ đến tình cảnh hiện tại của mình, Tạ Cẩm Tú thầm thở dài.

Buổi tối tại biệt thự biển.

Trần Gia Bảo ngồi trong phòng khách, nhàm chán xem tivi, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, là Hàn Đông Vy gọi đến.

“Gia Bảo, cậu ra ngoài đi, tôi đang ở trước cửa nhà cậu.”

Tinh thần của Trần Gia Bảo phấn chấn hẳn lên, khóe miệng bất giác nở một nụ cười.

Ra đến bên ngoài cửa, chỉ thấy Hàn Đông Vy đang dựa vào cửa xe ô tô, cô đeo kính râm, nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn anh.

Có thể thấy được, Hàn Đông Vy đã rất chú trọng đến việc ăn mặc, cô thay bộ đồng phục màu đen hàng ngày, phía trên mặc một chiếc áo lệch vai kẻ sọc, lộ bờ vai mịn màng tuyệt đẹp ra bên ngoài, khiến người khác cảm thấy động lòng, phía dưới là chiếc quần tây chín phân màu xanh ngọc bích, để tôn lên đôi chân thon dài của cô, cô đi một đôi giày xăng đan thủy tinh cao gót, lộ ra mười ngón chân thon nhỏ.

Sự trưởng thành này đầy mê hoặc!

Ánh mắt Trần Gia Bảo sáng lên, cười rồi bước đến gần, trêu chọc nói: "Mặc đẹp như vậy, tôi còn tưởng rằng chị muốn đi xem mắt đấy."

Trong lòng Hàn Đông Vy thỏa mãn, khóe miệng cong lên, nở nụ cười quyến rũ, đa tình liếc nhìn anh ta một cái, nói: "Cậu chỉ được cái mồm mép, đi, chị đây mời cậu ăn cơm để chặn cái miệng cậu lại."

Sau khi hai người lên xe, họ đi về phía thành phố.

Ban đầu, với địa vị và thân phận của Hàn Đông Vy, Trần Gia Bảo cho rằng cô sẽ mời anh một bữa ăn thịnh soạn.

Kết quả là khi Hàn Đông Vy dừng xe ở một quán ăn ven đường đã khiến Trần Gia Bảo được mở rộng tầm mắt.

"Làm sao, cậu không vừa ý à?" Hàn Đông Vy xẵng giọng.

Chương 79

Chương 79

Trần Gia Bảo cười hì hì nói: “Làm gì có, chị Vy mời tôi đi ăn cơm, tôi còn không kịp vui mừng ấy chứ.”

“Coi như cậu biết nói chuyện, đi thôi, quán ăn này ở đây rất nổi tiếng.” Hàn Đông Vy tháo kính râm xuống, đi về phía quán ăn, bọn họ giống như một đôi yêu nhau vậy.

Vốn dĩ Hàn Đông Vy chính là một nữ thần, cô ấy vừa xuất hiện, bên trong quán ăn có không ít ông lớn nhao nhao nhìn về phía cô, vẻ mặt hoàn toàn kinh động, còn đối với Trần Gia Bảo lại thể hiện sự ngưỡng mộ và ghen tị.

“Hừ!”

Đột nhiên Trần Gia Bảo ôm lấy eo Hàn Đông Vy, phát ra uy lực mà liếc mắt nhìn xung quanh, như thể anh ta đang tuyên bố cô là của mình.

Ngay lập tức, những ánh mắt xung quanh trở nên thiếu thiện cảm hẳn.

Cả người Hàn Đông Vy cứng đơ ra một lúc, ngay sau đó liền thả lỏng lại, cười duyên nói: “Em trai, cậu cũng thật là độc đoán.”

“Đó là chuyện đương nhiên, tôi, Trần Gia Bảo làm sao có thể để người khác có ý định rung động với người phụ nữ của mình được.” Trần Gia Bảo hừ một tiếng, vòng tay ôm Hàn Đông Vy, không nói lời nào ngồi xuống một cái bàn vuông gần đó.

Hàn Đông Vy trừng mắt nhìn anh ta, nói: “Sao tôi lại không biết, từ bao giờ mà tôi trở thành người phụ nữ của cậu nhỉ?”

“Cho dù không phải bây giờ thì cũng sẽ là trong tương lai.” Trần Gia Bảo nói rất tự tin.

“Thật là ngây thơ.” Hàn Đông Vy lắc đầu cười nhẹ, gò má ửng đỏ.

Hai người gọi vài xiên nướng và bia, sau khi uống hai cốc bia, gò má Hàn Đông Vy ửng hồng, càng khiến cô trông xinh đẹp hơn.

“Cậu có biết không, 5 năm trước, lúc đó tôi vừa mới tốt nghiệp đại học, một thân một mình đến thành phố Hòa Bình, khi ấy khoản tiền lương đầu tiên mà tôi nhận được chính là ở quán ăn mà chúng ta đang ăn đây.” Trong mắt của Hàn Đông Vy hiện lên một đoạn hồi ức.

Có rượu, có chuyện, lại có người đẹp.

Trần Gia Bảo không nói lời nào, yên lặng lắng nghe.

“Không một ai biết tôi đã nỗ lực như thế nào, 2 năm sau, ông chủ Tạ đánh giá cao tôi, đặc cách đề bạt tôi làm Phó tổng giám đốc của trung tâm thương mại Hòa Bình. Cậu cũng biết đấy, một người phụ nữ độc thân xinh đẹp, lại có thể ngồi lên vị trí

cao như vậy vốn sẽ dễ bị người khác gièm pha, ngay cả hai cô chủ Tạ Cẩm Tú và Tô Ánh Mai cũng không phải là ngoại lệ. Tôi đã mất 3 năm để làm tăng lợi nhuận của trung tâm thương mại Hòa Bình lên gấp ba lần, từng bước từng bước khiến cho tất cả những người chỉ biết nói chuyện phiếm sau lưng tôi phải im miệng. Bây giờ, tôi trở thành tổng giám đốc rồi, những lời bịa đặt trước kia về tôi cũng đã không còn nữa nay lại được lan truyền giữa các nhân viên. Nói rằng tôi dựa vào việc bán thân mới có thể leo lên ngồi trên đầu bọn họ, thậm chí trong các cuộc họp còn có người ỷ mình làm việc lâu năm công khai châm biếm tôi…"

Khóe miệng Hàn Đông Vy thoáng hiện ra vẻ đau khổ, cô cầm cốc bia lên, uống một hơi cạn sạch.

Trần Gia Bảo đau lòng nói: "Chính bởi vì như vậy mà hai ngày nay trong lòng chị cảm thấy không vui hay sao?"

"Đây chỉ là một trong số những… Đợi đã, trong mắt cậu, chị đây yếu đuối như vậy sao, lại không chịu đựng được những lời bàn tán của người khác?" Hàn Đông Vy trừng mắt nhìn anh ta rồi tiếp tục nói: "Chủ yếu vẫn là chuyện kinh doanh trên thương trường, Thương Mại Vạn Hưng của nhà họ Lý vẫn luôn đối đầu với tôi ở khắp mọi nơi, làm hỏng không ít chuyện làm ăn của tôi, thật sự là một mớ hỗn độn, hừ!"

"Nhà họ Lý?" Trần Gia Bảo đảo mắt rồi nói: "Lý Đức Trung?"

"Hóa ra cậu cũng biết anh ta, đúng vậy, chính là anh ta, thật sự là một kẻ xấu xa bỉ ổi!" Hàn Đông Vy căm hận nói.

Trong mắt Trần Gia Bảo hiện lên một tia u ám, lần trước Lý Đức Trung âm mưu chống lại anh, anh còn chưa tìm anh ta tính sổ, bây giờ thù mới hận cũ, xem ra phải tính toán hết vào một lần, để xử lí cho thật tốt.

“Ôi, người đẹp, có muốn uống một ly cùng mấy anh không?”

Chương 80

Chương 80

Đột nhiên bên cạnh có bốn tên côn đồ đi tới, cả người toàn là mùi rượu, nhìn Hàn Đông Vy trêu ghẹo nói.

Nhiều người ở xung quanh sợ hãi hít một hơi, bọn họ đã nhận ra bốn người này chính là một nhóm côn đồ ở đây, họ đánh nhau rất lợi hại, hầu như không có ai dám chọc đến bọn họ.

Hàn Đông Vy cau mày, không hề che giấu sự chán ghét, mở miệng nói: "Cút!"

"Haha, người đẹp cũng thật hung hãn, nhưng ông đây chính là thích cái vẻ này, hôm nay cô nhất định phải làm cho ta cảm thấy vui vẻ, nếu không thì đừng có mà nghĩ đến chuyện rời khỏi đây!" Một tên tóc vàng dữ tợn nói.

Hàn Đông Vy đứng lên, ánh mắt cô lạnh lùng, vung tay tát tên tóc vàng kia một cái.

"Cái l**, dám đánh ông đây, ông đây giết chết mày!" Tên tóc vàng giận dữ, vươn tay muốn tát vào mặt Hàn Đông Vy.

Đột nhiên, một bàn tay chìa ra từ bên cạnh, nắm lấy tay gã ta một cách thô bạo.

Chính là Trần Gia Bảo.

Tên tóc vàng tức giận nói: “Con mẹ nó bỏ tay tao ra, nếu không tao giết cả nhà mày.”

Vẻ mặt Trần Gia Bảo đầy lạnh lùng, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo, nói: “Trêu ghẹo người phụ nữ của tôi thì phải sẵn sàng thật tốt để còn trả cái giá đắt!”

Tay Trần Gia Bảo dùng lực, phát ra tiếng “Răng rắc”, cổ tay của Tên tóc vàng đã bị gãy, tay phải mềm nhũn buông thõng xuống.

“Mau giết thằng đó cho tao!” Tên tóc vàng vừa đau vừa tức.

Ba người bên cạnh gã ta tức giận, cầm lấy cây gậy sắt nhào về phía Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo cẩn thận.” Hàn Đông Vy che miệng lại rồi kêu lên.

Đối phó với loại côn đồ này, hiển nhiên Trần Gia Bảo không cần quá nhọc lòng, anh nhanh chóng đá ba phát liên tiếp, từ sau ra trước, lần lượt đá vào bắp chân của bọn họ.

“Răng rắc”, “Răng rắc”, “Răng rắc” vang lên ba tiếng, chân trái của ba tên côn đồ đều bị bẻ gãy, bọn chúng ngã xuống mặt đất, chật vật bò dậy.

Mọi người xung quanh nhất thời hít một hơi thật sâu, khiếp sợ trước sự tàn nhẫn của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, tên tóc vàng lặng lẽ cầm lấy cây gậy sắt, ánh mắt gã ta hung tợn, nhắm vào trán của Hàn Đông Vy rồi đập.

Nếu như phát này đập trúng, cho dù không chết thì cũng sẽ bị sứt đầu mẻ trán.

Hàn Đông Vy mặt mày tái mét, nhắm chặt hai mắt lại như đã chấp nhận số phận của mình.

Ngay sau đó, Hàn Đông Vy cảm thấy bản thân như được ai đó ôm vào trong lòng, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Trần Gia Bảo đang xuất hiện trước mặt mình, anh dùng lưng của mình để chắn gậy sắt cho cô, trong nháy mắt chân mày Trần Gia Bảo khẽ nhíu lại.

Nhất định là anh rất đau.

Hàn Đông Vy cảm thấy trái tim mình dường như muốn tan chảy, đau lòng vuốt ve khuôn mặt của Trần Gia Bảo, nước mắt lưng tròng.

Khóe miệng Trần Gia Bảo nâng lên, anh nở một nụ cười ấm áp, nói: “Ngoan, xem tôi trả thù cho chị.”

“Ừm, tôi tin cậu.” Hàn Đông Vy ngu ngốc nói.

Đương nhiên, chuyện này là do Trần Gia Bảo cố ý, với thực lực của anh ta, chắc chắn có không dưới trăm cách để vừa có thể giải quyết được bọn tên tóc vàng vừa có thể bảo vệ được Hàn Đông Vy khỏi bị thương.

Nhưng mà cho dù dùng phương pháp nào, cũng không thể bằng trực tiếp đứng ra chống đỡ.

Tuy rằng kế anh hùng cứu mỹ nhân này có chút sáo rỗng, nhưng thường thì nó chẳng bao giờ sai cả.

Trần Gia Bảo quay người lại, sự đắc ý trong mắt anh ta hiện lên thật rõ ràng, ngay sau đó, anh cười nhạt một tiếng rồi tung một cước về phía gã ta.

Tên tóc vàng còn không có thời gian để phản ứng, liền trực tiếp bị Trần Gia Bảo đánh bay ra ngoài, ngã xuống bất tỉnh tại chỗ.

Chương 81

Chương 81

“Được rồi, xong rồi, xem sau này ai dám bắt nạt chị nữa, tôi sẽ thay cô trả thù họ như thế này, được không?” Trần Gia Bảo cười nói với Hàn Đông Vy.

Hàn Đông Vy gật đầu liên tục, sau đó xoa xoa lưng của Trần Gia Bảo, đau lòng nói: “Gia Bảo, cậu đau không, sao cậu lại ngốc như vậy chứ? Tôi không xứng đáng để cậu làm như vậy.”

Chuyện này so với việc bị cù thì còn không buồn cười bằng, nhưng đã diễn thì phải diễn cho chót.

Trần Gia Bảo nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Hàn Đông Vy, tình cảm sâu nặng nói: “Chị là người phụ nữ của tôi, bất kể điều gì tôi làm vì chị đều là xứng đáng, sau này chị không được nói những lời như vậy nữa.”

Hàn Đông Vy không phản bác lại, mặc dù khóe mắt còn vương vài giọt lệ, nhưng trong mắt cô toát ra tia sáng kinh ngạc xen lẫn vui mừng, đủ để làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải rung động.

Cô trở tay, nắm lấy tay của Trần Gia Bảo, cảm động đến mức vừa khóc vừa cười, nói: “Đúng, tôi là người phụ nữ của Trần Gia Bảo.”

Hàn Đông Vy là một nữ thần tuyệt sắc, cả người từ trên xuống dưới toát lên sự quyến rũ, trưởng thành, có thể khiến cô cảm mến, đủ để làm cho mỗi người đàn ông vui mừng.

Đương nhiên Trần Gia Bảo cũng không phải ngoại lệ.

“Chúng ta đi thôi, chỗ này kinh khủng quá.” Trần Gia Bảo ôm eo Hàn Đông Vy, đi về phía chỗ đậu xe, Hàn Đông Vy, nữ thần của vô số người ở thành phố Hòa Bình, rất tự nhiên tựa vào ngực Trần Gia Bảo, biểu cảm hạnh phúc, hơn nữa còn hơi say mê.

Sau khi vào trong xe, Hàn Đông Vy chủ động chui vào trong lòng Trần Gia Bảo, ngọt ngào nói: “Gia Bảo, bây giờ em rất hạnh phúc, lần đầu tiên em cảm thấy như vậy, có một người sẵn sàng vì em mà che mưa che gió, để em dựa vào, đây quả là một chuyện hạnh phúc, Gia Bảo, anh đừng bao giờ rời xa em nhé, được không?”

“Anh sẽ không rời khỏi em, bất kể lúc nào, em đều là người phụ nữ của Trần Gia Bảo và cũng chỉ có thể là người phụ nữ của anh!” Trần Gia Bảo nâng cằm Hàn Đông Vy lên, hai người đối mặt với nhau, sau đó từ từ cúi xuống hôn sâu.

Dưới ngọn đèn đường bên đường quốc lộ, trong một chiếc Porsche màu đỏ, nụ hôn đầu của Hàn Đông Vy bị Trần Gia Bảo cướp mất, lập tức trong đầu cô trở nên trống rỗng.

Tiếp sau đó, cô liền bắt đầu đáp lại nhiệt tình.

Sau giây phút đó, Hàn Đông Vy thở dốc nặng nề, liếm môi một cách quyến rũ, nháy mắt nghịch ngợm, cười nũng nịu nói:

“Gia Bảo, thấy người ta được chứ hả?”

Trong lòng Trần Gia Bảo hừng hực như lửa đốt, thiếu chút là không chống đỡ nổi.

Có điều, anh cũng biết, tuy biểu hiện bên ngoài của Hàn Đông Vy thuần thục, quyến rũ, nhưng trên thực tế vẫn còn là một cô gái chưa có kinh nghiệm. Nếu như lấy đi lần đầu tiên của cô ở nơi này, tuy là cô sẽ không phản đối, nhưng trong lòng ít nhiều cũng sẽ có tiếc nuối.

“Anh sẽ cho em một lần đầu hoàn hảo.” Trần Gia Bảo từ trên người Hàn Đông Vy bò dậy, nghiêm túc nói.

“Gia Bảo…” Hàn Đông Vy cảm động lí nhí.

Một người đàn ông sức lực dồi dào đối diện với một người con gái đẹp tuyệt sắc đang mời gọi, vào thời khắc quan trọng còn có thể suy nghĩ cho cô, đây không phải là tình yêu thật sự thì là gì?

Có một người đàn ông như vậy, cuộc đời này của cô là đã đáng rồi.

Hàn Đông Vy bổ nhào vào trong lòng Trần Gia Bảo, cảm động nói: “Gia Bảo, người ta mãi mãi là của anh rồi, anh muốn người ta lúc nào cũng đều được.”

Câu nói này suýt chút nữa khiến Trần Gia Bảo mất kiểm soát.

“Em đúng là yêu tinh.” Anh khó khăn thoát khỏi cái ôm của Hàn Đông Vy, cưng chiều vuốt chiếc mũi tinh xảo của cô.

“Đáng ghét, cẩn thận làm hỏng lớp trang điểm của người ta.”

Chương 82

Chương 82

Hàn Đông Vy nũng nịu ngọt ngào "hư" một tiếng, chỉnh lại quần áo xộc xệch, đạp ga phóng về phía trước, nói: "Vừa rồi uống vẫn chưa hết hứng, đi, em đưa anh đến quán bar. Đến lúc đó chuốc cho anh say khướt rồi lôi lên giường, để khiến ván đã đóng thuyền."

"Hóa ra Đông Vy bé nhỏ của anh lại ham muốn cơ thể anh như vậy." Một tay Trần Gia Bảo vuốt ve đôi má trắng nõn của Hàn Đông Vy.

"Đáng ghét, đừng có sờ mó lung tung, người ta đang lái xe mà." Hàn Đông Vy phủi tay của Trần Gia Bảo đi, nhưng trong lòng lại vui vẻ, đắc ý.

Người mình yêu yêu thích cơ thể mình, cho thấy bản thân rất có sức hút với anh ấy.

Cả quãng đường này, Trần Gia Bảo trêu ghẹo Hàn Đông Vy không ít, khiến người đẹp không ngừng hờn dỗi.

Cuối cùng, hai người đã đến quán Fox Bar.

Hai người họ đã xác định quan hệ, sau khi xuống xe, nắm tay nhau đi vào.

Công việc kinh doanh trong quán bar diễn ra rất sôi động, hai người tìm một góc nhỏ riêng tư, gọi hai cốc rượu, ngồi cùng nhau thủ thỉ tâm tình.

Không lâu sau, khuôn mặt thanh tú của Hàn Đông Vy đã đỏ ửng, đôi mắt long lanh như có giọt nước sắp tuôn ra, lúc vui vẻ lúc giận dỗi tựa vào trong lòng Trần Gia Bảo.

Lúc đang anh anh em em, Trần Gia Bảo vô tình nhìn đến quầy bar, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: "Là cô ấy?"

Một cô gái mặc chiếc váy liền thân màu trắng nhạt đang ngồi ở quầy bar, khuôn mặt xinh đẹp thượng lưu, khóe mắt còn có nốt ruồi mỹ nhân, trong nét thanh xuân lại lộ ra vẻ quyến rũ.

Người con gái này chính là Chu Linh Hoa.

Hàn Đông Vy nhìn theo ánh mắt của Trần Gia Bảo, hiếu kỳ hỏi: "Gia Bảo, anh quen cô ta sao?"

"Trước đây từng có qua lại." Trần Gia Bảo đột nhiên hơi nhíu mày, nói: "Em ở đây đợi anh một lát."

Trần Gia Bảo lập tức đứng lên, đi về hướng của Chu Linh Hoa.

"Đồ đáng ghét." Ánh mắt Hàn Đông Vy oán hận.

Ở quầy bar.

Chu Linh Hoa một mình uống cạn ly rượu, khóe miệng tràn lên vị cay đắng.

Hôm nay cô đã cãi nhau với người nhà, tâm trạng không tốt lắm, cho nên một mình đến quán bar uống rượu giải sầu.

Một người đẹp như hoa khôi như cô thế này, đặc biệt lại còn độc thân một mình nên rất dễ thu hút sự chú ý của người khác.

“Chào, người đẹp, đến một mình sao? Có muốn cùng uống một ly không?”

Đột nhiên, một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đi đến bên cạnh. Dáng người anh ta rất cao, đeo cặp kính gọng vàng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, nhìn dáng vẻ thư sinh nho nhã, rất dễ lấy được cảm tình của con gái.

Chu Linh Hoa liền liếc nhìn anh ta, trong mắt ánh lên tia ghét bỏ, lạnh nhạt nói: “Không có hứng thú.”

Ánh mắt của người đàn ông đeo kính mờ đi, lập tức cười nói: “Người đẹp, chẳng qua là uống một ly rượu mà thôi, không nể mặt tôi thì sẽ khó cho tôi lắm đấy.”

Từ phía sau anh ta đột nhiên có ba người cao to bước ra, nhìn chằm chằm Chu Linh Hoa không chút thiện chí, rõ ràng người đến không phải người tốt.

Trong lòng Chu Linh Hoa chợt sợ hãi, hối hận bản thân một mình đến quán bar.

Người đàn ông đeo kính đặt một cốc bia trước mặt Chu Linh Hoa, cười nói: “Người đẹp, nể mặt tôi, uống hết cốc này, tôi sẽ đi ngay.”

Chương 83

Chương 83

Chu Linh Hoa do dự, đột nhiên cô cắn răng, vươn tay cầm lấy cốc bia, chuẩn bị uống.

Hà Duy Anh, cũng chính là người đàn ông đeo kính, ánh mắt anh ta tràn đầy vẻ hưng phấn, nhưng cũng lập tức giấu đi.

Anh ta đã bỏ trước thuốc mê vào trong cốc bia này, chỉ cần Chu Linh Hoa uống vào thì không phải sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của anh sao?

Nghĩ đến đây, cơ thể Hà Duy Anh liền nóng lên, ánh mắt nhìn Chu Linh Hoa cũng tràn ngập dục vọng.

Nhìn thấy Chu Linh Hoa sắp uống vào.

“Đừng uống.” Đột nhiên một cánh tay đưa ra bên cạnh, bắt lấy cổ tay của Chu Linh Hoa.

Chu Linh Hoa quay đầu nhìn, đột nhiên vừa bất ngờ vừa vui mừng nói: “Trần Gia Bảo, sao anh lại đến đây? Đúng rồi, vì sao không cho tôi uống?”

“Trong bia có đồ. Cô nói xem vì sao tôi không cho cô uống?” Trần Gia Bảo suy nghĩ, cười nói.

Chu Linh Hoa lập tức biến sắc. Hóa ra là trong bia có thuốc. Nếu như không phải Trần Gia Bảo xuất hiện kịp thời, sợ là…

Trong lòng cô vừa nghĩ đã thấy sợ!

Hà Duy Anh tức giận đến luống cuống nói: “Ăn nói vớ vẩn, anh nói trong bia có thuốc mê, anh có chứng cứ không?”

“Ngu ngốc.” Trần Gia Bảo khinh thường nói: “Tôi chỉ nói là trong bia có đồ, sao anh biết là thuốc mê?”

Vẻ mặt Hà Duy Anh biến sắc.

“Vô liêm sỉ!” Chu Linh Hoa cực kỳ tức giận, đứng lên liền hất bia trong cốc vào mặt Hà Duy Anh.

“Đ** mẹ, con khốn, mày muốn chết à!” Hà Duy Anh tức điên, vung một cái tát mạnh về phía cô.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cầm lấy tay anh ta, cười lạnh, nói: “Loại chuyện thấp kém như đánh phụ nữ mà anh cũng làm ra được, đúng là mất mặt đàn ông.”

“Con mẹ nó, dám làm hỏng chuyện tốt của ông. Mày biết ông là ai không? Ông đây là ông chủ của quán bar này, mà quán bar này là do anh Minh Phong bảo kê. Mày dám làm hỏng chuyện tốt của tao, hôm nay mày chết chắc rồi!” Hà Duy Anh hung tợn nói.

Dường như để xác nhận lời nói của Hà Duy Anh, bảo vệ trong quán bar và vài tên côn đồ trên phố ào ào đi tới, vây lấy xung quanh Trần Gia Bảo và Chu Linh Hoa.

Đếm qua thì đại khái có khoảng gần hai mươi người.

Không ít người trong quán bar sợ bị vạ lây mà hầu hết đều lặng lẽ rời đi.

“A…” Trong lòng Chu Linh Hoa sợ hãi.

Cô là con gái, chẳng có chút khái niệm gì về võ thuật. Tuy cô từng chứng kiến Trần Gia Bảo thể hiện sức mạnh thần kỳ, đến Tưởng Đức Lâm cũng phải chịu khuất phục, nhưng hiện giờ là đối mặt với hơn hai mươi người, cô không cho rằng Trần Gia Bảo có thể đánh thắng.

Hàn Đông Vy biến sắc, toàn bộ trái tim cô đều đặt ở chỗ Trần Gia Bảo, sợ anh bị thương. Lúc cô đang chuẩn bị gọi điện thoại thì đột nhiên nhìn thấy Trần Gia Bảo đưa ánh mắt yên tâm với cô, cô vốn dĩ đã cầm điện thoại lên lại lặng lẽ đặt xuống.

Chẳng có lý do gì khác, chỉ là cô là người phụ nữ của Trần Gia Bảo thì nên tin tưởng vào người đàn ông của cô.

Nếu Trần Gia Bảo cũng đã ra hiệu không sao, vậy thì nhất định là không sao!

Phụ nữ khi yêu chính là mù quáng như vậy.

Trần Gia Bảo quét ánh mắt đi xung quanh một vòng, nhẹ cười, nói: “Lũ tôm tép thì có nhiều hơn nữa cũng chẳng uy hiếp được cá mập, cá mập chỉ cần há miệng, tôm tép đều sẽ bị nuốt vào trong. Cũng giống như thế này…”

Chương 84

Chương 84

Tay Trần Gia Bảo dùng chút lực, chỉ nghe thấy một tiếng "Cạch", cổ tay của Hà Duy Anh đã gãy.

Hà Duy Anh hét lên thảm thiết, lớn tiếng quát: "Đ**, các anh em, đánh chết nó cho tao. Còn đứa con gái này thì đừng động vào, tối nay tao phải làm nó chết ở trên giường!"

Ngay tức khắc, gần hai mươi con người nhe nanh múa vuốt xông về phía Trần Gia Bảo.

Sắc mặt Chu Linh Hoa kinh hãi, run rẩy, trong lòng đã sớm hối hận vô cùng, không có việc gì thì đến quán bar làm cái gì?

"Một đám tôm tép mà thôi."

Khóe miệng Trần Gia Bảo cười chế giễu, thuận tay xách theo chai bia bên cạnh, bất thình lình ném ra phía trước, lập tức một tên bảo vệ bị ném trúng ngã xuống đất, trên đầu xuất hiện một vệt máu.

Tiếp đến, Trần Gia Bảo giống như mãnh hổ lao vào trong bầy cừu, theo đó tiếng gào thét thảm thiết không ngừng vang lên. Không bao lâu sau, gần hai mươi con người, toàn bộ bị Trần Gia Bảo đánh ngã trên đất.

Những người vẫn còn ở lại trong quán bar chưa rời đi đều hóa đá tại chỗ, kính nể nhìn Trần Gia Bảo.

Đôi mắt Hàn Đông Vy lấp lánh gợn sóng, tràn ngập đều là sự tự hào.

Đây là người đàn ông của Hàn Đông Vy cô, đầu đội trời, chân đạp đất, bất khả chiến bại!

Chu Linh Hoa che lấy khuôn miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc, tiếp đến là mang đầy vẻ vui mừng và cảm kích.

“Mày… Mày không phải người…” Hà Duy Anh sợ hãi nói.

Trần Gia Bảo từng bước, từng bước đi đến cho anh ta, lạnh lùng cười, nói: “Không phải anh muốn đánh chết tôi sao? Sao vậy? Không dám ra tay nữa rồi à?”

“Mày… Mày đừng qua đây. Tao đi theo anh Minh Phong. Mày đừng tưởng là mày giỏi đánh đấm lắm, trước mặt anh Minh Phong, có mười đứa như mày thì cũng không phải là đối thủ của anh Minh Phong.” Hà Duy Anh sợ hãi, không ngừng lùi về sau. Đột nhiên, anh ta vấp phải một cái ghế, ngã đập mông xuống đất.

Trong mắt hai người phụ nữ Hàn Đông Vy và Chu Linh Hoa tỏa ra vẻ khinh thường.

Loại háo sắc rác rưởi này mà so với Trần Gia Bảo đúng là một trời một vực, không, căn bản là hoàn toàn không có cửa để so.

Chu Linh Hoa nhìn theo bóng lưng Trần Gia Bảo, trong mắt xuất hiện suy nghĩ kỳ lạ.

Trần Gia Bảo bước đến trước Hà Duy Anh, một phát đá bay anh ta đập mạnh vào cánh cửa lớn của quán bar, phát ra một tiếng "Rầm", giống như con cóc chết nằm bò trên mặt đất.

"Ồ, người anh em, cách hoan nghênh này của cậu đúng là độc đáo đó nha."

Đột nhiên, có bốn người từ ngoài cửa đi vào, người đứng phía trước nhất tuổi còn rất trẻ, cũng rất lạnh lùng. Tuy cậu ta đang đùa nhưng lại khiến người ta không thể nào cười nổi.

Sau khi nhìn rõ người đến, ngay lập tức Hà Duy Anh vui mừng khôn xiết, ôm lấy chân của người nọ, khóc mà nói: "Anh Minh Phong, có người đến đây gây sự, không chỉ cướp người với em, hơn nữa còn đánh em. Em đã nói rõ rồi, chỗ này là địa bàn mà anh Minh Phong bảo kê, nhưng anh ta không chỉ không nể mặt, còn nói là cho dù anh Minh Phong ở đây thì cũng vẫn đánh. Anh Minh Phong, anh phải làm chủ cho em."

"Anh Minh Phong" cau mày, lạnh lùng hừ một tiếng: "Trái lại tôi muốn xem thử, là ai lại hống hách như vậy."

Trong lòng Hà Duy Anh đắc chí, ánh mắt liếc qua Trần Gia Bảo, ánh lên một hung ác: "Hừ, anh Minh Phong đến rồi, mày chết chắc rồi. Tao nhất định phải đánh cho mày đến tàn phế, chơi con khốn đó trước mặt mày!"

Sau khi "anh Minh Phong" nhìn thấy dáng vẻ của Trần Gia Bảo, vẻ mặt kinh ngạc, bước nhanh tới, cúi rạp người nói:

“Chào anh Trần.”

Chương 85

Chương 85

Hà Duy Anh kinh ngạc như thể nhìn thấy một cảnh tượng khó tin, ngay sau đó, trong lòng dâng lên nỗi sợ sâu sắc.

“Anh Phong.” Cũng chính Lãnh Minh Phong, là chỗ dựa lớn nhất của Hà Duy Anh.

Sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, trong lòng Lãnh Minh Phong đã thầm chửi đủ 18 đời tổ tông nhà Hà Duy Anh.

Đùa gì vậy, cậu Trần chính là cao thủ tuyệt đỉnh, đến anh Lâm cũng không dám động đến anh ta, Hà Duy Anh nghĩ như nào lại dám động tới anh Trần.

Đã vậy còn dám kéo theo ông đây xuống nước cùng nữa…

Trần Gia Bảo cười nghiền ngẫm rồi nói: “Thì ra là anh, vết thương của anh ổn rồi chứ?”

Trán Lãnh Minh Phong toát mồ hôi lạnh, cẩn thận cười lấy lòng đáp: “Cậu Trần quá lợi hại, vết thương của tôi đến giờ vẫn chưa khỏi hoàn toàn, có lẽ phải nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa.”

Chu Linh Hoa đứng một bên, ánh mắt tỏ vẻ ngạc nhiên.

Cô ta từng chính mắt nhìn thấy, Trần Gia Bảo đánh Lãnh Minh Phong đến mức bị thương rất nặng, chỉ thiếu điều giết chết Lãnh Minh Phong.

Bây giờ gặp được kẻ thù, vốn nên hết sức ngứa mắt, nhưng nhìn bộ dạng cung kính của Lãnh Minh Phong, nào có tí gì là muốn báo thù chứ, ngược lại còn hết sức cung kính với Trần Gia Bảo nữa kìa.

Đây tuyệt đối không thể chỉ sử dụng vũ lực mới làm được.

Chẳng lẽ, thân phận người phục vụ cửa hàng đồ ăn vặt của Trần Gia Bảo là giả, trên thực tế có bối cảnh rất lớn sao?

Chu Linh Hoa càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này.

Hà Duy Anh trợn tròn mắt, chỗ dựa tin cậy nhất của mình, đứng trước Trần Gia Bảo lại hết mực cung kính, vậy chẳng phải nên nói rằng chàng trai kia còn hung ác hơn cả anh Phong sao?

Bản thân đã đắc tội với anh ta, không lẽ chết chắc rồi?

“Bịch” một tiếng, Hà Duy Anh ngã ngồi trên mặt đất, trong lòng tràn đầy sợ hãi và hối hận.

Lúc này, Hàn Đông Vy đã đi tới, rất tự nhiên nắm lấy tay Trần Gia Bảo, nói: “Phong à, thì ra chỗ này là của cậu hả?”

Lãnh Minh Phong tò mò nhìn lại, nói với vẻ không thể tin nổi: "Chị Vy, sao chị lại ở đây?"

Trong nhà họ Tạ, địa vị của Hàn Đông Vy ngấm ngầm còn cao hơn cả Tưởng Đức Lâm, mà Lãnh Minh Phong lại chỉ là thuộc hạ của Tưởng Đức Lâm.

Cho nên sau khi nhìn thấy Hàn Đông Vy, Lãnh Minh Phong hơi khom lưng xuống chào cô.

Trong nháy mắt, khi anh ta cúi đầu khom lưng, vừa vặn có thể nhìn thấy Hàn Đông Vy và Trần Gia Bảo đang nắm tay nhau, suýt chút nữa đông cứng người lại, tiếp đó trong lòng anh ta là sự kính nể vô hạn.

Đã sớm nghe nói Hàn Đông Vy nhìn người khác giới với ánh mắt khinh thường, không ngờ lại bị cậu Trần thu phục, cậu Trần quả thực là thần mà!

Nhìn ánh mắt đầy ái muội của Lãnh Minh Phong, gương mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy ửng đỏ, nhưng hơi ngẩng đầu lên, tay nắm chặt Trần Gia Bảo thêm một chút, trong lòng tràn ngập vui sướng và tự hào.

Không sai, tôi muốn cả thế giới đều biết, tôi chính là người phụ nữ của Trần Gia Bảo!

Bên cạnh, lòng Chu Linh Hoa càng nổi sóng dữ dội hơn.

Hàn Đông Vy chính là nữ giám đốc công ty của gia đình nổi danh tại thành phố Hòa Bình, chỉ cần lợi nhuận một năm cũng đủ để khiến nhiều người đàn ông nối nghiệp gia đình khác

phải xấu hổ, cũng vì nguyên nhân đó mà Chu Linh Hoa vẫn luôn coi Hàn Đông Vy là thần tượng.

Chương 86

Chương 86

Nhưng thần tượng của bản thân lại chính là người phụ nữ của Trần Gia Bảo.

“Vẫn luôn nghe nói, cậu cả nhà họ Tạ theo đuổi Hàn Đông Vy, giờ xem ra, cậu cả nhà họ Tạ bị Trần Gia Bảo đánh bại rồi.”

Trong lòng Chu Linh Hoa sợ hãi, khẽ cắn môi, trong mắt xuất hiện chút kiên định.

“Cậu Trần, là tên nhóc này ăn gan hùm mật gấu đắc tội cậu sao? Có cần tôi xử nó…” Lãnh Minh Phong một tay chỉ Hà Duy Anh, tay còn lại làm động tác cắt cổ.

Hà Duy Anh đầy hoảng sợ quỳ trên mặt đất, ngay cả môi cũng run lên, vội vàng nói: “Tôi… Tôi có mắt không thấy Thái Sơn, đắc tội anh, tôi vô sỉ, tôi đáng chết, xin anh tha cho tôi…”

Hai người Hàn Đông Vy và Chu Linh Hoa đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Trần Gia Bảo không dao động, nói: “Theo đuổi cô gái xinh đẹp không phải chuyện xấu, nhưng bỏ thuốc, tát cô ấy, chuyện này rất mất mặt cánh đàn ông, Lãnh Minh Phong, kéo cậu ta ra ngoài đánh gãy một chân, lần sau nếu còn dám động vào

người của tôi, quán bar này không cần mở cửa hoạt động nữa đâu.”

Hà Duy Anh đổi sắc mặt, cầu xin: “Đừng mà, đừng mà…”

Lãnh Minh Phong dùng một chân đá Hà Duy Anh trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Không nghe thấy cậu Trần nói sao, kéo nó ra ngoài.”

Trong tiếng kêu đầy hoảng sợ, Hà Duy Anh bị kéo ra ngoài, hậu quả không cần nói cũng biết.

Không ít người trong quán bar kính sợ nhìn về phía Trần Gia Bảo, ngay cả Chu Linh Hoa ở bên cạnh cũng trở thành đối tượng đáng sợ trong mắt họ.

Chu Linh Hoa hơi ngẩng đầu lên, rất hưởng thụ loại ánh mắt này, lòng tham hư vinh đã hết sức thỏa mãn.

“Cậu Trần, cậu còn muốn sắp xếp gì nữa không ạ?” Lãnh Minh Phong cười nói.

Trần Gia Bảo lắc đầu, nắm lấy tay Hàn Đông Vy, nói với vẻ hơi có lỗi: “Vốn muốn cùng em vui vẻ, kết quả lại bị người khác phá đám…”

Không đợi anh nói xong, Hàn Đông Vy đã lắc đầu, hạnh phúc cười nói: “Không, em là người phụ nữ của anh, bất kể chuyện gì anh làm, em đều chấp nhận vô điều kiện, đừng cảm thấy có lỗi.”

Tuy đã biết quan hệ của Hàn Đông Vy và Trần Gia Bảo, nhưng thấy Hàn Đông Vy chính miệng thừa nhận, Chu Linh Hoa và Lãnh Minh Phong vẫn có chút bất ngờ.

Trần Gia Bảo đột nhiên rất cảm động, ngắm gương mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy, thực sự có một người vợ như vậy, đàn ông đâu cần gì hơn nữa.

“Ở lại chỗ này cũng không có thời gian hưởng thụ thật tốt, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.”

Trần Gia Bảo ôm Hàn Đông Vy, bước về phía cửa của quán bar.

Vẻ mặt Lãnh Minh Phong đầy kính nể và ngưỡng mộ, nhưng anh ta cũng biết, Hàn Đông Vy không phải cô gái anh ta có thể mơ đến, cho nên cũng không có gì đố kị ghen ghét.

Chu Linh Hoa đứng yên tại chỗ, sắc mặt phức tạp, ánh mắt vô cùng do dự.

Ngay khi Trần Gia Bảo chuẩn bị ra khỏi quán bar, Chu Linh Hoa cắn răng một cái, đột nhiên hét lên: “Trần Gia Bảo, tôi… Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Trần Gia Bảo quay đầu lại, tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tôi…. Tôi…” Mắt Chu Linh Hoa nhìn Hàn Đông Vy, muốn nói lại thôi.

Hàn Đông Vy rất tỉ mỉ, thầm thở dài, nói: “Lãnh Minh Phong, tìm cho hai người họ một phòng riêng để nói chuyện.”

“Vâng, chị Vy.” Lãnh Minh Phong lên tiếng, lên mở cửa một phòng trên tầng hai, không cho bất kì ai bước vào.

“Gia Bảo, em ở trong xe chờ anh.”

Chương 87

Chương 87

Hàn Đông Vy giống một người vợ, giúp Trần Gia Bảo sửa sang lại quần áo, khẽ hôn lên môi anh một chút, sau đó quay người rời khỏi đó.

“Cô đi với tôi.”

Trần Gia Bảo lướt qua Chu Linh Hoa, bước tới căn phòng trên tầng hai.

Chu Linh Hoa đi phía sau anh, giống một người giúp việc nhỏ.

Sau khi vào phòng, Trần Gia Bảo ngồi xuống ghế sô pha, nói: “Nói đi, gọi tôi có chuyện gì?”

Chu Linh Hoa đứng trước mặt Trần Gia Bảo, nhẹ nhàng cắn môi, lấy hết can đảm nói: “Tôi phải làm người phụ nữ của anh.”

Nói xong câu đó, cả người Chu Linh Hoa như được thả lỏng.

Trần Gia Bảo mở to mắt, kinh ngạc nói: “Vì sao?”

“Bởi vì anh suýt chút nữa đã giết Lãnh Minh Phong, còn khiến Tưởng Đức Lâm quỳ xuống cầu xin, mà Tưởng Đức Lâm từ trước tới nay đều không trả thù anh, cũng vì một cô gái xuất sắc như Hàn Đông Vy cam nguyện làm người phụ nữ của anh, tôi tin tưởng ánh mắt của cô ấy, anh không phải một người tầm thường.” Chu Linh Hoa ngẩng đầu lên phân tích.

“Cho nên, cô phải làm người phụ nữ của tôi, đem tình cảm và cuộc sống ra đầu tư?” Trần Gia Bảo tò mò nói.

“Tôi không phủ nhận đây là đầu tư, nhưng mà đó cũng chỉ là một nguyên nhân. Nếu tôi nói anh từng làm anh hùng cứu mỹ nhân hai lần, khiến tôi tràn ngập yêu quý, anh có tin không?” Chu Linh Hoa đột nhiên chớp mắt nói.

“Tin, sao lại không tin chứ? Tôi là một người đàn ông ưu tú như vậy, cô thích tôi cũng là chuyện bình thường.” Trần Gia Bảo vô cùng đắc ý.

Chu Linh Hoa toát mồ hôi.

Tiếp đó Trần Gia Bảo lại tò mò hỏi: “Cô biết rõ tôi đã có Hàn Đông Vy, vì sao còn muốn trở thành người phụ nữ của tôi? Chẳng lẽ cô không ngại sao?”

“Từ xưa đến nay, người đàn ông ưu tú không chỉ có một người phụ nữ, đây là phép tắc tự nhiên. Ngay cả bố tôi, chỉ là một giám đốc của công ty nhỏ cũng có nhiều người tình bên ngoài. Tương lai gả cho một người bình thường, còn chịu đựng chồng lấy tiền, chẳng thà làm tình nhân của anh. Tôi tin anh có thể thực hiện ước muốn của tôi, đưa tôi tiến vào giới thượng lưu, trở thành người được người khác ngước nhìn như Hàn Đông Vy vậy. Hơn nữa với dáng người và ngoại hình của tôi hoàn toàn phù hợp làm tình nhân.”

Chu Linh Hoa ngạo nghễ ưỡn ngực, càng thêm căng tròn, phảng phất muốn nhảy ra khỏi quần áo.

“Cô là người có dã tâm.” Trần Gia Bảo kinh ngạc cảm thán, ban đầu cho rằng Chu Linh Hoa chỉ là nhờ lợi thế không ngờ còn là một người tràn ngập dã tâm.

Đối với người phụ nữ như vậy, người thường thật đúng là không thể kìm kẹp được.

Đương nhiên, Trần Gia Bảo không hề có áp lực, người phụ nữ càng có dã tâm, dạy dỗ nên mới càng cảm thấy có thành tựu.

“Cô không hối hận? Nhỡ cô nhìn lầm người thì sao đây?” Trần Gia Bảo nghiền ngẫm cười.

“Không hối hận, đời người được mấy lần như vậy chứ, tôi Chu Linh Hoa tuy chỉ là một người phụ nữ, nhưng cùng là loại khí phách này không thể kém cạnh so với đàn ông các anh.” Chu Linh Hoa kiêu ngạo nói.

“Có cá tính, tôi thích. Từ giờ trở đi, em là người phụ nữ của tôi.” Trần Gia Bảo vỗ tay cười, trong lòng tràn ngập đắc ý.

Người đẹp cực phẩm lại có gia cảnh tốt như Chu Linh Hoa chủ động yêu cầu làm tình nhân của mình, chuyện này xuất hiện với ai thì lòng tham hư vinh đều cực kỳ thỏa mãn.

“Ừ.”

Chương 88

Chương 88

Mặt Chu Linh Hoa có vẻ không ai sợ ai, nhưng trong lòng không cần nói có bao nhiêu ngại ngùng.

“Em qua đây.” Trần Gia Bảo nói.

“Hả?” Chu Linh Hoa bắt đầu khẩn trương.

“Hả cái gì mà hả? Em là người phụ nữ của tôi, tất nhiên phải nghe lời tôi, tôi muốn em tới đây hầu hạ tôi, yêu cầu này quá đáng sao?” Trần Gia Bảo cười nghiền ngẫm, trong mắt xuất hiện sự khoái chí.

“Được, được ạ.” Chu Linh Hoa nóng mặt, đôi chân nhẹ nhàng, khẩn trương bước tới.

Trần Gia Bảo ôm chặt cô ta, để cô ta ngồi trên đùi của mình, bàn tay to không chút khách sáo ôm trọn vòng eo thon nhỏ của Chu Linh Hoa.

“Ôi…” Chu Linh Hoa run lên, cơ thể khẩn trương đến mức cứng đờ.

“Nhớ kĩ, em là người phụ nữ của tôi, thả lỏng một chút, đừng khẩn trương.” Trần Gia Bảo trấn an cô ta.

Chu Linh Hoa khẽ cắn môi dưới, dần thả lỏng người ra.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô ta tiếp xúc thân mật với người khác giới như vậy, trong lòng cảm thấy có chút ngại ngùng, còn có vài phần kích thích phóng túng.

Trần Gia Bảo tỏ vẻ khoái chí, mấy ngày trước, Chu Linh Hoa còn châm chọc mình đủ kiểu, mà hiện tại lại tự biến thành người phụ nữ của mình, tùy anh định đoạt.

Sự tương phản cực lớn này, thật sảng khoái!

Ngửi hương thơm trên người Chu Linh Hoa, trong lòng Trần Gia Bảo tràn ngập lửa nóng, vuốt ve đôi môi anh đào của cô ta, nói: “Em yên tâm, tôi sẽ không khiến em thất vọng, không bao lâu nữa, tôi sẽ đưa em trở thành người phụ nữ long lanh nhất thành phố Hòa Bình, mà việc em cần làm, chính là bảo vệ tốt cơ thể của mình, chờ tôi đến lấy về.”

“Ừm, anh yên tâm, Linh Hoa vĩnh viễn đều là của anh.” Chu Linh Hoa dịu dàng thở gấp, cả người mềm nhũn.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo cố nén lại dục vọng trong lòng, buông Chu Linh Hoa ra.

Mắt Chu Linh Hoa mềm dịu như tơ, khó hiểu nhìn anh.

Trần Gia Bảo sửa sang lại quần áo, môi mỉm cười đầy dịu dàng, nói: “Người phụ nữ của tôi còn ở trong xe, tôi không

muốn cô ấy chờ quá lâu.”

Chu Linh Hoa bắt đầu cảm thấy chán ghét Hàn Đông Vy. Dù sao thì cô cũng là hoa khôi của trường, cô luôn mặc cho anh ta ức hiếp nhưng ở thời điểm quyết định nhất anh ta lại nghĩ đến người phụ nữ khác. Tuy rằng không bị Trần Gia Bảo ăn sạch làm cho cô cảm thấy mình vẫn còn có chút may mắn nhưng trong lòng cô lại mơ hồ có chút mất mát, cô không thể không nghi ngờ sức hấp dẫn của mình.

“Em sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về tôi thôi nhưng không phải bây giờ.”

Trần Gia Bảo xoay người đi ra ngoài, nói tiếp: “Đã muộn như này rồi, tôi sẽ bảo Minh Phong đưa em về.”

“Ừm.” Chu Linh Hoa nhìn theo bóng lưng anh, vẻ mặt có chút phức tạp.

Sau khi giao cô cho Lãnh Minh Phong xong, Trần Gia Bảo đi ra khỏi quán bar, một làn gió đêm thổi qua khiến đầu óc anh tỉnh táo hơn rất nhiều. Chiếc xe Porsche màu đỏ dừng lại ở ven đường, Trần Gia Bảo ngồi vào trong xe, nhìn Hàn Đông Vy nói: “Để cho em đợi lâu rồi.”

Hàn Đông Vy lắc đầu, ánh mắt dịu dàng như nước.

“Em không tò mò anh với Chu Linh Hoa đã nói chuyện gì sao?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

“Nếu anh muốn nói, anh sẽ tự nói cho tôi biết.” Hàn Đông Vy dừng lại một lát rồi mới tiếp tục nói: “Với lại em tin rằng cho

dù Chu Linh Hoa lấy thân ra dụ dỗ thì anh cũng sẽ luôn đặt em lên hàng đầu.Em tự tin là như vậy.”

Cô là người phụ nữ thông minh, cô biết đối với đàn ông không thể kiểm soát quá chặt chẽ, đôi khi nên thể hiện sự tin tưởng của mình đối với họ, ngược lại sẽ càng làm cho họ cảm thấy cảm động.

Chương 89

Chương 89

Cái này được gọi là muốn lấy được thì trước tiên phải cho đi. Hàn Đông Vy là người phụ nữ thông minh trong giới kinh doanh, cô đương nhiên hiểu rõ câu nói này. Trần Gia Bảo cảm động ôm cô vào trong ngực, anh không kìm lòng được liền thanh minh, anh hôn cô mãnh liệt mà Hàn Đông Vy cũng nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Bên trong xe, bầu không khí tràn ngập sự nồng nhiệt và mê hoặc.

“Gia Bảo, ngày mai đến công ty cùng em đi.” Hàn Đông Vy nhớ lại nụ hôn ướt át vừa rồi, vẻ mặt cô hơi lưu luyến say mê. Cô nằm tựa vào ngực của Trần Gia Bảo, tìm một tư thế thoải mái rồi khẽ nhắm mắt nói.

“Thế nào! Em không sợ người khác biết em đã trở thành người phụ nữ của anh rồi sao?” Ngón tay Trần Gia Bảo khẽ vuốt ve gương mặt thanh tú, mịn màng của Hàn Đông Vy, khẽ cười nói.

“Em chính là muốn cho họ biết, người đàn ông của Hàn Đông Vy là Trần Gia Bảo chứ không phải cậu chủ nhà họ Tạ. Cái ghế tổng giám đốc của em lại càng không có chút liên quan gì đến nhà họ Tạ vô dụng đấy.” Hàn Đông Vy tức giận nói.

Trần Gia Bảo đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của cô.

“Được rồi, ngày mai anh sẽ đi với em, bất luận kẻ nào dám xì xào bàn tán sau lưng anh cũng sẽ khiến cho họ chết một cách khó coi.” Trong mắt Trần Gia Bảo chợt lóe lên một tia sắc bén, sau đó lại cười nói: “Bà xã, hai ta có phải nên làm chút chuyện vợ chồng nên làm hay không?”

“Đi thôi! Bây giờ cũng muộn rồi, ngày mai em còn có việc.” Hàn Đông Vy liếc nhìn anh, đắc ý cười nói: “Bây giờ anh có hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất là em sẽ đưa anh về trước sau đó mới lái xe về nhà, lựa chọn thứ hai là bây giờ anh xuống xe và tự bắt taxi về.”

“Không phải đấy chứ, em làm như này là muốn qua cầu rút ván hả?”

“Đúng vậy! Có giỏi thì anh đến đây mà cắn em này.”

“Anh cắn!”

“Aaa…Đừng mà…Haha…Nhột quá…”

Cuối cùng, Trần Gia Bảo cũng không ăn sạch Hàn Đông Vy, anh chỉ nhân cơ hội này sờ soạng cô một chút. Sau khi đưa Trần Gia Bảo đến biệt thự, Hàn Đông Vy mới lưu luyến rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Đông Vy lái chiếc xe Porsche của cô đến đón Trần Gia Bảo. Hàn Đông Vy trang điểm rất tỉ mỉ, cô xõa mái tóc đen nhánh xuống, mặc một bộ đồ công sở màu trắng, đôi chân thon dài của cô được bao bọc bởi một đôi tất cao cổ, cô còn đeo một chiếc kính có viền vàng. Trông cô toát lên vẻ tri thức, thanh lịch, chững chạc. Sau khi đến trung tâm

thương mại Hòa Bình, hai người xuống xe, Hàn Đông Vy thân mật khoác tay Trần Gia Bảo cùng nhau đi vào bên trong.

Ngay lập tức, rất nhiều ánh mắt trợn tròn lên nhìn họ giống như vừa thấy được chuyện lạ khó tin.

Toàn bộ nhân viên của trung tâm thương mại Hòa Bình đều biết bọn họ có một nữ tổng giám đốc xinh đẹp, họ cũng biết cậu chủ nhà họ Tạ đang theo đuổi vị tổng giám đốc xinh đẹp này.

Bọn họ thậm chí còn ngầm suy đoán rằng lý do khiến Hàn Đông Vy có thể trở thành tổng giám đốc nhất định là nhờ vào nhà họ Tạ. Nhưng bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới chuyện giám đốc Hàn lại có bạn trai, mà người bạn trai kia lại không phải cậu chủ nhà họ Tạ.

Trong chốc lát tất cả nhân viên nhìn thấy Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy đi vào đều khiếp sợ đứng sững sờ tại chỗ.

Trần Gia Bảo cảm thấy đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì, anh đột nhiên đưa tay sang ôm eo Hàn Đông Vy trêu đùa cô: "Vợ à! Tối nay đến nhà em ăn cơm được không?"

"Đáng ghét! Bao nhiêu người vẫn đang đứng nhìn kìa." Hàn Đông Vy trừng mắt với anh nhưng hai má cô lại ửng hồng, trong dáng vẻ ngượng ngùng còn xen lẫn một chút vui mừng. Hiển nhiên là cô đã đồng ý rồi.

Trong nháy mắt mọi người đều bị chấn động mạnh, không ít người đã thì thầm bàn tán. Ngay khi hai người sắp đi vào thang máy, quầy lễ tân phía trước đột nhiên truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: "Đúng là hồ ly tinh, bày ra khuôn mặt hồ ly tinh đi quyến rũ cậu chủ nhà họ Tạ để lên làm tổng

giám đốc. Bây giờ lại quyến rũ cái gã công tử bột này, cô ta dám cắm sừng cậu chủ Tạ. Đợi khi cậu chủ Tạ quay về, để tôi xem cô ta còn có thể kiêu căng như thế được đến khi nào."

Chương 90

Chương 90

Giọng nói này rất nhỏ hơn nữa khoảng cách lại khá xa nên Hàn Đông Vy không nghe thấy. Sắc mặt Trần Gia Bảo lập tức trầm xuống.

“Gia Bảo, anh làm sao thế?” Hàn Đông Vy tò mò hỏi. Trần Gia Bảo không trả lời, kéo Hàn Đông Vy đi đến quầy lễ tân. Ở quầy lễ tân có hai người phụ nữ mặc đồng phục lễ tân đang đứng ở đó, khoảng chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi. Có thể làm việc ở trung tâm thương mại Hòa Bình, tuy rằng mặt mày không đẹp bằng Hàn Đông Vy nhưng cũng thuộc loại ưa nhìn. Trần Gia Bảo đi đến trước mặt một trong hai người phụ nữ kia, sắc mặt u ám nói: “Xin lỗi đi!”

Hàn Đông Vy tò mò đi qua xem, cô biết Trần Gia Bảo sẽ không bao giờ làm việc gì mà không có mục đích cả. Vương Thanh Hà cũng chính là nữ lễ tân lúc nãy nói xấu sau lưng Hàn Đông Vy, vẻ mặt bối rối nói: “Anh đang nói cái gì vậy, tôi nghe không hiểu.”

Trần Gia Bảo thấp giọng nói: “Cô cho rằng tôi không nghe thấy cô nói xấu sau lưng vợ tôi sao? Tôi nói rồi, xin lỗi đi!”

Sắc mặt Hàn Đông Vy khẽ thay đổi, cũng hiểu tại sao Trần Gia Bảo đột nhiên lại tức giận như vậy.

Vương Thanh Hà vẫn cương quyết nói: “Anh nói tôi nói xấu sau lưng người khác, vậy anh có bằng chứng gì không? Đừng tưởng anh là bạn trai của tổng giám đốc Hàn thì có thể tự ý vu oan cho người khác. Anh gọi mọi người đến đây phân xử, xem ai là người sai!”

Mọi người đều âm thầm nhìn Trần Gia Bảo cau mày, chẳng qua là do còn lo ngại thân phận của anh là bạn trai của tổng giám đốc nên mới không dám công khai trách mắng anh.

“Muốn người ta không biết thì trừ khi là mình không làm. Tôi nói lại lần cuối cùng, xin lỗi cô ấy ngay!” Trần Gia Bảo lạnh lùng nói.

Vương Thanh Hà tức giận nói: “Sao anh lại vô lý như vậy, tôi không nói tại sao tôi phải xin lỗi.”

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Trần Gia Bảo đột nhiên tát Vương Thanh Hà một cái khiến cô ta cắm mặt xuống. Mọi người hoảng sợ hô lên, tất cả bắt đầu chỉ trích Trần Gia Bảo. Ngay cả Hàn Đông Vy cũng cảm thấy sửng sốt chỉ biết nở nụ cười gượng gạo nhưng lúc này cô vẫn đứng bên cạnh Trần Gia Bảo, cô trừng mắt nhìn những người đứng xung quanh. Dưới khí thế bức người của tổng giám đốc, đám người đang xôn xao xung quanh bỗng im lặng hẳn đi.

“Anh…Anh dám đánh tôi?” Vương Thanh Hà ngã trên mặt đất, khóe miệng chảy máu.

Trần Gia Bảo cười lạnh nói: “Mặc dù tôi không thích đánh phụ nữ, nhưng điều kiện đầu tiên là đối phương phải là người phụ nữ thật sự. Chứ không phải giống như cô, cái loại trà xanh chuyên đi nói xấu sau lưng người khác!”

“Anh dám sỉ nhục tôi…” Trong mắt Vương Thanh Hà tràn đầy thù hận, cô ta cũng không thèm để ý đến xung quanh gào lên: “Đúng vậy, đúng là tôi nói xấu sau lưng Hàn Đông Vy đấy, anh làm gì được tôi nào? Anh cho rằng Hàn Đông Vy thanh cao lắm sao, còn không phải nhờ vào việc quyến rũ cậu chủ Tạ mới có thể leo lên cái ghế tổng giám đốc đấy sao? Tôi chẳng nói cái gì sai cả!”

Hàn Đông Vy chợt thay đổi sắc mặt, ánh mắt lạnh như băng. Mặc dù cô biết nhân viên vẫn luôn bàn tán về mình nhưng đây là lần đầu tiên có người dám nói trước mặt cô như này, cả người cô run lên vì tức giận.

“Khốn nạn!” Trần Gia Bảo không khách khí liền đá một nhát vào bụng Vương Thanh Hà khiến cô ta bay ra một đoạn xa.

Vương Thanh Hà ôm bụng, kêu lên thảm thiết. Mặc dù Hàn Đông Vy hơi ngạc nhiên nhưng trong lòng lại cảm thấy rất sảng khoái. Sắc mặt mọi người thay đổi rõ rệt, bọn họ không ngờ được Trần Gia Bảo lại tàn nhẫn như vậy.

Bỗng nhiên, có một chàng thanh niên đẹp trai bước từ cửa vào, tình cờ nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt liền thay đổi, lập tức chạy tới chỗ Vương Thanh Hà đỡ cô ta đứng dậy, quan tâm hỏi cô: “Thanh Hà, em làm sao vậy?”

“Lý Nhật Anh, em vừa bị người ta đánh, anh mau trả thù cho em đi!” Vương Thanh Hà đứng dậy, nhìn Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy bằng ánh mắt căm hận.

Lý Nhật Anh nhìn sang, thấy Trần Gia Bảo đang nắm tay Hàn Đông Vy, trong lòng anh ta bỗng kinh ngạc, vừa ghen tị vừa tức giận nhưng anh ta lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh, nói: “Người anh em này, anh thân là đàn ông mà lại ra tay đánh phụ nữ trước mặt bao nhiêu người thế này, anh có thấy quá đáng

không? Bây giờ, anh xin lỗi cô ấy ngay cho tôi, có lẽ tôi còn có thể bỏ qua cho anh.”

Chương 91

Chương 91

Anh ta là Lý Nhật Anh. Là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của công ty, cũng là bạn trai của Vương Thanh Hà.

Điều quan trọng nhất là anh là con trai của Lý Quốc Kiên, ông ta là nhân viên ở công ty Tạ Hoàng Dương, làm việc từ khi công ty mới thành lập.

Mà trung tâm thương mại Hòa Bình lại có mối quan hệ mật thiết với công ty Tạ Hoàng Dương. Cũng chính vì điều này mà mọi người trong trung tâm thương mại Hòa Bình đều rất nể mặt anh, luôn cho anh ta chút thể diện.

Hàn Đông Vy ghé đến bên tai Trần Gia Bảo, khe khẽ kể từng chút một về Lý Nhật Anh cho anh nghe. Đến cả Tạ Hoàng Dương, Trần Gia Bảo còn không nể mặt, nhân viên cũ nhà họ Tạ thì tính làm cái gì?

Ánh mắt anh hiện lên một tia khinh thường, anh cười khẩy: “Hóa ra cô ta là bạn gái của anh à, vậy nhờ anh lần sau hãy dạy dỗ bạn gái anh thật tốt trước khi để cô ta ra ngoài, nếu không chính anh mới là người bị mất mặt đấy.”

Trong mắt Lý Nhật Anh tràn đầy tức giận, quay đầu lại nhìn Hàn Đông Vy nói: “ giám đốc Hàn, cô thân là giám đốc công

ty mà lại dung túng cho người khác đánh đập, xúc phạm nhân viên ngay trong công ty, cẩn thận tôi sẽ tố cáo cô với ông Tạ."

Nhắc đến ông Tạ, sắc mặt mọi người thay đổi ngay lập tức. Tuy rằng Hàn Đông Vy là giám đốc công ty, nhưng trong lòng ai cũng biết rõ Tạ Hoàng Dương mới thực sự là người nắm quyền quyết định, mà bố của Lý Nhật Anh có quan hệ rất tốt với ông Tạ.

Xem tình hình này, không những chỉ có Trần Gia Bảo xong đời mà ngay cả giám đốc Hàn cũng không tránh khỏi liên lụy. Những người xung quanh lắc đầu e ngại nhìn Trần Gia Bảo.

Nhưng lại không ngờ đến vẻ mặt Hàn Đông Vy vẫn không thay đổi, giống như lời đe dọa vừa rồi của Lý Nhật Anh chẳng làm cô lo lắng chút nào cả, ngược lại trên khóe môi cô còn hiện lên nụ cười chế giễu.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo tiến lên phía trước, một tiếng "Bốp" vang lên, anh giáng một bạt tai xuống mặt Lý Nhật Anh. Sau đó đạp anh ta ngã xuống đất, liên tiếp đá anh ta mấy nhát, mắng Trần Gia Bảo: "Anh là cái thá gì mà dám chất vấn vợ tôi?" Vương Thanh Hà hét lên, lao đến như muốn xé xác Trần Gia Bảo nhưng bị Trần Gia Bảo đá cho một nhát bay ra ngoài.

"Vợ à, hai người này thực sự quá ngu ngốc, không những nhân phẩm có vấn đề mà đến cả đầu óc cũng không bình thường, anh nghĩ họ không thích hợp để tiếp tục làm ở đây." Sau khi đánh bọn họ xong Trần Gia Bảo liền quay về phía Hàn Đông Vy nói.

"Hàn Đông Vy, cô dám, cô cứ cẩn thận tôi sẽ nói với bố tôi." Lý Nhật Anh vừa mới đứng lên, nghe thấy những lời Trần Gia Bảo nói mặt hắn biến sắc, bất chấp toàn thân đang đau đớn, anh tức điên lên chửi. Ánh mắt Hàn Đông Vy hiện rõ sự khinh

thường, cô dứt khoát nói: “Chồng tôi nói không sai. Xét về phong độ và biểu hiện gần đây của anh với Vương Thanh Hà, tôi quyết định sa thải cả hai người.”

Thế mà lại bị sa thải thật!

Những nhân viên xung quanh không khỏi ồ lên.

Lý Nhật Anh và Vương Thanh Hà đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được. Vương Thanh Hà vội la lên: “Hàn Đông Vy, tôi là bạn gái của Nhật Anh, cô không có quyền sa thải tôi…”

Khuôn mặt của Hàn Đông Vy trở nên lạnh lẽo, cô đi đến trước mặt Vương Thanh Hà, đột nhiên giơ tay cho cô ta một cái tát, sau đó lạnh lùng nói: “Xin cô chú ý, tôi mới là tổng giám đốc ở đây, mọi việc liên quan đến bổ nhiệm nhân sự đều thuộc về quyền hạn của tôi. Ngoài ra bây giờ cô đã không còn là nhân viên ở đây nữa, nếu cô còn tiếp tục hô to gọi nhỏ với tôi, cẩn thận tôi gọi bảo vệ đuổi cô ra ngoài đấy!”

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Đông Vy, khí thế của Vương Thanh Hà lập tức bị dập tắt, không dám mặt đối mặt với cô.

“Hàn Đông Vy, cô thật sự không cho tôi một chút mặt mũi nào hả?” Lý Nhật Anh cả giận nói.

“Cho anh mặt mũi? Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nếu không phải dựa vào bố anh, thì anh có là cái thá gì chứ? Còn bây giờ mời hai người lập tức rời khỏi đây, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ đấy.” Ánh mắt của Hàn Đông Vy chứa đầy sự khinh thường.

“Cô… Được, tôi nhớ rồi, đến lúc đó mong cô đừng có hối hận!” Sắc mặt của Lý Nhật Anh có chút biến đổi. Dưới cái

nhìn của biết bao nhiêu người, Hàn Đông Vy lại khiến anh ta mất hết mặt mũi, làm trong lòng của anh ta chứa đầy sự sỉ nhục, ngay cả khuôn mặt anh tuấn cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ, anh nói với vẻ khinh thường: "Chó nhà có tang mà còn dám mạnh miệng? Được, anh nhớ cho kỹ, tên của tôi là Trần Gia Bảo, tôi muốn xem xem anh có bản lĩnh gì mà có thể khiến cho chúng tôi phải hối hận. Vợ à, chúng ta đi thôi, không cần lãng phí thời gian với loại người này làm gì."

Chương 92

Chương 92

“Vâng.” Hàn Đông Vy ngoan ngoãn đáp một tiếng, không khác gì một cô vợ nhỏ.

Nhân viên xung quanh không khỏi nhìn về phía Trần Gia Bảo với vẻ kính sợ. Chỉ với một câu mà có thể sa thải Lý Nhật Anh, người như vậy… Bọn họ không thể trêu chọc nổi!

Trần Gia Bảo nắm lấy tay của Hàn Đông Vy, xoay người đi về phía thang máy, anh vừa đi vừa nói: “Làm gì có ai không nói xấu sau lưng, và làm gì có ai không bị người khác nói xấu sau lưng? Đây là thói thường của con người, tôi có thể hiểu được nhưng không có nghĩa là tôi có thể chịu đựng được. Đặc biệt là những lời vu khống sau lưng với dụng ý xấu để hãm hại bạn gái tôi, như vậy chẳng khác nào đã chạm đến giới hạn của tôi. Mấy người không thể chịu đựng được lửa giận của tôi đâu, thế nên hãy tự giải quyết cho tốt đi.”

Rất khí phách.

Hàn Đông Vy cảm thấy bản thân giống như được hạnh phúc bao quanh, cô nắm chặt tay của Trần Gia Bảo, lộ ra vẻ mặt ngây ngốc giống một thiếu nữ mới lớn.

Rất nhiều nhân viên đều ngây ngẩn cả người, trên khuôn mặt đồng loạt xuất hiện vẻ kỳ quái.

Ở trung tâm thương mại Hòa Bình, Trần Gia Bảo cậu không quyền không thế, chẳng qua chỉ là bạn trai của tổng giám đốc, lại dám ra lệnh ở công ty, chẳng lẽ anh cho rằng trung tâm thương mại Hòa Bình là của nhà anh hả?

Từ trước đến nay tổng giám đốc Hàn đều vô cùng khôn khéo, vì sao lại để cho bạn trai của mình khoa tay múa chân ở công ty một cách tùy ý như vậy chứ? Tuy rằng cô là tổng giám đốc, nhưng trên thực tế Tạ Hoàng Dương mới là người cầm lái chân chính, cô không sợ ông cụ nhà họ Tạ sẽ trách tội cô sao?

Chẳng qua rất nhiều nữ nhân viên lại không cảm thấy như vậy. Tướng quân tức giận vì hồng nhan, bạn trai vừa bá đạo lại vừa đẹp trai như thế, quả thật chính là người tình trong mộng của mỗi người phụ nữ.

Nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy, rất nhiều nữ nhân viên lộ ra vẻ mặt hâm mộ và ghen tị.

“Nhật Anh, em mặc kệ, ngày hôm nay thật sự quá nhục nhã, anh nhất định phải báo thù cho em. Em muốn con đàn bà đê tiện kia phải quỳ xuống xin lỗi em!” Vương Thanh Hà oán hận nói.

“Cô câm miệng lại cho tôi, mối thù này… Tôi chắc chắn sẽ trả!” Trong mắt Lý Nhật Anh xuất hiện một tia căm hận.

Sau khi Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy đi vào thang máy, cửa thang máy đang chuẩn bị đóng lại, đột nhiên có một giọng nữ vô cùng nôn nóng truyền tới từ phía bên ngoài: “Chờ một chút, chờ một chút…”

Ngay sau đó một cô gái xinh đẹp vội vàng xông vào, sau khi nhìn thấy Hàn Đông Vy, bèn hoảng loạn nói: "Tổng giám đốc, buổi sáng tốt lành." Tiếp đó cô ấy lại ngạc nhiên hỏi: "Ủa? Không phải là anh Trần đây sao, anh cũng tới đây hả?"

Trần Gia Bảo cười nói: "Thì ra là cô, nếu tôi nhớ không lầm thì cô là thư ký của tổng giám đốc Hàn nhỉ?"

"Đúng vậy." Lưu Bảo Châu nói với vẻ tự hào.

Cô gái này chính là thư ký Bảo Châu mà Trần Gia Bảo đã từng gặp lúc trước. Bây giờ Hàn Đông Vy trở thành tổng giám đốc, địa vị của cô ấy cũng theo đó nước lên thì thuyền lên.

Bởi vì trên đường đến đây bị kẹt xe, Lưu Bảo Châu vừa đến công ty đã vội vội vàng vàng chạy về phía thang máy, thế nên cô không biết chuyện Trần Gia Bảo là bạn trai của Hàn Đông Vy, cũng không nhìn thấy cảnh anh đánh Lý Nhật Anh.

Sau đó Lưu Bảo Châu nhìn về phía Trần Gia Bảo với vẻ mặt khó hiểu, không biết anh tới đây để làm gì, hơn nữa trông anh còn có vẻ rất thân thiết với tổng giám đốc.

Trần Gia Bảo có chút suy tư, sau đó nói: "Lát nữa cô thông báo xuống bên dưới: Một tiếng sau quản lý các phòng trở lên đều phải đến phòng họp để họp, đến trễ một phút thì về sau không cần phải đến đây làm việc nữa."

"Được… Mà chờ đã!" Lưu Bảo Châu bỗng nhiên trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn về phía Trần Gia Bảo, cô nói với vẻ khiếp sợ: "Vừa nãy anh nói gì cơ?"

Trần Gia Bảo cũng không phải là người trong công ty, tại sao anh lại có quyền ra lệnh, còn dám uy hiếp người nào đến trễ thì sẽ bị sa thải nữa chứ?

Chẳng lẽ anh không biết những người đó đều là mấy kẻ láu cá, hơn nữa còn kết bè kết phái, ngay cả tổng giám đốc Hàn cũng phải nể bọn họ ba phần sao?

Lưu Bảo Châu cảm thấy chắc chắn là bản thân nghe nhầm rồi.

Trần Gia Bảo cười nói: “Cô không nghe nhầm đâu.”

Chương 93

Chương 93

“Nhưng mà…” Lưu Bảo Châu có chút nghi ngờ nhìn về phía Hàn Đông Vy.

Hàn Đông Vy nói: “Cứ làm theo lời anh ấy đi.”

“Được… Được, tổng giám đốc Hàn.” Lưu Bảo Châu sợ ngây người, cô âm thầm phóng đoán thân phận của Trần Gia Bảo.

Lúc đi lên tầng cao nhất, thấy Trần Gia Bảo nắm lấy tay Hàn Đông Vy bước ra khỏi thang máy, Lưu Bảo Châu hoàn toàn khiếp sợ.

“Trời ạ, mình không nhìn lầm đấy chứ, tổng giám đốc Hàn và anh Trần lại tay trong tay với nhau! Không phải hai người họ mới quen nhau được mấy ngày thôi hả? Sao bây giờ lại hẹn hò với nhau rồi?”

Lưu Bảo Châu cảm thấy hoa mắt chóng mặt cực kỳ.

Sau khi đi vào văn phòng tổng giám đốc, Trần Gia Bảo không hề khách sáo ngồi ngay vào vị trí dành cho tổng giám đốc. Anh nhìn cách bài trí trong phòng, cười nói: “Nơi này cũng không tồi, khó trách người nào người nấy đều thích làm tổng giám đốc.”

Hàn Đông Vy rót cho Trần Gia Bảo một chén nước, cười khổ nói: “Ai nấy đều nói làm tổng giám đốc sẽ được nở mày nở mặt, nhưng nào có ai biết sự khó khăn khi ngồi vào vị trí này chứ? Không nói đến người dưới quyền không phục, còn âm thầm ngáng chân ngoài sáng trong tối, thật đúng là tức chết đi được.”

Sau khi Hàn Đông Vy nói xong, cô không nhịn được mà thở dài một hơi.

Trần Gia Bảo đau lòng ôm lấy Hàn Đông Vy, để cô ngồi lên trên đùi mình, cười xấu xa nói: “Dựa vào năng lực của vợ anh, lẽ nào lại không áp chế được đám người đó sao?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy đỏ rực lên, hoảng loạn nhìn về phía cửa văn phòng. Sau khi xác định sẽ không có ai bước vào, cô bèn tỏ vẻ tức giận, vô cùng quyến rũ liếc nhìn Trần Gia Bảo, nói: “Cho em một khoảng thời gian nữa, tất nhiên em sẽ thu phục được bọn họ. Nhưng bây giờ em mới lên chức tổng giám đốc không lâu, nền móng vẫn chưa vững vàng, vả lại trong công ty cũng có rất nhiều nhân viên lâu năm, một đám cậy già lên mặt. Nói thật thì thời điểm hiện tại chính là lúc khó xử lý nhất.”

“Ví dụ như Lý Nhật Anh vừa nãy sao?” Trần Gia Bảo vuốt ve gương mặt của Hàn Đông Vy, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh.

“Bố của Lý Nhật Anh là Lý Quốc Kiên – người đã tranh đấu giành thiên hạ với ông cụ nhà họ Tạ, tình bạn của hai người đã kéo dài suốt mười mấy năm. Hiện giờ ông ta là phó giám đốc của công ty, chủ yếu phụ trách việc điều động nhân sự trong công ty. Cũng chính vì như vậy, đa số nhân viên trong công ty đều do Lý Quốc Kiên sắp xếp, địa vị cũng rất cao. Vốn dĩ vị trí

tổng giám đốc sẽ do ông ta đảm nhiệm, nhưng bây giờ lại bị em chiếm mất, thế nên ông ta mới nhằm vào em ở khắp nơi như vậy.” Hàn Đông Vy giải thích.

Trần Gia Bảo bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: “Khó trách Lý Nhật Anh biết rõ em là tổng giám đốc mà vẫn dám đối đầu với em. Có điều ở trước mặt Trần Gia Bảo này, mấy thứ đó hoàn toàn không đáng để nhắc tới. Dám đối đầu với vợ của anh, chắc chắn bọn họ sẽ phải trả một cái giá rất đắt!”

“Gia Bảo đối xử với em thật tốt, quả nhiên em không nhìn lầm người mà.” Hàn Đông Vy e thẹn ôm lấy cổ của Trần Gia Bảo, chủ động hôn lên môi anh. Ngay sau đó cô lại nhớ đến chuyện gì, bèn hỏi với vẻ nghi ngờ: “Gia Bảo, lát nữa mở họp, nếu có người đến trễ thì sẽ sa thải người đó thật hả?”

“Đương nhiên.” Trần Gia Bảo kiên định nói: “Vua nào triều thần nấy, nếu phần lớn người trong công ty đều là tay chân của Lý Quốc Kiên, cùng lắm thì thay máu, trong thời buổi loạn lạc phải xử phạt thật nặng, như vậy mới có thể giải quyết một cách dứt khoát được. Còn về phần Tạ Hoàng Dương, tất cả mọi chuyện đều có anh ở đây rồi, em không cần phải lo đâu.”

Hàn Đông Vy gật đầu, vẻ mặt có chút đăm chiêu, trong lòng cũng dần trở nên kiên định.

Đúng vậy, có Trần Gia Bảo ở đây, đối với Tạ Hoàng Dương mà nói, những người đó có cột chung lại với nhau thì cũng không quan trọng bằng một đầu ngón tay của Trần Gia Bảo, mình còn lo lắng gì nữa chứ?

Sau đó Trần Gia Bảo ôm lấy Hàn Đông Vy, vừa động chạm, vừa trêu đùa người đẹp ở trong lòng. Cho dù Hàn Đông Vy có nổi danh là người phụ nữ kiên cường, mạnh mẽ trong giới kinh

doanh, nhưng dưới sự trêu chọc của anh, cô cũng trở nên ý loạn tình mê, trong lòng ngọt ngào cực kỳ.

Gần một tiếng sau, Hàn Đông Vy mới lưu luyến không rời đứng lên, cô sửa soạn lại quần áo xộc xệch, lại trở thành nữ tổng giám đốc chỉ tay năm ngón. Có điều gương mặt ửng hồng và sắc xuân nơi đáy mắt cô đã cho thấy cảnh tượng vừa rồi kiều diễm đến mức nào.

Hàn Đông Vy gọi Lưu Bảo Châu tới, hỏi với vẻ lạnh lùng xa cách: "Mọi người đã đến đủ hết chưa?"

Lưu Bảo Châu nhìn thấy Trần Gia Bảo ngồi ở vị trí tổng giám đốc thì lập tức hoảng sợ, ngay sau đó sắc mặt có chút khó coi nói: "Còn giám đốc Lưu thuộc bộ phận kinh doanh, giám đốc Vương thuộc bộ phận đầu tư vẫn chưa tới."

Hàn Đông Vy đã ra thông báo, vậy mà còn có người dám bằng mặt không bằng lòng, hiển nhiên là muốn vả mặt vị tổng giám đốc mới nhậm chức là cô đây.

Chương 94

Chương 94

Sắc mặt của Hàn Đông Vy lập tức trở nên âm trầm.

“Đã đến lúc nên dạy cho mấy người nào đó một bài học rồi!” Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, cùng Hàn Đông Vy đi tới phòng họp.

Lúc đi tới cửa phòng họp, đột nhiên hai người nghe thấy tiếng bàn tán chứa đầy sự tức giận truyền ra từ bên trong.

“Thật không thể hiểu nổi đã có chuyện gì xảy ra với Hàn Đông Vy, cô ta thế mà lại dám để bạn trai của mình làm xằng làm bậy ở công ty, đang yên đang lành lại tổ chức một cuộc họp, còn dọa dẫm sẽ sa thải chúng ta, thật đúng là càng ngày càng coi trời bằng vung. Anh Lý, tôi cảm thấy anh nên báo cáo chuyện này với ông cụ nhà họ Tạ, bãi bỏ vị trí tổng giám đốc của Hàn Đông Vy, sau đó để anh lên đảm nhiệm. Đây mới là điều tốt cho trung tâm thương mại Hòa Bình chúng ta và cho chính nhà họ Tạ.”

Không ít người đều nhao nhao hùa theo.

Hàn Đông Vy tức giận đến nỗi sắc mặt trở nên tái nhợt, đôi mắt phủ đầy giá rét.

Lưu Bảo Châu bị hù dọa, trong lòng cực kỳ khẩn trương, không dám nói một lời nào.

Đột nhiên Trần Gia Bảo chủ động nắm lấy tay của Hàn Đông Vy, nhìn cô rồi nở một nụ cười khiến cô an tâm.

Trong lòng Hàn Đông Vy không khỏi cảm thấy ấm áp, tâm trạng cũng vui vẻ hơn rất nhiều. Đúng vậy, cho dù có chuyện gì xảy ra, Gia Bảo cũng sẽ chống đỡ giúp mình.

Người phụ nữ kiên cường, mạnh mẽ trong giới kinh doanh này, lần đầu tiên trong cuộc đời cô cảm thấy làm một người phụ nữ bình thường thật sự rất tốt, rất hạnh phúc.

Trần Gia Bảo quay đầu lại, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

Sau đó anh đẩy cửa phòng họp ra, bước vào bên trong.

Trong phòng họp, chỉ có mười mấy người đang ngồi, gần như trong giây lát bọn họ đều nhìn về phía cửa với ánh mắt kỳ lạ, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Trần Gia Bảo kéo một chiếc ghế, thẳng thừng ngồi ở bên cạnh nghịch điện thoại, điều này khiến cho mấy người ở đây cảm thấy rất không hài lòng.

Hàn Đông Vy ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin đi tới vị trí tổng giám đốc. Cô nhìn chung quanh một vòng, quả nhiên không thấy giám đốc của bộ phận kinh doanh và giám đốc của bộ phận đầu tư.

Bị ánh mắt lạnh như băng của Hàn Đông Vy nhìn đến, trong lòng mọi người không khỏi run lên, không dám mặt đối mặt với cô.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo khẽ gật đầu, Hàn Đông Vy xụ mặt, nói: "Tôi xin tuyên bố chỉ thị đầu tiên, nguyên giám đốc bộ phận PR Lý Nhật Anh, nguyên giám đốc bộ phận kinh doanh Lưu Thiên Bình, nguyên giám đốc bộ phận đầu tư Vương Gia Hoa, do vi phạm quy chế của công ty, tôi quyết định sẽ sa thải bọn họ."

Cô vừa dứt lời, mọi người lập tức ồ lên, đặc biệt là một ông cụ trong số đó đã nổi giận phừng phừng.

Trong phòng họp này có mười mấy người, hầu như đều là nhân viên quản lý có địa vị nhất trong trung tâm thương mại Hòa Bình, đương nhiên là không tính Trần Gia Bảo.

Ban đầu khi mới nhận được thông báo, bọn họ còn tưởng rằng Hàn Đông Vy chỉ đang phô trương thanh thế, vì vậy, để làm giảm bớt tinh thần của Hàn Đông Vy, riêng hai người Lưu Thiên Bình và Vương Gia Hoa còn đến trễ.

Không ngờ rằng Hàn Đông Vy thế mà lại đến thật, một lời không hợp liền sa thải ba nhân viên quan trọng của công ty!

Lý Quốc Kiên ngồi ở bên cạnh bàn họp, trong lòng xuất hiện lửa giận ngùn ngụt.

Lưu Thiên Bình, Vương Gia Hoa có thể nói là do một tay ông đề bạt thăng chức, đều là tâm phúc của ông, mà Lý Nhật Anh lại là con trai ruột của ông.

Bây giờ Hàn Đông Vy trực tiếp sa thải ba người, không khác nào trực tiếp tát thẳng vào mặt ông.

Có điều, trước đó ông đã sắp xếp ổn thỏa, đến lúc đó chắc chắn sẽ buộc được Hàn Đông Vy phải nhượng bộ!

Nghĩ đến đây, Lý Quốc Kiên ung dung uống một ngụm nước, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp đột nhiên nhìn về phía Trần Gia Bảo, trên mặt tràn ngập vẻ tò mò.

Cô tên là Lê Thanh Vân, thay thế cho Hàn Đông Vy trở thành Phó tổng giám đốc của công ty, cô từng nghe nói Hàn Đông Vy có bạn trai, hơn nữa người bạn trai đó lại kiêu ngạo, ương ngạnh, dám trực tiếp động tay động chân ở công ty cho nên rất tò mò về Trần Gia Bảo.

Chỉ là sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, Lê Thanh Vân có chút thất vọng, tuy rằng vẻ ngoài Trần Gia Bảo đẹp trai, nhưng lại không nhìn ra được khí chất của người thành công từ trên người Trần Gia Bảo, ngược lại lại có bộ dạng hơi lười nhác.

Chương 95

Chương 95

Dường như là cảm nhận được ánh mắt của Lê Thanh Vân, Trần Gia Bảo bèn nhìn qua, trong mắt ngay lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Ngay cả Trần Gia Bảo cũng không thể không thừa nhận, Lê Thanh Vân thật xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo tựa như tinh linh, khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm một lớp phấn mỏng càng hiện lên động lòng người.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo nhìn không chớp mắt mà nhìn chằm chằm chính mình, gương mặt xinh đẹp của Lê Thanh Vân đỏ lên, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

Trần Gia Bảo hơi không hiểu, không biết mình đã làm phật lòng cô ở chỗ nào.

“Tôi phản đối! Năng lực làm việc của ba người giám đốc Lý rất xuất sắc, đã lập công không ít cho công ty. tổng giám đốc Hàn, không biết bọn họ trái với mục quy định nào của công ty, không thông qua thảo luận trong cuộc họp đã trực tiếp sa thải họ rồi?” Đột nhiên, một người đàn ông 40 tuổi đứng dậy nói.

Hàn Đông Vy còn chưa nói gì, Trần Gia Bảo đã buông di động, đứng lên cười lạnh nói: “Ông là ai, dựa vào cái gì mà dám phản đối quyết định của tổng giám đốc?”

Người đàn ông cười hãnh diện, nói: “Tôi tên là Đoàn Thanh Phi, đã làm việc bảy năm sáu tháng ở công ty công tác, hiện tại là quản lý phòng hậu cần, chỉ với thân phận và lý lịch của tôi thì đã đủ tư cách phản đối chưa? Nói đi cũng phải nói lại, còn cậu là ai, chuyện nội bộ của công ty chúng tôi khi nào thì đến phiên người ngoài nhúng tay, coi chừng tôi gọi bảo an đuổi cậu ra ngoài.”

“Ai nói anh ấy là người ngoài?” Hàn Đông Vy đã sớm đoán được chắc chắn sẽ có người lấy chuyện thân phận của Trần Gia Bảo ra nói, cười lạnh nói: “Anh ấy tên là Trần Gia Bảo, là cố vấn cho tổng giám đốc tôi mới vừa mời tới.”

“Cố vấn cho tổng giám đốc? Sao tôi lại không biết?” Đoàn Thanh Phi kinh ngạc nói.

“Làm sao, lúc tôi hạ quyết định còn cần phải được ông chấp nhận hay sao? Hay là ông nghĩ ông mới là tổng giám đốc của công ty?” Hàn Đông Vy lạnh lùng nói.

“Không phải, tổng giám đốc Hàn, tôi không có ý này……” Đoàn Thanh Phi vội vàng giải thích.

“Không có là tốt.” Hàn Đông Vy nghiêm túc nói: “Từ giờ trở đi, bất kể cố vấn Trần hạ quyết định gì cũng đều thay mặt cho ý định của tôi, nếu ai phản đối đều có thể nộp lên đơn từ chức của người đó, tôi sẽ vô cùng hoan nghênh.”

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi, đến Lê Thanh Vân cũng nhìn Trần Gia Bảo nhiều thêm vài lần, không biết Trần Gia Bảo có cái gì hấp dẫn mới có thể làm một cô gái khôn khéo như Hàn Đông Vy mù quáng ủng hộ anh.

Sắc mặt Lý Quốc Kiên nặng nề, bây giờ trên dưới toàn bộ công ty ai mà không biết Trần Gia Bảo là bạn trai của Hàn Đông Vy, cái gọi là "cố vấn của tổng giám đốc" cũng chỉ là dùng để chắn miệng lưỡi của thế gian thôi, Hàn Đông Vy thật đúng là to gan làm loạn!

Có điều cũng tốt, Hàn Đông Vy càng to gan làm loạn, đến lúc đó ở trước mặt Tạ Hoàng Dương, Hàn Đông Vy càng không thể che giấu nổi, thậm chí sẽ bị giành mất cả vị trí tổng giám.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Quốc Kiên cười lạnh lẽo.

"Hiện tại tôi có tư cách nhúng tay rồi đúng không." Trần Gia Bảo nhìn Hàn Đông Vy bằng ánh mắt tán thưởng, tiếp tục nói: "Còn có ai phản đối quyết định của tổng giám đốc thì bây giờ đứng lên, đừng nói tôi không cho các người cơ hội."

"Tôi phản đối……"

"Tôi cũng phản đối……"

Trong chốc lát, đã có sáu bảy cá nhân đứng lên tỏ vẻ phản đối, những người này, không có người nào là không phải nhân vật quan trọng của trung tâm thương mại Hòa Bình.

Bên ngoài vẻ mặt Hàn Đông Vy bất động, nhưng trong lòng đã tràn ngập lạnh lùng. Cô làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được, người phản đối mình trong công ty sẽ nhiều như vậy.

Trần Gia Bảo nhìn một vòng xung quanh nhóm người bên này, dường như không hề bất ngờ chút nào, chân dài trên ghế vắt chéo lại, cười nói: "Tốt lắm, còn có người phản đối không?"

Ngay sau đó, lại có ba người đứng lên, lần lượt là giám đốc sáng tạo, giám đốc quảng cáo, yrưởng bộ phận marketing.

Lý Quốc Kiên ung dung ngồi nhưng trong lòng vô cùng đắc ý, tất cả những người này đều do ông đề bạt thăng chức, có thể nói là vì lợi ích chung của mọi người.

Cái gọi là pháp luật không làm gì được quần chúng, bây giờ nhiều người liên kết với nhau cùng phản đối lại như vậy, cho dù Hàn Đông Vy có là tổng giám đốc, cũng phải cẩn thận suy nghĩ lại phần nào.

Chương 96

Chương 96

Quả nhiên, vẻ mặt Hàn Đông Vy trở nên lạnh lẽo hơn.

Lê Thanh Vân thầm thở dài, Trần Gia Bảo thật sự quá lỗ mãng, nếu cho Hàn Đông Vy một khoảng thời gian, cô tin rằng với thủ đoạn của Hàn Đông Vy, tuyệt đối có thể dạy bảo cho đám người này ngoan ngoãn lại.

Nhưng bây giờ thời cơ chưa đến Trần Gia Bảo đã mang mâu thuẫn đặt lên bàn, tình cảnh của Hàn Đông Vy lập tức trở thành tiến không được mà lùi cũng không xong, về sau muốn làm cho những người này phải sợ không thể nghi ngờ là khó càng thêm khó.

Tổng giám đốc Hàn ơi tổng giám đốc Hàn, rõ ràng tên Trần Gia Bảo này là một cái bao cỏ. Cô lúc nào cũng khôn khéo, tại sao mắt chọn đàn ông lại tệ như vậy chứ?

Nghĩ đến đây, Lê Thanh Vân oán trách trừng mắt liếc Trần Gia Bảo một cái.

Nào ngờ, câu nói tiếp theo của Trần Gia Bảo suýt chút nữa làm cô sợ đến mức ngất xỉu.

Trần Gia Bảo hơi mỉm cười, nói: “Được, tôi tôn trọng ý kiến của các người. Các người có thể dọn đồ rời đi nơi này, hy vọng một giờ sau có thể nhìn thấy báo cáo từ chức của các người.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều khiếp sợ, không thể tưởng tượng được Trần Gia Bảo lại điên cuồng như vậy!

Tuy Hàn Đông Vy cũng khiếp sợ, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi. Là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, cho dù Trần Gia Bảo quyết định cái gì, cô cũng sẽ ủng hộ.

“Trần Gia Bảo, cậu có biết cậu đang nói cái gì không? Cậu có tư cách gì mà sa thải chúng tôi?”

“Thật là láo xược quá mức, tổng giám đốc Hàn, đây là cố vấn cho tổng giám đốc do cô mời sao? Trình độ cũng không quan tâm như thế.”

Đối mặt với chỉ trích của mọi người, Trần Gia Bảo cười lạnh, nói: “Trình độ của tôi như thế nào, không cần các người xen vào. Các người chỉ cần biết, chỉ cần không phục, tất cả có thể cút đi. Trái đất có thiếu ai đều cũng sẽ tiếp tục quay, đừng tưởng rằng bản thân mình ghê gớm lắm. Cái gọi là không phá thì không xây được, tôi thấy các người đã sớm đánh mất cái tâm với nghề. Cả ngày chỉ biết lục đục với nhau, kéo bè kết phái. Đối với những con sâu mọt như vậy, giữ lại ở công ty cũng chỉ là lãng phí tài nguyên, vừa lúc, nhường vị trí dưới mông cho càng nhiều người trẻ tuổi, rót vào càng nhiều máu mới, còn có thể làm cho tinh thần công ty một lần nữa toả sáng phấn chấn. Bây giờ còn ai không phục nữa?”

Ánh mắt Trần Gia Bảo lạnh lùng bắn phá mà đi, đáy lòng mọi người nhìn thấy mà phát lạnh.

Bọn họ có thể cảm giác được, Trần Gia Bảo nghiêm túc, không phải đang hù dọa bọn họ.

Trần Gia Bảo, tuyệt đối dám khai trừ tất cả bọn họ!

Trong mắt Lê Thanh Vân lăn tăn một tia sáng kì dị, không thể tưởng tượng được Trần Gia Bảo lại quyết đoán như vậy. Dám thay máu một lần cho trung tâm thương mại, người như vậy không phải kẻ điên thì chính là thiên tài.

Trong lòng Hàn Đông Vy tràn đầy tự hào.

Những người vốn phản đối hai mặt nhìn nhau, muốn bọn họ công khai phản đối Hàn Đông Vy thì được, nhưng muốn bọn họ từ chức, từ bỏ những đãi ngộ, hậu đãi của trung tâm thương mại Hòa Bình, có đánh chết họ cũng không muốn.

Bọn họ nhao nhao nhìn về phía Lý Quốc Kiên tựa như đang xin giúp đỡ.

Lý Quốc Kiên cũng ngồi không yên, nếu nhóm người này thật sự bị khai trừ, chẳng khác nào ông bị mất quyền lực, thành tư lệnh chỉ huy một mình thì còn có ý nghĩa gì nữa?

"Khụ khụ……" Lý Quốc Kiên ho nhẹ hai tiếng, nói: "Cố vấn Trần, có thể nghe ta khuyên hai câu được không, bọn họ cũng là có ý tốt, không đến nỗi……"

Ông nói còn chưa nói xong, Trần Gia Bảo đã ngắt lời: "Ông là cái gì chứ, tôi đã cho phép ông mở miệng nói chuyện sao?"

Mọi người tất cả đều hít vào một hơi, ở trung tâm thương mại Hòa Bình, Lý Quốc Kiên là người có tuổi nghề già nhất, thậm chí có quan hệ không ít với ông Tạ. Trần Gia Bảo cũng dám làm nhục Lý Quốc Kiên như vậy, cái này có chuyện hay để xem.

"Cậu……" Giữa cậu Lý Quốc Kiên nổi lên tức giận, nói: "Tôi là Phó giám đốc công ty Lý Quốc Kiên, không biết có đủ tư cách nói chuyện hay không?"

"Thì ra là ông." Trần Gia Bảo ngộ ra, cười lạnh nói: "Tôi thử hỏi ông, Lý Nhật Anh là con trai của ông, nó bị tôi đánh một trận lại còn bị tôi sa thải rồi, ông có phục không? Vương Thanh Hà là con dâu tương lai của ông, cô ta bôi nhọ, hãm hại sau lưng tổng giám đốc Hàn, bị tôi bạt tai trước mặt mọi người, cũng bị tôi sa thải rồi, ông có phục không? Đến nỗi những người đứng ra phản đối này, nếu tôi đoán không lầm, hẳn là đều là do ông chỉ thị, bây giờ tôi làm cho tất cả bọn họ phải từ chức, ông có phục không?"

Chương 97

Chương 97

Trần Gia Bảo liên tục hỏi ba câu "Ông có phục không", quả thật là vạch trần ý đồ của Lý Quốc Kiên, Hàn Đông Vy đắc ý vô cùng, không cần phải nói hả giận rất nhiều.

Lý Quốc Kiên khó nén tức giận trong lòng, "Ầm" mà một tiếng, mạnh mẽ đập bàn đứng dậy, lớn tiếng nói: "Trần Gia Bảo, cậu thật sự nghĩ rằng bám được Hàn Đông Vy là đủ để không coi ai ra gì? Nếu cậu muốn được rõ ràng, trung tâm thương mại Hòa Bình mang họ Tạ, thuộc về nhà họ Tạ chứ không phải nhà họ Hàn, càng không phải là nhà họ Trần!"

Trần Gia Bảo liếc xéo, cười lạnh nói: "Ông cho rằng, mang nhà họ Tạ ra đây thì tôi sẽ nhượng bộ sao? Thật là ngây thơ. Tục ngữ đã nói, già mà không chết thì là trộm, ông tên trộm già gian thương này nếu không muốn chết thì liền từ chức về nhà dưỡng lão ngay bây giờ đi thôi."

Già mà không chết thì là trộm!

Lý Quốc Kiên suýt chút nữa tức chết đi được!

"Thật là tức chết, Hàn Đông Vy, Trần Gia Bảo, hai người các người chờ đấy, tôi sẽ ngay lập tức gọi điện thoại cho anh Tạ Hoàng Dương, nói cho anh ấy chuyện tốt hai người làm ra, hai người các người liền chờ để nhận lấy cơn tức giận của nhà họ

Tạ đi!” Lý Quốc Kiên tức đến mức đôi tay cũng đang run rẩy, lấy di động ra, gọi điện thoại cho Tạ Hoàng Dương.

Những người phản đối ban đầu nhẹ nhàng thở ra, nhao nhao dùng ánh mắt như nhìn thằng ngu nhìn về phía hai người Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy.

Tên Trần Gia Bảo này tuy kiêu ngạo, nhưng ở Tạ gia trước mặt thì tên Trần Gia Bảo này có là cái đinh gì?

Đại cục đã định, Lê Thanh Vân lại thầm thở dài.

Khóe miệng Hàn Đông Vy hơi nhếch lên, đều là khinh bỉ.

Mang nhà họ Tạ liền cho rằng nắm chắc thắng lợi? Ở trước mặt cụ Tạ, so với Trần Gia Bảo thì Lý Quốc Kiên ông không là cái gì cả!

Trong phòng họp, hầu như tất cả mọi người đều đang đợi Tạ Hoàng Dương bắt máy.

Bọn họ đều biết, một cuộc điện thoại này sẽ thay đổi vận mệnh của rất nhiều người trong này.

“Alo, anh Tạ, là em, Lý Quốc Kiên đây. Dạo này sức khỏe anh vẫn tốt chứ…” Điện thoại vừa kết nối, Lý Quốc Kiên liền bật loa ngoài, mọi người trong phòng họp đều có thể nghe được tiếng của Tạ Hoàng Dương.

“Hóa ra là chú Lý, gần đây anh có quý nhân phù trợ, sức khỏe cường tráng hơn nhiều rồi, lúc nào tới nhà anh, hai chúng ta

cùng uống ít rượu.” Nghe chừng tâm trạng Tạ Hoàng Dương rất tốt.

Chú Lý!

Tất cả mọi người đều nghe được câu xưng hô này đều vô cùng kinh ngạc, hóa ra Lý Quốc Kiên lại có quan hệ với ông lớn Tạ Hoàng Dương tốt như vậy, có một ông lớn như vậy làm chỗ dựa, Hàn Đông Vy và Trần Gia Bảo tự gây rắc rối lớn rồi.

Lý Quốc Kiên cũng lộ ra vẻ đắc ý.

Sau một hồi hàn huyên tâm sự, Lý Quốc Kiên nghiêm túc nói: “Anh Tạ, có chuyện công việc phải báo cáo lại với anh, giám đốc mới nhậm chức Hàn Đông Vy độc đoán chuyên quyền, dung túng người ngoài, gây chuyện ở trung tâm thương mại Hòa Bình. Không những đánh con trai em bị thương, mà còn uy hiếp em cùng rất nhiều nhân viên quản lý của công ty phải từ chức, làm như vậy trời không dung, đất không tha.”

“Sao cơ? Còn có chuyện này sao? Hàn Đông Vy thật là càn quấy, cô ta có ở bên cạnh không, để cô ta nghe điện thoại!” Đầu dây bên kia của điện thoại truyền tới giọng nói đầy tức giận của Tạ Hoàng Dương.

Ban đầu, đám người phản đối Hàn Đông Vy vô cùng vênh váo đắc ý, giống như là đã nhìn thấy bộ dạng Hàn Đông Y bị nghiêm khắc quở trách.

Lê Thanh Vân thở dài, âm thầm lo lắng cho Hàn Đông Vy.

“giám đốc Hàn, mời nghe điện thoại, không phải là cô sợ rồi chứ?” Lý Quốc Kiên giũ ðiện thoại lên, ðắc ý nói.

“Có gì mà phải sợ?” Hàn Đông Vy giễu cợt, chìa tay nhận lấy điện thoại, nói: “Ông Tạ, tôi là Hàn Đông Vy.”

Đầu dây bên kia im lặng, ngay sau đó nghiêm túc nói: “Đông Vy, lời Lý Quốc Kiên nói có phải thật hay không? Người ngoài mà cậu ấy nói lại là ai nữa? Cô luôn luôn thông minh, tài giỏi, lần này đã xảy ra chuyện gì, tôi muốn nghe lời giải thích của cô.”

Hà Đông Vy nhìn về phía Trần Gia Bảo, bày ra nụ cười ngọt ngào, sau đó nói: “Ông Tạ, người ngoài mà Lý Quốc Kiên vừa nói chính là Trần Gia Bảo, hôm nay anh ấy được mời đến làm cố vấn giám đốc, cảm thấy có vài người không thích hợp ở lại công ty mà thôi, cho nên ồn ào chút mâu thuẫn nhỏ thôi.”

“Cái gì? Là cậu Trần? Cậu ấy là cố vấn giám đốc của công ty?” Lời nói của Tạ Hoàng Dương đột nhiên kích động.

Cậu Trần?

Chương 98

Chương 98

Những người ở bên trong bao gồm cả Lý Quốc Kiên đều nghe được câu xưng hô này, chẳng lẽ, Trần Gia Bảo và Tạ Hoàng Dương là anh em kết nghĩa?

Trong nháy mắt, vẻ đắc ý của Lý Quốc Kiên biến mất, trong lòng có một dự cảm không lành.

Nụ cười Hàn Đông Vy càng tươi rói, nói: "Không sai, bây giờ Trần Gia Bảo đang ở bên cạnh, tôi để anh ấy nghe điện thoại nhé."

"Được được được." Tạ Hoàng Dương kích động, nếu như Trần Gia Bảo thật sự trở thành cố vấn cho giám đốc, vậy thì chẳng khác nào ông với anh cùng chung một thuyền. Đối với nhà họ Tạ mà nói, đương nhiên là chuyện tốt.

Trần Gia Bảo nghe điện thoại, nhàn nhạt nói: "Là tôi, Trần Gia Bảo đây, lời chị Vy nói đều là thật, tôi cảm thấy công ty cần được thay máu, cần xốc lại tinh thần làm việc tốt hơn, nhưng hình như là có vài người không nghe theo sự quản lý của tôi, tôi muốn đuổi việc toàn bộ bọn họ. Ông Tạ, ông có ý kiến gì không?

"Không có, không có. Cái gọi là không có lửa thì làm sao có khói, tôi cảm thấy ý tưởng của cậu rất tốt, có nhiều người hẳn

đã nhúc nhích rồi, cậu yên tâm, bất kể là cậu quyết định như thế nào tôi cũng tuyệt đối tán thành.” Tạ Hoàng Dương vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng nói. Đột nhiên cảm thấy mình nhấc giám đốc Hàn Đông Vy lên vị trí này thật là đúng đắn, không kìm được nỗi lòng vô cùng thoải mái của người già.

Tuyệt đối tán thành!

Mọi người đều nghe được cụm từ này, từng người từng người một đều trợn tròn mắt, cả người Lý Quốc Kiên bị sốc, vẻ mặt không thể tin nổi!

Sau khi cúp điện thoại, Trần Gia Bảo đảo mắt nhìn một vòng, những người bị anh đảo mắt đến, trong lòng run rẩy, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Đùa cái gì vậy, ngay cả ông Tạ Hoàng Dương cũng nói tuyệt đối tán thành, vậy thì khác nào chơi một trò chơi. Trần Gia Bảo trực tiếp mang nhân viên ra làm trò đùa, con mẹ nó, những người khác ở Hòa Bình làm sao dám chơi lại nữa?

Lý Quốc Kiên ngu ngốc ơi, tự tìm chỗ chết còn mẹ nó kéo theo chúng tôi, sớm biết như thế đã ủng hộ Hàn Đông Vy.

Khỏi phải nói, trong lòng mọi người đều cảm thấy hối hận.

Ánh mắt Trần Gia Bảo nhìn về phía Lý Quốc Kiên, lạnh nhạt nói: “Bây giờ, ông định tự mình viết đơn từ chức hay để tôi trực tiếp ném ông ra ngoài?”

Trong nháy mắt, Lý Quốc Kiên dường như già đi mất mấy chục tuổi, lập tức mặt mũi tái mét, thở dài nói: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, tôi già rồi, cũng thua rồi. Cậu yên tâm,

lần này tôi viết đơn từ chức, chỉ mong cậu Trần không gây khó khăn cho bọn họ.”

Vốn dĩ Lý Quốc Kiên chỉ chống đối lại những người của Hàn Đông Vy.

Trần Gia Bảo lạnh nhạt nói: “Trần Gia Bảo tôi làm việc, luôn luôn nói được làm được, tôi nói để cho tất cả bọn họ từ chức, sao có thể nuốt lời được chứ? Không phải bọn họ ủng hộ ông sao? Vậy tôi tác thành cho bọn họ, ông đưa bọn họ cùng nhau rời khỏi đi.”

Lời vừa nói ra, những người ban đầu đứng ra phản đối, từng người đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi muốn cầu xin được tha thứ, nhưng sau khi gặp phải ánh mắt sắc bén của Trần Gia Bảo, ai ai cũng đều xấu hổ cúi đầu xuống.

Lý Quốc Kiên há hốc mồm, đột nhiên mất hết ý chí, tự chế giễu nói: “Bỏ đi, bỏ đi. Bây giờ tôi tự lo cho bản thân mình còn khó, ở đâu ra còn có tư cách lo cho người khác?”

Ngay sau đó, ông ta im lặng cầm cốc nước của mình lên, như người mất hồn đi ra khỏi phòng họp.

Về phần những người tin cậy của ông ta, từng người từng người vẻ mặt đưa đám như cha chết mẹ chết đi theo ra ngoài.

Bên trong phòng họp, ngoại trừ Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy thì chỉ còn lại 4 người.

Lúc này, những người ở bên trong bao gồm cả Lê Thanh Vân, cả bốn người đều nhìn Trần Gia Bảo, tâm trạng vô cùng phức tạp, sợ Trần Gia Bảo không vui cũng đuổi việc luôn bọn họ.

Trần Gia Bảo trưng ra một nụ cười rạng rỡ, nói: “Mọi người yên tâm, tôi sẽ không đối xử tệ bạc với mọi người đâu, sau này đãi ngộ tăng gấp đôi. Ngoài ra, công ty sẽ mau chóng bổ sung những chức vị còn trống. Trong khoảng thời gian này, phiền mọi người quan tâm nhiều một chút. Bây giờ tan họp thôi.”

Chuyện vừa đánh vừa xoa này, Trần Gia Bảo đương nhiên cũng biết.

Đám người Lê Thanh Vân như trút được gánh nặng, lần lượt đứng dậy rời đi, lúc này thái độ và lời nói với Hàn Đông Vy và Trần Gia Bảo cũng cung kính hơn rất nhiều.

Chương 99

Chương 99

Chờ đến khi mọi người đều ra khỏi phòng, trong lòng Hàn Đông Y khó nén nổi kích động, giọng nói giống như một cô gái nhỏ, chợt nhào vào lồng ngực Trần Gia Bảo, hôn lên mặt anh mấy cái chùn chụt, vui vẻ nói: “Gia Bảo, vừa rồi anh ngầu quá đi, khuôn mặt già nua của Lý Quốc Kiên căng lên như đít khỉ vậy, thật là hả giận mà!”

Trần Gia Bảo ôm eo Hàn Đông Vy, kéo cô về hướng mình, cười đắc ý nói: “Điều đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem anh là ai à. Chỉ là, một lần sa thải nhiều nhân viên cấp cao như thế, khoảng thời gian này e rằng em khá là bận rộn đấy.”

“Điều này cũng chẳng sao, trung tâm thương mại Hòa Bình là doanh nghiệp có tiếng tăm, mời chào vài nhân tài cũng rất đơn giản thôi.

Trần Gia Bảo đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, trầm ngâm nói: “Em để lại cho anh vài vị trí, anh muốn sắp xếp người vào.”

“Vâng, không thành vấn đề.” Hàn Đông Vy mặc dù khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, thở dài nói: “May mà có anh ở đây, nếu không thì, không biết được những người này sẽ còn gây ra bao nhiêu rắc rối cho em nữa. Nếu như anh mở một công ty, em đến đó làm giám đốc thì tốt rồi. Khỏi phải nói cũng biết đỡ lo lắng hơn bao nhiêu.

“Được thôi, đến lúc đó hai đứa mình vợ chồng đồng lòng, phát huy sức mạnh.” Trần Gia Bảo thuận miệng nói, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ.

Cùng lúc đó, vẻ mặt Lý Quốc Kiên tối sầm, đi ra khỏi cửa trung tâm thương mại, Lý Nhật Anh cùng Vương Thanh Hà ở bên cạnh lập tức tiến lên.

“Bố, thế nào rồi ạ, Hàn Đông Vy có nhượng bộ hay không?” Lý Nhật Anh liền vội vàng hỏi.

Vương Thanh Hà hăng hái nói: “Nhất định là thế rồi, bố có quan hệ với ông Tạ tốt như vậy, Hàn Đông Vy kia chẳng là cái thá gì, dựa vào đâu mà không chịu nhượng bộ? Không bắt cô ta đứng trước mặt xin lỗi chúng ta đã là giữ thể diện cho cô ta rồi. Còn cả cái tên Trần Gia Bảo, anh ta còn dám đánh em, em nhất định phải hành hạ anh ta.”

Sắc mặt Lý Quốc Kiên càng lúc càng xây xẩm mặt mày.

Lý Nhật Anh không nhìn thấy, thở phào nói: “Thanh Hà nói không sai, chúng ta cũng quay về làm việc thôi.”

“Tổ sư mày.” Lý Quốc Kiên đột nhiên tát anh ta một cái.

“Bố, bố đánh con làm gì?” Lý Nhật Anh và Vương Thanh Hà đều giật mình.

Lý Quốc Kiên tức giận nói: “Bố mày bị đuổi ra ngoài. Trong phòng họp, trước mặt bao nhiêu người, Hàn Đông Vy và Trần Gia Bảo không giữ cho chút thể diện nào. Nếu không phải vì mày, bố mày có bị mất mặt như vậy không?”

“Bố, cả bố cũng bị đuổi ra ngoài sao? Hàn Đông Vy cô ta bị điên rồi sao, chẳng lẽ cô ta không sợ bị ông Tạ trách tội à?” Lý Nhật Anh hết sức kinh hoàng nói.

Mặt mày Lý Quốc Kiên xám xịt, nói: “Ông Tạ trách tội cô ta? Hừ, chúng mày không biết chứ, Trần Gia Bảo ở bên cạnh Hàn Đông Vy đó mới thật sự là nhân vật tai to mặt lớn. Không những quen biết với Tạ Hoàng Dương, mà Tạ Hoàng Dương còn vô cùng coi trọng anh ta. Hầu như là nói gì nghe nấy, ngay cả việc sa thải tao, Tạ Hoàng Dương cũng ngầm đồng ý.”

“Cái gì cơ?”

Lý Nhật Anh và Vương Thanh Hà hoàn toàn khiếp sợ, trong mắt bọn họ, Tạ Hoàng Dương chính là một ông lớn có máu mặt, một ngón tay thôi cũng có thể nghiền nát bọn họ.

Bây giờ, Trần Gia Bảo lại có quan hệ như thế này với Tạ Hoàng Dương, vậy mình làm sao có thể thả thù được?

Vương Thanh Hà vừa nghĩ tới việc mình đắc tội với Trần Gia Bảo, vẻ mặt hiện lên đầy sự sợ hãi, nghĩ thôi cũng sợ rồi.

Lý Nhật Anh không cam lòng nói: “Bố, chẳng lẽ cứ để như vậy sao?”

“Đương nhiên không thể để như vậy rồi.” Mặt mày Lý Quốc Kiên đầy phiền muộn, cười lạnh nói: “Mày đừng quên, cậu chủ nhà họ Tạ đang một mực theo đuổi Hàn Đông Vy, bây giờ, Hàn Đông Vy lại tìm Trần Gia Bảo đến làm bạn trai, mày đoán xem sẽ như thế nào?

Hai mắt Lý Quốc Kiên sáng rực lên, nói: “Đúng vậy, nhất định là Sao Hỏa đụng phải Trái Đất, với tính cách của cậu chủ nhà họ Tạ, cho dù ông Tạ có làm lá chắn cho Trần Gia Bảo cũng vô ích. Bố, chiêu mượn đao giết người này của bố thật là cao tay nha.”

Vương Thanh Hà cũng đắc ý. Hừ, Trần Gia Bảo, mày dám đánh bà đây, đến lúc cậu lớn Tạ trở về, xem mày làm sao còn dám lên mặt.

“Điều đó là đương nhiên, mày cho là tao ngu ngốc như mày sao? Mày yên tâm đi, trung tâm thương mại Hòa Bình, chúng ta nhất định sẽ quay lại.” Lý Quốc Kiên cười nhạt, rút điện thoại ra, bấm một dãy số, nói: “Cậu Tạ, tôi là Lý Quốc Kiên đây, tôi có chuyện này muốn nói với cậu…”

Chưa cả đến nửa ngày, tin tức giám đốc vừa nhậm chức của trung tâm thương mại Hòa Bình, Hàn Đông Vy, cùng một lần sa thải mười bốn nhân viên cấp cao, thậm chí có cả Phó giám đốc Lý Quốc Kiên đã được lan truyền ra khắp giới kinh doanh trong thành phố Hòa Bình. Rất nhiều những ông lớn trong giới kinh doanh đồng loạt thầm cảm thán đúng là thời Vua nào thì tớ nấy, cũng vô cùng khiếp sợ với thủ đoạn quyết liệt của Hàn Đông Vy.

Chỉ có điều bọn họ không hề biết rằng, tất cả những chuyện này đều là do một người trẻ tuổi tên Trần Gia Bảo chỉ đạo.

Chương 100

Chương 100

Sau khi rời khỏi cao ốc thương mại Hòa Bình, Trần Gia Bảo nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nhìn thấy tên người, anh nở một nụ cười gượng ép.

Điện thoại là do người đẹp Lâm Thanh Hà gọi tới.

Mặc dù Lâm Thanh Hà nói chuyện ấp a ấp úng, nhưng Trần Gia Bảo vẫn hiểu được đại khái vấn đề.

Thì ra, trong lúc Đàm Ánh Nguyệt đang nói chuyện trên trời dưới đất với mẹ của Lâm Thanh Hà thì vô tình nói lỡ miệng tiết lộ sự tồn tại của Trần Gia Bảo. Hơn nữa, bà ta đã biết con gái cưng của mình thích Trần Gia Bảo.

Cho nên, mẹ của Lâm Thanh Hà nói muốn gặp Trần Gia Bảo một lần, địa điểm là ở khách sạn Phi Dương nằm trong trung tâm thành phố.

“Anh Bảo, ngày mai anh có đi được không? Nếu như anh không muốn đến, em sẽ nói với mẹ em.” Đầu dây bên kia, Lâm Thanh Hà khẩn trương lại mong đợi hỏi.

Ban đầu, chẳng qua là Trần Gia Bảo coi Lâm Thanh Hà như em gái, nhiều lắm là còn có một chút mập mờ, nhưng mà Chu Linh Hoa nói đúng, đàn ông ưu tú thì sẽ không chỉ có một người đàn bà.

Dù sao nếu đã có Hàn Đông Vy và Chu Linh Hoa, lại thêm một Lâm Thanh Hà nữa cũng không phải vấn đề gì lớn.

Trần Gia Bảo cười nói: “Được, anh sẽ đi.”

“Ừm, vẫn là anh Bảo tốt với em nhất, vậy 9 giờ ngày mai gặp.” Lâm Thanh Hà vui sướng cúp điện thoại.

Mắt của Trần Gia Bảo hơi nheo lại, anh ta nhớ Tần Thanh Nhã nói cha mẹ Lâm Thanh Hà là công chức chính phủ của thành phố, có yêu cầu rất cao đối với bạn trai của Lâm Thanh Hà, mà thân phận bây giờ của mình lại là nhân viên phục vụ cho quán ăn nhỏ của Đàm Ánh Nguyệt.

Xem ra, lý do mà mẹ của Lâm Thanh Hà muốn gặp mình nhất định là vì muốn để cho mình biết khó mà lui đây.

Nghĩ tới đây, Trần Gia Bảo khẽ nhếch khóe miệng nở một nụ cười châm biếm.

Buổi sáng hôm sau, vì nể mặt Lâm Thanh Hà, Trần Gia Bảo cố ý thay một bộ quần áo, sau đó đón xe tới khách sạn Phi Dương.

Lâm Thanh Hà lo lắng đứng ở trước cửa khách sạn chờ.

Cô trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc áo đầm màu lam nhạt, dưới chân mang một đôi cao gót màu trắng, trông vừa xinh đẹp vừa đoan trang.

Lâm Thanh Hà vốn dĩ là hoa khôi của trường, lúc bình thường cũng đã xinh đẹp lắm rồi huống hồ gì bây giờ lại còn vừa trang điểm vừa diện lên nữa.

Trước cửa khách sạn có rất nhiều người nhìn về phía cô và nở nụ cười thân thiện, nhưng sắc mặt Lâm Thanh Hà lại rất tệ nên cũng không ai dám tiến lên bắt chuyện.

Có không ít người cũng đang âm thầm đoán, cũng không biết là ai lại có thể làm cho một người đẹp như vậy chủ động chờ đợi.

Chờ tới khi Trần Gia Bảo từ xe taxi xuống, Lâm Thanh Hà ánh mắt sáng lên, khóe miệng toát ra một nụ cười rực rỡ, tựa như đóa hoa bách hợp đang nở rộ, lập tức chạy đến, kéo tay Trần Gia Bảo làm nũng nói: “Anh Bảo, sao bây giờ anh mới tới?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Trần Gia Bảo, không kiềm được trợn to mắt, đấm ngực dậm chân.

Mẹ nó, một thằng nghèo rớt mồng tơi phải đi xe taxi mà vẫn có được bạn gái xinh đẹp như vậy, ông trời thật đúng là bất công.

Trần Gia Bảo yêu thương bẹo má cô một cái, cười nói: “Bây giờ tới cũng không tính là muộn, hôm nay Thanh Hà của anh rất đẹp.”

“Ghét, chẳng lẽ lúc trước người ta không đẹp hả?” Lâm Thanh Hà vui vẻ nói, ngay sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì, lo lắng nói: “Anh Bảo, mẹ em ở bên trong chờ anh, hơn nữa còn mang theo một người tên là Vương Chí Kiên, giống như có ý giới thiệu cho em nhưng mà em không thích anh ta.”

“Ừ, anh biết rồi, chúng ta vào đi.” Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên, mặc kệ nó là thằng nào, dám ở trước mặt mình ra vẻ thì cho nó một trận là được.

“Vâng.” Lâm Thanh Hà khéo léo đáp một tiếng, cô hơi do dự một chút nhưng rồi khoác tay lên cánh tay Trần Gia Bảo, đồng thời lặng lẽ trộm nhìn Trần Gia Bảo một cái, thấy anh ấy không phản đối, trong lòng rất vui vẻ.

Vừa đi vào trong, Lâm Thanh Hà vừa nói tình hình cho anh nghe.

Thì ra, mẹ của Lâm Thanh Hà tên là Đàm Mỹ Tiên, hiện là cục phó của tổng cục quản lý đất đai thành phố, tính cách rất mạnh mẽ, hơn nữa ánh mắt rất cao, sau khi biết chuyện Trần Gia Bảo, tối hôm qua còn mắng cô ấy một trận.

Nói tới chỗ này, Lâm Thanh Hà vành mắt đỏ ửng, điểm đạm đáng yêu, giữa hai mày hiện lên vẻ oan ức khổ sở.

Trần Gia Bảo tự tin nói: “Có anh ở đây rồi, em yên tâm đi.”

“Vâng, em tin anh.” Mặc dù Lâm Thanh Hà nói như vậy nhưng có thể thấy được cô đang miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ.

Trần Gia Bảo cũng không giải thích, đi theo Lâm Thanh Hà cùng nhau vào phòng đặt riêng.

Chương 101

Chương 101

Bên trong ngồi ba người, hai nữ một nam.

Ngồi ở giữa là một quý bà sang trọng có khuôn mặt rất đẹp, nhìn có chút giống Lâm Thanh Hà, khỏi cần suy nghĩ, đây nhất định là Đàm Mỹ Tiên, mẹ của Lâm Thanh Hà.

Ngồi ở bên tay trái bà ta là một người đàn ông trẻ tuổi sáng sủa đẹp trai, cũng chính là Vương Chí Kiên mà Lâm Thanh Hà nói lúc trước, anh ta mặc một bộ đồ vest màu đen thẳng thớm, ánh mắt lộ ra vẻ tự tin.

Anh ta lơ đãng liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét đồng thời cũng không che giấu sự khinh miệt của mình.

Còn người còn lại là người Trần Gia Bảo không ngờ đến, đó chính là Chu Linh Hoa, tâm trạng của cô ta có vẻ rất tốt, toàn thân toát lên vẻ quyến rũ.

Trần Gia Bảo lặng yên không tiếng động nở một nụ cười đểu với cô ta.

Trong lòng Chu Linh Hoa run lên, nhớ tới sự kiện nóng bỏng lần trước trong phòng riêng của quán rượu, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt long lanh, quyến rũ liếc anh một cái, ngay sau đó thu hồi mọi biểu tình, khôi phục sự cao ngạo lúc trước, còn hừ một tiếng, thật giống như vốn dĩ đã xem thường Trần Gia Bảo vậy.

Ngay cả Trần Gia Bảo cũng không thể không thừa nhận, kỹ thuật diễn của Chu Linh Hoa thật sự là quá giỏi.

“Mẹ, anh ấy chính là anh Bảo, lần trước con bị người ta đe dọa, chính anh Bảo đã cứu con.” Lâm Thanh Hà kéo tay Trần Gia Bảo, tự hào giới thiệu.

Trần Gia Bảo cười nói: “Chào cô, con là Trần Gia Bảo, cô kêu con Gia Bảo là được ạ.”

Đàm Mỹ Tiên nhìn anh từ trên xuống dưới, âm thầm cau mày.

Mặc dù Trần Gia Bảo cũng coi như là đẹp trai, nhưng vấn đề là cả người nhìn qua có vẻ uể oải không phấn chấn, một chút tự tin cũng không có, đừng nói là so với Vương Chí Kiên, ngay cả để làm phương án dự bị cũng không được, người như vậy, căn bản là không xứng với nhà họ Lâm.

Xem ra, hôm nay tới đây là một quyết định chính xác, phải thừa dịp còn sớm để Thanh Hà từ bỏ ý định mới được.

Nghĩ tới đây, Đàm Mỹ Tiên rất khách khí cười nói: “Cảm ơn cậu lần trước đã cứu Thanh Hà, cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ báo đáp cậu.”

Mặc dù là rất khách khí, nhưng là sự xa cách và cả hời hợt đều rất rõ ràng, mặc dù Trần Gia Bảo cứu Lâm Thanh Hà, nhưng là chuyện nào ra chuyện đó, Đàm Mỹ Tiên cũng không muốn có quan hệ gì nhiều với Trần Gia Bảo.

Giữa hai lông mày Lâm Thanh Hà hiện lên vẻ ưu sầu, cái miệng nhỏ nhắn chu lên nói: “Mẹ, mẹ nói gì vậy, không cần phải khách sáo với anh Bảo như vậy.”

Trần Gia Bảo khẽ mỉm cười, ngồi ở bên cạnh Chu Linh Hoa, Chu Linh Hoa lặng lẽ liếc anh ta một cái.

Trên bàn đặt rất nhiều thức ăn, sắc hương đều có đủ, Trần Gia Bảo sáng sớm chưa ăn cơm, cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ăn.

Đàm Mỹ Tiên âm thầm cau mày, ngoắc tay nói: “Thanh Hà mau tới đây ngồi ở bên cạnh Chí Kiên đi, Chí Kiên là thanh niên tài giỏi đẹp trai hiếm có đấy, hai người trò chuyện với nhau đi, học hỏi Chí Kiên một chút.”

Rất rõ ràng, ở trong mắt Đàm Mỹ Tiên, Vương Chí Kiên mới là con rể mà bà ta vừa ý.

Vương Chí Kiên âm thầm đắc ý, cậu ta là con nhà giàu, bản thân cũng đủ ưu tú, vốn dĩ không phải cái loại nghèo rớt mồng tơi như Trần Gia Bảo có thể so sánh, chỉ cần nhìn là biết phải chọn ai.

Lâm Thanh Hà cắn môi dưới khẽ lắc đầu, ngồi ở bên phải Trần Gia Bảo.

Nhìn Trần Gia Bảo ngồi giữa hai người đẹp, trong mắt Vương Chí Kiên chợt lóe lên vẻ ghen tị.

“Cô ơi, Thanh Hà nhìn ở ngoài đẹp hơn hẳn trong hình, quả nhiên là mẹ nào con nấy, chỉ có người vừa đẹp lại vừa giỏi như cô mới có thể sinh được người vừa đẹp người đẹp nết như Thanh Hà thôi ạ.” Vương Chí Kiên tâng bốc nói.

Chân mày của Đàm Mỹ Tiên giãn ra, càng nhìn càng cảm thấy Vương Chí Kiên càng thuận mắt, lại so sánh với Trần Gia Bảo đang ngồi bên cạnh, sau khi ngồi xuống liền tự mình ăn cơm, một chút lễ phép cơ bản cũng không có, vốn dĩ là không biết điều.

Chu Linh Hoa âm thầm cười nhạo Đàm Mỹ Tiên có mắt không tròng.

Ngay cả Tưởng Đức Lâm ở trước mặt Trần Gia Bảo cũng đều ngoan như cún vậy, Vương Chí Kiên so ra còn không bằng một góc Tưởng Đức Lâm!

Đàm Mỹ Tiên lại không chọn một người ưu tú như Trần Gia Bảo làm con rể, còn trái lại vừa ý Vương Chí Kiên.

Hừ hừ, có một ngày bà ta sẽ hối hận.

Nghĩ tới đây, trong mắt Chu Linh Hoa lộ ra vẻ khinh bỉ.

Lâm Thanh Hà cau mày nói: “Vương Chí Kiên, quan hệ của chúng ta không tốt như vậy, đừng có gọi tôi một cách thân thiết như thế.”

Chương 102

Chương 102

Đàm Mỹ Tiên trợn mắt nhìn cô một cái, nói: "Đứa nhỏ này hôm nay sao lại không lễ phép như vậy, sau này tiếp xúc với Chí Kiên nhiều một chút, tránh cho bị một số người làm hư."

Những người đang ngồi ở đây đều biết, "Một số người" ở đây là để chỉ Trần Gia Bảo.

Sắc mặt Lâm Thanh Hà khẽ biến, áy náy nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo khẽ mỉm cười, cũng không thèm để ý.

Vẻ căm ghét trong mắt Vương Chí Kiên càng nhiều hơn, chợt lóe lên rồi biến mất, cười nói: "Cô ơi, không sao đâu cô, cháu với Thanh Hà cũng mới gặp nhau lần đầu tiên mà, em ấy vẫn chưa quen thuộc với cháu, nhưng cháu tin tưởng, em ấy sớm muộn gì cũng hiểu ai mới là người thật sự phù hợp với em ấy."

Khuôn mặt Đàm Mỹ Tiên giãn ra cười nói: "Cháu nói rất đúng, đúng rồi, nghe cha cháu nói, bây giờ cháu là quản lý của câu lạc bộ golf Hải Thiên đúng không?"

Câu lạc bộ golf Hải Thiên?

Chu Linh Hoa nhịn không được nhìn anh một cái, nếu như cô nhớ không lầm thì câu lạc bộ golf Hải Thiên là sản nghiệp của nhà họ Tạ, thường xuyên có những người thuộc giới thượng lưu đến đó đánh golf bàn chuyện làm ăn, mà mấu chốt nhất là tổng giám đốc của câu lạc bộ golf Hải Thiên là Tạ Cẩm Tú, là nữ thần trong lòng của toàn bộ người dân thành phố Hòa Bình.

Tuổi tác Vương Chí Kiên vẫn còn trẻ, nếu quả thật là là quản lý của câu lạc bộ golf Hải Thiên thì thật sự rất có tương lai.

Vương Chí Kiên đắc ý nói: "Đúng vậy, cháu làm quản lý đã một năm, ngày hôm qua giám đốc Tạ họp cảm thấy năng lực

làm việc của cháu rất tốt, chuẩn bị cất nhắc cháu trở thành phó giám đốc.”

Đàm mỹ tiên nói lại: “Cháu nói giám đốc Tạ chính là cô chủ nhỏ của nhà họ Tạ, Tạ Cẩm Tú sao?”

“Đúng rồi ạ, chính là cô Tạ Cẩm Tú, cô ấy chính là tổng giám đốc của câu lạc bộ golf Hải Thiên.” Vẻ mặt Vương Chí Kiên đầy vẻ đắc ý, tiếp tục nói: “Cháu từng cùng cô chủ Tạ ăn cơm mấy lần, cô ấy rất coi trọng cháu, ở trước mặt cô chủ Tạ cháu cũng có chút tiếng nói. Cháu nhớ Thanh Hà sắp thi vào trường cao đẳng phải không, chờ thi xong, cháu có thể đề cử Thanh Hà với cô chủ Tạ, để cho Thanh Hà nghỉ hè đến câu lạc bộ làm công việc quản lý nhân viên, tích lũy kinh nghiệm, sau này lên đại học cũng thuận tiện hơn.”

Ánh mắt Đàm Mỹ Tiên sáng lên.

Mặc dù bà ta là nhân viên cấp cao của chính phủ nhưng dù sao ở thành phố này thế lực vẫn chưa vững chắc, vốn dĩ không so được với một gia tộc to lớn như nhà họ Tạ.

Nếu như Thanh Hà thật sự có thể làm việc ở xí nghiệp của nhà họ Tạ, thậm chí có thể tìm cơ hội quen biết với Tạ Cẩm Tú sẽ là một trợ giúp rất lớn đối với con đường quan chức của bà ta và cha của Lâm Thanh Hà trong tương lai.

Huống chi, câu lạc bộ gofl Hải Thiên, vốn là nơi hội tụ các nhân vật tinh anh của xã hội thượng lưu sẽ rất có lợi cho sự giao thiệp sau này.

Nghĩ tới đây, trên mặt Đàm Mỹ Tiên nở một nụ cười tươi rói, càng ngày càng cảm thấy hài lòng với Vương Chí Kiên, càng cảm thấy Trần Gia Bảo không thích hợp với Lâm Thanh Hà, cười nói: “Vậy thì sau này phải làm phiền cháu nhiều rồi, Thanh Hà, con còn không mau cám ơn Chí Kiên đi?”

“Gì mà quản lý câu lạc bộ, con không có hứng thú.” Lâm Thanh Hà quệt mồm nói.

Đàm Mỹ Tiên trợn mắt nhìn cô một cái, Lâm Thanh Hà bĩu môi không nhúc nhích.

Thiếu chút nữa thì Đàm Mỹ Tiên tức giận đến bốc khói, Lâm Thanh Hà luôn luôn khôn khéo, từ trước tới nay không bao giờ cãi lời bà ta ở trước mặt mọi người. Bà ta cảm thấy tất cả đều

do lỗi của Trần Gia Bảo đã làm cho một Lâm Thanh Hà khôn khéo trở nên hư hỏng.

Nghĩ tới đây, Đàm Mỹ Tiên càng không hài lòng với Trần Gia Bảo, quyết tâm chia rẽ Trần Gia Bảo và Lâm Thanh Hà.

Vương Chí Kiên rất biết chớp thời cơ, biết Đàm Mỹ Tiên chán ghét Trần Gia Bảo, lập tức nhân cơ hội làm khó dễ, trơ tráo lạnh lùng nói: "Anh Bảo, không biết anh công tác ở đâu nhỉ ?"

Trần Gia Bảo cười nhạt nói: "Trước mắt mà nói coi như là nhân viên phục vụ cho một quán ăn nhỏ."

"Thì ra là nhân viên phục vụ à." Vương Chí Kiên lộ ra một vẻ mặt cực kỳ khoa trương, khinh bỉ nói: "Chắc tiền lương một tháng cùng lắm là mười triệu chứ gì, vậy anh biết một bàn đồ ăn này bao nhiêu tiền không? Không thèm lừa anh anh làm gì, một bàn này đã ngốn nửa tháng tiền lương của anh rồi đấy, một tháng đừng nói anh có thể đưa Thanh Hà tới đây ăn được mấy lần chớ nói chi là mua quần áo, giày dép, đồ trang điểm, hàng hiệu, hàng xách tay, đồ dùng sinh hoạt vân vân cho cô ấy chứ, anh có thể duy trì tiêu chuẩn cuộc sống thường ngày cho cô ấy à, anh có thể mang đến hạnh phúc cho Thanh Hà không? Hừ, một tên nghèo kiết xác mà thôi!"

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên một nụ cười khinh thường.

Trong thẻ của anh bây giờ, ít nhất có gần hai ngàn tỷ để tiêu xài, anh ấy không hiểu Vương Chí Kiên có tư cách gì so tiền nong với anh.

Chu Linh Hoa nhìn về phía Vương Chí Kiên, ý khinh miệt chợt lóe lên, trong lòng thầm nói: "Ngay cả bà hoàng của giới kinh doanh, tổng giám đốc Hàn Đông Vy cũng là người đàn bà của Trần Gia Bảo, một tên Vương Chí Kiên, anh ta chỉ là một quản lý nho nhỏ mà không biết đang kiêu ngạo cái gì nữa."

Chương 103

Chương 103

Lâm Thanh Hà tức giận sắc mặt trắng bệch, vội la lên: "Anh câm miệng lại đi, anh Bảo không tục tằng giống anh đâu, mẹ, nếu như các người còn nhằm vào anh Bảo như vậy thì chúng con sẽ đi ngay bây giờ đấy."

Đàm Mỹ Tiên thầm thở dài, mặc dù lời Vương Chí Kiên nói rất khó nghe, nhưng lại hết sức có đạo lý.

Bất kể ở thời đại nào, nghèo khó đều là cái tội, nhân viên phục vụ quán ăn Trần Gia Bảo so với quản lý câu lạc bộ golf Hải Thiên – Vương Chí Kiên, đúng là khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh được.

Xem như bây giờ Thanh Hà bị tình yêu làm cho mụ mị đầu óc, kiên quyết đi theo Trần Gia Bảo đi chăng nữa, nhưng nếu là kết hôn thì sẽ không chỉ là vấn đề tình yêu nữa mà mỗi ngày đều phải đối mặt với chuyện cơm áo gạo tiền, sau này Thanh Hà nhất định sẽ chịu khổ.

Đàm Mỹ Tiên là người từng trải, biết rõ hôn nhân là nấm mồ chôn vùi tình yêu, vì để cho sau này Thanh Hà được hạnh phúc thì bây giờ nhất định phải nhẫn tâm, kể cả bây giờ Thanh Hà có hận người mẹ như bà cũng không hề gì.

Bà tin tưởng, sau này Lâm Thanh Hà sẽ cảm kích bà!

"Thanh Hà, mẹ cảm thấy lời Chí Kiên nói cũng có đạo lý nhất định, Linh Hoa, cháu là bạn thân của Thanh Hà, cháu cảm thấy thế nào?" Đàm Mỹ Tiên đột nhiên nhìn về phía Chu Linh Hoa.

Bà ta hiểu tính cách của Chu Linh Hoa, biết Chu Linh Hoa rất cao ngạo, xem thường nhất là loại người ở dưới đáy xã hội như Trần Gia Bảo, cho nên bà ta cố ý gọi Chu Linh Hoa tới, vì chính là để cho Chu Linh Hoa cùng bà khuyên Lâm Thanh Hà, đồng thời khiến Trần Gia Bảo khó chịu.

Chu Linh Hoa tròng mắt xoay chuyển, thấy Vương Chí Kiên cũng đang nhìn mình chằm chằm, trong lòng đầy vẻ khinh bỉ, bên ngoài lại cao ngạo lạnh lùng nói: "Cô à, mọi người đều là người trưởng thành, cháu cũng không giấu nữa, cháu cảm thấy Vương Chí Kiên nói có lý, tiền bạc mới là cơ sở của tình yêu, không có cơ sở kinh tế, thì tình yêu chẳng khác nào lâu đài trên cát, lúc nào cũng có khả năng sụp đổ. Nhưng mà…"

"Con nghe chưa Thanh Hà, Linh Hoa và con là bạn thân, nhưng Linh Hoa so với con trưởng thành hơn rất nhiều."

Đàm Mỹ Tiên cùng Vương Chí Kiên đắc ý cười lên, còn Lâm Thanh Hà thì nhụt chí, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ uất ức.

Thần sắc Trần Gia Bảo không đổi, anh chỉ nhàn nhạt uống trà.

Thật giống như Trần Gia Bảo đã chấp nhận việc này vậy, ngay cả dũng khí để phản bác cũng không có.

Chỉ nghe Chu Linh Hoa tiếp tục nói: "Nhưng mà cháu càng tin tưởng ánh mắt của Thanh Hà, Thanh Hà là do cô sinh ra, chắc chắn là ánh mắt rất cao, cháu cảm thấy, Trần Gia Bảo nhất định là có chỗ hơn người, nói không chừng chúng ta còn không hiểu lắm về anh ấy, cô thấy cháu nói có đúng không?"

Đàm Mỹ Tiên âm thầm cau mày, không hiểu tại sao Chu Linh Hoa lại nói giúp cho Trần Gia Bảo.

"Hừ, nếu như cậu ta thật sự có chỗ hơn người, cũng sẽ không đi làm phục vụ cho một quán ăn nhỏ." Vương Chí Kiên khinh bỉ nói.

Trong lòng Trần Gia Bảo cũng khó chịu.

Mẹ kiếp, tên Vương Chí Kiên này liên tiếp nhằm vào mình, nếu như không cho anh ta một bài học thì anh ta sẽ nghĩ mình dễ bị ăn hiếp.

Trần Gia Bảo đột nhiên nhìn về phía Vương Chí Kiên, nhàn nhạt nói: "Anh nói xong chưa?"

"Làm gì, không phục hả, muốn phản bác à? Được, tôi nghe, xem xem một nhân viên phục vụ như anh có thể thốt ra được lời gì hay ho không." Vương Chí Kiên giễu cợt nói.

Trần Gia Bảo cười gằn nói: “Ai cho anh lá gan dám ra vẻ trước mặt tôi? Hay anh cho rằng, ngồi vào ghế quản lý là giỏi lắm? Anh tin hay không, chỉ cần một cú điện thoại của tôi, là có thể để cho anh từ quản lý biến thành bảo vệ?”

“Quả nhiên là nhân viên phục vụ, không có một chút lịch sự nào, tôi còn tưởng rằng anh sẽ có nhận xét cao thâm gì, thì ra cũng chỉ là khoác lác, còn một cú điện thoại để cho tôi biến thành bảo vệ, anh cho rằng mày là tổng thống nước Mỹ à? Thật là buồn cười.” Vương Chí Kiên tựa như nghe được chuyện gì buồn cười lắm vậy, không chút khách khí cười lên.

Đàm Mỹ Tiên cũng cảm thấy không vui, cảm thấy Trần Gia Bảo chỉ được cái miệng, bà ta ghét nhất là loại người này.

“Anh Bảo, em tin anh.”

Chỉ có Lâm Thanh Hà kiên định đứng về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cưng chiều cười một tiếng, ngay sau đó, đứng lên, sắc mặt trở nên lạnh nhạt, nói với Vương Chí Kiên: “Bây giờ tôi đi vệ sinh một lát, chờ tôi trở lại, nếu như mày còn không quỳ xuống nói xin lỗi tôi, mày không chỉ sẽ trở thành bảo vệ, còn mất hết tất cả mọi thứ.”

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo liền tự mình đi ra ngoài, làm cho mọi người thấy cái gì mới gọi là không coi ai ra gì!

Ngay cả Đàm Ánh Nguyệt cũng chịu không nổi, trong lòng không ngừng lắc đầu, nói: “Trần Gia Bảo tại sao lại vô giáo dục như vậy, thật giống như từ trên núi mới xuống vậy, Lâm Thanh Hà đầu óc con có vấn đề à mà lại đi thích thứ người như vậy chứ?”

Chương 104

Chương 104

“Mẹ, mẹ mà còn nói nữa, con sẽ giận mẹ thật đấy.” Vành mắt Lâm Thanh Hà ửng đỏ, cảm thấy ấm ức cực kỳ.

Vương Chí Kiên ở bên cạnh thì đắc ý cười lên.

“Chờ một lát anh sẽ hối hận.” Chu Linh Hoa nhìn bộ dạng đắc ý của Vương Chí Kiên , trong lòng cười nhạt một tiếng.

Nhưng mà cô cũng rất tò mò, Trần Gia Bảo sẽ gọi điện cho ai, Hàn Đông Vy sao? Mặc dù Hàn Đông Vy là tổng giám đốc của cao ốc thương mại Hòa Bình nhưng mà cũng không có khả năng làm cho Vương Chí Kiên quỳ xuống nói lời xin lỗi được.

Nếu như không phải là Hàn Đông Vy, thì là ai?

“Cô ơi cháu cũng xin phép đi nhà vệ sinh, xin lỗi không tiếp chuyện tiếp được ạ.” Chu Linh Hoa trong lòng rất tò mò, đi theo đi ra.

“Hừ, thật là khoác lác, chúng ta cứ chờ xem anh có bản lãnh gì để cho cháu nói lời xin lỗi!” Vương Chí Kiên giễu cợt nói.

“Anh im miệng đi, nếu anh Bảo đã nói như vậy thì nhất định có thể làm được!” Lâm Thanh Hà nổi giận nói.

Đàm Mỹ Tiên âm thầm than thở, Thanh Hà ơi Thanh Hà, thật không biết Trần Gia Bảo có điểm nào hấp dẫn mà lại khiến cho nó mù quáng như vậy, rõ ràng là Trần Gia Bảo đang khoác lác mà.

Sau khi Trần Gia Bảo đi vào nhà vệ sinh liền thuận tay đóng cửa lại, Chu Linh Hoa liền theo ở phía sau, thấy xung quanh không có người, liền núp ở ngoài cửa nghe lén.

Bên trong phòng vệ sinh, Trần Gia Bảo rửa tay xong, lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của Tạ Cẩm Tú.

“Ồ, Gia Bảo, người như anh mà lại chủ động gọi điện thoại cho người khác à, tôi thật là cảm động đến rơi nước mắt rồi đây này.” Sau khi đường dây kết nối, đầu dây bên kia liền truyền tới giọng nói đầy hưng phấn của Tạ Cẩm Tú, thậm chí cũng có thể cảm nhận được khóe miệng của Tạ Cẩm Tú đang nở một nụ cười ôn hòa.

Trần Gia Bảo trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Cô là tổng giám đốc của câu lạc bộ golf Hải Thiên à?”

Lời vừa nói ra, Chu Linh Hoa đang đứng bên ngoài nhất thời kinh ngạc trợn to mắt lên.

Giám đốc của câu lạc bộ golf Hải Thiên chỉ có một, đó chính là Tạ Cẩm Tú, chẳng lẽ, Trần Gia Bảo đang gọi điện cho Tạ Cẩm Tú sao?

Chu Linh Hoa vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, càng cảm thấy quyết định của bản thân là chính xác.

“Đúng vậy, chẳng lẽ đến bây giờ anh mới biết à?” Tạ Cẩm Tú ra vẻ đau buồn nói.

Trần Gia Bảo cười nhạt nói: “Bên này có một người, tên là Vương Chí Kiên, tự xưng là quản lý của công ty cô, sau này còn sẽ trở thành phó giám đốc, có người như vậy không?”

“Có, cha anh ta là phó tổng giám đốc điều hành của Hải Thiên, hơn nữa năng lực nghiệp vụ của anh ta cũng rất mạnh, tôi định tuần tới sẽ đề bạt anh ta trở thành phó tổng giám đốc, thế nào, anh ta đắc tội anh à?”

“Ừ.” Trần Gia Bảo cũng không có nói nhiều, nhưng Tạ Cẩm Tú đã hiểu được ý của anh.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này. Đúng rồi, ba ngày sau chính là buổi đấu giá, đến lúc đó ba tôi để cho tôi đi đón anh, anh nhớ chuẩn bị trước đấy.”

“Được, đến lúc đó tôi chờ cô.” Trần Gia Bảo cúp điện thoại, đột nhiên mở cửa buồng vệ sinh ra, lộ ra khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ của Chu Linh Hoa.

“Nếu như em không phải người đàn bà của tôi thì tôi sẽ tưởng rằng cô là gián điệp của Đàm Mỹ Tiên đấy.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói.

Chu Linh Hoa vẫn đang rất kinh ngạc cũng không có nghe rõ lời Trần Gia Bảo nói, sau đó cô lắp bắp hỏi: “Anh… Anh vừa mới gọi điện cho cô Tạ Cẩm Tú à?”

“Không phải cô ta còn có thể là ai ?” Trần Gia Bảo nói.

Chu Linh Hoa nhất thời vừa mừng vừa sợ, nói: “Khó trách anh tự tin như vậy, lần này Vương Chí Kiên chết chắc rồi, ha ha.”

Nhớ tới dáng vẻ đắc ý lúc trước của Vương Chí Kiên, trong lòng Chu Linh Hoa cảm thấy rất sảng khoái.

Trần Gia Bảo đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: “Đúng rồi, em là người tình của tôi, tôi không hy vọng em chỉ có một vẻ ngoài xinh đẹp ngoài ra thì không biết thứ gì hết đâu vì vậy sau khi cô thi vào trường cao đẳng, thừa dịp nghỉ hè đi trung tâm thương mại Hòa Bình thử làm giám đốc kinh doanh trước đi, làm quen với sự hoạt động của thương trường trước để sau này còn có thể đương chức vị cao hơn.”

“Anh … Anh đang nói thật sao? Tôi có thể làm giám đốc của cao ốc thương mại Hòa Bình á?” Chu Linh Hoa lại một lần nữa kinh hãi.

Cao ốc thương mại Hòa Bình chính là một trong những xí nghiệp hàng đầu của thành phố, có thể nói, mặc dù chỉ là một giám đốc kinh doanh, nhưng địa vị còn cao hơn chủ tịch của công ty cha cô ta nữa.

Chu Linh Hoa cảm thấy mình giống như là đang nằm mơ.

“Làm sao vậy, em không tin lời của tôi à?” Trần Gia Bảo vỗ một phát rõ kêu vào cặp mông căng tròn của cô giống như đang trừng phạt cô vì tội không tin anh vậy.

“Anh Bảo…” Chu Linh Hoa nhất thời khẽ hô nhỏ một tiếng, đôi mắt long lanh sau đó chủ động ôm lấy Trần Gia Bảo, kích động nói: “Anh đối xử với tôi thật tốt, tôi yêu anh chết đi được!”

Chương 105

Chương 105

Trần Gia Bảo yên tâm thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của cô.

Chu Linh Hoa đột nhiên nghĩ đến Vương Chí Kiên liều sống liều chết, bây giờ mới chỉ là một tên quản lý quèn, nhiều lắm là coi như là Phó tổng dự bị cũng đã lên mặt với người khác như vậy rồi.

Mà bản thân mình bởi vì trở thành người đàn bà của Trần Gia Bảo, ngay cả đại học còn chưa thi là có thể làm giám đốc của trung tâm thương mại Hòa Bình rồi.

So sánh với Trần Gia Bảo, Vương Chí Kiên giống như một thằng hề vậy.

“Cô Đường, lâu như vậy rồi mà Trần Gia Bảo vẫn chưa quay về, chắc chắn là muốn trốn rồi.” Vương Chí Kiên cười chế nhạo.

“Anh im đi, anh Bảo không phải loại người như anh nghĩ đâu, anh đợi mà giải thích đi!” Lâm Thanh Hà tức giận nói.

Đàm Mỹ Tiên mắng: “Thanh Hà, sao con lại nói chuyện với Chí Kiên bằng thái độ đó, con lớn như vậy rồi mà một chút lễ phép cũng không hiểu sao?”

“Mẹ…” Lâm Thanh Hà vừa ấm ức vừa tủi thân, nhìn Đàm Mỹ Tiên bằng đôi mắt ngập nước mắt.

Trong lòng Vương Chí Kiên ghen tị, còn muốn châm biếm Trần Gia Bảo vài câu nữa, nhưng đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, anh ta liền lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại, anh hết sức mừng rỡ, vội vàng nghe điện thoại, vì muốn khoe khoang với hai mẹ con kia nên cố ý nói to: “Tổng giám đốc Tạ, cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

Đôi mắt Đàm Mỹ Tiên sáng lên, tổng giám đốc Tạ, không phải là cô Tạ Cẩm Tú sao? Tạ Cẩm Tú có thể chủ động gọi điện thoại Vương Chí Kiên, chứng tỏ Vương Chí Kiên được cô Tạ coi trọng, về sau chắc chắn cậu ta sẽ có tương lai rộng mở .

Ngược lại, Trần Gia Bảo chẳng qua chỉ là một nhân viên phục vụ nhỏ thôi, làm sao có thể so sánh với người được cô Tạ coi trọng chứ?

Lâm Thanh Hà bĩu môi, vẻ mặt tỏ ra vô cùng mất hứng.

Ngay sau đó, vẻ mặt của Vương Chí Kiên thoáng chốc trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng lăn xuống trán như những hạt đậu lớn, dù người không ở trước mặt nhưng vẫn cúi đầu, khom lưng nói: "Dạ, dạ vâng … ."

Sau khi cúp điện thoại, Đàm Mĩ Tiên tò mò hỏi: "Làm sao vậy, có phải trong công ty có chuyện gì không?"

Vương Chí Kiên nhớ tới nội dung cuộc điện thoại ban nãy, miễn cưỡng cười một cái, có điều anh ta cười còn khó coi hơn so với khóc, vội vàng lắc đầu, nói: "Không có việc gì, không có việc gì đâu ạ."

Tuy rằng Đàm Mỹ Tiên thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nói: "Trần Gia Bảo vẫn chưa trở về, xem ra đúng là trốn mất rồi."

"Không, không, không, Trần Gia Bảo… … À không phải, anh Trần là người như vậy làm sao có thể trốn được? Cô Đường, cô đừng nói lung tung." Vương Chí Kiên liên tục lắc đầu.

"Cậu nói cái gì?" Ngay lập tức Đàm Mỹ Tiên trợn trừng mắt, khuôn mặt hiện ra vẻ mặt khó có thể tin được.

Mới vừa rồi, Vương Chí Kiên còn đang không tiếc lời chế nhạo Trần Gia Bảo, tự nhiên bây giờ cậu ta lại bảo vệ Trần Gia Bảo như vậy?

Hay là, do cuộc điện thoại với cô Tạ ban nãy?

Vẻ mặt Đàm Mỹ Tiên tỏ ra nghi ngờ, sau đó lắc đầu ngay, cô Tạ là người ở trên cao, làm sao có thể quen biết Trần Gia Bảo được.

Bây giờ Vương Chí Kiên chỉ muốn khóc thôi , mới vừa rồi Tạ Cẩm Tú gọi điện thoại đến chỉ nói một câu: "Quỳ xuống xin

lỗi Trần Gia Bảo đi, nếu không anh sắp xếp hết đồ đạc với cha anh rồi cút đi!”

Cha anh ta vốn là Phó chủ tịch điều hành của Câu lạc bộ golf Hải Thiên, chức vụ cao như vậy, thế nhưng cũng không bằng một Trần Gia Bảo.

Anh Trần này rốt cuộc có thân phận như thế nào?

Vương Chí Kiên không dám nghĩ đến nữa.

Nhớ lại không lâu trước đó anh ta còn châm chọc khiêu khích Trần Gia Bảo, trong lòng Vương Chí Kiên vô cùng hối hận, ban đầu còn tưởng rằng Trần Gia Bảo là người nằm dưới đáy xã hội, thân phận thấp kém, nào biết đâu người ta mới chính là ông chủ lớn.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Vương Chí Kiên còn tưởng rằng là Trần Gia Bảo đi vào, ngay tức khắc liền giật mình đứng dậy.

Người đi vào là Chu Linh Hoa, cô lo lắng Đàm Mỹ Tiên nghi ngờ nên cố tình vào trước Trần Gia Bảo.

Vương Chí Kiên thở phào nhẹ nhõm, lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, vừa mới ngồi xuống, tâm trạng như đang đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Một lát sau, Trần Gia Bảo mới đến.

Sắc mặt Vương Chí Kiên thay đổi rõ rệt, anh ta đứng lên ngay khiến Đàm Mỹ Tiên càng thấy kì lạ hơn.

Cái trán của Vương Chí Kiên toàn mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười một cái còn khó coi hơn khóc, nói: “Anh…Anh Trần, anh đã về rồi?”

Chương 106

Chương 106

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng liếc nhìn anh ta, thản nhiên nói: "Anh còn nhớ rõ vừa nãy anh vừa nói gì không?"

Đàm Mỹ Tiên chế giễu, nói: "Cậu còn dám quay về à, nếu tôi mà là cậu, chắc chắn tôi trốn đi luôn rồi, đúng không Chí Kiên?"

Ngoài ý muốn của bà ta, Vương Chí Kiên không có nói gì, ngược lại cắn răng, nhanh chóng đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, trước mắt mọi người liếc nhìn Trần Gia Bảo, rồi quỳ xuống, xấu hổ nói: "Anh Trần, rất… rất xin lỗi."

Đàm Mỹ Tiên và Lâm Thanh Hà bị dọa sợ đến nỗi kinh ngạc mở to hai mắt.

Điều khác nhau chính là, Đàm Mỹ Tiên cảm thấy rất khó hiểu, vẻ mặt kinh ngạc và khiếp sợ như vừa nhìn thấy ma, còn Lâm Thanh Hà thì vô cùng vui vẻ.

Chỉ có Chu Linh Hoa khác biệt, bên ngoài cô ấy vẫn tỏ ra bình thản, trong lòng lại vô cùng đắc ý.

Trần Gia Bảo ngồi xuống, thản nhiên nói: "Tôi bảo anh quỳ xuống xin lỗi tôi nhưng trong lòng anh vẫn không phục đúng không?"

"Phục chứ, tôi không có ý kiến gì hết." Vương Chí Kiên vội vàng gật đầu không ngừng.

"Tôi nói cho anh biết, sau này anh không được làm quấy rầy Thanh Hà, anh có làm được không?" Trần Gia Bảo tiếp tục nói, tuy rằng giọng điệu bình thản, nhưng vẫn khiến Vương Chí Kiên cảm thấy bị áp lực vô cùng.

"Đồng ý, tất nhiên là đồng ý rồi." Vương Chí Kiên vội vàng gật đầu, nói: "Là tôi có mắt như mù, không biết anh Trần là

bạn của cô Tạ, thật có lỗi với anh quá, mong anh tốt bụng bỏ qua chuyện này, đừng chấp nhặt mấy chuyện vặt vãnh này.”

Cô Tạ? Chẳng lẽ là Tạ Cẩm Tú?

Ngay lập tức, trong lòng Đàm Mỹ Tiên cảm thấy kinh ngạc và sợ hãi.

Trần Gia Bảo không nói lời nào, Vương Chí Kiên cũng không dám đứng lên, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên vô cùng kì lạ.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, người đi vào là một người đàn ông trung niên mặc vest.

Ông ta nhìn xung quanh một lượt, đến khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, hai mắt ông ta sáng lên, cũng không để ý Vương Chí Kiên, trực tiếp đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, cúi đầu nói: “Anh là Trần Gia Bảo đúng không?”

“Đúng vậy, chính là tôi, ông là ai?” Trần Gia Bảo nghi ngờ hỏi.

Người đàn ông trung niên mỉm cười, kính cẩn nói: “Xin chào anh Trần, tôi là Dư Huy, quản lí của khách sạn Phi Dương, không biết là anh Trần đang ở trong này dùng bữa, mong anh thứ lỗi vì sơ suất của chúng tôi. Để bày tỏ ý muốn xin lỗi của chúng tôi, chúng tôi sẽ miễn phí toàn bộ chi phí cho bữa ăn này, hơn nữa … .”

Ngay sau đó, Dư Huy lấy ra một tấm thẻ, đưa cho Trần Gia Bảo, cười nói: “Đây là thẻ VIP kim cương của khách sạn chúng tôi, về sau ở nếu anh sử dụng bất cứ dịch vụ nào trong khách sạn chúng tôi, chỉ cần đưa thẻ này ra sẽ được giảm giá 50%.”

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút thì hiểu ngay, chắc chắn chuyện này là do Tạ Cẩm Tú làm, anh cười nói: “Được, tôi sẽ nhận thẻ này, ông đi trước đi.”

Trong lòng Dư Huy rất vui vẻ, cười nói: “Vâng, vậy tôi cũng không quấy rầy anh Trần dùng bữa nữa .”

Chờ đến sau khi Dư Huy rời đi, Đàm Mỹ Tiên đã nhìn Trần Gia Bảo với một con mắt khác .

Khách sạn Phi Dương chính là khách sạn năm sao ở thành phố Hoà Bình này, nghe nói người đứng sau cũng rất có địa vị, đến ngay cả bà ta cùng chồng đến đây, người ta cũng không cấp cho thẻ VIP.

Rốt cuộc Trần Gia Bảo là ai? Đầu tiên là khiến cho một người có tiền đồ vô lượng như Vương Chí Kiên phải quỳ xuống xin lỗi, bây giờ lại làm cho quản lí của khách sạn Phi Dương chủ động đưa thẻ VIP đến tận tay.

Đây tuyệt đối không phải việc mà một nhân viên phục vụ như cậu ta có thể làm được.

Bây giờ bà ta đã biết mình nhìn nhầm rồi, Trần Gia Bảo chắc chắn có gia thế hiển hách đằng sau!

Nhớ tới trước đó bản thân đã khinh miệt cậu ta, Đàm Mỹ Tiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, sau đó, trong lòng bà ta lại cảm thấy mừng rỡ, vì thật may mắn, Lâm Thanh Hà với Trần Gia Bảo đang yêu nhau.

Lâm Thanh Hà há to miệng, trong lòng tuy khiếp sợ nhưng càng nhiều là sự ngạc nhiên vui vẻ cùng tự hào.

Anh Bảo của mình, quả nhiên là người giỏi nhất, cho dù là chuyện gì cũng đều có thể làm được!

Mồ hôi lạnh của Vương Chí Kiên chảy xuống ròng ròng, tuy rằng anh ta đã quỳ lâu nên vô cùng đau đầu gối, nhưng Trần Gia Bảo không nói gì, anh ta cũng không dám đứng lên.

Ngay lúc đó, Trần Gia Bảo liếc nhìn Vương Chí Kiên, vẫy vẫy tay, nói: “Trần Gia Bảo tôi từ trước đến giờ khi làm việc, đã nói câu gì thì không thể thu lại được, nếu tôi đã bảo anh phải làm bảo vệ thì anh không được thất hứa, anh trở về rồi ba tháng sau phải làm tròn trách nhiệm công việc của một bảo vệ, sau đó mới được về làm cái chức quản lí của anh, bây giờ thì anh cút đi.”

Chương 107

Chương 107

“Vâng, vâng, cảm ơn anh Trần, tôi sẽ đi ngay, bây giờ tôi đi ngay.” Vương Chí Kiên giống như được tha mạng, đứng dậy một cách nhanh chóng, vội vàng chào Trần Gia Bảo rồi bỏ đi như đang chạy trốn.

Trong phòng chỉ còn lại Trần Gia Bảo, Đàm Mỹ Tiên, Lâm Thanh Hà cùng với Chu Linh Hoa, trong số những người họ, Đàm Mỹ Tiên là người cảm thấy xấu hổ nhất.

Ban đầu cậu ta là người bị coi thường nhất, đột nhiên bây giờ tất cả dường như bị đảo ngược, Trần Gia Bảo lại trở thành người có quyền uy nhất, cho dù bà ta đã lăn lộn nhiều năm bên ngoài, đã sớm nhìn thấu mọi việc, nhưng bây giờ khuôn mặt bà ta đã đỏ bừng lên vì xấu hổ.

“Mọi người mau ăn đi, tuy rằng đây là đồ ăn miễn phí, nhưng là chúng ta cũng không thể lãng phí được.” Trần Gia Bảo tự gắp, thản nhiên ăn uống như thường.

“Anh Bảo, Thanh Hà gắp đồ ăn cho anh nhé.” Lâm Thanh Hà khéo léo gắp cho Trần Gia Bảo một miếng sườn, vui vẻ cười đến nỗi hai mắt đều cong cong như hai vầng trăng lưỡi liềm, sau đó cô lập tức chạy đến trước mặt Đàm Mỹ Tiên, nắm lấy tay bà ta, làm nũng nói: “Mẹ, bây giờ mẹ còn phản đối không?”

“Chuyện của người trẻ tuổi các con, mẹ không nhúng tay vào, tuy nhiên Thanh Hà, bây giờ con còn phải thi đại học, nên Gia Bảo các con nhớ rõ phải biết kiềm chế.” Đàm Mỹ Tiên xấu hổ, nói xong câu đó thì đi ngay.

Kiềm chế?

Khóe miệng Trần Gia Bảo cười xấu xa, mẹ vợ nói câu này, là đồng ý cho mình với con gái bà ở cùng nhau rồi?

Lâm Thanh Hà cười, khuôn mặt đỏ rực lên, vui sướng nhìn trộm Trần Gia Bảo một cái.

Đàm Mỹ Tiên đã chấp nhận quan hệ của hai người, Lâm Thanh Hà cũng không lo lắng điều gì nữa, hạnh phúc dựa vào ôm lấy Trần Gia Bảo, làm nũng bắt Trần Gia Bảo đút đồ ăn cho cô.

Chu Linh Hoa nhìn thấy vậy, trong mắt tràn đầy sự hâm mộ.

Ăn cơm xong, Lâm Thanh Hà hỏi Trần Gia Bảo có muốn đến trường của cô chơi không, Chu Linh Hoa cũng ở bên cạnh khuyến khích, Trần Gia Bảo suy nghĩ, dù sao bây giờ cũng không có việc gì nên gật đầu đồng ý luôn.

Chu Linh Hoa mở cửa xe BMW của mình ra, lái xe đi thẳng đến trường, còn Trần Gia Bảo với Lâm Thanh Hà ngồi ở ghế sau.

Lâm Thanh Hà cười khanh khách, nói: “Anh Bảo, trường bọn em có rất nhiều cô gái xinh đẹp, đợi anh tới xem, có khi về sau liền muốn ở lại trường của bọn em luôn ý chứ.”

“Con gái trường em dù có đẹp thế nào nhưng mà liệu có đẹp hơn Thanh Hà của anh không?” Trần Gia Bảo trêu đùa.

Lâm Thanh Hà cười, mặt đỏ lên, giả vờ giận trừng mắt nhìn anh một cái, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười, ánh mắt vui vẻ, vừa nhìn vừa khoác tay Trần Gia Bảo .

“Anh Bảo, anh đừng khen Thanh Hà nữa, người ta sẽ xấu hổ đó!”

Lâm Thanh Hà ôm anh rất chặt, Trần Gia Bảo không nhịn được, cánh tay khẽ đặt lên đùi cô.

Xuyên qua lớp váy mỏng, anh có thể cảm nhận rõ ràng hơi ấm tỏa ra từ chân Thanh Hà.

Lúc này, khuôn mặt Lâm Thanh Hà càng đỏ hơn.

Trần Gia Bảo vẫn coi cô như em gái mình, nhưng dáng vẻ cô gái nhỏ này thẹn thùng thật sự làm cho người ta rung động mà.

Sau đó, Lâm Thanh Hà nhìn Trần Gia Bảo, khuôn mặt tươi cười đỏ rực lên, trong lòng vô cùng xấu hổ, lại nghĩ đến vẻ

mặt của mẹ mình hết kinh ngạc lại sửng sốt, cô liền nhịn không được mà bật cười, hôn lên trán Trần Gia Bảo.

Cô ghé vào bên tai Trần Gia Bảo, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Anh Bảo, đây là phần thưởng của anh.”

Tính cách Lâm Thanh Hà vốn ngại ngùng, thẹn thùng, có thể khiến cho cô chủ động như vậy, đã là điều rất khó rồi .

Chu Linh Hoa nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, liếc nhìn Trần Gia Bảo mà ghen tị, trong lòng lại rất hâm mộ hai người.

Không lâu sau, ba người họ đã đến trường của Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa..

Ngôi trường tư nhân này tên là trung học Minh Đức, học phí rất cao, gia đình bình thường vốn dĩ không đủ sức cho con theo học.

Vì vậy, những người có thể học trong trường trung học tư thục này, đều là gia đình hoặc giàu có, không phú thì quý.

Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa vốn là hoa khôi nổi tiếng trong trường, nên vừa xuống xe bước ra đã lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người.

Chương 108

Chương 108

Sau khi Trần Gia Bảo bước xuống, hơn nữa còn công khai nắm bàn tay nhỏ bé của Lâm Thanh Hà, ngay lập tức hai người khiến mọi người trong trường trở nên náo nhiệt.

“Mẹ nó, anh ta là ai vậy, làm sao có thể nắm tay hoa khôi Lâm Thanh Hà của trường mình, không phải mọi người nói Hà Trung Sơn đang theo đuổi Lâm Thanh Hà sao, lẽ nào Lâm Thanh Hà yêu người khác rồi sao?”

“Lần này là chuyện lớn rồi, Hà Trung Sơn nói nhất quyết phải theo đuổi Lâm Thanh Hà cho bằng được, bây giờ anh ta bị người khác nẫng tay trên, với tính cách của Hà Trung Sơn, tuyệt đối sẽ không chịu thua ai, lần này xem ra có chuyện hay để hóng rồi.”

“Không chỉ mỗi mình Lâm Thanh Hà đâu, bằng kinh nghiệm nhìn gái nhiều năm nay của tôi, các cậu nhìn xem Chu Linh Hoa cũng không khác gì đang thầm thương trộm nhớ người ta, cứ thỉnh thoảng lại nhìn về phía anh chàng đẹp trai kia, chắc hẳn là đã phải lòng anh chàng đó rồi.”

Người này vừa nói xong, bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ đều hướng về phía cậu ta, tất cả mọi người đều tỏ vẻ không thể tin nổi chuyện này.

Trần Gia Bảo không hề để ý đến những ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, nắm lấy tay Lâm Thanh Hà rồi đi vào trong sân trường, Chu Linh Hoa ngoan ngoãn đi theo sát bên cạnh anh.

Đột nhiên, phía sau họ vang lên một âm thanh vui mừng: “Thanh Hà, Linh Hoa, anh Trần cũng đến sao?”

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai cô gái rất xinh đẹp đang đi tới, vẻ đẹp của hai cô gái này tuyệt đối không thua

kém Lâm Thanh Hà chút nào.

Một cô gái có khí chất thanh nhã, vẻ ngoài lại xinh đẹp dịu dàng, chính là Tần Thanh Nhã.

Còn cô gái còn lại vẻ ngoài cũng rất đẹp, cột tóc đuôi ngựa, giữa hai lông mày toát lên khí chất của người học võ.

Lâm Thanh Hà ngượng ngùng, vội vã gỡ tay Trần Gia Bảo ra, quay lại chào hỏi với Chu Linh Hoa : "Thanh Nhã, Thiên Hạnh."

Nhìn thấy Trần Gia Bảo đằng sau, Tần Thanh Nhã vẫn khá vui vẻ, cô ấy khoác tay Hoàng Thiên Hạnh đi tới, tươi cười giới thiệu: "Cô ấy là Hoàng Thiên Hạnh, trưởng câu lạc bộ Taekwondo của trường chúng tôi, cũng là hoa khôi đó, ở trường mình có rất nhiều người theo đuổi."

Sau đó, Tần Thanh Nhã lại giới thiệu Trần Gia Bảo, nói rằng: "Anh này chính là Trần Gia Bảo, người lúc trước tớ đã kể với cậu, đã cứu bọn tớ một lần."

Trần Gia Bảo khẽ gật đầu với Hoàng Thiên Hạnh, ngay sau đó ánh mắt anh sáng lên, không thể không thừa nhận rằng, Hoàng Thiên Hạnh rất đẹp, đặc biệt là dáng người tỉ lệ vàng của cô ấy, chỗ nào cần lồi thì lồi, chỗ nào cần lõm thì lõm, quả thật dáng người vô cùng nóng bỏng, đặc chắc hẳn là do thường xuyên chăm chỉ luyện tập.

Trong lúc Trần Gia Bảo đánh giá Hoàng Thiên Hạnh, Hoàng Thiên Hạnh cũng bí mật quan sát Trần Gia Bảo.

Từ nhỏ cô ấy rất hâm mộ những người giỏi giang, cũng rất thích võ thuật, từ khi còn bé đã sang Hàn Quốc học thầy dạy Taekwondo, bởi vậy cô ấy rất tự tin về năng lực của mình.

Lần trước cô ấy nghe Tần Thanh Nhã kể chuyện, Trần Gia Bảo từng một mình đánh rất nhiều người cùng một lúc, trong lòng cô ấy liền cảm thấy nhất định là Trần Gia Bảo rất giỏi võ, thầm nghĩ nhất định phải quyết đấu một lần với anh.

Bây giờ đã gặp được Trần Gia Bảo, cũng không thấy trên người Trần Gia Bảo có dấu hiệu đặc thù nào của người học võ, tuy rằng hơi thất vọng, tuy nhiên ý chí chiến đấu của cô ấy vẫn tăng cao, nói: "Thì ra anh chính là Trần Gia Bảo, tôi muốn thách đấu với anh!"

Trần Gia Bảo lộ vẻ mặt như được mở rộng tầm mắt, trên mặt là biểu cảm khó hiểu, không chắc chắn lắm hỏi: “Cô muốn thách đấu tôi sao? Cô chắc chắn chứ?”

Tần Thanh Nhã, Chu Linh Hoa với Lâm Thanh Hà đều hiểu rõ tính cách Hoàng Thiên Hạnh, cả ba người đứng đó đều bất lực, tỏ ý mình không thể can ngăn được chuyện này.

“Làm sao, anh sợ à? Đúng là kẻ nhát gan!” Hoàng Thiên Hạnh khinh bỉ nói.

Trong lòng Trần Gia Bảo thấy buồn cười, không nghĩ tới anh vừa tới trường tham quan, đã bị một cô gái xinh đẹp khiêu khích, tuy nhiên nếu đối tượng là Hoàng Thiên Hạnh, đúng là anh không có hứng thú so tài với cô.

“Hạnh à, hay là thôi đi, anh Bảo rất lợi hại, lần trước chỉ có một mình nhưng anh ấy lại đánh được mấy người liền.” Lâm Thanh Hà khuyên nhủ.

Mặt khác, Trần Gia Bảo là bạn trai của cô, còn Hoàng Thiên Hạnh lại là bạn tốt, cô không muốn để cho hai người đánh đấm hay xung đột mâu thuẫn chút nào.

Cô không nói lời này cũng còn tốt hơn, chứ cô vừa nói như vậy, Hoàng Thiên Hạnh càng muốn thử sức hơn, nói: “Một người đánh mấy người thì có gì đặc biệt, Hoàng Thiên Hạnh tôi đây mặc dù là con gái, thế nhưng cũng có thể làm được như vậy thôi, thế nào, Trần Gia Bảo, không phải là anh đang sợ chứ?”

Trần Gia Bảo trợn mắt, nói rằng: “Được, nếu cô muốn đánh, vậy tôi đồng ý, cô muốn đánh như thế nào?”

Trong lòng Hoàng Thiên Hạnh vui vẻ, nói rằng: “Nếu đã là quyết đấu, vậy chắc chắn đến có thưởng, đúng không? Nếu như tôi thua, coi như tôi là đồ đệ của anh, thế nào?”

Hoàng Thiên Hạnh rất tự tin về bản thân, cô ấy thầm nghĩ mình tuyệt đối sẽ không thua .

Chương 109

Chương 109

Trần Gia Bảo cười nhạt một tiếng, đưa ngón trỏ ra lắc lắc, nói rằng: "Làm đồ đệ của tôi? Cô nghĩ hay vậy. Không được!"

Hoàng Thiên Hạnh suýt chút nữa thì điên lên, dù sao ở trường cô ấy cũng là hoa khôi của trường, hơn nữa gia đình cũng giàu có, người theo đuổi đều xếp hàng từ Thành phố Hòa Bình đến tỉnh thành, bao nhiêu người như vậy muốn có cơ hội của cô đều không được.

Trần Gia Bảo lại ngược lại, cô cũng đã chủ động đưa ra lời đề nghị nếu thua sẽ làm đồ đệ của anh ta, đây là chuyện mà bao nhiêu người ước mơ, Trần Gia Bảo lại từ chối ngay lập tức, cũng không cho cô chút mặt mũi nào!

Hoàng Thiên Hạnh nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, nếu tôi thua, tôi hôn anh một cái, nếu như anh mà thua, anh phải đồng ý với tôi một điều kiện, thế nào?"

Lâm Thanh Hà nghe Hoàng Thiên Hạnh nói vậy, trong nháy mắt vẻ mặt hơi kì lạ.

Trần Gia Bảo nhìn Hoàng Thiên Hạnh một chút, liền nói: "Tôi miễn cưỡng đồng ý với cô vậy."

"Anh thật khốn nạn, nếu anh bị thua, anh phải giả làm con chó bò ra khỏi trường cho tôi!" Hoàng Thiên Hạnh vô cùng tức giận, đến điều kiện như vậy mà anh ta dám nói miễn cưỡng đồng ý? Thật là một tên đáng ghét, khốn nạn!

Vẻ mặt Chu Linh Hoa đầy sự thương cảm nhìn về phía Hoàng Thiên Hạnh, lúc ở quán bar, cô đã tận mắt chứng kiến Trần Gia Bảo chỉ một người đánh ngã cả bảo vệ lẫn mấy tên lưu manh, giống như cao thủ võ thuật trong tiểu thuyết vậy.

Cho dù Hoàng Thiên Hạnh có lợi hại đến đâu, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo.

Trong lòng Trần Gia Bảo thấy buồn cười, có loại cảm giác anh đang bắt nạt trẻ con vậy.

“Đi theo tôi đến phòng tập Taekwondo mau.” Hoàng Thiên Hạnh ngẩng đầu lên đầy khiêu khích, xoay người dẫn đường.

Rất nhanh, một đồn mười, mười đồn một trăm, chuyện Hoàng Thiên Hạnh khiêu chiến Trần Gia Bảo trong nháy mắt ở trường học ai cũng biết chuyện này.

Hoàng Thiên Hạnh vốn là nhân vật nổi tiếng trong trường, mà Trần Gia Bảo là ai, tất cả mọi người đều không biết, có điều dưới sự “thổi phồng” của một người “có tâm”, mọi người cũng đều biết rõ, thì ra Trần Gia Bảo cũng không phải học sinh trong trường, hơn nữa anh ta còn cướp hoa khôi Lâm Thanh Hà của trường họ đi mất!

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Gia Bảo đã thành kẻ thù của hầu hết học sinh trong trường.

Mọi người cùng chung mối thù, nghiến răng nghiến lợi với Trần Gia Bảo, vội vàng tranh nhau chạy tới phòng tập Taekwondo để cổ vũ Hoàng Thiên Hạnh cố lên, dạy bảo Trần Gia Bảo đi.

Ngay lúc này, bên trong phong tập Taekwondo, Trần Gia Bảo đứng ở bên ngoài sân, Lâm Thanh Hà, ba người Chu Linh Hoa cùng Tần Thanh Nhã đứng xung quanh, khiến bao nhiêu người phải đỏ mắt ghen tỵ.

Mà ở sân bãi bên ngoài, đã có vô số người tập trung ở đó, trong đó có cả ba người Hà Trung Sơn, Triệu Minh Quân với Lý Thanh Phong.

Đứng giữa ba người, còn có một người khác đẹp trai, trẻ tuổi, dáng vẻ vô cùng vênh váo tự đắc, cười khẩy nói: “Hà Trung Sơn, tôi nhớ không lầm thì hình như cậu đang đeo đuổi Lâm Thanh Hà đúng không? Bây giờ Lâm Thanh Hà yêu đương với người bên ngoài trường, cậu có thể nhịn được sao? Cậu nói tôi nghe coi, cậu sợ Trần Gia Bảo phải không? Đúng là nhát cáy mà!”

Hà Trung Sơn vô cùng tức giận, nói rằng: “Tôn Thiệu Huy, Trần Gia Bảo ở trong mắt tôi quả thật đánh nhau cũng giỏi đấy, nhưng anh ta cũng chỉ là một tên lỗ mãng thô lỗ mà thôi, tôi nhất định sẽ tìm anh ta báo thù, còn việc này không cần cậu bận tâm.”

Chỉ là tôi nghe nói Trần Gia Bảo đánh cược với Hoàng Thiên Hạnh, nếu như Trần Gia Bảo thắng, Hoàng Thiên Hạnh sẽ hôn anh ta trước mặt mọi người …”

“Trần Gia Bảo, anh ta dám!” Tôn Thiệu Huy giận dữ nói: “Hoàng Thiên Hạnh là cô gái ông đây thích, Trần Gia Bảo dám động đến cô ấy xem, tao sẽ không để nó sống yên đâu!”

“Được lắm, không hổ là anh Tôn của chúng ta.” Ánh mắt Hà Trung Sơn lóe lên vẻ đắc ý.

Được khoảng 15 phút, dưới những con mắt của mọi người bên trong, Hoàng Thiên Hạnh đã thay một bộ đồng phục Taekwondo màu trắng, xuất hiện bình tĩnh, đi tới giữa sân, làm động tác đưa tay ra thủ thế, tỏ ý thách thức với Trần Gia Bảo.

Ngay sau đó, tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người vang lên.

Trần Gia Bảo bật cười, đi tới phía đối diện Hoàng Thiên Hạnh.

Hoàng Thiên Hạnh nghiêm túc nói: “Tôi bắt đầu học võ từ lúc mới 7 tuổi,thầy giáo dạy Taekwondo ở Hàn Quốc của tôi cũng là người xuất sắc nhất, bây giờ tôi đã học được 10 năm rồi, hơn nữa tôi còn là quán quân của cuộc thi Taekwondo cấp tỉnh năm ngoái, anh đấu với tôi chắc chắn sẽ thua!”

Cô vừa nói xong, mọi người xung quanh vỗ tay lần thứ hai, hò reo cổ vũ Hoàng Thiên Hạnh như thể Trần Gia Bảo thua chắc rồi vậy.

Lâm Thanh Hà lo lắng nói: “Thì ra Hạnh lợi hại như vậy, anh Bảo sẽ không thua chứ?”

Chương 110

Chương 110

“Anh ấy làm sao có khả năng thua được?” Chu Linh Hoa trợn mắt, nói rằng: “Cậu yên tâm đi, Hạnh tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo.”

Giống như muốn chứng minh cho câu nói của Chu Linh Hoa, trong mắt Trần Gia Bảo loé lên ý khinh thường, nói rằng: “Chỉ là Taekwondo thôi mà, loại tạp kĩ như xiếc thế này làm sao có thể so sánh được với ta môn võ thuật truyền thống của Việt Nam được? Đừng nói cô là quán quân cuộc thi Taekwondo cấp tỉnh, cho dù cô có là quán quân môn Taekwondo cấp quốc gia, ở trước mặt tôi, cũng chỉ nhận lấy kết cục là thua thảm hại thôi.”

“Trần Gia Bảo, anh thật sự rất kiêu ngạo, ngày hôm nay tôi sẽ dạy cho anh một bài học, cho anh biết Taekwondo lợi hại như thế nào!” Hoàng Thiên Hạnh giận dữ, đột nhiên nghiêng người hướng về trước, một cú đá chéo hướng đến trước ngực Trần Gia Bảo.

Động tác của cô ấy vừa đẹp vừa nhuần nhuyễn, lại nhanh nhẹn dứt khoát, khiến mọi người đều đẹp mắt, liên tục vỗ tay hoan hô.

Có điều, Trần Gia Bảo gần như không quan tâm đến chuyện đó.

“Động tác quá mạnh, sơ hở cũng để lộ quá nhiều, chỉ phô chiêu thức là giỏi.” Trần Gia Bảo hơi nghiêng người, tránh một chiêu của Hoàng Thiên Hạnh dễ như ăn cháo.

Tất cả mọi người đang xem đều ngạc nhiên.

Hoàng Thiên Hạnh sợ đến ngây người, một chiêu này cô ấy đã dùng tốc độ rất nhanh rồi, lần trước lúc ở cuộc thi Taekwondo cấp tỉnh, cô ấy đã dùng chiêu này để KO đối thủ, không ngờ

rằng Trần Gia Bảo lại né được, đã vậy anh còn rất bình tĩnh, không hề tỏ ra luống cuống chút nào.

“Đáng ghét, nhất định là do lần này anh may mắn thôi!” Hoàng Thiên Hạnh cắn răng, lần thứ hai đưa chân đá tới, lần này tốc độ đưa chân càng nhanh hơn, góc độ cũng càng thêm lắt léo hơn!

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Vẫn chỉ có như vậy thôi à, thế thì cô chỉ có thể đánh thắng người bình thường mà thôi.” Ngay lập tức, chân anh nhẹ nhàng di chuyển, lần thứ hai tránh được chiêu đó.

Hoàng Thiên Hạnh giận giữ nói: “Nếu như anh là đàn ông thì đừng có tránh né nữa, đánh với tôi một trận đàng hoàng đi!”

Trần Gia Bảo cười nói: “Được, tôi đồng ý với cô, lần này tôi đứng im không động đậy, cô đánh thế nào cũng được.”

“Nói láo không biết ngượng à, xem tôi dạy anh như thế nào này.” Hoàng Thiên Hạnh vui mừng, chỉ sợ Trần Gia Bảo đổi ý, đột nhiên đánh bất ngờ, đá về phía hông Trần Gia Bảo.

Vừa thấy mình đã đá trúng Trần Gia Bảo, trong mắt Hoàng Thiên Hạnh lóe lên sự vui vẻ, mọi người xung quanh cũng vỗ tay ầm ầm, giống như Trần Gia Bảo đã bị đánh ngã rồi vậy.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhấc nhẹ tay trái lên, đánh về phía chân của Hoàng Thiên Hạnh.

Cả người Hoàng Thiên Hạnh run rẩy đến nỗi không đứng vững được, bị ngã xuống đất.

“Tôi đã nói rồi, môn võ Taekwondo này ở trong mắt tôi không khác gì đang làm xiếc cả, tuy rằng cô đã luyện tập mười năm, nhưng lúc vừa bắt đầu phương pháp đã không đúng rồi, làm sao có thể hiểu nổi môn võ thuật truyền thống?” Trần Gia Bảo lạnh nhạt nói.

Ngay lập tức, mọi người xung quanh đều chết lặng, không dám nói gì.

Hung hăng càn quấy!

Cực kỳ hung hăng càn quấy!

Hoàng Thiên Hạnh đứng lên từ dưới đất, nói một cách giận dữ: “Tức thật đó, tôi không tin là tôi luyện tập Taekwondo mười năm rồi mà lại không thể đánh thắng được anh.”

Trong cơn tức giận, cô ta hét lên một tiếng thật rõ, chạy về phía trước với tốc độ rất nhanh rồi đột ngột nhảy lên cao, tung một cú đá về phía Trần Gia Bảo.

“Nếu cô đã không tin thì tôi sẽ đánh cho cô tin.” Trần Gia Bảo cười khẽ một cái, trong lúc né đòn, anh đột ngột lao về phía trước, hướng thẳng vào ngực Hoàng Thiên Hạnh, tung ra một chiêu Thiết Sơn Khóa trong Bát Cực Quyền, một chưởng đánh Hoàng Thiên Hạnh bay ra ngoài.

Tất nhiên là lần này Trần Gia Bảo chỉ dùng một chút sức lực, nếu không, với chiêu thức lần này của anh thì toàn bộ xương sườn của Hoàng Thiên Hạnh sẽ gãy hết.

Hoàng Thiên Hạnh chỉ cảm thấy một đòn tấn công mạnh mẽ đánh tới, cả người không tự chủ được mà bay ra phía sau, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Thấy Hoàng Thiên Hạnh sắp ngã xuống đất một cách nặng nề, nhiều người vây xem ở xung quanh cũng hô lên sợ hãi.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo bay về phía trước với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã ở sau lưng Hoàng Thiên Hạnh, đỡ cô ta vào lòng, từ trên cao nhìn xuống cười mà nói: “Thế nào, bây giờ cô đã tin chưa?”

Một chiêu đã thắng!

Chương 111

Chương 111

Hoàng Thiên Hạnh quên mất là mình vẫn đang bị Trần Gia Bảo ôm trong lòng, sợ hãi lẩn quanh trong đáy mắt; trên mặt hiện lên vẻ mất mát, nhục nhã, tủi hờn, cô ta nói một cách khó khăn: "Tôi… tôi thua rồi."

Từ nhỏ Cô ta đã đến Hàn Quốc để theo học các bậc thầy trong lĩnh vực Taekwondo, không nghĩ tới võ công mười năm luyện tập khổ cực của mình lại bị Trần Gia Bảo đánh bại, một chiêu cũng không đỡ được, đả kích không nhỏ.

Tất cả mọi người đứng bên ngoài quan sát đều ồ lên một tiếng.

Tần Thanh Nhã lắc đầu cười khổ: "Mặc dù đã biết từ trước là Trần Gia Bảo rất giỏi, nhưng không ngờ anh ta lại giỏi đến vậy. Nhưng mà nếu anh ta muốn thắng thì cứ thắng thôi, có cần phải gói gọn lại trong một chiêu như thế không? Chắc chắn việc này sẽ gây đả kích tới Hạnh, chắc Hạnh buồn lắm."

"Chuyện này đâu thể trách Trần Gia Bảo được, dù sao cuộc khiêu chiến này cũng là Hoàng Thiên Hạnh đề xuất mà, tất cả đều trưởng thành rồi, ai cũng phải chịu trách nhiệm cho lời nói và hành động của mình chứ." Chu Linh Hoa thản nhiên nói.

Lập tức, Tần Thanh Nhã quay đầu nhìn cô, trong mắt là vẻ kinh ngạc, trước kia Chu Linh Hoa là người coi thường Trần Gia Bảo nhất, vậy mà bây giờ lại nói giúp cho anh.

Mặt Chu Linh Hoa đỏ lên, chột dạ nói: "Cậu nhìn cái gì vậy? Tớ nói cũng đâu có sai."

Lâm Thanh Hà gật đầu đồng ý, nói: "Tớ thấy Linh Hoa nói rất có lý."

Trong sân, Trần Gia Bảo vẫn ôm Hoàng Thiên Hạnh trong lòng, cười nói: "Cô thua rồi, trước chúng ta cá cược thế nào thì

giờ cô thực hiện như vậy đi chứ nhỉ?"

Ngay lập tức, mặt Hoàng Thiên Hạnh đỏ bừng lên, nói bằng giọng ngập ngừng: "Tôi… Tôi…"

Trần Gia Bảo cười nói: "Sao vậy, cô định nuốt lời à?"

"Ai nói thế, tôi mới không thèm có cái phẩm chất đó nhé!" Hoàng Thiên Hạnh tức giận nói, nhưng nhìn vẻ mặt của cô ta thì hình như chỉ dùng hai từ lo lắng để hình dung là chưa đủ.

Chẳng nhẽ thật sự Hoàng Thiên Hạnh phải thực hiện cuộc cá cược mà hôn Trần Gia Bảo trước mặt mọi người à?

Ngay lập tức, vẻ mặt của mọi người xung quanh vừa có chút khiếp sợ xen lẫn hâm mộ, nhiều hơn cả là ghen tỵ.

Ánh mắt Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa đều phẫn uất, Tần Thanh Nhã âm thầm phỉ nhổ một cái, coi Trần Gia Bảo như một tên lưu manh bỉ ổi.

Đột nhiên, một giọng nói tràn đầy vẻ tức giận truyền tới từ bên cạnh: "Trần Gia Bảo, buông Thiên Hạnh ra!"

Lúc này Hoàng Thiên Hạnh mới phát hiện ra mình vẫn bị Trần Gia Bảo ôm trong lòng, mặt cô ta đỏ lên, vội vã thoát ra, nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt hung dữ rồi quay người đi, chỉnh chu lại bộ quần áo luyện công màu trắng của mình.

Trần Gia Bảo nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông đẹp trai trong bộ quần áo thường ngày màu xanh đang đi tới, đằng sau là đám ba người Hà Trung Sơn.

Ngay lập tức, mọi người xung quanh đều mở to mắt, trên mặt là vẻ đang xem chuyện vui.

Vẻ mặt tươi cười của Tần Thanh Nhã thay đổi, cô nói: "Lại nữa, đúng là gã điên họ Tôn kia mà. Anh ta là người thừa kế thứ ba trong công ty bất động sản của nhà họ Tôn, có quyền lực rất lớn ở thành phố Hòa Bình, nghe nói anh ta vẫn luôn theo đuổi Hạnh, giờ cô ấy thua cuộc, chắc chắn cái gã họ Tôn điên khùng đó đến gây để phiền phức cho Trần Gia Bảo."

"Chắc anh Bảo không gặp nguy hiểm gì đâu nhỉ?" Ngay lập tức Lâm Thanh Hà hỏi bằng giọng lo lắng, hiển nhiên cô cũng từng nghe qua danh tiếng của Tôn Thiệu Huy, biết rằng Tôn Thiệu Huy không phải là người dễ đối phó.

Chu Linh Hoa cười bằng giọng kiêu ngạo rồi nói: “Đối với người khác mà nói thì nhà họ Tôn đúng là một con quái vật khổng lồ, nhưng đối với Trần Gia Bảo thì nhà họ Tôn không uy hiếp được anh ấy đâu.”

Trần Gia Bảo có quan hệ thân thiết với nhà họ Tạ như thế mà còn phải sợ nhà họ Tôn à?

Trong sân, Trần Gia Bảo khẽ cau mày hỏi: “Anh là ai?”

Tôn Thiệu Huy hếch mũi tiến về phía trước, nói bằng giọng ngạo nghễ: “Người nhà họ Tôn, Tôn Thiệu Huy.”

Nhiều người nhìn thấy Tôn Thiệu Huy lần đầu thì đều hít thở không thông, sau đó bắt đầu hả hê, cười trên nỗi đau của người khác mà chờ xem màn ứng đối của Trần Gia Bảo.

Lý do rất đơn giản, bởi vì công ty bất động sản của nhà họ Tôn là công ty lớn nhất ở thành phố Hòa Bình, số vốn lên tới hàng tỷ, mà Tôn Thiệu Huy với tư cách là huyết mạch của nhà họ Tôn, cũng là một tay con nhà giàu có tiếng ở trong trường, hành vi ngông cuồng ngang ngược, được gọi là “Tên điên họ Tôn”.

Trần Gia Bảo cau mày nói: “Nhà họ Tôn? Tôi chưa từng nghe qua nhưng chuyện giữa tôi và Hoàng Thiên Hạnh thì liên quan gì đến anh?”

Con ngươi Hà Trung Sơn đảo một cái, ngay lập tức nói: “Trần Gia Bảo, Hoàng Thiên Hạnh là cô gái mà cậu Tôn thích, tốt hơn là cậu nên để cho cậu Tôn chút mặt mũi, không nên làm khó cô Tư, nếu không thì một tên nhân viên phục vụ nhỏ bé như cậu không chống đỡ được lửa giận của cậu Tôn đâu.”

Những lời này của Hà Trung Sơn có hàm ý rất sâu. Thứ nhất là nói cho mọi người biết Trần Gia Bảo chỉ là một tên phục vụ, không có lý lịch đặc biệt gì cả, thứ hai, nhân cơ hội này chọc tức Trần Gia Bảo để anh và Tôn Thiệu Huy xảy ra xung đột.

Chương 112

Chương 112

Chắc chắn là chiêu mượn sói ăn hổ.

Trán Trần Gia Bảo nhíu lại, nhìn về phía Hà Trung Sơn, ánh mắt sắc bén.

“Hóa ra chỉ là một tên nhân viên phục vụ thôi.” Tôn Thiệu Huy cười giễu cợt một tiếng, vênh váo tự đắc nói: “Trần Gia Bảo, làm người ấy mà, quan trọng nhất là phải biết bản thân mình là ai, cứ cho là cậu đã thắng cuộc đi chăng nữa thì sao nào? Chẳng qua cậu cũng chỉ là một tên phục vụ hèn mọn thôi, Thiên Hạnh không phải là người cậu muốn đụng vào thì đụng, tôi cho cậu một cơ hội, chủ động bỏ qua vụ cá cược này đi, nếu không thì kết cục của cậu sẽ khổ sở lắm đấy.”

Sắc mặt Trần Gia Bảo trầm xuống, nói bằng giọng nhàn nhạt: “Nói như vậy thì là do anh tọc mạch nên mới tới đây gây phiền phức cho tôi?”

“Nếu vậy thì làm sao? Một tên phục vụ nhỏ bé như cậu, Tôn Thiệu Huy này chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể nghiền chết cậu, tôi lặp lại một lần nữa, chủ động bỏ qua vụ cá cược này, nếu không thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Tự nhiên một ngày nọ, bên ngoài lại xảy ra tai nạn ô tô, nhẹ thì gãy xương mà nặng thì mất mạng đấy.” Tôn Thiệu Huy cười gằn một tiếng.

Đe dọa, đe dọa một cách trắng trợn!

Gã họ Tôn điên khùng này thực sự bị điên rồi!

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt!

Trong mắt Hà Trung Sơn lóe lên vẻ đắc ý. Lần trước lúc ăn cơm ở nhà hàng, Trần Gia Bảo đã làm anh ta mất mặt trước mặt Lâm Thanh Hà và ba cô bạn của cô ấy, khiến anh ta có

cảm giác mình là một kẻ ngốc, cũng sinh ra cảm giác căm ghét Trần Gia Bảo kể từ đó.

Bây giờ Tôn Thiệu Huy và Trần Gia Bảo xảy ra xung đột với nhau, mặc kệ ai thắng ai thua, đều là chuyện tốt với anh ta cả.

Vẻ mặt tươi cười của Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã khẽ thay đổi, đang chuẩn bị đi lên phía trước, muốn dựa vào quan hệ trong nhà để giúp Trần Gia Bảo.

Đột nhiên Chu Linh Hoa chìa tay kéo hai cô lại, trong mặt lóe lên một chút khinh thường, nói: "Trần Gia Bảo sẽ không sao đâu, các cậu quên rồi à, lần trước ăn cơm ở nhà hàng, ngay cả Tưởng Đức Lâm cũng phải quỳ xuống xin lỗi đấy thôi, gã họ Tôn điên khùng đó dù có thế lực đến đâu cũng có thể so được người lặn lộn nhiều năm trong giang hồ như Tưởng Đức Lâm à?"

Hai cô tỉnh ra, cũng đúng, ngay cả Tưởng Đức Lâm cũng phải chịu phần thua trước mặt Trần Gia Bảo, huống hồ là Tôn Thiệu Huy?

Nghĩ vậy, hai người mới yên lòng.

Trong sân, bầu không khí trở nên căng thẳng.

Trần Gia Bảo hơi nheo mắt, hỏi: "Anh đang uy hiếp tôi?"

"Đúng thế." Tôn Thiệu Huy nói bằng giọng ngang ngược: "Ông đây đang đe dọa cậu một cách trắng trợn đấy, cậu muốn thế nào? Hay là tôi nên hỏi cậu có thể làm gì được nhỉ? Không phải là nên ngoan ngoãn nhận phần thua về mình à?"

Đột nhiên Trần Gia Bảo nhìn về phía Hoàng Thiên Hạnh, ánh mắt sắc bén nhưng miệng nở nụ cười: "Hoàng Thiên Hạnh, với tư cách là người trong cuộc, cô thấy sao?"

Hoàng Thiên Hạnh biết mình đuối lý, có hơi chột dạ, nhưng từ trước đến giờ cô chưa từng có bạn trai, bắt cô tặng nụ hôn đầu của mình cho người khác ở nơi đông người như thế này thì có đánh chết cô cũng không muốn.

Hoàng Thiên Hạnh cắn răng nói: "Trần Gia Bảo, hay là anh thay đổi hình thức cá cược đi, nếu không thì tôi đưa tiền cho anh cũng được."

Trần Gia Bảo lắc đầu, thản nhiên nói: “Không ai có thể thiếu nợ cá cược Trần Gia Bảo này được đâu.”

Sắc mặt Tôn Thiệu Huy trầm xuống, anh ta quát lên: “Trần Gia Bảo, Ảnh Nhi nói đưa tiền cho cậu đã là ân huệ lắm rồi, cậu chớ nên không biết xấu hổ như vậy!”

“Tôi và Hoàng Thiên Hạnh đang nói chuyện với nhau, liên quan gì đến anh, ồn ào vừa thôi!” Trán Trần Gia Bảo hiện lên vẻ tức giận, anh giơ tay lên, tát Tôn Thiệu Huy bay ra ngoài.

Một tiếng “bốp” vang lên giòn giã, vọng khắp hội trường Taekwondo.

Tôn Thiệu Huy kêu lên một tiếng đau đớn, ngã xuống đất một cách nặng nề.

Xôn xao!

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi.

Ngay cả tên điên họ Tôn mà cũng dám đánh, Trần Gia Bảo trâu bò thật đó, nhưng mà nếu theo như Hà Trung Sơn vừa nói, chẳng qua Trần Gia Bảo cũng chỉ là một nhân viên phục vụ thôi mà, chẳng lẽ anh không sợ nhà họ Tôn trả thù à?

Hoàng Thiên Hạnh cũng trợn to mắt, sững sờ đứng ngây ra.

Đám ba người Lâm Thanh Hà cảm thấy hả hê trong lòng, khỏi phải nói là họ cảm thấy thoải mái như thế nào.

Chương 113

Chương 113

Tôn Thiệu Huy từ dưới đất bò dậy, hai má sưng to, khóe miệng vẫn còn đọng vệt máu, tức giận chỉ vào Trần Gia Bảo: "Mày… mày dám đánh tao, coi chừng tao giết mày!"

"Anh là cái thá gì mà tôi lại không dám đánh!" Ánh mắt Trần Gia Bảo ngưng tụ một chút rồi đột nhiên lao về phía trước, tát một cái vào má phải của Tôn Thiệu Huy, cũng dùng một tát đánh bay anh ta ra ngoài một lần nữa.

Tôn Thiệu Huy kêu lên một tiếng thảm thiết, bị đánh đến mức răng cũng rơi ra ngoài, nhưng không chờ anh ta đứng lên, Trần Gia Bảo đã đi đến gần, dẫm chân lên lưng anh ta rồi đạp xuống một cái.

Mọi người trợn mắt há mồm, toàn bộ hội trường Taekwondo im lặng không một tiếng động.

Trần Gia Bảo cười lạnh lùng: "Vừa rồi không phải anh kiêu ngạo hống hách lắm sao? Không phải dọa sẽ cho tôi xảy ra tai nạn ô tô sao? Bây giờ anh nằm dưới chân tôi có khác gì một con chó chết không?"

Hà Trung Sơn nhìn vậy thì cũng trợn tròn mắt.

Mặc dù anh ta rất muốn nhìn thấy cảnh Trần Gia Bảo và Tôn Thiệu Huy xung đột với nhau, nhưng dù sao thì Tôn Thiệu Huy cũng là người nhà họ Tôn, nếu anh ta xảy ra chuyện gì thì Hà Trung Sơn cũng khó trốn tránh trách nhiệm, ngay lập tức anh ta nói bằng giọng tức giận: "Trần Gia Bảo, tốt nhất là cậu nên buông cậu Tôn ra, nếu không, chắc chắn cậu sẽ phải hối hận cả đời đấy!"

"Lại thêm một con ruồi ồn ào." Trần Gia Bảo cười một tiếng đầy khinh thường, hoàn toàn không để ý đến Hà Trung Sơn.

Trong lòng Hà Trung Sơn cực kỳ giận dữ, nhưng mà anh ta không dám đi qua đó.

Tôn Thiệu Huy chỉ cảm thấy sau lưng đau như bị kim châm, là con nhà giàu nổi tiếng khắp thành phố Hòa Bình, từ khi nào mà phải chịu nhục nhã như thế này, anh ta nói bằng giọng tức giận: "Mẹ nó, Trần Gia Bảo, chắc chắn ông đây sẽ giết chết mày, ông còn giết cả nhà mày, cưỡng bức…"

Anh ta còn chưa nói xong, ánh mắt Trần Gia Bảo hiện lên vẻ lạnh lùng, bất thình lình nhấc chân lên.

Mọi người có mặt ở đây đều cho rằng Trần Gia Bảo sợ rồi thì đột nhiên chân phải Trần Gia Bảo hạ xuống, đá vào đùi Tôn Thiệu Huy một cách nặng nề.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Răng rắc", xương đùi của Tôn Thiệu Huy gãy rồi.

"Đánh gãy chân anh thay cho sự trừng phạt của tôi." Trần Gia Bảo nói bằng giọng nhàn nhạt.

Xôn xao!

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt!

Bên trong Hội trường Taekwondo, không có một âm thanh nào.

Trần Gia Bảo từ trên cao nhìn xuống, hai mắt kiêu ngạo, mọi người đều cúi thấp đầu không ai dám nhìn thẳng anh.

Tôn Thiệu Huy vốn là người thừa kế thế hệ thứ hai, đâu chịu nỗi bị đau đớn vì gãy chân nên bây giờ đã hôn mê bất tỉnh vì đau.

Tần Thanh Nhã che cái miệng nhỏ nhắn, vừa kinh ngạc vừa lo lắng: "Trần Gia Bảo ra tay rất nặng. Bây giờ e rằng nhà họ Tôn và anh ta không chết thì sẽ không dừng lại."

Lâm Thanh Hà tức giận nói: "Đó là điều mà Tôn Thiệu Huy đáng được nhận. Ai bảo anh ta khiêu khích Gia Bảo trước."

Nét mặt Chu Linh Hoa lộ ra vẻ khinh thường, chẳng qua chỉ là nhà họ Tôn mà thôi, còn chưa có cách nào uy hiếp được Trần Gia Bảo.

“Trần Gia Bảo, coi như mày đã gặp phải tai hoạ lớn rồi, nhà họ Tôn sẽ không bao giờ buông tha cho mày!” Hà Trung Sơn vừa kinh ngạc lại vừa tức giận.

Nhà họ Tôn đến tìm Trần Gia Bảo để gây phiền phức, đương nhiên anh ta rất vui vẻ khi nhìn thấy, nhưng vấn đề là anh ta cũng sợ nhà họ Tôn giận chó đánh mèo!

“Ồn ào.” Trần Gia Bảo quay đầu nhìn về phía anh ta, chậm rãi đi về hướng đấy.

Vẻ mặt của Hà Trung Sơn thay đổi, không khỏi sợ hãi lùi lại một bước, kinh hãi nói: “Anh … anh muốn làm gì?”

“Lần trước ở khách sạn, cậu vẫn luôn chế nhạo tôi, không vừa mắt với tôi, tôi chẳng những không chấp nhặt chuyện cỏn con, lại còn cứu cậu một lần dưới trướng Tưởng Đức Lâm. Bây giờ, thay vì biết ơn tôi, cậu lại đang khuyến khích tên ngốc vừa rồi gây rắc rối cho tôi. Nói cho tôi biết, Trần Gia Bảo tôi đây làm sao có thể không dạy cho một tên cặn bã vô ơn như cậu một bài học?”

Trần Gia Bảo thản nhiên nói, lời chưa dứt, anh đã bước tới bên cạnh chỗ Hà Trung Sơn.

Sắc mặt Hà Trung Sơn thay đổi rõ rệt, trong lòng nổi lên cảm giác sợ hãi, đang định trốn đi thì Trần Gia Bảo đột nhiên hét lên: “Quỳ xuống!”

Giọng nói của anh cất lên, đánh động trực tiếp vào tâm trí đối phương.

Tâm trạng của Hà Trung Sơn trở nên gấp rút, cảm giác bội phục không thể cưỡng lại nổi lên, hai chân mềm nhũn ra, quỳ trên mặt đất.

Mọi người xung quanh, bao gồm cả Hoàng Thiên Hạnh, đều không khỏi chấn động. Tuy Hà Trung Sơn không có thế lực như gia đình Tôn Thiệu Huy nhưng ít nhất cũng là một nhân vật không tầm thường trong trường, vậy mà sau khi nghe Trần Gia Bảo hét lên một tiếng đã vội quỳ rạp xuống mặt đất.

Chương 114

Chương 114

Từ khi nào Hà Trung Sơn trở nên lúng túng như vậy.

Triệu Minh Quân và Lý Thanh Phong có quan hệ tốt nhất với Hà Trung Sơn, mặc dù muốn tiến lên kéo Hà Trung Sơn đứng dậy, nhưng lại bị ánh mắt nghiêm nghị của Trần Gia Bảo làm cho khiếp sợ, trong lòng run lên, xua tan ý định đi về phía trước.

Hà Trung Sơn lộ ra vẻ nhục nhã, nghiến răng nghiến lợi nói: "Trần Gia Bảo, mày đã là kẻ thù của nhà họ Tôn rồi, giờ còn muốn chống lại nhà họ Hà bọn tao sao? Mày đã gây thù nhiều như vậy, không biết rốt cuộc sẽ chết như thế nào…"

"Được rồi, là tôi hạ thủ uy hiếp của cậu. Để tỏ lòng thành của tôi, tôi sẽ cho cậu trở về Hà gia mà không có việc gì." Trần Gia Bảo đá Hà Trung Sơn ra ngoài và làm gãy ba cái xương sườn trên ngực anh ta.

Triệu Minh Quân và Lý Thanh Phong vội vàng bước tới và đỡ Hà Trung Sơn lên, mặc dù ba người họ trông rất tức giận nhưng không dám nói.

Mọi người lại bàng hoàng cho rằng mình nghe nhầm.

Trần Gia Bảo nói rằng anh ấy muốn Hà Trung Sơn trở về mà không có gì? Anh ta không biết bố của Hà Trung Sơn là ông chủ của một doanh nghiệp nhà nước sao?

Trần Gia Bảo chỉ là một người phục vụ, từ khi nào người phục vụ có thể nói như vậy?

Tần Thanh Nhã cười khổ nói: "Trần Gia Bảo quả thật là tự cao tự đại. Cho dù có lợi hại hơn nữa thì anh ta cũng chỉ là một tên liều lĩnh. Dù sao anh ta cũng chỉ có hai bàn tay trắng, làm sao có thể làm cho anh ta không còn gì được chứ."

“Tớ tin Gia Bảo, anh ấy sẽ làm được những gì anh ấy nói. Không bao lâu nữa, anh ấy sẽ không có chuyện gì.” Lâm Thanh Hà nói một cách chắc chắn.

Tần Thanh Nhã không còn cách nào khác, cô đỡ trán, nói chỉ số thông minh của người phụ nữ khi yêu là con số không quả thật rất chính xác trong trường hợp này.

Chu Linh Hoa si mê dáng vẻ của Trần Gia Bảo, anh rất giỏi trong lĩnh vực này.

Đây là người đàn ông thực sự!

Trần Gia Bảo bước đến chỗ Tôn Thiệu Huy đang bất tỉnh, chân anh ta bị đá vào nên gãy, giờ nên đánh thức anh ta bằng cách nào đây.

Tôn Thiệu Huy hét lên, mồ hôi lấm tấm trên trán, căm hận nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo chế nhạo: “Cậu không phải thích Hoàng Thiên Hạnh sao? Chà, tôi sẽ ở trước mặt cậu và cho cậu xem tôi đã hôn nữ thần của cậu như thế nào.”

Tất cả mọi người đều náo động, cho rằng đây chỉ đơn giản là tra tấn tinh thần mà thôi, đối với Tôn Thiệu Huy mà nói là cực kỳ xấu hổ!

“Trần Gia Bảo, mày dám!” Tôn Thiệu Huy tức giận nói.

“Tôi có dám hay không, không phải cậu nhìn là sẽ biết ngay sao?” Trần Gia Bảo khinh thường cười, đi tới ngồi ở bên cạnh khiến Hoàng Thiên Hạnh choáng váng, khi cô phản ứng lại, Trần Gia Bảo đã đến trước mặt cô và nhìn cô nở một nụ cười tự mãn.

“Anh… anh làm gì vậy?” Hoàng Thiên Hạnh sửng sốt lùi lại một bước.

Trần Gia Bảo đảo mắt và nói: “Có gì sao, như tôi đã nói, tôi muốn hôn cô. Tôi thật sự rất hy vọng khoảnh khắc tiếp theo đây.”

“Trần Gia Bảo, anh dám …” Hoàng Thiên Hạnh tức giận nói, trong mắt hiện lên sự chán ghét.

“Câu này vẫn còn chưa đủ.” Trần Gia Bảo cười xấu xa, đột nhiên vươn tay ôm lấy thân thể mỏng manh của Hoàng Thiên Hạnh, cắn chặt cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô, dùng sức một chút, chiếm hữu hôn lên môi cô, chặn lại lời nói.

Cơ thể của Hoàng Thiên Hạnh căng cứng, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Trần Gia Bảo cảm thấy sảng khoái, Hoàng Thiên Hạnh có thân hình nóng bỏng và đôi môi ngọt ngào, anh giống như là một đứa trẻ rất yêu mến mẹ mình, không ngừng sấn vào môi Hoàng Thiên Hạnh tận hưởng sự mềm mại và hương thơm của cô.

Sau một lúc, Hoàng Thiên Hạnh mới phản ứng lại, nhiều cảm xúc khác nhau như nhục nhã, hận thù, xấu hổ,… hiện ra trong đôi mắt mở to của cô.

Những người xung quanh hết sức bất ngờ và cả ghen tị.

Tôn Thiệu Huy rất tức giận, cuồng loạn nói: “A … Trần Gia Bảo, thả cô ấy ra, mày thả cô ấy ra … Tao nhất định phải giết cả gia đình mày…”

Trong mắt Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa hiện lên vẻ phẫn hận, còn Tần Thanh Nhã thì thầm lắc đầu với vẻ mặt phức tạp.

Gia tộc của Hoàng Thiên Hạnh rất mạnh, thậm chí còn cao hơn cả họ Tôn, nếu không với tính cách của nhà họ Tôn thì đã dùng sức mạnh từ lâu, sao có thể thành thật theo đuổi chứ?

Trần Gia Bảo đã hôn viên ngọc quý của nhà họ Hoàng ở nơi công cộng, điều này tương đương với việc xúc phạm nhà họ Hoàng, ngoài ra Trần Gia Bảo đã đánh gãy chân của Tôn Thiệu Huy và bắt Hà Trung Sơn phải quỳ xuống.

Chương 115

Chương 115

Trong vòng chưa đầy một giờ, Trần Gia Bảo đã xúc phạm đến ba gia đình có thế lực ở thành phố .

Mọi thứ bây giờ thật sự nằm ngoài tầm kiểm soát.

Tần Thanh Nhã nở nụ cười gượng, trong lòng thở dài: “So với Tôn Thiệu Huy bị điên, Trần Gia Bảo quả là một kẻ mất trí!”

Một lúc sau, Trần Gia Bảo mới buông Hoàng Thiên Hạnh ra, giả bộ nói: “Đúng vậy, rất ngọt ngào, nhưng kỹ thuật hôn quá tệ.”

“Trần Gia Bảo, đồ lưu manh!” Hoàng Thiên Hạnh đột ngột đẩy Trần Gia Bảo ra, với vẻ mặt phức tạp.

Trần Gia Bảo cười khúc khích, vẻ mặt bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói: “Tôi là một kẻ khốn nạn? Đừng quên, đây là một cuộc cá cược mà cô đã hứa với tôi. Bây giờ, tôi với cô không ai nợ gì ai!”

Trần Gia Bảo nói xong, kiên quyết xoay người đi về phía Lâm Thanh Hà.

Hoàng Thiên Hạnh tức giận, hôn cô xong, giờ lại nói không nợ nhau? Thật sự là cô bị bắt nạt sao?

Sau khi đến trước mặt Lâm Thanh Hà, Trần Gia Bảo cưng chiều xoa xoa cái đầu nhỏ của Thanh Hà, sau đó gật đầu với Chu Linh Hoa và Tần Thanh Nhã, chào hỏi: “Đi thôi, sau đó tới trường học của em.”

“Được rồi, Gia Bảo.” Lâm Thanh Hà ngọt ngào gật đầu, cô nắm tay Trần Gia Bảo đi ra ngoài ngắm cảnh, Chu Linh Hoa cũng khéo léo đi theo.

Khi đi ngang qua Hoàng Thiên Hạnh, Trần Gia Bảo tỏ vẻ thờ ơ, không thèm nhìn cô mà đi thẳng.

Thờ ơ, thật sự hoàn toàn không để ý.

Hoàng Thiên Hạnh cắn chặt môi dưới, trong lòng xen lẫn sự tức giận, tủi nhục, bất bình …

Nhìn Trần Gia Bảo càng lúc càng đi xa, Hoàng Thiên Hạnh đột nhiên hét lên: "Trần Gia Bảo, tên khốn, tôi ghét anh!"

Một nụ cười bí ẩn cong lên trên khóe miệng Trần Gia Bảo, anh ta kéo Lâm Thanh Hà rời đi mà không quay lại.

Vẻ mặt của Hoàng Thiên Hạnh rất phức tạp, sương mù xuất hiện trong mắt cô.

Tần Thanh Nhã đến bên cô, khoác vai cô, khẽ thở dài.

Cả Tôn Thiệu Huy và Hà Trung Sơn đều tỏ ra ghen tị và căm thù.

Khi Trần Gia Bảo, Lâm Thanh Hà và Chu Khiếp Linh đến thăm khuôn viên trường, tên của anh ta đã nổi như một cơn lốc.

Đánh gãy chân của Tôn Thiệu Huy, buộc Hà Trung Sơn phải quỳ xuống, hôn Hoàng Thiên Hạnh ở nơi đông người.

Mỗi thứ này đều đủ gây chấn động trong trường, huống chi là tất cả đều do cùng một người.

Trần Gia Bảo, lần đầu tiên có người đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của cả trường ở trường trung học Minh Đức.

Trong vài ngày tới, bởi vì Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa chuẩn bị thi đại học, bọn họ vội vàng ôn tập nên không có thời gian gặp Trần Gia Bảo, trong khi đó Tôn Thiệu Huy và Hà Trung Sơn đang âm thầm báo thù.

Như thể sự yên tĩnh trước cơn bão.

Ba ngày sau, vào đêm rằm, cuộc đấu giá bắt đầu.

Tạ Cẩm Tú lái chiếc Bugatti Veyron của cô đích thân đến biệt thự đón Trần Gia Bảo

Tạ Cẩm Tú đã gọi điện cho Trần Gia Bảo , nói cô đang đứng trước cửa xe, đợi Trần Gia Bảo đi ra khỏi biệt thự.

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy dạ hội màu đen, trên váy có đính những viên kim cương li ti kết thành hình cánh bướm, trông thật chói mắt, tóc búi cao và đeo một chuỗi đá quý trên ngực.

Trông cô vừa trang nghiêm vừa lộng lẫy.

Khi Trần Gia Bảo bước ra, anh ta nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp trước mặt mình với ánh mắt kinh ngạc, thốt lên: ” Nếu tôi nhớ không nhầm, Cẩm Tú là tên của một vì sao trên bầu trời, đại diện cho lễ nghi của phụ nữ. Hôm nay cô thật xinh đẹp, hoàn toàn lộng lẫy, thật xứng đáng với cái tên Cẩm Tú. ”

“Thật dẻo miệng, nhưng cô đây đã nhận lời khen của anh rồi.” Tạ Cẩm Tú lộ vẻ phấn khích, đây là lần đầu tiên có người nói ra nguồn gốc tên của cô ấy, thậm chí khóe miệng còn nở một nụ cười mạnh mẽ hơn.

Lập tức, cô nhìn về phía Trần Gia Bảo với vẻ mặt kỳ quái, nói: “Anh chỉ tính mặc một bộ quần áo đi đấu giá hay sao? Làm ơn đi, dù sao bây giờ anh cũng là một đại gia. Mặc một bộ quần áo, nghe thì có hơi mất giá.”

“Có chuyện gì vậy?” Trần Gia Bảo nhìn quần áo của mình, quần áo bình thường, dưới chân mang giày vải, cả bộ chưa đến hai trăm ngàn, so với váy dạ hội của Tạ Cẩm Tú …

Không, nó hoàn toàn không thể so sánh được.

Chương 116

Chương 116

Sau đó anh mới nhận ra rằng mình đã quên thay lễ phục.

Nhưng cũng không thể trách anh được, ai bảo anh từ nhỏ đã sống trên núi?

Tạ Cẩm Tú che miệng cười nhẹ, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt nói: “Buổi đấu giá này quy tụ hơn một nửa xã hội thượng lưu ở thành phố này, trước khi đấu giá sẽ có một bữa tối. Nếu anh đến tham dự với bộ đồ này, có thể anh sẽ bị đuổi ra ngay lập tức. ”

Trần Gia Bảo sờ sờ cái mũi, dù sao bây giờ cũng đã phạm sai lầm, cười cười: “Bây giờ thay lại cũng sẽ muộn mất, đi thôi, tôi muốn xem ai có thể đánh chết tôi.”

Tạ Cẩm Tú thích thú nói: “Mặc quần áo bình thường đến bữa tiệc tối, xem chừng anh là người đầu tiên trên thế giới. Mọi người nhất định sẽ nghĩ rằng anh thờ ơ, không có lợi cho việc thiết lập quan hệ.”

Trần Gia Bảo tự hào nói: “Đây không phải sẽ khiến cho tôi nổi bật nhất sao .”

Trong mắt Tạ Cẩm Tú hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy buồn cười.

Nếu điều này không phải là thách thức, thì điều gì là thách thức?

Vào lúc này, trên du thuyền sang trọng bên bờ biển, nơi tổ chức một cuộc đấu giá đã quy tụ hơn một nửa giới thượng lưu ở thành phố Hòa Bình.

Trên boong tàu, bữa tiệc đã được chuẩn bị xong, nhân dịp này nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh và chính trị đứng tụ tập với nhau thành tốp năm tốp ba.

Đây là cơ hội hiếm có để mở rộng các mối quan hệ và bàn việc làm ăn.

Hà Trung Sơn, Triệu Minh Quân và những người khác đứng trên boong, bên cạnh còn có Tôn Thiệu Huy, Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh.

Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh mặc trang phục dạ hội vô vùng đẹp, tôn lên vóc dáng cao gầy và khí chất xuất chúng của họ.

Hai cô gái, một người ngây thơ nhưng vẫn lộ ra vẻ quyến rũ, một người tươi sáng nhưng vẫn lộ ra tài hoa, họ trở thành cảnh đẹp giữa đám đông, thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người.

Vốn dĩ nếu dựa theo gia đình Chu Linh Hoa thì khó lắm mới đúng lúc với tới cửa , miễn cưỡng có thể tham gia bữa tiệc tối này.

Tuy nhiên, Hoàng Thiên Hạnh bị yêu cầu tham gia, Tần Thanh Nhã đang nắm chắc cơ hội này để học tập nên cô đành phải kéo Chu Linh Hoa đi cùng mình.

“Anh Tôn, anh nghĩ xem Trần Gia Bảo có đến đây hay không?” Triệu Minh Quân nghi ngờ hỏi.

Nghe thấy tên Trần Gia Bảo, thân thể mềm mại của Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh run lên cùng lúc, nhưng điều khác biệt là gò má của Chu Linh Hoa hơi ửng đỏ, mà biểu cảm của Hoàng Thiên Hạnh rất phức tạp, mang theo nhiều cảm xúc như chán ghét, tủi thân và mong đợi.

Chân của Tôn Thiệu Huy đã được chữa lành, anh ta đã tốn rất nhiều tiền để mua thuốc thần thánh giúp tăng cơ và tái tạo xương của nhà họ Hứa thì mới có thể nối lành chân gãy trong vòng ba ngày.

Đáy mắt Tôn Thiệu Huy tràn đầy hận ý, nói: “Trần Gia Bảo mà dám đến đây, tôi nhất định phải bắt anh ta chịu trách nhiệm!”

Hà Trung Sơn lắc đầu cười khẽ, nói: “Anh Tôn, sợ mong muốn này của anh không thực hiện được rồi, Trần Gia Bảo chỉ là một phục vụ nhỏ, với thân phận thấp kém của anh ta căn bản không thể tới nơi này.”

“Hừ, may cho Trần Gia Bảo, nhưng không bao lâu nữa tôi sẽ bắt anh ta phải trả cái giá đắt!” Tôn Thiệu Huy hung ác nói.

Hà Trung Sơn cười nhạt nói:” Đó là điều đương nhiên. Ở thành phố Hòa Bình này, làm gì có ai đắc tội với anh Tôn mà có thể bình an vô sự.”

Chu Linh Hoa khẽ cau mày, trong lòng thầm suy đoán, chẳng lẽ Tôn Thiệu Huy đã tìm được người và định bí mật đối phó Trần Gia Bảo?

Ngay lập tức, khi nghĩ đến năng lực của Trần Gia Bảo, vẻ mặt của Chu Linh Hoa thoáng hiện qua nét khinh miệt.

Hoàng Thiên Hạnh thì có vẻ mặt phức tạp, mặc dù cô muốn trả thù Trần Gia Bảo nhưng cô muốn dùng chính thực lực của mình để đánh bại anh. Tuy nhiên nhớ tới bản lĩnh cao cường của Trần Gia Bảo cô lại thấy nhụt chí.

Đột nhiên, Lý Thanh Phong kinh ngạc nói:" Mấy người mau nhìn xem, kia có phải Trần Gia Bảo không, hay là tôi nhìn nhầm rồi?"

Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh sửng sốt, mọi người đồng loạt quay ra nhìn, chỉ thấy một thiếu niên mặc quần áo bình thường, đi giày vải màu đen xuất hiện trên boong tàu, đó vậy mà là Trần Gia Bảo.

Vẻ kỳ dị đều hiện rõ trên khuôn mặt mỗi người.

Đối với Chu Linh Hoa, sự xuất hiện của Trần Gia Bảo ở buổi đấu giá này không có gì đáng ngạc nhiên nhưng quần áo của anh làm cô không nhịn được cười.

Chương 117

Chương 117

Trong một dịp trọng đại như vậy lại mặc quần áo một cách tùy ý thế này, chắc từ xưa đến nay chỉ có một mình Trần Gia Bảo.

Hoàng Thiên Hạnh nói với vẻ mặt phức tạp:" Trần Gia Bảo không phải là nhân viên phục vụ sao? Anh ta vào đây bằng cách nào? "

Hà Trung Sơn khinh miệt cười, nói:" Theo tôi, chắc chắn là lén chạy vào kiếm cơm ăn rồi, loại người ở tầng đáy xã hội này làm gì biết xấu hổ."

"Ngu ngốc!" Chu Linh Hoa thầm mắng một câu trong lòng.

"Không quan tâm anh ta vào đây bằng cách nào." Tôn Thiệu Huy vui vẻ nói:" Nếu dám tự chui đầu vào lưới thì tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha anh ta, đi!"

Anh ta vung tay lên, dẫn Hà Trung Sơn và một đám người đến chỗ Trần Gia Bảo, Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh nhìn nhau một cái rồi cũng đi theo bọn họ.

Sau khi Tạ Cẩm Tú đưa Trần Gia bảo lên boong tàu, cô lập tức đi tìm Tạ Anh Dũng, bỏ Trần Gia Bảo lại một mình.

Trần Gia Bảo tùy ý chọn một ly cocktail, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chỉ mong bữa tiệc tối này nhanh kết thúc để đi đến phòng đấu giá dược liệu.

"Chậc chậc, không phải là hầu hết giới thượng lưu đều sẽ tới đây sao? Dù sao thì vợ lớn Tô Ánh Mai và Tạ Cẩm Tú đều nổi danh là hai người đẹp của thành phố Hoà Bình, cô ấy thậm chí còn không tới, tôi nghĩ, sớm muộn gì viên thuốc của nhà họ Tạ cũng…" Trần Gia Bảo thất vọng lắc đầu.

Trong số những người thuộc tầng lớp thượng lưu ở đây, anh là người ăn mặc bình thường nhất, nhưng lúc này, anh cũng là người đặc biệt nhất, hấp dẫn không ít ánh mắt của nhiều người xung quanh.

"Trần Gia Bảo, thiên đường có lối anh không đi, địa ngục không cửa anh lại tới, nếu tôi không nhân cơ hội này mà đối phó anh thì chẳng phải tôi không xứng với danh hiệu "tên điên Tôn" rồi?"

Đột nhiên, Tôn Thiệu Huy dẫn mọi người đi tới.

Trần Gia Bảo nhìn bọn họ, đầu tiên anh và Chu Linh Hoa nhìn nhau một cái, sau đó trên khóe miệng anh xuất hiện một nụ cười nghiền ngẫm, nói: "Là anh à, tên của anh là gì? Tôn… Tôn ti?"

"Phì" một tiếng, Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh không nhịn được cười lên.

Sau đó, Hoàng Thiên Hạnh cảm thấy mình không nên cười, cô vội vàng nhịn lại, kìm nén đến mức mặt đỏ ửng.

“Dù sao cũng chỉ là một tên phục vụ, là một nhân vật nhỏ bé ở dưới đáy xã hội, chỉ giỏi trổ tài miệng lưỡi.” Vẻ mặt Tôn Thiệu Huy u ám.

Hà Trung Sơn cười khẩy nói: “May có anh Tôn nhắc nhở tôi, anh chẳng qua chỉ là một tên phục vụ, làm sao có thể tới chỗ này? Anh có tin tôi gọi bảo vệ đuổi anh ra ngoài không?”

“Ngu xuẩn!” Trần Gia Bảo nhàn nhạt giễu cợt, nói: “Bộ não là thứ tốt, nhưng đáng tiếc là hình như anh không có.”

Hà Trung Sơn cười lạnh nói: “Trần Gia Bảo, đừng tưởng đánh nhau giỏi thì dám kiêu ngạo, nơi đây là do nhà họ Hạ chủ trì. Buổi đấu giá này quy tụ hầu hết những người thuộc tầng lớp thượng lưu ở thành phố Hoà Bình, nếu anh dám gây rối ở đây có nghĩa là anh đang xúc phạm nhà họ Tạ, đến lúc đó, toàn bộ thành phố Hòa Bình này sẽ không có chỗ cho anh đặt chân.”

Tôn Thiệu Huy lập tức trở nên đắc ý, chỉ cần Trần Gia Bảo không dám động tay thì với năng lực của “ tên điên Tôn” này còn không thể đùa giỡn Trần Gia Bảo sao?

Chu Linh Hoa đột nhiên lộ ra vẻ kỳ quái, nếu để cho Hà Trung Sơn biết Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú có mối quan hệ thân thiết thì anh ta sẽ không xấu hổ đến mức muốn tự tử chứ?

Khóe miệng Trần Gia Bảo xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm, sau đó ánh mắt trở nên rét lạnh, đột nhiên anh trở tay tát một cái vào gò má trái của Hà Trung Sơn.

Một tiếng “bốp” giòn tan vang lên đột ngột, Hà Trung Sơn bị đánh ngã xuống đất, gò má sưng đỏ lên, máu đỏ tươi chảy ra từ khóe miệng.

“Trần Gia Bảo, anh lại dám ra tay ở chỗ này?” Tôn Thiệu Huy sợ ngây người.

Đây chính là địa bàn của nhà họ Tạ, cho dù anh ta là người thừa kế thứ ba của nhà họ Tôn cũng không dám động tay ở nơi này.

Nhưng mà Trần Gia Bảo chỉ là một nhân viên phục vụ, không những dám lén chạy vào đây ăn cơm chùa mà còn dám ở chỗ này ra tay, thật mẹ nó là một kẻ điên!

Hà Trung Sơn bò dậy từ dưới đất, trong mắt hiện lên sự căm hận đến thấu xương và nỗi nhục nhã sâu sắc, giận dữ cười, nói: “Được lắm, rất tốt, Trần Gia Bảo, anh dám ở đây ra tay, anh chết chắc rồi, nhà họ Tạ sẽ chơi đùa chết anh, việc này còn đơn giản hơn việc nghiền chết một con kiến!”

Hoàng Thiên Hạnh cũng sợ ngây người, mặc dù cô hận không thể đánh Trần Gia Bảo thành tám mảnh, nhưng bây giờ đang ở nhà họ Tạ, làm như vậy là đắc tội với nhà họ Tạ.

Trong lòng cô hơi lo lắng cho Trần Gia Bảo, không kiềm được mơ màng.

“Có một câu trong Compendium of Materia Medica, những người bị tâm thần sẽ không có thuốc chữa. Sự thật chứng minh, các người mắc bệnh nan y, không có thuốc chữa khỏi, sớm muộn gì cũng có ngày các người bị sự ngu xuẩn của mình hại chết!” Trần Gia Bảo nhẹ giọng chế giễu.

Chương 118

Chương 118

Bên bọn họ xảy ra xung đột, gây ra ồn ào lớn làm người trên boong đều chú ý tới, thì thấy Trần Gia Bảo dám ở đây ra tay đánh người, tất cả đều lộ ra vẻ kỳ quái.

"Trần Gia Bảo, đây là anh tự tìm đến cái chết, không thể trách bọn tôi." Tôn Thiệu Huy cười lạnh một tiếng, đột nhiên kêu to lên, gọi bảo vệ đến, chỉ vào Trần Gia Bảo chế nhạo: "Anh ta là Trần Gia Bảo, chỉ là một nhân viên phục vụ nhỏ, không có thiệp mời mà lẻn vào đây ăn cơm chùa, khi bị chúng tôi phát hiện thì xấu hổ quá mà giận, ra tay đánh người tại chỗ."

Vừa dứt lời, những người thuộc tầng lớp thượng lưu ở xung quanh đều nhìn Trần Gia Bảo, tỏ vẻ khinh miệt.

Đột nhiên, năm nhân viên bảo vệ của nhà họ Tạ tới tấp vây quanh Trần Gia Bảo, bảo vệ đứng đầu uy nghiêm nói:" Thưa ngài, ông Tôn nói ngài không có thiệp mời, chuyện này có thật không?"

Trần Gia Bảo được Tạ Cẩm Tú đưa vào, đương nhiên là không có thiệp mời, lắc đầu nói: "Anh ta nói đúng, tôi không có thiệp mời."

Nhất thời xung quanh nổi lên một trận xôn xao, không có thiệp mời mà còn dám lén chạy vào đây ăn cơm chùa, điều này như

tát vào mặt nhà họ Tạ một cái,

Từ Đồ Ảnh sảng khoái nhưng trong lòng lại tràn đầy thất vọng.

Trần Gia Bảo đã cướp đi nụ hôn đầu của cô ở trước mặt mọi người, trong thâm tâm, mặc dù hận anh nhưng cô cũng hy vọng anh là một đại anh hùng, như vậy trong lòng cô sẽ cảm thấy thoải mái một chút.

Nhưng bây giờ Trần Gia Bảo thừa nhận mình là một tên trộm lén lút ở trước mặt mọi người, trong lòng cô rất thất vọng.

Sắc mặt của bảo vệ đứng đầu cũng rất khó nhìn, bọn họ chịu trách nhiệm trực tiếp cho sự an toàn của buổi tiệc tối này, bây giờ có người lén lút lẻn vào, nhỡ xảy ra chuyện gì thì chức vụ bảo vệ đứng đầu này cũng chấm dứt.

Nghĩ đến đây, sau lưng anh ta đổ mồ hôi lạnh, vẻ mặt âm trầm nói: "Đã như vậy, mời anh đi cùng với chúng tôi một chuyến." Vừa nói anh ta vừa đưa tay ra bắt Trần Gia Bảo.

Mặc dù Chu Linh Hoa không biết Trần Gia Bảo đang làm gì, nhưng với tư cách là người yêu của anh, cô không thể trơ mắt đứng nhìn Trần Gia Bảo bị bảo vệ đưa đi, cô đang chuẩn bị đứng ra ngăn cản.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo ném cho cô một ánh mắt yên tâm, cô mới dừng chân lại.

Ngay khi nhân viên bảo vệ chuẩn bị bắt Trần Gia Bảo đi thì có một giọng nói tức giận truyền đến từ nơi gầy đó.

“Dừng tay, để tôi xem ai dám động vào anh ấy!”

Giọng nói rất hay, nhưng lúc này, giọng nói tràn đầy sự thâm sâu ớn lạnh, rõ ràng chủ nhân của giọng nói đang rất tức giận.

Trong mắt Trần Gia Bảo xuất hiện một tia tình cảm, khóe miệng cũng nở nụ cười dịu dàng.

Mọi người rối rít nhìn theo, đột nhiên thấy hô hấp khó khăn, trong mắt xuất hiện tia kinh ngạc.

Chỉ thấy một người phụ nữ trưởng thành và quyến rũ vô cùng bước nhanh tới, đó chính là giám đốc mới của tòa nhà thương mại Hòa Bình, Hàn Đông Vy.

Lúc này, Hàn Đông Vy mặc một chiếc váy dạ hội màu đen, để lộ ra bờ vai tròn trịa khiến cô càng thêm quyến rũ.

Mặc dù Chu Linh Hoa cũng rất quyến rũ, nhưng so với khí chất quyến rũ từ trong ra ngoài của Hàn Đông Vy thì vẫn không là gì.

Hàn Đông Vy đi tới chỗ Trần Gia Bảo, ánh mắt trừng trừng nhìn vào cánh tay của anh, lớn tiếng nói: “Để tôi xem một chút, ai dám động đến người đàn ông của Hàn Đông Vy tôi!”

Hàn Đông Vy là người phụ nữ của Trần Gia Bảo?

Một hòn đá gây ra nghìn làn sóng!

Bao gồm cả Hà Trung Sơn, Tôn Thiệu Huy, Hoàng Thiên Hạnh và những người khác, tất cả mọi người xung quanh đều náo động!

Hàn Đông Vy là ai? Mọi người ở đây chỉ sợ là không ai không biết.

Cô là trụ cột đắc lực của nhà họ Tạ, là tổng giám đốc nữ mới nhậm chức của Tòa nhà thương mại Hoà Bình, đồng thời cũng là một trong những nữ thần nổi tiếng nhất tại thành phố Hoà Bình. Hơn nữa cách đây không lâu, người ta còn nghe nói Hàn Đông Vy dùng thủ đoạn quyết đoán và táo bạo, một hơi sa thải mười mấy sếp lớn ở công ty, dẫn đến một kỳ thay máu mới, làm cả giới kinh doanh phải khiếp sợ.

Một người phụ nữ ưu tú như thế – nữ thần trong mộng của vô số người trong thành phố Hòa Bình ấy thế mà lại thừa nhận là người phụ nữ của Trần Gia Bảo ngay trước mặt mọi người!

Nếu như không phải Hàn Đông Vy vẫn kéo cánh tay Trần Gia Bảo thì tất cả mọi người đều sẽ cho là mình đã nghe nhầm.

Chương 119

Chương 119

Tôn Thiệu Huy, Hà Trung Sơn và những người khác đều tỏ ra khiếp sợ, còn Chu Linh Hoa thì tràn đầy hâm mộ.

“Chị Vy, chị không lầm đó chứ? Trần Gia Bảo không phải nhân viên phục vụ thông thường hả? Sao chị lại để ý đến anh ta?” Hoàng Thiên Hạnh từng nói chuyện với Hàn Đông Vy trong một bữa tiệc kinh ngạc hỏi.

Thấy cô xuất hiện, Hàn Đông Vy có ấn tượng rất tốt với Hoàng Thiên Hạnh nên cô ngượng ngùng cười, rồi tự hào nói: “Nhìn người không thể nhìn mỗi bề ngoài, nước biển không thể đong đo mà. Nếu như cô nghĩ Gia Bảo chỉ là một nhân viên phục thông thường, vậy thì lầm to rồi.”

Hoàng Thiên Hạnh như có điều suy nghĩ.

“Bây giờ, các người còn cảm thấy tôi lén vào không?” Trần Gia Bảo hờ hững nói.

Đội trưởng đội bảo vệ lúng túng bảo: “Không không, trách lầm anh Trần rồi. Là chúng tôi không đúng, xin anh tha thứ cho.”

Tiếp đó, anh ta vung tay, dẫn bảo vệ lui ra. Ngay cả việc Trần Gia Bảo chủ động đánh người cũng không ai truy cứu nữa.

Tôn Thiệu Huy cười lạnh nói: “Tôi nói cậu sao lại không sợ hãi, hóa ra là làm trai bao, có chỗ dựa là phụ nữ.”

Sự tức giận lại chợt xuất hiện trên mặt Hàn Đông Vy.

Trần Gia Bảo ôm eo cô, cười hì hì nói: “Có thể tiến công chiếm đóng được người phụ nữ ưu tú như Hàn Đông Vy, làm trai bao của cô ấy cũng là một loại bản lĩnh đấy. Sao nào, hâm mộ hả?”

Hàn Đông Vy xấu hổ đỏ bừng mặt. Tuy trong lòng vui vẻ, nhưng ngoài mặt, cô lại lãnh đạm nói: “Tôn Thiệu Huy này, bữa tiệc này được nhà họ Tạ tổ chức, mong anh có thể hiểu quy củ ở đây, đừng nên đem tác phong người điên của anh vào chỗ này. Nếu không tôi chỉ đành cho người đá anh ra ngoài thôi.”

“Hàn Đông Vy, cô dám…” Tôn Thiệu Huy hận đến cắn răng nghiến lợi.

Hàn Đông Vy ngạo nghễ nói: “Anh cứ thử mà xem.”

Tôn Thiệu Huy tức đến ngứa răng, nhưng trước mặt Hàn Đông Vy, anh ta cũng không có cách nào hay cả.

Đột nhiên, một âm thanh thách thức truyền từ nơi cách đó không xa đến: “Tôi thật muốn xem thử Hàn Đông Vy cô dựa vào cái gì mà đuổi người nhà họ Tôn chúng tôi ra ngoài!”

Mọi người lại đua nhau nhìn. Sau khi thấy rõ người tới, ai nấy đều không kiềm được mà bày vẻ nghiền ngẫm.

Một người đàn ông mặc com-lê đen đi ra. Anh ta có gương mặt anh tuấn, chiều cao trên một trăm tám mươi lăm và dáng vẻ khá là trịnh trọng.

Tôn Thiệu Huy vui mừng nói: "Anh cũng đến ạ?"

Người đàn ông này là con trai trưởng, đồng thời cũng là chủ nhân tương lai của nhà họ Tôn – Tôn Thiệu Cương.

Tôn Thiệu Cương vừa đi vào đã tức giận nói: "Bình thường luôn nói với cậu ra ngoài phải bỏ cái tính tình cậu ấm đấy của cậu đi, cậu lại không nghe, bây giờ đắc tội với người ta chưa?"

"Vâng, anh, em sai rồi…" Tôn Thiệu Huy cúi đầu nói.

Tiếp đó, anh ta chỉ nghe Tôn Thiệu Cương vừa chuyển mắt cái đã ngạo nghễ nói: "Chẳng qua người nhà họ Tôn chúng ta tự có kiêu ngạo của mình. Dù là đi đâu cũng không thể để bị người ta bắt nạt. Nếu có kẻ dám trêu vào họ Tôn chúng ta, vậy bất kể kẻ đó là ai, đều sẽ không được ăn trái ngon!"

Tôn Thiệu Huy hưng phấn nói: "Phải phải, vẫn là anh nói đúng. Mẹ nó, kẻ dám ra oai với nhà họ Tôn chúng ta thì phải giết ngay tức khắc!"

Đám người Hà Trung Sơn, Triệu Minh Quân cũng hưng phấn theo.

Tôn Thiệu Cương – cậu chủ nhà họ Tôn nổi tiếng bao che người nhà, hơn nữa có thù phải trả. Trước giờ, người đắc tội với anh ta nếu không chết thì là bị lột da.

Bây giờ, Tôn Thiệu Cương xuất hiện, vậy Trần Gia Bảo chắc chắn phải chịu thiệt.

Tôn Thiệu Cương chuyển mình, đối mặt với Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy. Không, nói chính xác là đối mặt với Hàn Đông Vy, bởi Trần Gia Bảo đã bị anh ta tự động bỏ quên rồi.

Ở trong mắt anh ta, một nhân viên phục vụ nho nhỏ chỉ cần một búng tay là có thể nghiền chết. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Hàn Đông Vy không nhúng tay vào.

Tôn Thiệu Cương cười lạnh, nói: "tổng giám đốc Hàn, người đàn ông của cô đánh gãy chân em trai tôi, món nợ này nếu như cứ cho qua như vậy thì sau này ở thành phố Hòa Bình này, người khác sẽ cho là nhà họ Tôn chúng tôi dễ chọc.

Nhưng mà, hôm nay nể mặt tổng giám đốc Hàn, tôi có thể mắt nhắm mắt mở, chỉ cần Trần Gia Bảo nói xin lỗi trước mặt mọi người thì nhà họ Tôn sẽ không nhắc lại chuyện cũ, thế nào?"

"Anh, không thể để tên đó lời vậy…" Tôn Thiệu Huy vội la lên. Chẳng qua, lời anh ta còn chưa kịp nói hết đã bị cái trừng mắt của Tôn Thiệu Cương làm trôi ngược trở lại.

Hàn Đông Vy nghiêng đầu nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt mà kẻ ngu cũng có thể nhìn ra là thâm tình đến mức nào, rồi nói: "Chồng à, người ta nghe anh. Bất kể anh quyết định thế nào, người ta đều ủng hộ anh."

Chương 120

Chương 120

Tôn Thiệu Cương thầm kinh ngạc. Trước đó, anh ta cho rằng Trần Gia Bảo ngang ngược như vậy hoàn toàn là bởi có Hàn Đông Vy ở sau lưng ủng hộ. Nhưng mà giờ xem ra, sự thật có vẻ không giống như mình suy đoán.

Không đợi anh ta ngẫm nghĩ, Trần Gia Bảo đã khẽ cười, khinh thường nói: "Nói xin lỗi? Vì sao Trần Gia Bảo tôi phải xin lỗi một kẻ ngu chủ động tới khiêu khích anh, rồi dùng tai nạn giao thông uy hiếp anh, còn bị anh đánh gãy chân vì bản lĩnh chẳng bằng ai như thế chứ?

Mặc dù anh không biết chân của tên đó với xương sườn của Hà Trung Sơn lành lại thế nào, nhưng mà anh không ngại ra tay đánh gãy một lần nữa đâu."

Lời vừa ra, tất cả đều xôn xao!

Bấy giờ, mọi người xung quanh mới biết hóa ra Tôn Thiệu Huy từng dùng cái chết uy hiếp Trần Gia Bảo .

Quả nhiên phù hợp với tác phong của Tôn người điên!

Mà lời nói của Trần Gia Bảo còn tiết lộ rằng, anh đã đánh gãy chân Tôn Thiệu Huy, và giờ còn muốn đánh gãy lần nữa ngay

trước mặt Tôn Thiệu Cương.

Bảo sao thằng nhãi này có thể chinh phục được Hàn Đông Vy. Anh đủ ngạo mạn, cũng đủ phách lối!

Gương mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy khẽ biến sắc. Cô phẫn nộ đến mức nhướng cao chân mày, đồng thời tức giận nói: "Tôn Thiệu Huy dám uy hiếp chồng tôi, giờ lại điên đảo trắng đen muốn chồng tôi xin lỗi? Sao hả, các người cho là Hàn Đông Vy tôi dễ bắt nạt phải không?"

Tôn Thiệu Cương sầm mặt, nói: "Nói vậy, tổng giám đốc Hàn định cá chết lưới rách với nhà tôi à?"

Hàn Đông Vy bực tức nói: "Đối địch với nhà họ Tôn các người? Vậy thì làm sao? Anh còn dám đối địch với nhà họ Tạ phải không?"

Tôn Thiệu Cương cười lạnh, thành công nói ra ấy muốn ở trong lòng: "Tôi đương nhiên không muốn là kẻ thù của nhà họ Tạ. Chẳng qua, địa vị của tổng giám đốc Hàn ở nhà họ Tạ dù cho không thấp, nhưng cũng chẳng cao được đến đâu. Hơn nữa, Tòa nhà thương mại Hoà Bình cũng chỉ là một trong những sản nghiệp dưới cờ nhà họ Tạ mà thôi.

Nếu như tôi tập hợp tất cả thế lực nhà họ Tôn, phát động cuộc chiến thương mại với Tòa nhà thương mại Hoà Bình, rồi khiến hiệu suất trong một tháng của tổng giám đốc Hàn tuột xuống một nửa thì tôi tự nhận vẫn có thể làm được.Tôi nghĩ nhà họ Tạ cũng không thể vì mấy trăm triệu mà khai chiến toàn diện với nhà họ Tôn chúng tôi nhỉ?"

Gương mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy biến đổi, cô cảm nhận được sức uy hiếp.

Tôn Thiệu Cương nói không sai, thế lực nhà họ Tôn mặc dù không bằng nhà họ Tạ, nhưng cũng là một trong những dòng tộc lớn top đầu nên có thế lực vô cùng hùng hậu.

Hơn nữa, bây giờ Tòa nhà thương mại của Lý Đức Trung đang đối địch cô khắp mọi nơi, tình hình đã khó khăn lắm rồi, nếu như lại thêm nhà họ Tôn nữa thì cô đã có thể tưởng tượng đến lúc đó, hiệu suất của Tòa nhà thương mại Hoà Bình sẽ rơi xuống vực sâu cỡ nào!

Chẳng qua, đối với Hàn Đông Vy mà nói, hiệu suất của công ty làm sao có thể quan trọng bằng Trần Gia Bảo ?

Mày liễu của Hàn Đông Vy hạ xuống, cô lạnh lùng nói: “Tôn Thiệu Cương à, anh cho là uy hiếp tôi thì tôi sẽ khuất phục ư? Muốn người đàn ông của Hàn Đông Vy tôi khuất phục, anh thật sự ảo tưởng hão huyền!”

Tôn Thiệu Cương càng kinh ngạc hơn. Vì một nhân viên phục vụ nho nhỏ, Hàn Đông Vy dám trở mặt với nhà họ Tôn, xem ra tên trai bao Trần Gia Bảo này cũng có chỗ độc đáo.

Mọi người xung quanh nhao nhao hâm mộ Trần Gia Bảo may mắn. Nhìn sự mê muội ấy của Hàn Đông Vy, chắc chắn cô đã trúng chiêu của tên trai bao đó rồi.

Xem ra ăn bám cũng cần phải có cảnh giới nhất định!

Chẳng qua, họ không coi trọng Hàn Đông Vy, bởi tình yêu không thể làm ra cơm ăn, mặt mũi cũng chẳng quan trọng đến nỗi ấy.

Chỉ sợ không bao lâu nữa, vì hiệu suất tuột dốc, Hàn Đông Vy Sẽ bị nhà họ Tạ chỉ trích, thậm chí còn bị đuổi khỏi nhà họ Tạ. Còn Tôn Thiệu Cương vẫn sẽ là chủ nhà tương lai của nhà họ Tôn như cũ.

“Được, Hàn Đông Vy, vậy cô đợi nhà họ Tôn trả thù đi. Đến lúc đó, hiệu suất của Tòa nhà thương mại Hoà Bình giảm xuống, tôi muốn xem thử xem cô làm sao ăn nói với nhà họ Tạ!” Tôn Thiệu Cương cười lạnh nói.

Anh rất tự tin. Dù cho bây giờ Hàn Đông Vy kiên cường thì thắng lợi cuối cùng vẫn sẽ thuộc về Tôn Thiệu Cương anh ta mà thôi!

Tôn Thiệu Huy, Hà Trung Sơn và những người khác đều tỏ ra hưng phấn. Dù cho Trần Gia Bảo có chỗ dựa là Hàn Đông Vy, nhưng vẫn không phải là đối thủ của nhà họ Tôn. Đến lúc đó, muốn báo thù chuyện bị làm gãy xương quả thật là dễ như trở bàn tay.

Sắc mặt Hoàng Thiên Hạnh phức tạp, cô ta thở dài. Chỉ có mình Chu Linh Hoa là nở nụ cười khinh thường.

Hàn Đông Vy kéo cánh tay Trần Gia Bảo . Cô hơi ngẩng đầu, không hề sợ hãi.

Trần Gia Bảo cảm động, lực tay ôm eo Hàn Đông Vy càng mạnh.

Chương 121

Chương 121

Đột nhiên, một giọng nói lanh lảnh vang lên bên cạnh: “Nhà họ Tạ sẽ đối xử với chị Vy như thế nào không cần người ngoài bận tâm!”

Mọi người đồng loạt nhìn qua, sau đó chấn động luôn.

Bởi vì người tới chính là công chúa của nhà họ Tạ —— Tạ Cẩm Tú!

Tạ Cẩm Tú có vóc người dong dỏng, rực rỡ chẳng ai sánh bằng, hơn nữa khí tràng lại mạnh, thế nên vừa mới ra sân, cô đã trở thành tiêu điểm ánh nhìn của tất cả mọi người.

Trong mắt Chu Linh Hoa lóe lên vẻ hâm mộ. Ngay sau đó, cô nhìn về phía Trần Gia Bảo , rồi siết chặt nắm đấm, trên gương mặt thoáng qua vẻ kiên định!

Tạ Cẩm Tú đã hiểu đại khái chuyện gì xảy ra. Cô đi thẳng tới chỗ Trần Gia Bảo, quan tâm hỏi Trần Gia Bảo rằng: “Anh không sao chứ?”

Trần Gia Bảo lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không sao, chỉ là mấy con kiến thôi mà.”

Gương mặt Tạ Cẩm Tú thả lỏng đôi chút.

Không ít người phân tích sâu xa chi tiết này, để rồi bỗng chốc phải chấn động. Họ âm thầm suy đoán quan hệ của Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú .

Tiếp đó, Tạ Cẩm Tú đảo mắt nhìn một vòng, cuối cùng nhìn chằm chằm Tôn Thiệu Cường. Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên: “Anh Trần Gia Bảo đây chẳng những là bạn tốt của tôi, mà còn lại khách quý của nhà họ Tạ. Ai dám gây bất lợi cho Trần Gia Bảo thì chẳng khác nào đối địch với nhà họ Tạ!”

Bạn tốt của Tạ Cẩm Tú ? Khách quý của nhà họ Tạ?

Mọi người lũ lượt tỏ ra kinh ngạc. Ban đầu cứ tưởng chỗ dựa của Trần Gia Bảo là Hàn Đông Vy, đâu ai ngờ rằng, ngay cả Tạ Cẩm Tú cũng là bạn tốt của Trần Gia Bảo nữa chứ!

Có cả nhà họ Tạ làm chỗ dựa, nhà họ Tôn còn làm khó Trần Gia Bảo kiểu gì được? Còn báo thù chân gãy như thế nào?

Tôn Thiệu Cương biến sắc. Còn Tôn Thiệu Huy, Hà Trung Sơn và những người khác lại phờ cả cả mặt ra, khó tin, tức giận, sợ hãi, vô số cảm xúc trào ra trong mắt!

Tôn Thiệu Cương đúng là trâu bò, nhưng trâu bò thế nào, đó là so cùng người khác thôi.

Anh ta có thể làm cho Hàn Đông Vy cảm nhận được đe dọa và khó giải quyết, đó là vì anh ta là người thừa kế của nhà họ Tôn.

Nhưng ở trước mặt Tạ Cẩm Tú, người thừa kế của nhà họ Tôn, cũng vẻn vẹn chỉ là người thừa kế của nhà họ Tôn mà thôi.

Tôn Thiệu Cương có thể giẫm lên thiếu gia ăn chơi trác táng khác, Tạ Cẩm Tú cũng có thể có thể giẫm lên anh ta một cách tương tự, mà nhà họ Tôn ngay cả một cái rắm cũng không thả ra được.

Khó trách Trần Gia Bảo dám đánh gãy chân Tôn Thiệu Huy, thì ra sau lưng anh ta thật sự có chỗ dựa mạnh mẽ.

Hàn Đông Vy khe khẽ thở ra một hơi, trước mặt cô Tạ Cẩm Tú, coi như Tôn Thiệu Cương là ông chủ tương lai của nhà họ Tôn, vẫn có thể đánh gãy răng rồi bắt nuốt xuống như cũ.

Vẻ mặt Hoàng Thiên Hạnh hết sức sợ hãi, không phải nói Trần Gia Bảo chỉ là nhân viên phục vụ thôi sao? Sao trước đó trở thành người đàn ông của Hàn Đông Vy, bây giờ lại trở thành bạn bè của cô Tạ Cẩm Tú, hơn nữa còn là khách quý của nhà họ Tạ.

Thân phận này còn trâu bò hơn thân phận kia, xác định một nhân viên phục vụ có thể làm được sao?

Chỉ có Chu Linh Hoa không ngạc nhiên chút nào, trong lòng đắc ý thầm nghĩ: “Ngay trước mặt đông đảo người thuộc xã hội thượng lưu, Tạ Cẩm Tú đồng ý đi ra ủng hộ Trần Gia Bảo, xem ra, quả nhiên Trần Gia Bảo là tiềm long chân chính, lựa chọn của tôi không sai!”

Lúc này, đám người lộ ra ánh mắt nghiền ngẫm, đều muốn xem xem, trước mặt cô Tạ Cẩm Tú xinh đẹp tươi sáng lại quyền thế ngập trời này, Tôn Thiệu Cương sẽ làm thế nào.

Ánh mắt Tôn Thiệu Cương phức tạp, có loại giả bộ kém cỏi không thành, cảm thấy bị đám người kia xem thành kẻ ngu xuẩn.

Mặt anh ta âm trầm, nói: "Cô Tạ, cô thật sự vì Trần Gia Bảo mà muốn đối địch với nhà họ Tôn sao?"

"Đối địch với nhà họ Tôn anh? Tự tin này anh từ đâu mà có thế, cảm thấy nhà họ Tôn có thể địch với nhà họ Tạ ư?" Tạ Cẩm Tú kiêu ngạo nói, sắc mặt có chút khinh thường.

Mặc dù nhà họ Tôn cũng là một dòng tộc lớn, nhưng ở trước mặt nhà họ Tạ, còn chưa đủ sức nặng, vả lại nhà họ Tôn kinh doanh chủ yếu về bất động sản, mà cục trưởng cục quản lý nhà ở của thành phố Hòa Bình, đúng lúc là họ trò của ông cụ Tạ Hoàng Dương, chỉ cần nhà họ Tạ muốn thì có thể làm khó dễ nhà họ Tôn mọi lúc.

Nhà họ Tôn, quả thật không có tư cách khiêu chiến với nhà họ Tạ!

Mắt Tôn Thiệu Cương chợt lóe phẫn nộ, nói: "Cô Tạ, nhà họ Tạ có nhiều nhánh lớn, chính là trụ cột của thành phố Hòa Bình, nếu như là chuyện khác, nể mặt mũi nhà họ Tạ, nhà họ Tôn tôi sẽ xem như không có gì.

Chương 122

Chương 122

Nhưng bây giờ Trần Gia Bảo làm gãy một chân của Tôn Thiệu Huy, nếu như cứ tính như vậy, người khác còn tưởng rằng nhà họ Tôn tôi dễ trêu vào, cô Tạ, cô nói xem?"

"Gia Bảo, anh làm gãy chân của tên điên họ Tôn kia?" Tạ Cẩm Tú tò mò nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, cười nói: "Đúng vậy, có người không có mắt, cho nên tôi mới trừng phạt nhẹ một chút, thế nào?"

"Ồ, không sao, tôi chỉ hỏi chút thôi, chẳng phải chỉ là một chân à, gãy cũng đã gãy rồi, tôi thấy bây giờ tên điên họ Tôn kia vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng mà, xem ra cũng không nghiêm trọng lắm." Tạ Cẩm Tú lơ đễnh nói.

Đám người thiếu chút té xỉu, gì mà gãy cũng đã gãy rồi, hóa ra trong mắt Tạ Cẩm Tú, chân của Tôn Thiệu Huy, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Mắt Tôn Thiệu Huy nổi giận phừng phừng, nhưng khi ở trước mặt Tạ Cẩm Tú, anh ta thật không dám phát tác ra.

Không ít người sáng suốt đã nhìn ra, đây là Tạ Cẩm Tú muốn ra mặt ép buộc vì Trần Gia Bảo, giẫm lên Tôn Thiệu Cương.

Lần này nhà họ Tôn phải chịu thiệt thòi trăm phần trăm!

Quả nhiên, Tôn Thiệu Cương hít sâu một hơi, cưỡng chế phẫn nộ và nhục nhã trong lòng, trừng Trần Gia Bảo một cái thật sâu, lập tức thâm trầm nói: "Nếu cô Tạ đã ra mặt, vậy Tôn Thiệu Cương tôi đành chịu!"

Đây là nhận thua rồi?

Mọi người chung quanh xôn xao một hồi!

Vốn nghĩ Tôn Thiệu Cương là người thừa kế nhà họ Tôn, coi như cuối cùng sẽ chịu thua, nhưng ít nhiều sẽ cứng rắn thêm một khoảng thời gian, không làm mất danh tiếng của nhà họ Tôn.

Nhưng không nghĩ tới, Tôn Thiệu Cương nhận thua quá nhanh rồi.

Không ít người âm thầm gật đầu, Tôn Thiệu Cương co được dãn được, đây mới là người làm chuyện lớn.

"Anh, sao anh có thể…" Tôn Thiệu Huy vội la lên.

Tôn Thiệu Cương lập tức trừng mắt liếc anh ta một cái, quở trách: "Em im miệng, trở về sẽ xử lý em sau!"

Tôn Thiệu Huy không cam lòng nắm chặt nắm đấm, lửa giận thiêu đốt trong mắt, nhưng cũng biết tình hình còn mạnh hơn người, chỉ có thể nén giận.

Mặt Hà Trung Sơn âm trầm, trong lòng vừa phẫn nộ vừa ghen tỵ.

Phẫn nộ mình không cách nào báo thù, ghen ghét Trần Gia Bảo gặp may, ngay cả dạng nữ thần cực phẩm như Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú, cũng có không ít quan hệ với Trần Gia Bảo.

“Sớm muộn có một ngày, tôi sẽ trở nên mạnh mẽ mà giẫm cậu xuống, để người đời biết, Trần Gia Bảo cậu ở trước mặt tôi, chẳng qua chỉ là rắm chó!”

Hà Trung Sơn âm thầm thề!

Đám người bên cạnh cũng bắt đầu nhìn thẳng vào Trần Gia Bảo, mặc dù Trần Gia Bảo chỉ là nhân viên phục vụ, nhưng có thể khiến Hàn Đông Vy cam nguyện làm người phụ nữ của anh, thậm chí trở thành khách quý của nhà họ Tạ, thành tựu sau này khẳng định không thể đo lường.

Tôn Thiệu Cương tức giận hừ một tiếng, đang chuẩn bị dẫn Tôn Thiệu Huy rời đi.

Đột nhiên, giọng Trần Gia Bảo nghiền ngẫm vang lên từ phía sau: “Thế nào, vô duyên vô cớ đến tìm tôi gây phiền phức, bây giờ bị Cẩm Tú giẫm xuống, định chạy trối chết à?”

Tôn Thiệu Cương xoay người, cả giận nói: “Trần Gia Bảo, cậu còn muốn làm gì?”

“Rất đơn giản, làm trễ thời gian của tôi, làm tổn hại sự hăng hái của tôi, phải xin lỗi tôi, không thì đừng hòng rời khỏi nơi này.” Trần Gia Bảo từ tốn nói.

Đám người lại xôn xao lần nữa.

Trần Gia Bảo quá phách lối, đánh gãy chân Tôn Thiệu Huy, bây giờ còn muốn nhà họ Tôn nói xin lỗi anh.

Trời ạ, chưa thấy qua người phách lối như vậy!

Tôn Thiệu Cương nắm chặt nắm đấm, cả giận nói: “Trần Gia Bảo, cậu đừng khinh người quá đáng!”

Trần Gia Bảo cười khinh bỉ nói: “Buồn cười, vậy mà nói tôi khinh người quá đáng? Thằng em trai ngu ngốc của anh vô duyên vô cớ uy hiếp tôi, không xem là khinh người quá đáng? Hôm nay đám người các anh tới tìm tôi gây phiền phức, không coi là khinh người quá đáng? Nếu đổi lại là người bình thường, nói không chừng đã bị các anh chơi chết rồi, các anh không phải khinh người quá đáng sao?”

Mọi người chung quanh âm thầm gật đầu, cảm thấy Trần Gia Bảo nói có lý.

Trần Gia Bảo tiếp tục khinh bỉ nói: “Hôm nay tôi nói rõ ràng với anh, tôi đang lấy thế đè người, tôi chính là khinh người quá đáng, nếu như hôm nay không nói xin lỗi tôi, tôi đánh gãy luôn một chân khác của Tôn Thiệu Huy, anh, hoặc nói là nhà họ Tôn các người, có thể làm gì được tôi?”

Phách lối!

Cực kỳ phách lối!

Chương 123

Chương 123

Hoàn toàn không để ông trùm bất động sản thành phố Hòa Bình vào mắt!

Đám người rối rít nhìn về phía Tôn Thiệu Cương, muốn xem xem anh ta sẽ xử lý như thế nào.

Tôn Thiệu Cương nắm chặt nắm đấm, phát ra tiếng "răng rắc", hiển nhiên nội tâm phẫn nộ nhục nhã tới cực điểm.

Trước mắt bao người, Tôn Thiệu Cương đứng tại chỗ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, xin lỗi không được, trực tiếp rời đi cũng không xong.

Đám người Tôn Thiệu Huy đứng sau lưng anh ta, càng phẫn nộ hơn, nhưng tiếc rằng chỉ giận mà không dám nói gì.

Đột nhiên, trên trời truyền đến âm thanh ầm ầm ầm nặng nề, đám người khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một chiếc máy bay trực thăng hình xoắn ốc từ xa mà đến gần, ngừng trên đầu du thuyền xa hoa, gió mạnh thổi làm quần áo đám người bay phấp phới, con mắt cũng khó mà mở ra.

Đám người xôn xao một hồi, đang đoán thầm, trong máy bay trực thăng rút cuộc là ai, thế mà lấy phương thức ra sân uy

phong như vậy.

Sau một phút, máy bay trực thăng mở cửa ra, từ trên rủ xuống một sợi dây thừng, hai quân nhân một nam một nữ, tuần tự theo dây thừng tuột xuống, thân hình nhanh nhẹn tiêu sái, nếu đổi lại là người khác, đoán chừng đã bị hù chết tại chỗ.

Đám người khiếp sợ không thôi.

Trần Gia Bảo cảm nhận được hơi thở võ giả trên người hai người này, xem ra cũng là người trong võ đạo.

Kỳ lạ là, sau khi hai người này xuất hiện, trên mặt Hàn Đông Vy xuất hiện vẻ bối rối, ngay cả nét mặt Tạ Cẩm Tú cũng rất quái lạ.

Lúc này, cách đất còn khoảng hơn mười mét, hai quân nhân trực tiếp buông tay nhảy xuống, vững vàng rơi vào boong thuyền.

Giống như thiên thần, từ trên trời giáng xuống!

Đám người trợn mắt há hốc mồm, phải biết, độ cao hơn mười mét, cao xấp xỉ năm tầng lầu, người bình thường nhảy xuống, không ngã chết cũng tàn phế, nhưng hai người này vậy mà một chút chuyện cũng không có, nhìn nhẹ nhàng như thường, thật sự là quá dọa người rồi.

Nhưng sau khi thấy rõ là ai, lại rối rít lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh ngộ ra.

“Thì ra là anh ta và cô ta, vậy mà đã trở về, lúc này có trò hay để xem rồi.” Tôn Thiệu Cương nhìn về phía Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy, lộ ra vẻ suy tư.

Hai quân nhân một nam một nữ này đều rất trẻ, ước chừng hơn hai mươi tuổi, mà người nam coi như lớn lên đẹp trai, khí khái hào hùng bừng bừng, người nữ xinh đẹp lạnh lùng kiêu ngạo, vẻ ngoài hoàn toàn không dưới Hàn Đông Vy đang ở đây.

Nhìn quân hiệu trên vai hai người, hai sao một gạch, vậy mà đều là quân hàm Trung Úy.

Trung Úy còn trẻ như vậy, coi như ở Châu Á đông đúc người tài, vẫn rất hiếm gặp, có thể thấy hai người này tiền đồ rộng mở.

“Anh, sao anh lại về rồi?” Tạ Cẩm Tú kinh ngạc nói.

Người đàn ông kia, chính là Tạ Tinh Quân con trai lớn của chú hai Tạ Cẩm Tú, cũng là anh họ của Tạ Cẩm Tú.

Tạ Tinh Quân lạnh hừ một tiếng, nói: “Nếu anh không về, ngay cả phụ nữ bị đào đi cũng chẳng biết.”

Lời vừa nói ra, đám người rối rít bừng tỉnh ngộ ra, sớm đã nghe nói Tạ Tinh Quân đang theo đuổi Hàn Đông Vy, mà bây giờ Hàn Đông Vy thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo.

Xem ra, Tạ Tinh Quân đột nhiên từ quân đội trở về, đến vì chuyện hỏi tội này.

bây giờ Trần Gia Bảo thật phiền toái!

Mọi người nhìn về phía Trần Gia Bảo, lộ ra vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác.

Vừa mới có Tạ Cẩm Tú ra mặt vì Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo mới có thể đè Tôn Thiệu Cương xuống, bây giờ Tạ Tinh Quân đến hỏi tội, mà Trần Gia Bảo chỉ là người ngoài, coi như dù quan hệ tốt, Tạ Cẩm Tú nhiều lắm là hai bên không giúp bên nào.

Không có Tạ Cẩm Tú ủng hộ, Trần Gia Bảo còn phách lối thế nào?

Hạng người như Tôn Thiệu Cương và Hà Trung Sơn cười khinh bỉ, chuẩn bị nhìn trò hay chó cắn chó này.

Chu Linh Hoa cũng không nhìn Trần Gia Bảo, nét mặt lo lắng.

Hàn Đông Vy càng căng thẳng và bối rối hơn, vội vàng nhìn về phía Trần Gia Bảo, sợ anh sẽ hiểu lầm mình.

“Yên tâm, tất cả có anh.” Trần Gia Bảo mỉm cười, ra hiệu cô buông lỏng tinh thần, lúc này Hàn Đông Vy mới trầm tĩnh lại, khẽ dạ, càng lộ ra ngoan ngoãn.

Chương 124

Chương 124

Sắc mặt Tạ Tinh Quân trầm xuống, trong mắt ghen ghét dữ dội, giọng nói lạnh lùng: “Cậu là Trần Gia Bảo?”

“Đúng vậy.” Trần Gia Bảo nói.

Tạ Tinh Quân đánh giá Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường, nói: “Cậu có biết tôi là ai không?”

“Có biết.”

“Vậy hẳn cậu cũng biết, Hàn Đông Vy là người phụ trong lòng Tạ Tinh Quân tôi?”

“Có biết.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, ôm eo Hàn Đông Vy trước mặt mọi người, cười khiêu khích nói: “Đáng tiếc, cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Đám người hít sâu một hơi, quả thực Trần Gia Bảo quá lớn mật rồi, ngay cả Tạ Tinh Quân cũng dám khiêu khích, chẳng lẽ anh không biết, Tạ Tinh Quân trải qua trăm trận chiến được được tôn là “vua của trăm binh”sao?

Vua của trăm binh, là Binh Vương!

“Thật sự không biết sống chết!” Tôn Thiệu Cương khinh bỉ nói, nhưng anh ta rất vui mừng khi thấy Trần Gia Bảo bị Tạ Tinh Quân đánh chết, cứ như vậy, ngược lại bớt đi không ít chuyện cho anh ta.

Tạ Tinh Quân giận tím mặt, quát: “Trần Gia Bảo, cậu muốn chết à!”

Giờ đây, trên du thuyền xa hoa, tại boong thuyền.

Binh Vương – Tạ Tinh Quân phẫn nộ bừng bừng, bầu không khí cứ như đang đấu kiếm, hết sức căng thẳng.

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, sắc mặt lập tức trầm xuống, cười lạnh nói: “Anh là cái thá gì, tôi ôm bà xã tôi là chuyện đương nhiên, liên quan gì đến anh?”

Đám người biến sắc, sau đó kinh hồn bạt vía, chẳng những cướp người Tạ Tinh Quân thích, còn dám mắng thẳng mặt Tạ Tinh Quân.

CMN, Trần Gia Bảo đúng là quá con mẹ nó trâu!

Tần Lăng Phỉ, cũng chính là bông hoa xuất hiện cùng với Tạ Tinh Quân, đang nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới.

Cô ta rất ngạc nhiên, tại sao Hàn Đông Vy lại từ chối Tạ Tinh Quân mà lựa chọn Trần Gia Bảo, và Trần Gia Bảo lấy can đảm từ đâu ra, dám khiêu khích thẳng mặt Tạ Tinh Quân?

Tạ Tinh Quân lên cơn giận dữ, khinh bỉ nói: “Tôi nghe Lý Kiến Quốc nói, cậu dựa vào ủng hộ của nhà họ Tạ chúng tôi, mới có thể nghênh ngang đi ra bên ngoài ở thành phố Hòa Bình này, bây giờ, cậu dám khiêu chiến tôi, chẳng lẽ đây là tư thế đối mặt người có ơn của cậu sao?”

Sở dĩ Tạ Tinh Quân đột nhiên xuất hiện là do Lý Kiến Quốc lén báo cáo với anh ta, nhưng mà Lý Kiến Quốc không phải là người quan trọng của nhà họ Tạ, không biết chuyện Trần Gia Bảo trị hết bệnh ung thư não cho Tạ Hoàng Dương, cho nên ngay cả Tạ Tinh Quân cũng không biết.

Lý Kiến Quốc?

Hàn Đông Vy vô cùng thông minh, lập tức hiểu được toàn bộ câu chuyện trong đó, trong mắt chợt lóe lên vẻ sắc bén!

“Người có ơn? Thì ra cho đến bây giờ anh vẫn chưa làm rõ mọi chuyện…” Trần Gia Bảo cười khinh bỉ, tiếp tục nhìn về phía Tạ Tinh Quân, cười khẩy nói: “Cẩm Tú, chẳng lẽ ai là người có ơn với ai, nhà họ Tạ các người không nói cho anh ta biết sao?”

Trên mặt Tạ Cẩm Tú hiện lên vẻ lúng túng, cô sợ hai người xảy ra xung đột, bởi vì cô biết rõ Tạ Tinh Quân rất lợi hại, cô lo lắng Trần Gia Bảo chịu thiệt thòi, vội vàng nói: “Anh, chuyện không phải như anh nghĩ, chuyện này đợi chút nữa em sẽ giải thích với anh, bây giờ…”

Cô còn chưa nói xong, Tạ Tinh Quân đã trách mắng: “Em im miệng, đây là chuyện giữa anh và cậu ta, em gái, nếu như em còn coi anh là anh trai, thì em hãy ngoan ngoãn đứng ở một bên, coi anh làm sao dạy dỗ kẻ ti tiện vong ân phụ nghĩa này!”

Tạ Cẩm Tú thầm than một tiếng, đứng tại chỗ, ấm ức dậm chân.

Đám người Tôn Thiệu Cương lập tức hưng phấn lên, trước kia bọn họ còn lo lắng Tạ Cẩm Tú sẽ khăng khăng đòi ra mặt, bây giờ Tạ Cẩm Tú bị đè xuống, không có Tạ Cẩm Tú ủng hộ, xem Trần Gia Bảo chết thế nào!

Hai đầu lông mày của Chu Linh Hoa hiện lên lo lắng, mà tâm trạng Hoàng Thiên Hạnh càng phức tạp, mắt thấy Tạ Tinh Quân đến hỏi tội, Trần Gia Bảo một thân một mình, cô cũng không biết mình nên vui mừng hay lo lắng.

Đột nhiên Tạ Tinh Quân nhìn về phía Hàn Đông Vy, trong mắt lóe lên vẻ si mê, lập tức trầm giọng nói: "Đông Vy, những năm gần đây, tôi luôn si tình với em, cũng chưa từng miễn cưỡng em, bây giờ tôi cho em thêm một cơ hội, giữa tôi và Trần Gia Bảo, em chọn ai?"

"Chuyện giữa đàn ông với nhau, bây giờ trước mặt mọi người anh lại ép buộc Đông Vy, không thèm để ý tâm trạng của cô ấy, đáng đời qua lâu như vậy, anh cũng không theo đuổi được cô ấy, ngược lại để tôi nhanh chân đến trước." Trần Gia Bảo khinh bỉ nói.

Chương 125

Chương 125

Trên mặt Tạ Tinh Quân lóe lên cơn giận dữ.

Hàn Đông Vy nghe thấy Trần Gia Bảo nói, trong lòng ngọt ngào một hồi, ý nghĩ của mình càng thêm kiên định, hít sâu một hơi, nhìn thẳng Tạ Tinh Quân, nghiêm mặt nói: “Anh Tạ, tôi rất cảm kích tình cảm và sự trợ giúp của anh, nhưng cảm kích không có nghĩa là yêu thích, tình cảm không có cách nào miễn cưỡng, Trần Gia Bảo là người tôi yêu thật sự, tôi hi vọng anh có thể hiểu được và chúc phúc cho chúng tôi.”

Khóe môi Trần Gia Bảo nhếch lên nụ cười dịu dàng, không hổ là bà xã của mình, thời khắc quan trọng đều kiên định đứng bên cạnh mình.

Sắc mặt Tạ Tinh Quân thay đổi, trong mắt đau đớn, buồn phiền, ghen ghét hỗn tạp vân vân, cuối cùng, biến thành phẫn nộ.

Phẫn nộ với Trần Gia Bảo!

“Trần Gia Bảo, tôi giết cậu!” Tạ Tinh Quân nổi giận gầm lên một tiếng, trong nháy mắt, khí thế quanh thân trào ra ngoài.

Sát khí!

Sát khí mãnh liệt mà nồng nặc, giống như bản chất!

Máu và lửa chém giết trên chiến trường, người nhiều lần chạy thoát khỏi cái chết cận kề mới có sát khí!

Toàn bộ người trên boong thuyền, dưới ảnh hưởng của luồng sát khí mạnh mẽ, trong lòng lộ ra sợ hãi sâu, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi trên trán to bằng hạt đậu rơi xuống ào ào.

Giờ này khắc này, đám người mới biết, tại sao Tạ Tinh Quân được tôn là Binh Vương, hoàn toàn là dựa vào chém giết vô số, giết tới nỗi lấy được vinh dự!

Tần Lăng Phỉ thở dài khe khẽ, lần trước thấy Tạ Tinh Quân nổi giận như vậy, đã là nửa năm trước rồi, mà hậu quả lúc đó, tiểu đội đánh thuê nào đó ở Châu u được trang bị tốt, cũng bị Tạ Tinh Quân giết chết tại chỗ!

Bây giờ, Tạ Tinh Quân đã nổi giận, Trần Gia Bảo nhất định không chết cũng tàn phế!

Vẻ mặt Hàn Đông Vy hoảng sợ, lo lắng Trần Gia Bảo bị thương, vội vàng đứng ra ngăn trước mặt Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo kéo cô ra đằng sau, cưng chiều nhẹ xoa đầu cô, tự tin nói: “Làm đàn ông, lý nào lại đứng sau lưng phụ nữ? Tin ông xã, anh sẽ chứng minh cho em xem, ánh mắt của em chính xác cỡ nào.”

Hàn Đông Vy giật mình, lập tức dịu dàng như nước, cô gật đầu lựa chọn tin tưởng Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo và Tạ Tinh Quân đứng đối mặt nhau.

Không khí hiện trường nghiêm nghị, hết sức căng thẳng.

Mọi người chung quanh khẩn trương, cũng không dám thở mạnh một chút.

Lúc này, tất cả mọi người không coi trọng Trần Gia Bảo, thậm chí, đám người Tôn Thiệu Cương đã lộ ra nét mặt phấn khởi, cứ như nhìn thấy dáng vẻ Trần Gia Bảo bị Tạ Tinh Quân đánh gần chết.

Đột nhiên, một giọng nói vui mừng đột ngột truyền đến: "Cậu Trần, thì ra cậu đã đến?"

Tạ Anh Dũng ngạc nhiên đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, chủ động nắm chặt tay Trần Gia Bảo, vừa tôn trọng vừa vui mừng, vui vẻ nói: "Trước khi đến, bố tôi đặc biệt dặn dò tôi, nếu như nhìn thấy cậu Trần trên hội đấu giá, nhất định phải tiếp đãi thật tốt, cam đoan bất kỳ kẻ nào cũng không được quấy rầy nhã hứng của cậu Trần."

Hai hôm nay ông uống Cố Tinh Hoàn vào, liền không kịp chờ đợi đi tìm người tình bé nhỏ, thử bên dưới một lần, quả nhiên hiệu quả kinh người, chẳng những cực kỳ bền bỉ, vả lại không có bất kỳ tác dụng phụ nào!

Mỗi lần nhớ tới vẻ mặt người tình bé nhỏ vừa vui lại vừa sợ, tâm trạng Tạ Anh Dũng cực kỳ thỏa mãn, đồng thời càng thêm cảm kích Trần Gia Bảo.

Thậm chí, trong lòng ông còn có một ý nghĩ, nếu như Trần Gia Bảo đồng ý, sẽ mang đến cho nhà họ Tạ lợi nhuận hàng chục tỷ đồng!

Bây giờ, trong mắt Tạ Anh Dũng, Trần Gia Bảo chính là gà đẻ trứng vàng, ai dám động đến Trần Gia Bảo, ông sẽ xử kẻ đó!

Tạ Cẩm Tú nhẹ nhàng thở ra, bố đã tới, Trần Gia Bảo và Tạ Tinh Quân không đánh được rồi.

Nhìn thấy thái độ tôn trọng của Tạ Anh Dũng đối với Trần Gia Bảo, trên mặt mọi người rối rít xuất hiện nét mặt khó hiểu.

Không phải đã nói, nhà họ Tạ là chỗ dựa của Trần Gia Bảo à, tại sao Tạ Anh Dũng lại tôn trọng Trần Gia Bảo như thế?

Đám người Tôn Thiệu Cương càng lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Chu Linh Hoa nghĩ tới loại khả năng nào đó, khiếp sợ che cái miệng nhỏ nhắn lại.

“Bác cả, bác không lầm chứ, sao lại khách sáo với Trần Gia Bảo như vậy?” Tạ Tinh Quân kinh ngạc nói.

Tạ Anh Dũng xuất hiện, dẫn đến bầu không khí giương cung bạt kiếm ban đầu biến mất, anh ta không thể không thu lại sát khí.

Chương 126

Chương 126

Tạ Anh Dũng nghiêng đầu qua, tựa như vừa mới phát hiện ra Tạ Tinh Quân, kinh ngạc nói: “Tinh Quân, sao cháu cũng ở đây?”

Tạ Tinh Quân đổ mồ hôi, đây là lần đầu tiên trong đời, bị người khác xem nhẹ.

Trong lòng mọi người càng thêm kinh ngạc, điều này nói rõ trong mắt Tạ Anh Dũng, vừa rồi chỉ có một mình Trần Gia Bảo!

Hàn Đông Vy vừa vui mừng vừa tự hào, mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo, tràn đầy hâm mộ.

Trần Gia Bảo nghiền ngẫm cười nói: “Để tôi nói cho ông biết vậy, cháu lớn của ông đến để hỏi tội, chẳng những muốn đoạt phụ nữ với tôi, hơn nữa còn muốn ra tay với tôi ngay chỗ này, thì ra đây chính là đạo đãi khách của nhà họ Tạ, xem như tôi có thêm kiến thức rồi.”

“Cái gì?” Tạ Anh Dũng kinh ngạc không thôi, nhưng lúc nhìn thấy Hàn Đông Vy trong lòng Trần Gia Bảo, ông bừng tỉnh ngộ ra, lấy sự hiểu biết của ông với Tạ Tinh Quân, quả thật Tạ Tinh Quân có thể làm ra chuyện này.

Tạ Anh Dũng nhìn về phía Tạ Tinh Quân, trầm mặt nói: “Cậu Trần là khách quý của nhà họ Tạ, tôi mặc kệ cháu có thù oán gì với cậu Trần, tóm lại, cứ coi như không có chuyện gì, nếu không xử lý theo gia pháp!”

Lời vừa nói ra, đám người đều biến sắc.

Tạ Tinh Quân là dòng chính nhà họ Tạ, cũng là người tài xuất sắc nhất trong đời thứ ba của nhà họ Tạ, nhưng người Tạ Anh Dũng giúp lại là người ngoài như Trần Gia Bảo.

Đám người không khỏi bắt đầu suy đoán, chẳng lẽ, Trần Gia Bảo còn có bối cảnh rất thâm hậu, ngay cả nhà họ Tạ cũng phải cẩn thận qua lại?

Nghĩ tới đây, đám người đều đổ mồ hôi lạnh cả người.

Nét mặt Tạ Tinh Quân vẫn còn phẫn nộ, khó có thể tin, nắm chặt nắm đấm, phát ra tiếng “răng rắc”.

Tạ Anh Dũng chuyển hướng về phía Trần Gia Bảo, cười áy náy nói: “Cậu Trần, là Tinh Quân vô lễ trước, tôi thay nó xin lỗi cậu.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Không sao, anh ta tuổi trẻ nóng tính còn chưa hiểu chuyện, tôi sẽ không chấp nhặt với anh ta, đương nhiên, nếu như anh ta không biết tốt xấu, tôi sẽ không để ý mà dạy dỗ anh ta một trận.”

“Đó là đương nhiên, cậu Trần thật là rộng lượng, thật khiến chúng tôi xấu hổ.” Tạ Anh Dũng cười ha ha nói.

Hai người bọn họ nói chuyện phiếm không coi ai ra gì, nhưng tâm lý mọi người chung quanh, đã nổi lên sóng to gió lớn!

Nhà họ Tôn ghê gớm không? Ông trùm bất động sản, cực kỳ ghê gớm!

Tạ Tinh Quân ghê gớm không? Vua của Bình Trung, cũng rất trâu bò!

Nhưng bọn họ có ghê gớm hơn nữa, trâu bò hơn nữa, cũng không bì kịp quyền thế của Tạ Anh Dũng!

Bởi vì Tạ Anh Dũng đại diện cho toàn bộ thế lực của nhà họ Tạ, tức giận lên đủ để làm toàn bộ thành phố Hòa Bình long trời lở đất!

Nhưng mà ngay cả Tạ Anh Dũng cũng có thừa tôn trọng với Trần Gia Bảo, thậm chí còn có chút ý nịnh nọt.

Làm nửa ngày, trâu bò nhất vẫn là Trần Gia Bảo!

Giờ phút này, sắc mặt đám người Tôn Thiệu Cương như đất, rối rít nổi lên cảm giác thất bại bất lực.

“Không, tôi không thua, Trần Gia Bảo cậu chớ đắc ý quá sớm, cười đến cuối cùng mới là người thắng!”

Ngũ quan Hà Trung Sơn vặn vẹo, siết chặt nắm đấm, ngay cả móng tay bấu vào trong thịt chảy máu cũng không để ý.

Chu Linh Hoa càng vui mừng, trước kia chỉ nghĩ Trần Gia Bảo có quan hệ thân thiết với Tạ Cẩm Tú, nào nghĩ tới, vậy mà Trần Gia Bảo hết lần này đến lần khác tạo sự ngạc nhiên cho cô.

"Cậu Trần, tôi và cậu cùng vào, đi tham quan vật phẩm đấu giá một hồi nữa, được không?" Tạ Anh Dũng cười ha ha nói.

Mắt Trần Gia Bảo sáng lên, nói: "Được, vậy thì đi thôi."

Tạ Anh Dũng đưa tay ra làm dấu mời, sau đó đi phía trước dẫn đường.

Trần Gia Bảo không coi ai ra gì ôm eo Hàn Đông Vy, đi vào bên trong.

Đột nhiên, Tạ Tinh Quân cả giận nói: "Trần Gia Bảo, nếu như cậu là đàn ông, dám nhận khiêu chiến của tôi không?"

Sóng gió trở lại, đám người lại hồi hộp.

Trần Gia Bảo quay người, nói: "Có gì không dám?"

Tạ Tinh Quân cười lạnh nói: "Ba ngày sau, bên bờ Tân Hải, tôi sẽ để Đông Vy biết, ai mới thật sự là kẻ mạnh."

"Được! Ba ngày sau, bên bờ Tân Hải, tôi sẽ để anh hiểu rõ, chênh lệch giữa tôi và anh!" Trần Gia Bảo đứng thách thức.

Tần Lăng Phỉ âm thầm lắc đầu.

Tạ Tinh Quân đã là cao thủ.

Chương 127

Chương 127

“Cậu Trần, đây là bức “Trúc Lâm đại sĩ xuất sơn chi đồ” ở nơi công tác của Cố Mộng Tình sao, bức tranh dùng để miêu tả cảnh Trần Nhân Tông đi ngao du từ động Vũ Lâm, có thể nói tác phẩm này vô cùng tuyệt vời, tất nhiên đây là bản gốc từ thời nhà Trần nhưng cũng là thứ đặc biệt quý giá.”

Sau trận chiến với Tạ Tinh Quân, Trần Gia Bảo đã đi tới hội triển lãm đấu giá phẩm trong sảnh, Hàn Đông Vy đi bên cạnh anh, Tạ Anh Dũng thì ở một bên giới thiệu.

Còn Tạ Cẩm Tú thì đã muốn trở về trấn an Tạ Tinh Quân.

Nhìn thấy “Trúc Lâm đại sĩ xuất sơn chi đồ” trong tủ thủy tinh, vẻ mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, anh nhàn nhạt lên tiếng sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Mục đích của anh rất rõ ràng, chính là mua được thảo dược quý hiếm, nhờ đó mà luyện chế đan dược để thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn của bản thân.

Trần Gia Bảo vừa đi Tạ Anh Dũng vừa ở bên cạnh giới thiệu.

“Đây là thanh kiếm đồng từ thời Tây Chu, nó đã được các chuyên gia phục hồi lại, hàn khí bức người, vô cùng sắc bén…

…”

“Đây là Huyết ngọc Phượng Hoàng được khai quật từ Tam Tinh Đôi, thời gian cách mấy ngàn năm nên toàn bộ ngọc thể đều bị tẩm thành màu đỏ như máu, có thể nói thứ này là vô giá… …”

“Đây là tác phẩm trong thời kỳ Hồng Vũ… …”

Trần Gia Bảo tiếp tục đi về phía trước, đối với những di sản văn hóa quý giá trong mắt người khác thì anh cũng không thèm nhìn một cái, đột nhiên ánh mắt sáng lên, thậm chí giữa con ngươi còn tràn ngập ánh lửa thoát ẩn thoát hiện, anh bước nhanh tới phía trước đến một cái tủ thủy tinh đặt trước mặt.

Trong tủ thủy tinh ở trước mặt anh đặt một rễ cây cỏ linh chi to bằng miệng bát, điều đặc biệt là toàn bộ rễ cây cỏ linh chi này đều có bốn cái nắp, khắp thân màu xanh ngọc tựa như ngọc lưu ly.

“Từ trên xuống dưới rễ cỏ linh chi gồm bốn phân lớp, hai lớp có hai nhánh, cái ở rễ cây cũng có màu xanh được gọi là linh chi xanh ngọc. Không sai, đây chính là linh chi xanh ngọc, hơn nữa nó còn là linh chi xanh ngọc trăm năm. Lần này thật sự đến đúng chỗ rồi!” Trần Gia Bảo phấn khích nói, dù có cách tấm kính thủy tinh thì anh vẫn có thể cảm nhận được dược lực mạnh mẽ tỏa ra từ cây Thanh Ngọc Chi.

Có rễ Thanh Ngọc Chi này rồi thì chỉ cần thực hiện một bước nữa là lập tức luyện chế ra “Huyền Dương đan”.

Hàn Đông Vy tò mò mà ngắm nhìn cây Thanh Ngọc Chi, cô hết sức ngạc nhiên, tuy rằng cô không hiểu biết về dược liệu nhưng vẫn cảm thấy cây Thanh Ngọc Chi này rất đẹp.

“Ông chủ Tạ, tôi có thể mua nó trước được không?” Trần Gia Bảo chỉ vào cây Thanh Ngọc Chi, hỏi.

Tạ Anh Dũng gãi gãi đầu khó xử, xấu hổ nói: “Trần tiên sinh, những đấu giá phẩm trong nơi này đều được in ấn thành sách vở, sau đó phân phát cho những người tham gia đấu giá, nếu anh nói muốn mua trước thì người khác chắc chắn sẽ biết có người giở trò, danh tiếng của nhà họ Tạ là một đả kích, cho nên… . .”

“Ồ, vậy thì quên đi.” Trần Gia Bảo có chút thất vọng, gốc Thanh Ngọc Chi này vô cùng quý giá, nếu không thể mua nó trước, đến lúc đó ở trên lễ hội đấu giá sẽ khó tránh khỏi một trận chém giết quyết liệt.

Mặc kệ, đến lúc đó cho dù có khó khăn đến đâu cũng phải mua được Thanh Ngọc Chi!

Con ngươi của anh đảo nhẹ, dư quang trong khóe mắt đột nhiên nhìn thấy trong tủ thủy tinh bên cạnh để một quyển sách cổ đại được đóng buộc chỉ, từ phía trên truyền đến một cảm giác kì diệu đến lạ thường.

Đây là một loại sách rất tinh xảo!

Trần Gia Bảo cảm thấy kì lạ, không khỏi đi qua đó vài bước, anh chỉ nhìn thấy quyển sách này rất cổ xưa, thậm chí còn có vài phần bị rách ra, trên bìa sách màu xanh lam không có một chữ nào nên càng không biết nội dung trong đó là gì.

Đúng lúc Tạ Anh Dũng đuổi kịp, khó hiểu nói: “Đây là Vô Tự Thiên Thư, khi đưa đến hội đấu giá tôi còn tự mình xem qua,

bên trong thật sự là không có một chữ nào, cũng không biết ai có thể coi tiền như rác mà mua một quyển sách rách nát như vậy.”

Trần Gia Bảo có thể cảm nhận được quyển sách này tuy rằng không đẹp mắt, nhưng nhất định có huyền cơ khác, chỉ sợ còn là một bảo vật, chỉ là anh không muốn làm cho người khác chú ý nên gật đầu tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra sau đó đã rời đi.

Rất nhanh chóng lễ hội đấu giá đã bắt đầu.

Bởi vì có Tạ Anh Dũng đi cùng nên hai người Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy cũng được ngồi ở hàng ghế VIP.

Trần Gia Bảo nhìn về phía sau, chỉ nhìn thấy mọi người đã ngồi đầy đủ rồi thì ngay cả Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh cũng đã ngồi ở phía sau, về phần Hà Trung Sơn và những người khác thì cũng không thấy bóng dáng, chắc cảm thấy bị mất mặt nên đã lặng lẽ rời đi rồi.

Chương 128

Chương 128

Đột nhiên, một mỹ nữ mặc áo dài màu đỏ được xẻ tà cao bước lên bục, họa tiết dưới chân váy lúc ẩn lúc hiện, người đó cầm lấy micro rồi phấn khởi nói: “Chúc quý khách có một buổi tối tốt lành, cảm ơn mọi người đã vội vàng tới đây tham gia lễ hội đấu giá tối nay của chúng tôi. Tối nay chúng tôi sẽ bày ra các loại. . .”

Nhân viên đấu giá đứng trên bục nói xong, Trần Gia Bảo phát hiện hai mắt của Tạ Anh Dũng phát sáng, mà người chủ trì cũng luôn hướng mắt mập mờ nhìn về phía Tạ Anh Dũng.

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút thì hiểu ra, xem ra Tạ Anh Dũng đang nhìn cô nhân viên đấu giá xinh đẹp kia, muốn cô ta trở thành tình nhân hoặc là một trong những tình nhân khác.

Tạ Anh Dũng nhìn thấy ánh mắt mờ ám của Trần Gia Bảo, vậy mà khuôn mặt già nua ấy đỏ lên lộ vẻ tươi cười mà chỉ có đàn ông mới hiểu.

Rất nhanh sau đó thì lễ hội đấu giá bắt đầu, vật phẩm đấu giá thứ nhất là sườn núi Tô Đông do Ngọc chương tự mình điêu khắc, giá bán là mười tỷ rưỡi

Đối với những thứ này Trần Gia Bảo cảm thấy không có hứng thú, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi: “Ông chủ Tạ, thị xã

Hòa Bình có một thứ gọi là Hà Thiên An của lão thầy Quốc Xí?”

Lúc trước đi cùng ba cô gái, Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa ở trong quán cơm, Tưởng Đức Lâm đến tìm phiền phức, Hà Trung Sơn bèn báo tên cho bố của anh ta, đúng lúc Trần Gia Bảo ghi nhớ lại.

Trần Gia Bảo nói rằng phải làm cho Hà Trung Sơn thành hai bàn tay trắng, anh đã nói ra là nhất định thực hiện, đương nhiên nói được là phải làm được rồi.

Tạ Anh Dũng có chút suy tư, cười nói: “Có đấy, tôi nhớ rằng Đông Vy từng đi tới Hà Thiên An để làm ăn buôn bán. Làm sao vậy, cậu Trần và anh ta từng có quan hệ gì sao?”

Nhìn thấy Trần Gia Bảo gật đầu thừa nhận, trong mắt Hàn Đông Vy hiện lên một tia sắc bén, khinh thường nói: “Hà Thiên An này là người có lòng tham không đáy, tháng trước còn ăn hơn 4,2 tỷ hoa hồng của công ty chúng tôi, thật sự khiến người ta tức chết mà!”

“Không sợ anh ta ăn tiền hoa hồng mà chỉ sợ anh ta không ăn được số tiền đó, nói cách khác, thật đúng là một nhân viên tồi, ông nói có phải không, ông chủ Tạ.” Trần Gia Bảo cười lạnh nói.

Tạ Anh Dũng hơi hơi suy tư, đột nhiên giơ ngón trỏ ra và nói: “Mặc kệ nói thế nào, Hà Thiên An dù sao cũng là lão thầy Quốc Xí, ít nhiều thì cũng phải có chút tính người chứ. Anh cho tôi một tháng, à không, trong thời gian nửa tháng tôi sẽ có thể khiến Hà Thiên An không còn gì trong tay, đến kiếp sau vẫn phải sống ở trong ngục giam.”

“Được, tôi chống mắt lên coi thử.” Trần Gia Bảo cười nói.

Trong cuộc trò chuyện với mấy câu ngắn ngủn về số phận thảm thương của một người đường đường là lão thầy Quốc Xí ở thị xã Hòa Bình đã được định đoạt rồi.

Đây chính là quyền lực, một câu nói là có thể quyết định sự sống hay cái chết!

Lễ hội đấu giá vẫn được duy trì như cũ, vì Trần Gia Bảo không muốn người khác nghi ngờ nên nhanh chóng cầm lấy một chuỗi vòng cổ hồng ngọc, dùng nó đưa cho Hàn Đông Vy rồi lấy thêm một vài dược liệu quý giá dùng để luyện chế đan dược, chỉ riêng những thứ đó đã tiêu tốn 17,5 tỷ và 10,5 tỷ.

Sau đó, Trần Gia Bảo lại tùy tiện lấy một vài thứ đồ đắt tiền, ví dụ như lọ thuốc Yên Lung Hàn Thủy của thời nhà Thanh, giá thị trường cũng khoảng chừng 350 triệu, anh thẳng thừng bán nó tới giá hơn 10,5 tỷ , cái tên đẹp như vậy thì kiểu dáng này tất nhiên phải thích rồi.

Trong mắt của mọi người xung quanh, Trần Gia Bảo đã trở thành một tên phá gia chi tử dốt nát kém cỏi.

Rất nhanh, cuốn sách 《Vô Tự Thiên Thư》 đã được đem lên bục đấu giá, cả người Trần Gia Bảo bỗng dưng khẽ động.

“Đây là cuốn《Vô Tự Thiên Thư》chính thức, bên trong không có một chữ nào, giá theo quy định là 17,5 tỷ .”

Cô nhân viên đấu giá xinh đẹp cũng cảm thấy mình đang nói linh tinh gì vậy, đối với quyển 《Vô Tự Thiên Thư》 này

cũng không biết giới thiệu thế nào, biểu cảm có chút xấu hổ.

Ngay lúc đó, mọi người dưới đài thì thầm to nhỏ.

“Quyển 《Vô Tự Thiên Thư》 này là thứ gì chứ. Vậy mà lại bán tới tận 17,5 tỷ , thật sự cứ nghĩ trong cuốn sách thần đó ghi chép thiên cơ gì cơ?”

“Đúng vậy đó, một quyển sách không có chữ gì, tùy tiện đặt tên là《Vô Tự Thiên Thư》 lại có thể bán với giá 17,5 tỷ . Đây là muốn cướp ngân hàng chứ kiếm tiền cái gì.”

Sắc mặt của cô nhân viên đấu giá xinh đẹp càng thêm xấu hổ nhưng cũng cảm thấy đuối lý, không biết nói gì cho đúng.

Đột nhiên, mọi người nhìn thấy một người giơ tấm bảng hiệu lên, hô nói: “17,5 tỷ !”

Tất cả mọi người đều cả kinh ào ào quay đầu lại nhìn, đột nhiên hiện ra vẻ mặt kì lạ, ngay cả Hàn Đông Vy cũng ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của cô, Trần Gia Bảo luôn luôn thông minh, tại sao bây giờ lại có thể sơ suất, làm người coi tiền như rác mà vứt đi?

Trần Gia Bảo đảo mắt một vòng: “Bình thường tôi thích đọc tiểu thuyết ghi chép những chuyện kỳ quái, đối với thần phật, thiên thư lại cảm thấy rất có hứng thú, không nghĩ đến hôm nay thật sự đến đúng lúc, muốn mua về để nghiên cứu tìm tòi học hỏi, coi như là sưu tầm cũng được, mỹ nữ, tôi góp 17,5 tỷ cho cô đi làm từ thiện, cô còn đợi ở đó làm gì?”

Chương 129

Chương 129

Lúc này, cô nhân viên đấu giá xinh đẹp mới tỉnh ngộ, tiếp tục cảm thấy vừa mừng lại vừa sợ, vội vàng nói: “Vị tiên sinh này ra giá 17,5 tỷ, còn có ai ra giá cao hơn 17,5 tỷ không? 17, 5 tỷ lần thứ nhất, 17,5 tỷ lần thứ hai… …”

Trần Gia Bảo đã lộ ra vẻ mặt tươi cười.

“21 tỷ!”

Đột nhiên, cách đó không xa có một người giơ tấm bảng hiệu lên hô lớn.

Trần Gia Bảo nhíu mày nhìn lại, chỉ nhìn thấy một người con trai có diện mạo thanh thú, khoảng chừng không đến ba mươi tuổi, người này mặc một chiếc áo dài của nhà nho, có vẻ rất nho nhã.

Liễu Vân Phi, cũng chính là người đàn ông giơ bảng hiệu, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Trần Gia Bảo, cười nói: “Tôi cũng cảm thấy có hứng thú với cuốn 《Vô Tự Thiên Thư》 này, đúng lúc tôi cũng không thiếu 21 tỷ.”

Tạ Anh Dũng ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Anh ta là con cả của Liễu gia, trong nhà buôn bán ngọc thạch và cũng là đại vương

Châu Bảo của thị xã Hòa Bình, nên tài sản rất đồ sộ."

Trần Gia Bảo gật gật đầu, cười nói: "Thú vị, vậy mà còn có người giống tôi muốn làm người coi tiền như cỏ rác. Đáng tiếc, người coi tiền như cỏ rác cũng đâu dễ dàng làm được, 24,5 tỷ!"

Cô nhân viên đấu giá xinh đẹp vừa mừng vừa sợ, vốn dĩ cô đã chuẩn bị tốt việc tuyên truyền đấu giá, không nghĩ đến thế mà còn có thể có người muốn cướp vị trí làm người coi tiền như cỏ rác.

Trên thế giới thì người có tiền thật sự là khó có thể tưởng tượng nổi!

Liễu Vân Phi mỉm cười, giơ bảng hiệu lên và nói: "28 tỷ !"

"35 tỷ!"

Mọi người nhất thời kinh ngạc, một quyển sách rách nát mà bán tới 35 tỷ, ngay cả những ông chủ như bọn họ là người không thiếu tiền cũng cảm thấy Trần Gia Bảo quá điên cuồng rồi!

Liễu Vân Phi nhíu mày, giơ bảng hiệu lại nói: "38,5 tỷ !"

"52,5 tỷ!"

"56 tỷ!"

"70 tỷ!"

Khi Trần Gia Bảo hô lên giá 70 tỷ, cả bầu không khí trong sảnh đấu giá đã hừng hực hơi nóng.

Mọi người đều đổ mồ hôi, vì một cuốn sách rách nát như vậy đã thể hiện rõ người nào mua được thì người đó coi tiền như cỏ rác, thế mà Trần Gia Bảo còn đưa ra 70 tỷ để mua nó.

Tên điên, chắc chắn là tên điên!

Liễu Vân Phi cũng khó xử đứng lên, tuy rằng anh ta có rất nhiều tiền nhưng cũng cảm thấy với giá hai nghìn vạn thì không đáng để mua một quyển sách vô dụng.

Trong lòng Trần Gia Bảo cũng có chút hồi hộp, đang ngồi giữa một đám người, đại đa số đều là những người vô cùng thông minh, nếu chính bản thân anh lấy giá trên trời để mua 《Vô Tự Thiên Thư》 nhất định sẽ làm cho bọn họ nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, con ngươi Trần Gia Bảo chuyển động, quyết định đánh cược một phen, thở dài nói: "Đây đã là giá chốt của tôi rồi, dù sao cũng là một quyển sách rách nát, nếu anh có thể đưa ra hai nghìn vạn thì tôi đồng ý rút lui, người coi tiền như cỏ rác nhường cho anh làm cũng không sao."

Điều này, ánh mắt của mọi người đều đã hướng về phía Liễu Vân Phi, hình như đang chờ xem cuối cùng thì ai mới là người coi tiền như cỏ rác đây.

Cuối cùng, Liễu Đức Thắng than nhẹ một tiếng, nói: "Thôi vậy, 70 tỷ đã vượt qua sự mong đợi của tôi."

Trong lòng Trần Gia Bảo vui mừng hớn hở, chỉ có điều ngoài mặt lại bĩu môi, tỏ vẻ không bằng lòng, làm ra bộ dáng của người tiếc từng đồng tiền cắc bạc.

"Chúc mừng quý ông này, với bảy mươi tỷ Việt Nam đồng đã lấy được một quyển 'Vô Tự Thiên Thư'!" Người đẹp bán đấu giá phấn khởi nói.

Mọi người ở dưới cố nhịn cười, họ đều thấy rằng Trần Gia Bảo đã trở thành một phiên bản của công tử Bạc Liêu.

Chỉ có vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn lạnh nhạt, thật ra trong lòng đang mừng như điên. Hừ, đám người mắt phàm tục các ngươi không biết nhìn hàng, trái lại để cho anh nhặt được của quý.

Cuộc đấu giá vẫn đang tiếp tục diễn ra, hết món bảo vật quý giá này đến món bảo vật quý giá khác được đưa lên. Tạ Anh Dũng cũng có chút động lòng, dùng một trăm linh năm tỷ Việt Nam đồng giành được một bộ "Phong Lang Cư Tư Đồ" và định tặng cho Tạ Hoàng Dương.

Không khí trong sân càng ngày càng náo nhiệt, nhưng Trần Gia Bảo lại yên lặng.

Sau nửa tiếng đồng hồ, người đẹp bán đấu giá mới thần bí nói: "Phía dưới có một món đấu giá, tràn đầy màu sắc truyền thuyết. Tương truyền vào thời kỳ Đông Chu, tiên nhân Vương Tử Kiều từng lấy được món này, sau khi ăn vào liền về trời. Mặc dù đây chỉ là truyền thuyết thần thoại, nhưng vật phẩm đấu giá này lại quý báu vô cùng, nghe đâu nó có thể giúp kéo dài tuổi thọ, thậm chí làm cho người ngốc nghếch thay da đổi thịt. Tôi nghĩ mọi người đều có thể đoán được món đấu giá này là gì rồi. Không sai, đúng là thế gia Đông y trăm năm – nhà họ Hứa lấy ra linh dược quý báu, Thanh Ngọc Chi trăm năm!"

Chương 130

Chương 130

Khi Thanh Ngọc Chi được tung ra, mọi người đều kích động, ánh mắt của nhiều người đều trở nên nóng bỏng.

Đối với những người thành đạt thuộc giới thượng lưu bọn họ mà nói, nhiều tiền hơn nữa cũng chỉ là con số, nếu chết rồi thì vẫn hai bàn tay trắng, có thể kéo dài tuổi thọ để hưởng thụ mới là đạo lý đúng đắn.

Ngay cả Tạ Anh Dũng cũng cảm thấy nóng cháy trong lòng, ông ta cũng muốn đấu giá được "Thanh Ngọc Chi", nhưng ông ta biết Trần Gia Bảo cũng muốn có thứ này, vì thế ông ta chỉ có thể kiềm chế xúc động muốn ra giá.

Trần Gia Bảo lặng lẽ nắm chặt tay lại, nhất định phải có được.

Người đẹp bán đấu giá dường như rất hài lòng với phản ứng của mọi người, cô ta cười và nói: "Thanh Ngọc Chi trăm năm, giá khởi điểm ba mươi lăm tỷ Việt Nam đồng, mỗi lần tăng giá không được ít hơn ba tỷ rưỡi."

"Ba mươi lăm tỷ!"

"Năm mươi hai tỷ rưỡi!"

“Một trăm linh năm tỷ!”

….

Mọi người không ngừng tăng giá, thoáng chốc Thanh Ngọc Chi đã lên đến giá cao ngất ngưởng ba trăm năm mươi tỷ Việt Nam đồng, hơn nữa giá cả còn có xu thế tăng thêm.

Giá cả càng cao, mọi người càng cảm thấy áp lực, tốc độ ra giá cũng chậm hơn rất nhiều. Cuối cùng, giá cả của gốc Thanh Ngọc Chi trăm năm này dừng ở mức năm trăm hai mươi lăm tỷ. Trần Gia Bảo nhìn lại thì phát hiện người nâng bảng giá chính là Liễu Đức Thắng.

Đúng lúc Liễu Đức Thắng cũng nhìn về phía anh, hơi nhướng mày lên, lộ ra ánh mắt khiêu khích.

“Thú vị, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.” Trần Gia Bảo lộ ra suy nghĩ vui vẻ, hôm nay nhất định phải chém giết một trận với Liễu Đức Thắng.

“Anh Liễu không hổ là người đứng đầu ngành công nghiệp đá quý, thực lực đúng thật là hùng hậu, đã xuất ra năm trăm hai mươi lăm tỷ, bây giờ còn muốn tăng giá nữa sao? Nếu không có ai ra giá cao hơn năm trăm hai mươi lăm tỷ, vậy gốc Thanh Ngọc Chi quý báu này sẽ thuộc về anh Liễu.”

Người đẹp bán đấu giá phấn khởi nói: “Năm trăm hai mươi lăm tỷ lần thứ nhất, năm trăm hai mươi lăm tỷ lần thứ hai…”

Liễu Đức Thắng nở nụ cười, anh ta có thể tưởng tượng khi mình biếu gốc Thanh Ngọc Chi trăm nay này cho ông nội, ông

nội sẽ rất vui vẻ. Nói không chừng, cả nhà bọn họ có thể quay về Hà Nội rồi.

Ngay khi cô ấy chuẩn bị chốt giá, bất chợt phía trước truyền đến một âm thanh: "Bảy trăm tỷ!"

Mọi người đều hít vào một hơi, Liễu Đức Thắng càng mở to hai mắt.

Tuy Thanh Ngọc Chi trăm năm quý hiếm, nhưng nó chỉ là vật phẩm bảo vệ sức khỏe tốt nhất, cho dù vật thay thế không nhiều lắm, nhưng nó chẳng đáng giá bảy trăm tỷ.

Nhưng đợi mọi người thấy rõ ràng đó là do Trần Gia Bảo ra giá, ai nấy đều lộ vẻ mặt khó trách như thế.

Thì ra là cái người phá của này!

"Bảy trăm tỷ, trời ơi, quý ông này ra giá bảy trăm tỷ, còn có giá nào cao hơn bảy trăm tỷ hay không?" Người đẹp bán đấu giá kích động đến mức âm thanh đều run rẩy, đồng thời ánh mắt nhìn về Liễu Đức Thắng.

Liễu Đức Thắng nhíu mày và trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, hô: "Bảy trăm ba mươi lăm tỷ."

Mọi người xôn xao lần nữa, xem ra Liễu Đức Thắng nhất định phải có được Thanh Ngọc Chi.

Không đợi người đẹp bán đấu giá phấn khích kêu lên, Trần Gia Bảo đã giơ bảng lần nữa: "Tám trăm bảy mươi lăm tỷ."

Liễu Đức Thắng cười mỉa mai một tiếng, cao giọng nói: “Chín trăm mười tỷ.”

“Một nghìn không trăm năm mươi tỷ!”

Khi Trần Gia Bảo dứt lời, toàn trường đều khiếp sợ. Một gốc Thanh Ngọc Chi lại lại tăng đến một nghìn không trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam, cho dù bọn họ đều là những người thành đạt có tài lực hùng hậu, họ cũng hiểu được Trần Gia Bảo quá mức điên rồ.

Người đẹp bán đấu giá kích động không thôi, dõng dạc nói: “Quý ông này ra giá một nghìn không trăm năm mươi tỷ, toàn trường có giá nào cao hơn một nghìn không trăm năm mươi tỷ hay không? Nếu không có, gốc Thanh Ngọc Chi này sẽ trở thành vật trong túi của quý ông đó.”

Hầu hết ánh mắt mọi người đều nhìn Liễu Đức Thắng, họ muốn xem anh ta sẽ tiếp tục ra giá hay là từ bỏ.

Liễu Đức Thắng đứng dậy, cau mày nhìn Trần Gia Bảo và nói: “Quý ông này, gốc Thanh Ngọc Chi đó rất quan trọng đối với tôi. Liễu Đức Thắng tôi có thể nợ cậu một ân tình, đổi lại cậu từ bỏ gốc Thanh Ngọc Chi này được hay không?”

Mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc. Nhà họ Liễu có quyền thế rất lớn ở thành phố Hòa Bình, thậm chí có lời đồn rằng ở sau lưng nhà họ Liễu còn có dòng tộc lớn ở thủ đô Hà Nội. Có thể khiến cho Liễu Đức Thắng mắc nợ ân tình, cho dù dùng bao nhiêu tiền cũng không đổi được, cái tên phá của Trần Gia Bảo này ngược lại gặp được vận may.

Chương 131

Chương 131

Mọi người đều hâm mộ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Có lẽ anh phải thất vọng, bởi vì gốc Thanh Ngọc Chi này cũng có tác dụng rất lớn với tôi, tôi không thể từ bỏ.”

Lời này vừa phát ra, mọi người đều xôn xao. Họ có nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu được, tại sao Trần Gia Bảo lại buông tha cơ hội tốt như vậy.

“Nói thế, rốt cuộc cậu vẫn muốn khô máu với tôi đúng không? Được, được, được lắm, tôi đây chống mắt lên xem cậu lấy gì để đối đầu với nhà họ Liễu chúng tôi!” Trần Gia Bảo xụ mặt xuống, lập tức giơ bảng và lớn tiếng nói: “Một nghìn hai trăm hai mươi lăm tỷ!”

Sau đó, Liễu Đức Thắng khiêu khích nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt.

Một lần tăng thêm một trăm bảy mươi lăm tỷ!

Mọi người đều cảm thán Liễu Đức Thắng giàu nứt đổ vách và cũng thầm cười nhạo sau lưng Trần Gia Bảo, anh ta lại dám

liều mạng so tiền với nhà họ Liễu vốn liếng hùng hậu, thật sự không biết tự lượng sức mình.

“Gia Bảo…” Đến Hàn Đông Vy cũng lo lắng nhìn anh.

Trần Gia Bảo mỉm cười và nâng bảng, nói: “Một nghìn bốn trăm tỷ!”

Cũng là một lần tăng thêm một trăm bảy mươi lăm tỷ, không yếu thế chút nào!

Liễu Đức Thắng cười khẩy, cao giọng nói: “Một nghìn năm trăm bảy mươi lăm tỷ! Muốn so tiền với Liễu Đức Thắng tôi, cậu còn quá non!”

Trần Gia Bảo cười khẽ, nâng bảng và cao giọng nói: “Một nghìn bảy trăm năm mươi tỷ!”

Một nghìn bảy trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam, số tiền này gần như là toàn bộ tài sản của anh, nhưng vì Thanh Ngọc Chi, hết thảy đều đáng giá.

Mọi người trợn to mắt, họ đều có cảm giác như đang nằm mơ. Từ khi nào thì tiền Việt Nam lại không có giá như vậy?

Ngay sau đó, mọi người đồng loạt nhìn về phía Liễu Đức Thắng.

Sắc mặt Liễu Đức Thắng càng thêm khó coi, đến khóe mắt cũng bắt đầu run rẩy.

Một nghìn bảy trăm năm mươi tỷ, từ sớm đã vượt gia điểm giới hạn của anh ta!

Mặc dù anh ta có tiền, nhưng cũng không đến mức ném tiền vô tội vạ như vậy. Mỗi đồng của anh ta đều do anh ta kiếm được bằng chính năng lực của mình, cho nên anh ta sẽ không tiêu tiền một cách bậy bạ.

“Một nghìn bảy trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam, trời ạ, quý ông này rất dứt khoát, tự nguyện ra giá trên trời một nghìn bảy trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam vì Thanh Ngọc Chi này. Điều đó đã nói rõ chỗ trân quý của Thanh Ngọc Chi, anh Liễu, anh còn muốn tiếp tục tăng giá không? Nếu từ bỏ, anh sẽ lỡ mất cơ hội tốt để có được gốc Thanh Ngọc Chi này.” Người đẹp bán đấu giá hỏi mà chẳng kiêng nể gì.

Trần Gia Bảo âm thầm oán giận trong lòng, một nghìn bảy trăm năm mươi đồng Việt Nam này đã là tất cả tiền của anh rồi, nếu Liễu Đức Thắng tiếp tục tăng giá thì anh sẽ vô cùng khó xử.

Quả nhiên, Liễu Đức Thắng do dự, sau đó anh ta nhìn về phía Trần Gia Bảo và lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, giơ tấm bảng lên, nói: “Tôi ra giá một nghìn chín trăm hai mươi lăm tỷ. Sao nào, cậu còn muốn tiếp tục theo tôi ư?”

Mọi người âm thầm gật đầu, không hổ là ông trùm đá quý, đúng là giàu nứt đổ vách. Trần Gia Bảo cạnh tranh với Liễu Đức Thắng, chẳng những không đấu giá được gốc Thanh Ngọc Chi, mà đến cả ân tình của nhà họ Liễu cũng không có được, thật sự là dã tràng xe cát biển Đông.

Trần Gia Bảo đã không còn tiền, anh không khỏi nhíu mày.

Nhìn thấy biểu cảm của Trần Gia Bảo, Liễu Đức Thắng cười nhạo nói: “Sao vậy, không nâng bảng sao? Tôi đoán cậu đã hết tiền rồi đúng không?”

Không chỉ Liễu Đức Thắng, mọi người ở đây đều cho là như vậy.

Dù sao không phải ai cũng có vốn liếng hùng hậu như nhà họ Liễu, Trần Gia Bảo cạnh tranh với Liễu Đức Thắng vốn dĩ không phải là hành động sáng suốt.

Trần Gia Bảo nhíu mày, bất chợt nói: “Ông chủ Tạ, ông cho tôi một nghìn bảy trăm năm mươi tỷ, tôi sẽ luyện giúp ông mười viên Hồi Xuân Đan…”

Tạ Anh Dũng kinh hãi. Đối với ông, một nghìn bảy trăm năm mươi tỷ không phải là con số nhỏ, hơn nữa Hồi Xuân Đan là thứ gì ông chưa nghe thấy bao giờ, cho nên trong lòng có chút do dự.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: “Đúng như tên gọi, Hồi Xuân Đan có thể kéo dài tuổi thọ và khiến cơ thể căng tràn sức sống trở lại. Tác dụng của mỗi viên Hồi Xuân Đan đều không thua kém Thanh Ngọc Chi. Thế nào, giao dịch này ông có làm hay không?”

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo có chút đau lòng. Nếu không phải vì Thanh Ngọc Chi là nguyên liệu bắt buộc dùng để luyện chế “Huyền Dương Đan”, anh mới không dùng Hồi Xuân Đan làm thẻ đánh bạc đâu.

Tạ Anh Dũng lập tức khiếp sợ, một gốc Thanh Ngọc Chi hiện tại cũng đã đạt mức giá cao ngất ngưỡng là một nghìn chín trăm hai mươi lăm tỷ. Tuy giá cao ngất ngưỡng, nhưng nếu

ước tính một cách thận trọng thì giá trị của Thanh Ngọc Chi này cũng lên tới ba trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam.

Hiện tại lấy ra một nghìn bảy trăm năm mươi tỷ đổi lấy mười viên Hồi Xuân Đan, nghĩ thế nào cũng là kiếm được món hời to rồi!

Chương 132

Chương 132

“Thành giao!” Dường như Tạ Anh Dũng lo lắng Trần Gia Bảo hối hận, vội vàng gật đầu đáp ứng.

“Tôi nông sâu ra sao, đó không phải là thứ các người có thể đo lường được.” Trần Gia Bảo lộ ra nụ cười tự tin, nâng bảng dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người phía dưới, anh cười khẽ và cao giọng nói: “Hai nghìn một trăm tỷ!”

Hít….

Mọi người đều hít sâu một hơi.

Đây thật sự là đánh một đòn vào Liễu Đức Thắng!

Mọi người đều nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo liếc nhìn xung quanh , nói một cách kiêu ngạo: “Sao thế, ông đây có tiền cho nên mua Thanh Ngọc Chi về làm kẹo ăn không được sao?”

Mọi người đều vã mồ hôi.

Sắc mặt Liễu Đức Thắng rất khó coi, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Dựa theo giá thị trường mà nói, hai nghìn một trăm tỷ đã đủ mua sáu gốc Thanh Ngọc Chi. Con mẹ nó, từ khi nào ở thành phố Hòa Bình lại có một kẻ điên như vậy? Chẳng lẽ tiền của nhà cậu ta là do gió lớn thổi đến hay sao?

Tiền của Trần Gia Bảo đương nhiên không phải do gió lớn thổi đến, đó là do dùng đan dược luyện chế để đổi lấy, mà những đan dược này anh có thể tiện tay luyện ra.

Nếu để Liễu Đức Thắng biết, không biết anh ta có tức đến mức ói máu hay không.

Trần Gia Bảo cười nhạo một tiếng, khinh bỉ nói: “Không phải vừa rồi anh rất vênh váo hay sao? Tại sao bây giờ lại bắt đầu do dự rồi?”

Liễu Đức Thắng cắn răng một cái, nâng bảng một cách khó khăn và hô: “Hai nghìn một trăm ba mươi lăm tỷ.”

Người đẹp bán đấu giá cảm thấy mình muốn ngất xỉu. Cô làm nghề này cũng mấy năm rồi, khi nào đã gặp được tràng cảnh lớn như vậy, cô kích động nói: “Anh Liễu xuất ra hai nghìn một trăm ba mươi lăm tỷ, quý ông này, anh còn muốn tiếp tục hay không? Có tiền cũng khó mua được Thanh Ngọc Chi, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, chẳng lẽ anh muốn chắp tay dâng cho người khác ư?”

Thần thái Trần Gia Bảo thoải mái, nhẹ nhàng nhả ra bảy chữ: “Hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ!”

Hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ?

Một lần tăng giá gần ba trăm năm mươi tỷ?

Mọi người đều ngơ ngác.

Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, anh nhìn về phía Liễu Đức Thắng, ung dung chậm rãi nói: "Tôi chính là muốn lấy tiền đập chết anh đó, không phục hả? Cứ kêu giá tiếp đi, tôi sẽ theo đến cùng."

Kiêu ngạo như thế, thật sự là không để ông trùm đá quý nhà họ Liễu vào mắt mà!

Người đẹp bán đấu giá có cảm giác như đang nằm mơ, kích động nói: "Hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ là giá cao nhất ở đây, hơn nữa còn sáng lập ra kỷ lục đấu giá mới ở lễ đấu giá thành phố Hòa Bình, nhất định sẽ được truyền thành câu chuyện được mọi người khen ngợi. Các vị lãnh đạo ở đây, có ai ra giá cao hơn hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam hay không?"

Dứt lời, ánh mắt cô còn liếc nhìn Liễu Đức Thắng, rất rõ ràng, cô hy vọng Liễu Đức Thắng sẽ tiếp tục ra giá.

Không chỉ có cô, ánh mắt mọi người ở đây đều đổ dồn về phía Liễu Đức Thắng.

Sắc mặt Liễu Đức Thắng biến ảo không ngừng, bảng kêu giá trong tay rất lâu không được nâng lên.

Anh ta là nhà kinh doanh, hơn nữa là nhà kinh doanh có lý trí, bất kể làm chuyện gì cũng phải suy xét lợi và hại. Tuy Thanh Ngọc Chi trăm năm rất đáng quý, nhưng muốn anh ta chi hai

nghìn bốn trăm năm mươi tỷ, Liễu Đức Thắng tự đánh giá mình không thể làm được.

Trên mặt mọi người đều xuất hiện những biểu cảm kỳ lạ.

Chẳng lẽ nhà họ Liễu nổi danh vốn liếng hùng hậu lại cứ rút lui ở trước mặt Trần Gia Bảo như vậy?

Trong mắt người đẹp bán đấu giá xuất hiện vẻ thất vọng, nhưng cô vẫn chưa hết hy vọng và tiếp tục nói: "Thanh Ngọc Chi rất hiếm thấy trên đời, huống chi còn trên trăm năm. Thời gian càng lâu thì dược liệu càng tốt, còn tốt hơn tất cả các loại dược phẩm bảo vệ sức khỏe trên đời này, bỏ lỡ thật sự đáng tiếc. Nếu không ai tiếp tục kêu giá, vậy gốc Thanh Ngọc Chi này sẽ hoàn toàn thuộc về quý ông đây."

Liễu Đức Thắng ngồi ở trên ghế, vẻ mặt ngày càng tái nhợt, nhưng anh vẫn không có hành động gì.

Mọi người xôn xao, xem ra Liễu Đức Thắng thật sự rút lui trước mặt Trần Gia Bảo không có bất cứ danh tiếng gì. Thậm chí, nhiều người đã bắt đầu bàn tán: "Cắt, nhà họ Liễu còn được mệnh danh là cái gì ông trùm đá quý, vốn liếng hùng hậu không ai có thể so sánh, thường ngày luôn khoe khoang mình trâu bò vang trời, bây giờ không phải đã sợ rồi sao?"

"Cũng không hẳn vậy, chủ yếu là Trần Gia Bảo quá trâu bò. Lúc trước anh không thấy được khi ở trên boong tàu, hai anh em trùm bất động sản nhà họ Tôn là Tôn Trường An và Tôn Trường Khang đều bị Trần Gia Bảo chà đạp, thậm chí ngay cả nhà họ Tạ cũng ủng hộ Trần Gia Bảo. Anh thử nghĩ xem ở thành phố Hòa Bình này, dù nhà họ Liễu Trâu bò thì cũng trâu bò bằng nhà họ Tạ hay sao?" Một ông chủ nhìn thấy Trần Gia Bảo xảy ra xung đột với hai anh em nhà họ Tôn, nói.

Chương 133

Chương 133

“Thì ra là thế, trước tiên chà đạp hai anh em nhà họ Tôn, sau đó lại dùng tiền đập vào mặt Liễu Đức Thắng, cái tên Trần Gia Bảo này thật sự quá trâu bò. Trước kia tôi còn muốn mời cậu ta uống rượu kết giao sau khi buổi đấu giá này kết thúc, hiện tại nói không chừng người ta còn chướng mắt tôi đây, ha ha.”

Liễu Đức Thắng nghe xung quanh xì xào bàn tán, trong mắt lóe lên sự nhục nhã. Anh ta nắm thật chặt hai tay, trong lòng không ngừng khuyên nhủ bản thân, nhịn, nhất định phải nhịn, co được dãn được mới là đàn ông chân chính!

Thấy Liễu Đức Thắng vẫn không kêu giá như trước, người đẹp bán đấu giá thầm than một tiếng, nhưng cô hiểu phải biết thỏa mãn, hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam là mức giá đã vượt quá xa so với sự mong đợi của cô.

“Hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam lần thứ nhất, hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ lần thứ hai, hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ lần thứ ba. Chúc mừng quý ông này đã dùng giá cao ngất ngưởng hai nghìn bốn trăm năm mươi tỷ lấy được một gốc Thanh Ngọc Chi trăm năm!”

Khi người đẹp bán đấu giá quyết định mức giá cuối cùng, Trần Gia Bảo đã nhẹ nhàng thở ra.

Tuy phải chi một cái giá quá lớn, nhưng bất kể thế nào Thanh Ngọc Chi cũng đã tới tay. Hiện tại chỉ cần tìm đủ Hỏa Tinh Thảo và Quả Thiên Tâm là có thể luyện chế "Huyền Dương Đan", đến lúc đó sẽ là thời điểm đột phá của anh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Gia Bảo trở nên kích động.

Khoảng thời gian sau đó, có một số đồ vật đã được bán đấu giá. Tuy những món đó có giá không rẻ, nhưng nó vẫn chênh lệch rất nhiều so với mức giá trên trời của Thanh Ngọc Chi.

"Vật phẩm được đấu giá tiếp theo là một chiếc vòng cổ làm bằng ngọc trai nước ngọt lớn nhất thế giới – Trái Tim Tình Yêu. Xin các vị hãy chú ý nhìn xem, viên ngọc trai hình trái tim này hoàn toàn được hình thành tự nhiên, hơn nữa trơn bóng như ngọc, màu sắc nhu hòa, có thể nói là tồn tại có một không hai trên đời. Nếu tặng nó cho bà xã hoặc người mình yêu, nhất định sẽ lãng mạn vô cùng. Giá khởi điểm mười bảy tỷ năm trăm triệu, mỗi lần tăng giá không được ít hơn ba trăm năm mươi triệu."

"Mười bảy tỷ năm trăm triệu."

"Mười chín tỷ hai trăm năm mươi triệu."

"Mười chín tỷ chín trăm năm mươi triệu."

"Hai mươi mốt tỷ."

Mọi người xung quanh đều liên tiếp đấu giá, bầu không khí rất là sôi nổi.

Trần Gia Bảo nhìn thoáng qua Trái Tim Tình Yêu, viên ngọc trai hình trái tim quả thực rất đẹp, dưới ánh đèn còn phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bất chợt anh nhìn thấy trong mắt Hàn Đông Vy hiện lên vẻ say mê.

Trong lòng Trần Gia Bảo khẽ động, anh cười hỏi: “Em rất thích chiếc vòng cổ này sao?”

Hàn Đông Vy lắc đầu, cười không đáp, nhưng sóng mắt cô lại dịu dàng như nước.

Bất thình lình, Liễu Đức Thắng cao giọng nói: “Một trăm bảy mươi lăm tỷ đồng!”

Mọi người đều líu lưỡi, một chiếc vòng cổ ngọc trai mà Liễu Đức Thắng dám ra giá một trăm bảy mươi lăm tỷ đồng Việt Nam, đúng là kẻ có tiền.

Liễu Đức Thắng nhìn xung quanh một vòng, giống như đã quên nổi sỉ nhục vừa rồi, anh ta cười nói: “Lần này tôi đến đây mục đích là để có được Trái Tim Tình Yêu, tôi muốn mua lại và tặng cho cô chủ Tập đoàn Nhiên Á, Tô Ánh Mai.”

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra.

“Nghe nói Liễu Đức Thắng vẫn luôn theo đuổi Tô Ánh Mai, thì ra thật sự có chuyện này.”

“Cô Tô Ánh Mai thật là hạnh phúc, có người xuất sắc như vậy theo đuổi thật sự rất đáng ngưỡng mộ.” Một cô gái xinh đẹp

mặc áo dài cách tân lên tiếng.

“Nhưng mà tôi nghe nói cô Tô Ánh Mai quá mức kiêu ngạo và lạnh lùng, vẫn luôn không thay đổi sắc mặt với Liễu Đức Thắng. Vì thế Liễu Đức Thắng mới mua Trái Tim Tình Yêu này nhằm để làm cho cô Tô rung động.”

Trong lòng Trần Gia Bảo lập tức khó chịu, mất cả nửa ngày, thì ra Liễu Đức Thắng không có ý tốt đối với vợ cả. Mẹ kiếp, muốn cậy góc tường của ông đây à, không có dễ dàng như vậy đâu!

Người đẹp bán đấu giá nhìn một vòng xung quanh: “Một trăm bảy mươi lăm tỷ lần thứ nhất, một trăm bảy mươi lăm tỷ đồng lần thứ hai, một trăm bảy mươi lăm tỷ đồng lần thứ…”

“Ba trăm năm mươi tỷ!”

Bỗng nhiên giữa sân có một người ra giá lần nữa, âm điệu mạnh mẽ.

Đôi mắt người đẹp bán đấu giá lập tức sáng lên, hóa ra lại là Trần Gia Bảo.

Đây là tình huống gì thế này? Trần Gia Bảo lại đối đầu với Liễu Đức Thắng.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kỳ lạ, ngay cả Tạ Anh Dũng cũng không kiềm được sự kinh ngạc. Tất cả đều âm thầm suy đoán chẳng lẽ Trần Gia Bảo và Liễu Đức Thắng từng có quan hệ với nhau hay sao? Nếu không thì cậu ta không có khả năng nhằm vào Liễu Đức Thắng như vậy được.

Chương 134

Chương 134

Đầu tiên là "Vô Tự Thiên Thư", sau đó là Thanh Ngọc Chi trăm năm, bây giờ lại là Trái Tim Tình Nhân…

Sắc mặt Liễu Đức Thắng xụ xuống triệt để, sự nho nhã ban đầu cũng đã biến mất, anh ta tức giận nói: "Trần Gia Bảo, cậu cố ý đối nghịch với tôi đúng không?"

Muốn cậy góc tường của ông, bây giờ lại nói ông đối nghịch với mày hả?

Trần Gia Bảo hừ lạnh một tiếng, anh đứng dậy, lập tức nhẹ nhàng nắm chặt tay Hàn Đông Vy và cười nói: "Thời xa xưa có người giận dữ vì hồng nhan, bây giờ tôi hào phóng ném ba trăm năm mươi tỷ chỉ vì một nụ cười của người phụ nữ của tôi. Sao nào, anh có ý kiến gì không?"

Hào phóng ném ba trăm năm mươi tỷ chỉ vì một nụ cười của giai nhân!

Người đẹp bán đấu giá kích động suýt chút nữa ngất đi, trong lòng đầy sự ngưỡng mộ. Nếu ai có thể hào phóng ném ba trăm năm mươi tỷ vì cô, cho dù cô chết cũng nguyện ý.

“Gia Bảo, anh thật sự muốn mua nó tặng cho em sao?” Hàn Đông Vy vừa mừng vừa sợ, cô cảm giác như mình được hạnh phúc bao quanh.

Trần Gia Bảo nhìn Hàn Đông Vy và cười nói: “Đương nhiên, anh mua nó tặng cho em, em có thích không?”

Hàn Đông Vy kích động gật đầu.

Cô gái nào không thích lãng mạn chứ?

Cho dù Hàn Đông Vy là “nữ cường nhân” nổi tiếng trong giới kinh doanh nhưng cô cũng không ngoại lệ.

Huống chi Trần Gia Bảo là người yêu của cô, anh lại có thể vì một nụ cười của cô mà hào phóng ném ba trăm năm mươi tỷ, người phụ nữ nào mà không phát cuồng vì điều đó chứ?

Lập tức, không ít người phụ nữ trong phòng đấu giá đều quăng ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị về phía Hàn Đông Vy.

Liễu Đức Thắng âm trầm nói: “Trần Gia Bảo, cậu cho rằng người có thể hào phóng ném ba trăm năm mươi tỷ vì một nụ cười của gia nhân chỉ có mình cậu hay sao? Tôi ra giá năm trăm hai mươi lăm tỷ!”

Không đợi người đẹp bán đấu giá vui vẻ kêu lên, Trần Gia Bảo đã cười nói: “Bảy trăm tỷ!”

Bảy trăm tỷ, cái giá này đã hoàn toàn nói lên vị trí của cô trong lòng Trần Gia Bảo. Hàn Đông Vy kích động không thôi, trong lòng ngọt như nếm mật, vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc.

Mọi người đều kinh hãi, chi bảy trăm tỷ chỉ vì muốn giai nhân cười, tên Trần Gia Bảo này ngoại trừ là một tên phá của ra, cậu ta còn là một kẻ trăng hoa nữa!

Liễu Đức Thắng thay đổi sắc mặt, Trái Tim Tình Yêu có giá cao nhất chỉ là một trăm linh năm tỷ. Bây giờ muốn anh ta chi ra bảy trăm tỷ, anh ta thật sự có chút không nỡ.

Nhưng sau khi nghĩ lại, nhớ đến nhan sắc và thân thế của Tô Ánh Mai, Liễu Đức Thắng đành cắn răng một cái, hô: "Tám trăm bảy mươi lăm tỷ!"

Mặc dù Liễu Đức Thắng có tiền, nhưng dù sao anh ta vẫn là doanh nhân, đối với anh ta lợi ích vĩnh viễn đứng thứ nhất. Nếu không phải vì muốn theo đuổi Tô Ánh Mai, đánh chết anh ta cũng sẽ không tiêu hoang phí số tiền này.

Chẳng qua, không đợi Liễu Đức Thắng cảm nhận nỗi đau cắt thịt, Trần Gia Bảo đã tiếp tục kêu giá: "Một nghìn không trăm năm mươi tỷ."

Lần này, mọi người lại được một phen khiếp sợ.

Người đẹp bán đấu giá kích động đến mức nhảy cẫng lên. Vì người phụ nữ của mình, thoáng cái đồng ý ném một nghìn không trăm năm mươi tỷ mua chiếc vòng cổ có một không hai này, đoán chừng đây chính là niềm ước ao của mọi phụ nữ.

Giờ phút này, trong mắt người đẹp bán đấu giá càng nhìn càng thấy Trần Gia Bảo thuận mắt. Người đàn ông như vậy mới xứng đáng để phụ nữ thật tình phó thác!

“Thật đáng tiếc, người đàn ông tuyệt vời như vậy mà đã có bạn gái. Bằng không với nhan sắc của mình nhất định có thể hạ gục anh ta, chỉ nghĩ đến đó thôi mình đã thấy hạnh phúc rồi.” Người đẹp bán đấu giá thầm suy nghĩ và không khỏi cảm thấy nuối tiếc.

Liễu Đức Thắng nắm chặt hai tay, các đốt ngón tay nắm lại, anh ta đang cố gắng kiềm chế để bản thân không mất bình tĩnh ở nơi này, anh ta tức giận nói: “Trần Gia Bảo, cậu có biết cậu đang làm gì hay không? Tuy rằng Trái Tim Tình Yêu này rất quý, nhưng nó nhiều lắm cũng chỉ có giá một trăm linh năm tỷ mà thôi!”

“Vậy thì sao?” Trần Gia Bảo cười thản nhiên.

Liễu Đức Thắng cười lạnh nói: “Vậy cậu có biết, một nghìn không trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam này đã đủ để mua mười cái Trái Tim Tình Yêu này hay không? Loại chuyện mua bán lỗ vốn này cậu lại dám làm, thật sự là một tên điên!”

“Vậy thì sao nào? Đối với tôi mà nói, tiền tài chẳng qua chỉ là vật ngoài thân, chỉ cần làm cho người phụ nữ của tôi vui vẻ, có xài bao nhiêu tôi cũng nguyện ý.” Trần Gia Bảo hôn nhẹ lên trán Hàn Đông Vy, sau đó anh tiếp tục cười nói: “Huống chi, chỉ là một nghìn không trăm năm mươi tỷ mà thôi, tôi thật sự không có để trong lòng.”

Chương 135

Chương 135

Trần Gia Bảo nói không sai, chỉ cần anh nguyện ý, tiện tay chế ra một ít đan dược thì sẽ có rất nhiều người mang vài trăm tỷ đến mua mà thôi.

Tạ Anh Dũng giơ ngón tay cái lên và khen: "Cậu Trần thật đúng là 'lãng tử phong lưu', hành động điên rồ như vậy, ngay cả tôi khi còn trẻ cũng kém xa, ha ha, tôi phục rồi!"

Sắc mặt Liễu Đức Thắng biến ảo không ngừng, bỗng nhiên hừ một tiếng thật mạnh, trực tiếp phất tay áo rời đi. Đêm nay là thời khắc anh ta thấy mất mặt nhất trong cuộc đời.

Cuối cùng, Trái Tim Tình Yêu được Trần Gia Bảo dùng cái giá trên trời một nghìn không trăm năm mươi tỷ đồng Việt Nam đấu giá được.

Trước sự chứng kiến của nhiều lãnh đạo trong giới kinh doanh, Hàn Đông Vy kích động đến mức nhào vào trong ngực Trần Gia Bảo, chủ động dâng lên đôi môi thơm ngọt của mình.

Trong buổi đấu giá trên chiếc thuyền xa hoa lộng lẫy lần này, Trần Gia Bảo thật sự đã gây được sự chú ý.

Bởi vì Trần Gia Bảo biết có người đang chú ý đến Thanh Ngọc Chi, cho nên khi buổi lễ đấu giá vừa chấm dứt thì anh tập tức cầm theo linh chi trăm năm và chiếc vòng cổ đi theo Tạ Anh Dũng rời khỏi nơi đó.

Tất cả mọi người đều đã đi khỏi, lúc này chỉ còn lại mỗi Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh ngồi yên tại chỗ, họ vẫn kinh ngạc không thôi.

“Linh Hoa, hồi còn đi học không phải cậu với Trần Gia Bảo yêu nhau sao, không phải cậu đã sớm biết anh ta sẽ khiến mọi người người ngạc nhiên như ngày hôm nay chứ?” Hoàng Thiên Hạnh bối rối nhìn Chu Linh Hoa.

Ban đầu cô chỉ nghĩ Trần Gia Bảo là nhân viên bán hàng nên có chút hiểu biết mà thôi. Ai ngờ lúc ở trên boong tàu, những người có “máu mặt” như Chu Linh Hoa, Tạ Cẩm Tú và Tạ Anh Dũng lần lượt đứng về phe anh ta thì lúc đó cô cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Trần Gia Bảo của bây giờ chỉ vì muốn thấy nụ cười của một người con gái mà lập tức chi ra hơn mười tỷ đồng thời khiến Liễu Đức Thắng nhục nhã. Trước tiên Hoàng Thiên Hạnh không bàn đến việc Trần Gia Bảo có bao nhiêu tiền, cô chỉ để ý đến khí chất của anh, trong nháy mắt đột nhiên trái tim của cô cũng trở nên xao xuyến.

Lúc này cô cũng không biết rốt cuộc cảm giác của mình đối với Trần Gia Bảo là như thế nào.

Trái tim của Chu Linh Hoa cũng rung động, cô nở một nụ cười chua xót: “Điều này làm sao có thể xảy ra chứ? Mình cũng chỉ biết thân phận của anh ấy không tệ, nhưng mình cũng không ngờ anh ấy giàu đến vậy, đến mức có thể thoải mái chi tiền mà không cần phải suy nghĩ gì.”

Cô âm thầm đắc ý trong lòng, xem ra lựa chọn của cô là chính xác. Trần Gia Bảo là một "con rồng thích ẩn nấp", sớm muộn gì cũng có một ngày "con rồng đó bay lên trời". Đến lúc đó cô cũng sẽ ké được một chút "hào quang" của anh!

Lúc này Trần Gia Bảo đang ngồi với Hàn Đông Vy trên chiếc Porsche để trở về biệt thự.

Cả hai mới bước vào phòng đóng cửa lại thì đột nhiên Hàn Đông Vy xoay người ôm lấy Trần Gia Bảo rồi hôn anh một cái.

Trần Gia Bảo sửng sốt, anh cảm giác được người trong lòng mình nóng rực thì anh cũng nhiệt tình đáp trả lại nụ hôn của cô.

Lát sau hai người buông nhau ra.

Trần Gia Bảo cầm lấy vòng cổ rồi dịu dàng đeo lên cổ của Hàn Đông Vy, nó tỏa ra một thứ ánh sáng dịu nhẹ làm nổi bật lên sự ngây thơ thuần khiết của cô.

"Gia Bảo, cảm ơn anh, từ trước đến nay chưa có ai đối xử tốt với em đến vậy."

Hàn Đông Vy ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt sáng rực, trong lòng cô cảm động không thôi.

Thử hỏi, nếu có một người đàn ông chỉ vì muốn mình vui vẻ mà chi hơn mười tỷ đồng thì có người phụ nữ nào lại không cảm thấy rung động hay không?

Trần Gia Bảo nhéo mũi cô một cách cưng chiều rồi cười khổ: "Anh cũng tiêu sạch tiền rồi, bây giờ trở nên nghèo kiết xác đó."

Hàn Đông Vy lắc đầu, đôi mắt xinh đẹp dịu dàng nhìn anh mà cười: "Em yêu anh không phải do anh nguyện ý vì em mà quyết đấu với Tạ Quốc An, cũng không phải do anh nguyện ý vì em mà cạnh tranh với Liễu Đức Thắng rồi chi ra hơn mười tỷ để mua vòng cổ. Em yêu anh bởi vì anh đối xử với em một cách chân thành, cho dù về sau anh trở nên nghèo khó, em vẫn yêu anh như cũ, em sẽ nuôi anh cả đời."

Trần Gia Bảo cực kỳ cảm động, anh ôm chặt lấy Hàn Đông Vy mà cười: "Anh là đàn ông, làm sao có thể để em nuôi anh được? Chỉ cần em muốn thì với anh, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, không có thì kiếm về là được. Sau này em cứ ngoan ngoãn làm cô vợ nhỏ của anh là được."

"Vâng, người ta tin tưởng vào khả năng của anh mà." Hàn Đông Vy ngọt ngào dùng giọng mũi mà nũng nịu, hai tay vòng lên cổ của Trần Gia Bảo, ánh mắt của cô dịu dàng nhìn anh: "Gia Bảo, đêm nay người ta muốn trao thân thể cho anh đó, có chịu không?"

"Có thật không?" Trần Gia Bảo kích động hỏi lại, anh được phép "ăn" cô rồi sao? Đây chính là chuyện mà tất cả những người đàn ông trên đời này tha thiết muốn có, không uổng công anh chi hơn mười tỷ đồng.

"Trước hết người ta muốn đi tắm cái đã." Hàn Đông Vy bặm nhẹ môi một cái, sau đó còn chớp mắt nhìn anh rồi đỏ mặt chạy vào phòng tắm.

Tuy vẻ ngoài của cô vẫn bình thường nhưng trong lòng đã ngượng đến chết rồi. Hàn Đông Vy dựa vào cửa phòng tắm mà thở phì phò, sau đó cô ôm lấy hai bên gò má nóng rực của mình, trong lòng vừa cảm thấy ngọt ngào vừa có chút lo lắng, cô lẩm bẩm: “Hàn Đông Vy nha Hàn Đông Vy, vì sao mày lại chủ động như vậy chứ, lỡ Gia Bảo hiểu lầm thì sao đây?”

Chương 136

Chương 136

Lúc này cô lại quên mất việc lo lắng cho bản thân.

Sau khi Hàn Đông Vy đi vào phòng tắm, ánh mắt của Trần Gia Bảo đã khôi phục về trạng thái tỉnh táo như cũ.

Anh cầm lấy Thanh Ngọc Chi trăm năm ra xem xét, bỗng nhiên trong lòng anh nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, cảm giác này không nhỏ cũng không lớn, khó mà dùng lời nói để diễn tả hết.

“Rất tốt! Đúng là một “bảo vật”! Trần Gia Bảo biết vật này không tầm thường nên anh vừa mừng vừa lo mà xem xét tỉ mỉ nó một lần nữa.

Dù cho phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy khiến người ta cảm thấy “ngứa ngáy”, thế nhưng bây giờ Trần Gia Bảo lại bận xem “Vô Tự Thiên Thư”, lát sau anh nhíu mày lại.

Bởi vì cuốn sách này không viết bất cứ cái gì lên đó cả.

“Chẳng lẽ nó chứa đựng bí mật hay sự huyền bí nào khác?” Trần Gia Bảo âm thầm đoán.

Anh thử truyền chân khí của mình vào cuốn sách, thế nhưng lại hoảng sợ khi phát hiện nó hấp thu được chân khí của anh, thậm chí cuốn sách còn truyền đến một nguồn lực nào đó như muốn tiếp tục được nhận chân khí vậy.

“Cái cuốn sách quỷ quái gì đây nhỉ?” Trần Gia Bảo nhíu mày tự hỏi.

Đột nhiên cửa phòng nhà vệ sinh mở ra, Hàn Đông Vy mặc một cái váy ngủ màu hồng phấn bước ra ngoài, cô đã tắm rửa xong xuôi.

Hàn Đông Vy dựa nửa người vào cửa, tóc cô còn hơi ẩm ướt, đôi chân thon thả lại vươn ra. Cô đang quyến rũ anh bằng sự xinh đẹp đến động lòng người.

Trần Gia Bảo đột nhiên cảm thấy nóng ran, anh bỏ qua cuốn sách bí ẩn kia mà đứng dậy đi đến cạnh cô, sau đó lại bế cô lên.

Hàn Đông Vy vòng tay lên cổ anh, đôi mắt cô nheo lại.

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, lúc hai người đối mặt với nhau, bầu không khí càng lúc càng nóng hơn.

“Gia Bảo, anh còn không mau đến đây!” Hàn Đông Vu cười ha ha, sau đó cô nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, cô đang chờ đợi thời khắc quan trọng nhất của cuộc đời mình.

Trần Gia Bảo bị kích thích, anh thấy gái đẹp mời gọi mình nên định làm động tác tiếp theo, đột nhiên trong lòng anh nảy sinh một điều gì đó rất kỳ lạ.

Không xong rồi, anh theo bản năng mà cúi đầu, sau đó khom lưng ôm Hàn Đông Vy mà lăn xuống giường.

“Gia Bảo, có chuyện gì vậy?” Hàn Đông Vy ngạc nhiên hỏi.

Ngay sau đó lại truyền đến âm thanh vỡ vụn, rất nhiều viên đạn được ghim vào vị trí mà Trần Gia Bảo đã đứng một giây trước đó, những âm thanh của đạn liên tục vang lên, đến nỗi sàn nhà cũng vỡ tung từng mảnh nhỏ.

Nếu không nhờ Trần Gia Bảo có giác quan nhạy bén hơn người mà đề phòng trước thì chắc chắn bây giờ những viên đạn đó đã nằm gọn trong người anh rồi.

Hàn Đông Vy sợ hãi hỏi: “Gia Bảo, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Có sát thủ tới, có thể là họ nhắm đến anh!” Ánh mắt của Trần Gia Bảo đột nhiên hung ác, bọn họ dám phái sát thủ đến phá hư chuyện tốt của anh, lại nhằm vào thời gian quan trọng nhất nữa chứ, đúng là đáng chết mà!

Trần Gia Bảo muốn giết người!

Ngay sau đó, vô số viên đạn lại được bắn ra lần thứ hai, bức tưởng ngay trên đầu của Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy bị nổ tung, nếu hai người không tránh ở sau chiếc giường thì cho dù anh không bị gì nhưng chắc chắn cô sẽ gặp nguy hiểm.

Bốn tia laser màu đỏ cùng lúc nhắm vào trong phòng, chỉ cần hai người ló đầu ra thôi thì bọn họ sẽ ăn đạn ngay.

Lúc này là thời khắc sống chết, bầu không khí vô cùng căng thẳng!

Hàn Đông Vy nhào vào lòng của Trần Gia Bảo, cô lo lắng nói: "Gia Bảo, bây giờ chúng ta nên làm gì? Có nên báo cảnh sát hay không?"

Anh cảm nhận được sự lo lắng của cô, vì vậy mới vỗ vỗ lưng cô mà dịu dàng nói: "Có anh ở đây, đừng sợ! Em chỉ cần ngoan ngoãn trốn ở trong đây, anh đi giải quyết là xong."

"Vâng, em không sợ, anh cẩn thận một chút!" Hàn Đông Vy ngẩng đầu nhìn anh rồi nhẹ nhàng nói.

Trần Gia Bảo thả Hàn Đông Vy ra, ánh mắt của anh lúc này đã lạnh như băng.

Lát sau anh đứng dậy chạy nhanh ra cửa, vô số viên đạn được bắn về phía anh, chỉ cần anh chậm chân một chút thôi thì người anh đã thủng mấy lỗ rồi.

Trần Gia Bảo chạy với tốc độ cực nhanh khiến cho đạn không có cách nào ghim vào anh được, qua giây lát, anh đã đến được phòng khách.

Chương 137

Chương 137

Anh nhìn qua cửa sổ thì thấy được bóng dáng của bốn người mặc đồ đen đang cầm súng đi về phía biệt thự.

“Tất cả đều đáng chết!”

Trần Gia Bảo cười lạnh lùng, tay phải anh vung lên, một cây kim châm được bắn ra bay đến chính giữa trán của một trong bốn người.

Trong nháy mắt, người nọ đã chết.

Tiếp đến Trần Gia Bảo xoay người một cái, anh dùng tốc độ “tên bay” mà chạy ra ngoài.

Ban đầu, khi bốn người nhìn thấy Trần Gia Bảo nghênh ngang mà đứa bên cửa sổ nhìn ra ngoài thì bọn họ đã rất kinh ngạc, sau đó tất cả mọi người đều cảm thấy sung sướng.

“Ồ, tao giết nhiều người như vậy rồi mà vẫn chưa gặp qua cái tên nào kiêu ngạo đến mức đó.” Một sát thủ lạnh lùng nói.

“Nếu người này đã muốn chết như vậy thì chúng ta cũng nên tiễn tên đó về chầu diêm vương đi thôi. Sau đó bắt lại người

phụ nữ trong phòng, anh em ta cùng nhau hưởng thụ…”

Người nọ còn chưa nói xong thì chỉ thấy một cái gì đó xẹt ngang qua, lát sau anh ta đã nằm xụi lơ ra mặt đất, trên trán còn rỉ máu, anh ta còn chưa kịp biết mình chết vì nguyên nhân gì.

Ba người còn lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi, họ còn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra thì Trần Gia Bảo như một bóng ma mà xuất hiện trước mặt bọn họ. Anh vươn tay chộp lấy cổ họng của một người, sau một tiếng “răng rắc” thì cổ người nọ đã bị vặn gãy.

Lại một người nữa chết đi!

Lúc này hai tên sát thủ còn lại cực kỳ hốt hoảng, họ đang chuẩn bị giơ súng lên nhắm đến Trần Gia Bảo thì trong mắt anh hiện lên sự khinh thường, anh nhanh chóng chạy đến đá vào ngực của tên đứng bên trái.

Trong chốc lát, trái tim vỡ vụn khiến người nọ phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thì té xuống đất rồi trợn to hai mắt lên, anh ta chết không nhắm mắt.

Trần Gia Bảo chỉ dùng một cây kim châm, một cái vặn cổ và một cú đá mà đã giải quyết xong ba tên sát thủ rồi, quá trình giết người của anh trải qua một cách nhanh chóng.

Giết người như giết gà!

Lúc này gương mặt của gã sát thủ còn lại cực kỳ xanh xao.

Anh ta làm sát thủ nhiều năm như vậy rồi mà chưa bao giờ gặp một người giết người vừa nhẹ nhàng vừa thoải mái như Trần Gia Bảo, anh ta quên mất việc chạy trốn mà chỉ hoảng sợ la lên: "Mày…Mày không phải là người…"

Trần Gia Bảo cười lạnh lùng, anh nói một cách kiêu ngạo: "Nói, là ai phái tụi mày tới đây?"

Tuy giọng nói của anh không lớn, thế nhưng nó cứ như bùa chú mà xâm nhập vào sâu tận lòng của tên sát thủ khiến cho hai chân anh ta mềm nhũn ra rồi quỳ trên mặt đất, anh ta sợ đến đái ra quần mà nói: "Đừng…đừng giết tôi…cái gì tôi cũng nói cho anh…"

Đêm nay thật thích hợp để giết người, một đêm mây mù lộng gió!

Lúc này, tại một chỗ trống cách biệt thự không xa bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe Lamborghini màu xanh.

Bên trong xe có hai nam một nữ, cả ba đều còn rất trẻ, hai người đàn ông kia rõ ràng là Tôn Trường Khang và Hà Trung Sơn.

"Cậu Tôn, Trần Gia Bảo là một người rất lợi hại, tôi đã từng tận mắt chứng kiến rồi. Ngay cả tay sai đắc lực của Lãnh Minh Phong cũng bại dưới tay anh ta, lúc này cậu chỉ phái có bốn sát thủ đến đó thì có phải hơi ít hay không?" Hà Trung Sơn ngồi ở vị trí ghế lái mà lo lắng hỏi.

Tôn Trường Khang ngồi ở phía sau, lúc này anh ta đang đang ôm ấp một cô gái xinh đẹp mặc áo dài màu đỏ mà cười khinh thường: "Tôi tất nhiên biết Trần Gia Bảo rất tài giỏi, nhưng mà anh có biết sát thủ tôi phái đến là ai không? Là bốn tên sát thủ

đứng đầu nổi danh gần đây được mệnh danh là "những con báo đen" đấy."

Bọn họ đã hành nghề mười năm rồi, mỗi lần ra tay thì chỉ có thành công mà thôi. Năm kia vào thời điểm Giáng sinh, bốn người bọn họ đã lẻn vào giết chết bộ trưởng của một quốc gia ở châu Phi đấy. Hơn nữa, vào ngày mười bốn tháng năm năm ngoái, bọn họ lại bắn chết một gã đại gia dầu mỏ ở Trung Đông, vậy mà vẫn bình an chạy thoát được. Bây giờ nghe nói bọn họ đã được lên hàng tinh anh trong bang Thiên Lang rồi, tôi phải tốn gần hai mươi tỷ mới mời được bọn họ đây. Anh nghĩ nếu bọn họ ra tay thì Trần Gia Bảo có sống nổi hay không?"

"Hàng tinh anh trong bang Thiên Lang sao?" Hà Trung Sơn hô lớn.

Anh đã từng nghe qua bang Thiên lang rồi, nơi đây tụ tập những sát thủ "khét tiếng" nhất tại Việt Nam. Không cần biết sát thủ đó thuộc hàng nào trong bang Thiên Lang, chỉ cần là sát thủ ở đây thì đều tài giỏi hơn người, có thể nói những người này thuộc dạng "máu mặt" trong thế giới ngầm.

Chương 138

Chương 138

Lần này Tôn Trường Khang lại mời được bốn gã sát thủ trong hàng tinh anh của bang Thiên Lang, chứng tỏ thực lực của bọn họ rất cao.

Hà Trung Sơn kích động nói: "Như vậy là…lần này Trần Gia Bảo chết chắc rồi?"

"Tất nhiên." Tôn Trường Khang nói: "Anh ta lợi hại thì sao, có thể tránh khỏi đạn à? Lần này anh ta nhất định chết không toàn thây, hừ, dám đắc tội tôi thì sẽ không có kết cục tốt đẹp!"

Hà Trung Sơn nhớ rõ Trần Gia Bảo đã đắc tội với anh ta, khiến anh ta cảm thấy nhục nhã vô cùng. Lúc này ánh mắt của Hà Trung Sơn cũng trở nên hung ác, thế nhưng anh ta đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó thì vội vàng nói: "Nhưng mà…bây giờ Trần Gia Bảo có nhà họ Tạ chống lưng cho, nếu để bọn họ biết chuyện này thì sẽ xảy ra chiến tranh giữa hai bên mất."

"Sao, anh sợ à?" Trong mắt của Tôn Trường Khang lộ rõ sự khinh thường, anh nói: "Chỉ cần chúng ta ra tay sạch sẽ gọn gàng thì không phải nhà họ Tạ sẽ không phát hiện ra sao? Hơn nữa, Tạ Quốc An lại có thù oán với Trần Gia Bảo, nếu Trần Gia Bảo chết đi thì cho dù nhà họ Tạ biết chúng ta ra tay thì họ cũng chẳng thèm gây phiền toái cho hai bên đâu. Một người đã chết như Trần Gia Bảo làm sao có thể so sánh với sản

nghiệp bất động sản của nhà họ Tôn? Nhà họ Tạ tất nhiên sẽ biết nên làm gì.”

Hà Trung Sơn lúc này mới cảm thấy yên tâm, anh ta nở một nụ cười tàn nhẫn: “Cậu Tôn nói đúng, lần này Trần Gia Bảo chắc chắn phải chết!”

Tôn Trường Khang cười ha hả một cách đắc ý, cô gái xinh đẹp bên cạnh cũng nằm trong lồng ngực anh ta mà cười nịnh nọt theo.

“Hóa ra tụi mày muốn tao chết, đáng tiếc, sợ là để bây phải thất vọng rồi.”

Đột nhiên giọng nói của Trần Gia Bảo vang nên, giống như âm thanh của ma quỷ vọng vào từ cửa sổ.

Tôn Trường Khang và Hà Trung Sơn bỗng im bặt, họ theo bản năng mà nhìn ra bên ngoài thì thấy Trần Gia Bảo đang đứng cạnh cửa sổ, anh đang mỉm cười với bọn họ khiến cả hai cảm thấy hoảng sợ vô cùng: “Mày…mày…”

Hà Trung Sơn mau chóng tỉnh lại, anh ta thầm mắng Trần Gia Bảo rồi vội vàng rồ ga chạy trốn.

Trần Gia Bảo đứng ngoài cửa xe mà cười một cách tàn nhẫn, anh thấy vậy thì lập tức kéo chiếc xe, sau một tiếng “răng rắc” thì chiếc xe cũng bị lôi trở về.

Ba người Tôn Trường Khang, Hà Trung Sơn và cô gái xinh đẹp chưa đã bao giờ thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy đâu, vì thế bọn họ lập tức la to.

Sau đó một tay Trần Gia Bảo kéo Tôn Trường Khang, tay còn lại kéo Hà Trung Sơn mà ném hai người xuống dưới đất.

"A…." Cô gái mặc áo dài sợ hãi hét to rồi lập tức chui sát vào trong xe mà run "cầm cập".

Tôn Trường Khang bị ném xuống đất thì hoảng sợ mà nói: "Mày…vì sao mày vẫn chưa chết? Hội "báo đen" đâu, họ không tìm được mày à?"

Trần Gia Bảo cười cười: "Nếu "báo đen" mà mày nhắc đến chính là bốn tên sát thủ thì xin lỗi nhé, bọn họ đã biến thành bốn cái xác chết rồi."

Bọn họ bị giết rồi sao? Còn Trần Gia Bảo lại không bị gì cả?

Sự khiếp sợ nảy sinh trong lòng Tôn Trường Khang và Hà Trung Sơn rồi lan khắp người, từ lòng bàn chân lên đến sau gáy.

Mẹ kiếp!

Hà Trung Sơn hối hận vô cùng, sớm biết có chuyện này thì anh ta đã không đi theo Tôn Trường Khang làm gì.

Lá gan của Tôn Trường Khang đột nhiên to lên, anh ta chỉ vào mặt của Trần Gia Bảo rồi mắng một cách yếu ớt: "Trần Gia Bảo! Mày đừng có nghĩ mày giết được bốn tên kia thì mày tài giỏi! Tao cảnh cáo mày, tao chính là con cháu của nhà họ Tôn! Nếu mày giết tao thì nhà họ Tôn sẽ không tha cho mày đâu!"

“Nực cười!” Trần Gia Bảo hừ một cái, sau đó anh đá Tôn Trường Khang bay ra ngoài rồi nói: “Đạo lý gì vậy? Mày chỉ cho phép mày phái sát thủ đến giết tao mà không cho tao giết mày hả? Giới nhà giàu của chúng mày đều vô liêm sỉ như vậy sao?”

Tôn Trường Khang tức giận nói: “Hóa ra mày cũng biết tao là người của giới nhà giàu hả? Mày chẳng qua cũng chỉ là cái tên thuộc tầng lớp nhà nghèo thôi, mạng sống của mày sao so được với tao? Nếu không nhờ nhà họ Tạ chống lưng thì mày nghĩ mày là ai?”

Hạ Trung Sơn đột nhiên sợ hãi, bây giờ bọn họ chỉ là “con cá nằm trên thớt” thôi, vì sao cái tên Tôn Trường Khang này lại dám kích thích Trần Gia Bảo chứ? Mẹ nó, cậu ta điên rồi hả?

Trần Gia Bảo đột nhiên cười rộ lên, anh nói một cách châm biếm: “Giới nhà giàu? Tầng lớp nhà nghèo? Được thôi, bây giờ để tao cho mày một cơ hội nhé? “Giới nhà giàu” quỳ xuống “tầng lớp nhà nghèo” van xin tha thứ đi, có thể “tầng lớp nhà nghèo” này sẽ khoan dung mà tha cho mày một đường sống.”

“Mày…mày dám?” Tôn Trường Khang tức giận nói.

Trần Gia Bảo cười khẽ, đột nhiên anh đá Tôn Trường Khang lên vỉa hè rồi cười: “Mày mời sát thủ đến giết tao, vì sao tao lại không dám giết mày chứ? Tao không muốn nhắc lại lần thứ ba đâu, bây giờ, một là mày quỳ xuống van xin tha thứ, hai là mày phải chết!”

Chương 139

Chương 139

Ánh mắt của Trần Gia Bảo lạnh như băng, sự lạnh lẽo đó giống như len lỏi vào sâu trong lòng của Tôn Trường Khang vậy.

Tôn Trường Khang đột nhiên không nhịn được mà run rẩy một cái, anh ta biết Trần Gia Bảo là một người nói được làm được.

Nhưng mà anh ta là con cháu nhà họ Tôn, là người nổi danh ăn chơi trác táng của thành phố Hòa Bình! Muốn anh chủ động quỳ xuống cầu xin tha thứ sao? Chuyện này còn nhục nhã hơn so với việc giết anh ta!

Lúc Tôn Trường Khang còn đang do dự thì đột nhiên Hà Trung Sơn quỳ xuống trước mặt Trần Gia Bảo mà nói: "Trần Gia Bảo, chuyện này không liên quan gì đến tôi, cậu tha cho tôi một mạng, tôi cam đoan về sau sẽ không bao giờ đụng đến cậu nữa."

Tôn Trường Khanh tức giận hô to: "Trung Sơn, anh dám quỳ xuống cầu xin tên này tha thứ cho anh sao? Lòng tự trọng của anh đâu rồi hả?"

Hà Trung Sơn cười lạnh lùng trong lòng, lòng tự trọng làm sao so sánh được tính mạng của anh? Quân tử là người biết tiến biết lùi!

Trần Gia Bảo cầm trong tay một cái kim châm, sau đó anh vừa xem xét nó vừa cười: "Mày đúng là có mắt nhìn đấy, mày có thấy kim châm trong tay tao không? Tam bảo đảm với mày, chỉ cần tao vẫy tay một cái thì cây kim châm nho nhỏ này sẽ khiến mày chết lúc nào không hay. Chẳng qua tao sẽ cho mày cơ hội, mày cho tao một lý do để tao không giết mày đi."

Chì cần Hà Trung Sơn không thành thật thì Trần Gia Bảo cam đoan cây kim châm này sẽ ghim ngay vào não của anh ta, làm cho anh ta chết một cách nhanh gọn.

Hà Trung Sơn nhìn thấy ánh mắt hung ác của Trần Gia Bảo, anh cảm thấy mình như đứng ở địa ngục vậy cho nên cả người run "bần bật", đến cả giọng nói cũng trở nên run rẩy: "Ba tôi là chủ của xí nghiệp nhà nước Hà Thiên, cũng khá có tiếng ở thành phố Hòa Bình. Nếu cậu tha cho tôi một mạng, tôi sẽ về nói với ba tôi từ nay về sau nghe theo lời của cậu, cậu sai gì nhà họ Hà cũng được."

Trần Gia Bảo lắc đầu rồi nói: "Nhà họ Hà của mày không đáng giá để lọt vào mắt của tao, lý do này không đủ để tao tha cho mày."

Hà Trung Sơn thấy Trần Gia Bảo vung tay lên thì lập tức hoảng sợ, anh ta vội vàng nói: "Tôi…tôi biết rất nhiều phụ nữ đẹp, còn có chị họ của tôi nữa, chị ấy khá nổi tiếng ở Hòa Bình, tôi có thể giới thiệu chị ấy cho cậu."

"Lý cho vẫn chưa đủ."

Trần Gia Bảo giơ tay lên, anh chậm rãi hướng cây kim về phía Hà Trung Sơn.

Hà Trung Sơn lúc này cảm nhận được bản thân đang tiến gần đến cái chết thì anh ta sợ hãi không thôi, mồ hôi cũng thấm ra ướt cả áo, đột nhiên anh ta la lên: “Cậu không phải đã nói muốn khiến tôi “trắng tay” hay sao? Cậu còn chưa thực hiện lời này thì cũng không thể giết tôi chứ, có đúng không?”

Trần Gia Bảo ngạc nhiên, sau đó anh thu hồi lại cây kim rồi cười: “Được, tao rất biết giữ lời. Lý do này đã đủ rồi, hôm nay tao sẽ không giết mày!”

Trong lòng Hà Trung Sơn cực kỳ vui mừng, mới nãy Trần Gia Bảo như “thần chết” muốn lấy mạng của anh ta, khiến anh ta cảm thấy vô cùng áp lực. Bây giờ thì Hà Trung Sơn có thể thả lỏng rồi, anh ta nằm xụi lơ ra đất, toàn thân đổ mồ hôi thấm lạnh cả người.

Trần Gia Bảo cười khinh bỉ: “Mày đừng có vội vui mừng, có đôi khi việc sống còn khổ hơn cả cái chết nữa kìa.”

Hà Trung Sơn không cho là đúng, nhưng bây giờ anh ta đâu dám phản bác lại Trần Gia Bảo đâu, cho nên anh ta vội vàng ngồi dậy mà nói: “Trần Gia Bảo, bây giờ tôi có thể rời khỏi đây rồi chứ?”

Trần Gia Bảo cười cười, đột nhiên anh vỗ vỗ bụng của Hà Trung Sơn vài cái như đang giúp anh ta sửa sang lại quần áo rồi cười: “Mày có thể đi rồi, hy vọng mày sẽ không hối hận với lựa chọn đêm nay.”

“Xì, ba tao là chủ xí nghiệp nhà nước, trong nhà còn có một đống tài sản đang chờ tao về tiêu xài đây. Về sau còn có rất nhiều phụ nữ đẹp chờ tao tới thưởng thức, vì sao tao lại hối hận với lựa chọn của mình chứ?” Hà Trung Sơn thầm mắng Trần Gia Bảo, thế nhưng bên ngoài lại giả bộ cười làm lành. Anh ta cũng mặc kệ sự sống chết của Tôn Trường Khang, vì

sợ Trần Gia Bảo đổi ý nên anh ta co giò bỏ chạy ngay tức khắc.

Trần Gia Bảo thấy bóng dáng đã chạy xa của Hà Trung Sơn, anh cười lạnh ở trong lòng.

Lúc nãy anh vỗ bụng của Hà Trung Sơn thì đã lén vận chân khí mà đâm cây kim vào trong huyệt Khí Hải của anh ta. Tuy rằng bề ngoài không thấy gì khác lạ, thế nhưng trên thực tế, từ nay về sau Hà Trung Sơn sẽ còn bi thảm hơn cả Thái giám.

Hơn nữa sớm muộn gì thì ba của Hà Trung Sơn cũng bị tống vào tù thôi, toàn bộ tài sản cũng sẽ bị tịch thu. Đến lúc đó, tiền tài, địa vị, nữ nhân, những thứ mà hầu hết đàn ông trên đời đều theo đuổi sẽ biến mất khỏi tay Hà Trung Sơn, như vậy thì anh ta sẽ sống không bằng chết!

Chương 140

Chương 140

Trần Gia Bảo đã làm gì cũng làm đến nơi đến chốn, anh nhất định sẽ khiến cho Hà Trung Sơn hoàn toàn trắng tay.

“Bây giờ là lúc để giải quyết ân oán của hai người chúng ta rồi đấy.” Trần Gia Bảo nhìn Tôn Trường Khang mà cười.

Nụ cười của lạnh vô cùng, lạnh đến sâu trong xương tủy.

“Mày nói xem, tao có nên giết mày hay không?”

Mặc dù Trần Gia Bảo mỉm cười, thế nhưng nụ cười này trong mắt của Tôn Trường Khang lại trở nên đáng sợ.

Tôn Trường Khang nhịn xuống sự sợ hãi trong lòng, sau đó anh ta lui ra sau từng bước một rồi nói: “Mày…Mày đừng có lại đây!”

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, anh kiêu ngạo mà nói: “Tao cho mày ba giây, một là quỳ xuống, hai là chết đi, ba..”

Sắc mặt của Tôn Trường Khang đột nhiên tái nhợt đi.

“Hai..”

Tôn Trường Khang càng lúc càng trở nên khó coi, anh ta thấy Trần Gia Bảo sắp nói thêm từ cuối cùng thì anh ta cắn răng quỳ xuống đất, trong lòng lại cảm thấy bản thân nhục nhã ê chề. Anh ta nghiến răng nghiến lợi mà nói: “Trần Gia Bảo, tôi cầu xin anh tha cho tôi một mạng.”

Người phụ nữ xinh đẹp ở trong xe thấy cảnh tượng này thì lập tức mở to hai mắt ra.

Trong lòng cô, lòng tự trọng của Tôn Trường Khang rất lớn. Thế nhưng cô lại không ngờ được đường đường là con cháu nhà họ Tôn, nổi danh là “kẻ điên” mà lại quỳ xuống để cầu xin tha thứ.

Cái người tên Trần Gia Bảo này rốt cuộc là ai? Không sợ nhà họ Tôn báo thù sao?

Trần Gia Bảo lạnh nhạt nhìn Tôn Trường Khang, trông anh có vẻ không thèm quan tâm đến việc có người quỳ xuống cầu xin mình, anh nói: “Mày vừa nói gì, tao chưa có nghe rõ.”

“Trần Gia Bảo, mày…” Tôn Trường Khang tức giận nói, thế nhưng anh ta đột nhiên nhớ đến tình huống lúc này thì không dám nói thêm gì nữa.

Trần Gia Bảo bình tĩnh nói: “Tao nói là tao vẫn chưa nghe rõ lúc nãy mày nói cái gì.”

Tôn Trường Khang chịu đựng ấm ức, mắt anh ta trở nên run rẩy, anh hét to: “Xin lỗi, cầu anh tha cho tôi một mạng!”

Lúc này Trần Gia Bảo mới hài lòng mà gật đầu, sau đó anh lấy di động ra rồi hỏi: “Số điện thoại của anh mày là gì?”

Tôn Trường Khang cười lạnh một cái, tuy anh ta không biết vì sao Trần Gia Bảo lại muốn số điện thoại của Tôn Trường An, thế nhưng điều này lại đối với anh có lợi chứ không có hại. Vì vậy anh đọc số điện thoại cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo vừa gọi điện thoại vừa nói: “Mày nên bắt đầu cầu nguyện đi là vừa, mày hãy cầu xin nhà họ Tôn coi trọng mày. Nếu không đêm nay mày phải chết!”

Tôn Trường Khang rùng mình một cái.

Điện thoại nhanh chóng được bắt máy.

“Tôi là Tôn Trường An, xin hỏi bên kia là ai?”

“Tao là Trần Gia Bảo, em trai của mày thuê sát thủ ám sát tao, tiếc là tao đã làm nó thất vọng rồi. Bây giờ tánh mạng của nó đang nằm trong tay tôi đây…”

Trần Gia Bảo bật loa ngoài lên, sau đó giẫm xuống lồng ngực của Tôn Trường Khang, nhất lời làm anh ta la hét thảm thiết.

Ở đầu dây bên kia, Tôn Trường An vừa mới nghe thấy tiếng kêu của Tôn Trường Khang thì tức giận nói: “Trần Gia Bảo, tao cảnh cáo mày, để nhà họ Tôn tức giận thì mày gánh không nổi hậu quả đâu. Mày nên biết điều mà mau chóng thả em trai của tao ra, nếu không…”

Anh ta còn chưa nói xong thì Trần Gia Bảo là ngắt lời: "Nhà họ Tôn là cái thứ cứt gì? Ở trong mắt tao tụi mày chẳng đáng giá để nhắc tới đâu! Nếu mày muốn cứu Tôn Trường Khang thì tốt nhất chuyển ngay cho tao bốn tỷ! Nếu không thì tối nay Tôn Trường Khang sẽ phải chết!"

"Trần Gia Bảo! Mày dám! Nếu em trai tao bị thiếu một sợi tóc thôi thì mày cẩn thận đấy, nhà họ Tôn của tao sẽ khiến mày sống không được chết cũng không xong đâu!" Tôn Trường An vừa thở hổn hển vừa nói.

"Tao không thích bị người khác đe dọa…" Trần Gia Bảo thản nhiên trả lời, tay anh đột nhiên bắn ra ba cái kim châm, ba cây này lập tức xuyên qua lỗ tai trái của Tôn Trường Khang, nhất thời máu tươi chảy ra ròng ròng.

Tôn Trường Khang bịt lỗ tai lại, anh ta vừa thấy máu thì lập tức gào thét thảm thiết: "Anh hai, mẹ nó, anh đừng có kích thích Trần Gia Bảo, thực sự tên này dám giết em đấy!"

Tôn Trường An ở đầu dây bên kia dù cho không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh ta vẫn biết chắc chắn Trần Gia Bảo vừa mới tra tấn em của anh ta, anh ta tức giận nói: "Trần Gia Bảo, mày được lắm! Nhiều năm như vậy mà chỉ có mỗi mày dám cả gan đe dọa nhà họ Tôn đấy! Được, tao sẽ nhớ kỹ!"

Chương 141

Chương 141

Trần Gia Bảo thản nhiên nói: “Mày đừng có mà nhiều lời vô ích, tao chỉ cho mày đúng mười phút thôi. Trong mười phút mày phải gửi đến tài khoản ngân hàng của tao bốn tỷ, nếu không ngày mai mày tới mà nhặt xác em mày!”

Anh cũng không thèm để ý đến Tôn Trường An ở bên kia mà gào thét đe dọa, nói xong số tài khoản ngân hàng thì anh cũng lập tức cúp điện thoại.

Trần Gia Bảo không hề lo lắng Tôn Trường An không nhớ rõ số tài khoản của anh, dù sao anh ta thông minh như vậy thì chắc chắn anh ta sớm ghi âm cuộc nói chuyện vừa nãy rồi.

Lúc này Tôn Trường Khang vẫn quỳ gối trước mặt Trần Gia Bảo, anh ta vừa căng thẳng vừa sợ hãi vừa cảm thấy nhục nhã vô cùng. Mồ hôi của anh ta cũng thấm ướt trán rồi theo hai gò má rơi xuống đất.

Trong xe Lamborghini, người phụ nữ xinh đẹp lúc này đang run cầm cập, trong mắt cô, người đẹp trai như Trần Gia Bảo đã hoàn toàn biến thành một tên ác quỷ đáng sợ.

Trần Gia Bảo khẽ nhắm lại hai mắt, thực tế là anh có chút hối hận, lẽ ra anh chỉ nên cho Tôn Trường An năm phút thôi, bởi vì Hàn Đông Vy vẫn còn ở trong biệt thự một mình.

Chắc chắn cô ấy đang rất lo lắng cho anh đúng không?

Trần Gia Bảo vừa nghĩ đến việc suýt nữa Hàn Đông Vy bị thương thì lập tức trở nên giận dữ hơn.

Tôn Trường Khang đột nhiên cảm thấy có một bầu không khí nguy hiểm đang bao vây lấy mình thì anh run rẩy, chó chết, không phải là tên Trần Gia Bảo đợi không nổi mà giết anh chứ?

Đột nhiên di động vang lên, Trần Gia Bảo mở mắt ra nhìn thì lập tức nở nụ cười: "Mạng chó của mày chỉ đáng giá bốn tỷ, không biết nhà họ Tôn nghĩ gì đây."

Tôn Trường Khang mừng rỡ trong lòng, sau đó anh ta thở ra rồi dò hỏi: "Vậy…Tôi có thể đi rồi chứ?"

Trần Gia Bảo gật đầu, đợi lúc Tôn Trường Khang đứng lên thì anh tiến tới vỗ vào bụng của anh ta mà cười: "Hiện tại tao không giết mày, cho nên mày mang người phụ nữ này biến luôn đi."

Tôn Trường Khang và người phụ nữ xinh đẹp được tha mạng thì cũng mặc kệ việc xe Lamborghini thiếu mất một cánh cửa, cả hai vội vàng lái xe chạy trốn khỏi chỗ đó.

Trần Gia Bảo cười khẩy một cái, lúc nãy anh cũng kén ghim châm vào huyệt Quan Nguyên của Tôn Trường Khang. Chỉ cần anh ta làm chuyện nam nữ thì lập tức kiệt sức mà chết, nhà họ Tôn cũng sẽ không tìm được nguyên nhân.

Trần Gia Bảo hiểu rõ đạo lý "Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc", cho nên đối với kẻ như Tôn Trường Khang, nếu anh tha cho thì kiểu gì người này cũng sẽ có ngày tìm anh trả thù. Dù sao đối với anh chuyện này cũng không quan trọng, nhưng tính mạng của người anh yêu sẽ bị đe dọa.

Vì vậy, Tôn Trường Khang chết càng sớm càng tốt!

Lúc Trần Gia Bảo trở về biệt thự thì chỉ thấy Hàn Đông Vy ngồi yên tại chỗ, vẻ mặt cô vô cùng lo lắng thì anh đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Hàn Đông Vy vừa thấy Trần Gia Bảo trở về thì trở nên vui vẻ, cô vội vàng nhào vào lòng anh, nhịn không được mà khóc nức nở.

"Ngoan, không sao rồi, em đi nghỉ trước đi, anh đi xử lý chút chuyện đã." Trần Gia Bảo dịu dàng vỗ lưng Hàn Đông Vy.

Hàn Đông Vy cũng là người hiểu chuyện, cô nghe vậy thì rời khỏi cái ôm của anh.

Trần Gia Bảo xử lý toàn bộ xác chết của bốn tên sát thủ kia xong thì đi tắm rửa sạch sẽ.

Bởi vì hôm nay anh đã giết người, cho nên tối nay anh không thể "ăn" Hàn Đông Vy được, anh chỉ ôm cô ngủ một đêm.

Ngày hôm sau, các báo đài đều đưa tin khiến cho giới nhà giàu của thành phố Hòa Bình vừa khiếp sợ vừa buồn cười.

Tin thứ nhất: Cậu ấm ăn chơi trác táng nhà họ Tôn cũng chính là Tôn Trường Khang, đêm qua chết trong lúc làm chuyện "ấy" với một người phụ nữ, nghe nói là kiệt sức đến chết, nhà họ Tôn vừa sợ hãi vừa đau buồn.

Tin thứ hai: Ba của Hà Trung Sơn cũng chính là Hà Trung Lâm đột nhiên bị công an ập đến kiểm tra, phát hiện ông chiếm đoạt tài sản quốc gia, vì vậy ông ta phải đi tù.

Hà Trung Sơn bởi vì lo lắng cho nên muốn tìm phụ nữ để giải tỏa, ai ngờ anh ta đột nhiên phát hiện mình trở nên "yếu sinh lý". Anh ta tưởng nguyên nhân do tâm lý có vấn đề nên bây giờ lại càng trở nên buồn bã hơn.

Người làm ra những chuyện này là Trần Gia Bảo, lúc anh nghe những tin này thì chỉ cười thản nhiên, sau đó lập tức vứt những thứ này qua một bên.

Bây giờ anh đang ở nhà họ Tạ mà châm cứu cho Tạ Hoàng Dương.

Đây cũng là đợt trị liệu cuối cùng dành cho ông, về sau ông khỏe hẳn rồi. Tuy người khác không hiểu nhưng Tạ Hoàng Dương hiểu rõ Trần Gia Bảo là một bác sĩ tài giỏi.

Trong quá trình trị liệu thì chỉ có Tạ Cẩm Tú đứng một bên chăm sóc, bọn họ cũng biết không nên đề cập đến chuyện của Tạ Quốc An.

Chương 142

Chương 142

“Nếu không nhờ bác sĩ Trần thì nói không chừng ông già như tôi đã yên nghỉ trong quan tài rồi. Bác sĩ Trần đã có ân với tôi, xin nhận cái cúi đầu này.”

Tạ Hoàng Dương được châm cứu xong thì ông đứng lên cung kính cúi đầu với Trần Gia Bảo.

Tạ Cẩm Tú sợ hãi, Tạ Hoàng Dương là ai chứ? Đây chính là người đứng đầu đống tài sản cả nhà họ Tạ, cũng chính là ông trùm của thành phố Hòa Bình này.

Bây giờ ông ấy lại cúi đầu với Trần Gia Bảo, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, nói không chừng sẽ khiến cho thành phố này nổi lên “sóng gió”.

Trần Gia Bảo thoải mái nhận cái cúi đầu cảm ơn của Tạ Hoàng Dương, anh nói: “Cũng do ông có phúc nên mới gặp được tôi.”

Tạ Hoàng Dương vui vẻ nói: “Ân cứu mạng của cậu quá lớn, tôi khó mà báo đáp nổi. Như vậy đi, Cẩm Tú, cháu chia 25% cổ phần câu lạc bộ của cháu cho bác sĩ Trần, coi như báo đáp cậu ấy.”

Tạ Cẩm Tú nghe vậy thì đưa hợp đồng qua cho Tạ Hoàng Dương, xem ra là đã chuẩn bị sẵn rồi.

“Anh chỉ cần ký vào đây, về sau anh chính là cổ đông lớn thứ hai của câu lạc bộ Golf Hải Thiên rồi. Hơn nữa anh cũng không cần xử lý bất cứ công việc gì mà hằng năm vẫn được chia hoa hồng.” Tạ Cẩm Tú giải thích.

Trần Gia Bảo cũng cảm thấy đây là thứ anh nên có được nên cũng không thèm khách sáo làm gì, anh nhanh chóng ký tên của mình lên bản hợp đồng.

Tạ Hoàng Dương mừng rõ, trước đó ông còn nghĩ Trần Gia Bảo sẽ không chịu nhận, bây giờ thấy anh như vậy thì ông cảm thấy yên tâm hơn. Xem ra từ đây về sau quan hệ của hai bên sẽ khắng khít hơn rồi, đối với nhà họ Tạ thì chỉ có lợi mà không có hại!

Sau khi xử lý chuyện hợp đồng thì Tạ Cẩm Tú tiễn Trần Gia Bảo rời khỏi biệt thự, có điều khi hai người đi đến sân thì Tạ cẩm Tú đột nhiên do dự, cô muốn nói rồi lại thôi.

Trần Gia Bảo tò mò hỏi: “Cô có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

“Gia Bảo, anh thật sự phải đối đầu với anh trai em à?” Tạ Cẩm Tú lo lắng hỏi.

“Tất nhiên.” Trần Gia Bảo bình tĩnh mà nói.

Tạ Cẩm Tú bối rối vô cùng, cô nói: “Anh..anh có thể hủy bỏ chuyện này không? Anh vốn dĩ không phải đối thủ của anh ấy

đâu, dựa vào hiểu biết của em về anh mình thì anh ấy sẽ ra tay một cách tàn nhẫn đấy, lúc đó người bị hại sẽ là anh."

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, anh kiêu ngạo mà cười: "Vẫn là câu nói cũ, cô chỉ biết Tạ Quốc An lợi hại nhưng lại không hiểu rõ về tôi. Bây giờ vẫn chưa biết ai sẽ thắng ai đâu, tôi đấu với anh ta một trận thì có sao?"

Tạ Cẩm Tú tức giận mà dậm chân một cái, đúng là tên xấu xa, anh ta không biết là cô đang lo lắng cho anh hay sao?

Thời điểm chiến đấu đã đến.

Tuy rằng không ít người biết về trận chiến này, nhưng mà vì lí do nào đó mà nhà họ Tạ vẫn phong tỏa bờ biển lại, chỉ có một số thành viên cốt cán trong nhà mới có thể đến hiện trường theo dõi nó.

Giờ phút này, cách đó không xa là một vùng biển cả vô tận, những cơn sóng hùng vĩ cứ từng đợt nhấp nhô vỗ vào bờ.

Trần Gia Bảo vẫn chưa đến, lúc này Tạ Quân An lại mặc một bộ đồ rằn ri bó sát làm lộ ra cơ bắp to khỏe của anh ta.

Tạ Quân An đứng một mình trên bờ biển, tuy nhắm hai mắt lại thế nhưng từ trong cơ thể anh ta không ngừng toát ra hơi thở nguy hiểm. Cách bờ biển không xa là một khoảng sân rộng đã sắp đặt sẵn khán đài, cho nên hầu hết những thành viên chủ chốt của nhà họ Tạ đều có mặt tại đây.

Tạ Hoàng Dương tất nhiên ngồi ở giữa, vị trí hai bên của ông được chia cho bác Trung và một người đàn ông mặc quân phục ước chừng khoảng năm mươi tuổi. Ánh mắt ông ta sáng

rực, nhìn quân hàm thì có thể nhận ra ông ra đã lên cấp bậc Trung tướng!

Nếu lúc này có người ngoài có thể vào đây thì bọn họ chắc chắn sẽ vô cùng sợ hãi kêu to, bởi vì vị Trung tướng này không phải ai khác, ông chính là huấn luyện viên tinh anh nổi tiếng nhất tại quân khu Biển Đông tên Vương Đại Hùng. Nghe nói ông rất tài giỏi nên được mệnh danh là cao thủ số một tại quân khu này, dường như tiếng tăm của ông lừng lẫy khắp Việt Nam.

Bởi vì ông nghe được báo cáo của Tần Phi Yến cho nên đặc biệt đến xem buổi quyết đấu của Trần Gia Bảo và Tạ Quốc An. Có thể thấy ông coi trọng Tạ Quốc An đến mức nào.

“Lãnh đạo, lần quyết đấu này giữa Trần Gia Bảo và Tạ Quốc An, ông nghĩ ai sẽ thắng?” Vương Đại Hùng tò mò hỏi.

Tạ Hoàng Dương ngẫm nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Nếu không có bất ngờ xảy ra thì Tạ Quốc An chắc chắn sẽ thắng.”

Ba ngày trước, cấp bậc của Tạ Quốc An là “Thông U sơ kỳ”, kém một bậc so với “Thông U trung kỳ” của Trần Gia Bảo. Thế nhưng bây giờ, sau khi Tạ Quốc An ăn “Tiểu Huyền dương đan” xong thì thực lực đã tăng lên mức cao nhất của “Thông U trung kỳ”, chẳng bao lâu nữa anh ta có để đạt đến bậc “Thông U hậu kỳ”.

Chương 143

Chương 143

Hơn nữa Tạ Quốc An đã chấp hành nhiệm vụ lâu năm, không ngừng tiếp xúc với hoàn cảnh cận kề cái chết, cho nên kinh nghiệm và ý chí chiến đấu của anh ta rất cao.

Có thể nói, trong cấp bậc "Thông U hậu kỳ", Tạ Quốc An là vô địch!

Vương Đại Hùng gật gật đầu, ông rất hài lòng với câu trả lời này. Ông ta tất nhiên hiểu rõ khả năng của Tạ Quốc An rồi.

Lúc này Trần Gia Bảo vẫn chưa chịu xuất hiện.

"Đừng có nói là Trần Gia Bảo sợ quá nên không dám đến chứ?" Tần Phi Yến bật cười, cô tỏ vẻ khinh thường.

Tuy Vương Đại Hùng vẫn không nói gì, thế nhưng trong lòng ông cũng nghĩ như vậy. Một tên vô danh tiểu tốt cũng dám khiêu chiến với sĩ quan cấp cao như Tạ Quốc An sao, anh ta sợ hãi là điều hiển nhiên!

Tạ Cẩm Tú cảm thấy lời này của cô ta khó nghe vô cùng, vì vậy cô tức giận nói: "Không, Trần Gia Bảo kiêu ngạo như vậy, anh ấy nhất định sẽ đến!"

Tần Phi Yến ngạc nhiên nhìn Tạ Cẩm Tú, cô ta không thể hiểu vì sao người này lại nói đỡ lời cho một người ngoài như Trần Gia Bảo.

Tạ Cẩm Tú chột dạ mà quay đầu qua chỗ khác, cô vừa hy vọng Trần Gia Bảo hãy mau chóng xuất hiện, vừa hy vọng anh đừng có đến, lúc này trong lòng cô cực kỳ mâu thuẫn.

"Cẩm Tú, con thấy trận đấu này ai sẽ thắng ai sẽ thua?"

Tạ Anh Dũng đột nhiên cười ha hả mà hỏi cô.

Tạ Cẩm Tú nhíu mày, cô muốn lấy lại danh dự cho Trần Gia Bảo nên nói: "Dù anh hai rất lợi hại, nhưng nếu Trần Gia Bảo cố gắng thì có thể nắm chắc phần thắng trong tay."

Tạ Anh Dũng cười rộ lên: "Được, chúng ta cá cược đi, ba cá là Tạ Quốc An sẽ thắng. Nếu ba thắng thì con không được nhúng tay vào hôn lễ của con và nhà họ Triệu nữa. Nếu Trần Gia Bảo thắng, ba sẽ tôn trọng ý kiến của con, con thấy thế nào?"

Tạ Cẩm Tú há hốc mồm, nhiều người ở đây đều hiểu rõ tỷ lệ thắng của Tạ Quốc An cao hơn nhiều so với Trần Gia Bảo. Tạ Anh Dũng đang cố tình đào bẫy cho cô sao? Ông ấy không phải đang đường đường chính chính lừa gạt cô vào bẫy à?

Thế nhưng vấn đề ở đây là cô tình nguyện tin tưởng Trần Gia Bảo, lần đầu tiên cô cảm thấy ba mình là một tên "cáo già" vô liêm sỉ!

"Trần Gia Bảo, hạnh phúc của cả đời em đều dựa vào anh đấy." Tạ Cẩm Tú nhìn về phía xa xăm, cô cảm thấy bản thân đang nắm giữ tia hy vọng cuối cùng.

Có điều Trần Gia Bảo vẫn chưa chịu tới.

“Nếu Trần Gia Bảo không tới thì cậu ta sẽ thua, con có ý kiến gì không?” Tạ Anh Dũng bổ sung thêm.

Tạ Cẩm Tú lắc đầu rồi nói: “Con không có ý kiến gì cả.”

Qua nửa tiếng sau, mọi người ở đây đều trở nên lo lắng, lúc Tạ Cẩm Tú thất vọng đến nơi thì hai người Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy mới ung dung đi đến.

Trông bọn họ cứ như một cặp đôi “tiên đồng ngọc nữ” vậy!

Tạ Cẩm Tú kích động đến mức đứng bật dậy.

“Cậu ta chính là Trần Gia Bảo sao?” Vương Đại Hùng nhíu mày, ông cảm nhận được Trần Gia Bảo không giống một người học võ, cậu ta nhìn cực kỳ bình thường.

Tần Phi Yến gật đầu mà nói: “Anh ta là Trần Gia Bảo đấy, là một tên không biết “trời cao đất dày” là gì, coi chừng anh ta cũng chẳng xứng làm đối thủ của Tạ Quốc An.”

Vương Đại Hùng gật gật đầu, trong lòng ông có chút thất vọng.

Trần Gia Bảo tiến lại gần để cho Hàn Đông Vy ngồi cạnh Tạ Cẩm Tú rồi nói: “Tôi thấy phong cảnh ở đây rất đẹp cho nên đi dạo một chút, xin lỗi đã làm mọi người đợi lâu.”

Tất cả những người ở đây nghe vậy thì suýt nữa té xỉu.

Thời điểm quyết đấu mà Trần Gia Bảo còn có thể thong thả thoải mái ngắm cảnh sao? Thái độ lười nhác như vậy….xem ra là còn kém xa so với Tạ Quốc An!

Có đôi khi, thái độ sẽ quyết định kết quả, có thể nói Tạ Quốc An sẽ thắng chắc, không thể nghi ngờ gì nữa!

“Gia Bảo, cố lên!” Tạ Cẩm Tú nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt phức tạp.

Trần Gia Bảo gật đầu rồi cười với cô, sau đó anh xoay người đi ra bờ cát để đối mặt với Tạ Quốc An.

“Trần Gia Bảo, tao biết mày là cao thủ của bậc “Thông U trung kỳ”, nhưng mà mày vẫn không phải là đối thủ của tao. Tao chỉ cho mày một cơ hội thôi, mày nên chủ động nhận thua và rời khỏi Hàn Đông Vy đi. Nói cách khác, nếu mày để tao ra tay thì mày sẽ chỉ có bị thương nặng mà thôi.” Tạ Quốc An mở to mắt, anh khinh thường nhắc nhở.

Chương 144

Chương 144

Anh ta đã lấy được thông tin của Trần Gia Bảo từ phía Tạ Hoàng Dương, tất nhiên anh biết Trần Gia Bảo là cao thủ "Thông U trung kỳ", lúc đó anh ta đã cảm thấy cực kỳ lo lắng.

Chẳng qua sau đó Tạ Hoàng Dương đã cho anh "Tiểu Huyền dương đan", sau khi anh ăn xong thì bản thân đã lên được mức cao nhất của "Thông U trung kỳ", anh lại chỉ tốn có hai ngày thì đã làm quen được với cảnh giới mới.

Bây giờ, anh có thể tự tin mà nói mình không có đối thủ ở cấp bậc "Thông U trung kỳ" này!

Đương nhiên chuyện "Tiểu Huyền dương đan" là bí mật của nhà họ Tạ, cho nên Tạ Quốc An cũng không thể biết được viên đan dược này có xuất xứ từ đâu.

Trần Gia Bảo thản nhiên nói: "Mày không thể đoán được thực lực của tao đâu, bớt nói nhiều mà ra tay đi."

"Được, mày đã muốn chết thì tao sẽ cho mày toại nguyện!"

Tạ Quốc An đột nhiên trợn to hai mắt, sát khí trên người anh nổi lên như thủy triều mà xông đến trước mặt Trần Gia Bảo.

Tuy khoảng cách khá xa, thế nhưng khi Tạ Cẩm Tú và Hàn Đông Vy thấy vậy thì sắc mặt hai người lập tức trắng bệch, trong lòng bọn họ vô cùng lo lắng. Cả hai ở đây đã thấy sợ rồi, huống gì Trần Gia Bảo cơ chứ.

Hai người lập tức lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Vương Đại Hùng thì gật đầu hài lòng, ông cười: "Bàn về sát khí thì tất nhiên thực lực của Quốc An đã tăng cao so với trước đây rồi, Trần Gia Bảo nói không chừng đang rất sợ hãi đây. Nhà họ Tạ có người nối dõi là Tạ Quốc An là một điều đáng mừng, khó trách việc này lại lan truyền khắp thành phố Hòa Bình, lãnh đạo, chúc mừng ông!"

Tạ Hoàng Dương hài lòng mà nói: "Quá khen rồi, về sau Tạ Quốc An còn phải nhờ cậy vào ông."

Lúc này Trần Gia Bảo vẫn thản nhiên đứng tại chỗ, khuôn mặt của anh vẫn không thay đổi.

Tạ Quốc An khẽ cau mày mà gầm lên một tiếng, chân phải anh ta co lên đạp xuống khiến mặt đất nổ tung, cát bụi bay lên khắp nơi, khung cảnh này khiến người khác cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Lần đầu tiên Tạ Cẩm Tú và Hàn Đông Vy chứng kiến thực lực của một tên cao thủ như Tạ Quốc An, vì vậy hai cô bị dọa đến mất hồn, trong lòng bọn họ không ngừng lo lắng.

Trần Gia Bảo mặc đồ một bộ đồ thoải mái, cho nên trận gió này quét đến khiến quần áo của anh bây phấp phới, anh tán thưởng Tạ Quốc An: "Hoảng Bàng Chàng Thiên Đảo, Giẫm Cước Chấn Cửu Châu! Hóa ra mày luyện Bát cực quyền, cũng được đấy!"

“Coi như là mày có mắt, đúng là Bát cực quyền!” Tạ Quốc An kiêu ngạo nói.

Cửu Châu có tám dần, tám dần lại có tám hoằng, tám hoằng có tám cực, dần là nơi xa nhất của tám phương nên được gọi là Bát cực quyền!

“Bảy tuổi tao đã bắt đầu khổ luyện Bát cực quyền, đến bây giờ đã hơn hai mươi năm. Trần Gia Bảo, mày tuyệt đối không phải là đối thủ của ta đâu!”

Tạ Quốc An giận dữ thét lên, anh ta chạy về phía Trần Gia Bảo với tốc độ tên bắn, sức lực của anh ta như gió cuốn đánh về phía Trần Gia Bảo.

Cú đấm đó nằm trong tám chiêu thức của Thông Thiên Pháo, một đấm này có sức nặng tựa ngàn cân!

Một trận gió cuốn đến khiến xung quanh Trần Gia Bảo nổi lên bão cát.

“Phóng ra nội kình sao, cũng không tệ, đáng tiếc vẫn chưa đủ!” Trần Gia Bảo cười lớn.

Tạ Quốc An là cao thủ đầu tiên của anh kể từ khi anh xuống núi đến tận bây giờ, trong lòng anh cũng rất muốn tỷ thí một trận với người này.

Trần Gia Bảo đột nhiên giơ hai tay lên vận nội công đẩy đi cú đấm vô hình vừa nãy, Tạ Cẩm Tú và Hàn Đông Vy thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Quốc An khẽ nhíu mày kinh ngạc, tay phải của anh ta nhắm vào bụng của Trần Gia Bảo rồi lập tức tung ra một đòn tấn công như vũ bão về phía người đối diện.

Đột nhiên, khả năng thực chiến mạnh mẽ của Tạ Quốc An được phát huy tối đa tác dụng. Một cú đấm và một cú đá, không chút hoa mỹ mà dùng tốc độ nhanh nhất, khoảng cách ngắn nhất, sức mạnh mạnh nhất để liên tục tấn công Trần Gia Bảo, đúng là muốn giết người mà!

Bát cực quyền là một môn võ hàng đầu, nó hung hãn và ác liệt nhất, chưa kể Tạ Quốc An còn là một cao thủ đỉnh cao của cấp bậc "Thông U trung kỳ". Mỗi lần anh ta xuất chiêu đều phát ra tiếng "Ầm" xé trời hòa với tiếng vỗ của sóng biển tạo nên một tổ hợp âm thanh khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Ngay cả những người đang ngồi xem cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tạ Quốc An quả nhiên là một sĩ quan cấp cao!

Đối mặt với đợt tấn công kinh hoàng như vậy mà Trần Gia Bảo vẫn tựa như một con thuyền nhỏ trong sóng biển. Tuy rằng lực công kích của Tạ Quốc An rất mạnh mẽ nhưng anh vẫn có thể chống đỡ được.

Vương Đại Hùng và bác Trung có vẻ ngạc nhiên, kỹ thuật của Trần Gia Bảo không phải là Thái Cực Quyền, nhưng nó lại tuân theo các nguyên tắc của Thái Cực Quyền, trong đời họ chưa bao giờ thấy trường hợp nào như vậy cả.

Chương 145

Chương 145

Tần Phi yến còn kinh ngạc hơn, anh ta lại có thể trụ vững lâu như vậy dưới đòn tấn công của Tạ Quốc An, màn trình diễn của Trần Gia Bảo khiến cô kinh ngạc không thôi.

Lúc này trên bờ biển, tình huống quyết đấu đột nhiên thay đổi!

“Bát cực quyền của mày chẳng là gì cả.”

Trần Gia Bảo lắc đầu thất vọng, kỹ thuật tấn công của anh đột nhiên thay đổi, anh từ bỏ phòng thủ chặt chẽ mà chủ động tấn công.

Trần Gia Bảo giẫm chân lên mặt đất, thân hình anh thoắt ẩn thoắt hiện, các cú đấm được tung ra, tưởng chừng chúng chậm rãi nhưng thực tế lại rất dữ dội và khốc liệt, không ai có thể nhìn rõ cách thức mà anh ra tay.

Tạ Quốc An chỉ thấy một bóng đen lướt tới, hơn nữa cú đấm của Trần Gia Bảo như có lực hút vậy. Anh sợ hãi nên vội vàng đấm vào lồng ngực của Trần Gia Bảo, thế nhưng cú đấm mới tung ra giữa chừng thì nội lực của anh lập tức biến mất, anh không thể thực hiện nổi cú đấm đó.

Tạ Quốc An sợ hãi vô cùng, anh chỉ có thể liên tục lui về phía sau nhưng vẫn không thể phòng thủ, lúc này anh đột nhiên lâm vào thế khó khăn.

Hóa ra Trần Gia bảo tài giỏi đến vậy!

Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú thở phào nhẹ nhõm, cả hai nhìn nhau cười một cách vui sướng.

Đặc biệt là Tạ Cẩm Tú, trận chiến này sẽ quyết định hạnh phúc cả đời của cô, hai tay cô ôm chặt trái tim mình, trong lòng lại càng thêm hồi hộp.

“Cái gì? Tạ Quốc An thật sự bị Trần Gia Bảo trấn áp sao?” Vương Đại Hùng hét lên, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, suýt chút nữa ông phun hết trà trong miệng ra ngoài.

Bác Trung vốn dĩ là người dày dặn kinh nghiệm, ánh mắt ông sáng rực lên rồi phân tích: “Môn phái Bát cực quyền mà cậu cả tập luyện sẽ chủ yếu tập trung vào việc tấn công mà không màng đến tính mạng của mình, lấy cứng đối cứng. Mặc dù cậu cả có rất ít đối thủ ở thế hệ cùng thời, nhưng kỹ thuật của Trần Gia Bảo có thể lấy mềm đối cứng, đây là kẻ thù của Bát cực quyền. Trong trận chiến này, cậu cả đã gặp một đối thủ thực sự, có điều… “

Bác Trung tiếp tục nói: “Tuy nhiên, người chiến thắng cuối cùng của trận đấu này vẫn là cậu Tạ!”

Vương Đại Hùng gật đầu, ông hiển nhiên đồng ý với quan điểm của Bác Trung.

Trong trận chiến này, các chiêu thức của Trần Gia Bảo rất bí ẩn và phức tạp, hơn nữa anh lại có thể di chuyển với tốc độ rất nhanh, Tạ Quốc An buộc phải rút lui hết lần này đến lần khác.

“Khuyết điểm của mày quá lớn!”

Đột nhiên, ánh mắt của Trần Gia Bảo thay đổi, anh ta tập trung vào khuyết điểm của Tạ Quốc An. Nắm đấm phải của anh xuyên thủng sự phòng thủ của Tạ Quốc An mà trực tiếp đánh vào lồng ngực của đối phương.

Tạ Quốc An kêu rên một tiếng, thân hình anh ta đột nhiên lùi lại phía sau.

Trần Gia Bảo thoải mái bước lên phía trước, đột nhiên anh nắm lấy cánh tay trái của Tạ Quốc An mà kéo về phía mình, sau đó anh lại giáng một đòn vào cằm của người kia.

Tạ Quốc An kêu rên lần thứ hai, cả người anh ta bay về phía sau rồi ngã xuống đất.

Người ngồi trên khán đài hít một hơi, bọn họ kinh ngạc trước sức mạnh kinh người của Trần Gia Bảo.

Vương Đại Hùng cau mày nói: “Chẳng lẽ, Quốc An cứ vậy mà bị đánh bại sao?”

“Không, cuộc tỷ thí vẫn chưa kết thúc, ông cứ xem đi.” Tạ Hoàng Dương cười bí hiểm.

Để xác nhận lời nói của Tạ Hoàng Dương, Tạ Quốc An tiếp tục đứng đậy hiên ngang đối mặt với kẻ thù.

“Mày rất mạnh, mạnh hơn tao tưởng.” Khóe miệng Tạ Quốc An chảy máu, anh ta nhìn Trần Gia Bảo mà nắm chặt hai bàn tay lại, ý chí chiến đấu sôi sục trong anh, anh nói: “Nếu là ba ngày trước, tao nhất định không phải là đối thủ của mày.”

Trần Gia Bảo cười khẩy: “Ồ? Ý của mày là, mày chắc chắn sẽ giành chiến thắng sao?”

“Đúng vậy! Bởi vì, hiện tại tao đang ở mức cao nhất của ‘Thông U trung kỳ’!” Tạ Quốc An hét lên, quần áo anh ta bay phấp phới, một luồng khí mạnh mẽ toát ra, nó mạnh hơn mười lần so với lúc đầu!

Sau đó, Tạ Quốc An vận nội công đẩy xuống biển, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “ầm” vang lên, biển tung trào những đợt sóng cao đến vài mét.

Sức mạnh thật đáng sợ!

“Trần Gia Bảo, mày nghĩ sao về cú đấm này?” Tạ Quốc An thu tay lại với gương mặt tự hào!

Ngoại trừ Tạ Hoàng Dương, Tạ Anh Dũng và bác Trung, những người khác đều kinh ngạc.

Ngay cả Vương Đại Hùng cũng ngạc nhiên đến mừng rỡ, ông nói: “Đây mới chính là thực lực của Quốc An, so với lúc ban đầu còn mạnh hơn mười lần. Đúng vậy, đây quả thực là đặc điểm của ‘Thông U trung kỳ’! Lãnh đạo, nếu tôi nhớ không lầm thì ba ngày trước Quốc An vẫn còn ở trong cảnh giới của giai đoạn ‘Sơ kỳ’. Làm sao có thể đột phá đến đỉnh cao của giai đoạn ‘Trung kỳ’ chỉ trong ba ngày?”

Tạ Hoàng Dương cười bí hiểm nói: “Nhà họ Tạ của tôi làm việc ở thành phố Hòa Bình nhiều năm như vậy, lai lịch không tồi, cho nên việc sở hữu một số tiên dược để nâng cao cảnh giới võ công cũng không có gì lạ. Ông yên tâm đi, viên thuốc tôi đưa cho Quốc An hoàn toàn không có tác dụng phụ.”

Chương 146

Chương 146

Vương Đại Hùng sợ hãi trong lòng, tiên dược nâng cao cảnh giới mà không có tác dụng phụ, tuyệt đối là vô giá!

Nền tảng của gia đình họ Tạ thực sự rất kinh khủng!

Bây giờ, Tạ Quốc An đã cải thiện sức mạnh của mình, vậy thì rõ ràng Trần Gia Bảo sẽ thua!

Vương Đại Hùng nhìn Tạ Quốc An với ánh mắt rực lửa, điều này càng củng cố thêm quyết tâm muốn huấn luyện Tạ Quốc An của anh.

Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú nhìn nhau, cả hai lại trở nên lo lắng.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, sau đó anh đột nhiên nhận ra thứ duy nhất có thể cho phép căn cơ tu luyện của Tạ Quốc An tăng vọt trong khoảng thời gian ngắn nhất chỉ có thể là "Tiểu Huyền dương đan", anh cười cười: "Hóa ra là như vậy."

Tạ Quốc An lộ vẻ tự hào, trong mắt anh ta hiện lên sự khinh bỉ rồi nói: "Mới nãy chỉ là màn khởi động thôi, tao sẽ cho mày một cơ hội cuối cùng để đầu hàng và không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Đông Vy nữa. Nếu để tao sử dụng hết

sức lực… Tao sợ ngay cả tao cũng không thể kiểm soát được sức mạnh của mình đâu.”

“Tao nói rồi, thực lực của tao không phải thứ mà mày có thể đo lường. Đừng nói nhảm, muốn đánh thì đánh đi!” Trần Gia Bảo cũng gia tăng ý chí chiến đấu.

Anh muốn xem Tạ Quốc An có thể cải thiện được đến đâu nhờ “Tiểu Huyền dương đan” do chính anh ấy làm ra?

“Nếu mày đã muốn thì tao sẽ đáp ứng thôi!”

Tạ Quốc An hét lên, cơ bắp anh căng cứng, hai tay anh nắm chặt vào nhau rồi tung một cú đấm về phía Trần Gia Bảo!

Nội kình được phóng ra!

Sức mạnh của cú đấm tựa ngàn cân, nó dùng lực mạnh nhất mà đánh vào ngực Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo bay lên né tránh khỏi chỗ đó rồi đáp xuống một nơi cách đó ba mét về phía bên trái.

Khoảnh khắc tiếp theo, tại nơi Trần Gia Bảo đứng lúc nãy đột nhiên vang lên một tiếng “rầm”, kình lực nổ tung trên không trung rồi phát ra một tiếng động mạnh.

Sức mạnh của cú đấm đó thật đáng sợ!

Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú vội vàng che miệng lại, vẻ mặt cả hai tràn đầy lo lắng.

Tạ Quốc An trở nên tự tin hơn, anh ta đột nhiên chạy vọt đến trước mặt của Trần Gia Bảo

“Được lắm.” Trần Gia Bảo cười, hai tay anh vận nội công, khi chân của Tạ Quốc An vừa chạm đất thì anh đột nhiên dùng sức loại bỏ sức mạnh từ hai chân của Tạ Quốc An, đồng thời nắm lấy cổ chân của anh ta kéo tới rồi quăng ra phía xa.

Tạ Quốc An sửng sốt, anh ta còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã bay lên không trung, cách mặt đất gần mười mét.

Bên dưới, Trần Gia Bảo bật cười sảng khoái, chân anh đột nhiên giẫm xuống đất rồi nhảy lên cao hơn mười mét. Sau đó anh xuất hiện trước mặt Tạ Quốc An mà đấm vào cằm của anh ta rồi đánh bay anh ta lên trời. Tiếp đến, Trần Gia Bảo lại bất ngờ bay lên theo rồi liên tục vẫy tay chào Tạ Quốc An.

Tạ Quốc An không thể kiểm soát được sức lực của mình nên chỉ có thể rơi tự do xuống đất. Mặc dù anh ta có tập luyện thêm bộ môn quyền anh, thể lực cũng mạnh hơn nhiều so với võ sĩ bình thường, nhưng những cú đánh như vũ bão của Trần Gia Bảo lại khiến anh cảm thấy toàn thân tê tái. Anh rất đau, như thể xương cốt trong cơ thể của rã ra từng mảnh vậy!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước khả năng tuyệt vời và sức mạnh đáng sợ của Trần Gia Bảo.

Giữa không trung, Trần Gia Bảo đá mạnh vào bụng của Tạ Quốc An.

Đột nhiên, Tạ Quốc An rơi xuống biển như sao băng rơi xuống Trái Đất, sau đó anh ta lại khiến cho mặt biển nổi lên những

con sóng trắng xóa cao hơn chục mét!

Lúc này Trần Gia Bảo nhẹ nhàng đáp xuống bờ cát, trông anh cực kỳ bình thản lại thoải mái vô cùng.

Mọi người đều bị dọa đến há hốc mồm!

Dù Tạ Quốc An đã cải thiện sức mạnh của mình nhưng vẫn bị Trần Gia Bảo áp đảo, vậy thực lực của Trần Gia Bảo đã đạt đến mức nào? Có khi nào là "Thông U hậu kỳ" không?

Cả Vương Đại Hùng và chú Trung cũng không thể tưởng tượng được nữa.

Tần Phi Yến lại càng kinh ngạc hơn, cô vốn tưởng rằng Trần Gia Bảo là người bình thường, làm sao có thể ngờ được anh ta cất giấu khả năng của mình cơ chứ?

"Không hổ danh là người dám khiêu chiến với Quốc An, hóa ra là thực lực của anh lại mạnh đến như vậy" Tần Phi Yến lẩm bẩm một mình, cô nhìn vẻ ngoài của Trần Gia Bảo thì đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "rầm", một bóng người từ dưới biển nhảy lên không trung, sau đó giẫm lên từng cơn sóng rồi đáp xuống trước mặt Trần Gia Bảo.

Chương 147

Chương 147

Hai người đứng cách nhau khoảng năm mét!

Tạ Quốc An ướt đẫm cả người, vết máu ở khóe miệng cũng đã được nước biển rửa sạch, anh ta kinh ngạc nhìn Trần Gia Bảo.

“Sao, mày vẫn chưa tin tao có thể hóa giải chiêu thức của mày dễ dàng như vậy à? Vẫn không tin sau khi gia tăng thực lực mà mày vẫn bị tao đánh bại hả?” Trần Gia Bảo cười đùa.

Vẻ mặt của Tạ Quốc An ảm đạm, anh ta cũng không thèm trả lời, hai tay nắm chặt lại, rõ ràng anh ta chỉ có thể yên lặng chịu đựng sự nhục nhã này.

Từ nhỏ anh ta đã là niềm tự hào của cả nhà! Bởi vì anh có kinh nghiệm sống dày dặn, tài năng đáng kinh ngạc, sự kiên trì đáng kính nể, cộng với sự chăm chỉ vượt trội hơn người thường, nên mặc dù anh ta còn trẻ nhưng đã tu luyện đến cảnh giới “Thông U sơ kỳ” vào năm ngoái. Nhờ chế độ dinh dưỡng hợp lý và viên “Tiểu Huyền dương đan” quý giá mà anh có thể đột phá đến “Thông U trung kỳ” chỉ trong một thời gian ngắn.

Anh ta vốn nghĩ rằng mình là kẻ vô địch trong tất cả các cấp bậc dưới “Thông U hậu kỳ”, nhưng bây giờ, Trần Gia Bảo, một tên vô danh tiểu tốt không biết đến từ nơi nào lại có thể dùng các kỹ thuật điêu luyện và sức mạnh trấn áp được anh.

Quan trọng hơn hết là Trần Gia Bảo lại trẻ hơn anh ta rất nhiều. Điều này khiến Tạ Quốc An không còn dám tự tin vào bản thân nữa.

Trần Gia Bảo cười lạnh lùng: "Trên đời này, không có gì là không thể. Dù cho tao không sử dụng kỹ thuật lấy mềm đối cứng, nhưng với thực lực của tao, mày vẫn không phải là đối thủ."

"Không thể nào, nếu không dựa vào kỹ thuật đó, mày nhất định không phải là đối thủ của tao mới đúng." Tạ Quốc An tức giận hét lên.

Trần Gia Bảo cười khinh: "Tao muốn đánh bại mày thì dễ như ăn cháo vậy. Nếu mày không tin thì mày cũng có thể thử một chút. Ai sai ai đúng tới đó sẽ rõ, không phải sao?"

Tần Phi Yến ngạc nhiên nói: "Tôi nghe không lầm chứ? Trần Gia Bảo thật sự có ý định lấy cứng đối cứng với Quốc An sao? Không lẽ não anh ta bị úng nước rồi hả?"

Vương Đại Hùng cau mày mà nói: "Dùng khuyết điểm của bản thân đi tấn công điểm mạnh của người khác. Nếu cậu ta không phải là một kẻ điên thì tức là anh ta cảm thấy rất tự tin về bản lĩnh của mình. Phi Yến, cô cứ tiếp tục quan sát đi, cô có thể học được nhiều thứ từ trận đấu này đấy."

"Vâng." Tần Phi Yến trả lời.

Trên bờ biển, lúc này Trần Gia Bảo và Tạ Quốc an đang đứng đối diện nhau.

Sắp có kết quả thắng bại rồi!

“Cú đấm của tao có sức mạnh hàng nghìn cân, Trần Gia Bảo, mày thực sự định lấy cứng đối cứng với tao sao?” Tạ Quốc An tức giận nói.

Trần Gia Bảo trả lời: “Trần Gia Bảo tao nói được làm được, mày cứ việc xông lên đi.”

“Nếu mày đã muốn tìm cái chết thì tao sẽ chiều theo mày!”

Tạ Quốc An tức giận hét lên một tiếng, sau đó anh ta hít sâu một hơi, huy động toàn sức mạnh trong cơ thể rồi nhanh chóng tiến lên tung cú đấm vào Trần Gia Bảo.

Bát cực quyền luôn chú trọng đến việc “lấy cứng đối cứng”, một chiêu này sẽ khiến đối phương chết hoặc bị thương, chưa kể Tạ Quốc An vẫn là một cao thủ của “Thông U trung kỳ”, uy lực của cú đấm này đủ để phá cả một ngọn núi!

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo vẫn đứng yên đó, vẻ mặt của anh vô cùng thoải mái và bình tĩnh, giống như anh không thèm để Tạ Quốc An vào mắt vậy.

Tạ Quốc An tức giận đến mức quyết tâm không nương tay, anh ta rống lên vận dụng toàn bộ sức lực của mình để dồn vào nắm đấm, cú đấm được tung ra kéo theo cả tiếng gió và tiếng sấm rền!

Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú nhìn chằm chằm vào họ mà không dám thở, vì cả hai sợ rằng điều gì đó có thể xảy ra với Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo di chuyển, đồng thời anh cũng tung ra một cú đấm về phía Tạ Quốc An.

Hóa ra đó là một kiểu chơi đối đầu!

Tạ Quốc An vui mừng khôn xiết, người kia đã muốn chết thì cũng đừng trách anh.

Mọi người hồi hộp theo dõi, ngay cả bác Trung và Vương Đại Hùng cũng không không dám tin tưởng Trần Gia Bảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai nắm đấm chạm vào nhau!

Đột nhiên, có một tiếng nổ "ầm ầm", một trận gió lớn nổi lên tách bọn họ ra hai bên.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng "cạch", Tạ Quốc An gãy tay phải, anh ta hét lên rồi bay ra phía sau.

Ngược lại, Trần Gia Bảo vẫn thoải mái bình an vô sự!

Mọi người đều kinh ngạc tột độ!

"Cái này…Không thể nào! Quốc An thực sự thua Trần Gia Bảo về sức mạnh sao?" Tần Phi Yến kinh ngạc che miệng.

Chương 148

Chương 148

Vương Đại Hùng và bác Trung cũng lắc đầu, họ đều biết rằng trận đấu đã kết thúc và Tạ Quốc An đã thua.

Chỉ có hai người phụ nữ là Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú phấn khích đứng lên, họ ngạc nhiên đến mức không thể nói thành lời.

Tạ Anh Dũng nở một nụ cười gượng gạo, vốn dĩ ông ta muốn đặt bẫy Tạ Cẩm Tú để cô chấp nhận việc hỏi cưới của nhà họ Triệu, cuối cùng lại tự hãm hại chính mình.

Nghĩ đến điều này, Tạ Anh Dũng trừng mắt nhìn Tạ Cẩm Tú với vẻ mặt khó chịu.

Lát sau, Tạ Cẩm Tú mới nhận ra mình hơi bất lịch sự nên cô thè cái lưỡi nhỏ nhắn đáng yêu của mình ra rồi lại ngồi xuống, nhưng cô cũng không thể che giấu được sự kích động trong lòng.

Trần Gia Bảo thực sự đã thắng cuộc đấu này, và nhờ chiến thắng của Trần Gia Bảo mà cô không phải kết hôn với nhà họ Triệu nữa.

“Trần Gia Bảo, cám ơn.”

Tạ Cẩm Tú nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt biết ơn.

Trong số khán giả, chỉ có Tạ Hoàng Dương vẫn bình tĩnh như cũ, dù sao Trần Gia Bảo và gia đình họ Tạ có mối quan hệ rất tốt, Trần Gia Bảo càng mạnh thì cậu ta càng đem nhiều lợi ích về cho gia đình họ Tạ thôi.

Nghĩ đến điều này, Tạ Hoàng Dương thậm chí còn cười vui vẻ.

Lúc này trên bờ biển, Tạ Quốc An ngã trên mặt đất và gãy xương cánh tay phải, cơn đau trong lồng ngực vẫn tiếp tục ập đến, nhưng anh không nhận ra mà chỉ hốt hoảng nói: "Không… không thể… Tao luyện tập Bát cực quyền lâu năm như vậy, làm sao tao có thể thua trong trận này chứ? Làm sao tao có thể bại dưới tay của mày được?"

"Trên đời này không có gì là không thể xảy ra." Trần Gia Bảo bước đến trước mặt Tạ Quốc An, anh kiêu ngạo mà nói: "Tao đã nói rồi, thực lực của tao vượt quá khả năng của mày. Tao biết mày đã dùng viên 'Tiểu Huyền dương đan', đây cũng là một trong những điểm mạnh của mày khi đấu với tao, nhưng mày có biết rằng 'Tiểu Huyền dương đan' là do tao chế tạo không? "

Tạ Quốc An bị dọa cho sợ khiếp vía!

"Mày đang nói cái gì vậy?" Sắc mặt của Tạ Quốc An thay đổi rõ rệt, trong lòng anh tràn đầy kinh ngạc.

Chết tiệt, sau một thời gian dài, "Tiểu Huyền dương đan" hóa ra là do Trần Gia Bảo chế tạo ra. Vậy chứng tỏ tên này đã ăn đan dược từ lâu rồi, thế mà anh cho rằng người ta vẫn là cao

thủ trong “Thông U trung kỳ” cơ đấy. Được sự trợ giúp của “Tiểu Huyền dương đan” thì không phải tên này sẽ tăng cảnh giới võ công dễ như ăn cháo sao?

Nghĩ đến điều này, Tạ Quốc An bị kinh ngạc, nhưng anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Mày nghĩ rằng tao có thể đánh bại mày chỉ vì sự giúp đỡ của ‘Tiểu Huyền dương đan’ à?” Trần Gia Bảo cười.

“Không phải nó thì là gì?”

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nói: “Mày có biết ‘Tiểu Huyền dương đan’ vô ích đối với tao không? Bởi vì đối với tao, ‘Tiểu Huyền dương đan’ chỉ là một tác phẩm thất bại mà tao vừa luyện chế.”

Không thành công sao?

Chết tiệt, “Tiểu Huyền dương đan” có thể cưỡng bức nâng cao trình độ tu luyện của bản thân, được cả nhà họ Tạ coi như loại thuốc tốt nhất, vậy mà nó chỉ là một tác phẩm thất bại trong mắt Trần Gia Bảo thôi sao?

Tạ Quốc An gần như tê liệt tại chỗ.

Trần Gia Bảo tiếp tục thản nhiên nói: “Có bao giờ mày nghĩ rằng thực lực của tao không phải là ‘Thông U trung kỳ’ như tụi mày vẫn thường nghĩ không? Tao đã nói thực lực của tao không phải thứ mà mày có thể đo lường được. Chỉ cần tao nguyện ý, tao có hơn một trăm cách có thể đánh bại mày, và thậm chí chỉ cần duy nhất một cú đấm mà thôi. Lý do khiến

mày có thể chiến đấu với tao đến bây giờ là vì tao muốn kiểm tra sức mạnh của chính mình.”

Đôi mắt của Tạ Quốc An mở to ra, niềm tin trong lòng anh đã hoàn toàn bị biến mất.

Trần Gia Bảo quay người đi về phía khán đài, vừa đi vừa dửng dưng nói: “Tao nói rồi, lẽ ra trận này tao sẽ làm đến nơi đến chốn để mày nhận ra khoảng cách thật sự giữa mày và tao. Thế nhưng tao không làm vậy, bởi vì trình độ của mày không đủ để cho tao dùng toàn bộ sức lực của bản thân, huống hồ là khoảng cách thực sự giữa tao và mày lại quá lớn. Mày nên nhớ, đừng chọc phá Hàn Đông Vy nữa, bởi vì cô ấy là người phụ nữ của tao!”

Tạ Quốc An trông có vẻ nhục nhã, tức giận và ghen tị, nhưng cuối cùng những cảm xúc này lại biến thành sự cay đắng và mất mát.

Trước khi Trần Gia Bảo lại gần khán đài thì Hàn Đông Vy đã hét lên sung sướng, cô chạy đến lao vào vòng tay của anh giống như một cô gái bé nhỏ mà ôm cổ Trần Gia Bảo, cô phấn khích nói: “Gia Bảo, người ta thật hạnh phúc! Toàn bộ sự lo lắng của em đã biến mất, từ đó đến nay em chưa vui vẻ như vậy bao giờ!”

Trong khi Tạ Cẩm Tú vui mừng cho Hàn Đông Vy, thì cô bỗng nhiên cũng có một chút ghen tị nhỏ.

Trần Gia Bảo ôm trái tay của Hàn Đông Vy mà cười cưng chiều: “Tương lai ở bên cạnh anh, anh sẽ làm cho em hạnh phúc mỗi ngày.”

Chương 149

Chương 149

“Chà, người ta tin tưởng vào Gia Bảo đó nha.” Hàn Đông Vy trông rất vui vẻ, sau đó cô nhớ ra điều gì đó thì rời khỏi vòng tay của anh mà nhìn Tạ Cẩm Tú với vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ.

Ở đằng xa, Tạ Quốc An nhìn cảnh này với vẻ mặt buồn bã, anh ta biết rằng mình đã thua hoàn toàn, và sẽ không bao giờ có cơ hội thắng được nữa.

Đột nhiên, một tiếng “khụ khụ” vang lên hai lần, Tạ Hoàng Dương bước ra từ sau lưng Hàn Đông Vy.

Hàn Đông Vy giật mình, lúc này cô mới nhớ tới Tạ Hoàng Dương và những người khác đều đang ở đây cho nên mặt cô lập tức đỏ bừng, Trần Gia Bảo lập tức kéo ra khoảng cách của hai người.

Trần Gia Bảo trừng mắt nhìn Tạ Hoàng Dương, cái lão già này lại đi quấy rầy chính mình.

Tạ Hoàng Dương mặt dày mỉm cười đi tới, nắm chặt tay anh mà nói: “Chúc mừng Trần Gia Bảo đã giành chiến thắng trong cuộc thi. Lại đây, để tôi giới thiệu với cậu, đây là Trung tướng Vương Đại Hùng của quân khu Biển Đông, đồng thời là huấn

luyện viên trưởng của lực lượng đặc công rất nổi tiếng ở Việt nam. Sau này cậu có gì muốn giúp đỡ thì cứ tìm ông ấy."

"Ông thật nực cười." Vương Đại Hùng cười sảng khoái, ông bắt tay với Trần Gia Bảo rồi nói: "Tôi là Vương Đại Hùng, về sau mong cậu giúp đỡ."

Tần Phi Yến kinh ngạc, cô tự nhận mình hiểu người này rất rõ, ông ấy luôn coi bản thân là trên hết, rất ít người được ông ấy quan tâm. Vậy mà bây giờ cục trưởng lại chủ động bắt tay với Trần Gia Bảo, đây là đãi ngộ mà ngay cả Tạ Quốc An còn chưa có được.

Trần Gia Bảo nhìn Vương Đại Hùng một cách kinh ngạc, anh cảm thấy rằng Vương Đại Hùng mặc dù trông có vẻ đơn giản nhưng ông ta lại rất độc đoán, giống như một con hổ đang ngủ yên, sẵn sàng săn con mồi bất cứ lúc nào.

Đây chắc chắn là một bậc thầy!

Trần Gia Bảo không thích dính líu quá nhiều đến quân nhân và chính trị, vì vậy anh gật đầu với Vương Đại Hùng một cái rồi lơ đãng mà rút tay về.

Vương Đại Hùng cũng không quan tâm mà cười gật đầu, sau đó ông dẫn Tần Phi Yến đến chỗ Tạ Quốc An.

Tuy thua Trần Gia Bảo, nhưng chỉ là do Trần Gia Bảo quá phi thường, không phải vì Tạ Quốc An bất tài, cho nên Vương Đại Hùng vẫn coi trọng Tạ Quốc An.

Trước khi đi, Tần Phi Yến liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái, trong mắt cô hiện lên vẻ tò mò cùng thích thú, đồng thời lại

muốn khiêu khích anh.

Tạ Anh Dũng đột nhiên bước đến và mỉm cười: “Anh Trần, nếu anh có thời gian thì bây giờ, tôi sẽ đưa anh trở lại biệt thự của nhà họ Tạ. Tôi có hai người bạn muốn gặp anh, gặp họ rồi anh chỉ có lợi chứ không có hại.”

Trần Gia Bảo rất tò mò, hơn nữa bây giờ anh cũng không có việc gì phải làm, vì vậy anh đồng ý rồi ngồi lên chiếc Porsche của Hàn Đông Vy để lái xe đến biệt thự của nhà họ Tạ.

Về phần Tạ Quốc An, vì Vương Đại Hùng và Tần Phi Yến ở lại chăm sóc cho anh ta, nên Tạ Hoàng Dương và những người khác cũng trở nên yên tâm hơn.

Sau khi đến biệt thự của nhà họ Tạ, Hàn Đông Vy cũng rời khỏi. Bởi vì sức khỏe của Tạ Hoàng Dương mới hồi phục, hơn nữa hôm nay ông đã đứng cả ngày ngoài biển nên có chút mệt, vì thế ông cũng trở về phòng.

Trần Gia Bảo đi theo Tạ Anh Dũng tới phòng khách của biệt thự, có một cặp vợ chồng trung niên khoảng chừng ba mươi tuổi đang ngồi đợi họ. Người đàn ông trông rất tuấn tú, người phụ nữ thì hiền thục đức hạnh, nhưng hai người đều cau mày lại, hiển nhiên là họ đang lo lắng điều gì đó.

Sau khi nhìn thấy Tạ Anh Dũng, họ lập tức đứng dậy và mỉm cười chào hỏi, đồng thời nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt kỳ lạ.

Sau lời giới thiệu của Tạ Anh Dũng, Trần Gia Bảo biết được rằng cặp vợ chồng trung niên là đối tác kinh doanh của Tạ Anh Dũng, họ xuất thân từ một dòng họ giàu có ở thành phố. Người đàn ông tên là là Tần Quang Đại, còn người phụ nữ là

Liễu Như Ý. Công ty TNHH y dược Hòa Khánh rất mạnh và có tầm ảnh hưởng trên toàn quốc.

Sở dĩ vợ chồng Tần Quang Đại đến đây lần này là vì họ cưới nhau mười mấy năm rồi mà vẫn chưa có con. Hai người đã đi khám ở các bệnh viện lớn, nhưng lại không phát hiện ra vấn đề gì cả. Vì vậy hai người muốn tìm tới y học cổ truyền ở thành phố Hòa Bình để gặp gia đình có truyền thống lâu đời làm Đông y là nhà họ Hứa.

Tạ Anh Dũng biết trước chuyện này nên vỗ ngực cam đoan rằng sẽ giới thiệu một bác sĩ thiên tài cho cả hai và chắc chắn người này sẽ chữa khỏi bệnh cho họ, sau đó Trần Gia Bảo bị đưa đến đây.

Trần Gia Bảo cười thầm trong lòng, Tạ Anh Dũng thật sự là khốn nạn, chẳng lẽ ông ta không sợ anh không am hiểu vấn đề phụ sản sao?

Tần Quang Đại tò mò hỏi: “Anh Tạ, cậu Trần này có phải là bác sĩ thiên tài mà anh giới thiệu cho tôi không?”

“Đúng vậy, mặc dù cậu Trần còn trẻ nhưng cậu ấy tuyệt đối thông thạo y thuật. Cậu nhất định có thể biến ước mơ của hai người trở thành hiện thực.” Tạ Anh Dũng tiếp tục vỗ ngực bảo đảm.

Chương 150

Chương 150

Liễu Như Ý nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt nghi ngờ.

Không thể nào, vốn dĩ bác sĩ càng lớn tuổi thì tay nghề càng cao, đặc biệt là Đông y. Bởi vì lý thuyết của nó rất khó hiểu và rắc rối, vì vậy để thành thạo y học cổ truyền thì cần phải bỏ ra rất nhiều thời gian.

Trần Gia Bảo còn quá trẻ nên Liễu Như Ý tất nhiên nghi ngờ anh rồi.

“Anh Tạ, không phải tôi không tin anh, chỉ là…” Tần Quang Đại liếc nhìn Trần Gia Bảo, lông mày nhăn lại, ông nghi ngờ Tạ Anh Dũng đang lợi dụng mình nên ông nói: “Chỉ là cậu Trần còn quá trẻ, cho dù là sự thật đi nữa thì tôi nghĩ cậu ta cũng chỉ biết vào mánh nhỏ trong Đông y mà thôi. Hay là chúng ta mời một vị bác sĩ khác đi?”

Câu nói này chứng tỏ rằng ông ta không tin vào y thuật của Trần Gia Bảo.

“Chồng à, tại sao chúng ta không đến nhà họ Hứa để thử một lần?” Liễu Như Ý đề nghị.

Tần Quang Đại gật đầu thì hai người lập tức rời đi.

Tạ Anh Dũng cảm thấy sốt ruột, Tần Quang Đại là đối tác rất quan trọng của ông ta, nếu gia đình họ Tạ của ông muốn mở rộng tầm ảnh hưởng của mình khắp tỉnh thành, nhất định không thể không có sự giúp đỡ của Tần Quang Đại. Hơn nữa, Tạ Anh Dũng hiện có một công việc kinh doanh lớn hơn và muốn hợp tác với Tần Quang Đại, vì vậy ông không thể để cho Tần Quang Đại rời đi như thế này được.

"Anh Tần, anh còn không tin được tôi sao? Dù sao người ta đã ở đây rồi thì anh cứ thử xem sao. Nếu cậu Trần thực sự không làm được thì anh lại đến nhà họ Hứa, tôi sẽ không ngăn cản anh nữa mà sẽ tự mình chở hai người đi đến đó, được không?" Tạ Anh Dũng lo lắng nói.

Liễu Như Ý nhìn Tần Quang Đại, hiển nhiên là bà đang muốn hỏi ý tứ của chồng mình.

Tần Quang Đại nhíu mày, ông nghĩ nếu cứ như thế này sẽ làm mất mặt của Tạ Anh Dũng, vì vậy ông ta lại ngồi xuống mà miễn cưỡng nói: "Thôi được, nếu anh Tạ đã nói như vậy thì cứ để cho Trần…cậu Trần thử xem sao."

Nhìn vẻ mặt và giọng điệu của ông ta, rõ ràng là ông ta không tin tưởng Trần Gia Bảo.

Tạ Anh Dũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Trần Gia Bảo tự giễu trong lòng, ông ta tự mời anh đến khám bệnh, vậy mà thái độ của ông ta còn như vậy, anh cũng không thèm phục vụ bọn họ làm gì.

Trong lòng Trần Gia Bảo đột nhiên cảm thấy không hài lòng.

“Nếu cậu muốn thử thì nhanh chút đi, đừng làm tốn thời gian của chúng tôi.” Tần Quang Đại nói với Trần Gia Bảo.

Rõ ràng là ông ta không tin Trần Gia Bảo có thực lực chữa được bệnh cho ông.

Trần Gia Bảo cười khẩy một cái tỏ vẻ khinh thường rồi anh đứng dậy đi ra ngoài.

Tạ Anh Dũng hít vào một hơi, ông biết rằng đã có chuyện xảy ra rồi, vì vậy ông đột nhiên đổ mồ hôi ướt cả áo.

Lúc này sắc mặt của Tần Quang Đại cũng thay đổi, nhà họ Tần là một dòng họ lớn ở thành phố, thực lực của họ cũng không thua kém nhà Triệu chút nào. Tần Quang Đại là người chủ chốt trong nhà họ Tần nên ông ấy chưa từng bị đối xử như vậy, vì vậy Tần Quang Đại đột nhiên đập bàn, đứng lên tức giận nói: “Cậu đứng lại cho tôi, thái độ của cậu như vậy là sao? Cậu biết tôi là ai không?”

Trần Gia Bảo quay lại cười khẩy, anh chắp tay sau lưng rồi nói: “Chuyện ông là ai có quan trọng không? Tôi chỉ biết hai người đều là bệnh nhân, một người bị thiếu thận còn người kia thì kinh nguyệt không đều. Tôi nói đúng không?” “

“Làm sao mà cậu biết?”

Tần Quang Đại và Liễu Như Ý đồng thời kêu lên, sau đó cả hai nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt người kia.

Tần Quang Đại tin chắc rằng anh ta chưa bao giờ nói với Tạ Anh Dũng về chuyện này, vì vậy việc Tạ Anh Dũng nói với Trần Gia Bảo là điều tuyệt đối không thể xảy ra.

Vậy thì chỉ còn lại duy nhất một khả năng là thật sự Trần Gia Bảo có thể nhìn ra điều này!

Tạ Anh Dũng vui mừng khôn xiết, ông nhìn vẻ mặt của bọn họ là biết Trần Gia Bảo nói đúng nên ông vội vàng nói: "Cậu Trần nhất định là bác sĩ thiên tài, anh nhất định phải để cậu ấy khám cho. Bây giờ hai người đã tin rồi chứ? Bác sĩ Trần, nếu cậu còn biết thêm điều gì thì không ngại cứ nói ra đi." Nói xong, Tạ Anh Dũng còn nháy mắt với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo trợn mắt nói: "Chữa bệnh vô sinh đối với hai người thật ra không khó. Nguyên nhân chính là ở người phụ nữ. Đương nhiên, người đàn ông ít nhiều cũng có vấn đề."

Vẻ mặt của Liễu Như Ý thoáng chốc trở nên buồn bã, sau đó bà vội vàng hỏi: "Trần … Bác sĩ Trần, cậu có thể nói cụ thể hơn cho tôi được không?"

Thái độ của Liễu Như Ý lập tức trở nên kính nể hơn trước.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày nói: "Y học cổ truyền chú ý đến việc nhìn, nghe và hỏi. Tôi xem biểu hiện của hai người thì trong lòng cũng có thể đoán ra vài phần, nhưng tôi vẫn cần phải bắt mạch để xác nhận phỏng đoán có đúng hay không."

Chương 151

Chương 151

“Tôi xin lỗi vì thái độ không đúng của chồng tôi lúc nãy, mong rằng bác sĩ Trần sẽ không để tâm.” Liễu Như Ý trừng mắt nhìn Tần Quang Đại, rồi bà nói với Trần Gia Bảo.

Tần Quang Đại gãi gãi đầu, ông lúng túng nói: “Bác sĩ Trần, xin thứ lỗi.”

“Vẫn là bà Tần hiểu lý lẽ.” Trần Gia Bảo nói một tiếng, điều này khiến Tần Quang Đại đặc biệt xấu hổ, nhưng ông cũng không thể làm gì hơn.

Trần Gia Bảo vênh váo mà lần lượt gọi Liễu Như Ý và Tần Quang Đại đến bắt mạch, sau đó anh lập tức hiểu nguyên nhân khiến hai người không thể có con.

Tạ Anh Dũng lo lắng đứng bên cạnh quan sát, độ chính xác từ việc chẩn đoán và điều trị của Trần Gia Bảo liên quan trực tiếp đến công việc kinh doanh của ông, nên ông không thể không quan tâm.

“Bác sĩ Trần, tình huống thế nào?”

Sau khi bắt mạch xong, Tần Quang Đại căng thẳng hỏi.

Trần Gia Bảo hơi nhắm mắt lại để suy tư.

Tần Quang Đại nhìn vậy thì cảm thấy xấu hổ, nhưng ông cũng không dám quấy rầy suy nghĩ của Trần Gia Bảo, ông sốt ruột đến vò đầu bứt tai.

Tạ Anh Dũng thầm ngưỡng mộ trong lòng, quả nhiên là cậu Trần, ra tay là trúng ngay thế hệ thứ hai của nhà họ Tần, thủ đoạn thật là thâm sâu.

Một lúc sau, Trần Gia Bảo mở mắt ra rồi chậm rãi nói: "Có ba nguyên nhân."

"Hả?" Tần Quang Đại sửng sốt, Trần Gia Bảo đang nói có ba nguyên nhân khiến vợ chồng họ hiếm muộn, anh cung kính nói: "Bác sĩ Trần, cậu nói đi."

Trần Gia Bảo gật đầu, duỗi một ngón tay ra nói: "Trong sách có câu 'có kinh nguyệt thì mới có thể có con'. Điều này có nghĩa là phụ nữ sinh ra là thể âm, vì vậy khí trong cơ thể người phụ nữ tương ứng với âm khí, nếu kinh nguyệt đến đúng hạn thì mới có thể sinh con thuận lợi được. Tuy nhiên, khi mới bắt mạch cho bà Tần thì tôi thấy mạch của bà có chút ứ động khiến kinh nguyệt không đều, tự nhiên ảnh hưởng đến khả năng sinh sản, đây là nguyên nhân đầu tiên, có thể điều trị bằng việc châm cứu, châm hai lần thì có thể chữa khỏi. "

Tần Quang Đại vốn kinh doanh dược phẩm nên ít nhiều cũng biết lý thuyết của Đông y, cho nên ông biết Trần Gia Bảo nói là đúng. Vì vậy ông ta lập tức kính cẩn hơn mà nói tiếp: "Bác sĩ Trần, cậu nói tiếp đi."

"Ừm, nguyên nhân thứ hai…" Trần Gia Bảo duỗi hai ngón tay ra nói, "Ngoài việc bị tắc mạch, thể chất của bà Tần khiến bà

ấy không thể thụ thai. Về chuyện này, tôi có một phương thuốc thích hợp mang lại hiệu quả cao, có thể trị được.”

Tần Quang Đại và Liễu Như Ý liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy sự hưng phấn trong mắt của đối phương. Bọn họ tìm thuốc chữa trị mấy năm cũng không hiệu quả, bây giờ nghe Trần Gia Bảo nói có thể khỏi bệnh, trong lòng vui mừng không nói nên lời.

Tần Quang Đại hưng phấn nên ông vội hỏi: “Bác sĩ Trần, còn nguyên nhân thứ ba?”

Trần Gia Bảo nhìn Tần Quang Đại, cười tủm tỉm nói: “Nguyên nhân thứ ba nằm ở ông. Tôi trước đó có nói thận của ông yếu, lúc nãy mới bắt mạch cho ông thì tôi mới phát hiện ông quan hệ khá rất sớm, kết quả là mang bệnh vào người. Bởi vì quan hệ quá sớm nên khiến vóc dáng của ông không nở nang, tiền mất tật mang. Theo thuật ngữ y học hiện đại thì tỷ lệ sống lâu của ông không cao, tôi sẽ kê cho ông đơn thuốc cơ thể cường tráng hơn, gần như sẽ khỏi bệnh. Khoảng một tháng nữa là hai người có thể có thai như ý muốn. “

Tần Quang Đại sinh ra trong một gia đình giàu có, năm mười bốn tuổi đã có bạn gái rồi, bây giờ nghe Trần Gia Bảo bình luận điều này trước mặt mọi người thì sắc mặt ông đỏ bừng.

Liễu Như Ý tức giận trừng mắt nhìn chồng mình, sau đó trong lòng bà vẫn không giấu được sự vui mừng vì thế bà cũng bật cười theo.

Sau khi kết hôn với Tần Quang Đại, bụng của bà ấy chưa bao giờ lớn, không biết đã có biết bao nhiêu lời đồn thổi đến tai bà nữa. Bà đã chịu ấm ức rất nhiều năm, bây giờ hy vọng sắp thành hiện thực, bà càng biết ơn Trần Gia Bảo hơn!

“Cậu Trần, chỉ cần cậu có thể khiến tôi và Như Ý có một đứa con, tôi xin hứa, sau này Tần Quang Đại tôi nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực để báo đáp anh!” Tần Quang Đại nghiêm túc nói.

Tần Quang Đại hoàn toàn bị thuyết phục bởi tài hoa của Trần Gia Bảo, thậm chí ông còn gọi anh là “cậu Trần” thay vì “bác sĩ Trần”.

Tạ Anh Dũng trong lòng vui mừng khôn xiết, ông ta cảm thấy kế hoạch của mình đã thành công một nửa rồi.

Trần Gia Bảo thản nhiên mà cười: “Chỉ là vô sinh thôi, không phải bệnh nặng. Từ ‘bác sĩ thiên tài’ có hơi quá, nhưng tôi cảm thấy có một điều hơi kỳ lạ.

Trần Gia Bảo nói xong thì nhìn Tần Quang Đại bằng ánh mắt kỳ quái.

Tần Quang Đại vội hỏi: “Bác sĩ Trần, thân thể của tôi còn có chuyện gì không?”

Chương 152

Chương 152

Nhìn thấy Trần Gia Bảo gật gật đầu, Tần Quang Đại và Liễu Như Ý đột nhiên sợ hãi.

Trần Gia Bảo bình tĩnh nói: "Đừng lo lắng, chuyện này không ảnh hưởng đến việc mang thai của hai người."

Vợ chồng Tần Quang Đại lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trần Gia Bảo nói tiếp: "Tôi vừa rồi có nói, ông quan hệ quá sớm, tinh trùng chưa kịp phát triển nên dẫn đến thiếu hụt số lượng, dương không khắc phục được âm. Vì vậy là sau này con của ông sẽ là con gái, tỷ lệ là trăm phần trăm."

"Cái gì?"

Cả ba người, bao gồm cả Tạ Anh Dũng đều chết lặng, đây là lần đầu tiên họ nghe được lời này.

Tần Quang Đại cau mày, ông cũng không còn biện pháp nào khác, nhưng trên miệng ông vẫn nở nụ cười chua xót.

Nhà họ Tần là một dòng họ lớn, đặc biệt họ rất quan trọng việc nối dõi, nếu không sinh được con trai thì việc tranh giành địa

vị ở nhà họ Tần sẽ rất khó khăn.

Liễu Như Ý cũng cắn chặt môi dưới, tuy rằng sinh con trai hay gái đều giống nhau, nhưng khi bà biết được mình sẽ không thể có con trai thì bà vẫn cảm thấy cực kỳ buồn bã.

Đột nhiên, bầu không khí trong phòng bỗng trở nên ảm đảm.

Tạ Anh Dũng vỗ đùi nói: "Anh Tần, bác sĩ thiên tài họ Trần ở ngay đây. Anh cũng có thể trực tiếp hỏi ý bác sĩ thiên tài họ Trần xem cậu ta có giải pháp nào không."

Hai mắt Tần Quang Đại sáng lên, tiếp theo ông lại nở một nụ cười gượng gạo, ông chậm rãi lắc đầu nói: "Chúng tôi rất cảm kích vì bác sĩ Trần có thể giải quyết vấn đề vô sinh của chúng tôi, nhưng làm sao có thể khắc phục chuyện này được? Ngay cả bác sĩ thiên tài như cậu Trần đây cũng không thể làm gì được, đúng không? "

Trần Gia Bảo trợn mắt nói: "Ai nói tôi không có cách nào?"

Mọi người nghe được lời này thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc lại có chút mừng rỡ.

Tần Quang Đại kích động đến run rẩy, ông nói: "Bác sĩ Trần, thật sự có cách sao?"

"Có!" Trần Gia Bảo gật đầu khẳng định rồi nói: "Trong người ông không còn dương khí nữa, nên chỉ có thể sinh con gái. Cách giải quyết rất dễ dàng và đơn giản, ông có thể trực tiếp kê đơn thuốc phù hợp để bổ sung dương khí trong cơ thể, cân bằng âm dương. Trong sách có ghi cách trị bệnh này, dùng sừng hươu, nhân sâm mỗi thứ một ít, hà thủ ô, thục địa và

rượu sắc thành thuốc, sau đó phơi khô làm dạng viên rồi ngậm và uống. Đương nhiên, sau khi chữa trị thì bà Tần cũng không thể trăm phần trăm sẽ mang thai con trai, tỷ lệ chỉ có thể là năm mươi phần trăm thôi."

"Vậy là đủ, vậy là đủ rồi!"

Tần Quang Đại hoàn toàn trở nên sung sướng, ông cảm kích mà nói: "Cậu Trần, ơn của cậu lớn như vậy, vợ chồng tôi sẽ không bao giờ quên!"

Sau đó, Tần Quang Đại lấy ra một chiếc thẻ đen trên tay, ông cúi đầu và nói một cách chân thành: "Đây là thẻ ngân hàng BIDV chứa ba trăm năm mươi tỷ không giới hạn chi tiêu. Thẻ này chỉ là một món quà nho nhỏ mà lúc này tôi muốn tặng cậu. Đợi đến lúc Như Ý thật sự mang thai, tôi sẽ chuẩn bị quà tốt hơn mang tới cho cậu ngay."

Trần Gia Bảo cảm thấy mình xứng đáng với món quà này nên anh cũng không thèm giả tạo làm gì, anh thoải mái tiếp nhận rồi nói: "Vậy thì tôi xin chúc ông Tần và bà Tần sớm ngày có con trai."

Tần Quang Đại cười cười, ông hết lần này tới lần khác nhìn Liễu Như Ý với đôi mắt rực lửa, ông muốn hai người "làm chuyện ấy" ngay bây giờ.

Liễu Như Ý ngượng ngùng, bà cũng trừng mắt nhìn chồng mình.

"Anh Tần, tôi có một dự án lãi hàng ngàn tỷ, không biết anh có hứng thú hay không?"

Để bày tỏ lòng biết ơn của mình, Tần Quang Đại đã mời Trần Gia Bảo và Tạ Anh Dũng đến ăn tối tại khách sạn năm sao tốt nhất ở thành phố Hòa Bình.

Sau ba lần uống rượu, Tạ Anh Dũng mới chịu nói ra những lời này.

Lợi nhuận hàng ngàn tỷ đồng?

Hai mắt Tần Quang Đại sáng lên, trong lòng ông cảm thấy kích động, nhưng ngoài mặt lại bình tĩnh, ông nhấp một ngụm rượu rồi cười: "Không biết là dự án gì mà có thể thu về mấy ngàn tỷ lợi nhuận? Anh Tạ có thể nói sơ qua cho tôi nghe."

Ngay cả Liễu Như Ý cũng vểnh tai lên để nghe ngóng.

Tạ Anh Dũng mỉm cười bí ẩn rồi nói, "Dự án này có liên quan đến bác sĩ Trần."

Trần Gia Bảo vốn dĩ đang tập trung ăn cơm, anh nghe vậy thì kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó chợt hiểu ra thì nói: "Chẳng lẽ ông đang muốn nói đến 'Cố Tinh Hoàn' sao?"

"Cậu Trần thật là thông minh, chỉ cần nói một chút mà đã hiểu ngay." Tạ Anh Dũng vỗ đùi, ông nhìn thấy vẻ bối rối của vợ chồng Tần Quang Đại thì lập tức kể cho họ nghe chuyện về "Cố Tinh Hoàn".

"Anh Tần, tôi có thể đảm bảo rằng 'Cố Tinh Hoàn' do chính tay bác sĩ Trần làm ra có tác dụng mạnh gấp trăm lần viên thuốc chữa chứng 'liệt dương' bình thường. Chỉ cần nó được quảng bá tốt ở Việt Nam thì mỗi năm chúng ta có thể thu về

hàng ngàn tỷ lợi nhuận. Anh nghĩ sao, anh Tần?" Tạ Anh Dũng hào hứng nói.

Chương 153

Chương 153

Tần Quang Đại thực sự bị kích động, nếu tác dụng của "Cố Tinh Hoàn" thực sự thần kỳ như Tạ Anh Dũng đã nói, thì nó sẽ một lần nữa tạo nên kỳ tích trên thị trường sản phẩm chăm sóc sức khỏe.

Tạ Anh Dũng xem nét mặt của Tần Quang Đại rồi tiếp tục nói: "Cậu Trần sẽ cung cấp đơn thuốc, tôi có một nhà máy dược phẩm ở đây, có thể chịu trách nhiệm sản xuất. Anh Tần, anh sẽ chịu trách nhiệm về việc quảng bá và giới thiệu đến người tiêu dùng. Dựa vào sức mạnh của chúng ta, tôi tin rằng anh sẽ không mất nhiều thời gian để có thể mang về tiếng tăm lẫy lừng cho loại thuốc này. Đây là loại thuốc mà hầu hết cánh đàn ông đều mơ ước, vậy món lợi nhuận khổng lồ đó dễ dàng trở thành hiện thực rồi."

Tần Quang Đại sờ sờ cằm, trong mắt ông lộ ra vẻ đắc ý, ông lẩm bẩm nói: "Nghe có vẻ rất hấp dẫn, nhưng lợi nhuận sẽ chia như thế nào đây?"

"Đương nhiên rất dễ chia rồi, tôi phụ trách sản xuất dược phẩm mà giai đoạn đầu nhất định phải đầu tư rất nhiều chi phí, cho nên tôi sẽ chiếm bốn mươi phần trăm lợi nhuận. Không thành vấn đề chứ? Anh Tần chịu trách nhiệm vận hành và quảng bá, cũng đòi hỏi một lượng lớn chi phí cho nên anh cũng chiếm bốn mươi phần trăm. Bác sĩ Trần chịu trách nhiệm cung cấp đơn thuốc, cậu ấy không cần quan tâm đến những phần còn lại mà chỉ cần hưởng cổ tức hàng năm lên đến hai

mươi phần trăm, mọi người thấy như thế nào?" Tạ Anh Dũng thoải mái nói, nhìn là biết ông ta đã lên sẵn kế hoạch từ lâu rồi, ngay cả việc phân chia lợi nhuận cũng thế.

Tần Quang Đại và Liễu Như Ý liếc nhau rồi gật đầu đồng ý vì họ cảm thấy không có gì sai cả.

Tạ Anh Dũng cảm thấy vô cùng sung sướng.

"Tôi không đồng ý."

Đột nhiên, Trần Gia Bảo ngồi ở bên cạnh nhẹ nhàng lên tiếng.

Tạ Anh Dũng không khỏi ngạc nhiên mà hỏi: "Cậu Trần, cậu đã tự tay làm ra và chứng kiến tác dụng của 'Cố Tinh Hoàn', vậy mà cậu vẫn lo lắng về triển vọng của dự án này sao?"

"Bởi vì tôi tự làm ra nó, cho nên tôi tin tưởng vào nó." Trần Gia Bảo chế nhạo trong lòng, anh nắm giữ công thức quan trọng nhất để chế tạo ra "Cố Tinh Hoàn", thế mà bây giờ Tạ Anh Dũng chỉ chia cho anh hai mươi phần trăm lợi nhuận thôi sao? Nhìn anh giống một kẻ ăn xin lắm à?

Trong ánh mắt nghi ngờ của Tạ Anh Dũng và Tần Quang Đại, Trần Gia Bảo nhấp một ngụm trà rồi nói: "Tôi muốn sáu mươi phần trăm lợi nhuận, hai người có thể chia nhau bốn mươi phần trăm còn lại."

Tạ Anh Dũng lập tức mở to miệng, ông sửng sốt nói: "Cậu Trần, chuyện này…Anh Tần và tôi chịu trách nhiệm sản xuất và tiếp thị. Đây là một thương vụ thực sự cần rất nhiều vốn, và nó cũng phải thông qua các mối quan hệ khác nhau giữa cấp trên và cấp dưới để hoạt động một cách hiệu quả, sẽ tốn rất

nhiều tiền đấy. Cậu muốn chiếm sáu mươi phần trăm, không phải là hơi quá đáng sao?"

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh nói: "Công thức nằm trong tay tôi, chỉ có tôi mới có nó thôi, sản phẩm này có một không hai. Theo tôi biết, cho dù hai người chịu trách nhiệm sản xuất và tiếp thị, chi phí hàng năm cũng nhiều nhất là mấy trăm tỷ, sau khi danh tiếng của nó được lan rộng thì nó sẽ đem lại một món lợi nhuận khổng lồ. Hai mươi phần trăm mỗi người cũng là một số tiền không nhỏ rồi. Nói thật, dù sao công thức cũng nằm trong tay tôi, nếu tôi đi tìm người khác hợp tác, dù chỉ chia cho họ mười phần trăm lợi nhuận lợi nhuận thôi thì cũng không ít người tới xếp hàng để tìm gặp tôi đâu. Vì vậy tôi muốn sáu mươi phần trăm lợi nhuận cũng không phải là điều gì ghê gớm lắm, ông Tạ thấy sao?"

Tạ Anh Dũng cười khổ, lúc đầu ông nghĩ Trần Gia Bảo chỉ đam mê y học nên không hiểu nguyên tắc kinh doanh cho lắm, vì vậy ông ta an tâm muốn mình được chiếm bốn mươi phần trăm lợi nhuận.

Xem ra ông đánh giá thấp Trần Gia Bảo rồi, ngoài y thuật, cờ vây và võ thuật ra, có vẻ cậu ta còn có tài kinh doanh, đúng là quái vật!

Tần Quang Đại cũng tràn đầy kinh ngạc, Trần Gia Bảo tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã rất hiểu chuyện, thái độ không khiêm tốn cũng không hống hách, tiền đồ sau này nhất định sẽ xán lạn, cho nên ông nói: "Bác sĩ Trần đã có ân với vợ chồng tôi, cho nên tôi cũng không có ý kiến gì."

Tạ Anh Dũng cảm thấy bất lực, nhưng vì ngay cả Tần Quang Đại cũng đồng ý, cho nên ông ta không có lý do gì để không đồng ý, ông ta nhún vai nói: "Được rồi, tôi không có ý kiến gì cả. Vậy thì cậu Trần nhận sáu mươi phần trăm, anh Tần và tôi mỗi người hai mươi phần trăm vậy."

“Hợp tác vui vẻ!” Trần Gia Bảo cầm bút viết ra công thức của “Cố Tinh Hoàn” rồi đưa cho Tạ Anh Dũng.

Đối với Trần Gia Bảo, anh có không dưới hàng chục công thức tương tự như “Cố Tinh Hoàn”, tất cả đều nằm trong bộ sưu tập của thầy anh. “Cố Tinh Hoàn” chỉ là một thứ rất tầm thường nên anh cũng không quan tâm mấy.

Sau đó, mọi người thảo luận với nhau về các vấn đề tiếp theo như cách pha loãng hiệu quả của “Cố Tinh Hoàn”, giá cả, đối tượng khách hàng…

Dù sao thì Tạ Anh Dũng và Tần Quang Đại đều là những nhà kinh doanh nổi tiếng với kinh nghiệm dày dặn trong người, Trần Gia Bảo giao lại tất cả cho họ và anh cảm thất rất vui khi làm chủ của một công ty.

Khi bữa ăn sắp kết thúc, Trần Gia Bảo đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền hỏi: “Ông Tần, do nhà ông kinh doanh dược liệu nên có thể biết rất nhiều thứ, vậy ông có biết Hỏa Tinh Thảo và Thiên Tâm Đằng không? Tôi có thể tìm thấy chung ở đâu vậy?”

Chương 154

Chương 154

Thanh Ngọc chi, Hỏa Tinh Thảo và Thiên Tâm Đằng là những dược liệu quý hiếm cần thiết để tinh chế "Huyền dương đan". Bây giờ Thanh Ngọc Chi đã nằm trong tay anh rồi, chỉ còn lại Hỏa Tinh Thảo và Thiên Tâm Đằng mà thôi.

Tần Quang Đại nghiêm túc suy nghĩ, lát sau ông trầm ngâm nói: "Hai dược liệu mà bác sĩ Trần nói đến đều cực kỳ quý hiếm. Dù nhà họ Tần của chúng tôi đã kinh doanh dược phẩm lâu năm nhưng chưa từng thấy qua chúng bao giờ."

Trần Gia Bảo thất vọng.

"Nhưng …" Tần Quang Đại nói tiếp: "Theo tôi biết, mấy năm trước có tin tức nói Hỏa Tinh Thảo xuất hiện tại thành phố Hòa Bình. Vào thời điểm đó, nó đã gây náo động cả cộng đồng y học Việt Nam. Nếu tôi không nhầm thì Hỏa Tinh Thảo đang nằm trong tay nhà họ Hứa."

"Họ Hứa? Dòng họ lâu đời khám chữa bằng phương pháp y học cổ truyền sao?"

Trần Gia Bảo tỏ vẻ vui mừng rồi nói: "Tin tức này rất quan trọng đối với tôi, cảm ơn vì đã cho tôi biết."

Tần Quang Đại cười nói: “Cậu Trần khách sáo rồi, chỉ là việc nhỏ mà thôi

“Cảm ơn ông Tần, ông có thể cho tôi địa chỉ nhà họ hay không?” Trần Gia Bảo nói.

Tạ Anh Dũng đưa địa chỉ của gia đình họ Hứa cho anh rồi lo lắng nói: “Cậu Trần, gia đình họ Hứa khác với những gia đình bình thường khác. Đó là một gia đình hành nghề y học cổ truyền lâu đời. Hầu hết tất cả các gia đình và quan chức chính phủ ở thành phố Hòa Bình đều đã từng tiếp xúc với họ. Nếu có thể, tốt nhất cậu không nên gây sự với nhà họ Hứa.”

Trần Gia Bảo trả lời: “Được rồi, cảm ơn đã nhắc nhở, tôi sẽ chú ý.”

Tạ Anh Dũng lắc đầu, chỉ mong Trần Gia Bảo thực sự lắng nghe lời ông nói.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Triệu

Một thanh niên trông khá đẹp trai, khoảng hai mươi tuổi đang ngồi trong cái chòi nghỉ mát, tay cậu vẫn liên tục ném đồ xuống hồ cho cá ăn.

Đột nhiên, vô số con cá tranh nhau nhảy lên đớp mồi khiến mặt hồ trở nên gợn sóng.

“Chú Đồ, chú cho rằng tất cả sinh linh đều giống như bầy cá vàng này mà tranh nhau để kiếm chút lợi nhuận sao?” Cậu thanh niên nở một nụ cười chế giễu.

Một người đàn ông cao lớn chừng năm mươi tuổi đứng bên cạnh cậu, hai tay ông chắp sau lưng mà nhẹ nhàng nói: "Cậu Triệu nói đúng, thế gian rộng lớn như vậy, thế nhưng tất cả mọi người, mọi vật đều chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân mình mà thôi. Ví dụ, có những người lao vào tranh giành đánh đập nhau, nhưng cuối cùng họ chỉ là những con rối trong tay những người có quyền lực hơn họ. Cũng giống như bầy cá vàng bây giờ, việc sống chết của chúng đều nằm trong tay của cậu."

"Được rồi, lời nhận xét của chú khiến tôi cảm thấy rất hài lòng." Cậu thanh niên kia cười lớn.

Cậu thanh niên này là cậu cả của nhà họ Triệu, Triệu Đình Nhiên.

Thân phận của người đàn ông bên cạnh càng không đơn giản, bởi vì ông ta chính là Đồ Bá Thạch, là cao thủ số một của nhà họ Triệu.

Ngay từ mười năm trước, ông ta đã tu luyện đến trạng thái "Thông U hậu kỳ".

Nhà họ Triệu cũng đã bỏ ra một cái giá rất đắt để mời Đồ Bá Thạch về. Tuy nhiên, dù có tốn kém bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng xứng đáng, bởi với sự giúp đỡ của Đồ Bá Thạch mà gia đình họ Triệu chỉ trong vòng mười năm.đã có thể phát triển từ một gia đình nhỏ thành một gia đình giàu có ở thành phố này.

"Triệu Bá Thiên bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì có đúng không?" Triệu Đình Nhiên nhíu mày.

Cách đây vài ngày, anh ta cử Triệu Bá Thiên đến thành phố Hòa Bình để tìm hiểu tình hình trong thế giới ngầm ở nơi đó. Hơn nữa, anh bí mật bảo vệ Tạ Cẩm Tú cũng chính là người anh yêu bằng cách giết chết tất cả những người thân cận với cô.

Nhưng nhiều ngày trôi qua, Triệu Bá Thiên cũng không có tin tức gì, điều này làm cho Triệu Đình Nhiên hơi khó hiểu.

Đôi mắt của Đồ Bá Thạch lóe lên sự tự hào, ông ta nói: "Bá Thiên là học trò của tôi, nó cũng đã đạt đến 'Thông U sơ kỳ' rồi, cho nên có rất ít người có thể đánh bại nó ở thành phố này. Hơn nữa, lý do tại sao Bá Thiên được gọi là 'Triệu Vô Thương'? Bởi vì nó rất giỏi khinh công, dù không đánh lại thì vẫn có thể trốn thoát, cho nên chắc chắn không gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu. Thế nhưng mấy ngày nay nó không gửi tin về, có thể đang gặp chuyện gì khó khăn lắm đây."

Tất nhiên, Đồ Bá Thạch không biết rằng học trò yêu quý của mình đã bị Trần Gia Bảo chặt đầu ngay tại chỗ, ngay cả cái xác cũng bị Tô Thu Uyên xử lý sạch sẽ. Nếu để Đồ Bác Thạch biết được chuyện gì đã xảy ra thì ông ta sẽ không thể bình tĩnh như lúc này.

Triệu Đình Nhiên gật đầu, hai mắt anh ta lóe sáng, anh mạnh mẽ nói: "Chú Đồ, chuẩn bị một chút đi, năm ngày sau chúng ta sẽ đi về phía nam của thành phố Hòa Bình. Tôi phải cưới được Tạ Cẩm Tú, cướp Thiên Tâm Đằng, chỉnh đốn thế giới ngầm, tất cả mọi người phải nghe theo lệnh của nhà họ Triệu này!"

Chương 155

Chương 155

Nghe thấy "Thiên Tâm Đằng", Đồ Bá Thạch cũng trở nên vui vẻ.

"Đây là nhà họ Hứa, không hổ danh là dòng họ lâu đời ở đây. Họ có thể chiếm một căn lớn ở trên đoạn đường đắc địa của thành phố…chậc chậc!"

Theo địa chỉ mà Tạ Anh Dũng cung cấp, Trần Gia Bảo đã đến cổng nhà họ Hứa vào sáng sớm hôm sau.

Trước mặt anh là một ngôi nhà lớn với gạch xanh và ngói đỏ, trên đó treo một tấm bảng ghi dòng chữ "Hứa phủ", Trần Gia Bảo cảm thấy như mình đã du hành về thời cổ đại vậy.

Tuy nhiên, kiểu dòng tộc càng dài rộng, lai lịch càng sâu như vậy thì xác suất có Hỏa Tinh Thảo càng lớn.

Trần Gia Bảo cười rộ lên rồi đi về phía trước gõ cửa.

Chẳng mấy chốc, một thanh niên áo trắng ló đầu ra tò mò nhìn Trần Gia Bảo, sau đó anh ta vô cùng sốt ruột mà vẫy tay: "Gia đình chúng tôi hôm nay có khách. Nếu anh muốn đến gặp bác sĩ thì chúng tôi không tiếp, anh đi mau đi."

Hôm nay, Trần Gia Bảo vẫn chỉ đi một đôi giày vải xanh đen, trông anh không giống một người giàu có.

Trần Gia Bảo lắc đầu và nói: "Tôi không đến đây để tìm lời khuyên của bác sĩ. Xin cậu vào báo cho chủ nhà biết có Trần Gia Bảo đến thăm."

"Trần Gia Bảo?" Hứa Hà Bắc nhỏ giọng lặp lại, anh ta chắc chắn rằng không có người nào tên Trần Gia Bảo thuộc các dòng họ lớn ở thành phố Thái Bình thì anh ta càng khinh thường nói: "Đi đi, hôm nay nhà họ Hứa của chúng tôi không tiếp khác. Anh có thể nhắn lại lời, hoặc vài ngày nữa hãy quay lại."

Trần Gia Bảo nhíu mày, anh nói: "Không phải vừa nãy nói nhà họ Hứa hôm nay có khách sao? Sao bây giờ lại nói không tiếp đãi khách?"

Hứa Hà Bắc nhìn Trần Gia Bảo một cách khinh bỉ, anh ta giơ chiếc nhẫn đá quý trên ngón trỏ ra rồi khinh thường nói: "Anh đã thấy chiếc nhẫn ngọc lục bảo mua ở London tốn gần một tỷ đồng trên tay tôi chưa? Đồng hồ Vacheron Constantin hơn hai tỷ. Anh nhìn lại chính mình đi, đống quần áo anh mặc cùng lắm là mấy trăm ngàn. Biết mình biết ta là điều quan trọng nhất. Họ Hứa của chúng tôi là một dòng họ có tuổi đời hàng thế kỷ và rất được tôn trọng ở thành phố Hòa Bình. Các gia đình giàu có muốn đến thăm gia đình họ Hứa của chúng tôi cũng phải tùy thuộc vào việc gia đình của chúng tôi có sẵn lòng tiếp đón hay không. Mọi người được chia thành các tầng lớp khác nhau, anh có nghĩ rằng với địa vị của mình thì anh có đủ tư cách để đến thăm gia đình của chúng tôi không? Anh có đủ điều kiện để trở thành khách của gia đình Hứa của chúng tôi không?"

"Anh đang dùng cái đầu thấp kém của mình để đánh giá người khác hả?" Lúc này Trần Gia Bảo đã cảm thấy hơi khó chịu.

Hứa Hà Bắc nghiêm túc nói: “Tôi ở đây nói chuyện với anh là phước ba đời nhà anh rồi, còn dám xúc phạm nhà họ Hứa chúng tôi sao? Tôi cũng chịu thua anh luôn rồi đó! Tôi cho anh một cơ hội, lập tức xin lỗi tôi mau. Sau đó hãy rời khỏi đây ngay, nếu không thì anh hãy tự chịu lấy hậu quả.”

Trần Gia Bảo cau mày, vẻ mặt của anh càng lúc càng khó coi.

Hiện anh có gần tám trăm tỷ đồng trong thẻ và sở hữu hai mươi phần trăm cổ phần của câu lạc bộ Golf Hải Thiên, chưa kể hôm qua anh ta đã ký một hợp đồng với Tạ Anh Dũng và Tần Quang Đại lên tới hàng chục tỉ đô la một năm nữa.

Không ngờ hôm nay trước khi bước vào cửa nhà họ Hứa thì đã bị nhà họ Hứa coi thường rồi.

Trần Gia Bảo hơi tức giận, nhưng anh nhớ mục đích hôm nay là đến nhà họ Hứa xin thuốc nên không tiện nói nhiều, vì vậy anh lấy ra tấm thẻ đen do Tần Quang Đại đưa rồi lạnh lùng nói: “Đây là thẻ VIP kim cương, trong đó có gần ba trăm năm mươi tỷ đồng không giới hạn chi tiêu. Bây giờ, tôi đã đủ điều kiện, tôi có thể vào trong chưa?”

Hứa Hà Bắc suýt rớt cằm vì kinh ngạc.

Thẻ VIP kim cương hay còn gọi là thẻ đen, không phải cứ có tiền là có thể làm được mà phải có địa vị xã hội khá cao, thậm chí là cả nhà họ Hứa, dù là dòng họ lâu năm thì cũng chỉ có chủ gia đình mới có thể sở hữu nó.

Làm sao mà Trần Gia Bảo lại có thẻ đen được chứ?

Hứa Hà Bắc trong lòng cho rằng Trần Gia Bảo đang nói dối nên lập tức cười khinh thường: “Thật không ngờ, người ở tầng lớp dưới đáy của xã hội như anh cũng bày đặt giở trò sao? Anh cho rằng chỉ cần lấy thẻ đen giả mạo là có thể lừa được tôi sao? Đùa gì chứ? Để tôi đoán xem, anh thậm chí còn không có được năm trăm ngàn trong thẻ này. “

Trần Gia Bảo trông càng khó coi hơn, anh nói: “Anh nghĩ rằng tôi là một kẻ nói dối, cho nên không định cho tôi vào?”

“Đúng vậy, mau ra khỏi đây, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát đến bắt anh đó. Anh tin hay không? Chỉ cần tôi gọi điện thì tôi có thể tống anh vào tù ngay.” Hứa Hà Bắc vươn tay đẩy Trần Gia Bảo một cái.

Lúc này mặt của Trần Gia Bảo “đen như cái đít nồi”.

Anh lịch sự đến thăm thì bị sỉ nhục hết lần này đến lần khác, thật sự không chịu nổi nữa.

Đối mặt với bàn tay đang đẩy của Hứa Hà Bắc, ánh mắt Trần Gia Bảo co rút lại. Đột nhiên anh vươn tay ra nắm lấy cổ tay của người nọ mà kéo khiến Hứa Hà Bắc ngã đập cằm xuống bậc thềm, suýt nữa gãy răng.

Chương 156

Chương 156

“Ô, anh…anh dám đánh tôi? Tôi sẽ giết anh!” Hứa Hà Bắc đứng lên rồi tức giận giơ nắm đấm về phía Trần Gia Bảo.

“Đúng là không biết tự lượng sức mà!”

Trần Gia Bảo đá anh ta một cái, sau đó anh sải bước qua Hứa Hà Bắc mà chế nhạo: “Nên nhớ, một con chó sẽ phải trả giá khi coi thường người khác.”

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo bỏ qua ánh mắt ghét bỏ của Hứa Hà Bắc rồi đi thẳng vào trong. Đột nhiên một mùi thuốc thơm ngát tỏa ra, Trần Gia Bảo cảm thấy tinh thần lập tức thoải mái hẳn ra.

Lúc này có bốn người đang ngồi bên trong, ba nam một nữ.

Ngồi giữa trung tâm là một ông già, râu tóc bạc trắng, chừng sáu mươi tuổi nhưng thần thái vẫn ngời ngời.

Không cần phải nói, đây tất nhiên là người đứng đầu nhà họ Hứa, Hứa Thành Sâm.

Khi bốn người nhìn thấy Trần Gia Bảo xông vào, họ lập tức sửng sốt, một người đàn ông trung niên đứng lên cau mày nói: "Anh là ai?"

Ông là Hứa Quân Bình, con trai cả của Hứa Thành Sâm, hiện là trưởng khoa của bệnh viện y học cổ truyền số một thành phố Hòa Bình, tay nghề của ông rất giỏi.

"Trần Gia Bảo." Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt không khiêm tốn cũng không hống hách mà nói.

Đột nhiên, Hứa Thành Sâm và Hứa Quân Bình trở nên kinh ngạc.

Là người có quyền lực lớn nhất nhà họ Hứa, đương nhiên phải biết rằng cách đây vài ngày có một người giàu bí ẩn tên là Trần Gia Bảo đã bỏ ra hơn hai mươi lăm tỷ đồng để mua Thanh Ngọc Chi trong buổi đấu giá.

Bây giờ, người thanh niên trước mặt tự xưng là Trần Gia Bảo, mặc dù quần áo trên người có chút bình thường, nhưng anh lại dám một mình đến nhà họ Hứa, anh ta hẳn là người đàn ông giàu có bí ẩn đã mua Thanh Ngọc Chi.

Nghĩ đến đây, Hứa Quân Bình mỉm cười lịch sự: "Thì ra là cậu Trần, tôi đã ngưỡng mộ cậu từ lâu. Tôi chính là Hứa Quân Bình, đây chính là phụ thân Hứa Thành Sâm, ông là người đứng đầu nhà họ Hứa."

Trần Gia Bảo cười nhẹ gật đầu, coi như là chào hỏi, trong lòng anh thầm thở dài một hơi, Hứa Quân Bình khách sáo hơn nhiều so với Hứa Hà Bắc.

Đột nhiên, Hứa Hà Bắc xông tới, anh ta chỉ vào Trần Gia Bảo mà quát lớn: "Ông nội, bác cả! Cái tên Trần Gia Bảo này không chỉ đánh con mà còn xúc phạm nhà họ Hứa của chúng ta. Con nhất định không thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy…"

Còn chưa kịp nói hết lời thì Hứa Quân Bình lập tức quát to: "Đi ra ngoài kia đi."

Hứa Hà Bắc há hốc mồm, anh không hiểu, người phải ra ngoài là Trần Gia Bảo chứ, tại sao lại là anh được?

Nhìn thấy Hứa Hà Bắc vẫn đứng đó, Hứa Quân Bình cau mày khiến Hứa Hà Bắc rùng mình, anh ta nhìn Trần Gia Bảo một cái rồi tức giận, anh không muốn đi ra chút nào.

Chủ nhà họ Hứa, Hứa Thành Sâm đột nhiên đứng lên, ông nói: "Cậu Trần, Hà Bắc còn nhỏ đã xúc phạm đến anh, mong anh đừng trách nó."

"Không sao." Trần Gia Bảo nói, anh vốn dĩ là người rộng lượng, vì đã dạy Hứa Hà Bắc một bài học rồi nên anh cũng không để chuyện cũ trong lòng nữa.

Hứa Mỹ Hòa mở to mắt tò mò nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt cô hiện lên vẻ khó hiểu, không hiểu tại sao ông nội lại lễ phép với Trần Gia Bảo như vậy.

Tuy nhiên, ánh mắt tò mò của cô lại rơi vào mắt của Lý Minh Vũ đang ngồi bên cạnh, anh ta cho rằng Mỹ Hòa đang quan tâm đến Trần Gia Bảo, thì đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu.

“Cậu Trần lần này đến thăm, không biết có chuyện gì không?” Hứa Thành Sâm tò mò hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ đến xin dược liệu thôi.” Trần Gia Bảo cười.

“Dược thảo gì?”

“Hỏa Tinh Thảo, không biết nhà họ Hứa có không?”

Vừa nói xong, vẻ mặt của Hứa Thành Sâm và Hứa Quân Bình cùng con trai của ông ta hơi thay đổi, bọn họ lập tức nghiêm túc đánh giá Trần Gia Bảo.

Nhìn phản ứng của bọn họ, Trần Gia Bảo biết Hỏa Tinh Thảo chắc hẳn có ở đây rồi, vì vậy trong lòng anh vui sướng không thôi.

Hứa Thành Sâm suy tư một chút rồi trịnh trọng nói: “Cậu Trần, cậu làm sao biết được Hỏa Tinh Thảo?”

Trần Gia Bảo cười bí hiểm, anh chắp tay sau lưng nói: “Tôi đương nhiên có nguồn tin tức riêng, cho nên ông Hứa không cần quá quan tâm chuyện này, tôi sẵn sàng chi giá cao cho nó.”

Hứa Thành Sâm nhìn Trần Gia Bảo, thầm kinh ngạc.

Chương 157

Chương 157

Ông ta sống đã lâu nên rất biết cách nhìn người, thế nhưng Trần Gia Bảo lại cho ông cảm thấy khó mà có thể hiểu lòng cậu ta được.

Cha con nhà họ Hứa liếc nhau, Hứa Thành Sâm chậm rãi lắc đầu nói: “Hỏa Tinh Thảo quá quý giá. Sợ là cậu Trần phải ra về với bàn tay trắng rồi.”

Ý là ông muốn từ chối yêu cầu mua hàng của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cau mày nói: “Ông Hứa, tiền không thành vấn đề. Theo giá thị trường, Hỏa Tinh Thảo khoảng ba trăm năm mươi tỷ, tôi sẵn sàng đưa ra giá gấp ba lần.”

Hứa Mỹ Hòa đột nhiên há hốc mồm ngạc nhiên.

Tuy là cô là cô chiêu của nhà họ Hứa, không lo ăn uống ngày thường nhưng con số một ngàn tỷ vẫn quá lớn đối với cô.

Trần Gia Bảo mặc quần áo bình thường mà mở miệng thì lập tức nhắc đến một ngàn tỷ, vì vậy cô mới phải kinh ngạc đến thế.

Lý Vũ Minh càng lúc càng cảm thấy khó chịu, cô cảm giác như mình bị đem ra so sánh vậy, cho nên cô tức giận mà trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo.

Trong ánh mắt chờ mong của Trần Gia Bảo, Hứa Thành Sâm vẫn chậm rãi lắc đầu,ông nói: "Cậu Trần, tôi không đổi ý đâu. Hôm nay sợ anh phải về với hai bàn tay trắng rồi, tôi sẽ không bán Hỏa Tinh Thảo!"

Trần Gia Bảo cau mày tiếp tục tăng giá: "Một ngàn năm trăm tỷ!"

"Không bán."

"Hai ngàn năm trăm tỷ!"

"Không…không bán."

"Ba ngàn năm trăm tỷ."

Đây đã là giới hạn của Trần Gia Bảo.

Hứa Thành Sâm và Hứa Quân Bình nhìn nhau, trong lòng vừa kinh ngạc vừa xúc động.

Đây là ba ngàn năm trăm tỷ đó! Mặc dù nhà họ Hứa là dòng họ lâu đời hành nghề y học cổ truyền, tiếng tăm lẫy lừng khắp thành phố Hòa Bình, thế nhưng khi họ nghe con số này thì vẫn sợ hãi không thôi.

Hứa Mỹ Hòa cảm thấy hơi choáng váng, người đàn ông tên Trần Gia Bảo này trông trẻ hơn mình một chút, sao có thể giàu như vậy, trông anh ta cứ xem tiền như giấy vụn vậy!

Hứa Quân Bình càng kinh ngạc hơn vì biết trong buổi đấu giá cách đây vài ngày, Trần Gia Bảo đã bỏ ra hai ngàn năm trăm tỷ để mua Thanh Ngọc Chi, sau đó ném thêm một ngàn tỷ cho chiếc vòng cổ. Bây giờ anh ta lại ra giá ba ngàn năm trăm tỷ để mua Hỏa Tinh Thảo.

Chúa ơi, làm sao mà Trần Gia Bảo lại giàu được khi còn trẻ như vậy?

Sau khi do dự một chút, Hứa Thành Sâm vẫn là chậm rãi lắc đầu: “Không bán.”

Đây chính là 35 tỷ đồng nha, Hứa Thành Sâm vẫn từ chối.

Hứa Mỹ Hòa vừa ngạc nhiên sự hào phóng của Trần Gia Bảo vừa ngạc nhiên đối với sự lựa chọn của ông nội mình.

Cô ta làm sao biết trong lòng Hứa Thành Sâm đang rỉ máu.

“35 tỷ nha, đây chính là 35 tỷ đồng. Nếu như có Thanh Ngọc Chi thì hắn nhất định sẽ bán cho Trần Gia Bảo Hỏa Tinh Thảo mà không nháy mắt một cái. Đáng tiếc là bây giờ dược vật kéo dài tuổi thọ của nhà họ Hứa chỉ còn mỗi Hỏa Tinh Thảo, tuổi của mình lại quá lớn…..”

Nghĩ tới đây, Hứa Thành Sâm bất đắc dĩ.

Đối với một lão già gần đất xa trời mà nói, tuổi thọ vĩnh hằng còn cao hơn rất nhiều so với tiền tài.

Ông ta lắc đầu, cố nén cảm xúc đau đớn đi. Ông ta cố rặn ra một nụ cười nói: "Cậu Trần, mặc dù chúng tôi không bán Hỏa Tinh Thảo nhưng nhà họ Hứa có rất nhiều dược liệu quý giá khác, nếu không thì cậu nhìn một chút?"

Đối với sự cứng đầu của Hứa Thành Sâm, Trần Gia Bảo có chút đau đầu: "Tôi chỉ cần mỗi Hỏa Tinh Thảo."

"Nếu như vậy thì nhà họ Hứa chỉ có thể khiến cho cậu Trần đây tay không mà về thôi. Thực sự xin lỗi." Hứa Thành Sâm âm thầm thở dài, xem ra lần này lỡ dịp mua bán với vị đại gia này thôi.

Trần Gia Bảo đứng im, trong mắt lóe lên vẻ suy tư, anh trầm ngâm nói: "Ông Hứa, ông xem đây là cái gì?"

Nói xong, Trần Gia Bảo lấy ra một gốc dược liệu xanh như ngọc, toàn thân óng ánh, giống như một khối lưu ly.

"Thanh Ngọc Chi!"

Hứa Mỹ Hòa kinh ngạc hô lên.

Bây giờ, rốt cuộc Hứa Mỹ Hòa biết lí do vì sao Trần Gia Bảo lại có nhiều tiền đến như vậy. Vài ngày trước cô ta nghe ông nội của mình nói qua có một vị đại gia bỏ ra gần 25 tỷ để mua xuống Thanh Ngọc Chi. Bây giờ Thanh Ngọc Chi xuất hiện trong tay Trần Gia Bảo thì có thể hắn chính là vị đại gia kia.

“Chẳng lẽ bây giờ những kẻ có tiền đều ăn mặc như vậy sao?”

Chương 158

Chương 158

Đôi mắt Hứa Mỹ Hòa trợn to, cô ta hiếu kỳ dò xét Trần Gia Bảo.

Lý Vũ Minh đứng bên cạnh đó, trong lòng không khỏi ghen ghét.

Hứa Thành Sâm kinh ngạc nói: “Cậu Trần, ý của cậu là gì? Chẳng lẽ cậu muốn dùng Thanh Ngọc Chi để đổi lấy Hỏa Tinh Thảo?”

Trần Gia Bảo còn chưa nói xong thì đôi mắt Hứa Quân Bình đảo một vòng: “So với Thanh Ngọc Chi thì Hỏa Tinh Thảo quý hơn rất nhiều. Nếu như cậu Trần muốn đổi lấy Hỏa Tinh Thảo thì ít nhất phải bỏ thêm 10 tỷ đồng nữa mới được.”

Hứa Thành Sâm ném cho Hứa Quân Bình một cái ánh mắt tán thưởng, đối với ông ta mà nói, hiệu quả của Thanh Ngọc Chi không kém Hỏa Tinh Thảo là bao, đều có thể kéo dài được tuổi thọ. Nếu như Trần Gia Bảo dùng 10 tỷ đồng cùng với Thanh Ngọc Chi để đổi lấy Hỏa Tinh Thảo thì không hẳn là không được.

Trần Gia Bảo chậm rãi lắc đầu, hai cha con Hứa Thành Sâm thất vọng nhưng sau đó Trần Gia Bảo lại cho họ một bất ngờ.

“Nhà họ Hứa là gia tộc có lịch sử đông y gần trăm năm, am hiểu nhất chính là Đông y. Như vậy đi, tôi sẽ tỷ thí Y học với bên ông, ai thắng hai trong ba ván trước thì bên đó sẽ thắng. Nếu tôi thua thì tôi sẽ đưa Thanh Ngọc Chi cho bên ông còn nếu bên ông thua thì Hỏa Tinh Thảo sẽ là của tôi. Thế nào?” Trần Gia Bảo đề nghị, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý. Điều kiện như vậy, anh chắc chắn nhà họ Hứa sẽ đồng ý.

Trong lòng Hứa Mỹ Hòa chấn kinh, cô ta hoài nghi nhìn Trần Gia Bảo, không biết hắn có uống lộn thuốc hay không. Hắn ta biết rõ nhà họ Hứa là một gia tộc có lịch sử Đông y trải dài gần trăm năm mà còn dám so tài y học với nhà họ Hứa. Chẳng lẽ vì có được Hỏa Tinh Thảo bằng mọi cách nên hắn phát điên?

“Cậu Trần, cậu nhất định muốn tỷ thí y học với bên tôi? Nếu như thua thì cậu không được nuốt lời đâu đấy.” Hứa Thành Sâm hoài nghi.

Trần Gia Bảo tự tin nói: “Phong cách làm việc của tôi, lời nào đã nói thì nhất định sẽ thực hiện đúng như vậy, tuyệt đối không nuốt lời!”

Hứa Thành Sâm và Hứa Quân Bình nhìn nhau, trong mắt họ đã biết được ý nghĩ của đối phương.

“Được thôi, vụ cá cược này, nhà họ Hứa chúng tôi đồng ý.” Hứa Quân Bình nói: “Nhưng mà Hỏa Tinh Thảo quý hơn Thanh Ngọc Chi, tiền đặt cuộc như vậy thật không công bằng. Nếu như nhà họ Hứa chúng tôi thắng thì cậu không những phải đưa ra Thanh Ngọc Chi mà còn phải kèm theo cả 10 tỷ đồng nữa.”

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh nghĩ không ra Hứa Quân Bình là một con người tham lam đến như vậy. Nhưng là trả lời cho câu nói của Hứa Quân Bình, Trần Gia Bảo ra thêm một điều kiện nữa: "Có thể, nhưng đổi lại nếu tôi thắng thì tôi không chỉ lấy đi Hỏa Tinh Thảo mà tôi còn tùy ý lựa chọn dược liệu ở trong nhà kho nhà họ Hứa các ông."

"Nói là làm!"

Trong lòng hai bố con nhà họ Hứa kích động. Cả hai đều thấy được sự vui vẻ trong mắt của người kia.

Bọn họ cực kỳ tin tưởng vào tài năng y học của mình. Trận tỉ thí giữa Trần Gia Bảo với bọn hắn mà nói, quả thực là múa rìu qua mặt thợ, không biết lượng sức mình.

Đừng nói là hai cha con nhà họ Hứa mà ngay cả Hứa Mỹ Hòa nếu ứng chiến thì vẫn có thể dễ dàng chiến thắng Trần Gia Bảo.

Đến lúc đó không chỉ Thanh Ngọc Chi nằm trong tay nhà họ Hứa mà bọn họ còn kiếm lời được 10 tỷ đồng. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy kiếm tiền thật dễ dàng.

"Nực cười, thật sự là buồn cười nha, Mỹ Hòa, cô thấy người này cuồng vọng không, dám cùng nhà họ Hứa so tài Y học. Thành phố Minh Tế của chúng ta sao lại xuất hiện một tên đần như hắn ta chứ?" Lý Vũ Minh cười mỉa mai.

Hứa Mỹ Hòa khẽ nhíu mày, cô ta cảm thấy Lý Vũ Minh có chút vô duyên.

Trần Gia Bảo nhìn về phía Lý Vũ Minh, anh đột nhiên hỏi: "Mày cũng là người của nhà họ Hứa?"

Lý Vũ Minh cười một cách ngạo nghễ, khinh bỉ nói: "Tao tên là Lý Vũ Minh là người của nhà họ Lý."

"Nhà họ Lý? Mày có quan hệ như thế nào với Lý Đức Trung?" Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên một cái rồi biến mất.

"Đó là anh trai của tao, thế nào, mày sợ? Biết điều thì mua giao ra Thanh Ngọc Chi, mau chóng rời khỏi nhà họ Hứa." Lý Minh Ngọc càng lúc càng đắc ý, hắn ta còn tưởng rằng Trần Gia Bảo sợ hãi khi nghe thấy tên của anh trai mình.

Trong lòng Trần Gia Bảo cười lạnh, anh đột nhiên nói: "Thế này đi, tao với mày đánh cược, nếu như nhà họ Hứa thắng thì tao đưa cho mày 35 tỷ đồng còn nếu tao thắng thì mày phải nôn ra 35 tỷ đồng, có được không?"

"Trần Gia Bảo, anh nhiều tiền đến phát điên rồi đúng không?" Hứa Mỹ Hòa chấn kinh, cô ta là một người khá lương thiện, cô ta vội vàng ra hiệu cho Trần Gia Bảo dừng lại nhưng anh không quan tâm lời nói của cô ta.

Lý Vũ Minh vui vẻ, hắn ta chỉ sợ Trần Gia Bảo đổi ý liền vội vàng gật đầu đồng ý, nói: "Được thôi, đây là mày nói đấy, đến lúc đó thì mày đừng có chơi bài chuồn."

35 tỷ đồng, đó là số tiền mà hắn có thể mua được một chiếc xe Rolls-Royce phiên bản giới hạn, số tiền còn lại hắn có thể tiêu trong một thời gian rất dài.

Lý Vũ Minh cực kỳ hưng phấn, đến nỗi thua? Không bao giờ có chuyện này xảy ra. Ông cụ nhà họ Hứa được coi là ngôi sao trong giới đông y, làm sao có thể thua Trần Gia Bảo?

Chương 159

Chương 159

Trần Gia Bảo khẽ gật đầu, trong lòng cười lạnh, đến lúc đó tao nhìn mày thua như thế nào!

Hứa Mỹ Hòa không còn lời gì để nói, trong lòng cô ta tức giận: "Chính mình có lòng tốt nhắc nhở hắn, vậy mà hắn không thèm để ý, hừm, để mình xem đến lúc thua hắn sẽ xoay sở kiểu gì."

"Cậu Trần, cậu muốn so tài kiểu gì?" Hứa Thành Sâm hỏi.

Trần Gia Bảo nói: "Tùy ý ông, các ông tới chọn hạng mục so tài là được, Trần Gia Bảo tôi sẽ đón nhận từng cái một."

Hứa Thành Sâm nhíu mày, ông ta cảm thấy Trần Gia Bảo cuồng vọng quá mức, trong lòng cười lạnh, nói: "Vậy thì được, nếu là so tài Y học thì không thể không có bệnh nhân. Quân Bình chính là bác sĩ trưởng của bệnh viện đông y xếp thứ nhất, nơi đó chắc chắn có rất nhiều bệnh nhân đến khám bệnh. Chúng ta nên đến đó để so tài, mặc kệ ai thắng ai thua đều có thể chữa được bệnh cho bệnh nhân. Ý của cậu Trần thế nào?"

"Được thôi, nếu ông chủ nhà họ Hứa đã có tấm lòng lương y như từ mẫu thì tôi không có ý kiến gì cả."

“Nếu như vậy thì mời cậu đi theo tôi.”

Trần Gia Bảo gật đầu, đi ra bên ngoài.

Rất nhanh vụ đánh cược giữa Trần Gia Bảo và Hứa Thành Sâm truyền khắp nhà họ Hứa.

“Vãi thật, Trần Gia Bảo là ai mà dám phách lối như thế? Còn dám so tài Y học với chủ nhà họ Hứa chúng ta, đây không phải là muốn đi tìm cái chết sao?”

“Đâu chỉ là so tài Y học, tôi còn nghe nói lúc trước ở trên đại hội đấu giá, hắn còn bỏ ra gần hai mươi lăm tỷ để mua Thanh Ngọc Chi. Lần này hắn so tài Y học với chủ nhà họ Hứa chúng ta, hơn nữa nếu hắn thua thì hắn không chỉ giao ra Thanh Ngọc Chi mà còn thêm cả mười tỷ đồng nữa.”

“Quào, thật là một kẻ lắm tiền, nhưng mà có tiền thì cũng không nên tiêu như vậy nha. Rõ ràng hắn ta đến đưa tiền cho nhà họ Hứa chúng ta sao?”

“Khà khà, đừng bao giờ dạy người giàu cách tiêu tiền. Những người nghèo như chúng ta không bao giờ có thể hiểu nổi suy nghĩ của họ đâu.”

Đám người gật đầu tán thành.

Bây giờ, Trần Gia Bảo đi ra khỏi nhà họ Hứa. Anh cùng với Hứa Thành Sâm và Hứa Phi Dưỡng lái một chiếc xe Audi màu đen đi tới bệnh viện.

Trần Gia Bảo đột nhiên phát hiện ra một chuyện khá là củ chuối đó chính là đến giờ anh vẫn chưa mua xe cho chính mình.

Hứa Mỹ Hòa nhìn xung quanh, hiếu kỳ hỏi: “Anh không có mua xe sao?”

“Không có, tôi chỉ ngồi taxi tới.” Trần Gia Bảo vừa sờ mũi vừa nói.

Hứa Mỹ Hòa không còn gì để nói, Một tên hở tí là lấy mấy chục tỷ ra đánh cược vậy mà chính mình lại ngồi xe taxi. Coi như Trần Gia Bảo keo kiệt với bản thân thì cũng không keo kiệt đến mức độ này nha.

Lý Vũ Minh đứng tại chiếc Lamborghini của mình, hắn ta khinh bỉ cười lớn: “Tao còn tưởng mày là một người nhiều tiền đau? Thì ra đến một chiếc xe cũng không dám mua, tao nhịn không được hoài nghi mày có đủ tiền để mua được một chiếc xe hay không đây?”

“Câm mồm vào đi Lý Vũ Minh” Hứa Mỹ Hòa tức giận mắng một câu. Cô ta quay sang hỏi Trần Gia Bảo: “Nếu không thì anh ngồi xe của tôi.”

“Thế thì tốt quá.”

Lý Vũ Minh trơ mắt nhìn Trần Gia Bảo ngồi vào trong xe Hứa Mỹ Hòa, trong mắt hắn lóe lên một sự ghen tị: “Hừm, mày đừng có vội đắc ý, đến lúc mày so tài thu thì Mỹ Hòa sẽ biết mày chỉ là một thằng ngu đần thôi Trần Gia Bảo à!”

Xe của Hứa Mỹ Hòa là một chiếc BMW mini. Trần Gia Bảo ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, Dọc đường đi anh nhắm mắt nghỉ ngơi, im lặng không nói một câu nào.

Hứa Mỹ Hòa vừa lái xe vừa dò xét Trần Gia Bảo. Trông thấy Trần Gia Bảo bình tĩnh, tựa hồ không biết được sự lợi hại của ông nội cô ta vậy.

“Anh có biết ông nội của tôi là ngôi sao trong giới Đông y không? Hơn nữa ông còn khánh bệnh cho người lãnh đạo của quốc gia. Nếu như ở thời cổ đại mà nói, ông chính là ngự y trong cung đình?” Trong lòng Hứa Mỹ Hòa hiếu kỳ hỏi.

“Tôi biết.” Trần Gia Bảo nói.

Hứa Mỹ Hòa lập tức trợn tròn hai mắt: “Vậy tại sao anh lại muốn cá cược với ông nội của tôi? Hơn nữa còn cá nhiều như vậy? Chẳng lẽ anh không lo lắng khi thua ông nội của tôi sao?”

Trần Gia Bảo mở mắt, cười nói: “Không tiêu tiền chính là một tên ngốc, nếu hết tiền rồi thì có thể kiếm lại. Đối với tôi mà nói có nhiều thứ còn quan trọng hơn cả tiền bạc.”

“Cho nên anh tình nguyện vứt 10 tỷ đồng để lấy được trái tim của tình nhân, để có thể đổi lấy được một nụ cười của cô ấy?”

“Đúng vậy.”

“Anh đúng là một tên ngốc.” Hứa Mỹ Hòa lắc đầu, nhưng cô ta cũng thừa nhận mặc dù Trần Gia Bảo biểu hiện như một tên phá của nhưng chính xác rất dễ dành được thiện cảm của phụ nữ.

Chẳng mấy chốc đã đến viện Đông y số một thành phố Hòa Bình.

Chương 160

Chương 160

Hứa Thành Sâm là một ngôi sao sáng trong giới Y học, là niềm kiêu hãnh của toàn bộ giới Y học trong thành phố Hòa Bình.

Thế mà giờ đây Hứa Thành Sâm lại đích thân tới viện Đông y số một của thành phố Hòa Bình, điều này đã lập tức gây chấn động xôn xao không nhỏ, các bác sĩ trưởng lũ lượt kéo tới, muốn được thấy Hứa Thành Sâm tận mắt.

Không lâu sau, những lời lan truyền dần lan rộng, mọi người cũng đã biết có một người trẻ tuổi muốn so y thuật với nhà họ Hứa, đây chính là một chuyện trọng đại rất khó gặp.

Nhưng khi thấy Trần Gia Bảo, ai nấy đều giễu cợt cười phá lên.

“Mấy người trẻ dạo này đúng là quá coi trời bằng vung, đoán chừng độ tuổi của cậu ta chắc cũng mới đọc được mấy cuốn Hoàng Đế Nội Kinh hay Thương Hàn Luận thôi, thế mà cũng đòi so y thuật với nhà họ Hứa. Chậc chậc, đúng là loại người gì cũng có.”

“Anh thì biết cái gì? Cậu chàng này nhìn thì có vẻ kiêu ngạo đấy, nhưng thật ra lại khá thông minh. Anh cứ nghĩ đi, chỉ cần cậu ta đấu một trận với ông cụ nhà họ Hứa, dù cuối cùng thắng

hay thua, chắc chắn cậu ta sẽ nổi tiếng, đây chỉ là lăng xê thôi, tính sẵn rồi."

"Thì ra là vậy, xem ra chúng ta đều lạc hậu hết rồi."

Mọi người ồ lên hiểu ra, cảm thán người trẻ tuổi bây giờ đúng là biết đủ thứ chiêu trò.

Trong số các bác sĩ, chỉ có một người bộc lộ ra vẻ khiếp sợ.

Người này chính là Hồ Quốc Trung.

Lúc còn ở nhà họ Tạ, mặc dù ông ta bị Trần Gia Bảo đánh bại, mất hết cả mặt mũi, nhưng suy cho cùng Hồ Quốc Trung vẫn là chuyên gia khoa não nổi tiếng khắp cả nước, lần này ông ta tới viện Đông y hàng đầu quốc gia để trao đổi học tập, nhưng không ngờ lại gặp phải cuộc so tài y thuật giữa Trần Gia Bảo và nhà họ Hứa.

"Vốn ông cụ nhà họ Tạ mắc bệnh nan y, ngay cả Hứa Thành Sâm cũng không thể chữa khỏi, thế nhưng Trần Gia Bảo lại có thể. Từ đó có thể thấy được chắn chắn y thuật của Trần Gia Bảo trên cơ Hứa Thành Sâm. E rằng lần này nhà họ Hứa sẽ ăn một vố đau rồi," Hồ Quốc Trung cười một cách đầy trào phúng.

Dưới sự sắp xếp của Hứa Quân Bình, không lâu sau đã tìm được một căn phòng họp lớn để làm nơi so tài y thuật, sau đó cho mời rất nhiều bệnh nhân tập trung lại trong đây.

"Cậu Trần, Đông y chú trọng nhìn, nghe, hỏi, sờ, trận thi đấu đầu tiên của chúng ta chính là so tài việc chẩn đoán bệnh, xin hãy chọn ra ba người trong số các bệnh nhân này, ai có thể

chẩn đoán ra bệnh của họ trong thời gian ngắn nhất sẽ là người chiến thắng, cậu cảm thấy thế nào?" Hứa Thành Sâm cười nói.

"Tôi đồng ý." Trần Gia Bảo không có ý kiến.

Hứa Thành Sâm đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên cười nói: "Cậu Trần còn trẻ, để đảm bảo tính công bằng, hay là để cháu gái Hứa Mỹ Hòa của tôi so tài với cậu trong trận thi đấu này đi, cậu Trần thấy được chứ?"

Để Hứa Mỹ Hòa đấu với mình? Chẳng lẽ này cô gái này có y thuật cao siêu lắm à?

Trần Gia Bảo kinh ngạc nhìn về phía Hứa Mỹ Hòa, lại thấy Hứa Mỹ Hòa ngẩng cao đầu lên, kiêu ngạo hừ một tiếng.

Trần Gia Bảo bật cười, nói: "Tôi không có ý kiến, dù sao ba ván thắng hai sẽ thắng, dù là ai trong nhà họ Hứa các ông lên đấu với tôi đều không có gì khác biệt cả."

Lời vừa nói ra, xung quanh tức khắc ồ lên, ai cũng cảm thấy Trần Gia Bảo phách lối, không để ai vào mắt.

Xưa nay con người đều chạy theo những gì quyền uy, trong mắt những người ở đây, nhà họ Hứa chính là dòng họ đại diện cho quyền uy. Bây giờ Trần Gia Bảo lại so tài y thuật với nhà họ Hứa thì chẳng khác nào xúc phạm quyền uy trong lòng họ, không ít người đều nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt đầy sự khinh thường và căm thù.

Hứa Mỹ Hòa hừ một tiếng, nghênh ngang đi ra, nói: "Hôm nay Hứa Mỹ Hòa tôi đây sẽ dạy dỗ anh, để cho anh biết cái gì gọi là trời cao đất dày."

“Mỹ Hòa cố lên, làm Trần Gia Bảo thua thậm tệ không có đất dung thân đi!” Lý Vũ Minh tự tin cười nói.

Trần Gia Bảo và Hứa Mỹ Hòa đã chuẩn bị xong, cuộc so tài Y học đã bắt đầu, thế nhưng những bệnh nhân xung quanh lại lúng túng đứng tại chỗ.

Hứa Thành Sâm vừa nhìn đã biết các bệnh nhân đang lo lắng trình độ của Hứa Mỹ Hòa không đủ, bèn cười nói: “Mỹ Hòa là cháu gái nhà họ Hứa, được tôi dốc công truyền thụ từ nhỏ, năm ngoái đã tốt nghiệp trường đại học Đông y ở thủ đô với thành tích đứng thứ ba toàn trường, nhậm chức bác sĩ lâm sàng tại bệnh viện trung ương của thủ đô, đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, hơn nữa còn được viện trưởng Tôn của bệnh viện trung ương Hà Nội khen là niềm hi vọng để phục hưng lại truyền thống Y học Việt nam. Vậy nên, y thuật của Mỹ Hòa rất cao minh, mọi người có thể yên tâm.”

Ôi!

Tất cả mọi người đều hít một hơi thật sâu, viện trưởng Tôn của bệnh viện trung ương là một người đứng ngang hàng với Hứa Thành Sâm, cũng là một ngôi sao sáng trong giới Y học, hơn nữa lại còn từng chữa bệnh cho vua. Ngay cả viện trưởng Tôn cũng coi trọng Hứa Mỹ Hòa như vậy, thì…

Ánh mắt bọn họ nhìn Hứa Mỹ Hòa đã nóng hừng hực, tranh nhau vây quanh Hứa Mỹ Hòa.

“Bác sĩ Hứa, cô xem cho tôi với, ngực tôi cứ khó chịu buồn nôn mãi…”

“Bác sĩ Hứa, tôi tới trước mà, bác sĩ chẩn đoán cho tôi trước đi.”

Chương 161

Chương 161

Trong lúc nhất thời, một đống bệnh nhân vây quanh Hứa Mỹ Hòa, nhìn lại chiếc bàn để Trần Gia Bảo xem bệnh thì một người cũng không có, trông đìu hiu vô cùng.

Lý Vũ Minh thầm đắc ý, đến Hứa Mỹ Hòa mà Trần Gia Bảo cũng không thắng được mà vẫn dám khiêu chiến Hứa Thành Sâm, đúng là không biết tự lượng sức mình, nhân cơ hội cười nhạo: "Đúng là buồn cười muốn chết, anh muốn đấu với cả nhà họ Hứa luôn à, tài quá nhỉ, giờ thì biết xấu hổ mất mặt là gì chưa?"

Trần Gia Bảo im lặng không nói gì, trong cuộc so tài này, dường như anh thua chắc rồi.

Trong đám người, Hồ Quốc Trung đảo con ngươi một cái, đột nhiên cắn răng, lại gần một bệnh nhân béo mặc đồ đỏ, vỗ vào cánh tay anh ta.

"Ai đụng vào tôi vậy? Đi đi, đừng cản tôi nhờ bác sĩ Hứa xem bệnh…" Bệnh nhân mập mặc đồ đỏ quay đầu lại, đột nhiên hoảng hốt kêu lên: "Bác sĩ Hồ, là ông à, có chuyện gì sao?"

Hồ Quốc Trung là một chuyên gia Y học nổi tiếng trong nước, thường xuyên biểu diễn vài tiết mục dưỡng sinh trên ti vi nên được rất nhiều người biết đến.

“Nếu muốn được trị dứt điểm thì đi với tôi.” Hồ Quốc Trung nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Bệnh nhân nọ mừng rỡ, đi theo Hồ Quốc Trung đến bàn của Trần Gia Bảo.

“Bác sĩ Hồ, ông muốn làm gì…” Tên mập tò mò hỏi.

Đột nhiên, trong hai con mắt mở trừng trừng của mọi người, Hồ Quốc Trung hơi cúi người với Trần Gia Bảo, nói: “Bác sĩ Trần, lần trước là tôi có mắt như mù, bụng dạ lại còn nhỏ mọn, mong cậu tha thứ.”

Thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều sửng sốt, thậm chí đến Hứa Mỹ Hòa cũng hoảng sợ, quên cả việc chẩn đoán bệnh cho một bà cụ.

Hồ Quốc Trung chính là chuyên gia nổi tiếng khắp nước, hơn nữa bây giờ Tây y phát triển, trong khi Đông y thì suy thoái, nghiêm khắc mà nói, địa vị của Hồ Quốc Trung còn ở trên Hứa Quân Bình, thế mà Hồ Quốc Trung lại cúi người với Trần Gia Bảo, hơn nữa thái độ còn cung kính đến vậy, chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự là một bác sĩ tài ba sao?

“Tôi không bị hoa mắt đấy chứ, một người luôn kiêu căng ngạo mạn như ông Hồ sao lại cung kính với Trần Gia Bảo đến vậy?” Hứa Thành Sâm không thể nào tin nổi.

Lý Vũ Minh siết chặt tay thành quả đấm: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, đúng rồi, Trần Gia Bảo là tên nhà giàu thần bí, chắc chắn là Hồ Quốc Trung đã mang ơn gì từ anh ta nên mới cung kính với Trần Gia Bảo như vậy! Hừ,

đường đường là một chuyên gia khoa não mà lại hạ thấp mình trước Trần Gia Bảo, thật là nực cười."

Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn Hồ Quốc Trung một cái, nói: "Thì ra là ông à."

Hồ Quốc Trung lúng túng cười khan, vươn tay kéo tên mập qua, mở miệng nói: "Tin tưởng tôi, cứ để bác sĩ Trần khám cho cậu đi."

"Vâng, vâng." Tên mập vẫn chưa hoàn toàn tiếp thu được chuyện trước mắt, ngơ ngơ ngác ngác ngồi đối diện Trần Gia Bảo, sau đó đột nhiên lấy lại tinh thần, từ chối: "Không được, tôi muốn cô Hứa Mỹ Hòa xem bệnh cho tôi…"

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn anh ta, nói: "Anh thường xuyên bị ho, cảm giác trong lồng ngực có đờm, hơn nữa ban đêm còn đổ mồ hôi trộm, tôi nói có đúng không?"

"Cái đậu, làm… làm sao cậu biết?" Tên mập kinh ngạc nói.

Trần Gia Bảo giải thích: "Chóp mũi anh vừa đen vừa vàng, đen là do thận, mà thận chủ nước, chứng tỏ cơ thể anh bị suy nhược, mắc bệnh phong thấp nên ban đêm thường đổ mồ hôi trộm. Ngoài ra, màu vàng chứng tỏ trên phổi có 'hàn', theo như Thương Hàn Luận, 'hàn' chính là đàm. Tôi sẽ kê cho anh một đơn thuốc, uống ba lần là hết bệnh."

"Soạt soạt soạt" liền mạch viết toa thuốc xong, Trần Gia Bảo đưa cho tên mập còn đang hoảng sợ.

"Thế nào, tôi nói không sai chứ, được bác sĩ Trần xem bệnh, cậu nên thấy vui đi." Hồ Quốc Trung vỗ vai bệnh nhân mập,

kéo anh ta ra khỏi sự hoảng hốt.

Tên mập bỗng nhiên đứng lên, cúi người về phía Trần Gia Bảo, xấu hổ nói: “Xin lỗi bác sĩ Trần, lúc nãy tôi không nên nghi ngờ bác sĩ.”

“Không sao, ai bảo tôi không có tên tuổi chứ.” Trần Gia Bảo cười nói.

Bụng dạ rộng rãi, độ lượng, quả không hổ danh là một bác sĩ tài ba.

Bệnh nhân nọ càng cảm phục Trần Gia Bảo hơn.

Rất nhiều người đều đang chú ý đến tình hình bên này, thấy vậy, không ít người đều tản ra khỏi phạm vi xung quanh Hứa Mỹ Hòa, đi tới bàn của Trần Gia Bảo, nhờ Trần Gia Bảo xem bệnh cho họ.

Trần Gia Bảo thể hiện ra thực lực xuất sắc của mình, chỉ thông qua việc quan sát khí sắc của đối phương mà đã mô tả bệnh tình một cách vô cùng chính xác chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi.

“Ông bị bệnh tiểu đường, bị năm năm rồi.”

“Nhìn bề ngoài thì chị bị bệnh mạch vành, nhưng thật chất là do phổi có vấn đề, phổi tràn khí dẫn đến tim phải chịu áp lực, chỉ cần hốt thuốc đúng bệnh là có thể chữa khỏi.”

“Bệnh tình của cô hơi phiền toái, tỳ vị thái hư, tỳ vị là căn cơ của mọi thứ, nếu tỳ vị yếu đến cùng cực thì con người cũng sẽ

chết. Có điều cô đừng quá lo lắng, tôi kê cho cô một bài thuốc bồi đắp nguyên khí, sau này cô hãy ăn uống điều độ, ngủ sớm dậy sớm, qua một thời gian mới điều trị lại được.”

Chương 162

Chương 162

Trần Gia Bảo không ngừng chuẩn xác nói ra bệnh tình của đối phương, chẳng mấy chốc tất cả bệnh nhân trong phòng họp đều lôi kéo sang, vây quanh Trần Gia Bảo đông như mắc cửi.

“Trời ạ, tài quá, thật sự là tài quá.”

“Bác sĩ Trần, xem cho tôi chút đi, tôi chứ thấy mình bị hoa mắt chóng mặt ấy.”

“Không không không, xem cho tôi trước.”

Vật đổi sao dời, Hứa Mỹ Hòa lẻ loi ngồi một bên, trong lòng cảm thấy vô cùng nhụt chí.

Cô ta phải hỏi và bắt mạch mới phán đoán chuẩn xác ra được bệnh tình của đối phương, thế mà Trần Gia Bảo chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là biết ngay. Cô ta hiểu mình đã thua rồi, hơn nữa còn thua hoàn toàn.

Vẻ mặt của Hứa Thành Sâm và Hứa Quân Bình đều rất trầm trọng. Xem ra, hai người đã xem thường Trần Gia Bảo, chỉ cần dựa vào thủ đoạn quan sát khí sắc để suy đoán ra bệnh tình này, Trần Gia Bảo đã đủ để khiêu chiến bọn họ rồi.

Nhưng Hứa Thành Sâm rất tự tin, người chiến thắng sau cùng vẫn là nhà họ Hứa.

Bởi vì nhà họ Hứa là một dòng họ có truyền thống Đông y lâu đời, hơn nữa lại còn có gần trăm năm lịch sử, có một trong những truyền thừa Đông y đứng đầu Việt Nam, sở hữu rất nhiều toa thuốc quý giá và thủ pháp châm cứu.

Cho dù Trần Gia Bảo thật sự có thành tựu ở Đông y thì tuyệt đối cũng sẽ sẽ không phải đối thủ của nhà họ Hứa!

"Trần Gia Bảo, cuộc so tài này, tôi tự mình ra sân, đấu châm cứu với cậu, thế nào?" Hứa Thành Sâm ngạo nghễ nói.

"Châm cứu?" Trần Gia Bảo đột nhiên mỉm cười, nói: "Được thôi, mời ông."

Hứa Thành Sâm thế mà tự mình lên thi đấu ư?

Đông đảo các bác sĩ trưởng xung quanh đều phấn khởi cả lên, Hứa Thành Sâm có trình độ châm cứu rất cao, đứng đầu cả nước, tiếc là bình thường Hứa Thành Sâm đều không dễ dàng ra tay, bây giờ bọn họ có thể tận mắt nhìn thấy thủ pháp châm cứu của Hứa Thành Sâm rồi, chắc chắn sẽ nhận được lợi ích không nhỏ.

"Đậu xanh, người đứng đầu nhà họ Hứa muốn tự mình tham gia thi đấu sao, hình như hơi coi trọng Trần Gia Bảo rồi?"

"Chú thì biết cái gì, chú không nghe lúc nãy bọn họ đã nói ba ván thắng hai thì thắng sao, bây giờ Trần Gia Bảo đã thắng một ván, nghĩa là đã dẫn đầu cuộc so tài rồi, ông Hứa muốn

đảm bảo an toàn nên tự mình đấu với Trần Gia Bảo đấy. Quả nhiên người càng già càng cẩn thận mà."

"Không thể không nói, đúng là Trần Gia Bảo rất có bản lĩnh chẩn đoán bệnh, nhưng so tài châm cứu với ông Hứa ấy à, vẫn chỉ là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình."

Mọi người đều tin chắc một điều, nếu mà thi đấu với Hứa Thành Sâm, Trần Gia Bảo thua chắc rồi!

"Ông nội thế mà lại đích thân thi đấu ư? Kể từ Trung Thu năm ngoái, sau khi chữa bệnh cho thị trưởng Tần thì ông nội rất ít khi tự mình ra tay, bây giờ so tài với Trần Gia Bảo lại chủ động lên, hơn nữa lại còn đấu về châm cứu – sở trường của ông. Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, cho dù anh thua thì cũng thua trong vinh quang rồi." Hứa Mỹ Hòa lắc đầu cảm thán.

Chỉ có Hồ Quốc Trung là tỏ vẻ xem thường: "Hừ, mặc dù thuật châm cứu của ông cụ nhà họ Hứa rất lợi hại, thế nhưng vẫn chênh lệch quá lớn so với thuật châm pháp thần kỳ của Trần Gia Bảo. Mấy người ấy à, chắc phải bị vả mặt rồi."

Hứa Thành Sâm nghe thấy những tiếng bàn luận sôi nổi xung quanh, cũng nở nụ cười đắc ý, nói: "Cậu Trần, hai chúng ta tự lựa chọn ra một bệnh nhân, sau đó dùng châm cứu để tiến hành chữa trị, ai có thể chữa cho đối phương sẽ thắng. Để tránh có người nói tôi ỷ lớn hiếp nhỏ, tôi có thể bắt đầu trước, để cậu có thể chính mắt nhìn thấy thủ pháp châm cứu của tôi, cậu thấy thế nào?"

"Mời ông." Trần Gia Bảo cười một tiếng, Hứa Thành Sâm quả không hổ danh là người đi đầu giới Đông y, vẫn là có chút khí phách.

Hứa Thành Sâm chắp hai tay ra sau lưng, đảo mắt nhìn một vòng, đột nhiên hai mắt sáng lên, ông ta đi tới trước một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng, nói: “Anh bạn này, không biết anh thấy khó chịu ở đâu?”

Tức khắc có không ít bệnh nhân đều nhìn về phía người đàn ông trung niên với vẻ ao ước, có thể được Hứa Thành Sâm chọn trúng, thật sự là đã tích đức ba đời.

Người đàn ông trung niên vui mừng không thôi, kích động nói: “Bác sĩ Hứa, tôi tên là Đinh Văn Khải, thời gian qua tôi bị đau dạ dày, bụng nhiều nước, hơn nữa ăn không ngon, tinh thần mệt mỏi, răng cũng rất đau.”

Hứa Thành Sâm bắt mạch cho ông ta, nói: “Anh có vấn đề về đường tiêu hóa, cần châm vào huyệt Túc Dương Minh Vị. Cậu Trần, tôi chọn bệnh nhân này để tiến hành châm cứu, cậu thấy sao?” Hứa Thành Sâm nhìn về phía Trần Gia Bảo.

“Được chứ, tôi không có ý kiến gì cả.” Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

“Vậy được.” Hứa Thành Sâm nở một nụ cười đầy tự tin, nói với Đinh Văn Khải: “Anh Đinh, xin anh hãy cởi áo ra.”

Chương 163

Chương 163

Đinh Văn Khải cởi áo sơ mi theo lời ông ta, sau đó Hứa Thành Sâm lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp gấm, bên trong để đầy kim châm.

Hứa Thành Sâm nhẹ nhàng vuốt ve kim châm như rất yêu chúng nó, thở dài nói: “Anh bạn già, hôm nay lại phải làm phiền mày rồi.”

Dứt lời, ngón tay của Hứa Thành Sâm nhanh như sấm chớp, nháy mắt đã kẹp ba cây kim châm vào giữa các ngón tay, nhanh như chớp cắm vào ba huyệt vị Thái Ất, Thiên Xu, Quy Lap của Đinh Văn Khải .

Thủ pháp nhanh, đâm vào huyệt chuẩn xác, mọi người xem quá đã.

Sau khi ngón tay của Hứa Thành Sâm rời khỏi kim châm, kim châm vẫn run lên không ngừng, tựa như có sức sống.

“Hay!”

Phần đông các bác sĩ đang có mắt ở đây đều theo Đông y, biết phương pháp châm cứu này của Hứa Thành Sâm có độ khó cao bao nhiêu, đều sôi nổi vỗ tay.

“Quả không hổ danh là ông cụ Hứa, chỉ phương pháp xác định huyệt vừa nhanh vừa chuẩn ấy thôi là cả đời tôi đã không theo kịp rồi.”

“Anh thì biết gì cái gì, từng nghe ‘Trăm huyệt dễ thấy, châm pháp khó cầu’ chưa, so với việc nhanh chóng xác định được huyệt vị, thủ pháp châm cứu của ông Hứa còn thần kỳ hơn nữa, có thể nói là không ai sánh bằng, không nghi ngờ gì nữa, Trần Gia Bảo thua chắc rồi!”

Mọi người rối rít gật đầu, đồng ý với câu nói này.

Châm cứu trị liệu của Hứa Thành Sâm vẫn còn đang tiếp tục, ông ta nhanh chóng kẹp ba cây kim châm lên lần nữa, vô cùng chính xác mà đâm vào các huyệt đạo trải dài của Túc Dương Minh Vị của Đinh Văn Khải, chỉ chốc lát sau, khuôn mặt Đinh Văn Khải đỏ lên, cả người bắt đầu đổ mồ hôi.

Hiển nhiên, châm cứu của Hứa Thành Sâm đã có hiệu quả.

Hứa Mỹ Hòa nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo hơi cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Chắc chắn là anh bị thủ pháp châm cứu của ông nội tôi gây đả kích rồi chứ gì, mặc dù trình độ chẩn bệnh của anh rất cao, nhưng so với ông nội tôi, y thuật vẫn kém hơn rất nhiều.”

Hứa Mỹ Hòa nghĩ vậy.

Không lâu sau, Đinh Văn Khả ngày càng đổ nhiều mồ hôi, nhưng người lại rùng mình một cái, ngạc nhiên nói: “Bác sĩ

Hứa, tôi cảm giác người tôi vừa lạnh vừa nóng, nhưng thân thể thoải mái hơn rất nhiều.”

Hứa Thành Sâm hài lòng mỉm cười, nói: “Trong châm cứu có một câu như thế này: ‘Hư thì bổ trước, đầy thì tiết trước’, tôi làm anh đổ mồ hôi để dẫn dắt hàn khí trong dạ dày của anh ra, lát nữa sẽ kê cho anh một bài thuốc bổ trung ích khí, cơ bản là có thể hết bệnh rồi.”

“Đúng là bác sĩ Hứa mà, trình độ y thuật thật sự quá thần kỳ.” Đinh Đinh Văn Khải thán phục.

Mọi người đều bội phục không thôi, trong phòng họp vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Quả nhiên là niềm tự hào của giới Đông y chúng ta, ông Hứa có trình độ y thuật cao quá, thế hệ chúng tôi không theo kịp.”

“Tất nhiên rồi, ông Hứa là người đứng đầu dòng họ Trung y có một trăm năm lịch sử, truyền thừa nhiều bài thuốc bí truyền của Đông y cơ mà, sao chúng ta có thể so sánh được. Theo tôi thấy, sau này Đông y Việt Nam có phục hưng được hay không còn phải trông cậy vào ông Hứa.”

“Trần Gia Bảo thế mà vẫn muốn khiêu chiến nhà họ Hứa, đúng là không biết tự lượng sức mình, không biết trời cao đất dày, để xem lát nữa anh ta mất mặt thế nào.”

Trong lòng Lý Vũ Minh càng đắc ý: “Hừ, Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, anh thi đấu y thuật với ông Hứa thì có khác gì tự sát đâu, lát nữa anh bị ông Hứa đánh bại, Mỹ Hòa sẽ biết anh chẳng qua chỉ là một tên dốt nát lại còn cuồng vọng, không hề có giá trị nào thôi.”

Hứa Thành Sâm chắp hai tay ra sau lưng, cười khà khà nói: "Cậu Trần, cậu cảm thấy trình độ châm cứu của tôi hế nào?"

Trần Gia Bảo ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: "Xem như vào mắt được."

Ôi!

Mọi người hít một nơi thật sâu, thủ pháp của Hứa Thành Sâm tài tình đến vậy mà chỉ được nhận một câu "Xem như vào mắt được" ư?

Hình như Trần Gia Bảo ngông cuồng quá rồi?

Hứa Quân Bình cả giận nói: "Ranh con mà cũng dám kiêu ngạo thế à?"

Trong lòng Hứa Thành Sâm không vui, lạnh lùng lên tiếng: "Cậu Trần đã nói vậy thì chắc là đã tự nhận trình độ châm cứu của mình trên cơ tôi rôi. Được thôi, vậy tôi mở mắt mong chờ, mời."

Mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng lát nữa sẽ cười nhạo Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên đi tới một ông cụ tầm sáu mươi tuổi, nói: "Ông cụ, cháu thấy mặt ông hơi cứng, có lẽ là dây thần kinh mặt bị tổn thương, thậm chí đã bị trúng gió."

“Cháu nói rất đúng, cháu muốn châm cứu cho ông sao?” Ông cụ này đang mặc áo giao lĩnh màu đen, mặc dù có bệnh trong người nhưng là phong thái bất phàm, đôi mắt lấp lánh có thần.

Chương 164

Chương 164

“Vâng ạ, chỉ là lát nữa châm cứu ông sẽ thấy hơi đau, hi vọng ông có thể nhịn một chút.” Trần Gia Bảo gật đầu.

Người thanh niên bên cạnh ông lão mặc áo giao lĩnh vội vàng thấp giọng la lên: “Ông cụ, châm cứu không như những phương pháp chữa trị khác đâu ạ, phải có cơ sở vô cùng vững chắc mới làm được, nếu trình độ quá kém nói thì sẽ gây ảnh hưởng cho thân thể.”

Ý trong câu nói rất rõ ràng, hiển nhiên là không tin vào trình độ của Trần Gia Bảo.

Ông cụ mặc giao lĩnh cười nói: “Không sao, anh bạn nhỏ này còn trẻ mà đã dám khiêu chiến dòng họ Đông y trăm năm, chỉ nhìn vào sự gan dạ ấy thôi đã đủ để làm người ta bội phục rồi. Ông đã sống hơn nửa đời người, sóng gió gì mà chưa gặp, chẳng lẽ nhát gan hơn cả cậu thiếu niên này sao? Nói ra chẳng phải sẽ khiến người ta cười chế? Cậu bé à, cháu không cần phải băn khoăn đâu, cứ thoải mái thử một lần.”

Nhưng mặt ông ấy rất cứng làm nụ cười nhìn rất kì lạ.

“Vâng ạ.” Trần Gia Bảo có hảo cảm với ông cụ này, lấy một chiếc hộp đứng chín cây châm ra khỏi túi.

Ông cụ mặc giao lĩnh hỏi: “Ông cần cởi áo ra không?”

“Không cần đâu ạ.”

Ông cụ thầm ngạc nhiên, không cởi áo ra thì làm sao Trần Gia Bảo xác định vị trí của huyệt? Chẳng lẽ, cậu ta đã đến trình độ không cần nhìn cũng biết huyệt nằm ở đâu sao?

Hứa Thành Sâm thì không ngừng lắc đầu, cảm thấy Trần Gia Bảo quá chủ quan.

Nét mặt Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh mở hộp gấm ra, lộ ra chín cây kim châm không đều nhau ở bên trong.

Sắc mặt Hứa Thành Sâm thay đổi, ông ta thì thào: “Chín cây kim châm? Chẳng lẽ là… Không, tuyệt đối không thể nào, tương truyền bộ châm pháp ấy đã thất truyền rồi, sao Trần Gia Bảo có được chứ? Chẳng qua chỉ là cậu ta vừa lúc có chín cây kim châm như trong truyền thuyết, chỉ là trùng hợp thôi.”

Hứa Thành Sâm lắc đầu bật cười, chính ông ta cũng đã sống hơn nửa đời người, có chuyện gì mà chưa trải qua, tại sao lại bị kim châm của Trần Gia Bảo làm cho giật mình chứ, nếu để người bạn tốt ở Hà Nội biết được thì không biết sẽ ăn tươi nuốt sống ông ta thế nào đây.

“Cháu bắt đầu ạ.”

Trần Gia Bảo vừa dứt lời, những người xung quanh rối rít nhìn chăm chăm vào, cũng chờ đợi để cười nhạo Trần Gia Bảo, Hứa Mỹ Hòa cũng mở to hai mắt ra nhìn.

Trong lòng ông cụ mặc giao lĩnh run lên, vội vàng ngồi ngay ngắn lại.

Trần Gia Bảo kẹp một cây kim châm lên, mọi người không thấy rõ, chỉ cảm giác trước mắt có một tia sáng màu bạc lóe lên, kim châm đã đâm vào huyệt Thiên Trung của ông cụ, đồng thời tay cầm lấy kim châm, hơi xoay tròn từ trái sang phải.

Đây là thủ pháp châm cứu gì vậy? Nhưng thật sự Trần Gia Bảo đã xác định vị trí huyệt rất chuẩn xác, còn hơn cả Hứa Thành Sâm.

Mọi người đều kinh ngạc, chỉ có Hứa Thành Sâm lộ vẻ khiếp sợ, ngay cả thân thể cũng đang run lên.

Ông cụ mặc giao lĩnh chỉ cảm thấy có một chút đau nhói thoáng qua, nhưng đã biến mất ngay.

Tiếp theo, tay trái của Trần Gia Bảo cầm một chiếc kim châm lên, đâm vào huyệt Ngọc Chẩm của ông ấy, lại hơi xoay tròn từ phải sang trái.

Lát sau, Trần Gia Bảo thả kim châm ra, nhưng kim châm lại như được ai điều khiển, vẫn xoay tròn theo chiều từ phải sang trái.

“Tả với hữu là đường lối của âm – dương, thủy với hảo là chứng triệu của âm – dương. Đây… Đây là châm pháp Thiên Hành Cửu Châm ư?” Hứa Thành Sâm kích động, thậm chí giọng nói cũng run lên.

Trên khuôn mặt của Hứa Mỹ Hòa đầy vẻ tò mò, ông nội của cô ta luôn trầm tĩnh mà, sao đột nhiên lại kích động vậy nhỉ?

Trần Gia Bảo khẽ mỉm cười, chắp hai tay ra sau lưng, cao giọng đọc: "Cửu châm được hình thành do ở sự biến hóa của Âm Dương trong Trời Đất mà thành đại số, con số đó bắt đầu ở nhất mà chấm dứt ở cửu. Cho nên nói rằng: Nhất là nhằm phỏng theo Thiên, Nhị nhằm phỏng theo Địa, Tam phỏng theo Nhân, Tứ phỏng theo Thời, Ngũ phỏng theo Âm, Lục phỏng theo Luật, Thất phỏng theo Tinh, Bát phỏng theo Phong, Cửu phỏng theo Dã. Cửu châm cửu thiên, Phu Tử lại nhân làm chín lần, chín lần chín thành tám mốt thiên để theo với số của Hoàng Chung. Bì, nhục, cân, mạch nối với Thanh Âm Dương, xỉ, khí, cửu khiếu thông với xương đầu gối. Đây chính là Thiên Hành Cửu Châm đã thất truyền!"

Nhận được câu trả lời chắc chắn từ Trần Gia Bảo, Hứa Thành Sâm hoàn toàn trở nên kích động.

Trời ơi, Thiên Hành Cửu Châm đã thất truyền từ lâu, đây chính là Thiên Hành Cửu Châm có thể khởi tử hồi sinh đây mà.

"Không ngờ tôi sống hơn nửa đời người, đã bước một chân vào quan tài thế mà còn có thể thấy được Thiên Hành Cửu Châm xuất hiện một lần nữa, ông trời thật sự quá tốt với mình."

Trong lòng Hứa Thành Sâm kích động không có lời nào diễn tả nổi. Ông ta là một người đã dành tâm huyết hơn nửa đời vào Y học, không có điều gì làm ông ta kích động hơn việc được thấy châm pháp trong truyền thuyết xuất hiện.

Nét mặt của Hứa Quân Bình cũng rất hoảng sợ, hiển nhiên cũng từng nghe qua tiếng tăm của "Thiên Hành Cửu Châm".

Chương 165

Chương 165

Ngay sau đó, dưới mấy chục đôi mắt mở trừng trừng, Hứa Thành Sâm – người đứng đầu dòng họ Đông y có một trăm năm lịch sử, ngôi sao sáng của giới Đông y đương thời – đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, cúi người xuống, nói ra những lời từ tận đáy lòng: "Cậu Trần, nhà họ Hứa xin bái phục nhận thua."

Mọi người ồ lên!

Hứa Thành Sâm là ai? Có thể nói ông ta là trụ cột của giới Đông y Việt Nam đương thời, nhất là trong tình cảnh Tây y phát triển, Đông y suy thoái bây giờ, trong giới Đông y có không ít người đều xem Hứa Thành Sâm là thần tượng, hi vọng Hứa Thành Sâm có thể dẫn dắt Đông y đi đến thời kỳ phục hưng, từ đó có thể đứng song song với Tây y.

Nhưng, một người đứng đầu như ông tam chẳng những thừa nhận tài nghệ của mình không bằng ngay trước mặt mọi người, mà còn cúi người trước Trần Gia Bảo.

Mọi người đều rúng động, trong căn phòng họp lớn nháy mắt im lặng như tờ.

Trần Gia Bảo thản nhiên nhìn Hứa Thành Sâm, tán thưởng nói: "Tài nghệ không bằng thì hào phóng thừa nhận ngay,

không hề cố kỵ đến thanh danh, có khí phách và khí độ như vậy, quả không hổ danh là ngôi sao sáng trong giới Đông y."

Hứa Thành Sâm cười khổ, nói: "Cậu Trần, cậu đừng đề cao tôi quá, trước mặt cậu, tôi đâu dám tự xưng mình là 'Ngôi sao sáng' chứ? Ngược lại là đằng khác, tôi còn phải cảm ơn cậu Trần vì đã cho tôi thấy được sự kỳ diệu của Thiên Hành Cửu Châm lúc còn sống, cũng xem như không uổng cuộc đời này."

Ông ta vừa dứt lời, mọi người mới lấy lại tinh thần, chỉ trong nháy mắt, đám người trong phòng họp lại ồ lên, ai nấy đều không giấu nổi vẻ thảng thốt trên mặt mình.

"Thánh thần thiên địa ơi, tôi không nằm mơ đấy chứ? Rốt cuộc là chuyện gì vậy, thủ pháp châm cứu của ông Hứa quá cao minh rồi mà, sao khi thấy Trần Gia Bảo châm cứu thì lập tức nhận thua vậy? Thiên Hành Cửu Châm là cái giống gì?"

"Ông Hứa là ngôi sao sáng trong giới Đông y chúng ta, chính vì có ông Hứa mà Đông y mới không bị suy sụp trước Tây y, bây giờ ngay cả ông Hứa cũng cam lòng chịu thua, e rằng sau này giới Đông y sẽ có sự thay đổi cực kì lớn."

"Sao giới Đông y chỉ thay đổi thôi được, anh ta có thể khiến ông Hứa nhận thua thì thực lực cao thế nào đây? Không lâu nữa, có lẽ tên tuổi của Trần Gia Bảo sẽ vang khắp toàn bộ giới Đông y của Việt nam, nói không chừng, sẽ hi vọng phục hưng Đông y!"

Mọi người gật đầu, đều cho rằng đó là điều chắc chắn.

Hứa Mỹ Hòa mở mắt thật to, "Thiên Hành Cửu Châm" là cái gì, cô ta chưa bao giờ nghe qua, nhưng cô ta rất rõ thực lực của ông nội, càng học tập Đông y, cô ta càng thấy trình độ của

ông nội cao tới mức không thể nào với tới. Mặc dù cô ta biết chắc ra mình không thể sánh bằng ông cụ, nhưng cô ta rất ngưỡng mộ, muốn hướng lên cao nữa.

Bây giờ, người ông đang đứng trên đỉnh kim tự tháp của giới Đông y trong mắt cô ta, lại chủ động cúi đầu nhận thua, vậy y thuật của Trần Gia Bảo sẽ kinh khủng đến nhường nào?

"Bố, Thiên Hành Cửu Châm là gì thế ạ?" Hứa Mỹ Hòa đi đến bên cạnh Hứa Quân Bình, không nhịn được hỏi.

Hứa Quân Bình cười khổ một tiếng, nói: "Nghe nói Thiên Hành Cửu Châm được Nhân hoàng Phục Hy truyền xuống, cũng có truyền thuyết nói rằng nó do thần tiên truyền xuống nhân gian, nhưng dù là giả thuyết nào cũng đều thừa nhận Thiên Hành Cửu Châm vô cùng ảo diệu, là phương pháp châm cứu số một trên khắp thế gian này."

Ông ta nói tiếp: "Nó có thể cứu người sắp chết, khôi phục da thịt cho xương cốt, thậm chí nó còn nắm giữ 'Diêm Vương Lệnh', có thể cứu người ra khỏi Diêm La Điện. Có điều đã thất truyền vào ngàn năm trước, không ngờ hôm nay lại xuất hiện trong tay Trần Gia Bảo. Con nói xem, đứng trước Thiên Hành Cửu Châm, ông con có thể không cúi đầu nhận thua sao? Ôi, chỉ tiếc cho Hỏa Tinh Thảo của nhà họ Hứa chúng ta."

Trong lòng Hứa Mỹ Hòa chấn động, nhìn Trần Gia Bảo, lẩm bẩm nói: "Thảo nào anh tự tin đến mức dám đánh cược với nhà họ Hứa như vậy. Trần Gia Bảo, thì ra đây mới là lá bài tẩy chân chính của anh, tất cả chúng tôi đều bị anh lừa gạt rồi."

Trong số những người này, chỉ có mỗi mình Hồ Quốc Trung đã biết trước Trần Gia Bảo có y thuật cao minh, thấy mọi người xung quanh hoảng sợ đến vậy trong lòng ông ta đắc ý vô cùng.

“Chờ đã, Thiên Hành Cửu Châm là gì vậy, chúng tôi chưa bao giờ nghe nói cả, hơn nữa bệnh của ông lão này vẫn chưa chữa hết mà, sao lại tuyên bố Trần Gia Bảo thắng chứ?”

Đột nhiên có một người nhảy ra, lớn tiếng chỉ trích Trần Gia Bảo, người này chính là Lý Vũ Minh.

Hứa Mỹ Hòa rất không vui, cô ta biết Lý Vũ Minh sợ phải trả ba ngàn năm trăm tỷ đồng tiền thua cược cho Trần Gia Bảo nên mới nhảy ra gây hấn với Trần Gia Bảo.

Nếu không trả nổi tiền thua cược thì ngay từ ban đầu không cá là được rồi, bây giờ thấy mình sắp thua thì lập tức nhảy ra chỉ trích Trần Gia Bảo, đây là vấn đề liên quan đến nhân phẩm và đức tính của một người.

‘Không ngờ Lý Vũ Minh lại là một kẻ như vậy, thế mà bố mình cứ suốt ngày khen anh ta, sau này phải cách Lý Vũ Minh xa một chút.’ Hứa Mỹ Hòa nghĩ đến.

Những người khác không biết Lý Vũ Minh và Trần Gia Bảo đã cá cược với nhau, khi thấy Lý Vũ Minh nhảy ra thì vẻ mặt đều trở nên kì lạ.

Chương 166

Chương 166

“Đến cả ông Hứa cũng đã thừa nhận vật Trần Gia Bảo đang dùng là Thiên Hành Cửu Châm rồi mà, chẳng lẽ anh ta đang nghi ngờ ánh mắt của ông Hứa sao?”

“Có điều tôi cảm thấy lời anh ta nói cũng có lý, dẫu sao Thiên Hành Cửu Châm đã thất truyền, mặc dù có rất nhiều truyền thuyết thần kỳ nói về bộ châm nhưng lại chưa một ai thấy nó cả, ông lão này vẫn chưa được chữa bệnh xong, tốt nhất chúng ta đừng nên chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ chiến thắng thì hơn.”

Mọi người đều cảm thấy có lý, đồng loạt nhìn về phía Hứa Thành Sâm.

Hứa Thành Sâm trừng Lý Vũ Minh một cái, trong mắt thấp thoáng vẻ không hài lòng, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên ông ta thấy “Thiên Hành Cửu Châm”, cẩn thận suy nghĩ một lát, thấy quả thật bản thân cũng lỗ mãng.

Ông ta vuốt bộ râu bạc trắng, khẽ hắng giọng hai tiếng, nói với Trần Gia Bảo: “Cậu Trần, tương truyền Thiên Hành Cửu Châm vô cùng ảo diệu, không những vậy còn có tiếng vừa ra tay là hết bệnh, mặc dù tôi đã nhận thua nhưng ông bạn này vẫn chưa hết bệnh, e rằng mọi người đều không phục.”

Lý Vũ Minh tức khắc đắc ý, ông cụ mặc giao lĩnh bị trúng gió, làm sao có thể chỉ châm cứu một lần là trị hết bệnh? Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, muốn trách thì trách anh quá chủ quan, chọn bệnh nhân gì không chọn, cố tình lại chọn một bệnh nhân bị trúng gió, đúng là tự rước họa về mình!

Trần Gia Bảo liếc về phía Lý Vũ Minh, sự khinh miệt chợt lóe lên trong mắt, đột nhiên anh đưa tay ra, rút hai cây kim châm đâm vào người ông cụ xuống, nói: "Ông à, ông thấy thân thể thế nào rồi?"

"Không tệ, cảm giác tốt hơn rất nhiều." Ông cụ nở nụ cười với Trần Gia Bảo, đột nhiên sửng sốt, lắp bắp nói: "Tôi có thể cười rồi? Nhóc Vương, lấy gương tới đây cho ông."

Người trẻ tuổi đang đứng bên cạnh – cũng chính là "nhóc Vương" – vừa mừng vừa sợ, hối hả lục lọi mà không tìm ra được gương, bèn mở điện thoại lên bật sang chế độ chụp ảnh rồi đưa tới trước mắt ông cụ, ông cụ nhìn vào màn hình, thấy khuôn mặt mình đã trở lại bình thường, chẳng những không khác với người thường, mà sắc mặt cũng hồng nhuận. Ông ấy không nhịn được cười thật sảng khoái, khen ngợi: "Tốt, tốt, tốt, đã nhiều năm rồi không được vui vẻ như thế này, quả nhiên không uổng công đi một chuyến đến thành phố Hòa Bình này! À đúng rồi, hào hứng quá nên quên cả việc chính, cậu trai à, thật sự rất cảm ơn cháu."

Nói rồi ông cụ mặc áo giao lĩnh đứng lên, chắp tay nói lời cảm ơn với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo vừa cười vừa lắc đầu, thản nhiên nói: "Ông tin tưởng cháu, đây là kết quả ông sẽ nhận được."

Những người đứng xem rất kinh ngạc, Trần Gia Bảo chỉ châm cứu một lần mà đã hoàn toàn trị hết bệnh trúng gió ư? Thiên

Hành Cửu Châm đúng là thần kỳ!

Hứa Thành Sâm cũng bội phục không thôi.

Lý Vũ Minh thì lộ hẳn vẻ lo lắng ra mặt, nếu Trần Gia Bảo thắng thì anh ta sẽ thua ba ngàn năm trăm tỷ đồng, bán các bộ phận cả người anh ta đi không trả nổi cái giá này.

“Thế mà nhà họ Hứa còn dám tự xưng là dòng họ Đông y có một trăm năm lịch sự, đến một Trần Gia Bảo nhỏ bé cũng không thắng nổi, đúng là rác rưởi!” Trong lòng Lý Vũ Minh cuộn trào cơn thù hận, đột nhiên anh ta lớn tiếng nói: “Mọi người đừng bị Trần Gia Bảo lừa gạt, Trần Gia Bảo trẻ như vậy, sao có thể chỉ châm cứu một lần mà đã trị hết bệnh trúng gió chứ? Tôi biết ngay mà, chắc chắn là ông già này đã bắt tay với Trần Gia Bảo để lừa mọi người, mọi người đừng có tin anh ta.”

Vừa dứt lời, mọi người đều nhíu mày lại.

Trước đó Lý Vũ Minh đã nhảy ra chỉ trích Trần Gia Bảo, bây giờ lại nói ông cụ mặc áo giao lĩnh này bắt tay với Trần Gia Bảo, kiếm cớ gây chuyện cũng vừa phải thôi chứ! Những người đang ngồi đây đều làm Đông y, huống chi còn có Hứa Thành Sâm ở đây chủ trì, ông cụ mặc áo giao lĩnh có bị trúng gió hay không, đương nhiên mọi người có thể thấy được, sao có thể là âm mưu sẵn?

Nhất là ông cụ nọ, nụ cười tươi rói chợt cứng đờ, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén. Lý Vũ Minh bôi nhọ ông ấy bắt tay với Trần Gia Bảo, không phải là đang vả vào mặt ông ấy trước mọi người sao?

Ánh mắt của ông cụ sắc bén như mãnh hổ, lạnh lùng nói: "Nhóc Vương, xách cái tên gây chuyện này ra ngoài cho ông!"

"Vâng ạ." Tiểu Vương đáp một tiếng, lạnh lùng cười tiến về phía Lý Vũ Minh.

Sắc mặt Lý Vũ Minh thay đổi, lúc này anh ta mới phát hiện mình làm mọi người giận dữ, ngoài mạnh trong yếu mà nói: "Tôi cảnh cáo cậu, tôi là người của nhà họ Lý ở thành phố Hòa Bình này, nếu cậu dám làm gì tôi, chỉ cần một câu của tôi thôi là có thể đuổi cậu ra khỏi Hòa Bình thành đấy."

"Nhà họ Lý?" Tiểu Vương cười nhạo một tiếng, vẻ khinh miệt hết sức rõ ràng. So với ông cụ, nhà họ Lý có là cái thá gì đâu?

Cậu ta đi tới bên cạnh Lý Vũ Minh, xách cổ áo Lý Vũ Minh lên như xách một con gà rồi đi ra ngoài, Lý Vũ Minh không có chút cơ may phản kháng nào.

Không ngờ Tiểu Vương lại cao thủ võ cổ truyền!

"Khoan đã!" Trần Gia Bảo thản nhiên nói: "Lý Vũ Minh, anh đã thua cược rồi, tôi cho anh mười ngày để gom tiền, mười ngày sau, nếu tôi không thấy khoản tiền đó, Trần Gia Bảo tôi sẽ tự mình đến nhà đòi."

Đến lúc đó, thứ mà Trần Gia Bảo sẽ đòi không chỉ là tiền, còn cả mạng!

Mặt Lý Vũ Minh biến sắc, sau đó bị Tiểu Vương vứt ra ngoài.

Chương 167

Chương 167

Sắc mặt Hứa Thành Sâm tái xanh, mặt trầm xuống, nói: "Quân Bình, sau này người của nhà họ Hứa chúng ta không được có bất cứ quan hệ gì với Lý Vũ Minh nữa, nghe rõ chưa?"

"Vâng ạ." Hứa Quân Bình thở dài, xem ra ông cụ đã tức giận thật rồi, vốn ông ta còn muốn mai mối cho Hứa Mỹ Hòa và Lý Vũ Minh, bây giờ xem ra đã không còn cơ hội, muốn trách thì chỉ có thể trách Lý Vũ Minh nhân phẩm quá thấp kém, lòng dạ quá hẹp hòi.

Lúc này Hứa Thành Sâm mới hài lòng nở nụ cười, nói với Trần Gia Bảo: "Cậu Trần, trình độ y thuật của cậu quá siêu nhiên, hơn nữa mọi người mới chỉ nghe đến tiếng tăm của Thiên Hành Cửu Châm, ai cũng rất tò mò, không biết cậu Trần đây có thể giảng giải cho chúng tôi vừa rồi cậu đã châm cứu cho ông bạn này bằng nguyên lý gì không? Cũng để chỉ điểm cho mọi người một hai."

Mọi người đều rúng động, biết cơ hội này rất khó được, trong lòng đều cảm kích Hứa Thành Sâm.

Ngay cả ông cụ mặc áo giao lĩnh cũng vô cùng hiếu kỳ, vểnh tai lên chờ Trần Gia Bảo giảng giải.

Trần Gia Bảo đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, cao giọng nói: "Hầu hết các vị đang ngồi đây đều theo Đông y, đều biết con người do thiên địa âm dương nhị khí mà sinh ra, âm dương cân bằng thì người có sức khỏe, âm dương mất cân bằng thì mắc bệnh. Vì vậy, chữa bệnh Đông y, suy cho cùng chính là điều trị âm dương, đạt tới âm dương cân bằng."

Sau đó Trần Gia Bảo nói tiếp: "Có một câu nói thế này: 'Một lời nói thật được truyền ra, sau này nó lại thành hàng ngàn hàng vạn những phiên bản khác nhau.' Sở dĩ Thiên Hành Cửu Châm ảo diệu không gì sánh bằng, chính là vì nó đã trực tiếp tác động lên căn nguyên sinh mạng của thân thể con người, trực tiếp xuống tay từ âm dương nhị khí của cơ thể con người. Vừa rồi khi tôi châm cứu cho ông lão, tôi hạ châm, cho xoay tròn từ trái sang phải để lấy dương điều âm, xoay từ phải sang trái để lấy âm điều dương, khiến thân thể con người quy về âm dương cân bằng mà thôi, nên hiệu quả rất rõ ràng."

Hứa Thành Sâm như bừng tỉnh, cảm thán nói: "Chân lý phải đơn giản, phải hay chứ không được rườm rà rắc rối. Mặc dù Trần tiên sinh nói ra rất đơn giản, nhưng đối với chúng tôi, e rằng dù có tốn cả đời cũng không cách nào đạt tới trình độ của cậu Trần, xấu hổ, thật là xấu hổ."

Mọi người đều lũ lượt gật đầu, lúc này mới hiểu ra, bản thân bọn họ không chỉ chênh lệch với Trần Gia Bảo về phương pháp châm cứu, mà cả tầm nhìn, quan điểm cũng khác nhau một trời một vực.

Nói cách khác, bọn họ phải dựa theo tuần tự để chữa bệnh, còn Trần Gia Bảo thì trực tiếp một châm chữa bệnh, khác biệt rõ rành rành!

Trong mắt mọi người ở đây, hình tượng của Trần Gia Bảo đã trở nên cao lớn hơn bao giờ hết.

Hứa Mỹ Hòa siết chặt tay thành quả đấm, lẩm bẩm: “Trần Gia Bảo, mặc dù bây giờ tôi còn kém hơn anh rất nhiều, nhưng rồi cũng sẽ có một ngày tôi vượt qua anh!”

“Cậu Trần, tôi họ Kiều, xem như có chút tiếng tăm ở Hồ Chí Minh, sau này cậu đến Hồ Chí Minh chơi thì có thể đến nhà họ Kiều nhé, rất dễ tìm.” Ông cụ mặc áo giao lĩnh cười khà khà mà nói, hiển nhiên là vô cùng hào hứng.

“Được, sau này nếu có việc cần thì tôi sẽ đến Hồ Chí Minh.” Trần Gia Bảo thuận miệng đáp một tiếng, lời của ông cụ mặc giao linh, cũng chính là ông cụ nhà họ Kiều, nghe như ông ấy rất có quyền thế ở Hồ Chí Minh vậy.

Ông Kiều càng vui vẻ hơn, vỗ vai Trần Gia Bảo, sảng khoái cười nói: “Vậy nhớ giữ lời đấy nhé, tôi đợi cậu Trần đến chơi.”

Sau khi nói xong, ông Kiều và Tiểu Vương rời khỏi đây.

Trần Gia Bảo xoay người nhìn về phía Hứa Thành Sâm, nói: “Bây giờ, có phải chúng ta nên thực hiện vụ cá cuộc rồi không.”

Hứa Thành Sâm ngẩn người, vừa rồi vì quá phấn khích, quá chấn động nên quên mất mình vẫn còn vụ cá cược với Trần Gia Bảo, giờ thì bị Trần Gia Bảo nói một câu kéo về thực tế, trong lòng Hứa Thành Sâm nhức nhối không thôi, cười khổ nói: “Thôi thôi, ai bảo tài nghệ nhà họ Hứa không bằng người khác chứ.”

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, Hứa Thành Sâm thua mà vẫn hào phóng thừa nhận, cho dù phải lấy Hỏa Tinh Thảo đưa cho người ngoài cũng dứt khoát không nói hai lời, có thể thấy được Hứa Thành Sâm rất có khí độ, bụng dạ rộng lớn.

Một lúc sau, Trần Gia Bảo, Hứa Thành Sâm và hai bố con Hứa Quân Bình cùng nhau rời bệnh viện, quay về nhà họ Hứa.

Trong phòng họp, các bác sĩ và bệnh nhân vẫn còn chìm đắm trong niềm kích động, hình như bọn họ có cảm giác rằng trận so tài hôm nay sẽ được ghi chép vào trong lịch sử phục hưng của Đông y rồi.

Khi về đến nhà chính của nhà họ Hứa, sắc mặt Hứa Quân Bình trông rất khó coi, mấy lần muốn nói lại thôi, nhưng Hứa Thành Sâm lại chau mày xem như không thấy, dẫn Trần Gia Bảo đến kho thuốc của nhà họ Hứa.

“Cậu Trần, Hỏa Tinh Thảo ở đây.”

Khi vào trong kho thuốc với Hứa Thành Sâm, Trần Gia Bảo ngửi được một mùi thuốc nồng nặc, trong lòng thầm run lên.

“Dựa theo quy tắc của vụ cá cược, nếu nhà họ Hứa thua thì cậu có thể chọn một dược liệu bất kỳ trong này, kể cả Hỏa Tinh Thảo, tôi tuyệt đối không nói hai lời đâu.” Hứa Thành Sâm nói rồi ra ngoài ngay.

Chương 168

Chương 168

Trần Gia Bảo đứng một mình trong kho thuốc, trong lòng phấn khởi không thôi. Anh thấp thoáng cảm giác được trong này có không ít dược liệu từ thời xa xưa mà có dược hiệu rất mạnh mẽ.

Quả không hổ danh là dòng họ Đông y có trăm năm lịch sự, nền tảng của nhà họ Hứa đúng là thâm hậu!

Trần Gia Bảo lấy lại tinh thần, tìm Hỏa Tinh Thảo trước.

Hứa Thành Sâm thở dài, muốn đi dạo trong sân một lát để giải sầu, nhưng chưa đi được hai bước thì Hứa Quân Bình đã đi tới, sắc mặt ông ta phiền muộn, muốn nói lại thôi.

“Quân Bình, con có gì muốn nói với bố à?” Hứa Thành Sâm cau mày hỏi.

“Vâng thưa bố.” Hứa Quân Bình đi nhanh đến trước mặt Hứa Thành Sâm, nói: “Bố à, Hỏa Tinh Thảo thực sự quá quý giá với nhà họ Hứa chúng ta, cho dù Trần Gia Bảo đã thắng chúng ta trong cuộc so tài y thuật, nhưng dù sao cậu ta một thân một mình, không quyền không thế, mà nhà họ Hứa chúng ta đã cắm rễ ở thành phố Hòa Bình nhiều năm, vừa giàu có vừa nhiều sản nghiệp, cho dù chúng ta không cho phép cậu ta

mang Hỏa Tinh Thảo đi, cậu ta cũng chỉ có thể ngậm miệng không dám nói."

"Con đang 'nhà lớn khinh khách', muốn lấy gia thế để chèn ép người ta à?" Hứa Thành Sâm nói với vẻ không vui.

Hứa Quân Bình hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào ông cụ, nói: "Đúng vậy, thưa bố."

Sắc mặt Hứa Thành Sâm tức khắc tái xanh, cả giận nói: "Tài nghệ của nhà họ Hứa chúng ta không bằng người ta, thắng thì thắng, thua thì thua, sòng phẳng, nhanh gọn biết mấy? Sao con có thể làm cái hành động trốn cược trẻ con đó chứ? Huống chi, cho dù nhà họ Hứa chúng ta tạm thời lấy thế chèn ép người khác, khiến cho Trần Gia Bảo ngậm miệng không dám than vãn, nhưng với y thuật của cậu ta thì nổi tiếng cả Việt Nam cũng chỉ là vấn đề thời gian. Con có dám cam đoan đến khi đó cậu ta sẽ không trả thù nhà họ Hứa chúng ta không? Thậm chí, danh dự trăm năm của nhà họ Hứa chúng ta cũng có khả năng sẽ bị hủy diệt chỉ trong chốc lát."

Sau đó ông ta lại lên tiếng: "Con là viện trưởng viện Đông Y, vốn nên ăn nói thận trọng, tại sao lại hồ đồ đến vậy? Bố thấy con ngồi trên chiếc ghế viện trưởng quá lâu, nghe quen mấy lời nịnh nọt rồi nên quên hết mọi thứ rồi đấy. Quân Bình, con làm bố quá thất vọng."

Hứa Quân Bình nghe vậy thì hoảng sợ, mồ hôi lạnh tuôn như mưa trên trán, nói: "Vâng, ba dạy đúng."

Khuôn mặt của Hứa Thành Sâm âm trầm, chắp hai tay ra sau lưng, nhắm mắt nói: "Bất cứ lúc nào, con cũng phải nhớ rằng chúng ta là bác sĩ, thứ nhất y đức, thứ hai cứu người, sự vất vả khi cứu người đều không quan trọng bằng mạng người, kẻ vô đức không thể làm thầy thuốc. Trở về xem Tỉnh Tâm Lục –

Luận Y ba lần đi, sau này mà còn hồ đồ như vậy nữa thì con từ chức viện trưởng viện Đông y, chuyên tâm hành nghề chữa bệnh tích đức đi.”

“Vâng, vậy con đi đây.” Hứa Quân Bình xấu hổ lui xuống.

“Ôi…” Hứa Thành Sâm lắc đầu than thở.

Trong kho thuốc, Trần Gia Bảo đang lục tìm lung tung, đột nhiên anh thấy trên kệ hàng bên trái có một chiếc hộp gấm hình chữ nhật màu xanh, bên trong nó tản ra dương khí đậm đà.

Trần Gia Bảo thầm kích động, mở ra thì thấy bên trong được đặt một cây dược liệu trông như cỏ linh chi, toàn thân có màu đỏ thẫm, trên đỉnh còn có hoa văn đám mây đầy màu sắc thấp thoáng phác họa ra chim phượng, không nhịn được vui vẻ nói: “Hỏa Tinh Thảo, quả nhiên là Hỏa Tinh Thảo, không uổng công mình tốn nhiều thời gian so tài với nhà họ Hứa như vậy.”

“Thanh Ngọc Chi và Hỏa Tinh Thảo đã giành được, bây giờ chỉ còn lại Thiên Tâm Quả, tiếc là không có tin tức gì về Thiên Tâm Quả cả. Thôi vậy, lát nữa đi hỏi thăm xem sao.”

Trần Gia Bảo cất Hỏa Tinh Thảo đi rồi đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, nhớ tới lời hứa đã luyện chế mười viên Hồi Xuân Đan cho Tạ Anh Dũng, bèn tìm chút dược liệu tương đối phù hợp rồi ra ngoài kho thuốc của nhà họ Hứa.

Giờ phút này, những người trong nhà họ Hứa đều đã biết kết quả của cuộc so tài y thuật, ai nấy đều vô cùng hoảng sợ, đồng thời vô cùng phẫn nộ với Trần Gia Bảo. Khi thấy Trần Gia Bảo bước ra từ trong kho thuốc, không ít người đều trợn mắt

nhìn anh, cứ như rất muốn ăn tươi nuốt sống Trần Gia Bảo vậy.

Nhất là Hứa Hà Bắc, ban đầu anh ta cho rằng Trần Gia Bảo chỉ là một con chim cút nghèo nàn, thế mà chỉ trong nháy mắt, Trần Gia Bảo chẳng những trở thành nhà giàu có đầy thần bí, mà y thuật còn trên cả Hứa Thành Sâm, thành ngôi sao mới của giới Y học. Những điều này làm cho anh thẹn quá thành giận!

Trần Gia Bảo chắp hai tay ra sau lưng, coi những ánh mắt phẫn nộ xung quanh như vô hình, sải bước tiến về phía trước, bước chân trầm ổn, nét mặt dửng dưng.

Xưa nay kẻ mạnh không cần để ý đến sự phẫn nộ của kẻ yếu.

Hoàn toàn làm lơ!

Đám người Hứa Hà Bắc tức khắc cảm thấy vô cùng sỉ nhục, nhưng lại không biết nên làm gì, chỉ có thể trợn trừng mắt nhìn bóng lưng Trần Gia Bảo rời đi.

Đi vào trong sân, Trần Gia Bảo phát hiện không ngờ cả Hứa Mỹ Hòa và Hứa Thành Sâm đều ở đây, hơn nữa Hứa Mỹ Hòa còn có vẻ như muốn nói gì đó.

Trần Gia Bảo cũng không thèm để ý, trực tiếp chào một tiếng rồi đi.

Nhìn vào bóng lưng của Trần Gia Bảo, Hứa Mỹ Hòa lẩm bẩm nói: “Ông nội, ông nói cháu nghe xem, sau này cháu có thể thắng được anh ta không?”

“Trên đời không có gì là không thể nào.” Hứa Thành Sâm không ý kiến gì, trong lòng lại nghĩ thầm: “Mỹ Hòa có thể thắng được Thiên Hành Cửu Châm sao?”

Chương 169

Chương 169

Cùng lúc đó, trong biệt thự của nhà họ Lý.

“Anh, Trần Gia Bảo hắn ta là cái thá gì vậy? Chẳng những sỉ nhục em ngay trước mặt mọi người mà còn làm con thua hắn ta tận ba ngàn năm trăm tỷ đồng, hắn ta thật sự cho rằng nhà họ Lý chúng ta dễ ăn hiếp ư?”

Lý Vũ Minh nổi giận đùng đùng nói, sauu khi bị Tiểu Vương ném ra, anh ta lập tức về nhà, kể mười mươi câu chuyện cho cho Lý Đức Trung.

Lý Đức Trung ngồi đối diện với anh ta, uống một ly rượu, trong mắt lóe lên vẻ cừu hận, nói: “Trần Gia Bảo, cuối cùng vẫn là Trần Gia Bảo, anh còn chưa đến tìm hắn ta tính sổ, thế mà hắn ta đã leo lên đầu nhà họ Lý gia chúng ta ngồi rồi.”

“Ơ, anh cũng biết Trần Gia Bảo sao?” Lý Vũ Minh kinh ngạc nói, anh ta không biết mâu thuẫn giữa Lý Đức Trung và Trần Gia Bảo.

“Sao lại chỉ biết thôi, có thù nữa là đằng khác.” Lý Đức Trung cười khẩy một tiếng, nói: “Em cũng biết đấy, lúc trước anh có theo đuổi Tô Ánh Mai, mà Trần Gia Bảo là chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai.”

“Cái gì cơ?” Lý Vũ Minh giật nảy cả mình, hỏi: “Tô Ánh Mai, nữ tổng giám đốc của tập đoàn Nhiên Á, nổi tiếng là người đẹp của thành phố Hòa Bình cùng với Tạ Cẩm Tú, lại là vợ chưa cưới của Trần Gia Bảo ư?”

Thấy Lý Đức Trung gật đầu mà mặt hằm hằm, Lý Vũ Minh kinh ngạc bật thốt: “Đậu má, Trần Gia Bảo còn có thân phận này nữa à.”

“Sao chỉ là chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai.” Lý Đức Trung đặt ly rượu trong tay xuống, cười gằn nói: “Em biết Tưởng Đức Lâm không?”

“Biết chứ.” Lý Vũ Minh gật đầu, trong ánh mắt hiện lên vẻ sùng bái, hào hứng nói: “Tưởng Đức Lâm được mệnh danh là con hổ dũng mãnh nhất thành phố Hòa Bình, cũng là một trong những chúa tể của xã hội đen, có tiếng tăm lừng lẫy trong Hòa Bình. Sao vậy anh, chẳng lẽ ông ấy cũng có quan hệ với Trần Gia Bảo à?”

Lý Đức Trung gật đầu, nói: “Có quan hệ hay không thì anh không biết, anh chỉ biết là, lần trước Tưởng Đức Lâm bị Trần Gia Bảo đánh cho một trận, hơn nữa còn bị ép phải quỳ xuống xin lỗi phải ngay trước mặt mọi người, thế mà sau chuyện này Trần Gia Bảo không hề hấn gì cả.”

“Cái đệt mợ!” Lý Vũ Minh không nhịn được chửi tục một cái, nói: “Lần nào có thù oán gì Tưởng Đức Lâm cũng đi trả thù hết mà, đã bị ép quỳ xuống rồi mà còn không đi tìm Trần Gia Bảo báo thù, vậy chẳng phải có nghĩa rằng bối cảnh sau lưng Trần Gia Bảo rất lớn sao?”

Lý Đức Trung nhíu mày, nói: “Anh cũng không rõ về bối cảnh của Trần Gia Bảo, chỉ biết trong hội đấu giá mà nhà họ Tạ đứng ra cử hành vào mấy ngày trước, Hàn Đông Vy đã thừa nhận mình là người phụ nữ của Trần Gia Bảo ngay trước mắt bao người, hơn nữa Tạ Cẩm Tú cũng ủng hộ Trần Gia Bảo, xem Trần Gia Bảo là bạn tốt của mình.”

Mặc dù tối hôm đó Lý Đức Trung không tham gia hội đấu giá, nhưng anh ta là người thừa kế của nhà họ Lý, đương nhiên nắm trong tay rất nhiều tin tức.

“Người đàn ông của Hàn Đông Vy ? Bạn tốt của Tạ Cẩm Tú?” Lý Vũ Minh cảm giác mình có hơi chóng mặt, khó mà tiêu hóa nổi những tin tức này.

Nhưng dường như Lý Đức Trung cảm thấy còn chưa đủ, cười khẩy một tiếng, nói: “Em cũng biết Tạ Quốc An đang đeo đuổi Hàn Đông Vy rồi đấy, nên ít ngày trước anh ta có một trận quyết đấu với Trần Gia Bảo, mặc dù không biết kết quả như thế nào nhưng hôm nay Trần Gia Bảo không hề bị thương, như vậy chứng tỏ Trần Gia Bảo đã thắng Tạ Quốc An, hơn nữa có khả năng rất cao là hắn ta đã hoàn toàn áp đảo Tạ Quốc An.”

“Đệt mợ, Tạ Quốc An là sĩ quan cấp cao cơ mà, đến anh ta cũng bị Trần Gia Bảo đánh bại luôn cơ à, Trần Gia Bảo thật sự con mẹ nó là một tên biến thái!” Lý Vũ Minh suýt nữa hóa đá tại chỗ, thì ra Trần Gia Bảo trâu bò đến vậy, ngay cả Tạ Quốc An của nhà họ Tạ cũng bị anh đạp bay, một chiến tích “dũng mãnh” như thế, chắc không còn ai trong thành phố Hòa Bình đạt được nữa.

Đột nhiên, Lý Vũ Minh nghĩ đến một vấn đề, sắc mặt tức khắc trở nên phờ phạc, nói: “Anh, nếu Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, hay là chúng ta trả ba ngàn năm trăm tỷ cho Trần Gia Bảo để làm tiền xả xui cầu may?”

Lý Đức Trung cười nhạo một tiếng, chậm rãi lắc đầu, nói: “Em biết bảng Phong Nhất không? Ai có tên trên bảng đều là sát thủ cao cấp nhất trong nước, không có kẻ nào là ngoại lệ. Ba tỷ rưỡi cũng đủ để mời sát thủ đứng đầu bảng Phong Nhất, dù mục tiêu là ai, tuyệt đối cũng sẽ giết cho được mới thôi. Em nghĩ lại xem, ba ngàn năm trăm tỷ đã đủ để Trần Gia Bảo chết trên một ngàn lần!”

Lý Vũ Minh hít một hơi thật sâu, thảng thốt nói: “Anh, ý anh là?”

“Không sai!” Trong mắt Lý Đức Trung lóe lên một tia sáng sắc nhọn: “Tính toán nhỏ không phải là quân tử, không độc ác chẳng phải là trượng phu. Trần Gia Bảo có can đảm ép tiền nhà họ Lý chúng ta, cũng phải có mạng để xài tiền mới được!”

“Đúng vậy, Trần Gia Bảo dám đắc tội nhà họ Lý chúng ta, chúng ta bèn khiến hắn ta chết không nơi chôn cất!” Lý Vũ Minh hào hứng nói.

Chương 170

Chương 170

Trần Gia Bảo vừa mang Hỏa Tinh Thảo về biệt thự thì đột nhiên nhận được cuộc gọi từ Tạ Cẩm Tú, mời anh đến câu lạc bộ Golf Hải Thiên gặp mặt.

Anh còn định tranh thủ luyện chế Hồi Xuân Đan ngay bây giờ luôn, nên hơi do dự.

“Nói thế nào thì anh cũng là một trong hai đại cổ đông của câu lạc bộ Golf Hải Thiên mà, không tới công ty xem một cái thì làm sao thuyết phục được người ta?” Tạ Cẩm Tú “buồn bã” nói.

“Nói cũng có lý, vậy được, cô nói địa chỉ cho tôi, tôi sẽ qua ngay.” Trần Gia Bảo sờ cằm.

“Yay, em biết anh sẽ đi mà, vậy em ở bên này chờ anh nhé.” Tạ Cẩm Tú tung tăng cúp điện thoại, gửi địa chỉ qua Messenger cho anh.

Trần Gia Bảo cười khổ một tiếng, ra ngoài đón xe.

Câu lạc bộ Golf Hải Thiên là một trong những sản nghiệp của nhà họ Tạ, rất nổi tiếng ở thành phố Hòa Bình.

Sau khi Trần Gia Bảo đi tới câu lạc bộ Golf Hải Thiên, anh thấy xung quanh cũng có không ít xe sang đang đậu, đa phần đều là BMW hay Audi. Nhìn cửa câu lạc bộ đầy khí phái ở trước mắt, Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, tiến vào bên trong.

"Ơ ơ, khoan đã, cậu làm gì vậy, giờ chúng tôi không tuyển nhân viên đâu."

Đột nhiên có một bảo vệ đưa tay ra chặn trước người Trần Gia Bảo, quan sát Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, nét mặt tỏ vẻ khinh thường.

Những người có thể tới câu lạc bộ Golf Hải Thiên đều không giàu thì sang, mà Trần Gia Bảo, khoan nói đến anh chỉ ngồi xe taxi mà tới, chỉ bộ trang phục nhiều lắm là bảy trăm ngàn đồng thôi, thì chắc chắn không thể nào là khách của câu lạc bộ Golf Hải Thiên rồi.

Vậy nên bảo vệ mới cho rằng Trần Gia Bảo tới tìm việc làm.

Trần Gia Bảo cảm giác khá là kì cục, mình là một trong hai đại cổ đông của câu lạc bộ Hải Thiên, thế mà lại bị nhân viên của mình cản lại không cho vào, nói ra chắc bị người ta cười chết quá.

"À, tôi không phải tới tìm việc làm, là tổng giám đốc Tạ Cẩm Tú mời tôi tới." Trần Gia Bảo cười một tiếng, trực tiếp nói ra ý đồ.

"Tổng giám đốc Tạ?" Tên bảo vệ nọ cười nhạo một tiếng, nói: "Tổng giám đốc Tạ của chúng tôi có địa vị cao, khó có ai sánh bằng, sao lại biết kẻ mặt nhỏ như cậu chứ? Đi đi, tôi cảnh cáo cậu, mau cút đi cho tôi, nếu không tôi sẽ gọi người đến đấy."

Trần Gia Bảo cau mày nói: “Tôi không cần phải lừa anh, là thật hay giả, không phải chỉ cần tìm Tạ Cẩm Tú kiểm chứng là biết rồi sao?”

Tên bảo vệ quát to: “Đúng là láo toét, tên của tổng giám đốc Tạ mà cậu cũng gọi thẳng là sao? Nếu cậu không muốn chết thì nhanh cút đi, những người ngưỡng mộ tổng giám đốc Tạ ở đây mà nghe được, thế nào cũng sẽ dạy dỗ cậu một trận đấy.”

“Các anh đều mắt chó nhìn người thế à?” Trong lòng Trần Gia Bảo có chút không hài lòng.

Tên bảo vệ hài lòng nói: “Mắt chó nhìn người? Tôi nói thật cho cậu biết, những người có thể ra vào câu lạc bộ Hải Thiên toàn bộ đều là những quý ông quý bà cao quý sang trọng. Nếu tôi là chó với những người tai to mặt lớn kia, vậy cậu còn không bằng cả chó. Đi cho rồi, đừng lãng phí thời gian của tôi, cậu mà làm chậm trễ việc buôn bán của chúng tôi thì bán cả người cậu cũng không đền nổi đâu.”

Ánh mắt Trần Gia Bảo lạnh đi, đang định lấy di động ra gọi cho Tạ Cẩm Tú thì chợt có một giọng nói vô cùng phách lối vang lên từ phía sau:

“Ô, mấy người tụ lại ở cửa làm gì vậy? Nhóc con này là ai mà lại ăn mặc rách rưới thế này, Tiểu Vương, chẳng lẽ cậu ta là bảo vệ câu lạc bộ mới nhận vào làm à?”

Trần Gia Bảo xoay người nhìn, thấy đó là một người trẻ tuổi mặc đồ tây, ước chừng hai mươi tuổi, bề ngoài cũng xem như đẹp trai nhưng sắc mặt lại có màu trắng xanh không khỏe mạnh, bọng mắt rất to, vừa nhìn đã biết người này rất hay ăn chơi sa đọa.

Giờ phút này, anh ta đang ôm một cô gái trang điểm lộng lẫy, nhìn Trần Gia Bảo với vẻ kiêu căng ngạo mạn.

Tiểu Vương – cũng chính là tên bảo vệ – thấy anh ta thì vẻ mặt trở nên mừng rỡ, vội vàng chạy qua, cúi đầu cung kính nói: "Cậu Trương, sao mấy ngày qua cậu không tới đây chơi? Thằng ất ơ này không biết từ đâu chui ra, cứ đòi đi vào trong mãi, hơn nữa còn nói là tổng giám đốc Tạ đã mời cậu ta tới. Cậu Trương à, cậu cũng nghĩ là không thể đúng không? Làm sao tổng giám đốc Tạ của chúng ta lại biết tên mặt nhỏ này chứ?"

"Ồ? Cậu ta nói là được tổng giám đốc Tạ mời tới?" Trương Mạnh Hữu nổi lên hứng thú, nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên vẻ khinh bỉ, nói: "Ai chẳng biết tổng giám đốc Tạ là người được thành phố Hòa Bình chúng ta công nhận là nữ thần? Thằng ranh này đúng là không có mắt, dám giả danh nghĩa của tổng giám đốc Tạ. Hôm nay ông trời đã để cậu cả Trương tôi đây gặp phải thì không nên mặc kệ rồi. Thằng nhóc kia, hãy xưng tên ra, cậu Trương tôi đây chưa bao giờ dạy dỗ hạng người vô danh đâu."

"Anh không có tư cách để biết tên tôi." Trần Gia Bảo chắp hai tay ra sau lưng, nét mặt dửng dưng.

Ngay cả Tạ Quốc An cũng bị Trần Gia Bảo đạp bay thẳng thừng, loại con nhà giàu cà lơ phất phơ như Trương Mạnh Hữu này ấy à, đương nhiên Trần Gia Bảo không thèm để ở trong lòng.

"Ha ha ha, cậu Trương, người ta không để anh vào mắt kìa." Người phụ nữ xinh đẹp tựa vào lòng Trương Mạnh Hữu, cười khanh khách.

Chương 171

Chương 171

Trương Mạnh Hữu giận dữ, nhưng anh ta còn chưa kịp nói gì thì bảo vệ Tiểu Vương đã giành khiển trách trước: "Đúng là một kẻ không có mắt, cậu cả Trương chính là cậu ấm nổi tiếng nhất thành phố Hòa Bình, tài sản trong nhà hơn ba trăm tỷ, lại còn là khách quen của câu lạc bộ Golf Hải Thiên chúng tôi. Một nhân vật máu mặt như cậu Trương muốn dạy dỗ cậu còn đơn giản hơn cả nghiền chết một con kiến! Nếu cậu không muốn chết quá khó coi thì nhanh xin lỗi cậu cả Trương đi!"

Trương Mạnh Hữu đắc ý hừ một tiếng, nói: "Không tệ, mày nhanh xin lỗi tao đi, nếu không ông đây sẽ đánh chết mày đấy."

Trần Gia Bảo liếc mắt sang, lạnh nhạt nhìn hai người này, trông ánh mắt như đang nhìn hai kẻ ngu si đần độn.

Cách đó không xa, Vương Chí Kiến trong bộ đồng phục bảo vệ đúng lúc thấy cảnh này, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ: 'Cái đậu phộng, sao hai tên kia lại không có mắt, dám dây vào cậu Trần thế chứ, chết cũng không biết chết như thế nào đâu. Có điều, đây chính là cơ hội để mình thể hiện rồi!'

Mấy ngày trước, Vương Chí Kiên phải làm bảo vệ ở đây vì đã đắc tội Trần Gia Bảo, nhưng ỷ vào bố mình là phó tổng giám đốc, ngay cả trưởng phòng bảo vệ cũng không dám chọc anh

ta mà mỗi ngày đều vô cùng ung dung thoải mái, cứ như đại gia vậy.

Nhưng dù sao Vương Chí Kiên vẫn là người có chí lớn, không hề thỏa mãn với chức vị ngồi chơi xơi nước này, bây giờ thấy Trần Gia Bảo bị cản lại thì đảo mắt một cái, biết cơ hội của mình đã tới rồi, bèn gửi tin nhắn cho Tạ Cẩm Tú, đồng thời chạy đến bên cạnh Trần Gia Bảo mà đầu đầy mồ hôi, cúi người xuống trước mấy con mắt nhìn trừng trừng, cung kính nói: "Xin chào cậu Trần."

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng!

Bảo vệ Tiểu Vương và Trương Mạnh Hữu đều biết Vương Chí Kiên, nhất là Trương Mạnh Hữu. Vương Chí Kiên cũng là một cậu ấm trong giới thượng lưu, thậm chí gia thế của Vương Chí Kiên còn cao hơn cả Trương Mạnh Hữu.

Những ngày qua Trương Mạnh Hữu không thấy Vương Chí Kiên, không biết Vương Chí Kiên đã thành bảo vệ, kinh ngạc nói: "Chí Kiên, thế này là thế nào, sao không làm quản lý mà lại đi làm bảo vệ? Khoan đã, anh cúi người với thằng nhãi này làm gì, chẳng lẽ làm bảo vệ thích quá hay sao mà thấy ai cũng cúi người vậy hả?"

Bảo vệ Tiểu Vương cũng kinh ngạc không nói nên lời, trong lúc nhất thời cũng ngẩn ra, không nói nổi một câu.

"Cậu Trương, cậu biết bảo vệ này à?" Cô gái xinh đẹp hiếu kỳ hỏi.

"Đúng vậy, anh ta là Vương Chí Kiên, bố anh ta là phó tổng giám đốc của câu lạc bộ Hải Thiên, anh ta cũng là một cậu ấm

trong giới thượng lưu. Nhưng không biết anh ta làm thế này là sao?" Trương Mạnh Hữu cau mày, rất là nghi hoặc.

"Ồ…" Cô gái xinh đẹp sửng sốt, che cái miệng nhỏ nhắn lại.

Trần Gia Bảo nhìn Vương Chí Kiên một cái, đột nhiên cười nói: "Thì ra là anh, tôi nhớ bố anh là phó tổng giám đốc ở đây nhỉ. Mặc dù anh làm bảo vệ nhưng chắc quyền phát biểu cũng rất lớn, bây giờ đuổi cái tên được gọi là cậu cả Trương này ra ngoài, có vấn đề gì không?"

"Đệt mợ, mày là cái thá gì mà muốn dạy dỗ cậu cả Trương? Tao nói cho mày biết, bố của cậu cả Trương chính là chủ tịch của công ty TNHH tài chính Vạn Tường đấy!" Bảo vệ Tiểu Vương cả giận nói.

Vương Chí Kiên toát cả mồ hôi lạnh, trong lòng thầm cười khẩy. Chủ tịch của công ty tài chính Vạn Tường có là cái thá gì so với Trần Gia Bảo đâu?

Anh ta giơ tay lên tát bảo vệ một bạt tai, khiển trách: "Mẹ mày, câm cái mồm cho tao!"

Bảo vệ Tiểu Vương tức khắc đần cả mặt, không hiểu nổi tình hình trước mắt, ngập ngừng nói: "Anh Vương, anh… Anh đánh em làm gì?"

"Hừ, thích đánh thì đánh." Vương Chí Kiên cười khẩy một tiếng, sau đó, nhìn về phía Trương Mạnh Hữu.

Sắc mặt Trương Mạnh Hữu thay đổi, giận dữ nói: "Trương Chí Kiên, anh muốn đuổi tôi ra ngoài theo lời thằng ranh này thật sao?"

Vương Chí Kiên cũng khó khăn, nói thế nào đi nữa thì hai người cũng ở trong một vòng tròn, không muốn làm quá căng, bèn nói: “Mạnh Hữu, anh cho tôi một cái mặt mũi đi, hôm nay anh rời khỏi đây trước, hôm khác tôi mời anh uống rượu bồi tội nhé.”

“Đệt, ông đây không cần, hôm nay tôi cứ đứng đây đấy, xem ai có thể đuổi tôi ra ngoài, ông đây sẽ không để yên cho nó đâu!” Trương Mạnh Hữu phẫn nộ nói.

“Ồ? Tôi cũng muốn xem là ai kiêu ngạo muốn phản lại tôi.”

Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng trong trẻo mà đầy uy nghiêm vang lên, Vương Chí Kiên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người nhìn sang, thấy Tạ Cẩm Tú mặc áo dài cách tân màu xanh thướt tha đi đến, hôm nay cô trang điểm tinh xảo, tươi đẹp động lòng người. Sự xuất hiện của cô nháy mắt khiến cô gái xinh đẹp trong lòng Trương Mạnh Hữu biến thành hạng son phấn diễm tục.

“Tổng giám đốc Tạ…” Sắc mặt Trương Mạnh Hữu thay đổi.

Chương 172

Chương 172

Tạ Cẩm Tú đi qua, kéo lấy cánh tay của Trần Gia Bảo dưới con mắt trợn trừng của bao người, tức khắc có một mùi hương thoang thoảng truyền đến chóp mũi Trần Gia Bảo. Anh khẽ cười: "Cô mà tới trễ một bước thì có khi tôi sẽ bị bọn chúng đuổi ra ngoài đấy."

"Gia Bảo, em xin lỗi." Tạ Cẩm Tú hối lỗi nói.

Trương Mạnh Hữu và bảo vệ Tiểu Vương tức khắc trợn tròn mắt. Đậu xanh, không phải Trần Gia Bảo chỉ là một tên hai lúa thôi sao, sao lại thân mật với tổng giám đốc Tạ như vậy?

Hai người lập tức đổ mồ hôi lạnh, đến cả Vương Chí Kiên cũng khó tin ra mặt. Thảo nào tổng giám đốc Tạ coi trọng Trần Gia Bảo như vậy, đậu má, thì ra hai người có mối quan hệ thân thiết đến thế.

Nét mặt Tạ Cẩm Tú âm trầm hẳn đi, cô thật vất vả mới hạ được quyết tâm mời Trần Gia Bảo tới đây gặp nhau, cuối cùng anh hết bị bảo vệ dưới trướng cô ngăn lại đến bị Trương Mạnh Hữu không có mắt trào phúng một trận, nếu Trần Gia Bảo giận dữ đi về…

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tạ Cẩm Tú lạnh đi, cô nói: "Trương Mạnh Hữu, anh cố ý dây vào bạn của tôi, sau này câu lạc bộ

Golf Hải Thiên không chào đón anh nữa, anh cũng có thể thử không để yên cho tôi đấy.”

Trương Mạnh Hữu biến sắc, vội vàng nói: “Không phải, tổng giám đốc Tạ, tôi không có ý đó đâu. Cô biết mà, tôi luôn kính trọng cô như người bề trên, nếu tôi biết cậu ta là bạn của cô thì có chết tôi cũng không dám gây hấn với cậu ta đâu.”

“Gia Bảo, anh cảm thấy nên thế nào?” Tạ Cẩm Tú nghiêng đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo với ánh mắt hỏi han.

Mọi người lại kinh ngạc lần nữa, đường đường là công chúa của nhà họ Tạ mà lại hỏi ý kiến Trần Gia Bảo!

Giờ Trương Mạnh Hữu chỉ muốn chết đi cho xong.

“Cút.”

Trần Gia Bảo lạnh nhạt nói ra một chữ, Trương Mạnh Hữu thì thở phào nhẹ nhõm, lúc trước thì ngạo mạn lắm, giờ thì chỉ biết cung kính nói: “Vâng, vâng, vâng, tôi cút ngay đây, tôi cút ngay đây, sau này tôi chắc chắn sẽ tránh xa cậu Trần, không để cậu chướng mắt.”

Trương Mạnh Hữu xoay người rời đi, mới vừa đi chưa được hai bước thì đột nhiên phát hiện bạn gái của mình còn sững người ra đó, nổi giận nói với cô ta: “Đi cho rồi, đứng đây không thấy mất mặt sao?” Anh ta vừa nói vừa kéo cánh tay cô ta đi tới chiếc BMW bên cạnh.

Bảo vệ Tiểu Vương sớm đã khóc không ra nước mắt, nếu biết Trần Gia Bảo trâu bò như vậy, có chết anh ta cũng không dám cản Trần Gia Bảo lại đâu.

Tạ Cẩm Tú liếc mắt nhìn bảo vệ Tiểu Vương một cái, lười nhìn thẳng vào anh ta, nói: “Anh có mắt không tròng, dám động vào một trong hai đại cổ đông của công ty, sau này anh không cần tới làm nữa đâu. Còn Vương Chí Kiên, một tuần sau khôi phục chức vị quản lý của anh.”

Sắc mặt của bảo vệ Tiểu Vương nháy mắt phờ phạc, anh ta ngồi phịch xuống đất, còn Vương Chí Kiên thì mừng rỡ ra mặt, nói: “Tôi rõ rồi ạ, cảm ơn tổng giám đốc Tạ, cảm ơn cậu Trần.”

Tiếp theo, Vương Chí Kiên đột nhiên lấy lại tinh thần, ánh mắt trợn to lên.

Trần Gia Bảo, thế mà là một trong hai đại cổ đông của công ty ư?

Trong lòng Vương Chí Kiên rúng động không thôi.

Trần Gia Bảo đi cùng với Tạ Cẩm Tú vào bên trong câu lạc bộ golf, bỏ lại phía sau gương mặt khiếp sợ của Vương Chí Kiên, và gương mặt sống không còn gì luyến tiếc của tên bảo an Tiểu Vương ở đó.

“Chuyện làm ăn của cô ở chỗ này đúng là không tệ nhỉ.” Trần Gia Bảo hết nhìn trái lại ngó phải. Chỉ thấy trên sân golf to lớn, có một vài người đang vung gậy đánh bóng, trai đẹp gái xinh xuất hiện ở đây cũng không ít, hơn nữa nhìn cách ăn mặc bọn họ, chắc chắn đều là những người thành công trong xã hội.

Khi Trần Gia Bảo quan sát đánh giá những người xung quanh, thì người chung quanh cũng quan sát đánh giá lại anh. Trong lòng họ khiếp sợ không thôi, tất cả đều đang âm thầm suy đoán, rốt cuộc thân phận của Trần Gia Bảo là gì, lại có thể để con cưng nhà họ Tạ, Tạ Cẩm Tú đi cùng.

"Nơi này không chỉ là của riêng em, mà còn là của anh nữa." Tạ Cẩm Tú nháy mắt mấy cái, cười duyên dáng nói: "Đừng quên, hiện tại anh đã là một cổ đông lớn của nơi này. Đi thôi, em dẫn anh đi tham quan phòng làm việc của em một chút."

"Được, vậy tôi đây sẽ đi thưởng thức văn phòng của người đẹp tổng giám đốc, để xem so với những văn phòng khác nó khác nhau ở chỗ nào." Trần Gia Bảo đi theo Tạ Cẩm Tú về phía một tòa nhà mang đậm phong cách kiến trúc cổ xưa, gạch xanh ngói hồng, vừa cổ kính lại vô cùng khí thế.

Văn phòng của Tạ Cẩm Tú nằm ở tầng trên cùng của tòa nhà, không gian rộng lớn gần trăm mét vuông, sáng sủa, thoáng đãng, hơn nữa bố trí rất trang nhã, khắp nơi đều thể hiện rõ phong cách thưởng thức của Tạ Cẩm Tú.

Trần Gia Bảo đứng đối diện trước cửa sổ sát đất to lớn, đem toàn bộ cảnh tượng trên sân golf tận thu đáy mắt, tâm trạng có chút sung sướng.

Xem ra tâm tình Tạ Cẩm Tú không tệ, còn lấy từ trên giá rượu ra một bình rượu đỏ, rót cho mình và Trần Gia Bảo mỗi người một ly. Sau đó cầm ly cao cổ đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, nhẹ giọng cười nói: "Laffey năm tám hai, giá trên thị trường hiện tại là hơn một tỷ bảy, em được đứa bạn gửi tặng năm ngoái, anh qua đây nếm thử xem sao?"

Trần Gia Bảo nhận lấy chén rượu, trong lúc lơ đãng, chạm vào ngón tay trắng nõn của Tạ Cẩm Tú. Sắc mặt Tạ Cẩm Tú hồng

hào, lập tức rụt tay lại.

Chương 173

Chương 173

Hai người nhẹ nhàng chạm cốc, Trần Gia Bảo không chút để ý đến hình tượng, ngửa cổ uống ừng ực như uống bia, uống liền một hơi hết rượu còn nói: "Cũng được."

"Uống như anh, có khác nào mang rượu ra mà chà đạp." Tạ Cẩm Tú che miệng cười duyên, nếu như đổi thành một người khác, chắc chắn sẽ bị cô ta thầm khinh bỉ trong lòng. Thế nhưng người trước mắt lại là Trần Gia Bảo, cô ta chỉ cảm thấy Trần Gia Bảo thẳng thắn thật thà, không làm bộ làm tịch, cảm giác đối với Trần Gia Bảo càng thêm tốt.

Trần Gia Bảo không phản đối nói: "Rượu dù sao cũng chỉ là rượu, người tài mới là cái chính, chỉ cần uống sao cho vui là được, sao phải để ý nhiều đến thế?"

"Nói nhăng nói cuội." Tạ Cẩm Tú lườm anh một cái, nhẹ nhàng lay lay ly rượu, sau đó mới khẽ nhấp một ngụm rượu đỏ, trên má cô ta có chút ráng hồng, càng thêm đẹp đẽ.

Vẻ đẹp thế này, có lẽ cũng chỉ có mình Trần Gia Bảo có thể thưởng thức được.

Đột nhiên Trần Gia Bảo có chút thất thần, có điều anh ngay lập tức tỉnh táo lại, cười nói: "Cô rất may mắn, chẳng những có gia thế khiến người ta hâm mộ, còn có cả ngoại hình xinh

đẹp duyên dáng khiến người ganh tỵ. trời cao đối với cô sự không tệ.”

“Cảm ơn vì đã khen ngợi.” Ánh mắt Tạ Cẩm Tú rơi về phía sân golf ngoài cửa sổ, trong mắt vậy mà lại xuất hiện vẻ cô đơn hiếm thấy, cô ta nói rằng: “Người người ước ao gia thế và dung mạo, thế nhưng đâu ai hay biết, có hai thứ đó cũng chưa chắc đã vui mừng hạnh phúc. trái lại có nó không khác nào gông xiềng cả.”

Trần Gia Bảo cũng không phản đối, Tạ Cẩm Tú gia thế hiển hách, mới có thời gian đa sầu đa cảm, cân nhắc xem những thứ này có tốt hay không. Nếu như để cho cô ta trao đổi thân phận với những cô gái đang giãy dụa ở tầng dưới cùng của xã hội kia, biết đâu cô ta lại oán giận cuộc sống quá khó khăn.

“Gia Bảo, lần này em mời anh đến đây, là muốn cảm ơn anh.” Tạ Cẩm Tú xoay người, nhìn thẳng vào hai mắt Trần Gia Bảo.

“Nếu như cô đang nói tới chuyện tôi đã chữa khỏi cho ông nội của cô thì không cần cảm ơn nữa đâu. Các cô đã cho tôi rất nhiều lợi ích phong phú rồi, không cần phải cảm ơn tôi thêm lần nữa.” Trần Gia Bảo lạnh nhạt nói.

“Không phải chuyện này.” Tạ Cẩm Tú đem chuyện nhà họ Triệu và nhà họ Tạ có ý muốn kết thông gia, cùng với chuyện đánh cược giữa Tạ Anh Dũng và cô ta ra nói hết một lần. Nói xong cô ta nhìn thẳng vào hai mắt Trần Gia Bảo, chân thành cảm ơn nói: “Gia Bảo, là anh đã cho em thấy một tia hi vọng, em thật sự rất cảm ơn anh.”

Trần Gia Bảo im lặng không nói, tuy rằng Tạ Cẩm Tú là hòn ngọc quý trên tay nhà họ Tạ, thế nhưng đối với những gia tộc lớn này mà nói, lợi ích của gia tộc mãi mãi đứng thứ nhất. Có

nhiều lúc, hôn nhân của những cô gái trong những gia tộc lớn này sẽ là vật hi sinh vì lợi ích của toàn gia tộc.

Tạ Cẩm Tú cũng là một trong những cô gái như thế, cũng không thể tự giúp chính bản thân mình.

“Nói như vậy, ba cô đã không ép buộc cô gả tới nhà họ Triệu nữa rồi, đúng không?” Trần Gia Bảo hỏi.

Tạ Cẩm Tú trầm mặc chốc lát, tiếp theo cười khổ, nói rằng: “Lần trước anh đánh thắng anh Hai em, ba em cũng chỉ hứa sẽ tôn trọng ý kiến của em, cũng không hề nói là sẽ tôn trọng ý kiến của em đến hết đời. Thêm vào đó, ngày hôm qua đột nhiên em nghe được tin tức, Triệu Đình Nhiên của nhà họ Triệu chẳng mấy chốc sẽ tới nhà họ Tạ cầu hôn, đến lúc ấy, chỉ sợ ba em sẽ vì lợi ích của nhà họ Tạ nhất định đem em đi gả.”

Tương lai của Tạ Cẩm Tú, phút chốc đã trở nên lu mờ ảm đạm!

Trần Gia Bảo hiếu kỳ nói: “Thế lực nhà họ Triệu ở Hà Nội rất mạnh mẽ sao, mạnh đến mức ngay cả nhà họ Tạ các cô cũng bắt buộc phải kết thông gia cùng họ?”

“Mạnh, rất mạnh.” Tạ Cẩm Tú nghiêm túc nói: “Tuy rằng thế lực nhà họ Tạ rất mạnh, thế nhưng cũng chỉ có thể xưng vương xưng bá ở trong cái thành phố Hòa Bình nho nhỏ này thôi. Nếu như phóng tầm mắt ra xa hơn, so sánh với các tỉnh thành khác, mà không chỉ cần so sánh trong toàn bộ cái tỉnh này thôi, thì nhà họ Tạ cũng chỉ có thể là những gia tộc hạng hai mà thôi. Nhưng nhà họ Triệu ở Hà Nội lại khác, cho dù là so sánh với các gia tộc khác trong toàn Hà Nội, cũng có thể chễm chệ ngồi trên ngôi vị gia tộc lớn hàng đầu.

Những năm gần đây, ba em vẫn không vừa lòng với việc thế lực của nhà họ Tạ như rồng nhốt trong nước cạn, bị vây trong cái chỗ nhỏ bé này của thành phố Hòa Bình. Thế cho nên ông ấy vẫn luôn muốn tận dụng các loại biện pháp, đưa tua vòi của nhà họ Tạ vươn đến những nơi khác nữa. Nhà họ Triệu ở Hà Nội chính là sự lựa chọn hàng đầu của ông ấy. Năm ngoái trong một lần tụ họp ở bên ngoài, Triệu Đình Nhiên đối với em vừa gặp đã yêu, vô cùng mong muốn được kết thông gia với nhà em. Chuyện này đối với ba em mà nói, đúng là nắng hạn lại gặp mưa rào. Hơn nữa Triệu Đình Nhiên cũng là là một người tài giỏi, ba em liền thuận thế đồng ý luôn."

"Hóa ra là có chuyện như vậy." Trần Gia Bảo bỗng nhiên tỉnh ngộ, đột nhiên hiếu kỳ nói: "Dựa theo lời giải thích của cô, nếu Triệu Đình Nhiên là một người tài giỏi, vậy tại sao cô lại từ chối anh ta?"

Tạ Cẩm Tú hướng về Trần Gia Bảo nháy mắt mấy cái, cười nói: "Anh ta không phải gu của em. Hơn nữa chồng của em, em muốn tự mình lựa chọn."

Trần Gia Bảo cảm thấy buồn cười, không nghĩ tới Tạ Cẩm Tú là người cảm tính như vậy.

Tạ Cẩm Tú thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng lộ ra nụ cười tươi tắn, tựa như hoa bách hợp nở rộ trong đêm, đẹp đến kinh tâm động phách, nói rằng: "Đem khó chịu ở trong lòng nói ra hết, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều, Gia Bảo, cảm ơn anh."

"Không cần khách sáo làm gì, cô là bạn tôi mà…" Trần Gia Bảo lắc đầu nói.

Ánh mắt Tạ Cẩm Tú hơi tối lại, nói rằng: "Chỉ là bạn bè thôi sao?"

Chương 174

Chương 174

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đưa tay vỗ vỗ lên bả vai cô, nghiêm túc nói: "Nếu như cô không muốn gả đến nhà họ Triệu, thế thì không lấy chồng là được rồi. Bạn bè của Trần Gia Bảo tôi, trên đời này không ai có thể ép buộc cô làm chuyện cô không muốn làm, coi như là ông trời có muốn cũng không được!"

Vẻ mặt Trần Gia Bảo kiên định, trong mắt ngập tràn thần thái!

"Gia Bảo…" trong lòng Tạ Cẩm Tú cảm động, đột nhiên nhớ tới thế lực nhà họ Triệu vô cùng lớn mạnh, lắc đầu khổ sở nói: "Lòng tốt của anh, em xin chân thành ghi nhớ. Thế nhưng thế lực nhà họ Triệu vô cùng mạnh mẽ, ba lĩnh vực chính trị, quân sự, kinh doanh đều có mặt, hơn nữa nhà họ Tạ cũng sẽ không đứng về phía anh. Anh chỉ có một mình, tuyệt đối không phải là đối thủ của nhà họ Triệu. Vả lại, em cũng không đáng để cho anh làm như vậy."

Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, nói rằng: "Tôi nói rồi, cô là bạn bè tốt của Trần Gia Bảo tôi, không có cái gì gọi là có đáng giá hay không. Trần Gia Bảo tôi trên thông thiên văn dưới tường địa lý, y thuật có thể thông thiên địa, kiếm pháp có thể kinh sợ quỷ thần. Chỉ là nhà họ Triệu mà thôi, chém thêm một chiêu kiếm là được rồi. Trần Gia Bảo tôi có gì mà phải sợ?"

Tạ Cẩm Tú ngơ ngác nhìn Trần Gia Bảo, chỉ cảm thấy lúc này, trên người Trần Gia Bảo tràn ngập tự tin và mị lực. Lòng của

cô ta tựa như chú nai con nhảy loạn lung tung.

“Cô còn thiếu tôi một điều kiện, cô còn nhớ không?” Trần Gia Bảo đột nhiên hỏi.

“A? Anh… Anh muốn em làm cái gì cho anh?” Ánh mắt Tạ Cẩm Tú ngượng ngùng hoảng loạn, liền vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Trần Gia Bảo.

“Tôi muốn cô lấy hết dũng khí của bản thân ra, tôi muốn cô dám đấu tranh theo đuổi hạnh phúc của chính mình. Tôi muốn cô từ chối kết thông gia với nhà họ Triệu. Thế nào, cô có thể làm được hay không? Chỉ cần cô có thể làm được, chuyện lớn bằng trời đều có tôi chống đỡ cho cô. Đừng nói là chỉ là nhà họ Triệu, cho dù có là Tổng Thống nước Mỹ đến, chỉ cần họ dám buộc cô làm những chuyện cô không muốn làm, tôi cũng sẽ nâng kiếm giết chết bọn họ như thường. Thế nhưng nếu như ngay cả chính cô cũng từ bỏ, thì tôi cũng chỉ có thể thương mà không giúp được gì.” Vẻ mặt Trần Gia Bảo bễ nghễ, tràn ngập khí thế, làm cho người ta không thể hoài nghi chút nào về tính chân thực trong lời nói.

Mỗi một cô gái đều sẽ ảo tưởng về hình tượng anh hùng của người trong lòng, mặc kệ xảy ra chuyện gì, người ấy cũng đều có thể vì chính mình che gió chắn mưa. Cho dù Tạ Cẩm Tú có là nữ tổng giám đốc, cũng không ngoại lệ.

Cô ta bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt nổi lên một tầng sương mù, đột nhiên nhào vào trong lòng Trần Gia Bảo, cảm động nức nở nói: “Em đồng ý, hết thảy mọi thứ em đều đồng ý với anh…”

Trần Gia Bảo ôm thân thể ôn hương nhuyễn ngọc trong tay, trong lòng không có lấy một chút tà niệm. Khóe miệng anh hiện lên ý cười nhẹ nhàng ấm áp, đưa tay vỗ nhè nhẹ lên phía

sau lưng cô ta, cười nói: “Ngoan, muốn khóc cứ khóc đi, giấu ở trong lòng không tốt cho thân thể.”

Anh là bác sĩ, đương nhiên biết rất rõ chuyện này đã đặt ở trong lòng Tạ Cẩm Tú đã lâu, chất chứa tựa như một ngọn núi lớn, nếu như giải tỏa quá muộn, rất dễ khiến cho bệnh can khí tích tụ, dẫn đến sinh bệnh.

Lời Trần Gia Bảo an ủi tựa như có chứa ma lực, Tạ Cẩm Tú “Oa” một tiếng, ở trong lòng Trần Gia Bảo khóc òa lên, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống, làm cho cái áo T-shirt màu xanh lam của Trần Gia Bảo bị ướt nhẹp.

Bởi vậy có thể thấy được, chuyện kết thông gia này, đã tạo áp lực đối với Tạ Cẩm Tú lớn bao nhiêu.

Lúc này, đường đường là công chúa nhỏ nhà họ Tạ, được toàn bộ xã hội thượng lưu công nhận là nữ thần, lại như một cô gái nhỏ, thoả thích khóc rống ở trong lồng ngực của một người đàn ông.

Nếu chuyện này để cho người khác nhìn thấy, đoán chừng phải hoá đá tại chỗ.

Một lát sau, Tạ Cẩm Tú dần dần ngừng khóc, phát hiện tư thế của mình và Trần Gia Bảo có chút ám muội, khuôn mặt đỏ lên, vội vã rời khỏi lồng ngực của anh, ánh mắt ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, em thất lễ quá.”

Trần Gia Bảo trêu ghẹo nói: “Hóa ra Cẩm Tú cũng là người sống rất nội tâm. Chậc chậc. Đường đường là nữ thần trong lòng vô số người dân của thành phố Hòa Bình, lại ở trong lồng ngực tôi gào khóc, chuyện này nếu để cho người hâm mộ của

cô biết được, không biết họ có kích động lấy đao chém chết tôi không?"

Vốn câu nói này của Trần Gia Bảo chỉ là trêu đùa, muốn làm dịu bầu không khí lại, thế mà Tạ Cẩm Tú lại ngẩng đầu lên, rất chăm chú hỏi: "Nếu như bọn họ thật sự muốn tới tìm anh gây phiền phức, vậy anh có vì sợ hãi, sau đó rời xa em không?"

Trần Gia Bảo sững sờ, lập tức ngạo nghễ cười, mà nói rằng: "Chắc chắn không sợ!"

Khóe miệng Tạ Cẩm Tú khẽ nhếch lên vẽ ra một độ cong đẹp đẽ, trong mắt nhu tình như nước. Có điều chờ đến lúc Trần Gia Bảo nhìn về phía cô ta, cô ta lại lập tức thu lại, vui vẻ cười nói: "Gia Bảo, lát nữa hai ta đi đánh gôn nhé? Đây chính là điểm mạnh của em nha."

"Được. Liều mình chơi cùng người đẹp, tôi đây vô cùng vinh hạnh." Trần Gia Bảo cười nói.

"Anh ấy khen mình là người đẹp đấy." Trong lòng Tạ Cẩm Tú âm thầm đắc ý, so với ăn mật ong còn ngọt hơn. Cô ta đột nhiên đưa tay đẩy Trần Gia Bảo ra ngoài cửa, cười nói: "Anh ra ngoài trước chờ em, em ở đây thay quần áo, thuận tiện trang điểm lại luôn. Ban nãy khóc ghê quá lớp trang điểm trôi hết rồi. Thật đáng ghét! Bây giờ chắc chắn người ta xấu chết rồi."

Chương 175

Chương 175

Nếu như Tạ Cẩm Tú xấu chết, thì chắc trên đời này không có con gái xinh đẹp.

Tạ Cẩm Tú đẩy Trần Gia Bảo ra ngoài cửa, gọi thư ký của mình đến, sau đó lập tức khôi phục bộ dáng tổng giám đốc lãnh diễm, dặn dò: "Cô dẫn anh Trần tới sân golf phía dưới đi, nhớ rõ, nhất định phải chiêu đãi anh Trần thật tốt, nếu không chờ tôi hỏi tội."

"Vâng, tổng giám đốc Tạ yên tâm." Cô thư ký xinh đẹp Tần Văn Nguyệt tò mò đánh giá Trần Gia Bảo, âm thầm suy đoán quan hệ của Trần Gia Bảo và tổng giám đốc Tạ.

"Văn phòng tổng giám đốc chưa bao giờ có đàn ông, hơn nữa nhìn tổng giám đốc cứ như vừa mới khóc, đến cùng thì anh Trần này là ai, tại sao trước giờ mình chưa từng nghe nói?"

Mang theo nghi vấn như vậy, Tần Văn Nguyệt dùng tay ra dấu mời với Trần Gia Bảo, mỉm cười nói: "Anh Trần, mời đi theo tôi."

Trần Gia Bảo gật đầu, đang chuẩn bị theo Tần Văn Nguyệt rời đi thì nghe thấy Tạ Cẩm Tú gọi lại từ sau lưng: "Gia Bảo, chờ một chút."

Trần Gia Bảo xoay người, tò mò nói: “Sao vậy?”

Tạ Cẩm Tú khẽ cười, đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, ôn nhu sửa lại cổ áo cho anh, rồi nói: “Bây giờ thì được rồi.”

Trần Gia Bảo sửng sốt, có chút không quen với việc Tạ Cẩm Tú đột nhiên trở nên ôn nhu, khóe miệng anh ngay lập tức lộ ra một nụ cười, nói: “Cảm ơn.”

Tạ Cẩm Tú lui về phía sau hai bước, sắc mặt đỏ bừng, cười lắc lắc đầu.

Trong sự ái muội say lòng người, vương vấn sự ấm áp.

Trái tim Tần Văn Nguyệt chấn động.

“Trời ạ, thái độ của tổng giám đốc đối với anh ta không phải tốt bình thường mà là rất tốt, lẽ nào, anh ta là bạn trai của tổng giám đốc? Tuy rằng ăn mặc phổ thông, nhưng vẻ ngoài rất đẹp trai.”

Càng ngày Tần Văn Nguyệt càng khẳng định ý nghĩ của chính mình, ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo cũng không giống trước nữa.

“Vậy tôi đi trước nhé.” Trần Gia Bảo khẽ gật đầu với Tạ Cẩm Tú rồi nói với Tần Văn Nguyệt: “Đi thôi.”

“Hả? Dạ, anh Trần, mời anh.” Tần Văn Nguyệt giật mình tỉnh lại, kinh hoảng đáp một tiếng, cung kính dẫn Trần Gia Bảo đi về hướng sân golf, dọc đường đi, cô ta vẫn lén đánh giá Trần

Gia Bảo, muốn biết Trần Gia Bảo đến tột cùng có chỗ gì hơn người mà có thể bắt nổi tổng giám đốc Tạ!

Tần Văn Nguyệt có thể làm thư ký riêng của Tạ Cẩm Tú tất nhiên cũng là người thông minh, tuy rằng Tạ Cẩm Tú không dặn dò, nhưng cô ta vẫn dẫn Trần Gia Bảo tới sân VIP, ngoại trừ bãi cỏ rộng lớn màu xanh lá, còn có bãi cát và một dòng suối nhỏ, khiến cho khung cảnh càng trở nên hoa mỹ đồng thời độ khó cũng tăng lên.

“Anh Trần, đây là gậy golf của anh, bây giờ anh có muốn chơi trước hai ván không? Hay là muốn chờ tổng giám đốc Tạ xuống?” Tần Văn Nguyệt đưa gậy golf cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhận gậy golf vô cùng khó xử, từ nhỏ anh ở trên núi luyện võ học y, xưa nay không đánh golf bao giờ, nên cười nói: “Tôi vẫn nên chờ tổng giám đốc Tạ thì hay hơn.”

“Vậy cũng được, anh Trần, lúc đó để tôi nhặt bóng giúp anh.” Tần Văn Nguyệt ưỡn ngực tự đề cử mình, vốn dĩ cô ta mặc bộ đồ công sở màu đen, bởi vậy bộ ngực càng thêm no đủ.

“Anh Trần này rất có thể là bạn trai tổng giám đốc Tạ, dựa vào sắc đẹp của mình, nhất định có thể để lại cho anh ta ấn tượng sâu đậm, như vậy đối với sự nghiệp của mình sau này rất có lợi.” Tần Văn Nguyệt đắc ý nghĩ.

Đúng là cô ta rất đẹp, gương mặt trái xoan, mày liễu, ngũ quan tinh tế, đặc biệt nhất chính là, cô ta có một loại khí chất thành thục quyến rũ, cho dù tới đâu cũng sẽ là tiêu điểm trong mắt mọi người.

Có điều những người con gái mà Trần Gia Bảo từng tiếp xúc bất kể là Tô Ánh Mai, Hàn Đông Vy, hay là Tạ Cẩm Tú, đều là

những người có dung mạo khí chất thuộc hàng nữ thần, thậm chí, ngay cả cô bé Lâm Thanh Hà tràn ngập khí chất thanh xuân mỹ lệ cũng cao hơn Tần Văn Nguyệt cả một bậc.

Tần Văn Nguyệt muốn dựa vào sắc đẹp của mình để lưu lại ấn tượng sâu sắc cho Trần Gia Bảo nhất định là chuyện rất khó.

Trần Gia Bảo tùy ý nhìn cô ta một cái, nói: "Cũng được, có điều bây giờ tôi hơi khát nước, phiền cô lấy cho tôi chai nước khoáng."

Nhận ra được ánh mắt của Trần Gia Bảo rất bình tĩnh, Tần Văn Nguyệt hơi có chút thất vọng, mỉm cười nói: "Được, anh Trần chờ tôi một lát."

Chờ Tần Văn Nguyệt rời đi, Trần Gia Bảo cầm gậy golf tùy ý khoa tay hai lần, đang chuẩn bị đánh thử một lần thì đột nhiên từ sau lưng truyền tới âm thanh trào phúng: "Tiểu Liên, em xem ngay cả tư thế cầm gậy cũng không đúng, chả khác gì một tay mơ."

Trong lúc không khí trở nên căng thẳng, một cô gái phì một tiếng, bật cười.

Trần Gia Bảo dừng động tác quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đôi tình nhân đúng lúc đi tới chỗ này.

Hai người khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, người con trai mặc áo sơ mi trắng, gương mặt rất đẹp trai, tay cầm gậy golf lắc lắc, so với gậy golf trong tay Trần Gia Bảo đắt giá hơn rất nhiều lần.

Còn cô gái bên cạnh anh ta “Tiểu Liên”, mặc bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, đội mũ che nắng, gương mặt xinh đẹp, tuy rằng không sánh được với Tạ Cẩm Tú, nhưng không phân cao thấp với Tần Văn Nguyệt.

Chương 176

Chương 176

“Tôi đánh như thế nào là chuyện của tôi, có quan hệ gì với anh chứ?” Trần Gia Bảo lạnh lùng hỏi.

Vốn dĩ hai người đó sắp đi qua rồi, nghe thấy câu nói của Trần Gia Bảo, trong mắt người con trai loé lên một tia không thích, đột nhiên kéo Tiểu Liên đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, đánh giá trên dưới một lượt, không hề che giấu sự khinh bỉ, nói:

“Một tên tay mơ mà còn dám thái độ, nếu như mày không phục, không bằng chúng ta thi đấu một trận, thế nào? Cũng không đánh cược nhiều, một lần 340 triệu đồng, dám không?”

Tiểu Liên kéo ống tay áo của anh ta, nhẹ giọng nói: “Anh Trần, chúng ta đi chơi đi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

Lạc Diệc Trần khinh thường cười nói: “Em yên tâm, theo như anh đoán, nó sẽ không dám nhận lời của anh. Em nhìn cả người nó toàn là đồ vỉa hè, từ trên xuống dưới chưa chắc đã đáng 600 ngàn, làm gì có đánh cược chứ.”

Anh ta cũng không có ý hạ giọng, trong lòng Trần Gia Bảo không thích, đáp: “Được, tôi cược.”

Lạc Diệc Trần và Tiểu Liên đều sững sờ, Lạc Diệc Trần hoài nghi hỏi: “Mày có tiền à? Đến lúc thua không có tiền trả, há chẳng phải tao chơi trắng với mày à?”

“Anh xem xem, chỗ này đủ không?” Trần Gia Bảo cười lạnh trong lòng, lấy th ẻ đen ra.

Trong mắt Lạc Diệc Trần và Tiểu Liên đều hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay cả bọn họ cũng không có thẻ đen, không nghĩ tới một tên tay mơ mặc quần áo vỉa hè lại có.

“Được, là tôi nhìn nhầm, hóa ra anh là kẻ có tiền, nếu anh muốn đưa tiền cho tôi, vậy thì tôi sẽ tác thành cho anh.” Lạc Diệc Trần vui sướng, anh ta tin tưởng vào ánh mắt của một cao thủ trên sân golf như mình, Trần Gia Bảo trăm phần trăm là tay mơ!

Đối phó với người như vậy, căn bản là chỉ cần dùng một ngón tay!

Thâm tâm Lạc Diệc Trần đã trở nên hưng phấn.

Đột nhiên, Tần Văn Nguyệt trở về, rõ ràng đã trang điểm thêm, so với lúc trước càng thêm quyến rũ động lòng người.

Sau khi cô ta nhìn thấy lạc Diệc Trần và Tiểu Liên, vẻ kinh ngạc chợt lóe lên, đưa cho Trần Gia Bảo một chai nước, kinh ngạc nói: “Anh Trần, anh quen anh Lạc hả?”

“Không quen biết, có điều anh ta muốn thi đấu đánh golf với tôi, một trận 340 triệu Việt Nam đồng.” Trần Gia Bảo lắc đầu phủ nhận.

“Cái gì?” Tần Văn Nguyệt kinh ngạc thốt lên một tiếng, vội vàng hét lên bên tai Trần Gia Bảo: “Anh Trần, anh không thể đáp ứng anh ta, Lạc Diệc Trần là vận động viên chơi golf chuyên nghiệp, ở trên quốc tế cũng có chút danh tiếng, còn từng đại diện quốc gia đi tới Mỹ để tham gia giải đấu golf thế giới, thi đấu với con hổ đứng đầu thế giới Ngũ Tư, từng chiếm được thành tích top 10. Anh Trần, trừ phi anh hoàn toàn chắc chắn, nếu không…”

Mặc dù Tần Văn Nguyệt chưa nói xong, nhưng ý tứ trong lời nói rất dễ dàng.

Đấu chơi golf với Diệc Trần, cô ta không coi trọng Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc, chẳng trách Lạc Diệc Trần lớn lối như vậy, hóa ra là có vốn liếng hùng mạnh.

Lạc Diệc Trần ngẩng đầu lên, khinh bỉ nói: “Tôi có thể cho anh một cơ hội, chủ động cúi đầu chịu thua với tôi, chuyện đánh cuộc này có thể coi như bỏ.”

Trong lòng Tần Văn Nguyệt vui vẻ, dù gì cuối cùng Trần Gia Bảo cũng thua, còn không bằng hiện tại trực tiếp nhận thua, hơn nữa cũng không cần đưa tiền cho Lạc Diệc Trần, liền vội vàng khuyên nhủ: “Anh Trần, Golf là một loại trò chơi giải trí, không phải dùng để đánh bạc, không bằng chúng ta…”

Cô ta còn chưa nói xong, Trần Gia Bảo đã lắc đầu nói rằng: “Không, Trần Gia Bảo tôi một đời làm việc bằng phẳng, sao có thể không thi đấu mà đã nhận thua rồi? Bớt nói nhảm đi, anh ta muốn đánh cược thì tôi sẽ chơi đến cùng.”

Tần Văn Nguyệt im lặng, thở dài.

“Cái tên họ Trần này lại dám đấu đánh golf với anh Trần, đây là tự tìm đường chết.” Tiểu Liên lắc đầu, trong mắt loé lên sự coi thường.

“Được, đây chính là do anh tự tìm, vậy tôi sẽ tác thành cho anh.”

Giờ khắc này, trong mắt Lạc Diệc Trần, trên trán Trần Gia Bảo có dán tờ giấy “Người ngốc nhiều tiền mau tới”. Anh ta cầm gậy golf, không chút khách khí chỉ về phía Trần Gia Bảo, nói: “Tôi sẽ để anh mở mang tầm mắt, để anh xem trình độ của vận động viên đánh golf chuyên nghiệp.”

Dọn xong sân golf, Lạc Diệc Trần cầm gậy đi đến trước trái bóng, đột nhiên vung cái, động tác tiêu sái trôi chảy, thể hiện trình độ của anh ta không hề tầm thường.

Trái bóng màu trắng bay rất xa, xoẹt trên không trung một đường vòng cung, rơi vào một chỗ trên bờ cát.

Một gậy này hẳn hai trăm sáu mươi mét, có thể nói là đẳng cấp thế giới!

Tiểu Liên sùng bái vẫy tay nói: “Anh Trần giỏi quá.”

Lòng Tần Văn Nguyệt lập tức trầm xuống, thầm than thở: “Lạc Diệc Trần không hổ là vận động viên thế giới, thực lực thật sự cao đến mức không thể với tới, hi vọng trình độ của anh Trần sẽ không quá kém, không thua quá thảm là tốt rồi.”

Lạc Diệc Trần đắc ý nhìn Trần Gia Bảo một cái, nói: “Đến anh.”

Chương 177

Chương 177

Trần Gia Bảo đi tới tới trức trái bóng, đột nhiên nói với Tần Văn Nguyệt: "Có phải chỉ cần tôi đánh trái bóng này vào trong lỗ là sẽ thắng không?"

"Không vậy." Tần Văn Nguyệt gật đầu, đột nhiên phản ứng lại, cả kinh nói: "Anh Trần, anh đừng nói từ trước tới nay anh chưa đánh golf lần nào nhé."

Trần Gia Bảo gật đầu cười nói: "Đúng đấy, ngày hôm nay là lần đầu tiên đánh, không hiểu quy tắc lắm."

Tần Văn Nguyệt suýt chút nữa nổ tung, trời ạ, lần đầu tiên đánh golf mà dám đánh cược 340 triệu với Lạc Diệc Trần, anh Trần này điên rồi à.

Lạc Diệc Trần bắt đầu cười ha hả, đắc ý nói: "Thật sự là cười chết tôi rồi, lần đầu tiên đánh Golf, mà dám đánh cược với tôi, tôi sống lớn như này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, Tiểu Liên, sau khi trở về, hai ta cùng đi cúng bái tài thần, sau đó những kẻ giàu mà ngốc nghếch như này đến càng nhiều càng tốt."

"Vâng, anh Trần." Tiểu Liên phì một tiếng bật cười, hiển nhiên cũng là bị sự vô tri của Trần Gia Bảo chọc cười vui vẻ.

“Đánh bóng vào trong lỗ là có thể thắng, thì cũng chả khó lắm.” Trần Gia Bảo tự tin nhìn bọn họ một cái, sau đó vung gậy đánh một cái.

Bóng vẫn đứng yên một chỗ!

Tần Văn Nguyệt trừng lớn mắt.

Lạc Diệc Trần không khách khí cười nhạo: “Vừa nãy nghe lời của anh nói, còn tưởng rằng anh có bao nhiêu chắc chắn chứ. Chỉ bằng trình độ như thế này mà còn dám đánh cược với tôi, coi như tôi thắng anh, tôi cũng cảm thấy thắng mà không có chút vẻ vang gì.”

Trần Gia Bảo lạnh lùng nhìn anh ta, nói “Câm mồm, thắng bại chưa phân, cẩn thận tới lúc đó lại mất mặt.”

“Được, vậy tôi im lặng xem, cuối cùng anh có thể nghịch chuyển trời đất đến mức nào.” Lạc Diệc Trần trào phúng nói.

Trần Gia Bảo đánh thử một lần, hiểu rõ được khoảng cách góc độ, tự tin tăng lên rất nhiều, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười thần bí khó lường, nói: “Được, vậy thì mở to mắt của anh lên mà xem, nhớ nhìn thật kĩ.”

Nói xong, bỗng nhiên Trần Gia Bảo vung gậy trong tay lên, chỉ nghe “Cộc” một tiếng vang giòn, quả bóng trắng dùng tốc độ vô cùng nhanh bay ra ngoài.

Tiếp đó, dưới thần sắc trợn mắt há mồm của mọi người, quả bóng lướt qua bãi cỏ, bãi cát và dòng suối nhỏ của Hải Thiên, trực tiếp đi vào lỗ.

Một gậy vào lỗ!

“Anh Trần giỏi quá!” Tần Văn Nguyệt kinh ngạc thốt lên thành tiếng, vừa mừng vừa sợ. Tiểu Liên khó có thể tin nói: “Một gậy này của anh ta ít nhất cũng một cây số, ngay cả vận động viên truyền kỳ Hổ Ngũ Tư cũng không thể đánh xa như vậy, trời ạ, anh ta làm sao có thể đánh tới được chứ?”

“Một phát này của tôi như thế nào?”

Trần Gia Bảo cân nhắc nhìn về phía Lạc Diệc Trần.

Lạc Diệc Trần hoàn toàn biến sắc, lớn tiếng nói: “Anh chỉ là một tên tay mơ mà thôi, làm sao có thể đánh một gậy đẹp như vậy được? Tôi biết rồi, anh ăn may, chắc chắn là anh ăn may!”

Tần Văn Nguyệt và Tiểu Liên cũng âm thầm gật đầu, chỉ vừa rồi thôi Trần Gia Bảo còn là một tên không biết đánh golf, ngay cả tư thế cầm gậy cũng không đúng tiêu chuẩn, làm sao có khả năng trong nháy mắt liền trở nên lợi hại như vậy được?

Lạc Diệc Trần nói không sai, Trần Gia Bảo tuyệt đối là ăn may.

“Nếu anh không tin, được thôi…”

Trần Gia Bảo khẽ mỉm cười, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, hai tay dùng sức, đánh thêm một quả nữa.

Lạc Diệc Trần xì cười một tiếng: “Anh cho rằng lần này vẫn có thể đánh vào lỗ sao, đừng nằm mơ, trừ phi anh thật sự có thực lực hơn người, chứ không phải ăn may…”

Anh ta còn chưa nói xong, quả bóng xoẹt trên không khí một đường cong mỹ lệ, lần thứ hai rơi vào trong lỗ.

Lại là một gậy vào lỗ!

Sao có thể có chuyện đó?

Tần Văn Nguyệt và Tiểu Liên đều trợn mắt ngoác mồm, còn Lạc Diệp Thần thì bắp thịt ở khóe mắt giật giật.

Nếu như nói lần thứ nhất là ăn may, vậy lần thứ hai một gậy vào lỗ chính là dựa vào thực lực một trăm phần trăm.

“Chuyện này… Sao có thể có chuyện đó, một kẻ tay mơ mà có thể hai lần liên tiếp đánh một gậy vào lỗ? Không phải tôi đang mơ chứ?” Lạc Diệc Trần khó mà tin được việc này vừa xảy ra.

Trần Gia Bảo tự tin nói: “Nếu như anh còn không tin, thì tôi có thể làm mẫu cho anh mấy lần.”

Mấy gậy tiếp theo, đều không ngoại lệ, Trần Gia Bảo đều là một gậy vào lỗ.

Từ trước đến nay làm gì có ai đánh golf như vậy không? Vẻ mặt của những người ở đây đều vô cùng đặc sắc.

Chương 178

Chương 178

Tần Văn Nguyệt vừa mừng vừa sợ, khẽ nói: “Chẳng trách tổng giám đốc Tạ sẽ bị anh Trần thu hút, chỉ nói về thực lực đánh golf thôi đã đủ để được xưng là số một thế giới, ngay cả vận động viên truyền kỳ Hổ Ngũ Tư cũng không phải là đối thủ của anh ta. Hừ hừ, Lạc Diệc Trần, anh còn cao ngạo, bây giờ mất mặt rồi chứ?”

Cô ta đắc ý nhìn về Lạc Diệc Trần, chỉ thấy sắc mặt Lạc Diệc Trần vô cùng khó coi, trong mắt còn có chấn động và hối hận, mà Tiểu Liên đứng bên cạnh anh ta đã sớm kinh ngạc tới mức há hốc mồm.

Tình cảnh này, trùng hợp bị Tạ Cẩm Tú đi thay quần áo xong xuống nhìn thấy.

“Trời ạ, Gia Bảo đánh golf lợi hại như vậy sao?” Cô dừng bước, khiếp sợ che miệng.

Đột nhiên, cô nhớ tới Trần Gia Bảo không chỉ biết y thuật, hơn nữa còn có thể luyện chế các loại thuốc thần kì, khả năng chơi cờ vượt qua cả anh cả của mình, vũ lực có thể thắng sĩ quan cấp cao là Tạ Cẩm Quân, bây giờ lại còn có thể chơi golf giỏi đến mức này.

“Gia Bảo, còn có chuyện gì mà anh không làm nổi không?” Tạ Cẩm Tú vừa khiếp sợ vừa tự hào hỏi.

Trần Gia Bảo cười nhìn Lạc Diệc Trần một cái, nói rằng: “Anh nói một gậy 340 triệu đúng không, hiện tại tôi đã thắng hai mươi bốn tỷ, nếu như anh không chịu thua, chúng ta vẫn có thể tiếp tục đấu.” Nói xong liền làm dáng chuẩn bị vung gậy.

Sắc mặt Lạc Diệc Trần trong nháy mắt tái nhợt, vẻ mặt đưa đám vội vã ngăn cản nói: “Chịu thua chịu thua, tôi chịu thua, anh dừng tay lại đi.”

Một gậy 340 triệu, dù có nhiều tiền thì cũng không thể chịu được để đấu với Trần Gia Bảo, mẹ nó, nếu biết mình gặp phải tên biến thái như này, có đánh chết anh ta cũng không dám đánh cược.

Lạc Diệc Trần hối hận sót ruột.

Trần Gia Bảo hài lòng cười nói: “Tổng cộng là hai tỷ bốn, Văn Nguyệt, đọc số tài khoản ngân hàng của cô cho anh ta.”

Tần Văn Nguyệt không nghĩ nhiều, nói số tài khoản ngân hàng của mình ra, lạc Diệc Trần chuyển khoản tại chỗ, trái tim đều đang chảy máu.

Tần Văn Nguyệt gật đầu với Trần Gia Bảo thể hiện đã nhận được tiền.

Sắc mặt Lạc Diệc Trần lúc trắng lúc xanh, nổi giận đùng đùng hừ một tiếng, xoay người rời đi. Tiểu Liên đi ngay sau lưng Lạc Diệc Trần,

trong lòng cười khổ một tiếng, vốn còn muốn xem chuyện cười của Trần Gia Bảo, không ngờ lại bị Trần Gia Bảo đánh tới mức sưng cả mặt.

Đây mới gọi là thực lực chân chính!

Tiểu Liên quay đầu lại, tràn ngập tò mò nhìn Trần Gia Bảo một cái, sau đó xoay người rời đi.

“Gia Bảo, không ngờ anh chơi golf lợi hại như vậy, thực sự là thâm tàng bất lậu.” Đột nhiên, Tạ Cẩm Tú cười vỗ tay đi tới.

Cô trang điểm thêm một lượt nữa, tóc buộc đuôi ngựa, thay đổi một bộ đồ công sở già dặn bằng bộ đồ thể thao màu trắng.

Trong mắt Trần Gia Bảo lé lên sự kinh diễm, cười nói: “Thứ mà tôi biết còn nhiều lắm đấy, chỉ có điều các cô không biết mà thôi.”

Sau khi Tạ Cẩm Tú đi tới, Tần Văn Nguyệt liền vội vàng chào hỏi: “Chào tổng giám đốc Tạ.”

Tạ Cẩm Tú gật đầu với cô ta, cười khẽ với Trần Gia Bảo: “Nói anh lợi hại, đúng là không sai. Chúc mừng anh có thể dễ dàng kiếm được hai tỷ bốn, so với tổng giám đốc như em thì kiếm tiền còn nhanh hơn, khâm phục khâm phục.”

“Tất nhiên rồi.” Trần Gia Bảo đắc ý nhíu mày, đột nhiên nói: “Đúng rồi, văn phòng cô tuy rằng bố trí rất trang nhã, thế nhưng không có một điểm sinh khí, có vẻ quá thanh lãnh, Văn Nguyệt, hai tỷ bốn này ở trong thẻ của cô, lấy ra hai tỷ, sau đó mỗi ngày mua một đóa hoa tươi, đặt ở trong phòng làm việc

của tổng giám đốc Tạ, lúc nào không đủ tiền thì cô lại nói với tôi, còn lại thì cho cô coi như làm phí khổ cực của cô."

Trong mắt Tạ Cẩm Tú hiện lên loại cảm xúc không tên, vừa cảm động vừa vui mừng, nói: "Gia Bảo, anh muốn ngày nào cũng tặng hoa cho em?"

"Sao thế, cô không thích? Cũng đúng, thời này làm gì có ai thích hoa nữa." Trần Gia Bảo "thương tâm" nói.

"Ai nói em không thích." Tạ Cẩm Tú vội hét lên, đột nhiên nhìn thấy nét cười trong mắt Trần Gia Bảo, thẹn quá hóa giận nói: "Giỏi, anh còn dám cười em, hừ, xem như nể mặt anh lấy lòng em, bổn cô nương sẽ tha thứ cho anh, nếu có lần sau nữa, hừ hừ."

"Anh Trần, số tiền đó có phải quá nhiều không?" Tần Văn Nguyệt vừa mừng vừa sợ, lương một năm của cô ta tổng cộng mới có 600 triệu, 340 triệu này đã tương đương với nửa năm tiền lương của cô ta.

Tạ Cẩm Tú đắc ý trong lòng bởi sự tỉ mỉ và lãng mạn ngọt ngào của Trần Gia Bảo, hào phóng phất tay nói: "Chỉ có 340 triệu mà thôi, anh ấy cho cô thì cô cứ cầm đi, dù sao tiền của anh ấy cũng lên như gió."

Tần Văn Nguyệt thở phù một tiếng nở nụ cười, mơ ước có một người bạn trai tri kỉ lãng mạn như Tạ Cẩm Tú, đột nhiên nhớ ra vấn đề chính liền mở miệng hỏi: "Anh Trần, vậy tôi nên mua hoa gì mới phù hợp?"

Trần Gia Bảo trở lên trầm tĩnh, từ nhỏ anh sống trên núi, xưa nay chưa từng tặng hoa cho cô gái nào nên không có kinh nghiệm gì.

Chương 179

Chương 179

“Nếu không thì tôi mua hoa hồng nhé.” Tần Văn Nguyệt đề nghị, cô ta cho rằng Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú là quan hệ bạn trai bạn gái, mua hoa hồng khẳng định không sai.

“Được, vậy thì mua hoa hồng đi.”

Trần Gia Bảo vỗ tay cái bốp, nói với Tạ Cẩm Tú: “Cô thấy như thấy nào?”

Tạ Cẩm Tú kiêu ngạo “Ừ” một tiếng, nhìn thấy ánh mắt ám muội của Tần Văn Nguyệt, vội vã giải thích: “Hai người đừng hiểu lầm,chỉ đơn thuần là tôi thích hoa hồng mà thôi.”

Lời này này làm sao nghe cũng giống như là giấu đầu hở đuôi, sắc mặt Tạ Cẩm Tú càng thêm đỏ bừng.

Trần Gia Bảo gật đầu, cười nói: “Tôi hiểu, tôi hiểu. Không phải cô nói muốn đánh golf sao, có muốn tới đánh vài gậy không?”

Tạ Cẩm Tú sẵng giọng: “Hừ, anh biến thái như vậy, người ta cũng không muốn tìm ngược, nếu không, anh đi theo tôi đi giải sầu đi.” Sau khi nói xong còn dùng ánh mắt trông mong nhìn anh ta.

“Được, có mỹ nhân làm bạn, cầu còn không được.” Trần Gia Bảo cười nói, dùng tay làm dấu mời.

“Hừ, coi như anh hiểu chuyện.” Tạ Cẩm Tú kiêu ngạo hừ một tiếng, chủ động bám vào tay Trần Gia Bảo, cười tươi nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tần Văn Nguyệt rất biết điều rời đi, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra suy đoán của mình không sai, quan hệ giữa tổng giám đốc Tạ và anh Trần đúng là người yêu, cũng không biết bạch mã hoàng tử của mình ở nơi nào, tôi cũng không tham lam đâu, chỉ cần có thể có được một nửa bản lĩnh và lãng mạn của anh Trần là được.”

Vào buổi tối, Tạ Cẩm Tú mời Trần Gia Bảo đi ăn tối, cũng không biết là vô tình hay là cố ý mà cô chọn một phòng ăn tình nhân kèm ánh nến lung linh, sau đó lén lút nhìn Trần Gia Bảo, phát hiện anh không từ chối thì trong lòng vui sướng, mười phần vui vẻ ăn cơm.

Trăng sáng sao thưa, ngồi trên chiếc xe Bugatti Veyron, Trần Gia Bảo bị Tạ Cẩm Tú đưa đến một biệt thự, còn chưa kịp xuống xe đã thấy cửa biệt thự có một đám người đang đứng, Tưởng Đức Lâm và Lãnh Minh Phong cũng đứng ở đó.

Giờ khắc này, vẻ mặt đám người kia lo lắng, rất giống như đang chờ đợi cái gì. Tưởng Đức Lâm nhìn thấy xe của Tạ Cẩm Tú, biết Trần Gia Bảo đang ngồi trong xe, vẻ mặt vui vẻ, cùng Lãnh Minh Phong chạy chậm về phía này. Tạ Cẩm Tú hạ cửa kính xe xuống, cau mày hỏi:

“Tưởng Đức Lâm, ông đến đây làm gì?”

“Chào Tạ tiểu thư.” Tưởng Đức Lâm và Lãnh Minh Phong lễ phép chào hỏi, sau đó Tưởng Đức Lâm vội vàng hỏi:

“Tạ tiểu thư, anh Trần có ở trong xe không ạ?”

Trần Gia Bảo từ trong xe đi xuống, hiếu kỳ hỏi: “Tìm tôi có việc sao?”

“Đúng, chuyện rất quan trọng.”

Tưởng Đức Lâm liếc nhìn Tạ Cẩm Tú, muốn nói lại thôi. Trần Gia Bảo hiểu ý, nói với Tạ Cẩm Tú:

“Cẩm Tú, cô đi về trước đi.”

Tạ Cẩm Tú lo lắng nói: “Có thể để lại một mình anh ở đây…”

“Yên tâm đi, tôi không có chuyện gì.” Trần Gia Bảo cho cô một ý cười trấn an.

Tưởng Đức Lâm lập tức nói: “Tạ tiểu thư cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không dám vô lễ với anh Trần.”

“Đố anh dám.” Tạ Cẩm Tú lạnh lùng gằn một câu, lưu luyến không rời nói với Trần Gia Bảo: “Gia Bảo, vậy em đi trước.”

“Trên đường chú ý an toàn.” Trần Gia Bảo dặn dò.

Trong lòng Tưởng Đức Lâm vô cùng khiếp sợ, với sự từng trải của ông ta trên giang hồ thì đã nhìn ra Tạ Cẩm Tú có tình ý

với Trần Gia Bảo.

“Mẹ kiếp, trước đây không lâu mới cua được Hàn Đông Vy, hiện tại lại ái muội với Tạ tiểu thư, anh Trần như là người tiên ấy!”

Tưởng Đức Lâm vô cùng kính nể. “Nói đi, có chuyện gì?” Chờ Tạ Cẩm Tú rời đi, Trần Gia Bảo lạnh nhạt hỏi. Tưởng Đức Lâm thu lại cảm xúc, nói rằng:

“Anh Trần, bây giờ tôi giới thiệu cho cậu mấy người, bọn họ đều là lão đại

một phương xung quanh thành phố này, lần này có chuyện rất quan trọng nên cùng tới gặp anh Trần.”

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, để Tưởng Đức Lâm và Lãnh Minh Phong đi trước dẫn đường, rồi đi theo sau lưng.

Sau khi đi tới cửa, Tưởng Đức Lâm lớn giọng nói: “Các vị, người này chính là Trần Gia Bảo.”

Đột nhiên, mọi người đồng loạt cúi người, kính cẩn nói: “Chào anh Trần.”

Âm thanh ấy làm kinh sợ bầu trời đêm.

Nếu như đổi thành người khác, chắc là đã bị dọa sợ.

Trần Gia Bảo quét mắt nhìn mọi người vài lần, phát hiện có mấy người là cao thủ võ cổ truyền, trong lòng nổi lên hứng

thú, nhưng gương mặt vẫn không chút thay đổi, chắp hai tay sau lưng, lạnh nhạt nói:

“Có chuyện gì thì vào trong rồi nói.”

Tưởng Đức Lâm khẽ gật đầu, trong những người này, không ít người đều là lão đại độc bá nhất phương, vậy mà anh Trần không hề biến sắc, thật không hổ là người làm chuyện lớn.

“Vâng, anh Trần.” Mọi người cùng đồng thanh, đồng thời đứng thẳng người.

Chương 180

Chương 180

Đêm khuya, tại biệt thự Biển Xanh.

“Mọi người ngồi chỗ nào cũng được, cứ thoải mái.” Trần Gia Bảo dẫn mọi người đi vào biệt thự rồi ngồi xuống ghế sô pha, anh bảo họ tùy ý ngồi xuống, nét mặt thản nhiên không gợn sóng.

Tưởng Đức Lâm đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo rồi cười nói: “Cậu Trần, để tôi giới thiệu cho cậu, đây là Trình Vĩnh Quốc – anh lớn của tỉnh Hà Nam, cấp dưới gần ngàn người, được mệnh danh là ‘chúa tể’ của tỉnh Hà Nam.”

“Đây là Kinh Đại Vĩ đến từ tỉnh Thanh Hóa, nắm giữ hơn sáu mươi lăm phần trăm các quán Karaoke, quán bar và hộp đêm tại tỉnh Thanh Hóa, người trong giang hồ thường gọi ông ấy là ‘anh Vĩ’.”

“Ông lão này tên là Thành Trung, thường xuyên giao lưu qua lại với những người thuộc tầng lớp thượng lưu, là chủ của chuỗi khách sạn năm sao tại thành phố Nam Định cũng như các tỉnh huyện xung quanh, tài sản trong tay hơn ba trăm năm mươi tỷ đồng, tính tình trọng nghĩa khinh tài, có chức vị và bối phận cao trong giới hắc đạo lẫn bạch đạo.”

“Cậu này là Lệ Công Danh, mặc dù còn trẻ nhưng làm việc có kế hoạch đâu ra đấy, hiện đang là anh lớn của tỉnh Ninh Bình.”

“Còn cậu trai này là Đỗ Phi Dương đến từ tỉnh Sơn La…”

Tưởng Đức Lâm lần lượt giới thiệu bảy người cho Trần Gia Bảo. Tất cả những người này đều là anh lớn của các tỉnh thành xung quanh thành phố Hòa Bình, người bình thường muốn được thấy mặt cũng khó, còn hơn mười người còn lại, đều là cấp dưới của bọn họ.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, từ trước đến nay anh không quen không thân gì họ, bây giờ họ lại tập hợp chung thành một nhóm rồi đến tìm anh, xem ra không phải chuyện nhỏ gì.

Sau khi giới thiệu xong, Tưởng Đức Lâm lớn tiếng nói với mọi người: “Các vị, đây chính là cậu Trần.”

“Chào cậu Trần.” Nhóm người Trình Vĩnh Quốc đồng loạt đứng lên chắp tay nói, nhưng Trần Gia Bảo đã nhạy bén phát hiện ra rằng, tuy đám người kia nhìn bề ngoài thì rất cung kính nhưng ánh mắt nhìn anh lại hết sức kỳ lạ, thậm chí còn tràn đầy sự hoài nghi và khinh miệt.

Trần Gia Bảo nhìn về phía Tưởng Đức Lâm, nghiền ngẫm nói: “Tưởng Đức Lâm, ông đang diễn kịch đấy à?”

Lòng Tưởng Đức Lâm thầm run lên, cảm thấy ánh mắt của Trần Gia Bảo quá sắc bén, cứ như trực tiếp đâm vào tim ông ta vậy. Tưởng Đức Lâm vội vàng nói: “Cậu Trần, cậu đừng hiểu lầm, cậu còn nhớ lần trước tôi từng nói cho cậu về chuyện nhà họ Triệu ở tỉnh thành muốn thu nạp và tổ chức lại xã hội đen ở thành phố Hòa Bình không?”

“Lại là nhà họ Triệu ở tỉnh thành?” Trần Gia Bảo nhíu mày, liên kết với việc nhà họ Triệu sẽ đến vào mấy ngày nữa mà Tạ Cẩm Tú đã nói, lúc này mới chợt hiểu ra, nói rằng: “Nhà họ Triệu sắp tới đây rồi.”

“Quả không hổ danh là cậu Trần, nắm trong tay rất nhiều tin tức.” Tưởng Đức Lâm bội phục Trần Gia Bảo, sau đó cười khổ nói: “Lần này nhà họ Triệu đến không phải chỉ vì xã hội đen ở thành phố Hòa Bình đâu. Ngay ngày hôm qua thôi, ông ta đã phát thư mời cho các vị đứng đầu các tỉnh thành đang ngồi đây, hẹn chúng tôi gặp mặt ở hội quán Vọng Giang vào ba ngày sau, cùng nhau bàn về chuyện hợp nhất các thế lực trong xã hội đen.”

Tưởng Đức Lâm nói tiếp: “Ông ta có tài mưu lược như Nguyễn Trãi, ai cũng biết cả. Tuy nói là thương lượng nhưng rõ ràng là muốn bày bố chúng ta, ông ta muốn nắm trong tay toàn bộ thế lực của những người đứng đầu đang ngồi đây! Con mẹ nó, đúng là không coi ai ra gì. Ôi… Chúng tôi rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài tạm thời hợp tác với nhau.”

Cho dù Trần Gia Bảo có điềm tĩnh thế nào đi nữa cũng phải giật mình lên một cái, những người đang ngồi đây, gồm cả Tưởng Đức Lâm, đều đại diện cho thế lực xã hội đen của tổng cộng tám tỉnh. Tám tỉnh huyện này đã hơn một nửa thành phố rồi.

Nhà họ Triệu đúng là thích ăn lớn!

Nhưng Trần Gia Bảo không có hứng thú với những chuyện này, cũng không có thời gian để chơi đấu đá với họ, nói: “Lẽ ra chuyện bên xã hội đen các người không nên nhờ tôi giải quyết chứ?”

Nét mặt Tưởng Đức Lâm trở nên lúng túng, ông ta vội vàng nói: "Nếu chỉ đơn thuần là chuyện trong xã hội đen thì đương nhiên là tôi không dám tới làm phiền cậu rồi. Cậu còn nhớ lần trước tôi có nói rằng, lần này nhà họ Triệu tới vì đã nhắm trúng một báu vật ở thành phố Hòa Bình không? Bảo bối này có thể giúp võ giả tăng cảnh giới, hơn nữa dựa trên thông tin mà tôi lấy được, có khả năng rất cao bảo bối này là Thiên Tâm Quả, tôi cảm thấy cậu sẽ có hứng thú với Thiên Tâm Quả nên tới đây thông báo cho cậu."

"Thiên Tâm Quả?" Chỉ trong nháy mắt, con ngươi của Trần Gia Bảo co rút lại, nhưng đã trở lại bình thường ngay.

Tưởng Đức Lâm bắt được chút thay đổi trên nét mặt của Trần Gia Bảo thì âm thầm vui mừng, xem ra Thiên Tâm Quả có sức hấp dẫn khá lớn với Trần Gia Bảo.

Ông ta vội vàng nói: "Không sai, ngoài Triệu Đình Nhiên ra, lần này nhà họ Triệu còn phái Đồ Bá Thạch tới. Nghe nói Đồ Bá Thạch này đã là cao thủ Thông U hậu kỳ tuyệt đỉnh, là kẻ vô địch dưới Tông Sư. Đệt mẹ, e rằng muốn giành Thiên Tâm Quả lại lại từ tay nhà họ Triệu sẽ không hề dễ dàng. Chỉ có điều, nếu có cậu Trần ra tay, phần thắng sẽ lớn hơn rất nhiều."

"Đồ Bá Thạch? Cao thủ Thông U hậu kỳ? Thú vị." Trần Gia Bảo thấp giọng lặp lại một câu, chẳng qua, cho dù thực lực của đối phương mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải giành lấy Thiên Tâm Quả về tay mình!

Chương 181

Chương 181

“Mụ nội nó, ông đây không nhịn nổi nữa! Tưởng Đức Lâm, ông bảo chúng tôi tới đây gặp cậu Trần, còn vỗ ngực bảo đảm có thể giải quyết chuyện bị nhà họ Triệu thúc ép, tôi còn cho rằng cậu Trần là anh hùng hào kiệt nào, con mẹ nó thì ra là thằng nhóc miệng còn hôi sữa này!Tôi thấy chắc là trứng cậu ta còn chưa mọc đủ lông đâu, chỉ dựa vào cậu ta mà có thể đánh bật nhà họ Triệu và Đồ Bá Thạch à? Ông đang giỡn mặt với bọn tôi có phải không?”

Đột nhiên có một tên cao to đầu trọc đứng bật dậy, trên cánh tay cường tráng xăm một con rồng đen đầy dữ dợn.

Trần Gia Bảo nhìn về phía anh ta, nhớ tên đầu trọc này tên Trình Vĩnh Quốc, là anh lớn của tỉnh Hà Nam, đồng thời cũng là người được Tưởng Đức Lâm giới thiệu đầu tiên.

Kinh Đại Vĩ ở bên cạnh nghe vậy thì kéo Trình Vĩnh Quốc về, trách móc: “Cậu ngồi yên giùm cái đi, cậu Trần trông trẻ tuổi thật nhưng nhỡ đâu là một người tài ba thì sao?”

Mặc dù Kinh Đại Vĩ đã nói như vậy, nhưng nhìn vào vẻ mặt của ông ta, rất rõ ràng chính bản thân ông ta cũng không tin.

Mặt Tưởng Đức Lâm đỏ bừng lên, ông ta tức giận mà dùng ngón tay đeo nhẫn ngọc của mình chỉ vào mặt của Trình Vĩnh

Quốc mà mắng: “Cậu Trần tuy rằng còn trẻ tuổi, nhưng cậu ta rất tài giỏi, ra tay nhanh gọn len, giết ông còn dễ hơn giết một con kiến. Trình Vĩnh Quốc, đây không phải tỉnh Hà Nam của ông đâu, không phải là nơi mà ông có thể vênh váo! Ông là cái thá gì mà dám chất vấn cậu Trần?”

Trịnh Vĩnh Quốc khinh thường nói: “Tưởng Đức Lâm, trước đây tôi coi ông như một gã đàn ông đích thực, nhưng bây giờ xem ra ông không còn chút tự trọng nào nữa. Dù nhà họ Triệu có như thế nào thì một là đầu hàng hai là chỉ có chết! Rảnh đâu ngồi nghe cái thằng nhóc này ‘chỉ tay năm ngón’? Tôi không có thời gian đùa giỡn với nó đâu, Ngôn Thanh, đi thôi!”

Trình Vĩnh Quốc bực bội dắt hai thằng em rời khỏi đó.

Ánh mắt của Lãnh Minh Phong trở nên hung ác, anh ta lập tức đi đến trước mặt bọn họ, trên tay còn cầm hai cây đao mà lạnh lùng nói: “Đứng lại, để tôi xem đứa nào dám bước ra khỏi cửa này!”

Trình Vĩnh Quốc dừng lại rồi quay đầu nhìn Tưởng Đức Lâm, anh đứng khoanh tay vào nhau rồi nhếch miệng nói: “Tưởng Đức Lâm, như thế nào? Ông cho rằng ở thành phố này thì tôi sợ ông sao?”

Tưởng Đức Lâm hơi nheo mắt lại, anh ta thật sự có ý định giết người đấy.

“Để anh ta đi đi.”

Đột nhiên giọng nói yếu ớt của Trần Gia Bảo vang lên từ phía sau.

Tưởng Đức Lâm và Lãnh Minh Phong nhìn Trần Gia Bảo, họ thấy anh đang ngồi trên ghế sô pha và tự rót cho mình một tách trà. Lúc này vẻ mặt của anh rất bình tĩnh, tựa như anh chẳng thèm quan tâm đến sự ra đi của Trình Vĩnh Quốc vậy.

"Cậu Trần đã nói vậy thì…Lãnh Minh Phong, lùi lại đi." Tưởng Đức Lâm ra lệnh.

Sau khi cây đao được hạ xuống, Trình Vĩnh Quốc cười nhạo, anh ta nói: "Trước khi rời đi, tôi khuyên ông đừng có dựa dẫm quá vào cái đứa con nít ranh miệng còn chưa dứt sữa này, cẩn thận kẻo hứng chịu hậu quả không tốt đâu. Tốt hơn hết ông nên nghĩ cách để mời những tên cao thủ khác đi."

Tưởng Đức Lâm cười nhạo trong lòng: "Có cậu Trần ngồi ở chỗ này mà còn phải tìm người khác trợ giúp sao? Thật là ngu xuẩn!"

Sau khi Trình Vĩnh Quốc rời đi, Kinh Đại Vĩ mới đứng lên cười: "Cậu Trần, đừng bận tâm, Trình Vĩnh Quốc có tính cách nóng nảy lại thiếu kiên nhẫn. Cậu đừng ngạc nhiên."

Kinh Đại Vĩ mặc bộ âu phục màu đen, tóc chải ngược sáng màu, tuy là ông trùm thế giới ngầm nhưng trông ông ta lại rất hiền lành.

"Anh ta nói đúng đấy chứ." Trần Gia Bảo nhấp một ngụm trà rồi nhẹ nhàng nói: "Đối với cuộc chiến trong thế giới ngầm của mấy người, cho dù là các người giữ được gia nghiệp hay là bị Triệu gia chiếm đoạt, đối với tôi mà nói, chuyện này vốn dĩ chẳng quan trọng gì."

Tưởng Đức Lâm và tất cả mọi người đều trở nên kinh ngạc.

“Ông nhìn Tưởng Đức Lâm đi, ngoài mặt thì coi trọng tôi, nhưng thật ra trong lòng anh ta nghĩ gì thì chúng ta đều biết. Bây giờ, tôi sẽ cho mọi người một cơ hội. Nếu ai muốn rời đi thì cứ việc, tôi sẽ cho mọi người nửa tiếng đồng hồ để suy nghĩ. Sau khi tôi xuống lầu, nếu ai còn chưa rời đi thì phải làm theo lệnh của tôi.” Lúc này Trần Gia Bảo cầm tách trà bước lên lầu.

Đối với Trần Gia Bảo, anh không có hứng thú về mấy việc như đấu tranh ân oán trong thế giới ngầm, và anh càng không muốn tham gia. Mục tiêu duy nhất của anh là “Thiên Tâm Quả”, hơn nữa anh cũng không muốn nhà họ Triệu nuốt chửng toàn bộ quyền lực của thành phố này. Nếu có ai gây khó khăn cho anh trong việc tìm “Thiên Tâm Quả”, anh nhất định sẽ giết sạch!

Trong phòng khách ở tầng dưới.

Sau khi Trần Gia Bảo lên lầu, một đám người này lập tức bàn tán xôn xao.

“Trần Gia Bảo là cái thá gì chứ? Tôi chủ động đến gặp nó là phước ba đời tổ tiên nhà nó rồi! Vậy mà nó còn dám để cho chúng ta nghe theo chỉ đạo của nó sao? Nếu có người ở Sơn La dám nói lời này với tôi, để xem tôi có giết nó hay không! Đại ca Tưởng, nếu anh muốn ‘nịnh bợ’ nó thì anh có thể tiếp tục, tôi không làm nữa, tôi rời khỏi đây ngay!” Đỗ Phi Dương ngoắc tay gọi người của mình rồi tức giận bỏ đi.

“Đại ca Tưởng, tôi cũng đi đây. Lão già như tôi đã sống đến sáu chục tuổi rồi nên cũng quen biết vài người trong giang hồ, vì vậy tôi cũng quen một tên cao thủ. Tôi sẽ trở lại thành phố Nam Định để gặp người ta đây, tôi đi trước nhé.” Thành Trung cười rồi đứng dậy, ông xoay người dẫn đám đàn em đi.

Chương 182

Chương 182

“Còn tôi, tôi cũng đi đây, vợ tôi bất ngờ gọi điện kêu tôi về ăn cơm.”

“Đại ca Tưởng, tôi cũng đi đây. Ba ngày nữa gặp lại.”

“…”

Không bao lâu, vốn dĩ có bảy tên trùm lớn của thế giới ngầm thì hết sáu người rời đi, phòng khách lập tức trở nên trống rỗng.

Sắc mặt của Tưởng Đức Lâm tái nhợt, tìm Trần Gia Bảo chính là ý kiến của anh ta. Bây giờ đám người như Trình Vĩnh Quốc lần lượt rời đi, cứ như không thèm nể mặt anh ta vậy!

“Đại ca Tưởng, anh đừng quan tâm đến bọn họ. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến việc sống chết của mọi người. Đám người Trình Vĩnh Quốc cẩn thận hơn một chút thì cũng là chuyện tốt mà.” Một thanh niên gầy gò ốm yếu cười an ủi.

Tưởng Đức Lâm cau mày hỏi: “Lệ Công Danh, tại sao anh không rời đi?”

Lệ Công Danh sờ sờ cằm mà cười: “Bởi vì tôi biết anh là ‘con hổ’ ở thành phố Hòa Bình này, cho nên anh sẽ không bao giờ nguyện ý cúi đầu trước một người bình thường. Hơn nữa, tuy cậu ta còn trẻ, nhưng khí chất lại rất phi phàm. Thậm chí tôi cũng không thể nhìn thấu cậu ta, vì vậy tôi muốn cá cược một lần.”

“Cá cược sao?” Tưởng Đức Lâm lập tức trở nên vui vẻ, anh ta cười cười rồi vỗ vai Lệ Công Danh mà nói: “Người anh em, trong tương lai, cậu sẽ biết mình đã sáng suốt đến mức nào!”

Lệ Công Danh nửa đùa nửa thật mà nói: “Mong là vậy, mong là Trần Gia Bảo không để tôi thất vọng.”

Ba ngày sau, bầu trời quang đãng sau trận mưa to, mùi ẩm ướt tràn ngập trong không khí.

“Quỳnh Tím, mục tiêu có điều gì khác thường hay không?”

“Không có, Trần Gia Bảo vẫn đang chờ đợi bên trong biệt thự, tất cả mọi thứ đều bình thường.”

Trên một tòa nhà cách biệt thự Biển Xanh không xa, có một nam một nữ đang đứng trước một cái cửa sổ sát đất cực lớn, dùng ống nhòm quan sát nơi ở của Trần Gia Bảo.

Người phụ nữ có dáng người cao gầy, tóc dài xõa ngang vai, khuôn mặt đầy lẳng lơ diêm dúa. Điểm đặc biệt nhất chính là ánh mắt quyến rũ câu lấy hồn phách của người đối diện, chỉ cần liếc nhẹ một cái sẽ khiến trái tim người khác loạn nhịp. Chẳng qua nếu là người không có mắt mà đến đùa giỡn cô ta, chắc chắn sẽ chết nhanh hơn so với bất kỳ ai khác.

Bởi vì biệt danh của cô ta là Quỳnh Tím, là một sát thủ có thực lực trên bảng xếp hạng ba mươi vị trí đứng đầu bảng Phong Nhất. Mặc dù cô ta xinh đẹp nhưng trên dưới cơ thể cô ta đều được trang bị chất độc trí mạng.

Người đàn ông đứng tại bên cạnh cô ta đoán chừng hơn ba mươi tuổi. Dáng dấp anh ta bình thường không có gì nổi bật, ánh mắt lạnh lẽo kiêu ngạo, khóe môi hơi nhếch lên giống như đang cười nhạo hết thảy mọi thứ trên đời. Anh ta cũng là sát thủ hàng đầu trên bảng Phong Nhất, có biệt danh là "Hoa Hồng Đen", có danh tiếng lừng lẫy trong giới xã hội đen ở Việt Nam.

Mấy ngày trước, Lý Đức Trung tuyên bố treo thưởng món tiền kếch xù ba tỷ năm trăm triệu đồng Việt Nam để lấy đầu của Trần Gia Bảo. Nhiệm vụ tiếp theo của hai người Quỳnh Tím và Hoa Hồng Đen chính là đến ám sát Trần Gia Bảo.

"Hoa Hồng Đen, đã qua hai ngày liên tiếp, Trần Gia Bảo vẫn khăng khăng ở trong biệt thự. Vì sao chúng ta không xông vào mà trực tiếp giết tên đó? Bằng thực lực của hai người chúng ta còn sợ không bắt được tên đó sao?" Quỳnh Tím đặt ống nhòm xuống, nghi ngờ mà hỏi thăm.

Khóe miệng đang cong lên của Hoa Hồng Đen mang ý mỉa mai càng thêm rõ ràng, nói: "Nếu như vọt thẳng vào, nói không chừng cả hai chúng ta đều sẽ bị tên đó giết chết!"

"Cái gì?" Vẻ mặt Quỳnh Tím kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: "Trần Gia Bảo còn trẻ thế mà lại lợi hại như thế sao?"

Hoa Hồng Đen gật đầu, thần sắc hơi âm trầm, nói: "Một thiếu niên bất chợt xuất hiện từ trên núi vậy mà lại đáng giá ba tỷ năm trăm triệu tiền thưởng, chẳng lẽ cô không cảm thấy kỳ lạ sao? Hai ngày này tôi đã dốc sức điều tra ra, rốt cục phát hiện

được một tin tức. Vài ngày trước, Trần Gia Bảo từng đánh bại Tạ Quốc An."

Bỗng nhiên đôi mắt Quỳnh Tím trợn to, kinh ngạc nói: "Anh nói chính là người có danh xưng là sĩ quan cao cấp của nhà họ Tạ, Tạ Quốc An sao? Truyền thuyết nói rằng anh ta đã đạt đến cảnh giới 'Thông U sơ kỳ', cũng là một cao thủ đệ nhất. Ngay cả anh ta cũng bị đánh bại bởi Trần Gia Bảo, vậy tên Trần Gia Bảo đó……"

"Ít nhất Trần Gia Bảo phải là cao thủ 'Thông U sơ kỳ', thậm chí có xác suất rất cao là anh ta đã đạt đến cảnh giới 'Thông U trung kỳ'." Hoa Hồng Đen nghiêm trọng gật đầu.

"Trời ạ, thật đúng là một tên biến thái." Bất chợt Quỳnh Tím cảm thấy rất may mắn vì đã không vọt thẳng vào trong biệt thự, bằng không thì hậu quả nghiêm trọng hơn sức tưởng tượng!

Hoa Hồng Đen cười ngạo nghễ, nói: "Yên tâm đi. Nếu đã bị hai chúng ta theo dõi thì xem như Trần Gia Bảo có lợi hại hơn đi chăng nữa, đến cuối cùng cũng chỉ còn con đường chết với một cái đầu còn sót lại. Và ba tỷ rưỡi này tuyệt đối là chính là vật nằm trong bàn tay chúng ta thôi."

Quỳnh Tím gật đầu, rất đồng tình. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hai người bọn họ đều là sát thủ đệ nhất đứng đầu. Làm việc đã qua tám năm, không có một lần nào là nhiệm vụ thất bại. Thậm chí cũng từng giết qua những cao thủ "Thông U trung kỳ". Cho nên lần này cũng tuyệt đối cũng không phải là ngoại lệ!

Chương 183

Chương 183

Hoa Hồng Đen đi đến tủ ly bên cạnh, lấy ra hai cái ly đế cao đổ đầy rượu đỏ vào, đưa cho Quỳnh Tím một chén và cười nói: "Cạn ly, chúc mừng chúng ta sắp hoàn thành nhiệm vụ."

Quỳnh Tím lạnh nhạt nói: "Tôi không uống rượu trong lúc làm nhiệm vụ."

"Thật đúng là một người phụ nữ không biết tận hưởng." Hoa Hồng Đen lắc đầu nói, uống một hơi cạn sạch chén rượu ngon trong tay.

Đương nhiên lúc Trần Gia Bảo và Tạ Quốc An so tài, sân bãi bị niêm phong. Hoa Hồng Đen và Quỳnh Tím cũng không biết Tạ Quốc An đã đột phá đến "Thông U trung kỳ". Lại càng không biết sau khi Tạ Quốc An đột phá thì vẫn dễ dàng thua dưới tay Trần Gia Bảo. Nếu không sẽ càng tăng thêm sự kinh ngạc của họ.

Giờ phút này, Trần Gia Bảo ngồi tại trong biệt thự nhắm mắt dưỡng thần, đem trạng thái tinh thần điều chỉnh đến mức tốt nhất.

Căn cứ vào lời Tưởng Đức Lâm mà nói, Đồ Bá Thạch là cao thủ đỉnh phong "Thông U hậu kỳ", cũng là đối thủ mạnh nhất mà Trần Gia Bảo gặp được từ lúc xuống núi cho đến nay. Cho

dù Trần Gia Bảo có đầy sự tự tin sẽ thắng Đồ Bá Thạch thì cũng phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo mở to mắt, ngay sau đó, tiếng chuông cửa vang lên.

Sau khi Trần Gia Bảo đi ra, Tưởng Đức Lâm và Lệ Công Danh dẫn đầu một đám đàn em cung kính hô to: "Xin chào cậu Trần!"

Thật là vô cùng khoa trương!

Trần Gia Bảo gật đầu, chắp tay đi về phía chiếc xe sang trọng đang dừng bên ven đường.

Tưởng Đức Lâm tự mình lái xe, Lệ Công Danh đi cùng, trực tiếp xuất phát đến hội quán Vọng Giang.

Trên tòa nhà cao tầng cách đó không xa, Quỳnh Tím thấy được cảnh này thông qua ống nhòm. Trong mắt cô ta xuất hiện vẻ kinh ngạc, thè lưỡi liếm môi dưới, khẽ cười nói: "Tưởng Đức Lâm, cả Lệ Công Danh nữa, đây đều là những nhân vật nổi tiếng trong giới xã hội đen. Chậc chậc, Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, anh khiến tôi càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi đấy."

Sau đó ánh mắt cô chuyển sang lạnh lẽo, lấy bộ đàm ra: "Hoa Hồng Đen, mục tiêu đã xuất hiện. Chúng ta có thể bắt đầu hành động."

Sóng ngầm mãnh liệt, mưa gió nổi lên!

Sau khi ngồi xe đi vào hội quán Vọng Giang, Trần Gia Bảo xuống xe, đi vào bên trong cùng với Tưởng Đức Lâm và Lệ Công Danh.

Hội quán Vọng Giang có kiến trúc giả cổ, tổng cộng có bốn tầng, cách đó không xa chính là một một con sông lớn đổ ra biển. Đứng trong nhà hàng mà trông về phía xa, nước sông sóng vỗ mãnh liệt, vừa liếc qua một cái có thể thấy hết toàn bộ, không sót một thứ gì, nên được gọi là hội quán Vọng Giang.

Đi lên cầu thang được làm bằng gỗ màu son, Trần Gia Bảo vừa mới đến sân thượng đã cảm nhận được trong sảnh chính có mấy hơi thở của những võ sĩ. Trong đó có một hơi thở còn nồng hậu hơn cả Tạ Quốc An, đã đạt đến "Thông U hậu kỳ".

"Chẳng lẽ là Đồ Bá Thạch sao?" Trần Gia Bảo lập tức cảm thấy hứng thú.

"Cậu Trần, mời." Tưởng Đức Lâm hơi khom người đứng tại cửa ra vào của phòng khách.

Trần Gia Bảo khẽ gật đầu, sau khi đi vào thì anh thấy đám người Trình Vĩnh Quốc, Kinh Đại Vĩ, Thành Trung đều có mặt ở đây, nhưng mà cường giả đang phát ra hơi thở "Thông U hậu kỳ" kia đang ngồi bên cạnh Thành Trung. Đoán chừng ông ta hơn sáu mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, chẳng qua tinh thần vẫn sáng ngời ngời. Ông ta mặc một bộ quần áo luyện công màu trắng, hai mắt hơi nheo lại giống như không đặt ai vào trong mắt.

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày. Hơi thở của người này cũng không kém bác Trung nhà họ Tạ bao nhiêu, chẳng qua chỉ mới vừa vào "Thông U hậu kỳ" mà thôi. Chắc hẳn không phải là Đồ Bá Thạch.

Kinh Đại Vĩ đứng lên cười nói: “Cậu Trần, anh Tưởng, Lệ Công Danh, mọi người đã tới rồi.”

Trình Vĩnh Quốc cười nhạo một tiếng, liếc mắt nói: “Đồ yếu sinh lý, tôi còn tưởng rằng các người còn không dám tới đây.”

Tưởng Đức Lâm cười gằn một tiếng, nói: “Hừ, Trình Vĩnh Quốc, ông hãy chờ đấy. Đệt mợ, chờ cho chuyện hôm nay được giải quyết xong, hôm nào tôi nhất định phải qua tỉnh Hà Nam của ông đùa giỡn một chút. Nhớ canh chừng người phụ nữ của ông cho kỹ, đừng để tôi cướp đi, nếu không thì anh em sẽ chê cười ông lắm đấy.”

“Được, tôi sẽ nhớ kỹ. Nếu ông dám đến tỉnh Hà Nam, ông đây sẽ dẫn một ngàn đàn em ra để đích thân tiếp đãi ông, lúc đó đừng có mà để mình bị dọa vỡ mật mà quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đấy nhé.” Trình Vĩnh Quốc khinh bỉ nói.

Sắc mặt Tưởng Đức Lâm giận dữ, đang chuẩn bị chế giễu lại thì đột nhiên Thành Trung đứng lên hoà giải, ha ha cười nói: “Đã lúc nào rồi mà hai ông còn cãi nhau vậy. Nào nào, hôm nay tôi giới thiệu cho các ông một vị cao nhân, vị này là Chúc Càn Khôn – sư phụ Chúc, trình độ võ thuật của ông ấy đã đạt đến mức cao siêu, ông ấy đã đạt đến cảnh giới ‘Thông U hậu kỳ” rồi, là cao thủ đứng đầu tỉnh Hà Nam chúng tôi đấy.”

“Cao thủ Thông U hậu kỳ sao?”

Chương 184

Chương 184

Tưởng Đức Lâm và Lệ Công Danh nhìn nhau, đều thấy được sự vui vẻ trong mắt đối phương, vội vàng chào hỏi Chúc Càn Khôn: “Chào sư phụ Chúc.”

“Ừm.” Chúc Càn Khôn vẫn ngồi yên như cũ, chỉ khẽ gật đầu, bộ dáng trông rõ ràng rất kiêu ngạo.

Tưởng Đức Lâm và Lệ Công Danh lại không hề bất mãn chút nào. Trong thế giới mạnh được yếu thua này, kẻ mạnh mãi mãi luôn đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp, được người người bái lạy. Không nghi ngờ gì nữa, trong mắt Tưởng Đức Lâm và Lệ Công Danh, Chúc Càn Khôn đã đạt đến cảnh giới “Thông U hậu kỳ” chính là một người như vậy.

“Không hổ là ông Thành, ngay cả bậc cao nhân như sư phụ Chúc đây mà cũng cũng có thể mời đến. Tôi xin bội phục, bội phục.” Lệ Công Danh cười sảng khoái nói.

Trong mắt Thành Trung lóe lên vẻ đắc ý, đột nhiên ông ta đưa mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo, tròng mắt đảo qua một vòng, cười nói: ”Anh em quá khen, hôm nay có sư phụ Chúc và cậu Trần trấn giữ, mọi người có thể kê cao gối mà không còn phải lo âu nữa.”

Nghe thấy Thành Trung đặt Trần Gia Bảo song song với bản thân, Chúc Càn Khôn đánh giá Trần Gia Bảo một lúc, nhưng không cảm nhận được hơi thở đặc trưng của một người tập võ, sự khinh miệt chợt lóe lên trong mắt.

Chúc Càn Khôn lên tiếng: "Thì ra cậu chính là cậu Trần. Trước đó tôi đã nghe Thành Trung nói về cậu, còn tưởng rằng cậu là một cao thủ, nhưng xem ra không có điều gì đúng hơn câu nói 'Tai nghe không bằng mắt thấy'."

Sắc mặt của Tưởng Đức Lâm lập tức thay đổi.

Trình Vĩnh Quốc cười khẩy, nói: "Nhưng tuổi của Trần Gia Bảo còn trẻ, sao lại có thể đặt ngang hàng với một bậc cao nhân như sư phụ Chúc được đây? Ông Thành à, ông hồ đồ quá rồi đấy."

"Đúng đúng đúng, các người nhìn tôi xem, lớn tuổi nên đầu óc cũng hồ đồ rồi. Xin sư phụ Chúc đừng trách." Thành Trung vội vàng xin lỗi, nhưng nhìn vẻ mặt lộ rõ trên mặt của ông ta mà xem, râu ria cũng sắp vểnh lên trời luôn rồi.

"Không sao, chỉ cần một số người không cố làm ra vẻ, tôi sẽ không so đo." Chúc Càn Khôn nói.

Câu nói này giống như chỉ vào mũi Trần Gia Bảo mà mắng.

Khuôn mặt của Tưởng Đức Lâm tái xanh, hai bàn tay nắm lại thật chặt. Nhưng khi đối mặt với một kẻ mạnh như "Thông U hậu kỳ", ông ta chỉ có thể kìm nén sự tức giận của bản thân.

Trần Gia Bảo vỗ vai Tưởng Đức Lâm, nói: "Đi thôi, tìm một nơi để ngồi xuống trước đã."

“Được, ngài Trần.” Tưởng Đức Lâm nhụt chí nói, đi theo Trần Gia Bảo về phía chỗ ngồi ở hướng tây.

Lệ Công Danh đang định theo sau thì đột nhiên tròng mắt hơi chuyển động, đổi ý đi thẳng tới chỗ Thành Trung, hì hì cười nói: “Ông Thành, tôi ngồi ở đây thì không có vấn đề gì chứ.”

Thành Trung càng đắc ý hơn, cười khà khà nói: “Cậu đừng khách sáo, rất hoan nghênh.”

Lệ Công Danh cười ha ha, ngồi ở phía sau Trình Vĩnh Quốc, cũng không thèm nhìn Trần Gia Bảo và Tưởng Đức Lâm lấy một cái. Rất rõ ràng, anh ta cảm thấy ngồi bên cạnh Chúc Càn Khôn sẽ có tính bảo đảm cho tương lai hơn. Còn về phần Trần Gia Bảo và Tưởng Đức Lâm, anh ta đã vứt bỏ rồi.

Lệ Công Danh làm như vậy, đồng nghĩa với việc tát thẳng vào mặt Tưởng Đức Lâm trước mắt mọi người.

Gương mặt trắng nõn của Tưởng Đức Lâm đỏ lên, trán nổi đầy gân xanh, nhỏ giọng nổi giận mắng: “Đồ đàn ông mặc váy, Lệ Công Danh đúng là một tên thấy trăng quên đèn!”

Trần Gia Bảo bật cười một tiếng, nói: “Không sao. Bởi vì lợi ích mà tụ hội, nhất định cũng bởi vì lợi ích mà tan rã. Đây là chuyện nhân tình thế thái mà.”

“Cậu Trần nói rất đúng.” Tưởng Đức Lâm lên tiếng, nhưng nhìn vào vẻ mặt của ông ta, hiển nhiên vẫn còn canh cánh sự buồn phiền trong lòng.

Đột nhiên, Lệ Công Danh chắp tay nói: “Sư phụ Chúc, tất cả đám người chúng tôi đều dựa cả vào cậu.”

“Khách sáo quá, mọi người cứ yên tâm. Có tôi ở đây thì cho dù đích thân Đồ Bá Thạch đến đây cũng không thể nào bắt được các người.” Đột nhiên Chúc Càn Khôn đứng lên, búng ngón tay về phía cây cột màu đỏ bị che khuất trong sảnh chính. Một lượng khí vô hình bắn ra, lập tức có một một tiếng “Ầm” vang lên, trên cây cột lập tức có một cái lỗ nhỏ xuyên qua.

Ôi!

Đám người hít sâu một hơi. Cây cột này được làm từ gỗ bách, đường kính ít nhất là năm mươi xăng-ti-mét, tính chất cực kỳ rắn chắc, cách Chúc Càn Khôn gần mười mét. Khoảng cách xa như vậy mà Chúc Càn Khôn chỉ nhẹ nhàng xuyên qua cây cột thô to đến thế chỉ trong nháy mắt. Quả thực đây là một phương pháp ráp rất thần bí..

Ngay cả Tưởng Đức Lâm cũng vì thế mà thay đổi sắc mặt.

Đám người không khỏi vui mừng, lũ lượt cung kính nói với Chúc Càn Khôn: “Sư phụ Chúc đúng là cao nhân tại thế. Có ông làm chủ cho chúng tôi, tất cả mọi người đều có thể ngủ ngon giấc rồi.”

Chúc Càn Khôn đắc ý vuốt râu, đồng thời nhìn về phía Trần Gia Bảo, vẻ khinh miệt lóe lên rồi biến mất.

Chương 185

Chương 185

Trần Gia Bảo âm thầm lắc đầu. Chiêu này của Chúc Càn Khôn mặc dù có chút đáng sợ nhưng chỉ là đem nội kình ngưng tụ ở một điểm, sau đó bắn ra. Chỉ cần tích lũy nội kình đến một mức độ nhất định thì có thể thực hiện được. Thủ đoạn này không được tính là thủ đoạn lợi hại gì cả. Nhưng mà dùng để hù dọa mấy tên gà mờ như đám Tưởng Đức Lâm lại không thành vấn đề.

Mặt khác, Trần Gia Bảo nhanh mắt phát hiện ra, sau khi bắn ra một chỉ này thì hô hấp của Chúc Càn Khôn hơi gấp rút. Rõ ràng nội kình của ông ta bị rối loạn. Vì vậy rất có thể Chúc Càn Khôn đột phát lên cảnh giới "Thông U hậu kỳ" không được bao lâu, thậm chí ngay cả nội kình vẫn còn chưa ổn định. Nếu Đồ Bá Thạch thực sự đột phát lên cảnh giới "Thông U hậu kỳ" từ lâu thì với trạng thái như hiện tại của Chúc Càn Khôn mà dám ứng chiến với Đồ Bá Thạch thì Chúc Càn Khôn chỉ có thất bại mà thôi.

Chúc Càn Khôn ngồi xuống, bộ dạng đắc ý, ông ta vuốt ve mấy sợi râu bạc trắng ở dưới cằm. Ông ta tập võ từ khi còn bé, cuối cùng một tuần trước ông ta đột phá lên "Thông U hậu kỳ". Ông ta cảm thấy bây giờ có rất ít đối thủ có thể uy hiếp được ông ta. Hiện tại chính là khoảng thời gian xây dựng sự nghiệp. Chỉ cần ông ta giải quyết được mấy tên trùm ở thế giới ngầm thì vinh hoa phú quý sẽ nằm trong tay của ông ta.

Nghĩ tới điều này, trong lòng Chúc Càn Khôn rạo rực.

Đột nhiên, hai mắt của Trần Gia Bảo híp lại, anh nói khẽ: “Có người đến. Hơn nữa người này còn là một cao thủ.”

Tưởng Đức Lâm kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là Đồ Bá Thạch?”

Để xác nhận lời nói của Trần Gia Bảo. Một người đàn ông xuất hiện ở cầu thang. Hắn ta mặc áo vải lanh màu đen và đi giày vải gai. Thân hình hắn ta cao lớn, trông có vẻ già nhưng vẫn rất khỏe mạnh. Hắn ta chắp tay ra sau lưng, đi từ cầu thang vào trong đại sảnh. Hắn ta cười lớn: “Chào mọi người, tên của tôi là Đồ Bá Thạch.”

Dáng vẻ của hắn ta trông rất mộc mạc nhưng không một ai dám coi thường hắn ta.

Bởi vì hắn ta là Đồ Bá Thạch của gia tộc họ Triệu. Nhiều năm trước đây rất nổi tiếng trong giới cao thủ.

“Chào ông Đồ.” Trình Lập Phu, Kinh Đại Vĩ, Lệ Trần Sinh vội vàng đứng lên chào hỏi. Thậm chí ngay cả Tưởng Đức Lâm cũng đến lên. Trái hẳn với mọi người thì Chúc Càn Khôn vẫn ngồi im không có động tĩnh gì, có vẻ ông ta coi thường Đồ Bá Thạch.

Trần Gia Bảo ngồi yên tại chỗ, anh bắt đầu đánh giá Đồ Bá Thạch. Nội lực của hắn ta hùng hậu hơn Chúc Càn Khôn rất nhiều.

Xem ra Chúc Càn Khôn sẽ bị tống cổ về trong sự thất bại.

Trần Gia Bảo khẽ lắc đầu cười.

Đồ Bá Thạch liếc một vòng xung quanh. Ánh mắt hắn ta hơi lướt qua Trần Gia Bảo rồi dừng lại ở trên người Chúc Càn Khôn. Con ngươi của hắn ta hơi co rúm lại. Sau khi đánh giá một hồi thì hắn ta không để ý nữa, hắn ta nói một cách thản nhiên: "Mọi người mau ngồi xuống đi."

Sau khi đám người Trình Lập Phu ngồi xuống, bọn hắn chắp hai tay, hỏi: "Ông Đồ, vì sao gia tộc họ Triệu lại mời mọi người đến vào hôm nay? Tại sao chúng ta không nhìn thấy Triệu Đình Nhiên đâu vậy?"

Trong đám người này, người được mọi người tin tưởng nhất là Thành Trung. Ngoài ra hắn ta còn mời Chúc Càn Khôn tới nên lời nói của hắn rất có trọng lượng ở đây.

Đồ Nham Bác cười nói: "Đình Nhiên đi gia tộc họ Tạ để thảo luận về việc đính hôn với cô Tạ Cẩm Tú. Ngoài ra Đình Nhiên giao cho tôi toàn quyền xử lý những việc ở nơi này."

Đính hôn cùng Tạ Cẩm Tú?

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên. Gia tộc họ Triệu vốn là một con quái vật khổng lồ, nếu như cùng gia tộc họ Tạ trở thành thông gia mà nói họ sẽ trở thành một cỗ thế lực cực kỳ khủng bố.

Ánh mắt Trần Gia Bảo khẽ run lên, một tia sát cơ xuất hiện nơi đáy mắt.

Thành Trung gượng cười nói: "Mặc dù tôi là một người ở thành phố Nam Định nhưng cũng nghe qua danh tiếng của cô

Tạ Cẩm Tú. Cậu cả Triệu Du Hiên có thể cùng cô Tạ thông gia là một chuyện thật đáng để chúc mừng.”

Đồ Bá Thạch cười nói: “Cảm ơn, chúng ta nên bàn tới việc chính thì hơn. Có lẽ mọi người còn không biết, thế lực ngầm tại tỉnh Phú Thọ đã bị gia tộc nhà họ Bùi thâu tóm.”

“Cái gì?”

Mọi người nhao nhao hoảng sợ.

Trần Gia Bảo vừa xuống núi không lâu, đối với thế lực ngầm ở đây anh cũng không hiểu rõ mấy, càng không biết gia tộc họ Bùi là cái quái gì.

Trông thấy biểu lộ nghi hoặc của Trần Gia Bảo, Tưởng Đức Lâm nói nhỏ: “Ông Trần, thành phố Hòa Bình của chúng ta nằm trong tỉnh Hòa Bình. Bên cạnh chúng ta, cách một đoạn đường chính là tỉnh Phú Thọ. Hai tỉnh có mối quan hệ cạnh tranh với nhau. Nhất là Bùi Phong của gia tộc họ Bùi, nghe đồn rằng người đó vẫn chưa ba mươi tuổi nhưng thông minh xuất chúng. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi liền xây dựng gia tộc họ Bùi trở thành gia tộc đứng đầu tại tỉnh Phú Thọ. Không nghĩ ra bây giờ họ lại còn thâu tóm được thế lực ngầm của tỉnh Phú Thọ nữa. Sự tình lần này có vẻ rắc rối.”

Trần Gia Bảo gật đầu, anh hiểu được một phần sự tình của gia tộc họ Bùi.

Chương 186

Chương 186

Đồ Bá Thạch tựa hồ rất thỏa mãn khi trông thấy phản ứng của mọi người. Hắn ta tiếp tục nói: "Bùi Phong là một người có dã tâm rất lớn. Có thể bước tiếp theo hắn ta sẽ đem bàn tay can thiệp vào tỉnh Hòa Bình của chúng ta. Mọi người đều là một trong các thế lực quan trọng của tỉnh Hòa Bình. Mặc dù thực lực rất mạnh nhưng lại đấu tranh nội bộ với nhau. Bây giờ có Bùi Phong đang nhìn chằm chằm, nếu chúng ta không thay đổi thì rất có thể sẽ bị hắn ta đập tan từng thế lực một. Cho nên gia tộc họ Triệu tình nguyện gánh vác trách nhiệm này. Bọn tôi sẽ là người lãnh đạo thế lực ngầm của tỉnh Hòa Bình. Dẫn dắt một đám người đối kháng với Bùi Phong. Mọi người thấy như thế nào?"

Mọi người ở đây ai cũng là một tên cáo già. Mặc dù lời nói của Đồ Bá Thạch rất dễ nghe nhưng tóm lại bọn hắn muốn chiếm đoạt thế lực ngầm của bọn họ để cho gia tộc họ Triệu sử dụng. Đến nỗi Bùi Phong, hắn ta chỉ là cái bia đỡ đạn mà gia tộc họ Triệu lấy ra sử dụng thôi.

Dù vậy nhưng Đồ Bá Thạch cũng là cao thủ "Thông U hậu kỳ". Bọn họ cũng không trực tiếp phản đối mà nhìn về phía Chúc Càn Khôn.

Chúc Càn Khôn rất hưởng thụ khi nhận được ánh mắt của mọi người. Ông ta đắc ý vuốt chòm râu, đứng dậy nói: "Đồ Bá Thạch, coi như mọi người đoàn kết lại thì tại lại phải để cho

gia tộc họ Triệu lãnh đạo? Trên đời này còn có chuyện thơm bơ như vậy sao?”

Đồ Bá Thạch chắp hai tay ở sau lưng, cười ngạo nghễ: “Đây là một cái xã hội cá lớn nuốt cá bé. Sức mạnh mới là chân lý. Nói thẳng ra, trong tất cả thế lực thì tôi chính là người mạnh nhất ở gia tộc họ Triệu và tỉnh Hòa Bình này.”

“Đã như vậy thì để tôi lĩnh giáo thực lực của ông Đồ một chút.” Chúc Càn Khôn không hề nhượng bộ. Quần áo của ông ta phiêu lãng, giống như một quả khí cầu cực lớn, phát ra âm thanh lốp bốp liên tục.

Bầu không khí hết sức căng thẳng.

Trong ánh mắt Đồ Bá Thạch lóe lên một sự khinh bỉ. Hắn ta nói một cách ngạo nghễ: “Nếu ông muốn chiến thì tôi liền thỏa mãn ông vậy.”

Chúc Càn Khôn khẽ quát một tiếng, hai mắt trợn lên, uy phong hiển hách. Ông ta sải bước tiến lên phía trước, nhưng nơi ông ta đi qua đều để lại từng dấu chân in trên nền đá.

Đám Thành Trung rất vui vẻ. Khí thế như vậy mới có thể ngăn cản được Đồ Bá Thạch.

Đột nhiên tốc độ của Chúc Càn Khôn tăng lên. Trong chốc lát, khoảng cách giữa Chúc Càn Khôn và Đồ Bá Thạch rút ngắn lại. Chúc Càn Khôn nắm chặt bàn tay, đấm một đấm về phía ngực của Đồ Bá Thạch.

Đồ Bá Thạch khẽ nhíu mày, chân hắn ta hơi xoáy, nghiêng người tránh khỏi đòn tấn công của Chúc Càn Khôn. Một đấm

của Chúc Càn Khôn không trúng mục tiêu, một luồng nội kình mãnh liệt phát ra làm nổ mộ bình hoa bằng men sứ màu xanh nát tung tóe tại chỗ.

"Hừ!" Đồ Bá Thạch nghiêng người, hắn ta ra song quyền như cuồng phong vũ bão, hắn tiến lại gần Chúc Càn Khôn, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ yếu hại.

"Đến đúng lúc lắm." Chúc Càn Khôn hét lên, khí thế ông ta không yếu đi, lập tức ông ta gặp chiêu phá chiêu, nghênh đón những đợt tấn công không ngừng.

Hai người đấm đá nhau đã hơn 20 chiêu, hơn nữa các chiêu thức còn rất tinh diệu, ngoại trừ Trần Gia Bảo ra thì mọi người đều mở rộng tầm mắt.

Hai người này vốn là cao thủ "Thông U hậu kỳ", mặc dù chỉ dùng nắm đấm để đánh nhau nhưng chiêu nào cũng vô cùng hung hiểm. Quanh thân có những đợt cuồng phong đang gào rít, kình khí không ngừng bắn ra ngoài. Phàm là những nơi bị nội kình quét đến đề bị vỡ nát.

Đám người Trình Lập Phu, Kinh Đại Vĩ kinh hãi, nhao nhao lùi lại phía sau, sợ bị nội kình đánh trúng.

"Cậu Trần, ngài nói xem Chúc Càn Khôn với Đồ Bá Thạch, ai lợi hại hơn?"

Đột nhiên, Tưởng Đức Lâm nghiêm túc hỏi anh.

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng trả lời: "Đồ Bá Thạch."

Tựa hồ là để chứng minh lời nói của Trần Gia Bảo, tình thế giữa sân đột nhiên biến đổi. Đồ Bá Thạch ra một quyền về phía Chúc Càn Khôn. Một âm thanh va chạm vang lên, không khí xung quanh bạo liệt.

Chúc Càn Khôn biến sắc. Ông ta không tự chủ được lùi lại phía sau mấy bước, hô hấp cũng có chút rối loạn. Trái lại thì Đồ Bá Thạch hô hấp vẫn bình thường, hắn ta đứng bất động ở đó.

Một đấm này đã phân ra cao thấp!

Đồ Bá Thạch lạnh lùng cười nói: "Ông chỉ mới đột phá lên "Thông U hậu kỳ" mà thôi, mặc dù thực lực không tệ nhưng nếu so với cao thủ "Thông U hậu kỳ" chân chính thì vẫn chưa đủ!"

Bao quát Tưởng Đức Lâm, đám người Thành Trung sắc mặt biến đổi.

Sắc mặt Chúc Càn Khôn tái xanh, ông ta giận dữ: "Đấu lại!". Ông ta dậm chân lao về phía trước, chiến đấu với Đồ Bá Thạch rất kịch liệt.

Trận tái chiến này, tình thế rất nhanh phân ra kết quả. Đồ Bá Thạch hoàn toàn ngược Chúc Càn Khôn. Phút chốc, trên người Chúc Càn Khôn xuất hiện hai cái dấu chân. Nếu không phải cơ thể của ông ta cường tráng thì chỉ sợ ông ta đã bị thương nặng.

Sắc mặt đám người Thành Trung ngưng lại. Một loại dự cảm không lành đi tới.

Chương 187

Chương 187

Chúc Càn Khôn là cao thủ lợi hại nhất của bọn họ. Nếu người như ông ta mà thua thì tương đương xác định được thế cục đã mất. Bọn họ chỉ có thể lựa chọn con đường thuần phục gia tộc họ Triệu.

Bọn họ đều là mấy tên đứng đầu một phương, bình thường đã quen với việc hô mưa gọi gió, sao có thể cam tâm chịu người khác sai khiến.

“Mọi người, tính huống nguy cấp, sư phụ Chúc không còn chống đỡ được bao lâu, chúng ta không thể đứng nhìn được.” Kinh Đại Vĩ âm trầm nói.

Đám người gật đầu, đồng thời ra hiệu cho bốn tên cao thủ võ đạo tham gia vào trong chiến trường. Bọn họ muốn cùng Chúc Càn Khôn vây công Đồ Bá Thạch.

Trong bốn người này, có ba người là “Thông U trung kỳ” một người là “Thông U sơ kỳ”. Họ là cao thủ có võ công cao nhất trong đám người Trình Lập Phu.

Đối mặt với sự vây công, Đồ Bá Thạch không sợ hãi, ngược lại hắn ta cười to: “Coi như thêm bốn con ruồi vào thì vẫn không đánh thắng nổi tôi đâu.”

Hắn ta vừa dứt lời, tiên tay ra mấy chiêu đánh cho bốn người kia tàn phế. Sau đó hắn đấm một đấm vô cùng kinh khủng về phía trái tim Chúc Càn Khôn.

Chúc Càn Khôn chấn kinh, ông ta đưa ra một đấm để ngăn chặn đòn tấn công, cả người ông ta bay về phía đằng sau, rơi chật vật trên mặt đất. Trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Chúc Càn Khôn thất bại!

Sắc mặt đám người Thành Trung như màu đất.

Đồ Bá Thạch cười một cách ngạo nghễ: "Mọi người, còn ai phản đối không?"

Đám người cười khổ, trước thực lực tuyệt đối, ngoài trừ thuần phục ra thì không có cách nào khác.

Tưởng Đức Lâm thở dài: "Thế cục đã mất"

Nguyên bản ông ta còn nghĩ muốn dựa vào Trần Gia Bảo nhưng khi nhìn thấy thực lực khủng bố của Đồ Bá Thạch thì ông ta không cho rằng Trần Gia Bảo có thể chiến thắng được Đồ Bá Thạch.

Trong mắt Đồ Bá Thạch hiện lên một sự hài lòng. Hắn ta nói: "Nếu như mọi người đã không có ý kiến gì, từ nay về sau, mọi người sẽ để gia tộc họ Triệu lãnh đạo, cùng một chỗ….."

"Chậm đã" Đột nhiên, Trần Gia Bảo đứng dậy.

Đám người cả kinh, bọn họ nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Ngay cả Chúc Càn Khôn còn thua thì Trần Gia Bảo có thể làm được cái gì?

Tưởng Đức Lâm chấn kinh, ông ta vội vàng túm lấy quần áo Trần Gia Bảo, ra hiệu cho anh ngồi xuống nhưng Trần Gia Bảo không thèm để ý.

Đồ Bá Thạch nhìn về phía Trần Gia Bảo, anh mắt đầy khinh bỉ, nói: "Cậu có ý kiến gì sao?"

Trần Gia Bảo lắc đầu.

Tưởng Đức Lâm nhẹ nhàng thở phào. Chọc giận Đồ Bá Thạch thì không đạt được kết quả gì tốt.

Đồ Bá Thạch kỳ quái hỏi: "Vậy cậu đứng lên làm cái gì?"

Trần Gia Bảo nói thản nhiên: "Rất đơn giản, tôi chỉ muốn giết ông mà thôi."

Khí thế hống hách.

Tất cả mọi người đều kinh hãi!

Trần Gia Bảo đã nói qua, sẽ không để cho Tạ Cẩm Tú đến nhà họ Triệu. Đồ Bá Thạch được coi là đệ nhất cao thủ của nhà họ Triệu vậy thì chỉ cần hắn ta chết đi thì thực lực của nhà họ

Triệu sẽ bị tổn thất nặng nề. Mấy người có thù với nhà họ Triệu nhất định sẽ tìm đến nhà họ Triệu để gây phiền phức. Đến lúc đó nhà họ Triệu còn không lo nổi thân mình chứ nói gì đến việc thông gia với nhà họ Tạ.

Cho nên Đồ Bá Thạch phải chết!

Đồ Bá Thạch phảng phất như nghe được trò cười nhất thế gian. Hắn ta cười lớn, khinh bỉ nhìn Trần Gia Bảo: "Chỉ bằng cậu? Cậu cho rằng cậu có thể giết được tôi?"

"Không phải có thể hay không giết được ông mà trong mắt tôi ông chắc chắn là một cỗ thi thể rồi." Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Tưởng Đức Lâm sắc mặt trắng bệch. Chọc giận Đồ Bá Thạch, đừng nói là Trần Gia Bảo, ngay cả ông ta cũng không chừng sẽ bị Trần Gia Bảo liên lụy.

Trong lòng ông ta đã hối hận khi mời Trần Gia Bảo đến đây.

Lệ Trần Sinh cười lạnh, trong lòng mừng thầm: "May mắn mình nhìn ra được cơ hội, kịp thời chọn ngồi cùng đám người Thành Trung. Nếu như ngồi cùng Trần Gia Bảo thì đoán chừng chết cũng không biết là chết như thế nào."

Đám người Thành Trung âm thầm lắc đầu. Tuổi Trần Gia Bảo còn trẻ, làm sao có thể là đối thủ của Đồ Bá Thạch? Đoán chừng anh chỉ là tuổi trẻ năng nổ, không rõ sự đáng sợ của Đồ Bá Thạch mới nói ra lời ngông cuồng như thế.

Trong mắt Đồ Bá Thạch lóe lên vẻ tức giận. Hắn ta cười lanh nói: "Nhóc con không biết trời cao đất rộng. Tao thực sự muốn

nhìn, mày đến cùng có bản lĩnh như thế nào mà dám ngông cuồng như thế.”

Chương 188

Chương 188

Trần Gia Bảo cười nhạt: “Trước đây không lâu cũng có một người của nhà họ Triệu các ngươi muốn tới giết tôi. Hắn ta cũng giống như ông, tự cho mình là đúng. Nhưng đáng tiếc thay, bản sự quá kém.”

“Là Triệu Bá Thiên, nó là đồ đệ của tao, nó bây giờ ở nơi nào?” Đồ Bá Thạch kích động.

Triệu Bá Thiên là học trò cưng của hắn ta. Lần này hắn ta tới thành phố Minh Tế cũng là để tìm được Triệu Bá Thiên.

Trần Gia Bảo cười lạnh: “Thì ra là đồ đệ của ông à? Đáng tiếc cho ông là ông sẽ không còn được gặp lại hắn ta nữa, bởi vì hắn ta đã bị tôi giết mất rồi.”

“Thằng nhãi ranh, mày dám!” Đồ Bá Thạch giận dữ, toàn thân bỗng nhiên bộc phát ra một luồng khí thế cường đại. Tay nắm chặt lao về phía Trần Gia Bảo.

Vô luận là tốc độ hay sức mạnh, so với lúc đánh nhau với Chúc Càn Khôn thì không chỉ tăng lên mấy lần.

Chúc Càn Khôn cực kỳ hoảng sợ, giờ ông ta mới hiểu được, thì ra đây mới là thực lực thật sự của Đồ Bá Thạch.

“Liền chính mình cũng không cách nào cản trở được một đấm này, đoán chừng Trần Gia Bảo sẽ bị một đấm này đập chết.” Chúc Càn Khôn lẩm bẩm.

Một đấm của Đồ Bá Thạch lao tới. Dưới sự bao phủ của kình khí cường đại, liền ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo là Tưởng Đức Lâm cũng hoang mang. Trái tim ông ta đập liên hồi, ông ta bị dọa đến mức ngồi bệt trên mặt đất.

Trần Gia Bảo híp mắt lại. Trông thấy một đấm này chuẩn bị lao đến mặt mình, đột nhiên anh đưa tay ra bắt lấy nắm đấm của Đồ Bá Thạch. Mượn sức mạnh của Đồ Bá Thạch, trực tiếp vung tay, vung Đồ Bá Thạch lên trên tường đối diện mình. Một tiếng “Ầm” vang lên, bức tường bắt đầu rạn nứt, xuất hiện những lỗ hổng nhỏ.

Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt!

Chúc Càn Khôn khiếp sợ, vết thương của ông ta tái phát. Ông ta phun ra một ngụm máu tươi, cả kinh: “Không….. Không thể nào, Trần Gia Bảo không chỉ chặn được một đấm này mà còn mơ hồ chiếm thế thượng phong?”

Đồ Bá Thạch mặc dù chật vật nhưng thần sắc không thay đổi. Hắn ta nhảy lên thật cao, cười lạnh, nắm đấm hung hăng hướng lên trên đầu của Trần Gia Bảo.

Ở trên cao nhìn xuống, khí thế thật là kinh người!

“Đến đúng lúc lắm!” Trần Gia Bảo hét lớn, anh không tránh không né, đón lấy nắm đấm của Đồ Bá Thạch. Anh vung ra một đấm lao tới.

Đơn giản nhất, bạo lực nhất, hung hiểm nhất, ngoài ra còn liều mạng nhất!

Tất cả mọi người kinh ngạc hô lên. Mặc dù vừa rồi Trần Gia Bảo chặn được một đấm của Đồ Bá Thạch nhưng dù sao Trần Gia Bảo vẫn còn trẻ mà Đồ Bá Thạch đã thành danh được mười mấy năm. Coi như Trần Gia Bảo bắt đầu tập võ từ trong bụng mẹ cũng không có khả năng nội kình vượt qua được Đồ Bá Thạch.

Trong mắt Đồ Bá Thạch lóe lên một tia khinh miệt. Nếu như mày muốn chết vậy thì tao sẽ thực hiện cho mày vậy!

Trong một khoảnh khắc, hai nắm đấm va chạm vào nhau, phát ra một tiếng ầm cực lớn. Chỗ mà nắm đấm của hai người va chạm vào nhau phát ra một luồng nội lực cực mạnh. Trong phạm vi 5 mét, tất cả đồ gia dụng đều bị nghiền nát sạch sẽ.

Đám người Trình Lập Phu không khỏi mừng thầm, may mà bọn hắn đã kéo dài khoảng cách nếu không thì dư âm của hai người này sẽ làm cho họ bị thương nặng.

Đồ Bá Thạch cả người ở trên cao, nội kình mãnh liệt đấm thẳng xuống. Trần Gia Bảo chịu đựng một áp lực khủng khiếp. “Răng Rắc” Sàn nhà dưới chân anh toàn bộ vỡ vụn.

“Cút cho tôi!” Trần Gia Bảo hét lớn. Quyền kình đột nhiên bộc phá. Đồ Bá Thạch cảm thấy một cỗ cự lực đánh tới. Cơ thể không tự chủ bay về phía đằng sau, chật vật rơi ở trên mặt đất.

Trái lại, Trần Gia Bảo đứng ngạo nghễ tại chỗ, hai hàng lông mày hăng hái.

Rõ ràng là Trần Gia Bảo chiếm thế thượng phong.

Đồ Bá Thạch sớm đã thành danh nhiều năm, lại được coi là cao thủ đệ nhất của nhà họ Triệu thế mà bị Trần Gia Bảo đánh lui!

Đám người nhao nhao mở rộng tầm mắt. Lệ Trần Sinh càng là không thể tin được, hắn khiếp sợ há to miệng: “Cái đệnh mệnh, Trần Gia Bảo thật lợi hại! Sớm biết như vậy thì mình nên đừng cùng một chỗ với Trần Gia Bảo.”

Sắc mặt Chúc Càn Khôn trắng bệch. Ông ta đứng lên, chán nản thở dài: “Uổng cho mình còn cho là có ít đối thủ trong thiên hạ, giờ mới biết chính mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Trần Gia Bảo còn trẻ mà thực lực đã khủng khiếp như vậy, ở trước mặt hắn thì mình tính là cái quái gì?” Ông ta hồn bay phách lạc.

Chương 189

Chương 189

Chỉ có Tưởng Đức Lâm hưng phấn, ông ta nhìn về phía đám người Trình Lập Phu đang khiếp sợ, cười đắc ý, trong lòng ông ta mừng thầm: "Khà khà, một đám ngu ngốc, bây giờ đã biết được sự lợi hại của cậu Trần chưa?"

Đồ Bá Thạch ổn định lại cơ thể. Hắn ta khẽ nhíu mày, đánh giá lại Trần Gia Bảo, thần sắc lạnh lùng, tùy ý sửa sang lại quần áo, nói: "Chẳng thể trách được mày có thể giết chết được Bá Thiên, thì ra cũng có bản lĩnh. Nhưng như vậy vẫn không đủ!"

Trần Gia Bảo bỏ ngoài tai lời nói của hắn ta, anh đột nhiên nhớ tới một vấn đề, nhíu mày nói: "Lúc vừa mới tới, ông nói là Triệu Đình Nhiên đã đi tới nhà họ Tạ?"

Đồ Bá Thạch sững sờ, ông ta vô ý thức gật đầu, sau đó tức giận nói: "Mày đang chiến đấu với tao, vẫn còn phân tâm đi nghĩ chuyện khác, thật là cuồng vọng ….."

"Đánh nhanh thắng nhanh vậy." Trần Gia Bảo nói chậm rãi, anh cắt đứt lời nói của Đồ Bá Thạch. Triệu Đình Nhiên đi tới nhà họ Tạ, nhất định là sẽ ép buộc phải gả Tạ Cẩm Tú cho hắn ta. Nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh mới được.

Đám người kia kinh hãi khi thấy sự tự tin của Trần Gia Bảo.

Đồ Bá Thạch càng lúc càng giận dữ: “Mày nghĩ rằng với cái bản lĩnh mèo cào của mày có thể đánh bại tao trong thời gian ngắn?”

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Sai, không phải đánh bại ông mà là giết ông. Sau đó đi tới nhà họ Tạ để lấy đầu Triệu Đình Nhiên.”

Trước tiên phải giết Đồ Bá Thạch, sau đó rồi lại chém Triệu Đình Nhiên!

Thấy sự phách lối và bá khí của Trần Gia Bảo, đám người hít sâu một hơi.

Đồ Bá Thạch lửa giận càng lớn, mấy bắp thịt ở khóe mắt hắn co quắp. Hắn cười lạnh, liên tục nói: “Được, được, rất là được, kể từ khi thành danh hơn chục năm nay, đây là lần đầu tiên tao nhìn thấy một thằng nhóc con cuồng vọng như mày. Mày có đủ tư cách để chết dưới lưỡi kiếm của tao.”

Sau đó một âm thanh vang lên. Một ánh hào quang lóe lên ở bên trong đại sảnh. Đồ Bá Thạch đã rút ra thanh kiếm ở bên hông của mình.

Thân kiếm mỏng và sắc bén. Bên trên có một chút ánh sáng di chuyển. Mặc dù đám người Lệ Trần Sinh đứng xa hơn mười mét nhưng vẫn có thể cảm nhận được từng cơn lạnh buốt tỏa ra từ thân kiếm.

Đây tuyệt đối là một thanh kiếm tốt.

Đồ Bá Thạch cầm kiếm, khí thế đột nhiên biến đổi. Cả người giống như một thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ, sắc bén vô cùng. Hắn ta cười lạnh: “Tao am hiểu nhất chính là kiếm đạo, chuôi kiếm này làm bạn với tao mười tám năm, tường uống qua máu tươi của ba trăm hai mươi bốn tên địch nhân. Mà mày chính là một tên vong hồn thứ ba trăm hai mươi lăm dưới lưỡi kiếm của tao.”

Ngoại trừ một số ít cao thủ võ đạo như Lệ Trần Sinh và Chúc Càn Khôn ra thì đám người Trình Lập Phu bị khí thế sắc bén của Đồ Bá Thạch làm cho lui về phía sau. Bọn hắn lui đến tận góc tường, trong lòng cảm thấy kinh hãi. Bọn hắn không thể nào tin Trần Gia Bảo là đối thủ của Đồ Bá Thạch.

Trần Gia Bảo gằn một tiếng: “Đồ đệ của ông dùng kiếm trước mặt tôi, kết quả là bị tôi chém chết. Hôm nay tôi sẽ khiến ông dẫm vào vết xe đổ của hắn ta, bớt lảm nhảm mà lao đến đây đi. Muốn đánh liền đánh!”

“Mày muốn chết, vậy thì tao sẽ thực hiện mong muốn của mày!” Trong mắt Đồ Bá Thạch lóe lên một tia khinh bỉ. Hắn ta thu hết cảm xúc, sắc mắt vô cảm, đem kiếm ý của bản thân tăng đến mức độ cao nhất. Cả người giống như một mũi tên bị kéo căng, bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh không khỏi thừa nhận Đồ Bá Thạch là một cao thủ chân chính kể từ khi anh xuống núi cho tới bây giờ. Kiếm ý của hắn ta chứng minh được trình độ kiếm đạo của Đồ Bá Thạch không tầm thường.

Đột nhiên Đồ Bá Thạch cử động. Cả người giống như hóa thành một lưỡi kiếm lao về phía Trần Gia Bảo. Không khí xung quanh vang lên từng cơn gào thét.

Một kiếm này, vô cùng nhanh, lạnh lùng, vô song!

Mấy người trong võ đạo như Chúc Càn Khôn, Lệ Trường Sinh hoảng hốt. Nếu như mình và Trần Gia Bảo đổi vị trí cho nhau thì không thể sống được dưới một kiếm này của Đồ Bá Thạch.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo nghiêm túc, dưới chân hơi dẫm. Cả người nghiêng nghiêng, anh tránh thoát một kiếm này vô cùng ảo diệu.

Đồ Bá Thạch kinh hãi, không đợi hắn ta phản ứng lại, tay phải của Trần Gia Bảo kết ấn kiếm quyết, hướng về phía huyệt đạo trên thắt lưng của Đồ Bá Thạch. Bên trên kiếm chỉ còn ẩn chứa một chút ánh sáng di chuyển.

Đồ Bá Thạch giật mình, hắn ta không suy nghĩ nhiều, đưa trường kiếm chắn ở ngang người. Một tiếng "Đinh" vang lên. Thân kiếm chặn được một chỉ của Trần Gia Bảo.

Bỗng nhiên, Trần Gia Bảo cười lạnh, nội kình bên trong kiếm chỉ bộc phát ra ngoài. Dù cho có cách một thân kiếm nhưng Đồ Bá Thạch vẫn cảm nhận được một cỗ lực lượng đánh tới. Hắn ta không tự chủ được bay ngược ra đằng sau, đụng nát một vách tường chỗ cửa sổ. Không chỉ dừng lại ở đó, hắn ta vẫn tiếp tục bay ra ngoài lầu Vọng Giang.

Chương 190

Chương 190

Phía dưới, chính là một tòa nhà cao năm tầng. Đồ Bá Thạch trực tiếp rơi xuống dưới. Nếu như là người bình thường cho dù không chết thì cũng tàn tật.

Đám người Trình Lập Phu kinh hãi, ai cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong lúc đó, Đồ Bá Thạch ngã trực tiếp xuống một nhánh cây liễu. Hắn ta cầm kiếm nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt khó tin.

“Hôm nay không chém Đồ Bá Thạch thì ta Trần Gia Bảo thề không bỏ qua chuyện này.” Trần Gia Bảo cười lớn, anh tung người nhảy lên lao về phía tán cây. Một lần nữa chiến đấu với Đồ Bá Thạch.

Đám người Chúc Càn Khôn, Tưởng Đức Lâm nhao nhao chạy về phía cửa sổ để xem trận chiến. Bọn họ thấy Trần Gia Bảo và Đồ Bá Thạch tung ra những chiêu thức vô cùng khủng bố. Thân ảnh mờ ảo, lẫn nhau tấn công, phòng thủ. Hai người bọn họ chiến đầu liên tục, chuyển từ trên đỉnh cây liễu sang đến một con sông cách đó không xa.

Buổi sáng hôm nay trời mưa to nên bây giờ trên mặt sông có những đám khói trắng mờ mịt.

Trần Gia Bảo và Đồ Bá Thạch đứng ở trên mặt sông, cách nhau không quá 10 mét.

Thành Trung kinh ngạc: "Thần tiên đánh nhau, đây chính là thần tiên đánh nhau, hôm nay thật là mở rộng tầm mắt!"

Đám người nhao nhao đồng ý, bọn hắn dần cảm nhận được một loại cảm giác bất lực. Bọn họ được coi là những người nắm giữ quyền lực, tiền tài nhưng dưới thực lực cường đại của Trần Gia Bảo mà nói, bọn họ chả là cái thá gì cả!

Thực lực khủng bố mới có tất cả!

Đồ Bá Thạch cầm kiếm đứng ở trên mặt sông. Quần áo trên người của hắn lộn xộn không chịu nổi. Thậm chí ở một góc áo bị xé xuống. Cả người chật vật không chịu nổi. Nhưng so với sự chật vật trên cơ thể thì không sánh được sự rung động trong lòng.

Hắn ta thành danh đã vài chục năm nay, gặp được rất nhiều đối thủ, lớn có mà nhỏ cũng có. Trong đó không thiếu những người kinh tài tuyệt diễm, nhưng vô luận là đối thủ nào trước kia cũng không làm cho hắn chấn động bằng Trần Gia Bảo.

Hắn ta đã đạt đến tầng cao nhất của "Thông U hậu kỳ". Đây là cảnh giới vô địch ở phía dưới cảnh giới Tông Sư. Bây giờ lại bị Trần Gia Bảo đè ra đánh, chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã đạt đến cảnh giới Tông Sư?

"Không, tuyệt đối không có khả năng, nếu như Trần Gia Bảo đạt cảnh giới Tông Sư thì mình sớm đã bị hắn chém chết. Nếu như không phải Tông Sư, chẳng lẽ là nửa bước Tông Sư?"

Nửa bước Tông Sư là tồn tại vô địch phía dưới Tông Sư. Cảnh giới này chỉ cần bước một bước là đạt đến cảnh giới Tông Sư.

"Nhìn tuổi tác vẫn chưa đến hai mươi mà đã đến được nửa bước Tông Sư, với thực lực và tư chất như thế, Trần Gia Bảo là một kẻ vô cùng đáng sợ." Trái tim của Đồ Bá Thạch chìm xuống.

Một cơn gió thổi qua. Phía trên mặt sông, những cơn sóng nhảy múa dưới từng đám khói màu trắng.

"Một chiêu này, lấy cái mạng chó của ông." Trần Gia Bảo nói một cách ngạo nghễ.

Đồ Bá Thạch cả kinh, lấp tức cười lạnh: "Tốt, vậy tao với mày cũng đến lúc phân ra thắng thua."

Trần Gia Bảo tay kết kiếm quyết, ngón tay chỉ xuống mặt sông. Dưới kiếm khí bức bách, trên mặt sông xuất hiện một vòng gợn sóng.

Đồ Bá Thạch tận lực chú ý, hắn ta hiểu được, một chiêu này của Trần Gia Bảo tuyệt đối kinh khủng, nếu không để ý thì mạng của hắn sẽ chôn dưới lòng sông này.

Từ khi xuất sư đến này đây là lần đầu tiên hắn ta thấy nguy hiểm nhất.

Hắn ta không dám khinh thường, đem toàn thân nội khí ngưng tụ ở trên thân kiếm. Nhuyễn kiếm đột nhiên thẳng tắp, thậm chí còn phát ra những tiếng kêu nhè nhẹ.

Cơ hồi cả hai người đồng thời đem kiếm ý tăng lên mức tột cùng. Khác nhau chính là trong tay của Đồ Bá Thạch có kiếm còn Trần Gia Bảo, kiếm là ở trong lòng của anh.

Dưới kiếm ý đụng nhau của hai người, nước sông xuất hiện từng cơn sóng nhỏ, rung chuyển dữ dội.

Đột nhiên ánh mắt của Trần Gia Bảo híp lại, anh đạp nước lao tới, những nơi mà kiếm chỉ đi qua thì sóng nước tản ra những vệt dài, xuất hiện từng trận bọt nước!

Đồ Bá Thạch cũng không yếu thế, hắn ta cầm kiếm, đâm về phía trước.

Bên trong Hội quán Vọng Giang, đám người Tưởng Đức Lâm khẩn trưởng, không ai dám thở mạnh.

Mắt thấy hai người sắp phân ra thắng thua.

Đột nhiên Trần Gia Bảo cảm thấy một cơn nguy hiểm ập tới. Anh vô thức lui về phía sau. Ngay lúc đó, một âm thanh vang lên. Một viên đạn bắn vào trong nước làm cho bọt nước tóe lên nửa mét. Nếu như vừa rồi mà Trần Gia Bảo không có lùi về phía sau thì viên đạn kia chắc chắn sẽ bắn vào đầu của hắn.

“Chết tiệt, ám sát thất bại rồi Huyết Cốt, mau chóng rút lui.” Ở trên sườn núi cách đó không xa, Độc Xà cầm bộ đàm nói. Sau đó thu hồi súng ngắm một cách thành thạo, chạy nhanh như một cơn gió.

Là một sát thủ chuyên nghiệp, nếu một chiêu mà không chết thì lập tức rút lui, không được để lộ hành tung cho đối phương

biết được.

Chương 191

Chương 191

Cao thủ đánh nhau, sai một ly là đi một dặm. Sự xuất hiện của sát thủ làm cho Trần Gia Bảo đánh mất đi cơ hội. Đồ Bá Thạch cực kỳ vui mừng, hắn ta tìm được cơ hội ngàn năm có một, hắn ta đâm một kiếm về phía ngực của Trần Gia Bảo.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng Trần Gia Bảo kinh ngạc. Anh liên tục lùi về phía sau, trong chớp mắt đã tránh đi vết thương trí mạng nhưng kiếm thế của Đồ Bá Thạch quá sắc bén, hắn ta vẫn đâm trúng vai trái của anh. Tiên huyết chảy ra tung tóe, rơi về phía mặt nước.

Bên trên Hội quán Vọng Giang, đám người Tưởng Đức Lâm hít một ngụm khí lạnh, trong lòng nổi lên một dự cảm chẳng lành.

“Cái đệnh công mệnh, mình còn tưởng mình chơi dơ nhất, không ngờ Đồ Bá Thạch còn chơi dơ hơn cả mình, vậy mà thừa nước đục thả câu.” Tưởng Đức Lâm khinh bỉ nói.

Lệ Trần Sinh cười nói: “Anh Lâm, anh không thể nói như thế nha. Đây là quyết chiến sinh tử, có nơi nào công bằng? Trần Gia Bảo đã trọng thương, hắn ta không phải là đối thủ của Đồ Bá Thạch. Theo tôi thấy chúng ta nên thương lượng việc thuần phục nhà họ Triệu. Sau đó chúng ta làm gì thì làm nha.”

Đám người Thành Trung im lặng, vẻ mặt nghiêm tục, rõ ràng bọn họ thấy Trần Gia Bảo thua là rất lớn.

Sắc mặt Tưởng Đức Lâm tái xanh, trên trán nổi lên gân xanh.

Bên trên mặt sông, trận chiến vẫn diễn ra.

Trần Gia Bảo lùi lại phía sau mấy bước, máu ở vai chảy ra ồ ạt.

Đồ Bá Thạch cầm kiếm cười: "Đây chính là thiên ý nha, Trần Gia Bảo, có trách thì chỉ nên trách mày đắc tội quá nhiều người. Vậy mà thuê hẳn sát thủ tới để ám sát mày, hiện tại vị thương, chỉ sợ thắng thua đã phân rõ đi."

Trần Gia Bảo không thèm để ý thương thế của mình, thần sắc của anh vẫn ngạo nghễ, trong đôi mắt hiện liên sự phấn chấn, anh tự tin nói: "Đây chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi. Cho dù có bị thương nặng gấp 10 lần đi chăng nữa thì tôi vẫn có thể lấy được cái mạng chó của ông đó!"

Trần Gia Bảo híp mắt, tay nắm kiếm quyết, chân đạp nước sông. Anh khụy người xuống, phảng phất như lấy nước sông làm bàn đạp.

Khí thế anh kinh người, chỉ có tấn công mà không có lùi bước!

Cho dù Trần Gia Bảo có bị thương thì Đồ Bá Thạch cũng không dám sơ suất. Hắn ta nhắm đến chỗ của Trần Gia Bảo, hét lớn một tiếng, dùng hết sức lực mà bổ một kiếm xuống.

Quyết đấu sinh tử, chỉ trong nháy mắt!

Trong một khoảnh khắc, một ánh hào quang lóe lên. Nước sông bị khuấy động cao mấy mét. Trần Gia Bảo và Đồ Bá Thạch lướt qua nhau.

"Cuối cùng là ai thắng?" Trong Hội quán Vọng Giang, đám người nín thở. Ai cũng khẩn trương chờ đợi kết quả cuối cùng.

Trên mặt sông, sóng nước nhao nhao rơi xuống như mưa, sau đó dần dần yên tĩnh.

"Chuyện này…. Chuyện này làm sao có thế?" Đồ Bá Thạch đưa lưng về phía Trần Gia Bảo. Đột nhiên hắn ta gầm lên. Hắn không thể tin vào được sự kinh diễm từ chiêu cuối của Trần Gia Bảo.

"Tôi đã nói qua, tôi sẽ để cho ông dẫm phải vết xe đổ của đồ đệ ông." Trần Gia Bảo nói thản nhiên, vết thương trên bờ vai rách ra to hơn. Máu tươi càng lúc chảy càng nhiều. Thế nhưng Trần Gia Bảo không thèm để ý chút nào.

Bởi vì thắng thua đã được xác định!

"Mày đứng có đắc ý, anh trai của tao nhanh định sẽ đến báo thù chao tao. Hắn ta chính là Tông Sư chân chính, giết ngươi chỉ là một vấn đề cỏn con thôi…." Đồ Bá Thạch phẫn nộ quay người, hắn chưa kịp nói xong thì trên cổ xuất hiện một vệt máu.

Ngay sau đó, con ngươi của Đồ Bá Thạch co vào, máu từ trong cổ họng trào ra, phun tung tóe. Cả người ngã vào trong lòng sông, máu chảy ra nhuộm đỏ một vùng sông.

Trần Gia Bảo đột nhiên tiến lên, anh đem nhuyễn kiếm cầm vào trong tay, cười lạnh: “Quả là một thanh kiếm tốt, chỉ là ông không xứng với thanh kiếm này. Không nghĩ tới Đồ Bá Thạch còn có anh trai đạt cảnh giới Tông Sư. Ngoài ra đến cùng ai là người muốn ám sát mình?”

Trần Gia Bảo nhìn về phía con dốc cao cách đó không xa. Cảm giác nguy hiểm đã biến mất, có vẻ sát thủ đã rời đi.

Bên trong Hội quán Vọng Giang, đám người sắc mặt cổ quái, vừa lo lắng vừa vui mừng.

Vui chính là Trần Gia Bảo chém chết Đồ Bá Thạch, bọn họ không phải thuần phục nhà họ Triệu. Buồn chính là mấy ngày trước bọn họ đã khinh thường Tần Gia Bảo, tỏ ra rất kiêu ngạo. Nhất là Lệ Trần Sinh, trực tiếp phản bội Trần Gia Bảo. Nếu như Trần Gia Bảo truy cứu chuyện này thì mọi người ở đây không ai có thể chạy được.

Chỉ có Tưởng Đức Lâm là đắc ý. Ông ta chỉ vào ba người Trình Lập Phu, cười nói: “Lúc trước tôi đã nói như thế nào nhỉ? Cậu Trần tuyệt đối có thể giải quyết nhà họ Triệu. Đám người các ngươi không tin sao? Trình Lập Phu, tôi nhớ được ông là người thứ nhất nhảy ra nói cậu Trần lỗ mãng, còn Lệ Trần Sinh, cậu không phải tự cho mình là một người thông minh sao? Có thể chọn đồng đội tốt mà kề vai sao? Đệnh mệnh, bây giờ thì như thế nào? Thật là ngu xuẩn đi?”

Chương 192

Chương 192

Tưởng Đức Lâm nói chuyện mặc dù khó nghe nhưng đây chính là sự thật. Đám người Trình Lập Phu, Lệ Trần Sinh cười khổ, chỉ có thể yên lặng nghe mắng.

Lúc này, Trần Gia Bảo cầm đầu của Đồ Bá Thạch, anh mượn lực nhảy thật cao từ trên mặt sông lên trên cành cây liễu. Tiếp đó anh nhảy từ cành cây vào bên trong cái lỗ hổng được tạo ra ở trên tường. Anh lạnh nhạt đứng nơi đó, tựa như một đầu ma thần giáng thế.

Đám người Thành Trung hít một hơi thật sâu, sắc mặt kính sợ, sau đó bọn họ đồng loạt cúi chào, cung kính nói: "Một ngày tốt lành, cậu Trần!"

Đứng trước mặt kiêu hùng, tất cả phải cúi đầu.

Trình Lập Phu và Lệ Trường Sinh là hai người cúi người thấp nhất. Mồ hôi trên trán ứa ra. Hai người họ chỉ sợ Trần Gia Bảo thù dai, sẽ đi tìm họ tính sổ. Đến lúc đó đám người Kinh Đại Vĩ muốn lấy lòng Trần Gia Bảo thì không khỏi bỏ đá xuống giếng, không những không giúp mà còn đánh theo Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đảo mắt một vòng, thản nhiên nói: "Bây giờ thời gian của tôi rất cấp bách. Tưởng Đức Lâm, anh mau đem các

vị ở đây bàn bạc một hồi, sau đó thông báo lại cho tôi."

"Tuân lệnh, cậu Trần!" Tưởng Đức Lâm mừng lớn. Lời nói này của Trần Gia Bảo không chỉ giúp địa vị của hắn ở thành phố Minh Tế tăng lên mà còn ở tình Trường Lâm cũng tăng mạnh. Đệnh mệnh, cái này so với việc đi theo nhà họ Tạ còn sảng khoái hơn nha!

Trong lòng Trình Lập Phu và Lệ Trần Sinh "lộp bộp". Hai người họ càng sợ hãi Trần Gia Bảo sẽ thu nợ nần, trong lòng hối hận đến phát điên.

Trần Gia Bảo gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Sau khi anh rời đi, đám người nhao nhao thở phào. Nhất là Trình Lập Phu và Lệ Trần Sinh, mồ hôi đã làm ướt sũng quần áo phía sau họ.

"Cậu Trần thật lợi hại, liền cao thủ đệ nhất của nhà họ Triệu là Đồ Bá Thạch cũng bị hắn giết chết. Chậc chậc, một trận chiến này đủ để làm cho danh tiếng của cậu Trần chấn động tỉnh Hòa Bình đi." Kinh Đại Vĩ sợ hãi than.

"Mọi người nói xem, cậu Trần đi vội vã như vậy là muốn đi nơi nào?" Trình Lập Phu hiếu kỳ nói.

"Còn đi nơi nào? Lúc trước cậu không nghe cậu Trần nói sao? Đầu tiên là giết Đồ Bá Thạch, sau đó là chém Triệu Đình Nhiên. Chắc chắn bây giờ cậu Trần đang trên đường đến nhà họ Tạ để tìm Triệu Đình Nhiên." Thành Trung nghiêm túc nói.

Đám người nhao nhao bàn tán, coi ngươi bỗng nhiên hơi co rút lại.

“Đầu tiên là giết Đồ Bá Thạch, sau đó là chém Triệu Đình Nhiên, cậu Trần quả thật điên cuồng, chỉ sợ thế lực ngầm của tỉnh Hòa Bình sẽ xảy ra một hồi thay đổi.” Lệ Trần Sinh cười khổ.

Bây giờ tại biệt thự nhà họ Tạ.

Đối với nhà họ Tạ mà nói, hôm nay là một ngày rất đặc biệt.

Nhà họ Triệu đưa người tới, hơn nữa là con trai cả của nhà họ Triệu là Triệu Đình Nhiên. Hôm nay bọn họ đến đây để thảo luận về vấn đề đính hôn cho Tạ Cẩm Tú.

Nhà họ Triệu là một gia tộc lớn, tại tỉnh Hòa Bình có một địa vị hết sức quan trọng. Hơn nữa còn có thực lực phong phú. Ngoài ra còn có một cao thủ như Đồ Bá Thạch hỗ trợ, có thể nói lần thông gia này đối với nhà họ Tạ mà nói trăm lợi mà không có một hại.

Vì vậy đến ngay cả ông cụ Tạ Hoàng Dương vẻ mặt tươi cười, đặc biệt tổ chức một bữa tiệc. Cái này chính là một tuyên bố chắc chắn rằng Triệu Đình Nhiên đã là người một nhà.

Trên bàn cơm đề là người của nhà họ Tạ. Tạ Cẩm Tú và Triệu Đình Nhiên ngồi ở hai bên Tạ Hoàng Dương. Chính vì vậy có thể thấy được Tạ An Hiên rất coi trọng Triệu Đình Nhiên.

Tạ Cẩm Tú ngồi ở phía trước Triệu Đình Nhiên, dung mạo xinh đẹp động lòng người nhưng mà thần sắc lạnh nhạt, không nói một lời.

Tạ Hoàng Dương còn tưởng cháu của mình da mặt mỏng, ngượng ngùng không dám nói chuyện. Ông ta cười nói: "Đình Nhiên à, trước đây ông cùng ông nội của con có gặp nhau một lần. Lúc đó còn có cao thủ đệ nhất của nhà họ Triệu ở đó, khí chất quả nhiên bất phàm, khoảnh khắc đó đến nay vẫn còn in sâu trong tâm chí của ông."

Triệu Đình Nhiên đắc ý nói: "Ông nói chính là chú Đồ nha, chú Đồ chính là một kiếm khách nổi danh tại tỉnh Hòa Bình. Chú được coi là một cao nhân, nhà họ Triệu có thể phát triển được đến như này cũng là nhờ một phần không nhỏ của chú Đồ. Lần này chú Đồ còn đang bận xử lý vài chuyện, không thể tham gia lần thảo luận này. Lần sau nếu như cháu kết hôn với Tạ Cẩm Tú thì cháu sẽ gọi chú Đồ tới gặp ông."

"Vậy thì tốt quá, cháu nhớ giữ lời đấy." Tạ Hoàng Dương cười vui sướng.

"Chờ đã."

Tạ Cẩm Tú ban đầu còn không nói gì thì đột nhiên mở miệng nói.

Hai mắt Triệu Đình Nhiên sáng lên, hắn ta cười nói: "Thế nào Cẩm Tú?"

Tạ Hoàng Dương nhìn về cháu gái yêu quý của mình cười lớn

Chỉ có Tạ Anh Dũng biết được suy nghĩ của Tạ Cẩm Tú, ông âm thầm thở dài.

Chương 193

Chương 193

Tạ Cẩm Tú cắn môi, rõ ràng nội tâm cô đang đấu tranh quyết liệt. Đột nhiên cô nghĩ đến Trần Gia Bảo. Cô cắn răng, lạnh lùng nói: "Cháu không đồng ý, cũng không gả cho Triệu Đình Nhiên."

Âm thanh trong trẻo, véo von dễ nghe nhưng ngữ khí lại lạnh lùng như băng tuyết. Kiên định, đáng tin.

Sắc mặt Triệu Đình Nhiên trong nháy mắt biến đổi.

Sau khi Tạ Cẩm Tú nói xong, trên vai cô giống như gỡ bỏ một tảng đá nặng xuống, cả người thoải mái rất nhiều.

Tạ Hoàng Dương nhíu mày. Với sự hiểu rõ Tạ Cẩm Tú của ông ta, nếu như Tạ Cẩm Tú dám từ chối ở trước mặt mọi người thì đó chính là quyết tâm, không còn đường lùi.

"Đây chính là sự việc liên quan đến kế hoạch phát triển của nhà họ Tạ trong tương lai. Chẳng lẽ Anh Dũng không có nói rõ cho Cẩm Tú sao?"

Tạ Hoàng Dương không vui nhìn về phía Tạ Anh Dũng. Tạ Anh Dũng giả vờ không nhìn thấy, ông nghiêng đầu nhìn ra

chỗ khác. Tạ Hoàng Dương tức giận suýt chút nữa đem nước trà trong miệng phun ra ngoài.

“Cẩm Tú, cô nói cái gì? Hôn sự của hai người chúng ta được người lớn hai bên quyết định.” Triệu Đình Nhiên nhíu mày hỏi.

“Cô ấy nói mày hãy bỏ cái ý định chết tiệt này đi. Cô ấy sẽ không bao giờ gả cho mày đâu.”

Một âm thanh lười biếng từ ngoài cửa vang lên.

Đối với Tạ Cẩm Tú, âm thanh này như sinh mệnh cô vậy, cô đột nhiên vui vẻ, hô một tiếng, vội vàng chạy ra mở cửa. Nhìn thấy người đứng ở ngoài cửa về sau, hai hốc mắt của Tạ Cẩm Tú không tự chủ bốc lên một tầng sương.

Trần Gia Bảo đã thay một bộ quần áo khác, khóe miệng vẫn nhếch lên, cười trìu mến nhìn cô: “Xin lỗi, tôi đến chậm nhưng vừa rồi cô làm rất tốt. Tôi cảm thấy kiêu ngạo vì cô.”

“Cảm ơn.” Khóe mắt Tạ Cẩm Tú xuất hiện hạt nước mắt trong suốt. Cô cười rất vui vẻ, xinh đẹp như một tiên nữ.

Trần Gia Bảo lau đi nước mắt nơi khóe mặt cô. Sau đó anh nhìn về phía Triệu Đình Nhiên ngồi cách đó không xa. Khóe miệng nở một nụ cười gằn. Tạ Cẩm Tú đi theo sau lưng Trần Gia Bảo.

Tạ Hoàng Dương là một con cáo già, ông ta không khỏi âm thầm nghi ngờ: “Chẳng lẽ Cẩm Tú ưa tích Trần Gia Bảo cho nên mới từ chối Triệu Đình Nhiên? Thế nhưng Trần Gia Bảo

đã có Hàn Đông Vy, làm sao cậu ta còn đánh chủ ý lên Cẩm Tú? Đây thực sự là một trò cười.”

Trong lòng Triệu Đình Nhiên nổi lên một cơn đố kị hừng hực thế nhưng mặt ngoài hắn ta vẫn phải giả vờ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Anh ta đứng lên nói: “Cậu là ai?”

Trần Gia Bảo không thèm để ý đến Triệu Đình Nhiên, anh nói với Tạ Cẩm Tú: “Ngoan, mau đi pha cho tôi một lu Bích Loa Xuân, chuyện ở đây có thể giao cho tôi xử lý.”

Tạ Cẩm Tú nhìn về phía Trần Gia Bảo, cô khẽ cắn môi, gật đầu nói: “Được rồi, em tin tưởng anh.” Nói xong cô cẩn thận bước từng bước lên trên tầng, phảng phất giống như một thiếu nữ vừa mới về nhà chồng.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được Tạ Cẩm Tú yêu thích Trần Gia Bảo!

Sắc mặt Triệu Đình Nhiên tái xanh, hắn ta có cảm giác như người phụ nữ của mình bị cướp đi. Hắn ta tức giận nắm chặt nắm đấm: “Rốt cuộc cậu là ai?”

“Tao tên là Trần Gia Bảo, có thể mày chưa từng nghe qua cái tên này. Nhưng mà tao đảm bảo từ nay về sau cái tên này sẽ in sâu vào trong bộ não của mày.”

Trần Gia Bảo cười nhạt, anh tùy tiện ngồi xuống bên cạnh bàn ăn. Mọi người lúc này mới chú ý một bao vải xanh được Trần Gia Bảo cầm trong tay.

“Trần Gia Bảo?” Triệu Đình Nhiên khẽ nhíu mày, trong đầu lướt qua một lượt các gia tốc lớn ở tinh Trường Lâm. Hắn xác

định chưa có nghe qua cái tên Trần Gia Bảo liền cười nhạo, nói một cách ngạo nghễ: “Một tên vô danh tiểu tốt chưa nghe tên bao giờ. Cậu có biết tôi là ai không?”

“Tao biết, mày tên là Triệu Đình Nhiên.” Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

“Không, cậu không biết cái gì cả.” Trong mắt Triệu Đình Nhiên lóe lên một vẻ ngạo nghễ. Hắn ta cười lạnh: “Tôi chính là con trai cả của nhà họ Triệu, là người thừa kế tương lai của nhà họ Triệu. Nhà họ Triệu là một gia tộc lớn ở trong tỉnh Hòa Bình. Mà trước mắt tôi đảm nhiệm CEO công ty khoa học kỹ thuật Long Lan. Công ty có tất cả 12 chi nhánh trải dài khắp nội thành tỉnh Hòa Bình. Ngoài ra nó còn là xí nghiệp được chính phủ nâng đỡ. Còn tên vô danh tiểu tốt như cậu, lấy cái gì để tranh giành người phụ nữ với tôi? Cậu nghĩ cậu có phần thắng sao?”

Triệu Đình Nhiên chắp tay sau lưng, thái độ khinh bỉ hiện rõ ở trên mặt.

Tạ Hoàng Dương âm thầm gật đầu, ông quen biết rất nhiều người. Ông ta thấy trong đám người này, thì Triệu Du Hiên là một người nổi bất nhất, về sau cậu ta sẽ có một tương lai rộng lớn. Nếu không phải như vậy thì ông ta cũng không đồng ý nhà họ Triệu tới xin cưới.

Còn Trần Gia Bảo, mặc dù vũ lực và y thuật rất cường đại nhưng dù sao thì một cây làm sao chống đỡ vững một nhà. Cậu ta không có cách nào để chống lại con quái vật khổng lồ nhà họ Triệu này. Huống chi nhà họ Triệu còn có một vị cao thủ Đồ Bá Thạch hỗ trợ. Đó chính là ngọn núi mà Trần Gia Bảo không thể làm gì được.

Chương 194

Chương 194

Quyền thế, tài lực, vũ lực, mọi thứ của nhà họ Triều đều hơn Trần Gia Bảo.

Nói thẳng ra, Tạ Hoàng Dương không có xem trọng Trần Gia Bảo.

Đối mặt với thái độ kiêu căng của Triệu Đình Nhiên, Trần Gia Bảo cười nhạt: "Không có cái gì hơn cái này."

Triệu Đình Nhiên nhíu mày, lập tức khinh bỉ nói: "Nói khoác cũng không biết ngượng mồm. Chẳng lẽ nhà họ Tạ sẽ bỏ mặt hắn cố tình gây sự sao?"

Tạ Anh Dũng ngồi nơi đó rót chén rượu. Ông giả điếc, không quan tâm đến không gian xung quanh.

Tạ Hoàng Dương cười khổ, ông ta đứng lên chắp tay nói: "Cậu Trần, Triệu Đình Nhiên là khách quý của nhà họ Tạ. Cậu có thể hay không tôn trọng một chút, tạm thời rời khỏi đây? Hơn nữa thực lực của nhà họ Triệu rất mạnh, không nên đắc tội nha."

Lời nói của ông ta rất rõ ràng. Thực lực nhà họ Triệu rất mạnh, Trần Gia Bảo không phải đối thủ của nhà họ Triệu.

Trong mắt Triệu Đình Nhiên ngạo ý ngày càng rõ. Hắn ta ngồi xuống, bộ dạng đắc ý, khinh bỉ nói: "Hôm nay là ngày lành tháng tốt, tôi và Cẩm Tú đính hôn. Chúng ta không nên làm bầu không khí này xấu đi được. Hôm nay tôi tha cho cậu một cái mạng, về sau không được lại gần Cẩm Tú, nếu không thì tự chịu lấy hậu quả."

Sau khi nói xong, trong lòng Triệu Du Hiên vẫn cảm thấy khó chịu. Đệnh mệnh, nếu như có chú Đồ ở đây thì tốt. Chỉ cần một kiếm đâm chết Trần Gia Bảo, còn đến hắn đến đây cướp người phụ nữ của hắn sao?

Đột nhiên hắn phát hiện Trần Gia Bảo vẫn ngồi bất động ở trên bàn ăn, hắn không khỏi cau mày: "Như thế nào? Cậu không phục?"

Tạ Hoàng Dương âm thầm thở dài. Ông dự định khuyên nhủ Trần Gia Bảo, dù sao thì nhà họ Triệu quá khủng khiếp, chỉ cần một mình Đồ Bá Thạch thôi, Trần Gia Bảo cũng khó có thể đối phó lại.

Ông ta chuẩn bị mở miệng thì Trần Gia Bảo đột nhiên nói: "Tao vừa mới từ Hội quán Vọng Giang tới."

Hội quán Vọng Giang?

Tạ Hoàng Dương còn không biết Đồ Bá Thạch xử lý việc triệu tập các thế lực ở tỉnh Hòa Bình tại Hội quán Vọng Giang, sắc mặt ông có chút nghi hoặc.

Sắc mặt Triệu Đình Nhiên khẽ biến đổi, hắn ta kinh ngạc nói: "Cậu vừa từ Hội quán Vọng Giang tới?"

“Tao thấy một người ở Hội quán Vọng Giang. Người này chính là chủ nhân của chuôi kiếm này.”

Đột nhiên Trần Gia Bảo rút ra nhuyễn kiếm, trong phòng khách đột nhiên lạnh lẽo kinh người.

Triệu Đình Nhiên càng lúc càng kinh ngạc, hắn ta khó tin nói: “Cái này…. Đây chính là thanh kiếm của chú Đồ, tại sao nó lại ở trong tay của cậu?”

Tạ Hoàng Dương vui mừng nói: “Thì ra ngài Đồ cũng tới đây sao? Đình Nhiên tại sao cháu không nói sớm. Để ông không chuẩn bị tiệc chiêu đãi ngài Đồ, còn lắng nghe cao kiến từ ngài Đồ nữa.”

“Cảm ơn ông, chú Đồ đang xử lý chuyện quan trọng, một lúc nữa chắc chắn chú sẽ đến gặp ông.” Sắc mặt Triệu Đình Nhiên nghi hoặc. Thanh kiếm này chính là vật bất lý thân của chú Đồ, vì sao bội kiếm này lại ở trong tay Trần Gia Bảo? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở Hội quán Vọng Giang?

“Không cần” Trần Gia Bảo cười lạnh: “Đồ Bá Thạch đã tới.”

Mọi người kinh ngạc.Tạ Anh Dũng không nhịn được nhíu mày. Tạ Hoàng Dương nửa mừng nửa lo nói: “Chẳng lẽ ngài Đồ ở ngoài của? Anh Dũng, mau cùng cha đi đón ngài Đồ.”

Triệu Đình Nhiên càng lúc càng nghi hoặc. chú Đồ lại đi tới nhà họ Tạ? Chẳng lẽ nhanh như vậy đã thu phục được mấy thế lực ngầm của đám người Tưởng Đức Lâm sao?

Không biết vì cái gì trong lòng Triệu Đình Nhiên đột nhiên xuất hiện một cảm giác bất an.

"Muốn gặp Đồ Bá Thạch? Không cần ra ngoài cửa đâu." Trần Gia Bảo ném cái túi lên trên bàn cơm. Thức ăn trên bàn bị bắn tung tóe, làm bẩn cả cái túi. Anh cười lạnh: "Đồ Bá Thạch đã chết, đầu của hắn tao mang trả lại cho nhà họ Triệu."

Đồ Bá Thạch chết?

Một tin tức lớn gây oanh động toàn trường.

Động tác Tạ Hoàng Dương lập tức cứng đờ. Vẻ mặt lộ ra biểu lộ khó tin. Bộ dạng của Tạ Anh Dũng thì ngược lại, ông ta thở phào nhẹ nhõm.

"Không thể nào!" Triệu Đình Nhiên kích động: "Chú thúc là cao thủ trong nghìn người, cảnh giới vô địch ở phía dưới Tông Sư, làm sao chú ấy có thể chết được?"

"Từ trước tới giờ tao làm việc, không cần phải lừa mấy tên tôm tép nhãi nhép như mày." Trần Gia Bảo khinh bỉ, trường kiếm trong tay đột nhiên vung ra.

Đám người chỉ thấy một tia sáng lóe lên, nút buộc túi vải bị trường kiếm cắt đứt. Bên trong rơi ra một bộ đầu người.

Rõ ràng đây chính là đầu của Đồ Bá Thạch!

Tạ Hoàng Dương đã gặp qua Đồ Bá Thạch nên biết rõ thực lực của Đồ Bá Thạch mạnh mẽ đến mức nào. Nhưng càng như vậy thì ông ta càng kinh ngạc.

Chương 195

Chương 195

“Đồ Bá Thạch là cao thủ cao nhất đỉnh phong cảnh giới “Thông U hậu kỳ”, vậy mà chết trong tay Trần Gia Bảo. Chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã đạt tới cảnh giới ‘Tông Sư’? Trời ạ, hắn mới bao nhiêu tuổi?”

Trong lòng Tạ Hoàng Dương rung động.

Sắc mặt Trần Đình Nhiên vừa xanh vừa xám, hắn ta bị đả kích ngồi bệt xuống đất. Hắn ta khiếp sợ lùi lại phía sau, khuôn mặt đau lòng nhìn Trần Gia Bảo đầy tức giận: “Trần Gia Bảo, mày….. mày dám giết chú Đồ, được, được, rất được, từ hôm nay trở đi nhà họ Triệu bọn tao sẽ không để cho mày được yên.”

Trần Gia Bảo tự mình rót một chén rượu rồi uống một hơi cạn sạch. Anh chậm rãi đứng lên, tay cầm trường kiếm, khí thế kinh người, khinh bỉ nói: “Tao không hứng thú với cái lời báo thù xàm xí của mày. Mày chỉ cần biết ba chuyện. Đầu tiên, không nên làm phiền Tạ Cẩm Tú! Thứ hai, nói cho tao biết vị trí của Thiên Tâm Quả! Cuối cùng, nhà họ Triệu chúng mày trong mắt tao chỉ là một lũ chó con mà thôi! Hai chuyện đầu tiên nếu mày không thực hiện được một trong hai điều đó thì tao lập tức chém mày bằng thanh kiếm này. Ngoài ra tao sẽ cầm kiếm đi san bằng nhà họ Triệu chúng mày.”

Cái gì gọi là ngầu?

Trần Gia Bảo cầm kiếm, đứng ngạo nghễ, khí thế khinh người, hai hàng lông mày phấn chấn!

Tạ Hoàng Dương thừa nhận, ông ta đã sống hơn nửa đời người rồi, Trần Gia Bảo là người có bá khí và kiêu ngạo nhất mà ông ta từng gặp. Ngoài ra cậu cũng là người trẻ tuổi có bản lĩnh nhất. Nếu như Tạ Cẩm Tú có thể gả cho Trần Gia Bảo mà nói, đó là một chuyện tốt đối với nhà họ Tạ,chỉ là……

Tạ Anh Dũng ngồi tại chỗ, khóe miệng nổi lên một nụ cười bất đắc dĩ. Vãi thật, Trần Gia Bảo cũng quá trâu bò đi, vậy mà trực tiếp chém chết Đồ Bá Thạch. Chuẩn bị có chuyện lớn xảy ra rồi.

Sắc mặt Triệu Đình Nhiên đột nhiên trắng bệch, hắn tức giận: "Mày dám….."

Ngón tay của Trần Gia Bảo khẽ động. Đột nhiên ba cây châm trực tiếp cắm vào cơ thể Triệu Đình Nhiên, anh hỏi ngược lại: "Vì cái gì mà tao không dám làm?"

Trần Gia Bảo nói: "Ba cây ngân châm, phân biệt cắm vào ba chỗ tử huyệt trên người của mày. Nếu ba ngày sau mà tao không rút ra cho mày thì mày sẽ chảy hết máu mà chết. Nếu không tin thì mày cứ thử rời đi hoặc đi cầu cứu người khác. Nhưng tao nhắc nhở mày một câu, trong thiên hạ này chỉ có một mình tao mới có thể chữa được cho mày."

Sắc mặt Triệu Đình Nhiên đại biến, không biết có phải hay không là do tâm lý mà hắn cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu. Trong lòng xuất hiện nỗi tuyệt vọng, hắn hận nói: "Trần Gia Bảo, mày thật độc ác….."

“Giống nhau mà thôi. Từ khi tên khốn Triệu Bá Thiên của nhà họ Triệu chúng mày muốn giết tao thì tao với nhà họ Triệu chúng mày đã đến trình độ không chết không thôi rồi.” Trần Gia Bảo cười nhạt. Thần sắc anh lạnh lẽo: “Tính mệnh của mày đang nằm trong tay tao. Nếu không muốn chết thì mau nôn ra vị trí của Thiên Thâm Quả cho tao biết.”

Ánh mắt Triệu Đình Nhiên phức tạp, hắn không cam lòng. Hắn ta tức giận, phẫn nộ, nhưng dưới ánh mắt khinh bỉ đang nhìn chăm chú của Trần Gia Bảo thì cuối cùng hắn chỉ có thể bùi ngủi mở miệng nói: “Được rồi.”

“Thiên Tâm Quả nằm ở trong động Bắc Giao, núi Bà Đen, nằm ở phía tây của thành phố Hòa Bình. Tin tức này là hoàn toàn chính xác.” Triệu Đình Nhiên bất lực nói.

Để có thể đạt được tin tức này, hắn đã tốn vô số nhân lực cùng tài lực mới đạt đến được. Bây giờ vì bảo vệ tính mạng mà chỉ có thể nói nó cho Trần Gia Bảo.

“Núi Bà Đen,động Bắc Giao?” Trần Gia Bảo ném cho Tạ Anh Dũng một ánh mắt hỏi thăm.

Tạ Anh Dũng gật đầu, giải thích: “Hoàn toàn chính xác có nơi này. Động Bắc Giao ở bên cạnh núi Bà Đen, vô cùng thần bí và nguy hiểm. Nghe đồn ở đó có một con giao long đang tu luyện, có không ít người đi thám hiểm ở đó nhưng bị con giao long ăn thịt. Đương nhiên, bây giờ xã hội đã phát triển, tôi cảm thấy đó chỉ là một tin đồn vô căn cứ.”

“Giao long?” Trần Gia Bảo cau mày, anh không để chuyện này ở trong lòng. Anh nhìn về phía Triệu Đình Nhiên một lần nữa, từ tốn nói: “Ngày mai mày theo tao đến động Bắc Giao ở núi Bà Đen. Nếu như Thiên Tâm Quả ở đó thì tao sẽ giải huyệt cho mày. Bây giờ mày có thể cút về được rồi. Về sau không có

sự cho phép của tao thì không được phép bước vào nhà họ Tạ nửa bước.”

Trần Gia Bảo hoàn toàn không lo lắng đến việc Triệu Đình Nhiên sẽ bỏ trốn. Bởi vì tử huyệt của hắn đang nằm trong tay anh.

Triệu Đình Nhiên cúi đầu, che giấu cừu hận cùng nỗi khuất nhục ở trong mắt, cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh: “Được, ngày mai tao sẽ cùng mày đi đến đấy. Hi vọng mày là một người biết giữ lời hứa.”

Hắn ta vừa mới xoay người, đang chuẩn bị đi ra ngoài.

Đột nhiên Trần Gia Bảo gọi hắn lại: “Chờ đã, còn có một chuyện nữa.”

Triệu Đình Nhiên trong lòng phẫn nộ nhưng khi quay người lại thì hắn lập tức giấu chúng đi. Hắn hít một hơi thật sau hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

Trần Gia Bảo bĩu môi chỉ về phía bàn ăn: “Tao đã nói sẽ mang đầu của Đồ Bá Thạch trả lại cho nhà họ Triệu. Mày mau đem đầu của hắn mang đi đi.”

Triệu Đình Nhiên tùy ý dùng vải xanh trùm lấy đầu của Đồ Bá Thạch. Lúc hắn rời đi còn không có chào Tạ Hoàng Dương một câu.

Chương 196

Chương 196

Nhìn xem tình cảnh của Triệu Đình Nhiên, Tạ Hoàng Dương minh bạch. Nhà họ Tạ và nhà họ Triệu không thể nào làm thông gia với nhau được. Trong lòng ông ta không khỏi tiếc hận.

Không phải vì không ta ưa thích Triệu Đình Nhiên mà bởi vì không có nhà họ Triệu trợ giúp thì nhà họ Tạ muốn phát triển đến trong tỉnh thì rất là khó khăn.

Tạ Hoàng Dương ngậm ngùi thở dài.

“Trong lúc vô cùng nhục nhã, kẻ này vẫn còn có thể chịu đựng được. Tên Triệu Đình Nhiên này bụng dạ cực sâu. Cậu Trần, về sau ngày tuyệt đối không được khinh thường hắn kẻo hắn sẽ tìm cơ hội trả thù ngài.” Tạ Anh Dũng nhắc nhở.

Trần Gia Bảo cười nhạt, tự tin nói: “Mặc kệ hắn có sử dụng mưu hèn kế bẩn gì thì tôi vẫn như cũ dùng một kiếm chém hết. Ngược lại là gia chủ Tạ, hết thảy việc này không phải đều nằm trong kế hoạch của ông sao?”

Lời vừa nói ra, hai mắt Tạ Anh Dũng đột nhiên mở to. Trần Gia Bảo nhìn thẳng vào mắt ông ta, không nhượng bộ chút nào.

Lập tức Tạ Anh Dũng cười khổ: “Thì ra cậu đã phát hiện ra?”

“Không tệ.” Trần Gia Bảo vỗ tay cười nói: “Một chiêu dùng sói nuốt hổ thật đẹp nha. Không phí một thứ gì liền đạt được mục đích. Còn có thể đưa bản thân ra bên ngoài sự việc. Tên Triệu Đình Nhiên thật là đáng thương, hắn còn nghĩ có thể thông gia được với nhà họ Tạ, kết quả bị người bán đi cũng không biết.”

Tạ Hoàng Dương không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Ông ta nhíu mày hỏi: “Cậu Trần, Anh Dũng, hai người đang nói chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Vẫn nên để cho cậu Trần nói ra đi. Tôi ngược lại rất tò mò tại sao cậu Trần lại có thể nhìn ra được?” Tạ Anh Dũng hứng thú.

“Thực ra rất đơn giản.” Trần Gia Bảo thản nhiên nói: “Toàn bộ thành phố Hòa Bình chỉ có ông mới là người biết tôi đang cần tìm Thiên Tâm Quả. Mà đột nhiên Tưởng Đức Lâm lại tới gặp tôi để nói về vấn đề này. Từ đó tôi bắt đầu nghi ngờ Tưởng Đức Lâm nhận được chỉ đạo của ông. Dù sao thì Tưởng Đức Lâm cũng là người của ông, ông chắc chắn không hi vọng Triệu Đình Nhiên kiểm soát được thành phố Hòa Bình và thế lực ngầm của thành phố Hòa Bình cho nên nông là người đáng nghi nhất. Ngoài ra ông thuận lợi hợp tác với nhà họ Tần. Ông thông qua nhà họ Tần có thể đưa thế lực của nhà họ Tạ kéo dài đến tỉnh Hòa Bình mà không cần đem con gái bảo bối của mình phải gả đi. Giữa việc chọn nhà họ Tần và nhà họ Triệu thì người thông minh chắc chắn sẽ chọn nhà họ Tần.”

“Lần trước tôi quyết đấu cùng Tạ Quốc An, ông biết thực lực của tôi nằm ở “Thông U hậu kỳ”, đúng lúc có thể đối kháng được với Đồ Bá Thạch cho nên ông ngồi ở phía sau tầm màn, tiến hành chỉ đạo mọi thứ. Thông qua việc sử dụng Thiên Tâm

Quả để dụ dỗ tôi đến ngăn chặn hắn ta còn ông có thể để bản thân mình ở ngoài màn kịch này. Ông Tạ, tôi nói thế có đúng không?"

Tạ Anh Dũng càng nghe càng chấn động, lập tức ông ta cười khổ, vỗ tay tán thành: "Lợi hại, thật lợi hại. Không hổ danh là ông Tần, rất hiểu chuyện. Chỉ là tôi không có nghĩ tới Đồ Bá Thạch sẽ chết thảm dưới tay của ngài. Xem ra tôi vẫn còn coi thường thực lực của ngài đi."

Trần Gia Bảo nói một cách ngạo nghễ: "Thực lực của tôi các người không phải nhìn liền có thể đoán được."

"Hoàn toàn chính xác." Tạ Anh Dũng rất tán thành.

Ngay từ đầu, tất cả mọi người đề nghị Trần Gia Bảo là "Thông U hậu kỳ" nhưng anh dễ dàng đánh thắng được "Thông U hậu kỳ" Tạ Quốc An. Một lần nữa Trần Gia Bảo dùng cảnh giới "Thông U hậu kỳ" giết được người có cảnh giới đỉnh cao "Thông U hậu kỳ" là Đồ Bá Thạch.

Không thể không thừa nhận thực lực của Trần Gia Bảo thật khó đoán.

"Chuyện này có liên quan đến nhà họ Tần?" Tạ Hoàng Dương kinh ngạc hỏi.

Nhà họ Tần không yếu so với nhà họ Triệu, không đúng, bây giờ Đồ Bá Thạch đã chết, thực lực của nhà họ Triệu bị tổn thất nặng nề. Thực lực nhà họ Tần bây giờ đã áp đảo phía trên nhà họ Triệu.

Tạ Quốc Dũng giải thích: “Bố, bố còn nhớ cậu Trần luyện chế ‘Cố Tinh Hoàn’ không? Nhà họ Tần cảm thấy rất hứng thú với nó nên đã đạt được ý định hợp tác của họ”

Tiếp đó, Tạ Anh Dũng đem sự tình chữa khỏi bệnh cho Tần Quang Đại của Trần Gia Bảo. Cùng với sự hợp tác của ba thế lực nói một hồi.

“Danh tiếng của việc kinh doanh của nhà họ Tần rất tốt. Nếu có thể cùng nhà họ Tần làm đối tác làm ăn mà nói thì chúng ta được một lợi ích vô cùng to lớn. Ngoài ra nhà họ Tạ chúng ta muốn đem thế lực kéo đến tỉnh Hòa Bình thì nhất định là làm ít ăn to. Anh Dũng, nước cờ này của con đi rất tốt.” Tạ Hoàng Dương an lòng muốn an dưỡng tuổi già. Đột nhiên ông ta nhớ được việc Trần Gia Bảo chữa khỏi bệnh cho Tần Quang Đại, ông ta không khỏi nghĩ ra một ý định mờ ám. Ông ta kích động nói: “Cậu Trần, cậu giúp đỡ nhà họ Tạ nhiều như vậy, công ơn to lớn này to đến nỗi chúng tôi không biết lấy gì để báo đáp. Chờ tôi uống nước xong rồi nói tiếp….”

Tạ Hoàng Dương bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Tiện tay mà thôi.” Trần Gia Bảo đứng lên, ánh mắt lãnh đạm nhìn Tạ Anh Dũng nói: “Tôi không ưa thích bị người khác lợi dụng. Chẳng qua mục tiêu lần này giống nhau, tôi không có so đo nhưng tôi hy vọng sẽ không có lần sau nữa.”

Chương 197

Chương 197

“Được, cậu cứ yên tâm, tuyệt đối không có lần sau nữa đâu.” Tạ Anh Dũng nhìn thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Trần Gia Bảo, mồ hôi sau lưng của ông ướt đẫm áo. Đây chính là người có thể giết chết Đồ Bá Thạch, về sau tuyệt đối không nên trêu chọc!

Tạ Hoàng Dương cười hòa giải: “Nói không chừng về sau chúng ta là người một nhà đây, không nên làm bầu không khí cứng ngắc đi như vậy.”

Tạ Cẩm Tú bưng trà từ trên tầng đi xuống. Vừa vặn cô nghe được câu nói này của Tạ Hoàng Dương. Cô lập tức dừng chân, trong mắt vừa mừng vừa sợ.

“Người một nhà? Chẳng lẽ ông nội cự tuyệt lời cầu hôn của Triệu Đình Nhiên mà đồng ý để Gia Bảo làm cháu rể của mình?

Tạ Cẩm Tú trong lòng ngọt ngào. Cô nhìn thấy ba người đàn ông nhìn về phía mình thì gương mặt xinh đẹp bỗng chốc đỏ lên. Cô ngượng ngùng chạy về hòng của mình. Trong lòng rạo rực như con hươu con đang chạy loạn xạ, khóe miệng cô không khỏi nở một nụ cười thật tươi.

“Thực sự già mà không có nết.” Trần Gia Bảo lắc đầu, anh tự mình tiến lên tầng trên.

Cùng lúc đó, Triệu Đình Nhiên ôm túi vải xanh đi ra khỏi nhà họ Tạ về sau, trong mắt xuất hiện một nỗi cừu hận thấu xương.

“Trần Gia Bảo, cái nhục ngày hôm nay, tao Đình Nhiên chắc chắn sẽ trả lại cho mày gấp trăm, gấp nghìn lần. Tao sẽ nhường mày sống không bằng chết! Mày nghĩ rằng giết chết chú Đồ liền xong việc? Mày nghĩ nhà họ Triệu không có biện pháp xử lý mày sao? Chú Đồ còn có một người anh trai, người này chính là cường giả cấp bậc ‘Tông Sư’. Trần Gia Bảo mày ngồi chờ cái chết đi.”

Triệu Đình Nhiên cười lạnh, hắn lấy điện thoại ra gọi điện cho ông nội.

Mà ở ngoài thành phố Hòa Bình. Biệt thự nhà họ Lý, Lý Đức Trung để điện thoại di động của mình xuống, sắc mặt vừa âm trầm vừa khó tin.

“Anh, có chuyện gì xảy ra vậy? Có phải Trần Gia Bảo đã bị ám sát hay không?” Lý Vũ Minh hưng phấn hỏi.

“Vừa mới nhận được tin tức của sát thủ, lần này ám sát Trần Gia Bảo thất bại…..” Lý Đức Trung lắc đầu.

Lý Vũ Minh kinh ngạc, tức giận nói: “Chết tiệt, cái mạng Trần Gia Bảo thật lớn đi, ngay cả sát thủ lừng lẫy trên bảng Phong Nhất đều thất bại.”

Sắc mặt Lý Đức Trung âm trầm, anh tiếp tục nói: “Lúc tiến hành ám sát, Trần Gia Bảo đang ở trên sông Vân Hà ở bên

cạnh Hội quán Vọng Giang. Hắn ta cùng Đồ Bá Thạch đang tiến hành một trận quyết đấu sinh tử.”

“Đồ Bá Thạch? Chính là cao thủ đệ nhất của nhà họ Triệu sao? Thực lực của hắn đã sớm đạt đến cảnh giới đỉnh phong “Thông U hậu kỳ”?” Lý Vũ Minh kinh ngạc nói.

Năm ngoái Lý Vũ Minh đi theo bố tham gia tụ hội ở trong tỉnh thành. Đúng lúc đó Đồ Bá Thạch của nhà họ Triệu cũng ở chỗ đó. Anh ta tận mắt nhìn thấy Đồ Bá Thạch bày ra tuyệt kỹ của mình, một tay cầm kiếm đánh nát một hòn đá lớn cách hắn 10 mét.”

Trong mắt Lý Vũ Minh, Đồ Bá Thạch chính là nhân vật thần tiên, cơ hồ vô địch thiên hạ!

Nhìn thấy Lý Đức Trung gật đầu thừa nhận, Lý Vũ Minh nửa mừng nửa lo. Anh ta nhẹ nhàng thở vào, cười to nói: “Trần Gia Bảo là một thằng ngốc nha, hắn không biết mình có bao nhiêu cân lượng sao? Hắn dám quyết chiến với Đồ Bá Thạch? Vậy cũng tốt, hắn chắc chắn sẽ chết dưới kiếm của Đồ Bá Thạch….”

“Trần Gia Bảo không chết.”

Đột nhiên Lý Đức Trung ngắt lời anh ta.

Tiếng cười của Lý Vũ Minh đột nhiên im bặt, anh ta ngạc nhiên nói: “Không thể nào? Tại sao Trần Gia Bảo lại có thể sống sót dưới kiếm của Đồ Bá Thạch?”

“Trần Gia Bảo không chỉ không chết mà còn tự tay chém chết Đồ Bá Thạch.” Trong mắt Lý Đức Trung xuất hiện một sự

rung động, rõ ràng anh ta cũng không tin cái kết quả này.

“Cái gì? Đồ Bá Thạch chết? Anh, anh không có lầm đấy chứ?” Lý Vũ Minh kinh ngạc. Anh ta đứng bật dậy, không cẩn thận làm đổ ly nước ở trên bàn. Ly nước rơi xuống đất nát vụn, Lý Vũ Minh hoàn toàn không bận tâm đến nó, anh ta khiếp sợ nhìn về phía Lý Đức Trung.

Lý Đức Trung lắc đầu, nói: “Thời điểm mà Trần Gia Bảo và Đồ Bá Thạch quyết chiến, Độc Xà núp ở đó không xa. Đây chính là kết quả mà hắn tận mắt nhìn thấy.”

“Vãi thật, Trần Gia Bảo là một tên quái thai, ngay cả Đồ Bá Thạch cũng không phải là đối thủ của hắn? Anh, vậy chúng ta có nên đi lấy lòng hắn hay không? Nhỡ đâu Trần Gia Bảo giết tới tận cửa thì chúng ta cũng không thể ngăn chặn nổi.” Lý Vũ Minh hoảng hốt nói.

Nội tâm Lý Đức Trung tràn đầy xoắn xuýt. Anh ta cắn răng nói: “Bây giờ không thể quay đầu được nữa. Quỳnh Tím đã hành động, bây giờ chúng ta có hủy bỏ treo thưởng đi chăng nữa nhưng nhỡ đâu Trần Gia Bảo điều tra ra được thì lúc đó chúng ta càng bất lợi. Bây giờ anh mày đem mức treo thưởng lên 35 tỷ đồng. Tao không tin là Trần Gia Bảo sẽ không chết.”

Lý Vũ Minh nhìn thấy biểu cảm điên cuồng của Lý Đức Trung, trong lòng anh ta nổi lên một nỗi bất an.

Chương 198

Chương 198

Hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Trần Gia Bảo mượn một chiếc xe Jeep từ nhà họ Tạ, để cho Triệu Đình Nhiên làm tài xế, một đường đi về phía núi Bà Đen.

Núi Bà Đen là một nơi thuộc huyện Giang Hưng thành phố Hòa Bình. Lái xe mất 3 tiếng đồng hồ mới tới nơi.

“Cậu Trần, nơi này chính là núi Bà Đen.”

Triệu Đình Nhiên bình tĩnh lái xe, anh ta đưa tay chỉ về phía xa.

Hôm qua anh ta đã gọi điện cho bố, thông báo rằng Đồ Bá Thạch đã chết, anh ta bị sỉ nhục khi đi hỏi đám cưới cùng với nhà họ Tạ. Chủ nhà họ Triệu vô cùng giận dữ. Ông ta liên hệ cho anh trai của Đồ Bá Thạch tới thành phố Hòa Bình tìm Trần Gia Bảo báo thù.

Bây giờ Triệu Đình Nhiên cần phải làm là ổn định Trần Gia Bảo, nghĩ biện pháp làm cho anh phải giải khai tử huyệt trên người của anh ta. Sau đó chờ anh trai của Đồ Bá Thạch tới báo thù.

Cho nên khi biết được Trần Gia Bảo bắt anh ta làm tài xế thì anh ta không những không tức giận mà còn hợp tác một cách rất nhanh.

Trần Gia Bảo nhìn về hướng Trần Đình Nhiên chỉ, đó là một ngọn núi cao xanh biếc. Xác suất xuất hiện Thiên Tầm Quả ở ngọn núi này là rất cao. Trong lòng anh hưng phấn.

Mặc dù nó cách núi Bà Đen không xa nhưng vẫn phải mất 1 tiếng đồng hồ mới đến được chân núi.

Núi Bà Đen không có bị khai phá, không có con đường cái nào để lên núi. Trần Gia Bảo và Triệu Đình Nhiên không có cách nào khác là để xe dưới chân núi và cầm theo bản đồ và thức ăn Tạ Dũng Quốc cung cấp mà đi bộ vào trong núi.

Dựa theo sự chỉ dẫn của bản đồ, hai người một đường đi sâu vào trong núi. Khiến cho Trần Gia Bảo bất ngờ chính là mặc dù thực lực Triệu Đình Nhiên không bằng anh những anh ta vẫn có thể theo kịp. Rõ ràng thể lực của anh ta rất tốt, có thể anh ta có một cơ sở võ đạo cực tốt.

Tuyệt đối không thể để Triệu Đình Nhiên còn sống!

Trần Gia Bảo trong lòng hạ quyết định.

Đột nhiên Triệu Đình Nhiên nhíu mày, anh ta tựa hồ phát hiện ra điều gì đó. Anh ta dùng sức ngửi, sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Dựa theo bản đồ chỉ dẫn, tối nay chúng ta sẽ tìm được động Bắc Giao, sau khi tao tìm được Thiên Tâm Quả thì tao sẽ giải khai tử huyệt cho mày. Trên đường đi tốt hơn hết là mày đừng

có làm điều gì mờ ám, nếu không thì mày nhất định sẽ hối hận khi được sinh ra trên cõi đời này.” Trần Gia Bảo đối chiều bản đồ, đột nhiên anh phát hiện ra ánh mắt lập lòe của Triệu Đình Nhiên, Anh cười lạnh cảnh cáo.

Triệu Đình Nhiên kinh ngạc, anh ta miễn cưỡng rặn ra một nụ cười: “Mày là dao thớt, tao là thịt cá, tao làm sao dám giở trò gian trước mặt mày?”

“Mày biết như vậy là tốt, đi thôi, tranh thủ tới động Bắc Giao lúc trời vẫn còn sáng” Trần Gia Bảo thu hồi bản đồ, đi thẳng về phỉa trước.

Nhìn xem bóng lưng của Trần Gia Bảo, ánh mắt của Triệu Đình Nhiên xuất hiện một tia ác độc. Lập tức anh ta nhớ tới mùi hương đặc thù mà anh ta vừa mới ngửi được, trong lòng không khỏi cười lạnh: “Thì ra các cô cũng tới đây. Chẳng lẽ tin tức về Thiên Tâm Quả bị lộ ra ngoài? Cũng tối, tình thế càng rối loạn thì càng có lợi cho mình.”

Triệu Đình Nhiên cười lạnh, anh ta đuổi theo Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi tính toán kế hoạch.

Bây giờ Huyết Cốt và Độc Xà lái một chiếc xe Jeep dừng tại chân núi Bà Đen. Nhìn thấy một chiếc xe việt dã cách đó không xa, Huyết Cốt không khỏi cười lớn: “Chậc chậc, bây giờ tiền thưởng để lấy mạng Trần Gia Bảo lên tới 35 tỷ đồng. Độc Xà, chúng ta phải nắm thật chắc thời gian này, không thể để người khác lấy mất cơ hội tốt này được.”

“Một tên có thể giết chết Đồ Bá Thạch, ngoài ra còn tránh được đạn của ta lúc đối chiến với Đồ Bá Thạch thì 35 tỷ đồng cũng không có dễ dàng lấy được đâu.” Độc Xà nghiêm túc nói.

Rất rõ ràng, một màn quyết chiến giữa Trần Gia Bảo và Đồ Bá Thạch để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí của cô.

“Võ công có cao chăng nữa thì vẫn sợ dao kiếm. Anh ta có lợi hại thế nào đi chăng nữa thì vẫn mang thân xác của người phàm. Anh ta có thể lợi hại đến mức vượt qua được khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất?” Huyết Cốt đắc ý lấy ra một tinh thể hình tròn to bằng một cái móng tay. Cô cười nói: “Thấy không, đây chính là bom mà nước Mỹ mới nghiên cứu, mặc dù nhìn rất nhỏ nhưng uy lực lại cực kỳ lớn. Coi như vũ lực của Trần Gia Bảo có cao đến đâu thì ăn một quả này thôi thì cũng bị nổ banh xác!”

Anh ta nhảy xuống từ trên xe, đi tới chiếc xe việt dã của Trần Gia Bảo. Sau đó anh ta đem quả bom lắp phía dưới gầm của xe việt dã.

Chỉ cần chiếc xe này di chuyển thì quả bom sẽ bị kích hoạt. Đến lúc đó “Bùm” một phát, Trần Gia Bảo chắc canh ta phải chết.” Huyết Cốt cười lớn, Lập tức anh ta cần trang bị đi lên núi với Độc Xà.

Chương 199

Chương 199

Tại sườn núi, Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn về phía xa, anh đại khái xác định khoảng cách, xem chừng nếu gia tăng tốc độ thì hai tiếng nữa anh sẽ tìm được động Bắc Giao. Tâm tình của anh không khỏi tốt lên.

Đột nhiên phía bên trái của anh truyền đến một âm thanh "Răng rác" vang giòn, tựa như là cành khô bị giẫm. Tiếp đó mấy tiếng của đàn chim bị hù dọa bay lên trời, kinh hãi bay về phương xa.

"Có người!"

Ánh mắt Trần Gia Bảo híp lại, cả người về trạn thái đề phòng.

Một lúc sau, có mấy người đi ra từ trong rừng rậm. Bọn họ trang bị súng ống đầy đủ, mặc áo đen, vừa nhìn là biết không phải hạng người dễ chọc. Người dẫn đầu phía trước là hai người phụ nữ xinh đẹp. Dáng người họ cao gầy, ước chừng khoảng 24-25 tuổi, có thể là hai chị em. Một người khí chất lạnh lùng, quý phái, một người thì dễ thương, năng động.

Hai chị em này mặc quần áo đỏ tươi đứng trong đám người mặc áo đen xung quanh lộ ra vô cùng nổi bật.

Sau khi Triệu Đình Nhiên nhìn thấy hai tỷ muội này trong lòng không khỏi vui mừng: “Quả nhiên là Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân, là hai chị em nhà họ Tần. Với thế lực của nhà họ Tần, hai chị em này không coi người khác ra gì, cùng đối thủ một mất một còn với nhà họ Triệu mình. Vừa vặn cho các ngươi đánh nhau, mình chỉ ngồi hưởng lợi là được.”

“Quả thực là oan gia ngõ hẹp nhà Triệu Đình Nhiên! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây.” Tần Ly Nguyệt lạnh lùng nói. Đến nỗi Trần Gia Bảo, cô ta còn tưởng anh là tùy tùng của Triệu Đình Nhiên nên chỉ nhẹ nhàng lướt qua mà không thèm để ý.

Triệu Đình Nhiên cười nhạt: “Đúng vậy nha, quả thật là oan gia ngõ hẹp, nếu như tôi không đoán sai thì hai người các cô cũng đến đây để tìm Thiêm Tâm Quả?”

Quả nhiên khi anh ta vừa nói lời này ra thì ánh mắt của Trần Gia Bảo hơi lập lòe. Trong lòng anh ta không khỏi vui mừng.

“Tạo sao anh lại biết? Chẳng lẽ anh cũng tới đây vì Thiên Tâm Quả?” Thần sắc Tần Ly Nguyệt khẽ biến, cô ta liếc mắt nhìn em mình là Tần Thi Vân.

Tần Thi Vân hơi ngóc đầu lên, nói một cách ngạo nghễ: “Triệu Đình Nhiên, đừng tưởng rằng anh là con cả của nhà họ Triệu thì chúng tôi sẽ sợ anh. Thực lực của nhà họ Tần chúng tôi không ở phía dưới nhà họ Triệu của anh đâu, hơn nữa chúng tôi nhiều người hơn anh, anh khôn hồn thì cút đi, đừng có đánh chủ ý đến Thiên Tâm Quả, bằng không thì đừng trách chúng tôi ra tay độc ác với anh.”

Tần Ly Nguyệt không có lạc quan như Tần Thi Vân.

“Nhà họ Triệu là một gia tộc lớn trong ở trong tỉnh, hơn nữa quan hệ rất căng thẳng với nhà họ Tần. Mặc dù bây giờ bên canh Triệu Đình Nhiên chỉ có một tên tùy tùng (Trần Gia Bảo), nhưng mà đến đệ nhất cao thủ của nhà họ Triệu là Đồ Bá Thạch cũng ngấp nghé Thiên Tâm Quả. Nếu như Đồ Bá Thạch cũng tới mà nói, mặc dù chúng ta người đông thế mạnh, vũ khí đầy đủ cũng chưa chắc là đối thủ của Đồ Bá Thạch.”

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Tần Ly Nguyệt nghiêm túc.

Triệu Đình Nhiên nhún vai, cười bất đắc dĩ: “Hai vị tiểu thư, các cô hiểu lầm tôi rồi, các cô yên tâm, tôi không có ngấp nghé Thiên Tâm Quả.”

Tần Vũ Hình và Tần Thi Vân hai mắt trợn to, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Luôn tự cho mình là đúng Triệu Đình Nhiên lại nói chuyện dễ dàng như vậy sao? Chị, có phải tên này hôm nay lên cơn, hay là em nghe lầm?” Tần Thi Vân kinh ngạc.

Vẻ mặt của Tần Ly Nguyệt cũng trở nên khó hiểu, trong ấn tượng của cô ta, Triệu Đình Nhiên tuyệt đối không phải là một người dễ nói chuyện. Nói cách khác Đồ Bá Thạch không ở nơi này.

Cô ta càng nghĩ càng có khả năng, nhịn không được thở phào.

Trần Gia Bảo đứng một bên, đột nhiên anh tò mò hỏi: “Các cô cùng nhà họ Tần có quan hệ như thế nào? Các cô có mối quan hệ như thế nào với Tần Quang Đại?”

“Ông ấy là chú hai của tôi.” Tần Ly Nguyệt nói, đồng thời trong lòng cô ta không khỏi kỳ quái: “Người này không phải là tùy tùng của Triệu Đình Nhiên sao? Làm sao lại không biết thân phận của mình?”

Tần Thi Vân khinh bỉ nói: “Triệu Đình Nhiên, anh càng ngày càng đi xuống đi, đến bây giờ còn tìm một tên tùy tùng kém cỏi như vậy sao? Thậm chí ngay cả hai chị em chúng tôi cũng không nhận ra? Tôi nhìn nhà họ Triệu của anh đi về quê nuôi cá và trồng thêm rau đuược rồi đấy.”

“Hai tiểu thư, các cô hiểu lầm rồi, Trần Gia Bảo không phải là tùy tùng của tôi.” Triệu Đình Nhiên kinh ngạc há to mồm. Đệnh mệnh, bắt Trần Gia Bảo làm người hầu của mình, mình còn ngại mạng mình chưa đủ lớn sao?

Nghĩ tới đây anh ta không khỏi rùng mình một cái.

Trần Gia Bảo cười nói: “Tôi biết chú hai của các cô, xem ở trên mặt mũi của anh ta, tôi khuyên các cô một câu, các cô tới nơi này chỉ có tay không mà về thôi. Nên bỏ cuộc sớm đi, chúng ta đi thôi Triệu Đình Nhiên”

Tần Quang Đại là bạn làm ăn của anh, hơn nữa tin tức về Hỏa Tinh Thảo cũng là anh ta cung cấp, Về tình về nghĩa thì anh đã nhận ân tình của nhà họ Tần cho nên khi biết được hai chị em Tần Vũ hình vì Thiên Tâm Quả mà đến, Trần Gia Bảo cũng không làm khó hai cô.

Chương 200

Chương 200

“Được rồi.” Triệu Đình Nhiên lên tiếng, vội vàng đi theo Trần Gia Bảo.

Nhìn xem bóng lưng rời đi của Trần Gia Bảo, Tần Ly Nguyệt có chút kỳ quái: “Thi Vân, em có phát hiện ra không. Thái độ của Triệu Đình Nhiên đối với người trẻ tuổi tên Trần Gia Bảo này không bình thường nha. Tựa hồ Triệu Đình Nhiên là tùy tùng của anh ta vậy.”

“Chị, chị nghĩ bậy bạ gì đó? Trong đám người của các gia tộc lớn chúng ta không có Trần Gia Bảo. Ngoài ra tại thành phố Hòa Bình, hậu bối của gia tộc nào dám để cho Triệu Đình Nhiên cam tâm tình nguyện làm người hầu? Em đoán rằng anh ta là người dẫn đường cho Triệu Đình Nhiên nha. Ai da, sớm biết anh ta là người dẫn đường thì chúng ta đem Trần Gia Bảo cướp lấy, sau đó dẫn chúng ta đến động Bắc Giao có phải nhanh hơn không. Chúng ta đỡ phải đi lòng vòng trong khu rừng này nha.” Tần Thi Vân ảo não dậm chân một cái.

Tần Ly Nguyệt nghĩ một hồi, cô ta thấy em của mình nói cũng hợp lý, cô ta bật cười nói: “Cũng đúng, xem ra Trần Gia Bảo chỉ là một người dẫn đường, là chị suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Chị, chúng ta nên đi nhanh lên, mau chóng tìm được Thiên Tâm Quả rồi rời cái nơi bẩn thỉu này, em rất muốn được tắm thật nhanh nha.” Tần Thi Vân nhíu mũi, gương mặt không vui.

Lại nói Trần Gia Bảo vì muốn cắt đuôi chị em nhà họ Tần nên nhanh chóng đi về phía động Bắc Giao. Triệu Đình Nhiên phải dùng toàn bộ sức lực của mình mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp anh.

Sau 1 tiếng đồng hồ thì Trần Gia Bảo nhìn cái hang cao nửa mét trước mặt mình, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười.

“Cậu Trần, có tin đồn là bên trong động Bắc Giao có một con giao long chuyên ăn thịt người. Chúng ta cứ đi vào như vậy có ổn không?” Triệu Đình Nhiên thở hồng hộc nói.

Đương nhiên anh ta không phải nghĩ cho Trần Gia Bảo mà lo lắng cho sự an toàn của chính anh ta. Nếu như Đồ Bá Thạch ở đây, coi như trong động có giao lòng thì anh ta cũng tự tin là Đồ Bá Thạch sẽ bảo vệ anh ta. Thế nhưng bây giờ trước mặt anh ta là Trần Gia Bảo, anh ta thực sự có chút chột dạ.

Trần Gia Bảo lạnh lùng nhìn anh ta một cái, vừa bước vào trong động vừa nói: “Đi cùng tao, hoặc rời đi, mày có thể lựa chọn một trong hai.”

“Cái đệnh mệnh, tao còn chưa được giải khai tử huyệt, có quyền lựa chọn cái con khỉ!” Triệu Đình Nhiên mắng thầm vài câu, anh ta vẫn cắn răng đi theo Trần Gia Bảo.

Trong động Bắc Giao, Trần Gia Bảo tiến vào bên trong, càng đi vào sâu bên trong thì không khí càng ẩm ướt. Trong không khí còn ẩn chứa một mùi hôi thối.

“Chẳng lẽ thực sự có giao long tồn tại trên đời này?” Trần Gia Bảo âm thầm đề phòng.

Triệu Đình Nhiên càng khẩn trương đi sau lưng Trần Gia Bảo. Anh ta chỉ sợ đầu ác giao từ một chỗ nào đó chui ra một ngụm ăn hết của người anh ta.

Không bao lâu, hai người đi đến chỗ sâu nhất trong hang động. Phía trước là một hồ nước cực lớn với đường kính dài 33,33 mét. Sóng nước rạo rực xung quanh, tỏa ra từng đợt đều nhau.

Ở chính giữa hồ nước là một hòn đảo nhỏ. Phía trên hòn đảo là một gốc cây thân đỏ, lá xanh. Trên nhánh cây đang rũ xuống là ba trái cây màu đỏ rực. Ánh sáng thông qua một lỗ hổng nho chiếu xuống bao trùm lấy gốc cây tạo cho người khác cảm giác thật thánh khiết.

“Thiên Tâm Quả, quả thật có Thiên Tâm Quả!” Trần Gia Bảo mừng rỡ, chuyến đi này quả nhiên không có uổng phí!

Triệu Đình Nhiên nhẹ nhàng thở phào. Anh ta sợ ở đây không có Thiên Tâm Quả thì Trần Gia Bảo sẽ tức giận mà giết chết anh ta.

Trần Gia Bảo đang chuẩn bị tiến lên hái Thiên Tâm Quả thì ánh mắt của anh nhíu lại khi nhìn hồ nước, chân của anh không có bước tiếp.

“Sao vậy, Thiên Tâm Quả đang ở trước mặt của mày đây, mày không đi hái chúng sao?” Trong lòng Triệu Đình Nhiên hiếu kỳ.

Trần Gia Bảo chỉ cười lạnh, không có trả lời câu hỏi của anh ta.

Đột nhiên, sau lưng bọn họ truyền đến từng tiếng bước chân dồn dập. Rất nhanh, Tần Vũ Hình, Tần Thi Vân dẫn người xông tới. Sau khi nhìn thấy Thiên Tâm Quả ở giữa hồ, Tần Thi Vân kích động không thôi, cô ta thở hồng hộc nói: "Chị, chị mau nhìn xem, đó chính là Thiên Tâm Quả, em nói đi theo Triệu Đình Nhiên chắc chắn không sai mà."

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh nghĩ không ra tốc độ của hai chị em nhà họ Tần này thật nhanh, chớp mắt đã đuổi kịp tốc độ của anh.

Tần Ly Nguyệt cười lạnh nhìn về phía Triệu Đình Nhiên: "Triệu Đình Nhiên nha, không phải anh nói không có hứng thú với Thiên Tâm Quả sao? Vậy thì bây giờ nên giải thích như thế nào đây?"

"Tiểu thư Tần, tôi hoàn toàn không có hứng thú với Thiên Tâm Quả, mọi người cứ tùy ý" Triệu Đình Nhiên nhún vai lùi về phía sau. Anh ta ra hiệu không muốn tranh đoạt Thiên Tâm quả. Tất nhiên là Trần Gia Bảo có xảy ra chuyện gì thì anh ta cũng không có chen vào.

"Hi vọng anh giữ lời hứa." Tần Ly Nguyệt cười lạnh, cô ta nhìn về phía Trần Gia Bảo đứng bên cạnh hồ nước, vẻ mặt nghiêm túc không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tần Thi Vân biu môi, hướng về phái Trần Gia Bảo hô to: "Này, ông chủ của anh đều tránh ra, anh còn đứng đây làm cái quái gì?"

Chương 201

Chương 201

Trần Gia Bảo không nhúc nhích, mắt điếc tai ngơ không thèm để ý cô ta.

Tần Thi Vân tức giận, cô ta đang chuẩn bị ra lệnh cho bọn đàn em đánh Trần Gia Bảo một trận thì Tần Ly Nguyệt lắc đầu ra lệnh cho cô ta: "Thiên Tâm Quả quan trọng hơn, nhiều chuyện không bằng bớt đi một chuyện."

Tần Thi Vân khó chịu nói: "Vậy thì thôi, nào, ba người các ngươi mau đi hái Thiên Tâm Quả mang về đây."

3 người mặc áo đen nhận lệnh. Họ cởi áo khoác xuống, lần lượt nhảy xuống hồ nước, bơi về phía hòn đảo ở giữa hồ.

Triệu Đình Nhiên kinh ngạc, vội vàng chạy đến trước mặt Trần Gia Bảo nói: "Này, mày còn đứng đó nhìn bọn họ cướp đoạt Thiên Tâm Quả sao? Lúc trước mày đã nói, nếu tao mang mày đến đây và ở đây có Thiên Tâm Quả thì giải khai tử huyệt cho tao sao? Nếu mày không cướp được Thiên Tâm Quả thì đó cũng không phải là lỗi của tao đâu đấy."

Trần Gia Bảo khinh bỉ liếc anh ta, sau đó ánh mắt nhìn về phía ba người đang vơi trong hồ nước, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

Thấy ba người kia càng ngày càng gần hòn đảo thì gương mặt hai chị em nhà họ Tần càng lúc càng cười tươi.

Đột nhiên một việc kỳ lạ xảy ra!

Phía dưới hồ nước phảng phất như có một vật gì đó,. Trên mặt nước xuất hiện có cái vòng xoáy lớn kèm theo tiếng nước chảy xiết. Ba người đang bơi trong hồ nước hoảng sợ, bị cuống vào trung tâm của xoáy nước.

“Chị, đây là tình huống gì vậy?” Gương mặt của hai chị em nhà họ Tần biến đổi.

Ngay sau đó đám người chỉ nghe một tiếng ầm ầm trong hồ nước. Sóng bắt đầu trở lên mãnh liệt. Một cái đầu rắn cực lớn từ trong hồ nước nhô lên, nó mở ra cái miệng như cái chậu máu, trực tiếp nuốt ba tên đang bơi ở trong hồ vào trong bụng, tàn nhẫn và nhanh gọn như vậy!

Sau đó đầu con mãng xà quay sang nhìn đám người trên bờ.

Con mãng xà này to hơn thùng nước, nó mới chỉ lộ người người trên mặt nước liền đã dài gần 10 mét, toàn thân nó bao phủ trong lân phiến màu xanh biếc. Đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm đám người ở trên bờ. Cái lưỡi rắn của nó không ngừng phun ra nuốt vào. Nó không ngừng phát ra những âm thanh “Rin Rít” tựa như lúc nào cũng có thể nhào vào đám người trên bờ vậy.

Con mãng xà to như vậy quả thực rất khó gặp ở trên đời.

“Trời ạ, tại sao lại có con mãng xà lớn như vậy…..” Trong lòng Tần Vũ Hình tràn đầy rung động.

Tần Thi Vân bỗng nhiên đưa tay chỉ về phía đầu của con rắng: "Mau nhìn kìa chị, có một người đang đứng ở trên đầu con rắn."

Đấm người giật mình, vội vàng nhìn lại, quả nhiên ở trên cái đầu cực lớn của có rắn có một người đàn ông đang đứng.

Người đàn ông kia mặc quần áo màu xanh, phảng phất như hòa làm một thể với con rắn, nếu không nhìn kỹ thì căn bản nhìn không ra được.

Chẳng lẽ người đàn ông thần bí này ở cùng một chỗ với con mãng xà này trong hồ nước? Đây có phải là người không vậy?

Trong hồ nước có con rắn to, trên đầu rắn có một tên quái nhân, bầu không khí có chút quỷ dị, kinh khủng!

Trong lòng mọi người sinh ra một nỗi sợ hãi, nhao nhao lùi lại phía sau. Triệu Đình Nhiên càng là bị dọa sợ, lùi về phía sau cùng, dự định là tình huống không ổn liền lập tức chuồn đi.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh đã sớm phát hiện ra được sự nguy hiểm trong hồ nước, nhưng mà nghĩ thế nào cũng không ra ở đây còn có người.

Anh cảm nhận được một cỗ khí tức cường giả phát ra từ trên thân thể người này nhưng không yếu hơn so với Đồ Nham Bách. Anh ta cũng là cường giả đỉnh phong "Thông U hậu kỳ"

Người đàn ông áo xanh đứng ở trên đầu rắn, hai tay anh ta chắp sau lưng, thằng sắc kiêu ngào, ở trên cao nhìn xuống đám

người, lạnh lùng nói: “Tôi gọi là Xà Minh, các người là ai? Vì sao lại tự tiện xông vào chỗ tu luyện của tôi?”

Tần Ly Nguyệt hít sâu một hơi, cô ta cố nén nội tâm chấn kinh và sợ hãi, lớn tiếng nói: “Tiền bối, chúng tôi là người của nhà học Tần, chúng tôi đến đây vì Thiên Tâm Quả, chúng tôi không biết đây là nơi tu luyện của ngài, chúng tôi đã quấy rầy ngài tu luyện, xin hãy tha lỗi cho chúng tôi.”

Mà một bên kia, Tần Thi Vân lặng lẽ ra hiệu, để cho đám người giơ cao súng lên, chuẩn bị nhắm vào con rắn và Xà Minh, chỉ cần đối phương có hành động kỳ quái liền toàn lực tập kích!

“Đến đây vì Thiên Tâm Quả? Các người không biết Thiên Tâm Quả là của tôi?” Thần sắc Xà Minh trầm xuống, trong mắt hiện lên một cỗ lửa giận.

Mấy năm trước đây anh ta đi tới động Bắc Giao này, lúc đó Thiên Tầm Quả còn chưa thành thục, không thể đem dược hiệu phát huy đến mức cao nhất, thế là anh ta liền bất đắc dĩ ở tại nơi này. Anh ta còn dùng đến Quy Tức Thuật cùng xà nô tu luyện ở dưới hồ nước này. Một bên chờ Thiên Tâm Quả thành thục, đến lúc đó ăn Thiên Tâm Quả vào thì anh ta có thể đột phá đến cảnh giới “Tông Sư”

Chương 202

Chương 202

Mắt thấy Thiên Tâm Quả sắp thành thục, tâm huyết 5 năm của anh ta sắp hoàn thành thì lại có nhiều ngoại nhân đến đây để cướp đoạt Thiên Tâm Quả. Cái này đã xúc phạm đến điểm mấu chốt của anh ta.

Trong mắt Xà Minh lóe lên một tia sát ý!

Trong lòng Tần Ly Nguyệt xuất hiện một loại cảm giác bất an, vội vàng giải thích: "Tiền bối, nếu như Thiên Tâm Quả là của ngài thì chúng tôi không vọng tưởng đến chúng nữa, bây giờ chúng tôi liền rời khỏi nơi này."

Xà Minh cười lạnh một tiếng: "Nếu như các người đã tới thì lưu lại làm bữa trưa cho xà nô đi."

Nói xong anh ta từ trên đầu của con rắn nhảy lên trên cao, giống như một đầu diều hâu lao về phía đám người.

"Không tốt, mau nổ súng!"

Tần Thi Vân vừa dứt lời thì đám người mặc áo đen nhao nhao chĩa súng về phía Xà Minh. Còn không đợi bọn anh ta bóp cò thì Xà Minh đã xông đến đám người này, anh ta tiện tay cắt đứt cổ một người, đám người vội vàng hoảng hốt.

Sau đó, Xà Minh không cho bọn anh ta cơ hội nổ súng, anh ta lao nhanh trong đám người như một cơn gió. Trong nháy mắt có hai người chết thảm ở dưới chưởng của anh ta.

Hai chị em nhà họn Tần biến sắc, một tên tùy tùng đứng đầu liền vội vàng hô to: "Mau chạy đi cô chủ, bọn tôi sẽ cản anh ta….."

Anh ta chưa kịp nói xong thì một một cơn gió mang theo một mùi tanh nồng nặc thổi tới. Con mãng xà đột nhiên lao tới nuốt anh ta vào trong bụng, lập tức tiên huyết văng tung tóe bốn phía.

Đám người hét to, trong lòng xuất hiện một nỗi sợ hãi, nhao nhao lao ra ngoài hang động.

"Muốn chạy? Không có chuyện đó đâu." Xà Minh cười lạnh, đám người chỉ cảm thấy một cơn gió lớn thổi qua. Xà Minh lại xông vào trong đám người một lần nữa. Anh ta giống như vồ một đám gà con, đem một tên tùy tùng lên ném về phía con mãng xà.

Con mãng xà vui vẻ kêu một tiếng, nó trực tiếp há cái miệng rộng của mình ra, đem người kia nuốt vào trong bụng, cuối cùng nó còn ợ một cái.

Một sự tuyệt vọng bao trùm đám người.

Một cậu chủ sống trong nhung lụa của nhà họ Triệu là Triệu Đình Nhiên chưa bao giờ gặp tình huống nguy hiểm như bây giờ. Sắc mắt cả anh ta tái xanh, hai chân run lên.

Hai chị em nhà họ Tần được mấy tên tùy tùng bảo vệ dẫn ra bên ngoài. Đột nhiên Tần Ly Nguyệt nhìn thấy Trần Gia Bảo không có nhúc nhích, cô ta cắn răng một cái, vội vàng chạy tới kéo Trần Gia Bảo: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau chạy đi."

"Chỉ là một đầu bò sát mà thôi, tại sao tôi phải trốn? Tôi sẽ đi đối phó với nó, mọi người mau chạy đi." Trần Gia Bảo tránh thoát vòng tay của cô ta, anh cười nói với cô ta.

Tần Ly Nguyệt sững sờ, cô ta dậm châm: "Anh tự dưng nổi điên nổi khùng đâu? Anh cho rằng anh là ai? Đánh đâu thắng đó Đồ Bá Thạch, hay là mưu trí tuyệt định Bùi Phong? Anh chỉ là một tên dẫn đường nghèo mà thôi, còn tỏ vẻ anh hùng cái gì, cẩn thận không đem mạng của mình ném đi"

Trần Gia Bảo thản nhiên nhìn cô ta, sau đó anh đi về phía con mãng xà.

Tần Ly Nguyệt kinh ngạch, cô ta vội la lên: "Anh điên rồi? Mau quay trở lại đây!"

Trần Gia Bảo không nói gì cả, anh rút thanh nhuyễn kiếm ở bên hông ra, đối mặt với con mãng xà.

"Chẳng lẽ anh ta muốn dùng một thanh kiếm cùn đối chọi với con mãng xà? Anh ta không biết con mãng xà này rất hung hăng sao? Điên rồi, quả thật là một tên điên…." Tần Ly Nguyệt khẽ cắn môi, phảng phất thấy được hình ảnh Trần Gia Bảo bị con mãng xà nuốt vào trong bụng.

Một bên khác, Xà Minh tiện tay cắt đứt cổ một người đàn ông mặc áo đen, sau khi nhìn thấy động tác của Trần Gia Bảo, trong mắt anh ta hiện lên một tia khinh bỉ: "Sau khi xà nô đi

qua phương pháp huấn luyện đặc biệt của ta, lại thêm việc sử dụng một số dược vật đặc thù thì lân phiến xung quanh nó đã sớm không thể bị phá vỡ. Thậm chí ngay cả đạn cũng không tạo thành thương tổn đối với nó. Một tên tiểu tử vô danh như ngươi mà dám đối kháng với nó? Thật là không biết tự lượng sức mình, cũng tốt thôi, vậy thì để ngươi trở thành bữa trưa của xà nô vậy, ha ha ha."

Con mãng xà ngẩng đầu lên thật cao, nhìn Trần Gia Bảo phía dưới như một đầu sâu bọ, trong mắt nó hiện lên vẻ khinh bỉ.

Trong cuộc chiến này, tất cả mọi người đều cho rằng Trần Gia Bảo chắc canh ta phải chết.

Tần Thi Vân vội vàng chạy đến chô Tần Ly Nguyệt la lên: "Chị, chị quan tâm tên điên này làm gì, chính anh ta muốn đi tìm cái chết, chúng ta cũng không có giúp được, đi mau……"

Cô ta còn chưa nói xong thì đột nhiên Trần Gia Bảo đạp mạnh chân xuống đất. Anh cầm thanh trường kiếm bay lên không trung, ngang bằng đầu của con mãng xà.

Chương 203

Chương 203

Sức bật thật kinh người!

Đám người nhao nhao ngạc nhiên.

Con mãng xà giận dữ, phảng phát như đầu sâu kiến mạo phạm đến quyền uy của nó. Nó ngửa mặt lên trười rít một tiếng, mở cái miệng to như cái chậu máu của mình, hướng về phía Trần Gia Bảo mà lao tới.

Lúc này, có vẻ Trần Gia Bảo sẽ trở thành bữa trưa trong bụng của con rắn.

“Cống rãnh đòi sóng sánh với đại dương? Máng mương đòi tương đương với thủy điện? Tao sẽ ban thưởng cho mày một kiếm, đánh gáy con đường hóa rồng của mày!” Trần Gia Bảo khinh bỉ, anh một lần nữa lăng không xa hơn 1 mét, lao thẳng về phía đầu của con rắn, trường kiếm đột nhiên bổ xuống.

Đám người chỉ cảm thấy một tia sáng lóe lên, đầu con rắn bị chặt đứt làm hai, rời trên mặt đất, tạo ra một tiếng “ầm” rất to, chỗ bị chém phun ra rất nhiều máu tươi.

Cái thân hình không còn đầu của con rắn giãy dụa kịch liệt trong hồ nước, trong nháy mắt nó co quắp lại, chìm xuống

nước, không gian trở lên yên ắng.

Một kiếm chém cự mãng!

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Trần Gia Bảo lúc này mới nhẹ nhàng hạ xuống, anh cầm trong tay trường kiếm, đứng ngạo nghễ ở nơi đó

Hí!

Đám người hít sâu, ai cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hai chị em nhà họ Tần thì hóa đá tại chỗ, trong mắt tràn đầy sự kinh hãi!

“Nói… … Nói giỡn hả, anh ta không phải người dẫn đường cho Triệu Đình Nhiên sao? Làm sao anh ta lại có sức mạnh như vậy? Chị, không phải là em bị ảo giác chứ?” Tần Thi Vân không thể tin được.

Vẻ mặt Tần Ly Nguyệt khiếp sợ, đột nhiên linh quang trong đầu chợt lóe, phản ứng lại, thở dài nói: “Thi Vân, chúng ta đều nghĩ sai rồi, thật sự quá sai rồi, tại sao Triệu Đình Nhiên lại nghe lời Trần Gia Bảo như vậy, không phải là vì Trần Gia Bảo dẫn đường cho hắn, mà là bởi vì Trần Gia Bảo thực sự có thực lực, mạnh đến mức Triệu Đình Nhiên không thể không nghe theo lời hắn nói.”

Tần Thi Vân nhìn thân ảnh Trần Gia Bảo đang cầm kiếm đứng hiên ngang trước mắt, vẻ mặt phức tạp, đột nhiên cô nhớ đến chính mình đã vài lần mở miệng chê bai Trần Gia Bảo, trong lòng cô thoáng qua hối hận.

Chỉ còn lại không đến mười người đàn ông mặc áo đen, tất cả đều hết sức vui mừng, đồng thời sự tự tin của bọn họ cũng tăng lên rất nhiều, làm hy vọng trong cô lại trỗi dậy một lần nữa.

Xà Minh kinh ngạc, sau đó tức giận tím mặt. Tộc Xà bọn họ đối với rắn đều có một loại tình cảm đặc biệt, huống chi xà nô và gã cùng nhau tu hành hơn mười năm, từ lâu đã không thể tách rời.

Bây giờ xà nô bị Trần Gia Bảo một kiếm giết chết, tâm lý Xà Minh vừa sợ vừa giận, hét lớn một tiếng: "Thằng nhãi, mày dám?" Một chân đạp xuống, di chuyển nhanh như gió, lao về phía Trần Gia Bảo.

Tần Ly Nguyệt kinh hô một tiếng: "Cẩn thận."

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn bình tĩnh, lập tức giơ kiếm lên, một luồng ánh sáng từ thanh kiếm phóng ra, tạo một rãnh sâu trên mặt đất.

Xà Minh khẽ cau mày, thân hình phía trước chợt dừng lại, từ trong lòng ngực lấy ra một cây roi da thật dài, đột nhiên vung lên về phía trước, cũng không biết roi da làm từ vật liệu gì, thế mà nó lại trực tiếp quấn lấy thanh kiếm và đem nó tiêu tán vào không khí.

Tần Ly Nguyệt cả kinh, trong tiềm thức bèn cảm thấy sức mạnh của Xà Minh thật hơn người, lo lắng Trần Gia Bảo không phải đối thủ của hắn, vội vàng hạ lệnh nói: "Mau nổ súng, trợ giúp cậu Trần!"

Mọi người lập tức bừng tỉnh, đều hướng Xà Minh đứng cách đó không xa nổ súng, trong nháy mắt tiếng súng "Pằng, pằng,

pằng” vang vọng khắp Động Giao Linh.

“Một đám con kiến, mà cũng dám đến ngăn cản tao?” Xà Minh giận dữ, cả thân mềm nhũn như rắn, thân thể làm ra đủ tư thế vặn vẹo khó tin, tránh được đạn, đồng thời đột nhiên vung roi, trực tiếp quất mạnh vào đầu của một người mặc đồ đen, máu tươi và não văng tung tóe!

Một roi vỡ đầu!

Mọi người kêu lên một tiếng, sắc mặt biến hóa lớn, đều lùi về phía sau hai bước, cố gắng né tránh phạm vi tấn công của cái roi kia.

Xà Minh cười lạnh hai tiếng, lập tức tiến lên hai bước, thêm một cái roi khác vung lên, lần này hai người vỡ đầu.

Từng bước một giết người!

Vẻ mặt mọi người đầy hoảng sợ, bàng hoàng trước phương thức giết người khủng bố của Xà Minh!

Chương 204

Chương 204

Xà Minh nhìn quét qua mọi người một vòng, khinh thường nói: "Tao là 'Thông U hậu kỳ' mạnh nhất, từ lâu đã đạt được cảnh giới bậc thầy, bất khả chiến bại. Lũ kiến chúng mày, nghĩ đến bằng mấy cây súng này có thể uy hiếp được tao sao?"

"Thông U hậu kỳ"? Đó chẳng phải là cùng cấp bậc với Đồ Bá Thạch của nhà họ Triệu sao?

Lòng mọi người chợt chùng xuống.

Nhất là chị em Tần gia, hai cô vốn là thiên kim tiểu thư, tự nhiên biết được thực lực của Đồ Bá Thạch. Ở trong mắt họ, Đồ Bá Thạch và ân sư học cứu thiên nhân của bọn họ ngang nhau, dường như đều xa rời với sự tồn tại ở đây.

Nếu Xà Minh thật sự lợi hại như Đồ Bá Thạch, chắc chắn mọi người ở đây không thể thoát nổi.

Cảm xúc tuyệt vọng lần thứ hai bao phủ lấy mọi người.

"Hừ, đợi lát nữa tao lại đến xử lý chúng mày." Xà Minh khinh thường hừ lạnh một tiếng, lập tức nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên hận thấu xương, thậm chí ngay cả khóe mắt cũng giật giật, nói: "Mày cũng biết, Tộc Xà tao ở Tây Ninh

luôn coi rắn là bạn bè, coi trọng chúng giống như sinh mệnh của mình? Mày cũng biết, mày giết chết xà nô của tao, đó là cùng Tộc Xà tao ở Tây Ninh đối đầu, mày không thể không chết"

"Tộc Xà ở Tây Ninh? Hình như là một bộ tộc ở biên giới phía tây nam?" Tần Ly Nguyệt nhíu mày, mơ hồ đã nghe qua cái tên này, nhưng không nhớ đã nghe được ở đâu. Mặc kệ thế nào,trước mắt Xà Minh này là một đối thủ mạnh, làm không tốt tất cả mọi người sẽ bị xóa sổ.

Trần Gia Bảo lạnh nhạt cười, liếc nhìn đầu rắn cách đó không xa một cái, khinh miệt nói: "Chỉ là loài bò sát mà thôi, cũng đã giết rồi nếu mày không phục, tao lại trảm mày với thanh kiếm này, dù sao với tao mà nói cũng chẳng có gì khác nhau."

Tần Ly Nguyệt sửng sốt, với bản lĩnh của Trần Gia Bảo vừa mới biểu hiện, nếu anh muốn chạy trốn cũng sẽ có đường, nhưng hiện tại Trần Gia Bảo lại kiêu ngạo như vậy, chắc chắn sẽ chọc giận Xà Minh, đến lúc đó khẳng định sẽ rơi vào tình thế không thể không chết, Trần Gia Bảo nếu muốn chạy trốn, phỏng chừng một chút cơ hội đều không có .

"Thằng nhãi ngạo mạn, hôm nay tao sẽ cho mày xem thực lực của "thông u hậu kỳ"là như thế nào, đừng hòng giữ được mạng rời khỏi đây!"

Xà Minh giận dữ, khí thế cường đại đột nhiên bộc phát, thân mình màu xanh, nhìn qua uy phong lẫm liệt, hét lớn một tiếng, đột nhiên đánh về phía Trần Gia Bảo, cả người bay ở giữa không trung, trong tay cầm cây roi vung về phía Trần Gia Bảo.

Chị em Tần gia kinh hãi, nếu đánh trúng, Trần Gia Bảo tất nhiên sẽ vỡ óc mà chết.

Mắt thấy cây roi dài đang nhanh chóng hướng đến trước mặt, Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nhảy về phía sau, liền tạo ra khoảng cách với Xà Long Quân.

Xà Long Quân thấy thế không buông tha cho anh, không ngừng truy kích Trần Gia Bảo, roi dài gào thét quét trong gió, giống như một con rắn đen đang bay, rất nhanh và xảo quyệt.

Ở dưới bóng roi, thân thể Trần Gia Bảo lay động, không lùi về phía sau, mà né tránh đòn roi vào những thời khắc mấu chốt.

Chị em Tần gia xem hoa cả mắt, lo lắng không thôi.

“Hừ, ngươi chạy cũng thật là nhanh, nhưng như vậy thì sao?” Xà Long Quân cười lạnh một tiếng, nội lực trong cơ thể đột nhiên truyền vào cây roi dài, dây roi kéo căng ra, giống như một thanh kiếm dài, mang theo tia sấm sét, bay thẳng đến người Trần Gia Bảo Chém xuống!

“Cây roi đã tập hợp toàn bộ sức mạnh của ta, dưới cảnh giới của “thông u hậu kỳ”, không người nào có thể ngăn cản, người yên tâm chịu chết đi!” Xà Long Quân trong lòng cười lạnh.

Roi chưa tới, sức đã tới!

Gió mạnh thổi quét cả động Bắc Giao, hồ nước cũng cuộn trào mãnh liệt, ngay cả chị em Tần gia cách đó hơn mười thước (3,3m), cũng bị sức mạnh này bức đến mức phải rút lui về phía sau, áo quần đỏ thẫm bay phất phới trong gió.

Chị em Tần gia thần sắc kinh hãi, uy lực của cây roi này thật kinh người!

Tần Gia Bảo bị vây giữa đòn tấn công của cây roi chẳng phải là anh sẽ chết sao?

Trong lòng hai cô nhất thời một trận tuyệt vọng.

Roi dài sắp hoàn toàn đánh xuống, Xà Long Quân dường như nhìn thấy Trần Gia Bảo Sẽ bị chém thành hai nửa, nhịn không được bật cười.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo vươn một bàn tay, làn da rất trắng, ngón tay cũng rất dài, lập tức nắm lấy roi dài trong lòng bàn tay.

Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi!

“Điều này sao có thể?”

Chị em Tần gia vừa mừng vừa sợ, kích động ôm nhau, vui mừng nhảy múa.

Chương 205

Chương 205

Xà Minh có thể sánh ngang Đồ Bá Thạch, là "Thông u hậu kỳ" mạnh nhất, hắn ôm nỗi hận đặt toàn lực lên một cây roi, thế mà lại bị Trần Gia Bảo dễ dàng chộp lấy trong tay, so với việc Trần Gia Bảo một kiếm trảm đầu rắn còn làm cho người khác chấn động hơn.

Tiếng cười của Xà Minh đột ngột dừng lại, khiến gã tức giận không thôi, nói: "Chuyện này… .Làm sao có thể? Ta là "thông u hậu kỳ" mạnh nhất, ngươi làm sao có thể tiếp được một đòn toàn lực của ta?"

"Ở trong thế giới võ học này, ngươi có cái nhìn thiển cận, kiến thức quá ít, cho dù ngươi là "thông u hậu kỳ"thì sao? Ta cũng không phải chưa có giết qua. Huống chi, tuy rằng anh cũng là "thông u hậu kỳ"đã đạt được cảnh giới cao nhất, nhưng so với Đồ Bá Thạch, còn có một chút chênh lệch. Ngay cả Đồ Bá Thạch cũng chết ở trong tay tôi, anh là cái gì chứ?" Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Một hòn đá tạo ra hàng ngàn đợt sóng!

"Đồ Bá Thạch bị Trần Gia Bảo giết chết ?"

Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân nhìn nhau hoảng sợ, Trần Gia Bảo thật đáng sợ, ngay cả Đồ Bá Thạch cũng chết ở trong tay

anh, tin tức này, đủ để chấn động cực lớn ở trong tỉnh thành.

Xà Minh khó có thể tin hỏi: "Ngươi… … Ngươi rốt cuộc là ai?"

Trần Gia Bảo lạnh nhạt cười, sắc mặt lập tức băng giá, đột nhiên chỉ vào đám người Tần gia, cười lạnh nói: "Ở trong mắt anh, bọn họ chỉ là một đám kiến, cho nên anh có thể nắm trong tay sự sống chết của bọn họ, nhưng anh không biết, ở trong mắt tôi, anh cũng vậy, không khác gì con kiến. Mà tôi chính là thần cai quản sự sống chết của anh!"

Anh vừa dứt lời, một luồng ánh sáng chợt lóe lên, kiếm dài trong tay xẹt qua một đường đẹp mắt, hướng Xà Minh chém tới!

Một kiếm này, giống như sao băng sáng chói!

Một kiếm này,muốn tránh cũng không thể tránh nổi!

Xà Minh thần sắc hoảng sợ, lần đầu tiên cảm nhận được cái chết cận kề, trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc, thân hình giống như rắn, xoay người ở một góc độ khó tin, tránh được chỗ quan trọng, nhưng cánh tay trái lại bị chặt đứt khiến cho máu tươi bắn ra.

Xà Long Quân không màng đau đớn, lập tức dùng toàn lực nhảy vào bên trong hồ nước.

"Ngươi chờ đó, một ngày nào đó ta sẽ báo thù cho chính mình!" Xà Minh hung hăng thề thốt, theo mạch nước ngầm chạy đi.

Bản lĩnh này trong nháy mắt khiến cho Trần Gia Bảo sửng sốt, nhìn bóng dáng của Xà Minh không thấy đâu, lập tức cười khổ nói: “Không hổ là họ xà, thân thể có thể biến hóa mềm dẻo như vậy, thôi quên đi, chuyện quan trọng trước mắt là phải hái được quả Thiên Tâm.”

Ở bên cạnh, đám người chị em Tần gia sớm đã xem đến ngây người.

Giết bằng một kiếm!

Đây là hạng gì!

Trần Gia Bảo đi đến bên hồ nước, hướng thẳng lên mặt nước và bước đi, bất cứ nơi nào anh đi qua, trên mặt nước đều nở hoa sen.

Hoa sen từng bước mọc lên, giống như một vị tiên phật thần thông!

Đám người chị em Tần gia càng thêm kính nể, ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo cũng khác đi.

Trần Gia Bảo đi đến giữa hồ, nhìn thấy quả Thiên Tâm gần ngay trước mắt, nội tâm một trận hưng phấn, từ trong túi lấy ra một con dao trúc, nhẹ nhàng đem ba quả Thiên Tâm ngắt xuống.

Căn cứ vào ghi chép của “Cây thuốc quý có công hiệu cao”, quả Thiên Tâm phải dùng dao trúc cắt hạ mới được, cho nên Trần Gia Bảo sớm có chuẩn bị.

Xong việc, ánh mắt Trần Gia Bảo nhìn đến thi thể của con trăn khổng lồ, lập tức đi qua, dùng một kiếm mổ bụng nó, đem mật trăn to bằng quả trứng lấy ra: “Hì hì, có miếng mật trăn này, có thể luyện ra không ít đan dược tốt, còn có hai cái răng trăn này, dùng để mài thành kim châm, còn có thể có công hiệu đặc biệt, chuyến đi này thật sự là thu hoạch lớn.”

Trần Gia Bảo vui sướng cười rộ lên, cắt lấy hai chiếc răng.

Đột nhiên, vẻ mặt Tần Ly Nguyệt hơi do dự, sau đó đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, ngượng ngùng mang theo khẩn trương, hỏi: “Trần… Cậu Trần, tôi có một yêu cầu quá đáng, hy vọng anh có thể đáp ứng tôi.”

“Cô nói đi.” Trần Gia Bảo nhíu mày nhìn về phía cô.

Vừa rồi thời khắc nguy cấp, chỉ có Tần Ly Nguyệt không màng nguy hiểm mạo hiểm sinh mệnh, đến lôi kéo anh cùng nhau đi, cho nên Trần Gia Bảo đối với cô rất có cảm tình.

“Tôi… Tôi Muốn có một quả Thiên Tâm, không biết có được không? Tôi biết yêu cầu của mình thật quá đáng, nhưng là quả Thiên Tâm này đối với tôi thật sự rất quan trọng… ” Tần Ly Nguyệt khẩn trương chờ mong hỏi han.

Chương 206

Chương 206

Trần Gia Bảo hơi hơi trầm ngâm, đột nhiên đưa ra một quả Thiên Tâm, đặt vào trong tay Tần Ly Nguyệt, cười nói: "Tặng cho cô."

Tần Ly Nguyệt vừa mừng vừa sợ, kích động đột nhiên ôm lấy Trần Gia Bảo, ở trên mặt anh hôn một cái.

Hương thơm, đa sắc.

"Cậu Trần, hy vọng sau này có cơ hội, anh có thể đến thành phố của nhà họ Tần làm khách, để nhà họ Tần chúng tôi báo đáp ân tình của anh." Tần Ly Nguyệt e thẹn mong chờ, gò má ửng đỏ, mang theo một vẻ đẹp khác biệt.

"Được, có cơ hội tôi nhất định sẽ đến." Trần Gia Bảo thuận miệng đồng ý.

Đối với Trần Gia Bảo mà nói, Thiên Tâm Quả chỉ cần một viên là đủ rồi, Tần Ly Nguyệt có thể đang lúc nguy cấp mà còn muốn đến cứu anh, chỉ với tấm lòng này thì một viên Thiên Tâm Quả cũng đáng giá.

Đợi sau khi chị em nhà họ Tần đưa người đi, Triệu Đình Nhiên không biết chui ra từ đâu mà không có một chút vết

thương nào, cười theo nói: “Chúc mừng cậu Trần, chẳng những thuận lợi lấy được Thiên Tâm Quả mà còn chiếm được trái tim của Tần Ly Nguyệt, cô ấy là hòn ngọc quý trên tay của chủ nhân thành phố của nhà họ Tần, sau này có khả năng cao sẽ thừa kế sản nghiệp của nhà họ Tần, có thể làm chồng của cô ấy, ít nhất có thể bớt vất vả hai mươi năm đấy!”

Triệu Đình Nhiên tấm tắc thở dài.

Tuy rằng anh ta và Trần Gia Bảo là kẻ thù, nhưng cũng không thể không thừa nhận suy nghĩ của Trần Gia Bảo rất cẩn thận, tu vi võ đạo cực kỳ cao, những thành tựu trong tương lai sẽ càng không có giới hạn, có một kẻ thủ như vậy, thực sự là một điều kinh khủng.

Thật may, sư huynh của chú Đồ rất nhanh là đến thành phố Hòa Bình, anh ta mà ra tay nhất định có thể giết chết Trần Gia Bảo từ trong trứng nước!

Trần Gia Bảo liếc nhìn anh ta một cái, nói: “Anh nói nhiều lời hay như vậy, không phải là muốn để tôi giải trừ tử huyệt trên người anh sao?”

Triệu Đình Nhiên nghiêm mặt, chắp tay nói: “Cậu Trần, xin anh rộng lòng tha cho tôi một mạng, tôi có thể thay mặt nhà họ Triệu, sau này sẽ nhượng bộ anh.”

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói dối của Triệu Đình Nhiên.

Trần Gia Bảo khẽ do dự, lập tức gật gật đầu, đưa tay điểm ba cái vào người Triệu Đình Nhiên thì đã lấy ra kim châm trên người Triệu Đình Nhiên, nói: “Trần Gia Bảo tôi nói lời giữ lấy lời, tôi đã giải trừ tử huyệt trên người anh rồi.”

Triệu Đình Nhiên mừng rỡ, nói: “Cám ơn ngài Tưởng, anh yên tâm, sau khi tôi trở về, lập tức trở về thành phố trong đêm, tuyệt đối sẽ không dây dưa với Tạ Cẩm Tú.”

“Tôi không quan tâm anh nói thật hay nói dối, sau này ở thành phố Hòa Bình gặp lại anh lần nữa, tôi sẽ chém chết anh dưới kiếm của tôi.”

Trần Gia Bảo chắp tay, đi ra khỏi hang. Đối với anh mà nói, Triệu Đình Nhiên chỉ là một con kiến, cho dù chết hay sống, cũng không ảnh hưởng gì đối với anh.

Triệu Đình Nhiên vội vàng đuổi theo, Trần Gia Bảo vừa mới bước ra, đột nhiên theo bản năng nhận ra có nguy hiểm, cùng với cảm giác nguy hiểm ở ngoài Vọng Giang Lầu lúc đó giống y như đúc.

“Không ổn, có sát thủ!” Trong lòng Trần Gia Bảo hốt hoảng, trong nháy mắt nhanh chóng nhảy lùi về sau, quay trở lại trong hang lần nữa.

Triệu Đình Nhiên đã đi ra ngoài, nghi hoặc nói: “Cậu Trần, anh làm sao …”

Đột nhiên, một loạt tiếng súng kịch liệt vang lên, vô số viên đạn bắn vào người anh ta, trong nháy mắt anh ta bị bắn thành một cái rổ.

Triệu Đình Nhiên còn chưa nói hết đã ngã trong vũng máu, đôi mắt mở to, chết không nhắm mắt.

Nếu như lúc này Triệu Đình Nhiên vẫn chưa chết, nhất định sẽ tức giận mắng to: “Mẹ nó, Trần Gia Bảo đã buông tha cho ta rồi, là đứa chết tiệt nào bắn lén, tại sao ta lại xui như vậy?”

Trần Gia Bảo lộ ra vẻ mặt kỳ quái, không nhịn được lắc đầu cười: “Chưa bao giờ thấy người nào xui xẻo như vậy, đúng là nhân quả báo ứng, cũng tốt, coi như là giúp mình giải quyết được một vấn đề rắc rối.”

Lúc này, cách hơn ba mươi mét vào sâu trong rừng rậm ở phía nam bên ngoài của hang Bắc Giao.

“Chết tiệt, Trần Gia Bảo thực sự mẹ nó mạng lớn mà, với tài thiện xạ của hai chúng ta, dưới tình huống không kịp đề phòng này cũng không giết chết được anh ta, chết tiệt.”

Hoa Hồng Đen ẩn núp trên một cái cây lớn, họng súng tiểu liên nhắm ngay miệng hang, không nhịn được cho nổ tung.

“Bớt nói nhảm đi, tôi đã nói với anh rồi, Trần Gia Bảo tuyệt đối không phải là người thường, bây giờ thì đã tin chưa.” Quỳnh Tím núp ở một cái cây khác, tay cầm súng bắn tỉa, tập trung chú ý, chỉ cần Trần Gia Bảo dám thò đầu ra, cô ta sẽ lập tức nổ súng ám sát!

“Nhưng mà như vậy thật sự có thể giết chết Trần Gia Bảo không?”

Quỳnh Tím nhớ đến sự khủng khiếp của Trần Gia Bảo, trong lòng không nhịn được nghi ngờ.

Chương 207

Chương 207

Trong hang Bắc Giao, Trần Gia Bảo đảo mắt, túm lấy thi thể của Triệu Đình Nhiên, trực tiếp ném ra ngoài.

Hoa Hồng Đen và Quỳnh Tím kinh hoảng, theo bản năng nổ súng bắn vào thi thể của Triệu Đình Nhiên.

Tận dụng khe hở này, Trần Gia Bảo lập tức nhanh chóng nhảy ra, nhờ vào kỹ năng cơ thể và tốc độ cao siêu của mình, liên tục di chuyển xuyên qua khu rừng rậm, bóng người dịch chuyển sang trái sang phải, không cho sát thủ cơ hội ngắm trúng.

“Đáng chết, động tác của anh ta làm sao lại nhanh như vậy?”

Hoa Hồng Đen tức giận chửi mắng, giơ súng tiểu liên, liên tục bắn về phía Trần Gia Bảo, nhưng bắn trúng đều là ảo ảnh của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, nhanh chóng đến gần phương hướng của Hoa Hồng Đen!

Hoa Hồng Đen chỉ cảm thấy có một trận khí lạnh từ phía sau ập tới, lập tức quay lại phía sau nhìn, chỉ nhìn thấy trước mắt

một tia sáng chợt loé, anh ta liền mất đi ý thức, trên cỗ phun ra một dòng máu tươi, thẳng tắp ngã xuống.

Một kiếm đoạt mạng!

Quỳnh Tím mở to hai mắt, sợ hãi không thôi, trong ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

Trần Gia Bảo cầm kiếm, đứng bên thi thể của Hoa Hồng Đen, trên thân kiếm còn lưu lại vết máu, anh hơi nheo mắt nhìn về phía Quỳnh Tím.

Ánh mắt lạnh như băng, không có chút cảm xúc!

Ngược lại Quỳnh Tím hít một hơi, trong lòng nỗi lên một cảm giác tuyệt vọng.

Trần Gia Bảo vừa nhảy lên, đứng ở trên nhánh cây, đứng ở trước mặt Quỳnh Tím, cười lạnh một tiếng, một kiếm chém xuống!

Quỳnh Tím còn cho rằng Trần Gia Bảo muốn giết mình, sợ đến mức kêu lên, cũng quên chống trả lại!

Trường kiếm rơi xuống, trên thân của súng bắn tỉa gãy làm hai khúc, Quỳnh Tím không hề bị thương một chút nào, rõ ràng kiếm pháp của Trần Gia Bảo vô cùng tuyệt vời, không sai tí nào.

“Lần trước ở ngoài Vọng Giang Lầu, cũng là cô muốn ám sát tôi?” Trần Gia Bảo từ trên cao nhìn xuống hỏi.

“Đúng… Là tôi.” Quỳnh Tím thoát chết trong tích tắc, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống gò má xinh đẹp của cô ta.

“Là ai muốn giết tôi?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

Anh xuống núi không bao lâu, tuy rằng đắc tội không ít người, nhưng mà thuê sát thủ đến giết mình, chắc là không có bao nhiêu, nghi ngờ lớn nhất chính là nhà họ Tôn.

Dù sao Trần Gia Bảo dùng thủ đoạn để giết Tôn Trường Khang, còn lừa gạt nhà họ Tôn 350 tỷ, về tình về lý, nhà họ Tôn có động cơ.

Quỳnh Tím do dự một lúc, cô ta là sát thủ, dựa theo quy tắc là không thể tiết lộ thân phận của người thuê, nếu không sau này sẽ không cách nào hoạt động trong giới xã hội đen.

“Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai.” Giọng nói của Trần Gia Bảo rất bình thản, nhưng mà khí thế rất dọa người.

Quỳnh Tím hoảng sợ, hiện tại sống chết trước mắt, cô ta cũng không để ý nhiều, vội vàng nói: “Là Lý Đức Trung của nhà họ Lý, mấy ngày trước, anh ta treo giải thưởng 3.5 tỷ, mua cái đầu của anh.”

“Lý Đức Trung?”

Cái tên này Trần Gia Bảo không ngờ tới.

“Tôi còn không có tìm anh ta gây phiền phức, vậy mà anh ta lại thuê sát thủ đến giết tôi trước, vừa đúng lúc, Lý Vũ Minh thiếu tôi 3500 tỷ, sau khi trở về sẽ cùng nhau tính sổ.”

Trong mắt Trần Gia Bảo loé lên một tia sắc bén, lập tức nhìn về phía Quỳnh Tím, hỏi: “Người đến ám sát tôi lần này, ngoại trừ hai người các ngươi, còn có người nào khác không?”

“Vốn dĩ chỉ có hai người chúng tôi, nhưng mà ngày hôm qua, tiền thưởng của anh đã nâng lên 35 tỷ, đã có không ít sát thủ đứng đầu rục rịch, thậm chí, tôi có được tin tức, ngay cả Bá tước Batman đứng thứ 13 trên bảng Phong Nhất, cũng đang trên đường đến thành phố Hoà Bình.” Quỳnh Tím vì giữ lại mạng mình mà thành thật trả lời.

“Bá tước Batman? Bảng Phong Nhất? Đây là cái gì?” Trần Gia Bảo tò mò nói.

“Cái gì? Anh chưa nghe qua bảng Phong Nhất? Đây chính là danh sách sát thủ nổi tiếng nhất biên giới Việt Nam, người trên danh sách, tất cả đều là những sát thủ đứng đầu trong nước, nhất là trong top 10, mỗi một người trong đó đều đủ để gây ra một trận chiến đẫm máu ở Việt Nam, anh lại chưa từng nghe qua…” Quỳnh Tím kích động nói, vì bảng Phong Nhất bị Trần Gia Bảo xem nhẹ.

Bỗng nhiên, cô ta nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Trần Gia Bảo, lúc này mới nhớ đến sự đáng sợ của Trần Gia Bảo, giọng nói im bặt, cười khổ một tiếng.

Trần Gia Bảo tò mò hỏi: “Top 10 bảng Phong Nhất lợi hại như vậy sao? Bá tước Batman mà cô vừa mới nói, đứng ở vị trí thứ 13, anh ta và Đồ Bá Thạch ai lợi hại hơn?”

Chương 208

Chương 208

Quỳnh Tím suy nghĩ một lát, nói: “Trước đây tôi đã từng nhìn thấy Bá tước Batman ở đại hội sát thủ, anh ta là một người đàn ông rất đáng sợ, nếu như cùng Đồ Bá Thạch công khai so tài, sức mạnh chắc là không phân cao thấp. Có điều Bá tước Batman là sát thủ, nếu muốn ám sát Đồ Bá Thạch, Đồ Bá Thạch chắc chắn sẽ chết!”

Trần Gia Bảo không nhịn được nhíu mày, sức mạnh của anh bây giờ, cũng chỉ hơn Đồ Bá Thạch một bậc, một tên sát thủ đứng thứ 13 trên bảng Phong Nhất lợi hại như thế thì top 10 chẳng phải là càng đáng sợ hơn sao?

Quỳnh Tím dường như cảm thấy Trần Gia Bảo còn không lo lắng, tiếp tục nói: “Dựa theo quy tắc trong giới sát thủ chúng tôi, 35 tỷ tiền thưởng đã được ghi vào trong hạng mục trong giới xã hội đen, trừ khi người thuê tự mình huỷ bỏ đơn hàng, nếu không, cho dù anh giết được Lý Đức Trung, vụ ám sát của anh vẫn sẽ tiếp tục, không chết không thôi!”

Nếu như là Trần Gia Bảo của trước đây, cho dù không sợ cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó khăn, nhưng mà bây giờ đã tìm được Thiên Tâm Quả, đợi sau khi anh đột phá, sức mạnh nhất định sẽ tăng vọt, đến lúc đó, cho dù là sát thủ trên bảng Phong Nhất, hay là sư huynh Tông sư của Đồ Bá Thạch, chỉ cần dám đến thành phố Hoà Bình, trực tiếp một kiếm chém chết là được.

“Cám ơn cô đã nói sự thật.” Trần Gia Bảo cười lạnh, chậm rãi cầm cây kiếm trên tay.

Quỳnh Tím hoảng sợ, cảm nhận được sự đe dọa của cái chết, vẻ mặt bị dọa tới tái nhợt, vội vàng nói: “Tôi sẵn sàng dùng một tin tức để đổi lại một mạng của tôi? Tin tức này đối với anh vô cùng quan trọng.”

Trần Gia Bảo hứng thú, dừng động tác, nói: “Cô nói.”

Quỳnh Tím nuốt nước miếng một cái, nói ra việc Hoa Hồng Đen đã gắn bom dưới xe của Trần Gia Bảo.

Cho dù mạnh như Trần Gia Bảo, cũng cảm thấy sợ hãi, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Được, tôi không giết cô, có điều tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Sau này cô ở bên cạnh tôi làm vệ sĩ đi.”

“Anh nói cái gì?” Quỳnh Tím kinh hãi, còn không kịp phản kháng, Trần Gia Bảo đã ném một viên thuốc vào trong miệng của cô ta.

Viên thuốc tan trong miệng, Quỳnh Tím sợ hãi nói: “Anh… Anh cho tôi uống cái gì?”

“Thuốc độc, cứ cách bảy ngày, tôi sẽ cho cô uống thuốc giải một lần, nếu không cô sẽ bị đau bụng đến chết, người phụ nữ xinh đẹp như cô, chết kiểu này thật sự rất kinh tởm.” Trần Gia Bảo nhảy xuống nhánh cây, đi xuống chân núi.

“Sau này phải luôn đi theo bên cạnh tên ác ma này sao?” Quỳnh Tím nhìn bóng dáng sau lưng Trần Gia Bảo, trong lòng

hỗn loạn không biết làm sao.

Đi tới chân núi, Quỳnh Tím rất tự giác mà tháo bỏ lựu đạn, sau đó ngồi vào vị trí ghế lái, lái xe đưa Trần Gia Bảo trở về thành phố Hoà Bình.

Theo lệnh của Trần Gia Bảo, Quỳnh Tím trực tiếp lái xe trở về biệt thự Biển Xanh, sau khi đi vào trong, Trần Gia Bảo đột nhiên tò mò hỏi: "Đúng rồi, tên cô là gì?"

"Quỳnh Tím." Quỳnh Tím suýt chút nữa điên lên, mẹ kiếp, mình như thế nào cũng là người phụ nữ đẹp như hoa như ngọc, lại trở thành vệ sĩ riêng của Trần Gia Bảo, thậm chí tên mình mà anh cũng không biết.

Điều này làm cho lòng tự trọng của cô bị tổn thương nghiêm trọng.

"Quả thực là một người đẹp có độc, có điều Quỳnh Tím, cái tên này tôi không thích, sau này cô đổi thành Hương Giang, cứ quyết định như vậy đi." Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói.

Quỳnh Tím, nhưng mà, bây giờ nên gọi là Hương Giang, lại tức giận điên lên: "Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào tôi là ông chủ của cô." Giọng điệu của Trần Gia Bảo không cho phản bác, không một chút để ý đến sự tức giận của Hương Giang, vừa đi lên lầu vừa nói: "Bây giờ cô ở chỗ này, không có lệnh của tôi, bất cứ người nào cũng không thể vào làm phiền tôi."

Hương Giang không nói nên lời, đợi sau khi Trần Gia Bảo đi vào phòng ngủ, tức giận nói: "Thật là người đàn ông bá đạo."

Sau khi Trần Gia Bảo đi vào phòng, anh lấy cỏ Thanh Ngọc và cỏ Hoả Tinh ra, đặt song song trên sàn nhà.

Lại đi lấy thuốc mà lần trước nhà họ Tạ cung cấp, Trần Gia Bảo ngồi xếp bằng trước các loại thuốc, lấy ra cái đỉnh, khẽ nhắm mắt lại, trong tay niệm thần chú liền bắt đầu luyện Huyền Dương Đan.

Rất nhanh, toàn thân của Trần Gia Bảo phát ra ánh sáng nhàn nhạt, dưới sự dẫn dắt của anh, cỏ Thanh Ngọc, cỏ Hỏa Tinh cùng Thiên Tâm Quả toả ra loại khí có ba màu xanh, đỏ, trắng tách biệt quấn quýt hòa hợp trong phòng ngủ, rất nhanh tràn ngập khắp phòng ngủ.

Trần Gia Bảo được loại khí ba màu bao quanh trong đó, chỉ cảm thấy sảng khoái, mệt mỏi ngay lập tức bị quét sạch, thậm chí, khí cơ trong đan điền mơ hồ nhảy lên, tu vi tăng thêm một phần.

Trần Gia Bảo không khỏi mừng rỡ, không uổng công mình tốn nhiều sức lực để thu thập dược liệu quý giá, chỉ riêng mùi thuốc đã có tác dụng như vậy, đợi sau khi thực sự luyện thành Huyền Dương Đan, chắc chắn sẽ đột phá cảnh giới.

Ngay sau đó, trong lòng Trần Gia Bảo chắc chắn, hô hấp liên tục, dẫn toàn bộ chất khí ba màu hoàn toàn hội tụ vào bên trong cái đỉnh trước mặt, dùng chân khí điều khiển cái đỉnh nhỏ bay lơ lửng trên không, phía dưới ngọn lửa tự cháy, dùng lửa to để luyện.

Chương 209

Chương 209

Hơn nửa tiếng sau, lửa sắp đủ, đột nhiên, điều kỳ lạ xảy ra!

Cái đỉnh nhỏ rung lắc dữ dội, phía trên xuất hiện vết nứt có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, hơn nữa còn nhanh chóng lan rộng, phát ra tiếng "Rắc rắc rắc rắc."

Giống như cái đỉnh bị vỡ làm thuốc bị hỏng!

"Không được, tác dụng của Huyền Dương Đan quá mạnh, cái đỉnh không chịu nổi sức thuốc, muốn lập tức nứt ra rồi!"

Vẻ mặt Trần Gia Bảo thay đổi, thời khắc mấu chốt khi luyện Huyền Dương Đan lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nếu như cái đỉnh bị phá huỷ khiến thuốc bị hỏng, muốn tìm lại cỏ Thanh Ngọc, cỏ Hỏa Tinh cùng Thiên Tâm Quả, chắc chắn khó lại càng khó.

Huống chi ở gần thì có sư huynh Tông sư của Đồ Bá Thạch lắp trả thù, ở xa thì có sát thủ đứng đầu của bảng Phong Nhất, nếu như không có Huyền Dương Đan giúp mình đột phát thì ngày tháng sau này tuyệt đối sẽ rất nguy hiểm, cho dù mình không sợ nhưng cũng sẽ liên lụy đến người phụ nữ bên cạnh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Trần Gia Bảo tràn đầy vẻ không cam lòng, lớn tiếng quát: "Tôi Trần Gia Bảo xin thề, trừ khi sông Trường Giang, Hoàng Hà chảy ngược, nếu không hôm nay nhất định sẽ luyện thành Huyền Dương Đan! Thiên địa giao vận, nhị tượng hợp chân. Âm dương giáng khí, thượng ứng cửu huyền. Lưu đan cửu chuyển, kết khí vì tinh. Tinh hoá thành thần, thần sinh kỳ đan. Huyên Dương Đan, cho ta thành?"

Trần Gia Bảo quát to một tiếng, cái đỉnh nhanh chóng xoay tròn, ánh sáng bên trong đỉnh càng ngày càng mạnh lên, đột nhiên "Bang" một tiếng thật lớn, cái đỉnh nổ tung vỡ vụn!

"Chẳng lẽ thất bại rồi sao?"

Đầu tóc Trần Gia Vũ dính đầy bụi, nhưng mà anh hoàn toàn không để ý hình tượng, vội vàng nhìn chăm chú.

Chỉ nhìn thấy viên thuốc màu đỏ bay lơ lửng trên không, đang xoay không ngừng, bề ngoài tương tự với Tiểu Huyền Dương Đan, nhưng mà sức mạnh của viên thuốc này mạnh hơn gấp trăm lần?

"Huyền Dương Đan, thật sự là Huyền Dương Đan, tôi thành công rồi, haha." Trần Gia Bảo cầm lấy Huyền Dương Đan trong tay, cảm nhận được linh khí mạnh mẽ từ viên thuốc truyền đến, trong lòng rất vui mừng.

"Đột phá ngay trong hôm nay!"

Trần Gia Bảo không do dự nuốt Huyền Dương Đan vào, tiếp tục đột phá.

Cùng lúc đó, thành phố, nhà họ Triệu.

Người đàn ông áo xanh cầm kiếm đứng trong vườn hoa, tuy rằng ông ta đã sớm đạt tới cảnh giới vui giận vô hình, nhưng khi nghe thấy tin dữ về cái chết của sư đệ, giữa hai hàng lông mày vẫn tràn đầy tức giận.

Ông ta có vẻ ngoài gầy gò, tóc đen nhánh, gương mặt hồng hào, chỉ có hai tóc mai màu trắng, phong thái rất cao khiến người khác nhìn không rõ tuổi tác thực sự của ông ta.

Ông ta chính là sư huynh của Đồ Bá Thạch, tên là Cừu Thanh Vũ, tu vi cả người đã đạt tới cảnh giới Tông sư, đủ để ngăn chặn sự tồn tại của một phía, vốn dĩ đã lâu không màng sự đời, dốc lòng tu luyện kiếm pháp, nhưng mà đột nhiên biết tin sư đệ chết, cả đêm cầm kiếm rời khỏi sư môn, chạy nhanh đến nhà họ Triệu.

“Chủ nhà họ Triệu, sư đệ tôi thật sự chết trong tay Trần Gia Bảo ở thành phố Hoà Bình sao?” Giọng nói của Cừu Thanh Vũ tuy bình tĩnh, nhưng ai cũng có thể nhìn ra được, ông ta đang hết sức kiềm chế tức giận trong lòng.

Triệu Thế Minh, cũng chính là chủ nhân của nhà họ Triệu, cha của Triệu Đình Nhiên, ông ta đứng một bên, vẻ mặt đau buồn, trầm giọng nói: “Ngài Cừu, tin tức này là thật, mấy ngày trước, đứa con trai Triệu Đình Nhiên và anh Đồ cùng đi đến thành phố Hòa Bình để giải quyết công việc, anh Đồ đã có một trận đánh ác liệt với Trần Gia Bảo ở Hội quán Vọng Giang, nghe nói trong trận đánh này trời đất xoay chuyển, không ánh sáng mặt trời, cuối cùng anh Đồ không chống đỡ nổi, bị Trần Gia Bảo giết, thậm chí… Thậm chí còn bị Trần Gia Bảo chém đứt đầu, thi thể không còn nguyên vẹn.”

“Trần Gia Bảo đáng chết!” Người đàn ông áo xanh cầm kiếm giận tím mặt, tuy cơ thể không nhúc nhích nhưng toàn thân tràn đầy kiếm khí, hòn non bộ cao ba người ở phía xa xa, dưới sự tàn phá của kiếm khí, ngay lập tức “Bang” một tiếng, rầm rầm vỡ vụn!

Trong lòng của Triệu Thế Minh kinh hãi, Đồ Bá Thạch muốn đập nát hòn non bộ, còn phải mượn sự trợ giúp của bảo kiếm mới có thể làm được, hơn nữa cũng chỉ có thể phá hủy hòn non bộ, không thể làm cho nát vụn.

Nhưng mà Cừu Thanh Vũ đứng tại chỗ không nhúc nhích, thậm chí ngay cả tay cũng không nâng lên, chỉ trong nháy mắt phát ra kiếm khí liền có thể đánh nát vụn hòn non bộ rắn chắc, thủ đoạn này mạnh hơn cả trăm lần so với Đồ Bá Thạch?

Cừu Thanh Vũ không hổ là cường giả cấp Tông sư!

Cừu Thanh Vũ hít một hơi thật sâu, lạnh nhạt nói: “Ngày mai tôi sẽ đi đến thành phố Hòa Bình, thề giết chết Trần Gia Bảo dưới bảo kiếm này, trả thù cho sư đệ!”

Chương 210

Chương 210

Triệu Thế Minh kính phục nói: “Dưới cấp Tông sư đều là lũ kiến hôi, cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại hơn nữa, nhưng mà dưới thần kiếm của ngài Cừu, nhất định chết không có chỗ chôn, chỉ là đứa con trai Triệu Đình Nhiên vẫn còn bị Trần Gia Bảo uy hiếp, ngài Cừu, ngài xem…”

“Không sao, giết chết Trần Gia Bảo, giải cứu cậu Triệu, đối với tôi mà nói dễ như trở bàn tay.” Cừu Thanh Vũ vô cùng tự tin, vì ông ta là cường giả cấp Tông sư, Tông sư trở xuống đều là lũ kiến hôi!

Trong lòng Triệu Thế Minh vui mừng, nói: “Anh Đồ cùng tôi quen biết hơn mười năm rồi, từ lâu đã coi như anh em, có thể nói, không có anh Đồ thì không có sản nghiệp nhà họ Triệu ngày hôm nay, vì anh Đồ trả thù, cần phải tính luôn cả phần của tôi, ngài Cừu, ngày mai ông đi đến thành phố Hòa Bình, có cần giúp đỡ gì thì cứ nói.”

“Theo như tôi suy đoán, Trần Gia Bảo cùng lắm là đang ở giai đoạn giữa của cảnh giới Tông sư, tôi đây một người một kiếm, giết nó dễ như trở bàn tay, chủ nhân nhà họ Triệu yên tâm chờ tin vui là được.” Cừu Thanh Vũ nhàn nhạt nói.

“Tất cả làm phiền ngài Cừu rồi.” Triệu Thế Minh kinh sợ, trong lòng cười lạnh: “Có ngài Cừu ra tay, Trần Gia Bảo, ngươi chết chắc rồi!”

Trong một quán bar náo nhiệt ở thành phố Việt Trì, tỉnh Phú Thọ.

“Người đẹp, tôi có thể mời cô uống một ly không?”

Người đàn ông trung niên đẹp trai chững chạc, bưng hai ly rượu cốc tai màu đỏ, ở quầy rượu mời một phụ nữ xinh đẹp.

Người đẹp là thành phần trí thức trong thủ đô, dưới áp lực của công việc, từ lâu đã khiến cho trong lòng cô ta trở nên cô đơn vắng vẻ, hơn nữa trước mắt là người đàn ông quý tộc tài hoa, lập tức ánh mắt sáng lên, nhận lấy ly rượu, cười nói: “Được.”

Bỗng nhiên, bên cạnh vang lên tiếng nói trong trẻo lạnh lùng: “Nếu như tôi là cô, tôi sẽ lập tức cách xa người đàn ông này ra.”

Người đẹp trí thức nghiêng đầu nhìn, cho dù cô tự nhận mình là người đẹp, trong mắt cũng lóe lên sự kinh ngạc, người phụ nữ trước mắt nét mặt tinh xảo, giống như yêu tinh, xinh đẹp vô cùng.

Cô gái trí thức tự ti, cắn môi dưới rời đi.

Người đàn ông trung niên đau lòng nói: “Cô gái, tôi không dễ gì mới để mắt được một mục tiêu, cô lại đuổi đi, tim của cô có biết đau không?”

Người con gái này đi thẳng tới, cười lạnh: “Bá tước Batman đứng thứ 13 của Bảng Phong Nhất, nổi tiếng trong giới xã hội đen, vậy mà lại thích loại tầm thường này, nếu như để người hâm mộ của ông biết, không biết sẽ thất vọng như thế nào.”

Người đàn ông trung niên này lại là Bá tước Batman mà Hương Giang nói đến!

Bá tước Batman cười hì hì nói: “Ngày mai tôi muốn đi đến thành phố Hòa Bình, đi giết Trần Gia Bảo, người đang treo giải thưởng 35 tỷ, phóng túng một lần trước khi đi thì càng có lợi khi phát huy sức mạnh.”

Lưu Vũ Tình tò mò nói: “Trần Gia Bảo là người nào mà lại có giá trị 35 tỷ tiền thưởng? Tôi nhớ có một vài hoàng từ ở đất nước nhỏ ở Trung Đông cũng không đáng giá nhiều tiền như vậy?”

Bá tước Batman nhún nhún vai, nói: “Nghe nói là một thằng nhóc đột nhiên xuất hiện từ trong núi, không biết lợi hại đến đâu, coi như là tôi đi đến thành phố Hòa Bình nghỉ dưỡng, sẵn tiện kiếm thêm chút tiền.”

“Thằng nhóc đến từ núi?” Lưu Vũ Tình hứng thú nói: “Được, ngày mai tôi cùng ông đi đến thành phố Hòa Bình, xem thử Trần Gia Vũ, người có giá trị 35 tỷ tiền thưởng rốt cuộc như thế nào.”

Bá tước Batman há to mồm, nói: “Cô gái, nếu cô thật sự muốn biết, sau khi tôi giết chết Trần Gia Bảo rồi mang đầu của anh ta đến cho cô nhìn không phải là được sao?”

“Không được, tôi cực ghét chết người, hay là tôi đích thân đi thành phố Hòa Bình một chuyến,dù sao ông cũng nói Trần Gia Bảo không có bản lĩnh gì, tôi đi theo cũng không gặp nguy hiểm, cứ quyết định vậy đi.” Lưu Vũ Tình không cho từ chối, vui vẻ ngâm nga một bài hát.”

Bá tước Batman lắc đầu, lẩm bẩm: “Thôi được rồi, dù sao giết Trần Gia Bảo cũng đâu có khó khăn gì, coi như đưa cô đi du lịch vậy.”

Đêm đến, Trần Gia Bảo ngồi xếp bằng như cũ trong phòng ngủ, đã đến thời điểm đột phá quan trọng, sấm sét quanh thân thể, tiếng nổ đùng đùng vang lên.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo bỗng mở to mắt, quát lớn: “Tam thiên dục thai, cửu khí kết thần, thượng biến huyền đan, hạ chuyển biến tiên, nhị tượng giao giáng, dĩ thành ngã thân.”

Ngay sau đó, sấm sét xung quanh không ngừng, đồng thời hướng gió trong biệt thự nổi lên, bầu trời hiện ra ánh sáng trắng, bao quanh Trần Gia Bảo ở trong đó, rất nhanh liền xuyên qua lỗ chân lông, tất cả đi vào trong cơ thể của Trần Gia Bảo, tạo thành chất khí năm màu, hội tụ trong đan điền.

Đột phá thành công!

“Gọi sấm sét, năm khí tương sinh. Chính là đột phá đến đặc thù cảnh giới đại thành của tầng hai Tiên võ!”

Trần Gia Bảo mừng rỡ, cảm nhận được sức mạnh dâng trào trong cơ thể, không chỉ mạnh hơn lúc trước mấy chục lần?

Chương 211

Chương 211

“Nếu như dựa theo cảnh giới võ cổ truyền để phân chia mà nói, lúc trước mình ở giai đoạn giữa của tầng hai Tiên võ, tương đương với nửa bậc Tông sư, bây giờ đã đột phá đến giai đoạn cuối của tầng hai Tiên võ, có thể nói, cảnh giới Tông sư bình thường đã không phải là đối thủ của mình.”

Trần Gia Bảo đứng lên, hít một hơi thật sâu, tự tin cười nói: “Sát thủ đứng đầu bảng Phong Nhất, sư huynh của Đồ Bá Thạch, tôi bảo đảm sẽ khiến cho ông kinh ngạc!”

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đổi một bộ quần áo khô ráo thoải mái, lúc đến phòng khách, Hương Giang từ trên ghế sofa đứng lên, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, bởi vì cô ta cảm giác Trần Gia Bảo so với lúc trước không giống nhau, nhưng mà không giống chỗ nào lại không nói ra được.

Trần Gia Bảo đi qua người của Hương Giang, nhàn nhạt nói: “Đi cùng tôi.”

“Đi đâu?”

“Nhà họ Lý, giết người.”

Tối nay định trước là sẽ đổ máu!

Trời vào khuya, nhà họ Lý đèn đuốc sáng trưng.

“Anh, đến bây giờ Trần Gia Bảo còn chưa chết, nhưng thời hạn anh ta ấn định 10 ngày sắp đến rồi, nếu anh ta thật sự đến đòi nợ thì chúng ta phải làm sao bây giờ?” Lý Vũ Minh ngồi ở trên ghế sa lon, trong mắt tràn đầy không muốn và hoảng sợ.

Lý Đức Trung ngồi đối diện với anh ta, uống một ngụm bia, thản nhiên nói:

“Em sợ cái gì? Bây giờ Hoa Hồng Đen cùng Quỳnh Tím đã đi theo Trần Gia Bảo đến Núi Bà Đen. Trên núi rừng rậm rạp rất thích hợp để bọn họ tiến hành ám sát, Trần Gia Bảo có thể sống trở về hay không còn không nhất định.

Ngoài ra, anh cũng đã tăng tiền truy nã Trần Gia Bảo lên đến 34 tỷ, toàn bộ xã hội đen nghe tin đã lập tức hành động. Trước đó không lâu anh nhận được tin tức, Bá tước Batman nổi danh lừng lẫy trên bảng Phong Nhất cũng cảm thấy hứng thú với Trần Gia Bảo, rất nhanh gã ta sẽ đi vào thành phố Hòa Bình, đến lúc đó cho dù Trần Gia Bảo có ba đầu sáu tay, cũng sẽ chết không có chỗ chôn.”

” Bá tước Batman? Người này rất lợi hại?” Lý Vũ Minh tò mò hỏi.

Lý Đức Trung lạnh lùng cười, đắc ý nói: “Lợi hại, vô cùng lợi hại. Từ khi bắt đầu xuất đạo, Bá tước Batman chỉ tiếp nhận các vụ ám sát thuê hơn ba tỷ rưỡi. Mặc kệ mục tiêu là ai, gã ta chưa bao giờ thất thủ, tương truyền vài năm trước đây gã luôn hoạt động ở nước Anh, thuận lợi ám sát thành công nhiều thành viên hoàng gia Anh cùng với các ông trùm giới kinh doanh. Hoàng gia Anh không có biện pháp đối phó được gã,

thậm chí ngay cả hắn bộ dạng gã ra sao cũng không biết. Họ chỉ có thể tuyên bố lệnh truy nã toàn cầu cấp độ S, tiền thưởng cao lên đến 500 vạn bảng Anh, bởi vậy đã có danh xưng Bá tước Batman. Thậm chí có đồn đãi, Bá tước Batman có thể ám sát cường giả cảnh giới tông sư."

"Cmn, trâu bò như vậy."

Cao thủ cảnh giới Tông sư ở trong mắt Lý Vũ Minh đã là người trời rồi, anh ta hưng phấn nói: "Ngay cả cường giả cấp bậc tông sư đều có thể bị giết, Trần Gia Bảo, xem lần này mày có chết hay không!"

Lý Đức Trung cười lớn một tiếng, nâng lên chén rượu nói: "Nào, ăn mừng trước Trần Gia Bảo bị giết chết, hai ta cạn một chén."

"Keng!"

Lý Vũ Minh hoàn toàn yên tâm, nâng chén, đang chuẩn bị một hơi cạn sạch rồi đi ngủ.

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

"Hóa ra hai người hi vọng tôi chết như vậy, nhưng đáng tiếc, các anh nhất định thất vọng rồi."

Động tác uống rượu của Lý Vũ Minh cứng đờ, sau đó anh ta đột nhiên quay đầu lại, đồng tử lập tức co rút lại, kinh hãi nói: "Trần… Trần Gia Bảo?"

“Trần Gia Bảo không phải đi Núi Bà Đen sao? Anh ta trở về thành phố Hòa Bình từ bao giờ? Vì sao Quỳnh Tím cùng Hoa Hồng Đen không có báo cáo cho tôi?” Lý Đức Trung nhìn cũng sửng sốt, trong lòng dâng lên mộtdự cảm không tốt.

Lúc trước anh ta đều thông qua điện thoại liên hệ Quỳnh Tím cùng Hoa Hồng Đen cũng chưa từng gặp mặt.

Trần Gia Bảo phối hợp đi từ ngoài cửa vào, Hương Giang cung kính theo sát phía sau lưng.

Cô liếc mắt nhìn Lý Vũ Minh và Lý Đức Trung mặc niệm, trong lòng thầm thở dài nói: “Ôi, hai tên ngu xuẩn này , đắc tội ai không được nhất định đi đắc tội Trần Gia Bảo.”

“Mày… Mày vào đây bằng cách nào? Bảo vệ, bảo vệ đâu…” Lý Vũ Minh hoảng sợ hô lên.

Đây chính là kẻ biến thái có thể giết chết Bá Thạch, anh ta muốn giết người, toàn bộ biệt thự nhà họ Lý không ai có thể ngăn cản anh ta.

Lý Vũ Minh đều nhanh bị dọa khóc.

Trần Gia Bảo đi đến trước sô pha, anh nhìn về phía Lý Minh Vũ, khinh miệt nói: “Coi như là Nhà Trắng của nước Mỹ, chỉ cần Trần Gia Bảo tao muốn đi vẫn ra vào tự nhiên, nhà họ Lý mày coi là cái gì?”

Dưới cái nhìn của Trần Gia Bảo, Lý Vũ Minh cảm giác được một luồng khí lạnh buốt sống lưng, anh cảm thấy ớn lạnh trong lòng, “Ừng ực” một tiếng nuốt nước bọt, anh ta bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, nói không ra lời.

Chương 212

Chương 212

Lý Đức Trung nắm thật chặt ly bia, tức giận thì thào nói: "Trần Gia Bảo, đêm hôm khuya khoắt đột nhiên xâm nhập nhà họ Lý chúng tao, mày có quá đáng không?"

"Ồ? Là tao quá đáng à?" Trần Gia Bảo xoay người, nhìn về phía Lý Đức Trung, khinh thường nói: "Tô Ánh Tuyết là vị hôn thê của tao, mày theo đuổi cô ấy, muốn cạy góc tường của tao, đây là thứ nhất. Mày lại để cho cảnh sát bắt tao lại, dùng thủ đoạn ám toán tao, đây là thứ hai. Bây giờ mày bỏ ra hơn ba mươi năm tỷ tiền thưởng, thuê Sát thủ trên bảng Phong Nhất đến ám sát tao, mỗi một sự kiện, một việc này, mày nói xem, rốt cuộc là ai quá đáng?"

Lý Đức Trung cả kinh nói: "Mày… Làm sao mày biết tao tìm sát thủ giết mày?"

"Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm." Trần Gia Bảo mỉm cười, vươn tay chỉ Hương Giang, cười nói: "Mày biết cô ấy không? Cô ấy gọi là Hương Giang, nhưng trước kia tên gọi là Quỳnh Tím, chính là sát thủ trên bảng Phong Nhất."

"Cô… Cô là Quỳnh Tím? Tại sao cô lại ở cùng Trần Gia Bảo? Đúng, còn có Hoa Hồng Đen đâu?" Lý Đức Trung khiếp sợ nhìn về phía Hương Giang.

“Hoa Hồng Đen la tao giết, mà cô ấy bây giờ là vệ sĩ của tao kiêm người hầu.” Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Một câu khuấy động hàng nghìn con sóng.

Lý Đức Trung hoàn toàn kinh hãi.

Hai vị sát thủ tiếng tăm lừng lẫytrên bảng Phong Nhất, vậy mà một người đã chết, một người trở thành người của Trần Gia Bảo, nếu không phải tận mắt thấy, Lý Đức Trung nói gì cũng không tin.

Lập tức, Lý Đức Trung nhớ tới chuyện đáng sợ hơn, Trần Gia Bảo đã biết rõ gã tìm sát thủ ám sát anh ta, bây giờ nửa đêm anh ta đột nhập vào nhà họ Lý, tuyệt đối không phải chỉ đến khoe khoang Quỳnh Tím trở thành người hầu của anh ta, chẳng lẽ…

Nghĩ đến một suy đoán kinh khủng, sắc mặt Lý Đức Trung đột nhiên thay đổi.

Như để chứng minh phỏng đoán của gã, Trần Gia Bảo rút ra nhuyễn kiếm, cười lạnh lùng nói: “Kẻ giết người vĩnh viễn bị giết. Đêm nay, cả hai người không ai trốn thoát được.”

Vẻ mặt Lý Vũ Minh hoảng sợ, “bịch,bịch ” một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu với Trần Gia Bảo, mang theo khóc nức nở kêu lên: “Đừng, đừng giết tôi, không phải anh muốn lấy tiền sao, tôi cho, tôi cho anh ba mươi năm tỷ, chỉ cầu anh buông tha một con đường sống cho tôi…”

Gã hối hận muốn chết rồi, mẹ kiếp, sớm biết Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, lúc trước không nên trêu chọc Trần Gia Bảo, lại càng không nên tìm sát thủ giết anh ta.

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn anh ta, ánh mắt tràn đầy khinh thường, cười lạnh nói: "Đã muộn."

"Đừng" Trong lòng Lý Vũ Minh cả kinh, đồng tử đột nhiên co rút lại, trước mặt chợt lóe một tia sáng lạnh, máu tươi phun tung toé từ trên cổ của gã, "Bịch bịch" một tiếng, cả người gã ngã xuống vũng máu.

Một kiếm cắt đứt cổ.

"Trần Gia Bảo mày điên rồi? Đây là một xã hội pháp trị, vậy mà mày dám tới đây giết người…" Lý Đức Trung vừa kinh vừa sợ kêu lên.

"Sai rồi, đây là một xã hội cường quyền, sức mạnh là chân lý. Em trai của mày đã chết, hiện tại đến lượt mày." Trần Gia Bảo nhìn về phía Lý Đức Trung chậm rãi đi đến. Trên thân kiếm máu tươi từ từ rơi xuống phát ra tiếng "tong, tong".

Lý Đức Trung cố nén nỗi sợ hãi trong lòng nói: "Trần Gia Bảo, mày… Mày không thể giết tao, tao đã phát lệnh ám sát rồi, nếu như tao không huỷ bỏ…, Sát thủ trên bảng Phong Nhất sẽ cùng mày không chết không ngừng, cho dù mày có mạnh như thế nào, cũng tuyệt đối không có hi vọng sống."

" Cả đời Trần Gia Bảo tao làm việc tự do tự tại, làm sao sợ uy hiếp của mày chứ? Thật sự là ồn ào!" Trần Gia Bảo cười lạnh lùng, đột nhiên một kiếm xẹt qua, thời gian để Lý Đức Trung trốn tránh cũng không có, hai mắt đã trừng lớn không cam

lòng ngã trên mặt đất, hoàn toàn đã không còn sự sống, máu tươi từ trên cổ chảy đầy đất.

Đứng ở bên cạnh, đôi mắt dễ thương của Hương Giang nóng rực, trong lòng trở nên hưng phấn.

“Thì ra giết người nhẹ nhàng cũng có thể vui vẻ như vậy. Có lẽ, đi theo ông chủ cũng là lựa chọn không tồi.”

Cô vốn là sát thủ, điều cô ngưỡng mộ nhất đúng là người sát phạt quyết đoán.

“Hương Giang, cô thu dọn sạch sẽ ở dây đi, đừng để lại bất kỳ dấu vết gì, tôi sẽ đợi cô ở trong xe dưới lầu.” Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

“Vâng, thưa ông chủ.” Vẻ mặt rất kính trọng của Hương Giang phát ra từ đáy lòng đáp lại.

Trần Gia Bảo lạ lùng liếc nhìn cô rồi cầm trường kiếm nghênh ngang rời đi.

Vào ngày thứ hai, tin tức về cái chết của anh em nhà họ Lý mới truyền đi.

Nhà họ Lý nắm giữ một phần ba kinh tế của thành phố Hòa Bình, mặc dù kém hơn nhà họ Tạ, nhưng cũng là dòng họ lớn số một số hai của thành phố Hòa Bình. Hai anh em Lý Đức Trung, Lý Vũ Minh đã chết khiến cho tầng lớp thượng lưu ở thành phố Hòa Bình bị náo động.

Gia chủ họ Lý vừa đau lòng vừa tức giận tuyên bố nhất định phải làm cho hung thủ ra trước công lý.

Giờ phút này, người khởi xướng tất cả mọi chuyện Trần Gia Bảo đang ngồi ở bên trong quán ăn nhanh, vui vẻ ăn sáng.

Chương 213

Chương 213

Lâm Thanh Hà ngồi đối diện với anh, cô nhìn Trần Gia Bảo ngồi ăn như gió cuốn mây tan, con mắt đều cười thành trăng lưỡi liềm.

Hôm nay cô mặc đồng phục mùa hè của học sinh, trong xinh đẹp lộ ra thuần khiết, hôm nay cô còn muốn lên lớp nên hẹn Trần Gia Bảo ra, chủ yếu là vì cô có chuyện muốn nói với Trần Gia Bảo.

“Anh Bảo, ngày mai là sinh nhật của Thiên Hạnh, đúng lúc là thứ bảy, cô ấy tổ chức tiệc sinh nhật, ngày mai anh có thể đi cùng em không?”

Lâm Thanh Hà nói xong nhìn anh chờ mong, đôi má ửng đỏ khiến cho cô có một vẻ đẹp khác.

“Hoàng Thiên Hạnh?” Trần Gia Bảo dừng động tác ăn cơm lại, vốn dĩ anh muốn từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Lâm Thanh Hà, nuông chiều cười nói: ” Được rồi, ngày mai anh đi cùng em.”

“A, Anh Bảo là tuyệt nhất.” Lâm Thanh Hà vui vẻ đứng dậy hôn lên má Trần Gia Bảo đầy tình tứ, sau đó mặt cô đỏ bừng, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt mập mờ của Đàm Ánh Nguyệt

cách đó không xa, trong lòng cô càng ngượng ngùng, cúi đầu không dám nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo bật cười, thật sự là một cô bé da mặt mỏng.

Sau khi đợi Trần Gia Bảo ăn cơm xong, Lâm Thanh Hà phất phất tay, vui vẻ mà cười nói: "Anh Bảo, hôm nay em muốn lên lớp học, em đi trước đây, ngày mai gặp lại." Sau đó cô vui vẻ rời đi.

Trần Gia Bảo dùng giấy ăn lau miệng, sau khi nói với Đàm Ánh Nguyệt xong anh đi ra khỏi quán ăn ngồi vào xe Jeep.

"Ông chủ, đi nơi nào ạ?" Hương Giang ngồi ở vị trí lái khởi động xe cung kính nói.

Từ lúc chuyện xảy ra tối ngày hôm qua về sau, thái độ của Hương Giang đối với Trần Gia Bảo đã chuyển biến 180 độ.

Trần Gia Bảo ngẫu nhiên liếc nhìn ra ngoài cửa xe, đột nhiên hai mắt sáng ngời, khóe miệng nhếch lên mỉm cười, nói ra: "Dừng xe, không cần đi theo tôi cô về trước đi, không cần làm phiền tôi."

Tuy rằng Hương Giang thấy là lạ nhưng cô cũng không hỏi nhiều, cô đợi Trần Gia Bảo xuống xe xong thì lái xe rời đi.

Trần Gia Bảo nhìn thân ảnh quen thuộc cách đó không xa trong quán cà phê, trên miệng chứa ý cười bước tới.

Trong quán cà phê, hôm nay Liễu Ngọc Anh không đi làm ở cục cảnh sát, mặc một chiếc váy ren màu đen, trang điểm nhẹ

nhàng , bên tai mang theo khuyên tai bằng bạc tinh khiết, trông cô lộ ra xinh đẹp, hào phóng.

Nhưng tâm trạng cô không được tốt, hôm nay ba cô bắt cô phải hẹn hò, nếu không sẽ nhốt cô ở nhà không cho đi làm, trong lúc tuyệt vọng cô chỉ có thể đến đây.

Mà đối tượng cô phải xem mắt đang ngồi ở đối diện cô, anh ta khắp nơi khoe lấy thành tích của mình.

“Cô Liễu, tôi mới du học từ Mỹ trở về, trước mắt đảm nhiệm giám đốc sáng tạo của trung tâm thương mại thành phố Hòa Bình, Cô có thể được giảm giá 30% khi đi mua sắm trong thời gian tới.” Nguyễn Khiêm đắc ý nói nói.

Anh ta lớn lên tuấn tú lịch sự, trên tay đeo đồng hồ Vacheron Constantin, bên hông treo chùm chìa khóa xe BMW, anh ta khắp nơi thể hiện ra là một một người thành đạt.

Vẻ mặt Liễu Ngọc Anh biểu lộ bình thản, lễ phép và xa cách nói: “Cảm ơn.”

Sau khi nói xong trong lòng cô cảm thấy tức giận, Trần Gia Bảo chết tiệt, lấy mất nụ hôn đầu tiên của bà đây xong chuồn mất, thời gian dài như vậy cũng không có liên lạc.

” Tên lưu manh chết tiệt kia, sau này nhất định phải bắt anh vào trong tù cẩn thận dạy dỗ lại!”

Liễu Ngọc Anh “ác ý” nghĩ.

“Tôi đã nộp hồ sơ cho trung tâm thương mại Hòa Bình cách đây một tuần, Hàn tổng giám đốc Hàn Đông Vy đích thân phỏng vấn, khả năng cảm thấy tôi rất có tài năng. Cô ấy ngay lập tức quyết định bổ nhiệm tôi làm giám đốc sáng tạo của trung tâm thương mại Hòa Bình. Nhưng tôi vừa mới trở về từ nước ngoài, tuy bằng cấp rất cao, nhưng kinh nghiệm công tác trong nước vẫn hơi khiếm khuyết, hi vọng đến lúc đó sẽ không để cho tổng giám đốc Hàn thất vọng.”

Nguyễn Khiêm tự hào đắc ý nói.

Rất hiển nhiên, có thể được sự tán thưởng của nữ doanh nhân Hàn Đông Vy khiến cho anh ta vô cùng đắc ý.

“Chúc anh thành công.” Liễu Ngọc Anh thản nhiên nói, trong lòng lại không cho là đúng.

Nguyễn Khiêm âm thầm nhíu mày, Liễu Ngọc Anh là một trong những người phụ nữ đẹp nhất mà anh ta từng thấy, trong lòng đã sớm động nổi lên tâm tư, chỉ là nhìn Liễu Ngọc Anh khó có thể chinh phục dễ dàng.

Tuy nhiên, một người phụ nữ như vậy, bắt đầu chinh phục càng có khoái cảm, nhất là đối với người có kinh nghiệm lão luyện trong bụi hoa như anh ta càng phải như vậy.

“Cô Liễu, một người phụ nữ xinh đẹp như cô có lẽ được nhiều người đàn ông theo đuổi mới đúng. Sao bây giờ cô vẫn còn độc thân?” Nguyễn Khiêm nhìn như trong lúc lơ đãng khen Liễu Ngọc Anh một câu.

Chương 214

Chương 214

Liễu Ngọc Anh có chút do dự vừa muốn nói chuyện.

Đột nhiên, từ phía sau truyền đến một cái thanh âm quen thuộc: “Ai nói cô ấy là độc thân đấy, rõ ràng chồng đều đã có, em nói đúng không, cô vợ nhỏ.”

Liễu Ngọc Anh ngẩn ngơ, đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy người mong nhớ ngày đêm Trần Gia Bảo, vẻ mặt cô vừa mừng vừa sợ, sau đó phản ứng lại nổi giận đùng đùng mà nói: “Tên lưu manh thối, ai là cô vợ nhỏ của anh hả?”

Trần Gia Bảo trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Liễu Ngọc Anh, duỗi ra cánh tay ôm eo cô, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt từ trên người cô, trợn mắt nói: “Cái gì gọi là tên lưu manh thối? Rõ ràng phải gọi là ông xã mới đúng.”

Toàn thân Liễu Ngọc Anh run lên, tượng trưng vùng vẫy một chút bèn mặc cho Trần Gia Bảo ôm mình, nghiêng đầu sang chỗ khác hừ một tiếng, nhưng trong lòng lại tràn đầy ngượng ngùng và vui vẻ.

Nụ cười của Nguyễn Khiêm lập tức cứng ngắc, nhất là khi thấy Trần Gia Bảo ôm Liễu Ngọc Anh thân mật. Mà sau khi Liễu Ngọc Anh một chút cũng không phản đối càng là hóa đá

tại chỗ, lập tức nổi lên lòng đố kỵ, sắc mặt u ám nói: “Anh là ai? Còn không nhanh buông cô Liễu ra?”

Hôm nay tâm tình Trần Gia Bảo không tệ, nhìn Nguyễn Khiêm cười cười, nói ra: “Tôi tên Trần Gia Bảo, anh cũng thấy đấy, cô ấy là bạn gái của tôi. Gần đây chúng tôi có chút mâu thuẫn nhỏ nên không chăm sóc tốt cho cô ấy, cô ấy mới chạy đến đâyxem mắt. Đã làm mất thời gian của anh, tôi xin lỗi, bây giờ anh có thể rời đi.”

Nghe được hai chữ “bạn gái”, trong lòng Liễu Ngọc Anh nhàn nhạt vui sướng, khóe miệng thậm chí nở nụ cười tươi.

Trong lòng Nguyễn Khiêm càng thêm ghen ghét, nhưng kêu anh ta cứ như vậy từ bỏ Liễu Ngọc Anh, anh ta còn không làm được, tròng mắt anh ta xoay chuyển nói ra: “Buổi xem mặt này là do ba của cô Liễu sắp xếp, sao có thể nói đi là đi? Ngược lại là anh, nhìn xem anh có lẽ vừa ra xã hội không lâu, không biết anh làm việc ở nơi nào?”

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, cảm giác người này quá mức không thú vị, nhưng vẫn là nói ra: “Trước mắt tôi làm việc ở trung tâm thương mại Hòa Bình.”

Lần trước trợ giúp Hàn Đông Vy xử lý chuyện nhóm người Lý Quốc Kiên, Hàn Đông Vy trực tiếp cho anh chức vụ tổng giám đốc cố vấn, nhưng anh chưa từng đi làm, chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên Liễu Ngọc Anh biết rõ Trần Gia Bảo làm việc ở đâu, vẻ mặt hơi ngạc nhiên. Lần trước khi Tạ Cẩm Tú và Hàn Đông Vy đi cục cảnh sát đón Trần Gia Bảo, đúng lúc cô lại không ở đó cũng không nhìn thấy một màn kia.

Nói một cách chính xác, cô và Trần Gia Bảo thời gian tiếp xúc cũng không lâu, cô đối với Trần Gia Bảo cũng không biết nhiều. Nhưng chính một người lạ quen thuộc vừa thấy mặt đã lại để cho nàng làm cô vợ nhỏ, còn cướp đi nụ hôn đầu của cô lại khiến cho cô trong lòng nhớ mãi không quên.

"Trung tâm thương mại Hòa Bình?" Hai mắt của Nguyễn Khiêm sáng ngời, anh ta đã gặp vài trưởng phòng quan trọng trong công ty, duy chỉ có đối với Trần Gia Bảo không có bất kỳ ấn tượng nào,trong tiềm thức anh ta cho rằng Trần Gia Bảo chỉ là nhân viên bình thường, trong lòng lập tức bắt đầu khinh bỉ Trần Gia Bảo.

"Hừ, chính là một nhân viên bình thường, vậy mà cũng dám tranh giành phụ nữ với mình, thật là muốn chết mà!"

Trong lòng Nguyễn Khiêm cười lạnh một tiếng, mặt ngoài lại cười hiền hậu nói: "Thật sự là trùng hợp, tôi cũng làm việc trong trung tâm thương mại Hòa Bình."

Trần Gia Bảo kinh ngạc nói: " Vậy chúng ta còn là đồng nghiệp."

Trong lòng Liễu Ngọc Anh lập tức thầm kêu một tiếng không tốt, Nguyễn Khiêm là giám đốc sáng tạo, nhất định sẽ chế nhạo Trần Gia Bảo.

Quả nhiên, Nguyễn Khiêm liếc mắt nhìn Trần Gia Bảo khinh miệt nói: "Miễn cưỡng cũng coi như đồng nghiệp, nhưng trước mắt tôi nhậm chức giám đốc sáng tạo. Nói đúng ra, anh phải kính cẩn gọi tôi là giám đốc Nguyễn."

Trần Gia Bảo lập tức hiểu ra, lần trước toàn bộ phe phái của Lý Quốc Kiên đều bị mình khai trừ, rất nhiều chức vị bị bỏ

trống. Xem ra hiệu suất làm việc của Hàn Đông Vy rất nhanh, trong thời gian ngắn như vậy, ngay cả giám đốc sáng tạo cũng tìm được người rồi.

Nguyễn Khiêm còn tưởng rằng Trần Gia Bảo bị thân phận của mình làm cho choáng váng, đắc ý nói: "Anh yên tâm, vì anh và cô Liễu là bạn bè về sau tôi sẽ cố gắng đề bạt giúp anh trong công việc, bây giờ anh có thể đi được rồi."

Anh ta nói là "bạn bè", mà không phải "bạn bè nam nữ", ý tứ không cần nói cũng biết.

"Tên Nguyễn Khiêm chết tiệt, vậy mà dám dùng tư cách giám đốc ở nơi làm dọa lưu manh, lưu manh thối, anh cũng không thể kinh sợ đấy." Sắc mặt Liễu Ngọc Anh biến hóa, trong lòng bắt đầu phản cảm với Nguyễn Khiêm.

Trần Gia Bảo nghiền ngẫm mà nói: "Tại sao tôi phải rời đi? Về phần đề bạt thăng chức mà anh nói ở nơi làm việc, ở trong mắt tôi không có gì đáng nói."

"Giả bộ." Nguyễn Khiêm cười lạnh một tiếng vẻ khinh thường trong mắt càng hiện rõ, nói ra: "Tuy trung tâm thương mại Hòa Bình là một doanh nghiệp hạng sao, nhưng nhiều nhất anh cũng chỉ là nhân viên bình thường mà thôi. Cho dù năng lực của anh xuất chúng, muốn leo đến vị trí hiện tại của tôi, ít nhất cũng phải mất mười năm, nhưng đây cũng chỉ là cẩn thận ước tính. Đối với một người xinh đẹp như cô Liễu đây, trong cả đời có mấy cái mười năm? Anh có thể bảo đảm hạnh phúc cho cô ấy sao? Con người quý ở chỗ tự mình hiểu lấy, thức thời mà nói về sau anh cách xa cô Liễu ra một ít, một người cao quý, xinh đẹp như vậy không phải loại người như anh có thể có được."

Chương 215

Chương 215

Liễu Ngọc Anh lo lắng lòng tự trọng của Trần Gia Bảo bị đả kích, lập tức nổi giận nói: “Nguyễn Khiêm, anh câm miệng lại, chuyện của tôi không cần anh nhiều lời, lưu manh thối, chúng ta đi.”

Cô tức giận đứng dậy định bỏ đi, Trần Gia Bảo giữ chặt tay của cô lại còn kéo cô trở về, cười nói: ” Cô vợ nhỏ à, em có thể yên tâm ngồi đây xem anh đánh vào mặt anh ta như thế nào.” Lập tức lại nhìn về phía Nguyễn Khiêm, anh cười tinh nghịch nói: ” Hình như anh đã hiểu lầm điều gì đó. Từ đầu đến cuối, tôi chưa bao giờ nói rằng tôi là một nhân viên bình thường. Mọi chuyện chỉ là anh tự cho mình là đúng mà thôi. Thật ra chức vụ chính thức của tôi trong công ty là tổng giám đốc cố vấn.”

“Tổng giám đốc cố vấn?” Liễu Ngọc Anh kêu lên.

Nguyễn Khiêm sững sờ lập tức bĩu môi, khinh thường nói: “Lời này của anh dùng để lừa gạt người khác coi như cũng được, tôi là giám đốc sáng tạo của công ty, theo như tôi được biết, trung tâm thương mại Hòa Bình căn bản cũng không có chức vị tổng giám đốc cố vấn này. Hơn nữa, Tổng giám đốc Hàn là một người phụ nữ mạnh mẽ nổi tiếng trong giới kinh doanh, gần đây nói một không hai, làm sao cô ấy có thể cần anh làm cố vấn? Thật sự là buồn cười.”

Liễu Ngọc Anh âm thầm nhíu mày, nếu như Trần Gia Bảo thật sự đang nói dối…, vậy chính là nhân phẩm anh có vấn đề. Tuy nhiên cô có thể hiểu được Trần Gia Bảo là vì tìm về mặt mũi, nhưng là trong lòng tóm lại không quá thoải mái.

Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Là thật hay là giả, gọi điện thoại hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao, điện thoại tôi có lưu số của Lưu Bảo Châu, lời của cô ấy nói có lẽ anh sẽ tin phải không?"

Nguyễn Khiêm cả kinh, thư ký Lưu là tâm phúc của tổng giám đốc Hàn, bình anh tỏ ra xa cách, thậm chí ngay cả mặt mũi giám đốc sáng tạo cũng không cho.

"Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo thật sự là tổng giám đốc cố vấn? Nói như vậy, mọi chuyện không dễ xử lý." Nguyễn Khiêm khẩn trương nghĩ.

Tại ánh mắt mong chờ của Liễu Ngọc Anh, Trần Gia Bảo lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Lưu Bảo Châu, một lúc sau, bất đắc dĩ nói: "Lưu Bảo Châu không nghe máy."

Nguyễn Khiêm nhẹ nhàng thở ra, lập tức không chút khách khí mà cười rộ lên: "Loại mánh khoé lừa người như anh cũng quá thấp kém, chỉ cần bấm một dãy số là nói của thư kí Lưu, sau đó lấy cớ không ai trả lời, anh nghĩ rằng loại kịch bản cũ rích này có thể lừa gạt được tôi sao? Anh đừng có mơ mộng hão huyền nữa."

Liễu Ngọc Anh thất vọng thở dài.

Trần Gia Bảo cũng bắt đầu khó chịu…, mẹ kiếp, thằng này muốn cướp cô vợ nhỏ yêu quý của mình, còn bới móc mình

khắp nơi, không cho hắn biết thế nào là lễ độ, thật đúng cho là mình dễ bị bắt nạt.

Nghĩ tới đây, anh trầm mặt, trực tiếp gọi điện thoại cho Hàn Đông Vy, sau khi kết nối điện thoại được, anh nói thẳng: "Đông Vy, trong công ty có giám đốc sáng tạo mới tên là Nguyễn Khiêm? sao"

"Đông Vy? Chẳng lẽ là tổng giám đốc Hàn Đông Vy?"

Nguyễn Minh kinh ngạc, lập tức cười nhạo nói: "Tổng giám đốc Hàn là người ở trên cao, làm sao có thể trả lời cuộc gọi của nhân viên bình thường như anh được? Cho dù anh muốn lừa gạt người, tốt xấu cũng lừa cái đáng tin một ít được không?"

"Anh câm miệng!" Liễu Ngọc Anh nổi giận nói.

Nhận được điện thoại của Trần Gia Bảo, Hàn Đông Vy rất vui vẻ. Cô vừa định làm nũng hai câu với người mình yêu thì nghe được giọng nói nghiêm túc của Trần Gia Bảo, lập tức hồi phục trạng thái công việc nói: "Đúng rồi, là một người du học về rất có năng lực đấy. Em có ý định để cho anh ta làm giám đốc sáng tạo thử xem, có chuyện gì vậy, anh ta đắc tội với anh à?"

Trần Gia Bảo nhàn nhạt "ừ" một tiếng, Hàn Đông Vy lập tức hiểu được, trong mắt hiện lên một tia sáng nói: "Được rồi, em biết phải xử lý như thế nào."

Sau khi cúp điện thoại, Trần Gia Bảo nhìn Liễu Ngọc Anh ở một nụ cười nhẹ an tâm với cô.

Nguyễn Khiêm cười khẩy nói: ” Cố vấn Trần, không biết tổng giám đốc Hàn có thể có dặn dò gì không?”

“Cô ấy sẽ đích thân gọi điện thoại nói cho anh.” Vẻ mặt Trần Gia Bảo khinh miệt, duỗi ra ba ngón tay, đếm: “Ba, hai, một.”

Anh vừa dứt lời thì điện thoại của Nguyễn Khiêm lập tức vang lên.

Nguyễn Khiêm tập trung nhìn vào, rõ ràng là số điện thoại của Hàn Đông Vy gọi tới, ánh mắt lộ ra không thể tưởng tượng nổi biểu lộ, trong mắt hiện lên vẻ khó tin, nhưng anh ta vẫn đang tự an ủi mình: “Thật trùng hợp, mọi chuyện chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Dưới ánh mắt vui đùa của Trần Gia Bảo, Nguyễn Khiêm tiếp nhận điện thoại, cung kính nói: “Xin chào, tổng giám đốc Hàn.”

Giọng nói lạnh lùng của Hàn Đông Vy thanh lập tức truyền tới: “Căn cứ tổng giám đốc cố vấn Trần Gia Bảo đề nghị, công ty quyết định cùng anh chấm dứt hợp đồng lao động, anh đã bị sa thải.”

Dút lời, Hàn Đông Vy không nói hai lời trực tiếp cúp điện thoại.

Sắc mặt Nguyễn Khiêm lập tức trắng bệch, tràn đầy khiếp sợ.

“Vậy mà Trần Gia Bảo thật là tổng giám đốc cố vấn công ty. Ặc, sớm biết như vậy mà nói…, mình còn ‘cậy mạnh’ làm gì khiến cho công việc cũng bị mất.”

Chương 216

Chương 216

Nguyễn Khiêm khóc không ra nước mắt, trong lòng hiện lên cảm giác hối hận sâu sắc.

“Hiện tại, anh còn không đi sao?” Trần Gia Bảo nhàn nhạt nhìn xem anh ta.

Vẻ mặt Nguyễn Khiêm trở lên tái nhợt, anh ta chạy khỏi đây trong xấu hổ, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng.

Liễu Ngọc Anh cả kinh nói: “Lưu manh thối, anh làm như thế nào?”

“Anh nói, anh là tổng giám đốc cố vấn của trung tâm thương mại Hòa Bình, vừa gọi điện thoại cho tổng giám đốc Hàn, sa thải Nguyễn Khiêm mà thôi.”

Trần Gia Bảo cười đắc ý nói, nhìn thấy vẻ mặt Liễu Ngọc Anh vì khiếp sợ mà toát ra vẻ đẹp khác, trong lòng của anh rung động, hướng về phía môi anh đào của Liễu Ngọc Anh hôn lên.

Một hương vị trước sau như ngọt ngào, mềm mại.

Trần Gia Bảo có chút say mê.

“A…A…A… Tên lưu manh, anh lại lợi dụng sàm sỡ người ta.”

Liễu Ngọc Anh ngẩn người, sau đó cô nhận ra là không phải chỉ có hai người trong quán cà phê này. Trong lúc hoảng sợ, cô lập tức đẩy Trần Gia Bảo ra, giận dữ trừng mắt nhìn anh nhưng trong lòng lại không hề tức giận, ngược lại hai má cô đỏ bừng, đôi mắt long lanh ngấn nước.

Trần Gia Bảo cười ha ha, liếm liếm môi dưới rồi nói: “Vị của vợ vẫn như thế, rất ngọt ngào, em đi theo anh đi.”

Trần Gia Bảo nói xong thì cầm lấy bàn tay trắng nõn của Liễu Ngọc Anh rồi kéo cô ra ngoài. Liễu Ngọc Anh bĩu môi đi theo sau lưng anh, gương mặt cô thể hiện rõ ràng vẻ không muốn nhưng lại không hề chống cự.

Sau khi ra khỏi quán cà phê, anh kéo Liễu Ngọc Anh vào trong xe. Trần Gia Bảo đóng cửa xe rồi hỏi: “Giờ nói đi, lén chồng đi xem mắt với người đàn ông khác thì nên xử phạt em như thế nào đây?”

Bị Trần Gia Bảo cúi sát xuống nhìn thật gần, ban đầu Liễu Ngọc Anh hơi chột dạ, sau đó chợt lấy lại tinh thần, nổi điên nói: “Anh thành chồng của em từ khi nào vậy? Anh mà còn nói bậy nói bạ, coi chừng em ném anh về đồn cảnh sát, làm anh…”

Cô còn nói chưa dứt lời thì đã bị đôi môi của Trần Gia Bảo chặn miệng lại.

Lúc này đã không còn ai làm phiền, Trần Gia Bảo ôm lấy eo của Liễu Ngọc Anh, tham lam mút hôn đôi môi thơm của người đẹp trong lồng ngực mình.

“Ưm, ưm…”

Liễu Ngọc Anh bủn rủn cả người, chỉ khẽ đẩy Trần Gia Bảo ra rồi đắm chìm vào trong cái hôn đầy nóng bỏng của Gia Bảo.

Một lúc sau, hai đôi môi ấy mới tách nhau ra.

Trần Gia Bảo ôm lấy Liễu Ngọc Anh đang thở hổn hển, hai má đỏ bừng, nói một cách đầy bá đạo: “Lúc trước không phải chồng, nhưng từ giờ trở đi, anh chính là chồng em. Sau này em không được phép đi xem mắt với người khác, nếu không thì coi chừng anh lấy gia pháp ra trừng phạt em đấy, nghe rõ chưa?”

“Anh… Anh đừng tưởng rằng lợi dụng hôn em thì em thành vợ của anh, anh nghĩ cũng đẹp quá đó.”Liễu Ngọc Anh trừng anh một cái.

Gương mặt cô gần như đỏ tươi nhìn rất khiêu gợi, mỗi một cái nhìn vô ý cũng làm cho người khác lạc hồn vào trong đấy, trong lòng Trần Gia Bảo nóng như lửa đốt, thiếu chút nữa là lại nhịn không được hôn cô lần thứ hai, anh vội vàng hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh.

“Bố em bảo em đi xem mắt.” Liễu Ngọc Anh đẩy Trần Gia Bảo ra, ngồi dậy sửa lại quần áo, vẻ mặt có hơi bất đắc dĩ.

Thông minh như Trần Gia Bảo đã nhận ra cô vẫn còn chuyện chưa nói, anh nhẹ nhàng ôm lấy Liễu Ngọc Anh, dịu dàng hỏi:

“Vợ à, có phải gần đây em có tâm sự gì hay không? Nào ngoan, nói cho chồng nghe xem, ít nhất thì cũng làm giảm được áp lực trong lòng em.”

Được Trần Gia Bảo dịu dàng săn sóc hỏi thăm, trong lòng Liễu Ngọc Anh có chút ngọt ngào, cô khẽ nghiêng đầu dựa vào vai của Trần Gia Bảo, nhẹ giọng nói: “Tuần trước mẹ em đến bệnh viện kiểm tra thì biết là bà đã mắc bệnh tim, bây giờ đang nằm viện để điều trị, không biết có thể chữa trị khỏi không nữa. Vì chuyện này mà dạo gần đây ba của em thường rất sầu khổ, sau đó lại trách em đã lớn sao còn chưa tìm thấy đối tượng kết hôn nên dừng công việc của em lại, ép buộc em phải đi xem mắt. Cho dù lần này anh đã đuổi Nguyễn Khiêm đi, nhưng sau này sẽ còn có Vương Khiêm, Trương Khiêm, ôi… phiền chết mất!”

Trần Gia Bảo nghe vậy thì hiểu ra, lúc trước anh còn thấy hơi ngờ ngợ. Hai anh em nhà họ Lý bị giết hại, chuyện lớn như vậy tại sao một chi đội trưởng của cục cảnh sát như cô lại có tâm trạng đến đây xem mắt, thì ra nguyên nhân là như thế.

“Vợ à, không phải em nói thẳng ra với bố vợ của anh rằng anh là bạn trai của em đi, không phải vậy là xong rồi sao?” Trần Gia Bảo cười.

Liễu Ngọc Anh liếc mắt nhìn anh, hừ nhẹ một tiếng rồi nói: “Cái gì mà bố vợ? em cũng đâu thừa nhận anh là bạn trai em, nếu anh có biểu hiện gì không tốt, em sẽ dùng một đá, đá văng anh đi.”

“Vì không để cho em có cơ hội đá văng anh đi, anh quyết định tối ngày mốt anh sẽ cùng em đến bệnh viện thăm mẹ vợ của anh, tiện thể giúp mẹ vợ anh chữa bệnh, thể hiện tốt một chút, được chứ?”

“Anh thực sự muốn nhìn thấy mẹ em?” Liễu Ngọc Anh vừa mừng vừa sợ, ngay cả khi Trần Gia Bảo nói là “mẹ vợ” cũng không thèm để ý, bèn nghi ngờ hỏi: “Anh có thể khám bệnh sao?”

Chương 217

Chương 217

“Anh là bác sĩ hàng thật giá thật đấy, chỉ là bệnh tim đơn giản thôi mà, muốn chữa khỏi thật sự dễ như trở bàn tay.” Trần Gia Bảo vỗ ngực bảo đảm.

“Xùy, anh cứ nói xạo đi.” Liễu Ngọc Anh trừng mắt nhìn anh, nhưng mà Trần Gia Bảo muốn đến gặp mẹ cô, chứng tỏ anh nghiêm túc với cô, trong lòng cô bỗng dưng cảm thấy vui vẻ ngọt ngào.

Hai người hẹn ngày mốt sẽ đi vào giờ nào để đến thăm mẹ của Liễu Ngọc Anh, sau đó cùng nhau đi dạo phố mua sắm linh tinh, qua cả nửa ngày Trần Gia Bảo mới đi về.

Hôm sau, sau khi đón Lâm Thanh Hà, Hương Giang lái xe chở nhóm Trần Gia Bảo đi đến nơi tổ chức tiệc sinh nhật của Hoàng Thiên Hạnh.

“Anh Gia Bảo, chị gái xinh đẹp này là ai thế? Sao từ trước tới giờ em chưa từng gặp nhỉ?” Lâm Thanh Hà ngồi ở sau xe, khẽ chớp đôi mắt linh động, tò mò đánh giá Hương Giang đang lái xe.

Trần Gia Bảo cười nói: “Cô ấy là vệ sĩ của anh, tên là Hương Giang.”

“Ồ, ra là vậy.” Lâm Thanh Hà nửa hiểu nửa không mà gật đầu.

Hoàng Thiên Hạnh là con gái của một dòng họ lớn, đương nhiên tiệc sinh nhật sẽ được tổ chức tại một nơi sang trọng, đó là khách sạn năm sao Đông Khởi.

Bây giờ, trong một căn phòng cổ kính tại khách sạn năm sao Đông Khởi, những người ngồi ở bên trong đều là người có vai vế cao hơn Hoàng Thiên Hạnh.

“Ông ngoại, ông đến dự làm cháu rất vui.” Hoàng Thiên Hạnh kéo kéo tay của một ông lão mặc áo giao lĩnh, nũng nịu nói.

Ông lão cười hiền hậu nói: “Hôm nay là sinh nhật cháu ngoại cưng của ông, ông là ông ngoại của cháu mà, nhất định phải đến đây chúc mừng chứ.”

Ông ngoại của Hoàng Thiên Hạnh chính là Thành Trung đến từ thành phố Nam Định, bên cạnh ông ấy còn có Kinh Đại Vỹ.

Ngay sau đó, Thành Trung lại cười nói với con rể Hoàng Thiên Phong: “Thiên Phong, gần đây thành phố Hòa Bình có một nhân vật lớn xuất hiện, con nên nắm bắt lấy cơ hội này, biết đâu nhà họ Hoàng các con lại bước thêm được một bước.”

Hoàng Thiên Phong tò mò hỏi: “Bố, nhân vật lớn nào vậy ạ, sao con không nghe nói gì cả?”

Thành Trung và Kinh Đại Vỹ nhìn nhau, sau đó Thành Trung nghiêm túc nói: “Các con có biết tại sao bố lại đến thành phố Hòa Bình không?”

“Không phải là đến chúc mừng sinh nhật bé Hạnh sao ạ?” Hoàng Thiên Phong hỏi.

Thành Trung chậm rãi lắc đầu, mở miệng nói: “Con không phải người của xã hội đen nên không biết cũng là việc bình thường. Mấy ngày hôm trước người của nhà họ Triệu ở trên thành phố muốn mời bảy ông chủ lớn của Hòa Bình, trong đó có bố và chú Vỹ, đến hội quán Vọng Lâu nhằm mục đích chiếm đoạt thế lực của chúng ta.”

“Nhà họ Triệu có Đồ Bá Thạch ở đó trông coi, thực lực của ông ta rất mạnh, đúng là có tư cách này. Bố à, chẳng lẽ nhân vật lớn mà bố muốn nói là Đồ Bá Thạch sao?” Hoàng Thiên Phong kinh ngạc hỏi.

Thành Trung lắc đầu nói: “Đồ Bá Thạch đúng là có kiếm pháp đỉnh cao, nhưng so với vị nhân vật lớn mà bố nói thì còn cách cả ngàn cây số.”

Thấy nhóm Hoàng Thiên Phong đều có vẻ không thể tin nổi, Kinh Đại Vĩ nói: “Ông Thành không gạt mọi người đâu, ngày đó Đồ Bá Thạch lấy thế đè người, bộ dáng rất oai hùng, được mọi người xem là cao thủ mạnh nhất nhà họ Triệu.”

“Nhưng giữa lúc mọi người đang tuyệt vọng, cậu Trần với độ tuổi còn rất trẻ bỗng đứng dậy đánh với Đồ Bá Thạch một trận, đánh từ hội quán Vọng Lâu đánh lên trên bầu trời, khiến cho cả trời đất u ám, mây bay mù mịt, kiếm khí ngang dọc. Cuối cùng Đồ Bá Thạch đầu thân chia lìa, những cao thủ của Hòa Bình đều cúi đầu trước cậu Trần, trận đấu đến đây là kết thúc, cậu Trần cũng từ đó mà trở thành đại ca của các ông trùm xã hội đen ở tỉnh Hòa Bình, có thể là đã sánh bằng Bùi Thanh Phong của tỉnh Phú Thọ.”

“Thành phố Hòa Bình còn có ngươi lợi hại hơn cả Đồ Bá Thạch sao?” Hoàng Thiên Phong hoảng sợ không thôi, nhà họ Hoàng đã làm ăn ở Hòa Bình nhiều năm, sớm đã cắm sâu rễ vào trong đó, thế nhưng thành phố Hòa Bình xuất hiện một nhân vật máu mặt đến vậy mà anh lại không hề hay biết, lỡ như vô tình gây chuyện gì ảnh hưởng tới người này, thì chẳng phải cả nhà họ Hoàng sẽ có nguy hiểm chết người hay sao?

Nghĩ đến đó, sau lưng Hoàng Thiên Phong toát cả mồ hôi lạnh.

Hoàng Thiên Hạnh đã tập võ rất lâu, cũng có nghe đến tiếng tăm của Đồ Bá Thạch, lúc này nghe nói cậu Trần dù tuổi còn trẻ nhưng còn mạnh hơn cả Đồ Bá Thạch thì lấy tay che miệng, kinh ngạc bật thốt một tiếng.

“Không sai.” Thành Trung vô cùng cảm khái, tuy rằng từ lúc đó đến nay đã qua vài ngày nhưng mỗi lần nghĩ đến phong thái của Trần Gia Bảo, không khỏi mang lòng ngưỡng mộ, nghiêm túc nói: “Thiên Phong, nếu như có cơ hội bố sẽ giới thiệu con với cậu Trần, lúc đó nhớ biểu hiện cho tốt, nếu có thể nhận được sự trợ giúp của cậu Trần thì chẳng khác gì sau này nhà họ Hoàng sẽ có một tầng bảo vệ, thậm chí là dựa vào đó mà phát triển mạnh mẽ.”

Hoàng Thiên Phong mừng rỡ: “Tất cả đều nghe theo lời ba nói, con nhất định sẽ thể hiện thật tốt.”

Hoàng Thiên Hạnh ngồi bên cạnh càng nghe càng cảm thấy sợ hãi, càng lúc càng tò mò và ngưỡng mộ cậu Trần này. Đột nhiên cô nghĩ đến Trần Gia Bảo, cũng là họ Trần, võ công cũng rất mạnh mẽ, lại còn là người của thành phố Hòa Bình, không lẽ cậu Trần này chính là Trần Gia Bảo hay sao?

Chương 218

Chương 218

Chỉ trong nháy mắt, Hoàng Thiên Hạnh lại cười chế giễu một tiếng, thầm lắc đầu: ‘Cậu Trần giống như người trời hạ xuống, chính là một nhân vật lớn, Trần Gia Bảo chẳng qua là giỏi đánh nhau chút mà thôi, cả việc xách giày cho cậu Trần cũng không xứng, anh ta đâu thể nào là Trần tiên sinh được cơ chứ? Ôi, hi vọng mình có thể nhìn thấy phong thái của cậu Trần tiên sinh.’

Thành Trung tò mò hỏi: “Thiên Hạnh, con đang suy nghĩ cái gì thế? Sao lại vừa gật đầu rồi lại lắc đầu vậy?”

Hoàng Thiên Hạnh giật mình, cô không dám nói ra suy nghĩ trong lòng, nếu không sẽ bị ông ngoại cười mất, bèn vội vàng nói: “Ông ngoại, ta ra ngoài đón các bạn con đây.”

Cô nói xong rồi vui vẻ chạy tung tăng ra ngoài.

“Cậu chủ, đã đến nhà hàng Đông Khởi rồi, tôi ở trong xe chờ mọi người.” Hương Giang dừng xe, sau đó cung kính nói.

Trần Gia Bảo cười nói: “Không cần đâu, cứ theo tôi vào rong, dù sao cũng có người mới, ăn miễn phí dại gì không ăn.”

Hương Giang cười lấy duyên một cái, sau đó thu lại cảm xúc của mình, đi theo phía sau lưng của Trần Gia Bảo vào bên trong.

Lâm Thanh Hà hôm nay ăn mặc có chút gợi cảm, mặc một chiếc váy dài thêu hoa lộ ra dáng vẻ thân thiện xuất chúng, Hương Giang lại có phần quyến rũ, dáng người nóng bỏng, hai người vừa đi vào bên trong khu nghỉ mát Đông Thăng liền hấp dẫn ánh mắt của nhiều người nhìn lại.

Trân Gia Bảo đi giữa hai người bọn họ, gương mặt tỏ vẻ lạnh nhạt.

Đột nhiên, Chu Linh Hoa cùng Tần Thanh Nhã hai mắt sáng lên vội vàng chạy tới.

Hai cô gái này hôm nay cũng ăn mặc rất tỷ mỉ, một người đầy quyến rũ, một người thì trẻ trung, hai người đi cùng nhau làm người ta cứ liên tưởng đến một đôi hoa sen nóng rực, làm người ta phải thèm thuồng.

Chu Linh Hoa đi đến chào đón, chào qua mấy cô gái mà ném cho Trần Gia Bảo một cái nháy mắt, thực sự là dụ hồn.

“Thanh Hà, Gia Bảo, hai người đến đây, a, chị gái xinh đẹp này là ai vậy?” Tần Thanh Nhã nhìn thấy Hương Giang, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hương Giang thực sự rất xinh đẹp, rất quyến rũ, ngay cả Tần Thanh Nhã là hoa khôi học đường nhìn thấy cũng phải động lòng.

“Ta gọi là Hương Giang.” Hương Giang lạnh lùng nói xong liền không nói thêm câu nào nữa, nhẹ nhàng đứng sau lưng Trần Gia Bảo.

Tần Thanh Nhã âm thầm thở dài, Trần Gia Bảo có một cô gái xinh đẹp như vậy ở bên, đối với Thanh Hà thì không phải là chuyện tốt.

Lâm Thanh Hà lại không tim không phổi lôi tay của Trần Gia Bảo cười hì hì nói: “Chúng ta đứng ở của cũng không hay cho lắm, vào bên trong cùng với mọi người đi.”

Trân Gia Bảo gật đầu, các cô gái vây quanh anh cùng bước đi vào.

Bốn cô gái này đều là các cô gái xinh đẹp nhất, Trần Gia Bảo đứng ở giữa giống như mặt trăng và các vì sao, không ít người nhìn anh với ánh mắt ghen tị.

“Thiên Hạnh, chúng ta ở đây.”

Nhìn thấy Hoàng Thiên Hạnh đi ra, Lâm Thanh Hà vẫy tay, ánh mắt của Hoàng Thiên Hạnh sáng lên vội vàng đi lại.

Hoàng Thiên Hạnh hôm nay ăn mặc rất đẹp, nhìn cực kỳ tinh xảo, một bộ lễ phục màu đen, trang sức trong suốt, nhịn giống như một cô công chúa vậy, rất động lòng người.

Cô cùng Lâm Thanh Hà gọi nhau, lại nhìn thấy Hương Giang bên cạnh, lạnh nhạt nhìn Trần Gia Bảo một cái sau đó chu chu miệng hừ một tiếng, hiển nhiên cô cảm thấy khó chịu Trần Gia Bảo, trong lòng càng thêm khẳng định Trần Gia Bảo không phải là Trần tiên sinh trong miệng ông ngoại.

“Thanh Hà, tớ đưa cậu đến gặp mẹ tớ, bà ấy nhất định sẽ rất thích cậu.” Hoàng Thiên Hạnh vui vẻ nói.

“Nhưng …” Lâm Thanh Hà do dự, cô muốn ở cùng Trần Gia Bảo một lát.

Hoàng Thiên Hạnh trợn mắt nói: “Anh ta đã là người lớn rồi, cậu còn lo lắng cái gì? Hơn nữa không phải có chị gái xinh đẹp ở đây sao?”

Trần Gia Bảo gật đầu với Lâm Thanh Hà, cô bé mới miễn cưỡng đồng ý.

Hoàng Thiên Hạnh kéo ba cô gái nhà Lâm Thanh Hà đi, chỉ còn Trần Gia Bảo và Hương Giang ở tại chỗ.

Trần Gia Bảo nhún vai, trước khi đến bàn ăn, anh tự mình lấy một ly rượu đỏ và hai món ăn nhẹ, nhàn nhã ăn, Hương Giang đi theo Trần Gia Bảo suốt quãng đường, rất ngoan ngoãn lễ phép.

“Cô không cần phải đi theo tôi. Ở đây chơi đi. Cô muốn làm gì thì làm. Còn nữa, sau này không cần gọi tôi là chủ nhân, quá khó nghe. Cứ gọi tôi là thiếu gia, hoặc có thể gọi tên ta.” Trần Gia Bảo tiện tay đưa cho Hương Giang một ly rượu vang đỏ.

“Vâng, thiếu gia.” Hương Giang hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, vươn tay cầm lấy ly rượu, nhấp một ngụm, trên má thoáng hiện một rặng mây đỏ ửng.

Cách đó không xa, một người đàn ông đẹp trai mặc áo sơ mi trắng nhìn chằm chằm Hương Giang, ánh mắt kinh diễm xen lẫn khát khao chinh phục.

“Người phụ nữ hấp dẫn như vậy, quả là hiếm thấy, tôi nhất định phải có được cô!”

Chương 219

Chương 219

Đôi mắt Thành Tuấn rực lửa, anh ta liếm môi dưới.

Anh ta là cháu nội của Thành Trung, cũng là anh họ của Hoàng Thiên Hạnh, là một cậu ấm có tiếng ở thành phố Nam Định, đồng thời anh ta cũng đã đi qua vô số bụi hoa.

Ngay lập tức, anh ta lại nhìn sang Trần Gia Bảo đang ở bên cạnh Xích Luyện, nhìn thấy Trần Gia Bảo mặc quần áo bình thường, trong lòng cảm thấy khinh thường, nhưng dù sao đây cũng không phải thành phố Nam Định. Cái gọi là rồng mạnh không trấn áp được rắn độc, vậy anh ta không thể tùy tiện dẫm đạp lên người khác, lỡ như lật thuyền trong mương thì hỏng rồi.

“Anh ta đến tham dự yến hội sinh nhật của Thiên Hạnh. Thiên Hạnh nhất định sẽ biết anh ta. Nếu chỉ là một người bình thường, vậy chắc chắn người phụ nữ kia là của mình rồi!” Thành Tuấn cười lạnh một tiếng rồi quay người đi tìm Hoàng Thiên Hạnh.

Hoàng Thiên Hạnh đang giới thiệu Lâm Thanh Hà với mẹ cô thì bất ngờ bị Thành Tuấn kéo ra ngoài.

“Anh họ, anh đang làm gì vậy?” Hoàng Thiên Hạnh đi theo sau anh ta, không tình nguyện nói.

Thành Tuấn chỉ vào Trần Gia Bảo cách đó không xa hỏi: “Anh ta là bạn của em? Người đẹp bên cạnh anh ta là ai?”

Hoàng Thiên Hạnh liếc nhìn Trần Gia Bảo , bĩu môi khó chịu nói: “Anh ta tên là Trần Gia Bảo , cũng không tính là bạn em, còn có thù với em ý. Mỹ nhân kia tên là Xích Luyện, hôm nay em mới thấy lần đầu tiên.”

“Anh ta có thù với em? Vậy mà em còn để anh ta đến dự tiệc sinh nhật.” Thành Tuấn kinh ngạc nói.

“Anh ta là bạn trai của Thanh Hà. Nếu không phải vì mối quan hệ này, em sẽ không để ý đến anh ta. Hừ!” Hoàng Thiên Hạnh càng nói càng tức giận, anh ta đã có Lâm Thanh Hà là bạn gái rồi, thế mà còn cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô, hừ, Thật đáng giận!

Thành Tuấn mắt sáng lên. Hóa ra Trần Gia Bảo đã có bạn gái rồi, vậy chuyện này liền dễ dàng hơn nhiều. Anh ta cười nói: “Dám bắt nạt em họ anh xem anh bắt người phụ nữ bên cạnh anh ta lại đây, trả thù cho em.” Nói xong liền đi về phía Xích luyện.

Hoàng Thiên Hạnh giật mình, định ngăn anh ta lại, sau đó nghĩ lại, dù sao Trần Gia Bảo cũng có thù với mình, cứ để anh họ cho anh ta một bài học cũng được.

“Hừ, Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo , thật sự là thiên đường có cửa anh không đi, địa ngục không cửa anh lại vào. Anh họ tôi là một tên sát gái lão luyện, không có người phụ nữ nào anh ấy thích có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh, anh cứ chờ xấu hổ đi.”

Hoàng Thiên Hạnh nhếch mép cười xấu xa.

“Thiên Hạnh, anh ta chính là Trần Gia Bảo mà em nói lúc trước? Anh ta là người đã đánh bại em, còn xúc phạm Taekwondo là khoa chân múa tay?

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi đi tới bên cạnh cô, dáng người cao to khỏe mạnh, nghe xong tên của Trần Gia Bảo , ánh mắt ông ta lóe lên một tia tức giận.

Hoàng Thiên Hạnh rất ngạc nhiên, người đàn ông trung niên này tên là Park Junjoeng, thầy của cô ở Hàn Quốc và là nhà vô địch toàn đoàn của cuộc thi Taekwondo Hàn Quốc. Ông ấy rất mạnh, cô cười gượng nói: “Đúng vậy, anh ta là Trần Gia Bảo, là con học nghệ không đến nơi đến chốn. Để thầy mất mặt.”

Sử dụng tiếng Trung, Park Junjoeng thẳng thừng chế nhạo: “Teakwondo là tinh hoa dân tộc của Hàn Quốc, là niềm tự hào của đất nước Hàn Quốc chúng tôi. Chúng tôi tuyệt đối không thể chịu đựng những lời xúc phạm của người khác. Tôi sẽ đi

gặp anh ta ngay bây giờ và bắt anh ta xin lỗi trước công chúng!”

Nhìn thấy Park Junjoeng tức giận đi về phía Trần Gia Bảo, Hoàng Thiên Hạnh vui sướng khi người gặp họa cười nói: “Trần Gia Bảo, anh họ và là thầy tôi đều đang tìm anh tính sổ, anh tự cầu phúc đi là vừa.”

Lúc này, Trần Gia Bảo đang ôm bụng đứng bên bàn ăn, Xích Luyện đứng sau lưng anh, uống xong một ly rượu đỏ, hai má cô càng thêm ửng hồng.

“Cô gái xinh đẹp, tôi có thể mời cô khiêu vũ được không?” Thành Tuấn đến bên cạnh Xích Luyện, nở một nụ cười tự tin.

Xích Luyện cau mày nhìn anh ta, thấy sắc mặt Thành Tuấn hơi tái nhợt, anh ta rõ ràng là một kẻ say rượu, trong lòng dâng lên sự chán ghét, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Trần Gia Bảo đứng bên cạnh vẫn thưởng thức đồ ăn, hoàn toàn không để ý đến Thành Tuấn.

Thành Tuấn không bỏ cuộc, tiếp tục cười với Xích Luyện: “Tự giới thiệu, tôi tên là Thành Tuấn. Có thể em chưa nghe tên tôi bao giờ, nhưng Hoàng Thiên Hạnh, chủ trì bữa tiệc sinh nhật hôm nay chính là em họ của tôi. Nếu so sánh thì , thực lực của gia đình tôi ở Nam Định mạnh hơn nhiều so với thực lực của Hoàng gia ở Hòa Bình. Và tôi vừa tốt nghiệp Đại học Yale ở Hoa Kỳ vào năm ngoái và cũng đã lấy được bằng MBA. Trước mắt, tôi đang quản lý một nhà hàng 5 sao cao cấp ở Thành phố Nam Định. Mỗi năm khách sạn chúng tôi có lợi nhuận lên đến hàng ngàn tỷ đồng… ”

Nói xong, Thành Tuấn nhìn Trần Gia Bảo đầy khiêu khích, rồi mới tiếp tục nói với Xích Luyện: “Bây giờ, tôi có thể mời em khiêu vũ, phải không?”

Anh ta rất tự tin, với gia cảnh và học thức chói mắt, chẳng mấy phụ nữ nào có thể không động tâm, anh ta tin Xích Luyện cũng không ngoại lệ, đến lúc đó, anh ta không chỉ có thể ôm người đẹp trong lòng mà còn đả kích tới Trần Gia Bảo, trả thù cho cô em họ của anh ta.

Xích Luyện nhìn Trần Gia Bảo, thấy vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn bình thản, trong lòng có chút thất vọng, cô lạnh lùng liếc nhìn

Thành Tuấn, nhàn nhạt thốt ra một chữ: “Cút!”

Thành Tuấn sửng sốt, sau đó là tức giận, nếu là ở thành Nam Định, anh ta đã sớm sai thuộc hạ đi cướp lấy Xích Luyện, nhưng bây giờ ở thành Hòa Bình, anh ta không thể quá kiêu ngạo, anh ta đi đến trước mặt Trần Gia Bảo kiêu ngạo nói: “Người như anh không xứng với một cô gái xinh đẹp như vậy. Cho tôi biết, anh cần bao nhiêu mới có thể tặng cô ấy cho tôi?”

Chương 220

Chương 220

Sát khí lóe lên trong mắt Xích Luyện!

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh tin, dù anh không mở miệng thì Xích Luyện cũng sẽ giải quyết được con ruồi này.

Xích luyện đang chuẩn bị động thủ, đột nhiên, một người đàn ông trung niên cao lớn đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo , từ trên cao nhìn về phía anh rồi nói: "Cậu chính là Trần Gia Bảo, chính cậu đã xúc phạm Taekwondo?"

Trần Gia Bảo kinh ngạc: "Ông là ai?"

Park Junjoeng tự hào nói: "Tên tôi là Park Junjoeng, thầy của Hoàng Thiên Hạnh, lần trước cậu đã đánh bại Hoàng Thiên Hạnh, và xúc phạm Taekwondo chỉ là khoa chân múa tay. Bây giờ, cậu có hai lựa chọn, một ở trước công chúng thừa nhận lỗi lầm của mình, hai là chấp nhận lời thách đấu của tôi và để tôi đánh cho cậu thảm bại!"

Thành Tuấn vui mừng khôn xiết, có lần nghe Hoàng Thiên Hạnh nhắc đến Park Junjoeng, anh ta biết Park Junjoeng là một trong những võ sư Taekwondo giỏi nhất Hàn Quốc, một chân đã đá mười mấy viên gạch, được gọi là "Chân sắt".

"Có Park Junjoeng ra mặt, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ không có kết quả tốt. Việc này sẽ khiến Xích Luyện rất thất vọng với Trần Gia Bảo, cơ hội của anh ta liền lớn thêm chút nữa." Thành Tuấn đắc ý nghĩ.

Nội tâm Xích Luyện chế nhạo: "Dám đến khiêu khích thiếu gia, thật là ngu."

"Hóa ra là đến từ Hàn Quốc." Trần Gia Bảo nói, "Ông sai rồi. Tôi không xúc phạm đến Taekwondo, bởi vì so với võ thuật

Trung Quốc, Taekwondo quả thực là khoa tay múa chân. Tại sao tôi phải xin lỗi?

Park Junjoeng nổi giận đùng đùng, cười lạnh nói: "Đúng là kiêu ngạo, đừng nghĩ rằng nếu đánh bại Hoàng Thiên Hạnh thì có quyền tự hào. Bản chất của Taekwondo không phải người Trung Quốc có thể hiểu được. Hôm nay, tôi sẽ biện minh cho Taekwondo, cậu dám ứng chiến không? "

Một tia khinh thường lóe lên trong mắt Trần Gia Bảo , anh thậm chí không thèm ra tay với thứ mặt hàng rác rưởi này, chắc chỉ cần trong vài giây, anh có thể đập chết hắn.

Động tĩnh ở đây đã thu hút những người khác, nhất là khi nghe tin Park Junjoeng sẽ thách đấu với Trần Gia Bảo, mọi người càng thêm phấn khích, đều chờ được xem kịch vui.

Lâm Thanh Hà đã nói chuyện xong với mẹ của Hoàng Thiên Hạnh, họ bước ra khỏi phòng riêng, nhìn thấy cảnh này, họ không khỏi sửng sốt. Lâm Thanh Hà vừa bước lại gần vừa lo lắng nói: "Park Junjoeng là thầy của Thiên Hạnh. Ông ấy vẫn luôn là cao thủ Taekwondo số một Hàn Quốc. Anh Bảo chắc chắn không phải là đối thủ của ông ấy. Không, tôi phải ngăn anh ấy lại. "

Chu Nhược Hoa vội vàng đỡ lấy Lâm Thanh Hà, đảo mắt một cái, nói: "Thanh Hà, đừng quên, Gia Bảo cũng là cao thủ. Anh Bảo của cậu tuyệt đối sẽ không sao, cậu cứ yên tâm."

Lâm Thanh Hà dừng bước, trong lòng vẫn tràn ngập lo lắng.

Hoàng Thiên Hạnh cong môi khinh thường, rõ ràng là không tin Trần Gia Bảo sẽ là đối thủ của thầy mình.

Trên sân, Trần Gia Bảo không nói gì, Xích Luyện khinh thường nói: "Tùy ông?"

Đôi mắt Park Junjoeng lóe lên sự tức giận, và ông ngẩng cao đầu tự hào, nói: "Tôi đã vô địch Taekwondo Hàn Quốc năm lần liên tiếp. Tôi hiện là huấn luyện viên Taekwondo đặc biệt cho Thủy quân lục chiến Hàn Quốc. Bây giờ, tôi tự hỏi liệu mình có đủ tư cách để thách đấu với Trần Gia Bảo không?"

Mọi người đột nhiên cảm thán, ngay cả ánh mắt nhìn Park Junjoeng cũng khác.

Chu Nhược Hoa không ngờ rằng Park Junjoeng lại mạnh mẽ như vậy, trong lòng trở nên căng thẳng lên.

Chỉ có Thành Tuấn là người vui vẻ nhất, Park Junjoeng càng mạnh bao nhiêu thì Trần Gia Bảo sẽ càng thảm hại bấy nhiêu, tỷ lệ anh ta ôm mỹ nhân về nhà thành công càng cao.

Trước mắt mọi người đang chờ xem trò cười, Trần Gia Bảo đột nhiên xoay người, quay lưng về phía Park Junjoeng, nói: "Ông còn chưa đủ tư cách để tôi, ông ta giao cho cô giải quyết đấy. Chỉ cần không chết người là được."

"Vâng, thiếu gia." Xích luyện vui mừng khôn xiết, cung kính đáp, sau đó dùng ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn Park Junjoeng.

Park Junjoeng tức giận nói: "Trần Gia Bảo , cậu để một người phụ nữ đến thách đấu với tôi, thật là đồ hèn nhát!"

Xích luyện sắc mặt chìm xuống, cô cũng là sát thủ đứng thứ 30 trong Thiên Lang bảng, thân thủ của cô vốn dĩ rất tốt, tuy rằng bị Trần Gia Bảo đánh bại, nhưng là bởi vì Trần Gia Bảo quá lợi hại, nhưng lại tôm tép như Park Junjoeng, sao có thể được cô để trong mắt?

"Ông có biết Kim bosung không?" Xích luyện hỏi đột ngột.

Park Junjoeng cả kinh, vì Jin Baocheng là cố vấn của ông ta, kiến thức của ông ấy về Taekwondo còn hơn hẳn ông ta. Ông ta ngạc nhiên, "Cô có biết cố vấn của tôi?"

"Ba năm trước, ông ta suýt nữa bị tôi đánh chết!" Xích Luyện chế nhạo.

Một lời nói khuấy động cả ngàn con sóng!

"Cô nói cái gì?" Park Junjoeng kinh hãi, trong lòng chấn động.

Bất ngờ, Xích luyện nhanh chóng tiến lên, dùng dao chém vào cổ Park Junjoeng.

Park Junjoeng theo bản năng né sang một bên, không ngờ động tác này chỉ là hư chiêu, trong tích tắc cô đã đến sau lưng Park Junjoeng, gót giày cao gót đá vào bắp chân ông một cách quyết liệt.

Chương 221

Chương 221

Với một cú "click", Park Junjoeng bị gãy bắp chân ngay lập tức!

Park Junjoeng ôm chân té lăn xuống đất, hét lên thảm thiết

Một chiêu liền thắng!

Một chiêu!

Đánh bại võ sư Taekwondo hàng đầu Hàn Quốc chỉ với một chiêu!

Mọi người tại đây đều khiếp sợ.

"Cái này … người phụ nữ này thực sự đã đánh bại thầy của tôi và đánh bại tôi chỉ bằng một chiêu. Mẹ kiếp, chẳng lẽ Taekwondo tôi học so với võ thuật cổ truyền thật sự là khoa tay múa chân?"

Park Junjoeng đau đớn, vừa tức giận vừa sốc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Vẻ mặt Hoàng Thiên Hạnh vô cùng kinh ngạc, đôi môi khẽ run lên, lần đầu tiên trong lòng cô có nghi ngờ về Taekwondo.

Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn nhau cười.

"Thiếu gia, em đã đánh gãy chân ông ta để thị uy." Hương Giang cung kính nói với Trần Gia Bảo.

Những người bên cạnh lại sửng sốt, một người phụ nữ xinh đẹp lại có thân thủ tốt như vậy chỉ là hầu gái của Trần Gia Bảo? Bản thân Trần Gia Bảo mạnh đến mức nào?

"Làm tốt lắm." Trần Gia Bảo để điểm tâm trong tay xuống, đột nhiên nhìn về phía Thành Tuấn nói: "Còn có hắn, chế nhạo ta,

cạy góc tường nhà ta, cũng đánh gãy chân hắn đi.”

“Vâng, thiếu gia.” Trong lòng Hương Giang tràn ngập hưng phấn, nhưng lúc nhìn về phía Thành Tuấn, ánh mắt cô lập tức lạnh lùng, chậm rãi bước về phía anh ta.

Thành Tuấn biến sắc, lui về phía sau mấy bước, tức giận nói: “Trần Gia Bảo, ngươi dám! Chú của ta là Hoàng Thiên Phong, còn ông của ta là Thành Trung ở thành phố Nam Định. Nếu ngươi dám động vào ta, ngươi nhất định sẽ không được chết tử tế !”

Nhiều người ở đây đều đã nghe đến tên của Thành Trung, họ hít một ngụm khí lạnh.

Một thanh niên mặc áo phông ngắn tay ngây ngô nói: “Tôi biết Hoàng Thiên Phong. Ông ấy là cha của Hoàng Thiên Hạnh. Ông ấy chủ yếu kinh doanh các ngành công nghệ cao ở thành phố Hòa Bình. Ông ấy cũng là người có máu mặt trong giới kinh doanh. Ông ấy có mối quan hệ rất tốt với chính quyền, nhưng Thành Trung đến từ thành phố Nam Định lại là ai? ”

Người bên cạnh lập tức giải thích: “Ngốc quá, ông Thành Trung là tài phiệt nổi tiếng ở thành phố Nam Định. Chuỗi khách sạn của 5 sao của ông ta được mở ở 5 khu đô thị xung quanh. Tuy ý chính là đi lên xã hội thượng lưu nhưng cả hắc bạch đạo đều có sự tham gia của ổng cả. Tuy không bằng thế lực của nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, ở thành phố Nam Định rất được tôn trọng, tuy rằng đây là thành phố Hòa Bình, nhưng chỉ cần Thành Trung nói một lời, người ở thành phố Hòa Bình chắc chắn sẽ cho ông ít mặt mũi.”

“Mẹ nó, trâu bò thế á?” Thanh niên mặc áo phông kinh ngạc nói: “Hóa ra lai lịch của Thành Tuấn sâu như vậy. Trần Gia Bảo đạp phải tấm sắt rồi.”

“Ai nói không phải đâu.”

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt đang xem kịch vui, chờ xem Trần Gia Bảo có tự mình làm xấu mặt không.

“Thành Trung? Thành Trung thấy tôi cũng phải cúi đầu.” Ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên vẻ khinh thường.

Đột nhiên, Hoàng Thiên Phong nghe thấy tiếng động bên ngoài liền tò mò bước ra, thấy xung quanh sảnh tiệc không có người, vẻ mặt của ông ta càng thêm xa lạ.

Đột nhiên, hai mắt Thành Tuấn sáng lên, anh ta hét lên: “Chú ơi mau đến đây, thằng nhãi này làm ầm ĩ trong bữa tiệc sinh nhật của Thiên Hạnh, còn đánh gãy cả chân cháu.”

Hoàng Thiên Phong sửng sốt, nhanh chóng dẫn mọi người bước tới, mọi người gần đó đều biết Hoàng Thiên Phong, vẻ mặt ngạc nhiên giảm xuống, đều cúi đầu nhường đường cho ông.

Nhìn thấy Park Junjoeng nằm trên mặt đất bị gãy chân, vẻ mặt Hoàng Thiên Phong chìm xuống, nháy mắt liền yêu cầu cấp dưới nhấc Park Junjoeng đi gặp bác sĩ, trầm giọng hỏi: “Thiên Hạnh, có chuyện gì vậy?”

“Là anh ta!” Thành Tuấn chỉ vào Trần Gia Bảo, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chú à, anh ta để người phụ nữ này đánh gãy chân của ngài Park, anh ta cũng đe dọa sẽ chặt chân cháu, ở địa bang của Hoàng gia còn dám gây sự như vậy, rõ ràng là nghĩ Hoàng gia chúng ta dễ bắt nạt, rõ ràng là không để chú vào mắt. ”

Giữa hai lông mày của Hoàng Thiên Phong hiện lên tia tức giận, bỗng nhiên xoay người lại, nhìn Trần Gia Bảo và Hương Giang, trầm giọng hỏi: “Các người là ai mà dám gây chuyện ở đây, các người cho rằng Hoàng gia chúng ta dễ ức hiếp?”

Mọi người trên khán đài đều hiện lên biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Hoàng Thiên Phong là một ông lớn trong giới kinh doanh của thành phố Hòa Bình, dù hắc đạo hay bạch đạo đều phải cho Hoàng Thiên Phong ba phần mặt mũi, giờ Trần Gia Bảo lại gây rối trong bữa tiệc sinh nhật của Hoàng gia, chắc chắn sẽ phải ăn quả đắng.

Chương 222

Chương 222

Thành Tuấn có vẻ đắc ý, chú của anh ta là ông trùm kinh doanh ở thành phố Hòa Bình, chắc Trần Gia Bảo cũng chả dám kiêu ngạo trước mặt chú anh.

Tần Thanh Nhã còn chưa biết năng lượng của Trần Gia Bảo, giữa hai lông mày hiện lên một tia lo lắng, nói: "Thiên Hạnh, cậu có thể thuyết phục cha cậu làm chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không có được không?"

Hoàng Thiên Hạnh cũng có chút khó, bất lực nói: "Tớ sẽ thử xem."

Cô vừa định bước lên, đột nhiên, Trần Gia Bảo cười khinh thường: "Chúng tôi là người mà ông không thể trêu vào. Hương Giang, thuận tay cắt ngang chân trái của Thành Tuấn. Ai dám ngăn cản cô cứ đánh gãy chân là được."

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi, ôi mẹ ơi, ngay cả gia chủ Hoàng gia cũng không cho mặt mũi, Trần Gia Bảo cũng quá dũng cảm rồi?

Hoàng Thiên Hạnh dừng lại bước chân, nổi giận đùng đừng.

"Trần Gia Bảo, cậu dám!" Hoàng Thiên Phong cả giận nói.

"Đùa à, trước mặt chú còn dám kiêu ngạo như vậy. Đúng là tìm đến đường chết …" Thành Tuấn cười chế giễu, nhưng anh ta còn chưa kịp nói xong đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, Hương Giang đã vượt qua Hoàng Thiên Phong mà đến bên cạnh anh ta trong nháy mắt. Đôi giày cao gót màu đỏ đá mạnh vào bắp chân anh.

"Cạch" một tiếng, chân trái của Thành Tuấn lập tức bị gãy xương, hét lên một tiếng, đột nhiên quỳ trên mặt đất, nét mặt đau đớn vặn vẹo.

Tê!

Mọi người hít một hơi khí lạnh, làm trò trước mặt Hoàng Thiên Phong, đánh gãy chân Thành Tuấn, tương đương với một cái tát trần trụi vào khuôn mặt Hoàng gia.

Thành Tuấn sắc mặt tái nhợt, tức giận hét lên: "Chú, chú nhất định phải trả thù cho cháu, cháu muốn giết Trần Gia Bảo…"

Hoàng Thiên Phong sắc mặt xanh mét, chỉ vào Trần Gia Bảo, tức giận nói: "Được , được lắm, giỏi lắm, Hoàng gia đã thâm căn cố đế hơn hai mươi năm rồi ở thành phố này. Ở trên thương trường hay là trong chính quyền đều như cá gặp nước. Đây là lần đầu tiên có người không cho tôi mặt mũi, nếu hôm nay không cho Hoàng gia một người giải thích, đừng nghĩ tới việc rời khỏi khách sạn này!"

Với một cái vẫy tay của ông, bốn hoặc năm vệ sĩ và bảy hoặc tám nhân viên bảo vệ khách sạn xung quanh lao đến bao vây Trần Gia Bảo và Hương Giang. Sau khi Hoàng Thiên Phong nói một lời, họ sẽ ngay lập tức xông lên xử lí Trần Gia Bảo và Hương Giang!

Bầu không khí ngưng trọng, hết sức căng thẳng!

Mọi người đều biết kết cục của Trần Gia Bảo khi xúc phạm Hoàng gia!

"Thiên Hạnh, cậu mau cầu cha cậu tha cho Anh Bảo một đường sống đi." Lâm Thanh Vũ lo lắng, nắm lấy cánh tay Hoàng Thiên Hạnh.

Hoàng Thiên Hạnh sắc mặt xanh méc, cô im lặng, bây giờ sự việc phát triển thành thế này, không phải cô nhúng tay vào là được nữa.

Tần Thanh Nhã thầm thở dài, mặc dù Thành Tuấn quả thực có lỗi trước, nhưng Trần Gia Bảo ở địa bàn của Hoàng gia mà đánh gãy chân anh ta, khẳng định sẽ chịu tổn thất lớn.

"Trần Gia Bảo quá bốc đồng. Một người đàn ông đến tư chất co được duỗi được đều không có, sau này nếu Thanh Hà đi theo anh ta có lẽ không phải chuyện tốt." Tần Dật Hiên thầm lắc đầu.

Đột nhiên, Hoàng Thiên Phong vẫy tay, những người đàn ông to lớn xung quanh lao về phía Trần Gia Bảo và Hương Giang.

Trần Gia Bảo đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh.

Vẻ mặt Hương Giang trầm xuống, tiến thẳng vào trong đám người, không tới một phút đồng hồ, tất cả những tên to lớn này đều bị đánh đến quỳ rạp trên mặt đất.

Mọi người đều trố mắt, chết tiệt, nữ nhân này quá biến thái rồi.

“Một nhóm gà chó bản địa.” Trần Gia Bảo lắc đầu, không có hứng thú nói.

Hoàng Thiên Phong vừa giận vừa vội, khóe mắt cũng run lên, mấy năm nay Hoàng gia ở Hòa Bình luôn song yên biển lặng, đây là lần đầu tiên Hoàng gia mất mặt như vậy.

Đột nhiên, một giọng nói uy nghiêm từ không xa truyền đến: “Ta muốn xem kẻ nào kiêu ngạo, lớn mật như vậy, không chỉ làm ầm ĩ tiệc sinh nhật của cháu gái ta, còn dám đánh gãy chân cháu trai ta!”

Hoàng Thiên Phong giật mình, sau đó vui mừng khôn xiết.

Cách đó không xa, Thành Trung và Kinh Đại Vĩ khí phách mà đến, có người chạy vào phòng riêng nói với họ về việc Thành Tuấn bị gãy chân, Thành Trung lập tức dẫn người chạy tới.

Rất nhiều người ở đây đều biết Thành Trung, và bây giờ việc Thành Trung xuất hiện cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng khi họ nhìn thấy Kinh Đại Vĩ bên cạnh ông, mọi người đột nhiên mở to mắt, thần sắc hiện ra vẻ khó tin.

“Ôi mẹ ơi, hóa ra là Kinh Đại Vĩ, trùm thế giới ngầm ở thành phố Vĩnh Phúc. Không ngờ anh ta cũng ở đây. Thành Trung từ thành phố Nam Định, Kinh Đại Vĩ từ thành phố Vĩnh Phúc, cộng với Hoàng Thiên Phong từ thành phố Hòa Bình. Đây là ba vị lão đại hàng thật giá thật, Trần Gia Bảo thật sự là xong rồi. “

Chương 223

Chương 223

Mọi người nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo đều là vẻ thương cảm.

Người có tên cây có bóng, Thành Trung và Kinh Đại Vĩ đã nổi tiếng nhiều năm, bây giờ họ đang tức giận, nhiều người vẻ mặt căng thẳng, nhanh chóng mở ra một đường, thậm chí không dám thở.

Quyền lực!

Hoàng Thiên Hạnh thở dài, bây giờ ông nội và ông Kinh cũng tiến vào rồi, có thể nói Trần Gia Bảo sẽ không chết cũng bị lột một lớp da.

Nghĩ đến đây, không biết tại sao, trong lòng Hoàng Thiên Hạnh không vui mà ngược lại là lo lắng.

Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa cũng lo lắng.

Thành Tuấn mặc kệ chân đau kêu to: "Ông nội, có người đánh gãy chân của cháu, ông nhất định phải trả thù cho cháu!"

Thành Trung không nhìn thấy Trần Gia Bảo, trong lòng vừa đau lòng vừa tức giận, đi về phía trước nói: "Đừng lo lắng, hôm nay ông nội sẽ đòi lại công bằng cho con. Cho dù ông nội không được thì cũng có ông Cảnh ở đây, cho dù là nhà họ Tạ." , vẫn phải cho chúng ta một lời giải thích! "

Thành Tuấn nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng cười nhạo: "Trần Gia Bảo, ông nội và ông Cảnh đều ở đây, xem anh có thể kiêu ngạo được bao lâu!"

khóe miệng Trần Gia Bảo cong lên một nụ cười đùa giỡn nói: "Thành Trung và Kinh Đại Vĩ, hai người thật là oai phong lẫm liệt, lại muốn đánh gãy chân tôi báo thù cho Thành Tuấn?"

Hoàng Thiên Phong trong nội tâm chế nhạo: “Thật ngu ngốc, dám gọi trực tiếp tên của bố và ông Kinh.”

Đột nhiên, thân thể của Thành Trung và Kinh Đại Vĩ run lên, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, họ nhanh chóng nhìn về phía Trần Gia Bảo, vẻ mặt của họ đều thay đổi!

Ngay sau đó, Thành Trung và Kinh Đại Vĩ, hai ông lớn của thế giới ngầm, vội vàng đi đến chỗ Trần Gia Bảo, bất ngờ cúi đầu cung kính nói: “Xin chào, cậu Trần.”

Trần Gia Bảo đứng tại chỗ, bình tĩnh tiếp nhận.

Mọi người ngẩn ra, sau đó lần lượt hóa đá, cuối cùng là náo động!

Hai lão đại đứng đầu thế giới ngầm đều cúi đầu kính nể Trần Gia Bảo, nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ nhất định sẽ không tin!

Thành Tuấn kinh ngạc trợn trừng mắt, quên cả cơn đau ở chân.

“Ba, ông Kinh, hai người làm sao vậy, sao lại tặng Trần Gia Bảo món quà lớn như vậy?” Hoàng Thiên Phong kinh ngạc bước tới, hỏi, nếu không biết tửu lượng của ông lão, chắc chắn ông sẽ nghi ngờ họ đã say.

Đột nhiên, Thành Trung đứng thẳng người dậy, kéo một cái bạt tai lớn đánh qua, mắng: “Thằng khốn, mày dám vô lễ với cậu Trần, còn không mau xin lỗi!”

Hoàng Thiên Phong bị đánh và choáng váng, sau đó kinh hoàng nói: “Cậu Trần? Ba, Trần Gia Bảo là … cậu Trần, ý của ba là?”

Người đã giết Đồ Bá Thạch, làm Triệu gia khuất phục, buộc một đám người phải quỳ xuống dưới chân, chính là Trần Gia Bảo?

Hoàng Thiên Phong bàng hoàng không thể tin được, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Thành Trung, Hoàng Thiên Phong phản ứng ngay lập tức, cúi đầu kính cẩn nói: “Xin chào cậu Trần, tôi có con mắt không biết Thái Sơn. Tôi đã xúc phạm đến cậu Xin cậu thứ lỗi cho tôi.”

Mọi người lại náo động.

Hoàng Thiên Hạnh vẻ mặt kinh hãi, nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo ở phía xa, và lẩm bẩm: “Trần Gia Bảo thực sự là cậu Trần, người mà ông nội vô cùng kính trọng? Làm sao có thể, làm sao có thể …”

“Ông nội, dượng, các ngươi làm cái gì thế? Trần Gia Bảo đánh gãy chân con. Lẽ nào mọi người cứ bỏ qua như thế?” Thành Tuấn giận dữ nói.

“Tên nhóc khốn nạn, mày nghĩ mày là ai thế con? Giờ phút nào rồi mà vẫn còn muốn tìm cậu Trần trả thù?” Thành Trung phẫn nộ xông tới, đạp Thành Tuấn một đạp làm hắn ta ngã lăn ra đất, trên trán ông ta mồ hôi lạnh chảy xuống cuồn cuộn, suýt chút nữa đã đem Thành Tuấn mắng chết trong lòng: “Tiên sư nó, ngay cả hai nhân vật lớn cao cao tại thượng là Đồ Bá Thạch và Triệu Đình Nhiên, cậu Trần đây còn có thể nói giết liền giết đấy có biết không. Đừng nói là chỉ đánh gãy một chân mày. Cứ coi như cậu Trần có giết mày đi chăng nữa, ông đây cũng không có cách nào báo thù cho mày được.”

Thành Tuấn bị đạp cho một cái, ngay cả nói cũng không nói ra được lời nào. Hoàng Thiên Phong nhìn về phía hắn ta, trong lòng thầm thở dài, đã đắc tội cậu Trần rồi, cái chân này xem như là mất hẳn.

Thành Trung lập tức xoay người, lần thứ hai đi về phía Trần Gia Bảo cúi người chào nói: “Cậu Trần, Thành Tấn là cháu của tôi, là tôi quản giáo không nghiêm. Đợt này trở về tôi nhất định sẽ cố gắng dạy dỗ lại nó, kính mong cậu Trần tha thứ cho nó lần này.”

Trần Gia Bảo lạnh lùng nhìn ông ta thật kỹ.

Thành Trung chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, mồ hôi lạnh trên trán cũng ứa ra.

Chương 224

Chương 224

Đột nhiên, Trần Gia Bảo thu hồi ánh mắt, nói rằng: "Nếu có lần sau nữa, sẽ không đơn giản chỉ là bỏ một chân như vậy."

"Phù…"

Trong lòng Thành Trung mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vâng vâng vâng, cảm ơn cậu Trần. Cậu Trần, mời ngài qua bên này, chúng ta vào trong rồi nói tiếp."

Thành Trung, Kinh Đại Vĩ, Hoàng Thiên Phong và một đám người chen chúc vây quanh Trần Gia Bảo giống như sao vây quanh trăng đi vào phòng vip.

Trong đại sảnh vàng son lộng lẫy, tất cả mọi người đều đang xôn xao, dồn dập suy đoán rốt cuộc Trần Gia Bảo có thân phận gì, lại có thể làm cho hai ông lớn Thành Trung và Kinh Đại Vĩ cung kính như thế?

Sắc mặt Thành Tuấn trắng bệch, nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, cho dù hắn có ngu cỡ nào cũng có thể nhìn ra được, so với hai ông lớn trâu bò Thành Trung và Kinh Đại Vĩ, thân phận của Trần Gia Bảo còn trâu bò hơn nữa.

Thế mà bản thân hắn còn đi khiêu khích Trần Gia Bảo, còn muốn cướp đi người phụ nữ bên cạnh anh ta, Thành Tuấn thật muốn khóc quá, hắn chỉ hận không thể tát cho mình một cái.

Hai cô gái Lâm Thanh Hà và Chu Linh Hoa vừa kinh ngạc, vui vẻ lại vừa tự hào nghĩ rằng, người đàn ông của bọn họ, quả nhiên là lợi hại nhất trên đời này. Ngay cả hai vị tai to mặt lớn như Thành Trung và Kinh Đại Vĩ cũng phải cúi đầu trước người đàn ông của các cô.

Nhìn mọi người kinh ngạc hóa đá vì Trần Gia Bảo, hai người bọn họ cũng có chút kiêu ngạo, hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt

mang theo thần thái không tên.

Tần Thanh Nhã mang vẻ mặt khiếp sợ, tự giễu một tiếng, lẩm bẩm nói: "Hóa ra đây chính là con át chủ bài mà cậu nói. So với hai ông lớn của tập đoàn nhà họ Hà và tập đoàn nhà Vĩnh Cẩm cậu còn giỏi hơn rất nhiều. Chẳng trách cậu lại nói tôi như ếch ngồi đáy giếng. So với cậu, đúng là tôi quá tự tin, tầm nhìn cũng quá hạn hẹp. Trần Gia Bảo, rốt cuộc cậu là ai?"

Trong đám người có mặt ở đây, người kinh hãi nhất chính là Hoàng Thiên Hạnh, lúc trước cô ta đã từng nghe ông ngoại kể về sự tích quang vinh của "Cậu Trần", bất kể là một chiêu nhẹ nhàng thông suốt lúc quyết chiến với Đồ Bá Thạch, hay là mạnh mẽ lúc quyết đấu với Triệu Đình Nhiên, làm cho Triệu Đình Nhiên buộc phải cúi đầu chịu thua. Mỗi một chuyện đều khiến cho trái tim thiếu nữ của Hoàng Thiên Hạnh đập thình thịch.

Hiện tại, sau biết được vị đại anh hùng "Cậu Trần" chính mình hằng ước mơ chính là Trần Gia Bảo đã cướp đi nụ hôn đầu của mình, trong lòng Hoàng Thiên Hạnh vừa khiếp sợ lại có chút vui vẻ, ngọt ngào.

Trần Gia Bảo đang đi về phía phòng riêng, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lập tức xoay người đi về phía mấy cô gái bên kia.

Hơi thở của Hoàng Thiên Hạnh nhất thời gấp gáp, có chút chờ mong lại có chút sốt sắng nghĩ: "Anh ấy… Anh ấy đến tìm mình sao?"

Trước ánh mắt trợn tròn vì kinh ngạc của mọi người xung quanh, Trần Gia Bảo đi tới trước mặt Lâm Thanh Hà, nắm chặt tay cô ta, cười nói: "Đi nào, em cùng đi với anh."

Lâm Thanh Hà vừa mừng vừa sợ, nhìn qua Thành Trung một chút, do dự nói: "Anh Bảo, hay là thôi đi. Mọi người tìm anh hẳn là có chuyện chính sự muốn nói…"

"Cô bé ngốc, mục đích chủ yếu mà anh đến đây, chính là vì được ở cùng em." Trần Gia Bảo không nói thêm lời nào nữa, bá đạo lôi kéo Lâm Thanh Hà đi về phía phòng riêng.

Thành Trung chính là điển hình cho kiểu mèo già hóa cáo, thấy Trần Gia Bảo rất để tâm tới Lâm Thanh Hà, lập tức cung kính hỏi han.

Lâm Thanh Hà có cảm giác mình hạnh phúc đến sắp ngất đi, ngọt ngào nở nụ cười, chủ động ôm lấy cánh tay Trần Gia Bảo.

“Thật là một cô bé ngốc nghếch đáng yêu.” Trần Gia Bảo vỗ vỗ lên tay Lâm Thanh Hà, khóe miệng nhếch lên ý cười ấm áp.

Trong lòng Chu Linh Hoa và Hoàng Thiên Hạnh khó tránh khỏi có chút mất mát, trong mắt tràn ngập ước ao.

Bên trong phòng vip, Trần Gia Bảo vô cùng tự nhiên ngồi ở ghế trên, Lâm Thanh Hà ngồi bên cạnh anh, Hương Giang đứng phía sau Trần Gia Bảo, thoạt nhìn vô cùng ngoan ngoãn, nửa điểm hung ác lúc cô đã gãy chân Park Junjeong và Thành Tuấn cũng không thấy.

Thành Trung, Kinh Đại Vĩ chờ anh ngồi xuống rồi mới lần lượt ngồi theo.

Thành Trung nháy mắt nhìn về phía Hoàng Thiên Phong, Hoàng Thiên Phong hiểu ý, rót một chén rượu, kính nể nói: “Cậu Trần, lúc trước là tôi có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, một chén này là để thỉnh tội với ngài.”

Dứt lời, Hoàng Thiên Phong uống một hơi cạn sạch.

Trần Gia Bảo bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Hoàng Thiên Phong có chút vui mừng, chỉ cần Trần Gia Bảo tỏ thái độ, vậy thì tương đương với việc sẽ bỏ qua chuyện cũ của nhà Hoàng Thiên bọn họ.

Ông ta lập tức cười lấy lòng, cung kính hướng về Lâm Thanh Hà mà nói: “Ta nhớ không nhầm con tên là Thanh Hà, là bạn học kiêm bạn thân của Thiên Hạnh nhà ta phải không? Lúc trước vì không biết con với cậu Trần đây có quen biết, cho nên nếu ta có làm điều gì không nên không phải, con cũng đừng để ý nhé.”

Chương 225

Chương 225

Trong lòng Lâm Thanh Hà vừa ngọt ngào vừa ngượng ngùng, lặng lẽ nhìn Trần Gia Bảo một chút, ngoan ngoãn nói: “Con và Thiên Hạnh là bạn thân, chú Hoàng không cần khách sáo quá đâu ạ.”

Ngoài mặt Hoàng Thiên Phong vẫn ha ha cười, thế nhưng trong lòng lại có chút tiếc nuối: “Nếu như Thiên Hạnh nhà ta quen cậu Trần trước, trở thành người tình của cậu Trần. Chuyện này đối với sự phát triển sau này của nhà họ Hoàng, chỉ có lợi chứ tuyệt đối không có hại. Haizzz, bây giờ có nói cái gì cũng đã muộn, thật đáng tiếc, đáng tiếc quá.”

Sau đó, Thành Trung và những người khác có mặt ở đó cũng dồn dập hướng về phía Trần Gia Bảo chúc rượu.

Lâm Thanh Hà ngồi bên cạnh anh, trong lòng tràn ngập ngọt ngào với tự hào.

Thành Trung uống một chén rượu, đột nhiên nghiêm nghị nói rằng: “Cậu Trần, Tưởng Đức Lâm đã sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy, tám giờ buổi tối ngày mai, vẫn là Hội quán Vọng Giang, mấy người chúng tôi sẽ đợi cậu Trần đại giá quang lâm.”

“Tám giờ tối mai sao?”

Trần Gia Bảo hơi suy tư, ngày mai anh phải đi bệnh viện, xem qua bệnh tình cho mẹ của vợ nhỏ, có lẽ vẫn có thể tới kịp, nghĩ vậy anh gật đầu đồng ý.

Lâm Thanh Hà tò mò nháy nháy mắt, trong lòng luôn cảm thấy, tám giờ tối mai ở bar Vọng Giang, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó.

Sau đó, mọi người bắt đầu thoải mái uống rượu, Trần Gia Bảo uống rượu như uống nước lã, cứ rượu đến là uống, khiến cho đám người Thành Trung líu lưỡi không nói lên lời.

Trong lúc ấy, Hoàng Thiên Hạnh cũng lén đi vào, chủ động ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, ngượng ngùng nhìn về phía anh chúc rượu.

Nhìn Hoàng Thiên Hạnh vui mừng ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, trong lòng Thành Trung thầm than một tiếng, nếu như đổi thành người khác, ông ta tin chắc rằng với mị lực của cháu gái mình có thể dễ dàng đem đối phương bắt lại.

Thế nhưng cậu Trần cường giả như vậy, bên người chẳng bao giờ thiếu đàn bà. Thế nên ông ta cũng không coi trọng Hoàng Thiên Hạnh cho lắm.

Chờ sau khi tiệc rượu kết thúc, Thành Trung và những người khác lại cung kính tiễn Trần Gia Bảo ra ngoài, Hoàng Thiên Hạnh nhìn Trần Gia Bảo và Lâm Thanh Hà đang thân mật với nhau phía trước, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bữa tiệc hôm nay vốn là để mừng sinh nhật cho Hoàng Thiên Hạnh, thế nhưng có Trần Gia Bảo tiếng tăm lừng lẫy ở đây, ngay cả Lâm Thanh Hà cũng nổi bật chói sáng hơn so với Hoàng Thiên Hạnh.

Hôm nay là thứ bảy, cũng đã lâu lắm rồi Lâm Thanh Hà không được ở chung với Trần Gia Bảo, vì thế Trần Gia Bảo mang theo Lâm Thanh Hà, cùng đi trung tâm thương mại mua sắm, rồi lại đi dạo phố xem phim. Chờ đến lúc trời tối, Trần Gia Bảo đã mệt mỏi không mở mắt nổi mắt đưa Lâm Thanh Hà đến Đường Mỹ Liên. Sau đó mới kêu Hương Giang lái xe, đưa anh trở về biệt thự Biển Xanh.

Đêm khuya, trăng sáng sao thưa.

Trong biệt thự nhà họ Liễu, đèn đuốc sáng trưng.

Vua châu báu thành phố Hòa Bình Liễu Đức Thắng, giờ phút này cũng không dám ngủ, ông ta đứng trong vườn hoa của biệt thự, cung kính đứng một bên chờ sai sử.

Trên bộ bàn ghế đá bên cạnh ông ta, đang bày một bình Bích Loa Xuân thượng hạng.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi xanh cầm thanh trường kiếm đang ngồi ở đó. Vóc dáng ông ta gầy gò, khí chất lạnh lẽo xuất trần, tựa như thanh kiếm còn trong vỏ. Tuy rằng kiếm không rời vỏ, thế nhưng lại có thể làm người ta sợ hãi.

Giờ phút này, cảm giác của Liễu Đức Thắng chính là như thế. Cũng bởi vậy mà ông ta chỉ dám cung kính đứng ở một bên, không dám nói lung tung chút nào, sợ bản thân vô tình chọc cho Cừu Thanh Vũ không vui.

Buổi trưa hôm nay Cừu Thanh Vũ mới tới thành phố Hòa Bình, bởi vì trước đó ông ta và nhà họ Liễu ở thủ đô có chút dây dưa rễ má, lại có mấy lần có duyên gặp mặt Liễu Đức Thắng, cho nên ông ta liền trực tiếp đi tới nhà họ Liễu.

Cừu Thanh Vũ nhấp một ngụm trà, hỏi: "Tin tức có chính xác không?"

Liễu Đức Thắng nghiêm mặt nói: "Ngài Cừu, nhà họ Liễu chúng tôi ở thành phố Hòa Bình phát triển nhiều năm như vậy, đã sớm có mạng lưới tin tức của mình. Tám giờ tối ngày mai, Trần Gia Bảo sẽ có mặt ở Hội quán Vọng Giang, cùng đến đó còn có Tưởng Đức Lâm, Thành Trung và đám người Trường Lâm Tỉnh hẹn gặp đám ông to bà lớn của thế giới ngầm, tin tức này chính xác trăm phần trăm."

Cừu Thanh Vũ đặt chén trà xuống, bỗng nhiên đứng dậy, nói rằng: "Được. Buổi tối ngày mai, đích thân tôi sẽ đến Hội quán Vọng Giang, hạ gục Trần Gia Bảo dưới kiếm của tôi!"

"Chỉ là…" Liễu Đức Thắng do dự một chút, nói rằng: "Ngoại trừ Trần Gia Bảo, bên ngoài Hội quán Vọng Giang còn có đám người Tưởng Đức Lâm ở đó. Bọn họ nhất định sẽ mang vũ khí…"

"Không sao, bên dưới Tông Sư, tất cả đều là giun dế. Coi như bọn họ có súng có pháo, cũng không cách nào uy hiếp được tôi. Tám giờ đêm mai, Hội quán Vọng Giang chính là Trần Gia Bảo táng thân bỏ mạng." Cừu Thanh Vũ mặt mày lẫm liệt, trường kiếm trong tay cũng rung động phát ra những tiếng "ong ong" vang vọng không ngớt.

Chương 226

Chương 226

Trong mắt Liễu Đức Thắng loé ra một tia hưng phấn, lần trước ở trên hội đấu giá, bởi vì Trần Gia Bảo xuất hiện đã làm ông ta mất hết mặt mũi, thế nên ông ta sớm đem oán hận chút lên người Trần Gia Bảo. Hiện tại đã có kiếm đạo Tông Sư Cừu Thanh Vũ tự mình đứng ra, Trần Gia Bảo tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết!

Cùng lúc đó, có một nam một nữ vừa đi ra khỏi sân bay thành phố Hòa Bình.

Người nam đã đến tuổi trung niên, thế nhưng một thân âu phục của bậc vương công quý tộc đã làm cho thấy hết vẻ thành thục và mị lực trên người ông ta.

Người nữ mặc trên mình một bộ quần jean áo thể thao, đầu đội mũ lưỡi trai, nhìn sao cũng thấy như kiểu đến đây du lịch.

Một nam một nữ này, chính là Bá Tước Tu La và Lưu Vũ Tình.

Đột nhiên, Bá Tước Tu La lấy điện thoại di động ra, sau khi nhìn thấy tin nhắn trên màn hình di động, lập tức há miệng vô cùng kinh ngạc.

“Làm sao thế ạ?” Lưu Vũ Tình hiếu kỳ hỏi.

Bá Tước Tu La thu lại biểu tình trên mặt, nghiêm túc nói: “Vừa được tin tình báo nói, mấy ngày trước, Trần Gia Bảo đã giết chết Đồ Bá Thạch. Theo thông tin nhận được, tám giờ tối mai Trần Gia Bảo sẽ xuất hiện ở Hội quán Vọng Giang. Mà Cừu Thanh Vũ vì báo thù cho Đồ Bá Thạch, xác suất ông ta xuất hiện ở đó vào tối mai là rất lớn. Lần này đúng là có trò hay để xem rồi.”

Lưu Vũ Tình cả kinh, lập tức hưng phấn nói: “Truyền thuyết Cừu Thanh Vũ kiếm pháp thông thần, đã đến cảnh giới Tông Sư đó sao, xem ra lần này chúng ta đến đây quả không sai. Con thừa nhận, tuy rằng Trần Gia Bảo có thể giết Đồ Bá Thạch khiến con rất ngạc nhiên. Thế nhưng con dám cá là, ngày mai dưới kiếm Cừu Thanh Vũ, Trần Gia Bảo tuyệt đối sống không qua ba chiêu.”

Tuy rằng cô ta không nói nguyên nhân, thế nhưng Bá Tước Tu La cũng đã hiểu rõ.

Phía dưới Tông Sư, tất cả đều là giun dế!

“Vợ nhỏ, nhà em trang trí cũng đẹp ghê, không nhìn ra được mắt thẩm mỹ của em lại cao thế.”

Sáng ngày hôm sau, dựa theo địa chỉ Liễu Ngọc Anh cung cấp, Trần Gia Bảo đến nhà cô.

Lúc này, Trần Gia Bảo đang ngồi ở trên ghế salông bằng da êm ái, hai chân bắt chéo, đánh giá nơi ở của Liễu Ngọc Anh.

Nhà có hai phòng tiêu chuẩn, trang trí lấy màu vàng nhạt làm chủ đạo, trong phòng khách còn đặt mấy bồn cây xanh, nhìn có vẻ ấm áp, tràn đầy sức sống.

Liễu Ngọc Anh rót cho Trần Gia Bảo một chén nước lọc, trong lòng có chút giận anh, nói: “Cô đây tốt xấu gì cũng là một bông hoa trong giới cảnh sát, gu thẩm mỹ có thể kém sao? Lại nói, anh thật sự dự định đi chữa bệnh cho mẹ em hả?”

Liễu Ngọc Anh hoài nghi nhìn Trần Gia Bảo, ánh mắt cô như muốn hỏi “Liệu anh có làm được hay không?”.

“Đó là chuyện đương nhiên, anh đây là thần y đấy. Nhất định có thể chữa lành bệnh cho mẹ anh.” Trần Gia Bảo giả bộ ngây thơ nói.

“Đi đi đi, ai là mẹ anh chứ, đó là mẹ em!” Ngón tay Liễu Ngọc Anh véo mạnh bên hông Trần Gia Bảo một cái.

“Ôi trời đất ơi, tính giết chồng hả.” Trần Gia Bảo cố tình kêu to ăn vạ.

Khuôn mặt tươi cười của Liễu Ngọc Anh lập tức đỏ bừng, mạnh mẽ lườm anh một cái, nói rằng: “Hứ, không thèm để ý tới anh nữa, em đi thay quần áo trước đã.”

Nói xong cô ta đi vào phòng ngủ, lúc đóng cửa phòng trong lòng của Liễu Ngọc Anh có chút ngượng ngùng, trái tim cũng nhảy lên thình thịch. Từ khi cô ta sống ở ngoài, ngoại trừ ba cô ta thỉnh thoàng ghé qua thăm, thì đây được tính là lần đầu tiên có người khác phái đến nhà cô ta.

Ánh mắt Trần Gia Bảo sáng lên, nhạy cảm phát hiện ra Liễu Ngọc Anh thế mà không có khóa cửa phòng.

“Lẽ nào, cô ấy cố ý để cửa mê hoặc mình? Vậy có nên đi nhìn nén hay không nên đi nhìn lén thì tốt đây?”

Đương nhiên, đó chỉ là suy nghĩ trong lòng Trần Gia Bảo. Lấy tính cách của anh ra mà nói, nếu thật sự muốn xem, sao phải đi nhìn lén?

Không lâu sau, Liễu Ngọc Anh đã từ phòng ngủ đi ra, thay đổi một thân quần áo nhẹ nhàng, nhàn nhã, nhìn qua có vè trẻ trung mỹ lệ. Hơn nữa cô ta còn trang điểm nhẹ nhàng, mặt mày như vẽ, xinh đẹp rung động lòng người.

“Không hổ danh là vợ nhỏ, đúng là rất xinh đẹp. Có lẽ tứ đại mỹ nhân thời xưa cũng chỉ thế này mà thôi.” Hai mắt Trần Gia Bảo sáng lên, thật lòng khen ngợi.

Trong lòng Liễu Ngọc Anh có chút ngọt ngào, cười mắng anh: “Cái đồ lẻo mép.”

Sau khi hai người xuống lầu, Trần Gia Bảo đi mua một túi táo ở siêu thị của tiểu khu, Liễu Ngọc Anh thấy vậy, cảm thấy rất vui vì Trần Gia Bảo tỉ mỉ quan tâm, ý cười nơi khóe miệng càng thêm sâu.

Mẹ của Liễu Ngọc Anh là bà Tô Xuân Lan, hiện tại đang nằm điều trị tại bệnh viện an dưỡng ở trung tâm thành phố. Bởi vì thân phận của bà ta có chút đặc thù, thế nên được sắp xếp nằm một mình một phòng bệnh.

Chương 227

Chương 227

Lúc hai người đi tới phòng bệnh, Tô Xuân Lan đang nằm ở trên giường bệnh truyền nước biển. Có thể nhìn ra được, tuy rằng sắc mặt bà ta tái nhợt, thế nhưng nét xinh đẹp đoan trang nơi khóe mắt đuôi mày lại có mấy phần giống Liễu Ngọc Anh. Chỉ có điều so với Liễu Ngọc Anh bà ta còn có thêm một chút thành thục ý nhị của người phụ nữ đã trải sự đời.

Tô Xuân Lan nhìn thấy con gái mình đến thăm, mặt mày vui vẻ. Thế nhưng khi nhìn thấy Trần Gia Bảo bên người Liễu Ngọc Anh thì vẻ mặt có lại có chút kỳ quái.

“Cháu chào dì, tên con là Trần Gia Bảo. Cháu là bạn trai của Ngọc Anh ạ. Hôm nay cháu cùng cô ấy đến đây thăm dì ạ.” Trần Gia Bảo đem hoa quả để ở một bên, lễ phép cười nói.

Trong lòng Liễu Ngọc Anh ngượng ngùng, mặt cười ửng đỏ, giống hệt cô nữ sinh nhỏ, có điều khóe miệng lại lộ ra chút ý cười ngọt ngào.

Tô Xuân Lan thấy có chút sợ, cái gì gọi là không ai hiểu con gái bằng mẹ. Đã bao giờ bà ta thấy được Liễu Ngọc Anh lộ ra dáng vẻ hệt cô nữ sinh nhỏ bé, thẹn thùng như vậy chứ? Xem ra, Trần Gia Bảo đúng là bạn trai của Liễu Ngọc Anh rồi.

“Chuyện gì thế này? Chẳng phải hôm trước con gái mình vừa mới cùng Nguyễn Khiêm đi xem mắt hay sao? Mới đó mà sao hôm nay đã có bạn trai rồi? Tuy rằng đây là chuyện tốt, thế nhưng cũng quá đột ngột đi. Hơn nữa Trần Gia Bảo nhìn qua tuổi không lớn lắm, có lẽ vẫn còn là ở sinh viên đại học. Người như vậy tâm lý chắc chắn không thuần thục. Thằng bé này có thể mang đến hạnh phúc cho Ngọc Anh nhà mình sao?” Tô Xuân Lan âm thầm cau mày.

Nguyễn Khiêm là con trai bạn thân của bà ta, quả thực bà ta rất xem trọng thằng bé đó, vẫn luôn muốn tác hợp Nguyễn Khiêm và Liễu Ngọc Anh. Thế nên bây giờ nhìn thấy Trần Gia Bảo, trong lòng bà ta không tránh khỏi việc mang Trần Gia Bảo và Nguyễn Khiêm ra bắt đầu so sánh.

“Hóa ra là bạn của Ngọc Anh, cháu nhanh ngồi xuống đi. Ngọc Anh, đi rót cho bạn một ly nước đi con.” Tô Xuân Lan vừa bắt chuyện với Trần Gia Bảo, vừa nhìn về Liễu Ngọc Anh dò hỏi.

Bà nói coi Trần Gia Bảo là “bạn bè”, mà không coi anh là “Bạn trai” cô. Rất hiển nhiên, trong lòng bà ta cũng không tán thành quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Anh.

“Mẹ, Gia Bảo không phải người ngoài, mẹ không cần khách sáo với anh ấy như vậy…” Liễu Ngọc Anh cau mày, có chút oán giận mẹ mình.

Tô Xuân Lan trừng cô một cái, đứa con gái vốn luôn luôn nghe lời bà ta thế mà bây giờ lại dám oán giận bà ta. Xem như lần này là lần đầu tiên nó dám làm thế với bà, trong lòng bà ta càng thêm không thích Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo thản nhiên nở nụ cười, ngồi ở bên cạnh.

Tô Xuân Lan đánh giá Trần Gia Bảo một chút, khách khí cười nói: “Gia Bảo, năm nay cháu bao nhiêu tuổi? Hẳn là vẫn còn đang học đại học chứ?”

“Dì ơi, năm nay cháu 19 tuổi, cũng không còn đi học nữa dì ạ.” Trần Gia Bảo cười nói, chính xác mà nói, từ nhỏ anh đã ở trên núi học tập cùng với sư phụ, căn bản chưa từng được cắp sách đến trường.

Trong lòng Tô Xuân Lan âm thầm cau mày, mới 19 tuổi mà đã thôi học, chắc chắn cũng chẳng có tấm bằng cấp nào, có khi còn chưa từng học đại học cũng nên. So với Nguyễn Khiêm vừa đi du học nước ngoài về, quả thực là khác nhau một trời một vực.

Ấn tượng trong lòng Tô Xuân Lan đối với Trần Gia Bảo lại kém thêm một phần, có điều mặt ngoài vẫn không chút thay đổi, tiếp tục cười hỏi: “Dì nhìn ra được Tiểu Bảo cũng là là một người tài giỏi, thế chắc hẳn là gia đình cháu đã dạy dỗ

cháu rất tốt. À phải rồi, cha mẹ cháu làm nghề gì nhỉ? Công chức? Hay là làm ăn kinh doanh nhỉ?"

Liễu Ngọc Anh ngồi ở một bên thật sự không nhìn nổi, liền đứng lên ngồi vào bên người Tô Xuân Lan, kéo cánh tay bà ta làm nũng nói: "Mẹ, Gia Bảo nhà người ta có lòng tốt đến thăm mẹ, sao mẹ lại hỏi anh ấy mấy câu như tra xét hộ khẩu thế?"

Tô Xuân Lan âm thầm trừng cô ta một chút, nói rằng: "Có đứa con nào nói chuyện với mẹ như con không. Đây chẳng phải là mẹ đang quan tâm Tiểu Bảo hay sao? Mẹ cũng mới chỉ hỏi thằng bé có hai câu thôi, con xem Tiểu Bảo còn không có phản đối, con ngồi đó gấp gáp cái gì?"

Trần Gia Bảo cười nói: "Dì nói đúng ạ, dì ơi, cháu vốn là đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ. Từ nhỏ cháu đã sống ở trên núi, được sư phụ của cháu nuôi nấng nên người."

"Hóa ra là như vậy, cháu quả thật sống không dễ dàng." Tô Xuân Lan khách sáo cười nói, thế nhưng trong lòng lại càng thêm không thích: "Một đứa mồ côi, không có bằng cấp, không có bối cảnh gia đình, coi như không tính tiềm lực kinh tế, thậm chí so với người bình thường cũng không bằng, chớ nói chi là so sánh với Nguyễn Khiêm. Ngọc Anh cũng đã ra trường đi làm được mấy năm, theo lý mà nói phải rất thành thục thận trọng mới đúng, thế nào mà ánh mắt nhìn người lại kém như thế chứ?"

Sau đó, Trần Gia Bảo lại cùng Tô Xuân Lan nói chuyện phiếm thêm một lúc, anh có thể cảm nhận được rõ ràng thái độ lạnh lùng của Tô Xuân Lan. Bà ta không có chút ý tứ nào muốn tiếp đãi anh, thậm chí thỉnh thoảng còn nhắc đến tên Nguyễn Khiêm nào đó, xem hắn ta như đóa hoa mà ca tụng. Đương nhiên người làm nền là Trần Gia Bảo tự nhiên cũng bị Tô Xuân Lan vô tình hay cố ý hạ thấp xuống.

Liễu Ngọc Anh vừa tức giận lại vừa buồn cười, Nguyễn Khiêm vốn đã bị Trần Gia Bảo đuổi việc rồi, cho đi xách giày cho Trần Gia Bảo cũng không xứng. Thế mà mẹ cô còn không thấy ngại ở trước mặt Trần Gia Bảo không ngừng khen ngợi Nguyễn Khiêm. Sau này chắc chắn bà sẽ bị mất mặt cho xem.

Đã mấy lần cô ta muốn nói cho Tô Xuân Lan chân tướng mọi chuyện, thế nhưng vẫn không chen lời vào được, chỉ có thể áy

náy nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Chương 228

Chương 228

Trần Gia Bảo không những không tức giận, trái lại còn cười với cô ta một cái, làm lòng cô ta vừa cảm động lại vừa thấy ngọt ngào.

Chuyện này cũng không phải do Tô Xuân Lan ghét nghèo yêu giàu, chẳng qua là bà ta đã làm người từng trải, biết rõ hôn nhân là nấm mồ của tình yêu. Nếu như không có cơ sở vật chất, cuộc hôn nhân kia cũng chẳng khác nào lâu đài trên không đẹp đẽ nhưng dùng không được. Lúc ấy Liễu Ngọc Anh cũng chỉ có thể theo Trần Gia Bảo chịu khổ mà thôi.

Tô Xuân Lan là một người mẹ, đương nhiên bà ta rất hy vọng con gái của chính mình sau này có thể sống thật hạnh phúc.

“Dì à, cháu xin phép đi ra ngoài một chút. Dì và Ngọc Anh cứ tâm sự với nhau đi ạ.” Trần Gia Bảo cười thần bí, tùy tiện tìm cái cớ liền đẩy cửa ra đi ra ngoài, đi tới phía sau hành lang, lấy di động ra bấm gọi một dãy số.

Bên trong phòng bệnh, Trần Gia Bảo vừa rời đi, Liễu Ngọc Anh lập tức oán giận nói: “Mẹ, Gia Bảo nhà người ta thật vất vả mới đến thăm người được một lần, sao thái độ của mẹ lại lạnh nhạt thế chứ?”

Tô Xuân Lan hừ lạnh một tiếng nói: “Con còn không biết ngại mà nói mẹ? Mẹ hỏi con, ngày hôm trước con đã đi xem mắt với Nguyễn Khiêm rồi, tình hình thế nào?”

Liễu Ngọc Anh quệt miệng nói: “Con không thích anh ta, không có cảm giác gì với anh ta hết.”

Tô Xuân Lan tức giận không thèm tranh cãi nói: “Mẹ đã nói với con rồi, mẹ của Nguyễn Khiêm và mẹ là bạn tốt của nhau. Đứa nhỏ Nguyễn Khiêm này coi như cũng là mẹ nhìn lớn lên, nhân phẩm tuyệt đối không nói đến, chỉ riêng chuyện biết gốc

biết rễ, so với một đứa mồ côi như Trần Gia Bảo chắc chắn ăn đứt chứ? Hơn nữa Nguyễn Khiêm từng đi du học nước ngoài, bằng cấp kinh nghiệm đều có, chắc chắn phải hơn hẳn mười cậu Trần Gia Bảo này con nói đúng không? Mặt khác, Nguyễn Khiêm còn trẻ như vậy, đã là tổng giám sáng tạo của Trung tâm Thương mại Hòa Bình, sau đó lại được kỳ tài giới kinh doanh Hàn Đông Y hun đúc, thành tựu chắc chắn không thể đo lường, so với công việc của Trần Gia Bảo chi có mạnh càng thêm mạnh, đúng không? À đúng rồi, Trần Gia Bảo làm công việc gì thế, ban nãy mẹ cũng quên hỏi, có điều không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là đi làm thuê cho người khác."

Lúc mới bắt đầu Liễu Ngọc Anh đã nghe ra được mẹ mình đang hạ thấp năng lực của Trần Gia Bảo, trong lòng còn rất tức giận, thế nhưng lúc nghe được mấy lời cuối cùng của bà, vẫn không nhịn được phải bật cười.

"Con thật là, cái đứa nhỏ này, mẹ đang nói chính sự với con đấy, con cười cái gì mà cười?" Tô Xuân Lan rất không vui.

Liễu Ngọc Anh vừa ôm bụng cười to, vừa nói với mẹ mình: "Mẹ… Mẹ có biết, Gia Bảo cũng làm ở trung tâm thương mại Hòa Bình không?"

Tô Xuân Lan kinh ngạc nói: "Trần Gia Bảo cũng làm ở trung tâm thương mại Hòa Bình không? Xem ra là mẹ coi khinh nó rồi. Có điều Nguyễn Khiêm là tổng giám đốc sáng tạo ở trung tâm thương mại Hòa Bình, chắc chắn giỏi giang hơn so với một công nhân nhỏ nhoi, bình thường như Trần Gia Bảo nhiều."

Vất vả lắm Liễu Ngọc Anh mới ngưng cười được nói với mẹ mình rằng: "Mẹ ạ, chắc mẹ không biết chứ, Gia Bảo cũng không phải công nhân viên bình thường, mà là tổng giám đốc cố vấn đó ạ."

"Cái gì?" Tô Xuân Lan khiếp sợ không thôi, nói: "Trần Gia Bảo là tổng giám đốc cố vấn ở trung tâm thương mại Hòa Bình? Vậy nó và Nguyễn Khiêm là tổng giám đốc sáng tạo so ra chẳng phải là chức vụ tương đương sao?"

Liễu Ngọc Anh lắc đầu một cái, Tô Xuân Lan thở phào nhẹ nhõm, nói rằng: "Mẹ biết mà, một đứa là tổng giám đốc, một

đứa chỉ là cố vấn, đương nhiên Trần Gia Bảo không thể sánh được với Nguyễn Khiêm."

Liễu Ngọc Anh che miệng khẽ cười nói: "Mẹ, địa vị của Gia Bảo ở công ty so với Nguyễn Khiêm cao hơn rất nhiều. Hơn nữa có lẽ mẹ còn chưa biết, trước đó Nguyễn Khiêm đã bị đuổi việc rồi, nguyên nhân là bởi vì anh ta đắc tội với Gia Bảo, tổng giám đốc Hàn gọi một cú điện thoại đến, lập tức đuổi việc Nguyễn Khiêm, thật là đơn giản làm sao."

Sau khi Liễu Ngọc Anh nói xong hơi ngẩng đầu lên, trong lòng tràn ngập tự hào.

Tô Xuân Lan khiếp sợ há to miệng: "Nguyễn Khiêm bị đuổi việc rồi sao? Trời ạ, thì ra Trần Gia Bảo lại lợi hại như vậy, ngay cả sáng tạo tổng giám cũng nói đuổi là đuổi được. Nhưng mà, Trần Gia Bảo còn trẻ như thế, thậm chí ngay cả bằng cấp đại học còn không có, làm sao nó lại xin được vào đó?"

Trong lòng Liễu Ngọc Anh cũng nghi hoặc, lần dầu tiên cô ta thấy Trần Gia Bảo, chính là lúc Trần Gia Bảo còn là một thằng nhóc người rừng mới vừa từ trên núi xuống, thậm chí ngay cả quần áo trên người cũng đã rách nát tả tơi. Cô ta nào có biết không bao lâu sau, Trần Gia Bảo đã xoay người ngoắt một cái 180 độ hoa lệ, trở thành tổng giám đốc cố vấn ở trung tâm thương mại Hòa Bình.

Nàng thở dài, nói rằng: "Có một vài người trời sinh chính là như vậy, nhất định phải đứng chính giữa cảnh mạnh vì gạo, bạo vì tiền, bất kể đi tới nơi nào cũng có thể nhanh chóng làm ra thành tựu khiến người khác trố mắt ngoác mồm trong thời gian rất ngắn. Con có linh cảm, Gia Bảo chính là người như vậy."

Tô Xuân Lan vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc vui mừng. Sau đó bà ta lại nghĩ tới ban nãy chính mình đối với xử với Trần Gia Bảo lạnh nhạt như vậy, trong lòng chợt có chút hối hận.

"Trần Gia Bảo sẽ không phải là vì tức giận bỏ đi luôn rồi chứ? Ngọc Anh vất vả lắm mới tìm được một người bạn trai ưu tú như thế, chẳng may vì lần nói chuyện này mà chạy mất, người làm mẹ này thật là không có mặt mũi đối mặt Ngọc Anh."

Bên trong phòng bệnh, hai mẹ con Liễu Ngọc Anh vẫn tiếp tục hàn huyên mấy chuyện xung quanh Trần Gia Bảo thêm một lúc. Đột nhiên, Liễu Ngọc Anh phát hiện, hiểu biết của cô ta đối với Trần Gia Bảo vậy mà lại ít đến mức đáng thương.

Chương 229

Chương 229

“Hừ, tên nhóc lưu manh này, nhất định có rất nhiều chuyện gạt mình, sau này mình nhất định phải lôi ra bằng hết.” Liễu Ngọc Anh kiêu ngạo nghĩ thầm.

Đột nhiên, cửa phòng “cạch” một tiếng mở ra, Trần Gia Bảo một lần nữa đi vào, trong tay anh mang theo một cái túi, cũng không biết bên trong chứa cái gì, cười nói: “Dì, Ngọc Anh, để hai người phải đợi lâu, ngại quá.”

Hai mắt Tô Xuân Lan lập tức sáng lên, trên mặt cũng lộ ra nụ cười niềm nở, vô cùng thân thiết chào hỏi: “Gia Bảo, chúng ta đều là người trong nhà, nói chuyện không cần khách sáo như thế. Lại đây lại đây, mau mau lại đây ngồi bên cạnh dì này.”

So với sự lạnh nhạt lúc ban đầu mới gặp, thái độ Tô Xuân Lan đột nhiên xoay chuyển một trăm tám mươi độ thân thiết gấp mười lần, hoàn toàn tự coi mình là cha mẹ vợ xem mắt con rể.

Trần Gia Bảo có chút xúc động, vừa nhìn là biết chắc chắn do Liễu Ngọc Anh đã nói những lời hay ý đẹp về mình trước mặt Tô Xuân Lan, nghĩ thế anh không nhịn được nhìn về cô ta khẽ mỉm cười.

“Hừ!”

Trong lòng tuy đã ngượng ngùng, thế nhưng Liễu Ngọc Anh vẫn kiêu ngạo hừ một tiếng rồi quay đầu đi, vô cùng đáng yêu.

Trần Gia Bảo ngồi ở bên cạnh Tô Xuân Lan, Tô Xuân Lan thân thiết nói: “Gia Bảo, vừa rồi thái độ của dì đối với con không tốt cho lắm, con chớ có để ở trong lòng con nhé.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Sao lại thế chứ, dì là người lớn bậc trên, sao con có thể giận dì được.”

Hai mắt Tô Xuân Lan sáng lên, cảm thấy Trần Gia Bảo rất hiểu chuyện, trong lòng liên tục gật đầu, đột nhiên đôi con ngươi của bà ta khẽ chuyển động, cười nói: "Ban nãy dì mới nghe Ngọc Anh nói, hiện tại con đang làm tổng giám đốc cố vấn tại Trung tâm Thương mại Hòa Bình, chuyện này có thật thế không?"

Sau khi hỏi xong, Tô Xuân Lan sốt sắng nhìn Trần Gia Bảo cho thật kỹ, trong lòng bà ta còn đang lo lắng Liễu Ngọc Anh cố ý lừa mình.

"Đương nhiên là thật rồi ạ." Trần Gia Bảo lấy từ túi áo ra một tờ giấy chứng nhận, cười nói với bà ta: "Dì xem này, đây là giấy hành nghề của con."

Tô Xuân Lan nhìn chăm chú vào tờ giấy xác nhận, quả nhiên, chỉ thấy trên mặt tờ giấy in đậm mấy chữ "Trung tâm Thương mại Hòa Bình" vừa lớn vừa dễ thấy, trên đó còn dán ảnh chân dung của Trần Gia Bảo, phần chức vụ đề lên bốn chữ "Tổng giám đốc cố vấn".

Tô Xuân Lan đã hoàn toàn yên tâm, vui vẻ hiện ra cả mặt, khen ngợi nói: "Con còn trẻ như vậy, lại có thể làm tới chức vụ như thế, sau này nhất định không ngừng thăng quan tiến chức. Ngọc Anh nhà chúng ta có thể tìm được một người bạn trai như con, có khi nằm mơ cũng có thể bật cười mà tỉnh giấc."

"Mẹ, mẹ xem mẹ nói kìa, ai mà chịu nổi mấy lời trêu trọc của mẹ chứ?" Liễu Ngọc Anh làm nũng nói, có điều trong mắt cô ta cũng hiện lên chút ý vui mừng, cười đến mức đôi mắt cũng cong cong tựa vầng trăng non.

Đối với một người con gái mà nói, không có gì có thể tốt đẹp bằng việc người con trai mình thích được người nhà vui vẻ đón nhận tán thành.

Có vẻ như là Trần Gia Bảo cảm thấy niềm vui như vậy đối với Tô Xuân Lan còn chưa đủ lớn, thế nên anh tiếp tục cười nói: "Thực ra ngoại trừ chức vụ tổng giám đốc cố vấn tại Trung tâm Thương mại Hòa Bình, con còn là cổ đông lớn thứ hai của Câu lạc bộ Golf Hải Thiên nữa ạ." Vừa nói anh vừa lấy ra một tờ giấy chứng nhận khác, đặt ở trước mặt Tô Xuân Lan.

Câu lạc bộ Golf Hải Thiên á?

Tô Xuân Lan vô cùng kinh ngạc, vội vã la lên: "Đó không phải công ty của cô Tạ Cẩm Tú con gái diệu nhà họ Tạ sao?"

Tô Xuân Lan là người có địa vị, có danh tiếng ở thành phố Hòa Bình, đương nhiên cũng đã nghe qua đại danh của câu lạc bộ Golf Hải Thiên, cũng biết đó là sản nghiệp đứng tên nhà họ Tạ. Tổng giám đốc của công ty này là công chúa của nhà họ Tạ, Tạ Cẩm Tú. Hơn nữa câu lạc bộ Golf Hải Thiên, còn là nơi tụ họp thường xuyên của những người tài giỏi trong tầng lớp thượng lưu tại thành phố Hòa Bình. Nếu không phải là những người tai to mặt lớn, có địa vị nhất định trong xã hội thì đến cả cái cổng của câu lạc bộ Golf Hải Thiên cũng không vào được.

Ngay cả bản thân bà ta, mặc dù là giáo sư đại học, thế nhưng cũng không tư cách để vào đó. Duy nhất chỉ có một lần vào năm ngoái, nhờ dựa hơi chồng mình, bà ta mới được theo vào sân đánh golf. Sau khi trở về các đồng nghiệp của bà ta biết chuyện còn vô cùng ghen tỵ với ước ao.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo gật đầu thừa nhận, Tô Xuân Lan vội vã xem giấy chứng nhận cổ đông trước mặt, sau khi xác định chính mình không có nhìn lầm bà ta cả kinh nói: "Gia Bảo, con… Con thế mà lại là cổ đông lớn thứ hai của Câu lạc bộ Golf Hải Thiên, nắm giữ 25% cổ phần, thực sự là… Thực sự là làm cho người ta khó có thể tin được."

Vốn bà ta còn nghĩ rằng, chỉ với thân phận tổng giám đốc cố vấn trung tâm thương mại Hòa Bình của Trần Gia Bảo, cũng đã đủ làm người ta kinh ngạc không thôi rồi. Thế mà hiện tại lại có thêm một thân phận là cổ đông lớn thứ hai của Câu lạc bộ Golf Hải Thiên. Thật lòng mà nói, để so sánh Trần Gia Bảo cho dù có cả mười người như Nguyễn Khiêm cũng không là gì cả!

Liễu Ngọc Anh cũng kinh ngạc đến ngây người, trong mắt hiện lên vẻ khó tin, vội vã đến gần, cùng mẹ cô ta xem giấy chứng minh thân phận cổ đông của Trần Gia Bảo.

Ban nãy Lúc Trần Gia Bảo đi ra ngoài, đã nhanh chóng gọi hai cuộc điện thoại cho Lưu Bảo Châu và Tần Văn Nguyệt, để trong thời gian ngắn nhất hai người đó mang giấy tờ chứng minh thân phận của anh đưa tới. Hiện tại nhìn thấy mẹ con Tô

Xuân Lan và Liễu Ngọc Anh vừa khiếp sợ lại vừa vui mừng, Trần Gia Bảo biết anh đã xử lý được rồi, khóe miệng anh khẽ nhếch lên vẽ ra một nụ cười.

Chương 230

Chương 230

Sau khi Tô Xuân Lan biết được mọi việc, đối với Trần Gia Bảo càng nhìn lại càng thấy thuận mắt. Bà ta còn chủ động nắm chặt lấy tay anh, thân thiết cười nói: "Gia Bảo, con thật đúng là khiến dì phải nhìn con với cặp mắt khác xưa đấy. Phải rồi, bây giờ con đang sống ở đâu thế? Ngọc Anh nhà dì cũng đang ở riêng bên ngoài đấy. Hai đứa con là bạn trai bạn gái của nhau, cứ chuyển tới ở cùng nhau, còn có thể chăm sóc lẫn nhau, còn thuận tiện bồi dưỡng tình cảm nữa."

Nhìn ánh mắt mập mờ của Tô Xuân Lan, khuôn mặt Liễu Ngọc Anh chợt đỏ bừng, nhẹ nhàng gắt một tiếng, thế nhưng trong lòng lại âm thầm ngượng ngùng nói: "Mẹ kêu Gia Bảo chuyển tới chỗ của con như thế, có khác nào đang bảo hai đứa chúng con chuyển tới ở chung với nhau đâu? Mẹ lại còn nói trước mặt con như thế, ngại quá đi mất…"

Lúc này, Trần Gia Bảo lại tiếp tục nói: "Hiện tại con đang ở biệt thự Biển Xanh, hoàn cảnh nơi đó rất tốt, mặt tiền hướng về phía biển rộng, xuân về hoa nở, làm nơi an dưỡng thực sự vô cùng thích hợp. Nếu như dì thích, con cũng có thể tặng dì một căn trong khu đó làm lễ ra mắt. Sau đó dì có thể chuyển tới đó ở, sức khỏe của dì nhất định sẽ tốt lên."

Tô Xuân Lan và Liễu Ngọc Anh chính thức khiếp sợ thêm lần nữa, khiếp sợ đến mức hai mắt mở tròn.

Biệt thự Biển Xanh cơ đấy, chính là khu biệt thự xa hoa trị giá mấy nghìn tỷ đồng kia sao? Tuy rằng Tô Xuân Lan cũng là nhân vật có máu mặt trong xã hội, thế nhưng cũng không ở nổi nhà trong khu đó, không, thậm chí ngay cả nghĩ bà ta còn không dám nghĩ tới.

Thế mà chỉ vì Liễu Ngọc Anh là bạn gái của Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo lại có thể mở miệng nói đưa một căn trong khu biệt thự Biển Xanh cho bà ta làm lễ ra mắt. mấy người khác mà gặp tình cảnh ngày hôm nay của bà ta, rất có thể sẽ phát điên ngay tại chỗ mấy.

Tô Xuân Lan vừa mừng vừa sợ, ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo vô cùng nóng bỏng.

Liễu Ngọc Anh từ trong khiếp sợ tỉnh lại, lập tức kéo Trần Gia Bảo qua một bên, lo lắng nói: "Anh mới xuống núi chưa được bao lâu, coi như có thể là cổ đông lớn thứ hai của câu lạc bộ Golf Hải Thiên thì không nói. Thế nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, anh kiếm đâu ra nhiều tiền thế chứ? Anh đừng có vì muốn dỗ dành cho mẹ em vui vẻ mà lại mạnh miệng nói dối bà ấy thế. Em nói cho anh biết, mẹ em là người rất thực tế. Nếu bây giờ anh nói dối bà ấy như vậy, đến cuối cùng mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết."

Trần Gia Bảo vỗ vỗ tay của cô ta, động viên, an ủi nói: "Chồng em làm việc cả một đời, lời nói ra tất nhiên là sự thực. Xưa nay anh chưa bao giờ mạnh miệng nói bừa hết, em cứ yên tâm là được rồi."

Đùa sao, gia sản hiện giờ của Trần Gia Bảo anh, đừng nói là chỉ tặng một căn trong khu biệt thự Biển Xanh, cho dù có tặng mười căn anh cũng có thể tặng được. Hơn nữa so với trước đó Trần Gia Bảo quăng ra hơn nghìn tỷ đồng chỉ để mua lấy nụ cười của Hàn Đông Vy mà nói, hiện tại dù có đưa ra mấy căn biệt thự cũng chỉ như muối bỏ biển thôi.

Huống chi, lấy thân phận địa vị của anh ngày hôm nay, chỉ cần đánh động một tiếng, ắt hẳn sẽ có vài vị đại gia vì muốn xây dựng quan hệ với Trần Gia Bảo anh, mà đồng ý đưa ra một căn biệt thự Biển Xanh cũng nên.

Lúc này Liễu Ngọc Anh mới yên tâm trở lại, nhìn mẹ mình khiếp sợ không thôi, trong lòng không chỉ có chút ngọt ngào mà còn tràn ngập sự tự hào nữa.

Cho tới lúc này Tô Xuân Lan đã bị Trần Gia Bảo làm cho kinh ngạc đến ngây người. Ban đầu mới gặp mặt bà ta có nhìn thế nào cũng không thấy Trần Gia Bảo lọt mắt, thế mà đùng một cái, xung quanh Trần Gia Bảo đã tỏa ra một tầng ánh sáng chói

lóa dày cả vài nghìn mét. Tâm trạng của bà ta lúc này không khác mấy so với lúc xe qua núi, cảm giác cả mặt đều bị đùng đùng đùng đập nát.

Thế nhưng đối với cái vấn đề này, bà ta không chỉ không cảm thấy tức giận, mà trái lại còn thấy vừa mừng vừa sợ. Bà ta chỉ cảm thấy lựa chọn chính xác nhất của Liễu Ngọc Anh đời này chính là tìm được Trần Gia Bảo làm chồng.

Đột nhiên, khóe mắt Tô Xuân Lan nhìn về phía cái túi đen cách đó không xa, hiếu kỳ hỏi: "Gia Bảo, bên trong cái túi kia của con có chứa cái gì thế? Dì thấy nó có mùi rất giống mùi thuốc Đông y?"

Trần Gia Bảo đi tới, mở túi ni lông đen ra, bên trong đó là một túi thảo dược. khóe miệng anh nhếch lên ý cười nhu hòa, nói rằng: "Thân thể Ngọc Anh bị khí lạnh tổn thương, lúc đến kỳ kinh nguyệt, chắc chắn đau đớn hơn so với những người bình thường khác. Túi thảo dược này chính là dùng để điều trị cho Ngọc Anh đấy dì ạ."

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo lại nhìn về phía Liễu Ngọc Anh, ấm áp, nhẹ nhàng nói: "Sau này để anh sắc thuốc cho em uống nhé, có được không?"

Liễu Ngọc Anh cảm động không thôi, không sợ có mẹ mình đang ở ngay bên cạnh, trực tiếp nhào vào lồng ngực Trần Gia Bảo, kích động nói: "Em đồng ý, em đồng ý…"

Tô Xuân Lan lặng lẽ lau nước mắt vương bên khóe mắt, bà ta cũng vì Liễu Ngọc Anh có thể tìm được một người chồng như ý là Trần Gia Bảo mà thấy vui mừng.

"Trần Gia Bảo trẻ trung lại nhiều tiền, tính nết còn ôn nhu tỉ mỉ. Người đàn ông như thế, đúng là đốt đèn lồng đi trăm dặm cũng tìm không thấy được. Không được, lát nữa mình nhất định phải cố gắng nhắc nhở Ngọc Anh, dặn con bé phải biết nắm chắc lấy Trần Gia Bảo mới được!"

Trần Gia Bảo vỗ vỗ sau lưng Liễu Ngọc Anh, nhẹ nhàng tránh khỏi cái ôm ấp của cô ta, xoay người cười nói với Tô Xuân Lan: "Dì à, thực ra lần này con đến đây chủ yếu là vì trị bệnh cho dì."

Tô Xuân Lan lại khiếp sợ, hỏi: “Gia Bảo, con… Con còn biết khám bệnh sao?”

“Thần y thật trăm phần trăm ạ. Lúc trước con đã nghe Ngọc Anh nói qua về tình huống của dì, con chắc chắn, bệnh của dì đến tay con là sẽ hết!” Trần Gia Bảo tự tin cười nói.

Chương 231

Chương 231

Tuy rằng Trần Gia Bảo rất tự tin, thế nhưng Tô Xuân Lan vẫn còn có chút hoài nghi, bà ta biết tình hình bệnh tật mình thế nào, dựa theo trình độ y học hiện nay mà nói, căn bản là không có cách nào chữa khỏi bệnh cho trái tim của bà ta. Cái có thể làm cũng chỉ là uống thuốc ức chế dài hạn. Hơn nữa Trần Gia Bảo còn quá trẻ, không hề giống mấy vị bác sĩ đã có kinh nghiệm kia. Chính vì thế đối với mấy lời "bệnh của dì đến tay con là sẽ hết" của Trần Gia Bảo, Tô Xuân Lan vô cùng nghi ngờ.

Liễu Ngọc Anh hơi một do dự, vẫn lựa chọn tin tưởng Trần Gia Bảo, nói với mẹ mình rằng: "Mẹ, mẹ cứ để cho Gia Bảo thử xem, nói không chừng anh ấy thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho mẹ."

"Được, Gia Bảo, con thử đi, mẹ tin tưởng con." Tô Xuân Lan mỉm cười, coi như lấy ngựa chết đổi làm ngựa sống đi.

Có điều, tiếng "Mẹ" này của bà ta, là đã ngầm thừa nhận trăm phần trăm Trần Gia Bảo là con rể mình rồi. Mặt Liễu Ngọc Anh bỗng chốc đỏ lên, trong lòng vui vẻ mãi không thôi.

Trần Gia Bảo gật đầu, trước tiên là nhổ đi kim chuyền đang trên tay bà ta, sau đó mới xem mạch cho Tô Xuân Lan. Xác định được những điều trong lòng mình suy đoán là đúng, anh lấy kim châm ra, chuẩn bị châm cứu cho bà ta.

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên mặc áo bác sĩ đi vào, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức nổi giận đùng đùng nói: "Xảy ra chuyện gì thế? Tại sao lại tự ý rút kim chuyền của bệnh nhân như vậy? Chẳng may gặp sự cố gì thì phải làm sao bây giờ?"

Tô Xuân Lan kinh ngạc nói: “Bác sĩ Nghiêm, ông đừng hiểu lầm. Gia Bảo cũng là bác sĩ, có thằng bé ở đây chắc chắn không có chuyện gì xảy ra.”

Nghiêm Văn Viễn tò mò nhìn về phía Trần Gia Bảo, lập tức nhìn thấy kim châm trong tay anh, chau mày hỏi: “Đông y à?”

“Đúng vậy.” Trần Gia Bảo cười nói.

Nghiêm Văn Viễn cười xùy một tiếng, vẻ mặt tràn ngập khinh bỉ, nói rằng: “Cũng chỉ là mê hoặc đánh lừa lòng người mà thôi.”

Trong phòng bệnh, sắc mặt Tô Xuân Lan gượng gạo, không để cho Trần Gia Bảo châm cho, cũng là không dám để Trần Gia Bảo châm cho.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: “Báu vật tổ tiên truyền lại, lại bị coi là lừa gạt người, thật sự không biết nên buồn hay nên cười, vị bác sĩ này, anh yên tâm, Đông y không phải hư cấu, tôi cũng không phải lừa đảo, tôi chắc chắn sẽ chữa khỏi bệnh tim cho bà ấy.”

Nghiêm Văn Viễn khinh thường nói: “Lừa đảo sẽ không nói mình là lừa đảo, anh đừng lấy trò này gạt tôi, tôi hỏi anh, anh là của trường y nào, lấy giấy phép hành nghề y của anh ra đây tôi kiểm tra.”

“Giấy phép hành nghề y?” Trần Gia Bảo ngơ ngác: “Tôi không có, đó là cái gì?”

Chương 232

Chương 232

Trước giờ anh chỉ ở trên núi, hoàn toàn không có cơ hội thi lấy giấy phép hành nghề y, bây giờ lại mới xuống núi không lâu, mặc dù cũng tiếp xúc với những ông lớn của giới y học, nhưng mấy người Hứa Thành Sâm thấy Trần Gia Bảo tinh thông y thuật, cứ tưởng rằng Trần Gia Bảo đã có giấy phép hành nghề, cho nên mới không hỏi qua Trần Gia Bảo.

Bây giờ đột nhiên nghe Nghiêm Văn Viễn muốn xem "Giấy phép hành nghề y", Trần Gia Bảo bị hỏi đến không hiểu gì.

"Chẳng lẽ anh không biết, muốn chữa bệnh cho người khác phải có giấy hành nghề sao? Mấy năm nay, bọn lừa đảo không cần làm bài tập sao?"

Nghiêm Văn Viễn giống như nghe thấy chuyện cười trên trời, ha ha cười to, tiếp tục cười chê nói: "Đến giấy phép hành nghề y anh cũng không có, đã tự ý đến bệnh viện chúng tôi khám bệnh, đây là hành vi phạm tội, chỉ cần tôi muốn là có thể báo cảnh sát bắt anh đi."

Tô Xuân Lan cũng âm thầm nhíu mày, nhìn dáng vẻ của Trần Gia Bảo, có lẽ ngay cả "Giấy phép hành nghề y" là gì cũng không biết, thật sự anh ta biết chữa bệnh sao? Lại nói đến "Giấy phép hành nghề y" cũng không có còn đòi đi chữa bệnh, không những không chịu trách nhiệm với bản thân mà còn không chịu trách nhiệm với người bệnh.

"Điều này liên quan đến phẩm chất làm người đấy, nếu nhân phẩm Trần Gia Bảo thật sự không vấn đề, cho dù anh ta có tiền, tôi cũng không yên tâm giao Ngọc Anh cho anh ta."

Tô Xuân Lan âm thầm nhíu mày, quan sát tình thế, ánh mắt nhìn về Trần Gia Bảo cũng theo đó mà lạnh nhạt.

Trong lòng Liễu Ngọc Anh tràn đầy kỳ lạ, có điều cô ấy vẫn chọn tin tưởng Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo mới xuống núi không lâu, có thể anh ấy thật sự có tay nghề cao siêu, nhưng chưa kịp thi giấy phép hành nghề y, cái này cũng không thể nói rõ ràng, qua hôm nay nhất định phải tìm một cơ hội để Gia Bảo thi lấy giấy phép, miễn cho sau này lại gặp phải tình huống như hôm nay.”

Đối mặt với sự chỉ trích của Nghiêm Văn Viễn, Trần Gia Bảo cười nhạt, thách thức nói: “Ông có biết đạo lí vỏ quýt dày có móng tay nhọn không? Trong núi Đại Xuyên của cả Việt Nam này, thậm chí trong cả dân gian, có bao nhiêu bác sĩ giỏi cao siêu đã ở ẩn, chẳng lẽ bọn họ đều có giấy phép hành nghề? Nếu không phải do khách khí, tay nghề của Trần Gia Bảo tôi há lại để một tờ giấy công nhận?”

Những lời này mười phần kiêu ngạo, ngay cả Liễu Ngọc Anh đã qua tuổi trồng cây si, những hai mắt vẫn cứ phát sáng, trong lòng tràn nhập sự yêu thương.

“Đúng là nói khoác mà không biết ngượng.” Nghiêm Văn Viễn cười xem thường, nói: “Lại là trò tay nghề cao siêu trong dân gian, lừa dối người không hiểu thì được, muốn lừa được Nghiêm Văn Viễn tôi thì còn kém xa, giáo sư Tô, bà tin tôi, Đông y đều là trò lừa bịp, hoàn toàn không thể so sánh với y học hiện đại được.”

Trần Gia Bảo nhướng mày, có chút không vui.

Tô Xuân Lan cười lễ độ, từ chối cho ý kiến.

Bà cũng được coi là thấy rộng biết nhiều, đã gặp qua không ít người dùng Đông y có tay nghề cao siêu, ví dụ như vị Hứa Thành Sâm nhà họ Hứa, chính là một vị Đông y chính nghĩa, bà cũng vô cùng tôn trọng, cho nên đương nhiên sẽ không giống Nghiêm Văn Viễn, một sào gạt bỏ Đông y đi, có điều về phần Trần Gia Bảo, đến giấy phép hành nghề y cũng không có, thật sự bà có chút nghi ngờ.

Nghiêm Văn Viễn vẫn muốn tiếp tục chê bai Trần Gia Bảo, vô tình nhìn thấy Liễu Ngọc Anh, nhất thời vẻ mặt sáng lên, trong lòng thầm nói: “Bạn gái của tên lừa đảo này cũng thật xinh đẹp, làm mình cũng động lòng, không được, mình phải vạch

trần tên lừa đảo đó, để người đẹp nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta, nếu mình tiếp tục bày ra dáng vẻ y học chuyên nghiệp, nói không chừng cô ấy sẽ nhìn mình với con mắt khác, sẽ ôm được người đẹp về."

Nghĩ đến đây, mắt Nghiêm Văn Viễn đảo đảo, đột nhiên gọi một y tá áo trắng đến, nghiêm túc nói: "Cô Yến, ở đây có người hành nghề y trái phép, nhỡ đâu xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh dự của bệnh viện chúng ta, cô mau gọi phó viện trưởng Hồ đến đây, ông ấy có kinh nghiệm đối phó bọn này nhất."

"Được, được, tôi đi ngay đây." Mặt y tá tròn như quả trứng, sợ hãi mà khinh bỉ nhìn Trần Gia Bảo một cái, bước nhanh "lộc cộc lộc cộc" rồi chạy đi mất.

Nghiêm Văn Viễn cười lạnh: "Phó viện trưởng Hồ là chuyên gia nổi tiếng trong nước, có ảnh hưởng cực lớn trong giới y học, chỉ cần ông ấy nói một câu, sau này tuyệt đối Trần Gia Bảo không thể nào lăn lộn trong giới y học được nữa, về phần người đẹp kỳ lạ kia, chắc chắn sẽ rất thất vọng với Trần Gia Bảo, đến lúc đó cơ hội của mình sẽ tới."

Nghĩ đến đây, miệng ông ta nhếch lên một nụ cười mưu mô như sắp thực hiện được, thậm chí, ánh mắt nhìn Liễu Ngọc Anh cũng mang chút khao khát.

Trong lòng Liễu Ngọc Anh thật sự có chút căng thẳng, lo rằng cách nhìn của bố mẹ mình về Trần Gia Bảo sẽ giảm xuống thấp, sau này không nhận được sự công nhận của bố mẹ, đã khó lại càng thêm khó.

Trần Gia Bảo ngầm tức giận, đột nhiên, anh quay đầu nhìn Tô Xuân Lan cười nói: "Mẹ, bây giờ con châm cho mẹ, mẹ tin con không?"

Tô Xuân Lan giật mình, tiếng "mẹ" này của Trần Gia Bảo làm bà hoàn toàn không có cách nào từ chối, nhịn không được cười khổ một tiếng.

"Mẹ là bề trên của con, lại là mẹ của Ngọc Anh, mẹ yên tâm, con tuyệt đối không lấy sức khỏe mẹ ra đùa." Trần Gia Bảo nghiêm túc nói.

Dường như nghe ra sự thành khẩn trong giọng nói của Trần Gia Bảo, Tô Xuân Lan bình tĩnh lại, nằm xuống giường lần nữa, nói: “Con làm đi, mẹ tin con.”

Chương 233

Chương 233

Khóe miệng Trần Gia Bảo hiện ra nụ cười.

Vẻ mặt Nghiêm Văn Viễn kinh ngạc, vội nói: "Giáo sư Tô, đến giấy phép hành nghề anh ta cũng không có, đây chắc chắn là lừa đảo, sao bà có thể…"

"Anh im mồm!" Liễu Ngọc Anh cắt ngang lời ông ta, giận dữ nói: "Chuyện nhà tôi, liên quan gì đến ông?"

Nghiêm Văn Viễn nhằm vào Trần Gia Bảo khắp nơi, cô ấy đã không ưa Nghiêm Văn Viễn lâu rồi, nếu không phải để ý đến nơi này là bệnh viện, có lẽ cô ấy đã cáu lên đấm ông ta một cái rồi.

"Điên rồi, các người điên rồi." Nghiêm Văn Viễn tức giận đổ hết lên đầu Trần Gia Bảo, cười lạnh nói: "Nếu anh mà không chữa được, tôi lập tức báo cảnh sát, để cảnh sát bắt anh lại."

"Nếu tôi chữa được, anh tự tát mình 100 cát, bò từ đây ra ngoài!" Trần Gia Bảo lạnh giọng nói.

Dường như Nghiêm Văn Viễn đã nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, ha ha cười to, châm chọc nói: "Nếu anh chữa được rồi, tôi lập tức cởi cái áo khoác trắng này xuống, vĩnh viễn không làm việc ở bệnh viện này nữa."

"Tự tìm đường chết." Trần Gia Bảo khinh miệt nhìn ông ta một cái.

Sau đó, Trần Gia Bảo thu lại tâm trạng, tay nhẹ nhàng cầm lấy kim châm, châm lên ba huyệt vân môn, liệt khuyết, thái uyên ở cánh tay trái của Tô Xuân Lan, liên tục truyền chân khí vào phế kinh thái dương của Tô Xuân Lan.

Liễu Ngọc Anh căng thẳng, hai tay ôm lấy ngực mình.

Rất nhanh, Tô Xuân Lan cảm thấy cơ thể có luồng lạnh nóng đan xen, vừa kinh ngạc vừa tò mò, đột nhiên "ọe" một tiếng nôn ra ngụm máu, dọa cho Liễu Ngọc Anh nhảy dựng lên.

"Mẹ, mẹ không sao chứ?" Sắc mặt Liễu Ngọc Anh không còn giọt máu, vội vàng chạy qua.

Trong lòng Nghiêm Văn Viễn vui vẻ, chỉ vào Trần Gia Bảo nói: "Xem chuyện tốt anh làm kìa, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát bắt anh lại!"

Đến cả Liễu Ngọc Anh cũng bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự châm cứu của Gia Bảo đã hại mẹ mình nôn ra máu?

Khóe miệng Trần Gia Bảo lại lộ ra ý cười, rút kim châm ra, lau mồ hôi trên trán, cười nói: "Mẹ, bệnh tim của mẹ đã chữa khỏi rồi."

Lời này nói ra, ba người đều kinh ngạc, Tô Xuân Lan nửa tin nửa ngờ hỏi: "Gia Bảo, mẹ…mẹ thật sự khỏi rồi?"

Trần Gia Bảo mỉm cười gật đầu.

Sắc mặt mẹ con Tô Xuân Lan và Liễu Ngọc Anh ngạc nhiên nhìn nhau.

Dù sao, bệnh tim của Tô Xuân Lan đến y học hiện đại cũng không cách nào trị khỏi tận gốc, Trần Gia Bảo lại chỉ châm mấy cái đơn giản đã chữa khỏi, quả thực khó thể tưởng tượng.

"Thật nực cười, đến y học hiện đại còn không chữa tận gốc được bệnh tim của giáo sư Tô, sao một kẻ Đông y hèn mọn lại chữa khỏi được? Tôi lập tức gọi y tá đến kiểm tra, vạch trần anh trước mọi người." Nghiêm Văn Viễn khinh thường nói, đồng thời gọi vài y tá đến, kiểm tra toàn thân Tô Xuân Lan.

Kết quả, Qua Xuân Lan thật sự bình phục rồi, thậm chí còn khỏe mạnh hơn người bình thường.

Kể cả Nghiêm Chí Viễn ở đây, tất cả mọi người nhất thời há to miệng, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

"Gia Bảo, con…con làm sao con làm được vậy, thật là quá thần kì." Tô Xuân Lan vừa sợ vừa mừng.

Trần Gia Bảo cười nói: "Trong ngũ hành, tim là hỏa, phổi là kim, vốn là hỏa khắc kim, nhưng kim khí ở phổi trong cơ thể

mẹ quá nặng, hỏa của tim không những không khắc được, ngược lại bị kim khí lấn áp, thời gian dài, bệnh tim chắc chắn sẽ xuất hiện, chỉ cần làm thoát kim khí của phổi ra, làm ngũ hành của nội tạng trở về trạng thái cân bằng, bệnh tim tự nhiên sẽ khỏi hẳn. Y học hiện đại không hiểu Đông y, chỉ biết mỗi kiểm tra bệnh tim và tiêm thuốc, làm cho gốc rễ căn bệnh bị lu mờ, cho nên chỉ chữa được ngọn không chữa được gốc. Nực cười ở chỗ báu vật mà lão tổ tiên để lại, là tài sản quý báu của con cháu Việt Nam, lại bị những kẻ thiển cận nông cạn, chỉ biết dựa vào máy móc xem bệnh mà khinh bỉ, thật là đáng buồn và nực cười."

Câu nào câu nấy của Trần Gia Bảo đều có lí lẽ, mắt Tô Xuân Lan sáng lên, nhìn Trần Gia Bảo càng thêm thân mật.

Liễu Ngọc Anh nhào vào lòng Trần Gia Bảo, kích động nức nở nói: "Gia Bảo, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh…"

Khóe miệng Trần Gia Bảo cười rất dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô ấy.

Sắc mặt Nghiêm Văn Viễn xanh mét, cảm thấy mặt mình bị Trần Gia Bảo tát đến sưng đỏ, có điều, ông ta vẫn còn chiêu cuối cùng, tuyệt đối có thể lật lại tình thế!

Ông ta hung dữ chỉ vào Trần Gia Bảo, cười lạnh nói: "Giáo sư Tô đã ở bệnh viện chúng tôi trị liệu đã lâu, vốn dĩ đến hôm nay là khỏi hẳn, lại bị anh dắt mũi, chẳng qua anh mèo mù vớ được cá rán mà thôi, với lại anh không có giấy hành nghề, bây giờ phó viện trưởng Hồ tới đây, ông ấy là một nhân vật lớn, là người có thể phát ngôn ở trước mặt bề trên của thành phố, đến lúc ấy xem anh làm thế nào?"

Tô Xuân Lan và Liễu Ngọc Anh không nhịn được cau mày, rõ ràng là Trần Gia Bảo chữa khỏi, Nghiêm Văn Viễn lại dám kể công của bệnh viện, thật là vô sỉ, có điều Trần Gia Bảo không có giấy hành nghề là thật, chỗ này có chút phiền phức.

Chương 234

Chương 234

Đột nhiên, phó viện trưởng Hồ Quốc Trung một thân áo trắng bước vào, đằng sau còn có mấy cô y tá.

“Là ai không có giấy phép hành nghề, ở đây lừa đảo bịp bợm, thật là không biết sống chết?” Vẻ mặt Hồ Quốc Trung nghiêm nghị, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo bỗng ngạc nhiên.

“Phó viện trưởng Hồ, cuối cùng ông cũng đến, chính là anh ta, anh ta không những không có giấy phép, lại còn…” Nghiêm Văn Viễn vội vã chạy đến cung kính nói.

Lời nói của ông ta chưa dứt, Hồ Quốc Trung đã chạy đến trước mặt Trần Gia Bảo, dưới con mắt của mọi người, cung kính cúi người nói: “Xin chào bác sĩ Trần.”

Trong phòng bệnh, tất cả mọi người từ Nghiêm Văn Viễn, Tô Xuân Lan, Liễu Ngọc Anh vô cùng kinh ngạc.

Trong phòng bệnh, tất cả đám người đều hóa đá, nhất là Nghiêm Văn Viễn, ông ta há mồm to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, đứng ở trước giường bệnh, bình tĩnh tiếp nhận.

Lưng Hồ Quốc Trung cúi rất sâu, cung kính nói: “Bác sĩ giỏi họ Trần, lúc nào cậu tới thì hãy báo trước một tiếng, để cho tôi báo với các vị bác sĩ lớn khác đến đón cậu.”

Lần trước ông ta thua vụ cược với Trần Gia Bảo ở biệt thự nhà họ Tạ, thì đã kinh sợ bởi tay nghề cao siêu của Trần Gia Bảo, không lâu trước đó lại tận mắt thấy

Hứa Thành Sâm – vị thần của giới Đông y thua đàn em Trần Gia Bảo, càng làm cho ông ta kinh sợ như gặp phải thần tiên, trong lòng đã sớm phục tùng tay nghề của Trần Gia Bảo.

Ông ta có dự cảm, với tay nghề cao siêu của Trần Gia Bảo thì làm chấn động cả giới y học Việt Nam, không, là chấn động tất cả thế giới y học chỉ còn là vấn đề thời gian, dù cho là hiện tại, Trần Gia Bảo vẫn êm đẹp với nhà họ Tạ, cũng không phải người ông ta có thể động vào, cho nên ông ta mới cung kính với Trần Gia Bảo như thế.

Trần Gia Bảo thản nhiên nói: "Ông đứng lên đi, chẳng qua là đến thăm một người bề trên mà thôi, không cần động đến mọi người."

"Đúng đúng, bác sĩ giỏi họ Trần nói rất đúng." Hồ Quốc Trung thẳng người lên, cười nịnh nói.

Đột nhiên, Nghiêm Văn Viễn tỉnh lại, khiếp sợ chỉ vào Trần Gia Bảo nói: "Viện phó Hồ, anh ta chính là tên bác sĩ lừa đảo, ông… sao ông có thể hành lễ như vậy chứ?"

Sắc mặt Hồ Quốc Trung biến đổi, đột nhiên quay người, đánh một cái tát tới, mắng: "Ông là ai mà cũng dám nói bác sĩ giỏi họ Trần là lừa đảo chứ? Bác sĩ giỏi họ Trần đường đường là người nối dõi của 'Thiên Hành chín châm', ông lãoThái Đầu của giới Đông y Hứa Thành Sâm cũng tự chê không bằng, chỉ là một tờ giấy công nhận tay nghề, sao có thể khẳng định được tay nghề của Bác sĩ giỏi họ Trần chứ?"

Lượng tin tức trong lời của Hồ Quốc Trung quá lớn. Nghiêm Văn Viễn đã bị nói đến mơ hồ, ngơ ngác đứng đấy không phản ứng kịp, chỉ là ở miệng, đúng lúc có một cô y tá xinh đẹp đi qua, sau khi nghe thấy Hồ Quốc Trung nói "Thiên Hành chín châm", thân thể mềm mại lập tức run lên, ánh mắt lộ ra biểu cảm khó tin.

Tô Xuân Lan giống như khiếp sợ không thôi.

"Tay nghề của ông lão Hứa Thành Sâm cao thâm, tuyệt đối là bậc thầy của thế giới Đông y, ngay cả tôi và chồng tôi, muốn đi thăm ông lão họ Hứa cũng chưa chắc có thể gặp được, không nghĩ ra vậy mà tay nghề của Gia Bảo lại giỏi như vậy, ngay cả ông lão Hứa Thành Sâm cũng phải chịu thua, Thắng Nam tìm được anh bạn trai như vậy, thật sự là nhặt được báu vật!"

Hô hấp của Tô Xuân Lan dồn dập.

“Gia Bảo, anh lại cho em thêm một sự bất ngờ.” Trong lòng Liễu Ngọc Anh tràn đầy kích động và tự hào.

Sắc mặt Nghiêm Văn Viễn lúc trắng lúc xanh, giờ mới hiểu được, thì ra Trần Gia Bảo là người mình không đắc tội nổi, hối hận trong lòng, trong lúc xấu hổ muốn quay người chạy khỏi nơi này.

“Chờ một chút, có phải ông đã quên không thực hiện lời hứa gì hay không?”

Đột nhiên, Trần Gia Bảo ở phía sau gọi ông ta lại.

Sắc mặt Nghiêm Văn Viễn lập tức đại biến, bình thường ông ta ỷ vào thân phận bác sĩ chính của bệnh viện ở trung tâm thành phố, đã lấy không ít tiền từ chỗ của các bệnh nhân, nếu thật sự từ chức theo lời hứa thì ông ta căn bản cũng không bỏ được, khẩn cầu nói: “Cậu Trần… A không, Bác sĩ giỏi họ Trần, là tôi có mắt không thấy núi cao đắc tội cậu, cậu rộng lòng từ bi hãy bỏ qua cho tôi, chỉ tha cho tôi lần này thôi…”

Sắc mặt Trần Gia Bảo lạnh lùng, nói: “Tha cho ông một lần? Lúc ông muốn báo cảnh sát bắt tôi thì đã nghĩ đến sẽ tha cho tôi một mạng chưa? Lúc ông chỉ trích Đông y đã nghĩ tới Đông y có thể chữa tận gốc bệnh tật không? Ông tự cho là đúng, nhưng lại tay nghề không giỏi, làm bác sĩ chỉ có thể hại người hại mình, ông không xứng để mặc chiếc áo trắng này.”

Trong mắt Nghiêm Văn Viễn tràn đầy vẻ xấu hổ.

Hồ Quốc Trung nghiêm túc nói: “Bác sĩ giỏi họ Trần nói rất phải, Nghiêm Văn Viễn, về viết một đơn từ chức, đưa tới tới phòng làm việc của tôi.”

Sắc mặt Nghiêm Văn Viễn không ngừng biến đổi, cuối cùng hết hồn hết vía đi ra ngoài.

“Bác sĩ giỏi họ Trần, cậu xem, cách trừng phạt này cậu có hài lòng không?” Hồ Quốc Trung cười lấy lòng nói.

Chương 235

Chương 235

Trần Gia Bảo gật đầu, từ chối cho ý kiến.

Bởi vì Tô Xuân Lan đã khỏi hẳn, nên đã nhanh chóng làm xong thủ tục xuất viện, Hồ Quốc Trung chạy trước chạy sau một bên, còn lo lắng hơn cả mẹ ruột, Tô Xuân Lan thấy vậy thì cùng với kinh ngạc về tài năng của Trần Gia Bảo, vì thế lại thêm một ngàn vạn lần hài lòng với cậu con rể này.

Về chuyện Trần Gia Bảo muốn đưa cô ấy đến biệt thự ở biển thì Tô Xuân Lan từ chối ngay tức khắc, cô ta không phải người tham của, đối với cô ta mà nói thì chỉ cần Trần Gia Bảo có thể đối xử tốt với Liễu Ngọc Anh thì đã hơn tất cả quà cáp rồi.

Bởi vì Tô Xuân Lan bệnh nặng mới khỏi nên Trần Gia Bảo nghĩ đến khẳng định mẹ con hai người có rất nhiều lời muốn nói, vì thế từ chối lời mời đến nhà chơi của Tô Xuân Lan, một mình rời đi.

Trên tầng hai của bệnh viện ở trung tâm thành phố, một cô ý tá xinh đẹp đứng ở bên cạnh cửa sổ, nhìn hình dáng Trần Gia Bảo rời đi, ánh mắt như có điều suy nghĩ, tự nhủ: "Không nghĩ ra 'Thiên Hành chín châm' thất truyền gần ngàn năm lại lần nữa hiện thế, vậy đã đến lúc Qủy Y Nhất Môn của chúng ta quay trở lại, Trần Gia Bảo, hi vọng Thiên Hành chín châm của anh là thật mà không phải giả danh lừa bịp, nếu không, khẳng định anh sẽ chết rất thê thảm!"

Liễu Ngọc Anh lái xe, đi thẳng đến nhà mẹ đẻ, khóe miệng còn cong lên ý cười vui vẻ.

Tô Xuân Lan ngồi ở vị trí kế bên cạnh ghế lái, thỏa mãn cười nói: "Thắng Nam, mẹ nói với con, tuyệt đối Gia Bảo chính là người đàn ông tốt mà con đốt đèn lồng cũng tìm không thấy,

người đàn ông ưu tú như vậy, khẳng định bên người có không ít cô gái nhìn chằm chằm, con phải để ý thêm, đừng để cô gái khác cướp Gia Bảo đi, đến lúc đó con ngồi mà khóc."

Liễu Ngọc Anh kiêu ngạo hừ một tiếng, tự tin nói: "Mẹ, lực hấp dẫn của con gái mẹ còn chưa rõ sao? Con hồ ly tinh nào có bản lĩnh cướp chồng con đi chứ?"

Đột nhiên, cô ấy nhớ tới "Vợ lớn" Tô Ánh Mai trong miệng Trần Gia Bảo, nổi danh là người đẹp với Tạ Cẩm Tú.

Trong nháy mắt ý cười trên khóe miệng cô ấy cứng ngắc.

"Ngọc Anh, con sao vậy?" Tô Xuân Lan quan tâm hỏi.

Liễu Ngọc Anh miễn cưỡng cười một tiếng, nói: "Mẹ, con không sao."

Tô Xuân Lan mới khỏi bệnh nặng, lại có con rể tương lai xuất sắc như Trần Gia Bảo, tâm trạng vui vẻ nên không phát hiện sự lạ thường của Liễu Ngọc Anh.

Tới gần lúc 8 giờ tối, Trần Gia Bảo bảo Hương Giang lái xe, đi đến Hội quán Vọng Giang .

Giờ phút này, trên tầng cao nhất của Hội quán Vọng Giang, các anh hùng ở Trường Lâm sớm đã tề tụ, ngoại trừ Tưởng Đức Lâm, trừ mấy người Thành Trung, còn có 4 ông lớn của thành phố ngầm của Trường Lâm cũng ở đây, nơi này, dường như đã hội tụ hầu hết các thế lực ngầm ở Trường Lâm rồi!

Mục đích của những người này chỉ có một, đó chính là chờ đợi Trần Gia Bảo .

"Ông lão Thành, vị Trần kia thật sự lợi hại như truyền thuyết sao? Tôi là vì nể mặt ông mới tới, đến lúc đó đừng lừa tôi đấy." Một ông lớn của xã hội đen ở thành phố Giang Nghĩa cau mày hỏi.

Lời này vừa nói ra, lập tức, ba ông lớn xung quanh vừa đến cùng nhau vểnh tai nghe.

Thành Trung ngồi ở bên cạnh ông ta, nghe vậy nở nụ cười, nhìn lại xung quanh một chút, vỗ vỗ bả vai Phùng Chấn Vũ, nói: "Yên tâm đi ông em, hai ta đã quen biết nhiều năm như vậy, tôi đã lừa ông lúc nào chưa? Mặc dù vị Trần kia còn trẻ tuổi, nhưng kiếm pháp như thần, khí độ hơn người. Ngày đó

ông không có gặp, vị trần kia Trần chiến một trận với Đồ Bá Thạch, có thể nói là động trời đất, dọa quỷ thần, ở trên sông Giang cuồn cuộn, vị Trần kia chém một kiếm xuống người Đồ Bá Thạch, chậc chậc, phóng khoáng cao minh là gì chứ?"

Phùng Chấn Vũ ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: "Dọa người như vậy sao? Vậy chẳng phải sau này cậu ta sẽ làm rung chuyển trời đất sao?"

Thành Trung nghiêm túc gật đầu, nói: "Cho nên tôi mới gọi ông tới, chính là lo lắng sau này ông đối nghịch với vị Trần đó, nói khó nghe hơn, cậu ta muốn đối phó ông thì chỉ cần dùng một kiếm. Còn nữa, Bùi Phong của thành phố Ngọc Vân ở bên cạnh nhìn chằm chằm, nói không chừng sẽ vươn tay tới Trường Lâm, muốn đối địch với Bùi Phong như mặt trời kia, Trường Lâm chúng ta ngoại trừ vị Trần kia thì không nghĩ đến người thứ hai."

Phùng Chấn Vũ gật đầu sợ hãi, chắp tay cảm kích nói: "Cảm ơn ông anh Thành, hôm nào có thời gian thì hai ta uống một chén cho đã."

"Thế lại quá tốt rồi." Thành Trung ha ha cười nói.

Đột nhiên, đàn em ở dưới lầu cung kính nói: "Cậu Trần đến."

Đám người giật mình, nhất là Phùng Chấn Vũ, vội vàng thu liễm cảm xúc, tập trung suy nghĩ rồi ngồi ngay ngắn.

Một lát sau, Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng đi đến với Hương Giang.

Đám người cùng nhau đứng lên cúi đầu, cung kính nói: "Xin chào cậu Trần."

Giọng nói vang trời, khí thế khinh người!

Chương 7

Sau khi hỏi mấy người qua đường, lúc này Trần Gia Bảo mới tìm thấy địa chỉ của tập đoàn Nhiên Á.

“Chỗ này tốt đấy, không hổ là vợ cả của anh, có mắt nhìn thật.

”
Trần Gia Bảo nhìn tòa cao ốc đứng sừng sững hiên ngang trước mặt, gật gù vừa lòng nói.

Bỗng nhiên có một người bảo vệ đi qua, nhìn cả người Trần Gia Bảo toàn là đồ mua ở chợ, trong mắt bắt đầu hiện lên vẻ xem thường.

Phải biết rằng những người có thể tới gần tòa cao ốc này nếu như không phải là thành phần tri thức thì cũng là dân có tiền trong xã hội này, nào giờ có ai mặc bộ đồ quê mùa như kiểu mua ở chợ như kia mà đòi bước vào đây đâu?
“Đi đi, đây không phải chỗ mà cậu có thể tới, mau đi đi, mau đi đi.

” Bảo vệ không hỏi thêm gì thì đã vội đi tới đuổi Trần Gia Bảo ra.

Trần Gia Bão cũng không thèm để ý tới chuyện này, mỉm cười nói với anh ta: “Tôi đến tìm người thôi.

”
“Cậu tìm người? Cậu có bạn bè đi làm ở đây à?” Bảo vệ nhìn anh với vẻ nghi ngờ.

Trần Gia Bảo cười nói: “Không phải là bạn, và vợ tôi, tôi đến tìm vợ, anh mau để cho tôi vào đi.

”
Bảo vệ không nhịn được mà trợn trắng mắt lên.

Trong tập đoàn Nhiên Á hầu hết đều là nhân viên nữ, hơn nữa đều là những cô gái trẻ tuổi độc thân xinh đẹp, cũng bởi vì thế nên tiếng lành đồn xa.

Thi thoảng cũng có một ít cậu ấm nhà giàu đến đây tán gái, cũng xưng là có vợ đi làm ở đây, nhưng hầu hết là nói láo nên bị đá ra ngoài.

Nào ngờ bây giờ lại có thêm cái tên quê mùa này đến đây tán gái? Đúng thật là đầu năm nay loại người nào cũng có.

Bảo vệ bị chọc tức đến bật cười, anh ta xem thường nói: “Người như cậu mà cũng học người ta đến đây tán gái à? Sao không đ** một bãi nước tiểu rồi tự soi dáng vẻ của mình mà xem, người quê mùa như cậu cũng xứng à? Mau cút đi, nếu không thì tôi gọi cảnh sát đấy.

”
Trần Gia Bảo nhíu mày nói: “Vợ tôi đúng là đi làm ở đây thật mà.

”
Tên bảo vệ xem thường nói: “Cậu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không.

Cậu nói xem, vợ cậu tên gì?”
Trần Gia Bảo vô cùng khó chịu đối với thái độ xem thường này của bảo vệ, anh lạnh lùng cười nói: “Tại sao tôi lại phải nói cho anh tên của vợ tôi? Tôi cảnh cáo anh, nếu như anh không tránh ra thì tự chịu trách nhiệm đấy!”
“Ôi sợ quá cơ, sao vậy, nghe cách cậu nói thì có vẻ như cậu bắt đầu muốn động tay động chân nhỉ?”

Bảo vệ cười nhạo nói, chỉ là việc này cũng không thể trách anh ta được.

Nhìn sơ qua bề ngoài thì Trần Gia Bảo có vẻ hơi gầy yếu, không giống như là một người có thể đánh nhau.

Trần Gia Bảo lạnh lùng cười một tiếng, đang chuẩn bị ra tay thì đột nhiên phía sau lưng anh vang lên một tiếng phanh xe.

Một cô nàng xinh đẹp mặc bộ váy công sở màu đen đi tới, phong độ hơn người, cho dù là Liễu Ngọc Anh mà so với cô nàng này cũng chỉ có thể nhường một nước mà lui.

Diệp Ngọc Trâm bước lên trước, nhíu mày hỏi: “Các anh đang làm gì đó?”
“Chào phó giám đốc Diệp.

” Khi bảo vệ thấy rõ là ai đến thì giọng điệu lập tức chuyển thành nịnh nọt cười chào hỏi, tiếp tục nói: “Phó giám đốc Diệp, tên quê mùa này không biết là chui từ đâu ra mà muốn đến tập đoàn của chúng ta tán gái, tôi chỉ ngăn anh ta lại thôi.

”
Trần Gia Bảo nhìn thoáng qua cô rồi nói: “Tôi đến tìm vợ tôi.

”
Diếp Ngọc Trâm tò mò đánh giá Trần Gia Bảo một lượt, sau đó hỏi anh: “Vợ anh tên là gì?”
“Tô Ánh Mai.

”

Chương 30

Hai mắt Tạ Hoàng Dương sáng lên, ông cười vẫy tay và nói: “Cậu Trần, mau tới đây ngồi.

”

Đám người lập tức thay đổi sắc mặt.

Trong số những người ở đây chỉ có bác Trung ngồi trên giường bệnh, những người còn lại, bao gồm Tạ Anh Dũng đều đứng ở một bên, căn bản không tới lượt ngồi.

Hiện tại Tạ Hoàng Dương bảo Trần Gia Bảo ngồi bên cạnh, hàm nghĩa đằng sau đó rất sâu.

Không ít người ở đây đã có tính toán trong lòng, ánh mắt họ nhìn Trần Gia Bảo cũng thay đổi.

Hàn Đông Vy càng vui mừng, trong lúc bất tri bất giác, cô đã coi Trần Gia Bảo là người trên cùng một con thuyền.

Nào có thể đoán được, Trần Gia Bảo lại lắc đầu, cười nói: “Ông đợi một lát, trước lúc này tôi còn có việc khác cần hoàn thành.

”

Đám người lập tức trợn to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin.

Ông cụ Tạ Hoàng Dương là người có địa vị cao trong quân đội, quyền cao chức trọng, bình thường rất có uy thế, nói một không hai.

Được ông cụ Tạ ưu ái là có thể xông pha khắp đất Hòa Bình, bao nhiêu người trông mong mà chẳng được?
Trần Gia Bảo lại dám làm ông cụ bẽ mặt trước mặt mọi người, thật sự là không biết tốt xấu.

Không ít người đều âm thầm lắc đầu, thiếu niên đắc chí, khó tránh khỏi không biết trời cao đất rộng.

Vốn mọi người đều cho là dù ông cụ Tạ không tức giận thì ông cũng sẽ không vui, nhưng mà, Tạ Hoàng Dương chỉ cười, khách khí nói: "Được, có chuyện gì thì cậu cứ làm trước đi, tôi đợi.

"
Trong nháy mắt mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Toàn bộ thành phố Hòa Bình mấy ai có thể bắt Tạ Hoàng Dương chờ chứ?
Toàn bộ thành phố Hòa Bình, có mấy ai đáng giá để Tạ Hoàng Dương chờ chứ?
Trần Gia Bảo.

Giờ phút này có không ít người đều âm thầm ghi nhớ cái tên này vào lòng.

Trong số những người này, Hồ Quốc Trung là người khó chịu nhất.

Thằng nhóc Trần Gia Bảo không có tiếng tăm hay tác phẩm kinh điển này lại có thể chữa được ung thư não giai đoạn cuối, hơn nữa còn dùng Đông y mà ông ta khinh thường nhất.

Nếu không phải tận mắt thấy, ông ta tuyệt đối sẽ không tin, không, cho dù là tới bây giờ, nội tâm của ông ta cũng không bằng lòng tin.

Ông ta đảo con ngươi, muốn nhân lúc mọi người không chú ý tới mình, lặng lẽ chuồn đi, đỡ khỏi xin lỗi mất mặt trước mọi

người.

“Bác sĩ Hồ, chuyên gia Hồ, ông làm sao thế, đánh cược thua thì định chuồn hả?”
Đột nhiên, Trần Gia Bảo vừa cười vừa đi đến trước người Hồ Quốc Trung.

Hồ Quốc Trung lập tức ứa mồ hôi lạnh, cười khan nói: “Làm gì có chuyện đó chứ, tôi chỉ muốn đi vệ sinh ấy mà.

”
“Đi vệ sinh cũng không gấp, nào, có phải bây giờ nên thực hiện lời cam kết đánh cược không?” Ánh mắt Trần Gia Bảo liếc xéo ông ta nói.

Không ít người đều dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn về phía Hồ Quốc Trung.

Nhất là Hàn Đông Vy, lúc trước Hồ Quốc Trung vẫn luôn chế nhạo khiêu khích, cô đã cảm thấy khó chịu với Hồ Quốc Trung từ lâu rồi, giờ thấy Hồ Quốc Trung kinh ngạc, trong lòng cô khỏi phải nói hả giận như thế nào, ngay cả khóe mắt cũng như đang cười.

Chương 37

Y thuật cao siêu, tiền đồ rộng mở như Trần Gia Bảo, vậy mà lại chỉ là một nhân viên phục vụ thôi sao?
Ông nội mắc ung thư não giai đoạn cuối – căn bệnh mà ngay cả các chuyên gia hàng đầu trong nước cũng bó tay, vậy mà lại được một nhân viên phục vụ của một tiệm ăn vặt chữa khỏi?
Từ khi nào thế giới này lại trở nên điên rồ đến vậy?
Cuối cùng, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo xuống xe ở bên ngoài một tiệm ăn vặt, Tạ Cẩm Tú mới vô cùng khó khăn chấp nhận sự thật này.

Tạ Cẩm Tú và Hàn Đông Vy xuống xe đưa tiễn.

Hai cô vốn là nữ thần bậc nhất, phong thái trang nhã cao sang, một người quyến rũ mê hoặc, một người rực rỡ xao xuyến lòng người, tựa như hai đóa hoa sen Tịnh Đế, ai có ưu thế của người nấy.

Chỉ trong giây lát, cảnh tượng này đã lập tức thu hút được ánh mắt của tất cả những người qua đường xung quanh.

Trông thấy hai cô hẳn là bọn họ cũng rất tò mò, không biết ai có vinh hạnh làm bạn cùng hai người đẹp này, mà khi họ thấy Trần Gia Bảo, ai nấy đều vô thức nghĩ đến cụm từ “bám váy”, để rồi từ đó, mọi người đều nhìn anh chàng bằng ánh mắt ghen tị và khinh bỉ.

Hàn Đông Vy vô cùng cảm kích, cô chân thành nói: “Gia Bảo, cảm ơn cậu.

”
Nếu không nhờ Trần Gia Bảo, Tạ Hoàng Dương sẽ không đặc cách đề bạt cô.

Trần Gia Bảo từ trên nhìn xuống cô, đột nhiên con ngươi đảo nhẹ, trêu đùa nói: “Thế ư? Chị Vy, vậy chị định cảm ơn tôi thế nào đây?”
Gương mặt tươi cười của Hàn Đông Vy thoáng đỏ lên, bất chợt lườm anh một cái như đang oán trách, sau đó bước lại gần, ôm lấy Trần Gia Bảo ngay trước mắt bao người, rồi kề sát tai anh, nhẹ nhàng hà hơi một cái, khe khẽ cười nói: “Cậu em hư đốn này, chị cảm ơn em bằng cách này có phải cực kì xao xuyến, cực kì say lòng không?”

Xung quanh đã có bao người tổn thương tan vỡ con tim vì hành động ấy, ai nấy đều trợn to mắt, căm tức nhìn Trần Gia Bảo, nếu ánh mắt có thể giết người, phỏng chừng Trần Gia Bảo đã bị xẻ banh thành từng mảnh.

Được ôm một người đẹp cực kì quyến rũ như thế vào lòng, mũi còn ngửi thấy mùi hương thoảng đâu đây, Trần Gia Bảo không nhịn được xao xuyến trong lòng, khóe miệng cũng đã treo lên một nụ cười xấu xa.

Anh vốn chẳng phải kẻ ngây thơ chưa biết gì, bằng không cũng sẽ không trêu chọc hoa khôi sở Cảnh Sát Liễu Ngọc Anh là vợ nhỏ ngay lần đầu tiên gặp gỡ.

Lúc này, người đẹp nép trong lòng, Trần Gia Bảo cũng không ra vẻ quân tử, chuẩn bị vòng tay ôm Hàn Đông Vy, tranh thủ chấm mút người đẹp một chút.

Nào ngờ, dường như Hàn Đông Vy đã phát hiện ý đồ của anh, ngay trước khi Trần Gia Bảo vòng tay qua eo cô, cô đã lùi lại, cười khúc khích nói: “Cậu em hư đốn này, cậu không ngoan nhé, hẹn gặp lại lần sau nha.

”
Nói xong, cô xấu hổ đỏ mặt, vội trốn vào trong xe, cảm giác da mặt vẫn nóng bừng bừng.

Tạ Cẩm Tú đứng bên cạnh nhìn mà ngây cả người ra.

Cô hiểu về Hàn Đông Vy không ít, tuy bề ngoài Hàn Đông Vy thoạt nhìn có vẻ trưởng thành và cởi mở, thoáng tính, nhưng thực ra cô nàng rất bảo thủ, từ trước tới nay chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác phái, ngay cả anh cô đang theo đuổi cô ấy mà cô ấy vẫn chưa nhận lời.

Thật không thể hiểu vì sao Hàn Đông Vy lại chủ động sáp lại gần quyến rũ người đàn ông kia, nếu anh mình mà biết chuyện này, e rằng ảnh sẽ muốn giết người mất thôi!
Đột nhiên, Trần Gia Bảo chuyển ánh nhìn về phía Tạ Cẩm Tú, nở một nụ cười đầy suy tính.

“Anh… Anh nhìn xong chưa hả?” Tạ Cẩm Tú không hiểu mình bị làm sao nữa, bình thường đối mặt với nhân viên cao cấp của chính phủ cô cũng có thể nhẹ nhàng như không, thế mà nay đột nhiên lại thấy hơi khẩn trương.

Chương 69

“Ngày hôm qua tôi bị bắt vào cục cảnh sát, chuyện này có phải cũng liên quan tới ông không?”
Trong chớp mắt Tưởng Đức Lâm lại giật mình, cái này là do nhóm cha chú của thành phố Hoà Bình, lập tức vội giải thích: “Cậu Trần, hiểu lầm rồi, đây chỉ là hiểu lầm thôi, đây đều là do Lý Đức Trung giở trò sau lưng…”
Sau khi Tưởng Đức Lâm kể đúng sự thật về kế hoạch của Lý Đức Trung ra, thì dè dặt nhìn về phía Trần Gia Bảo.

“Lý Đức Trung?” Trần Gia Bảo bỗng nhiên hiểu ra, lại đột nhiên nghĩ đến, đây không phải là tên đang theo đuổi vợ lớn lại bị mình đánh cho một trận hay sao? Không nghĩ tới hắn ta lại dám giở trò sau lưng.

Đôi mắt Trần Gia Bảo loé lên tia sắc bén.

Sau khi hẹn ngày mai sẽ tới đưa Cố Tinh Hoàn xong, Trần Gia Bảo lập tức chào tạm biệt rồi rời đi.

Do Hàn Đông Vy không có ở đây nên Tạ Hoàng Dương bảo Tạ Cẩm Tú đưa anh đi, hơn nữa Tạ Anh Dũng còn đặc biệt dặn đưa Trần Gia Bảo đến biệt thự ở ngoại ô vùng vịnh.

Dọc đường đi, Tạ Cẩm Tú vẫn đang suy nghĩ đến chuyện cá cược, sợ Trần Gia Bảo nói ra yêu cầu gì quá đáng nên tâm trạng vẫn không yên, luôn nhìn Trần Gia Bảo qua kính chiếu hậu.

Thế nhưng toàn bộ quá trình di chuyển Trần Gia Bảo đều

nhắm mắt nghỉ ngơi, không nhìn cô một cái, điều này lại khiến cô cảm thấy có chút mất mát.

Đi được một nửa quãng đường, hình như Trần Gia Bảo phát hiện có vấn đề, đột nhiên mở mắt ra, cau mày nói: “Cô có vệ sĩ bảo vệ theo bên mình không?”
Tạ Cẩm Tú lắc đầu tỏ ý không có, có vẻ kiêu ngạo nói: “Ở thành phố Hoà Bình không có ai dám ra tay với người nhà họ Tạ, căn bản là không cần phải đưa vệ sĩ theo.

”

Ánh mắt Trần Gia Bảo như đang suy nghĩ điều gì đó, bất thình lình nói: “Dừng xe.

”
Tạ Cẩm Tú theo phản xạ thắng gấp, thiếu chút nữa là đầu đã đụng vào vô lăng, tức giận nói: “Anh bị điên à?”
“Cô ở đây chờ tôi đi”
Trần Gia Bảo trực tiếp mở cửa xe bước xuống, vừa mới đi được mấy bước thì đột nhiên Tạ Cẩm Tú lại cắn răng đuổi theo, hô lên: “Anh không thể nói cho tôi biết điều kiện đánh cược là gì sao?”
Trần Gia Bảo xoay người, nhìn thân thể hoạt bát yêu kiều của Tạ Cẩm Tú bị áo dài màu trắng xanh buộc quanh, đột nhiên miệng lại nở một nụ cười đểu, đi về phía cô, trong chốc lát đã tới bên cạnh Tạ Cẩm Tú, chóp mũi cũng có thể ngửi được hương thơm thanh nhã.

“Anh… Anh muốn làm gì?” Bỗng nhiên hơi thở của Tạ Cẩm Tú có hơi gấp gáp, chẳng lẽ là anh lại muốn mình?
Căng thẳng lại thêm ngượng ngùng, cô vô thức muốn quay về xe, nhưng ý nghĩ lại có chút thay đổi, vốn khi thua Trần Gia Bảo cô đã đồng ý một điều kiện với anh, nếu như hôn một cái thì cũng không phải là không chấp nhận được.

Tạ Cẩm Tú tôi đã nói thì sẽ làm!
Tạ Cẩm Tú căng thẳng nhắm hai mắt lại, giống như là đã coi thường cái chết, chỉ là gò má đỏ ửng lên, mí mắt hơi run, cũng có thể thấy được hồi hộp và ngượng ngùng trong lòng cô.

Một lúc sau, mọi thứ đều không giống như những hình ảnh mà Tạ Cẩm Tú đã tưởng tượng ra.

Trần Gia Bảo không hôn cô mà đưa tay ôm lấy cô, thổi một hơi bên tai cô, có vẻ cười trêu nói: “Đợi tôi nghĩ xong đã rồi tôi sẽ nói với cô, bây giờ cô ngoan ngoãn đợi tôi ở trong xe, không được đi ra ngoài, tôi sẽ trở về nhanh thôi.

”
Lần đầu tiên Tạ Cẩm Tú thân mật với người khác giới như vậy, lỗ tai lại là nơi nhạy cảm của cô, bị Trần Gia Bảo thổi một luồng khí nóng nên cả người cô đều mềm nhũn, nếu không phải Trần Gia Bảo đang ôm cô thì chắc cô đã đứng không vững rồi.

Sau khi Trần Gia Bảo buông cô ra thì xoay người đi về phía trước, vừa lúc đó trời lại nổi mưa làm những hai mưa nhỏ lất phất rơi xuống.

Chương 71

Trần Gia Bảo đứng yên tại chỗ, hai tay vẫn đút trong túi quần.

Một lúc sao, Triệu Bá Thiên đã áp sát đến gần Trần Gia Bảo, trong chớp mắt thanh kiếm trong tay đã chém xuống, trên thân kiếm mờ mờ ảo ảo xuất hiện màu bạc của thanh kiếm, bổ giọt nước làm đôi.

Chỉ nhìn uy lực của thanh kiếm này thôi, so với thanh đao "song đao thập tự trảm" mạnh hơn mấy cấp bậc, quả không hổ danh là cao thủ "Thông u cảnh sơ kỳ".

Cách đó không ra, Tô Thu Uyên nhắm hai mắt lại, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng, không đành lòng nhìn Trần Gia Bảo bị chết thảm dưới thanh kiếm.

Trong lòng Triệu Bá Thiên không khỏi cảm thấy đắc ý, xem ra thực lực của mình lại có chút tiến bộ, một nhát này cũng đủ để chém Trần Gia Bảo thành hai khúc!
Đột nhiên, ánh mắt Trần Gia Bảo nghiêm túc lại, đột ngột giơ hai ngón tay ra, vốn dĩ là một thanh kiếm có tiếng tăm của cao nhân lại bất ngờ bị kẹp lại ở giữa hai đầu ngón tay.

Bất thình lình, Triệu Bá Thiên trợn tròn hai mắt, bày ra vẻ mặt khó tin.

"Ở trước mặt tôi, ông không xứng đáng được dùng kiếm!"
Một tay khác, Trần Gia Bảo nắm thành nắm đấm, trong chớp mắt đấm vào ngực của Triệu Bá Thiên.

Triệu Bá Thiên kêu lên một tiếng, bị bay ngược lại phía sau, xương sườn gãy mất mấy cái, thanh kiếm cũng bị rời khỏi tay.

Phải lùi lại khoảng mười mét, người Triệu Bá Thiên mới dừng lại được, bỗng dưng, "Ọe" một tiếng, nôn ra một bãi máu tươi lớn.

Tô Thu Uyên không chờ được nữa, kêu gào thảm thiết theo dự đoán của mình, không nén được sự tò mò mở mắt ra, lập tức kinh hãi.

"Đây… Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao Trần Gia Bảo không có chuyện gì nhưng cả người Triệu Bá Thiên lại bị thương nặng?
Đột nhiên, Tô Thu Uyên cảm thấy đầu óc không thông suốt, không có cách nào hiểu nổi những chuyện đang xảy ra trước mắt.

Trần Gia Bảo cầm kiếm trên tay, chậm rãi đi về phía trước, lạnh nhạt nói: "Bây giờ, tôi sẽ để cho ông mở mang kiến thức một chút, thế nào mới là kiếm pháp chân chính.

"
"Cậu… Cậu là ai?" Triệu Bá Thiên khiếp sợ nói.

"Tôi tên Trần Gia Bảo, là người sắp giết chết ông.

" Trần Gia Bảo dửng dưng cười, vẫn đi về phía Triệu Bá Thiên.

Triệu Bá Thiên cảm giác được thần chết sắp đến rồi, vẻ mặt xuất hiện đầy sợ hãi.

Bản thân ông ta chính là cao thủ "Thông U Sơ Kỳ", sở trường đặc biệt là đoản kiếm, uy lực đủ mạnh để đập đá xẻ núi.

Thế nhưng dồn toàn lực thi triển một nhát kiếm, lại bị Trần Gia Bảo dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Thực lực của Trần Gia Bảo này, chẳng phải là hơn xa so với mình sao?
Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo lại là tuyệt đỉnh cao thủ "Thông U Hậu Kỳ"?
"Đáng chết, vậy mà lại không điều tra cho rõ.

" Triệu Bá Thiên hung dữ mắng một tiếng, đột nhiên xoay người liền chạy đi ra xa.

"Muốn chạy trốn sao, đâu có dễ dàng như thế?"
Dưới chân Trần Gia Bảo bắn lên tung tóe nước, cả người giống như mũi tên đã rời cung, nhanh chóng phóng như bay về phía trước.

Đi sau nhưng lại tới trước, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Triệu Bá Thiên, chém xuống một nhát kiếm, gọn gàng chém xuống cánh tay phải của Triệu Bá Thiên.

Triệu Bá Thiên kêu gào thảm thiết, chỗ cánh tay bị cụt máu văng ra tung tóe, lại bị Trần Gia Bảo đạp cho một phát nằm sõng soài trên mặt đất.

Cả người dính đầy máu và nước mưa.

"Cậu… Cậu không được giết tôi, nếu như cậu giết chết tôi, nhà họ Triệu ở tỉnh thành nhất định sẽ báo thù cho tôi, đến lúc đó cậu sẽ chết không có chỗ chôn thân.

" Triệt Bá Thiên dữ dằn nói.

"Nhà họ Triệu ở tỉnh thành? Có thể thử đến tìm tôi để trả thù, động đến Trần Gia Bảo tôi, tôi sẽ hỏi thăm chủ nhân nhà họ Triệu của ông, khiến cho ông ta toàn bộ biến thành mây khói.

" Trần Gia Bảo cân nhắc nói: "Tôi đã nói rồi, trời muốn mưa, mẹ đi lấy chồng, ông đã muốn chết thì tôi cũng không biết phải làm gì, chỉ có thể thỏa mãn ông thôi.

”

Chương 72

Vừa dứt lời, Trần Gia Bảo liền tiến người về phía trước, đoản kiếm trong tay anh dường như có linh tính, kiếm thế giống như linh dương treo sừng, không thể tìm ra dấu vết.

Bên ngoài thanh kiếm phát sáng lóng lánh, trên người Triệu Bá Thiên xuất hiện vết thương sâu vào tận trong xương, máu tươi không ngừng chảy ra, nhuộm nước mưa xung quanh thành màu đỏ.

Tô Thu Uyên đờ người ra, Triệu Bá Thiên được người ta tôn kính gọi là "Triệu Vô Thương" lại bị Trần Gia Bảo đánh tới tấp.

Cao thủ bên ngoài, ngoại trừ "Thông U Hậu Kỳ" ra, còn có ai mới có thể làm được chuyện này chứ?
Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo trẻ tuổi như vậy, đã là cao thủ "Thông U Hậu Kỳ"?

Tô Thu Uyên hoàn toàn kinh hãi.

Một nhát kiếm cuối cùng của Trần Gia Bảo đâm xuyên qua cổ họng của Triệu Bá Thiên.

Một mình người này đấu lại cả tiểu đội lính đặc chủng mười mấy người, cao thủ trong việc đánh thắng mà không bị thương, ấy vậy mà lại chết trong tay Trần Gia Bảo.

"Trận chiến này mà truyền ra ngoài, tiếng tăm của Trần Gia Bảo nhất định vang dội.

Chỉ có điều là anh giết người của nhà họ Triệu ở tỉnh thành, nhà họ Triệu chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua đâu.

” Tô Thu Uyên lo lắng nói.

Đột nhiên, cô ta phát hiện ra bóng dáng Trần Gia Bảo đã biến mất tại chỗ, không khỏi ngạc nhiên.

“Cô là ai, sao lại một mực theo dõi tôi?”
Một lúc sau, tiếng Trần Gia Bảo vang lên ngay sau lưng cô ta, giống như linh hồn người chết vậy.

Tô Thu Uyên giật mình, lập tức xoay người nhìn.

Bỗng nhiên, cô ta cảm thấy hoa mắt, hóa ra đã bị Trần Gia Bảo bóp chặt cổ.

Trong chớp mắt một chiêu chế ngự.

Lúc này, Tô Thu Uyên mới cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết, ngay lập tức mồ hôi lạnh đổ ra.

Trần Gia Bảo ném thanh đoản kiếm đi, một tay giữ lấy, một tay siết cổ Tô Thu Uyên.

Sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp của Tô Thu Uyên, Trần Gia Bảo có hơi giật mình, hơn nữa, Tô Thu Uyên này lại mặc một bộ trang phục áo dài đỏ, lộ ra bắp đùi thon dài trắng nõn, càng lộ ra lại càng quyến rũ lay động lòng người.

“Cô xinh đẹp như vậy, lại một một mực đi theo tôi, không phải là nhìn trúng tôi chứ?” Trần Gia Bảo cười nói, đưa tay ra sờ lên bắp đùi đẹp của Tô Thu Uyên.

Trong mắt Tô Thu Uyên xuất hiện vẻ hổ thẹn, nhục nhã, lập tức nói: “Tôi… Tôi là do cô Tô Ánh Mai phái đến bảo vệ anh.

”

“Hả…”
Trần Gia Bảo trợn tròn mắt, tay cũng dừng lại đưa về giữa không trung, không ngờ bản thân mình lại đùa giỡn người mà vợ cả phái tới.

Anh buông tay ra, lúng túng cười nói: “Hiểu lầm rồi, hóa ra là người của mình.

”
Vừa được thả tự do, Tô Thu Uyên kho khan hai tiếng đầy khó khăn, há miệng thở hổn hển hít không khí vào, tiếp đó trợn mắt đầy dữ tợn nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo gượng gạo nói: “Cô nói là do vợ cả của tôi phái tới, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?”
Mặc dù rất tò mò tại sao Trần Gia Bảo lại gọi Tô Ánh Mai là vợ cả nhưng Tô Thu Uyên cũng không dám hỏi nhiều, chỉ từ tốn nói: “Bởi vì anh vừa mới đến, lại đắc tội với Lý Đức Trung, cho nên cô ấy lo lắng anh sẽ gặp nguy hiểm, bảo tôi lặng lẽ đi theo bảo vệ anh.

”

Chương 236

Đến cả Hương Giang sau lưng Trần Gia Bảo, nhìn thấy cảnh mấy ông lớn đang cúi đầu phục tùng ở phía trước thì bỗng cảm thấy máu trên người nóng lên.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, nói: “Giống như là mấy người bạn mới đến.

”
Lập tức Phùng Chấn Vũ cung kính cười nói: “Cậu Trần, tại hạ là Phùng Chấn Vũ ở Giang Nghĩa, nghe được đại danh của cậu Trần, cho nên đến đây thấy được phong thái của cậu Trần, hôm nay gặp mặt, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt.

”
“Chào cậu Trần, tại hạ là Dương Long của Giang Thiết Hồng.

”
“Thanh Lan của Triệu Tông, bái kiến cậu Trần.

”
“Tại hạ là…”
Bốn ông lớn mới đến lần lượt đi đến chào hỏi Trần Gia Bảo.

Hương Giang đứng ở một bên, trong lòng khiếp sợ không thôi, bốn người này đều không ngoại lệ, đều là ông lớn của thành phố Trường Lâm, cộng thêm mấy người Tưởng Đức Lâm là tổng cộng có11 ông lớn, đã là một nửa đất nước của xã hội đen rồi.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo lạnh nhạt, không nói một câu.

Mấy người Thành Trung liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng nói ra: “Sau này chúng tôi, nguyện ý đi theo cậu Trần, coi cậu Trần là người đứng đầu!”
Trong lòng Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, đã nhìn thấu ý nghĩ của mấy người này, thứ nhất chắc là e ngại thế võ của mình, thứ hai, là muốn dùng mình để đối kháng đầu với Bùi Phong của Vân Tỉnh.

Có điều Trần Gia Bảo cũng đúng lúc cần đến mấy người này, cũng coi là đáp ứng được nhu cầu.

“Được.

” Trần Gia Bảo gật đầu, điều này nói lên từ giờ phút này, anh đã trở thành ông trùm của xã hội đen ở Giang Nghĩa.

Bọn người Thành Trung quá vui mừng, không che dấu được sự vui vẻ trên mặt.

” cậu chủ tuổi còn trẻ, cũng đã nắm giữ được nửa đất nước của xã hội đen, thật là khiến người kinh sợ, nếu như không phải tận mắt thấy thì ngay cả tôi cũng sẽ không tin.

”
Hương Giang xúc động.

Nếu để cho cô biết, Trần Gia Bảo vừa xuống núi tính toán đâu ra đấy cũng chỉ mất một tháng mà nói, chắc là sẽ càng thêm kinh ngạc.

Đột nhiên, bên ngoài hội quán Vọng Giang, sóng đánh mãnh liệt, kiếm khí tung hoành.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, cảm nhận được một cỗ kiếm ý cực kỳ mạnh mẽ, từ xa đến gần, cuồn cuộn mà tới.

Bỗng nhiên, trên vách tường đối diện Trần Gia Bảo, “Ầm ầm”

một tiếng, tất cả vách tường cứng rắn lập tức biến thành bột mịn.

Đám người nhao nhao hét một tiếng.

Sau một giây, một người áo xanh cầm kiếm, từ bột mịn trên vách tường hóa thành hình người, dậm chân đi đến, thần thái giống như thần tiên, đảo mắt nhìn đám người, lạnh lùng nói:
“Tối nay, đến giết Trần Gia Bảo!”
Tối nay, đến giết Trần Gia Bảo!
Khí phách tuyên bố, vang vọng bên trong cả tòa nhà.

Hai đầu lông mày Hương Giang hiện lên vẻ giận dữ, nếu như không phải Trần Gia Bảo đứng ở chỗ đó không có phản ứng gì thì cô ấy đã xông lên từ sớm.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, từ trên cơ thể của người này anh có thể cảm nhận được một luồng hơi thở giống như của Đồ Bá Thạch, mà mức độ sắc bén mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, nếu như đoán không sai thì người này chính là đàn anh Đồ Bá Thạch.

Cao thủ kiếm đạo tông sư!
Từ lúc Trần Gia Bảo xuống núi đến nay, đây là lần đầu tiên gặp được cường giả đạt cảnh giới tông sư, trong lòng rục rịch muốn động thử, không đợi được muốn so thử một trận với Cừu Thanh Vũ, muốn xem xem sau khi đột phá tu vi thì cuối cùng đã đạt được đến trình độ nào?
Cừu Thanh Vũ cầm kiếm, đứng ngạo nghễ, nhìn tất cả bằng nửa con mắt, ánh mắt sắc bén liếc nhìn qua mọi người, cuối cùng lạnh nhạt nhìn về phía Trần Gia Bảo đứng ở giữa nhóm người, giọng điệu lạnh lùng nói: “Cậu chính là Trần Gia Bảo?”
Sau khi nói xong, hai đầu lông mày của ông ta hiện lên vẻ nghi ngờ, bởi vì ở trên cơ thể của Trần Gia Bảo, ông ta hoàn toàn không cảm giác được một chút hơi thở của người luyện võ.

.

“Đúng vậy.

” Trần Gia Bảo cười cười, cau mày nói: “Ông cảm thấy ông có thể giết được tôi sao?”
“Phải chết là không thể nghi ngờ gì!” Dáng vẻ bệ nghễ của Cừu Thanh Vũ hoàn toàn không đặt Trần Gia Bảo ở trong lòng, dường như trường kiếm trong tay run rẩy không ngừng, thanh kiếm phát ra những tiếng “Vù vù”.

Chương 237

Lời vừa nói ra khiến cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy tức giận.

Ngay vào lúc này, một nhóm ông lớn coi Trần Gia Bảo như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, trong nháy mắt lại có người đi ra khiêu khích Trần Gia Bảo, đây chính là ở trước mặt bọn họ tát thẳng vào mặt bọn họ.

Chỉ có Lệ Trần Sinh cảm thấy nghi hoặc, luôn cảm thấy Cừu Thanh Vũ có chút quen mắt nhưng mà gặp ở chỗ nào thì không nhớ ra.

Ánh mắt của Triệu Tông – Thanh Lan không ngừng chuyển động, ông ta là một trong những ông lớn mới tới nhưng nhìn ra được ánh mắt của Trần Gia Bảo, khẳng định cậu ta kém hơn so với Tường Đức Lâm và nhóm người Thành Trung, nhưng hiện tại đây chính là cơ hội ngàn năm có một để lộ diện, về sau nhất định có thể được Trần Gia Bảo nhìn bằng con mắt khác.

“Mẹ nó, con mẹ nó mày là cái thá gì mà cũng dám đối với cậu Trần như vậy, mẹ nó, một súng của ông mày bắn chết mày!”

Triệu Tông nổi giận đùng đùng, lấy súng từ trong ngực ra nhắm thẳng vào Cừu Thanh Vũ.

Cừu Thanh Vũ lạnh nhạt liếc nhìn ông ta, trong mắt là sự khinh miệt không hề che giấu.

“Mẹ mày!”
Triệu Tông tức giận, ông ta có thể làm ông lớn ở thành phố

này, cũng là một người lòng dạ độc ác, bây giờ lại bị Cừu Thanh Vũ xem thường trước mặt mọi người, dưới sự tức giận không nói hai lời, nhắm thẳng vào Cừu Thanh Vũ rồi bóp cò.

Tiếng súng vang lên "bùm" một tiếng, khóe miệng Triệu Tông hiện lên nụ cười khát máu, dường như ông ta đã thấy được cảnh trán Cừu Thanh Vũ trúng đạn mà chết.

Cừu Thanh Vũ vẫn đứng bất động ở chỗ đó, vẻ mặt càng thêm khinh miệt, nhìn thấy đạn ở trước mặt, đột nhiên cong ngón tay búng ra, nhóm người chỉ nghe thấy "phù" một tiếng, vậy mà đạn lại bị bắn trở lại chỗ ông ta, theo phản xạ sượt qua trán của Triệu Tông, bỗng nhiên trên trán xuất hiện máu đang chảy xuống.

Một ông lớn ở đó chết trong nháy mắt!
Tất cả nhóm người đều sợ hãi hóa đá.

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, lực đạo và nắm giữ tốc độ của Cừu Thanh Vũ vô cùng tốt, cho thấy rõ được tu vi cao siêu của người đó.

"Đáng tiếc, ông ta vẫn phải xuất ra nội lực mới có thể kháng đạn, đơn giản nói về sức chống đỡ của cơ thể thì ông ta không phải là đối thủ của tôi.

"
Trong lòng Trần Gia Bảo chắc chắn vô cùng, khóe miệng hiện ra nụ cười.

Giữa sân, vẻ mặt Cừu Thanh Vũ hiện lên sự khinh thường , chậm rãi thu tay lại chỉ cười lạnh nói: "Một con giun dế mà cũng dám ra tay với tao, chết cũng không có gì đáng tiếc!"
Lúc này, cơ thể Triệu Tông mềm nhũn ngã trên mặt đất, khóe miệng vẫn còn duy trì nụ cười khi còn sống, đoán chừng ngay cả chết như thể nào ông ta cũng không biết.

Nhóm người giật mình tỉnh lại, bắt đầu xôn xao, cong ngón tay bắn đạn, những điều này con người có thể làm được sao?

Ngay cả Hương Giang có kiến thức rộng rãi, trong đôi mắt hiện lên vẻ chấn động, lẩm bẩm nói: “Thật mạnh.

.

.

”
“Tôi nhớ ra rồi, ông là Cừu Thanh Vũ, kiếm đạo tông sư Cừu Thanh Vũ!”
Đột nhiên Lệ Trần Sinh khiếp sợ hô lên, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, vội vàng chạy tới cúi chào với Cừu Thanh Vũ, cung kính nói: “Không biết Cừu Tông Sư từ xa đến chơi, không có từ xa tiếp đón, mong Cừu Tông Sư tha tội.

”
Cừu Thanh Vũ nhìn về phía ông ta, hỏi: “Cậu biết tôi?”
Lệ Trần Sinh cười nịnh nói: “Bẩm Cừu Tông Sư, tôi là Lệ Trần Sinh, mấy năm trước đã từng đến nhà họ Liễu ở Hồ Chí Minh nên có gặp qua ngài một lần, ngài không nhớ rõ tôi là bình thường.

”

Con đường võ cổ truyền, cảnh giới “Thông U” là cao thủ hiếm có trên thế giới, mà “Tông sư” lại là cao thủ trong cao thủ, có thể nói như vậy, cho dù cao thủ Tông Sư đi đến chỗ nào đều có thể gợi lên một trận gió tanh mưa máu, mà ngay cả quốc gia cũng phải tốn một lượng lớn mới có thể lôi kéo được người đến.

Cừu Thanh Vũ yên lặng gật đầu rồi không nói nữa.

Lệ Trần Sinh đứng ở phía sau lưng Cừu Thanh Vũ, ánh mắt lộ ra vẻ đắc ý.

“Cái gì? Ông ta là cường giả kiếm đạo đạt cảnh giới Tông Sư?”
Bên trong hội quán Vọng Giang, nhóm người Tưởng Đức Lâm sợ hãi, mắt mở thật to.

Nhưng mà nhắc tới ngón tay bắn đạn, ngoại trừ kẻ mạnh đạt cảnh giới Tông Sư ở bên ngoài thì ai còn có thể làm được? Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người xám xịt như tro, tâm trạng tuyệt vọng bao trùm lòng mọi người.

Mặc dù bọn họ là ông lớn của một phương, nhưng cường giả cảnh giới Tông Sư ở trước mắt thì bọn họ cũng không khác gì con giun dế, nên bọn họ không có hi vọng chạy trốn.

Chương 238

Phùng Chấn Vũ vỗ đùi, thầm mắng trong lòng: “Mẹ nó, sớm biết Trần Gia Bảo đắc tội một vị cao thủ tông sư, đánh chết ông đây cũng không tới góp buổi náo nhiệt này, Thành Trung hại tôi, Thành Trung hại tôi!”
Trong lòng ông ta đang rất hối hận.

Cừu Thanh Vũ đảo mắt nhìn đám người, ánh mắt dời đến đâu thì trong lòng mọi người lại lạnh lẽo đến đấy.

Đột nhiên, chỉ nghe Cừu Thanh Vũ nói: “Tối nay, tôi chỉ đến giết Trần Gia Bảo, chỉ cần không phải là đồng bọn của cậu ta thì tôi có thể bỏ qua chuyện cũ.

”
Lời vừa nói ra, đám người vừa mừng vừa sợ, Phùng Chấn Vũ không có một chút do dự nào, vội vàng bước qua, chắp tay nói: “Xin chào Cừu Thanh Vũ, tại hạ là Phùng Chấn Vũ ở Giang Nghĩa, đến đây chỉ là may mắn gặp dịp, không hề có một chút quan hệ gì với Trần Gia Bảo.

” Sau khi nói xong bèn đứng sau lưng Cừu Thanh Vũ.

Lệ Trần Sinh vỗ vỗ vai Phùng Chấn Vũ, cười nói: “Anh Phùng, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

”Phùng Chấn Vũ cười khan một tiếng, nhẹ nhàng thở ra.

Có Phùng Chấn Vũ dẫn đầu, mấy ông lớn còn lại cũng nối đuôi nhau đến.

“Ngài Cừu, tại hạ là Kinh Hoành Vĩ, nguyện ý bỏ gian tà theo chính nghĩa.

”
“Tại hạ Trình Lập Phu, cũng không có quan hệ gì với Trần Gia Bảo…”
Ngắn ngủi không đến một phút, tất cả mọi người xung quanh Tưởng Đức Lâm, Thành Trung, đều đã đứng ở sau lưng Cừu Thanh Vũ, phân rõ giới hạn với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo vốn đang bị đám người vây quanh thì trong nháy mắt chỉ còn lại Hương Giang.

Hương Giang tức đến run rẩy cả người, chỉ vào mấy người Tưởng Đức Lâm nổi giận nói: “Các ông ăn cây sáo đào cây sung, vô sỉ!”
Sắc mặt đám người Tưởng Đức Lâm hổ thẹn, những kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Cừu Thanh Vũ là kiếm đạo tông sư, nếu như chọn lựa giữa Trần Gia Bảo và Cừu Thanh Vũ thì đứa ngu cũng sẽ chọn Cừu Thanh Vũ.

Trần Gia Bảo bình tĩnh nói: “Hương Giang, không cần tức giận, xưa nay kẻ mạnh không cần để ý lựa chọn và suy nghĩ của kẻ yếu, giống một con sư tử, kẻ mạnh sẽ không để ý đến suy nghĩ của cừu non.

”
“Vâng, cậu chủ dạy phải.

” Hương Giang cung kính nói.

Cừu Thanh Vũ cười nhạo nói: “Dưới cấp Tông sư đều chỉ là giun dế.

Ở trước mặt bọn họ thì cậu có thể tự xưng là kẻ mạnh không, nhưng ở rước mặt một vị tông sư, cậu không khác gì con cừu non ấy, thậm chí, có khi cả cừu non cũng không bằng.

”
“Ông là anh của Đồ Bá Thạch sao, lúc đó chính là ở trong Hội quán Vọng Giang này, Đồ Bá Thạch cũng tự tin như ông, nhưng cuối cùng, chẳng phải anh ta vẫn bị tôi chém dưới kiếm sao, a đúng rồi…” Trần Gia Bảo rút nhuyễn kiếm làm ánh sáng bắn ra bốn phía, cười nói: “Đến ngay cả thanh kiếm của Đồ Bá Thạch, cũng trở thành đồ của tôi.

”
Bọn người Tưởng Đức Lâm hết hồn hết vía, hoàn toàn nghĩ mãi mà không hiểu, tự tin của Trần Gia Bảo rốt cuộc là từ đâu mà có, mà dám mở miệng khiêu khích một vị cao thủ tông sư.

Chẳng lẽ, cậu ta không biết chỗ kinh khủng của cao thủ tông sư sao?
Cừu Thanh Vũ giận tím mặt, trường kiếm trong tay lại lần nữa”Vù vù vù” run rẩy.

Sau một giây, đám người chỉ nghe thấy một tiếng “Bang bang”, Cừu Thanh Vũ rút kiếm ra khỏi vỏ, lập tức, thân kiếm giống như một dòng nước mùa thu, ánh sáng bắn ra bốn phía, Bọn người Tưởng Đức Lâm cảm nhận được từng cơn ớn lạnh.

Trần Gia Bảo tập trung tinh thần dưỡng khí, anh biết rõ, Cừu Thanh Vũ là cao thủ tông sư, khi không xuất thủ thì thôi, nhưng một khi xuất thủ thì nhất định sẽ oanh tạc trời đất!
“Trần Gia Bảo, cậu đáng chết!” Cừu Thanh Vũ cầm kiếm, áo xanh ở quanh thân không gió mà bay, khí thế khinh người, hơn nữa còn đang không ngừng nâng lên, trong lòng bọn người Tưởng Đức Lâm trào ra một loại sợ hãi, hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

Chỉ có một chút khí thế cỏn con mà đã dọa người như vậy, quả nhiên cao thủ tông sư là danh bất hư truyền.

Trần Gia Bảo vẫn lạnh nhạt đứng đấy như cũ, chỉ là nhìn ra vẻ mặt anh nghiêm túc, tập trung cao lực chú ý, tùy lúc chuẩn bị xuất kích.

Bên ngoài Hội quán Vọng Giang nước sông chảy mãnh liệt.

Còn bên trong Hội quán Vọng Giang, ánh sáng của kiếm ảnh làm cho bầu không khí như dừng lại, hết sức căng thẳng! Đột nhiên, Cừu Thanh Vũ biến sắc, mặc dù thân thể không động, nhưng vô số kiếm khí bay lượn quanh thân, hóa thành những thứ vô tung vô ảnh, ở xung quanh bốn phía mạnh mẽ lao về phía Trần Gia Bảo!

Chương 239

Tiếng xé gió!
Bao gồm cả Hương Giang, thì đám người chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng như vậy? Từng người bị dọa đến nghẹn họng nhìn trân trối, há to miệng.

“Quả nhiên cao thủ tông sư mạnh mẽ đến đáng sợ, uy lực của mỗi một đạo kiếm khí chỉ sợ tương đương với chiêu thức mà Đồ Bá Thạch sử dụng toàn lực, nhiều kiếm khí như vậy, có khi bằng cả một trăm chiêu của Đồ Bá Thạch, lần này Trần Gia Bảo tuyệt đối chết chắc rồi!” Lệ Trần Sinh kinh ngạc nói, ông ta cũng là người của võ học, cho nên ánh mắt tốt hơn bọn người Tưởng Đức Lâm rất nhiều.

Nghe được lời này của Lệ Trần Sinh, sắc mặt đám người Thành Trung lại thay đổi, giống như nhìn thấy dáng vẻ Trần Gia Bảo bị vô số kiếm khí xuyên qua, trong lòng nhịn không được thở dài: “Người duy nhất có thể so sánh với Bùi Phong ở thành phố Trường Lâm, hôm nay lại chết ở trong Hội quán Vọng Giang này, sống chết có số cả.

”
Mặt mày Hương Giang càng xám xịt, nhưng trước mắt kiếm khí tung hoành bốn phía, chỉ dựa vào thực lực của cô ấy, đừng nói là đi cứu Trần Gia Bảo, đoán là chưa đi được đến trước mặt thì đã bị kiếm khí cường đại xé thành vỡ vụn.

Trong mắt Cừu Thanh Vũ, Trần Gia Bảo đã là kẻ chắc chắn phải chết!
Ngay vào lúc vô số kiếm khí sắp rơi xuống người Trần Gia

Bảo, hai tay Trần Gia Bảo cầm kiếm, giơ lên cao, hét lớn một tiếng: “Phá!”
Đột nhiên kiếm dài của Trần Gia Bảo bổ xuống, kiếm ý cường đại lao ra ngoài, một tiếng vang “Ầm ầm” phát ra thật lớn.

Trong nháy mắt, vô số kiếm khí của Cừu Thanh Vũ bị tan vỡ vào không trung.

Nhất thời mọi người trừng lớn hai mắt, khó có thể tin.

Hương Giang vừa mừng vừa sợ, hưng phấn nhảy trên đất như cô học sinh nhỏ.

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Cừu Thanh Vũ, Trần Gia Bảo cười nhạt nói: “Quên nói cho anh, thật ra tôi cũng là tông sư.

”
Một câu nói ra làm kinh động bốn phía!
“Cái gì, trình độ của Trần Gia Bảo cũng là cao thủ tông sư?”
Lúc này, trong một căn phòng cao ốc cách hội quán Vọng Giang không xa có đặt một đài quan sát, trên màn hình hiển thị chính là cảnh tượng bên trong Hội quán Vọng Giang.

Bá tước Batman và Lưu Vũ Tình kinh ngạc nhìn nhau, đều nhìn thấy sự khó tin trong mắt đối phương.

Vốn dĩ trước giờ Lưu Vũ Tình luôn cười đùa, bây giờ cũng phải thu lại tâm trạng, trầm giọng nói: “Tuổi của Trần Gia Bảo còn trẻ mà đã là cao thủ tông sư, nếu thật sự để anh ta thống nhất được xã hội đen thành phố Trường Lâm, vậy kế hoạch tranh giành Trường Lâm của anh Bùi Phong chắc chắn sẽ thất bại, tin tức này quá kinh khủng rồi, phải nhanh chóng thông báo cho anh Bùi Phong mới được.

”
Sắc mặt Bá tước Batman cũng nghiêm trọng, nắm chặt nắm đấm nói: “Lần này tính sai rồi, vốn còn tưởng Trần Gia Bảo có thể giết Đồ Bá Thạch, cùng lắm cũng chỉ là thời kì đỉnh cao của “cuối thời Thông U”, nhưng không ngờ rằng, Trần Gia

Bảo lại lên đến cao thủ tông sư, mấy trăm triệu Việt Nam này, quả nhiên không dễ lấy.

”
Mắt Lưu Vũ Tình trợn trắng, nói: “Trần Gia Bảo đã là tông sư, tôi nghĩ nhiệm vụ của ông có thể hủy bỏ rồi, mau trở về thành phố Ngọc Vân, nói tin tức này cho anh Bùi Phong mới là chuyện quan trọng.

”
Nói xong, cô ta đã quay người đi ra ngoài, đi được hai bước lại đột nhiên phát hiện bá tước Batman không hề động đậy, cô ta tò mò nhìn ông ta.

Mặt bá tước Batman bình tĩnh, bỗng nhiên cắn răng nói: “Cao thủ cấp bậc tông sư, thật sự tôi không thể chọi cứng được, những tôi là sát thủ, giết người không từ thủ đoạn, mà bây giờ chính là cơ hội tốt nhất để giết Trần Gia Bảo.

Nhiều năm trước Cừu Thanh Vũ cũng đã là kiếm đạo tông sư, trận chiến của Trần Gia Bảo, một là Trần Gia Bảo chết và Cừu Thanh Vũ trọng thương, hai là hai người lưỡng bại câu thương, đến lúc đó chính là lúc tôi ra tay.

”
” Thật sự ông…ông muốn đi ám sát Trần Gia Bảo?” Lưu Vũ Tình há miệng ngạc nhiên.

Bá tước Batman không trả lời nhưng vẻ mặt rất kiên định.

Lúc này, trong hội quán Vọng Giang.

Có cả Cừu Thanh Vũ trong đó, sắc mặt mọi người đều kinh ngạc.

“Trần Gia Bảo là tông…tông sư?”
Lệ Tiêm Sinh há to miệng, suýt chút nữa đứng không vững ngã xuống đất.

Sắc mặt mấy người Tưởng Đức Lâm lúc xanh lúc trắng, vô cùng phong phú.

Tại sao bọn họ lại phản bội, nhờ vả Cừu Thanh Vũ chứ? Chính là bởi vì Cừu Thanh Vũ là kiếm đạo tông sư, dưới tông sư thì đều là giun dế hết, bọn họ không phản bội thì chắc chắn sẽ mất cái mạng nhỏ.

Nhưng không ngờ rằng, Trần Gia Bảo cũng là tông sư, điều này giống như đánh bôm bốp vào mặt bọn họ!

Chương 240

“Cậu chủ luôn lợi hại nhất!” Hương Giang mừng rỡ kinh ngạc, trong mắt phát ra ánh sáng.

Cừu Kiếm Thành nhíu mày, không ngừng đánh giá Trần Gia Bảo, trong mắt lấp lánh tia nghi hoặc.

“Trần Gia Bảo là tông sư cao thủ? Tại sao tôi không cảm nhận được chút khí tức võ công của cậu ta chứ? Nhưng cậu ta vừa mới phá giải kiếm khí của tôi, mới lộ ra thực lực, không thể nghi ngờ thật sự đó là tông sư, đây rốt cuộc là chuyện gì?”
“Ha.

” Trần Gia Bảo cười nhẹ nói: “Có phải ông không nhìn thấu được tôi không? Tôi đã từng nói qua, thực lực của tôi, người khác không thể suy đoán được.

”
Cừu Thanh Vũ rùng mình, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Tôi thừa nhận, cậu còn trẻ như vậy đã trở thành tông sư, thiên phú thực sự kinh người.

Nếu tôi đoán không nhầm, có lẽ cậu đã tìm ra quả Thiên Tâm, mới có thể thuận lợi đạt cảnh giới tông sư.

Có điều, đừng tưởng mình là tông sư thì có thể thể đấu lại tôi.

Trong cảnh giới tông sư này, có ba mươi chín phần giống nhau, cậu chỉ là một tông sư mới vào, sao có thể là đối thủ của tôi chứ?”

“Tông sư mới sao?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười nhẹ, ý tứ mỉa mai rõ rệt, đột nhiên ánh mắt anh bỗng nhiên tập trung lại, chậm rãi nâng trường kiếm trong tay lên, chỉ thẳng vào Cừu Thanh Vũ, lạnh giọng nói: “Vậy tôi sẽ dùng thực lực khiến ông rõ biết là ông đã sai ở chỗ nào.

”
Nói xong, Trần Gia Bảo rít lên một tiếng, khí thế toàn thân tăng vọt, đột nhiên buông tay, trường kiếm như tên đã rời cung bắn hướng về phía Cừu Thanh Vũ, vô cùng nhanh chóng, một tiếng xé gió mãnh liệt, uy lực vô cùng kinh người!
Mặc dù kiếm chưa đến, nhưng kiếm khí mạnh mẽ đã làm áo xanh của Cừu Thanh Vũ bay phấp phới.

Cừu Thanh Vũ khẽ cau mày, tu vi dũng mãnh như ông ta, đối với một kiếm này của Trần Gia Bảo cũng có chút khó khăn, không khỏi chăm chú tập trung, đợi lúc kiếm đến trước người, đã ngàn cân treo sợi tóc rồi, bảo kiếm trong tay bất chợt vút lên, hai thanh kiếm lập tức va vào nhau.

Trong giây lát, nơi hai thanh kiếm đang giao nhau có vô số kiếm khí tuôn ra, lấy Cừu Thanh Vũ làm trung tâm, kiếm khí không ngừng tàn sát mặt đất cứng rắn và bức tường, bỗng nhiên ào ào nứt ra một vệt lại một vệt trông mà ghê người.

Mọi người trợn mắt há mồm, nhao nhao trốn vào góc tường, miễn cho vạ lây sang mình.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo sảng khoái cười to, dưới chân đạp một cái, cả người đã nhảy lên cao, ở trên cao giữ chặt chuôi kiếm, lấy thế từ trên cao nhìn xuống, chân khí trong cơ thể đột ngột bạo phát, đè ép xuống phía dưới.

Cừu Thanh Vũ chỉ cảm nhận được một uy lực mạnh mẽ to lớn từ thân kiếm truyền tới không ngừng, thân thể không nghe lời mà lùi về sau nửa bước, nhưng nửa bước này đối với ông ta mà nói, đã là một điều sỉ nhục!
“Thằng nhãi này dám sao!” Cừu Thanh Vũ giận dữ, ra tay toàn lực.

Ngay lập tức, khi hai luồng năng lượng mạnh mẽ va đập vào nhau, vết nứt trên mặt đất hội quán Vọng Giang và bức tường lớn hơn rất nhanh, cả hội quán Vọng Giang bắt đầu rung lên, giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Không hay rồi, hội quán Vọng Giang sắp sập rồi, mọi người mau chạy ra ngoài!"
Cũng không biết là ai kêu lên, mọi người bị dọa cho mặt đen như đất, ồn ào chạy ra ngoài, chỉ sợ chạy chậm nửa bước sẽ bị chôn sống tại đây.

Vẻ mặt Hương Giang do dự, rồi rắm nhìn Trần Gia Bảo một cái, cuối cùng giậm chân, lựa chọn tin tưởng Trần Gia Bảo, cùng mọi người chạy ra bên ngoài.

Trong phút chốc, trong hội quán Vọng Giang nhộn nhịp chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Cừu Thanh Vũ.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng "rầm" thật lớn, Cừu Thanh Vũ lại tiếp tục lùi về sau ba bước, ngược lại, Trần Gia Bảo cầm kiếm trong tay, đạp chân bay về phía sau, cuối cùng vững vàng chạm đất.

Rất rõ ràng, trong trận đối đầu này, Trần Gia Bảo chiếm ưu thế hơn.

"Trần Gia Bảo là một tông sư mới, sao lại giỏi như vậy được chứ?"
Ánh mắt Cừu Thanh Vũ hiện lên một tia không chắc chắn.

Trần Gia Bảo cầm thanh kiếm Ngạo Lập, trong ánh mắt tràn đầy hăng hái: "Tiếp tục!"
Vừa dứt lời, Trần Gia Bảo tiếp tục xông về trước, dường như phía trên thân kiếm được bao phủ bởi một luồng khí vô hình đầy mạnh mẽ, đường kiếm dứt khoát!
Sắc mặt của Cừu Thanh Vũ trầm xuống, cầm kiếm lên sẵn sàng tiếp chiêu.

Trong nháy mắt, hai người đã tiếp tục chiến đấu, kiếm lóe lên ánh sáng ngang dọc, lưỡi kiếm liên tục chém, đôi lúc còn xuất hiện ánh sáng mạnh mẽ.

Cừu Thanh Vũ là một cao thủ hiếm gặp trong kiếm đạo, ông ta là đối thủ mạnh nhất mà Trần Gia Bảo gặp được kể từ khi xuống núi đến giờ, dường như Trần Gia Bảo đã thể hiện hết sức mình, hoàn toàn đắm chìm vào cảm giác sung sướng khi chiến đấu, thần thái ngang tàng, ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết, tung chiêu mạnh mẽ, nhát này đến nhát kia đều rất dữ dội.

Lúc này, sau khi Trần Gia Bảo đột phá được khả năng mạnh nhất của mình, tung hết lực ra ngoài, càng đánh càng thuận lợi, càng đánh càng trở nên lợi hại nên nhanh chóng chiếm được ưu thế, áp chế Cừu Thanh Vũ.

Chương 241

Ngược lại, Cừu Thanh Vũ lại khổ không thể nói được, ông ta cảm nhận được Trần Gia Bảo không phải là một tông sư mới, thậm chí tu luyện còn cao hơn ông ta, nhất là những đường kiếm vô cùng tuyệt diệu, bình thường không bao giờ thấy được, càng đánh càng thấy sợ hãi, ông ta bị Trần Gia Bảo ép nên phải liên tục lùi lại.

Hai người liên tục vung kiếm ngang dọc khiến cho hội quán Vọng Giang cao năm tầng giờ không khác gì một công trình hỗn độn, trên tường đã xuất hiện cả ngàn vết nứt, trăm cái lỗ, có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Sau khi đám người Tưởng Đức Lâm, Thành Trung chạy một mạch ra khỏi hội quán Vọng Giang xa 20 mét mới dừng lại, nghĩ tới mà cảm thấy sợ hãi, cả đám cùng nhau nhìn về phía toà nhà.

Trước mắt mọi người, hội quán Vọng Nguyệt lung lay sắp đổ, thỉnh thoảng còn xuất hiện cả lực kiếm xuyên qua mái nhà văng ra ngoài, khiến cả đám người bọn họ đều phải kinh ngạc, không tưởng tượng nổi ở trong trận chiến đấy thì còn khốc liệt đến nhường nào.

Tuy nhiên, bọn họ cũng đều biết rằng trận chiến ở hội quán Vọng Nguyệt này sẽ quyết định vận mệnh của họ.

Trong đám người này, Lệ Trần Sinh là người cảm thấy kinh sợ nhất, bởi vì ông ta là người đầu tiên phản bội, ông ta cảm nhận được rằng nếu như Trần Gia Bảo thắng Cừu Thanh Vũ thì

chắc chắn sẽ không tha cho ông ta.

“Cừu Thanh Vũ đã là tông sư nhiều năm như vậy, còn Trần Gia Bảo là người mới, chắc chắn không phải đối thủ của Cừu Thanh Vũ, nói chung, kiểu gì Trần Gia Bảo cũng chết!” Lệ Trần Sinh nắm chặt tay thành nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi.

Hương Giang đứng cách đó không xa, chăm chú nhìn về phía hội quán Vọng Nguyệt, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập lo lắng.

Lúc này, bên trong toà nhà, mỗi một nhát kiếm mà Trần Gia Bảo vung ra đều khiến Cừu Thanh Vũ phải lùi về phía sau.

“Kiếm đạo tông sư cũng chỉ đến thế này thôi sao.

” Trần Gia Bảo cười nhạo nói.

Cừu Thanh Vũ chống kiếm xuống trụ vững để ổn định cơ thể, bộ quần áo màu xanh sạch sẽ nay đã bị rách vài chỗ, có cảm giác vô cùng chật vật.

Ông ta thở hổn hển, sau đó hít sâu một hơi, trong lòng cảm thấy sợ hãi mà nói: “Trần Gia Bảo, cậu thật sự rất mạnh, mạnh trên mức bình thường, nhưng thế nào đi nữa thì cậu cũng không phải đối thủ của ông đây.

”

Trần Gia Bảo bĩu môi, bỏ qua lời nói của ông ta.

Cừu Thanh Vũ mở to mắt đầy tức giận, ngay lập tức đặt thanh kiếm ngang ngực, tiếp tục nói: “Tôi có ba chiêu kiếm thuật là Tinh Diệu, Ánh Trăng và Nhật Mang.

Mười năm trước, chiêu Tinh Diệu đã đánh bại mười ba vị cao thủ trong kiếm đạo ở thành phố Ngọc Vân, cũng là lúc tôi nổi danh.

Mấy năm trước, tôi thể hiện chiêu thức Ánh Trăng ở Hồ Chí Minh được cao thủ kiếm đạo đứng đầu thành phố ca ngợi là ‘Đường kiếm tuyệt đẹp, trên thế gian hiếm có.

” Hôm nay, cậu sẽ có vinh hạnh được chứng kiến chiêu thức cuối cùng của tôi, chiêu Nhật Mang, để cho cậu chết dưới lưỡi kiếm của tôi cũng không hối tiếc.

”
Vừa dứt lời, bỗng dưng Cừu Thanh Vũ hét lớn, thanh kiếm vung mạnh lên cao, sau đó giống như mũi tên, thanh kiếm trong tay ông ta bỗng phát ra một luồng ánh sáng vàng chói mắt.

Giống như một vòng sáng của mặt trời lúc mới mọc, ánh sáng chói mắt không thể nhìn gần!
Trần Gia Bảo nhíu mày, khi biết đây là chiêu thức mạnh nhất của Cừu Thanh Vũ, ánh mắt của anh thêm phần tập trung.

Bên ngoài hội quán Vọng Giang, đám người Thành Trung chỉ thấy phía trên toà nhà toả ra một ánh sáng như mặt trời mọc, tia sáng chiếu ra bốn phía, thậm chí ngày càng lan rộng, khiến bọn họ thêm kinh ngạc.

“Điều này người thường có thể làm được sao? Sư phụ Cừu quả nhiên là thần tiên mà.

” Trình Lập Phu kinh ngạc nói.

Lệ Trần Sinh cười lạnh nói: “Xem ra không còn nghi ngờ gì nữa, Trần Gia Bảo chết chắc rồi.

”
Đột nhiên, Hương Giang lạnh lùng lườm Lệ Trần Sinh một cái, trong lòng có ý muốn giết người, lạnh lùng nói: “Cậu chủ mà chết thì tôi sẽ chôn anh xuống cùng!”
Lệ Trần Sinh khinh thường cô ấy, hừ một cái: “Chỉ là một con người hầu mà cũng dám uy hiếp tôi? Chờ Trần Gia Bảo chết rồi cô có dám phách lối nữa không?”

Bên trong hội quán Vọng Giang.

“Chiêu Nhật Mang!”
Cừu Thanh Vũ hét lớn, cả người và kiếm như hoá thành một vầng hào quang ánh mặt trời, mang theo khí thế ngút trời công kích.

Chương 242

Trần Gia Bảo né ra theo phản xạ!
Một chiêu cuối cùng quyết định sống chết!
"Trần Gia Bảo, chịu chết đi!"
Cừu Thanh Vũ hét lớn, trên lưỡi kiếm ánh lên một tia sáng loá mắt như mặt trời lúc bình minh, tốc độ nhanh như sao băng.

Chiêu thức này là đòn mạnh nhất của Cừu Thanh Vũ nên ông ta rất có tự tin, cho dù Trần Gia Bảo có mạnh hơn đi chăng nữa thì cũng phải chịu thua dưới chiêu này.

Một nụ cười hiện lên trên miệng ông ta.

Trông Trần Gia Bảo có vẻ rất sợ hãi, hơi thở như bị nghẹn lại.

Chỉ một giây sau, ánh hoàng kim rực rỡ trong nháy mắt đã nuốt trọn Trần Gia Bảo.

Bên ngoài Vọng Giang, đám Thành Trung, Tưởng Đức Lâm đều cảm thấy chói mắt, ở trên lầu rọi ra không biết bao nhiêu là tia sáng, chiếu lên bọn họ.

"Thảo nào lại nói là những tông sư dưới đây đều là tôm tép, chiêu thức mạnh mẽ như vậy tôi chưa từng được nghe qua bao giờ, nếu không phải bây giờ tận mắt chứng kiến thì đánh chết tôi cũng không tin.

Uổng cho những kẻ như chúng ta, tự xưng là lão làng, bình thường hưởng biết bao nhiêu vinh hoa phú quý, cứ tự cho mình là đúng, thế mà giờ gặp đối thủ mạnh như vậy có khác gì

con giun, con dế đâu.

” Thành Trung lầm bầm.

Lệ Trần Sinh nhếch khóe miệng cười lạnh: “Lực kiếm của sư phụ Cừu không thua gì một viên đạn, Trần Gia Bảo lợi hại thật đó, nhưng dù gì cũng chỉ mới trở thành tông sư, lần này chắc chắn phải chết.

”
Cả đám người rơi vào im lặng, trong lòng tán thành, họ đều cảm thấy lần này Trần Gia Bảo chết chắc rồi.

Hương Giang đứng ở đó, chắp hai tay trước ngực cầu cho Trần Gia Bảo được bình an vô sự.

Đột nhiên phía Hội quán Vọng Giang phát ra một tiếng ầm vang trời, trong nháy mắt toà tháp Hội quán Vọng Giang cao gần 20 mét đổ sập, khói bụi thổi cao lên tận mấy mét, lúc đó những tia sáng kia cũng biến mất.

Lực kiếm của Cừu Thanh Vũ có thể trực tiếp phá huỷ một toà tháp, những người đứng đó nghẹn họng, chỉ biết nhìn trân trối, trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi, trong lòng khẩn trương nhìn chằm chằm vào giữa đống phế tích, nhưng do khói bụi mù mịt che mất tầm nhìn, nên không thể nhìn thấy được khung cảnh bên trong.

“Ông Tưởng, ông đoán là ai thắng?” Thành Trung khẩn trương khỏi, không dám thở mạnh.

Tưởng Đức Lâm còn chưa lên tiếng, Lệ Trần Sinh đã cười lạnh: “Này ông Thành, không phải mọi thứ quá rõ ràng sao, thực lực của sư phụ Cừu mạnh mẽ như vậy, Trần Gia Bảo lợi hại cỡ nào đi nữa thì phen này cũng ngủm củ tỏi rồi.

”
Bỗng dưng, Hương Giang nhìn thẳng về phía Lệ Trần Sinh, trong ánh mắt chứa đầy sát khí, lạnh lùng nói: “Nếu như cậu

chủ của tôi chết rồi, tôi sẽ chôn anh xuống cùng!”
Lệ Trần Sinh giật mình, lập tức trở nên giận dữ, bình thường ông ta là anh lớn của cả một vùng, còn là cao thủ võ lâm, ngoại trừ Trần Gia Bảo, Đồ Bá Thạch và Cừu Thanh Vũ thì làm gì có tên nào dám uy hiếp ông ta như vậy chứ?
“Hừ, cô chờ đó cho tôi, chờ khi thấy được thi thể của Trần Gia Bảo rồi xem cô có còn dám phách lối không, nhưng mà tên Trần Gia Bảo này may mắn ghê, người hầu mà lại xinh đẹp như vậy, tôi nhìn còn thấy rung động, chờ Trần Gia Bảo chết rồi biết đâu tôi lại có cơ hội mang cô về làm ấm giường, haha.

” Trong lòng Lệ Trần Sinh cảm thấy đắc ý cười lớn hai tiếng.

Tưởng Đức Lâm im lắng, ông cũng cảm thấy lần này Trần Gia Bảo khả năng cao là phải chết, đành thở dài: “Ai, cậu Trần tuổi trẻ tài cao mà lại phải chết ở đây, sau này không biết làm sao mới chống lại được xã hội đen ở thành phố Ngọc Vân, giờ chỉ còn có cô Tạ, giờ tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa, chỉ biết đến đâu hay đến đó vậy.

”
Trong đám phế tích, khói bui tan dần, hình bóng của hai người dần lộ ra.

Cả đám người vội vàng lấy lại bình tĩnh rồi nhìn kỹ, tất cả mọi người đều đang mong chờ kết quả cuối cùng của trận chiến này.

Hương Giang khẩn trương hơn, chăm chú nhìn, không dám nháy mắt.

Một lúc sau.

Bụi mù nhanh chóng tan hết toàn bộ, Trần Gia Bảo và Cừu Thanh Vũ đứng loạng choạng, cách nhau chưa đầy 3 mét, trong tay cả hai đều cầm kiếm.

Lúc đó, quần áo của Trần Gia Bảo dính đầy màu đỏ tươi, nhìn thấy mà giật mình.

Hương Giang kinh hãi, trong lòng loạn hết cả lên: “Chẳng lẽ cậu chủ thua rồi sao?”
Lệ Trần Sinh cũng giật mình, sau đó lập tức yên tâm, cười ha ha nói: “Tôi đã nói rồi mà, sư phụ Cừu vô địch thiên hạ, Trần Gia Bảo dám ra tay với sư phụ Cừu thì chắc chắn là tìm cái chết rồi!”
Đám người Tưởng Đức Lâm và Thành Trung nhìn nhau, trong lòng nhiều cảm xúc phức tạp.

“Thôi đi, nếu không có cậu Trần tuổi trẻ tài cao, chúng ta đã bị xã hội đen làm loạn rồi, khéo khi sau này thành phố Ngọc Vân cũng bị bọn chúng chiếm mất…” Thành Trung lắc đầu, nhịn không được mà nở một nụ cười khổ.

Chương 243

Đáng tiếc, bọn họ không nhìn thấy vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa đau đớn của Cừu Thanh Vũ, nếu không thì cũng sẽ không lập tức khẳng định Trần Gia Bảo thua.

Trong sân, Cừu Thanh Vũ quay lưng lại với Trần Gia Bảo, sau đó từ từ quay lại, ánh mắt đầy kinh ngạc, khó hiểu hỏi: "Cậu sử dụng kiếm thuật gì vậy?"
"Đây là một chiêu trong kiếm pháp Vô Cực, Hồng Mông từng nói, Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh vạn vật, cho nên chiêu thức này chưa có tên.

Có điều nếu ông gọi chiêu thức của ông là 'Nhật Mang', vậy thì chiêu của tôi gọi là 'Phá Nhật' đi.

" Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Vẻ mặt không vui không buồn.

Ngày đó, bên bờ biển Tân Hải, Trần Gia Bảo quyết đấu với Tạ Tinh Quân cũng dùng quyền pháp Vô Cực, chỉ là bây giờ đổi quyền pháp thành kiếm pháp, nên sức lực càng mạnh hơn.

"Phá Nhật? Hay cho cái tên kiếm pháp Phá Nhât.

" Cừu Kiêm Thanh tâm phục khẩu phục, cười khổ một tiếng rồi bỗng dưng hộc một cái, ngực phun ra một đống máu đen, nhuốm đen cả một bộ đồ màu xanh.

Cừu Thanh Vũ đứng không vững phải lấy kiếm trụ, ráng

chống đỡ để cơ thể không ngã xuống, chỉ một chút sau, đầu đã mềm nhũn gục xuống.

Không còn âm thanh gì nữa.

Cho dù chết, Cừu Thanh Vũ vẫn đứng vững, đây chính là tôn nghiêm của một tông sư.

Ánh trăng như nước, nhẹ vẩy vào trên người ông ta, tạo nên một khung cảnh bi tráng, thê lương.

Trần Gia Bảo không thèm liếc nhìn một chút, đi thẳng về hướng Hương Giang.

“Trần Gia Bảo thắng… thắng rồi sao?”
Đám người kia vô cùng ngạc nhiên, nhất là Lệ Trần Sinh, ánh mắt ông ta chứa đầy kinh sợ, vô thức lùi về sau hai bước, lẩm bẩm một mình:
“Không thể nào, thật sự không thể nào, sao Trần Gia Bảo có thể là đối thủ của Cừu Thanh Vũ được chút, chuyện này chắc chắn là giả…”
Hương Giang ngạc nhiên hét lên một tiếng, nhảy dựng lên, chạy nhanh đến trước Trần Gia Bảo, vừa vui mừng vừa lo sợ:
“Cậu chủ, anh… anh không sao chứ?”

Trần Gia Bảo lắc đầu, cười nói: “Không sao.

”
“Vậy còn vết máu trên người cậu chủ…” Hương Giang lo lắng nói.

“Của Cừu Thanh Vũ đó.

” Trần Gia Bảo cười cười, sờ mũi một cái, sau đó nhớ về một màn quyết chiến vừa rồi với Cừu Thanh Vũ.

Lúc nãy, khi Cừu Thanh Vũ tung chiêu thức về phía Trần Gia Bảo, trong chớp mắt, Trần Gia Bảo cảm thấy bị uy hiếp, lúc đó anh liền quyết định không che dấu nữa, quyết định tung ra kiếm pháp Vô Cực, đứng im tại chỗ, trong khoảnh khắc ngàn

cân treo sợi tóc, anh vung kiếm đâm vào giữa luồng sáng, chật vật chống đỡ mũi kiếm của Cừu Thanh Vũ, trong giây lát, ánh sáng đó bao trùm lấy Trần Gia Bảo và Cừu Thanh Vũ, lực kiếm mạnh mẽ đụng phải nhau bị phản lại, khiến cho toà Hội quán Vọng Giang sụp đổ ngay tức khắc.

Cừu Thanh Vũ ngạc nhiên, vì ông ta cảm nhận được trên thân kiếm của Trần Gia Bảo có một cảm giác huyền bí, khó tả thành lời.

Mà càng khiến ông ta thêm khiếp sợ hơn đó chính là lực kiếm mạnh mẽ đầy sát khí của ông ta cứ thế mà tan biến mất.

Cừu Thanh Vũ sửng sốt, Trần Gia Bảo loạng choạng đứng dậy, ánh sáng bạc loé lên, thanh kiếm dài đâm vào ngực Cừu Thanh Vũ một nhát, khiến ông ta phun máu bắn tung tóe lên người của Trần Gia Bảo.

“Khiến cô lo lắng rồi.

” Trần Gia Bảo nhéo má Hương Giang, khoé miệng nở một nụ cười dịu dàng.

Đây là lần đầu tiên Trần Gia Bảo tiếp xúc thân mật với Hương Giang như vậy, khuôn mặt cô ấy đỏ lên, trong lòng ngạc nhiên, vừa có cảm giác ngọt ngào, khiến cho trái tim sát thủ đã lạnh giá của cô ấy được hâm nóng một lần nữa.

Sau đó, Trần Gia Bảo nhìn về phía đám người Tưởng Đức Lâm, Thành Trung, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

Bọn họ bị Trần Gia Bảo liếc nhìn thì cảm thấy rùng mình, cảm giác ớn lạnh dọc theo xương sống lên đến đỉnh đầu.

Trong những người này, Thành Trung lớn tuổi nhất, cũng là người có da mặt dày nhất, nên đã cố nén nỗi sợ hãi, vội chạy đến bên cạnh Trần Gia Bảo, cúi đầu cười nói: “Cậu Trần quả nhiên thông thạo kiếm pháp, hôm nay một kiếm giết chết Cừu Thanh Vũ, khẳng định tên tuổi vang danh toàn giới võ cổ

truyền Việt Nam, xin chúc mừng, chúc mừng cậu Trần.

”

Nhìn dáng vẻ thật lòng chúc mình của ông ta, không nghĩ ra được trong lúc trận chiến diễn ra, ông ta lại đối lập như thế nào.

Trần Gia Bảo không nhìn được nữa trợn ngược mắt, thầm mắng trong lòng: “Đồ mặt dày.

”

Đám người Tưởng Đức Lâm, Trình Lập Phu thấy có Thành Trung dẫn trước thì mới nhận ra, nhao nhao chạy lại chức mừng Trần Gia Bảo, một đám nịnh nọt, Lệ Trần Sinh cũng lẫn trong đám người đó, thầm cầu nguyện cho Trần Gia Bảo có thể tha cho ông ta tội phản bội.

Chương 244

Hương Giang đứng nhìn ở một bên, trong lòng cảm thấy khinh thường.

Trần Gia Bảo đảo mắt một vòng nhìn đám người, khoé miệng anh nhếch lên tươi cười, nói: "Lệ Trần Sinh, tôi nhớ thì đây đã là lần thứ hai ông phản bội rồi đúng không?"
Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, nhận ra Trần Gia Bảo đang bắt đầu tính toán, từng người đều cảm thấy run rẩy, không dám thở mạnh.

Lệ Trần Sinh đen mặt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, sợ hãi nói: "Vâng…Vâng… cậu Trần, tôi biết sai rồi, mong cậu tha thứ cho tôi lần này, tôi xin thề trung thành với cậu,… tôi… có thể thề…"
Lệ Trần Sinh quỳ rạp xuống trước mặt Trần Gia Bảo, dập đầu cầu xin tha thứ, không còn một chút tôn nghiêm của anh cả một vùng.

Cảm xúc Trần Gia Bảo không thay đổi, thản nhiên nói: "Trước kia Tưởng Đức Lâm giới thiệu ông, nói ông thông minh hơn người, lúc đó tôi còn mong chờ vào ông, nhưng mà việc này xảy ra liên tiếp thì đã chứng minh cả rồi, ông chỉ được cái khôn vặt chứ chẳng phải trí tuệ hơn người gì, thông minh qua lại thành ra tự hại chính mình thôi.

Đối với loại người như ông, tôi đã nói rồi, nếu ông còn dám phản bội tôi, tôi nhất định sẽ chém chết không tha, Trần Gia Bảo tôi nói gì thì chắc chắn sẽ làm…"
Lệ Trần Sinh tái mặt, sắc mặt bỗng trở nên nham hiểm, nhảy

lên, tung chưởng lên đánh vào bụng Trần Gia Bảo.

Hương Giang và đám người kia kinh ngạc hét lên.

Lệ Trần Sinh nở ra một nụ cười hung ác: "Ông đây dù gì cũng là cao thủ Trung kỳ của 'Thông U', cho dù mày có là tông sư đi chăng nữa thì ở khoảng cách gần như vậy, chịu một chưởng của tao thì chắc chắn sẽ bị thương.

Trần Gia Bảo, có trách thì trách mày suốt ngày tự cho mình đúng.

"
"Bởi vậy tôi mới nói ông chỉ khôn vặt chứ chả phải thông minh gì, đám tông sư kia cũng chỉ là tôm tép thôi, ông cho rằng những lời này là nói chơi thôi sao?"
Trần Gia Bảo tiếp tục khinh bỉ nói: "Chỉ là Trung kỳ của 'Thông U' mà dám đánh lén cao thủ tông sư, ai cho ông cản đảm này vậy?"
Mắt Lệ Trần Sinh tràn ngập kinh hãi, muốn chạy về sau để trốn đi, đột nhiên, một tia sáng lóe lên, Trần Gia Bảo dùng một nhát kiếm làm ông ta đầu lìa khỏi cổ, máu tươi phun ra ngoài.

Bọn người Tưởng Đức Lâm cho dù là những ông trùm ở xã hội đen độc ác và tàn nhẫn, thế nhưng họ vẫn sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng này.

"Đây là lần cuối cùng tôi dung túng cho các người, sau này nếu còn có kẻ nào dám phản bội, thì kết cục của kẻ đó sẽ giống Lệ Trần Sinh, Trần Gia Bảo tôi đã nói thì nhất định sẽ làm, nên các người cứ liệu mà làm.

" Trần Gia Bảo nhìn đám người xung quanh một lượt, rồi lạnh lùng nói.

Anh tin rằng lấy Lệ Trần Sinh ra để giết gà dọa khỉ, chắc chắn sẽ khiến cho đám người này ghi nhớ sâu sắc.

Quả nhiên, Thành Trung và những người khác đều vội vàng

gật đầu một cách sợ hãi.

Đùa gì chứ, ngay cả kiếm đạo tông sư như Cừu Thanh Vũ cũng phải chết trong tay của Trần Gia Bảo, so với Cừu Thanh Vũ thì đám người bọn họ còn thấp kém hơn cả loài giun dế, nên nếu Trần Gia Bảo muốn giết bọn họ, thì chỉ cần một cái nhấc tay là sẽ đi đời hết cả lũ.

Trình Lập Phu cười nịnh nói: "Ngài Trần yên tâm, Lệ Trần Sinh chỉ là một tên tiểu nhân gió chiều theo chiều ấy mà thôi, cho rằng có chỗ dựa là Cừu Thanh Vũ liền dám phản bội ngài Trần,hắn ta cũng không nhìn xem Cừu Thanh Vũ là cái thá gì, còn không bằng một ngón tay út của ngài Trần, làm sao có thể đem ra so sánh với ngài Trần được chứ?"
Trần Gia Bảo nhìn Trình Lập Phu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười cười vô hại, nhưng đột nhiên, anh nhấc kiếm lên, trực tiếp giết chết Trình Lập Phu!
Trình Lập Phu mở to hai mắt, máu từ trên cổ tóe ra, cho đến lúc chết vẫn không hiểu được tại sao Trần Gia Bảo lại không nói lời nào mà giết chết hắn ta.

Mọi người đồng thanh kêu lên, rồi vội vàng lùi lại, suýt chút nữa thì chạy mất dép.

"Ngài…ngài Trần, có chuyện gì vậy?" Tưởng Đức Lâm dựa vào danh nghĩa là người của nhà họ Tưởnglấy hết can đảm ra để mở miệng hỏi.

Trần Gia Bảo hừ lạnh một tiếng, rồi nói: "Cừu Thanh Vũ là kiếm đạo tông sư, mặc dù đã chết ở trong tay tôi, nhưng cũng không phải là người mà một tên ti tiện như Trình Lập Phu có thể xúc phạm, nhớ kỹ, sỉ nhục kẻ địch, cũng chính là đang sỉ nhục chính mình.

"

"Đúng, đúng, ngài Trần nói rất đúng, ngài yên tâm, bây giờ tôi sẽ đi cho người đi chôn cất bậc thầy Cừu.

"

Trần Gia Bảo gật đầu, nháy mắt với Hương Giang một cái, sau đó Hương Giang liền cung kính đi theo phía sau Trần Gia Bảo, cùng nhau rời đi, lúc này chỉ còn lại Tưởng Đức Lâm và một đám người to xác đang sợ hãi đến ngây người.

Cái gọi là "tân quan thượng nhậm tam bả hỏa"*, Trần Gia Bảo tin rằng sau sự việc này, hình ảnh giết người một cách dứt khoát của anh sẽ khắc sâu vào tâm trí của Thành Trungvà đám người đó, sau này trong đầu của đám người đó tuyệt đối sẽ không dám có suy nghĩ muốn phản kháng lại nữa.

* quan mới nhậm chức đều phải làm một vài chuyện có tầm ảnh hưởng để thể hiện năng lực và quyền lực của mình.

Lúc này, bên trong căn phòng của một tòa nhà cách đó không xa, màn hình theo dõi đã sớm bị hỏng, Lưu Vũ Tình và bá tước Batman đang nhìn về phía hội quán Vọng Nguyệt bằng kính viễn vọng.

Mặc dù không nghe được âm thanh, nhưng chỉ nhìn vào màn hình thôi cũng đã có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra rồi.

Chương 246

Đột nhiên, "Vô Tự Thiên Thư" bật ra tia sáng bảy sắc cầu vồng rực rỡ, trần ngập khắp phòng ngủ.
Trong đầu Trần Gia Bảo vang lên một tiếng "ầm", vô số từ ngữ cổ và huyền bí tự động xuất hiện trong đầu anh, ánh sáng vàng chói lọi, kiếm ý cuồn cuộn phát tán ra, dường như lấp đầy cả không gian.
"Đây…đây là cái gì vậy?"
Trần Gia Bảo kinh ngạc, vội vàng chìm đắm vào những thứ đang tự động xuất hiện trong đầu anh, chỉ thấy bốn chữ lớn màu vàng, trực tiếp chiếu thẳng vào tầm mắt anh.
Hồn Nguyên Kiếm Kinh!

"Đây hóa ra là một bộ sách cổ về kiếm đạo." Trong lòng Trần Gia Bảo rất phấn khích, vội vàng đọc tiếp.
"Phu Kiếm là một loại vũ khí sắc bén trong sự nho nhã, phong cách ngay thẳng, bên trong ấm áp bên ngoài lại sắc nhọn, nhưng lại mang theo khí chất dịu dàng, linh tắc thông thần, huyền năng nhập diệu.

Bay qua bay lại, không thấy bóng mà cũng chẳng để lại chút dấu tích nào…"
Trần Gia Bảo vốn là một cao thủ trong giới kiếm đạo, càng đọc tiếp phần sau thì anh lại càng cảm thấy kinh ngạc.
"Các lý thuyết và phương pháp luyện kiếm được ghi trong bộ "Hồn Viên Kiếm Kinh" này vậy mà lại tinh tế và kỳ diệu như vậy, hơn hẳn những kiếm pháp mà mình đã từng nhìn thấy, trong cuốn kiếm kinh này chỉ nói đến việc "luyện kiếm không phải là luyện kiếm khí trước, muốn luyện khí thì trước tiên phải luyện tồn thần (kiểu như trầm tư, nghĩ thầm), bắt đầu tu luyện tồn thần chính là gốc rễ của giai đoạn tu luyện cố tinh",

vậy mà lại kỳ diệu giống như "Tiên Võ Hợp Tông Quyết" mà anh đã tu luyện.Chỉ là theo những gì được ghi chép trong cuốn "Hồn Viên Kiếm Kinh" này thì việc tu luyện kiếm pháp này sẽ lần lượt đả thông thất xác (bảy lớp vỏ), thất xác đều được đả thông hết sẽ luyện được kiếm đạo, lập thành kiếm tiên.

Lẽ nào, trên đời này thật sự có kiếm tiên sao?"
Trần Gia Bảo ngẩng đầu lên, trong mắt có chút mơ màng.
Cùng lúc này, nhà họ Liễu ở thành phố Hoà Bình.
"Cái gì? Cừu tông sư và Trần Gia Bảo đã giao đấu với nhau ở tòa Vọng Giang, không những không giết được Trần Gia Bảo, mà ngược lại còn chết dưới kiếm của Trần Gia Bảo?"
Liễu Vân Phi kinh ngạc, hắn đứng dậy "ầm" một tiếng, đập mạnh tách trà sứ Thanh Hoa xuống mặt bàn gỗ đàn hương.

Trước mặt hắn là một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài bình thường, đang cúi thấp đầu, nhớ lại kết quả của trận đấu kiếm của Trần Gia Bảo và Cừu Thanh Vũ, vẻ mặt vẫn đang tràn đầy vẻ kinh ngạc, kính cẩn nói: "Vâng, chuyện này hoàn toàn là sự thật."
Liễu Vân Phi vẫn không thể nào tin được, lẩm bẩm nói: "Không thể nào, ngài Cừu là tông sư kiếm đạo, còn Trần Gia Bảo cùng lắm cũng chỉ là "Đỉnh cao của cảnh giới Thông U Hậu Kỳ" mà thôi, dưới tông sư tất cả đều là ruồi muỗi, cho dù là có vũ khí súng ống hiện đại, thì Trần Gia Bảo cũng không thể nào giết nổi ngài Cừu được."
Người đàn ông trung niên lắc đầu, thở dài nói: "Cậu chủ, thật ra, Trần Gia Bảo không phải là "Đỉnh cao của cảnh giới Thông U Hậu Kỳ" đâu, mà là…mà là một tông sư đó, hơn nữa tu vi của hắn còn cao hơn cả ngài Cừu."
"Ông nói cái gì, Trần Gia Bảo cũng là tông sư?" Liễu Vân Phi kinh ngạc nói.
Tin tức này còn khiến hắn kinh ngạc hơn cả việc Trần Gia Bảo đã giết chết Cừu Thanh Vũ.
Người đàn ông trung niên nói: "Đây là do thuộc hạ liều chết nấp ở xung quanh rồi dùng kính viễn vọng để nhìn, kiếm thuật của Cừu tông sư quả thật là rất cao siêu, nhưng ở chiêu kiếm cuối cùng, toàn bộ hội quán Vọng Giang được bao phủ bởi một luồng ánh sáng màu vàng, thậm chí hội quá Vọng Giang đó còn biến thành một đống đổ nát dưới kiếm của Cừu tông

sư, nhưng…nhưng kĩ thuật của Trần Gia Bảo còn cao siêu hơn, khi Cừu tông sư vừa ra chiêu kiếm cuối cùng đó, thì một thanh kiếm khác đã đâm xuyên qua ngực của Cừu tông sư.

Cuối cùng Cừu tông sư chết, Trần Gia Bảo…"
Ông ta còn chưa kịp nói hết thì Liễu Vân Phi đã vội ngắt lời ông ta, rồi vội vàng hỏi: "Trần Gia Bảo có phải đã bị thương nặng không? Dù sao thì ngài Cừu cũng là kiếm đạo tông sư nhiều năm rồi, cho dù Trần Gia Bảo có đánh bại được Cừu tông sư, nhưng trong cuộc chiến sinh tử đó, chắc chắn cũng sẽ bị ngài Cừu đánh cho thương tích đầy mình, thậm chí có khả năng lớn sẽ bị thương nặng.

Lợi dụng lúc hắn đang bị thương, đến lấy mạng hắn, đây chính là thời cơ tốt nhất để đối phó với Trần Gia Bảo.

Nếu không sau này Trần Gia Bảo điều tra được nhà họ Liễu có liên hệ với ngài Cừu, đến lúc đó sẽ là đại họa diệt vong của nhà họ Liễu đấy."'
Liễu Vân Phi thở phào nhẹ nhõm, lại cầm lấy tách trà.
Nhưng người đàn ông trung niên lại chậm rãi lắc đầu nói:
"Không, Trần Gia Bảo vẫn bình an vô sự, không có chút thương tích nào."
"Lạch cạch" một tiếng, tách trà trong tay Liễu Vân Phi rơi xuống đất, vỡ tan tành.
Tỉnh thành, nhà họ Triệu.
Triệu Thế Minh ngồi một mình trong vườn của biệt thư, vừa thưởng thức trà Thiết Quan Âm lại vừa ném thức ăn cho cá dưới ao.
"3 tiếng trước, Liễu Vân Phi của nhà họ Liễu nói rằng ngài Cừu trước đó đã đến hội quán Vọng Giang để tìm Trần Gia Bảo, với tu vi kiếm đạo của ngài Cừu thì hiện tại đầu của Trần Gia Bảo đã lìa khỏi cổ rồi, không những báo được thù cho ngài Đồ Bá Thạch, mà Đình Nhiên chắc cũng sắp trở lại rồi."

Chương 247

Mấy ngày nay, hôm nay là ngày mà Triệu Thế Minh có tâm trạng tốt nhất, vui đến mức không nhịn được mà ngâm nga hát.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, khiến cho Triệu Thế Minh giật mình, vội vàng cầm điện thoại trên bàn đá lên, sau khi nhìn thấy là Liễu Vân Phi gọi tới thì khóe miệng cong lên cười một tiếng.

Ông ta nóng lòng nhận điện thoại, vui vẻ nói: "Cháu Liễu ngoan, có phải Trần Gia Bảo đã bị ngài Cừu giết rồi đúng không? Chắc cũng tìm được con trai Đình Nhiên của chú rồi chứ?"
Ở đầu dây bên kia, Liễu Vân Phi vẫn trầm mặc.

Triệu Thế Minh khẽ cau mày lại, trong lòng bỗng nhiên có dự cảm không lành, nói: "Rốt cuộc là như thế nào, ngài Cừu bây giờ đang ở đâu?"
"Cừu tông sư đã…đã chết rồi…" Giọng nói khó khăn của Liễu Vân Phi vang lên trong điện thoại.

"Cháu nói gì?" Triệu Thế Minh kinh ngạc, mặt cắt không còn một giọt máu, đến nỗi điện thoại đang cầm tay cũng suýt chút nữa rơi xuống đất, sửng sốt nói: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ngài Cừu là kiếm đạo tông sư, đến cả súng ống hiện đại cũng thể giết được ông ta, sao ông ta lại chết được?"
Giọng nói nghiêm trọng của Liễu Vân Phi tiếp tục vang lên trong điện thoại: "Chúng ta đều sai rồi, Trần Gia Bảo vốn không phải là cao thủ đỉnh cao của "Thông U Hậu Kỳ", mà là một cường giả tông sư, thậm chí còn mạnh hơn cả ngài Cừu

nữa.

Trận giao đấu giữa Trần Gia Bảo và ngài Cừu ở hội quán Vọng Giang, cuối cùng ngài Cừu đã chết dưới kiếm của Trần Gia Bảo, hơn nữa…"
Tin tức này thật sự quá mức chấn động, Triệu Thế Minh cảm giác ông ta có chút không tiêu hóa nổi tin tức này, hít sâu một hơi, rồi tiếp tục hỏi: "Hơn nữa cái gì?"
"Hơn nữa, theo như cháu đoán, Triệu Đình Nhiên rất có khả năng đã bị Trần Gia Bảo giết rồi, Triệu gia chủ, xin hãy nén bi thương.

"
"Ầm" một tiếng, đầu óc Triệu Thế Minh đột nhiên trở nên trống rỗng, không chịu nổi mà ôm chặt lấy ngực lùi về sau hai bước.

Liễu Vân Phi tiếp tục nói: "Hiện giờ tình hình đang rất nghiêm trọng, theo điều tra của cháu về Trần Gia Bảo, tính cách của hắn ta là có thù ắt sẽ báo, nói không chừng sẽ tìm đến nhà họ Triệu để báo thù, Triệu gia chủ, mong chú sớm chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

"

"Chú hiểu rồi, cảm ơn cháu đã thông báo cho chú biết.

" Triệu Thế Minh kìm nén lửa giận trong lòng, nói: "Chú sẽ nghĩ cách thông báo cho sư môn của ngài Cừu biết, để các cao thủ khác đến tìm Trần Gia Bảo báo thù.

"
Sau khi Liễu Vân Phi cúp máy, thì lửa giận trong lòng Triệu Thế Minh không thể tiếp tục kìm nén được nữa, đập điện thoại vỡ tan tành, tức giận nói: "Trần Gia Bảo, nhà họ Triệu tao liều chết với mày!"
Lúc này, Trần Gia Bảo không hề biết rằng nhà họ Triệu đang định tiếp tục tìm cách trả thủ anh, không, cho dù là có biết được thì có lẽ anh cũng sẽ không thèm quan tâm đến.

Sau khi đọc hết "Hồn Nguyên Kiếm Kinh", anh thấy mặt sau có ghi ba chiêu kiếm quyết, phân thành ba kiếm là Thiên, Địa và Nhân, mỗi chiêu kiếm điều có uy lực rất mạnh, còn vượt xa cả "Nhật Mang Kiếm Thức" của Cừu Thanh Vũ, chỉ tiếc rằng, với tu vi hiện tại của Trần Gia Bảo, muốn thực hiện ba chiêu kiếm này là điều vô cũng khó khăn, vì vậy cái suy nghĩ phải tranh thủ thời gian để tu luyện lại cuộn trào lên trong lòng anh, anh ngồi thiền rồi bắt đầu luyện công.

Đối với bản giấy gốc của "Hồn Nguyên Kiếm Kinh", nó đã biến thành kiếm ý, hoàn toàn tan biến vào trong không gian rồi.

Có thể nói, trên thế gian này, chỉ có mình Trần Gia Bảo biết đến "Hồn Nguyên Kiếm Kinh" mà thôi.

Mấy ngày tiếp theo, Tưởng Đức Lâm, Kinh Đại Vĩ và những người khác lần lượt đến cửa thăm hỏi và còn mang tới những món quà lớn cựa kỳ quý giá, ví dụ như, Tưởng Đức Lâm tặng một chiếc Bentley phiên bản giới hạn, còn Kinh Đại Vĩ lại càng hào phóng hơn, tặng cho anh hẳn một ngôi nhà vườn trong một tiểu khu cao cấp của thành phố Hoà Bình.

Cho dù là Hương Gianghọc rộng biết nhiều, thì trong lòng cũng phải âm thầm cảm thán không nói lên lời.

Đối với những món quà lớn của đám người này mang đến, Trần Gia Bảo đều nhận hết không bỏ qua một món quà nào, trong lòng anh biết rất rõ, đám người này hào phóng như vậy đều là vì lo lắng anh vẫn còn ghi hận, để bụng chuyện bọn họ đã phản bội anh, vì vậy mới không tiếc tiền để mua lại bình an, nếu anh không nhận, ngược lại bọn họ sẽ sợ hãi đến kinh hồn bạt vía.

Hơn nữa, Trần Gia Bảo có được địa vị như ngày hôm nay, hoàn toàn là do giết được Đồ Bá Thạch, sau đó lại giết được Cừu Thanh Vũ, đây đều là do anh tự dựa vào sức mình để giành lấy được, vì vậy anh nhận những món quà này cũng không có gì đánh hổ thẹn.

Điều đáng nói là, lúc Thành Trung tới, còn dẫn theo cháu gái ngoại của mình là Hoàng Thiên Hạnh, đặc biệt là Hoàng Thiên Hạnh còn trang điểm ăn diện cực kỳ xinh đẹp, mặc dù cô vẫn đang là học sinh cấp 3 thôi, nhưng lại ăn mặc rất chững chạc, nhìn trông rất thanh thuần nhưng trong đó lại mang theo dáng vẻ trưởng thành, loại tương phản mạnh mẽ này, lại có sức hút đặc biệt với người khác giới.

Sau khi Thành Trung tặng quà xong, anh ta vẫn ở lì trong biệt thự của Trần Gia Bảo không chịu đi, nói được hai ba câu, anh ta đã lại nói đến Hoàng Thiên Hạnh, anh ta không ngừng tâng bốc cô thành một đóa hoa xinh đẹp, còn Trần Gia Bảo lại là một anh hùng trẻ tuổi, gần như muốn nói rằng hai người họ là một cặp trời sinh.

Chương 248

Hai má Hoàng Thiên Hạnh ửng hồng lên, không nhịn được mà nhìn trộm Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của Thành Trung, nhưng lại không hề thể hiện thái độ gì, điều này khiến cho sắc mặt của Hoàng Thiên Hạnh có chút chán nản.

Sau khi Thành Trung và Hoàng Thiên Hạnh rời đi, Hương Giang nhìn dòng tin nhắn hiện thị trên màn hình, giữa hai hàng lông mày mang theo chút nghi ngờ, nói: “Chủ nhân, vừa rồi nhận được tin tức, hai ngày nay nhà họ Tôn và nhà họ Lý thường xuyên qua lại với nhau, hình như bọn họ đang có âm mưu gì đó sau lưng chúng ta, tôi lo rằng sẽ có bất lợi cho chủ nhận.

”

Tôn Trường Khang của nhà họ Tôn và anh em Lý Đức Trung của nhà họ Lý đều chết trong tay Trần Gia Bảo, mặc dù bọn họ không có chứng cứ xác thực, nhưng chỉ cần bọn họ động não là sẽ biết ngay chuyện này có liên quan đến Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo mỉm cười, tự tin nói: “Mọi âm mưu và thủ đoạn đều sẽ trở nên nhạt nhòa và không có tác dụng khi đứng trước một sức mạnh tuyệt đối.

”

Hương Giang gật đầu thật mạnh, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ hơn.

Chỉ là Trần Gia Bảo lại không hề biết rằng, đằng sau nhà họ Tôn và nhà họ Lý, còn có một thế lực mạnh mẽ khác đang âm thầm làm loạn, sóng ngầm đang nổi lên và mây đen cũng đang bao phủ lấy cả thành phố.

Vài ngày sau, Trần Gia Bảo đều cực kỳ rảnh rỗi, mỗi ngày đều ở bên cạnh Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú sống cuộc sống nhàn nhã, tươi đẹp.

Tối hôm đó, Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy cùng nhau đi xem phim, sau khi đã xem hết bộ phim hai người cùng bước ra khỏi rạp chiếu phim.

Khóe miệng Hàn Đông Vy nở một nụ cười mãn nguyện, nắm lấy tay Trần Gia Bảo, đột nhiên nói: “Gia Bảo, tối ngày mai có một buổi tiệc xã giao, anh đi cùng em được không?”
Trần Gia Bảo vốn dĩ là không muốn đi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Hàn Đông Vy thì lại gật đầu đồng ý.

“Gia Bảo, cảm ơn anh.

” Trong ánh mắt của Hàn Đông Vytràn đầy sự cảm động, chủ động hôn lên môi anh.

Một lúc sau, hai người nhìn nhau cười, tay trong tay đi về phía chiếc Bentley đang đỗ cách đó không xa.

Chiếc Bentley chính là chiếc xe của Tưởng Đức lâm đã tặng anh, vì muốn đi hẹn hò với Hàn Đông Vy nên Trần Gia Bảo đã bảo Hương Giang lái nó tới đây, lúc đầu Hàn Đông Vy thực sự rất kinh ngạc, lại nhìn thấy Hương Giang xinh đẹp như vậy, thì Hàn Đông Vy vừa cảm thấy ngạc nhiên lại vừa cảm thấy nghi ngờ, Hương Giang thấy vậy ngay lập tức thể hiện rõ cô là người giúp việc của Trần Gia Bảo, Hàn Đông Vỹ lúc này mới nửa tin nửa ngờ mà gật đầu.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy khẽ cau mày lại, nhìn thấy bốn nam thanh nữ tú đang đứng bên cạnh chiếc Bentley và không ngừng bàn luận, Hương Giang ở bên cạnh

đang nói gì đó cùng bọn họ với vẻ mặt vô cùng bất lực.

Trần Gia Bảo nhanh chóng bước tới, Hương Giang thấy vậy cũng vội vàng đi về phía anh, vui mừng nói: “Chủ nhân, anh quay lại rồi.

”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

Hương Giang chỉ vào bốn nam thanh nữ tú đó, nhếch miệng khinh thường nói: “Bọn họ muốn đua xe với tôi, nhưng đã bị tôi từ chối rồi, vậy mà bọn họ vẫn bám lấy không tha.

”

“Hóa ra là như vậy.

” Trần Gia Bảo lúc này mới hiểu rõ ngọn nguồn.

Bỗng nhiên, bốn người đó đi tới, là cậu thanh niên nhuộm tóc đỏ dẫn đầu, nhìn có vẻ chỉ khoảng hai tư hai lăm tuổi, cười nói: “Người đẹp, thế nào? Đấu với các anh một ván nhé? Xe thể thao xịn như vậy, không đua một ván thì thật lãng phí quá.

”

Đột nhiên, anh ta nhìn thấy Hàn Đông Vy ở bên cạnh Trần Gia Bảo, dung mạo xinh đẹp không kém Hương Giang, thì lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ nó, từ lúc nào mà thành phố Hoà Bình này lại có nhiều tuyệt sắc giai nhân như vậy, sao lúc trước mình chưa từng gặp qua chứ? Mà tên đàn ông này là ai? Bên cạnh lại có gái xinh như vậy, hơn nữa không phải một người mà là hai người, mẹ nó, quả là có số hưởng.

”

Hương Giang dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn tên Lông Đỏ đó một cái.

Cô là sát thủ được xếp trong bảng Phong Nhất, mặc dù thường bị xếp cuối bảng, nhưng là một sát thủ chuyên nghiệt, cho dù là xe thể thao, du thuyền hay thậm chí là trực thăng, thì cũng

đều là những kỹ năng bắt buộc cô phải thành thạo, đó là còn chưa nói đến những vũ khí súng ống đạn dược hiện đại khác, vì vậy Hương Giang quả thực là có tư cách khinh thường bọn họ.

Nếu theo tính cách trước đây của cô, thì cô đã sớm không thể nhịn được mà so tài với đám người này rồi, nhưng bây giờ cô đi theo Trần Gia Bảo, nên tất cả đều phải lấy Trần Gia Bảo làm chủ, không thể tùy hứng giống như trước đây được.

“Chủ nhân, chúng ta đi thôi.

” Hương Giang nói, nhưng giữa hai hàng lông mày của cô vẫn lộ ra sự tiếc nuối.

Dường như đã nhìn thấy được suy nghĩ của cô, Trần Gia Bảo vỗ vào vai cô rồi cười nói: “Dù sao cũng là ra ngoài chơi, nếu cô muốn đua xe với bọn họ, vậy chúng ta đi cùng nhau đi.

”
“Thật sao?” Hương Giang vui mừng ngẩng đầu lên.

Chương 249

Sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo cười gật đầu, Hương Giang ngây lập tức trở nên phấn kích, không nhịn được mà nhảy lên ôm lấy Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, ôn hương nhuyễn ngọc lao vào trong lòng, trong khoang mũi của Trần Gia Bảotrần đầy mùi hương thoang thoảng, nhưng mặt thì vẫn đỏ bừng lên, vì tay trái của anh vẫn đang nắm lấy bàn tay mềm mại của Hàn Đông Vy, nên không nhịn được mà ho khan hai tiếng.

Hương Giang cũng nhận ra "bạn gái thật" là Hàn Đông Vy vẫn đang đứng bên cạnh, thì vội vàng xấu hổ buông anh ra.

Hàn Đông Vy hào phóng nở nụ cười, khiến trong lòng Hương Giangthự sự rất cảm kích.

Lông Đỏ và những người khác nhìn thấy cảnh này, thì trong lòng lại càn ghen tị: "Mẹ kiếp, quang minh chính đại một chân đạp hai thuyền, đã thế lại còn là hai cô gái xuất sắc như vậy, tên này thật sự quá ngầu, quá kiêu ngạo rồi? Mẹ nó, thật đúng là khiến người khác phải ghen tị.

Không được, mình nhất định phải thắng, để cho bọn họ biết kỹ thuật đua xe của mình lợi hại đến mức nào, nói không chừng còn có thể mượn cơ hội này chinh phục một em!"
Nghĩ đến đây Lông Đỏ duỗi ngón tay cái chỉ ra sau, khiêu khích nói: "Đây là khu vực trung tâm thành phố, không đua xe được, mấy người đi theo tôi.

”

Nói xong Lông Đỏ và những người kia quay người bước đi, ra hiệu cho Trần Gia Bảo và hai cô đi theo bọn họ.

Điều khiến Hương Giang và Hàn Đông Vy ngạc nhiên là, xe của đám người này đều là những chiếc xe thể thao đắt tiền, đặc biệt là tên Lông Đỏ đó, xe của hắn lại là một chiếc Maserati màu đỏ đã được cải trang lại.

Hương Giang lái chiếc Bentley đi theo Lông Đỏ ra vùng ngoại ô.

Trần Gia Bảo chủ động ngồi vào vị trí phụ lái, quan sát thao tác lái xe của Hương Giang.

Trước đây anh vẫn luôn ở trên núi, không hiểu nhiều về đua xe, nhưng là một thằng đàn ông, sinh ra đã có máu thích đua xe, nghe thấy tiếng động cơ gầm rú, bỗng nhiên nhiệt huyết dâng trào, anh nói: “Hương Giang, để tôi lái thử đi.

”

“Chủ nhân, không phải là anh không biết lái xe sao?” Hương Giang ngạc nhiên nói.

“Lúc trước không biết, nhưng bây giờ thì biết rồi.

”

Trước đây không thể thì bây giờ có thể sao?

Hương Giang và Hàn Đông Vy không hiểu cho lắm.

“Đừng lo lắng, anh sẽ không đùa giỡn trên sự an toàn mọi người đâu.

” Trần Gia Bảo tự tin mà nói.

“Được rồi.

”

Thấy Trần Gia Bảo cố chấp như vậy, Hương Giang dừng xe lại

rồi đổi vị trí cho anh.

“Dù sao mình cũng ngồi cạnh anh ta, với bản lĩnh của mình thì cho dù xe thể thao mất kiểm soát thì mình vẫn có thể kịp thời khống chế mà.

” Hương Giang nghĩ.

Trần Gia Bảo ngồi vào ghế lái rồi vuốt ve chiếc vô lăng, anh nở một nụ cười, sau đó vội vàng đạp ga phóng về phía trước.

Lúc đầu, Trần Gia Bảo vẫn đang trong giai đoạn thích nghi nên anh cứ từ từ mà lái, sau khi thành thạo hơn thì anh ấy phóng như tên bay để nhanh chóng bắt kịp Mạnh Thắng và những người khác.

Hương Giang hoàn toàn kinh ngạc, bởi vì cô tinh ý phát hiện ra kỹ thuật và kỹ năng lái xe của Trần Gia Bảo không giống một người mới học chút nào, cô ngạc nhiên: “Ông chủ, anh có chắc anh chỉ vừa mới học qua không?”
“Đương nhiên, tôi vừa mới học được khi nhìn cô lái xe đấy, thế nào, tôi có giỏi không?” Trần Gia Bảo cười đắc ý.

Anh vốn là một cao thủ võ học, cho nên sự phát triển của thân thể và đại não đều vượt qua giới hạn của một người bình thường, chỉ cần anh hiểu được nguyên lý lái xe thì anh có thể vô tư mà lái nó.

“Trời ơi, từ khi nào mà việc học lái xe lại trở nên dễ dàng như vậy?”
Hương Giang và Hàn Đông Vy nhìn nhau không nói nên lời, nhưng trong lòng họ lại cảm thấy rất vui và tự hào về anh.

Chẳng bao lâu thì bọn họ đã đến được vùng ngoại ô, Trần Gia Bảo và hai người còn lại vô cùng kinh ngạc khi thấy nơi đây đã tụ tập rất nhiều người.

Hơn nữa còn có rất nhiều xe thể thao, tệ nhất cũng là BMW và Mercedes, dường như đây là bữa tiệc đua xe dành cho các cậu

ấm cô chiêu ở thành phố Hòa Bình.

Mạnh Thắng vừa xuống xe thì đột nhiên có rất nhiều cậu ấm cô chiêu vây quanh anh mà chào hỏi.

“Anh Mạnh, đêm nay sao anh đến muộn vậy? Có phải lại chọc gái nhà lành không?”
“Cút đi cút đi, Anh Mạnh là ai? Chỉ có con gái luôn tự mình tìm đến anh.

Anh Mạnh cần gì phải tự mình làm điều đó chứ?”
Mạnh Thắng cười đắc ý, anh nói: “Tao có hẹn đua xe với một người, mà người ta đúng thật là gái đẹp đó!”

Chương 250

Một cô gái xinh đẹp với thân hình nóng bỏng, ăn mặc thời thượng nghe xong thì khịt mũi rồi cười: "Anh Mạnh, cô ấy thật sự rất đẹp sao?"
Mạnh Thắng nghĩ đến vẻ đẹp của Hàn Đông Vy và Hương Giang thì cười rộ lên rồi nói một cách thản nhiên: "Tất nhiên hơn một người có sắc đẹp giả dối như cô rồi."
Người đẹp giậm chân một cái rồi cười khinh, rõ ràng là cô ta không đồng ý với lời nói của anh.
"Thật sự là gái đẹp sao? Tao e rằng mày chưa gặp cô cả Hứa Mỹ Hòa của nhà họ Hứa tao rồi.

Đó là lý do tại sao mày mới nói những điều vô lý như thế."
Một thanh niên đứng bên cạnh cười khinh bỉ.
Anh ta là Hứa Hà Bắc của nhà họ Hứa, khi Trần Gia Bảo đến nhà họ Hứa để xin Hỏa Tinh Thảo thì anh ta đã chặn Trần Gia Bảo ở cửa, sau đó anh ta đã bị Trần Gia Bảo đánh vì cái tội khoe khoang hống hách.

Anh ta và Mạnh Thắng chơi chung trong một nhóm, đều là cậu ấm cô chiêu của thành phố Hòa Bình, cả hai thường đến đây để đua xe.
Mạnh Thắng cười rồi nói: "Mày cứ nói đùa, trước đây tao đã gặp cô Hứa Mỹ Hòa của gia đình mày rồi, lúc ấy tao rất thích cô ta.

Tuy nhiên, tao nghe nói cô Hứa bị tên bác sĩ thiên tài họ Trần đánh bại, sau đó trái tim của cô ta cũng bị anh ta lấy cắp.

Hơn nữa, vì cô ta muốn theo đuổi tên họ Trần kia mà đã liều lĩnh đi nghiên cứu sách y học, để khiến bác sĩ thiên tài họ Trần

nhìn cô ta với ánh mắt khác.

Tao thực sự cảm thấy xấu hổ cho nhà họ Hứa của mày đấy.” Sự nhục nhã hiện lên trong lòng của Hứa Hà Bắc, nhà họ Hứa là một dòng họ lâu đời gắn liền với nghề y học cổ truyền mà lại bị đánh bại bởi Trần Gia Bảo! Điều này là một nỗi hổ thẹn, anh ta cười lạnh lùng: “Chết tiệt, Trần Gia Bảo là cái thá gì? Nếu nói về đua xe thì một trăm thằng Trần Gia Bảo cũng không phải là đối thủ của tao! Một ngày nào đó, tao sẽ đích thân đánh bại anh ta!”
“Được rồi, nếu hôm khác mày đua với Trần Gia Bảo thì nhớ gọi điện cho tao, tao sẽ báo thù cho mày đó người anh em! Phải để cho anh ta nếm mùi nhục nhã và đau khổ!” Mạnh Thắng cười rồi nói tiếp: “Có điều, đêm nay tao nhìn thấy hai người phụ nữ, ngoại hình của họ thật sự không thua kém gì cô Hứa.”
“Thôi mày đừng có mà điêu! Ngoại trừ Hứa Mỹ Hòa thì những người con gái xinh đẹp nổi tiếng nhất ở Hòa Bình là cô Tạ Cẩm Tú của nhà họ Tạ, cô Tô Ánh Mai của nhà họ Tô, người còn lại là Hàn Đông Vy, giám đốc của trung tâm thương mại Hòa Bình.

Theo như tao biết thì bọn họ không chơi đua xe.” Hứa Hà Bắc có ý rằng Mạnh Thắng đang nói dối.
Nhiều người xung quanh cũng gật đầu đồng ý.

Những tên tuổi lớn như Tạ Cẩm Tú, Tô Ánh Mai và Hàn Đông Vy sẽ luôn được nhắc đến nếu bàn về độ xinh đẹp tài giỏi giàu có trong giới nhà giàu của thành phố Hòa Bình.

Nếu đem ra bàn cân để so sánh thì không ai ở thành phố Hòa Bình có thể vượt qua bọn họ.
Mạnh Thắng đột nhiên trở nên xấu hổ, anh tức giận nói: “Hừ, dù sao tao cũng đã đua xe với cô ấy, không tin thì tí nữa cô ấy xuống xe rồi mọi người nhìn thử xem!”
“Được rồi, để tao xem ‘gái đẹp’ trong miệng của mày ra làm sao.” Hứa Hà Bắc cười cợt Mạnh Thắng, hiển nhiên là anh vẫn chưa bị thuyết phục rồi.
Cách đó không xa, Trần Gia Bảo vẫn ngồi trên xe với hai người còn lại, Hàn Đông Vy lo lắng nói: “Mấy cậu ấm cô

chiêu này không xem người khác ra gì đâu! Mạnh Thắng là một trong trong số họ thì chứng tỏ kỹ năng đua xe của anh ta cũng rất tốt.”
Trần Gia Bảo cười nói: “Hổ không gầm lên thì chó tưởng rừng xanh không có chủ!”
Ở thành phố Hòa Bình, nếu xếp theo kim tự tháp thì đám người như Tạ Quốc An, Liễu Đức Thắng và Lý Đức Trung mới thật sự là thế hệ thứ hai giàu có đứng trên đỉnh.

Còn những người như Hứa Hà Bắc hay Mạnh Thắng, mặc dù cũng giàu có đấy nhưng vẫn chưa đủ trình để đứng chung với ba người kia.
Tuy nhiên, ngay cả Tạ Quốc An và đám còn lại cũng bị Trần Gia Bảo chà đạp, thậm chí Lý Đức Trung đã bị Trần Gia Bảo chặt đầu.

Vì vậy anh chẳng thèm để mắt đến Hứa Hà Bắc hay Mạnh Thắng!
Hàn Đông Vy và Hương Giang mỉm cười với nhau.

Ngay lập tức, dưới sự quan sát của Hứa Hà Bắc và những người khác, Mạnh Thắng đến chỗ Trần Gia Bảo mà gõ cửa kính xe.
“Có vấn đề gì không?” Trần Gia Bảo mở cửa kính xuống rồi hỏi.
Bên kia, Hứa Hà Bắc và đám còn lại đang muốn xem “gái đẹp” trong miệng của Mạnh Thắng ra làm sao, nhưng anh ta lại đứng chắn ngay phía trước khiến bọn họ chẳng nhìn thấy gì cả.
Mạnh Thắng gật đầu, ánh mắt anh ta nhìn qua Hương Giang và Hàn Đông Vy đang ngồi bên trong, sau đó lại đột nhiên kinh ngạc mà hỏi: “Nếu đã đấu với nhau thì cũng nên cá cược chút gì, có đúng hay không?”
“Cũng có lý.” Trần Gia Bảo gật đầu hỏi: “Vậy mày muốn cá cược như thế nào?
“Nếu mày thắng, chiếc Maserati của tao sẽ thuộc về mày.

Nếu mày thua…” Mạnh Thắng liếc nhìn Hương Giang một cái, vốn dĩ anh muốn cô ấy đi uống một ly với anh.

Mạnh Thắng định nói nhưng đột nhiên nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Trần Gia Bảo thì trái tim của anh ta muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sau đó anh tự giác thay đổi lời nói: “Mày cho tao chiếc Bentley này, thế nào?”
Hàn Đông Vy ngồi bên trong cười mỉa mà nói: “Chiếc Maserati của anh cùng lắm là hơn chục tỷ một chút, chiếc Bentley phiên bản giới hạn này trị giá hơn trăm tỷ đồng lận, anh nói xem chúng tôi có nên hay không?”

Chương 251

Mạnh Thắng đỏ mặt lên, anh nói: “Chỉ là cá cược mà thôi, cũng không có quy định giá trị hai bên phải bằng nhau.”
Trần Gia Bảo cười nói: “Không sao, cứ cá cược như vậy đi.”
Mạnh Thắng vui vẻ nói: “Được, tao quên giới thiệu bản thân.

Tao tên là Mạnh Thắng, mới trở về từ nước ngoài.

Ba năm trước, tao đã là thành viên của giải đua F1, mục đích là để rèn luyện kỹ năng lái xe của bản thân.

Sau khi trở về nước thì không có ai ở thành phố Hòa Bình là đối thủ của tao cả.

Chiếc Bentley của mày phải thuộc về tao rồi, ha ha.

“
Hàn Đông Vy và Hương Giang đều há hốc mồm, đặc biệt là Hương Giang.

Bọn họ cũng biết đến giải đua xe F1 này, nếu không cẩn thận thì có thể bị đâm trúng mà dẫn đến tai nạn nghiêm trọng.

Mạnh Thắng có thể lái trong vòng ba năm! Điều này chứng tỏ không phải anh ta ăn may!
Hương Giang có thể tưởng tượng được Mạnh Thắng phải có kỹ năng lái xe siêu việt nên mới có thể vượt qua nguy hiểm hết lần này đến lần khác.
Có thể nói đây là kỹ năng có được nhờ vào việc đánh đổi tính mạng!

Lúc nãy Hương Giang vẫn còn tự tin, nhưng bay giờ thì cô cảm thấy bất lực vô cùng.
Sau khi Mạnh Thắng vui vẻ rời đi, Trần Gia Bảo đã đóng lại cửa sổ rồi nói: “Tôi không chắc mình sẽ thắng trò chơi này.”
Thế nhưng anh vẫn cười cười: “Không sao, dù sao chiếc xe này cũng chỉ là đồ được tặng, cho dù mất đi thì tôi cũng không cảm thấy đau lòng lắm.”
Đột nhiên quyết tâm của Hương Giang lại được gia tăng!
Ngay sau đó, Trần Gia Bảo và Hương Giang đổi vị trí cho nhau rồi lái xe đến điểm xuất phát, ai hoàn thành được ba vòng trước thì người đó sẽ chiến thắng.
Trần Gia Bảo rất thích đua xe, đây cũng là lần đầu tiên Hàn Đông Vy xem đua xe tốc độ nên cả hai người cảm thấy rất phấn khích.

Tuy nhiên, bởi vì Trần Gia Bảo lo lắng đến sự an toàn của Hàn Đông Vy, nên anh chủ động ngồi sau ôm lấy cô vào lòng.
Lúc này, bên trong chiếc Maserati, Mạnh Thắng đã đội mũ bảo hiểm, anh ta nhìn qua chiếc Bentley bên cạnh với ánh mắt khinh thường.
Ngay sau đó, tiếng gầm rú của động cơ xe nổ ra, cuộc đua chính thức bắt đầu!

Đột nhiên Hương Giang nhấn ga, cô tăng tốc chỉ trong vòng ba phẩy chín giây rồi lập tức phóng lên, nhưng Mạnh Thắng cũng lao lên như một cơn gió.
Xét riêng về hiệu suất của xe thể thao, Bentley phiên bản giới hạn chắc chắn hơn Maserati, nhưng chiếc Maserati của Mạnh Thắng là hàng được độ lên rồi.

Anh ta đã thay đổi động cơ, cho nên tốc độ của nó chỉ kém một chút so với phiên bản ban đầu của Bentley.

Có thể nói, hai chiếc xe này ngang ngửa nhau.
“Anh Bắc, anh nghĩ ai sẽ thắng?” Một người đàn ông hơi béo đột nhiên mở miệng hỏi.
Hứa Hà Bắc không do dự mà nói: “Chắc chắn là Mạnh Thắng rồi.

Về kỹ năng đua xe, không ai trong thành phố này là đối thủ

của anh ấy.

Hơn nữa đường đua này có nhiều đoạn cua, vậy càng thích hợp để phô trương tài năng của Mạnh Thắng hơn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, kết quả của cuộc đua này đã có."
"Nghe nói bên kia đã cá cược, nếu thua sẽ đưa Bentley cho Mạnh Thắng.

Chậc chậc chậc, Mạnh Thắng thật sự rất may mắn nên anh ta mới gặp phải một kẻ dễ bị bắt nạt như vậy!"
Hứa Hà Bắc lắc đầu cười nói: "Đúng là coi tiền như rác mà!"
Người đàn ông béo cười khúc khích hai cái.
Trên đường đua, Hương Giang không ngừng giẫm lên chân ga rồi liên tục tăng tốc.

Cô đã đạt mức hai trăm bảy mươi kilomet một giờ và đang dẫn đầu cuộc đua này.
Hàn Đông Vy ngồi sau cảm thấy hai chiếc xe lướt nhanh như bóng ma, cô sung sướng gào thét: "Trời ạ, hóa ra đây là đua xe sao, thật là thú vị."
Hương Giang khẽ cau mày, bởi vì cô thấy rằng dù chỉ dựa vào hiệu suất của Bentley thì Mạnh Thắng không thể nào trở thành đối thủ của cô được.

Thế nhưng chiếc Maserati vẫn đang bám sát sau lưng cô, hai người vẫn đang trong trạng thái giằng co với nhau.
Ngay cả Trần Gia Bảo cũng cau mày, phía trước mặt họ là vòng cua thứ nhất.

Nếu không thể nhân cơ hội này mà thoát khỏi Mạnh Thắng thì cuộc đua này sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều.
"Muốn vượt qua tôi ở khúc cua sao? Thật nực cười!" Mạnh Thắng cười nhạo một cái, anh ta đột nhiên tăng tốc, rõ ràng là có ý định vượt qua Hương Giang ở khúc cua trước mặt.
Cuộc chạm trán đầu tiên giữa hai người họ đã chính thức bắt đầu!
Ngay cả Hàn Đông Vy, người không hiểu về đua xe cũng có thể cảm nhận được bầu không khí nghiêm trọng.

Chẳng mấy chốc đã đến góc cua chữ C, Hương Giang hơi giảm tốc độ rồi nhẹ nhàng cho xe xoay một vòng, động tác của cô cực kỳ lưu loát, chiếc xe lại phát ra những âm thanh cạ vào mặt đường đến chói tai.
Ngay lúc chiếc Bentley chuẩn bị ra khỏi góc cua thì bỗng nhiên chiếc Maserati màu đỏ bên cạnh xẹt ngang qua, sau đó nó lại xoay một vòng cung đẹp mắt rồi đột ngột tăng tốc.

Mạnh Thắng đã vượt qua được xe của đám người Trần Gia Bảo.

Chương 253

“Thằng điên, lẽ nào hắn vì vượt qua mình mà không muốn sống nữa? Ngay cả tay đua F1 chuyên nghiệp nhất, ở khúc cua chữ S trước mặt cũng phải giảm tốc độ, thế mà hắn dám cho rằng so với tay đua F1 hắn còn lợi hại hơn?” Mạnh Thắng cực kỳ khiếp sợ nói.
Hắn nói không sai, Trần Gia Bảo căn bản cũng không có dự định giảm tốc độ, đem chân ga đạp hết mức, vững vàng duy trì tốc độ ba trăm hai mươi lăm kilomet trên giờ.

Trong tiếng nổ giòn giã của động cơ, dùng hết tốc lực vọt tới!
Sắc mặt Hương Giang trắng bệch, không nhịn được nhắm chặt hai mắt lại hét ầm lên, sợ đến mức không dám mở mắt.
Mạnh Thắng thấy vậy cũng sững sờ, lẩm bẩm nói: “Thằng điên, đúng là một thằng điên mà.”
Đột nhiên, ánh mắt Trần Gia Bảo ngừng lại, Bentley vẽ ra một đường cong đẹp đẽ phiêu dật, vững vàng lướt qua khúc cua thứ nhất.
“Đúng một thằng điên không màng sống chết.

Khúc cua gấp gáp, ba lần chuyển hướng liên tục, hơn nữa khoảng cách giữa mỗi khúc cua là rất ngắn.

Mày cho rằng chỉ cần thuận lợi qua khúc cua thứ nhất là được sao?” Mạnh Thắng tức đến nổ phổi mắng, chính hắn còn đang giảm tốc độ, chuẩn bị lái qua đoạn cua.
Phía trước, chính là khúc cua thứ hai.

Chiếc Bentley vẫn duy trì tốc độ tối đa như cũ.

Mắt thấy ngay lập tức chiếc xe sẽ đụng vào thanh chắn đường, dẫn đến kết cục người chết xe hư, trong lòng Hương Giang sốt sắng mà cũng không dám thở mạnh.

Trong mắt Mạnh Thắng, tràn ngập thần sắc kinh hãi, tựa như đã thấy được hình ảnh chiếc Bentley đâm vào hàng rào phừng phừng bốc cháy, một xe ba xác.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo đảo mạnh tay lái, một tiếng ma sát chói tai vang lên, chiếc xe nhanh chóng, vô cùng mạo hiểm vượt qua khúc cua thứ hai, hơn nữa vẫn còn giữ nguyên tốc độ như cũ.
“Mẹ kiếp, còn một khúc cua nữa.

Con mẹ nó, mày dừng xe lại mau!” Mạnh Thắng tức giận hét lớn, gân xanh trên trán đồng loạt nổi lên.
Liên tục qua hai khúc cua, liên tục hai lần bẻ lái gấp gáp, chiếc Bentley đã có chút không khống chế được.

Thân xe gần như dính sát vào hàng rào bên trái.

Không chỉ có mình Hương Giang sợ hãi, ngay cả sắc mặt Hàn Đông Vy cũng đã hơi trắng bệch.

Thế nhưng Trần Gia Bảo vẫn không giảm tốc độ, cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ đánh tay lái.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chiếc xe vẽ ra một đường cong đẹp mắt, thành công lướt qua khúc cua thứ ba.
Hương Giang và Hàn Đông Vy thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Hương Giang, vừa nãy thần kinh căng thẳng muốn nứt ra, hiện tại đã bình tĩnh lại, cô mới phát hiện, phía sau lưng đã bị mồ hôi lạnh tuôn ra làm cho ướt nhẹp.
Ba trăm hai mươi lăm kilomet trên giờ, liên tục ba lần bẻ lái gấp, lướt qua khúc cua chữ S, thao tác của Trần Gia Bảo nhanh nhẹn vô cùng khiến người xem hoa cả mắt.

Mà toàn bộ quá trình cũng chỉ diễn ra trong hai, ba giây ngắn ngủi mà thôi!

Ngay cả một tay đua chuyên nghiệp như Mạnh Thắng, trong cuộc đời anh ta cũng ít thấy, trong lúc anh khiếp sợ thiếu chút nữa đã đâm vào lan can bảo hộ.

Anh ta vội vàng dồn sức đánh tay lái, lúc này khó khăn lắm mới vượt qua góc cua thứ nhất, nhưng trước khi đến góc cua thứ hai, anh ta còn phải tiếp tục giảm tốc độ.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo quay kính cửa xe xuống, anh vươn tay ra ngoài xe dựng thẳng cái ngón giữa với Mạnh Thắng không chút khách khí nào.

Sau đó anh cười ha ha, nghênh ngang rời đi!

Nhiệt huyết, sảng khoái!
” Thằng khốn!” Mạnh Thắng tức giận mắng hét lên và đập tay lái, nhưng trong lòng vẫn còn đầy bàng hoàng cùng khó có thể tin.
“Kỹ thuật lái xe cao siêu tuyệt đỉnh như vậy, thì anh ta có thể đi tranh đoạt chức vô địch giải đua xe F1 rồi.

Rốt cuộc anh ta là ai, từ khi nào ở thành phố Hòa Bìnhlại có một kẻ biến thái như vậy? Mẹ kiếp, mình là danh xưng thần xe ở thành phố Hòa Bìnhnày, có lẽ về sau cũng muốn nhường lại rồi.”
Mạnh Thắng cười khổ, trong lòng nhận lấy đả kích nghiêm trọng.
“Ông chủ, anh thật lợi hại, ngay cả hình đường rẽ chữ S còn có thể phóng hết tốc độ vượt qua, theo tôi được biết, mà ngay cả xe Vua xe đều làm không được, ông chủ so vua xe còn lợi hại hơn.”
Lúc này Hương Giang mới kịp phản ứng, kích động mà hô to, nếu như không phải ngồi ở trong xe, đoán chừng cô có thể sẽ nhảy dựng lên ngay tại chỗ.
Trần Gia Bảo cười nói: “Nếu như không có năng lực thì tôi làm sao có thể làm ông chủ của cô được?”
Hương Giang gật đầu thật mạnh, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng.
Một nụ cười tự hào nở trên khóe miệng Hàn Mạt Thanh, người đàn ông mà cô chọn trúng nam nhân, quả nhiên trên đời này là giỏi nhất.

Dưới bóng đêm, động cơ gầm rú, chiếc Bentley màu xám bạc phóng đi một đoạn dài trên đường đua, đặc biệt là ở những góc cua, nó bỏ xa lần lượt hết chiếc này đến chiếc khác một cách rất đẹp phiêu dật, về chiếc Maserati của Mạnh Thắng đã hoàn toàn bị bỏ qua, thậm chí đều nhìn không thấy bóng dáng.
“Anh Bắc, anh nghĩ sẽ mất bao lâu để Mạnh Thắng chạy xong vòng này?” Nhóc béo ứng tại chỗ tò mò hỏi.

Chương 254

Hứa Hà Bắc cân nhắc một chút rồi nói: “Trước kia anh ta chạy xong một vòng cần mười hai phút đồng hồ, nhưng bây giờ có một chiếc Bentley cho là người chiến thắng, động lực mười phần, có lẽ so với trước sẽ nhanh hơn, không sai biệt lắm khoảng mười phút đồng hồ.

”
Anh ta vừa nói xong, từ xa truyền đến tiếng động cơ gầm rú, Hứa Hà Bắcsững sờ, kinh ngạc nói: “Mẹ kiếp, hiện tại vẫn chưa tới 8 phút đồng hồ, Mạnh Thắng hôm nay ăn thuốc kích thích rồi, dữ dội như vậy?”
8 phút đồng hồ, kỷ lục nhanh nhất đã được thiết lập.

Xung quanh nhóm con ông cháu cha đột nhiên hoan hô.

“Đợi một chút, anh Bắc, anh xem, đây không phải là chiếc Maserati của Mạnh Siêu, mà là chiếc Bentley màu xám bạc, thật con mẹ nó, nó lại mạnh mẽ như vậy , thậm chí còn khủng bố hơn Mạnh Siêu!” Nhóc béo hoảng sợ nói.

Hứa Hà Bắc và những người khác chăm chú nhìn lại, quả nhiên một chiếc Bentley màu xám bạc từ xa tới gần, lướt nhanh như gió, chạy như bay ở dưới ánh đèn đường.

“Mẹ kiếp, thật đúng là Bentley!” Hứa Hà Bắc mở rộng tầm mắt, trong lòng tràn ngập rung động.

Tiếng hoan hô của con ông cháu cha xung quanh cũng đột ngột dừng lại, vẻ mặt nguyên một đám cứng đờ, như là là họ

nhìn thấy quỷ vậy.

Rất nhanh, Bentley nhanh như tên bắn chạy vụt qua, hoàn toàn không để ý đến bọn họ, tiếp tục chạy vòng tiếp theo, chờ thêm hai ba phút về sau, màu đỏ Maserati mới "Khoan thai đến chậm".

Mọi người hoàn toàn khiếp sợ sôi trào.

" Vậy mà Mạnh Thắngchậm nhiều như vậy, người lái chiếc Bentley rốt cuộc là ai, thật trâu bò!"
"Ở Thành phố Hòa Bình vậy mà còn người có kỹ thuật lái xe cao hơn cả Mạnh Siêu, đây mới thực sự là trâu bò.

"
Cuối cùng, khi Mạnh Thắng vừa mới chạy xong hai vòng rưỡi, Trần Gia Bảo đã chạy đã xong 3 vòng toàn bộ hành trình, hơn nữa vòng sau ngắn hơn vòng trước, lập hoàn toàn kỷ lục mới xe đua của minh tế thành phố.

Giờ phút này, Bentley lặng lẽ đỗ ở một bên, một đám con ông cháu cha nhìn với ánh mắt nóng bỏng, nhưng họ không vây quanh, đối với bọn họ mà nói, chiếc xe Bentley này đã sáng tạo ra một huyền thoại, mà đối với huyền thoại, theo bản năng mọi người đều là kính sợ.

Đợi mấy phút đồng hồ, lại giống đợi thời gian buồn chán trôi qua, chiếc Maserati màu đỏ mới chạy xong vòng thứ ba, cuối cùng đứng ở trước mặt Diệp Phong.

"Tôi thua.

" Mạnh Thắng bước ra khỏi xe với một vẻ mặt lộ ra nhụt chí, đối với anh mà nói, huyền thoại bất khả chiến bại của anh đã được kết thúc, nhưng lại thua tâm phục khẩu phục, nhất là chứng kiến Trần Gia Bảo dùng tốc độ ba trăm hai mươi năm km trên giờ trực tiếp chạy qua góc cua hình chữ S.

Anh đã biết bất kể là kỹ thuật lái xe hay là tâm lý anh đều bị

Trần Gia Bảo đè bẹp.

“Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, đừng để ở trong lòng.

tôi nghe nói rằng cậu đánh cuộc với chiếc Bentley đó, và nếu thua, cậu sẽ tặng anh ta chiếc Maserati của mình?” Hứa Hà Bắc vỗ bả vai Mạnh Thắng nhíu mày hỏi.

Mạnh Thắng gật đầu, trong lòng xoắn xuýt một lúc, không đến chiếc Maserati giá trị mấy trăm triệu, chỉ cần trải qua tay anh sửa sang lại cùng anh chiến thắng hết đối thủ này đến đối thủ khác, anh đã có cảm tình, anh thật sự không muốn đưa Maserati cho Trần Gia Bảo.

Hứa Hà Bắc tự tin mà cười nói: “Cậu yên tâm, chuyện này giao cho tôi, tôi sẽ để cho anh ta buông tha chiếc Maserati này, ở thành phố Hòa Bình này còn không có ai dám không để mặt mũi cho nhà họ Diệp chúng ta.

”

“Đừng đừng đừng, có chơi có chịu, hay là…” Mạnh Thắng còn chưa nói xong, Hứa Hà Bắc đã quay người đi về phía xe Bentley, sau lưng còn đi theo một đám con ông cháu cha nhìn rất có khí thế.

Mạnh Thắng ngừng nói ngay lập tức, tuy trái với đánh cuộc thật đáng xấu hổ, nhưng nếu thực sự không phải đưa Maserati ra ngoài, anh ta cũng rất nguyện ý.

Ở bên trong xe Bentley, Hương Giang nhìn một đám người đi tới ngoài cửa xe, cau mày nói: “Ông chủ, bọn họ sợ là không có ý tốt, đoán chừng là muốn trốn nợ rồi.

”

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn, đúng lúc nhìn thấy Diệp Phong, khóe miệng nhếch lên nụ cười vui vẻ, nói ra: “Nợ của Trần Gia Bảo tôi, không có người nào ăn quỵt được.

”

Hứa Minh Thái rất tự tin, chỉ cần hắn xuất hiện, đối phương chắc chắn sẽ ngoan ngoãn từ bỏ chiếc Maserati, nguyên do rất đơn giản, bởi vì hắn là người của nhà họ Hứa , nhà họ Hứa là thế gia đông y trăm năm, ở cả thành phố Hòa Bình này, chính là tồn tại trên cao.

Mạnh Kiệt từ xa nhìn thấy, trong lòng vô cùng cảm kích Hứa Minh Thái.

Rất nhanh, Hứa Minh Thái dẫn một đám con nhà giàu đến trước chiếc Bentley, chuẩn bị gõ cửa.

Đột nhiên, cửa xe được kéo xuống, lộ ra Trần Gia Bảo ngồi trên ghế lái, cả người Hứa Minh Thái đột nhiên chấn động, trong mắt lóe lên thần sắc khó mà tin được, kinh ngạc nói: “ Trần… Trần Gia Bảo?”
Trần Gia Bảo?
Mạnh Kiệt và tên mập bỗng chốc kinh ngạc.

Chương 255

“Mợ nó, thì ra anh ta chính là Trần Gia Bảo thần y Trần trong lời đồn, y thuật còn vượt qua cả nhà họ Hứa , Trần Gia Bảo còn khiến cho đại tiểu thư Hứa Nhã Ly yêu thầm, thế mà còn trẻ như vậy, với lại kỹ thuật lái xe điêu luyện như thế?” Trong lòng Mạnh Kiệt hoàn toàn kinh ngạc.

Hai tên nhà giàu còn lại cũng kinh ngạc, bọn họ đa số đều chưa từng nghe qua tên của Trần Gia Bảo, nhưng bọn họ đều nhìn thấy kỹ năng lái xe hơn hẳn Mạnh Kiệt, thế mà còn trẻ như vậy, không thể nào tin được, người đẹp trước đó, trong lòng nảy ra ý tưởng muốn tiến lên bắt chuyện với Trần Gia Bảo.

“Anh ta còn trẻ như thế, lái xe lại đỉnh nữa, nhất định là cực phẩm trong đám con nhà giàu, nếu như mình có thể theo đuổi được anh ta, kiếp này cũng đáng lắm.

Với sắc đẹp của bà đây, tuyệt đối không thành vấn đề.

”
Người đẹp nhìn vào mắt Trần Gia Bảo, đã tràn đầy lửa nóng.

Trần Gia Bảo nghiền ngẫm nhìn Hứa Minh Thái, từ trên xe đi xuống, cười nói: “Thì ra chú cũng đua xe, bây giờ chú dẫn nhiều người như vậy đến tìm tôi, có phải là có ý kiến gì khác về tiền đánh cược của tôi và Mạnh Siêu à?”
“Không… Không có, tôi chỉ đi ngang qua, muốn hỏi thăm thần y Trần mà thôi.

” Hứa Minh Thái cười gượng hai tiếng, trong lòng lại bàng hoàng vô cùng.

Ban đầu, y thuật của Trần Gia Bảo đã đè ép nhà họ Hứa , hắn cảm thấy không phục, bởi vì trong tay hắn thứ đang có không phải là y thuật, mà là kỹ năng đua xe, nhưng mà bây giờ thì, cho dù là thần đua xe đứng đầu ở thành phố Hòa Bình như Mạnh Kiệt cũng bị Trần Gia Bảo đè xuống, hắn làm gì còn tư cách để so với Trần Gia Bảo.

“Quyết định chưa? Nếu có thì hai người chúng ta có thể thử lại một trận, cũng có thể cược chiếc Bently này.

” Trần Gia Bảo nhướn lông mày hỏi một câu.

“Không có không có, tuyệt đối không có.

” Khuôn mặt Hứa Minh Thái như khóc ròng nói.

Đùa à, hắn không muốn giống với Mạnh Kiệt đâu, thua mất chiếc xe mình yêu quý.

Trần Gia Bảo hài lòng hật đầu, rồi nhìn sang Mạnh Kiệt, hỏi:
“Vậy chú có ý kiến gì không?”

“Không có không có, tuyệt đối không có.

” Mạnh Kiệt lắc đầu liên tục.

Nếu như là trước đây, anh ta còn sẽ nghĩ cách khác, nhưng sau khi biết Trần Gia Bảo chính là thần y Trần, suy nghĩ gì cũng không còn nữa.

Nguyên do rất đơn giản, nhà họ Hứa là thế gia đông y trăm năm, do đó địa vị ở thành phố Hòa Bình rất cao, mà y thuật của Trần Gia Bảo còn cao hơn cả nhà họ Hứa , nhất định sẽ có nhiều nhân vật lớn trong giới thượng lưu muốn giao hảo với Trần Gia Bảo, nói không chừng chỉ cần một câu của Trần Gia Bảo, liền có thể khiến cho Mạnh Kiệt anh tán gia bại sản, vì

một chiếc Maserati, tuyệt đối không đáng.

“Nếu đã như vậy thì giao ra đi.

” Trần Gia Bảo vươn tay ra nói.

“Cái gì?” Mạnh Kiệt sững sờ, sau đó giật mình phản ứng lại, đưa chìa khóa chiếc Maserati cho Trần Gia Bảo, khóe miệng cười tươi, nhưng trong lòng thì đau như cắt.

Trần Gia Bảo nhận lấy chìa khóa, lúc này mới hài lòng cười rộ lên.

Trong mắt mọi người, đều là kinh hoảng.

Bọn hắn ở trong cái vòng tròn này, Hứa Minh Thái là người nhà họ Hứa , Mạng Kiệt có kỹ năng lái xe siêu hạng, do đó địa vị của hai người họ rất cao, nhưng mà, hai người họ ở trước mặt Trần Gia Bảo chỉ như đứa cháu ngoan ngoãn, đây tuyệt đối không phải chỉ có kỹ năng lái xe điêu luyện có thể làm được.

“Người tên Trần Gia Bảo này, bối cảnh tuyệt đối thâm sâu, chọc không nổi, không trêu được.

”

Mọi người nghĩ như thế.

Một giây sau, Trần Gia Bảo huơ huơ tay hướng về đám người xa xa, cười nói: “Mọi người ra đi.

”

Trong ánh mắt nóng bỏng của quần chúng, Xích Linh đi ra, dáng người cao ráo, trưởng thành, lãnh đạm, trên người tỏa ra một loại khí chất đặc biệt.

Mọi người nhất thời kinh ngạc, trong mắt lộ ra thần sắc bàng hoàng, lúc này mới nhớ ra “mỹ nữ chân chính” mà Mạnh Kiệt đã nói trước đây.

Thì ra Mạnh Kiệt không có nói dối, là người đẹp chân chính đó!
Còn không để cho mọi người phản ứng lại, nắm chặt lấy, Hàn Đông Vy cũng xuống xe, hôm nay cô vì hẹn hò với Trần Gia Bảo, đặc biệt trang điểm tinh tế, xinh đẹp như vẽ, trắng nõn động lòng người.

Kinh ngạc trong mắt mọi người càng nhiều hơn, đặc biệt là người đẹp, trong lòng bỗng chốc tự cảm thấy xấu hổ về bản thân, nhớ đến vừa rồi chính mình còn muốn đong đưa với Trần Gia Bảo, xấu hổ vô cùng, mặt không nhịn được mà nóng lên.

Xích Linh và Hàn Đông Vy ngồi hai bên trái phải của Trần Gia Bảo, thái độ thân mật, mọi người nhìn thấy cảnh này, trong lòng ghen ăn tức ở vô cùng.

Chương 256

“Chiếc Maserati này đã được cải tạo tính năng rất ổn, thích hợp để đua xe, với lại tôi luôn cảm thấy, Maserati thích hợp cho nữ hơn, rất thích hợp với cô, về sau chiếc này chính là của cô rồi.

” Trần Gia Bảo cầm lấy chiếc chìa khóa vừa mới thắng được, đưa cho Xích Linh.

Xích Linh không ngăn được sự vui vẻ trong lòng: “ Chủ nhân, người tặng tôi thật sao?”
“Không thì sao.

”
Xích Linh bỗng chốc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, trước đây cô vẫn luôn cho rằng, bản thân trong mắt Trần Gia Bảo chẳng qua chỉ là tù binh, không ngờ rằng anh đối với cô tốt như vậy, trong lòng định chắc là Trần Gia Bảo, cũng trung thành hơn.

“Mợ nó, chiếc xe hơi sang trọng mấy trăm triệu, nói tặng là tặng?”
Hứa Minh Thái và người khác mở to mắt, bị sốc trước sự hào phóng và ga lăng của Trần Gia Bảo.

Người đẹp thầm nói: “Chiếc xe hàng triệu, lúc tặng đi ngay cả một cái chớp mắt cũng không có, nếu có thể trở thành người phụ nữ của anh thì tốt biết bao, hài, đáng tiếc, anh có hai người đẹp ở bên cạnh, sao còn có thể vừa ý cô được?”
Lúc này, Trần Gia Bảo đột nhiên nhớ ra, quay lại xin lỗi Hàn Đông Vy: “Lần sau anh sẽ tặng em một chiếc tốt hơn.

”
Hàn Đông Vy kiêu ngạo hừ một tiếng, nhưng trong lòng rất hưởng thụ, khóe miệng cong lên nụ cười ngọt ngào.

Với cô mà nói, thứ cô để ý chính là thái độ của Trần Gia Bảo, chỉ cần Trần Gia Bảo có tâm ý này, cô đã cảm thấy đủ rồi.

Đột nhiên, cả người Hứa Minh Thái chấn động, chỉ vào Hàn Đông Vy nói: “Cô… Cô là giám đốc Hàn Hàn Đông Vy của trung tâm thương mại thành phố Hòa Bình sao?”
Hàn Đông Vy? Là nữ doanh nhân huyền thoại, có vẻ đẹp tuyệt trần ở thành phố Hòa Bình Hàn Đông Vy?
Mọi người trừng to mắt, lộ ra dáng vẻ khó mà tin được.

Với họ mà nói, họ chỉ là đám nhà giàu từ tầng lớp trung lưu trở xuống thôi, địa vị căn bản không cùng một đẳng cấp với vị nữ doanh nhân huyền thoại này.

Hàn Đông Vy kỳ lạ hỏi: “Anh quen tôi?”
Điều này tương đương với việc Hàn Đông Vy thừa nhận thân phận của bản thân.

Mọi người kinh ngạc hô lên, nhìn theo, họ lại nhớ đến một tin tức còn chấn động hơn nữa: “Thì ra giám đốc Hàn Đông Vy là người của Trần Gia Bảo, với lại xem kiểu này thì, còn là kiểu hai nữ cùng chung chồng? Ôi mẹ ơi, tin tức này dọa người quá đi mất!”
Người đẹp cười nhạo chính mình, xấu hổ vì trước đây bản thân không biết tự lượng sức mình.

Hứa Minh Thái có chút kích động, bởi vì hắn biết rõ, Hàn Đông Vy không chỉ là giám đốc thương mại ở thành phố Hòa Bình, càng quan trọng hơn là, cô được ông cụ Tạ xem trọng vô cùng, cũng được xem như là một nửa của nhà họ Tạ, ở thành phố Hòa Bình có địa vị rất cao, liền vội nói: “Tôi là Hứa Minh Thái của nhà họ Hứa, thời gian trước ông cụ Tạ bị bệnh nặng, tôi theo gia chủ của nhà chúng tôi đi trị bệnh cho ông cụ Tạ, lúc trước có gặp qua cô một lần.

”
“Thì ra là người của nhà họ Hứa , thay tôi hỏi thăm sức khỏe ông cụ Hứa nhé.

” Hàn Đông Vy khách khí nói.

Tiếp theo, dưới ánh mắt chỉ thị của Trần Gia Bảo, Xích Linh mở cửa chiếc Maserati, ngồi vào trong, thử cảm giác tay, ra hiệu OK về phía Trần Gia Bảo.

Trong lòng Mạnh Kiệt đau như cắt, nhưng lại không làm gì được.

Sau đó, đám người Trần Gia Bảo rời đi.

Lúc đến, chỉ có một chiếc Bentley, lúc về, lại nhiều thêm một chiếc Maserati, với lại còn được chuyên gia cải tạo qua rồi, có thể nói là đạt được lợi ích lớn.

Nhìn bóng hai chiếc siêu xe rời đi, vẻ mặt Mạnh Kiệt như ăn phải mướp đắng, khóc không ra nước mắt nói: “Tự nhận là thần xe ở thành phố Hòa Bình, đêm nay vậy mà bị đè ép hoàn toàn, mợ nó, trên đời này sao lại có người biến thái như thế, ngoại trừ y thuật cao siêu ra, ngay cả kỹ thuật lái xe cũng trâu bò, với lại tán gái cũng giỏi như vậy, ngay cả giám đốc Hàn cũng thành người phụ nữ của anh ta, còn chừa chỗ cho người ta sống nữa không vậy?”
Hứa Minh Thái đột nhiên nhớ tới lời Hứa Thanh Quân đánh giá về Trần Gia Bảo, cảm thán nói: “Trên đời này, luôn có một số kì tài ngút trời, khiến cho người phàm khó mà với tới được, may mà, những người này chỉ là số ít, chúng ta nên làm thế nào thì làm thế đó đi.

”
Mạnh Kiệt gật đầu, đồng cảm sâu sắc.

Do Xích Linh sống ở trong biệt thự, Hàn Đông Vy cũng cảm thấy ngượng ngùng, liền nói muốn về nhà mình, khiến cho Trần Gia Bảo vốn nghĩ sẽ có một đêm ngon lành cảm thấy

đáng tiếc, trêu ghẹo Hàn Đông Vy một lúc.

Tối ngày hôm sau, Hàn Đông Vy dẫn Trần Gia Bảo thay một bộ lễ phục màu đen, cho nên để Xích Linh lái xe, cùng nhau đi dạ tiệc.

“Buổi tiệc đêm này do ông cụ nhà họ Cổ – Cổ Ninh Nhân ở Hà Nội tổ chức, nhà họ Cổ là một gia tộc lớn ở Hà Nội, kinh doanh chủ yếu là dược liệu và mỹ phẩm, có rất nhiều loại dược liệu và mỹ phẩm được cấp bằng sáng chế, có thể nói là người đi đầu của ngành dược trong nước, lần này nhà họ Cổ đến thành phố Hòa Bình, chính là nhìn trúng tiềm lực của thành phố Hòa Bình, muốn mở rộng việc làm ăn ở thành phố Hòa Bình, cho nên đặc biệt đến đây để khảo sát thị trường.

Theo tin tức mà em nghe được, nhà họ Hứa rất xem trọng bữa tiệc tối nay, nếu như có thể móc nối quan hệ với nhà họ Cổ cùng nhau nghiên cứu thuốc, địa vị của nhà họ Hứa khẳng định sẽ lên như diều gặp gió, ngoài ra thì, hoạt động chính mà tập đoàn Nhiên Á của Tô Ánh Mai chính là kinh doanh mỹ phẩm, em nghĩ, Tô Ánh Mai nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu, bữa tiệc đêm nay cô ta nhất định sẽ tham gia.

Với em mà nói, chỉ là đến góp vui thôi, gặp gỡ vài người kinh doanh, xem thử liệu chúng ta có thỏa thuận hợp tác được không.

”

Lúc trên đường, Hàn Đông Vy giới thiệu cho Trần Gia Bảo.

Khóe miệng Trần Gia Bảo cong lên nụ cười sâu xa, nói: “Thì ra Tô Ánh Mai cũng đến, này thì vui rồi.

”

Hàn Đông Vy còn không biết quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai, kiêu ngạo hừ một tiếng, nói: “Em cảnh cáo anh, anh đừng có đánh chủ ý xấu gì đó, Tô Ánh Mai là người xinh đẹp có tiếng ở thành phố Hòa Bình đó, cùng với Tạ Cẩm Tú hợp lại thành ‘hai người đẹp của Hòa Bình’ đó, là nữ thần của

vô số người ở thành phố Hòa Bình, nghe nói người theo đuổi xếp dài từ Hòa Bình đến Hà Nội đó, nói không chừng người ta sẽ xem trọng anh đó.

”
“Vậy thì không chắc đâu, thế sự vô thường luôn có chuyện ngoài ý muốn.

” Trần Gia Bảo cười thần bí nói.

Đến buổi dạ hội, bên ngoài dừng một hàng dài siêu xe, thậm chí còn phô trương hơn cả phòng trưng bày siêu xe.

Đám người Trần Gia Bảo sau khi xuống xe, Hàn Đông Vy đảo mắt một cái, đột nhiên chỉ vào một chiếc Maserati với những đường nét mượt mà nói: “Tô Ánh Mai quả nhiên đã đến rồi, à, đó là chiếc xe Maserati Quattoporte của Tô Ánh Mai, là tiêu chuẩn của Tô Ánh Mai, rất dễ nhận ra.

”
Trần Gia Bảo gật đầu, trong lòng lại có chút chờ mong không rõ, đi vào trong bữa tiệc dạ hội.

Chương 257

Phòng tiệc rất lớn, được tổ chức rất hoành tráng, hơn nữa cũng có rất nhiều khách được mời đến, ở đây họ nói chuyện chủ yếu về việc kinh doanh.

Trong những người ồn ào náo nhiệt đó, có một cô gái đang ngồi ở trong một góc yên tĩnh, cô có vẻ ngoài rất xinh đẹp cùng với khí chất thanh lãnh khó ai sánh bằng.

Cô đang cầm một ly rượu đỏ, chỉ ngồi yên đó thôi nhưng cũng toát lên khí chất của một người phụ nữ thành đạt, thu hút vô số ánh mắt của mọi người trong bữa tiệc.

Cô là Tô Ánh Mai, người có tên trong hợp đồng hôn nhân trên danh nghĩa với Trần Gia Bảo, chính là vợ chưa cưới của anh.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng, lại càng tôn làn da trắng như tuyết của cô, giống như một đóa sen trắng cao quý thanh khiết trên đỉnh núi cao vậy.

Mà vẻ đẹp của cô khiến cho người ta phải kinh ngạc, họ chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không dám đến gần cô thêm.

Khi Trần Gia Bảo đến, anh đã nhìn thấy một cảnh đẹp như vậy.

Tuy rằng anh đã từng thấy vô số cô gái xinh đẹp khác như Tạ Cẩm Tú, Hàn Đông Vy, họ đều là những cô gái rất xinh đẹp, nhưng đến khi anh nhìn thấy Tô Ánh Mai, anh vẫn vô cùng ngạc nhiên trước dung mạo mỹ miều của cô.

Thế nhưng Tô Ánh Mai vẫn ngồi một mình trong góc đó, không hề quan tâm đến việc anh có mặt hay không.

Hàn Đông Vy đang khoác tay Trần Gia Bảo, cô nhìn thấy anh đang nhìn về phía Tô Ánh Mai, trong lòng liền thấy khó chịu, cô nói: "Cô ấy là Tô Ánh Mai đấy.

Anh nhìn cô ấy lâu như vậy chắc là có quen cô ấy đúng không?"
"Nếu như anh nói cô ấy là vợ chưa cưới của anh thì em có tin không?"
Trần Gia Bảo cười, nói nhỏ với cô.

"Ha ha…", Hàn Đông Vy che miệng cười, khịt mũi nói: "Em không tin, mặc dù em không quen biết Tô Ánh Mai, nhưng em biết bạn bè là nam của cô ấy rất ít, hơn nữa chưa bao giờ có scandal, làm sao có thể có vợ chưa cưới được? Hơn nữa trước kia anh ở trên núi, có khi đây chính là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ấy, cô ấy làm sao có thể là vợ chưa cưới của anh được?"
Trần Gia Bảo chỉ cười nhạt, cũng không giải thích gì thêm.

Bỗng nhiên có một giọng nói đầy giễu cợt vang lên từ phía sau: "Ái chà, đây là ai vậy nhỉ, ăn nói trắng trợn như vậy, anh dám bảo cô gái xinh đẹp đó là vợ chưa cưới của anh sao? Anh nói vậy tức là muốn khiêu chiến với tất cả người đàn ông ở thành phố Hòa Bình sao? Cẩn thận đấy, nếu không ngày mai anh có thể chết bất cứ lúc nào mà không rõ nguyên do đâu!"
Trần Gia Bảo với Hàn Đông Vy quay đầu nhìn thì thấy trước mặt họ là một thanh niên trẻ tuổi, mặc quần áo màu lam nhạt, tuy rằng vẻ ngoài đẹp trai nhưng lại quá bảnh bao đỏm dáng, khiến người ta nhìn lại liên tưởng đến mấy tên trai bao bị phú bà bao nuôi.

Hàn Đông Vy nhẹ nhàng giải thích: "Gia Bảo, anh ta là Hồ Quốc Minh của nhà họ Hồ , là người rất nổi tiếng ở thành phố Hòa Bình, trước đây em đã từng gặp qua anh ta một lần, tuy anh ta độc mồm độc miệng nhưng danh tiếng khá tốt, tình tình

cương trực thẳng thắn, không có ý xấu với chúng ta đâu.

”
Trần Gia Bảo gật đầu, anh cũng không ghét những người nhanh mồm nhanh miệng như anh ta.

Tuy rằng Hàn Đông Vy nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Hồ Quốc Minh nghe thấy, anh ta liền đắc ý nói: “Hừ, chỉ có Tổng giám đốc Hàn hiểu tôi nhất, đúng vậy, Hồ Quốc Minh tôi đây chính là một người tốt bụng hào phóng… Chờ đã, Tổng giám đốc Hàn, cô vừa gọi anh ta Gia Bảo? Lẽ nào anh ta chính là Trần Gia Bảo mà mọi người vẫn hay kể đó sao?”
Hồ Quốc Minh ngạc nhiên hỏi, nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, hai con mắt sáng lấp lánh giống như vừa nhìn thấy đồ vật quý hiếm vậy.

Trần Gia Bảo bị anh ta nhìn đến nỗi khó chịu, anh không thích bị soi mói như vậy một chút nào.

“Mọi người kể sao? Gia Bảo, anh nổi tiếng từ bao giờ vậy?” Hàn Đông Vy che miệng cười nhưng hai mắt cô tỏa sáng lấp lánh, thể hiện rõ sự vui vẻ trong lòng cô.

Nghe Hàn Đông Vy nói câu này là có thể xác nhận người đàn ông này chính là Trần Gia Bảo.

Lúc này Hồ Quốc Minh vừa mừng vừa lo, anh ta khoa trương hét lên, nói rằng: “Thì ra đúng là anh, em nghe đồn anh đã được Hoàng Thiên Hạnh hôn, lại ép Tạ Cẩm Tú quỳ xuống xin anh tha lỗi, lại còn làm cho Tôn Trường An với Tạ Quốc An bẽ mặt ở buổi đấu giá trên du thuyền, rồi dùng tiền ném Liễu Đức Thắng, mấy chuyện này đều được mọi người lan truyền rộng rãi, ai ai cũng đều biết, em không ngờ rằng hôm nay có thể gặp được người thật ở đây.

”
“Cậu biết nhiều thật đấy.

” Trần Gia Bảo ngượng ngùng sờ mũi, anh cười khổ, có một

số việc anh đã quên từ lâu, không ngờ Hồ Quốc Minh vẫn nhớ rõ ràng chi tiết như vậy.

“Tất nhiên rồi, em là fan chân chính của anh đó, mấy chuyện này em đã thuộc trong lòng từ lâu rồi.

Nhưng mà…” Bỗng nhiên Hồ Quốc Minh không cười đùa nữa, nghiêm túc nói: “Có chuyện này em muốn nhắc nhở anh nên cẩn thận, tuy rằng anh là thần tượng của em, nhưng anh lại nói Tô Ánh Mai là vợ chưa cưới của anh, chuyện này thì em không thể tin được, vì Tô Ánh Mai là cô gái mà em hâm mộ, nên em phải bảo vệ cô ấy bằng bất kì giá nào.

”

Chương 258

Lúc này, Trần Gia Bảo cười không được mà khóc cũng không xong.

Hồ Quốc Minh không nghiêm túc nữa, anh ta cười toe toét, không nói câu gì, kéo Trần Gia Bảo đến bên cạnh bàn rượu, cầm lấy một ly rượu đỏ đưa cho anh.

Trần Gia Bảo ngạc nhiên nhưng vẫn nhận ly rượu theo bản năng, cụng ly với anh ta.

“Ha ha ha…” Hồ Quốc Minh vô cùng vui vẻ, nói với Trần Gia Bảo: “Anh đã uống rượu với em thì sau này chúng ta chính là anh em rồi, một ngày làm anh em thì cả đời vẫn là anh em, sau này anh có chuyện tốt, có cái gì thì nhớ đến em đó.

Đúng rồi, em có người chị gái cũng rất xinh đẹp, bây giờ vẫn còn độc thân, em thương chị lắm, không muốn giới thiệu cho người ngoài, hay là em giới thiệu chị em cho anh nhé, hai người thử hẹn hò gặp mặt xem có ổn không, anh thấy thế nào?”
Hàn Đông Vy nghe thấy vậy thì không cười nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm Hồ Quốc Minh như muốn giết người vậy.

Hồ Quốc Minh nuốt nước bọt, cười cười, không dám nói thêm gì nữa.

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến một giọng nói giễu cợt: “Cậu Hồ à, chị của cậu ế đến nỗi không ai cần sao mà cậu phải tùy tiện giới thiệu con mèo con chó cho cô ấy?”

Câu nói này vừa muốn chửi đểu Hồ Quốc Minh đồng thời cũng châm chọc Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, quay đầu về phía âm thanh phát ra thì thấy Tôn Trường An đang tiến lại gần, bên cạnh anh ta còn có một thanh niên trẻ tuổi mặc đồ màu trắng, vẻ mặt kiêu ngạo, cũng không thèm nhìn Trần Gia Bảo, vừa nhìn anh ta đã khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Ngay lập tức Hồ Quốc Minh thay đổi sắc mặt, sau đó anh ta cười lạnh lùng, châm chọc nói: "Ái chà, chẳng phải đây là cậu lớn nhà họ Tôn sao, tôi nghe nói cậu hai nhà anh mới chết trên người phụ nữ, bây giờ anh không ở lại linh đường mà lo cho cậu hai, lại đến đây tham dự tiệc tùng thế này, chà chà, tình anh em nhà họ Tôn quả thực là làm cho người ta cảm động, à không, là buồn nôn mới đúng.

"
Trong lòng Trần Gia Bảo cười thầm, cái người này tuy rằng hài hước, thế nhưng thực sự vô cùng độc miệng.

Hồ Quốc Minh đắc ý, đợi Tôn Trường An xem anh ta định nói gì.

Quả nhiên, lúc này vẻ mặt Tôn Trường An giận dữ, nhưng anh ta nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt loé lên lòng thù hận, cười lạnh lùng, nói: "Ai làm tổn hại đến nhà họ Tôn, chúng tôi chắc chắn sẽ trả lại họ, cho dù thủ đoạn giết người của nó có thế nào, chúng tôi vẫn có thể điều tra được, kẻ đó cuối cùng sẽ không có kết quả tốt đâu!"

Hồ Quốc Minh ngẩn người, anh ta châm biếm nhà họ Tôn như vậy nhưng Tôn Trường An không giận anh ta mà lại giận Trần Gia Bảo? Chẳng lẽ, cái chết của Tôn Trường Khang…
Vừa nghĩ đến một khả năng nào đó, Hồ Quốc Minh trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, nhìn thấy dáng vẻ huênh hoang của Tôn Trường An, anh đoán chắc chắn anh ta đã biết nguyên nhân cái chết của Tôn Trường Khang, nhưng nếu như vậy thì

sao? Nhà họ Tôn muốn báo thù thì tự báo thù chính họ thì đúng hơn.

Trần Gia Bảo khẽ cười, nói rằng: “Tao chỉ sợ là mày đánh giá năng lực của nhà họ Tôn chúng mày quá cao rồi, tao nói thẳng, nhà họ Tôn chỉ nhỏ bé như một con kiến mà thôi.

”
“Trần Gia Bảo, mày đừng có tự kiêu, đừng tưởng rằng nhà họ Tôn chúng tao dễ ức hiếp, mày cứ đợi đó!” Tôn Trường An nắm chặt hai tay, gân xanh nổi lên, giận dữ hừ một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Người thanh niên trẻ tuổi đã quan sát Trần Gia Bảo một lúc lâu, trong mắt anh ta hiện lên sự hứng thú đối với anh.

“Gia Bảo, cho dù như thế nào đi nữa thì nhà họ Tôn cũng là một gia tộc lớn ở thành phố Hòa Bình, anh phải cẩn thận chó cùng rứt giậu.

” Hàn Đông Vy lo lắng nói.

“Cũng chỉ có như vậy thôi, em không cần phải sợ.

” Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nói.

Nếu như nói về phương diện võ thuật, bây giờ anh đã đạt đến cảnh giới cao nhất, trừ khi nhà nước điều động quân đội vây đánh anh, vì hiện tại anh không còn đối thủ nữa, huống chi chỉ là nhà họ Tôn nhỏ bé đó?
Một bên khác, sau khi Tôn Trường An phẫn nộ bỏ đi, người trẻ tuổi bên cạnh anh ta liền hỏi: “Anh ta chính là Trần Gia Bảo?”
“Không sai, chính là nó!” Tôn Trường An đứng từ xa nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt anh ta không hề che giấu sự căm thù.

Phương Hòa Nhiên, cũng chính là người trẻ tuổi mặc đồ trắng ban nãy, lắc đầu nhẹ nhàng cười, khinh thường nói: “Tôi tưởng

rằng Trần Gia Bảo có ba đầu sáu tay như thế nào, hôm nay gặp mặt, tôi thấy chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi.

”

Tôn Trường An cau mày nói: “Phương Hòa Nhiên, Trần Gia Bảo thực sự không đơn giản đâu, ngay cả Lý Kiến Huy tuyên bố treo giải thưởng 35 tỷ cho người bắt được Trần Gia Bảo, nhưng mấy người đó cuối cùng đều bị Trần Gia Bảo giết hết, hơn nữa Trần Gia Bảo có nhà họ Tạ là chỗ dựa, trong sáng ngoài tối đều có người trợ giúp Trần Gia Bảo, cho nên anh tuyệt đối không được xem thường anh ta.

”

Chương 259

Vẻ mặt Phương Hòa Nhiên tỏ ra khinh thường, cầm lấy một ly rượu đỏ ở bên cạnh lên, lắc nhẹ ly rượu, khinh thường nói: "Cho dù là Trần Gia Bảo hay là nhà họ Tạ, ở trước mặt Quỷ Y Môn chúng tôi chẳng khác gì mấy con giun dế, chúng tôi chỉ cần dùng một ngón tay là có thể đè chết tất cả.

Anh cứ yên tâm, chỉ cần anh toàn tâm toàn ý làm việc cho Quỷ Y Môn của chúng tôi, thì cho dù là mối thù của nhà họ Tôn các anh hay mối hận của nhà họ Lý thì chúng tôi cũng sẽ giúp các anh trả thù.

"
Vừa nói xong, Phương Hòa Nhiên uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ trong tay anh ta.

Tôn Trường An vô cùng vui vẻ, anh ta gật đầu liên tục.

Anh ta đã tận mắt chứng kiến Quỷ Y Môn, họ thật sự rất giỏi, mấy ngày trước, có mấy người nói họ là người của Quỷ Y Môn, xuất hiện ở linh đường của Tôn Trường Khang, một người trong đó nhẹ nhàng tung một cước liền đập nát con sư tử đá trước cửa, khiến tất cả mọi người ở đó đều kinh ngạc.

Ngay sau đó, bọn họ liền nói cái chết của Tôn Trường Khang không bình thường, sau đó họ mở quan tài ra, sau khi khám nghiệm thi thể xong, quả nhiên họ đưa ra kết luận tra ra được khi Tôn Trường Khang còn sống đã bị người khác giở trò, mà người có hiềm nghi lớn nhất, chắc chắn chỉ có Trần Gia Bảo! Vì nguyên nhân đó, nhà họ Tôn với Quỷ Y Môn mới hợp tác

với nhau.

Tôn Trường An hào hứng nói: “Có Quỷ Y Môn giúp đỡ chúng ta, nhất định Trần Gia Bảo không thể thoát được!”
Phương Hòa Nhiên cười đắc ý, anh ta để ly rượu xuống, ánh mắt bỗng lướt qua Tô Ánh Mai liền giật mình, kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô.

Tôn Trường An thấy vậy liền lập tức giới thiệu: “Cô ấy chính là Tô Ánh Mai của nhà họ Tô, cũng giống như Tạ Cẩm Tú vô cùng nổi tiếng, đời tư sạch sẽ, chưa từng có scandal với ai, nhưng mà cô ấy rất kiêu ngạo, chưa bao giờ gần gũi với người khác giới.

”
“Được đấy, tôi thích nhất là con gái kiêu ngạo, chinh phục được kiểu con gái như vậy mới có cảm giác thành công.

”
Phương Hòa Nhiên thấy gái xinh là sáng mắt lên, liền đi thẳng tới trước mặt Tô Ánh Mai, bày ra vẻ mặt mà anh ta tự cho là quyến rũ, nói rằng: “Cô gái xinh đẹp này, xin hỏi tôi có thể mời cô cùng khiêu vũ với tôi không?”
Tô Ánh Mai liếc mắt nhìn anh ta, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi anh, bây giờ tôi không có hứng thú khiêu vũ.

”
Phương Hòa Nhiên cười nói: “Nếu cô có chuyện gì buồn, cô có thể chia sẻ với tôi, cho dù là chuyện gì thì tôi cũng sẽ giúp cô giải quyết, được không?”

“Xin lỗi, nhưng tôi không cần.

” Tô Ánh Mai ở trong bóng tối khẽ nhíu mày, giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Phương Hòa Nhiên còn muốn nói thêm nữa, thế nhưng phía sau bỗng có một giọng nói chậm chạp cất lên: “Này, cô ấy đã từ chối mày rồi mà mày vẫn còn cố tình dính chặt lấy không buông, đúng là không biết xấu hổ.

”
Phương Hòa Nhiên nhíu mày, cảm thấy rất tức giận, anh ta vừa quay người thì đã thấy Trần Gia Bảo.

“Là anh sao? Tại sao anh lại tới đây?”
Lúc này, vẻ mặt Tô Ánh Mai tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

“Chị dâu, Trần Gia Bảo thật sự đi tìm Tô Ánh Mai kìa, chẳng lẽ anh ấy muốn mời Tô Ánh Mai khiêu vũ thật à? Toàn bộ thành phố Hòa Bình có ai không biết cô ta chưa bao giờ khiêu vũ với người lạ chứ, chẳng lẽ anh ấy thật sự cho rằng Tô Ánh Mai là vợ chưa cưới của mình sao?”
Hồ Quốc Minh đứng cách đó không xa kinh ngạc nói, anh ta coi Trần Gia Bảo như thần tượng cho nên thuận miệng kêu Hàn Đông Vy là chị dâu không chút e dè.

Trong lòng của Hàn Đông Vy rất hài lòng, nhưng cô thấy Trần Gia Bảo chạy đi tìm Tô Ánh Mai thì lại nổi cơn ghen, hừ một tiếng.

Phương Hòa Nhiên liếc Trần Gia Bảo một cái, khinh miệt cười, nói: “Trần Gia Bảo, anh muốn làm gì?”
“Rất đơn giản, tôi muốn mời cô gái xinh đẹp này nhảy một điệu, không biết tôi có thể có được vinh hạnh này hay không?”
Trần Gia Bảo cười nói với Tô Ánh Mai, đồng thời hơi nghiêng người, đưa tay phải của mình ra.

Sắc mặt của Phương Hòa Nhiên càng cảm thấy khinh thường, ngay cả lời mời của anh ta mà Tô Ánh Mai cũng từ chối thì làm sao cô ấy có thể chấp nhận lời mời của Trần Gia Bảo được chứ? Thật là buồn cười.

“Trời ơi, đại ca thật sự đi mời Tô Ánh Mai khiêu vũ kìa, chắc chắn Tô Ánh Mai sẽ từ chối anh ấy cho xem, e rằng lát nữa anh ấy sẽ phải mất mặt rồi.

” Hồ Quốc Minh ha ha cười to, rõ ràng cười trên sự đau khổ của người khác.

Hàn Đông Vy trợn trắng mắt, Tô Ánh Mai từ chối Trần Gia Bảo cũng tốt, có thể làm cho Trần Gia Bảo biết khó mà lui.

Giờ phút này, trong lòng của Tô Ánh Mai vẫn kinh ngạc như cũ, cô thật sự không nghĩ tới sẽ gặp phải Trần Gia Bảo trong tình huống này.

“Có thể có được tư cách tới tham gia buổi tiệc này đều là những người thành đạt trong giới thượng lưu, không giàu thì cũng sang, Trần Gia Bảo mới vừa xuống núi không bao lâu, sao anh ta có thể vào được nơi này chứ, chẳng lẽ anh ta lén trốn vào sao?”
Tô Ánh Mai hoài nghi nghĩ.

Chương 260

Gần đây, cô vì chuyện làm ăn mà sứt đầu mẻ trán, từ lúc Tô Thu Uyên không theo dõi Trần Gia Bảo nữa thì cô cũng mất hết tin tức của anh ta, cho nên ngay cả Hồ Quốc Minh cũng biết sự kiện Trần Gia Bảo sỉ nhục bọn cậu ấm nhà giàu Tạ Quốc An, mà bản thân cô là tổng giám đốc của một công ty lớn thế mà lại chẳng biết gì cả.

“Người đẹp, xin mời.

”
Trần Gia Bảo vừa cười vừa nhắc lại một lần nữa.

Nụ cười khinh thường trên khóe môi của Phương Hòa Nhiên càng lúc càng rõ ràng, từ nãy tới giờ Tô Ánh Mai vẫn chưa nói lời nào, rõ ràng đã từ chối anh ta rồi, vậy mà Trần Gia Bảo vẫn cứ cố chấp mở lời mời thì chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Trước những con mắt sáng như đuốc của mọi người, Tô Ánh Mai hơi do dự, ngay sau đó cô gật đầu, nói: “Được.

”
“Cái gì?”
Mắt của Phương Hòa Nhiên trợn to, hoài nghi có phải bản thân đang nghe lầm hay không.

Còn Hồ Quốc Minh thì khiếp sợ mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Chị dâu, em không nghe lầm đấy chứ, Tô Ánh Mai thế mà lại chấp nhận lời mời của đại ca? Mẹ kiếp, chẳng phải Tô Ánh Mai không bao giờ khiêu vũ với người lạ à, sao hôm nay lại

phá lệ chứ, hôm nay mặt trời mọc ở đằng phía tây sao?”
Trong lòng Hàn Đông Vy cũng thoáng qua vẻ nghi hoặc, cứ cho là Trần Gia Bảo thật sự vô cùng ưu tú đi chăng nữa thì cô cũng không tin Tô Ánh Mai sẽ đồng ý khiêu vũ với người đàn ông mà cô ta không quen biết, như vậy nguyên nhân duy nhất đó là hai người họ đã quen nhau từ trước.

“Chẳng lẽ Gia Bảo không có nói dối, Tô Ánh Mai thật sự là vợ chưa cưới của anh ta sao?”
Hàn Đông Vy âm thầm suy đoán.

Nụ cười trên khóe môi của Trần Gia Bảo càng sâu hơn.

Một giây sau, Tô Ánh Mai đứng lên, khoác tay lên cánh tay của Trần Gia Bảo, cùng đi về phía giữa vũ trường.

Phương Hòa Nhiên nhìn bóng hai người rời đi, trong mắt anh ta lóe lên một tia giận dữ, ngay sau đó anh ta cười lạnh một tiếng, hung ác nói: “Trần Gia Bảo, bây giờ tao để cho mày đắc ý một chút, sau này tao sẽ dạy cho mày một bài học!”
Hồ Quốc Minh đã ngây ngốc từ lúc nào, vừa kinh ngạc vừa khâm phục nói: “Ôi, không hổ danh là đại ca của mình, ngay cả nữ thần cũng có thể mời được.

”

Sắc mặt Hàn Đông Vy càng lộ vẻ nghi ngờ.

“Vợ cả, không ngờ chúng ta lại gặp được nhau nhanh như vậy.

”
Đi vào giữa vũ trường, Trần Gia Bảo nhìn cô gái vô cùng xinh đẹp trước mắt nhịn không được cười nói.

Tô Ánh Mai lập tức vung tay của Trần Gia Bảo ra, sắc mặt cô vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ nói: “Anh đừng hiểu lầm, sở dĩ tôi đồng ý khiêu vũ với anh là bởi vì tôi coi anh như bia đỡ đạn mà thôi.

”

Trần Gia Bảo nhịn không được trợn mắt một cái, cười nói: "Không sao, tôi tới đây chủ yếu là vì cám ơn cô đã cho Tô Thu Uyên tới bảo vệ tôi.

"

"Anh biết?" Tô Ánh Mai kinh ngạc hỏi.

"Chẳng lẽ cô ta không nói cho cô biết là tôi đã nói với cô ta là không cần đi theo tôi nữa sao?" Trần Gia Bảo nhíu mày hỏi.

Tô Ánh Mai im lặng một lúc, lúc ấy đúng là Tô Thu Uyên muốn nói với cô điều gì đó nhưng mà lúc đó cô lại có việc gấp cho nên không để ý đến, sau đó ông nội sai Tô Thu Uyên đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, đến nay vẫn chưa trở về.

Cho nên đến bây giờ, thậm chí Tô Ánh Mai vẫn còn chưa biết Trần Gia Bảo là cao thủ võ thuật.

Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Xem ra cô thật sự không biết, nhưng mà không sao, Trần Gia Bảo này làm việc đều là có ân báo ân, có oán báo oán, nếu cô đã phái người bảo vệ tôi thì tấm lòng của cô tôi xin nhận lấy, sau này có chuyện gì cô có thể trực tiếp tới tìm tôi, cho dù là chuyện gì đi nữa thì tôi cũng sẽ cố hết sức giúp đỡ cô.

"

Tô Ánh Mai hơi kinh ngạc, nói thật, cô là một người rất mạnh mẽ thế nên cô rất tôn trọng những người đàn ông có trách nhiệm, cho nên bây giờ cô nghe được Trần Gia Bảo nói vậy thì trong lòng cô đã bắt đầu có chút thiện cảm với Trần Gia Bảo rồi.

Chẳng qua, cô là cô chủ cành vàng lá ngọc của nhà họ Tô, hơn nữa còn một tay gây dựng nên tập đoàn Nhiên Á, trở thành nữ vương giới kinh doanh nổi tiếng của thành phố Hòa Bình, nếu như ngay cả chuyện cô cũng không làm được thì cô cũng không tin Trần Gia Bảo có thể làm được, nhưng khóe miệng của cô vẫn lộ ra một nụ cười hiếm có, mặc dù nụ cười ấy biến mất rất nhanh nhưng vẫn đẹp đến mức rung động lòng người,

tựa như một đóa hoa quỳnh nhanh nở mà lại chóng tàn vậy, cô nói: “Được, tôi đã nhớ kĩ lời anh nói, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được rồi chứ?”
“Bắt đầu cái gì?” Trần Gia Bảo kinh ngạc hỏi.

“Khiêu vũ.

” Tô Ánh Mai không biết nên nói gì nữa, khó khăn lắm cô mới đồng ý khiêu vũ với một người khác phái, thế mà Trần Gia Bảo lại quên mất.

Chương 261

Sau đó, cô thấy biểu tình của Trần Gia Bảo đột nhiên trở nên bối rối, trong nháy mắt cô hiểu ra, cô nhanh chóng thốt lên: "Chẳng lẽ anh thật sự không biết khiêu vũ à?"
Trần Gia Bảo lúng túng cười một tiếng, từ nhỏ tới lớn anh đều ở trên núi tu luyện, học y, làm gì có cơ hội học khiêu vũ chứ?
Ngay cả Tô Ánh Mai vẫn luôn lạnh lùng kiêu ngạo mà bây giờ cũng nhịn không được cười một tiếng, sau đó nói: "Không sao, tôi sẽ dạy anh, thật ra thì rất dễ học, anh vịn vào eo tôi như vậy này, ừ, không phải chỗ đó, lên cao một tí nữa.

"
"Xin lỗi, xin lỗi, tôi để tay sai vị trí.

" Trần Gia Bảo ngượng ngùng cười, cũng không biết có phải anh ta đang cố ý hay không.

Ngoài mặt Tô Ánh Mai hừ lạnh một tiếng nhưng trong lòng thì lại hơi ngượng ngùng, ngay cả chính cô đều kinh ngạc, thế mà cô lại không hề tức giận.

Ngay sau đó, cô lắc đầu một cái, làm cho những suy nghĩ linh tinh văng ra khỏi đầu, hai tay khoác lên vai của Trần Gia Bảo nói: "Anh đi theo tiết tấu của tôi, nghe theo sự hướng dẫn của tôi là được, nếu như anh có năng khiếu bẩm sinh thì sẽ học rất nhanh.

"
Trần Gia Bảo cảm giác được vòng eo nhỏ nhắn của Tô Ánh Mai, chóp mũi tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt trên người cô thì

trong lòng anh có chút rung động, cười nói: “Được, có thể bắt đầu rồi.

”
Tô Ánh Mai hít sâu một hơi, từ từ hướng dẫn Trần Gia Bảo nhảy điệu nhảy giao tiếp.

Thấy một màn này, sự ghen tức trong mắt của Phương Hòa Nhiên lại càng đậm hơn, anh ta cầm một ly rượu đỏ lên, một hơi uống sạch.

Cũng không phải vì Phương Hòa Nhiên thích Tô Ánh Mai nhiều như thế nào, mà là thấy một cô gái xuất sắc như vậy mới vừa từ chối mình, thế mà bây giờ lại đi đối xử đặc biệt với một người đàn ông khác thì cho dù là ai đi nữa trong lòng cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nhất là người có địa vị cao như Phương Hòa Nhiên, từ nhỏ vì thế lực của gia đình nên có rất nhiều phụ nữ chủ động tới lấy lòng anh ta cho nên anh ta đã sớm quen với việc được vô số phụ nữ vây quanh mình.

Bây giờ khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng tức giận.

Tôn Trường An đi tới bên cạnh anh ta, thấy ánh mắt dọa người của Phương Hoàn Nhiên, không khỏi bật cười, sau đó rót cho Phương Hòa Nhiên một ly rượu đỏ, nói: “Anh Phương, tôi nghe nói anh quen với ông cụ Cố Minh Nhiên, không biết có thật hay không?”
Phương Hòa Nhiên gật đầu một cái, nhưng một đôi mắt vẫn âm trầm nhìn chăm chú Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai như cũ, anh ta nói: “Đúng vậy, ông nội tôi là bạn của ông Cố Minh Nhiên, lúc nhỏ, tôi còn đi qua nhà họ Cố ở thành phố Hồ Chí Minh làm khách, xem như là có chút quen biết.

Thần sắc của Tôn Trường An rất vui mừng, tiếp tục nói: “Theo tôi được biết, gần đây tập đoàn Nhiên Á của Tô Ánh Mai đang gặp khó khăn, sở dĩ hôm nay cô ta tới tham gia buổi tiệc này

có lẽ là vì muốn giành được quyền đại lý đồ trang điểm của nhà họ Cố, chỉ cần anh Phương có thể giúp Tô Ánh Mai đạt được nguyện vọng thì cô ấy nhất định sẽ có thiện cảm với anh, đến lúc đó anh Phương lại bộc lộ một chút tài năng của bản thân cho cô ấy thấy thì tôi đảm bảo rằng anh Phương có thể ôm được người đẹp về, về phần Trần Gia Bảo, trước sự nổi bật của anh thì cậu ta chỉ là một tên vô dụng thôi.

”

“Anh nói có lý, cách này có vẻ được đấy.

” Ánh mắt Phương Hòa Nhiên sáng lên, ngay sau đó anh ta nhìn về phía Trần Gia Bảo, khinh bỉ cười nói: “Trần Gia Bảo, nói cho cùng thì mày chỉ là một thằng nhóc ở trong núi thôi, luận gia thế, luận mối quan hệ, chả có chỗ nào là đối thủ của tao cả.

Chờ tới khi Tô Ánh Mai trở thành người đàn bà của tao thì tao nhìn xem mày còn đắc ý kiểu gì.

”

Giữa sàn nhảy của buổi tiệc, Tô Ánh Mai càng nhảy càng kinh ngạc, bởi vì cô phát hiện, năng lực học tập của Trần Gia Bảo thật sự là rất mạnh, ngoài trừ lúc ban đầu vẫn chưa theo kịp tiết tấu, suýt chút nữa đạp trúng chân cô ra thì anh nhảy càng lúc càng tốt hơn, không giống người mới học một chút nào.

‘Nếu như mình không biết từ nhỏ tới lớn anh ta đều sống ở trên núi thì chắc chắn mình sẽ nghĩ là anh ta đang giả bộ, cố ý lợi dụng mình.

’ Tô Ánh Mai kinh ngạc nghĩ thầm.

Trong lòng Trần Gia Bảo rất đắc ý, anh vốn dĩ là cao thủ võ thuật, hơn nữa lại có năng khiếu bẩm sinh cực kỳ cao, ngay cả chiêu thức kiếm thuật phức tạp anh cũng đã gặp qua một lần là sẽ không bao giờ quên, huống chi là một điệu nhảy?
Rất nhanh, Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai phối hợp càng ngày càng ăn ý, nhịp điệu cũng càng ngày càng đều, hơn nữa Tô

Ánh Mai cực kỳ xinh đẹp, Trần Gia Bảo lại đẹp trai ngời ngời, phối hợp nhịp nhàng với nhau trông rất đẹp mắt, những người đang khiêu vũ xung quanh không tài nào sánh được với hai người bọn họ.

Hai người nhanh chóng trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

“Đại ca thật sự tài giỏi, ngay cả khiêu vũ cũng giỏi như vậy, chẳng lẽ từ nhỏ anh ấy đã học khiêu vũ rồi sao?” Hồ Quốc Minh há to mồm, nhìn Trần Gia Bảo đang tiếp xúc gần gũi với Tô Ánh Mai, anh ta vừa khiếp sợ vừa hâm mộ.

Mặc dù trong lòng Hàn Đông Vy đang nổi cơn ghen, nhưng trong mắt cô cũng nhịn không được hiện lên một tia sáng: “Ngay cả khiêu vũ mà Gia Bảo cũng giỏi như vậy, trên đời này rốt cuộc còn thứ gì là anh ấy không biết chứ?”
Đột nhiên, có một nam một nữ, nam đẹp trai sáng láng, nữ xinh đẹp đáng yêu từ ngoài cửa đi vào, chính là Hứa Hà Bắc và Hứa Mỹ Hòa.

Chương 262

Hai người đều mặc lễ phục sang trọng, nhất là Hứa Mỹ Hòa, mặc một bộ váy dạ hội màu xanh nhạt dài chấm đất, đôi chân nhỏ nhắn tinh xảo của cô mang một đôi giày cao gót màu xanh da trời, trông rất trong sáng, xinh đẹp.

Dương như ngay từ ánh mắt đầu tiên, hai người đã thấy được Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đang khiêu vũ ở trong sân khấu, trong mắt nhanh chóng lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Ôi, Trần Gia Bảo cũng đến à, thật không ngờ không chỉ kỹ thuật y học của anh ta rất giỏi mà ngay cả khiêu vũ cũng điệu nghệ như vậy.

” Hứa Mỹ Hòa có chút ngạc nhiên mừng rỡ nói.

Hứa Hà Bắc hơi nhíu mày, theo anh ta được biết thì từ trước tới nay Tô Ánh Mai đều rất giữ mình, cho tới nay cô chưa bao giờ khiêu vũ với người nào khác phái cả, thế mà bây giờ lại phá lệ, như vậy có thể thấy được Tô Ánh Mai rất quen thuộc với Trần Gia Bảo, hơn nữa tối hôm qua anh ta còn nhìn thấy Hương Giang và Hàn Đông Vy đi cùng với Trần Gia Bảo, bọn họ đều là những người phụ nữ rất ưu tú.

Đột nhiên, Hứa Hà Bắc nhìn về phía Hứa Mỹ Hòa, có chút lo âu nói: “Mỹ Hòa, em đừng trách anh nói thẳng, Trần Gia Bảo quá đào hoa, hơn nữa xung quanh anh ta đều là những người phụ nữ xuất sắc, nếu như em thật sự thích Trần Gia Bảo thì cuối cùng sẽ phải đau khổ đấy.

”

Mặt Hứa Mỹ Hòa lập tức đỏ bừng, vội vàng cáu giận nói: “Ai nói em thích Trần Gia Bảo chứ, chẳng qua em coi anh ta như mục tiêu, muốn vượt qua anh ta mà thôi!”

Hứa Hà Bắc không nói gì, chẳng qua trong lòng anh lại thở dài: “Mỹ Hòa ơi Mỹ Hòa, vậy em có biết, một người phụ nữ, cho dù vì bất cứ nguyên nhân gì cứ luôn đi chú ý tới một người đàn ông trong một thời gian dài thì sớm muộn gì cũng sẽ yêu đối phương hay không.

”

Giữa vũ trường, điệu nhạc cuối cùng.

“Anh nhảy không tệ, không giống như người vừa mới học một chút nào, nói thật, anh làm tôi rất ngạc nhiên đấy.

”

Tô Ánh Mai nhàn nhạt khen.

Trần Gia Bảo cười nói: “Cám ơn lời khen của cô, nếu như cô tiếp xúc với tôi nhiều một chút thì chắc chắn cô sẽ phát hiện thêm nhiều điều để cô phải kinh ngạc hơn nữa đấy, đúng rồi, nghe nói cô muốn giành được quyền đại diện đồ trang điểm của nhà họ Cố có đúng hay không, cô nắm chắc được bao nhiêu phần trăm?”

“Làm sao anh biết?” Tô Ánh Mai kỳ quái hỏi, tuy nhiên cô vẫn đúng sự thật nói: “Ông cụ nhà họ Cố là người rất chính trực, vô cùng giữ gìn thanh danh của bản thân, cho nên có yêu cầu rất cao đối với công ty đại diện, hơn nữa cũng có rất nhiều công ty lớn cạnh tranh.

Cho nên nếu muốn giành được quyền đại diện thì cho dù là tập đoàn Nhiên Á thì cũng chỉ có nhiều nhất ba mươi phần trăm cơ hội mà thôi.

”

Sau khi nói xong, giữa hai hàng lông mày Tô Ánh Mai thoáng qua một tia ưu sầu.

Trong thời gian vừa qua, tập đoàn Nhiên Á gặp khó khăn rất lớn, đầu tiên là bị rất nhiều công ty kinh doanh đồ trang điểm có quan hệ tốt với mình lúc trước hợp sức đối phó, sau đó hợp đồng đã đàm phán xong từ trước cũng đột nhiên bị hủy bỏ, hơn nữa phía bên đối tác Hàn Quốc ngày hôm trước cũng đã gửi thông báo tới, công ty đối tác phía Hàn Quốc quyết định hủy bỏ quyền đại diện đồ trang điểm Hàn Quốc của tập đoàn Nhiên Á, lại càng làm cho tập đoàn Nhiên Á điêu đứng.

Có thể nói, tình cảnh của tập đoàn Nhiên Á hiện nay rất nguy hiểm, đã đứng ở bên bờ vực thẳm, một khi không cẩn thận thì sẽ tan xương nát thịt, bây giờ chỉ còn cách giành được quyền đại diện đồ trang điểm của nhà họ Cố thì mới có cơ hội hồi phục như trước.

“Chỉ có ba mươi phần trăm thôi sao, xác suất hơi thấp đấy.

” Trần Gia Bảo thấp giọng trầm ngâm, ngay sau đó mặt dãn ra cười nói: “Cô yên tâm, nếu như tôi đã biết được chuyện này thì tôi nhất định sẽ giúp cô giành được quyền đại diện, Trần Gia Bảo tôi nói được thì làm được.

”
Tô Ánh Mai khẽ cau mày, chuyện mà ngay cả cô cũng không làm được thì cô càng không tin Trần Gia Bảo có thể làm được, cô cảm thấy Trần Gia Bảo đang khoác lác với cô, chút thiện cảm trong lòng lập tức biến mất không còn chút gì.

Ngay lúc đó, điệu nhảy kết thúc, xung quanh nhanh chóng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Nhưng Tô Ánh Mai lập tức giữ khoảng cách với Trần Gia Bảo, dáng vẻ lạnh lùng, nhàn nhạt nói: “Anh biết tôi ghét nhất loại đàn ông gì không? Đó chính là chỉ được cái mạnh miệng và tự cho mình là đúng.

”
Nói xong, Tô Ánh Mai xoay người rời đi, không một chút chần chờ.

“Tô Ánh Mai ơi Tô Ánh Mai, cô nghĩ rằng tôi đang nói khoác nhưng làm sao cô biết được ở trong mắt tôi, cô cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi?”
Nhìn bóng lưng dứt khoát của Tô Ánh Mai, Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ, trở về bên cạnh Hàn Đông Vy.

Hàn Đông Vy chủ động kéo tay Trần Gia Bảo, giống như đang đánh dấu chủ quyền của bản thân, cười duyên nói: “Một Tô Ánh Mai luôn xa cách với người khác như vậy mà hôm nay lại đồng ý khiêu vũ với Gia Bảo, nếu chuyện này mà truyền ra thì không biết sẽ có bao nhiêu cậu ấm con nhà giàu đuổi theo giết anh đâu đấy, đến lúc đó xem anh phải làm sao?”
Trần Gia Bảo bĩu môi một cái, khinh thường nói: “Chỉ là một đám cáo mượn oai hùm mà thôi, có việc gì phải sợ?”
Hàn Đông Vy cười vui vẻ, cô thích một Trần Gia Bảo kiêu ngạo tự tin như vậy, đàn ông con trai là phải như thế chứ!

Chương 263

Hồ Quốc Minh lại gần nói: “Đại ca, anh dùng cách gì mà lại mời được Tô Ánh Mai khiêu vũ với mình vậy, mau dạy cho em đi, để em học mấy chiêu cua gái.

”
Đại ca?
Trần Gia Bảo nhất thời im lặng, không biết khi nào bản thân lại có thêm một thằng đàn em, trợn mắt một cái, nói: “Đây là trời sinh, không phải muốn học là sẽ học được đâu.

”
Hồ Quốc Minh khoa trương ôm ngực của mình, làm ra vẻ đau lòng.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao, hình như có một nhân vật rất ghê gớm đã tới.

Trần Gia Bảo tò mò nhìn, chỉ thấy cô một ông cụ dẫn đầu đi vào, tóc hoa râm, thân hình cao lớn, mặc dù nụ cười khiêm tốn, nhưng giữa hai lông mày lại có một luồng khí thế uy nghi.

Ở sau lưng ông ấy còn có rất nhiều người đi theo, đều là phần tử tri thức của xã hội thượng lưu, ngay cả Hứa Thành Sâm của nhà họ Hứa cũng đi theo sau ông ấy, người đi theo ông ấy đã xếp thành hàng dài rất khí thế.

Ông cụ vừa tới thì đã trở thành nhân vật trung tâm, trong đại sảnh có rất nhiều người nhanh chóng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, cung kính nhìn ông ấy.

Mà sắc mặt của ông cụ lại rất tự nhiên, dường như ông đã sớm quen với những ánh mắt như vậy rồi.

Hồ Quốc Minh thở dài nói: “Trâu bò thật, đàn ông là phải có khí thế như vậy mới đúng.

”
“Ông ấy chính là Cố Minh Nhiên, là thương nhân nổi danh của Việt Nam đấy, một tay ông ta sáng lập nên tập đoàn Minh Nhiên, là một trong những tập đoàn được thành lập sớm nhất Việt Nam, ông ta có rất nhiều sản nghiệp, nhất là lĩnh vực kinh doanh dược liệu và đồ trang điểm, là xí nghiệp dẫn đầu của cả nước.

”
Hàn Đông Vy ở bên cạnh Trần Gia Bảo giải thích.

“Dược liệu và đồ trang điểm, hai thứ này vốn dĩ có mối liên kết chặt chẽ.

” Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói, cũng không có biểu tình gì nhiều, đối với cao thủ võ thuật như anh ta thì dù có tài sản bạc vạn và quyền thế thì cũng không bằng một thanh kiếm của mình.

Đột nhiên mắt của Hàn Đông Vy sáng lên, sắc mắt có chút hưng phấn nói: “Mau nhìn, anh có thấy không, người đàn bà xinh đẹp nhất đang đứng sau Cố Minh Nhiên đấy, cô ta tên là Phan Phi Yên, là tổng giám đốc phụ trách mảng kinh doanh đồ trang điểm của tập đoàn Minh Nhiên đấy, hàng năm mang đến lợi nhuận mấy chục ngàn tỉ đồng cho nhà họ Cố, là nữ hoàng giới kinh doanh nổi tiếng của thành phố Hồ Chí Minh đấy, năm ngoái còn được thời báo doanh nghiệp quốc gia viết bài khen là vua kinh doanh của Việt Nam đấy, là đại diện tiêu biểu cho phụ nữ hiện đại thời nay.

”
Trần Gia Bảo nhìn về phía sau lưng Cố Minh Nhiên, quả

nhiên, anh thấy được một người đàn bà vô cùng xinh đẹp, tuổi tác khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, trên người mặc một bộ đồ dạ hội màu đen, mặc dù cô ta không đeo nhiều đồ trang sức, nhưng phong thái rất tự tin, hào quang rực rỡ, các cô gái trong buổi tiệc này, trừ Tô Ánh Mai và Hàn Đông Vy le que mấy người ra, còn lại đều trở nên mờ nhạt.

Con người Hồ Quốc Minh chuyển động, ở bên cạnh lên tiếng khích bác: "Đại ca, ngay cả em cũng đã nghe nói qua người đàn bà tên Phan Phi Uyên này, tuyệt đối là cô gái vàng đấy, chị em còn khen cô ta 'đẹp đến nỗi chim sa cá lặn' đấy, nếu anh có thể cua được cô ấy thì em trai đây mới thật sự phục anh.

"

Trần Gia Bảo cười khanh khách, dù gì anh ta cũng là một người có nguyên tắc, không thể cứ thấy đàn bà xinh đẹp thì lại đi tán tỉnh được, anh ta cũng không phải là vua Bảo Đại.

Đột nhiên, khóe miệng của anh ta khẽ nhếch lên một nụ cười nghiền ngẫm, bởi vì anh ta nhìn thấy Tô Ánh Mai đứng dậy, đi về phía Cố Minh Nhiên.

Tô Ánh Mai đi tới trước mặt Cố Minh Nhiên, đối mặt với ông chủ lớn nổi tiếng của giới kinh doanh, trong lòng cô có chút căng thẳng, lễ phép cười nói: "Chào ông Cố, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Nhiên Á Tô Ánh Mai.

"

Trong mắt Cố Minh Nhiên lóe lên một tia kinh ngạc vì vẻ đẹp của cô, ông ta cười nói: "Thì ra cô chính là Tô Ánh Mai, là một trong hai cô gái nổi tiếng xinh đẹp tài năng của thành phố Hòa Bình, ngay cả tôi ở thành phố Hồ Chí Minh mà cũng đã nghe nói qua tên của cô rồi đấy, hôm nay hân hạnh được gặp cô, quả nhiên là vô cùng xinh đẹp hiếm thấy trên đời.

"

"Cám ơn lời khen của ông Cố.

” Trong lòng Tô Ánh Mai vui mừng, nếu Cố Minh Nhiên đã nghe qua tên của mình thì sẽ có nhiều phần nắm chắc giành được được quyền đại diện hơn.

“Cô Tô đến tìm tôi là vì chuyện gì vậy?” Cố Minh Nhiên tò mò hỏi.

Tô Ánh Mai biết đây là cơ hội của bản thân, sắp xếp những điều cần phải nói trong đầu sau đó mới mở miệng: ” Dạ, tập đoàn Nhiên Á là công ty chuyên kinh doanh đồ trang điểm nổi tiếng của thành phố Hòa Bình, bất kể là đường dây tiêu thụ hay về mặt quảng bá sản phẩm đều rất tốt, nếu như ông Cố có thể giao quyền đại diện kinh doanh đồ trang điểm của thành phố Hòa Bình cho tập đoàn Nhiên Á, tôi tin tưởng rằng kết quả nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng đâu.

”
“Thì ra là vì quyền đại diện.

” Cố Minh Nhiên hơi trầm ngâm, ngay sau đó cười nói: “Nói thật, lần này tôi tới thành phố Hòa Bình có ba mục đích, thứ nhất là đi gặp bác sĩ Trần có y thuật thần thánh nhưng đáng tiếc đến bây giờ vẫn chưa có duyên gặp được.

Thứ hai, liên quan đến việc nghiên cứu dược liệu, tôi muốn tìm được đối tác lý tưởng để hợp tác, mà nhà họ Hứa là đối tác duy nhất mà chúng tôi sẽ lựa chọn hợp tác.

Thứ ba, chính là quyền đại diện đồ trang điểm, ba ngày sau sẽ bắt đầu tổ chức kêu gọi nhà đầu tư, đến lúc đó Cô Tô chuẩn bị sẵn sàng trực tiếp tham gia là được.

”

Chương 264

“Được rồi.

” Tô Ánh Mai có chút thất vọng, xem ra, muốn trực tiếp giành được quyền đại diện phân phối từ chỗ Cố Minh Nhiên là không thể thực hiện được, nhưng trong buổi họp kêu gọi đầu tư ba ngày sau, căn cứ vào tình hình mấy ngày nay có thể thấy được mấy công ty kinh doanh đồ trang điểm khác của thành phố Hòa Bình nhất định sẽ cùng nhau nhắm vào mình, cơ hội giành được quyền đại diện cũng cực kỳ nhỏ.

Ấn tượng đầu tiên của Cố Minh Nhiên với Tô Ánh Mai rất tốt, ông ta nhìn ra sự thất vọng của Tô Ánh Mai, cười nói: “Đúng rồi, nếu như cô Tô cũng là người của thành phố Hòa Bình, không biết cô có quen với bác sĩ Trần không, nếu như cô có thể giúp tiến cử tôi với anh ta thì tôi có thể trực tiếp giao quyền đại diện cho cô.

”
“Bác sĩ Trần?” Tô Ánh Mai âm thầm kinh ngạc, nghe lời nói của Cố Minh Nhiên thì có thể nhận ra ông ta rất tôn trọng vị “Bác sĩ Trần” này, thậm chí ông ta còn bằng lòng lấy quyền đại diện ra để trao đổi, chẳng qua là, khi nào thì thành phố Hòa Bình lại có thêm một vị “Bác sĩ Trần” vậy ?
Trước ánh mắt mong đợi của Cố Minh Nhiên, trong đầu Tô Ánh Mai lần lượt nhớ lại những người có họ Trần mà cô biết, bao gồm cả Trần Gia Bảo, cuối cùng cô đều loại bỏ hết, chậm rãi lắc đầu, thở dài nói: “Tôi không quen bác sĩ Trần, ông Cố, nếu như ngài tìm anh ta là vì muốn khám bệnh thì ông Hứa Thành Sâm đây cũng là một bác sĩ giỏi mà.

”

Hứa Thành Sâm đang đứng ở bên cạnh xấu hổ cười một tiếng, vội vàng nói: “Cô chủ Tô quá khen tôi rồi, ở trước mặt bác sĩ Trần làm sao tôi dám tự xưng là ‘bác sĩ giỏi’ chứ? Chỉ tiếc, tôi chỉ biết tên của bác sĩ Trần nhưng lại không có phương thức liên lạc và địa chỉ của anh ấy, thành phố Hòa Bình này ít cũng có cả triệu người, nếu như thêm cả dưới huyện thì tôi đoán ước chừng có hơn mười triệu người, muốn tìm được bác sĩ Trần giữa biển người mênh mông như vậy gần như là mò kim đáy biển.

”

“Nếu như không tìm được bác sĩ Trần thì chỉ có thể trách số tôi không may mắn vậy, đành nghe theo ông trời thôi.

” Cố Minh Nhiên thở dài than, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

Vốn dĩ Tô Ánh Mai muốn hỏi tên của vị “bác sĩ Trần” này để giúp ông ấy hỏi thăm thử xem, nhưng ngay sau đó cô đã từ bỏ ý định này, tự giễu cười một tiếng, ngay cả người mà ông cụ nhà họ Cố cũng không tìm ra được thì sao mình có thể tìm ra chứ?
“Hình như mình từng nghe chị Thu Uyên nói qua Trần Gia Bảo cũng biết y thuật, liệu anh ta có phải là bác sĩ Trần hay không nhỉ?”
Trong đầu Tô Ánh Mai mới vừa xuất hiện cái suy nghĩ này thì cô lập tức lắc đầu bác bỏ, “Bác sĩ Trần” mà ngay cả ông cụ Cố Minh Nhiên cũng tôn trọng sao lại có thể là Trần Gia Bảo được chứ, anh ta có tài cán gì đâu?
Cố Minh Nhiên thấy sắc mặt Tô Ánh Mai trở nên kì lạ thì hỏi: “Cô Tô, có phải cô có tin tức của bác sĩ Trần hay không?”
“Không có.

”

Tô Ánh Mai chậm rãi lắc đầu.

“Ông Cố hãy yên tâm, chỉ cần bác sĩ Trần thật sự đang ở thành phố Hòa Bình, dựa vào thế lực của nhà họ Hứa chúng tôi thì nhất định có thể tìm thấy anh ấy thôi.

” Hứa Thành Sâm an ủi Cố Minh Nhiên.

Chuyện này thật sự không thể trách Hứa Thành Sâm cập nhật thông tin không nhanh nhẹn được, Trần Gia Bảo liên tục giẫm lên Tôn Trường Khang, Tạ Quốc An đang chờ đợi câu chuyện của những người khác, họ chỉ quanh quẩn giữa những con người đứng thứ hai trong giới thượng lưu được nhắc đến, mà Hứa Thành Sâm chính là một lão già cổ hủ, ngày thường thì ông ta đóng cửa không tiếp khách, nghiên cứu tìm hiểu sách y thuật chứ đừng nói đến chuyện tiếp xúc nói chuyện với người đứng thứ hai trong giới thượng lưu, ngay cả con gái ông ta cũng rất ít khi cùng nhau giao lưu, tự nhiên không biết Trần Gia Bảo ở đâu ra mà lại đứng giữa những người giàu có đấy tự xưng là “Danh tiếng lẫy lừng”.

“Vậy thì làm phiền nhà họ Hứa phải tốn chút bánh ngọt rồi.

” Cố Minh Nhiên bất đắc dĩ gật đầu.

Đột nhiên, Hứa Thành Sâm nhướn lông mày, ông ta nhìn người con trai của mình là Hứa Quân Bình đang ở phía bên ngoài sảnh bữa tiệc vẫy tay với ông ta, thấy thế ông ta bèn kiếm đại một lý do để đi ra ngoài.

Dường như Cố Minh Nhiên không có hứng thú nói với Tô Ánh Mai: “Cô Tô, ba ngày sau cuộc đấu thầu của chúng ta sẽ gặp nhau tiếp chứ.

”
Tô Ánh Mai âm thầm thở dài, cô cười một cách miễn cưỡng, nói: “Được thôi.

”
Cố Minh Nhiên đang chuẩn bị dẫn người rời khỏi thì Phương Hòa Nhiên đột nhiên bước tới, anh ta kính cẩn cúi đầu xuống, nói: “Cháu chào ông Cố.

”

“Cậu là?” Cố Minh Nhiên cẩn thận đánh giá Phương Hào Nhiên, ông ta chỉ cảm thấy anh ta có chút quen mặt, nhưng ông ta lại không nhớ ra đã gặp anh ta ở đâu rồi.

Phương Hòa Nhiên đứng thẳng lưng, cười nói: “Ông Cố, cháu là Phương Hòa Nhiên, Phương Lãng là ông nội của cháu.

”
Cố Minh Nhiên vô cùng vui vẻ, cười nói: “Hóa ra là cháu hả, nhiều năm không gặp ông cũng không nhận ra cháu luôn, gần đây ông nội cháu vẫn khỏe chứ?”
“Nhờ phúc lớn của ông Cố, gần đây ông nội cháu rất khỏe mạnh ạ.

” Phương Hòa Nhiên cung kính nói.

“Tốt tốt tốt, ông biết mà, ông nội cháu có y thuật cao siêu như vậy, cơ thể chắc chắn còn khỏe mạnh hơn ông nhiều.

” Cố Minh Nhiên thản nhiên cười ha hả.

Chương 266

Mọi người chỉ nhìn thấy một người trẻ tuổi với khuôn mặt thanh tú dễ nhìn đang đứng cách đó không gần cũng chẳng xa, hai tay đút vào túi, thần thái có vẻ lười nhác, vẻ khinh thường trong ánh mắt ấy quả thực mười phần rõ ràng.

Rõ ràng là Trần Gia Bảo.

Thân thể Tô Ánh Mai run lên, xuất hiện vẻ lo lắng.

“Trần Gia Bảo điên rồi sao? Kia chính là trụ cột Yên Kinh nhà họ Cố mà, nhà kinh doanh tài giỏi tiếng tăm lừng lẫy Cố Minh Nhiên, nếu như ông Cố tức giận vậy thì ngay cả nhà họ Tô cũng không cách nào bảo vệ Trần Gia Bảo được, quả nhiên anh là người vừa mới xuống núi nên làm việc có phần hơi lỗ mãng.

”

Nhìn thấy sắc mặt u ám của ông Cố, giữa hai lông mày của ông ta hiện lên một tia giận dữ, Tô Ánh Mai vừa sốt ruột vừa sợ không thể hoàn thành chuyện lớn: “Con mẹ nó, đại ca thật tuyệt vời nha, anh làm trò trước mặt bao nhiêu người trong giới kinh doanh như vậy, ngay cả ông Cố mà anh cũng dám châm chọc, thật sự là không cần mạng nữa à!” Hồ Quốc Minh hét lớn một cách phô trương.

Hàn Đông Vy cười nói: “Yên tâm đi, Gia Bảo chưa bao giờ làm việc thất bại.

”

Hồ Quốc Minh âm thần lắc đầu, anh ta cảm thấy Hàn Đông Vy chỉ là bị tình yêu làm cho đầu óc bị mất trí rồi.

Giữa sân, Phương Hòa Nhiên cười lạnh, anh ta mở miệng khinh miệt nói: "Anh cũng biết đấy, tập đoàn Minh Nhiên là công ty lớn đứng đầu Trung Quốc, nhất là nhãn hàng mỹ phẩm Bách Quả, lại càng nhận được hoan nghênh người tiêu dùng ở khắp nơi, bao nhiêu người muốn đạt được quyền đại diện mà còn không được?"
"Vậy thì thế nào?" Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói, chỉ là trong mắt anh hiện lên một vẻ khinh thường.

Tất cả mọi người đều nhíu mày, họ cảm thấy Trần Gia Bảo quá kiêu ngạo rồi, trong lòng bọn họ không vui chút nào.

Phan Phi Uyên lại càng tức giận hơn, nhãn hàng mỹ phẩm Bách Quả đó là tâm huyết của cô, Trần Gia Bảo lại có thái độ khinh miệt coi thường như vậy, rõ ràng là anh đang tỏ vẻ xem thường cô.

Khóe miệng Phương Hòa Nhiên cười lạnh càng rõ ràng hơn, Trần Gia Bảo càng kiêu ngạo thì anh đắc tội với ông Cố lại càng lớn hơn, Trần Gia Bảo không ăn trái cây nữa mà tiếp tục cười lạnh nói: "Vậy anh có biết, chỉ cần bên trong thành phố Hòa Bình muốn tìm một người đại diện cho công ty mỹ phẩm, chỉ cần có thể tìm được người đại diện cho nhãn hàng Bách Quả thì chẳng khác nào ôm lấy một cây ATM, ăn không ngồi rồi cũng có thể kiếm tiền sao?"
"Vậy thì sao nào?" Trần Gia Bảo vẫn luôn khinh người, khóe miệng nhếch lên tỏ ra khinh thường.

Mọi người đều cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Tô Ánh Mai thở dài, cô vội vàng giậm chân: "Hỏng rồi, cái tên Trần Gia Bảo này thật sự đã đắc tội với ông Cố rồi, với tính tình của ông Cố thì ông ấy tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này đâu.

"

Sắc mặt Cố Minh Nhiên trở nên u ám, cho dù là vì lợi ích của Hà Nội đi chăng nữa, ông cũng có thể được coi là một người có danh tiếng, nhưng từ lúc nào lại bị một cấp dưới như Trần Gia Bảo coi thường như vậy? Chỉ có điều hành động của ông ta thật sự gây náo động một phương, ông còn xem nhẹ việc đó, đồng thời ông ta cũng không cần phải tự mình ra tay đối phó với Trần Gia Bảo.

Bởi vì ông biết rằng cho dù ông ta có mở miệng nói cũng sẽ không có ai tin đâu.

“Cậu nhóc này là người thế nào vậy, như thế mà còn dám kiêu ngạo ở trước mặt ông Cố, một chút gia giáo cũng không có là sao!”
Quả nhiên, từ đằng sau Cố Minh Nhiên xuất hiện một người trung niên, người này mặc áo sơ mi trắng, đeo một cái đồng hồ nhân sự, cái bụng béo phệ cùng với vẻ mặt phẫn nộ còn mang theo chút khinh thường.

“Dĩ nhiên là tổng giám đốc của công ty TNHH giải trí Dự Tinh, nghe đồn rằng Chí Vĩ là một nhân vật lớn trong ngành giải trí này, hơn nữa còn có quan hệ với hắc bạch lưỡng đạo, ông ta là người đầu tiên ra mặt, tất nhiên là không dễ dàng buông tha cho Trần Gia Bảo đâu.

”
Tô Ánh Mai sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng vậy, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho tốt đây.

Trần Gia Bảo không đáp, ngược lại anh còn nở nụ cười khinh miệt.

Vu Chí Vĩ nhíu mày nói: “Cậu cười cái gì mà cười?”
Trần Gia Bảo khinh khỉnh nói: “Tôi cười con ếch nó ngồi dưới đáy giếng ấy, tầm nhìn ra thế giới quá hạn hẹp.

”
Vu Chí Vĩ giận dữ, phẫn nộ nói: “Má nó, cậu dám chửi ông đây là ếch ngồi đáy giếng hả?”

“Sai, không chỉ có mình ông.

” Trần Gia Bảo khoanh tay đứng nhìn, sắc mặt kiêu ngạo bỗ nghễ, anh đảo mắt nhìn quanh mọi người một vòng, cười lạnh nói: “Trong mắt tôi thì tất cả các người đều như vậy.

”
Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều náo động.

Một lời giống như đang miệt thị mọi người, thật là kiêu căng ngạo mạn?
Hồ Quốc Minh đang chuẩn bị uống rượu thì “Phụt” một phát khiến rượu đỏ trong miệng phun ra ngoài, khóe miệng phập phồng kinh ngạc nói: “Chết tiệt, ông đây quyền cao chức trọng nhá, ông Cố đã nổi danh vài chục năm rồi, người nào dám ở trước mặt ông ấy mà khinh người như vậy chứ? Chỉ cần phong thái như vậy đã làm cho phù tam đại bạch rồi, chờ sau khi đại ca bị ông Cố giết chết, mỗi lần gặp nhau trong tiết thanh minh trùng dương, tôi chắc chắn sẽ thắp hương trước mồ mả của đại ca, kính anh ba chén rượu trắng.

”

Chương 267

Hàn Đông Vy nhìn nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt nói: "Đừng có nói bậy, tuy rằng thế lực nhà họ Cố quả thực rất lớn, nhưng mà… tôi tin tưởng Trần Gia Bảo, chính anh ấy mới là lợi hại nhất."
Hồ Quốc Minh lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình, cho dù Trần Gia Bảo rất lợi hại, nhưng mà anh ấy đã đắc tội với ông Cố, vẫn như cũ, anh chỉ còn một con đường chết thôi.
Giữa sân, mọi người đều rất giận dữ, ngay cả Cố Minh Nhiên, tuy rằng đã sớm đạt tới trình độ vui buồn không phân biệt được nữa, nhưng cơn giận vẫn như cũ khiến ông ta nhíu mày, nhịn không được cười lạnh nói: "Cậu thanh niên trẻ tuổi này, làm người quan trọng nhất đó là phải biết giữ mình trong sạch, cậu có biết cậu đang nói chuyện cùng với một người nổi tiếng nào không?"
Tô Ánh Mai đã rất tuyệt vọng rồi, ngay cả ông Cố cũng nhịn không được phải tự mình đứng dậy, như vậy chứng tỏ ông ta đã rất phẫn uất rồi, một chút đường sống cũng không có nữa.
Trần Gia Bảo thản nhiên cười, anh đối mặt với những người có danh tiếng trong giới kinh doanh Trung Quốc, nói: "Vậy ông có biết rằng những người đang đứng trước mặt ông đây đã tồn tại như thế nào không?"
Một lần nữa mọi người lại ồ lên, sự khinh miệt của Trần Gia Bảo đã vượt quá sức tưởng tượng của mọi người rồi.

"Trần Gia Bảo thật sự quá kiêu ngạo.

Anh ta cho rằng y thuật cao siêu của bản thân có thể là vốn liếng để kiêu ngạo sao? Khi đối mặt với quyền thế thì y thuật chẳng là gì cả, thật là cuồng vọng và dốt nát." Hứa Hà Bắc lắc đầu nói.

Anh ta và Hứa Mỹ Hòa đứng ở đằng xa, thu mọi chuyện trong sân vào trong mắt.
Hứa Mỹ Hòa lo lắng nói: "Nhà họ Cố là một con quái vật to lớn, Trần Gia Bảo đắc tội với ông Cố như vậy sẽ không sao chứ?"
"Đó là hậu quả mà anh ta phải tự chịu." Hứa Hà Bắc hừ một tiếng, thậm chí anh ta còn mong muốn Trần Gia Bảo bị nhà họ Cố nhắm vào.
Trong sân, Phương Hòa Nhiên cũng có suy nghĩ giống như vậy, giữa hai lông mày hiện lên vẻ giễu cợt, trong lòng thầm nói: "Uổng phí cho ông già nhà tôi, dặn dò đi dặn dò lại hàng nghìn lần bảo tôi phải đối phó cẩn thận với Trần Gia Bảo.

Tôi còn tưởng rằng Trần Gia Bảo có ba đầu sáu tay, ai ngờ tôi mới thực hiện một kế hoạch nhỏ mà Trần Gia Bảo đã đắc tội với nhà họ Cố, người liều lĩnh như vậy thì làm sao có thể xứng đáng làm đối thủ của tôi?"
"Người trẻ tuổi, cậu rất kiêu ngạo." Cố Minh Nhiên nhướng mày tức giận, ngay sau đó cười nhạt nói: "Nhưng mà, kiêu ngạo cần phải có vốn liếng, cậu còn trẻ nên cẩn thận tai họa từ miệng mà ra đấy."
Trần Gia Bảo nói một cách thờ ơ: "Ông cảm thấy tôi kiêu ngạo? Ông sai rồi, hơn nữa còn sai hoàn toàn, theo tôi, tôi đã rất khiêm tốn rồi, chỉ là thực lực của tôi vượt xa tưởng tượng của các người cho nên các người mới cảm thấy tôi kiêu ngạo.

Vậy nên tôi mới nói tất cả các người đều là ếch ngồi đáy giếng, làm trò cười cho mọi người."

Cố Minh Nhiên vốn dĩ đã rất thất vọng bởi vì không tìm được "bác sĩ Trần", bây giờ còn đụng phải tên nhóc không biết trời cao đất rộng là gì, dám đến chế nhạo ông ta công khai.

Lúc này ông ta rất tức giận.
Tâm hồn thiếu nữ của Tô Ánh Mai rối loạn, vội vàng nói: "Ông Cố tha tội, anh ta là bạn của tôi, trước kia anh ta luôn sống ở trên núi nên còn rất nhiều quy củ mà anh ta không biết nên đã đắc tội ngài.

Xin ngài đừng trách anh ta, tôi sẽ đưa anh ta rời khỏi đây."

Nói xong, Tô Ánh Mai vội vàng nháy mắt với Trần Gia Bảo, nhưng Trần Gia Bảo lại làm như không thấy khiến Tô Ánh Mai lo lắng đến mức giậm chân.
Mặt Cố Minh Nhiên u ám, nói: "Hóa ra cậu ta là bạn của cô Tô, cô Tô đây chắc phải hiểu rõ gần mực thì đen, gần đèn thì sáng như thế nào chứ.

Nếu như cô Tô có người bạn không biết phép tắc như vậy thì tôi phải suy nghĩ kỹ lại về quyền đại diện tập đoàn Nhiên Á."
Phương Hòa Nhiên cũng đi tới, giả vờ tốt bụng khuyên nhủ: "Ánh Mai, quyền đại diện là chuyện quan trọng.

Để tránh chọc giận ông Cố, cô nên tỏ rõ thái độ trước mặt mọi người, cắt đứt quan hệ với Trần Gia Bảo đi."

Tô Ánh Mai cau mày, rất không vui.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo khinh thường lên tiếng: " Hai chữ Ánh Mai có thể để cho loại người như chó như mèo mày gọi sao? Về phần quyền đại diện hãng mỹ phẩm của tập đoàn Minh Nhiên, không có cũng không sao, tôi có thể cung cấp mỹ phẩm giống như vậy, hơn nữa hiệu quả còn chắc chắn tốt hơn mỹ phẩm thương hiệu Bách Quả của tập đoàn Minh Nhiên."
Những lời Trần Gia Bảo nói hoàn toàn đúng, trong đầu anh có vô số bài thuốc cổ, trong đó có rất nhiều bài thuốc liên quan đến chăm sóc sắc đẹp, hiệu quả tuyệt đối, tốt hơn nhiều so với bất kỳ loại mỹ phẩm nào trên thế giới.
Vì vậy, so sánh với Trần Gia Bảo thì quả thực bọn họ chính là ếch ngồi đáy giếng.
Tô Ánh Mai cười khổ, Trần Gia Bảo vừa mới xuống núi không bao lâu, cô không tin anh có thể làm được điều này.

Mặc dù cô rất ghét Trần Gia Bảo mạnh miệng nhưng bây giờ chuyện cô quan tâm nhất chính là bảo vệ Trần Gia Bảo, như vậy mới không phụ lòng ông nội cô.
"Tốt hơn nhiều so với mỹ phẩm của thương hiệu Bách Quả sao?"
Mọi người tưởng chừng đang nghe chuyện cười nên đều nhao nhao cười lớn.

Chương 268

Vẻ mặt Phan Phi Uyên tràn đầy giễu cợt, không nhịn được mở miệng chế giễu: “Thương hiệu Bách Quả là thương hiệu nổi tiếng ở trong nước, đạt được tổng cộng là 58 chứng nhận bằng sáng chế độc quyền, đây cũng là thương hiệu mỹ phẩm Việt Nam được công nhận nhiều nhất trên thế giới.

Thật sự tôi không biết anh đang nói đến hãng mỹ phẩm mười sao nào mà có thể tốt hơn nhiều so với thương hiệu Bách Quả, thật là nực cười và dốt nát.

”
Cố Minh Nhiên cũng lắc đầu cười khẽ, nói: “Sau một thời gian dài, hóa ra cậu chỉ là một tên nhóc cuồng vọng dốt nát, thật là lãng phí thời gian của mọi người.

Này nhóc, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, xin lỗi tất cả mọi người sau đó cút ra ngoài, nhớ rõ là cút ra ngoài.

”
Tô Ánh Mai thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần nói lời xin lỗi là có thể lập tức giải quyết xong vấn đề, điều này so với hậu quả mà cô dự đoán tốt hơn nhiều.

Tô Ánh Mai cũng không ôm nhiều hy vọng vào việc có được quyền đại diện, cô chỉ có thể tìm cách khác để cứu tập đoàn Nhiên Á.

Nghĩ đến đây, cô vội vàng nháy mắt với Trần Gia Bảo, ý muốn Trần Gia Bảo nói xin lỗi.

Trần Gia Bảo làm như không thấy, khóe miệng nhếch lên mang theo ý cười nhàn nhạt, giễu cợt nói: "Tất cả những lời tôi nói đều là sự thật, vì sao tôi phải nói xin lỗi? Các người bảo tôi đang nói dối, điều đó chỉ cho thấy tầm mắt các người quá hạn hẹp và thiển cận, bản lĩnh và kỹ năng của Trần Gia Bảo tôi có thể để cho các người đo lường sao?"
"Thôi xong rồi…" Sắc mặt Tô Ánh Mai đột nhiên tái nhợt, mặt cắt không còn giọt máu.

Phương Hòa Nhiên lắc đầu cười khẽ, giễu cợt nói: "Ngu xuẩn, thắng lợi cuối cùng quả nhiên là thuộc về tôi.

"
Tất cả mọi người đều cảm thấy Trần Gia Bảo không biết điều, lần này đã hoàn toàn đắc tội với nhà họ Cố rồi, kết quả nhất định sẽ vô cùng thảm hại.

Có thể nói, hầu hết những người có mặt ở đây đều đang chờ đợi kịch hay của Trần Gia Bảo.

Cách đó không xa, sau khi Hứa Thành Sâm và Hứa Quân Bình nói xong liền trở lại trong phòng tiệc, trong nhất thời nhìn thấy Trần Gia Bảo, bọn họ đều hiện vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Sau khi nghe thấy nửa câu đầu của Trần Gia Bảo, vốn dĩ Cố Minh Nhiên vẫn còn rất tức giận đang chuẩn bị nổi trận lôi đình, nhưng khi nghe đến nửa câu cuối, đột nhiên trong mắt hiện lên nét kinh ngạc, thậm chí còn mơ hồ kích động, lập tức vội vàng hỏi: "Cậu nói cái gì? Cậu nói cậu là Trần Gia Bảo sao?"
Phản ứng của Cố Minh Nhiên kịch liệt đến nỗi Trần Gia Bảo cũng hơi kinh ngạc, nói: "Ừ, ông từng nghe qua tên tôi à?"
"Vậy cậu có biết y thuật không?" Cố Minh Nhiên càng kích động.

Mọi người xung quanh nhất thời mờ mịt, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mới vừa rồi vẫn còn đang nói đến

mỹ phẩm, tại sao đột nhiên lại nói đến y thuật?
Chỉ có mặt Phan Phi Uyên tràn đầy khiếp sợ.

Cô cũng là một người thân cận của Cố Minh Nhiên, đương nhiên cô biết mục đích Cố Minh Nhiên đến thành phố Hòa Bình chủ yếu là vì tìm "bác sĩ Trần", mà tên của bác sĩ Trần chính là Trần Gia Bảo.

"Chẳng lẽ, người vô cùng kiêu ngạo ở trước mắt này, thiếu niên coi trời bằng vung này chính là bác sĩ Trần sao?"
Phan Phi Uyên khiếp sợ thầm nói.

Trần Gia Bảo nhíu mày, ngạo nghễ nói: "Không cần khách sáo, bác sĩ thiên tài hiện nay.

"
Cố Minh Nhiên càng kích động, bây giờ ông ta có thể xác định "bác sĩ Trần" mà mình muốn tìm chính là người trước mắt này.

Nhưng mà ông ta luôn luôn là một người cẩn thận, không thể chỉ vì nghe một câu nói của Trần Gia Bảo mà tin tưởng Trần Gia Bảo biết y thuật.

Đột nhiên, Hứa Thành Sâm vội vàng chạy đến bên cạnh Trần Gia Bảo, ở trước mặt mọi người bỗng nhiên cúi người, như học sinh đối mặt với thầy giáo, cung kính nói: "Xin chào bác sĩ Trần.

"
Bác sĩ Trần?
Mọi người xôn xao, ngạc nhiên, mới vừa rồi bọn họ đã nghe Cố Minh Nhiên và Hứa Thành Sâm nói rất nhiều đến danh tiếng của "bác sĩ Trần", hơn nữa trong lời nói còn thể hiện rõ sự cung kính đối với "bác sĩ Trần", thậm chí mục đích lớn nhất mà ông Cố đến thành phố Hòa Bình lần này chính là cầu kiến "bác sĩ Trần".

Chẳng lẽ Trần Gia Bảo này chính là bác sĩ Trần?
Mọi người đều khiếp sợ khi nghĩ đến điều này.

Ngay sau đó, chỉ thấy Trần Gia Bảo đứng chắp tay, nhàn nhạt nói: "Hóa ra là ông cụ Hứa Thành Sâm, đã lâu không gặp, ông vẫn khỏe chứ?"
Trong phút chốc, tất cả mọi người đều xôn xao, Trần Gia Bảo nói như vậy, không còn gì nghi ngờ nữa, anh đã thừa nhận mình chính là "bác sĩ Trần"!
Phương Hòa Nhiên được mở mang tầm mắt, bỗng nhiên nghĩ đến ông nội từng dặn dò mình Trần Gia Bảo là "Thiên hành chín kim", y thuật rất cao siêu.

"Con mẹ nó, hóa ra Trần Gia Bảo chính là bác sĩ Trần, Tôn Trường An lại không nói trước cho tôi biết, thật là đáng chết!"
Tô Ánh Mai cũng kinh ngạc giống mọi người, người mà ông Cố và Hứa Thành Sâm rất tôn trọng gọi "bác sĩ Trần" lại là Trần Gia Bảo sao? Không phải anh vừa mới xuống núi không bao lâu sao?

Chương 270

Phương Hòa Nhiên tức giận nhìn Tôn Trường An, giận chó đánh mèo nói: “Anh bày kế hay nhỉ, lại để Trần Gia Bảo xuất hiện cướp hết danh tiếng, khiến tôi mất hết mặt mũi, anh thật là một tên vô dụng, khó trách anh bị Trần Gia Bảo làm cho không có cơ hội chuyển mình nào!”
Trong mắt Tôn Trường An lóe lên vẻ uất ức và nhục nhã, nhưng anh ta cũng biết, bối cảnh của Phương Hòa Nhiên vững chắc, nhà họ Tôn tuyệt đối không thể dây vào, mới xấu hổ cười một tiếng nói: “Anh Phương, đây là anh vu oan cho tôi rồi, ai cũng không nghĩ đến, ngay cả ông cụ nhà họ Cố đức cao vọng trọng cũng coi trọng Trần Gia Bảo như vậy, haiz, Trần Gia Bám bám vào cây cổ thụ nhà họ Cố này, sau này lại muốn đối phó với anh ta, thật là khó càng thêm khó rồi.

”
“Người mà Phương Hòa Nhiên tôi muốn đối phó, không có bất cứ ai có thể bảo vệ!” Phương Hòa Nhiên hừ một tiếng, tiếp tục nói: “Vốn còn muốn để Trần Gia Bảo đắc ý thêm hai ngày, nhưng hiện tại tôi đã hối hận, đêm nay tôi muốn Trần Gia Bảo chết!”
Lúc nói xong chữ “chết”, trong mắt Phương Hòa Nhiên hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Tôn Trường An đang ngạc nhiên, lập tức hưng phấn lên, anh ta đã sớm hận không thể phanh thây xẻ thịt Trần Gia Bảo, hiện tại Phương Hòa Nhiên đã sớm lên kế hoạch đúng là rất phù hợp với mong muốn của anh ta, anh ta nói: “Được, tôi sẽ đi báo cho nhà họ Lý, bảo bọn họ sớm lên kế hoạch, nhất định đêm nay phải để Trần Gia Bảo chết không có chỗ chôn!”
Phương Hòa Nhiên gật đầu, vẻ mặt đột nhiên trở nên hung tợn,

lặng lẽ nói nhỏ một câu bên tai Tôn Trường An.

Tôn Trường An ngạc nhiên nói: “Anh Phương, anh chắc chắn chứ?”
“Tính toán nhỏ không phải là quân tử, không độc ác chẳng phải là trượng phu, Phương Hòa Nhiên tôi không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng!” Phương Hòa Nhiên hung ác nói.

Dù là Tôn Trường An, cũng không khỏi âm thầm kinh hãi, vô thức nhìn Tô Ánh Mai, trong mắt lóe lên chút đáng tiếc.

Tô Ánh Mai không hề biết, có một âm mưu to lớn đã làm liên lụy tới cô.

Hiện tại, cô nhìn thấy Trần Gia Bảo bị ông Cố và ông Hứa vây quanh đi vào phòng, trong lòng khiếp sợ và đầy nghi ngờ.

“Trần Gia Bảo vừa xuống núi không bao lâu, sao anh lại thành bác sĩ Trần rồi, mà ngay cả ông Cố ở Hà Nội còn đặc biệt chạy tới thành phố Hòa Bình tìm anh? Mấy ngày qua, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì?”
Tô Ánh Mai tràn ngập tò mò, quyết định gọi Tô Thu Uyên đến, đến lúc đó để Tô Thu Uyên nói hết đầu đuôi ngọn ngành những chuyện mà cô ấy biết về Trần Gia Bảo.

“Xin chào cô Tô.

”
Đột nhiên, Phan Phi Uyên nhanh trí đến chào hỏi với Tô Ánh Mai và vươn đôi tay thon thả.

Một lúc sau, Tô Ánh Mai mới hồi phục tinh thần, nhìn thấy Phan Phi Uyên mặc một bộ lễ phục màu đen, trong mắt lóe lên sự ngạc nhiên, cùng lúc đó, ưu nhã vươn tay nắm lấy tay Phan Phi Uyên cười nói: “Xin chào tổng giám đốc Phan.

”

Hai cô gái xinh đẹp, hơi thở cũng rất mạnh mẽ, nhưng Tô Ánh Mai thì hồn nhiên trong sáng, còn Phan Phi Uyên thì càng chín chắn động lòng người.

Có thể nói là mai lan cúc trúc, cùng tỏa sáng.

Hai cô gái đứng chung một chỗ, trở thành phong cảnh đẹp mắt ngoài sảnh lớn của tiệc tối.

Xung quanh có không ít người, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Phan Phi Uyên thu tay lại, đột nhiên lên tiếng cảm thán, cười nói: “Cô Tô thật sự may mắn, có người như bác sĩ Trần trợ giúp, tập đoàn Nhiên Á của cô Tô đây, sau này nhất định có thể thuận buồm xuôi gió.

”
“Xin nhận lời hay của tổng giám đốc Phan, tôi chỉ hy vọng được như thế.

” Tô Ánh Mai lễ phép nói, nhưng trong lòng lại cười khổ.

Trước kia ở trong mắt cô, Trần Gia Bảo là người cà lơ phất phơ, không học vấn cũng không nghề ngỗng, bây giờ lại trở thành bác sĩ Trần được người người tôn trọng, mà cô là thiên kim tiểu thư của nhà họ Tô, tổng giám đốc tập đoàn Nhiên Á, lại còn cần dựa vào mặt mũi của Trần Gia Bảo mới có thể lấy được quyền đại diện để cứu vãn tập đoàn Nhiên Á lâm vào đường cùng.

“Trần Gia Bảo và tôi đã lập ước hẹn một năm, chắc hẳn bây giờ trong lòng anh ấy đang cười nhạo tôi là một người hiểu biết nông cạn đúng không?”
Tô Ánh Mai cười tự giễu một tiếng.

Phan Phi Uyên thấy vẻ mặt Tô Ánh Mai kỳ lạ, mặc dù tò mò, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh bơ, cười nói: “Cô Tô, chuyện liên quan tới quyền đại diện của tập đoàn Nhiên Á là bác sĩ Trần

chỉ đích danh muốn làm, cô Tô, chúng ta trao đổi một chút chuyện hợp tác đi, đừng để chậm trễ.

”

“Được, vậy làm phiền tổng giám đốc Phan rồi.

” Tô Ánh Mai lên tiếng rồi rời đi với Phan Phi Uyên.

Nhìn bóng lưng hai cô gái càng lúc càng xa, trong mắt Hồ Quốc Minh có chút ngạc nhiên, thở dài: “Đại ca thật là mạnh mẽ, ngay cả quyền đại diện phân phối các sản phẩm về mỹ phẩm Bách Quả cũng có thể giải quyết chỉ bằng một câu nói.

Chị dâu, chị đừng trách tôi không nhắc nhở chị, dù cho Tô Ánh Mai không phải vợ sắp cưới của đại ca, nhưng có đại ca ra mặt giải quyết vấn đề khó khăn của cô ấy, chỉ cần là phụ nữ đều sẽ có ấn tượng tốt với anh ấy, với điều kiện ưu tú của Tô Ánh Mai, đại ca nhất định sẽ động lòng, áp lực cạnh tranh của chị dâu rất lớn đó.

”

Hàn Đông Vy cười, rất tự tin nói: “Hàn Đông Vy tôi cũng là một người phụ nữ ưu tú, tôi tin mình sẽ không thua bởi Tô Ánh Mai, mà tôi càng tin Gia Bảo là một người đàn ông chung tình, anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ rơi tôi.

”

Chương 271

Trong mắt của cô, có chút khó mà hiểu được.

Cùng lúc đó, trong phòng phong cách cổ xưa.

Trần Gia Bảo, Cố Minh Nhiên và Hứa Thành Sâm chia nhau ngồi hai bên.

Trên chiếc bàn gỗ đàn hương, có đặt một lư hương nhỏ bằng đồng đang đốt một nén nhang Trầm Hương, mùi hương thanh nhã thơm ngát.

Một người đẹp mặc sườn xám hoa xanh cổ điển, sau khi pha ba chén trà Thiết Quan Âm thì biết điều rời khỏi đó.

Trần Gia Bảo bưng chén trà ngồi bình chân như vại, chờ Cố Minh Nhiên mở miệng.

Anh tin tưởng, Cố Minh Nhiên lấy quyền đại diện phân phối các sản phẩm về mỹ phẩm Bách Quả làm quà tặng tốt như vậy, thế ông ta tìm mình đến, tuyệt đối không phải việc nhỏ.

Quả nhiên, Cố Minh Nhiên và Hứa Thành Sâm liếc nhau, Cố Minh Nhiên cười ha ha nói: “Bác sĩ Trần, thật sự danh tiếng của cậu rất vang dội, hôm nay gặp mặt, vậy mà cậu còn trẻ hơn cả lời đồn, thật sự là tre già măng mọc, những ông già như chúng tôi không muốn nhận mình già cũng không được.

”

Hứa Thành Sâm cười phụ họa.

Trần Gia Bảo nhíu mày nói: “Lời khách sáo có thể giảm bớt, ông hãy nói chuyện chính trước đi, tôi muốn biết, ông nghe được danh của tôi từ đâu?”
Anh không tin, danh tiếng của mình đã lan đến Hà Nội cách đây ngàn dặm.

Cố Minh Nhiên cười nói: “Cậu có còn nhớ, lần trước cậu và chủ nhà họ Hứa là Hứa Thành Sâm thi tài y thuật, cậu đã dùng cách châm cứu thần kỳ để chữa khỏi cho một người bị trúng gió không? Ông ấy tên là Kiều Lập Y, là bạn tốt nhiều năm của tôi, sau khi ông ấy quay về Hà Nội thì đã nói về y thuật của cậu cho tôi biết.

”
“Thì ra chuyện là như vậy.

” Trần Gia Bảo bừng tỉnh ngộ ra rồi nói: “Cho nên, ông tìm tôi là vì chữa bệnh cho người nào đó?”

Cố Minh Nhiên lập tức hứng thú, cười nói: “Tại sao không phải khám bệnh cho bản thân tôi chứ?”
Trần Gia Bảo bĩu môi nói: “Nhìn sắc mặt ông hồng hào, lúc nói chuyện hơi thở khá mạnh mẽ, chắc chắn cơ thể ông khỏe mạnh, không có bệnh gì, chỉ có thể là khám bệnh cho người khác, mà tôi dám khẳng định, nhất định người kia bị bệnh rất nghiêm trọng, nếu không ông sẽ không tự mình mời tôi đến đây.

”
Cố Minh Nhiên và Hứa Thành Sâm liếc nhau, đều thấy được ngạc nhiên trong mắt đối phương.

“Tôi còn chưa mở miệng nói ra, cậu ta đã đoán được tám phần mười rồi, mà kẻ này trừ tinh thông y thuật ra, tâm tư còn kín đáo, tuyệt đối là người tài hiếm gặp, thành tựu sau này, tuyệt đối không thể đo lường, nhà họ Cố chỉ có thể tiếp đãi long trọng, không thể đắc tội!”
Trong lòng Cố Minh Nhiên âm thầm cảm thán, hầu như ngay lập tức đã định ra cách thức nhà họ Cố đối xử với Trần Gia

Bảo.

Lập tức, Cố Minh Nhiên nghiêm mặt nói: “Bác sĩ Trần nói không sai, tôi muốn mời bác sĩ Trần đến Hà Nội chữa bệnh cho cháu gái tôi.

”
Trần Gia Bảo tò mò nói: “Hà Nội có nền y học đứng đầu Việt Nam, cũng là khu vực phong phú nhất, mà ông Cố đây lại là người có tiếng trong giới làm ăn, dù cho là tiền bạc hay quyền thế, đều có thể nói là người đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp, chỉ cần ông mở miệng, chẳng phải các danh y từ khắp nơi đều tập trung tại đây không phải sao? Chẳng lẽ ngay cả nhà họ Cố cũng không chữa khỏi bệnh?”
Cố Minh Nhiên thở dài, hai đầu lông mày nổi lên chút ưu sầu nói: “Nhà họ Cố là một dòng tộc lớn ở Hà Nội, quả thật có thể vận dụng rất nhiều tài nguyên.

Những năm gần đây, chúng tôi không ngừng tìm danh y từ khắp nơi trên cả nước để chữa bệnh cho cháu gái của tôi, thậm chí còn ra nước ngoài, mời đến đây không ít chuyên gia y học nổi tiếng quốc tế, nhưng đều không có cách.

”
Trần Gia bảo khẽ nhíu mày nói: “Trình độ y học của Hứa Thành Sâm cũng không tệ, ông ấy cũng không có cách nào sao?”

Hứa Thành Sâm là bác sĩ Đông y nổi danh đương thời, là người luôn đức cao vọng trọng, nhưng ở trước mặt Trần Gia Bảo chỉ được lời bình là “không tệ”, nếu như có người khác ở đây, nhất định sẽ tức đến không chịu nổi ngay tại chỗ và cảm thấy Trần Gia Bảo quá ngông cuồng.

Nhưng Hứa Thành Sâm lại không có bất kỳ bất mãn gì, bởi vì ông ta biết, có thể được lời bình “không tệ” của Trần Gia Bảo đã là vinh dự lớn lao rồi, lắc đầu cười khổ nói: “Cháu gái của ông cụ Cố tên là Cố Vũ Nguyệt, bị một loại… một loại bệnh kỳ lạ, khiến toàn thân rét run, sợ lạnh, thích ngủ, có khi thường xuyên ngủ một giấc đến mấy ngày.

Lúc trước tôi từng khám và trị bệnh cho cô Cố, nhưng hoàn toàn bó tay, tôi chỉ có thể kê một số dược liệu bổ khí, bồi dưỡng nguồn làm vững gốc, miễn cưỡng giữ lại mạng sống, haiz, hổ thẹn, hổ thẹn.

”

Trần Gia Bảo bị gợi lên hứng thú, dường như đoán được một khả năng, vội vàng hỏi: “Ông Cố, từ khi nào thì cháu gái ông bắt đầu bị bệnh này?”
“Sáu tuổi.

Tôi nhớ rất rõ, lúc ấy vừa qua sinh nhật sáu tuổi, Vũ Nguyệt bắt đầu xuất hiện triệu chứng này, ban đầu chúng tôi cũng không để ý, nhưng sau này nó càng ngày càng suy yếu, thời gian thích ngủ cũng càng ngày càng dài, có một lần trực tiếp ngủ ba ngày ba đêm khiến chúng tôi sợ hãi, hiện tại triệu chứng thích ngủ phát triển theo tuổi tác của nó cũng càng ngày càng nghiêm trọng, không biết chính xác khi nào nó sẽ… sẽ ngủ một giấc không dậy nữa.

” Ông Cố lo lắng nói.

Chương 272

Có thể nhận thấy, ông ta thật sự thương yêu cô cháu gái này.
"Sáu tuổi mới bắt đầu? Không đúng, chẳng lẽ tôi đã đoán sai?"
Bộ dáng Trần Gia Bảo do dự, tự lẩm bẩm, hết sức hoang mang.
Cố Minh Nhiên tò mò nói: "Bác sĩ Trần, cậu nói gì thế?"
"À, không có gì." Trần Gia Bảo tỉnh lại nói: "Liên quan tới bệnh của cháu gái ông, quả thật tôi cảm thấy rất hứng thú, nhưng hiện tại tôi còn có chuyện khác cần phải xử lý ở thành phố Hòa Bình, ông chờ tôi một thời gian nữa, chậm nhất là một năm, tôi sẽ đến Hà Nội chữa bệnh cho cháu gái ông."
Cố Minh Nhiên lo lắng nói: "Thế nhưng tôi lo lắng tình huống trước mắt của Vũ Nguyệt không kéo được một năm…"
"Điều này ông không cần lo lắng." Trần Gia Bảo nói xong, lấy ra một quả nhỏ màu đỏ đặt lên bàn nói: "Cơ thể người chia thành âm dương, khí âm nghiêng về lạnh lẽo, toàn thân cháu gái ông rét lạnh và thích ngủ, đây là triệu chứng bên trong cơ thể có quá nhiều khí âm, mang cái này về cho cháu gái ông ăn, có thể bảo vệ cô ấy không có chuyện gì trong một năm."
Cố Minh Nhiên chăm chú nhíu mày, trong lòng tỏ vẻ không vui.
Ông ta đã giao quyền đại diện phân phối các sản phẩm về mỹ phẩm Bách Quả, hơn nữa còn trả đầy đủ lễ nghĩa với Trần Gia Bảo, nhưng mà Trần Gia Bảo chỉ hứa hẹn qua miệng, cộng thêm cho một quả nhỏ đã muốn đuổi ông ta đi, thật sự có hơi qua loa.

Cố Minh Nhiên cảm thấy tức giận.
Đột nhiên, Hứa Thành Sâm ngạc nhiên nói: "Đây.

.

.

Đây chính là quả Thiên Tâm?”
“Không sai.” Trần Gia Bảo cười nói: “Đây chính là quả Thiên Tâm.”
Lập tức, toàn thân Hứa Thành Sâm run mạnh.
“Quả Thiên Tâm, là thứ gì?”
Cố Minh Nhiên cảm thấy tên gọi “quả Thiên Tâm” này có chút quen tai, nhưng lại không nghĩ ra mình đã từng nghe qua ở đâu, nét mặt có chút mờ mịt.
Trước đây Trần Gia Bảo có tổng cộng ba trái Thiên Tâm Quả, anh cho chị em nhà họ Tần một quả, luyện chế “Huyền Dương Đan” dùng hết một quả, bây giờ chỉ còn một quả cuối cùng.
Đối với Trần Gia Bảo mà nói, “Huyền Dương Đan” đã được luyện chế thành công, dù sao cũng không dùng Thiên Tâm Quả vào việc gì nữa nên cho Cố Minh Nhiên cũng không sao.
Thấy Hứa Thành Sâm hết hoảng sợ lại đến hoảng hốt như thế thì Cố Minh Nhiên cảm thấy rất lạ, ông liền hỏi: “Thiên Tâm Quả là cái gì? Chẳng lẽ bệnh của cháu gái tôi sẽ giảm bớt nhờ thứ trái cây bình thường này sao?”
Trần Gia Bảo khẽ mỉm cười, không nói gì.
“Ông Cố à, đây là bảo bối đấy!” Hứa Thành Sâm vỗ đùi một cái, thấy Cố Minh Nhiên không biết đây là báu vật thì kích động giải thích: “Thiên Tâm Quả là báu vật của trời đất, là kết tinh của tinh hoa mặt trăng và mặt trời.

Theo ‘Thái thượng linh bảo chi thảo phẩm, Thiên Tâm Quả sinh ra từ đá của ngọn núi được hấp thụ ánh sáng mặt trời, đầu mũ xanh, thân đỏ, vị chua.

Uống vào thì thành tiên trong vòng ba ngàn năm.

Mặc dù thành tiên là điều không thể, nhưng Thiên Tâm Quả thật sự có thể giúp con người quay về từ cõi chết, đắp máu nặn thịt, là bảo vật vô giá đấy!”
“Hơn nữa bác sĩ Trần vừa nói cô Cố Vũ Nguyệt có triệu chứng đấy là do trong cơ thể có quá nhiều âm khí.

Thiên Tâm Quả này được kết tinh từ tinh hoa mặt trời và mặt trăng nên ẩn chứa một lượng dương khí dồi dào, phù hợp để trung hòa âm khí bên trong cô Cố.

Việc quả ấy làm giảm được bệnh tình của cô Cố không phải chuyện đùa đâu."
Nói rồi Hứa Thành Sâm thấy hơi hoang mang, món bảo bối quý giá đến vậy mà Trần Gia Bảo nói đưa là đưa, chỉ sự rộng lượng và quyết đoán này thôi đã đủ để làm người ta cảm phục rồi.

Cố Minh Nhiên cực kì bất ngờ, hoàn toàn không thể tin nổi.

Nhà họ Cố vốn làm về y dược, đương nhiên là biết rất rõ dược liệu có thể "cải tử hoàn sinh" quý giá đến nhường nào, dù có gia tài bạc tỷ thì cũng chẳng tìm mua được, mà nếu nguyên liệu ấy có được gắn cho một cái giá thì trả được khéo khó hơn lên trời.

Việc Cố Minh Nhiên tặng quyền đại diện phân phối các sản phẩm về mỹ phẩm của Bách Quả để bày tỏ thiện ý cũng chẳng trả được ơn Trần Gia Bảo cho ông bảo vật quý như Thiên Tâm Quả.

Một người điềm tĩnh như Cố Minh Nhiên cũng phải đứng bật dậy vì quá bất ngờ, ông nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng: "Bác sĩ Trần, ân nghĩa lớn lao như thế này nhà họ Cố chúng tôi sẽ không bao giờ quên! Tôi đại diện cho toàn thể nhà họ Cố bảo đảm sau này dù có bất cứ chuyện gì, nhà họ Cố vẫn quyết đồng lòng cùng tiến cùng lùi với cậu!"
Hứa Thành Sâm kinh ngạc, câu này có nghĩa rằng nhà họ Cố và Trần Gia Bảo sẽ được cột chung vào một sợi dây.

Có cây to cành lớn nhà họ Cố này, đừng nói là ở thành phố Hòa Bình, khéo đến Hồ Chí Minh Trần Gia Bảo cũng có thể nghênh ngang mà đi.
"Trần Gia Bảo tôi có ơn báo ơn, có thù báo thù.

Tôi làm vậy cũng chỉ là có qua có lại thôi." Trần Gia Bảo thản nhiên cười, không để ý đến lời tuyên bố của Cố Minh Nhiên,

tiếp tục nói: “Ông yên tâm, con người tôi nói là làm.

Trong vòng một năm, tôi chắc chắn sẽ đến Hồ Chí Minh chữa bệnh cho cô Cố Vũ Nguyệt.”
“Đã vậy thì tôi sẽ ở Hồ Chí Minh chờ bác sĩ Trần đến chơi!” Cố Minh Nhiên chân thành đáp.

Sau khi nói xong, ông ta mừng rỡ không thôi, chuyến đi đến thành phố Hòa Bình này quả nhiên không uổng phí, chẳng những có được Thiên Tâm Quả mà còn nhận được lời cam kết của bác sĩ Trần nữa.
“Ông trời thương xót, Vũ Nguyệt thật sự được cứu rồi.” Cố Minh Nhiên quá vui mừng, nghẹn ngào đến suýt bật khóc.

Chương 273

Cổ Minh Nhiên ngồi xuống, gọi phục vụ chuẩn bị cho một bàn thức ăn thịnh soạn để tỏ lòng biết ơn đối với Trần Gia Bảo.

Rượu qua chén lại, Cố Minh Nhiên đột nhiên tò mò cười hỏi: "Bác sĩ Trần, cậu và cô Tô Ánh Mai có quan hệ thế nào vậy? Bác sĩ Trần đặc biệt ra mặt giúp cô ấy lấy quyền đại lý phân phối Bách Quả, chắc là khá thân thiết với nhau, nhưng cô ấy có vẻ không quen bác sĩ Trần lắm.

Tôi xin phép, nếu bác sĩ Trần có ý với cô Tô Ánh Mai thì tôi và ông Hứa Thành Sâm sẵn sàng đến nhà họ Tô làm mai.

Tôi tin rằng nhà họ Tô vẫn để cho chúng tôi mấy phần mặt mũi."
Nhà họ Cố là một dòng tộc lớn ở Hồ Chí Minh, có thể gọi là người khổng lồ so với nhà họ Tô ở thành phố Hòa Bình.

Vậy nên Cố Minh Nhiên hết sức tự tin rằng nhà họ Tô chắc chắn sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này ngay để được trèo vào nhà họ Cố.
Hứa Thành Sâm cười rồi gật đầu, nhưng lại khẽ cau mày: "Hình như con bé Mỹ Hòa có thích Trần Gia Bảo, nếu Trần Gia Bảo thích Tô Ánh Mai thì hơi khó nói với Mỹ Hoà rồi."
Trần Gia Bảo cầm ly rượu lên, uống một ngụm nhỏ rồi cười nói: "Tô Ánh Mai à, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi."
"Cái gì?"
Cố Minh Nhiên và Hứa Thành Sâm đều giật mình, câu trả lời này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hai người.
"Không hổ là bác sĩ Trần, hành động quá nhanh gọn lẹ." Cố

Minh Nhiên giơ ngón tay cái lên, nở một nụ cười đầy mờ ám còn trong lòng thầm nói: : "Thì ra cô Tô là vợ chưa cưới của bác sĩ Trần, mình phải nhanh gọi điện bảo Phan Phi Uyên nới chút mới được.

Không lấy lời thì chí ít phải để lại ấn tượng tốt với cô Tô Ánh Mai."
Nghĩ đến đây, Cố Minh Nhiên tìm lý do rồi ra ngoài gọi điện cho Phan Phi Uyên.
"Tôi đi ra ngoài một lát." Hứa Thành Sâm cũng kiếm cớ ra ngoài, định nói tin này cho Hứa Mỹ Hòa.

Trần Gia Bảo không biết một câu nói vô tình của mình đã khiến tối nay có kẻ buồn có người vui.
Bữa tiệc kết thúc, nhóm người Trần Gia Bảo vừa ra khỏi phòng đã thấy Tô Ánh Mai đứng bên ngoài.

Cô vẫn vậy, mặc một bộ lễ phục trắng như tuyết, khuôn mặt diễm lệ không ai sánh bằng, nhất là khóe môi đang nhẹ cười ấy, xinh đẹp động lòng người.

Có thể thấy tối nay Tô Ánh Mai rất vui vẻ, tâm trạng vô cùng tốt.
Khi thấy Cố Minh Nhiên và Hứa Thành Sâm, Tô Ánh Mai làm động tác chào rồi nói: "Chào ông Cố, chào ông Hứa."

"Cô Tô, xin chúc mừng, xin chúc mừng, có một chàng rể vàng như bác sĩ Trần đây, thật sự là làm người ngoài hâm mộ muốn chết.

Hai ông già chúng tôi không quấy rầy đôi vợ chồng son nữa."
Cố Minh Nhiên nở nụ cười đầy ám muội, biết ý rời đi cùng với Hứa Thành Sâm.

Nụ cười của Tô Ánh Mai trở nên cứng ngắc, cô hơi nhíu mày.
Không lâu sau, nơi này chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai, có không ít người ở phía xa nhìn về bên này, trong mắt tràn đầy vẻ ao ước ghen tị.
"Cô tìm tôi à?" Trần Gia Bảo tò mò hỏi.
Tô Ánh Mai cười một tiếng, cảm ơn từ tận đáy lòng: "Tôi tới

để cảm ơn anh, cám ơn anh đã giúp tôi nhận được quyền đại diện phân phối mỹ phẩm Bách Quả."
Tô Ánh Mai hiểu rất rõ, nếu không có Trần Gia Bảo thì Cố Minh Nhiên chắc chắn sẽ không tặng quyền đại diện phân phối cho mình (còn mối ân tình của Phương Hòa Nhiên, ngay từ đầu cô đã không muốn nhận), nhất là vừa rồi khi đàm phán với Phan Phi Uyên, mặc dù ban đầu Phan Phi Uyên đã đồng ý trao quyền đại diện phân phối cho tập đoàn Nhiên Á nhưng trong một số chi tiết nhỏ, quan điểm của hai người vẫn mâu thuẫn nhau.

Hơn nữa Phan Phi Uyên trong bông có kim, nhất quyết không chịu nới lỏng, bầu không khí rất căng thẳng.
Ngay khi Tô Ánh Mai cảm thấy bế tắc, không biết nên làm gì để tiếp tục cuộc đàm phán thì đột nhiên Phan Phi Uyên ra ngoài nhận một cú điện thoại, lúc trở lại thì thái độ thay đổi hẳn, chỗ nào không chấp nhận đều đồng ý sạch.

Lại còn cấp quyền đại diện phân phối tận mười năm, đã vậy thế tập đoàn Nhiên Á còn không cần phải trả một đồng nào cho chi phí làm đại lý.

Đây đúng là chiếc bánh ngon từ trên trời rơi xuống đối với Tô Ánh Mai, mặc dù Phan Phi Uyên không nói nhưng Tô Ánh Mai vẫn biết chắc là Trần Gia Bảo đã thầm giúp đỡ mình, điều này làm cô rất cảm kích và tò mò về Trần Gia Bảo.
Trần Gia Bảo cười nói: "Đừng khách sáo, tôi thấy thế thì giúp chút thôi, hơn nữa đây cũng là điều tôi nên làm."
Ban đầu Tô Ánh Mai còn nở nụ cười duyên dáng đẹp mắt, sau đó bất chợt nét mặt trở nên hờ hững, đáp: "Nói thật, biểu hiện hôm nay của anh đúng là đã gây ấn tượng tốt với tôi, thật sự tôi cũng vô cùng biết ơn anh.

Nhưng mà, anh đừng cho rằng làm vậy thì tôi sẽ gả cho anh, vì bây giờ tôi vẫn không yêu anh.

Tôi hi vọng sau này anh đừng nói mối quan hệ giữa hai chúng ta cho người ngoài nữa, nếu không tôi sẽ huỷ giấy hôn ước bất cứ lúc nào."

Trần Gia Bảo cau mày, lắc đầu khẽ cười: “Tô Ánh Mai ơi là Tô Ánh Mai, cô vẫn tự cho mình là người đúng như vậy.

Quả thật trong mắt người khác, cô là một nữ thần ở trên cao, không thể nào với tới, nhưng cô cho rằng giấy hôn ước ấy rất quan trọng với tôi sao?”
Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo khinh miệt cười, dứt khoát đi qua Tô Ánh Mai.

Trong khoảnh khắc hai người đi qua nhau, nét mặt Tô Ánh Mai bỗng thay đổi, trở nên thẫn thờ.

Trần Gia Bảo đi đến bên cạnh Hàn Đông Vy đang đứng ở cửa sảnh, anh biết Hàn Đông Vy đã chờ mình rất lâu.

Anh chủ động cầm lấy tay cô, nói với vẻ hối lỗi: “Để em phải chờ lâu rồi.”
Hàn Đông Vy dịu dàng mỉm cười, lắc đầu, nhẹ nhàng trả lời: “Không sao, em sẽ luôn chờ Gia Bảo.”

Chương 274

Trần Gia Bảo thầm cảm động, ánh mắt càng ôn nhu hơn.

Đột nhiên, Hồ Quốc Minh không biết từ đâu chui ra chạy tới, hớn hở nói: "Đại ca, anh xong rồi đấy à, đi thôi đi thôi, em dẫn anh đến nhà em, em giới thiệu chị của em cho anh biết."
Trần Gia Bảo nghe vậy thì chẳng biết nói gì, anh cảm giác chị của Hồ Quốc Minh chắc chắn là một bà chị kỳ đà rất hay cản mũi, rảnh quá xong đào tạo cậu em thành kỳ đà luôn à?
Hàn Đông Vy thấy Trần Gia Bảo làm bộ dạng bất lực thì che miệng khẽ cười.
Trần Gia Bảo qua loa tìm cớ đuổi Hồ Quốc Minh đi, tay trong tay ra ngoài cùng với Hàn Đông Vy, trông hai người như một cặp đôi nam thanh nữ tú.

Trong đại sảnh của phòng tiệc, Tô Ánh Mai nhìn bóng dáng Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy thân mật đi cùng nhau, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm giác đau xót, cắn chặt môi dưới.

Cô thấy vô cùng tủi thân.

Cùng lúc đó, Phương Hòa Nhiên ở cách đấy không xa nhìn bóng lưng Trần Gia Bảo rời đi, mặt trầm xuống, nói với Tôn Trường An: "Bắt đầu hành động đi."
"Rõ, thưa cậu Phương." Tôn Trường An đáp một tiếng rồi phấn khích đi ra ngoài.
"Trần Gia Bảo, tối nay tao sẽ khiến mày chết mà không có nơi chôn thân!" Phương Hòa Nhiên nâng ly rượu lên, uống sạch trong vòng một hơi!

Trở lại với Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy, hai người đi tới bãi đậu xe, Hương Giang đã chờ sẵn trong xe, cô lái xe đưa Hàn Đông Vy về nhà trước.

Trên đường đi, Hàn Đông Vy do dự một lúc, sau đó đột nhiên nói với vẻ thương cảm: "Gia Bảo à, thật ra mấy năm qua, cuộc sống Tô Ánh Mai không được tốt lắm."
"Ồ?" Trần Gia Bảo thản nhiên cười: "Cô ấy là đứa con cưng cành vàng lá ngọc của nhà họ Tô, là tổng giám đốc của tập đoàn Nhiên Á, lại còn được vô số người tôn vinh là nữ thần, cô ấy còn có gì mà sống không tốt?"
Hàn Đông Vy giận dữ trừng anh một cái, nói: "Nên mới nói là anh vẫn chưa hiểu Tô Ánh Mai, mặc dù cô ấy là đứa con cưng của nhà họ Tô, nhưng bây giờ dòng họ này đã không còn giữ vững được tiếng tắm.

Trong thế hệ thanh niên trẻ tuổi của nhà họ Tô, ngoại trừ Tô Ánh Mai ra thì toàn là con nhà giàu thích phá của, đi lêu lổng chơi gái bài bạc suốt ngày.

Xưa nay 'không ai giàu quá ba đời', em thấy chắc chắn là nhà họ Tô không chạy thoát số phận ấy đâu."
Rồi cô nói tiếp: "Cũng vì vậy mà mối quan hệ giữa Tô Ánh Mai và nhà họ Tô không hề tốt, thậm chí vào bốn năm trước, người đứng đầu dòng họ Tô còn bắt ép Tô Ánh Mai lấy một cậu ấm ở tỉnh thành.

Tô Ánh Mai nhất quyết không nghe, tức giận đi lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chính tay tự gây dựng nên tập đoàn Nhiên Á, hơn nữa nổi lên rất nhanh.

Cô ấy chính là ngôi sao mới của giới kinh doanh.

Sau đấy nhà họ Tô đón Tô Ánh Mai về.

Thái độ của nhà họ Tô không còn cương quyết như trước nữa nhưng họ vẫn hi vọng Tô Ánh Mai được gả đến tỉnh thành."
"Thậm chí em còn nghe nói, lúc Tô Ánh Mai thành lập tập đoàn Nhiên Á, nhà họ Tô chẳng những không trợ giúp mà còn

âm thầm nhúng tay đạp chân.

Cô ấy có thể phát triển tập đoàn Nhiên Á đến ngày hôm nay, nói thật là em cũng rất kính nể."
Trần Gia Bảo kinh ngạc, không ngờ dưới vẻ bề ngoài kiên cường của Tô Ánh Mai còn có một câu chuyện như vậy, không hiểu sao anh cảm thấy đau lòng cho cô.
"Em nói là nhà họ Tô luôn muốn gả Tô Ánh Mai cho một cậu ấm nhà giàu ở tỉnh thành à?"
"Đúng vậy."
Trong mắt Trần Gia Bảo thoáng qua một tia lạnh lẽo.
"Gia Bảo, anh biết điều thì nói cho em nhanh đi, rốt cuộc anh với Tô Ánh Mai có quan hệ gì vậy?"
Trong xe, Hàn Đông Vy cười nói, nhìn anh với ánh mắt suy ngẫm.

Ngay cả Hương Giang cũng vểnh tai lên, vừa lái xe vừa hóng chuyện của ông chủ.
"Cô ấy là vợ chưa cưới của anh." Trần Gia Bảo thoải mái thừa nhận.
Mặc dù đã đoán ra được đáp án này nhưng Hàn Đông Vy vẫn khá bất ngờ, sắc mặt cô tái nhợt đi, trong đôi mắt đầy hơi nước, cay đắng nói: "Còn em?"
"Em là vợ anh." Thấy nét mặt của Hàn Đông Vy dịu đi, Trần Gia Bảo biết không thể vuột mất cơ hội bèn vội vươn tay vòng lấy eo của Hàn Đông Vy, nhìn Hàn Đông Vy thật chăm chú, ánh mắt dịu dàng mà kiên định, nói một cách vô cùng nghiêm túc: "Anh đã nói rồi, cả đời này em là người phụ nữ của anh, dù núi có mòn, đất trời có hòa làm một, anh cũng nhất quyết không để em rời xa anh!"
Dù núi có mòn, đất trời có hòa làm một, anh cũng nhất quyết không để em rời xa anh.
Đôi mắt Hàn Đông Vy sáng ngời.

Trong lòng cô tràn đầy ngọt ngào, lúc này mới nín khóc rồi mỉm cười, khẽ đẩy anh một cái xong để Trần Gia Bảo ôm mình, tựa đầu lên vai Trần Gia Bảo, dịu dàng nói: "Gia Bảo, giờ đây em mới phát hiện ra anh là cái loại người như chất gây nghiện, dù biết rõ một khi đã động đến thì không thể cai nhưng em vẫn vui vẻ dính vào."

Cô không hỏi Trần Gia Bảo rốt cuộc anh chọn mình hay chọn Tô Ánh Mai, vì cô biết chỉ có phụ nữ ngu ngốc mới ép người đàn ông của mình lựa chọn.
Cô vô cùng tự tin rằng trong cuộc tranh giành tình yêu này, cô tuyệt đối không thể thua Tô Ánh Mai.
“Mình xinh đẹp không kém Tô Ánh Mai, cô ấy là tổng giám đốc, mình cũng là tổng giám đốc, hơn nữa mình còn ở bên Gia Bảo mỗi ngày, chắc chắn cuối cùng Gia Bảo sẽ chọn mình.”
Hàn Đông Vy rất có lòng tin vào việc ấy.

Chương 275

Nhưng nếu cô biết ngoài cô và Tô Ánh Mai, Trần Gia Bảo còn có những người phụ nữ khác, hơn nữa cũng ưu tú như hai người, không biết cô có còn tự tin được như vậy không?
Trần Gia Bảo rất hiểu việc phụ nữ nhạy cảm với mọi điều, giải quyết mọi chuyện bằng cảm tính.

Nếu hôm nay không xử lý thỏa đáng thì sau này sẽ phiền toái, bèn ôm lấy eo Hàn Đông Vy, nói những câu âu yếm bên tai cô.

Không lâu sau, Hàn Đông Vy được rót mật mà đầu óc mơ màng, đôi mắt óng ánh sáng ngời, đôi môi nở nụ cười đầy hân hoan.

Hương Giang đỏ bừng cả mặt, vô cùng ngưỡng mộ.

Ông chủ đúng là có tài, dỗ dành phụ nữ mà cũng cao siêu như vậy, cô nghe mà tim còn đập thình thịch nữa.
Bầu không khi trong xe ái muội vô cùng.
Đột nhiên, Hàn Đông Vy tiến tới và ghé môi sát vào tai Trần Gia Bảo, sắc mặt thẹn thùng đỏ lên, nhỏ giọng ngọt ngào nói: "Gia Bảo, tối nay em hiến thân mình cho anh."
Trần Gia Bảo hết sức kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, thốt lên: "Thật sao?"

Hàn Đông Vy cực kì ngượng ngùng, mặt nóng hừng hực, giận dữ trừng Trần Gia Bảo một cái.

Cái trừng mắt này, quyến rũ động lòng người.
Trần Gia Bảo mừng rỡ, cả người nóng ran lên, nói: "Hương Giang, về biệt thự Biển Xanh!"

“Rõ, thưa ông chủ.” Hương Giang đáp một tiếng.

Cô vốn là sát thủ hàng đầu, tai thính mắt tinh, dù Hàn Đông Vy đã nói rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe thấy, khuôn mặt cũng nóng rực cả lên.

Hàn Đông Vy chắc chắn là một người phụ nữ xinh đẹp bậc nhất, cả người đều toát lên nét đẹp quyến rũ đầy trưởng thành.

Trần Gia Bảo ôm Hàn Đông Vy trong lồng ngực, cảm nhận sự ấm áp từ cơ thể cô, dưới chóp mũi là mùi hương nhàn nhạt, trong lòng nóng như lửa đốt.

Anh đang rất háo hức.

Tâm trạng anh vô cùng nôn nóng
Cuối cùng cũng đã tới biệt thự Biển Xanh, Hương Giang dừng xe, mặt mày thẹn thùng đỏ bừng trốn về phòng mình.

Trần Gia Bảo ôm Hàn Đông Vy lên lầu, đi vào phòng ngủ, hai người vội vã không kịp đóng cửa lại mà bắt đầu trao nhau một nụ hôn đầy nóng bỏng.

Hàn Đông Vy khép hờ đôi mắt, gò má đỏ thắm, tựa như muốn hòa mình vào cơ thể của Trần Gia Bảo.
Bên trong phòng ngủ, là cảnh xuân kiều diễm.
Một lát sau, Hàn Đông Vy đẩy Trần Gia Bảo ra, thấy Trần Gia Bảo nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc thì yểu điệu lườm anh một cái, trông quyến rũ vô cùng: “Gia Bảo, người ta đi tắm đã, ngoan, ở đây chờ em tắm sạch sẽ nhé.”
“Gọi là ‘ông xã’ mới đúng!” Trần Gia Bảo “dữ dằn” nói, đồng thời kéo Hàn Đông Vy lại, tặng cô một cái hôn đầy mãnh liệt rồi mới thả cô ra.
“Anh hư hỏng quá.” Hàn Đông Vy cười duyên một tiếng, tháo giày cao gót, để hai chân trần đi vào phòng tắm.
Trần Gia Bảo mỉm cười.

Trước đây anh còn lo lắng Hàn Đông Vy sẽ có vướng mắc trong lòng khi biết Tô Ánh Mai là vợ chưa cưới của mình, nhưng xem ra anh đã được lợi rồi.

Đột nhiên, cửa phòng tắm bị mở ra, Hàn Đông Vy thò đầu ra ngoài cửa, hình như cô đã cởi quần áo, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Cô nháy mắt với Trần Gia Bảo, cười giòn giã nói: "Gia Bảo, em không thích khóa cửa khi tắm đâu."
Cô nói xong, một tiếng "Cạch" vang lên, cửa bị đóng lại.
Một sự cám dỗ trần trụi!
Hàn Đông Vy dựa vào cửa phòng tắm, hai má nóng bừng, trái tim "Thình thịch" nhảy lên không ngừng.
"Đúng là bé quỷ nhỏ!"
Trần Gia Bảo cười mắng yêu một tiếng, cơ thể cũng nóng như lửa.

Anh có nên vào hay không đây?
Sau cùng, lý trí của Trần Gia Bảo vẫn chiến thắng, anh xoay người xuống tầng dưới tắm.

Anh muốn cho Hàn Đông Vy một đêm đầu tiên tuyệt vời, nếu bây giờ đi vào phòng tắm cùng cô, thế lại thành ra không coi trọng lần đầu của cô.

Dĩ nhiên, bây giờ không đi không có nghĩa là không tắm chung sau khi xong chuyện.

Trần Gia Bảo nở một nụ cười đầy xấu xa.
Khi anh tắm xong rồi quay về phòng ngủ, vừa mở cửa, tim anh chợt ngừng lại vài nhịp.

Trong phòng ngủ là đèn màu vàng nhạt ấm áp, Hàn Đông Vy chống đầu bằng cánh tay phải, nghiêng người dựa vào chiếc giường mềm mại, đôi mắt ngấn nước, thấy Trần Gia Bảo thì chu đôi môi đỏ thắm gửi một nụ hôn gió đến Trần Gia Bảo.

Cô mặc bộ đồ ngủ vải lụa màu đen mỏng tang, có thể thấy được da thịt trắng nõn thấp thoáng đằng sau, tràn đầy vẻ mị hoặc.

Trần Gia Bảo mở to hai mắt, cảm thấy môi mình hơi khô.
“Sao còn chưa tới đây?” Hàn Đông Vy chớp mắt, nửa người trên ngồi dậy, đưa ra lời mời gọi hấp dẫn.

Nhưng trong lòng cô ngượng ngùng hơn bất cứ ai, thậm chí cô còn sốt ruột đến mức trái tim cũng “Thình thịch” đập loạn.

Thân thể mềm mại khẽ run rẩy.

Trần Gia Bảo không phải Đường Tăng, cũng không muốn làm Đường Tăng.
Đối mặt với người phụ nữ có sức hấp dẫn cực kì lớn này, Trần Gia Bảo kích động đến bên mép giường.

Hàn Đông Vy đã khép mắt lại, vươn hai cánh tay trắng nõn như ngó sen ra, đầu nhẹ nhàng ngẩng lên muốn được hôn.

Trần Gia Bảo không hề do dự, ôm lấy Hàn Đông Vy, nhẹ nhàng hôn lên.

Trong khoảnh khắc ấy, hai người đều có cảm giác như bị điện giật.
Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy nhìn nhau cười, đều cảm nhận được tình yêu mà người kia dành cho mình.
Ngay sau đó, Hàn Đông Vy nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nằm xuống, chuẩn bị đón chào thời khắc quan trọng nhất trong đời người phụ nữ.

Hô hấp của Trần Gia Bảo dồn dập, đang chuẩn bị làm động tác tiếp theo thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại đầy phiền muộn vang lên.

Trần Gia Bảo ngay lập tức cảm thấy khó chịu vô cùng, thấy trên màn hình hiện ra dãy số không tên thì định tắt đi, nhưng Hàn Đông Vy lại cười duyên nói: “Khoan đã, Gia Bảo, anh nhận máy đi, nhỡ đâu có việc gấp cần tìm anh thì sao.

Hơn nữa người ta đang ở ngay trước mặt anh rồi, chạy cũng

không được.”

Chương 276

“Cô nàng này, chờ lát nữa anh cho em lên đỉnh luôn nhé.”
Trần Gia Bảo mỉm cười bắt máy, sau đó đột nhiên nụ cười trên môi anh biến mất, trên trán thoáng qua cơn tức giận tột đỉnh.
Đây là lần đầu tiên Hàn Đông Vy thấy Trần Gia Bảo có vẻ mặt đáng sợ đến vậy, biết chắc là đã xảy ra việc nghiêm trọng gì rồi, trong mắt lướt vẻ lo âu.

Hàn Đông Vy nghĩ không sai, quả thật đã có chuyện quan trọng xảy ra, vì cú điện thoại này do Phương Hòa Nhiên gọi đến, anh ta đã bắt cóc Tô Ánh Mai!
“Trần Gia Bảo, mày có một tiếng để tới tòa nhà Vĩnh Hằng, nếu mày không tới thì một người phụ nữ xinh đẹp như Tô Ánh Mai, cho dù tao có thể nhịn không chạm vào cô ta cơ mà không bảo đảm cấp dưới của tao nhịn được đâu, ha ha ha ha.”
Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia sát ý, lạnh lùng nói:
“Nếu cô ấy mất một sợi tóc, tao sẽ làm cho mày chết không được, sống cũng không xong!”
“Trần Gia Bảo, thay vì lãng phí thời gian uy hiếp tao thì mày nên đến tòa nhà Vĩnh Hằng nhanh đi, bây giờ mày chỉ còn năm mươi chín phút mười hai giây thôi.

Nhớ cho kỹ, không được phép báo cảnh sát, cũng không được phép dẫn người tới, nếu không, Tô Ánh Mai phải chết!”

Sau khi nói xong, Phương Hòa Nhiên lập tức cúp điện thoại.

Trần Gia Bảo giận dữ không thôi như thể muốn giết người ngay tại chỗ.
“Gia Bảo, có chuyện gì vậy?”
Đột nhiên giọng nói đầy lo lắng của Hàn Đông Vy vang lên.

Khi nhìn Hàn Đông Vy, cảm xúc giận dữ trong lòng Trần Gia Bảo chợt lùi xuống như thủy triều, anh áy náy nói: "Tô Ánh Mai bị Phương Hòa Nhiên bắt cóc, giờ anh phải đi cứu cô ấy."
Hàn Đông Vy thẳng thốt, đứng bật dậy, quỳ ngồi bên mép giường, dịu dàng sửa sang quần áo Trần Gia Bảo ngay ngắn như một người vợ hiền, nhẹ nhàng nói: "Đi nhanh đi, nhớ phải tự bảo vệ mình."
Trong lòng Trần Gia Bảo cảm động, nhẹ nhàng đặt lên môi Hàn Đông Vy một nụ hôn rồi xoay người đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, sắc mặt Trần Gia Bảo lập tức lạnh đi, sát ý nổi lên trong mắt! Anh bước nhanh đến cửa phòng Hương Giang, gõ cửa.

Hương Giang kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ, không phải bây giờ ông chủ đang làm chuyện đó với Hàn Đông Vy sao? Chẳng lẽ ông chủ hăng hái quá, một mình Hàn Đông Vy không chiều được nên muốn kéo cả mình vào sao? Nghĩ đến đây, Hương Giang cắn môi dưới, hơi do dự nhưng vẫn đỏ mặt đi ra mở cửa, lại thấy nét mặt của Trần Gia Bảo lạnh như băng, toàn thân toát lên sát ý dữ dội.

Trong chớp mắt, Hương Giang tỉnh táo hơn bao giờ hết.
"Đi với tôi, tối nay đi giết người, giết rất nhiều người."
Trần Gia Bảo xoay người rồi đi ra ngoài.
Nghe vậy, Hương Giang hưng phấn hẳn, ngay cả ánh mắt cũng sáng ngời lên.

Đúng lúc cô đang muốn giết người, càng nhiều càng tốt.

Cùng lúc ấy, tại tòa nhà Vĩnh Hằng, trong một căn phòng trên tầng mười bảy.

Phương Hòa Nhiên đang ngồi trên chiếc ghế sô pha bằng da thật, bắt chéo hai chân, tâm trạng vô cùng hào hứng.

Người ngồi đối diện anh ta, chính là Tô Ánh Mai.
Giờ phút này, lễ phục màu trắng của cô không hề bị xây xát gì, có điều hai tay cô bị dây thừng trói ra sau lưng, trông khá là

chật vật.

Sau lưng Phương Hòa Nhiên có ba người đang đứng, lần lượt là Tôn Trường An, Lý Tùng Sơn – người đứng đầu nhà họ Lý, cùng với một ông lão chưa biết tên.

Phương Hòa Nhiên ngửi miệng chai rượu vang Lafite 1982, vẻ mặt say đắm hưởng thụ.

Đột nhiên anh ta mở mắt ra, cười nói với Tô Ánh Mai: "Trần Gia Bảo sắp đến rồi, nhưng cô biết không, tòa nhà Vĩnh Hằng này được nhà họ Tôn xây dựng nên, có gắn máy theo dõi mọi ngõ ngách, hơn nữa mỗi tầng đều có hơn mười sát thủ có súng, trong hành lang còn có khí độc do Quỷ Y Môn chúng tôi đặc biệt chế tạo."
"Có thể nói cả tòa nhà Vĩnh Hằng đã bị bủa vây khắp nơi, chỉ cần Trần Gia Bảo dám bước vào một bước, cho dù hắn ta là thánh thần đi chăng nữa chắc chắn cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Còn cô, sau khi Trần Gia Bảo chết rồi, tôi sẽ hành hạ cô thật tận tình."
Sau khi nói xong, đám người Phương Hòa Nhiên cười phá lên.

Sắc mặt Tô Ánh Mai bỗng trắng bệch, không kiềm được mà nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Trần Gia Bảo, van xin anh, đừng tới đây, tôi không đáng để anh cứu đâu…"
Thành phố Hòa Bình, biệt thự nhà họ Liễu.
Liễu Đức Thắng đang ngồi trong phòng khách của biệt thự với tâm thế khiếp sợ.
"Ý của ông là phái Quỷ Y đã bắt tay với nhà họ Lý và nhà họ Tô, họ không chỉ bắt cóc Tô Ánh Mai mà còn bày thiên la địa võng ở khắp nơi nhằm uy hiếp Trần Gia Bảo đến tòa nhà Vĩnh Hằng hả?"
Tin này gây bàng hoàng đến nỗi ngay cả người có kiến thức sâu rộng như Liễu Đức Thắng lúc nghe tin cũng không khỏi khiếp sợ.
Một người đàn ông trung niên dáng vẻ bình thường đang cung

kính đứng cách Liễu Đức Thắng ba mét, nói bằng vẻ phục tùng: “Tin này hoàn toàn chính xác, tôi đã tốn rất nhiều công sức mới điều tra được.

Nếu tôi đoán không lầm thì chắc bây giờ Trần Gia Bảo đang trên đường tới tòa nhà Vĩnh Hằng rồi.”
Trong mắt Liễu Đức Thắng tràn đầy vẻ phức tạp, vừa kinh ngạc lại vừa khiếp sợ, còn xen lẫn một chút mơ hồ và lo lắng.

Anh ta nhíu mày nói: “Không ngờ sau ngần ấy năm mà phái Quỷ Y lại xuất hiện một lần nữa.

Nhưng mà thế này cũng hay, không biết Trần Gia Bảo có chết hay không nhưng cậu ta xúc phạm đến phái Quỷ Y thì là do cậu ta tự chuốc họa vào thân, khó mà sống nổi.”
Người đàn ông trung niên đó hỏi bằng giọng tò mò: “Cậu Liễu, Quỷ Y là môn phái nào vậy? Sao tôi chưa từng nghe thấy?”
“Tôi biết đến môn phái này cũng là khi còn nhỏ, tôi tìm được tài liệu về họ trong kho lưu trữ hồ sơ của nhà họ Liễu ở thành phố Hồ Chí Minh đấy.”

Chương 278

Tô Ánh Mai tái mặt bởi vì cô nhìn thấy, ở mỗi tầng lầu đều có hơn mười người mặc đồ đen đeo mặt nạ phòng độc, súng vác vai, đạn lên nòng đi tuần tra xung quanh.

Mà ở mỗi tầng lầu lại có một lớp khói màu xanh nhạt đang lơ lửng trong không trung, đó chắc chắn là loại khí độc mà Phương Hoà Nhiên vừa nói.
Phương Hoà Nhiên hài lòng rót hai ly rượu đỏ, đặt một ly ở trước mặt Tô Ánh Mai, tự mình cụng ly, phát ra một tiếng "đinh" giòn giã rồi đột nhiên nhìn chiếc đồng hồ Vacheron Constantin trên tay một cái rồi cười nói: "Bây giờ chỉ còn mười chín phút hai mươi mốt giây, nhanh thôi, cô sẽ được nhìn dáng vẻ Trần Gia Bảo quỳ xuống cầu xin Phương Hoà Nhiên này tha thứ."
Sau khi nói xong, Phương Hoà Nhiên uống một hơi cạn sạch ly rượu, cảm thấy cực kỳ hả hê.

Vẻ mặt của Tô Ánh Mai trầm xuống, cô nói bằng giọng lạnh lùng: "Anh không cần phải lãng phí thời gian và công sức như vậy đâu, sao Trần Gia Bảo lại có thể vì tôi mà dấn thân vào chốn nguy hiểm được chứ?"
Theo bản năng, Tô Ánh Mai nhớ đến ánh mắt đầy vẻ khinh thường mà Trần Gia Bảo dành cho cô cách đây không lâu, tự cười giễu trong lòng: "Anh ta chính là bác sĩ thiên tài của nhà họ Trần mà ngay cả ông Cố Minh Thiên cũng phải kính trọng đấy.

Trong mắt Trần Gia Bảo thì tôi chỉ đơn giản là vợ chưa cưới của anh ta thôi, thật sự không là thứ gì cả."
Phương Hoà Nhiên không hề lo lắng mà cười một cách tàn

nhẫn: “Vậy thì sao nào? Tôi có thể tiếp tục bắt cóc người phụ nữ của cậu ta, nếu lần này Trần Gia Bảo không đến thì tôi sẽ bắt cóc Hàn Đông Vy.

Nếu cậu ta tiếp tục không xuất hiện thì tôi lại bắt cóc người phụ nữ khác của cậu ta, một ngày nào đó cậu ta sẽ phải đến đây thôi.”
Sau khi nghe thấy tên Hàn Đông Vy thì không hiểu sao trong lòng Tô Ánh Mai lại cảm thấy không được thoải mái lắm.
Phương Hoà Nhiên rót ra ba ly rượu đỏ rồi cười nói: “Nào, ăn mừng trước khi chúng ta trả thù được thôi nào, cạn ly.”
“Tất cả đều nhờ có cậu Phương đây làm chủ mọi chuyện.”
Lý Tùng Sơn và Tôn Trường An giơ ly rượu lên một cách phấn khởi, đang chuẩn bị uống một hơi cạn sạch.
Đột nhiên bên ngoài bầu trời của tòa nhà Vĩnh Hằng truyền đến một tiếng ầm.

“Tiếng gì vậy?”
Phương Hoà Nhiên sửng sốt một chút, mọi người đều nhìn ra ngoài cửa sổ.
Chỉ thấy một chiếc máy bay trực thăng quân sự đang tiến lại gần dưới bóng đêm rồi dừng lại phía trên nóc tòa nhà Vĩnh Hằng, ngay sau đó cửa trực thăng mở ra, lộ ra dáng vẻ lạnh lùng của Trần Gia Bảo.
Qua khung cửa sổ đặt sát đất trên tầng mười bảy, Trần Gia Bảo nhìn thấy Tô Ánh Mai đang bị trói ở trên ghế sô pha thì ánh mắt càng trở nên lạnh lùng hơn.
Tô Ánh Mai trở nên kích động ngay lập tức, cô lẩm bẩm: “Vậy mà anh ta lại đến đây vì mình…”
Lúc này, Tô Ánh Mai cũng không biết bản thân đang vui mừng hay đang lo lắng nữa.
Ngay lập tức Phương Hoà Nhiên cảm thấy vừa mừng vừa sợ, tay trái của anh ta nắm ly rượu thật chặt, nói bằng giọng kích động: “Trần Gia Bảo, đường lên thiên đàng mày không đi, địa ngục không mở cửa mày lại xông đến.

Mày nghĩ rằng đột nhập vào tòa nhà bằng đường máy bay là có thể xông vào tầng cao nhất được à ? Đúng là mơ mộng hão huyền!”
Một lát sau.

Dưới tầm quan sát của mọi người xung quanh, Trần Gia Bảo hướng thẳng về phía cửa sổ tầng mười bảy mà nhảy xuống.
Tôn Trường An lắc đầu nói bằng giọng giễu cợt: "Đây là loại kính chống đạn mới được nghiên cứu và sản xuất bằng vật liệu mới nhất, độ dày đạt tới một trăm hai mươi milimet, ngay cả một cái tên lửa nhỏ cũng không thể xuyên thủng được.

Một tên thấp kém như Trần Gia Bảo mày mà cũng đòi phá cửa sổ vào á, ngu xuẩn, đúng là rất ngu xuẩn."
Bên dưới cao gần một trăm mét, nếu không xuyên qua được lớp kính chống đạn đó thì chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ rơi thẳng xuống!
Tô Ánh Mai kêu lên ngay lập tức.
Cứ tưởng Trần Gia Bảo sắp đụng vào lớp kính chống đạn dày cộp thì đột nhiên, trên không trung, anh rút một thanh kiếm dẻo từ thắt lưng ra.
Vẻ lạnh lẽo của thân kiếm tỏa ra khắp bốn phía!
Kiếm khí ở trên thân kiếm xoay chuyển khắp nơi!
Trần Gia Bảo trừng mắt một cách lạnh lùng, chém ra một kiếm, chỉ trong nháy mắt, trong lúc mọi người đang trợn mắt há hốc mồm thì lớp kính chống đạn kiên cố, vững chắc bị Trần Gia Bảo dùng kiếm chém nát!
"Loảng xoảng", vô số mảnh thủy tinh vỡ văng ra khắp sàn nhà.

Chương 279

Trần Gia Bảo bước vào tầng mười bảy một cách vững vàng, anh cầm kiếm đứng một cách ngạo nghễ, không quan tâm đến đám người Phương Hoà Nhiên mà nhìn thẳng về phía Tô Ánh Mai, nở một nụ cười dịu dàng: "Đừng sợ, anh đến rồi."
Mặc dù chỉ là năm chữ rất ngắn ngủi nhưng cũng đủ để khiến cho Tô Ánh Mai muốn bật khóc, cô nghẹn ngào lắc đầu một cái rồi đột nhiên tỉnh ra, cô vội vàng hét về phía Trần Gia Bảo: "Anh mau đi đi, bọn họ đã gài bẫy quanh chỗ này rồi."
Trần Gia Bảo cười một cách thản nhiên: "Cũng chỉ là mấy trò gà chó vớ vẩn thôi mà."
Lúc này đám người Phương Hoà Nhiên mới kịp phản ứng lại, sắc mặt của họ thay đổi ngay lập tức, Tôn Trường An kinh sợ nói: "Sao lại như vậy được? Đây là loại kính chống đạn mà ngay cả một cái tên lửa nhỏ cũng không thể xuyên qua được, sao mày có thể phá vỡ chỉ bằng một kiếm được?"
"Đúng là loại ếch ngồi đáy giếng, vậy thì tao sẽ cắt đứt đoạn đời này của mày, tiễn mày đi đầu thai!" Trần Gia Bảo cười gằn một tiếng, gập đầu ngón tay rồi bắn ra một cái, kiếm khí bộc phát xé không khí lao ra, chỉ nghe thấy một tiếng "phốc" đã xuyên qua trán của Tôn Trường An.

Trên trán của Tôn Trường An xuất hiện một cái lỗ to bằng ngón tay cái, ngay lập tức nó chảy máu đầm đìa, ánh mắt anh ta lộ ra vẻ kinh sợ, ngã xuống rồi chết thẳng cẳng.
Trần Gia Bảo dùng khinh công bay đến, giống như một thiên thần, chỉ dùng một ngón tay mà đã có thể giết chết Tôn Trường An, vừa mới xuất trận đã ra tay đánh chặn đầu đối phương!
Vẻ mặt của đám người Phương Hoà Nhiên tái đi, Lý Tùng Sơn hoảng sợ, không kiềm chế được mà lui về phía sau hai bước.

Tô Ánh Mai kinh ngạc, đôi môi nhỏ nhắn hơi mở ra, cô như được thấy cảnh trong tiểu thuyết tiên hiệp vậy.
Chỉ có Thôi Xuân Vinh có thực lực gần bằng một nữa Tông Sư đang đứng sau lưng Phương Hòa Nhiên vẫn bình tĩnh, nói với vẻ khinh thường: "Nội lực xuất ra ngoài, đúng là không tệ, nhưng cũng chỉ là thực lực 'Thông U hậu kỳ' mà thôi, vẫn là con kiến khi đứng trước nửa bước Tông Sư."
Tuổi của Trần Gia Bảo quá nhỏ, nên trong tiềm thức ông ta không nghĩ rằng cảnh giới của Trần Gia Bảo ở phía trên.
Bấy giờ Phương Hòa Nhiên mới yên tâm trở lại, trong lòng thầm vui mừng, may mà anh ta đã dẫn Thôi Xuân Vinh tới, có một vị nửa bước Tông Sư này ở đây, Trần Gia Bảo mà xông vào thì cũng chỉ có một con đường chết.
Nghĩ đến đây, Phương Hòa Nhiên kiêu ngạo cười nói: "Trần Gia Bảo, sao mày lại tự chui đầu vào lưới thế này? Chỉ cần mày giao châm pháp Thiên Hành Cửu Châm cho tao, tao sẽ thả Tô Ánh Mai ra, còn mày, thì phải chết."
Trần Gia Bảo như đã hiểu ra, nói: "Thì ra mục đích của Quỷ Y Môn của chúng mày là Thiên Hành Cửu Châm."
Vậy đã không còn chỗ nào kì lạ, Trần Gia Bảo và Phương Hòa Nhiên không thù không oán, anh không hiểu tại sao anh ta lại nhằm vào mình, thì ra là vì "Thiên Hành Cửu Châm".
"Người bình thường không có tội, nhưng sở hữu ngọc quý thì lại thành kẻ chịu tội.

Quỷ Y Môn tao dùng y thuật để tung hoành thế gian, Thiên Hành Cửu Châm là vật quý báu nhất đối với người theo Đông y, có thể đưa người chết trở về trần gian, đắp nặn máu thịt, đây là năng lực thần thánh mà mỗi một người thầy thuốc đều ước ao có được.

Trần Gia Bảo, bây giờ Tô Ánh Mai đang ở trong tay tao, mày hãy ngoan ngoãn giao Thiên Hành Cửu Châm ra đi, tao sẽ thả cô ta." Vẻ mặt Phương Hòa Nhiên trở nên hưng phấn, không lâu nữa thôi, anh ta sẽ học được Thiên Hành Cửu Châm rồi, trong lòng Phương Hòa Nhiên cảm thấy vô cùng kích động.
"Mày đang uy hiếp tao, đúng không?" Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi, ánh mắt lạnh như băng.
"Không sai.

Quỷ Y Môn tao luôn luôn không chừa mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Mày không nên ép tao biến thành một kẻ phá hoại xấu xa.”
Phương Hòa Nhiên nở một nụ cười đầy âm hiểm, lấy một con dao ngắn cực kì sắc bén ra, cách gò má Tô Ánh Mai gò má đẹp tinh tế của Tô Ánh Mai chưa đến một xăng-ti-mét.
Thậm chí, Tô Ánh Mai còn cảm nhận được sự lạnh lẽo mà con dao đã truyền tới làn da mình.
Sắc mặt Tô Ánh Mai thay đổi, cô không sợ chết, nhưng là một người con gái, đặc biệt là những cô gái xinh đẹp, đều lo sợ nhất chính là bị hủy hoại nhan sắc, điều này còn đau đớn hơn cả việc bị giết, thật sự là sống không bằng chết.

Mặt Trần Gia Bảo lạnh như băng, hai mắt anh hơi híp lại, trong mắt tỏa ra một tia sáng chói lóa, nói: “Trần Gia Bảo tao thích uống rượu mạnh, thích chiều người đẹp, nhưng không thích bị uy hiếp.”
Trần Gia Bảo hiểu rất rõ, một khi mình giao “Thiên Hành Cửu Châm” ra thì Tô Ánh Mai sẽ không còn giá trị lợi dụng nữa, e rằng kết cục sẽ không tốt hơn lúc này là bao.
“Chắc là không theo ý mày được rồi.” Phương Hòa Nhiên cười gằn, nói.
Lý Tùng Sơn ở bên cạnh đang định lặng lẽ ra ngoài để gọi một trăm lẻ tám tên cấp dưới đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó Trần Gia Bảo vào.

Song, ông ta mới vừa nhích chân thì đột nhiên thấy Trần Gia Bảo nhìn về phía mình, ánh mắt rét lạnh đến đáng sợ.

Trong khoảnh khắc ấy, Lý Tùng Sơn bất giác nhớ tới dáng vẻ thảm thiết khi chết của Tôn Trường An, khí lạnh từ đuôi cột sống xông thẳng lên đỉnh đầu, hoảng sợ tới mức không dám động đậy nữa

Chương 280

Phương Hòa Nhiên cau mày, không ngờ Trần Gia Bảo lại cứng mềm không ăn, nói: “Bác Thôi, tôi giao Trần Gia Bảo cho ông đối phó, nhớ là chỉ cần giữ hắn ta một hơi là được, còn lại gãy tay hay gãy chân, bác Thôi cứ tùy ý.

”
Tô Ánh Mai nhìn về phía Trần Gia Bảo với vẻ lo âu, vừa rồi cô cũng nghe thấy ông lão này tự nhận mình lợi hại hơn cả Trần Gia Bảo.

Thôi Xuân Vinh chắp hai tay ra sau lưng, sải chân bước đến, đứng giữa Trần Gia Bảo và Phương Hòa Nhiên, nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt khinh thường, thản nhiên lên tiếng: “Cậu thanh niên, cậu còn trẻ mà đã tu luyện tới cảnh giới ‘Thông U hậu kỳ’ rồi, cũng xem như là một thiên tài hiếm thấy.

Tôi không đành lòng để cậu bỏ mạng ở đây, biết điều thì hãy giao châm pháp Thiên Hành Cửu Châm ra rồi tự cắt một cánh tay đi, sau đó cậu có thể rời khỏi đây cùng với cô gái này, thấy sao?”
“Ông nói xong chưa?” Trần Phi Vũ nhíu mày, thản nhiên nói: “Nếu như nói xong rồi thì một là cút, hai là chết.

”
Thôi Xuân Vinh có chút tức giận nói: “Thằng nhãi ranh vô lễ! Chẳng lẽ thầy mày chưa từng dạy mày gặp mặt người lớn phải biết lễ phép à?”
“Chỉ dựa vào ông sao? Nếu như ông dám nói câu này trước mặt thầy tôi, tôi cam đoan, ông sẽ chết mà không để lại bất kì

thứ gì.

” Ánh mắt Trần Gia Bảo khinh thường.

“Tao thật sự hối hận.

” Thôi Xuân Vinh nổi giận phừng phừng, quần áo quanh người lay động nói: “Tao muốn chặt một tay của mày rồi mới cho phép mày rời đi, tao muốn tra tấn mày, bẻ gãy tứ chi của mày, đánh gãy gân tay gân chân của mày, kéo lưỡi mày ra, chọc mù mắt mày, khiến mày muốn sống không được, muốn chết không xong!”
Tô Ánh Mai nghe thấy, chỉ cảm thấy sợ hãi và buồn nôn, sốt ruột la lớn: “Trần Gia Bảo, anh mau rời khỏi đây đi, tôi không đáng để anh tới cứu đâu…”
“Chuyện giữa đàn ông với nhau, cô ngoan ngoãn ở bên cạnh xem là được, tôi thật sự không xem bọn tôm tép này ra gì đâu.

” Trần Gia Bảo hung hăng cắt đứt lời cô.

Tô Ánh Mai là một người mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên cô bị người khác trực tiếp cắt lời, nhưng kỳ lạ là cô lại không hề tức giận.

Thôi Xuân Vinh cười lạnh rồi hét lớn lên, chỉ nghe “xoẹt xoẹt” một tiếng, cả chiếc áo vỡ ra làm để lộ nửa người trên rất cường tráng.

Nhìn cơ bắp cường tráng, đường cong trôi chảy ở nửa người trên, hoàn toàn không nhìn ra Thôi Xuân Vinh đã sáu mươi bảy tuổi.

“Tao luyện là ngoại gia Hồng quyền, từ lúc tao bảy tuổi đã thường dùng nước thuốc được đặc chế từ quỷ y môn để rèn luyện thân thể, sáu mươi năm chưa từng bỏ ngày nào, đến bây giờ đã là cảnh giới nửa bước tông sư, mà cơ thể tao đã gần như kim cương bất hoại, có thể so với Thiết Bố Sam mà Kim Chung Tráo khổ luyện.

” Thôi Xuân Vinh kiêu ngạo nói.

Trong lòng Phương Hòa Nhiên đắc ý, trước mặt bác Thôi thì Trần Gia Bảo tuyệt đối không có chút phần thắng nào.

Sau một phút, toàn thân Thôi Xuân Vinh nổ ra tiếng “Lốp bốp”, hơi thở dọa người, nhưng ông ta không lập tức công kích là bởi vì ông ta muốn xem vẻ mặt tuyệt vọng của Trần Gia Bảo.

Nào có thể đoán được, vẻ mặt Trần Gia Bảo bình thản nhẹ nhàng “à” một tiếng nói: “Ông đã nói xong còn chưa chịu cút, vậy ông có thể chết rồi.

”
“Thằng nhãi ranh muốn chết!” Thôi Xuân Vinh giận dữ, đột nhiên dưới chân đạp đất, thân thể cường tráng giống như tia chớp bùng nổ, vung một quyền mạnh mẽ đánh tới Trần Gia Bảo, thậm chí quyền trên người còn xuất hiện ma sát không khí mà có chút ánh sáng hồng, cùng lúc trong không khí phát ra tiếng “Ầm ầm”.

Trần Gia Bảo vẫn đứng yên tại chỗ mà không né tránh gì.

Phương Hòa Nhiên lộ ra nụ cười đắc ý nói: “Bác Thôi là cường giả ngoại gia hồng quyền nổi danh ở quỷ y môn chúng tao, sực lực trong mỗi một quyền đều có hơn vạn cân, bác ấy từng dùng một quyền đập nổ Tank T50 trong căn cứ quân sự, gây nên chấn động toàn bộ quân đội, chẳng qua Trần Gia Bảo chỉ là ‘Thông u hậu kỳ’ mà thôi, chỉ với quyền này của bác Thôi thì cậu ta tuyệt đối chết là cái chắc.

”
Tô Ánh Mai nghe xong, cô gần như tuyệt vọng.

Mắt thấy một quyền này của bác Thôi sẽ đánh lên người Trần Gia Bảo và nó mạnh mẽ đến thậm chí ép đất dưới chân Trần Gia Bảo xuất hiện vết nứt.

Đột nhiên, trước người Trần Gia Bảo tăng vọt ánh kiếm, kiếm khí mạnh mẽ giống như bản chất, hóa thành một mảnh ánh sáng trắng mênh mông lập tức nuốt chửng Thôi Xuân Vinh! Một tiếng hét thảm rồi chợt yên tĩnh lại.

Đám người Phương Hòa Nhiên lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Tô Ánh Mai càng căng thẳng nhìn chăm chú, vội vàng muốn biết ánh sáng trắng kia là thứ gì.

Sau một phút, ánh sáng trắng tan biến, Trần Gia Bảo đứng nguyên tại chỗ cầm kiếm ngạo nghễ.

Ngược lại Thôi Xuân Vinh nằm dưới chân anh không nhúc nhích, cũng không biết sống hay chết.

Đó là vì Trần Gia Bảo không muốn giết người trước mặt Tô Ánh Mai, không thì Thôi Xuân Vinh đã đầu mình tách rời ngay tại đây rồi.

Tô Ánh Mai lập tức lộ ra vẻ vừa vui mừng mà cũng vừa lo lắng, ngay cả việc dao găm cận kề ngay trước mắt cũng bị cô quên lãng nhanh chóng.

Chương 281

“Chuyện này… Chuyện này không thể nào… ” Phương Hòa Nhiên cảm thấy khiếp sợ không thôi, sắc mặt của anh ta lộ ra vẻ khó mà tin nổi: “Bác Thôi vậy mà đã sắp trở thành Tông Sư, hơn nữa nhà ngoại còn là cao thủ lão luyện, ngươi… Một hậu bối “Thông U” như mày thì làm sao có thể đánh bại Bác Thôi được chứ?”
“Tôi là Tông Sư.” Trần Gia Bảo đứng cầm cây kiếm trên tay. Chỉ đơn giản là bốn chữ này, mà sét đánh san bằng mặt đất. Trần Gia Bảo thế mà lại là tông sư sao?
Phương Hòa Nhiên cảm thấy khiếp sợ, anh ta gần như không thể cầm chắc chủy thủ trong tay nữa mà để nó rớt xuống đất. Lý Tùng Sơn lại thở dài không ngừng, mặt anh ta đen lại như tro tàn, anh ta thừa biết rằng với năng lực của một vị Tông Sư cấp bậc cường giả ở ngay trước mặt, hoàn toàn không có bất kỳ phần thắng nào trong tay cả.

Sâu thẳm trong Tô Ánh Mai toát lên vẻ ngờ vực, cô thật sự không biết hai chữ “Tông Sư” được thốt ra từ miệng Trần Gia Bảo là có ý gì.
“Nhìn dáng vẻ của Phương Hòa Nhiên và Lý Tùng Sơn trông giống như Tông Sư rất lợi hại vậy.

Trần Gia Bảo, anh thật đúng là làm tôi ngày càng không thể hiểu nổi anh.”
Tô Ánh Mai đã nghĩ như thế.
“Trần Gia Bảo, à không, phải là Tông Sư Trần.” Rồi đột nhiên Lý Tùng Sơn lại cười một cách thê lương, anh ta nói: “Là tôi đã không đúng, đã đắc tội với anh rồi, tôi tình nguyện rướn cổ lên chờ đợi cái chết, chỉ xin anh có thể bỏ qua cho người nhà của vợ tôi thôi.”

Trần Gia Bảo nhìn anh ta một cách lạnh nhạt, ánh mắt của anh bắt đầu trở nên ác liệt.
Lý Tùng Sơn chỉ cảm thấy đôi mắt của Trần Gia Bảo giống như một mũi tên nhọn vậy.

Mặc dù trái tim anh ta cứ đập liên hồi nhưng anh ta vẫn can đảm đối mặt với Trần Gia Bảo.
Một lát sau, Trần Gia Bảo dời tầm mắt sang chỗ khác rồi nói với giọng điệu hời hợt: "Tôi chấp nhận lời đề nghị của anh là vì tôi xem anh như một người đàn ông."
Lý Tùng Sơn cười một cách chua xót, anh ta từ từ quỳ xuống chân Trần Gia Bảo mà nói lời cảm ơn với anh: "Cảm ơn Tông Sư Trần."
Bóng hình của anh ta trông rất thê lương, tâm thì như đã chết mất rồi.

Mặc dù anh ta quỳ xuống nhưng anh ta vẫn giữ vững được tôn nghiêm cuối cùng của một người đàn ông.
Trần Gia Bảo không nhìn anh ta nữa, anh bước tới chỗ của Tô Ánh Mai.
"Con mẹ nó, Trần Gia Bảo thế mà lại là Tông Sư, còn trẻ như vậy mà đã là Tông Sư rồi, nói ra thì ai dám tin chứ?" Sắc mặt của Phương Hòa Nhiên đột nhiên thay đổi rất nhiều, Tôn Trường An thì vừa mới chết, Thôi Xuân Vinh thì đang hôn mê bất tỉnh, Lý Tùng Sơn thì lao ra trận nhận lấy cái chết.

Bây giờ chỉ còn mỗi mình anh ta chiến đấu anh dũng.
Phải đối mặt với một vị Tông Sư cường giả thì phần thắng duy nhất của anh ta chính là Tô Ánh Mai.
Nghĩ đến đây, anh ta lập tức kề dao vào cổ của Tô Ánh Mai rồi anh ta bắt đầu nói bằng giọng điệu sợ hãi: "Mày đừng tới đây, mày mà dám bước về phía trước một bước thì tao sẽ giết cô ta ngay lập tức."
Trần Gia Bảo vẫn tiếp tục bước tới như cũ, anh hoàn toàn không để mắt tới Phương Hòa Nhiên mà lại nở nụ cười dịu dàng với Tô Ánh Mai: "Đừng sợ, trước khi anh ta kịp ra tay thì tôi đã có một trăm cách để cứu cô ra."
"Ừ, tôi không sợ." Dường như Tô Ánh Mai cũng bị ảnh hưởng từ anh, khóe miệng của cô cũng nhếch lên nụ cười thản nhiên.

Sắc mặt của Phương Hòa Nhiên thay đổi đột biến, anh ta có cảm giác như bị khuất phục.

Nhưng đứng trước mặt Trần Gia Bảo, anh ta hoàn toàn không có dũng khí di chuyển cây dao trong tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Gia Bảo từng bước rồi lại từng bước đi đến chỗ anh ta.
Trần Gia Bảo bước tới bên cạnh Tô Ánh Mai, anh cũng không thèm đoái hoài gì tới Phương Hòa Nhiên mà thẳng tay cởi sợi dây trói ở tay cô, anh ôm lấy cô rồi đi tới cạnh cửa sổ.

Sắc mặt của Tô Ánh Mai vì ngượng ngùng mà trở nên đỏ bừng hơn, chỉ là cô vẫn ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực của Trần Gia Bảo giống như một con mèo con vậy, trong lòng cô bắt đầu nảy sinh cảm giác rung động.
Trong suốt cả toàn bộ quá trình đó, Phương Hòa Nhiên chỉ biết trơ mắt nhìn hai người họ, anh ta cũng không dám có bất kỳ động thái nào khác, bởi vì Trần Gia Bảo là Tông Sư.
Dưới Tông Sư chỉ là con kiến nhỏ bé mà thôi!
Hương Giang bắt đầu khởi động máy bay trực thăng, cô ấy đã chờ sẵn ở bên ngoài cửa sổ, Trần Gia Bảo đưa Tô Ánh Mai vào trong máy bay trực thăng và để Hương Giang đưa cô rời khỏi đây trước.
Sau đó, Trần Gia Bảo xoay người lại mà nhìn về phía Phương Hòa Nhiên.
Phương Hòa Nhiên bất chợt giật mình, anh ta không kìm được mà lui về sau một bước, điên cuồng gào lên: “Mày đã cứu được người ta rồi, còn muốn làm gì nữa hả?”
Trần Gia Bảo cười một cách lạnh nhạt, trên tay anh cầm thanh kiếm dài, anh nói: “Tôi tới đây không chỉ để cứu người mà còn để giết người.”
Ngay tức khắc, Phương Hòa Nhiên cảm nhận được một luồng sát khí lạnh thấu xương bao trùm lấy!
Đêm nay, tòa cao ốc Hồng Cốc máu đổ khắp nơi.
Bao gồm cả 108 thuộc hạ được nhà họ Lý huấn luyện nghiêm khắc đều bị một nhát kiếm chém chết.

Chương 282

Quần áo của Trần Gia Bảo vẫn sạch sẽ, anh cầm thanh kiếm dài bước đi.

Thành phố Hòa Bình, trong biệt thự nhà họ Liễu.

Trong sảnh lớn vang lên một tiếng "choang", một chiếc cốc đã bị rơi xuống vỡ tan, nước trà lạnh lẽo chảy khắp mặt sàn nhà.

"Cậu nói cái gì, Phương Hòa Nhiên của Quỷ Y Môn chết rồi?" Liễu Đức Thắng nghe được tin này liền vô cùng sợ hãi đến nỗi sẩy tay làm vỡ cốc trà xuống đất.

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh anh ta cũng không thể tin nổi chuyện này, nói: "Không chỉ có mỗi Phương Hòa Nhiên đâu, còn có Tôn Trường An, Lý Tùng Sơn, rồi một vị Bán Bộ Tông Sư nữa, lại còn 108 người trong quân đội… đều bị Trần Gia Bảo giết chết.

Sáng ngày mai khi có tin tức lan truyền, chắc chắn chuyện này sẽ gây nên sóng gió ở thành phố Hòa Bình.

"

"Nhiều người chết như vậy, đã có vô số người chết rồi…" Liễu Đức Thắng than vãn, nói: "Cho dù Quỷ Y Môn hợp tác với nhà họ Tôn và nhà họ Lý bày ra thiên la địa võng thì cũng chẳng nhằm nhò gì với Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo chỉ cần dùng một kiếm đã có thể phá hết chúng, thật sự vô cùng đáng sợ.

Đúng rồi, việc chúng ta ám sát không bị bại lộ chứ?”
Đây mới chính là điều Liễu Đức Thắng lo lắng nhất, nếu Trần Gia Bảo biết được Liễu Đức Thắng ra lệnh cho tay súng bắn tỉa ám sát anh, với tính cách có thù tất báo, cùng với thực lực mạnh khó ai sánh bằng như hiện tại của Trần Gia Bảo, nhà họ Liễu chắc chắn sẽ gặp họa diệt vong, không còn chốn dung thân ở thành phố Hòa Bình này.

“Cậu Liễu, cậu cứ yên tâm, mấy tên bắn tỉa thấy việc lớn khó thành nên họ đã bỏ chạy ngay lập tức, chắc chắn sẽ không để xảy ra bất kỳ sơ suất nào hết!” Người đàn ông trung niên bên cạnh Liễu Đức Thắng cúi đầu nói, trong lòng ông ta nghĩ đến việc này cũng rất lo sợ bị phát hiện, nhưng thật may mấy tên thuộc hạ này làm việc rất cẩn thận.

“Thế thì tốt, thế thì tốt rồi.

” Liễu Đức Thắng thở phào nhẹ nhõm, sau đó anh ta cười lạnh lẽo, nói: “Nói gì thì nói, dù sao Trần Gia Bảo cũng đã giết chết Phương Hòa Nhiên với một vị Bán Bộ Tông Sư, người của Quỷ Y Môn chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này, chắc chắn sẽ chờ đợi cơ hội giết chết Trần Gia Bảo, hơn nữa người đứng đầu nhà họ Triệu ở thành phố Hòa Bình cũng đã liên lạc với môn phái của Cừu Thanh Vũ, xin các cao thủ ở môn phái xuống núi đối phó với Trần Gia Bảo.

Có thể nói bên ngoài nhìn Trần Gia Bảo tự do phóng khoáng nhưng thực ra xung quanh đều có kẻ địch bao vây chờ giết, cho dù Trần Gia Bảo có là Tông Sư cũng khó có thể thoát chết.

”
“Chúc mừng cậu Liễu có thể loại bỏ được một kẻ địch phiền phức chính là Trần Gia Bảo!” Người đàn ông trung niên nói.

Liễu Đức Thắng rất hài lòng, anh ta cười, tuy rằng anh ta không thể giết Trần Gia Bảo, nhưng nhìn thấy kẻ thù ghét Trần Gia Bảo ngày một tăng lên, tâm trạng của anh ta cũng vui vẻ hơn nhiều.

“Đúng rồi, còn có một chuyện nữa ạ.

” Người đàn ông trung niên nói: “Bên ngoài có người tự xưng là Xà Minh của tộc xà muốn đến bàn với cậu về chuyện của Trần Gia Bảo ạ.

”
“Người của tộc xà sao? Không thể đắc tội với người của tộc xà được.

” Liễu Đức Thắng cau mày, nói: “Ông mời người ta vào đây đi.

”
Người đàn ông trung niên cúi đầu đáp: “Vâng!”, rồi đi ra ngoài.

Liễu Đức Thắng cười chế nhạo, nghĩ: ‘Chắc chắn Trần Gia Bảo đã đắc tội với tộc xà rồi, Trần Gia Bảo thật ngu ngốc, kiêu căng ngạo mạn tự cho mình là số một nên mới nhận phải hậu quả như bây giờ.

’
Trần Gia Bảo không biết rằng Xà Minh của tộc xà muốn hợp tác với nhà họ Liễu để giải quyết anh, sau khi giết người anh liền rời khỏi tòa nhà Vĩnh Hằng, nhưng anh không quay về biệt thự mà lại đến nhà họ Tạ.

Anh có thể đi trực thăng chuyên dụng đi đến tòa nhà Vĩnh Hằng chính là nhờ nhà họ Tạ đã cho anh mượn trực thăng.

Không chỉ có võ công cao cường, Trần Gia Bảo còn rất thông minh, lúc anh nhận được điện thoại của Phương Hòa Nhiên, anh đã biết rõ ràng chắc chắn Phương Hòa Nhiên sẽ giăng thiên la địa võng bẫy anh tại tòa nhà Vĩnh Hằng.

Tuy rằng anh không sợ, thế nhưng thời gian không có nhiều, cứu Tô Ánh Mai là việc quan trọng nhất, cho nên anh gọi một cuộc điện thoại cho nhà họ Tạ, mượn một chiếc máy bay trực

thăng bên họ để có thể ở trên cao nhìn xuống, chuyện gì cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Có thể nói, lần này Phương Hòa Nhiên hoàn toàn thua thảm bại là hoàn toàn đúng đắn bởi vì đây đối thủ của anh ta là Trần Gia Bảo trí dũng song toàn.

Tại biệt thự của nhà họ Tạ.

Trong sảnh lớn đèn điện sáng trưng chỉ có Tạ Hoàng Dương với Tạ Anh Dũng ngồi đó.

Hai người bọn họ đều im lặng không nói gì hết, bầu không khí trong này nghiêm túc lạ thường.

Đặc biệt là Tạ Anh Dũng, ông ta uống hết chén trà này đến chén trà khác, dáng vẻ hấp tấp chẳng còn chút bình tĩnh lão luyện như năm xưa.

Bỗng nhiên, Tạ Anh Dũng buồn bã đặt chén uống trà lên trên bàn làm bằng gỗ đàn hương, lo lắng nói: “Bố, Trần Gia Bảo từ chối không cần người của nhà họ Tạ chúng ta đến giúp đỡ, chỉ mượn mỗi một chiếc máy bay trực thăng, sau đó cậu ta một mình đi đến tòa nhà Vĩnh Hằng liệu có sao không? Cậu ta liều quá!”
Quỷ Y Môn mà xuất hiện chắc chắn sẽ gây nên trận chiến gió tanh mưa máu, tuy rằng lần này họ chỉ có Phương Hòa Nhiên, thế nhưng cũng không thể xem thường họ, hơn nữa còn có nhà họ Tôn, nhà họ Lý với tộc xà hợp tác với nhau, cho dù Trần Gia Bảo là Tông Sư, nhưng lần này đi chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, bây giờ cậu ta vẫn không có bất kì tin tức gì, liệu cậu ta có xảy ra chuyện gì không?”

Chương 283

Chuyện Trần Gia Bảo là Tông Sư là do Tạ Cẩm Tú nói cho ông ta biết, lúc ông ta nghe được chuyện đó thì vô cùng sợ hãi, thế nhưng dù sao ông cũng không phải người am hiểu về võ thuật, mà chỉ biết là "Tông Sư" là người rất mạnh, nhưng rốt cuộc "Tông Sư mạnh như thế nào thì không ai nói cho ông ta biết.

Vậy nên bây giờ ông mới lo lắng như vậy.
Tạ Hoàng Dương lạnh nhạt nói: "Chưa gì đã vội lo sợ như vậy thôi, Trần Gia Bảo là Cường Giả Tông Sư đó, dùng kiếm thuần thục đánh bại hàng trăm nghìn người trong nháy mắt, cẩn thận, bình tĩnh, biết lấy lùi làm tiến.

Hơn nữa, muốn giết một vị Cường Giả Tông Sư tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Huống chi Trần Gia Bảo không phải là người hấp tấp nóng vội, bây giờ không có tin gì lại chính là tin tốt nhất."
Lúc này trong lòng Tạ Anh Dũng mới an tâm hơn một chút, ông lại cầm chén trà lên uống.
Lúc này Trần Gia Bảo cũng vừa đến, anh nói: "Tôi về rồi."
Tạ Anh Dũng ngạc nhiên đứng lên, Tạ Hoàng Dương cũng bị kích động đứng lên cùng.
Tạ Anh Dũng vội vã đưa anh vào nhà, sốt ruột hỏi: "Kết quả ra sao rồi?"
Trần Gia Bảo nhìn Tạ Hoàng Dương với Tạ Anh Dũng, lạnh nhạt nói: "Tất cả mấy người Phương Hòa Nhiên, Thôi Xuân Vinh, Lý Tùng Sơn, Tôn Trường An, tất cả 112 người ở trong tòa nhà Vĩnh Hằng đều chết dưới kiếm của tôi rồi."

Giọng nói của anh bình tĩnh nhẹ nhàng giống như chỉ đang kể một câu chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.
Thế nhưng hai cha con Tạ Hoàng Dương lại vô cùng ngạc nhiên khi nghe anh kể chuyện đó.
Phương Hòa Nhiên của Quỷ Y Môn đã mất bao công sức bày ra thiên la địa võng ở tòa nhà Vĩnh Hằng lại bị Trần Gia Bảo một mình phá bỏ, nếu như không phải nghe chính miệng Trần Gia Bảo kể lại, bọn họ tuyệt đối không tin chuyện này được.
Tạ Hoàng Dương với Tạ Anh Dũng liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương.

Trong lòng Tạ Hoàng Dương thở dài, nói: "Quả nhiên là Cường Giả Tông Sư, khâm phục, thật sự tôi rất khâm phục cậu."
Trần Gia Bảo cười nhạt nói: "Chẳng qua chỉ là một đám chó gà vô dụng thôi, không đáng để chúng ta nhắc tới."
Trần Gia Bảo nói như vậy nhưng Tạ Hoàng Dương với Tạ Anh Dũng thì không nghĩ như vậy, Quỷ Y Môn mạnh như vậy lại bị anh nói là một đám chó gà vô dụng sao, không, vốn dĩ nguyên nhân tất cả bọn họ bị giết chỉ có một, đó chính là Trần Gia Bảo quá mạnh rồi, hơn nữa anh càng ngày càng mạnh thêm!
Cuối cùng Tạ Anh Dũng cũng nhận thức được một điều rằng Cường Giả Tông Sư mạnh như thế nào, ông ta vừa sợ hãi nhưng cũng rất hào hứng với Trần Gia Bảo.

Cả mặt ông ta đỏ bừng lên, xoa xoa hai tay, vui vẻ nói: "Gia Bảo, vậy có phải nhà họ Tạ chúng ta có thể tiếp nhận sản nghiệp nhà họ Lý rồi sao?"
Đối với nhà họ Tạ, nhà họ Lý là một trong những gia tộc đứng đầu thành phố Hòa Bình, nắm giữ gần một phần ba nền kinh tế thành phố Hòa Bình.

Nhà họ Lý đã ngầm tranh đấu với hà họ Tạ trong nhiều năm, đặc biệt là ở trong tối, nhà họ Lý vô cùng hùng hổ doạ người. Bây giờ Lý Tùng Sơn đã chết, nhà họ Lý giống như con rồng mất đầu, hơn nữa họ bị tổn hại nặng nề, trong thời gian ngắn chắc chắn tập đoàn của nhà họ Lý sẽ vô cùng hỗn loạn, đây chính là cơ hội tốt để nhà họ Tạ lật đổ nhà họ Lý, chỉ cần chiếm được sản nghiệp nhà họ Lý là nhà họ Tạ có thể chính

thức trở thành gia tộc đứng đầu thành phố Hòa Bình!
Cho nên lúc này Tạ Anh Dũng vô cùng vui vẻ.

Trần Gia Bảo không có hứng thú với mấy chuyện này, anh nói rằng: "Chuyện nhà họ Tạ của hai người muốn tiếp nhận sản nghiệp của nhà họ Lý, có thể tiếp nhận được bao nhiêu phụ thuộc vào năng lực của nhà họ Tạ thôi, chỉ có điều, tôi có một điều kiện, mấy người phải tha mạng cho người nhà của Lý Tùng Sơn, trước khi Lý Tùng Sơn chết tôi đã đồng ý với ông ta chuyện đó."
"Tha mạng cho người nhà của Lý Tùng Sơn?" Tạ Anh Dũng nhíu mày, cắt cỏ không cắt tận gốc chắc chắn sau này nó sẽ còn mọc lên, nếu họ cứ tha mạng cho người nhà họ Lý một cách dễ dàng như vậy, sau này sẽ để lại hậu quả không lường được.
Sự do dự này không hề giống với phong cách tàn nhẫn quyết đoán hằng ngày của Tạ Anh Dũng.
Nhưng ngay sau đó, Tạ Hoàng Dương chủ động gật đầu nói: "Chuyện này nhà họ Tạ hoàn toàn đồng ý, Gia Bảo, cậu cứ yên tâm, nhà họ Tạ chúng tôi sẽ không động đến một sợi tóc của người nhà họ Lý, hơn nữa chúng tôi sẽ đảm bảo cho họ cả đời không phải lo lắng đến chuyện ăn ở nữa."
Tạ Anh Dũng nghe vậy liền cười khổ.
"Được như vậy thì tốt." Trần Gia Bảo đạt được mục đích rồi, anh cũng không ở lại nữa, vừa đi ra ngoài vừa nói rằng: "Dựa theo thỏa thuận của chúng ta, tôi đã giúp các người giải quyết nhà họ Lý, bây giờ nhà họ Tạ đã không còn đối thủ cạnh tranh ở thành phố Hòa BÌnh này nữa, vì vậy tôi hi vọng nhà họ Tạ phải luôn luôn cảnh giác, một khi phát hiện tung tích của Quỷ Y Môn liền lập tức triển khai hành động."
Đây chính là thỏa thuận giữa Trần Gia Bảo với nhà họ Tạ.
Lúc Trần Gia Bảo đến tòa nhà Vĩnh Hằng cũng đã nghĩ kĩ rồi, cho dù địa vị của Phương Hòa Nhiên ở Quỷ Y Môn không cao nhưng cũng không thấp, bây giờ anh giết Phương Hòa Nhiên đột ngột như vậy chắc chắn Quỷ Y Môn cũng sẽ không để yên, cho dù anh không sợ nhưng người phụ nữ bên cạnh anh thì khác, cô ấy có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, vì vậy từ bây giờ việc gì anh cũng phải nghĩ cách phòng ngừa chu đáo mới được.

Chương 284

Mà nhà họ Tạ chính là đối tượng hợp tác thích hợp nhất, không cần thứ gì khác ràng buộc, chỉ tính mỗi quan hệ của anh với Tạ Cẩm Tú cũng đủ rồi, nhà họ Tạ không thể khoanh tay đứng nhìn được.
Vừa đi ra khỏi biệt thự, bỗng nhiên điện thoại di động của Trần Gia Bảo vang lên, anh vừa bắt máy đã nghe được âm thanh hào hứng của Hương Giang: "Ông chủ, tôi đã giải quyết hết người của nhà họ Tôn rồi."
Sau khi Hương Giang dùng máy bay trực thăng đưa Tô Ánh Mai về biệt thự, cô liền đến nhà họ Tôn giết hết những người còn sót lại ở đó.
"Tốt lắm, bây giờ tôi đang ở nhà họ Tạ, cô đến đón tôi đi."
Nói xong, Trần Gia Bảo cúp điện thoại, bỗng nhiên gió bão nổi lên, chắc hẳn sắp có một cơn mưa lớn.
Tối nay nhất định sẽ có vô số người chết, máu chảy thành sông.
Sau khi Trần Gia Bảo bỏ đi, Tạ Anh Dũng cau mày, hỏi: "Bố, thật sự chúng ta phải tha mạng cho người nhà họ Lý sao? Diệt cỏ phải diệt tận gốc, không giết hết họ tức là để lại hậu họa sau này đó bố.

Bố phải suy nghĩ kĩ rồi mới hứa với cậu ta chứ."
Vẻ mặt Tạ Hoàng Dương nghiêm túc nói: "Người nhà của Lý Tùng Sơn chỉ còn lại hai mẹ con, lẽ nào con còn sợ hai mẹ con đó có thể làm tổn hại đến nhà họ Tạ chúng ta sao? Gần đây bố rảnh rỗi có đọc "Chu Dịch", cũng tâm đắc mấy chỗ, có nói rằng đầy đủ tốt đẹp quá mức thì không thuận với ý trời, mấy năm nay nhà họ Tạ chúng ta đã an khang thịnh vượng quá lâu rồi, hơn nữa bố cũng có linh cảm rằng lần này chúng ta chiếm

đoạt tài sản của nhà họ Lý sẽ tiến đến đỉnh cao mà chúng ta chưa bao giờ vươn đến được, thế nhưng thịnh cực tất suy, bên trên chúng ta vững mạnh, bên dưới lại có bao nhiêu âm mưu hậu họa ngầm muốn lật đổ chúng ta, vì điều đó bố rất lo lắng. Bây giờ con muốn lo cho con cháu đời sau của nhà họ Tạ thì từ bây giờ chắc chắn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không thể ỷ thế mạnh ăn hiếp kẻ yếu, để tránh khỏi mối họa sau này, hiểu chưa?"
Trong lòng Tạ Anh Dũng muốn phản đối nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của bố già, ông ta đành phải gật đầu đồng ý.
Tạ Hoàng Dương lại tiếp tục nói: "Thêm nữa, bây giờ Trần Gia Bảo vẫn còn trẻ mà đã là Cường Giả Tông Sư rồi, về sau trình độ của cậu ta chắc chắn không thể nào đo đếm được.

Cho dù có như thế nào, con nhất định phải giữ quan hệ tốt với Trần Gia Bảo, để sau này nhà họ Tạ có gặp phải chuyện gì có khi còn phải nhờ cậu ta đến giúp đỡ mới có thể vượt qua khó khăn."
Tạ Anh Dũng vô cùng ngạc nhiên, ông ta không ngờ đến bố mình cả đời có kinh nghiệm dày dặn nơi thương trường như vậy lại coi trọng cậu Trần Gia Bảo đó.
Tạ Hoàng Dương thở dài, nói rằng: "Bố nói cho mày một bí mật, Vương Đại Hùng trong quân đội đã coi trọng Trần Gia Bảo, muốn cho Trần Gia Bảo lãnh đạo quân đội, điều động máy bay quân dụng.

Đây chính là lệnh ngầm của Vương Đại Hùng, bây giờ họ đang đến tòa nhà Vĩnh Hằng phong tỏa nơi đó lại, để tránh việc để lộ tin tức.

Tương lai sau này Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ giống như rồng bay trên trời vậy."
"Vương Đại Hùng!" Tạ Anh Dũng vô cùng ngạc nhiên và kinh hãi, nếu như đúng là như vậy, sau này Trần Gia Bảo sẽ càng trở nên mạnh mẽ.
Trần Gia Bảo không biết hai cha con Tạ Hoàng Dương đang thảo luận về chính mình, rất nhanh sau đó anh hắn trở về biệt thự, lại nhớ tới Tô Ánh Mai cùng Hàn Đông Vy đều đang ở trong biệt thự, trong lòng anh vừa có chút lúng túng lại có

phần căng thẳng.
Trần Gia Bảo cũng không suy nghĩ nhiều nữa, mở cửa đi vào. Đập vào mắt anh là hình ảnh Tô Ánh Mai với Hàn Đông Vy cùng ngồi trên ghế sa lon, tuy anh không biết họ nói chuyện gì nhưng có vẻ bầu không khí xung quanh họ không tệ lắm.
"Gia Bảo đã về rồi!"
Thấy Trần Gia Bảo đã về, Tô Ánh Mai với Hàn Đông Vy cùng đứng lên, Tô Ánh Mai muốn đi lên trước nhưng cô thấy Hàn Đông Vy đã đi trước cô một bước, bước chân của cô cũng khựng lại, chỉ đứng yên ở đó, vẻ mặt cô hơi lúng túng, một cảm giác khó chịu không tên xuất hiện trong lòng cô.
Hàn Đông Vy đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, dịu dàng sửa lại cổ áo cho anh rồi cười nói: "Gia Bảo, em về nhà trước nhé.

Anh ở lại chăm sóc Ánh Mai đi."
Trần Gia Bảo thấy Hàn Đông Vy hiểu chuyện như vậy, trong lòng anh vừa cảm động lại áy náy, anh nói: "Thế em về cùng với Hương Giang đi, cô ấy sẽ bảo vệ em an toàn."

Sau đó Hàn Đông Vy quay lại chào Tô Ánh Mai rồi đi về với Hương Giang.

Lúc này, trong biệt thự chỉ còn Trần Gia Bảo với Tô Ánh Mai. Trần Gia Bảo nhìn Tô Ánh Mai, thấy vẻ mặt cô vẫn bừng sáng, không còn dáng vẻ hoảng hốt lo sợ như lúc bị bắt cóc nữa, trong lòng anh cũng yên tâm hơn.
"Cảm ơn anh."
Bỗng nhiên Tô Ánh Mai nói, trong mắt cô tràn đầy sự áy náy, cũng có xấu hổ, cũng có cảm kích, bao nhiêu cảm xúc dồn hết vào lời cảm ơn này.
Trước kia, Trần Gia Bảo trong mắt Tô Ánh Mai chỉ là một thằng không có ăn học, là một thằng nhóc cà lơ phất phơ sống trên núi, tính tình hoang dã.

Lời hẹn ước một năm đó cô cũng cho rằng anh chỉ hứa bừa với cô mà thôi.

Chương 285

Còn bây giờ, Trần Gia Bảo thay đổi 360 độ, là bác sĩ thông thạo việc chữa bệnh, ngay cả ông Cố ở Hà Nội cũng coi trọng anh, anh còn là một Cường Giả Tông Sư, có thể dùng một nhát kiếm để giết người, chuyện này còn thần kỳ hơn so với tiểu thuyết.
"So sánh với những cậu ấm cô chiêu khác, anh quả thực là người không ăn chơi phung phí, bình thường không thể hiện mình có gì xuất sắc nhưng đến lúc cần lại làm được việc lớn."
Tô Ánh Mai nhớ lại hồi trước cô đã dùng thái độ nào đối xử với anh, trong lòng cô liền cảm thấy vô cùng hối hận.
Trần Gia Bảo cười nhạt, nói: "Cô không cần khách sáo, nói đúng ra nếu không phải vì tôi thì cô cũng sẽ không bị Phương Hòa Nhiên bắt cóc, tôi phải xin lỗi cô mới đúng, đêm nay cô ở lại đây đi, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đưa cô về nhà họ Tô.
"Được, tôi đồng ý…" Tô Ánh Mai bỗng cảm thấy căng thẳng, một nam một nữ đều ở chung một phòng, hơn nữa Trần Gia Bảo lại là chồng chưa cưới trên danh nghĩa của cô, điều này làm cho cô vô cùng ngượng ngùng xấu hổ.
Trần Gia Bảo thấy hai gò má của Tô Ánh Mai đều đỏ bừng, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, liền đưa cô tới phòng ngủ, nói: "Vậy cô ở căn phòng này nhé, chăn gối với đệm đều là đồ mới, bên tay trái phòng chính là phòng tắm, tôi khuyên cô nên tắm trước khi ngủ, tắm rửa sạch sẽ sẽ giúp tâm trạng cô ổn định hơn, cũng tốt cho sức khỏe của cô."

Trần Gia Bảo dặn dò cô xong liền rời đi.
Tô Ánh Mai thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao trong lòng cô vẫn có chút thất vọng.
Lại nói đến Trần Gia Bảo, sau khi trở lại phòng của mình, anh nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu.

“Bây giờ mình đã đắc tội vô số người nên chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình mới có thể đánh lại họ.

Nhưng nếu bây giờ muốn đột phá đến tầng thứ ba của ‘tiên vũ hợp tông quyết’, mình chỉ có thể dựa vào sức mạnh của thuốc.

Tóm lại việc mình cần làm trước hết là phải tìm nơi làm thuốc với lại cần tìm ra báu vật trong trời đất đã.”
Trần Gia Bảo lắc đầu, không suy nghĩ nữa, anh ngồi xếp bằng rồi tĩnh tâm luyện công.
Còn Tô Ánh Mai, sau khi cô tắm xong lại không ngủ được.

Cô lăn lộn trên giường, vừa nhắm mắt thì cảnh tượng Trần Gia Bảo anh dũng từ trên trời nhảy xuống, dùng một chiêu cũng có thể cứu cô thoát khỏi cái chết trong chớp mắt lại hiện lên, khiến cô ngượng ngùng đỏ mặt.
Từ xưa đến giờ anh hùng khó có thể từ chối người đẹp, mà người đẹp cũng vậy, không thoát khỏi vẻ ngoài hào hoa anh tuấn của anh hùng.

Tô Ánh Mai cũng không ngoại lệ.
Cô cảm thấy bản thân cô dường như đã có một chút, à không, rất thích Trần Gia Bảo.
Sáng ngày hôm sau, sau khi ăn sáng, Trần Gia Bảo định đưa Tô Ánh Mai về nhà họ Tô, khi anh lái chiếc xe Bentley màu xám bạc đến trước mặt Tô Ánh Mai thì dọa cho cô sợ hết hồn.
Cô không thể nào tưởng tượng ra điều này được, rõ ràng Trần Gia Bảo mới xuống núi được một thời gian ngắn, tại sao anh có thể có biệt thự cùng với một chiếc Bentley phiên bản giới hạn chứ.

Tất cả dường như đang cười nhạo cô khi trước kia không coi trọng anh vậy.
Cuối cùng, cô chỉ có thể dùng lý do Trần Gia Bảo không giống người bình thường để an ủi chính mình, sau đó cô mở cửa xe ngồi lên.
Mặc dù hai người là vợ chồng chưa cưới thế nhưng mới chỉ gặp nhau được mấy lần, hơn nữa mỗi một lần gặp mặt cũng không hề vui vẻ gì.
Trên đường đi, hai người không nói lời nào, bầu không khí

trong xe vừa gượng gạo vừa lúng túng.
“Tôi nghe nói người của nhà họ Tô đang ép cô phải gả cho một cậu ấm trong thành phố này phải không?”
Trần Gia Bảo phá vỡ sự yên tĩnh, mở miệng hỏi.
“Tại sao anh biết chuyện đó?” Trong lòng Tô Ánh Mai vô cùng ngạc nhiên vì Trần Gia Bảo biết rõ chuyện riêng của cô, sau đó cô càng vui hơn vì anh vẫn còn quan tâm đến mình.
Tô Ánh Mai đưa tay vén tóc mai xinh đẹp qua tai, vẻ đẹp đó vẫn luôn làm người ta phải sửng sốt.

Cô nói rằng: “Đúng vậy, kể từ khi còn nhỏ mẹ của tôi đã chết rồi, bố tôi liền cưới mẹ kế về, bà ta là một người phụ nữ ham vật chất, ngày nào cũng chỉ biết dùng tiền để thỏa mãn thú vui của mình, mỗi ngày đều sinh hoạt phóng túng không kiêng dè ai.

Bà ta làm cho ông nội tôi tức đến nỗi sinh bệnh nặng.

Từ khi ông nội tôi bệnh không quản lý được công việc trong nhà và công ty, nhà họ Tô chúng tôi bắt đầu hỗn loạn, mãi cho đến bây giờ, nhà họ Tô chúng tôi vẫn không thể phát triển như lúc trước.”
Mấy năm trước, cậu chủ nhà họ Phụng, Phụng Thiên Tuấn không biết tại sao lại biết đến tôi, anh ta muốn… muốn theo đuổi tôi, mà mẹ kế của tôi là kẻ nịnh bợ, bà ta nghe lời nhà họ Phụng răm rắp, lúc nào trong lòng bà ta cũng chỉ nghĩ cách có thể gả tôi sang đó, bà ta muốn ngồi cùng con thuyền lớn với nhà họ Phụng, nếu không phải tôi có ông nội giúp đỡ, chỉ sợ là tôi đã bị gả đi từ lâu rồi…”
Tô Ánh Mai cười khổ, trong mắt cô chỉ thấy được sự cô đơn và buồn bã.
“Nhà họ Phương sao?” Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, hỏi: “Họ có nguồn gốc ở đâu?”
Tô Ánh Mai bình tĩnh lại, nói rằng: “Theo tôi được biết, nhà họ Phụng rất thần bí, hình như là gia tộc đã tồn tại được mấy trăm năm rồi, tuy rằng bình thường họ không lộ ra tin tức trước mắt người đời, thế nhưng trên thực tế thế lực của họ lại rất lớn, mấy nhà giàu có ở thành phố này cũng không sánh

bằng.”

Chương 286

“Gia tộc lẩn tránh người đời?” Trần Gia Bảo cười giễu cợt, gia tộc tồn tại từ mấy trăm năm trước thì làm sao?
Ở đất nước Việt Nam rộng lớn này, nhân tài không bao giờ thiếu, chỉ là họ ẩn dật không muốn ló mặt với đời.

Với lại, họ chỉ là một gia tộc đã tồn tại mấy trăm năm thôi, làm sao có thể so sánh được với những kiến thức anh được kế thừa.

Trần Gia Bảo hoàn toàn có tự tin nhà họ Phụng đó chẳng là gì so với anh.
“Cô yên tâm, cho dù là nhà họ Tô hay gia tộc chó má nào đó, ai cũng không có bất kỳ tư cách ép buộc vợ chưa cưới của Trần Gia Bảo tôi làm bất kì việc gì, nếu như bọn họ không phục thì có thể đến gặp kiếm của tôi!” Trần Gia Bảo nhấn mạnh, thề thốt chắc chắn sẽ bảo vệ cô.
Tô Ánh Mai vô cùng xúc động, trong lòng cô vô cùng cảm động, đôi mắt cô đã rơm rớm những giọt nước mắt.
Điều mà một người phụ nữ hy vọng nhất chẳng phải là có một người đàn ông có thể vì cô mà chống lại cả thế giới sao?
Tô Ánh Mai mỉm cười dịu dàng nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt ngập tràn tình yêu.
Chỉ một lát sau hai người đã đến trước cổng biệt thự nhà họ Tô, Tô Ánh Mai cũng không xuống xe ngay mà cô quay đầu, vẻ mặt tỏ ra vô cùng chờ mong nhìn về phía Trần Gia Bảo.
Trần Gia Bảo hiểu ý cô, cười nói: “Đi, tôi đi vào cùng với cô xem xem ai dám bắt nạt vợ chưa cưới của tôi nào.”
Trong lòng Tô Ánh Mai vô cùng vui sướng, nhưng bên ngoài cô vẫn tỏ ra bình tĩnh, nói: “Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn

anh gặp ông nội tôi, hơn nữa, tôi cũng không nói nhất định tôi phải gả cho anh."
Trần Gia Bảo cười, cũng không có vạch trần Tô Ánh Mai giấu đầu hở đuôi, sau khi xuống xe, anh còn đưa tay ra mời cô.
Tô Ánh Mai tỏ vẻ giận dỗi nhưng cũng chủ động khoác tay của anh, cô xấu hổ đến nỗi đỏ mặt, ngượng ngùng đi cùng anh vào trong biệt thự nhà họ Tô.
Ngoài cửa có hai bảo vệ đang đứng, họ nhìn thấy hai người tay trong tay thì vô cùng ngạc nhiên, mãi đến khi Tô Ánh Mai đi đến trước mặt họ, họ mới vội vã cúi người chào: "Chào buổi sáng, cô Tô."
Tô Ánh Mai lạnh lùng nói một câu: "Ừ.", rồi bình tĩnh đi vào, nhưng thực ra trong lòng cô lại vô cùng căng thẳng và ngượng ngùng.

Ngay sau đó hai người thân thiết dắt nhau vào trong sảnh lớn của biệt thự.
Bên trong phòng khách có rất nhiều người, có người ngồi có người đứng, thì ra họ đang chơi bài, bỗng nhiên họ nhìn thấy Tô Ánh Mai, đặc biệt là phát hiện sự tồn tại của người đàn ông đứng sau cô, tất cả đều sửng sốt, ngay sau đó thì vô cùng tức giận.
Một người trong đó ăn mặc vô cùng thời trang, nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, nhìn vẫn rất trẻ tuổi và xinh đẹp, nhưng lời nói của bà ta lại lạnh lùng, cay nghiệt: "Ánh Mai, mày là con gái nhà họ Tô, tối hôm qua mày lại đi đâu cả buổi không về, mày đã làm gì bên ngoài rồi? Ngày hôm qua đi, hôm nay về đã dẫn theo đàn ông về nhà, chuyện này bị truyền ra ngoài thì nhà họ Tô còn mặt mũi đâu mà ra ngoài hả?"
Tô Ánh Mai vừa cảm thấy tức giận vừa thấy oan ức, ngày hôm qua cô bị bắt cóc, suýt chút nữa đã chết trong tay Phương Hòa Nhiên, vậy mà người trong nhà vẫn nhàn nhã thoải mái chơi bài, khi cô về đến nhà lại chỉ trích mắng mỏ cô.
Đối với cô, căn nhà này chỉ giống như một hầm băng lạnh lẽo không có tình người mà thôi.
Bỗng nhiên Trần Gia Bảo vỗ nhẹ tay cô, tỏ ý bảo cô không cần lo lắng, mọi chuyện đều có anh lo cả rồi.

Anh hỏi: "Bà ta là ai?"
Trong lòng Tô Ánh Mai yên tâm hơn nhiều, cô nói nhỏ: "Bà ta

chính là mẹ kế của tôi, Lưu Ngọc Lan, bên cạnh bà ta là Tô Văn Cường, em trai cùng cha khác mẹ với tôi, năm nay vừa tròn 17 tuổi, còn bà cụ ngồi kia là mẹ của bà ta, ăn nhờ ở đậu ở nhà chúng tôi bao nhiêu năm rồi.

Mấy người còn lại là bạn bè của họ, cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì."

Sau khi nói xong, Tô Ánh Mai bĩu môi, tỏ vẻ vô cùng khinh thường họ.
Trần Gia Bảo nhìn xung quanh một vòng, phát hiện trong sảnh lớn có tổng cộng có 7 người, trong đó có ba người, Lưu Ngọc Lan với Tô Văn Cường ngồi bên ngoài, còn có cụ bà đã có tuổi đều đang nhìn Tô Ánh Mai một cách lạnh lùng, hoàn toàn coi cô như người nhà của họ.
Thấy Tô Ánh Mai phải lớn lên trong một gia đình như vậy, Trần Gia Bảo vô cùng đau lòng cho cô.
Lưu Ngọc Lan giận giữ nói: "Con nhóc này, tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi,sao mày vẫn không lễ phép chút nào vậy, còn người đàn ông này là ai? Sao mày lại đưa cậu ta đến nhà họ Tô này, nếu để cậu cả nhà họ Phụng tức giận thì phải làm sao, nhà họ Tô chúng ta biết phải làm sao? Sao mày lại có thể ích kỉ như vậy chứ?"
"Tôi ích kỷ sao?" Tô Ánh Mai giận dữ, nhưng giận quá cô lại cười, khinh thường nói: "Nếu không phải tôi quản lý tập đoàn trong mấy năm nay thì các người lấy đâu ra tiền mà tiêu xài, có khi các người còn khiến nhà họ Tô phá sản không chừng, bây giờ mấy người lại nói tôi ích kỷ? Thực sự rất buồn cười! Còn nữa, các người muốn gả ai cho nhà họ Phụng thì gả, tôi sẽ không lấy ai hết!"
Lưu Ngọc Lan tức đến nỗi lông mày dựng thẳng lên, bà ta chống nạnh đứng lên, chỉ vào Tô Ánh Mai tức giận nói: "Mày ăn gan trời sao, mày đừng tưởng rằng tìm một người đàn ông bên ngoài về là có chỗ dựa, mày thích làm gì thì làm sao.

Hôm nay tao nói cho mày biết, cậu cả nhà họ Phụng đã nói với tao rồi, một tháng sau mày phải đính hôn với cậu ta!"

Chương 287

Vẻ mặt Tô Ánh Mai cũng thay đổi.
Cụ bà ở bên cạnh chế giễu nói: "Đứa con gái này quan trọng nhất là cái gì mọi người biết không, đó chính là danh tiếng và trinh tiết đó, thế mà hôm qua nó lại ở bên ngoài với người đàn ông này, thực sự là không biết xấu hổ!"
Ai cũng không chú ý tới vẻ mặt Trần Gia Bảo đã dần dần trở nên lạnh lùng khó đoán.
Lưu Ngọc Lan nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ tay vào mũi anh cười lạnh lùng, nói: "Mày là ai mà cũng dám đến đây cướp người phụ nữ của nhà họ Tô? Bây giờ vẫn còn kịp đó, mày mau cút đi!"
Trần Gia Bảo liền chủ động ôm eo Tô Ánh Mai, nói giống như anh đang tuyên bố chủ quyền vậy: "Tôi là Trần Gia Bảo, là chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai, hôn ước của bọn tôi vẫn còn ở đó, còn bà, bà là ai mà dám quyết định tất cả như vậy?"
Anh vừa nói xong, mọi người xung quanh tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai?
Vẻ mặt của Lưu Ngọc Lan với mấy người xung quanh đều thay đổi.
Lưu Ngọc Lan đã nghe nói qua, năm đó ông cụ từng định ra một cuộc hôn nhân cho Tô Ánh Mai, mà người đó tên là Trần Gia Bảo.
Có điều là đã hơn mười năm trôi qua nhưng vẫn không có một chút tin tức nào của Trần Gia Bảo, cho nên Lưu Ngọc Lan đã quên mất chuyện này, nhưng bà ta không ngờ rằng Trần Gia Bảo thật sự xuất hiện.
"Chỉ là cậu chủ nhà họ Phụng đã coi trọng Tô Ánh Mai.

.

.”
Nhớ tới cậu chủ nhà họ Phụng, Lưu Ngọc Lan lập tức nở nụ cười đắc ý, ở trước mặt một người vừa có quyền vừa có tiền như cậu chủ nhà họ Phụng, thì đừng nói tới chuyện Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai mới chỉ có hôn ước chứ vẫn chưa kết hôn, cho dù hai người bọn họ có thật sự đăng ký kết hôn rồi đi chăng nữa thì chỉ cần cậu chủ nhà họ Phụng nói một câu, bà ta cũng sẽ làm đơn đăng ký kết hôn đó trở thành mớ giấy lộn.
Nghĩ tới đây, Lưu Ngọc Lan cười lạnh nói: “Tôi không cần biết cậu là ai, tóm lại, Tô Ánh Mai không phải người mà cậu có thể với tới, nếu như không muốn sống không bằng chết thì hãy cách xa Tô Ánh Mai một chút, nếu không, đừng nói tới cậu chủ nhà họ Phụng, chỉ cần nhà họ Tô chúng tôi muốn thì cũng sẽ dễ dàng nghiền nát cậu giống như nghiền nát một con kiến vậy.”
Tô Văn Cường đang đứng bên cạnh cười lạnh nói: “Mẹ, nhiều lời với cái thứ ngu dốt này làm gì? Giao nó cho con đi, con cho người chặt đứt chân của nó, lại thiến nó đi làm quà xin lỗi cậu chủ nhà họ Phụng.”
“Được được được, đối phó với cái thứ không biết xấu hổ như bọn chúng thì phải xử lý như vậy.” Mặt mày bà cụ hớn hở, nhưng lời nói của bà ta lại tràn đầy ác độc.
Đây không chỉ là uy hiếp mà còn nhục mạ người khác!

Tô Ánh Mai dẫn chồng chưa cưới của mình về nhà lại bị đối xử như vậy.
Sắc mặt Tô Ánh Mai trầm xuống, tức giận đến run người.
Trần Gia Bảo an ủi vỗ cánh tay của Tô Ánh Mai, ngay sau đó anh đi về phía Tô Văn Cường, vừa đi vừa thản nhiên nói:
“Tuổi còn nhỏ đã muốn bắt chước người ta đi làm đại ca, chẳng lẽ không có ai nói với cậu, không có thực lực mà còn muốn làm đại ca thì chỉ là kẻ ngu dốt à?”
Vừa nói hết câu, Trần Gia Bảo đã đi tới trước mặt Tô Văn Cường, nhìn cậu ta từ trên cao.
“Sao nào, mày muốn làm gì? Tao nói cho mày biết, nơi này chính là địa bàn của nhà họ Tô, mà tao lại là cháu đích tôn của nhà họ Tô, là người thừa kế tương lai của nhà họ Tô, mày dám đụng tới tao à?” Tô Văn Cường cười khinh thường nói.

Nhà họ Tô là một trong những dòng họ lớn nhất của thành phố Hòa Bình, hơn nữa, không bao lâu nữa là có thể hợp tác với nhà họ Phụng, đến lúc đó, ngay cả nhà họ Tạ cũng phải nể mặt nhà họ Tô, một tên Trần Gia Bảo có là cái gì?
“Đụng tới cậu?”
Trần Gia Bảo cười nhạo một tiếng, đột nhiên cầm lên cái gạt tàn thuốc thủy tinh trên bàn cờ, hung hăng nện vào gáy Tô Văn Cường.
Trong tức khắc Tô Văn Cường kêu thảm một tiếng, máu tươi chảy ra ròng ròng, cậu ta ngã từ trên ghế xuống, bất tỉnh nằm ngửa mặt trên mặt đất.
“Ngu ngốc.” Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, rút một tờ giấy vệ sinh ra, lau vết máu trên tay sau đó tiện tay ném cái gạt tàn thuốc qua một bên.
Tô Ánh Mai lập tức trợn to hai mắt, mặc dù Trần Gia Bảo rất bạo lực, nhưng mà trong lòng cô lại cảm thấy hả hê một cách khó hiểu.
Sắc mặt Lưu Ngọc Lan biến đổi, nổi giận đùng đùng đứng lên, vội vàng nhào tới kiểm tra vết thương trên người Tô Văn Cường, sau đó bà ta chỉ vào mặt Trần Gia Bảo điên cuồng mắng: “Mày.

.

.

Mày là cái thá gì, lại dám đánh con trai tao, khốn kiếp, nhà họ Tô nhất định sẽ băm mày ra thành trăm mảnh đút cho chó ăn.

.

.”
Đột nhiên, Trần Gia Bảo đá vào bụng Lưu Ngọc Lan một cái khiến bà ta té xuống đất, khinh bỉ nói: “Con hư tại mẹ, chỉ có người mẹ như bà mới sinh được cái thứ ngu ngốc như nó, đúng là mẹ nào con nấy, đáng đời!”

Chương 289

“ Vâng.

” Tô Thu Uyên cung kính đáp một tiếng, đi về phía Tô Văn Cường.

Sắc mặt Lưu Ngọc Lan thay đổi, giận dữ nói: “Cô dám, chẳng lẽ cô không sợ Văn Quân trách tội cô sao?”
Tô Văn Quân chính là người quản lý nhà họ Tô hiện nay, cũng là bố của Tô Ánh Mai.

Trong lòng Tô Thu Uyên âm thầm lắc đầu, đừng nói là bây giờ nhà họ Tô đã trở nên lụi tàn, cho dù là lúc đang ở thời kỳ hưng thịnh thì cũng không bằng một ngón tay của Trần Gia Bảo nhà họ Tô.

Khuôn mặt cô không thay đổi, đi đến bên cạnh Tô Văn Cường, kéo chân phải của Tô Văn Cường giống như đang kéo một con chó đã chết vậy, cô ném cậu ta ra ngoài, một vệt máu dài ghê người kéo dài ở trên sàn nhà.

Sắc mặt của Lưu Ngọc Lan và bà cụ suy sụp.

“Chắc bà đang nghĩ rằng nếu như Tô Văn Quân ở đây thì tôi nhất định sẽ không dám kiêu ngạo như vậy có đúng không?” Đột nhiên, Trần Gia Bảo lạnh lùng nói.

Lưu Ngọc Lan không lên tiếng, nhưng sắc mặt của bà ta lại thể hiện rõ rằng bà ta đang nghĩ như vậy.

Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên vẻ khinh bỉ nói: “Tôi cho bà một tiếng đồng hồ, bà cho người gọi Tô Văn Quân trở về đi, tôi ở đây chờ ông ta.

”
Kiêu ngạo, kiêu ngạo một cách vô đối!
Nói xong, Trần Gia Bảo kéo tay của Tô Ánh Mai, dịu dàng cười nói: “Đi, bây giờ chúng ta đi thăm ông nội của cô.

”
“Được.

” Tô Ánh Mai đáp lại một tiếng, mặc dù hôm nay nhà họ Tô đã bị mất hết mặt mũi nhưng cô lại cảm thấy hãnh diện, những điều u ám lúc trước lập tức biến mất sạch sẽ!
Hai người nắm tay nhau đi về phía sân sau của căn biệt thự.

Trong phòng khách, chỉ còn lại Tô Thu Uyên, Lưu Ngọc Lan và bà cụ.

Trong mắt bà cụ lộ ra vẻ ác độc mắng: “Tên khốn kiếp đó sau này sẽ chết không nhắm mắt, chết không nhắm mắt.

.

.

”
Lưu Ngọc Lan tức giận cười lạnh, nói: “Tô Thu Uyên, cô lại dám giúp người ngoài đối phó chúng tôi, chờ Văn Quân trở về sẽ trừng phạt cô!”

“Tùy thích, tôi chỉ cảnh cáo một câu, Trần Gia Bảo là người mà các người không nên đắc tội.

”
Trong lòng Tô Thu Uyên khinh bỉ, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Bên này Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đang nắm tay nhau đi

về phía sâu nhỏ phía sau biệt thự, đi được một nửa Tô Ánh Mai bỗng nhiên cảm kích nói: “Cám ơn anh.

”

Những năm gần đây, ở cái nơi lạnh lẽo gọi là nhà này cô luôn bị bọn họ chèn ép, hôm nay cô cũng đã cảm thấy hãnh diện, thậm chí cô còn cảm thấy cuối cùng cô cũng có thể quyết định được số phận của bản thân.

Mà tất cả những thứ này đều do Trần Gia Bảo đem đến.

Trần Gia Bảo dừng bước, trong mắt lấp lánh ánh cười nói: “Đây là việc mà tôi nên làm.

”

Kì lạ, Tô Ánh Mai không có phản bác lại anh.

Mặt trời lên cao chiếu rọi vào người cô làm cho làn da cô càng trở nên sáng rực, như lấp lánh giữa bảy sắc cầu vồng vậy.

Cô nhìn Trần Gia Bảo, lần đầu tiên trong đời trong lòng cô nghĩ rằng: “Có một người đàn ông ở bên cạnh để che mưa tránh che nắng cũng tốt thật.

”

Rất nhanh, hai người đi tới trong sân, nước chảy bên dưới cây cầu nhỏ vừa yên tĩnh lại tao nhã.

Tô Ánh Mai đi gõ cửa.

“Két” một tiếng, một ông cụ râu tóc bạc trắng đi ra, Tô Ánh Mai khéo léo nói: “Con chào ông nội.

”

Ông cụ, cũng chính là Tô Minh Sơn, cười ha ha nói: “Thì ra là Ánh Mai, đã lâu không gặp, hôm nay sao lại có thời gian đến đây thăm ông già này vậy? Ủa, chàng trai này là ai?”
Tô Minh Sơn nhìn về phía Trần Gia Bảo, tò mò quan sát.

Trần Gia Bảo lễ phép cười nói: “Chào ông nội, cháu tên là Trần Gia Bảo.

”
“Trần Gia Bảo!” Tô Minh Sơn kêu lên một tiếng sau đó ông đột nhiên trở nên kích động, nhanh chóng bước đến trước mặt Trần Gia Bảo, mạnh mẽ vỗ bả vai của anh, kích động nói: “Thì ra là cậu, khi cậu còn bé tôi còn ẵm cậu nữa đấy, chớp mắt cậu đã lớn như vậy rồi, lại còn rất đẹp trai nữa, thật tốt quá.

”
Ông ấy nói một tràng, tất nhiên ông hết sức hài lòng với Trần Gia Bảo.

Ông dẫn Trần Gia Bảo vào phòng, rót ba ly trà, Tô Minh Sơn cười nói: “Dạo này thầy của cậu vẫn khỏe chứ?”
“Cám ơn sự quan tâm của ông, thầy của cháu vẫn khỏe ạ.

” Trần Gia Bảo cười nói.

Chương 290

Tô Minh Sơn gật đầu một cái, thở dài nói: “Cũng đúng, thầy của cậu là một vị thần tiên sống, chắc chắn thân thể của ông ấy vẫn luôn mạnh khỏe.

Ban đầu tôi còn lo lắng thầy của cậu không để hôn ước này ở trong lòng, không nghĩ tới cậu lại thật sự xuất hiện, quả nhiên thầy của cậu đã nói là làm, tôi cũng an tâm rồi.

Ai, những năm gần đây, nhà họ Tô nợ Ánh Mai quá nhiều, sau này tôi giao Ánh Mai cho cậu đấy.

”
Tô Minh Sơn vừa nói vừa cầm lấy tay của Trần Gia Bảo đặt lên mu bàn tay của Tô Ánh Mai.

Trong nháy mắt, Tô Ánh Mai cảm thấy như bị điện giật, khuôn mặt cô đỏ bừng, cô cúi đầu xuống, lén nhìn phản ứng của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nghiêm túc nói như cam kết với ông cụ Tô: “Cháu sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt.

”
Khuôn mặt Tô Ánh Mai hiện lên vẻ ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại ngọt ngào còn hơn cả mật ong nữa.

“Ông nội Tô, tình hình của nhà họ Phụng hiện giờ ra sao?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

Anh nghĩ rằng Tô Minh Sơn là người của thế hệ trước nên có lẽ ông ấy sẽ biết rõ tình hình của nhà họ Phụng hơn Tô Ánh Mai rất nhiều.

Quả nhiên, sau khi nghe được câu hỏi của Trần Gia Bảo, vẻ mặt của Tô Minh Sơn xuất hiện một sự nghiêm túc hiếm có, ông nói: "Nghe nói nhà họ Phụng là dòng họ kế thừa mấy trăm năm của võ cổ truyền, mấy trăm năm qua, dòng họ của bọn họ xuất hiện vô số Tông sư cường giả, thậm chí còn có truyền thuyết rằng vào hơn một trăm năm trước nhà họ Phụng còn có cả 'Truyền kỳ' cường giả, cho nên mặc dù bình thường nhìn nhà họ Phụng có vẻ rất khiêm tốn, nhưng trên thực tế bọn họ lại là dòng họ tồn tại lâu đời và có thế lực nhất tỉnh Hòa Bình.

"

"Truyền kỳ cường giả?" Trần Gia Bảo không nhịn được nhíu mày.

Cấp bậc của võ thuật được phân thành trúc cơ, đoán thể, hợp khí, thông u, tông sư, truyền kỳ, tiên thiên.

Trần Gia Bảo hiện giờ tính ra cũng chỉ là cấp bậc Tông sư, trừ phi bây giờ anh có thể đột phá đến tầng thứ ba của "Tiên vũ hợp tông quyết", nếu không khi đối mặt với Truyền kỳ cường giả điều duy nhất anh có thể làm cũng chỉ là miễn cưỡng bảo vệ bản thân mà thôi.

Tô Ánh Mai không hiểu võ thuật, cô lại càng không biết "Truyền kỳ" cường giả là cái gì, nhưng cô thấy thái độ nghiêm túc của Trần Gia Bảo thì cũng hiểu được "Truyền kỳ" cường giả nhất định là rất kinh khủng.

Tô Minh Sơn cười nói: "Bao nhiêu năm trôi qua, thế giới võ thuật đã ngày càng suy tàn, đến bây giờ đừng nói là Truyền kỳ cường giả, ngay cả Tông sư cường giả đều hiếm như lông chim phượng và sừng của kỳ lân vậy, cho nên đừng quá tin tưởng vào lời đồn trăm năm trước về việc từng có "Truyền kỳ" cường giả xuất hiện, huống chi cho dù thật sự có "Truyền kỳ" cường giả thì nhiều năm trôi qua như vậy cũng đã sớm hóa thành một nắm đất rồi, không cần phải lo lắng.

”
Trần Gia Bảo cười một tiếng, kiêu ngạo nói: “Cháu mặc kệ nhà họ Phụng thật sự có Truyền kỳ cường giả hay không, nếu như bọn họ dám ép buộc Ánh Mai thì Trần Gia Bảo này nhất định sẽ đấu với bọn họ đến cùng!”
Dường như cảm nhận được sự tự tin và kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, Tô Ánh Mai cảm thấy rất vui và hạnh phúc.

Tô Minh Sơn nhìn Trần Gia Bảo một cách chăm chú, trong mắt ông như chất chứa bao nỗi niềm sâu xa, ngay sau đó ông lại bùi ngùi than thở: “Giỏi lắm, không hổ danh là học trò của ông ấy, quả nhiên là kiêu ngạo y như nhau, vừa tự tin lại vừa mạnh mẽ.

Ánh Mai gặp được cậu là may mắn của nó, đồng thời cũng là may mắn của nhà họ Tô.

”
“Ông nội Tô quá khen.

” Trần Gia Bảo khiêm tốn cười nói.

Sau đó, ba người lại trò chuyện một lúc, nội dung chủ yếu của cuộc nói chuyện cũng chỉ xoay quanh cuộc sống ở trên núi của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo chọn những điều thú vị trên núi nói cho bọn họ nghe làm Tô Ánh Mai cảm thấy rất vui vẻ, đồng thời trong lòng cô cũng có chút mong chờ cuộc sống ở trên núi.

“Gia Bảo, bảy ngày nữa là tiệc mừng thọ bảy mươi tuổi của tôi, hy vọng đến lúc đó cậu có thể tới tham gia tiệc mừng thọ của tôi.

”

Khi Trần Gia Bảo đang định rời đi, Tô Minh Sơn tiễn hai người đến cửa đã nói với anh như vậy.

Tô Ánh Mai cũng nhìn Trần Gia Bảo, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

“Được, bảy ngày nữa cháu sẽ đúng hẹn tới chúc thọ ông nội Tô.

” Trần Gia Bảo cười tủm tỉm gật đầu đồng ý.

Trong lòng Tô Ánh Mai rất vui sướng, ngay cả ánh mắt đều ánh lên nụ cười.

Sau đó hai người cùng nhau rời đi, trở về phòng khách của biệt thự nhà họ Tô.

Trong phòng khách chỉ có Lưu Ngọc Lan và mẹ của bà ta, Tô Thu Uyên đang đứng ở cửa, thấy Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đã trở lại thì cũng theo bọn họ đi vào.

Lưu Ngọc Lan và bà cụ thấy Trần Gia Bảo, sắc mặt lập tức thay đổi, nhất là bà cụ, trong mắt bà ta lóe lên sự độc ác, miệng thì cứ lẩm bẩm điều gì đó, không cần phải đoán cũng biết bà ta đang nguyền rủa anh.

Chương 291

“Tô Văn Quân vẫn chưa về à, xem ra các người cũng không quan trọng đối với ông ta lắm.

”
Trần Gia Bảo đảo mắt nhìn một vòng, tùy tiện ngồi trên ghế salon, thể hiện một cách rõ ràng rằng anh đang chờ Tô Văn Quân.

Anh biết rõ, nhất định phải dọa cho Lưu Ngọc Lan sợ vỡ mật ra, nếu không sau này bà ta vẫn cứ tiếp tục chèn ép Tô Ánh Mai nữa cho xem.

Lưu Ngọc Lan cười lạnh nói: “Mày đừng vội đắc ý, tao đã gọi điện thoại cho Văn Quân rồi, ông ấy đang trên đường về, chờ Văn Quân về xem ông ấy xử lý mày ra sao.

”

“Tôi cũng đang rất mong chờ đây, hy vọng ông ta sẽ không làm tôi thất vọng.

” Trần Gia Bảo cười khẩy nói.

Tô Ánh Mai yên lặng đứng bên cạnh Trần Gia Bảo, cô đột nhiên phát hiện bản thân rất thích loại cảm giác Trần Gia Bảo đứng ra bảo vệ mình, nó làm cho cô cảm thấy có cảm giác an toàn vô hình.

“Tôi muốn xem thử là kẻ nào dám gây sự ở nhà họ Tô!”
Đột nhiên, có hai người đàn ông trung niên từ ngoài cửa đi

vào, một người mặc một bộ đồ vest, giữa hai lông mày ông ta có đôi nét tương tự với Tô Ánh Mai, có điều khuôn mặt của ông ta lúc này lại ngập tràn sự tức giận, không cần phải nói, ông ta nhất định chính là người quản lý nhà họ Tô hiện nay Tô Văn Quân rồi.

Một người khác thì mặc một bộ quần áo màu trắng, thân hình cao lớn, khí thế thâm sâu, không còn gì nghi ngờ nữa, chắc chắn ông ta là một vị cao thủ võ thuật.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, xem ra thực lực của nhà họ Tô mạnh hơn so với mình nghĩ, trừ Tô Thu Uyên ra nhà họ Tô vẫn còn các cao thủ võ thuật khác.

Tô Ánh Mai thấy bố đi vào, đang chuẩn bị bước ra nghênh đón, đột nhiên cô nhìn thấy Trần Gia Bảo vẫn ngồi yên không nhúc nhích nên cô cũng dừng bước.

Lưu Ngọc Lan vui mừng vội vàng chạy lên, ngay sau đó sắc mặt bà ta biến đổi, khóc nháo lên rồi nói: “Tên khốn kiếp này, sao bây giờ ông mới về, đầu của Văn Cường bị người ta đánh đến chảy máu rồi, nếu như.

.

.

Nếu như con trai của tôi mà có mệnh hệ gì thì tôi sẽ liều mạng với ông.

”

Sắc mặt của Tô Văn Quân u ám, tức giận nói: “Là ai dám đánh con trai tôi?”
“Chính là nó!” Lưu Ngọc Lan chỉ vào Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai, trong mắt lóe lên sự căm hận, bà ta nói: “Tối hôm qua Ánh Mai đi đâu một đêm không về, tôi và mẹ đều rất lo lắng cho nó, nhưng nó thì hay rồi, sáng sớm hôm nay mang một thằng đàn ông xa lạ về nhà, Văn Cường chỉ nói mấy câu quan tâm nó thế mà đã bị tên đó lấy cái gạt tàn thuốc đập vào

đầu, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện kia kìa.

”
Nghe thấy Tô Ánh Mai một đêm không về, người đàn ông trung niên bên cạnh ngay lập tức nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn.

“Không biết xấu hổ.

”
Nghe Lưu Ngọc Lan nói bậy bạ, Tô Ánh Mai tức giận.

Sắc mặt Tô Văn Quân trở nên u ám, cau mày hỏi: “Ánh Mai, tối hôm qua con thật sự không về nhà à?”
Tô Ánh Mai nhớ tới việc tối hôm qua mình bị bắt cóc, xém chút nữa cô đã bị Phương Hòa Nhiên hại chết, vậy mà sau khi bố cô trở về, không những không quan tâm cô chút nào mà lại còn mở miệng chất vấn cô.

Một nỗi đau xót từ đáy lòng Tô Ánh Mai trào lên, Tô Ánh Mai cười khổ, ngay sau đó cô hít sâu một hơi rồi nói: “Đúng vậy, đêm qua con không về nhà mà ở cạnh anh ấy.

”
Người đàn ông trung niên đang đứng bên cạnh nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt ông ta lóe lên ý định muốn giết người.

Tô Văn Quân giận dữ, đôi mắt co rút liên hồi nhìn về phía Trần Gia Bảo đang ngồi im trên ghế salon, tức giận hỏi: “Cậu là ai, tại sao vô duyên vô cớ lại chạy đến nhà họ Tô gây sự, cậu cho rằng người nhà họ Tô chết hết rồi sao?”
Trần Gia Bảo đứng lên, cười nói: “Trước khi tôi trả lời câu hỏi của ông thì tôi sẽ cho ông một vài lời khuyên trước, vì tôi nể mặt của Ánh Mai nên tôi mới nói đấy.

Cái gọi là ‘lấy vợ phải coi trọng hiền đức’, tôi khuyên ông nên li dị cái loại đàn bà đổi trắng thay đen, hung hăng ngang ngược, gây xích mích chia rẽ như bà ta đi, nếu không sớm

muộn gì bà ta cũng làm ông tan cửa nát nhà thôi.

”
Sắc mặt Lưu Ngọc Lan thay đổi, ngay sau đó nắm lấy tay Tô Văn Quân, cố gắng thể hiện một dáng vẻ yếu đuối bị người ta ăn hiếp.

Tô Văn Quân càng tức giận nói: “Chuyện riêng của nhà họ Tô không cần cậu quan tâm, rốt cuộc cậu là ai?”
“Tôi tên Trần Gia Bảo.

” Trần Gia Bảo cười rồi tự giới thiệu mình.

Sắc mặt Tô Văn Quân thay đổi, bật thốt lên: “Cậu chính là Trần Gia Bảo? Là người dùng ngân châm cứu Tạ Hoàng Dương, người đã đánh Tôn Trường An và Tạ Quốc An ngay trước mặt mọi người, lại còn bỏ ra hơn một ngàn tỷ đi mua ‘Trái tim của tình nhân” ở buổi đấu giá à?”
Lời vừa nói ra, ánh mắt Lưu Ngọc Lan cũng thay đổi, không nghĩ tới Trần Gia Bảo lại lợi hại như vậy, ngay cả cậu chủ nhà họ Tạ mà cậu ta cũng dám đánh.

Chương 292

Ngay cả Tô Ánh Mai đến lúc này mới biết được sự tích vĩ đại của Trần Gia Bảo, cô rất kinh ngạc, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy tự hào.

“Đúng vậy.

” Trần Gia Bảo cười nói: “Không ngờ ông lại hiểu rõ về tôi như vậy, ngoài ra, ông còn nói thiếu một điều, tôi còn là chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai nữa.

”
“Thật sự là cậu.

” Sắc mặt Tô Văn Quân tái mét.

Mấy ngày nay, ông ta thường xuyên nghe được tên của Trần Gia Bảo, cũng biết rằng Trần Gia Bảo đã trở thành ngôi sao mới của xã hội thượng lưu.

Mặc dù chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai cũng tên là “Trần Gia Bảo”, nhưng mà Tô Văn Quân vẫn cho rằng đây chẳng qua chỉ là sự trùng hợp mà thôi, nếu không Trần Gia Bảo đã sớm ghé nhà của ông ta bàn chuyện kết hôn với Tô Ánh Mai rồi.

Nhưng mà ông ta không ngờ đến bọn họ thật sự là cùng một người.

Dĩ nhiên, Tô Văn Quân không phải là người của thế giới ngầm

cho nên ông ta cũng không biết Trần Gia Bảo đã là Tông sư cường giả, anh đã thu phục toàn bộ đại ca ở các thế lực của thế giới ngầm rồi, mà người duy nhất biết điều này của nhà họ Tô chính là Tô Thu Uyên, bởi vì cô ta cũng vừa mới trở về nên vẫn chưa kịp nói cho ông ta biết tin tức này.

Trần Gia Bảo chắp hai tay ra sau lưng, thản nhiên nói: “Tôi tới nhà họ Tô là muốn nói cho các người biết Tô Ánh Mai là vợ chưa cưới của tôi, tôi sẽ không cho phép, càng sẽ không đồng ý việc các người tùy tiện gả cô ấy cho người khác, cho dù có là con của ông trời cũng không được.

”

Mặc dù giọng của anh rất bình thản, nhưng lại rất dứt khoát, không cho phép ai phản bác.

Tô Ánh Mai đứng sau lưng anh, trong con ngươi xinh đẹp của cô tràn đầy sự cảm động.

Sắc mặt của Tô Văn Quân thay đổi liên tục, nếu như đổi thành lúc trước, đối mặt với ngôi sao mới của xã hội thượng lưu như Trần Gia Bảo, Tô Văn Quân chắc chắn sẽ đồng ý vô điều kiện, nhưng mà bây giờ, Tô Ánh Mai đã bị cậu chủ nhà họ Phụng coi trọng rồi, nhà họ Phụng ở tỉnh Hòa Bình có quyền thế ngất trời, mạnh hơn Trần Gia Bảo gấp trăm ngàn lần, nhà họ Tô không đắc tội nổi.

Nghĩ tới đây, Tô Văn Quân cắn răng một cái nói: “Trần Gia Bảo, Ánh Mai không phải người cậu có thể với tới, cậu cứ xem như nhà họ Tô không giữ lời hứa trước vậy, hủy bỏ cái hôn ước này đi.

”

Khuôn mặt Tô Ánh Mai nhất thời biến đổi.

Trần Gia Bảo dường như không ngạc nhiên chút nào, thản nhiên nói: “Chuyện này cũng không phải do ông.

”

“Vậy cũng không phải do cậu!”
Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh từ nãy tới giờ vẫn không lên tiếng đột nhiên bước ra, khinh thường cười nói: “Cậu chủ nhà họ Phụng đã chấm Tô Ánh Mai rồi, nếu như cậu biết điều thì tự mình từ hôn đi, nếu không nhà họ Phụng sẽ tìm cách ép cậu chủ động từ hôn đấy, nhưng mà quá trình này bảo đảm sẽ làm cho cậu muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”
Khuôn mặt Lưu Ngọc Lan và bà cụ đầy vẻ hớn hở, nhất là bà cụ, bà ta ác độc nói: “Đúng, đúng, phải làm cho thằng nhóc chết tiệt này muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”
Tô Văn Quân cũng nói: “Vị này là Võ Nghiêm Bình của nhà họ Phụng, ông ấy đã đạt đến cấp bậc ‘Thông u’ trung kỳ, nể mặt cậu đã từng có hôn ước với Ánh Mai nên tôi khuyên cậu hãy chủ động từ hôn đi, nếu không cậu không gánh nổi hậu quả đâu.

”
Khuôn mặt Võ Nghiêm Bình đầy vẻ đắc ý, ông ta vốn là người của một dòng họ lớn ở trên tỉnh, sau khi đến thành phố Hòa Bình ông ta mới phát hiện ra thành phố Hòa Bình không có nhiều cao thủ võ thuật như chỗ của mình, cho nên ông ta cảm thấy bản thân rất có ưu thế, vì thế ông ta lại càng xem thường Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo hờ hững khinh thường nói: “Ếch ngồi đáy giếng.

”
Võ Nghiêm Bình cũng coi như là cao thủ “Thông u” trung kỳ thế mà hôm nay lại bị một kẻ mà ông ta nghĩ rằng vô cùng yếu ớt coi thường như vậy.

“Thằng nhóc kiêu căng này!”

Võ Nghiêm Bình giận dữ, ông ta đạp mạnh xuống đất, “Rắc” một tiếng, lấy chân ông ta làm trung tâm, trên sàn nhà đột nhiên xuất hiện vô số vết nứt dần lan rộng ra bốn phía.

Đây là lần đầu tiên đám người Tô Văn Quân và Lưu Ngọc Lan

thấy một cảnh tượng thần kỳ như vậy, lúc đầu bọn họ rất sợ hãi nhưng ngay sau đó lập tức cảm thấy hưng phấn.

“Ông Võ cũng chỉ mới là cao thủ tầm trung của nhà họ Phụng thôi mà đã mạnh như vậy rồi, đúng là nhà họ Phụng có lịch sử mấy trăm năm có khác, Trần Gia Bảo như một con kiến khi đứng trước mặt nhà họ Phụng vậy, không, không cần đến nhà họ Phụng, chỉ như một con kiến trước mặt ông Võ vậy.

”

Tô Văn Quân hưng phấn nghĩ, ông ta càng thêm quyết tâm gả Tô Ánh Mai cho nhà họ Phụng.

Lưu Ngọc Lan cũng nghĩ như vậy, nhưng mà bà ta lại càng muốn nhìn thấy Võ Nghiêm Bình hành hạ Trần Gia Bảo đến mức sống không bằng chết để bà ta có thể báo thù cho Tô Văn Cường.

Chỉ có Tô Ánh Mai cảm thấy bình tĩnh, mặc dù Võ Nghiêm Bình giẫm nát sàn nhà chỉ bằng một chân, nhìn có vẻ rất ghê gớm, nhưng mà còn thua xa cảnh tượng hôm qua Trần Gia Bảo dùng kiếm khí giết người.

Võ Nghiêm Bình nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo cứ đứng im tại chỗ không có chút phản ứng gì, ông ta còn tưởng rằng bản thân mình mạnh đến nỗi dọa cho anh sợ, cười lạnh nói: “Nếu như mày quỳ xuống đất cầu xin tao làm tao thấy vui thì có lẽ tao sẽ tha cho mày một mạng.

”

Chương 293

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, ngay sau đó, ngước lên nhìn ông ta bằng nửa con mắt, đứng thẳng lưng nói: "Đừng nói nhảm nữa, thực lực chỉ mới ở mức 'Thông u' trung kỳ mà thôi, còn không bằng một con kiến nữa, nếu như tôi dùng một chiêu mà vẫn không đánh thắng được ông thì Trần Gia Bảo này sẽ tự sát ngay lập tức!"
Anh vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc!
Trong mắt Tô Ánh Mai cuối cùng cũng xuất hiện vẻ lo âu, dù sao thực lực của Võ Nghiêm Bình có vẻ rất mạnh, anh ấy muốn dùng một chiêu đánh bại ông ta chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Tô Văn Quân và Lưu Ngọc Lan nhìn nhau, đều thấy được sự vui vẻ trong mắt đối phương, Trần Gia Bảo đúng là kiêu ngạo, nếu như sau cùng cậu ta tự sát mà chết thì cũng không có liên quan gì tới nhà họ Tô cả.

"Thằng nhóc ngông cuồng, mày đúng là thứ khoác lác.

" Khuôn mặt Võ Nghiêm Bình đầy vẻ tức giận, ông ta dù sao cũng là người của một dòng họ cao quý, gia đình giàu có nào của tỉnh gặp ông ta cũng đều phải cúi đầu cung kính, không ngờ hôm nay lại bị một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch nhục mạ như vậy, ông ta tức giận nói: "Được, vậy hôm nay để tao xem thử rốt cuộc mày dùng cách gì để đánh thắng tao chỉ trong vòng một chiêu!"
Ngay sau đó, Võ Nghiêm Bình hét lớn một tiếng, chân đạp mạnh xuống đất, bật người lên thật cao, đồng thời tung ra hai quả đấm, ông ta dùng chiêu "Lực áp thiên quân" nhắm thẳng

vào đầu của Trần Gia Bảo!
Nhưng Trần Gia Bảo cũng không né tránh.

Trong mắt Võ Nghiêm Bình lóe lên vẻ đắc ý, ông ta đã dồn toàn bộ sức mạnh của mình vào một đòn này, một chiêu này đủ làm vỡ nát cả một tảng đá thế mà tên Trần Gia Bảo này lại khinh thường không né cũng chả tránh, nhất định cậu ta sẽ vỡ đầu mà chết thôi!
Tô Văn Quân, Lưu Ngọc Lan và bà cụ giống như đã nhìn thấy hình ảnh Trần Gia Bảo chết trong tay của Võ Nghiêm Bình ngay trước mắt vậy, khóe miệng bọn họ lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo khẽ ngẩng đầu, ánh mắt khinh miệt, anh há miệng phun ra một luồng khí màu trắng mờ ảo, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, luồng khí đó lấp tức xuyên thẳng qua người của Võ Nghiêm Bình, hơn nữa vẫn không có dừng lại, trực tiếp đâm vào vách tường màu trắng ở phía sau tạo nên một cái lỗ sâu hoắm.

Cậu ta chỉ tung ra một chiêu mà đã kinh khủng như vậy rồi!
Cơ thể của Võ Ngiêm Bình cứng ngắc treo giữa không trung, trong mắt ông ta lộ ra vẻ kinh hãi, đột nhiên "Phụt" một tiếng, ngực ông ta trào ra vô số chất lỏng màu đỏ, chỉ nghe ông ta kêu thảm một tiếng, té lăn xuống đất, máu tươi văng tứ tung, sau đó vì vết thương của ông ta quá nặng nên cứ nằm bẹp trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Cậu ta chỉ dùng một chiêu đã giết được đối thủ ngay tức khắc, hoàn toàn áp đảo đối phương!
Mọi người đều kinh hoàng!

Chỉ có Tô Ánh Mai vừa mừng vừa sợ, cô đứng sau lưng Trần Gia Bảo, nhìn bóng lưng gầy yếu của Trần Gia Bảo, trong lòng vô cùng an tâm, cô cảm thấy cho dù trời có sập xuống thì Trần Gia Bảo cũng sẽ đỡ thay cho cô.

"Cảm giác này thật tuyệt.

"

Khóe miệng Tô Ánh Mai khẽ nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Trần Gia Bảo vẫn đứng ở chỗ đó, hai tay chắp sau lưng, giống như chuyện vừa rồi không có liên quan gì tới anh vậy, anh lắc đầu khinh miệt nói: “Thực lực của người nhà họ Phụng chỉ có thế thôi sao.

”
‘Ông Võ là cao thủ ‘Thông u’ trung kỳ mà Trần Gia Bảo chỉ dùng một chiêu đã đánh bại ông ta rồi, rốt cuộc thực lực của cậu ta khủng bố đến mức nào chứ?’
Nhất thời đôi mắt của Tô Văn Quân trợn to, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Mà Lưu Ngọc Lan cũng rất sợ hãi, đồng thời bà ta lại cảm thấy có chút may mắn, cũng may Trần Gia Bảo chỉ dùng cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh đập vào đầu của Tô Văn Cường mà không phải dùng chiêu thức vừa rồi để đối phó với nó, nếu không chắc chắn Văn Cường không sống nổi.

Nghĩ tới đây, bà vỗ ngực một cái, trong lòng có chút vui mừng.

Còn về phần bà cụ, vì bà ta quá sợ hãi nên đột nhiên không thở nổi, trực tiếp té xỉu, thế nhưng bây giờ Tô Văn Quân và Lưu Ngọc Lan vẫn đang trong tình trạng khiếp sợ nên vẫn chưa phát hiện ra.

“Mày… Mày…” Sắc mặt của Võ Nghiêm Bình hoảng hốt, nằm trên mặt đất mãi không đứng dậy nổi, ông ta che vết thương đang chảy máu trước ngực, run rẩy chỉ vào Trần Gia Bảo, nhưng mà lắp bắp một hồi vẫn không nói nên lời.

Có thể tu luyện đến trình độ như vậy, miệng có thể phun ra luồng khí bay xa đến cả ba mét, giết người không cần vũ khí, ở nhà họ Phụng ông ta mới chỉ gặp qua một người có thể làm được, đó là người quản lí của nhà họ Phụng hiện nay, mà thực lực của ngài ấy bây giờ đã là cao thủ cấp “Tông sư” rồi.

Chẳng lẽ, một thằng nhóc trẻ tuổi như Trần Gia Bảo mà đã là cao thủ cấp "Tông sư" rồi ư?
Nghĩ tới đây, trong lòng Võ Nghiêm Bình kích động, nhịn không được rên lên một tiếng, miệng ông ta lại phun ra một búng máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Chương 294

Có lẽ hôm nay ông ta phải chết ở đây rồi!
Hai tay Trần Gia Bảo chắp sau lưng, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng khí chất của anh lại rất trầm ổn, thâm thúy khó đoán, đột nhiên anh đưa mắt liếc về phía Tô Văn Quân và Lưu Ngọc Lan.

A!
Hai người hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt hoảng hốt, theo bản năng lui về phía sau hai bước, hai người đồng thời cảm nhận được một luồng áp lực thật lớn, thậm chí, Lưu Ngọc Lan sợ hãi đến nỗi vội vàng núp sau lưng Tô Văn Quân, không dám nhìn Trần Gia Bảo.

Đừng có đùa, ngay cả cao thủ võ thuật Võ Nghiêm Bình đều bị Trần Gia Bảo giết trong nháy mắt, thậm chí Trần Gia Bảo vẫn đứng nguyên tại chỗ chưa nhúc nhích chút nào mà đã dễ dàng đánh thắng ông ta rồi.

Nếu như Trần Gia Bảo thật sự muốn giết hai người bọn họ thì dễ như ăn kẹo vậy.

“Ừng ực”, Tô Văn Quân sợ hãi không nhịn được nuốt nước miếng một cái: “Cậu… Cậu muốn làm gì?”

Khí thế của Trần Gia Bảo càng trở nên mạnh mẽ, anh ngang ngược nói: “Tôi đã nói Tô Ánh Mai là vợ chưa cưới của tôi, Trần Gia Bảo này không cho phép, càng sẽ không đồng ý việc các người gả cô ấy cho người khác.

Tốt nhất các người đừng có đụng đến giới hạn của tôi, bởi vì

các người sẽ nhận lấy hậu quả mà các người không thể tưởng tượng nổi đâu!”
Sau khi Trần Gia Bảo vừa dứt lời, luồng khí còn sót lại trong cơ thể Võ Nghiêm Bình lại đột nhiên phụt ra, máu tươi lại văng tung tóe khắp nơi, sau đó cổ ông ta lệch qua một bên, ông ta đã chết rồi.

Nhất thời phòng khách của căn biệt thự nhà họ Tô im ắng không một tiếng động!
Sắc mặt Tô Văn Quân thoáng chốc trở nên tái nhợt, lại không nhịn được lui về phía sau hai bước.

Khuôn mặt Trần Gia Bảo hiện lên sự khinh miệt, cười khẽ lắc đầu, anh xoay người chủ động kéo bàn tay của Tô Ánh Mai, dịu dàng cười nói: “Chúng ta đi thôi.

”
” Được.

” Tô Ánh Mai gật đầu thật mạnh.

“Có anh ở đây, sau này không có ai dám ăn hiếp em nữa đâu.

” Trần Gia Bảo vừa đi vừa cười dịu dàng.

“Em biết.

” Tô Ánh Mai cười rạng rỡ, nhưng trong lòng lại rất muốn khóc.

Hai người không coi ai ra gì trực tiếp lướt qua Tô Văn Quân đi ra cửa.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo ngừng lại, anh cũng không quay đầu lại nói mà chỉ đứng ở cửa nói vọng vào: “Bảy ngày sau tôi sẽ tới nữa.

Ông có thể gọi tất cả những người mà ông cho là có thể đánh thắng được tôi đến, đến lúc đó tôi sẽ cho ông biết, trong mắt

của Trần Gia Bảo này nhà họ To cũng chỉ là trò cười mà thôi.

”
Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo kéo tay Tô Ánh Mai đi ra ngoài.

Trong phòng khách của căn biệt thự, sắc mặt Tô Văn Quân tái nhợt, trong mắt hiện lên vẻ bất lực.

Nếu như là lúc trước ông sẽ rất vui mừng khi có được một người con rể xuất sắc như Trần Gia Bảo, nhưng mà bây giờ ông đã bước lên chiếc thuyền của nhà họ Phụng rồi, bây giờ có muốn bước xuống thì cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi, chính ông ta cũng không muốn rời khỏi chiếc thuyền của nhà họ Phụng.

Dù sao, mặc dù Trần Gia Bảo rất lợi hại nhưng lại chỉ có một mình, rõ ràng không thể sánh được với một thế lực lớn như nhà họ Phụng được.

“Văn Quân, thằng nhóc khốn kiếp Trần Gia Bảo này không coi chúng ta ra gì nhưng nó lại mạnh như vậy, chúng ta phải làm sao đây?” Lưu Ngọc Lan đứng ở sau lưng Tô Văn Quân oán hận nói.

“Bà câm miệng cho tôi, nếu không phải bà lấy hình của Ánh Mai cho cậu chủ nhà họ Phụng xem thì bây giờ sẽ xảy ra chuyện này à? Tôi thấy Trần Gia Bảo nói đúng, cưới vợ phải cưới người hiền đức, đều do cái thứ đàn bà nhiều chuyện như bà nên mới xảy ra cớ sự này!” Tô Văn Quân giận dữ, giơ tay lên tát cho bà ta một cái, in hằn năm dấu tay lên mặt Lưu Ngọc Lan.

Lưu Ngọc Lan bị ông ta đánh ngây ra như phỗng, lần đầu tiên bà ta thấy Tô Văn Quân giận dữ như vậy, nhất thời bà ta ôm mặt không dám nói lời nào.

Tô Văn Quân hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó mặt trầm xuống nói: “Ánh Mai nhất định phải gả cho cậu chủ nhà họ Phụng,

cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại như thế nào đi nữa thì cũng không phải là đối thủ của một dòng họ lâu đời như nhà họ Phụng đâu, tôi sẽ báo cho nhà họ Phụng để bảy ngày sau nhà họ Phụng phái người đến đối phó với Trần Gia Bảo, đồng thời để họ báo thù cho Võ Nghiêm Bình.

”

“Đúng, nhất định phải giết chết tên nhóc khốn kiếp đó!” Lưu Ngọc Lan oán hận nói, trong mắt lóe lên sự ác độc.

Trần Gia Bảo còn không biết ý định của Tô Văn Quân, tuy nhiên cho dù có biết thì Trần Gia Bảo cũng không quan tâm, bởi vì anh đã sớm quyết định sẽ đấu với nhà họ Phụng tới cùng.

Giờ phút này, Trần Gia Bảo cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Tô Ánh Mai bước lên chiếc xe Bentley màu bạc.

“Cám ơn anh, Gia Bảo.

”

Đột nhiên, Tô Ánh Mai nghiêng người hôn vào má của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo sửng sốt, chờ anh hoàn hồn lại thì Tô Ánh Mai đã ngồi ngay ngắn như cũ, nhưng gò má của cô đỏ bừng, đôi mắt long lanh tựa như một đóa hoa mới nở vậy.

Chương 295

Nếu như để cho mấy cậu ấm con nhà giàu của thành phố Hòa Bình thần tượng Tô Ánh Mai nhìn thấy cảnh tượng này thì có lẽ bọn họ sẽ cầm dao đi chém Trần Gia Bảo ngay lập tức mất.

Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên sự kinh ngạc, ngay sau đó anh khẽ cau mày nói: "Hôm nay lúc ở nhà họ Tô tại sao Tô Văn Cường lại nói cậu ta là người thừa kế của nhà họ Tô vậy?" Khuôn mặt Tô Ánh Mai toát lên sự buồn bã, ngay sau đó cô cười nói: "Bởi vì nó là con trai cưng của bố em, thật ra em cũng không quan tâm tới chuyện này lắm, bởi vì em còn có tập đoàn Nhiên Á, cho dù em không có được quyền thừa kế của nhà họ Tô thì em vẫn có thể sống rất thoải mái.

Nhưng mà nhà họ Tô ngoài Tô Văn Cường ra thì vẫn còn rất nhiều họ hàng cháu chắt, đa số bọn họ đều là những kẻ bất tài vô dụng, chỉ ăn chơi là giỏi, em sợ nhà họ Tô mà rơi vào tay bọn họ thì không bao lâu nữa sẽ sụp đổ mất.

"

Sau khi nói xong, Tô Ánh Mai khẽ thở dài một cái.

Trần Gia Bảo đột nhiên đưa tay nâng cái cằm trắng nõn mềm mại của Tô Ánh Mai lên, anh nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô cười nói: "Thứ thuộc về em thì không ai có thể cướp đi được.

Hơn nữa nhà họ Tô là tâm huyết cả đời của ông nội Tô, anh sẽ không trơ mắt nhìn nhà họ Tô sụp đổ đâu.

"

Ý của Trần Gia Bảo là anh muốn giúp Tô Ánh Mai đoạt lại quyền thừa kế nhà họ Tô.

Trong lòng Tô Ánh Mai cảm thấy ngọt ngào, cô không muốn rời xa Trần Gia Bảo nên cô mở miệng đề nghị: “Anh có muốn đến cao ốc Nhiên Á dạo một vòng không ?”
“Được.

”
Trần Gia Bảo nhớ đến lúc trước sau khi anh xuống núi thì nơi đầu tiên anh đến chính là cao ốc Nhiên Á nên trong lòng anh tràn đầy mong đợi.

Rất nhanh bọn họ đã tới tập đoàn Nhiên Á.

Sau khi Trần Gia Bảo đậu xe ở bên ngoài thì hai người cùng bước xuống xe, Tô Ánh Mai rất tự nhiên khoác tay Trần Gia Bảo đi về phía cao ốc Nhiên Á.

Người đứng trước cửa vẫn là anh bảo vệ lúc trước chặn Trần Gia Bảo lại, hơn nữa lúc trước anh ta cũng không tin Trần Gia Bảo là chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai.

Ngày đó, sau khi Trần Gia Bảo rời đi, anh ta hoang mang cả một ngày, sợ Tô Ánh Mai sẽ tính sổ với anh ta, nhưng mà anh ta chờ rất lâu cũng không thấy Tô Ánh Mai đi tìm anh ta, hơn nữa Trần Gia Bảo cũng không có đến đây nữa nên anh ta đoán rằng Trần Gia Bảo căn bản không phải chồng chưa cưới của tổng giám đốc Tô Ánh Mai.

Bây giờ anh ta nhìn thấy Tô Ánh Mai thân mật khoác tay của Trần Gia Bảo thì hai mắt trợn to, ngạc nhiên vô cùng, ngay cả việc chào hỏi tổng giám đốc Tô mà anh ta cũng quên mất.

Không chỉ có mình anh ta ngạc nhiên như vậy, sau khi Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai cùng nhau đi vào tòa cao ốc thì có rất nhiều nhân viên trong sảnh và cả lễ tân đều đồng loạt ngẩn ra.

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Trần Gia Bảo hơi

ngẩng đầu lên, thoải mái ôm eo Tô Ánh Mai giống như là đánh dấu chủ quyền vậy.

Mọi người lập tức xôn xao!
Thân thể mềm mại của Tô Ánh Mai run lên, đôi mắt ẩn chứa sự hờn dỗi, đúng là một người đàn ông độc tài.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Trần Gia Bảo ôm Tô Ánh Mai đi thẳng vào thang máy, sau đó nhanh chóng đi đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cửa vừa mới đóng lại, Tô Ánh Mai ngay lập tức tránh khỏi sự ôm ấp của Trần Gia Bảo, cô gắt lên: “Lần này anh hài lòng rồi chứ, bây giờ tất cả mọi người đều biết quan hệ của hai chúng ta.

”
“Được rồi, vậy bây giờ anh lập tức đi ra ngoài nói cho bọn họ biết thật ra em không phải là vợ chưa cưới của anh nhé.

” Trần Gia Bảo cười đắc ý nói, vừa nói vừa làm bộ đẩy cửa đi ra ngoài.

“Anh dám!” Tô Ánh Mai tức giận liếc anh một cái, bây giờ đi ra ngoài nói như vậy thì khác nào lạy ông tôi ở bụi này chứ?
“Haha.

” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, bước tới gần Tô Ánh Mai ôm lấy eo của cô, anh dùng một ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên cười nói: “Vậy em ngoan ngoãn làm cô vợ bé bỏng của anh là được.

”
Hô hấp của Tô Ánh Mai như ngừng lại, cô đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện nhưng Trần Gia Bảo đã mạnh mẽ hôn vào môi cô.

“Ô ô.

.

.

”

Đây là lần đầu tiên Tô Ánh Mai hôn người khác, đầu óc cô bỗng nhiên trở nên trống rỗng, cô thử đẩy hai cái sau đó thì thuận thế ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, nhón chân lên nhiệt tình đáp lại.

Đây là lần thứ hai Trần Gia Bảo đến phòng làm việc của Tô Ánh Mai, lần đầu tiên quan hệ của hai người không được tốt, nhưng mà bây giờ không những hai người đã hòa thuận với nhau mà còn rất mập mờ ám muội.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, ít nhất đối với Tô Ánh Mai mà nói thì như dài cả một thế kỷ vậy, cuối cùng Trần Gia Bảo cũng buông Tô Ánh Mai ra, nhìn ánh mắt say đắm của cô, gò má cô đỏ bừng, khi nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của cô Trần Gia Bảo cảm thấy rất đắc ý.

“Nữ thần trong mộng của vô số đàn ông thành phố Hòa Bình, một trong hai cô gái nổi tiếng vừa đẹp vừa giỏi của thành phố Hòa Bình bây giờ đã thuộc về mình rồi.

”

Chương 297

Trần Gia Bảo đứng trước cửa sổ của phòng làm việc, nhìn đám người nhỏ như con kiến phía dưới, trong lòng xúc động.

Cách đây không lâu, mình chỉ là một thằng nhà quê trong mắt Tô Ánh Mai, vậy mà bây giờ mình chẳng những đường hoàng đứng ở nơi này, hơn nữa Tô Ánh Mai cũng trở thành người đàn bà của mình.

Anh nghĩ như vậy trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Ở trong phòng làm việc được một lúc, Trần Gia Bảo cảm thấy có chút nhàm chán cho nên anh đẩy cửa đi ra ngoài định đi dạo một vòng.

Đi tới ngoài cửa của một văn phòng, đột nhiên, anh nghe được bên trong có tiếng cãi vã kịch liệt.

“Ngọc Trâm, anh từ thành phố Nam Định xa xôi lặn lội đến đây tìm em, tại sao em cứ muốn trốn tránh anh vậy, chẳng lẽ anh còn chưa đủ tốt với em à?”
“Cao Tuấn Hùng, cuộc hôn nhân này là do ông nội của tôi tự tiện sắp đặt, bản thân tôi không đồng ý, hơn nữa Diệp Ngọc Trâm này sẽ không bao giờ gả cho một người đàn ông đào hoa như anh đâu, tốt nhất anh nên rời khỏi đây ngay đi nếu không tôi sẽ kêu bảo vệ đến đấy!” Giọng nói chứa đầy sự tức giận của một cô gái vang lên.

“Anh không tin, Diệp Ngọc Trâm, chẳng lẽ em có bạn trai rồi à?”

Diệp Ngọc Trâm?
Trần Gia Bảo đột nhiên nhớ đến khi lần đầu tiên anh tới tòa cao ốc Nhiên Á đã từng gặp qua cô gái tên Diệp Ngọc Trâm này, cô ta là một cô gái xinh đẹp hiếm có, hèn chi sẽ có người từ lặn lội từ Nam Định đến thành phố Hòa Bình để tìm cô ta.

Nhưng Trần Gia Bảo không có hứng thú với chuyện này, anh nhún vai chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, cửa phòng làm việc bị người đẩy ra, Diệp Ngọc Trâm trực tiếp xông ra, sau khi cô ta nhìn thấy Trần Gia Bảo thì rất kinh ngạc, đồng thời trong mắt cô ta cũng lóe lên sự vui mừng, trực tiếp khoác lên tay của Trần Gia Bảo, dịu dàng nói: “Đúng vậy, tôi đã có bạn trai rồi, chính là anh ấy, Trần Gia Bảo.

”
Sau khi nói xong, Diệp Ngọc Trâm sợ Cảnh Tuấn Hùng không tin, cô nhanh chóng hôn vào má Trần Gia Bảo một cái.

Tự nhiên có món quà từ trên trời rơi xuống!
Nếu như là người khác phỏng chừng đã vui sướng đến mức nhảy cẫng lên rồi.

Nhưng mà Trần Gia Bảo ngửi mùi thơm nhàn nhạt thoang thoảng bên cạnh, không biết nên nói gì, anh biết mình bị Diệp Ngọc Trâm lợi dụng.

Quả nhiên, có một người đàn ông vừa cao vừa gầy, trông cũng khá đẹp trai từ trong phòng làm việc của Diệp Ngọc Trâm đi ra, cậu ta đang tức giận nhìn Trần Gia Bảo, trên trán có gân xanh nổi lên,có vẻ như cậu ta đang rất muốn chém Trần Gia Bảo thành trăm mảnh!
“Anh giúp tôi với, xong chuyện tôi sẽ mời anh ăn cơm.

” Diệp Ngọc Trâm lo lắng nói nhỏ vào tai Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn về phía Diệp Ngọc Trâm, chỉ thấy khuôn mặt của cô rất xinh đẹp, cô mặc một bộ váy công sở màu đen,

đôi chân thon dài lấp ló sau đôi vớ màu đen càng làm cô thêm gợi cảm.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo ôm eo Diệp Ngọc Trâm, nhỏ nhẹ nói: "Chỉ mời một bữa cơm e là không đủ đâu đấy.

"
Lần đầu tiên Diệp Ngọc Trâm gần gũi với một người khác phái như vậy, thân thể mềm mại của cô đột nhiên run lên, liếc Trần Gia Bảo một cái.

Cao Tuấn Hùng nhìn thấy cảnh tượng này thì nghĩ rằng hai người đang ve vãn nhau trước mặt cậu ta.

Cao Tuấn Hùng giận dữ, nắm chặt tay lại, giận dữ nói: "Mẹ nó, mày là thằng chó nào mà lại dám đến đây giành đàn bà với Cao Tuấn Hùng này vậy, mày có tin là tao sẽ cho người giết chết mày không?"
Trần Gia Bảo cau mày, nói: "Ngu ngốc.

"

"Ha ha", Diệp Ngọc Trâm cười lên, sau đó che miệng nói: "Đúng vậy, anh ta chính là một tên ngu dốt, hơn nữa còn rất ngu dốt.

"
Đột nhiên, hai mắt Trần Gia Bảo sáng lên, nhìn Diệp Ngọc Trâm với một con mắt khác hẳn, vị phó giám đốc có bề ngoài thanh nhã và tri thức lại mở miệng mắng "ngu dốt".

Hai chữ này được nói trôi chảy như vậy, thật là… thật quá hợp khẩu vị.

Trần Gia Bảo nhếch mép cười, ôm chặt eo Diệp Ngọc Trâm khiến cho thân thể mềm mại của Diệp Ngọc Trâm run lên, cô trợn mắt nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo với ánh mắt hung dữ.

Sắc mặt của Cao Tuấn Hùng thay đổi, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ tức giận, anh ta hít sâu một hơi, cố gắng đè nén lửa

giận trong lòng xuống, dịu dàng nói: “Diệp Ngọc Trâm, em đừng nóng nảy mà giận dỗi.

Trước kia anh không quan tâm đến cảm xúc của em nên mới để cho em bỏ nhà ra đi, nhưng bây giờ anh đã đi từ thành phố Nam Định đến thành phố Hòa Bình chỉ để đuổi theo và bù đắp cho em, em có thể cho anh một cơ hội không?”
Dáng vẻ mê đắm của anh ta hoàn toàn giống như một kẻ si tình, nếu là người không biết chuyện của cô gái này nhất định sẽ bị anh ta làm cho cảm động.

Chương 298

Tuy nhiên, Diệp Ngọc Trâm lại tức giận nói: "Anh hãy giữ lại những suy nghĩ viển vông của mình đi, anh thật sự cho rằng tôi không biết lịch sử chơi bời trăng hoa của anh sao? Lừa dối phụ nữ, làm cho người khác có bầu, ép buộc mấy nữ sinh đi phá thai, chơi đùa người ta đến khi chán thì đá người ta đi, hừ, tên đàn ông cặn bã, vô liêm sỉ! Hơn nữa, anh thật sự cho rằng tôi cũng ngu dốt như anh à? Cho rằng tôi không biết anh đuổi theo tôi đến tận đây chỉ vì tài sản của nhà họ Diệp sao?"
Diệp Ngọc Trâm lộ vẻ khinh thường, vô cùng khinh bỉ.
Trần Gia Bảo lập tức nhìn Diệp Ngọc Trâm bằng con mắt khác, chết tiệt, tên nhóc này thật sự là đồ cặn bã.
Mặc dù Trần Gia Bảo không cho rằng bản thân anh là người tốt, nhưng anh vẫn không thể làm ra những chuyện cặn bã như vậy.

Hơn nữa ấn tượng của anh về Diệp Ngọc Trâm cũng khá tốt.

Chuyện này đã để cho anh gặp được thì chắc chắn anh phải can thiệp đến cùng.
Cao Tuấn Hùng thở gấp, tức giận đến mức mặt biến đổi lúc xanh lúc trắng, nhưng anh ta không dám nổi giận với Diệp Ngọc Trâm, chỉ có thể giận cá chém thớt, trút hết cơn tức giận lên người Trần Gia Bảo.

Anh ta chỉ vào mặt Trần Gia Bảo, tức giận nói: "Tóm lại, tôi không cần biết anh là ai, tốt nhất anh hãy thức thời mà rời khỏi Diệp Ngọc Trâm càng sớm càng tốt.

Bởi vì cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, sau này nhất định sẽ gả

cho tôi.

Tôi nghĩ anh không đến mức không biết phân biệt tốt xấu chứ, chen một chân vào giữa hai chúng tôi?"
Vẻ mặt Diệp Ngọc Trâm tràn đầy tức giận, đang định mở miệng phản bác lại thì đột nhiên Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ, nói: "Cô ấy là vợ chưa cưới của anh sao?"
"Đúng vậy, đây là sự sắp xếp của cha mẹ tôi, bà mối nói cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, vô cùng chính xác." Cao Tuấn Hùng vui mừng khôn xiết, anh ta còn tưởng Trần Gia Bảo sẽ bị thân phận "chồng chưa cưới" hù dọa, sẽ cảm thấy xấu hổ khi dính líu đến chuyện này.
Diệp Ngọc Trâm cũng nghĩ như vậy, trong lòng thầm lo lắng, ngón tay mảnh khảnh của cô đã đặt lên eo của Trần Gia Bảo, chỉ cần Trần Gia Bảo dám nói điều gì đó không thuận lợi với cô, cô sẽ lập tức tàn nhẫn mà véo vào eo của Trần Gia Bảo để chặn lại lời nói của anh.
Nhìn ánh mắt của hai người, người thì lo lắng, người thì vui mừng, Trần Gia Bảo khẽ cười, nhưng vẻ mặt lộ ra sự khinh thường, liếc mắt nói: "Như vậy thì sao?"

Vẻ mặt của Cao Tuấn Hùng đột nhiên cứng đờ, bị Trần Gia Bảo làm cho nói không nên lời.
Trần Gia Bảo tiếp tục cười lạnh nói: "Cô ấy là vợ chưa cưới của anh thì có liên quan gì đến Trần Gia Bảo tôi? Tôi chỉ biết là, cô ấy là người phụ nữ mà Trần Gia Bảo tôi chọn trúng, hơn nữa đàn ông chưa lấy vợ, phụ nữ chưa gả chồng, cho dù có giấy đính hôn cũng chỉ cần xé đi là xong, anh có thể làm được gì?"
Diệp Ngọc Trâm không nghĩ Trần Gia Bảo lại bá đạo như vậy, cô nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng thầm nhảy nhót, trong mắt hiện lên những tia sáng kỳ lạ, đồng thời cũng bỏ tay ra khỏi eo của Trần Gia Bảo.
Cao Tuấn Hùng cả giận, nói: "Tốt, tốt, tốt, tôi sẽ nhớ rõ anh, mẹ kiếp, từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên có người dám cướp phụ nữ của Cao Tuấn Hùng tôi, con mẹ nó đây là anh tự tìm đến cái chết!"
Cao Tuấn Hùng vô cùng tức giận, trên trán nổi đầy gân xanh, đột nhiên nhấc chiếc ghế văn phòng lên, đập mạnh vào người Trần Gia Bảo, mắng: "Mẹ kiếp, ông đây đập chết đôi nam nữ

chó má chúng mày!”
“A…” Diệp Ngọc Trâm kêu lên một tiếng, sợ hãi như bông hoa mất sắc, khuôn mặt tái mét.

Cô là người rất hiền lành, không nghĩ đến bỗng dưng lại liên lụy đến Trần Gia Bảo.

Theo bản năng mà bổ nhào vào lồng ngực của Trần Gia Bảo, xoay người, dùng lưng mình che chắn trước người Trần Gia Bảo, nhắm chặt hai mắt lại.
Một lúc sau vẫn không thấy có cảm giác đau đớn như dự đoán, chỉ nghe thấy Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói: “Ghen tuông thì không sao, nhưng người cặn bã như anh vẫn còn mặt mũi để mắng người khác là nam nữ chó má sao, trong lòng anh không biết tự nhận thức về bản thân mình à?”
Diệp Ngọc Trâm kinh ngạc, vội vàng mở mắt ra, cô thấy Trần Gia Bảo dùng một tay bắt được cái ghế, khuôn mặt của Cao Tuấn Hùng đỏ bừng, cố gắng dùng hết sức mình mà cái ghế văn phòng cũng không di chuyển được.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo buông tay, dựa theo quán tính mạnh mẽ khiến Cao Tuấn Hùng ngã sấp mặt xuống đất, cái ghế cũng nhân dịp mà đập vào người anh ta.

Một tiếng “ui da” thảm thiết phát ra.
Diệp Ngọc Trâm không nhịn được phì cười một tiếng, che miệng duyên dáng cười lên, cô cũng cảm thấy rất hả giận, đồng thời nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng sinh ra rất nhiều thiện cảm với anh.
Cao Tuấn Hùng nhịn đau đứng lên, trong mắt tràn đầy thù hận đến thấu xương, tức giận nói: “Mày đừng tưởng rằng nơi đây là thành phố Hòa Bình thì ông đây dễ bị ăn hiếp, mày đợi đấy cho tao, tao chỉ cần gọi một cú điện thoại là có thể gọi hơn một trăm người tới đây chém chết mày!”
Trần Gia Bảo khinh thường nói: “Được rồi, tôi sẽ chờ anh gọi hơn một trăm người đến ngay tại tập đoàn Nhiên Á này, tôi sẽ mỏi mắt mong chờ.”
Diệp Ngọc Trâm bĩu môi, vẻ mặt khinh miệt, theo như cô biết, mặc dù thế lực của Cao Tuấn Hùng ở thành phố Nam Định rất khổng lồ nhưng ở thành phố Hòa Bình căn bản anh ta cũng

chẳng có nền móng gì cả.

Cô cho rằng Cao Tuấn Hùng chẳng quá chỉ đang cố tỏ vẻ mà thôi.
Cao Tuấn Hùng cười nhạt, nói: “Đây là chính mày nói nhé, mày để bọn tao chuẩn bị thật tốt nên tao sẽ đi gọi người, chậm nhất là nửa tiếng, đến lúc đấy tao muốn mày quỳ xuống đất cầu xin tao tha thứ!”
Nói xong, anh ta dữ tợn nhìn chòng chọc Trần Gia bảo, trong mắt lóe lên thù hận thấu xương, cùng đàn em chạy ra bên ngoài.

Chương 299

Sau khi Cao Tuấn Hùng rời đi, Diệp Ngọc Trâm hưng phấn nhảy cẫng lên, nói: "Oa, thật tuyệt, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy dáng vẻ chật vật như vậy của Cao Tuấn Hùng.

Trần Gia Bảo, cảm ơn anh rất nhiều, buổi tối tôi mời anh đi ăn cơm."
"Không có gì đâu." Trần Gia bảo đi vào phòng làm việc, xếp lại mấy cái ghế một cách cẩn thận, cười nói: "Nói đến việc này, tôi còn phải cảm ơn cô đã cho tôi có một cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, không thể không nói dư vị của nụ hôn vừa rồi thật lâu."
Trần Gia bảo nói với vẻ mặt say mê.
"Anh… Anh im đi." Diệp Ngọc Trâm lập tức đỏ mặt, ngay sau đó đột nhiên phản ứng lại: "Ô, anh là Trần Gia Bảo à, không phải anh là chồng tương lai của tổng giám đốc Tô sao, tại sao anh lại ở đây?"

"Hóa ra bây giờ cô mới nhận ra tôi sao." Trần Gia Bảo trợn mắt, trong lòng cảm thấy khó hiểu, thần kinh của Diệp Ngọc Trâm phản ứng chậm như vậy tại sao có thể ngồi lên chức vụ phó tổng giám đốc chứ, anh nói tiếp: "Cô cũng đã nói tôi là chồng tương lai của tổng giám đốc Tô, vậy nên đương nhiên là tôi đi cùng cô ấy đến đây rồi, chẳng lẽ cô không biết sao?"
"Tôi không tin đâu, hơn nữa lần trước tổng giám đốc Tô rất tức giận, dứt khoát đuổi anh đi, anh không phục nên mới lặng lẽ quay lại đây đúng không, hừ, có tôi ở đây, anh đừng hòng đến gần tổng giám đốc Tô nửa bước." Diệp Ngọc Trâm bĩu môi, bày tỏ ý không tin, cứ như vậy đi vào lấy cho Trần Gia Bảo một cốc nước.
Không thể trách cô vì điều này, vì lúc Trần Gia Bảo và Tô Ánh

Mai cùng nhau đi vào cô đang bị Cao Tuấn Hùng dây dưa làm phiền, căn bản không biết được Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai có hành động thân thiết ở trước mặt mọi người.

Thậm chí, ngay cả việc Tô Ánh Mai tổ chức cuộc họp toàn thể, cô cũng vì chuyện này mà từ chối tham gia.
Nhìn gương mặt tinh xảo của Diệp Ngọc Trâm ở khoảng cách cực gần khiến cho Trần Gia Bảo rung động trong lòng, không nhịn được cười trêu chọc: "Cô ngăn cản tôi đến gần Tô Ánh Mai à, chẳng lẽ cô có hứng thú với tôi, muốn gần quan để được ban lộc sao?"
"Đi chết đi!" Diệp Ngọc Trâm hung hăng trừng mắt nhìn anh, nhưng trong lòng lại thấy xấu hổ, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một lớp mây mù.
Trần Gia Bảo bật cười, cảm thấy thú vị khi trêu chọc phó tổng giám đốc tri thức – Diệp Ngọc Trâm này.
Bên kia, nói đến Cao Tuấn Hùng sau khi chạy khỏi tòa nhà cao tầng của tập đoàn Nhiên Á, vẻ mặt anh ta lạnh như băng, ánh mắt như muốn giết người, lấy điện thoại di động ra gọi cho Thành Tuấn.
Anh ta và Thành Tuấn là bạn tốt chơi với nhau từ thời mặc quần thủng mông đến tận lúc lớn.

Lần này Thành Tuấn đi theo Thành Trọng đến thành phố Hòa Bình rồi không quay trở lại nữa.

Thành Trọng không những quen biết Tưởng Đức Lâm ở thành phố Hòa Bình mà còn cùng Tưởng Đức Lâm đi theo "cậu Trần" bí ẩn.

Nghe nói thực lực của "cậu Trần" rất mạnh, chỉ cần một kiếm có thể ép buộc các đại ca cúi đầu, là thần tượng của vô số người trong thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình.
Mặc dù Cao Tuấn Hùng không phải là người của thế giới ngầm, nhưng nghe Thành Tuấn kể về những sự tích hiển hách của "cậu Trần", trong lòng anh ta đã bị mê hoặc.
Đương nhiên, không nói tới "cậu Trần", chỉ riêng Tưởng Đức Lâm cũng đã là bá chủ của thành phố Hòa Bình rồi, đủ để khiến hầu hết mọi người ở thành phố Hòa Bình khiếp sợ khi

nghe thấy tên.
Vì vậy, Cao Tuấn Hùng gọi điện cho Thành Tuấn, mục đích của anh ta là liên lạc với Tưởng Đức Lâm, nhờ ông ta đến tòa nhà cao tầng Nhiên Á tìm Trần Gia Bảo trả thù cho mình!
"A lô, anh Tuấn, tôi là Cao Tuấn Hùng, bây giờ tôi đang ở gần tập đoàn Nhiên Á, ở đây có một tên nhóc không những cướp vợ chưa cưới của tôi, hơn nữa còn đánh tôi.

Anh có thể giúp tôi tìm người, ít nhất là hơn một trăm người tới đây giúp đỡ tôi, để cho tên nhóc kia phải dập đầu xin lỗi tôi."
Sau khi điện thoại được kết nối, Cao Tuấn Hùng nói một cách hằn học.
Thành Tuấn đang ngồi trong quán bar tán gái, nghe xong những gì Cao Tuấn Hùng nói lập tức khẽ nhíu mày, nói:
"Được rồi, tôi biết rồi, đúng lúc anh Lâm đang ở bên cạnh tôi, tôi sẽ mượn người của anh Lâm, anh chờ một chút."
Sau khi Thành Tuấn cúp điện thoại, ở bên cạnh, Tưởng Đức Lâm đang ôm một người đẹp trang điểm đậm, vuốt ve chiếc đùi trắng nõn của cô ta, cười nói: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Thành Tuấn cười nói: "Anh Lâm, chuyện là như vậy, tôi có một cậu bạn thân, cậu ta bị người đánh ở tập đoàn Nhiên Á, hơn nữa cậu ta còn bị cướp vợ chưa cưới.

Bạn thân tôi không quen cuộc sống ở thành phố Hòa Bình này cho nên muốn để cho tôi tìm mấy người, càng nhiều người càng tốt đưa hắn quay lại đó, dạy dỗ tên nhóc kia một bài học rồi cướp lại vợ chưa cưới."
"Con mẹ nó, ở đây vẫn còn có người kiêu ngạo như vậy sao."
Tưởng Đức Lâm cười mắng: "Cậu yên tâm, dựa vào mối quan hệ của tôi và ông nội Thành Trung của cậu, chuyện bạn thân của cậu tôi sẽ giải quyết.

Lãnh Minh Phong, cậu dẫn theo hơn một trăm người, đi theo người anh em Thành Tuấn này đến tòa nhà cao tầng Nhiên Á.

À đúng rồi, nhớ mang tên nhóc kia về đây cho tôi, tôi muốn xem xem tên nhóc đó là ai mà dám kiêu ngạo như vậy."
"Vâng, anh Lâm." Lãnh Minh Phong ở sau lưng đáp lại một

tiếng.

Chương 300

“Cảm ơn anh Lâm.” Thành Tuấn hưng phấn đứng lên, uống cạn ly cocktail trước mặt rồi theo Lãnh Minh Phong đi ra ngoài, sau đó dẫn theo hơn một trăm tên đàn em mạnh mẽ oai hùng đến thẳng tòa nhà cao tầng Nhiên Á.
“Trần Gia Bảo, anh nói xem Cao Tuấn Hùng sẽ thật sự mang người đến đây chứ?”
Trong tòa nhà cao tầng Nhiên Á, tại phòng làm việc của phó tổng giám đốc, Diệp Ngọc Trâm ngồi vào vị trí của mình, lo lắng hỏi.
Dù sao thì cô ấy cũng chỉ là một cô gái, rất thích suy nghĩ bậy bạ, mặc dù trong lòng đã rất chắc chắn rằng Cao Tuấn Hùng không có mối quan hệ nào ở thành phố Hòa Bình, nhưng khi mọi chuyện ập đến, cô vẫn không khỏi lo lắng.
Trần Gia Bảo kiêu ngạo cười nói: “Yên tâm đi, cho dù Cao Tuấn Hùng thật sự có thể mang người tới thì bọn họ cũng chắc chắn không dám ra tay với tôi.

Đương nhiên, nếu như bọn chúng dám làm gì tôi thì tôi có thể nhân cơ hội này mà hoạt động gân cốt.”
“Anh có tinh thần để khoác lác nhỉ.” Diệp Ngọc Trâm trợn mắt nói: “Tổng giám đốc Tô ghét nhất những người đàn ông chỉ biết mạnh miệng, nếu để cô ấy nghe thấy, đoán chừng anh còn chưa kịp bày tỏ với cô ấy thì đã bị cô ấy đuổi ra ngoài lần nữa rồi.”
“Ha ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười, cũng không giải thích, bỗng nhiên qua cửa sổ kính sát đất, anh nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài tòa nhà cao tầng, một nụ cười giễu cợt thoáng xuất hiện trên mặt anh, anh nói: “Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã đến ngay.”

“Cái gì?” Diệp Ngọc Trâm thấy vẻ mặt khác thường của Trần Gia Bảo, cô vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên thân thể mềm mại của cô run lên, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.
Ở quảng trường cách phía trước tòa nhà cao tầng Nhiên Á không quá xa có khoảng hơn một trăm người như một đám mây đen vậy.

Mấy người này hùng hùng hổ hổ bước tới, khí thế rất dọa người, ngay cả bảo vệ của tập đoàn Nhiên Á cũng run sợ lẩy bẩy, không dám bước tới ngăn cản.
Bất ngờ là, dẫn đầu ở phía trước là ba người đàn ông trẻ tuổi, trong đó có hai người mà Diệp Ngọc Trâm đều biết, lần lượt là Cao Tuấn Hùng và Thành Tuấn.
“Hóa ra là Thành Tuấn cũng ở thành phố Hòa Bình, nghe nói ông nội của Thành Tuấn là Thành Trung, là đại ca của thế giới ngầm, ông ta có quan hệ thân thiết với Tưởng Đức Lâm, bảo sao Cao Tuấn Hùng lại tự tin như vậy…”
Sắc mặt Diệp Ngọc Trâm trắng bệch, vẻ mặt có chút sợ hãi, lo lắng kêu lên: “Trần Gia Bảo, những người đó không dễ trêu chọc đâu, anh mau chạy đi, trong bãi đỗ xe của tòa nhà cao tầng Nhiên Á có cửa sau, anh hãy chạy ra từ đó, chạy càng xa càng tốt.”
Đột nhiên, Trần Gia Bảo đứng lên, kỳ quái nói: “Tại sao tôi phải chạy?”

Dưới tình huống nguy cấp, Diệp Ngọc Trâm đẩy Trần Gia Bảo ra bên ngoài, lo lắng nói: “Anh bị ngu à, bên ngoài có hơn một trăm người, một cái khạc nhổ của một người cũng có thể giết chết anh, hơn nữa bọn họ đều là đàn em của Tưởng Đức Lâm, anh một thân một mình, làm sao có thể đấu lại với bọn họ?”
“Tưởng Đức Lâm? Cho dù Tưởng Đức Lâm tự mình đến, khi nhìn thấy tôi cũng phải kính nể cúi người, hỏi thăm sức khỏe của tôi.” Trần Gia Bảo lắc đầu giễu cợt.
“Bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn có tâm trạng khoác lác, ngay cả tôi khi nghe thấy danh tiếng của Tưởng Đức Lâm cũng biết ông ta là bá chủ của thành phố Hòa Bình, quyền lực của ông ta ở địa phương này vô cùng to lớn.

Nếu như ông ta muốn đối phó với anh, đoán chừng chỉ cần gảy nhẹ đầu ngón tay út cũng có thể nghiền chết anh rồi.

Đám người kia không phải người mà anh có thể đối phó được đâu.” Diệp Ngọc Trâm nóng nảy nói, cô vội vàng đẩy Trần Gia Bảo ra bên ngoài hành lang.
May mắn thay, bây giờ hầu hết các nhân viên của công ty đều đang họp, nếu không để họ nhìn thấy Trần Gia Bảo và Diệp Ngọc Trâm công khai xô đẩy nhay trong hành lang thì chắc chắn sẽ gợn lên một đợt sóng.
“Tôi nói sau khi tôi đi xuống, chẳng những không bị tổn thương chút nào, hơn nữa Tưởng Đức Lâm còn phải đến xin lỗi tôi, cô có tin không?” Trần Gia Bảo nhướng mày nói.
“Nói vớ vẩn, anh cho rằng anh là ai chứ? Anh đi xuống dưới không bị đánh cho gần chết đã tốt lắm rồi, còn muốn để cho Tưởng Đức Lâm xin lỗi anh sao, có phải anh lên cơn sốt không, hay đầu óc của anh là viên ngói đặc?” Rõ ràng Diệp Ngọc Trâm không tin.
“Ồ, người phụ nữ này, cô đi với tôi.”

Trần Gia Bảo nắm lấy tay Diệp Ngọc Trâm, không để cô rút tay ra đã đi xuống phía dưới.
“Này, anh điên rồi à? Phía dưới có hơn một trăm người, anh đi xuống chính là đi tìm cái chết…” Diệp Ngọc Trâm hoảng sợ.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo dừng chân lại, Diệp Ngọc Trâm còn tưởng rằng Trần Gia Bảo suy nghĩ thông suốt, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không ngờ Trần Gia Bảo bỗng nhiên bế cô lên như bế công chúa, ôm cả người Diệp Ngọc Trâm vào trong ngực.

Sắc mặt Diệp Ngọc Trâm trắng bệch, vội vàng nhìn lên hành lang, thấy không có ai đằng sau mới thở phào, tức giận nói:
“Anh làm gì vậy, mau thả tôi xuống!”
Trần Gia Bảo nhìn từ trên cao xuống, nhướng mày cười nói:
“Cô hãy tự mình lựa chọn, một là ngoan ngoãn nghe lời, hai là để tôi ôm cô xuống dưới.”

Chương 301

Sắc mặt Diệp Ngọc Trâm biến đổi, đột nhiên hừ một tiếng, bĩu môi một cách tủi thân.
"Như vậy mới đúng chứ." Trần Gia Bảo cười khẽ, sau đó thả Diệp Ngọc Trâm xuống, kéo theo cô đi ra ngoài, không nói thêm một lời nào.
Trong lòng Diệp Ngọc Trâm tràn đầy oan ức và tức giận, ngay sau đó lo lắng nói thầm: "Trần Gia Bảo, anh cứ tỏ vẻ anh hùng mà đi ra ngoài đi, nhất định sẽ bị Thành Tuấn và Cao Tuấn Hùng đánh cho sống dở chết dở, không làm gì được.

Nếu như tình hình quá nguy hiểm, tôi sẽ đồng ý với Cao Tuấn Hùng trở về thành phố Nam Định, dù sao Cao Tuấn Hùng cũng không dám cưỡng ép tôi."
Nghĩ đến đây, Diệp Ngọc Trâm mới cảm thấy an lòng một chút.

Ở bên ngoài tòa nhà cao tầng Nhiên Á, Cao Tuấn Hùng đứng ở bên cạnh Thành Tuấn và Lãnh Minh Phong, phía sau là hơn trăm tên đàn em, tất cả đều như ác ma, rất có khí thế của bang phái mạnh nhất.
Trong lòng Cao Tuấn Hùng rất đắc ý, giơ ngón tay cái ra, hưng phấn nói: "Anh Tuấn, anh thật kiêu ngạo, thời gian ngắn như vậy mà có thể tập hợp được nhiều người như thế này, thật quá đáng để kiêu ngạo.

Bạn thân à, lúc này nhất định tôi phải để cho tên nhóc kia chết không có chỗ chôn."
Nghĩ đến Trần Gia Bảo, trong mắt Cao Tuấn Hùng thoáng hiện lên thù hận.
"Con mẹ nó, tên nhóc mặt trắng kia dám cướp người phụ nữ

của ông đây, ông đây nhất định sẽ băm vằm anh ta thành tám khối, sau đó ở ngay trước mặt anh ta cưỡng ép Diệp Ngọc Trâm."
Cao Tuấn Hùng liên tục cười lạnh.
Thành Tuấn cười nói: "Sai rồi, đây không phải là kiêu ngạo, thực sự ngạo mạn chính là cậu Trần, nếu như không phải cậu Trần thống nhất thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình thì ông nội tôi và Tưởng Đức Lâm cũng không hợp tác sâu như vậy.

Tôi cũng không có cách nào mượn được nhiều người từ chỗ anh Lâm như vậy."
Lãnh Minh Phong gật đầu một cái, bày tỏ sự đồng ý.
"Cậu Trần?" Hai mắt Cao Tuấn Hùng sáng lên, đột nhiên nịnh hót nói: "Anh Tuấn, lúc tôi còn ở thành phố Nam Định có nghe qua danh tiếng của cậu Trần, trong lòng tôi đã ngưỡng mộ cậu ấy từ lâu.

Nhưng tôi chưa bao giờ có duyên nhìn thấy cậu ấy, lần này tôi đến thành phố Hòa Bình, ngoài trừ tìm Diệp Ngọc Trâm còn muốn chào hỏi cậu Trần, không biết anh Tuấn có thể cho giới thiệu người em trai này với cậu Trần không?"
Cao Tuấn Hùng vừa nói vừa lấy lòng mà châm một điếu thuốc cho Thành Tuấn.
Thành Tuấn đạp một cái vào mông anh ta, cười mắng: "Mẹ kiếp, ngay cả tôi muốn gặp cậu Trần còn khó, anh xem chuyện đó là trò đùa à mà cũng muốn gặp mặt cậu Trần, mơ đẹp quá đấy."
Cao Tuấn Hùng lúng túng cười, nói: "Anh Tuấn, tôi vất vả lắm mới có thể đến được thành phố Hòa Bình một chuyến, anh không thể để tôi không làm được gì mà về chứ?"
"Vậy được rồi, tìm cơ hội đi.

Những ngày này anh hãy ở lại thành phố Hòa Bình đợi, tôi sẽ xem thời gian thích hợp rồi dẫn anh đến gặp mặt cậu Trần.

Nhưng tôi phải nói trước là tính tình cậu Trần không tốt lắm, đến lúc đấy, thấy cậu Trần, anh đừng có như con thiêu thân làm ra chuyện ngu ngốc gì, rồi lại ảnh hưởng đến tôi." Thành Tuấn ngậm điếu thuốc hít một hơi, sau đó nhả ra một vòng

khói.
Cao Tuấn Hùng vui mừng khôn xiết, hưng phấn nói: “Vậy thì làm phiền anh Tuấn đã tốn công sức vì tôi.”
Thành Tuấn cười nhếch mép một cái rồi đột nhiên hỏi: “À đúng rồi, tên nhóc cướp người phụ nữ của anh tên là gì?”
“Anh ta bảo anh ta tên Trần Gia Bảo.” Cao Tuấn Hùng cười lạnh nói: “Một tên nhóc mặt trắng mà dám cướp người phụ nữ của ông đây, mẹ kiếp, chờ một lúc nữa tôi nhất định sẽ giết chết anh ta.”
Anh ta không chú ý đến, khi anh ta nói ra ba chữ “Trần Gia Bảo”, vẻ mặt Thành Tuấn và Lãnh Minh Phong nhất thời cứng ngắc, đứng ngây người tại chỗ.

Nhất là Thành Tuấn, thuốc lá kẹp giữa hai ngón tay đột nhiên rơi xuống đất, văng lên mấy đốm lửa.
“Anh nói, anh ta… anh ta tên là gì?” Thành Tuấn vặn cổ một cách máy móc, trợn to đôi mắt, nhìn Cao Tuấn Hùng, khó tin mà hỏi lại.
Cao Tuấn Hùng ngẩn người ra, nói: “Anh ta tên là Trần Gia Bảo, làm sao vậy… Đúng rồi, là tên nhóc kia, anh ta đến kìa!”
Đột nhiên anh ta chỉ tay vào cửa tòa nhà cao tầng Nhiên Á.
Thành Tuấn và Lãnh Minh Phong sợ hết hồn, vội vàng nhìn về tòa nhà cao tầng Nhiên Á.
Cao Tuấn Hùng không nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Thành Tuấn và Lãnh Minh Phong, hưng phấn vặn tay, nói: “Anh Tuấn, anh Phong, anh ta chính là Trần Gia Bảo, không những cướp người phụ nữ của tôi mà còn ra tay đánh tôi, các anh nhanh chóng chém chết anh ta đi.”
Thành Tuấn và Lãnh Minh Phong làm ngơ không muốn nghe, không nhịn được liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy rõ sự sợ hãi của đối phương.
Diệp Ngọc Trâm đi theo sau lưng Trần Gia Bảo, nhìn một biển người trước mắt, khuôn mặt nhỏ bé của cô đột nhiên sợ hãi, ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh.
Cô nhìn Trần Gia Bảo theo bản năng, thấy anh dù đang hướng mắt về phía trước nhưng thái độ lại rất dửng dưng, giống như thể “không để gì trong mắt”, phải, chính là cái kiểu coi trời bằng vung, hoàn toàn không coi hơn một trăm người này ra gì.

Chương 302

“Trần Gia Bảo không phải đồ ngốc đó chứ?” Diệp Ngọc Trâm cạn lời mà nghĩ.
Trần Gia Bảo đương nhiên không biết suy nghĩ trong đầu Diệp Ngọc Trâm.

Anh chỉ cười hờ hững, rồi nhìn về phía hai người Lãnh Minh Phong và Thành Tuấn cách đó không xa.
Tuy rằng đang nhìn thẳng, nhưng lại hệt từ trên cao nhìn xuống.
Sắc mặt Thành Tuấn và Lãnh Minh Phong bất chợt biến đổi, trên trán liên tục túa mồ hôi lạnh.

Trong lòng họ đã hối hận rồi, nếu sớm biết thế này, họ sẽ chẳng dại gì giẫm vào vũng bùn ấy.
“Anh Tuấn, sao anh ngẩn ra vậy? Không kêu mấy thằng em xông lên giết chết nó luôn đi?” Cao Tuấn Hùng không nhịn được thúc giục.
“Đệch, ông giết mày trước!” Thành Tuấn lập tức phản ứng, anh ta bất ngờ tung một cước, đạp Cao Tuấn Hùng ngã phịch xuống đất, nhưng vẫn chưa thấy hả dạ, lại tiếp tục bao vây Cao Tuấn Hùng, tay đấm chân đá vào người anh ta cùng với sự giúp đỡ của Lãnh Minh Phong.
Cao Tuấn Hùng hệt như con heo bị giết liên tục kêu thảm.

Anh ta bị đánh đến ngu, căn bản không hiểu tình hình bây giờ như thế nào, càng không biết vì sao người mình gọi đến chỉnh Trần Gia Bảo lại quay ngược lại đánh mình?
Không chỉ Cao Tuấn Hùng, mà ngay cả Diệp Ngọc Trâm cũng trợn tròn mắt, cô che cái miệng nhỏ nhắn mà bật thốt lên:

“Họ… sao họ lại lục đục vậy?”
“Vì chúng muốn lấy lòng tôi.” Trần Gia Bảo cười nhạt.
“Hứ, lại bắt đầu khoác lác, tôi cũng đâu phải em bé ba tuổi, anh cho rằng tôi sẽ tin những lời như vậy hay sao?” Diệp Ngọc Trâm trợn trắng mắt.
Trần Gia Bảo chỉ cười không nói.
Cách đó không xa, Thành Tuấn và Lãnh Minh Phong đã tẩn xong Cao Tuấn Hùng.

Ngay sau đó, hai người vội vàng chạy đến cạnh Trần Gia Bảo, rồi cúi người trước anh dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người.

Trên chiếc trán đầy mồ hôi lạnh, họ cung kính chào hỏi: “Chào cậu Trần.”

Hai người vừa dứt lời, hơn một trăm đàn em phía sau đồng loạt cúi người la lớn: “Chào cậu Trần.”
Cảnh tượng chấn động, khí thế bừng bừng.
Diệp Ngọc Trâm bỗng trợn to cặp mắt, thể hiện sự khó tin của mình.
Còn Cao Tuấn Hùng thì lại biến sắc, vẻ mặt thoáng chốc xám xịt.

Anh ta nhìn Trần Gia Bảo, sợ hãi lắp bắp nói: “Trần… Trần… Cậu Trần…”
Trần Gia Bảo vẫn bình tĩnh, bảo: “Tôi chỉ cho mười lăm phút để Tưởng Đức Lâm tới nhận tội với tôi.”
“Vâng, cậu Trần.” Lãnh Minh Phong cắn răng, gọi điện thoại cho Tưởng Đức Lâm.
Rất nhanh, gần như không tới mười phút, trong sự khiếp sợ của Diệp Ngọc Trâm, Tưởng Đức Lâm đến với tốc độ nhanh nhất.
Ngay trước mặt hơn một trăm người, anh ta cúi đầu nhận tội.
Diệp Ngọc Trâm che miệng với vẻ mặt đã dao động.
“Cậu Trần, đều do tôi cả, tôi đã không nắm tình hình mà tin vào lời nịnh hót của những kẻ bỉ ổi nên mới khiến các anh em đụng tới cậu, xin cho tôi được chuộc tội.”
Tưởng Đức Lâm cúi người thật thấp, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh lớn cỡ chừng hạt đậu.

Ông ta vẫn nhớ hình ảnh Trần Gia Bảo vung kiếm chém chết Trình Phú Quý, không, phải nói là ông ta vẫn còn nhớ như in thì đúng hơn.

Ông ta rất sợ Trần Gia Bảo vừa không vui là cũng vung kiếm chém chết mình mà không cần nghe bất cứ lời phân trần nào, cho dù đến Điện Diêm La thì cũng không có chỗ để mà nói lý.
Nghĩ đến đây, ông ta lại cúi người thấp hơn, trừng Thành Tuấn một cái.
Thành Tuấn cười khổ, có khổ mà không nói ra được.
Diệp Ngọc Trâm bàng hoàng đứng bên cạnh, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Cô ấy không thể nào hiểu nổi tại sao Tưởng Đức Lâm đường đường là "con hổ dũng mãnh nhất thành phố Hòa Bình" lại có thái độ cung kính với Trần Gia Bảo đến thế.
Trần Gia Bảo đứng tại chỗ, thoải mái nhận cái cúi người nhận tội của Tưởng Đức Lâm, nhưng anh không nói gì.
Anh không lên tiếng, nhóm người Tưởng Đức Lâm cũng không dám nhúc nhích, nhưng người lại cúi thấp hơn.
Thấy cảnh tượng trước mắt, nét mặt Cao Tuấn Hùng trở nên kinh hoàng, sắc mặt trắng xanh, vội vàng chạy đến cạnh Trần Gia Bảo, hoảng hốt đến mức sắp khóc: "Cậu Trần, tôi có mắt không biết Thái Sơn nên đã đắc tội cậu, cũng đã đắc tội Ngọc Trâm! Tôi không biết xấu hổ, tôi là một thằng đàn ông tệ bạc, mong cậu rộng lượng bỏ qua cho tôi."
Trần Gia Bảo thấy thật buồn cười, nói: "Không phải mày muốn kéo hơn một trăm người tới giết tao sao?"
"Không dám không dám, tôi có mắt không tròng, tôi có tầm nhìn hạn hẹp, tôi miệng mồm dơ bẩn…" Cao Tuấn Hùng tự tát mình, hai tiếng "Bốp" vang lên, lập tức hai bên má sưng tấy lên.

Chương 304

Ngay cả Tô Ánh Mai cũng vậy, mây mù đã nhấn chìm cô trong mấy ngày qua đã hóa thành hư vô, trong lòng cô tràn đầy niềm hân hoan.

Tất nhiên, cô hiểu rất rõ mọi thứ đều nhờ có Trần Gia Bảo mang đến cho mình, nên lúc ở trong phòng họp, Tô Ánh Mai cũng cực kì biết ơn Trần Gia Bảo.

Bảy ngày sau, nhà họ Tô tổ chức tiệc mừng thọ cho Tô Minh Sơn.

Mặc dù nhà họ Tô có thể bước lên tầng lớp thượng lưu trong Hòa Bình, có được địa vị như ngày hôm nay hoàn toàn nhờ vào công lao của ông cụ Tô Minh Sơn, nhưng cho dù trong bảy tám năm gần đây ông cụ Tô lùi xuống, ông ta vẫn là một người đức cao vọng trọng ở thành phố Hòa Bình.

Tối nay, nhà họ Tô đặc biệt bao toàn bộ khách sạn của Quân Bình, tổ chức một bữa tiệc thật hoành tráng để chúc mừng sinh nhật ông cụ Tô Minh Sơn.

Bên ngoài khách sạn là một loạt các xe hơi hàng hiệu đang đậu, hết Porsche đến Ferrari, nhiều vô số kể, khoa trương hơn cả buổi triển lãm xe.

Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai vừa bước xuống chiếc Bentley thì đã bị cảnh này đập thẳng vào mắt.

“Ha ha.

” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nói: “Anh bảo Tô Văn Quân mời hết những nhân vật máu mặt mà ông ta biết đến đây, xem ra ông ta làm vậy thật rồi.

”
Tô Ánh Mai lo âu nói: “Nhà họ Tô đã cắm rễ ở Hòa Bình nhiều năm, mạng lưới giao thiệp trải rộng khắp mọi ngành nghề.

Gia Bảo, e là bữa tiệc tối nay sẽ là một Hồng Môn Yến đấy.

”
“Không phải Hồng Môn Yến thì anh không tới đâu.

” Trần Gia Bảo vỗ vỗ bàn tay ngọc của Tô Ánh Mai, ra hiệu cho cô an tâm.

Sau đó, Hương Giang đậu xe rồi đi ra với hộp quà tinh xảo trên tay, ba người cùng đi vào.

Trong khách sạn ồn ào tiếng người, có không ít khách đến tham dự, ai cũng áo mũ chỉnh tề, đều là những người có chỗ đứng trong mọi ngành nghề.

Tô Ánh Mai nhìn xung quanh, khi thấy có rất nhiều bề trên của giới kinh doanh đang có mặt thì trong ánh mắt thoáng qua vẻ lo âu.

Thần sắc Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh dẫn Tô Ánh Mai đi đến chính giữa cánh Bắc của đại sảnh.

Nơi đó, Tô Minh Sơn đang mặc áo giao lĩnh màu đỏ ngồi ở ghế chủ nhà, nở nụ cười vô cùng sảng khoái, khuôn mặt cũng ánh lên màu hồng hào, có thể thấy được hôm tâm trạng ông cụ Tô tốt vô cùng.

Nhóm người Tô Văn Quân, Lưu Ngọc Lan thì ngồi ở hai bên, bên cạnh có không ít người vây quanh, thậm chí đến Tô Văn

Cường từng bị Trần Gia Bảo đập vỡ đầu cũng đang ở đây, nhưng Tô Văn Cường đội mũ lưỡi trai, che lớp băng cứu thương trắng đi.

Khi Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đi qua, Tô Văn Quân và Lưu Ngọc Lan lập tức nhìn về phía anh, trong mắt thoáng qua vẻ lạnh lẽo, còn Tô Văn Cường thì vừa nổi cơn tức giận vừa có chút sợ hãi.

“Ông nội, chúc ông lộc đến quanh năm, sống lâu trăm tuổi.

” Trần Gia Bảo cười nói, Hương Giang hết lập tức dâng quà tặng lên.

Tô Minh Sơn mừng rơn, chủ động đi qua, một tay cầm lấy Trần Gia Bảo, một tay cầm lấy Tô Ánh Mai, vui vẻ nói: “Tới cũng đã tới rồi, còn quà cáp gì chứ, thật là quá khách sáo mà.

”
“Ông cụ Tô là bề trên, đây là điều cháu nên làm.

Hơn nữa, nếu cháu không mang quà tặng đến thì có khi tối nay Ánh Mai bắt cháu quỳ trên ván giặt quần áo mất.

” Trần Gia Bảo nói đùa.

“Đúng vậy, đúng vậy, ông cũng quên.

” Tô Minh Sơn sảng khoái cười to.

Tô Ánh Mai nháy mắt đỏ ửng cả mặt, trừng Trần Gia Bảo, nhưng ánh mắt lại ánh lên vẻ thẹn thùng mà vui sướng.

Tô Minh Sơn luôn mực nói chuyện với hai người, chỉ cần nhìn vào vẻ mặt của ông ta thôi là biết ông ta yêu thương Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai thế nào.

Một bên khác, sắc mặt Lưu Ngọc Lan âm trầm, tức giận hừ một tiếng, bất mãn nói: “Văn Cường cũng là cháu trai cưng của ông ấy mà, sao không thấy ông ấy đối xử tốt với Văn

Cường bao giờ vậy.

”

“Sau này Văn Cường sẽ là người thừa kế của nhà họ Tô, bà còn không hài lòng cái gì?” Tô Văn Quân lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên đi lên cười nói với Tô Minh Sơn: “Bố à, bên này cũng có không ít người đang chờ chúc thọ cho bố này, con đi sắp xếp chỗ ngồi cho Ánh Mai và Trần Gia Bảo đã nhé, lát nữa mọi người chúc thọ xong thì bố trò chuyện với hai đứa nó sau cũng không muộn.

”

Tô Minh Sơn hơi do dự, sau đó ông ta nói: “Được, bố nghe con.

”

“Hai đứa đi với bố.

” Tô Văn Quân dẫn đường cho hai người Trần Gia Bảo, khi đã cách Tô Minh Sơn đủ xa, ông ta chợt cười gằn: “Trần Gia Bảo, không ngờ mày dám đến thật, gan đủ lớn đấy.

”

“Núi đao biển lửa thì Trần Gia Bảo tôi đã đi qua hết rồi, chỉ là một bữa tiệc của nhà họ Tô thôi mà, Trần Gia Bảo tôi có gì phải sợ?” Trần Gia Bảo hờ hững cười.

“Hi vọng lát nữa mày còn cười được.

” Tô Văn Quân thầm cười khẩy một tiếng, đưa Trần Gia Bảo đến một góc trong đại sảnh, nói: “Không ai hiểu con gái bằng bố, Ánh Mai luôn thích yên tĩnh, hai đứa ngồi ở đây đi.

”

Chương 305

Nói rồi Tô Văn Quân xoay người đi.

Rất rõ ràng, ông ta muốn ra oai phủ đầu Trần Gia Bảo.
Vị trí trong góc này không hề bắt mắt, có lẽ ngay cả người có địa vị thấp nhất ở đây cũng không muốn chọn ngồi ở vị trí này.
Trần Gia Bảo thì đã đành, đến cả Tô Ánh Mai – cô con gái cưng của nhà họ Tô, đồng thời là tổng giám đốc của tập đoàn Nhiên Á – mà cũng bị người bố ruột thịt của mình sắp xếp ngồi ở một góc xó xỉnh này, trong lòng vừa tức giận vừa tủi thân, cả người cũng giận dữ run lên.
Trần Gia Bảo không quan tâm mấy, kéo Tô Ánh Mai ngồi xuống, cười nói: "Tới đâu hay tới đó, anh bảo đảm không bao lâu nữa, ông ta sẽ đích thân mời chúng ta qua."

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo tự rót một ly rượu cho mình, uống một hơi cạn sạch!
Nét mặt Hương Giang lạnh như băng, đầu lông mày đượm vẻ giận dữ, nhưng Trần Gia Bảo lại không tỏ vẻ gì, vậy nên một vệ sĩ kiêm chân chạy vặt của Trần Gia Bảo như cô chỉ còn cách hờn dỗi ngồi một bên.
Tô Văn Quân thầm đắc ý, trở lại bên cạnh Tô Minh Sơn.

Ông cụ Tô thở dài, ông hoàn toàn thấy được cảnh vừa rồi, thấm thía mà nói: "Văn Quân, sở dĩ những năm trước đây bố luôn luôn không chịu giao cho con vị trí đứng đầu dòng họ này, là vì khuyết điểm của con quá rõ ràng, không có năng lực nhìn người, dùng người.

Còn Trần Gia Bảo, mặc dù cậu ta rất trẻ nhưng không phải vật trong ao đâu, chắc chắn sau này sẽ theo đà gió lốc mà vươn

cao tận chín mươi ngàn dặm.

Huống chi, Trần Gia Bảo lại có sư phụ là cao nhân thần thánh như tiên nữa.”
“Nhà họ Tô được lợi rất nhiều khi đính hôn với Trần Gia Bảo, thế mà con lại cứ muốn đẩy con kỳ lân ấy ra ngoài, bố nhìn mà vừa buồn cười vừa thấy thương.

Theo bố thấy, sau này sớm muộn gì nhà họ Tô cũng sẽ thất bại trong tay con thôi.”

Sau khi nói xong, Tô Minh Sơn thổn thức một lúc.
Sắc mặt Tô Văn Quân hơi thay đổi, không phục mà phản bác lại: “Bố, xã hội đang không ngừng phát triển, cho dù Trần Gia Bảo có năng lực thế nào đi nữa thì cuối cùng vẫn chỉ có một mình mà thôi.

Trong xã hội hiện đại, người ta so với nhau về mạng giao thiệp, về các mối quan hệ, về thế lực đang nắm trong tay, Trần Gia Bảo có là cái thá gì so với một con quái vật khổng lồ như nhà họ Phụng đâu?”
“Đúng vậy ạ, con cảm thấy Văn Quân không hề sai.” Lưu Ngọc Lan lên tiếng bênh vực, nói: “Bố, bố đừng quên, tám năm trước nhà họ Tô gặp tai họa ngập đầu, suýt nữa đã sụp đổ, nhà họ Lưu chúng con đã giúp đỡ đến cùng nên nhà họ Tô mới có thể chuyển nguy thành an.
Khi đó sao không thấy Trần Gia Bảo và sư phụ của cậu ta tới giúp chứ? Bây giờ cơ hội của nhà họ Tô chúng ta đến rồi, chỉ còn một chút nữa thôi là đã gả Ánh Mai cho nhà họ Phụng ở tỉnh thành, giúp nhà họ Tô lại được lên một tầng nữa được rồi, thế mà giờ Trần Gia Bảo lại đến đây, còn không phải là quyết tâm đối nghịch với chúng ta sao?”
Vào tám năm trước, đúng là nhờ có nhà họ Lưu đã cứu vãn nhà họ Tô nên Tô Minh Sơn mới nhường lại vị trí đứng đầu dòng tộc, giao tất cả mọi chuyện cho Tô Văn Quân toàn quyền xử lý, xem đây như điều kiện đánh đổi.
“Thôi thôi, nếu hai con không tin thì cứ mở mắt ra mà xem đi.” Tô Minh Sơn bất đắc dĩ thở dài, không nói gì nữa.
Không lâu sau, tiệc mừng thọ chính thức được bắt đầu, tiếng người ồn ào không dứt với những khuôn mặt vui mừng hân

hoan.
Tại một góc hẻo lánh ở đại sảnh chỉ có một bàn ba người Trần Gia Bảo, Tô Ánh Mai và Hương Giang đang ngồi, trông vô cùng hiu quạnh.

Xung quanh đã có không ít người nhận ra Tô Ánh Mai, đều cảm thấy cực kì ngạc nhiên.
"Hả? Nhìn kìa, đó không phải là Tô Ánh Mai, cô cả của nhà họ Tô sao? Hôm nay là tiệc mừng thọ của ông cụ nhà họ Tô, cô ấy thuộc dòng chính, sao lại bị sắp xếp ngồi ở cái góc xó đấy chứ?"

"Tôi nghe nói Tô Văn Quân muốn gả cô ấy đến nhà họ Phụng ở tỉnh thành nhưng cô ấy không chịu, cố ý chọn Trần Gia Bảo, à, thì ra là tên ẻo lả bên cạnh đấy.

Thế là Tô Văn Quân bị chọc giận, tình bố tình con gì cũng bỏ qua, cho ngồi ở đó đấy."
"Ha ha, ta nói chứ đúng là tự làm tự chịu rồi, nghĩ lại mà xem, nhà họ Phụng ở tỉnh thành khổng lồ biết mấy, thậm chí ở tỉnh thành, nhà họ Phụng cũng đứng ở cấp bậc cực kì cao chứ không như mấy nhà quyền quý bình thường, chẳng phải trội hơn loại ẻo lả như Trần Gia Bảo gấp trăm lần sao? Chậc chậc, đúng là có mắt mà không biết nhìn vàng."
Mọi người thì thầm bình luận thật sôi nổi, Tô Ánh Mai chỉ cảm thấy vô cùng chói tai, Hương Giang thì tức giận đến nỗi sắc mặt tái đi, trên khuôn mặt tràn đầy sát ý, thật sự rất muốn đến đó đánh cho hả giận.
Trần Gia Bảo khẽ cau mày, đột nhiên chuông điện thoại reo lên, là tin nhắn Messenger được gửi từ Lâm Thanh Hà.
Đọc tin nhắn xong, anh nhếch môi cười.
Thình lình, Tô Văn Quân dẫn bảy tám người mà ngẩng cao đầu tiến về phía Trần Gia Bảo đang ngồi, rõ ràng có ý đồ không tốt.
Thần sắc Tô Ánh Mai có chút phức tạp, dù thế nào đi nữa thì Tô Văn Quân vẫn là bố cô, cô thật sự không muốn thấy ông ta và Trần Gia Bảo có xích mích, nhưng gả cho nhà họ Phụng ở tình thành thì cô quyết không chấp nhận.

Chương 306

Có không ít người ở đây nghe nói về ân oán giữa Tô Văn Quân và Trần Gia Bảo, đều hứng thú chờ được thấy màn kịch hay của Trần Gia Bảo.

Thấy cảnh này, Tô Minh Sơn khẽ thở dài.

Chỉ có ông ta biết, lần này chắc chắn Tô Văn Quân sẽ tự rước họa về mình rồi.

Tô Văn Quân dẫn người đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, khẩu Phật tâm xà mà nói: "Con rể Trần, bố cho con cơ hội cuối cùng, cách xa Ánh Mai đi, vậy thì bố sẽ nể tình sư phụ con và bố con có quen biết nhau mà vẫn chấp nhận con là khách quý của nhà họ Tô, thế nào?"
"Khách quý của nhà họ Tô?" Trần Gia Bảo nhướng mày, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, cười nói: "Vinh quang lắm à?"
"Mày không biết phải trái thì đừng có mà trách tao.

" Sắc mặt Tô Văn Quân tức khắc trầm xuống, ông ta cười khẩy một tiếng rồi xoay người lại, cao giọng nói với đám người ở đây: "Mọi người, xin hãy yên lặng một chút, tôi muốn giới thiệu một vị vượt qua sông Trường Giang cho mọi người, chính là người này, Trần Gia Bảo.

"
Tô Văn Quân đưa tay chỉ vào Trần Gia Bảo, thấy mọi người đồng loạt nhìn về phía Trần Gia Bảo, có người còn bàn tán xôn xao thì trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, tiếp tục cười nói: "Trước đây không lâu, cậu ta tới nhà họ Tô chúng tôi đập phá

một trận, đánh Tô Văn Cường con tôi bị thương, trước khi đi còn tàn nhẫn nói rằng sẽ lại đến vào tiệc mừng thọ hôm nay, hơn nữa còn yêu cầu tôi mời hết những người có địa vị mà tôi biết tới, cậu ta sẽ hạ bệ từng kẻ một.

”

Ông ta vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều ồ lên, không ngờ Trần Gia Bảo lại kiêu ngạo đến vậy, gần như những người đang ngồi đây đều được Tô Văn Quân mời tới, vậy chẳng phải Trần Gia Bảo cũng muốn hạ bệ cả mấy người khách này sao? Ai nấy đều trợn mắt nhìn Trần Gia Bảo.

Có thể nói, Trần Gia Bảo đã chọc giận toàn bộ những người ở đây!
Hai mắt Tô Văn Cường tỏa sáng, vui vẻ nói: “Quả nhiên gừng càng già càng cay, một câu nói đã biến Trần Gia Bảo thành kẻ địch của tất cả mọi người, để xem Trần Gia Bảo còn kiêu ngạo kiểu gì.

”

Lưu Ngọc Lan đắc ý cười nói: “Thấy thủ đoạn của bố con chưa, sau này con muốn lên làm người đứng đầu dòng tộc Tô thì học hỏi bố con đi.

”

Tô Văn Phong hào hứng gật đầu, quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo, đắc ý nói: “Trần Gia Bảo, thắng lợi đã được định sẵn là thuộc về nhà họ Tô bọn tao rồi.

”

Trong sân, Trần Gia Bảo vẫn ngồi yên như cũ, cũng không tỏ thái độ gì, dường như đã hơi nhút nhát trước những cái nhìn lom lom của mọi người.

Tô Văn Quân rất hài lòng hiệu quả lời nói của mình, trong lòng thầm đắc ý, xoay người nói với Trần Gia Bảo: “Con rể, theo như yêu cầu của con, bây giờ bố đã giới thiệu mấy người bạn cho con biết rồi đấy.

”
Nói rồi, ông ta không chờ Trần Gia Bảo đáp lời mà chỉ tay vào một người đàn ông trung niên bụng phệ ngồi sau lưng, nói:
“Đây là Lương Dần, chủ tịch công ty truyền thông Vương Tường, cũng là vị vua không ngai của thành phố Hòa Bình.

”
“Đây là tổng giám đốc Võ Hoàng Thắng, hiện đang là người đứng đầu công ty TNHH Y Sinh Danh Phát, chủ yếu hoạt động trong lĩnh vực nghiên cứu phát triển và tiếp thị dược phẩm, đồng thời đây cũng là công ty dự án trọng điểm được chính quyền thành phố hỗ trợ.

”
“Ông ấy là La Anh Tuấn, chủ tịch công ty trò chơi Hưng Vũ, công ty của ông ấy đã phát triển một số trò chơi trực tuyến nổi tiếng với giá trị thị trường gần ba ngàn năm trăm tỷ đồng.

”
“Đây là bà Hồ Lương Ngọc Giang, là nữ cường nhân nổi tiếng của thành phố Hòa Bình…”
Mỗi một người được Tô Văn Quân giới thiệu, xung quanh lại vang lên những tiếng trầm trồ.

Người nào cũng đều là nhân vật có địa vị cao trong giới kinh doanh ở thành phố Hòa Bình, thậm chí có không ít người còn là khách quen của Đài Truyền hình Hòa Bình.

Giờ phút này, những người này tề tụ tại tiệc mừng thọ của nhà họ Tô, tập hợp chung một chỗ, có thể được xem như một sức mạnh khổng lồ làm chấn động cả giới kinh doanh!
Ai nấy đều rúng động, khiếp sợ trước mạng giao thiệp rộng bạt ngàn của Tô Văn Quân.

Giờ nhìn lại thì thấy Trần Gia Bảo có vẻ thế đơn lực bạc, cho dù cộng thêm hai người Tô Ánh Mai và Hương Giang thì nhiều lắm cũng mới ba người mà thôi, vẫn không thể so sánh trên cùng một bàn cân với những người có máu mặt mà Tô Văn Quân đã mời đến.

‘Giờ thì Trần Gia Bảo đã tự rước nhục nhã về mình rồi.

,

Mọi người đều nghĩ vậy, chờ đợi khoảnh khắc cười chê Trần Gia Bảo.

Đến cả Tô Ánh Mai cũng hơi trắng bệch cả mặt.

“Trần Gia Bảo, cho dù võ lực của mày rất mạnh thì có thể làm gì được tao? Trần Quốc Tuấncũng chỉ là một tên có võ mà không có trí mà thôi, bây giờ là xã hội pháp trị, ai cũng cần có vốn liếng và mạng giao thiệp, mày chỉ là một Trần Gia Bảo, sao có thể đấu lại nhà họ Tô bọn tao?”
Tô Văn Quân giới thiệu tổng cộng chín người, trong lòng mỉa mai một tiếng, nói với Trần Gia Bảo: “Con rể Trần à, không biết những người này đã đủ tư cách lọt vào mắt của con chưa?”

Chương 307

Nháy mắt, tầm mắt của mọi người xung quanh đều tụ tập về phía Trần Gia Bảo, không ít người còn khinh thường ra mặt. Trước những con mắt nhìn chằm chằm ấy, thần sắc Trần Gia Bảo vẫn dửng dưng, nhìn bọn họ một cái, chậm rãi lắc đầu nói: "Không đủ."
Tất cả đều ồ lên, thậm chí có những người đang ngồi sau lưng Tô Văn Quân bắt đầu giận dữ.
"Nếu thêm chúng tôi nữa thì sao?"
Chỉ trong nháy mắt, lại có năm sáu người trong đại sảnh đứng lên, nữ có nam có, đều đi ra sau lưng Tô Văn Quân.
Xung quanh lại lần nữa vang lên những tiếng kêu đầy ngạc nhiên, họ đã nhận ra mấy người này cũng là những người cực kì nổi tiếng trong giới kinh doanh.

Vẻ đắc ý lộ rõ trên khuôn mặt Tô Văn Quân, nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt đầy trịch thượng.
Sắc mặt Tô Ánh Mai hơi thay đổi, thì thầm bên tai Trần Gia Bảo: "Gia Bảo, mấy người này cũng là nhân vật lớn trong giới kinh doanh tại Hòa Bình.

Anh thấy người phụ nữ mặc lễ phục màu đen đó không? Cô ta là Hà Duệ Nhã, chủ tịch công ty TNHH mỹ phẩm Minh Lan, là đầu rồng của các xí nghiệp mỹ phẩm thành phố Hòa Bình, hơn nữa lần trước công ty cô ta cũng góp tay đánh lén tập đoàn Nhiên Á."
Trần Gia Bảo tùy ý nhìn qua Hà Duệ Nhã một cái, lắc đầu: "Vẫn không đủ."
Mọi người lại ồ lên lần nữa, không ít người đã bắt đầu cảm thấy Trần Gia Bảo chỉ đang cố làm ra vẻ.
Tô Văn Quân cười lạnh một tiếng, nói với vẻ khinh bỉ: "Con

rể đúng là biết làm màu, không cần kể đến những người khác trong đại sảnh, chỉ cần mấy người này cộng lại thôi thì tài sản đã lên mấy trăm ngàn tỷ rồi, thậm chí còn cao hơn GDP của vài nước Đông Nam Á nữa.

Không biết con rể có bản lĩnh và lòng tin nào mà nói bọn bố không lọt vào được mắt của con vậy?"
Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng.
Đột nhiên có một đám người đi vào đại sảnh, lớn tiếng nói:
"Thành Trung đến từ Nam Định, xin tặng một chiếc bình phong gỗ sứa Cà Mau, chúc ông Tô Minh Sơn sống lâu trăm tuổi."
Tất cả mọi người, bao gồm Tô Văn Quân đều thảng thốt.

Thành Trung là một tay cừ khôi ở thành phố Nam Định, chưa bao giờ nghe nói có qua lại gì với nhà họ Tô, sao bây giờ lại không mời mà tới?

Không đợi mọi người đặt ra nghi vấn, tiếp theo lại có một người cất giọng: "Kinh Đại Vĩ đến từ Thanh Hóa mang một cặp bình lưu ly mã não Dương Chi đến chúc thọ ông cụ Tô."
"Đỗ Phi Dương đến từ Sơn La, đặc biệt tới mừng thọ ông Tô Minh Sơn được bảy mươi tuổi.."
"Tưởng Đức Lâm đến từ thành phố Hòa Bình…"
Mười một người lần lượt đi vào, hơn nữa mỗi người đều đại diện cho một thế lực khổng lồ, nhất là Tưởng Đức Lâm, ông ta chính là đại ca thế giới ngầm của Hòa Bình.
Gồm cả Tô Văn Quân, tất cả mọi người đều hoảng sợ vô cùng.
Sau đó Tô Văn Quân kích động hẳn lên, mặc dù không rõ tại sao mấy người này lại tới chúc thọ cho ông cụ, nhưng nếu có thể kết giao với họ, chắc chắn nhà họ Tô sẽ nhận được một trợ giúp to lớn.
Tô Văn Quân đã bắt đầu âm thầm tính toán.
Trong lòng Tô Minh Sơn cũng cảm thấy kì lạ, Thành Trung với mấy người kia đều là những nhân vật lớn trong thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, đặc biệt là Tưởng Đức Lâm, có người đồn rằng đằng sau ông ta có nhà họ Tạ chống lưng cho.
Nhà họ Tô cũng là một gia tộc lớn ở thành phố Hòa Bình, ông tự nhủ rằng liệu mấy người này có xứng đáng để nhà họ Tô phải cúi đầu kính cẩn chào hỏi không.

Thế nhưng dù sao Tô Minh Sơn cũng là người hiểu nhiều biết rộng, mặc dù nghi ngờ nhưng ông vẫn đứng dậy, lại gần cười nói trò chuyện xã giao với Thành Trung và mấy người kia.
“Ha ha, cảm ơn mọi người, dù bận trăm công nghìn việc vẫn đến tham dự bữa tiệc mừng thọ của tôi, quả thực là rồng đến nhà tôm mà.

Chỉ có một điều, tôi và mọi người tuy là bạn bè đã lâu nhưng bình thường cũng không gặp nhau, cũng bởi vì tính chất công việc kinh doanh của chúng ta ít có liên quan đến nhau.

Thế mà mọi người vẫn đến chúc thọ tôi, thật sự đã làm tôi vô cùng ngạc nhiên và cảm động.” Tô Minh Sơn cười to, trong giọng nói vừa thể hiện sự hào hứng nhưng cũng có sự nghi ngờ.
Thành Trung và mấy người kia mỉm cười một cách bí ẩn, nói rằng: “Ông Tô có một cô cháu gái rất xinh đẹp đúng không?”
“Cháu gái xinh đẹp của tôi sao? Lẽ nào mấy người là bạn bè của Ánh Mai?”
Trong lòng Tô Minh Sơn nghi ngờ, ông quay lại nhìn Tô Ánh Mai theo quán tính nhưng thấy vẻ mặt Tô Ánh Mai vẫn bình thường, không có gì khác lạ.

Điều này lại càng khiến ông càng thêm nghi ngờ.
Tô Văn Quân đứng ở bên cạnh thấy vậy định chen vào nói gì đó nhưng lại bị một người trong đám người của Thành Trung nhìn chằm chằm ông ta, không cho ông ta cơ hội để nói.

Tô Văn Quân không thể làm gì khác đành phải đứng chờ ở một bên.
Mãi cho đến lúc buổi mừng thọ kết thúc, Tô Văn Quân cũng chưa kịp nói gì, Thành Trung với mấy người kia đã đi về phía góc phòng.

Chương 308

Đó chính là chỗ ngồi của Trần Gia Bảo, Tô Ánh Mai và Hương Giang.

Trong lòng Tô Minh Sơn vô cùng ngạc nhiên, ông suy nghĩ một chút liền đưa ra kết luận rằng hình như Thành Trung với mấy người xung quanh ông ta là bạn bè của Ánh Mai, vì thân với cháu gái ông nên mới đến chúc thọ ông.

‘Nhưng Ánh Mai sao có thể quen được mấy nhân vật lớn này?’
Trong lòng Tô Minh Sơn vừa nghi ngờ vừa vui mừng.

Tô Văn Quân thì càng tò mò hơn, ông ta đã đi điều tra, rõ ràng là Ánh Mai không hề quen biết mấy người này.

“Chẳng lẽ trước kia mình đã điều tra thiếu sót chỗ nào?”

Tô Văn Quân vừa nghi ngờ vừa suy ngẫm một lúc lâu.

Tất cả mọi ánh mắt của những người tham gia buổi tiệc đều dồn hết vào Thành Trung, Tưởng Đức Lâm với 11 ông lớn khác của thế giới ngầm.

Họ đi đến phía trước Trần Gia Bảo, vẻ mặt cung kính, dáng người thẳng tắp.

Họ đồng loạt cúi người chào: “Chào anh Trần, chào cô Tô ạ.

”
Giọng nói mạnh mẽ của họ làm chấn động cả căn phòng, ai ai

cũng bị âm thanh đó làm cho kinh ngạc.

Ồ!
Mọi người xung quanh liền bắt đầu bàn tán xôn xao.

Lẽ nào mấy người này đều đến đây vì Trần Gia Bảo sao?
Nghĩ đến đây, mọi người trong sảnh lớn đều vô cùng khiếp sợ.

Tô Ánh Mai được coi trọng mà sợ hãi, cô kéo lấy tay Trần Gia Bảo, ngạc nhiên hỏi: "Phi Vũ, anh biết bọn họ sao, tại sao tôi lại không biết chuyện này vậy?"
"Sau này đi với tôi cô sẽ còn biết nhiều chuyện thú vị hơn.

"
Trần Gia Bảo cười nhẹ, tùy ý vẫy vẫy tay ra hiệu cho Thành Trung với mấy người khác: "Mọi người cùng nhau ngồi ở đây đi.

"
"Vâng thưa anh Trần!"
Thành Trung với những người khác cung kính trả lời, nhưng họ cũng không dám ngồi cùng một bàn với Trần Gia Bảo, vậy nên Tưởng Đức Lâm ra oai đổi người ở hai bàn gần đó đi rồi mọi người đều ngồi xuống đó, trông vô cùng khí thế.

Thấy cảnh tượng trước mắt đang diễn ra, người ngu ngốc cũng tự hiểu được bọn họ đến đây là vì Trần Gia Bảo, hơn nữa nhìn dáng vẻ cung kính cẩn thận của họ với anh, nói họ là đàn em của Trần Gia Bảo cũng không quá đáng.

Cuối cùng Tô Minh Sơn cũng hiểu ra, rõ ràng bọn họ đến đây vì Trần Gia Bảo, mà Tô Ánh Mai lại là vợ chưa cưới của Trần Gia Bảo.

'Chẳng trách Thành Trung khen mình có cô cháu gái rất xinh đẹp, hóa ra họ có ý này.

Phi Vũ vừa mới xuống núi được một thời gian mà đã chiêu mộ được Thành Trung, Tưởng Đức Lâm với mấy ông lớn kia, thật

sự là một người tài hiếm có!’
Tô Minh Sơn cũng yên tâm hơn, ông liền ngồi xuống cầm một chén rượu lên uống.

Vốn dĩ Tô Văn Quân đã mời mấy ông lớn trong giới kinh doanh đến để làm Trần Gia Bảo bẽ mặt, nhưng bây giờ tất cả bọn họ đều bị đuổi ra khỏi chỗ nên rất lúng túng, ở lại cũng không được mà bỏ đi cũng không xong, tình huống này khiến họ cô cùng khó xử, không biết nên làm sao nữa.

Mặc dù trong giới kinh doanh bọn họ là những doanh nhân thành đạt nhưng đối mặt với mấy ông lớn xã hội đen có thế lực ngầm ở khắp nơi trong tỉnh thành, hoạt động cả ở trong tối ngoài sáng thế này thì họ vẫn rất lo sợ.

“Làm sao hả, mấy người sao vẫn còn đứng ở đây? Có ý kiến gì à? Hay mấy người muốn cùng uống rượu với tôi?”
Mấy ông lớn trong giới kinh doanh kia cười ngượng ngùng, vẻ mặt đã trắng bệch vì sợ hãi, họ vội vã xua tay từ chối rồi đùn đẩy nhau chạy mất.

Đùa bọn họ sao, trong số họ có không ít người đều có hợp tác, có giao dịch làm ăn với Tưởng Đức Lâm nên bọn họ đều rất biết điều mà tránh đi.

Nếu ai có gan to dám ngồi với Tưởng Đức Lâm, chỉ sợ hơn nửa trong số họ phải ngồi tù cả đời cũng nên.

“Khốn khiếp, thì ra Tưởng Đức Lâm cũng là thuộc hạ của Trần Gia Bảo, thế mà Tô Văn Quân không nói sớm, còn bắt chúng ta đi làm Trần Gia Bảo bẽ mặt nữa chứ, bây giờ người mất hết mặt mũi là chúng ta mới đúng, mẹ nó chứ!”
Mấy ông lớn trong giới kinh doanh trừng mắt nhìn Tô Văn Quân rồi lại tìm một chỗ khác để ngồi.

Vẻ mặt Tô Văn Quân vô cùng kinh ngạc, ông ta nắm chặt tay đến nỗi có tiếng “Rắc rắc” vang lên.

‘Trần Gia Bảo, tao không ngờ là Thành Trung, Tưởng Đức

Lâm với mấy ông lớn kia đều là thuộc hạ của mày, mấy hôm trước mày mạnh miệng như vậy, thì ra đây chính là con át chủ bài của mày sao, thật sự làm tao vô cùng ngạc nhiên rồi.

,

Chương 309

Tô Văn Quân vô cùng sầu não không biết phải làm sao, nhìn hai mẹ con Lưu Ngọc Lan với Tô Văn Cường đều đang lo sợ đứng ở một bên thì ông ta lại tức đến nỗi nghiến răng nghiến lợi, nhưng ông ta lại không thể làm gì.
Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn lạnh nhạt, anh thờ ơ không hề quan tâm đến mọi chuyện xung quanh.

Tưởng Đức Lâm với mấy người ngồi xung quanh kia cũng không dám nói gì, chỉ cẩn thận chúc rượu Tô Ánh Mai, khen Tô Ánh Mai với Trần Gia Bảo đúng là một đôi trời sinh không ai sánh bằng.
Tô Ánh Mai đã uống mấy chén rượu rồi, lúc này khuôn mặt cô đỏ hồng, vẻ mặt vui sướng hạnh phúc, nhìn xinh đẹp như tiên nữ vậy.
Ngược lại đám người của Tô Văn Quân im lặng không nói gì, bầu không khí trầm mặc nghiêm túc, nhìn vào người ta còn tưởng là họ đến dự đám tang.

Bỗng nhiên Lưu Ngọc Lan đập bàn, hung dữ nói: "Nhìn dáng vẻ của mấy tên xã hội đen kia thực sự khiến người khác khó chịu mà."
Tô Văn Quân cầm chén rượu lên uống, buồn bực đến nỗi không muốn nói gì nữa.
Lúc này mọi người nghe thấy giọng nói được vọng ra từ ngoài cửa lớn: "Liễu Đức Thắng của nhà họ Liễu, Xà Minh của tộc Xà đến chúc thọ ông Tô ạ."
Mặc dù hầu hết mọi người đều chưa nghe qua tên của Xà Minh, thế nhưng chỉ cần nghe thấy tên của Liễu Đức Thắng đã đủ có thể làm mọi người chú ý ra ngoài cửa.

Ngay sau đó, họ nhìn thấy Liễu Đức Thắng mặc một chiếc áo lông khổng tước màu trắng, bên cạnh ông ta còn có một người đàn ông cụt tay đi cùng, họ cùng đi vào, phía sau còn có mấy người đi theo, chắc họ đều là thuộc hạ của Liễu Đức Thắng.
Người đàn ông bị cụt tay này chính là Xà Minh.
Sau khi Xà Minh đi vào, ánh mắt anh ta nhìn qua một vòng, lúc nhìn thấy Trần Gia Bảo, trong mắt loé ra sự căm phẫn thù hận đến tận xương tủy.
"Xà Minh sao? Anh ta quen biết Liễu Đức Thắng sao?"
Trần Gia Bảo cũng hơi ngạc nhiên vì lúc trước ở trong động Động Giao Linh, Trần Gia Bảo đã dùng một chiêu chém con rắn lớn đó, một chiêu nữa chém mất một cánh tay của Xà Minh, bây giờ có thể nói hai bọn họ chính là kẻ thù của nhau rồi.
Nhưng mà bây giờ Trần Gia Bảo đã mạnh hơn rất nhiều so với trước kia, hơn nữa, Xà Minh đã bị mất đi một cánh tay.

Anh ta đã bị thương nặng rồi bây giờ không còn là đối thủ với Trần Gia Bảo nữa.

"Gia Bảo, ánh mắt của anh ta thật đáng sợ, trước kia hai người có quen nhau phải không?" Tô Ánh Mai lo lắng hỏi anh.
"Chỉ là một con động vật bò sát thôi, cô không cần phải lo lắng nhiều."
Tô Ánh Mai không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu một cái, nhưng cô vẫn vô cùng lo lắng cho anh.
Liễu Đức Thắng đi về phía trước, chắp tay cười, nói: "Chào ông Tô, chúc ông sống lâu trăm tuổi."
Tô Văn Quân cũng đứng lên, đi nhanh về phía trước tiếp đón, vừa cười vừa nói: "Đức Thắng bận rộn như vậy mà vẫn có thời gian đến tham gia tiệc mừng thọ của bố tôi, thật sự cảm ơn cậu."
Liễu Đức Thắng cười, nói: "Tôi là người bề dưới, tại sao lại không đến chúc mừng đại thọ của ông Tô được chứ.

Hơn nữa, Triệu Đức Minh người đứng đầu nhà họ Triệu có việc gấp nên không thể đến đây, ông ấy đã gửi quà cho tôi nhờ tôi mang đến để thể hiện thành ý của ông ấy."
Vừa nói xong, một người đàn ông trung niên đi đến từ phía sau Liễu Đức Thắng, hai tay dâng lên một cái hộp.

Sắc mặt mọi người xung quanh đều thay đổi, nhà họ Liễu là ông hoàng buôn bán châu báu ở thành phố Hòa Bình, hơn nữa đằng sau nhà họ Liễu còn có một gia tộc lớn khác ở Hà Nội, không thể coi thường họ được.

Người đứng đầu nhà họ Triệu cũng nhờ Liễu Đức Thắng mang quà tặng đến, chuyện này vô cùng vinh dự đối với nhà họ Tô rồi.
“Mọi người mau ngồi xuống, ngồi xuống đây nào!” Tô Văn Quân vô cùng vui vẻ, ông ta mời Liễu Đức Thắng với Xà Minh ngồi ở vị trí trung tâm của bữa tiệc, sau đó ông ta nhìn về phía Trần Gia Bảo, đắc ý cười với anh.

Liễu Đức Thắng với ông lớn nhà họ Triệu đều là những nhân vật lớn ở thành phố tỉnh Hòa Bình, nào có ai có thể sánh bằng? Không chỉ ông ta mà tất cả mọi người trong buổi tiệc nếu suy nghĩ như vậy.

Mọi người đều bàn tán xôn xao.
Tuy nhiên mấy người Tưởng Đức Lâm với Thành Trung đều rất giỏi, thế nhưng nếu so sánh với nhà họ Triệu ở đây thì họ chẳng là gì hết.
“Tao biết ngay là chiến thắng sẽ thuộc về nhà họ Tô bọn tao mà.

Trần Gia Bảo, mày đừng tưởng mày mời được mấy ông lớn kia là có thể diễu võ dương oai ở đây, mày phải biết rằng những nhân vật lớn hàng đầu đang ở đây này, mấy trò của mày chỉ là trò trẻ con thôi thôi.”
Tô Văn Quân nói xong liền đắc ý cười to.

Chương 310

Vẻ mặt Lưu Ngọc Lan với Tô Văn Cường vô cùng hào hứng, họ nhìn về phía mấy người của Trần Gia Bảo, trong ánh mắt tràn đầy sự khinh thường.

Nghe thấy mọi người xung quanh đang cười nhạo, mấy người bọn Tưởng Đức Lâm vô cùng giận dữ, nếu không phải vì vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn vô cùng bình tĩnh, hơn nữa đây lại là tiệc mừng thọ của Tô Minh Sơn, bọn họ không thể làm bậy bạ.

Nếu không bọn họ đã đập bàn từ lâu rồi.

“Người đứng đầu nhà họ Tạ Tạ Anh Dũng, người đứng đầu nhà họ Tần Tần Quang Đại, đến chúc mừng lễ mừng thọ của ông Tô ạ.

”

Lại có tiếng thông báo từ ngoài cửa lớn nói Tạ Anh Dũng và Tần Quang Đại đến, mọi người nhìn ra ngoài, thấy họ cùng đi vào với nhau.

Mọi người trong phòng đều vô cùng khiếp sợ.

Nhà Họ Tạ ở thành phố Hòa Bình chính là gia tộc lớn mạnh nhất, mà nhà họ Tần ở tỉnh thành về lại là gia tộc tồn tại lâu đời nhất, so với nhà họ Triệu chỉ có hơn chứ không có kém.

Nghe được tin nhà họ Tạ với nhà họ Tần đến đến nhà họ Tô chúc mừng, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, ai ai cũng hâm mộ nhà họ Tô.

Dù sao, trong thành phố Hòa Bình có thể có người làm cho người đứng đầu nhà họ Tạ tự mình đến chúc mừng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lưu Ngọc Lan hào hứng đến nỗi muốn ngất đi vì sung sướng, bà ta liếc nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt miệt thị.

Tô Minh Sơn vui mừng khôn xiết, vội vã đứng lên nói rằng: "Nhà họ Tạ có thể đến đây quả thực là vinh hạnh của nhà họ Tô chúng ta, Văn Quân, mau đi tiếp đón họ với cha nào, đừng để ông Tạ với ông Tần phải đợi chúng ta.

"
Sắc mặt Tô Văn Quân vô cùng khó coi, trước kia ông ta đã nghe được tin nhà họ Tạ có mối quan hệ rất tốt với Trần Gia Bảo, thế nhưng ông ta lại không nghĩ rằng nhà họ Tần cũng sẽ đến.

Quả nhiên, sau khi nói chuyện xong, Tạ Anh Dũng cùng Tần Quang Đại liền đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, họ cùng ngồi một bàn với anh, nhìn mấy người đó chắc chắn có quan hệ tốt.

Mọi người xung quanh đều vô cùng ngạc nhiên.

Nụ cười trên mặt Lưu Ngọc Lan đã cứng đờ, trong nháy mắt bà ta cũng không còn vui vẻ nữa, sợ hãi nói: "Không… Không thể nào… Nhà họ Tạ đến đây vì Trần Gia Bảo sao, sao có thể có chuyện đó?"
Tô Văn Quân cũng không còn vui vẻ nữa, ông ta không nói gì hết, nhưng khóe mắt ông ta nheo lại, bắp thịt căng chặt vì căng thẳng.

"Mặc dù Cẩm Tú nhà tôi có mối quan hệ rất tốt với cậu, thế mà cậu lại đính hôn với Tô Ánh Mai rồi.

Bây giờ tôi lại phải chủ động đến bảo vệ cậu, tôi là một ông già thôi mà, sao phải khổ vậy chứ?"
Tạ Anh Dũng ngồi cùng một bàn với Trần Gia Bảo, tuy rằng

bên ngoài ông ta cười hì hì, thế nhưng thực ra trong lòng ông ta đang lôi mấy đời họ hàng nhà Trần Gia Bảo ra chửi.

Còn Tần Quang Đại, sau lần điều trị trước đó của Trần Gia Bảo, vợ của ông ta đã có thai rồi nên ông ta vô cùng biết ơn Trần Gia Bảo, ngay cả thuốc "Cố tinh hoàn" cũng đang được sản xuất, một thời gian nữa thuốc này sẽ được chính thức đưa ra thị trường, đến lúc đó chắc chắn lợi nhuận thu về sẽ được tính bằng con số hàng tỷ, thậm chí còn cao hơn nữa.

Có lẽ vì vậy mà Tần Quang Đại vô cùng thân thiện với Trần Gia Bảo, ông ta vừa chúc rượu anh vừa nâng chén cùng với mọi người trên bàn ăn.

Chẳng mấy chốc mà tất cả mọi người ngồi trên bàn đều có thiện cảm với ông ta.

Ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn về phía Trần Gia Bảo không còn giống như ban nãy nữa rồi.

Tuy rằng Thành Trung với mấy ông lớn kia cũng rất giỏi rồi, thế nhưng dù sao họ cũng là xã hội đen, hoạt động trong thế giới ngầm, kể ra với người khác thì không hay lắm.

Thế nhưng nhà họ Tạ với nhà họ Tần thì lại khác, họ đều là những người làm ăn chân chính, thế lực cũng rất hùng mạnh, hoạt động cả trong ngành kinh tế, chính trị và quân sự.

Bọn họ đều nâng chén chúc rượu nhau, trò chuyện cười đùa vô cùng vui vẻ, bầu không khí ấm áp hòa hợp, trông hoàn toàn trái ngược với bàn của Tô Văn Quân.

Vẻ mặt Tô Văn Quân u ám, nhìn rất đáng sợ.

Vẻ mặt Liễu Đức Thắng cũng lúng túng như vậy, không ai mời ông ta nhưng ông ta vẫn tới để trợ giúp Tô Văn Quân, giúp Tô Văn Quân làm Trần Gia Bảo bẽ mặt.

Nhưng ông ta vừa đến chưa được bao lâu thì nhà họ Tạ với

nhà họ Tần cũng đến rồi, khiến ông ta cảm thấy vô cùng mất mặt.

Lưu Ngọc Lan hung hăng trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, giận dữ nói: “Bây giờ cả nhà họ Tạ với nhà họ Tần cũng đã đến vì nể mặt Trần Gia Bảo, thật khốn khiếp mà! Nhà họ Tô chúng ta lấy mặt mũi đâu mà nhìn người ta nữa đây!”
Tô Minh Sơn thở dài, nói rằng: “Bố đã nói với các con rồi, đứa nhỏ này không phải là con cá nhỏ trong ao đâu, gả Ánh Mai cho cậu ta là quyết định đúng đắn nhất của nhà họ Tô chúng ta, lần này các con phải tin bố chứ.

”
Vẻ mặt Tô Văn Quân bực bội, ông ta cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, nói rằng: “Bố, con công nhận là Trần Gia Bảo giỏi hơn so với tưởng tượng của con, cũng quen biết rất nhiều quan chức tai to mặt lớn, thế nhưng cậu ta cho rằng cậu ta chỉ có vậy mà có thể thắng được con sao? Không, con vẫn còn một con bài cuối cùng chưa tung ra!”

Chương 312

Chỉ có mỗi Tần Quang Đại thở dài, ông ta là người ở tỉnh thành nên biết rõ thực lực của nhà họ Phụng hơn bất kỳ ai ở đây, nói thật, ngay cả ông ta cũng cho rằng Trần Gia Bảo đang yếu thế trước nhà họ Phụng.
Trần Gia Bảo vẫn chỉ ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt anh hờ hững, cũng không có phản ứng gì trước những lời bàn tán kia.
Ngay sau đó, Tô Văn Quân đã dẫn Phụng Minh Luân đi tới trước mặt Tô Minh Sơn.
“Xin chào ông Tô, chúc ông sinh nhật vui vẻ.

Mong ông luôn khỏe mạnh ạ.” Phụng Minh Luân chắp tay, lễ phép cười nói.
Tô Minh Sơn không thích Phụng Minh Luân cho lắm, ông lại càng không đồng ý gả Tô Ánh Mai cho Phụng Minh Luân, thế nhưng lúc này Phụng Minh Luân đang đứng trước mặt của ông, ông cũng phải thừa nhận, Phụng Minh Luân là chàng trai có cả tướng mạo và khí chất xuất sắc, khó ai sánh bằng, quả nhiên là con cháu của gia tộc lớn.
“Cảm ơn cậu.” Tô Minh Sơn trả lời rất khách sáo, ông không hề tỏ ý muốn gần gũi với anh ta.
Lưu Ngọc Lan đứng bên cạnh vô cùng kích động, bà ta vui mừng mà nghĩ rằng cậu lớn nhà họ Phụng đã đích thân đến đây rồi, chỉ một Trần Gia Bảo nhỏ nhỏ chẳng là gì hết, giết cậu ta so với giết kiến còn dễ dàng hơn.
“Cậu Phụng, mời cậu ngồi ở đây ạ.” Tô Văn Quân cười, nịnh nọt nói.
Phụng Minh Luân xua xua tay, cười nói: “Không vội, lúc trước tôi nghe nói có người tên Trần Gia Bảo ở thành phố Hòa Bình, tính tình vô cùng hung hăng ngang ngược, anh ta còn dám nói

muốn làm tôi bẽ mặt ở bữa tiệc mừng thọ này, có phải bây giờ anh ta đang ở đây không?"
"Đến rồi! Đến rồi đây!"
Trong lòng mọi người đều hồi hộp hóng drama, họ đã sẵn sàng xem màn kịch thú vị này rồi.
Trong lòng Tô Văn Quân bây giờ giống như đang có một chú chim đang nhảy nhót vì vui mừng, ông ta gật đầu nói: "Không sai, Trần Gia Bảo này vô cùng hung hăng ngang ngược, chẳng qua chỉ là một thằng nhóc hoang dã chạy từ trên núi xuống, cậy mình có võ công thâm hậu mà không coi nhà họ Phụng ra gì, bây giờ Trần Gia Bảo cũng đang ở trong bữa tiệc mừng thọ này đó cậu Phụng."
"Nực cười, nếu nói về võ công nhà họ Phụng chúng tôi đứng thứ hai thì không ai đứng thứ nhất." Phụng Minh Luân ngẩng đầu lên trời cười to, nhưng ngay lập tức, ánh mắt anh ta tràn đầy sát khí, khinh thường nói: "Đi, ông đưa tôi đi gặp Trần Gia Bảo đi, xem anh ta có bản lĩnh gì mà lại có thể nói muốn đạp đổ nhà họ Phụng.

Anh ta không biết tự lượng sức mình sao?"

Mọi người đều kinh ngạc bàn tán, ồ lên vì ngạc nhiên, họ cho rằng ngày chết của Trần Gia Bảo đến rồi.
"Tôi sẽ đưa ngài đến chỗ thằng nhóc đó ngay." Tô Văn Quân vô cùng đắc ý, dẫn Phụng Minh Luân với hai vị cao thủ phía sau anh ta đi về góc phòng Trần Gia Bảo đang ngồi.
Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Trần Gia Bảo.
Trần Gia Bảo vẫn ung dung bình tĩnh ngồi ở đó, anh hơi cúi đầu, chẳng ai có thể nhìn rõ tâm trạng bây giờ của anh như thế nào.

Nhiều người cho rằng anh đã bị Phụng Minh Luân dọa cho sợ vỡ mật rồi.
Trong lòng Tô Văn Quân đắc ý, ông ta cười to, thầm nghĩ rằng bây giờ cậu cả nhà họ Phụng đang ở đây, Trần Gia Bảo có cánh cũng không thể chạy thoát!
Lúc này, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ánh Mai lộ ra sự lo lắng.

Cô sợ cậu Phụng kia có thể sẽ làm Trần Gia Bảo bị thương.

Mọi người nhìn Tô Văn Quân, Phụng Minh Luân với hai vị cao thủ đang chậm rãi đi tới chỗ Trần Gia Bảo, bỗng nhiên ngoài cửa lớn có hai vị quân nhân đi vào, một nam một nữ, đó chính là Vương Đại Hùng với Tần Phi Yến.

Hai người này Trần Gia Bảo đã gặp một lần trước đó rồi.
Tần Phi Yến đứng ở phía sau Vương Đại Hùng, giọng nói lanh lảnh chói tai vang lên: "Vương Đại Hùng ở quân khu biển Đông đến chúc thọ ông Tô!"
Vương Đại Hùng ở quân khu biển Đông đến mừng thọ?
Mọi người đều ngạc nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng, ngay cả Phụng Minh Luân với Tô Văn Quân, đang đi cũng dừng bước, trên mặt hai người đều biểu lộ vẻ kinh ngạc.
Mặc dù Vương Đại Hùng mới bốn mươi tuổi nhưng ông ta đã là vị tướng mạnh nhất ở Việt Nam, ông đã từng lập nên bao nhiêu chiến công hiển hách, cũng được tôn là cao thủ số một ở quân khu biển Đông, làm chấn động vùng duyên hải Việt Nam, thậm chí có lời đồn rằng sau này vị trí tư lệnh quân khu biển Đông cũng thuộc về Vương Đại Hùng .
Một nhân vật lớn như vậy lại có thể đến bữa tiệc mừng thọ chúc mừng ông Tô, bất kể là ai khi nghe kể chuyện này đều khó có thể tin được.
Tô Văn Quân vô cùng kích động, Vương Đại Hùng có thể tới chúc mừng họ, chuyện này đem so sánh với vàng bạc châu báu còn nặng hơn, đối với nhà họ Tô cũng càng có nhiều lợi ích.
Ông ta đang chuẩn bị đứng lên vui vẻ tiếp đón khách quý.
Bỗng nhiên, Vương Đại Hùng nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt sáng lên, đi thẳng tới bên cạnh Trần Gia Bảo cười to nói: "Anh Trần, lần này tôi đến nhà họ Tô không uổng công rồi, quả nhiên cậu ở đây."

Chương 313

Vẻ mặt Trần Gia Bảo vô cùng ngạc nhiên, anh cũng không hiểu Vương Đại Hùng đến tìm chính anh làm gì.

Chỉ có Tạ Anh Dũng mới biết, Vương Đại Hùng rất coi trọng Trần Gia Bảo, muốn cho Trần Gia Bảo quyền điều động quân đội nên mới nhân cơ hội này đến đây.

Thấy cảnh này, mọi người hoá đá tại chỗ!
Lẽ nào Vương Đại Hùng vì Trần Gia Bảo mới đến Tô gia ?
Tô Văn Quân rất ngạc nhiên.

Ông ta không nói gì, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, trong mắt Phụng Minh Luân cũng có sự tức giận, lại thêm vài phần nhục nhã.

“Chuyện này… Cái này không thể nào, không thể… Thật sự điều này rất vô lý… Trần Gia Bảo là loại người ngông cuồng, không coi ai ra gì, làm sao có thể biết Vương Đại Hùng?” Vẻ mặt Lưu Ngọc Lan vô cùng khiếp sợ.

Tô Minh Sơn càng yên tâm hơn, ông đắc ý uống một chén rượu, cười nói: “Bố đã nói rồi, Gia Bảo không phải là một con cá nhỏ trong ao làng đâu.

”
Bỗng nhiên, từ ngoài cửa lớn có hai ông lão đang đi vào.

“Cố Minh Nhiên của nhà họ Cố ở Hà Nội, người đứng đầu nhà họ Hứa Hứa Thành Sâm đến chúc thọ ông Tô ạ.

”

Cố Minh Nhiên? Hứa Thành Sâm?

Mọi người đều giật mình như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, Hứa Thành Sâm thì không nói làm gì, nhưng mà Cố Minh Nhiên của nhà họ Cố ở Hà Nội chính là thương nhân nổi danh cả đất nước Việt Nam, ông là một nhân vật lớn có thể tùy ý ra vào Nam Bắc, thật không ngờ ông cũng đến chúc thọ Tô Minh Sơn.

Tô Minh Sơn vừa ngạc nhiên vừa lo sợ, ngay lập tức ông đứng lên, chuẩn bị đi ra tiếp đón khách quý.

Tô Văn Quân cũng không dám vô lễ, ông ta đang chuẩn bị đi tới tiếp đón ông Cố, thì bỗng nhiên ông ta thấy ánh mắt của Cố Minh Nhiên sáng lên, đi cùng Hứa Thành Sâm đi nhanh đến bên cạnh Trần Gia Bảo, chắp tay cười nói: “Thần y, quả nhiên cậu đang ở đây.

”

Trần Gia Bảo cũng không đứng lên, vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như bình thường, chỉ gật đầu nhẹ một cái coi như chào hỏi.

Ồ!

Tất cả mọi người lại bàn tán xôn xao!

Lẽ nào ông Cố Cố Minh Nhiên cũng đến đây vì Trần Gia Bảo?

Vẻ mặt Phụng Minh Luân ngày càng khó coi hơn, thẹn quá thành giận nên mặt anh ta đỏ hết lên.

Vẻ mặt Tô Văn Quân càng thêm trắng bệch, làm ông ta không đứng thẳng được, chỉ có thể nói bằng giọng nói thều thào: “Trần Gia Bảo, thì ra đây mới là con át chủ bài của mày, Vương Đại Hùng, Cố Minh Nhiên, đều là những nhà vô cùng lợi hại, còn hơn nhà họ Phụng biết bao nhiêu.

Thua rồi… Nhà họ Tô đã thua thật rồi…”

Giữa đại sảnh chỉ toàn là người với người, nhưng tất cả đều im lặng như tờ.

Mọi người nhìn thấy Trần Gia Bảo ngồi ngay ngắn tại chỗ, trong lòng họ tràn ngập sự kinh ngạc và khó hiểu.

Khó ai có thể tin được rằng khi đối mặt với nhà kinh doanh có danh tiếng tại Việt Nam – Cố Minh Nhiên và Vương Đại Hùng – người đã từng làm náo động quân khu, tại sao Trần Gia Bảo còn dám ngồi tại chỗ không hề nhúc nhích, mà Cố Minh Nhiên và Vương Đại Hùng lại cho rằng đó là điều đương nhiên sao? Chẳng lẽ, hoàn cảnh của Trần Gia Bảo lâm vào tình trạng tồi tệ như vậy sao?
Thấy vậy, tất cả mọi người không một ai muốn tiếp tục đi xuống nữa.

Vừa nãy, với sự ngạc nhiên do Phụng Minh Luân gây ra thì mọi người đã hoàn toàn vứt bỏ đi tâm trí cũng như ý thức của mình.

Tô Minh Sơn vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ, nói thầm: “Tuy rằng tôi đã sớm biết được rằng Trần Gia Bảo không phải là vật ở trong cái ao đó, nhưng tại sao tôi lại không nghĩ tới, ngay cả ông Cố và Vương Đại Hùng đều coi trọng Gia Bảo như vậy, xem ra trước đây tôi đã đánh giá thấp Gia Bảo rồi, sau này những thành tựu của cậu ấy sẽ trở nên vô hạn.

”
Ngược lại thì Tưởng Đức Lâm, Thành Trung và một số người khác thì đều cảm thấy hãnh diện, vui mừng hớn hở mà nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tại sao lại có thể nói một từ tuyệt vời như vậy chứ?
“Ông Cố, ông Hứa, kể cả các ông cũng đến đây ư?”
Tô Ánh Mai nhanh trí đứng dậy, cô mỉm cười hỏi thăm.

“Hôm nay là ngày mừng thọ của ông nội cháu, dựa vào quan hệ của ông với bác sĩ Trần thì đương nhiên chúng ta phải đến đây tham dự rồi chứ.

” Cố Minh Nhiên ha hả cười nói.

Lời vừa nói ra, xem như là chỗ ngồi này của ông hoàn toàn hướng về phía Trần Gia Bảo, thì ra mọi người vẫn có chút nghi ngờ nên họ hết sức kinh ngạc.

Chương 314

Tô Ánh Mai hơi ngượng ngùng một chút, nhất thời khuôn mặt đang tươi cười của cô trở nên ửng hồng, cô ấy vui mừng đến nỗi nhìn Trần Gia Bảo một cách chăm chú.
Phụng Minh Luân nhìn thấy một màn này, trong lòng anh ta vô cùng ghen tị, trong đôi mắt hiện lên vẻ giận dữ.

Sau khi cơn ghen tức đó qua đi, anh ta lại trở về chỗ ngồi của mình, hung hăng cầm chén rượu lên đập mạnh một phát xuống bàn, rõ ràng là trong lòng anh ta rất căm phẫn.
Lưu Ngọc Lan và Tô Văn Cường ngồi ở bên cạnh thì bị anh ta dọa cho câm như hến, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Ha ha, bác sĩ Trần và cô Ánh Mai đợi một chút, chúng ta cùng đi chúc thọ ông Tô đã chứ.” Cố Minh Nhiên ha hả cười nói rồi nhìn về phía Hứa Thành Sâm đang đi cùng với Tô Minh Sơn.
“Tôi cũng đi.”
Vương Đại Hùng lên tiếng, đồng thời ông ta dẫn theo Tần Phi Yến đi tới.
Tô Minh Sơn không dám thất lễ, thậm chí ông ta còn có cảm giác vừa mừng vừa lo, ông ta vội vàng sửa sang lại vạt áo, nhanh chân bước tới tiếp đón sau đó cùng với Cố Minh Nhiên và Vương Đại Hùng đi tới chào hỏi mọi người.

Tô Văn Quân đứng ở bên cạnh, chỉ là trên gương mặt của ông ta tràn đầy sự ân hận.
“Đã sớm biết rằng nhóm người phe Trần Gia Bảo lớn mạnh như vậy, tại sao tôi còn phải cố chấp gả Ánh Mai cho nhà họ Phụng? Mẹ nó, bây giờ hao tâm tổn lực cũng không thể sắp xếp được, tôi cứ như vậy mà gả Ánh Mai cho nhà họ Phụng đã

là không thể nào rồi, nhưng mà bây giờ lại đắc tội với Trần Gia Bảo, phỏng chừng trong lòng Ánh Mai cũng đang rất giận tôi, thật sự là chuyện ngoài ý muốn mà."
Trong lòng Tô Văn Quân luôn xuất hiện sự ân hận rất sâu sắc.

Đột nhiên ông ta giận dữ trừng to mắt liếc Lưu Ngọc Lan một cái, nếu như không phải vì người phụ nữ bại hoại thì làm sao lại có thể gây ra nhiều rắc rối như vậy chứ?
Lưu Ngọc Lan tựa như cũng biết được rằng chính bản thân bà ta đã sai, khuôn mặt bà ta đỏ bừng lên vì xấu hổ rồi lại cúi đầu xuống.
Ngồi trong một góc xó xỉnh nào đó là Tạ Anh Dũng vừa sửng sốt lại vừa thích thú mà nói: "Gia Bảo, vậy mà cậu lại có quan hệ tốt với ông Cố Minh Nhiên như vậy, cậu làm cho tôi sợ hết cả hồn đấy."

Cố Minh Nhiên là nhà kinh doanh có tiếng tăm lừng lẫy nhất trong nước tại Việt Nam, nếu như có thể dựa vào mối quan hệ hợp tác giữa Trần Gia Bảo và Cố Minh Nhiên thì đối với nhà họ Tạ mà nói, chuyện này tuyệt đối sẽ có lợi ích gấp trăm ngàn lần mà lại không bị tổn thất nhiều.
Tần Quang Đại gật gật đầu tỏ vẻ rất thích thú.
Trần Gia Bảo nhìn biểu cảm của hai người bọn họ thì anh biết rằng họ đang suy nghĩ cái gì, anh nhấp một chút rượu, cười nói: "Cố Minh Nhiên chắc chắn sẽ đến đây thôi, đến lúc đó các người có thể hợp tác với Cố Minh Nhiên hay không, còn hợp tác như thế nào thì trước tiên phải xem bản lĩnh của hai vị đã."
Tạ Anh Dũng và Tần Quang Đại liếc nhìn nhau rồi gật đầu qua lại, cả hai người đều nhìn thấy sự khó xử hiện lên trong mắt đối phương.
Không chỉ có hai người họ thôi đâu, trong đại sảnh của bữa tiệc hôm nay có không ít người có thân phận là tổng giám đốc, chủ tịch hoặc là cổ đông của một công ty lớn nào đó,…đồng thời bọn họ cũng muốn kết giao với Cố Minh Nhiên để hợp tác thành công.
Nhưng bọn họ cũng biết rằng không có vốn đầu tư của nhà họ Tạ hoặc là nhà họ Tần thì vốn dĩ họ không có tư cách gì để hợp tác làm ăn với nhà họ Cố.
Rất nhanh sau đó, Cố Minh Nhiên, Vương Đại Hùng và Tô

Minh Sơn cùng nhau chúc thọ xong, đúng lúc này Tô Văn Quân chen vào giữa bọn họ mà cung kính nói: "Ông Cố, trung tá Vương, hai người là những khách quý mà chúng tôi có bái thần cầu phật cũng không thể nào cầu được, mời hai người ngồi để nhà họ Tô chúng tôi tỏ lòng hiếu khách của chủ nhà nào."
Cố Minh Nhiên và Vương Đại Hùng nhìn nhau, bọn họ đều là những thông minh, nhìn thấy Trần Gia Bảo bị sắp xếp ngồi ở một góc xó xỉnh thì bọn họ đã biết được mối quan hệ giữa Tô Văn Quân và Trần Gia Bảo không hề tốt đẹp.
Nghĩ đến đây, ngược lại thái độ của bọn họ còn có vài phần lãnh đạm, Cố Minh Nhiên khách sáo cười nói: "Vị trí này đã bị gạch bỏ rồi, lần này tôi là muốn nhằm vào bác sĩ Trần, bác sĩ Trần ngồi ở nơi nào thì tất nhiên tôi cũng sẽ ngồi ở chỗ đó, ông nói có phải không, trung tá Vương?"
Sắc mặt của Tô Văn Quân thoáng chốc trở nên mười phần khó coi.
"Lẽ ra nên là như vậy." Vương Đại Hùng gật đầu, hai người họ lại nhìn nhau, sau đó họ cùng Hứa Thành Sâm, Tần Phi Yến và bốn người nữa đi tới vị trí mà Trần Gia Bảo ngồi, họ hoàn toàn không hề nể mặt Tần Văn Quân.

Đương nhiên, với thân phận và địa vị của bọn họ thì quả thực là không cần phải nể mặt Tô Văn Quân một chút nào.
Sau khi bọn họ đi tới thì lập tức ngồi ở cái bàn bên cạnh Trần Gia Bảo.

Nhất thời hai người Tạ Anh Dũng và Tần Quang Đại thân thiện đi về phía Cố Minh Nhiên và những người khác kính rượu, họ dự định là trước tiên hai bên phải làm quen với nhau đã rồi hãy nói chuyện.
Chỉ có Tần Phi Yến đang lặng lẽ đánh giá Tô Ánh Mai, bà ta chính là một bông hoa cực kỳ xinh đẹp duyên dáng, đối với dung mạo của bản thân thì bà ta luôn luôn tự tin.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tô Ánh Mai, trong mắt bà ta vẫn hiện lên vẻ kinh ngạc.
Tần Phi Yến nhìn về phía Trần Gia Bảo, bà ta trợn mắt trắng nói chen vào: "Nghe trung tá nói mối quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú nhà họ Tạ rất mờ ám, nhưng bây giờ anh ta

đã trở thành chồng chưa cưới của Tô Ánh Mai, hừ… quả nhiên người đàn ông này không phải người tốt.”

Chương 315

Bên kia, sắc mặt của Tô Văn Quân trở nên trắng bệch, khóc không ra nước mắt.
"Ầy, bố đã sớm nói cho con biết rồi, Trần Gia Bảo cũng không phải vật ở trong cái ao đó.

Bây giờ con gả Ánh Mai cho cậu ta là lựa chọn tốt nhất rồi, như vậy cũng có thể làm cho nhà họ Tô đạt được lợi ích lớn nhất.

Ai bảo trước đây con không nghe bố, bây giờ hối hận rồi chứ?" Tô Minh Sơn lắc đầu nói.
Sắc mặt Tô Văn Quân lộ ra sự xấu hổ không giấu vào đâu được, trong lòng ông ta càng thêm ân hận hơn.
Tô Minh Sơn nhìn người đàn ông tự cho bản thân mình là thông minh này, thở dài một hơi rồi nói: "Ông Cố và trung tá Vương đều là những người có sức ảnh hưởng lớn trong nước Việt Nam này, nếu như thật sự để bọn họ ngồi ở nơi xó xỉnh kia, nói không chừng sẽ có thể đắc tội với họ, chỉ cần chuyện này bị truyền ra ngoài thì sau này nhà họ Tô cũng sẽ trở thành trò cười giống như thành phố Hòa Bình vậy.

Bố cảm thấy Gia Bảo cũng không phải là người không biết phân rõ trắng đen, bây giờ con đi giải thích và xin lỗi Gia Bảo để cậu ấy tha thứ cho con đi, nói không chừng chuyện này còn có thể bù đắp lại phần nào, bằng không… thì thật sự đã muộn mất rồi."
"Bố, con biết rồi mà."
Tô Văn Quân lập tức phản ứng lại, bước nhanh đuổi theo, ông ta đi đến bên cạnh đám người Trần Gia Bảo, ông ta thật sự

muốn nói cho đám người Trần Gia Bảo phải đổi chỗ ngồi, nhưng mà không có một người nào để ý đến ông ta, ông ta sốt ruột đến nỗi vò đầu bứt tai để lộ ra vẻ xấu hổ thật nực cười.
Hay là vì Tô Ánh Mai không nhìn thấy, nói như thế nào đây, Tô Văn Quân cũng là bố của cô, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng đẩy Trần Gia Bảo ra bĩu môi liếc nhìn Tô Văn Quân.
Lúc này Trần Gia Bảo mới đặt chén rượu xuống, hơi hơi liếc nhìn Tô Văn Quân một cái.
Tô Văn Quân mừng rỡ, nhân cơ hội này ông ta vội vàng nói: "Trần.

.

.

.

.

.

.

Gia Bảo, trước đây là tôi đã sai, là tôi có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, tôi không biết cậu là người tài giỏi nên đã có vài chỗ đắc tội với cậu, coi như cậu nể mặt Ánh Mai nhà tôi mà khoan dung độ lượng nhiều hơn.

Cậu nhìn xem, những người như ông Cố, trung tá Vương, ông Tần và ông chủ Tạ đều là những khách quý có thân phận cao quý.

Để cho bọn họ ngồi ở nơi này, về tình về lý tất nhiên là không thích hợp chút nào, vậy cậu có thể đổi chỗ ngồi với ông Cố và những người khác được không?"
Nhất thời, các vị đang ngồi còn bao gồm cả Cố Minh Nhiên và những người khác nữa, tất cả đều nhìn về phía Trần Gia Bảo và Tô Minh Sơn.
Rõ ràng là bọn họ đang xem xét ý kiến của Trần Gia Bảo.

Cùng lúc đó, có không ít người đang nhìn chăm chú vào tình hình bên trong nơi này.

Tô Văn Quân đường đường là ông chủ của nhà họ Tô, tuy rằng ở trước mặt mọi người xin lỗi người trẻ tuổi như Trần Gia Bảo nhưng ngược lại mọi người đều cảm thấy ông ta làm như vậy là rất đúng, rõ ràng có thể nhận thấy rằng thế lực của Trần Gia Bảo rất lớn!
"Biết điều như vậy là tốt, đây mới là người có thể làm nên việc lớn, phía sau Trần Gia Bảo có nhà họ Cố chống lưng, quân đội và thành phố nhà họ Tần, sự giúp đỡ của nhà họ Tạ, còn tính cả nhà họ Tô nữa, tất cả đều phải nhận lỗi sai của mình."
Mọi người đã nghĩ như vậy.
Ở trước mặt bao người, đột nhiên Trần Gia Bảo vươn vai, nở nụ cười và nói: "Không cần phải vậy đâu, tôi cảm thấy nơi này đã rất tốt rồi, yên tĩnh, không có bất kì người nào quấy rầy hết."

Sắc mặt Tô Văn Quân hơi thay đổi, khẽ cười nói: "Gia Bảo, cậu nói cái gì vậy, bố tôi và thầy của cậu cũng có giao tình mà, hơn nữa cậu và Ánh Mai cũng đã đính hôn rồi, chúng ta cũng coi như là người một nhà, người một nhà thôi.

Giữa chúng ta khó tránh khỏi giận hờn lẫn nhau, nhưng chúng ta đâu có thù hận gì chứ? Ánh Mai, con nói xem có đúng không?"
Đột nhiên ông ta nhìn về phía Tô Ánh Mai, ý muốn bảo Tô Ánh Mai nói giúp ông ta vài câu.
Tô Ánh Mai thở dài một hơi, trong lòng cô bất lực, vẫn là nên khuyên nhủ thì hơn: "Gia Bảo, thật ra những lời bố tôi nói cũng có lý đấy, anh cho ông ấy một cơ hội nữa, được không?"
Trần Gia Bảo có chút do dự, tựa như đang cân nhắc điều gì đó.
Tô Văn Quân mừng rỡ, lần đầu tiên trong lòng ông ta cảm thấy cô con gái Tô Ánh Mai này lại thân thiết như vậy, nhân cơ hội này ông vội vàng nói: "Đúng đúng, rất đúng, sau này chúng ta cũng là người một nhà rồi, đã là người một nhà thì đâu có thù hận gì đúng không? Vả lại, hôm nay là ngày mừng họ của ông nội Tô, sự kiện quan trọng như vậy, nếu như tiếp đãi ông Cố, trung tá Vương là những người khác không được chu toàn, vậy thì không được như ý rồi."

Lông mày Trần Gia Bảo hơi thả lỏng ra, Tô Văn Quân còn nghĩ rằng Trần Gia Bảo định trả lời, trong lòng ông ta không khỏi vui mừng hớn hở.
Ông ta chỉ thấy Trần Gia Bảo đứng dậy, khoanh tay đứng nhìn, nhếch lông mày lên và nói: “Thứ nhất, bây giờ ông có chấp nhận hôn ước giữa tôi và Ánh Mai không?”
“Chấp nhận, tôi tất nhiên phải chấp nhận chứ.” Tô Văn Quân vội vàng gật đầu không ngừng nghỉ, ông ta biết rõ, như tình hình hiện nay thì sự kiên trì muốn gả Tô Ánh Mai cho nhà họ Phụng đã không còn khả năng nữa.

Nếu không lên được thuyền lớn nhà họ Phụng , vậy thì chỉ có thể tận tâm tận lực mà ngồi lên chiếc phi thuyền to bự kia của Trần Gia Bảo mà thôi, đối với nhà họ Phụng mà nói, nói không chừng trong cái rủi còn có cái may.

Chương 316

Nhất thời Tô Ánh Mai vô cùng vui vẻ, tự nhiên trong lòng cô vui sướng khôn tả, hơn nữa trước đó cô có uống vài chén rượu trắng nên gương mặt có phần đỏ bừng như cánh hoa hồng, trông cô vô cùng xinh đẹp.

Phụng Minh Luân vô cùng phẫn uất, căm giận mà hừ một tiếng.

Sắc mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, ngược lại khí thế càng thêm lớn mạnh hơn, anh tiếp tục nói: "Thứ hai, thân phận của người thừa kế nhà họ Tô trong tương lai, bây giờ chuyển sang cho Tô Ánh Mai, ông có đồng ý không?"
Tô Ánh Mai hô lớn một tiếng, cô nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong lòng cô tràn ngập sự cảm kích.

Nhất thời sắc mặt Tô Văn Quân biến đổi, cách đó không xa, Lưu Ngọc Lan và Tô Văn Cường đều tỏ vẻ phẫn nộ chỉ trong nháy mắt, vậy mà Lưu Ngọc Lan lại đứng lên, giận dữ nói: "Bà đây không đồng ý! Tô Văn Quân, nếu như ông dám trả lời, tôi đây sẽ không để yên cho ông đâu!"

Trần Gia Bảo ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt anh mang ý châm chọc, một lần nữa nhìn về phía Tô Văn Quân mà hỏi: "Ông có đồng ý không?"
"Tôi hỏi ông, ông có đồng ý không?"
Trần Gia Bảo chắp hai tay sau sau lưng, ánh mắt của anh đang tập trung nhìn về phía Tô Văn Quân, khí thế bức người.

Khuôn mặt Tô Văn Quân tái mét, sắc mặt ông ta không ngừng biến đổi.

Trên thực tế, sự yêu thương mà ông đối với Tô Văn Cường tuyệt đối sẽ phải cao hơn so với Tô Ánh Mai rồi, hơn nữa bản thân ông ta mang tính cách của một người đàn ông mạnh mẽ, ông ta cảm thấy phụ nữ vô dụng là một đức hạnh, muốn bảo ông ta truyền chức người thừa kế của nhà họ Tô cho Tô Ánh Mai sao, ông đang phải đối mặt với sự mâu thuẫn giữa con tim và lí trí.

Nhưng mà bây giờ thì Trần Gia Bảo đang có nhà họ Cố, nhà họ Tần, Vương Đại Hùng và những người khác chống lưng, tình hình thế này có lẽ họ là người lớn mạnh hơn, ông ta rất khó mở miệng nói lời từ chối.

Vô cùng khó xử!
"Nhà họ Tô thay đổi người thừa kế, cũng không phải là chuyện nhỏ nhặt gì, làm sao tôi có thể vội vàng đưa ra quyết định cuối cùng được chứ? Theo như tôi thấy, chẳng bằng chọn một ngày lành tháng tốt để ông chủ nhà họ Tô – Tô Văn Quân cẩn thận suy nghĩ một phen, lúc đó đưa ra quyết định cũng chưa muộn đâu.

"
Đột nhiên, Phụng Minh Luân đứng dậy, cao giọng nói, đồng thời anh ta nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong ánh mắt tràn đầy sự khiêu khích.

Trần Gia Bảo khẽ nhướng mày.

Mọi người xung quanh đều có thể cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc tỏa ra trong không khí.

Tô Văn Quân, Lưu Ngọc Lan và một vài người khác đều hướng ánh mắt của sự cảm kích nhìn về phía Phụng Minh Luân.

Lưu Ngọc Lan thở phào nhẹ nhõm, bà ta nói nhỏ an ủi Tô Văn Cường: "Con yên tâm đi, có cậu Phụng làm chủ cho con, thân phận người thừa kế của nhà họ Tô này tuyệt đối sẽ thuộc về

con thôi.

”
Tô Văn Cường gật gật đầu, chỉ có điều sắc mặt của anh ta tát mét lại, tay siết chặt thành nắm đấm, anh ta liếc mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong lòng tràn đầy những thù hận thấu tận xương tủy.

Đột nhiên, ánh mắt Trần Gia Bảo liếc nhìn anh ta, hỏi vặn lại: “Thế anh là ai?”
Mọi người đồng loạt bàn tán xôn xao, điều đó cho thấy bọn họ không hề xem trọng cậu cả nhà họ Phụng, phía sau Phụng Minh Luân là hai tên vệ sĩ cao lớn, giữa hai bên lông mày tràn ngập sự tức giận.

Phụng Minh Luân hừ lạnh một tiếng, chắp hai tay sau lưng mà kiêu ngạo nói: “Tôi đường đường là cậu cả nhà họ Phụng ở thành phố này, người thừa kế của công ty thương mại lớn nhất nhà họ Phụng trong tương lai, Phụng Minh Luân.

”
Sau khi nói xong, Phụng Minh Luân có hơi vênh mặt lên, thần thái kiêu căng ngạo mạn, thái độ ngông cuồng tự cao tự đại.

Đương nhiên, anh ta cũng thật sự nghĩ rằng việc làm của anh ta rất đáng tự hào.

Đại đa số người có mặt ở đây đều lộ ra vẻ mặt kính nể đối với Phụng Minh Luân.

Trần Gia Bảo cười khẩy một tiếng, hai cánh tay anh ta để trước ngực, hơi nhướn lông mày, nói: “Hóa ra anh là người nhà họ Phụng của thành phố này, nếu như anh không nói thì tôi còn nghĩ rằng họ của anh là họ Khoan cơ, quả thực anh rất rộng lượng đó nha.

Họ Phụng này của anh lại càng không phải là người ở thành phố Hòa Bình, vậy chuyện chọn người thừa kế của nhà họ Tô thì liên quan gì đến anh chứ? Chẳng lẽ lại nói, anh cho rằng

nhà họ Tô phụ thuộc vào nhà họ Phụng nhà anh sao, nhà họ Tô thay đổi người thừa kế, còn phải thông qua sự đồng ý của anh sao?”
Mọi người hết sức kinh ngạc, cuối cùng những lời này cũng được nói ra, tưởng chừng như đã vạch trần âm mưu đen tối của Phụng Minh Luân rồi, nhất là mọi người ở đây ít nhiều cũng sẽ biết được nhà họ Phụng thật đúng là có ý nghĩ muốn biến nhà họ Tô trở thành dòng họ phụ thuộc vào nhà họ Phụng, vậy câu nói cuối cùng này lại càng thêm sắc bén hơn.

Phụng Minh Luân bị nói đến nỗi anh ta á khẩu không cãi lại được, chỉ có thể tức giận hừ một tiếng, hung hăng mà ngồi xuống chỗ của mình, chỉ là sắc mặt anh ta lại tái mét hơn, trong lòng mười phần phẫn nộ.

Chương 317

“Cậu chủ, bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Cậu chính là cậu chủ của nhà họ Phụng ở thành phố này, thân phận lại vô cùng cao quý, tên Trần Gia Bảo này tính tình kiêu ngạo, căn bản anh ta không hề coi chúng ta ra gì, nhất định phải dạy dỗ anh ta một trận mới được, huống chi là Võ Nghiêm Bình đã chết trong tay Trần Gia Bảo, sự hận thù này nhất định phải báo thù!”
Đột nhiên, sau lưng Phụng Minh Luân xuất hiện một vị cao thủ là “Thông u hậu kỳ” trong mắt chứa đầy sự thù hận.
Ông ta tên là Sơn Long Tứ, là anh em đồng môn của Võ Nghiêm Bình, sau nghe đến tên của người anh em đã chết trong tay Trần Gia Bảo, ông ta vừa kinh ngạc lại vừa giận dữ, ngay lập tức ông ta tự mình đứng ra ý muốn đi theo Phụng Minh Luân đến thành phố Hòa Bình để tìm Trần Gia Bảo báo thù.
Phụng Minh Luân hít sâu một hơi, anh ta cố gắng kìm nén sự tức giận trong lòng mình, con ngươi đảo qua một vòng, nhỏ tiếng nói: “Vừa nãy là do tôi quá tức giận rồi, suýt chút nữa thì tâm trí tôi không thể kiểm soát được lửa giận, bây giờ tôi đã có cách để đối phó Trần Gia Bảo rồi.

Đầu tiên, chúng ta phải làm cho anh ta vừa lòng hả dạ đã, sau đó sẽ làm cho anh ta mất mặt.”
Phụng Minh Luân nhìn về phía Trần Gia Bảo cười lạnh hai tiếng.
Giữa sân, Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, anh nhìn về phía Tô Văn Quân, nhàn nhạt nói: “Tôi hỏi ông một lần cuối cùng, ông đồng ý hay là không đồng ý đây?”
Sắc mặt Tô Văn Quân lại biến đổi, ông ta không nghĩ tới ngay cả Phụng Minh Luân cũng đã ra mặt rồi, âm thầm thở dài một

hơi, trong lòng cân nhắc vài lần, cuối cùng ông ta giống như quả bóng cao su bị nhụt chí, nói: “Tôi.

.

.

.

.

.

tôi đồng ý.”
“Rất tốt, từ nay về sau, Ánh Mai làm người thừa kế nhà họ Tô, một năm sau, cô ấy sẽ quản lý nhà họ Tô, những người nào không đồng ý thì những người đó chính là đang đối đầu với Trần Gia Bảo tôi đây.” Trần Gia Bảo gật đầu, khóe miệng anh lộ ra một tia cười cợt, khí thế cũng thu hết lại.
Nhất thời Tô Văn Quân thở phào nhẹ nhõm.
Hai người Cố Minh Nhiên và Hứa Thành Sâm liếc nhìn nhau, âm thầm gật đầu, tính cách của Trần Gia Bảo rất kiên cường, mười phần dứt khoát, anh ta đích thị là người làm được việc lớn.
Trần Gia Bảo ngồi về phía sau, đột nhiên Tô Ánh Mai chủ động đưa tay cầm lấy tay Trần Gia Bảo, trong ánh mắt cô chứa đầy sự yêu mến, cảm động nói: “Gia Bảo, cảm ơn anh.”
Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên mang theo ý cười ấm áp, anh đưa tay nhéo má Tô Ánh Mai một cái, nhu hòa nói: “Giữa chúng ta không cần thiết phải nói lời cảm ơn đâu.”
“Ừm.” Tô Ánh Mai gật đầu liên tục.
Hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, mọi người xung quanh đã vô cùng ngạc nhiên, người thừa kế của nhà họ Tô sẽ thay đổi trong tương lai là một sự kiện trọng đại đối tới tất cả con người trong giới thượng lưu tại thành phố Hòa Bình này.
Chỉ có điều mà nói, với thái độ vô cùng kiên quyết của Trần Gia Bảo thì sự lựa chọn của Tô Văn Quân cũng không tồi.

Suy cho cùng, cho dù Tô Văn Quân không đồng ý, đối với thế

lực phía sau Trần Gia Bảo, muốn để Tô Ánh Mai quản lý nhà họ Tô cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Thà rằng đến lúc đó Trần Gia Bảo trực tiếp gặng hỏi Tô Văn Quân, chẳng bằng bây giờ anh nên chủ động thể hiện tốt hơn.
Tô Minh Sơn vui mừng không thôi, ông ta đắc ý uống một ngụm rượu nhỏ, đối với ông ta mà nói, tuy rằng Tô Ánh Mai là một cô gái nhưng mà lại có năng lực hơn người, cô ấy là sự lựa chọn có một không hai để trở thành chủ nhân của nhà họ Tô trong tương lai, Tô Ánh Mai có thể làm người thừa kế nhà họ Tô, điều này so với quà mừng thọ còn khiến ông ta vui mừng hơn.
Tô Văn Cường lập tức ngồi phịch xuống ghế, một chút tâm trí cũng không có.
Đột nhiên Lưu Ngọc Lan đứng dậy, chỉ tay vào Tô Văn Quân, điên cuồng mắng chửi: "Tô Văn Quân, ngay cả con gái ông mà ông cũng muốn lừa gạt, vậy mà còn chuyển thân phận người thừa kế cho đồ đàn bà hèn hạ này, ông… ông.

.

.

.

.

.

ông có còn là đàn ông không hả?"
Sắc mặt Tô Văn Quân hơi thay đổi, bởi vì ông ta đã nhìn thấy một tia sắc bén trong mắt Trần Gia Bảo.
Ông ta biết Trần Gia Bảo là một tên sát thần, chỉ sợ rằng Trần Gia Bảo vì tức giận mà vội vàng bước tới bên cạnh Lưu Ngọc Lan, anh cho bà ta một cái bạt tai rồi mắng: "Đây là chuyện của đàn ông chúng tôi, một người phụ nữ như bà chen miệng vào nói cái gì?"

Lưu Ngọc Lan ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ của mình, bà ta hoàn toàn bị đánh đến nỗi mơ mơ tỉnh tỉnh.

Tô Văn Quân không ngoảnh đầu lại nhìn bà ta, xoay người nói với Trần Gia Bảo: “Trần.

.

.

.

.

Gia Bảo, Ánh Mai đã trở thành người thừa kế của nhà họ Tô, cậu xem, có phải là nên mời ông Cố và trung tá Vương ngồi xuống rồi chứ?”
“Không cần phải vội, tôi còn chưa nói điều thứ ba.” Trần Gia Bảo lắc đầu nói.
“Lộp bộp” một tiếng, trong lòng Trần Văn Quân hơi run rẩy, suýt nữa thì ông ta đã ngã xuống đất, chỉ cần hai điều trước đó đã khiến Trần Văn Quân khóc không ra nước mắt rồi, nếu như Trần Gia Bảo lại đưa ra một yêu cầu quá đáng nữa thì trong lòng ông ta thật sự sẽ chết lặng mất.
“Yên tâm đi, điều thứ ba của tôi chỉ là một đề nghị, làm hay không làm thì tùy ông.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng.

Chương 319

Đã quá ba chén rượu rồi.

Đột nhiên, Phụng Minh Luân cười lạnh hai tiếng, anh ta đứng dậy nói: "Hôm nay là ngày mừng thọ của ông Cố, mọi người uống rượu cũng không có ý kiến gì, chẳng bằng chúng ta làm một tiết mục ngẫu hứng đi, mượn rượu làm thú vui, cậu Trần Gia Bảo thấy thế nào hả?"
Sau khi nói xong, gương mặt anh ta lộ ra vẻ khiêu khích.
Mọi người nhíu mày, tất cả đều hiểu rõ là tên Phụng Minh Luân này không hề có ý tốt gì, anh ta tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy mà làm một "tiết mục ngẫu hứng".
"Gia Bảo, cẩn thận có bẫy." Tô Ánh Mai nhỏ giọng nhắc nhở Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn cô ấy với ánh mắt ý nói cô hãy yên tâm đi, ngay sau đó anh nói với Phụng Minh Luân: "Tôi cũng chung ý nghĩ với anh, vậy anh muốn tổ chức tiết mục góp vui như thế nào?"
Ánh mắt Phụng Minh Luân sáng lên, trong lòng anh ta cười khẩy hai tiếng, nói: "Tôi đã từng nghe nói cậu Trần đây là một cao thủ võ thuật hiếm có, thật đúng lúc, nhà họ Phụng chúng tôi cũng là truyền nhân của thế gia võ thuật đã mấy trăm năm rồi.

Tuy rằng nhà họ Phụng không hề đặt biệt hiệu nào, nhưng khi nhìn toàn bộ tỉnh Hòa Bình này đều là những cao thủ số một đó, không bằng cậu Trần đây tùy ý chọn ra một người để so tài trước mặt mọi người một phen, phân rõ thắng bại, anh cảm thấy như vậy có được không?"
Lời vừa nói ra, không một ai hiểu được tình hình hiện tại mà

họ chỉ cảm thấy tên "vô liêm sỉ" Phụng Minh Luân này dùng sở trường võ thuật lợi hại nhất của nhà họ Phụng để đối phó Trần Gia Bảo.
Vậy mà Tạ Anh Dũng, Tưởng Đức Lâm và những người khác biết rõ Trần Gia Bảo là "Bậc thầy võ thuật", mọi người đều cố nén xuống sự nực cười ấy mà để lộ ra một vẻ mặt đỏ bừng không thể che giấu được.
Ngay cả biểu cảm của Liễu Đức Thắng và Xà Minh cũng lộ ra vẻ kì dị cổ quái.
So tài tu vi võ thuật cùng với Trần Gia Bảo sao, thật là không biết lượng sức mà!
"Anh Liễu, theo như kinh nghiệm của tôi ý, thì hai người đứng sau lưng Phụng Minh Luân, một người là 'Thông Y hậu kỳ', còn một người là 'Bán Bộ tông sư ', anh tuyệt đối không phải đối thủ của Trần Gia Bảo đâu, xem ra Phụng Minh Luân cũng không hề biết rõ thực lực của Trần Gia Bảo, chúng ta có cần phải tốt bụng mà nhắc nhở anh ta một chút không?" Xà Minh ghé vào bên tai Liễu Đức Thắng nói thầm.
Liễu Đức Thắng gật gật đầu, sau đó anh ta đứng dậy, đột nhiên đảo con ngươi một vòng, anh ta lại cứng ngắc mà ngồi xuống chỗ của mình, nhàn nhạt nói: "Không cần, ngồi xem bọn họ so tài rồi chúng ta hưởng lợi là được rồi, những kẻ hầu người hạ nhà họ Phụng càng ăn hại bao nhiêu, như vậy mới có thể khiến Trần Gia Bảo càng ngày càng được coi trọng bấy nhiêu, càng có thể mời được cao thủ chân chính nhà họ Phụng ra mặt để đối phó với Trần Gia Bảo, chuyện này đối với chúng ta có lợi ích trăm ngàn lần chứ không hề có tổn thất gì đáng nói cả."
"Suy nghĩ của anh Liễu quả thật rất chu toàn nha." Ánh mắt Xà Minh sáng lên, anh ta giơ ngón tay cái ra tỏ ý khen ngợi.
Trần Gia Bảo đứng dậy, cười nói: "Được chứ, thật đúng lúc tôi cũng muốn mở mang kiến thức, để xem rốt cuộc truyền nhân của thế gia võ thuật mấy trăm năm này có điểm gì hơn người nào."
Trong lòng Phụng Minh Luân mừng hớn hở, anh ta chỉ sợ đột nhiên Trần Gia Bảo nuốt lời, lập tức lên tiếng: "Được, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, hai vị cao thủ nổi danh này của tôi cho cậu Trần đây tùy ý lựa chọn, đương nhiên.

.

.

.

.

.

”
Anh ta ngừng lại một chút, đột nhiên đắc ý mà cười rộ lên, nói: “Trước khi bắt đầu, tôi có thể giới thiệu thân phận của hai vị này để sau khi cậu Trần đây đã hiểu rõ rồi lựa chọn cũng chưa muộn đâu nhỉ.”
Hai người Sơn Long Tứ nghe thấy vậy, bọn họ sải bước đi tới. Phụng Minh Luân chỉ vào hai người họ, lần lượt giới thiệu từng người một.

“Vị này tên là Mục Thành Lộc, trình độ tu vi đã đạt tới cảnh giới ‘Thông U hậu kỳ’, sở trường là chỉ cần dùng hai nắm đấm cũng có thể đập đá phá núi.”
“Ông ta tên là Sơn Long Tứ, tuổi tác đã hơn năm mươi rồi, tu vi nội công lại càng mạnh mẽ hơn, so với năm trước đã đạt tới cảnh giới ‘Bán Bộ Tông Sư’, ông ta nhất định là một bậc thầy thiên hạ vô địch đó nha.”
Mọi người xung quanh đều hết sức ngạc nhiên, ngay cả Tạ Anh Dũng, Vương Đại Hùng và những người khác cũng phải liếc mắt nhìn xem.
“Thông U hậu kỳ”, “Bán Bộ Tông Sư”, mặc kệ những người này đến từ chốn nào đi chăng nữa, bọn họ cũng đã thật sự làm náo động một phương.

Thế nhưng, hai vị cao thủ võ thuật thế này mà lại không có tên trong danh sách nhà họ Phụng, tuy rằng Phụng Minh Luân có vài phần khoa trương, những anh ta làm như vậy cũng đủ để nói rõ thế lực mạnh mẽ của nhà họ Phụng rồi.
Cao thủ thế gia hàng trăm năm, quả nhiên danh bất hư truyền!
Vẻ mặt Phụng Minh Luân có vài phần đắc ý, cười nói: “Cậu Trần, hai vị này của tôi không phải là những người dưới chướng tôi, sự cạnh tranh của bọn họ cũng không kém đâu,

anh thấy họ thế nào?”
“Vô cùng mạnh mẽ đấy.” Trần Gia Bảo không nghiêm túc nói.
Sắc mặt Sơn Long Tứ và Mục Thành Lộc căm phẫn, ánh mắt đằng đằng sát khí của bọn họ nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Chương 320

Vẻ mặt tươi cười của Phụng Minh Luân chợt cứng đờ lại, anh ta lập tức xụ mặt xuống hừ lạnh một tiếng, nói: "Xem ra ánh mắt của cậu Trần đây rất tinh tường nha, ngay cả hai vị cao thủ 'Bán Bộ Tông Sư' và 'Thông U hậu kỳ' cũng chỉ có thể khiến anh miễn cưỡng chú ý đến thôi sao, tôi chỉ mong rằng thực lực của anh có thể cao cường như ánh mắt của anh vậy.

"

Lúc trước, Võ Nghiêm Bình bị Trần Gia Bảo giết chết, chuyện này là Tô Văn Quân nói cho Phụng Minh Luân biết, chỉ có điều Tô Văn Quân không phải là cao thủ trung gian, ông ta miêu tả những tình tiết không đủ rõ ràng rành mạch, nghe ngóng tin tức cũng xém chút nữa thì dẫn đến hiểu lầm, Phụng Minh Luân cho rằng Trần Gia Bảo giỏi lắm thì cũng chỉ đối phó được với "Thông U hậu kỳ" mà thôi, cho nên anh ta không thèm để ý đến Trần Gia Bảo.

"Rất nhanh thôi, anh sẽ được mở mang tầm mắt, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?" Trần Gia Bảo nở nụ cười thần bí.

"Không vội.

" Phụng Minh Luân cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu đã là so tài thì tất nhiên phải có đặt cược rồi, chỉ cần cậu Trần có thể đánh thắng một trong hai vị cao thủ này của tôi thì vật báu của truyền nhân hàng trăm năm được cất trong Tàng Bảo các nhà họ Phụng chúng tôi có thể cho anh tùy chọn một món, nếu anh đánh thắng cả hai người thì cho anh lấy hai món đồ luôn.

”
Mọi người bàn tán xôn xao, họ đều cảm thấy việc làm này có chút quen mắt.

Tất cả các giới thượng lưu trong thành phố này đều biết rằng truyền nhân trăm năm nhà họ Phụng đã thu thập được không biết bao nhiêu báu vật quý giá toàn bộ đều được cất giấu trong Tàng Bảo các, tùy tiện lấy một thứ ở bên trong cũng đủ để khiến người đời cuồng loạn vì nó rồi.

Điều kiện này của Phụng Minh Luân quả thực là phần thưởng quá hậu hĩnh rồi.

Trần Gia Bảo cũng động lòng không thôi.

‘Truyền nhân của nhà họ Phụng mấy trăm năm nay ư, nói không chừng sẽ có loại dược liệu quý giá có thể giúp mình luyện chế được thành đan dược, trận thi đấu này thật đáng giá!’
Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo gật đầu, nói: “Được, nếu anh đã hào phóng như vậy thì tôi sao có thể không đồng ý điều kiện này chứ.

”
Phụng Minh Luân cười một cách đắc ý, đột nhiên, ánh mắt anh ta trở nên âm trầm, chắp hai tay sau lưng, khí thế bức người, cười lạnh nói: “Nếu như anh thua, anh sẽ phải ba bước một quỳ, mười bước một lạy, đi bộ từ thành phố Hòa Bình đến thành phố nhà họ Phụng chúng tôi để chịu đòn nhận tội, anh có dám làm không?”
Mọi người bị một cú sốc này dọa đến đứng hình, từ thành phố Hòa Bình đến thành phố nhà họ Phụng sao, cũng khoảng chừng hai ba kilomet đó, nếu như Trần Gia Bảo thật sự ba bước một quỳ, mười bước một lạy, chỉ sợ anh còn chưa đến được thành phố nhà họ Phụng thì hai đầu gối đã bị mài đến nát vụn rồi.

“Thì ra Phụng Minh Luân lại có thể tàn nhẫn như vậy.

”
Ánh mắt mọi người tỏ vẻ kinh hãi, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Hương Giang nhìn về phía Phụng Minh Luân, giữa hai lông mày cô ta hiện lên một tia sát khí.

“Gia Bảo, không được kích động.

.

.

”
Tô Ánh Mai lo lắng mà túm lấy ống tay áo Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo kiêu ngạo cười nói: “Có gì mà không dám chứ?”
Mọi người âm thầm lắc đầu, tất cả đều cảm thấy Trần Gia Bảo thật sự quá kích động rồi, vậy hai người, một là “Bán Bộ Tông Sư”, còn lại là “Thông U hậu kỳ”, họ tuyệt đối là những cao thủ của các cao thủ, cho dù Trần Gia Bảo luyện võ từ khi vẫn còn ở trong bụng mẹ đi chăng nữa, thì anh cũng không thể nào mà thắng nổi hai người lợi hại Sơn Long Tứ này.

Trần Gia Bảo chắc chắn là thua rồi!
Mọi người đã nghĩ như vậy.

“Vậy bắt đầu thôi, cậu Trần, không biết anh có ý định lựa chọn người nào tiến lên thi đấu trước nhỉ?” Phụng Minh Luân cười hỏi, giống như anh ta đã nắm chắc phần thắng lợi về mình vậy.

“Không cần phiền phức như vậy đâu, ai lên trước thì cũng như nhau thôi.

” Trần Gia Bảo lắc lắc đầu.

Nụ cười của Phụng Minh Luân càng thêm phần đắc ý, nói: “Thì ra cậu Trần đây đã hiểu ra điều gì đó rồi, nếu đã như vậy thì… Mục Thành Lộc, mời ông lên thỉnh giáo cậu Trần đây

một cài chiêu thức hay ho trước đi.

”

Mục Thành Lộc lên tiếng, ông ta từ sau lưng Phụng Minh Luân bước ra.

Nhất thời, mọi người không hẹn mà cũng tản ra bốn phía, chừa ra chỗ trống với đường kính khoảng hai mét.

“Đánh anh ta đến tàn phế cho tôi, xảy ra chuyện gì đã có tôi gánh vác rồi.

”

Đột nhiên, Phụng Minh Luân ở bên tai Mục Thành Lộc nhỏ tiếng nói.

Mục Thành Lộc gật gật đầu, trong mắt ông ta hiện lên một tia sắc bén, ông ta đi đến đứng vào giữa khoảng trống kia và nói: “Cậu Trần, hãy để tôi đến thỉnh giáo cậu một vài chiêu thức.

”

Mọi người chăm chú theo dõi, Trần Gia Bảo đi tới trước mặt Mục Thành Lộc, sắc mặt anh rất dửng dưng như không có chuyện gì xảy ra.

Chương 321

Khóe miệng Mục Thành Lộc nhếch lên, nụ cười của ông ta lộ ra vẻ một con người khát máu, nói: “Mục Thành Lộc tôi đây, năm sáu tuổi đã học được võ thuật gia truyền, khi mười hai tuổi, vì đã lỡ tay đánh chết mười ba người trưởng thành mà bị bắt vào tù, sau đó tôi được ông chủ nhà họ Phụng coi trọng và đưa tôi từ nhà giam về nơi này, tôi còn ở nhà họ Tô tu luyện hơn ba mươi năm, bây giờ tôi đã là cao thủ ‘Thông U hậu kỳ’ rồi.

”
Mục Thành Lộc tiếp tục nói: “Trần Gia Bảo, tôi biết anh đã giết Võ Nghiêm Bình, tôi cũng biết rằng anh cũng là cao thủ ‘Thông U hậu kỳ’, nhưng cho dù chúng ta có cùng một cảnh giới đi chăng nữa thì thực lực vẫn cần phân rõ ai cao ai thấp, muốn thi đấu với tôi sao, anh nhất định sẽ thua!”
Mọi người đều ngạc nhiên đến nỗi thốt lên, năm mười hai tuổi đã phạm tội giết người ư, vậy Mục Thành Lộc này rõ ràng là một con người độc ác rồi!
Tô Ánh Mai quan tâm quá mức, sắc mặt cô lộ vẻ lo lắng.

Trần Gia Bảo vẫn đứng im tại chỗ, không nói một lời.

“Chẳng lẽ cậu sợ rồi sao?” Mục Thành Lộc cười khẩy một cách khinh thường.

“Không, tôi cảm thấy ông quá nhiều lời rồi, tôi lười nên không muốn trả lời ông thôi.

” Trần Gia Bảo thẳng thắn nói.

“Đáng ghét, vậy tôi sẽ thành toàn cho cậu luôn, chính tay tôi sẽ phế tu vi của cậu!” Giữa hai lông mày của Mục Thành Lộc lộ ra vẻ giận dữ, hét lớn một tiếng, ông ta siết chặt tay thành nắm đấm, bước nhanh tới chỗ Trần Gia Bảo.

Nắm đấm bị siết chặt đến nỗi nổi đầy gân xanh chợt vọt lên, tràn đầy lực tấn công mạnh mẽ!
Nắm đấm của ông ta còn chưa kịp tiến đến thì có một lực rất mạnh đã khiến cho quần áo của Trần Gia Bảo như bị gió thổi mà bay phấp phới, kể cả mọi người ở sau lưng anh cũng bị cơn gió mãnh liệt ấy thổi cho giật mình, ngay cả đôi mắt cũng không cách nào mở ra được, mỗi người đều có biểu cảm khác nhau, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Cú đấm này thật đáng sợ, không hổ là người nhà họ Phụng, mặc dù lúc này thực lực của tôi đã cao cường rồi thì tôi cũng không đủ tự tin để nhận một cú này đâu.

”
Sắc mặt Xà Minh khẽ biến đổi.

Phụng Minh Luân và Sơn Long Tứ liếc mắt nhìn nhau, nụ cười của bọn họ lộ ra vẻ đắc ý không thôi.

“Cậu chủ, chỉ cần một cú đấm này, tên Trần Gia Bảo này chết chắc rồi!”

Sơn Long Tứ nói một cách tự tin.

Giữa sân, mắt thấy Mục Thành Lộc đã tiến lại gần phía trước Trần Gia Bảo, vậy mà Trần Gia Bảo vẫn đứng im tại chỗ, không hề có một chút động tĩnh nào.

“Cậu ta nhất định là đã bị sức mạnh từ một cú đấm này của tôi làm cho sợ hãi rồi!”
Mục Thành Lộc đã nghĩ như vậy, nụ cười ông ta nhếch lên tỏ vẻ khát máu, đột nhiên ông ta hét lớn một tiếng, sức mạnh của cú đấm này cũng đủ để đập đá phá núi rồi, ông ta hung hăng đánh về phía trước ngực Trần Gia Bảo!

Nếu như cú đấm này đánh vào giữa thì Trần Gia Bảo không chết cũng thành người tàn phế!
Đột nhiên, Trần Gia Bảo cũng nhẹ nhàng mà đánh ra một chưởng, đồng thời đánh luôn vào nắm đấm mà Mục Thanh Lộc định tiến tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng "răng rắc", nhất thời xương cánh tay của Mục Thành Lộc bị nghiền đến tan nát, ông ta kêu thảm thiết một tiếng rồi chạy vọt ra ngoài, đột nhiên ông ta ngã một cú thật mạnh xuống đất, kêu gào thảm thiết.

Trần Gia Bảo cứ như vậy mà thắng sao?
Mọi người cùng nhau ồ lên.

Phụng Minh Luân và Sơn Long Tứ lại càng khiếp sợ mà đứng hình không hề nhúc nhích.

"Bác sĩ Trần ngoại trừ am hiểu y thuật ra, ngay cả võ thuật mà cậu ấy cũng cao cường như vậy sao? Thật sự đã khiến tôi quá ngạc nhiên rồi.

" Cố Minh Nhiên kinh ngạc nói.

Hứa Thành Sâm cười khổ một tiếng, chỉ có điều trong lòng ông ta tràn ngập ý vị thán phục, nói: "Bác sĩ Trần là người tài hiếm có, không thể đối đãi như người bình thường được.

"
Cố Minh Nhiên gật gật đầu, âm thầm chấp nhận.

"Người tiếp theo.

"
Trần Gia Bảo đứng khoanh tay trước ngực, ánh mắt anh nhìn về phía Sơn Long Tứ.

Sắc mặt Sơn Long Tứ biến đổi, ông ta lập tức hừ lạnh một tiếng, sải bước đi đến trước mặt Trần Gia Bảo chỉ cách có một mét, cười lạnh nói: "Một chiêu của cậu có thể đánh bại Mục

Thành Lộc, chẳng lẽ cậu cũng là ‘Bán Bộ Tông Sư’ sao?”
Trần Gia Bảo đứng chắp tay, cười nhạt mà không đáp, chỉ có vẻ mặt lộ rõ vẻ khinh miệt.

Chương 322

Sơn Long Tứ lại cho là Trần Gia Bảo đã thầm thừa nhận, cho nên hừ lạnh một tiếng, nói: "Cứ cho là cậu thật sự là 'Bán Bộ Tông Sư' đi nữa, nhưng ở trước mặt Sơn Long Tứ tôi cũng đừng hòng chiếm được món hời gì, cùng là 'Bán Bộ Tông Sư' nhưng nhà họ Phụng đã trải qua mấy trăm năm cha truyền con nối, có thể học được rất nhiều tuyệt kỹ bí mật đã bị thất truyền, một tên Trần Gia Bảo nhỏ bé như cậu thì có tư cách gì mà muốn tìm đến để đấu với tôi?"
Mọi người rối rít gật đầu, Sơn Long Tứ nói không sai, cứ coi như thực lực giống nhau, nhưng mà chiêu thức, kinh nghiệm, võ học… tất cả các phương diện này mỗi một mặt có sự cách biệt đều cũng có thể tạo ra khác biệt rất lớn.

Mà nhà họ Phụng, không thể nghi ngờ chính là kẻ tài ba trong những phương diện này.

Sơn Long Tứ cười nhạt, vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên nói: "Quên nói cho cậu biết, người tên là Võ Nghiêm Bình bị cậu giết lúc trước chính là sư đệ của tôi, hôm nay, tôi sẽ lấy cái mạng nhỏ của cậu để trả mối nợ máu này cho sư đệ của tôi!"
Trần Gia Bảo bỗng nhiên tỉnh ngộ, lần đầu tiên anh cảm thấy có hứng thú, nhướn mi cười nói: "Ông có biết rằng, sư đệ của ông bị tôi giết chết chỉ trong một chiêu thôi không?"

Cơn tức giận của Sơn Long Tứ càng lớn hơn, nhếch môi lạnh lùng nói: "Vậy thì như thế nào, sư đệ của tôi chỉ là một 'Thông u' ở cảnh giới trung kỳ mà thôi, tôi cũng có thể nháy mắt giết chết được như vậy.

"

Trần Gia Bảo cười, cười khẽ, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, cao giọng nói: "Ở trong mắt tôi, ông cùng với sư đệ của ông không có gì khác nhau, ngay tại nơi này, Trần Gia Bảo tôi lập lời thề, nếu như dùng một chiêu không thể đánh bại ông, tôi sẽ tự sát tại đây.

"

Chỉ một câu nói, gây chấn động lòng người!
Tất cả mọi người đều kinh ngạc thở ra thành tiếng, thậm chí còn không phân biệt thân quen, vây lại cùng nhau bàn luận sôi nổi.

"Sơn Long Tứ đã từng nói, Trần Gia Bảo cũng là 'Nửa bước Tông Sư', nhưng dưới sự đánh giá của Sơn Long Tứ thì nhiều nhất cũng chỉ được hơn năm năm, mà huống hồ Sơn Long Tứ lại còn là người của nhà họ Phụng, có được rất nhiều tuyệt kỹ bí mật đã được truyền lại qua hàng trăm năm, Trần Gia Bảo làm sao có thể trong nháy mắt dùng một chiêu giết chết được đây?"
"Trần Gia Bảo quá xem thường đối thủ rồi đấy, đối mặt một vị 'Nửa bước Tông Sư' mạnh như vậy mà lại dám ngông nghênh nói bừa sẽ giết chết đối thủ trong nháy mắt, thật đúng là quá tự cao mà.

"

"Cái này được người đời gọi là, nghé con mới sinh không sợ cọp! Chắc là do tuổi còn trẻ đã có thể tạo dựng sự nghiệp một phương nên mới khiến cho anh ta ung dung, lại kiêu căng phách lối như vậy, đợi lát nữa chính thức vào trận đấu, tôi xem cái tên Trần Gia Bảo này làm sao thu dọn hậu quả.

"

Cố Minh Nhiên cũng lo lắng nói: "Trần thần y xem nhẹ đối thủ như vậy, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu đúng chứ?"
Hứa Thành Sơn lắc đầu, mặc dù ông ta cũng có nghi ngờ, nhưng vẫn như cũ nói: "Trần thần y tài năng ngất trời, không thể lý giải được theo lẽ thường, nếu như cậu ấy đã nói như vậy rồi, vậy thì chắc chắn là đã nắm chắc được chuyện này, chúng ta cứ xem tiếp là được.

”
Cố Minh Nhiên gật đầu một cái, cũng chỉ có thể như vậy.

Ở trong sân, vẻ mặt của Sơn Long Tứ đã tràn ngập tức giận, nhưng sau đó lại đột nhiên ngước mặt lên trời cười lớn như điên hai tiếng nói: “Được, tôi sẽ mở to mắt mà nhìn thử xem, xem cậu làm thế nào có thể dùng một chiêu giết chết tôi trong nháy mắt!”
Trần Gia Bảo mặt tươi như hoa, cười nói: “Bớt phí lời, nhanh chóng tới đây đi.

”
Sơn Long Tứ không hổ là ‘Bán Bộ Tông Sư’ có thực lực mạnh mẽ, mặc dù trong lòng hận Trần Gia Bảo đến tận xương, nhưng khi đối mặt với kẻ địch mạnh thì cũng rất nhanh đã thu hồi lại được những ưu tư kia, vẻ mặt bình tĩnh giống như vực sâu, không khí xung quanh nhanh chóng chuyển động tạo thành vòng vây hình tròn vây quanh thân thể của Sơn Long Tứ, quần áo trên người cũng vì vậy mà không cần gió thổi cũng tự động nhấp nhô, chỉ cần nhìn khí phách này thôi, cũng đã thắng được Mục Thành Lộc rất nhiều rồi.

Mọi người rối rít thán phục với sự mạnh mẽ của ‘Bán Bộ Tông Sư’.

Còn về Trần Gia Bảo, người ta chỉ thấy anh đứng chắp tay, dáng vẻ lười biếng, không có bất cứ biểu hiện gì.

Đột nhiên, Sơn Long Tứ khẽ quát lên một tiếng, bắt đầu hành động, quần áo trên người ông ta mạnh mẽ rung động, thân thể trong nháy mắt biến lớn lên như một quả khinh khí cầu được bơm căng khí nóng, nhanh chóng lao về phía Trần Gia Bảo như một mũi tên, thậm chí chỉ mới đi được nửa đoạn đường, chiếc áo trên người đã không thể chịu nổi nội kình mạnh mẽ to lớn mà nổ ‘Ầm’ một tiếng, vô số mảnh vải vụn nhỏ bị nổ tung tản ra tứ phía, sau đó lại tựa như hóa thành ám khí được chỉ dẫn, từ bốn phương tám hướng lại ác liệt tụ lại rồi lao về phía Trần Gia Bảo.

Mảnh vụn vô cùng nhiều, tựa như mưa hoa từ trên trời rơi xuống, Trần Gia Bảo căn bản cũng không thể nào tránh né!
“Một chiêu này mưa hoa đầy trời này là tuyệt học của tôi, tôi đã từng dựa vào một chiêu này mà đánh lui được sự vây giết của hai vị ‘Bán Bộ Tông Sư’, Trần Gia Bảo, nếu cậu được chết dưới một chiêu này của tôi, cũng coi như hợp tình đẹp lòng rồi.

”
Trong mắt Sơn Long Tứ đột nhiên hiện lên vẻ đắc ý.

Mọi người chung quanh lại kinh ngạc hô lên thành tiếng.

Chương 323

Phụng Minh Luân lắc đầu cười nhạt, đắc ý nói: “Ở trong cảnh giới ‘Bán Bộ Tông Sư’, Sơn Long Tứ chắc chắn có thể được coi là đứng trên không ít kẻ mạnh, ông ta nén giận xuất thủ vậy thì uy lực sẽ mạnh mẽ to lớn đến nhường nào? Trần Gia Bảo vậy mà lại dám khinh thường như thế, đúng là chọn đi con đường cầu xin thất bại, người ngông cuồng như vậy, căn bản không có tư cách trở thành đối thủ của cậu chủ lớn nhà họ Phụng tôi đây.

”
Mảnh vụn quần áo mang theo kình khí cường đại của Sơn Long Tứ bay ở phía trước, quả đấm của Sơn Long Tứ lướt theo sát ở phía sau.

Hai đòn công kích hạng nặng hạ xuống, người có mắt đều thấy được, Trần Gia Bảo có thể sẽ mất mạng tại chỗ.

Tô Ánh Mai càng thêm lo lắng kêu lên một tiếng.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đưa ngón trỏ ra, dưới mưa hoa đầy trời, anh cong cong ngón tay bắn ra một đường kiếm bằng khí bàng bạc, ngay tức khắc phun trào, mưa mảnh vải vụn đầy trời xung quanh đụng phải đường kiếm bằng khí này thì đồng loạt rối rít hóa thành tro bụi mịt mù.

“Vút!”
Đường kiếm khí lướt tới, mãnh liệt vang lên tiếng xé gió rít gào.

Trên trời dưới đất, tựa như chỉ còn một đường kiếm khí này là mãi mãi trường tồn!
Vẻ mặt của Sơn Long Tứ nháy mắt đại biến, trực giác của ông ta nói cho ông ta biết, đường kiếm khí này vô cùng nguy hiểm, đủ để tạo thành uy hiếp đối với cái mạng già của ông ta.

Trong lúc nguy cấp, Sơn Long Tứ hét lớn một tiếng, vận hết nội kình trong toàn thân tích tụ lại lên trên nắm đấm, mạnh mẽ vang dội đập vào đường kiếm khí đang lao đến kia.

Ngay tức khắc, một tiếng "Ầm" vang lên trong không khí, giống như một tiếng bom nổ.

Mọi người kinh hồn bạt vía, vội vàng nhìn về phía Sơn Long Tứ.

Kiếm khí tiêu tán, Sơn Long Tứ cũng rên lên một tiếng, bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, sắc mặt có chút tái nhợt.

Mặc dù có chút chật vật, nhưng cũng chỉ là đi lùi mấy bước nho nhỏ mà thôi.

Sơn Long Tứ cảm nhận được máu nóng đang cuồn cuộn trong cơ thể, hít sâu một hơi, đè xuống dòng máu đang sôi sục kia xuống, liếc mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo, nhưng vừa nhìn thì trong mắt cũng lập tức tràn ngập khó tin.

Ông ta tự hỏi chính mình, ông ta đã là kẻ mạnh đứng đầu trong cảnh giới 'Bán Bộ Tông Sư', nhưng mà một chiêu công kích toàn lực như vậy thế mà lại bị một đường kiếm khí của Trần Gia Bảo đánh bay, còn ép ông ta rơi vào chật vật giống như vậy, điều này thật sự khiến cho lòng tự tin của ông ta bị đả kích vô cùng lớn.

Đột nhiên, Phụng Minh Luân ha ha cười to đi ra, đứng bên bên cạnh Sơn Long Tứ, cười nhạt hai tiếng, nói: "Các vị, vừa rồi các vị cũng đã nghe thấy được, trước khi so tài, Trần Gia Bảo đã từng nói qua, nếu như không thể đánh bại Sơn Long Tứ trong một chiêu duy nhất thì anh ta sẽ tự sát tại nơi này, hiện

tại, mặc dù Sơn Long Tứ rơi vào thế bất lợi, nhưng so với tình cảnh thua thảm thì còn cách một khoảng rất xa, Trần Gia Bảo, có phải là anh nên thực hiện lời thề của chính mình rồi hay không?"
Sau khi nói xong, Phụng Minh Luân khiêu khích nhìn Trần Gia Bảo một cái, hả hê đắc ý.

Lúc này mọi người mới ồn ào bừng tỉnh, hiểu ra sự việc, ngay sau đó xung quanh bắt đầu dâng lên một trận xôn xao, tất cả đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Trần Gia Bảo, ai ai cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười trên sự đau khổ của người khác.

"Không sai không sai, Trần Gia Bảo đúng là đã từng nói những lời này, tất cả mọi người cũng đều nghe thấy rồi.

Hiện tại anh ta chém gió chém bay cả vốn trước mặt nhiều người như vậy rồi, tôi sẽ xem xem anh ta làm sao đi dọn rác được đây!"
"Ha ha, cái này gọi là giả vờ bị sét đánh, ai ngờ lại thành từ lấy đá đập chân.

"
Đối mặt với sự cười nhạo của mọi người, Trần Gia Bảo vẫn như cũ đứng nguyên tại chỗ, không nói một lời.

Tạ Anh Dũng ở bên cạnh vỗ đùi một cái, phiền não nói: "Gia Bảo sao lại có thể sơ xuất như thế chứ, hiện tại lại để lộ sơ hở cho người ta bắt được rồi, giờ phải làm như thế nào đây?"
Sắc mặt của Vương Đại Hùng cũng tràn đầy nghi ngờ, nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu một cái, than thở nói: "Tôi cũng không hiểu rõ rốt cuộc là Trần Gia Bảo đang nghĩ cái gì, cái gì được gọi là người quân tử không đứng dưới chân tường sắp đổ, nhưng mà cậu ta hiện tại lại chính là tự mình dồn mình vào chỗ chết, người trẻ tuổi, thật sự vẫn còn quá trẻ tuổi.

"

Còn ở phía bên kia, Liễu Đức Thắng giễu cợt, khinh thường lên tiếng: "Tự rước lấy đau khổ cho chính mình thì không thể sống.

Trần Gia Bảo đúng là hết sức ngu ngốc.

”

Dĩ nhiên, anh ta cũng không cho rằng Trần Gia Bảo thật sự sẽ tự sát tại chỗ, nhưng, khi nhìn thấy Trần Gia Bảo phải nhận quả đắng, anh ta vẫn vui cười trên sự đau khổ của người khác.

Phụng Minh Luân cười nhạo một tiếng, tiếp tục làm khó dễ Trần Gia Bảo, cười nói: “Đương nhiên, cho dù là ở ngay trước mặt tất cả mọi người đi nữa thì anh cũng có thể phản bội lại lời thề của chính mình, chỉ có điều là, nếu như vậy thì sau này lúc anh ở thành phố Hòa Bình này, e là sẽ phải mang tiếng thối đồn xa rồi.

”

“Anh đã nói xong hay chưa? Thật là ồn ào.

” Trần Gia Bảo đột nhiên khinh bỉ nói.

Chương 324

Phụng Minh Luân cau mày, nháy mắt trào lên một trận tức giận, cười lạnh nói: “Trần Gia Bảo, bây giờ anh đã trở thành đối tượng chịu đả kích của người khác thế mà vẫn còn dám ngang ngược như vậy, chẳng lẽ anh định phủ nhận, lẽ nào người nói chỉ cần một chiêu cũng có thể giết chết được Sơn Long Tứ, nếu không sẽ tự sát tại chỗ không phải là anh hay sao?”
“Đúng thật là tôi nói.

” Trần Gia Bảo thản nhiên thừa nhận.

“Vậy là anh định vi phạm lời thề?” Phụng Minh Luân ha ha cười nói.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo tràn ngập khinh miệt, nghiêng đầu híp mắt nhìn về phía Sơn Long Tứ, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh như băng, tựa như đang nhìn một người chết.

Sơn Long Tứ không tự chủ được, theo bản năng lùi về phía sau một bước, ngay sau đó mới phản ứng lại được, phẫn nộ nói: “Trần Gia Bảo, chẳng lẽ cậu còn muốn tiếp tục ra tay hay sao?”
“Trần Gia Bảo tôi chỉ nói một lời, cũng nhất định sẽ thực hiện đúng, đã nói chỉ cần một chiêu cũng có thể giết chết được ông, vậy sao phải cần đến chiêu thứ hai?” Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, bên trong ánh mắt là khí thế ngập tràn.

“Cái gì?” Sơn Long Tứ theo bản năng hỏi.

“Ha ha, Trần Gia Bảo, đã đến lúc này rồi mà anh vẫn còn muốn cố làm ra vẻ, đúng thật là làm trò cười cho thiên hạ…” Phụng Minh Luân ha ha cười to.

Ngay sau đó, Phụng Minh Luân vẫn còn chưa nói xong thì một tiếng “Bụp” vang lên, trên bụng Sơn Long Tứ đột nhiên trào ra một dòng máu giống như sương mù bụi nước, sau đó người ta chỉ nghe thấy Sơn Long Tứ thảm thiết thét lên, cuối cùng ngã xuống đất, giãy giụa không bò dậy nổi.

Đột ngột sinh ra biến dị!
Nụ cười của Phụng Minh Luân bỗng nhiên tắt ngấm, khuôn mặt cũng trở nên cứng đờ.

Mọi người đều sững sờ, không ai kịp phản ứng.

Trần Gia Bảo hiên ngang đứng tại chỗ, chắp hai tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Một đường kiếm khí, phá hủy đi đan điền của ông, đập nát huyệt Khí Hải của ông, phế bỏ tu vi của ông, đây không phải là một chiêu giết chết ông, vậy thì được coi là cái gì?”
Thì ra một đường kiếm khí nhìn bề ngoài thì có vẻ như đã bị đánh cho tiêu tán kia của Trần Gia Bảo thực chất lại đã chớp lấy cơ hội tiến vào trong cơ thể của Sơn Long Tứ, đợi đến thời cơ thích hợp, sẽ tạo thành một vụ nổ từ trong thân nổ ra.

Lúc này tất cả mọi người mới phản ứng lại được, ngay tức khắc đồng loạt hô lên một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo tràn đầy sự sợ hãi.

Tạ Anh Dũng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại ha ha cười to, nói: “Nhóc con khá lắm, tôi cũng biết mà, cậu ta chắc chắn sẽ không làm những chuyện mà cậu ta không nắm chắc, sảng khoái, đúng là sảng khoái thật!”
Ánh mắt của Vương Đại Hùng nóng như lửa, nhìn Trần Gia Bảo mà tựa như đang nhìn một khối ngọc hoàn mỹ đẹp đẽ.

Còn về Liễu Đức Thắng, anh ta lại một lần nữa được mở rộng tầm mắt, trong lòng khiếp sợ không thôi, anh ta cảm giác được

chính mình lại bị Trần Gia Bảo vả mặt rồi.

Sắc mặt của Phụng Minh Luân tràn đầy tức giận, lửa giận cháy lan ra trong lồng ngực, trên trán nổi đầy gân xanh, tức giận nói: "Không, chuyện này là không thể nào, anh và Sơn Long Tứ giống nhau, đều là 'Bán Bộ Tông Sư', làm sao có thể chỉ dùng một chiêu mà trong nháy mắt giết được ông ta?"
"Xem ra sự điều tra của anh đối với tôi vẫn không đủ rồi, tôi là một Tông Sư chân chính.

" Trần Gia Bảo nói, ánh mắt nhìn Phụng Minh Luân mang theo sự thương hại rõ ràng, tựa như đang nhìn một kẻ ngu đần vậy.

Một viên thiên thạch xé trời bay xuống, khua ra hàng ngàn hàng vạn lớp sóng lớn, ngoại trừ một số ít người đã biết trước sự tình, những người còn lại có mặt tại nơi này đều loạn xạ rơi vào trong sự khiếp sợ.

Sắc mặt của Phụng Minh Luân tái xanh, nói không nên lời.

"Nhà họ Phụng các người nợ tôi hai món bảo bối, không bao lâu nữa tôi sẽ đích thân tới tỉnh thành của nhà họ Phụng các người để lấy về, hy vọng đến lúc đó nhà họ Phụng sẽ không khiến cho tôi thất vọng.

" Trần Gia Bảo nói.

Sắc mặt của Phụng Minh Luân một lần nữa thay đổi, cuối cùng chỉ hung hăng hừ một tiếng, ngay cả Mục Thành Lộc cùng với Sơn Long Tứ cũng không quan tâm đến nữa, tự mình ôm hận rời đi.

Trần Gia Bảo đứng ở trung tâm ánh nhìn của tất cả mọi người, giống như tuyên ngôn, cũng giống như đang nói ra một sự thật hiển nhiên, nói: "Từ nay về sau, người tôn quý nhất thành phố Hòa Bình chính là tôi.

”

Chương 326

Vừa lái xe, cô ta vừa nhìn vào kính chiếu hậu, trong lòng không khỏi cảm khái.
"Trung tướng Vương Đại Hùng là một nhân vật lớn, có khả năng làm rung chuyển toàn bộ quân khu Biển Đông, bao nhiêu người thấy ông ta cũng phải nơm nớp lo sợ, thế mà Trần Gia Bảo vẫn có thể ngồi nhắm mắt thư giãn bên cạnh Thủ trưởng, sự điềm tĩnh này đã áp đảo những người cùng lứa tuổi rồi."
Trong đôi mắt xinh đẹp của Tần Phi Yến thoáng qua vẻ khen ngợi, đột nhiên cô ta nhớ tới Tạ Quốc An.
"Từ khi bị Trần Gia Bảo đánh bại, mấy ngày nay Tạ Quốc An dốc sức tập luyện rất chăm chỉ vì muốn chiến thắng Trần Gia Bảo, nếu anh ta biết được Trần Gia Bảo đã thành cường giả Tông Sư, chắc chắc anh ta sẽ bị đả kích vô cùng lớn."
Tần Phi Yến lắc đầu than nhẹ.
Không lâu sau, mọi người đã vào biệt thự nhà họ Tạ.

Dường như Tạ Hoàng Dương biết trước Vương Đại Hùng và Trần Gia Bảo sẽ đến nên đã chờ sẵn trong đại sảnh, còn mang trà thượng hạng lên để tiếp đãi khách.
Thấy Trần Gia Bảo và Vương Đại Hùng đi vào, Tạ Hoàng Dương đứng dậy nhanh chóng đi ra đón, nhiệt tình hăm hở nói: "Đại Hùng, Gia Bảo, hai người đã tới rồi.

Ô, cả cô Tần Phi Yến cũng đến này, khách hiếm, quả là khách hiếm."
Tần Phi Yến làm động tác chào rồi nói: "Thưa cựu Thủ trưởng."
"Khà khà, cựu Thủ trưởng gì chứ, tôi đã về hưu lâu rồi, không cần lễ tiết thế đâu." Tạ Hoàng Dường bật cười đầy sảng khoái, mời Trần Gia Bảo và Vương Đại Hùng ngồi xuống.

Trần Gia Bảo ngồi một bên mà thưởng thức trà, không nói gì, bộ dáng vô cùng ung dung thong thả.
Tạ Hoàng Dương khẽ ho một tiếng, nói: "Gia Bảo, lần này Vương Đại Hùng tìm cậu vì có một việc muốn thương lượng với cậu."
"Xin rửa tai lắng nghe." Trần Gia Bảo mở mắt ra, nói.
Vương Đại Hùng nghiêm túc lại, nói: "Tôi là quân nhân, không thích nói vòng vo.

Trần Gia Bảo, tôi đại diện cho quân khu Biển Đông mời cậu gia nhập quân đội, dốc sức cho quân đội."

Tần Phi Yến ở bên cạnh thầm cảm thán: "Trên khắp Việt Nam khổng lồ này, e rằng không mấy ai có thể làm Thủ trưởng Vương Đại Hùng phải đích thân ra mặt mời chào.

Trần Gia Bảo vinh dự như vậy, chắc là mừng chết đi được ấy."
Nhưng trước đôi mắt của ba người, Trần Gia Bảo đặt ly trà trong tay xuống, lắc đầu, rất dứt khoát mà nói: "Tôi từ chối."
"Cái gì?" Tần Phi Yến không nhịn được bật thốt, vô cùng khó tin.
"Tôi nói tôi từ chối." Trần Gia Bảo lặp lại lần nữa.
"Tại sao, anh có biết đây là cơ hội ngàn năm có một, biết bao nhiêu người mong chờ có được cơ hội này không? Sao lại từ chối thẳng thừng như thế chứ?" Tần Phi Yến "tức tối" nói.
Trần Gia Bảo khẽ cười, nói: "Tôi không thích bị ước thúc, hơn nữa trên đời chỉ có một Trần Gia Bảo, người khác cho rằng đây là cơ hội ngàn năm có một, nhưng trong mắt Trần Gia Bảo tôi, lại chẳng khác gì chốn lao tù."
Tần Phi Yến không nghĩ rằng Trần Gia Bảo lại nói vậy, nhất thời nghẹn họng không trả lời được.
Vương Đại Hùng cau mày, nói: "Trần Gia Bảo, cậu đừng vội từ chối ngay, tôi có thể bảo đảm sau khi cậu gia nhập quân đội, quân hàm thấp nhất của cậu sẽ là Đại tá, ngoài ra còn có rất nhiều đặc quyền.

Chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu."

Tạ Hoàng Dương và Tần Phi Yến đồng thời giật mình thảng thốt, mới gia nhập quân đội mà đã là Đại tá, có lẽ đây là

trường hợp rất hiếm hoi trên toàn bộ lịch sử quân đội Việt Nam, mồi của Vương Đại Hùng không thể nói là không lớn.
Tần Phi Yến thở dài, nghĩ thầm: "Tạ Quốc An là sĩ quan cấp cao, lập được vô số công lao hiển hách nhưng muốn lên làm Đại tá thì ít nhất còn phải tốn tận bảy tám năm ròng, trong khi đó Trần Gia Bảo mới gia nhập quân đội mà đã trở thành Đại tá.

Nếu để Tạ Quốc An biết được chuyện này, không biết anh ta có bị đả kích đến mức hoàn toàn mất đi lòng tự tin không đây."
Trần Gia Bảo khẽ cau mày, dường như đang nghĩ ngợi, một lát sau vẫn lắc đầu nói: "Tôi vẫn từ chối."
Tần Phi Yến lại hoảng sợ thốt lên lần nữa, sau đó nổi giận đùng đùng đập bàn một cái, nói: "Trần Gia Bảo, anh đừng có mà không biết điều, Thủ trưởng bằng lòng ra rất nhiều điều kiện hấp dẫn để mời anh gia nhập quân đội đã là cho mặt mũi lắm rồi, đừng có mà không biết phải trái!"
Vương Đại Hùng cau mày, cảm thấy Tần Phi Yến nói quá nặng, theo như những gì ông ta biết về Trần Gia Bảo, càng uy hiếp anh càng không có hiệu quả.
Quả nhiên, sắc mặt Trần Gia Bảo trầm xuống, lắc đầu cười khẽ rồi nói: "Đáng tiếc, người như tôi xưa nay luôn không biết phải trái."
Tần Phi Yến tức giận đến mức thở dốc, lồng ngực không ngừng phập phồng, đang định tiếp tục nói gì thì chợt một người làm của nhà họ Tạ đi vào, sự xuất hiện của anh ta khiến Tần Phi Yến phải nuốt lời xuống bụng.

Chương 327

Người làm này cảm giác bầu không khí trong này thoang thoảng mùi thuốc súng thì sợ tới mức xanh cả mặt, vội vàng nói: "Ông cụ Tạ, bên ngoài có một người đàn ông trung niên đến thăm, ông ấy tự xưng là Đỗ Phú Quý, bảo ông cụ chắc chắn sẽ cho phép ông ấy đi vào sau khi nghe thấy cái tên này."
"Đỗ Phú Quý? Mau mời ông ấy vào."
Tạ Hoàng Dương và Vương Đại Hùng nhìn nhau, cả hai đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.
Đỗ Phú Quý là Chi Cục trưởng Chi Cục An ninh Quốc gia ở tỉnh Hòa Bình, lâu nay rất ít khi qua lại với nhóm người Tạ Hoàng Dương, tục ngữ nói không có việc gì thì không đến gõ cửa, bây giờ Đỗ Phú Quý đột nhiên đến thăm, chắc chắn là có chuyện quan trọng.
Chẳng mấy chốc, một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng thoải mái đi vào, ngũ quan rất phổ thông, đeo đồng hồ, nếu Trần Gia Bảo không phát hiện ra hơi thở của Đỗ Phú Quý ẩn lại vào trong nhưng ánh mắt lại sáng ngời có thần, anh nhất định sẽ cho rằng ông ta là một người bình thường.

"Lại là cao thủ Thông U trung kỳ à? Thú vị." Trần Gia Bảo thầm nghĩ.
"Ông cụ Tạ, lâu quá không gặp, thời gian qua vẫn khỏe chứ?"
Đỗ Phú Quý đi tới, vừa cười vừa chào hỏi, thấy Vương Đại Hùng đang ngồi bên cạnh mà vẫn không kinh ngạc, cười nói: "Trung tướng Vương, vẫn khỏe chứ."
Vương Đại Hùng gật đầu với ông ta, nét mặt thâm sâu khó đoán, Tần Phi Yến hừ một tiếng, ngồi xuống.
Tạ Hoàng Dương cười khà khà nói: "Cục trưởng Đỗ luôn luôn trăm công nghìn việc cơ mà, sao hôm nay có thời gian tới nhà họ Tạ làm khách thế?"

“Người ta hay nói ‘Không có việc gì thì không đến gõ cửa’, tôi tới nhà họ Tạ vì có một chuyện rất quan trọng.” Đỗ Phú Quý ha ha cười nói, đột nhiên khóe mắt liếc về phía Trần Gia Bảo.
Trong lòng Vương Đại Hùng tức khắc vang lên hai tiếng “lộp bộp”, có cảm giác không lành.
Quả nhiên, Đỗ Phú Quý đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, cười nói: “Cậu chính là Trần Gia Bảo Tông sư Trần đã chém chết Đồ Bá Thạch, đánh bại Cừu Thanh Vũ nhỉ?”
“Là tôi, có gì sao?” Trần Gia Bảo gật đầu.
Đỗ Phú Quý cười nói: “Xin tự giới thiệu, tôi là Đỗ Phú Quý, Chi Cục trưởng Chi Cục An ninh Quốc gia ở tỉnh Hòa Bình, đặc biệt đến mời Tông sư Trần gia nhập Cục An ninh Quốc gia.”
Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng.
Mặc dù đã đoán ra được Đỗ Phú Quý đến đây với mục đích gì, nhưng khi nghe chính miệng Đỗ Phú Quý nói ra, nhóm người Vương Đại Hùng và Tạ Hoàng Dương vẫn giật nảy cả mình, vẻ chấn động lộ hẳn ra ngoài.
Nhất là Tần Phi Yến, cô ta đang định uống một hớp trà hương sen để đè lửa giận trong lòng xuống, nghe Đỗ Phú Quý nói vậy thì giật mình suýt nữa phun trà ra ngoài.

Trong lòng Tạ Hoàng Dương vừa kinh ngạc vừa bội phục: “Ngay cả Đỗ Phú Quý của Cục An ninh Quốc gia cũng tới mời Gia Bảo, xem ra sau này thành tựu của Gia Bảo còn nhiều hơn cả mình dự đoán.

Có mối quan hệ giữa Cẩm Tú và Trần Gia Bảo, rất có khả năng nhà họ Tạ mình sẽ được lên một tầng cao mới.”
Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc, Đỗ Phú Quý thế mà biết rõ chuyện của mình như vậy, nhất định là đã điều tra anh.
Nghĩ đến đây, nét mặt Trần Gia Bảo có hơi không vui.
Đỗ Phú Quý rất biết nhìn sắc mặt người khác, thấy vậy bèn vội vàng nói: “Cậu Trần đừng hiểu lầm, không phải chúng tôi cố ý điều tra cậu Trần đâu, chẳng qua từ khi xuống núi đến nay, những gì cậu Trần đã làm có thể nói toàn là những việc hệ trọng đối với Hòa Bình, không, phải là không thể nào tưởng tượng thì đúng hơn.

Nếu tôi không biết cả những chuyện này thì xem như chức vị

Chi Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia này ở không rồi."
Trần Gia Bảo gật đầu, lúc này sắc mặt mới khá hơn một chút.
Đỗ Phú Quý thở phào, cười nói: "Cậu Trần, cậu có bản lĩnh và tài hoa như thế, gia nhập Cục An ninh Quốc gia chắc chắn sẽ có nhiều đất dùng võ lắm, cậu có thể mặc sức bay lượn, thậm chí chức quan cũng lên như diều gặp gió nữa."
Trần Gia Bảo hơi chau mày, nhưng anh chưa kịp lên tiếng thì sắc mặt Vương Đại Hùng đã âm trầm xuống.

Đỗ Phú Quý sớm không tới, muộn không tới, lại cố tình tới vào lúc ông ta ra mặt mời chào Trần Gia Bảo, không phải đang kiếm chuyện với mình sao?
Nghĩ đến đây, sắc mặt Vương Đại Hùng càng âm u hơn, ông ta đứng lên, nói: "Ông Đỗ, ông quá không phúc hậu rồi, rõ ràng là tôi tới trước cơ mà, chẳng lẽ Cục An ninh Quốc gia các ông muốn nẫng tay trên à?"
Đỗ Phú Quý cười sung sướng nói: "Sao Trung tướng Vương lại nói vậy.

Không dám giấu giếm, trước đây Cục An ninh Quốc gia chúng tôi đã quan tâm đến Trần Gia Bảo rồi, chẳng qua có chuyện phải trì hoãn nên vẫn chưa mời chào được.

Ban đầu chúng tôi dự định qua một thời gian nữa rồi mời Tông Sư Trần, chẳng qua nhận được tin Trung tướng Vương đã đến trước nên chúng tôi cũng buộc phải ra mặt thôi."
Trần Gia Bảo hiểu ra, thì ra là có chuyện như vậy.

Chương 328

Tần Phi Yến nhìn không nổi, rất sợ Trần Gia Bảo sẽ bị Cục An ninh Quốc gia cướp đi bèn đứng lên nói: "Trần Gia Bảo, anh phải suy nghĩ cho kĩ.

Chắc anh không biết quốc gia đã nắm rõ chuyện ở tòa nhà Vĩnh Hằng, khi đó anh chém chết hơn một trăm người, đầu người chất đống, cả cấp dưới Hương Giang của anh nữa, tàn sát cả nhà họ Tôn, máu chảy thành sông.

Nếu không có quân đội chúng tôi dọn dẹp cho anh, anh nghĩ mình có thể bình yên ngồi ở đây được sao?"
Trần Gia Bảo thầm sửng sốt, nói: "Thì ra còn có chuyện này, như vậy thì tôi nợ quân đội các cô một mối ân tình."

"Đương nhiên rồi, bây giờ là xã hội pháp trị, cho dù anh là cường giả Tông Sư thì giết người vẫn phạm pháp." Tần Phi Yến trừng anh một cái, nói với vẻ mặt đắc ý.
Đỗ Phú Quý khẽ cau mày, vội vàng nói: "Cậu Trần, chắc anh không nhớ Lý Đức Trung từng treo giải thưởng ba mươi lăm tỷ trên bảng Phong Nhất để mua đầu của cậu, chẳng lẽ cậu không tò mò vì sao thời gian qua không còn sát thủ nào trên bảng Phong Nhất tới ám sát cậu sao?"
Trong lòng Trần Gia Bảo kinh ngạc, quả thật mấy ngày nay anh không bị sát thủ ám sát nữa, lúc trước còn cho rằng sát thủ trên bảng Phong Nhất sợ mình, bây giờ xem ra là có liên quan đến Cục An ninh Quốc gia
Đỗ Phú Quý đắc ý nói: "Tông Sư Trần đoán không sai, Cục An ninh Quốc gia chúng tôi đã âm thầm xử lý, cưỡng chế triệt tiêu các giải thưởng liên quan đến Tông Sư Trần, nếu không dù tu vi võ cổ truyền của Tông Sư Trần cao thế nào đi nữa thì

vẫn rất phiền toái khi phải đối mặt với từng tốp sát thủ như vậy.”
Sau khi nói xong, Đỗ Phú Quý nhìn về phía Vương Đại Hùng và Tần Phi Yến, đắc ý ra mặt.
Vương Đại Hùng trầm giọng nói: “Ông Đỗ, vậy là Cục An ninh Quốc gia các ông cố ý muốn cướp người với quân khu Biển Đông chúng tôi đúng không? Hôm nay ông cho tôi một cái mặt mũi đi, Vương Đại Hùng tôi nợ ông, thấy sao?”
Hai mắt Đỗ Phú Quý sáng lên, để Vương Đại Hùng nợ ân tình của mình à, lắm người muốn mà cũng không được đâu.
Trong một giây phút nào đó, Đỗ Phú Quý đã có ý định đồng ý, nhưng đột nhiên ông ta nhớ tới sức mạnh mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, lập tức lắc đầu từ chối thành thật nói: “Trung tướng Vương, không thể nói vậy được, bây giờ khan hiếm nhất chính là nhân tài, mà Tông Sư Trần đây thì vô cùng tài ba, là nhân tài mà Cục An ninh Quốc gia chúng tôi phải mời chào cho được, dù là điều kiện gì, tôi cũng sẽ không bỏ cuộc.”
Đỗ Phú Quý nói tiếp: “Ngoài ra, nói thật thì tôi cảm thấy một nhân tài như Tông Sư Trần hợp với Cục An ninh Quốc gia chúng tôi hơn, dẫu sao Cục An ninh Quốc gia tự do hơn, thân phận cũng bí mật hơn, không bị ràng buộc nhiều như quân đội.”
“Tự do hơn à?” Trần Gia Bảo cúi đầu suy tư.
Đỗ Phú Quý mừng rỡ, biết Trần Gia Bảo đã bị lung lay, vội vàng tranh thủ nói: “Đúng vậy, sau khi gia nhập Cục An ninh Quốc gia, Tông Sư Trần chỉ cần thi hành nhiệm vụ khi có nhiệm vụ thôi, khi không có thì cứ như bình thường là được, chắc chắn tự do hơn quân đội nhiều.”
Vương Đại Hùng hừ lạnh một tiếng, nói: “Trần Gia Bảo, cậu đừng bị ông ta lừa, ai mà không biết Cục An ninh Quốc gia quản lý nghiêm khắc, hơn nữa nhiệm vụ nhiều muốn chết chứ? Nếu cậu gia nhập quân đội thì chẳng những vừa có ngay quân hàm Đại tá, được hưởng các phúc lợi từ quốc gia mà còn có thể được hưởng các nguồn tài nguyên khác nhau do quân đội cung cấp nữa.

Không phải cậu cần thảo dược để luyện đan sao? Cậu muốn bao nhiêu, quân khu Biển Đông đều có cách lấy cho cậu.”
“Ngoài ra, cậu đã gây thù chuốc oán với rất nhiều người kể từ

khi xuống núi, hơn nữa có một vài thế lực còn rất lớn mạnh.

Cứ xem như cậu lợi hại đi, nhưng cũng không thể bảo đảm những người phụ nữ bên cạnh cậu sẽ không gặp nguy hiểm.

Quân khu Biển Đông chúng tôi sẽ phái người tới bảo vệ các cô ấy.

Tôi cho rằng, dù là Hàn Đông Vy, Tô Ánh Mai hay là những người phụ nữ khác của cậu cũng đều rất cần."
Hai mắt Trần Gia Bảo sáng lên, cảm thấy Vương Đại Hùng nói rất có lý.
Không nghi ngờ gì nữa, anh rất cần quân đội phái người bảo vệ những người phụ nữ của mình, nhất là thời gian sắp tới anh sẽ phải đến tỉnh thành, không thể luôn ở bên cạnh các cô ấy được.

Vậy nên an toàn đã trở thành vấn đề anh lo lắng nhất.
Đỗ Phú Quý giỏi nhìn mặt đoán ý, vội vàng vội nói: "Tông Sư Trần, xin cậu cứ yên tâm, cậu gia nhập Cục An ninh Quốc gia thì sẽ được hưởng những đãi ngộ của chánh văn phòng, hơn nữa Cục An ninh Quốc gia chúng tôi cũng sẽ phái người bảo vệ những người phụ nữ của cậu.

Ngoài ra trong cục cũng có không ít những người tài giỏi và cao thủ võ cổ truyền, cậu gia nhập thì có thể so tài với họ bất cứ lúc nào để đề cao tu vi của cậu nữa, đây là cơ hội ngàn năm có một đấy."
Vương Đại Hùng vỗ bàn cái "rầm", cả giận nói: "Đỗ Phú Quý, ông đã quyết tâm cướp người với Vương Đại Hùng tôi đấy à?"
Sắc mặt Đỗ Phú Quý thay đổi, ông ta ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vương Đại Hùng, viếng thăm trí thức, lung lạc nhân tài thì dựa vào bản lĩnh mỗi người, sao có thể nói là cướp chứ? Hơn nữa, người khác sợ quân khu Biển Đông các người, nhưng Cục An ninh Quốc gia thì không.

Tôi đã chấm Trần Gia Bảo rồi, ông làm gì được tôi?"
"Được lắm, Đỗ Phú Quý, tôi nhớ kỹ lời ông.

Trần Gia Bảo, ý cậu muốn sao?” Vương Đại Hùng đã nổi cơn tam bành.

Chương 329

Tạ Hoàng Dương đứng một bên cảm thấy cảm khái, thầm nghĩ: "Cả Vương Đại Hùng lẫn Đỗ Phú Quý đều là người có danh tiếng vang dội, thế mà bây giờ lại vì tranh đoạt Trần Gia Bảo mà không tiếc xé rách da mặt, mặt mũi của Trần Gia Bảo đúng là còn cao hơn cả núi."
Trần Gia Bảo làm người trong cuộc, đảo mắt nhìn một vòng, khẽ cười nói: "Tôi có một lời đề nghị, một yêu cầu và một phần muốn báo đáp."
"Cậu nói đi."
Vương Đại Hùng và Đỗ Phú Quý đồng thanh nói, Tần Phi Yến cũng tò mò nhìn về phía Trần Gia Bảo.
Trần Gia Bảo đứng lên, nói: "Lời đề nghị của tôi hết sức đơn giản, quân khu Biển Đông cũng được, Cục An ninh Quốc gia cũng thế, những điều kiện mà các ông cho tôi đều đủ để làm tôi dao động, hơn nữa quả thật các ông cũng từng giúp đỡ tôi, nên tôi cho rằng mình có thể đồng thời gia nhập quân khu và Cục An ninh Quốc gia, như vậy không ai trong các ông sẽ mất gì."
"Gì cơ?"

Mọi người đồng loạt bật thốt.
Đồng thời gia nhập quân khu và Cục An ninh Quốc gia, điều này chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử Việt Nam.
Tần Phi Yến bĩu môi, nói: "Hừ, muốn ăn cả hai bên, đúng là tham lam."
Trần Gia Bảo cười, thản nhiên nói: "Cô Tần Phi Yến cũng có thể hiểu như vậy, tôi không có ý kiến."
"Hừ, da mặt quá dày." Tần Phi Yến trừng anh một cái.
Vương Đại Hùng cau mày nói: "Đây là chuyện lớn, hơn nữa lời đề nghị này quá động trời, tôi không thể đưa ra quyết định

ngay, phải báo cáo lên trên mới được."
Đỗ Phú Quý cũng khó xử, nói: "Tông Sư Trần, tôi cũng đồng ý với Trung tướng Vương, cũng phải báo cáo với lãnh đạo nữa."
Trần Gia Bảo gật đầu, cười nói: "Tôi cũng đoán là vậy.

Ngoài ra, yêu cầu của tôi cũng rất đơn giản.

Tôi lười biếng bẩm sinh gia nhập vào thế lực của các ông cũng được nhưng tôi phải có quyền tự do cao nhất, hơn nữa có thực hiện nhiệm vụ hay không hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của tôi, không thể ép buộc tôi, không thì không bàn nữa."
Vương Đại Hùng và Đỗ Phú Quý hoàn toàn ngoài dự đoán, đồng loạt nở nụ cười khổ.

"Tôi sẽ báo cáo yêu cầu của cậu lên cấp trên, có điều nhiệm vụ của một người lính là phục tùng mệnh lệnh, cậu không muốn bị ràng buộc, tôi cũng có thể thông cảm.

Nhưng nói thật chứ… hơi khó đấy." Vương Đại Hùng là quân nhân, có gì nói đó.
"Cục An ninh Quốc gia cũng vậy." Đỗ Phú Quý thở dài nói.
Trần Gia Bảo thản nhiên nói: "Có lẽ yêu cầu của tôi rất quá đáng với các ông, nhưng đây là ranh giới cuối cùng của tôi, không thể đổi.

Đối với việc gia nhập quân đội hay Cục An ninh Quốc gia, tôi không thấy khả quan lắm, vậy nên mới có chút báo đáp này."
Vương Đại Hùng gật đầu, nói: "Cậu nói đi, định báo đáp thế nào?"
Trần Gia Bảo nói: "Xưa nay Trần Gia Bảo tôi có ơn báo ơn, có oán báo oán.

Quân khu Biển Đông và Cục An ninh Quốc gia đều đã từng âm thầm giúp tôi, dù cuối cùng có gia nhập vào tổ chức các ông không, tôi đều có thể đồng ý một điều kiện của các ông, làm cho các ông một việc."
Hai mắt Đỗ Phú Quý lập tức sáng rỡ, nói với vẻ vui mừng: "Ôi, Tông Sư Trần đúng là một người cẩn thận, vậy chúng ta thỏa thuận với nhau thế nhé."

Trần Gia Bảo chính là Tông Sư võ cổ truyền, giờ ông ta lại nhận được một lời giúp đỡ từ Trần Gia Bảo, chuyến đi đến nhà họ Tạ này không uổng phí rồi.

Trong lòng Vương Đại Hùng cũng rất vui mừng, mặc dù hơi tiếc nuối vì lần này không thể mời Trần Gia Bảo gia nhập quân đội như mong muốn, nhưng Trần Gia Bảo lại đồng ý giúp đỡ một việc, xem như ông ta cũng gặt hái được rất nhiều quả rồi.
“Tông Sư Trần, cậu đúng là quý nhân của chúng tôi, có câu này của cậu, cho dù cuối cùng cậu có gia nhập Cục An ninh Quốc gia không thì chúng ta đã là bạn nhau rồi.

Tuy họ Đỗ tôi đây không có bản lĩnh gì nhưng vẫn có một phần ba mẫu đất ở tỉnh Hòa Bình, xem như có mấy phần mặt mũi.

Đây là danh thiếp của tôi, sau này có chuyện gì thì Tông Sư Trần cứ việc nói, họ Đỗ tôi đây quyết không nói hai lời.”
Trong phòng khách của biệt thự nhà họ Tạ, Đỗ Phú Quý đưa danh thiếp cho Trần Gia Bảo, trong lòng càng coi trọng Trần Gia Bảo hơn.
“Được, một lời đã định.” Trần Gia Bảo nhận lấy danh thiếp, cười tủm tỉm gật đầu.
Đỗ Phú Quý mừng rỡ, cười to hai tiếng, phấn khởi chào rồi đi.
“Trần Gia Bảo, nhanh thì ba ngày, chậm thì một tuần, tôi sẽ cho cậu một câu trả lời.” Vương Đại Hùng nghiêm mặt nói.

Chương 330

Ông ta nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt tràn đầy sự tiếc nuối.

Ông ta thật sự rất coi trọng năng lực và sự tài hoa của Trần Gia Bảo, vô cùng muốn lôi kéo Trần Gia Bảo vào quân khu Biển Đông cho cuộc so tài của lính đặc chủng vào năm sau, nhưng giờ thì chỉ có thể làm hết sức mình, nghe theo ý trời vậy.
"Được, vậy tôi chờ tin vui từ ông." Trần Gia Bảo cười nói, nhưng nhìn vào bộ dạng tùy ý sao cũng được của anh, hiển nhiên anh không thèm để ý việc có thể gia nhập quân khu Biển Đông không.
Tần Phi Yến cảm giác mình đã bị sỉ nhục nặng nề, hừ một tiếng thật mạnh, giậm chân xoay người đi ra ngoài.

Vương Đại Hùng cười khổ một tiếng, nói: "Cựu lãnh đạo, Trần Gia Bảo, tôi xin phép về."
Ông ta đi ra ngoài biệt thự nhà họ Tạ, vừa lên xe đã nghe Tần Phi Yến đang ngồi ở ghế lái khó chịu nói: "Thủ trưởng, ngài đích thân đến mời Trần Gia Bảo là đã cho mặt mũi lắm rồi, thế mà Trần Gia Bảo vẫn dám từ chối, đúng là không biết phải trái.

Nếu là tôi thì đã trói anh ta luôn rồi, để xem anh ta còn kiêu ngạo kiểu gì."
Vương Đại Hùng cười khổ một tiếng, nói: "Cậu ta là cường giả võ cổ truyền cấp Tông Sư, sao có thể bị trói đi dễ dàng vậy được? Cô cho rằng cậu ta là cải trắng à?"
"Ngài là cao thủ mạnh nhất quân khu Biển Đông, là cường giả Tông Sư trung kỳ, tuy Trần Gia Bảo cũng là Tông Sư nhưng anh ta nhỏ tuổi thế mà, nhiều lắm chỉ mới lên Tông Sư thôi, đâu phải là đối thủ của ngài?" Tần Phi Yến nhớ tới bộ dạng

kiêu ngạo mà dửng dưng với quân khu Biển Đông của Trần Gia Bảo, tức tối đến mức nghiến răng nghiến lợi.
Nét mặt Vương Đại Hùng chùng xuống, đột nhiên ông ta im lặng.
Tần Phi Yến kinh ngạc nói: "Thủ trưởng, ngài sao vậy, chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao?"
Một tia sáng sắc lẻm lướt qua trong mắt Vương Đại Hùng, chợt ông ta nói: "Cô nói sai rồi, chưa chắc tôi là đối thủ của Trần Gia Bảo đâu."
"Sao có thể?" Tần Phi Yến bật thốt, hoảng sợ ra mặt.
Cô ta hiểu biết Vương Đại Hùng, biết thực lực của Vương Đại Hùng đáng sợ cỡ nào, bởi ông ta chỉ dựa vào cường độ thân thể của mình mà đánh ngã mười ngàn người lính trong quân khu Biển Đông, được 'thần' trong quân đội Việt Nam khen là rường cột nước nhà với danh hiệu "Một con gấu báo địch lại một ngàn binh".

Nhưng một người có sức mạnh vô cùng mạnh mẽ như Vương Đại Hùng lại công khai thừa nhận mình chưa chắc là đối thủ của Trần Gia Bảo, làm sao Tần Phi Yến có thể không hoảng sợ, không cảm thấy khó tin?
Vương Đại Hùng nói một câu đầy ẩn ý: "Vì quân hàm của cô không đủ nên có rất nhiều chuyện cô không biết, chẳng hạn như trước đây không lâu, Trần Gia Bảo từng dùng kiếm đánh bại Cừu Thanh Vũ ở hội quán Vọng Giang."
"Cừu Thanh Vũ?" Tần Phi Yến cụp mắt suy tư, vừa rồi Đỗ Phú Quý có nhắc đến cái tên này khi ở trong phòng khách nhưng cô ta không để ý.
Vương Đại Hùng giải thích: "Cừu Thanh Vũ được mọi người biết đến nhờ thanh kiếm của ông ta, khi ông ta nổi tiếng, cô vẫn chưa ra đời nên chưa từng nghe đến tên của ông ta cũng đúng.

Nói cho cô hay, Cừu Thanh Vũ là một Tông Sư kiếm đạo, kiếm pháp vô cùng tuyệt diệu, thực lực cũng chỉ kém hơn tôi chút thôi.

Vậy mà khi đánh một trận với Trần Gia Bảo ở hội quán Vọng Giang, Cừu Thanh Vũ lại bị cậu ta áp đảo hoàn toàn!"
"Cái gì?" Tần Phi Yến thảng thốt há hốc mồm, lẩm bẩm nói:

“Vậy chẳng phải nghĩa là thực lực của Trần Gia Bảo xấp xỉ ngài sao? Thảo nào ngài lại đích thân mời chào Trần Gia Bảo, thì ra thực lực của anh ta kinh khủng đến vậy.”
Vương Đại Hùng lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Như thế còn chưa đủ, so với thực lực của Trần Gia Bảo, tôi coi trọng thiên phú và sự trẻ tuổi của cậu ta hơn.

Nếu cô biết không lâu trước đây khi đánh một trận chiến với Đồ Bá Thạch, Trần Gia Bảo mới chỉ là một nửa bước Tông Sư, nhưng không tới mười ngày sau, cậu ta chẳng những đột phá đến cảnh giới Tông Sư mà còn có thể đánh bại Cừu Thanh Vũ Tông Sư trung kỳ chỉ bằng một chiêu, không biết cô có suy nghĩ thế nào?”
Tần Phi Yến kinh hoàng không thôi, nói: “Thực lực tiến bộ nhanh như vậy? Anh ta… Anh ta là người sao?”
“Không chỉ là người, mà còn là thiên tài ngàn năm khó gặp.

Với thiên phú của Trần Gia Bảo, chắc chắn cậu ta có thể đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ khi còn sống, không, thậm chí rất có khả năng sẽ bước chân vào cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết.” Vương Đại Hùng nói, ánh mắt nóng như lửa. Đối với một người theo đuổi võ thuật, không gì có thể làm người đó hưng phấn hơn việc chứng kiến một võ giả Truyền Kỳ, thậm chí là võ giả Tiên Thiên ra đời.
Tần Phi Yến đã quá bàng hoàng, không thốt nên lời.

Chương 331

“Bây giờ cô đã biết tại sao tôi lại coi trọng Trần Gia Bảo rồi đúng không? Thành tựu của cậu ta, tuyệt đối không thể đo được!
Nếu có thể lôi kéo cậu ta vào quân khu Biển Đông thì quân khu sẽ không chỉ như hổ thêm cánh, mà còn có thể đứng nhất trong cuộc so tài lính đặc chủng được tổ chức ở Hà Nội vào một năm sau!” Vương Đại Hùng nói như đinh chém sắt, như thể đã thấy hình ảnh Trần Gia Bảo đoạt giải quán quân vào một năm sau.
Tần Phi Yến hiểu ra, sửng sốt nói: “Thì ra Thủ trưởng suy tính xa như vậy.”
Vương Đại Hùng gật đầu, nói với vẻ ẩn ý: “Người làm tướng, vào trận thì xông pha chiến đấu, lấy đầu tướng địch từ trong ngàn quân vạn mã, lui trận thì bày mưu lập kế, quyết định thắng bại từ ngoài ngàn dặm.

Phi Yến, cô phải nhớ kỹ câu này, tôi đặt hy vọng rất lớn vào cô.”

“Rõ, thưa Thủ trưởng!” Tần Phi Yến kích động mừng rỡ nói, được Vương Đại Hùng trọng dụng chính là một niềm vinh dự lớn lao đối với mỗi một người lính Việt Nam.
“Đi thôi, về quân khu Biển Đông.” Vương Đại Hùng dựa vào lưng ghế, nhắm mắt thư giãn, suy tư nên làm sao để thuyết phục những bậc bề trên khác trong quân khu đồng ý yêu cầu của Trần Gia Bảo.
Tần Phi Yến đáp một tiếng, lái xe ra biệt thự nhà họ Tạ, tiến về phía quân khu Biển Đông.

Song khi lái ra ngoài biệt thự nhà họ Tạ, cô ta nhìn biệt thự

qua kính chiếu hậu, thầm nói: “Trần Gia Bảo, tốt nhất anh đừng để Trung tướng Vương Đại Hùng thất vọng.”
Giờ phút này, trong phòng khách của biệt thự nhà họ Tạ chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Tạ Hoàng Dương.
Tạ Hoàng Dương ngồi một bên nhìn Trần Gia Bảo – một người còn trẻ nhưng phong thái lại vô cùng bễ nghễ, tương lai cực kì rộng mở, trong lòng rất là cảm khái.
Mới đây thôi, Trần Gia Bảo chỉ là một nhóc con vừa xuống núi không lâu, chẳng những không quyền không thế mà còn phải làm thêm ở một quán ăn nhỏ, thế mà nháy mắt đã trở thành một người vừa giậm chân là đã làm chấn động khắp Hòa Bình, thậm chí đến những người quan to thuộc phía chính phủ như Vương Đại Hùng và Đỗ Phú Quý cũng đích thân ra mặt mời chào Trần Gia Bảo.
Quả nhiên rất đúng với câu nói: “Bất cứ lúc nào cũng đừng coi khinh thiếu niên nghèo!”
“Ông cụ Tạ, tôi xin phép về trước.” Trần Gia Bảo cười nói, chuẩn bị chào tạm biệt.
“Không vội.” Đột nhiên ánh mắt Tạ Hoàng Dương trở nên ái muội, nói: “Gia Bảo, cậu thấy Cẩm Tú nhà tôi làm sao bây giờ?”
“Hả? Làm sao gì?” Trần Gia Bảo giả ngu.

“Hừ.” Tạ Hoàng Dương hừ một tiếng, nói: “Cậu bảo Tần Văn Nguyệt mỗi ngày mua một bó hoa hồng tặng cho Cẩm Tú nhà tôi, hơn nữa mấy ngày qua Cẩm Tú không buồn không vui với cậu, cậu cho rằng tôi không biết sao?”
Trần Gia Bảo hơi im lặng.

Nghiêm khắc mà nói, tầng cửa sổ giấy giữa anh và Tạ Cẩm Tú vẫn chưa bị đâm thủng, dĩ nhiên, việc này cũng không cản trở anh xem Tạ Cẩm Tú như người phụ nữ của mình.
“Cẩm Tú là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy.” Trần Gia Bảo nói rất chân thành.
Trong bụng Tạ Hoàng Dương được an ủi phần nào, nói: “Được, có đảm đương, tinh thần trách nhiệm cao, không hổ là người đàn ông mà Cẩm Tú để ý.

Chẳng qua, nếu cậu đã có Cẩm Tú thì tại sao còn ám muội dây dưa với Tô Ánh Mai và Hàn Đông Vy vậy, cậu nghĩ nhà họ Tạ

chúng tôi dễ lấn hiếp lắm có phải không?”
Nói đến đây, giọng của Tạ Hoàng Dương rất nghiêm khắc.
“Tạ Cẩm Tú là người phụ nữ của tôi, Tô Ánh Mai và Hàn Đông Vy cũng vậy.

Sao, ông muốn hỏi tội hay muốn ngăn cản Cẩm Tú và tôi ở bên nhau?” Trần Gia Bảo nhướng mày, nghiền ngẫm cười nói.

Không biết nếu Tạ Hoàng Dương biết anh còn có Liễu Ngọc Anh, Lâm Thanh Hà và các cô gái khác thì sẽ nghĩ thế nào nhỉ?
“Khốn nạn, cậu đạp lên mấy con thuyền mà vẫn cho mình đúng lý hợp tình.” Đây là lần đầu tiên Tạ Hoàng Dương thấy có ai lớn lối như vậy, suýt nữa phun ra cả một búng máu, đến một người có tu dưỡng như ông ta cũng buộc phải nói tục.
“Sống ở đời, đầu đội trời chân đạp đất, dám làm dám chịu, Trần Gia Bảo tôi đây đã dám đồng thời có các cô ấy, đương nhiên sẽ không sợ vật cản hay những lời ong tiếng ve.” Trần Gia Bảo ngạo nghễ nói.
Anh còn trẻ mà đã là Tông Sư võ cổ truyền, rất có tự tin!
Tạ Hoàng Dương cạn lời, hai mắt trợn to, giận dữ nói: “Trần Gia Bảo, dù cậu không lo lắng nhà họ Tạ sẽ đứng ra cản trở thì sao, với tính cách của Cẩm Tú, e rằng sẽ không dễ dàng gì để khuyên con bé cùng chung một chồng với mấy cô Tô Ánh Mai đâu.”
Trần Gia Bảo hơi chau mày, đúng là chuyện này hơi khó giải quyết.
Tạ Hoàng Dương biết mình đã nói trúng tim đen, mắt sáng lên, nói một cách đầy ẩn ý: “Nhưng mà, cậu giúp đỡ nhà họ Tạ rất nhiều, nhờ tôi và Anh Dũng thuyết phục Cẩm Tú cũng không phải không được.”
Trần Gia Bảo sửng sốt, vừa rồi Tạ Hoàng Dương còn bất mãn về mình, thoắt cái đã chịu giúp mình thuyết phục Tạ Cẩm Tú rồi.

Chương 333

Đột nhiên, Trần Gia Bảo lấy ra một viên thuốc rồi nói: "Đây là thuốc giải.

Cô ăn nó đi."
Hương Giang sửng sốt, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu nên sắc mặt lập tức tái nhợt hẳn, cô nói: "Ông chủ…Không lẽ anh không cần tôi nữa? Tôi làm sai chuyện gì khiến anh tức giận sao?"
Hương Giang nói xong thì nước mắt cô cũng chực chờ rơi xuống.
Trần Gia Bảo bật cười, anh vươn tay ra lau giọt lệ trên khóe mắt cô rồi nói: "Cô nghĩ cái gì vậy? Tôi đi kiếm đâu ra được người phụ nữ trung thành, tận tâm lại xinh đẹp như cô nữa chứ?"
Hương Giang cảm nhận được sự dịu dàng của Trần Gia Bảo thì đỏ mặt lên, đột nhiên cô mạnh dạn nắm lấy tay của anh rồi đặt lên gò má trắng nõn của mình để anh vuốt ve nó.

Trông cô như kẻ say xỉn, đồng thời lại biểu hiện ra như thể cô tình nguyện dâng hiến mọi thứ của mình cho anh vậy.
Lúc này Hương Giang toát lên vẻ quyến rũ ngọt ngào, điều này đủ để khơi dậy "thú tính" của tất cả đàn ông trên thế gian này.
Trái tim của Trần Gia Bảo đập liên hồi, anh có thể cảm nhận được một luồng khí nóng rực đang lan tràn trong cơ thể chính mình, vì vậy anh nhanh chóng hít một hơi thật sâu để kiềm chế cảm giác đó.

Một lát sau, Trần Gia Bảo lấy trong túi ra một tờ giấy trắng

được gấp lại đưa cho Hương Giang, anh nhìn cô với ánh mắt bình tĩnh vốn có.
"Ông chủ, đây là cái gì?"
Hương Giang đỏ mặt nhận lấy rồi mở nó ra, qua giây lát thì cô vừa sung sướng vừa kích động nói với anh: "Ông chủ, đây… đây là bí quyết võ công sao?"
"Còn nữa." Trần Gia Bảo mỉm cười: "Cô tựa như một con rắn vậy.

Dù xinh đẹp nhưng trong thân thể lại chứa đầy chất độc khiến người khác phải chết khi chạm vào cô.

Bộ Quy Nguyên Độc Kinh này rất phù hợp với cô, hơn nữa tôi dám đảm bảo rằng thứ này đã mất tích khỏi thế gian từ lâu rồi, ngoài tôi ra thì không còn ai có nó nữa đâu."
"Cám ơn ông chủ!" Hương Giang vừa sung sướng vừa kinh ngạc, trong lòng cô đột nhiên dâng trào cảm xúc.

Cô muốn mạnh dạn hơn dù chỉ một lần, vì vậy cô không cam lòng mà đè Trần Gia Bảo thẳng xuống rồi tự mình dâng lên nụ hôn thơm ngát.

Đôi môi mềm mại của cô mang đến một hương vị ngọt ngào khó cưỡng lại.

Trần Gia Bảo trợn trừng hai mắt, anh rất hưởng thụ thứ mà cô đem lại, đồng thời anh cũng có một ý nghĩ: "Cô muốn "ăn" anh!"
Là một người đàn ông, làm sao Trần Gia Bảo lại có thể cho phép chuyện tàn nhẫn như vậy xảy ra chứ? Vì vậy anh vội vàng xoay người áp cô xuống phía dưới.
Lúc này đôi mắt xinh đẹp của Hương Giang vô cùng mị hoặc, hai má cô ửng hồng, hơi thở lại hổn hển khiến cô trông cực kỳ động lòng người.
Bầu không khí trong phòng ngủ càng lúc càng trở nên mập mờ hơn.
Thế nhưng, Trần Gia Bảo cũng biết bây giờ không phải lúc để làm chuyện này, vì vậy anh hít một hơi thật sâu để khôi phục trạng thái như ban đầu rồi đứng dậy.

Hương Giang vừa thở gấp vừa nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, cô không biết vì lí do gì khiến "ông chủ" đột nhiên dừng lại.
"Mấy ngày nữa tôi có việc phải tạm thời rời khỏi thành phố Hòa Bình, vì vậy tôi sợ rằng Lưu Ngọc Lan tận dụng cơ hội này mà ngấm ngầm ra tay với Tô Ánh Mai.

Trong những ngày này, cô hãy ở bên cạnh Tô Ánh Mai để bảo vệ cô ấy.

Bây giờ nhân lúc tôi còn ở đây thì nhiệm vụ đầu tiên của cô là phải luyện xong cuốn Quy Nguyên Độc Kinh này.

Nếu có gì khó hiểu thì cứ tìm đến tôi." Trần Gia Bảo nghiêm túc nói.
Ngoài ra, lúc này trong đầu của anh đã có vài kế hoạch khác. Anh biết rất rõ kẻ thù mà mình phải đối mặt trong tương lai sẽ càng lúc càng lợi hại, trước mắt thì kẻ thù lớn nhất vẫn là nhà họ Phụng.

Dù thực lực của Hương Giang rất mạnh, thế nhưng cô vẫn chưa đủ khả năng để đem đi so sánh với nhà kia.

Cho nên điều duy nhất mà cô phải làm lúc này là nâng cao thực lực của bản thân, sau đó mới có thể có đủ tư cách để tiếp tục ở bên cạnh anh, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải.
"Vâng, thưa ông chủ." Hương Giang trả lời, nhưng mà vẻ mặt của cô lại không giấu được sự thất vọng.
Mấy ngày kế tiếp, Hương Giang tập trung ôn luyện "Quy Nguyên Độc Kinh", nếu cô gặp phải vấn đề khó hiểu thì lập tức chạy đến hỏi ý kiến của Trần Gia Bảo ngay.

Ngoài ra, nhà họ Tạ đã đưa đến tất cả các nguyên liệu cần có để luyện chế viên thuốc "Tiểu Huyền dương đan", đồng thời họ cũng gửi kèm một cái lò vạc nhỏ.

Tuy rằng không thể so sánh với cái vạc đã bị nổ trước đó của Trần Gia Bảo, nhưng nếu chỉ để làm ra viên "Tiểu Huyền

dương đan" thì anh vẫn có thể chịu khó dùng.
Ba ngày sau, Trần Gia Bảo luyện chế năm viên "Tiểu Huyền dương đan" xong và gửi nó cho gia đình họ Tạ, rồi anh lập tức chạy đến quán ăn vặt của Đàm Ánh Nguyệt.
Lý do rất đơn giản, Lâm Thanh Hà đã hoàn thành kỳ thi tuyển sinh đại học rồi.

Trong lớp có một tên nhà giàu muốn tài trợ cho những người bạn thân của cậu ta một chuyến du lịch đến quê nhà mình, cho nên Lâm Thanh Hà cũng được mời.
Chính vì vậy cô bé đã gọi điện cho Trần Gia Bảo để nhờ anh đi cùng.

Trần Gia Bảo biết Lâm Thanh Hà đã cực kỳ chăm chỉ cho kỳ thi tuyển sinh lần này, vì vậy anh cũng không từ chối.

Chương 334

Lúc anh vừa vào quán thì thấy Lâm Thanh Hà đã ngồi sẵn đợi anh ở đó rồi.

Hôm nay cô mặc một bộ trang phục giản dị với áo sơ mi kẻ sọc màu hồng trắng, đi kèm là chiếc quần jean và mũ lưỡi trai.

Trông cô cực kỳ trẻ trung hoạt bát.

Sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo thì cô ấy mừng rỡ hét lên, sau đó lại như "yến bay về tổ" mà chạy nhanh đến rồi sà vào lòng anh cười nói vui vẻ: "Anh Bảo, Thanh Hà rất nhớ anh, cực kỳ nhớ anh."
Chu Linh Hoa ngồi ở cách đó không xa nhìn thấy cảnh này thì trong lòng cô ngập tràn sự đố kỵ.

Tuy nhiên, cô luôn nhớ rõ thân phận của mình, cô chỉ là người tình lặng lẽ của Trần Gia Bảo mà thôi, có một số chuyện không nên vượt qua ranh giới của nó.
Trần Gia Bảo khẽ cười rồi vuốt tóc cô bé, nói: "Này, dì Đàm đang ở bên cạnh đấy, cẩn thận sau này dì cười cho."
Lâm Thanh Hà đỏ mặt, cô miễn cưỡng rời khỏi vòng tay anh.

Lúc này Đàm Ánh Nguyệt ngồi bên cạnh lại cười trêu chọc: "Hai người cứ tự nhiên đi, tôi không thấy gì cả nhé."
"Dì, dì xấu xa quá đi." Đột nhiên câu nói đó lại khiến cho khuôn mặt của Lâm Thanh Hà đỏ bừng, cô bé vội vàng chạy đến bên cạnh Đàm Ánh Nguyệt mà làm nũng.
Trần Gia Bảo mỉm cười ngồi xuống phía đối diện Chu Linh Hoa, sau đó anh lại nhìn cô với một ánh mắt mờ ám.

Chu Linh Hoa bỗng dưng cảm thấy chột dạ, cô nhanh chóng nhìn về phía Lâm Thanh Hà.

Sau khi xác nhận được cô bé không hề để ý chuyện này thì cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ cô mới chịu nhìn Trần Gia Bảo với đôi mắt quyến rũ rồi nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ mọng của mình.

Trông cô cực kỳ xinh đẹp, lẳng lơ và hấp dẫn.
Trong mắt Trần Gia Bảo hiện lên một chút kinh ngạc, sau đó anh nói: "Tôi đã nói chuyện với Hàn Đông Vy rồi, vị trí giám đốc tiếp thị sẽ dành cho cô.

Chiều nay, cô có thể đến trung tâm thương mại Hòa Bình để tìm cô ấy.

Cô ấy sẽ thu xếp cho cô."

Chu Linh Hoa kinh ngạc buột ra một tiếng, nhưng sau đó cô lập tức tỉnh táo lại, dù sao thì Lâm Thanh Hà đang đứng cách họ không xa.

Lúc ấy cô nhanh chóng hạ thấp giọng nói không giấu được sự sung sướng của mình: "Gia Bảo, tôi còn tưởng anh đã quên rồi! Cảm ơn anh nhé."
"Trần Gia Bảo này luôn biết giữ lời hứa, có điều chỉ là chức giám đốc tiếp thị mà thôi cho nên cô không cần vui vẻ đến thế.

Cô đã vào trung tâm thương mại Hòa Bình làm việc rồi thì hãy học hỏi thêm từ Hàn Đông Vy và cố gắng tích lũy kinh nghiệm trong thời gian ngắn nhất.

Sau này sẽ có nhiều vị trí hấp dẫn khác chờ đợi cô." Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nói.
"Được, tôi nhất định sẽ không để anh thất vọng." Chu Linh Hoa nghiêm túc nói.
"Ngoài ra, tôi cũng từng nói rằng không muốn để người phụ nữ của mình trở thành bình hoa di động' Nếu cô thực sự muốn

bước chân vào giới thượng lưu và trở thành tâm điểm của sự chú ý thì đây chính là cơ hội tốt nhất dành cho cô.

Có nắm bắt được nó hay không thì còn phụ thuộc vào khả năng mà cô có.” Trần Gia Bảo nói tiếp.
Chu Linh Hoa đột nhiên cảm thấy cực kỳ áp lực, thế nhưng ý chí chiến đấu đã bắt đầu sôi sục trong lòng cô, vì vậy cô nói với anh bằng ánh mắt sáng ngời: “Tôi xin hứa, không bao lâu nữa tôi sẽ trở thành một người nổi tiếng trong giới kinh doanh của thành phố này, tôi sẽ khiến mọi người kinh ngạc.”
Đồng thời cô cũng tự nói với bản thân mình: “Chỉ có như vậy thì cô mới có thể rút ngắn khoảng cách giữa mình với anh.”
Trần Gia Bảo gật gật đầu.
Ngay sau đó, Lâm Thanh Hà bước đến ngồi xuống cạnh Trần Gia Bảo, cô bé ôm vai anh mà thông báo đã sắp đến giờ rồi, cho nên hai người có thể đến tập chung cùng mấy người bạn trong lớp.
Lúc này, Chu Linh Hoa đột nhiên có việc đột xuất khiến cô không thể tham dự chuyến du lịch với mọi người.

Tuy rằng Lâm Thanh Hà cảm thấy kỳ lạ, nhưng cô bé cũng không nghĩ nhiều làm gì.

Ngay trước khi rời đi, Chu Linh Hoa còn nói nhỏ với Trần Gia Bảo: “Người tổ chức chuyến du lịch lần này tên là Nhật Huy.

Cậu ta vốn dĩ đã có ý đồ xấu với Lâm Thanh Hà từ lâu.

Cậu ta muốn lợi dụng chuyến đi này để theo đuổi cô bé.

Anh nhớ cẩn thận một chút.”
Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, anh không ngờ có người dám lợi dụng chuyến du lịch này để ra tay với người của anh.
Sau khi gặp bạn bè của Lâm Thanh Hà ở cổng trường, Trần Gia Bảo phát hiện ra vẫn còn mấy người nữa, nếu không tính anh và Lâm Thanh Hà thì có 3 nam 3 nữ, bao gồm cả Tần Thanh Nhã.
Vừa nhìn thấy Trần Gia Bảo và Lâm Thanh Hà, Tần Thanh Nhã vô cùng vui vẻ, cô chạy nhanh đến khoác tay Lâm Thanh

Hà một cách thân mật, sau đó mỉm cười chào Trần Gia Bảo: "Anh Trần, thật không ngờ chúng ta có thể gặp lại nhau sớm như vậy."
Nói xong, cô mới để ý rằng bây giờ Trần Gia Bảo không còn giống với lần gặp trước, cả người anh toát ra khí chất đặc biệt mà không thể nói rõ được.

Cô nhớ đến Thành Trung và mấy ông lớn khác đều có thái độ cung kính với Trần Gia Bảo trong bữa tiệc sinh nhật của Hoàng Thiên Hạnh, chuyện này thật sự rất thần kỳ, vượt ngoài sức tưởng tượng của cô rồi.
Trần Gia Bảo gật đầu, cười nói: "Cái này gọi là 'hữu duyên thiên lý năng tương ngộ' đúng không?" Sau đó anh nhìn Tần Thanh Nhã rồi khen: "Hôm nay trông cô rất xinh đẹp."
Hôm nay Tần Thanh Nhã mặc một chiếc váy liền thân xanh nhạt có thêu hoa và bươm bướm, để thả mái tóc thẳng mềm mại, dáng vẻ thướt tha dịu dàng, phong cách này hoàn toàn khác với Lâm Thanh Hà.

Chương 335

Tần Thanh Nhã xấu hổ mắng: “Thanh Hà vẫn còn ở đây mà anh dám khen người con gái khác trước mặt cô ấy à? Cẩn thận tí nữa về nhà cô ấy sẽ cho anh quỳ bàn phím chịu tội ấy!”
Lâm Thanh Hà cười, nói: “Có gì đâu, anh Bảo nói đúng mà, Thanh Nhã, hôm nay cậu rất xinh đẹp đó!”
Tần Thanh Nhã nghe được câu này lại càng vui vẻ hơn.

“Thanh Hà đã đến rồi à, còn người này là ai, tôi chưa từng gặp anh đúng không?”
Bỗng nhiên, một người đàn ông đẹp trai bước đến, cười dịu dàng nói.

Trần Gia Bảo có thể cảm thấy sự thù địch của anh ta một cách rõ ràng khi anh ta nhìn anh.

Lâm Thanh Hà chào anh ta rất lịch sự: “Chào cậu, Dương Ngọc Chính.

Để tôi giới thiệu với cậu, người này là bạn trai của tôi, Trần Gia Bảo.

” Vừa nói câu này Lâm Thanh Hà cũng nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt cô không che giấu nổi sự hạnh phúc, vừa vui mừng lại vừa thẹn thùng xấu hổ giới thiệu tiếp: “Anh Bảo, cậu ấy tên Dương Ngọc Chính, là bạn học cùng lớp của em với Thanh Nhã, cậu ấy chính là người tổ chức chuyến đi dã ngoại này.

”
‘Thì ra là cậu ta, có vẻ cậu ta không thích mình lắm.

,

Trần Gia Bảo nhìn Dương Ngọc Chính rồi âm thầm lắc đầu, Dương Ngọc Chính chỉ là một cậu ấm bình thường thuộc thế hệ con nhà giàu thứ hai, anh cũng không thèm chấp với cậu ta.

Dù sao loại thế hệ con nhà giàu thứ hai bình thường này cũng không phải đối thủ của Trần Gia Bảo, vì trước đó anh chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể giết chết Tạ Quốc An với Lý Đức Trung rồi.

Trong lúc đó, Dương Ngọc Chính cũng chăm chú nghiên cứu Trần Gia Bảo một lúc lâu, bỗng nhiên anh ta ồ lên như vừa nhớ ra điều gì đó, liền nở nụ cười châm chọc, nói: “Tôi nhớ ra rồi, thì ra anh chính là Trần Gia Bảo, cái người mà dám hôn Hoàng Thiên Hạnh trước mặt mọi người sao? Ái chà, anh đã có Thanh Hà là bạn gái rồi mà vẫn còn làm ra chuyện đó được, thực sự anh rất trâu bò đó.

”

Lâm Thanh Hà với Tần Thanh Nhã nghe thấy câu này đều nhíu mày, vẻ mặt rất khó coi, đặc biệt là Lâm Thanh Hà, cô không thích cách nói của Dương Ngọc Chính liền giải thích: “Dương Ngọc Chính, anh Bảo không phải loại người như vậy, lúc đó cậu có ở đấy đâu nên làm sao biết được chính Hoàng Thiên Hạnh mới là người chủ động muốn thách đấu, cá cược với anh Bảo.

”

“Thì ra là như vậy.

” Dương Ngọc Chính nói: “Thế thì tôi xin lỗi nhé!” nhưng nhìn dáng vẻ anh ta vẫn ngông nghênh, chẳng hề có một chút ăn năn hối lỗi nào.

Lâm Thanh Hà thấy vậy càng khó chịu hơn, nghĩ thầm: ‘Trước kia mình còn cảm thấy Dương Ngọc Chính là một người tốt bụng, thế nhưng vừa gặp anh Bảo cậu ta đã có thái độ không tốt với anh rồi, quả thực cậu ta là một người rất đáng ghét!’

Nghĩ đến đây, Lâm Thanh Hà áy náy nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo mỉm cười lắc đầu, ngầm bảo với cô rằng không cần phải để ý đến cậu ta.

Lâm Thanh Hà hiểu ý anh liền vui vẻ trở lại, khuôn mặt cô lại tươi cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Thấy Lâm Thanh Hà với Trần Gia Bảo anh anh em em, Dương Ngọc Chính vô cùng giận dữ, anh ta rất ghen tị với Trần Gia Bảo, nghĩ thầm trong lòng rằng: 'Trần Gia Bảo, anh đừng có mà vội đắc ý, đợi anh đến địa bàn của tôi thì nhất định tôi sẽ khiến cậu mất hết mặt mũi trước mặt Thanh Hà, để Lâm Thanh Hà biết, Dương Ngọc Chính giỏi hơn Trần Gia Bảo gấp trăm ngàn lần!'
Tần Thanh Nhã có thể cảm nhận rõ ràng được sự thù địch của Dương Ngọc Chính đối với Trần Gia Bảo, cô chỉ có thể thở dài, lắc đầu nghĩ: 'Thành Trung và mấy ông lớn xã hội đen thấy Trần Gia Bảo mà cũng phải khom lưng cúi đầu, huống chi Dương Ngọc Chính chẳng là gì hết.

Cậu ta mà dám trêu chọc Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chỉ rước nhục nhã về mình mà thôi.

,

Tần Thanh Nhã cũng không muốn nhắc nhở anh ta làm gì, vì tính cách cô vốn lạnh nhạt, hơn nữa cô cũng không quen thân với Dương Ngọc Chính, nhắc nhở anh ta cũng không được gì, nếu cô khuyên anh ta chân thành có khi cô còn tự mình chuốc lấy nhục nhã cũng nên.

Dương Ngọc Chính cười lạnh lẽo, nói rằng: "Thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta còn phải đi gặp những người khác nữa, Trần Gia Bảo là người mới, bây giờ các cậu giới thiệu anh ta với mọi người đi.

,,

Trần Gia Bảo với Lâm Thanh Hà, Tần Thanh Nhã mải nói

chuyện, giờ mới nhận ra bên cạnh họ còn hai nam hai nữ đứng đó, họ đều là bạn của Lâm Thanh Hà.

Hai cô gái kia tuy không xinh đẹp bằng Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã, nhưng cả hai đều rất ưa nhìn, một cô gái có khuôn mặt trái xoan, vóc người cao gầy, tính tình hướng ngoại, tên là Diêu Hoa Mộng, người kia cũng là một cô gái vui vẻ hoạt bát, khí chất xuất chúng, tên là Lam Di Lan.

Còn hai người đàn ông kia, người cao hơn tên là Hạ Minh Triết, người còn lại đeo kính trông rất lịch sự tên là Thôi Quang Diệu, hai người này là cũng là cậu ấm thuộc thế hệ nhà giàu thứ hai của thành phố Hòa Bình, nhưng họ chưa bao giờ được nghe những câu chuyện về Trần Gia Bảo.

Lâm Thanh Hà nói nhỏ với Trần Gia Bảo rằng Hạ Minh Triết với Thôi Quang Diệu đều đang theo đuổi Diêu Hoa Mộng với Lam Di Lan, thế nhưng bây giờ họ vẫn chưa theo đuổi thành công.

Bốn người này đều đã nghe mọi người kể chuyện về Trần Gia Bảo, bây giờ họ lại thấy Trần Gia Bảo cũng đi cùng bọn họ nên bốn người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng trong lòng, đặc biệt là Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan, hai cô cố gắng nhìn xem Trần Gia Bảo có thật sự giỏi như lời kể của người khác không.

Chương 336

Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu đều là bạn bè của Dương Ngọc Chính, bọn họ cũng thấy rõ ràng Dương Ngọc Chính đã coi Trần Gia Bảo là đối thủ số một của anh ta, cho nên họ cũng không ưa gì Trần Gia Bảo, hơn nữa họ lại thấy hai cô gái mình thích tò mò, hứng thú với Trần Gia Bảo khiến trong lòng bọn họ lại càng khó chịu hơn.

Trần Gia Bảo vẫn vô cùng bình tĩnh, anh hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt của mấy người đó.

Hạ Minh Triết tò mò nói: "Anh Chính, anh định đưa mọi người đi đâu chơi?"
Dương Ngọc Chính đắc ý cười nói: "Huyện Hoằng Hóa ở tỉnh Thanh Hóa, ở đó mới có một thôn có suối nước nóng, cảnh vật ở đó rất đẹp mà không khí lại trong lành, chúng ta chơi xong còn có thể tắm suối nước nóng, thế nào, chỗ này rất ok đúng không?"
Diêu Hoa Mộng với Lam Di Lan vui vẻ hét lên, so với việc nhìn thấy Trần Gia Bảo còn hào hứng hơn, nhưng ngay sau đó Lam Di Lan lo lắng nói: "Mấy suối nước nóng ở thôn du lịch thường rất đắt tiền, liệu chúng ta có trả được không?"
Lam Di Lan sinh ra trong một gia đình bình thường, tuy rằng cô không phải lo lắng về sinh hoạt ăn uống, thế nhưng nếu đi làng du lịch tắm suối nước nóng vẫn khiến cô hơi do dự.

Dương Ngọc Chính cười nói: "Thế là Lan không biết rồi, suối nước nóng này là gia sản của chú hai tôi, tôi đã nói chuyện trước với chú hai của tôi rồi, mọi người cứ yên tâm ăn chơi thoải mái, tất cả chi phí đều sẽ được tôi thanh toán hết.

”

Sau khi nói xong, Dương Ngọc Chính đắc ý nhìn Trần Gia Bảo.

“Oa, quả nhiên là cậu Dương có khác, quan hệ rất rộng.

” Diêu Hoa Mộng vui mừng nói, nhìn về phía Dương Ngọc Chính với ánh mắt khâm phục, phải biết rằng có thể xây dựng làng du lịch, ngoại trừ việc có nhiều tiền cũng phải có nhiều mối quan hệ nữa, nếu không chắc chắn không thể thu mua cả một làng ở nông thôn được.

‘Trước đây mình chỉ biết rằng Dương Ngọc Chính là người ở tỉnh Thanh Hóa thuộc thế hệ con nhà giàu thứ hai, không nghĩ rằng anh ta còn quen biết nhiều người ở tỉnh Thanh Hóa như vậy, nếu mình biết chuyện này sớm hơn, mình đã theo đuổi anh ta từ lâu rồi, haiz, nếu như Hạ Minh Triết cũng có chỗ chống lưng như Dương Ngọc Chính vậy mình đã đồng ý làm bạn gái Hạ Minh Triết rồi.

’ Diêu Hoa Mộng suy nghĩ trong đầu, còn Trần Gia Bảo, cô đã chẳng thèm quan tâm mà đá anh lên chín tầng mây rồi.

Trong lòng Dương Ngọc Chính càng đắc ý, nói rằng: “Được rồi, hiện tại cũng không còn sớm nữa, mọi người tranh thủ bắt đầu lên đường đi, cố gắng đến làng du lịch suối nước nóng trước buổi trưa nhé.

”

Những người ở đây trừ Trần Gia Bảo ra đều là con nhà giàu thế hệ thứ hai, ba người đàn ông kia đều lần lượt lái xe hàng hiệu đến.

Diêu Hoa Mộng vỗ tay hoan hô, rồi lên xe của Hạ Minh Triết, còn Lam Di Lan lên xe của Thôi Quang Diệu, Hạ Minh Triết mở cửa kính xe xuống, vẫy tay một cái rồi phi xe đi trước.

Bây giờ ở đây chỉ còn lại Trần Gia Bảo, Lâm Thanh Hà, Tần

Thanh Nhã, Dương Ngọc Chính và một chiếc xe Porsche.

Dương Ngọc Chính cố ý tỏ ra tò mò, hỏi: “Trần Gia Bảo, anh không lái xe tới sao, hay là do anh không có xe?”
Trần Gia Bảo nhìn chiếc BMW bên cạnh một chút, nói rằng: “Porsche sao? Tôi không có xe này.

”
Dương Ngọc Chính chỉ chờ câu nói này, anh ta cười nhạo nói: “Thì ra một chiếc xe anh cũng không có à, bây giờ tôi đã nghi ngờ anh rồi đấy, đến xe cũng không có mà đòi làm bạn trai của Thanh Hà? Liệu anh có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy không?”
Lâm Thanh Hà nhíu mày nói rằng: “Dương Ngọc Chính, anh Bảo có xe hay không thì liên quan gì đến cậu, nếu như cậu vẫn còn nói những lời như vậy thì chúng tôi cũng không đi suối nước nóng với mấy cậu nữa.

”
Dương Ngọc Chính vội vàng nói: “Thanh Hà, cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ đau lòng vì cậu thôi.

Anh ta không xứng với cậu đâu.

”

Lâm Thanh Hà càng không thích anh ta nói như vậy, cô ghét nhất những người nói xấu Trần Gia Bảo, đặc biệt là còn nói xấu anh ngay trước mặt cô.

Cô vô cùng tức giận, đang định cãi nhau tay đôi với anh ta thì bỗng nhiên, Trần Gia Bảo kéo tay Lâm Thanh Hà lại, anh nhún vai, cười nói: “Không sao, chỉ là một chiếc Porsche mà thôi, anh không có thật, nhưng anh có một chiếc Bentley phiên bản giới hạn, bây giờ anh đang để ở nhà, để anh gọi người mang xe đến nhé.

”
“Xe Bentley phiên bản giới hạn?”
Dương Ngọc Chính kinh ngạc kêu lên, Lâm Thanh Hà với Tần

Thanh Nhã cũng vô cùng ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy.

‘Trần Gia Bảo đã mua xe Bentley lúc nào thế? Nhìn Thanh Hà ngạc nhiên thế kia là biết cô cũng không biết chuyện này rồi.

’ Tần Thanh Nhã nghi ngờ.

Dương Ngọc Chính nhíu mày, sau đó anh ta cười nhạo, nói: “Bentley vốn là loại xe rất sang trọng, nếu anh có thể có xe bản limited, chắc chắn tiền mua xe cũng không ít, ít nhất cũng phải bằng mấy chục tỷ tiền Việt Nam, người anh em, anh nói vậy mà bắt chúng tôi tin thì chẳng khác gì đang hạ thấp trí thông minh của bọn tôi đúng không?”

Chương 337

“Anh Bảo sẽ không nói dối đâu, anh đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, anh Bảo, nếu anh nói như vậy chúng ta đợi xe của anh rồi đi về.

” Lâm Thanh Hà tức giận, tuy rằng cô chưa từng nhìn thấy xe Bentley bản giới hạn của Trần Gia Bảo, thế nhưng cô rất tin tưởng Trần Gia Bảo, chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ không nói dối cô.

Dương Ngọc Chính vô cùng gấp gáp, nếu như Lâm Thanh Hà không đi chơi cùng anh ta, vậy những chuyện anh ta đã sắp xếp cẩn thận đều là nước đổ lá khoai sao.

Anh ta liền vội vã giải thích: “Thanh Hà, cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác đâu, tôi chỉ không muốn thấy cậu bị người ta lừa thôi.

”
Tuy rằng anh ta không gọi tên nhưng bốn người đều ngầm hiểu người anh ta đang nói đều chính là Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo vô cùng khó chịu, anh nhún nhún vai, nói với Lâm Thanh Hà: “Không sao, em vừa mới thi đại học, chắc chắn đầu óc rất căng thẳng.

Bây giờ có thời gian thì nên đi chơi nhiều, thả lỏng thân thể, còn nếu ai dùng mắt chó coi thường người khác thì chúng ta hãy tự để nó phải mở to mắt ra nhìn lại.

”

Nói xong, Trần Gia Bảo lấy điện thoại di động ra, gọi thẳng cho Hương Giang, nói rằng: “Tôi đang ở trường Vinh, cô nhanh chóng lái xe đến đây đi.

”

Vừa cúp điện thoại, Trần Gia Bảo vừa thản nhiên nhìn Dương Ngọc Chính.

“Lẽ nào thật sự Trần Gia Bảo có một chiếc xe Bentley phiên bản giới hạn? Không, nếu như anh ta thật sự có nó đã lái xe đến đây từ lâu rồi, hơn nữa nhìn vẻ mặt Lâm Thanh Hà lo lắng là biết chắc chắn cô cũng không biết chuyện anh ta có xe, hừ, chắc chắn Trần Gia Bảo đang nói dối, anh ta chỉ ra vẻ như vậy thôi.

”

Dương Ngọc Chính nghĩ vậy, ngay lập tức anh ta cười nhạo nói: “Được, vậy tôi sẽ ngồi đây đợi xem anh lấy đâu ra chiếc xe Bentley phiên bản giới hạn.

”

“Nếu như tôi có thể chứng minh với mọi người rằng anh đang nói dối mọi người thì bọn tôi cũng không hoan nghênh anh đi chơi với chúng tôi đâu.

Hơn nữa tốt nhất anh nên biết điều, tránh xa Thanh Hà ra, loại người ba hoa khoác lác như anh không xứng với cô ấy đâu, anh hiểu chưa?” Dương Ngọc Chính cười lạnh nói.

Sau khi nói xong, Dương Ngọc Chính vô cùng đắc ý, nhưng anh ta lại thấy Trần Gia Bảo với Tần Thanh Nhã đều tỏ ra khinh thường lời nói của anh ta.

Bây giờ trong đầu anh ta lại xuất hiện một dự cảm không lành.

Tần Thanh Nhã hết cách rồi, cô lắc đầu nghĩ, Trần Gia Bảo là người mà Thành Trung phải cúi đầu nịnh nọt như vậy thì làm sao có thể nói dối được? Dương Ngọc Chính dám trêu chọc

Trần Gia Bảo, anh ta chắc chắn phải nhận lấy hậu quả, nếu không sau này anh ta vẫn sẽ coi thường người khác thôi.

Trần Gia Bảo nhìn Dương Ngọc Chính, vẻ mặt anh rất bình tĩnh, không hề để ý đến mấy câu nói của Dương Ngọc Chính.

Chỉ một lát sau, một chiếc Bentley phiên bản giới hạn chậm rãi đến đỗ cạnh Trần Gia Bảo khiến Dương Ngọc Chính trợn tròn mắt, anh ta sợ hãi ngạc nhiên, đôi mắt đờ đẫn không nhìn thấy tiêu cự đã thể hiện sự bất ngờ của anh ta.

Chiếc xe màu xám bạc, nhìn vô cùng sang trọng, vẻ ngoài đẹp đến nỗi mọi người xung quanh đi qua đều không nhịn được phải đứng lại ngắm một chút.

Lâm Thanh Hà vừa mừng vừa sợ, cô ôm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, nhảy cao lên, vui vẻ nói: “Anh Bảo, đây thực sự là xe của anh sao? Xe này phải mấy chục tỷ đó?”
“Xe này giá bao nhiêu anh cũng không rõ, đây là xe anh được người khác tặng.

” Trần Gia Bảo cười nói.

Được người khác tặng sao?
Mẹ nó, ai lại hào phóng như vậy, nói cho là cho Trần Gia Bảo mấy chục tỷ chứ? Có người hào phóng như vậy sao?
Dương Ngọc Chính ngẩn người, anh ta vẫn chưa thể tiêu hóa được tin động trời này.

Ngay sau đó, một cô gái mặc một bộ đồ trắng, đi giày cao gót, bước xuống xe một cách chuyên nghiệp, đó chính là Hương Giang, cô lễ phép cúi đầu chào: “Chào ông chủ ạ.

”
Ôi mẹ ơi, ông chủ?
Dương Ngọc Chính trợn mắt ngạc nhiên, cô gái này vô cùng xinh đẹp, anh ta vừa nhìn thấy cô đã rung động, tim đập thình thịch, thế nhưng cô lại gọi Trần Gia Bảo là ông chủ?
Lâm Thanh Hà với Tần Thanh Nhã đều từng gặp Hương

Giang rồi, hai cô cũng đi qua chào hỏi Hương Giang.

Trần Gia Bảo gật đầu, sau khi anh lấy chìa khóa xe liền quay lại nhìn Dương Ngọc Chính với vẻ mặt khinh thường.

Vẻ mặt Dương Ngọc Chính vô cùng khó coi, lúc này anh ta vô cùng giận dữ nhưng anh ta không thể nói ra, chỉ có thể trừng mắt lườm Trần Gia Bảo.

Hương Giang cũng cảm nhận được sự thù địch của Dương Ngọc Chính với Trần Gia Bảo, trong nháy mắt ánh mắt cô nhìn Dương Ngọc Chính tràn ngập sát khí.

Trần Gia Bảo cười nhẹ, anh nhìn Hương Giang rồi lắc đầu, sau đó nói với Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã: “Đi thôi, anh đưa hai người đến khu du lịch suối nước nóng đó.

”

Chương 338

“Thật sao?” Lâm Thanh Hà vui vẻ nhảy lên hôn vào má Trần Gia Bảo một cái, rồi cô với Tần Thanh Nhã đều vào xe ngồi.

Tuy gia đình hai cô cũng khá giả nhưng vẫn chưa có đủ khả năng mua Bentley, đây chính là lần đầu tiên hai cô được ngồi xe xịn vậy, đặc biệt là Lâm Thanh Hà, vì chiếc Bentley này là của bạn trai cô nên trong lòng cô vô cùng kiêu ngạo với tự hào.

Trần Gia Bảo nhìn Dương Ngọc Chính một cách lạnh nhạt, cười khinh thường anh ta rồi ngồi vào trong xe, lái xe đi về phía huyện Hoằng Hóa thuộc tỉnh Thanh Hóa.

Dương Ngọc Chính đứng tại chỗ, anh ta cảm anh ta vô cùng nhục nhã, trong mắt anh ta tức giận tựa như muốn phun ra lửa, chỉ biết cắn răng nghiến lợi nói: “Trần Gia Bảo, anh đừng đắc ý quá sớm, đừng tưởng rằng có thể dẫm đạp lên bọn người Tôn Trường Khang thì tự cho là mình là người giỏi nhất, đến huyện Hoằng Hóa tỉnh Thanh Hóa mới là địa bàn của tôi.

Anh cứ đợi đến lúc tôi đến đó xem, tôi sẽ cho anh mất mặt với Thanh Hà, để anh bớt thói huênh hoang đó đi!”

Hương Giang vừa đi được mấy bước thì nghe thấy câu nói đó của Dương Ngọc Chính, trong mắt cô lóe lên sát khí nhưng cô lập tức nhớ tới lời dặn của Trần Gia Bảo nên cũng mặc kệ anh ta.

Cô chỉ mỉm cười tỏ ý khinh thường, lắc đầu nói hai chữ: “Ngu ngốc.

”

Tầm khoảng 11 giờ trưa, Trần Gia Bảo với hai cô gái đã an toàn đến huyện Hoằng Hóa, Tần Thanh Nhã ngồi ở trong xe, vô cùng hưng phấn giới thiệu: “Huyện Hoằng Hóa ở tỉnh Thanh Hóa là huyện lớn nhất trong tỉnh, dân số vào khoảng hơn 600000 người, view đẹp nên ngành công nghiệp trọng điểm ở đây là ngành du lịch, lần này chúng ta đến khu du lịch suối nước nóng ở đây chắc chắn sẽ có nhiều kỉ niệm đẹp.

”

Lâm Thanh Hà với Tần Thanh Nhã ngồi ở ghế sau, cô ôm eo của Tần Thanh Nhã, khâm phục nói: “Thanh Nhã quả nhiên là một cô gái đa tài của lớp chúng ta, sao chuyện gì cậu cũng biết vậy?”
“Thanh Hà quá khen tớ rồi, mấy cái này tớ đều học ở trên internet thôi.

” Tần Thanh Nhã vô cùng ngượng ngùng, cô lén nhìn Trần Gia Bảo một chút nhưng thấy anh vẫn chăm chú lái xe, không hề có gì phản ứng gì, cũng không để ý đến cô, trong lòng cô liền cảm thấy hơi thất vọng.

Chẳng mấy chốc mà bọn họ đã đến khu du lịch suối nước nóng.

Dương Ngọc Chính là người không ra gì nhưng anh ta nói không sai, khu du lịch suối nước nóng này được dòng suối trong mát ôm lấy thôn làng, cây cối xanh biếc mọc sum suê, cảnh vật xung quanh đẹp đẽ nên thơ, kiến trúc khách sạn cũng sáng tạo hơn hẳn so với những nơi khác.

Hạ Minh Triết với ba người kia xuất phát sớm nên đến làng du lịch trước, họ đang đứng chờ Dương Ngọc Chính với mấy người còn lại đến.

“Quang Diệu, cậu nói xem bỗng nhiên Dương Ngọc Chính nổi hứng mời mọi người đi du lịch, có phải cậu ta muốn nhân cơ hội này tỏ tình với Lâm Thanh Hà đúng không?”

Bỗng nhiên, Hạ Minh Triết dựa vào chiếc xe BMW của mình, tò mò hỏi.

Thôi Quang Diệu đẩy đẩy đẩy gọng kính vàng của anh ta lên, phân tích: “Lâm Thanh Hà chỉ là một cô gái nhỏ chưa trải sự đời, cậu Dương lại là người dày dặn kinh nghiệm theo đuổi con gái nên việc theo đuổi không khó, cái khó chính là Trần Gia Bảo, bạn trai của Lâm Thanh Hà cơ, ngày hôm đó Trần Gia Bảo dám hôn Hoàng Thiên Hạnh, đánh Tôn Trường Khang, thế nhưng bây giờ vẫn bình yên không có chuyện gì xảy ra.

Tôi chỉ có thể khẳng định một điều rằng nhà của Trần Gia Bảo không bình thường, chắc chắn anh ta có thân phận nào đó.

”
Hạ Minh Triết lại không để ý lắm, nói rằng: “Coi như thật sự Trần Gia Bảo có chống lưng đằng sau, nhưng đó cũng chỉ là ở thành phố Hòa Bình thôi, cậu đừng quên, nơi này là tỉnh Thanh Hóa, là địa bàn của cậu Dương, với lại bây giờ chúng ta cũng đã tốt nghiệp, cậu Dương cũng không đánh anh ta ở thành phố Hòa Bình, nếu đánh anh ta ở đây thì Trần Gia Bảo chỉ có thể tự chuốc lấy họa vào mình chứ biết làm sao.

”
Thôi Quang Diệu gật đầu, cảm thấy Hạ Minh Triết nói rất có lý.

“Hai người đang thì thầm nói cái gì đó?”
Đột nhiên, Diêu Hoa Mộng cầm tay Lam Di Lan vui vẻ chạy đến, hai cô lần đầu tiên đến những nơi mắc tiền thế này nên rất hào hứng tham quan khắp nơi.

Hạ Minh Triết cười nói: “Bọn tôi chỉ tò mò tại sao hôm nay Hoa Mộng với Lan lại xinh đẹp như vậy thôi.

”

Diêu Hoa Mộng vô cùng vui vẻ khi nghe thấy cầu ấy nhưng cô vẫn hừ một tiếng, đắc ý nói: “Đó là chuyện đương nhiên, đúng

rồi, sao Dương Ngọc Chính vẫn chưa đến vậy?”
Cô nhìn thấy khu du lịch suối nước nóng này có quy mô xa hoa không tầm thường nên càng cảm thấy có hứng thú với Dương Ngọc Chính.

Hạ Minh Triết nhíu mày, nói rằng: “Cậu Dương sẽ đến sớm thôi, nhưng mà tôi nghĩ là cậu Dương chỉ có một chiếc xe mà phải chở tận bốn người, tốc độ đến so với chúng ta chậm một chút cũng bình thường.

”
Diêu Hoa Mộng khinh thường nói rằng: “Đến một chiếc xe đều không có, Trần Gia Bảo vô dụng thật, mắt nhìn người của Lâm Thanh Hà quá kém cỏi rồi.

”
Cô vừa dứt lời thì có tiếng động cơ ở bên ngoài truyền đến, ngay sau đó, một chiếc xe Bentley màu xám bạc vô cùng đẹp đẽ đi vào.

Chiếc xe có vẻ ngoài đẹp mắt, nhìn vô cùng thời trang, phong cách kia đã thu hút sự chú ý của Diêu Hoa Mộng với ba người còn lại.

“Oa, chiếc xe thể thao này thật là đẹp, chắc là nó đắt lắm nhỉ?”

Chương 340

Lúc này Dương Ngọc Chính hồi phục lại tâm trạng, anh ta đắc ý nhìn về phía Trần Gia Bảo nói: "Hừ, tôi chính là ông chủ ở đây đó!"
Tại ga tàu cao tốc thành phố Thanh Hóa, một cô gái và hai người đàn ông bước ra khỏi ga.

Cô gái trẻ đẹp, ăn mặc giản dị, chân dài thẳng tắp được bao trong chiếc quần jeans, trông thật trẻ trung và động lòng người.

"Cô hai, Trần Gia Bảo này là một cao thủ mới tấn cấp tông sư của Tỉnh Hòa Bình, cậu Bùi đã ra lệnh nghiêm cấm thế lực ngầm của tỉnh Phú Thọ chúng ta đến thành phố Hòa Bình, đột nhiên cô lại lén chạy tới đây, như vậy thật sự làm tôi khó xử.

"
Ông chú trung niên đứng bên cạnh khoảng bốn mươi tuổi nói, nụ cười trên mặt ông ta vô cùng miễn cưỡng.

Tuy khuôn mặt của ông ta vô cùng bình thường, nhưng phong thái thâm trầm, từng cử chỉ hành động đều rất đúng mực, không hề dùng nhiều hay thiếu một phần sức lực, thật quá tuyệt vời.

Nhìn qua là có thể biết ngay đây là một vị cao thủ, hơn nữa còn là tuyệt đỉnh cao thủ.

Bùi Tuệ Lâm trợn mắt nói: "Chú Vân, từ khi bắt đầu ngồi ở trên tàu cao tốc chú đã nói những câu này hơn 800 lần rồi,

cháu nghe nhiều đến nỗi lỗ tai cũng sắp thành kén luôn đấy.

Chú cứ yên tâm đi, tuy cháu có hứng thú với Trần Gia Bảo nhưng lần này cháu sẽ không đến thành phố Hoà Bình đâu, Trần Gia Bảo rất lợi hại nhưng cháu không đi trêu chọc anh ta không phải là được rồi à?"
"Tuệ Lâm nói rất đúng, tuy Trần Gia Bảo rất lợi hại nhưng nếu chúng ta không đến thành phố Hòa Bình thì căn bản là không gặp được Trần Gia Bảo.

Nên chú Vân, chú không cần phải lo lắng, huống hồ có cao thủ cấp tông sư như chú Vân ở đây thì dù có gặp phải Trần Gia Bảo thật thì cũng không cần phải lo lắng, có khi chú Vân có thể chém Trần Gia Bảo dưới kiếm ấy chứ, lúc đó lại có thể giúp anh Bùi loại bỏ cái gai trong mắt rồi.

"
Một thanh niên da trắng nõn đứng ở bên cạnh không thèm để ý nói.

Anh ta tên là Nhạc Minh Hải, là một công tử nhà giàu của tỉnh Phú Thọ luôn theo đuổi Bùi Tuệ Lâm, cho nên lần này Bùi Tuệ Lâm lén đến thành phố Thanh Hóa thì anh ta cũng đi theo.

Vân Bá Hùng cười khổ lắc đầu, nhưng mà giữa hai đầu lông mày lại hiện lên vẻ tự hào.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì ông ta tên là Vân Bá Hùng, là một cao thủ cấp tông sư rất có tiếng tăm ở tỉnh Phú Thọ!
Đây là lần đầu tiên Bùi Tuệ Lâm đến thành phố Thanh Hóa tỉnh Hòa Bình, cô giống như một đứa trẻ tò mò, tò mò về mọi thứ.

Nhạc Minh Hải kịp thời nói: "Tuệ Lâm, anh có nghe nói gần đây huyện Hoằng Hóa có mở một khu du lịch suối nước nóng mới, nghe nói rất tốt, hay là chúng ta đến khu du lịch suối nước nóng đó chơi được không?"
"Được, dù sao cũng đã ra ngoài chơi, chúng ta đến khu du lịch suối nước nóng đi.

” Bùi Tuệ Lâm vỗ tay đồng ý.

“Được, vậy chúng ta đi khu du lịch suối nước nóng.

” Nhạc Minh Hải đắc ý, trong lòng nghĩ khi ở khu du lịch suối nước nóng bản thân có thể nhân cơ hội đó theo đuổi được Bùi Tuệ Lâm.

Cùng lúc đó, trong khu du lịch suối nước nóng.

Sau khi Dương Ngọc Chính đến nơi này thì nhân viên công tác lập tức chạy tới mở đường, giống như một vị hoàng tử được tất cả mọi người vây quanh vậy, vô cùng phô Chương khiến cho Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan đều phải ghé mắt nhìn.

“Chú hai của tôi có ở đây không?” Dương Ngọc Chính đắc ý hỏi.

Một nhân viên quản lý ở bên cạnh tên là Hoàng Long nhanh nhẹn trả lời: “Cậu Dương, ông chủ đi tiếp đón một vị nhân vật lớn rồi.

”
“Nhân vật lớn?” Dương Ngọc Chính cảm thấy tò mò, chú hai của anh ta cũng là nhân vật lớn có sức ảnh hưởng ở thành phố Thanh Hóa, cuối cùng thì người thần bí đó là nhân vật lớn cỡ nào mà cần chú hai của anh ta phải ra đón tiếp? Hoàng Long vươn ngón tay cái, chỉ về phía trước cười hì hì nói: “Người lần này đúng là một nhân vật lớn đấy, cậu Dương thật may mắn, có khi cậu sẽ được gặp nhân vật lớn này một lần, nếu để lại ấn tượng tốt với người đó thì sau này sẽ có lợi.

”
“Nhân vật lớn nào? Hay là…” Dương Ngọc Chính vô cùng kinh ngạc, anh ta kinh sợ nói: “Chẳng lẽ là Kinh… Kinh Đại Vĩ?”
Hoàng Long mỉm cười gật gật đầu.

Dương Ngọc Chính mừng rỡ, Kinh Đại Vĩ là ông chủ thật sự của thế lực ngầm ở thành phố Thanh Hóa, kể cả chú hai của anh ta là Dương Ngọc Sơn cũng là thủ hạ của Kinh Đại Vĩ.

Nếu bản thân có thể mượn cơ hội này quen biết được Kinh Đại Vĩ, thì sau này mình có thể như cá gặp nước ở thành phố Thanh Hóa này rồi.

“Trần Gia Bảo, chờ tôi lên được chiếc thuyền lớn của Kinh Đại Vĩ, đến lúc đó cậu còn dám kiêu ngạo trước mặt tôi không?”

Chương 341

Nghĩ đến đây, Dương Ngọc Chính nhìn Trần Gia Bảo từ xa cười đắc ý, thậm chí Dương Ngọc Chính còn nghĩ nhiều hơn một chút, đó là nhân cơ hội tính kế Trần Gia Bảo để cậu ta đắc tội Kinh Đại Vĩ, nếu được như vậy thì cậu ta có thể mượn đao giết người rồi, đến lúc đó dù Trần Gia Bảo có quan hệ lớn nhưng quan hệ đó lại ở thành phố Hòa Bình, mà thành phố Thanh Hóa là địa bàn của Kinh Đại Vĩ, nên nhất định Trần Gia Bảo sẽ chết không có chỗ chôn.

Dương Ngọc Chính cười đắc ý, nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt đầy vẻ miệt thị.

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn Dương Ngọc Chính một cái, trong lòng tò mò không biết vì sao Dương Ngọc chính lại có tự tin như vậy?
Đến giữa trưa, nhân viên công tác nhanh chóng chuẩn bị một bàn thức ăn dân dã phong phú.

Lâm Thanh Hà tự nhiên ngồi xuống vị trí bên tay trái Trần Gia Bảo, Tần Thanh Nhã vốn muốn ngồi bên phải Trần Gia Bảo, nhưng còn chưa kịp ngồi thì bị Diêu Hoa Mộng đặt mông ngồi xuống trước, Diêu Hoa Mộng cười nói với Tần Thanh Nhã:
“Thanh Nhã, cô ngồi bên cạnh tôi được không?”
Tính tình của Tần Thanh Nhã vô cùng điềm đạm, không thích tranh chấp với người khác, tuy trong lòng không vui nhưng vẫn tươi cười ngồi bên cạnh Diêu Hoa Mộng.

Diêu Hoa Mộng vô cùng đắc ý.

Lâm Thanh Hà liếc mắt nhìn Diêu Hoa Mộng một cái, khẽ nhíu mày, nhưng mà cũng không nói gì.

Lúc ăn cơm, Diêu Hoa Mộng không ngừng tỏ ra ân cần với Trần Gia Bảo, hơn nữa còn liếc mắt đưa tình, hơn nữa cả thân thể hận không thể tựa hết lên trên người Trần Gia Bảo trước mặt Lâm Thanh Hà, chẳng qua Trần Gia Bảo làm như không nhìn thấy, đối với khuôn mặt như vậy thì đúng là không hợp mắt.

Lâm Thanh Hà thở phào nhẹ nhõm, cô nở nụ cười vui vẻ gắp một miếng thịt vào bát Trần Gia Bảo, rồi nói nhỏ bên tai Trần Gia Bảo: “Anh Bảo, đây phần thưởng của anh.

”
Vốn Hạ Minh Triết tính toán muốn ngồi cạnh Diêu Hoa Mộng, sau khi anh ta nhìn thấy một màn này thì vô cùng tức giận, anh ta hung hăng nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, đầy ghen tỵ.

Đột nhiên, Dương Ngọc Chính lặng lẽ huých anh ta một cái, Hạ Minh Triết nhìn lại Dương Ngọc Chính thì thấy vẻ mặt của Dương Ngọc Chính cũng đầy ghen tỵ và tức giận.

Khuôn mặt của Dương Ngọc Chính trầm xuống, nhỏ giọng nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ báo thù cho cậu, loại như Trần Gia Bảo thì tôi còn không thèm để vào mắt.

”
“Vậy thì cảm ơn anh Dương rồi.

” Hạ Minh Triết mừng rỡ.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Ngọc Chính nhanh chóng gọi nhân viên sắp xếp phòng cho mọi người ở đây.

Đám người Dương Ngọc Chính, Hạ Minh Triết, Diêu Hoa Mộng đều được ở căn phòng tốt nhất trong khách sạn lớn, hơn nữa Dương Ngọc Chính còn rất hào phóng cho mỗi người ở một phòng, còn Trần Gia Bảo thì bị sắp xếp trong căn phòng

cuối cùng và có điều kiện kém nhất.

Rõ ràng đây là cố ý nhằm vào Trần Gia Bảo.

Kể cả người có tính tình điềm đạm như Tần Thanh Nhã cũng không nhịn được mà chíu mày.

Lâm Thanh Hà vốn đang còn suy nghĩ bản thân có được ở cùng một phòng với Trần Gia Bảo hay không, nhưng mà sau khi nhìn thấy bị sắp xếp như vậy thì vô cùng tức giận muốn đi tìm Dương Ngọc Chính tranh luận.

Trần Gia Bảo giữ chặt cánh tay Lâm Thanh Hà, chậm rãi lắc đầu.

“Anh Bảo, bọn họ bắt nạt người…” Lâm Thanh Hà tủi thân nói.

“Không sao, dù sao cũng không ở lâu, anh sẽ để bọn họ chủ động dọn phòng.

” Trần Gia Bảo cưng chiều sờ đầu Lâm Thanh Hà, tự tin nói.

“Vâng, em tin anh Bảo!” Lâm Thanh Hà gật đầu thật mạnh, tâm tình của cô lập tức chuyển từ mây sang nắng*.

*từ mây sang nắng: [yún kāi jiàn rì] vạch mây mù, nhìn thấy mặt trời.

Hắc ám đã qua, quang minh đã đến.

Nghĩa của câu này là xóa bỏ hiểu lầm, tâm trạng tốt hơn,… Buổi chiều, mấy người cùng đi chơi ở làng du lịch, dù có chuyện Dương Ngọc Chính cố ý nhằm vào Trần Gia Bảo, nhưng trong lòng Diêu Hoa Mộng rất rõ ràng nên không vì chuyện đó mà lạnh nhạt với Trần Gia Bảo, vì cô ta biết rõ nếu Trần Gia Bảo có thể lái Bentley phiên bản giới hạn nên nhất định chỗ dựa của anh ta rất vững chắc, nếu có thể ở cạnh Trần Gia Bảo thì cả đời này cô ta không phải lo đến chuyện cơm ăn

áo mặc rồi.

Trong lúc đi dạo, Diêu Hoa Mộng thường xuyên xuất hiện trước mặt Trần Gia Bảo hơn nữa còn õng ẹo làm dáng, Trần Gia Bảo vẫn không thèm để ý như trước, làm cho nàng ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Buổi tối, mấy người đi tắm suối nước nóng, suối nước nóng nam nữ tắm chung.

Dương Ngọc Chính và Hạ Minh Triết còn nghĩ thừa dịp tắm suối nước nóng thì đi chạm vào mấy nữ sinh một chút, nhìn qua đã thấy nghiện, nhưng mấy người Lâm Thanh Hà không hề cho anh ta cơ hội, bọn họ mát xa cho nhau, hơi nước bay lên mờ mờ ảo ảo chắn hết tầm mắt nên cơ bản là không nhìn rõ lắm.

Chương 342

Trần Gia Bảo mặc một chiếc quần đùi to, ngâm mình trong suối nước nóng ở một chỗ khác, anh cảm thấy thoải mái đến tận lỗ chân lông, anh chậm rãi nhắm hai mắt hưởng thụ.

Đột nhiên, cánh tay chạm phải một mảnh mềm mại, anh mở to mắt thì nhìn thấy Lâm Thanh Hà mặc một chiếc áo tắm màu trắng, cả người dựa lên trên người Trần Gia Bảo, bộ ngực mềm mại ép lên trên cánh tay của Trần Gia Bảo.

“Anh Bảo, hay là đêm nay anh đến phòng em đi?” Đôi mắt Lâm Thanh Hà tràn ngập sắc xuân, cô xấu hổ đỏ mặt, cũng không biết vì ngại ngùng hay là do ngâm suối nước nóng, cô nhỏ giọng nói bên tai Trần Gia Bảo, hơi thở thơm như hoa lan chạm vào tai Trần Gia Bảo làm anh cảm thấy có chút ngứa.

Đôi mắt Trần Gia Bảo sáng ngời, không những là lỗ tai mà trong lòng cũng ngứa ngáy, lúc anh đang định đồng ý.

Đột nhiên, lại nghe thấy tiếng nước chảy, Tần Thanh Nhã mặc một bộ áo tắm màu lam bó sát ngại ngùng đỏ mặt đến gần, khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Trần Gia Bảo và Lâm Thanh Hà, cô đỏ mặt vội vàng giải thích: “Hai người đừng hiểu lầm, tôi chỉ cảm thấy chỗ này an toàn hơn một chút.

”

Khi nói câu cuối cùng thì âm thanh của cô nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Hiểu được hiểu được, dù sao không phải ai cũng làm chính

nhân quân tử như tôi.

” Trần Gia Bảo cười gật đầu, đồng thời vươn tay nắm lấy bàn tay ngọc thon gọn của Tần Thanh Nhã, sau đó khẽ dùng sức kéo Tần Thanh Nhã đến bên cạnh mình.

Thân thể mềm mại của Tần Thanh Nhã khẽ run lên, lần đầu tiên cô bị người khác phái kéo, hơn nữa còn ở trong hoàn cảnh mờ ám như vậy, đột nhiên thân hình cô trở nên mềm nhũn không hề có một chút sức lực nào, trời xui đất khiến thế nào cô lại ngã ngay vào trong lòng Trần Gia Bảo, bộ ngực đầy đặn trực tiếp áp lên trên ngực anh.

Trong phút chốc Trần Gia Bảo và Tần Thanh Nhã đều ngẩn người, hai người nhìn thẳng vào nhau.

“Khụ khụ.

”
Đột nhiên, Lâm Thanh Hà ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở, lúc này Tần Thanh Nhã mới có phản ứng kêu lên một tiếng rồi vội vàng đẩy Trần Gia Bảo ra, cô ngồi ở một bên cúi đầu xuống, khuôn mặt nóng bừng lên.

Trần Gia Bảo xấu hổ, anh cười khan một tiếng nói: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm.

”

Tần Thanh Nhã “Ừ” một tiếng, nhưng trong lòng cô lại có chút thất vọng.

Đột nhiên, Diêu Hoa Mộng kéo Lam Di Lan đi tới, dáng người của hai cô cũng vô cùng tốt, Diêu Hoa Mộngj tò mò hỏi: “Thanh Nhã, sao mặt cậu lại đỏ như thế? Có phải chưa thích ứng được với độ nóng của suối nước nóng hay không?”
“Không đúng không đúng.

” Tần Thanh Nhã lắc đầu, mặt lại càng đỏ.

Một bên khác, Dương Ngọc Chính, Hạ Minh Triết, Thôi Quang Diệu, ba ‘ông tướng’ ngồi một chỗ, khuôn mặt cũng trở nên âm trầm đáng sợ.

“Mẹ nó, tính kế này nọ đến cuối cùng lại làm áo cưới cho Trần Gia bảo hết.

” Dương Ngọc Chính vỗ mạnh xuống mặt nước, “Bốp” một tiếng, không ít bọt nước bay lên sau đó văng lên trên mặt Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu.

Tuy ba người họ không nhìn thấy suối nước nóng bên kia xảy ra chuyện gì, nhưng dù có dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng có thể nghĩ ra được.

“Tuyệt đối không thể cứ mặc kệ như vậy, nhất định phải làm Trần Gia Bảo đẹp mặt!” Hạ Minh Triết càng tức giận, anh ta cho là lần đi du lịch này anh ta sẽ bắt được Diêu Hoa Mộng dễ như trở bàn tay, nhưng mà Diêu Hoa Mộng lại coi trọng Trần Gia Bảo, vịt đến miệng rồi còn bay.

Dương Ngọc Chính hừ lạnh, nói: “Các cậu yên tâm, Kinh Đại Vĩ sẽ tới đây nhanh thôi, đến lúc đó lại để Kinh Đại Vĩ ra mặt đối phó Trần Gia Bảo, đến lúc đó tôi muốn nhìn Trần Gia Bảo quỳ rạp xuống mặt đất cầu xin chúng ta tha thứ như thế nào!” Sau khi nói xong, Dương Ngọc Chính không ngừng cười khẩy.

Vào ban đêm, Trần Gia Bảo mặc một chiếc quần âu, đeo kính râm và nằm một cách thoải mái trên chiếc ghế mây tre bên cạnh suối nước nóng.

Lúc này, Lâm Thanh Hà chỉ khoác một bộ quần áo đơn giản để che đi thân thể quyến rũ của mình, cô đang ngồi bên cạnh vừa mỉm cười vừa lột vỏ nho cho anh, trong lòng lại cảm thấy cực kỳ sung sướng.

Tần Thanh Nhã nằm trên một chiếc ghế tựa khác, cô đang thoải mái ăn nho dưới làn gió mát của buổi đêm, thỉnh thoảng cô lại đưa cho Trần Gia Bảo một quả đã được lột sẵn.

Cô cảm thấy cực kỳ ngại ngùng, nhất là khi đôi môi của anh chạm vào ngón tay mảnh khảnh của cô khiến cả thân thể nóng rực lên, đôi mắt quyến rũ của cô cũng đột nhiên ngấn nước.

Thân thể của Trần Gia Bảo tựa vào sau ghế, anh thoải mái tận hưởng sự phục vụ của hai người đẹp bên cạnh, tận hưởng điều mà hầu hết đàn ông trên đời này đều ham muốn.

Dương Ngọc Chính ngồi cách đó không xa, ánh mắt anh ngập tràn sự ghen tuông và tức giận.

Lúc này, Diêu Hoa Mộng bước lên từ suối nước nóng, cô ta lau sơ mái tóc ướt đẫm của mình rồi đi về phía Trần Gia Bảo.

Chương 343

Đột nhiên Hạ Minh Triết đứng chắn trước mặt cô.
“Anh đang làm gì vậy?” Diêu Hoa Mộng cau mày.
Cô biết Hạ Minh Triết thích cô, vốn dĩ cô cũng có cảm tình với anh, nhưng nếu so với một Trần Gia Bảo lái chiếc Bentley phiên bản giới hạn thì Hạ Minh Triết thậm chí còn kém xa.
“Trai tài thì gái sắc, hơn nữa Trần Gia Bảo vẫn còn trẻ tuổi, cho nên hầu hết các chị em phụ nữ đều bị hấp dẫn bởi anh.

Hạ Minh Triết nếu muốn trách thì trách bản thân không có bản lĩnh như Trần Gia Bảo đi.”
Đó là những gì mà Diêu Hoa Mộng nghĩ trong lòng.

Hạ Minh Triết tức giận hỏi: “Em muốn chạy đến bên Trần Gia Bảo sao?”
Diêu Hoa Mộng thờ ơ trả lời: “Tôi đến bên ai thì cũng đâu có liên quan gì đến anh? Anh cút đi.”
Giọng nói của cô vô cùng lạnh lùng khiến người nghe có cảm giác cực kỳ xa cách.
Hạ Minh Triết tức giận trong lòng, anh hít một hơi thật sâu rồi nói: “Anh biết, bây giờ em rất thích Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên anh cũng chỉ muốn khuyên em đừng có đến với anh ta làm gì, bởi vì lúc này anh ta còn khó mà tự bảo vệ bản thân, huống gì nói đến chuyện bảo vệ em?”
Diêu Hoa Mộng vốn dĩ vừa xấu hổ vừa tức giận khi Hạ Minh Triết biết được trong lòng cô nghĩ gì, nhưng sau khi nghe xong lời nói của anh thì cô cảm thấy rất kinh ngạc: “Anh ấy không thể tự bảo vệ bản thân sao? Anh đang đùa chuyện gì vậy hả?”
Hạ Minh Triết cười khẩy: “Anh không có nói đùa với em.

Em có biết chú hai của Dương Ngọc Chính là ai không? Chú hai của cậu ta là Dương Ngọc Sơn, là ông trùm của Thanh Hóa đấy! Điều quan trọng nhất là mối quan hệ giữa Dương Ngọc Sơn và Kinh Đại Vĩ cực kỳ tốt.

Kinh Đại Vĩ là ai hả? Ông ta cũng là ông trùm thứ hai ở Thanh hóa, hơn nữa địa vị của ông ấy tương đương với Tưởng Đức Lâm ở thành phố Hòa Bình, thậm chí còn cao hơn cả người kia nữa!"
"Hả?"
Diêu Hoa Mộng hô nhỏ một tiếng, cô chưa bao giờ nghe nói đến Kinh Đại Vĩ, nhưng cái tên Tưởng Đức Lâm lại cực kỳ nổi tiếng.

Cô biết ông ta là ông trùm của thành phố Hòa Bình, người nổi tiếng với sự ác độc đến tàn nhẫn, dám nghĩ dám làm, có thể nói ông là một người "tai to mặt lớn" ở đấy.

Vì Kinh Đại Vĩ và Tưởng Đức Lâm có địa vị ngang nhau, cho nên đồng nghĩa với việc Kinh Đại Vĩ cũng là một người không thể chọc đến!
Tuy nhiên cô vẫn chưa rõ lắm, chuyện này thì có liên quan gì đến việc "không thể tự bảo vệ chính mình" của Trần Gia Bảo?
Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Diêu Hoa Mộng thì Hạ Minh Triết cười đắc ý, anh tiếp tục nói: "Em nghĩ xem, với sự ghen tị của Dương Ngọc Chính thì anh ta nhất định sẽ để Dương Ngọc Sơn và Kinh Đại Vĩ cùng nhau ra tay xử lý Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo có thể có địa vị ở thành phố Hòa Bình, nhưng đây lại thuộc phạm vi của thành phố Thanh Hóa, là địa bàn của Kinh Đại Vĩ.

Vì vậy ông ta có thể giết Trần Gia Bảo còn dễ hơn là bóp chết một con kiến.

Bây giờ em lại chạy đến cậu ta thì chẳng khác nào gây thù với Kinh Đại Vĩ? Với lòng dạ độc ác của ông ta thì em thử nghĩ mà xem, hậu quả của em sẽ như thế nào?"
Diêu Hoa Mộng cảm thấy sợ hãi, giống như kết cục bi thảm đã

hiện ra trước mắt cô, tuy rằng hôm nay trời rất nóng nhưng cô cũng không thể kiểm soát được mà lạnh run người.
“Cảm ơn anh, Minh Triết.” Diêu Hoa Mộng ngẩng đầu nói.
“Hoa Mộng, em không cần phải khách sáo.

Anh đã nói hết những gì anh biết rồi, em tự ngẫm lại đi, anh vẫn sẽ luôn chờ đợi em.” Hạ Minh Triết âm thầm đắc ý, anh biết rõ muốn theo đuổi một người thì không nên dồn họ đến đường cùng, anh chỉ cần lấy những thứ thuộc về anh là được, sau đó thì lập tức xoay người rời khỏi.
Lúc này Diêu Hoa Mộng vẫn đứng yên tại chỗ, cô cảm thấy vừa may mắn vừa thất vọng.

Vốn dĩ cô nghĩ bản thân có thể tiếp cận Trần Gia Bảo, từ đó có thể dựa dẫm vào anh mà tiến đến một địa vị cao hơn, nhưng bây giờ xem ra việc này khá là nguy hiểm.
“Có nên báo chuyện này cho Trần Gia Bảo để anh ấy sớm đề phòng hay không? Mà thôi, Dương Ngọc Chính vẫn còn ở đây, nếu anh ta thấy cô chạy đến báo cho người kia thì nhất định sẽ hận cô mất, nói không chừng còn muốn gây phiền phức cho cô nữa.

Haizz, ban đầu cô còn muốn chạy đến bên Trần Gia Bảo, nhưng xem ra bây giờ không thể nữa rồi, thật đáng tiếc!”
Diêu Hoa Mộng nhìn Trần Gia Bảo từ xa rồi bất chợt thở dài, trong lòng cô cảm thấy nuối tiếc không thôi.
Cách đó không xa, Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã phân ra ngồi hai bên trái phải của Trần Gia Bảo.

Lúc này hai người đều cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên, tại sao Diêu Hoa Mộng luôn thích dính lấy Trần Gia Bảo, vậy mà bây giờ cô ta lại không đến đây chứ?
Tất nhiên, đây là dấu hiệu tốt lành cho cả hai người, mặc dù chuyện này rất kỳ lạ nhưng họ cũng không thèm nghĩ nhiều làm gì.
Không lâu sau, quản lý khu du lịch suối nước nóng Hoàng Long lo lắng chạy đến, khi anh ta nhìn thấy Dương Ngọc Chính đang ngồi một góc đằng xa thì vui vẻ chạy nhanh tới rồi nói nhỏ vào tai người kia vài câu.

“Thật sao? Đi, đưa tôi đến đó.” Vẻ mặt Dương Ngọc Chính vui mừng khôn xiết, đột nhiên anh nhìn qua Trần Gia Bảo với một ánh mắt chế nhạo, cứ như thể Trần Gia Bảo đã bị anh ta giẫm dưới gót chân vậy.

Chương 344

Dương Ngọc Chính vừa ngạc nhiên lại vừa phấn khích, trông anh giống như sẽ đi gặp một người "tai to mặt lớn" nào đó thì phải, sau đó anh nháy mắt với Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu rồi đi theo Hoàng Long.
Cách đó không xa, Diêu Hoa Mộng nhìn thấy cảnh này thì cô ta biết chắc hẳn là chú hai của Dương Ngọc Chính và Kinh Đại Vĩ đã đến đây, vì vậy cô khẽ lắc đầu thở dài, đột nhiên lại cảm thấy buồn thay cho số phận của Trần Gia Bảo.
Lam Di Lan tò mò hỏi: "Hoa Mộng, sao đột nhiên cậu lại thở dài?"
"Không có chuyện gì đâu, cậu cũng đừng nghĩ nhiều làm gì." Diêu Hoa Mộng miễn cưỡng cười.
Tần Thanh Nhã bỏ nho vào miệng Trần Gia Bảo, cô hơi cau mày mà lo lắng hỏi: "Gia Bảo, lúc Dương Ngọc Chính rời đi, hình như ánh mắt của cậu ta nhìn anh không có thiện cảm mấy thì phải, đừng có nói là bọn họ đang âm mưu làm gì đó sau lưng anh chứ?"
Trong lúc Trần Gia Bảo ăn nho thì lưỡi của anh vô tình chạm trúng ngón tay trắng nõn của cô, vì vậy Tần Thanh Nhã bỗng nhiên kêu lên một tiếng rồi vội vàng rút tay lại.

Khuôn mặt của cô nóng ran lên, cô theo phản xạ mà nhìn sang Lâm Thanh Hà, thấy cô bé không để ý đến thì thở dài nhẹ nhõm.
Trần Gia Bảo nhắm mắt lại, anh cười tủm tỉm nói: "Đối mặt với người có năng lực lớn mạnh thì mọi âm mưu thủ đoạn gì cũng đều trở nên yếu ớt.

Đừng lo lắng, cứ vui vẻ đi."

Tần Thanh Nhã đột nhiên nhớ tới cách đây không lâu, Thành Trung và Kinh Đại Vĩ cúi chào Trần Gia Bảo trong bữa tiệc sinh nhật của Hoàng Thiên Hạnh thì cô cũng cười thoải mái: "Cũng đúng, xem ra là do em nghĩ nhiều rồi."
Lúc này, đám người của Dương Ngọc Chính nhanh chóng thay trang phục chỉnh tề rồi đi theo Hoàng Long đến lối vào của khu nghỉ mát suối nước nóng.
Khi cả ba đi đến thì đã thấy một chiếc BMW màu trắng bạc đậu ở trước cửa, lúc này ba người đàn ông trung niên mới bước xuống xe.
Trong số đó có một người đàn ông vô cùng cao ráo và lịch thiệp, lúc nào miệng cũng cười tươi, tuy rằng ông ta không biểu hiện gì ra bên ngoài nhưng lại khiến mọi người xung quanh tự giác nghe lời.

Nếu so sánh với đám người hầm hố như Dương Ngọc Sơn ở bên cạnh thì trông ông ta có vẻ không liên quan gì đến bọn họ cả.
"Cậu Dương, ông ấy là Kinh Đại Vĩ." Hoàng Long nhỏ giọng nhắc nhở.
Dương Ngọc Chính thật sự rất vui, anh ta định bước lên chào hỏi người kia, nhưng khi nhìn thấy chú hai là Dương Ngọc Sơn đang nháy mắt với mình thì lùi về sau rồi bĩu môi một cái.
Anh ta hiểu ra rồi nhanh chóng dẫn Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu đi theo sau đám người Dương Ngọc Sơn, bọn họ cùng nhau bước vào khách sạn.
Rượu và thức ăn ngon đã được chuẩn bị sẵn trong sảnh lớn.

Sau khi Kinh Đại Vĩ ngồi vào chỗ của mình, Dương Ngọc Sơn và những người khác mới ngồi xuống theo, còn đám người của Dương Ngọc Chính thì chỉ đứng phía sau ông ta vì họ không đủ tư cách để ngồi.
Dương Ngọc Sơn nâng ly rượu với Kinh Đại Vĩ rồi cười nịnh nọt: "Đại ca Kinh, tôi nghe nói thế giới ngầm của thành phố Hòa Bình xuất hiện một tên cao thủ ở cấp độ Tông Sư là cậu Trần.

Trùng hợp thay, anh cũng vừa trở về từ thành phố kia, hay là anh kể cho chúng tôi nghe về cậu ta đi?"
"Cậu Trần của thành phố Hòa Bình sao?"

Lúc này đám người Dương Ngọc Chính, Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu nhìn nhau, họ đều nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt của đối phương.
Mặc dù bọn họ đang học tại một trường trung học ở thành phố Hòa Bình, nhưng họ vẫn chưa được nghe kể về "cậu Trần" trong miệng của Dương Ngọc Sơn.
Kinh Đại Vĩ cười cười, ông ta uống cạn ly rượu rồi nhìn xung quanh mà nói: "Hôm nay tâm trạng của tôi tốt nên sẽ kể cho mọi người nghe về cậu Trần, nghe cho kĩ đấy.

Quả thực phong cách của cậu Trần rất hấp dẫn, tuy còn trẻ nhưng năng lực của cậu ấy lại khiến mọi người ấn tượng vô cùng, khí chất kiêu ngạo như được sinh ra từ đất trời vạn vật vậy.

Hơn nữa, cậu ấy đã lãnh đạo các ông trùm khác để thống trị một nửa thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, buộc tỉnh Phú Thọ phải từ bỏ tham vọng đặt chân vào địa bàn của họ, sau đó cậu ấy đã trở thành huyền thoại nổi tiếng nhất trong vòng ba mươi năm gần đây của thế giới ngầm nơi đó.

Chính vì thế, được sinh ra cùng thời với cậu Trần làm tôi vừa cảm thấy vinh hạnh lại vừa cảm thấy bất hạnh."

Kinh Đại Vĩ thở dài rồi tận hưởng ly rượu trong tay mình.
Mọi người xung quanh chết lặng, đặc biệt là Dương Ngọc Chính, Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu.
Ba người bọn họ đều học ở thành phố Hòa Bình, nhưng hôm nay nghe lời của Kinh Đại Vĩ thì họ mới biết được thành phố đó có một người nổi tiếng như "cậu Trần", vì vậy tất cả đều ngạc nhiên.
"Chỉ cần nghe qua lời kể của đại ca Kinh thì tôi đã rất hâm mộ cậu Trần đó rồi, ước gì tôi có thể gặp cậu ấy ngoài đời.

Thành phố Hòa Bình có được cậu Trần chắc hẳn phải sử dụng hết phúc phần trong vòng ba mươi năm gần đây ấy chứ."
Dương Ngọc Sơn trợn trừng mắt rồi nói tiếp: "Nhắc mới nhớ, đại ca Kinh, tôi muốn giới thiệu với anh một chút.

Đây là cháu trai của tôi tên Dương Ngọc Chính, cũng là học

sinh trung học ở thành phố Hòa Bình, năm nay vừa mới tốt nghiệp.

Ngọc Chính, còn không mau đến chào hỏi đại ca Kinh!”

Chương 345

Dương Ngọc Chính vui mừng bước nhanh tới, anh ta kính cẩn nâng ly rượu mời Kinh Đại Vĩ rồi nói: "Ông Kinh, cháu là Dương Ngọc Chính, cháu đã ngưỡng mộ ông từ lâu rồi."
Kinh Đại Vĩ cũng không nhận lấy ly rượu của Dương Ngọc Chính mà chỉ nhìn anh ta một cái rồi gật đầu nói: "Không tệ."
Dương Ngọc Chính đột nhiên cảm thấy xấu hổ, anh chỉ có thể cười ngượng hai cái.
Lúc này, Dương Ngọc Sơn vội vàng nói chen vào để giải tỏa bầu không khí căng thẳng: "Đại ca Kinh, năng lực của nó cũng không tệ, vì vậy tôi mới coi trọng nó đấy.

Lần này thằng nhỏ vừa tốt nghiệp trường Trung học phổ thông Chuyên Đại học Vinh, cho nên tôi định để nó phụ giúp công việc trong khu nghỉ dưỡng suối nước nóng của này một thời gian, để tích lũy kinh nghiệm ấy mà."
"Trung học phổ thông Chuyên Đại học Vinh hả?" Kinh Đại Vĩ sửng sốt mà nói: "Tôi nhớ bạn gái của cậu Trần cũng học ở đó đấy, như vậy có thể cháu anh và bạn gái của cậu Trần là bạn cùng lớp của nhau cũng nên.

Nể mặt cậu Trần, đợi cháu anh tốt nghiệp đại học xong thì để nó đi theo tôi đi."
Lần trước trong bữa tiệc sinh nhật của Hoàng Thiên Hạnh, ông đã gặp được Lâm Thanh Hà và biết rằng Trần Gia Bảo rất cưng chiều cô bé, cho nên ông cũng để ý nhiều hơn một chút.
Dương Ngọc Chính cảm thấy sung sướng vô cùng, nhận được sự coi trọng của Kinh Đại Vĩ chắc chắn là một điều tuyệt vời nhất đối với anh, bởi lời nói của ông ấy đáng tin hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Anh ta chỉ lo vui mừng nhưng lại quên hỏi tên bạn gái của cậu Trần, cũng không cần quan tâm liệu anh có quen biết gì cô hay không.
Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu đứng cạnh cực kỳ ghen tị với Dương Ngọc Chính.
Đột nhiên, Dương Ngọc Chính nghĩ đến Trần Gia Bảo thì trong lòng đắc ý không thôi, anh ta hừ một cái rồi tự nói với bản thân: "Trần Gia Bảo ơi, Trần Gia Bảo à! Tôi đã có Kinh Đại Vĩ che chở rồi đấy, sau này tôi sẽ khiến anh quỳ xuống dưới chân tôi như một con chó mà cầu xin được tha thứ!"
"Được ông Kinh đánh giá cao là một việc đáng mừng trong đời, nhưng hôm nay cháu lại gặp phải một chuyện khiến bản thân vô cùng buồn bực, vì vậy không có cách nào để mà vui được."
Đột nhiên, Dương Ngọc Chính ngồi xuống rồi chán nản nói.

"Ồ? Có chuyện gì? Nói ra nghe thử xem sao." Dương Ngọc Sơn lập tức nói: "Mày cứ yên tâm, có đại ca Kinh ở đây, ai mà dám chọc mày thì anh ấy đều có thể giải quyết người đó một cách nhanh gọn."
Dương Ngọc Chính vui mừng trong lòng nhưng bên ngoài lại thở dài, anh nói: "Nói thật, hôm nay cháu đã tổ chức cho các bạn cùng lớp đi du lịch suối nước nóng.

Trong số đó có một cô là bạn gái của cháu.

Tuy nhiên đã có một người dám cướp đoạt cô ấy trên tay của cháu, sau đó hai người còn công khai thể hiện tình cảm trước mặt cháu nữa, cháu thực sự không thể nuốt trôi cục tức này!"
"Mẹ nó, kẻ nào dám cả gan cướp đi người phụ nữ của con cháu nhà họ Dương chứ? Không thể nhẫn nhịn được! Người kia ở đâu? Tao sẽ dẫn người đi dạy dỗ nó, sau đó cướp bạn gái về cho mày!" Dương Ngọc Sơn tức giận nói.
Kinh Đại Vĩ lạnh lùng gật đầu nói: "Đi đi, nhớ kiềm chế một chút! Cậu vẫn phải tiếp tục làm ăn ở đây, cho nên đừng giết người."
Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu vui mừng khôn xiết, họ liếc nhìn nhau vì biết rằng lần này Trần Gia Bảo sắp tiêu đời rồi.

Dương Ngọc Sơn đứng dậy hét lớn: “Hoàng Long, tìm thêm bảy tám người rồi đi theo tôi.”
“Vâng.” Hoàng Long trả lời rồi đi chuẩn bị, lát sau tổng cộng mười người bao gồm cả Dương Ngọc Chính cùng nhau đi suối nước nóng.
Cùng lúc đó.

Trần Gia Bảo vẫn nằm thoải mái trên chiếc ghế mây tre và tận hưởng sự phục vụ của hai người đẹp bên cạnh.
Cách đó không xa thì Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan đang ngồi thầm thì với nhau.
“Hoa Mộng, không phải cậu có hứng thú với Trần Gia Bảo sao? Sao bây giờ lại thờ ơ như vậy? Giống như giả bộ không hề quen biết gì với anh ta ấy.” Lam Di Lan tò mò hỏi.
Diêu Hoa Mộng lắc đầu nói: “Đừng nói nhảm, tớ từ khi nào mà có hứng thú với Trần Gia Bảo chứ? Trời ơi, tớ nên nói với cậu như thế nào nhỉ? Tóm lại là bây giờ mọi chuyện hơi phức tạp, nên né anh ta ra càng xa càng tốt.”
Lam Di Lan gật đầu như đã hiểu.
Đột nhiên, ba người Dương Ngọc Chính quay lại cùng mấy tên “hổ báo cáo chồn” ở phía sau, nhìn thoáng qua đã biết bọn họ không tốt lành gì rồi.
“Trời ơi!” Lam Di Lan kêu một tiếng rồi che miệng lại mà nói nhỏ: “Hoa Mộng, nhìn xem, Dương Ngọc Chính có chuyện gì hả? Sao lại gọi nhiều người đến như vậy? Nhìn phương hướng bọn họ đi thì hình như đang tìm Trần Gia Bảo thì phải.”
Đột nhiên, Lam Di Lan lại hô to lần thứ hai, cô nhớ tới thái độ chuyển biến của Diêu Hoa Mộng thì sửng sốt: “Hèn gì… Chẳng lẽ cậu đã biết bọn họ sẽ làm gì Trần Gia Bảo sao? Chính vì vậy mà cậu cố ý tránh xa anh ta?”

Chương 346

Diêu Hoa Mộng không nói, nhưng Lam Di Lan vẫn hiểu rõ.
Ở bên kia, khi Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã nhìn thấy cảnh này thì làm sao có thể không biết chuyện gì đang xảy ra được? Dương Ngọc Chính thật sự muốn đối đầu với Trần Gia Bảo mà!
"Trước đây em đã từng nghĩ Dương Ngọc Chính là người tốt, nhưng không ngờ cậu ta lại xấu xa đến như thế!" Lâm Thanh Hà tức giận nói.
Trần Gia Bảo mỉm cười.
Chẳng qua hai người bọn họ cũng không thèm hoảng sợ! Sau một loạt sự kiện trước đó, tuy rằng cả hai không biết thân phận thật sự của Trần Gia Bảo, nhưng họ có thể chắc chắn một điều là Trần Gia Bảo có thể đánh trả!
Dương Ngọc Chính dẫn Dương Ngọc Sơn và đám người kia đến chỗ Trần Gia Bảo, sau đó chỉ vào anh mà nói: "Chú hai, tên này là Trần Gia Bảo, chính anh ta là người đã cướp bạn gái của cháu."

Trần Gia Bảo vẫn đang dựa lưng ra sau chiếc ghế mây, trông anh vô cùng lười nhác, như thể anh chẳng thèm để ý đến mấy người đàn ông to lớn đang đứng trước mặt.
"Hả, vì sao thằng nhãi này vẫn tự kiêu như vậy?" Dương Ngọc Sơn kinh ngạc nhìn về phía Trần Gia Bảo, sau đó ông đột nhiên nhìn thấy Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã bên cạnh thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.
"Hai cô gái kia thật xinh đẹp, vậy mà đều bị một mình cái thằng ranh con này chiếm đoạt.

Mẹ kiếp, tuyệt đối không thể tiếp tục nhẫn nhịn nữa!"
Nghĩ đến đây thì Dương Ngọc Chính cúi xuống nhìn Trần Gia

Bảo rồi cười một cách chế nhạo: “Cái người kia, tôi không quan tâm anh là ai, cũng không cần biết anh có năng lực gì để dám kiêu ngạo như vậy! Tôi chỉ muốn nhắc nhở cho anh biết, đây là thành phố Thanh Hóa, là tỉnh Thanh Hóa! Đây là địa bàn của chúng tôi!”
“Ồ? Cậu muốn làm gì?” Trần Gia Bảo nghiêng đầu nhìn anh ta, trên miệng nở một nụ cười trêu chọc.
Dương Ngọc Sơn đắc ý mà cười, ông duỗi hai ngón tay ra nói: “Mày đã cướp bạn gái của cháu trai tao.

Một là quỳ xuống xin lỗi nó.

Hai là mày phải để hai cô kia ở lại đây, sau đó thì cút!”
Bỏ lại Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã sao? Tất cả những kẻ ngu ngốc đều biết chuyện gì sẽ xảy ra mà.
Lúc này Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã cũng xanh mặt, Lâm Thanh Hà tức giận nói: “Đừng có mà ngậm máu phun người! Tôi không phải là bạn gái của Dương Ngọc Chính!”

“Có lẽ bây giờ không phải, nhưng cháu sẽ sớm trở thành bạn gái của nó thôi.” Dương Ngọc Sơn nói một cách tự hào.
Dương Ngọc Chính và những người khác cười to lên.
Khuôn mặt của Trần Gia Bảo đã trở nên khó coi hơn.
Cách đó không xa, Lam Di Lan tức giận nói: “Đáng ghét quá đi! Giữa thanh thiên bạch nhật mà bọn họ có thể kiêu ngạo như vậy sao? Còn có coi ai ra gì không vậy? Không được, tớ nhất định phải đến đó mắng bọn họ một trận!”
Diêu Hoa Mộng sửng sốt, cô vội vàng kéo Lam Di Lan lại rồi lo lắng nói: “Đang nghĩ cái gì vậy? Có biết bọn họ là ai không? Bọn họ đều là thuộc hạ của Kinh Đại Vĩ đó, ngày thường độc ác, giết người không chớp mắt! Cậu mà đi mắng chửi bọn họ thì đừng trách sao rước họa vào thân nha!”
“Chẳng lẽ… Chẳng lẽ bọn mình phải trơ mắt nhìn bọn họ làm xằng làm bậy sao?” Lam Di Lan uất ức nói.
Diêu Hoa Mộng thở dài, sau đó cô tận tình khuyên nhủ: “Đây là một đám người có quyền lực trong tay, vừa có tiền tài vừa có sức mạnh, họ có thể làm bất cứ chuyện gì mà họ muốn.”
Lam Di Lan nhìn Trần Gia Bảo, Lâm Thanh Hà và những người khác, lát sau cô khẽ cắn môi dưới.
Lúc này Trần Gia Bảo đã đứng dậy, dù anh cởi trần và chỉ mặc

mỗi chiếc quần đùi nhưng vẫn toát ra khí chất ngời ngời , anh cau mày nói: “Tôi nhớ thành phố này là địa bàn của Kinh Đại Vĩ mà, tôi có quen biết với ông ấy, cho nên nể mặt ông ấy mà tha cho các người.

Các người mau đi đi!”
Đột nhiên, Dương Ngọc Sơn, Dương Ngọc Chính và những người còn lại cười to như thể họ đang nghe kể chuyện hài vậy.
Dương Ngọc Chính cười chế nhạo: “Trần Gia Bảo, anh có biết ai đã để chúng tôi đến đây không? Là ông Kinh, là Kinh Đại Vĩ đấy! Người ta cũng đang ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng này nè! Ông ấy đang đợi chúng tôi dọn dẹp anh xong rồi trở về báo cáo đây! Dám nhắc đến ông Kinh trước mặt chúng tôi sao, thật là buồn cười, cười chết tôi rồi!”
Trần Gia Bảo cau mày lẩm bẩm: “Kinh Đại Vĩ để cho nhóm rác rưởi này dọn dẹp tôi á hả? Xem ra là ông ta không muốn sống nữa rồi.”

“Anh nói cái gì?”
Dương Ngọc Chính không nghe thấy nội dung cụ thể trong lời nói của Trần Gia Bảo nên lập tức chế giễu: “Quên đi, tôi cũng không quan tâm đến những gì anh nói.

Tôi lặp lại lần cuối! Một là quỳ xuống xin lỗi.

Hai là để hai người Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã ở lại rồi cút đi.

Tôi sẽ cho anh ba mươi giây để suy nghĩ về hai lựa chọn này.

Sau ba mươi giây mà anh không làm gì thì đừng trách chúng tôi ra tay!”

Chương 347

Tất cả mọi người đứng phía sau Dương Ngọc Chính đều cười cợt Trần Gia Bảo, trong số đó có Hoàng Long vốn dĩ rất thích Tần Thanh Nhã.

Trong mắt anh, khuôn mặt của cô ấy cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa khí chất tao nhã của Tần Thanh Nhã khiến cô ấy còn đẹp hơn cả những ngôi sao nổi tiếng trên tivi.

Vì vậy, anh ta chịu không nổi nữa mà tiến lên nắm lấy tay của cô.
Tần Thanh Nhã cảm thấy ghê tởm cực kỳ, nhưng cô ta cũng không trốn tránh làm gì, bởi vì cô tin tưởng vào Trần Gia Bảo.
Quả nhiên, ngay khi Hoàng Long chuẩn bị chạm vào Tần Thanh Nhã thì Trần Gia Bảo đã nhanh chóng duỗi tay ra bắt lấy cổ tay của người kia.

Hoàng Long vội vàng giãy giụa, anh ta mãi không thấy anh chịu thả tay của mình ra thì tức giận nói: “Mẹ kiếp, thả tao ra mau.”
Trần Gia Bảo buồn bã mà nhỏ giọng nói: “Tay của mày quá bẩn, cô ấy không phải người để mày có thể động tới, cho nên tao phải chặt một bàn tay của mày, coi như là hình phạt!”
Anh vừa dứt lời thì dùng một chút sức lực nhỏ, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “rắc”, cổ tay của Hoàng Long lập tức bị gãy, cánh tay phải trở nên mềm nhũn mà buông thõng xuống.
Cơn đau bất ngờ ập đến khiến Hoàng Long đột nhiên gào thét thảm thiết và la hét một cách thống khổ.
Mọi người xung quanh hô to sợ hãi, bọn họ không ngờ trước mặt nhiều người như vậy mà Trần Gia Bảo lại dám ra tay nặng đến thế.

“Mẹ kiếp, đừng có đụng vào hai cô gái đó! Đánh chết Trần Gia Bảo đi!” Dương Ngọc Sơn giận dữ ngoắc tay một cái, đám người phía sau thấy vậy thì lao thẳng vào Trần Gia Bảo.
Dương Ngọc Sơn và Dương Ngọc Chính tỏ ra vênh váo, nhiều người như vậy thì Trần Gia Bảo chỉ có một con đường chết mà thôi.

Sau đó anh ta sẽ quỳ gối xin lỗi trước mặt anh, để Lâm Thanh Hà biết rằng Trần Gia Bảo là một kẻ ngốc, nói không chừng cô ấy sẽ từ bỏ anh ta.
Nghĩ đến đây thì Dương Ngọc Chính cười rộ lên, theo phản xạ mà nhìn Lâm Thanh Hà.

Thế nhưng anh đột nhiên phát hiện Lâm Thanh Hà tuyệt đối không lo lắng chút nào cả, vì vậy trong lòng anh lại cảm thấy hơi kỳ lạ.
Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ bảy tám gã đàn ông to lớn vừa xông tới trước mặt Trần Gia Bảo thì không đến mười giây sau, bọn họ lần lượt bị anh đánh bay ra ngoài, mặt mũi sưng vù, nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi.
Trần Gia Bảo vẫn đứng yên tại chỗ, hai tay đút vào túi quần, anh nở một nụ cười khinh bỉ.
Tất cả mọi người, bao gồm Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan ở cách đó không xa đều trở nên ngơ ngác, nhất thời bọn họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

“Đây…là tình huống gì?”
Dương Ngọc Sơn đột nhiên kêu lên, ông ta tưởng rằng mình vừa gặp ma quỷ gì đấy.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhìn bọn họ rồi thốt ra hai từ: “Quỳ xuống!”
“Cái gì?”
Dương Ngọc Chính sửng sốt, sau đó anh trở nên tức giận.
“Tôi nói cậu quỳ xuống.” Trần Gia Bảo đột nhiên tiến lên đá vào bắp chân của Dương Ngọc Chính một cái “bốp”, Dương Ngọc Chính hét lên một tiếng rồi ôm chân mà ngã xuống đất, lúc này toàn thân anh ta đều đổ mồ hôi.
Dương Ngọc Sơn và những người khác cực kỳ sợ hãi, họ không thể không lùi lại một bước.
“Ngay từ lần gặp đầu tiên, cậu đã dám khiêu khích tôi rồi, còn

muốn cướp người của tôi nữa.

Nể tình cậu là bạn cùng lớp của Lâm Thanh Hà nên tôi mới không so đo mà bỏ qua cho cậu, thế mà cậu đâu có biết ơn! Cậu không chỉ tìm người để đối phó với tôi, mà còn muốn ép buộc Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã ở lại.

Cậu cho rằng Trần Gia Bảo là kẻ dễ bắt nạt sao?"
Trần Gia Bảo đút hai tay vào túi mà cúi đầu nhìn xuống Dương Ngọc Chính.
Dương Ngọc Chính đau đến điên lên, anh ta nói: "Trần Gia Bảo, anh… đừng có mà tự cao! Kinh Đại Vĩ, ông ấy đang ở đây, để xem ông ấy sẽ 'dọn dẹp' anh như thế nào!"

"Kinh Đại Vĩ à?" Trần Gia Bảo cười khẩy, rõ ràng là anh có vẻ khinh thường ông ta, sau đó anh đột nhiên quay lại nhìn Dương Ngọc Sơn.
Dương Ngọc Sơn lập tức bị dọa cho sợ hãi.
Trần Gia Bảo nhìn ông mà nói: "Kêu Kinh Đại Vĩ đến đây gặp tôi mau.

Tôi chờ ông ta!"
Dương Ngọc Sơn sửng sốt, trong lòng ông đã cực kỳ khinh thường Trần Gia Bảo.
"Thật là ngu xuẩn, chỉ dựa vào năng lực của bản thân mà dám kiêu ngạo như vậy.

Đại ca Kinh đang ở đây, mày cứ chờ xem, xem coi anh ấy sẽ xử lý mày như thế nào!"
Nghĩ đến đây thì Dương Ngọc Sơn nhanh chóng rời đi.
Cách đó không xa, Diêu Hoa Mộng lắc đầu thất vọng, cô nói: "Trần Gia Bảo quá tự tin rồi! Anh ta cho rằng chỉ với năng lực như thế thì một mình anh ta có thể chống lại Kinh Đại Vĩ sao? Thật là tự cao tự đại."

Chương 348

Không lâu sau, Kinh Đại Vĩ chắp hai tay sau lưng từ từ sải bước về phía trước, ông vừa đi vừa nói: "Tôi muốn xem thử coi ai có thể kiêu ngạo như vậy, nhất là khi cậu ta đang ở địa bàn của tỉnh Thanh Hóa! Dám xem thường tôi…"
Đột nhiên, ông ta chưa kịp nói xong thì đã trợn trừng mắt lên khi nhìn thấy Trần Gia Bảo đang nằm trên chiếc ghế tựa.

Sau đó ông ta liền chạy nhanh đến bên cạnh Trần Gia Bảo mà cung kính cúi đầu, ông vừa toát mồ hôi vừa nói: "Trần…Cậu Trần!"
Tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, bọn họ hóa đá ngay lập tức!

Đêm trăng, làng du lịch suối nước nóng.
Kinh Đại Vĩ cúi người chào thật sâu, dù trên trán đầy mồ hôi lạnh nhưng anh ta lại để mặc hạt mồ hôi lớn bằng chừng hạt đậu rớt trên mặt đất, ngay cả lau cũng không dám lau một cái.
"Móa nó, thằng Dương Ngọc Sơn này thật đáng bị đâm ngàn đao.

Cả hai chú cháu đúng là không có mắt, ngay cả bạn gái của cậu Trần cũng dám cướp.

Chết thì chết đi, con mẹ nó bọn nó còn muốn kéo mình xuống nước.

Cậu Trần là ai chứ, là người một lời không hợp thì rút kiếm giết chết Trình Phú Quý, nếu cậu Trần muốn giết mình thì cũng chẳng nhăn mày tý nào.

Mẹ nó, chờ ông đây qua cửa ải này thì sẽ chỉnh cho Dương Ngọc Sơn và Dương Ngọc Chính muốn sống không được, muốn chết không xong!"
Trong lòng Kinh Đại Vĩ cảm thấy bất bình, còn đang âm thầm muốn phanh thây xẻ thịt Dương Ngọc Sơn, nhưng hiện tại chỉ có thể cầu xin trời cao mong cậu Trần có thể tha cho anh ta một lần.

Trần Gia Bảo chỉ mặc quần cộc đốm hoa lớn, đeo kính râm và hai tay đan vào nhau đứng bên bờ suối nước nóng, mặc dù áo mũ không ngay ngắn, nét mặt lại lười biếng nhưng không ai dám khinh thường anh.
Nhưng những người đang im lặng không dám mở miệng, cho đến khi nhìn thấy Trần Gia Bảo thì dù thở mạnh một chút cũng không dám, nhất là Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan, hai cô gái trợn trừng hai mắt, trong lòng đầy chấn động.
Chỉ có hai cô gái khác là Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã không ngạc nhiên chút nào, cách đây không lâu trong tiệc sinh nhật của Hoàng Thiên Hạnh thì hai cô gái này đã từng nhìn thấy tình huống tương tự như vậy, điều khác biệt là lần trước còn có Thành Trung và bố mẹ của Hoàng Thiên Hạnh, còn hiện tại chỉ có một mình Kinh Đại Vĩ mà thôi.
Trần Gia Bảo, chính là cậu Trần sao?
Dương Ngọc Chính khiếp sợ đến nỗi đau bị gãy chân cũng quên, anh ta trợn trừng mắt lộ ra vẻ khó tin.
Đột nhiên anh ta nhớ ra Kinh Đại Vĩ từng nhắc đến phong thái của "cậu Trần" trên bàn rượu ngày hôm đó, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi, ánh mắt vô cùng sợ hãi, lẩm bẩm: "Cậu Trần quét sạch cao thủ nhà họ Triệu ở tỉnh thành, làm cho một đám máu mặt khom lưng cúi đầu, hơn nữa còn là người thống trị nửa cơ nghiệp thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, lại là… là Trần Gia Bảo? Thế mà tôi…tôi con mẹ nó đắc tội với cậu Trần, còn muốn cướp bạn gái của anh ấy, sao tôi lại ngu xuẩn như vậy, thật con mẹ nó đáng chết!"
Dương Ngọc Chính hung hăng tát mình một bạt tai, trong lòng vừa hối hận vừa sợ hãi.
Vẻ mặt Dương Ngọc Sơn càng hoảng sợ, trong lòng ông ta run rẩy, hai chân mềm nhũn, "bịch bịch" một tiếng ngã ngồi xuống đất, dưới sự sợ hãi khiến răng trên răng dưới run cầm cập, một câu cũng không nói nên lời.

Hai người Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu chưa từng gặp tình huống lớn như vậy bao giờ.

Hai người họ sớm đã bị tên tuổi của Trần Gia Bảo dọa đến tránh ở một bên run lẩy bẩy, trong lòng đầy hối hận, nếu bọn họ sớm biết sẽ có kết quả này thì dù đánh chết bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không tới tham gia góp vui.
"Ồ… thì ra Trần Gia Bảo giỏi như vậy, rốt cuộc anh ta có thân phận gì mà ngay cả Dương Ngọc Chính cũng sợ anh ta như thế.

Còn "cậu Trần" lại là làm sao?" Lam Di Lan che cái miệng nhỏ nhắn thốt lên.
"Chúng ta đều bị lừa rồi, Trần Gia Bảo mới thật sự là người tai to mặt lớn… một kẻ tai to mặt lớn nhiều thủ đoạn."
Diêu Hoa Mộng nhìn Trần Gia Bảo cách đó không xa, trong lòng dâng lên hối hận vô cùng.
"Nếu như lúc trước mình đến nhắc nhở Trần Gia Bảo thì chưa hẳn không thể khiến Trần Gia Bảo nhìn mình với con mắt khác, thế mà mình lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hiện tại đã muộn, tất cả đã muộn."
Trong lòng Diêu Hoa Mộng hối hận không thôi.
Tại giữa sân, Kinh Đại Vĩ vẫn xoay người cúi đầu như trước còn mồ hôi lạnh trên trán càng ngày càng nhiều, cứ như anh ta cảm nhận được ý lạnh trên người Trần Gia Bảo càng ngày càng nặng, anh ta cắn răng một cái nói lời giải thích: "Cậu Trần, chuyện này thật sự không liên quan gì tới tôi, tôi thật sự không biết người Dương Ngọc Sơn và Dương Ngọc Chính muốn đối phó là cậu, nếu như sớm biết thì cho tôi mượn mười lá gan… À không cho dù là có một trăm lá gan, tôi cũng không dám vô lễ với cậu, muốn trách thì trách hai tên khốn kiếp đáng phanh thây xẻ thịt này."
Sắc mặt Dương Ngọc Sơn thay đổi, ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu rồi vội vàng nhào lên ôm lấy chân Kinh Đại Vĩ, khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi: "Đại ca Kinh, anh không thể bỏ mặc tôi, tôi trên có già dưới còn có trẻ trông cậy tôi nuôi đấy…"
"Cút mẹ mày đi, ông đây cũng còn trên có già dưới có trẻ, con mẹ nó mày còn kéo ông đây xuống nước!"

Chương 349

Kinh Đại Vĩ hét lên giận dữ rồi đá một phát làm Dương Ngọc Sơn văng ra, anh ta mắng hai tiếng oán hận không thôi.

Dương Ngọc Sơn nằm thẳng ra đất, trong lòng đầy tuyệt vọng.

Trong suy nghĩ trước kia của Dương Ngọc Chính thì chú hai của mình luôn là người ngồi tít trên cao, từ khi nào thì thấy chú hai bị người khác tùy ý đánh chửi thế này? Trong lòng anh ta càng sợ hãi Trần Gia Bảo hơn và lại có thêm một chút hiểu biết về anh.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhìn Kinh Đại Vĩ thản nhiên lên tiếng: "Tôi không phải người không biết nói lý lẽ, có câu người không biết không đáng trách, lần này tôi tha thứ cho anh, nếu có lần sau nữa thì đại ca của thành phố Thanh Hóa này sẽ đổi người khác tới thay.

"

Mặc dù Trần Gia Bảo nói chuyện rất nặng nhưng Kinh Đại Vĩ lại rất vui mừng, anh ta hận không thể thề thốt rồi vội vàng gật đầu không ngừng nói: "Cậu Trần cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không có lần sau.

"

Trần Gia Bảo khẽ gật đầu.

Lúc bấy giờ Kinh Đại Vĩ mới lau sạch mồ hôi lạnh trên trán rồi nhẹ nhàng thở ra, anh ta lập tức liếc mắt nhìn qua hai chú cháu là Dương Ngọc Sơn và Dương Ngọc Chính, trong mắt

lóe lên chút sắc bén, kính cẩn xin chỉ thị: “Cậu Trần, cậu xem nên xử lý hai tên rác rưởi này thế nào?”
Vẻ mặt Dương Ngọc Chính và Dương Ngọc Sơn thay đổi, Dương Ngọc Sơn quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ: “Cậu Trần, là tôi có mắt như mù mới đắc tội cậu, mong cậu người lớn rộng lượng tha cho tôi lần này, sau này tôi tuyệt đối sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp ân đức của cậu, van cầu cậu buông tha cho tôi, buông tha cho tôi đi…”
Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày nói: “Ồn ào quá, thật sự nhiễu loạn cảnh gió trăng hôm nay, Kinh Đại Vĩ, anh mau kéo bọn họ ra ngoài rồi tự anh nhìn mà xử lý đi.

”
“Vâng, tôi nhất định sẽ làm thỏa đáng, không để cậu Trần thất vọng.

” Kinh Đại Vĩ nhìn đám Dương Ngọc Sơn, trên môi xuất hiện nụ cười tàn nhẫn.

Hai người Dương Ngọc Sơn và Dương Ngọc Chính biết rõ thủ đoạn tàn nhẫn của Kinh Đại Vĩ, rơi vào tay anh ta tuyệt đối muốn sống không được muốn chết không xong, sắc mặt hai người lập tức trắng bệch, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không nói ra lời.

Kinh Đại Vĩ vung tay lên, lập tức có mấy người đàn ông vạm vỡ bước đến kéo bốn người là Dương Ngọc Sơn, Dương Ngọc Chính, Hạ Minh Triết và Thôi Quang Diệu xuống.

Về phần kết cục của bọn họ như thế nào, Trần Gia Bảo cũng không quan tâm.

Anh lại thoải mái nằm trên ghế dựa một lần nữa, cứ như chuyện mới vừa rồi vốn chưa từng xảy ra, anh lập tức vẫy tay, Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã kịp phản ứng nhìn nhau cười một tiếng rồi lại đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo săn sóc lần nữa.

“Hoa Mộng, đám Thôi Quang Diệu đã bị kéo xuống, họ sẽ

không có chuyện gì chứ?”
Lam Di Lan lo lắng nói, Thôi Quang Diệu vẫn luôn theo đuổi cô ta, mặc dù cô ta không thích Thôi Quang Diệu nhưng dẫu sao thì cũng là bạn học, cô ta không hy vọng nhìn thấy đám Thôi Quang Diệu xảy ra chuyện.

Diêu Hoa Mộng thở dài khuyên nhủ: “Mặc kệ Thôi Quang Diệu có kết cục cuối cùng thế nào thì đó cũng là do Thôi Quang Diệu tự mình tìm lấy, cậu cũng đừng phân tâm vì chuyện này nữa.

”
Sau khi nói xong, tròng mắt cô ta chuyển động, cô ta còn chưa từ bỏ ý định đột nhiên nói: “Di Lan, cậu nhanh lấy gương cho mình.

”
“Đến lúc nào rồi mà cậu còn cần gương làm gì?” Lam Di Lan bĩu môi bất mãn nhưng vẫn đưa chiếc gương tròn nhỏ cho cô ta.

Diêu Hoa Mộng nhìn vào gương, dặm lại trang điểm tinh xảo một lần nữa, sau đó nhìn bên trái rồi đến bên phải một cái mới nhoẻn miệng cười, sau đó cô ta lại đi đến chỗ Trần Gia Bảo.

Đi đến sau lưng Trần Gia Bảo rồi, Diêu Hoa Mộng mới phát hiện Trần Gia Bảo không thèm nhìn mình thì trong lòng cô ta khẽ nhíu lại, cô ta giả bộ như lòng đầy căm phẫn nói: “Gia Bảo, nghĩ đến khi nãy đám người Dương Ngọc Chính đáng giận như vậy, thế mà tìm người tới đối phó anh, vừa rồi tôi lo lắng muốn chết nhưng may mắn anh có bối cảnh vững vàng mới có thể chuyển nguy thành an, nói thật người ta càng ngày càng bội phục anh đó.

”
Nói xong lời cuối cùng, cô ta liếc mắt đưa tình lộ ra ánh sáng ngưỡng mộ, thật không biết có phải thật lòng không.

Hai cô gái là Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã âm thầm nhíu

mày.

Ngay trước đó không lâu, Hạ Minh Triết tự mình tìm Diêu Hoa Mộng nói mấy câu làm thái độ của Diêu Hoa Mộng thay đổi một trăm tám mươi độ với Trần Gia Bảo, không cần nghĩ, nhất định là Hạ Minh Triết để lộ tin tức với Diêu Hoa Mộng, Diêu Hoa Mộng biết Dương Ngọc Chính sẽ dẫn người tới đối phó Trần Gia Bảo nên mới lựa chọn bo bo giữ mình.

Hiện tại Trần Gia Bảo ra oai mạnh mẽ, để lộ bối cảnh và thân phận thật sự, anh nhẹ nhàng nghiền ép Dương Ngọc Chính mới khiến Diêu Hoa Mộng lập tức đi đến nịnh nọt.

“Thật sự không biết xấu hổ.

”

Chương 350

Trong lòng Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã cùng lúc nói ra, ánh mắt nhìn Diêu Hoa Mộng lộ vẻ xem thường.
Diêu Hoa Mộng không nhận ra mà vẫn nhìn Trần Gia Bảo "liếc mắt đưa tình" như cũ.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo đứng dậy nói với hai cô gái đám Lâm Thanh Hà: "Trời đã tối, chỗ này hơi nước nặng không tốt với cơ thể, chúng ta trở về thôi."
Nói đùa, tất nhiên Trần Gia Bảo không sợ hơi nước gì cả nhưng anh lại không có hứng thú gì với Diêu Hoa Mộng nên anh muốn mượn cớ lơ cô ta mà thôi.
Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã gật đầu rồi quay về khách sạn cùng Trần Gia Bảo, trong cả quá trình, Trần Gia Bảo không nhìn Diêu Hoa Mộng dù là một cái.
Diêu Hoa Mộng đứng một mình tại chỗ, nụ cười trên môi cứng ngắc, nét mặt dần dần đầy hối hận và ấm ức.

Lam Di Lan đi đến trước mặt cô ta, đau lòng ôm vai cô ta rồi mới thở dài một hơi.
"Tớ sai rồi, tớ thật sự sai rồi…" Diêu Hoa Mộng không thể kìm được, hối hận ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc rống lên.
Lại nói sau khi ba người Trần Gia Bảo quay về khách sạn thì nhân viên công tác xung quanh đã sớm biết thân phận thật sự của Trần Gia Bảo, ai ai cũng ủng hộ rầm rộ ra đón Trần Gia Bảo vào, còn pha cho Trần Gia Bảo một bình trà Thái Nguyên.
Không bao lâu, Kinh Đại Vĩ vội vàng luống cuống chạy vào, trông không giống phong độ bình thường, anh ta chạy chậm đến trước mặt Trần Gia Bảo đứng bên cạnh bận trước bận sau rồi lại kính cẩn nịnh hót gọi "Chị dâu" với hai cô gái là Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã.
Lâm Thanh Hà mặt mày hớn hở như mở cờ trong bụng, về

phần Tần Thanh Nhã thì lại tỏ ra ngượng ngùng, cô liếc Trần Gia Bảo một cái, thấy Trần Gia Bảo không mở miệng phủ nhận thì lòng có chút nhảy nhót.
Cách đó không xa, Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan đúng lúc đi tới, sau khi Diêu Hoa Mộng nhìn thấy cảnh này thì càng thêm hối hận, cô ta thật vất vả mới ngừng khóc được mà bây giờ lại một lần nữa trào ra hăng hái, cô ta cắn môi dưới thật chặt mới không khóc ra thành tiếng rồi quay người đi ra bên ngoài.
Rất nhanh, Kinh Đại Vĩ căn dặn suối nước nóng làng du lịch tạm thời không tiếp người ngoài chỉ chuyên phục vụ mấy người Trần Gia Bảo, lại biết Trần Gia Bảo được sắp xếp phòng tệ hại nhất càng khiến Kinh Đại Vĩ giận dữ, anh ta khiển trách nhân viên công tác xung quanh một chập rồi lập tức đổi một căn phòng tốt nhất cho Trần Gia Bảo.
Không bao lâu sau khi cảm thấy sắc trời đã tối, đám Trần Gia Bảo mới đứng dậy đi về phòng riêng của mình.
Đột nhiên, Lâm Thanh Hà nhớ tới mình từng nói rằng muốn ở chung một phòng với Trần Gia Bảo lúc tắm suối nước nóng thì trên mặt nóng lên, cô vừa ngượng ngùng vừa chờ mong.
Trần Gia Bảo về đến phòng chưa được bao lâu, anh đang rửa mặt chuẩn bị lên giường ngồi tu luyện thì đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.
“Cốc cốc cốc…”
Miệng Trần Gia Bảo nhếch lên một nụ cười mờ ám, đứng dậy đi ra mở cửa.

Quả nhiên là bóng dáng của Lâm Thanh Hà.

Lâm Thanh Hà mặc áo ngủ màu đen nhạt, khuôn mặt cô đỏ bừng cúi đầu bước đến, lắp bắp nói: “Anh Bảo, anh… anh đừng hiểu lầm, em… em… sợ ngủ một mình trong căn phòng lớn như vậy…”
Nói đến đây, giọng của Lâm Thanh Hà đã thấp như ruồi muỗi, khuôn mặt cô đỏ bừng bừng.

Nếu như cô thật sự cảm thấy sợ thì có thể đi tìm Tần Thanh Nhã, nhưng cô nói như vậy thì thật sự càng che càng lộ.

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng rồi giữ chặt bàn tay ngọc của Lâm Thanh Hà, kéo cô vào ngồi xuống bên giường, anh cười nói: “Em là bạn gái của anh, có gì mà hiểu lầm với không hiểu lầm chứ, đừng căng thẳng, thả lỏng ra.”
Lâm Thanh Hà nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, vùi đầu vào ngực Trần Gia Bảo, khuôn mặt lại càng đỏ hơn.

Trần Gia Bảo càng nhìn càng yêu, biết da mặt cô mỏng thì kéo eo cô nói không ít lời âu yếm.

Chỉ một lát sau, Lâm Thanh Hà đã nằm trong lòng Trần Gia Bảo mà đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào.

Ngay lúc Trần Gia Bảo chuẩn bị tiến hành bước kế tiếp, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau, thậm chí còn kèm theo vài tiếng kêu la thảm thiết.

Lâm Thanh Hà lập tức tỉnh táo lại, nằm trong lòng Trần Gia Bảo kinh ngạc nói: “Anh Bảo, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?”
“Chỗ này là vùng Kinh Đại Vĩ bảo kê, người dám tới đây gây sự với anh ta chứng tỏ lai lịch không nhỏ, em cứ ở trong phòng đợi anh, anh ra ngoài xem thử.” Trần Gia Bảo nghi ngờ nói.
“Được… rồi.” Lâm Thanh Hà lắp bắp lên tiếng, trong lòng có chút thất vọng.

Thực lòng cô không muốn tách khỏi Trần Gia Bảo, cô chỉ muốn ra ngoài cùng anh nhưng hiện tại trên người cô chỉ mặc đồ ngủ nên ra ngoài không tiện lắm, đành phải ở trong phòng.

Trần Gia Bảo đẩy cửa bước ra hành lang thì thấy Kinh Đại Vĩ vội vàng chạy tới ở phía đối diện.
“Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi.
Kinh Đại Vĩ kính cẩn nói: “Chỉ là có ba người ồn ào bên ngoài mà thôi, cậu Trần đừng quan tâm chút chuyện nhỏ này, cứ giao cho tôi xử lý là được.”

Chương 351

Trần Gia Bảo gật đầu đang chuẩn bị quay về phòng thì đột nhiên bên ngoài phát ra một khí thế hết sức mạnh mẽ, khí thế đấy phải mạnh hơn nửa bậc so với Cừu Thanh Vũ khi trước! Bước chân Trần Gia Bảo lập tức dừng lại, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, giữa tiếng kêu gào thê thảm, khí thế này chợt bị thu về.

Mặc dù chỉ là chuyện trong nháy mắt nhưng Trần Gia Bảo đã xác định, mình tuyệt đối không cảm nhận sai.
Bên ngoài, có một vị cường giả cấp Tông Sư! Kinh Đại Vĩ không cảm nhận được khí thế này, ánh mắt lộ phẫn nộ nói: "Cậu Trần, tôi sẽ đi xử lý chuyện này ngay, dám đánh người ở đây thì dù bất kể là ai tôi cũng sẽ khiến bọn họ trả giá đắt!"
"Tôi đi cùng anh." Trần Gia Bảo hứng thú.
Mặc dù Kinh Đại Vĩ kinh ngạc nhưng anh ta càng vui khi được đi cùng cậu Trần, chí ít cũng có thể thể hiện tài năng của mình trước mặt cậu Trần.
Rất nhanh, Trần Gia Bảo đã đi đến sân của làng du lịch suối nước nóng.

Xung quanh đây đã vây quanh không ít người, ngay cả hai cô gái là Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan cũng ở đây.
Sau khi Diêu Hoa Mộng nhìn thấy Trần Gia Bảo xuất hiện, sắc mặt đầy thất vọng và u ám.

Đứng ngay trung tâm là hai nam một nữ, trong đó có một người đàn ông tuổi trung niên.

khuôn mặt bình thường đang chắp hai tay sau lưng, ẩn trong thái trầm ổn có nét kiêu ngạo cực kỳ.
Trên mặt đất xung quanh ông ta có không ít người nằm ngổn ngang, có vẻ đều bị ông ta đánh ngã.

Trần Gia Bảo cảm nhận được khí thế mạnh mẽ trên người người đàn ông trung niên này.
"Xem ra, ông ta là cường giả Tông Sư phát ra khí thế mạnh mẽ khi nãy."
Trần Gia Bảo đánh giá ông ta, âm thầm gật đầu.
Về phần đôi nam nữ trẻ tuổi còn lại, người nữ xinh đẹp tuyệt vời, thanh niên năng động, người nam cũng cao ráo đẹp trai.

Trần Gia Bảo chỉ nhàn nhạt quét hai người bọn họ một cái, không để trong lòng.
Hai nam một nữ này, bao gồm Vân Bá Hùng, Bùi Tuệ Lâm và Nhạc Minh Hải đều ở tỉnh Phú Thọ, ba người bọn họ lần đầu đến thành phố Thanh Hóa nên muốn chơi bời ở đây thật thoải mái.

Sau khi họ ăn cơm tối xong thì muốn đến làng du lịch suối nước nóng, đúng lúc chỗ này hết ngày làm việc, đóng cửa từ chối tiếp khách nên có cãi vã vài câu, Vân Bá Hùng đã xông vào ra tay.
Kinh đại Vĩ đi lên đằng trước, cười lạnh nói: "Rốt cục mấy người là ai, không biết hỏi thăm một tí mà dám tới đây ồn ào sao?"
Bùi Tuệ Lâm nổi giận đùng đùng, không cam nói: "Xem ra anh là chủ của nơi này rồi, thế mà còn dám đối xử với chúng tôi như vậy.

Chúng tôi đường xa đến đây lại bị nhân viên công tác của mấy người không cho chúng tôi vào, nào có lý lẽ thế? Hôm nay mấy người phải cho tôi một câu trả lời hợp lý, không thì không xong đâu!"
"Buồn cười!" Kinh Đại Vĩ cười lạnh hai tiếng nói: "Chuyện làm ăn nhà chúng tôi thì tôi thích mở nào lúc thì mở đóng lúc nào thì đóng.

Đây là quyền lợi hoạt động của chúng tôi.

Sao nào, cô muốn ép mua ép bán à, nào có lý thế? Mấy người cứ cố tình gây chuyện thế này thì cẩn thận tôi báo cảnh sát đấy."
Nếu như là bình thường, Kinh Đại Vĩ nhìn thấy đám Vân Bá Hùng biết đánh nhau như vậy, có lẽ anh ta sẽ tạm thời nhường nhịn nhưng hiện tại Trần Gia Bảo ở đằng đã cho anh ta một cái gan lớn hơn, nói tới nói lui thì giờ anh ta vô cùng kiên cường!
"Anh… Tôi…" Bùi Tuệ Lâm lập tức nghẹn họng, cảm thấy đuối lý nói không ra lời.
Kinh Đại Vĩ cười đắc ý.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo mở miệng nói: "Dù sao chỗ này cũng dư rất nhiều phòng, không thiếu ba phòng đâu.

Bây giờ đã trễ rồi, để bọn họ ở lại đi, về phần người bị thương thì mau chóng đưa đi trị liệu."
Không phải Trần Gia Bảo sợ người đối diện, mà anh đi chuyến này là vì muốn dạo chơi giải khuây với Lâm Thanh Hà, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Kinh Đại Vĩ kính cẩn đáp lại.

Mặt mày Bùi Tuệ Lâm chợt hớn hở hẳn lên, chỉ cảm thấy nhìn Trần Gia Bảo cực kỳ vừa mắt.

Giờ lại còn thấy Trần Gia Bảo chỉ mặc một chiếc quần cộc lớn, cô ta cảm thấy càng vui hơn nói: "Thì ra anh mới là ông chủ chỗ này à, vẫn là anh có tầm quan sát.

Không tệ không tệ, anh tên là gì?"
Nhạc Minh Hải đánh giá Trần Gia Bảo, lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.
Theo như anh ta biết, suối nước nóng làng du lịch này là do một người tên Dương Ngọc Sơn mở mà chỗ dựa đằng sau là Kinh Đại Vĩ, Trần Gia Bảo quá trẻ tuổi, nhìn thế nào cũng không giống Dương Ngọc Sơn hay Kinh Đại Vĩ.
Trần Gia Bảo cười nhạt cũng không đáp lời, anh đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên Tần Thanh Nhã đi tới, nhìn thấy trên mặt

đất có không ít người bị thương đang nằm.

Cô giật mình, đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo nghi ngờ nói:
“Gia Bảo, đã xảy ra chuyện gì?”
“Không có gì, ngoan, về ngủ đi.” Trần Gia Bảo kéo tay Tần Thanh Nhã, muốn trở lại khách sạn.
Câu nói này cực kỳ mập mờ, Tần Thanh Nhã cứ như nhìn thấy ánh mắt mập mờ của Kinh Đại Vĩ.

Mặt cô đỏ lên, trong khoảng thời gian ngắn ấy không biết nên giải thích thế nào.

Cô cảm thấy giải thích cũng không ai tin nên chỉ có thể cúi đầu để mặc Trần Gia Bảo lôi kéo mình đi vào trong khách sạn.
Diêu Hoa Mộng nhìn thấy cảnh này thì mắt càng thêm u tối, Lam Di Lan nhịn không được ôm vai cô ta thở dài.
“Ê, anh chờ một chút.”
Đột nhiên, Bùi Tuệ Lâm từ đằng sau la lên.
Trần Gia Bảo quay người, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chương 352

Đầu tiên Bùi Tuệ Lâm đánh giá Tần Thanh Nhã một chút, cô ta cảm thấy bản thân mình đã là một cô gái hết sức xinh đẹp rồi, sau khi nhìn thấy Tần Thanh Nhã thì vẻ mặt lập tức hiện lên chút bất ngờ nói: "Nhân viên công tác của mấy người làm mất không ít thời gian của chúng tôi, theo lý mà nói lẽ ra nên bồi thường cho chúng tôi một chút chứ?"
Trần Gia Bảo lập tức nhíu mày.
Kinh Đại Vĩ vừa kinh ngạc vừa tức giận không thôi, nếu không phải cậu Trần gật đầu thì đêm nay mấy người cũng không thể nào vào đây ở, bây giờ không biết xấu hổ còn đòi bồi thường?
Bùi Tuệ Lâm đảo mắt, đột nhiên chỉ Tần Thanh Nhã cười hì hì nói: "Chúng tôi vừa tới đây nên không quen nơi này, hay là như vậy đi, tôi nhìn cô gái này rất thuận mắt nên mấy ngày chúng tôi ở đây cứ để cô ấy làm người dẫn đường cho chúng tôi, thế nào? Mọi người yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không đối xử tệ với cô ấy."
Vẻ mặt Kinh Đại Vĩ phẫn nộ, để đám Bùi Tuệ Lâm vào ở là đã không tệ rồi, thế mà còn muốn người phụ nữ của cậu Trần làm người dẫn đường cho cô ta.

Đúng là được voi đòi Hai bà Trưng!
Trong lòng Tần Thanh Nhã không muốn, vô thức bắt lấy cánh tay Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, hai đầu lông mày hiện lên chút không vui mới lắc đầu nói: "Cô rất xinh đẹp nhưng đây không phải lý do để cô được đà lấn tới, cho nên tôi từ chối."
Sắc mặt Bùi Tuệ Lâm lập tức thay đổi, cô ta hơi tức giận.

Người bên cạnh theo đuổi Bùi Tuệ Lâm là Nhạc Minh Hải đột nhiên bước lên trước một bước, cười lạnh nói: “Cậu có biết ở tỉnh Phú Thọ có bao nhiêu người muốn tới phục vụ cô Tuệ Lâm còn đang đau khổ vì không có cơ hội không? Cậu để cô gái bên cạnh mình đến làm người dẫn đường cho cô Tuệ Lâm thì đó là tôn trọng cô ta và cũng là phúc bảy đời của cô ta đấy, mấy người đừng có mà không biết tốt xấu!”
Bùi Tuệ Lâm gật đầu, nở nụ cười đắc ý.
Vân Bá Hùng ở bên cạnh cười khổ, Bùi Tuệ Lâm đã được nuông chiều từ bé nên luôn luôn tùy hứng.

Nhưng ông ta cũng cảm thấy Nhạc Minh Hải nói không sai, Bùi Tuệ Lâm là em gái ruột của cậu Bùi Thanh Phong, là công chúa nhỏ ở thế giới ngầm của cả tỉnh Phú Thọ, thân phận hết sức cao nên rất nhiều người muốn nịnh bợ Bùi Tuệ Lâm đều khổ sở vì không có cửa.

Để Tần Thanh Nhã đến làm người dẫn đường cũng không phải là bôi nhọ cô.
Đám Kinh Đại Vĩ đã phẫn nộ đến giới hạn rồi.

Hiện tại Trần Gia Bảo là đại diện cho giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, để người phụ nữ của Trần Gia Bảo làm hướng dẫn viên du lịch cho người khác, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình không phải là sẽ làm trò cười cho toàn bộ thế giới ngầm ở Việt Nam sao?
Anh ta nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt phẫn nộ chờ Trần Gia Bảo lên tiếng.

Trần Gia Bảo càng không thích, anh vỗ bàn tay trắng như ngọc của Tần Thanh Nhã, sắc mặt âm trầm nói: “Lời tôi nói tôi luôn thực hiện và rất ít khi đổi ý.

Nhưng hiện tại quả thật tôi thấy hối hận khi để mấy người ở lại.

Cô và anh kia, mau xin lỗi Thanh Nhã rồi sau đó rời khỏi nơi này.”

Trần Gia Bảo chỉ hai người là Bùi Tuệ Lâm và Nhạc Minh Hải.
Mặt mày Bùi Tuệ Lâm thay đổi, nổi giận đùng đùng nói: "Anh dám đuổi chúng tôi đi? Anh cho rằng chỉ dựa vào mấy người các anh là có thể đuổi Bùi Tuệ Lâm tôi đi à? Đúng là mơ tưởng hão huyền!"
Trần Gia Bảo cười lạnh nói: "Chuyện này không do cô quyết định."
"Chỉ sợ cũng không phải do cậu quyết định!"

Đột nhiên, Vân Bá Hùng vẫn im lặng đứng bên cạnh nãy giờ chợt mở miệng, ông ta chắp hai tay sau lưng ngạo nghễ nói: "Có Vân Bá Hùng tôi ở đây, người nào dám vô lễ với cô Bùi thì giết không tha!"
Dứt lời, khí thế cả người ông ta tăng vọt!
Mọi người ở đây lập tức cảm thấy cứ như có cả một ngọn núi cao đang đè lên đầu, "ngọn núi" ấy khiến bản thân họ ngột ngạt khó thở, hai chân run lên cực kỳ khó chịu.
Chỉ riêng khí thế đã kinh khủng như vậy rồi!
Đám người ấy sợ hãi không thôi!
Vân Bá Hùng đứng một mình ở đó đã tỏa ra khí thế mạnh mẽ đến cực điểm, cứ như có thể tiện tay là giết chết được một đám người.
Đặc biệt là ông ta không cố gắng thu lại khí thế quanh người như sóng to mạnh mẽ ngoài biển của mình, ép đám người ngột ngạt khó thở mà sinh lòng hoảng sợ, sắc mặt mọi người nhanh chóng thay đổi thành xanh tái mét khó coi.
Có thể nói ngoại trừ Trần Gia Bảo ra thì mọi người ở đây, bao gồm Kinh Đại Vĩ, toàn bộ đều bị ông ta làm cho đầu hàng!
Khuôn mặt xinh đẹp của Tần Thanh Nhã biến đổi, cô chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đứng không vững muốn ngất đi.
Đột nhiên, cảm giác bàn tay đang nắm tay Trần Gia Bảo truyền đến chút sức nóng, nó không ngừng vận chuyển liên tục vào trong cơ thể cô, lập tức tất cả cảm giác không khỏe đều bị quét sạch sành sanh, thậm chí còn có loại cảm giác thoải mái đến lạ thường.

Chương 353

Trong lòng Tần Thanh Nhã ngạc nhiên nhìn Trần Gia Bảo, cô vừa khiếp sợ vừa ngưỡng mộ.

“Bà mẹ nó, rốt cuộc ông già đó là ai, tại sao có thể kinh khủng như vậy? Cứ như ông ta tùy tiện phất tay là có thể nghiền nát toàn bộ chúng ta.

”
Trong lòng mọi người không hẹn mà cùng dâng lên ý nghĩ như vậy.

Đột nhiên, Kinh Đại Vĩ như nhớ ra điều gì đó mà sắc mặt lập tức thay đổi, ông ta đưa tay chỉ vào Vân Bá Hùng kinh ngạc nói: “Ông… Ông là Vân Bá Hùng? Tông sư cường giả nổi danh tỉnh Phú Thọ, Đại tướng Vân Bá Hùng – cấp dưới số một của Bùi Thanh Phong?”
Vân Bá Hùng khẽ vuốt cằm rồi vỗ tay cười nói: “Đúng vậy, thật không nghĩ ra ở nơi nhỏ như huyện Hoằng Hóa này mà cũng có người biết đến kẻ hèn họ Vân này, không biết phải nói là vinh hạnh của tôi hay nên khen cậu có kiến thức rộng rãi.

”
Lời vừa nói ra khiến sắc mặt Kinh Đại Vĩ thay đổi ngay lập tức, trong mắt xuất hiện khiếp sợ với rất nhiều sắc thái, sắc mặt tái xanh, kinh ngạc nói: “Quả… Quả nhiên là ông, nghe nói Bùi Thanh Phong có thể nhanh chóng thống nhất thế giới ngầm ở tỉnh Phú Thọ như vậy là vì có hơn phân nửa công lao của ông.

Nghe nói ông dùng tay không tiêu diệt mười tám vị cao thủ hàng đầu vây công ở tỉnh Phú Thọ, còn nhiều lần cứu Bùi Thanh Phong trong lúc sống còn, ông được toàn bộ thế giới ngầm của tỉnh Phú Thọ tôn xưng là "Bàn tay vô địch", thật không nghĩ đến thế mà ông… ông lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ… Chẳng lẽ, Bùi Thanh Phong định đến đây chiếm đoạt thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình sao?"
Nói xong lời cuối cùng thì sắc mặt của Kinh Đại Vĩ xám như đất, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, còn đâu phong thái một đại ca thế giới ngầm của tỉnh Thanh Hóa?
Ngay cả Trần Gia Bảo cũng ghé mắt không thôi, không nghĩ đến vị Tông sư cường giả trước mắt này lại còn là Đại tướng cấp dưới số một của Bùi Thanh Phong.

"Thú vị rồi.

"
Trần Gia Bảo nhếch miệng lên nở nụ cười nghiền ngẫm.

Mọi người xung quanh rối rít khiếp sợ không thôi, đa số bọn họ chưa từng nghe tên Vân Bá Hùng và cũng không biết rốt cục Tông sư cường giả mạnh đến cỡ nào, nhưng bọn họ đều từng nghe thấy tên của Bùi Thanh Phong.

Họ biết đến Bùi Thanh Phong là một người có dã tâm, tuổi còn trẻ đã thống trị toàn bộ thế giới ngầm ở tỉnh Phú Thọ, mà Vân Bá Hùng không chỉ là Đại tướng cấp dưới số một của Bùi Thanh Phong, mà ông ta còn là người nhiều lần cứu mạng Bùi Thanh Phong.

Tất cả mọi người đều biết điều này có ý gì.

Vân Bá Hùng, tuyệt đối là một cường giả siêu cấp!
Trong lòng mọi người kích động, ánh mắt nhìn Vân Bá Hùng đầy khiếp sợ.

Vân Bá Hùng cười nhẹ nói: "Đừng vội hoảng sợ, thế lực của thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình sớm muộn gì cũng là vật trong tay cậu Bùi, nhưng bây giờ còn chưa đến lúc nên cậu Bùi

không đến đây.

”

Kinh Đại Vĩ nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng ông ta thì đã chứa đầy nghi ngờ.

“Nếu Bùi Thanh Phong tạm thời không ở tỉnh Hòa Bình, vậy Vân Bá Hùng tới đây vì lí do gì? Chẳng lẽ đến đánh trận đầu?” Cứ như nhìn ra nghi ngờ trong lòng Kinh Đại Vĩ, Vân Bá Hùng chắp hai tay sau lưng cười ngạo nghễ nói: “Kẻ hèn họ Vân tôi luôn quang minh lỗi lạc nên tôi không gạt ông nữa, hôm nay tôi tới tỉnh Hòa Bình là vì bảo vệ cô Bùi Tuệ Lâm cũng là em gái ruột của Bùi Thanh Phong, để cô ấy có thể vui chơi an toàn ở tỉnh Hòa Bình.

”

“Em gái ruột của Bùi Thanh Phong ư? Em gái ruột của Bùi Thanh Phong thế mà lại đến tỉnh Hòa Bình du lịch, nếu chuyện này truyền ra thì toàn bộ thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình đoán chừng sẽ sôi trào lên.

”

Trong lòng Kinh Đại Vĩ khiếp sợ, vô thức nhìn Bùi Tuệ Lâm.

Bùi Tuệ Lâm đắc ý không thôi, cô ta cười ha hả nói: “Xem ra ông cũng được coi là người có kiến thức rộng rãi, không tệ, tôi tên Bùi Tuệ Lâm là em gái ruột của Bùi Thanh Phong, mặc dù nơi này là tỉnh Hòa Bình nhưng lấy thế lực to lớn của anh trai tôi cùng với cấp dưới toàn là cao thủ thì muốn đến huyện Hoằng Hóa giết một vài người vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay, hừ hừ, người nào đó còn không mau đến xin lỗi tôi đi?” Dứt lời, đôi mắt đẹp của Bùi Tuệ Lâm nhìn vào Trần Gia Bảo, ý muốn không cần nói cũng biết.

Sắc mặt Tần Thanh Nhã thay đổi, cô cũng vừa mới nghe thấy Kinh Đại Vĩ và Vân Bá Hùng nói chuyện, biết Vân Bá Hùng là một người hết sức ghê gớm, coi như Trần Gia Bảo có giỏi đánh nhau đi nữa thì xác suất anh không phải là đối thủ của Vân Bá Hùng rất lớn!

Nghĩ tới đây, Tần Thanh Nhã nắm chặt tay Trần Gia Bảo lo lắng không thôi.

Trần Gia Bảo không nói một lời, bộ dạng có chút phục tùng, mặc dù không có phản ứng gì nhưng nếu như nhìn kỹ thì có thể nhìn ra trong mắt Trần Gia Bảo chứa sự khinh thường.

Nhạc Minh Hải cười lạnh nói: “Mấy người tốt nhất nên biết, đắc tội cô Tuệ Lâm thì hậu quả rất nghiêm trọng đấy, cô gái kia, bắt đầu từ ngày mai cô hãy ngoan ngoãn làm người dẫn đường cho cô Tuệ Lâm đi, còn có anh chàng mặc quần cộc to kia, anh tranh thủ thời gian nói xin lỗi với cô Tuệ Lâm mau, nếu không thì tôi sẽ khiến anh hối hận khi được sinh ra trên thế giới này.

”

Nhạc Minh Hải vênh mặt hất hàm sai khiến hai người là Trần Gia Bảo và Tần Thanh Nhã, cứ như ở trước mặt anh ta thì Trần Gia Bảo và Tần Thanh Nhã chỉ là người giúp việc.

Chương 355

Trong tức khắc, hai bên huyệt thái dương của Nhạc Minh Hải phun máu tươi tung toé, lập tức ngã trên mặt đất chết tươi, mà anh ta chỉ có thể mở mắt thật to, bởi vậy có thể suy ra rằng trước khi chết trong lòng anh ta đã khiếp sợ cỡ nào.
Thay đổi bất ngờ!
Vân Bá Hùng, Bùi Tuệ Lâm và mọi người tại đây đều khiếp sợ nói không ra lời.
“Thế mà anh… anh thật sự giết Nhạc Minh Hải ngay trước mặt chú Vân sao? Chuyện này.

.

.

Chuyện này sao có thể?” Bùi Tuệ Lâm che cái miệng nhỏ nhắn lại, khiếp sợ không thôi.
Trần Gia Bảo đứng nguyên tại chỗ, tinh thần phấn chấn cười thật to nói: “Ông cười tôi ngạo mạn phách lối, nhưng ông đâu biết tôi lại cười ông là người hiểu biết nông cạn chứ?”
Vân Bá Hùng cảm thấy mặt mình bị đánh sưng lên, ông ta triệt để phẫn nộ tức giận nói: “Nói, rốt cuộc cậu là ai?”
“Trần Gia Bảo.”
Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, cười lạnh nhạt nói.
Ba chữ “Trần Gia Bảo” này cứ như có ma lực, Vân Bá Hùng và Bùi Tuệ Lâm lại khiếp sợ lần nữa, nhìn Trần Gia Bảo nói không ra lời.

Hiện tại mọi người ở đây đều đang chìm trong cảm xúc khiếp sợ.

Nhất là ba cô gái Tần Thanh Nhã, Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan càng khiếp sợ đến ngây người.
Trước đó bọn họ đã đoán được tài năng của Trần Gia Bảo chắc chắn vô cùng tốt, nhưng bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, thế mà Trần Gia Bảo giỏi đến như vậy, búng tay một cái là có một luồng kiếm khí có thể giết người một cách không để lại tiếng động!
"Tôi không nhìn nhầm chứ, kiếm khí phát ra từ ngón tay, quả thật đây không phải là tình huống trong tiểu thuyết tiên hiệp chứ? Chẳng những Trần Gia Bảo dùng kiếm khí giết người, mà sau khi nói ra tên mình thì làm cho Vân Bá Hùng và Bùi Tuệ Lâm ban nãy còn thể hiện trâu bò hiện tại lại khiếp sợ, điều này chỉ có thể nói rõ một điều là bối cảnh của Trần Gia Bảo tuyệt đối còn kinh khủng hơn so với tưởng tượng lúc trước của tôi."
Diêu Hoa Mộng khiếp sợ suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến lúc trước bản thân lỡ mất cơ hội thì trong lòng càng thêm thất vọng và hối hận.
"Thì ra cậu chính là Trần Gia Bảo." Vân Bá Hùng kinh ngạc.
"Đúng vậy." Trần Gia Bảo gật đầu, nét mặt không vui không buồn.
"Thật không ngờ đến có thể nhìn thấy cậu Trần tiếng tăm lừng lẫy của tỉnh Hòa Bình ở đây, coi như chuyến đi này không tệ rồi." Vân Bá Hùng đánh giá Trần Gia Bảo, trên nét mặt có ba phần tò mò, ba phần hứng thú, ba phần kinh ngạc và một chút khinh thường.
"Ông từng nghe qua tiếng tăm của tôi?" Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

"Cậu Trần Gia Bảo tiếng tăm lừng lẫy, tất nhiên kẻ hèn họ Vân tôi từng nghe qua." Vân Bá Hùng chắp hai tay sau lưng, rất hứng thú nói: "Trước đó cậu yên lặng không danh tiếng, nhưng sau này lại đột nhiên xuất hiện giống như một ngôi sao, đầu tiên quyết chiến với Đồ Bá Thạch là cao thủ đệ nhất của nhà họ Triệu ở hội quán Vọng Giang, ông ta bị cậu một kiếm cắt mất cánh tay, không lâu sau đó cậu lại giết Cừu Thanh Vũ là Tông sư kiếm đạo thành danh đã nhiều năm thống trị nửa cơ nghiệp thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, có thể nói trong ba mươi năm qua ở tỉnh Hòa Bình thì cậu là một người truyền kỳ

có tài năng tuyệt thế, làm sao kẻ hèn họ Vân tôi có thể chưa từng nghe qua?"
Lời vừa nói ra làm đám người Tần Thanh Nhã và Diêu Hoa Mộng sợ ngây người, không nghĩ ra thế mà Trần Gia Bảo rất giỏi, nửa cơ nghiệp thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình đều do anh nắm giữ.
"Khó trách Gia Bảo luôn bình tĩnh như thế thì ra là do anh có thực lực như vậy." Tần Thanh Nhã âm thầm cảm thán.
Trần Gia Bảo cười nghiền ngẫm: "Thật không nghĩ đến ông nắm rõ chuyện trước đây về tôi như thế."
"Chỉ có thế mà là nắm rõ à?" Vân Bá Hùng cười lạnh, tiếp tục nói: "Ngoại trừ những chuyện này ra, tôi còn biết đám người Quỷ Y Môn và Tôn Trường Khang của thành phố Hòa Bình liên hợp lại bố trí thiên la địa võng để ám sát cậu, nhưng đáng tiếc thực lực bọn họ không đủ, chẳng những không thể thành công mà ngược lại bị cậu giết sạch hơn một trăm người trong vòng một đêm, thậm chí ngay cả nhà họ Lý và nhà họ Tôn đường đường là xã hội thượng lưu của thành phố Hòa Bình cũng đều chịu cảnh diệt môn, chỉ trừ cặp mẹ con ra.

Mặc dù thủ đoạn của cậu tàn nhẫn nhưng rất hợp khẩu vị của tôi, làm đàn ông phải đầu đội trời chân đạp đất, thẳng thắn mà làm, chẳng phải sung sướng lắm sao? Ngay cả ông trùm của thế giới ngầm tỉnh Phú Thọ là cậu Bùi Thanh Phong cũng nhìn cậu với con mắt khác, thậm chí bởi vì liên quan đến cậu mà tạm thời kết thúc kế hoạch chiếm đoạt thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, Trần Gia Bảo, cậu hẳn nên cảm thấy vinh dự."

Chương 356

Lời vừa nói ra khiến mọi người xung quanh lại thốt lên lần nữa, thậm chí ngay cả Kinh Đại Vĩ cũng giật mình kêu lên, bởi vì đây cũng là lần đầu tiên anh ta biết đến, thậm chí ngay cả Quỷ Y Môn ở đây cũng ngạc nhiên về Trần Gia Bảo.

“Quả nhiên cậu Trần là một người phi phàm!”
Trong lòng Kinh Đại Vĩ sợ hãi thán phục, lòng tin với Trần Gia Bảo càng nhiều hơn.

Trần Gia Bảo lại âm thầm nhíu mày, không nghĩ tới chuyện mình giết đám người Phương Hòa Nhiên mà ngay cả Vân Bá Hùng ở tỉnh Phú Thọ xa xôi cũng biết đến, xem ra khẳng định bọn họ đã điều tra mình kỹ càng.

Điều này làm Trần Gia Bảo cực kỳ khó chịu.

Đột nhiên, Vân Bá Hùng lắc đầu tiếp tục nói: “Cậu còn trẻ tuổi hơn trong lời đồn, đáng tiếc cho dù cậu đúng thật là Tông sư cường giả, nhưng vì chênh lệch tuổi tác, cộng với tôi có công lực ba mươi năm và kinh nghiệm chiến đấu phong phú thì cậu vẫn chênh lệch với tôi rất lớn.

”
Trần Gia Bảo cười lạnh nhạt nói: “Tuổi nhỏ thì thế nào? Không phải tôi đã giết người trước mặt ông sao, ông cũng chẳng có cách gì cả?”
Vân Bá Hùng như bị người ta nói đến chỗ đau làm sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng đe dọa nói: “Được được được, không hổ là cậu Trần tiếng tăm lừng lẫy, quả thật là tuổi trẻ

khinh cuồng.

”
“Quá khen.

” Trần Gia Bảo yên tâm thoải mái xem như lời ca ngợi.

Ở một bên khác, đôi mắt đẹp của Bùi Tuệ Lâm đang dò xét Trần Gia Bảo, trong ánh mắt đầy thù hận và khiếp sợ.

Trước kia cô ta ở tỉnh Hòa Bình từng nghe anh trai Bùi Thanh Phong nhắc đến cái tên “Trần Gia Bảo” không chỉ một lần, vốn trong lòng còn có chút tò mò muốn gặp thử xem Trần Gia Bảo có thể khiến người anh trai ngang ngược có dã tâm của mình cảm thấy khó giải quyết, rút cuộc là chàng trai anh tài cỡ nào.

Nhưng không nghĩ tới lần này không chỉ gặp được Trần Gia Bảo, mà vừa đối mặt thì Trần Gia Bảo đã đánh chết Nhạc Minh Hải ngay tại chỗ.

Mặc dù cô ta không thích Nhạc Minh Hải, nhưng dù có nói sao đi nữa thì Nhạc Minh Hải cũng là bạn chơi chung từ nhỏ đến lớn của cô ta nên vẫn phải có chút tình cảm.

“Chú Vân, tôi muốn Trần Gia Bảo chết để báo thù cho Nhạc Minh Hải!”
Đột nhiên giọng nói của Bùi Tuệ Lâm trở nên lạnh lùng, mắt phượng trợn lên, giữa lông mày có sát ý, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo.

Giọng cô ta khi nói câu này không nhỏ, mọi người ở đây đều có thể cảm nhận được trong lời cô ta nói lộ ra thù hận mãnh liệt.

Trong lòng mọi người phát lạnh, cục diện bây giờ rõ ràng là nếu không chết không được.

Tần Thanh Nhã cầm chặt tay Trần Gia Bảo, sắc mặt đầy lo

lắng.

Vân Bá Hùng gật đầu, ánh mắt bén nhọn nói: “Hoàn toàn chính xác, thù của cậu Nhạc không thể không báo.

”
Nét mặt Kinh Đại Vĩ chấn động, biết trận chiến này của Trần Gia Bảo và Vân Bá Hùng là không thể coi thường, nếu như có thể đánh bại Vân Bá Hùng thì có thể chân chính đè bẹp Bùi Thanh Phong, ít ra có thể bảo đảm Bùi Thanh Phong sẽ không có ý định với tỉnh Hòa Bình trong vòng mấy năm.

Nhưng Vân Bá Hùng thành danh đã lâu, uy danh hiển hách, Kinh Đại Vĩ cũng không phải cực kỳ coi trọng Trần Gia Bảo…
Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, thái độ hết sức xem thường, thản nhiên nói: “Chúng ta có ân báo ân có thù báo thù ngay tại đây, mặc kệ ông muốn dùng thủ đoạn gì thì Trần Gia Bảo tôi đều sẽ cố gắng tiếp đãi.

”
Sắc mặt Vân Bá Hùng càng thêm âm trầm nói: “Được, không hổ là cường giả có thể khiến cậu Bùi Thanh Phong nhìn với con mắt khác, quả nhiên phong thái siêu phàm, kẻ hèn họ Vân tôi ở đây xin cậu Trần dạy bảo chuyện sinh tử, một là báo thù cho Nhạc Minh Hải, hai là để loại bỏ một kẻ địch mạnh cho cậu Bùi!”
Dứt lời, khí thế quanh người Vân Bá Hùng bỗng nhiên tăng mạnh lần nữa, mà khí thế mạnh mẽ này lại giống như sóng to gió lớn ập tới chỗ Trần Gia Bảo, dự định ra oai chặn đầu Trần Gia Bảo trước.

Nhưng khi khí thế này cách người Trần Gia Bảo ba thước thì lập tức hóa thành gió mát tản ra quất vào mặt.

“Thủ đoạn thật cao siêu.

” Vân Bá Hùng không sợ hãi mà còn lấy làm mừng rỡ, cười ha ha cực kỳ thoải mái.

Ông ta được xem là cao thủ ở tỉnh Phú Thọ từ khi Bùi Thanh Phong thống nhất thế giới ngầm ở đây, sau đó ông ta không còn được thỏa thích khoái chí chiến đấu với người khác nữa, trong lòng ông ta đã sớm ngứa ngáy khó nhịn, bây giờ đụng phải Trần Gia Bảo cũng là Tông sư cường giả, tất nhiên nóng lòng không đợi được.

Chương 357

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ tay Tần Thanh Nhã nói: “Ngoan, cách xa anh một chút, đừng để bị thương.

”

“Vâng.

” Tần Thanh Nhã lên tiếng rồi ngoan ngoãn đi sang bên cạnh, cô chắp hai tay ở trước ngực để cầu nguyện ủng hộ cho Trần Gia Bảo ở đằng xa.

Mọi người xung quanh cũng biết trận chiến này không thể coi thường, cực kỳ tự giác rối rít lui ra đằng sau để trống một mảnh đất lớn.

Giữa sân chỉ còn lại Trần Gia Bảo và hai người bên phe Vân Bá Hùng.

Khác biệt chính là nét mặt Vân Bá Hùng vừa chăm chú vừa nghiêm nghị, khí độ quanh thân bất phàm, xem ra chính là khí phách cao thủ, còn Trần Gia Bảo để lộ cánh tay, mang dép và quần cộc lớn, nét mặt cực kỳ lười nhác.

“Hừ, cao thủ tranh chấp, đi không cẩn thận một nước thua cả bàn cờ, chú Vân là cường giả nổi danh lừng lẫy của tỉnh Phú Thọ mà Trần Gia Bảo cũng dám khinh thường, anh ta nhất định sẽ thua!” Bùi Tuệ Lâm cười lạnh nói, cứ như đã nhìn thấy kết cục Trần Gia Bảo bị Vân Bá Hùng đánh bại.

Đột nhiên, Vân Bá Hùng hít sâu một hơi nghiêm mặt nói:

“Hôm nay tôi đến thỉnh giáo một chút, rốt cục cậu Trần đột nhiên xuất hiện sẽ kinh khủng thế nào!”
“Bớt nói nhiều lời, mau tới đi, đánh bại ông rồi tôi còn phải đi ngủ.

” Trần Gia Bảo bĩu môi nói.

“Hừ, thằng nhãi ranh cuồng vọng!” Vân Bá Hùng hét lớn một tiếng rồi lấn người lên, người vừa mới đến nửa đường thì tay phải đã vút lên bổ tới Trần Gia Bảo, gió mạnh mãnh liệt giống như bản chất, lập tức đánh úp đến chỗ Trần Gia Bảo.

“Phóng nội kình ra ngoài? Không đúng, là Phách Không chưởng.

” Trần Gia Bảo nhíu mày, sắc mặt có chút hứng thú, chân phải chĩa xuống đất khiến thân hình hơi chuyển và người đã tránh ra ngoài chín phẩy chín mươi chín mét.

Vốn ba mét sau lưng Trần Gia Bảo là một tòa biệt thự ba tầng, Trần Gia Bảo tránh ra đằng sau khiến gió mạnh trực tiếp đánh vào vách tường biệt thự.

Lập tức chỉ nghe “Ầm ầm” một tiếng, tường đá rắn chắc màu đỏ lập tức đổ sụp, thậm chí ngay cả biệt thự ba tầng cũng đang lung lay sắp đổ.

Phải biết, khoảng cách của Vân Bá Hùng và biệt thự cũng gần hai mươi mét, khoảng cách xa như vậy mà chỉ một chưởng chọc trời đã có thể đánh xuyên qua biệt thự, sức mạnh của một chưởng này thật sự có thể so với súng phóng tên lửa, mà càng đáng sợ hơn là, đây chỉ là một chưởng ông ta tùy ý bổ ra mà thôi.

Đám người đều thốt lên, nhất là Tần Thanh Nhã và Diêu Hoa Mộng khiếp sợ đến che cái miệng nhỏ lại, lập tức xuất hiện vẻ lo lắng.

“Không hổ được xưng là Vân Bá Hùng có “Bàn tay vô địch”,

công phu trên lòng bàn tay khủng bố như vậy quả thật chưa từng thấy qua, cậu Trần là đối thủ của ông ta sao?" Nét mặt của Kinh Đại Vĩ khiếp sợ, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Vân Bá Hùng đánh một chưởng không trúng lại cười ha ha, thân hình không ngừng nghỉ chút nào, trực tiếp phóng tới chỗ Trần Gia Bảo, dưới khoảng cách với Trần Gia Bảo không đến 5 mét thì đột nhiên nhảy lên thật cao rồi từ trên cao lần nữa bổ xuống một chưởng mạnh mẽ ra ngoài, mặc dù chưởng chưa tới nhưng luồng khí mạnh mẽ lấy Trần Gia Bảo làm tâm điểm, rồi khuếch tán ra bốn phương tám hướng, hai cô gái là Tần Thanh Nhã và Diêu Hoa Mộng đứng xa xa cũng cảm thấy gió mạnh đập vào mặt làm mái tóc rối mù.

Đám người sợ hãi!
"Đến hay lắm!"
Trần Gia Bảo ở trung tâm của chưởng, tinh thần anh phấn chấn cười to thẳng lên trời rồi co ngón tay bắn ba luồng kiếm khí "Vút vút vút" xếp thành hình tam giác, gần như bay ra cùng lúc.

Ba luồng kiếm khí chạm đến chưởng thì hơi giằng co một chút rồi đột nhiên xé thành ba lỗ hổng xuyên qua chưởng, sau đó tiếp tục bắn về chỗ Vân Bá Hùng.

Vân Bá Hùng vốn còn muốn mượn chưởng này ra oai, lại nhảy xuống tiếp tục tiến công với ba luồng kiếm khí ác liệt, ông ta khẽ nhíu mày quay người rơi xuống.

Về phần chưởng kia đã mất đi hơn phân nửa sức mạnh lại bị Trần Gia Bảo phất tay nhẹ nhàng đã đánh tan.

Hai người này đánh nhau mấy lần, đều là trong chớp nhoáng.

Đám người kích động, trong lòng cùng lúc hiện ra một cụm từ là "Thần tiên đánh nhau.

"

Chương 358

Mặc dù có rất nhiều người ở trong sân nhưng không một ai nói nên lời, tất cả đều ngạc nhiên bởi phong cách chiến đấu đẹp mắt của Trần Gia Bảo và Vân Bá Hùng.
"Trần Gia Bảo lợi hại đến vậy sao?" Bùi Tuệ Lâm ngạc nhiên rồi cau mày.
"Chú Vân là một cao thủ ở cấp bậc Tông Sư trung kỳ.

Chú ấy đã tung hoành trời Nam đất Bắc, chưa từng thất bại trong bất cứ trận đấu nào cả.

Không ngờ đối mặt với sức mạnh đến từ cú đấm của chú Vân mà Trần Gia Bảo vẫn bình thản, hơn nữa cậu ta cũng không hề thua kém chút nào, tức chết đi được!"

Bùi Tuệ Lâm nắm chặt hai bàn tay, cô vừa tức giận vừa cảm thấy khiếp sợ không thôi.
Vân Bá Hùng bay lơ lửng rồi đáp xuống mặt đất, ông nhìn Trần Gia Bảo đang đứng cách đó không xa, trong mắt hiện lên sự tán thưởng, ông nói: "Không hổ danh là cậu Trần, năng lực thật sự đáng kinh ngạc.
Cậu còn trẻ mà đã có được thực lực và trình độ như vậy, lần đầu tiên trong đời tôi thấy có chuyện này đấy! Nếu cậu luyện tập thêm vài năm nữa, e rằng tôi cũng không phải là đối thủ của cậu."
Trần Gia Bảo đứng yên tại chỗ mà lười biếng đút hai tay vào túi quần, anh nhướng mày trêu đùa: "Ý của ông là bây giờ ông có thể đánh thắng tôi sao?"
"Đó là điều tất nhiên.

Mặc dù phải tốn thời gian và sức lực hơn bình thường, nhưng

để đánh thắng cậu thì không thành vấn đề.

Trần Gia Bảo, nếu cậu thua thì do cậu còn quá trẻ, đây chính là lý do khiến cậu bại trận ngày hôm nay.” Vân Bá Hùng chắp tay sau lưng, giọng điệu của ông kiên định lại kiêu ngạo, như thể đánh bại Trần Gia Bảo là chuyện đương nhiên đối với ông ta vậy.
Bùi Tuệ Lâm thở phào nhẹ nhõm, cô nghe vậy thì cười rộ lên vì cảm thấy mình đã trả thù được Trần Gia Bảo rồi, cô tự lẩm bẩm một mình: “Chú Vân không bao giờ nói quá chuyện gì cả! Nếu chú ấy đã nói vậy thì chắc chắn sẽ nắm chặt chiến thắng trong lòng bàn tay.

Trần Gia Bảo, cậu nhận lấy cái chết đi!”
Trái ngược với Bùi Tuệ Lâm, lúc này Tần Thanh Nhã, Diêu Hoa Mộng, Kinh Đại Vĩ và những người khác đều tỏ ra lo lắng.
“Chậc, đúng là quá kiêu ngạo rồi! Ông có biết rằng một người thích đi khoe khoang nhưng thật sự có thực lực thì mới được gọi là ‘thứ dữ’ không? Còn nếu yếu kém mà ưa khoe mẽ thì bị coi là một tên ngu ngốc đó!” Trần Gia Bảo lắc đầu bật cười, anh đột nhiên nói: “Bây giờ, tôi sẽ dùng sự thật để chứng minh cho ông thấy ông ngu xuẩn đến mức nào!”
Trần Gia Bảo vừa dứt lời thì giẫm chân xuống đất, cả người anh giống như mũi tên đã được căng sẵn bắn về phía Vân Bá Hùng.

Tốc độ nhanh đến mức Tần Thanh Nhã, Bùi Tuệ Lâm và những người khác chỉ có thể nhìn thấy một làn khói quét qua mà không thấy bóng dáng anh đâu cả.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc không thôi.
Gần như trong tích tắc, Trần Gia Bảo như một cơn gió thổi đến trước mặt Vân Bá Hùng, đồng thời anh tung ra một cú đấm nhắm thẳng vào ngực trái của ông ấy.
Nắm đấm trông nhẹ nhàng cực kỳ nhưng thực chất lại có sức mạnh vô cùng lớn, nếu đụng phải người thường thì nhất định sẽ bị đánh cho tan xác!
Dù sao Vân Bá Hùng cũng là một cao thủ đã nổi tiếng nhiều

năm, ông ta đứng tại chỗ không chịu né tránh, cũng không căng thẳng hay nóng nảy gì mà chỉ cười lạnh lùng.

Lúc này ông đột nhiên vươn lòng bàn tay trái chứa đầy nội lực ra, ông định sử dụng kỹ năng tích lũy trong ba mươi năm để sống mái với Trần Gia Bảo một phen, ông muốn chiến đấu hết mình và giành thắng lợi về tay.
"Trần Gia Bảo, tôi nói rồi! Cậu còn quá trẻ, cho dù thuộc cấp bậc Tông Sư, nhưng dù sao tuổi tác vẫn chênh lệch nhau.

Cậu làm sao có thể là đối thủ của một người đã tích lũy nội công và kinh nghiệm hơn ba mươi năm như tôi được? Đúng là tuổi trẻ, quá ngây thơ rồi!"
Vân Bá Hùng chế nhạo trong lòng, lúc này lòng bàn tay của ông đã ôm lấy nắm đấm của Trần Gia Bảo.
Ông đang chuẩn bị tung hết sức của mình ra, nhưng khi tay ông chạm vào nắm đấm của anh thì đột nhiên nội lực lại bị tiêu tán ở đâu mất.

"Làm sao có thể?"
Vân Bá Hùng hoảng hốt, ông biết tình huống không ổn chút nào nên định xoay người rút lui.
Thế nhưng, Trần Gia Bảo cười giễu cợt rồi nhảy lên đạp mạnh vào mặt của Vân Bá Hùng khiến mặt của ông tiếp xúc với đế giày màu xanh da trời của anh.
Vân Bá Hùng kêu rên một cách đau đớn, ông vội vàng liên tục thối lui, sau bảy tám bước chân thì ông mới có thể đứng vững trở lại.
Tất cả mọi người đều khiếp sợ, trong khi đám người của Tần Thanh Nhã vừa ngạc nhiên vừa thích thú thì Bùi Tuệ Lâm lại cực kỳ hốt hoảng.
Trần Gia Bảo chế nhạo, anh nhìn ông ta với vẻ mặt khinh thường rồi nói: "Ông đã thấy chưa hả? Đồ ngu ngốc!"
"Ha ha." Tần Thanh Nhã che miệng cười khúc khích.
Vân Bá Hùng ngẩng đầu lên, ông vô cùng tức giận, hai má đã lấm lem nay lại trở nên đen sì, trông rất buồn cười.
Tuy nhiên, Vân Bá Hùng vốn dĩ là cao thủ đã nổi tiếng nhiều năm, tất nhiên khí chất vượt trội hơn người, cho nên ông ta hít một hơi thật sâu, nhanh chóng đè nén lửa giận trong lòng rồi cau mày nói: "Xem ra tôi đã coi thường cậu rồi.

Cú đấm của cậu có kỹ thuật rất kỳ lạ, nhưng vẫn không phải là đối thủ của tôi.”

Chương 359

“Sai rồi, ông không chỉ coi thường tôi, mà còn đánh giá bản thân quá cao rồi.

Tôi sẽ khiến ông nhớ rõ bài học ngày hôm nay.” Tinh thần chiến đấu của Trần Gia Bảo càng gia tăng, sau khi tiếng còi vang lên thì đột nhiên anh nhìn ông ta bằng một ánh mắt lạnh đến thấu xương.

Lúc này anh rút kiếm ra để chiến với người kia, chiêu thức vô cùng ảo diệu hướng thẳng về phía trước, từng nhát tung ra đều nhằm đến điểm yếu trên thân thể của Vân Bá Hùng.
Vân Bá Hùng biết rằng Trần Gia Bảo là một kẻ thù khá đối phó, vì vậy ông ta quyết định dốc toàn lực để chống lại anh.

Nội lực đến từ lòng bàn tay của ông ta vô cùng mạnh mẽ tạo thành một cơn lốc xoáy khiến cát bụi xung quanh hai người bị thổi tung đến mịt mù!
Trong nháy mắt, cả hai chạy đến đánh giáp lá cà với nhau, cuộc chiến ác liệt khiến mọi người xung quanh họ cũng trở nên chết lặng.
Hào quang đến từ thanh kiếm của Trần Gia Bảo và sức mạnh khủng khiếp từ lòng bàn tay của Vân Bá Hùng đan xen và đối đầu với nhau, theo thời gian gây ra những tiếng nổ lớn.

Mặt đất bị nứt toác ra, sức tàn phá của hai người thật sự quá lớn, ngay cả một căn biệt thự ba tầng cách đó mười mấy mét cũng không thể chịu đựng được mà đột ngột sụp đổ sau vài tiếng “ầm ầm” đến chấn động.
Tất cả mọi người đều kinh ngạc, tuy họ đứng đằng xa nhưng

cũng có thể cảm nhận được làn gió phả vào mặt, thậm chí tóc của Tần Thanh Nhã hay Diêu Hoa Mộng cũng bị thổi tạt vào mặt khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ đau rát.
Chẳng bao lâu, khi cuộc chiến giữa Trần Gia Bảo và Vân Bá Hùng đang trở nên gay cấn hơn, lực va chạm của thanh kiếm và nắm đấm của hai người càng lúc càng gia tăng sức phá hủy, mọi người chỉ còn cách dời vị trí ngồi của mình.

Nếu họ tiếp tục ở lại thì sớm muộn gì thân thể của họ cũng bị gió thổi bay khiến thịt nát xương tan.

Mọi người đều sợ hãi không ngớt, bọn họ lần lượt lui ra sau mười mấy mét thì mới thoát khỏi phạm vi bao phủ của lốc xoáy, lúc này tất cả mới thở phào nhẹ nhõm.
Thế nhưng, sự sợ hãi trong lòng mọi người vẫn không thể giảm bớt.

Lúc này Diêu Hoa Mộng kinh ngạc mà há to miệng, đôi tay nhỏ bé cũng vô thức nắm chặt tay Tần Thanh Nhã, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi lạnh mà cô cũng không thèm để ý.
“Thật đáng sợ, Vân Bá Hùng không hổ danh là cao thủ cấp bậc Tông Sư do tỉnh Phú Thọ phái đến, trận đấu này còn kịch liệt hơn cả lúc cậu Trần quyết đấu với bậc thầy kiếm đạo Cừu Thanh Vũ ở hội quán Vọng Giang Lâu.

Cậu Trần và Vân Bá Hùng đều khủng khiếp ngang nhau, nếu đối phó với người thường thì cả hai có thể dễ dàng lấy mạng của người khác.” Lúc này Kinh Đại Vĩ đã đổ mồ hôi đầy trán, trong mắt ông hiện lên vẻ kinh hãi đến tột độ.
Trên sân đấu, trận chiến ác liệt vẫn được tiếp tục và nó đang dần trở nên gay cấn hơn bao giờ hết.
Cú đấm bằng tay phải của Trần Gia Bảo có kỹ thuật vô cùng sắc sảo và tinh tế, nó thậm chí vừa có thể công vừa có thể thủ.

Nắm đấm của anh có khả năng hấp thụ âm dương, uyển chuyển như chim hạc, vì vậy dù nội lực đến từ lòng bàn tay của Vân Bá Hùng mạnh đến đâu thì nó vẫn có thể làm tan biến một cách dễ dàng.
Hơn nữa, Trần Gia Bảo đồng thời sử dụng thanh kiếm bằng

tay trái, anh vốn là bậc thầy của kiếm đạo, kiếm pháp của anh rất dữ tợn và sắc bén, như sừng của linh dương đâm ra một cách tàn nhẫn.

Chiêu thức lại cực kỳ linh hoạt, thanh kiếm liên tục đâm chọt vào điểm yếu của Vân Bá Hùng khiến ông dần dần lâm vào nguy cơ bại trận.
Cú đấm mạnh mẽ đi kèm với đường kiếm linh hoạt, một tay phòng thủ để tay còn lại tấn công, đó là kỹ thuật chiến đấu hoàn hảo và đáng sợ nhất!
Mặt khác, dù cho Vân Bá Hùng được gọi là "bất khả chiến bại" với cú đấm kinh hoàng của mình, nhưng ông ta đã bị khống chế khi đối mặt với cú đấm có thể loại bỏ nội lực của Trần Gia Bảo.

Ông ta thở dài một hơi, mặt đỏ bừng vì bị anh công kích bằng những nhát kiếm hết lần này tới lần khác.

Lúc này Vân Bá Hùng vội vàng lui về phía sau, ông vừa xấu hổ vừa chửi đổng lên.
Trong một khoảng thời gian ngắn, Trần Gia Bảo đã áp đảo hoàn toàn Vân Bá Hùng, anh đã chiếm được vị trí có lợi hơn đối phương.

Có thể nói, kết quả của cuộc cạnh tranh khốc liệt này đã được định đoạt!
"Chuyện này…sao có thể xảy ra được chứ? Chú Vân chưa từng thua bất kỳ trận đấu nào, vậy mà bây giờ lại bị áp đảo hoàn toàn.

Trần Gia Bảo sao có thể mạnh như vậy?" Bùi Tuệ Lâm lẩm bẩm một mình, cô không thể tin vào mắt mình.
"Quả nhiên là cậu Trần, ngay cả cao thủ hàng đầu của tỉnh Phú Thọ như Vân Bá Hùng cũng bị đánh bại.
Sau trận chiến này, sự an toàn của tỉnh Hòa Bình sẽ được đảm bảo trong mười năm tới!" Kinh Đại Vĩ sung sướng nắm chặt hai lòng bàn tay, khuôn mặt của ông phấn khích đến bỏ bừng.
Lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy âm thanh xé gió xuyên thủng cả bầu trời, một luồng khí trong suốt được bắn ra từ đầu ngón tay của Trần Gia Bảo, Vân Bá Hùng vội vàng né

tránh nhưng rất tiếc lại không kịp.

Luồng khí xẹt ngang qua khuôn mặt của ông rồi để lại một vết thương trên gò má, ngay lập tức máu bắn tung tóe ra khắp nơi.
“A!”
Bùi Tuệ Lâm thốt lên, cô vừa sợ hãi vừa cảm thấy lo lắng.

Chương 360

Vân Bá Hùng tức giận hét lớn, tóc gáy cũng dựng đứng cả lên, lúc này trông ông giống như một con sư tử hung hãn vậy.

Ông dùng hết sức lực mà vận nội công từ lòng bàn tay, sau đó tung một cú đấm bất ngờ vào người Trần Gia Bảo.

Cú đấm mang theo sức mạnh khủng khiếp xẹt ngang qua, đồng thời để lại một rãnh sâu hoắm trên mặt đất.

Lúc này cả đám lại sửng sốt, Tần Thanh Nhã càng lo lắng cho anh hơn.

Trần Gia Bảo nhíu mày nhìn cơn lốc xoáy ở trước mặt, anh cảm thấy lần này Vân Bá Hùng ra tay quá mức tàn nhẫn.

Nếu anh sử dụng tuyệt chiêu của bản thân thì chưa chắc có thể hóa giải hết nội lực của nắm đấm đó.

Trần Gia Bảo muốn đảm bảo sự an toàn cho mình, vì vậy anh giẫm chân xuống mặt đất rồi nhảy sang một bên để tránh né.

Cú đấm lần này được tung ra khiến Vân Bá Hùng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Ông vừa tức giận, sửng sốt lại có chút bối rối, lát sau ông nghiêm túc nói: “Trần Gia Bảo, cậu quả thực rất mạnh, năng lực của cậu vượt xa sự dự đoán của tôi.

”

Trần Gia Bảo cười trả lời: “Nếu tôi vẫn còn cầm thanh kiếm trong tay thì ông đã bị chém nát từ lâu rồi.

”
Vân Bá Hùng đột nhiên im lặng, thông qua trận chiến vừa rồi thì ông biết rằng những gì Trần Gia Bảo nói là hoàn toàn đúng.

Nếu Trần Gia Bảo cầm thanh kiếm trong tay thì ông ta đã chết từ lâu rồi!

Bùi Tuệ Lâm còn kinh ngạc hơn, cô không thể ngờ được một người trẻ tuổi như Trần Gia Bảo, thậm chí còn nhỏ hơn cô vài tuổi lại có sức mạnh đáng sợ như vậy.

Dưới ánh trăng, Vân Bá Hùng hít sâu một hơi để bình tĩnh trở lại rồi mới nói: “Tôi thừa nhận thực lực của cậu mạnh hơn so với tôi, thế nhưng không phải tôi không có cơ hội để chiến thắng cậu!”
“Ồ?” Trần Gia Bảo tò mò và ngạc nhiên, anh biết rằng Vân Bá Hùng vốn dĩ là người không thích nói xằng nói bậy.

Ngay sau đó, Vân Bá Hùng lấy từ trong túi ra một quả cầu pha lê màu trắng, bên trong còn có một luồng sáng yếu ớt đang di chuyển.

Điều kỳ lạ hơn nữa là sau khi ông ta lấy quả cầu này ra và đặt vào lòng bàn tay, đột nhiên ánh trăng như hòa quyện với bầu trời tạo nên một chùm ánh sáng chiếu vào quả cầu đó.

Ánh trăng hòa vào mặt nước khiến luồng sáng di chuyển!
Tất cả mọi người đều ngạc nhiên!
Ban đêm, ánh trăng như nước, chiếu sáng quả cầu màu trắng đang đặt trong lòng bàn tay của Vân Bá Hùng, phản xạ ra sáng bạc chói lóa lấp lánh, uốn lượn đến vô cùng rực rỡ, nhưng lại không hề khiến cho người ta cảm thấy nhức mắt.

Tất cả mọi người tại đây đã có khi nào nhìn thấy được cảnh tượng như vậy đâu chứ? Nhanh chóng trở nên ồn ào kinh ngạc không thôi.

Ban đầu Bùi Tuệ Lâm còn lo âu không dứt, nhưng mà bây giờ, trong mắt cô ta lại lộ ra vẻ kinh hãi, lẩm bẩm nói với chính mình: "Viên ngọc Nguyệt Hoa, vậy mà lại là viên ngọc Nguyệt Hoa, đây chính là con át chủ bài lớn nhất của chú Vân, không nghĩ tới Trần Gia Bảo có thể ép được chú Vân phải làm đến mức như vậy, anh Trần tiếng tăm lừng lẫy quả nhiên không phải là chuyện đùa, nhưng mà, nếu như chú Vân đã lấy viên ngọc Nguyệt Hoa ra, vậy thì cuộc quyết đấu này, Trần Gia Bảo chắc chắn phải thua không còn nghi ngờ gì nữa!"
Bùi Tuệ Lâm hơi ngẩng đầu lên, hết sức tự tin.

Trần Gia Bảo có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, từ sau khi Vân Bá Hùng lấy quả cầu màu trắng kia ra xong thì linh khí ở trong không khí xung quanh ông ta nháy mắt cũng được tăng lên thêm một bậc, thậm chí ngay cả ở trong không khí ở những chỗ lân cận cũng đã bị lọc sạch.

Mà điều càng làm cho Trần Gia Bảo kinh ngạc chính là, linh khí xung quanh lại dường như đang hòa trộn vào với khí cơ của Vân Bá Hùng, ngay cả những vết thương trên mặt của Vân Bá Hùng cũng đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng khép lại.

"Cái này rốt cuộc là thứ gì, sao lại thần kỳ như vậy?" Trong lòng Trần Gia Bảo tràn đầy kinh ngạc.

Dường như đã nhìn thấy được sự nghi ngờ của Trần Gia Bảo, Vân Bá Hùng cười to nói: "Họ Vân tôi làm người vẫn luôn quang minh lỗi lạc, nói cho cậu cũng không có vấn đề gì, đây là viên ngọc Nguyệt Hoa, là bảo vật có một không hai trong môn phái của chúng tôi, từ giây phút các đệ tử mới bái thầy để chính thức tiến vào môn phái thì đã được thầy truyền lại cho, mỗi khi đến đêm trăng tròn đều sẽ mang viên ngọc này ra cùng tu luyện dưới ánh trăng, không chỉ có thể rót vào cho chính mình một luồng chân khí, hơn nữa còn có thể hấp thụ được những tinh hoa trong ánh trăng vào trong viên ngọc.

Cứ như vậy thì đến sau này thì thứ nhất là, lúc bình thường cũng có thể mượn được linh khí từ bên trong viên ngọc ánh

trăng này ra mà tu luyện, trong thế giới hiện thực, khi linh khí dần dần khô kiệt thì có thể giúp cho bản thân nhanh chóng tăng thêm thực lực, thứ hai là, sau những năm tháng tích lũy tinh túy của ánh trăng, bên trong quả cầu bằng ngọc này sẽ ẩn chứa một năng lượng khổng lồ, khi các đệ tử trong môn phái gặp phải kẻ địch mạnh khó mà thắng được thì cũng có thể mượn năng lượng ánh trăng từ trong viên ngọc này để khiến cho thực lực tạm thời tăng vọt.

”

Trần Gia Bảo càng thêm kinh ngạc, đồng thời, trong nội tâm còn có một tia nhiệt huyết kịch liệt đảo qua!

Chương 361

Đối với người luyện Tiên Võ Hợp Tông Quyết như anh mà nói, phải cần có một lượng linh khí vô cùng khổng lồ, cũng chính là vì như vậy, cho nên khi anh muốn đột phá được tu vi trong khoảng thời gian ngắn thì chỉ có cách mượn năng lượng hỗ trợ từ đan dược.

Nhưng nếu như anh cũng có viên ngọc Nguyệt Hoa, có thể hấp thụ được càng nhiều tinh hoa tốt hơn từ ánh trăng, vậy thì đối với việc tu hành của anh mà nói thì chuyện nhất định có thể coi như đã hoàn thành được một nửa rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Gia Bảo nhìn về phía viên ngọc Nguyệt Hoa trên tay của Vân Bá Hùng, ánh mắt tràn đầy lửa nóng, trong lòng cũng đã có ý tưởng.

Vân Bá Hùng khẽ cau mày, ông ta cứ luôn cảm thấy ánh mắt của Trần Gia Bảo rất kỳ quái, khiến cho ông ta cảm nhận được một tia nguy cơ, nhưng mà cuối cùng lại không nghĩ thêm gì nhiều, chỉ cười lạnh nói: "Trần Gia Bảo, vừa rồi tôi đã nói qua rồi, sau khi sử dụng viên ngọc Nguyệt Hoa xong thì sẽ khiến cho thực lực tạm thời tăng vọt, bây giờ tôi đã là đã có năng lực mạnh mẽ của một Tông sư trung kỳ, nếu như tôi vận dụng hết năng lực bên trong viên ngọc Nguyệt Hoa, vậy thì cậu thử đoán xem tôi có thể đạt được đến cảnh giới nào?"
Trần Gia Bảo không nói gì.

Trên mặt Kinh Đại Vĩ lại đột nhiên tràn ngập kinh ngạc cùng sợ hãi, mồ hôi lạnh cũng túa ra, khiếp đảm nói: "Lẽ nào là… Lẽ nào là Tông sư hậu kỳ?"

“Không sai.

” Vân Bá Hùng tặng cho Kinh Đại Vĩ một ánh mắt tán thưởng, ngạo nghễ nói: “Chính là Tông sư hậu kỳ! Trần Gia Bảo, tôi nghĩ chắc cậu cũng biết, ở trong cảnh giới Tông sư, giữa mỗi một tầng cảnh giới nho nhỏ thôi cũng đều có sự chênh lệch rất lớn, cậu cảm thấy cậu có thể nắm chắc được phần thắng trước một người có thực lực mạnh mẽ như Tông sư hậu kỳ hay sao?”
Trần Gia Bảo khẽ cau mày, trong ánh mắt cũng có chút vẻ đình trệ.

Đám người Tần Thanh Nhã không hiểu được kẻ mạnh ở cấp bậc Tông sư hậu kỳ rốt cuộc là có ý nghĩa như thế nào, nhưng mà nhìn thấy biểu cảm kia của Trần Gia Bảo, các cô cũng biết được chuyện này nhất định là rất khó giải quyết, cho nên đều không kiềm được mà lo lắng không thôi.

Bùi Tuệ Lâm nghe xong thì kinh ngạc hô lên một tiếng, tiếp lời nói: “Cháu chỉ biết là sau khi dùng viên ngọc Nguyệt Hoa xong, thực lực của chú Vân nhất định sẽ tăng vọt, nhưng vậy mà lại có thể đạt tới được Tông sư hậu kỳ thì đúng thật là đáng sợ.

Nhưng mà như thế này cũng tốt, đối mặt với một người có thực lực mạnh mẽ như Tông sư hậu kỳ, Trần Gia Bảo hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!”
Trong sân, Trần Gia Bảo vẫn không lên tiếng.

Một tay Vân Bá Hùng cầm viên ngọc, một tay vòng ra đặt sau ở trên lưng, ngạo nghễ nói: “Trần Gia Bảo, đây là lần đầu tiên tôi sử dụng viên ngọc Nguyệt Hoa, một khi trở thành Tông sư hậu kỳ, chỉ sợ ngay cả tôi cũng không có cách nào điều khiển chiêu thức một cách thuần thục được, cho nên nếu như cậu thức thời thì phế bỏ tu vi của chính mình đi, hoặc là từ nay về sau phải ở ẩn trong nơi núi sâu, không tham dự vào sự đấu tranh của thế giới ngầm nữa, vậy thì tôi có thể thả cho cậu một con ngựa để mà chạy trốn.

”

“Chú Vân, không thể bỏ qua cho Trần Gia Bảo đơn giản như vậy được…” Vẻ mặt Bùi Tuệ Lâm hiện lên sự nôn nóng, vội vàng lên tiếng ngăn lại, nhưng đột nhiên, cô ta lại thấy được Vân Bá Hùng âm thầm nháy mắt với cô ta một cái, sau đó mới ngạc nhiên im miệng.

Vân Bá Hùng nhìn về phía Trần Gia Bảo, khóe miệng kéo lên một nụ cười tự tin, lặp lại câu nói trước đó thêm một lần nữa: “Hoặc là lên núi sâu sống ẩn dật hoặc là bị tôi đánh chết tại chỗ, cậu chọn cái nào?”
Ngay trong giây phút tiếp theo đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Trần Gia Bảo, chờ Trần Gia Bảo đưa ra quyết định.

“Hầy, mặc dù cậu Trần cũng đã rất lợi hại rồi, nhưng mà đối mặt với một vị Tông sư hậu kỳ như này thì vẫn là quá nguy hiểm.

” Kinh Đại Vĩ âm thầm thở dài, lắc đầu một cái, không nén được thất vọng.

Trên mặt Tần Thanh Nhã tràn ngập rối rắm cùng do dự, nhưng ngay sau đó, cô lại cắn chặt răng một cái, chuẩn bị tiến lên đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, cô muốn nói cho Trần Gia Bảo biết, nếu như Trần Gia Bảo thật sự lựa chọn cách sống ẩn dật ở nơi núi sâu mà nói, thì cô… cô vẫn có thể đi cùng với anh.

Nhưng Tần Thanh Nhã mới vừa nhấc ra một bước chân, Trần Gia Bảo lại đột nhiên nhàn nhạt nói: “Giao viên ngọc Nguyệt Hoa ra cho tôi, tôi có thể tha cho ông một mạng.

”
Đúng là từng lời nói ra đều là không khiến người ta ngạc nhiên tới chết thì không ngừng lại mà, tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ, Tần Thanh Nhã ngay lập tức dừng bước chân lại dưới sự kinh ngạc.

“Cậu nói cái gì?” Vân Bá Hùng cau mày, khó hiểu nói: “Cậu

bảo tôi phải giao viên ngọc Nguyệt Hoa ra, hơn nữa còn dám nói lời ngông cuồng, muốn tha cho tôi một mạng, tôi không nghe nhầm đấy chứ?"
"Tất nhiên, ông thật sự là không hề nghe nhầm.

" Trần Gia Bảo trả lời.

Vân Bá Hùng tựa như nghe được một câu chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ, ngước mặt lên trời mà ha ha cười to, âm thanh chấn động trong bầu trời đêm, sau khi không thông báo trước mà dập tắt tiếng cười xong ông ta lại đột nhiên nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh sáng sắc bén trong mắt bắn ra bốn phía, trầm giọng nói: "Vậy thì tôi sẽ nhìn cho kỹ một chút, khi đối mặt với một Tông sư hậu kỳ, cậu có thể lấy tư cách gì ra để mà tha cho tôi một mạng?"
Dứt lời, Vân Bá Hùng hét lớn một tiếng, bàn tay đang cầm viên ngọc giơ lên thật cao.

Trong nháy mắt, ánh sáng trên viên ngọc Nguyệt Hoa bắt đầu lấy Vân Bá Hùng làm tâm điểm rồi tỏa ra xung quanh, ánh trăng mờ mịt như mặt biển trắng mênh mông bao la tràn ra khắp nơi, trên mặt, trên người của quần chúng xung quanh đều được một mảng ánh sáng bạc chiếu sáng.

Chương 362

Vân Bá Hùng đứng ở trong trung tâm ánh trăng, tiếng áo quần phần phật trong gió cuốn vang dội, khí thế quanh thân dâng cao, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên, khí cơ như cuồng phong quét sạch bốn phương tám hướng, thổi cho tất cả mọi người đều không thể mở mắt ra nổi.

Khí thế to lớn khiến cho trong lòng mọi người đều sinh ra sợ hãi!
Ngay sau đó, mây tan gió ngừng.

Mọi người vội vàng mở mắt, nhìn về phía Vân Bá Hùng.

Chỉ thấy Vân Bá Hùng đứng ở tại chỗ, viên ngọc Nguyệt Hoa đã được ông ta thu lại, khí thế quanh thân đang vô cùng điên cuồng, so với thời điểm đối chiến với Trần Gia Bảo lúc trước đó thì hình như đâu chỉ là mạnh hơn gấp mười lần?

Vân Bá Hùng hơi hơi nhắm mắt, cảm thụ sự đầy tràn dạt dào kịch liệt trong cơ thể, hít sâu một hơi, sau đó, trên khóe miệng lộ ra một nụ cười hài lòng, mở mắt, thở dài nói: “Thực lực của Tông sư hậu kỳ, quả nhiên không phải là thứ có thể xem thường được, Trần Gia Bảo, nếu bây giờ cậu mới biết cầu xin sự tha thứ vậy thì cũng đã muộn rồi.

”
“Bớt nói nhảm đi, muốn đấu thì đấu, tôi nhất định sẽ theo tới cùng!” Trần Gia Bảo khẽ cau mày, giống như cũng cảm thấy được Vân Bá Hùng có chút khó giải quyết, bàn tay đột nhiên tạo ra kiếm quyết, ba đường kiếm khí bắn ra, lao thẳng đến Vân Bá Hùng.

Ra tay trước chiếm được lợi thế!
“Ngây thơ, hiện tại tôi đã là một Tông sư hậu kỳ, cậu cho rằng ba đường kiếm khí này có thể tạo thành uy hiếp đối với tôi hay sao?” Vân Bá Hùng khinh miệt mà cười, đợi đến lúc ba đường kiếm khí bay tới bên cạnh mình thì mới đột ngột đưa tay ra, trực tiếp bắt lấy ba đường kiếm khí kia vào trong tay, ba đường kiếm khí nhẹ nhàng bị nắm chặt lại, sau đó tan biến như hư không.

Mọi người khiếp sợ không thôi.

“Thật là đáng sợ, ngay cả ba đường kiếm khí của cậu Trần cũng có thể dễ dàng tiếp được, thì ra đây chính là thực lực khủng khiếp của Tông sư hậu kỳ, xem ra lần này cậu Trần gặp phải đối thủ chân chính rồi, tiếp theo thật sự rắc rối rồi đây.

” Mồ hôi lạnh trên trán Kinh Đại Vĩ túa ra, một khi Trần Gia Bảo bại dưới tay Vân Bá Hùng, vậy thì ngay sau đó ông ta sẽ trắng trợn mà xâm chiếm thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, ngày ấy cũng sẽ trở thành ngày mà tỉnh Phú Thọ rơi vào tình cảnh tai họa ngập đầu.

Bùi Tuệ Lâm đắc ý cười, giống như cô ta đã nhìn thấy được dáng vẻ Trần Gia Bảo bị Vân Bá Hùng đè xuống đất rồi nghiền ép đến chết vậy.

Vân Bá Hùng nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt khinh miệt, cất giọng nói: “Với thực lực bây giờ của cậu, ở trong mắt tôi hoàn toàn không đáng nhắc tới.

”
“Tôi vẫn chỉ có câu nói kia, chỉ cần giao viên ngọc Nguyệt Hoa ra, tôi có thể tha cho ông một mạng.

” Trần Gia Bảo vô cùng tự tin nói, sau đó lại đột ngột lại nhấc người tiến lên, đạp chân vào bát quái một lần nữa, co ngón tay búng nhẹ một cái, vô số đường kiếm khí lại bắn toán loạn ra lần thứ hai.

“Ngây thơ, thật là quá ngây thơ mà.

” Vân Bá Hùng khinh miệt mà cười, đột nhiên vung tay lên, đường kiếm khí trước mắt cũng tiêu tán trong nháy mắt.

Một khắc sau, Trần Gia Bảo đã đột nhiên tiến sát người đến, nắm đấm lao đến giống như đường kiếm khí kia, mãnh liệt tấn công Vân Bá Hùng thêm ba đường.

“Trần Gia Bảo, bây giờ tôi sẽ khiến cho cậu mở mang kiến thức một chút, cho cậu thấy được chênh lệch thực lực giữa tôi và cậu lớn đến mức nào!”
Vân Bá Hùng hét lớn một tiếng, đột nhiên ra tay nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã bắt được nắm đấm của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo kinh ngạc, dự định vận dụng phương pháp vận nội kình đặc biệt là “Vô cực quyền” để làm tiêu hao nội kình của Vân Bá Hùng, nhưng mà, ngay sau đó Trần Gia Bảo lại kinh ngạc phát hiện ra, nội kình của Vân Bá Hùng vẫn đang không ngừng cuồn cuộn truyền tới, căn bản là không thể tiêu hao được hết.

Từ sau khi Trần Gia Bảo xuống núi thì đây tuyệt đối vẫn là lần đầu tiên anh gặp phải loại chuyện như thế này.

Vân Bá Hùng đắc ý cười nhạt, ngay sau đó lại đột nhiên hét lớn một tiếng, nắm lấy tay của Trần Gia Bảo, bất ngờ ném anh lên phía trên!
Trần Gia Bảo không kịp khống chế được thân thể trong tình huống bất ngờ này, cả người bị quăng thật cao lên không trung, trong lòng vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng thực lực của Tông sư hậu kỳ lại khủng bố đến như vậy.

Không đợi cho anh phục hồi lại tinh thần, Vân Bá Hùng lại đột nhiên nhảy lên thật cao, từ phía sau lao tới trước, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía trên Trần Gia Bảo, một bàn tay bất ngờ mạnh mẽ bay thẳng tới đầu Trần Gia Bảo!
Một chiêu này nếu như thật sự đánh trúng, thì cứ coi như Trần

Gia Bảo thuộc vào cấp bậc Tông sư đi nữa, chắc chắn cũng sẽ bị đánh cho vỡ toang não mà chết!
Tần Thanh Nhã sợ đến mức mặt mày tái nhợt, thiếu chút ngất xỉu ngay tại nơi này.

Chương 363

Đang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Gia Bảo lại đột nhiên cắn răng một cái, mặc dù người vẫn còn ở trên không trung nhưng anh cũng dùng lực để vận nội kình, hai quả đấm dần dần xuất hiện, miễn cưỡng làm tiêu hao đi phần lớn sức mạnh trong một chiêu kia của Vân Bá Hùng, nhưng mà phần sức mạnh còn dư thừa lại vẫn theo đúng mục đích mà nó được xuất ra, vỗ xuống trên người anh, Trần Gia Bảo giống như một vì sao rơi, ngổn ngang ngã xuống dưới nền đất, sau khi nổ ra một tiếng "Ầm" vang dội thì mặt đất cũng bị xé rách trong nháy mắt, từng khe hở bị tách ra dài đến mấy mét.
"Gia Bảo…" Tần Thanh Nhã kêu lên một tiếng, muốn chạy tới nhưng lại bị Diêu Hoa Mộng lanh tay lẹ mắt, vội vàng kéo lại, cô ta nôn nóng la lên: "Cô đừng có qua đó, cô có đi qua cũng chỉ làm tăng thêm phiền phức cho anh ấy mà thôi."
Tần Thanh Nhã ngừng bước chân lại, nhưng trong mắt đã xuất hiện một tầng hơi nước.
Trần Gia Bảo đột nhiên xoay người nhảy bật lên, đứng thẳng tại nơi đó, mặc dù nhìn có chút chật vật nhưng mà cũng không bị thương.
Vân Bá Hùng lướt theo chiều gió hạ người xuống vị trí đối diện, cách Trần Gia Bảo khoảng hai mét, dáng vẻ kiêu ngạo, giống như bề trên nói với kẻ dưới: "Như thế nào?"

"Bình thường thôi." Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, trong mắt hiện lên thần thái phấn chấn, tự tin nói: "Tôi vẫn chỉ có một câu nói kia, giao viên ngọc Nguyệt Hoa ra, tôi sẽ tha cho ông một mạng."
Kiên cường bất khuất, chấn động bốn phương!
"Đang đứng trước một cường giả Tông Sư hậu kỳ thế mà Trần Gia Bảo vẫn dám nghênh ngang khoác lác như vậy, đúng là

nói khoác mà không biết ngượng, tôi thấy Trần Gia Bảo điên rồi đấy.” Bùi Tuệ Lâm lắc đầu khẽ cười, vẻ khinh miệt vô cùng rõ ràng.
Không chỉ Bùi Tuệ Lâm mà mọi người ở đây cũng cảm thấy Trần Gia Bảo đang khoác lác, thậm chí có người còn hoài nghi Trần Gia Bảo bị tâm thần, chỉ có Tần Thanh Nhã là nắm chặt hai tay trước ngực, cầu nguyện cho Trần Gia Bảo.
Vân Bá Hùng hơi nhíu mày, trong tiềm thức ông ta cho rằng Trần Gia Bảo không nói khoác, nhưng ông ta lại không nghĩ ra được Trần Gia Bảo sẽ thắng ông ta bằng cách nào khi mà thực lực hai bên chênh lệch đến vậy.

Vân Bá Hùng giễu cợt lắc đầu, trịch thượng nói: “Họ Vân tôi đây cũng muốn xem rốt cuộc cậu có bản lĩnh gì mà dám phổng mũi như vậy.”
Trần Gia Bảo nở nụ cười, ánh mắt tự tin mà kiên định, đột nhiên anh chỉ ngón trỏ lên trời, cao giọng nói: “Dùng một chiêu để quyết định sống chết của tôi và ông, thế nào?”
Lời nói ấy như đã dội một trận sấm dữ xuống, khiến mọi người phải khiếp sợ không thôi!
“Cái gì? Trần Gia Bảo muốn dùng một chiêu để đánh bại cường giả Tông Sư hậu kỳ ư, anh ta điên rồi à?”
Việc này hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người.

“Đúng là tự tìm đường chết!” Bùi Tuệ Lâm cười một cách đầy khinh rẻ, giễu cợt nói: “Chú Vân đã tạm thời có thực lực Tông Sư hậu kỳ khi sử dụng bí pháp Nguyệt Hoa Châu, Trần Gia Bảo à, thế mà anh lại muốn chỉ dùng một chiêu để đánh bại chú Vân.

Chậc chậc, xem ra cậu Trần nổi tiếng khắp tỉnh Hòa Bình đây chẳng qua chỉ là một kẻ tâm thần thôi.”
Trần Gia Bảo nhìn cô ta một cái, khẽ cười, hoàn toàn không để cô ta vào mắt.
Bùi Tuệ Lâm tức khắc nổi đóa.
Vân Bá Hùng nhíu chặt mày, ông ta có thể cảm giác được sự tự tin phát ra từ trong xương Trần Gia Bảo, anh không hề phô trương thanh thế.
Ông ta hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Cũng tốt, dù sao bí pháp Nguyệt Hoa Châu cũng có thời hạn, mày muốn quyết

định thắng hay bại chỉ bằng một chiêu thì vừa hay hợp ý tao.

Chiêu tiếp theo tao sẽ dốc sức thi triển, hôm nay để tao giúp mày mở rộng tầm mắt, xem một kích toàn lực của cường giả Tông Sư hậu kỳ kinh khủng đến mức nào!”
Dứt lời, Vân Bá Hùng hét lớn một tiếng, chân khí trong cơ thể quay cuồng lên toàn bộ, áo quần không gió mà tự phần phật không ngừng, khí thế cuồng bạo quanh người không ngừng lên cao như từ vô hình hóa thành thực chất, đè ép mọi người không thở nổi.
Một kích cuối cùng của Vân Bá Hùng, tuyệt đối không thể coi thường!

Sắc mặt mọi người xanh mét, ai nấy đều có cảm giác như bị tầng mây đen dày đè nát.
Trần Gia Bảo đứng cách Vân Bá Hùng năm mét, dù nét mặt đã trở nên nghiêm túc hơn nhưng vẫn tự tin như cũ, dù chỉ mặc quần cộc dài, đi dép nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời rực rỡ.

Anh cao giọng nói: “Vân Bá Hùng, người có bí pháp không chỉ mỗi mình ông.

Nhân ngày hôm nay, tôi sẽ lấy chiêu thức chân chính còn sót lại của Kiếm Tiên – Trảm Nhân Kiếm, ba kiếm thiên-địa-nhân để đánh bại song chưởng vô địch của ông, cho ông biết thế nào gọi là ếch ngồi đáy giếng!”
Trần Gia Bảo quát to lên một tiếng, tay phải bóp kiếm quyết, không hề giữ lại chân nguyên quanh mình mà dồn hết vào đầu ngón tay, tức khắc trên kiếm chỉ hiện ra vầng sáng đỏ rực, hình thành một khí kiếm màu đỏ dài mười xăng-ti-mét!
Thân kiếm không chất mà hữu hình, xung quanh thân kiếm nhỏ dài thấp thoáng có sấm sét chạy dọc như đang ẩn chứa năng lượng có thể hủy diệt cả đất trời.

Chương 364

Đây chính là Thiên Địa Nhân, một trong ba kiếm quyết cuối cùng được ghi lại trong Hồn Nguyên Kiếm Kinh.
Đối mặt với một cường giả Tông Sư hậu kỳ như Vân Bá Hùng, Trần Gia Bảo cũng chưa bao giờ thấy khó giải quyết như lúc này, không thể không sử dụng lá bài tẩy!
Vân Bá Hùng đứng cách Trần Gia Bảo năm mét mà vẫn cảm nhận được năng lượng kinh khủng trên khí kiếm màu đỏ, trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Ông ta đã hăng say tu hành ba mươi mấy năm mà chưa lần nào thấy một chiêu thức thế này, hai mắt không khỏi ánh lên vẻ hoảng sợ: "Đây là chiêu thức gì vậy?
Trảm Nhân Kiếm, chẳng lẽ là chiêu thức còn sót lại của Kiếm Tiên thật sao?"

Nhưng ngay sau đó, Vân Bá Hùng lại hừ lạnh một tiếng, tự tin nói: "Không cần biết có phải mày phô trương thanh thế hay không nhưng thực lực hai bên cách nhau như trời với đất, cho dù là chiêu thức của Kiếm Tiên thì sao, mày có thắng nổi tao không? Trong thế giới của những người tập võ, ta luôn phải dựa vào thực lực của chính mình để làm nền móng!"
Sắc mặt Trần Gia Bảo có chút trắng xanh, khí kiếm màu đỏ cũng không ổn định, lúc ẩn lúc hiện, có thể thấy anh vẫn rất cố sức khi dùng thân thể người phàm để thi triển chiêu thức còn sót lại của Kiếm Tiên.
Tần Thanh Nhã khẩn trương nhìn chằm chằm vào bên này, không dám thở mạnh một hơi.
Dưới con mắt bao người, Trần Gia Bảo nhảy lên cao một khoảng hơn hai mươi mét, khi kiếm màu đỏ càng lóa mắt hơn bao giờ hết, anh hét lên một tiếng thật lớn: "Trảm Nhân

kiếm!”
Bất chợt Trần Gia Bảo cuốn theo năng lượng vô cùng bàng bạc lao về phía Vân Bá Hùng từ trên cao, tốc độ nhanh như chớp, dòng năng lượng cuộn trào mãnh liệt đến mức ma sát vào cả không khí làm dấy lên ánh lửa màu đỏ, giống như một viên sao băng đỏ máu.
Có bao giờ mọi người được xem một cảnh tượng đầy huyền ảo đến vậy, ai nấy đều cực kỳ hoảng sợ, đến cả việc kêu lên cũng quên mất.
Tại vùng trung tâm bị khí Trảm Nhân Kiếm phong tỏa, Vân Bá Hùng mở hai mắt, không hề sợ hãi, một thân nội kình đáng sợ của một Tông Sư hậu kỳ đã tăng đến đỉnh điểm, đột nhiên ông ta nhảy lên, đưa ra song chưởng, nội kình đáng sợ nháy mắt tuôn trào mãnh liệt, hình thành ánh sáng tinh khiết của mặt trăng, nghênh đón sao băng màu đỏ, quát to: “Gió nổi mây vần!”
Sao băng màu đỏ và ánh trăng trắng va chạm vào nhau trên không trung, trong nháy mắt, ánh trăng và ánh đỏ đồng thời phát sáng, chiếu rọi cả bầu trời đêm sáng như ban ngày, tiếng chấn động “Ầm ầm!”
truyền tới, kình khí cuồng bạo nổ tung từ nơi giao nhau giữa màu đỏ và màu trắng như đã hình thành một cơn gió lốc cấp bảy cấp tám, mọi người bị gió mạnh hất ra, suýt nữa đứng không vững bay ra phía sau.
Mọi người đều hãi sợ, chỉ kình khí tràn ra ngoài thôi mà đã khủng bố đến thế rồi, Trần Gia Bảo và Vân Bá Hùng đang ở trung tâm, đang đối mặt với uy áp của cuộc va chạm thì còn đáng sợ đến mức nào nữa?
Đột nhiên, trong quầng sáng đỏ và trắng truyền tới một tiếng kêu rên đầy đau đớn, một búng máu tươi bị ai bắn ra, rơi xuống mặt đất.
Mọi người sửng sốt, căng thẳng nhìn chằm chằm vào trong, chờ đợi khoảnh khắc biết được ai thắng ai thua.

Tần Thanh Nhã nắm chặt cổ áo, cảm giác cả tim mình cũng nghẹn ở cổ họng.
Đột nhiên có một bóng người rơi xuống mặt đất từ giữa không trung, rên lên một tiếng, phun một bãi máu tươi ra.
Không ngờ lại là Trần Gia Bảo!

Lớp áo hai bên cánh tay anh đã bị xé xác, phần thân trên cường tráng có mấy vết thương chảy máu đầm đìa.
Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo thua rồi?
Mọi người thảng thốt kêu lên, cảm giác như đang có một hòn núi nặng nề đè lên người mình.

Ngay cả một người tài ba như cậu Trần cũng thua, vậy chẳng phải mọi người ở đây sẽ bị Vân Bá Hùng xâu xé một cách vô cùng tùy ý sao?
Bùi Tuệ Lâm thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên cười vì đã được trả thù.
"Ôi, Gia Bảo…" Tần Thanh Nhã kêu lên một tiếng, trong đôi mắt nổi lên một tầng sương mù.

Cô không quan tâm được điều gì khác nữa, gạt tay Diêu Hoa Mộng ra rồi hoảng loạn chạy đến bên Trần Gia Bảo.

Tần Thanh Nhã đỡ lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, nhìn Trần Gia Bảo như đang tắm mình trong máu, đau lòng nói: "Gia Bảo, anh không sao chứ, anh bị thương nặng quá.

Chúng ta mau đi thôi, em đưa anh đến bệnh viện."
Sắc mặt Trần Gia Bảo có chút trắng xanh nhưng đôi mắt lại không ảm đạm đi mà óng ánh đầy rực rỡ, trông có sức hấp dẫn đến kì lạ.

Trần Gia Bảo lắc đầu, bỗng nở nụ cười, nói: "Anh không sao, phải là Vân Bá Hùng có chuyện mới đúng."
Dứt lời, Trần Gia Bảo còn dùng ngón trỏ chỉ về phía không trung.
Mọi người thấy vậy thì kinh ngạc, Trần Gia Bảo nói thế, chẳng lẽ người thua là Vân Bá Hùng ư?
Nụ cười trên môi Bùi Tuệ Lâm lập tức trở nên cứng đờ, cô ta thì thào: "Không thể nào, chú Vân tuyệt đối sẽ không thua."

Chương 365

Giữa không trung, hai luồng ánh sáng dần dần biến mất, lộ ra bóng người chật vật của Vân Bá Hùng, không ngờ ông ta đã bị đứt cánh tay phải, tay trái ông ta đang cầm lấy cánh tay cụt đó, mắt ông ta nhíu lại vì đau đớn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.
"Cái gì, chú Vân… chú Vân thế mà bị gãy một cánh tay ư, sao có thể? Tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin… Bùi Tuệ Lâm khiếp sợ, tấm mắt vì quá đả kích mà tối sầm, cô ta loạng choạng thụt lùi hai bước ra sau, suýt nữa choáng váng ngã xuống đất.
Ngay sau đó, Vân Bá Hùng rên lên một tiếng, thân thể mất khống chế mà ngã xuống nơi cách Trần Gia Bảo không xa, liên tục giãy giụa nhưng không gượng dậy nổi, đầu tay cụt chảy máu tươi đỏ thắm, nhuộm đỏ cả mặt đất.
Trận chiến này, thắng bại đã được quyết định!
Dù đã sử dụng bí pháp Nguyệt Hoa Châu, một cao thủ hàng đầu tỉnh Phú Thọ được mệnh danh là "Song chưởng vô địch" như Vân Bá Hùng thế mà vẫn thua chiêu thức Kiếm Tiên của Trần Gia Bảo!
Mọi người khiếp sợ ồ lên, sau đó đều hưng phấn sôi trào.

Nhất là Kinh Đại Vĩ, ông ta kích động đến nỗi không thèm để ý đến hình tượng mà nhảy cẫng cả lên, sơ sẩy sao mà ngã lăn xuống đất, cái mông ngã phịch xuống rất đâu, nhưng ông ta hoàn toàn không thèm để ý, ngẩng mặt lên trời cười thật sảng khoái, phấn khích nói: "Quá hay, quá hay, cậu Trần đây đúng là người tài, một quyền đánh ra chống được cả trăm quyền.

Trận chiến này đã bảo vệ thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình

được bình yên trong vòng mười năm tới rồi.

Sảng khoái, quá sảng khoái!”
Dường như đến Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan cũng vui lây, hai cô kích động ôm chầm lẫn nhau, trái tim rung rinh trước tư thế oai hùng của Trần Gia Bảo.

Không chỉ Diêu Hoa Mộng, ngay cả Lam Di Lan cũng cảm thấy có gì đó rung động ngọt ngào khi nhìn về phía Trần Gia Bảo.
Trong sân, Trần Gia Bảo nhẹ nhàng đẩy Tần Thanh Nhã ra, đến gần Vân Bá Hùng, nhìn ông ta từ trên cao.

Trần Gia Bảo nói với vẻ mặt ngạo nghễ: “Thua dưới tay tôi, bị tôi chặt đứt một cánh tay, ông đã phục chưa?”
Vân Bá Hùng nhấn vài chỗ vào phần tay cụt, chẳng mấy chốc đã được cầm máu.

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, trong ánh mắt có sự khiếp sợ xen lẫn thù hận.

Trần Gia Bảo liếc xuống ông ta, chắp hai tay ra sau lưng, ánh mắt bễ nghễ cao ngạo.
Một lát sau, Vân Bá Hùng nở nụ cười đầy tự giễu, nói ra những lời thật lòng: “Cậu Trần đây đúng là tài giỏi không ai sánh bằng, không những vậy còn sở hữu chiêu thức còn sót lại của Kiếm Tiên, họ Vân tôi đây thua tâm phục khẩu phục.

Nhưng có điều, tại sao cậu lại không giết tôi?”
Vân Bá Hùng thật sự rất tò mò, vào khoảnh khắc ông ta và Trần Gia Bảo quyết định thắng thua vừa rồi, ông ta tin chắc rằng Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo có thể cắt đứt cổ họng ông ta dễ như trở bàn tay, nhưng ngay phút chót, Trần Gia Bảo lại nương tay, chỉ chặt một cánh tay của ông ta, điều này làm cho Vân Bá Hùng hết sức khó hiểu.
“Dù không nói nhưng tôi vẫn biết, sau khi ông sử dụng viên ngọc Nguyệt Hoa, tuy thực lực tạm thời tăng vọt nhưng lại để lại di chứng hết sức khôn lường, có khi thực lực còn thụt lùi trên diện rộng cũng không chừng.

Huống chi ông đã bị tôi chém đứt một cánh tay, ‘Song chưởng vô địch’ biến thành một tay khó đỡ, ông đã không còn là mối uy hiếp với tôi nữa, sao tôi phải giết ông?” Trần Gia Bảo lạnh nhạt nói.
Vân Bá Hùng cười khổ một tiếng.

Trần Gia Bảo nói không sai, di chứng sau khi sử dụng viên ngọc Nguyệt Hoa thực sự vô cùng lớn, thậm chí thực lực của ông ta sẽ thụt lùi xuống tận Tông Sư sơ kỳ.
“Dĩ nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu để tôi tha cho ông một mạng.” Trần Gia Bảo đột nhiên đưa tay lấy viên Nguyệt Hoa ra khỏi túi của Vân Bá Hùng, cảm nhận được linh khí mênh mông phát ra từ viên ngọc thì khẽ cười, nói:
“Trần Gia Bảo tôi thường nói là làm, dùng viên ngọc này để cứu ông một mạng đi.”
Vân Bá Hùng sửng sốt, chậm rãi gật đầu, bùi ngùi thở dài, nói:
“Cậu Trần của tỉnh Hòa Bình đúng là anh hùng nhỏ tuổi, họ Vân tôi đây thua tâm phục khẩu phục.”
Trong số người có mặt tại đây, Bùi Tuệ Lâm là người khiếp sợ nhất.

Cô ta vẫn luôn cho rằng “Song chưởng vô địch” của chú Vân tuyệt đối là bất khả chiến bại, cho dù có đấu với cậu Trần nổi tiếng ở tỉnh Hòa Bình thì cũng có thể ung dung giành chiến thắng.
Chứ chẳng hề ngờ rằng, sau khi Trần Gia Bảo vận dụng bí pháp của ngọc Nguyệt Hoa, Vân Bá Hùng không những bại trận, mà còn bị chém mất cánh tay phải.
Đây là vết thương nghiêm trọng nhất của Vân Bá Hùng, cũng là đòn đả kích nặng nề đối với thế giới ngầm của tỉnh Phú Thọ!
Cô ta trợn mắt, che miệng, cảm thấy khó tin với những gì xảy ra trước mắt.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo thu ngọc Nguyệt Hoa lại, quay đầu nhìn Bùi Tuệ Lâm.
Ánh nhìn này lạnh lùng, vô tình, ẩn chứa chết chóc.
Cơ thể mềm mại của Bùi Tuệ Lâm run lên, một dự cảm chẳng lành xông thẳng lên đầu.
Trần Gia Bảo đưa một tay ra sau, rồi bước về phía Bùi Tuệ Lâm.

Bùi Tuệ Lâm tỏ ra vô cùng hoảng sợ.

Trong mắt cô ta, Trần Gia Bảo – kẻ ban đầu giết Nhạc Minh Hải, sau đó chặt đứt tay phải của Vân Bá Hùng chính là một ác ma chính hiệu.

Chương 366

Giờ phút này, khi ác ma khát máu ấy đang đi về phía mình, cô ta sợ hãi.

Nỗi sợ ấy khiến hai chân cô ta như nhũn ra, muốn chạy cũng chạy không nổi.
"Cô là em gái ruột của Bùi Thanh Phong?"
Trần Gia Bảo đi tới trước mặt Bùi Tuệ Lâm hỏi.
Dù Trần Gia Bảo tỏ ra rất dửng dưng, nhưng Bùi Tuệ Lâm lại có cảm giác mình vô cùng nhỏ bé khi đứng trước Trần Gia Bảo.

Cô ta thầm khinh bỉ mình một hồi, sau đó ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói: "Không sai, tôi đây là Bùi Tuệ Lâm – em gái ruột của Bùi Thanh Phong.

Anh giết Nhạc Minh Hải, lại chém đứt cánh tay chú Vân, anh tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh."
"Không bỏ qua cho tôi?" Trần Gia Bảo cười khẩy, nghe vô cùng khinh miệt.
Bùi Tuệ Lâm hơi biến sắc, cô ta như con mèo bị giẫm vào đuôi, cả giận nói: "Anh cười cái gì? Đừng tưởng đánh bại chú Vân là anh lợi hại nhé! Anh có tin nếu anh Bùi Thanh Phong của tôi đồng ý, anh ấy có trăm ngàn cách thức có thể giết chết anh, thậm chí khiến anh muốn sống không được, muốn chết chẳng xong không?"
Dứt lời, Bùi Tuệ Lâm lại ngẩng cái đầu cao ngạo lên một lần nữa.

Cô ta hệt như một con công xoè đuôi, tin tưởng rằng dù Trần

Gia Bảo có mạnh thế mạnh nữa thì so ra vẫn kém anh mình một nửa.
"Chẳng lẽ cô chỉ có thể dựa vào uy danh của anh cô để ra vẻ ta đây thôi à?" Trần Gia Bảo khinh thường.
Bùi Tuệ Lâm xây sẩm mặt mày: "Ý… ý anh là sao?"
"Ý tôi là cô quá yếu." Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng.

Mang cái vẻ nhìn người bằng nửa con mắt, anh thờ ơ nói: "Sự uy hiếp của cô đối với tôi chẳng những không có chút hiệu quả nào, mà còn giống như chuyện cười.

Có lẽ người khác sẽ sợ cô, nịnh hót cô, tâng bốc cô vì cô là em gái của Bùi Thanh Phong, nhưng mà trong mắt Trần Gia Bảo tôi, thân phận em gái ruột Bùi Thanh Phong của cô không bằng một bãi phân chó.

Nếu cô không phải phụ nữ thì bây giờ, cô đã đến điện Diêm Vương báo danh như Nhạc Minh Hải rồi."
Lời nói đanh thép, hùng hồn anh thốt ra mang đến khí thế khiến người ta áp lực.
Bùi Tuệ Lâm tái xanh cả mặt, tức giận đến mức run rẩy toàn thân.

Cô ta duỗi ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào Trần Gia Bảo, đôi môi mấp máy chẳng nói ra lời.
Vân Bá Hùng chật vật đứng lên, nhìn cảnh tượng trước mắt mà không nhịn được thở dài.
Ông ta biết rõ trước mặt kẻ siêu mạnh như Trần Gia Bảo thì cho dù có là Bùi Thanh Phong, Trần Gia Bảo cũng sẽ không nhìn bằng con mắt khác, chứ đừng nói gì đến em gái Bùi Thanh Phong.
"Lôi ra." Trần Gia Bảo bỗng lạnh mặt, khí thế áp đảo khiến người ta không thể phản bác.
Bùi Tuệ Lâm bị dọa sợ, cô ta ngập ngừng hỏi: "Lôi… cái gì?"
"Điện thoại!"
Bùi Tuệ Lâm chẳng biết có chuyện gì xảy ra với mình mà như quỷ thần xui khiến, cô ta lấy chiếc điện thoại Iphone 8 ra đưa cho Trần Gia Bảo.
"Trần Gia Bảo chắc chắn đã giở trò gì khống chế mình, mình

mới lấy điện thoại ra cho anh ta như vậy!
Tuyệt đối không phải mình sợ hãi! Đúng, nhất định là như thế!"
Bùi Tuệ Lâm thầm an ủi mình.
Trần Gia Bảo mở danh bạ, sau khi tìm được số của Bùi Thanh Phong, anh bấm gọi đi.
Đây là cuộc điện đầu tiên của hai sếp tổng trong thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình và tỉnh Phú Thọ!
Kinh Đại Vĩ không dám thở mạnh, mà chỉ dám nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt vừa kính vừa sợ.
Chẳng mấy chốc, cuộc điện được kết nối, một giọng nói có vẻ oán trách nhưng lại mang ý cưng chiều của người đàn ông ở đầu dây bên kia lập tức vang lên.
"Tuệ Lâm, mấy hôm nay em chạy đi đâu thế? Có biết người nhà lo cho em lắm không?"
Trần Gia Bảo nhếch mép lên thành một nụ cười châm biếm, anh lạnh nhạt đáp: "Tôi là Trần Gia Bảo."
Bùi Thanh Phong ở đầu dây bên kia đột nhiên im lặng.
Trần Gia Bảo cũng chẳng hề gấp gáp, bởi người sốt ruột chính là Bùi Thanh Phong.

Một lát sau, trong di động vọng ra tiếng cười sang sảng của Bùi Thanh Phong: "Hoá ra là cậu Trần nổi tiếng của tỉnh Hòa Bình.

Tiếng tăm của anh như sấm bên tai, tôi đã muốn làm quen với anh từ lâu rồi.
Không ngờ cậu Trần lại chủ động gọi điện cho tôi trước, tôi quả thật vui quá hoá sợ."
"Quá khen." Trần Gia Bảo hờ hững đáp.

Nhưng thật ra trong lòng anh lại khá ngạc nhiên, bởi Bùi Thanh Phong vẫn rất cởi mở dù anh dám chắc anh ta đã đoán ra em gái mình đang ở trong tay anh.

Coi đà này, Bùi Thanh Phong tuyệt đối là kẻ ngang ngược lại có dã tâm, vui giận chẳng thể hiện ra mặt ngoài.
Bùi Thanh Phong tiếp tục cười nói: "Em gái Tuệ Lâm của tôi luôn ngưỡng mộ phong thái của cậu Trần, cũng muốn gặp anh một lần từ lâu.

Xem ra Tuệ Lâm thật sự đến chỗ cậu Trần làm khách rồi.

Chỉ là em ấy rất bướng bỉnh, nếu như có làm gì xúc phạm đến anh thì mong cậu Trần người lớn không chấp trẻ con, đừng để ý đến em ấy làm gì.”

Chương 367

Bùi Thanh Phong thốt ra mấy câu tâng bốc mượt mà để Trần Gia Bảo nhìn lại thân phận mình, không làm khó Bùi Tuệ Lâm.
“Mặc dù Bùi Tuệ Lâm không biết giữ mồm, kiêu căng tự đại, tự cho là đúng, vẻ ngoài xấu xí, còn là màn hình phẳng, nhưng tôi thật sự chưa làm khó gì cô ta…” Trần Gia Bảo cong môi thành một nụ cười nghiền ngẫm.

Anh ta nhìn Bùi Tuệ Lâm, Bùi Tuệ Lâm quả nhiên đã bốc lửa giận phừng phừng, nhưng lại không dám nổi điên với Trần Gia Bảo, chỉ đành oán thầm, thăm hỏi sức khoẻ của mười tám đời tổ tông nhà anh.
“Vậy thì cảm ơn anh Trần đã độ lượng bỏ qua.” Bùi Thanh Phong cười thoải mái, không hề nghe ra được chút tức giận nào.
“Mặc dù tôi không làm khó Bùi Tuệ Lâm, nhưng mà…” Trần Gia Bảo nói tới đây thì đột nhiên dừng lại, sau đó lại nói tiếp: “Nhưng mà có một anh bạn tên là Nhạc Minh Hải bị tôi chém cho một kiếm vì nói năng lỗ mãng, lảm nhảm quá nhiều.

E là sau này anh ta chỉ có thể im lặng mãi mãi mà thôi.”
Bùi Thanh Phong lại im lặng lần nữa.

Im đến nỗi Trần Gia Bảo có thể hình dung ra cái mặt đang cau mày phẫn nộ của Bùi Thanh Phong.
Một lát sau, Bùi Thanh Phong cười bảo: “Thế thì hết cách rồi.

Người tầm thường trên cõi đời này luôn thích nói nhảm nhiều, cậu Trần cũng là có lòng giúp đời mà thôi, không sao không

sao.”
Nụ cười trên môi Trần Gia Bảo càng rõ ràng, anh tiếp tục nói: “Vậy thì tốt quá.

Mà vẫn còn một người được mệnh danh là “Song chưởng vô địch” đấy.

Thực lực ông ta rất tốt, nhưng mà lúc quyết đấu với tôi, ông ta bất cẩn bị tôi chém mất một cánh tay rồi.

Đáng thương, đáng buồn, cũng đáng tiếc.”
Nghe Trần Gia Bảo nói vậy, Bùi Thanh Phong không nén nổi lửa giận nữa, anh ta gằn từng chữ bằng giọng nói lãnh lẽo, chết chóc: “Trần Gia Bảo, mày dám.”
“Ha!” Trần Gia Bảo cất cao tiếng cười, anh hăm hở đáp: “Trần Gia Bảo tôi đội trời đạp đất, có gì không dám? Bây giờ, Bùi Tuệ Lâm với Vân Bá Hùng đều ở trong tay tôi, nếu anh không muốn họ xảy ra chuyện thì mai hãy sai người tới suối nước nóng Ninh Bình Huyền ở thôn Đông Các đón họ.

Ngoài ra, anh phải chuyển vào thẻ của tôi mười bảy tỷ.

Anh đừng hiểu lầm nhé, tôi chủ động thả Vân Bá Hùng, còn mười bảy tỷ kia là giá mua mạng của em gái anh.

Trong mắt tôi, chỉ đáng cái giá ấy.

Nếu không phải vì thân phận của em gái anh thì trả giá cô ta bốn trăm nghìn đã là quá lắm rồi, không thể nhiều hơn nữa.”

“Được, tôi sẽ nhớ.

Mong rằng sau này có thời gian, tôi có thể xin cậu Trần chỉ dạy đôi chiêu.” Bùi Thanh Phong đè nén lửa giận của mình.

Nếu không phải còn đang nói chuyện điện thoại, có lẽ anh ta đã ném thẳng di động đi vì tức.
“Sẽ có cơ hội thôi.” Trần Gia Bảo cười đắc ý nói: “Sau này, tôi sẽ đích thân đến tỉnh Phú Thọ.

Mong rằng đến lúc đó, tỉnh Phú Thọ không làm tôi thất vọng.”
Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo quăng chiếc điện thoại Iphone 8 lại cho Bùi Tuệ Lâm.
“Trần Gia Bảo, anh… anh khốn khiếp, có chỗ nào của bà không đáng bốn trăm nghìn.” Bùi Tuệ Lâm nổi đoá, cô ta chắc là kẻ đầu tiên tủi thân vì tiền chuộc quá ít.
“Ố ồ, cô trị giá bốn trăm nghìn được chưa? Có phải chuyện lớn gì đâu?” Trần Gia Bảo liếc Bùi Tuệ Lâm, cười khinh miệt một tiếng, rồi xoay người đi về phía Tần Thanh Nhã.
Mặt Tần Thanh Nhã lập tức đỏ bừng.

Trong lòng cô tràn đầy hồi hộp và mong đợi.
Đến bên Tần Thanh Nhã, trước con mắt nhìn chăm chăm của bao người, Trần Gia Bảo nắm tay cô đi vào khách sạn một cách rất tự nhiên.

Chẳng qua mới đi được hai bước, anh lại đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Bùi Tuệ Lâm nổi giận đùng đùng, nâng bàn tay ngọc ngà của Tần Thanh Nhã lên cười nói: “Thấy không, đây mới là vô giá này, còn cô ấy, nhiều lắm là bốn trăm nghìn.”
Tần Thanh Nhã xấu hổ đỏ mặt, nhưng trong lòng cô lại đong đầy ngọt ngào.
Trần Gia Bảo cười, nắm tay Tần Thanh Nhã bỏ đi.

Mọi người xung quanh nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt được lấp kín bằng sự kính nể.
Đây chính là kẻ thống trị một nửa thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, chặt đứt tay phải Vân Bá Hùng chỉ với một đường kiếm, đồng thời tống tiền cả Bùi Thanh Phong!

“Qua một trận này, tôi nghĩ không chỉ một nửa, mà sau này toàn bộ thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình đều sẽ phải phủ phục dưới chân anh Trần.

Ôi chao, anh Trần còn trẻ mà đã có bản lĩnh và thành tựu lớn như vậy.

Đúng là chẳng ai sánh bằng!”
Kinh Đại Vĩ thở dài, vừa khiếp sợ vừa kính nể.
Diêu Hoa Mộng càng cô đơn hơn, vậy nên không hề phát hiện

ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo của Lam Di Lan đứng cạnh mình đã bắt đầu chứa chút hứng thú và tình cảm.
Sau khi Trần Gia Bảo và Tần Thanh Nhã rời đi, mọi người cũng tản dần ra.
Dưới ánh trăng, chỉ còn lại hai người Bùi Tuệ Lâm và Vân Bá Hùng!
Vân Bá Hùng nhặt cánh tay bị chém của mình lên.

Bóng ông ta được ánh trăng kéo dài, trông tịch mịch mà thê lương.
“Trần Gia Bảo, tên khốn khiếp! Tao hận mày, tao hận mày!”
Bùi Tuệ Lâm cắn môi dưới, rưng rưng nước mắt.

Cuối cùng hết nhịn nổi, cô ta ngồi rạp xuống đất, ôm đầu khóc toáng.

Chương 368

Vân Bá Hùng đi tới cạnh cô ta, cũng chẳng biết phải an ủi cô ta thế nào, chỉ đành yên lặng thở dài.
Lại nói về Tần Thanh Nhã bị Trần Gia Bảo kéo về phòng, sắc mặt cô đỏ bừng như ánh lửa, cảm giác vừa hồi hộp vừa ngượng ngùng.

Đối với chuyện có thể sẽ xảy ra, cô vừa kháng cự, vừa mong đợi.

Đầu óc cô choáng váng, chẳng biết nên làm thế nào.

Khi bị Trần Gia Bảo kéo vào phòng rồi, trong lòng cô càng xấu hổ hơn.
Đột nhiên, Tần Thanh Nhã giật mình, bởi cô phát hiện trong phòng còn có một người phụ nữ khác.

Mà điều bất ngờ là người phụ nữ ấy là Lâm Thanh Hà.

Lâm Thanh Hà đã mặc đồ ngủ, nằm trên giường ngủ đến là ngọt ngào.

May mà nơi này cách âm tốt nên trận chiến của Trần Gia Bảo không làm cô ấy tỉnh.
Trần Gia Bảo cũng lúng túng nói: “Không thì cô cũng ngủ ở đây nhé?”
“Ơ?” Tần Thanh Nhã kêu lên một tiếng.

Cô lập tức nghĩ đến một câu: Giường lớn ngủ chung.
Thấy sắc mặt Tần Thanh Nhã bỗng chốc đỏ bừng vì xấu hổ,

Trần Gia Bảo cũng biết cô đã hiểu lầm, anh lúng túng giải thích: “Cô đừng hiểu lầm, cô ngủ chỗ này với Thanh Hà.

Tôi ra ngoài tìm phòng khác.”
Nói rồi, Trần Gia Bảo đẩy cửa ra ngoài.
Ở lại trong phòng, Tần Thanh Nhã thở phào nhẹ nhõm, dù cho cảm xúc hụt hẫng đã thoáng hiện trong lòng.

Nâng hai bàn tay chụp đôi gò má nóng hừng hực, cô xì một tiếng: “Thanh Nhã à, mày đang nghĩ gì vậy? Nếu Gia Bảo mà biết, anh ấy chắc chắn sẽ chê cười mày.”
Trần Gia Bảo ra hành lang, đi thẳng vào phòng Lâm Thanh Hà.

Anh xếp chân ngồi trên giường, lấy ngọc Nguyệt Hoa ra.
“Đúng là linh khí thuần khiết, không hổ là bảo vật hấp thụ tinh hoa của ánh trăng.

Vân Bá Hùng có bảo vật như vậy, bảo sao có thể tu luyện đến sức mạnh bậc thầy giai đoạn giữa.” Trần Gia Bảo vuốt ve ngọc Nguyệt Hoa, nở nụ cười.
“Dù thế nào cũng phải xoá sạch dấu ấn của Vân Bá Hùng trên ngọc Nguyệt Hoa trước đã, nếu không, dù đã có ngọc Nguyệt Hoa trong tay, mình cũng không thể hấp thụ linh khí bên trong nó.”
Trần Gia Bảo tập trung khí lực.

Anh xếp hai tay trước bụng, tay trái trên, tay phải dưới, hai ngón cái đối diện nhau tạo thành quyết Hỗn Nguyên.

Đặt ngọc Nguyệt Hoa vào lòng bàn tay, lấy năng lượng bản thân bọc lấy nó, chẳng mấy chốc, ngọc Nguyệt Hoa toả sáng chói lọi.
Không bao lâu sau, một chùm sáng trắng lượn lờ bay lên từ ngọc Nguyệt Hoa rồi tiêu tán trong không khí.
“Được rồi.

Không ngờ lại dễ như vậy.”
Trần Gia Bảo mừng rỡ.

“Quyết Tiên Vũ Hợp Tông” anh tu luyện vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa trình độ tu luyện của anh đã vượt qua Vân Bá Hùng, vậy nên muốn xoá bỏ dấu ấn của Vân Bá Hùng trên ngọc Nguyệt Hoa cũng không phải việc gì khó.

Tình hình cứ tiếp tục như vậy mãi cho đến khi mặt trời ló rạng đông.

Trần Gia Bảo tỉnh lại trong tư thế thiền với tinh thần sảng khoái, tâm thế bình yên, trình độ tu luyện cũng tăng lên không ít.
“Hiệu quả ghê gớm thật.

Với đà tu luyện này thì không bao lâu nữa, mình lại có thể đột phá.”
Trần Gia Bảo vô cùng vui vẻ xuống giường, đi vào nhà tắm.

Tắm rửa xong, anh về phòng mình, định bụng đánh thức Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã.
Tới trước cửa phòng, Trần Gia Bảo đang chuẩn bị gõ cửa thì cửa đột nhiên bị đẩy ra.
Tần Thanh Nhã cúi đầu đi ra.

Vì không để ý đằng trước nên đâm phải một người, cô không nhịn được biến sắc, kêu lên một tiếng, rồi vội vàng dịch ra khỏi lồng ngực đối phương.
Trần Gia Bảo ôm cô vào lòng theo bản năng, sau đó khẽ cười:
“Là tôi này, Thanh Nhã.”
Nghe thấy giọng Trần Gia Bảo, Tần Thanh Nhã thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không biết có chuyện gì xảy ra mà như trời xui đất khiến, cả người cô bỗng nóng lên mềm ra.

Cô nằm trong lòng Trần Gia Bảo, mặt mũi đỏ bừng, xấu hổ chẳng để đâu hết.
“Thanh Hà còn đang ngủ à?” Trần Gia Bảo cảm nhận được cái nóng như lửa của người đẹp trong lòng, anh lên tiếng hỏi.
“Vâng, Thanh Hà chưa dậy… Ôi, Thanh Hà.” Tần Thanh Nhã

kêu lên một tiếng, bấy giờ cô mới nhớ ra bạn gái chính quy Lâm Thanh Hà của anh còn đang ngủ bên trong, có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Mà bản thân lại ôm ấp mập mờ với bạn trai Thanh Hà ngoài cửa, điều này làm cô xấu hổ từ tận đáy lòng, cô vội vàng chui ra khỏi lòng Trần Gia Bảo.
"Tôi… Tôi đi gọi Thanh Hà dậy." Trong lòng Tần Thanh Nhã thấy mất mát lắm, nhưng cô chỉ thầm thở dài, cúi đầu đi vào bên trong.
Một lát sau, hai cô gái mới cùng ra khỏi cửa.

Sau khi rửa mặt trang điểm đâu vào đấy, hai cô đứng cạnh bên nhau mềm mại mà xinh đẹp tựa như đôi đoá hoa sen.
Lâm Thanh Hà nhìn rất mất tự nhiên, cô ngượng ngùng ghé tai anh thủ thỉ: "Xin lỗi nha, anh Bảo.

Tối qua, em chẳng biết ngủ từ lúc nào."
Trần Gia Bảo cười, vỗ nhẹ bàn tay cô, rồi nói: "Không sao, chúng ta đi ăn sáng thôi."
"Vâng." Lâm Thanh Hà đáp một tiếng, rồi vui vẻ khoác tay Trần Gia Bảo, cùng anh đến chỗ ăn cơm.

Tần Thanh Nhã nhìn cảnh này mà thầm hâm mộ.

Chương 369

Lúc ăn sáng, Lâm Thanh Hà thấy Bùi Tuệ Lâm và Vân Bá Hùng đã cụt một tay.
Tối qua cô ngủ nên chưa thấy hai người, nhưng điều khiến cô kinh ngạc lại là chị gái mang vẻ đẹp đặc biệt đó lại trợn mắt nhìn Trần Gia Bảo như thể muốn băm anh ra làm tám mảnh.
Mà Trần Gia Bảo thì chỉ lơ đãng liếc qua cô ta một lần, sau đó không thèm nhìn nữa.

Bùi Tuệ Lâm thấy vậy càng thêm tức giận.
Ăn sáng được một lúc, Trần Gia Bảo đưa hai cô gái Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã dạo chơi, thư giãn thả ga.

Thế là chẳng mất bao lâu, Lâm Thanh Hà đã quên ngay chuyện của Bùi Tuệ Lâm, cô bắt đầu chơi đùa vui vẻ, hưởng thụ thời gian du lịch ngọt ngào với Trần Gia Bảo.
Lúc xế chiều, Bùi Thanh Phong cho người tới đón Bùi Tuệ Lâm và Vân Bá Hùng, nhưng điều khiến ai nấy đều phải ngạc nhiên chính là Bùi Thanh Phong lại hào phóng đến độ sai hẳn một chiếc trực thẳng tới, hạ cánh trong khoảng sân của suối nước nóng trong thôn Đông Các.
Trần Gia Bảo nằm trên ghế phơi nắng cách đó không xa, hưởng thụ sự hầu hạ của Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã, thờ ơ lạnh nhạt nằm nguyên đó xem.
Mặc dù Vân Bá Hùng chỉ còn một tay, thực lực cũng giảm mạnh, nhưng sức mạnh bậc thầy trên người ông ta vẫn chẳng phải chuyện đùa.

Ông ta dùng một tay vác thi thể Nhạc Minh Hải, gật đầu với Trần Gia Bảo coi như chào hỏi, sau đó nhảy lên trực thăng.

Trước khi lên máy bay, Bùi Tuệ Lâm đột nhiên nghiêng đầu nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt chứa hận thù thấu xương.

Cô ta cao giọng mà rằng: "Trần Gia Bảo, một ngày nào đó, Bùi Tuệ Lâm tôi sẽ bắt anh phải quỳ xuống trước mặt tôi, dập đầu nhận sai.

Bùi Tuệ Lâm này nói được làm được!"
"Được rồi, trong tương lai tôi sẽ đi đến tỉnh Phú Thọ, hy vọng đến lúc đó cô sẽ không làm tôi thất vọng, tôi sẽ mỏi mắt mong chờ." Trần Gia Bảo gật đầu một cái, thái độ cũng không có một chút qua loa lấy lệ nào, bởi vì anh biết rất rõ rằng một người phụ nữ, nhất là người phụ nữ trong lòng đầy thù hận thì sẽ đáng sợ và điên cuồng như thế nào.
Tuy nhiên, dù sao Trần Gia Bảo cũng là Trần Gia Bảo, cho dù thù hận của Bùi Tuệ Lâm nhiều hơn gấp mười lần, làm ra những hành động đáng sợ gấp bội lần đi nữa thì đối với anh, Bùi Tuệ Lâm cũng không có bất kỳ tính uy hiếp nào.
Cuối cùng Bùi Tuệ Lâm nhìn Trần Gia Bảo một lần nữa, ánh mắt phức tạp.

Đột nhiên cô hừ một tiếng, di chuyển đôi chân thon dài của mình và leo lên máy bay trực thăng.
"Anh Bảo, cô gái xinh đẹp này hình như rất ghét anh, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Lâm Thanh Hà xoa bóp đầu cho Trần Gia Bảo, lo lắng hỏi.
"Không sao đâu." Trần Gia Bảo nhéo má Lâm Thanh Hà một cách cưng chiều, cười tự tin, nói: "Có anh ở đây thì cho dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ ổn thôi, em không cần lo lắng."
"Vâng, Thanh Hà tin tưởng vào anh Bảo!" Lâm Thanh Hà gật đầu lia lịa.
Cách đó không xa, Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan nhìn thấy cảnh này, trong lòng hai người tràn đầy hâm mộ.
Trong vài ngày tiếp theo, Trần Gia Bảo đưa Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã đi chơi quanh khu nghỉ dưỡng suối nước nóng ở thôn Đông Các.

Ngoài mong đợi của Trần Gia Bảo là Lam Di Lan lại luôn luôn đi chơi với mấy cô ấy và nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt tràn

đầy tình ý.
Về phần Diêu Hoa Mộng, mặc dù trong lòng cô rất hâm mộ và cô cũng muốn lấy lòng Trần Gia Bảo, nhưng trước khi biểu hiện ra những điều này thì trong lòng cô rất xấu hổ và tự ti.

Cô chỉ có thể trơ mắt ra nhìn bằng ánh mắt vừa hâm mộ vừa cô đơn.
Chẳng mấy chốc, Trần Gia Bảo đã thấy Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã chơi đùa rất vui vẻ, hơn nữa anh cũng lo lắng về tình hình ở thành phố Hòa Bình, cho nên Trần Gia Bảo định trở về.
Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan đi theo Hạ Minh Triết chờ những người đến, hai người kia bị Kinh Đại Vĩ lôi ra dạy dỗ một trên nên họ đã lái xe chạy đi từ lâu.

Trần Gia Bảo không thể làm gì khác, chỉ còn cách lái chiếc Bentley, chở hai cô ấy quay trở về thành phố Hòa Bình, tất nhiên người ngồi ở ghế lái phụ là Lâm Thành Hà.
Đây là lần đầu tiên Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan được ngồi trên một chiếc xe sang trọng như vậy.

Ngồi ở trong xe, họ nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, họ tỏ ra rất hưng phấn, ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo càng thêm nóng rực.
Đến ngoài cửa trường đại học Vinh, sau khi Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan xuống xe, Trần Gia Bảo chuẩn bị rời đi.
Đột nhiên, Lam Di Lan khẽ cắn môi dưới, đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, xoa xoa vạt áo mình, hỏi: “Trần…
Cậu Trần, anh có thể cho tôi xin phương thức liên lạc không?”
Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, tâm tư của anh rất nhanh nhẹn, làm sao có thể không biết Lam Di Lan có tình cảm thầm kín với mình?
Thật tiếc Trần Gia Bảo không phải người cứ thấy phụ nữ liền lập tức muốn có quan hệ, mặc dù Lam Di Lan có ấn tượng khá tốt với anh nhưng cũng chỉ là ấn tượng khá tốt mà thôi.
“Sau này có duyên thì sẽ tính sau.” Trần Gia Bảo cười lịch sự với Lam Di Lan, sau đó hiên ngang lái xe chở Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã rời đi.

Chương 370

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sắc mặt Lam Di Lan lập tức tái nhợt, mặt cắt không còn một giọt máu.

Cô hiểu rằng lời tỏ tình trá hình của mình đã bị Trần Gia Bảo từ chối một cách tuyệt tình.

Cô cảm thấy trái tim mình bị véo rất gay gắt, trái tim đau nói, hơi thở có chút khó khăn.

“Cô cũng thích Trần Gia Bảo sao?”
Đột nhiên, Diêu Hoa Mộng đi đến bên cạnh Lam Di Lan, thở dài.

Sắc mặt Lam Di Lan thay đổi, lắc đầu liên tục, phủ nhận nói:
“Không… Tôi không có.

”
“Cô gái ngốc nghếch, tôi cũng không phải kẻ ngốc, mấy ngày nay cô thường xuyên xuất hiện trước mặt Trần Gia Bảo, không phải là muốn thu hút sự chú ý của anh ta sao? Người đẹp đoan trang và lạnh lùng Lam Di Lan của lớp chúng ta có lúc nào để ý đến người khác giới như vậy chưa?” Diêu Hoa Mộng phân tích.

Sắc mặt Lam Di Lan lập tức thay đổi, ngay sau đó cô khẽ cắn môi dưới, tự giễu cười một tiếng, nói: “Đúng vậy.

Tôi thích Trần Gia Bảo, anh ấy là một thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai lại còn là thanh niên tài giỏi có quyền thế ngập trời, gì có người phụ nữ nào không thích chứ? Người phụ nữ không phải đều muốn dựa vào người như vậy cả đời sao? Nhưng mà cho dù tôi thích anh ấy như thế nào đi nữa, nếu anh ấy ở cùng với Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã, anh ấy cũng đều coi thường tôi.

”
Lam Di Lan lắc đầu, lộ vẻ mặt thất vọng và cô đơn.

Trần Gia Bảo không hề biết có hai cô gái rất xinh đẹp đang ngấm ngầm mưu tính với nhau sau lưng mình, nhưng đương nhiên là dù anh có biết đi chăng nữa thì anh cũng không quan tâm, vì dù họ có suy tính điều gì đi nữa thì người được lợi vẫn là Trần Gia Bảo.

Bây giờ anh đưa Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã về quán ăn nhỏ rồi lái xe quay trở về biệt thự trước ánh mắt lưu luyến không nỡ rời xa của hai người họ.

Trong biệt thự không có ai cả, Trần Gia Bảo bèn gọi điện thoại cho Hương Giang.

Hương Giang cảm thấy rất phấn khích khi nhận được điện thoại của Trần Gia Bảo, cô nói bằng giọng kích động: “Ông chủ.

”

Click để xem ảnh

nhiên, ở đầu dây bên kia, giọng nói của Hương Giang có hơi thay đổi: “Ông chủ…”
“Ừ, sao thế, còn chuyện gì muốn báo cáo nữa à?” Trần Gia Bảo hỏi bằng giọng khó hiểu.

Đầu dây bên kia hơi ngập ngừng một chút làm cho Trần Gia Bảo càng cảm thấy khó hiểu hơn, rồi đột nhiên anh nghe thấy giọng nói ngọt ngào mềm mại của Hương Giang: “Ông chủ, em nhớ anh.

”
Kể từ lần trước ở trong biệt thự, Trần Gia Bảo truyền Quy Nguyên Độc Kinh cho Hương Giang rồi suýt chút nữa bị cô đẩy ngã thì càng ngày lá gan của cô càng lớn và cũng tỏ thái độ mập mờ với Trần Gia Bảo một cách thường xuyên hơn.

Trần Gia Bảo hơi sửng sốt một chút rồi ngay sau đó anh nở một nụ cười vui vẻ và ấm áp, nói: “Đợi một chút, tôi qua tập đoàn Nhiên Á gặp cô một lúc.

”
“Vâng ạ, em chờ anh đến.

” Hương Giang trả lời, trong giọng nói còn chất chứa một chút hi vọng.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Gia Bảo lắc đầu rồi phì cười, sau đó anh tới gara, lái con Bentley đến toà nhà Nhiên Á nhưng đột nhiên anh lại đổi ý, lái xe về phía câu lạc bộ golf Hải Thiên.

Cũng lâu rồi anh chưa gặp Tạ Cẩm Tú, khi nghĩ đến cô gái có sắc đẹp có một không hai này thì anh cảm thấy tự trách bản thân vì đã đối xử với cô hơi lạnh nhạt.

Nên lần này, sau khi trở về từ thành phố Thanh Hóa, anh dành thời gian đến thăm Tạ Cẩm Tú trước.

Sau khi đỗ xe vào bãi đậu của câu lạc bộ golf Hải Thiên, Trần Gia Bảo đi đến cổng chính, vốn định đi vào trong nhưng sau khi suy nghĩ một lúc thì anh lại đứng chờ ở bên ngoài, định cho Tạ Cẩm Tú một sự bất ngờ.

Câu lạc bộ đã đổi bảo vệ mới, anh ta thấy Trần Gia Bảo đứng ngoài cửa thì bĩu môi một cái vì anh ta tưởng Trần Gia Bảo đang theo đuổi cô gái nào đó trong câu lạc bộ.

“Hừ, mặc dù mặt mũi trông cũng được đấy nhưng chỉ có hai bàn tay trắng mà cũng muốn cua gái đẹp ở câu lạc bộ Hải Thiên này á, đúng là chỉ giỏi mơ mộng hão huyền.

”

Gã bảo vệ tên Trương Đạt nghĩ vậy lập tức vẻ khinh thường hiện lên trong ánh mắt.

.

Chương 371

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn gã bảo vệ bằng đôi mắt kỳ lạ, không hiểu tại sao anh ta lại khinh thường mình như vậy.

Nhưng chắc chắn người có địa vị như Trần Gia Bảo sẽ không chấp nhặt mấy chuyện vặt vãnh này với gã bảo vệ đó đâu.
Bỗng nhiên, một chiếc BMW màu trắng dừng ở trước cửa câu lạc bộ một cách vững vàng.

Mặc dù không nhìn rõ chủ nhân của chiếc xe là ai nhưng chỉ cần nhìn biển số là tỉnh A00000 thì cũng đủ biết chủ nhân của chiếc xe không phải người giàu thì cũng là người sang, ngay cả Trần Gia Bảo cũng phải liếc nhìn một cái.
Ngay sau đó, một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ vest đen thẳng thớm mở cửa xe đi ra.

Anh ta cao khoảng trên một mét tám, khuôn mặt đẹp trai, khôi ngô tuấn tú, cốt cách thanh cao, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin và cầm trên tay một bó hoa hồng lớn.

Anh ta dựa người vào thân xe, vẻ tự tin hiện ra trên khuôn mặt.
Rõ ràng là anh ta đang đợi một cô gái nào đó.
So với anh ta thì Trần Gia Bảo không có xe sang, không cầm hoa đẹp nên trông anh có vẻ nghèo túng hơn hẳn.
Lúc này gã bảo vệ tên Trương Đạt mới gật đầu một cái, cười một cách thỏa mãn rồi lẩm bẩm một mình: “Muốn theo đuổi con gái ở câu lạc bộ này thì ít nhất cũng phải như vậy chứ.

Nhìn cái tên đang đứng bên kia mà xem, không muốn bỏ ra cái

gì mà lại muốn theo đuổi con gái nhà người ta á, chậc chậc, đúng là ngu dốt, không biết trời cao đất dày mà."
Tai Trần Gia Bảo rất tinh nên anh có thể nghe rõ từng lời một của gã bảo vệ, nhưng anh không để tâm lắm.
"Này, anh bạn, anh cũng đến đây để theo đuổi cô gái nào à?"
Đột nhiên người đàn ông trẻ tuổi đang cầm hoa đó nhìn về phía Trần Gia Bảo, cười một cái rồi nói to.
Trần Gia Bảo suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: "Cứ coi là vậy đi, tôi tới tìm vợ tôi."
Hai mắt của người đàn ông đó sáng lên, anh ta chủ động đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, bày ra dáng vẻ chúng ta có cùng cảnh ngộ rồi cười mà nói: "Vợ anh cũng làm việc ở câu lạc bộ Hải Thiên này hả?"
"Cứ coi là vậy đi." Trần Gia Bảo gật đầu, nói bằng giọng mơ hồ.

Đúng ra mà nói, mặc dù Tạ Cẩm Tú là tổng giám đốc của câu lạc bộ này nhưng đúng là cô làm việc trong câu lạc bộ Hải Thiên thật mà.
"Chúc mừng anh đã ôm người đẹp về nhà thành công, xin tự giới thiệu một chút, tôi tên là Nhậm Đông Bình, là người trên thành phố.

Mục đích của tôi khi đến đây cũng không khác anh là bao, chỉ khác là anh đang chờ vợ còn tôi thì đang chờ cô gái mà tôi đang theo đuổi thôi.

Cô ấy là nữ thần, chính là nữ thần đó.
Đúng rồi, lần đầu tiên gặp nhau, không có gì để làm quà gặp mặt, để tôi mời anh một điếu thuốc thế nên đừng khách sáo nhé." Nhậm Đông Bình cười nói, lấy điếu thuốc từ trong túi ra, đưa cho Trần Gia Bảo một điếu Tiểu Hùng Miêu màu xanh biếc đặc biệt, là loại thuốc hiếm có trên thị trường.
"Cảm ơn anh." Trần Gia Bảo cảm thấy buồn cười nhưng vẫn nhận lấy rồi kẹp lên tai.
Nhậm Đông Bình lại lấy ra một điếu thuốc khác, vừa định đưa lên miệng rồi châm lửa thì đột nhiên anh ta lại rút điếu thuốc ra rồi nói bằng giọng ngượng ngùng: "Nghe nói con gái không thích đàn ông hút thuốc thì phải.

Trước đây tôi còn nghĩ con gái bọn họ chỉ giỏi chuyện bé xé ra to, không hiểu sở thích của đàn ông nhưng bây giờ nghĩ lại thì mới thấy, hút thuốc đúng là không tốt lắm."
"Còn tùy vào hoàn cảnh chứ, nếu cô gái đó thích anh thì dù anh có đi dép lê, mặc quần cộc, trên miệng phì phèo điếu thuốc thì cô ấy vẫn thấy anh rất tuyệt.

Còn nếu cô ấy không thích anh thì dù anh không hút thuốc, cô ấy vẫn có thể vạch ra một trăm khuyết điểm của anh mà thôi." Trần Gia Bảo cười nói.
"Ông anh nói rất đúng, nghe có lý lắm, phụ nữ đúng là một sinh vật rất phức tạp." Hai mắt Nhậm Đông Bình sáng lên, anh ta vỗ đùi kêu đét một cái rồi giơ ngón tay cái về phía Trần Gia Bảo.
Hai người đều cười to.
Trần Gia Bảo thấy Nhậm Đông Bình khá thú vị, anh cười rồi nói: "Nhìn dáng vẻ của anh Nhiễm đây thì cũng không thiếu phụ nữ thích mới phải chứ nhỉ.

Không biết cô gái kia là người như thế nào mà anh phải tự mình đến đây để theo đuổi thế này?"
"Cô ấy là Tạ Cẩm Tú, tổng giám đốc câu lạc bộ golf Hải Thiên này đấy." Khi Nhậm Đông Bình nhắc đến tên của Tạ Cẩm Tú thì ngay cả khóe miệng của anh ta cũng toát ra nụ cười đầy ngưỡng mộ, anh ta không hề nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Trần Gia Bảo.
"Má nó, lại một thằng muốn cướp người của mình." Trần Gia Bảo im lặng một lúc, lắc đầu cười nhẹ một cách khinh thường.
Nhậm Đông Bình không hề phát hiện ra sự kỳ lạ của Trần Gia Bảo, vẻ ngưỡng mộ lóe lên trong mắt anh ta: "Cô Tạ Cẩm Tú là người phụ nữ xinh đẹp và cao quý nhất mà tôi từng thấy.

Tôi gặp cô Tạ Cẩm Tú trong một bữa tiệc vào vài ngày trước.

Trời ơi, lúc vừa nhìn thấy cô ấy, tôi đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc.
Kể từ khoảnh khắc đó, tôi đã quyết tâm phải theo đuổi được cô ấy.

Mặc dù đến bây giờ cô ấy có thể không biết tôi là ai nhưng tôi vẫn tin rằng chân thành sẽ chiến thắng tất cả,”
“Cô ấy không biết anh là ai, vậy mà anh cũng dám gióng trống khuya chiêng công khai theo đuổi cô ấy như thế này á? Anh không sợ cô ấy đã có chồng rồi à?” Trần Gia Bảo cười.

Chương 373

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tổng… tổng giám đốc Tạ là người phụ nữ của anh ta sao? Đậu phộng, anh ta đi tới với hai tay không, cuối cùng lại ôm người phụ nữ xuất sắc nhất câu lạc bộ Hải Thiên mà về, thật sự mở mang con mẹ nó đầu óc…"
Bảo vệ Trương Đạt giật mình há hốc mồm, cái miệng há to đến nỗi có thể nuốt trọn một quả trứng gà.
Tạ Cẩm Tú dựa vào lòng Trần Gia Bảo, sắc mặt ửng hồng, hơi nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy hạnh phúc không thôi.

Đột nhiên cô nhận ra xung quanh còn có người, hơn nữa lại còn rất đông thì khẽ kêu lên một tiếng, vội vàng bật ra khỏi lồng ngực Trần Gia Bảo, mặt thẹn thùng đỏ ửng lên.
"Ha ha." Trần Gia Bảo khẽ cười, vươn ngón tay nhẹ nhàng chọt vào chóp mũi cao trắng như ngọc của Tạ Cẩm Tú.
"Anh còn cười được à!" Tạ Cẩm Tú "hung dữ" trừng Trần Gia Bảo một cái, nói: "Em không quan tâm, em muốn phạt anh, giờ em đói rồi, phạt anh dẫn em đi ăn cơm."

"Tuân lệnh, bà xã tổng giám đốc của anh." Trần Gia Bảo kéo lấy tay Tạ Cẩm Tú, vừa cười to thật sảng khoái vừa tiến về bãi đậu xe.
"Đồ xấu xa, ai là bà xã anh chứ." Tạ Cẩm Tú trề môi, bất đắc dĩ nói, nhưng trong mắt lại toát lên tia sáng vui sướng, hớn hở tùy ý Trần Gia Bảo dắt mình đi.
Lát sau, Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú ngồi vào chiếc Bentley,

nghênh ngang lái xe mà đi.
Nhậm Đông Bình đứng tại chỗ, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa lúng túng, theo thói quen mà lần mò một điếu thuốc Jet ra, rít mạnh một hơi, nhả khói thuốc rồi tự cười nhạo mình: “Xem ra hút thuốc vẫn hợp với mình hơn.”

Click để xem ảnh

“Chỉ là, em muốn biết trong mắt anh, rốt cuộc em là gì của anh?” Đột nhiên Tạ Cẩm Tú ngẩng đầu lên nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Khi bốn mắt nhìn nhau, anh thấy vẻ mặt cô tràn đầy sự mong đợi, và cả hồi hộp căng thẳng.
Trần Gia Bảo không hề do dự mà vươn tay cầm lấy bàn tay trắng nõn như ngọc của Tạ Cẩm Tú, dịu dàng nói: “Ngốc, đương nhiên em là người anh yêu rồi.”
Hai mắt Tạ Cẩm Tú lập tức bừng sáng, vừa mừng vừa sợ.

Đột nhiên cô nghĩ đến câu hỏi đã chôn giấu trong lòng bấy lâu nay, ánh sáng trong mắt chợt ảm đạm đi.

Cô hơi cúi đầu, hỏi: “Vậy chị Vy thì sao, cả Tô Ánh Mai của tập đoàn Nhiên Á nữa, em nghe nói cô ấy là vợ chưa cưới chính thức của anh.

So với hai người đó, em là gì đây? Có lẽ, em chỉ là một cô gái vô liêm sỉ, thích cướp chồng người khác.”
Trong lòng Tạ Cẩm Tú tràn đầy nỗi chua xót và tủi thân, hơi nước dần dần bao phủ khắp đôi mắt cô.
Trần Gia Bảo cười khổ một tiếng.
Tô Ánh Mai, Hàn Đông Vy và Tạ Cẩm Tú đều có năng lực, ngoại hình và tài nghệ xuất chúng, đều là những cô gái xinh đẹp toàn tài khắp thế gian.

Trần Gia Bảo cũng hiểu rằng mình đã khiến các cô ấy phải chịu ấm ức khi bảo họ cùng chung một chồng.

Nhưng dù buông tay ai, Trần Gia Bảo cũng không muốn nhìn

thấy cảnh ấy, càng không thể làm được.
“Hàn Đông Vy và Tô Ánh Mai đều là người phụ nữ của anh.” Trần Gia Bảo nghiêm túc nói.
Lòng Tạ Cẩm Tú càng cay đắng hơn, kiên cường nghiêng đầu sang chỗ khác, không để cho Trần Gia Bảo thấy mình khóc.
Đột nhiên, Trần Gia Bảo vươn tay khẽ nắm lấy cằm Tạ Cẩm Tú, xoay mặt cô về phía mình, dịu dàng lau sạch nước mắt cho cô rồi nghiêm mặt nói: “Em cũng là người phụ nữ của anh, hơn nữa là người anh đã quyết tâm phải đi cùng đến cuối đời, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.”
Cơ thể mềm mại của Tạ Cẩm Tú run lên, đôi mắt dần dần sáng rỡ trở lại.
“Anh biết mình đã để em phải chịu uất ức, nhưng anh sẽ không vì em mà buông bỏ Hàn Đông Vy hay ai khác, cũng giống như anh sẽ không vì các cô ấy mà buông tay em vậy.

Trong mắt anh, các em đều quan trọng với anh, dù mất đi ai, anh cũng sẽ đau lòng.”
“Chúng ta gặp được nhau, rồi biết nhau, mến nhau, gắn bó, bầu bạn nhau.

Vận mệnh đã sắp đặt cho hai chúng ta đến với nhau, em chỉ cần tận hưởng niềm yêu thương anh dành cho em.

Anh bảo đảm, anh sẽ cho em một tình yêu ngọt ngào hạnh phúc.”
“Trên trời dưới đất, suốt đời suốt kiếp, em luôn là và cũng chỉ có thể là người phụ nữ của Trần Gia Bảo anh.

Xưa nay anh luôn nói là làm, suốt đời suốt kiếp, em đừng hòng chạy khỏi anh!”.

Chương 374

Ánh mắt Trần Gia Bảo đầy dịu dàng, giọng nói vô cùng kiên định, tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng nõn của Tạ Cẩm Tú.

Những biểu hiện ấy đều khiến người ta không hề hoài nghi độ chân thật trong lời anh.
Tạ Cẩm Tú biết mình đã bị cảm động trước lời âu yếm của Trần Gia Bảo.
Trong mắt cô lại nổi lên một tầng sương mù, nhưng lần này là nước mắt vui sướng.

Cô không thể nào kìm nổi sự xúc động đang dâng trào trong lòng, nhào vào lồng ngực của Trần Gia Bảo, nghẹn ngào trong vòng tay của anh: "Gia Bảo, rõ ràng em biết anh còn có những cô gái khác nhưng vẫn yêu anh sâu đậm, rõ ràng đã biết em sẽ bị tổn thương nhưng vẫn không nhịn được muốn đến gần anh, nhớ nhung anh, tình nguyện như con thiêu thân lao đầu vào lửa, dẫu có chết cũng không muốn rời xa anh.

Gia Bảo, có phải Cẩm Tú rất thấp kém không?"
Trần Gia Bảo cảm động vô cùng, ôm người con gái đang khóc thút thít trong lòng mình, dịu dàng nói: "Đây chính là tình yêu."
Cơ thể mềm mại của Tạ Cẩm Tú run lên, ngẩng đầu lên nhìn Trần Gia Bảo với đôi mắt đẫm lệ, đáng yêu yếu ớt hỏi: "Gia Bảo, Cẩm Tú yêu anh lắm, yêu anh hơn cả chính mình, anh có yêu Cẩm Tú không?"
Trần Gia Bảo biết nếu mình chỉ do dự một giây thôi cũng sẽ khiến cô gái yêu mình sâu đậm này bị tổn thương sâu sắc.
Anh gật đầu, êm ái cười nói: "Cẩm Tú xinh đẹp như vậy, động

lòng người như vậy, đương nhiên là anh yêu em rồi."
Trong mắt Tạ Cẩm Tú ánh lên vẻ mừng rỡ, cô nhào vào lòng Trần Gia Bảo, kích động khóc thút thít: "Em vui quá, cuối cùng cũng được nghe Gia Bảo tỏ tình, Cẩm Tú thật sự rất vui."
Tình yêu của người con gái này bao la như biển cả, làm lòng Trần Gia Bảo cũng tràn đầy niềm yêu thương.
Nói thật, những ngày qua cảm xúc của Tạ Cẩm Tú luôn không ổn định, từ khi Tạ Anh Dũng nhắc nhở Tạ Cẩm Tú rằng Tô Ánh Mai là vợ chưa cưới chính thức của Trần Gia Bảo, Tạ Cẩm Tú như bị sét đánh, cả người cứ thẫn thẫn thờ thờ.
Bây giờ đã được nghe lời bảo đảm của Trần Gia Bảo, nỗi tương tư, mệt mỏi, đắng lòng của những ngày qua hoàn toàn tan thành mây khói.

Cô nằm trong lồng ngực của Trần Gia Bảo, cả người lại tràn trề sức sống, xinh đẹp không gì sánh bằng.
Hơn nửa tiếng sau, Tạ Cẩm Tú mới lưu luyến không thôi mà xuống xe, đứng trước cổng biệt thự nhà họ Tạ, nhìn chăm chú vào Bentley xa dần, lẩm bẩm nói: "Gia Bảo, em sẽ cố gắng thừa kế toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Tạ, đến lúc đó, em sẽ dùng toàn bộ nhà họ Tạ làm đồ cưới để anh biết em mới là người thích hợp với anh hơn cả chị Vy và Tô Ánh Mai."

Tạ Cẩm Tú cuộn hai tay thành nắm đấm, nét mặt vô cùng kiên định!
Không cần nghi ngờ gì nữa, những cô gái bên cạnh Trần Gia Bảo đều đứng hàng tuyệt sắc, có tài năng xuất chúng, năng lực và thủ đoạn cũng đứng đầu, vì vậy cuộc tranh giành chốn "hậu cung" của Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ như sóng tràn bờ, không biết Trần Gia Bảo sẽ nhức đầu hay là vui mừng đây.
Quay trở lại với Trần Gia Bảo.

Anh đang lái xe tiến thẳng về tập đoàn Nhiên Á, đi được nửa đường thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Trần Gia Bảo nhìn xuống, là cuộc gọi từ Chi cục trưởng Đỗ Phú Quý của Chi Cục An ninh Quốc gia tỉnh Hòa Bình.
"Tông Sư Trần, tôi là Đỗ Phú Quý đây, tôi đã báo cáo tình hình cho tổng cục, sau khi mở cuộc họp thảo luận thì lãnh đạo thấy điều kiện của cậu quá quắt, họ chẳng những bác bỏ mà

còn mắng tôi một trận.
Tông Sư Trần à, hay là cậu trực tiếp gia nhập Cục An ninh Quốc gia đi.”
Trong di động truyền tới giọng nói đầy buồn bã của Đỗ Phú Quý.
“Không thể nào.” Trần Gia Bảo cười khẩy, từ chối thẳng thừng: “Hi vọng lãnh đạo của Cục An ninh Quốc gia các ông biết rõ một chuyện, đó là các ông cần tôi gia nhập chứ không phải Trần Gia Bảo tôi đây đòi gia nhập vào tổ chức của các ông.

Điều kiện của tôi sẽ không thay đổi, được thì được, không được thì bỏ, đơn giản vậy thôi.”
Đỗ Phú Quý cười khổ một tiếng, nói: “Tông Sư Trần đúng là người tài, vô cùng kiêu ngạo, Cục An ninh Quốc gia luôn cực kì coi trọng những nhân tài như cậu.

Như vậy đi, ngày mai Cục An ninh Quốc gia sẽ phái một vị lãnh đạo đến để gặp Tông Sư, lúc đó lãnh đạo sẽ bàn bạc cụ thể với cậu sau, cậu thấy được không?”
Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, đáp một tiếng: “Được.”
Đỗ Phú Quý mừng rỡ, vội vàng nói thời gian và địa điểm gặp mặt giống như rất sợ Trần Gia Bảo sẽ đổi ý.
Sau khi cúp điện thoại, Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng.
Sao anh không biết Cục An ninh Quốc gia đang ấp ủ mục đích gì chứ? Nói là bàn việc, còn không phải là muốn tận mắt kiểm tra thực lực của mình sao? Nếu thực lực của anh siêu quần thì mọi chuyện đều dễ bàn, bất chấp tất cả mọi điều kiện.

Còn nếu đối phương không hài lòng về thực lực của mình thì đương nhiên là không cần phải “bàn bạc” rồi.
Tất nhiên, từ việc Cục An ninh Quốc gia từ chối điều kiện của anh, không cần nghĩ cũng biết đối phương còn coi khinh anh nữa.
“Vậy thì ngày mai cho họ thấy bản lĩnh thực sự của mình đi.”
Trần Gia Bảo nở nụ cười đầy tự tin, chân đạp mạnh cần ga, tăng tốc lái xe về phía tập đoàn Nhiên Á.

Chương 376

Sắc mặt Đỗ Phú Quý thay đổi, vội vàng giải thích: "Đội trưởng Liễu, mặc dù tông sư Trần không lớn tuổi lắm nhưng có tài năng trời cho, tuyệt đối là cường giả cấp tông sư, họ Đỗ tôi dám lấy đầu ra đặt cược!"
"Thành phố Hòa Bình này chỉ là một chỗ nhỏ bé, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe nói thành phố Hòa Bình có một cường giả cấp tông sư.

Đỗ Phú Quý, không phải ông bị cậu ta lừa gạt rồi chứ? Trần Gia Bảo còn trẻ như thế, trừ phi là bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ, nếu không thì tại sao cậu ta lại có thể là cường giả tông sư được? Nhưng điều này cũng không thể trách ông được.

Dù sao thành phố Hòa Bình này cũng là một nơi nhỏ, mấy người cũng chỉ là những người hiểu biết nông cạn không rõ cường giả tông sư chân chính rốt cục kinh khủng cỡ nào mà thôi.

Ví như ân sư của tôi là đạo sĩ Vân Du, ông ấy đã phải tu luyện hơn ba mươi năm mới có thể trở thành cường giả tuyệt đỉnh cấp tông sư chân đạp mặt nước đuổi theo chim hạc, điều khiển quỷ thần giết người vô hình cách mấy chục mét.

Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy thì làm sao có thể là cường giả cấp tông sư sánh vai với ân sư của tôi được? Không thể nào, đây là chuyện không thể xảy ra được."
Liễu Ngọc Phi nói xong thì lắc đầu cười khẽ, trong mắt cô ta còn hiện lên chút khinh thường.

Triệu Khánh Lợi ngồi bên cạnh.

Mặc dù ông ta không nói chuyện nhưng từ khi Trần Gia Bảo đi tới thì ông ta vẫn luôn âm thầm thăm dò Trần Gia Bảo, ông ta chẳng những không cảm nhận được hơi thở cường giả võ cổ truyền từ trên người Trần Gia Bảo mà trái lại còn chỉ nhìn thấy nét mặt lười nhác và sự cà lơ phất phơ của Trần Gia Bảo.

Trong lòng ông ta cũng bắt đầu xuất hiện nghi ngờ với báo cáo trước đó của Đỗ Phú Quý.
Sắc mặt Đỗ Phú Quý thay đổi, ông ta có cảm giác bản thân mình bị nói xấu và xem thường, gương mặt đỏ lên nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên giải thích thế nào.
Một màn này càng khiến Liễu Ngọc Phi nghĩ rằng mình nói đúng, cô ta khinh thường: "Mà người như thế chẳng những muốn gia nhập cục An ninh Quốc gia của chúng ta mà đồng thời còn muốn gia nhập vào quân đội Biển Đông, đúng là mơ mộng hảo huyền!"
Đột nhiên Trần Gia Bảo cười lạnh liên tục rồi phất tay áo quay người đi ra ngoài.
Đôi mày liễu của Liễu Ngọc Phi lập tức nhíu lại.

Cô ta chợt vỗ bàn một cái rồi đứng lên quát: "Trần Gia Bảo, cậu đứng lại đó cho tôi!"
Trần Gia Bảo mắt điếc tai ngơ xì cười một tiếng rồi tiếp tục đi ra ngoài, bóng lưng của anh vừa kiêu ngạo lại kiên định!
Đỗ Phú Quý sợ hãi vỗ đùi, vội vàng chạy tới chắn trước người Trần Gia Bảo la lên: "Tông sư Trần, cậu muốn đi đâu thế? Cậu mau đứng lại đi, coi như là nể mặt kẻ hèn họ Đỗ tôi có được không?"
Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, lúc này mới dừng bước lại.
Liễu Ngọc Phi tức giận quát: "Trần Gia Bảo, thái độ này của cậu là sao hả?"
"Vậy cô muốn tôi có thái độ gì?" Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, nghiêng đầu nhìn Liễu Ngọc Phi bằng nửa con mắt.
Liễu Ngọc Phi là tiểu đội trưởng của đội hành động đặc biệt của cục An ninh Quốc gia, cô ta luôn quyền cao chức trọng, có bao giờ bị người ta nhìn bằng ánh mắt khinh miệt như thế đâu?
Huống chi Trần Gia Bảo còn là một thằng nhãi ranh mới

khoảng hai mươi tuổi, nó càng làm cô ta cảm thấy khó chịu hơn.
Đôi mày liễu của Liễu Ngọc Phi nhíu lại, mắt phượng khẽ híp, cô ta nói bằng giọng lạnh lùng: "Trần Gia Bảo, cậu có biết tôi là tiểu đội trưởng của đội hành động đặc biệt của cục An ninh Quốc phòng không?"
"Tiểu đội trưởng của đội hành động đặc biệt cục An ninh Quốc phòng thì ghê gớm lắm à?" Trần Gia Bảo cười khinh thường: "Cho dù tổng thống Mỹ có đang ở đây nhưng tâm trạng của Trần Gia Bảo tôi khó chịu thì tôi vẫn bỏ mặc như thường chứ huống chi là một tiểu đội trưởng như cô? Hơn nữa Trần Gia Bảo tôi sẽ không gia nhập cục An ninh Quốc gia đâu, cô là đội trưởng cũng được, làm cục trưởng cũng thế thôi, chuyện này có liên quan gì đến tôi?"
Mặt mày Liễu Ngọc Phi thay đổi, sắc mặt cô ta trầm xuống.

Cô ta tức giận còn muốn nói tiếp gì đó thì đột nhiên Triệu Khánh Lợi đứng lên đưa tay cản cô ta lại, hứng thú đánh giá Trần Gia Bảo rồi cười nói: "Thiếu niên trẻ tuổi nóng tính có tính kiêu ngạo là chuyện tốt nhưng tôi hi vọng thực lực của cậu có thể xứng với sự kiêu ngạo của mình."

Trần Gia Bảo xoay người lại thản nhiên nói: "Mục đích hôm nay mấy người đến không phải là muốn xem thực lực của tôi à? Đi thẳng vào vấn đề là được, cần gì phải bắt đầu hùng hổ dọa người như thế?"
"Không kiêu ngạo không tự ti, phong thái trầm ổn, tôi thấy trong đám người trẻ tuổi thì tính tình này của cậu có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Không tồi, thật sự không tồi." Triệu Khánh Lợi uống một hớp trà, trong mắt ông ta có một chút thưởng thức.
Liễu Ngọc Phi hung hăng trừng Trần Gia Bảo, hiển nhiên là trong lòng cô ta vẫn không cam lòng.
Đỗ Phú Quý khẽ thở ra một hơi, vội vàng nói: "Cục trưởng Triệu, đội trưởng Liễu, thành phố Hòa Bình của chúng tôi đúng thật là một nơi nhỏ, không so được với khí thế to lớn như đầm rồng hang hổ ở Hà Nội.

Nhưng dù thành phố Hòa Bình nhỏ thì nhỏ nhưng chúng tôi

cũng không phải ếch ngồi đáy giếng mà không hiểu biết gì, kẻ hèn họ Đỗ tôi cũng không bị mù đến nỗi ngay cả một người có phải là cường giả tông sư hay không cũng không phân biệt.

Được rồi, chúng ta lui mười ngàn bước mà nói, coi như kẻ hèn họ Đỗ tôi có bị mù thì chẳng phải trung tướng của quân khu Biển Đông là Vương Đại Hùng cũng bị mù sao? Ngay cả ông ấy cũng chính miệng thừa nhận Trần Gia Bảo là cường giả cấp tông sư rồi còn tự mình ra mặt mời tông sư Trần gia nhập quân đội Biển Đông, chẳng lẽ đội trưởng Liễu cũng không tin tưởng vào ánh mắt của Vương Đại Hùng sao?"

Chương 377

Liễu Ngọc Phi khẽ nhíu mày, mặc dù cô ta là người của cục An ninh Quốc gia nhưng thanh danh của Vương Đại Hùng cũng là người có tiếng tăm vang dội, cô ta còn biết Vương Đại Hùng là cao thủ nổi danh của quân đội Biển Đông và được xưng là trụ cột của cả quân khu Biển Đông.

"Nếu như ngay cả Vương Đại Hùng cũng nói như vậy thì chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự là cường giả cấp tông sư sao?" Ánh mắt xinh đẹp tràn đầy nghi ngờ của Liễu Ngọc Phi nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới.

Từ nhỏ cô ta đã theo ân sư tu luyện đạo pháp cộng thêm bản thân cô ta cũng có tài năng trời ban thì bây giờ cũng chỉ là cường giả hậu kỳ "Thông u" mà thôi, muốn đột phá đến tông sư thì ít nhất còn cần thời gian mười năm, chỉ mới như thế mà đã được ân sư ca tụng là kỳ tài võ cổ truyền.

Nhưng mà ngay tại một thành phố Hòa Bình nho nhỏ mà Trần Gia Bảo chỉ cỡ 20 tuổi đã là cường giả cấp tông sư.

Cô ta khó mà tiếp nhận sự thật này cho nên mới nghi ngờ theo bản năng.

Nét mặt Triệu Khánh Lợi không thay đổi, ông ta ngồi xuống ghế đá lần nữa, ngón tay gõ gõ lên bàn đá suy tính: "Trần Gia Bảo, tôi là người ăn ngay nói thật, từ lúc cục An ninh Quốc gia thành lập đến nay thì chưa từng có trường hợp đặc biệt gia nhập quân đội cùng lúc với cục An ninh Quốc gia, mà cậu còn muốn quyền hạn tự do lớn nhất, nói thật điều kiện này rất quá

đáng.

Mặc dù cậu là thiên tài nhưng trong cục An ninh Quốc gia thì thiên tài nhiều vô số kể, không thể phá lệ vì một mình cậu được.

”
“Vậy thì không cần bàn nữa.

” Trần Gia Bảo nhún vai, trong lòng cũng chả sao cả.

Anh vốn đồng ý gia nhập cục An ninh Quốc gia và quân đội chỉ là vì nhìn trúng việc bọn họ sẽ phái người đến bảo vệ người phụ nữ của mình mà thôi, đương nhiên nếu như gia nhập tổ chức của đối phương mà lại khiến mình mất đi tự do thì Trần Gia Bảo tuyệt đối không làm.

Nhìn thấy bộ dạng không thèm để ý của Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi càng hận đến nghiến răng, cô ta muốn đánh một quyền thật mạnh lên mặt Trần Gia Bảo!
“Đừng nóng vội.

” Triệu Khánh Lợi uống một hớp trà cười nói: “Người không có giá trị lợi dụng là hạng tầm thường, người có thực lực đầy đủ lại là bánh trái thơm ngon.

Cục An ninh Quốc gia chúng tôi luôn cực kỳ bao dung với người có thực lực chân chính, nếu như cậu có thể thể hiện ra thực lực tương ứng thì chúng tôi sẽ mời chào cậu, hơn nữa cũng có thể đồng ý với điều kiện của cậu cho nên tất cả đều dùng thực lực nói chuyện.

”
“Hợp tình hợp lý.

” Trần Gia Bảo gật đầu, thản nhiên nói: “Vậy ông muốn phán xét thực lực của tôi như thế nào mới đủ tư cách?”
Liễu Ngọc Phi nhìn thấy Triệu Khánh Lợi ra hiệu bằng mắt mới khẽ gật đầu, lập tức ra khỏi đình nghỉ mát, cao giọng ngạo

nghễ nói: “Trần Gia Bảo, tôi và cậu sẽ so tài một trận, nếu như cậu thua thì ngoan ngoãn gia nhập cục An ninh Quốc gia và không có trường hợp đặc biệt nào cả.

”
“Nếu như tôi thắng thì sao?” Trần Gia Bảo cười nói.

“Chờ cậu thắng hãy nói.

” Liễu Ngọc Phi cười lạnh nói.

Nếu nói trong lòng thì Liễu Ngọc Phi không thể chấp nhận Trần Gia Bảo là cường giả cấp tông sư, Liễu Ngọc Phi luôn tự nhận mình là thiên tài, nếu như cô ta thừa nhận Trần Gia Bảo là tông sư, vậy không phải tương đương với việc thừa nhận mình tu hành nhiều năm như vậy còn tu luyện thua cả một thằng chó trước mặt mọi người sao?
Với một Liễu Ngọc Phi kiêu căng tự mãn mà nói thì đây là chuyện tuyệt đối không thể công nhận!
“Vậy thì tới đi.

” Trần Gia Bảo liếc mắt một cái.

Hắn cảm thấy phải nên dạy dỗ người phụ nữ kiêu căng tự mãn này một phen.

Bầu không khí giữa sân lập tức ngưng đọng lại hết sức căng thẳng.

“Chờ một chút, quyết chiến với Trần Gia Bảo thì sao có thể thiếu tôi!”
Đột nhiên có hai quân nhân một nam một nữ khí thế hung hăng đi ra từ trong sân nhà!
Đó đúng là Tần Phi Yến và Tạ Quốc An.

Nhìn thấy hai người bọn họ, Trần Gia Bảo cũng không cảm thấy khó hiểu gì, theo giao hẹn của anh và Vương Đại Hùng trước đó thì quân đội sẽ cho Trần Gia Bảo một câu trả lời chắc chắn.

Tạ Quốc An và Tần Phi Yến cùng nhau đi đến trước mặt Triệu Khánh Lợi rồi chào theo kiểu quân đội.

Ngay sau đó, Tần Phi Yến lễ phép nói: “Thật không ngờ có thể nhìn thấy chú Triệu ở đây, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

”
Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc, thì ra Tần Phi Yến và Triệu Khánh Lợi có biết mà Triệu Khánh Lợi lại từ Hà Nội tới, chẳng lẽ Tần Phi Yến cũng tới từ một gia tộc lớn nào đó ở Hà Nội?
Triệu Khánh Lợi gật đầu cười nói: “Nhiều năm không gặp, trông Phi Yến càng ngày càng duyên dáng, tháng trước bố cháu còn nhắc đến cháu trước mặt tôi.

À trung tướng Vương Đại Hùng đâu, sao không đi cùng hai cháu?”

Chương 378

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tần Phi Yến cười lễ phép nói: "Trung tướng Vương có chuyện quan trọng cần xử lý, lần này hai đứa cháu tới là do thủ trưởng quân khu bảo chúng cháu mời cậu Trần Gia Bảo đến quân đội Biển Đông để cùng nhau bàn bạc việc gia nhập quân đội.

"

Lời vừa nói ra làm Liễu Ngọc Phi và Đỗ Phú Quý không nhịn được nhíu mày.

Tần Phi Yến đi đến trước người Trần Gia Bảo, một đôi mắt đẹp đánh giá Trần Gia Bảo nói: "Anh Trần, bây giờ anh có rảnh cùng chúng tôi đến quân đội Biển Đông không?"
"Không được!"

Trần Gia Bảo còn chưa mở miệng, Liễu Ngọc Phi đã cao giọng từ chối: "Là cục An ninh Quốc gia chúng tôi tới trước, thêm nữa Trần Gia Bảo đã đồng ý thi đấu thử với tôi nên hiện tại cậu ta không thể đến quân đội Biển Đông với các người được.

"

"Sao?" Tần Phi Yến nhìn Triệu Khánh Lợi.

Triệu Khánh Lợi gật đầu nói: "Đội trưởng Liễu nói không sai, Phi Yến, tôi biết quân đội các cháu cũng coi trọng Trần Gia

Bảo nhưng chí ít trước hết để Trần Gia Bảo và đội trường Liễu thi tài đã rồi nói sau, đúng lúc quân đội của các cháu cũng có thể thừa cơ kiểm tra thực lực của Trần Gia Bảo.

”
Triệu Khánh Lợi đã sớm nhận ra từ sau khi Tạ Quốc An đi vào thì trên người anh ta luôn có ý chí chiến đấu mãnh liệt, có thể đoán ra anh ta và Trần Gia Bảo có thù hằn từ trước, cho nên mới lên tiếng.

“Chuyện này.

.

.

” Tần Phi Yến khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút khó khăn.

Lần này cô ta tới đây là vì nhận được tin tức lãnh đạo cục An ninh Quốc gia Hà Nội đặc biệt đến thành phố Hòa Bình gặp Trần Gia Bảo, lo lắng Trần Gia Bảo bị cục An ninh Quốc gia lôi đi trước nên hiện tại sau khi xin chỉ thị của Vương Đại Hùng thì vội vàng chạy tới đây.

Click để xem ảnh

Nét mặt Tạ Quốc An thay đổi, lập tức cười lạnh một tiếng, nói với vẻ tự tin: “Bây giờ tôi đã vượt xa quá khứ, chỉ có anh hùng tuổi xế chiều mới đi khoe vinh quang ngày xưa, còn Tạ Quốc An tôi sẽ mãi mãi nhìn về phía trước, chẳng những có thể đánh bại cậu mà còn phải đoạt lại Hàn Đông Vy, bởi vì chỉ có tôi mới là người thích hợp với cô ấy nhất!”
Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, trong lòng không thích nói: “Được, nếu anh có tự tin như thế thì tôi sẽ chiều theo ý anh!”
Tần Phi Yến thầm thở dài, việc đã đến nước này thì có ngăn cản cũng vô ích, cô ta chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

“Hi vọng sau trận đấu này thì Tạ Quốc An không bị Trần Gia

Bảo kích thích lòng tin một cách triệt để.

”
Tần Phi Yến lui về phía sau một bước để không cản trở chuyện này.

“Cậu tên là Tạ Quốc An, là Tạ Quốc An được xưng Binh Vương của quân khu Biển Đông?”
Đột nhiên Liễu Ngọc Phi hỏi Tạ Quốc An, mặc dù cô ta ở Hà Nội nhưng cũng từng nghe nói đến tiếng tăm “Binh Vương” của Tạ Quốc An.

“Tất nhiên là tôi!” Tạ Quốc An gật đầu nói.

Liễu Ngọc Phi kinh ngạc, tiếp tục hỏi: “Thực lực của cậu như thế nào?”
“Bán bộ tông sư!” Tạ Quốc An hãnh diện.

“Còn trẻ như vậy đã là “Bán bộ tông sư”, thật không hổ là Binh Vương của quân khu Biển Đông.

” Liễu Ngọc Phi thốt lên một tiếng, trong mắt có vẻ kinh ngạc và thưởng thức, cô ta thưởng thức cường giả mà Tạ Quốc An là cường giả không thể nghi ngờ.

Vẻ mặt Tạ Quốc An đắc ý lên tiếng nói: “Đội trường Liễu, có thể để tôi quyết chiến trước với Trần Gia Bảo không?”
Với Tạ Quốc An mà nói, từ khi anh ta bị Trần Gia Bảo đánh bại bên bờ Tân Hải thì anh ta đã bắt đầu hình thức luyện công như Địa ngục chỉ vì có thể có một ngày đánh bại Trần Gia Bảo đoạt lại Hàn Đông Vy!.

Chương 379

Mà mấy ngày trước, anh ta duy trì dưới tài nguyên to lớn của quân đội để uống không ít linh đan diệu dược, cuối cùng từ cảnh giới "Thông u hậu kỳ" tăng lên tới "Bán bộ tông sư", rốt cục anh ta đã có lòng tin chiến thắng khi chiến đấu với Trần Gia Bảo!
Mà cuộc chiến này là để Tạ Quốc An báo thù rửa hận!
Ánh mắt Tạ Quốc An như lửa, ý chiến chiến đấu dồi dào!
Liễu Ngọc Phi có chút do dự nhìn Triệu Khánh Lợi, Triệu Khánh Lợi im lặng khẽ gật đầu, Liễu Ngọc Phi mới lên tiếng: "Được, hi vọng cậu có thể dạy bảo Trần Gia Bảo một chút, để cậu ta biết trời cao đất dày là gì!"
"Yên tâm, tôi nhất định sẽ làm!" Tạ Quốc An tự tin nói, sau đó nhìn Trần Gia Bảo nói: "Trần Gia Bảo, trước kia anh sỉ nhục tôi thì hôm nay tôi sẽ trả lại gấp đôi.

"
Nét mặt Trần Gia Bảo lười nhác, xem như "Bán bộ tông sư" thì như thế nào, mặc dù nói trên mặt chữ chỉ kém "Tông sư" nửa bước nhưng nửa bước này cùng "Tông sư" chân chính giống như cách xa ngàn dặm.

Bởi vậy, đối với người luyện võ từ "Tông sư" trở xuống, Trần Gia Bảo không thèm đáp lại ham muốn chiến đấu của người ta.

"Hai ngươi đừng khiêm nhường nữa, cùng nhau lên đi.

"
Trần Gia Bảo từ tốn nói, nét mặt có thể nói là không để ai vào

mắt!
Tạ Quốc An và Liễu Ngọc Phi cùng lúc nổi giận đùng đùng.

Triệu Khánh Lợi nhìn Trần Gia Bảo hứng thú trong mắt càng đậm.

Chỉ có Tần Phi Yến và Đỗ Phú Quý cảm thấy câu nói này của Trần Gia Bảo không thể bình thường hơn, dù sao Trần Gia Bảo cũng là cường giả tông sư chân chính!
"Trần Gia Bảo, cậu không khỏi quá phách lối rồi, đừng tưởng rằng cậu từng đánh bại tôi thì hiện tại có thể kiêu ngạo chỉ tay năm ngón với tôi, hiện tôi đã vượt xa quá khứ thì đánh bại cậu chỉ cần một mình tôi là đủ!"
Tạ Quốc An giận dữ, đột nhiên quát một tiếng rồi tung ra sát chiêu Bát Cực Quyền, mũi chân đạp đất nhanh chóng tiến lên, tung một chiêu đoản quyền định đánh vào mặt Trần Gia Bảo!
Thế quyền vừa nhanh vừa bá đạo!
Quyền thuật ẩn giấu, chưa được bộc phát.

Liễu Ngọc Phi âm thầm gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng: "Bát Cực Quyền là một chiêu thức cực kỳ mạnh mẽ mà còn hơi hung tàn, một khi Tạ Quốc An sử dụng thì một là bản thân chết, hai là bản thân mất mạng, nội kình được bộc phát toàn bộ, nó đã âm ỉ từ cảnh giới trạng nguyên, không hổ là Binh Vương đã bán bộ tông sư, dưới một quyền này làm sao Trần Gia Bảo hóa giải đây?"
Liễu Ngọc Phi dự định xem trò hay của Trần Gia Bảo.

"Trần Gia Bảo, xem cậu làm sao đón quyền này của tôi!"
Tạ Quốc An hét lớn một tiếng, thế quyền đã gần đến trước người Trần Gia Bảo, quyền thuật mạnh mẽ đột nhiên bay đến một cách mãnh liệt!
Đột nhiên, trước mắt bao người, nắm đấm của Tạ Quốc An cứ như đánh vào ngọn núi cứng rắn nặng nề, không những không nhúc nhích tí nào mà thế quyền cũng không còn cách nào tiến lên!
Chẳng qua vật ngăn cản nắm đấm của Tạ Quốc An chỉ là một ngón tay của Trần Gia Bảo mà thôi.

Chỉ là một ngón tay, đã chống đỡ Bát Cực Quyền cực kỳ mạnh mẽ!
Đám người cùng nhau thốt lên!
Dưới sự ngạc nhiên Triệu Khánh Lợi "bịch" một tiếng đứng lên.

"Hay!" Đỗ Phú Quý cao giọng lớn tiếng khen hay, cảm thấy có mặt mũi.

Tạ Quốc An và Liễu Ngọc Phi quá sợ hãi.

"Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo thật là tông sư?" Liễu Ngọc Phi nghĩ đến như thế thì trong mắt đầy vẻ không cam tâm.

"Chuyện này.

.

.

Chuyện này sao có thể?" Tạ Quốc An khiếp sợ không thôi.

"Tôi từng nói hai người có thể cùng nhau tiến lên, hiện tại câu nói này vẫn không thay đổi.

" Vẻ mặt Trần Gia Bảo lười biếng, đột nhiên búng tay lên năm ngón tay của Tạ Quốc An.

Tạ Quốc An chỉ cảm thấy có một luồng lực lớn không thể địch nổi đánh tới, anh ta kêu lên một tiếng đau đớn, cơ thể đã không tự chủ được văng ra đằng sau rồi chật vật rơi xuống đất, lại "bịch bịch bịch" lui về sau sáu bước thì cơ thể mới dừng lại được, ánh mắt anh ta lộ ra vẻ sợ hãi.

Đây là Trần Gia Bảo nể mặt lưu tình cho Tạ Quốc An mà chỉ dùng ba phần lực, bằng không lấy thực lực tông sư của Trần Gia Bảo thì một kích toàn lực đã đủ để Tạ Quốc An không chết cũng phải bị thương nặng.

“Thế nào, rất lạ sao? Chẳng lẽ Vương Đại Hùng không nói cho anh biết rằng tôi là tông sư à?” Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, nhìn bằng nửa con mắt!

Chương 380

“Cậu… cậu là cường giả tông sư?” Tạ Quốc An lập tức trừng lớn hai mắt vô thức nhìn Tần Phi Yến, chỉ thấy Tần Phi Yến khẽ gật đầu thì tâm trạng anh ta lập tức hoảng hốt như bị sét đánh.

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng khí thế khinh người, thản nhiên nói: “Coi như anh là “Bán bộ tông sư”
thì như thế nào, dưới tông sư đều là giun dế, ở trước mặt cường giả tông sư chính thức thì bán bộ tông sư cũng không khác gì sâu kiến, anh cho rằng tôi nói hai người cùng lên là đang nói đùa sao?”
“Tôi khắc khổ tu luyện ngày đêm và uống vô số vật báu của đất trời mới có thể lên tới “Bán bộ tông sư”
trong thời gian ngắn như vậy, trong lòng cứ nghĩ có thể đánh bại cậu để đoạt lại vinh quang vốn thuộc về tôi, thế mà cậu… cậu lại đột phá đến tông sư… Trời cao thật không công bằng với tôi, tôi không phục!”
Tạ Quốc An điên cuồng tức giận không thôi, khí thế quanh thân không tản ra làm quân trang trên người có thể nổ tung mọi lúc.

“Anh không phải Tú Xương nên đừng có mà oán trách ông trời chứ?” Trần Gia Bảo cười khẽ xem thường.

Nét mặt Tạ Quốc An lập tức thay đổi, ánh mắt anh ta uất ức nắm chặt hai bàn tay phát ra tiếng “răng rắc”.

“Hai người cùng lên đi, tôi sẽ cho hai người biết cái gì là tông sư chân chính.

” Trần Gia Bảo thản nhiên nhìn Tạ Quốc An và Liễu Ngọc Phi, hoàn toàn không để hai người trong mắt.

“Tôi và cậu cùng nhau đánh gọng kìm trước sau.

” Vẻ mặt Liễu Ngọc Phi nghiêm túc, cô ta biết cơ hội thắng trận duy nhất hiện tại đó là liên thủ với Tạ Quốc An.

Mặc dù Tạ Quốc An không cam tâm nhưng anh ta biết rõ đối mặt với một tông sư chân chính nếu chỉ dựa vào một mình anh ta tuyệt đối không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

“Được.

” Vẻ mặt Tạ Quốc An nghiêm túc gật đầu, uất ức trong mắt hóa thành ý chí chiến đấu rồi hét lớn một tiếng triển khai Bát Cực Quyền vô cùng mạnh mẽ, dẫn đầu công tới chỗ Trần Gia Bảo.

Liễu Ngọc Phi đứng nguyên tại chỗ, cô ta là đồ đệ của phủ Thiên Sư Đạo Môn nên am hiểu chiến đấu bằng bùa chú, thế là cô ta móc ra mấy tấm bùa từ trong ngực để triệu hồi thần sai khiến quỷ tấn công ở khoảng cách xa.

Chưa tới một phút ngắn ngủi, hai người liên thủ đã bị bại hoàn toàn!
Triệu Khánh Lợi cảm thấy vô cùng khiếp sợ!
Tại khung cảnh vùng sông nước trong sân sau.

Trần Gia Bảo ngạo nghễ chắp hai tay sau lưng đứng tại chỗ, mặc dù nét mặt anh bình thản nhưng ai cũng có thể cảm nhận được kiêu ngạo của anh thực chất tản ra từ bên trong.

Hai người là Tạ Quốc An và Liễu Ngọc Phi quỳ một chân trên đất, sắc mặt đầy kinh hoàng và ngạc nhiên.

Hai người rất chật vật, trong đó quân trang nửa người trên của Tạ Quốc An đã hoàn toàn nổ tung, tay phải cũng thiếu chút

gãy xương.

Về phần Liễu Ngọc Phi thì mấy tấm bùa chú trên tay cô ta cũng hóa thành tro tàn rơi xuống đất dưới chân, mái tóc đen nhánh còn có một chút lộn xộn.

Chỉ bằng một chiêu của Trần Gia Bảo đã đánh bại hai người hợp chiêu, thật kinh khủng!
"Tạ Quốc An và đội trưởng Liễu kết hợp cũng không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, chẳng lẽ cường giả tông sư thật sự mạnh mẽ như vậy sao?"
Tần Phi Yến che miệng thốt lên, cô ta đã sớm dự liệu được là tất nhiên Trần Gia Bảo có thể chiến thắng, nhưng cô ta lại không ngờ vậy mà Trần Gia Bảo có thể thắng nhẹ nhàng đến thế.

Đây hoàn toàn là nghiền ép!
"Khó trách Trung tướng Vương Đại Hùng coi trọng Trần Gia Bảo như vậy, tuổi Trần Gia Bảo còn trẻ đã có thực lực khủng bố như thế, đợi anh tu luyện thêm mười, hai mươi năm không phải sẽ không ai địch nổi sao?"
Tâm trạng Tần Phi Yến kinh ngạc, mắt nhìn Trần Gia Bảo đã có chút hứng thú và tò mò.

Về phần Đỗ Phú Quý, ông ta xoa xoa tay trong lòng hưng phấn không thôi: "Ha ha, đội trường Liễu bị tông sư Trần nghiền ép, bây giờ xem cô ấy còn gì để nói.

"
Trần Gia Bảo từ trên cao nhìn xuống nhìn Tạ Quốc An, thản nhiên nói: "Nếu như không phải nể mặt Tạ Cẩm Tú thì với sự khiêu chiến cuồng vọng của anh như thế, tôi sẽ không chỉ đánh bại anh thế này.

"
Hô hấp của Tạ Quốc An lập tức chậm lại, nhưng trước thực lực mạnh mẽ thì không nói nên lời bác bỏ, đột nhiên thở dài đứng lên chán nản nói: "Trần Gia Bảo, cậu thắng rồi, tôi thua tâm phục khẩu phục, sau này tôi sẽ không biết tự lượng sức

mình như vậy nữa.

”

“Được.

” Trần Gia Bảo nhếch môi mỉm cười, Tạ Quốc An là anh họ của Tạ Cẩm Tú, nếu như Tạ Quốc An cứ luôn tập trung nghĩ đến chuyện khiêu chiến thì anh cũng sẽ hết sức khó xử.

“Nhưng mà…” Đột nhiên, Tạ Quốc An rất chân thành nhìn Trần Gia Bảo nghiêm mặt nói: “Nếu như cậu dám có lỗi với Hàn Đông Vy thì coi như thực lực giữa tôi và anh có chênh lệch gấp trăm gấp nghìn lần đi nữa tôi cũng sẽ không tha cho cậu, Tạ Quốc An tôi nói được làm được!”

Chương 381

“Đáng tiếc anh không có cơ hội này.

” Trần Gia Bảo cười tự tin lập tức lườm Liễu Ngọc Phi một cái nói: “Vì thế trước đó tôi đã nói dù cô là tiểu đội trưởng của đội hành động đặc biệt thì như thế nào, trước thực lực to lớn thì thân phận và chức vị cũng chút không có xíu tác dụng nào, hiện tại cô đã tin chưa?”
Liễu Ngọc Phi đứng lên, mặc dù trong lòng phẫn nộ và không cam tâm nhưng trong ánh mắt đã có chút mờ mịt.

“Hay hay hay, tuổi cậu Trần còn trẻ thế mà đã là cường giả tông sư, thiên phú hơn người, tài năng tuyệt thế, thành tựu sau này tuyệt đối không thể đo lường được.

Cậu Trần có thể gia nhập cục An ninh Quốc gia chính là may mắn của cục An ninh Quốc gia và cũng là may mắn của Việt Nam!”
Đột nhiên, Triệu Khánh Lợi vỗ tay tán thưởng, ông ta bước ra từ đình nghỉ mát rồi đi đến trước mặt Trần Gia Bảo cười nói: “Cậu Trần, thực lực của cậu vượt qua tưởng tượng của tôi, cậu là cường giả chân chính để tôi mở rộng tầm mắt.

Tôi lặn lội đến thành phố Hòa Bình này, quả nhiên tới không uổng phí.

”
“Quá khen.

” Trần Gia Bảo khẽ gật đầu rồi nở nụ cười nhẹ, không quan

tâm hơn thua.

Mắt Triệu Khánh Lợi sáng lên, đánh giá cao Trần Gia Bảo hơn cười nói: “Tông sư Trần có thực lực mạnh mẽ đã hoàn toàn khuất phục kẻ hèn họ Triệu tôi, đợi tôi trở về Hà Nội sẽ lập tức tổ chức hội nghị bàn bạc mời cậu Trần gia nhập cục An ninh Quốc gia cùng với trao tặng cho cậu Trần chức vị gì thì cũng sẽ cho cậu Trần câu trả lời chắc chắn trong thời gian sớm nhất.

”

“Vậy tôi yên lặng chờ tin lành.

” Trần Gia Bảo cười nói.

“Được, cứ quyết định thế nhé.

”

Triệu Khánh Lợi cười ha ha, tỏ ra cực kỳ vui vẻ.

Với Triệu Khánh Lợi mà nói, Trần Gia Bảo có thực lực siêu cường hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của ông ta, nếu như có thể mời Trần Gia Bảo vào cục An ninh Quốc gia thì thực lực của toàn bộ Cục An ninh Quốc gia tuyệt đối sẽ tăng lên to lớn.

Liễu Ngọc Phi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mặc dù bị Trần Gia Bảo đánh bại nhưng trong lòng vẫn không phục, nặng nề hừ một tiếng.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhàn nhạt quét mắt nhìn Liễu Ngọc Phi, môi nhếch lên một nụ cười thú vị.

Trong lòng Liễu Ngọc Phi giật nảy có loại dự cảm xấu xông lên đầu.

Trần Gia Bảo cười nói với Triệu Khánh Lợi: “Tôi đã quen lười biếng nên không cần sắp xếp cho tôi chức vị đặc biệt gì, đến lúc đó trực tiếp sắp xếp cho tôi một chức vụ nhàn hạ và để cô Liễu Ngọc Phi làm trợ thủ của tôi là được.

”

Đỗ Phú Quý mở rộng tầm mắt, suýt chút phun nước soda muối ra ngoài, ông ta làm lãnh đạo phân cục thành phố Hòa Bình đã sớm nghe nói đến danh tiếng của Liễu Ngọc Phi, biết tính tình Liễu Ngọc Phi nóng nảy cộng thêm cô ta có thực quyền ở cục An ninh Quốc gia và còn có một người thầy thực lực mạnh mẽ làm chỗ dựa, nên ngay cả một số lãnh đạo cũng không dám tuỳ tiện chọc giận cô ta.

“Mở miệng đã để Liễu Ngọc Phi làm phụ tá, bao gồm toàn bộ cục An ninh Quốc gia ra chỉ sợ cũng chỉ có tông sư Trần có quyết đoán thế này, tông sư Trần mới thật sự là đàn ông!” Đỗ Phú Quý âm thầm duỗi ngón tay cái ra.

“Trần Gia Bảo, anh là đồ khốn nạn, dám để bà cô đây làm phụ tá cho anh, anh… anh nằm mơ đi!” Liễu Ngọc Phi nổi giận đùng đùng đến suýt chút phát điên lên.

“Chỉ sợ chuyện này không phải do cô quyết định.

” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, tiếp tục cười nói với Triệu Khánh Lợi: “Cục trưởng Triệu, ý của ông thế nào?”
“Hừ, cục trưởng Triệu tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu của cậu đâu, Trần Gia Bảo, cậu đừng mơ tưởng hão huyền nữa.

”

Liễu Ngọc Phi mở miệng cười trào phúng nói, hai tay khoanh trước ngực tỏ ra cực kỳ tự tin.

Triệu Khánh Lợi có chút đắn đo, đột nhiên ông ta mở miệng nói: “Chuyện này không tính là chuyện lớn gì nên tôi tạm thời chấp thuận, chờ tôi trở về Hà Nội sẽ sắp xếp cụ thể sau.

”

“Gì chứ? Cục trưởng Triệu, không được, tôi không đồng ý…” Liễu Ngọc Phi vội vàng la lên.

Cô ta còn chưa nói hết lời đã bị Triệu Khánh Lợi cắt đứt cười

nói: “Tông sư Trần có tu vi võ cổ truyền rất cao, Ngọc Phi, sau này cô phải đi theo cậu Trần cho tốt sẽ giúp ích rất lớn cho cô, cô phải quý trọng cơ hội, nhớ kỹ đây là mệnh lệnh!”
Nói xong lời cuối cùng, nét mặt Triệu Khánh Lợi đã nghiêm túc lại.

“Vâng.

” Liễu Ngọc Phi chỉ có thể lòng không cam tình không nguyện lên tiếng, hung hăng trừng Trần Gia Bảo một cái, oán thầm tổ tiên mười tám đời của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nở nụ cười nhẹ, ngay từ lúc gặp mặt ban đầu thì Liễu Ngọc Phi đã hùng hổ dọa người, hiện tại anh cũng chỉ để Liễu Ngọc Phi bị trừng phạt nhẹ mà thôi.

Rất nhanh, Triệu Khánh Lợi đã dẫn Liễu Ngọc Phi rời đi, trước khi đi Liễu Ngọc Phi còn hung hăng trừng Trần Gia Bảo, hiển nhiên ghi hận Trần Gia Bảo trong lòng.

Chương 382

“Anh Trần, hiện tại anh có thể đến quân khu Biển Đông với chúng tôi được không?”
Tần Phi Yến đi đến trước mặt Trần Gia Bảo lên tiếng mời chào, miệng mỉm cười, ánh mắt quyến rũ, cứ như là cảm nhận với Trần Gia Bảo tốt hơn nhiều.

“Không.

” Trần Gia Bảo trực tiếp từ chối.

“Tại sao, lãnh đạo còn đang chờ anh trong quân khu đấy, nếu để lãnh đạo đợi lâu không phải một chuyện tốt.

” Tần Phi Yến nhấn hai chữ “Lãnh đạo” rất mạnh.

Trần Gia Bảo vẫn lắc đầu như cũ nói: “Quả thực bây giờ tôi còn có việc khác cần hoàn thành, mặt khác mấy người muốn tôi gia nhập quân đội thì hãy bảo thủ trưởng của mấy người chủ động tới gặp tôi.

Triệu Khánh Lợi của cục An ninh Quốc gia đã có thể đặc biệt chạy từ Hà Nội đến thành phố Hòa Bình này thì tôi cảm thấy quân đội Biển Đông của mấy người sẽ không có vấn đề gì.

”
“Anh…”
Tần Phi Yến lập tức chán nản, quân đội Biển Đông là một trong bảy quân đội lớn của Việt Nam, mà thủ trưởng của quân đội Biển Đông càng là người tai to mặt lớn thủ đoạn ghê gớm,

dậm chân một cái là toàn bộ Việt Nam đều phải rung lên.

Trần Gia Bảo lại dám ăn nói linh tinh bảo thủ trưởng chủ động tới gặp anh, đây là lần đầu tiên Tần Phi Yến nhìn thấy người phách lối như vậy.

Ngay cả Tạ Quốc An cũng thế, mặc dù bị Trần Gia Bảo đánh bại đến tâm phục khẩu phục nhưng anh ta cũng cảm thấy Trần Gia Bảo thật không biết điều, dù sao coi như Trần Gia Bảo có thực lực võ cổ truyền mạnh hơn đi nữa thì lúc đối mặt với vũ khí trang bị công nghệ cao được hiện đại hoá của quân đội, kết cục của Trần Gia Bảo chỉ có một đó chính là bị đuổi giết đến không còn chút cặn.

“Trần Gia Bảo ơi Trần Gia Bảo, người ta có câu cứng quá dễ gãy, thái độ cương quyết này của anh chỉ mang đến tai hoạ cho anh mà thôi, anh phải biết bây giờ anh không phải tồn tại vô địch, trên đời này còn có rất nhiều cao thủ ẩn mình và cũng có rất nhiều công nghệ đen có lực sát thương mạnh mẽ, không phải một mình anh có thể ngăn cản được.

”
Đột nhiên Tần Phi Yến thở dài ý vị sâu xa, trong lòng cô ta cảm thấy rất hứng thú với Trần Gia Bảo nên muốn xem xem Trần Gia Bảo sẽ mở mang hiểu biết đến mức nào, cho nên cô ta cũng không hy vọng thái độ cương quyết của Trần Gia Bảo khiến anh bị ngã xuống quá sớm.

“Cảm ơn lời khuyên của cô Tần, tôi tự có suy nghĩ và dự định của tôi.

” Trần Gia Bảo cười lễ phép nói nhưng cảm thấy xa cách rõ ràng.

“Thế thì tôi sẽ nói lại chi tiết lời của anh cho thủ trưởng, hi vọng anh bảo trọng nhiều hơn.

” Tần Phi Yến chỉ đành lắc đầu rồi rời đi với Tạ Quốc An.

Trong sân sau, chỉ còn lại hai người là Trần Gia Bảo và Đỗ Phú Quý.

“Không hổ là tông sư Trần, thật là tài giỏi, đầu tiên là đánh bại đội trưởng Liễu và Tạ Quốc An liên thủ rồi bảo đội trưởng Liễu làm trợ thủ của cậu, sau đó mạnh mẽ từ chối lời mời của quân đội, chậc chậc, tông sư Trần quả là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.

”
Đỗ Phú Quý giơ ngón tay cái lên, bội phục từ đáy lòng.

“Quá khen quá khen.

” Trần Gia Bảo khách sáo cười nói.

Nhìn ra được, ấn tượng của Trần Gia Bảo với Đỗ Phú Quý càng ngày càng tốt, cười nói: “Đều nói rượu ngon phối anh hùng, tông sư Trần lại là người tài bây giờ, cho nên họ Đỗ tôi mời cậu đi uống chén rượu xái có được không?”
“Không được, chút nữa tôi còn có việc khác.

” Trần Gia Bảo từ chối nhã nhặn.

Đỗ Phú Quý cảm thấy tiếc nuối.

“Nhưng mà…” Trần Gia Bảo có chút đắn đo, đột nhiên nói: “Cục trưởng Đỗ, có thể giúp tôi một chuyện không? Coi như tôi thiếu ông một món nợ ân tình.

”
Mắt Đỗ Phú Quý sáng lên, vỗ đùi nói: “Nợ ân tình gì chứ, tông sư Trần là người nhã nhặn, cậu nói như vậy là bôi nhọ họ Đỗ tôi rồi.

Có gì cần họ Đỗ tôi thì tông sư Trần cứ mở miệng, họ Đỗ tôi tuyệt không hai lời!”
Độ hảo cảm của Trần Gia Bảo với Đỗ Phú Quý tăng nhiều hơn, anh nhỏ giọng nói bên tai Đỗ Phú Quý mấy câu.

Trong mắt Đỗ Phú Quý lóe lên chút sắc bén rồi vỗ ngực nghiêm mặt nói: “Tông sư Trần yên tâm, chuyện này giao cho tôi là đúng rồi.

”

“Vậy xin cảm ơn cục trưởng Đỗ.

” Trần Gia Bảo ngỏ ý cảm ơn, sau đó rời đi.

Mở cửa xe Bentley ra, Trần Gia Bảo trực tiếp đi tới cao ốc thương mại Hòa Bình, anh có một chuyện rất quan trọng muốn bàn bạc với Hàn Đông Vy.

Bảo vệ ở cửa có quen biết Trần Gia Bảo, biết Trần Gia Bảo là bạn trai của tổng giám đốc Hàn Đông Vy và cũng biết thủ đoạn Trần Gia Bảo mạnh mẽ, mạnh mẽ đến sa thải toàn bộ người thuộc phe phái Lý Quốc Kiên gây nên chấn động giới thương mại thành phố Hòa Bình.

Hiện tại mắt thấy Trần Gia Bảo đến, nét mặt bảo vệ kính cẩn đến thở mạnh cũng không dám vì sợ đắc tội vị thần chết này.

Chương 383

Trần Gia Bảo bước tới phòng làm việc của tổng giám đốc, đúng lúc anh đã đứng trước cửa thì lại bắt gặp thư ký của tổng giám đốc – Lưu Bảo Châu.

Lưu Bảo Châu đeo một cái mắt kính có gọng màu vàng tô điểm thêm phần tri thức, cô ấy khoác trên mình một bộ đồng phục màu trắng trông vô cùng chuyên nghiệp và tao nhã, bất kể là giá trị nhan sắc hay khí chất cũng đều tăng hơn so với trước kia.

Cô ấy ôm trên tay một tập văn kiện đang chờ tổng giám đốc phê duyệt.

Sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo thì cô ấy đã lộ ra vẻ vui mừng và kinh ngạc, vừa chuẩn bị bước tới chào hỏi với Trần Gia Bảo vài câu.
“Suỵt.” Trần Gia Bảo lập tức ra hiệu cho cô ấy đừng lên tiếng, sau đó anh chỉ vào phòng làm việc của tổng giám đốc, anh định sẽ cho Hàn Đông Vy một bất ngờ vui vẻ.

Lưu Bảo Châu ngầm hiểu được ý của anh, cô ấy mỉm chào hỏi với anh rồi sau đó tự biết điều cô ấy cần làm mà xoay người bước đi, trong lòng cô ấy tràn ngập sự ngưỡng mộ.

Trần Gia Bảo đẩy cửa ra, bước vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Trong căn phòng sáng sủa rộng rãi, Hàn Đông Vy đang ngồi ở đằng sau bàn làm việc chỉnh sửa một số văn kiện, khi cô nghe

được âm thanh đẩy cửa ra, cô còn tưởng là Lưu Bảo Châu bước vào nên cũng không ngẩng mặt lên, cô nói với giọng điệu lạnh nhạt: "Bảo Châu, cô cứ để phần văn kiện đó ở trên bàn của tôi là được rồi, lát nữa tôi sẽ xem xét."
Trần Gia Bảo cũng không lên tiếng, anh cứ thế đi thẳng tới chỗ đối diện Hàn Đông Vy rồi ngồi xuống.
"Hửm?" Dường như Hàn Đông Vy cảm thấy có gì đó kỳ lạ nên đã ngẩng đầu lên, đột nhiên lại thấy người đàn ông mà bấy lâu nay cô nhớ nhung đã đứng trước mặt cô.

Ngay tức khắc, cô lộ vẻ vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ trên khuôn mặt, cô ngồi bật dậy rồi bước vòng qua bàn làm việc, không kìm nén được kích động mà đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, cô vui vẻ nói: "Gia Bảo, sao anh lại tới đây?"
"Dĩ nhiên là anh nhớ bảo bối Vy Vy của anh rồi." Trần Gia Bảo mỉm cười mà đưa cánh tay ra kéo vòng eo của cô lại, anh ôm cô ngồi ở trên đùi của bản thân, sau đó còn đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên khuôn mặt trắng noãn của cô, anh cười nói: "Bảo bối Vy Vy lại ngày càng xinh đẹp rồi."
"Đáng ghét, vừa mới tới đã lập tức chiếm tiện nghi của người ta." Hàn Đông Vy ngồi ở trong lồng ngực của Trần Gia Bảo, ánh mắt của cô tràn ngập ý cười vui vẻ.

Cô mặc trên người một bộ váy màu đen, bàn chân xinh đẹp được bao phủ bởi đôi giày cao gót màu đen, cô trang điểm nhẹ nhàng mà tinh tế, quả thật người đẹp tựa như hoa vậy.
Cũng đã nhiều ngày trôi qua mà Hàn Đông Vy không được gặp Trần Gia Bảo, thế nên cô vô cùng nhớ anh, vừa mới thấy mặt anh là lập tức quăng chuyện công việc ở ngoài chín tầng mây, cô ôm Trần Gia Bảo mà liên tục hưởng thụ lời yêu thương ngọt ngào từ anh.
Một lát sau, Trần Gia Bảo bắt đầu có hơi chần chừ, nét mặt anh hiện lên vẻ nghiêm túc, anh nói: "Đông Vy, anh muốn mở một công ty y dược, em thấy ý này thế nào?" Hàn Đông Vy cảm thấy hoảng hốt mà hỏi anh: "Gia Bảo, sao đột nhiên anh lại có suy nghĩ như thế?"
"Đàn ông mà, tóm lại là bản thân anh phải có sự nghiệp, nếu không thì sau này làm sao anh nuôi em được chứ?" Trần Gia Bảo cất giọng mang nửa phần là đùa giỡn.
Hàn Đông Vy liếc anh một cái, chỉ là khi nhắc tới công việc thì

Hàn Đông Vy cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, cô đứng dậy mà chỉnh trang lại quần áo, một lần nữa cô quay về ngồi vào đúng vị trí của cô rồi cần nhắc: "Kể cả trong nước hay ngoài nước, ngành y dược luôn luôn thu được khoản lợi nhuận cao, dù chất lượng thuốc men có không tốt nhưng chỉ cần có mối quan hệ, cộng với việc bo tiền hoa hồng cho bệnh viện thì chẳng cần lo gì tới việc tiêu thụ hay lời lãi.

Tuy nhiên với tính cách của anh thì em nghĩ anh nhất định sẽ coi thường cái kiểu làm ăn kiểu lừa gạt này."
"Ha ha." Trần Gia Bảo ngửa đầu lên trời mà khẽ cười một tiếng, anh nói: "Chỉ có em hiểu anh, Đông Vy à.
Em nói không sai, cái hành vi lừa đảo hèn mọn đó, anh luôn rất coi thường."
"Em thích một Gia Bảo như vậy, đường đường chính chính, cả đời đều quang minh chính đại như thế."
Sâu trong ánh mắt của Hàn Đông Vy toát lên vẻ ngưỡng mộ, cô tiếp tục cười nói: "Nếu như anh muốn liêm chính làm ăn, thì phải thắng về mặt dược liệu, việc khó khăn nhất là nghiên cứu và phát triển dược liệu.

Chẳng qua, Gia Bảo anh đây đã là thần y một đời, chuyện này đối với người khác thì là muôn vàn trắc trở nhưng đối với Gia Bảo mà nói, nó chẳng là vấn đề gì to tát."

"Anh cũng nghĩ giống như em, thế nên anh mới có dự định mở nhà thuốc để làm ăn, lĩnh vực này đối với anh mà nói là nơi quen thuộc nhất và cũng là cái anh am hiểu nhất." Trần Gia Bảo cầm lấy cây bút trong tay của Hàn Đông Vy mà viết mấy toa thuốc trên giấy, anh nói một cách tràn đầy tự tin: "Đây là mấy toa thuốc đã sớm thất truyền từ lâu, đối với việc chữa trị bệnh gout, viêm khớp hay nhiều triệu chứng khác đều có hiệu quả."
"Gia Bảo, anh đây là đang?" Hàn Đông Vy cảm thấy có chút kỳ quái, không hiểu tại sao Trần Gia Bảo lại kê toa thuốc cho cô làm gì.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Những phương thuốc này em cầm đi trước đi, còn chuyện liên quan tới việc mở công ty y dược thì giao cho em toàn quyền phụ trách, qua mấy ngày nữa, anh

muốn đích thân tới các tỉnh thành để giải quyết một vài việc cần phải giải quyết sớm.”
Vừa dứt lời, trong ánh mắt của Trần Gia Bảo lóe lên một tia sắc bén, chuyện liên quan tới tỉnh thành của nhà họ Triệu và nhà họ Phương, nếu như anh không kịp thời giải quyết thì sớm muộn gì nó cũng sẽ gây phiền phức cho anh và người phụ nữ của anh thôi.

Thay vì ngồi chờ mối nguy ập tới, chi bằng anh chủ động đánh trước, bóp chết cái nôi.

Đồng thời nó cũng là quy tắc làm việc của Trần Gia Bảo.
“Được, anh yên tâm, em nhất định sẽ xử lý chuyện này thật thỏa đáng cho anh, chờ anh sau khi đi lên tỉnh thành về xong, em sẽ cho riêng anh một công ty y dược lớn như thế, đây là lời cam kết của Hàn Đông Vy em đối với anh!”

Chương 384

Mặc dù Hàn Đông Vy không biết lý do vì sao Trần Gia Bảo lại đi lên tỉnh thành, nhưng khi cô nhìn thấy nét mặt của Trần Gia Bảo thì cô cũng biết chuyện này nhất định rất khó giải quyết, thế nên cô cũng không muốn để Trần Gia Bảo có mối lo về sau.

Cô không muốn để Trần Gia Bảo có mối lo về sau.
Khóe miệng của Trần Gia Bảo khẽ cong lên tạo nên một cụ cười dịu dàng, anh đưa tay ra mà nhẹ nhàng nhéo cái mũi tinh xảo của Hàn Đông Vy, anh cười nói: "Giao cho em là anh thấy yên tâm rồi, chờ sau khi công ty chính thức được bước vào hoạt động thì em cũng xem như là CEO kiêm bà chủ rồi."
"Có thật không, Gia Bảo anh đây thật sự để người ta làm CEO sao?" Sâu trong đôi mắt của Hàn Đông Vy thoáng toát lên vẻ sáng lạn, cô chủ động đứng lên, bước tới chỗ anh mà tặng anh một nụ hôn ngọt ngào thật lâu: "Thế thì được, người ta sẽ đích thân lo liệu chuyện này, chờ khi tất cả đã bước vào nề nếp thì người ta sẽ từ chức ở tòa nhà thương mại Hòa Bình ngay, sau đó toàn tâm toàn ý làm việc cho Gia Bảo.

Đến khi đó, người ta sẽ dâng hiến toàn bộ bản thân mình cho anh."
Trần Gia Bảo biết Hàn Đông Vy rất yêu anh, trong lòng anh không khỏi cảm thấy cảm động, ngay sau đó anh chuyển cho Hàn Đông Vy một tỷ rưỡi để cô có thể lựa chọn địa điểm mở công ty, mở xưởng sản xuất thuốc, mời chào nhân tài và tạo các mối quan hệ từ trên xuống dưới để góp vốn với công ty.
Chờ đến sau khi giao xong việc, vì Hàn Đông Vy còn việc cần phải làm, thế nên Trần Gia Bảo vừa định rời khỏi phòng làm việc của cô.

Đột nhiên, dường như Hàn Đông Vy nhớ ra một chuyện gì đó, cô nghiền ngẫm một chút rồi cười nói: "Gia Bảo, anh được sắp xếp với Chu Linh Hoa, dung mạo của cô ấy thế mà quá xinh đẹp, lại còn có một đôi mắt động lòng người, ngay cả em còn bị lung lay nữa mà."
"Thế nào, cô gái nhỏ Vy Vy của anh đang ghen sao?" Trần Gia Bảo giả vờ bày ra dáng vẻ "hung hăng" rồi anh chợt đưa tay ra mà vòng qua sau lưng cô, vỗ nhẹ lên vị trí đang cong lên mà phát ra tiếng "bốp".
"A." Hàn Đông Vy kêu lên một tiếng, ngay sau đó gò má của cô bắt đầu đỏ bừng bừng, khuôn mặt chưa đầy nét gợi tình, đôi mắt cô tựa như có thể nhỏ ra nước vậy, cô nỉ non: "Gia Bảo…"
Trần Gia Bảo có cảm giác phần bụng dâng lên một cổ lửa nóng, chỉ sợ ở lại sẽ xảy ra chuyện nên anh đã hôn lên đôi môi anh đào của Hàn Đông Vy rồi anh nhanh chóng bước ra ngoài.

Vừa mới ra tới cửa thì anh lại đụng phải Lưu Bảo Châu, chỉ thấy sắc mặt của Lưu Bảo Châu đỏ ửng, vẻ mặt cô ấy có chút bối rối, cô gấp gáp nói: "Ngài… Ngài Trần, ngài và tổng giám đốc Hàn đã bàn xong chuyện làm ăn sao?"
Không cần phải nói nhiều, nhất định là Lưu Bảo Châu đã ở bên ngoài nghe lén hai người họ.
Dĩ nhiên Trần Gia Bảo cũng không có kiến thức như cô ấy vậy, anh hỏi: "Văn phòng làm việc của giám đốc marketing Chu Linh Hoa ở đâu?"
"A? À, giám đốc Chu, ngài cứ đi thẳng về phía trước, sau đó quẹo trái là tới phòng làm việc của cô ấy."

Sắc mặt của Lưu Bảo Châu đỏ bừng bừng, trái tim cô đập thình thịch liên hồi.
Trần Gia Bảo gật đầu một cái, đi thẳng tới cửa phòng làm việc bên ngoài của Chu Linh Hoa, anh đang chuẩn bị bước vào thì bỗng nhiên có một người đàn ông anh tuấn thành thục đến, trên tay anh ta đang cầm bó hoa hồng, giống như đang đi đến phòng làm việc của Chu Linh Hoa vậy, anh ta tùy ý nhìn Trần Gia Bảo một cái, cũng chẳng hề để tâm gì đến anh, anh ta cao ngạo mà hỏi: "Giám đốc Chu có ở bên trong không?"
"Anh là ai?" Trần Gia Bảo cau mày lại mà hỏi anh ta, nhìn dáng vẻ của đối phương thì rõ ràng là đang ép anh ở góc

tường.

Tất nhiên, Trần Gia Bảo dám khẳng định chắc nịch là Chu Linh Hoa sẽ không dám phản bội anh.
Người đàn ông thành thục nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới rồi nói: "Cậu là người mới tới đây à?
Sao lại không biết tôi là ai chứ? Tôi là giám đốc công nghiên cứu Vạn Tân Tinh, hẳn là cậu phải gọi tôi một tiếng "Giám đốc Vạn" nhỉ.

Được rồi, bây giờ tôi tìm giám đốc Chu để bàn chút việc riêng, cậu chờ lát nữa rồi hãy tới lại sau."
Vạn Tân Tinh còn tưởng rằng Trần Gia Bảo là một nhân viên bình thường làm việc ở đây nên anh ta hoàn toàn không để tâm tới Trần Gia Bảo, vừa dứt lời anh ta gõ cửa một cái rồi bước vào phòng.
Trần Gia Bảo cười nhạt một tiếng rồi đi theo sau lưng anh ta.
Bên trong phòng làm việc chỉ có một mình Chu Linh Hoa, mấy ngày không gặp mà cô đã trở nên thành thục hơn nhiều rồi, cũng đã thêm phần quyến rũ động lòng người.

Trần Gia Bảo gật đầu một cái, ngay cả anh mà cũng có một chút động tâm chứ đừng nói gì đến người bình thường như Vạn Tân Tinh.

Chu Linh Hoa đang ngồi làm việc trên máy vi tính, thấy có người đi tới thì cô bắt đầu ngẩng mặt lên, cô thấy Vạn Tân Tinh đanh bước tới, nhưng lại không thấy Trần Gia Bảo đang đi sau lưng anh ta.

Cô cau mày lại, sự chán ghét toát lên từ trong đôi mắt cô, cô cũng lười phải nhìn Vạn Tân Tinh lần nữa, cô cất giọng giễu cợt và lạnh nhạt mà nói: "Giám đốc Vạn, tại sao anh lại tới đây? Không lẽ bộ phận nghiên cứu của các anh rãnh rỗi đến vậy sao? Anh có tin tôi báo tổng giám đốc Hàn đưa xuống cho bộ phận nghiên cứu của các anh một ít nhiệm vụ nữa không?"
Vạn Tân Tinh nghe vậy mà cười phá lên, anh ta bước tới bên cạnh Chu Linh Hoa rồi tặng cô bó hoa hồng mà anh ta đang cầm trên tay, còn bày ra dáng vẻ ôn hòa, anh ta nói: "Linh

Hoa, không phải anh đây tranh thủ thời gian rảnh rỗi trong lúc bận bịu chạy đến để gặp em một chút sao?”
Chu Linh Hoa liếc nhìn bó hoa kia một cách lạnh nhạt rồi hừ một tiếng, cô cũng không nhận lấy nó mà từ chối người xa lạ: “Giám đốc Vạn, hiện tại là giờ hành chính, tôi hy vọng anh có thể tự trọng, anh đi đi.

Chương 385

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu không thì tôi sẽ đi tìm tổng giám đốc Hàn thật đấy."
Vừa dứt lời, Chu Linh Hoa thầm thở dài rồi than thở trong lòng cô: "Giá như… Giá như Trần Gia Bảo cũng có thể tặng mình bông hồng thì tốt biết mấy nhỉ?"
Khi cô vừa nghĩ tới điều này thì cô đã lập tức lắc đầu rồi bật cười, cô là ai chứ, chỉ là một cô tình nhân trong bóng tối thế thì làm gì có tư cách để Trần Gia Bảo tặng hoa cho cô chứ?
Ngay tức khắc, ánh mắt của Vạn Tân Tinh sáng lên, anh ta còn nghĩ rằng cô bật cười là vì anh ta, vậy nên trong tức thời anh ta cảm thấy hy vọng của bản thân đã lớn hơn nhiều.

Sau đó, anh ta đặt bó hoa lên bàn làm việc của Chu Linh Hoa rồi cười nói: "Linh Hoa, chờ sau khi tan tầm, hai chúng ta cùng nhau đi ăn tối đi, anh mới biết có một phòng nấu đồ ăn tây vừa mới mở ở trong khi trung tâm thành phố đấy, hơn nữa hương vị ẩm thực của nước Pháp cũng vô cùng tinh tế, em có muốn đi ăn thử cùng anh không?"
Chu Linh Hoa không kìm được mà nhíu mày lại, lần đầu tiên cô cảm thấy Vạn Tân Tinh sao mà mặt dày đến như thế rồi? Trong lòng của cô tràn ngập sự chán ghét đối với anh ta.
"Người anh em, anh không nghe cô ấy nói anh nên đi đi hay sao?"
Bất thình lình, giọng nói mang đầy sự lười nhác của Trần Gia Bảo cất lên từ sau lưng của Vạn Tân Tinh.

Làm sao mà Chu Linh Hoa lại không nhận ra được giọng nói của Trần Gia Bảo chứ, cô nhất thời cảm thấy sửng sốt một chút.

Ngay sau đó, nét mặt cô hiện lên vẻ vui mừng và kinh ngạc, trong mắt cô tràn ngập niềm vui sướng.

Lúc này Vạn Tân Tinh cau mày lại, lúc này anh ta mới chú ý đến sự tồn tại của Trần Gia Bảo, anh ta lạnh lùng hỏi anh: "Ai cho cậu bước vào đây? Còn không mau đi ra ngoài, cậu mà dám đắc tội với tôi thì cậu có tin tôi đuổi cậu ra ngoài không?"

Click để xem ảnh

Ánh mắt Vạn Tân Tinh lần nữa sáng ngời, từ sau khi gặp được Chu Nhược Hoa vài ngày trước, anh ta liền điên cuồng triển khai kế hoạch theo đuổi, nhưng đã bao giờ anh ta nhìn thấy nụ cười duyên dáng thế này của Chu Nhược Hoa đâu? Lúc này thiếu chút nữa là bị mê hoặc đến thần điên bát đảo.
Anh ta vẫn nghĩ bản thân mình 'oai hùng' lắm, có thể làm cho Chu Nhược Hoa có hảo cảm với anh ta.
Nghĩ tới đây nên khi đối mặt với Trần Phi Vũ anh ta càng vênh váo tự đắc, anh ta cười lạnh nói: "Tôi cảnh cáo anh một lần cuối cùng, anh lập tức cút khỏi đây, nếu không thì hậu quả anh không gánh nổi đâu."
"Ngu ngốc, hàn mộ thanh sao lại tuyển một người thế này chứ?" Trần Phi Vũ âm thầm lắc đầu, thấp giọng tự hỏi.
Vạn Tân Tinh hoàn toàn không nghe được lời Trần Phi Vũ nói, anh ta còn nghĩ rằng Trần Phi Vũ đã chịu nhận sai rồi nên đắc ý cười nói: "Tôi đếm đến ba, nếu như anh vẫn không đi thì anh liền có thể thu thập đồ đạc, bắt đầu tìm một công việc mới được rồi đó."
"Vô tri." Trần Phi Vũ cười khinh miệt.
"Thằng nhóc kia, mày nói cái gì?" Vạn Tân Tinh sửng sốt một chút, sau đó liền giận tím mặt.
"Tôi nói anh là đồ ngu ngốc." Trần Phi Vũ cười lạnh một tiếng rồi nói: "Sau này anh có thể vĩnh viễn rời khỏi cao ốc thương mại – mậu dịch Minh Tề rồi."

Vừa dứt lời thì Trần Phi Vũ đột nhiên vươn tay, giống như xách một con gà con mà nắm lấy cổ áo Vạn Tân Tinh xách lên đi về phía cửa.
Vạn Tân Tinh cảm thấy cả người mềm nhũn, một chút sức lực cũng không dùng được, sắc mặt anh ta thoáng chốc liền trở nên xanh mét, dưới tình huống này anh ta vẫn nghĩ Trần Phi Vũ có yêu pháp, dưới sự khủng hoảng anh ta chỉ có thể 'hung tợn' uy hiếp: "Thằng nhóc này, mày mau thả tao xuống, mày có tin tao sẽ tố cáo mày với tổng giám đốc Hàn không?"
Sự khinh thường trên mặt Trần Phi Vũ càng thêm rõ ràng, anh thuận tay ném anh ta ra khỏi cửa làm anh ta lăn mấy vòng trên hành lang, nhất thời thu hút không ít sự chú ý của những nhân viên đang đi trên hành lang, bọn họ đều kinh ngạc hô lên một tiếng.

Nhưng mà sau khi thấy là Trần Phi Vũ, bọn họ đều nhớ Trần Phi Vũ là bạn trai của hàn mộc thanh nên nhất thời đều ngậm miệng không dám nói gì.
"Anh…anh dám làm càn như vậy, được được được, tôi đây sẽ đi tìm tổng giám đốc hàn mộc thanh để cho cô ấy khai trừ anh!" Vạn Tân Tinh ngã trên mặt đất đầy chật vật, anh ta chỉ về phía Trần Phi Vũ,sắc mặt phẫn nộ..

Chương 386

“Nhớ lấy, nói với tổng giám đốc hàn tôi tên là Trần Phi Vũ.

”sắc mặt Trần Phi Vũ khinh miệt, ‘phanh’ một tiếng, xoay người đóng cửa lại.

Những người quen biết Trần Phi Vũ ở xung quanh đều biết Vạn Tân Tinh đã chọc phải ông chủ, sắp gặp phải tai ương đến nơi rồi nên đều lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

“Anh chờ đó cho tôi!” Vạn Tân Tinh nặng nề ‘hừ’ một tiếng, anh ta bò từ dưới đất dậy rồi nổi giận đùng đùng đi về phía phòng làm việc của hàn mộc thanh.

Những nhân viên xung quanh không ít người âm thầm lắc đầu, Vạn Tân Tinh đến trước mặt tổng giám đốc hàn tố cáo trần phu vũ, vậy không phải là lão thọ tinh thắt cổ sao*, ngại sống quá lâu sao?
*lão thọ tinh thắt cổ: tương tự với câu Tự bê đá đập chân mình.

Trong văn phòng của quản lý doanh tiêu chỉ còn thừa lại hai người Trần Phi Vũ và Chu Nhược Hoa.

Trần Phi Vũ vừa mới đóng cửa thì Chu Nhược Hoa đã lập tức đứng dậy, trên mặt mang theo vẻ khẩn trương và thấp thỏm không yên, cô ta vội vàng giải thích: “phi vũ, anh…anh đừng hiểu lầm, Vạn Tân Tinh mặc dù theo đuổi em, nhưng từ trước đến giờ em chưa từng cho anh ta sắc mặt tốt…”
Trong lòng Chu Nhược Hoa căng thẳng muốn chết, cô ta rất rõ

ràng bản thân mình chỉ vừa tốt nghiệp cấp ba mà đã có thể bước một bước lên tận trời, đến Tề Minh làm quản lý doanh tiêu đều là nhờ Trần Phi Vũ cho cả.

Trần Phi Vũ có thể cho mình một bước lên thiên đường, đồng thời cũng có thể vứt mình xuống địa ngục ngay tức khắc! Trần Phi Vũ cười nhẹ một tiếng, trong mắt anh lộ ra tia sáng u tối, anh đi đến trước mặt Chu Nhược Hoa, vươn ngón trỏ qua nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi anh đào đỏ hồng của Chu Nhược Hoa, cười nói: “Em không cần phải giải thích gì cả, trung thành là bởi vì lòng phản bội chưa đủ mạnh, tôi tin rằng em vĩnh viễn đều không có cơ hội phản bội tôi đâu.

”
Trần Phi Vũ rất tự tin, hơn nữa anh cũng có bản lĩnh để tự tin.

“phi vũ, cho dù lòng phản bội có đủ hay không thì nhược hoa vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội anh đâu, nhược hoa…nhược hoa vĩnh viễn đều là người phụ nữ của anh.

” Chu Nhược Hoa lắc lắc đầu, si mê nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta đỏ bừng, như ma xui quỷ khiến mà vươn đầu lưỡi chủ động liếm đầu ngón tay Trần Phi Vũ.

Ý cười trên khóe miệng Trần Phi Vũ càng đậm, anh thu tay rồi nhẹ nhàng nâng cằm cô ta lên, dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống mà nhìn cô ta, cười nói: “Hy vọng em sẽ vĩnh viễn ghi nhớ câu nói này.

”

Đột nhiên hốc mắt Chu Nhược Hoa đầy nước, quyến rũ đa tình, nhếch lệnh một nụ cười đầy cám dỗ: “phi vũ, tối nay…tối nay người ta có thời gian.

”
Câu này, là ám chỉ trắng trợn.

Trần Phi Vũ đang chuẩn bị trả lời thì đột nhiên bên ngoài hành

lang lại vang lên tiếng giày cao gót dồn dập.

“Có người đến rồi.

” Trần Phi Vũ lập tức buông Chu Nhược Hoa ra.

Chu Nhược Hoa âm thầm thở dài, trong lòng là một trận mất mác.

Trên hành lang, Vạn Tân Tinh đang đi cùng với Lưu Thấm Thấm, hai người trực tiếp đi về phía phòng làm việc của Chu Nhược Hoa.

Thì ra sau khi Vạn Tân Tinh đến phòng làm việc của hàn mộc thanh thì cũng không nói ra tên của Trần Phi Vũ, anh ta chỉ nói mình đi tìm Chu Nhược Hoa bàn bạc chuyện công việc, kết quả là bị một nhân viên bình thường đánh.

hàn mộc thanh mặc dù khó hiểu vì sao một nhân viên bình thường lại dám đánh Vạn Tân Tinh, nhưng cô ta cũng không nghĩ nhiều liền để Lưu Thấm Thấm cùng anh ta đi đến phòng làm việc của Chu Nhược Hoa, xem xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Thư kí Lưu, nhân viên làm thêm mới đi làm bây giờ thật sự là quá kém, một chút tố chất cũng không có, phải trừng phạt nghiêm khắc mới được.

Không những phải khai trừ mà còn phải báo cảnh sát, kiện anh ta tội cố ý đả thương người khác!”

Lưu Thấm Thấm không nói năng gì, cô ta chỉ thầm liếc mắt một cái.

Cô ta biết Chu Nhược Hoa là người do Trần Phi Vũ sắp xếp vào, cũng biết vừa nãy Trần Phi Vũ đi đến phòng làm việc của Chu Nhược Hoa.

“Lẽ nào người đánh Vạn Tân Tinh một trận là Trần Phi Vũ sao? Điều này ngược lại thì cũng thích hợp với phong cách

làm việc của anh Trần.

”

Lưu Thấm Thấm càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng nên liền vô thức bước đi nhanh hơn, còn chủ động kéo xa khoảng cách với Vạn Tân Tinh, sắc mặt cô ta cũng lạnh lùng hơn rất nhiều.

Mặc dù cô ta chỉ là một thư kí, nhưng cả tập đoàn thương mại Minh Tề đều biết Lưu Thấm Thấm là tâm phúc chân chính của tổng tổng giám đốc Hàn, Vạn Tân Tinh mặc dù là tổng giám đốc bộ phận phát triển nhưng khi đối diện với Lưu Thấm Thấm cũng phải giữ ba phần tôn trọng với cô ta.

Vạn Tân Tinh nhạy bén phát hiện thái độ của Lưu Thấm Thấm không đúng lắm, nhưng anh ta cũng không nghĩ nhiều.

Đến trước cửa phòng làm việc của Chu Nhược Hoa, Lưu Thấm Thấm thở mạnh ra một hơi rồi mới đẩy mở cửa, nhất thời trong lòng cô ta kinh ngạc vô cùng, lộ ra vẻ mặt quả nhiên là thế, còn mặc niệm giúp Vạn Tân Tinh nữa.

Chương 387

Trong phòng làm việc, quả thật đúng là Trần Phi Vũ và Chu Nhược Hoa, Chu Nhược Hoa đã trở lại phía sau bàn làm việc lần nữa, trên mặt không có bất cứ một tia quyến rũ khác thường nào.
"Thư kí Lưu, chính là anh ta, chính là anh ta động thủ đánh người, thật sự là quá ác độc, một chút tố chất cũng không có, để thứ sâu mọt này ở lại công ty thì quả thật là một con sâu làm rầu nồi xanh, phải trừng trị nghiêm khắc, giết gà dọa khỉ!" Vạn Tân Tinh lập tức nhảy ra, chỉ vào mặt Trần Phi Vũ mà lớn tiếng nói, sắc mặt cũng đắc ý hẳn lên, trong đầu anh ta khinh thường nghĩ: "Hừ, dám đấu cùng với tôi.

Ở tập đoàn Minh Tề này anh chỉ là một tên nhân viên quèn, sao có thể đấu lại với tôi được chứ?"

Trong lòng Lưu Thấm Thấm hung hăng khinh bỉ Vạn Tân Tinh một trận, cô ta cung kính nói với Trần Phi Vũ: "Thật sự là ngài đánh anh ta sao ạ?"
"Đúng vậy, cô nói xem nên xử lý thế nào đây?" sắc mặt Trần Phi Vũ đầy vẻ cười cợt.
"Đây mà còn cần nghĩ sao? Trước tiên phải khai trừ, sau đó báo cảnh sát để dạy dỗ anh ta một trận nên trò, để cho anh ta biết có một số người loại người như anh ta chọc không nổi!" Vạn Tân Tinh lập tức phấn chấn nói, chỉ chờ nhìn bộ dáng Trần Phi Vũ bị ăn đau mà thôi.
"Ngu hết thuốc chữa!"
Trong lòng Chu Nhược Hoa khinh bỉ, đợi xem kịch hay của Vạn Tân Tinh.
Lưu Thấm Thấm đảo con ngươi một vòng rồi tươi cười như hoa nói với Trần Phi Vũ: "Tôi cảm thấy việc khai trừ này cũng

rất được, ngài thấy thế nào?”
“Đúng đúng đúng, phải cho thôi việc.” Vạn Tân Tinh vui mừng vô cùng, anh ta hoàn toàn không chua ý tới, Lưu Thấm Thấm gọi Trần Phi Vũ là ‘ngài’.
“Được.” Trần Phi Vũ chắp tay sau lưng, mỉm cười nghiền ngẫm gật đầu.

Vạn Tân Tinh sửng sốt một chút, anh ta không ngờ rằng Trần Phi Vũ vậy mà sẽ nói lời như thế.
“Nhưng mà như thế cũng tốt, nhìn có vẻ như quan hệ giữa Chu Nhược Hoa và Trần Phi Vũ rất mờ ám, đá Trần Phi Vũ đi thì cơ hội tôi theo đuổi Chu Nhược Hoa tới tay không nghi ngờ gì sẽ lớn hơn rất nhiều.”

trong lòng Vạn Tân Tinh đắc ý nghĩ.
Lưu Thấm Thấm thở nhẹ ra một hơi, ngay sau đó thì sắc mặt chính trực, nghiêm túc nói: “Vạn Tân Tinh nói năng lỗ mãng xúc phạm tới cố vấn Trần.

Tôi thay mặt cho tổng giám đốc Hàn tuyên bố hôm nay trực tiếp khai trừ Vạn Tân Tinh, về sau Vạn Tân Tinh không còn đảm nhiệm chức vị tổng giám đốc bộ phận phát triển nữa.

Tôi tin rằng tổng giám đốc Hàn cũng sẽ ủng hộ quyế định của tôi.“
Lời này vừa nói ra, tt nhất thời ngây ngốc, anh ta kinh ngạc nói: “Lưu… Thư kí Lưu, cô không nhầm lẫn gì chứ? Là Trần Phi Vũ đánh người, sao cô lại khai trừ tôi?”
“Lẽ nào anh không nghe được lời tôi vừa mới nói sao?” đầu lông mày Lưu Thấm Thấm nhíu chặt, vừa thanh cao vừa lạnh lùng nói: “Anh Trần đây là cố vấn của tổng giám đốc Hàn mà công ty đặc biệt tuyển dụng.

Huống hồ ngài ấy còn là khách quý của ông Tạ An Tường, ngay cả tổng giám đốc Hàn đối với cố vấn Trần cũng là cung kính có thừa, anh nghĩ rằng bản thân anh là tổng giám đốc bộ phận phát triển thì tài giỏi hơn người rồi sao? Ngoài ra, anh chỉ vừa đến đây không lâu mà đã thông đồng với vài nhân viên, làm bại hoại danh tiếng công ty, anh nghĩ rằng tôi và tổng giám đốc hàn không biết gì cả sao? “

Càng nói về sau thì ngữ khí của Lưu Thấm Thấm ngày càng ác liệt.

“Trần…Trần Phi Vũ là cố vấn của tổng giám đốc Hàn? Còn là khách quý của nhà họ Tạ?” trong nháy mắt, sắc mặt Vạn Tân Tinh vàng như đất, trong mắt xuất hiện thần sắc kinh hoảng. Nếu anh ta đã làm việc ở tập đoàn thương mại Minh tề thì tự nhiên cũng biết người nắm quyền lớn nhất sau lưng Minh Tề chính là con rồng khổng lồ – nhà họ Tạ.
“Trần Phi Vũ là khách quý của nhà họ Tạ, vậy không phải là chỉ cần một đầu ngón tay của anh ta cũng đủ đè chết mình rồi sao? Mình… Mình mẹ nó vậy mà lại giành đàn bà cùng với Trần Phi Vũ.”
Vạn Tân Tinh nghĩ tới đây thì ý nghĩ muốn chết cũng đã có luôn rồi, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.
“Anh Trần, đây chính là phương án giải quyết, anh có vừa lòng không?” Lưu Thấm Thấm cung kính nói.
sau khi nhìn thấy Trần Phi Vũ gật nhẹ đầu thì Lưu Thấm Thấm mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó cô ta hô lên một tiếng gọi bảo vệ, giống như kéo một con chó chết mà lôi Vạn Tân Tinh ra ngoài.
Lưu Thấm Thấm hoàn toàn không xoắn xuýt về mối quan hệ giữa Trần Phi Vũ và Chu Nhược Hoa, cô ta rất rõ ràng thân phận của mình, có một số việc, biết quá nhiều thì cũng không tốt.
Rất nhanh sau đó Trần Phi Vũ liền rời đi, tiếp sau đó là dùng thời gian mấy ngày, lần lượt ở chung với Tô Anh Tuyết, Liễu Thắng Nam, Tạ Tinh Hiên v.v để an ủi nỗi khổ tương tư của bọn họ.

Chương 388

Ba ngày sau, Trần Phi Vũ khởi hành, một thân một mình đi vào tỉnh thành.
Một người một kiếm, không sợ gió mưa.
Khoảng mười giờ sáng, trên đường cao tốc đi về phía tỉnh thành, một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, đeo mắt kính đen bắt chéo hai chân, nhàn nhã ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần.

Không sai, anh ta chính là Trần Phi Vũ.

Trần Phi Vũ cảm thấy quá thu hút sự chú ý nên mới không lái chiếc Bentley của mình mà lại tới trạm xe hơi trong thành phố của Tề Minh, ngồi một chiếc xe khách đường dài mà tiến vào tỉnh thành.
Lần này anh đơn đọc đi đến tỉnh thành, mục đích chủ yếu có hai.

Đầu tiên là Triệu Du Nhiên, Đồ Nham Bách, Cừu Kiếm Thanh… Những người đã chết dưới tay Trần Phi Vũ.

Mặc dù mấy ngày nay nhà họ Triệu không có động tĩnh gì, nhưng Trần Phi Vũ không tin đối với những mối huyết hải thâm thù này nhà họ Triệu có thể nín nhịn xuống dưới.
Thậm chí, đổi một cách nói khác, nếu một thời gian dài như vậy mà nhà họ Triệu vẫn không có động tĩnh gì như thế thì khẳng định đang âm thầm bày mưu đặt kế, giống như mèo đang ẩn núp chờ đợt thời cơ để vồ chuột vậy, mặc dù vô thanh vô thức, nhưng một khi đã bắt đầu hành động thì chính là sấm rền gió cuốn!
Cho dù là Trần Phi Vũ không sợ, nhưng đối với những người

phụ nữ bên cạnh mình thì đó cũng tuyệt đối là một uy hiếp vô cùng lớn.
Vì vậy nên mục đích đầu tiên của Trần Phi Vũ chính là giải quyết triệt để đống rắc rối nhà họ Triệu, cho dù là giải quyết không xong thì cung có thể dẫn chiến hỏa đến tỉnh thành, tránh liên lụy tới những người phụ nữ của mình.
Mục đích thứ hai chính là thực hiện lời đánh cuộc mà đi đến Tàng Bảo Các của nhà họ Phương để tìm xem có lô đỉnh luyện thuốc không, hoặc là những thiên tài địa bảo khác.
Đương nhiên, Trần Phi Vũ rất rõ ràng, làm gia tộc võ đạo lánh đời truyền thừa trăm năm, nhà họ Phương tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn thực hiện đúng cá cược mà để anh muốn lấy gì thì lấy, lần này đi thế nào cũng là xung đột không ngừng.

Nhưng mà, cho dù là đối mặt với thế gia trăm năm, Trần Phi Vũ vẫn không hề sợ hãi như cũ.
“Không ai có thể nợ cá cược của Trần Phi Vũ tôi!”
Đột nhiên bên cạnh truyền đến một âm thanh áy náy nghe có vẻ vui tai: “Bạn học này, bạn cơ thể giúp tôi chuyển hành lý lên trên được không?”
Trần Phi Vũ mở mắt ra, trước mắt nhất thời phát sáng.
Chỉ thấy một cô gái rất xinh đẹp đang đứng trước mặt.

Thân thể cô ấy cao gầy, mặc một bộ váy liền màu lam, làn da trắng noãn, ngũ quan tinh xảo, trên trán rịn ra một ít mồ hôi, tóc mai ướt đẫm dán vào trán, nhìn có vẻ vô cùng động lòng người, một đôi mắt long lanh như nước đang nhìn Trần Phi Vũ đầy chờ đợi.
Tay phải của cô ấy đang xách một vali hành lý màu đỏ rất lớn, phía sau còn có một người trẻ tuổi tướng mạo thanh thú, thân hình đơn bạc.

Trên mặt người trẻ tuổi đó toàn là vẻ ngượng ngùng, đoán chùng là bạn của cô gái kia, chỉ là hơi gầy yếu một chút nên cũng xách hành lý không nổi.
“Thi Dương, cậu cho tớ một cơ hội nữa, tớ nhất định sẽ bỏ hành lý lên.” người trẻ tuổi đó gấp gáp nói, có vẻ như vì là nam, cảm thấy xách hành lý không nổi thì có hơi mất mặt.

“Liễu Diệp Chu, cậu nhanh lên một chút đi, một đứa con trai

to đùng mà đến xách hành lý cũng không nổi, vẫn là đừng nên tiếp tục làm mất mặt thì hơn.”
Đoàn Thi Dương, cũng chính là cô gái xinh đẹp đó nghe nói vậy thì lật trắng mắt, vẫn như cũ dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Trần Phi Vũ.
Liễu Diệp Chi đang theo đuổi Đoàn Thi Dương nên không dám nổi giận với Đoàn Thi Dương, ngược lại là giận chó đánh mèo lên người Trần Phi Vũ, cậu ta hung hăng trừng Trần Phi Vũ một cái.
“Được!” Trần Phi Vũ cười hàm xúc gật đầu, không phản ứng liễu diệp chi, cũng không đứng dậy mà chỉ dùng một tay nhấc hành lý bỏ lên.

Trong tiếng hô đầy kinh ngạc của của Đoàn Thi Dương thì hành lý đã được bỏ ngay ngắn chỉnh tề trên giá, không nghiêng không lệch.
Wao!
Những người xung quanh nhất thời trừng lớn mắt, cảm thấy Trần Phi Vũ như lực sĩ vậy, không ít người đều đang hối hận vì không cầm điện thoại chụp lại một tấm “cao thủ ở dân gian”.

Chương 389

“Bạn học này, bạn thật là lợi hại, có phải đã từng luyện không?” Đoàn Thi Dương bụm miệng, trong ánh mắt toàn là kinh ngạc và tò mò.
Liễu Diệp Chu hung hăng trừng Trần Phi Vũ một cái, anh ta cảm thấy mình ở dưới Trần Phi Vũ nên càng thêm xấu hổ, đồng thời nhìn ánh mắt Đoàn Thi Dương thì cậu ta lại có cảm giác nguy cơ, càng thêm không thích Trần Phi Vũ.
“Trò cỏn con mà thôi.” Trần Phi Vũ cười nhẹ, rồi lại dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần lần nữa.
Mặc dù Đoàn Thi Dương rất đẹp, cũng rất thanh thuần.

Nhưng bên người Trần Phi Vũ không thiếu nhất chính là phụ nữ xinh đẹp, vì vậy nên anh cũng không có quá nhiều hứng thú với Đoàn Thi Dương.

Nhưng mà, Đoàn Thi Dương ngược lại rất có hứng thú với Trần Phi Vũ, cô ấy chủ động ngồi bên cạnh Trần Phi Vũ, cười nói: “Chào cậu, tớ gọi là Đoàn Thi Dương, là người ở thành phố An Hà.

Mùa hè vừa rồi tớ vừa tốt nghiệp cấp ba, lần này đi tỉnh thành là để làm thủ tục nhập học ở đại học thương mại Thanh Hải.

Cậu thì sao?”
Thành phố Thanh Hải chính là địa danh của tỉnh thành này.
Nhất thời, Trần Phi Vũ bưng mũi, anh ngửi được một cỗ mùi hoa lan thanh nhã, rất dễ ngửi.
Anh biết đó là mùi cơ thể trên người Đoàn Thi Dương, anh thản nhiên cười nói: “Tôi tên là Trần Phi Vũ.”
“Tớ thấy cậu còn trẻ như thế, chúng ta có thể bằng tuổi nhau

đó, cậu đi tỉnh thành nhập học hả?"
"Không phải, tôi tới tỉnh thành giải quyết việc riêng mà thôi." Trần Phi Vũ phản ứng rất bình thản.
Đoàn Thi Dương ngược lại hứng thú cũng không giảm xuống, còn muốn tiếp tục nói chuyện với Trần Phi Vũ.
Đột nhiên Liễu Diệp Chu lại nhíu mày, cảm giác nguy cơ trong lòng lại nổi dậy, cậu ta vội vàng chặn ngang: "Trần Phi Vũ, trông cậu còn trẻ như vậy, vẫn còn đang đi học đúng không?"

"Tôi không đi học." Trần Phi Vũ thản nhiên đáp.
"Ồ, thì ra là không đi học sao?" đuôi của Liễu Diệp Chu cũng muốn ngẩng lên tận trời, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười khinh thường, trong lòng đắc ý nói: "Mình cứ nghĩ Trần Phi Vũ lợi hại lắm chứ, thì ra chỉ là một tên thô thiển không đi học.

Mấy năm nay đều đã thi hành chính sách giáo dụ chín năm bắt buộc rồi, vậy mà anh ta lại không đi học.

Từ điều này có thể thấy rõ gia đình anh ta không cô trọng giáo dục, hơn nữa hoàn cảnh gia đình không tốt.

Thi dương tuyệt đối sẽ không xem trọng loại người này đâu."
"Thật đáng tiếc." trên mặt Đoàn Thi Dương toàn là vẻ tiếc nuối, cô ấy an ủi nói: "Không sao đâu, mặc dù cậu chưa đi học nhưng xã hội ngày nay nơi nào cũng đều có cơ hội cả, chỉ cần cậu nỗ lực phấn đấu thì vẫn có thể cất đầu dậy như thường thôi."
Mặc dù Đoàn Thi Dương đang an ủi Trần Phi Vũ, nhưng tất nhiên sau khi nghe nói Trần Phi Vũ không đi học thì thái độ cô ta so với trước đây, rõ ràng kém hơn rất nhiều.
Thật ra thì cũng không thể trách Đoàn Thi Dương thực dụng được, trong một xã hội cạnh tranh kịch liệt như hôm nay, mặc dù nói bằng tốt nghiệp không phải là vạn năng, nhưng có học lực và bằng tốt nghiệp loại tốt thì ít nhất cũng sẽ có một bước khởi đầu tốt, đã tốt hơn một bậc so với bạn bè đồng trang lứa rồi.
"Ai, thật đáng tiếc, Trần Phi Vũ rất đẹp trai lại ôn hòa, vậy mà lại không đi học."

Trong lòng Đoàn Thi Dương tiếc nuối một trận, khí chất của cô ta mặc dù nhẹ nhàng nhưng trong nội tâm cũng là một người thanh cao, không muốn nói chuyện nhiều với loại người "mù chữ" như Trần Phi Vũ.

Trần Phi Vũ nhún nhùn vai, hoàn toàn không để ý.
Từ nhỏ anh đã ở trên núi luyện võ học y với sư phụ, mặc dù không đi học nhưng tất cả những thứ anh học được trên núi so với những thứ được dạy trong giảng đường trường học chắc cũng phải cao thâm hơn gấp trăm lần.
Đẳng cấp bất đồng, Trần Phi Vũ cũng không cần phải giải thích với cô ta.

Trong lòng Liễu Diệp Chu đắc ý, đã hoàn toàn không thèm xem Trần Phi Vũ là đối thủ nữa.

Suy cho cùng thì cũng chỉ là một kẻ thất học, chẳng qua chỉ là một kẻ mãng phu sức lực lớn, không đáng để cậu ta bỏ vào mắt.
nhưng mà, tiếp tục đả kích Trần Phi Vũ, để Trần Phi Vũ tới làm nổi bật hình tượng của mình lên cao, cậu ta thấy rất thích thú.
"Thi dương, cậu nghe nói đến nhà họ Tần ở tỉnh thành bao giờ chưa?"
Đột nhiên liễu diệp thanh lại đắc ý nói.

Chương 390

Chương 390

“Nhà họ Tần ở tỉnh thành?” Đoàn Thi Dương hơi ngẫm nghĩ rồi đột nhiên vỗ tay một cái, cười nói: “Tớ biết tớ biết, nghe nói nhà họ Tần là gia tộc lớn ở tỉnh thành, là hào môn, ba giới quân, chính, thương* đều có người cả, tiếng nói ở tỉnh thành rất lớn, trong số hào môn cùng tồn tại ở tỉnh thành cũng có thể xếp vào những hạng đầu tiên, Diệp Chu, câun đột nhiên nhắc tới nhà họ Tần làm gì? “

*ba giới: quân đội, chính trị và thương nghiệp.

“Mặc dù Đoàn Thi Dương và Liễu Diệp Chu là bạn học cấp ba, nhưng cô ta cũng không hoàn toàn hiểu rõ Liễu Diệp Chu.

Liễu Diệp Chu đắc ý cười, khinh thường liếc Trần Phi Vũ một cái rồi nói: “Nhị đương gia* của nhà họ đường – Tần Nguyên Vĩ chính là cậu họ của tớ. Lúc tớ đến đây mẹ tớ đã cố ý dặn dò trước để cậu họ chăm sóc, bồi dưỡng tới nhiều một chút. Đến tỉnh thành rồi thì chúng ta như đến địa bàn của mình vậy, lúc đến cậu chỉ cần đi cùng tớ là được rồi, tớ dẫn cậu đi mở rộng tầm mắt, xem xem hào môn quý tộc chân chính là như thế nào.”

Đoàn Thi Dương bụm miệng hô lên một tiếng đầy kinh ngạc, lập tức xem trọng Liễu Diệp Chu hơn vài phần.

Điều kiện gia đình cô ta mặc dù rất tốt nhưng cũng chỉ là một gia đình bậc trung mà thôi, còn không được tính là giai cấp tư sản. Bây giờ nghe nói Liễu Diệp Chu là thân thích của nhà họ Tần ở tỉnh thành thì trong lìng cô ta rung động.

Liễu Diệp Chu càng thêm đắc ý, cậu ta lại khinh thường liếc Trần Phi Vũ một cái, trong lòng đắc ý cười lạnh: “Hừ hừ, bất kể học thức hay gia thế anh đều không phải là đối thủ của tôi, thi dương mới không thèm coi trọng anh đâu!”

vẻ mặt Trần Phi Vũ không thay đổi, chỉ là trong lòng cảm thấy rất buồn cười.

Theo suy đoán của Trần Phi Vũ thì Liễu Diệp Chu nhiều lắm cũng chỉ coi như là thân thích dùng gậy tám sào cũng không đánh tới của nhà họ Tần mà thôi, hơn nữa quan hệ rất xa cách, nếu không thì dựa vào thực lực của nhà họ Tần thì chỉ cần tùy tiện quan tâm một chút thì Liễu Diệp Chu ít nhất không cần phải ngồi xe khách đường dài tới tỉnh thành thế này.

Hơn nữa, cho dù quan hệ giữa Liễu Diệp Chu và nhà họ tần thật sự rất gần gũi đi nữa thì lại như thế nào? Giữ Tần Nguyên Vĩ và Trần Phi Vũ vẫn còn một hạng mục trăm tỷ, Trần Phi Vũ chẳng khác nào là lão thần tài của Tần Nguyên Vĩ cả. Trước mặt thần tài thì họ hàng xa tính là gì?

Liễu Diệp Chu thấy Trần Phi Vũ không nói gì nên nghĩ rằng Trần Phi Vũ bị mình hù sợ rồi, vẻ mặt trong lòng càng thêm đắc ý, tiếp tục nói khoác với Đoàn Thi Dương, nghe thấy tiếng thốt kinh ngạc của Đoàn Thi Dương, cô ta càng xem trọng Liễu Diệp Chu hơn.

Không lâu sau thì sẽ xuống xe khách cao tốc đường dài, men theo quốc lộ để tiếp tục đi vào tỉnh thành, sau khi dừng lại ở một trạm gác một chút thì có ba người đàn ông trung niên cao to lực lượng đi tới.

Trần Phi Vũ nhạy bén nhận ra vẻ mặt ba tên đàn ông trung niên này rất hung ác, một tiếng cũng không nói, ánh mắt nhìn tới nhìn lui quan sát tình huống trong xe, rất hiển nhiên ba người này lai giả bất thiện*.

*người đến không có ý tốt Liễu Diệp Chu vẫn đang tiếp tục chém gió, hoàn toàn không nhận ra nguy cơ đang cận kề, Trần Phi Vũ cũng không nói nhiều.

Sau một lát, xe khách đường dài men theo xa lộ, đến một nơi vắng vẻ.

Đột nhiên, một tên đại hán mắt lộ hung quang, đột nhiên móc ra một con dao găm sắc bén, bất ngờ kề vào cổ tài xế rồi hét to: “Dừng xe, đều đứng im, cướp đây!”

Hai người còn lại móc ra súng lục trong chớp mắt, chỉ vào mọi người rồi quát to: “Mẹ nó đừng phí lời, lấy hết những thứ đáng

giá ra đây!”

Đột nhiên xảy ra biến cố bất ngờ làm mọi người kinh hô một trận, trên mặt đều tràn ngập vẻ khủng hoảng, đều bắt đầu dao động.

“Con mẹ nó không được nhúc nhích!”

Một người đàn ông mang kính đen dưới sự hoảng sợ muốn chạy xuống xe, người đàn ông cường tráng cầm súng trực tiếp tát cho ông ta một bạt ta vang dội, đánh đến mức người đó ngã nhào ra mặt đất, mắt kính cũng rơi xuống đất vỡ nát.

Mọi người đều kinh hô thành tiếng, sắc mặt trắng bệch, không dám động đậy nữa.

“A….” Đoàn Thi Dương hô lên một tiếng, bị dọa đến hoa dung thất sắc.

sắc mặt Liễu Diệp Chu cũng tái mét, mặc dù cậu ta nói khoác rất cừ nhưng đã bao giờ gặp phải tình cảnh thế này đâu? Nếu không ngồi trên ghế thì đoán chừng cậu ta đã mềm chân ngã sấp rồi.

“Đều thành thật hết cho tôi, ba anh em chúng tôi cũng không làm khó mấy người, ngoan ngoãn giao những thứ đáng tiền ra đây, nếu không thì đừng trách tôi độc ác.”

Chương 391

Chương 391

Một người đàn ông trong đó nơi, trong tay cầm ra một cái bọc vải màu đen bắt đầu đi thu tiền, rất nhanh, dần dần hướng về phía Trần Phi Vũ, Đoàn Thi Dương bên này đi tới.

"Khánh Châu, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Nhìn vào người đàn ông to lớn kia đang đi đến ngày càng gần, Đoàn Thi Dương bị doạ đến sợ hãi xanh mặt, lo lắng hoảng sợ, chỉ có thể xin sự giúp đỡ từ người đàn ông bên cạnh mình.

Đương nhiên, đối với Trần Phi Vũ học lực không ra sao, bản thân cũng không coi ra gì, thì cô cảm thấy vẫn là Liễu Diệp Chu đáng tin cậy hơn.

Có điều chuyện mà cô không biết, chính là đến Liễu Diệp Chu cũng bị doạ không nhẹ, chỉ là vì ở trước mặt người con gái mà mình ngưỡng mộ trong lòng, Liễu Diệp Chu phải có khí phách mạnh mẽ của một người đàn ông, gắng gượng cười, nói: "Không …… không sao, tôi với nhà họ Tần rất thân thiết, nói không chừng bọn họ nể mặt nhà họ Tần, sẽ không làm khó chúng ta."

Đoàn Thi Dương thở phào nhẹ nhõm, cũng đúng, ở đây cũng gần đến tỉnh thành rồi, có thể nói là đã đến được địa bàn của nhà họ Tần rồi, mấy tên cướp có ngạo mạng hơn nữa cũng không dám làm khó đến người thân của nhà họ Tần.

Trong lòng Liễu Diệp Chu cũng nghĩ như vậy, yên tâm hơn được vài phần.

Trần Phi Vũ nghe thấy hai người họ nói chuyện, âm thầm lắc đầu.

Rất rõ ràng, ba người này là những người không quan tâm đến sống chết, nói không chừng còn là tội phạm truy nã, bây giờ

tuy là đang ở tỉnh Trường Lâm, nhưng cũng không biết được ngày mai có thể sẽ chạy đến một tỉnh thành khác, làm sao có thể nể mặt nhà họ Tần gì chứ?

Rất nhanh, tên cướp đã đi đến trước mặt của Liễu Diệp Chu, đưa chiếc túi ra trước, bên trong đã có không ít tiền mặt và trang sức vàng bạc, không chút khách khí mà nói: "Nhanh lên, đem hết tất cả những thứ đáng giá ra đây."

Liễu Diệp Chu lớn gan, đứng dậy nói: "Mấy người có biết tôi là ai không? Cậu hai của nhà họ Tần ở tỉnh thành là cậu họ của tôi, mấy người dám đụng vào tôi, cẩn thận nhà họ Tần sẽ không khách khí với mấy người đâu."

Đây là một trong những lần hiếm có mà Liễu Diệp Chu oai phong như vậy, tự tôi cảm thấy hài lòng, cảm thấy bản thân vô cùng xuất sắc, trên miệng cũng xuất hiện nụ cười đắc ý, cảm thấy đợi đến sau báo cáo của trường, thì có thể khoe khoang với bạn cùng phòng rất nhiều năm.

Đột nhiên, tên cướp trở nên lỗ mãng, quay lại nổi giận, chửi mắng: "Cậu hai của nhà họ Tần ở trong tỉnh thành? Mẹ kiếp, giớn cái quái gì vậy, tên nhóc con cũng dám đe dọa ông mày đây, xí, muốn tìm đường chết à!"

Nói xong, đột nhiên một bạt tai giáng xuống, hung dữ tát lên mặt của Liễu Diệp Chu, cái má cao cao sưng lên, mũi, miệng đều chảy cả máu ra, có điều vẻ mặt sợ hãi, run bần bật lên.

Đoàn Thi Dương thì kêu lên một tiếng, thấy được Liễu Diệp Chu không dựa dẫm được, vội vã nhìn qua phía Trần Phi Vũ, chỉ nhìn thấy Trần Phi Vũ bình thản ngồi đó, không tự chủ được cảm thấy thất vọng và xem thường.

"Mẹ mày, mau lấy tiền ra, nếu không tao bắn một một là mày đi đời nghe chưa!" Tên cướp hung dữ chửi mắng.

Liễu Diệp Chu ngoan ngoãn như một đứa nhỏ, đến thở cũng không dám thở mạnh, lấy ví tiền ra, bỏ vào trong cái túi vải kia.

Tên cướp cười lớn, bước đến trước mặt Đoàn Thi Dương, liếc mắt nhìn một lúc, cười nham hiểm: "Bé gái cũng khá xinh đẹp đó chứ hả, có muốn chơi đùa với anh đây không, chỉ cần em

nghe lời, anh sẽ đem tiền của mấy đứa trả lại cho mấy đứa, thế nào hả?”

Đoàn Thi Dương bị doạ sắp khóc đến nơi, liên tục lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn Liễu Diệp Chu cầu cứu.

Liễu Diệp Chu ngồi co lại bên cạnh, mở to mắt mà nhìn, không dám động đậy.

Đoàn Thi Dương hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhìn tên cướp đang đưa cánh tay thô ráp kia ra, sờ vào mặt của Đoàn Thi Dương.

Đột nhiên, hai cánh tay nhỏ trắng muốt, từ phía bên cạnh đưa ra, nắm lấy cổ tay của tên cướp.

Chương 392

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 392

Đoàn Thi Dương ngây người ra, nhìn về phía bên cạnh, chỉ nhìn thấy Trần Phi Vũ đang ngồi trên ghế kia, chỉ có điều tay trái đang nắm cổ tay của tên cướp, lạnh lùng nói: "Muốn cướp đoạt của cải thì mấy người cũng phải lấy mạng ra để đổi, tôi sẽ không lo chuyện bao đồng, nhưng các người lại đi ức hiếp một cô gái yếu đuối thế này thì có hơi quá đáng rồi đó."

Đoàn Thi Dương thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào ánh mắt của Trần Phi Vũ, thấy vô cùng cảm kích cùng với một chút hổ thẹn.

"Mày là ai, nếu như không muốn chết thì mau thả tay của ông mày ra!" Tên cướp nổi nóng, kéo tay về mấy lần nhưng cứ giống như một cái vòng sắt quấn lại, không thể nhúc nhích.

"Nói năng lỗ mãng, bẻ ông một cánh tay." Vẻ mặt Trần Phi Vũ lạnh như băng, đột nhiên đứng dậy, tay trái dùng lực nhẹ nhàng, chỉ nghe thấy một tiếng "Răng rắc", tên cướp đã gãy cánh tay ngay tại chỗ.

Bao gồm cả Đoàn Thi Dương, Liễu Diệp Chu và tất cả những hành khách bên trong, đều vô cùng kinh ngạc.

"Mẹ nó, ông đây bắn một phát là mày tiêu."

Tên cướp hét lên, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, cánh tay còn lại lấy cây súng ra, Đoàn Thi Dương bị doạ đến nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn tiếp.

Đột nhiên, Trần Phi Vũ đưa tay ra nhanh như chớp tay không tiến tới, trong chớp mắt đã cướp mất cây súng của tên cướp, cùng lúc đó đánh một cái rất mạnh vào sau đầu tên cướp.

Ngay tức khắc, trước mắt tên cướp tối sầm lại, không lên tiếng, nhẹ nhàng ngã xuống.

Những chuyện này xảy ra quá nhanh, như như một tia chớp, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, đều đứng ngơ người ra.

“Tên tiểu tử này, sao lại có cái gan đó?”

Trần Phi Vũ lắc lắc đầu coi thường, liên tiếp nhìn qua phía Câu Kiếm, Vân Chấn Hùng đang đợi vị anh hùng sau khi chiến đấu xong, đến xử lí mấy tên tém riu này nữa, Trần Phi Vũ thật sự không có chút hứng thú nào.

Click để xem ảnh

Đã có không ít người oán trách Trần Phi Vũ lo chuyện bao đồng.

Nhìn thấy tên cướp đã sắp nổ súng, Đoàn Thi Dương lo sợ xanh mặt, dường như đã nhìn thấy Trần Phi Vũ bị bắn chết rất thảm.

Đột nhiên, Trần Phi Vũ cười coi thường họ, nhẹ nhàng gập đầu ngón tay, một tia sáng lóe lên, hai cây kim bạc mỏng manh phóng ra, nhanh như tia chớp, đâm vào người hai tên cướp.

Trong chốc lát, hai người đột nhiên cảm thấy cả người mệt mỏi, “Phụt”, “Phụt” hai tiếng, nối tiếp nhau ngã xuống đất.

Sự việc này xảy ra quá đột ngột, tất cả hành khách đều kinh hãi kêu lên.

Tuy là bọn họ cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra, chắc chắn là do Trần Phi Vũ làm.

Cách nhau mấy mét, chỉ động động ngón tay, mà có thể đánh bại hai tên cướp có mang súng kia, đây là khái niệm gì vậy?

Ánh mắt mọi người nhìn Trần Phi Vũ, vô cùng kính nể.

Đoàn Thi Dương càng cảm thấy cả người Trần Phi Vũ đều toát lên một vẻ thần bí và quyến rũ lạ thường.

Trần Phi Vũ lắc đầu cười nhẹ, đây chỉ là do anh quá chú ý đến mọi người tại hiện trường, không muốn tạo nên cú sốc quá lớn, nếu không thì, chỉ cần búng tay hai cái thì có thể giết hết những tên cướp vô hình kia.

Chương 393

Chương 393

Rất nhanh, Trần Phi Vũ đã đi đến bên cạnh tên cướp, rút hai cây kim bạc ra.

Những việc tiếp theo sau đó thì cũng không cần Trần Phi Vũ phải xử lý nữa, tài xế đếm số hành khách trên xe, đi tìm vài sợi dây thừng trói ba tên cướp kia lại, định khi đến tỉnh thành thì giao cho đồn công an.

Trần Phi Vũ quay lại ngồi tại vị trí của mình, ánh mắt bình thản, bịt mắt tĩnh lặng.

Đoàn Thi Dương ngồi ngay bên cạnh, tò mò nhìn kỹ Trần Phi Vũ, nhiều lần muốn chủ động mở miệng nói, nhưng lại nghĩ đến lúc trước luôn coi thường Trần Phi Vũ, trong lòng lại cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Sắc mặt Liễu Diệp Chu tốt hơn một chút, trong lòng anh ta có chút hoài nghi, Đoàn Thi Dương đối với Trần Phi Vũ đã có chút cảm tình.

Dưới sự phẫn nộ và ghen tị, anh ta đứng vọt dậy, lớn giọng trách móc Trần Phi Vũ: "Trần Phi Vũ, anh có ý gì vậy?"

Trần Phi Vũ trừng mắt nhìn, cau mày nhẹ.

Lúc này, thu hút hết sự chú ý của mọi người nhìn qua, đến Đoàn Thi Dương cũng bị doạ một phát, kinh ngạc: "Diệp Chu, cậu đây là làm gì vậy?"

Liễu Diệp Chu lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên chỉ về Trần Phi Vũ, lớn giọng nói: "Trần Phi Vũ, rõ ràng là anh có năng lực giải quyết hết mấy tên cướp đó, tại sao lại không ra tay ngay từ lúc đầu, cứ phải đợi sau khi mấy tên cướp kia lấy hết tiền của mọi người đi anh mới nhảy ra giả làm anh hùng? Anh

là đang muốn nhận được sự tôn kính của mọi người à, hay là muốn giở trò anh hùng cứu mỹ nhân ra trước mặt Thi Dương?

Thậm chí, tôi còn nghi ngờ ba tên cướp này chính là đồng bọn của anh, nếu không thì, người bình thường sao có thể hạ được ba con người to lớn có mang súng kia, anh nghĩ rằng Liễu Diệp Chu tôi là cậu nhóc ba tuổi hay sao? Tôi khinh, anh thật sự là tiểu nhân vô liêm sĩ."

Lời này vừa nói xong, không ít người trong xe bắt đầu thì thầm, cảm thấy lời của Trần Phi Vũ nói cũng có vài phần hợp lý.

Dù gì, Trần Phi Vũ dùng kim bạc khống chế mấy tên cướp, nghĩ thế nào cũng thấy quá là huyền ảo, không chân thực một chút nào.

Đoàn Thi Dương nhíu mày nhẹ, tuy là thái độ của Liễu Diệp Chu rất quá đáng, nhưng lời anh ta nói cũng không phải không có lý.

"Sớm không ra tay, muộn không ra tay, lại đúng vào lúc tên cướp đó đến trước mặt tôi lại ra tay, chẳng lẽ nào, Trần Phi Vũ thật sự thông đông với mấy tên cướp đó, muốn làm một trận anh hùng cứu mỹ nhân sao?"

Đôi mắt Đoàn Thi Dương nhìn về phía Trần Phi Vũ, tràn đầy sự nghi ngờ.

Trần Phi Vũ lắc đầu cười nhẹ, vẻ mặt coi thường, có điều không nói lời nào.

Liễu Diệp Chu còn cho rằng Trần Phi Vũ bị mình nói trúng rồi, đắc ý tiếp: "Trần Phi Vũ, bây giờ anh còn gì để nói nữa không?"

"Ếch ngồi đáy giếng." Trần Phi Vũ nói nhỏ.

Sắc mặt Liễu Diệp Chu thay đổi, giận dữ hét lên: "Anh nói cái gì?"

Trần Phi Vũ từ từ đứng lên, nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng nhìn vào Liễu Diệp Chu, ánh mắt khó chịu, sắc thái kiêu ngạo, lạnh lùng nói: "Cậu phải làm cho rõ, tôi không phải bố cậu, cũng không phải ông nội cậu, càng không có nợ cậu ân

tình gì, cậu bị mấy tên cướp cướp tiền, thì liên qua gì đến tôi, việc gì tôi phải ra tay cứu cậu?"

Liễu Diệp Chu bị chặn họng, lúng túng trong miệng, có một vài lời nói không ra.

Trần Phi Vũ tiếp tục lạnh lùng nói: "Cậu nghi ngờ tôi với mấy tên cướp kia là đồng bọn, cậu có chứng cứ gì không? Cậu nói tôi không có cách nào có thể hạ gục được ba tênn to lớn mang theo súng đó, hay là bản thân cậu đến kiểm tra thử xem, nhìn cho kỹ xem Trần Phi Vũ tôi có cái thủ đoạn đó hay không?"

Vừa nói Trần Phi Vũ vừa cười khinh thường, nhẹ nhàng đưa tay ra, một cây kim bạc đã kẹp sắn trên tay.

Sắc mặt Liễu Diệp Chu lại thay đổi lần nữa, vẻ mặt sợ hãi, trong vô thức đã lùi về sau hai bước, đột nhiên cảm thấy bản thân ở trước mặt Đoàn Thi Dương vô cùng mất mặt, dáng vẻ giả vờ "Hung dữ", tức giận: "Trần Phi Vũ, anh muốn làm gì, tôi không có sợ anh đâu."

Chương 394

Chương 394

“Ha.” Trần Phi Vũ nhing lên trời cười một tiếng, châm biếm: “Thật sự mắc cười, vừa nãy lúc mấy tên cướp còn ở đây, cậu sợ hãi như một đứa bé, bây giờ đối mặt với tôi, sao lại dũng cảm như vậy, chẳng lẽ nào, cậu nghĩ rằng tôi không dám ra tay với cậu sao? Tôi đã cứu cậu, cậu lại không biết cảm ơn, ngược lại còn lấy oán báo ân, loại người tiểu nhân bỉ ổi như cậu, sao lại còn có dung cảm với mặt mũi mà nhảy ra chỉ trích tôi?”

Câu hỏi này, Trần Phi Vũ vui vẻ nói, đàn áp hết tất cả mọi người.

Liễu Diệp Chu sắc mặt hoàn toàn thay đổi, oán giận tới mức không nói nên lời.

Trần Phi Vũ cười lạnh, đột người bước lên phía trước, trực tiếp tát cho Liễu Diệp Chu một bạt tai, nói: “Cái tát này, là thay bố mẹ cậu dạy dỗ cậu, sau này làm người phải biết hai chữ ‘nhục nhã’ được viết như thế nào.”

“Aaa ……”

Đoàn Thi Dương sợ hãi phát ra tiếng, có điều, bây giờ Trần Phi Vũ nói rất đúng, nhìn về phía Trần Phi Vũ, trong mắt gợn sóng lạ thường.

Liễu Diệp Chu bị đánh đến đầu óc hỗn loạn, trước mắt xuất hiện mấy ngôi sao, giận dữ nói: “Trần Phi Vũ, anh đừng có kiêu căng, đã gần đến tỉnh thành rồi, anh dám đánh tôi, cứ để xem nhà họ Tần ở tỉnh thành có bỏ qua cho anh không?”

“Nhà họ Tần ở tỉnh thành?” Trần Phi Vũ cười chế nhạo, nói: “Được, tôi mỏi mắt trông chờ.”

“Hm, Trần Phi Vũ, cứ để anh tiếp tục kiêu căng thêm một lúc nữa, đợi một lúc nữa đến tỉnh thành rồi, tôi nhất định sẽ khiến

anh phải quỳ xuống, dập đầu nhận tội trước mặt tôi.” Trong lòng Liễu Diệp Chu cười khinh bỉ, ngồi xuống ghế, bắt chéo chân lên, nóng lòng không thể chờ đợi thêm nữa, muốn nhanh chóng đến tỉnh thành, phải khiến cho Trần Phi Vũ thấy hoảng sợ.

Trần Phi Vũ cũng ngồi lên ghế, vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Trần Phi Vũ, cậu …… cậu ngồi một lúc nữa vẫn nên chủ động xuống xe đi, nhà họ Tần ở tỉnh thành, không phải cậu có thể chọc vào được đâu.”

Đột nhiên, Đoàn Thi Dương có chút do dự, nhắc nhở nhỏ bên tai Trần Phi Vũ.

“Oh? Thật vậy sao?” Trần Phi Vũ nâng mày hỏi lại, trên miệng nở nụ cười mang theo cảm thấy thú vị.

Đoàn Thi Dương liên tục gật đầu, liếc nhìn Liễu Diệp Chu, thấy anh ta không chú ý đến bên này, nghiêm túc nói nhỏ: “Cậu đừng có nghĩ là tôi cố ý doạ cậu, đến một cô gái trong gia đình bình thường ở thành phố An Hà như tôi đây, cũng không biết thế lực to lớn của nhà họ Tần rốt cuộc là lớn đến đâu.

Liễu Diệp Chu tuy chỉ là một họ hàng xa của nhà họ Tần, nhưng dù gì cũng có liên quan đến nhà họ Tần, mấy kiểu gia tộc lớn thế này, để ý nhất đó chính là mặt mũi của gia tộc, vừa rồi cậu đã đánh vào mặt của Liễu Diệp Chu, nhà họ Tần ở tỉnh thành nhất định sẽ không chịu để yên, cậu nghe tôi khuyên một câu, một lúc nữa tìm cơ hội xuống xe trước, bởi vì thế lực của nhà họ Tần, tuyệt đối vượt xa sự tưởng tượng của cậu.”

“Cậu chỉ biết thế lực của nhà họ Tần mạnh, lại không hề biết, sự hùng mạnh của Trần Phi Vũ tôi, cũng vượt qua sức tưởng tượng của cậu như vậy? Cậu có tin không, không chỉ là là Liễu Diệp Chu, đến cậu hai của nhà họ Tần Tần Nguyên Vĩ, đến trước mặt tôi, cũng phải khách khí với tôi?” Trần Phi Vũ điềm nhiên nói, như thể thuật lại một chuyện nhỏ nhặt.

“Cậu …… con người cậu thật sự không nghe người khác khuyên mà, đến lúc đó cho cậu nếm thử mùi vị khổ sở, hm, tôi …… tôi mới không thèm quan tâm đến cậu.”

Đoàn Thi Dương không ngờ đến bản thân mình có lòng tốt nhắc nhở, Trần Phi Vũ một chút cũng không thèm nhận, trong lòng vừa tức giân vừa lo lắng, dẫm chân tại chỗ, tức giận quay đầu đi, không thèm nhìn về Trần Phi Vũ nữa.

Trần Phi Vũ buồn cười trong lòng, anh có thể cảm nhận được, Đoàn Thi Dương là một cô gái có tấm lòng lương thiện, trong lòng lại có được ba phần cảm tình.

không lâu sau, dã đến trạm xe của tỉnh thành.

Liễu Diệp Chu đứng dậy bước đến trước mặt Trần Phi Vũ, vênh vào hống hách nói: “Hm hm, Trần Phi Vũ, trước khi tôi đi, mẹ tôi đã đã nói trước với người của nhà họ Tần ở tỉnh thành, nhà họ Tần sẽ sai người ra đón tôi, đợi lúc nữa trước mặt người của nhà họ Tần, xem cậu còn kiêu căng thế nào nữa.”

Trần Phi Vũ cười nhẹ một tiếng, cũng không giải thích.

Đột nhiên, đôi mắt của Tần Nguyên Vĩ sáng lên, mang theo nụ cười niềm nở, bước nhanh đến, đi lại phía của Trần Phi Vũ.

“Nhìn đi nhìn đi, Thi Dương, cậu họ của tôi đến rồi, tôi nói rồi mà, ông ấy nhất định là đến đón tôi, đợi lát nữa tôi sẽ giới thiệu cho cậu làm quen với ông ấy, sau này có được sự giúp đỡ của nhà họ Tần rồi, chúng ta không những có thể thuận lợi hơn ở trong trường học mà đến khi bước ra xã hội, nói không chừng sẽ được sắp xếp đến thẳng một công ty tốt để làm việc.” Liễu Diệp Chu vô cùng đắc ý.

Chương 395

Chương 395

“Diệp Châu, vậy …… vậy thì thật sự cảm ơn cậu rồi.” Trong lòng Đoàn Thi Dương cũng vô cùng hưng phấn và cảm kích như vậy.

Mắt nhìn thấy Tần Nguyên Vĩ đi đến trước mặt, Liễu Diệp Chu đang chuẩn bị trịnh trọng chào hỏi.

Bỗng nhiên, Tần Nguyên Vĩ không thèm nhìn đến anh ta, trực tiếp lướt qua, bước tới trước mặt Trần Phi Vũ, cười: “Cuối cùng cậu cũng đến rồi, nhiều ngày không gặp, phong thái vẫn như xưa, đáng để chúc mừng.”

Trần Phi Vũ gật đầu mỉm cười, nói: “Cũng như vậy thôi, để ông Tần đợi lâu rồi.”

Hai người bên này đang chào hỏi nhau, Liễu Diệp Chu và Đoàn Thi Dương lại đứng ngây người ra một bên.

Trong lòng Đoàn Thi Dương vô cùng kinh ngạc: “Nhìn dáng vẻ của Trần Phi Vũ và Tần Nguyên Vĩ, hình như vô cùng thân thiết, lẽ nào hai người họ trước đây có quen biết? Không không không, đây là không thể nào.”

Nụ cười trên mặt Liễu Diệp Chu trong chốc lát đã cứng đờ ra, lập tức phản ứng lại, còn nghĩ là cậu họ đã nhận nhầm người, hổn hển chạy đến, vội vàng nói: “Cậu họ, cậu có phải là nhận nhầm người rồi không, con mới là Liễu Diệp Chu mà.”

Đương nhiên, lần này Tần Nguyên Vĩ thật sự oan uổng Trần Phi Vũ.

Phải thừa nhận rằng, Trần Phi Vũ là một con người phong lưu, nếu không thì, sẽ không có những người phụ nữ như Tô Ánh Tuyết, và Hàn Mộc Thanh đang ở cùng anh cùng lúc.

Nhưng lần này, Trần Phi Vũ lại thật sự cảm thấy Đoạn Thi Dương có tâm địa thiện lương, bọn họ đi cùng trên một chuyến xe, nên có chút duyên phận với nhau, nên anh mới đề nghị giúp đỡ, cũng không hề có suy nghĩ gì thêm.

Tần Nguyên Vĩ trợn tròn mắt, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại, gật đầu cười với Trần Phi Vũ: "Làm ơn, vợ chồng tôi biết cậu sắp tới, nên chúng tôi đã đặt trước một vị trí ở khách sạn tốt nhất tỉnh thànhrồi, để tẩy trần giúp cậu."

"Tốt." Trần Phi Vũcũngkhông khách sáo, lên chiếcxe Ferrari của Tần Nguyên Vĩ, và phóng đi.

Ở cùng một chỗ, chỉ còn lại có Liễu Diệp Chuvà Đoạn Thi Dương hai người, với vẻ mặt kinh ngạc.

Điều khác biệt, là Liễu Diệp Chu vừa tức giận vừa kinh ngạc khó hiểu.

Còn trong lòng Đoạn Thi Dương, lại tràn đầy tò mò về Trần Phi Vũ, và ánh mắt cô ấy nhấp nháy khó hiểu, khi nhìn chiếcFerrari đang đi xa kia.

Liễu Diệp Chu khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên một linh cảm không tốt, dưới đáylong anh ta dâng lên sự ghen tị, anh ta hừ lạnh một tiếng, "Thiết, Trần Phi Vũ là cái thá gì cơ chứ?Tôi thật sự không hiểu nổi, tại sao Tần gia chúng ta, lại phải khách sáo với Trần Phi Vũ như vậy?"

"Họ của anh là Liễu, không phải họ Tần" Đoạn Thi Dương đột nhiên chế nhạo.

Liễu Diệp Chu sắc mặt đột nhiên thay đổi, anh ta không nói nên lời nào.

Đoạn Thi Dương thầm lắc đầu, nghĩ thầm: "Trần Phi Vũ tuy không có học thức gì, nhưng anh ta lại rất mạnh mẽ, tính tình điềm đạm, gặp biến bất kinh, so với Liễu Diệp Chu chỉ biết nói chuyện khoa trương, thậm chí tính cách có ân báo ân có thù báo thù, còn mạnh hơn Liễu Diệp Chu gấp trăm lần? Nhưng, Trần Phi Vũ có lai lịch sâu xa như vậy, tại sao lại như cô ta, đi xe buýt đường dài về tỉnh ly, đây có phải là,phẩm vị kì lạ của nhà giàu không? "

Nghĩ đến đây, Đoạn Thi Dương cảm thấy Trần Phi Vũ tràn đầy sự thần bí.

Một lúc sau, một chiếc Nissan màu trắng bạc dừng lại trước mặt hai người, từ bên trong có một người đàn ông trung niên cao lớn đi xuống, sau khi nhìn thấy Đoạn Thi Dương, hai mắt ông ta sáng lên, vui mừng nói: “Cô hẳn là Đoạn Thi Dương đúng không?”

“Là tôi, tôi có thể biết ông tìm tôi có việc không?”Đoạn Thi Dương trong lòng cũngcó suy đoán, nhưng cô ta còn chưa thể khẳng định khi chưa hỏi rõ được.

Người đàn ông trung niên vui mừng khôn xiết, kính cẩn nói: “Xin chào cô Đoạn, tôi tên là A Phát, tôi là người do Tần nhị gia phái tới, cô là bạn của ngài ấy, Tần nhị gia nhờ tôi đưa cô đến nhà họ Tần với tư cách là một vị khách.“

Nói xong, A Phát cũng không đợi cô hoan nghênh, trực tiếp cầm vali màu đỏ của Đoạn Thi Dương lên, bỏ vào trong cốpxe, mở cửa ra, và mỉm cười: “Cô Đoạn, mời.”

Chương 396

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 396

“Vậy tôi phải làm phiền ông rồi.” Đoạn Thi Dương trong lòng vui vẻ, đối với Trần Phi Vũ cô ta càng cảm kích, cô ts vui vẻ lên xe.

Liễu Diệp Chu còn muốn theolên xe, nhưng anh ta vừa định mở cửa, đột nhiên lạibị A Phát chặn phía trước, lễ phép cười: “Xin lỗi, chiếc xe này được dành riêng đặc biệt cho cô Đoạn, cậu không thể lên xe được.”

“Ông làm gì vậy, Tần nhị gia là cậu họ của tôi, ông dám ngăn cản tôi, có tin hay không, tôi sẽ nói với cậu họ của tôi để cho ông ấy sa thải ngươi?”Lưu Diệp Chu sửng sốt, anh ta là người thân thích cảu nhà họ Tần, bây giờ lại bị thuộc hạ của nhà họ Tần ngăn anh ta lại, và sau đó anh ta nổi giận.

A Phát vẫn lễ phép mỉm cười: ” Tần nhịgia đã hạ lệnh xuống, vì cậu đã xúc phạm Trần tiên sinh,nên phạt cậu đi bộ đến nhà của Tần gia, và không được bắt taxi hay xe buýt, nếu không, cậu có thể quayvề thành phốAn Hà, và đừng bao giờ bước vào cổng nhà Tần nữa ”.

Click để xem ảnh

Bên trong phòng riêng, được trang trí bằng đồ cổ, trên các bức tường xung quanh lànhững bức tranh về hoa mận, hoa lan, trúc và hoa cúc, trôngrất trang nhã.

Ngoài Trần Phi Vũ và Tần Nguyên Vĩ, còn có Liễu Ngải Tư vợ của Tần Nguyên Vĩ.

Đã nhiều ngày không thấy, sau khi cô ấy uống thuốc do Trần Phi Vũ kê, Liễu Ngải Tư đã mang thai thành công, gương mặt cô ấy rạng rỡ, bừng lên tình mẫu tử.

Vì vậy, vợ chồng Tần Nguyên Vĩ, thật lòng biết ơn Trần Phi Vũ, trên bàn rượu, họ thường kính rượu Trần Phi Vũ và nhiệt tình nớ chuyện với anh.

Ba vòng rượu.

Đột nhiên, Tần Nguyên Vĩ đứng thẳng người hỏi: "Cậu Trần … à, tôicó chuyện này muốn hỏi cậu, tôi lớn hơn cậu mấy tuổi, nếu cậu không thấy phiền, tôi muốn gọi cậu là Phi Vũ."

"Tốt."Trần Phi Vũ cười gật đầu.

Vẻ mặt của Tần Nguyên Vĩ sáng sủa nói tiếp: "Chà, Phi Vũ, nghe nói Triệu Du Nhiên và Đồ NhamBách của nhà họ Triệu, hai người đó đều bị cậu giết chết?"

Vẻ mặt của Liễu Ngải Tư hơi thay đổi, cô ấy đang kẹp một miếng cá, nhưng chiếc đũa đã dừng lại giữa chừng.

"Đương nhiên."Trần Phi Vũ gật đầu, và hào phóng thừa nhận.

Tần Nguyên Vĩ đột nhiên cau mày, trong mắt hiện lên một tia ngượng ngùng.

Vẻ mặt của Trần Phi Vũ vẫn không thay đổi, anh uống một hơi cạn sạch rồi nhẹ nói: "Không chỉ có Đồ Nham Bách và Triệu Du Nhiên, mà còn cả sư huynh của Đồ Nham Bách, kiếm đạo tông sư Cừu Kiếm Thanh, cũng bị chết dưới kiếm của tôi."

"Cáigì?"

Tần Nguyên Vĩ sửng sốt, anh ta và Liễu Ngải Tư cùng nhìn nhau, và cả hai đều nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt người kia.

"Sao, có vấn đề gì sao?"Trần Phi Vũ hơi nhíu mày, anh cảm thấy hai người họtrông rất kỳ quái.

"Hơn cả một vấn đề, là một vấn đề rất lớn rất nghiêm trọng." Tần Nguyên Vĩ cười khổ, nói: "Lần trước trong bữa tiệc mừngthọ của nhà họ Tô, cậu đã giết cao thủ đang ở 'thông u kỳ'của nhà họ Phương trước công chúng, tuy rằng cũng rất nghiêm trọng, nhưng lúc đó, rốt cuộc là gia đình họ Phương đã chủ động lấy thiết tỏa tấn công trước, và nhàhọ Tần của chúng

tôi đã trở thành hậu đài của bạn, nên gia đình họ Phương cũng không thể không biết xấu hổ mà làm quá chuyện lên được.

Tuy nhiên, cậu lại đã giết Triệu Du Nhiên, Đồ Nham Bách, và thậm chí làcả sư huynh của Đồ Nham Bách, đây chínhlà một thảm hoạ, cậu có biết rằng, các hào môn của các tỉnh luôn sát cánh bên nhau, ngọa hổ tàng long, và thậm chí có cả những gia đình võ thuật như nhà họ Phương không? Tại sao Đồ Nham Báchvới sức mạnh của 'thông u hậu kỳ', lại có thể giữ được hòa bình mười năm của nhà Triệu, do đó trở thành một người giàu có mới nổi ở tỉnh thành này không? "

Trần Phi Vũ hơi suy tư nói: "Chẳng lẽ là, phía sau Đồ NhamBách còn có một thế lực khác?"

Chương 397

Chương 397

“Đúng vậy!” Tần Nguyên Vĩ nuốt nước miếng, lại nói: “Nghe nói sư môn của Đồ NhamBách là một tổ chức rất lớn, các cao thủ trong môn phái nhiều như mây, ngay cả nhà họ Phươngcó gia tài kếch xù như vậy cũng phải khiếp sợ ba phần, cậu không chỉ giết Đồ Nham Bách, mà cậu còn giết cả Cừu Kiếm Thanh nữa, ai, những người trong sư môn của họ sẽ không bao giờ để cậu yên.

Thậm chí, chỉ cách đây vài ngày, tôi đã nhận được tin báo, là có một nhóm người bí ẩn, đã âm thầm đến nhà họ Triệu, theo suy đoán của tôi, họ hẳn là người của Cừu Kiếm Thanh, và họ đến tìm cậu để trả thù, bây giờ chắc một kế hoạch trả thù đã được lên kế hoạch bí mật.

Bây giờ, không chỉ là nhà họ Triệu, và sư môn của Cừu Kiếm Thanh, mà ngay cả nhà họ Phương, tất cả đều coi cậu như kẻ thù hận không thể ăn thịt uống máu cậu,Phi Vũ à Phi Vũ, cậu chọn đến tỉnh thành vào lúc này, chắc chắn mỗi bước đi của cậu sẽ rất khó khắn, thực sự là … để tôi không biết phải nói thêm cái gì.“

Liễu Ngải Tư cũng lo lắng, Trần Phi Vũ đã chữa khỏi bệnh hiếm muộn con cái cho cô ấy, là tương đương với việc cho cô ấy một cuộc sống mới, cô ấy đối với Trần Phi Vũ là đầy lòng biết ơn, cho nên sựlo lắng của cô ấy cho Trần Phi Vũ cũng là đến từ thật tâm.

Trong ghế lô cổ kính, không khí bỗng trở nên ảm đạm và áp lực.

Tuy nhiên, Trần Phi Vũ với tư cách là người liên quan, lạitỏ ra thoải mái và không để ý, anh cầm ly rượu lên, uống một hớp lớn, và mỉm cười tự tin: “Sư môn của Cừu Kiếm Thanh có thể

rất mạnh, và gia tộc họ Phương đã có truyền thốngkếthừa võ thuật trong một thế kỷ họ cũng có thể rất mạnh, nhưng điều đó thì sao?"

Tần Nguyên Vĩ và Liễu Ngải Tư đều sửng sốt, đồng thời nhìn về phía Trần Phi Vũ.

Trần Phi Vũ rất tự tin, uống cạn một ngụm, ly thủy tinh được thu lại trên bàn, trong mất thần thái phi dương, và tự tin nói: "Tôi, Trần Phi Vũ, có thể trị thương thiên hạ, võ công có thể xoay chuyển trời đất, sinh tử đều chỉ trong một ý nghĩ, cho dù sư môn của Cừu Kiếm Thanhcó lớn đến đâu, hay Phương gia gia tộc có rất nhiều ẩn sĩ, tôi Trần Phi Vũ, chỉ cần một mũi khâu, một thanh kiếm, tôi sẽ không sợ bất kì thứ gì cả! "

Trần Phi Vũ nói lên một cách đầy tự tin, với một tinh thần bất khuất không vì sợ hãi các thế lực lớn mà lùi bước!

Tần Nguyên Vĩ hai mắt sáng lên, giống như bị sự tự tin của Trần Phi Vũ lây nhiễm, anh ta nở nụ cười và vỗ tay, cảm thán nói: "Chà, không hổ Trần thiếu người đang thống trị thành phố Minh Tế, nếu nói về bản lĩnh của Phi Vũ lúc này, cậuxứng đáng được khen ba chữ của người đàn ông, đương dám làm dám chịu Tần Nguyên Vĩ uống một hơi cạn sạch, mặc dù anh ta vẫn không lạc quan về tình cảnh Trần Phi Vũ, nhưng lúc này anh ta cũng rất ấn tượng về phong thái của Trần Phi Vũ, và cảm thấy Trần Phi Vũ là một người bạn tốt.

Liễu Ngải Tư cũng có suy nghĩ như vậy, khóe miệng cô ấy nở nụ cười, càng nhìn Trần Phi Vũ ánh mắt cô ấy càng là vừa lòng.

"Tuy nhiên, Phi Vũ mặc dù can đảm, nhưng cậu có quá nhiều kẻ thù ở tỉnh thành này, trong khoảng thời gian này cậu đừng liều lĩnh." Tần Nguyên Vĩ đặt ly rượu xuống và lẩm bẩm: "Nhà họ Tần của chúng tôi cũng sẽ tiến lên, và ở tạm thời ổn định nhà họ Phương, nên trong thời gian này, cậu có thể tập trung đối phó với sự trả thù của nhà họ Triệu và sư môn của Cừu Kiếm Thanh."

Tần Nguyên Vĩ và Liễu Ngải Tư liếc nhau, Liễu Ngải Tư cũng nói: "Ngoài ra, về phần nhà họ Triệu, chúng tôi vẫn chưa biết có bao nhiêu người đến từ sư môn của Cừu Kiếm Thanh, và

thực lực của họ là bao nhiêu, kẻ thù ở trong bóng tối và chúng ta ở ngoài sáng, nên đới với chúng ta nó rất bất lợi.

Và thật trùng hợp, tối nay, xã hội thượng lưu ở tỉnh thành sẽ tổ chức tiệc tối, nhà họ Triệu cũng sẽ tham dự, Phi Vũ cậu có thể tranh thủ cơ hội này, để cùng nhau đi dự tiệc, nhân cơ hội tìm hiểu tình tiết của nhà họ Triệu, biết rõ mình và địch, để bất khả chiến bại.“

“Cảm ơn hai người.”Trần Phi Vũ cảm kích nói.

Anh và Tần Nguyên Vĩ không có bao nhiêu lần gặp nhau, không ngờ, đối mặt với những kẻ thù hùng mạnh như nhà họ Triệu và nhà họ Phương, vợ chồng Tần Nguyên Vĩ không chỉ tránh ra xa và phủi sạch quan hệ với anh, mà còn chủ động ra tay giúp đỡ, tại thời điểm này, thật sự khiến cậuc cảm động.

Tần Nguyên Vĩ cười cười, rất vui vẻ nói: “Theo tôi, ngoài 10 tỷ để trị bệnh cho vợ chồng tôi, còn có tình thân và tình bạn làvô giá, tôi Tần Nguyên Vĩ, cũng là một người bạn tốt.”

“Tốt, hai chúng ta chúng nhau thẳng tiến không lùi.”

Hai người cười với nhau, và uống cạn.

Chương 398

Chương 398

Vào buổi tối, Trần Phi Vũ ngồi trên chiếc Ferrari của Tần Nguyên Vĩ, và đến khách sạn nơi tổ chức tiệc tối.

Bên ngoài khách sạn, xe hơi sang trọng ở khắp mọi nơi.

Bên trong khách sạn, thật lộng lẫy.

Trần Phi Vũ bước vào, dừng lại quan sát, chợt, nhìn thấy một bóng người quen thuộc, miệng anhnở một nụ cười, nói với Tần Nguyên Vĩ xong, anhliền tự mình đi tới.

Trong bữa tiệc tối, âm nhạc nhẹ nhàng và du dương vang lên trong hội trường, và nhiều nam thanh nữ tú đã nhảy múa ở trung tâm của sàn nhảy.

Bên trái đại sảnh, có dãy đồ ăn tinh tế và rượu trái cây.

Một thanh niên mặc lễ phục đen đang ngồi bên cạnh, tay cầm ly rượu nhìn vào chân của Nhị Lang, đó chính là Sử Tử Hàng một công tử nổi tiếng ở thành phố Minh Tế.

Lần trước trong bữa tiệc do Cổ Nhất Nhiên tổ chức, Sử Tử Hàng đã nhận anhTrần Phi Vũlàmlão đại, và khuyến khích Trần Phi Vũ đuổi theo chị gái của mình, tuy Trần Phi Vũ không đồng ý, nhưng trong lòng anh, vẫn có ấn tượng tốt về Sử Tử Hàng.

Trước mặt Sử Tử Hàng, ngồi một cô gái nhỏ nhắn xinhđẹp, với làn da trắng trẻo, và dáng vẻ thanh tú, mặc một chiếc váy màu xanh đỏ, tùy theo độ tuổi mà cô ấy khoảng 13 hay 14 tuổi.

“Vi Vi, em có nhìn thấy vết sẹo dài này trên cánh tay của tôi không? Đây là năm ngoái, khi một tổ chức bí ẩn và quyền lực có tên là Tố Quỷ Y Môn, bắt cóc vị hôn thê của tôi, bày ra một Hồng môn yến, và thiết lập thiên la địa võng, trong tòa nhà cao

mười tám tầng, có hơn một trăm tay súng đang mai phục, tìm cách nhân cơ hội giết tôi, đây là vết sẹo để lại lúc đó.“

Sử Tử Hàng vừa nói vừa xắn tay áo trái lên, trên cánh tay có một vết sẹo dài khoảng 1 cm, dĩ nhiên đây là khi anh ta đi bar đón gái vào tuần trước, buổi tối làm việc quá kịch liệt và bị móng tay cô gái cào.

Trần Phi Vũ đi tới, vừa nghe câu này, không khỏi dở khóc dở cười, cậu ta dám dùng những chuyện của anh, làm vốn để khoe khoang và đến đây nói dối cô gái nhỏ này.

Cô gái nhỏ,Hoa Ngữ Vi, vừa ngạc nhiên, vừa căng thẳng vừa khâm phục, vội hỏi: “Anh Tử Hàng, anh có đến đó kịpkhông? Vị hôn thê của anh, có được cứu không?”

“Đương nhiên!” Sử Tử Hàng không có nhận ra Trần Phi Vũ đã đi tới phía sau cậu ta, ánh mắt u sầu, giả bộ thâm tình nói tiếp: “Vị hôn thê của anh gặp nạn, huống chi là thiên la địa võng, dù là lên núi đao hay xuống biển lửa, anhSử Tử Hàng không bao giờ cau mày, bởi vì tôi là một người đàn ông đích thực! “

“Oa, anh Tử Hàng thật tuyệt vời, mẹ em nói rằng, tất cả những người đàn ông có thể đặt phụ nữ mình yêu làm ưu tiên của mình, đều là người đàn ông tốt, anh Tử Hàng thật là một người đàn ông tốt, Vi Vi thực sự muốn biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”Đôi mắt đen của Hoa NgữVi sáng lên.

Sử Tử Hàng hai mắt sáng lên, trong long cậu ta vui mừng khôn xiết, thầm nghĩ: “Lão đại thật là tuyệt vời, cậu chỉ cần lấy những chuyệncủa anh làm cái cớ, mà chỉ trong nửa tháng, cậu đã tóm được 3 cô gái chất lượng cao, he he, lão đại là bất khả chiến bại, không có gì khó tưởng tượng khi những người phụ nữ xuất sắc như Tô Ánh Tuyết và Hàn Mộc Thanh, cũng bằng lòng làm người phụ nữ của lão đại.”

Nghĩ đến đây, Sử Tử Hàng cười khúc khích nói: “Cuối cùng, tất nhiên, anh trai Tử Hàng của em đã một mình đến Hồng Môn đó, anh đãdung một kiếm quyết đigj sinh tử, phá tan thiên la địa võng, thành công cứu vị hôn thê của anh ra …

Cậu ta chưa kịp nói xong, thì Trần Phi Vũ đã lắc đầu nguầy nguậy, may mà anh đến đây kịp thời, nếu không, một đóa hoa

nontương lai của Tổ quốc có thể sẽbị Sử Tử Hàng này phá hủy.

Nghĩ vậy, Trần Phi Vũ đưa tay phải ra, và vỗ nhẹ vào vai Sử Tử Hàng.

“Ai, đừng làm phiền, đợi tôi nói xong đã … Ồ không, đợi tôi nói xong.” Sử Tử Hàng không quay đầu nhìn lại, trực tiếp vỗ vỗ Trần Phi Vũ tay, cậu ta chỉ muốn tiếp tục khoác lác với Hoa Ngữ Vi.

Trần Phi Vũ không biết nên cười hay nên khóc, và anh ho nhẹ một tiếng.

“Là ai? Sao lại đáng ghét như vậy? Tôiđã nói với anh là, chờ một chút … Sử Tử Hàng nóng nảy quay đầu lại, cậu ta lại đột nhiên nhìn thấy Trần Phi Vũ đứng sau lưng mình, vẻ mặt kinh ngạc,mà cậu ta đứng”

đằng ” dạy, và nói với vẻ vui mừng: “Lão đại, sao anh cũng ở đây? “

Trần Phi Vũ liếc Hoa NgữVi cười đầy ẩn ý: “Nếu tôi không tới, không biết cậu dám lấy những chuyện của tôi mà khoe khoang để đi tán gái đấy, thế nào, mọi chuyện diễn ra suôn sẻ chứ?”

“Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ… à, không không, lão đại anh đừng đùa nữa… Sử Tử Hàng có vẻ xấu hổ và buồn bực.

Chương 399

Chương 399

Hoa Ngữ Vi đột nhiên mở to mắt nhìn về phía Trần Phi Vũ, vẻ mặt kinh ngạc.

“Chẳng lẽ, những gì Tử hàng ca nói không chỉ là sự thật, mà người trước mặt này còn đã làm được nó?”

Hoa Ngữ Vi tuy còn trẻ nhưng không ngốc và bạchngọt, thật ra cô ấy chỉ coi Sử Tử Hàng như một công tử bình thường, cho rằng Sử Tử Hàng chỉ là đang khoe khoang, không cho rằng những chuyện mà Sử Tử Hàng nói là sự thật, ánh mắt tôn thờ của cậu ta chỉ là giả vờ.

Cô đảo mắt nhìn Trần Phi Vũ với ánh mắt tò mò.

Gần như trong tiềm thức, Trần Phi Vũ cảm thấy có gì đó không ổn, quay đầu nhìn Hoa Ngữ Vi, thấy Hoa Ngữ Vi đang nhìn mình với vẻ mặt “thuần khiết”, trong lòng anhtuy là lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, đến tỉnh thànhnói với Sử Tử Hàng: “Khi nào thì đếntỉnh thành? “

Sử Tử Hàng mỉm cười, có lẽ là vì lo lắng cho “hình tượng quanghuy” của mình trong tâm trí Hoa Ngữ Vi bị tổn hại, cậu ta kéo Trần Phi Vũ sang chỗ khác, cầm một ly rượu đỏ đưa cho Trần Phi Vũ, gãi đầu cười nịnh nọt: “Lão đại, mấy ngày trước ở nhà có một vụ tai nạn, nên tôi chạy đến tỉnh thành, đừng nói với tôi chuyện vừa rồi của tôi cho chị, đề phòng chị gái tôi biết tôi đang bắt cóc một đứa trẻ vị thành niên, chị ấy sẽ lột da của tôi.” .

Mà này, lão đại, tại sao anh không ở với chị gái của tôi ở thành phố Minh Tế? Chẳng lẽ những nữ nhân tốt nhất thành phố Minh Tế đều bị anh bắt lấy, bây giờ anh còn muốn bắt lấy các cô gái, ở tỉnh thành sao?

Trời, anh như vậy muốn để cho những con chó độc thân chúng tôi sống như thế nào? “

Trần Phi Vũ đảo trắngmắt nói: “Cậu cho rằng tôi giống như cậu, tất cả những gì cậu nghĩ đến đượcđều là phụ nữ?”

“Hả? Lão đại, vậy mục đích của anh đến tỉnh thành là gì?” Sử Tử Hàng tò mò hỏi.

“Giết người, có tin hay không?” Trần Phi Vũ bình tĩnh cười.

Sử Tử Hàng giật mình, hít thở không thông, sau đó trợn mắt, cong miệng nói: “Lão đại, tôi biết trước đây anh có thực lực vững chắc, nhưng anh đột nhiên nói đến tỉnh thành để giết người, tôi không tin, thành phố Minh Tế không giông như tỉnh thành, nơi này là nơi ngọa hổ tàng long, cho dù anh có xưng vương xưng bá ở thành phố Minh Tế, nhưng ở tỉnh thành, tôi nghĩ, có lẽ anhcũng không suôn sẻ.“

Sử Tử Hàng nói xong, lắc đầu cười, hiển nhiên là không tin Trần Phi Vũ lời nói.

Trần Phi Vũ không giải thích, nhưng hai tay chống lưng, cười đầy ẩn ý nói: “Sau này sẽ biết.”

Sử Tử Hàng còn muốn nói thêm gì đó, đột nhiên, có người vỗ về phía sau,khiến cậu ta ngạc nhiên: “Sử Tử Hàng? Sao cậulại đến tỉnh thành?”

Sử Tử Hàng quay đầu lại nhìn, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, ngạc nhiên nói: “Ma Vĩnh Lượng, hóa ra là cậu, đã lâu không gặp.”

Khi Trần Phi Vũnhìn lại, anh thấy một người đàn ông hơi mập đằng sau, vẻ ngoài đẹp trai, nhưng trên mặt có rất nhiều vết rỗ, điều này ảnh hưởng đến ngoại hình của anh ta.

“Lão đại, tên này làMa Vĩnh Lượng, bạn cùng tôi lớn lên, từ mấy năm trước, cha của cậu ấy đến tỉnh thành làm ăn, sau khi chuyển đến tỉnh thành, tôi và cậu ấy rất ít khi liên lạc, hôm nay tôi gặp lại cậu ấy ở đây, thật sự rất bất ngờ và vui vẻ.

“Sử Tử Hàng ngạc nhiên kết thúc phần giới thiệu, cười với Ma Vĩnh Lượng:” Ma Tử, tôi có thể gặp cậu ở đây, xem ra công việc kinh doanh của gia đình cậu càng ngày càng lớn, vậy là tốt rồi.“

Ai ngờ, sau khi nghe xong những gì hắn nói, Ma Vĩnh Lượnglạinhíu mày, tự đắc nói: “Sử Tử Hàng, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, sau này đừng gọi ta là mặt rỗ, ngoài ra, cậu nói có thể nhìn thấy tôi ở đây là sao? Chẳng lẽ tôi không thể đến dự tiệc tối của giới thượng lưu, nên cậu mới ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi? “

“À, ý tôi không phải vậy.” Sử Tử Hàng tỏ vẻ ngượng ngùng, và nhanh chóng chuyển chủ đề và nói: “Tôi quên giới thiệu, đây là lão đại của tôiTrần Phi Vũ, cũng là người của Minh Tế, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng thực lực của anh ấy rất mạnh mẽ, thâm tàng bất lậu đó.“

Ma Vĩnh Lượng nhìn Trần Phi Vũ từ trên xuống dưới, sau đó nói với vẻ khinh bỉ: “Sử Tử Hàng, không phải là tôi nói cậu, qua nhiều năm như vậy, cậu thực sự đã sống trở về, theo như tôi biết, không có đạigia tộc lớn họ Trầnnàoở Minh Tế cả, và cậunhìn anh đi, quần áo anh ta mặc không phải hàng hiệu nổi tiếng nào cả, anh ta rõ ràng là một người bình thường, Sử Tử Hàng, anh thật sự nhận ra một người như vậy là lão đại, tsk tsk, sau này đi chơi đi cùng nhau, đừng nói là chúng ta quen nhau, tôi cảm thấy xấu hổ.“

Trần Phi Vũ bí mật cau mày.

Chương 400

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 400

Sử Tử Hàng sắc mặt hơi thay đổi, trong mắt nhàn nhạt lóe lên tia tức giận, cậu nói: “Ma Vĩnh Lượng, câm miệng cho lão tử, tôi nhận ai làmlão đại, đều không liên quan đến cậu!”

Ma Vĩnh Lượng chế nhạo nói: “Cậu vẫn cứ như vậy, chỉ cần nói một hai lời không hợp là sẽ tức giận, nghe nói cậu vẫn là người thừa kế của Sử gia, tsk tsk, thảo nào Sử gia của các người lại bị kẹt ở một nơi nhỏ bé như thành Minh Tế, tôi đã tìm ra lý do.“

“Ma Vĩnh Lượng, cậu muốn tìm chết phải không?” Sử Tử Hàng nắm chặt tay, và giận dữ nói: “Đừng tưởng rằng cậu như một con chó ở tỉnh thành, mà dám túm hai năm tám vạn dường như.”

Ma Vĩnh Lượng khinh thường lắc đầu cười: “Tầm nhìn của cậu thật sự rất hạn hẹp, tôi nói rõ ràng với cậu rằng, dù sao thành phố Minh Tế cũng là một nơi nhỏ bé, cho dù là gia tộc họ Tạ hàng đầu ở thành phố Minh Tế, ở tỉnh thành, nó cũng khó khăn lắmmới có thể được coi là nhi lưu gia tộc, huống chi là Sử gia của cậu? Và dòng họ Ma của chúng tôi, sau bao năm bôn ba nơi tỉnh thành, giờ đã trở thành một nhị lưu gia tộc, Sử gia của cậu, không còn đáng nhắc đến trong mắt tôi.

À mà, tôi nhớ ra rồi, hình như cậu còn có mộtchị gái, và chị í vẫn chưa lấy chồng, tôi nghĩ vậy, hãy để chị gái cậu là người phụ nữ của tôi, và để hai gia đình chúng ta liên hôn với nhau, có lẽ họ Ma của chúng tôi có thể suy nghĩ về việc giúp đỡ Sử

gia của cậu, và biến nhà cậu thành một đạigia tộcở thành phố Minh Tế hơn cả Tạ gia, như thế nào? “

Sử Tử Hàng tức giận, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch đỏ bừng, nhưng xét thực lực của nhà họ Ma ở tỉnh thành, cậu ta chống cự cũng không làm gì được.

“Túng hóa.” Ma Vĩnh Lượng khinh thường cười.

Đột nhiên, Trần Phi Vũ ho nhẹ lênsau lưng cậu ta, và vỗ vai Sử Tử Hàng.

Sử Tử Hàng nhìn Trần Phi Vũ với ánh mắt xấu hổ.

Click để xem ảnh

chịu được, bởi vì ngươi là nam nhân, cậu có hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Sử Tử Hàng nặng nề gật đầu, trong lòng cậu ta cảm thấy rất nhẹ nhõm, trong lòng đột nhiên trào ra nhiệt huyết, cậu ta thô bạo đá Ma Vĩnh Lượng, vừa đá vừa chửi: “Thảo, cho mày mắng tao, cho mày đánh chủ ý lên ngườichị gái tao, tao đá chết mày!”

Những người xung quanh rất sốc, trong một bữa tiệc tối cao cấp mà lại đi đánh một người, đây là lần đầu tiên họ thấy, một hành vi thô lỗ và thô lỗ như vậy.

Lúc này không ít người đã nhận ra, chính là con trai nhà họ Ma bị đánh, mỗi người đều tỏ vẻ kỳ quái.

“Thế lực nhà họ Ma ở tỉnh thành không nhỏ, sau lưng còn có đại gia tộc như nhà họ Lữ chống lưng, hai người họ đánh chết Ma Vĩnh Lượng, lần này nhất định ăn không hết gói đem đi.”

Mọi người thì thầm và nhìn Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh, ánh mắt của họ đầy im lặng.

Cách đó không xa, Tần Quang Đại cũng nhìn thấy cảnh này, thì cười khổ, thì thào nói: “Gia Bảo thật là tuyệt vời, ngày đầu tiên đến tỉnh thành, thì đã đánh người nhà họ Ma, nhà họ Ma thì không sao, nó chỉ là một gia tộc hạng hai trong tỉnh thành thôi, nhưng phía sau họ còn có nhà họ Lữ, này có chút phiền phức.”

Bên cạnh Tần Quang Đại, là một thiếu nữ xinh đẹp trong bộ váy dạ hội màu đen, tay ngọc trắng cầm ly rượu đỏ, dáng người cao ráo, và nổi bật, quanh tai đeo một chiếc khuyên tai hình lưỡi liềm màu xanh da trời, khiến cô ta trở nên rực rỡ và tỏa sáng.

Cô ấy tên là Kiều Phượng Hoa, cũng xuất thân từ một đại gia tộc ở tỉnh thành, nghe Tần Quang Đại tự nói chuyện, cô ấy tò mò nhìn Trần Gia Bảo hỏi: "Chú Tần, chú biết người đó đi, nhà họ Lữ sau lưng nhà họ Ma không dễ chọc tức đâu, chú vẫn đi thuyết phục anh ta đi, lùi một bước trời xanh biển rộng,"

"Không cần, anh ta không cần lời khuyên nào của chú cả, và chú cũng không thể thuyết phục được anh ta." Tần Quang Đại hoàn hồn, nhún vai cười.

"Chà, ở tỉnh thành rộng lớn này, có những người mà chú Tần không thuyết phục được, anh ta là ai?" Kiều Phượng Hoa càng tò mò về Trần Gia Bảo.

Chương 401

Chương 401

Tần Quang Đại từ xa nhìn về phía Trần Gia Bảo, thở dài: "Tên anh ta là Trần Gia Bảo, anh ta là một người thực sự tuyệt vời, chú dám nói rằng, không bao lâu nữa tên tuổi của anh ta, sẽ trở thành sự tồn tại chói lọi nhất trong tỉnh thành này, Phụng Hoa, nếu cháu tin chú, thì dù sau này có chuyện gì xảy ra, cũng đừng bao giờ đứng về phía đối địch với anh ta."

Đôi mắt đẹp của Kiều Phượng Hoa hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cô biết Tần Quang Đại, biết rằng Tần Quang Đại là một thiên tài kinh doanh, và cô biết rằng Tần Quang Đại nhất định không phải là người bắn tên mà không có mục tiêu.

"Chú Tần rất coi trọng anh ta, tại sao cháu chưa từng nghe tên anh ta?" Kiều Phượng Hoa nhìn Trần Gia Bảo, có bảy phần kinh ngạc ba phần tò mò, thầm nghĩ, "Trần Gia Bảo, tôi muốn xem, anh có năng lực như thế nào? Mà anh có thể được chú Tần khen ngợi và đánh giá cao như vậy ?"

Trên đại sảnh, Hồ Quốc Minh vẻ mặt hưng phấn, lại đá Ma Vĩnh Lượng, uống một ngụm, cười nói: "Mẹ kiếp, thoải mái!"

Trần Gia Bảo bí mật gật đầu, nếu Hồ Quốc Minh không dám phản kích một con chó nhỏ như Ma Vĩnh Lượng, anh sẽ không bao giờ nhận Hồ Quốc Minh là tiểu đệ nữa.

"Lão đại, hỗn với anh thật tuyệt, tôi đã quyết định, sau này tôi sẽ thật sự nhận anh là đại ca." Hồ Quốc Minh bật cười.

Trần Gia Bảo cười ngây ngốc, dám đa cảm lâu, "đại ca" của Hồ Quốc Minh trước đây đều thản nhiên hét lên.

Đột nhiên, Ma Vĩnh Lượng vùng vẫy đứng dậy với tiếng kêu "au au".

Trán anh ta máu chảy ròng ròng, dấu chân ở khắp nơi trên người, vẻ mặt anh ta tức giận, cả nét mặt đều nhăn lại, đột nhiên gầm lên một tiếng, hung ác lao về phía Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh, như một con chó hoang.

“Tôi đi…”

Hồ Quốc Minh sửng sốt, và không phản ứng kịp.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cười nhạo, đá vào bụng Ma Vĩnh Lượng, và đạp anh ta xa ra ngoài.

Ma Vĩnh Lượng chật vật đứng dậy, tựa hồ anh ta cũng biết mình không thể đánh chết Trần Gia Bảo, lấy khăn ăn ở bàn bên cạnh, lau vết máu trên trán, thở hổn hển, nhìn thẳng Trần Gia Bảo, hai mắt thâm thúy, đong đầy sự căm hận sâu sắc, tức giận nói: “Anh dám đánh tôi, anh dám đánh tôi, tôi nói cho anh biết, anh chết rồi, trở về nói cho cha mẹ anh, để bọn họ chuẩn bị càng sớm càng tốt!”

“Đe dọa tôi, dựa vào anh?” Trần Gia Bảo cười nhẹ, không chút nào quan tâm.

Ma Vĩnh Lượng tuy bị đánh nhưng vẻ mặt vẫn khinh thường, nhất là nhìn Trần Gia Bảo lại càng là khinh bỉ, anh ta vừa che vết thương trên đầu, vừa chế nhạo nói: “Anh đã xúc phạm tôi, ngoài việc Ma gia chúng tôi trả thù, anh còn phải đối mặt với sự tức giận của Lục Hán Dương anh trai của tôi, anh ấy cũng sẽ không để cho bạn đi.“

“Lục Hán Dương?” Hồ Quốc Minh thì thào và lặp lại, đột nhiên, như thể nhớ ra điều gì đó, cậu ta bàng hoàng: “Con trai của nhà họ Lữ ở tỉnh thành Lục Hán Dương?”

“Đúng vậy.” Ma Vĩnh Lượng vẻ mặt đắc ý nói: “Mặc dù đến từ một nơi nhỏ bé như thành phố Hòa Bình, nhưng cậu cũng khá thông thạo các thế lực ở đây đó, cậu nói rất đúng, anh trai của tôi là Lục Hán Dương, thuộc dòng họ Lữ ở tỉnh thành, ưm, nhà họ Lữ có thế lực rất lớn ở tỉnh thành này, là dòng họ lớn có thể sát cánh cùng nhà họ Triệu, và nhà họ Tần, trong toàn bộ tỉnh Trường Lâm này, họ được coi là một trong những gia tộc bậc nhất.

Còn có anh trai Lục Hán Dương của tôi, là người chủ trì bữa tiệc tối nay, anh ấy có tính tình khoái ý ân cừu, hành động của

mấy người đã được báo cáo, nếu mấy người đã xúc phạm tôi, hãy chờ phải đối mặt với sự tức giận của anh trai tôi Lục Hán Dương đi!"

Hồ Quốc Minh sắc mặt lập tức trở nên khó coi nên, nhíu mày thật chặt, vỗ nhẹ vào đùi, tự lẩm bẩm: "Thất sách, chuyện này thật tệ hại, cậu nghe đồn nhà họ Lữ rất có thế lực, nhất là trong giới kinh doanh, là nhân vật dậm chân cũng có thể thay đổi tỉnh Trường Lâm, bây giờ cậu đã xúc phạm đến nhà họ Lữ, làm sao có thể tốt đây, làm sao mới tốt đây? "

Đột nhiên, Trần Gia Bảo khẽ cau mày, hỏi Hồ Quốc Minh đầy ẩn ý: "Làm sao, bây giờ cậu có hối hận vì đã đánh chết tên béo này không?"

Nếu Hồ Quốc Minh thốt ra từ "hối hận", Trần Gia Bảo vẫn sẽ giải quyết những rắc rối của gia đình Lữ cho cậu ta, nhưng sau khi nhà họ Lữ được giải quyết, Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh không còn quen biết gì với nhau.

Hồ Quốc Minh sửng sốt, sau đó chế nhạo, nói: "Tôi đã đánh gần chết anh ta rồi, tôi hối hận cái sợi lông ý một, tôi chỉ rối rắm không biết giải quyết nhà họ Lữ như thế nào."

"Nhà họ Lữ? Đó là phiền toái trong mắt cậu, nhưng ở Trần Gia Bảo trong mắt, đấy bất quá chỉ là nhảy nhót vai hề thôi, chỉ cần một chỉ tay, anh sẽ giải quyết được nó." Trần Gia Bảo gật đầu, cười nhẹ, làm động tác lật ngược tay lại.

Hồ Quốc Minh hai mắt sáng lên, duỗi ngón tay cái ra tán thưởng: "Lão đại, tuy rằng biết anh đang khoác lác, nhưng khoe khoang đến trình độ này, ngay cả tôi cũng phải ngưỡng mộ."

Chương 402

Chương 402

“Rốt cuộc, đó là anh ta đến từ một nơi nhỏ bé như thành phố Hòa Bình, không biết thế nào là trời cao đất dày, chỉ là sau khi anh thực sự nhận ra sức mạnh của gia đình họ Lữ, sự tự tin của anh, sẽ biến thành nỗi tuyệt vọng sâu sắc, anh trai của tôi sẽ sớm đến đây, để xem đến lúc ấy anh còn khoác lác được không.

”Đột nhiên, Ma Vĩnh Lượng cười ra vẻ khinh thường.

“Được, vậy tôi sẽ chờ xem.” Trần Gia Bảo chế nhạo, không giải thích.

Khi giọng nói của Trần Gia Bảo vừa rơi xuống, đột nhiên một trận náo động từ lối vào đại sảnh.

Một chàng trai mặc lễ phục màu trắng bước vào, anh ta rất tuấn tú, dáng người cao hơn 1,8m, và nụ cười dịu dàng luôn ở trên môi, dù đi đến đâu, thì anh ta cũng có lẽ là bạch mã hoàng tử được các cô gái yêu thích nhất.

Ma Vĩnh Lượng vui mừng khôn xiết, đột nhiên giễu cợt: “Anh trai của tôi đã đến rồi, anh có thể chờ chết đi.”

Sau khi nói xong, Ma Vĩnh Lượng tăng nhanh tốc độ, đi về phía Lục Hán Dương, thì thầm vào tai anh ta vài câu rồi chỉ về hướng của Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh.

Lục Hán Dương nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

“Mẹ kiếp, đúng là nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Lục Hán Dương đến nhanh quá, chuyện này đã kết thúc, mọi chuyện đã kết thúc… Vẻ mặt Hồ Quốc Minh thay đổi, và lo lắng nói:” Lão đại, chúng ta phải làm gì bây giờ? Bây giờ

chúng ta trở lại thành phố Hòa Bình qua đêm, mặc dù rất mất mặt, nhưng vẫn tốt hơn là mất mạng.”

Trần Gia Bảo khẽ liếc cậu ta một cái, rồi đứng im, như không nghe thấy cậu ta nói gì.

Đột nhiên, khuôn mặt của Lục Hán Dương lạnh đi, anh ta sải bước về phía Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh, Ma Vĩnh Lượng cung kính đi theo phía sau anh ta, mặc dù anh ta bị thương, vẻ mặt của anh ta rất đắc ý, như thể anh ta đã thấy Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh đang quỳ xuống trước mặt mình và cầu xin sự thương xót của anh ta.

Nhiều người xung quanh nhìn thấy cảnh này biết Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh đã xong rồi, họ lắc đầu.

“Chú Tần, Lục Hán Dương đã đi hỏi tội rồi, xưa nay anh ta luôn có thủ đoạn cao siêu, tính tình là có thù báo thù có ơn báo ơn, Trần Gia Bảo người mà chú coi trọng, lần này có lẽ sẽ ăn không hết gói đem đi.”

Kiều Phượng Hoa mặt đầy hứng thú, dường như cô ta rất muốn nhìn Trần Gia Bảo phải xấu mặt.

Tần Quang Đại cười tự tin: “Cũng không nhất định là thật, cháu cứ xem tiếp đi.”

Kiều Phượng Hoa chớp chớp đôi mắt thông minh, cô ta cảm thấy rõ ràng Trần Gia Bảo không phải đối thủ của Lục Hán Dương.

Trên đại sảnh, Lục Hán Dương càng lúc càng gần.

Vẻ mặt của Hồ Quốc Minh thay đổi rất xuất sắc, cậu ta nói với vẻ đau khổ: “Chuyện đã kết thúc rồi, bây giờ muốn đi cũng không được, có vẻ như, tôi chỉ có thể chiến đấu với họ, nhưng thành phố tỉnh thành này lại là lãnh thổ của người khác, và tôi không thể chiến đấu hết mình ở đây …

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, hai tay chống lưng, vẫn như bị điếc.

Lục Hán Dương đã đến chỗ Trần Gia Bảo, nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, cau mày nói: “Anh làm tổn thương em trai tôi?”

“Đương nhiên.” Trần Gia Bảo bình tĩnh trả lời.

“Tên tôi là Lục Hán Dương, và Ma Vĩnh Lượng là em trai của tôi, anh đã đánh em trai tôi, tôi hy vọng anh có thể cho một lý do.” Khuôn mặt của Lục Hán Dương đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Trần Gia Bảo, anh nhàn nhạt liếc nhìn Ma Vĩnh Lượng, rồi nói: “Bởi vì anh ta nợ một trận đòn.”

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt của Lục Hán Dương và Ma Vĩnh Lượng càng thêm lạnh lẽo, đặc biệt là Ma Vĩnh Lượng ánh mắt rất tức giận, khuôn mặt đầy vết rỗ đỏ bừng, nếu không phải thừa dịp có không ít nhân vật cao cấp vây quanh, e rằng bọn họ đã động thủ từ lâu rồi. .

“Anh quá kiêu ngạo?” Lục Hán Dương chế nhạo, vẻ mặt khinh thường nói: “Anh tên là gì?

Ở tỉnh thành, ngoài một số gia tộc hàng đầu và thành viên của gia tộc ẩn sĩ, không ai dám không dám ra mặt phản bác với nhà họ Lữ.

Trần Gia Bảo còn chưa lên tiếng, Ma Vĩnh Lượng đã khinh khỉnh nói: “Đại ca, anh ta tự xưng là Trần Gia Bảo, đến từ thành phố Hòa Bình.”

“Tôi nói tại sao anh lại kiêu ngạo như vậy? Hóa ra là một con rồng nhỏ đến từ thành phố Hòa Bình, tôi sợ người từ nơi bé nhỏ đến, không hiểu quy củ của tỉnh thành chúng tôi.” Lục Hán Dương lại cười khinh thường, anh ta chưa từng nghe đến tên của Trần Gia Bảo, nhưng đối với anh ta mà nói, thành phố Hòa Bình chỉ là một nơi nhỏ bé, ngoại trừ nhà họ Tạ, những gia tộc khác đều không xứng để chiếu cố, anh ta cho rằng Trần Gia Bảo là “rồng qua sông”, anh ta cũng cảm thấy anh ta nói Trần Gia Bảo là rồng đã cất nhắc anh.

Chương 403

Chương 403

“Rồng qua sông dù sao cũng là rồng bay lên cưu thiên, địa đầu xà vẫn mãi chỉ là loài bò sát cuộn tròn trên mặt đất, ánh sáng nhỏ bé như hạt gạo, làm sao có thể cạnh tranh với Hạo Nguyệt trên trời được?” Trần Gia Bảo cười nhẹ, với đôi tay sau lưng, nhìn theo đường chéo, anh hoàn toàn bị phớt lờ Lục Hán Dương.

Hồ Quốc Minh hai mắt sáng lên, giơ ngón tay cái khen: “Lão đại anh thật tuyệt vời!”

Lục Hán Dương nguyên bản khóe miệng mỉm cười, sắc mặt lập tức tối sầm lại

Mọi người xung quanh đều sửng sốt, ở tỉnh lỵ nơi giàu có và quyền lực, nhà họ Lữ có thể coi là một gia tộc lớn, còn Lục Hán Dương là một lãng tử ở tỉnh lỵ, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Lục Hán Dương. Khi đối mặt với anh ta, việc coi thường Lục Hán Dương là điều ngu ngốc.

Mọi người lắc đầu, cảm thấy Trần Gia Bảo quá kiêu ngạo rồi.

Là em trai trung thành nhất của Lục Hán Dương, Ma Vĩnh Lượng ngay lập tức mắng to: “Đệch mẹ mày, mày tính là cái chó gì, lại dám so sánh đại ca tao với bò sát? Mày tin hay không, mày vừa ra khỏi cánh cửa này, liền có hơn một trăm người đang ở bên ngoài chờ mày?”

Đây đã là một sự đe dọa trắng trợn.

Hồ Quốc Minh giật mình, trong lòng có chút kinh hãi.

Trần Gia Bảo tỏ vẻ lạnh lùng, chế nhạo, đột nhiên lại cầm chai rượu đỏ lên, lắc cổ tay rồi đập thẳng chai rượu về phía Ma Vĩnh Lượng, đột nhiên, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” và rượu đỏ bay vèo vèo trên đầu Ma Vĩnh Lượng.

Ngay sau đó, chai rượu đỏ vỡ tung, Ma Vĩnh Lượng hét lên, hai mắt thâm quầng và ngất xỉu, trên đầu chảy nhiều máu.

Tất cả mọi người đều bị sốc, họ không nghĩ rằng Trần Gia Bảo lại dám ra tay nặng như vậy trước mặt Lục Hán Dương, không biết Lục Hán Dương thực sự đáng sợ đến mức nào sao?

“ Phong Tử!”

Lời ra tiếng vào trong lòng mọi người.

Kiều Phượng Hoa còn sốc hơn, cũng giống như Lục Hán Dương, cô ấy là người đầu tiên nhìn thấy một người kiêu ngạo như vậy trước mặt Lục Hán Dương, nếu Trần Gia Bảo không phải là người mất trí thì anh ta chắc chắn là một người quá tự tin.

Tuy nhiên, nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của Tần Quang Đại bên cạnh, anh ta dường như không lo lắng cho Trần Gia Bảo chút nào, nên cô ấy nghĩ có lẽ anh ta thuộc vào vế sau Trong sân, vẻ mặt của Lục Hán Dương hoàn toàn ảm đạm, đôi mắt anh ta bùng lên một ngọn lửa, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Anh dám ở trước mặt tôi đánh em trai của tôi, anh đúng là không để Lục Hán Dương tôi vào trong mắt.

Rất tốt, rất tốt, Trần Gia Bảo, anh đã thành công khơi dậy cơn giận của tôi. anh là người ngoài, có thể anh không biết hậu quả nghiêm trọng của sự việc này, anh có biết rằng ai xúc phạm Lục Hán Dương tôi sẽ không bao giờ kết thúc tốt đẹp? Tôi sẽ từ từ chơi với anh và hãy xem tôi có thể chơi chết anh như thế nào! ”Lục Hán Dương mắt lạnh, trần trụi uy hiếp.

Trần Gia Bảo cười khinh thường và nhẹ nói: “Những người xúc phạm người khác thì sẽ có người khác xúc phạm họ. Anh ta xúc phạm anh em tôi trước, sau đó nói thô lỗ, đánh cũng đánh rồi. anh có thể làm gì? Dù sao chúng ta còn phải ở tỉnh lỵ một thời gian, anh có thủ đoạn gì, kỹ năng thì cứ đưa ra đi, không quan tâm là cái gì, Trần Gia Bảo tôi đều tiếp, nhưng lúc đó tôi sẽ không nhẹ tay như ngày hôm nay.”

Trần Gia Bảo ăn miếng trả miếng và không bao giờ chịu thiệt thòi!

Hồ Quốc Minh đột nhiên mở to mắt và trái tim anh ta tràn đầy xúc động, đây là lần đầu tiên có người coi anh ta là huynh đệ

và sẵn sàng đứng lên vì anh ta.

“Mẹ kiếp, lão đại này thật sự không chịu thừa. Mẹ kiếp, không phải chỉ là nhà họ Lữ ở tỉnh lỵ sao?

Chuyện lớn rồi, ai sợ ai?” Hồ Quốc Minh nghĩ đến đây, ánh mắt kiên định, nắm chặt tay.

“Được, rất tốt, Trần Gia Bảo, đây là do anh tự tìm đến!”

Lục Hán Dương tỏ vẻ tức giận. Bữa tiệc hôm nay do nhà họ Lữ tổ chức. Tuy nhiên, trong bữa tiệc được tổ chức tại nhà, trước mặt rất nhiều người trong giới thượng lưu, lại bị người ngoài đánh giá thấp. Làm sao Lục Hán Dương có thể không tức giận?

Cùng lúc đó, hơn chục nhân viên bảo vệ mặc đồ đen hung hãn xông tới bao vây Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh ở trung tâm, chỉ cần Lục Hán Dương ra lệnh, mười mấy nhân viên bảo vệ này sẽ xông lên!

Hồ Quốc Minh lo lắng nuốt nước bọt, cảm thấy có chút rụt rè, nhưng nhìn vẻ mặt vẫn bình tĩnh của Trần Gia Bảo, thậm chí còn có một nụ cười trên khóe miệng, khiến anh ta tự tin rất nhiều.

Chương 404

Chương 404

Trong sảnh tiệc buổi tối, không khí trang nghiêm, sắp diễn ra một sự kiện!

Mọi người xung quanh đang theo dõi, chờ xem Lục Hán Dương sẽ giẫm lên Trần Gia Bảo như thế nào để cứu lấy mặt mũi của Lữ gia.

Kiều Phượng Hoa càng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ: " trong tình huống này, rõ ràng là đối với Trần Gia Bảo cực kỳ bất lợi, tại sao Trần Gia Bảo vẫn bình tĩnh? Chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự có năng lực đánh trả? "

Cô khẽ cau mày nhìn Tần Quang Đại trong tiềm thức, cô sửng sốt, bởi vì Tần Quang Đại, cũng giống như Trần Gia Bảo, không hề căng thẳng, mà như là đang chờ đợi một màn kịch hay.

Trong lòng Kiều Phượng Hoa đối với Trần Gia Bảo càng thêm kì quái.

Tại hiện trường, đúng lúc mâu thuẫn giữa hai bên sắp nổi lên.

Đột nhiên, một người phục vụ vội vã đến và nói vài câu vào tai Lục Hán Dương.

"Người nhà họ Tần đến rồi?" Lục Hán Dương vui mừng khôn xiết, sau đó hơi nhíu mày, nhìn Trần Gia Bảo vẻ mặt rối rắm, hiển nhiên không vui vẻ gì, đột nhiên nghiến răng nghiến lợi: "Trần Gia Bảo, anh hôm nay thật may mắn, hiện tại cho anh đi. Anh dù sao cũng sẽ ở tỉnh lỵ vài ngày, xem Lục Hán Dương tôi sẽ chơi với anh như thế nào? ".

"Rất sẵn lòng." Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh khinh thường nói.

“Hừ!” Lục Hán Dương hừ lạnh một tiếng, cho người khiêng Ma Vĩnh Lượng bất tỉnh đi chữa trị, sau đó xoay người đi ra cửa, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Những người xung quanh đều thất vọng, tưởng rằng có thể xem được một màn tốt, vào thời khắc mấu chốt, nhà họ Tần đến, mọi người thở dài may mắn cho Trần Phi Ngư.

Kiều Phượng Hoa cũng cho rằng Trần Gia Bảo may mắn, lắc đầu cười lớn: “Chú Tần, cháu đột nhiên hiểu ra, sở dĩ chú hâm mộ Trần Gia Bảo như vậy, có phải là do vận may của anh ấy đặc biệt tốt không?

Cũng đúng, may mắn cũng là một phần của sức mạnh, vận may trời cho cũng có thể làm được rất nhiều điều.”

“Không.” Tần Quang Đại nhấp nhẹ rượu đỏ, tự tin cười: “Người có vận khí tốt không phải Trần Gia Bảo mà là Lục Hán Dương.”

Kiều Phượng Hoa khẽ cau mày, sau khi phản ứng lại, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Tần Quang Đại cười giải thích: “Cậu ta lớn lên ở tỉnh lỵ, chỉ biết thực lực của nhà họ Lữ mà không biết thực lực của Trần Gia Bảo. Nếu xung đột tiếp tục, Lục Hán Dương nhất định sẽ chịu tổn thất lớn, cho nên tôi nói Người thực sự may mắn là Lục Hán Dương. ta biết hiện tại cháu không tin, chúng ta hãy tiếp tục nhìn xem, sau này khi thực sự nhìn thấy thực lực của Trần Gia Bảo, cháu sẽ hiểu lời của ta nói hôm nay.”

Kiều Phượng Hoa cảm thấy thật khó tin, vô thức nhìn Trần Gia Bảo, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ tò mò.

Lúc này, Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh đã trở lại vị trí bên cạnh Hoa Ngữ Vi Ngay khi Trần Gia Bảo ngồi xuống, Hứa Ngữ Vi liền chạy tới trước mặt Trần Gia Bảo, chớp chớp đôi mắt to trong sáng, nói: “Sư huynh, anh thật tuyệt vời, thật là có khí chất của một người đàn ông, mẹ em nói qua, thời đại này, nam nhân như anh càng ngày càng có ít”

“Ha ha, cô gái nhỏ, mẹ cô nói đúng. Sau này tìm bạn trai, nhớ tìm người có chí khí.” Trần Gia Bảo bật cười, nghĩ tiểu loli này rất đáng yêu, anh đưa tay ra xoa nhẹ gò má thanh tú của

cô. Đột nhiên, Hứa Ngữ Vi chủ động trèo lên đùi Trần Gia Bảo cười nói: “Anh à, vậy em cưới anh làm vợ, được không?”

Trần Gia Bảo sửng sốt, nhìn từ trên xuống dưới Hứa Ngữ Vi, phải công nhận Hứa Ngọc Vi rất xinh đẹp, dung mạo thanh tú, răng trắng môi đỏ, trên người thoang thoảng hương thơm, dung mạo xinh đẹp.

Nhưng, nhan sắc tuy xinh đẹp nhưng vấn đề là Hứa Ngữ Vi còn quá nhỏ, Trần Gia Bảo dù có lưu manh cũng cảm thấy có lỗi khi xuống tay với một cô bé Loli mới 13, 14 tuổi.

“Thế nào, anh trai?” Hứa Ngữ Vi lại mong đợi hỏi.

Khóe miệng Trần Gia Bảo nở nụ cười ấm áp: “ em còn nhỏ, còn chưa hiểu tình yêu là cái gì, cũng không hiểu lấy người khác là như thế nào, đợi em lớn lên chút nữa rồi nói sau đi.”

Hứa Ngữ Vi đưa ngón tay lên miệng cắn cắn, nghiêng đầu nhìn một lúc, đột nhiên nở nụ cười: “Được rồi, đây là lời anh nói đó nha, anh trai. Khi Ngữ Vi lớn lên liền sẽ làm vợ anh trai nha, anh không được thất hứa nhé.”

“Thật là một cô bé thông minh.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, vươn tay xoa xoa đầu nhỏ của Hứa Ngữ Vi.

Bên kia, Hồ Quốc Minh nhất thời không nói nên lời, anh ta không biết phải nói gì, anh ta dùng kinh nghiệm nhiều năm của mình để lừa cô gái nhỏ, nhưng cũng không lừa được đến tay, bây giờ lão đại vừa đến, Hứa Ngữ Vi liền chủ động muốn trở thành vợ của anh. Tại sao khoảng cách giữa người này và người kia lại lớn như vậy?

Hồ Quốc Minh lắc đầu, đột nhiên cau mày nói: “Lão đại, anh đừng nghĩ đến việc tìm vợ nuôi từ nhỏ nữa.

Thực lực của nhà họ Lữ quả thực rất kinh người, đừng nói đến những chuyện khác, bữa tiệc này do nhà họ Lữ tổ chức, mời trực tiếp đến tỉnh lỵ. Hầu hết mục đích của xã hội thượng lưu là tiếp đãi Tần gia và thảo luận về hôn lễ.“

Chương 405

Chương 405

Trần Gia Bảo khinh thường cười, đột nhiên nhớ tới một câu, tò mò hỏi: “Tần gia? Tần gia nào?”

“Ở tỉnh lỵ khổng lồ này còn có họ Tần nào?” Hồ Quốc Minh không nói nên lời một lúc rồi giải thích: “Họ Tần có hai vị tiểu thư, họ xinh đẹp quyến rũ. Ngay cả tôi, người ở thành phố Minh Tễ xa xôi cũng nghe tới hai vị tiểu thư nổi tiếng này, một người tên là Tần Vũ Hinh và người kia tên là Tần Thi Kì, hiện tại cả hai đều đang ở trong biệt thự của. Lục Hán Dương đã theo đuổi cô em gái là Tần Thi Kì. Khi họ Lữ và họ Tần kết hôn, vậy chắc chắn ở tỉnh lỵ này. Đó chắc chắn là gia thế sẽ càng lớn mạnh ở tỉnh lỵ. Chao ôi, lúc đó hoàn cảnh của chúng ta sẽ còn khó khăn hơn gấp bội.”

Hồ Quốc Minh nhíu mày, đột nhiên nhận ra vẻ mặt của Trần Gia Bảo có gì đó không đúng, liền kinh ngạc:”Lão đại, nhìn biểu hiện của anh, hình như anh biết chị em họ Tần? ” Không thể nào đi.“

“Ồ? Tại sao lại không thể?” Trần Gia Bảo tinh nghịch hỏi.

Hồ Quốc Minh trợn mắt nói: “Lão đại, tuy anh rất xuất sắc nhưng cũng không thể biết hết những người phụ nữ tốt nhất trên đời đúng không? Dù là tình cảm hay trí tuệ, em đều không nghĩ anh sẽ quen biết với chị em nhà họ Tần, chắc chắn là không thể nào.”

Hồ Quốc Minh cuối cùng còn nhấn mạnh giọng điệu của mình.

Trần Gia Bảo cười một tiếng, cũng không giải thích gì thêm.

Nói chính xác, anh không chỉ quen biết chị em họ Tần, mà đối với chị em nhà họ Tần còn có chút tình ý.

Khi đi tìm quả Thiên Tim ở động Bắc Giao. Trần Gia Bảo không chỉ giải cứu chị em nhà họ Tần dưới binh đoàn Rồng rắn, mà trước khi rời đi, anh còn tặng họ một quả Thiên Tâm.

Không ngờ tới, một thời gian không gặp, đại tiểu thư Tần Vũ Hinh lại chuẩn bị kết hôn.

Đương nhiên, Trần Gia Bảo mặc dù có ý tình với chị em nhà họ Tần, nhưng đối với anh mà nói, đó chỉ là chuyện nhỏ thôi, nên anh cũng không quan tâm lắm.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng động Một người đàn ông trung niên, khí chất tinh anh, vóc người cao lớn bước vào, xung quanh anh ta là hai cô gái xinh đẹp, hai chị em Tần Vũ Hinh và Tần Thi Kì đã lâu không gặp.

Hồ Quốc Minh xúc động thốt lên: "lão đại, anh mau nhìn xem. Người đàn ông trung niên gia chủ nhà họ Tần, Tần Hải Thanh. Bên cạnh anh ta là chị em nhà họ Tần. Anh thấy thế nào? Hai người họ có phải rất xinh đẹp không?"

Trần Gia Bảo gật đầu cười nói: "Đúng là rất xinh đẹp."

"Anh, không lẽ Ngữ Vi không xinh đẹp sao?"

Đột nhiên, Hoa Ngữ Vi ngồi trong vòng tay của Trần Gia Bảo, phồng miệng và nói một cách không phục.

Tần Gia Bảo cảm thấy Hoa Ngữ Vi thật đáng yêu, liền bóp má cô ấy một cái, cười nói: "Đương nhiên là Ngữ Vi xinh đẹp. Khi lớn lên nhất định sẽ là đệ nhất mỹ nhân."

"Đó là điều đương nhiên, vẫn là anh có mắt nhìn." Hoa Ngữ Vi mỉm cười, cô vui vẻ, đột nhiên thơm lên má Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười sủng nịch, lại quay lại nhìn hướng chị em nhà họ Tần.

Không thể không thừa nhận, chị em nhà họ Tần vô cùng xinh đẹp!

Mặc dù xung quanh Trần Gia Bảo có rất nhiều phụ nữ, như Tô Ánh Mai, Tạ Tinh Hiên và những người khác, đều là những mỹ nhân hàng đầu thế giới, nhưng nhan sắc của chị em họ Tần cũng là hiếm có trên đời.

Đặc biệt là hôm nay, cả hai chị em Tần Vũ Hinh và Tần Thi Kì trang điểm nhẹ nhàng thanh tú, làn da trắng nõn và khuôn mặt xinh xắn, đều mặc trang phục dạ hội đen trắng, sánh bước cùng nhau, như thể hai đóa sen cạnh nhau, ánh mắt của mọi người xung quanh đều bị thu hút bởi nhan sắc tuyệt vời này.

Lục Hán Dương đi theo phía sau Tần Hải Thanh, gia chủ Tần gia, ánh mắt anh ta hiện rõ vẻ phấn khích không thể che giấu.

Rất rõ ràng, nghĩ đến một Tần Thi Kì xinh đẹp như vậy, cô ấy sẽ sớm trở thành vị hôn thê của anh ta, là một người đàn ông, sự phù phiếm của Lục Hán Dương sẽ rất thỏa mãn.

Tuy nhiên, trái ngược hẳn với Lục Hán Dương đang hưng phấn, Tần Thi Kì đi phía trước, mặc dù khóe miệng nở nụ cười cứng ngắc, giữa lông mày lại có một tia buồn bã, và cô ấy rõ ràng đang cười với vẻ mặt mạnh mẽ. Khiến người khác nhìn vào cảm thấy xót xa.

Đối với cô ấy mà nói, mặc dù Lục Hán Dương rất tốt và có năng lực, nhà họ Lữ và nhà họ Tần có thể coi là bạn thân, nhưng chỉ tiếc là cô ấy không thích Lục Hán Dương.

Lý do rất đơn giản, vì trong lòng cô ấy đã có bóng dáng của người khác rồi, trái tim phụ nữ nhỏ bé lắm, sau khi chứa được một người thì không thể để người khác đi được nữa.

Sau lần cuối cùng ở thành Minh Tễ ở động Bắc Giao, Trần Gia Bảo đã dùng một nhát kiếm chém chết con trăn khổng lồ và đội quân rồng rắn, và sau khi cứu cô và em gái Tần Vũ Hinh, trái tim của Tần Vũ Hinh vô tình có bóng dáng của Trần Gia Bảo.

Khi trở về tỉnh lỵ, cô hy vọng Trần Gia Bảo có thể đến tỉnh lỵ tìm mình, nhưng Trần Gia Bảo còn chưa đợi được mà bất ngờ nhận được lệnh của cha cô ấy để cô ấy kết hôn với Lục Hán Dương vì quyền lợi gia đình, giữa nhà họ Tần và nhà họ Lữ. Cuộc hôn nhân giữa hai người có thể mang lại lợi ích lớn hơn cho nhà Tần, sau này dù có muốn trở thành gia tộc đứng đầu tỉnh lỵ cũng không khó.

Chương 406

Chương 406

Người đứng đầu nhà họ Tần là Tần Hải Thanh luôn có tính cách mạnh mẽ, một khi đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, dù Tần Thi Kì không muốn nhưng cô cũng chỉ có thể nhượng bộ.

Nghĩ đến đây, Tần Thi Kì thở dài, trong lòng thầm đau xót.

Ở một bên, là bạn thân của Tần Thi Kì, Kiều Phượng Hoa rất nhạy cảm với thái độ của Tần Thi Kì, cô nghĩ đến tình huống của chính cô ấy và hơi im lặng, cô ấy đột nhiên thở dài và nói: "Chú Tần, bây giờ cháu càng ngày càng cảm thấy, sinh ra trong một gia đình giàu có là một loại may mắn, đồng thời cũng là một loại bất hạnh, và đôi khi nó không tốt bằng được sinh ra trong một gia đình bình thường. Ít nhất, những cô gái bình thường có thể được bạn trai cưng chiều trước khi kết hôn, và sau khi kết hôn họ cũng có thể sống một cuộc sống bình dị và hạnh phúc. Nhưng sinh ra trong một gia đình giàu có, cả đời này chỉ có thể phụ thuộc vào gia đình, vì lợi ích của gia đình mà phải chuẩn bị hy sinh bất cứ lúc nào. Thi Kì hiện đang đau khổ, kết hôn với một người cô ấy không thích, và cô ấy không biết tương lai sẽ may mắn hay bất hạnh."

"Thi Kì, cô ấy có thể không kết hôn với Lục Hán Dương." Tần Quang Đại đột nhiên nghĩ.

"Cái gì?" Kiều Phượng Hoa sửng sốt, ngạc nhiên nói: "nhưng mà, quyết định kết hôn với nhà họ Lữ là do nhà họ Tần quyết định, hoàn toàn không thể từ chối."

"Còn lệnh của anh trai tôi thì sao, hôm nay tôi khá chắc chắn Thi Kì sẽ không kết hôn với Lục Hán Dương." Tần Quang Đại đảo mắt rồi đột nhiên nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt phức tạp.

Kể từ khi chị em Tần Thi Kì và Tần Vũ Hinh trở về từ thành phố Minh Tễ, lần đầu tiên họ đến gặp anh để hỏi về Trần Gia Bảo. Tần Quang Đại thông minh như thế nào? Ngay lập tức, tinh ý nhận ra, hai đứa cháu gái này của mình e rằng đã thầm thích với Trần Gia Bảo rồi.

“Bây giờ Gia Bảo cũng ở sảnh tiệc. Với tính cách của cậu ấy, tiệc cưới này rất có thể không thành.”

Tần Quang Đại thầm nghĩ.

Kiều Phượng Hoa nhìn theo ánh mắt của Tần Quang Đại, không ngờ tới nhìn thấy Trần Gia Bảo, cô ấy ngạc nhiên: “Chẳng lẽ, nguyên nhân khiến chú Tần như vậy là vì Trần Gia Bảo sao? Anh ta có khả năng gì khiến Thi Kì từ chối kết hôn với Lục Hán Dương?”

Cô ấy ngày càng tò mò hơn về Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, Hồ Quốc Minh cảm thấy nhìn thấy dáng vẻ kiêu hãnh của Lục Hán Dương, anh ta không khỏi buồn bực, cong môi châm chọc: “hừ, nhìn dáng vẻ kiêu hãnh của Lục Hán Dương kìa. Cải trắng tốt như vậy lại bị heo cuốn đi mất rồi. Lão đại, nếu không anh đem tiểu nha đầu Tần Thi Kì này bắt tới tay đi, cho Lục Hán Dương mất mặt? “

Hoa Ngữ Vi đột nhiên giơ nắm đấm lên, uy hiếp: “Không được, anh là của em, thuộc về em. Tương lai em sẽ cưới anh.”

Trần Gia Bảo trợn mắt không nói gì.

Mục đích anh đến bữa tiệc tối này rất rõ ràng, đó là để hỏi thăm tin tức về nhà họ Triệu, anh không muốn có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Ánh mắt Trần Gia Bảo đột nhiên ngưng tụ, anh nhìn thấy một người đàn ông trung niên đi ra phía sau gia chủ Tần gia Tần Hải Thanh, anh đã xem ảnh chụp cùng Tần Quang Đại và biết người này chính là Triệu gia, gia chủ Triệu gia. Chỉ là, so với thần thái trong ảnh, Triệu Đức Minh bây giờ rõ ràng là phờ phạc, trên thái dương còn có thêm vài sợi tóc trắng, hiển nhiên, cái chết của Triệu Đình Nhiên và Đồ Bá Thạch đã khiến ông ta suy sụp.

Triệu Đức Minh đi vào, trong bữa tiệc có rất nhiều người, cho nên ông ta không nhìn thấy Trần Gia Bảo, cũng không biết có

một đôi mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm ông ta.

Với sự xuất hiện của Tần Hải Thanh và chị em nhà họ Tần, bữa tiệc chính thức bắt đầu, rất nhiều thương nhân xung quanh đang tranh nhau đàm phán hợp tác, cũng có rất nhiều người nổi tiếng trong giới thượng lưu đang tìm kiếm mục tiêu của họ tối nay.

Về phần Hoa Ngữ Vi, Hồ Quốc Minh đã dẫn cô ấy đi ăn tráng miệng.

Trần Gia Bảo theo dõi mọi hành động của Triệu Đức Minh ông ta ở lại một lúc, sau một vài cuộc trò chuyện ngắn với vài đối tác làm ăn, ông ta đột nhiên nhận được một cuộc gọi với vẻ mặt hơi ngạc nhiên và vội vàng rời đi.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, trong tiềm thức anh cảm thấy chắc chắn có gì đó xảy ra, anh đứng dậy đi ra ngoài, định đi theo Triệu Đức Minh xem xem Triệu Đức Minh đang âm mưu gì phía sau.

Anh vừa mới đi ra ngoài hai bước, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng kinh ngạc: “ Trần… ngài Trần, thật sự là anh sao?”

Âm thanh sắc nét và dễ chịu truyền vào tai, có chút quen thuộc.

Trần Gia Bảo vô thức dừng lại, anh quay người lại, ánh mắt chợt sáng lên, chỉ thấy một chiếc váy dạ hội màu đen, sau đó là Tần Vũ Hinh xinh đẹp vô song đang đứng phía sau, kinh ngạc nhìn chính mình.

“Tần nhị tiểu thư, lâu lắm không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp, xin chúc mừng.” Trần Gia Bảo mỉm cười và gật đầu.

Chương 407

Chương 407

Tần Vũ Hinh "phốc phốc", khuôn mặt xinh xắn lập tức đỏ bừng, nét mặt lại tràn đầy vui sướng, ngay cả lông mày cũng mỉm cười, đầu cúi xuống, bàn tay nhỏ bé xoa xoa góc áo trong vô thức, vừa hồi hộp vừa mong đợi: " Anh… anh là vì tôi mới đến sao? Thì ra, thì ra anh còn nhớ tới ước hẹn với chị em chúng tôi."

Trần Gia Bảo nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cười nhìn Tần Vũ Hinh.

Tần Vũ Hinh cho rằng Trần Gia Bảo ngầm thừa nhận, cô ấy vui sướng nhảy dựng lên, đột nhiên ngẩng đầu, lấy hết can đảm nói: "Vậy thì … Vậy tôi có thể mời anh khiêu vũ không?"

Sau khi nói xong, Tần Vũ Hinh vừa hồi hộp vừa mong đợi, vì sợ Trần Gia Bảo sẽ từ chối.

Đường đường là tiểu công chúa nhà họ Tần, đoan trang, thục nữ, là người tình trong mộng của vô số thiếu gia ở kinh thành, không có mấy người có thể nói chuyện với cô ấy, nhưng hiện tại, Tần Vũ Hinh chủ động mời Trần Gia Bảo khiêu vũ, thậm chí còn lo lắng Trần Gia Bảo sẽ không đồng ý.

Nếu cảnh này mà bị những người ái mộ Tần Vũ Hinh nhìn thấy, chắc chắn hắn ta sẽ rút đao ngay tại chỗ và lập một nhóm để đánh Trần Gia Bảo đến chết.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, vốn dĩ anh muốn đi theo Triệu Đức Minh, nhưng hiện tại lại bị Tần Vũ Hinh làm chậm trễ, ước chừng hiện tại có đuổi theo Triệu Đức Minh cũng đã không kịp rồi, anh thầm thở dài một tiếng rồi nở nụ cười: " được chứ, đây là vinh hạnh của tôi."

"Yê, thật tốt quá!" Trong lòng kinh ngạc, Tần Vũ Hinh không khỏi thốt lên tại chỗ, sau đó nhận ra mình mất bình tĩnh trước

mặt Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi xấu hổ, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, khẽ lè lưỡi, thật đáng yêu và dễ thương.

“Mời.” Trần Gia Bảo chủ động đưa tay ra, tao nhã phong độ.

Tần Vũ Hinh hai mắt sáng lên, cô ấy nhẹ đáp ứng, đặt bàn tay ngọc mảnh mai vào lòng bàn tay Trần Gia Bảo, cảm giác được đầu ngón tay nóng lên, thân thể Tần Vũ Hinh khẽ run lên.

Sau đó, Trần Gia Bảo chủ động nắm lấy bàn tay ngọc của Tần Vũ Hinh đi đến trung tâm vũ trường bên cạnh, khiêu vũ theo điệu nhạc.

Vũ đạo của Trần Gia Bảo vẫn là học từ Tô Ánh Mai, nhưng anh là một cao thủ võ thuật, cùng với tài năng phi thường, không những không giống người mới bắt đầu, mà còn nhảy rất xuất sắc, phối hợp rất tốt, động tác uyển chuyển và điệu nghệ, khiến người ta cảm thấy mỹ miều. .

Trái tim Tần Vũ Hinh lúc đầu vừa ngạc nhiên vừa căng thẳng, cộng với việc khiêu vũ, bị năng lượng nam tính trong cơ thể Trần Gia Bảo hút vào, tim đập nhanh hơn, đầu choáng váng, cô ấy chỉ có thể vô thức nhảy theo nhịp điệu của Trần Gia Bảo.

Rất nhiều người xung quanh xem cảnh này, đầu tiên họ bị sốc khi được nhìn tận mắt cảnh Vũ Hinh khiêu vũ, sau đó nhìn kỹ và phát hiện ra người nhảy với cô đó là Trần Gia Bảo, người vừa khiến Lục Hán Dương mất mặt, tất cả đều bị sốc.

“Mẹ kiếp, tại sao lão đại lại được yêu thích như vậy, ngày thường lười nói chuyện với người khác phái, lại đi khiêu vũ với đại ca? Chẳng lẽ lão đại là một sát thủ mỹ nhân sao? Ngay cả Tần tiểu thư, người mới gặp lần đầu, cũng Quỳ xuống dưới chân của đại ca? “

Hồ Quốc Minh há to miệng, sửng sốt.

“Hừ hừ!” Hoa Ngữ Vi nặng nề khịt mũi, có chút ghen tị.

Đồng dạng Kiều Phượng Hoa cũng rất ngạc nhiên, cô ấy và chị em họ Tần đã là bạn nhiều năm, cô biết rất rõ Tần Vũ Hinh và biết rằng cô ấy luôn luôn coi thường người khác giới, nhưng bây giờ, không chỉ khiêu vũ với Trần Gia Bảo, má cô ấy đỏ bừng và đôi mắt ngấn nước, đó là biểu hiện của một cô gái đang yêu.”

“Lẽ nào Vũ Hinh thích Trần Gia Bảo không?” Kiều Phượng Hoa ngạc nhiên, sau đó nghĩ: “Chỉ là cho dù Vũ Hinh và Trần Gia Bảo có tình cảm với nhau, thì liên quan gì đến việc Thi Kì sẽ từ chối kết hôn với Lục Hán Dương?”

Kiều Phượng Hoa nhìn Tần Thi Kì Lam trong tiềm thức, cả kinh, suýt nữa làm đổ rượu vang đỏ trong tay.

Bởi vì trên người chiếc váy dạ hội màu trắng, Tần Thi Kì xinh đẹp như thiên thần, nhưng vừa nhìn thấy Trần Gia Bảo, cô ấy hưng phấn đứng lên khỏi chỗ ngồi, ánh mắt sáng ngời của cô ấy mang theo sự kinh ngạc và vui mừng, dưới sự kích động, ngay cả thân thể mỏng manh của cô cũng hơi run rẩy, mong manh.

“Anh ấy đến rồi, Trần Gia Bảo thực sự đến tỉnh lỵ, anh ấy thực sự không quên lời hứa với chúng tôi.“

Tần Thi Kì rất cao hứng, đột nhiên cô ấy nghĩ tới: “Ngài Trần sớm không tới muộn không tới. Anh ấy chọn lúc này để xuất hiện vì dự tiệc đính hôn sao. Không lẽ, anh ấy tới đây vì tôi sao?”

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Thi Kì tràn ngập vui sướng cảm động, tâm trạng vốn dĩ u ám lập tức sáng lên, khuôn mặt xinh đẹp bừng sáng, khóe miệng còn nở một nụ cười ngọt ngào.

Lục Hán Dương đứng ở cách đó không xa, căn bản vẫn lạnh lùng nhìn Trần Gia Bảo, anh ta đột nhiên nhìn thấy vẻ đẹp của Tần Thi Kì, Lục Hán Dương ánh mắt sáng lên, trong lòng rung động, anh ta đi đến bên cạnh Tần Thi Kì, lộ ra vẻ dịu dàng trìu mến. Với một nụ cười lịch thiệp: ” Thi Kì, anh có thể mời em nhảy một điệu nhảy được không?”

Tần Thi Kì sửng sốt trong chốc lát, sau đó cô ấy mới tỉnh táo lại, liền nhìn thấy Lục Hán Dương đang đứng ở bên cạnh mình, trong lòng nổi lên một tia chán ghét, vẻ mặt cũng mờ mịt, cô ấy bình tĩnh nói: “Xin lỗi, hôm nay tôi không được khỏe, xin thứ lỗi.“

Chương 408

Chương 408

Lục Hán Dương sâu kín cau mày, trong lòng không vui, nhưng ngoài mặt vẫn là nở nụ cười ôn nhu, nói: "Thân thể là quan trọng, Thi Kì nên nghỉ ngơi thật tốt, dù sao sau này chúng ta còn nhiều cơ hội."

Anh ta đem hai chữ "sau này" nhấn mạnh, ý tứ hiển nhiên, chẳng bao lâu nữa, Tần Thi Kì sau này sẽ trở thành vị hôn thê và đoan đoan chính chính trở thành người phụ nữ của anh ta, cho nên Lục Hán Dương cũng không vội.

Tần Thi Kì khẽ nhíu mày, trong lòng lại càng thêm không vừa lòng.

Sau khi Lục Hán Dương quay lưng bỏ đi, Tần Thi Kì lại bắt đầu chiêm ngưỡng điệu nhảy của Trần Gia Bảo.

Cô phát hiện, Trần Gia Bảo vậy mà lại nhảy rất đẹp, bằng người có hơn mười năm kỹ năng khiêu vũ, cô ấy âm thầm ngưỡng mộ, hai mắt tỏa sáng.

Ngay sau đó, buổi khiêu vũ kết thúc.

Tần Vũ Hinh rất vui vẻ trong vòng tay của Trần Gia Bảo, hai má ửng hồng, trái tim đập như con nai đang chạy loạn, thể hiện phong thái của cô ấy.

Những người xung quanh nhìn thấy nhị tiểu thư nhà họ Tần lộ ra dáng vẻ của thiếu nữ chìm đắm trong tình yêu này của cô ấy, đều ngẩn người ra, sau đó họ lại nhìn Trần Gia Bảo, đầy kinh ngạc, thầm nghĩ, chẳng lẽ Tần Vũ Hinh thích Trần Gia Bảo sao?

Điều mà mọi người đoán cũng là suy nghĩ của gia chủ nhà họ Tần, Tần Hải Thanh.

Tần Hải Thanh ngồi ở ghế chính của đại sảnh, cùng với nhiều lãnh đạo doanh nghiệp tỉnh và thành thị, với một đôi mắt uy nghiêm và nghiêm nghị, ông ta nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, ánh sáng trong mắt không ngừng lóe lên, suy đoán về quan hệ giữa Trần Gia Bảo và cô con gái nhỏ của mình .

Nhưng ở trong đại sảnh, Trần Gia Bảo đã buông bàn tay ngọc của Tần Vũ Hinh ra.

Trong lòng Tần Vũ Hinh cảm thấy mất mát một hồi, đột nhiên, cô ấy ngẩng đầu lên nói: "Đúng rồi, chị của em cũng rất nhớ anh, em đưa anh đi gặp chị của em, chị của em nhìn thấy anh chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Nói xong, Tần Vũ Hinh mang Trần Gia Bảo đi về phía TầnThi Kì.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo đến gần, trong mắt Tần Thi Kì đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lòng vừa căng thẳng vừa mong đợi, luôn cảm thấy bồn chồn, đứng ngồi không yên.

Rất nhanh, ở trong mắt mọi người, Trần Gia Bảo đã bên cạnh của Tần Thi Kì.

" Trần… anh Trần khỏe." Tần Thi Kì hai má hồng hào, vẻ mặt căng thẳng, cuối cùng nhỏ giọng nói nhỏ như muỗi bay.

Trần Gia Bảo còn nhớ rõ khi ở trong động Bắc Giao, đối mặt với sự tấn công của binh đoàn rồng rắn và trăn khổng lồ, Tần Thi Kì vẫn chạy đến bất chấp nguy hiểm đưa anh đi.

Lúc này, Trần Gia Bảo tràn đầy cảm tình đối với Tần Thi Kì tốt bụng, anh khen ngợi cười nói: "Chào Tần tiểu thư, em hôm nay rất xinh đẹp, giống như thiên thần giáng trần vậy."

" Thật…Thật sao?" Tần Thi Kì kinh ngạc vuốt ve tóc bên thái dương, trong lòng tràn đầy căng thẳng chờ mong.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo gật đầu xác nhận, Tần Thi Kì trong lòng nhảy dựng, cười tươi như hoa, đột nhiên căng thẳng hỏi: "Ngài Trần, em… em muốn cùng với anh nhảy một bài, không biết có được không?"

"Đương nhiên có thể." Trần Gia Bảo sẵn sàng đồng ý và nắm tay Tần Thi Kì đi về phía trung tâm của vũ trường.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người xung quanh càng thêm kinh ngạc, đặc biệt là nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng cùng đôi lông mày tươi cười của Tần Thi Kì, họ gần như hóa đá tại chỗ.

“Cùng với nhị tiểu thư Tần gia thân mật khiêu vũ thì cũng không tính, Ngay cả Tần Thi Kì, người sắp trở thành vợ chưa cưới của Lục Hán Dương, cũng cho phép Trần Gia Bảo nắm tay, Trần Gia Bảo này cũng quá trâu bò rồi đi? Thân phận của anh ta là gì, và mối quan hệ của anh ta với chị em họ Tần là gì? “

Mọi người cùng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Tần Hải Thanh, người đứng đầu họ Tần, từ xa nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, ông ta đã gặp qua tất cả con cái của các gia tộc lớn nhỏ ở tỉnh lỵ, ông ta khẳng định Trần Gia Bảo không thuộc tầng lớp thượng lưu của tỉnh lỵ.

Nghĩ đến đây, Tần Hải Thanh nhíu mày, sắc mặt không được tốt cho lắm, đột nhiên ông ta gọi cho ai đó, nhẹ giọng nói.

Người đó trả lời một tiếng, nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, và chạy ra ngoài một cách vội vã sau khi ghi nhớ hình dáng của Trần Gia Bảo.

Ở một bên, Lục Hán Dương sắc mặt tái xanh, lông mày cau lại, trong lòng tức giận, ngay cả khóe mắt cũng giật giật.

“Mẹ nó, tôi mời cô khiêu vũ, cô liền nói thân thể không thoải mái, bây giờ đổi thành Trần Gia Bảo, cô liền vui vẻ nhảy nhót, đúng là tiện nhân!”

Chương 409

Chương 409

Lục Hán Dương cảm giác được trên đầu đang đội một chiếc mũ xanh, trong mắt lóe lên tia nhục nhã, trong lòng chợt lạnh lùng nói: “ tôi không quan tâm Trần Gia Bảo có thân phận gì, tóm lại, đêm nay, tôi muốn Trần Gia Bảo sống không bằng chết.

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên cao lớn đứng phía sau kính cẩn đáp lại, ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo từ xa, trong lòng nhất thời lặng đi.

“Toàn bộ tỉnh lỵ, không ai dám xúc phạm đến đại thiếu gia nhà họ Lục, huống chi là cướp đi nữ nhân của đại thiếu gia nhà họ Lục, Trần Gia Bảo, nếu muốn trách thì hãy trách chính mình không có mắt.”

Người đàn ông trung niên nghĩ đến đây, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, sải bước ra ngoài, chuẩn bị thu xếp đối phó Trần Gia Bảo.

Về phần Hồ Quốc Minh, anh ta bị sốc, sau đó là kích động, cười mở miệng nói: “Thật tuyệt vời, lão đại thật tuyệt vời, ngay cả con gái lớn nhà họ Tần cũng bị ông chủ thu về túi. Nhìn biểu tình của Lục Hán Dương còn khó coi hơn ăn phân, thật tuyệt vời! “

Hồ Quốc Minh cầm ly rượu đỏ, không để ý nó là rượu hay sinh tố, uống thẳng.

Rượu sảng khoái, hương vị sảng khoái, tâm trạng sảng khoái hơn!

Tuy nhiên, hai người Trần Gia Bảo và Tần Thi Kì đã nhảy theo nhịp điệu của bản nhạc du dương, mỹ nam và mỹ nữ vô song giống như một cặp.

Trần Gia Bảo đang nắm lấy chiếc eo thon thả của Tần Thi Kì, một mùi thơm nhàn nhạt không ngừng bay ra từ mũi anh.

Tần Thi Kì trong lòng tràn đầy vui sướng, cô đột nhiên đỏ mặt, bạo dạn nói: "Ngài Tần, em có thể gọi anh là Gia Bảo không?"

"Đương nhiên có thể."

Tần Thi Kì càng vui vẻ đỏ mặt, thì thào nói: "Kể từ khi trở về từ động Bắc Giao, hàng ngày em đều luôn nhớ tới anh"

Câu nói này như một lời bộc bạch trá hình.

Tần Thi Kì trong lòng đầy thẹn thùng, trên mặt nóng bừng.

Cô ấy không biết tại sao mình lại nói ra câu này, có lẽ là do gần đây cô ấy bị trầm cảm quá lâu, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Gia Bảo, cô ấy đã bị kích động đến mức không còn kiềm chế được nữa nên mới buột miệng nói ra!

Trần Gia Bảo im lặng một lúc, sau đó đột nhiên nở nụ cười, nói: "Anh nghe nói trong bữa tối này, cha của em muốn em đính hôn với Lục Hán Dương?"

" Phải… đúng vậy." Tần Thi Kì cho rằng Trần Gia Bảo muốn cự tuyệt mình, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, sắc mặt lập tức tái nhợt, trên môi không còn chút máu.

Cô ấy trông buồn bã và cúi đầu xuống để ngăn Trần Gia Bảo nhìn thấy ánh mắt đau lòng của mình.

Đột nhiên, cô ấy nghe thấy Trần Gia Bảo nói: "Nếu không muốn gả cho nhà họ Lữ thì đừng kết hôn. em là bạn của Trần Gia Bảo anh. Chỉ cần em không muốn, cho dù là nhà Tần hay họ Lục, đều không có ai có thể ép buộc em."

Tần Thi Kì run rẩy, đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó trong lòng hoa lệ, sáng ngời vô song, khóe miệng hiện lên một nụ cười hạnh phúc, mím chặt miệng cười: "Gia Bảo, em rất vui khi nghe được lời nói này.

em thật sự rất vui." Trần Gia Bảo cười nói: "Xem ra em không phải là muốn gả cho nhà họ Lữ, đã như vậy thì em không cần kết hôn. Cũng tốt, anh không thích Lục Hán Dương, để em gả cho hắn ta thì quá lợi cho hắn ta rồi."

“Xì” một tiếng, Tần Thi Kì không chịu được cười ra tiếng, cô cười xinh đẹp như hoa nở Một lúc sau, cô ấy im lặng, cau mày thở dài nói: “anh mới đến tỉnh lỵ nên không biết thực lực của nhà Tần và nhà họ Lữ. Nói thế này đi, gia tộc quyền lực nhất ở thành phố Minh Giao chính là nhà họ Tạ. Tuy nhiên, nhà họ Tạ chỉ có thể coi là gia tộc hạng hai ở tỉnh lỵ, nhà họ Lữ và nhà họ Tần đều là gia tộc hạng nhất hàng đầu ở tỉnh lỵ, đủ để so sánh với thực lực của mấy nhà họ Tạ. Tuy rằng thực lực của anh rất mạnh, nhưng dù sao anh cũng đơn thương độc mã, vẫn là cũng không thể chống lại một gia tộc lớn như vậy, Gia Bảo, em hiểu tâm ý của anh. Có lẽ … Có lẽ là do em xui xẻo. em sinh ra trong gia đình giàu có. , Chỉ có thể mặc số phận thao túng.“

Tần Thi Kì vừa nói vừa lắc đầu, vẻ mặt lại buồn bực.

“Không, em sai rồi.” Trần Gia Bảo khịt mũi, đột nhiên siết chặt eo Tần Thi Kì và kéo cô ấy về phía mình.

“A.” Tần Thi Kì hét lên, cơ thể của cô đã dính chặt vào Trần Gia Bảo, đồng thời hai mắt cô đối diện với Trần Gia Bảo, khuôn mặt hai người rất gần, hô hấp của cô trở nên ngắn ngủi và tim đập thình thịch.

Trần Gia Bảo nhìn vào mắt Tần Thi Kì, nghiêm túc nói: “Vận mệnh luôn nằm trong tay em. Chỉ những kẻ yếu mới than phiền về số phận vì bất hạnh trong cuộc sống. Hãy nhớ rằng, em là bạn của Trần Gia Bảo tôi. Dù em có muốn gì đi nữa, em chỉ cần thuận theo ý mình, không cần tính đến những chuyện khác, trời có sập xuống anh cũng thay em chịu, dù là nhà họ Tần hay nhà họ Lữ, trong mắt anh, nó chỉ như một bài kiểm tra khảo nghiệm bản thân anh!”

Chương 410

Chương 410

“ Gia Bảo…”

Trong lòng Tần Thi Kì dâng trào cảm xúc, trong hốc mắt như có sương mù, cô ấy đột nhiên nhào vào trong vòng tay của Trần Gia Bảo, cô lặng lẽ ôm cổ Trần Gia Bảo một cách nghẹn ngào, cô ấy chỉ cảm thấy kể từ hôm nay trở đi mình là người hạnh phúc nhất.

Trần Gia Bảo ôm thế giới của mình vào lòng, mùi hương nhàn nhạt quanh quẩn bên chóp mũi, anh thoáng sửng sốt. Ngay sau đó tươi cười thật ấm áp, hắn dừng bước nhảy, ôm lấy Tần Ly Nguyệt giữa đám người đông đúc, tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dịu dàng nói:”Tin tưởng anh, can đảm thể hiện chính mình là được rồi.”

“Em tin, em tin Gia Bảo, em sẽ nghe anh, làm theo điều mình mong muốn, sẽ không để anh chê cười đâu.”

Tần Ly Nguyệt nghẹn ngào, mắt ngân ngấn nước, khóe miệng lại cong lên đầy hạnh phúc.

Vừa khóc vừa cười thật sự rất đẹp.

Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, trong lòng tràn ngập tình yêu không thể che giấu.

Tần Ly Nguyệt ở trong lòng Trần Gia Bảo, cảm giác an toàn làm người ta thoải mái. Tựa như khi đang ở giữa núi đao biển lửa gặp phải nguy hiểm trùng trùng, Trần Gia Bảo lúc này như vị anh hùng một người một kiếm bước đến thay cô ngăn mọi con sóng dữ.

Cô đột nhiên phát hiện, ở trong lòng người này sẽ làm cô nghiện, không muốn đứng lên chút nào.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cười khẽ, lần nữa vỗ lưng cô, nói:"Ngoan, chúng ta tiếp tục khiêu vũ đi, xung quanh rất nhiều người đang nhìn đấy!"

Tần Ly Nguyệt nghe vậy mới giật mình nhớ ra xung quanh mình còn rất nhiều người, còn có cả người cha mà cô luôn kính sợ.

Nghĩ đến đây, cô giống như phản xạ có điều kiện bất ngờ rời khỏi lòng ngực Trần Gia Bảo, hai má cô chuyển hồng, lắp bắp nói:"Vâng…vâng…"

Anh bật cười, chủ động dùng tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, mang theo cô hòa vào tiết tấu của điệu nhạc, lần nữa cùng nhau khiêu vũ.

Cách đó không xa, Tần Thi Vân nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng tràn đầy hâm mộ.

Lữ Hoàng Dương nắm chặt tay thành hai nắm đấm, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Mọi người xung quanh hoặc là hâm một hoặc là phẫn nộ nhìn bọn họ. Sau một khúc nhạc, Trần Gia Bảo nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tần Ly Nguyệt đi về phía Tần Thi Vân.

Tần Ly Nguyệt cúi đầu ngượng ngùng theo sau anh, tay cũng để mặc cho anh nắm, tựa như cô vợ nhỏ ngoan ngoãn.

"Ngài Trần, chị, hai người nhảy rất đẹp."Tần Thi Vân khen ngợi.

Trần Gia Bảo tự nhiên ngồi xuống sô pha, lạnh nhạt cười:"Đừng mãi kêu ngài, sau này giống như chị cô, gọi tên của tôi là được."

"Được, sau này tôi sẽ gọi thẳng tên của anh!"Tần Thi Vân vui sướng nói, đội nhiên nghĩ ra gì đó, chủ động chạy đến quầy rượu, đặc biệt chọn một lọ Lafite 82 năm, kích động chạy đến trước mặt anh, vừa rót rượu vừa hớn hở nói:"Gia Bảo, tôi mời anh uống rượu, đừng khách khí nhé!"

Sau khi phát hiện ra điểm này, Kiều Phượng Hoa càng kinh ngạc, chị em nhà họ Tần, làm gì có ai không phải nữ thần xinh đẹp đến mức cực phẩm. Những người con trai khác có thể lọt vào mắt xanh của một trong số họ, có lẽ là do tổ tiên ngày xưa

đã đốt nến thơm. Bây giờ Trần Gia Bảo thể mà lại đồng thời nhận được sự yêu mến của chị em nhà họ Tần.

Điều này… Điều này nếu đồn ra ngoài, con cháu đời sau có lẽ cũng chẳng ai tin.

Kiều Phượng Hoa rất kinh ngạc, vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo, sau đó, khóe miệng cô nhếch lên thành một nụ cười quyến rũ, ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, khẽ nhấc ly rượu lên, cùng anh cạn ly uống rượu.

Sau đó, cô liền tìm đề tài, bắt chuyện với anh, giống một con mèo nhỏ hiếu kì, vội vàng muốn đẩy Trần Gia Bảo ra khỏi nơi sương mù dày đặc.

Chỉ là, Kiều Phượng Hoa càng nói càng điên cuồng, bởi vì Trần Gia Bảo vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, nói chuyện cẩn thận. Cô trừ ý nghĩa tên của Trần Gia Bảo, và việc anh từ Hòa Bình đến, thì những cái khác cô không moi móc ra được tí thông tin nào.

Song trong mắt mọi người, cũng là Kiều Phượng Hoa chủ động đến bắt chuyện với Trần Gia Bảo, mà Trần Gia Bảo luôn giữ nguyên dáng vẻ lạnh nhạt hờ hững.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, còn có một đám người hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lên đánh Trần Gia Bảo một trận.

Bọn họ bình thường muốn tìm Kiều nữ thần nói vài câu đều khó vô cùng, thế mà Trần Gia Bảo được Kiều Phượng Hoa chủ động”dâng lên tận miệng”, thế mà anh lại không trân trọng. Mẹ nó, sự khác biệt giữa người với người, sao lại lớn đến vậy?

Chương 411

Chương 411

Đột nhiên, một người hầu vội vã bước đến, cung kính nói với Tần Ly Nguyệt:"Cô chủ, ông chủ bảo cô qua đó."

Tần Ly Nguyệt khẽ nhíu mày, lập tức thở dài, nhìn về phía Trần Gia Bảo, mở miệng định nói, nhưng không biết nói gì.

Trần Gia Bảo quay về phía cô cười một cái, giơ ngón tay cái lên.

Tần Ly Nguyệt lập tức liền hiểu ra, cười tươi như hoa, đẹp đến độc nhất vô nhị, ngẩng cao đầu, giống như một nàng công chúa kiêu ngạo, tiến về phía Tần Thanh Hải.

Tần Thi Vân và Kiều Phượng Hoa nhất thời ngạc nhiên, không biết Trần Gia Bảo có mị lực gì, thế mà lại khiến cho Tần Ly Nguyệt có sự thay đổi lớn đến vậy.

Một lát sau, gia chủ nhà họ Tần – Tần Thanh Hải đứng lên, chắp hai tay sau lưng, bước đến chính giữa đại sảnh, hai bên ông là Tần Ly Nguyệt và Lữ Hoàng Dương.

Ngay lúc đó, hiện trường tiệc tối vốn đang náo nhiệt, lập tức yên tĩnh lại. Tất cả mọi người đều biết, điểm nổi bật của tối nay là chuyện đám hỏi của nhà họ Tần và nhà họ Lữ.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người nhìn về phía Lữ Hoàng Dương, trong lòng ngưỡng mộ có, đố kị có. Anh ta không những có được sự ủng hộ của nhà họ Tần, còn được ôm cô Tần – vị cô nương nổi tiếng trong tỉnh này về nhà. Thật sự là may mắn trời cho.

Lữ Hoàng Dương đứng bên cạnh Tần Thanh Hải, đắc ý trong lòng. Về phần Tần Ly Nguyệt, đôi mắt kiên định, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Chỉ là, tim cô đập thình thịch, biểu lộ rằng cô lúc này đang rất căng thẳng.

Tần Thanh Hải nhìn qua một lượt, cất cao giọng cười, nói:"Cảm ơn các vị trong lúc bận rộn đã tới tham gia buổi tiệc tối nay. Tôi nghĩ rằng, các vị cũng biết rằng mục đích chính của bữa tiệc tối nay, tôi cũng không vòng vo nữa. Tôi hiện tại tuyên bố, đem con gái Tần Ly Nguyệt gả cho Lữ Hoàng Dương của nhà họ Lữ. Từ nay về sau, hai nhà họ Tần và họ Lữ kết thành liên minh, đồng cam cộng khổ!"

Lời vừa nói ra, mặc dù tất cả mọi người đều sớm có tâm lí chuẩn bị, nhưng vẫn ồ lên một tiếng.

Hai họ Tần – Lữ đồng cam cộng khổ, điều này đối với tỉnh thành mà nói, ảnh hưởng không hề nhỏ. Thậm chí, còn có khả năng sẽ vì thế mà thay đổi bản đồ thế lực!

Mọi người tuy rằng cười tươi chúc mừng, nhưng nội tâm lại rất nghiêm túc.

Lữ Hoàng Dương vô cùng đắc ý, khinh bỉ nhìn về phía Trần Gia Bảo, cười lạnh trong lòng: "Cho dù mày và Tần Ly Nguyệt có quan hệ thân mật thì đã sao? Cuối cùng, cô ấy vẫn phải gả cho tao như cũ, Lữ Hoàng Dương tao thế nào cũng sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng!"

Nghĩ đến đây, Lữ Hoàng Dương thở phào một hơi, trong lòng hưng phấn không thôi, giống như đã đạp được Trần Gia Bảo xuống vậy.

Trần Gia Bảo lạnh nhạt ngồi đó, chẳng những không lo lắng tí nào, ngược lại miệng còn nhếch lên cười, giống như đang chờ đợi chuyện gì vậy.

Tần Thi Vân thở dài, vẻ mặt ảm đạm, nói: "Chị gái không thích Lữ Hoàng Dương, bố thật là… haizz."

Kiều Phượng Hoa giống cô, cũng thở dài. Nhưng mà, trong lòng cô ấy càng cảm thấy kì lạ, theo ý của Tần Quang Đại, bởi vì Trần Gia Bảo ở đây, nên Tần Ly Nguyệt nhất định sẽ không gả cho Lữ Hoàng Dương.

Nhưng mà, hiện tại Tần Thanh Hải đã tuyên bố liên minh trước mặt mọi người, thì càng không thể thay đổi lần nữa. Mà Trần Gia Bảo không những chẳng có động tĩnh gì, ngược lại còn ngồi đó xem kịch hay.

Anh mất đi một Ly Nguyệt thích anh đến như vậy, thật sự là mắt bị mù rồi.

“Xem ra, chú Tần đã đánh giá quá cao Trần Gia Bảo rồi, tôi thế mà lại có hứng thú với người như hắn, thật là lãng phí thời gian.”

Tần Phượng Hoa thầm lắc đầu, thất vọng về Trần Gia Bảo.

Ngay sau đó, những người có mối quan hệ hời hợt với nhà họ Tần và nhà họ Lữ nhao dồn dập bước lên, chuẩn bị chúc mừng.

Đột nhiên, Tần Ly Nguyệt liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái, giống như có thêm dũng khí, cô cao giọng nói:”Chờ đã.”

Mọi người sửng sốt, ai nấy đều nhìn về phía Tần Ly Nguyệt.

Tần Thanh Hải mỉm cười hỏi:”Ly Nguyệt, con có điều gì muốn nói sao?”

“Vâng.”Tần Ly Nguyệt gật gật đầu, nhìn xung quanh một vòng, trước ánh mắt dõi theo của tất cả mọi người, cô hít sâu một hơi, cao giọng nói:”Tôi – Tần Ly Nguyệt, không đồng ý, càng không bao giờ gả cho Lữ Hoàng Dương!”

Lời vừa nói ra, giống như trời long đất lở, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Hiện trường tiệc tối vốn rộng lớn như vậy, lúc này lại im lặng như tờ.

Sau khi Tần Hải Thanh trở thành chủ của nhà họ Tần, uy thế ngày càng lớn, tính cách vẫn luôn cố chấp, nói một là một hai là hai. Từ trước đến nay không ai dám phản đối ý kiến của ông trước mặt mọi người. Thế mà bây giờ Tần Ly Nguyệt không những làm trò trước mặt mọi người, từ chối quyết định của Tần Hải Thanh, mà thái độ còn rất kiên quyết, không cho Tần Hải Thanh chút mặt mũi nào.

Chương 412

Chương 412

“Mặc dù Tần Ly Nguyệt là con gái cưng của Tần Hải Thanh, nhưng lại không quan tâm đến mặt mũi của ông mà làm trò trước mặt bao nhiêu người như vậy, cho dù Tần Hải Thanh có yêu thương Tần Ly Nguyệt hơn nữa, cũng sẽ nổi trận lôi đình chứ?”

Mọi người trong lòng đều hết sức kinh sợ, âm thầm lắc đầu, ai cũng cảm thấy Tần Ly Nguyệt quá liều lĩnh rồi.

Chỉ có hai cô gái Tần Thi Vân và Kiều Phượng Hoa là vừa kinh sợ nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy đầy vui mừng và kính nể.

Nhất là Kiều Phượng Hoa, liên tưởng đến hoàn cảnh của chính mình, tự lẩm bẩm:”Nếu như mình là Tần Ly Nguyệt, mình có thể có can đảm phản đối ba trước mặt mọi người như vậy không?”

Trần Gia Bảo ngồi ở bên cạnh, nhấp một ngụm rượu vang, trong mắt hiện lên vẻ thưởng thức.

Bên kia, Tần Quang Đại lắc đầu cười gượng, than thở:”Tôi chỉ biết rằng Trần Gia Bảo đã đến đây rồi, vậy thì Ly Nguyệt nhất định sẽ không gả cho Lục Hán Dương. Nhưng mà tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, Trần Gia Bảo đã rót lời đường mật gì vào tai Ly Nguyệt mà có thể khiến con bé Ly Nguyệt dịu dàng dám phản đối ý kiến của anh cả trước mặt mọi người? Lợi hại, thật là lợi lại, chẳng qua, lần này làm khó cho anh cả rồi.”

Quả nhiên, trong ánh mắt phức tạp của mọi người, sắc mặt Tần Hải Thanh sa sầm lại, trong mắt hiện lên sự giận dữ, nhưng mà giọng điệu vẫn không thay đổi, bình tĩnh nói:”Ly Nguyệt, con có biết con đang nói gì không?”

Tần Ly Nguyệt trước giờ vẫn luôn luôn kính sợ ba mình, sắc mặt khẽ đổi khi nhận ra sự tức giận của ông.

Nhưng mà dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người, ánh mắt Tần Ly Nguyệt vẫn kiên định như trước, không có chút nhượng bộ nào, kiên định nói:"Ba, con rất hiểu mình đang làm gì, con của trước kia tuy là con gái lớn nhà họ Tần, là con cưng trong mắt nhiều người nhưng con cũng có chỗ bất đắc dĩ của mình, cũng sẽ khuất phục trước số mệnh. Thế nhưng hôm nay, một người bạn mà con vô cùng quan tâm, từ thành phố Hòa Bình xa xôi đến, anh ấy nói cho con lẽ sống của một người là ở chỗ có thể kiên cường bất khuất, có thể nắm chắc lấy số phận của chính mình trong lòng bàn tay. Cho nên, ba à, con gái bất hiếu mong ba có thể tha thứ cho sự tùy hứng của con, con nhất định không gả cho Lục Hán Dương đâu, bởi vì con đã có người mình thích rồi."

Nói xong, Tần Ly Nguyệt nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt đưa tình. Mọi người ồ lên xôn xao.

Thấy cảnh này mọi người sao lại không biết người mà Tần Ly Nguyệt thích là Trần Gia Bảo.

"Thảo nào vừa qua Trần Gia Bảo lại đối chọi gay gắt với Lục Hán Dương, hóa ra hai người là tình địch của nhau. Chẳng qua, lần này Trần Gia Bảo đã thắng , đường tình yêu rộng mở, hoàn toàn áp đảo Lục Hán Dương rồi."Mọi người đều bừng tỉnh hiểu ra, tiếp theo nhìn về phía Lục Hán Dương với ánh mắt hả hê, vui sướng khi người gặp họa.

Lục Hán Dương tức giận không thôi, mặt đỏ lên, hai tay nắm chặt, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo. Nếu như không phải bận tâm vì địa điểm không thích hợp, hắn đã trực tiếp vớ lấy con dao tiến lên rồi.

"Chết tiệt, chuyện lớn, chuyện lớn nha! Con gái lớn nhà họ Tần vậy mà lại thích đại ca, đại ca thật là dữ dằn, im hơi lặng tiếng mà đã theo đuổi được Tần Ly Nguyệt, vậy là toàn bộ tính toán của Lục Hán Dương đều thất bại rồi, haha, thật là đã quá!"

Hồ Quốc Minh rốt cuộc cũng không kiềm chế được sự mừng rỡ trong lòng, chạy tung tăng đến trước mặt Trần Gia Bảo, giơ ngón tay cái lên, nói một cách sùng bái:"Đại ca, vẫn là anh dữ

dằn, giống như là con ong trong bụi trăm hoa, đóa nào đẹp là hút mật đóa đó.”

Trần Gia Bảo sững sờ, lập tức phản ứng lại. Cả buổi, sở dĩ Tần Ly Nguyệt không muốn gả cho Lục Hán Dương nguyên nhân lại ở trên người mình.

“Hóa ra mình được yêu mến như vậy.”Trần Gia Bảo nghĩ như vậy, cười khẽ một tiếng. Tiếp theo anh liền trợn mắt, một cước đá văng Hồ Quốc Minh rồi quay lại gật đầu cười với Tần Ly Nguyệt.

Khóe miệng Tần Ly Nguyệt nở nụ cười vui vẻ, dường như bầu không khí xung quanh cũng sáng rực lên. Thế nhưng, Tần Hải Thanh ở bên cạnh cô trong lòng tức giận không thôi, trong mắt dường như có thể phun ra lửa. Chẳng qua, ông tự giữ thân phận, mặc dù tức giận nhưng vẫn phải duy trì lý trí. Biết rằng không thể nổi giận trước hơn phân nửa người trong giới thượng lưu của cái tỉnh thành này, nói cách khác, nhà họ Tần sẽ hoàn toàn trở thành trò cười trong xã hội thượng lưu. Nghĩ đến đây, Tần Hải Thanh hừ nặng một tiếng, lạnh lùng nói với Tần Ly Nguyệt:”Được, rất tốt, hai đứa theo ba đi về, còn chê ở đây chưa đủ mất mặt sao?”

Dứt lời, ông phất mạnh tay áo, sải bước đi ra ngoài. Hai chị em nhà họ Tần từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy ba tức giận như vậy. Tần Ly Nguyệt sắc mặt buồn bã, Tần Thi Vân chạy đến bên cạnh cầm tay cô an ủi:”Chị, chị làm rất đúng, nếu ba có phạt chị thì chúng ta cùng nhau chịu.”

“Về nhà trước đã rồi nói sau.”Tần Ly Nguyệt nhìn em gái cười cười, sau đó lại nhìn về phía Trần Gia Bảo với ánh mắt ra hiệu, xong hai chị em liền theo sau Tần Hải Thanh. Đột nhiên, khi sắp rời khỏi sảnh tiệc, Tần Hải Thanh bỗng dừng bước, quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo, uy nghiêm nói:”Tôi không cần biết cậu là ai, tóm lại, trưa mai đến biệt thự nhà họ Tần, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Giọng điệu ra lệnh, Trần Gia Bảo khẽ cau mày, trong lòng không vui. Có điều, sau khi nhìn thấy ánh mắt áy náy của Tần Ly Nguyệt, Trần Gia Bảo âm thầm thở dài, gật đầu, trầm giọng nói:”Được, trưa mai tôi nhất định sẽ đến thăm nhà họ Tần.”

Chương 413

Chương 413

“Thách cậu dám không đến!”Tần Hải Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, đưa hai chị em nhà họ Tần rời khỏi. Đột nhiên, Hồ Quốc Minh đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, chần chừ nói:”Đại ca, ngày mai anh thực sự muốn đến nhà họ Tần sao? Nhà họ Tần là gia đình giàu nhất tỉnh này, lần này anh đến đó chỉ sợ khó khăn trùng trùng.”

“Lời của Trần Gia Bảo anh đây đã nói ra thì nhất định phải làm, nếu đã nói đến thì nhất định sẽ đến.”Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Trước mặt ba mình và mọi người, Tần Ly Nguyệt không quan tâm đến thể diện mà tỏ tình với anh, nếu Trần Gia Bảo không đến, chẳng những anh phải chịu cái mác tệ bạc mà cô cũng trở thành trò cười cho giới thượng lưu của cả cái tỉnh này. Vì điểm này mà Trần Gia Bảo không thể không đến. Suy cho cùng, cái khó nhận nhất là ơn của người đẹp. Tần Quang Đại đi đến vỗ vỗ vai Trần Gia Bảo, an ủi nói: “Yên tâm, ngày mai tôi cũng sẽ ở đó, không để anh cả làm khó cậu đâu.”

Trần Gia Bảo thoải mái cười nói: “Cảm ơn ý tốt của ông, nhưng mà ngày mai ai làm khó ai còn chưa chắc được.”

Tần Quang Đại cười lớn, khen ngợi: “Đúng, rất đúng.”

“Ông gọi Tần Hải Thanh là anh cả? Chẳng lẽ ông là Trần Quang Đại, cậu hai nhà họ Tần?” Hồ Quốc Minh sững sờ, tiếp theo hết sức kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, chính là tôi.”Trần Quang Đại thản nhiên cười nói.

Hai mắt Hồ Quốc Minh sáng lên, trong lòng chấn động mạnh, xem ra quan hệ giữa Trần Gia Bảo và cậu hai nhà họ Tần rất tốt.

“Ôi chao! Ngay cả cậu hai nhà họ Tần đại ca cũng quen biết, đại ca thật là lợi hại!”

Hồ Quốc Minh giơ ngón tay cái lên, lại càng hiểu hơn một chút về thế lực sau lưng Trần Gia Bảo. Còn chuyến đi đến nhà họ Tần vào ngày mai cũng không cần phải lo nghĩ nhiều như thế nữa.

Nhà họ Tần rời khỏi, buổi tiệc cũng tan rã trong không vui, mọi người lần lượt ra về. Đối với bọn họ mà nói, chẳng những được xem vở kịch miễn phí này mà còn khiến cho nhà họ Tần và họ Lục không thể kết thông gia, cũng không có cách nào nào hợp tác lại được nữa, kết quả như vậy đối với khắp nơi đều có lợi.

Dĩ nhiên, tổn thất lớn nhất vẫn thuộc về nhà họ Lục, không thể kết thông gia với nhà họ Tần chẳng những làm cho thế lực nhà họ Lục không có cách nào lớn mạnh thêm mà còn mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, trở thành trò cười cho cả giới thượng lưu.

Mà buổi tiệc đính hôn hôm nay, người nổi bật nhất chắc chắn là Trần Gia Bảo đến từ Hòa Bình kia .

Trần Gia Bảo không chỉ đánh em trai của Lục Hán Dương trước mặt mọi người, đối chọi với Lục Hán Dương mà con gái lớn nhà họ Tần – Tần Ly Nguyệt còn vì anh mà từ chối lời hứa hôn của nhà họ Lục. Đã vậy còn tỏ tình với anh trước mặt mọi người.

Chuyện anh dũng như vậy, đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho toàn bộ người trong giới thượng lưu ở đây. Mọi người cũng có hứng thú hơn đối với Trần Gia Bảo. Buổi tiệc đã kết thúc, Hoa Ngữ Vi cũng bị dì nhỏ đưa đi, nhưng mà trong lòng Hồ Quốc Minh cảm thấy rất vui sướng, vẫn chưa uống rượu, liền đề nghị mời Trần Gia Bảo đến quán bar uống rượu, không say không về. Trần Gia Bảo suy nghĩ một lúc, dù sao thì cũng không có việc gì làm, liền gật đầu đồng ý, sau khi nói với Trần Quang Đại một tiếng liền đi với Hồ Quốc Minh ra khỏi sảnh lớn.

Ở phía sau cách đó không xa, Lục Hán Dương nhìn thấy bóng dáng Trần Gia Bảo đã rời đi, trong mắt tràn ngập sự thù hận

khắc cốt ghi tâm và khuất nhục. Hắn lạnh nhạt nói:"Trần Gia Bảo, tao muốn mày đêm nay chết không có chỗ chôn thân."

Dứt lời, hắn cầm ly rượu vang lên, uống ừng ực rồi hung hăng ném mạnh ly rượu xuống nền đá cẩm thạch. Trút ra hết những phẫn nộ trong lòng.

Còn Trần Gia Bảo và Hồ Quốc Minh đang đi vào đường lớn, bị gió đêm thổi đến chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn. Nhưng ngay sau đó hai người liền nhận ra một vấn đề. Nơi này là tỉnh khác, chứ không phải thành phố Hòa Bình, hai người đều không có xe. Hồ Quốc Minh đang chuẩn bị gọi một chiếc taxi, bất thình lình một chiếc Maserati đỏ rực như lửa dừng lại vững chắc trước mặt hai người. Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp lộng lẫy của Kiều Phượng Hoa.

Hai mắt Hồ Quốc Minh sáng lên, nhất thời hiện ra vẻ kinh diễm. Nhưng mà, hắn biết rõ là Kiều Phượng Hoa đến tìm Trần Gia Bảo, đành chỉ có thể âm thầm ước ao sức hấp dẫn của Trần Gia Bảo. Quả nhiên, hai mắt Kiều Phượng Hoa sáng rực, khóe miệng mỉm cười, nói với Trần Gia Bảo: "Em nghe thấy hai anh nói chuẩn bị đến quán bar uống rượu, đúng lúc em cũng muốn đi uống cho thỏa thích, chi bằng hai anh mời em uống rượu, em đưa hai người đến quán bar, thế nào?"

"Cuộc đổi chác này hợp tình hợp lý." Trần Gia Bảo cười khẽ, cũng không khách sáo, gọi Hồ Quốc Minh một tiếng, liền ngồi vào xe.

Kiều Phượng Hoa suy nghĩ một chút, liền lái xe hướng đến một quán bar xa hoa trong thành phố. Trên đường đi, Trần Gia Bảo ngồi ở ghế phụ lái, chóp mũi phảng phất mùi hương thơm thoang thoảng, dịu dàng tỏa ra từ trên người Kiều Phượng Hoa, làm cho trong lòng người ta cảm thấy nhộn nhạo.

Chương 414

Chương 414

Chợt, Kiều Phượng Hoa lén nhìn Trần Gia Bảo một cái, ý tứ sâu xa cười nói:"Gia Bảo, anh vừa đến đây liền tạo ra một tin tức lớn như vậy, coi như là có một không hai ở cái tỉnh này rồi, cô gái nhỏ em đây xin khâm phục, khâm phục."

Trần Gia Bảo còn chưa nói gì, Hồ Quốc Minh đã đắc ý cười nói:"Đương nhiên rồi, chị Kiều, em nói với chị, chuyện này thực ra không tính là gì, chuyện của đại ca ở thành phố Hòa Bình mới gọi là huy hoàng.

Quả thực là thời trước không có ai, sau cũng không ai được như vậy, khiến cho kẻ khác kinh sợ tán thưởng. Đợi sau này chị có thời gian, em đưa chị đến Hòa Bình chơi, đến lúc đó chị sẽ biết đại ca lợi hại như thế nào."

Kiều Phượng Hoa nhướng mày. Mặc dù, cô rất ít khi đến Hòa Bình nhưng mà cũng biết cả thành phố Hòa Bình chỉ có nhà họ Tạ là có thế lực có thể lên được bàn tiệc, chứ chưa nghe đến đại gia đình"họ Trần"nào cả.

"Xem ra, phải cho người đến thành phố Hòa Bình để điều tra kỹ về Trần Gia Bảo."

Nghĩ đến đây, khóe miệng Kiều Phượng Hoa nở một nụ cười kỳ lạ.

Rất nhanh, anh đã đến trước cửa một "Quán bar Huan Thấm".

Sau khi Kiều Phượng Hoa đậu xe bên ngoài, cô ta thuận tiện đưa hai người Trần Gia Bảo cùng nhau bước vào.

Khi vừa bước vào, mắt Hồ Quốc Minh sáng lên và anh ta mỉm cười, bởi vì quán bar này thực sự rất cao cấp, không chơi nhạc tuyệt vời, nhưng âm nhạc du dương, giống như quán bar Thanh Thủy, có rất nhiều cô gái chất lượng cao, hầu hết là họ.

Đều là nữ sinh, tuy rằng ngoại hình không bằng Kiều Phượng Hoa, nhưng tướng mạo cũng thuộc dạng thượng thừa.

Kiều Phượng Hoa đã quen thuộc với nơi này, đưa Trần Gia Bảo đi thẳng đến một địa điểm vắng vẻ ở tầng 2. Qua lan can bên cạnh, anh có thể nhìn toàn cảnh tầng trệt.Sau khi ba người uống vài ly rượu, Hồ Quốc Minh không thể không đi tìm một cô gái xinh đẹp để bắt chuyện.

Trên ghế chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa.

Sau khi Kiều Phượng Hoa uống vài ly rượu, trên gò má trắng nõn của cô hiện lên một chút đỏ, nhìn càng thêm quyến rũ.

Cô cười hỏi anh:"anh và Tần Ly Nguyệt, Tần Thi Vân quen nhau bao lâu rồi?"

"Nếu như tính từ hôm nay, tôi chỉ mới gặp mặt họ một lần." Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói.Không biết tại sao, mặc dù Kiều Phượng Hoa rất xinh đẹp, nhưng Trần Gia Bảo luôn cảm thấy cô ấy quá có chủ đích và mang đến cho anh cảm giác không thoải mái, vì vậy Trần Gia Bảo không muốn nói thêm.

"Chỉ mới gặp qua một lần?" Trong mắt Kiều Phượng Hoa thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, cô ta ngạc nhiên nói: "Ý anh là chị em Ly Nguyệt chỉ gặp anh một lần, rồi yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên?"

Trần Gia Bảo hơi nâng ly, nhấp một ngụm cocktail, nói:"Tuy rằng nghe rất hư ảo, nhưng là thật, có lẽ là bởi vì tôi quá hấp dẫn."

"Tôi không tin."Kiều Phượng Hoa lắc đầu cười nói: "Tôi lớn lên cùng với Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vũ. Tôi biết họ xuất sắc như thế nào. Tôi hiểu rõ hơn ai hết, và tôi biết rằng họ có nhiều người cầu hôn hơn Giang Chí. trong số đó, có rất nhiều con nhà xuất chúng. Vì vậy, tôi chắc chắn rằng Ly Nguyệt chắc chắn không phải loại phụ nữ hời hợt sẽ yêu một người đàn ông ngay từ cái nhìn đầu tiên"

Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Đây quả thực là sự thật. Nếu cô không tin, vậy tôi liền không có cách nào rồi."

Kiều Phượng Hoa khẽ cau mày, chuẩn bị nói gì đó.

Đột nhiên, năm người đàn ông trung niên đi về phía bọn họ, một người trong số họ mặc vest với vết sẹo mỏng trên trán, trông rất dữ tợn và xấu xa.

Người đàn ông mặt sẹo bước tới, ngồi ngay đối diện với Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa, hai chân gác lên bàn, thái độ rất kiêu ngạo, bốn người đàn ông phía sau đứng cung kính phía sau, Nếu là người thường, e rằng đối diện với họ sẽ rụt rè, Trần Gia Bảo cùng Kiều Phượng Hoa không phải người thường, trong lòng không vui, đồng thời nhíu mày.

Người đàn ông mặt sẹo gầy đầu tiên tự mình châm một điếu thuốc, sau khi nhìn thấy Kiều Phượng Hoa cực kỳ xinh đẹp, hai mắt sáng lên, sau đó nhìn về phía Trần Gia Bảo, dựa lưng vào sô pha, chế nhạo: "Anh tên là Trần Phi Ngọc?"

Kiều Phượng Hoa ngạc nhiên, rõ ràng là họ đến vì Trần Gia Bảo, và họ không có thái độ tốt! "Không sai, là tôi."Trần Gia Bảo bình tĩnh nói: "Là Lục Hán Dương phái mấy anh đến phải không?"

Trần Gia Bảo vừa mới đến tỉnh lỵ, và ngoài mối hận cũ với Triệu Đức Minh, thì chỉ có kẻ thù mới duy nhất, Lục Hán Dương.

Trần Gia Bảo tin rằng nếu nhà họ Triệu muốn đối phó với anh, họ sẽ không bao giờ để cho lũ chó mèo này đến, vì vậy, anh liền rõ ràng người mặt sẹo này do ai cử đến Người đàn ông mặt sẹo gầy sửng sốt, sau đó ngạo nghễ cười cười, đột nhiên hung ác nói: "Mày vậy mà cũng đoán được, vậy tao nói cho mày biết, đúng rồi, bọn tao là do ngài Lục phái tới. Nói anh đã xúc phạm anh ta, và muốn để anh em chúng tao đến và dạy mày một bài học, cắt chân chó của mày đi, trừ khi …

"Ồ? Trừ khi cái gì?"Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi, vẻ mặt đã có chút không vui.

Chương 415

Chương 415

Người đàn ông mặt sẹo chế nhạo, lạnh giọng nói: “Trừ phi, ngày mai trước mặt Tần Gia và hai tiểu thư Tần gia, mày hãy cầu xin Lục Hán Dương thương xót, có lẽ Lục Hán Dương có thể để cho mày một con đường sống, nếu không, Tự chịu rủi ro!”

Rốt cuộc, tên mặt sẹo đột nhiên lấy ra một con dao nhọn, đập mạnh xuống bàn trước mặt Trần Gia Bảo, cán dao bị lực đạo như vậy cắm xuống làm cho cán dao run lên.

Đe dọa trắng trợn.

Kiều Phượng Hoa không vui, vừa định bại lộ thân phận của mình khiến người đối diện kinh hãi, vừa hé môi thì đột nhiên đôi mắt xoay chuyển, cô ta muốn biết Trần Gia Bảo sẽ làm gì trong tình huống này.

“Nếu chuyện này không giải quyết được thì Trần Gia Bảo không đủ tư cách làm bạn trai của Ly Nguyệt.

Nếu chết thì chết thôi.”

Kiều Phượng Hoa nghĩ như vậy, đôi môi vừa mới mở ra lại khép lại, cô ta nhàn nhã dựa vào ghế sô pha cầm ly rượu, chờ xem Trần Gia Bảo thể hiện.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn thờ ơ, nhưng giữa hai lông mày đã hiện lên một tia không hài lòng, anh nhẹ giọng nói: “Người khác nói nhà họ Lục rất có thế lực, Lục Hán Dương cũng rất có năng lực. ở hạng thứ hai của tỉnh ly, thì không ai dám đứng đầu.”

Lúc đầu tôi vẫn rất mong chờ và muốn xem Lục Hán Dương sẽ dùng bất ngờ như thế nào để trả đũa tôi.

Tuy nhiên, bây giờ có vẻ như tôi rất thất vọng với điều đó, Lục Hán Dương đã cho chó mèo đến để đe dọa Trần Gia Bảo tôi, không biết anh ta đây là ngây thơ hay ngu ngốc, có lẽ là do cả hai.”

Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói, trong lời nói đối với một cái phú nhị đại cấp đầu tỉnh đầy vẻ chê bai.

Kiều Phượng Hoa cười và lắc đầu, cô ta biết một chút về Lục Hán Dương và biết rằng Lục Hán Dương thực sự có năng lực, khi Trần Gia Bảo nhận xét về Lục Hán Dương theo cách này, anh ta chắc chắn sẽ bị vả mặt.

“Đệch, mẹ mày, một thằng đến từ thành phố Hòa Bình, lại dám gọi chúng ta là chó mèo? Hôm nay phải cho mày mở mang tầm mắt một chút, để mày ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt nhà họ Lục!”

Mặt sẹo vô cùng tức giận, hắn ta đột ngột đứng dậy, vẫy tay, lập tức rút con dao nhọn trên bàn đâm vào cánh tay của Trần Gia bảo Hắn ta rất có kinh nghiệm, nhanh và mạnh, chỉ cần hắn ta xuyên qua cánh tay của Trần Gia Bình, hắn ta có thể tiêu diệt Trần Gia Bình mà không cần giết người.

Khóe miệng mặt sẹo hiện lên một tia giễu cợt dữ dội.

Nhìn thấy con dao găm chuẩn bị đâm Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo bất ngờ đứng dậy, cầm một chai bia trên tay rồi đánh một nhát vào trán mặt sẹo.

Đột nhiên, chỉ nghe”rầm”một tiếng, người đàn ông mặt sẹo hét lên một tiếng, trán chảy máu, theo quán tính rất lớn, đột nhiên ngã người trở lại trên sô pha, nét mặt đau đớn đến nhăn lại.

Động tác của Trần Gia Bảo quá nhanh, chớp nhoáng, khi những người xung quanh kịp phản ứng thì mặt sẹo đã bị đánh ngã xuống sô pha, máu chảy đầm đìa, hiển nhiên thương tích không nhẹ.

Kiều Phượng Hoa trợn tròn mắt, cô ta khó mà tin được tốc độ của Trần Gia Bảo lại có thể nhanh như vậy.

“mẹ nó, bọn mày còn ngây ra đấy làm gì, còn không mau lên, đánh chết nó cho tao, chắc chắn phải đánh chết!” Gã mặt sẹo giận dữ hét lên.

Nét mặt bốn người đàn ông vạm vỡ bị người đàn ông gầy gò hét lên đều thay đổi, họ vô cùng tức giận, đồng loạt lao về phía Trần Gia Bảo "Con sâu mà muốn làm rung cây." Trần Gia Bảo lắc đầu, đột nhiên tiến lên một bước, lập tức tát bốn cái tát.

Chỉ nghe thấy thanh âm rõ ràng của "Papa", bốn người gần như không theo thứ tự cụ thể nào, đồng thời bay về phía sau, cuối cùng nằm trên mặt đất, thương tịch nghiêm trọng.

Sắc mặt người đàn ông mặt sẹo biến đổi rõ rệt, biết lần này mình gặp phải tên cứng, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Vụ đánh nhau ở đây đã khiến rất nhiều người xung quanh kinh ngạc, ông chủ quán bar cau mày muốn đi tới để giải quyết thì bất ngờ bắt gặp ánh mắt sắc bén của Kiều Phượng Hoa, ông chủ quán bar cảm thấy lạnh gáy, cúi đầu từ xa rồi nhẹ nhàng rút lui.

Đùa à, Kiều Phượng Hoa là viên ngọc quý của nhà họ Kiều, ngay cả quán bar này cũng thuộc một trong những tài sản của nhà họ Kiều, nên chủ quán bar đương nhiên không dám qua hỏi gì.

"Nói mày là mèo chó. mày còn không tin, hãy quay lại nói với Lục Hán Dương rằng muốn đối phó với Trần Gia Bảo ta thì phải thể hiện bằng năng lực thực sự của mình. Nếu không, nhà họ Lục sẽ trở thành trò cười lớn nhất tỉnh lỵ." Trần Gia Bảo lại ngồi xuống, lắc rượu trong ly như thể đang nói về một điều bình thường đến không thể bình thường hơn.

Mặt sẹo cả kinh, nói: "Mày… mày chờ đấy cho tao, ở đây không được đi, tao đi gọi thêm người!"

"Đi đi, tao chờ mày, mày đừng quên, càng kêu nhiều càng tốt." Trần Gia Bảo nhíu mày nói, hoàn toàn là bộ dáng không quan tâm gì.

Chương 416

Chương 416

Trần Gia Ngọc quá mức bình tĩnh, không chỉ người gầy gò mặt sẹo mà ngay cả Kiều Phượng Hoa cũng có chút kinh ngạc.

“Được rồi, lời này mày đã nói. đến lúc đó đừng hối hận. Đừng trách tao không nhắc nhở mày.”Người đàn ông mặt sẹo cười nhạo trong lòng, ôm chặt vết thương trên đầu, xấu hổ rời đi.

Trần Gia Bảo mặt không chút thay đổi, bất động thanh sắc.

“Nếu như mình nhớ không lầm, Trần Gia Bảo ngày đầu tiên tiến vào tỉnh lỵ, cho dù thật sự vượt sông hóa rồng, cũng nên ở im lặng chờ đợi thời điểm. Phải biết rằng sâu sẽ bị gió rừng hủy diệt. Một người đàn ông không biết nhẫn nhịn sẽ không làm nên điều gì.”

Kiều Phượng Hoa khẽ cau mày, đánh giá của cô ta đối với Trần Gia Bảo ngày càng thấp.

Chừng mười phút sau, đột nhiên, người đàn ông gầy guộc lại hớn hở bước tới, trên trán có quấn một chiếc băng, trông rất buồn cười.

Anh ta đi tới chỗ Trần Gia Bảo, đứng trịch thượng, vẻ mặt sinh động nói: “Hừ, anh em tao đang đợi ở ngoài cửa, sao? Muốn ra ngoài chơi không?”

Trần Gia Bảo hơi nhướng mày, hứng thú nói: “Có bao nhiêu người tới rồi?”

“Một trăm năm mươi ba.” Mặt sẹo chế giễu đắc thắng, và tiếp tục nói: “Tao không ngại nói với mày rằng đây là những người ưu tú của Lục Hán Dương, và ba người đứng đầu trong số họ là”thông thạo thời kì đầu”, Võ sư, hừm, Trần Gia Bảo, mày phải chết!”

Kiều Phượng Hoa sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn có bao nhiêu người, trong đó có ba võ sư, dường như Lục Hán Dương đã hạ quyết tâm sẽ cho Trần Gia Bảo một bài học.

Ngay cả Trần Gia Bảo cũng có chút kinh ngạc, tuy rằng những cao thủ của "thông thạo thời kì đầu" không là gì trong mắt Trần Gia Bảo, nhưng bọn họ ở thành phố Hòa Bình lại rất mạnh, tuy nhiên ở tỉnh lỵ, bọn họ chỉ có thể coi là một nhóm cao thủ nhỏ. Thủ lĩnh của các băng đảng xã hội đen.

"Chẳng trách trong mắt tỉnh lỵ, thành phố Hòa Bình chỉ là một nơi nhỏ bé, có lý do cả."

Trần Gia Bảo có chút hiểu ra.

Người đàn ông mặt sẹo gầy gò cho rằng Trần Gia Bảo sợ hãi, liền chế nhạo tự đắc: "Hừ, sợ hãi rồi sao, nếu như mày sợ hãi, cứ việc ngoan ngoan với Lục Hán Dương, có lẽ anh ta có thể tha cho mày, một con chó."

Dưới ánh trăng đêm, trên đường phố bên ngoài quán bar Hoan Vũ, chỗ nào cũng thấy người, ít nhất cũng phải hàng trăm người, hơn nữa tất cả đều hung ác quái dị. Những người xung quanh qua đường nhìn thấy cảnh tượng này đều bước thật nhanh vì sợ bị gặp tai họa. Lúc Trần Gia Bảo đi theo Tế Văn Nam ra khỏi quán bar, những gì anh nhìn thấy trước mắt chính là cảnh tượng này. Thậm chí Trần Gia Bảo còn rất tinh ý phát hiện, có ba người trung niên đứng trước đám người này, ánh mắt lạnh thấu xương, thái dương cao gồ lên, rõ ràng là một võ sĩ có một sự tu luyện nhất định.

Dễ nhận thấy ba người này, chính là cao thủ "thông thạo giai đoạn đầu"những người mà Tế Văn Nam có thể nương nhờ. Tế Văn Nam đi đến trước mặt ba người đàn ông này, chỉ vào Trần Gia Bảo nói: "Chính là hắn." Vừa mới nói dứt lời thì đột nhiên hơn một trăm người cùng lúc nhìn Trần Gia Bảo, sau đó thì ào ào kéo tới giống như thủy triều vây xung quanh hắn, từng người cười nhạt, tiếng tăm đáng sợ.

"Hừm Trần Gia Bảo, tao cho mày cơ hội cuối cùng , hoặc là quỳ lạy giống như một con chó xin lỗi cậu chủ Lữ đây, hoặc là bị chặt tay chặt chân ngay tại đây, mày tự chọn đi."

Tề Văn Nam vênh váo tự đắc nói. Trần Gia Bảo ở giữa đám người, tuy rằng đối phương có hàng nghìn người nhưng anh ta vẫn đứng sừng sững không động đậy, chắp hai tay sau lưng, lắc đầu khinh thường nói:"chẳng qua chỉ là hơn trăm người thôi mà, dù sao thì kiến có nhiều hơn nữa cũng không uy hiếp được voi." Tế Văn Nam sửng sốt và rất tức giận, anh ta ở thành phố lăn lộn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp người kiêu ngạo như vậy, cười nhạt nói: "Cỏ dại, chết đến nơi rồi vẫn còn kiêu ngạo như vậy, hôm nay tao sẽ dạy cho mày một bài học, dù mày là rồng hay là hổ, đến cái thành phố này thì đều phải làm rùa rụt cổ cho tao đây."

Trần Gia Bảo hừ một tiếng, ánh mắt trong chốc lát trở nên lạnh, đột nhiên anh chuyển động thật nhanh đến bên cạnh Tề Văn Nam đấm anh ta một cái gãy xương quai hàm bay ra ngoài. Lần hành động đột nhiên này làm cho tất cả đều sững sờ tại chỗ, bao gồm cả ba cao thủ Thông thạo thời kì đầu trong đó.

Trần Gia Bảo xoay cổ tay, thản nhiên nói: "Tất cả các người cùng lên đi, đúng lúc tao cũng đang muốn vận động vận động gân cốt, cũng coi như là tặng Lục Hán Dương món quà gặp mặt."

Ngữ khí bình thản, ngạo nghễ, có khí khí phách của hàng vạn người. Tất cả mọi người xung quanh đều sợ hãi và giận dữ, độc ác tàn bạo lao về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo ngạo nghễ, giơ nắm đấm ra, đúng lúc chạm vào nắm đấm của cao thủ Thông Thạo thời kì đầu. Lúc đó chỉ nghe âm thanh"răng rắc"giòn tan của cổ tay đã bị gãy của đối phương. Trần Gia Bảo không lê chân một chút nào,khẽ xoay chân, dáng người không ngừng bay lượn giữa đám đông, giống như mây trôi nước chảy, một nắm đấm, một cú đá, uy lực không ai cản được, mọi người đều hét lên thảm thiết và từng người bị ném bay về phía sau ở bất cứ nơi nào anh đi qua.

Sau một lát, bao gồm ba cao thủ Thông Thạo thời kì đầu ở trong, hơn 150 người đều ngang dọc ngã xuống đất với tiếng kêu thảm thiết, mà quá trình này chỉ diễn ra trong vòng một phút. Trần Gia Bảo đứng ngạo mạn giữa đám đông, thản nhiên nói: "Về nói với Lục Hán Dương, Trần Gia Bảo tôi có ơn trả

ơn, có thù báo thù, hôm nay hắn tìm người đối phó tôi, thù này tôi sẽ ghi nhớ, sau này nhất định sẽ trả.”

Chương 417

Chương 417

Nói xong, anh phất tay áo đầy kiêu ngạo và phóng khoáng bước vào quán bar. Trần Gia Bảo vào thành phố đêm đầu tiên, một người đấu trăm người, đã định trước là long trời lở đất. Giờ phút này bên trong quán bar. Kiều Phượng Hoa ngồi ở lầu 2, cầm ly rượu trên tay, khẽ nhíu mày, có chút lo lắng nói: "Rõ ràng biết bên kia đông người Trần Gia Bảo vẫn đi theo ra ngoài. Cậu ta thật sự không xảy ra chuyện gì chứ? Hừ hừ, nếu có chuyện gì chỉ có thể nói cậu ta là người tầm thường, chết thì chết. nhưng nếu nhỡ để em Ly Nguyệt biết không chừng còn oán hận tôi, bỏ đi, vẫn là đỉ ra ngoài xem chút."

Nghĩ đến đây, Kiều Phượng Hoa đứng dậy, đang chuẩn bị đi ra ngoài xem tình hình thì đột nhiên nhìn thấy Trần Gia Bảo đã không bị gì quay về, không khỏi sững sờ tại chỗ. Trần Gia Bảo đến trước mặt cô ngồi xuống, tự mình rót cho mình một ly rượu, cười nói: "Sao thế, không nhận ra tôi ư?

Kiều Phượng Hoa lúc này mới kịp phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Cậu… sao cậu về rồi, người của Lục Hán Dương đâu?" Trần Gia Bảo uống một ngụm rượu, tùy ý nói : "Bị tôi đánh gục rồi".

"Cái … cái gì?"

Kiều Phượng Hoa lúc ấy trợn to hai mắt, nói với vẻ không tin: "Cậu có một mình mà đánh gục hơn 150 người, hơn nữa chỉ trong năm phút ngắn ngủi?"

Chính xác mà nói, đánh gục họ chỉ tốn một phút, vừa nãy nhân cơ hội tôi đi nhà vệ sinh." Trần Gia Bảo nhìn vẻ mặt khó tin của Kiều Phượng Hoa, nhíu mày nói: "Tôi không phải nói dối cô, nếu bây giờ cô đi ra ngoài quán bar vẫn còn có thể nhìn

thấy cảnh tượng hùng tráng của hơn 100 người đang nằm ở dưới đất.”

Kiều Phượng Hoa bị sốc hoàn toàn, đôi mắt đẹp của cô nhìn lên nhìn xuống Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo cười, thản nhiên nhìn Kiều Phượng Hoa. Một lúc lâu sao, Kiều Phương Dung đột nhiên thở dài, nói:”Bây giờ tôi tin rồi.”

“Tin cái gì?”

“Tin chị em nhà họ Tần thật sự có thể yêu cậu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cậu thật sự là người đàn ông có thể đem đến cho người khác nhiều điều bất ngờ, cũng rất thu hút người khác.” Kiều Phượng Hoa chân thành khen ngợi. Cảm ơn vì lời khen, nhận mà không hổ thẹn”Trần Gia Bảo nâng ly lên một hơi uống cạn.

Cùng lúc đó, biệt thự nhà họ Tần. Trong một căn phòng làm việc cổ kính, Tần Thanh Hải ngồi trên ghế, nghe chị em nhà họ Tần kể về việc gặp Trần Gia Bảo ở trong động Bắc giao và cách mà họ được Trần Gia Bảo cứu. Tính cách của ông ấy luôn là người nghĩ trước sau mới làm, mặc dù rất là tức giận , nhưng vẫn muốn biết thêm về Trần Gia Bảo. Sau khi nghe xong, Tần Thanh Hải gõ nhẹ tay lên mép bàn, đây là thói quen khi ông suy nghĩ, chậm rãi cân nhắc nói: “Các con nói, Trần Gia Bảo đánh bại quân Xà Minh còn rất hào phóng tặng các con quả Thiên tâm.”

”Đúng là như vậy.”

Tần Ly Nguyệt lập tức đáp lời, trong lòng cảm thấy lo lắng. Cô rất hi vọng cha cô sau khi biết được sự tài giỏi của Trần Gia Bảo, có thể đồng ý cho cô và anh ta bên nhau. Nói như vậy, vậy Trần Gia Bảo vốn là một người không có đối thủ giai đoạn đầu, thậm chí còn là bán bộ Tông sư, còn thêm anh ta có quả Thiên Tâm, vậy nên bây giờ anh ta đã đột phá đến cảnh giới Chưởng Môn rồi. Ba nói vậy có đúng không?”

Tần Thanh Hải tiếp tục hỏi”

“Không nhìn thấy được biểu cảm gì.”

Nếu đoán đúng, hiện tại Gia Bảo là một bậc thầy mạnh mà không còn nghi ngờ gì nữa. Tần Ly Nguyệt gật đầu giống như gà mổ thóc, cho dù tầm nhìn của cha có cao đến đâu, đối với

một người thầy trẻ giỏi như vậy, cha cũng không có gì để nói. Nhưng mà ngay lúc Tần Ly Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt Tần Thanh Hải tối sầm lại, bàn tay thô ráp của ông đập lên bàn, tức giận nói: “Hai con cho rằng ba sẽ tin lời nói nhảm nhí của các con sao? Trần Gia Bảo nhiều nhất mới 20 tuổi, người thầy mạnh như vậy không phải là không có, cho dù có cũng tuyệt đối là thiên tài khó gặp mấy trăm năm, cho dù đến Yên Kinh của Ngọa hổ tàng long cũng là thu hút sự chú ý của hàng vạn người. Nhưng mà bây giờ các con nói cho bố biết, Trần Gia Bảo là thiên tài bậc nhất, hơn nữa lại còn cứu hai cô con gái bảo bối của bố, lại còn có tình ý với con, trùng hợp như vậy, sự việc tốt đẹp như vậy lại để Tần Thanh Hải bố gặp được, các con nghĩ ba là đứa trẻ lên ba, rất dễ bị lừa ư?”

Nói đến cuối cùng, giọng điệu của Tần Thanh Hải trở lên nghiêm khắc, vẻ mặt của hai chị em Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân đã thay đổi. Tần Ly Nguyệt lại vội la lên :”Ba, những gì con nói đều là sự thật, từng câu từng chữ đều là thật”

“Không cần nói thêm nữa.” Tần Thanh Hải trực tiếp ngắt lời cô, trầm giọng nói: “Đều nói con gái hướng ngoại, bây giờ thì ba mới hiểu được. Ba không biết các con nói là thật hay giả, vì vậy bố sẽ điều tra thực lực của Trần Gia Bảo. Ngoài ra, buổi trưa ngày mai Trần Gia Bảo sẽ đến biệt thự nhà họ mình, các con không được phép đi gặp anh ta.” Tần Thi Vân không cam lòng, muốn nói gì đó, đột nhiên Tần Ly Nguyệt giữ tay lại, chậm rãi lắc đầu ra hiệu. Tần Thi Vân bất lực một hồi, âm thầm thở dài. Đột nhiên cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một người thuộc hạ vội vàng bước vào. Tần Hải Thanh cau mày nói: “Ai cho ngươi vào?”

Người thuộc hạ vội nói: “Ông chủ, có một chuyện quan trọng, tôi cảm thấy nên nói cho ông chủ và hai cô chủ biết. Vừa lúc này Lục Hán Dương phái hơn 150 người đến quán bar Hoan Vũ vây đánh Trần Gia Bảo, trong đó còn có ba người cao thủ thông thạo thời kì đầu.”

“Gia Bảo thế nào rồi?”

Chương 418

Chương 418

Hai chị em họ Tần lúc đó kêu lên, hai người họ lo lắng sẽ loạn, chỉ quan tâm đến tình hình của Trần Gia Bảo mà quên mất rằng Trần Gia Bảo cũng có thể là cao thủ.

Nhìn phản ứng của hai cô con gái, Tần Thanh Hải càng chắc chắn rằng hai đứa nó đang nói dối mình, cười lạnh một cái nói: "Trần Gia Bảo đắc tội Lục Hán Dương, theo tính cách của hắn, nhất định sẽ trả thù, chỉ là ta không ngờ, hắn lại nhanh như vậy, hơn nữa còn phái toàn cao thủ võ lâm, tuy rằng chuyện bé xé ra to, nhưng đích thực là có thể bảo đảm không có sự sai sót nào cả , xử lý rất tốt. Đúng rồi , kết quả thế nào?"

Thuộc hạ cung kính nói: "Trần Gia Bảo một người đấu trăm người, bên kia đều bị tiêu diệt hết."

Hai chị em họ Tần thở phào nhẹ nhõm. Cái gì? Tần Thanh Hải cau mày, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nói: "hẳng nhẽ Trần Gia Bảo thật sự là cao thủ võ công? Nhưng cho dù là cao thủ võ công thì cũng không đạt tới cảnh giới bậc thầy, dù sao tuổi cậu ta vẫn còn trẻ."

Đột nhiên thuộc hạ tỏ vẻ phức tạp nói: "Cả quá trình Trần Gia Bảo chỉ dùng thời gian là một phút."

"Anh chắc chứ?" Tần Thanh Hải sửng sốt, kinh hoàng từ trên ghế đứng lên.

"Sau bữa cơm tối, tôi đã lặng lẽ theo sau Trần Gia Bảo theo lời căn dặn của ông chủ, sự việc này là tôi tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không có nửa lời nói dối."

Tần Hải Thanh càng kinh ngạc hơn khi biết được câu trả lời một cách khẳng định này, kinh ngạc nói: "Trong vòng một phút, cùng lúc giải quyết hơn 150 người còn bao gồm ba người cao thủ thông thạo thời kì đầu. Đây… đây rõ ràng là một cao

thủ mới làm được việc này, chẳng nhẽ Trần Gia Bảo thật sự là tôn sư? Mà còn lại là một tôn sư trẻ như vậy."

Tuy Tần Thanh Hải quen với sóng to gió lớn, nhưng cũng rất khó khăn mới có thể tiếp nhận cái tin tức này. Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân nhìn nhau, biết cơ hội tới rồi liền vội vàng nói: "Ba, vừa nãy chúng con tuyệt đối không lừa ba, Gia Bảo rất có thể đã đột phá tới tôn sư. Nếu… Nếu Gia Bảo có thể giúp đỡ nhà họ Tần, thì đối với sự thăng cấp nhà họ Tần chắc chắn là rất lớn." Tần Thanh Hải trầm ngâm gật gật đầu, phất tay bảo thuộc hạ ra ngoài, sau đó nói: "Hai con nói lại một lần nữa một chữ cũng không sót chuyện gặp Trần Gia Bảo, ngoài ra trưa mai ba cho phép các con gặp Trần Gia Bảo."

Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân nhìn nhau cười.

Cũng vào lúc đó, tại biệt thự nhà họ Lục. Trong sảnh lớn, Lục Hán Dương ngồi trên chiếc sô pha làm bằng da mềm, ở đối diện anh ta, một cô gái có nhan sắc không hề kém cạnh Kiều Phượng Hoa, chị em nhà họ Tần đang ngồi. Cô ta là chị gái của Lục Hán Dương, tên là Lục Bảo Ngọc.

Lục Bảo Ngọc nhẹ nhàng rót một chén trà, hương thơm bay khắp, nhàn nhạt nói: "Chị nghe nói, trong buổi tiệc đính hôn tối nay, em trai của em không chỉ bị người ta đánh ngất, mà còn đến cả Tần Ly Nguyệt cũng từ chối đính hôn với em?"

Lục Hán Dương tối sầm mặt, trong mắt toát ra vẻ nhục nhã, nắm chặt tay:"Phải."

"Em có biết, không thể liên hôn với nhà họ Tần, nhà họ Lục chúng ta nếu muốn tiến thêm bước nữa là vô cùng khó khăn không? Em có biết, bị người ta từ chối trước mặt mọi người làm làm mất hết mặt mũi nhà họ Lục không, sau này nhà họ Lục chúng ta sẽ trở thành trò cười của khắp giới thượng lưu trong thành Tỉnh này? Chị quá thất vọng về em."

Lục Bảo Ngọc khuôn mặt lạnh nhạt, chỉ có điều thanh điệu đã cao lên mấy phần. Sắc mặt Lục Hán Dương thay đổi, từ nhỏ tới lớn, người mà anh ta sợ nhất, cũng là tôn trọng nhất chính là người chị trước mặt, anh ta cúi đầu, nắm chặt nắm đấm, không cam tâm nói:"Vâng…"

“Nói đi, tối nay rốt cuộc là thế nào, vốn dĩ Tần Hải Thanh đã đồng ý kết hôn rồi, tại sao đột nhiên lại lật lọng?”Lục Bảo Ngọc đẩy một chén trà Thanh Hoa đến trước mặt Lục Hán Dương. Lục Hán Dương uống hết trà, nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm nay, lập tức máu nóng cộc lên, nói: “Tất cả những chuyện này đều là do Trần Gia Bảo, nếu như không phải anh ta đột nhiên xuất hiện, Tần Hải Thanh sao lại đột nhiên từ hôn trước mặt mọi người?”

“Trần Gia Bảo?” Lục Bảo Ngọc hơi im lặng, nói: “Cái tên nghe lạ thật, có lẽ không phải là người của thành Tỉnh, anh ta là người thế nào, lại có bản lĩnh khiến người kiêu ngạo như Tần Hải Thanh từ hôn?”

“Anh ta là người ngoài, vừa mới trở về từ Hòa Bình.” Lục Hán Dương hơi nhíu mày, nói tiếp: “Theo như em biết, Hòa Bình không có gia tộc lớn nào mang họ Trần, nhưng Trần Gia Bảo vô cùng cuồng vọng, dường như rất có bản lĩnh, em cảm thấy không nắm bắt được anh ta.”

“Người từ thành phố Hòa Bình?”Lục Bảo Ngọc cười khẽ, ánh mắt khinh thường, nói: “Hòa Bình chỉ có nhà họ Tạ mới miễn cưỡng coi như có quyền thế, đến cả quyền thế của nhà họ Dư cũng chẳng đáng nhắc đến, nói chung là, tối nay em đã làm nhà họ Lục mất mặt, người nhà họ Lữ chúng ta bắt buộc phải lấy lại được thể diện.”

“Chị yên tâm.” Lục Hán Dương cười lạnh nhạt, nói: “Em đã phái người đi đối phó với Trần Gia Bảo, tổng cộng hơn năm mươi người, trong có còn có ba cao thủ của cõ đạo, Trần Gia Bảo đắc tội với nhà họ Lục chúng ta, dù có là ông trời cũng không bảo vệ được hắn.”

“Tốt lắm.” Lục Bảo Ngọc có vẻ thán thưởng, nói: “Tuy Trần Gia Bảo chỉ là người từ bên ngoài tới, nhưng giết gà cũng phải dùng dao mổ trâu, vậy mới có thể đảm bảo tất chiến tất thắng, lần này em làm rất tốt.”

Chương 419

Chương 419

“Cảm ơn chị đã khen.” Lục Hán Dương đắc ý, cười nói: “Nếu như không ngoài dự tính có lẽ bây giờ bọn họ đã bắt được Trần Gia Bảo, rất nhanh sẽ đến đây thôi, đến lúc đó, em sẽ cho chi thấy mặt mũi nhà chúng ta được lấy lại như thế nào.”

Anh ta vừa dứt lời, đột nhiên, một người đàn ông trung niên vội vã chạy vào từ bên ngoài. Lục Hán Dương đột nhiên ngẩn ra, bởi người đàn ông này tên là lão Quảng, là một trong những người hắn phải đi theo dõi Trần Gia Bảo.

“Có phải đã giải quyết xong Trần Gia Bảo rồi? Bây giờ anh ta ở đâu?” Lục Hán Dương vui mừng đến mức đứng lên. Lão Quảng sắc mặt rất xấu, nhìn Lục Hán Dương, lại nhìn Lục Bảo Ngọc, sắc mặt phức tạp: “Cô chủ, cậu chủ, bây giờ Trần Gia Bảo vẫn đang ở trong quán bar.”

“Vẫn đang trong quán bar?” Lục Hán Dương nhíu mày nói: “Chẳng lẽ người tôi phái đi xử lí Trần Gia Bảo vẫn chưa đến?”

“Không, bọn họ đến rồi, nhưng mà… nhưng họ đều bị Trần Gia Bảo đánh gục hết rồi.” Lão Quảng nghĩ lại cảnh chính mắt mình nhìn thấy, sắc mặt vẫn còn bàng hoàng, một người địch lại trăm người, chỉ mỗi thần thái đó thôi cũng đủ khiến người ta kinh hoàng.

“Cái… cái gì cơ?” Lục Hán Dương kinh ngạc vô cùng. Lão Quảng tiếp tục nói: “Đó là tôi tận mắt chứng kiếm, vả lại cả quá trình cũng chỉ trong khoảng một phút, Trần Gia Bảo đánh họ xong mới nói rằng, anh ta trươc giờ có ơn báo ơn, có thù báo thù, thù của ngày hôm nay, sau này nhất định sẽ trả.”

“Một phút đánh bại hơn một trăm năm mươi người?” Lục Hán Dương biến đổi sắc mặt, trong ánh mắt đầy sự phẫn nộ và kinh ngạc. Lục Bảo Ngọc lại có vẻ rất hứng thú, nhàn nhạt nói:

“Xem ra Trần Gia Bảo nhất định là một người có võ, võ cũng rất giỏi, thú vị đấy. Hán Dương, bây giờ em lập tức phái người đi Hòa Bình điều tra xem gốc gác của Trần Gia Bảo, nhớ là điều tra càng kĩ càng tốt.”

“Em biết rồi, chỉ là rốt cuộc làm thế nào với Trần Gia Bảo đây, chẳng lẽ cứ tha cho anh ta như thế?” Lục Hán Dương không cam lòng.

“Trần Gia Bảo à, chị sẽ đích thân đi.” Lục Bảo Ngọc thấy rất thú vị. Lục Hán Dương kinh ngạc vô cùng, chuyện này còn đáng ngạc nhiên hơn cả việc nghe tin Trần Gia Bảo lấy một địch trăm, bởi vì anh ta biết, tầm nhìn người chị này của mình rất cao, đến cả thành Tỉnh to lớn này cũng chẳng có mấy người mà chị anh ta để mắt tới. Nhưng bây giờ, người chị kiêu ngạo thanh cao này của anh ta lại định tự mình ra mặt, xử lí Trần Gia Bảo, sao có thể bảo Lục Hán Dương không kinh ngạc cho được?

“Trần Gia Bảo, có chị tôi tự mình ra mặt, dù cho anh có chết ở đây thì cũng không uổng công sống.”

Lục Hán Dương nhếch miệng cười. Ngày hôm sau, sắp đến giữa trưa, mặt trời chói chang. Căn cứ vào lời hẹn của Trần Gia Bảo với nhà họ Tần, Tần Thanh Hải, Trần Gia Bảo sẽ xuất hiện vào giờ này ở nhà họ Tần.

Lúc này, trong phòng khách biệt thự nhà họ Tần, Đoạn Thi Dương đang ngồi trong phòng, yên lặng đọc sách, trên chiếc bàn dỗ trước mặt cô ta có đốt một cây hương đen, khiến lòng người thanh tịnh. Đoạn Thi Dương hôm qua sau khi được đón đến nhà họ Tần thì được tiếp đã rất tỉ mỉ, còn có cả người đến hầu hạ cô ta, đột nhiên vì được cưng chiều mà thấy sợ hãi.

Vốn dĩ cô ta còn định hai hôm sau sẽ đến trường họ báo danh, sau đó sẽ nhân kì nghỉ hè tìm công việc để làm quen trước với cuộc sống đi làm thuê, nhưng sau khi nghe lời khuyên của Phát, bởi vì cô ta là bạn của ngài Trần, nên cũng là khách quý của nhà họ Trần, thân phận cao quý, không thể đi làm thêm bên ngoài, nếu không thì sẽ khiến cho nhà họ Tần mất mặt.

Đoạn Thi Dương không biết làm sao, mặt khác cũng do lòng ham hư vinh của nữ giới, liền yên tâm ở lại biệt thự nhà họ Tần, đợi qua vài ngày, sau khi đi báo danh ở trường thì sẽ

chuyển đến ở kí túc xa trong trường, Đoạn Thi Dương hiểu rất rõ, bản thân có thể trở thành khách quý của nhà họ Tần là bởi vì Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo không có học lực nhưng lại anh hùng cứu mĩ nhân, võ lại giỏi, cứu cô ta từ trong tay bọn cướp.

“Trần Gia Bảo, rốt cuộc anh là người thế nào?” Đoạn Thi Dương đặt sách xuống, lẩm bẩm nói, trong lúc vô thức lại viết ba chữ “Trần Gia Bảo” ra giấy. Đột nhiên, âm thanh “cộp cộp cộp” từ bên ngoài truyền vào, sau đó có người gõ cửa, vui vẻ gọi: “Thi Dương, mở cửa mau, tôi là Diệp Châu, tôi có tin này rất quan trọng muốn báo cho cô.”

Đoạn Thi Dương đột ngột tỉnh lại, hoảng loạn nhét tờ giấy có viết tên Trần Gia Bảo vào trong túi áo, đương nhiên chính cô ta cũng không biết tại sao phải giấu tờ giấy này đi. Bên ngoài chính là Liễu Diệp Châu.

“Có chuyện gì sao?”Đoạn Thi Dương đứng ở cửa, tò mò hỏi. Cô ta vừa nói xong, Liễu Diệp Châu đã vui vẻ xông vào, Đoạn Thi Dương hơi nhíu mày, sắc mặt không vui. Đột nhiên, Liễu Diệp Châu vui vẻ nói: “Thi Dương, tôi vừa mới nghe được mấy người nói chuyện với nhau ở vườn hoa trong biệt thự, vừa hay là tin tức về Trần Gia Bảo.”

Đoạn Thi Dương ngạc nhiên, không hiểu sao trong lòng lại thấy rất tò mò, rất muốn nghe chuyện của Trần Gia Bảo, nhưng biểu cảm vẫn không thay đổi gì, nhàn nhạt nói: “Vậy sao, rốt cuộc là tin gì thế, khiến cho anh có vẻ vui thế, tôi nhớ rằng anh rất ghét Trần Gia Bảo cơ mà?”

“Hừ, tôi là người nhà họ Tần, Trần Gia Bảo tính là cái thá gì, sao có thể khiến tôi để ý tới được?”

Liễu Diệp Châu vẻ khinh bỉ, hôm qua anh ta đi hết hơn hai mươi dặm, suýt thì gãy cả chân mới đến được nhà họ Tần, anh ta hận Trần Gia Bảo chết được. Đoạn Thi Dương trợn mắt, sắc mặt đột nhiên lại lạnh nhạt, nhàn nhạt nói: “Anh có nói tiếp không? Không nói nữa thì tôi đọc sách tiếp đây.”

Chương 420

Chương 420

“Đừng đừng, tôi nói được chưa, hồi nãy tôi nghe mấy người làm của nhà họ Tần nói chuyện với nhau, nói là tối hôm qua có tổ chức một buổi tiệc của giới thượng lưu, Trần Gia Bảo cũng đến đó, anh ta đã đắc tội cậu chủ của nhà họ Tần, thậm chí còn đắc tội cả Tần Hải Thanh của nhà họ Tần, nhà họ Tần bảo Trần Gia Bảo trưa hôm nay đến biệt thự nhà họ Tần, cũng không biết là xảy ra chuyện gì rồi, nhất định là đã hỏi tội trước mặt mọi người, tôi thấy á, lần này không ai cứu được Trần Gia Bảo rồi.”

Liễu Diệp Châu vui vẻ nói, chỉ cần thấy Trần Gia Bảo gặp chuyện xui xẻo, anh ta sẽ thấy rất vui. Đương nhiên, anh ta cũng chỉ là nghe thấy mọi người nói chuyện từ xa mà thôi, cũng không biết cụ thể mọi chuyện thế nào. Đoạn Thi Dương đột nhiên kêu lên kinh ngạc, trong lòng tháy hơi căng thẳng, vội vàng lo lắng hỏi: :Trần Gia Bảo vừa mới đến thành Tỉnh đã đắc tội với gia chủ nhà họ Tần, sao anh ta lại bồng bột thế? Có điều, quan hệ của anh ta và ông hai nhà họ Tần có vẻ rất tốt, gia chủ nhà họ Tần nể mặt ông ấy, có lẽ sẽ không quá làm khó Trần Gia Bảo chứ?”

Liễu Diệp Châu chỉ mải vui vẻ không nghĩ đến sự khác thường của Đoạn Thi Dương, cười lạnh lùng: “Theo như tôi biết, nhà họ Tần nói một là một, nói một là hai, một khi gia chủ đưa ra quyết định, đến cả cậu tôi cũng không khuyên được, hừ, tôi ước chừng Trần Gia Bảo bây giờ đang sợ vỡ mật, không dám đến đây đâu.”

Đoạn Thi Dương lo lắng vô cùng, đột nhiên chuyển ánh nhìn, đề nghị: “Bây giờ cũng sắp đến lúc rồi, hau là chúng ta đến cổng biệt thự đợi xem Trần Gia Bảo có dám đến hay không?”

“Đi đi đi, Trần Gia Bảo không đến cũng dễ đoán, nếu như anh ta đến, tôi pahir châm chọc anh ta một trận mới được, ha ha.”

Liễu Diệp Châu chẳng nghĩ ngợi gì liền đi đến phía cổng. Đến cổng biệt thự, Liễu Diệp Châu và Đoạn Thi Dương ngạc nhiên phát hiện, hai vị thiên kim nhà họ Tần, Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân vậy mà lại đang đứng ở cổng, trông rất sốt ruột chờ mong.

“Ấy, Thi Dương, hai vị tiểu công chúa này sao lại ở đây?” Liễu Diệp Châu tò mò nói.

“Tôi cũng không biết, nhưng nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ, hình như là đang đợi ai đó.”

Đoạn Thi Dương cũng đồng dạng cũng sửng sốt, dưới cái nắng như thiêu đốt, ruốt cục là ai, mới có thể khiến hai vị công chúa của tỉnh thành Tần gia, cùng nhau đứng đợi dưới ánh mặt trời thiêu đốt?

Liễu Diệp Châu và Đoạn Thi Dương bước tới trước chào hỏi, chị em họ Tần chỉ gật đầu chào hai người, sau đó tiếp tục lo lắng nhìn về phía bên ngoài đường lớn, dường như bất cứ lúc nào cũng có người quan trọng xuất hiện ở đó. Liễu Diệp Châu và Đoạn Thi Dương đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng dù sao khoảng cách thân phận rất lớn nằm ở chỗ này, hai người bọn họ không dám hỏi thêm, chỉ đành phải đứng không xa không gần ở đó.

Đột nhiên, nghe thấy tiếng của Tần Thi Vân lo lắng nói: “Chị ơi, bây giờ đã là trưa rồi, chị xem anh ấy có phải sẽ không … sẽ không đến không?”

“Không thể như thế!” Tần Ly Nguyệt kiên định nói: “Anh ấy không phải là người như vậy, anh ấy nhất định sẽ tới, chị tin anh ấy.”

Tần Thi Vân đột nhiên hung hăng nói: “Nếu anh ta không tới, chị nhất định sẽ rất đau lòng, em sẽ hận anh ta cả đời, hơn nữa em muốn cho anh ta biết phụ nữ không dễ chọc giận như vậy!”

Ở bên cạnh, Đoạn Thi Dương và Liễu Diệp Châu đều sửng sốt. Nghe cuộc trò chuyện của chị em họ Tần, rõ ràng là họ đang đợi một người đàn ông khác, thậm chí là một người đàn ông rất quan trọng đối với họ, đặc biệt là khi biểu hiện của Tần

Ly Nguyệt, lúc vừa nói đến "anh ta", khi đó, biểu tình trong mắt cô lộ ra vẻ trìu mến, hiển nhiên là công chúa Tần gia được vạn người yêu mến, đã có người trong lòng rồi.

"Ôi trời đất ơi, tiểu thư Tần Ly Nguyệt đã có người trong lòng rồi, đây là chuyện lớn ở toàn bộ tỉnh thành, đến cùng là ai, ai mà có vận may như vậy? Chờ đã, bây giờ có thể đến nhà họ Tần, cũng chỉ có Trần Gia Bảo thôi, lẽ nào, người mà Tần tiểu thư đang đợi, là Trần Gia Bảo?"

Nghĩ đến đây, trong lòng Liễu Diệp Châu cả kinh, gần như trong tiềm thức, vội vàng lắc đầu phủ nhận, tự lẩm bẩm một mình:"Không, tuyệt đối không thể là Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo còn chưa từng học qua trường lớp tốt nào, anh làm sao có thể lấy được sự yêu thích của tiểu thư Tần Ly Nguyệt chứ?"

Nghĩ đến đây, trong lòng Liễu Diệp Châu mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Ngược lại, Đoạn Thi Dương có vẻ mặt phức tạp, cô lờ mờ cảm thấy người mà Tần tiểu thư đợi chính là Trần Gia Bảo, nhưng trong lòng cô không muốn thừa nhận, dù Dù sao thì trước mặt một Tần tiểu thư xuất sắc như vậy, Đoạn Thi Dương cũng chỉ là một cô gái xuất thân từ một gia đình khá giả bình thường và hoàn toàn không có năng lực để mà tranh giành.

Đột nhiên, một chiếc Maserati xuất hiện trong tầm mắt của mọi người dừng lại bên ngoài biệt thự của Tần gia.

Hai chị em họ Tần lộ ra vẻ ngạc nhiên và nóng lòng bước tới.

Liễu Diệp Châu và Đoạn Thi Dương lần lượt thở phào nhẹ nhõm, họ nhớ rất rõ Trần Gia Bảo vừa đến tỉnh thành, không có xe, xem ra người mà chị em họ Tần đợi không phải là Trần Gia Bảo rồi.

Chương 421

Chương 421

Đột nhiên, cửa xe mở ra, Kiều Phượng Hoa và Trần Gia Bảo bước xuống.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo, Liễu Diệp Châu và Đoạn Thi Dương đều bị sốc, trong lòng dậy lên một điềm báo dữ dội.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Liễu Diệp Châu và Đoạn Thi Dương, Tần Ly Nguyệt lập tức đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, đỏ mặt thẹn thùng, xấu hổ nói: "Gia Bảo, anh… anh đến rồi."

Phía sau Tần Ly Nguyệt, Tần Thi Vân cũng tthạp phần kinh hỉ, trong lòng phấn khởi mang theo một tia ngưỡng mộ.

Trần Gia Bảo khóe miệng cong lên một nụ cười ôn hòa, nói: "Ở đây có mỹ nhân, sao lại không tới được?"

Sắc mặt của Tần Ly Nguyệt lập tức đỏ bừng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Kiều Phượng Hoa tháo kính râm xuống, đảo mắt nói: "Ở đây có mùi chua chua của tình yêu, đi vào trước đi, đừng để ba đợi lâu, nếu không ông lại nổi giận."

Tần Ly Nguyệt lúc này mới nhận ra vẫn còn việc phải làm, cô lè lưỡi đáng yêu, đi theo Trần Gia Bảo ở phía sau, giống như một cô vợ nhỏ ngoan ngoãn.

Nhìn thấy cảnh này, Liễu Diệp Châu và Đoạn Thi Dương vẫn chưa rõ ràng, tiểu thu Tần Ly Nguyệt cô ấy đã lời hứa bí mật gì với Trần Gia Bảo sao?

Vẻ mặt của Liễu Diệp Châu đột nhiên thay đổi, nhất là khi hắn cho rằng ngày hôm qua hắn đã xúc phạm đến Trần Gia Bảo, vẻ mặt của hắn càng thêm trì độn.

Trần Gia Bảo đi ngang qua hai người họ và đột nhiên nhìn Đoạn Thi Dương.

Đoạn Thi Dương trong lòng vừa cảm thấy lo lắng vừa hưng phấn, lắp bắp nói: “Cảm… cảm ơn anh.”

Trần Gia Bảo mỉm cười và gật đầu với cô, và bước vào biệt thự của họ Tần mà không thèm nhìn Liễu Diệp Châu trong suốt quá trình.

Sau khi Trần Gia Bảo rời đi, Liễu Diệp Châu may mắn thở phào nhẹ nhõm, sau đó không thể giải thích được: “Cái quái gì thế này, không ngờ Trần Gia Bảo lại dính líu đến Tần Ly Nguyệt tiểu thư, cũng may là không đến gây phiền phức cho tôi, thật sự dọa người, tôi có nghe nói mẹ tôi nói nhà họ Tần sẽ để Tần Ly Nguyệt tiểu thư và Lục đại thiếu gia đính hôn, tại sao bây giờ lại ở bên cạnh Trần Gia Bảo, Thi Dương, cô nói xem có phải rất kỳ quái không?”

Không có ai đáp lại, Liễu Diệp Châu kỳ lạ nhìn Đoạn Thi Dương, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Đoạn Thi Dương tái nhợt, trên mặt lộ ra vẻ mất mát.

Liễu Diệp Châu sửng sốt trong chốc lát, sau đó vô cùng ghen tị cùng tức giận. Lại nói Trần Gia Bảo, Kiều Phượng Hoa và chị em Tần gia bốn người cùng nhau đi về phía trước và bước vào sảnh biệt thự, Trần Gia Bảo nhìn thấy Tần Hải Thanh đang ngồi ở ghế chính với vẻ mặt điềm tĩnh và một bên khác, Tần Quang Đại cũng có mặt như đã hẹn và ngồi ở bên đầu bên kia.

Tần Quang Đại nháy mắt với Trần Gia Bảo và ra hiệu rằng có ông ở đây, vì vậy đừng lo lắng.

Trần Gia Bảo đáp lại với một nụ cười.

“Ba, chú hai.”Chị em Tần gia lên tiếng.

Tần Hải Thanh hờ hững liếc nhìn Trần Gia Bảo, sau đó nói với chị em họ Tần: “Hai đứa lại đây.”

Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân có chút do dự, nhưng ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Tần Hải Thanh.

Tần Hải Thanh lại cười với Kiều Phượng Hoa:”Hóa ra Kiều nha đầu cũng tới đây.”

“Chào chú Tần, con và Ly Nguyệt là chị em tốt.của nhau, đối với chuyện quan trọng như vậy, nên con mới không mời mà đến. Chú sẽ không trách con chứ?”Kiều Phượng mỉm cười cúi đầu.

“Sẽ không, sẽ không, mời ngồi.”Tần Hải Thanh cười.

Kiều Phượng cảm ơn và ngồi bên cạnh Tần Ly Nguyệt.

Đối với Kiều Phương mà nói thì Tần Hải Thanh là một người tính tình nghiêm túc, không thích cười, đối với vãn bối luôn tỏ ra đàng hoàng, cho nên tương đối mà nói, Kiều Phượng có quan hệ tốt hơn với Tần Quang Đại, một người tốt bụng.

Tần Hải Thanh nhìn Trần Gia Bảo, nhẹ nói: “Cậu tên là gì?”

“Ba…” Tần Ly Nguyệt hét lên, trong mắt mơ hồ có chút than thở về câu hỏi đã biết của ông. Tần Hải Thanh liếc nhìn cô và ra hiệu cho cô đừng nói nhiều.

Trần Gia Bảo lãnh đạm nói: “Tôi tin tưởng là gia chủ Tần gia, không thể không biết tên của tôi, cho nên không cần dùng thủ đoạn này để làm giảm nhuệ khí của tôi, tốt hơn hết là cứ đi thẳng vào vấn đề.”

Tần Hải Thanh khẽ cau mày, trong dự đoán trước đó của ông, ông nghĩ tới những phản ứng khác nhau mà Trần Gia Bảo có thể có, ông cũng có những bước xử lý tiếp theo, nhất định có thể áp đảo được Trần Gia Bảo.

Nhưng bây giờ sự bình tĩnh của Trần Gia Bảo đã vượt xa dự tính của Tần Hải Thanh, ngược lại khiến ông giật mình một hồi, có chút hụt hẫng.

Chương 422

Chương 422

Tuy nhiên, dù sao ông cũng là gia chủ danh giá bậc nhất tỉnh thành, đã quen sóng to gió lớn, sau một hồi sững sờ, ông lập tức chế nhạo: "Được, cậu muốn đi thẳng vào vấn đề thì tôi liền vào thẳng đề. Vào bữa tối hôm qua, cậu đã không cho Tần gia mặt mũi, cái khoản nợ này, cậu muốn tính như thế nào?

Trước sự chứng kiến của rất nhiều tầng lớp thượng lưu ở các tỉnh và thành phố, Ly Nguyệt đã công khai thổ lộ với cậu, hình như là con gái của Tần Hải Thanh của, nó không muốn ngoài cậu, cậu đã làm tổn hại danh tiếng của Ly Nguyệt, cái khoản nợ này, cậu muốn tính làm sao đây?

Vì cậu mà Ly Nguyệt không chịu gả cho Lục Hán Dương, sau này hợp tác với nhà họ Lục, e rằng vô vọng, cậu có biết mất đi sự ủng hộ của nhà họ Lục là một tổn thất lớn đối với nhà Tần, cậu muốn tính làm sao với điều này đây?"

Tần Hải Thanh cười lạnh giễu cợt đả kích, ông đã ngồi ở vị trí gia chủ Tần gia gần mười năm, khí thế uy nghiêm.

Tần Ly Nguyệt vẻ mặt buồn bực, tất cả đều vì cô mà khiến nhà họ Tần trở thành trò cười của giới thượng lưu, trong lòng cô cảm thấy có lỗi, nhưng dù có tội cô cũng chưa từng hối hận.

Nếu có làm lại lần nữa, cô chắc chắn rằng cô sẽ vẫn lựa chọn như cũ.

Nghĩ vậy, cô ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo, tuy rằng tối hôm qua cô đã mạnh dạn tỏ tình với Trần Gia Bảo, nhưng Trần Gia Bảo cho tới nay vẫn chưa đáp lại cô, cho nên cô luôn muốn biết thái độ của Trần Gia Bảo đối với cô là như thế nào.

Trần Gia Bảo hai tay ôm quyền, tự tin cười nói: "Chuyện này giải quyết rất dễ dàng, Ly Nguyệt kết hôn với ta, tất cả những chuyện trên tất cả đều tính toán xong."

Một lời này nói ra, khiến cả bốn người bị sốc.

Khi Tần Hải Thanh hỏi tội, Trần Gia Bảo không những không thay đổi sắc mặt, còn dám hỏi cưới Tần Ly Nguyệt, một câu trả lời ngạo mạn như vậy, một câu trả lời bất ngờ như vậy, khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Điều khác biệt là Tần Ly Nguyệt trông có vẻ ngạc nhiên và vui mừng, trong mắt hiện lên những giọt nước mắt vui mừng, trong khi em gái Tần Thi Vân vui mừng thì trong lòng lại có rất nhiều cảm xúc hâm mộ xen lẫn mất mát.

Kiều Phượng Hoa bí mật gật đầu.

“Trần Gia Bảo có dũng khí, thường xuyên hành động bất ngờ, hơn nữa, đối mặt với gia chủ nổi tiếng nhà họ Tần, thái độ vẫn không hề khiêm tốn, hống hách, anh ấyquả thực là người xuất chúng hiếm có, Ly Nguyệt gả cho anh ấy, cũng tính là xứng đôi vừa lứa.”

Kiều Phượng Hoa hai mắt đầy màu sắc.

Vẻ mặt của Tần Hải Thanh cũng ngưng trệ, ông ta bị lời nói bất ngờ của Trần Gia Bảo làm cho không nói không nên lời, sau đó cười lạnh hai tiếng, nói: “Anh làm cho nhà họ Tần của tôi lỗ vốn mất mặt, còn muốn tôi gả con gái cho anh, trên đời làm sao có thứ tốt rẻ như vậy? Trần Gia Bảo à Trần Gia Bảo, chẳng lẽ anh cho rằng Tần gia chúng tôi là người dễ bị ăn hiếp sao?” Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Đây quả thực là điều tôi có thể nghĩ ra, đây là biện pháp thích hợp nhất, để Ly Nguyệt kết hôn với tôi, danh tiếng của nhà Tần sẽ không bị tổn hại, hơn nữa, lợi ích bị mất đi của Tần gia cũng có thể kiếm lại gấp mười lần, gấp trăm lần.”

Tần Hải Thanh khẽ cau mày, sau đó đột nhiên chế nhạo, khinh thường nói: “Cậu cho rằng một mình cậu có thể xứng với cả nhà họ Lục sao? Có tư cách gì mà đi khoe khoang với hải khẩu như vậy?”

Trần Gia Bảo cười nhẹ, nói: “Không biết tông sư cấp cường giả, có đủ tư cách hay không?”

Trong số những người có mặt, chỉ có Kiều Phượng Hoa là không biết Trần Gia Bảo là một tông sư, cô đã bị sốc khi nghe

điều này: “Cái gì? Trần Gia Bảo hóa ra là một tông sư cấp cường giả?”

Ngay khi giọng nói của cô rơi xuống, ánh mắt Trần Gia Bảo ngưng tụ lại, khí tức bạo ngược của tông sư cường giả đột nhiên bộc phát, có vô số kiếm khí nhỏ xoay quanh người cô, khí thế kinh người!

Hai chị em họ Tần đều kinh ngạc, mặc dù đã đoán được Trần Gia Bảo là tông sư cường giả, nhưng bây giờ tận mắt xác nhận, trong lòng bọn họ không cần cũng biết có bao nhiêu là cao hứng. Đột nhiên, Tần Hải Thanh cười lạnh một tiếng: “Tông sư cấp cường giả, thật sự cũng không tồi, nhưng vẫn là không đủ, vẫn là còn không bì lại được với Lục gia!”

Trong biệt thự của Tần gia, một câu nói ngắn gọn của Tần Hải Thanh khiến tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Gần như là một tông sư cấp cường giả của võ thuật Việt Nam hiện đại, trong mắt Tần Hải Thanh, anh vẫn là chưa đủ tư cách Bao gồm cả Trần Gia Bảo, cũng khẽ cau mày.

Tần Hải Thanh đứng lên, hai tay chắp sau lưng nói: “Các gia tộc giàu có và quyền thế ở tỉnh thành kề vai sát cánh, ngọa hổ tàng long, nhà họ Lục có thể trở thành một gia tộc lớn ở tỉnh thành, bề dày của gia tộc, sức mạnh và thế lực, cùng với phạm vi tiếp xúc rộng rãi với tỉnh thành tuyệt đối ngoài sức tưởng tượng của ngươi. Dù cho là cậu có là tông sư cấp cường giả, nhưng cũng là chỉ có một người, đối mặt với gia tộc to lớn như vậy, cậu chỉ có thể tự bảo vệ mình, luận về mặt lợi ích có thể mang lại cho nhà Tần thì càng không bằng nhà họ Lục.”

Ngay khi lời một câu nói này phát ra, Kiều Phượng Hoa thầm gật đầu, cảm thấy những gì Tần Hải Thanh nói là có lý, dù sao thì trong một xã hội dưới pháp quyền, chính là vốn liếng và các mối quan hệ, dù cho thực lực cá nhân của Trần Gia Bảo dù có mạnh hơn thì vẫn thua kém so với nguồn vốn khổng lồ của nhà họ Lục.

Chương 423

Chương 423

Đột nhiên, cô nhìn thấy vẻ mặt của Tần Quang Đại bên cạnh, khóe miệng còn mang theo ý cười, lấy làm lạ, cô tò mò hỏi: "Bác hai Tần, chẳng lẽ một chút ông cũng không lo lắng sao?"

"Đừng lo lắng, so với Trần Gia Bảo, nhà họ Lục chẳng là gì cả. Cuối cùng, anh trai tôi nhất định sẽ chọn Trần Gia Bảo. Tại sao tôi phải lo lắng?" Tần Quang Đại cũng nói nhỏ.

Kiều Phượng Hoa kinh ngạc nói: "Trần Gia Bảo so với nhà họ Lục mạnh hơn nhiều sao? Bác hai Tần, ông có chắc mình nói đúng không?"

"Cháu không tin? Vậy chúng ta chờ xem." Tần Quang Đại cười thần bí không nói nữa.

Kiều Phượng Hoa không tin, nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng nói: "Trần Gia Bảo, tuy rằng anh là tông sư cấp cường giả, nhưng chuyện này thật sự làm tôi kinh ngạc. Tuy nhiên so với đại gia tộc họ Lục, thực lực một mình vẫn còn kém xa nhiều lắm"

Trần Gia Bảo đứng ở chính giữa đại sảnh, đối diện với sự phủ quyết của Tần Hải Thanh trong ánh mắt của mọi người, không chút để ý, tự hào nói: "Nếu tông sư cấp cường giả không đủ, vậy thân phận bác sĩ thiên tài của thế giới thì sao? Không biết một người vô dụng, bằng xương bằng thịt thân phận người thừa kế Thiên Hành Cửu Kim có tư cách không?"

Rốt cuộc, Trần Gia Bảo khẽ nâng tay trái lên, chín đạo kim sắc bạc hình dạng khác nhau xuất hiện ở trước mặt mọi người, chúng được bao bọc trong năng lượng kiếm, trên không trung bay ra từng luồng khí mỏng, lơ lửng lên xuống, sáng ngời.

"Bác sĩ thiên tài của thế giới? Người kế thừa của 'Thiên Hành Cửu Kim?' Tần Hải Thanh hơi kinh ngạc, tối hôm qua ônh đã

đoán được Trần Gia Bảo là tông sư cấp cường giả, nhưng ông không ngờ Trần Gia Bảo lại còn là một bác sĩ thiên tài. Ông không phải là người của y học và cũng chưa từng nghe về truyền thuyết Thiên Hành Cửu Kim.

Chị em họ Tần cũng cảm thán, không ngờ Trần Gia Bảo còn là một bác sĩ thiên tài, vẻ mặt của hai người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Nếu Trần Gia Bảo thật sự có thể sống chết, trợ giúp đối với nhà Tần thật sự rất lớn, nhưng Trung y lại càng nổi hơn người. Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy mà có thể trở thành tông sư cấp cường giả, anh đã là vô cùng tài giỏi rồi, ở đâu mà có thời gian để học các y thuật, hoặc thậm chí trở thành một bác sĩ thiên tài? Điều này không đáng tin.”

Tần Hải Thanh vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, ông ta không ngừng nhìn về phía Trần Gia Bảo, nửa tin nửa ngờ.

Đột nhiên, Tần Quang Đại ho nhẹ một tiếng, đứng dậy cười nói: “Anh hai, anh có nhớ lần trước em có đi một chuyến tới thành phố Hòa Bình, để tìm một vị bác sĩ thiên tài, chữa khỏi bệnh vô sinh cho em và Như Ý không?”

“Còn có chuyện như vậy?” Tần Hải Thanh sửng sốt, đột nhiên phản ứng lại đây, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Trần Gia Bảo chính là bác sĩ thiên tài chữa khỏi bệnh cho em và em dâu sao?

Ông biết việc điều trị vô sinh của Tần Quang Đại và Liễu Như Ý khó khăn như thế nào. Ông ấy đã đến khám các bác sĩ nổi tiếng khắp cả nước và uống rất nhiều thuốc nhưng không có tác dụng gì cả. Nếu Trần Gia Bảo thực sự chữa khỏi bệnh, vậy thì y thuật của Trần Gia Bảo thật sự là rất lợi hại rồi.

Tần Quang Đại gật đầu cười:”Đúng vậy, chính là Trần Gia Bảo, hơn nữa lão nhân gia Cố Minh Nhiên của gia tộc Yến Kinh Cổ gia cũng đã đích thân đến thành phố Hòa Bình để nhờ Trần Gia Bảo chữa trị cho cháu gái của mình, và ông ấy rất kính trọng Trần Gia Bảo.”

Tần Quang Đại nói xong lại ngồi xuống, ông tin tưởng khi nói ra lời này, một người thông minh như anh trai ông nhất định phải biết lựa chọn.

“Cố Minh Nhiên của Cổ gia ở Hà Nội?” Tần Hải Thanh hoàn toàn chấn động, ông ta là một đại gia ở tỉnh Hòa Bình, đương nhiên nghe đến tên của Cố Minh Nhiên, ông biết Cố Minh Nhiên là một doanh nhân nổi tiếng đỏm dáng, hơn nữa còn là khách quen của Trung Nam Hải, hơn nữa bất luận là về địa vị hay quyền lực thì đều mạnh hơn nhiều so với địa vị Tần gia chủ của ông.

“Ngọa hổ tàng long Hà Nội, cũng quy tụ được những nguồn y thuật tốt nhất trong nước, nhưng ông già Cố Minh Nhiên phải từ Hà Nội đến Hòa Bình để đích thân đi đến tìm Trần Gia Bảo. Vậy y thuật của Trần Gia Bảo, ruốt cục nó khác ở điểm nào?”

Tần Hải Thanh đã tràn đầy kinh ngạc.

Hai chị em họ Tần cũng bị sốc, họ đương nhiên tin rằng Trần Gia Bảo là một bác sĩ thiên tài, nhưng họ không ngờ rằng ngay cả ông già Cố Minh Nhiên cũng phải nể phục y thuật của Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo quả nhiên là một người đàn ông ưu tú.”

Hai chị em họ Tần đồng loạt suy nghĩ trong đầu.

Trong khi Kiều Phượng Hoa sửng sốt, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt khẽ đảo, trong mắt tràn đầy lửa giận nhìn Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Hải Thanh, Trần Gia Bảo nói tiếp: “Nếu tư cách của một bác sĩ thiên tài vẫn chưa đủ tư cách, có thể mang lại lợi nhuận 350000 tỷ cho nhà họ Tần, không biết có đủ tư cách không?”

“350000 tỷ?”

Mặc dù là Tần Hải Thanh hiểu biết sâu rộng, nhưng ông không thể không cảm thán trước đám đông.

350000 tỷ, dù có tính Tần gia là một đại gia tộc, thì con số đó vẫn là một con số ở trên trời.

Chương 424

Chương 424

Tuy trong lòng hừng hực lửa, nhưng Tần Hải Thanh vẫn giữ được lý trí nhất định, kinh ngạc nói: "Cậu có chắc chắn có thể mang về cho nhà họ Tần 350000 tỷ lợi nhuận không?"

Trần Gia Bảo lắc đầu.

Tần Hải Thanh cảm thấy thất vọng một hồi, thở dài nói: "Quả nhiên, cho dù cậu có là tông sư cường giả hay là bác sĩ thiên tài, muốn có thể tạo ra lợi nhuận 350000 tỷ cho nhà họ Tần, quả thật còn khó hơn lên trời."

"Tôi nói tôi không làm được từ khi nào?" Trần Gia Bảo ôn hòa cười:"Đây không phải là vấn đề có thể làm được hay không, mà là trước mắt đã tạo ra lợi nhuận cho nhà họ Tần."

"Cậu đang nói cái gì vậy?" Tần Hải Thanh kinh ngạc, phát hiện sau khi trò chuyện với Trần Gia Bảo chưa đến mười phút, ông đã bị chấn động vài lần.

Trần Gia Bảo cười không nói lời nào, đột nhiên nhìn về phía Tần Quang Đại.

Tần Hải Thanh kinh ngạc nhìn Tần Quang Đại, nói: "Em trai, chẳng lẽ chuyện này cũng liên quan đến em?"

Tần Quang Đại gật đầu, ngượng ngùng đứng lên nói: "Anh trai, em quên nói cho anh biết, anh có nhớ gần đây em đã phân phối một sản phẩm mới 'Cố Tinh Hoàn', vẫn là một sản phẩm hot, doanh số bán hàng rất hot, thiếu chút nữa đã tạo ra doanh thu mấy chục triệu trong nửa tháng?"

"Đúng, đây là sự thật. Anh nhớ rằng 'Cố Tinh Hoàn' là một liên doanh giữa ông và nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình. Em đã làm rất tốt trong vấn đề này. Chờ đã …" Đột nhiên, Tần Hải

Thanh nghĩ đến một khả năng , ông ngỡ ngàng: “Chẳng lẽ Trần Gia Bảo cũng tham gia vào việc này sao?”

“Công thức của Cố Tinh hoàn là do tôi cung cấp.” Trần Gia Bảo gật đầu và mỉm cười.

“Cái … cái gì, Cố Tinh Hoàn là của cậu?”

Tần Hải Thanh kinh ngạc và nghi hoặc, nhanh chóng nhìn về phía Tần Quang Đại, sau khi nhìn thấy Tần Quang Đại gật đầu, Tần Hải Thanh hoàn toàn sửng sốt.

Hai chị em họ Tần và Kiều Phượng Hoa cũng bị sốc.

Ba người phụ nữ cũng đã từng nghe qua cái tên “Cố Tinh Hoàn”, đều biết đây là sản phẩm sức khỏe quan trọng nhất của nhà Tần, ngay khi tung ra đã gây chấn động, trong thời gian ngắn đã mang về vô số lợi nhuận cho nhà Tần. Vì vậy mà nhà Tần kiếm được rất nhiều tiền, khiến cho các thủ phủ trong tỉnh phải ghen tị, có thể gọi là con bò tiền của nhà Tần.

Tuy nhiên, họ muốn lấy nó ở đâu, con bò tiền mặt này thực sự là do Trần Gia Bảo cung cấp!

Trái tim của Kiều Phượng Hoa bốc lửa, cũng có chút ghen tị, Trần Gia Bảo thật tốt, không chỉ là một thân võ công, còn là một bác sĩ thiên tài, lại có thể mang lại lợi nhuận thương mại cao như vậy, tại sao cô ta không sớm gặp được một người đàn ông ưu tú như vậy?

Kiều Phượng Hoa cảm thấy hối hận vô cớ.

Chị em nhà Tần ngạc nhiên, vui mừng và tự hào.

“Hóa ra Gia Bảo đã mang lại nhiều lợi nhuận cho nhà họ Tần như vậy. Cho dù tầm nhìn của ba có khắt khe hơn, ông ấy cũng sẽ không ngượng ngùng khi từ chối đề nghị của Gia Bảo, đúng không?”

Nghĩ đến đây, Tần Ly Nguyệt lén lút liếc nhìn Trần Gia Bảo, cô cảm thấy xấu hổ.

Trần Gia Bảo dường như cảm thấy cú sốc đối với nhà họ Tần là chưa đủ, nhẹ nhàng nói tiếp: “Đừng quên, tôi là một bác sĩ thiên tài. Có vô số đơn thuốc quý giá đã mất từ lâu. Cố Tinh Hoàn chỉ là một trong số đó. Tôi sẵn sàng viết khoảng một trăm đơn thuốc như Cố Tinh Hoàn một cách dễ dàng, và đảm

bảo rằng mỗi đơn thuốc đã bị thất lạc hàng trăm năm, và hiệu quả tốt hơn nhiều so với tất cả các loại thuốc tương tự trên thị trường.” Ngôn ngữ không phải là tuyệt vời và vô tận!

Lần này, bao gồm cả Tần Quang Đại tất cả mọi người đều như hóa đá.

Chỉ một toa thuốc “Cố Tinh Hoàn”có thể mang lại cho nhà Tần khoản lãi hàng chục tỷ đồng , và Trần Gia Bảo vẫn còn rất nhiều đơn thuốc bị thất lạc. Nếu tất cả những đơn thuốc này được sản xuất thì lợi nhuận ở đây chắc chắn là rất lớn, và dù đơn giản một chút cũng có thể tạo nên đế chế dược phẩm lớn nhất thế giới!

Giờ phút này, ở trong mắt Tần Hải Thanh và những người khác, Trần Gia Bảo không còn là chuyên gia võ học, cũng không phải là thiên tài bác sĩ thế giới, mà là ngân hàng trung ương di động, là loại có thể in tiền vô hạn!

Tần Hải Thanh hai mắt bốc lửa, ngay cả giọng nói dưới sự hưng phấn của ông cũng run lên: “Cậu…

nhưng lời cậu nói là thật?”

“Tôi Trần Gia Bảo làm việc, một lời đã định, có bao giờ lừa dối ông?” Trần Gia Bảo cười tinh nghịch.

“Tốt, tốt.” Tần Hải Thanh vui mừng khôn xiết, lần đầu tiên trong đời ông cảm thấy việc làm đúng đắn nhất trong đời chính là sinh hai đứa con gái, một đứa yêu Trần Gia Bảo vì vậy kéo con tàu lớn Trần Gia Bảo này về Tần gia.

Về phần nhà họ Lục, Tần Hải Thanh giờ phút này đã hoàn toàn quên mất, chỉ đùa thôi, so với Trần Phi Ngọc có thể đem lại mấy chục tỷ lợi nhuận cho nhà họ Tần, nhà họ Lục hoàn toàn không có năng lực.

Đột nhiên, Kiều Phượng thấp giọng thở dài.

Chương 425

Chương 425

“Chú Tần, không hổ là chú tự tin như vậy. Thì ra là Trần Gia Bảo tốt như vậy, ngay cả con cũng có chút động lòng rồi.”

Khi Trần Gia Bảo đến biệt thự của Tần gia, chỉ trong vòng 10 phút ngắn ngủi, từ một bữa tiệc hồng môn yến đã biến thành tiệc cưới thuần túy.

Trần Gia Bảo không chỉ là một cao thủ võ học, mà còn là một thế hệ bác sĩ thiên tài, hơn nữa anh còn có thể mang lại nguồn lợi ích khổng lồ, vô luận như thế nào cũng đủ khiến tất cả mọi người có mặt kinh ngạc.

Tần Hải Thanh là một doanh nhân và một người cha, ông coi trọng lợi ích và tình cảm gia đình.

Khi có một người đàn ông trẻ tuổi có thể mang lại lợi ích đáng kể và khiến con gái mình thực sự thích, ông không thể nghĩ ra bất kỳ lý do gì để ngăn cản Tần Ly Nguyệt và Trần Gia Bảo ở bên nhau.

Đương nhiên, Tần Hải Thanh không biết Trần Gia Bảo đã là thống lĩnh thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, nếu không, ông sẽ còn kinh ngạc hơn.

Đúng lúc này, trong biệt thự của Tần gia, trong phòng của Tần Ly Nguyệt.

Kể từ khi Tần Hải Thanh đồng ý để Tần Ly Nguyệt làm người phụ nữ của Trần Gia Bảo, Tần Ly Nguyệt cảm thấy xấu hổ vì cô có rất nhiều điều muốn nói với Trần Gia Bảo, cô ngại ngùng đưa Trần Gia Bảo đến thăm phòng của mình.

Mặc dù là đại tiểu thư của nhà họ Tần, nhưng cô cũng giống như những cô gái bình thường khác, cả căn phòng đều được trang trí bằng tông màu hồng phấn, dường như đã dùng một

loại hương nào đó, cả căn phòng đều tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ngồi vào bàn học, Trần Gia Bảo nhìn một chiếc đèn Peppa Pig màu đỏ trên bàn làm việc, rất đáng yêu, không nhịn được cười.

Tần Ly Nguyệt lập tức kêu lên,"a", khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, bước nhanh đi lên, túm lại Peppa Pig, nhét vào trong tủ, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng.

"Sao lại giấu đi, rõ ràng là rất đáng yêu." Trần Gia Bảo cười, duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng gãi mũi thanh tú của Tần Ly Nguyệt.

Tần Ly Nguyệt nhăn mũi, ậm ừ: "Mới không phải như vậy, người ta đã lớn như vậy, còn thích mấy thứ đồ dùng này Gia Bảo nhất định sẽ cười nhạo người ta."

Cô ấy rất đẹp, và cô ấy lúc này cũng rất dễ thương, giống như đóa hoa huệ nở về đêm, đẹp đến nao lòng.

Cũng may, Trần Gia Bảo đã quen nhìn thấy mỹ nhân tuyệt trần, lúc này không khỏi cảm động, khẽ cười một tiếng, vươn tay nhẹ nhàng nâng lên chiếc cằm tròn trịa mịn màng của Tần Ly Nguyệt, chậm rãi tiến đến đôi môi đỏ son của cô.

Tần Ly Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc, sau khi phản ứng lại, hai mắt tràn đầy xuân khí, sắc mặt ửng hồng, thân thể hơi run rẩy dưới căng thẳng, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu, chào đón nụ hôn hôn đầu trong cuộc đời của cô.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Tần Ly Nguyệt run lên, đầu óc trống rỗng, chìm trong nụ hôn sâu ngọt ngào và độc đoán của Trần Gia Bảo.

Trong căn phòng, không khí tràn ngập màu hồng mơ hồ.

Tần Ly Nguyệt không biết đã trôi qua bao lâu, như thể là một khoảnh khắc, hay dài như một thế kỷ, thì hai người mới tách ra.

Tần Ly Nguyệt vùi đầu vào ngực Trần Gia Bảo, nghe nhịp tim mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, yên tâm, cô cảm thấy cho dù là tận thế, đời này cũng không uổng công.

Trần Gia Bảo cảm nhận được tình cảm sâu đậm của cô gái trong vòng tay anh, nụ cười ấm áp cong lên khóe miệng, đột nhiên ôm cô đứng dậy đi về phía giường.

“A … Tần Ly Nguyệt kêu lên, trong lòng hoảng sợ nghĩ: “Chẳng lẽ… Gia Bảo muốn cùng ta chuyện đó sao?”

Nghĩ đến đây, khuôn mặt đỏ bừng của Tần Ly Nguyệt trong nháy mắt nóng lên, như có thể nhỏ ra máu.

Tuy nhiên, trước sự mong đợi của Tần Ly Nguyệt, Trần Gia Bảo chỉ ôm cô ngồi ở bên giường mà không có động tĩnh gì thêm.

Tần Ly Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng có chút mất mác.

Trần Gia Bảo không biết Tần Ly Nguyệt tâm tư phức tạp, đột nhiên tò mò nói: “Em chỉ gặp tôi một lần liền quyết định ở bên cạnh tôi. Em không sợ tôi là một con sói xấu lớn ăn thịt người sao?”

Tần Ly Nguyệt ngồi trên đùi Trần Gia Bảo, ngẩng đầu lên, nghĩ về điều gì đó thật dễ thương, và đột nhiên cười và nói: “Không sợ. Kể từ khi em đối mặt với đội quân rồng rắn và trăn khủng khiếp ở động Giao Linh, với rất nhiều thuộc hạ đã chết, em đã tuyệt vọng vào thời điểm đó, nghĩ rằng mình sẽ chết trong hang động GiaoLinh tối tăm và ẩm thấp.

Vào lúc tuyệt vọng như vậy, anh đột nhiên xuất hiện, như thể thần thánh giáng trần, một người một kiếm, dễ dàng cứu em và Thi Vân. Em không biết Thi Vân cảm thấy thế nào, nhưng lúc đó, em thực sự coi anh là chàng hoàng tử đến cứu công chúa tràn đầy ánh sáng, lúc đó em nhìn thấy dáng vẻ tinh thần của anh, em liền cảm thấy hứng thú, lúc đó em mới biết em, người không bao giờ tin vào tình yêu sét đánh, thật sự đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Chương 426

Chương 426

Tần Ly Nguyệt hùng hồn thuật lại tình cảm của mình, ánh mắt nhìn Trần Bảo Ngọc càng thêm trìu mến.

Trần Gia Bảo trong lòng cảm động, ôm chặt hơn cánh tay của Tần Ly Nguyệt.

Tần Ly Nguyệt tìm được tư thế thoải mái hơn, nói tiếp: “Lúc trở về tỉnh thành, lúc nào em cũng nghĩ đến anh, hi vọng anh có thể đến nhà họ Tần sớm hơn. Tuy nhiên, khi nghe ba đã quyết định để em vì lợi ích của gia đình, sẽ gả em cho Lục Hán Dương, em liền cảm thấy cả thế giới như đang sụp đổ.

Tuy nhiên, ngay khi em thực sự tuyệt vọng, thì lại là anh, như thể từ trên trời rơi xuống, lại kéo em ra khỏi địa ngục, và cũng nói với em rằng, hãy để mình tự làm theo trái tim mình và cố gắng là chính mình. Trong bữa tiệc tối qua, em đã quyết định rằng anh là hạnh phúc của Ly Nguyệt trong nửa sau cuộc đời của em.

Ly Nguyệt em sẽ không hối tiếc trong cuộc đời này!”

Tần Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo, đôi mắt sáng ngời tràn đầy tình cảm sâu sắc.

Trần Gia Bảo sửng sốt, đối với anh mà nói, nếu không phải hôm nay chỉ thấy mặt thứ hai trong con người Tần Ly Nguyệt, thì trong lòng anh không có suy nghĩ gì khác ngoại trừ Tần Ly Nguyệt xinh đẹp, cao quý, nhân hậu.

Thậm chí hôm nay tại đại sảnh của biệt thự họ Tần, đối mặt với Tần Hải Thanh và hỏi cưới Tần Ly Nguyệt, chỉ là đối với Tần Ly Nguyệt cảm động hơn là yêu.

Tuy nhiên, không ngờ trong mắt thiên hạ, công chúa Tần gia được vạn người yêu mến lại cũng có một bộ dạng thâm tình

như vậy.

Trần Gia Bảo trong lòng cảm động, sâu trong lòng vẫn còn dấu vết xin lỗi, vẻ mặt kiên định như đang hứa, nhẹ giọng nói: “Em không phụ tôi, tôi sẽ không phụ em.”

Đôi mắt của Tần Ly Nguyệt bật lên vì ngạc nhiên và hạnh phúc, rồi nước mắt tuôn ra, vừa khóc vừa cười: “Gia Bảo, Ly Nguyệt thật hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc, được Gia Bảo đảm bảo, Ly Nguyệt cảm thấy thật hạnh phúc, vui mừng.”

Trần Gia Bảo khóe miệng nở nụ cười ấm áp, ánh mắt ôn nhu, Tần Ly Nguyệt mặc dù không uống chút rượu nào, nhưng lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác say.

Tần Ly Nguyệt uể oải ngồi trong vòng tay của Trần Gia Bảo như một chú mèo con, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, chớp mắt cười: “Gia Bảo, anh có thể nói cho em biết, lần này anh ở tỉnh lỵ làm gì được không?

Đừng nói với em rằng anh ở đây vì em. Em đã suy nghĩ kỹ về điều đó. Lúc đó, anh không biết rằng em sẽ kết hôn với Lục Hán Dương.”

“Ha, Ly Nguyệt của tôi đúng là một cô gái thông minh.” Trần Gia Bảo cười nhẹ.

“Gia Bảo, nói cho em biết.” Tần Ly Nguyệt lắc vai Trần Gia Bảo và nói một cách gượng gạo: “Anh nói với Ly Nguyệt, có lẽ Ly Nguyệt có thể giúp anh.”

“Hả?” Trần Gia Bảo vừa mới nhớ tới, Tần Ly Nguyệt và TầnThi Vân, đồng thời cũng là cao thủ võ lâm, cười nói:”Tôi lần này tới tỉnh lỵ, đối với nhà họ Triệu và nhà họ Phương, tôi phải có chút ân oán với họ cần giải quyết.”

Tần Ly Nguyệt giật mình, cô đứng thẳng người, nghĩ: “Em không biết nhiều về nhà họ Triệu, nhưng em biết rất rõ về gia tộc họ Phương. Em nghe lời sư phụ của em nói rằng tuy nhà họ Phương thường rất trầm tính nhưng thực ra gia tộc họ Phương là một gia tộc võ công truyền lại hàng trăm năm, cao thủ như mây, tồn tại siêu việt ở tỉnh lỵ, ngay cả sư phụ em cũng không dám dễ dàng khiêu khích. Vì anh có ân oán với gia tộc Phương gia, em không thể bỏ qua chuyện này. Gia Bảo,

hôm khác em sẽ đưa anh đến gặp sư phụ, có lẽ sư phụ của em có thể giúp anh.”

“Sư phụ của em?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi: “Sư phụ của em có mạnh như thế nào?

“Đây là một bí mật. Sau khi Gia Bảo nhìn thấy sư phụ của em, tự nhiên mọi chuyện sẽ được biết. Em hứa với anh với sức mạnh của sư phụ em, nó nhất định sẽ giúp ích cho anh rất nhiều.”

Mặc dù Trần Gia Bảo nghĩ rằng một mình anh ta là đủ, nhưng Trần Gia Bảo vẫn gật đầu và mỉm cười trước ánh mắt siêng năng của người đẹp: “Được.”

Trước sự ngạc nhiên, Tần Ly Nguyệt không quan tâm đến việc ngại ngùng, và trao cho Trần Gia Bảo một nụ hôn ngọt ngào như một phần thưởng.

Sau đó hai người cùng nhau ở trong phòng thơm ngát nửa giờ, nhưng Trần Gia Bảo cảm thấy ở trong phòng quá lâu sẽ khiến người khác hiểu lầm, Trần Gia Bảo tuy rằng không sợ cái gì, nhưng đối với Tần Ly Nguyệt cũng không có danh tiếng tốt, vì vậy anhnói có việc cần phải làm, đứng dậy chuẩn bị đi.

Mặc dù Tần Ly Nguyệt không muốn từ bỏ, nhưng là một người phụ nữ thông minh, cô biết rằng mình phải cho đàn ông đủ không gian.

Khi Trần Gia Bảo chuẩn bị rời đi trong sảnh biệt thự, Tần Hải Thanh đột nhiên cười nói: “Gia Bảo,chúng ta cũng không tính là người ngoài…”

Lúc này, khuôn mặt xinh đẹp của Tần Ly Nguyệt đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa vui mừng.

Chỉ nghe Tần Hải Thanh tiếp tục nói: “Có thể cung cấp thêm một ít đơn thuốc cho cùng một đơn thuốc với Cố Tinh Hoàn được không? Đừng lo lắng, nhất định sẽ không lỗ khi chia lãi.”

Chương 427

Chương 427

Nói xong, Tần Hải Thanh, gia chủ nổi tiếng của nhà họ Tần, căng thẳng nhìn Trần Gia Bảo, vì sợ Trần Gia Bảo sẽ từ chối.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày trầm ngâm nói: “Tôi đã chuẩn bị mở một công ty dược phẩm rồi. Nhà họ Tần có thể hợp tác trực tiếp với công ty của tôi. Tôi sẽ thảo luận cụ thể những vấn đề cụ thể khi đến thời điểm.”

Trần Gia Bảo nói xong liền rời đi, hai chị em họ Tần và Kiều Phượng tự nhiên cũng đi theo đến gặp anh.

Trong đại sảnh biệt thự, chỉ còn lại Tần Hải Thanh và Tần Quang Đại.

Tần Quang Đại từ chỗ ngồi đứng dậy nói:”anh trai, thế nào, em đã nói với anh lúc trước Trần Gia Bảo nhất định sẽ làm cho anh kinh ngạc, hiện tại anh tin rồi chứ?”

Tần Hải Thanh gật đầu thở dài: “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, Trần Gia Bảo, đứa con trai này, thành tựu sau này tuyệt đối vô hạn, trời phù hộ cho nhà họ Tần, Ly Nguyệt có thể thành đôi với Trần Gia Bảo, đó là gia tài của Ly Nguyệt, hơn nữa là của nhà họ Tần của ta.”

“Nếu biết Trần Gia Bảo là thống lĩnh thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, em đoán rằng anh sẽ càng thêm kinh ngạc?”

Tần Quang Đại trong lòng nghĩ, dĩ nhiên Tần Quang Đại không có nói câu này, hôm nay Trần Gia Bảo không nói, là có lý do của anh, Tần Quang Đại tự nhiên sẽ không nói nhiều.

Khi Trần Gia Bảo đến cửa biệt thự của nhà họ Tần, chợt nhìn thấy Đoạn Thi Dương xách chiếc vali màu đỏ của cô đang tức giận tranh cãi với Liễu Diệp Châu.

Dưới sự tò mò, Trần Gia Bảo đi tới hỏi:”Có chuyện gì vậy?”.

“A…”Đoạn Thi Dương nhìn thấy Trần Gia Bảo liền kêu lên. Cô vốn đang tức giận ngay lập tức bình tĩnh trở lại, thậm chí cảm thấy vô lực, lắp bắp nói: “Trần…anh Trần, hai cô Tần khỏe”.

Liễu Diệp Châu cũng sửng sốt, hắn mặc dù tự nhận là thân thích nhà họ Tần, nhưng người trong nhà biết chuyện nhà mình, cái gọi là”người thân”cũng chỉ là tự mình nhận. Nếu nhà họ Tần không thừa nhận hắn thì hắn cũng không có biện pháp nào, vội vàng cúi đầu chào: “Chào chị Ly Nguyệt, chị Thi Vân.”

Tần Ly Nguyệt, Tần Thi Vân chỉ gật đầu, đối với bọn họ mà nói, ngoại trừ Trần Gia Bảo, thái độ với người khác phái luôn là như vậy.

Đoạn Thi Dương nhìn dáng vẻ nịnh nọt của Liễu Diệp Châu, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Trần Gia Bảo ấn tượng đối với Đoạn Thi Dương cũng không tệ lắm, nhìn chiếc vali màu đỏ cô đang xách hiếu kì hỏi: “Cô có chuyện gì sao?”

Đoạn Thi Dương khẽ cắn môi dưới, có chút cô đơn nói: “Anh Trần, tôi định đến trường đăng ký chuyển vào ký túc xá, nhưng Liễu Diệp Châu không cho tôi đi nên mới ở đây tranh cãi, để anh chê cười rồi.”

“Sao lại muốn rời đi?” Trần Gia Bảo có chút kinh ngạc.

Đoạn Thi Dương liếc nhìn Tần Ly Nguyệt với vẻ mặt phức tạp, sau đó lắc đầu thở dài, cũng không nói nguyên nhân, chỉ nhìn Trần Gia Bảo rồi lấy hết can đảm chờ mong nói: “Anh Trần, bây giờ tôi phải chuyển tới trường, cảm ơn anh đã quan tâm chiếu cố, tôi… tôi có thể lưu lại phương thức liên lạc của anh không?”

Lời vừa nói ra trong lòng Liễu Diệp Châu lập tức dâng lên dự cảm không tốt, muốn ngăn cản nhưng không dám làm càn trước mặt chị em nhà họ Tần, lại sợ Trần Gia Bảo lưu lại phương thức liên lạc, gấp đến vò đầu bức tai.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày rồi lập tức giãn ra, cười nói: “Được.” Sau đó đem số điện thoại di động của mình nói cho Đoạn Thi Dương.

Nội tâm Đoạn Thi Dương nhảy cẳng lên vì sung sướng, đem số điện thoại lưu lại rồi nở một nụ cười rạng rỡ.

“Ly Nguyệt, sắp xếp một chút để người đưa cô ấy đến trường.” Trần Gia Bảo nói với Tần Ly Nguyệt.

Tần Ly Nguyệt chỉ gật đầu đáp lại.

“Không cần làm phiền cô Tần, tôi tự đón xe đi là được.”

Đột nhiên Đoạn Thi Dương lắc đầu từ chối, cao ngạo ngẩn đầu, quật cường mang theo hành lí đến bên ngoài đón xe.

Biệt thự nhà họ Tần thuộc khu biệt thự cao cấp, diện tích rất lớn, chỉ việc đi ra ngoài bắt xe cũng mất một khoảng thời gian dài, Đoạn Thi Dương chỉ là một cô gái văn nhã còn mang theo một chiếc vali nặng. Trần Gia Bảo khó hiểu, không rõ vì sao Đoạn Thi Dương lại quật cường như vậy.

Trần Gia Bảo nhìn một chút liền đi đến trước mặt Đoạn Thi Dương, trước ánh mắt kinh ngạc của cô đưa tay ra trực tiếp cầm vali của cô lên, nói:”

“Đúng lúc tôi cũng muốn đi, thuận đường tiễn cô một đoạn. Cô Kiều, mang thêm một người không biết có được không?”.

“Không thành vấn đề.” Kiều Phượng Hoa làm một cái thế tay OK.

Chương 428

Chương 428

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, xách vali của Đoạn Thi Dương bỏ vào cốp sau xe Maserati của Kiều Phượng Hoa.

Đoạn Thi Dương nhìn theo bóng lưng của Trần Gia Bảo, vẻ mặt tràn đầy cảm động cùng một tia tình cảm không rõ ràng.

Ngay lúc đó, Kiều Phượng Hoa nhạy bén phát hiện được, ánh mắt Đoạn Thi Dương nhìn về phía Trần Gia Bảo có chút không thích hợp, thật giống như đang nhìn người mà mình thầm mến.

Cô ngạc nhiên lấy kính mắt xuống, cẩn thận quan sát Đoạn Thi Dương rồi âm thầm gật đầu.

Công bằng mà nói, Đoạn Thi Dương ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn cùng với đôi mắt linh động, ngoại hình quả thực là lựa chọn hàng đầu. Mà quan trọng nhất, trân người Đoạn Thi Dương có cảm giác của gia đình mà Tần Ly Nguyệt không có, đây là lợi thế của cô ấy.

Sau khi phát hiện điều này, Kiều Phượng Hoa trong lòng âm thầm nhíu mày.

Trần Gia Bảo hướng chị em nhà họ Tần gật đầu rồi mang theo Đoạn Thi Dương đi về phía chiếc xe.

Đoạn Thi Dương có vẻ không tình nguyện bĩu môi, nhưng ánh mắt lại là một mảnh vui sướng, ngồi vào Maserati cùng Trần Gia Bảo rồi nghênh ngang rời đi.

Liều Diệp Chu nhìn Maserati đi xa, trong mắt tràn đầy ghen tị.

Rất nhanh đã đưa Đoạn Thi Dương đến cửa trường học, bởi vì còn chưa bắt đầu đăng ký chính thức cho nên lối vào trường tương đối vắng vẻ, chỉ có một vài người đi bộ.

Đoạn Thi Dương xuống xe mới đi được hai bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Trần Gia Bảo, vẻ mặt tràn đầy mong chờ, hỏi: "Anh Trần, sau này nếu có cơ hội, tôi có thể gọi điện mời anh ra ngoài chơi không?"

Trong ánh mắt khẩn trương của Đoạn Thi Dương, Trần Gia Bảo khẽ gật đầu, cười nói: "Có thể."

Đoạn Thi Dương nhẹ nhàng thở ra, khóe miệng nở nụ cười xán lạn, chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt rồi xoay người rời đi.

Trong xe chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa.

Kiều Phượng Hoa nhìn cảnh tượng Đoạn Thi Dương rời đi, ẩn ý nói: "Cô ấy rất xinh đẹp."

"Cô cũng rất xinh đẹp". Trần Gia Bảo từ tốn nói, vẻ mặt không thay đổi.

"Cảm ơn đã khen."

Không có cô gái nào không thích nghe người khác khen ngợi mình, Kiều Phượng Hoa cũng không ngoại lệ, ánh mắt vừa động nhìn về phía Trần Gia Bảo, khóe miệng lại cười nói: "Cậu thật biết cách chữa bệnh?"

"Đương nhiên." Trần Gia Bảo gật đầu thừa nhận.

"Y thuật rất cao?"

"Có thể coi là bác sĩ thiên tài."

"Vậy bây giờ cậu đi với tôi, giúp tôi chữa trị cho một bệnh nhân, được không?"

Kiều Phượng Hoa khẩn trương hỏi, ánh mắt tràn đày mong chờ. Từ khi nghe nói Trần Gia Bảo là bác sĩ thiên tài, thì trong lòng cô đã nảy sinh ý định này.

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu mày, vốn dĩ trong kế hoạch của hắn, sau khi giải quyết xong chuyện nhà họ Tần thì lặng lẽ đi đến nhà họ Triệu, đến thẳng đó để điều tra về thế lực bên trong. Nếu như bây giờ đi cùng Kiều Phượng Hoa, sẽ cùng kế hoạch của hắn không tương xứng.

Thế nhưng nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Kiều Phượng Hoa, nhớ tới hai ngày nay cũng là do cô chăm sóc, trong lòng mềm nhũn gật đầu nói: "Không thành vấn đề".

“A!” Kiều Phượng Hoa ngạc nhiên, nhịn không được thốt lên một tiếng, sau đó giật mình, áy náy nhìn Trần Gia Bảo rồi xấu hổ cười nói: “Tôi mất bình tĩnh làm cậu chê cười rồi.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Tôi rất thích tính tình này của cô, nhưng mà tôi rất tò mò, đến cùng là bệnh nhân nào lại làm cô mất bình tĩnh như vậy.”

“Là ông nội của tôi.” Kiều Phượng Hoa lái xe về phía nhà họ Kiều, một bên nghiêm túc nói: “Ông nội là người đối xử tốt nhất với tôi trên đời này. Cho nên, chỉ cần cậu có thể chữa hết cho ông nội tôi, mặc kệ là điều kiện gì, tôi đều sẽ đáp ứng cậu, Kiều Phượng Hoa tôi nói được thì làm được.

Trần Gia Bảo sửng sốt, điều kiện gì cũng đều đáp ứng, câu này nghĩ kĩ lại đều thấy mập mờ.

Trần Gia Bảo vô thức nhìn về phía Kiều Phượng Hoa, chỉ là vẻ mặt Kiều Phượng Hoa rất chân thành, đôi mắt trong veo, rõ ràng không có nghĩ đến điều gì khác.

Cùng lúc đó trong biệt thự nhà họ Lục.

Lục Bảo Ngọc ngồi trên ghế salon xem thông tin về Trần Gia Bảo đặt trên bàn trà, sắc mặt tràn đầy khó hiểu.

Chương 429

Chương 429

Bởi vì trên tư liệu của Trần Gia Bảo, không có gì ngoài tên của hắn ta.

“Một chút thông tin của Trần Gia Bảo cũng không tìm được. Nguyệt Tâm, có chuyện gì xảy ra vậy?” Lục Bảo Ngọc khó hiểu, còn có một chút kinh ngạc.

Trước mặt Lục Bảo Ngọc là một người phụ nữ xinh đẹp duyên dáng lại yêu kiều, cô ấy tên là Châu Nguyệt Tâm, là người đứng đầu phụ trách thu thập tình báo của nhà họ Lữ, mạng lưới tình báo dưới tay cô rất lớn. Nhà họ Lục có thể trở thành nhà giàu có hàng đầu của thành phố, cùng Châu Nguyệt Tâm có quan hệ rất lớn.

Mà lần này Châu Nguyệt Tâm chịu trách nhiệm chính trong việc điều tra Trần Gia Bảo ở thành phố Hòa Bình.

Nhưng Lục Bảo Ngọc không nghĩ tới, Châu Nguyệt Tâm luôn không làm người khác thất vọng, vậy mà lần này điều tra Trần Gia Bảo lại tay không trở về.

Vẻ mặt Châu Nguyệt Tâm cũng kinh ngạc không kém, nói:”Cô chủ, tối hôm qua chúng tôi đi điều tra Trần Gia Bảo, phát hiện thông tin của hắn đã được mã hóa, trình độ của chúng tôi không đủ để kiểm tra.

“Tư liệu mã hóa, sao có thể như vậy, toàn bộ Hòa Bình này còn có người mà chị không điều tra được sao?” Lục Bảo Ngọc càng thêm kinh ngạc.

Tư liệu mã hóa Lục Bảo Ngọc biết rõ hơn ai hết. Bình thường mà nói, chỉ có những người quan trọng đối với quốc gia, hoặc là một số cơ quan bí mật mới có quyền hạn này, Lữ gia mặc dù là nhà giàu hàng đầu của thành phố, ở tỉnh Lâm Đồng này

cũng coi như là có quyền lực, nhưng mà ngay cả cô cùng Lục Hán Dương, đều không được xử lý mã hóa dữ liệu.

Mà Trần Gia Bảo lại được mã hóa, hiển nhiên sau lưng hắn tuyệt đối là một thế lực khổng lồ.

Nghĩ đến đây, Lục Bảo Ngọc trong lòng sửng sốt, nhịn không được cau nhẹ mày.

“Cô chủ, Trần Gia Bảo chỉ sợ là không đơn giản, bây giờ chưa hoàn toàn nắm được lai lịch của hắn, tôi đề nghị không nên tùy tiện xử lý hắn.” Châu Nguyệt Tâm đề nghị.

“Tôi hiểu rõ, nhưng Trần Gia Bảo thân phận bí ẩn thì như thế nào? Đắc tội với nhà họ Lục, Lục Bảo Ngọc tôi tuyệt đối không thể tuỳ tiện bỏ qua như vậy!”Lục Bảo Ngọc cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Chị Tâm, chị sắp xếp một chút, trưa mai tôi sẽ mời Trần Gia Bảo gặp mặt.

Sau khi nói xong, trong mắt Lục Bảo Ngọc lóe lên một tia sắc bén.

“Vâng, cô chủ”.

Châu Nguyệt Tâm trong lòng kinh ngạc, lập tức cung kính đáp lại rồi xoay người đi ra ngoài, vừa đi hai bước, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, quay đầu nói: “Cô chủ, người của chúng tôi ở thành phố Hòa Bình trong lúc vô tình nghe được một tin tức rất quan trọng, tôi nghĩ cô nên biết.”

“Tin tức gì?” Lục Bảo Ngọc tò mò hỏi, cô rất hiểu rõ tính cách của Châu Nguyệt Tâm, biết cô làm việc luôn rất đáng tin, nếu cô nói tin tức này rất quan trọng, vậy nhất định sẽ rất quan trọng.

“Nghe nói thành phố Hòa Bình bỗng dưng xuất hiện một vị cường giả thiên tài, được người thế giới ngầm gọi là ngài Trần, nghe nói, ngài Trần trong thời gian cực ngắn đã chiếm lĩnh một nửa thế giới ngầm của thành phố Hòa Bình, hơn nữa còn bị Bùi Thanh Phong của tỉnh Phú Thọ coi là kẻ địch lớn, thậm chí bởi vì tồn tại của ngài Trần, mà tạm thời từ bỏ kế hoạch tiến vào thế giới ngầm của tỉnh Lâm Đồng.” Châu Nguyệt Tâm nói nhỏ.

Mặc dù tối qua cô đã biết được tin này, nhưng bây giờ nói đến vẫn rất khiếp sợ.

“Thành phố Hòa Bình lại còn có nhân tài như vậy? Tôi nhớ rõ nhà họ Triệu đang để mắt tới thế giới ngầm của tỉnh Lâm Đồng, không nghĩ đến lại bị cắt đứt, ngài Trần này xem ra quả thật là nhân tài.” Lục Bảo Ngọc kinh ngạc không thôi, sau lại lắc đầu, nói: “Tin tức này quả thực rất quan trọng, nhưng đối với chúng ta mà nói, trước mắt quan trọng nhất vẫn là đối phó với Trần Gia Bảo, về sau có cơ hội, lại gặp ngài Trần kia cũng không muộn.”

Đột nhiên, Châu Nguyệt Tâm trong đầu chợt lóe, không xác định hỏi: “Cô chủ, cô nói xem có khả năng ngài Trần trong lời đồn, chính là Trần Gia Bảo không?”

“Không thể nào!” Lục Bảo Ngọc lập tức phủ định, liền nói: “Tôi mặc dù không hiểu rõ ngài Trần, nhưng ít nhiều đã nghe qua về Bùi Thanh Phong, có thể được Bùi Thanh Phong coi là kẻ địch lớn tuyệt đối là một người tài năng xuất chúng, Trần Gia Bảo còn chưa đủ tư cách.

Châu Nguyệt Tâm lắc đầu bật cười, cũng cảm thấy mình suy nghĩ quá kỳ lạ, dù sao Trần Gia Bảo nhiều lắm cũng chỉ hơn 20 tuổi, làm sao có thể là ngài Trần nổi tiếng trong thế giới ngầm?

“Đi đi, chuyện ngày mai sắp xếp thời gian nắm chắc, ta muốn để Trần Gia Bảo có đi mà không có về!” Lục Bảo Ngọc tự tin nói.

Châu Nguyệt Tâm trả lời rồi xoay người rời đi, trong lòng thầm nghĩ: “Đại tiểu thư trước giờ làm việc đều chưa từng xảy ra sai sót, Trần Gia Bảo lần này nhất định chết không có chỗ chôn, Trần Gia Bảo muốn trách, thì trách hắn quá mức kiêu ngạo lại đi đắc tội nhà họ Lục”

Châu Nguyệt Tâm vì Trần Gia Bảo thắp một nén hương.

Chương 430

Chương 430

Trần Gia Bảo không biết Lục Bảo Ngọc đang tính toán hại mình, thậm chí hắn còn không biết Lục Bảo Ngọc là ai. Lúc này, anh đang ngồi trên xe của Kiều Phượng Hoa, nghe Kiều Phượng Hoa giới thiệu sơ lược về nhà họ Kiều.

Ở tỉnh thành, Kiều gia cũng là một dòng tộc lớn mạnh, đủ sức cạnh tranh với nhà họ Tần, nhà họ Triệu và các dòng tộc khác. Mà người đưa nhà họ Kiều đi đến ngày hôm nay, chính là người đứng đầu nhà họ Kiều – ông Kiều Thanh.

Mà bây giờ, ông cụ Kiều bệnh nặng không dậy nổi, làm nhà họ Kiệu như rắn mất đầu, còn có mấy con sói đang vây quanh, có thể nói là từng bước nguy hiểm. Thế mà, trong tình thế nguy cấp này, nhà họ Kiều chẳng những đoàn kết lại mà còn chia làm hai phe, cùng nhau tranh đoạt quyền lợi.

Có thể nói hiện tại nhà họ Kiều, từ bên ngoài nhìn vào vẫn vàng son lộng lẫy, nhưng trên thực thế đã lâm vào hoàn cảnh bấp bênh.

Trần Gia Bảo yên lặng nghe xong, bỗng nhiên nói: "Nói cách khác, chỉ cần cứu tỉnh ông nội cô thì nguy cơ của nhà họ Kiều sẽ tự nhiên biến mất đúng không?"

"Đúng vậy, chính là như vậy." Kiều Phượng Hoa nói. Cô cũng không biết tại sao mình lại muốn nói với Trần Gia Bảo bí mật của nhà họ Kiều.

Có lẽ vì Trần Gia Bảo thần bí lại cường đại, làm cho cô có cảm giác tin cậy.

Không bao lâu sau đã tiến vào biệt thự nhà họ Kiều.

Trần Gia Bảo sau khi xuống xe, phát hiện trong gara có không ít loại xe sang trọng, phổ biến nhất đều là Porsche, xem ra nhà

họ Kiều thật sự giàu có.

Sau khi bước vào đại sảnh biệt thự, bên trong đã có rất nhiều người, mà trên chiếc ghế đầu tiên ở giữa là hai người đàn ông trung niên ngồi hai bên trái phải, tuổi tác khoảng chừng hơn 40 tuổi, khuôn mặt trưởng thành có chút đẹp trai, nhất là người đàn ông bên trái, hai hàng lông mày cùng Kiều Phượng Hoa có phần giống nhau.

Đồng thời không ít người phân biệt ngồi phía sau hai người, không những phân biệt rõ ràng mà trong mơ hồ, còn có một mùi thuốc súng vô hình.

Sau khi Kiều Phượng Hoa nhìn thấy hai người đàn ông này, không khỏi sửng sốt, kinh ngạc nói: “Ba, chú hai, sao mọi người đều ở đây?”

Người đàn ông trung niên bên trái nhìn thấy Kiều Phượng Hoa thì khẽ nhíu mày, cũng không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại hỏi: “Phương Hoa, hôm nay không phải con đến nhà họ Tần sao, sao bây giờ lại trở về, cậu ta là bạn của con à?”.

Vừa nói, ánh mắt ông ta nhìn về phía Trần Gia Bảo, vẻ mặt đầy nghi hoặc, không ngừng dò xét Kiều Phượng Hoa cùng Trần Gia Bảo, âm thầm suy đoán quan hệ của hai người.

Kiều Phượng Hoa đảo mắt một cái, mang theo Trần Gia Bảo đi tới, nói: “Ba, cậu ấy là bạn của con tên Trần Gia Bảo, Gia Bảo, để tôi giới thiệu cho cậu, đây là ba tôi Kiều Ngọc Nghi, còn ông ấy là chú hai của tôi Kiều Toàn Tuấn.

Kiều Ngọc Nghi, cũng chính là ba của Kiều Phượng Hoa gật đầu rồi mỉm cười với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đang chuẩn bị đáp lễ, thì chú hai của Kiều Phượng Hoa, Kiều Toàn Tuấn cười nhạo một tiếng nói:”Phượng Hoa, người bạn này của con sao trước đây chú lại chưa từng thấy, cậu ta không phải là người ở tỉnh sao, con nên nhớ kỹ, con là cô cả nhà họ Kiều, thân phận khác biệt, không phải bất kì ai cũng đều có thể làm bạn với con.”

Lời vừa nói ra, Trần Gia Bảo lập tức nhíu mày, trong lòng không vui.

Trong lòng Kiều Phượng Hoa giật nảy, Trần Gia Bảo là cường giả cấp Tông Sư, nhà họ Kiều có là dòng tộc giàu có nhất tỉnh,

nếu Trần Gia Bảo tức giận rời đi thì nhà họ Kiều cũng không thể làm gì. Hơn nữa Trần Gia Bảo bây giờ là hy vọng duy nhất có thể chữa khỏi cho ông nội….

Nghĩ tới đây, Kiều Phượng Hoa lập tức áy náy nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo lắc đầu, biểu thị sẽ không để ý.

Kiều Phượng Hoa trong lòng vui vẻ.

Đột nhiên, Kiều Ngọc Nghi hừ lạnh một tiếng nói: “Chú hai, con gái tôi làm bạn với ai hình như không liên quan gì đến chú đi?”

“Sao lại không liên quan?” Kiều Toàn Tuấn đối chọi gay gắt, không chịu thua ậm ừ nói: “Về công, Phương Hoa là con gái nhà họ Kiều, đại diện cho mặt mũi nhà họ Kiều chúng ta, tôi tự nhiên là vì danh tiếng nhà họ Kiều mà nhắc nhở. Về tư, Phương Hoa là cháu gái tôi, người làm chú như tôi phải quan tâm đến cháu gái của mình, chuyện này sai sao?”

“Ngược lại là chú, làm ba mà còn bỏ mặc Phương Hoa cùng người không rõ lai lịch làm bạn. Hừ, tôi thấy chú là không làm tròn trách nhiệm của một người ba đi.”

Kiều Ngọc Nghi giận tím mặt, đang chuẩn bị chế giễu lại.

Kiều Phượng Hoa cảm thấy rất bất đắc dĩ, sau đó nói: “Ba, chú hai, hai người đừng cãi nhau, Gia Bảo chẳng những là bạn của con mà còn là một bác sĩ thiên tài, hôm nay con mời cậu ấy đến là vì chữa bệnh cho ông nội.”

Chương 431

Chương 431

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, hai người Kiều Toàn Tuấn, cùng tất cả mọi người trong đại sảnh biệt thự nhà họ Kiều đều nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Mọi người thấy Trần Gia Bảo còn trẻ, ăn mặc bình thường, hai tay đút túi quần cùng dáng vẻ lười biếng, nhìn thế nào cũng không giống như người có trình độ y học cao.

Trần Gia Bảo như vậy, có thể là bác sĩ thiên tài trong miệng Kiều Phượng Hoa sao?

Tất cả mọi người đều lắc đầu, cảm thấy Kiều Phượng Hoa bị Trần Gia Bảo lừa gạt, thậm chí, không ít người nhịn không được cười nhạo ngay tại chỗ.

Trần Gia Bảo đứng trước ánh mắt mọi người, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh, cũng không để bọn họ vào mắt.

Kiều Ngọc Nghi trên dưới đánh giá Trần Gia Bảo, căn bản cũng không tin Trần Gia Bảo là bác sĩ thiên tài, nhất thời không biết nói gì, đang chuẩn bị từ chối.

Đột nhiên, mắt Kiều Toàn Tuấn sáng lên, ông ta bật cười, vỗ tay cười nói: "Tốt tốt tốt, khó được Phương Hoa nghĩ đến ông cụ, còn tự mình mang bạn đến chữa bệnh cho ông ấy, thật đúng là hiếu thảo."

"Đúng lúc, tôi hôm nay cũng mang đến một vị bác sĩ, vậy không bằng để cậu Trần… bác sĩ Trần cùng bạn của ta so một lần, xem ai có thể chữa khỏi cho ông cụ, thế nào?"

Sắc mặc Kiều Ngọc Nghi thay đổi, bọn họ lần này toàn bộ đều đến biệt thự nhà họ Kiều, cũng bởi vì Kiều Toàn Tuấn mời đến một chuyên gia đứng đầu ngành khoa não trong nước,đã có

tiếng vài chục năm, tỉ lệ chữa khỏi bệnh cho ông cụ Kiều là rất lớn.

Nhưng mà nhìn lại Trần Gia Bảo được Kiều Phượng Hoa mời đến, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, với tuổi của cậu ta, nhiều nhất cũng chỉ hiểu một chút y học, làm sao có thể là bác sĩ thiên tài. Đến lúc đó so sánh cùng chuyên gia Kiều Toàn Tuấn mời đến, còn không phải mình mất mặt sao?"

Nghĩ tới đây, Kiều Ngọc Nghi trong lòng oán trách Kiều Phượng Hoa quen biết với người không rõ ràng, liền trừng nàng một cái, đang chuẩn bị mở miệng từ chối Kiều Toàn Tuấn.

Thì Kiều Toàn Tuấn đã đoạt trước nói: "Anh cả, anh có phải không dám không?"

Lúc này Kiều Toàn Tuấn còn ra vẻ khiêu khích.

Kiều Ngọc Nghi lời vừa tới bên miệng, lập tức nuốt trở về, nếu như trước mặt mọi người thừa nhận không dám so tài, chắc chắn ông sẽ mất mặt trước những người ủng hộ mình, nhưng nếu như đồng ý, chắc chắn Trần Gia Bảo thua, ôngcũng sẽ mất mặt.

Tình huống thật khó xử!

Kiều Ngọc Nghi đang chuẩn bị nghĩ cách vặn toàn đôi bên, vừa có thể từ chối đề nghị của Kiều Toàn Tuấn lại vừa không làm mình mất mặt.

"Nếu ông muốn so, vậy tôi đồng ý cũng được." Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói.

Lời nói ra mặc dù bình thản, nhưng lại như sấm rền bên tai.

Tất cả mọi người đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại cười ồ lên, chế giễu Trần Gia Bảo không biết tự lượng sức.

Đặc biệt là Kiều Ngọc Nghi, trong lòng vừa sửng sốt vừa khó chịu, hối hận đã không sớm từ chối Kiều Toàn Tuấn, hiện tại Trần Gia Bảo trước mặt nhiều người như vậy đồng ý, muốn đổi ý cũng không thể được.

Kiều Toàn Tuấn giữ nguyên vẻ mặt, cố nén cười, mặt đỏ bừng nói: "Tốt tốt tốt, đây là chính cậu nói, vậy mời bác sĩ Trần

cùng bác sĩ ta mời đến thi đấu một trận, đến lúc đó cậu cũng đừng hối hận."

Trần Gia Bảo tự tin cười nói: "Đến lúc đó ai hối hận còn chưa nói được đâu."

Sự ngạc nhiên lóe lên trong mắt Kiều Toàn Tuấn, ông ta đảo mắt, không có ý tốt nói: "Xem ra, bác sĩ Trần rất có tự tin a, nếu là thi đấu, không bằng chúng ta đặt cược. Anh cả, về việc tuyển chọn giám đốc công ty thực phẩm, anh cùng tôi không phải luôn có lựa chọn khác nhau sao? Nếu như Trần Gia Bảo thắng, anh đề cử ai làm giám đốc, tôi tuyệt đối sẽ đồng ý, còn nếu như tôi thắng thì điều kiện ngược lại, thế nào?"

Công ty kinh doanh thực phẩm Thừa Ân là một chuỗi thương hiệu trực thuộc tập đoàn nhà họ Kiều, lợi nhuận hàng năm lên đến ba trăm năm mươi tỷ, vị trí giám đốc rất quan trọng.

Mặc kệ là Kiều Ngọc Nghi hay Kiều Toàn Tuấn, chỉ cần có thể sắp xếp người của mình lên làm giám đốc công ty thực phẩm Thừa Ân, chính là lợi ích vững chắc đối với việc tranh đoạt vị trí người đứng đầu.

Kiều Ngọc Nghi trong lòng xoắn xuýt, nhưng trước mặt mọi người, lại không thể công khai đổi ý, chỉ có thể liên tục nháy mắt với Kiều Phượng Hoa để cô nghĩ biện pháp.

Kiều Phượng Hoa giữ chặt Trần Gia Bảo, lo lắng hỏi:"Gia Bảo, cậu nắm chắc được bao nhiêu phần?"

"Cô yên tâm, trên đời này không có bệnh gì tôi không chữa được." Trần Gia Bảo rất tự tin, sau đó lại bổ sung thêm một câu: "Nếu như tôi không chữa được, trên thế giới cũng sẽ không có người trị được".

Lời vừa nói ra, mọi người chung quanh lại lần nữa chế giễu. Chỉ có Kiều Phượng Hoa dường như bị tự tin của Trần Gia Bảo lây nhiễm, nhìn Trần Gia Bảo một lúc, thận trọng gật đầu nói: "Tôi tin tưởng cậu, vụ cá cược này, chúng ta tiếp nhận."

Chương 432

Chương 432

Đám người đều có chút cảm thán, không nghĩ đến người luôn lý trí như Kiều Phượng Hoa, vậy mà đi theo Trần Gia Bảo nổi điên.

Kiều Ngọc Nghi vỗ đùi, hối hận xanh ruột.

Kiều Toàn Tuấn cười ha hả, dường như vị trí giám đốc công ty thực phẩm Thừa Ân, không, kể cả vị trí người đứng đầu nhà họ Kiều đều nằm trong tay ông ta, vẻ mặt mười phần đắc ý, nói: "Tốt, quyết định vậy đi, mọi người đợi một lát, bác sĩ Hồ đang ở trong phòng chữa bệnh cho ông cụ, chờ bác sĩ Hồ ra ngoài, lại thay cậu ta đi vào"

Trần Gia Bảo gật đầu, đột nhiên hỏi: "Vậy, ông Kiều là bị bệnh gì?"

Mọi người thốt lên, nói nửa ngày, Trần Gia Bảo ngay cả ông cụ Kiều bị bệnh gì cũng không biết, vậy mà dám cùng chú hai Kiều thách đấu, tới bây giờ còn chưa thấy ai kiêu ngạo như vậy.

Bao gồm Kiều Toàn Tuấn cùng tất cả mọi người đều cười phá lên, vẻ mặc tràn đầy mỉa mai.

Kiều Ngọc Nghi đỏ bừng mặt, càng thêm xác định, Trần Gia Bảo lần này nhất định sẽ thua, vừa nghĩ đến việc từ bỏ vị trí giám đống công ty thực phẩm Thừa Ân, trong lòng đều đang rỉ máu.

Kiều Phượng Hoa ảo não một trận, chỉ lo giới thiệu tình cảnh nhà họ Kiều với Trần Gia Bảo, vậy mà ngay cả chuyện quan trọng như vậy lại quên nói cho cậu biết.

"Ông nội của tôi chính là bị bệnh Alzheimer, thường được gọi là bệnh đãng trí của người già." Kiều Phượng Hoa ảm đạm

một hồi.

Trước mắt nói tới trình độ y học, bệnh Alzheimer còn chưa thể chữa trị hoàn toàn, thậm chí, ngay cả nguyên nhân chính của bệnh này, giới y học cũng còn chưa phân tích rõ, coi như Trần Gia Bảo thật sự là bác sĩ thiên tài, Kiều Phượng Hoa đối Trần Gia Bảo cũng chỉ tin tưởng ba phần.

Thì ra là bệnh Alzheimer, căn bệnh này thực sự rất khó chữa. Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, nhìn thấy được, ngay cả hắn cũng cảm thấy một kia khó giải quyết.

Nhìn thấy một màn này, Kiều Ngọc Nghi đối với Trần Gia Bảo càng không có lòng tin.

Đột nhiên, cánh cửa bên cạnh phòng ngủ bị đẩy ra, một người mặc áo blue trắng của bác sĩ đi ra, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nhìn thấy vị bác sĩ này, Trần Gia Bảo gần như bật cười tại chỗ.

Bởi vì bác sĩ này không phải ai khác, chính là Hồ Quốc Trung, người trước kia so tài thua Trần Gia Bảo lúc ở nhà họ Tạ, về sau đối với Trần Gia Bảo mười phần tôn kính.

Hồ Quốc Trung là chuyên gia khoa não nổi danh trong nước, ông ta có tiếng tăm khắp Việt Nam, lần trước Tạ Hoàng Dương bị ung thư não giai đoạn cuối, đã từng mời Hồ Quốc Trung, lần này Kiều Toàn Tuấn mời Hồ Quốc Trung đến trị liệu, cũng hợp tình hợp lí, nhưng lại ngoài dự kiến.

“Hồ Quốc Trung tôn kính tôi như thần, Kiều Toàn Tuấn vậy mà để Hồ Quốc Trung cùng tôi so tài y học, lần này là hắn muốn bị vả mặt rồi.” Trần Gia Bảo tự cười nói.

Kiều Phượng Hoa không nghe rõ lời Trần Gia Bảo nói, tò mò nói: “Gia Bảo, cậu vừa nói cái gì?”

“Không có gì, đợi chút nữa tôi cho cô nhìn một trò hay, đến lúc đó cô sẽ biết”. Trần Gia Bảo thần bí cười nói.

Kiều Phượng Hoa mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Trần Gia Bảo, đối với cô mà nói cũng là chuyện tốt, khóe miệng lộ ra ý cười an tâm.

Lại nói đôi mắt Kiều Toàn Tuấn sáng lên, liền nhanh chóng đứng lên đi tới bên người Hồ Quốc Trung, vội vàng hỏi: “Bác

sĩ Hồ, ba tôi thế nào?”

Nếu như Hồ Quốc Trung có thể đem ông cụ chữa khỏi, ông cụ vui mừng, nói không chừng vị trí gia chủ cũng có thể truyền lại cho Kiều Toàn Tuấn, chuyện này không phải mỗi Kiều Toàn Tuấn chú ý.

Kiều Ngọc Nghi cùng Kiều Phượng Hoa cũng lo lắng nhìn về phía Hồ Quốc Trung, điều khác biệt là, Kiều Phượng Hoa thực tâm hi vọng có thể chữa khỏi bệnh cho ông nội, mà Kiều Ngọc Nghi vừa muốn cha mình tỉnh táo, nhưng lại không muốn Kiều Toàn Tuấn thắng cược, trong lòng tràn đầy xoắn xuýt.

Bởi vì tầm nhìn bị Kiều Toàn Tuấn chắn mất, nên Hồ Quốc Trũng không nhìn thấy Trần Gia Bảo, trầm ngâm nói: “Cậu hai Kiều, tôi vừa chẩn trị qua, ông cụ Kiều tuổi tác đã lớn, lại thêm thân thể suy yếu, tình huống cũng không lạc quan cho lắm, trừ phi có kỳ tích xảy ra. Nếu không, muốn ông ấy hoàn toàn khôi phục như bình thường, là hi vọng vô cùng xa vời. Tuy nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, nếu như chuyên tâm điều trị thì sau một năm, có khả năng sẽ chuyển biến tốt hơn”.”

Trong lòng Kiều Phượng Hoa nhất thời cảm thấy thất vọng.

Ngay lập tức, cô nhìn Trần Gia Bảo bên cạnh, đây là hy vọng cuối cùng của cô.

Trong mắt Kiều Toàn Tuấn hiện lên vẻ thất vọng, rồi đảo mắt thở dài nói: “Bệnh Alzheimer quả thật rất khó chữa khỏi, nhưng có thể làm cho tình huống ông cụ chuyển biến tốt đẹp, để ông ấy bớt đau đớn hơn, như vậy những người làm con như chúng ta, miễn cưỡng cũng đã dốc hết lòng hiếu thảo.”

“Anh cả, vị bác sĩ thiên tài mà anh mang tới liệu có khả năng khiến tình trạng của cha chuyển biến tốt hơn không?”

Chương 433

Chương 433

Ánh mắt Kiều Toàn Tuấn nhìn lướt qua Kiều Ngọc Nghi cùng Trần Gia Bảo, trong lòng đắc ý mười phần.

Coi như không trị hết cho ông cụ, nhưng chỉ cần thắng được trận này, vậy sau này vị trí đứng đầu nhà họ Kiều có khả năng lớn nhất chính là Kiều Toàn Tuấn hắn. Mà điều quan trọng chính là chuyên gia nổi tiếng khoa não Hồ Quốc Trung, cũng chỉ miễn cưỡng làm cho tình trạng của ông cụ chuyển biến tốt đẹp hơn, thì tên Trần Gia Bảo trẻ tuổi kia lại càng không có khả năng chữa khỏi cho ông cụ.

Tất nhiên, không chỉ hắn, mà ở đây ngoại trừ Kiều Phượng Hoa, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Kiều Ngọc Nghi nhíu mày, trầm ngâm nói: "Bác sĩ Hồ Quốc Trung chuyên gia khoa não nổi tiếng cả nước, ngay cả tôi cũng đều nghe qua, vậy thì ngay cả bác sĩ Hồ cũng không chữa khỏi cho ông cụ, tôi thấy không bằng chúng ta nên dừng lại ở đây, coi như hòa đi."

Ở trong mắt Kiều Ngọc Nghi, trừ khi xảy ra kỳ tích, nếu không Trần Gia Bảo tuyệt đối không có cách nào chữa khỏi cho ông cụ, cho nên liền muốn giở trò, bắt lấy việc ngay cả Hồ Quốc Trung cũng không chữa khỏi cho ông cụ, miễn cưỡng chuyển thành hòa, kết quả này đối với Kiều Ngọc Nghi bây giờ là tốt nhất.

"Anh cả, bạn của Phượng Hoa đã tự xưng là bác sĩ thiên tài, vậy nhất định tài y học rất cao siêu, muốn trị bệnh Alzheimer, khẳng định là dễ như trở bàn tay. Đến lúc đó, chẳng những có thể chữa khỏi cho ông cụ, mà người của anh còn có thể ngồi lên vị trí giám đốc công ty thực phẩm Thừa Ân sao, một hòn đá ném trúng hai con chim sao lại coi như hòa mà nói?" Kiều

Toàn Tuấn chân thành cười nói, phảng phất đều là vì Kiều Ngọc Nghi cân nhắc.

Kiều Ngọc Nghi hừ một tiếng, hắn đương nhiên hiểu rõ, chẳng qua là Kiều Toàn Tuấn dùng lời nói ép buộc hắn thôi.

Nghe vậy, Hồ Quốc Trung kinh ngạc nói: "Nơi này còn có người tự xưng là bác sĩ thiên tài? Hơn nữa còn có khả năng chữa bệnh Alzheimer? Không thể nào, điều đó hoàn toàn không thể.

Nếu quả thật có người như vậy, thì không chỉ ở Việt Nam mà còn gây chấn động trong giới y học toàn cầu, ta dám khẳng định người như vậy không tồn tại. Chú hai Kiều, ngài cẩn thận gặp phải thần côn hoặc là lừa đảo."

Hồ Quốc Trung trong lòng lờ mờ cảm thấy, bác sĩ Trần hẳn là có thể trị liệu bệnh Alzheimer, nhưng cậu Trần hiện tại đang ở thành phố Hòa Bình mới đúng, cho nên tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

"A? Thì ra có thể là lừa đảo?" Kiều Toàn Tuấn mỉa mai cười nói, đem hai chữ lừa đảo nhấn mạnh.

Sắc mặt Kiều Ngọc Nghi càng thêm khó coi.

"Bác sĩ Hồ, đã lâu không gặp, ông đúng là càng ngày càng đắc ý."

Đột nhiên giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên.

Hồ Quốc Trung ghi nhớ sâu sắc đối với giọng nói này, vẻ mặt ông ta ngạc nhiên, vội vàng nhìn về phía phát ra giọng nói, rồi đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy Trần Gia Bảo đứng ở trong đại sảnh, chắp hai tay sau lưng, hai mắt nghiền ngẫm mà nhìn Hồ Quốc Trung.

"Trần… Trần thần y? Cậu tại sao lại ở chỗ này?" Toàn thân Hồ Quốc Trung chấn động, kinh ngạc tại chỗ.

Trần thần y?

Kiều Ngọc Nghi, Kiều Toàn Tuấn cùng tất cả mọi người nghe được tên gọi này lập tức kinh ngạc không thôi, nhất là Kiều Toàn Tuấn, trong lòng dâng lên cảm giác bất thường.

Kiều Phượng Hoa kinh ngạc, ngay sau đó, trong lòng tràn ngập cảm xúc vui mừng.

Trần Gia Bảo nhướng mày, vui đùa cười nói: "Ông vừa nói trên đời này không ai có thể chữa trị hoàn toàn bệnh Alzheimer? Hơn nữa còn nói tôi là thần côn lừa đảo?"

Hồ Quốc Trung giật mình, lập tức phản ứng lại, vẻ mặt bối rối chạy chậm đến trước mặt Trần Gia Bảo, ở trước mắt bao người, đối với Trần Gia Bảo cúi đầu cung kính nói: "Không biết Trần thần y ở đây, là tôi nói lời ngông cuồng, tầm nhìn hạn hẹp, chỗ nào có tội, Trần thần y chớ trách."

Ồ!

Đám đông náo loạn.

Đường đường chuyên gia khoa não đứng đầu trong nước, không những đối với Trần Gia Bảo đặc biệt tôn kính, mà còn luôn miệng gọi Trần thần y, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ khẳng định không tin.

Kiều Ngọc Nghi xoa mắt, xác định không nhìn lầm, ngay lập tức ánh mắt sáng lên, âm thầm nghĩ: "Bác sĩ Kiều Toàn Tuấn mang đến thế mà lại cung kính với Trần Gia Bảo, mặc kệ cuối cùng có thể chữa khỏi bệnh cho ông cụ hay không, lần thi đấu này tôi thắng chắc, tốt tốt tốt, thật sự là quá tốt rồi."

Nghĩ tới đây, Kiều Ngọc Nghi chỉ cảm thấy phiền muộn trước kia bị quét sạch, vô thức nhìn về phía Kiều Toàn Tuấn, quả nhiên, chỉ thấy gương mặt già nua của Kiều Toàn Tuấn đỏ lên, nhìn như một miếng gan heo, Kiều Ngọc Nghi trong lòng càng sảng khoái hơn!

"Bác sĩ Hồ, chuyện này rốt cuộc là thế nào, ông là chuyên gia nổi tiếng trong nước, sao lại tôn kính với cậu ta như vậy, còn gọi cậu ta là thần y?" Kiều Toàn Tuấn nhịn không được đen mặt hỏi.

Hồ Quốc lúc này mới đứng thẳng người, nhìn thoáng qua Kiều Toàn Tuấn, bùi ngùi thở dài:"Cậu hai Kiều, cậu có chỗ không biết, tôi từng cùng bác sĩ Trần so qua vài lần, đều bị tài học của bác sĩ Trần, ở trước mặt cậu ấy, tài y học của tôi giống như con nít ba tuổi, không đáng nhắc tới."

Chương 434

Chương 434

“Tôi dám chắc chắn, nếu như trên đời thật sự có thần y, vậy nhất định là bác sĩ Trần mà không phải ai khác, nếu như trên đời thật sự có người, có thể triệt để chữa khỏi bệnh Alzheimer cho ông cụ Kiều, vậy người này nhất định là bác sĩ Trần!”

Tất cả mọi người lại lần nữa chấn kinh, thật không nghĩ ra, chuyên gia nổi tiếng Hồ Quốc Trung vậy mà lại tôn sùng Trần Gia Bảo như vậy.

Kiều Toàn Tuấn sắc mặt thay đổi, khóe miệng cứng ngắt gượng cười, đảo mắt liền nói với Kiều Ngọc Nghi: “Anh cả, nếu Trần…… bác sĩ Trần cùng bác sĩ Hồ đã biết nhau, nếu lại so tài sẽ tổn thương tình cảm, nếu không…Nếu không vẫn là dựa theo lời anh nói coi như hòa, anh thấy thế nào?”

Sau khi nói xong câu này, trong lòng mọi người đều hiện hai chữ vô sỉ.

“Vừa rồi thời điểm ba cháu đề nghị hòa, chú hai chẳng những từ chối, mà còn dùng lời ép buộc, hiện tại Gia Bảo rõ ràng chiếm thế thượng phong, chú hai thấy tình thế không ổn, trái lại lập tức đề nghị hoà, chuyện tốt thế nào chỉ mình chú chiếm đâu.” Kiều Phượng Hoa trong lòng khinh thường nghĩ.

Kiều Ngọc Nghi cũng khinh thường không kém, mặt ngoài lại hiền hậu cười nói: “So tài y học như thế nào lại tổn thương tình cảm? Lại nói, tôi vừa mới đề nghị, đã bị cậu cự tuyệt, làm anh cả như ta cũng đành chịu. Tôi thấy cuộc so tài này vẫn nên tiếp tục thôi.”

Kiều Toàn Tuấn đột nhiên có cảm giác tự lấy đá đập chân mình, khuôn mặt đen đi.

Kiều Ngọc Nghi trong lòng vui vẻ một hồi, chỉ cảm thấy nở mày nở mặt, sau đó đối với Trần Gia Bảo nhìn thuận mắt

không ít.

Trong đó người cao hứng nhất chính Kiều Phượng Hoa, đầu tiên Trần Gia Bảo là cô mang đến, Trần Gia Bảo bản lĩnh lớn, được người tôn trọng nàng cũng được dính lây, thứ hai, Trần Gia Bảo càng có bản lĩnh, khả năng chữa khỏi cho ông nội cũng càng lớn hơn.

Nghĩ tới đây, Kiều Phượng Hoa trong lòng thầm thấy may mắn, đối với Trần Gia Bảo càng thêm coi trọng.

“Nếu bác sĩ Trần y học xuất chúng, vậy xin mời bác sĩ Trần xem bệnh cho ông cụ, bác sĩ Trần, mọi chuyện đều nhờ cậu.” Kiều Ngọc Nghi đứng lên chắp tay một cái.

Mặc kệ Trần Gia Bảo có thể trị hết cho ông cụ hay không, trong trận tranh đoạt vị trí gia chủ, Kiều Ngọc Nghi đã chiếm thế thượng phong, mà người sáng suốt đều có thể nhìn ra được ưu thế này là Trần Gia Bảo mang đến, cho nên hắn đối với Trần Gia Bảo là thật tâm cảm kích.

Trần Gia Bảo cười nhẹ đi theo Kiều Phượng Hoa đến phòng của ông cụ Kiều, vừa đi được hai bước, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Kiều Toàn Tuấn, lạnh nhạt nói: “Tôi lúc trước cũng đã nói, ông khẳng định sẽ hối hận, hiện tại ông đã tin chưa?”

Kiều Toàn Tuấn biến sắc, gân xanh trên trán nổi lên, ánh mắt hiện lên một tia sắc bén.

Tại biệt thự của nhà họ Kiều, trong một căn phòng cổ kính, chỉ có Trần Gia Bảo, Kiều Phượng Hoa và một ông già gầy yếu.

Ông lão nằm một mình trên giường, vẻ mặt đờ đẫn, trên môi vẫn còn dính nước bọt.

“Gia Bảo, ông ấy là ông nội của tôi.” Kiều Phượng Hoa lấy khăn giấy lau sạch nước bọt trên miệng ông Kiều, thở dài và nói: “Trong ấn tượng của tôi, ông nội là người mạnh mẽ và dũng mãnh trong suốt cả cuộc đời, kể cả ở thành phố lớn như Đà Nẵng, ông nội vẫn luôn như vậy. Tôi không ngờ rằng ở tuổi già, ông ấy lại trở nên khốn khổ như vậy. Tôi thực sự không muốn nhìn thấy nhà họ Kiều do một tay ông nội tạo ra lại bị huỷ hoại trong chốc lát. Gia Bảo, nếu có thể, xin hãy

chữa lành cho ông tôi, bất kể điều kiện gì, tôi đều có thể đồng ý với anh.”

Nói xong, Kiều Phượng Hoa nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt đầy hy vọng và vẻ mặt xót thương.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Vẻ mặt của Trần Gia Bảo không thay đổi, anh bắt mạch cho Kiều Thanh, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Kiều Phượng Hoa trong lòng lộp bộp một tiếng, cho rằng Trần Gia Bảo cũng phải bó tay, lập tức hỏi lại: “Như thế nào?”

Trần Gia Bảo trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái, nói: “Nếu tôi nói không sai, khi ông nội cô lúc còn trẻ, có lẽ là rất phong lưu. Đáng ra phải có nhiều hơn một người phụ nữ.”

Kiều Phượng Hoa lập tức thở nhẹ một tiếng, gò má thanh tú hơi nóng đỏ ửng lên, nói: “Nghe nói hồi còn trẻ ông nội cũng là một tài tử phong lưu, hơn nữa khuôn mặt còn đẹp trai, tuấn tú. Quả thật có rất nhiều phụ nữ vây quanh, nhưng người vợ hợp pháp của ông nội tôi vẫn luôn chỉ có duy nhất một mình bà nội tôi, và hai người cũng rất ân ái. Sao vậy, điều này có liên quan gì đến bệnh tình của ông tôi không?”

“Có, hơn nữa còn có liên quan rất lớn.” Trần Gia Bảo gật đầu giải thích: “Thận thuỷ là một trong ngũ tạng của cơ thể con người, và tinh của lục phủ ngũ tạng đều ẩn chứa trong thận. Đó là nơi chứa đựng tinh khí của cơ thể con người, thận lại chủ về tủy, bất kể là não hay tuỷ sống đều có quan hệ mật thiết với cả hai quả thận, nếu thận tốt thì nước ở thận sẽ di chuyển theo kinh mạch và chuyển vào não tủy, con người cũng sẽ thông minh, tinh thần sảng khoái.

Sau khi con người già đi, Nguyên Dương bẩm sinh bị tổn thương, dần dần công năng của cơ thể bị suy thoái, thận thủy tiêu hao dần, trí nhớ cũng mất dần, thêm vào đó, ông của cô khi còn trẻ đã quá phong lưu, chôn vùi gốc rễ của bệnh tật, dẫn đến Kinh mạch thận bị tổn thương, thận thuỷ không đủ, nên không cách nào chuyển hóa thành não tuỷ thì não tuỷ tự nhiên sẽ bị suy kiệt, suy kiệt thì bệnh Alzheimer sẽ tự nhiên xảy ra. Vì vậy, người xưa thường nói “chữ sắc là một lưỡi dao cứa vào đầu” là nói về kinh nghiệm sống.“

Chương 435

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 435

“Hóa ra là như vậy.” Kiều Phượng Hoa đột nhiên nhận ra, tuy rằng mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng tràn đầy kinh ngạc, bây giờ Trần Gia Bảo có thể tìm ra gốc rễ của căn bệnh, hy vọng chữa khỏi bệnh cho ông nội chắc chắn lớn hơn một chút, vẻ hy vọng nói:”Gia Bảo, vậy thì Anh có thể chữa lành cho ông tôi không?”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức. Nhưng mà, ông nội của cô là do Nguyên Dương bẩm sinh bị thương tổn, vì là bẩm sinh thương tổn, nên cô chỉ có thể dùng những thứ tiên thiên để bù đắp lại. Tất cả các loại thảo mộc và chế độ ăn uống của hậu thiên đều không có tác dụng gì, cũng chính là theo như “Chu Dịch Thần Tông Khí”: Đồng loại dễ xây, nhưng khó lại thành khéo. Tôi chỉ có thể cố gắng huy động Nguyên Dương bẩm sinh trong cơ thể ông nội cô, khiến thuỷ hoả tương giao, bồi bổ tiên thiên, hy vọng có thể đánh thức ông nội cô.”

Kiều Phượng Hoa gật đầu, nghiêm nghị nói:”Anh có thể thử, tôi tin anh.”

Click để xem ảnh

đang ở trong phòng của ông Kiều.

Kiều Toàn Tuấn trên trán đổ mồ hôi lạnh, đột nhiên nghiến răng nghiến lợi, nếu như Trần Gia Bảo không thể chữa khỏi cho ông cụ, đối với ông ta mà nói, chắc chắn là kết quả tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Kiều Toàn Tuấn đột nhiên đi tới chỗ Hồ Văn Quảng, cau mày hỏi: "Bác sĩ Hồ, y thuật của Trần Gia Bảo thật sự rất cao minh sao?"

Sự chú ý của Kiều Ngọc Nghi cũng bị thu hút, ông ta cũng tò mò về y thuật của Trần Gia Bảo, nếu Trần Gia Bảo có thể đánh thức được ông cụ, ông ta chắc chắn sẽ là người thắng lớn nhất, Kiều Ngọc Nghi nhanh chóng dỏng tai lên và nghe một cách chăm chú.

Hồ Văn Quảng tỏ vẻ ngạc nhiên, đối mặt với hai vị chủ nhà của nhà họ Kiều ở thành phố Đà nẵng trước mắt, cũng không dám thoái thác, vội vàng đứng dậy gật đầu nói: "Thật không dám dấu là y thuật của Trần Gia Bảo là thần kỳ nhất mà tôi từng được thấy. Nói cho ông biết, cách đây một thời gian, ông lão Tạ Hoàng Dương của nhà họ Tạ ở thành phố Hoà Bình bị bệnh nan y. Chuyện này ông đã nghe qua chưa?"

"Tôi biết." Kiều Toàn Tuấn gật đầu ngay lập tức và nói: "Tôi nghe nói Tạ Hoàng Dương đang bị ung thư não giai đoạn cuối, không lâu nữa sẽ chết. Nhưng mà, tôi lại nghe nói rằng có một bác sĩ thiên tài đột nhiên từ trên trời rơi xuống và chữa khỏi bệnh ung thư não cho ông ta một cách thần kỳ. Sau khi nghe nói về chuyện này, tôi và anh cả của tôi đều bị kinh ngạc trong một thời gian dài. Chờ đã, không lẽ người đã chữa khỏi cho Tạ Hoàng Dương là…"

Đột nhiên, Kiều Toàn Tuấn nghĩ đến một khả năng nào đó, và vẻ mặt của anh ta đầy kinh ngạc.

"Không sai." Hồ Văn Quảng gật đầu thở dài: "Căn bệnh ung thư não giai đoạn cuối của ông cụ Tạ Hoàng Dương đã được Trần Gia Bảo chữa khỏi, và theo như tôi biết thì ông cụ Tạ Hoàng Dương từ bệnh nặng sắp chết đã hồi phục hoàn toàn, thậm chí còn khỏe mạnh hơn người thường. Chỉ trong thời gian ngắn nửa tháng."

"Cái gì?"

Kiều Toàn Tuấn mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin nào được, Kiều Ngọc Nghi ở bên cạnh ông ta cũng bị kinh ngạc không thôi, không những kinh ngạc, mà trong lòng còn vui mừng khôn xiết.

“Nếu Trần Gia Bảo đã có thể chữa khỏi căn bệnh ung thư não giai đoạn cuối, vậy thì căn bệnh Alzheimer của ông cụ chắc chắn cũng không thành vấn đề. Thật không ngờ Phượng Hoa lại mang về một người có y thuật tuyệt vời như vậy. Đến tôi cũng không nhìn ra, may mắn thay tôi chưa kịp để dằn mặt anh ta trước công chúng, nếu không thì Trần Gia Bảo sẽ tức giận mà rời khỏi nhà họ Kiều, và việc mời anh ta chữa bệnh cho ông cụ, đã khó lại càng thêm khó rồi.”

Kiều Ngọc Nghi nghĩ đến điều này, liền cảm thấy rất may mắn mà thở nhẹ một hơi.

Hồ Văn Quảng dường như cảm thấy cú sốc mà mình mang đến cho Kiều Toàn Tuấn còn chưa đủ, và tiếp tục thở dài:”Còn hơn thế nữa. Một thời gian trước, Hứa Thành Sâm, người đứng đầu dòng họ y học cổ truyền Trung Quốc ở thành phố Hoà Bình, đã từng so tài y thuật với Trần Gia Bảo trước mặt công chúng. Kết quả là bị Trần Gia Bảo đánh bại hoàn toàn và không còn sức để chống trả.

Hơn nữa không lâu sau, tôi nghe nói rằng ông lão Cổ Minh Nhiên họ Cổ ở Hà Nội, cũng đã đích thân từ Hà Nội đến thành phố Hoà Bình thăm hỏi bác sĩ Trần và xin bác sĩ chủ Trần chữa trị cho cháu gái mình.

Ôi, y thuật thông thiên của Bác sĩ Trần thật sự khiến người ta phải kinh ngạc, cả đời chỉ có thể ngửa mặt trông lên.

Chương 436

Chương 436

Sau khi Kiều Toàn Tuấn nghe xong, đã bị hóa đá ngay tại chỗ, mất hồn mất vía không muốn quay lại vị trí của mình, ngồi xuống tại chỗ, có chút hồn bay phách lạc.

“Y thuật của Trần Gia Bảo quả là siêu phàm, nếu như lúc bình thường, anh ta chữa khỏi bệnh cho ông cụ thì mọi người đều vui mừng, nhưng mà bây giờ lại xảy ra chuyện Trần Gia Bảo được Phượng Hoa mang đến. Sau khi ông cụ tỉnh lại, chỉ có thể cảm ơn anh cả, nói không chừng còn vui mừng khôn xiết. Rồi đem vị trí chủ nhà truyền lại cho anh cả cũng là có khả năng, vậy thì tới lúc đó, tôi há chẳng phải trở thành trò cười cho cả nhà họ Kiều sao?

Không, hiện tại không cần phải bi quan như vậy, cho dù y thuật của Trần Gia Bảo thực sự có siêu phàm, nhưng anh ta cũng không phải thần thánh, không thể bệnh nào cũng chữa được, cũng không nhất định là có thể chữa khỏi bệnh cho ông cụ, bây giờ ai thắng ai thua. Tất cả vẫn chưa nói trước được, chỉ cần ông cụ không tỉnh lại được, nhiều nhất là cho tôi nửa năm, tôi có thể khống chế hoàn toà nhà họ Kiều! “

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Kiều Toàn Tuấn mới trông khá hơn một chút, ông ta nhìn về phía phòng của ông Kiều, trong mắt hiện lên một tia khói mù.

Cũng không biết đã bao lâu rồi. Trong khi mọi người đang hồi hộp chờ đợi, đột nhiên, một tiếng “ken két”, cửa phòng của ông Kiều bị đẩy ra, Trần Gia Bảo dẫn đầu đoàn người bước ra ngoài, nhưng vẻ mặt hơi mệt mỏi, nhìn dáng vẻ, dường như đã điều trị xong cho ông cụ Kiều Thanh. Cho dù anh là một bậc thầy cao cấp, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Kiều Ngọc Nghi và Kiều Toàn Tuấn, hai anh em "vọt lên", dường như đồng thời đứng lên, đồng thanh hỏi: "Ông cụ thế nào rồi?"

Điều khác biệt là Kiều Ngọc Nghi thì hy vọng nhận được câu trả lời khẳng định, trong khi Kiều Toàn Tuấn thì ngược lại.

Trần Gia Bảo khẽ liếc nhìn những người xung quanh, chậm rãi lắc đầu.

Sắc mặt của Kiều Ngọc Nghi liền thay đổi, chẳng lẽ cho dù y thuật giỏi như Trần Gia Bảo cũng không có cách nào chữa trị chứng bệnh Alzheimer của ông cụ sao?

Tất cả mọi người đều thất vọng, Hồ Văn Quảng cau mày thở dài đầy kinh ngạc: "Trên đời này vẫn còn những căn bệnh mà bác sĩ Trần không thể chữa khỏi. Xem ra Trần thần y cũng không phải là toàn năng."

Trong số những người có mặt, chỉ có Kiều Toàn Tuấn là lau mồ hôi lạnh trên trán, thở phào nhẹ nhõm nói: "Không sao, không sao."

Ngay lập tức, Kiều Toàn Tuấn cười lạnh một tiếng, chế nhạo nói:"Vốn là bác sĩ Hồ và anh cả của tôi rất sùng bái anh. Còn tưởng rằng anh thực sự có năng lực, không ngờ cũng chỉ là một kẻ lừa gạt. Hừ, anh không phải muốn để em phải hối hận sao? Bây giờ xem anh ăn nói ngang ngạnh như thế nào?"

Hồ Văn Quảng mở miệng, định giúp Trần Gia Bảo phản bác, nhưng khi nhớ ra Trần Gia Bảo không chữa khỏi bệnh được cho ông Kiều, trong lòng cũng không tự tin, câu nói vừa lên tới môi, lại bị ông ấy nuốt xuống.

Trần Gia Bảo nhíu mày, sau đó nhướng mày nói:"Tại sao ông lại gọi tôi là kẻ lừa gạt?"

"Tại sao ư? Chính là vì anh tự cho mình là thần y mà lại không chữa khỏi bệnh được cho ông cụ, chỉ vì điểm này mà tôi dám nói rằng anh là kẻ lừa gạt. Thế nào, anh vẫn còn mặt mũi mà phản bác sao?" Kiều Toàn Tuấn lớn tiếng chỉ trích.

Kiều Ngọc Nghi cũng hơi cau mày, có lẽ Trần Gia Bảo quả thực là có năng lực, nhưng cho dù nói như thế nào thì anh ta cuối cùng cũng không chữa khỏi bệnh cho ông cụ Kiều.

“Ha.” Đột nhiên, Trần Gia Bảo cười nhẹ, sau đó nhìn Kiều Toàn Tuấn với vẻ khinh thường nói: “Đồ ngốc.”

Ngay sau khi câu nói này được xuất ra, tất cả mọi người có mặt đều náo động!

Kiều Toàn Tuấn, với tư cách là chủ nhà thứ hai của nhà họ Kiều ở thành phố đà Nẵng, từ trước đến nay đều có thế lực, vậy mà bây giờ, lại bị một tên nhóc chưa đầy 20 tuổi mắng là đồ ngốc, hơn nữa lại còn chửi ngay trước cửa nhà mình, mọi người suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

“Hỗn xược!”Kiều Toàn Tuấn chỉ vào Trần Gia Bảo với vẻ tức giận mà nói:”Nhà họ Kiều tôi tin tưởng anh, để anh trị bệnh cho ông cụ. Anh chẳng những không chữa được bệnh mà còn dám xúc phạm tôi. Thật là một kẻ tội đồ!”

Trần Gia Bảo khoanh tay, vẻ mặt vẫn như cũ, vừa khinh thường cùng, vừa ngông cuồng tự cao tự đại, cười lạnh nói: “Sao ông biết là tôi không chữa khỏi bệnh cho ông cụ Kiều?”

Vẻ mặt Kiều Toàn Tuấn chợt đanh lại, trong lòng trào dâng lên một linh tính không tốt, sau đó sửng sốt nói: “Anh nói cái gì?”

Tất cả mọi người đều bàng hoàng, lẽ nào bệnh Alzheimer của ông cụ Kiềulại được Trần Gia Bảo chữa khỏi?

Kiều Ngọc Nghi nửa tin nửa ngờ, bước nhanh vào phòng, sau đó, giọng nói vui mừng và ngạc nhiên của Kiều Ngọc Nghi từ trong phòng vang lên: “Ba, ba …ba thật sự tỉnh rồi sao?”

Câu này có nghĩa là ông cụ Kiều đã được Trần Gia Bảo chữa khỏi.

Chương 437

Nội dung không có

Chương 438

Nội dung không có

Chương 439

Nội dung không có

Chương 440

Nội dung không có

Chương 441

Nội dung không có

Chương 442

Nội dung không có

Chương 443

Nội dung không có

Chương 444

Nội dung không có

Chương 445

Nội dung không có

Chương 446

Nội dung không có

Chương 447

Nội dung không có

Chương 448

Nội dung không có

Chương 449

Nội dung không có

Chương 450

Nội dung không có

Chương 451

Nội dung không có

Chương 452

Nội dung không có

Chương 453

Nội dung không có

Chương 454

Nội dung không có

Chương 455

Nội dung không có

Chương 456

Nội dung không có

Chương 457

Nội dung không có

Chương 458

Nội dung không có

Chương 459

Nội dung không có

Chương 460

Nội dung không có

Chương 461

Nội dung không có

Chương 462

Nội dung không có

Chương 463

Nội dung không có

Chương 464

Nội dung không có

Chương 465

Nội dung không có

Chương 466

Nội dung không có

Chương 467

Nội dung không có

Chương 468

Nội dung không có

Chương 469

Nội dung không có

Chương 470

Nội dung không có

Chương 471

Nội dung không có

Chương 472

Nội dung không có

Chương 473

Nội dung không có

Chương 474

Nội dung không có

Chương 475

Nội dung không có

Chương 476

Nội dung không có

Chương 477

Nội dung không có

Chương 478

Nội dung không có

Chương 479

Nội dung không có

Chương 480

Nội dung không có

Chương 481

Nội dung không có

Chương 482

Nội dung không có

Chương 483

Nội dung không có

Chương 484

Nội dung không có

Chương 485

Nội dung không có

Chương 486

Nội dung không có

Chương 487

Nội dung không có

Chương 488

Nội dung không có

Chương 489

Nội dung không có

Chương 490

Nội dung không có

Chương 491

Nội dung không có

Chương 492

Nội dung không có

Chương 493

Nội dung không có

Chương 494

Nội dung không có

Chương 495

Nội dung không có

Chương 496

Nội dung không có

Chương 497

Nội dung không có

Chương 498

Nội dung không có

Chương 499

Chương 499

Vương Đại Hùng vỗ đùi, biết sắp hỏng chuyện rồi, vội vàng bước lên trước ngăn Trần Gia Bảo, lại nói với Đoạn Chấn Cách: "Lão Đoạn, Trần Gia Bảo chắc chắn là người tài trăm năm khó gặp, đối với người tài đặc biệt, tất nhiên phải đối xử đặc biệt mới được, nói lời thật lòng, so với thực lực của Trần Gia Bảo, tôi cảm thấy cậu ấy nói ra yêu cầu này cũng không phải là quá đáng lắm."

Sau khi nói xong, Vương Đại Hùng nháy mắt ra hiệu với Đoạn Chấn Cách.

Trần Gia Bảo cũng dừng bước, liếc mắt nhìn Đoạn Chấn Cách.

Đoạn Chấn Cách âm thầm nhíu mày, ngay từ đầu ông ta cũng chỉ là muốn mặc cả với Trần Gia Bảo, nào ngờ Trần Gia Bảo căn bản không đi theo con đường mà ông ta đã bày sẵn, nói đi là đi, bây giờ Vương Đại Hùng ra mặt, đúng lúc cho ông ta một bậc thang, thuận thế bất đắc dĩ nói: "Được rồi, Trần Gia Bảo, nếu ngay cả Đại Hùng cũng nói như vậy, hai điều kiện của cậu, tôi thay mặt cho quân khu Biển Đông, coi như miễn cưỡng đồng ý."

Vương Đại Hùng thở phào nhẹ nhõm, cười ha hả nói: "Tông Sư Trần, từ hôm nay trở đi, cậu chính là đại tá của quân khu Biển Đông, vừa gia nhập quân khu đã trở thành đại tá, đây là việc cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử quân đội Việt Nam, chúc mừng chúc mừng."

Trần Gia Bảo thản nhiên dừng lại, anh đâu phải không nhìn ra được, Vương Đại Hùng và Đoạn Chấn Cách tám phần là kẻ xướng người họa mà thôi. Vương Đại Hùng lúng túng, ngay sau đó, lại mời Trần Gia Bảo về chỗ ngồi.

Đoạn Chấn Cách nhìn thấy cả, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, cho dù Trần Gia Bảo thật sự là thiên tài trăm năm khó gặp, nhưng trên tư liệu cho thấy, cùng lắm thì Trần Gia Bảo cũng chỉ là người luyện võ Tông Sư trung kỳ, không phân cao thấp với Vương Đại Hùng, vì sao thái độ của Vương Đại Hùng đối với Trần Gia Bảo lại có một chút cung kính?

Đoạn Chấn Cách nghĩ mãi không ra, lắc đầu, vứt nghi ngờ này ra sau đầu, nói với Trần Gia Bảo: "Yêu cầu cậu vừa nhắc đến, cho dù là bảo vệ phụ nữ của cậu cũng được, hay là cho cậu tự do tuyệt đối cũng tốt, thậm chí là, cậu còn có thể đồng thời gia nhập cục An ninh Quốc gia, những điều kiện này tôi đều có thể đồng ý, nhưng mà, cậu có thể mang lại lợi ích gì cho quân khu Biển Đông?"

Bốp một tiếng, Trần Gia Bảo vỗ tay cái độp, cười nói: "Trực tiếp bàn lợi ích và điều kiện dễ nghe hơn nhiều so với địa vị và vinh dự ông vừa mới nói, nói đi, ông, hoặc là quân khu Biển Đông các ông muốn tôi làm cái gì?"

"Tốt, người chân thật nói lời thẳng thắn!"

Đoạn Chấn Cách cười nói: "Tôi nghe nói, trước đó khi Tạ Quốc An quyết chiến với cậu, cậu ta uống một viên Tiểu Huyền Dương Đan của nhà họ Tạ, tu vi từ Thông U trung kỳ tăng vọt lên Thông U hậu kỳ, lúc ấy cậu nói Tiểu Huyền Dương Đan là cậu luyện chế, chuyện này có phải là thật không?"

Biểu cảm của Đoạn Chấn Cách rất gấp gáp, bởi vậy có thể thấy được, Đoạn Chấn Cách coi trọng Tiểu Huyền Dương Đan đến bực nào.

"Đúng vậy."

Trần Gia Bảo gật đầu thừa nhận.

Lấy được câu trả lời chắc chắn của Trần Gia Bảo, Đoạn Chấn Cách vui mừng khôn xiết, thậm chí, ngay cả trong ánh mắt cũng xuất hiện vẻ hưng phấn: "Vậy cậu còn có thể luyện chế Tiểu Huyền Dương Đan không?"

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, nếu Đoạn Chấn Cách đã muốn Tiểu Huyền Dương Đan, vậy chắc chắn là số lượng lớn, mặc

dù Trần Gia Bảo có thể luyện chế, nhưng luôn cảm thấy rất phiền phức.

“Thế nào, có khó khăn gì sao? Ừm… có khó khăn cũng là bình thường, dù sao loại đan dược cấp Thần này cũng không phải tùy tiện là có thể luyện chế.”

Đoạn Chấn Cách và Vương Đại Hùng đều lấy làm tiếc, nhưng mà cũng tỏ vẻ đã hiểu.

Trần Gia Bảo kỳ lạ liếc nhìn ông ta, nói: “Không có khó khăn gì, chỉ là rất phiền phức, nhưng mà, tôi có thể cung cấp phương thuốc phối chế Tiểu Huyền Dương Đan cho quân đội, để tự các ông đi luyện chế.”

Lời này vừa nói ra, giống như sấm sét giữa trời quang!

“Cái gì?”

Đoạn Chấn Cách và Vương Đại Hùng khiếp sợ không thôi!

Trần Gia Bảo thật sự muốn đem phương pháp phối chế”đan Tiểu Huyền Dương”cho khu vực quân sự ở biển Đông?

Nghe được quyết định này, Đoạn Chấn Cách và Vương Đại Hùng đều kinh ngạc.

Chương 500

Chương 500

“Một viên đan Tiểu Huyền Dương có thể nâng từ bậc trung lên tới bậc cuối, đan dược thần kỳ và quý giá như vậy, bất kể tới nơi nào đều là mục tiêu để những người luyện võ tranh giành, càng không phải nói người luyện đan tuyệt đối giữ bí mật về phương pháp điều chế Tiểu Huyền Dương đan, vậy mà Trần Gia Bảo muốn đem phương pháp điều chế đan Tiểu Huyền Dương cho quân đội, đây… đây thực sự là một vấn đề lớn, vừa mới gặp Trần Gia Bảo, đã được nhận phần đại lễ như vậy, quân khu ở biển Đông nhất định là nhặt được một báu vật.

Tuy Đoạn Chấn Cách là người chỉ huy của quân khu biển Đông, thuộc loại người dậm chân một cái, chấn động toàn bộ Việt Nam, ngay cả những nhân vật lớn mặt cũng phải run sợ, thế nhưng sau khi nghe đề nghị của Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi chấn động, sau đó nửa mừng nửa lo, ngay cả nhìn vào ánh mắt của Trần Gia Bảo, ánh mắt đều tràn ngập sự khác thường, Trần Gia Bảo giống như một báu vật vậy.

Vương Đại Hùng lại càng không phải nói, đáng lẽ ông ta chính là cường giả cấp tông sư, đương nhiên hiểu được viên đan dược quý giá kia có thể nâng cao tu vi của người luyện võ, nhưng không biết tác dụng phụ của đan dược ra sao.

Trần Gia Bảo vừa tới quân khu ở biển Đông, vốn là người có tiếng đưa lên một phần đại lễ, ngay cả Vương Đại Hùng và Đoạn Chấn Cách vừa vui mừng, vừa phấn khích.

“Giấy, bút.”

Trần Gia Bảo bắt chéo chân, thản nhiên.

Đoạn Chấn Cách, bỗng nhiên phản ứng lại, Trần Gia Bảo hẳn là muốn viết phương pháp điều chế đan Tiểu Huyền Dương.

Nghĩ như vậy, nhân vật có tiếng như Đoạn Chấn Cách cũng giật mình, bất chấp tư thái của chỉ huy quân đội, vội vàng lấy sổ bút từ trong ngăn kéo, hơn nữa còn tự mình bày ra trước mặt Trần Gia Bảo, làm gì còn có thái độ kiêu ngạo lúc ban đầu?

Trong mắt Vương Đại Hùng, cũng vô cùng kích động, lý do rất đơn giản, đan Tiểu Huyền Dương thực sự rất quý giá, nhất là đối với quân khu biển Đông.

Trần Gia Bảo nhìn biểu cảm của hai người, bĩu môi, thiếu điều nói ngay tại chỗ những lời chưa trải sự đời.

Đối với Trần Gia Bảo, đan Tiểu Huyền Dương chỉ là tiện tay luyện chế, phương pháp điều chế đan dược có công hiệu như này trong đầu anh không dưới một trăm loại, phương thức điều chế đan Tiểu Huyền Dương anh thực sự không để vào mắt.

Trần Gia Bảo ghi phương thức điều chế, sau đó đưa cho Đoạn Chấn Cách, nói: "Dược liệu cần thiết và nhiệt lượng trong quá trình luyện đan đều ghi rõ trên giấy."

Đoạn Chấn Cách mừng rỡ, vội càng nhận lấy, liếc mắt xem, chỉ có điều ông không hiểu dược lý, đưa cho Vương Đại Hùng.

Vương Đại Hùng nhìn một lúc, càng xem càng kích động, sau đó vỗ đùi, kích động mà tán thán nói: "Tuyệt vời, phương pháp điều chế này quả thực chưa từng nghe thấy, không, phải là trên cả tuyệt vời."

"Phải kiếm dược liệu ở đâu chứ?"

Đoạn Chấn Cách vội vàng hỏi, dược liệu là vấn đề ông lo lắng nhất, nếu luyện chế đan Tiểu Huyền Dương mà cần dược liệu quý giá cũng không thể sản xuất số lượng lớn, cho dù có được phương pháp cũng như không.

Vương Đại Hùng lắc đầu, Đoạn Chấn Cách nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, chỉ nghe thấy Vương Đại Hùng nói tiếp: "Yên tâm, tôi đã xem qua rồi, công thức này cần dược liệu không phải hiếm có, sản xuất số lượng lớn cũng không thành vấn đề, cũng có thể điều chỉnh hiệu quả của đan dược bằng cách pha loãng 10 lần, 20 lần,…. và quy mô sản xuất hàng loạt còn có thể lớn hơn nữa."

“Tốt, tốt, vậy là tốt rồi!”

Đoạn Chấn Cách vui mừng khôn xiết, không ngường nói bốn chữ tốt, có thể thấy trong lòng ông vô cùng hưng phấn và kích động.

Trần Gia Bảo đứng lên, thản nhiên nói: “Phương thuốc cho ông, không có việc gì thì tôi đi nghỉ trước.”

“Trần Gia Bảo, chỉ cần đan Tiểu Huyền Dương thực sự sản xuất số lượng lớn thành công, cậu chính là công thần của quân khu biển Đông, không, thậm chí là toàn bộ quân đội Việt Nam, tôi nhất định phải mang công lao của cậu báo cáo chi tiết cho chính quyền trung ương, đến lúc đó có danh tiếng, khen thưởng, tôi sẽ không quên chia cho cậu.”

Đoạn Chấn Cách cười nói, càng nhìn Trần Gia Bảo càng thấy thuận mắt.

Chương 501

Nội dung không có

Chương 502

Nội dung không có

Chương 503

Nội dung không có

Chương 504

Nội dung không có

Chương 505

Nội dung không có

Chương 506

Nội dung không có

Chương 507

Nội dung không có

Chương 508

Nội dung không có

Chương 509

Nội dung không có

Chương 510

Nội dung không có

Chương 511

Nội dung không có

Chương 512

Nội dung không có

Chương 513

Nội dung không có

Chương 514

Nội dung không có

Chương 515

Chương 515

Sau khi Trần Gia Bảo đến tỉnh lỵ, anh chỉ nhìn thấy nó ở bãi đậu xe bên ngoài Miaotian Water Pavilion, nơi đã là một trong những câu lạc bộ giải trí cao cấp nhất ở tỉnh lỵ.

Kiều Phượng Hoa dường như rất quen thuộc với nơi này, vừa bước vào đại sảnh tráng lệ, ánh mắt của quản lý đại sảnh sáng lên, anh ta bước nhanh tới, cung kính cười: "Cô Kiều, cơn gió nào thổi cô tới đây?"

Kiều Phượng Hoa nở nụ cười xinh đẹp, chỉ vào Trần Gia Bảo cười nói: "Quản lý Hoàng, đây là Trần Gia Bảo bạn tốt của tôi. Hôm nay anh ấy mời chúng ta đi ăn tối, anh sẽ sắp xếp một hộp yên tĩnh cho anh ấy."

"Được rồi, tôi sẽ làm một việc đó, đừng lo lắng."

Quản lý Hoàng vô thức nhìn Trần Gia Bảo, phát hiện anh ta không quen biết Trần Gia Bảo, bí mật nhíu mày, có lẽ là người nước ngoài, tuy rằng lịch sự gật đầu với Trần Gia Bảo nhưng cũng không quá quan tâm.

Nói cho cùng, ở nơi gia đình giàu có như tỉnh lỵ cạnh nhau, cho dù là bạn của Kiều Phượng Hoa, chỉ cần là người bên ngoài, cũng không cần quá coi trọng. Quản lý Hoàng đang định thu hồi ánh mắt, đột nhiên từ khóe mắt nhìn thấy hai chị em của Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân hai mắt sáng lên.

Là quản lý tiền sảnh của nhà hàng Gia Yến, một trong những phẩm chất cơ bản nhất của anh là ngay từ đầu đã có thể nhận ra những nhân vật quan trọng của các gia đình giàu có lớn trong tỉnh và thủ đô, anh đương nhiên biết chính xác là hai cô gái xinh đẹp này.

Con gái nhà họ Tần. Quản lý Hoàng đang định chào hỏi hai vị tiểu thư, đột nhiên trong khóe mắt nhìn thấy Tần Ly Nguyệt và

Trần Gia Bảo đang nắm tay nhau, anh ta sửng sốt đứng ngồi không yên. “Anh ấy là bạn trai của cô Tần sao? Nhưng theo tin đồn, không phải vị hôn phu của Tần Ly Nguyệt, con trai cả của Lục Thiếu Dương sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Quản lý Hoàng sửng sốt bảy phút, nghi ngờ ba phút. Đột nhiên, Tần Thi Vân chủ động nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo trìu mến nói: “Anh rể, chúng ta đều nói nếu như anh sống sót sau tai biến là có phúc. Chúng ta phải uống thêm vài ly để ăn mừng. Khi chúng ta trở về, anh có trách nhiệm chở chúng ta đi.”

“Không sao, cho dù em có say, anh rể nhất định sẽ đưa em trở về an toàn.”

Trần Gia Bảo bóp chặt chiếc mũi thanh tú của Tần Thi Vân đầy trìu mến.

“Em ghét nó.”

Tần Thi Vân nhăn mũi đáng yêu, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy vui vẻ. Bên kia, quản lý Hoàng hoàn toàn sững sờ. Khi Tần Thi Vân gọi Trần Gia Bảo là anh rể trước công chúng, người ta thừa nhận rằng Trần Gia Bảo thực sự là bạn trai của Tần Ly Nguyệt.

“Là bạn trai của cô Tần, thân phận của anh ta tuyệt đối phi thường. Anh ta là con trai của một gia tộc bí ẩn?”

Quản lý Hoàng nghĩ đến điều này, càng nghĩ càng cảm thấy không dám lơ là, cung kính chào hỏi: “Anh Trần, xin mời, đây là lần đầu tiên anh tới đây. Nếu tiếp đón không tốt, xin tha thứ cho tôi.”

Trần Gia Bảo thờ ơ lắc đầu và đi về phía trước, trong khi chị em nhà Tần và Kiều Phượng Hoa vây quanh anh ta ở trung tâm như thể những vì sao đang vòm trên mặt trăng.

Rõ ràng là do Trần Gia Bảo đứng đầu! Nhìn thấy cảnh này, quản lý Hoàng càng thêm sửng sốt, phải biết rằng dù là Kiều Phượng Hoa hay chị em họ Tần, họ đều là những người đứng đầu tỉnh lỵ, muốn làm bạn với họ thì ít nhất cũng phải ở mức đại phú gia. Có thể làm bạn trai của Tần Ly Nguyệt mà lại bị ba nữ tử mờ nhạt dẫn dắt chắc chắn càng đáng nể hơn.

Nghĩ đến điều này, quản lý Hoàng đột nhiên gọi một người phục vụ quyến rũ trong bộ sườn xám màu hồng bên cạnh và nói: “Cô sẽ gửi một món ăn đặc biệt từ nhà hàng của chúng tôi đến phòng của cô Kiều Phượng Hoa sau, nói rằng đó là của tôi. Nó được đặt bởi tôi, hiểu không? “

Người phục vụ quyến rũ sững sờ một lúc, trong tiềm thức nói: “Quản lý, cô Kiều Phượng Hoa là khách hàng quen thuộc ở đây, đúng vậy, nhưng ông chủ lớn đứng sau nhà hàng của chúng tôi không dưới thân phận cô Kiều Phượng Hoa. Chúng tôi không phải nịnh cô ấy như thế này sao?”

Quản lý Hoàng chế nhạo nói: “Thêm hai cô con gái nhà họ Tần thì biết làm sao?”

Người phục vụ hào hoa ngạc nhiên nói: “Hai người đó là tiểu thư nhà họ Tần? Chẳng trách.”

“Còn hơn thế nữa.”

Quản lý Hoàng chế nhạo, nói: “Cô biết người đàn ông đó là ai, anh ta là bạn trai của cô Tần Ly Nguyệt, cô nghĩ, có thể là bạn trai của cô Tần Ly Nguyệt, lai lịch của anh ta có thể nhỏ. Có thể nói bốn người bọn họ này nhất định là tứ đại thiên tử, nhất định phải hầu hạ, hiện tại đã hiểu chưa? “

Chương 516

Chương 516

Người phục vụ Mỹ Lan đã bị sốc và gật đầu liên tục, nói: “Tôi hiểu, tôi sẽ hoàn thành việc này.”

Nhà hàng Gia Yến xứng danh là khách sạn siêu sao cao cấp nhất tỉnh ly, ngay cả những chiếc hộp cũng cổ kính và sang trọng. “Quản lý Hoàng, sắp xảy ra chuyện.”

Trần Gia Bảo nhìn bát súp dày và Bào ngư trên bàn với một nụ cười vui tươi. Vừa rồi, một người phục vụ mặc sườn xám màu hồng mang đến một phần canh nấu từ bào ngư và cánh bào ngư, cô ta cười nói là do quản lý Hoàng đặc biệt gửi tới, khi rời đi, cô ta quay lưng về phía Tần Ly Nguyệt nhìn Trần GiaBảo. Chỉ cần một cái nháy mắt, chỉ cần TrầGia Bảo có nguyện vọng, bất cứ lúc nào cô cũng có thể mở cửa phòng với Trần Gia Bảo. Nhưng cảnh tượng này Tần Thi Vân tình cờ nhìn thấy, cong môi ngâm nga: “Chỉ là kẻ nịnh bợ mà thôi.

Biết ta là ai, ta tới đây là để nịnh nọt chúng ta, không có bất cứ đường lui nào.”

“Không.”

Trần Gia Bảo lắc đầu nói, “Quản lý Hoàng chỉ là một kẻ nhỏ bé không có thân phận và lai lịch.

Một người cấp thấp như anh ta không dễ gì có được chỗ đứng ở tỉnh lỵ Ngọa hổ tàng long, mặc dù vậy.

Vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng anh ta phải ngước nhìn người khác mỗi ngày, vì vậy chúng ta không cần phải đứng trên phương diện đạo đức cao để chỉ trích anh ấy. Dù sao thì cô cũng là cô gái kiêu hãnh của tầng lớp thượng lưu. Từ khi sinh ra, cô đã được ông trời yêu thương, không thể không nhận ra. Những khó khăn của giai cấp dưới. “

“Ồ, anh rể nói gì cũng có lý, bọn họ đã viết ra rồi.”

Tần Thi Vân đáng thương nói. Trần Gia Bảo mỉm cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, nói: “Nhưng cô nói đúng một điều. Con người, đứng thẳng, tốt hơn là có xương sống.”

“Đúng, đúng, ý người ta là vậy, tôi biết anh rể sẽ hiểu tôi.”

Tần Thi Vân lập tức mở to mắt gật đầu. Kiều Phượng Hoa che miệng cười khẽ, mở một chai Lafite đã có tuổi, rót lên cốc trước mặt Tần Thi Vân, cười nói: “Nào, hôm nay là anh rể của cô chiêu đãi cô, chúng ta đừng khách sáo, hôm nay cố gắng ăn thịt anh ấy. “

“Lần này ăn không được kém thì sao?”

Tần Thi Vân chớp chớp mắt đáng yêu hỏi. “Vậy thì ăn thịt hắn cả đời, sẽ luôn có lúc kém hắn.”

Kiều Phượng Hoa uống một hơi cạn sạch, trên gò má trắng nõn nổi lên hai tầng mây đỏ. Trần Gia Bảo sửng sốt, luôn cảm thấy vừa rồi lời nói của Kiều Phượng Hoa có chút mơ hồ. Anh chưa kịp tìm hiểu kỹ thì đột nhiên, cánh cửa phòng bị mở ra, một thanh niên say rượu bước vào. Khi nhìn thấy Trần Gia Bảo và những người khác trong phòng, anh ta rõ ràng là sửng sốt, anh ta nhanh chóng cười nói: “Thực xin lỗi, tôi đã đi nhầm phòng.”

“Không sao đâu.”

Trần Gia Bảo cười. Người thanh niên lịch sự mỉm cười, đang định rút lui thì đột nhiên nhìn thấy Kiều Phượng Hoa và chị em họ Tần, thân thể của hắn chấn động, nhất là khi nhìn thấy Kiều Phượng Hoa, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trần Gia Bảo bắt gặp ánh mắt của anh ta một cách sắc bén, và trong lòng anh ta tràn đầy ngạc nhiên. Sau khi người thanh niên đi ra và đóng cửa lại, Trần Gia Bảo tò mò hỏi: “Phượng Hoa, cậu có biết người đàn ông vừa rồi không?”

“Ta cũng rất ngạc nhiên, ta không nên quen biết hắn, nhưng không biết tại sao, ta đột nhiên có linh tính không tốt.”

Kiều Phượng Hoa khẽ cau mày, đặt ngón tay mảnh khảnh bên môi, vẻ mặt đầy nghi hoặc. Nhưng anh ta nói rằng người thanh niên, anh ta tên là Thạch Hạo Quân, sau khi rời khỏi Phòng, vẻ

mặt của anh ta đầy kinh ngạc và ngạc nhiên: “Cô Kiều Phượng Hoa người nhà họ Kiều, cô ấy cũng ở đây. Tôi phải nói cho thầy Trác biết tin này càng sớm càng tốt.”

Nghĩ đến đây, Thạch Hạo Quân vui vẻ đi tới phòng bên cạnh, mở cửa bước vào. Trong hộp có năm người trẻ tuổi, người ngồi ở trung tâm đẹp trai, góc cạnh, có đôi mắt sâu, chỉ cần nhìn vẻ bề ngoài, anh ta chắc chắn là một người đàn ông mê hoặc phụ nữ. “Thầy Trác, lần này anh du học ở Anh về, anh nhất định sẽ gây tiếng vang lớn trong nước. Thầy Trác ăn thịt, chúng ta người, sau lưng Trác Nghiên chỉ cần một ngụm canh là đủ rồi.”

“Nhà họ Trác là gia tộc nổi tiếng ở tỉnh lỵ, còn có hôn ước với cô Kiều Phượng Hoa của nhà họ Kiều. Sau khi Trác Nghiên và cô Kiều kết hôn, với sự hợp tác của nhà họ Kiều, chúng ta nhất định có thể hô mưa gọi gió ở tỉnh lỵ.”

Em sợ Trác thiếu gia sẽ đối xử không tệ với anh sao? “

Khi anh ấy ở thành phố Hòa Bình, Trần Gia Bảo nói rằng Hà Trung Sơn sẽ không có gì, và Trần Gia Bảo đã làm. Hà Trung Sơn bị bất lực nhân đạo, không tìm được người phụ nữ nào trong đời, cha anh, lãnh đạo cao nhất của một doanh nghiệp nhà nước, cũng bị bắt vì tội tham ô và hối lộ, và tất cả tài sản của gia đình anh đều bị tịch thu. Hà Trung Sơn lúc đó thực sự không có gì cả.

Chương 517

Nội dung không có

Chương 518

Chương 518

Trần Gia Bảo nhẹ nói. Trác Nghiên khịt mũi, không giấu giếm vẻ khinh thường, tự hào nói: "Hóa ra tôi xuất thân từ nhỏ như Hòa Bình. Tôi biết Lý Đức Trung nhà họ Lý ở Hòa Bình. Một năm trước, tôi đã dự tiệc. Uống nước miễn phí với anh ta, vừa nhìn thấy tôi anh ta phải hét lên kính cẩn với Trác Nghiên, về mặt anh ta, nếu là người quen thì cho tôi đi ngay lập tức, nếu không tôi không thể đảm bảo rằng anh có thể an toàn rời khỏi tỉnh."

Lời nói của anh ta đã là một lời đe dọa trắng trợn, tuy nhiên, anh ta vừa đi du học trở về và anh ta không biết rằng Lý Đức Trung đã chết và anh ta đã bị giết bởi Trần Gia Bảo. Hai chị em họ Tần lập tức trừng mắt nhìn Trác Nghiên, đặc biệt là Tần Ly Nguyệt, ánh mắt thoáng qua một tia mờ mịt. Trần Gia Bảo khóe miệng cong lên một nụ cười khinh thường, nói: "Lý Đức Trung? Hắn chết rồi, chết rất thê thảm."

"Cái gì, Lý Đức Trung đã chết, hắn chết như thế nào?"

Trác Nghiên kinh ngạc hỏi. "Anh không cần biết anh ta chết như thế nào."

Trần Gia Bảo nói đùa: "Anh chỉ cần biết một điều."

"Làm sao vậy?"

Trác Nghiên nhíu mày. "Tôi không quan tâm trước đây anh có phải là vị hôn phu của Phượng Hoa hay không, nhưng từ hôm nay, từ hôm nay, Kiều Phượng Hoa không liên quan gì đến Trác Nghiên nữa. Tôi hy vọng rằng anh cũng có thể nhận ra hiện thực này."

Trần Gia Bảo đưa tay dửng dưng nói, như thể là để kể một vấn đề tầm thường. Trác Nghiên tức giận, cả giận nói: "Sau đó anh biết hợp đồng hôn nhân của Kiều Phượng Hoa với tôi là do

chính cha cô ấy là Kiều Ngọc Nghi hứa hẹn. Anh là gì, anh dám xen vào chuyện của tôi?"

"Vận mệnh của cô ấy chỉ có thể nằm trong tay cô ấy. Nhà họ Kiều không thể can thiệp, huống chi là can thiệp. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì cô ấy là bạn của Trần Gia Bảo."

Trần Gia Bảo ủ rũ nhìn, tự hào thiên hạ! Kiều Phượng Hoa trước tiên là sửng sốt, sau đó là biết ơn, và cuối cùng, trái tim của anh ấy tràn đầy xúc động và ngọt ngào, hai hàng nước mắt pha lê lướt qua khóe mắt, nhưng một nụ cười hạnh phúc hiện trên khóe miệng. Vẻ đẹp ly kỳ!

Kiều Phượng Hoa rất cảm động, thực sự cảm động. Khi cô đang rất bối rối và bất lực, Trần Gia Bảo đã đứng trước mặt cô, ngăn cản mọi thứ cho cô. Trong lòng Kiều Phượng Hoa nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, trước đây cô chưa từng yêu ai, nhưng cô biết cảm giác của mình lúc này nhất định phải là tình yêu.

Cô nhìn Trần Gia Bảo, người hơi gầy nhưng có tấm lưng đủ che mưa gió, ánh mắt dịu dàng. Đối diện với Trần Gia Bảo, Trác Nghiên ban đầu rất tức giận, đột nhiên anh ta chế nhạo, vẻ mặt đầy khinh thường, cong môi nói: "Trần Gia Bảo, đây là tỉnh lỵ, không phải Hòa Bình. Ở tỉnh lỵ có ngọa hổ tàng long,"

Điều quan trọng nhất ở đây là phải tự hiểu biết bản thân, bởi vì có rất nhiều người mà cậu không thể đủ khả năng để xúc phạm và cậu không thể gánh chịu hậu quả của việc xúc phạm những người này.

Và tôi, gia đình Trác, cậu không thể đủ khả năng để xúc phạm."

Trác Nghiên ngừng lời khi nói vậy, nhưng vẻ mặt càng ngày càng kiêu ngạo, khí chất ngày càng độc đoán, nói: "Gia đình họ Trác của tôi đã làm việc ở tỉnh lỵ hàng chục năm, và đã trở thành một trong những người giàu có hàng đầu ở tỉnh lỵ.

Trong giới kinh doanh, nhà họ Trác tham gia vào nhiều lĩnh vực trọng yếu như bất động sản, y tế, giáo dục,…

Trong giới chính trị, chú tôi là phó tỉnh trưởng Trường Lâm và có quan hệ hợp tác tốt với quân đội. Về phần tôi từ nhỏ đã được giáo dục ưu tú, năm 18 tuổi tôi làm trợ lý giám đốc tham

gia vào công việc kinh doanh của gia đình, trong thời gian du học ở Anh ba năm trước, tôi cũng đã trở thành thành viên hội đồng của Phòng Thương mại Trung Quốc, tuy tôi mới trở về Việt Nam nên sẽ không mất nhiều thời gian.

Sẽ tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình, chính thức bước vào thế giới kinh doanh, và trở thành một ngôi sao mới trong giới kinh doanh tỉnh – thành. Còn Trần Gia Bảo, cậu chẳng là gì so với tôi, nó là gì? Chỉ cần cậu bằng lòng, tôi có thể dùng chút sức lực bóp chết cậu như con kiến! “

Trác Nghiên vẻ mặt kiêu ngạo, ngạo nghễ nâng cằm, hoàn toàn không để ý tới Trần Gia Bảo . Đương nhiên, Trác Nghiên cũng có vốn tự hào! Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân giật mình, bọn họ không ngờ Trác Nghiên lại tốt như vậy. Tuy nhiên, vẻ mặt của Trần Gia Bảo rất phẳng lặng, và ngay cả ánh mắt cũng không dao động. “Trần Gia Bảo thì sao, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, lập tức buông tha đi. Tôi sẽ dẫn Phượng Hoa đến hộp của mình uống một ly. Nếu anh không có hứng thú, hậu quả không phải thứ anh có thể chịu được.”

Trác Nghiênchế nhạo tự đắc. Gia tộc họ Trác rất có thế lực trong lĩnh vực quân sự, chính trị và kinh doanh, hắn tin rằng chỉ cần chỉ số IQ của Trần Gia Bảo ở mức bình thường thì nhất định sẽ nhường bước.

Chương 519

Nội dung không có

Chương 520

Nội dung không có

Chương 521

Nội dung không có

Chương 522

Nội dung không có

Chương 523

Nội dung không có

Chương 524

Nội dung không có

Chương 525

Nội dung không có

Chương 526

Nội dung không có

Chương 527

Nội dung không có

Chương 528

Nội dung không có

Chương 529

Nội dung không có

Chương 530

Nội dung không có

Chương 531

Nội dung không có

Chương 532

Nội dung không có

Chương 533

Nội dung không có

Chương 534

Nội dung không có

Chương 535

Nội dung không có

Chương 536

Nội dung không có

Chương 537

Nội dung không có

Chương 538

Nội dung không có

Chương 539

Nội dung không có

Chương 540

Nội dung không có

Chương 541

Nội dung không có

Chương 542

Nội dung không có

Chương 543

Nội dung không có

Chương 544

Nội dung không có

Chương 545

Nội dung không có

Chương 546

Nội dung không có

Chương 547

Nội dung không có

Chương 548

Nội dung không có

Chương 549

Nội dung không có

Chương 550

Nội dung không có

Chương 551

Nội dung không có

Chương 552

Nội dung không có

Chương 553

Nội dung không có

Chương 554

Nội dung không có

Chương 555

Nội dung không có

Chương 556

Nội dung không có

Chương 557

Nội dung không có

Chương 558

Nội dung không có

Chương 559

Nội dung không có

Chương 560

Nội dung không có

Chương 561

Nội dung không có

Chương 562

Nội dung không có

Chương 563

Nội dung không có

Chương 564

Nội dung không có

Chương 565

Nội dung không có

Chương 566

Nội dung không có

Chương 567

Nội dung không có

Chương 568

Nội dung không có

Chương 569

Nội dung không có

Chương 570

Nội dung không có

Chương 571

Nội dung không có

Chương 572

Nội dung không có

Chương 573

Nội dung không có

Chương 574

Nội dung không có

Chương 575

Nội dung không có

Chương 576

Nội dung không có

Chương 577

Nội dung không có

Chương 578

Nội dung không có

Chương 579

Nội dung không có

Chương 580

Nội dung không có

Chương 581

Nội dung không có

Chương 582

Nội dung không có

Chương 583

Nội dung không có

Chương 584

Nội dung không có

Chương 585

Nội dung không có

Chương 586

Nội dung không có

Chương 587

Nội dung không có

Chương 588

Nội dung không có

Chương 589

Nội dung không có

Chương 590

Nội dung không có

Chương 591

Nội dung không có

Chương 592

Nội dung không có

Chương 593

Chương 593

Tay phải của Trần Gia Bảo làm tư thế mũi kiếm, chỉ thẳng lên trời, cười nhẹ nói: "Nếu không làm ra chút động tĩnh, thì người khác còn tưởng chúng ta chết rồi đó."

Nói xong, Trần Gia Bảo hô nhẹ một tiếng, khí thế xung quanh đột nhiên tăng mạnh, thậm chí còn đẩy độc tố màu xanh xung quanh lùi ra sau, tiếp theo, một tia kiếm khí lạnh thấu xương, bắn ra từ đầu ngón tay Trần Gia Bảo!

Chớp mắt, kiếm khí xông thẳng lên trời, khiến đám khói độc màu xanh bị khoét ra một lỗ hổng lớn!

Phượng Mạc Hàn và Trác Tranh khiếp sợ, vội vàng thông qua lỗ hổng của đám khói xanh mà nhìn xuống dưới, chỉ thấy một ngón tay của Trần Gia Bảo chỉ thẳng lên trời, khí thế kinh người, phảng phất như thần!

Nụ cười trên môi của Phượng Mạc Hàn và Trác Tranh phút chốc cứng đờ!

"Anh…anh Hàn, không phải anh nói Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ trúng độc sao, tại…tại sao anh ta vẫn chẳng bị gì cả, là tôi hoa mắt hay Trần Gia Bảo đang làm ra vẻ vậy?"

Trác Tranh nuốt nước miếng, trong lúc khiếp sợ, ly rượu vang trên tay không cầm vững, 'xoảng' một tiếng ngã lên mặt đất vỡ nát thành năm sáu mảnh.

Phượng Mạc Hàn không trả lời câu hỏi của Trác Tranh, nhưng trên vẻ mặt cũng tràn đầy vẻ không thể tin được, lẩm bẩm nói: "Sao…sao có thể, đó là người độc do Qủy Y Môn bọn tôi dụng tâm bồi dưỡng ra, sao….sao không chỉ Trần Gia Bảo, mà ngay cả Xích Luyện cũng không bị sao cả?"

Trong lòng Phượng Mạc Hàn tràn đầy khiếp sợ, một người độc đã phải tiêu phí gần ba tỉ rưỡi mới có thể bồi dưỡng ra được, anh ta cũng biết Trần Gia Bảo là cấp Tông Sư, vì đảm bảo nên anh ta mới nhịn đau, một lần dùng đến mười mấy người độc, nếu toàn bộ khói độc tản phát ra thì đừng nói một người, mà ngay cả một khu phố đều không còn một ngọn cỏ.

Nhưng Trần Gia Bảo không chỉ không sao, mà ngay cả Xích Luyện bên cạnh anh ta cũng không bị gì.

Trong lòng Phượng Mạc Hàn đang nhỏ máu, mà đồng thời cũng tràn đầy khiếp sợ!

"Anh Hàn, bây giờ chúng ta phải làm sao? Hay là nhân lúc Trần Gia Bảo còn chưa phát hiện, chúng ta thì mau chóng rút?" Trác Tranh đứng dậy, chuẩn bị chạy trốn.

Bây giờ anh ta thật sự sợ rồi, anh ta chưa từng gặp qua loại phụ nữ giết người như giết gà giống Xích Luyện, càng chưa từng gặp qua loại quái vật giơ tay bắn ra kiếm khí mà chỉ thấy trong tiểu thuyết hoặc trong phim ảnh như Trần Gia Bảo, nếu không phải vừa nãy anh ta véo đùi mình phát hiện rất đau thì anh ta còn nghi ngờ bản thân đang nằm mơ.

Phượng Mạc Hàn hít sâu một hơi, lập tức bình tĩnh lại, trong mắt xẹt qua một tia ác độc, nói: "Chạy? Tại sao phải chạy, người thông minh chân chính thì luôn để lại đường lui cho mình, Phượng Mạc Hàn tôi vẫn còn một con át chủ bài cuối cùng trong tay, tuyệt đối có thể khiến Trần Gia Bảo chết không có chỗ chôn thân!"

Vẫn còn một con át chủ bài cuối cùng?

Trác Tranh cực kỳ kinh ngạc, cố gắng nhịn lại sự kích động đang điên cuồng nhảy nhót trong lòng, một lần nữa ngồi xuống, nhưng một khi phát hiện không đúng, anh ta sẽ lập tức bỏ chạy.

Phượng Mạc Hàn lấy điện thoại ra, gọi vào một số điện thoại, nói: "Kongamato, có thể bắt đầu hành động rồi."

"Kongamato? Người phương tây?" Trác Tranh kinh ngạc nói.

"Người Việt Nam, hơn nữa còn là sát thủ đỉnh cấp xếp top 10 trong bảng xếp hạng Phong Nhất!" Phượng Mạc Hàn cười lạnh một tiếng, giải thích: "Kongamato là một loại quái vật

biết bay ăn thịt người trong truyền thuyết phương tây, bởi vì anh ta thường đi châu âu chấp hành nhiệm vụ, trong ba năm, liên tiếp giết mười vị thành viên hoàng thất của châu âu, vì vậy được thế giới ngầm xưng là Kongamato."

Có lẽ cậu không biết 10 người trong top 10 của bảng xếp hạng Phong Nhất đáng sợ tới mức nào, tôi nói thế này, Xích Luyện bên cạnh Trần Gia Bảo ở trong bảng xếp hạng Phong Nhất cũng chỉ xếp hạng 30 mà thôi, mà giữa top 10 và top 30 có sự chênh lệch cực kỳ lớn như cách biệt giữa trời với đất vậy."

Trác Tranh lập tức khiếp sợ hô lên, trong đầu không tự chủ nhớ lại cảnh tượng Xích Luyện giết người như ma trước đó, nhịn không được mà cảm thấy ớn lạnh.

"Nếu Xích Luyện xếp hạng 30 đã mạnh như vậy, vậy Kongamato xếp hạng cao hơn Xích Luyện rất nhiều kia, chẳng phải sẽ càng trâu bò sao?"

Trác Tranh nghĩ tới đây trong lòng lại bắt đầu hưng phấn trở lại.

Chương 594

Chương 594

Phượng Mạc Hàn đắc ý cười nói: “Cho dù Trần Gia Bảo là cấp Tông Sư, nhưng ở trước mặt Kongamato thì hôm nay cũng chỉ có con đường chết thôi!”

Trác Tranh không ngừng gật đầu, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Đương nhiên, hai người bọn họ không biết, Xích Luyện có thể lợi hại như vậy, là vì đã tu luyện ‘Quy Viễn Độc Kinh’ mà Trần Gia Bảo truyền thụ cho, cùng với có sự đầu tư về tài chính từ hai vị nữ tổng giám đốc là Tô Ánh Mai và Hàn Đông Vy, không ngừng mua các loại độc dược về để tiến hành tu luyện, nên mới có thể lợi hại như vậy, thực lực đã sớm vượt qua ‘Quỳnh Tím’ xếp hạng 30 kia rồi!

Vì vậy, thực lực của Kongamato tuyệt đối không thể đem so với Xích Luyện.

Lại nói đến khi Trần Gia Bảo dùng kiếm khí phá tan đám khói độc xanh, thông qua lỗ hổng nhìn thẳng lên trên, đột nhiên, vẻ mặt anh sững sờ.

Chỉ thấy, trên tầng thượng của một tòa lầu hướng bên trái xuất hiện một bóng người! Tuy ở khoảng cách xa, nhưng nhãn lực của Trần Gia Bảo và Xích Luyện mạnh tới mức nào? Đương nhiên vẫn có thể nhìn rõ được.

Chỉ thấy trên sân thượng tòa lầu có một người thân hình cao lớn đang đứng, mang mặc nạ phòng độc, trên ngực áo đằng trước có hình một con quái thú đang bay, tuy không nhìn rõ được khuôn mặt, nhưng nhìn thân hình này, rất rõ ràng là một người đàn ông.

“Là Kongamato, không sai, hình vẽ quái thú trước ngực, chính là biểu tượng đại diện cho thân phận của Kongamato.” Xích Luyện kinh ngạc thốt lên.

Trần Gia Bảo tò mò hỏi: “Em quen anh ta?”

Xích Luyện gật đầu, sau đó cô ngẩng đầu nhìn về phía Kongamato, sắc mặt có hơi ngưng trọng, nói: “Anh ta là sát thủ đỉnh cấp xếp hạng thứ 10 trên bảng Phong Nhất, nghe nói, trong bảng xếp hạng Phong Nhất, anh ta có kỹ thuật bắn súng số 1, hơn nữa anh ta là người duy nhất dựa vào kỹ thuật bắn súng xuất thần nhập hóa của mình mà chen vào top 10 bảng Phong Nhất.”

“Kỹ thuật bắn súng số 1? Thú vị.” Khóe môi Trần Gia Bảo hiện lên ý cười, ngẩng đầu nhìn lên, trước khi làn khói độc màu xanh lại một lần nữa vây lại, thì chỉ thấy tốc độ tay của Kongamato đang đứng trên sân thượng nhanh như điện, chớp mắt liền lắp xong một cây súng bắn tỉa màu xanh lá, cũng không thấy anh ta dùng ống ngắm nhắm vào Trần Gia Bảo, mà trực tiếp nổ súng thẳng về phía Trần Gia Bảo.

Con ngươi Trần Gia Bảo phút chốc phóng to, lập tức né qua một bên.

Tiếp theo, chỉ thấy tại vị trí Trần Gia Bảo đứng vừa nãy, xuất hiện một lỗ đạn cực kỳ ghê người, từ đây có thể thấy, chỉ cần tốc độ của Trần Gia Bảo chậm một chút thì đã bị đạn bắn trúng!

“Kỹ thuật bắn súng thật đáng sợ, trước khi bắn súng lại chẳng có một chút điềm báo gì.” Trần Gia Bảo cực kỳ kinh ngạc, cách xa như vậy, ngay cả ống ngắm cũng không dùng mà vẫn bắn chuẩn như vậy, loại kỹ thuật bắn đỉnh cấp kiểu này, đời này anh vẫn là lần đầu được thấy.

Trần Gia Bảo vừa nói xong, đột nhiên, anh vô thức cảm giác được có một sự nguy hiểm đang đến gần, vội vàng bắn ngón tay, một tia kiếm khí bắn lên trên theo hướng chếch.

Chớp mắt, kiếm khí đâm vào một viên đạn, ở giữa không trung phát ra một tiếng ‘đùng’.

Kiếm khí tiêu tán giữa không trung, mà đạn của súng tỉa cũng vỡ nát theo đó.

Thình lình, một viên đạn xuyên phá màn khói xanh bay thẳng về hướng Trần Gia Bảo, may mà trực giác của Trần Gia Bảo cực kỳ mạnh, lại cộng thêm anh có tu vi cao thâm, nên mới có

thể đỡ được viên đạn này, nếu đổi thành người khác, thì e là đã sớm thần không biết quỷ không hay mà trúng đạn chết rồi.

Trong lòng Trần Gia Bảo càng khiếp sợ, kinh ngạc nói: "Cách làn khói dày đặc như vậy, chỉ e ngay cả người cũng nhìn không thấy, kỹ thuật súng của anh ta lại vẫn chuẩn như vậy, rốt cuộc anh ta đã làm sao mà luyện được kỹ thuật súng này vậy?"

Chỉ trong lúc Trần Gia Bảo nói những lời này, Kongamato lại bắn phát thứ ba, tuy đạn đều bị kiếm khí của Trần Gia Bảo bắn rơi, nhưng sự kinh ngạc trong lòng Trần Gia Bảo lại ngày càng sâu hơn.

Dù sao, bắn mà không cần ống ngắm một cách thần kỳ như vậy, thật đúng là chưa từng thấy qua bao giờ!

Xích Luyện vừa cảnh giác toàn thân vừa giải thích nói: "Nghe nói Kongamato có một loại thiên phú, đó là có một loại cảm giác nhạy bén như thiên nhãn có thể đoán được quỹ tích vận động của cơ thể người, có thể nói rằng, tuy chúng ta không nhìn thấy được anh ta, nhưng anh ta lại có thể cảm nhận được quỹ đạo hành động của chúng ta, anh ta cũng là nhờ vào loại cảm giác này, mới có thể dựa vào kỹ thuật súng mà bước vào top 10 của bảng Phong Nhất!"

Chương 595

Chương 595

Xích Luyện nói xong, trong lòng liền lo lắng.

Địch trong tối ta ngoài sáng, cũng tương đương với Trần Gia Bảo và Xích Luyện hoàn toàn lộ ra trước họng súng của đối phương, loại tình huống này đúng thật là rất gay go!

“Thì ra là vậy.” Vẻ mặt Trần Gia Bảo ngưng trọng, trong mắt lộ ra sát khí!

Tuy Kongamato không khiến anh sinh ra bao nhiêu cảm giác nguy hiểm, nhưng có một kẻ địch có kỹ thuật súng như vậy ẩn trong bóng tối, thì đối với người bên cạnh anh, nhất là phụ nữ bên cạnh anh, tuyệt đối là một sự uy hiếp khủng bố!

“Kongamato bắt buộc phải chết!”

Trong lòng Kongamato đã phản án tử hình cho Kongamato!

Trên sân thượng tòa lầu, tuy Kongamato không thấy được tình hình bên trong khói độc, nhưng lại có thể tinh chuẩn cảm giác được mục tiêu của mình vẫn chưa chết, hơn nữa còn không bị bất cứ thương tổn nào.

“Đáng sợ, không ngờ Việt Nam lại xuất hiện thêm một tên biến thái thế này, đúng là thú vị.” Đôi mắt khuất trong mặt nạ phòng độc hiện lên một tia hứng thú, dùng lưỡi liếm liếm môi mình, đặt súng bắn tỉa xuống, đổi thành hai cây súng ngắn nòng to màu xám bạc.

Hai cây súng ngắn này đã được tự tay anh ta cải tạo qua, uy lực cực lớn, tầm bắn xa, còn mạnh hơn gấp mấy lần so với cây Desert Eagle.

Hai tay Kongamato cầm súng, trong mắt tràn ra ánh sáng lạnh, ngay tức thì liên tục bóp còi, hai cây súng được gắn nòng giảm

thanh, liên tục không ngớt mà phát ra những tiếng vang hơi trầm đục!

Hai thanh súng ngắn, liên tục bắn ra 20 viên đạn, Kongamato rất tự tin, cho dù mục tiêu có lợi hại hơn nữa, cũng tuyệt đối sẽ chết dưới súng của mình.

Có cùng suy nghĩ này còn có hai người Phượng Mạc Hàn và Trác Tranh.

"Kongamato là sát thủ trời sinh, huống gì còn là trong tình huống có lợi về địa hình thế này, Trần Gia Bảo không nhìn thấy được Kongamato, nhưng bản thân anh ta lại hoàn toàn lộ ra trước họng súng của Kongamato, có thể nói, lần này Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chết không chút nghi ngờ, haizz, chỉ là tiếc cho châm pháp 'Thiên Hành Cửu Châm', chỉ có thể chôn vùi cùng Trần Gia Bảo rồi."

Phượng Mạc Hàn đứng trước cửa sổ sát đất to lớn, nhìn làn khói độc màu xanh dày đặc bên dưới, vừa hưng phấn vừa tiếc nuối.

Trác Tranh hoàn toàn không có hứng thú với 'Thiên Hành Cửu Châm', anh ta chỉ có một mục đích, chính là muốn Trần Gia Bảo chết!

Anh ta đứng dậy, hưng phấn nói: "Ít ra Trần Gia Bảo đã chết, diệt trừ được kẻ địch lớn của chúng ta, chỉ điểm này đã đáng để…."

Bỗng nhiên anh ta chưa nói xong thì đột ngột sững sốt.

Đồng dạng sững sốt còn có Phượng Mạc Hàn, cùng với Kongamato đang đứng trên sân thượng!

Bọn họ chỉ thấy từ trong đám khói xanh kia, một bóng người bước ra khỏi làn khói, trực tiếp nhảy lên độ cao 20m, mượn lực ở bệ cửa sổ của các tòa lầu xung quanh, sau đó nhảy lên càng cao hơn, nhắm thẳng mục tiêu là Kongamato đang ở trên sân thượng!

Đó là Trần Gia Bảo!

Trần Gia Bảo không chỉ không bị thương, lại còn mang ánh mắt lạnh thấu xương, khí thế kinh người, ngón tay mang kiếm khí chực chờ bắn ra, phảng phất như thần!

“Đệt!” Kongamato kinh ngạc, không kịp suy nghĩ tại sao Trần Gia Bảo không hề bị thương, mà vội vàng cầm súng bắn tỉa lên, lập tức bắn một phát về phía Trần Gia Bảo, có ý đồ muốn bắn chết Trần Gia Bảo giữa không trung!

“Từ hôm nay, trên bảng Phong Nhất sẽ không còn Kongamato nữa!” Trần Gia Bảo cười khinh thường, bắn ngón tay, một tia kiếm khí bắn rơi viên đạn.

Tiếp theo, anh đã vững vàng đứng ở mép tòa lầu.

Sát khí sục sôi!

Kongamato hoảng sợ, tuy mang mặt nạ phòng độc, nhưng không cần nhìn cũng biết bây giờ mặt anh ta đang tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Dường như là phản ứng bản năng đối với nguy hiểm, Kongamato lập tức dùng súng nhắm về phía Trần Gia Bảo.

Chương 596

Chương 596

Nhưng còn chưa đợi anh ta nổ súng, Trần Gia Bảo đã cười khinh thường, hai ngón tay phải như đao, đột nhiên chém xuống!

Chỉ nghe 'rắc' một tiếng, thân hình thon dài của súng bắn tỉa lập tức bị tay Trần Gia Bảo chém gãy đôi!

Kongamato càng kinh ngạc hơn, không kịp nghĩ nhiều đã vội vàng rút tay lùi về sau, đồng thời đưa tay ra sau eo rút ra một con dao quân dụng hình răng cưa sắc bén.

Tuy anh ta là tay súng thần, nhưng thân là người nằm trong top 10 của bảng Phong Nhất, đương nhiên thân thủ của anh ta cũng là hạng nhất!

"Kỹ thuật súng mà anh cảm thấy tự hào còn không uy hiếp được tôi, bây giờ dùng dao với tôi lại càng là tự chuốc lấy nhục."

Sự khinh thường trong mắt Trần Gia Bảo càng rõ ràng thêm, vừa nói xong, chân hơi hơi dẫm trên mặt đất, thình lình xông về phía Kongamato, nhanh như sao xẹt!

Kongamato biết tình hình nguy cấp, càng không dám nhiều lời, hai tay nắm dao, đợi tới lúc Trần Gia Bảo sắp xông tới trước mặt, liền hét lớn một tiếng đột nhiên vung dao chém xuống, thân dao phản chiếu ra ánh sáng sớm mai, xẹt qua một vòng cung đẹp đẽ.

Đột nhiên, trước mắt Kongamato mờ mịt, mất đi tung tích của Trần Gia Bảo, dao quân dụng cũng đồng thời chém vào khoảng không!

"Cái gì?"

Trong lòng Kongamato tràn đầy hoảng sợ.

“Xem ra, trực giác đối với quỹ tích vận động của cơ thể người của cậu, vẫn còn xa xa không bì kịp tốc độ của tôi.”

Đột nhiên, đằng sau Kongamato, vang lên giọng nói khinh thường của Trần Gia Bảo.

Đáy lòng Kongamato khiếp sợ, vừa quay người lại, còn chưa kịp nhìn rõ Trần Gia Bảo thì đột nhiên một bàn tay to đã âm thầm đặt lên trên mặt nạ phòng độc của anh ta.

Tiếp theo, Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, thình lình đẩy mặt của Kongamato về phía mép tòa lầu, tốc độ cực nhanh, sức lực cực mạnh, căn bản không cho Kongamato cơ hội phản kháng.

“Anh ta…anh ta muốn đẩy mình té chết? Toi rồi, toi rồi…” Sắc mặt Kongamato biến đổi.

Kongamato, đường đường là một sự tồn tại khủng bố trên top 10 bảng Phong Nhất, sát thủ đỉnh cấp nổi danh trong thế giới ngầm Việt Nam, ác mộng của hoàng thất Châu Âu, bây giờ ở trong tay Trần Gia Bảo lại chẳng khác gì một con chim non, nếu người trong thế giới ngầm thấy được, chắc chắn sẽ kinh ngạc tới rớt cằm.

Dường như chỉ trong chớp mắt, Trần Gia Bảo đã đẩy Kongamato cùng nhau xông ra mép tòa lầu, đến giữa không trung, bên dưới, chính là độ cao mấy mươi mét!

Nhưng cho dù là ở giữa không trung, Trần Gia Bảo vẫn không buông tay, ánh mắt ngưng trọng, trực tiếp đẩy Kongamato vào trong làn khói độc màu xanh bên dưới.

Chân chính rơi từ trên trời xuống đất!

Ở trong tòa lầu, cách lớp kính thủy tinh một chiều, hai người Phượng Mạc Hàn và Trác Tranh nhìn chằm chằm vào một màn ngoài không trung, kinh ngạc tới mức trợn mắt há hốc mồm!

Rất nhanh, Trần Gia Bảo liền đẩy Kongamato như sao băng rơi xuống mà trực tiếp xông vào trong làn khói độc màu xanh, sau đó bên trong liền truyền đến một tiếng hét thảm thiết!

Tuy hai người Phượng Mạc Hàn và Trác Tranh không nhìn rõ được trong làn khói màu xanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được, chắc

chắn là sát thủ đỉnh cấp Kongamato đứng top 10 của bảng Phong Nhất đã bị Trần Gia Bảo giết chết rồi!

Không bao lâu, một chiếc Bentley màu xám bạc xuyên qua làn khói mà xanh mà lái ra, tiếp tục đi về hướng bệnh viện trung tâm tỉnh.

Trong tòa lầu, môi Trác Tranh có hơi trắng bệch, tuy biết Trần Gia Bảo đã rời đi rồi, nhưng anh ta vẫn còn chìm trong cảm xúc sợ hãi vừa rồi.

Hết cách, cảm giác khiếp sợ mà vừa rồi Trần Gia Bảo đem lại cho Trác Tranh, thật sự quá sâu sắc rồi, Trác Tranh đã triệt để sợ chết khiếp!

Chương 597

Nội dung không có

Chương 598

Nội dung không có

Chương 599

Nội dung không có

Chương 600

Nội dung không có

Chương 601

Nội dung không có

Chương 602

Nội dung không có

Chương 603

Nội dung không có

Chương 604

Nội dung không có

Chương 605

Nội dung không có

Chương 606

Nội dung không có

Chương 607

Nội dung không có

Chương 608

Nội dung không có

Chương 609

Nội dung không có

Chương 610

Chương 610

‘Trần Gia Bảo quả nhiên là phúc tinh của hai cha con mình, có sự giúp đỡ của Trần Gia Bảo, nói không chừng sau này vị trí cầm quyền của nhà họ Kiều mình cũng cầm chắc được chín phần rồi.’ Kiều Ngọc Nghi cực kỳ hưng phấn, đã hoàn toàn xem Trần Gia Bảo như bánh trái thơm.

Lúc này Lục Chí Đông cao giọng nói: “Các vị, giống như những gì mọi người thấy, bệnh lão hóa của cô Mai không chỉ được Trần Gia Bảo chẩn ra nguyên nhân bệnh, mà còn bốc thuốc cho bệnh này, không bao lâu liền có thể khiến cô Mai khôi phục thanh xuân, trận đấu thứ ba này Trần Gia Bảo giành được hạng nhất, tôi nghĩ mọi người đều không có ý kiến gì chứ?”

Mọi người liên tục lắc đầu, đùa gì chứ, ngay cả loại chuyện thần kỳ như khiến người khác khôi phục thanh xuân mà Trần Gia Bảo cũng làm được, thì đây thật đúng là kỳ tích, đám bác sĩ đông y bình thường bọn họ nào còn dám có dị nghị gì khác chứ?

Sắc màu trong mắt Phạm Mai càng thêm gợn sóng, vừa cười vừa cảm thán nói: “Bác sĩ Bảo y thuật cao minh, xem ra ngay cả mọi người cũng đều tâm phục khẩu phục rồi.”

Trần Gia Bảo không quay về chỗ ngồi của mình, vẫn còn đứng tại chỗ cười nói: “Thật ra tôi rất muốn khiêm tốn vài câu, nói những câu đại loại như ‘đâu có đâu có, thật không dám nhận’, nhưng tình hình hiện tại, nếu quá khiêm tốn thì ngược lại trở thành tự cao, vậy tôi chỉ có thể nói một câu ‘đa tạ quá khen, nhận không hổ thẹn’ rồi.”

‘Phụt’ một tiếng, Phạm Mai liền cười ra tiếng ngay tại chỗ, giữa mày càng hiện thêm nét quyến rũ.

Tròng mắt Lục Chí Đông xoay chuyển, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ khác, ông ta quét một lượt trên người những người xung quanh, đột nhiên vỗ đầu, tỏ vẻ ảo não nói: "Ôi, suýt nữa liền quên nói với mọi người, tối qua sau khi đám người tôi và phó viện trưởng Bách thương lượng xong, thì quyết định sửa đổi quy tắc của trận đấu thứ ba, nhưng bây giờ vẫn chưa muộn, để tôi công bố quy tắc mới của trận đấu thứ ba."

Lời này vừa nói ra thì mọi người đều chau đầu ghé tai, ngay cả đám người Lữ Tùng Bách cũng sững sờ mà nhìn lẫn nhau đều nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương, bởi vì ngay cả bọn họ cũng không biết trận đấu thứ ba có quy tắc mới.

Nhưng đám người Lữ Tùng Bách biết rằng Lục Chí Đông nói như vậy chắc chắn có ý đồ của ông ấy, cho nên ai cũng không nói gì, yên lặng chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Đột nhiên Trần Gia Bảo sững người, cũng không biết có phải ảo giác của bản thân hay không, mà anh lại thấy ánh mắt Lục Chí Đông không mang ý tốt liếc mình một cái, tự dưng Trần Gia Bảo lại có một dự cảm không lành.

Lục Chí Đông thu ánh mắt lại, trên môi hiện lên nụ cười như hồ ly già, tuyên bố nói: "Bởi vì trận thi đấu thứ ba đều là bệnh hiểm nghèo chân chính, ngay cả những ông già nghiên cứu đông y như chúng tôi cũng không cách nào trị khỏi được, vì vậy đối với mọi người mà nói đúng là có độ khó rất cao, cho nên trải qua sự nghiên cứu của đám người tôi và phó viện trưởng Bách, quyết định sửa đổi quy tắc của trận đấu thứ ba như sau."

"Một mình chữa khỏi bệnh nhân đầu tiên được 50 điểm, một mình chữa khỏi bệnh nhân thứ hai được 100 điểm, một mình chữa khỏi bệnh nhân thứ ba được 150 điểm, hơn nữa điểm số có thể cộng vào, cũng tức là, nếu có thể đồng thời chữa khỏi ba người bệnh thì có thể nhận được 300 điểm."

Lời này vừa nói ra mọi người đều sôi sục, thậm chí không ít ánh mắt của mọi người đều hiện lên vẻ hưng phấn cùng cuồng nhiệt.

Quy tắc mới mà Lục Chí Đông tuyên bố rõ ràng là đang nhằm vào Trần Gia Bảo, bởi vì cho đến hiện tại Trần Gia Bảo có

điểm số cao nhất là 260 điểm, tiếp theo đó người có điểm số cao nhất là ba người Đoạn Hạo, Hứa Mỹ Hòa, Lục Tuyết Kha, làm tròn hết tất cả thì cũng chỉ thua Trần Gia Bảo 30 điểm mà thôi.

Cho dù Trần Gia Bảo chữa hết bệnh lão hóa cho Phạm Mai thì cũng chỉ lấy được 50 điểm, cũng chỉ mới 310 điểm, nếu hai người bệnh còn lại bị Đoạn Hạo, Hứa Mỹ Hòa, Lục Tuyết Kha chữa khỏi, thì điểm số sẽ lập tức vượt qua Trần Gia Bảo.

Thậm chí những bác sĩ đông y khác chỉ cần chữa khỏi một bệnh nhân thì thứ hạng cũng lập tức thăng lên, từ đó nổi danh trong giới đông y tỉnh Hòa Bình.

Có thể nói quy tắc cho điểm mới mà Lục Chí Đông tuyên bố, đã cho cuộc thi đông y vốn chẳng còn bất cứ bất ngờ gì lập tức liền tràn đầy lại những bất ngờ cùng đột phá.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khổ, tự nói: “Xem ra hội trưởng Đông là không muốn cho mình thắng quá dễ dàng.”

Lục Chí Đông liếc Trần Gia Bảo một cái, nhìn bộ dáng chịu thiệt kia của Trần Gia Bảo, trên môi lại lần nữa gợn lên nụ cười đầy gian xảo.

Chương 611

Chương 611

Thật ra nguyên nhân ông ta thay đổi quy tắc ngay phút cuối rất đơn giản, đó là muốn tạo cho Trần Gia Bảo đủ áp lực, từ đó xem thử giới hạn trình độ y thuật của Trần Gia Bảo rốt cuộc ở mức nào, để từ đó nắm chắc trong lòng.

Đương nhiên cũng chỉ có đám người Lữ Tùng Bách mới thoáng đoán được dụng ý của ông, những người khác còn tưởng rằng Lục Chí Đông là đang nhằm vào Trần Gia Bảo.

Thậm chí không ít người còn âm thầm đoán, Lục Chí Đông làm thế này là muốn cho cháu gái Lục Tuyết Kha của mình có thể nhân cơ hội kéo điểm lên, nghĩ vậy, có không ít người cứ như cố ý vô tình mà nhìn về phía Lục Tuyết Kha, trong mắt lập lòe ánh sáng.

Lục Tuyết Kha dở khóc dở cười, tuy quy tắc này cực kỳ có lợi với cô ấy, nhưng vừa nghĩ tới ông nội mình đã làm loại chuyện vô sỉ như vậy, thì vẫn nhịn không được mà giậm chân nói: "Ông nội cũng thật là, không ngờ lại ở trước mặt mọi người tuyên bố quy tắc thế này, đây chẳng phải rõ ràng đang nhằm vào Trần Gia Bảo sao? Cho dù sau cùng mình kiếm được điểm rồi, thì đó cũng là thắng không hay ho, hơn nữa còn không thiếu người ở đằng sau bàn tán, ông nội mình thật đúng là càng sống càng hồ đồ rồi."

Sắc mặt Hứa Mỹ Hòa nghi ngờ, do dự nói: "Không đúng, theo những gì mình hiểu về ông nội Đông, ông ấy là một tiền bối rất có cốt cách, không nên làm ra loại chuyện thế này mới đúng, nhưng đột nhiên lại tuyên bố thay đổi quy tắc, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Trong này người hưng phấn nhất, đương nhiên là Đoạn Hạo.

Anh ta và Trần Gia Bảo kém nhau 30 điểm, vốn dĩ không còn chút cơ hội trở mình nào, nhưng bây giờ quy tắc bị sửa rồi, vốn dĩ cách biệt 30 điểm đã được xóa bằng, thậm chí còn có thể bỏ qua luôn cũng được.

'Trần Gia Bảo, cây to đón gió, ngay cả hội trưởng Đông cũng nhìn mày không vừa mắt nên mới sửa quy tắc rồi, hừ hừ, muốn trách cũng chỉ trách mày quá huênh hoang, ngay cả hội trưởng Đông cũng chướng mắt mày, tóm lại, quán quân của cuộc thi đông y này, nhất định là tao!' Đoạn Hạo nắm chặt nắm tay, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Bên này Đoạn Hạo còn đang hưng phấn, mà bên phía Tần Thi Vân thì suýt nữa tức đến bật cười, huơ huơ nắm đấm, tức giận đùng đùng nói: "Quy tắc mới mà hội trưởng Đông này sửa đổi rốt cuộc là có ý gì, đây chẳng phải là rõ ràng đang chống đối anh rể sao, thật đúng là đáng hận!"

Khóe môi Lục Bảo Ngọc hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, đột nhiên nói: "Tôi không biết hội trưởng Lục có phải đang nhằm vào Gia Bảo hay không, nhưng tôi biết cho dù quy tắc thay đổi thế nào, thì người thắng cuối cùng, nhất định vẫn là Gia Bảo, bởi vì Gia Bảo đủ mạnh, mạnh đến mức có thể bỏ qua quy tắc, mơ tưởng có thể thông qua việc đổi quy tắc để đánh bại Gia Bảo, khó đó."

Tần Thi Vân sững sờ, vô thức mà nhìn về phía Trần Gia Bảo, quả nhiên chỉ thấy Trần Gia Bảo ngoại trừ nụ cười khổ lúc đầu ra thì bây giờ đã khôi phục lại trạng thái bình thường, anh đứng tại chỗ, hai tay gập lại sau lưng, giữa đầu mày tràn đầy khí chất hào hoa, có một loại tự tin và cao ngạo cực kỳ ngông cuồng.

Khiến Tần Thi Vân không tự giác liền tim đập loạn xạ, trong mắt có tia ngưỡng mộ.

"Bác sĩ Bảo, quy tắc mới này hình như là chuyên môn nhằm vào anh đó."

Phạm Mai nghi hoặc nói.

"Không sao."

Trần Gia Bảo cười, cười rất tự tin, nói: "Tôi không quan tâm quy tắc thay đổi ra sao, bởi vì từ đầu đến cuối, tôi vẫn luôn là

người giẫm lên quy tắc!”

Phạm Mai sững sờ, che giấu nụ cười nhẹ nơi khóe miệng nói: “Bác sĩ Bảo thật có khí phách, vậy Mai liền mỏi mắt chờ mong, mong bác sĩ Bảo đoạt được vòng nguyệt quế, nổi danh khắp nơi.”

“Cám ơn anh.”

Trần Gia Bảo lãnh đạm cười, trong lòng rõ ràng. Phạm Bạch tò mò hơn về Trần Gia Bảo.

Lúc này, Trịnh Minh Duy chào bệnh nhân thứ hai và nói: “Anh Vương, đến lượt anh. Anh có thể lên.”

Bệnh nhân thứ hai là một người đàn ông trung niên, bụng phệ, bước đến chỗ Trịnh Minh Duy cười lễ phép: “Bác sĩ Duy, vậy tôi sẽ làm phiền anh.”

“Ông Vương lịch sự. Chúng tôi đã rất biết ơn ông đã trở thành tình nguyện viên cho cuộc thử nghiệm Đông y. Đừng lo lắng, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để chữa khỏi bệnh cho ông.”

Sau khi nói xong, Trịnh Minh Duy xoay người đối mặt với mọi người. Bác sĩ giới thiệu: “Bệnh nhân này tên là Vương Minh Thành, từ năm năm trước, ông ta bị đau đầu không thể giải thích được, mỗi lần đau đầu đều kèm theo đau răng, điều này không hề dễ chịu chút nào. Ông Minh đã đi nhiều bệnh viện, kể cả khi bệnh đau đầu được chữa khỏi tạm thời, bệnh sẽ tái phát sớm, không có cách nào chữa khỏi, nhiều năm qua, ông Minh chỉ dựa vào thuốc giảm đau để giảm đau đầu và đau răng. OK, tôi vừa giưới thiệu sơ lược, mọi người có thể bắt tay vào chẩn đoán và điều trị cho ông Minh. “

Ngay khi giọng nói vừa hạ xuống, rất nhiều bác sĩ Hà Nội đã sốt sắng đến khám cho Vương Minh Thành, sau khi Vương Minh Thành khỏi bệnh, điểm số của những người này có thể lập tức vượt qua Trần Gia Bảo nếu tìm ra bệnh. Trần Gia Bảo không quan tâm, chủ động tránh xa và lùi lại một bước, tình cờ Lục về phía Phạm Bạch, đồng thời thầm nghĩ: “Trong lần xét nghiệm thứ hai ngày hôm qua, có một bệnh nhân tên là Ngô Thanh Bình Cũng đau đầu trong nhiều năm nhưng Ngô Thanh Bình lại mắc đủ thứ bệnh, đau đầu còn kèm theo các triệu

chứng như ho, nóng ran trong người. Nhìn khuôn mặt bệnh nhân này có vẻ như chỉ có đau đầu và đau răng."

"Bác sĩ Bảo…"

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo từ bên cạnh truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo định thần lại, quay đầu nhìn xung quanh, tò mò hỏi Phạm Bạch: "Có vấn đề gì không?"

Chương 612

Chương 612

Phạm Bạch cười nói: “Bác sĩ Bảo, những người khác đang gấp rút chẩn đoán cho Vương Minh Thành.

Mặc dù anh có y thuật tốt, có rất nhiều bác sĩ Hà Nội ở đây tham gia kiểm tra. Không thể đảm bảo rằng không ai trong số họ có thể chữa khỏi chứng đau đầu của Vương Minh Thành.”Anh có lo lắng rằng điểm số sẽ bị vượt qua không? “

“Tôi không lo lắng gì cả.”

Trần Gia Bảo nắm tay phía sau cười: “Bởi vì tôi tin tưởng rằng họ có thể chữa khỏi bệnh và tôi cũng có thể chữa khỏi căn bệnh mà họ không thể chữa khỏi.”

Lời nói đầy tự tin, nhưng giọng điệu rất hờ hững, như đang thuật lại một vấn đề nhỏ mà logic. Phạm Bạch mỉm cười và vuốt ve lòng bàn tay anh: “Thật tự tin và độc đoán. Vì vậy, bác sĩ Bảo là người chiến thắng trong cuộc thi này.”

“Anh nói đúng, đó là kết quả.”Trần Gia Bảo cười. Phạm Bạch sửng sốt, không ngờ Trần Gia Bảo lại tự tin như vậy và không hề khiêm tốn chút nào, tuy nhiên Trần Gia Bảo không hề khiêm tốn nhưng anh ta không hề chán ghét anh, ngược lại anh ta cảm thấy Trần Gia Bảo nên như vậy, Phạm Bạch đầy tò mò về Trần Gia Bảo.

Mỉm cười và nói: “Bác sĩ Bảo thực sự là một người tuyệt vời.”

“Cảm ơn vì lời khen.”Trần Gia Bảo cười.

Phạm Bạch phát hiện ra rằng lợi ích lớn nhất từ chuyến đi đến tỉnh Vĩnh Phúc này là ngoài việc tìm ra cách khôi phục tuổi trẻ của mình, anh đã gặp được Trần Gia Bảo, một người đàn ông tuyệt vời với kỹ năng y tế tuyệt vời. Giờ phút này, chẩn đoán của Vương Minh Thành vẫn đang tiếp tục, rất nhiều người sợ

hãi nhanh chóng lên trước đã vội vàng chạy lên, diện tích chỗ ngồi cũng không quá lớn, Trần Gia Bảo, Phạm Bạch và những người khác đành phải đi ra ngoài.

Sau một thời gian chẩn đoán xong, nhiều người đưa ra ý kiến riêng của mình.

Người ta nói rằng Vương Minh Thành tính khí nóng nảy, nóng giận thái quá, bị dồn nén lâu ngày sinh ra đau đầu. Có người cho rằng thói quen ăn uống không tốt của Vương Minh Thành đã gây tổn thương cho dạ dày, dẫn đến rối loạn chức năng, dẫn đến khí huyết kém, não mất lưu thông, khí huyết tăng cường, gây đau đầu. Đồng thời cũng cho rằng Vương Minh Thành do bẩm sinh hoặc làm việc quá sức dẫn đến thận bị hư tổn, khí huyết không lên não được dẫn đến đau đầu.

Đoàn Sang nghe đám người phân tích, chế nhạo, tự tin nói: "Theo tôi, Vương Minh Thành chủ yếu cảm nhận được tà khí bên ngoài. Nguyên nhân phần lớn là do bất cẩn trong sinh hoạt, cảm nhận được gió, lạnh, ẩm, nóng và các tệ nạn bên ngoài khác dẫn đến khí huyết không lưu thông và gây đau đầu ".

Trần Dụ và Lục Tuyết Kha nhìn nhau nói: "Chúng tôi có cùng quan điểm với Đoàn Sang. Quan sát mạch đập của anh Vương quả nhiên bị cảm lạnh."

Đoàn Sang, Lục Tuyết Kha và Trần Dụ có thể nói là những người giỏi nghề nhất ngoại trừ Trần Gia Bảo, vì họ nói giống nhau nên có vẻ như những cơn đau đầu của Vương Minh Thành phần lớn là nguyên nhân của những gì họ nói. Đoàn Sang hai mắt sáng lên, tự tin càng tăng lên, liếc nhìn Trần Gia Bảo như biểu tình, lại chế nhạo, trong lòng nói: "Trần Gia Bảo, cho dù anh là người thừa kế của trung tâm thương mại Hòa Bình, cuộc thi Đông y vẫn chưa kết thúc, tôi còn chưa thua, quán quân cuối cùng là Đoàn Sang!"

Cách đó không xa, Tần Thi Vân nhăn mũi không vui nói: "Chị ơi, em thấy người tên Đoàn Sang có vẻ rất tự tin. Anh ấy thật sự chỉ ra nguyên nhân bệnh sao? Đây là câu 100 điểm, anh rể có bị họ qua mặt không? "

Tần Ly Nguyệt không hiểu y thuật, bí mật cau mày nói: "Không biết nguyên nhân chẩn đoán của bọn họ có đúng

không, nhưng chị tin tưởng anh rể của em, quán quân cuối cùng nhất định phải là của anh ấy.”

“Ừm, mọi người cũng rất tin tưởng anh rể.”

Tần Thi Vân nặng nề gật đầu. Còn bản thân Trần Gia Bảo, vẫn đứng bên cạnh Phạm Bạch, hơi nhíu mày suy nghĩ, nhưng không có phản ứng nào khác. “Nhân tiện, Bác sĩ Duy, tôi đã nói chuyện với cô Lục Tuyết Kha và cô Trần Dụ về nguyên nhân của bệnh nhân Vương Minh Thành. Nếu sau này có người khác nói về nguyên nhân tương tự, liệu có bất công với chúng tôi không?”

Mọi người sửng sốt, sau đó mới hiểu ra lời của Đoàn Sang rõ ràng là nhằm vào Trần Gia Bảo, bởi vì chỉ có Trần Gia Bảo chưa chẩn đoán cho Vương Minh Thành ở trên khán đài, và theo y thuật của Trần Gia Bảo, anh ta có thể nói chính xác. Vì vậy, Đoàn Sang đã dùng lời nói trước để chặn Trần Gia Bảo, về phần Lục Tuyết Kha và Trần Dụ, trong lời nói, anh ta đang tỏ ra thiện chí với Trịnh Minh Duy, nếu Trịnh Minh Duy thực sự muốn Lục Tuyết Kha giành chức vô địch, anh ta nhất định sẽ hợp tác với Đoàn Sang. Bằng cách này, ngay cả khi Trần Gia Bảo nói đúng nguyên nhân, nó có thể không được coi là một điểm.

“Thật đáng khinh!”

Trong lòng ai cũng khinh thường. Trịnh Minh Duy vẫn im lặng, và nói với Trần Gia Bảo: “Bác sĩ Bảo, anh nghĩ thế nào?”

“Tôi không quan tâm.”Trần Gia Bảo nhún vai, vẻ mặt thoải mái. “Được rồi.”

Chương 613

Chương 613

Trịnh Minh Duy cười nói: “Vì bác sĩ Bảo không có ý kiến gì, nên tôi tuyên bố nếu sau này có người nói câu trả lời giống nhau sẽ không hợp lệ và không được tính điểm.”

Cả đám náo loạn, Tần Thi Vân càng lo lắng, giậm chân nói: “Anh rể nghĩ thế nào, sao có thể đồng ý điều kiện vô liêm sỉ như vậy?”

Phạm Bạch bí mật cau mày, tự hỏi tại sao Trần Gia Bảo lại đồng ý với một điều kiện rõ ràng là bất lợi như vậy.

Đoàn Sang vui mừng khôn xiết, trong lòng chế nhạo tự đắc: “Trần Gia Bảo,Trần Gia Bảo, anh thật là kiêu ngạo, chỉ chờ điểm số sẽ bị tôi vượt qua!”

Trịnh Minh Duy đảo mắt và nói: “Tại sao không? Để công bằng, chúng ta hãy phán đoán nguyên nhân gây ra căn bệnh mà tôi đã nói trước đó, hoặc đưa cho bác sĩ Bảo tham khảo. Anh Vương, chẩn đoán mà họ vừa đưa cho anh, anh có nghĩ như vậy không?”

Chuyện gì vậy?”

Vương Minh Thành đứng lên, cười khổ: “Mọi người, tôi đã đi rất nhiều bệnh viện trong những năm qua, tôi đã gặp rất nhiều bệnh nhân, tôi cũng đã nghe các bác sĩ khác nói về các nguyên nhân gây bệnh của các anh, và tôi đã kê đơn thuốc phù hợp.”

Nhưng nó không thuyên giảm chút nào, như vậy nguyên nhân bệnh mà các anh nêu thực ra là không đúng ”.

Ngay khi những lời này nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ, Trần Dụ và Lục Tuyết Kha nhìn nhau, họ đều sững sờ. Đặc biệt là Đoàn Sang, nụ cười tự mãn nguyên bản trên mặt đột nhiên cứng đờ, kêu lên: “Cái này… cái này làm sao có thể?

Tôi vừa bắt mạch cho anh, quả nhiên là bắt mạch cảm giác tà ác bên ngoài, cái này… cái này không thể, tuyệt đối là không được. Không thể nào!”

Vương Minh Thành cau mày, bất mãn nói: “Vị bác sĩ này, không phải như những gì anh nói. Anh không thể tự mình chẩn đoán chính xác nguyên nhân gây bệnh. Đó là việc của chính anh. Chẳng lẽ? Anh cho rằng tôi đang nói dối anh sao?”

Đoàn Sang không nói nên lời, nắm chặt hai tay, trong mắt rực lên ngọn lửa! Mọi người chợt nhận ra, sau đó mới hiểu ra nguyên nhân vì sao Trần Gia Bảo vừa hứa lại sảng khoái như vậy, hóa ra anh ta đã biết nguyên nhân của Đoàn Sang đơn giản là sai.

Tần Thi Vân thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Vừa rồi em thật sự sợ chết khiếp, em lo lắng lâu như vậy rồi.

Hóa ra anh rể của em đã biết nguyên nhân rồi.”

Trong khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi người có mặt, bao gồm Trịnh Minh Duy, Phạm Bạch, Tần Thi Vân và thậm chí cả Vương Minh Thành, đều hướng mắt về Trần Gia Bảo. Bây giờ,Trần Gia Bảo là người duy nhất còn lại trong khán giả chưa chẩn đoán nguyên nhân của Vương Minh Thành, và Trần Gia Bảo là người có kỹ năng cao nhất trong lòng khán giả. Trong mắt Vương Minh Thành bất giác tràn đầy hy vọng, tất cả hy vọng đều đặt lên người Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt củaTrần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh ta tiến lên một bước nói: “Anh Vương, tôi bắt mạch cho anh.”

Vương Minh Thành vui mừng khôn xiết, vội vàng duỗi cánh tay ra nói: “bác sĩ Bảo, mọi chuyện tùy anh.”

Trần Gia Bảo lãnh đạm cười, duỗi ngón tay trên người Vương Minh Thành bắt mạch. Vương Minh Thành chỉ cảm thấy cả người căng thẳng, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch”. Một lúc sau, Trần Gia Bảo thu ngón tay lại. “Như thế nào?”

Trịnh Minh Duy vội vàng hỏi. “Tôi có thể chữa khỏi bệnh này.”Trần Gia Bảo gật đầu nói. Mọi người đều náo động!

Không ngờ Trần Gia Bảo lại có thể trị được căn bệnh quái lạ khiến ai cũng phải xuýt xoa, chẳng lẽ lúc đó Trần Gia Bảo mới

thực sự là bác sĩ thiên tài?

Ngay sau đó,Trần Gia Bảo lấy trong túi ra một hộp châm cứu, bên trong có 9 cây kim bạc.

Đoàn Sang sửng sốt, trong lòng dâng lên một trận bão táp: "Là châm cứu, Trần Gia Bảo muốn dùng châm cứu sao?"

Châm cứu là phương pháp siêu việt mà mọi học viên Đông y đều mơ ước, Đoàn Sang cũng không ngoại lệ. Lý do tại sao anh ấy muốn tham gia là để học bí quyết châm cứu và phương pháp này còn quý hơn và kỳ diệu hơn các mũi khâu. Cho dù Đoàn Sang coi Trần Gia Bảo là đối thủ lớn nhất của cuộc thi, nhưng bây giờ nhìn thấy Trần Gia Bảo sắp biểu diễn thuật châm cứu, trái tim anh vẫn rất phấn khích, thậm chí hơi thở gấp gáp. Tại hiện trường, Trần Gia Bảo đang cầm một cây kim bạc trên tay, đột nhiên Đoàn Sang và những người khác chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng cắm vào huyệt trên đầu Vương Minh Thành.

Mọi người đột nhiên hứng thú, thậm chí có không ít người kinh ngạc đứng lên.

Ngay cả những người không hiểu về y học cũng biết rằng não là cơ quan dễ bị tổn thương nhất của cơ thể con người, dù có châm kim vào các huyệt đạo trên đầu cũng phải dè chừng, vì sợ đâm nhầm chỗ.

Chương 614

Chương 614

Nhưng vừa rồi Trần Gia Bảo hành động rất nhanh, nhiều người còn chưa kịp nhìn rõ. Khi ánh sáng bạc lóe lên, kim bạc đã cắm thẳng vào trán Vương Minh Thành. Trần Gia Bảo có cắm nhầm vị trí không? Bỏ qua sự ngạc nhiên của những người xung quanh, Trần Gia Bảo lấy thêm hai cây kim bạc, với tốc độ nhanh hơn trước, với một tia sáng màu bạc, anh ta đâm vào hai vị trí của Vương Minh Thành.

Mọi người lại bàng hoàng, bởi vì hai huyệt đạo này cũng nằm trên đầu, còn chưa kịp ngạc nhiên thì ngay sau đó, đã xảy ra chuyện kỳ diệu.

Mọi người thấy ba cây kim bạc cắm trong đầu Vương Minh Thành quay một cách kỳ diệu và tự động, trong khi Trần Gia Bảo chống tay ở bên cạnh, hoàn toàn không chạm vào cây kim bạc. “Trời ạ,Trần Gia Bảo làm sao có thể làm vậy?”

Mọi người đột nhiên mở to mắt, trong lòng dâng lên sự tò mò mãnh liệt.

“Chẳng lẽ đây là bí ẩn của thuật châm cứu?”

Đoàn Sang trong lòng khơi ra một vùng biển bão, trong lòng hắn biết rất rõ, thuật châm cứu và châm cứu như củaTrần Gia Bảo cực nhanh nhưng cực kỳ chính xác, nếu chăm chỉ Lụcyện tập thêm vài năm nữa. Có thể làm được, nhưng muốn kim bạc tự quay thì cả đời cũng không được. Vì chuyện này, trong lòng Đoàn Sang càng thêm chấn động.

Trịnh Minh Duy và Lữ Tùng Bách và những tên tuổi lớn khác trong y học Hà Nội. Họ đã cống hiến phần lớn cuộc đời mình cho hành trình khám phá y học Hà Nội và họ cho rằng mình am hiểu, nhưng phương pháp châm cứu ma thuật của Trần Gia Bảo đơn giản là chưa từng nghe đến. Trong một thời gian, mỗi

người đều mở to mắt và muốn xem kinh nghiệm của Trần Gia Bảo. Tác dụng thần kỳ của phương pháp châm cứu là gì. Một lúc sau, mọi người nhìn thấy ba cây kim bạc cắm trên đầu Vương Minh Thành, từ từ tạo thành một lớp băng giá, thậm chí có thể bất chấp cảm giác ớn lạnh nhỏ nhất có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trong khi mặt Vương Minh Thành đỏ bừng và nóng bừng, trán vẫn còn đổ mồ hôi trên đó!

Nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy trước mắt, tất cả mọi người lập tức trợn tròn mắt chờ đợi, kinh ngạc, Phạm Bạch ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo càng cảm thấy thần kỳ, nhìn Trần Gia Bảo rồi lại nhìn vào kim bạc đang xoay tròn.. Đoàn Sang hai mắt bốc lửa, nắm chặt tay, trong lòng thầm thề: “Đoàn Sang nhất định phải học.”

Trịnh Minh Duy kinh ngạc với một chút nghi ngờ và tò mò trong lòng: “Đó là một phương pháp kim thuật huyền diệu. Nhìn thấy những cây kim bạc mà Trần Gia Bảo sử dụng có độ dài và kích thước khác nhau, anh ta đã sử dụng phương pháp kim huyền thoại? Không… không thể, tuyệt đối không thể được. Phương pháp kim huyền thoại đã chết, không còn thịt và không có xương, đã thất truyền gần một nghìn năm, cho dù y thuật của Trần Gia Bảo là huyền diệu, nhưng anh ta tuyệt đối không thể học phương pháp kim đó.

Được, sau khi cuộc thi Đông y kết thúc, anh ta sẽ xem phương pháp châm cứu thực sự có tác dụng thần kỳ này ”.

Bên kia, Lục Hán Dương nắm chặt tay, trên trán nổi lên gân xanh, nhìn thẳng vào ba cây kim bạc trên đầu Vương Minh Thành, không biết đang suy nghĩ gì. Đột nhiên, giọng nói nhẹ của Lục Bảo Ngọc từ gần đó vang lên: “Hán Dương, bây giờ cậu đã biết tại sao tôi bảo cậu không được chống lại Trần Gia Bảo rồi đúng không?”

Lục Hán Dương thu hồi ánh mắt, sắc mặt xanh mét, im lặng. Lục Bảo Ngọc dường như không nghĩ rằng Lục Hán Dương sẽ trả lời tích cực, và tự nói: “Với kỹ năng y thuật ma thuật của Trần Gia Bảo, nếu anh ấy muốn, anh ấy có thể trở thành anh với bất kỳ người có quyền lực nào trên thế giới. Anh có nghĩ rằng gia đình họ Lục và Trần Gia Bảo có thể trở thành anh bè không?”

“Hậu quả sẽ là gì? Có thể, đó sẽ là thảm họa diệt vong của gia đình Lục.”

Lục Hán Dương sắc mặt thay đổi, anh ta đột nhiên nắm chặt tay, sau đó thả lỏng, chua xót nói: “Chị, em biết, tuy rằng không hòa giải, nhưng em sẽ nghe lời chị, thật sự buông bỏ hận thù với Trần Gia Bảo, không đối đầu với anh ta nữa. “

“Như vậy là tốt nhất.”

Lục Bảo Ngọc gật đầu, cảm thấy rất nhẹ nhõm. Một lúc sau, trong mắt mọi người kinh ngạc hoặc tò mò hoặc bốc hỏa, Trần Gia Bảo rút ba cây kim bạc trên đầu Vương Minh Thành ra, cười hờ hững: “Cảm giác bây giờ thế nào?”

Vương Minh Thành phớt lờ mồ hôi trên trán và phấn khích đứng dậy nói: “Nó không đau nữa. Nó thực sự không đau nữa. Bây giờ đầu và răng không còn đau nữa. Bác sĩ Bảo, kỹ năng của ông thật tuyệt vời. Ông thực sự là một bác sĩ thiên tài”.

Chà! Tất cả mọi người đều náo động, mặc dù họ đã nhìn thấy phép thuật châm cứu và xoa bóp do Trần Gia Bảo thực hiện, nhưng họ không ngờ nó lại thần kỳ đến vậy, chỉ cần ba cây kim là đã có thể chữa khỏi cơn đau đầu cho Vương Minh Thành. Trần Gia Bảo không ngạc nhiên trước tác dụng của phương pháp điều trị của Vương Minh Thành, dù sao thì anh ta cũng là người duy nhất biết thuật châm cứu này và mỉm cười: “Tôi sẽ kê cho anh hai loại thuốc nữa, trong vòng một tuần, anh sẽ khỏi bệnh.”

Chương 615

Chương 615

Vương Minh Thành vui mừng khôn xiết, trong lòng kích động, giọng nói run run, nói: “Bác sĩ Bảo, anh thật sự là Hoa Đà còn sống. Thật là… kinh ngạc.”

Trần Gia Bảo lãnh đạm cười viết ra đơn thuốc, đưa cho Trịnh Minh Duy, nói: “Bác sĩ Duy, sau này phiền anh lấy thuốc.”

Trịnh Minh Duy cất đơn thuốc đi, không giấu nổi sự tò mò, mỉm cười: “bác sĩ Bảo, bây giờ anh có thể giải thích nguyên nhân cụ thể của cơn đau đầu và đau răng mà anh Vương mắc phải được không?”

“Tất nhiên.”

Trần Gia Bảo đáp.

Đột nhiên, Trần Dụ, Lục Tuyết Kha, Đoàn Sang và những người khác vểnh tai lên, muốn biết mình sai ở đâu. Trần Gia Bảo thu hết tầm mắt, nói: “Nguyên nhân Vương Minh Thành bị bệnh là cảm nhận được tà khí bên ngoài, khiến cho hơi lạnh xâm nhập vào cơ thể…”

“và nhiều cái khác!”

Trần Gia Bảo chưa kịp nói xong, Đoàn Sang đã mắng trước nói: “Chuyện này không thể nào. Nguyên nhân của căn bệnh mà tôi vừa nói đến cũng là do tà khí bên ngoài xâm nhập vào cơ thể. Vương Minh Thành sao lại nói rằng phán đoán của tôi là sai? Anh có thể giải thích được không?”

Trong lòng mọi người luôn nghi ngờ, Lục Tuyết Kha và Trần Dụ nhìn nhau và thấy được sự tò mò trong mắt nhau.

Trần Gia Bảo khoanh tay đằng sau lưng, ôn hòa cười: “Anh quả nhiên sai.”

“Chuyện gì vậy?”

Trần Gia Bảo cười nói: “Vương Minh Thành quả nhiên là tà ác bên ngoài nhập vào trong cơ thể, nhưng không phải ác ma mà anh nói khiến cho khí huyết không lưu thông.”

“Cái gì vậy?”

Đoàn Sang bất đắc dĩ hỏi. Trần Gia Bảo nhìn xung quanh, khẽ thở dài rồi nói: “Kỳ thực, bệnh tình của Vương Minh Thành được ghi trong sách. Sinh hoạt bất cẩn của Vương Minh Thành hàng ngày đã khiến một Lụcồng khí lạnh mạnh xâm nhập vào cơ thể, đến tận xương tủy.”

Não bị chi phối nên bị đau đầu và đau răng, trong ghi chép của , bệnh này được gọi là đau đầu mãn tính. Đoàn Sang, anh cho rằng y thuật tinh xảo, nhưng anh còn không hiểu triệu chứng ghi trong sách, đại cương của y học Hà Nội, vậy còn mặt mũi nào mà tra hỏi? Thực sự đáng cười.”

Mọi người chợt nhận ra, và sau đó họ vỗ tay.

Đoàn Sang sắc mặt trắng xanh, tràn đầy xấu hổ.

Tần Thi Vân vỗ tay mạnh mẽ, nở nụ cười cởi mở nói: “Anh rể thật tuyệt vời. Để tôi đếm xem. 50 điểm của Thiệu Phàm trước đó, cộng thêm lần này là 100 điểm, trong phần thi thứ ba, anh rể được 150 điểm. Anh ấy đã 100% trở thành nhà vô địch của cuộc thi y học Hà Nội này, haha.”

Tần Thi Vân đã đúng, dù trận đấu chưa kết thúc nhưng điểm số của Trần Gia Bảo đã vượt xa rồi, ngay cả khi Đoàn Sang và những người khác cứu chữa bệnh nhân thứ ba và ghi được 150 điểm, tổng điểm của họ vẫn kém Trần Gia Bảo 30 điểm.

Trần Gia Bảo đã trở thành nhà vô địch không thể tranh cãi của cuộc thi! Trịnh Minh Duy nhìn xung quanh và bật cười: “Mọi người, tôi nghĩ các anh đều nắm rõ tình hình điểm số hiện tại. Tuy nhiên, kết quả dù không còn hồi hộp nhưng cuộc thi vẫn chưa kết thúc. Phải có bắt đầu và kết thúc. Cuộc thi cũng vậy thôi, ông Đinh Toàn, ông có thể lên. “

Ngay sau đó, một người đàn ông trung niên đội mũ tròn bước tới. Trần Gia Bảo nhìn lên và thấy đôi mắt của Đinh Toàn nhấp nháy không dám nhìn người khác, ông ta có vẻ tương đối kém cỏi và khốn khổ. Tuy nhiên, bước đi tiếp theo của Đinh Toàn

táo bạo và trực tiếp gây bất ngờ. Đinh Toàn chỉ vào Trần Gia Bảo và nói: “Bác sĩ Duy, tôi muốn để anh ấy trực tiếp gặp tôi. Tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó mới biết được Trần Gia Bảo trước mắt đã trở thành quán quân, Đinh Toàn trực tiếp chỉ định Trần Gia Bảo đi khám bệnh, cũng hợp lý. Thấy không ai phản đối, Trịnh Minh Duy gật đầu với Đinh Toàn. Đinh Toàn nuốt nước bọt, xoay người, quay lưng về phía Trần Gia Bảo và cởi mũ xuống, đột nhiên, trên đầu của Đinh Toàn có một vết lở loét hình quả anh đào, và nó hiện ra năm màu. Tất cả mọi người đều kinh ngạc và không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ Trần Gia Bảo còn có thể chữa khỏi căn bệnh quái lạ này? Trần Gia Bảo nhíu mày suy nghĩ, một lát sau mới nói: “Loại bệnh này được ghi trong”

Chương 616

Chương 616

Đơn thuốc chữa bệnh kỳ quái ". Vết lở loét trên đỉnh đầu chứng tỏ bệnh bắt nguồn từ huyết mạch của mặt trời đầy đủ."

Tán vào thịt khiến cho khí và huyết không kết lại được, cách điều trị cũng rất đơn giản, sữa có tác dụng làm ẩm dạ dày, giải độc, uống thêm sữa để dạ dày ẩm thải độc, khí huyết sẽ trở lại tự nhiên, vết đau trên đầu bằng ngũ sắc sẽ hết."

"A …"

Đinh Toàn kêu lên, không thể nghĩ tới căn bệnh quái lạ đã đeo đẳng mình nhiều năm, phương pháp điều trị lại đơn giản như vậy, không khỏi nghi ngờ: "Thật sao?"

Trần Gia Bảo tự tin nói: "Tôi, Trần Gia Bảo, luôn nói những gì tôi nói và tôi sẽ làm. Sữa có thể chữa lành, không có lời giả dối!"

Đinh Toàn nhẹ lòng và nói với một nụ cười vui vẻ: "Cảm ơn bác sĩ Bảo. Nếu vết đau trên đầu tôi đã lành, tôi phải gửi cho bác sĩ Bảo một tấm bảng "

Hoa Đà còn sống "."

Trịnh Minh Duy cười và nói: "Chà, như mọi người có thể thấy, bây giờ tôi thông báo rằng Trần Gia Bảo là quán quân của cuộc thi Đông y và là người chiến thắng cuộc thi. Các anh có ý kiến không?"

Tất cả mọi người đều lắc đầu nói đùa, từ khi bắt đầu khảo nghiệm Đông y, Trần Gia Bảo đã nghiền nát hết rồi, bọn họ có nhận xét gì?

"Tôi có ý kiến!"

Đột nhiên, một giọng nói đột ngột vang lên, mọi người vừa nhìn đã biết là Đoàn Sang!

Đúng vậy, Đoàn Sang là đối thủ! Để tiếp tục tham gia cuộc thi, anh tuyệt đối không để giải nhất rơi vào tay Trần Gia Bảo, hơn nữa cách đây không lâu, Phượng Mặc Hàn đã nhắn tin cho anh biết rằng đã sắp xếp chi tiết, nhất định sẽ ngăn không cho Trần Gia Bảo có được giải nhất. Vì vậy Đoàn Sang lớn tiếng phản đối.

“Đoàn Sang, cậu phải ngay thẳng và trung thực. Thắng là thắng, thua là thua. Cậu nói cậu phản đối việc Trần Gia Bảo trở thành nhà vô địch. Lí do phản đối cậu là gì?”, Trịnh Minh Duy hỏi. Nhìn đầy đủ, Đoàn Sang có lương tâm cắn rứt, vô thức nuốt nước bọt, nhưng khi nghĩ đến sự hấp dẫn của giải nhất và Phượng Mặc Hàn, anh đau lòng đến nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi phản đối vì tôi nghi ngờ. Có sự mờ ám trong cuộc thi Đông y này. Anh và Trần Gia Bảo đã thông đồng và gian lận với nhau! “

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, tất cả mọi người đều náo động. Nếu có chuyện mờ ám trong cuộc thi Đông y nhất định không phải chuyện tầm thường, đặc biệt Trịnh Minh Duy vẫn đang là chủ tịch Hiệp hội Đông y tỉnh Vĩnh Phúc, nếu thật sự thông đồng với Trần Gia Bảo, sẽ là một đòn chí mạng cho thanh danh của anh ta. Đột nhiên, mọi người bắt đầu bàn tán, tất cả đều bàn Lụcận xem có mờ ám hay không. Trần Gia Bảo hai tay đưa ra sau lưng, lạnh lùng nhìn chằm chằm, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng. Là chủ tịch Hiệp hội y học cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc, Trịnh Minh Duy luôn nâng niu danh tiếng của mình, làm sao có thể nghĩ rằng nếu anh ta vui lòng sử dụng giải nhất làm phần thưởng để quảng bá y học Hà Nội. Cho dù là bồ tát, vẫn có ba điểm tức giận, huống chi Trịnh Minh Duy lúc nhỏ đã nóng nảy? Trịnh Minh Duy lúc này mới kìm nén được lửa giận trong lòng, nhưng giọng nói lớn lộ ra nội tâm tức giận, hỏi: “Anh nói chúng ta thông đồng cùng nhau lừa gạt, anh có chứng cứ sao?”

“Chứng cứ, tất nhiên là có.”

Đoàn Sang cũng đánh liều, tiến lên vài bước, giễu cợt nhìn xung quanh: “Cái gọi là chứng cứ hoành tráng cũng không bị rò rỉ. Cho dù kế hoạch mờ ám chi tiết thì vẫn để lại manh mối.

Anh chàng lớn tuổi này đã suy nghĩ lại cẩn thận. Vì bài kiểm tra viết đầu tiên của ngày hôm qua, bài của Trần Gia Bảo khác với bài của chúng ta. Trên bài đó có ba căn bệnh khó chữa. Và Trần Gia Bảo còn rất trẻ nên cậu ấy có thể trả lời đúng tất cả, ngoài việc biết trước câu trả lời, tôi thực sự không thể nghĩ ra khả năng thứ hai. Hơn nữa, Chủ tịch Duy giải thích rằng tờ giấy câu hỏi được gửi không chính xác là lỗi của nhân viên, nhưng tôi nghĩ mọi người đều sáng mắt ra, và giáo viên phát ra tờ giấy câu hỏi cũng là một bác sĩ Đông y giàu kinh nghiệm, tôi nghĩ rằng ông ấy đã nhìn thấy sự bất thường trong tờ giấy thi. Lẽ ra tôi phải phát hiện ra là đúng, sao có thể gửi bài thi cho Trần Gia Bảo mà không có một tiếng động, Trần Gia Bảo tình cờ trả lời đúng tất cả, cuối cùng chủ tịchDuy tình cờ cho Trần Gia Bảo hơn 110 điểm. Chỉ là trùng hợp thôi sao, giống như được sắp đặt cẩn thận vậy. “

Mọi người nghe xong đều cảm thấy lời phân tích của Đoàn Sang rất có lý, những người vốn tưởng rằng Đoàn Sang không hợp lý lại bắt đầu nghi ngờ cuộc thi Đông y này có thật sự mờ ám hay không.

Đột nhiên, Lục Tuyết Kha đứng lên tức giận nói: “Anh đang khạc nhổ vào y thuật của bản thân không tốt, lại thua Trần Gia Bảo một cái sấp mặt. Nếu ngẫm lại y thuật không đủ, anh còn vu khống Trần Gia Bảo và ông nội anh ta.”

Hỏi thăm, ai mà không biết rằng ông nội tôi là người ngay thẳng và đang nghĩ đến việc quảng bá thuốc Bắc. Đây là lý do tại sao cuộc thi thuốc Hà Nội này lại khó tổ chức. Làm sao có chuyện mờ ám? “

Chương 617

Chương 617

Nhiều người quen biết Trịnh Minh Duy lần lượt gật đầu, cảm thấy với tư cách và danh tiếng của Trịnh Minh Duy, anh ta sẽ không làm ra chuyện như vậy. Lữ Tùng Bách thở dài: "Ông Duy, ông đúng là có một đứa cháu gái đáng quý. Dù có thua trò chơi, cháu vẫn biết bảo vệ ông."

Trịnh Minh Duy vốn là tràn đầy tức giận, nhưng hiện tại cũng không nhịn được, lửa giận đã hơn phân nửa, hehe cười: "Đó là, đừng nhìn xem nó là cháu gái của ai?"

Đột nhiên, Đoàn Sang tiếp tục giễu cợt: "Chủ nhiệm Duy là ông nội của cậu, cậu đương nhiên bảo vệ ông ấy, nhưng đừng lo, có chứng cứ rồi. Trong lần kiểm tra thứ hai, rất nhiều bệnh nhân đều vây quanh Trần Gia Bảo mà tìm. Việc Trần Gia Bảo chữa bệnh rõ ràng đã làm tổn hại đến quyền và lợi ích hợp pháp của các thí sinh khác. Với tư cách là người chủ trì và trọng tài, Chủ tịch Duy không những không đứng ra sắp xếp lại trật tự, mà lạnh lùng quan sát, thậm chí còn rất vui khi xem kết quả, đây có phải là thái độ mà người chủ trì nên có? Đây là hành vi mà trọng tài nên có? Ngoài sự chăm sóc mờ ám và đặc biệt của Trần Gia Bảo, còn lý do nào khác? "

Anh ta có ba câu hỏi liên tiếp và nhiều người đã bị anh ta đánh lừa. Nhiều người ở hiện trường không thấy bệnh nhân ở lần kiểm tra thứ hai, đều bị Trần Gia Bảo bắt đi, nói cách khác, bọn họ đều là nạn nhân trực tiếp của lần kiểm tra thứ hai. Khi Đoàn Sang nói ra lời này đã tạo ra tiếng vang, bọn họ cảm thấy có điều mờ ám trong cuộc thử nghiệm Đông y này. Đột nhiên, nhiều người nhìn Trần Gia Bảo với sự nghi ngờ và thù địch. "Bác sĩ Bảo, họ bắt đầu nghi ngờ anh, anh không giải thích sao?"

Phạm Bạch đương nhiên không tin có chuyện mờ ám, bởi vì anh biết rất rõ căn bệnh lão hóa mà ngay cả những nhà y học lớn của Hà Nội như Trịnh Minh Duy và Lữ Tùng Bách đều mắc phải đều nằm trong tay Trần Gia Bảo. Thế nhưng, hắn đã bị bắt, với y thuật xuất chúng như vậy, hắn cần phải gian lận ở đâu để lên ngôi vô địch? Trần Gia Bảo cười tự tin, hai tay đưa sau lưng, nhíu mày nói: "Không sao, anh đừng tưởng nhìn chú hề cười rạng rỡ sủa gâu gâu, tưởng rằng trong tay có tấm vé trúng thưởng, cuối cùng lại tuyệt vọng khi trúng lại là một niềm vui hiếm có. Kinh nghiệm?"

Phạm Bạch biết Trần Gia Bảo có ý tốt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, quay đầu che miệng cười: "Nếu đã như vậy, hãy chờ bác sĩ Bảo phản bác."

Lúc này, Lục Tuyết Kha ở trên sân càng tức giận hơn, chỉ vào mũi Đoàn Sang nói: "Vô nghĩa, cậu bớt độc mồm độc miệng đi. Trong cuộc thi thứ ba,Trần Gia Bảo đã thực hiện một kỹ thuật châm cứu thần kỳ như vậy đã chữa khỏi nhức đầu và đau răng cho Vương Minh Thành, đây cũng là gian lận sao? "

Tất cả mọi người đều hét lên "A."

Trong bài kiểm tra vừa rồi, kỹ thuật châm cứu do Trần Gia Bảo thể hiện rất kỳ diệu và mở mang tầm mắt cho mọi người. Nó thực sự không giống một trò mờ ám. Thấy mọi người bắt đầu nghi ngờ bản thân, Đoàn Sang nhanh chóng lớn tiếng nói: "Anh đừng nói trận thứ ba là tốt, kỳ thật trận thứ ba này còn có sơ hở lớn hơn!"

Mọi người đều nhìn Đoàn Sang, muốn nghe hắn nói cái gì. Đoàn Sang đắc thắng cười nói: "Như các anh đã tận mắt chứng kiến, Phạm Bạch và những người khác mắc nhiều bệnh hơn một, mỗi bệnh lại khó hơn. Mọi người đều gặp khó khăn. Còn Trần Gia Bảo còn nhỏ nên sẽ bắt đầu học y khoa từ khi còn trong bụng mẹ."

"Nếu không, y thuật kinh khủng đến mức như thế nào? Tôi nghĩ chắc hẳn có người đã nói trước cho Trần Gia Bảo biết cách chữa trị."

Mặc dù không nói rõ ràng, nhưng ý tứ trong lời nói của anh ta rất rõ ràng, người nói trước cho Trần Gia Bảo biết cách điều trị là Trịnh Minh Duy.

Hầu hết những người có mặt đều đã bắt đầu nghe theo suy nghĩ của Đoàn Sang. Càng nghĩ về điều đó, họ càng cảm thấy lời nói của Đoàn Sang có lý. Sau cùng, trình độ châm cứu của Trần Gia Bảo quả thật là một trời một vực, không hợp với tuổi của Trần Gia Bảo một chút nào. Xét cho cùng, y học cổ truyền Hà Nội dựa vào sự tích lũy kinh nghiệm, tuổi càng cao thì y thuật càng được nâng cao, về điểm này thì chỉ cần nhìn qua vai các bác sĩ thiên tài trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình đều là những ông già tóc bạc. Vì vậy, ngoài việc dùng thủ đoạn gian dối mờ ám để giải thích, mọi người đều không tìm được cách giải thích hợp lý thứ hai. Phạm Bạch nói nhỏ bên cạnh Trần Gia Bảo: "Không biết xấu hổ, Đoàn Sang thật không biết xấu hổ. Vừa rồi tôi còn nhờ anh ấy bắt mạch cho tôi, bây giờ nghĩ đến chuyện này tôi cảm thấy phát ốm."

Ở phía bên kia, Tần Thi Vân cũng khinh thường nói: "Người này thật là phiền phức, ngay từ đầu đã nhắm vào anh rể rồi, không sánh được với y thuật trực diện nên mới bắt đầu vu khống anh rể bằng loại phương tiện bừa bãi này."

Một cú đấm mạnh vào mặt, không, ít nhất cũng phải mười cú đấm! "

Tần Thi Vân cũng là một cao thủ võ công, cô ta dùng sức đánh mười mấy quả đấm, cho dù Đoàn Sang chưa chết cũng sẽ mất nửa mạng, điều này cho thấy Tần Thi Vân ghét Đoàn Sang đến mức nào. "Đừng lo lắng, với thực lực của anh rể, Đoàn Sang nhất định sẽ trộm gà mất cơm, Đoàn Sang không bao lâu sẽ hối hận."

Chương 618

Chương 618

Tần Ly Nguyệt rất tự tin, đột nhiên liếc nhìn Đoàn Sang, đầy khinh thường. Và một dấu vết của sự im lặng!

Đột nhiên, Đoàn Sang chế nhạo đắc ý, vươn tay về phía Trần Gia Bảo, lớn tiếng nói: "Trần Gia Bảo, anh còn có thể giải thích cái gì?"

Đột nhiên, ánh mắt của mọi người trên khán đài, hoặc nghi ngờ, thù địch, hoặc khó hiểu, đều hướng vềTrần Gia Bảo. Trần Gia Bảo đưa hết mắt vào lòng bàn tay và mỉm cười: "Miệng của cậu thật sự có thể biến thành trắng đen. Tôi nghĩ cậu chỉ cần chuyển sang làm thầy bói là được. Cậu nhất định có thể lừa được rất nhiều người. Nó chắc chắn kiếm được nhiều tiền hơn cậu làm bác sĩ."

Mọi người cười thành tiếng, bầu không khí náo nhiệt lúc này cũng dịu đi. Đoàn Sang cứng rắn, chế nhạo: "Trần Gia Bảo, cậu đang muốn chuyển hướng chú ý của mọi người. Vì cậu đã gian lận, chức vô địch không có giá trị, và giải nhất không thể bị cậu lấy mất!"

Đối mặt với lời vu khống của Đoàn Sang,Trần Gia Bảo bình tĩnh cười, nói: "Người rõ ràng đã rõ. Tôi vốn dĩ khinh thường giải thích cho anh không biết xấu hổ, nhưng anh cứ vu oan cho tôi gian dối. Nếu tôi tiếp tục khinh thường. Anh dường như là một người lương tâm không cắn rứt.

Trên thực tế, tôi biết rất rõ rằng mục đích của việc anh tham gia cuộc thi này là để giành được chức quán quân. Bây giờ anh thấy chức vô địch bị tôi lấy mất, giải nhất sắp nằm trong túi của tôi. Trong sự lo lắng của anh, anh đã vu khống tôi và muốn tước tư cách vô địch của tôi.

Bằng cách này, cơ hội giành đượcgiải nhất của anh sẽ tăng lên rất nhiều. Những thủ đoạn nhỏ của anh có thể che giấu người khác, nhưng anh không thể che mắt tôi. Tôi nói đúng không? “

Ngay khi câu nói này phát ra, tất cả mọi người đều sững sờ quay sang Đoàn Sang, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Đoàn Sang sắc mặt hơi thay đổi, dưới căng thẳng, không khỏi lùi lại nửa bước, sau đó phản ứng lại, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Vì anh đã nói không gian lận, vậy anh dám nhận lời thách đấu của tôi ở nơi công cộng? Tôi chỉ định một người.”

Bệnh nhân, chỉ cần anh có thể chữa khỏi bệnh cho hắn, tôi sẽ thừa nhận anh không lừa gạt để anh xử lý, nếu thua sẽ bị tước tư cách quán quân. Anh dám không? “

“Tại sao không dám?”

Trần Gia Bảo hai tay đưa sau lưng, vẻ mặt uy nghiêm không chút sợ hãi!

Chà! Mọi người đều náo động! Mọi người ở hiện trường đều biết bệnh nhân mà Đoàn Sang chỉ định chắc chắn không dễ chữa trị như vậy, chính vì vậy hắn đề nghị đánh cược với Trần Gia Bảo, và hắn đã suy nghĩ rất sâu về chuyện này. Đoàn Sang nhất định đã lên kế hoạch sớm. Nếu không, hắn không thể tìm được một bệnh nhân thích hợp trong thời gian ngắn để làm cho Trần Gia Bảo bối rối. Tuy nhiên, với những nhược điểm rõ ràng như vậy, Trần Gia Bảo thực sự hứa hẹn đơn giản và dứt khoát như vậy, liệu có đủ tự tin, đủ tự tin để chữa trị mọi căn bệnh nan y?

“Làm sao mà Trần Gia Bảo lại đồng ý nhanh như vậy? Vì Đoàn Sang thành tâm vu oan cho anh ta, như vậy bệnh nhân anh ta tìm nhất định không phải tầm thường, thậm chí còn khó chữa hơn cả bệnh lão hóa của Phạm Bạch. Cho dù y thuật của Trần Gia Bảo có tốt đến mấy cũng không chịu nổi.”

Hắn đang giở trò, thật sự đồng ý mà không cần nghĩ ngợi, thật sự là quá đáng. ”Trần Dụ lập tức cau mày nói, vẻ mặt lo lắng. Lục Tuyết Kha cong môi nói: “Ai đã làm cho sự nổi tiếng của Trần Gia Bảo thăng hoa vậy? Khi đầu óc nóng lên, anh ấy không muốn hậu quả nên đã đồng ý trước. Hừm, anh ấy đã

mất danh hiệu. Nó có làm tổn thương ông tôi không cũng không sao.”

Mọi người cho rằng vì mờ ám, anh ta sẽ không bao giờ phụ lòng mọi người”. Lục Tuyết Kha vẫy tay với vẻ mặt không vui, nhưng nhìn Trần Gia Bảo bằng cả hai mắt, hy vọng rằng Trần Gia Bảo sẽ không làm mất quán quân. “Bác sĩ Bảo, cái gọi là thân không sợ bóng, có người nghi ngờ có tin tức bên trong, cứ để cảnh sát trực tiếp điều tra, anh không cần phải đồng ý yêu cầu vô lý của anh ta …”

Lời này chưa dứt lời, Trịnh Minh Duy đã ở bên tai Trần Gia Bảo. Thầm thì: “Đoàn Sang rõ ràng tới đây có chuẩn bị. Vì hắn dám cùng anh đánh cuộc, phía sau nhất định có âm mưu.

Nếu anh đã hứa với hắn đánh cuộc, chẳng phải vừa rồi rơi vào tính toán của hắn sao?”

“Không sao.”Trần Gia Bảo khinh thường liếc nhìn Đoàn Sang, tự tin nói: “Tôi không quan tâm chút nào. Dù hắn có giở trò gì, đối mặt với thực lực tuyệt đối cũng vô ích, trước mặt nhiều người như vậy, tôi phải thuyết phục tất cả mọi người, nếu không, anh, chủ tịch Hội Đông y tỉnh, không để người khác bàn tán sao? “

Trịnh Minh Duy nhìn Trần Gia Bảo thật sâu, gật đầu và không nói nữa.

Đột nhiên, Đoàn Sang chế nhạo nói: “Trần Gia Bảo, anh đã đồng ý chuyện này. Trước mặt nhiều người như vậy, anh nếu thua cũng đừng phủ nhận.”

Chương 619

Chương 619

“Đùa!”

Trần Gia Bảo cười tủm tỉm nói: “Tôi, Trần Gia Bảo, sẽ luôn làm theo lời tôi nói, làm sao có thể sai lầm? Anh trước tiên nghĩ kỹ rồi đánh cược hậu quả. “Hừ, chưa nhìn thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy anh cứ chờ, không lâu nữa tôi sẽ vạch trần chân tướng của anh.”

Đoàn Sang nói xong liền vội vàng rời khỏi địa điểm, một lúc sau mang theo một thanh niên đội mũ lưỡi trai màu đỏ từ bên ngoài vào. Nhiều người bắt đầu suy đoán thanh niên này chính là bệnh nhân mà Đoàn Sang chỉ định. Trần Gia Bảo nhìn người thanh niên kia, cũng thấy anh ta đẹp trai, nhưng sắc mặt tái nhợt không lành, bởi vì bước đi quá nhanh, anh ta có chút thở hổn hển, cả người như bị màu rượu làm rỗng.

“Trần Gia Bảo, anh ấy tên là Phượng Mặc Hàn, đang bị bệnh nan y. Nếu anh thực sự siêu phàm, tôi nghĩ anh nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho anh ấy. Ngược lại, nếu anh không thể chữa khỏi cho anh ấy, có nghĩa là y thuật của anh không tốt. Chà, nếu trước đây anh xuất sắc như vậy, anh sẽ phải lấy được tư cách quán quân trong cuộc thi Đông y này! “

Đoàn Sang chế nhạo khiêu khích. Trong thời gian ngắn nhất, anh ta tìm thấy một bệnh nhân mắc bệnh nan y và tình trạng của Phượng Mạc Hàn kỳ lạ đến mức các bác sĩ hoàn toàn bó tay.

Khi Đoàn Sang vừa liên lạc với Phượng Mặc Hàn, anh ấy đã kiểm tra tình trạng của Phượng Mặc Hàn lần đầu tiên. Đây quả thực là một căn bệnh đặc biệt chưa từng có trên thế giới, thậm chí còn xa lạ hơn cả “hội chứng lão hóa”

của Phạm Bạch trước đây, ngay cả khi Trần Gia Bảo cũng hoàn toàn không có cách nào chữa khỏi căn bệnh lạ của Phượng Mặc Hàn. Lần đặt cược này, Đoàn Sang có lòng tin tuyệt đối, Trần Gia Bảo nhất định sẽ thua! “Chị, chị thấy Đoàn Sang tự tin như vậy, chẳng phải người tên Phượng Mặc Hàn đang mắc bệnh nan y sao? Anh rể sẽ không thua đúng không?”

Tần Thi Vân lo lắng xác thực.

“Đừng lo lắng, với tính cách của Gia Bảo, anh ấy sẽ không bao giờ làm những việc mà mình không chắc chắn. Chỉ đợi Đoàn Sang bị anh rể tát vào mặt là được.”

Tần Ly Nguyệt tự tin nói, cô với Trần Gia Bảo là tin tưởng tuyệt đối! “Ừ!”

Tần Thi Vân nặng nề gật đầu.

Trong tầm nhìn toàn cảnh, Trần Gia Bảo đi tới trước mặt Phượng Mặc Hàn và quan sát biểu hiện của anh ta. Sở dĩ Trần Gia Bảo dám đồng ý đánh cuộc của Đoàn Sang bắt nguồn từ việc hắn tin tưởng vào phương thức châm cứu! “Không thoải mái ở chỗ nào?”

Sau khi quan sát nước da của Phượng Mạc Hàn, Trần Gia Bảo đã có một phán đoán chung trong đầu. Phượng Mặc Hàn lộ vẻ xấu hổ, sau đó, trước mặt mọi người cởi bỏ chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ. Đột nhiên, tất cả mọi người trên khán đài thốt lên. Tôi thấy Phượng Mặc Hàn có một cái đầu hói, tất nhiên, những cái đầu hói không phải là hiếm, điều hiếm thấy là trên đầu của Phượng Mặc Hàn Viễn đầy máu đỏ. “Mọi người đừng hoảng sợ.”

Đoàn Sang lập tức lớn tiếng nói, “Phượng Mặc Hàn không có vết thương trên đầu, máu đang rỉ ra từ lỗ chân lông, chỉ cần cậu ấy tập Lục yện mà đổ mồ hôi thì máu sẽ tự động rỉ ra, không ngừng chảy ra.”

Đó là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này, và họ không khỏi sững sờ và bàn tán về nó.

Máu rỉ ra khỏi lỗ chân lông, và lượng máu vẫn lớn như vậy? Điều này không phù hợp với lẽ thường sinh lý, Đoàn Sang, cậu có chắc mình không đùa không? “

“Đây là căn bệnh đặc thù mà Phượng Mặc Hàn mắc phải sao? Chẳng trách Đoàn Sang tự tin đến mức dám đánh cuộc với Trần Gia Bảo. Chẳng qua xem bệnh tình của Phượng Mặc Hàn, anh ta còn chưa từng nghe qua. Tôi nghĩ lần này Trần Gia Bảo sẽ bị lật. “

“Đúng rồi, anh cho rằng Phượng Mặc Hàn đầu đổ mồ hôi như vậy sao? Nhìn không ra mồ hôi sao? Trước đây ta chỉ nghe nói đến một chiếc BMW đổ mồ hôi, nhưng hiện tại đã nhìn thấy một “Người đàn ông bảo vật đẫm máu”, chậc chậc chậc chậc chậc chậc”

Đối mặt với căn bệnh quái lạ này, Trần Gia Bảo tuyệt đối bại trận ”. Mọi người xung quanh đều bàn tán xôn xao, tóm lại ai cũng không lạc quan về Trần Gia Bảo. Lục Tuyết Kha vừa ngạc nhiên vừa lo lắng nói: “Trên đời lại có một căn bệnh kỳ lạ như vậy. Tệ thật. Nếu Trần Gia Bảo thua, thì ông nội tôi sẽ phải gánh lấy tai tiếng mờ ám sao? Hả, tôi đổ lỗi cho Trần Gia Bảo. Tôi không có khả năng làm gì cả. Tôi chỉ để cảnh sát điều tra lại từ đầu. Anh ta thực sự nghĩ mình là Hoa Đà còn sống sao? “

“Trước tiên đừng lo lắng.”

Chương 620

Chương 620

Trần Dụ thuyết phục: “Còn quá sớm để nói rằng Trần Gia Bảo đã mất. Tôi nghĩ rằng với kỹ năng y thuật kỳ diệu của Trần Gia Bảo, có lẽ không phải là không thể chữa khỏi căn bệnh lạ của Phượng Mặc Hàn.”

“Tôi hy vọng như vậy.”

Lục Tuyết Kha cong môi, hiển nhiên không tin Trần Gia Bảo thực sự có năng lực như vậy.

Ở bên kia, Trịnh Minh Duy, Lữ Tùng Bách và những người khác cũng đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, căn bệnh quái lạ này đầu đổ máu, thật sự cả đời họ chỉ nhìn thấyTrần Gia Bảo thật sự có khả năng chữa khỏi cho Phượng Mặc Hàn sao? Trước sự nghi ngờ của mọi người, Trần Gia Bảo tự tin nói: “Tôi sẽ bắt mạch cho anh”. “Được rồi.”

Phượng Mặc Hàn duỗi tay cười khổ: “Năm nay tôi 21 tuổi, căn bệnh kỳ lạ này bắt đầu từ một năm trước. Tôi đã từng đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói rằng tôi bị dị tật mao mạch. Tôi cũng không khá hơn sau khi uống thuốc tây nửa năm. Tôi đã uống thuốc bắc trong hai tháng và thử nhiều loại phương pháp chữa trị nhưng tình trạng của tôi vẫn không được cải thiện. Than ôi, có lẽ tôi sẽ bị chảy máu quá nhiều và chết. “

Cảm nhận được mạch đập của Phượng Mặc Hàn, Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Không phải, kể từ khi tôi gặp anh, bây giờ anh sẽ khó chết.”

“Ý của anh là?”

Phượng Mặc Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc trợn to hai mắt nói: “Ý của anh là… có… ý là, bệnh của tôi có thể chữa khỏi? Trần Gia Bảo trả lời: “Nếu như tôi đoán đúng, anh

rất sớm có anh gái, còn có dục vọng mãnh liệt, thường xuyên đi ra ngoài tìm gái?"

Lục Tuyết Kha và Trần Dụ chưa từng có quan hệ tình cảm, nên họ đỏ mặt và không thể không nhấp một ngụm. Đoàn Sang cau mày nói: "Trần Gia Bảo, đừng quên, hiện tại anh đang đi khám bệnh, không phải để anh nói chuyện phiếm."

Trần Gia Bảo liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Tôi không nói Lụcng tung. Nếu tôi nói đang phỏng vấn, anh có tin không?"

Đoàn Sang giễu cợt: "Vậy thì tôi muốn xem bệnh tình của Phượng Mặc Hàn và câu hỏi anh vừa hỏi có quan hệ gì."

Phượng Mặc Hàn thoáng ngượng ngùng xấu hổ: "Anh nói đúng. Chúng tôi thường đi tìm gái, nhất là khi còn học đại học. Có khoảng thời gian, hầu như ngày nào cũng đi, sau này cảm thấy tốn kém nên đi cùng anh gái."

Tôi vừa đi ra ngoài thuê nhà, nhưng vì bệnh quá lạ nên tôi đã chia tay anh gái của mình. Mà thôi, chắc không liên quan gì đến bệnh của tôi đúng không? "

Ngay khi câu nói này phát ra, tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt vui đùa, Phượng Mặc Hàn, cậu nhóc này sắc sảo, tuổi còn trẻ, dục vọng lại mãnh liệt như vậy, không biết anh gái làm sao có thể chịu được. "Anh nói sao, sắp thành chuyện lớn rồi."

Trần Gia Bảo trong lòng đã hiểu rõ mọi chuyện, thu tay bắt mạch nói: "Căn nguyên của bệnh của anh là do quan hệ quá nhiều dẫn đến thận khí thiếu hụt. Có một khí màu trắng, mồ hôi là chất lỏng của huyết, từ khí chuyển sang màu trắng, nghĩa là mồ hôi ban đầu đồng âm với huyết, sau khi nhân khí chuyển hóa thì thành mồ hôi và lỗ thông. Do quan hệ tình dục quá thường xuyên, hỏa khí của gan thận bốc lên làm cho khí huyết quá nóng sẽ thông thẳng từ lỗ chân lông lên đầu, ngoài ra thận khí thiếu hụt, khí không chuyển hóa được máu thành mồ hôi nên trên da xuất hiện máu và mồ hôi. "Hóa ra là như vậy."

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ bất ngờ nhận ra. Đoàn Sang không ngờ Trần Gia Bảo có thể nói ra nguyên nhân, lại liên quan mật thiết đến câu hỏi vừa rồi Trần Gia Bảo, sắc mặt trắng xanh, vội vàng nói: "Trần Gia Bảo, cho dù anh nói rõ nguyên

nhân, nếu bệnh của Phượng Mặc Hàn không thể chữa khỏi. Anh vẫn thua!“

Ngay khi lời nhận xét này được đưa ra, hai chữ “không biết xấu hổ”

đã đi vào lòng mọi người. Tuy nhiên, vì Trần Gia Bảo đã tiết lộ nguyên nhân nên không còn xa để kê đơn thuốc phù hợp. Trần Gia Bảo khinh thường liếc Đoàn Sang, phất tay áo, liếc mắt nói: “Anh trong mắt tôi đáng thương như chó chết, tôi cho phép anh nói càng thuyết phục anh thua!”

Đoàn Sang sắc mặt thay đổi, bị đà của Trần Gia Bảo ép buộc, không khỏi lùi lại một bước, chỉ cảm thấy nóng trên mặt, nếu Trần Gia Bảo thắng cược, thì hậu quả của anh ta, chưa kể Trần Gia Bảo và Trịnh Minh Duy. Tôi sẽ không để anh ấy đi, ngay cả Phượng Mạc Hàn… Nghĩ đến chuyện kinh khủng, Đoàn Sang không khỏi rùng mình, hắn đã hối hận vì đã phản đối Trần Gia Bảo, lúc này chỉ có thể hi vọng Trần Gia Bảo không thể chữa khỏi chứng “mồ hôi máu” của Phượng Mặc Hàn.

Chương 621

Chương 621

“Trần… bác sĩ Bảo, thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho tôi sao?”

Phượng Mặc Hàn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cách đây không lâu, anh bị một kẻ lạ mặt ép đến gặp bác sĩ, trong lòng luôn hoang mang, không ngờ lại vô tình va chạm khiến anh gặp phải một vị bác sĩ thiên tài có thể chữa khỏi căn bệnh cứng đầu của anh. Vui mừng không thể giải thích được. “Tôi có thể có một bệnh nhân không thể chữa khỏi, nhưng bệnh nhân đó nhất định không phải là anh, vì vậy đừng nghi ngờ y thuật của tôi, bởi vì tôi là người chuyên nghiệp.”

Trần Gia Bảo cười tự tin. Sau khi có câu trả lời dứt khoát, Phượng Mặc Hàn vui mừng khôn xiết, trong lòng kích động đến cả môi cũng run lên, nói đi nói lại: “Đúng, đúng, bác sĩ Bảo, tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì về y thuật của anh, nhưng… chỉ là bệnh tình của tôi quá quái dị. Vì vậy, tôi rất vui mừng khi nghe tin rằng anh có thể được chữa khỏi, một chút không mạch lạc. “

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, sau đó giảm bớt vẻ mặt, nói: “Tôi chỉ nói nguyên nhân sâu xa dẫn đến bệnh của anh là quan hệ tình dục quá nhiều khiến thận khí hao tổn, khí trong cơ thể không thể chuyển hóa thành mồ hôi. Cho nên, bệnh của anh. Nhìn thì có vẻ rất kỳ dị nhưng thực ra lại rất dễ chữa, anh chỉ cần uống mật ong để điều hòa khí huyết trong cơ thể là bệnh sẽ khỏi dần. Đương nhiên, cái gọi là bệnh đến như núi, bệnh liền như sợi chỉ, cho dù uống mật ong, sớm nhất cũng phải một tháng mới có hiệu quả, đề phòng có người từ chối chi phí, hiện tại tôi sẽ dùng kim bạc chữa trị. Khí và máu, làm giảm bớt các triệu chứng của anh. “

Trần Gia Bảo nói xong, một đôi mắt khinh thường liếc nhìn Đoàn Sang.

Mặc dù Trần Gia Bảo không nói rõ ràng, nhưng tất cả mọi người có mặt đều biết "người nào đó"

trong miệng Trần Gia Bảo chính là Đoàn Sang.

Đoàn Sang sắc mặt đột nhiên tái nhợt, xem ra Trần Gia Bảo thật sự có thể chữa khỏi "hội chứng mồ hôi trộm"

của Phượng Mặc Hàn, đến lúc hậu quả của anh ta nhất định sẽ không khá hơn … "Mẹ kiếp, Phượng Mạc Hàn liên tục nói rằng Trần Gia Bảo nhất định sẽ không thể chữa khỏi bệnh cho Phượng Mặc Hàn. Hiện tại đã ổn rồi. Trần Gia Bảo thậm chí còn chưa dùng đến thuật châm cứu, vì vậy anh ta dễ dàng nói về phương pháp điều trị. Tôi bị Phượng Mặc Hàn làm khổ sở … "

Đoàn Sang đã tràn đầy hối hận. Bên kia, Tần Thi Vân vỗ tay cười, "Chị ơi, chị có thấy Đoàn Sang biểu cảm không nói nên lời voiứ lời của anh rể không? Vẻ mặt như ăn phải một cân ruồi. Em vui quá. Thực sự tự hào."

Tần Ly Nguyệt gật đầu cười: "Nhìn đi, anh vừa nói, Đoàn Sang đối đầu với Gia Bảo. Với thực lực của Gia Bảo, nhất định sẽ tát vào mặt anh ta khiến anh ta phải hối hận!"

Tại hiện trường, Trần Gia Bảo đã lấy cây kim bạc ra và bắt đầu châm cứu cho Phượng Mạc Hàn. Lần này hắn không sử dụng cách châm cứu trước nữa, mà dùng thuật châm cứu khác để điều hòa khí và huyết trong cơ thể Phượng Mặc Hàn. Trần Gia Bảo mặc dù không sử dụng thuật châm cứu vừa rồi nhưng ngay cả khi châm cứu thông thường và dùng moxibration, anh ta vẫn sử dụng năng lượng chân chính của mình để vào cơ thể Phượng Mặc Hàn, chữa tình trạng khí và huyết của Phượng Mặc Hàn bị tàn phá. Không tới một lúc, khi Trần Gia Bảo rút kim bạc ra và Phượng Mặc Hàn lau mồ hôi trên đầu, máu và mồ hôi mới bài tiết ra.

Nhìn thấy hiệu quả tức thì và kỳ diệu như vậy, mặc dù mọi người đều đã nhìn thấy y thuật vô song của Trần Gia Bảo, họ vẫn cảm thán và tràn đầy ngưỡng mộ đối với y thuật của Trần Gia Bảo.

Đương nhiên, những người vẫn nghi ngờ Trần Gia Bảo dính vào chuyện mờ ám cũng lần lượt xua tan suy nghĩ trong đầu. Dù sao Đoàn Sang đã tranh cãi với Trần Gia Bảo từ đầu cuộc thi, ai cũng có thể nói Đoàn Sang và Trần Gia Bảo không có quan hệ với nhau, vì Phượng Mặc Hàn là bệnh nhân do chính Đoàn Sang chỉ định nên tuyệt đối không thể thông đồng trước với Trần Gia Bảo.

Bây giờ Trần Gia Bảo có thể chữa khỏi bệnh xuất huyết của Phượng Mặc Hàn, điều đó chỉ có thể giải thích một điều, đó là, y thuật của Trần Gia Bảo hoàn toàn vượt trội so với mọi người.

Với y thuật ma thuật của mình, anh ta muốn đánh bại tất cả mọi người và giành chức vô địch trong cuộc thi y học Hà Nội. Dễ như vậy, làm sao mà có thể làm quá lên được những chuyện mờ ám sau lưng?

“Bác sĩ Bảo, anh thực sự là một bác sĩ thiên tài, giỏi hơn tất cả những bác sĩ mà tôi từng thấy. Anh thật tốt bụng, Phượng Mặc Hàn rất biết ơn…”

Phượng Mặc Hàn vui mừng và biết ơn, điều đã khiến anh đau khổ suốt một năm qua. Trần Gia Bảo nhiều bệnh lạ giờ đã dễ dàng chữa khỏi, hắn có cảm giác thoải mái, như thể mọi uẩn khúc trong lòng đều bị cuốn đi.

Chương 622

Chương 622

Bây giờ, chỉ cần để anh ta quỳ xuống cảm ơn Trần Gia Bảo, Phượng Mặc Hàn không nói được gì. Trần Gia Bảo bình tĩnh cười: “Anh cũng đừng vui mừng quá sớm. Nguyên nhân của anh là quan hệ tình dục quá nhiều. Cho dù sau này bệnh của anh có chữa khỏi, nếu không ôn nhu, anh vẫn sẽ tái phát.”

Nếu không, không ai có thể chữa khỏi cho anh ”.

Phượng Mặc Hàn lộ vẻ xấu hổ, gãi gãi đầu rồi nói: “Anh Bảo, em biết rồi. Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ đọc sách và trau dồi tính cách, sẽ không nghĩ đến những thứ linh tinh đó nữa.”

“Tốt.”

Trần Gia Bảo cười đáp lại, sau đó đi tới Đoàn Sang hai tay dưới, khóe miệng mang theo ý cười, nói: “Chậc chậc, anh còn phải nói cái gì bây giờ? Đột nhiên, ánh mắt của mọi người nhanh chóng nhìn về phía Đoàn Sang, trong mắt tràn đầy vẻ châm chọc.

Đoàn Sang sắc mặt trắng bệch đỏ lên, không khỏi Lục̣i về phía sau hai bước, môi rên rỉ không nói nên lời, trong mắt hiện lên vẻ hối hận! “Hừ!”Trần Gia Bảo khinh thường khịt mũi, nói: “Lời xưa nói, thuốc tuy nhỏ, nhưng là tốt như nhau. Tể tướng còn có thể ôm thuyền trong bụng, nhưng anh là người đi từ đầu cùng tôi. Hãy chống lại tôi, vì sợ rằng tôi đã giành được vòng nguyệt quế của cuộc thi Đông y, và khi tôi trở thành quán quân, anh lại vu khống tôi. Anh thật hẹp hòi, hèn hạ và vô liêm sỉ. Trần Gia Bảo tôi thực sự xấu hổ khi ở bên cạnh anh. Tôi nghĩ, anh vẫn không thể trở thành lương y, thà về quê bán khoai, anh đã làm hoen ố danh tiếng của tỉnh! “

Những lời nói của anh rất hay và mạnh mẽ, và ngay lập tức, có những tràng pháo tay nồng nhiệt tại khán đài.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Đoàn Sang phải chịu sự sỉ nhục lớn như vậy, nhưng hắn không thể phản bác một lời, lại càng hối hận, mặt nóng bừng, muốn tìm chỗ chui vào.

Lục Tuyết Kha vỗ tay và nhìn vào mắt Trần Gia Bảo với ánh mắt rực rỡ và phấn khích: “Lời nhận xét của Trần Gia Bảo thực sự khiến tôi nhẹ nhõm. Tôi đột nhiên phát hiện ra rằng Trần Gia Bảo rất đẹp trai và y thuật của anh ấy rất tốt.”

, Tôi cảm thấy mình sắp trở thành fan girl của Trần Gia Bảo. “

Trần Dụ che miệng cười, nói: “Vừa rồi là ai phàn nàn về sự liều lĩnh của Trần Gia Bảo, sao trong nháy mắt lại có người trở thành fan của người khác?”

Lục Tuyết Kha làm một khuôn mặt đỏ bừng, và chỉ đơn giản là giả vờ như không nghe thấy nó. Trên ghếgiám khảo, Trịnh Minh Duy gật đầu nhẹ nhõm, không phải vô ích, anh rất lạc quan về Trần Gia Bảo,Trần Gia Bảo không làm anh thất vọng.

“Trần Gia Bảo có một y thuật uyên thâm và một khí chất phi thường. Điều hiếm thấy hơn là cậu ấy vẫn còn trẻ như vậy, và thành tựu của cậu ấy sẽ là vô hạn trong tương lai. Có những tài năng đáng kinh ngạc như Trần Gia Bảo trong lĩnh vực y học Hà Nội.

Trong tương lai, y học Hà Nội sẽ được hồi sinh và thậm chí mở rộng đến Điều đó không phải là không thể đối với toàn thế giới. Trần Gia Bảo ở tỉnh Vĩnh Phúc là một may mắn cho cộng đồng y học Hà Nội và thậm chí nhiều hơn nữa cho văn hóa truyền thống Hà Nội! “

Trịnh Minh Duy càng nhìn Trần Gia Bảo, anh ta càng hài lòng, và trước khi biết điều đó, anh ta đã coi Trần Gia Bảo là trụ cột của Đông y Hà Nội!

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo trực tiếp đi tới chỗ ngồi của người bất khả kháng, cười nói: “Chủ tịch Duy, tôi nhớ Đoàn Sang đã nói rằng anh ấy đánh cuộc với tôi, nếu anh thua, anh có thể làm được. Anh ta đã nhiều lần bôi nhọ thanh danh của chủ tịch Duy, tôi. Nhìn xem, Đoàn Sang làm gì cứ để cho anh quyết định. “

Trong mắt Trần Gia Bảo, Đoàn Sang chỉ là một gã hề và anh ta có thể bị xóa sổ chỉ bằng một cái bấm ngón tay. Với tư cách là

chủ tịch Hiệp hội Y học cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc, các mối liên hệ của Trịnh Minh Duy phải được phổ biến khắp tỉnh. Tốt hơn là nên gửi cho Trịnh Minh Duy một đặc ân và để anh ta quyết định phải làm gì. Tốt hơn hết là nên đối phó với Đoàn Sang.

Đoàn Sang sắc mặt lại thay đổi, hắn nhớ tới mình đã chủ động cược, vốn định tước đoạt chức vô địch của Trần Gia Bảo, nhưng cuối cùng lại tự mình biến thành lỗ hổng lớn.

Nghĩ đến đây, Đoàn Sang thật muốn tát chính mình! Trịnh Minh Duy, một người nâng niu danh tiếng, đã bị vu oan giá họa từ lâu, trong lòng anh đã như lửa đốt rồi, bây giờ nghe xong những lời của Trần Gia Bảo, mắt anh sáng lên, trong lòng càng thêm hài lòng với Trần Gia Bảo.

Sau khi cân nhắc một lúc, anh cảm thấy Sau khi do dự, anh ta tuyên bố trước công chúng: “Đầu tiên, như các anh thấy, Đoàn Sang không bằng Trần Gia Bảo về y thuật, nên sau lưng lại giở những thủ đoạn và âm mưu. Những hành vi đê tiện và đê hèn như vậy, cho dù y thuật của anh ta có tốt đến đâu, Chúng tôi cũng không hoan nghênh những người như vậy trong cộng đồng TCM ở tỉnh Vĩnh Phúc.”

Chương 623

Chương 623

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, tất cả mọi người đều náo động. Nhận xét của Trịnh Minh Duy tương đương với thông báo công khai rằng sẽ không có chỗ cho Đoàn Sang trong lĩnh vực y học cổ truyền Hà Nội của tỉnh Vĩnh Phúc, theo cách này, Đoàn Sang chỉ có thể đi đến các tỉnh, thành phố khác để phát triển tự nhiên, cho dù anh ta đi đến các tỉnh, thành phố khác.

Chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, hình phạt như vậy không nghiêm. Tuy nhiên, mọi người có mặt từ lâu đã nhìn thấy hành vi vô liêm sỉ của Đoàn Sang trong mắt họ, vì vậy họ không nghĩ rằng quyết định của Trịnh Minh Duy có gì sai trái.

Trịnh Minh Duy nói tiếp: “Thứ hai, Đoàn Sang đã nhiều lần vu khống, bôi nhọ danh tiếng cuộc thi Đông y này, suýt nữa gây ra ảnh hưởng cực kỳ xấu. Tôi sẽ gọi cảnh sát và để cảnh sát xử lý Đoàn Sang về điểm này.”

Mọi người đều gật đầu giao cho cảnh sát xử lý Đoàn Sang, đây nhất định là cách thích hợp nhất.

Đoàn Sang sắc mặt lập tức tái nhợt, chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã xuống đất, hắn vốn dĩ muốn dùng cuộc thi Đông y này để lập công danh, nhưng không ngờ không những không đạt được mục đích, tuyệt đối còn hủy hoại một nửa tương lai của mình.”

Nếu không có Trần Gia Bảo, tôi chắc chắn sẽ là quán quân trong cuộc thi Đông y này, và tôi vẫn sẽ đạt được giải nhất. Tham gia cuộc thi bác sĩ toàn quốc và hiện thực hóa ước mơ của tôi. Đó là Trần Gia Bảo. Đó là vì anh ấy.”

Nó đã làm tôi rất nhục nhã khi xuất hiện, tôi phải trả thù! “

Đoàn Sang vô cùng tức giận, cúi đầu xuống, nhưng trong mắt lại bốc lên lửa giận!

Không lâu sau, cảnh sát đến đưa Đoàn Sang đi, nhưng ngay trước khi rời đi, Đoàn Sang nhìn lại Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một tia hận ý! Trần Gia Bảo chú ý tới ánh mắt Đoàn Sang, khinh thường cười. Ở trong mắt hắn, Đoàn Sang chỉ là con châu chấu, sẽ không tồn tại được bao lâu!

“Bây giờ, có ai phản đối chiến thắng của Trần Gia Bảo trong cuộc thi TCM không?”

Trịnh Minh Duy nhìn xung quanh và hỏi lớn. Mọi người đều lắc đầu. Đùa chút thôi, y thuật của Trần Gia Bảo ai cũng rõ, thậm chí có người cho rằng Trần Gia Bảo không vui, họ cũng phải thừa nhận rằng y thuật của Trần Gia Bảo có thể đè bẹp họ. Hơn nữa, người cuối cùng phản đối chức vô địch của Trần Gia Bảo đã bị cảnh sát bắt đi, và họ sẽ không thấy nhàm chán.

“Tốt lắm.”

Trịnh Minh Duy hài lòng gật đầu cười: “Vậy thì bây giờ tôi tuyên bố quán quân cuộc thi Đông y này là Trần Gia Bảo!”

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, khán giả đã ồ lên vỗ tay! Tần Thi Vân đứng lên vỗ tay mạnh mẽ, cô như mừng rỡ hơn mình đoạt chức vô địch, cười mở miệng: “Anh rể thật tuyệt vời, em đã biết quán quân phải là anh rể!”

Tần Ly Nguyệt cũng vui mừng, hơi ngẩng đầu lên, lòng tràn đầy tự hào, mang theo Tần Thi Vân và Chi Liên đến chúc mừng Trần Gia Bảo. Khi Lục Bảo Ngọc nhìn thấy điều này, anh ta tự nhiên không muốn làm như vậy, và cũng bước đến gần Trần Gia Bảo, nở nụ cười rạng rỡ và đẹp như tranh vẽ.

Lục Hán Dương nhìn thấy trong mắt hắn, trong lòng càng thêm chua xót, đứng lên, đi thẳng ra ngoài, sau lưng có chút cô đơn.

Nhiều người nhìn thấy Trần Gia Bảo được bốn mỹ nữ hàng đầu vây quanh, như thể họ là người chiến thắng trong cuộc đời, đều cảm thán, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Chết tiệt,Trần Gia Bảo không chỉ có thể nghiền nát mọi người bằng y thuật, mà còn có thể nghiền nát tất cả mọi người!

Trần Dụ vốn dĩ muốn đi chúc mừng Trần Gia Bảo, nhìn thấy cảnh này, đặc biệt là Tần Ly Nguyệt, Lục Bảo Ngọc, Chi Liên và những mỹ nữ khác xinh đẹp hơn những mỹ nữ khác. Trần

Dụ cũng được công nhận là đại mỹ nhân, anh không khỏi dừng lại. Trông hơi buồn. Lục Tuyết Kha cong môi nói: “Trần Gia Bảo thật là khó chịu, hừ, đàn ông đều là chân lợn lớn!”

“Kỹ năng y tế của bác sĩ Bảo rất nổi tiếng, và anh ấy xứng đáng giành chức vô địch trong bài kiểm tra TCM. Xin chúc mừng, tối nay mở tiệc ăn mừng chiến thắng của bác sĩ Bảo. Đừng quên bác sĩ Bảo. Bây giờ.”

Chu Cảnh Vân theo sau Kiều Ngọc Nghi với một nụ cười. “Cảm ơn chủ tịch Chu vì lòng tốt của ngài, và tôi sẽ đến đó theo lịch trình.”Trần Gia Bảo lịch sự mỉm cười.

“Chu đó đang đợi bác sĩ Bảo lái xe.”

Chu Cảnh Vân nói xong, cùng Kiều Ngọc Nghi và những người khác rời đi.

Chương 624

Chương 624

Đột nhiên, Trịnh Minh Duy cười và nói: “Theo quy định trước đây, quán quân của cuộc thi Đông y có thể nhận được chứng chỉ, anh Bảo, anh đi với tôi.”

Trần Gia Bảo mắt sáng lên. Mục đích chính của anh ấy khi tham gia cuộc thi TCM này là để lấy được chứng chỉ. Bây giờ, anh ấy cuối cùng đã đạt được nó! “Vậy thì Tần Ly Nguyệt sẽ cắt tình.”

Trần Gia Bảo gật đầu với cô con gái thứ tư của Tần Ly Nguyệt, đi nhanh đến hiệu thuốc với Trịnh Minh Duy. Nhìn thấy Trần Gia Bảo rời đi, tất cả các bác sĩ Hà Nội có mặt đều lộ ra vẻ ghen tị, nhưng họ biết rất rõ khả năng giành được chức vô địch của Trần Gia Bảo là do thực lực của chính Trần Gia Bảo, cho dù có ghen tị cũng không được.

Chứng chỉ thuộc sở hữu của Trần Gia Bảo, nó chắc chắn xứng đáng với tên của nó! Nghe nói Trần Gia Bảo chẳng mấy chốc đã đến bên ngoài hiệu thuốc, vừa mở cửa, Trần Gia Bảo đã ngửi thấy mùi thuốc thơm, cả người sảng khoái.

Đây là một hiệu thuốc Đông y điển hình, các quầy thuốc bày bán nhiều loại thuốc Bắc như Panax notoginseng, Angelica sinensis, nhiều loại là dược liệu quý khó mua trên thị trường. Trong số đó, một chai thủy tinh rỗng đặt trên quầy bên phải chính giữa toa thuốc đã thu hút sự chú ý của Trần Gia Bảo. Bởi vì trong lọ được đặt một cây màu vàng trông rất giống nấm linh chi, được chia thành hai nắp kép và thân có màu vàng, chính xác là ‘Côn Lôn Chi’!

Trần Gia Bảo hai mắt sáng lên, tâm trạng kích động, bước nhanh tới, đồng thời vươn tay mở chai thủy tinh, đột nhiên, một mùi thuốc dễ chịu và hơi ngọt bay ra, chui vào cơ thể Trần

Gia Bảo qua mũi, như thể hóa sau khi có được năng lượng chân chính, anh ta đi dọc theo kinh mạch của mình, như thể anh ta đã tăng dần tu Lụcyện lên một điểm.

Trần Gia Bảo sửng sốt, chỉ cần ngửi thấy mùi cũng có thể tăng thêm tu Lụcyện một cách nhàn nhạt, "Côn Lôn Chi"

trong truyền thuyết, có thể tăng tuổi thọ ba nghìn năm, lại có tác dụng thần kỳ như vậy!

Anh không khỏi thán phục: "Theo ghi chép của"

Linh chi thảo dược ", 'Côn Lôn Chi, màu vàng phủ hai lớp, thân màu vàng, vị ngọt. Bên trên có sương, uống vào là ba ngàn năm trường sinh bất lão". Hẹn gặp lại hôm nay Đúng như dự đoán, Chủ tịch Lục đã có thể sử dụng 'Côn Lôn Chi' như một phần thưởng cho Cuộc thi Đông y để giúp những người trẻ tuổi thăng tiến."

Những lời nhận xét của Trần Gia Bảo là chân thành. Một bảo vật quý hiếm như "Côn Lôn Chi"

chắc chắn có thể cứu mạng người vào những thời khắc quan trọng. Để vực dậy nền y học Hà Nội, Trịnh Minh Duy có thể chịu đau và đưa ra "Côn Lôn Chi"

như một phần thưởng. Với tư tưởng cởi mở như vậy, Trần Gia Bảo nghĩ rằng mình không thể làm được.

"Con của anh thực sự biết 'Côn Lôn Chi', nó rất hiểu biết, và không phải là vô ích khi tôi lạc quan về anh."

Trịnh Minh Duy cảm thấy nhẹ nhõm, và sau đó dường như có lỗi, thở dài và nói: "Anh chỉ nói điều đó, theo Sách ghi lại rằng ban đầu có sương trên 'Côn Lôn Chi', và đó là bản chất thực sự của nó.

Tuy nhiên, khi đó tôi còn nhỏ, đọc sách không nhiều dẫn đến mắt thường không biết được báu vật, giọt sương trực tiếp bị tôi bỏ qua, giọt biến mất trong đất, tôi vẫn thấy đau lòng khi nhìn lại."

Trần Gia Bảo cười nói: "Kho báu của trời, vật chất và đất không phải người phàm dễ dàng có được. Thật tình cờ, chủ tịch Duy có thể tìm được 'Kim Cương Chi', vốn đã khiến

người khác ghen tị như giọt sương mai, có lẽ không phải là duyên phận.”

Cho dù tiêu tan trong trời đất, cũng sẽ không tiếc. “

Đương nhiên, sau cùng Trần Gia Bảo cũng cảm thấy trong lòng đau đớn, nếu được yêu cầu tìm được “Côn Lôn Chi”, anh nhất định có thể thu thập được giọt sương đó, lúc đó nhất định sẽ giúp anh đề cao tu Lụcyện.

“Vẫn là đứa nhỏ của anh có thể nói chuyện.”

Trịnh Minh Duy cười nói, “Cái chủng này sẽ giao cho anh, tôi hi vọng anh có thể tận dụng tốt, sẽ không làm khổ tôi vô ích.”

“Cám ơn chủ tịch Duy hảo tâm.”

Trần Gia Bảo gật đầu, ba năm sau, anh ta không chỉ đánh bại Đàm Minh Y và Liệu Thành Phùng, mà còn vượt xa cả Ngũ Uẩn Tông! Bây giờ có “Côn Lôn Chi”, hắn thu thập thêm một ít vật liệu trời đất, dùng để chế thuốc, trình độ đó có thể cải thiện rất nhanh, trực tiếp vượt xa thầy, đạt tới cảnh giới “huyền” cũng không phải là không có. Có thể! “Có vẻ như đã đến lúc thực hiện thỏa thuận với Phụng Minh Lụcân và đến Hà Nam.”

Chương 625

Chương 625

Trong mắt Trần Gia Bảo thoáng hiện lên một tia lạnh lùng, sau đó hắn giảm bớt cảm xúc, đậy nắp chai thủy tinh lại, gật đầu với Trịnh Minh Duy, rồi chuẩn bị bước ra ngoài. Đột nhiên, chưa kịp bước lên hai bước, giọng nói của Trịnh Minh Duy vang lên từ phía sau: "Chờ đã, còn có chuyện tôi chưa nói với anh."

"Hả?"Trần Gia Bảo quay đầu lại, trong mắt hiện lên vẻ nghi vấn. "Đừng lo lắng, những gì tôi sắp nói tiếp theo chắc chắn là điều tốt cho anh."

Trịnh Minh Duy ngồi vào chiếc ghế bên cạnh và mỉm cười: "anh có nhớ những gì tôi đã nói trước cuộc thi TCM không? Bây giờ anh đã giành được chức vô địch. Như đã đồng ý, tôi có thể sửa một cuốn sách và khuyên anh nên đến Đại học Y học Cổ truyền Hà Nội để nghiên cứu thêm.Anh biết đấy, là trung tâm chính trị và văn hóa của Hà Nội, nơi đó có nguồn y tế dồi dào nhất, nếu anh đến đó để nghiên cứu thêm, nó không chỉ giúp anh nâng cao trình độ y tế mà còn cả về lịch sử cuộc đời của anh. "

Để đến đó để nghiên cứu thêm, đây chắc chắn là một cám dỗ rất lớn đối với vô số bác sĩ trẻ Hà Nội. Tuy nhiên, Trần Gia Bảo đã từ chối mà không cần suy nghĩ, "Không quan tâm."

Trịnh Minh Duy không ngạc nhiên về sự từ chối của Trần Gia Bảo. Xét cho cùng, y thuật của Trần Gia Bảo thậm chí còn tốt hơn cả anh ta, chủ tịch Hiệp hội Y học Hà Nội. Có lẽ đối với những người khác, đến Đại học Y học Cổ truyền Hà Nội để nghiên cứu thêm là một cám dỗ rất lớn, nhưng đối với Trần Gia Bảo Nói cách khác, nó giống như sườn gà, và không cần phải đến đó.

Trịnh Minh Duy đảo mắt, hắng giọng và cười nói: “Tốt hơn là không nên đến Hà Nam. Nhân tiện, anh có thể ở tỉnh Vĩnh Phúc của chúng tôi, anh có muốn tham gia Hiệp hội y học cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc không?”

Sau khi nói xong, vẻ ngoài của Trịnh Minh Duy vẫn không thay đổi nhưng trong lòng lại trở nên lo lắng, Trần Gia Bảo chắc chắn là một chiếc bánh ngọt, nếu không nhân cơ hội lôi kéo Trần Gia Bảo vào Hiệp hội Y học cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc, anh có thể sẽ bị Hiệp hội Y học cổ truyền các tỉnh khác giật mất. Khi đó, chắc chắn sẽ là một tổn thất rất lớn đối với Hiệp hội y học cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc.

Hơn nữa, với kỹ năng y học thần kỳ của Trần Gia Bảo, nếu anh ta có thể gia nhập Hiệp hội Y học Cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc, điều đó chắc chắn sẽ mang lại lợi ích cho cộng đồng Y học Cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc mà không gây tổn hại gì, thậm chí dẫn dắt cộng đồng Y học Cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc lan rộng khắp đất nước. Xuất sắc!Dưới ánh mắt háo hức của Trịnh Minh Duy, Trần Gia Bảo nhíu mày suy tư, không nói, như thể đang suy nghĩ về điều đó.

Trịnh Minh Duy hai mắt sáng lên, tiếp tục “ngơ ngác”: “Anh nghĩ xem, với y thuật của mình, nếu gia nhập Hiệp hội Đông y, nhất định sẽ có thể tỏa sáng, nhiều năm như vậy, Hiệp hội Đông y tỉnh Vĩnh Phúc cũng đã tích lũy rất nhiều tài nguyên, và “Côn Lôn Chi”

trong tay anh là bằng chứng.

Trong tương lai, nếu anh dựa vào Hiệp hội TCM của tỉnh Vĩnh Phúc, anh có thể được hưởng nhiều tài nguyên mà những người khác không thể hưởng được, ví dụ như Hiệp hội TCM có thể đưa cho anh một số đơn thuốc và thảo dược quý trước. Bên cạnh đó, dựa trên những mối liên hệ mà tôi và Phó Chủ tịch Lữ Tùng Bách đã tích lũy được ở tỉnh trong nhiều năm qua, nếu anh có bất kỳ khó khăn hoặc nhu cầu nào trong tương lai, chúng tôi có thể giúp đỡ hết sức mình. Tôi nghĩ nhiều người sẽ cho chúng tôi mặt, anh nghĩ sao? ? “

Trần Gia Bảo hai mắt sáng lên, không nói đến chuyện gì khác, “ưu tiên cung cấp dược liệu quý”

của Trịnh Minh Duy chính là thứ hắn cần lúc này.

“Tôi hứa.”

Trần Gia Bảo không còn do dự nữa, gật đầu đồng ý. Trịnh Minh Duy vui mừng khôn xiết, đứng dậy và cười.

“Đừng vui mừng quá sớm, anh có thể đề nghị tôi tham gia Hiệp hội y học cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc, nhưng tôi có một điều kiện.”

Trần Gia Bảo nói. “Tôi nói không cần biết điều kiện như thế nào, chỉ cần anh có thể đồng ý, tôi tuyệt đối không không có ý kiến.”

Trịnh Minh Duy trong lòng nói, vì sợ Trần Gia Bảo đưa ra một số yêu cầu khó khăn, đến lúc đó anh sẽ phải cố gắng hết sức mới có thể thỏa mãn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười nói: “Đừng lo lắng, đây không phải là một yêu cầu khó. Tôi chỉ xin một điểm. Tôi có thể được ghi tên vào Hiệp hội Y học Cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc. Nếu anh có bất kỳ bệnh nan y khó chữa, tôi cũng có thể giúp chẩn đoán và điều trị. Tuy nhiên, Tôi luôn cẩu thả. Tôi không thích bị người khác quản lý.

Nếu không có tai nạn xảy ra, tôi sẽ không tham gia một số hoạt động của hội. Thế còn, anh có đồng ý không? “

Chương 626

Chương 626

“Tôi phải làm sao đây? Không phải chỉ để cho anh tự do sao? Đừng lo lắng, tôi đã hứa với anh chuyện này rồi.”

Trịnh Minh Duy trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cầnTrần Gia Bảo có thể gia nhập Hiệp hội y học cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc, huống chi Để cho Trần Gia Bảo tự do, thậm chí để Trần Gia Bảo trực tiếp làm phó chủ tịch Hiệp hội Y học Hà Nội.

“Tốt, Chủ tịch Duy sảng khoái thì tốt hơn. Nếu như vậy thì tôi sẽ gia nhập Hiệp hội y học cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc. Chủ tịch Duy là người đi đầu trong ngành y học Hà Nội. Sau này tôi sẽ nhờ Chủ tịch Duy chỉ dạy.”Trần Gia Bảo chắp tay cười.

“Nói thì dễ… Không, với y thuật thần thông của anh, anh còn cần tôi chăm sóc nữa đâu?”

Tuy rằng Trịnh Minh Duy nói y thuật không bằng Trần Gia Bảo, nhưng vẻ mặt của anh ta trợn mắt há hốc mồm, hiển nhiên rất thoải mái vừa bị Trần Gia Bảo nịnh nọt. .

Sau khi Trần Gia Bảo rời đi với “Côn Lôn Chi”, Trịnh Minh Duy vẫn đang chìm đắm trong niềm vui sướng tột độ, và anh ấy thậm chí không thể khép miệng lại với một nụ cười.

“Này, Trần Gia Bảo đã tham gia Hiệp hội Y học Cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc. Với kỹ năng y học của mình, thế hệ trẻ trong toàn bộ cộng đồng Y học Cổ truyền Hà Nội Hà Nội, thậm chí là một trong những người giỏi nhất trong toàn bộ cộng đồng Y học Cổ truyền Hà Nội. Sau này, tại Hội nghị Trao đổi Y học Cổ truyền Hà Nội toàn quốc, Trần Gia Bảo Nó nhất định sẽ dẫn dắt Hiệp hội Y học Cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc tỏa sáng, và cuốn đi sự đếm ngược đếm ngược của Hiệp hội Y học Cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc trong nhiều năm qua … “

Trịnh Minh Duy nghĩ đến nơi vui vẻ, không khỏi bật cười, đột nhiên như đang suy nghĩ điều gì, Trịnh Minh Duy vỗ trán nói: "Ồ, tôi quên mất. Tôi phải hỏi phương pháp châm cứu của Trần Gia Bảo để kim bạc tự động xoay."

Làm thế nào mà nó làm được, trong ấn tượng của tôi, dường như chỉ có huyền thoại mới có tác dụng thần kỳ này. Tuy nhiên, truyền thuyết nói rằng nó đã thất lạc hàng nghìn năm, Trần Gia Bảo không thể học được điều này. Chẳng lẽ trên đời này ngoài huyền thoại này còn có những huyền thoại khác cũng thần kỳ không kém ? Nó thực sự kỳ lạ. Quên đi, dù sao Trần Gia Bảo đã tham gia Hiệp hội Y học Cổ truyền tỉnh Vĩnh Phúc, sẽ không quá muộn để hỏi lại Trần Gia Bảo khi anh ấy có thời gian."

Nhưng người ta nói rằng sau khi Trần Gia Bảo ra tay cầm "Côn Lôn Chi", giữa sự ghen tị và căm ghét của mọi người, Trần Gia Bảo đã đưa Tần Ly Nguyệt và các đại mỹ nhân khác cùng nhau rời đi. Lục Tuyết Kha và Trần Dụ vốn dĩ muốn chúc mừng Trần Gia Bảo, sau khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của họ có chút khó coi. Vào buổi tối, Chi Liên ở lại biệt thự của bác sĩ Bảo để thiền định. Trần Gia Bảo đặt "Côn Lôn Chi"

đi và lái xe một mình đến Tam Đảo cho cuộc hẹn của Chu Cảnh Vân. Tam Đảo tọa lạc tại vị trí đắc địa ở trung tâm thành phố, là khách sạn 5 sao ở tỉnh, được đánh giá rất cao về quy cách, bữa tiệc chiêu đãi Trần Gia Bảo ở Tam Đảo cũng cho thấy sự chú ý của Chu Cảnh Vân đối với Trần Gia Bảo. Nhắc mới nhớ, Trần Gia Bảo và Chu Cảnh Vân xưa nay chưa từng gặp mặt, tại sao Chu Cảnh Vân đột nhiên tỏ ra vô cùng nhiệt tình, còn đặc biệt sắp xếp một bữa tiệc trong tòa nhà trung tâm để mời T rần Gia Bảo?

Trần Gia Bảo biết rất rõ rằng không có lý do nào khác, nhưng Chu Cảnh Vân đã coi thường kỹ năng y tế của mình. Ngay sau đó, xe dừng lại ở cửa của Tam Đảo. Khi xuống xe, Trần Gia Bảo ngước mắt lên nhìn Tháp Huệ Phong, và thấy tổng thể nhà hàng là một tòa nhà cổ kính, tường đỏ và ngói đen, xà nhà chạm trổ và các tòa nhà sơn, bề ngoài cổ kính, đẳng cấp và phong cách ở khắp mọi nơi. Và trên bậc thềm lát đá hoa cương trước nhà hàng, sừng sững một vẻ đẹp hùng vĩ.

Cô ấy có làn da băng giá và nước da trắng như tuyết, với đôi lông mày đẹp như tranh vẽ, mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ tươi, cô ấy có một thân hình khó chịu với vết sưng, và một đôi giày cao gót pha lê dẫm lên chân khiến cô ấy cao và thon gọn.

Là Kiều Phượng Hoa tràn đầy hào quang! Dưới bầu trời đêm, trước cửa nhà hàng, chỉ có một mình cô, thu hút ánh mắt kinh ngạc của mọi người có mặt. Đột nhiên, đôi mắt phượng của Kiều Phượng Hoa như nước sóng sánh, nhìn thấy Trần Gia Bảo, hai mắt sáng lên, nở nụ cười xúc động, bước nhanh tới, tự nhiên vươn tay nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, cười ngọt ngào nói: “Gia Bảo, anh lên đi.”

Nhiều người xung quanh nhìn thấy nữ thần bị ném vào vòng tay của những người đàn ông khác, trong lòng có những tiếng than thở. Đột nhiên, nhiều người trên đường trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo làm ngơ trước những ánh mắt thù địch xung quanh mình, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của cơ thể Kiều Phượng Hoa nơi chóp mũi, khi đi về phía Tam Đảo, anh ấy mỉm cười và nói: “Cô Hoa ở tỉnh thành đã đợi tôi. Đó thực sự là một vinh dự. “

Chương 627

Chương 627

Kiều Phượng Hoa cảm thấy trong lòng ngọt ngào, ôm Trần Gia Bảo cánh tay chặt hơn, nhưng ngoài mặt lại khịt mũi nói: "Thật đáng tiếc, tôi ở ngoài này vừa rồi tình cờ nhìn thấy anh ở bên ngoài, nhân tiện đi vào cùng anh."

"Ha, hóa ra là tôi say mê bản thân."

Trần Gia Bảo cười khúc khích, khóe miệng nở nụ cười đùa giỡn, tiếp tục: "Tôi còn tưởng rằng Chu Cảnh Vân, chủ tịch Câu lạc bộ Thương mại tỉnh Vĩnh Phúc, đến dự tiệc của tôi. Điều đó sẽ tốt cho sự phát triển sau này. Chao ôi, giờ tưởng như đã đặt lòng mình trên trăng sáng, nhưng trăng sáng lại soi xuống mương ".

"Anh thật tốt bụng."

Kiều Phượng Hoa trong lòng càng thêm ngọt ngào, cả người dựa vào Trần Gia Bảo, sắc mặt đỏ bừng, trong mắt tràn đầy cảm động cùng ánh sáng rực rỡ.

Đột nhiên, rất nhiều khách mời trong đại sảnh của tòa nhà nhìn thấy cảnh này, hai mắt lóe lên thần sắc kinh ngạc, sau đó, nhìn thấy Trần Gia Bảo thân thiết với Kiều Phượng Hoa, trong lòng lập tức nổi lên ghen tị và hận thù.

Khi đến cửa phòng riêng, Kiều Phượng Hoa buông tay ra, Trần Gia Bảo đứng dậy, đặt chiếc váy dạ hội màu đỏ xuống, cùng Trần Gia Bảo mở cửa bước vào. Phòng riêng rất lớn, bên trong có 12 bức bình phong lớn, được vẽ bằng mười hai chiếc kẹp tóc màu vàng kim theo những cử chỉ khác nhau, vừa rực rỡ sắc màu lại vừa cổ kính. Ở giữa, có một bàn ăn bằng đá cẩm thạch, với Chu Cảnh Vân, Kiều Ngọc Nghi và rất nhiều ông lớn ở tỉnh đều có mặt.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo đi vào, Chu Cảnh Vân lập tức đứng lên, nhiệt tình chào hỏi: “Bác sĩ Bảo đến rồi, anh tối nay là nhân vật chính. Tối nay tới đi, ngồi đi.”

Ngay khi câu nói này phát ra, tất cả mọi người có mặt lập tức nhìn nghiêng về phía Trần Gia Bảo, muốn xem cái gọi là “nhân vật chính”

trong miệng Chu Cảnh Vân là cái gì. Tuy nhiên, khi nhìn thấy dáng vẻ trẻ trung khác lạ của Trần Gia Bảo, trong lòng họ lại càng kỳ lạ. Hầu hết những người có mặt đều là những người có máu mặt ở tỉnh, nhưng tôi không nhớ rằng có một nhân vật như Trần Gia Bảo trong xã hội thượng lưu của tỉnh.

Có thể là Trần Gia Bảo đến từ một nơi khác? Mọi người đang đoán. Chỉ có Kiều Ngọc Nghi là biết thân phận của Trần Gia Bảo trong lòng khán giả, tất nhiên anh ta chỉ biết rõ hơn những người khác một chút.

“Chủ tịch Ngọc khách sáo.”

Với một lời chào lịch sự, Trần Gia Bảo tìm một chỗ ngồi xuống, Kiều Phượng Hoa tự nhiên ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo với vẻ mặt rất thân mật. Ai cũng là con người, nhìn thấy cảnh này, tôi nghĩ đến khuôn mặt đỏ bừng của Kiều Phượng Hoa và Trần Gia Bảo lúc nãy khi họ bước vào cùng Trần Gia Bảo, rõ ràng là họ có một tình cảm đặc biệt với Trần Gia Bảo.

Chu Cảnh Vân đột nhiên nhận ra Trần Gia Bảo vừa nghĩ Trần Gia Bảo có quan hệ tốt hơn với Kiều Phượng Hoa nhà họ Kiều, sao có thể nghĩ rằng hai người là quan hệ thân mật như vậy.

“Chắc chắn không có tình anh thuần túy giữa nam và nữ. Chỉ là tôi nhớ ban ngày nhìn thấy bác sĩ Bảo có bốn đại mỹ nhân không thua kém gì Kiều Phượng Hoa. Xem ra quan hệ với bác sĩ Bảo rất không bình thường. Ba người bọn họ.”

Một người là Lục Bảo Ngọc, và chị em họ Trần, thở dài … Eo ơi, ở cái tỉnh khổng lồ này chỉ có mấy đại gia hàng đầu, còn có ba cô nhà giàu có quan hệ mập mờ với Trần Gia Bảo.

Thật là chết tiệt mà. “

Nghĩ đến đây, Chu Cảnh Vân cảm thấy bực bội. Những người giàu hàng đầu của tỉnh là họ Kiều, Trần và Lục đều có quan hệ

mật thiết với Trần Gia Bảo, điều này có nghĩa là chỉ cần Trần Gia Bảo có nguyện vọng, thì có thể dễ dàng sử dụng sức mạnh của Kiều, Trần và Lục để xông pha ở tỉnh. Nếu như trước đây Chu Cảnh Vân chỉ đơn giản coi trọng y thuật của Trần Gia Bảo và muốn lôi kéoTrần Gia Bảo về sử dụng cho riêng mình, thì Chu Cảnh Vân lại ngạc nhiên khi thấy rằng năng lượng của Trần Gia Bảo lớn hơn nhiều so với anh ta tưởng tượng. "Đối với Trần Gia Bảo, anh chỉ có thể kết bạn, không thể dùng vũ lực trấn áp!"

Gần như trong nháy mắt, Chu Cảnh Vân thay đổi thái độ và suy nghĩ ban đầu, trong lòng hắn vẫn còn may mắn, cũng may hắn kịp thời phát hiện ra Trần Gia Bảo so với y thuật của hắn còn đáng sợ hơn, bằng không nếu Trần Gia Bảo bị dùng sức mạnh có thể lật úp trong rãnh nước. Trở thành trò cười của xã hội thượng lưu toàn tỉnh. Kiều Ngọc Nghi cũng rất ngạc nhiên, mặc dù biết con gái mình và Trần Gia Bảo có quan hệ không bình thường, nhưng ông nhớ rõ Trần Gia Bảo đã tự nhận anh gái của mình là Tần Ly Nguyệt khi ở trước mặt Kiều Thanh. Lại mơ hồ với Phong Hoa?

Chương 628

Chương 628

“Không có gì lạ khi Trần Gia Bảo nhất quyết yêu cầu nhà họ Kiều rút khỏi cuộc hôn nhân với nhà họ Kiều. Dù sao thì anh ta vẫn quan hệ với Phùng Hoa. Đây là điều tốt cho nhà họ Kiều. Nhưng, anh gái của anh ta không phải là Tần Ly Nguyệt sao? Có phải là Trần Gia Bảo không?”

Khuôn mặt của Kiều Ngọc Nghi thay đổi không ngừng, không phải nói là vui hay buồn.

Đột nhiên, Chu Cảnh Vân đứng dậy và cười nói: “Nào, tôi sẽ giới thiệu cho các anh một tài năng trẻ hiếm có. Anh ấy tên là Trần Gia Bảo. Anh ấy giỏi y thuật đến nỗi anh ấy là người duy nhất tôi thấy trong đời. Và mới hôm nay, anh ấy vừa chiến thắng Quán quân cuộc thi TCM cấp tỉnh. “

Tôi vẫn còn tò mò, sao tôi chưa từng gặp Trần Gia Bảo, hóa ra chỉ là một bác sĩ.”

Bỗng bên kia bàn ăn vang lên một giọng nói hơi mỉa mai.

Giọng nói hơi chế nhạo, có chút khinh thường.Khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Phượng Hoa đột ngột thay đổi, ánh mắt đầy tà khí, trong lòng nổi giận.

Trần Gia Bảo nhìn theo giọng nói, và thấy một người đàn ông trẻ tuổi lạ mặt mặc vest đen ngồi ở phía đối diện của bàn ăn, khoảng hai mươi bảy tuổi, vẻ ngoài khôi ngô và tuấn tú. Gần như ngay lập tức, người thanh niên trắng trẻo và sạch sẽ bắt gặp ánh mắt của Trần Gia Bảo, nở một nụ cười khiêu khích, nhưng anh ta lập tức dừng lại.

Chu Cảnh Vân cau mày bí mật sau khi nhìn thấy người thanh niên trắng trẻo và sạch sẽ, nhưng anh ta lại mỉm cười: “Thái Vũ, những gì anh nói là sai. Bác sĩ Bảo không phải là một bác

sĩ bình thường. Tôi đã thấy y thuật của anh ta ở tỉnh Vĩnh Phúc.”

Không ai sánh kịp, ngay cả Chủ tịch Hiệp hội Y học cổ truyền Hà Nội Trịnh Minh Duy cũng phải khen ngợi tài năng chữa bệnh của bác sĩ Bảo, nếu không có chuyện gì xảy ra, bác sĩ Bảo chắc chắn sẽ trở thành một bác sĩ nổi tiếng trong tương lai.

Nhắc mới nhớ, Thái Vũ, chủ tịch Hiệp hội Thư pháp tỉnh, cũng là một tài năng trẻ hiếm có ở tỉnh, vì hai anh, là những người cùng trang lứa, sau này thường xuyên di chuyển hơn nên có thể có nhiều chủ đề chung. “

Thái Vũ đứng dậy, giả vờ vô hại với con người và động vật, cười nói: “Bác sĩ Bảo có thể khiến chủ tịch Chu trở nên quan trọng như vậy. Tôi nghĩ bác sĩ Bảo phải là người có kỹ năng y tế độc nhất vô nhị. Tôi chỉ tính sai lời nói của mình.”

Tôi sẽ cho anh một cốc và đền bù cho tất cả các anh. “

Sau cùng, Thái Vũ cầm ly rượu trước mặt và uống cạn ngay lập tức.

Tuy nhiên, khi Thái Vũ đặt ly rượu xuống, Trần Gia Bảo tinh ý nhận ra rằng một dấu vết của sự thù địch và khinh thường lóe lên trong mắt Thái Vũ.

“Đồng ý?”

Trần Gia Bảo cảm thấy khó hiểu, cậu chắc chắn rằng hôm nay là lần đầu tiên gặp gỡ Thái Vũ, cậu không biết tại sao Thái Vũ lại có ác cảm với cậu.

Đột nhiên, Kiều Phượng Hoa ghé sát tai Trần Gia Bảo, mở cái miệng anh đào nhỏ của cô, thở ra: “Gia Bảo, Thái Vũ là người thân cận của nhà thư pháp nổi tiếng đương thời Hà Nội Chiêm Vũ, và anh ta cũng được coi là một gia tộc nổi tiếng. Quả thật, ông có tài năng xuất chúng, trên con đường thư pháp, ông đã tạo được nhiều tiếng vang và hiện là chủ tịch Hội Đông y tỉnh.

Anh ấy kiêu ngạo và… và anh ấy đã theo đuổi tôi trước đây, nhưng tôi đã từ chối. “

Sau khi nói, Kiều Phượng Hoa có vẻ lo lắng vì sợ Trần Gia Bảo hiểu lầm, sau đó, Kiều Phượng Hoa sửng sốt, cô ấy không

phải là bạn gái của Trần Gia Bảo. Tại sao anh ấy phải lo lắng về sự hiểu lầm của Trần Gia Bảo?

Trần Gia Bảo chợt nhận ra điều đó, và sau đó anh nhận ra rằng phần lớn là Thái Vũ thấy anh và Kiều Phượng Hoa quá thân thiết, còn Thái Vũ thì coi mình như tình địch nên nảy sinh thù hận với anh. Tuy nhiên, dự đoán của Trần Gia Bảo chỉ đúng một nửa. Ngoài việc Thái Vũ coi Trần Gia Bảo như người yêu của mình, Thái Vũ tỏ ra kiêu ngạo. Thấy Trần Gia Bảo trẻ hơn mình, anh trở thành nhân vật chính trong bữa tiệc của Chu Cảnh Vân. Thái Vũ ghen tị và nhìn Trần Gia Bảo ngày càng bất mãn.

Thật đáng tiếc khi Trần Gia Bảo, với tư cách là một siêu năng lực cấp đại kiện tướng, lại kiêu ngạo và tự cao như vậy. Mặc dù Thái Vũ rất xuất sắc trong mắt thiên hạ, nhưng theo quan điểm của Trần Gia Bảo, nó không khác gì một tên hề có thể giết người chỉ bằng một cái búng tay.

Vì vậy, Trần Gia Bảo hoàn toàn không để ý đến Thái Vũ. “Bây giờ nhân vật chính cũng ở đây, bắt đầu đi thôi.”Đột nhiên, Chu Cảnh Vân vỗ vỗ lòng bàn tay, đột nhiên, hơn một chục nhân viên phục vụ quyến rũ trong bộ áo dài màu đỏ, trên tay cầm nhiều món ngon khác nhau, nộp vào. Sau khi đặt lên bàn, họ bước ra ngoài. Món ăn được trộn từ thịt và rau, màu sắc và mùi thơm rất ngon, ngay cả Trần Gia Bảo cũng không thể không cử động ngón trỏ khi nhìn thấy.

Chương 629

Chương 629

Chu Cảnh Vân cầm ly rượu đứng lên, cười nói: “bác sĩ Bảo đến tỉnh lỵ cũng chưa được bao lâu. Tôi sẽ giới thiệu với mọi người.”“Đây là Mục Chí Cường, Chủ tịch Mục, người thành lập công ty TNHH Trúc Bạch, nhưng anh ấy là hình mẫu cho tỉnh bắt đầu lại từ đầu.”

Chu Cảnh Vân chỉ vào một người đàn ông béo ngồi bên phải và giới thiệu.

Mục Chí Cường mặc một bộ âu phục màu đen, tựa hồ thể chất tương đối yếu, cho dù trong hộp có bật điều hòa, trán vẫn lấm tấm mồ hôi, đứng lên cười tự hào xen lẫn run rẩy: “Chủ tịch Chu nói đùa thật. Khi ở trước mặt người tài, tôi không phải là tấm gương sáng trong giới kinh doanh, bác sĩ Bảo, từ nay anh có thể gọi tôi là Mục Béo. “

Mục Chí Cường đã tận mắt nhìn thấy những kỹ năng y thuật ma thuật của Trần Gia Bảo, vì vậy ông rất lịch sự với Trần Gia Bảo và thảo Luận trực tiếp với anh ta.

Trần Gia Bảo gật đầu Trước đó trong cuộc thi Đông y, Trần Gia Bảo đã nghe Tần Ly Nguyệt giới thiệu về Mục Chí Cường, nhưng anh ta không ngờ rằng Mục Chí Cường hóa ra là một người kinh doanh tự lập.

Sau đó Chu Cảnh Vân lần lượt giới thiệu những người còn lại với Trần Gia Bảo, chắc chắn như Kiều Phượng Hoa đã nói, tất cả các anh có mặt ở đây, không có ngoại lệ, là những người giàu có.

“Thiếu niên này là Thái Vũ. Hai người vừa mới gặp mặt. Thái Vũ học được từ ông Chiêm Vũ, một bậc thầy về thư pháp Hà Nội từ khi còn nhỏ, bản thân Thái Vũ cũng đủ tốt. Ba năm trước, vào ngày đông chí, cậu ấy đã vẽ một bộ thư pháp, được

ông Chiêm Vũ ca ngợi là bức tranh sắt móc bạc, ba điểm vào gỗ, được lưu truyền như một câu chuyện hay trong giới thư pháp Hà Nội, và Thái Vũ cũng trở thành chủ tịch của Hiệp hội Thư pháp tỉnh Vĩnh Phúc của chúng tôi nhờ thu pháp này, đó là ứng cử viên sáng giá nhất cho việc này. ”

Chu Cảnh Vân bật cười, có thể thấy anh ấy rất ngưỡng mộ tài năng của Thái Vũ.

Thái Vũ đắc thắng, ngẩng đầu liếc nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo. Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, không vui. Sau phần giới thiệu, đại tiệc bắt đầu. Sau ba vòng rượu, bầu không khí dần trở nên ấm áp hơn. Chu Cảnh Vân khẽ quay đầu lại, vừa cầm ly rượu vừa mỉm cười: “Mọi người, có một số anh không tham gia cuộc thi Đông y hôm nay, không nhìn thấy y thuật tuyệt đỉnh của bác sĩ Bảo thật đáng tiếc. Này, để tôi kể anh nghe rằng trong cuộc thi lần trước, có ba bệnh nhân mắc những căn bệnh khó chữa, và căn bệnh của mọi người đều rất kỳ lạ và kỳ quặc, đặc biệt là người phụ nữ đầu tiên tên là Phạm Bạch. Đoán xem, Cô ấy đã bị bệnh gì? “

Kiều Ngọc Nghi cũng tham gia cuộc thi TCM trong suốt quá trình, trước khi mọi người có thể đoán được, cô ấy đã lên tiếng trước: “Tôi nói với các anh, cô ấy đang bị lão hóa. Ở tuổi 20, cô ấy giống như 50 hay 60 tuổi. Còn lão hóa thì sao?”

Triệu chứng, có đủ kỳ quái không, đoán xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra? “

Mọi người đột nhiên cảm thán, không nghĩ tới lại có một căn bệnh quái lạ như vậy, sau đó, ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo, họ suy đoán Trần Gia Bảo có chữa khỏi bệnh lão không? Trần Gia Bảo ngồi sang một bên, tự mình rót và uống. Chu Cảnh Vân nhớ lại cảnh tượng sáng nay, hai mắt lóe lên một tia nóng bỏng, uống cạn, như là đang thở dài mị hoặc, nói: “Con người phải trải qua sinh lão bệnh tử, kết quả là, bác sĩ Bảo đã sử dụng phép thuật châm cứu và châm cứu để chữa hội chứng lão hóa. Tôi Luôn nghĩ mình có kiến thức, nhưng nhìn lại cảnh tượng sáng nay, tôi vẫn thấy nó thật kỳ diệu. “

Mọi người đột nhiên cảm thán, mặc dù đã đoán được đáp án từ lâu, nhưng khi nghe chính lời nói của Chu Cảnh Vân, họ vẫn bị sốc, ngay cả Thái Vũ, người luôn kiêu ngạo, cũng không

khỏi nhìn nghiêng mà kinh ngạc. “Đúng vậy, còn có căn bệnh Alzheimer mà gia đình họ Kiều cũ của chúng ta mắc phải cách đây một thời gian. Các bác sĩ khác đều thất bại. Cuối cùng, Gia Bảo đã chữa khỏi bệnh. Kỹ năng y học của Gia Bảo quả là bí ẩn, không, Đó là chưa từng có. ”Kiều Ngọc Nghi cũng thở dài.

Chà! Mọi người lại bàng hoàng, rồi họ nhận ra rằng căn bệnh Alzheimer của Kiều Thanh cũng đã được Trần Gia Bảo chữa khỏi. Đột nhiên, nhiều người hiểu tại sao Chu Cảnh Vân lại coi trọng Trần Gia Bảo đến như vậy, y thuật của Trần Gia Bảo thực sự tuyệt vời. “Với tầm quan trọng của Chủ tịch Chu và Kiều Ngọc Nghi, sẽ không lâu nữa Trần Gia Bảo có thể đi bộ qua tỉnh.”

Những suy nghĩ như vậy ùa về trong đầu mọi người, và nảy sinh ý định kết bạn với Trần Gia Bảo. “Gia Bảo, hóa ra cậu lại tỏa sáng trong cuộc thi TCM. Nếu bố tôi không nói gì thì tôi cũng chưa biết nữa.”

Khi Kiều Phượng Hoa nghe Chu Cảnh Vân ngưỡng mộ Trần Gia Bảo, anh ta tràn đầy tự hào, trong lòng còn vui hơn cả ngưỡng mộ, nở nụ cười mãn nguyện, đỏ mặt, anh ta chủ động rót cho Trần Gia Bảo một ly rượu trắng, giống như một cô vợ nhỏ ngoan ngoãn. Khi Thái Vũ nghe được những lời hoa mỹ của Chu Cảnh Vân về Trần Gia Bảo, anh ấy cảm thấy rất cay nghiệt, bởi vì theo lẽ thường, nhân vật chính của những lời hoa mỹ như vậy phải là anh ấy, nhưng Trần Gia Bảo đã cướp đi ánh đèn sân khấu của anh ấy, trong lòng không vui. Bây giờ tôi nhìn thấy Kiều Phượng Hoa và Trần Gia Bảo thân thiết như vậy, trong lòng nổi lên một tia ghen tị, càng nhìn Trần Gia Bảo càng không vui.

Chương 630

Chương 630

Đương nhiên, Thái Vũ tuy kiêu ngạo nhưng cũng không ngốc, nếu không thì đã không trở thành học trò của nhà thư pháp nổi tiếng đương thời Chiêm Vũ, huống chi là hội trưởng Hiệp hội Thư pháp tỉnh Vĩnh Phúc lúc còn trẻ. Theo ý kiến của anh ta, khi còn trẻ, Trần Gia Bảo có thể đủ kỹ năng để gây ấn tượng với Chu Cảnh Vân, anh ta phải là một giáo viên nổi tiếng, nếu xuất thân của sư phụ phía sau Trần Gia Bảo quá mạnh, anh ta có thể bị đánh vào mặt bằng cách giả vờ bất thành. Nghĩ đến đây, Thái Vũ cười đắc ý, cười hỏi: "Vì bác sĩ Bảo giỏi y thuật như vậy, nên tôi nghĩ kỹ năng y thuật của bác sĩ Bảo còn phải xuất chúng hơn nữa. Tôi không biết ai là thầy của bác sĩ Bảo? "

Ngay khi câu nói này được phát ra, Chu Cảnh Vân, Kiều Ngọc Nghi và những người khác đều nhìn Trần Gia Bảo. Họ cũng muốn biết chuyên gia nào có thể dạy cho Trần Gia Bảo một tài năng đáng kinh ngạc như vậy.

Nhìn đầy đủ,Trần Gia Bảo tự rót cho mình một ly rượu, cười thoải mái: "Thầy tôi chỉ là một lão già xấu tính làm ruộng trên núi. Không đáng nói, không đáng nói."

Ông già xấu? Và vẫn làm nông nghiệp trên núi? Chu Cảnh Vân nhất thời cảm thấy kỳ quái. Trong thâm tâm chỉ có cha con Kiều Ngọc Nghi và Kiều Phượng Hoa biết rằng, ngoài y thuật, Trần Gia Bảo còn là một cao thủ võ thuật, và thầy của Trần Gia Bảo là một chuyên gia ẩn tu. Thái Vũ vui mừng khôn xiết. "Hừ, đã lâu rồi, Trần Gia Bảo trước kia không có lai lịch gì, đã như vậy thì đừng do dự. Mẹ kiếp, dám giật Kiều Phượng Hoa với tôi, dám giật ánh đèn sân khấu của tôi, hôm nay tôi nhất định phải tỏa sáng!"

Thái Vũ thầm chế nhạo trong lòng. Anh ấy biết rất rõ rằng trong xã hội hiện đại, điều anh ấy phải làm là đấu tranh cho những mối liên hệ xuất thân của mình, cho dù anh ấy giỏi như Thái Vũ, nếu sư phụ của anh ấy không đứng sau anh ấy, làm sao anh ấy có thể làm chủ tịch Hiệp hội Thư pháp tỉnh khi còn trẻ?

“Thì ra là bác sĩ Bảo bây giờ lại được chủ nhiệm Chu coi trọng, có thể coi như chim sẻ biến thành phượng hoàng vàng.”

Thái Vũ ra vẻ khen ngợi, nhưng trên thực tế lại chế nhạo.

Thái Vũ so sánh Trần Gia Bảo với “một con chim sẻ trở thành một con phượng hoàng vàng”. Điều đó không phải mỉa mai rằng Trần Gia Bảo là một “con gà lôi?”

Chu Cảnh Vân và những người khác khẽ cau mày, cảm thấy Thái Vũ quá hẹp hòi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Phượng Hoa lạnh lùng, sau đó đôi mắt khẽ đảo, cười tươi như hoa, nói: “Những gì anh nói là một nửa sự thật. Gia Bảo quả thực là một con phượng hoàng vàng. Nó chắc chắn cao quý hơn nhiều so với một số ‘chim cu gáy’ ‘. “Em nói đúng không Gia Bảo?”

Khi cô ấy nói về chim cu gáy, cô ấy đã thêm trọng âm vào từ “gáy”. Những người có con mắt tinh tường sẽ biết rằng Kiều Phượng Hoa đang chế giễu Thái Vũ. Khuôn mặt của Thái Vũ hơi thay đổi và khịt mũi. Khóe miệngTrần Gia Bảo nở nụ cười, nói: “Cô Phượng Hoa nói có lý, nhưng chính xác hơn, tôi vốn là phượng hoàng ở rừng.”

Kiều Phượng Hoa ánh mắt đột nhiên sáng lên, hắn nở nụ cười: “Đúng vậy, Gia Bảo là phượng hoàng.”

Thái Vũ khinh thường cười, nói: “Phượng hoàng đang ở tỉnh? Vậy ý của anh là, hiện tại anh là Rồng bay trên bầu trời?”

Chu Cảnh Vân và những người khác gật đầu. Y thuật của Trần Gia Bảo đã làm quen với điều bí ẩn. Khách mời trong bữa tiệc hạng nặng này đẹp đẽ nhất thời, quả nhiên là rồng bay trên trời. Nhưng mà, Trần Gia Bảo tự mình uống cạn một ly, sau khi đặt ly xuống, anh ta lắc đầu nói: “Anh làm sai rồi. Bây giờ, vẫn là phượng hoàng trên núi.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ý củaTrần Gia Bảo, chẳng phải những gì hắn đạt được ở tỉnh bây giờ chẳng là gì trong mắt hắn, thậm chí còn lâu mới đạt đến đỉnh cao sao? Trần Gia Bảo thực sự rất tham vọng! Sau khi cố gắng hiểu điều này, tất cả mọi người hít thở một hơi.

Thái Vũ cười khinh thường, khinh thường nói: "Đúng là vậy, hóa ra trong mắt bác sĩ Bảo, tỉnh khổng lồ này không đủ để bác sĩ Bảo bay. Tôi rất tò mò không biết nó là cái gì."

Một thành tích như vậy có thể coi là rồng bay trên bầu trời trong mắt anh. Đó có phải là một sự nổi tiếng nào khác? "

Chu Cảnh Vân và những người khác thầm gật đầu, Hà Nội là thủ đô của Việt Nam, không chỉ là trung tâm văn hóa chính trị mà còn là nơi quy tụ của rồng trên thế giới, nhất định có thể gọi là Thăng Long, nếu có thể làm nên tên tuổi thì quả thật là rồng bay trên bầu trời.

Trần Gia Bảo vẫn đổ mình, vẻ mặt bình tĩnh, lắc đầu cười thầm: "Hà Nội? Chẳng lẽ trong mắt người khác, có thể thành danh ở Hà Nội đã là vinh hoa phú quý, nhưng trong mắt tôi, Trần Gia Bảo vẫn chưa đủ."

Chương 631

Chương 631

Chà! Chu Cảnh Vân và các ông lớn khác đã thông thạo từ lâu, bây giờ nhìn thấy tuyên bố độc đoán của Trần Gia Bảo, họ không thể không làm náo động tâm trí của mình. Đôi mắt Kiều Phượng Hoa sáng hơn, cô cảm thấy Trần Gia Bảo tràn đầy sức hấp dẫn khó tả. Thái Vũ chế nhạo nhìn càng khinh bỉ, lắc đầu chế nhạo: "Chúng tôi, bác sĩ Bảo, đúng là có đôi mắt trên dưới. Ngay cả một nơi như Hà Nội cũng không đủ để bác sĩ Bảo bay trên bầu trời. Từ góc độ này mà nói. Toàn bộ Việt Nam có thể coi là sân khấu thực sự của bác sĩ Bảo. "

Sau khi nói, Thái Vũ dường như đã nghe thấy một trò đùa hài hước nhất trên thế giới, và không thể không cười trước đám đông. "Với y thuật của Gia Bảo, sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi Hà Nội trở nên nổi tiếng!"

Kiều Phượng Hoa đột nhiên trừng mắt.

Chu Cảnh Vân, Kiều Ngọc Nghi và những người khác lại thầm gật đầu. Sân khấu hoành tráng hơn Vĩnh Phúc, và chỉ còn lại toàn bộ Hà Nội. Dù lời nói của Trần Gia Bảo có ngạo mạn, nhưng với tài y thuật của vị bác sĩ thiên tài và tuổi trẻ bất cần đời, anh ấy sẽ nổi tiếng cả đời. Không ngờ,Trần Gia Bảo lại tỏ vẻ thờ ơ, tự rót cho mình một ly rượu, rồi tự nhiên lắc đầu: "Hà Nội? Như vậy, vừa đủ tiêu chuẩn."

Chà! Ngay khi lời nhận xét này được đưa ra, tất cả mọi người lại một phen náo loạn, họ không nghĩ rằngTrần Gia Bảo trái tim cao hơn trời, kiêu ngạo như vậy, ngay cả Hà Nội to lớn cũng khó có thể coi hắn là rồng bay trên bầu trời.

Một tia khinh thường lóe lên trong mắt Thái Vũ, anh ta giễu cợt: "Hóa ra ngay cả Hà Nộikhổng lồ cũng không đủ để anh ở

trong mắt. Được rồi, tốt lắm. Ở thành phố tỉnh còn có một kẻ kiêu ngạo vô hạn như vậy.”

Thật buồn cười, hiện tại tôi càng ngày càng tò mò, anh nghĩ loại sân khấu nào có thể thỏa mãn anh?

Đột nhiên, tất cả mọi người có mặt đều nhìn Trần Gia Bảo, và họ muốn biết câu trả lời. Trần Gia Bảo khóe miệng cười, ánh mắt bay lên, trong mắt đều là nhìn chằm chằm, uống một hớp rượu sake, sau đó đặt ly rượu xuống, nói: “Trong mắt ta là cả thế giới.”

Lời nói ngạo nghễ táo bạo, phong thái ung dung, quả nhiên đau lòng!

tiếng xì xì! Ngay khi anh ta nói điều này, tất cả mọi người đều hít một hơi, và tất cả họ đều bị sốc bởi khuôn mặt tuyệt vời của Trần Gia Bảo. Tỉnh đã là một sân khấu lớn đối với nhiều người, và nó đủ để thỏa mãn sự theo đuổi của hầu hết mọi người. Tuy nhiên, đối với Trần Gia Bảo, tỉnh quá nhỏ, và Hà Nội quá nhỏ, chỉ có cả thế giới mới có thể ủng hộ hình mẫu vĩ đại của anh ấy. Bởi vì anh ấy tên là Trần Gia Bảo.

Kim bạc huyền bí, Trần Gia Bảo cứu người không cần đao vuông xua đuổi giặc, vẽ non sông! Đột nhiên, đôi mắt của Kiều Phượng Hoa sáng lên. Cô gái nào không có thai? Người đẹp nào không tôn thờ anh hùng? Hơn nữa, Kiều Phượng Hoa có ấn tượng tốt về Trần Gia Bảo.

Vào lúc này, Trần Gia Bảo kiêu ngạo, độc đoán và manh động, coi thế giới như không có chuyện gì, đã tác động sâu vào trái tim của Kiều Phượng Hoa.

Bên kia, Thái Vũ đã hoàn toàn xụ mặt xuống, khinh thường chế nhạo: “Trần Gia Bảo, nếu anh giỏi y thuật thì sao? Cô cho rằng chỉ cần một lượng thuốc nhỏ mà có thể nổi tiếng khắp thế giới sao? Thật là ngây thơ và nực cười. Hiện tại anh đang ở trước mặt Chu.”

Chủ tịch cùng những người khác kiêu ngạo, anh không nghĩ là anh quá kiêu ngạo sao? “

“Ngạo? Không, không, không.”Trần Gia Bảo duỗi ngón trỏ lắc đầu, cười nói: “Đối với những người có năng lực thực sự, cho dù chỉ là một lời nói khiêm tốn, trong mắt người khác vẫn sẽ

cho rằng họ là người kiêu ngạo. Không có lý do nào khác để tự hào, đó là vì có quá nhiều thế hệ tầm thường trên thế giới. Bởi vì những người bình thường này chỉ có thể nhìn thấy mảnh bầu trời nhỏ bé ở miệng giếng, họ cho rằng mọi người trên thế giới này đều đang xem bầu trời giống như mình. Vũ trụ bao la, thế giới có hạn, Thái Vũ, với tư cách là chủ tịch Hiệp hội Thư pháp tỉnh, tôi khuyên các anh hãy mở rộng tầm nhìn của mình, đừng làm ếch ngồi đáy giếng mà không biết, nếu không thì chỉ biết cười nhà hào phóng! “

Là một tài năng trẻ hiếm có của tỉnh lỵ, Thái Vũ luôn là niềm ghen tị của tất cả mọi người, anh đã được dạy dỗ tận tay như thế này từ bao giờ? Đặc biệt là Trần Gia Bảo ít tuổi hơn anh. Trong lòng tức giận, hắn trực tiếp bắn ra vụ án, tức giận nói: “Trần Gia Bảo, nói bậy, anh…”

“Ồ? anh ở như thế nào?”

Trần Gia Bảo khẽ liếc, vẻ mặt lãnh đạm, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia lạnh lùng. Thái Vũ đột nhiên cảm thấy ớn lạnh thấu xương, trong lòng không khỏi cảm thấy rụt rè, lời nói khiêu khích vừa lọt vào miệng đột ngột bị nuốt xuống, anh lại ngồi xuống, trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ, Trần Gia Bảo Chẳng phải chỉ là một bác sĩ Đông y có tay nghề giỏi hơn, tự hỏi tại sao mình lại đột nhiên sợ hãi? Sau đó, Thái Vũ nghĩ lại, có sự hiện diện của Chu Cảnh Vân, Kiều Ngọc Nghi và các lãnh đạo doanh nghiệp cấp tỉnh khác. Trần Gia Bảo ngạo mạn trước mặt họ đến mức không thèm để mắt đến tỉnh, nói cách khác, anh ấy đã để mắt đến Chu Cảnh Vân. Anh còn nhớ rõ ba năm trước, một thanh niên có triển vọng bị Chu Cảnh Vân nhớ tới vì anh nói sai một câu trong bữa tiệc, sau đó người thanh niên hứa hẹn không còn cách nào khác. Nó đã trở nên nổi tiếng ở khu thương mại của tỉnh Vĩnh Phúc.

Chương 632

Chương 632

Bây giờ sự kiêu ngạo của Trần Gia Bảo đã hoàn toàn bỏ qua Chu Cảnh Vân. “Hừ, cái gọi là biểu diễn gỗ ở gió rừng sẽ phá hủy, Trần Gia Bảo à Trần Gia Bảo, anh trước mặt chủ tịch Chu bọn họ kiêu ngạo như vậy, còn không có để chủ Tịch Chu vào mắt, anh thật sự là muốn tìm cái chết, tôi sẽ ngồi ở một bên nhìn anh.”

Hãy tự sát! “

Nghĩ đến đây, Thái Vũ chế nhạo hai lần, hoàn toàn thả lỏng, nhìn Chu Cảnh Vân, đột nhiên có chút choáng váng. Theo kỳ vọng ban đầu của Thái Vũ, làm sao Chu Cảnh Vân, với tư cách là lãnh đạo của Hiệp hội Doanh nghiệp tỉnh Vĩnh Phúc, có thể dung thứ cho một thanh niên kiêu ngạo như vậy trước mặt mình? Nó chắc chắn sẽ rất tức giận. Tuy nhiên, khi Thái Vũ nhìn về phía Chu Cảnh Vân, anh ta phát hiện Chu Cảnh Vân đang cười tươi rói trên mặt, thậm chí còn nâng ly rượu lên, nở nụ cười “tốt bụng”

nói: “bác sĩ Bảo thật sự là một tài năng trẻ. Thật xấu hổ, chúc mừng Tiến sĩ Bảo ”.

“Nói chuyện thì dễ, câu nói say sưa của anh khiến chủ tịch Chu bật cười.”Trần Gia Bảo cầm ly rượu lên, cùng Chu Cảnh Vân vang lên một tiếng “ding” giòn tan rồi uống cạn.

Thái Vũ sửng sốt, hoàn toàn bối rối, Chu Cảnh Vân, chủ tịch nổi tiếng của Hiệp hội Doanh nghiệp tỉnh Vĩnh Phúc, từ khi nào lại trở nên lắm lời vậy?

Làm sao anh ta biết được rằng ngoài kỹ năng y tế của Trần Gia Bảo, Chu Cảnh Vân còn phát hiện ra rằng Trần Gia Bảo có mối quan hệ không rõ ràng với các con gái của gia đình lớn. Mặc dù Chu Cảnh Vân là một ông trùm của Hiệp hội Thương

mại và Thương mại tỉnh Vĩnh Phúc, anh ta phải đối mặt với một người giàu có hàng đầu của tỉnh. Có lẽ anh ta không sợ, nhưng đối mặt với ba đại gia hàng đầu, ngay cả Chu Cảnh Vân cũng không có khả năng xúc phạm anh ta.

Vì vậy, cho dù Trần Gia Bảo kiêu ngạo ngạo mạn, Chu Cảnh Vân cũng sẽ không cảm thấy chán ghét, ngược lại sẽ cho rằng Trần Gia Bảo có thực lực.

Sau khi Trần Gia Bảo đặt ly rượu xuống, Kiều Phượng Hoa lập tức ngoan ngoãn rót một ly rượu từ Trần Gia Bảo, trong mắt anh ta đỏ bừng bừng bừng, điều này cho thấy Kiều Phượng Hoa thích Trần Gia Bảo đến nhường nào.

Thái Vũ gần như bùng nổ trong cơn tức giận, và gần như ngay lập tức, anh cảm thấy một mối đe dọa mạnh mẽ.

Cũng may, trước khi đến hắn đã chuẩn bị một bảo vật quý hiếm, vốn định dành tặng Chu Cảnh Vân trước mọi người để nhắc đến thân phận của hắn trong lòng Chu Cảnh Vân. "Nửa chừng Trần Gia Bảo tỏa sáng, nhưng không thành vấn đề, chỉ cần tôi lấy ra bảo vật quý hiếm này, tất cả mọi người có mặt sẽ nhận ra Trần Gia Bảo chỉ là một con chim sẻ, không cách nào so sánh với tôi!"

Thái Vũ cười đắc thắng, rồi đứng dậy.

"Chủ tịch Chu, hãy nói với anh rằng, nửa tháng trước, thật tình cờ và ngẫu nhiên, tôi có được một bức tranh cổ hiếm có. Thật tình cờ là Chủ tịch Chu là một người đàn ông lịch lãm nổi tiếng ở tỉnh và ông ấy khá thành đạt trong lĩnh vực thư pháp và hội họa, vì vậy Thái Vũ tranh thủ thời gian lấy ra bức tranh cổ kính hiếm có này, mời Chủ tịch Chu quý trọng."

Thái Vũ cười nói, tựa hồ hoàn toàn quên mất khuôn mặt bị Trần Gia Bảo tát. Chu Cảnh Vân cười nói: "Anh trêu chọc chúng tôi à. Ai không biết thầy của anh, Chiêm Vũ là một cao thủ nổi tiếng trong lĩnh vực hội họa và thư pháp Hà Nội. Bây giờ anh có thể lấy hết tiểu sử chân thực của Chiêm Vũ. Ông ấy là một cư sĩ ở đâu?"

Nếm thử? "

Mặc dù tự xưng là "kẻ ngoại đạo", nhưng nhìn vẻ mặt đắc thắng của Chu Cảnh Vân, hiển nhiên anh ta rất tự hào về khả

năng thư pháp và hội họa của mình.

Thái Vũ cười thần bí nói: “Bức tranh nổi tiếng này thật phi thường, chỉ có một vị cao cấp phi thường như chủ tịch Chu mới có tư cách nếm thử.”

“Ồ?”

Chu Cảnh Vân đến hứng thú, tò mò hỏi: “Đây là bức họa gì mà có thể khiến ngài, hội trưởng hiệp hội thư pháp ngưỡng mộ đến như vậy, còn được mệnh danh là”

bức họa hiếm có nổi tiếng thế giới ”?”

“Bởi vì bức tranh hiếm có và nổi tiếng này là nguyên tác của họa sĩ nổi tiếng Leonardo Da Vinci!”

Sau khi Thái Vũ nói xong, anh ta nhìn Trần Gia Bảo một cách đắc thắng.

“Cái gì? Leonardo Da Vinci?”

Chương 633

Chương 633

Bao gồm cả Chu Cảnh Vân và Kiều Ngọc Nghi, hầu hết những người có mặt đều cảm động. Trần Gia Bảo không khỏi nhìn nghiêng, vẻ mặt sững sờ. Biết anh ấy là một họa sĩ nổi tiếng Leonardo Da Vincinên được mô tả bằng tranh, tuy là con gái một nhà giàu nhất tỉnh lỵ, nhưng cô không có hứng thú với hội họa và thư pháp, nên mới chỉ nghe danh Leonardo Da Vinci, cũng không rõ giá trị cụ thể. Trần Gia Bảo gật đầu và giải thích: "Nó rất quý giá. Tính xác thực của huyền thoại"

Leonardo Da Vinci "đã bị thất lạc từ lâu."

Leonardo Da Vinci "lưu hành hiện nay là bản sao của các thế hệ sau, và bản sao hiện đang được thu thập trong Bảo tàng thế giới. Ngoài ra còn có một dòng chữ viết trên đó, được ca ngợi là bức tranh đẹp nhất."

"Trời ạ."

Kiều Phượng Hoa kinh ngạc che miệng nói: "Ngay cả bản sao của đời sau cũng quý giá như vậy.

Nếu là bản chính đích thực, chẳng phải là bảo vật vô giá sao? "Cô nói đúng, xác thực của Leonardo Da Vinci quả thực là một bảo vật vô giá, chỉ cần Thái Vũ lấy ra là được."

Lúc này, ánh mắt của Trần Gia Bảo như đùa giỡn, anh đột nhiên rơi vào bên tai Kiều Phượng Hoa cười nhẹ: "Nhưng tôi cá rằng"Leonardo Da Vinci"mà Thái Vũ lấy ra chắc chắn là hàng giả."

Kiều Phượng Hoa cảm nhận được trong cơ thể của Trần Gia Bảo, cô bối rối, sau đó bị hơi nóng từ miệng của Trần Gia Bảo phun vào tai, toàn thân run rẩy, vành tai đỏ bừng. Đôi mắt như có nước, khẽ nói: "

Anh … sao anh biết? “

“Một lát nữa cô sẽ biết.”

Trần Gia Bảo cười bí hiểm và rời tai Kiều Phượng Hoa. Kiều Phượng Hoa thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại mất mát.

Đột nhiên, Chu Cảnh Vân đứng lên, run giọng hỏi: “Anh … lời anh nói là thật, có thật là bản gốc”

Leonardo Da Vinci “của Leonardo Da Vinci không?”

“Đương nhiên, giống như là giả!”

Thái Vũ gật gật đầu nói: “Tôi sẽ lấy”

Leonardo Da Vinci “

để Chủ tịch Chu cảm kích.”

Nói xong, Thái Vũ vội vàng rời khỏi chiếc hộp, trong vòng hai phút, anh ta bước vào với một chiếc hộp hình chữ nhật được bọc bằng lụa màu vàng. Đầu tiên anh ta nhìn Trần Gia Bảo một cái nhìn khiêu khích, sau đó, cầm hộp gỗ trong tay, bước đến chỗ đám người Chu Cảnh Vân.

Trần Gia Bảo trợn mắt khinh thường. Chu Cảnh Vân hưng phấn đứng lên vỗ tay, lệnh cho nhân viên khách sạn mang đến một chiếc bàn dài màu đen bằng gỗ đàn hương. Thái Vũ mở hộp, lấy ra một cuộn ảnh có bầu không khí cổ xưa, và định mở nó ra. Đột nhiên, Chu Cảnh Vân trịnh trọng nói: “Chờ đã, nguyên lai”

Leonardo Da Vinci “là bảo vật quý hiếm, không thể vội vàng mở ra như vậy, nếu không sẽ thất lễ.”

Một lúc sau, Chu Cảnh Vân đốt ba cây trầm hương, rửa tay rồi mới nghiêm túc nói: “Được, có thể mở ra.”

Sau khi Thái Vũ cũng rửa tay, anh ta chậm rãi bày ra “Leonardo Da Vinci”

trên chiếc bàn dài màu đen bằng gỗ đàn hương, tự hào nói: “Mọi người, đây là bản gốc”

Leonardo Da Vinci “!”

Đột nhiên, giữa sự cảm thán của mọi người, một cuộn tranh cổ điển tuyệt đẹp được bày ra trước mắt mọi người.

Ngoài Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa, Chu Cảnh Vân và những người khác vây quanh ‘Leonardo Da Vinci”, vừa trầm trồ khen ngợi nó.

“Bút pháp đơn giản, bình dị như ‘tằm thêu dệt’. Anh thấy đấy, lối vẽ núi, sông, cây, đá đơn giản mà mộc mạc, đúng là đặc điểm của tranh thời đó khi ‘người lớn hơn núi, nước không chịu đựng’ ‘. Quả thật quá tuyệt vời và xứng đáng. Thật là mở mang tầm mắt cho thế hệ của tôi. “Chu Cảnh Vân ngẩng đầu lên, hào hứng hỏi:”

Trần Vũ, “Leonardo Da Vinci”này thực sự là tác phẩm thực sự của Leonardo Da Vinci sao? “

“Đương nhiên!”

Thái Vũ lại gật đầu, nói một cách chắc chắn: “Thật tình cờ khi tôi có được tính xác thực của bức”

Leonardo Da Vinci ”, và lần đầu tiên, tôi mang bức tranh quý hiếm này đến đây. Sau sự đánh giá cao của giáo viên, anh ấy rất chắc chắn rằng “Leonardo Da Vinci”

trong tay tôi, nó thực sự là tác phẩm đích thực của Leonardo Da Vinci. Tôi nghĩ, với nhãn quan của thầy tôi sẽ không thể có sai sót. “

Trần Gia Bảo lắc đầu bí mật, với vẻ vui tươi hơn, nhẹ nhàng nói: “Tôi vốn dĩ có một số kỳ vọng vào bậc thầy thư pháp và hội họa huyền thoại Chiêm Vũ. Tôi không ngờ thị lực lại tệ như vậy, nhưng xem ra cũng chẳng hơn gì.”

Giọng nói của anh không lớn, Chu Cảnh Vân và những người khác đều bị “Leonardo Da Vinci” thu hút, cho nên không nghe thấy anh nói gì.

Chương 634

Chương 634

Kiều Phượng Hoa cảm thấy khó hiểu. Cô đã nghe đến tên của Chiêm Vũ và biết rằng Chiêm Vũ là một họa sĩ và nhà thư pháp nổi tiếng.

Câu hỏi đặt ra là, “Leonardo Da Vinci”

trong tay Thái Vũ nên là xác thực. Tại sao Trần Gia Bảo lại chắc chắn rằng “Leonardo Da Vinci” là giả?

Tuy nhiên, vì quá tin tưởng vào Trần Gia Bảo, Kiều Phượng Hoa vẫn tin chắc rằng “Leonardo Da Vincihen” là giả.

Bên bức tranh, Chu Cảnh Vân xúc động nói: “

Chiêm Vũ là họa sĩ kiêm nhà thư pháp nổi tiếng của Hà Nội đương đại. Vì ông ấy còn nói là thật, thật sự không sao cả. Tôi không thể tưởng tượng được rằng cả đời này, tôi vẫn có thể nhìn thấy”

Leonardo Da Vinci”.”

Xác thực của cuộc sống này không phải là vô ích. “

Thái Vũ trong lòng do dự, nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên nói: “Chủ tịch Chu nói kiếm xứng đáng là anh hùng. Cậu là tiền bối đáng kính của tỉnh Vĩnh Phúc, bức tranh này sẽ được tặng cho cậu.”

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, mọi người lại một lần nữa náo loạn! “Leonardo Da Vinci”

trước mặt tôi là một mảnh Leonardo Da Vinci xác thực, nó chắc chắn là một bảo vật vô giá cấp quốc gia, nếu đem nó ra đấu giá, không, tuyệt đối sẽ không có ai bán đấu giá bản gốc “Leonardo Da Vinci”

bởi vì bản gốc “Leonardo Da Vinci”

“Bản thân nó đã là vô giá! Tuy nhiên, Thái Vũ thực sự nói rằng anh ấy sẽ tặng một “Leonardo Da Vinci”

có giá trị như vậy cho Chu Cảnh Vân, làm thế nào mọi người có thể không bị sốc bởi công việc tuyệt vời của Thái Vũ? Cho dù Chu Cảnh Vân là chủ tịch câu lạc bộ thương mại tỉnh Vĩnh Phúc và nắm giữ sinh tử của rất nhiều công ty ở tỉnh Vĩnh Phúc, nhưng đối mặt với nguyên tác vô giá, anh ta vẫn rất phấn khích, cả giọng nói. Có chút run rẩy nói: “Anh … anh thật sự muốn … gửi bản”

Leonardo Da Vinci “cho tôi sao?”

Thái Vũ mặc dù không bằng lòng, nhưng ông biết rằng mình bất đắc dĩ không muốn con mình không bắt được con sói, ông đã sưu tầm một bức tranh của Leonardo Da Vinci, giá trị chỉ là một chiếc Leonardo Da Vinci, nhưng nó được đưa cho Chu Cảnh Vân để đổi lấy sự sủng ái của Chu Cảnh Vân. Trong tương lai giới kinh doanh tỉnh Vĩnh Phúc được nước, hoàn toàn không lỗ!

“Đương nhiên là thật.”

Thái Vũ cười, sau đó đảo mắt, rất chân thành nói: “Nhưng mà, vừa rồi Trần Gia Bảo đã làm tôi mất mặt ở nơi công cộng, điều đó khiến tôi rất không vui. Tôi hy vọng rằng Chủ tịch Chu có thể bảo vệ công lý cho tôi và để Trần Gia Bảo xin lỗi tôi trước mặt mọi người! “

Tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó trong lòng dâng lên hai chữ “không biết xấu hổ”. Thái Vũ rõ ràng đã sử dụng nguyên tác “Leonardo Da Vinci”

như một con bài mặc cả để khiến Chu Cảnh Vân tiến lên và ép buộc Trần Gia Bảo. Kiều Phượng Hoa đột nhiên mở to mắt, vừa định đứng lên khiển trách, đột nhiên Trần Gia Bảo đã nắm lấy tay cô trước, cười lắc đầu nói: “Cứ giao cho anh.”

Kiều Phượng Hoa sửng sốt trong chốc lát, tuy rằng cảm thấy không ổn, nhưng lại ngồi xuống.

Khó và làm khán giả rối nhất chính là Chu Cảnh Vân. Anh rất thích y thuật của Trần Gia Bảo và biết rằng sự trưởng thành trong tương lai của anh ấy sẽ là vô hạn. Tuy nhiên, trước sự cám dỗ của “Leonardo Da Vinci”

đích thực, anh không thể từ chối. Trần Gia Bảo ngồi một mình, với vẻ mặt bình thản, như thể anh ta không quan tâm chút nào. Sau khi nghĩ lại, Chu Cảnh Vân vẫn cảm thấy "Leonardo Da Vinci" trước mặt có giá trị hơn, xấu hổ nói: "bác sĩ Bảo, hoặc là… hoặc có thể xin lỗi trước công chúng, anh có thể yên tâm, trong tương lai, trong giới doanh nhân tỉnh Vĩnh Phúc, tôi nhất định sẽ quan tâm đến anh nhiều hơn và nhất định sẽ không để anh phải khổ. "

Ngoại trừ Kiều Ngọc Nghi và Kiều Phượng Hoa, những người khác đều ghen tị một hồi, chỉ cần anh ta xin lỗi, tương lai phát triển trong giới kinh doanh của anh ta sẽ như cá gặp nước, đối với Trần Gia Bảo mà nói, đó nhất định là một điều tuyệt vời! Đột nhiên,Trần Gia Bảo lắc đầu chế nhạo: "Tôi từ chối, tôi nghĩ thật nực cười."

Mọi người đều náo động! Chu Cảnh Vân là chủ tịch câu lạc bộ thương mại, địa vị của anh ta cao hơn một chút so với tộc trưởng thuộc hàng giàu có hàng đầu, Trần Gia Bảo dám nói anh ta lố bịch ở nơi công cộng, anh ta thật sự đang tìm cái chết! Chu Cảnh Vân cũng sầm mặt lại, cho dù Trần Gia Bảo thực sự nổi tiếng, hắn cũng chưa phát triển, hắn là cái dạng gì, lịch sự cùng Trần Gia Bảo bàn bạc, lại còn bị Trần Gia Bảo châm chọc, trong lòng lửa giận nói với vẻ mặt bình tĩnh: "Nó nực cười ở chỗ nào? "

Trần Gia Bảo đứng lên, ủ rũ nhìn, khinh thường nói: "Tôi cười nhạo hai mắt của anh, giả cũng không nhìn ra, ngược lại còn coi như bảo bối. Tôi còn cười nhạo chủ tịch câu lạc bộ kinh doanh của anh."

"Thật nực cười, thật nực cười."

Mọi người đều ngạc nhiên. "Anh đang nói cái gì, đây là giả?"

Chu Cảnh Vân sửng sốt, trong tiềm thức nhìn Thái Vũ. Thái Vũ cũng cúi mặt, giễu cợt: "Trần Gia Bảo, ý cậu là, cậu nghi ngờ thầy của tôi đã nhìn sai sao?"

"Sai rồi, không ngờ thầy anh lại như vậy…"

Trần Gia Bảo lắc đầu nói. Thái Vũ cười đắc thắng. Đột nhiên, tôi chỉ nghe Trần Gia Bảo tiếp tục: "Tôi khá chắc chắn, giáo

viên chuyên môn của anh trong lĩnh vực thư pháp và hội họa nhìn sai.”

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, tất cả mọi người đã náo động!

Ông Chiêm Vũ là một bậc thầy về hội họa và thư pháp ở Hà Nội. Có lẽ Trần Gia Bảo nói rằng Chiêm Vũ đang muốn thách thức quyền lực!

Chương 635

Chương 635

Nhiều người có mặt tại hiện trường bí mật cau mày, cảm thấy Trần Gia Bảo quá kiêu ngạo, quá thách thức và quá tự cao, thậm chí còn nghi ngờ Chiêm Vũ.

Đừng nói đến việc ông Chiêm Vũ, một nghệ sĩ đương đại nổi tiếng của Việt Nam, đã đích thân thẩm định nó, mà Chu Cảnh Vân và Chu Cảnh Vân có mặt cũng là những chuyên gia trong lĩnh vực thư pháp và hội họa, làm sao có thể xác định được bức "Leonardo Da Vinci"

có phải là thật hay không?

Ngay cả Chu Cảnh Vân, người đã từng đối phó với Trần Gia Bảo vài lần, cũng không khỏi thầm lắc đầu, cảm thấy Trần Gia Bảo quá liều lĩnh.

Chu Cảnh Vân khinh thường chế nhạo và nói: "Trần Gia Bảo, anh có biết bức"Leonardo Da Vinci"

này là một tác phẩm đích thực không, nhưng tôi đã bỏ ra 100 triệu đồng tiền Việt Nam để mua nó từ người khác? Nếu không phải vì cha của người bán đang bị ung thư và cần tiền để làm nó."

Phẫu thuật, tôi e rằng tôi không thể mua 100 triệu đồng tiền Việt Nam, và bây giờ anh nói trước công chúng rằng "Leonardo Da Vinci"

của tôi là hàng giả, đó là một trò đùa lớn!

Ồ, tôi hiểu rồi, có phải anh không muốn xin lỗi tôi, cho nên mới cố ý vu khống rằng "Leonardo Da Vinci"

là giả, không ngờ anh lại là một kẻ ác đáng khinh như vậy, chủ tịch Chu, bây giờ nhìn thấy Trần Gia Bảo có phải vậy không? "

Một trăm triệu Việt Nam chắc chắn là một con số thiên văn đối với Chu Cảnh Vân, anh ta cũng đã vay rất nhiều tiền để xứng đáng mua các tác phẩm đích thực của "Leonardo Da Vinci", mặc dù anh ta vẫn còn nợ hàng chục triệu. Nhưng mà, nguyên bản "Leonardo Da Vinci"

tuyệt đối vô giá, huống chi là 100 triệu đồng tiền Việt Nam, cho dù là 1 tỷ đồng tiền Việt Nam, nhất định sẽ có người mua, Chu Cảnh Vân chỉ bỏ ra 100 triệu đồng tiền Việt Nam để mua nó, đó nhất định là lãi máu!

Chu Cảnh Vân và những người khác thầm nhíu mày, cảm thấy những gì Chu Cảnh Vân nói là có lý, và tình hình hiện tại, dù nhìn thế nào đi nữa, có vẻ như Trần Gia Bảo đang cố ý vu khống Chu Cảnh Vân.

"Nếu Trần Gia Bảo thật sự là cố ý vu khống, thì tính cách của Trần Gia Bảo quả thực đáng lo ngại. Cho dù anh ta thực sự giỏi y thuật, thì cũng không xứng với tình anh sâu nặng."

"Đùa à, vì tính cách của Gia Bảo, anh ta sẽ cố ý vu khống cậu? Gia Bảo nói rằng"

Leonardo Da Vinci "của cậu là giả, vậy thì chắc chắn là giả!"

Kiều Phượng Hoa không nhịn được, tức giận đứng lên. Từ chối một cách vội vàng.

Một tia tức giận hiện lên trong mắt Chu Cảnh Vân, anh ta chế nhạo: "Đùa à, Trần Gia Bảo chỉ là một tên khốn nạn mà thôi. Nếu không phải có y thuật của anh ta, anh ta sẽ không đủ tư cách tham gia bữa tiệc này. Người cấp thấp như vậy làm sao có thể xác định được"Leonardo Da Vinci". Sự đúng và sai của "Leonardo Da Vinci"?

Hơn nữa, cho dù thực sự có năng lực nhận diện, nhưng Trần Gia Bảo từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên vị trí, nhìn thoáng qua cũng chưa từng nhìn thấy "Leonardo Da Vinci", thì làm sao có thể chắc chắn rằng "Leonardo Da Vinci"

là giả? Ngoài việc cố ý vu khống, tôi thực sự không thể nghĩ ra lý do nào khác, thái độ như vậy của Trần Gia Bảo thật sự bị hắt hủi! "

Chu Cảnh Vân sửng sốt, có thể như Chu Cảnh Vân nói, Trần Gia Bảo chưa từng nhìn thấy "Leonardo Da Vinci", cho dù

“Leonardo Da Vinci”

là hàng giả, nhưng anh ta sẽ trực tiếp xác định hàng giả mà không cần nhìn nó.

Đột nhiên, Chu Cảnh Vân không khỏi tò mò khi nghĩ đến những lời thề thốt của Trần Gia Bảo ngay từ đầu.

“Gia Bảo thực sự có định thắng thua sao?”

Nghĩ đến đây, Kiều Phượng Hoa vô thức nhìn Trần Gia Bảo, tràn đầy mong đợi.

Chu Cảnh Vân kéo mặt anh, trịnh trọng nói: “Bác sĩ Bảo, anh làm cách nào để xác định bức tranh Leonardo Da Vinci là giả mà không nhìn ra, anh có thể giải thích được không?”

Gần như ngay lập tức, tất cả mọi người có mặt đều nhìn Trần Gia Bảo, tất nhiên, ánh mắt của họ rất không thiện cảm.

Chương 636

Chương 636

Chu Cảnh Vân lắc đầu cười khổ, ngày thường Trần Gia Bảo trông rất thông minh, sao đêm nay lại bối rối như vậy?

Trong mắt mọi người cáo buộc, chỉ có Kiều Phượng Hoa vững vàng đứng bên cạnh Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo trong lòng nóng lên, nhàn nhạt đứng lên, nhàn nhạt nói: "Giả chính là giả, cho dù là nói lộn xộn, cấp sao chép sinh động, giả cũng không trở thành thật."

Chu Cảnh Vân đột nhiên xụ mặt xuống, khiêu khích nói: "Vì anh quá chắc chắn"

Leonardo Da Vinci"của tôi là giả, anh dám đánh cược với tôi không? Nếu thua, anh lập tức đuổi ra khỏi thành phố, sau này không được phép bước chân vào tỉnh thành."

"Làm sao anh dám?"

Kiều Phượng Hoa đột nhiên kêu lên và lo lắng nhìn Trần Gia Bảo, mặc dù cô ấy rất tin tưởng Trần Gia Bảo, nhưng tình hình hiện tại rõ ràng là không tốt cho Trần Gia Bảo.

Cô hy vọng rằng Trần Gia Bảo sẽ không đồng ý với thỏa thuận đánh bạc của Chu Cảnh Vân.

Tuy nhiên, dưới ánh mắt không mấy thiện cảm của Chu Cảnh Vân, Trần Gia Bảo cười khà khà lên trời đầy kinh ngạc và nói: "Sao vậy?"

"Được rồi, đó là những gì anh nói. Chủ tịch Chu và những người khác đều có mặt để làm chứng. Nếu thua cũng đừng phủ nhận!"

Chu Cảnh Vân vui mừng khôn xiết, vì sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ hối hận.

Chu Cảnh Vân và những người khác lại lắc đầu, đánh giá tình hình hiện tại chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ thua 100%, trong tình huống cực kỳ bất lợi như vậy, Trần Gia Bảo thậm chí sẽ đồng ý theo Chu Cảnh Vân cá cược, chính là … thật là não tàn tìm cái chết!

“Tôi đã nghĩ rằng Trần Gia Bảo đã là rồng phượng, và sự trưởng thành của anh ấy sẽ là vô hạn trong tương lai, nhưng bây giờ có vẻ như Trần Gia Bảo chỉ là một kẻ không có đầu óc, và không đáng để lãng phí quá nhiều thời gian cho anh ấy.”

Ngay lập tức bị hạ bậc khác.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, coi như người chiến thắng đã nắm trong tôiy, trên mặt nở một nụ cười vô hại, hỏi: “Nếu thua thì sao?”

“Đùa à, “Leonardo Da Vinci”đã được thầy tôi kiểm chứng và xác thực tuyệt đối. Làm sao tôi có thể thua được? Tuy nhiên, để thuyết phục anh thua, nếu tôi thua, tôi không chỉ xin lỗi anh ngay lập tức mà tôi lập tức rút lui và lảng tránh, được chứ? “

Chu Cảnh Vân khinh thường nói.

Theo anh, anh sẽ không bao giờ thua cuộc cá cược này!

“Đúng vậy, tôi hy vọng anh có thể nói ra lời của mình và thực hành.”

Trần Gia Bảo hài lòng gật đầu.

“Hừm, anh nên lo lắng cho bản thân.”

Chu Cảnh Vân chế nhạo.

“Vì hai người nhất định muốn cá cược, nên đừng nói chuyện phiếm nữa, Trần Gia Bảo, nói cho tôi biết tại sao anh lại cho rằng “Leonardo Da Vinci”

là giả.”

Chu Cảnh Vân nhẹ giọng nói.

Đột nhiên, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt đều đổ dồn vào Trần Gia Bảo, nếu Trần Gia Bảo không chứng minh được “Leonardo Da Vinci”

của Chu Cảnh Vân là giả, thì đêm nay Trần Gia Bảo sẽ bị đuổi ra khỏi tỉnh.

Chu Cảnh Vân lo lắng.

“Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo, ai là người đáng Trách cho cái chết của chính anh, tôi muốn tận mắt chứng kiến cảnh anh mất mặt như thế nào trước mặt Chu Cảnh Vân và Kiều Phượng Hoa, rồi ủ rũ rời khỏi thành phố tỉnh.”

Trái tim của Chu Cảnh Vân tràn đầy tự hào, hai mắt sáng lên.

Trần Gia Bảo thu hết tầm mắt, cười nói: “Chủ tịch Chu, với tư cách là tiền bối trong lĩnh vực thư pháp và hội họa, tôi nghĩ ngài phải hiểu rõ về Leonardo Da Vinci chứ?”

Chương 637

Chương 637

Vẻ mặt của Chu Cảnh Vân dịu đi rất nhiều, anh cười: "Đúng vậy," Leonardo Da Vinci "là một bức họa nổi tiếng trong lịch sử. Về cơ bản, tôi đến Bảo tàng quốc tế mỗi năm để thưởng thức bản sao"

Leonardo Da Vinci ". Tôi thực sự biết "Leonardo Da Vinci". "

Chính bởi vì Chu Cảnh Vân hiểu rõ "Leonardo Da Vinci"

nên cho rằng Trần Gia Bảo sẽ thua.

Trần Gia Bảo thoải mái cười nói: "Trong trường hợp này, chủ tịch Chu nên rất rõ ràng rằng trong"

Leonardo Da Vinci ", tiên nữ có vẻ đẹp tuyệt trần và duyên dáng, không nên có một nốt ruồi đẹp trên khóe miệng, phải không? "

"Nốt ruồi?"

Chu Cảnh Vân sửng sốt, lập tức có phản ứng, bước nhanh đi tới bên cạnh "Leonardo Da Vinci"

cẩn thận quan sát dáng vẻ của Mona Lisa trong tranh.

Chu Cảnh Vân dường như đã nghe thấy câu nói đùa nực cười nhất trên đời, không khỏi bật cười: "Trần Gia Bảo, cậu đang lừa ai vậy, cho dù là đồ giả, cũng tuyệt đối không thể để người sao chép giả thêm một chút nốt ruồi xinh đẹp cho Mona Lisa nếu cậu muốn dùng nó. Phương pháp này để phân biệt thật giả thật là ngu xuẩn… "

"Hi… Nốt ruồi, có một nốt ruồi ở khóe miệng Mona Lisa!"

Đột nhiên, tiếng cảm thán của Chu Cảnh Vân vang lên.

Chu Cảnh Vân khóe miệng đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó trợn to hai mắt, chạy nhanh chạy tới, thoạt nhìn suýt nữa ngất xuống đất hộc máu, kinh ngạc nói: “Không … không thể, chuyện này không thể nào, miệng của Mona Lisa làm sao có nốt ruồi được ”.

Tôi nhìn thấy một nốt ruồi nhỏ màu đen trên khóe miệng của Mona Lisa. Chỉ là nốt ruồi quá nhỏ và màu nhạt. Nếu không nhìn kỹ, anh sẽ không thể nhìn thấy nó. Thứ hai, bức ảnh này của Mona Lisa Leonardo Da Vinci kỹ năng hội họa tuyệt vời đến mức đáng kinh ngạc, bỏ qua nốt ruồi mỹ nhân trên khóe miệng khiến Chu Cảnh Vân, Chu Cảnh Vân và những người khác đều phải ngoảnh mặt đi.

Trần Gia Bảo mỉm cười khi rảnh rỗi. “Chủ tịch Chu, bây giờ anh nên biết sự thật rồi đúng không?”

“Theo tôi biết, bản sao của “Leonardo Da Vinci”

thật tốt, không có nốt ruồi nào cả, và “Leonardo Da Vinci”

trước mặt tôi chắc chắn là đồ giả.”

Chu Cảnh Vân nói xong, mặt nóng bừng.

Hắn gần như cả đời đều bỏ qua, hôm nay trước mặt mọi người suýt chút nữa trở thành người giả “Leonardo Da Vinci”, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ trở thành trò cười của xã hội thượng lưu ở tỉnh sao?

Nghĩ đến điều này, Chu Cảnh Vân nhìn Chu Cảnh Vân một cách dữ dội.

“Ừ, thật tuyệt, tôi biết Gia Bảo là người giỏi nhất!”

Chu Cảnh Vân có tâm, trong lòng kích động, mặc kệ sự hiện diện của người khác, cô tôi ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, trực tiếp nhảy lên Trần Gia Bảo. Cô hôn lên má, sau khi phản ứng lại nhanh chóng buông Trần Gia Bảo ra, khuôn mặt ửng hồng.

May mắn thay, mọi sự chú ý của khán giả đều đổ dồn vào “Leonardo Da Vinci”

và không phát hiện ra động tĩnh của cô, nếu không, cô nhất định sẽ càng thêm ngại ngùng.

“Không, không thể, không thể, đúng không…”

Chu Cảnh Vân đột nhiên nhớ tới nắm chặt ống hút, điên cuồng hỏi: “Trần Gia Bảo, anh còn chưa thấy qua. Nhìn lướt qua bức “Leonardo Da Vinci”, làm sao anh có thể biết được bức tranh này có một nốt ruồi? “

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, mọi người lại tò mò và nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười tủm tỉm, nâng ly rượu trước mặt lên, nhấp một ngụm, nhún vai, nhàn nhạt nói: “Bởi vì bức”Leonardo Da Vinci “trong tayanh thật ra là do tôi vẽ.”

Tất cả mọi người đều bị sốc ngay khi anh ta nói điều này, và mỗi người đều mở to mắt, thể hiện những biểu cảm đáng kinh ngạc.

Chương 638

Chương 638

“Dưới toàn bộ thế giới, chỉ có bức”

Leonardo Da Vinci “do tôi vẽ mới có thể đạt được điểm nào là giả, hơn nữa nốt ruồi cũng do tôi cố ý bấm vào, để phân biệt thật giả. Ba năm trước, thầy của tôi mang bức tranh này tặng cho một vị khách, không ngờ được mua với giá 100 triệu, cùng với thầy coi như chính bản thân mình, than ôi, xem ra chỗ nốt ruồi của tôi không đủ rõ ràng, nó không thành công. Thật là thất bại. ”Trần Gia Bảo thở dài, nhưng trong mắt hiện lên vẻ vui đùa.

Mọi người càng thêm kinh ngạc và hóa đá tại chỗ.

Chu Cảnh Vân gần như nôn ra máu tại chỗ!

Chu Cảnh Vân đã tiêu hết 100 triệu, trong đó anh ta còn nợ hàng chục triệu, không những mua phải tranh giả mà còn mua phải tranh giả của Trần Gia Bảo, và điều này vẫn chưa hết mấu chốt là Chu Cảnh Vân lại lấy bức tranh giả của Trần Gia Bảo làm hàng thật. Kỳ thật, định dìm Trần Gia Bảo nhưng cuối cùng lại bị Trần Gia Bảo phá lệ.

Nếu anh ta chưa từng nhìn thấy loại này, thì ai mà tin được ?

Chu Cảnh Vân nóng bừng cả mặt, trong lòng có cảm giác nhục nhã, nhất là khi nhớ tới 100 triệu đồng tiền Việt Nam đã bị dội nước, không khỏi nôn ra máu.

Chu Cảnh Vân và nhiều người khác cảm thấy sự việc này quá buồn cười, họ đều nín cười, mặt đỏ bừng.

Chu Cảnh Vân vô cùng ngạc nhiên, vốn dĩ cô ấy nghĩ tình thế vô cùng bất lợi cho Trần Gia Bảo, làm sao có thể ngờ rằng lại có một cú lội ngược dòng kinh hoàng, Trần Gia Bảo không chỉ giành được chiến thắng trọn vẹn mà còn tát anh ta một cách

không thể ngờ tới và bất ngờ nhất. Anh ấy tát vào mặt Thái Vũ, thật là hạnh phúc!

“Gia Bảo, anh thật tuyệt vời. anh có kiến thức sâu rộng trong lĩnh vực thư pháp và hội họa. Ngay cả ông Chiêm Vũ cũng không thể phân biệt được sự thật từ bức”

Mona Lisa “được vẽ!”

Kiều Phượng Hoa ôm lấy cánh taycủa Trần Gia Bảo, vừa nhảy vừa gào lên, khí tức mạnh mẽ thường ngày của con gái đâu?

Ngược lại, cô ấy trông giống như một người hâm mộ hoàn toàn.

Tất nhiên, chỉ có fan girl của Trần Gia Bảo!

Trần Gia Bảo tự tin cười: “Tôi rất nhiều chuyện, về sau cô dần dần sẽ hiểu.”

Kiều Phượng Hoa khẽ “ừm”

một tiếng, sắc mặt hồng hào mê người.

Sau khi nghe Chu Cảnh Vân nói, Thái Vũ và những người khác đã có phản ứng.

Không chỉ “Leonardo Da Vinci”

của Trần Gia Bảo che mắt Chu Cảnh Vân vàT hái Vũ, mà cả ông Chiêm Vũ, một họa sĩ và bậc thầy thư pháp nổi tiếng đương đại của Việt Nam, cũng bị lừa.

Điều này không có nghĩa là kỹ năng vẽ tranh của Trần Gia Bảo đã đạt đến trình độ đáng sợ sao? Thậm chí, chỉ tính riêng về kỹ năng hội họa thể hiện trong “Leonardo Da Vinci”

này, Trần Gia Bảo có thể so sánh với những bậc thầy siêu hạng nhất trong lĩnh vực hội họa và thư pháp Việt Nam, không, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút!

Nghĩ đến đây, Chu Cảnh Vân và những người khác đều sửng sốt, sau đó họ nghĩ đến một câu hỏi khác trên đường đi.

Kỹ năng y học của Trần Gia Bảo đã hiếm trên thế giới. Dù được gọi là bác sĩ thiên tài cũng không phải là nói quá. Tuy nhiên, Trần Gia Bảo có kiến thức cao như vậy trong lĩnh vực hội họa và thư pháp. Nếu họ không được tận mắt chứng kiến,

họ sẽ không bao giờ tin vào thế giới. Có những người kinh khủng như vậy!

anh biết đấy, dù là y học hay thư pháp, hội họa đều đòi hỏi sự chăm chỉ và tích lũy kinh nghiệm, càng lớn tuổi thì càng nổi tiếng, người khác có thể vào phòng ở một trong hai lĩnh vực này đã rất khó rồi. Trần Gia Bảo thực ra ở cả hai lĩnh vực. Để trở thành tồn tại đỉnh cao của kim tự tháp, và điều quan trọng nhất là Trần Gia Bảo chưa đầy 20. Một thanh niên như vậy không còn có thể gọi là "Rồng Phượng", cho dù có được ví là "rồng bay trên trời"cũng không quá.

"Trần Gia Bảo lúc nhỏ đã chói mắt như vậy, thậm chí có thể nói là có khả năng đè bẹp người khác. Sau này sẽ có nhiều thành tựu trong chuyện này, tuyệt đối vô hạn, chết tiệt, trước đây tôi còn có một"Leonardo Da Vinci "giả, suýt nữa và Trần Gia Bảo bị đuổi khỏi đây. Thãi Vũ thật là chết tiệt! "

Chương 639

Chương 639

Nghĩ đến điều này, Chu Cảnh Vân nhìn Thãi Vũ một cách dữ dội.

Mặt khác, cha con Chu Cảnh Vân hiểu rõ Trần Gia Bảo hơn Thãi Vũ. Họ biết rằng ngoài việc là một bác sĩ thiên tài, bậc thầy về thư pháp và hội họa, Trần Gia Bảo còn là một chuyên gia bậc thầy đứng ở đỉnh cao của võ thuật. Ngoài ra, hiện nay trên thị trường "Viên uống tinh chất rắn"

phổ biến nhất cũng nằm trong tầm kiểm soát của Trần Gia Bảo, và số tiền tích lũy đủ để khiến Trần Gia Bảo trở thành một kẻ săn mồi kinh doanh.

"Có lĩnh vực nào trên thế giới này mà Trần Gia Bảo không quen thuộc?"

Chu Cảnh Vân và Thái Vũ đồng thời nghĩ đến điều này, và trái tim của họ đều chấn động.

Trong sân, Trần Gia Bảo cười nhẹ, khinh thường nói: "Thãi Vũ, cậu còn nhớ vụ cá cược vừa rồi không?"

"tôi……"

Thãi Vũ trong tim chảy máu, không chỉ 100 triệu đồng trôi theo dòng nước, còn thua cả Trần Gia Bảo trước sự chứng kiến của Chu Cảnh Vân và Chu Cảnh Vân, e rằng không bao lâu nữa, anh ấy sẽ là thành viên của Hiệp hội Thư pháp tỉnh. Còn anh, nó sẽ trở thành trò cười của xã hội thượng lưu toàn tỉnh, đến cả mặt mũi của thầy Chiêm Vũ cũng sẽ bị hắn làm cho mất mặt.

Nếu cuộc cá cược với Trần Gia Bảo được hoàn thành một lần nữa, thì từ xu hướng hiện tại mà Thãi Vũ rất coi trọng Trần Gia Bảo, anh ta sẽ không thể leo lên vòng quay khổng lồ của

Chu Cảnh Vân một lần nữa. Trong tương lai, chức chủ tịch Hiệp hội Thư pháp tỉnh có lẽ là đỉnh cao trong cuộc đời anh ấy. .

“Mẹ kiếp, nếu tôi biết bức”

The Leonardo Da Vinci”được vẽ bởi Trần Gia Bảo, tôi sẽ không đánh cuộc với Trần Gia Bảo. Mọi chuyện đã kết thúc rồi, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc …”

Nghĩ đến đây, trong lòng Thãi Vũ tràn đầy hối hận, sắc mặt trắng xanh, nhanh chóng nhìn Chu Cảnh Vân cầu cứu, hi vọng Chu Cảnh Vân có thể giúp hắn nói vài câu.

Tuy nhiên, Chu Cảnh Vân đã cố tình ngoảnh mặt làm ngơ.

Đùa thôi, Chu Cảnh Vân suýt bị lật úp chỉ vì Thái Vũ ở trong rãnh nước, giờ anh ta không chủ động làm khó Chu Cảnh Vân nữa.

Chu Cảnh Vân nên đốt một nén hương cao để làm lễ.Chu Cảnh Vân sẽ đi đâu để giúp Thái Vũ phát biểu?

Thãi Vũ sắc mặt lại thay đổi, trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng, xấu hổ cúi đầu xuống, môi thì thào không nói nên lời.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cười khinh thường, sau đó vẻ mặt khó xử, ánh mắt nhìn chằm chằm, hắn nói: “Tôi với anh xưa nay không có ân oán gì, mấy ngày nay cũng không có thù hận. Tuy nhiên từ lần gặp đầu tiên, anh đã nhằm vào tôi. Bồ tát bùn vẫn có ba điểm tức giận, lẽ nào, anh nghĩ tôi, Trần Gia Bảo, đang để người khác bắt nạt mình sao? “

Mọi người xung quanh đều thầm gật đầu, họ đều nhìn ra nguyên nhân của sự việc, quả thật như Trần Gia Bảo đã nói, lúc đầu Thái Vũ đã châm biếm Trần Gia Bảo bằng nhiều cách khác nhau và gây rắc rối cho Trần Gia Bảo, bây giờ Thái Vũ lại thua Trần Gia Bảo, đó có thể coi là người đáng Trác h.

Thái Vũ càng cảm thấy xấu hổ, sắc mặt càng thêm xấu xa, cúi đầu cười nói: “Bảo … Bác sĩ Bảo, chuyện đánh bạc vốn dĩ chỉ là trò đùa trên bàn rượu. Mong bác sĩ Bảo bỏ qua…”

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, mọi người xung quanh đều tỏ ra khinh thường.

Vừa rồi Thái Vũ còn tưởng rằng tấm vé trúng thưởng đã nằm trong taymình, nhìn tư thế của anh ta còn nóng lòng muốn đuổi Trần Gia Bảo ra khỏi tỉnh ly, bây giờ thua cược, anh ta lại thay lời muốn nói là nói đùa, loại hành vi nhỏ nhen qua lại này quả thực không đủ đàn ông!

“Thật ra, đối với tôi việc cô có hoàn thành hợp đồng đánh bạc hay không cũng không quan trọng, bởi vì trong mắt tôi anh không đáng được nhắc tới …”

Trần Gia Bảo chế nhạo, uy hiếp.

Thái Vũ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần anh không phải thực hiện thỏa thuận cá cược của mình, cho dù Trần Gia Bảo dùng lời nói để chế giễu anh, cũng không phải là chuyện lớn.

“Nam nhân có thể bẻ cong co duỗi. Chỉ cần tôi có thể bắt được con tàu kinh doanh lớn của Chu Cảnh Vân, tôi tuyệt đối chắc chắn tôi sẽ đối với lĩnh vực kinh doanh của Hòa Bình như cá gặp nước, thậm chí có thể Trác vọt. Đến lúc đó, hôm nay nhất định phải báo thù, để Trần Gia Bảo quỳ xuống xin lỗi tôi!”

Thái Vũ chỉ có hai lần chế nhạo trong lòng.

Chương 640

Chương 640

Đột nhiên, tôi vừa nghe Trần Gia Bảo biểu hiện nói tiếp: "Tuy nhiên, Trần Gia Bảo của tôi đánh cuộc, từ giờ phút này trở đi không ai có thể nằm xuống, chỉ cần anh nghe được ba chữ 'Trần Gia Bảo', anh nên chủ động lui ra ngoài, nếu không sẽ tự chuốc lấy rủi ro!"

Sau cùng, Trần Gia Bảo phất tayáo và ngồi trở lại bàn, dường như cũng lười nhìnThái Vũ một lần nữa.

Thái Vũ sắc mặt thay đổi trầm trọng, muốn cứu nó, vội vàng nói: "Bác sĩ Bảo … Đừng…"

Đột nhiên, Chu Cảnh Vân chủ động tiến lên một bước, đứng trước mặt anh, trầm giọng nói: "Thái Vũ, tôi xin thua cược. Vì anh đã thua bác sĩ Bảo, tôi hy vọng anh có thể hoàn thành cược và rời khỏi đây."

Nếu không, nếu tôi yêu cầu anh rời đi, tôi e rằng điều đó sẽ làm tổn thương đến khuôn mặt của thầy Chiêm Vũ của anh trong tương lai. "

"Chủ tịch Chu …"

Thái Vũ khóe miệng đầy chua xót.

anh ta biết mình đã trở thành mục tiêu chỉ trích của dư luận, dù có cưỡng bức anh ta cũng chỉ chuốc lấy nhục nhã, chỉ có thể bỏ đi trong tuyệt vọng, thậm chí chiếc "Leonardo Da Vinci" được mua với giá 100 triệu đồng tiền Việt Nam cũng rớt giá.

Sau khi Chu Cảnh Vân và những người khác ngồi xuống bàn ăn một lần nữa, Chu Cảnh Vân cười và nói: "Chà, bây giờ người gây ra rắc rối cuối cùng đã rời đi. Mọi người có thể ăn mừng bác sĩ Bảo càng nhiều càng tốt. "

Thãi Vũ cũng là một người tuổi trẻ tài cao nhưng đầu óc hơi hẹp hòi, thật đáng tiếc ”.

Trần Gia Bảo cười nhẹ và nâng ly uống rượu.

Chẳng mấy chốc, bầu không khí trên bàn rượu lại nóng lên, dường như Chu Cảnh Vân cố tình hỏi chuyện phiền phức, chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.

Sau vài chén rượu, mặt Kiều Phượng Hoa đỏ bừng, mặt mũi đỏ bừng, cô ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, trong lòng cảm thấy vui vẻ, chợt nhớ ra một câu, tò mò hỏi: “Mà Gia Bảo, em vẫn chưa nghĩ ra. Chưa hiểu tại sao anh còn không nhìn vào “Leonardo Da Vinci”, và anh đã chắc chắn rằng “Leonardo Da Vinci” do Thái Vũ mang tới là giả? Nếu anh ta thực sự tìm thấy bản gốc thì sao? “

Ngay khi lời nhận xét này được đưa ra, Chu Cảnh Vân, Kiều Phượng Hoa và những người khác nhìn Trần Gia Bảo lần lượt, cũng lộ ra vẻ nghi ngờ.

“Tuyệt đối không thể.”

Trần Gia Bảo nhấp một ngụm rượu nhẹ cười, “Bởi vì “Leonardo Da Vinci” thật được thầy tôi cất giữ trong núi từ lâu.”

Gì? Những tác phẩm đích thực vô giá của Leonardo Da Vinci đã được thầy của Trần Gia Bảo sưu tầm?

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, nó giống như sấm sét trên mặt đất!

Chu Cảnh Vân đứng lên, run giọng hỏi: “Bác sĩ Bảo, anh … nhưng những gì anh nói là sự thật?”

“Đó là sự thật.”

Trần Gia Bảo gật đầu khẳng định.

Chu Cảnh Vân và những người khác hoàn toàn bị sốc, không ngạc nhiên khi Trần Gia Bảo đã chắc chắn rằng “Mona Lisa” của Thãi Vũ phải là giả, và không có gì ngạc nhiên khi Trần Gia Bảo có thể sao chép một cách sống động, hóa ra tác phẩm chân thực thực sự đã được thầy của Trần Gia Bảo thu thập từ lâu.

Chu Cảnh Vân càng ngạc nhiên hơn và thậm chí còn tự hào hơn.

“Để có thể đào tạo ra những tài năng trẻ như tài năng tuyệt vời của bác sĩ Bảo, thì thầy của Bác sĩ Bảo cũng phải là một ẩn sĩ lão luyện. Thật hợp lý khi nghĩ rằng” Leonardo Da Vinci” được thầy sưu tầm, nhưng tôi có một yêu cầu không thông cảm, nếu có cơ hội trong tương lai, tôi có thể nhìn thấy tính xác thực của “Leonardo Da Vinci” được không? “

Chu Cảnh Vân hào hứng nói.

“Vấn đề này, tôi sợ không làm được. ”Trần Gia Bảo lắc đầu.

“Tại sao?”

Chu Cảnh Vân vội vàng hỏi.

Trần Gia Bảo có chút hối hận và có chút xấu hổ nói: “Mấy năm trước tôi ở trên núi rất vội vàng, chưa kịp tìm giấy vệ sinh, tôi liền đem”Leonardo Da Vinci”cùng một số bức tranh thư pháp khác vào toilet. Dùng làm giấy vệ sinh. “

Bản gốc của “The Leonardo Da Vinci” thực sự được … dùng làm giấy vệ sinh?

Chương 641

Chương 641

Mọi người có mặt đều đã hóa đá.

Nhiều người có mặt tại hiện trường bí mật cau mày, cảm thấy Trần Gia Bảo quá kiêu ngạo, quá thách thức và quá tự cao, thậm chí còn nghi ngờ Chiêm Vũ.

Đừng nói đến việc ông Chiêm Vũ, một nghệ sĩ đương đại nổi tiếng của Việt Nam, đã đích thân thẩm định nó, mà Chu Cảnh Vân và Chu Cảnh Vân có mặt cũng là những chuyên gia trong lĩnh vực thư pháp và hội họa, làm sao có thể xác định được bức "Leonardo Da Vinci" có phải là thật hay không?

Ngay cả Chu Cảnh Vân, người đã từng đối phó với Trần Gia Bảo vài lần, cũng không khỏi thầm lắc đầu, cảm thấy Trần Gia Bảo quá liều lĩnh.

Chu Cảnh Vân khinh thường chế nhạo và nói: "Trần Gia Bảo, anh có biết bức"Leonardo Da Vinci"

này là một tác phẩm đích thực không, nhưng tôi đã bỏ ra 100 triệu đồng tiền Việt Nam để mua nó từ người khác? Nếu không phải vì cha của người bán đang bị ung thư và cần tiền để làm nó."

Phẫu thuật, tôi e rằng tôi không thể mua 100 triệu đồng tiền Việt Nam, và bây giờ anh nói trước công chúng rằng "Leonardo Da Vinci" của tôi là hàng giả, đó là một trò đùa lớn!

Ồ, tôi hiểu rồi, có phải anh không muốn xin lỗi tôi, cho nên mới cố ý vu khống rằng "Leonardo Da Vinci"

là giả, không ngờ anh lại là một kẻ ác đáng khinh như vậy, chủ tịch Chu, bây giờ nhìn thấy Trần Gia Bảo có phải vậy không? "

Một trăm triệu Việt Nam chắc chắn là một con số thiên văn đối với Chu Cảnh Vân, anh ta cũng đã vay rất nhiều tiền để xứng đáng mua các tác phẩm đích thực của "Leonardo Da Vinci", mặc dù anh ta vẫn còn nợ hàng chục triệu. Nhưng mà, nguyên bản "Leonardo Da Vinci" tuyệt đối vô giá, huống chi là 100 triệu đồng tiền Việt Nam, cho dù là 1 tỷ đồng tiền Việt Nam, nhất định sẽ có người mua, Chu Cảnh Vân chỉ bỏ ra 100 triệu đồng tiền Việt Nam để mua nó, đó nhất định là lãi máu!

Chu Cảnh Vân và những người khác thầm nhíu mày, cảm thấy những gì Chu Cảnh Vân nói là có lý, và tình hình hiện tại, dù nhìn thế nào đi nữa, có vẻ như Trần Gia Bảo đang cố ý vu khống Chu Cảnh Vân.

"Nếu Trần Gia Bảo thật sự là cố ý vu khống, thì tính cách của Trần Gia Bảo quả thực đáng lo ngại. Cho dù anh ta thực sự giỏi y thuật, thì cũng không xứng với tình anh sâu nặng."

"Đùa à, vì tính cách của Gia Bảo, anh ta sẽ cố ý vu khống cậu? Gia Bảo nói rằng"

Leonardo Da Vinci "của cậu là giả, vậy thì chắc chắn là giả!"

Kiều Phượng Hoa không nhịn được, tức giận đứng lên. Từ chối một cách vội vàng.

Một tia tức giận hiện lên trong mắt Chu Cảnh Vân, anh ta chế nhạo: "Đùa à, Trần Gia Bảo chỉ là một tên khốn nạn mà thôi. Nếu không phải có y thuật của anh ta, anh ta sẽ không đủ tư cách tham gia bữa tiệc này. Người cấp thấp như vậy làm sao có thể xác định được"Leonardo Da Vinci". Sự đúng và sai của "Leonardo Da Vinci"?

Hơn nữa, cho dù thực sự có năng lực nhận diện, nhưng Trần Gia Bảo từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên vị trí, nhìn thoáng qua cũng chưa từng nhìn thấy "Leonardo Da Vinci", thì làm sao có thể chắc chắn rằng "Leonardo Da Vinci"

là giả? Ngoài việc cố ý vu khống, tôi thực sự không thể nghĩ ra lý do nào khác, thái độ như vậy của Trần Gia Bảo thật sự bị hắt hủi! "

Chu Cảnh Vân sửng sốt, có thể như Chu Cảnh Vân nói, Trần Gia Bảo chưa từng nhìn thấy "Leonardo Da Vinci", cho dù

“Leonardo Da Vinci” là hàng giả, nhưng anh ta sẽ trực tiếp xác định hàng giả mà không cần nhìn nó.

Đột nhiên, Chu Cảnh Vân không khỏi tò mò khi nghĩ đến những lời thề thốt của Trần Gia Bảo ngay từ đầu.

“Gia Bảo thực sự có định thắng thua sao?”

Nghĩ đến đây, Kiều Phượng Hoa vô thức nhìn Trần Gia Bảo, tràn đầy mong đợi.

Chu Cảnh Vân kéo mặt anh, trịnh trọng nói: “Bác sĩ Bảo, anh làm cách nào để xác định bức tranh Leonardo Da Vinci là giả mà không nhìn ra, anh có thể giải thích được không?”

Gần như ngay lập tức, tất cả mọi người có mặt đều nhìn Trần Gia Bảo, tất nhiên, ánh mắt của họ rất không thiện cảm.

Chương 642

Chương 642

Chu Cảnh Vân lắc đầu cười khổ, ngày thường Trần Gia Bảo trông rất thông minh, sao đêm nay lại bối rối như vậy?

Trong mắt mọi người cáo buộc, chỉ có Kiều Phượng Hoa vững vàng đứng bên cạnh Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo trong lòng nóng lên, nhàn nhạt đứng lên, nhàn nhạt nói: "Giả chính là giả, cho dù là nói lộn xộn, cấp sao chép sinh động, giả cũng không trở thành thật."

Chu Cảnh Vân đột nhiên xụ mặt xuống, khiêu khích nói: "Vì anh quá chắc chắn"

Leonardo Da Vinci"của tôi là giả, anh dám đánh cược với tôi không? Nếu thua, anh lập tức đuổi ra khỏi thành phố, sau này không được phép bước chân vào tỉnh thành."

"Làm sao anh dám?"

Kiều Phượng Hoa đột nhiên kêu lên và lo lắng nhìn Trần Gia Bảo, mặc dù cô ấy rất tin tưởng Trần Gia Bảo, nhưng tình hình hiện tại rõ ràng là không tốt cho Trần Gia Bảo.

Cô hy vọng rằng Trần Gia Bảo sẽ không đồng ý với thỏa thuận đánh bạc của Chu Cảnh Vân.

Tuy nhiên, dưới ánh mắt không mấy thiện cảm của Chu Cảnh Vân, Trần Gia Bảo cười khà khà lên trời đầy kinh ngạc và nói: "Sao vậy?"

"Được rồi, đó là những gì anh nói. Chủ tịch Chu và những người khác đều có mặt để làm chứng. Nếu thua cũng đừng phủ nhận!"

Chu Cảnh Vân vui mừng khôn xiết, vì sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ hối hận.

Chu Cảnh Vân và những người khác lại lắc đầu, đánh giá tình hình hiện tại chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ thua 100%, trong tình huống cực kỳ bất lợi như vậy, Trần Gia Bảo thậm chí sẽ đồng ý theo Chu Cảnh Vân cá cược, chính là … thật là não tàn tìm cái chết!

“Tôi đã nghĩ rằng Trần Gia Bảo đã là rồng phượng, và sự trưởng thành của anh ấy sẽ là vô hạn trong tương lai, nhưng bây giờ có vẻ như Trần Gia Bảo chỉ là một kẻ không có đầu óc, và không đáng để lãng phí quá nhiều thời gian cho anh ấy.”

Ngay lập tức bị hạ bậc khác.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, coi như người chiến thắng đã nắm trong tôiy, trên mặt nở một nụ cười vô hại, hỏi: “Nếu thua thì sao?”

“Đùa à, “Leonardo Da Vinci”đã được thầy tôi kiểm chứng và xác thực tuyệt đối. Làm sao tôi có thể thua được? Tuy nhiên, để thuyết phục anh thua, nếu tôi thua, tôi không chỉ xin lỗi anh ngay lập tức mà tôi lập tức rút lui và lảng tránh, được chứ? “

Chu Cảnh Vân khinh thường nói.

Theo anh, anh sẽ không bao giờ thua cuộc cá cược này!

“Đúng vậy, tôi hy vọng anh có thể nói ra lời của mình và thực hành.”

Trần Gia Bảo hài lòng gật đầu.

“Hừm, anh nên lo lắng cho bản thân.”

Chu Cảnh Vân chế nhạo.

“Vì hai người nhất định muốn cá cược, nên đừng nói chuyện phiếm nữa, Trần Gia Bảo, nói cho tôi biết tại sao anh lại cho rằng “Leonardo Da Vinci” là giả.”

Chu Cảnh Vân nhẹ giọng nói.

Đột nhiên, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt đều đổ dồn vào Trần Gia Bảo, nếu Trần Gia Bảo không chứng minh được “Leonardo Da Vinci” của Chu Cảnh Vân là giả, thì đêm nay Trần Gia Bảo sẽ bị đuổi ra khỏi tỉnh.

Chu Cảnh Vân lo lắng.

“Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo, ai là người đáng Trác h cho cái chết của chính anh, tôi muốn tận mắt chứng kiến cảnh anh mất mặt như thế nào trước mặt Chu Cảnh Vân và Kiều Phượng Hoa, rồi ủ rũ rời khỏi thành phố tỉnh.”

Trái tim của Chu Cảnh Vân tràn đầy tự hào, hai mắt sáng lên.

Trần Gia Bảo thu hết tầm mắt, cười nói: “Chủ tịch Chu, với tư cách là tiền bối trong lĩnh vực thư pháp và hội họa, tôi nghĩ ngài phải hiểu rõ về Leonardo Da Vinci chứ?”

Vẻ mặt của Chu Cảnh Vân dịu đi rất nhiều, anh cười: “Đúng vậy,”

Leonardo Da Vinci “là một bức họa nổi tiếng trong lịch sử. Về cơ bản, tôi đến Bảo tàng quốc tế mỗi năm để thưởng thức bản sao”

Leonardo Da Vinci “. Tôi thực sự biết “Leonardo Da Vinci”. “

Chính bởi vì Chu Cảnh Vân hiểu rõ “Leonardo Da Vinci”nên cho rằng Trần Gia Bảo sẽ thua.

Chương 643

Chương 643

Trần Gia Bảo thoải mái cười nói: “Trong trường hợp này, chủ tịch Chu nên rất rõ ràng rằng trong”

Leonardo Da Vinci ”, tiên nữ có vẻ đẹp tuyệt trần và duyên dáng, không nên có một nốt ruồi đẹp trên khóe miệng, phải không? “

“Nốt ruồi?”

Chu Cảnh Vân sửng sốt, lập tức có phản ứng, bước nhanh đi tới bên cạnh “Leonardo Da Vinci” cẩn thận quan sát dáng vẻ của Mona Lisa trong tranh.

Chu Cảnh Vân dường như đã nghe thấy câu nói đùa nực cười nhất trên đời, không khỏi bật cười: “Trần Gia Bảo, cậu đang lừa ai vậy, cho dù là đồ giả, cũng tuyệt đối không thể để người sao chép giả thêm một chút nốt ruồi xinh đẹp cho Mona Lisa nếu cậu muốn dùng nó. Phương pháp này để phân biệt thật giả thật là ngu xuẩn… “

“Hi… Nốt ruồi, có một nốt ruồi ở khóe miệng Mona Lisa!”

Đột nhiên, tiếng cảm thán của Chu Cảnh Vân vang lên.

Chu Cảnh Vân khóe miệng đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó trợn to hai mắt, chạy nhanh chạy tới, thoạt nhìn suýt nữa ngất xuống đất hộc máu, kinh ngạc nói: “Không … không thể, chuyện này không thể nào, miệng của Mona Lisa làm sao có nốt ruồi được ”.

Tôi nhìn thấy một nốt ruồi nhỏ màu đen trên khóe miệng của Mona Lisa. Chỉ là nốt ruồi quá nhỏ và màu nhạt. Nếu không nhìn kỹ, anh sẽ không thể nhìn thấy nó. Thứ hai, bức ảnh này của Mona Lisa Leonardo Da Vinci kỹ năng hội họa tuyệt vời đến mức đáng kinh ngạc, bỏ qua nốt ruồi mỹ nhân trên khóe

miệng khiến Chu Cảnh Vân, Chu Cảnh Vân và những người khác đều phải ngoảnh mặt đi.

Trần Gia Bảo mỉm cười khi rảnh rỗi. "Chủ tịch Chu, bây giờ anh nên biết sự thật rồi đúng không?"

"Theo tôi biết, bản sao của "Leonardo Da Vinci" thật tốt, không có nốt ruồi nào cả, và "Leonardo Da Vinci" trước mặt tôi chắc chắn là đồ giả."

Chu Cảnh Vân nói xong, mặt nóng bừng.

Hắn gần như cả đời đều bỏ qua, hôm nay trước mặt mọi người suýt chút nữa trở thành người giả "Leonardo Da Vinci", nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ trở thành trò cười của xã hội thượng lưu ở tỉnh sao?

Nghĩ đến điều này, Chu Cảnh Vân nhìn Chu Cảnh Vân một cách dữ dội.

"Ừ, thật tuyệt, tôi biết Gia Bảo là người giỏi nhất!"

Chu Cảnh Vân có tâm, trong lòng kích động, mặc kệ sự hiện diện của người khác, cô tôi ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, trực tiếp nhảy lên Trần Gia Bảo. Cô hôn lên má, sau khi phản ứng lại nhanh chóng buông Trần Gia Bảo ra, khuôn mặt ửng hồng.

May mắn thay, mọi sự chú ý của khán giả đều đổ dồn vào "Leonardo Da Vinci" và không phát hiện ra động tĩnh của cô, nếu không, cô nhất định sẽ càng thêm ngại ngùng.

"Không, không thể, không thể, đúng không…"

Chu Cảnh Vân đột nhiên nhớ tới nắm chặt ống hút, điên cuồng hỏi: "Trần Gia Bảo, anh còn chưa thấy qua. Nhìn lướt qua bức "Leonardo Da Vinci", làm sao anh có thể biết được bức tranh này có một nốt ruồi? "

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, mọi người lại tò mò và nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười tủm tỉm, nâng ly rượu trước mặt lên, nhấp một ngụm, nhún vai, nhàn nhạt nói: "Bởi vì bức"Leonardo Da Vinci "trong tayanh thật ra là do tôi vẽ."

Tất cả mọi người đều bị sốc ngay khi anh ta nói điều này, và mỗi người đều mở to mắt, thể hiện những biểu cảm đáng kinh

ngạc.

“Dưới toàn bộ thế giới, chỉ có bức”

Leonardo Da Vinci “do tôi vẽ mới có thể đạt được điểm nào là giả, hơn nữa nốt ruồi cũng do tôi cố ý bấm vào, để phân biệt thật giả. Ba năm trước, thầy của tôi mang bức tranh này tặng cho một vị khách, không ngờ được mua với giá 100 triệu, cùng với thầy coi như chính bản thân mình, than ôi, xem ra chỗ nốt ruồi của tôi không đủ rõ ràng, nó không thành công. Thật là thất bại. ”Trần Gia Bảo thở dài, nhưng trong mắt hiện lên vẻ vui đùa.

Mọi người càng thêm kinh ngạc và hóa đá tại chỗ.

Chu Cảnh Vân gần như nôn ra máu tại chỗ!

Chương 644

Chương 644

Trác Tồn Duệ đã ở trên đỉnh lâu, hắn vốn là có khí chất của một cao nhân, cùng với khí thế độc đoán và ngông cuồng, mạnh mẽ hơn, giống như hổ xuống núi, hắn đối với Trần Gia Bảo thái độ coi thường.

Tất nhiên, Trác Tồn Duệ có vốn độc đoán!

Bởi vì anh ta là người đứng đầu nhà họ Trác , giàu có bậc nhất ở tỉnh lỵ, đối với anh ta, trừ phi Trần Gia Bảo là con cháu trực hệ của các gia tộc lớn ở Vĩnh Phúc, nếu không, ở trước mặt ông tôi, Trần Gia Bảo chỉ là con kiến!

Chu Cảnh Vân nở một nụ cười gượng gạo. Khi Trác Tồn Duệ còn trẻ, anh ấy nổi tiếng với những phương pháp cứng rắn và tàn nhẫn, trong thế hệ của anh ấy, anh ấy được coi là một người cực kỳ tốt. Chính vì sự tồn tại của Trác Tồn Duệ mà gia đình Trác có thể đang phát triển rực rỡ và thậm chí có khuynh hướng trở thành gia đình giàu có hàng đầu ở tỉnh lỵ.

“Xem ra, để người nhà họ Trác thành thật đồng ý ly hôn thực sự không phải là một việc dễ dàng.”

Chu Cảnh Vân bí mật cau mày, cảm thấy bất lực.

Tuy nhiên, đối mặt với ông Trác, người mạnh mẽ đến mức thậm chí còn có chút áp chế người khác, vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, thậm chí còn có một nụ cười đùa giỡn trên khóe miệng, và nói: “Ông nói xong chưa?”

“Hả?”

Trác Tồn Duệ sửng sốt.

Theo dự kiến ban đầu của ông ấy, sau khi Trần Gia Bảo nghe nói về sức mạnh mạnh mẽ của Trác, chưa kể đến việc bị choáng ngợp, ít nhất anh ấy cũng nên xấu hổ và sợ tự phụ

trong gia đình Trác của mình nữa. Tuy nhiên, Trần Gia Bảo bây giờ bình tĩnh và bình tĩnh, không, Thậm chí còn có phản ứng có phần hơi "nực cười", hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông, khiến ông không biết phải tiếp tục như thế nào một lúc nữa.

Trần Gia Bảo trước tiên thở dài, sau đó tỏ vẻ kinh hãi nói: "Tôi đến đây là thành ý. Ông không những không coi trọng tôi mà còn chế giễu tôi. Hơn nữa, địa vị của gia tộc họ Trác của ông ở tỉnh lỵ quả thực rất rực rỡ, thực lực kinh tế cũng rất mạnh."

Tuy nhiên, trong mắt tôi, nó vẫn chưa đến mức! "

Trác Tồn Duệ vẻ mặt ủ rũ, tuy trong lòng lửa giận nhưng vẫn bị thái độ kiêu ngạo của Trần Gia Bảo lừa gạt, thận trọng hỏi: "Cậu nói anh là người ngoài tỉnh, anh đến từ Bắc Ninh à?"

Nếu Trần Gia Bảo thực sự xuất thân từ Bắc Ninh, cho dù ông tôi là trưởng tộc họ Trác , ông tôi cũng phải suy nghĩ về ưu và khuyết điểm.

Trần Gia Bảo lắc đầu và nói: "Không, tôi đến từ thành phố Hải Phòng."

Không hiểu sao dám tự tiện đến nhà họ Trác của chúng tôi. Hóa ra là từ thành phố nhỏ. Tôi thật sự không có nhiều kiến thức."

Trác Tồn Duệ không còn lo lắng gì nữa, trong lòng tràn đầy khinh thường, trong mắt chợt lóe một tia tàn nhẫn, tự đắc nói.

"Chàng trai trẻ, tự tin là tốt cho cậu, nhưng tự tin quá là ngu ngốc và sẽ mang đến tôii họa cho cậu. Tin hay không thì tùy, chỉ cần nhà họ Trác độngtayđộng chân, tương lai cậu sẽ không bao giờ có thể ra khỏi thành phố tỉnh lẻ!"

Mối đe dọa!

Một mối đe dọa không hề nao núng!

Nếu ai đó đang đối mặt với mối đe dọa sinh tử của ông Trác, tôi e rằng họ sẽ sợ hãi và quỳ xuống cầu xin sự thương xót. Tuy nhiên, biểu cảm của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi và lại ngồi xuống ghế, giơ chân lên và uống một cách nhàn nhã. Sau khi nhấp một ngụm trà, anh ta nhẹ nói: "Tôi không tin, bởi

vì ông và người nhà họ Trác , đều chưa có năng lực này. Bởi vậy, trong mắt tôi, lời đe dọa của ông chỉ là một trò đùa lớn.”

Chu Cảnh Vân cảm thán: Mặc dù anh đã nhìn thấy sự độc đoán của Trần Gia Bảo, nhưng những lời nói và việc làm ngạo mạn của Trần Gia Bảo lúc này đã làm mới nhận thức của Chu Cảnh Vân.

Đương nhiên, Chu Cảnh Vân không cảm thấy rằng Trần Gia Bảo bị áp đảo, bởi vì anh ta biết rằng Trần Gia Bảo mới là cường quốc đỉnh cao thực sự!

Chương 645

Chương 645

“Toàn tỉnh, e rằng chỉ có Trần Gia Bảo có loại khí chất này không để nhà họ Trác vào mắt. Chậc chậc chậc, thật sự là sóng sau của sông Hồng đẩy sóng về phía trước.”

Chu Cảnh Vân thở dài trong lòng.

Mà bên kia, Trác Tồn Duệ càng tức giận, ngay cả bắp thịt khóe mắt cũng giật giật.

Nhà họ Trác ở tỉnh lỵ mấy chục năm, từ lâu đã đứng đầu kim tự tháp quyền lực của tỉnh lỵ, luôn luôn xinh đẹp, cho dù là quan chức cấp cao cấp tỉnh đến nhà họ Trác cũng phải lễ phép cho hắn thể diện gia trưởng nhà họ Trác .

Hôm nay lần đầu tiên trong đời bị một người như vậy bỏ qua, mấu chốt là thanh niên này có khí chất từ nhỏ, Trác Tồn Duệ làm sao có thể chịu được?

“Kiều Ngọc Nghi, cô mang theo Trần Gia Bảo, cô để cho hắn tự phụ như vậy ở nhà họ Trác sao?”

Trác Tồn Duệ lạnh lùng nói.

Trong mắt anh ta cho rằng Trần Gia Bảo đang dựa vào nhà họ Kiều mới dám kiêu ngạo như vậy trước mặt mình, vì vậy Trác Tồn Duệ trực tiếp hỏi Chu Cảnh Vân.

Trước sự mong đợi của ông tôi,Chu Cảnh Vân nhún vai và nói: “Tôi đã đến cùng với Trần Gia Bảo, nhưng anh ấy không phải người nhà họ Kiều, và tôi không thể kiểm soát anh ấy.”

“Vì anh, Chu Cảnh Vân không quản được, vậy tôi sẽ lo liệu. Tôi cũng nhân cơ hội để cho những người khác ở tỉnh biết rằng gia tộc họ Trác của chúng tôi giàu có hàng đầu ở tỉnh lỵ nhất định không phải vô ích, nhà họ Trác không phải là nơi có chó mèo tới cửa nhà ngươi!”

Trác Tồn Duệ khịt mũi, và định gọi ai đó.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo khẽ liếc hắn một cái, nhướng mày nói: "ông biết về nhà họ Trần?"

"Đồng ý?"

Trác Tồn Duệ dừng lại và nhìn Trần Gia Bảo một cách kỳ lạ, vẻ mặt không ngừng thay đổi.

Cách đây không lâu, nhà họ Triệu vẫn là một gia tộc giàu có bên cạnh nhà họ Trác , họ Tần và họ Kiều, tuy nhiên một tháng trước, người đứng đầu nhà họ Triệu, Triệu Đức Minh, đã bị một người bí ẩn giết chết trên núi . Bị chém chết, xã hội thượng lưu ở tỉnh lỵ cũng làm loạn.

"Trần Gia Bảo đột nhiên nhắc tới chuyện nhà họ Triệu. Chẳng lẽ chính anh ta là người giết chết Triệu gia, tàn sát nhà họ Triệu sao? Không, chuyện này tuyệt đối không thể. Phía sau họ Triệu có một môn phái võ công cao cường làm hậu thuẫn. Hắn muốn qua một đêm."

Để giết được nhà họ Triệu, cần phải có ít nhất vài tên côn đồ cùng ra tôiy. Trần Gia Bảo còn trẻ, lại sinh ra ở một nơi nhỏ bé như thành phố Hải Phòng. Sao lại có khả năng như vậy? "

Trác Tồn Duệ lắc đầu, ném vào trong đầu ý tưởng phi thực tế này, cau mày hỏi: "Trần Gia Bảo, anh nói Triệu gia là có ý gì?"

Khóe miệng Trần Gia Bảo cười càng thêm thú vị, nói: "Cho dù địa vị của ông ở tỉnh lỵ cao đến đâu, nhà họ Trác vẫn ràng buộc với nhà họ Triệu, và dù có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là trung gian của nhà họ Triệu, cho dù tính về hậu trường, Nhà họ Trác của ông còn kém nhà Triệu. Tôi nói đúng không? "

"Tôi không phủ nhận điều này."

Trác Tồn Duệ cau mày.

"Vì nhà họ Triệu có thể bị tiêu diệt trong một sớm một chiều, ai có thể đảm bảo rằng nhà họ Trác sẽ không lặp lại những sai lầm của nhà họ Triệu, ngài nói đúng không, gia trưởng họ Trác ?"

Trần Gia Bảo nhắc nhở "nhân từ".

Trác Tồn Duệ sắc mặt lập tức thay đổi, tức giận nói: “Vậy anh đang uy hiếp nhà họ Trác của chúng tôi? Chà chà, Trác Tồn Duệ đã trải qua vô số sóng gió ở tỉnh lỵ. Tôi chưa bao giờ nghĩ hôm nay lại bị một kẻ vô danh khinh thường.”

Cậu cho rằng Triệu gia bị cậu diệt? Nói giỡn, cậu có thực lực như vậy sao? “

Chu Cảnh Vân lập tức trợn tròn mắt chờ mong, sau đó cố nén cười, bởi vì hắn biết nhà họ Triệu thật sự vì Trần Gia Bảo mà bị tàn sát!

Chu Cảnh Vân, anh đang cười cái gì vậy?”

Trác Tồn Duệ bất mãn nói.

“Không … không sao … anh tiếp tục đi …”

Khuôn mặt anh ta đỏ bừng, xoay người nhanh chóng.

Trác Tồn Duệ cảm thấy kỳ lạ, mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng về phần mình đã xảy ra chuyện gì, nhất thời không thể nói ra.

Chương 646

Chương 646

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cắt ngang dòng suy nghĩ của anh ta và nói tiếp: "ông Trác, tôi vui lòng nhắc nhở ông rằng nếu bây giờ ông đồng ý ly hôn, điều kiện của tôi vẫn không thay đổi và tôi có thể bồi thường cho Trác Tranh về việc kinh doanh, nhưng nếu ông nhất quyết từ chối, tôi e rằng nhà họ Trác sẽ trở thành trò cười của tỉnh lỵ, xin hãy suy nghĩ kỹ lại. "

"Đùa!"

Trác Tồn Duệ hừ lạnh, nói, "Trần Gia Bảo cậu chỉ là người ở một nơi nhỏ bé. Nếu Chu Cảnh Vân không đưa cậu đi cùng, cậu thậm chí sẽ không thể bước qua cổng nhà họ Trác của tôi. Cậu có tư cách gì mà ra mặt yêu cầu tôi đồng ý ly hôn? "

Trần Gia Bảo trả lời, nhàn nhạt nói: "Bây giờ sắp đến giờ rồi, bọn họ cũng nên ở đây."

Họ? Còn ai đến không?

Trước khi Trác Tồn Duệ kịp hỏi, đột nhiên, một người hầu của gia đình Trác đưa Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, hai nhà lãnh đạo trong lĩnh vực y học cổ truyền của tỉnh Vĩnh Phúc.

"Chủ nhiệm Lục, Phó trưởng khoa Lục, sao hai người lại đột nhiên đến đây?"

Trác Tồn Duệ tò mò hỏi.

Lục Chí Đông đầu tiên là trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo đang cùng lão thần, sau đó nở nụ cười: "Ông Trác , hai chúng tôi tới đây để nói thay Trần Gia Bảo, mong rằng ông Trác hủy hôn ước với nhà họ Kiều."

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, không chỉ Trác Tồn Duệ mà Chu Cảnh Vân cũng choáng váng, hiển nhiên, không thể

ngờ rằng Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, hai nhà y học lớn của Việt Nam, thực sự sẽ nói thay cho Trần Gia Bảo.

Trác Tồn Duệ đầu tiên là liếc nhìn Trần Gia Bảo, sau đó bất mãn nói: "Chủ tịch Lục, Phó trưởng khoa Lục, chuyện của nhà họ Trác chúng tôi hình như không liên quan gì đến anh đúng không?"

Lục Chí Đông cười khổ: "Vốn dĩ không liên quan gì đến hai chúng tôi, nhưng ai đã khiến Trần Gia Bảo trở thành quán quân cuộc thi Đông y, trình độ Đông y thể hiện còn cao hơn hai chúng tôi? Phó trưởng khoa Lục và tôi nảy sinh đam mê tìm kiếm tài năng, và chỉ sau đó đến nhà Trác với vẻ mặt nghiêm nghị và nói vài lời với Trần Gia Bảo. "

"Cái gì? Y thuật của Trần Gia Bảo còn tốt hơn Chủ tịch Lục và Phó chủ tịch Lục?"

Trác Tồn Duệ sửng sốt khi nhìn thấy lời thú nhận và gật đầu của Lục Chí Đông, anh biết y thuật của Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, vì vậy anh thực sự ngạc nhiên khi biết y thuật của Trần Gia Bảo hơn hẳn hai bác sĩ lớn của Việt Nam này.

Tuy nhiên, chỉ điều này là không đủ để Trác Tồn Duệ thỏa hiệp.

"Chủ nhiệm Lục và Phó chủ nhiệm Lục, tôi tôn trọng tính cách của anh, nhưng chúng tôi không cần anh xen vào chuyện gia đình của nhà họ Trác ."

Trác Tồn Duệ khịt mũi không nao núng.

Lục Chí Đông mỉm cười bất lực và ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo.

"Hừ, Trần Gia Bảo tưởng rằng nếu chúng tôi gọi Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, nhà họ Trác của tôi sẽ đồng ý ly hôn sao?

Thật là mơ tưởng!"

Trác Tồn Duệ liếc nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng lóe lên một tia khinh thường.

Trần Gia Bảo nhún vai, dường như ở trong lồng ngực của hắn.

Đột nhiên, một người hầu của nhà họ Trác bước vào cùng với Tần Hải Thanh, người đứng đầu gia tộc họ Tần.

Trác Cẩn Du cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì sao Tần Hải Thanh lại đột nhiên tới thăm, vốn định gặp hắn, nhưng khi nhìn thấy Tần Hải Thanh hướng về Trần Gia Bảo, hắn không khỏi kinh ngạc cùng một chỗ.

Chẳng lẽ Tần Hải Thanh cũng bị Trần Gia Bảo gọi ra giúp đỡ, hắn sao có thể có bộ mặt như vậy người ngoài?

Nghĩ đến điều này, mí mắt của Trác Tồn Duệ đập thình thịch, trong lòng dấy lên một điềm báo gì đó.

Chương 647

Chương 647

Trác Tồn Duệ đã ở trên đỉnh lâu, hắn vốn là có khí chất của một cao nhân, cùng với khí thế độc đoán và ngông cuồng, mạnh mẽ hơn, giống như hổ xuống núi, hắn đối với Trần Gia Bảo thái độ coi thường.

Tất nhiên, Trác Tồn Duệ có vốn độc đoán!

Bởi vì anh ta là người đứng đầu nhà họ Trác , giàu có bậc nhất ở tỉnh lỵ, đối với anh ta, trừ phi Trần Gia Bảo là con cháu trực hệ của các gia tộc lớn ở Vĩnh Phúc, nếu không, ở trước mặt ông tôi, Trần Gia Bảo chỉ là con kiến!

Chu Cảnh Vân nở một nụ cười gượng gạo. Khi Trác Tồn Duệ còn trẻ, anh ấy nổi tiếng với những phương pháp cứng rắn và tàn nhẫn, trong thế hệ của anh ấy, anh ấy được coi là một người cực kỳ tốt. Chính vì sự tồn tại của Trác Tồn Duệ mà gia đình Trác có thể đang phát triển rực rỡ và thậm chí có khuynh hướng trở thành gia đình giàu có hàng đầu ở tỉnh lỵ.

“Xem ra, để người nhà họ Trác thành thật đồng ý ly hôn thực sự không phải là một việc dễ dàng.”

Chu Cảnh Vân bí mật cau mày, cảm thấy bất lực.

Tuy nhiên, đối mặt với ông Trác, người mạnh mẽ đến mức thậm chí còn có chút áp chế người khác, vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, thậm chí còn có một nụ cười đùa giỡn trên khóe miệng, và nói: “Ông nói xong chưa?”

“Hả?”

Trác Tồn Duệ sửng sốt.

Theo dự kiến ban đầu của ông ấy, sau khi Trần Gia Bảo nghe nói về sức mạnh mạnh mẽ của Trác, chưa kể đến việc bị choáng ngợp, ít nhất anh ấy cũng nên xấu hổ và sợ tự phụ

trong gia đình Trác của mình nữa. Tuy nhiên, Trần Gia Bảo bây giờ bình tĩnh và bình tĩnh, không, Thậm chí còn có phản ứng có phần hơi "nực cười", hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông, khiến ông không biết phải tiếp tục như thế nào một lúc nữa.

Trần Gia Bảo trước tiên thở dài, sau đó tỏ vẻ kinh hãi nói: "Tôi đến đây là thành ý. Ông không những không coi trọng tôi mà còn chế giễu tôi. Hơn nữa, địa vị của gia tộc họ Trác của ông ở tỉnh lỵ quả thực rất rực rỡ, thực lực kinh tế cũng rất mạnh."

Tuy nhiên, trong mắt tôi, nó vẫn chưa đến mức! "

Trác Tồn Duệ vẻ mặt ủ rũ, tuy trong lòng lửa giận nhưng vẫn bị thái độ kiêu ngạo của Trần Gia Bảo lừa gạt, thận trọng hỏi: "Cậu nói anh là người ngoài tỉnh, anh đến từ Bắc Ninh à?"

Nếu Trần Gia Bảo thực sự xuất thân từ Bắc Ninh, cho dù ông tôi là trưởng tộc họ Trác , ông tôi cũng phải suy nghĩ về ưu và khuyết điểm.

Trần Gia Bảo lắc đầu và nói: "Không, tôi đến từ thành phố Hải Phòng."

Không hiểu sao dám tự tiện đến nhà họ Trác của chúng tôi. Hóa ra là từ thành phố nhỏ. Tôi thật sự không có nhiều kiến thức."

Trác Tồn Duệ không còn lo lắng gì nữa, trong lòng tràn đầy khinh thường, trong mắt chợt lóe một tia tàn nhẫn, tự đắc nói.

"Chàng trai trẻ, tự tin là tốt cho cậu, nhưng tự tin quá là ngu ngốc và sẽ mang đến tôii họa cho cậu. Tin hay không thì tùy, chỉ cần nhà họ Trác độngtayđộng chân, tương lai cậu sẽ không bao giờ có thể ra khỏi thành phố tỉnh lẻ!"

Mối đe dọa!

Một mối đe dọa không hề nao núng!

Nếu ai đó đang đối mặt với mối đe dọa sinh tử của ông Trác, tôi e rằng họ sẽ sợ hãi và quỳ xuống cầu xin sự thương xót. Tuy nhiên, biểu cảm của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi và lại ngồi xuống ghế, giơ chân lên và uống một cách nhàn nhã. Sau khi nhấp một ngụm trà, anh ta nhẹ nói: "Tôi không tin, bởi

vì ông và người nhà họ Trác , đều chưa có năng lực này. Bởi vậy, trong mắt tôi, lời đe dọa của ông chỉ là một trò đùa lớn.”

Chu Cảnh Vân cảm thán: Mặc dù anh đã nhìn thấy sự độc đoán của Trần Gia Bảo, nhưng những lời nói và việc làm ngạo mạn của Trần Gia Bảo lúc này đã làm mới nhận thức của Chu Cảnh Vân.

Đương nhiên, Chu Cảnh Vân không cảm thấy rằng Trần Gia Bảo bị áp đảo, bởi vì anh ta biết rằng Trần Gia Bảo mới là cường quốc đỉnh cao thực sự!

“Toàn tỉnh, e rằng chỉ có Trần Gia Bảo có loại khí chất này không để nhà họ Trác vào mắt. Chậc chậc chậc, thật sự là sóng sau của sông Hồng đẩy sóng về phía trước.”

Chương 648

Chương 648

Chu Cảnh Vân thở dài trong lòng.

Mà bên kia, Trác Tồn Duệ càng tức giận, ngay cả bắp thịt khóe mắt cũng giật giật.

Nhà họ Trác ở tỉnh lỵ mấy chục năm, từ lâu đã đứng đầu kim tự tháp quyền lực của tỉnh lỵ, luôn luôn xinh đẹp, cho dù là quan chức cấp cao cấp tỉnh đến nhà họ Trác cũng phải lễ phép cho hắn thể diện gia trưởng nhà họ Trác .

Hôm nay lần đầu tiên trong đời bị một người như vậy bỏ qua, mấu chốt là thanh niên này có khí chất từ nhỏ, Trác Tồn Duệ làm sao có thể chịu được?

“Kiều Ngọc Nghi, cô mang theo Trần Gia Bảo, cô để cho hắn tự phụ như vậy ở nhà họ Trác sao?”

Trác Tồn Duệ lạnh lùng nói.

Trong mắt anh ta cho rằng Trần Gia Bảo đang dựa vào nhà họ Kiều mới dám kiêu ngạo như vậy trước mặt mình, vì vậy Trác Tồn Duệ trực tiếp hỏi Chu Cảnh Vân.

Trước sự mong đợi của ông tôi,Chu Cảnh Vân nhún vai và nói: “Tôi đã đến cùng với Trần Gia Bảo, nhưng anh ấy không phải người nhà họ Kiều, và tôi không thể kiểm soát anh ấy.”

“Vì anh, Chu Cảnh Vân không quản được, vậy tôi sẽ lo liệu. Tôi cũng nhân cơ hội để cho những người khác ở tỉnh biết rằng gia tộc họ Trác của chúng tôi giàu có hàng đầu ở tỉnh lỵ nhất định không phải vô ích, nhà họ Trác không phải là nơi có chó mèo tới cửa nhà ngươi!”

Trác Tồn Duệ khịt mũi, và định gọi ai đó.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo khẽ liếc hắn một cái, nhướng mày nói: "ông biết về nhà họ Trần?"

"Đồng ý?"

Trác Tồn Duệ dừng lại và nhìn Trần Gia Bảo một cách kỳ lạ, vẻ mặt không ngừng thay đổi.

Cách đây không lâu, nhà họ Triệu vẫn là một gia tộc giàu có bên cạnh nhà họ Trác , họ Tần và họ Kiều, tuy nhiên một tháng trước, người đứng đầu nhà họ Triệu, Triệu Đức Minh, đã bị một người bí ẩn giết chết trên núi . Bị chém chết, xã hội thượng lưu ở tỉnh lỵ cũng làm loạn.

"Trần Gia Bảo đột nhiên nhắc tới chuyện nhà họ Triệu. Chẳng lẽ chính anh ta là người giết chết Triệu gia, tàn sát nhà họ Triệu sao? Không, chuyện này tuyệt đối không thể. Phía sau họ Triệu có một môn phái võ công cao cường làm hậu thuẫn. Hắn muốn qua một đêm."

Để giết được nhà họ Triệu, cần phải có ít nhất vài tên côn đồ cùng ra tôiy. Trần Gia Bảo còn trẻ, lại sinh ra ở một nơi nhỏ bé như thành phố Hải Phòng. Sao lại có khả năng như vậy? "

Trác Tồn Duệ lắc đầu, ném vào trong đầu ý tưởng phi thực tế này, cau mày hỏi: "Trần Gia Bảo, anh nói Triệu gia là có ý gì?"

Khóe miệng Trần Gia Bảo cười càng thêm thú vị, nói: "Cho dù địa vị của ông ở tỉnh lỵ cao đến đâu, nhà họ Trác vẫn ràng buộc với nhà họ Triệu, và dù có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là trung gian của nhà họ Triệu, cho dù tính về hậu trường, Nhà họ Trác của ông còn kém nhà Triệu. Tôi nói đúng không? "

"Tôi không phủ nhận điều này."

Trác Tồn Duệ cau mày.

"Vì nhà họ Triệu có thể bị tiêu diệt trong một sớm một chiều, ai có thể đảm bảo rằng nhà họ Trác sẽ không lặp lại những sai lầm của nhà họ Triệu, ngài nói đúng không, gia trưởng họ Trác ?"

Trần Gia Bảo nhắc nhở "nhân từ".

Trác Tồn Duệ sắc mặt lập tức thay đổi, tức giận nói: "Vậy anh đang uy hiếp nhà họ Trác của chúng tôi? Chà chà, Trác Tồn

Duệ đã trải qua vô số sóng gió ở tỉnh lỵ. Tôi chưa bao giờ nghĩ hôm nay lại bị một kẻ vô danh khinh thường.”

Cậu cho rằng Triệu gia bị cậu diệt? Nói giỡn, cậu có thực lực như vậy sao? “

Chu Cảnh Vân lập tức trợn tròn mắt chờ mong, sau đó cố nén cười, bởi vì hắn biết nhà họ Triệu thật sự vì Trần Gia Bảo mà bị tàn sát!

Chu Cảnh Vân, anh đang cười cái gì vậy?”

Trác Tồn Duệ bất mãn nói.

“Không … không sao … anh tiếp tục đi …”

Khuôn mặt anh ta đỏ bừng, xoay người nhanh chóng.

Trác Tồn Duệ cảm thấy kỳ lạ, mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng về phần mình đã xảy ra chuyện gì, nhất thời không thể nói ra.

Chương 649

Chương 649

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cắt ngang dòng suy nghĩ của anh ta và nói tiếp: "ông Trác, tôi vui lòng nhắc nhở ông rằng nếu bây giờ ông đồng ý ly hôn, điều kiện của tôi vẫn không thay đổi và tôi có thể bồi thường cho Trác Tranh về việc kinh doanh, nhưng nếu ông nhất quyết từ chối, tôi e rằng nhà họ Trác sẽ trở thành trò cười của tỉnh lỵ, xin hãy suy nghĩ kỹ lại. "

"Đùa!"

Trác Tồn Duệ hừ lạnh, nói, "Trần Gia Bảo cậu chỉ là người ở một nơi nhỏ bé. Nếu Chu Cảnh Vân không đưa cậu đi cùng, cậu thậm chí sẽ không thể bước qua cổng nhà họ Trác của tôi. Cậu có tư cách gì mà ra mặt yêu cầu tôi đồng ý ly hôn? "

Trần Gia Bảo trả lời, nhàn nhạt nói: "Bây giờ sắp đến giờ rồi, bọn họ cũng nên ở đây."

Họ? Còn ai đến không?

Trước khi Trác Tồn Duệ kịp hỏi, đột nhiên, một người hầu của gia đình Trác đưa Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, hai nhà lãnh đạo trong lĩnh vực y học cổ truyền của tỉnh Vĩnh Phúc.

"Chủ nhiệm Lục, Phó trưởng khoa Lục, sao hai người lại đột nhiên đến đây?"

Trác Tồn Duệ tò mò hỏi.

Lục Chí Đông đầu tiên là trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo đang cùng lão thần, sau đó nở nụ cười: "Ông Trác , hai chúng tôi tới đây để nói thay Trần Gia Bảo, mong rằng ông Trác hủy hôn ước với nhà họ Kiều."

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, không chỉ Trác Tồn Duệ mà Chu Cảnh Vân cũng choáng váng, hiển nhiên, không thể

ngờ rằng Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, hai nhà y học lớn của Việt Nam, thực sự sẽ nói thay cho Trần Gia Bảo.

Trác Tồn Duệ đầu tiên là liếc nhìn Trần Gia Bảo, sau đó bất mãn nói: "Chủ tịch Lục, Phó trưởng khoa Lục, chuyện của nhà họ Trác chúng tôi hình như không liên quan gì đến anh đúng không?"

Lục Chí Đông cười khổ: "Vốn dĩ không liên quan gì đến hai chúng tôi, nhưng ai đã khiến Trần Gia Bảo trở thành quán quân cuộc thi Đông y, trình độ Đông y thể hiện còn cao hơn hai chúng tôi? Phó trưởng khoa Lục và tôi nảy sinh đam mê tìm kiếm tài năng, và chỉ sau đó đến nhà Trác với vẻ mặt nghiêm nghị và nói vài lời với Trần Gia Bảo. "

"Cái gì? Y thuật của Trần Gia Bảo còn tốt hơn Chủ tịch Lục và Phó chủ tịch Lục?"

Trác Tồn Duệ sửng sốt khi nhìn thấy lời thú nhận và gật đầu của Lục Chí Đông, anh biết y thuật của Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, vì vậy anh thực sự ngạc nhiên khi biết y thuật của Trần Gia Bảo hơn hẳn hai bác sĩ lớn của Việt Nam này.

Tuy nhiên, chỉ điều này là không đủ để Trác Tồn Duệ thỏa hiệp.

"Chủ nhiệm Lục và Phó chủ nhiệm Lục, tôi tôn trọng tính cách của anh, nhưng chúng tôi không cần anh xen vào chuyện gia đình của nhà họ Trác ."

Trác Tồn Duệ khịt mũi không nao núng.

Lục Chí Đông mỉm cười bất lực và ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo.

"Hừ, Trần Gia Bảo tưởng rằng nếu chúng tôi gọi Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, nhà họ Trác của tôi sẽ đồng ý ly hôn sao?

Thật là mơ tưởng!"

Trác Tồn Duệ liếc nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng lóe lên một tia khinh thường.

Trần Gia Bảo nhún vai, dường như ở trong lồng ngực của hắn.

Đột nhiên, một người hầu của nhà họ Trác bước vào cùng với Tần Hải Thanh, người đứng đầu gia tộc họ Tần.

Trác Cẩn Du cảm thấy kỳ quái, không hiểu vì sao Tần Hải Thanh lại đột nhiên tới thăm, vốn định gặp hắn, nhưng khi nhìn thấy Tần Hải Thanh hướng về Trần Gia Bảo, hắn không khỏi kinh ngạc cùng một chỗ.

Chẳng lẽ Tần Hải Thanh cũng bị Trần Gia Bảo gọi ra giúp đỡ, hắn sao có thể có bộ mặt như vậy người ngoài?

Nghĩ đến điều này, mí mắt của Trác Tồn Duệ đập thình thịch, trong lòng dấy lên một điềm báo gì đó.

Chương 650

Chương 650

Trong ánh mắt ngạc nhiên và khó hiểu của ông Trác, Tần Hải Thanh bước tới chỗ Trần Gia Bảo.

“Chú Tần, chú đến rồi.”

Trần Gia Bảo đứng lên cười.

Tần Hải Thanh cười thân ái nói: “Anh đã chào hỏi, tôi tại sao tôi không được tới?”

Tần Hải Thanh đến vì Trần Gia Bảo?

Trác Tồn Duệ cảm thán trong lòng, bí mật cau mày: “Nhà Tần vốn nổi tiếng như nhà họ Trác , hơn nữa nhà Tần gần đây còn tung ra thị trường một loại thuốc đặc trị tinh chất rắn ‘, bán trên thị trường, chỉ trong một thời gian ngắn đã tích lũy được một số vốn khổng lồ cho nhà Tần. Nổi cơn ghen, đã làm cho nhà Tần vô song một thời.

Theo tôi biết, ở thành phố Vĩnh Phúc chỉ có nhà họ Tần gần như không lên sân khấu, Trần Gia Bảo làm sao có thể mời được Tần Hải Thanh, người đứng đầu gia tộc họ Tần đến giúp? Chẳng lẽ anh ta là con hoang của nhà họ Tần ở lại đây? Không nên … “

Trác Tồn Duệ lại bối rối và sốc.

Lúc này, Tần Hải Thanh đã nhìn anh rồi thờ ơ nói: “ông Trác, lời nói khách sáo còn lại, tôi đi thẳng vào vấn đề. Hôm nay, tôi đến thăm nhà họ Trác . Chỉ có một điều, tôi hy vọng ông Trác có thể nể mặt của Hải Thanh.”

Nào, đồng ý trả lại hôn sự với nhà họ Kiều. “

Mặc dù anh đã đoán được ý định của Tần Hải Thanh từ lâu, nhưng vẻ mặt của Trác Tồn Duệ vẫn rất ảm đạm khi anh nghe

thấy tận mắt, cơ hồ khóe mắt không ngừng co giật, nói: “Tần Hải Thanh, hôn ước với nhà họ Kiều là chuyện riêng của nhà họ Trác chúng tôi. Có vẻ như không đến lượt anh can thiệp, phải không? “

Tần Hải Thanh nhún vai nói: “Vốn dĩ tôi thật sự không quan tâm chuyện riêng tư của gia đình ông, nhưng vì thuốc đặc trị, hôm nay Hải Thanh vẫn phải tới.”

“‘Thuốc đặc trị tinh chất rắn’? Ý anh là gì?”

Trác Tồn Duệ sửng sốt, tự hỏi điều này có liên quan gì đến “Thuốc đặc trị tinh chất rắn”.

Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha cũng bối rối, là tiền bối trong ngành y học Việt Nam, họ đương nhiên biết sự thống trị của “Thuốc đặc trị tinh chất rắn”

trong các sản phẩm chăm sóc sức khỏe, nhưng họ không ngờ rằng anh ta đến để giúp Trần Gia Bảo.

Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha nhìn nhau, trong lòng thầm lạ.

Tần Hải Thanh đầu tiên liếc nhìn Trần Gia Bảo, sau đó cười giải thích: “Bởi vì công thức của ‘Thuốc đặc trị tinh chất rắn’ là do Trần Gia Bảo cung cấp, và Trần Gia Bảo cũng là ông chủ thực sự của’Thuốc đặc trị tinh chất rắn ‘. Nói đúng ra, tôi vẫn đang làm việc cho Trần Gia Bảo. Đó là công việc bán thời gian. “

“Cái gì? Ông chủ đằng sauc’Thuốc đặc trị tinh chất rắn ‘là Trần Gia Bảo?”

Đối với ông tôi, Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha, tin tức này chẳng khác gì việc kích nổ một quả bom năng lượng lớn.

Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha nhìn nhau, nhìn thấy ánh mắt của nhau vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vốn dĩ họ chỉ muốn làm ơn cho Trần Gia Bảo, nhưng họ không mong đợi có thêm lợi nhuận.

“Không ngờ là không ngờ, công thức của ‘Thuốc đặc trị tinh chất rắnh’ là do Trần Gia Bảo cung cấp, nhưng không lạ gì với kỹ năng y thuật ma thuật của Trần Gia Bảo, vì thậm chí có đơn thuốc ‘Thuốc đặc trị tinh chất rắn’ đã thất truyền hàng trăm

năm, thì anh ta không có gì đáng ngạc nhiên khi có công thức của ‘Thuốc đặc trị tinh chất rắn’. Chậc chậc, tôi thực sự không biết có bao nhiêu đơn thuốc ma thuật đã thất truyền từ lâu vẫn còn ẩn trong đầu Trần Gia Bảo. Không, tôi phải hỏi kỹ khi nhìn lại! “

Lục Chí Đông trong lòng tràn đầy vui mừng, ngay cả ánh mắt đối với Trần Gia Bảo cũng đầy lửa, giống như đang nhìn bảo vật.

Cũng bị sốc là ông Trác, sắc mặt trở nên xấu xí, vốn dĩ từ đầu đã nghĩ rằng Trần Gia Bảo là một con ranh, nhưng chỉ trong nháy mắt, Trần Gia Bảo đã trở thành ông trùm đứng sau sản phẩm chăm sóc sức khỏe đình đám nhất “Thuốc đặc trị tinh chất rắn”.

Mức độ lớn của sự thay đổi này khiến Trác Tồn Duệ rất khó chấp nhận trong một thời gian.

Chương 651

Chương 651

Đặc biệt là Trác Tồn Duệ nhớ tới mình vừa rồi dùng vốn liếng để giả bộ trước mặt Trần Gia Bảo, châm biếm Trần Gia Bảo là con gà cấp thấp, kết quả anh ta liền bị đánh vào mặt, trong lòng không khỏi nóng nảy, hối hận.

“ông Trác, Trần Gia Bảo bây giờ là con bò tiền mặt của nhà họ Tần chúng tôi. Cậu nói đi nhờ tôi giúp, tôi có thể không tới sao?”

Tần Hải Thanh trên mặt nở nụ cười vô hại, tuy rằng trong lời nói vô lực, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn. Làm sao có thể có cái nhìn nửa vời?

Trác Tồn Duệ hít sâu một hơi, nhìn xung quanh, mí mắt phải nhảy lên.

Tần Hải Thanh, Chu Cảnh Vân, Lục Chí Đông, và Lục Tuyết Kha đều là những nhân vật nổi tiếng ở tỉnh lỵ, bốn người này có quan hệ mật thiết với Trần Gia Bảo.

“Trần Gia Bảo, người này không được coi thường.”

Trác Tồn Duệ vô thức nhìn Trần Gia Bảo, tình cờ bắt gặp ánh mắt chế giễu của Trần Gia Bảo, trong lòng đột nhiên tức giận, hừ lạnh một tiếng, chắp taynói: “Anh định dùng vũ lực trấn áp người khác?”

Khóe miệng Trần Gia Bảo nở nụ cười, lúc rảnh rỗi nhấp một ngụm trà, cởi mở thú nhận: “Đúng vậy, ông nói đúng, tôi chỉ dùng sức mạnh để trấn áp người tôi, ông muốn làm gì?”

Nụ cười của Trần Gia Bảo vô hại đối với con người và động vật, nhưng những gì anh ấy nói thật đáng kinh ngạc.

Trong khi Tần Hải Thanh, Chu Cảnh Vân và những người khác cảm thấy thích thú, trái tim của họ đầy chấn động.

Trong biệt thự của gia tộc Trác, ông Trác bị áp đảo bởi vũ lực, nếu không phải tận mắt chứng kiến loại chuyện này, ai có thể tin được? Ai tin được?

Đặc biệt, Trần Gia Bảo, người áp đảo ông tôi khi mà đến tỉnh lỵ chưa đầy hai tháng!

“Trần Gia Bảo, anh ấy thực sự tuyệt vời!”

Tần Hải Thanh, Chu Cảnh Vân và những người khác đều bị sốc.

Trác Tồn Duệ sắc mặt càng thêm xấu xa, lửa giận trong lòng lại càng mạnh, trên trán tuy rằng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng vẫn kiên quyết nói: “Nếu ngươi cho rằng chuyện này để cho nhà họ Trác thỏa hiệp, như vậy cũng quá ngây thơ. Gia tộc ông Trác của tôi tỉnh rồi.”

Kinh thành đã dày công vun đắp nhiều năm, tích lũy đủ mối liên hệ trong ba cõi quân sự, chính trị và kinh doanh, cho dù nhà Tần và nhà Kiều hợp nhất, thì Trác Tồn Duệ còn sợ gì?

Hừm, cậu muốn ép nhà họ Trác của chúng tôi phải cúi đầu, đó là mơ tưởng, nhà họ Trác sẽ chết theo cậu, ai sợ ai? “

Tần Hải Thanh và Kiều Phượng Hoa bí mật cau mày, với mối quan hệ bền chặt và tích lũy kinh doanh của nhà họ Trác , nếu nhà họ Trác thực sự có ý định phá lưới, thì chuyện này thật sự rất khó xử lý.

Nghĩ đến đây, hai người cùng nhau nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo dường như không lo lắng chút nào, hắn lắc lắc lòng bàn tôiy, cười nói: “Không hổ là ông Trác, thật sự là độc đoán, nhưng đừng lo lắng, tiếp theo sẽ có nhiều hơn.”

Ai đó đang đến để giúp Trần Gia Bảo? Tần Hải Thanh và Chu Cảnh Vân đã là những lãnh đạo cao nhất của tỉnh lỵ, nhưng nhìn biểu hiện của Trần Gia Bảo, liệu có người có địa vị cao hơn Tần Hải Thanh và Chu Cảnh Vân?

Bắt gặp ánh mắt vui đùa của Trần Gia Bảo, Trác Tồn Duệ”đập thình thịch”

trong lòng, dấy lên một điềm báo không lành.

Cũng bối rối là Tần Hải Thanh, Chu Cảnh Vân và những người khác, họ cũng chỉ biết rằng ngoài họ ra, Trần Gia Bảo có một thẻ lỗ.

Đầu óc đang phân vân, đột nhiên, người nhà họ Trác bước vào, dường như bị bầu không khí căng thẳng trong đại sảnh ép buộc, liền lắp bắp nói: "Gia trưởng, Chu … Chủ tịch Chu Cảnh Vân tới rồi … đang tới."

"Chủ tịch Chu đến rồi à?"

Trác Tồn Duệ kêu lên, sau đó, mí mắt phải nhảy lên, chẳng lẽ Trần Gia Bảo mời Chủ tịch Chu đến giúp?

"Không, điều đó là không thể. Chu Cảnh Vân là chủ tịch của Câu lạc bộ Thương mại tỉnh Vĩnh Phúc. Anh ấy có thể được gọi là lãnh đạo của cộng đồng doanh nghiệp tỉnh Vĩnh Phúc. Chưa nói liệu Trần Gia Bảo có biết Chu Cảnh Vân hay không. Có thể là để Trần Gia Bảo gây áp lực với ông Trác, điều này không phù hợp với hành vi thường ngày của Chu Cảnh Vân. Có lẽ chỉ là tình cờ mà Chu Cảnh Vân đến đây vào lúc này. "

Chương 652

Chương 652

Nghĩ đến đây, Trác Tồn Duệ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi nhìn thấy ngực của Trần Gia Bảo, anh ta khẽ cau mày nói: "Mau mời chủ tịch Chu."

Một lúc sau, Chu Cảnh Vân trong bộ đồ đen bước vào, cười nói: "ông Trác, người của Chu gia không mời mà đến đây. Có việc gì sao?"

Nhìn thấy Chu Cảnh Vân không có đi về phía Trần Gia Bảo, mà là lần đầu tiên chào hỏi, Trác Tồn Duệ hoàn toàn thả lỏng, cười nói: "Chủ tịch Chu vẫn luôn quán xuyến mọi chuyện, hôm nay là loại hương gì mà thổi phật lớn vậy, chủ tịch Chu?"

Rốt cuộc, Trác Tồn Duệ đắc thắng liếc nhìn Trần Gia Bảo, chủ nhiệm Chu đích thân tới ngồi, cho dù Trần Gia Bảo mời mấy ngàn người cũng phí sức!

Bởi vì Chu Cảnh Vân là người đứng đầu giới kinh doanh tỉnh Vĩnh Phúc, đằng sau đó là bối cảnh gia tộc Vĩnh Phúc vững chắc!

"Chà …"

Chu Cảnh Vân dừng lại, đột nhiên chào Trần Gia Bảo, sau đó anh ta chống taylên lưng, cười nói: "Tôi được Bác sĩ Bảo mời làm người vận động hành lang cho Bác sĩ Bảo. Tôi hy vọng ông Trác có thể Vì thể diện của Chu, anh đồng ý cho nhà họ Kiều ly hôn ".

Khoé miệng Trác Tồn Duệ cứng đờ nở nụ cười, sau đó trợn to hai mắt, kinh ngạc thốt lên: "Chủ tịch Chu, anh … anh cũng ở đây giúp Trần Gia Bảo, chuyện này … sao có thể?"

Tần Hải Thanh, Lục Chí Đông và những người khác cũng bị sốc, không ngờ rằng Chu Cảnh Vân, người đứng đầu giới kinh

doanh của Vĩnh Phúc lại đến giúp Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo quả thực không phải người thường!

Vẻ mặt của Chu Cảnh Vân rất xúc động, anh mỉm cười: "Kỹ năng y tế của Bác sĩ Bảo thật tuyệt vời. Đó là người tuyệt vời nhất trong số những người trẻ tuổi mà tôi từng thấy trong đời. Thành tựu trong tương lai là hoàn toàn vô hạn. Bác sĩ Bảo cũng rất tốt với nhà họ Chu. Ngoài ra, cô gái Kiều Ngọc Nghi cũng rất có ý mời tôi, vì vậy tôi đã nguôi ngoai khuôn mặt cũ của mình và đến với Trác gia với tư cách là một nhà vận động hành lang. Anh sẽ không thể không nể mặt khuôn mặt này, phải không? "

"Không… không… Chủ tịch Chu sẽ nói gì đây, tôi… làm sao tôi không cho cậu thể diện."

Khoé miệng Trác Tồn Duệ miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, nhưng xấu hơn là khóc.

Nếu sự xuất hiện trước đó của Lục Chí Đông, Lục Tuyết Kha và Tần Hải Thanh đã gây đủ áp lực lên ông tôi, thì sự xuất hiện của Chu Cảnh Vân đã hoàn toàn áp đảo ông tôi.

Anh không thể hiểu tại sao Chu Cảnh Vân, người luôn hòa thuận, lại đứng trong một đội hiếm hoi với Trần Gia Bảo?

Trần Gia Bảo lúc này mới đứng dậy, lắc đầu cười khẩy, giống như đang giễu cợt nói: "ông Trác, nếu ngay từ đầu ngươi đồng ý ly hôn, tôi vẫn có thể để cho anh được chia cổ phần kinh doanh của 'Thuốc đặc trị tinh chất rắn', thật đáng tiếc. Cơ hội trao cho anh, anh chưa chắc đã biết, mất vợ rồi đổ vỡ, bảo là ngu hay ngốc? "

Sắc mặt Trác Tồn Duệ lại thay đổi, hắn ghen tị với "Thuốc đặc trị tinh chất rắn"

từ lâu, nhưng không nghĩ rằng cơ hội đã đặt trước mặt, nhưng lại không nắm bắt.

Một cảm giác hối hận sâu sắc dâng lên trong lòng anh, và khuôn mặt anh còn xấu hơn là khóc!

"Cơ hội mà tôi Trần Gia Bảo ban cho luôn chỉ có một lần. Bây giờ, vì anh đã đồng ý hủy bỏ hôn ước, hãy yêu cầu Trác Tranh mang ra hợp đồng của hôn ước ban đầu."

Trần Gia Bảo nói.

Trác Tồn Duệ thở dài, trong lòng đầy uất ức, nếu ngay từ đầu anh biết Trần Gia Bảo có thể mời các lãnh đạo doanh nghiệp như Tần Hải Thanh và Chu Cảnh Vân, và nhà họ Trác có thể tham gia kinh doanh "Thuốc đặc trị tinh chất rắn", đã từ lâu rồi. Đã hứa sẽ ly hôn.

Hiện tại kết quả không tốt, hợp đồng hôn nhân với nhà họ Kiều sắp rút lui, công việc làm ăn của "Thuốc đặc trị tinh chất rắn"

cũng sa sút, thật sự mất vợ, đổ vỡ.

"Hôm nay, tôi hay tin ông Trác thua. Bưu điện ở tầng hai, cậu ở đây chờ."

Trác Tồn Duệ trong chốc lát dường như già đi rất nhiều, xoay người bước lên lầu hai của biệt thự.

Chu Cảnh Vân vui mừng khôn xiết, mục đích chính của ngày hôm nay là muốn ly hôn, vốn dĩ anh ấy cho rằng Trác Tồn Duệ là một cục xương khó gặm nhấm, anh ấy cũng đã chuẩn bị cho một trận chiến kéo dài vì chuyện này, sao có thể nghĩ rằng ba lần năm chia hai, Trác Tồn Duệ đồng ý hủy hôn, cho anh một cảm giác không thực.

Chương 653

Chương 653

Không, không, nói một cách chính xác, Trác Tồn Duệ quả thực là một khúc xương cứng, nhưng sức mạnh và tầm ảnh hưởng của Trần Gia Bảo đã vượt quá sức tưởng tượng của anh ta. Có thể nói, dù xương của Trác Tồn Duệ có cứng hơn cũng sẽ gặp được Trần Gia Bảo. Thanh kiếm bất khả chiến bại với taycầm của nó cũng sẽ bị bẻ gãy bằng một thanh kiếm cứng hơn nhiều lần.

“Xem ra ông tôi có con mắt hung ác. Từ lâu đã biết Trần Gia Bảo không phải người thường. Nếu Kiều Phượng Hoa thật sự có thể cùng Trần Gia Bảo, trói Trần Gia Bảo vào xe ngựa của nhà họ Kiều, vậy thì thật là hoàn hảo, nhưng Tần Ly Nguyệt, cô gái đó là anh gái thực sự của Trần Gia Bảo, người nhà họ Tần … “

Nghĩ đến đây, Chu Cảnh Vân bất giác liếc nhìn Tần Hải Thanh, sau đó cười khổ lắc đầu, quên đi, trẻ con có phúc khí của mình, cứ để chúng đi.

Một lúc sau, Trác Tồn Duệ bước lại, trên tayvẫn cầm một chiếc cột cưới màu đỏ vàng.

“Đây là bản giao ước đính hôn giữa nhà họ Trác và nhà họ Kiều.”

Trác Tồn Duệ đưa cho Trần Gia Bảo, vẻ mặt đau lòng.

Trần Gia Bảo lần đầu tiên đọc nó cho Chu Cảnh Vân, sau khi xác nhận rằng không có vấn đề gì, trước mặt mọi người, Trần Gia Bảo đã xé tờ giao ước ra từng mảnh.

Vẻ mặt của Trác Tồn Duệ không ngừng thay đổi, lần này anh ta không chỉ mất đi lợi ích khi kết hôn với nhà họ Kiều, mà còn cả lợi ích thương mại của “Thuốc đặc trị tinh chất rắn”, có thể nói hôm nay nhà họ Trác thất bại hoàn toàn!

Và người chủ chốt khiến gia tộc họ Trác thất bại chắc chắn là Trần Gia Bảo!

Trác Tồn Duệ nhìn Trần Gia Bảo thật sâu, trong mắt hiện lên sự sỉ nhục và tức giận, càng thêm căm hận!

Trần Gia Bảo làm ngơ, quay người lại, khóe miệng nở nụ cười ấm áp, chân thành nói: "Chủ nhiệm Chu, chú Tần, chủ nhiệm Lục, Phó chủ nhiệm Lục, hôm nay cảm ơn anh đã giúp đỡ. Hôm sau có thời gian, tôi sẽ đến đây."

Cảm ơn đã ghé thăm!"

Chu Cảnh Vân cùng những người khác vui mừng khôn xiết, liều mạng xúc phạm đến nhà họ Trác hôm nay đến bênh vực Trần Gia Bảo, vì Trần Gia Bảo nói cái gì?

Chu Cảnh Vân cười vui vẻ: "Nói không chừng Bác sĩ Bảo là con rồng cháu phượng. Hôm sau rảnh rỗi thì đưa cô gái của Kiều Phượng Hoa đến nhà tôi ngồi cùng. Tôi sẽ để anh chàng nhà tôi tự taynấu ăn. Chẩn đoán cơ thể, cô ấy đã la hét rằng cô ấy không được khỏe trong thời gian gần đây. "

Ông Trác, Chu Cảnh Vân và những người khác đã bị sốc một cách bí mật.

Chu Cảnh Vân đã đích thân mời Trần Gia Bảo đến làm khách tại nhà mình, đây là cách đãi ngộ mà ngay cả những người anh lớn của họ cũng chưa từng có trước đây, điều này cho thấy Chu Cảnh Vân lạc quan như thế nào về Trần Gia Bảo.

Nghĩ đến đây, trán Trác Tồn Duệ lại đổ mồ hôi lạnh.

Tần Hải hờ hững liếc nhìn Trần Gia Bảo, đứng dậy chào tạm biệt, Chu Cảnh Vân cùng những người khác cũng đứng dậy rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng rời đi của Trần Gia Bảo, Trác Tồn Duệ trong mắt lóe lên một tia sắc bén, trong lòng nói: "Trần Gia Bảo, nếu cậu được Chu Cảnh Vân chiếu cố thì sao? Đây là thành phố trực thuộc tỉnh. Gia tộc Trác của tôi có cách giết cậu. Hôm nay sự sỉ nhục mà cậu đã mang đến cho nhà họ Trác chắc chắn sẽ bị nhân đôi trở lại trong tương lai! "

Lúc này, Chu Cảnh Vân và những người khác đã đi ra khỏi đại sảnh biệt thự, Trần Gia Bảo cũng đã một chân bước ra, đột

nhiên không biết mình nghĩ đến cái gì, liền thu chân lại, quay đầu nhìn Trác Tồn Duệ.

Vẻ mặt của Trác Tồn Duệ thay đổi, sau đó ủ rũ nói: "Trần Gia Bảo, anh đã xé nát giao ước cưới rồi, anh còn muốn làm gì nữa?"

Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Tôi mới đột nhiên nhớ tới có chuyện quên nói với anh."

"Có chuyện gì vậy?"

Trác Tồn Duệ cau mày, anh không nghĩ Trần Gia Bảo sẽ nói với anh điều gì tốt.

Trần Gia Bảo thoải mái cười nói: "Kỳ thật nhà họ Triệu, thật sự là bị tôi giết chết. Cũng là vì tôi mà nhà Triệu gia bị tàn sát đến chết."

Chương 654

Chương 654

Mặc dù nụ cười của Trần Gia Bảo là vô hại đối với con người và động vật, nhưng nội dung của lời nói đã mang lại cho Trác Tồn Duệ một cú sốc sâu sắc nhất!

“Cậu … Cậu nói cái gì? Nhà họ Triệu … Nhà họ Triệu thực sự vì cậu mà bị tàn sát?”

Trác Tồn Duệ sửng sốt.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo khẽ gật đầu, trong lòng Trác Tồn Duệ cảm thấy sợ hãi: “Nhà họ Triệu là một gia tộc lớn hơn nhà họ Trác , hơn nữa phía sau nhà họ Triệu còn có một người khổng lồ như Ngô Uyển Tông làm hậu thuẫn, không ngờ … Trần Gia Bảo bị giết vì Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo thật là khủng khiếp, may mà tôi hứa sẽ ly hôn kịp thời, nếu không để Trần Gia Bảo dùng biện pháp đối phó với nhà họ Triệu đối phó với nhà họ Trác , không phải nhà họ Trác sẽ bị diệt vong sao? May thay … “

Nghĩ đến đây, Trác Tồn Duệ cảm thấy nhẹ nhõm.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nói tiếp: “Nhân tiện, còn có chuyện khác.”

“Có chuyện gì vậy?”

Trác Tồn Duệ hỏi trong tiềm thức, choáng váng.

Trần Gia Bảo cười nói: “Tôi đã nói rồi, có thể anh không quan tâm, tôi nói lại bây giờ, Trác Tranh con anh có hận tôi…”

“Cái gì?”

Trác Tồn Duệ sửng sốt: “Trác Tranh thực sự đã khiêu khích Trần Gia Bảo, ác thần? Tôi hy vọng rằng mối hận thù giữa con

tôi và Trần Gia Bảo không lớn. Tôi hy vọng rằng có thể giải quyết nhiều tiền hơn …”

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Trần Gia Bảo đã hoàn toàn xua tôin suy nghĩ của anh.

Tôi nhìn thấy Trần Gia Bảo hai taymang trên lưng, ánh mắt trở nên chua xót, nói: “Trác Tranh từng nhờ hung thủ ám sát tôi.”

Trác Tồn Duệ kinh hãi, hai mắt đột nhiên mở to, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt trở nên vô cùng xấu xí: “Trần Gia Bảo giẫm phải tà thần nhà họ Triệu, Trác Tranh tại sao lại ngốc đến mức sai người đi ám sát Trần Gia Bảo. Đây đã là ân oán sinh tử rồi, trường sinh bất lão, phải không, trời sắp tàn Nhà họ Trác của tôi, để họ Trác nối gót nhà họ Triệu? “

Trần Gia Bảo khinh thường cười, xoay người bước ra ngoài, chỉ còn lại có Trác Tồn Duệ muốn khóc không ra nước mắt.

Không biết đã qua bao lâu, Trác Tồn Duệ đột nhiên phản ứng lại, vỗ đùi một cái, vội vàng kêu lên bên ngoài: “Mau, đi bắt cho tôi tên cha lừa gạt Trác Tranh. Hôm nay tôi nhất định phải ngắt lời nó! “

Người tôi nói rằng sau khi Trần Gia Bảo bước ra khỏi biệt thự của Trác, Chu Cảnh Vân, Lục Chí Đông và Lục Tuyết Kha đã rời đi, chỉ có Tần Hải Thanh và Chu Cảnh Vân đang đứng trước xe nói chuyện.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo đi ra ngoài, Tần Hải Thanh nói: “Gia Bảo, anh xử lý xong chuyện thì về biệt thự của Tần gia, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Được rồi, chú Tần.”

Trần Gia Bảo cười khổ, không cần phải nói, hẳn là Tần Hải Thanh, cha vợ tương lai, biết được hắn có quan hệ không rõ ràng với Kiều Phượng Hoa, anh liền tự mình đến biệt thự nhà họ Tần hỏi cho cô con gái nhỏ Tần Tư Ninh. Hãy công bằng, Tần Hải Thanh nói xong liền rời đi trên chiếc BMW của mình.

Sự việc hôm nay đã được giải quyết thành công. Tôi có thể thấy Kiều Phượng Hoa rất hạnh phúc. Cho đến bây giờ, miệng cô ấy không thể khép lại được. Cô ấy thân mật vỗ vai Trần Gia Bảo và nói: “Gia Bảo, nhờ có anh ngày hôm nay, chúng tôi có thể để Trác gia đồng ý hủy hôn thành công. Haha, tôi không

thể không cười khi nghĩ đến bộ dạng xì hơi của ông Trác. Thật là thú vị!

Trần Gia Bảo cười hờ hững, và nói: “Tôi đã vượt qua sự khen ngợi, Trần Gia Bảo luôn nói rằng tôi sẽ làm được. Đây là điều tôi đã hứa với chị Phượng Hoa, và tôi nhất định sẽ làm được.”

Kiều Phượng Hoa gật đầu, trong lòng cô coi trọng Trần Gia Bảo hơn, ngay cả mắt cũng bốc lửa, có tư thế của ông bố vợ tương lai nhìn con rể tương lai, nói: “Gia Bảo, bây giờ cậu có thể đến nhà Kiều với tôi. Phượng Hoa hẳn là rất vui khi biết anh sẽ rút lui khỏi hôn ước.”

Trần Gia Bảo hơi suy tư, lắc đầu nói: “Không, có cơ hội tôi sẽ đến nhà Kiều. Sau này có chuyện khác.”

“Thật sự, tôi vẫn muốn cậu dùng bữa tối gia đình ở nhà Kiều. Thật tiếc.”

Kiều Phượng Hoa nói với vẻ tiếc nuối, “Sau này anh định đi đâu, có cần em đưa anh đi không?

“Không, lát nữa tôi sẽ tự đi.”

“Ừm, khi nào có thời gian, nhớ đến nhà Kiều gia.”

Chương 655

Chương 655

Kiều Phượng Hoa dường như sợ rằng Trần Gia Bảo đã quên nhà của họ Kiều, và sau khi được chỉ dẫn thêm, anh ta lái xe Lamborghini đi.

Một lúc sau, Trần Gia Bảo dừng một chiếc taxi ở bên đường, vào trong, nói: "Đến ga đường sắt cao tốc."

Mặc dù anh tài xế lái xe rất ngạc nhiên tại sao những người ra khỏi biệt thự của ông Trác lại phải đi taxi, nhưng anh ta cũng không nói nhiều, đạp mạnh chân ga, lái xe chạy thẳng vào ga tàu cao tốc.

Sở dĩ Trần Gia Bảo đến ga tàu điện cao tốc là vì tối hôm qua Lâm Thanh Hà đã gọi điện cho anh, cô và Tần Ly Nguyệt cùng nhau nộp đơn vào trường Đại học Thanh Hồ ở tỉnh lỵ, hôm nay là ngày cô và Tần Ly Nguyệt cùng nhau đến trường báo cáo. .

Nghĩ đến việc nhiều ngày không gặp Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, Trần Gia Bảo thật sự rất nhớ.

Sau khi đến ga đường sắt cao tốc, tôi thấy một đám đông người ở nhà ga.

Trần Gia Bảo vắt chéo chân và ngồi vào ghế cách lối ra không xa, chờ sự xuất hiện của hai cô gái xinh đẹp.

Đột nhiên, một thanh niên mặc đồ hiệu nổi tiếng ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, anh ta trông rất đẹp trai, nhưng sắc mặt có chút không lành và tái nhợt, ánh mắt có phần tà mị, rõ ràng là bị rượu ám ảnh.

Một lúc sau, gã thanh niên khốn khổ dường như cảm thấy hơi chán ngán, rútra một điếu thuốc lá vàng đang định bỏ vào miệng, đột nhiên anh ta liếc nhìn Trần Gia Bảo đang ngồi ở

một bên, dường như anh ta cảm thấy một mình hút không đủ. Khi đến trước mặt Trần Gia Bảo, anh ta cười nói: “Trời ạ, gặp nhau là duyên số, hãy hút một điếu thuốc.”

“Cảm ơn.”

Trần Gia Bảo cười khúc khích, sau khi nhận lấy, anh kẹp điếu thuốc bên tôii.

“tôi tên là Giang Vân Long, người khác gọi tôi là Giang thiếu gia.”

Giang Vân Long thiếu niên vặn vẹo châm thuốc, nhấp một ngụm, sau đó tò mò nói: “Anh đợi ai ở đây sao?

“Không phải tất cả mọi người đang ngồi đây đợi ai đó sao?”

Trần Gia Bảo cười.

“Cũng không.”

Giang Vân Long đột nhiên cười khổ, thần bí nói: “Nhìn anh của tôi, nói cho anh một bí mật. Hôm nay là ngày tân sinh viên Đại học Thanh Hồ báo cáo. Chuyện này có ý nghĩa gì? Gái xinh ra ga, tôi vào đây chỉ để mục ngắm và chọn gái thôi hehe ”.

Trần Gia Bảo đột nhiên nhận ra, nở nụ cười: “Anh bây giờ còn chuyên nghiệp đi đón gái như vậy, còn cần đạt mục tiêu trước sao?”

“Đương nhiên, nhặt được nữ sinh đại học.”

Giang Vân Long vẻ mặt nghiêm túc, nhìn lên nhìn xuống Trần Gia Bảo vài lần, nói: “Vừa rồi nghe anh nói, liền biết anh không có kinh nghiệm nhặt gái, nếu là duyên phận, tôi có nên dạy cho anh không? Bí quyết là gì? Chỉ cần cậu có thể học được 50% kỹ năng nhặt đồ của tôi, cho dù không thể là nữ thần hàng đầu, thì việc trở thành một cô gái điểm cao sáu bảy điểm cũng không thành vấn đề. “

Trần Gia Bảo cười ngây ngô.

“Trong mắt anh, loại phụ nữ nào có thể được gọi là ‘Nữ thần tối cao’?”

Trần Gia Bảo nhướng mày quan tâm nói.

“Anh anh, đây là một câu hỏi hay.”

Đôi mắt của Giang Vân Long sáng lên, anh cười nói: “Trước khi trả lời câu hỏi này, hãy để tôi tự giới thiệu. Tôi tên là Giang Vân Long. Tôi là thế hệ thứ hai giàu có một chút.”

Khi nói về “thế hệ thứ hai giàu có”, mặc dù Giang Vân Long khiêm tốn thêm vào tiền tố “một chút”, nhưng vẻ mặt của anh ấy đầy tự hào.

Trần Gia Bảo mỉm cười. Anh ấy đã nhìn thấy quá nhiều thế hệ thứ hai giàu có. Không, nói đúng ra, anh ấy đã chen chân vào quá nhiều thế hệ thứ hai giàu có, đặc biệt là chủ nhiệm Lục và Trác Tranh từ thủ phủ của tỉnh. Họ đều là thế hệ thứ hai giàu có hàng đầu, vì vậy sau khi nghe nói Giang Vân Long là thế hệ thứ hai giàu có, không có phản ứng gì.

Giang Vân Long tiếp tục: “Nếu nói đến nữ thần ‘top’, tôi nghĩ tôi vẫn còn có tiếng nói, không nói đến các tỉnh khác và những nơi khác, chỉ để nói rằng tỉnh Vĩnh Phúc của chúng tôi có thể được gọi là’ Nữ thần tối cao ‘. Trong mắt tôi, bốn chữ này chỉ là một vài trong số đó, bao gồm Tần Ly Nguyệt của nhà họ Tần, chị em của Tần Thủy Kỳ, Kiều Phượng Hoa của nhà họ Kiều, và Lục Bảo Ngọc của họ Lục. “

Chương 656

Chương 656

“Họ đẹp tuyệt trần thế giới, họ quả thật là những nữ thần đẹp nhất.”

Trần Gia Bảo vô cùng đồng ý.

Giang Vân Long hai mắt sáng lên, đột nhiên vẻ mặt tràn đầy tự hào, ngay cả ánh mắt cũng sáng lên, nói: “Anh anh, anh nói, tôi đã theo bố tôi đến vài bữa tối cao cấp. Khi tôi nhìn thấy chị Tần Ly Nguyệt và cô Kiều Phượng Hoa, tôi lập tức bị sốc. Than ôi, thật đáng tiếc khi cô Lục Bảo Ngọc huyền thoại, người đẹp tuyệt vời và xinh đẹp, nhưng tôi đã bỏ lỡ một người. Tôi thực sự không biết Lục Bảo Ngọc. Cô ấy nhìn giống kiểu thần tiên nào? “

Giang Vân Long nói xong, vẻ mặt đầy tiếc nuối và khao khát.

Trần Gia Bảo ngây ngốc cười nói: “Chà, Lục Bảo Ngọc, cô ấy quả thực rất đẹp, nhưng xét về vẻ đẹp vòng một thì cô ấy cùng với Tần Ly Nguyệt và Kiều Phượng Hoa chỉ là hoa trong một vườn hoa.”

“Thật sao?”

Giang Vân Thâm sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, cong môi nói: “Anh nói cái gì, xem ra anh biết một ít bọn họ.”.

Trần Gia Bảo thành khẩn gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi biết bọn họ, nói đúng ra, bọn họ đều là nữ nhân của tôi. Đương nhiên, hiện tại Kiều Phượng Hoa không phải nữ nhân của tôi, nhưng cũng không xa.”

Là một cao thủ đào hoa chân chính, Trần Gia Bảo chắc chắn biết Kiều Phượng Hoa nghĩ gì về mình nên mới nói như vậy, nhưng anh ta mặc kệ Tần Ly Nguyệt, những gì anh ta nói vô

tình bao hàm cả Tần Ly Nguyệt vào người phụ nữ của chính mình.

Giang Vân Long dường như đã nghe thấy một trò đùa lớn nhất trên thế giới, không khỏi bật cười và nói: “Anh anh, tôi nghĩ tôi có thể khoe khoang rất nhiều. Tôi không nghĩ rằng anh có thể khoe khoang hơn tôi. Tôi là một người giàu có.”

Thế hệ thứ hai chỉ có thể nhìn cô Tần Ly Nguyệt và những người khác trong bữa tiệc, thậm chí còn không đủ tư cách để tiếp cận và nói chuyện, nhưng chỉ cần nhìn thấy họ đã làm cho thế hệ thứ hai giàu có trong vòng tôi. anh bè tôi đã ghen tị.

Bây giờ, anh không chỉ nói rằng anh đã gặp họ, mà còn nói rằng cô Tần Ly Nguyệt vẫn là phụ nữ của anh, haha, anh nghĩ anh là ai? Thiếu gia nhà họ Lục? Hay Trác Tranh từ gia đình họ Trác? Không, không, không, cho dù là hai người bọn họ, họ cũng không đủ tư cách để chị em Tần và cô Kiều Phượng Hoa đồng thời, anh anh à, không phải tôi đâu, trò đùa của anh khá là buồn cười. “

Trần Gia Bảo nhún vai, con người có trình độ khác nhau, vì Giang Vân Long không tin, hắn cũng không cần tốn thêm thời gian giải thích cho Giang Vân Long.

Sau khi mỉm cười, Giang Vân Long nói với Trần Gia Bảo bằng giọng của một người đã đến đây: “anh bạn thân của tôi, tôi khuyên anh nên bình tĩnh và không mơ mộng. Cô Tần Ly Nguyệt và cô Lục Bảo Ngọc đều là những cô gái kiêu hãnh của thiên đường.”

Đó không phải là điều mà những người như chúng tôi có thể thèm muốn, nhưng đúng là chúng tôi đã lắng nghe tôi dạy bí quyết chọn gái “.

Nói xong, Giang Vân Long không đợi Trần Gia Bảo nói, duỗi ngón tayra, chỉ vào đám người náo nhiệt ở lối ra, tự nói: “Nhìn xem, hiện tại rất nhiều tân sinh đại học báo danh, có không ít nữ sinh cao hứng, những nữ sinh này…”

Không có cảm giác an toàn, họ là người mới đến, chắc hẳn còn nhiều bỡ ngỡ, bỡ ngỡ.

Bây giờ tôi ở đây đúng lúc, với vẻ ngoài bảnh bao và chiếc xe BMW mới tinh tôi đỗ cách đó không xa, anh nói xem tôi có

thể thu hút sự chú ý của những cô gái nhỏ này không? “

“Anh nói như vậy xem ra là được rồi.”

Trần Gia Bảo nhìn Giang Vân Long, phải thừa nhận Giang Vân Long quả thực rất đẹp trai.

Giang Vân Long hai mắt sáng lên, sau đó nở nụ cười: “Vậy thì nói lại cho tôi biết, nếu tôi đến trường, tôi sẽ tạo ra một”

cuộc gặp gỡ “nhân tạo xinh đẹp khác. Liệu những cô gái nhỏ này có đau lòng như vậy gặp tôi là một loại duyên phận không?”

Trần Gia Bảo sờ sờ cằm nói: “Quả nhiên có thể.”

Chương 657

Chương 657

“Haha.”

Giang Vân Long cười đắc thắng nói: “Chà, phụ nữ, nhất là bây giờ mấy cô gái nhỏ thích xem phim truyền hình Hàn Quốc bị phim thần tượng tẩy não, chẳng phải là khao khát nhất số phận sao? Đằng này, những cô gái chất lượng cao, tôi đương nhiên còn, đây là phương tiện đón gái à? “

Trần Gia Bảo gật đầu và phải thừa nhận rằng Giang Vân Long, thế hệ thứ hai giàu có, quả là có một vài chiếc cọ trong việc đón gái.

Anh ơi, tôi càng nhìn anh càng thấy vừa mắt. Anh tên gì? Đừng hiểu nhầm. Nguyên nhân chính là tôi còn rất nhiều mẹo để tán gái. Tôi không thể hoàn thành chúng trong thời gian ngắn. Hãy làm điều này. Tôi là sinh viên năm thứ hai khoa Tiếng Anh của Đại học Thanh Hồ. Khi nào có thời gian hãy đến trường đại học Vĩnh Phúc tìm tôi, tôi sẽ tiếp tục dạy anh nhặt gái. “

Giang Vân Long cười nói.

Trần Gia Bảo cười và nói: “Cảm ơn rất nhiều. Tôi tên là Trần Gia Bảo. Về trường đại học Vĩnh Phúc, tôi nhất định sẽ đi nếu có cơ hội.”

Giang Vân Long rất hài lòng, và đang sẵn sàng tiếp tục khoe khoang về chiêu “Lừa đón gái”

của mình với Trần Gia Bảo, thì đột nhiên một nhóm lớn người nổi lên từ lối ra.

Trong đám người, Trần Gia Bảo nhìn thoáng qua Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt.

Không phải vì ánh mắt của Trần Gia Bảo quá tốt, mà bởi vì Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt quá xinh đẹp và khí chất quá nổi bật, giống như hai đóa hoa ban đêm nở rộ, rạng rỡ và chói lọi giữa đám đông, thu hút đài ngay khi vừa xuất hiện. Hầu hết mọi người mắt.

Giang Vân Long trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ kinh ngạc, anh ta thốt lên: "Tôi vốn tưởng rằng ở toàn tỉnh thủ phủ, chỉ có một số công tử nhà giàu hàng đầu như Tần Ly Nguyệt và Kiều Phượng Hoa mới có thể được gọi là 'Nữ thần tối cao'."

Tại nhà ga xe lửa, tôi nhìn thấy hai nữ thần đẹp nhất không thua gì cô Tần Ly Nguyệt, ông trời, ông trời đối xử với tôi rất tốt!

Nếu tôi có thể hẹn hò với cả hai người họ… không, không, không, chỉ cần tôi có thể hẹn hò với một trong hai người, tôi sẵn sàng đánh mất mười năm cuộc đời! "

Nhìn thấy bộ dạng của Giang Vân Long, không nghĩ tới, Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt phải được coi là mục tiêu của cuộc săn lùng này.

Đột nhiên, giọng nói lười biếng của Trần Gia Bảo từ gần đó truyền đến: "Vậy thì đừng lo lắng, mười năm nữa anh sẽ không mất đi đâu, bởi vì cả hai sẽ không hẹn hò với anh."

"Im đi, anh thì biết cái gì?"

Giang Vân Long trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, cho rằng Trần Gia Bảo nghi ngờ phương pháp chọn gái của mình, vỗ ngực nói: "tôi xem Giang thiếu gia phương pháp chọn gái!

Rốt cuộc, Giang Vân Long dường như lo lắng người khác sẽ là người lợi dụng trước, vì vậy anh ta nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh về hướng Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt.

Nhưng nghe nói Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt từ trong lối ra đi ra, đứng ở nơi ít người, dừng lại tại chỗ, dùng ánh mắt tìm kiếm bóng dáng của Trần Gia Bảo trong đám người, vẻ mặt háo hức.

Tôi đã không gặp Trần Gia Bảo trong gần hai tháng. Hai người phụ nữ đều rất nhớ Trần Gia Bảo. Chính vì nhớ Trần Gia Bảo nên họ đã đăng ký vào Đại học Vĩnh Phúc ở tỉnh lỵ để có thể ở bên Trần Gia Bảo. một thành phố.

Có thể nói, trong hai tháng qua, cả hai người phụ nữ đều mắc chứng bệnh thất tình.

Nhưng tương đối mà nói, Lâm Thanh Hà cũng khá hơn một chút, dù sao cô ấy cũng đã xác nhận mối quan hệ giữa anh trai và cô gái của mình với Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, trước đó Tần Ly Nguyệt chỉ có quan hệ mập mờ với Trần Gia Bảo, chưa xác định quan hệ, ngoài việc nắm tay, cô và Trần Gia Bảo không có bất kỳ hành động thân mật nào nữa.

Vì vậy Tần Ly Nguyệt rất lo lắng, lo lắng sau hai tháng Trần Gia Bảo sẽ quên cô, lúc đó cô thật sự muốn khóc không ra nước mắt.

“Cô nghĩ anh ấy sẽ đến sao?”

Tần Ly Nguyệt lại nhớ nhung và lo lắng.

“Đúng vậy, tối hôm qua tôi đã nói chuyện điện thoại với anh ấy …”

Lâm Thanh Hà kiên quyết nói: “Anh ấy nếu hứa với tôi anh ấy sẽ đến.”

“Được, Gia Bảo nhất định sẽ tới.”

Chương 658

Chương 658

Tần Ly Nguyệt nặng nề gật đầu.

Đột nhiên, một thanh niên đẹp trai công bằng bước đến gần hai người phụ nữ, tốt bụng và chủ động giữ một khoảng cách nhất định, mỉm cười: “Hai cô gái xinh đẹp, tôi là sinh viên năm hai khoa tiếng Anh của Đại học Thanh Hồ. Nhìn cô vừa rồi. Từ trong cửa đi ra, cô ở đây chờ người sao? “

Đúng vậy, người này là Giang Vân Long.

Anh cho rằng mình đẹp trai, nở nụ cười lịch sự, trên cổ tay còn đeo một chiếc Rolex mua từ Anh quốc, thể hiện địa vị của mình, hơn nữa không gần không xa sẽ không khiến hai mỹ nữ cảm động. Không thoải mái, trong những trường hợp bình thường, các cô gái sẽ có ấn tượng tốt về anh ta.

Tuy nhiên, sự phản ứng của hai cô khiến anh thất vọng.

Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt vẻ mặt lạnh lùng, chỉ khẽ nhúc nhích khi nghe nói anh ta cũng là sinh viên của Đại học Thanh Hồ, sau đó Lâm Thanh Hà bình tĩnh nói: “Xin chào, tôi đang đợi anh trai.”

Gì? Nữ thần xinh đẹp như vậy phẩm chất cao nhất, ngay cả danh tiếng hoa đều đảm đương?

Giang Vân Long cảm thấy đau đớn và hối hận, khó chịu vì đã không gặp một cô gái siêu phàm sớm hơn.

Đột nhiên, Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt hai người con gái nhìn thấy Trần Gia Bảo khóe miệng tươi cười, đút tay vào túi, từng bước đi tới, cách Giang Vân Long không xa.

Đột nhiên, hai người phụ nữ bị sốc, và Lâm Thanh Hà vui mừng kêu lên, chạy nhanh qua Giang Vân Long, như thể anh

ta bị ném vào rừng, và rơi vào vòng tay của Trần Gia Bảo với vẻ hài lòng.

Tần Ly Nguyệt nhìn cô với vẻ ghen tị.

Nhìn thấy cảnh này, nụ cười của Giang Vận Long lập tức cứng đờ, sau đó tưởng rằng mình bị ảo giác, vội dụi mắt, kinh ngạc nói: "Anh … anh là anh trai của cô ấy?"

Trần Gia Bảo ôm Lâm Thanh Hà với nụ cười ôn hòa trên môi, nói: "Đúng vậy, cô ấy là anh gái của tôi."

Giang Vân Long lập tức kêu lên, nhưng lập tức điều chỉnh thân thể của Tần Ly Nguyệt.

"Cô gái này khuôn mặt xinh đẹp, khí chất tao nhã, thoạt nhìn là xuất thân từ gia đình khoa bảng, có thể đuổi được cô ấy vào tay tôi cũng không vô ích."

Giang Vân Long trong lòng lập tức có quyết định, chuẩn bị chiếu cố Tần Ly Nguyệt.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói: "Cô ấy cũng là em gái của tôi."

Đôi mắt Tần Ly Nguyệt đột nhiên bật lên vui sướng, cô không còn kìm chế được suy nghĩ và kích động trong lòng, cô nhào vào vòng tay của Trần Gia Bảo, nước mắt kinh ngạc rơi xuống.

Giang Vân Long lập tức bị sốc, và sau đó hóa đá tại chỗ.

Bên ngoài nhà ga, Trần Gia Bảo ôm trái ôm phải, vốn đã đủ thu hút sự chú ý, nhưng Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt đều là nữ thần xinh đẹp tuyệt trần, mọi người xung quanh đều nhìn anh.

Mặc dù Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt yêu Trần Gia Bảo trong trái tim của họ, đặc biệt là từ sau hai tháng nhớ nhung sâu sắc, họ không thể chờ đợi để đeo bám Trần Gia Bảo. Anh không thể làm được điều đó, nhưng dù sao thì hai người phụ nữ đều có làn da mỏng. Họ được đám đông ôm như Trần Gia Bảo. Khuôn mặt nóng bừng và ngại ngùng, họ nhanh chóng đứng dậy khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, gục đầu xuống đứng cùng nhau. Hai bên anh có hai cô vợ nhỏ ngoan ngoãn.

Giang Vân Long lúc này mới phản ứng lại, chờ đợi đôi mắt to của anh, trong lòng tràn đầy chấn động: “Ngay cả tôi cũng hiếm khi nhìn thấy ‘Nữ thần tối cao’. Hôm nay tôi không chỉ nhìn thấy hai người, mà bọn họ còn là em gái của Trần Gia Bảo.”, Trần Gia Bảo quá tốt, đúng không? Nhưng theo logic mà nói, muốn có được một nữ thần như vậy thì phải có đủ tự tin và thực lực.

Không phải Trần Gia Bảo thực sự là một thiếu gia đỉnh cao sao? “

Nghĩ đến đây, Giang Vân Long cảm thấy an tâm một chút, cũng cảm thấy nếu như Trần Gia Bảo thật sự là thiếu gia thuộc hàng giàu có hàng đầu, lại có đồng thời hai nữ thần hàng đầu, cũng không quá khó tin.

Một lúc sau, Trần Gia Bảo ra hiệu với Giang Vân Long, xách vali của Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt rời đi với hai cô gái trong ánh mắt kinh ngạc, ghen tị hoặc ghen tị.

Đột nhiên, Giang Vân Long khóe mắt khẽ trợn tròn, hắn lặng lẽ đi theo sau Trần Gia Bảo, trong lòng cố gắng xác nhận suy đoán, nếu Trần Gia Bảo thực sự có lai lịch sâu xa, thì chiếc xe mà Trần Gia Bảo lái chắc chắn đáng giá, ít nhất, nhất định phải tốt hơn chiếc BMW của tôi rất nhiều.

Chương 659

Chương 659

Tuy nhiên, khi Trần Gia Bảo gọi một chiếc taxi từ bên đường và đưa Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt vào đó, Giang Vân Long gần như nôn ra máu tại chỗ bởi cảnh này!

“Chết tiệt, chiếc taxi, hóa ra là taxi, thật là đặc biệt. Ít ra tôi cũng lái chiếc BMW khi đi đón một cô gái. Trần Gia Bảo thực sự đang ngồi trong một chiếc taxi. Tôi thực sự đã mất dấu hai nữ thần sắc đẹp tuyệt vời.”

Thật không hợp lý! “Giang Vân Long đau lòng.

Đột nhiên, dường như nghĩ đến một khả năng:”

Chẳng lẽ Trần Gia Bảo là thần kén rể sao? Đó là lý do tại sao hai nữ thần tốt nhất có thể đồng thời thích anh ta? Người tôi nói là một cô gái xinh đẹp, có thể khiến phụ nữ bỏ qua ngoại hình và ngay cả gia cảnh của anh ta, để phụ nữ không thể ngăn cản anh ta, Trần Gia Bảo có phải là cao thủ nhặt gái thật không? “

Giang Vân Long càng nghĩ đến khả năng đó, anh ta tiếp tục sửng sốt: “Trần Gia Bảo nói rằng cô Tần Ly Nguyệt và cô Kiều Phượng Hoa là phụ nữ của anh ta. Có phải những gì anh ta nói là thật không? Không, không, đây là điều tuyệt đối không thể, cô Tần Ly Nguyệt Bọn họ là thiên kim tiểu thư, cho dù Trần Gia Bảo có đi đón gái nữa đi chăng nữa, Trần Gia Bảo như một tên ranh ma ngồi taxi đón gái, còn không có tư cách đi gặp cô Tần Ly Nguyệt, làm sao có thể là cô ấy?

Nhưng rồi cũng phải nói lại, hai cô anh gái vừa rồi của Trần Gia Bảo thật sự rất xinh đẹp, chết tiệt, đúng là tốt quá! “

Giang Vân Long nói chuyện với chính mình, trong khi đau buồn!

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo đã đưa Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt cùng hai con gái và bắt taxi đến cổng trường Đại học ở Vĩnh Phúc.

Đại học Thanh Hồ là trường đại học hạng nhất của tỉnh ly, ngay cả trong bảng xếp hạng của đại học Hoa Hạ cũng có thể xếp vào top mười, đương nhiên, đại học Thanh Hồ có rất nhiều sinh viên, ngay cả khi nó chưa chính thức khai giảng, đã có người ra vào tại khu học xá. ,Đông người.

Khi Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt xuất hiện cùng nhau trong khuôn viên trường Đại học Thanh Hồ, họ đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người và gây ra những lời cảm thán.

“Buông tôi ra, cậu có thấy ở đây có hai đại mỹ nhân không, đều nói có mỹ nhân đến từ đại học Thanh Hồ. Giờ thì tôi tin rồi. Với ngoại hình của họ, họ chắc chắn là ứng cử viên nặng ký cho ngôi vị hoa khôi của trường!”

“Sự thật là, hai ngày trước, nghe nói có một mỹ nữ tên là Duẫn Tầm ở Đại học Thương mại Vĩnh Phúc, cô ta nổi hơn so với tất cả các nữ sinh năm nhất Đại học Thanh Hồ, mọi người đều ngộp thở.”

Bây giờ, không chỉ có trường đại học Thah Hồ với những người đẹp tuyệt vời, mà còn có hai người đã đến, và chúng tôi cuối cùng có thể tự hào về điều đó. Trong tương lai, chúng tôi sẽ xem trường đại học thương mại Vĩnh Phúc sẽ cạnh tranh với chúng tôi như thế nào. “

“Hả? Nhìn xem, chàng trai đi giữa hai mỹ nữ là ai vậy? Nhìn hai mỹ nữ kia thân thiết với hắn. Một trong hai người không phải là em gái của hắn sao? Chết tiệt, không thể nghĩ ra trong số đó lại có một hoa khôi nổi tiếng. Chết tiệt.”

“Này, tại sao lại ghen tị? Như thế này sắc đẹp tuyệt trần, Mục Lương Huy nhất định sẽ là mục tiêu của Mục Lương Huy, cho dù thực sự có hoa khôi nổi tiếng thì sao?”

Cạy góc có dễ không? Này, tôi sẽ đi báo tin cho thầy. “

Bỏ qua lời bàn tán của mọi người, Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt dường như đã quen với loại cảnh tượng này từ lâu, họ

theo sát Trần Gia Bảo, cùng nhau đi đến thông tấn xã Tây Thành.

Trong ấn tượng của Trần Gia Bảo, Tần Ly Nguyệt và Lâm Thanh Hà đều rất thích văn chương nên chọn khoa tiếng Trung, tuy nhiên hai cô lại chọn chuyên ngành quản lý kinh doanh rất trùng hợp, lại được chia vào cùng một ký túc xá.

Nhìn thấy sự nghi ngờ của Trần Gia Bảo, Tần Ly Nguyệt cười không nói gì, nhưng Lâm Thanh Hà chủ động nắm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, nhẹ nhàng mở miệng bên tai Trần Gia Bảo, thở ra nói: “Anh Bảo, trước khi anh đến tỉnh lỵ. Chẳng phải đã được sắp xếp để Chu Linh Hoa trở thành quản lý của Tòa nhà Thương mại Hải Phòng. Cô ấy đã trở thành một ngôi sao đang nổi trong cộng đồng kinh doanh của thành phố Hải Phòng và thậm chí còn trở thành một người có tầm ảnh hưởng trong trường chúng tôi.

Vì vậy … Vì vậy, tôi đang nghĩ rằng một ngày nào đó trong tương lai, chúng tôi có thể giúp anh Bảo trong công việc kinh doanh.

Chương 660

Chương 660

Đó là lý do tại sao chúng tôi chọn chuyên ngành quản lý kinh doanh. Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ không làm anh thất vọng trong tương lai. Ít nhất, cả hai chúng tôi Chắc chắn sẽ không thua Chu Linh Hoa. “

Bên kia, Tần Ly Nguyệt đỏ mặt, nhưng không có phủ nhận lời nói của Lâm Thanh Hà.

Trần Gia Bảo đột nhiên nhận ra Chu Linh Hoa chính là người tình ngầm của mình, việc để Chu Linh Hoa làm quản lý tòa nhà Thương mại quả thật là có ý định, nhưng anh không nghĩ tới, theo anh, đó chỉ là một sự sắp đặt nhỏ thực sự sẽ kích thích Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt.

Chỉ có thể nói, phụ nữ đẹp thì tình cảm sâu sắc nên sẽ trở nên nhạy cảm hơn.

Trần Gia Bảo vừa động, không nhịn được ôm chặt Lâm Thanh Hà, đồng thời không khỏi nói, nắm lấy eo của Tần Ly Nguyệt, khóe miệng nở nụ cười ấm áp, nói: “tôi hứa trong tương lai ngươi cũng sẽ trở thành người chú ý của giới kinh doanh.”

“Đồng ý.”

Hai người phụ nữ đồng thanh đáp lại, mặt đỏ bừng, ánh mắt rạng ngời vui sướng.

Giáo viên ở Văn phòng báo cáo sinh viên năm nhất đã vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy Trần Gia Bảo ôm trái ôm phải, trong lòng thầm đoán thân phận của Trần Gia Bảo là gì, để hai mỹ nhân lớn này nguyện ý bên nhau?

Sau một thời gian, Trần Gia Bảo đưa hai người phụ nữ đến ký túc xá để dọn dẹp giường và mua sắm nhu yếu phẩm hàng

ngày, anh đưa hai người phụ nữ đi chơi ở tỉnh lỵ một ngày, coi như bù đắp cho ân tình của hai người.

Vào buổi tối, Trần Gia Bảo đưa hai cô gái trở lại cổng trường đại học, chuẩn bị đi vào khuôn viên trường thì đột nhiên có ba người đàn ông đi tới.

Trong số đó, người đàn ông đi giữa rất cao và đẹp trai, mặc một bộ quần áo hàng hiệu và đeo một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin phiên bản giới hạn trên cổ tay.

Không cần phải nói, chỉ cần nhìn trang phục của anh ấy là anh biết rằng anh ấy hẳn là thế hệ giàu có thứ hai.

Ba người này dường như đang đi tới tại Trần Gia Bảo, trực tiếp chặn Trần Gia Bảo, Lâm Thanh Hà, Tần Ly Nguyệt.

“Cái gì đó?”

Trần Gia Bảo cau mày hỏi.

Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt đứng ở hai bên Trần Gia Bảo, họ đã quen với sự bảo vệ của Trần Gia Bảo.

“Tự giới thiệu, tôi tên là Mục Lương Huy.”

Người thanh niên đứng giữa khẽ mỉm cười, tuy nhìn lịch sự nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ kiêu ngạo, sau đó đột nhiên nhìn về phía hai cô con gái Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt. Đôi mắt lóe lên những sắc màu tuyệt đẹp.

Vốn dĩ sau khi Mục Lương Huy nghe nói Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt là nữ thần tốt nhất, anh không quan tâm, anh nghĩ đó là bởi vì đứa em trai nhỏ chưa từng nhìn thấy thế giới, phù hợp với nguyên tắc giết lầm không buông tha, anh vẫn đến xem xét.

Vẻ đẹp của hai cô vượt qua sức tưởng tượng của anh, thậm chí còn đẹp hơn cả Duẫn Tầm mà tôi đã nhìn thấy ở Đại học Kinh doanh Vĩnh Phúc hai ngày trước.

“Thật đáng tiếc khi Duẫn Tầm không quan tâm đến anh, bên cạnh còn có cô Tần. Tôi đã hối hận mấy ngày rồi, nếu hôm nay có thể quen biết được hai cô gái này.”

“Sau đó mọi thứ đã hoàn tất.”

Nghĩ đến đây, Mục Lương Huy nhìn vào đôi mắt của Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, đầy ẩn ý rực lửa.

Trần Gia Bảo không vui, nhẹ nói: “Chúng tôi hình như không biết anh, đúng không?”

Mục Lương Huy định thần lại, liếc nhìn Trần Gia Bảo một cách khinh thường, nhưng lập tức che giấu, trên miệng nở một nụ cười lịch sự, nói: “Tôi là sinh viên năm hai chuyên ngành quản lý kinh doanh. Trong trường có tiệc chào mừng, nghe nói hai cô gái xinh đẹp này cũng là người của cục quản lý kinh doanh nên tôi đến đây thông báo, mong hai cô có thể đến dự đúng giờ, nhân tiện anh cũng có thể ở cùng.”

Mục Lương Huy sợ hai người phụ nữ không đi, vì vậy anh ta nói rằng Trần Gia Bảo có thể cùng đi, trong mắt anh ta, Trần Gia Bảo có đi hay không cũng chả sao, dù sao anh ta đã nghe nói khi Trần Gia Bảo đưa Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt đến báo cáo, ngồi trong taxi, cái loại ranh ma này không thể đe dọa được anh ta chút nào!

Chương 661

Chương 661

Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt nghe nói là tiệc chào mừng của khoa, muốn xây dựng quan hệ tốt với mọi người, bọn họ đương nhiên muốn tham dự, vì vậy đều đồng loạt nhìn về phía Trần Gia Bảo, trước mặt người ngoài, hai nữ nhân luôn ưu tiên ý kiến của Trần Gia Bảo.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo gật đầu đồng ý, Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt đều vui vẻ trong lòng, bọn họ đồng ý.

Mục Lương Huy trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng ngoài mặt lại điềm nhiên cười nói: "Như vậy sẽ rất tốt, 8 giờ tối nay, ở khách sạn Minh Hà, gặp lại anh."

Nói xong, Mục Lương Huy cùng ai đó rời đi, dự định tối nay làm sao để lấy được Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt.

Trần Gia Bảo cười khổ lắc đầu, trong lòng thở dài, quả nhiên nơi nào có người, nơi đó có giang hồ, nơi nào có mỹ nữ, đều có tranh chấp.

Trần Gia Bảo đương nhiên biết suy nghĩ của Mục Lương Huy, nhưng anh ta không lấy lòng Mục Lương Huy. Vì Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt muốn tham gia bữa tiệc chào mừng, vậy thôi. Trong mắt anh ấy chỉ có như vậy.

Trần Gia Bảo biết rất rõ rằng với vẻ ngoài của Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, chắc chắn sẽ có nhiều người chú ý ở trường, nhiều người trong số họ là những người giàu có và quyền lực. Vì vậy, thay vì để hai cô gái luôn được người khác nhớ đến, tốt hơn là nên bắt đầu chủ động tấn công, để toàn bộ Đại học Thanh Hồ biết rằng Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt là nữ nhân của Trần Gia Bảo!

"Vì Mục Lương Huy đã chủ động đưa nó tới cửa, nên bắt đầu bằng cách dẫm lên Mục Lương Huy để cho họ biết rằng Lâm

Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt không phải là mục tiêu của họ!”

Trần Gia Bảo nhìn theo bóng lưng kiêu hãnh của Mục Lương Huy, cười khinh thường.

Buổi tối, đã gần tám giờ.

Trần Gia Bảo gọi taxi và đưa Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt đến khách sạn.

Đêm nay là tiệc chào mừng của Trường, Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt rất coi trọng việc xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với anh khóa trên, vì vậy họ đã đặc biệt ăn mặc, khiến họ càng trở nên tao nhã và hào hoa.

Khi đến cổng khách sạn, khi hai người phụ nữ xuống taxi, người qua đường vô cùng ngạc nhiên, mọi người nhìn thấy Trần Gia Bảo ở giữa hai người phụ nữ, họ nổi cơn ghen. “Cuối cùng hai người cũng đến rồi.”

Đột nhiên, từ bậc thềm lát đá hoa của khách sạn một người phụ nữ có ngoại hình trung lưu mặc váy dạ hội quây bước nhanh về phía hai người phụ nữ.

Cô ấy tên là Ân Du Vi và cô ấy cũng là sinh viên năm nhất, và cô ấy ở cùng ký túc xá với Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, ngoại trừ việc cô ấy là người dân tỉnh lẻ.

“Hai người đến muộn thật đấy.”

Các bạn chọn truyen1. one đọc để ủng hộ team ra chương mới nhé!

Ân Du Vi bước trên đôi giày cao gót màu đỏ, bước nhanh đến chỗ hai cô, rồi ân cần nắm tay Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, mặc dù nở một nụ cười nhưng vẫn có một chút ghen tị hiện lên trong mắt cô.

Lần này cô ấy được Mục Lương Huy mời đến, và cô ấy đã ăn mặc đặc biệt, nghĩ rằng cô ấy có thể kết nối với Mục Lương Huy và cô ấy sẽ là đỉnh cao của cuộc đời mình. Tuy nhiên, bây giờ cô ấy đang đứng bên Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt. Trước mặt lập tức bị đánh xuống, trong lòng tự nhiên tràn đầy ghen tị.

“Tôi đã nói Mục Lương Huy sẽ đột ngột tổ chức tiệc chào mừng như thế nào. Trong mọi khả năng, Lâm Thanh Hà và

Tần Ly Nguyệt có lợi. Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt ở đây tối nay. Xem ra tôi không có cơ hội. Ngoài Mục Lương Huy, còn có rất nhiều thế hệ thứ hai giàu có và thế hệ thứ hai chính thức đến dự yến tiệc lần này, chỉ cần họ có thể đến vào tối nay, cho dù họ không trẻ như Mục Lương Huy, coi như không đạt yêu cầu. “

Nghĩ đến sự hợp lý, Ân Du Vi cảm thấy tốt hơn.

Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt mỉm cười gật đầu với cô ấy, sau đó Lâm Thanh Hà cười nói: “Anh Bảo, để tôi giới thiệu với anh. Cô ấy tên là Ân Du Vi. Cô ấy là bạn cùng lớp và là anh cùng phòng của bạn tôi và tôi. Hôm nay chúng tôi mới ở đây.”

Tôi biết.”

“Xin chào.”

Trần Gia Bảo nói, với một nụ cười nhạt trên môi.

Chương 662

Chương 662

Mặc dù ngoại hình của Ân Du Vi được đánh giá là tầm trung nhưng đối với Trần Gia Bảo, người đã được nâng tầm bởi những mỹ nhân hàng đầu như Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, đương nhiên không có hứng thú với Ân Du Vi.

“Xin chào.”

Ân Du Vi nhìn Trần Gia Bảo, đầy tò mò, và thầm đoán mối quan hệ giữa hai cô con gái Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt với Trần Gia Bảo.

“Du Vi, để tôi giới thiệu với cô.”

Mặt Lâm Thanh Hà đỏ bừng, cô liếc nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt có vẻ dịu dàng, mỉm cười: “Anh ấy tên là Trần Gia Bảo, anh trai của tôi.”

Ân Du Vi sửng sốt, lại nhìn lên nhìn xuống Trần Gia Bảo, không khỏi cong môi, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

Cô ấy nhìn thấy Lục Thanh Hà và những người khác trong một chiếc taxi. Điều này cho thấy Trần Gia Bảo thậm chí còn không có ô tô. Thật nực cười khi một thằng ranh như vậy lại có thể trở thành anh trai của Lục Thanh Hà. Có vẻ như Lục Thanh Hà không có mắt nhìn đàn ông tốt!

“Trần Gia Bảo hóa ra là anh trai của Lục Thanh Hà. Một thằng khốn nạn như anh ta đến tiệc trên taxi sao có thể là đối thủ của Mục Lương Huy được? Sau này anh ta sẽ ở trước mặt Mục Lương Huy. Thậm chí không còn cặn bã trong vài giây. “

Nghĩ đến đây, Ân Du Vi lắc đầu một cái, cười với Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, “Chúng tôi vào đi, đừng để Mục Lương Huy đợi lâu.”

Rốt cuộc, cô tôi dẫn theo Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, đi thẳng đến khách sạn Minh Hà, hoàn toàn không để ý đến Trần Gia Bảo ở phía sau.

Tần Ly Nguyệt tinh tế quay đầu nhìn Trần Gia Bảo có lỗi.

Trần Gia Bảo nhún vai, anh ta là một người đàn ông kiêu hãnh? Đương nhiên, những cử động nhỏ của Ân Du Vi sẽ không được quan tâm.

Anh mỉm cười đáp lại, ra hiệu không có gì, rồi bước vào khách sạn.

Khách sạn Minh Hà là một khách sạn bốn sao với lối trang trí lộng lẫy.

Ân Du Vi đắc thắng nhìn Trần Gia Bảo, muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trần Gia Bảo, nhưng cô lại thấy Trần Gia Bảo hai tay đút túi, vẻ mặt lãnh đạm, như không quan tâm đến khách sạn lớn tráng lệ trước mặt.

Ân Du Vi hơi nhíu mày, trong lòng thất vọng, thầm ngâm nga: "Chậc chậc, rõ ràng là một tên khốn nạn đi taxi. Chắc là lần đầu tiên đến loại khách sạn cao cấp này. Còn giả bộ thâm trầm làm gì? Sau này tôi sẽ ở trước mặt Mục Lương Huy."

, Xem anh giả vờ như thế nào! "

Nghĩ đến đây, Ân Du Vi nhanh chóng đi đến cái hộp lớn trên lầu hai.

Hai nữ nhân Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt vừa bước vào, lập tức khiến mọi người bên trong phát ra tiếng thán phục kinh ngạc.

Trần Gia Bảo bước vào hộp và nhìn xung quanh, trong hộp có ba chiếc bàn ăn hình tròn lớn, có rất nhiều nam nữ đẹp trai đang ngồi quanh bàn ăn, Giang Vân Long, người gặp ở ga xe lửa, cũng đang ngồi trong đó.

Gần như cùng lúc đó, Giang Vân Long cũng nhìn thấy Trần Gia Bảo và kinh ngạc mở miệng, sau đó, anh nhìn hai mỹ nữ Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, sau đó là nhìn Mục Lương Huy đang ngồi ở trung tâm với đôi mắt sáng ngời. Lắc đầu cười khổ, anh thầm nói: "Có vẻ như Mục Lương Huy đã ưa thích hai cô anh gái của Trần Gia Bảo. Chao ôi, với tính khí

mạnh mẽ của Mục Lương Huy, anh ta nhất định có thể cạy góc nơi công cộng, tôi sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ khổ."

"Mọi người, để tôi giới thiệu với các anh. Đây là hai chị em Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt ở ký túc xá của tôi. Thế nào, họ đẹp như một vị thần, làm chói mắt các người?"

Ân Du Vi che miệng cười. Bí mật nháy mắt với Mục Lương Huy.

Mục Lương Huy hai mắt sáng lên, càng nhìn Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, anh ta càng cảm thấy hai người phụ nữ thật đẹp, anh ta lập tức đứng dậy, trên môi nở một nụ cười, đi về phía Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt.

Chương 663

Chương 663

Đột nhiên, rất nhiều cô gái có mặt đều lộ ra vẻ ghen tị trong mắt, ghen tị với việc Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt có thể được Mục Lương Huy sủng ái, quả là may mắn tám đời.

“Hai nữ sinh đến đây thực sự là vinh hạnh của tôi.”

Mục Lương Huy bước nhanh đến chỗ Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, chủ động đưa tay ra định bắt tay hai cô gái.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo tiến lên một bước, xuất hiện ở trước mặt hai nữ nhân, hai tay đút túi, cười nhẹ: “Chúng tôi ở đây, có thể lưu lại phép lịch sự. Hãy mau bắt đầu đi. Lát nữa chúng tôi còn có chuyện khác.”

Mục Lương Huy khẽ cau mày, xấu hổ thu tay về, trong mắt hiện lên một tia khó chịu, nhưng anh ta lập tức che giấu, khóe miệng lại cười nói: “Đã vậy, hai cô mau ngồi vào chỗ đi.”

Trần Gia Bảo gật đầu, ánh mắt của mọi người đều nhìn thấu, tay trái cầm Lâm Thanh Hà, tay phải cầm Tần Ly Nguyệt, đi thẳng đến bàn ăn chính giữa ngồi xuống, Lâm Thanh Hà cùng Tần Ly Nguyệt cũng ngồi ở hai bên Trần Gia Bảo, giữa hai lông mày có khoảng không.

Rõ ràng, cho dù là Lâm Thanh Hà hay Tần Ly Nguyệt, bọn họ đều có chỗ cho Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, ngoài Giang Vân Long ra, tất cả mọi người xung quanh đều tràn ngập kinh ngạc, họ ghen tị với Trần Gia Bảo, thậm chí nhiều người còn trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo.

Một làn sương mù lóe lên trong mắt Mục Lương Huy.

Đột nhiên, Ân Du Vi thì thầm vào tai Mục Lương Huy: “Mục Lương Huy, anh ấy tên là Trần Gia Bảo, anh trai của Lục

Thanh Hà, và khi họ đến, họ đến bằng taxi. Trần Gia Bảo nên chỉ là một tên khốn."

Mục Lương Huy gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường.

"Tại sao một người đi taxi lại cạnh tranh với tôi? Ở thành phố tỉnh lị rộng lớn này, nếu tôi muốn giết anh, không dưới trăm cách!"

Mục Lương Huy trong lòng khinh thường, anh ta đã hạ quyết tâm rằng tối nay phải làm nhục Trần Gia Bảo trước mặt Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt, và để cho Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt biết rằng so với anh ta, Trần Gia Bảo không tốt hơn!

Nghĩ vậy, Mục Lương Huy đi về phía trước và ngồi vào chỗ của mình.

Giang Vân Long cười khổ trong lòng, Trần Gia Bảo đã trở thành kẻ thù công khai của tất cả đàn ông trong vòng chưa đầy một phút sau khi anh ta đến, anh phải biết rằng tất cả mọi người ngồi ở đây đều có thân phận và lai lịch khác nhau. Có thể không lâu nữa Trần Gia Bảo đã được dạy cho một bài học. Thậm chí có thể hai cô anh gái xinh đẹp của anh ấy sẽ bị cạy vào góc trước mặt anh ấy.

"Quên đi, không phải là treo lên cao, ai đã khiến Trần Gia Bảo ăn tiệc thịnh soạn như vậy, ngay cả Giang thiếu gia của tôi cũng ghen tị sao?"

Giang Vân Long trong lòng nở nụ cười tự mãn.

Mục Lương Huy là người tổ chức buổi tụ họp này, nên đương nhiên anh ta là người chủ trì sự kiện, hơi đảo mắt, anh ta đứng lên, ho khan hai tiếng, không để ý đến Trần Gia Bảo, cười với Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt: "Đây là lần đầu tiên các cô đến đây nên có nhiều điều chưa biết. Hãy bắt đầu với tôi và giới thiệu về các cô.

Tôi tên là Mục Lương Huy, bố tôi là Giám đốc điều hành của một tập đoàn. Tôi là anh với Chủ tịch Chu Cảnh Vân của Câu lạc bộ Hiệp hội Doanh nghiệp tỉnh Vĩnh Phúc. Nhờ bố tôi, tôi cũng được xếp vào tầng lớp thượng lưu của tỉnh. Thế hệ thứ hai giàu có thứ hai. Sau khi nói xong, Mục Lương Huy tự hào ngồi xuống và nhìn Trần Gia Bảo một cái nhìn khiêu khích.

Theo ý kiến của anh ta, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên sau khi anh ta báo cáo tình trạng thật của mình, và Lâm Thanh Hà và Tần Ly Nguyệt cũng sẽ thích anh ta.

Tuy nhiên, Mục Lương Huy nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ của Trần Gia Bảo và Lục Thanh Hà, cũng không có phản ứng gì, không, ngay cả miệng Trần Gia Bảo cũng nở một nụ cười khinh thường.

Mục Lương Huy không khỏi sửng sốt, có chút sững sờ.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khúc khích, Mục Lương Huy có thể được xếp vào hàng ngũ thế hệ thứ hai của tỉnh lỵ, còn có thể hơn Trác Tranh sao? Ngay cả Trác Tranh đều bị anh ta dễ dàng giẫm lên, Mục Lương Huy cũng chỉ là một người đơn thuần, vậy anh ta là cái gì ở trước mặt Trần Gia Bảo?

Mục Lương Huy khẽ cau mày rồi nháy mắt với một thanh niên mặc áo sơ mi trắng bên cạnh.

Người nọ hiểu ý đứng dậy, vẻ mặt khiêm tốn nhưng nói chuyện lại rất kiêu ngạo: “Anh tên là Trịnh Chính Phi, cũng là sinh viên năm hai ngành quản lý thương mại Đại học Phú Gia, bố anh là chủ Công ty sản xuất Duệ Âu, mặc dù gia cảnh không bằng cậu chủ Lương Huy nhưng cũng coi như là có chút hơi tiền của, rất vui được gặp các em.”

Chương 664

Chương 664

Ánh mắt không ít nữ sinh bên cạnh tỏa sáng, trước đây các cô từng nghe nói đến "Công ty sản xuất Duệ Âu"

nên biết đó là xí nghiệp dân doanh rất nổi ở tỉnh thành, tài sản ít nhất cũng hơn ba chục tỷ, Trịnh Chính Phi tuyệt đối là phú nhị đại!

"Anh tên là Đỗ Vinh Hạo, gia đình bình thường thôi, cũng không phải là phú nhị đại nhưng bố anh là Huyện trưởng huyện Đông Anh, cũng miễn cưỡng được coi là quan nhị đại."

"Anh tên là Kỷ Hải Phàm, bố anh là Phó chủ tịch thành phố Nam Định…"

Những người này lần lượt tự giới thiệu mình, thân phận bối cảnh người sau còn vững chắc hơn người trước, không phải là phú nhị đại thì chính là quan nhị đại.

Hai mắt Vũ Như Vy sáng lên, đa số thân phận bối cảnh của người có mặt ở đây đều không đơn giản, cho dù là người có thân phận thấp nhất trong đó cũng là con trai của một phó chủ tịch. Chỉ cần mình có thể tùy tiện bám vào một người thì chẳng những có thể vô cùng có mặt mũi trong vòng bạn bè mà còn thỏa mãn được lòng hư vinh của mình, đồng thời còn có rất nhiều chỗ tốt cho sự phát triển sau này.

"Nếu nói người có quyền thế nhất trong đám người thì vẫn là thuộc về cậu cả Mục Lương Huy, bố cậu ấy chính là Tổng giám đốc Tập đoàn Thượng Thị, hơn nữa mấu chốt nhất chính là bố của anh ta có quan hệ rất thân thiết với Hội trưởng Câu lạc bộ thương mậu Hòa Tỉnh – Chu Kỳ Vân, sau này nhất định sẽ làm ăn càng lúc càng lớn, cho dù phát triển ra ngoài tỉnh cũng không phải là việc gì khó, đáng tiếc cậu cả Lương Huy

lại nhìn trúng Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã nên tôi cũng chỉ có thể rút lui mà cầu người sau.”

Vũ Như Vy tiếc hận thở dài, tiếp đó cô ta vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong ánh mắt thoáng qua một tia khinh thường, một tên hèn mọn như Trần Gia Bảo hoàn Toàn Tuấng thể giành phụ nữ với cậu cả Mục Lương Huy.

Thừa dịp mọi người tự giới thiệu mình thì mấy người phục vụ lần lượt đi tới dọn thức ăn và rượu vang đỏ đủ cả sắc hương vị lên, nhất thời trong phòng tràn ngập mùi thơm của thức ăn và rượu.

Mục Lương Huy mở một chai rượu vang đỏ rồi cứ thế rót cho mình một ly, sau đó đột nhiên xoay tròng mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo, cười nói: “Nghe nói anh Gia Bảo đây là bạn trai của em Thanh Hà, tôi nghĩ chắc chắn anh rất có tài mới có thể giành được trai tim em Thanh Hà, nhưng theo tôi được biết hình như anh không phải là sinh viên Đại học Phú Gia, không biết anh học ở đâu?”

Dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người, Trần Gia Bảo lắc đầu rồi thản nhiên nói: “Tôi chưa từng đi học.”

Đám Mục Lương Huy sửng sốt, ngay sau đó nở nụ cười khinh thường, quả nhiên là hèn mọn.

Vũ Như Vy càng cười nói không hề khách sáo: “Thì ra là chưa từng đi học, ha ha, năm nay đã sớm thông dụng chín năm giáo dục bắt buộc, hôm nay mới biết được vẫn còn có người chưa từng đi học, có lẽ là trong nhà anh Gia Bảo quá có tiền cho nên hoàn toàn không cần đi học.”

Mục Lương Huy cũng âm dương quái khí nói: “À, thì ra là chưa từng đi học, quả nhiên… quả nhiên là kỳ tài, nhưng nếu anh Gia Bảo chưa từng đi học thì hẳn là bây giờ đang làm việc, không biết trước mắt anh làm việc ở đâu?”

Trần Gia Bảo lại lắc đầu nói: “Tôi là bác sĩ Đông Y, trước mắt tôi không làm việc ở bất kỳ một bệnh viện nào.”

Không làm việc ở bất kỳ bệnh viện nào? Vậy không phải là không có việc làm sao?

Nhất thời mọi người lại cười ồ lên không hề khách sáo, nhất là Vũ Như Vy còn ôm bụng vừa cười vừa nói: “Ôi chao, thì ra là

kẻ không có việc làm, Thanh Hà, sao cậu lại tìm một bạn trai cực phẩm vậy chứ? Nếu không thì cậu bỏ anh ta đi, chị đây tìm cho cậu một người ưu tú khác, cậu xem cậu cả Mục Lương Huy thế nào, tuấn tú lịch sự, gia cảnh lại tốt, không mạnh hơn Trần Gia Bảo nhiều à?"

Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã không khỏi tức giận, nhất là Lâm Thanh Hà tức giận đến mức bật lại: "Y thuật của anh Bảo rất huyền diệu, anh ấy là người giỏi nhất trên đời này!"

Mục Lương Huy cười khinh thường, trong ngành Đông Y thì càng già mới càng nổi tiếng, Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy thì chắc chắn y thuật không tốt, hơn nữa cho dù Trần Gia Bảo thật sự có y thuật cao minh thì thế nào? Có lẽ rất có mặt mũi và địa vị ở trước mặt người bình thường, nhưng trước sức mạnh của tư bản thì bác sĩ có giỏi giang tới đâu cũng chỉ là người làm công cho tư bản mà thôi.

Mà anh ta lại chính là người thừa kế Công ty Thượng Thị có tư cách và lực lượng lớn mạnh, chỉ cần dùng một ngón tay là có thể nghiền chết Trần Gia Bảo!

Ngay cả Hồ Vân Long cũng bật cười lắc đầu, anh ta nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra sao loại người không có thân phận địa vị chưa từng đi học như Trần Gia Bảo lại theo đuổi được hai vị nữ thần cực phẩm Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã, chẳng lẽ bây giờ sở thích của nữ thần đã thay đổi không còn thích những chàng trai cao to, giàu có, đẹp trai mà lại đi thích thứ hèn mọn này?

Chương 665

Chương 665

Vốn là tất cả phái nam có mặt ở đây đều rất căm thù Trần Gia Bảo, bây giờ biết Trần Gia Bảo là một tên hèn mọn vô dụng thì lại rối rít giễu cợt.

“Thật là cười chết tôi rồi, hôm nay là buổi tụ tập đón người mới của Đại học Phú Gia chúng ta nên người ngồi ở đây đều là sinh viên, tên mù chữ chưa từng đi học như Trần Gia Bảo cũng tới tham gia, ha ha, thật là không biết tự lượng sức mình.”

“Đúng đó, không biết ai đã cổ vũ lòng can đảm cho anh ta, nhưng như đã nói, thật không biết Trần Gia Bảo vừa không có thân phận địa vị cũng không có trình độ học vấn cao làm thế nào có thể trở thành bạn trai Lâm Thanh Hà, thật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, anh ta thật đáng khinh bỉ!”

Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã nghe mọi người xung quanh giễu cợt thì không khỏi tức giận, hai cô không nghĩ tới chỉ tới tham gia cuộc tụ tập đón người mới mà khiến cho Trần Gia Bảo bị làm nhục như vậy.

Trong cơn tức giận, hai cô đột ngột đứng dậy.

Đột nhiên Trần Gia Bảo ra hiệu cho hai cô bằng một ánh mắt yên tâm để cho hai cô tỉnh táo lại, tiếp đó anh nhẹ nhàng gõ ngón trỏ xuống mặt bàn phát ra tiếng vang giòn “cộp cộp”, thản nhiên nói: “Hôm nay là buổi tụ tập đón người mới của Đại học Phú Gia, đúng lúc tôi cũng làm được một bài thơ rất hợp với tình hình buổi tụ tập này, không bằng tôi ngâm cho mọi người một bài thơ được không?”

Ngâm thơ? Một người chưa từng đi học lại ngâm thơ trước mặt một đám sinh viên Đại học? Không phải là tự đánh mặt mình sao?

Mục Lương Huy cố nén cười, nói: "Được, vậy chúng tôi xin đợi… tác phẩm lớn của anh Gia Bảo."

Trần Gia Bảo cười nhạt rồi nói : "Đi học nhập học không khỏi bồi hồi…"

Mọi người âm thầm gật đầu, câu thứ nhất nghe ra đúng là có chuyện như vậy, nhưng Trần Gia Bảo chưa từng đi học mà đọc bài thơ khuyến khích đi học này không phải là đang tự vả mặt mình sao?

Không ít người sinh lòng nghi ngờ.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Có thể thăng quan lại phát tài…"

Mọi người bắt đầu âm thầm cau mày, mặc dù nói mục đích bọn họ đi học đúng là vì thăng quan phát tài, nhưng nếu nói thẳng mục đích đó ra chẳng phải là có vẻ bọn họ quá thô tục?

"Mặt người dạ thú khắp thiên hạ, mà người người lại cứ sa vào."

Trần Gia Bảo cười nhạt rồi nhìn chung quanh một vòng, nhíu mày nói : "Sao, có phải rất hợp với tình hình không?"

Rất rõ ràng, Trần Gia Bảo ngâm bài thơ này với ý mắng những người có mặt ở đây đều là những kẻ mặt người dạ thú.

Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã phụt cười và cảm thấy hết sức hả giận.

Hồ Vân Long còn thất kinh khoa trương há to mồm, nói: "Chết tiệt, Trần Gia Bảo trâu thật, người ở đây đều là sinh viên Đại học Phú Gia, hơn nữa Mục Lương Huy còn có quyền thế ở tỉnh thành mà Trần Gia Bảo lại dám mắng Mục Lương Huy là mặt người dạ thú trước mặt nhiều người như vậy, thật là muốn chết mà!"

Quả nhiên Mục Lương Huy cũng giận dữ, mặc dù anh ta ngồi yên tại chỗ nhưng trong ánh mắt vẫn thoáng qua vẻ sắc bén, nói: "Trần Gia Bảo, tôi có ý tốt mời anh tới tham gia tụ hội trong khi anh chẳng những không cảm ơn tôi mà còn nói lời ngông cuồng sỉ nhục mọi người, xem ra tôi đây không tỏ rõ oai phong thì e rằng sẽ bị anh coi thành mèo bệnh rồi.

Như vậy đi, tôi nể mặt em Thanh Hà và Thanh Nhã nên chỉ cần anh quỳ xuống nói xin lỗi tất cả chúng tôi thì tôi sẽ tha

mạng cho anh, nhớ, phải quỳ xuống nói xin lỗi!”

Lâm Thanh Hà cũng không nhịn được nữa mà tức giận đùng đùng đứng phắt dậy nói: “Hừ, các anh giễu cợt anh Bảo trước nên anh Bảo mới đáp trả, làm gì có chuyện chỉ có các anh được quyền giễu cợt người khác mà không thể để cho anh Bả mắng các anh? Nếu nói xin lỗi thì phải là các anh xin lỗi anh Bảo mới đúng!”

Ánh mắt Mục Lương Huy thoáng qua vẻ âm u, ngay sau đó mỉm cười, nói: “Em Thanh Hà, anh khuyên em một câu, Trần Gia Bảo hoàn Toàn Tuấng xứng với em, như vậy đi, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt nên anh tặng em một món quà ra mắt, chỉ cần bây giờ em rời khỏi Trần Gia Bảo thì qua hai năm thực tập anh có thể sắp xếp cho em đến công ty bố anh làm lãnh đạo cấp trung quản lý nhân sự, thế nào?”

Chương 666

Chương 666

Cạy góc tường ngay trước mặt mọi người!

Ánh mắt Trần Gia Bảo thoáng qua vẻ sắc bén.

Không ít nữ sinh có mặt tại đó đều bắt đầu hâm mộ Lâm Thanh Hà may mắn, còn chưa tốt nghiệp đã có thể vào làm lãnh đạo cấp trung ở trong công ty Thượng Thị, sao chuyện tốt như vậy lại không tới lượt các cô chứ?

Mục Lương Huy rất tự tin cho rằng chắc chắn Lâm Thanh Hà sẽ đồng ý với mình khi đối mặt với điều kiện có sức hấp dẫn như vậy.

Vậy mà Lâm Thanh Hà lại nói với vẻ mặt khinh thường: "Kêu tôi bỏ anh Bảo? Anh cũng xứng sao?"

Lâm Thanh Hà vừa nói xong thì tất cả mọi người có mặt ở đây đều xôn xao, không nghĩ tới chẳng những cô ấy từ chối điều kiện hấp dẫn như vậy mà còn giễu cợt Mục Lương Huy ở ngay trước mặt mọi người, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy nữ sinh to gan và có cá tính như vậy.

Vũ Như Vy âm thầm lắc đầu: "Lâm Thanh Hà đúng là người chẳng biết gì cả, đứng trước tiền bạc và địa vị thì tình yêu còn yếu ớt hơn cả một trang giấy, cho nên từ chối cậu cả Mục Lương Huy vì Trần Gia Bảo thật là một việc làm rất ngu ngốc."

Mục Lương Huy giận dữ nhưng cũng không tiện phát tác cơn giận với Lâm Thanh Hà nên chuyển hết tất cả lửa giận lên người Trần Gia Bảo, anh ta tức giận nói: "Trần Gia Bảo, anh nghĩ sao, anh quỳ xuống nói xin lỗi hay là đối địch với tôi?"

"Đối địch với anh? Anh suy nghĩ nhiều rồi."

Trần Gia Bảo khẽ cười lắc đầu rồi đứng lên đi về phía Mục Lương Huy.

“Vậy là anh nói xin lỗi sao?”

Mục Lương Huy đắc ý cười nói.

Mọi người xung quanh cũng cho là Trần Gia Bảo sợ rồi.

Trần Gia Bảo nhếch khóe môi lên nở nụ cười vô hại, đột nhiên thuận tay cầm chai rượu vang đỏ trên bàn nện một phát lên ót Mục Lương Huy dưới ánh nhìn của tất cả mọi người.

Nhất thời “bộp!”

một tiếng, chai rượu vỡ nát, rượu đỏ theo máu tươi chảy từ trên đầu Mục Lương Huy xuống.

Mục Lương Huy kêu thảm một tiếng, người kéo theo cả ghế ngã ra sau.

Trần Gia Bảo cười rất khinh thường, đứng thẳng nhìn xuống anh ta đang nằm dưới đất, nói: “Ngu ngốc, cái gì gọi là ‘đối địch với anh’, anh cũng xứng sao?”

Mọi người khiếp sợ không thôi, đứng chết trân tại chỗ.

Trong căn phòng bao rộng lớn là một khoảng im lặng, tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Anh ta… ngay cả cậu chủ lớn Mục Lương Huy anh ta cũng dám đánh sao? Chẳng lẽ… chẳng lẽ Trần Gia Bảo không biết cha của Mục Lương Huy là Mục Chí Cường sao? Ông ta là một kẻ tàn nhẫn có tiếng trong giới kinh doanh của tỉnh lị, một tay gây dựng lên tập đoàn cổ phần Thượng Thị, hơn nữa còn có quan hệ rất thân thiết với Chu Kỳ Vân – hội trưởng Câu lạc bộ thượng mậu Hòa Tỉnh. Thậm chí, ông ta còn là người có thể hô mưa gọi gió trong giới thương nghiệp.

Nghe nói từ trước đến nay Mục Chí Cường luôn là người thích bao che khuyết điểm, mà Mục Lương Huy còn là đứa con trai độc nhất mà ông ta yêu quý. Lần này Trần Gia Bảo dám đánh anh ta, có thể nói, anh đã hoàn toàn đắc tội với Mục Chí Cường.

Lần này không chỉ có Trần Gia Bảo, e là ngay cả hai cô gái Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã cũng sẽ bị liên lụy.

Ôi chao, tôi vốn nghĩ anh ta có thể ôm được hai nữ thần Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã, tưởng rằng anh ta có gì đó hơn người. Hóa ra Trần Gia Bảo cũng chỉ là một tên lỗ mãng chỉ biết đánh đấm phô trương thanh thế. Ngu xuẩn, đúng là ngu xuẩn."

Hồ Vân Long lắc đầu, anh ta nhìn về phía hai cô gái kia theo bản năng, trong lòng không khỏi cảm thấy đáng tiếc.

Vũ Như Vy cũng bị sốc, cô ta không ngờ Trần Gia Bảo lại kiêu ngạo đến vậy, một lời không hợp đã dám ra tay đánh người.

Ngay sau đó, mắt cô ta đảo sang, hiện lên một tia giễu cợt và đắc ý.

"Trần Gia Bảo đúng là một kẻ liều lĩnh, anh ta đã đắc tội với Mục Lương Huy. Chỉ e, sau này anh ta sẽ không còn chỗ dung thân ở tỉnh lị rộng lớn này nữa. Thật sự không hiểu tại sao Lâm Thanh Hà lại có thể nhìn trúng một tên ngu xuẩn không có đầu óc này."

Chương 667

Chương 667

Vũ Như Vy đang đợi xem kịch vui của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Mục Lương Huy ôm chặt lấy cái đầu đầy máu của mình, hét lên một cách cuồng loạn: “Mày… mày dám đánh tao á?

Mày xong đời rồi, tao phải giết mày…”

Anh ta hét to một tiếng, nhe nanh múa vuốt lao về phía Trần Gia Bảo. Bộ dạng này rất hợp với cái đầu đang chảy đầy máu của anh ta, khí thế vô cùng đáng sợ.

Tuy nhiên, sao anh ta có thể là đối thủ của một tông sư võ đạo như Trần Gia Bảo?

“Ngu ngốc!”

Khuôn mặt Trần Gia Bảo thoáng hiện lên một vẻ khinh thường, anh bỗng đứng thẳng dậy đạp thẳng một cước lên bụng của Mục Lương Huy, khiến anh ta bay ra đằng sau.

Sau một tiếng kêu thảm thiết, lưng Mục Lương Huy đập vào tường rồi trượt xuống đất, cú đạp này khiến anh ta đau tận xương tủy, rên rỉ một hồi không sao đứng dậy được.

Kể ra Trần Gia Bảo vẫn còn nương tay với anh ta, nếu không, chỉ một cú đạp này thôi e là Mục Lương Huy sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa.

“Các người… các người còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh cho tôi, đánh chết tên Trần Gia Bảo đó cho tôi. Mẹ nó, hôm nay ông đây phải làm nhục được Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã trước mặt thằng nhãi đó!”

Mục Lương Huy gào lên, khuôn mặt đầy vẻ điên cuồng.

Lúc này những người khác trong phòng bao mới phản ứng lại. Ngoài hai cô gái và Hồ Vân Long ra, Tề Chính Vũ cùng Đỗ Vinh Hạo và những người khác đều ào ào hét lên rồi lao về phía Trần Gia Bảo.

Hồ Vân Long lại lắc đầu cười: "Trần Gia Bảo đúng là ngu xuẩn, hai quyền địch bốn tay, cho dù Mục Lương Huy không dùng đến địa vị xã hội và quyền lực sau lưng mình mà chỉ dựa vào những người trong phòng bao này cũng có thể đánh cho Trần Gia Bảo thảm đến mức mẹ anh ta cũng không nhận ra, thế mà anh ta lại… Hả? Gì thế này?"

Anh ta còn chưa nói xong đã nhìn thấy vẻ mặt dửng dưng của Trần Gia Bảo, dáng vẻ như "quân địch vây quanh ta vạn trượng, ta vẫn sừng sững không động đậy", hoàn toàn không coi đám người Tề Chính Vũ kia ra gì.

"Đúng là không biết tự lượng sức mình."

Cho đến khi đám đàn ông trong phòng bao đã bao vây xung quanh mình, Trần Gia Bảo vẫn thản nhiên mỉm cười, tiện tay cầm một chai rượu vang ném lên không trung.

"Choang"

một tiếng, Tề Chính Vũ đã bị chai rượu đập trúng đầu, anh ta hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã thẳng xuống đất, trên đầu máu vẫn chảy không ngừng.

Giây tiếp theo, Trần Gia Bảo hơi động chân, hạ gục hết đám người được coi là phú nhị đại có gia cảnh xuất chúng một cách thuần thục, dứt khoát.

Tất cả mọi người đều bị sốc!

Trong phòng bao, ngoại trừ Hồ Vân Long – người đang ngồi không không làm gì thì cả phòng bao này chỉ có một mình Trần Gia Bảo vẫn đang đứng vững.

Tất cả các cô gái tụm lại với nhau, ai nấy đều run lên. Sắc mặt Vũ Như Vy càng thêm tái nhợt, mặt cắt không còn một giọt máu.

"Chúa ơi… Trần Gia Bảo quá… quá dũng mãnh."

Hồ Vân Long há to miệng, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Mục Lương Huy cũng bị sốc khi nhìn thấy cảnh tượng này, thậm chí anh ta còn không thèm quan tâm đến vết thương đang chảy máu trên trán mình.

Chỉ có Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã nhìn nhau cười, lúc ở thành phố Hòa Bình, Trần Gia Bảo đã từng một mình đánh bại Tưởng Đức Lâm và những đại ca khác ở thế giới ngầm. Anh còn từng mở đường máu thoát thân chỉ bằng một kiếm, cứu Tô Ánh Mai ra khỏi thiên la địa võng, thần thái vô cùng phóng khoáng, tiêu sái, có một không hai.

Hiện giờ đám phú nhị đại tầm thường như Mục Lương Huy chẳng là gì so với anh.

Chương 668

Chương 668

“Một đám gà đất chó ngói mà dám làm loạn trước mặt tao á?”

Đột nhiên, Trần Gia Bảo bước về phía Mục Lương Huy, bước chân anh không nhanh không chậm nhưng lại mang đến cho anh ta một loại áp lực tâm lý rất lớn.

Khó khăn lắm Mục Lương Huy mới bò dậy được, thấy Trần Gia Bảo đi về phía mình, anh ta lập tức run lên, hai chân mềm nhũn rồi lại ngã khuỵu xuống đất, giọng điệu khiếp sợ: “Mày… mày đừng qua đây… tao… tao…”

Mục Lương Huy đã thực sự bị Trần Gia Bảo dọa sợ, trước đây anh ta đã từng hô mưa gọi gió trong trường học thành quen rồi.

Hôm nay, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy một người dũng mãnh và giỏi đánh đấm như Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo làm như không nghe thấy gì, vẫn bước từng bước về phía Mục Lương Huy, sau khi bước đến trước mặt anh ta, vẻ khinh thường trên khuôn mặt anh càng trở nên rõ ràng hơn. Anh vươn tay ra túm lấy tóc Mục Lương Huy, nâng cả người anh ta lên.

Mục Lương Huy cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí anh ta có thể nghe thấy tiếng tóc mình đang đứt phừn phựt, đau đến mức ngũ quan cũng bắt đầu méo mó.

“Không phải mày nói muốn đánh tao đến chết sao? Còn nói muốn làm nhục phụ nữ của tao trước mặt tao cơ mà?”

Giọng Trần Gia Bảo không hề lớn, nhưng cả căn phòng bao vẫn có thể cảm nhận được một cảm giác ớn lạnh tỏa ra từ đó.

Mục Lương Huy rùng mình, nếu sớm biết Trần Gia Bảo giỏi đánh đấm như vậy, đánh chết anh ta cũng không dám đến chọc

giận Trần Gia Bảo. Mục Lương Huy vội vàng khóc lóc van xin: "Trần… không, đại ca, tôi sai rồi. Tôi chỉ đùa thôi, anh tha cho tôi được không?"

Ánh mắt Trần Gia Bảo hiện lên một vẻ khinh thường, anh nói: "Lúc đắc thế thì muốn dùng quyền thế áp bức tao, bây giờ thất thế rồi lại quỳ xuống xin tao tha mạng. Loại tiểu nhân trước thì hùng hổ sau thì khúm núm không hề có chút tiền đồ gì như mày, tao nói mày là kẻ mặt người dạ thú, bây giờ mày đã phục chưa?"

"Tôi… tôi…"

Các bạn chọn truyen1. one đọc để ủng hộ team ra chương mới nhé!

Mục Lương Huy khẽ nhếch môi, một khi anh ta thừa nhận mình là kẻ mặt người dạ thú, vậy thì chắc chắn anh ta sẽ trở thành trò cười của cả đại học mất, điều đó sẽ ảnh hưởng đến hình tượng quang vinh của anh ta sau này. Nhưng nếu nói không phục, chắc chắn anh ta sẽ bị Trần Gia Bảo lột da xẻ gân tiếp…

Ở bên kia, Hồ Vân Long đảo mắt qua, vẻ mặt không ngừng thay đổi, trong lòng anh ta nảy ra một ý nghĩ: "Mặc dù hiện giờ Mục Lương Huy đã bị Trần Gia Bảo ép đến đường cùng. Nhưng nói một cách nghiêm túc thì Mục Lương Huy vẫn có chống lưng rất mạnh, một trăm Trần Gia Bảo cũng không bì được. Nếu bây giờ mình có thể nhân cơ hội này kết giao được với Mục Lương Huy, để anh ta nợ mình một món nợ nhân tình, vậy thì chuyện này chắc chắn sẽ rất có lợi cho sự phát triển sau này của nhà họ Hồ mình ở tỉnh lị."

Nghĩ đến đây, Hồ Vân Long bỗng ho nhẹ hai tiếng, lên tiếng: "Trần Gia Bảo, chúng ta coi như cũng có chút duyên phận, bây giờ tôi khuyên anh nên bỏ qua cho Mục Lương Huy đi. Anh cũng biết cha anh ấy là chủ tịch của một tập đoàn lớn, có địa vị cao ở tỉnh lị. Nếu anh đắc tội với anh ấy, chỉ e là sau này không chỉ có anh mà ngay cả hai cô bạn gái xinh đẹp kia của anh cũng không có chỗ dung thân ở tỉnh lị này đâu. Huống hồ, hiện giờ không chỉ có cậu Lương Huy mà còn có rất nhiều cậu ấm cô chiêu khác, nếu bọn họ có ý muốn báo thù, vậy anh và

bạn gái mình sẽ có kết cục bi thảm đến cỡ nào, tôi nghĩ, không cần tôi nói anh cũng biết phải không?"

Lời này của anh ta như đang suy nghĩ cho Trần Gia Bảo, nhưng thực tế anh ta lại đang đứng về phía Mục Lương Huy, để Mục Lương Huy bớt chịu khổ đi một chút. Còn sau này Mục Lương Huy có tìm Trần Gia Bảo báo thù hay không, anh ta cũng chẳng thèm quan tâm.

Mục Lương Huy nhìn Hồ Vân Long với ánh mắt cảm kích.

"Vậy sao?"

Trần Gia Bảo liếc nhìn Hồ Vân Long, bàn tay đang nắm tóc Mục Lương Huy cũng đột nhiên thả ra.

Hồ Vân Long và Mục Lương Huy cùng đám người kia đều vui mừng khôn xiết, họ cho rằng Trần Gia Bảo đã thật sự sợ hãi trước xuất thân của Mục Lương Huy.

"Trần Gia Bảo, coi như anh biết thức thời."

Chương 669

Chương 669

Mục Lương Huy đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo mình, cố kìm nén vết đau trên trán. Ánh mắt anh ta lóe lên một tia thù hận nhưng đã nhanh chóng thu lại, nói với Trần Gia Bảo: "Bây giờ tôi cho anh một cơ hội, anh xin lỗi tôi đi, tôi có thể xem xét chuyện tha thứ cho anh."

Đương nhiên, đây chỉ là những lời mà Mục Lương Huy nói để tìm đường lui tạm thời thôi, trong lòng anh ta thầm thề độc, sau này có cơ hội nhất định sẽ tìm Trần Gia Bảo báo thù.

"Sai rồi, không phải anh cho tôi cơ hội mà là tôi cho anh một cơ hội mới đúng."

Trần Gia Bảo lắc đầu mỉm cười, anh duỗi một ngón tay ra, nhàn nhạt nói: "Không phải các người đều có chống lưng lớn sao? Tôi cho các người một cơ hội, trong vòng một tiếng, các người hãy gọi hết những người giỏi giang xuất chúng đến đây. Tôi sẽ đợi ở đây."

Nói rồi, Trần Gia Bảo đi đến chỗ hai cô gái kia, kéo Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã ngồi xuống, tự rót tự uống, dáng vẻ vô cùng ung dung, thản nhiên.

Mục Lương Huy và đám người kia đều sửng sốt, sau đó nói: "Trần Gia Bảo, là anh nói đấy nhé. Có giỏi thì anh ngồi ở đây đợi, không được chạy mất!"

Trần Gia Bảo cười nhẹ, liếc nhìn Mục Lương Huy và Hồ Vân Long rồi nói một cách tự tin: "Trần Gia Bảo này luôn là người nói sao làm vậy, các người cứ tìm chỗ dựa vững chắc của mình đến đây đi. Đừng nói tôi không cho các người cơ hội nhé. Được rồi, bây giờ các người chỉ còn năm mươi chín phút nữa thôi. Hi vọng người được gọi đến sẽ không khiến tôi thất vọng."

Mục Lương Huy vui mừng khôn xiết, bọn họ có đánh cũng không thể đánh lại được Trần Gia Bảo, nhưng nếu dựa vào thân phận và chống lưng, bọn họ có thể nghiền nát Trần Gia Bảo dễ như trở bàn tay!

“Mình vốn định hai ngày nữa tìm Trần Gia Bảo báo thù, không ngờ thằng nhãi này lại ngốc như thế, bảo mình gọi người đến luôn bây giờ. Mẹ nó, cơ hội tốt đã bày ra như vậy, nếu mình không khiến Trần Gia Bảo quỳ xuống đất xin tha thì Mục Lương Huy này sẽ livestream ăn phân trước mặt tất cả giáo viên và sinh viên trong trường!”

Mục Lương Huy thầm cười khẩy trong lòng, không thể lãng phí thời gian được nữa, anh ta lao ra khỏi phòng bao, gọi điện cho ông bố Mục Chí Cường của mình.

Anh ta tin, dựa vào nhân mạch và chống lưng cùng thủ đoạn tàn nhẫn của bố mình ở tỉnh lị này, cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại đến đâu cũng sẽ không bao giờ có cơ hội trở mình được nữa.

Mà bên kia, Hồ Vân Long lại lắc đầu cười, khẽ thầm nghĩ trong lòng: “Trần Gia Bảo đúng là một kẻ liều lĩnh, người như vậy hoàn Toàn Tuấng xứng với Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã.”

Những người còn lại trong phòng cũng ào ào nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt chế nhạo, tựa như không bao lâu nữa họ sẽ được nhìn thấy cảnh Trần Gia Bảo quỳ xuống đất xin tha vậy.

“Gia Bảo…”

Tần Thanh Nhã bỗng thấy hơi lo lắng, dù sao nơi này cũng là tỉnh lị, không phải thành phố Hòa Bình.

Trần Gia Bảo cười khẽ, tay trái cầm lấy bàn tay mềm mại không xương của Tần Thanh Nhã, tay phải cầm ly rượu lên uống cạn một hơi, đáp: “Anh sẽ để bọn họ biết, thế nào là tuyệt vọng thực sự.”

Cùng lúc đó, trong một phòng VIP mang phong cách cổ kính tại tòa nhà Huệ Phượng, một nhóm người giàu có, thành đạt đang ngồi quanh bàn vuông lớn cùng uống rượu, dùng bữa.

Chu Kỳ Vân uống xong một ly rượu Mao Đài, tâm trạng khá vui vẻ liền kể: “Buổi sáng hôm nay, tôi lại một lần nữa chứng

kiến phong thái của cậu bác sĩ Trần đó. Ở cái tỉnh này, thế lực nhà họ Trác khiến bao người khiếp sợ, vậy mà hôm nay họ lại bị cậu ta áp đảo, ép họ phải hủy hôn. Được! Được! Quả là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, lớp lớp dữ dội, tôi phục rồi."

Ngồi phía trước bàn ăn đều là các đại lão trong tỉnh, trong đó có Mục Chí Cường. Ông ta nghe Chu Kỳ Vân nói xong trong lòng vừa kinh ngạc vừa tán thưởng không ngớt.

Chu Kỳ Vân lại nói tiếp: "Cổ nhân có câu 'sinh con phải như Gia Cát Lượng, sinh được một người con như Trần Gia Bảo thì khỏi phải nói. Cậu ta tuổi còn trẻ mà đã sớm bộc lộ tài năng hơn người, khả năng, thành tựu sau này của cậu ta không gì có thể giới hạn được."

Mục Chí Cường tiếp lời: "Đúng vậy."

Ông ta nhớ lại Trần Gia Bảo trong một cuộc thi y học lớn cũng như thi hội họa, thư pháp đều đạt được thành tích cao liền cảm thán: "Tài năng và trí tuệ của bác sĩ Trần quả thực khiến người ta kinh sợ lẫn nể phục, giá mà con trai tôi có được một phần mười năng lực của cậu ta thì tôi cũng cảm thấy mãn nguyện rồi, đằng này thằng con tôi lại chỉ biết đua xe với đàn bà…"

Mục Chí Cường còn chưa nói hết thì tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, ông ta nghe máy xong sắc mặt liền biến đổi, đôi mắt như sắp tóe ra lửa.

Chu Kỳ Vân thấy vậy hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mục Chí Cường bỏ điện thoại xuống, trầm giọng nói: "Thằng con tôi, Mục Lương Huy bị một kẻ vùng khác đánh, chưa hết, kẻ này còn yêu cầu tôi đi chuộc người, tôi mà nhịn được cục tức này thì khỏi làm lão đại. Hội trưởng Chu, tôi phải đi xem xem rốt cuộc là kẻ nào dám cả gan động thủ trên đầu thái tuế như vậy."

Chương 670

Chương 670

Chu Kỳ Vân hỏi: “Cần tôi giúp gì không?”

Mục Chí Cường kiêu ngạo cười nói: “Cái tỉnh này tuy lớn thật nhưng đối phó với một tên tép riu vùng khác thì không cần phiền đến hội trưởng, Mục Béo tôi đây tự giải quyết được.”

Dứt lời, ông ta vừa bước ra ngoài vừa gọi điện cho tay chân bên đội bảo an, dẫn theo vài chục người đến khách sạn Danh Hòa.

Bên phía Mục Lương Huy, anh ta ngắt điện thoại xong liền đắc ý lẩm bẩm: “Trần Gia Bảo! Mày cứ đợi đấy! Đợi bố tao đến rồi tao kiểu gì cũng đánh gãy hai tay mày, cho mày nếm thử sự lợi hại của đại thiếu gia này.”

Mục Lương Huy nhếch miệng cười một cái rồi lại đẩy cửa đi vào phòng VIP. Anh ta liếc thấy Trần Gia Bảo đang tự rót tự uống liền nhìn sang đám người Hồ Vân Long và Trịnh Chính Phi ra hiệu bằng ánh mắt, ám chỉ mọi thứ đều OK. Đám người Trịnh Chính Phi khẽ gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, chờ xem kịch hay từ Trần Gia Bảo. Phía Hồ Vân Long, ánh mắt anh ta thêm phần trào phúng. Anh ta nhớ rất rõ vào lễ Trung thu năm trước, Mục Lương Huy vì tranh gái với thằng khác mà bị thằng đó tẩn cho một trận. Mục Chí Cường biết chuyện liền đưa một đám người đánh gãy chân thằng đó giữa ban ngày ban mặt.

“Trần Gia Bảo thật không biết điều, nếu tôi là anh ta tôi đã đưa Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã ra khỏi đây từ lâu rồi. Vậy mà anh ta còn làm bộ làm tịch không sợ chết ở lại đây, với sự tàn nhẫn và thủ đoạn của Mục Chí Cường chắc chắn sẽ khiến cho anh ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Chậc! Một tên ngốc như anh ta sao có thể cưa đổ được

Lâm Thanh Hà và Mục Tần Thanh Nhã chứ? Khó hiểu! Thật sự khó hiểu!”

Hồ Vân Long thầm nghĩ xong lắc đầu, không thể hiểu tại sao hai cô gái xinh đẹp này lại thích Trần Gia Bảo. Đột nhiên Mục Lương Huy đi đến ngồi xuống trước mặt Trần Gia Bảo, vừa nhìn vừa thầm đánh giá hai mỹ nhân bên cạnh, ánh mắt anh ta hiện lên dục vọng, ham muốn chiếm hữu rõ rệt. Ngay sau đó anh ta hừ một cái nói với Trần Gia Bảo: “Trần Gia Bảo! Bố tao sắp đến rồi, đến lúc đó mày có thể sống sót ra khỏi đây hay không tao khó mà nói trước được, bây giờ tao cho mày một cơ hội, mày quỳ xuống xin lỗi tao, xong thì tự mình cút khỏi đây, để lại hai mỹ nhân này cho tao, đại thiếu gia đây sẽ cân nhắc cho mày một con đường sống.”

Trần Gia Bảo đặt chén rượu xuống, ngước lên liếc Mục Lương Huy một cái rồi nói: “Mày có tin, mày nói nhảm thêm một câu, tao đánh gãy một chân của mày, mày nói nhảm thêm hai câu nữa, tao đánh gãy luôn hai chân mày không?”

Mục Lương Huy nghe xong tức điên người, đang định đáp trả để lấy lại thể diện thì gặp ngay ánh mắt lạnh thấu xương của Trần Gia Bảo đang nhìn mình chằm chằm. Anh ta không kìm được rùng mình một cái, lời chưa kịp thốt ra đã phải nuốt lại, căm tức đi đến trước mặt Hồ Vân Long.

“Ngu ngốc mà tự cho mình là giỏi.”

Trần Gia Bảo khinh miệt nghĩ rồi đặt ly rượu xuống, Lâm Thanh Hà thấy vậy mỉm cười dịu dàng, chủ động rót rượu cho anh. Mục Lương Huy nhìn cảnh tượng này không khỏi đố kị thầm nghĩ “Trần Gia Bảo, sắp chết đến nơi rồi, tao xem mày còn kiêu ngạo được bao lâu”. Một lúc sau, bên ngoài phòng truyền đến một giọng nói tức giận: “Mục Chí Cường tao muốn xem xem lá gan của ai to như vậy, dám động đến con trai tao!”

“Mục Chí Cường?”

Trần Gia Bảo nghe đến cái tên này mới tỉnh ra, khóe miệng khẽ nhếch như đang suy ngẫm điều gì đó. Ngay sau đó, cửa phòng được mở ra, Mục Chí Cường xuất hiện với bộ vest, bụng phệ, theo sau là một đám hơn mười người mặc đồng phục màu đen của đội bảo an, tay cầm dùi cui, khí thế dọa người. Lúc đó, trong phòng không chỉ có Vũ Như Vy mà cả

những cô gái, cậu con trai khác ban đầu đều bị hù sợ, lúc sau liền thấy mừng rỡ. Mục Chí Cường mang theo nhiều người đến như vậy, chưa cần làm gì cũng có thể dọa Trần Gia Bảo chết khiếp rồi! Hồ Vân Long thầm nghĩ chuyện đến nước này là xong rồi, cho dù Trần Gia Bảo có giỏi đánh đấm thì cũng không thể đánh lại từng đó người. Anh chỉ có một kết cục duy nhất chính là bị Mục Lương Huy giẫm nát dưới chân, thậm chí hai cô bạn gái của anh cũng sẽ trở thành đồ chơi của Mục Lương Huy.

Nghĩ đến đây, Hồ Vân Long vô thức nhìn về phía Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã xem xem biểu tình hoảng hốt lo sợ của hai cô trông thế nào. Ấy thế mà vẻ mặt của hai người này lại rất bình tĩnh, tự nhiên không giống như người đang lâm vào cảnh sắp chết tí nào. Hồ Vân Long không tin vào mắt mình nghĩ: “Hả? Thế này là thế nào, hai người bọn họ không phải bạn gái Trần Gia Bảo ư? Tại sao họ không có chút lo lắng chút nào vậy?”

Thật nực cười! Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã đã từng chính mắt thấy phong thái tung hoành bốn bể khiến người gặp người sợ của Trần Gia Bảo rồi… Bây giờ trước mắt chỉ là giải quyết vài kẻ vô danh tiểu tốt, việc cỏn con như vậy xem còn không đã mắt!

Chương 671

Chương 671

Thấy người đến, Mục Lương Huy mừng rỡ vội vã đứng lên, đi đến trước mặt Mục Chí Cường, chỉ tay vào bóng lưng Trần Gia Bảo rồi nói: "Bố! Chính anh ta."

Mục Chí Cường nhìn lên đầu con trai bảo bối thấy toàn máu là máu, ông ta xót vô cùng, khóe mắt vì căm phẫn mà giật giật, thấp giọng an ủi con trai: "Được rồi! Không sao rồi! Bố sẽ báo thù rửa hận giúp con sau đó đưa con đi viện."

Nói xong, Mục Chí Cường nhìn về phía Trần Gia Bảo, quay mặt vào bên trong nên ông ta chỉ nhìn thấy lưng của anh. Người này hình như có chút quen mắt! Nhưng vì quá tức giận nên ông ta không nghĩ nhiều nữa mà cười lạnh nói: "Cậu kia! Cậu chắc biết bọn tôi không phải người mà cậu có thể đắc tội nhỉ?"

Vũ Như Vy và Hồ Vân Long vô thức gật đầu thừa nhận điều ông ta nói.

"Vậy ông có biết là…"

Trần Gia Bảo nói đoạn xoay người lại: "Ông đang nói chuyện với ai không? Mục Béo!"

Mục Chí Cường trông thấy mặt Trần Gia Bảo liền giật mình, ông ta dường như không thể tin được lại là anh.

Mục Béo? Mục Lương Huy và đám người Hồ Vân Long nghe được cách xưng hô của Trần Gia Bảo thì hơi kinh ngạc, rồi lập tức cười nhạo khinh thường, cho rằng Trần Gia Bảo quá tự cao tự đại rồi: "Con mẹ nó, Trần Gia Bảo mày nghĩ mày là ai mà gọi bố tao là Mục Béo? Mày có biết bố tao chỉ cần nói một câu, ngay lập tức những người ở đây sẽ đánh cho mày không ra hình người không, đến lúc đó chỉ e mẹ mày cũng không nhận ra mày đấy."

“Thế ư?”

Trần Gia Bảo đứng lên thản nhiên nói tiếp: “Vậy nhưng tôi lại rất mong chờ đấy!”

Mục Chí Cường không thể ngờ rằng người trước mặt đây lại chính là Trần Gia Bảo, người mà tinh thông y học, tài năng hơn người, được Chu Kỳ Vân nể phục. Ngay lúc này ông ta cảm thấy kinh hãi tột độ, vậy mà Mục Lương Huy lại nói tiếp: “Mẹ nó!

Không thấy quan tài không đổ lệ phải không? Bố! Mau kêu người tẩn cho nó một trận đã đời, báo thù giúp con…”

Anh ta chưa nói xong thì ăn ngay một cái tát từ Mục Chí Cường. Ông ta quát Mục Lương Huy: “Báo thù? Báo cái đầu mày!”

Một lời nói này lại có thể gây ra phản ứng mạnh mẽ, đám người Hồ Vân Long, Trịnh Chính Phi sợ ngây người.

Mục Lương Huy che mặt, kinh ngạc giận dữ nói: “Bố, sao bố lại đánh con, Trần Gia Bảo ở bên kia cơ mà?”

Mục Chí Cường nổi giận quát: “Tao đánh mày đấy! Con mẹ nó mày chỉ biết gây phiền phức cho tao thôi.”

Mục Chí Cường mắng xong liền đạp Mục Lương Huy một cái làm anh ta ngã xuống mặt đất, trên trán ông ta lấm tấm mồ hôi, đến trước mặt Trần Gia Bảo nói: “Bác sĩ Trần! Con trai tôi không có mắt đã đắc tội với cậu! Mong cậu lượng thứ!”

Nghe xong lời này trong phòng xôn xao một trận, người người kinh ngạc!

Tổng giám đốc tập đoàn Thượng Thị, một doanh nhân nổi tiếng trong tỉnh, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng thế mà lại ở trước mặt người khác xin lỗi Trần Gia Bảo? Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ tuyệt đối không tin!

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ Trần Gia Bảo lại có gia thế hiển hách, xếp thứ nhất trong giới hào môn, cho nên phụ nữ xinh đẹp ưu tú như Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã mới có thể cùng sánh đôi với anh ta?

Hồ Vân Long sau khi phát hiện ra chân tướng liền cảm thấy vừa kinh ngạc vừa hối hận. Mục Lương Huy và đám người Vũ

Như Vy càng khiếp sợ đến nỗi không còn dám ho he… Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã nhìn nhau cười, trong lòng không khỏi có chút tự đắc.

Trần Gia Bảo khoanh hai tay trước ngực, nhàn nhã nói: "Ông có biết, con trai bảo bối của ông nói rằng phải làm cho tôi sống không bằng chết, đánh cho tôi người không ra người lại còn sỉ nhục bạn gái tôi không?"

"Trần…cậu Trần! Chuyện này là do tôi quản giáo không tốt, tôi nhất định sẽ giáo huấn lại nó, lấy lại công bằng cho cậu!"

Chương 672

Chương 672

Mục Lương Huy nghe thấy sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Chu Kỳ Vân đã nhắc đi nhắc lại Mục Chí Cường đừng bao giờ đắc tội với Trần Gia Bảo, huống hồ sáng nay Trần Gia Bảo vừa mới áp đảo nhà họ Trác. Hơn nữa Mục Chí Cường tuy mạnh nhưng vẫn thua nhà họ Trác.

Lại nghĩ đến đứa con vừa mới đắc tội với cậu ta, thật khiến ông ta tức chết. Mục Chí Cường nghiến răng, xông đến trước mặt Mục Lương Huy ra sức đạp anh ta vài cái, vừa đạp vừa quát: "Mày không có mắt à? Ngay cả cậu Trần mà cũng dám đắc tội, mẹ nó, làm tao mất hết mặt mũi. Còn không mau cút sang xin lỗi bác sĩ Trần và bạn gái cậu ấy đi."

Mục Lương Huy là người luôn kiêu ngạo và độc đoán, những người đang ở bên trong phòng như Hồ Vân Long, Kỉ Hải Phàm, hay một mỹ nhân như Vũ Như Vy, tất cả đều sững sờ.

Mục Chí Cường hung dữ, vừa đá vừa chửi: "Mẹ kiếp, mày là cái đồ chó gì, không những đắc tội với cậu Trần mà mày còn dám dính líu đến người phụ nữ của cậu Trần, thật đúng là ăn tim gấu gan hùm.

Mày có biết rằng cậu Trần là một nhân vật cấp cao, còn trẻ mà đã nghiên cứu y thuật cả thư tháp và hội họa cũng đều xuất sắc.

Ngay cả Cố Thần Vũ là chủ tịch Hiệp hội thư pháp của tỉnh cũng bị đánh bại dưới tay cậu Trần. Thêm vào đó, cậu Trần cũng có quan hệ thân thiết với những đại gia hàng đầu ở tỉnh này như gia đình họ Tần, gia đình họ Kiều, ngay cả chủ tịch Châu của câu lạc bộ doanh nghiệp tỉnh, đều ngang hàng cùng cậu Trần đấy.

Mày ăn trúng cái quái gì vậy? Ngay cả tặng cậu Trần đôi giày, mày cũng không xứng đâu, giờ còn dám xúc phạm cậu ấy. Tao thật sự là bị thằng con trai bất hiếu như mày chọc tức chết mà!"

Mục Chí Cường vừa đánh vừa chửi bới, nội dung ông ta vừa tiết lộ vô tình khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều bàng hoàng.

Y thuật, thư pháp và hội họa, quen biết cả nhà họ Tần và họ Kiều rồi cả chủ tịch Châu Cảnh Vân, những lời nói này liên tục tác động vào trái tim của bọn họ khiến bọn họ vô cùng bất ngờ.

Mục Lương Huy vốn dĩ bị đánh nhưng cũng không chịu khuất phục, nhưng nghe xong lời của Mục Chí Cường thì rất ngạc nhiên thậm chí bị đôi giày da đạp lên người cũng không để ý đến nữa.

"Nhà họ Kiều, nhà họ Tần, những đại gia hàng đầu này ngay cả bố tôi hay là chủ tịch Chu, nhà họ Bạch, nhà họ Trần cũng không dám đắc tội… Trần Gia Bảo thực sự có quan hệ mật thiết với nhà họ Tần và nhà họ Kiều, thậm chí còn ngang hàng nói chuyện cùng chủ tịch Châu Cảnh Vân sao? Mẹ kiếp, tôi đã đắc tội với con quái vật gì vậy? Nếu sớm biết Trần Gia Bảo tuyệt vời như vậy có đánh chết tôi thì tôi cũng không dám cướp người phụ nữ của anh ấy…"

Mục Lương Huy nhớ tới việc mình ngạo mạn trước mặt Trần Gia Bảo, anh ta còn lần lượt dọa Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã trước mặt Trần Gia Bảo. Bây giờ anh ta không những ruột gan đều xanh mét vì hối hận mà ánh mắt cũng tràn đầy sợ hãi, thân thể cũng run lên vì sợ Trần Gia Bảo sẽ nổi cơn thịnh nộ đánh gãy chân mình, đến lúc đó ngay cả người bố kiêu hãnh của anh ta cũng không giúp gì được.

Trịnh Chính Phi và Kỷ Hải Phàm và đám cậu ấm cô chiêu đều bị sốc. Vốn dĩ bọn họ muốn sử dụng lý lịch của mình để khống chế Trần Gia Bảo nhưng không ai ngờ rằng xuất thân của Trần Gia Bảo lại đáng nể như vậy. Bọn họ từng người từng người một cảm thấy sợ hãi và hối hận vô cùng.

"Giả làm heo mà ăn thịt hổ, điều này mới được gọi là giả làm heo mà ăn thịt hổ, chúng tôi nhiều người như vậy đều đang bị

Trần Gia Bảo đánh lừa, điều này mới thật sự là sự khiêm tốn đến ngạo mạn!"

Hồ Vân Long mở to hai mắt rồi lại bày ra biểu cảm bất ngờ và hối hận.

Vốn dĩ anh ta với Trần Gia Bảo có quan hệ từ trước mà còn từng cùng nhau trò chuyện khá thú vị, đối xử với anh như một người đàn ông đúng nghĩa, nghĩ rằng sau này chắc có thể kết thân cũng Trần Gia Bảo và sẽ đem lại không ít lợi ích cho gia tộc.

Nhưng không ngờ rằng anh ta thực sự đã xúc phạm Trần Gia Bảo để làm hài lòng Mục Lương Huy, kết quả là anh ta bở lỡ cơ hội kết thân với Trần Gia Bảo và lỗ hơn mấy chục tỉ, điều này khiến anh ta rất hối hận.

Vũ Như Vy cũng kinh ngạc, sau đó che cái miệng nhỏ của mình lại nhìn về phía Trần Gia Bảo đang chắp tay sau lưng, trong mắt hiện lên thần sắc khác thường: "Trần Gia Bảo vốn dĩ là con rồng ẩn mình. So sánh với Trần Gia Bảo, những người thừa kế công ty, thương nhân đời thứ hai giàu có hay là quan chức đời thứ hai, tất cả đều phải đứng sang một bên. Trời ơi, nếu tôi biết Trần Gia Bảo quyền lực như vậy, tôi nên thể hiện sự ưu ái của mình với Trần Gia Bảo ngay từ đầu. Với vẻ ngoài của tôi không thể không gây ấn tượng gì cho Trần Gia Bảo.

Bây giờ kết thúc rồi, mọi chuyện đã kết thúc rồi. Tôi không ngờ lại bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, để Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã xinh đẹp tuyệt trần cướp mất, tại sao tôi lại ngốc như vậy?"

Chương 673

Chương 673

Nghĩ đến đây thôi là trong lòng Vũ Như Vy lóe lên một tia hối hận.

Mặc dù Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã từ lâu đã đoán được tính cách và khả năng của Trần Gia Bảo nhất định sẽ làm nên tên tuổi ở tỉnh ly, nhưng không ngờ chỉ trong hai tháng Trần Gia Bảo đã đạt được thành tích lớn như vậy.

Hai người phụ nữ mỉm cười với nhau rồi ngẩng cao đầu với lòng đầy kiêu hãnh.

Sau một lúc dường như Mục Chí Cường cảm thấy hơi xót xa cho con trai mình, vì vậy ông dừng lại nhìn Mục Lương Huy một cách giận dữ sau đó nghiến răng rồi đi đến trước mắt Trần Gia Bảo, đưa ra ba phần tôn trọng, ba phần cầu nguyện, ba phần lấy lòng và một phần bất lực, ông ta van xin: "Cậu Trần, điều tôi nên trừng phạt thì cũng đã phạt rồi, mà Lương Huy lại không biết thân phận của cậu Trần đây nên đã xúc phạm đến cậu Trần và bạn gái của cậu. Cậu xem, cậu có thể vì thể diện của tôi mà tha cho nó một lần không?"

Mục Lương Huy ôm đầu ngồi trên mặt đất, khóe miệng cảm thấy chua xót. Từ trước đến nay anh ta luôn kiêu ngạo và độc đoán, không những thế anh ta còn có hậu thuẫn đáng tự hào là bố Mục Chí Cường, nhưng hiện tại anh ta không những bị đánh trước mặt bạn học mà bố của anh ta còn phải hạ thấp giọng van xin.

Lúc này anh ta sâu sắc biết rằng Trần Gia Bảo là người mà anh ta không thể xúc phạm!

Trần Gia Bảo không nói lời nào lại ngồi về chỗ lần nữa, một đôi mắt trong như nước nhưng sâu như biển đảo mắt nhìn xung quanh.

Tề Chính Vũ và Hồ Vân Long còn cả những người khác bắt gặp ánh mắt của Trần Gia Bảo, như thể họ bị một thanh kiếm sắc nhọn đâm vào, họ rùng mình một cái và kinh hãi vì sợ rằng Trần Gia Bảo gây rắc rối với họ.

Về phần Vũ Như Vy, sau khi bắt gặp ánh mắt của Trần Gia Bảo, cô ta mỉm cười miễn cưỡng và ngẩng cao đầu cố gắng tạo ấn tượng tốt với Trần Gia Bảo, nhưng Trần Gia Bảo đã trực tiếp phớt lờ cô ta và nhắm mắt lại.

“Ông Mục à là nể mặt ông đấy, sự việc ngày hôm nay chỉ có vậy thôi.”

Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói, tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng giọng nói cũng không quá cao ngạo, khiến mọi người nghe xong đều cảm thấy giọng nói có trọng lượng.

Mục Chí Cường và Mục Lương Huy cũng như những người khác vui mừng khôn xiết và thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên Mục Chí Cường đá Mục Lương Huy và nhìn chằm chằm: “Thằng khốn nạn, mày làm gì vậy? Sao mày không nhanh cảm ơn cậu Trần đã tha thứ cho mày một mạng đi?”

Mục Lương Huy phản ứng ngay lập tức bất ngờ đứng dậy mặc kệ thương tích trên người, anh ta cúi đầu về phía Trần Gia Bảo: “Cảm ơn cậu Trần đã rộng lượng tha thứ. Sau này, Mục Lương Huy tôi sẽ không bao giờ dám vô lễ với cậu Trần và bạn gái của cậu nữa.”

Trong mắt Hồ Vân Long và những người khác đều có cảm giác không chân thực. Trước đây ở trường đều là người khác xin lỗi Mục Lương Huy nhưng bây giờ lại ngược lại, chỉ có thể nói rằng Trần Gia Bảo quá thần kì và lai lịch quá thâm hậu, có thể trực tiếp bóp chết Mục Lương Huy.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh tự uống cạn cốc nước của mình rồi nói: “Hôm nay tôi có thể tha thứ cho anh nhưng sau này trong trường Đại học, nếu có người đến quấy rối Thanh Hà và Thanh Nha, bất kể là ai, tôi đều đến tính sổ với anh, anh rõ chưa?”

Mục Lương Huy khóc không ra nước mắt, từ nay về sau ở Đại học Phú Gia, chỉ cần Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã gặp phải phiền phức thì cuối cùng anh ta cũng sẽ thê thảm. Không

còn cách nào khác, ai bảo anh ta đắc tội với Trần Gia Bảo và lai lịch thì không thể bằng Trần Gia Bảo? Bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Lúc này Mục Lương Huy hứa: "Cậu Trần yên tâm, tôi sẽ tìm người bảo vệ chị dâu Thanh Hà và chị dâu Thanh Nha…"

Đột nhiên Mục Chí Cường giáng cho Mục Lương Huy một cú đấm dữ dội vào sau đầu, tức giận nói: "Nhóc con, tao là người ngang hàng với cậu Trần đây, thằng nhóc mày còn dám gọi là chị dâu, muốn chết không?"

Sắc mặt của Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã ửng hồng, trông xinh đẹp tuyệt trần.

Mục Chí Cường vô tình liếc nhìn hai cô gái đó, ông ta sửng sốt và ngưỡng mộ nói: "Vốn dĩ bên cạnh cậu Trần có Tần Ly Nguyệt và Kiều Phượng Hoa, không ngờ hôm nay lại có thêm hai mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần. Khả năng thu hút mỹ nữ của cậu Trần quả nhiên thật là lợi hại."

Chương 674

Chương 674

Mục Lương Huy phản ứng nhanh chóng nói: "Đúng đúng đúng, là tôi đã nói sai, cậu Trần đừng lo lắng, sau này chỉ cần tôi ở trường học tuyệt đối không có ai dám quấy rối bạn gái của cậu đâu."

Trần Gia Bảo gật đầu nói: "Hi vọng anh sẽ không để cho tôi thất vọng."

Mục Lương Huy là một chàng trai nổi tiếng của trường Đại học Phú Gia, Trần Gia Bảo tin rằng với sự sợ hãi của Mục Lương Huy thì sẽ không ai dám quấy rầy Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã.

Đây là lý do tại sao ngay từ đầu Trần Gia Bảo biết rằng Mục Lương Huy có ý đồ xấu mà vẫn đồng ý tham dự bữa tiệc chào mừng này.

Mục Chí Cường cũng thở phào nhẹ nhõm chợt nhớ ra điều gì đó liền mỉm cười và nói: "Đúng rồi ông Trần, tối nay chủ tịch Châu sẽ dùng bữa tối ở tháp Huệ Phong, cách đâu không lâu cũng có nhắc đến ông nếu không bận thì mời ông Trần tối nay cùng tôi đến tháp Huệ Phong?"

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Không cần đâu, tôi muốn ở lại đây và cùng bạn gái tham dự bữa tiệc chào mừng này."

Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã rất cảm động, vào lúc này mà Trần Gia Bảo vẫn có thể suy nghĩ đến cảm nhận của hai cô gái, hai cô gái đó quả thật không nhìn lầm người!

Sau khi Mục Chí Cường rời đi thì Hồ Vân Long đã kịp thời đứng dậy chào mọi người để bắt đầu bữa tiệc trở lại.

Đương nhiên Trần Gia Bảo làm nhiệm vụ của mình là không để cho ai giành được chiếc ghế đầu tiên. Các chàng trai có mặt

đều tỏ ra thích thú, trong khi các cô gái lại ghen tị với Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã.

Đợi khi bữa tiệc kết thúc, Trần Gia Bảo gọi điện báo trước và bước ra khỏi khách sạn Danh Hòa nổi tiếng, chỉ thấy Hương đang đứng trước chiếc Bentley phiên bản giới hạn đợi Trần Gia Bảo, Trong mắt Hồ Vân Long và Vũ Như Vy lại có sự thán phục trầm trồ không thôi.

Không lâu sau thì họ ngồi trên chiếc Bentley, sau khi đưa Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã trở về ký túc xá nữ, Trần Gia Bảo đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên hai cô gái kiễng chân lên đỏ mặt rồi sau đó trao một nụ hôn ngọt ngào cho Trần Gia Bảo.

Nụ cười ấm áp hiện diện trên khóe miệng của Trần Gia Bảo, sau đó anh vẫy tay chào tạm biệt họ.

Ở dưới lầu của ký túc xá nữ, hai cô gái nhìn Bentley đang dần đi xa, trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Đột nhiên Tần Thanh Nhã lo lắng nói: "Thanh Hà, hiện tại em đã trở thành bạn gái của Gia Bảo, chị không trách em chứ…"

Lâm Thanh Hà chủ động nắm tay Tần Thanh Nhã cười ngọt ngào nói: "Chúng ta là chị em tốt sao chị có thể giận em được?

Hơn nữa, ngay cả chị em là chị Tạ Cẩm Tú và chị Tô Ánh Mai cũng đã trở thành bạn gái của anh Bảo rồi. Hai người bọn họ ưu tú như vậy, chỉ cần chúng ta kết hợp lại mới có thể cạnh tranh với bọn họ."

"Chị nói đúng, chúng ta nhất định phải cùng nhau cố gắng mới được."

Tần Thanh Nhã gật đầu rồi nghĩ đến Tạ Cẩm Tú, Tô Ánh Mai rồi Hàn Đông Vy, trái tim cô tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Chiếc Bentley đã đi vào trung tâm thành phố.

Trần Gia Bảo ngồi trong xe và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hương vừa nhìn Trần Gia Bảo vừa lái xe rồi nói: "Ông chủ, bây giờ đi đâu?"

Trần Gia Bảo mở miệng rồi nói: "Đi giết người."

"Được, ông chủ."

Hương Giang đáp, trông rất phấn khích hỏi: “Chúng ta sẽ đi giết ai?”

“Quỷ Y Môn, Phương Mặc Hàn.”

Trần Gia Bảo mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, nói tiếp: “Có một số chuyện phiền phức cần giải quyết.”

Đúng vậy, đi giết người, giết Phương Mặc Hàn của Quỷ Y Môn!

Chương 675

Chương 675

Cái gọi là những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại, "Thiên Hành Cửu Châm" mà Trần Gia Bảo học được chính là phương pháp châm cứu siêu việt mà vô số người trong giới đông y mơ ước, và Quỷ Y Môn cũng không ngoại lệ!

Khi anh ở thành phố Hòa Bình, Phương Hòa Nhiên của Quỷ Y Môn đã bắt cóc Tô Ánh Mai và buộc Trần Gia Bảo giao ra "Thiên Hành Cửu Châm", bị Trần Gia Bảo chém chết. Mà bây giờ đến đây, Phương Mặc Hàn của Quỷ Y Môn thậm chí còn trực tiếp bày ra thiên la địa võng, dùng độc bắn tỉa Trần Gia Bảo giữa đường.

Có thể nói, Trần Gia Bảo và Quỷ Y Môn đã trở thành kẻ thù không đội trời chung!

Nhưng thủ đoạn của Quỷ Y Môn quái lạ và khó lường, cho dù Trần Gia Bảo không sợ hãi thì nó cũng là mối đe dọa lớn đối với những người phụ nữ xung quanh anh.

Vì vậy, trước khi Trần Gia Bảo đến nhà họ Phương để giải quyết hiềm khích, trước tiên anh phải sắp xếp vấn đề giữa mình và Quỷ Y Môn, tránh mọi tai họa về sau!

Hai ngày trước đó, Hương Giang đã theo dõi cứ điểm bí mật của Quỷ Y Môn ở thành phố, nhưng lúc đó Trần Gia Bảo đang ở cùng với Tần Ly Nguyệt và Lục Bảo Ngọc, không đành lòng làm hai cô gái mất hứng, không có tâm trạng đi chém chém giết giết, bây giờ đã có thời gian, đương nhiên phải ưu tiên giải quyết Phương Mặc Hàn!

Hương Giang rất cao hứng, cô rất thích giết người, đặc biệt là đi giết người cùng ông chủ yêu quý của mình.

Đột nhiên, cô nhớ ra điều gì đó, và nói: “Đúng rồi, ông chủ, em nhận được tin tức rằng Phương Mặc Hàn đã lợi dụng mối quan hệ giữa Quỷ Y Môn ở thành phố và đưa Đoàn Thiên Hạo ra khỏi sở cảnh sát. Bây giờ rất có thể Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo đang ở cùng nhau.”

Trần Gia Bảo gật đầu, cười hờ hững, nhẹ nắm chặt tay, nói: “Chỉ là một con kiến mà thôi, vừa đúng lúc, vậy chúng ta cùng nhau bóp chết nó.”

“Vâng, ông chủ!”

Trong lòng Hương Giang càng thêm phấn khích.

Trong cuộc thi đông y vài ngày trước, Đoàn Thiên Hạo cố ý đối đầu với Trần Gia Bảo, Hương Giang đã thấy khó chịu, chỉ muốn giết chết anh ta.

Bây giờ, cơ hội là đây!

Tâm trạng cực kì phấn khích, Hương Giang đạp chân ga phóng xe ra ngoại thành, cả quãng đường dưới ánh đèn neon!

Cùng lúc đó, tại thành trì bí mật của Quỷ Y Môn ở ngoại ô thành phố.

Vào lúc này, một biệt thự lớn được ánh đèn chiếu sáng rực rỡ.

Trong đại sảnh, trên ghế sô pha, ngoài Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo, còn có Trác Vân Tranh nhà họ Trác!

Trước bộ sô pha bọc da, có một bàn trà bằng đá cẩm thạch với một chai rượu vang đỏ đã được uống một nửa.

Trác Vân Tranh cầm chiếc cốc có đế dài trước mặt, bỏ qua hình thức uống rượu, rót vào bụng như uống bia, uống xong liền đặt cốc lên bàn trà, tức giận nói: “Mẹ nó. Sáng hôm nay, Trần Gia Bảo đã đến nhà họ Trác chúng tôi, đe dọa bố tôi rút khỏi hôn ước với nhà họ Kiều. Bố tôi bị ép buộc bởi quyền lực của Chu Kỳ Vân, nhà họ Tần và nhà họ Kiều, chỉ có thể đồng ý từ hôn.

Chết tiệt, bây giờ tôi không còn Kiều Phượng Hoa nữa, quyền lợi thương mại khi kết hôn với nhà họ Kiều cũng không còn nữa.

Ngay cả tôi đường đường là một cậu chủ của gia tộc lớn cũng đã trở thành trò cười trong thiên hạ. Tôi thực sự muốn cho Trần Gia Bảo một phát súng!"

Phương Mặc Hàn nhấp một ngụm rượu đỏ, không nói lời nào, tròng mắt xoay chuyển không biết đang âm mưu gì.

Đoàn Thiên Hạo giễu cợt: "Nhà họ Trác cũng muốn giết, huống chi là cậu, thậm chí tôi cũng muốn giết chết Trần Gia Bảo. Đáng lẽ trong cuộc thi đông y, với y thuật của tôi, tuyệt đối có năng lực áp đảo Hứa Mỹ Hòa và Lục Tuyết Kha, trở thành quán quân của cuộc thi đông y, nhận được quà để tặng cho Phương Mặc Hàn.

Kết quả ai mà biết được rằng giữa đường Trần Gia Bảo xuất hiện, không chỉ giành chiến thắng trong cuộc thi đông y mà còn giành được "Côn Lôn Chi"

từ Phương Mặc Hàn, anh ta còn nhiều lần làm nhục tôi trước công chúng và khiến tôi không còn mặt mũi đứng trong giới đông y. Nếu không có Phương Mặc Hàn dùng quan hệ đưa tôi ra, chỉ sợ bây giờ tôi vẫn đang còn ngồi trong tù, mẹ nó, cứ nghĩ lại là tức.

Chương 676

Chương 676

Phương Mặc Hàn, Trần Gia Bảo đã nhiều lần phá hỏng việc tốt của chúng ta, chúng ta không thể ngồi yên mà phải bắt Trần Gia Bảo phải trả giá!"

"Đúng vậy!"

Trác Vân Tranh chua xót nói: "Trần Gia Bảo mới ở thành phố được hai tháng, cánh đã che trời rồi, nếu cứ để cho Trần Gia Bảo phát triển như thế này, e rằng trong tương lai, thành phố lớn như này, ngoại trừ nhà họ Phương thì không ai có thể ngăn chặn Trần Gia Bảo. Phương Mặc Hàn, chúng ta phải nhanh chóng bóp chết Trần Gia Bảo từ trong trứng!"

Phương Mặc Hàn đặt ly rượu xuống, chân dài bắt chéo, đã có suy tính nói: "Đừng lo lắng, Trần Gia Bảo là cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của Quỷ Y Môn chúng tôi, anhta cũng đã giết người nhà họ Phương, sớm đã là kẻ thù không đội trời chung. Quỷ Y Môn chúng tôi sẽ không bao giờ buông tha cho Trần Gia Bảo. Huống hồ Trần Gia Bảo còn có "Thiên Hành Cửu Châm"

trên người, đây là phương pháp châm cứu siêu việt mà vô số người trong giới đông y mơ ước. Quỷ Y Môn chúng tôi lại càng không thể buông tha cho Trần Gia Bảo!"

"Cậu Phương nói đúng, nhưng…"

Trác Vân Tranh lúc đầu vui mừng khôn xiết, sau đó, nhớ tới Trần Gia Bảo một tay che trời, kiếm khí tung hoành, tựa như bộ dáng của thiên thần, anh ta bất giác rùng mình, nói tiếp: "Nhưng thực lực của thằng nhãi Trần Gia Bảo này quá cường đại, hơn nữa giống như bách độc bất xâm, dù có bỏ bao nhiêu độc cũng không thể uy hiếp được Trần Gia Bảo, quả thực là

ngoài sức tưởng tượng, cậu Phương nếu muốn đối phó với Trần Gia Bảo, e rằng không dễ dàng như vậy."

Phương Mặc Hàn khinh thường cười, đứng lên, kiêu ngạo nói: "Hãy nhớ rằng, Trần Gia Bảo là một người đàn ông bình thường, không phải là một vị thần. Chỉ cần là đàn ông, anh ta phải có điểm yếu. Theo tôi biết, Trần Gia Bảo là người phong lưu, có rất nhiều hồng nhan tri kỉ bên cạnh. Ngay cả Kiều Phượng Hoa có hôn ước với cậu Trác cũng bị Trần Gia Bảo cướp đi. "

Một tia tức giận hiện lên trong mắt Trác Vân Tranh, hừ một tiếng, đây là sự sỉ nhục cả đời của anh ta!

Sắc mặt của Phương Mặc Hàn vụt qua một tia khinh thường, nói tiếp: "Tính phong lưu của Trần Gia Bảo là điểm yếu lớn nhất của anh ta. Tôi sẽ phái ra Quỷ Y Môn tinh nhuệ nhất đi bắt người phụ nữ của Trần Gia Bảo, sau đó mời hai người có võ công cao cường từ nhà họ Phương đến và hơn năm mươi tay súng bắn tỉa mai phục, giăng lưới, chờ Trần Gia Bảo tự chui đầu vào lưới!

Ngoài ra, tôi nhớ rằng nhà họ Trác có không ít quan hệ với quân đội và cảnh sát, nhà họ Trác của cậu phụ trách làm ra chất nổ, mìn, tên lửa và bệ phóng tên lửa, mai phục ở gần đó. Mặt khác tốn một khoản tiền mời hai vị trong top đầu của bảng xếp hạng Thiên Lang, cho dù là Trần Gia Bảo không sợ độc dược, tôi cũng không tin anh ta là dị thai, ngay cả súng ống hiện đại cũng không sợ!

Đội hình này rất xa xỉ, chúng ta phải tiêu tốn rất nhiều tiền bạc và sức lực, nhưng để đối phó với Trần Gia Bảo thì mọi thứ đều xứng đáng, chỉ có thể dùng búa tạ giết gà mới có thể sạch sẽ, đảm bảo phải chết trong một phát!"

Hai mắt của Trác Vân Tranh sáng lên nói: "Rất được, kế hoạch của cậu Phương quả thực cao thâm, Trần Gia Bảo nhất định sẽ chết không có chỗ chôn, nhưng chúng ta làm sao có thể bảo đảm Trần Gia Bảo nhất định sẽ rơi vào bẫy?"

Giọng điệu của Phương Mặc Hàn hơi trầm xuống, nói: "Tôi đã nghĩ về nó. Vì Kiều Phượng Hoa đã giải trừ hôn ước với nhà họ Trác, tôi không thể không nắm lấy Kiều Phương Hoa. Trác Vân Tranh trực tiếp làm nhục cô ta, chụp ảnh và gửi nó cho

Trần Gia Bảo. Thứ nhất, để Trác Vân Tranh tự mình trả thù Kiều Phương Hoa và Trần Gia Bảo, thứ hai là để chọc giận Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo nhất định sẽ bước vào thiên la địa võng của chúng ta khi anh ta nổi giận!

Về phần Đoàn Thiên Hạo, tôi nhớ ngoài y thuật của gia tộc, nhà họ Đoàn của cậu còn truyền lại một bộ phương pháp châm cứu đặc biệt, dùng để tra tấn người khác để dò hỏi tin tức tình báo. Sau khi Trần Gia Bảo bị bắt, bí kíp "Thiên Hành Cửu châm"

của Trần Gia Bảo sẽ do cậu hỏi. "

Trác Vân Tranh giơ ngón tay cái lên, đã hoàn toàn yên tâm, khen ngợi: "Không hổ là Phương Mặc Hàn, ý kiến này không tồi, quả thực không chê vào đâu. Mẹ kiếp, xâm phạm Kiều Phượng Hoa, sau đó quay thành video và gửi cho Trần Gia Bảo. Chỉ nghĩ đến thôi đã khiến người tôi nóng hết cả lên rồi!"

Sau đó, Trác Vân Tranh xoa xoa tay, hai mắt bốc lửa, cười nói.

Phương Mặc Hàn đắc ý cười nói: "Làm như vậy, Trần Gia Bảo đương nhiên sẽ chết không có chỗ chôn. Đến lúc đó, cậu Trác không chỉ có thể báo thù, mà sau khi Kiều Phượng Hoa thất thân với cậu Trác, để giữ gìn mặt mũi, nhà họ Kiều chắc chắn sẽ phải cầu xin nhà họ Trác tiếp tục quan hệ thông gia. Đoàn Thiên Hạo, tôi phá lệ cho cậu gia nhập vào Quỷ Y Môn, học tập "Quỷ Y Thập Tam Châm", về phần tôi thì thuận thế lấy được "Thiên Hành Cửu Châm", cả ba người chúng ta đều được lời!"

Chương 677

Chương 677

Đoàn Thiên Hạo cao hứng đến mức chủ động rót rượu đỏ cho Phương Mặc Hàn và Trác Vân Tranh, hào hứng nói: "Đúng, đúng, dưới sự lãnh đạo của cậu Phương, chúng ta nhất định có thể giết chết Trần Gia Bảo, có thể lấy thứ mà mỗi người muốn, cậu Trác, chúng ta cùng nhau kính cậu Phương một ly!"

Phương Mặc Hàn cười đắc ý, cả ba người cùng nâng ly, uống một hơi cạn sạch, cứ như thể Trần Gia Bảo đã trở thành đồ vật mà bọn họ có thể nắm trong lòng bàn tay!

Đột nhiên, có một giọng nói khinh thường vang lên bên ngoài biệt thự.

"Hừ, để đối phó một mình Trần Gia Bảo tôi, các người đã vất vả huy động đám người, bày ra thiên la địa võng, tôi thật sự rất vinh hạnh. Đáng tiếc, các người phải thất vọng rồi."

Phương Mặc Hàn, Trác Vân Tranh và Đoàn Thiên Hạo đều kinh ngạc, quay đầu nhanh chóng nhìn về phía cửa, tất cả đều đồng thanh kêu lên: "Trần Gia Bảo!"

Ở cửa, chính là Trần Gia Bảo và Hương Giang!

Trần Gia Bảo khoanh tay mà đứng, tuy rằng ngoài miệng nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại tràn đầy sát khí!

Rồng có vảy ngược, chạm vào sẽ chết!

Mà phụ nữ bên cạnh Trần Gia Bảo chính là vảy ngược của anh!

Thế nhưng Phương Mặc Hàn đã lên kế hoạch bắt cóc Kiều Phượng Hoa, còn muốn Trác Vân Tranh xâm phạm Kiều Phượng Hoa và làm video, có thể nói chỉ riêng việc này đã hoàn toàn chạm đến sát ý trong lòng Trần Gia Bảo!

“Ba người các ngươi, đều đáng chết!”

Trần Gia Bảo như là một vị thẩm phán quyến rũ, với sát khí vô hình phát ra từ trên người, tràn ngập không gian của trời đất!

“Trần Gia Bảo, anh… sao anh lại tới đây?”

Đầu tiên trong lòng Trác Vân Tranh chấn động, sau đó, nghĩ rằng đây là cứ điểm bí mật của Quỷ Y Môn ở thành phố, ở đây có cao thủ và không ít tay súng canh giữ, anh ta liền yên lòng, cười lạnh, nói: “Đường lên thiên đường anh không đi, đường tới địa ngục anh cũng không đến, anh cũng biết đây là cứ điểm của Quỷ Y Môn, nếu anh đã chủ động đến đây thì đừng nghĩ sẽ sống được thêm một giây nào nữa…”

Đột nhiên, Trác Vân Tranh còn chưa nói xong, chỉ nghe “xoẹt”

một tiếng, một phát kiếm sắc bén xẹt qua không trung, trực tiếp xuyên thấu qua trán của anh ta, hiện ra một cái lỗ máu.

“Ồn ào thật đấy.”

Trần Gia Bảo thu kiếm lại: “Khi xuống âm phủ, nhớ nói với Diêm Vương là cậu chết vì nói nhiều!”

Trác Vân Tranh lộ ra vẻ khó tin, hầu kết của anh ta giật giật liên hồi, đột nhiên “phốc”

một tiếng, một dòng máu từ trên trán bắn ra, thân thể anh ta rơi thẳng xuống sàn, hai mắt trợn tròn, giống như đến lúc chết vẫn không thể tin được mình sẽ chết.

Giết chết một mạng người bằng một nhát kiếm.

Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo sửng sốt.

Trần Gia Bảo khoanh tay đứng nhìn, thần sắc trông rất bễ nghễ.

Sát khí bao trùm bốn phía.

Trong đại sảnh bên trong biệt thự, Trần Gia Bảo ra tay trước áp đảo, kiếm khí tung hoành chí ngàn dặm, Trác Vân Tranh bị giết ngay lập tức, tất cả người trong trận đều khiếp sợ.

Hương Giang đứng sau lưng Trần Gia Bảo với ánh mắt nóng rực, trong lòng cũng dâng lên một niềm xúc động.

Cô thích ông chủ và càng thích loại phương pháp giết người dùng thủ đoạn này của ông chủ.

Vẻ mặt của Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo biến sắc sau đó cùng nhau lui lại hai bước, trong lòng nảy sinh một nỗi sợ hãi mãnh liệt, vì sợ rằng nói một lời nói không vừa ý thì sẽ chết bởi kiếm của Trần Gia Bảo.

Chương 678

Chương 678

Trần Gia Bảo khoanh tay rồi quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như một thanh kiếm lộ ra khỏi vỏ nhìn chằm chằm Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo như bất cứ lúc nào cũng sẽ giết chết kẻ thù.

Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo đổ mồ hôi lạnh, trong lòng có cảm giác kinh hãi, không thể không lùi về phía sau một bước, vì sợ đi theo bước chân của Trác Vân Tranh.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đi về phía Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo, bước đi từng bước chậm rãi với vẻ mặt không vui không buồn, nhưng sát khí toát ra từ cơ thể anh khiến hai người không thở nổi giống như bị nghẹt thở.

Trần Gia Bảo tiến lên một bước thì Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo lại lùi về phía sau hai bước. Trần Gia Bảo lại tiến thêm một bước thì Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo lại lùi thêm hai bước. Có vẻ như Trần Gia Bảo là phán quan khiến hai người bọn họ từ tận đáy lòng muốn tránh xa Trần Gia Bảo.

Đợi đến khi Trần Gia Bảo bước đến bên cạnh ghế sô pha thì Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo vẫn muốn lùi lại. Đột nhiên họ cảm thấy lưng cứng đờ, họ đã lùi đến cạnh tường.

Không thể lùi được nữa!

Trong lòng bọn họ dâng lên một cảm giác tuyệt vọng và sắc mặt như đất sét, sau lưng toát ra từng đợt mồ hôi lạnh.

Mặc dù đây là thành trì bí mật của Quỷ Y Môn ở tỉnh lỵ và ở đây có rất nhiều cao thủ võ lâm, mặc dù bên ngoài biệt thự cũng có rất nhiều đệ tử của Quỷ Y Môn có súng, bản thân Phương Mặc Hàn cũng là một võ sư "Thông U Hậu Kỳ".

Nhưng bây giờ khí thế của Trần Gia Bảo càng khiến Phương Mặc Hàn không có nảy sinh ý nghĩ phản kháng dù chỉ là một chút.

Không còn cách nào cả, bất cứ dám bước lên thì Trần Gia Bảo sẽ giết người đó giống như giết Trác Vân Tranh bằng một đòn duy nhất của mình.

Một thủ đoạn giết người âm thầm và khốc liệt như vậy, Phương Mặc Hàn biết rất rõ và chỉ sợ anh ta sẽ chết dưới lưỡi kiếm giận dữ của Trần Gia Bảo trước khi anh ta có thể gọi ai đó.

Giờ phút này, thần sắc của Phương Mặc Hàn tựa như đất nung, chỗ nào còn nửa phần tinh thần khi bày mưu phản kế Trần Gia Bảo?

Đột nhiên Trần Gia Bảo ngồi trên ghế sô pha rồi gác chân lên và ý định giết người của anh đã bị kiềm chế.

Hương Giang ngoan ngoãn rót một ly rượu vang cho Trần Gia Bảo, sau đó đứng sau lưng Trần Gia Bảo đưa một bàn tay mảnh khảnh ra, nhẹ nhàng bóp vai, xoa bóp cho ông chủ yêu quý của cô.

“Tính mạng của hai anh đều nằm trong tay tôi. Hai anh sống hay chết hoàn toàn nằm trong suy nghĩ của tôi. Bây giờ tôi có hỏi gì thì hai anh cũng sẽ phải thành thật trả lời. Nếu không, Trác Vân Tranh chính là cái gương để các anh noi theo, hiểu chưa?”

Trần Gia Bảo thờ ơ nói rồi cầm ly rượu vang lên nhẹ nhàng nếm thử, không lo lắng đến việc Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo sẽ phản kháng.

Bởi vì anh coi Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo như con sâu con kiến, và bản thân anh chính là chủ nhân có thể điều khiển cuộc sống của Phương Mặc Hàn và Đoàn Thiên Hạo.

Vẻ mặt của Phương Mặc Hàn liên tục thay đổi, anh ta biết rất rõ rằng thứ mà Trần Gia Bảo muốn hỏi không gì khác ngoài thông tin mật của Quỷ Y Môn. Và vấn đề là ngay cả khi anh ta nói thật những bí mật của Quỷ Y Môn, Trần Gia Bảo cũng sẽ không bỏ qua.

“Câu hỏi thứ nhất.”

Trần Gia Bảo đặt ly rượu xuống và nói: “Anh tên là Phương Mặc Hàn, vậy người tôi giết ở thành phố Hòa Bình là Phương Hòa Nhiên với anh có quan hệ gì?”

Sắc mặt Phương Mặc Hàn tái mét, vẫn im lặng như cũ.

Đột nhiên, Đoàn Thiên Hạo không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt trong phòng khách, anh ta sợ hãi quỳ xuống trước mặt Trần Gia Bảo một cái “phốc”, khóc lóc van xin lòng thương xót: “Trần Gia Bảo, đừng giết tôi, không phải là anh muốn biết bí mật của Quỷ Y Môn sao? Tôi không phải là người của Quỷ Y Môn, tôi chỉ là vì muốn học “Quỷ Y Thập Tam Châm”

của Quỷ Y Môn mới nghe theo lời Phương Mặc Hàn đối đầu với anh. Đối với bí mật của Quỷ Y Môn, tôi thật sự không biết gì cả, anh đại lượng bỏ qua cho tôi, sau này tôi nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp anh.”

Nhìn Đoàn Thiên Hạo đang quỳ xuống van xin, trong mắt Phương Mặc Hàn lóe lên vẻ khinh thường, anh ta thầm nói: “Ngu xuẩn.”

Chương 679

Chương 679

Trần Gia Bảo cười khẩy và lắc đầu khinh thường nói: “Nếu đã không có giá thì vậy thì giữ lại anh làm gì?”

Khi giọng nói của Trần Gia Bảo hạ xuống, Hương Giang dừng lại không làm động tác xoa bóp cho Trần Gia Bảo nữa và chuyển hướng nhìn Đoàn Thiên Hạo đang quỳ bên cạnh bức tường, ánh mắt đằng đằng sát khí!

Trong nháy mắt, sát khí bỗng chốc bao trùm lên Đoàn Thiên Hạo.

Đoàn Thiên Hạo rất sợ hãi, biết lát nữa bản thân sẽ chết không có chỗ chôn, đột nhiên không biết dũng khí từ đâu mà ra bất giác nghiến răng đứng lên, tuy rằng hai chân vẫn còn đang run rẩy, nhưng lại nghiêm túc nói: “Trần Gia Bảo, anh không thể giết tôi, anh cũng biết tôi là người của nhà họ Đoàn và gia tộc họ Đoàn rất mạnh, võ công và y thuật đều xuất sắc. Trong gia tộc có rất nhiều người giỏi, thậm chí tông sư cấp bậc cao nhất cũng có vài người. Nếu như anh giết tôi, nhà họ Đoàn tuyệt đối sẽ không bỏ qua…”

Anh ta còn chưa nói xong đã nhìn thấy ánh mắt cân nhắc của Trần Gia Bảo và khóe miệng của anh đang nở nụ cười khinh bỉ.

Đoàn Thiên Hạo còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên nhìn thấy ánh sáng bạc lóe lên trước mặt, lời nói của anh ta đột ngột dừng lại.

Ngay sau đó, trên cổ Đoàn Thiên Hạo xuất hiện một vết thương ghê gớm, máu bắn ra ngay lập tức, sau đó cả người đã nằm thẳng trên mặt đất, người chết cũng thể chết được nữa.

Tuy nhiên, Đoàn Thiên Hạo cho dù có chết đi nữa những vẫn mở to mắt, như thể anh ta không tin rằng mình sẽ chết đột ngột

và không có sự chuẩn bị trước như vậy.

Anh ta chết không nhắm mắt!

Đôi mắt của Phương Mặc Hàn đột nhiên mở to với ánh mắt kinh hoàng, trong lòng nổi lên nỗi sợ hãi thực sự.

Hương Giang mặc một chiếc áo gió đỏ rực như máu đứng bên cạnh thi thể của Đoàn Thiên Hạo, trên tay vẫn còn cầm một con dao găm sắc bén dính máu.

Cô ta trịch thượng nhìn lướt qua thi thể của Đoàn Thiên Hạo và lạnh lùng nói: "Tôi không thích nghe những lời vô nghĩa của người khác, lại càng không thích có ai đó người uy hiếp ông chủ của tôi trước mặt tôi. Người nào đắc tội anh ấy sẽ phải chết."

Sau đó Hương Giang lau vết máu trên dao găm rồi quay người lại và đi về phía Trần Gia Bảo, vừa đi vừa cất con dao găm.

Sau khi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, thái độ của Hương Giang lại trở thành một cô gái ngoan hiền, nhẹ nhàng bóp vai cho Trần Gia Bảo, trông khác hẳn với phong thái mà cô vừa giết người, cứ như hai người khác nhau vậy.

Trần Gia Bảo mỉm cười rồi ngưỡng mộ nói: "Con dao này ra tay rất nhanh, giết cũng gọn gàng sạch sẽ. Tốt lắm, tôi thích."

Trong lòng Hương Giang rất vui sướng, trong mắt hiện lên một tia xao động, giống như một cô bé sau đó mạnh dạn hôn lên má Trần Gia Bảo.

Ướt át và động lòng người.

Đương nhiên Phương Mặc Hàn không dám coi thường Hương Giang, cảnh tượng Đoàn Thiên Hạo chết vừa rồi đã khiến anh ta quá kinh ngạc. Anh ta biết Hương Giang là một con rắn độc thực sự, cho dù xinh đẹp nhưng trên người cũng đầy độc.

Một lúc sau Trần Gia Bảo nhìn Phương Mặc Hàn và nhỏ nhẹ nói: "Tôi hỏi lại anh một lần nữa, mối quan hệ giữa anh và Phương Hòa Nhiên là gì? Đương nhiên anh có thể không nói, nhưng khi tôi hỏi đến lần thứ ba chỉ sợ hậu quả không phải là thứ mà anh có thể gánh chịu được."

Hậu quả là gì? Đương nhiên là chết!

Một tiếng “Ừng ực”

vang lên, Phương Mặc Hàn vừa căng thẳng vừa sợ hãi bất giác nuốt nước bọt nhìn Trác Vân Tranh rồi lại nhìn Đoàn Thiên Hạo, biết rằng sinh mệnh của mình đã hoàn toàn nằm trong tay của Trần Gia Bảo, anh ta cười đau khổ một tiếng rồi nói: “Phương Hòa Nhiên là em họ của tôi, tôi là anh họ của cậu ấy.”

“Tốt lắm.”

Trần Gia Bảo gật đầu cười tán thưởng: “Tôi thích nói chuyện với những người thông minh, có vẻ như anh đủ thông minh rồi đấy. Tôi lại hỏi anh một câu hỏi nữa. Thế lực của Quỷ Y Môn ở tỉnh Hòa Bình rốt cuộc mạnh đến mức nào?”

Chương 680

Chương 680

“Tôi không biết.”

Phương Mặc Hàn lắc đầu, đột nhiên anh ta nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Trần Gia Bảo liền vội vàng giải thích: “Đừng hiểu lầm tôi, tôi thực sự không biết. Quỷ Y Môn tổng cộng có bốn gia tộc lớn mà nhà họ Phương tôi chỉ là một trong bốn gia tộc lớn đó. Đối với tôi và Phương Hòa Nhiên, trong nhà họ Phương, chúng tôi cũng chỉ là con cháu của chi thứ, ngay cả nhiều bí mật cốt lõi của nhà họ Phương tôi còn không biết, vì vậy tôi càng không thể biết được tình hình của ba gia tộc còn lại.”

Quỷ Y Môn có bốn gia tộc chính? Mà Phương Mặc Hàn và Phương Hòa Nhiên là kẻ đã gây ra rất nhiều rắc rối cho mình, chỉ là con cháu chi dưới của nhà họ Phương? Thế thì sức lực thực sự của Quỷ Y Môn đó đáng sợ đến mức nào?

Trần Gia Bảo đột nhiên cảm thấy bản thân có chút đau đầu liền đưa tay dụi dụi mắt rồi nói: “Nói chi tiết những điều mà anh biết đi, nếu anh giấu tôi chuyện gì, tôi bảo đảm một giây sau anh sẽ đi chầu Minh Phủ.”

Tim Phương Mặc Hàn run lên, anh ta không dám che giấu điều gì và tiết lộ tất cả những thông tin anh ta biết về Quỷ Y Môn cho Trần Gia Bảo.

Hóa ra Quỷ Y Môn là một tổ chức bí ẩn được lưu truyền từ xa xưa, nó luôn trùng tên với một tổ chức bí ẩn khác tên gọi là “Minh Phủ”, cái gọi là “Nếu trên đời không có quỷ thì Minh Phủ là trò cười?”, “quỷ”

ở đây ám chỉ “Quỷ Y Môn”.

Trong đó, Quỷ Y Môn có bốn gia tộc chính được chia thành: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, mà nhà họ

Phương chính là ám chỉ "Chu Tước".

"Trong bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn, thực lực của gia tộc họ Phương chúng tôi chỉ đứng thứ ba. Trong đó, thực lực của gia tộc họ Vũ – "Huyền Vũ"

tương đương với thực lực của gia tộc họ Phương chúng tôi, còn thực lực của gia tộc họ Bạch – 'Bạch Hổ' và gia tộc Long- "Thanh Long"

mạnh không thể lường được.

Trần Gia Bảo, biệt thự hiện giờ anh ở chỉ là cứ điểm của nhà họ Phương của chúng tôi ở tỉnh lỵ, còn về tình hình của ba gia tộc khác của Quỷ Y Môn ở tỉnh lỵ, tôi thật sự không rõ."

Phương Mặc Hàn một năm một mười xác nhận.

"Ồ? Anh thật sự là không rõ hay là anh cố ý che giấu?"

Trần Gia Bảo nói.

Phương Mặc Hàn rùng mình ngay lập tức và nhanh chóng cam đoan: "Tôi đảm bảo, tôi thực sự không biết rõ. Tôi chỉ là một con cháu chi dưới nhà họ Phương. Tôi không có quyền can thiệp vào nhiều bí mật cốt lõi, nhưng theo như tôi biết, ngoại trừ nhà họ Phương chúng tôi thì ba gia tộc khác nhất định cũng có cứ điểm ở tỉnh lỵ."

Trần Gia Bảo khẽ cau mày nói: "Trong lời nói của anh điểm đáng ngờ. Quỷ Y Môn có tứ đại gia tộc, thế tại vì sao mà người nhà họ Phương lại luôn nhắm vào tôi, cố gắng giật lấy "Thiên Hành Cửu Châm"

mà tôi học được?"

Phương Mặc Hàn thành thật nói: "Bởi vì ngày trước chỉ có người nhà họ Phương mới biết anh biết "Thiên Hành Cửu Châm".

Khi ở thành phố Hòa Bình, tôi đã từng ở bệnh viện xem qua kim pháp "Thiên Hành Cửu Châm"

và tình cờ bị nhà họ Phương chú ý, cho nên gia chủ của nhà họ Phương đã cử chúng tôi đến để giành lấy "Thiên Hành Cửu Châm"

của anh. Còn về phía người của ba gia tộc lớn kia trước hết họ vẫn chưa biết.”

Hóa ra là như vậy.

Trần Gia Bảo chợt tỉnh ngộ.

Quỷ Y Môn vốn dĩ bí ẩn khó lường rốt cuộc hôm nay cũng từ từ xé nát được tấm màn che phủ, thế nhưng tâm tình của Trần Gia Bảo lại càng trở nên xấu đi.

Chương 681

Chương 681

Quỷ Y Môn vốn có bốn gia tộc lớn là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Nhưng bây giờ, gia tộc duy nhất đến cướp "Thiên Hành Cửu Châm"

chỉ còn có đệ tử của nhà họ Phương mà thôi.

Trần Gia Bảo chẳng có chút nghi ngờ gì vì một khi ba gia tộc lớn khác của Quỷ Y Môn biết rằng anh có "Thiên Hành Cửu Châm", họ nhất định sẽ tranh giành nó. Đến lúc đó sẽ phải đối mặt với toàn bộ sức mạnh của Quỷ Y Môn, tình hình chắc chắn so với bây giờ còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần!

Hơn nữa, ngoài "Quỷ Y Môn"

còn có một "Minh Phủ"

bí ẩn hơn cả, nếu "Minh Phủ"

cũng tham gia cuộc chiến giành "Thiên Hành Cửu Châm"

thì tình hình sẽ càng thêm hiểm hóc!

Hiện tại vấn đề của nhà họ Phương đã gần trong gang tấc, Quỷ Y Môn là một mối đe dọa lớn, còn có cả Bùi Thanh Phong đang nhìn như hổ rình mồi từ thế giới ngầm của tỉnh Phú Thọ bên cạnh. Cộng thêm cả "Minh Phủ"

– một tổ chức không biết là thù hay là bạn, thậm chí còn chưa chịu ra mặt.

Có thể nói Trần Gia Bảo hiện tại nhìn thì có vẻ như một đường không trở ngại, nhưng trên thực tế lại bị vây bổ tứ phía.

Ngay cả một người có trái tim kiên định giống như Trần Gia Bảo, đột nhiên nghĩ đến những tình huống như vậy cũng không khỏi đau đầu. Anh vươn tay xoa xoa thái dương, cười khổ nói với chính mình: "Quả nhiên là người vô học thì vô tội

còn người tài giỏi lập nên công trạng thì lại bị khép tội. Không nghĩ tới "Thiên Hành Cửu Châm"

lại đem tới cho mình một rắc rối lớn như vậy.

Trước đó còn nghĩ rằng tối nay sẽ giải quyết được vấn đề của Quỷ Y Môn, nhưng lại không biết rắc rối thực sự mới chỉ đang bắt đầu thôi.

Hai mắt Phương Mặc Hàn sáng lên, tưởng rằng Trần Gia Bảo đang sợ hãi nên không khỏi cảm thấy đắc ý, anh ta đứng thẳng người mà nói: "Trần Gia Bảo, nói thật, cho dù thực lực anh có mạnh mẽ đến đâu, nhưng nếu tối nay anh không tới, tôi thật sự sẽ thực hiện những kế hoạch vừa rồi. Bắt cóc Kiều Phượng Hoa sau đó bày bố thiên la địa võng. Anh sẽ còn lại mấy phần thắng?"

Trần Gia Bảo trầm ngâm một lúc sau đó mỉm cười đáp: "Hai bậc thầy bậc tối cao, hai sát thủ top mười trong danh sách Thiên Lang, hơn năm mươi tay súng bắn tỉa, xung quanh còn nhiều loại mìn, bom và bệ phóng tên lửa. Đội hình này quả thực rất mạnh, nó đúng là có thể mang đến cho tôi một mối đe dọa nhất định. Tất nhiên, cũng chỉ là một mối đe dọa mà thôi.

Anh phải biết rằng đối với kẻ có sức mạnh thì mọi âm mưu thủ đoạn đều chỉ mỏng manh như tờ giấy trắng, dù có thực sự bước vào cái lưới mà anh giăng ra, tôi tin rằng vẫn có thể giết chết bậc thầy tối cao của Quỷ Y Môn các người, lấy đầu Phương Mặc Hàn anh!"

Trần Gia Bảo quát to một tiếng. Ánh mắt anh rất kiên định, cả người toát ra vẻ tự tin không gì sánh kịp.

Hai mắt Hương Giang óng ánh nước, khóe miệng đầy ý cười, cô ta càng chăm chú mát xa cho Trần Gia Bảo.

Hô hấp Phương Mặc Hàn lập tức đình trệ, tuy rằng anh ta cảm thấy Trần Gia Bảo chỉ là đang mạnh miệng, nhưng hiện tại anh ta giống như khúc cá còn Trần Gia Bảo lại là một con dao. Anh ta thật sự không dám phản bác trước mặt Trần Gia Bảo, đành phải gật đầu nói: "Phải thừa nhận thực lực của anh đúng là ngoài sức tưởng tượng. Còn có thuộc hạ là Hương Giang có kỹ năng điêu luyện như vậy, quả thực có thể sống sót trong thiên la địa võng của tôi.

Thế nhưng tôi chỉ là một đệ tử nhánh phụ của nhà họ Phương. Hậu duệ chân chính của gia tộc họ Phương mạnh hơn tôi gấp mấy lần, tài nguyên có thể sử dụng cũng mạnh hơn tôi gấp mười lần. Nếu là hậu duệ của nhà họ Phương, ngay cả khi cả nhà họ Phương cùng dùng hết sức để đối phó với anh, anh vẫn có thể bình tĩnh như vậy sao?

Hơn nữa Quỷ Y Môn cũng không chỉ có nhà họ Phương, nếu tin tức anh biết "Thiên Hành Cửu Châm"

được tung ra, ba gia tộc còn lại của Quỷ Y Môn chắc chắn sẽ tham gia tranh giành "Thiên Hành Cửu Châm"

mà không do dự. Đến lúc đó, đối mặt với toàn bộ sức mạnh của Quỷ Y Môn, anh nghĩ mình có bao nhiêu phần thắng?"

"Cho nên?"

Trần Gia Bảo sờ sờ cằm.

Có kịch hay rồi!

Chương 682

Chương 682

Hai mắt Phương Mặc Hàn sáng lên, hơi thở trở nên gấp gáp nói: "Bây giờ anh thả tôi ra, tôi hứa với anh rằng thù hằn giữa anh và nhà họ Phương sẽ bị xóa sổ, nhà họ Phương chúng tôi sẽ không tới tranh giành "Thiên Hành Cửu Châm"nữa.

Nhưng nếu anh cố chấp trở thành kẻ thù của cả Quỷ Y Môn chúng tôi, không chỉ Trần Gia Bảo anh mãi mãi không quay trở lại được, mà còn cả những người phụ nữ bên anh, dù là Tần Ly Nguyệt của nhà họ Tần, Kiều Phượng Hoa nhà họ Kiều, hay thậm chí là Tạ Cẩm Tú từ thành phố Hòa Bình, và cả Tô Ánh Mai…Tất cả họ sẽ phải đối mặt với những mối đe dọa liên quan đến tính mạng. Trần Gia Bảo, anh là một người thông minh, tôi tin rằng anh phải biết lựa chọn thế nào."

Những lời này Phương Mặc Hàn tự cho rằng vô cùng hợp tình hợp lý, chỉ cần Trần Gia Bảo không phải kẻ ngu ngốc, nhất định sẽ có lựa chọn hợp lý nhất khi phải đối mặt với cả Quỷ Y Môn có thực lực và lai lịch không gì sánh bằng.

Đó chính là lý do tại sao Trần Gia Bảo phải để cho anh ta rời đi, rời khỏi ngôi biệt thự u ám này!

Thậm chí, Phương Mặc Hàn còn ảo tưởng rằng Trần Gia Bảo sẽ sợ hãi vô cùng, không những không dám trở thành kẻ thù của nhà họ Phương mà thậm chí, để xoa dịu cơn giận của Quỷ Y Môn, anh còn có thể chủ động dâng lên "Thiên Hành Cửu Châm".

Đến lúc đó anh ta đã trở thành một đại anh hùng của nhà họ Phương, không chỉ có thể thành công đứng vào hàng đệ tử trực tiếp mà còn có thể trở thành người đầu tiên trong giới y học nước nhà biết được "Thiên Hành Cửu Châm", nổi tiếng khắp đất nước!

Nghĩ đến đây, một nụ cười đắc thắng nở ra trên khóe miệng Phương Mặc Hàn.

Trần Gia Bảo liền đứng lên, khóe miệng nở nụ cười vô hại, nhẹ giọng nói: "Hình như những gì anh nói có vẻ đúng đắn."

"Đó là đương nhiên!"

Các bạn chọn truyen1. one đọc để ủng hộ team ra chương mới nhé!

Phương Mặc Hàn nghĩ rằng Trần Gia Bảo đã bị dao động bởi chính mình, vội nói: "Quỷ Y Môn mạnh đến mức nào chứ? Cho dù là bậc thầy tối cao, ở trước mặt Quỷ Y Môn cũng chỉ nhỏ như con kiến thôi. Vì thế, trở thành kẻ thù của Quỷ Y Môn chắc chắn không phải là kẻ thông minh gì, dù không nghĩ đến mình thì cũng phải nghĩ cho những người phụ nữ bên cạnh chứ, Trần Gia Bảo?

Hơn nữa, có cái gọi là "chim tốt biết chọn cây trú ngụ". Trần Gia Bảo, chi bằng anh cũng gia nhập vào Quỷ Y Môn của chúng tôi.

Chỉ cần anh có thể dâng ra "Thiên Hành Cửu Châm", tôi có thể tiến cử anh với chủ nhân của nhà họ Phương, dựa trên kỹ năng và y thuật của anh, nhất định có thể được chủ nhân trọng dụng. Tới lúc đó, vinh hoa phú quý sẽ ở trong tầm tay."

Sau khi nói xong, Phương Mặc Hàn trở nên vô cùng hưng phấn. Anh ts hoàn toàn quên mất rằng mạng sống của mình vẫn còn nằm trong tay của Trần Gia Bảo.

"Những gì anh nói đúng là rất động lòng người, nhưng rất tiếc, tôi từ chối."

Đột nhiên, gương mặt Trần Gia Bảo mang đầy chế nhạo mà đi chậm về phía Phương Mặc Hàn.

"Tại sao?"

Phương Mặc Hàn sửng sốt, hoàn toàn không hiểu vì sao Trần Gia Bảo lại chọn đối chọi với Quỷ Y Môn.

Sát khí trên người Trần Gia Bảo lần nữa lại dâng lên, anh vừa đi về phía trước vừa nói: "Trần Gia Bảo tôi là kẻ luôn làm việc theo cảm tính. Có ơn tất trả có thù tất báo. Quỷ Y Môn đã bắt

cóc người phụ nữ của tôi, còn muốn cướp “Thiên Hành Cửu Châm”

của tôi, bày ra thiên la địa võng để giết tôi. Giữa tôi và Quỷ Y Môn các người đã sớm không đội trời chung.

Bây giờ thật nực cười khi anh lại muốn dùng sức mạnh của Quỷ Y Môn để ép tôi phải cúi đầu? Trần Gia Bảo tôi đầu đội trời chân đạp đất, đứng ngay thẳng giữa trời đất, chẳng lẽ lại là một kẻ tham sống sợ chết? Cho dù sức mạnh của Quỷ Y Môn của các người mạnh hơn gấp mười hay gấp trăm lần, Trần Gia Bảo này cũng sẽ một đao tiêu diệt!”

Sát khí của Trần Gia Bảo không ngừng tăng lên, khi lời nói cuối cùng của anh hạ xuống sát khí cũng tăng đến điểm cao nhất, như thể đã tràn ngập cả thế giới.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, sát khí vô tận được thanh toán chỉ trong một đường kiếm.

Tay Trần Gia Bảo siết chặt kiếm, lưỡi kiếm sáng chói phá gió mà lao tới ngay lập tức xuyên thấu trái tim Phương Mặc Hàn.

Phương Mặc Hàn đột ngột mở to mắt, hầu kết của anh ta rung lên bần bật như thể muốn nói điều gì đó, nhưng chưa kịp nói thì máu tươi đã bắn ra từ vết thương trên ngực anh ta, chảy ra sàn nhà trước mặt.

Chương 683

Chương 683

Chỉ nghe thấy một tiếng "phốc", kẻ vừa rồi còn mang bộ dáng phong nhã thuyết phục Trần Gia Bảo đầu hàng đã ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Trước khi chết, anh ta còn đang nghĩ: "Tại sao, tại sao Trần Gia Bảo lại to gan như vậy, dám đối đầu với Quỷ Y Môn?"

Đáng tiếc, anh ta sẽ chẳng bao giờ có được câu trả lời!

Trần Gia Bảo không thèm liếc nhìn Phương Mặc Hàn một cái, quay người đi về phía trước.

Khi bước đến ghế sô pha, Hương Giang đỏ mặt, sùng bái nói: "Chủ nhân, vừa rồi anh trông thật đẹp trai."

"Ha."

Trần Phi Ngọc ngẩng mặt lên trời cười nhẹ một tiếng, cưng chiều mà xoa xoa mái tóc đỏ của Hương Giang, vừa đi ra ngoài vừa nhàn nhạt nói: "Bất cứ ai là nhân viên của Quỷ Y Môn quanh biệt thự này đều giết không tha!"

"Vâng, chủ nhân!"

Hương Giang hào hứng đáp lại, liếm liếm môi, đôi mắt nóng rực.

Trần Gia Bảo hoàn toàn tin tưởng vào sức mạnh của Hương Giang. Cô ta là sát thủ hàng đầu trong danh sách Thiên Lang, dù là thân thủ hay súng ống đều vô cùng tài giỏi. Giờ còn luyện tập "Quy nguyên độc kinh". Dù có gặp phải đối thủ ngang tầm vẫn hoàn toàn bất khả chiến bại.

Vì vậy, Trần Gia Bảo tin rằng chỉ cần một mình Hương Giang cũng đủ để giết tất cả các thành viên của Quỷ Y Môn ở đây.

Trần Gia Bảo bước ra khỏi đại sảnh, xuyên qua sân hướng ra bên ngoài biệt thự. Mặc dù có gặp phải một vài đệ tử của Quỷ Y Môn đến ngăn cản, nhưng bọn chúng chưa kịp phát ra âm thanh thì đã bị vài nhát kiếm của Trần Gia Bảo giết chết, mở ra một đường bằng phẳng nhẹ nhàng để anh đi qua.

Khi đi đến chiếc Bentley phiên bản giới hạn bên đường, Trần Gia Bảo dựa vào cửa sổ mà rơi vào trầm tư, từ từ tiêu hóa tin tức của Quỷ Y Môn.

Trong biệt thự phía sau anh, một cuộc thảm sát đang được diễn ra. Hết tên này đến tên khác, đệ tử của Quy Y Môn bị Hương Giang giết chết không một tiếng động.

Chẳng mấy chốc, cả bầu trời đêm bắt đầu đậm mùi máu tươi.

Đêm nay nhất định sẽ là một đêm đầu rơi đầy đất, máu chảy thành sông.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên có tiếng hét vô cùng thảm thiết, nghe còn có vẻ như không thể ngờ tới. Ngay sau đó, toàn bộ biệt thự sang trọng bùng cháy trong ngọn lửa dữ dội, toàn bộ bầu trời đêm bị nhuộm thành một màu đỏ rực.

Chỉ mấy phút sau, Hương Giang xuất hiện trong chiếc áo gió màu đỏ, quay lưng về phía đống lửa mà bước ra khỏi biệt thự, thân thể sạch sẽ không dính chút máu.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt trắng nõn của cô ta càng thêm xinh đẹp tuyệt trần.

Cô ta đến trước mặt Trần Gia Bảo, kính cẩn nói: “Chủ nhân, tổng cộng có 52 người, tất cả đã bị giết.”

“Tốt.”

Hương Giang chợt nhớ ra điều gì đó, lo lắng nói: “Chủ nhân, thực lực của Quỷ Y Môn quả thật mạnh mẽ khủng bố như vậy, chúng ta… có nên tạm thời tránh ra rìa không?”

Trần Gia Bảo cười cười, ngọn lửa rừng rực sau lưng “bùng”

một cái, ánh lửa càng trở nên chói mắt. Anh cười ha ha, kiêu ngạo nói: “Vì sao cô muốn tránh ra rìa? Trong mắt tôi, cả thế giới đều luôn ở trong tầm mắt. Quỷ Y Môn này chỉ là một chướng ngại vật trên đường tới đích đến mà thôi. Còn chẳng đủ để tôi xem trọng.”

“Chủ nhân, Hương Giang sẽ luôn theo anh, theo chủ nhân chinh chiến thiên hạ.”

Ánh mắt Hương Giang vô cùng si mê, lúc này đã hoàn toàn bị phong thái của Trần Gia Bảo áp đảo.

Chương 684

Chương 684

Trần Gia Bảo cười rất vui vẻ, đột ngột ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hương Giang, hôn lên đôi môi đỏ mọng ngon ngọt của Hương Giang dưới ánh lửa rực cháy.

Hương Giang là một sát thủ, còn là một sát thủ quyến rũ tàn nhẫn, cô ta giống như một con rắn độc đầy sắc thái, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

Thế nhưng vào lúc này lại giống như tảng băng bị tan chảy, cả người Hương Giang trở nên nóng rực, cô ta vặn vẹo thân thể, đắm chìm trong nụ hôn của Trần Gia Bảo. Nội tâm cũng đang vỡ òa trong hạnh phúc.

Trong lúc cả hai đang đắm mình trong nụ hôn nồng cháy thì đột nhiên điện thoại lại đổ chuông.

Trần Gia Bảo buông Hương Giang ra, anh lấy điện thoại di động ra. Nhìn thấy người gọi đến là Kiều Phượng Hoa, trên môi anh nở một nụ cười, ấn trả lời cuộc gọi.

“Cảm ơn anh, Gia Bảo, chuyện anh tới nhà họ Trác, bố tôi đã kể cho tôi nghe rồi.”

Ngay lập tức đầu dây bên kia truyền tới giọng nói vui vẻ của Kiều Phượng Hoa.

“Phượng Hoa, chúng ta đều là người một nhà, đây là việc tôi nên làm.”

Trần Gia Bảo biết cô ta vui mừng như vậy cũng bởi vì anh đã khiến cho nhà họ Trác hủy hôn, giải quyết việc chung thân đại sự mà Kiều Phượng Hoa luôn nghĩ tới.

Đầu bên kia điện thoại Kiều Phượng Hoa nghe thấy Trần Gia Bảo coi mình như ruột thịt thân thích của mình, trong lòng rất đỗi vui mừng, đột nhiên lại trở nên thận trọng nói: “Đúng rồi,

Gia Bảo, ngày mai bố tôi định để tôi đến tập đoàn họ Kiều nhận chức chủ tịch tập đoàn. Nhưng tôi lại có hơi thiếu tự tin, anh có thể đi cùng tôi không?"

"Có thể."

Trần Gia Bảo vui vẻ đồng ý.

"Thật tốt quá!"

Kiều Phượng Hoa hoan hô một tiếng: "Vậy sáng mai anh tới nhà tìm tôi nhé, hẹn gặp lại sau."

Sau khi Trần Gia Bảo cúp điện thoại, ở trên khuôn mặt tinh xảo của Hương Giang vẫn còn hai rặng mây hồng, nhớ lại nụ hôn vừa rồi với Trần Gia Bảo, ánh mắt cô ta vẫn mang theo một tia si mê, hỏi: "Có chuyện gì vậy, chủ nhân?"

"Phượng Hoa bảo tôi ngày mai đi cùng đến tập đoàn nhà họ Kiều. Có lẽ cô ta lo lắng rằng Kiều Toàn Tuấn sẽ âm thầm sai người tới ngáng chân."

Trần Gia Bảo hơi trầm ngâm, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tạ Anh Dũng ở thành phố Hòa Bình bên kia, cười nói: "Bố vợ, dạo này thế nào?"

Tạ Cẩm Tú đã trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo, và việc anh gọi ông ta là 'bố vợ' cũng không phải là một chuyện thiệt thòi gì.

"Gia Bảo? Sao đột nhiên lại nhớ tới mà gọi điện thoại cho tôi?"

Tạ Anh Dũng nhận được cuộc gọi của Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Lại lập tức bất mãn nói: "Lại nói hai tháng nay cậu cũng chẳng thèm về thăm một chuyến, đi tỉnh liền đi một mạch luôn. Cậu không biết chứ, mấy ngày nay Cẩm Tú chẳng màng ăn uống chỉ vì cậu. Còn cậu giờ lại ở nơi nào đứng núi này trông núi nọ rồi đúng không? Tôi nói cậu hay, mặc dù nhà họ Tạ chúng tôi không phải là một gia đình giàu có bậc nhất, nhưng người nhà họ Tạ không phải muốn bắt nạt là có thể bắt nạt … "

Sau khi nghe thấy Tạ Cẩm Tú, ánh mắt của Trần Gia Bảo dịu lại, sau đó lập tức cắt ngang lời huyên thuyên của Tạ Anh Dũng, anh lãnh đạm nói: "Nhà họ Tạ không phải luôn muốn

mở thị trường ở tỉnh lỵ sao? Xem ra sự giúp đỡ của một mình nhà họ Tần còn chưa đủ, tôi cho ông thêm một món lời nữa, có muốn không?"

"Để tôi nói cho cậu biết Cẩm Tú nhà chúng tôi từ nhỏ đã… Đợi chút, cậu nói cái gì, cho tôi một món lời sao?"

Tạ Anh Dũng lập tức dỏng tai lên, trong lòng bùng lên một tia phấn khích.

"Tiểu Hoàn Dương Đan"

của Trần Gia Bảo đã khiến cho nhà họ Tạ thu thập được một số lượng lớn võ sư, khiến nhà họ Tạ trở thành một dòng họ võ lâm, còn có "Cố Tinh Hoàn"

do Trần Gia Bảo cung cấp giúp cho nhà họ Tạ kiếm được một bộn tiền lớn.

Nếu Trần Gia Bảo cung cấp thêm một món lời khác nữa, thế lực và nền tảng của nhà họ Tạ chắc chắn sẽ được nâng cấp lên một cấp độ khác.

Tạ Anh Dũng không kiềm chế được mà vui vẻ.

Trần Gia Bảo cười nói kế hoạch ra của mình.

Chương 685

Chương 685

Tạ Anh Dũng càng nghe càng thấy phấn khích, nếu đúng như Trần Gia Bảo nói thì đã đến lúc nhà họ Tạ phải thực sự khai phá thị trường tỉnh lẻ rồi.

“Tôi hiểu rồi, đừng lo lắng, chuyện này cứ tính trên người tôi.”

Tạ Anh Dũng vỗ ngực hứa hẹn, cuối cùng dặn dò Trần Gia Bảo đừng quên đứa con gái quý giá của mình.

“Vài ngày nữa, sau khi giải quyết xong những rắc rối ở tỉnh lỵ, tôi sẽ trở về thành phố Hòa Bình.”

Trần Gia Bảo nghĩ đến những người phụ nữ ở thành phố Hòa Bình, trong lòng anh dâng lên muôn vàn dịu dàng.

Cùng lúc đó, ở một khu biệt thự giàu có ngoại ô phía bắc tỉnh lỵ.

Trong đại sảnh trang hoàng tráng lệ của biệt thự nguy nga, chỉ có hai cha con Kiều Toàn Tuấn và Kiều Tuấn Phong đang ngồi trên ghế sô pha, không khí cực kì ngưng trọng.

“Bố, con vừa nhận được tin tức ngày mai lão già yêu cầu Kiều Phượng Hoa đảm nhận chức chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều. Tuy rằng chị Phượng Hoa cũng là người của nhà họ Kiều chúng ta, nhưng tập đoàn nhà họ Kiều tất cả đều là tâm huyết của bố. Nếu không có bố, làm sao giá trị thị trường hiện tại của tập đoàn nhà họ Kiều có thể lên tới hàng trăm nghìn tỷ đồng?

Bây giờ cứ như vậy chắp tay dâng cho Kiều Phượng Hoa, con thực sự là thay bố cảm thấy không cam lòng. Nói tới nói lui, Trần Gia Bảo cũng là người chịu trách nhiệm về chuyện này. Nếu đã vậy nửa đường hãy giết chết Trần Gia Bảo đi, tới lúc

đó chúng ta không những có được tập đoàn nhà họ Kiều mà còn là chủ nhân tương lai của gia tộc họ Kiều!"

Kiều Tuấn Phong nhấp một ngụm rượu đỏ, trong lòng tràn đầy phẫn uất và tức giận đối với Trần Gia Bảo.

Kiều Toàn Tuấn vắt chéo hai chân ngồi trên ghế sô pha, cười lạnh nói: "Con nói không sai, làm sao có thể giao tài sản mấy chục tỷ của tập đoàn họ Kiều dâng cho người khác, huống chi những năm qua, bố ở sau lưng lão già và bác cả của con bí mật làm một cuốn sổ, ít nhất đã nặc dụng hàng trăm tỷ đồng của tập đoàn.

Nếu Kiều Phượng Hoa trở thành chủ tịch, cô ta nhất định sẽ tìm ra, đến lúc đó chúng ta liệu còn có chỗ đứng nữa không? Vì vậy, bố sẽ không bao giờ ngồi nhìn Kiều Phượng Hoa trở thành người lãnh đạo tập đoàn nhà họ Kiều đâu!"

Đôi mắt của Kiều Tuấn Phong sáng lên, anh ta nói: "Bố, nói vậy bố đã có kế hoạch rồi sao?"

"Đương nhiên, con nghĩ bố cũng giống như con, khi xảy ra chuyện chỉ biết dùng rượu để giải sầu chắc?"

Kiều Toàn Tuấn cười chế nhạo, nói: "Có ba điều có thể ngăn cản Kiều Phượng Hoa trở thành chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều.

Thứ nhất, mấy năm gần đây, bố đã huấn luyện một số lượng lớn thuộc hạ cũ trung thành với mình, hơn nữa họ đều giữ những vị trí quan trọng. Nếu không có sự hỗ trợ của họ, Kiều Phượng Hoa chắc chắn sẽ chẳng có chỗ đứng trong tập đoàn. Hai ngày nay, bố đã bí mật liên lạc với họ. Đại hội đồng cổ đông ngày mai, bọn họ sẽ cùng nhau phản đối Kiều Phượng Hoa trở thành chủ tịch, làm cho Kiều Phượng Hoa biết khó mà lui.

Thứ hai, những ngày này, bố bí mật ra tay và đã thâu tóm gần hết cổ phiếu trên thị trường, hai bố con chúng ta cùng nhau nắm giữ tới 40% cổ phần, cộng với số cổ phần trong tay của những nhân viên cũ thân tín dưới tay bố, tỷ lệ đã vượt quá 51%. Mà Kiều Phượng Hoa dù có cộng thêm Kiều Ngọc Nghi và cả lão già, thì cũng chỉ mới 41%.Tại đại hội cổ đông ngày mai, bố sẽ đề xuất loại bỏ Kiều Phượng Hoa khỏi chức vụ chủ tịch."

“Cao nhân, quả đúng là gừng càng già càng cay. Như vậy, không có khả năng chị Phượng Hoa có thể lên làm chủ tịch!”

Kiều Tuấn Phong ngạc nhiên không thôi, lại uống thêm một ngụm rượu lớn, nhưng lại bị sặc vì uống quá nhiều. Anh ta vừa ho khan, vừa bối rối nói: “Đúng rồi, không phải bố nói có ba kế hoạch sao? Chỉ nhắc tới hai cái thôi, còn kế hoạch thứ ba là cái gì?”

Một tia sắc bén lóe lên trong mắt Kiều Toàn Tuấn, ông ta lạnh lùng nói: “Kẻ có ít lòng độ lượng thì không phải quân tử, đã là trượng phu thì phải hiểm độc. Cho dù Kiều Phượng Hoa muốn trở thành chủ tịch thì cũng phải có mạng để hưởng thụ mới được!”

“Bố, chẳng lẽ… bố muốn xuống tay với chị Phượng Hoa? Nhưng… nhưng chị Phượng Hoa, dù sao cũng là người thân của chúng ta…”

Kiểu Tuấn Phong kinh hô một tiếng, trong lòng rối rắm.

Ánh mắt Kiều Toàn Tuấn rất dữ tợn, không chút nghi ngờ nói: “Nếu sau này vẫn muốn tiếp tục lái xe sang, tiếp tục ôm nữ minh tinh vậy thì hãy câm miệng đi. Còn Trần Gia Bảo, mối lăng nhục mà tên đó đã gây nên cho chúng ta những tháng này vừa qua, bố sẽ trả gấp trăm gấp nghìn lần, để Trần Gia Bảo sống không bằng chết!”

Chương 686

Chương 686

Kiều Tuấn Phong thực sự câm miệng lại, anh ta thở dài một hơi, trong lòng thầm nói: "Chị Phượng Hoa, muốn trách thì trách Trần Gia Bảo. Chính anh ta đã nâng chị lên làm chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều, cũng chính anh ta đã đẩy chị vào địa ngục…"

Ngày thứ hai, mây đen bao phủ kín trời, giống như đang muốn nghiền nát thành phố bên dưới nó.

Trần Gia Bảo đưa theo Hương Giang đi đến nhà họ Kiều từ sớm, vừa tới sân biệt thự nhà họ Kiều, đột nhiên một làn gió thơm phả vào mặt làm say lòng người.

Ngay sau đó là Kiều Phượng Hoa giống như một viện ngọc Nephrite cả người đầy đặn, cô ta mặc chiếc váy đen bó sát eo, nhào vào vòng tay của Trần Gia Bảo một cách đầy phấn khích. Hai tay ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, đôi má xinh đẹp ửng hồng cùng với đôi mắt đắm đuối, ngọt ngào nói: "Gia Bảo, cảm ơn anh!"

Dứt lời, Kiều Phượng Hoa đã không nhịn được mà dâng lên một đôi môi thơm ngát, nhẹ nhàng hôn lên má Trần Gia Bảo.

Đối với Kiều Phượng Hoa mà nói, hôn ước với nhà họ Trác ép cô ta đến khó thở, thậm chí còn khiến cô ta không ngừng cảm nhận được sự lạnh lẽo của thế giới, không thể nhìn thấy một chút hy vọng nào.

Tuy nhiên, vào lúc Kiều Phượng Hoa tuyệt vọng nhất, Trần Gia Bảo lại giống như một anh hùng trong truyền thuyết giáng xuống từ một đám mây đầy màu sắc trên trời, xé bỏ hôn ước giữa cô ta với nhà họ Trác, cứu Kiều Phượng Hoa thoát khỏi ngọn lửa nóng rực.

Có thể nói, trái tim của Kiều Phượng Hoa sớm đã gắn chặt với Trần Gia Bảo.

Nụ cười ấm áp nở trên khóe miệng Trần Gia Bảo, hai tay anh vô thức ôm lấy eo của Kiều Phượng Hoa, nói đùa rằng: "Sớm biết cách cảm ơn của Phượng Hoa ướt át thế này, tôi đã đến nhà họ Trác xé bỏ hôn ước từ lâu rồi, sao còn đợi đến ngày hôm nay?"

"Không đứng đắn chút nào."

Kiều Phượng Hoa mắng nhẹ một cái, sắc mặt đột nhiên nổi lên rặng mây đỏ, vươn tay nhéo nhéo thịt mềm ở eo Trần Gia Bảo, dùng lực chỉ giống như nhéo một con kiến, đối với Trần Gia Bảo chẳng khác gì mát xa.

"Ha ha, cậu đến rồi sao Gia Bảo?"

Đột nhiên, Kiều Thanh Nguyên cùng Kiều Ngọc Nghi bước ra từ trong biệt thự.

Có thể thấy sau khi được Trần Gia Bảo chẩn đoán và điều trị, cơ thể Kiều Thanh Nguyên rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều. Sắc mặt hồng hào, khỏe mạnh hơn bình thường.

"Ôi …"

Kiều Phượng Hoa kêu lên một tiếng, nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, khuôn mặt của đỏ au nóng rực lúc này đẹp không sao tả siết.

"Khụ khụ, ông không nhìn thấy gì cả, hai người tiếp tục đi."

Đôi mắt của Kiều Thanh Nguyên ám muội, trêu chọc Kiều Phượng Hoa.

"Ông nội… không thèm để ý tới ông nữa, cháu đi thay quần áo đây."

Kiều Phượng Hoa trong lòng vừa xấu hổ vừa vui mừng, xoay người chạy như bay về phía biệt thự.

Nhìn thấy bóng lưng vui vẻ của Kiều Phượng Hoa, trong lòng Kiều Thanh Nguyên thoáng hiện lên một tia an ủi, sau đó xoay người nói với Trần Gia Bảo: "Gia Bảo, cậu đi cùng tôi."

Trần Gia Bảo gật đầu, cùng bước vào biệt thự nhà họ Kiều, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Kiều Thanh Nguyên nói thẳng: “Gia Bảo, hôm nay là ngày mà Phượng Hoa lên làm chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều. Với những gì tôi biết về Toàn Tuấn, nó nhất định sẽ ngăn cản Phượng Hoa bằng mọi giá.

Mặc dù Phượng Hoa là cháu gái của tôi, nhưng quan điểm sống của Kiều Thanh Nguyên tôi là ‘thiên hạ vạn vật, chỉ kẻ có năng lực mới có thể tồn tại’. Nếu Phượng Hoa thất bại trong trận chiến với Toàn Tuấn, vậy chỉ chứng tỏ rằng Phượng Hoa không đủ mạnh và không đủ tư cách để trở thành chủ tịch tập đoàn họ Kiều, vị trí chủ tịch tập đoàn họ Kiều vẫn sẽ là của Toàn Tuấn.”

Mặc dù Kiều Thanh Nguyên là một doanh nhân tiếng tăm lẫy lừng có mấy chục năm trên thương trường, nhưng Trần Gia Bảo vẫn mang thần thái tự nhiên, cười nhẹ lắc đầu: “Không, ông nhầm rồi. Chỉ có một người có thể ngồi vào vị trí chủ tịch tập đoàn, đó là Kiều Phượng Hoa. Bởi vì cô ấy có tôi ở bên cạnh!”

Chương 687

Chương 687

Nói cách khác, dưới sự hỗ trợ của Trần Gia Bảo, Kiều Phượng Hoa chắc chắn sẽ là chủ tịch của tập đoàn họ Kiều.

Quả thật là kiêu ngạo khí phách làm sao!

Trong sảnh lớn biệt thự của nhà họ Kiều, những lời nói của Trần Gia Bảo tràn đầy sự tự tin và khí phách tuyệt đối.

Nhưng Kiều Thanh Nguyên lại lắc lắc đầu, lời nói mang giọng điệu sâu xa: "Người trẻ tuổi có khí phách là chuyện tốt, nhưng cũng không thể kiêu ngạo một cách mù quáng. Tôi biết y thuật của cậu cao siêu, có thể coi là bác sĩ thiên tài thời nay, tôi cũng biết cậu là bậc thầy có thực lực vô cùng xuất sắc, nhưng trong lĩnh vực kinh doanh, tôi tự nhận bản thân có tiếng nói hơn so với cậu.

Nếu nói cuộc sống là tàn nhẫn, chính trị là bẩn thỉu thì kinh doanh chính là điều đáng khinh bỉ. Một giây trước còn cùng mình nâng cốc bạn bè thân thiết nói chuyện vui vẻ, giây tiếp theo đã có thể lấy súng chĩa về phía mình. Cậu luôn luôn không thể biết được, trên thương trường, đối thủ cạnh tranh sẽ dùng phương pháp gì để đối phó với cậu, nếu không cẩn thận, còn có thể vĩnh viễn không quay lại được.

Cho nên, chỉ có học được các quy tắc bất thành văn trong giới kinh doanh, làm việc theo quy tắc, mới có thể có chỗ đứng vững chắc trong giới kinh doanh này, trở thành một kẻ săn mồi kinh doanh nổi tiếng thế giới. Mà những điều này chắc chắn không thể đạt được nếu chỉ dựa vào y thuật hay vũ lực."

Kiều Ngọc Nghi gật đầu, biết rõ những lời bố mình nói là sự thật. Bao năm qua vật lộn trong giới này, ông ta đã quen với vô số âm mưu thủ đoạn, cũng gặp phải không ít những mưu mô quỷ kế, nếu không phải nhà họ Kiều là cây đại thụ lớn, chỉ

sợ ông ta đã bị kẻ khác ăn tươi nuốt sống đến xương cốt cũng chẳng còn.

Trần Gia Bảo cười khẽ lắc đầu.

“Thế nào, cậu cảm thấy những lời tôi nói là sai sao?”

Kiều Thanh Nguyên có chút kinh ngạc.

Ông ta đã tung hoành trong giới kinh doanh ở tỉnh thành hơn mười năm, một tay gây dựng nên nhà họ Kiều lớn mạnh như vậy, khiến cho nhà họ Kiều trở thành một trong những nhà giàu có bậc nhất tỉnh thành này. Có thể ông có bề dạy kinh nghiệm trong việc cạnh tranh ở giới kinh doanh này, cho nên khi nhìn thấy Trần Gia Bảo tỏ vẻ không đồng ý với những gì mình nói, trong lòng ông ta có chút không hài lòng.

“Đối với hầu hết mọi người, những gì mà ông Kiều vừa mới nói, hiển nhiên là những bài học kinh nghiệm, chẳng qua…”

Trần Gia Bảo giơ tay ra, từ từ nắm chặt, vẻ mặt tràn đầy khí thế, tiếp tục nói: “Chẳng qua ông Kiều cũng từng nói, quy tắc của giới kinh doanh, chỉ những người không đủ bản lĩnh mới phải tuân theo nó.

Từ trước đến nay, kẻ mạnh đặt ra quy tắc, còn kẻ yếu chỉ có thể tuân theo các quy tắc để bảo vệ chính mình. Cho dù là pháp luật, đạo đức, hay là công lý, đều cần có một kẻ mạnh có thực lực đứng ra chống đỡ, mới có thể thực hiện được những điều đó trong thế giới này.

Vì vậy, ngay cả khi các quy tắc trong giới kinh doanh là hèn hạ vô liêm sỉ, lừa gạt lẫn nhau thì có làm sao? Đối mặt với sức mạnh thật sự, thương trường chẳng qua cũng chỉ là nơi mà kẻ mạnh có thể tùy ý giẫm đạp lên, và thứ mà Trần Gia Bảo tôi không thiếu chính là sức mạnh. Ngay cả khi đây là lần đầu tiên tôi bước chân vào giới này, cũng có đủ sự tự tin có thể làm mưa làm gió, khiến nó thay đổi nhanh chóng!”

Những lời này nói ra giọng điệu mạnh mẽ, khí thế kinh người.

Kiều Ngọc Nghi không khỏi kinh ngạc, không ngờ tới Trần Gia Bảo lại có phong thái hiên ngang như vậy, chỉ dựa vào khí thế như thế này, ông ta so với Trần Gia Bảo còn kém hơn nhiều.

Ngay cả Kiều Thanh Nguyên một con người rắn rỏi hô mưa gọi gió hơn mười năm trên thương trường, cũng không khỏi ngây người trong giây lát, phảng phất giống như thấy được bộ dáng tràn đầy tự tin của mình trước đây.

Một lúc sau, Kiều Thanh Nguyên định thần lại, lắc đầu, trong vẻ mặt có chút giễu cợt nói: "Gia Bảo, tôi thừa nhận trong những người mà tôi đã từng gặp, cậu là chàng thanh niên tuyệt vời và khiến tôi kinh ngạc nhất, cũng thừa nhận những lời cậu vừa nói khiến người ta dao động. Chỉ là, dù sao cậu cũng còn trẻ, lại là một con rồng ẩn mình, cũng chưa thực sự trưởng thành. Đợi cậu thực sự tiếp xúc với những mặt tối của giới kinh doanh, tôi cho rằng rồi cậu sẽ phải rút lại những lời vừa nói."

Trần Gia Bảo nhún vai, nói: "Nếu ông đã không tin lời tôi nói, có ngại đánh cược với tôi không?"

"Được, quả nhiên rất có khí phách, tôi thích những người trẻ tuổi tự tin như thế, nếu như vậy, ông già này sẽ cùng cậu đánh cược một phen."

Chương 688

Chương 688

Kiều Thanh Nguyên khẽ đảo mắt nói: “Nếu như hôm nay Phượng Hoa có thể thành công đảm nhận vị trí chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều, vậy coi như tôi thua, tôi sẽ không để tâm đến những người phụ nữ khác xung quanh cậu, đồng ý cho Phượng Hoa trở thành người phụ nữ bên cạnh cậu.”

Kiều Ngọc Nghi cười khổ không thôi, chẳng qua nơi này không có chỗ cho ông ta nói chuyện, ông ta cũng không nhảy vào cuộc hội thoại.

Trần Gia Bảo vui mừng trong lòng, chỉ cần Kiều Thanh Nguyên không phản đối, đối với anh và Kiều Phượng Hoa thật sự là chuyện tốt, ít nhất sẽ không bị người trong nhà cô ngăn cản.

“Nhưng nếu cậu thua thì sao?”

Kiều Thanh Nguyên hỏi.

“Tôi sẽ không thua.”

Trần Gia Bảo tự tin cười, tiếp tục nói: “Nếu như tôi thua, ông muốn Trần Gia Bảo tôi làm gì cũng được.”

“Được, đây là chính miệng cậu nói.”

Kiều Thanh Nguyên vui mừng vỗ bàn một cái, vô cùng phấn khích: “Đến lúc đó đừng hối hận là được!”

Trần Gia Bảo bản lĩnh đầy mình, nếu có thể khiến cho anh mắc nợ nhà họ Kiều một lần, đối với nhà họ Kiều chỉ có lợi chứ không có hại. Đến lúc đó, dù cho Kiều Phượng Hoa không ngồi lên được vị trí chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều thì bọn họ cũng đều chiếm được lợi!

“Trần Gia Bảo tôi từ trước đến nay luôn đã nói là làm, vì vậy sẽ không hối hận.”

Trần Gia Bảo suy tính trong lòng.

“Tốt, tốt lắm!”

Kiều Thanh Nguyên liên tục hô, có thể thấy giờ phút này ông ta đang cực kỳ hưng phấn, nói tiếp: “Nếu đã như vậy, để tránh người khác nói tôi bắt nạt kẻ yếu, tôi có thể giao hai mươi lăm phần trăm cổ phần của tập đoàn nhà họ Kiều trong tay tôi cho Phượng Hoa phụ trách, như thế quyền cổ đông của Phượng Hoa sẽ vượt qua Toàn Tuấn, cậu thấy được không?”

“Quá tốt!”

Trần Gia Bảo gật đầu tán thưởng.

Ở bên cạnh, Hương Giang đang cố nén cười trong lòng, bởi vì cô biết rõ, Kiều Thanh Nguyên đánh cược với ông chủ nhất định sẽ thua!

Không lâu sau, Kiều Phượng Hoa đã thay xong quần áo từ trên tầng khoan thai đi xuống.

Nhất thời, ánh mắt Trần Gia Bảo sáng lên.

Kiều Phượng Hoa trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, khuôn mặt xinh đẹp, mặc một bộ đồ công sở màu trắng, cặp đùi tròn trịa trong đôi tất màu da càng làm cho đôi chân của cô trở nên thon dài, duyên dáng yêu kiều, dưới chân đi đôi cao gót màu trắng mười phân càng làm cho cô thêm phần khí chất.

Chỉ cần nhìn vào bộ trang phục này, đã thấy đúng chuẩn một nữ giám đốc xinh đẹp!

Kiều Phượng Hoa trước hết trộm liếc mắt về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo đang nhìn mình không chớp mắt, trong lòng tràn ngập vui sướng.

Khi ở trên tầng, cô ta tình cờ nghe được vụ cá cược giữa ông nội và Trần Gia Bảo, biết rằng bản thân bị đem ra cá cược, bị ông nội bán cho Trần Gia Bảo, nhưng cô ta vẫn sẵn lòng.

Kiều Phượng Hoa cố ý giả vờ như không hề biết chuyện này, nhưng mà vẫn không giấu được vẻ xấu hổ, đỏ mặt nói: “Ông nội, hôm nay để Gia Bảo đưa cháu đến tập đoàn là được.”

“Có Gia Bảo đi cùng cháu, trái lại ông già này vô cùng kỳ vọng.”

Kiều Thanh Nguyên cười ha hả, đối với đứa cháu gái này, ông ta cũng thật sự yêu mến.

“Ông Kiều, vậy ông gắng chờ xem, lần đặt cược đã định trước là ông thua rồi.”

Trần Gia Bảo tự tin cười.

Nhìn thấy điệu bộ Trần Gia Bảo đã có suy tính kỹ càng trong lòng, trong lòng Kiều Phượng Hoa vừa thẹn thùng vừa vui mừng, quay sang chào Kiều Ngọc Nghi, sau đó đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, chủ động khoác lấy tay anh.

Nhất thời, Trần Gia Bảo cảm thấy một mùi hương hoa lan rất dễ chịu, nhàn nhạt lướt qua, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai má Kiều Phượng Hoa ửng đỏ, trong mắt hiện lên vẻ ôn nhu dịu dàng.

Ngay sau đó, hai người cùng nhau bước ra ngoài, Hương Giang cũng đi theo sau.

Chương 689

Chương 689

Chờ sau khi Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa đi khỏi, Kiều Thanh Nguyên liếc nhìn đứa con trai cả của mình, nói: "Ngọc Nghi, con nghĩ rằng Trần Gia Bảo và Phượng Hoa rốt cuộc có thể đạt được mong muốn hay không?"

"Con cũng không biết."

Kiều Ngọc Nghi cười khà khà nói: "Nhưng dù sao con cũng cảm thấy Trần Gia Bảo đã tạo ra rất nhiều kỳ tích. Chỉ cần là cậu ta điều gì cũng có thể xảy ra."

Kiều Thanh Nguyên khẽ cười lắc đầu, nói: "Trần Gia Bảo thực sự khiến người khác rất kinh ngạc, nhưng mà cậu ta còn quá trẻ, một đường đi lên ở tỉnh thành này lại quá thuận lợi, khó tránh khỏi tuổi trẻ khinh thường không để ai vào mắt, nhưng thật ra bố cảm thấy lần này cậu ta đi tới tập đoàn, nhất định sẽ nếm mùi thất bại."

Kiều Ngọc Nghi không nói gì, tận đáy lòng ông ta vẫn hy vọng Trần Gia Bảo có thể trợ giúp Kiều Phượng Hoa đảm nhận được vị trí chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều, có như vậy về sau tranh đoạt vị trí chủ nhân nhà họ Kiều ông ta mới có thể nắm chắc phần thắng.

"Trần Gia Bảo còn trẻ, để cho cậu ta chịu khổ một chút cũng không hẳn là chuyện xấu."

Kiều Thanh Nguyên xoay người đi vào trong biệt thự, dường như không quá coi trọng Trần Gia Bảo.

Bên này khi Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa bước ra khỏi biệt thự, ngồi lên chiếc xe Bentley phiên bản giới hạn của anh, Hương Giang lái xe chạy hướng về trung tâm thành phố. Tập đoàn nhà họ Kiều tọa lạc tại khu đất vàng ở trung tâm thành

phố, nằm trên, cho nên có thể thấy được nguồn lực tài chính của nhà họ Kiều thực sự khổng lồ.

Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa ngồi ở hàng ghế sau cùng nhau, càng đến gần tập đoàn nhà họ Kiều, Kiều Phương Hoa càng bồn chồn lo lắng.

“Gia Bảo, chú hai của tôi đã nắm quyền điều hành ở tập đoàn nhiều năm, với phong thái làm việc và tính cách của ông ấy, chỉ sợ đã sớm ăn sâu bén rễ trong tập đoàn từ lâu, còn có mấy ông già trong hội đồng giữ chức vụ quan trọng ở đó, đa số đều đã hợp sức với chú hai, hiện tại tôi đến tập đoàn nhà họ Kiều tiếp nhận chức vụ chủ tịch này chỉ sợ là sẽ phải gặp rất nhiều khó khăn.”

Kiều Phượng Hoa ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo lo lắng nói.

Trần Gia Bảo vươn tay ôm lấy eo Kiều Phượng Hoa, thoải mái cười nói: “Không sợ, còn có tôi đây.”

Kiều Phượng Hoa quay qua nhìn Trần Gia Bảo, bỗng nhiên cảm thấy nụ cười của anh thật tỏa sáng và ấm áp, như ánh mặt trời, tim bỗng chốc đập thình thịch, không nhịn được cười tươi như hoa, nói: “Phải, có Gia Bảo ở đây, tôi không sợ.”

Trần Gia Bảo còn đang muốn an ủi cô ta thêm mấy câu, đột nhiên cau mày, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Gần như cùng lúc đó, Hương Giang trầm giọng nói: “Ông chủ, có chuyện rồi.”

“Cái gì…”

Kiều Phượng Hoa còn chưa kịp phản ứng, bên phải đột nhiên có một chiếc xe tải lớn màu trắng từ bên kia đường lao thẳng ra, tốc độ cực nhanh hướng tới mục tiêu là chiếc Bentley!

Mắt thấy sắp đụng phải chiếc xe tải lớn, là muốn gây tai nạn chết người!

Kiều Phượng Hoa hết hồn, cảm nhận được cái chết đang đe dọa, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo kéo thắt lưng Kiều Phượng Hoa, trên miệng ý cười vẫn không suy giảm, nói: “Đừng sợ, còn có tôi đây.”

Trong giọng nói dường như tràn đầy mê lực, trái tim đang hoảng loạn của Kiều Phượng Hoa lập tức bình tĩnh trở lại, từ từ nhắm mắt lại vùi mặt vào lồng ngực Trần Gia Bảo.

Tình huống ngàn cân treo sợi tóc, ngay lúc chiếc xe tải lớn chuẩn bị tong vào chiếc Bentley, Hương Giang gặp nguy hiểm không hoảng loạn, chân đạp ga, đánh mạnh tay lái, giữa tiếng gầm rú của động cơ và tiếng chói tai của lốp xe cao su ma sát với mặt đất, chiếc Bentley lượn một cái, trượt ra khỏi hông chiếc xe tải lớn, nguy hiểm nhưng vô cùng hoàn hảo tránh được vụ tai nạn.

Giây tiếp theo, Hương Giang đạp chân phanh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc xe tải màu trắng kia đã chạy đi rất xa.

“Gia Bảo, vừa rồi làm tôi sợ chết khiếp.”

Kiều Phượng Hoa ngẩng đầu khỏi ngực Trần Gia Bảo, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Chương 690

Chương 690

“Đừng sợ, có tôi đây.”

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng vuốt tóc Kiều Phượng Hoa, ôm cô ta vào trong lồng ngực, trong mắt lại lóe lên một tia sắc bén.

Nếu không phải anh đưa Kiều Phượng Hoa đi, e rằng vừa rồi Kiều Phượng Hoa đã chết rồi, vụ tai nạn xe cộ này nhìn thì như là ngoài ý muốn, nhưng dù là thời gian hay địa điểm thì vụ tai nạn này cũng đầy bí ẩn.

Phòng họp cổ đông của tập đoàn Kiều Thị.

Mọi người đã ngồi sẵn hai bên bàn họp.

Họ đều nắm giữ các chức vụ quan trọng khác nhau trong tập đoàn Kiều Thị, đồng thời cũng là cổ đông của tập đoàn Kiều Thị, điều quan trọng nhất là hầu hết họ đều là người có quan hệ gần gũi với Kiều Toàn Tuấn!

Lúc này, họ đang bàn bạc với nhau.

“Ông Kiều rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Vậy mà lại đi giao chiếc ghế chủ tịch cho Kiều Phượng Hoa, cô ta mới bao nhiêu tuổi chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi, còn non nớt, lại còn là con gái, ông Kiều cho cô ta nắm giữ khối tài sản hàng nghìn tỷ đồng của tập đoàn Kiều Thị như vậy chẳng lẽ ông ấy không sợ tập đoàn Kiều Thị sẽ sụp đổ trong tay cô ta sao?”

“Đúng thế, đúng thế, chủ tịch Kiều Toàn Tuấn đã nắm quyền điều hành tập đoàn Kiều Thị gần mười năm và đã nỗ lực hết mình.

Dưới sự lãnh đạo của ông ấy, tập đoàn Kiều Thị đạt được quy mô lớn như bây giờ. Mọi người đều tin tưởng vào khả năng của Kiều Toàn Tuấn. Mặt khác, Kiều Phượng Hoa chưa có bất

kỳ đóng góp nào cho tập đoàn Kiều Thị, vậy mà cô ta lại được trực tiếp trở thành chủ tịch. Chuyện này… chuyện này sao có thể khiến mọi người đồng ý chứ?"

"Không sai, không sai, bây giờ cuộc họp hội đồng quản trị sắp bắt đầu rồi vậy mà Kiều Phượng Hoa còn chưa tới. Rõ ràng là xem thường chúng ta? Dù sao thì tôi sẽ kiên quyết phản đối Kiều Phượng Hoa làm chủ tịch."

Kiều Toàn Tuấn ngồi vắt chéo chân, ông ta đang ngồi với tư cách là chủ tịch, lắng nghe bình luận của mọi người xung quanh, trong lòng tràn đầy tự hào.

"Bây giờ, Kiều Phượng Hoa chắc đã chết rồi nhỉ? Vốn dĩ còn nghĩ rằng Kiều Ngọc Nghi sẽ đến cùng với Kiều Phượng Hoa. Kết quả là Trần Gia Bảo đến tiễn cô ta, còn Kiều Ngọc Nghi thì giữ được một mạng. Nhưng nếu như Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa cùng chết trong vụ tai nạn đó thì càng tốt, cũng coi như đây là một vụ trả thù."

Nghĩ đến đây, trong lòng Kiều Toàn Tuấn càng kích động, ho nhẹ một cái rồi nói: "Mọi người yên lặng một chút, để tôi nói vài câu."

Bỗng nhiên, cả phòng họp yên tĩnh lại, và ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Kiều Toàn Tuấn.

Kiều Toàn Tuấn khẽ nở một nụ cười, nói: "Tôi nghĩ mọi người đều đã biết, bố của tôi đã đưa ra yêu cầu là để Kiều Phượng Hoa làm chủ tịch thay tôi. Tuy rằng tôi bắt buộc phải rời đi vị trí hiện tại nhưng thân là một người chú, tôi sẽ cố gắng hết sức để hỗ trợ công việc của Phượng Hoa."

"Không, không, không, chủ tịch Kiều, mọi người đều tin tưởng ông, nếu ông rời đi, mọi người chúng tôi cũng sẽ từ chức ngay lập tức."

"Không sai, trước tiên không nói đến những thứ khác. Bây giờ hội đồng quản trị sắp bắt đầu rồi vậy mà Kiều Phượng Hoa vẫn chưa đến. Tôi nghĩ cô ta muốn thị uy với chúng tôi, thân là những người cổ đông của tập đoàn Kiều Thị làm sao chúng tôi có thể để một người như vậy trở thành chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị? Tôi có kiến nghị, nếu Kiều Phượng Hoa đến muộn, mọi người sẽ biểu quyết giơ tay loại bỏ Kiều Phượng Hoa khỏi

chức vụ chủ tịch, cho dù ông Kiều có ở đây thì cũng không thể nói gì."

"Đúng vậy, không sai, nếu Kiều Phượng Hoa đến muộn, mọi người sẽ cùng nhau bỏ phiếu loại Kiều Phượng Hoa ra khỏi vị trí chủ tịch và để ông Kiều Toàn Tuấn tiếp tục làm chủ tịch!"

Đôi mắt của Kiều Toàn Tuấn sáng lên, ông ta nghĩ rằng Kiều Phượng Hoa đã chết trong vụ tai nạn xe hơi, vì cô ta đã chết nên chắc chắn không có cách nào có thể đến đây được, vì vậy ông ta giả vờ thở dài và nói: "Tôi đã chứng kiến quá trình trưởng thành của Phượng Hoa nên cũng hiểu được, cô bé sao dám thị uy với mọi người chứ, có lẽ cô bé còn nhỏ, chưa từng tham gia cuộc họp cổ đông lớn như vậy nên có chút sợ hãi.

Vì tất cả mọi người đều đang tức giận, nên tôi cũng không muốn ngăn cản mọi người, nên nếu Kiều Phượng Hoa đến muộn thì mọi người hãy dùng quyền lực của hội đồng quản trị để cùng nhau biểu quyết loại bỏ Kiều Phượng Hoa khỏi chức vụ chủ tịch, tôi tin rằng bố tôi sẽ không còn gì để nói."

"Đúng là chuyện cười, ai nói Phượng Hoa sợ không dám đến vậy?"

Chương 691

Chương 691

Đột nhiên, bên ngoài phòng họp truyền đến một giọng nói lười biếng và có chút giễu cợt.

Nụ cười bên khóe miệng của Kiều Toàn Tuấn cứng đờ một lát, đôi mắt ông ta đột nhiên trợn trừng, nhìn về phía cửa phòng họp, trong lòng có linh cảm không tốt.

Ngay sau đó, cửa phòng họp được đẩy ra, Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa cùng nhau bước vào.

Mọi người có mặt trong phòng họp đều ngạc nhiên.

Đặc biệt là, lúc này Kiều Phượng Hoa đang mặc một bộ váy công sở màu trắng, dáng người hoàn mỹ nóng bỏng, đi một đôi giày cao gót mười centimet, mỗi bước đi của cô ta khiến sàn vang lên tiếng "bộp bộp", cả người cô ta lộ ra khí chất nữ vương đầy quyền lực.

Hầu như đây là lần đầu tiên mấy người cổ đông này nhìn thấy Kiều Phượng Hoa, tất cả mọi người đều ngạc nhiên!

"Cô… tại sao cô chưa…"

Đôi mắt của Kiều Toàn Tuấn tràn đầy vẻ kinh ngạc, ông ta suýt chút nữa đã lỡ nói ra từ "chết", ông ta vội vàng nuốt những từ đằng sau xuống.

Hai tay Trần Gia Bảo đút túi quần, ánh mắt anh mang theo sự tinh nghịch nhìn ông ta, cười nói: "Sao vậy, thấy chúng tôi tới có phải đã khiến ông cảm thấy rất thất vọng rồi không, cảm giác như bị ai đó tát vào mặt đúng không?"

"Làm sao… làm sao có thể như vậy chứ? Phượng Hoa có thể tới đây thân là chú ruột, tôi rất vui mừng."

Kiều Toàn Tuấn cười miễn cưỡng, ông ta lập tức đổi thành ánh mắt tràn đầy sự quan tâm, ông ta nói với Kiều Phượng Hoa đang đứng bên cạnh Trần Gia Bảo: "Phượng Hoa, sao bây giờ cháu mới tới đây? Có phải nửa đường cháu gặp rắc rối gì không? Cháu không bị thương ở đâu chứ?"

Khóe miệng Kiều Phượng Hoa khẽ nở một nụ cười, nhưng ánh mắt lại nghiêm nghị, chế nhạo nói: "Chú hai đừng lo lắng, đúng là giữa đường Phượng Hoa có gặp phải một chút rắc rối, may mà có Gia Bảo ở bên cạnh nên không có vấn đề gì xảy ra, mọi chuyện đều xử lí xong xuôi rồi."

Trên đường đến đây, Kiều Phượng Hoa đã nghe Trần Gia Bảo phân tích và biết rằng vụ tai nạn xe hơi mà suýt giết chết cô ta rất có thể là do kế hoạch của Kiều Toàn Tuấn. Cô ta không nghĩ rằng người thân ruột thịt của mình sẽ vì lợi ích mà làm ra chuyện điên cuồng như vậy, trong lòng cô ta vừa buồn vừa phẫn nộ.

"Hóa ra là Trần Gia Bảo đã cứu Kiều Phượng Hoa. Mẹ kiếp, Trần Gia Bảo hết lần này đến lần khác làm hỏng việc tốt của mình, thật là đáng chết. Sau này nhất định phải khiến cho Trần Gia Bảo chết không có chỗ chôn!"

Trong lòng Kiều Toàn Tuấn tràn đầy sự tức giận đối với Trần Gia Bảo, nhưng vẻ mặt ông ta vẫn không thay đổi nói: "Thôi, tuy rằng Phượng Hoa để mọi người đợi lâu như vậy là điều không nên nhưng dù sao thì bây giờ cũng đã đến rồi, cuộc họp hội đồng quản trị sẽ chính thức bắt đầu."

Sau khi nói xong, Kiều Toàn Tuấn tự nhiên ngồi vào vị trí chủ tịch, không quan tâm đến Kiều Phượng Hoa đang đứng bên cạnh.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, ông Kiều đã chỉ định Kiều Phượng Hoa làm chủ tịch, bây giờ Kiều Toàn Tuấn lại cố tình chiếm ghế chủ tịch trước mặt Kiều Phượng Hoa như vậy chắc chắn là để làm Kiều Phượng Hoa khó xử!

Quả nhiên, tất cả mọi người có mặt ở đây đều tỏ vẻ chế giễu, chờ đợi xem phản ứng của Kiều Phượng Hoa.

Kiều Phượng Hoa tức giận, nhưng Kiều Toàn Tuấn dù sao cũng là bậc cha chú của cô ta nên cô ta không thể trực tiếp bắt

Kiều Toàn Tuấn đứng dậy trước mặt mọi người, cô ta xấu hổ đứng đó một lúc.

“Tránh sang một bên!”

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhìn Kiều Toàn Tuấn, nói với giọng điệu trịch thượng!

Kiều Toàn Tuấn sửng sốt, cau mày hỏi: “Cậu nói cái gì?”

“Tôi nói tránh ra, vị trí này không phải vị trí ông nên ngồi.”

Trần Gia Bảo nói.

Kiều Toàn Tuấn tức giận nói: “Đùa à, tôi là chủ tịch tập đoàn Kiều thị vậy mà cậu dám nói tôi tránh ra?”

Trần Gia Bảo cười lạnh, ánh mắt dần dần trở nên khinh thường, nói: “Trước ngày hôm nay, ông tất nhiên là chủ tịch tập đoàn Kiều Thị và đương nhiên vị trí này cũng là của ông, nhưng từ nay về sau tập đoàn Kiều Thị đổi chủ, chức vị chủ tịch là do Phượng Hoa nắm giữ, đây cũng là do ông cá cược thua tôi và đây cũng là do chính ông Kiều đưa ra chỉ thị. Ông không phục sao?”

Chương 692

Chương 692

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Trần Gia Bảo, không nghĩ tới Trần Gia Bảo còn nhỏ mà đã kiêu ngạo như vậy, lại dám dạy bảo Kiều Toàn Tuấn ở trước mặt mọi người. Thật là… thật không biết trời cao đất dày.

Nhiều người đang chờ xem Trần Gia Bảo sẽ mất mặt như thế nào!

Tuy nhiên, trước ánh mắt của mọi người Kiều Toàn Tuấn lại ủ rũ đứng dậy rời khỏi ghế chủ tịch và bước sang một bên.

Mọi người lại náo loạn, họ không ngờ Kiều Toàn Tuấn lại thừa nhận điều này ở trước mặt mọi người.

Trần Gia Bảo làm ngơ trước phản ứng của những người xung quanh, kéo ghế ngồi ra, khóe miệng nở một nụ cười ấm áp, nói: “Chị Phượng Hoa, ngồi đi.”

Kiều Phượng Hoa cảm động, khóe miệng nở nụ cười, ngồi ở vị trí chủ tịch, cảm thấy có Trần Gia Bảo ở bên cạnh trong lòng tràn đầy cảm giác an toàn.

“Hừm, để cho mấy người đắc ý một lúc. Không bao lâu nữa sẽ phải rời khỏi tập đoàn Kiều Thị thôi. Chỉ có tôi mới là người cười cuối cùng!”

Trong lòng Kiều Toàn Tuấn cười nhạo một tiếng, ngồi xuống vị trí bên trái.

Sau khi Trần Gia Bảo cho Kiều Phượng Hoa một ánh mắt hãy an tâm xong anh ngồi xuống vị trí đối diện với Kiều Toàn Tuấn.

Kiều Phượng Hoa nở nụ cười ngọt ngào, sau đó kiềm chế cảm xúc đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh, lạnh giọng nói:

“Mọi người, bất kể là mọi người đã nhận được thông báo hay chưa thì bây giờ tôi muốn thông báo với mọi người một tin tức quan trọng. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ thay vị trí của chú hai. Trở thành chủ tịch tập đoàn Kiều Thị. Tôi hy vọng mọi người có thể tiếp tục làm việc ở vị trí hiện tại và ủng hộ tôi như đã ủng hộ chú hai của tôi. Cảm ơn mọi người.”

Sau khi cô nói xong, trong phòng họp có tiếng vỗ tay thưa thớt, trong phòng họp có gần hai mươi người, hầu hết đều không có phản ứng, thậm chí còn có một số người đang ngồi chơi điện thoại di động hoặc nhắn tin.

Trong phòng họp rộng lớn, trần đầy cảm giác vắng vẻ và ngại ngùng!

Kiều Phượng Hoa khẽ cau mày.

Cô ta đã biết từ lâu những người này là thân tín của chú hai cô ta, Kiều Toàn Tuấn, đoán hôm nay tới đây nhất định sẽ không thuận buồm xuôi gió, nhưng cô ta không ngờ đám người này lại trắng trợn đến mức không cho tân chủ tịch như cô một chút mặt mũi nào.

Trái tim của Kiều Phượng Hoa tràn đầy tức giận và có một chút bất lực!

Kiều Toàn Tuấn giễu cợt, đắc thắng đứng dậy và tự phụ nói: “Mọi người, Phượng Hoa là cháu gái tôi. Cá nhân tôi ủng hộ cô ấy với tư cách là chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều.”

Đột nhiên, những người chưa nói lời nào nay lần lượt đáp lại, so với sự làm lơ với Kiều Phượng Hoa đúng là khác một trời một vực.

“Tôi không đồng ý với những lời ông nói. Khả năng làm việc của ông là điều hiển nhiên với tất cả chúng tôi. Các cổ đông chúng tôi chỉ ủng hộ nếu như ông là chủ tịch.”

“Đúng vậy, tuy rằng Kiều Phượng Hoa là cháu gái của ông, nhưng trong giới kinh doanh, người có năng lực luôn quan trọng nhất, mọi hành động đều sẽ được quan tâm nhất. Tôi hy vọng ông có thể tiếp tục làm chủ tịch và lãnh đạo tập đoàn Kiều Thị.”

“Đúng vậy, nếu ông Kiều nhất quyết muốn bắt ông từ chức, thì chúng tôi sẽ cùng nhau từ chức, phản đối cho ông Kiều biết!”

Trên mặt Kiều Toàn Tuấn đầy vẻ đắc thắng, ông ta thở dài, xấu hổ nói: “Phượng Hoa, không ngờ mọi người lại ủng hộ chú nhiều như vậy, lại còn dọa từ chức, cháu xem đi, có phải vị trí chủ tịch lại dần dần thay đổi rồi.”

Sắc mặt Kiều Phượng Hoa tái nhợt, thân thể run rẩy, sao cô ta có thể không nhìn thấy mọi chuyện đều là do kế hoạch của Kiều Toàn Tuấn, ông ta làm như vậy để tiếp tục chiếm giữ vị trí chủ tịch!

Ngay khi cô ta đang không biết nên làm thế nào cho phải, Trần Gia Bảo đột nhiên cười lớn, trong tiếng cười đầy sự khinh thường: “Nếu đã như vậy thì mấy người nên từ chức đi. Điều quan trọng nhất của một con người là làm theo những gì mình đã nói. Tốt nhất là mấy người nên gửi đơn từ chức ngay hôm nay. Tôi hứa mấy người sẽ đạt được mong muốn của mình.”

Chương 693

Chương 693

Đột nhiên, tất cả mọi người đều sửng sốt và nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt đầy chế nhạo và thù địch.

Trần Gia Bảo đã trở thành kẻ địch chung của toàn thể mọi người ở đó chỉ với một câu nói!

“Gia Bảo…”

Kiều Phượng Hoa hơi lo lắng.

Trần Gia Bảo nhìn cô ta hiền hòa rồi an ủi cô ta: “Đừng lo lắng, việc còn lại giao cho tôi là được rồi.”

“Ừm!”

Kiều Phượng Hoa gật đầu mạnh, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như được rót mật.

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên mặt một bộ com lê màu đen tên là Vương Hoa nhìn thấy Kiều Toàn Tuấn liếc mắt ra hiệu thì đứng lên, lớn tiếng chỉ trích: “Cậu là ai?”

“Trần Gia Bảo.”

Trần Gia Bảo thản nhiên đáp lại.

Trần Gia Bảo?

Tất cả mọi người trong phòng họp đều vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn không nhớ ra được Trần Gia Bảo là ai.

Vương Hoa cười lạnh lùng một tiếng, trong lòng đầy ý khinh miệt, ông ta nói: “Cậu là cái thá gì, có tư cách gì mà dám ngồi trong văn phòng làm việc của tập đoàn Kiều Thị chúng tôi khoa tay múa chân hả?”

“Ông hỏi tôi có tư cách gì sao?”

Trần Gia Bảo ngước mặt lên khẽ cười một tiếng rồi đột nhiên đứng bật dậy và lớn tiếng nói với vẻ kiêu ngạo: “Nếu như tôi nói tôi là ân nhân cứu mạng của Kiều Thanh Nguyên và cũng là bạn trai của Kiều Phượng Hoa thì sao? Hôm nay trước khi đến đây, ông cụ Kiều đã căn dặn tôi, bảo tôi qua đây giúp đỡ chị Phượng Hoa. Bây giờ, ông cảm thấy là tôi có tư cách hay không?”

“Nếu ông cũng như các vị ngồi ở đây vẫn nghi ngờ tôi không có tư cách thì chi bằng mọi người hãy đích thân gọi điện cho ông cụ Kiều để kháng nghị đi. Đương nhiên, chỉ cần mọi người gánh vác nổi hậu quả. Bây giờ tôi hỏi lại một lần nữa, có ai nghi ngờ về tư cách của tôi không?”

Kiều Phượng Hoa nghe thấy Trần Gia Bảo thừa nhận anh là bạn trai của cô ta trước mặt mọi người thì mặt cô ta ửng đỏ lên vì xấu hổ, đôi mắt tràn đầy niềm vui sướng, đặc biệt là khi cô ta thấy dáng vẻ Trần Gia Bảo vì mình mà đấu khẩu với mọi người thì cô ta lại càng nhìn càng thấy yêu hơn.

Mọi người lập tức cảm thấy nghẹt thở, trước đó họ đã từng nghe nói chứng bệnh mất trí nhớ của người già của ông Kiều Thanh Nguyên đã được một vị thần y trị khỏi, không ngờ người đó lại là Trần Gia Bảo.

Họ lén nhìn sang Kiều Toàn Tuấn nhưng lại thấy Kiều Toàn Tuấn không hề lên tiếng phản bác, vậy thì xem ra những lời Trần Gia Bảo nói đều là sự thật rồi.

Lập tức, mọi người ai nấy đều thấy bất ngờ, tiếp tục nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt dò xét.

Trần Gia Bảo cười lạnh lùng, chắp tay sau lưng và nói với vẻ mặt kiêu ngạo: “Nếu như mọi người đã không có gì để nói thì để tôi nói vậy. Trước đây chẳng phải mọi người đều lớn tiếng tuyên bố chỉ cần chị Phượng Hoa làm chủ tịch thì mọi người sẽ từ chức sao?”

“Vậy được, bây giờ tôi cho mọi người một cơ hội, bất luận mọi người là ai và đang đảm nhiệm chức vụ gì, chỉ cần hôm nay mọi người đưa đơn nghỉ việc thì tôi sẽ chấp nhận hết tất cả. Đất nước này rộng lớn có tới mấy tỷ người, dù cho tập đoàn Kiều Thị không có mọi người thì cũng có thể phát triển

ổn định như thường. Bây giờ hãy nói cho tôi biết, ai từ chức, ai ở lại?”

Mấy người Vương Hoa vốn vẫn còn hống hách giờ thì đột nhiên không lên tiếng nữa, thậm chí Vương Hoa còn lẳng lặng ngồi xuống ghế lại, cúi gằm đầu, đến thở mạnh một cái cũng không dám.

Nói đùa, Trần Gia Bảo không chỉ là ân nhân cứu mạng của ông Kiều mà còn là cháu rể của nhà họ Kiều được ông cụ Kiều chấm. Không nói những chuyện khác, chỉ đơn giản nhằm vào điểm này thôi thì cũng đủ thấy ông cụ Kiều nhất định vô cùng để tâm đến ý kiến của Trần Gia Bảo, nếu thật sự giả vờ muốn từ chức thì đến lúc đó chắc sẽ không có nước mắt để khóc nữa.

Kiều Toàn Tuấn biết đám thuộc hạ tâm phúc của ông ta đã bị Trần Gia Bảo làm cho hoảng sợ, nếu giờ ông ta còn không ra mặt thì chỉ e là tình thế sẽ mất kiểm soát.

Kiều Toàn Tuấn mới nghĩ đến đây thôi thì đã lập tức đứng dậy làm người giải hòa, ông ta cười hehe rồi nói: “Gia Bảo, cậu đừng hiểu lầm, mọi người cũng không có ý gì khác, chẳng qua là Phượng Hoa còn quá trẻ, chưa lăn lộn trên thương trường được bao lâu, kinh nghiệm đấu đá trên thương trường vẫn chưa phong phú, mà tập đoàn Kiều Thị thì lại là một tập đoàn lớn nên mọi người khó tránh khỏi việc nghi ngờ năng lực của Phượng Hoa.

Hơn nữa, những người ngồi ở đây không chỉ đảm nhiệm những chức vụ quan trọng trong tập đoàn Kiều Thị mà cũng đồng thời là cổ đông của tập đoàn, nói cách khác, mọi người cũng đều là ông chủ, nếu như họ thật sự không muốn Phượng Hoa đảm nhiệm chức chủ tịch thì chỉ việc trực tiếp mở cuộc họp hội đồng quản trị, đề nghị bãi miễn chức vụ chủ tịch của Phượng Hoa là được rồi, cần gì phải dùng cách từ chức để uy hiếp chứ, cậu nói có phải không?”

Chương 694

Chương 694

Ngoài mặt thì có vẻ như ông ta đang khuyên Trần Gia Bảo nhưng trên thực tế là ông ta đang ám chỉ cho tất cả mọi người ở đó biết rằng có thể trực tiếp biểu quyết để bãi miễn Kiều Phượng Hoa.

Quả nhiên là như vậy, mắt Vương Hoa sáng rực lên, ông ta lập tức đứng dậy, lớn tiếng nói: "Chủ tịch Kiều nói có lý, nếu như mọi người đã nghi ngờ khả năng làm việc của Kiều Phượng Hoa thì hãy để cho mọi người được tâm phục khẩu phục, tôi thấy chọn ngày không bằng đúng ngày, hôm nay chúng ta tổ chức biểu quyết đi, quyết định có nên bãi miễn chức chủ tịch của Kiều Phượng Hoa hay không. Tôi biểu quyết trước, tôi đồng ý bãi miễn!"

Vương Hoa nói xong thì giơ tay cao lên, đồng thời trao đổi bằng ánh mắt với Kiều Toàn Tuấn.

Kiều Phượng Hoa thật sự sắp tức đến muốn nổ tung, ai mà không biết phần lớn những người ngồi ở đây đều là tâm phúc của Kiều Toàn Tuấn? Nếu để mặc cho bọn họ giơ tay biểu quyết thì không cần phải nói, nhất định là bọn họ đang chực chờ để được đá cô ta ra khỏi đó ngay!

Quả nhiên là như vậy, sau khi Vương Hoa giơ tay biểu quyết thì khoảng hai mươi người còn lại cũng nhìn nhau rồi ồ ạt giơ tay lên.

"Tôi đồng ý bãi miễn Kiều Phượng Hoa."

"Tôi cũng đồng ý, Kiều Phượng Hoa còn quá trẻ, với kinh nghiệm của cô ta thì không đủ để lãnh đạo tập đoàn Kiều Thị."

Mười tám người tại đó nhanh chóng đồng loạt đồng ý bãi miễn chức vụ chủ tịch của Kiều Phượng Hoa.

Kiều Toàn Tuấn thầm đắc ý trong lòng, nhưng ông ta vẫn làm ra vẻ, thở dài một hơi và nói: “Nếu như mọi người đều đã đồng ý, vậy thì để tránh người ngoài nói nhà họ Kiều chúng ta chỉ bảo bọc người nhà, tôi cũng không thể đi ngược lại với ý kiến của mọi người.”

Kiều Toàn Tuấn nói xong thì giơ tay lên, “nuối tiếc”

nói: “Tôi cũng đồng ý bãi miễn chức vụ chủ tịch của Kiều Phượng Hoa.”

Kiều Phượng Hoa tức đến run người nhưng trong lòng cô ta cũng vô cùng bất lực.

Cô ta hít một hơi, cố nén cơn giận trong lòng xuống rồi nói: “Xem ra mọi người chỉ mong đá tôi ra ngoài thôi, tiếc là mọi người phải thất vọng rồi. Theo như tôi được biết, cổ phiếu có quyền biểu quyết trong tay của chú Hai chỉ có hai mươi chín phần trăm, dù cho cộng thêm phần của bọn họ thì cũng chỉ có bốn mươi phần trăm. Còn tôi, ngoài mười sáu phần trăm cổ phiếu có quyền biểu quyết trong tay mình ra, ông nội còn ủy thác cho tôi giữ hai mươi lăm phần trăm nữa.”

“Vì vậy tôi có bốn mươi mốt phần trăm, dù mọi người có hợp lại thì cũng ít hơn tôi, cho nên tôi tuyên bố biểu quyết vô hiệu!”

Vốn dĩ Kiều Phượng Hoa tưởng rằng mình đã nắm được phần thắng trong tay nhưng khi cô ta nhìn thấy Kiều Toàn Tuấn không những không căng thẳng mà thậm chí ánh mắt ông ta còn tràn đầy ý chế giễu thì trong lòng cô ta dường như cảm thấy có gì đó không ổn, cô ta có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, Kiều Toàn Tuấn cười đắc ý rồi nói: “Không, không, không, cô sai rồi, trước đó tôi đã mua lại hết phần lớn cổ phiếu trên thị trường rồi, cũng tức là bây giờ cổ phiếu biểu quyết trong tay tôi đã là bốn mươi phần trăm, cộng thêm mười một phần trăm của bọn họ thì tổng cộng là năm mươi mốt phần trăm, đã vượt qua một nửa rồi. Vì vậy, bây giờ cô đã bị hội đồng quản trị bãi miễn. Đương nhiên, nếu như cô vẫn muốn tiếp tục ở lại tập đoàn Kiều Thị làm việc thì có thể cọ xát thêm một thời gian ở cấp nhân viên trước, thân là chủ tịch, tôi rất hoan nghênh cô gia nhập, haha.”

Kiều Toàn Tuấn đắc ý cười lớn lên, thắng làm vua thua làm giặc, bây giờ ông ta đã là người chiến thắng thật sự nên cũng không cần phải giả vờ thêm nữa.

“Bỉ ổi!”

Kiều Phượng Hoa thấy hai mắt tối sầm, suýt chút ngất xỉu, trong lòng tràn đầy sự tuyệt vọng.

Trần Gia Bảo lập tức đứng dậy, ôm Kiều Phượng Hoa vào lòng và nhỏ tiếng an ủi cô ta: “Ngoan, đừng lo lắng, xem tôi làm sao phản công, giành lại tập đoàn Kiều Thị của cô này.”

Kiều Phượng Hoa yếu đuối nấp trong vòng tay Trần Gia Bảo, cô ta nghe anh nói xong thì bất giác ngẩng đầu, nhìn lên ánh mắt kiên định của anh, trong lòng lóe lên một chút hi vọng, nhưng nghĩ đến tình hình trước mắt thì lại chua chát nói: “Bỏ đi Gia Bảo, chúng ta đã thua rồi, anh đưa tôi đi đi, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy bọn họ nữa.”

“Ngoan, tin tôi, có tôi ở đây thì sẽ có thể chuyển bại thành thắng.”

Chương 695

Chương 695

Ánh mắt Trần Gia Bảo tràn đầy tự tin.

Kiều Phượng Hoa thoáng chút thất thần, dường như chỉ cần có Trần Gia Bảo thì thật sự có thể chuyển bại thành thắng, giành lại tập đoàn Kiều Thị.

Trần Gia Bảo không có ý hạ thấp giọng nên tất cả mọi người trong phòng họp đều nghe thấy hết những lời anh nói, họ bất giác không khách sáo mà lớn tiếng cười chế giễu.

Kiều Toàn Tuấn còn giễu cợt nói: "Trần Gia Bảo, cậu cũng thật là ngây thơ, dù cho cậu thông thạo y thuật, võ đạo cũng hơn người thì cậu có thể làm được gì, bước vào tập đoàn Kiều Thị thì cậu phải dựa theo quy tắc của thương trường để làm việc, chỗ tôi có năm mươi mốt phần trăm cổ phiếu biểu quyết, dù cho ông cụ có đích thân đến đây thì cũng phải bó tay, chỉ dựa vào cậu thì làm sao có thể chuyển bại thành thắng?"

Mọi người gật đầu răm rắp, tình hình bây giờ đã rất rõ ràng rồi, Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa đã chắc chắn phải thất bại!

Đến Kiều Phượng Hoa cũng cảm thấy Trần Gia Bảo chỉ là đang an ủi bản thân.

Trần Gia Bảo cười nhạt, anh nhẹ nhàng buông Kiều Phượng Hoa ra, nhìn quanh tất cả mọi người trong phòng họp một lượt rồi nói: "Tôi biết, mọi người câu kết với Kiều Toàn Tuấn, tự biên tự diễn màn biểu quyết này, đương nhiên tôi cũng có thể hiểu được, dù sao thì mọi người cũng đã làm việc dưới sự lãnh đạo của ông ta bao năm và cũng là tâm phúc của ông ta."

Rất nhiều người đã thấy ngượng ngùng khi bị Trần Gia Bảo nói thẳng trước mặt.

Kiều Toàn Tuấn tối sầm mặt, nói: “Trần Gia Bảo, cậu đang vu cáo tôi, cậu có tin tôi kiện cậu tội phỉ báng không?”

Trần Gia Bảo không thèm để ý đến ông ta mà tiếp tục nhìn về mọi người và nói: “Người ta nói người không vì mình trời tru đất diệt, tôi tin mọi người ủng hộ Kiều Toàn Tuấn chắc cũng vì cảm thấy đi theo Kiều Toàn Tuấn sẽ có thể có thịt để ăn. Bây giờ, tôi có thể đứng tại đây để đảm bảo, chỉ cần mọi người ủng hộ Kiều Phượng Hoa trở thành chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị thì tôi chắc chắn sẽ làm cho giá trị cổ phiếu của tập đoàn Kiều Thị tăng lên gấp đôi chỉ trong vòng một năm, đến lúc đó, giá trị cổ phiếu trong tay các vị đương nhiên cũng sẽ tăng theo.”

Một câu nói của anh đã làm chấn động cả hội trường.

Trong vòng một năm sẽ làm giá trị thị trường tăng gấp đôi, cũng tức là đưa giá trị thị trường của tập đoàn Kiều Thị trở thành bảy mươi ngàn tỷ!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, thậm chí còn có người ngạc nhiên thốt ra tiếng.

Đến cả Kiều Phượng Hoa cũng trợn tròn mắt tỏ vẻ không thể tin nỗi.

Không phải cô ta không tin Trần Gia Bảo, chỉ là chuyện làm cho giá trị thị trường của tập đoàn Kiều Thị tăng gấp đôi trong vòng một năm nghe có vẻ như là chuyện thần thoại.

Kiều Toàn Tuấn như thể nghe phải chuyện cười lớn nhất thế gian, ông ta không nhịn nỗi mà cười phá lên, vừa cười vừa chế giễu: “Vô tri, đúng thật là vô tri, Trần Gia Bảo, cậu có biết giá trị thị trường hiện tại của tập đoàn Kiều Thị đã lên đến ba mươi lăm ngàn tỷ rồi không? Muốn để giá trị thì trường của Kiều Thị tăng lên gấp đôi vậy thì tức là tăng lên bảy mươi ngàn tỷ, hơn nữa lại còn trong một năm, cậu có biết khó đến mức nào không?”

“Năm xưa khi tôi tiếp quản tập đoàn Kiều Thị, thì tập đoàn Kiều Thị đã là một tập đoàn khổng lồ, giá trị thị trường của nó đã hơn mười bảy ngàn tỷ, thông qua sự nỗ lực không ngừng của tôi trong suốt mười năm qua mới có thể đưa giá trị thị trường của tập đoàn Kiều Thị từ từ tăng lên gấp đôi.”

“Bây giờ cậu nói trong vòng một năm thì có thể để giá trị thị trường của tập đoàn Kiều Thị tăng lên gấp đôi, cậu tưởng cậu là ai, thánh cổ phiếu Buffet sao? Hay là ông trùm Soros? Trừ khi có kỳ tích xuất hiện, nếu không thì đó là chuyện căn bản không thể nào có khả năng xảy ra, haha, cậu thật sự vô tri đến mức làm người khác phải mắc cười!”

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng lại, họ thi nhau chế giễu Trần Gia Bảo không biết tự lượng sức.

“Bây giờ ông nghi ngờ tôi chỉ có thể chứng tỏ tầm nhìn của ông hạn hẹp, hơn nữa ông cũng không đủ năng lực.”

Trần Gia Bảo cười nhạt, đưa tay phải ra, từ từ nắm chặt lại thành nắm đấm, ánh mắt tràn đầy ý chí chiến đấu và tự tin, anh nói: “Chuyện các người không làm được không chứng tỏ là Trần Gia Bảo tôi cũng không làm được, hôm nay, tôi sẽ để cho các người được thấy cái gì gọi là kỳ tích thật sự!”

Chương 696

Chương 696

Trần Gia Bảo vừa dứt lời thì vẻ mặt của những người ở đó càng thêm giễu cợt, thậm chí có không ít người còn xem Trần Gia Bảo như một tên ngốc đang nói nói dóc.

“Trần Gia Bảo à Trần Gia Bảo, uổng công tôi đã xem cậu như kẻ địch lớn trong đời mình, không ngờ cậu lại ngu dốt đến thế, đến những lời không có tính thực tế như vậy mà cậu cũng có thể thốt ra, thật sự là ngu ngốc đến buồn cười.”

Kiều Toàn Tuấn lớn tiếng cười ha ha.

Đột nhiên, một tiếng “cót két”

vang lên, cửa phòng họp được đẩy ra, Tạ Anh Dũng mặc bộ đồ vest màu đen bước vào cùng với cô thư ký xinh đẹp tóc đen, ông ta nhìn thấy Trần Gia Bảo thì mắt sáng lên, mỉm cười và nói: “Ấy chà chà, Gia Bảo, bây giờ tôi đến chắc vẫn chưa trễ đâu nhỉ?”

“Không sớm cũng không muộn, vừa đúng lúc.”

Trần Gia Bảo vỗ tay, mỉm cười và nói.

Tạ Anh Dũng lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở đó.

Mặc dù Kiều Phượng Hoa không quen biết Tạ Anh Dũng nhưng cô ta cũng biết Tạ Anh Dũng là bạn của Trần Gia Bảo, hơn nữa rất có khả năng ông ta là người mà Trần Gia Bảo nhờ đến để giúp đỡ, cô ta cảm thấy vô cùng cảm kích nên đứng dậy, mỉm cười chào: “Chào ông!”

“Chắc cô là chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị, cô Kiều Phượng Hoa, quả nhiên là rất xinh đẹp.”

Mắt Tạ Anh Dũng sáng lên nhưng trong lòng ông ta lại đang thầm lo lắng: "Bất luận là xét về tướng mạo, khí chất hay gia thế thì Kiều Phượng Hoa đều không thua kém gì Cẩm Tú. Ầy, ở thành phố Hòa Bình, Trần Gia Bảo vẫn chưa xác định rõ quan hệ với Tô Ánh Mai và Hàn Đông Vy, giờ lại thêm một Kiều Phượng Hoa ở tỉnh lớn nữa, sau này áp lực của Cẩm Tú sẽ càng lúc càng lớn. Thôi bỏ đi, con cái tự có phúc của con cái, mình cũng lười quan tâm."

Nụ cười giễu cợt của Kiều Toàn Tuấn đột nhiên tắt hẳn, đặc biệt là khi ông ta nghe thấy câu "Kiều Phượng Hoa, chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị"

thì càng cảm thấy ngứa tai hơn. Ông ta dò xét Tạ Anh Dũng một lượt rồi đột nhiên bất ngờ nhận ra và nói: "Ông là Tạ Anh Dũng, chủ nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình, ông đến đây để làm gì?"

Lần trước, trong một buổi tiệc ở tỉnh, ông ta đã gặp qua Tạ Anh Dũng vì vậy ông ta biết Tạ Anh Dũng là chủ nhà họ Tạ.

Dường như lúc này Tạ Anh Dũng mới để ý thấy Kiều Toàn Tuấn, mắt ông ta sáng lên, chân thành nói: "Ông hai Kiều, thì ra anh cũng ở đây, lâu ngày không gặp, nghe nói anh đã từ chức chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị rồi, thật là đáng vui, đáng chúc mừng.

Như vậy cũng rất tốt, để sự nghiệp lại cho người trẻ tuổi phấn đấu, bản thân mình cũng có thể được an nhàn tự tại. Về phần tôi ấy à, tôi được Trần Gia Bảo giới thiệu nên đặc biệt đến tìm cô Kiều Phượng Hoa để bàn chuyện hợp tác làm ăn."

Trần Gia Bảo nhếch môi cười, không ngờ "ông già vợ"

này của mình cũng rất giỏi nói móc người khác, không giữ cho Kiều Toàn Tuấn chút mặt mũi nào.

Quả nhiên, Kiều Toàn Tuấn nghe Tạ Anh Dũng nói xong thì sắc mặt ông ta đã trở nên tối sầm xuống, hai mắt ông ta như có thể phóng ra lửa, nhưng sau khi nghe hết câu cuối cùng thì ông ta lập tức ngây ra, chau mày nói: "Anh đến tìm Kiều Phượng Hoa bàn chuyện làm ăn sao? Hơn nữa còn là được Trần Gia Bảo giới thiệu hả?"

"Đúng vậy."

Tạ Anh Dũng mỉm cười, nói.

Mọi người lập tức bất ngờ nhận ra, thì ra người cho Trần Gia Bảo cái gan nói ra việc "giúp giá trị thị trường của Kiều Thị tăng lên gấp đôi trong vòng một năm"

chính là Tạ Anh Dũng, người đột nhiên xuất hiện này.

"Các vị, chắc rất nhiều người trong số các vị không quen biết tôi, tôi tự giới thiệu một chút."

Tạ Anh Dũng mỉm cười nói: "Tôi là Tạ Anh Dũng, là chủ nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình."

Kiều Toàn Tuấn liên tục cười lạnh lùng trong bụng, có lẽ ở thành phố Hòa Bình nhà họ Tạ cũng được xem là một con cá lớn, nhưng ở tỉnh lớn này, nhà họ Tạ căn bản không thể có tên tuổi chứ đừng nói gì đến việc có năng lực làm cho giá trị thị trường của tập đoàn Kiều Thị tăng lên gấp đôi!

"Trần Gia Bảo đặt cược hết lên nhà họ Tạ đúng là ngu dốt, xem ra thì người thắng cuối cùng trong cuộc tranh giành chức chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị vẫn là Kiều Toàn Tuấn tôi mà thôi!"

Trong lòng Kiều Toàn Tuấn tràn đầy sự đắc ý cũng như xem thường Trần Gia Bảo.

Đúng là như vậy, sau khi mọi người ở đó nghe Tạ Anh Dũng tự giới thiệu xong thì vẻ mặt giễu cợt của họ càng biểu hiện ra rõ hơn.

Chương 697

Chương 697

Tỉnh lớn này trước giờ luôn là thiên hạ của các mấy nhà giàu bậc nhất là Tần, Lục, Kiều, Trác, có lẽ ở thành phố Hòa Bình thì nhà họ Tạ cũng là một nhân vật lớn nhưng nếu xếp vào cùng với các nhà giàu có trong tỉnh lớn thì nhà họ Tạ chỉ là một con cá con nhỏ bơi giữa đàn cá voi, không chỉ không có cảm giác tồn tại nào mà ngược lại, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ có thể bị nuốt chửng mà không để lại bã. Trần Gia Bảo tìm Tạ Anh Dũng đến làm cứu tinh, hơn nữa còn lớn giọng nói sẽ làm cho giá trị thị trường của Kiều Thị tăng lên gấp đôi chỉ trong một năm trừ khi là mặt trời mọc từ phía tây, nếu không thì, vốn dĩ là chuyện không thể nào có thể.

Đến cả Kiều Phượng Hoa cũng cảm thấy hơi tuyệt vọng, chút hi vọng vừa mới lóe lên, chớp mắt đã tan thành mây khói, cô ta chau chặt mày đầy vẻ lo lắng.

Kiều Toàn Tuấn vắt chéo chân lên, ánh mắt đầy ý coi thường: "Trần Gia Bảo, cậu tưởng rằng dựa vào sự giúp đỡ của nhà họ Tạ thì có thể giúp giá trị thị trường của tập đoàn Kiều Thị tăng lên gấp đôi trong vòng một năm sao? Rõ ràng là trò đùa trẻ con! Tôi khuyên cậu tốt hơn hết đừng nên lãng phí tâm sức nữa, chỉ với một nhà họ Tạ nhỏ nhoi, vẫn chưa đủ sức để khuấy động sóng gió ở tỉnh lớn này đâu."

Ánh mắt Trần Gia Bảo vẫn tràn đầy tự tin, anh nhìn quanh, quan sát sự phản ứng của mọi người rồi nói: "Nếu như tôi nói cho mọi người biết sản phẩm "Cố Tinh Hoàn"

đang gây sốt được nhà họ Tần đưa ra thị trường hai tháng gần đây là dự án hợp tác cùng với nhà họ Tạ thì mọi người có cảm thấy là tôi mời nhà họ Tạ đến đây để đùa không?"

"Cái gì?"

Mọi người ai nấy đều kinh ngạc.

Đương nhiên bọn họ có nghe nói đến "Cố Tinh Hoàn"

và cũng biết "Cố Tinh Hoàn"

là bá chủ trên thị trường thực phẩm bảo vệ sức khỏe hiện tại. Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi nó đã đem về cho nhà họ Tần một khối tài sản khổng lồ, nếu nói họ nhìn thấy mà không ghen tị thì tức là nói dối.

Nhưng bây giờ, Trần Gia Bảo lại nói cho họ biết thật ra "Cố Tinh Hoàn"

là sản phẩm hợp tác đưa ra thị trường của nhà họ Tần và nhà họ Tạ, chuyện này làm sao có thể không làm họ kinh ngạc cho được?

Trần Gia Bảo nhìn bộ dạng bất ngờ của mọi người thì có vẻ như rất hài lòng, anh nói tiếp: "Lần này chú Tạ đặc biệt đến tập đoàn Kiều Thị là để hợp tác cùng với tập đoàn Kiều Thị, đưa ra một sản phẩm bảo vệ sức khỏe mới gọi là "Tiểu Hoàn Dương Đan".

Nếu như nói "Cố Tinh Hoàn"

có thể tăng cường sức khỏe, bồi bổ thần kinh, tác dụng chủ yếu của nó nằm ở "cố tinh"

và "khóa tinh"

làm cho con người không bị mất nguyên dương, đẩy lùi được thời gian lão hóa, vậy thì công hiệu của "

Tiểu Hoàn Dương Đan"

chủ yếu là bổ, giúp cho những nguyên dương bị hư tổn trong người được khôi phục, từ đó giúp cho sinh lý từ từ trở về với trạng thái thanh xuân.

Có thể nói, trên phương diện dưỡng sinh thì công dụng của "Tiểu Hoàn Dương Đan"

và "Cố Tinh Hoàn"

mỗi thứ có cái tốt riêng, thậm chí ở một vài phương diện, công dụng của "

Tiểu Hoàn Dương Đan"

còn rõ ràng hơn.

Mọi người thử nói xem, một loại sản phẩm chắc chắn sẽ gây sốt trên thị trường sản phẩm bảo vệ sức khỏe như thế, nếu tập đoàn Kiều Thị có thể nắm bắt được cơ hội thì phải chăng cũng có thể giống như nhà họ Tần, gây được tiếng vang lớn trên khắp tỉnh lớn hay thậm chí là trong cả nước? Phải chăng có thể tăng giá trị lên gấp đôi chỉ trong vòng một năm?"

Kinh ngạc, tất cả mọi người đã thật sự bị kinh ngạc, cả khán phòng rộng lớn không có lấy một tiếng động.

Nếu như công dụng của "Tiểu Hoàn Dương Đan" thật sự tốt như Trần Gia Bảo nói thì không cần phải nghi ngờ gì nữa, tập đoàn Kiều Thị chắc chắn sẽ nối gót nhà họ Tần, trở thành một doanh nghiệp của tỉnh gây chấn động cả đất nước. Đến lúc đó, đừng nói đến việc giá trị thị trường tăng lên gấp đôi, thậm chí tập đoàn Kiều Thị còn có thể thừa thế xông lên, trở thành doanh nghiệp lớn toàn quốc, đến lúc đó, giá trị cổ phiếu trong tay bọn họ nhất định cũng sẽ vì vậy mà tăng lên rất cao.

Chương 698

Chương 698

Mọi người nghĩ đến đây thôi thì trong lòng ai nấy cũng đều vừa kinh ngạc vừa phấn khởi.

Đến cả Kiều Toàn Tuấn cũng bất giác đứng dậy, kích động hỏi: "Ông chủ nhà họ Tạ, Trần Gia Bảo nói có thật không? Ông thật sự muốn hợp tác với tập đoàn Kiều Thị sản xuất "Tiểu Hoàn Dương Đan"

sao?

"Hợp tác ấy à, đương nhiên là thật rồi…"

Tạ Anh Dũng cười hehe, nói.

Mọi người lập tức trở nên phấn khởi, trong đó, vì Kiều Toàn Tuấn là người nắm giữ nhiều cổ phiếu nhất, sẽ có được lợi ích nhiều nhất nên đương nhiên ông ta cũng là người hào hứng nhất.

Đột nhiên, Tạ Anh Dũng nói tiếp: "Nhưng mà nói một cách nghiêm túc, không phải là hợp tác với tập đoàn Kiều Thị mà là hợp tác với cô Kiều Phượng Hoa."

Mọi người ngay lập tức đều ngây ra.

Chỉ hợp tác với Kiều Phượng Hoa, vậy chẳng phải là đang nói chỉ có ủng hộ Kiều Phượng Hoa làm chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị thì họ mới có thể tham gia vào dự án "Tiểu Hoàn Dương Đan", mới có thể có được lợi ích cực lớn sao?

Vẻ phấn khởi trên mặt Kiều Toàn Tuấn bỗng trở nên đơ cứng, tiếp đó, ông ta mới đột nhiên phản ứng lại, lập tức hít một hơi dài, người ta nói chỉ cần có tiền thưởng thì nhất định sẽ có người hùng, trước lợi ích cực lớn của "Tiểu Hoàn Dương Đan", liệu mấy tâm phúc đó của ông ta có còn ủng hộ ông ta nữa không?

Kiều Toàn Tuấn nghĩ tới đây thôi thì trong lòng đã có một dự cảm không làm.

“Gia Bảo, chuyện này… Chuyện này là thật sao?”

Kiều Phượng Hoa kích động đứng dậy, vui mừng đến không kịp chớp mắt.

“Đó là chuyện đương nhiên!”

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ lên cánh tay cô ta rồi đảo mắt nhìn quanh hết các cổ đông ở đó một lượt và nói: “Tôi tin là mọi người đều là người thông minh, đi theo Kiều Toàn Tuấn có thể ăn thịt nhưng nếu ủng hộ chị Phượng Hoa thì không chỉ có thể ăn thịt còn có thể vừa có danh vừa có lợi. Bây giờ ai ủng hộ Kiều Phượng Hoa làm chủ tịch tập đoàn Kiều Thị thì xin giơ tay.”

Lập tức, tất cả mọi người trong phòng họp nhìn qua nhìn lại với nhau, lòng ai cũng vô cùng rối rắm.

Một mặt là lợi ích vô cùng lớn của “Tiều Hoàn Dương Đan”, mặt kia lại là tình nghĩa bao năm với Kiều Toàn Tuấn, đương nhiên trong lòng họ đều rất muốn giơ tay ủng hộ Kiều Phượng Hoa nhưng ai cũng không muốn làm người phản bội đầu tiên.

“Tôi, Vu Hiểu Phong ủng hộ cô Kiều Phượng Hoa đảm nhiệm chức chủ tịch tập đoàn Kiều Thị!”

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên thân hình gầy gò cắn răng giơ tay lên ủng hộ.

Mặt Kiều Toàn Tuấn biến sắc, ông ta nhìn Vu Hiểu Phong hằm hằm, hận không thể giết chết ông ta!

Có một người dẫn đầu thì những người còn lại cũng nhanh chóng bắt đầu giơ tay lên theo.

“Tôi, Tề Hương Lan cũng ủng hộ cô Kiều Phượng Hoa nhận chức chủ tịch.”

“Tôi, Bàng Văn Kiến cũng ủng hộ cô Kiều Phượng Hoa làm chủ tịch tập đoàn Kiều Thị.”

“Còn có tôi, tôi, Chu Tân cũng ủng hộ cô Kiều Phượng Hoa…”

Lập tức, hơn một nửa số người trong căn phòng họp rộng lớn đã thi nhau bày tỏ thái độ ủng hộ Kiều Phượng Hoa.

Vốn dĩ số cổ phiếu biểu quyết trong tay Kiều Phượng Hoa đã nhiều hơn Kiều Toàn Tuấn một phần trăm, bây giờ có được sự ủng hộ của hơn một nửa cổ đông ở đó nữa thì có thể nói đã có thể phân rõ thắng bại.

Khi những người vẫn còn đang băn khoăn nhìn thấy thắng bại đã được phân định thì vì sợ mình là người đi sau thì sau này sẽ bị Kiều Phượng Hoa gây khó dễ nên họ cũng tranh nhanh giơ tay bày tỏ thái độ ủng hộ.

Chương 699

Chương 699

Trong đó người đắc ý nhất là Vu Hiểu Phong bởi vì ông ta là người đầu tiên giơ tay ủng hộ Kiều Phượng Hoa, rõ ràng là người có công lớn nhất, sau này ông ta chắc chắn sẽ được trọng dụng trong tập đoàn Kiều Thị.

Một lát sau, tất cả các cổ đông ngồi tại đó đã thi nhau bỏ rơi Kiều Toàn Tuấn, ủng hộ Kiều Phượng Hoa làm chủ tịch.

"Nghịch chuyển rồi, nghịch chuyển rồi, thật sự thắng bại đã được nghịch chuyển…"

Kiều Phượng Hoa như một bé gái, vui mừng ôm lấy cánh tay Trần Gia Bảo vừa la vừa nhảy lên, đột nhiên, trong lúc kích động, cô ta đã chủ động hôn lên má Trần Gia Bảo một cái trước mặt tất cả mọi người.

Sắc mặt Kiều Toàn Tuấn tái xanh, cục diện vốn dĩ nhất định thắng lợi không ngờ lại bị Trần Gia Bảo nghịch chuyển, ông ta cảm thấy vô cùng tức giận, không cam tâm, nói: "Tại sao? Tại sao các người lại dễ dàng phản bội tôi như vậy? Tôi không tin, tôi không tin!"

Trần Gia Bảo lạnh lùng liếc Kiều Toàn Tuấn một cái rồi nói: "Cái gọi là trung thành chẳng qua chỉ là vì lợi ích nhận được cho sự phản bội vẫn chưa đủ, còn tôi, lại cho họ đủ lợi ích họ cần. Bây giờ tôi tuyên bố, tập đoàn Kiều Thị đã đổi chủ, Kiều Phượng Hoa chính thức trở thành chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị!"

Lập tức, một tràn pháo tay lớn vang lên trong phòng họp.

Tình thế vốn dĩ nắm chắc thất bại, trong nháy mắt đã bị Trần Gia Bảo đảo ngược. Có thể nói, những gì mà Trần Gia Bảo đã làm quả thực đã tạo nên một huyền thoại!

Kiều Phượng Hoa bí mật liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái, vẻ mặt vừa vui sướng vừa tự hào.

Người đàn ông tạo nên kì tích này, chính là người đàn ông mà Kiều Phượng Hoa cô nhìn trúng, là nhân tài giữa biển người!

Ngược lại Kiều Toàn Tuấn, dưới sự đả kích và mất mát quá lớn, khuôn mặt tái nhợt, không chút sức lực ngồi bịch xuống đất.

Tạ Anh Dũng lập tức vỗ tay khen ngợi: "Chúc mừng cô Kiều, tuổi còn trẻ đã trở thành chủ tịch tập đoàn của nhà họ Kiều, thật sự là tuổi trẻ tài cao. Tôi tin rằng trong tương lai dưới sự dẫn dắt của chủ tịch Phượng Hoa, tập đoàn của nhà họ Kiều nhất định sẽ đạt được nhiều thành tựu to lớn hơn, trở thành tập đoàn doanh nghiệp đứng đầu đất nước này."

"Cảm ơn thủ trưởng đã khen ngợi."

Kiều Phượng Hoa có tâm trạng rất tốt, cô ta có thể thuận lợi chuyển bại thành thắng, Tạ Anh Dũng cũng có đóng góp sức lực vào, cho nên trong lòng cô ta cũng rất biết ơn Tạ Anh Dũng.

Ngay sau đó, cô ta ngẩng cao đầu đứng thẳng, vẻ mặt tràn đầy tự tin, đứng ở vị trí chủ tịch, hít một hơi thật sâu nói: "Đầu tiên, xin cảm ơn các vị đã ủng hộ cho tôi trở thành chủ tịch tập đoàn, xin mọi người yên tâm, chỉ cần các vị làm việc nghiêm túc, vì tập đoàn mà cống hiến sáng tạo ra giá trị, tôi cam đoan sẽ loại bỏ toàn bộ những điều bất cập lúc trước, thậm chí những người có năng lực nghiệp vụ xuất sắc còn có thể được thăng chức!"

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, căn bản, họ thật sự sợ "một đời vua một đời thần", lo lắng sau khi Kiều Phượng Hoa đứng vững sẽ bắt đầu khai trừ bọn họ, "tàn dư đời trước".

Đặc biệt là Vương Hoa, khi trước dưới sự chỉ thị của Kiều Toàn Tuấn, ông ta đã từng khiêu khích Kiều Phượng Hoa bằng đủ mọi phương thức, sớm đã lo lắng sẽ bị Kiều Phượng Hoa trả thù. Bây giờ sau khi nghe được lời đảm bảo của Kiều Phượng Hoa, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống, ngay cả nỗi lo lắng cuối cùng cũng được xua tan.

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, không cần biết sau này Kiều Phượng Hoa có thể diệt trừ được bọn người Vương Hoa hay không, chí ít bây giờ điều quan trọng nhất trước tiên là ổn định lòng người.

Kiều Phượng Hoa nhìn xung quanh một vòng, tiếp tục nói: "Bây giờ, tôi tạm thời tuyên bố ba quyết định. Đầu tiên, tôi đã quyết định hủy bỏ toàn bộ chức vụ của Kiều Toàn Tuấn ở tập đoàn nhà họ Kiều."

Sắc mặt Kiều Toàn Tuấn biến đổi, đột ngột đứng lên, tức giận nói: "Cái gì? Kiều Phượng Hoa, cô dựa vào cái gì mà bãi bỏ chức vụ của tôi?"

Kiều Phượng Hoa lạnh lùng nói: "Bởi vì hiện tại tôi là chủ tịch, mọi vấn đề xảy ra bên trong tập đoàn đều cần có tiếng nói của tôi."

"Vô liêm sỉ, thật sự là phản rồi, trong mắt cô có còn người chú hai này không?"

Kiều Toàn Tuấn chỉ vào mặt Kiều Phượng Hoa, ngay cả đầu ngón tay cũng run rẩy.

"Không được để tình cảm xem vào việc kinh doanh, tôi cảm thấy thu hồi vị trí của chú trong tập đoàn nhà họ Kiều sẽ có lợi hơn cho sự phát triển của tập đoàn về sau. Lý do này có hợp lý không?"

Kiều Phượng Hoa nhướng mày, cười nói: "Dĩ nhiên, nếu chú hai muốn tiếp tục ở lại tập đoàn, có thể trực tiếp nộp lý lịch sơ lược, theo nguyên tắc mà làm việc, bản thân cháu vô cùng hoan nghênh."

Chương 700

Chương 700

Những lời nói này chính là những lời mà Kiều Toàn Tuấn hay dùng để châm biếm Kiều Phượng Hoa, hiện giờ lại được Kiều Phượng Hoa lại dùng y nguyên những lời này để nói với ông ta.

Trả thù, đây là trả thù một cách trắng trợn!

Mọi người im lặng một hồi, hay nói đàn bà bụng dạ hẹp hòi, thật đúng là như vậy.

Cả người Kiều Toàn Tuấn run lên vì tức giận, nhưng không thể ra mặt một lần nữa, ánh mắt hung dữ trừng mắt với Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa, tức giận phất tay áo bỏ đi.

Báo thù, ông ta thề sẽ tìm Trần Gia Bảo và Kiều Phượng Hoa để trả thù!

Trần Gia Bảo chú ý đến cái nhìn của Kiều Toàn Tuấn, ánh mắt hiện lên một tia khinh thường, trong mắt anh, Kiều Toàn Tuấn đã là ánh nắng cuối ngày, cũng không chống chọi được bao lâu nữa.

Kiều Phượng Hoa thu vào mắt toàn bộ tình hình bên dưới, tiếp tục nói: “Quyết định thứ hai, tôi quyết định bổ nhiệm Trần Gia Bảo làm cố vấn chủ tịch tập đoàn, phụ trách toàn bộ việc hợp tác với nhà họ Tạ trong dự án “Thực phẩm chức năng”.”

Trong lòng mọi người đều bàng hoàng, nói đúng ra thì Trần Gia Bảo không có một chút quan hệ gì với tập đoàn nhà họ Kiều.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ trẻ trung của Trần Gia Bảo, nói anh là giảng viên đại học cũng không có ai phủ nhận. Bây giờ, chỉ với một câu nói, Kiều Phượng Hoa liền trực tiếp để Trần Gia Bảo nhảy cấp trở thành cố vấn chủ tịch tập đoàn. Chuyện này

nếu để cho người của công ty khác biết được, nhất định sẽ không tránh khỏi bị đánh giá là "lạm dụng quyền lực".

Tuy nhiên, khả năng xoay chuyển tình thế trong nháy mắt của Trần Gia Bảo mấy người họ cũng đã được chứng kiến, biết rằng bản thân Trần Gia Bảo có thực lực xuất chúng. Hơn nữa, họ vẫn còn đang mong chờ Trần Gia Bảo hiện thực hóa lời hứa "trong vòng một năm sẽ làm tăng gấp đôi giá trị thị trường của tập đoàn nhà họ Kiều".

Vì vậy, cho dù bọn họ mơ hồ cảm thấy việc bổ nhiệm của Kiều Phượng Hoa có chút không thận trọng, nhưng mà cũng không có ai phản đối. Hơn nữa với khí thế ngút trời hiện tại của Kiều Phượng Hoa, cho dù bọn họ muốn phản đối thì cũng không có cơ hội.

Chính bản thân Trần Gia Bảo cũng cảm thấy kinh ngạc, anh dĩ nhiên hiểu đây là Kiều Phượng Hoa vì biết ơn anh cho nên mới trực tiếp cho anh vị trí "cố vấn chủ tịch". Vị trí này chỉ là một người phụ trách với chủ tịch tập đoàn, nói trắng ra cho dù mỗi ngày Trần Gia Bảo không đến công ty làm việc, cuối tháng cũng vẫn sẽ có tiền lương và tiền thưởng.

Vốn dĩ Trần Gia Bảo còn đang định từ chối, đột nhiên anh đối diện với ánh mắt tràn đầy dịu dàng cùng hy vọng của Kiều Phượng Hoa, không khỏi mềm lòng, nói: "Tôi xin tiếp nhận bổ nhiệm này, ngoài ra tôi cam đoan lời hứa 'trong vòng một năm sẽ khiến cho giá trị thị trường của tập đoàn nhà họ Kiều tăng gấp đôi' nhất định thành hiện thực."

Trong phút chốc, mọi người đều vỗ tay, họ chính là chờ mong câu nói này.

Kiều Phượng Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm, thậm chí trong lòng còn suy tính sâu xa hơn nữa. Gia Bảo cũng đã nhậm chức ở tập đoàn, không nghi ngờ gì nữa, về sau bản thân chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội được ở một mình với Gia Bảo … Nghĩ đến đây, trong lòng Kiều Phượng Hoa không khỏi dâng lên mong mỏi cùng hạnh phúc.

Sau đó, cô ta kiềm chế cảm xúc, tiếp tục tuyên bố: "Thứ ba, từ hôm nay trở đi, tập đoàn Kiều Thị chính thức đổi tên thành tập đoàn Thần Thoại. Tôi tin rằng với sự chung sức của mọi

người, tập đoàn nhất định sẽ ngày càng vươn cao, tạo nên một tập đoàn thần thoại!”

Đột nhiên, cả phòng họp vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Thực ra trong lòng bọn họ đều biết rất rõ cô ta có ý định nhất thời, đổi tên tập đoàn thành tập đoàn Thần Thoại chẳng qua là để tưởng nhớ đến câu chuyện thần thoại mà Trần Gia Bảo tạo ra ngày hôm nay.

Chờ sau khi tiếng vỗ tay dừng lại, Kiều Phượng Hoa mới dự định sẽ tiếp tục họp cùng mọi người, thảo luận một chút về những công việc tiếp theo.

Tạ Anh Dũng biết nơi này không có việc cho mình, liền biết điều cười nói: “Chủ tịch Hoa, tập đoàn nhà họ Kiều các cô… À không, là chuyện nội bộ của tập đoàn Thần Thoại, nên tôi sẽ không can dự vào. Về việc hợp tác “Thực phẩm chức năng”, tôi đã ủy thác toàn quyền cho Lê Thanh Vân. Cụ thể những vấn đề như thế nào để Thanh Vân thảo luận với các cô là được.”

Lê Thanh Vân, chính là thư ký xinh đẹp bí ẩn đi cùng với Tạ Anh Dũng.

Kiều Phượng Hoa cười nói: “Được, lần này làm phiền ông phải đến tận thành phố Hòa Bình này, tôi rất cảm kích.”

Chương 701

Chương 701

“Không có gì, không có gì.”

Tạ Anh Dũng cười khà khà, trong lòng có chút xấu hổ. “Thực phẩm chức năng”

là ý tưởng của Trần Gia Bảo, ông ta chỉ có nhiệm vụ lặt vặt. Không chỉ có thể nhận được dự án “Thực phẩm chức năng”

mà nhân cơ hội này còn thiết lập được quan hệ với nhà họ Kiều. Như vậy, đối với việc mở rộng thế lực nhà họ Tạ ở thành phố này chỉ có lợi chứ không có hại!

Cho nên, nói đúng ra, Tạ Anh Dũng mới là chiếm được lợi lớn.

Sau đó, Tạ Anh Dũng lặng lẽ kéo Trần Gia Bảo sang một bên, dặn dò Trần Gia Bảo nhớ quay lại cùng Tạ Cẩm Tú, sau đó xin phép rời đi.

Trần Gia Bảo trở thành cố vấn chủ tịch tập đoàn Thần Thoại, nhưng mà cũng phải nói đến, anh không quan tâm gì tới những nội dung tiếp theo trong cuộc họp.

Đúng lúc này Lê Thanh Vân đứng dậy, mỉm cười nói: “Cố vấn Gia Bảo, tôi nghĩ hay là chúng ta đi thảo luận một chút những vấn đề liên quan đến sự hợp tác “Thực phẩm chức năng”, cố gắng ký hợp đồng càng sớm càng tốt.”

Ngay lập tức, ánh mắt của những người còn lại đều sáng lên. Có thể nói, “Thực phẩm chức năng”

là sản phẩm chăm sóc sức khỏe tương lai sẽ nổi lên trong thị trường, thu về một món tiền khổng lồ. Bây giờ Lê Thanh Vân lại chủ động mở miệng, thật không có gì có thể tốt hơn.

Kiều Phượng Hoa cười nói: “Gia Bảo, “Thực phẩm chức năng”

mới là ưu tiên hàng đầu, để tôi tìm cho hai người một văn phòng yên tĩnh, đảm bảo không ai quấy rầy hai người.”

“Được.”

Trần Gia Bảo nhìn lại Lê Thanh Vân, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Trần Gia Bảo đã từng nhìn thấy rất nhiều những cô gái xinh đẹp, ánh mắt và óc thẩm mỹ đã được trau dồi từ lâu. Nhưng bây giờ khi nhìn thấy Lê Thanh Vân, anh không thể không thừa nhận rằng Lê Thanh Vân hoàn toàn có thể được gọi là một mỹ nữ thực sự. Trên khuôn mặt trắng nõn không có bất kỳ khuyết điểm nào, đường nét tinh xảo tựa hồ ly mới có, khuôn mặt xinh đẹp được phủ một lớp phấn mỏng, càng làm rung động lòng người.

Mặc dù Kiều Phượng Hoa đã là nữ thần vô cùng tuyệt vời, nhưng mà ngoại hình của Lê Thanh Vân không hề thua kém Kiều Phượng Hoa.

Hơn nữa, Trần Gia Bảo cảm thấy Lê Thanh Vân nhìn có chút quen mắt, nhưng cụ thể đã nhìn thấy ở đâu thì trong chốc lát không thể nghĩ ra được.

Như nhìn thấy được sự nghi ngờ của Trần Gia Bảo, Lê Thanh Vân cười bí hiểm nói: “Cố vấn Gia Bảo, xin mời.”

Trần Gia Bảo gật đầu, cùng đi ra bên ngoài.

Hai người đi cạnh nhau trên hành lang, đột nhiên trên mũi Trần Gia Bảo không ngừng phảng phất mùi hương hoa lan rất nhẹ.

Anh biết đây là mùi thơm cơ thể truyền đến từ trên người Lê Thanh Vân, trong lòng không khỏi rung động.

Không bao lâu sau, hai người đã tới một căn phòng vô cùng rộng rãi. Lê Thanh Vân lấy tài liệu ra, cùng Trần Gia Bảo thảo luận về việc hợp tác của “Thực phẩm chức năng”

Kỳ thực nói thẳng ra thì vấn đề này không có gì để bàn cãi, bởi dự án “Thực phẩm chức năng”

này ban đầu là do Trần Gia Bảo cung cấp, tất cả mọi việc đều là do Trần Gia Bảo lên kế hoạch, xác định rằng nhà họ Tạ chịu trách nhiệm sản xuất, còn tập đoàn nhà họ Kiều… À không, là tập đoàn Thần Thoại, phụ trách việc xúc tiến bán hàng, Trần Gia Bảo đảm nhận việc ngồi đếm tiền.

Sau khi hoàn thành xong việc ký hợp đồng, Lê Thanh Vân đứng dậy, chủ động vươn cánh tay mảnh mai ra, cười nói: "Giám đốc Gia Bảo, rất hân hạnh được làm việc với anh."

Trần Gia Bảo nắm lấy bàn tay Lê Thanh Vân, vừa cảm nhận sự mềm mại trong lòng bàn tay, vừa sửa lại: "Tôi chỉ là cố vấn chủ tịch."

Chương 702

Chương 702

“Không phải, anh là giám đốc.”

Lê Thanh Vân cười nói: “Giám đốc thực sự của tập đoàn Gia Vy.”

Trần Gia Bảo nhất thời sửng sốt một chút, “tập đoàn Gia Vy”

là tập đoàn dược phẩm do anh và Hàn Đông Vy cùng nhau sáng lập. Nhưng mà tập đoàn Gia Vy còn chưa chính thức khai trương, nếu không chỉ bằng lời nói, dự án “Thực phẩm chức năng”

lần này sẽ biến thành là của tập đoàn Thần Thoại và tập đoàn Gia Vy hợp tác rồi.

Lê Thanh Vân cười giải thích: “Tôi đã gặp anh trước đây tại cuộc họp của chủ tịch ở tòa nhà thương mại Hòa Bình. Giám đốc Gia Bảo lúc ấy cố gắng xoay chuyển tình thế, trợ giúp cho giám đốc Đông Vy củng cố vị trí, tô vẫn còn nhớ rõ. Hiện tại, tôi vừa là bạn thân vừa là thân tín của giám đốc Đông Vy. Cô ấy đã kể cho tôi nghe chuyện của tập đoàn Gia Vy. Hơn nữa chờ khi tập đoàn Gia Vy chính thức thành lập, tôi sẽ gia nhập tập đoàn Gia Vy, trở thành thư ký riêng của anh.”

Trần Gia Bảo bừng tỉnh hiểu ra, nói: “Tôi nhớ ra rồi, thảo nào cảm thấy cô rất quen mặt, hóa ra là khi đó nhìn thấy cô.”

“Người bận rộn như giám đốc Gia bảo hẳn nhiên sẽ không nhớ tới người tầm thường như Thanh Vân rồi.”

Lê Thanh Vân một bên tỏ vẻ như đau buồn, một bên lặng lẽ vươn ngón tay, cọ cọ trong lòng bàn tay Trần Gia Bảo vài cái.

Mánh khóe quyến rũ nhỏ này của cô ta, kết hợp với vẻ ngoài lạnh lùng quý phái, lại tương phản rõ rệt, quả thực là khiến người ta trong lòng ngứa ngáy.

Lê Thanh Vân rất xinh đẹp, cả người cô ta toát lên vẻ tri thức và khí chất cao quý. Nếu chỉ nhìn thấy vẻ bên ngoài lạnh lùng quý phái của cô ta, Trần Gia Bảo khó có thể tin rằng Lê Thanh Vân lại táo bạo đến mức chủ động chọc ghẹo anh.

Trần Gia Bảo nhìn khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết cùng thân hình mềm mại nóng bỏng của Lê Thanh Vân, nói: "Cô có biết rằng mình đang chơi đùa với lửa không? Bởi vì người trêu chọc tôi chỉ có một kết quả duy nhất, chính là bị tôi chinh phục."

"Không phải, còn có một kết quả ngoại lệ khác."

Lê Thanh Vân chớp chớp mắt mấy cái, đứng thẳng người ngẩng cao đầu tự tin nói: "Trái lại là chính anh bị sức hấp dẫn của tôi chinh phục."

"Ha ha."

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng. Đây là lần đầu tiên anh gặp một người phụ nữ có cá tính như vậy, anh nói tiếp: "Cô rất tự tin, chỉ có điều tôi khuyên cô đừng cố chinh phục tôi, bởi vì đàn ông là sinh vật không chịu nổi khiêu khích. Cẩn thận đến lúc đó, bản thân cô muốn cũng không ngừng lại được."

"Đàn ông?"

Đôi mắt xinh đẹp của Lê Thanh Vân nhìn Trần Gia Bảo một lượt từ trên xuống dưới, bỗng nhiên cười một tiếng khúc khích đáng yêu, quả thực là tươi sáng rạng rỡ như hoa, khiến cho không khí trong căn phòng toàn bộ như sáng bừng lên, nói tiếp: "Có phải hiện tại anh hai mươi tuổi không? Tôi nghĩ anh so với cậu bé to xác cũng không khác nhau là bao?"

"Cậu bé to xác?"

Trần Gia Bảo đột nhiên kéo mạnh khiến Lê Thanh Vân giật mình kêu lên một tiếng, giây tiếp theo đã bị Trần Gia Bảo ôm vào trong lồng ngực.

Ngay sau đó, ngón tay Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cằm mịn màng trắng nõn của Lê Thanh Vân, nhìn vào đôi mắt cô ta, giọng nói đầy thách thức: "Tôi đã nói rồi, đàn ông là sinh vật không chịu nổi khiêu khích, nhất lại là sự khiêu khích của phụ nữ. Hay bây giờ cô có muốn tìm một nơi tự mình kiểm nghiệm xem tôi có phải là đàn ông hay không?"

Lê Thanh Vân ngửi được hơi thở nam tính truyền đến từ trên người Trần Gia Bảo, tim đã đập liên hồi, nhưng khóe miệng vẫn cong lên một nụ cười câu dẫn, ánh mắt càng thêm mê hoặc lòng người, không chịu thua nói: "Mấy ngày này tôi vẫn ở lại đây.

Nếu anh thật sự có thể chinh phục được tôi, tôi rất vui lòng kiểm nghiệm một chút xem anh có phải đàn ông hay không. Chỉ là hy vọng đến lúc đó, nơi nào đó cũng có thể cứng như miệng của anh."

Tuy lời nói của cô ta rất táo bạo, dáng vẻ cũng vô cùng tự tin, nhưng có trời mới biết đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông ôm vào lòng. Trong lòng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, thậm chí cơ thể mềm mại cũng bắt đầu run rẩy, từ cổ lên mặt dần dần phiếm hồng.

"Như cô mong muốn. Đến lúc đó, tôi sẽ để cô cảm nhận được thế nào là một người đàn ông thật sự."

Trần Gia Bảo tự tin cười, buông Lê Thanh Vân ra.

Chương 703

Chương 703

Lê Thanh Vân nhanh chóng rời ra khỏi lồng ngực Trần Gia Bảo đứng lên, hai má ửng đỏ, trong lòng càng thêm xấu hổ. Cô ta vừa sửa sang lại quần áo, vừa yêu kiều đỏ mặt nói: "Được, chị đây sẽ chống mắt chờ xem, đến lúc đó đừng lại chỉ có mỗi mã ngoài là được."

Dứt lời, Lê Thanh Vân quay sang nháy mắt với Trần Gia Bảo, xoay người bước chân ra ngoài.

Nhìn vào bóng dáng uyển chuyển đong đưa của Lê Thanh Vân, khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ nhếch lên mỉm cười, lẩm bẩm: "Người phụ nữ thú vị, cô ta tự nhận là thư ký riêng của mình, hiện tại thật mong chờ tập đoàn Gia Vy sớm được thành lập."

Chờ sau khi ban giám đốc giải tán, Trần Gia Bảo đi đến văn phòng chủ tịch.

Phòng làm việc của chủ tịch rất rộng rãi, được trang trí vô cùng thanh nhã, có một vài cây xanh được bày trí ở giữa đem đến cảm giác tràn đầy sức sống, mà phía trước là những ô cửa kính trong suốt cao từ sàn lên trần nhà, khiến cho phòng làm việc tràn ngập ánh sáng.

Lúc này, Kiều Phượng Hoa đang ngồi sau bàn làm việc, mắt nhắm nghiền im lặng. Nghe thấy tiếng có người bước vào, cô ta vô thức mở mắt, nhất thời vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói: "Gia Bảo, anh tới rồi."

Tiếp sau đó, Kiều Phượng Hoa đứng dậy, đi vòng qua bàn làm việc, lao vào vòng tay Trần Gia Bảo, không hề có ý định giải thích. Cô ta vươn hai tay vòng qua cổ Trần Gia Bảo, chủ động trao một nụ hôn ngọt ngào lên môi anh, biểu hiện cho lòng biết ơn và tình yêu say đắm của cô ta dành cho Trần Gia Bảo.

Sau nụ hôn nồng nhiệt kéo dài gần mười phút. Lúc hai người tách ra mới phát hiện cả hai đã đi chuyển từ cửa văn phòng đến tận cửa sổ kính lớn. May mà đây là tầng cao nhất, nhìn từ đường phố bên dưới rất khó thấy được tình hình bên trong.

Hai tay Kiều Phượng Hoa vẫn ôm chặt lấy cánh tay Trần Gia Bảo, cả người giống như muốn dán chặt lên người Trần Gia Bảo.

Sắc mặt cô ta phiếm màu hồng đào, nóng đến muốn bốc hỏa, chân mày đượm tình ý, ngọt ngào nói: "Gia Bảo, cảm ơn anh.

Nếu không nhờ có anh, hôm nay Phượng Hoa sẽ lại tay không về nhà, đến lúc đó ông nội nhất định sẽ lại chê cười em."

Tình huống ngày hôm nay cực kì nguy hiểm, gần như có thể nói rằng đã định sẵn cục diện là thất bại. Nếu không nhờ có Trần Gia Bảo, Kiều Phượng Hoa thật sự sẽ thua không còn một mảnh giáp. Vì vậy điều này càng làm cho Kiều Phượng Hoa biết ơn Trần Gia Bảo.

"Cô là người phụ nữ của tôi, đây là những việc tôi nên làm, không cần khách sáo. Từ nay về sau tôi sẽ che chở bảo vệ cho cô."

Trần Gia Bảo cong khóe miệng nở một nụ cười ấm áp.

"Gia Bảo, anh thật tốt!"

Kiều Phượng Hoa cười càng ngọt ngào hơn, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, lập tức hỏi: "Phải rồi, anh nghĩ như thế nào về việc dùng chính thân tín của chú hai tôi để đối phó lại với ông ấy?"

Trần Gia Bảo ôm lấy eo Kiều Phượng Hoa, nhìn qua cửa kính lớn thấy người đi bộ dưới đường nhỏ như kiến, trong lòng dâng lên hào khí, nói: "Có một vị vĩ nhân đã từng nói, trong đấu tranh, phải đoàn kết kẻ thù phụ để chống lại kẻ thù chính. Sự thật chứng minh những câu nói này quả thật rất hợp lý."

"Gia Bảo, anh là giỏi nhất!"

Kiều Phượng Hoa cười ngọt ngào, trong lòng chợt nghĩ tới một vấn đề, lo lắng hỏi: "Mặc dù tôi đã bãi bỏ toàn bộ chức vụ ở tập đoàn của chú hai, nhưng với tính cách có thù tất báo của ông ấy, nhất định sẽ không cam tâm.

Hơn nữa với những mối quan hệ của ông ấy ở thành phố này, cho dù không tham dự vào công việc nội bộ của tập đoàn, ông ấy cũng hoàn toàn có thể ngóc đầu dậy. Ài, may mà bên cạnh có anh, nếu không một mình Phượng Hoa nhất định không ứng phó được."

Kiều Phượng Hoa phát hiện ra, tuy rằng cô ta lớn tuổi hơn Trần Gia Bảo nhưng càng ngày lại càng phụ thuộc vào anh hơn.

"Đừng lo lắng, tôi cam đoan rằng từ nay về sau Kiều Toàn Tuấn vĩnh viễn sẽ không thể trở thành mối đe dọa đối với cô."

Nghĩ đến đây, trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên sát ý lạnh lùng.

Kiều Phượng Hoa vùi đầu vào lồng ngực Trần Gia Bảo, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, một loại cảm giác an toàn tự nhiên nảy sinh, nhẹ giọng nói: "Gia Bảo, cảm ơn anh. Nhưng mong anh có thể tha mạng cho chú ấy, dù nói thế nào chú ấy cũng là chú hai của tôi."

Chương 704

Chương 704

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, tuy rằng chuyện này đi ngược lại mong muốn của anh, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng quyến luyến mình của Kiều Phượng Hoa, không nỡ để cô ta đau lòng, không khỏi âm thầm thở dài cười nói: "Phượng Hoa, tôi hứa với cô."

"Gia Bảo, cảm ơn anh."

Hai mắt Kiều Phượng Hoa bày ra vẻ tràn đầy cảm động. Cô ta chủ động ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, hơi hơi ngẩng đầu lên, một bộ dáng đầy mê hoặc lòng người.

Tim Trần Gia Bảo phút chốc đập thình thịch, không kìm lòng được mà hôn xuống.

Nhất thời, trong phòng làm việc hiện lên một màn xuân tình.

Buổi trưa trong biệt thự nhà họ Kiều.

"Bố, từ lúc Phượng Hoa rời đi sáng nay, mí mắt phải của con cứ giật giật, con bé sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?"

Kiều Ngọc Nghi ngồi ở sô pha đối diện, chén chè Phổ Nhĩ trên bàn đã nguội từ lúc nào.

Kiều Thanh Nguyên nhấp nhẹ ngụm trà thơm, bình thản nói: "Có Trần Gia Bảo đi cùng, Phượng Hoa chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm gì. Chẳng qua vị trí chủ tịch tập đoàn sợ là đã bị Toàn Tuấn lấy mất rồi."

Kiều Ngọc Nghi sửng sốt nói: "Không thể nào, có chỉ thị của bố, hơn nữa bố còn chuyển nhượng cổ phần trong tay cho Phượng Hoa, chú hai làm sao còn có thể lấy được vị trí chủ tịch tập đoàn đó?"

“Không phải, con đã xem tài liệu trên bàn chưa?”

Kiều Thanh Nguyên bĩu môi, ở trên bàn trà trước mặt ông ta đặt một số tài liệu, tiếp tục nói: “Mấy ngày nay bố đã cho người âm thầm điều tra, Toàn Tuấn đã mua đủ cổ phiếu trên thị trường, hơn nữa gộp với những người thân tín của nó ở trong tập đoàn, cổ phần đã lên đến hơn năm mươi mốt phần trăm, đã đủ để nó tiếp tục giữ chức vị chủ tịch đó.”

“Cái gì?”

Kiều Ngọc Nghi khiếp sợ “Soạt!”

một cái đứng phắt dậy, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chú hai như vậy thật quá quắt. Bí mật thâu tóm nhiều cổ phiếu như vậy, xem ra là đã tính kế từ lâu.”

Khóe miệng Kiều Thanh Nguyên lại nhếch lên mãn nguyện cười, nói: “Ở nhà họ Kiều chúng ta, chỉ có thể có một người tồn tại.

Tuy rằng bố rất yêu thương Phượng Hoa, nhưng trên thương trường đầy rẫy những mưu mô lừa lọc. Phương thức của Toàn Tuấn cho dù có đê hèn, nhưng nó có thể bước được đến tận bây giờ, thực lòng mà nói bố rất vui mừng. Vị trí chủ tịch tập đoàn nhà họ Kiều cũng không phải không thể giao cho nó.”

Có thể nhìn ra được tâm trạng Kiều Thanh Nguyên đang rất tốt.

Trong lòng Kiều Ngọc Nghi thực sự không cam tâm, đột nhiên ông ta nghĩ tới Trần Gia Bảo, trong lòng có chút nhẹ nhõm, nói: “Con cảm thấy không có gì là chắc chắn cả. Có Gia Bảo ở đó, nói không chừng vẫn là Phượng Hoa giành được vị trí chủ tịch kia.”

“Không thể, tuyệt đối không có khả năng!”

Kiều Thanh Nguyên thậm chí không cần suy nghĩ, liên tục lắc đầu nói: “Trần Gia Bảo là người, không phải là thần. Chỉ cần là người, chắc chắn sẽ có chuyện bản thân không làm được. Toàn Tuấn nắm trong tay năm mươi mốt phần trăm cổ phần tập đoàn, đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, ngay cả Trần Gia Bảo cũng không thể xoay chuyển được. Nói chung lần đánh cược này cậu ta chắc chắn sẽ thua. Hiện tại bố phải ngẫm nghĩ

cho kỹ xem nên đưa ra với Trần Gia Bảo điều kiện gì để có lợi nhất cho nhà họ Kiều chúng ta, ha ha!”

Kiều Thanh Nguyên đắc ý cười ha ha đứng lên.

Kiều Ngọc Nghi lắc đầu, trong lòng tràn đầy thất vọng.

“Ông Kiều, đáng tiếc quá khiến ông phải thất vọng rồi.”

Đột nhiên từ bên ngoài sảnh lớn của biệt thự vang lên một âm thanh sang sảng.

Kiều Thanh Nguyên cùng Kiều Ngọc Nghi nhất thời bị chấn động, vội vàng ngoảnh ra nhìn về phía cửa.

Chỉ nhìn thấy Trần Gia Bảo nắm tay Kiều Phượng Hoa bước vào trong sân. Kiều Phượng Hoa đi phía sau Trần Gia Bảo, vẻ mặt ngượng ngùng cùng vui mừng.

Chương 705

Chương 705

Không cần phải hỏi, nhìn bộ dáng Kiều Phượng Hoa đã biết chắc chắn là tin tốt.

Kiều Thanh Nguyên nghĩ đến một khả năng nào đó, không khỏi chấn động mạnh, đứng dậy nói: "Trần Gia Bảo, chẳng lẽ… chẳng lẽ…"

Kiều Phượng Hoa vừa mới bước vào, liền không nhìn được vui mừng nói: "Ông nội, Gia Bảo đã giúp con thuận lợi giành được chức chủ tịch tập đoàn. Lần cá cược này của hai người, Gia Bảo thắng rồi."

Tuy rằng đã đoán được khả năng này, nhưng đến khi chính tai nghe thấy, Kiều Thanh Nguyên vẫn không khỏi kinh ngạc hết sức.

Kiều Toàn Tuấn nắm trong tay năm mươi mốt phần trăm cổ phần, việc này tương đương với thời địa chủ đã nắm trong tay quyền lực ngang vua chúa. Với lợi thế tuyệt đối này, Trần Gia Bảo làm sao có thể giúp Kiều Phượng Hoa tranh được chức vị chủ tịch kia chứ? Làm sao có thể?

"Chẳng lẽ ngoài y thuật và võ công, Trần Gia Bảo còn là thiên tài trong giới kinh doanh sao?"

Kiều Thanh Nguyên phát hiện thực tế bản thân không hề hiểu rõ Trần Gia Bảo, trong lòng thực sự khiếp sợ. Nghĩ đến khi trước bản thân khẳng định Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ thua, kết quả trong nháy mắt đã bị Trần Gia Bảo làm cho bẽ mặt, trên mặt không khỏi nóng bừng, cực kỳ xấu hổ.

"Được được được, bố đã nói mà, Gia Bảo là cứu tinh của bố con ta, quả nhiên đã giành lại ghế chủ tịch của tập đoàn nhà họ Kiều, ông nội con còn nói với kiểu rất chắc chắn rằng Gia Bảo sẽ thua thôi, làm bố lo lắng mãi."

Kiều Ngọc Nghi vui mừng cười lớn.

Sắc mặt Kiều Thanh Nguyên càng khó coi hơn, trừng mắt hung tợn nhìn Kiều Ngọc Nghi, thầm mắng con mình hết chuyện để nói hay gì, nhưng vẫn không ngăn lại được sự hiếu kì từ bản thân, nghi ngờ nói: "Theo ông biết thì Toàn Tuấn nắm trong tay 40% cổ phần, cộng thêm cổ phần của mấy tên thủ hạ tâm phúc bên cạnh thì tổng cộng chiếm đến 51% cổ phần, như vậy thì đã có tiếng nói trong tập đoàn rồi, rốt cuộc mấy đứa đã làm cách gì để giành lại vị trí chủ tịch vậy?"

Kiều Thanh Nguyên hiểu rất rõ, cho dù có là ông ta đi nữa, một khi đối diện với tình huống như vậy cũng phải khoanh tay chịu trói, vậy nên mới tò mò với thủ đoạn của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười nhẹ một cái, Kiều Phượng Hoa ngồi bên cạnh đã vui đến nỗi kể hết đầu đuôi những chuyện đã xảy ra vào sáng nay.

"Cái gì? "Tiểu Hoàn Dương Đan"? Hơn nữa giá trị còn ngang với "Cố Tinh Hoàn"? Còn có thể giúp cho giá thị trường của tập đoàn tăng gấp đôi chỉ trong vòng một năm?"

Kiều Thanh Nguyên và Kiều Ngọc Nghi ngớ cả người ra, những thông tin này với họ mà nói không khác gì một quả bom vừa phát nổ!

"Cố Tinh Hoàn"

làm nhà họ Tần lời một khoản to không đếm xuể, nhà họ Kiều sớm đã thèm đỏ cả mắt, cứ mong sao mình cũng được chia một bát nhỏ.

Bây giờ thì hay rồi, Trần Gia Bảo không biết làm sao lại đưa ra "Tiểu Hoàn Dương Đan", thị trường trước mắt không chỉ không cần phải hoàn toàn chịu sự ảnh hưởng của "Cố Tinh Hoàn", hơn nữa khi nghe sự phối hợp sử dụng của "Tiểu Hoàn Dương Đan"và "Cố Tinh Hoàn"

sẽ tốt hơn, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là những khách hàng trước kia đã mua "Cố Tinh Hoàn"

rồi thì bây giờ sẽ lũ lượt mua thêm "Tiểu Hoàn Dương Đan"!

Có thể nói rằng "Tiểu Hoàn Dương Đan"

ít nhất có thể giúp nhà họ Kiều lời đến vài chục tỷ.

Bố con Kiều Thanh Nguyên và Kiều Ngọc Nghi ngoại trừ kinh ngạc ra thì vẫn chỉ biết kinh ngạc!

Ngay sau đó, dưới ánh nhìn trầm trồ của mọi người, Trần Gia Bảo chủ động choàng tay qua chiếc eo thon thả của Kiều Phượng Hoa, ôm cô ta vào lòng.

Kiều Phượng Hoa ngạc nhiên kêu lên, nhớ đến ông nội và bố mình còn đây thì xấu hổ, nhỏ tiếng nói: "Gia Bảo, ông với bố tôi còn đây mà…"

Vừa nói cô ta vừa đưa hai tay lên chắn trước ngực Trần Gia Bảo, muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhướn mày nói: "Ông Kiều, chị Phượng Hoa đã thuận lợi trở thành chủ tịch đầu tiên của tập đoàn Thần Thoại, cũng là tập đoàn của nhà họ Kiều, theo như giao ước thì ông thua rồi, từ nay về sau chị Phượng Hoa đã là người phụ nữ của tôi rồi, người phụ nữ của Trần Gia Bảo có ý kiến gì không?"

Kiều Phượng Hoa vốn dĩ định vùng ra khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, nghe xong những lời anh nói, trong lòng cô bỗng dâng lên sự ngọt ngào, cuối cùng lại dựa hẳn vào lòng Trần Gia Bảo, trên miệng là nụ cười ngọt như mật.

Chương 706

Chương 706

Bố con Kiều Thanh Nguyên lúc này mới tỉnh táo lại, nhìn thấy cảnh trước mắt, sao còn không hiểu tình sâu ý nặng của Kiều Phượng Hoa dành cho Trần Gia Bảo?

Hơn nữa, trong mắt bố con Kiều Thanh Nguyên lúc này, Trần Gia Bảo đã là miếng mồi thơm nhất trong những miếng mồi thơm, ngắn gọn là "miếng mồi cực phẩm", làm sao mà có thể ngu ngốc đến nỗi ngăn cấm Kiều Phượng Hoa và Trần Gia Bảo yêu đương?

Trần Gia Bảo có thể nghĩ ra cách dùng lợi ích lấy lòng người khác, lôi kéo tâm phúc của Toàn Tuấn, làm bọn chúng phản bội ngay thời khắc quyết định, mắt nhìn và năng lực như thế này, chúng ta cũng tự biết mình không tài nào bằng được, vậy nên cũng thấy được trước kia ông đã quá coi thường Trần Gia Bảo, anh là một kỳ tài hiếm có của giới kinh doanh.

Hơn cả, Trần Gia Bảo còn là bác sĩ hàng đầu, bậc thầy võ đạo, trong tay còn nắm giữ "Cố Tinh Hoàn"

và "Tiểu Hoàn Dương Đan"

là con át chủ bài của giới kinh doanh, thành tựu ngày sau của anh, nhất định sẽ không thể nào kể hết. Tuy rằng bên cạnh Trần Gia Bảo vẫn còn những người phụ nữ khác, nhưng từ xưa đến nay, những người làm chuyện lớn có ai mà không tam thê tứ thiếp, Phượng Hoa có thể làm người phụ nữ của Trần Gia Bảo, vậy thì chắc chắn là nhà họ Kiều chúng ta lời to rồi!

Nghĩ đến đây, tuy rằng Kiều Thanh Nguyên đã thua, nhưng trên mặt là nét vui vẻ khó giấu, ông ta cười không khép miệng, nói: "Thắng là thắng mà thua là thua, cuộc đời này của ông thua rất nhiều lần rồi, duy chỉ có lần này là thua một cách sảng khoái nhất, vừa lòng nhất cũng vui sướng nhất. Phượng Hoa,

sau này con cứ yên phận bên cạnh Gia Bảo, làm nội trợ hiền lương của thằng bé, biết chưa?"

Nhìn điệu bộ của Kiều Thanh Nguyên, nếu như Kiều Phượng Hoa không đồng ý thì ông sẽ trở mặt ngay lập tức.

"Ông nội, làm gì có ai đẩy người thân ra ngoài như ông vậy chứ, cứ như ngoài Gia Bảo ra thì không ai thèm Kiều Phượng Hoa con nữa vậy."

Tuy rằng trên mặt Kiều Phượng Hoa là vẻ giận dỗi thẹn thùng, nhưng trong lòng cô ta ngập tràn sự mừng rỡ.

Cuối cùng cũng có thể chính thức xác định quan hệ với Trần Gia Bảo rồi.

Kiều Thanh Nguyên và Kiều Ngọc Nghi đều rất vui, hai người họ cũng rõ rằng nếu có thể trói chặt Trần Gia Bảo và nhà họ Kiều lại với nhau thì không thể nào đếm hết tác dụng cho sự phát triển trong tương lai của nhà họ Kiều.

Đến trưa, Trần Gia Bảo ở lại cùng ăn bữa tiệc gia đình của nhà họ Kiều, với khí phách phóng khoáng của Kiều Phượng Hoa, một khi đã xác định quan hệ với Trần Gia Bảo, còn nhận được sự đồng tình của Kiều Thanh Nguyên, cô ta cũng không ngại ngùng gì nữa, trên bàn tiệc, cô ta hào phóng gắp đồ ăn cho Trần Gia Bảo, dùng hành động này để biểu đạt tình yêu của mình dành cho Trần Gia Bảo.

Bởi vì Kiều Phượng Hoa vừa nhậm chức chủ tịch, tập đoàn còn có rất nhiều việc cần xử lý, sau khi kết thúc yến tiệc, Trần Gia Bảo đưa Kiều Phượng Hoa đến tập đoàn Thần Thoại, đồng thời cũng chốt thêm những chi tiết của "Tiểu Hoàn Dương Đan"

với Lê Thanh Vân trong hội nghị chính thức của tập đoàn.

Buổi tối, tại khách sạn Hương Tạ Lệ của tỉnh thành.

Trong đại sảnh nguy nga tráng lệ, ba người Trần Gia Bảo, Tạ Anh Dũng và Lê Thanh Vân đang ngồi ở một chỗ sát cửa sổ, trên chiếc bàn ăn thuần gỗ ở giữa là ba ly cà phê vừa được xay xong, toả mùi thơm nồng.

"Gia Bảo, hiện giờ nhà họ Tạ đã nhận được sự ủng hộ cùng lúc của hai nhà họ Tần và nhà họ Kiều. Trong bốn nhà giàu

đẳng cấp của tỉnh thành là Tần, Kiều, Lục, Trác mà đã được hai trong bốn ủng hộ, nếu không có cậu thì tôi không dám tin mọi việc lại tiến triển thuận lợi đến vậy.”

Tạ Anh Dũng hào hứng nói.

Tỉnh thành trừ gia tộc họ Phương đã lui về ở ẩn ra thì tổng cộng có Tần, Kiều, Lục, Triệu, Trác là năm gia tộc giàu nhất, chỉ là nhà họ Triệu đã biến mất trong phút chốc, vì vậy bây giờ chỉ còn lại bốn nhà mà thôi.

Lê Thanh Vân dùng hai tay cầm ly cà phê, im lặng ngồi đối diện Trần Gia Bảo, cô ta vẫn mặc bộ váy công sở màu đen, đôi chân dài nõn nà được bao trọn trong đôi tất lưới đen càng làm phát tán sự quyến rũ của cô ta, hấp dẫn không thôi.

Lúc này, ngoài mặt cô ta vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã dấy lên lớp lớp sóng to gió lớn.

Chương 707

Chương 707

“Thì ra ngoài nhà họ Kiều ra, quan hệ của Trần Gia Bảo với nhà họ Tần cũng không phải tầm thường, nhà họ Tần và nhà họ Kiều đều là gia tộc danh tiếng của tỉnh thành, vốn luôn ngang hàng với nhà Lục, Trác, Triệu. Hơn hết, so với nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình mà nói thì còn mạnh hơn một đẳng cấp, không ngờ Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy, lại còn một thân một mình đến đây, không đến thời gian hai tháng, đã tạo được mối quan hệ không tầm thường với nhà họ Tần và nhà họ Kiều, rốt cuộc là anh ta dùng cách nào vậy?”

Lê Thanh Vân đánh giá Trần Gia Bảo một cách tò mò bằng đôi mắt xinh đẹp của mình, càng lúc càng thấy Trần Gia Bảo ngập tràn bí ẩn, đột nhiện, nhớ tới lúc mập mờ với Trần Gia Bảo vào sáng nay, mặt cô hơi hơi đỏ lên, dưới ánh đèn của đại sảnh, càng có thêm nét đẹp khác lạ.

Đương nhiên, cô ta vẫn không biết là ngoài nhà họ Tần với nhà họ Kiều ra, quan hệ của Trần Gia Bảo với nhà họ Lục cũng mập mờ như vậy, còn nhà họ Trác hai ngày trước vừa bị Trần Gia Bảo giẫm cho một phát. Về phần nhà họ Triệu, Trần Gia Bảo thậm chí còn là nguyên nhân cho sự sụp đổ trong chốc lát của họ.

Nếu như để Lê Thanh Vân biết được những thứ này, có lẽ sẽ kinh ngạc đến nỗi hoá đá tại chỗ!

Trần Gia Bảo cầm ly cà phê trên tay, nhìn ra dòng xe tấp nập bên ngoài, cười nói: “Tôi nghĩ, nếu nhà họ Tạ có được sự ủng hộ của hai nhà họ Tần và Kiều thì có lẽ đã đủ để phát triển ở tỉnh thành rồi, ông có tính toán gì tiếp theo?”

Tạ Anh Dũng hào hứng nói: “Đương nhiên là đến tỉnh thành mở rộng doanh nghiệp, ví dụ như khách sạn, câu lạc bộ golf,

lĩnh vực y dược, trung tâm bách hoá, bất động sản, đua ngựa và các lĩnh vực khác nữa, chỉ cần là những lĩnh vực mà nhà họ Tạ chúng tôi có tham gia trong giới kinh doanh, tôi đều sẽ mở rộng thêm ở tỉnh thành."

Đối mặt với chí lớn của Tạ Anh Dũng, Trần Gia Bảo trực tiếp trợn ngược mắt, nếu Tạ Anh Dũng dám làm những điều này thì anh cũng dám đảm bảo rằng nhà họ Tạ trượt dốc không phanh ở tỉnh thành này, ngoài chết ra thì cũng chỉ có chết mà thôi!

Bởi vì cạm bẫy ở tỉnh thành rất nhiều, nếu Tạ Anh Dũng thực sự đầu tư nhiều như vậy ở đây, cho dù có sự hỗ trợ của nhà Tần và nhà họ Kiều đi chăng nữa thì cũng sẽ bị các tập đoàn lợi ích bản địa chèn ép, đến lúc đó, nhà họ Tạ nhất định khó mà nhúc nhích được ở đây.

"Đương nhiên rồi, đây chỉ là lý tưởng mà thôi, cuộc hành trình dài ngàn dặm phải bắt đầu bằng bước đầu tiên."

Tạ Anh Dũng nở một nụ cười ngượng nghịu rồi nói: "May là có "Cố Tinh Hoàn"

của cậu, trong thời gian ngắn mà tích lũy được rất nhiều tài sản cho nhà họ Tạ. Bây giờ nhà họ Tạ đã có đủ vốn lưu động, nên tôi dự định sẽ mở một trường đua ngựa ở tỉnh thành trong giai đoạn đầu."

"Trường đua ngựa?"

Trần Gia Bảo ngạc nhiên.

Lê Thanh Vân cười đúng lúc: "Theo nghiên cứu của nhà họ Tạ ở tỉnh thành trong thời gian vừa qua, cho dù là ngành khách sạn, ăn uống hay thương mại, đều có rất nhiều đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, nhà họ Tạ đương nhiên không sợ họ. Tuy nhiên sẽ không tránh khỏi một số trở ngại, cả tỉnh thành chỉ có một trường đua ngựa, thực lực cũng không bằng sản nghiệp của nhà họ Tạ.

Vì vậy, sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng, chúng tôi quyết định mở một trường đua ngựa tiêu chuẩn cao và đẳng cấp ở tỉnh thành trước, sau khi có đủ danh tiếng ở tỉnh thành và tích lũy đủ quan hệ rồi thì có thể phát triển các lĩnh vực kinh doanh khác

tùy theo tình hình. Đúng rồi, đây là cuộc triển khai chiến lược do đích thân giám đốc Hàn Đông Vy thực hiện.”

Chương 708

Chương 708

Trần Gia Bảo gật gật đầu, nói: “Đua ngựa là một môn thể thao quý tộc, trước giờ chỉ có tầng lớp thượng lưu mới dám chơi, mở một trường đua ngựa trước, không những bắt đầu thị trường ở tỉnh thành với những trở ngại tối thiểu, mà còn tích lũy các mối quan hệ với tốc độ nhanh nhất, con đường có vẻ khả thi đó.”

Về địa điểm xây dựng trường đua, phê duyệt từ chính phủ và các vấn đề khác, Trần Gia Bảo tin rằng, với sự hỗ trợ của hai nhà họ Tần và họ Kiều, nhà họ Tạ chắc chắn sẽ giải quyết chúng một cách dễ dàng.

Tạ Anh Dũng cười khà khà, đột nhiên nói: “Cậu đoán thử xem, tôi tính để ai chịu trách nhiệm trường đua ngựa ở tỉnh thành?”

Trần Gia Bảo không thèm nghĩ nhiều, nói: “Tạ Cẩm Tú.”

Tạ Anh Dũng nhất thời kinh ngạc mà mở to mắt, buộc miệng nói: “Sao…sao cậu biết vậy?”

Trần Gia Bảo cười khẩy một cái, đang chuẩn bị giải thích.

Đột nhiên, cửa lớn của khách sạn Hương Tạ Lệ bị đẩy ra, một nhóm người doanh nhân thành đạt comple chỉnh tề từ ngoài bước vào. Kẻ đi đầu trong đám liếc về phía Trần Gia Bảo, trong mắt ông ta loé lên vẻ chế giễu và thâm độc, mang theo đoàn người sải bước sang.

Rõ ràng là người đang đến không có thiện chí gì!

“Tạ Anh Dũng, hóa ra là anh à, ha ha, anh còn nhớ chuyện đã xảy ra ở Hòa Bình trước kia không?”

Gã đàn ông đó trọc đầu, bụng phệ, còn mang thêm một cặp kính gọng vàng, điệu bộ xảo quyệt.

Tạ Anh Dũng nhìn gã đàn ông, nhất thời cau mày lại, nói: “Mã Cảnh Hồng, không ngờ ông cũng đến tỉnh thành nhỉ.”

Trần Gia Bảo tinh ý phát hiện ra Tạ Anh Dũng có mâu thuẫn với người đàn ông tên Mã Cảnh Hồng này, hơn nữa mâu thuẫn có vẻ không được nhỏ cho lắm.

Mã Cảnh Hồng đắc ý cười gằn một tiếng, nói: “Tao cũng không ngờ sẽ gặp lại mày ở đây, đúng là có công mài sắt có ngày nên kim, hôm nay mày lọt vào tay tao thì cũng chỉ còn nước chấp nhận là do mày xui xẻo vậy. Hôm nay tao không lột mất một lớp da của mày và cả hai người bạn của mày thì sau này họ tên bố mày phải viết ngược lại!”

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, trong mắt loé lên nét hung tợn.

Không khí trong khách sạn Hương Tạ Lệ ngột ngạt căng thẳng, đang trên đà bùng phát.

Tạ Anh Dũng nhấp một ngụm cà phê, căm phẫn trong lòng, sự khinh thường lóe lên trong mắt ông, đặt ly cà phê xuống, cười lạnh nói: “Mã Cảnh Hồng, lúc trước ở Hòa Bình, mày quỳ trước mặt tao như một con chó mà xin tao tha cho. Bây giờ ai cho mày lòng dũng cảm này mà mày dám đến lên mặt với tao vậy?”

Mã Cảnh Hồng phẫn nộ, trừng to mắt, gằn giọng nói: “Mẹ kiếp, nếu là ở Hòa Bình, Mã Cảnh Hồng tao gặp mày thì sẽ quay đầu đi ngay, nhưng mày cũng đừng quên, đây không phải Hòa Bình, mà là tỉnh thành. Ở tỉnh thành rộng lớn này, Tạ Anh Dũng mày là con tôm con tép nào vậy?

Nhớ ngày trước lúc tao đến Hòa Bình tìm nhà họ Tạ chúng mày bàn chuyện làm ăn, không phải chỉ vì tao vừa mắt một nữ thuộc hạ của mày, muốn ả uống rượu cùng tao thôi hay sao? Ả từ chối tao thì thôi, lại còn dám tát tao trước bao nhiêu con mắt của người khác, còn Tạ Anh Dũng mày cứ dựa vào việc Hòa Bình là địa bàn của nhà họ Tạ chúng mày, đánh bố mày không ra cái gì, còn yêu cầu tao quỳ xuống xin lỗi con ả. Mẹ nó! Xấu hổ tột cùng, lúc đó tao đã thề, thù này không trả tao thề tao không phải người!

Bây giờ ông trời thương tình, cho tao gặp lại mày ở đây, khà khà, Tạ Anh Dũng, muốn trách thì trách mày xui xẻo rơi vào

tay Mã Cảnh Hồng tao.”

Chương 709

Chương 709

Nét mặt Tạ Anh Dũng càng hiện rõ nét khinh thường, nói: "Ai bảo mày có mắt không tròng, ngay cả nữ thuộc hạ của nhà họ Tạ mà cũng dám dòm ngó. Việc coi thường nhà họ Tạ bọn tao như thế mà mới bắt mày quỳ xuống xin lỗi thì còn nhẹ nhàng chán."

"Mày…"

Mã Cảnh Hồng càng giận dữ hơn nữa, như thể lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Tạ Anh Dũng ngược lại không chút sợ hãi, khinh thường nói: "Mã Cảnh Hồng mày trong mắt tao chỉ là một thằng hèn nhát, cho dù ở đây không phải Hòa Bình thì sao? Với năng lực của nhà họ Mã nhỏ nhoi ở Bình Hoá như mày, mặc cho có mạnh gấp đôi đi nữa, tao thân là gia chủ nhà họ Tạ, sao lại phải sợ hãi nhà họ Mã chúng mày?"

Bình Hoá cũng là nơi trực thuộc Hòa Bình, nhà họ Mã là một gia tộc lớn ở thành phố Bình Hoá, tuy nhiên so với nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình thì thực lực vẫn kém hơn một bậc, vậy nên Tạ Anh Dũng mới có tự tin để nói ra điều này.

Nhưng mà, nằm ngoài dự đoán của Tạ Anh Dũng, Mã Cảnh Hồng cười lớn rồi đắc chí nói: "Tạ Anh Dũng, người xưa thường nói ba ngày thay đất một lần. Mày nghĩ rằng Mã Cảnh Hồng của giờ này hôm nay vẫn là Mã Cảnh Hồng của ngày trước ư?

Để tao cho mày biết, nhà họ Mã bọn tao mấy năm qua đã thôn tính không ít các gia tộc lớn nhỏ ở Bình Hoá, bây giờ đã là gia tộc giàu có số một ở Bình Hoá, nếu xét riêng về thực lực thì cũng không dưới cơ họ Tạ chúng mày đâu.

Hơn nữa, lần này tao đến đây là vì cháu gái tao đã lọt vào mắt xanh của cậu cả nhà họ Lục, bây giờ tao đến để bàn bạc về chuyện đính hôn, nhà họ Mã sẽ sớm trở thành thông gia với nhà họ Lục, họ Tạ nhỏ nhoi bọn mày đối diện với họ Lục hùng mạnh thì là cái gì vậy?"

"Cái gì? Nhà họ Mã và nhà họ Lục liên hôn?"

Tạ Anh Dũng sửng sốt, nổi sóng trong lòng, không ngờ chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Mã Cảnh Hồng không chỉ trở thành gia tộc lớn nhất Bình Hoá, mà còn sắp liên hôn với nhà họ Lục, nếu như thế này, thì nhà họ Mã ở Bình Hoá sắp vùng dậy ở khắp tỉnh Hòa Bình rồi, ngay cả nhà họ Tạ cũng cùng đẳng cấp mà mang ra so sánh.

Lê Thanh Vân ngồi một bên cũng âm thầm kinh ngạc, nhà họ Lục ở tỉnh thành, đó là một sự tồn tại không thể mơ tới, chắc chắn không phải thứ mà nhà họ Tạ có thể chống lại, cho dù bây giờ nhà họ Tạ có sự ủng hộ của hai nhà họ Tần và Kiều, nhưng dạng đối tác hợp tác kinh doanh này như thế nào cũng không thể so sánh với quan hệ liên hôn. Nếu như chọc Mã Cảnh Hồng nổi giận thật, đối diện với cơn giận như cơn sấm của nhà họ Lục, hai nhà họ Tần và Kiều cũng không chắc có liều mạng để bảo vệ cho nhà họ Tạ hay không.

"Sau này, trước sự trỗi dậy mạnh mẽ của nhà họ Mã, nhà họ Tạ chỉ còn nước tự lực cánh sinh vậy!"

Tạ Anh Dũng và Lê Thanh Vân nghĩ đến đây chỉ cảm thấy bất lực.

Chỉ có Trần Gia Bảo vẫn mang gương mặt thản nhiên, không, chính xác mà nói là có một chút khinh thường trong mắt anh.

Mã Cảnh Hồng thấy Tạ Anh Dũng sững sờ sau khi nghe tin này, ông ta không khỏi đắc ý cười lớn lên, đồng thời nói: "Tạ Anh Dũng, nếu mày cho rằng họ Mã bọn tao chỉ phụ thuộc vào nhà họ Lục, vậy thì mày sai rồi, nào nào nào, mày thấy những người đứng sau lưng tao chưa? Ai cũng là những anh hào danh tiếng trong Hòa Bình, chỉ dựa vào bấy nhiêu người bọn tao thôi cũng đủ để đè bẹp nhà họ Tạ của mày rồi!"

Tạ Anh Dũng trước giờ chỉ dồn sự chú ý vào con người Mã Cảnh Hồng, không để ý đến những người phía sau ông ta, bây

giờ nghe xong những lời này rồi nhìn theo, ông sửng sốt, buộc miệng thốt lên: “Trịnh Bằng Thanh của công ty đồ uống Tam Nguyên ở thành phố Dương Tấn, tổng giám đốc của công ty giải trí truyền thông Thi Tín ở Bình Hoá, còn có Lâu Kim Lương của nhà họ Lâu ở thành phố Hải Dư… Trời ạ, ngay cả ông cụ Bốc Kiến Cương ở thành phố Nam Định cũng đến rồi.

Chương 710

Chương 710

Nội tâm Tạ Anh Dũng dần dần lắng xuống, đều là những người không dễ đụng chạm.

Trong lòng Lê Thanh Vân càng thêm chấn động, ngay cả một người mới đi làm chưa bao lâu như cô ta cũng đã nghe đến danh tiếng của những người này, đặc biệt là ông cụ Bốc Kiến Cương cuối cùng, nghe nói là chủ tịch của một doanh nghiệp nhà nước khai thác mỏ ở thành phố Nam Định, với tài sản doanh nghiệp cao đến vài ngàn tỷ, càng là một tay lão làng cho dù là trong chính đạo hay xã hội đen, tuyệt đối là anh hùng lừng danh khắp một phương của tỉnh Hòa Bình.

“Nhiều người ủng hộ Mã Cảnh Hồng như vậy, cho dù có là gia chủ nhà họ Tạ Tạ Anh Dũng đi chăng nữa, cũng chắc chắn sẽ không lấy lòng được ai, chuyện lần này xem ra khó khăn rồi đây.”

Lê Thanh Vân thầm lo lắng, không khỏi liếc sang Trần Gia Bảo, chỉ thấy vẻ mặt thản nhiên đang bình tĩnh ngồi thưởng thức cà phê của Trần Gia Bảo thì tức giận, rón rén ngồi vào chỗ bên cạnh Trần Gia Bảo, lo lắng thì thầm với anh: “Lúc nào rồi mà anh còn tâm trạng uống cà phê vậy?”

“Sao vậy, bộ không được uống cà phê à?”

Trần Gia Bảo đặt ly cà phê xuống, trên miệng vẫn mang theo một nụ cười đùa giỡn.

Lê Thanh Vân lo lắng nói: “Trời ơi, anh làm sao vậy, không thấy phía đối diện người đông khí thế mạnh à, hơn nữa hậu đài của họ còn là nhà họ Lục, chuyện này nếu không xử lý tốt, chúng ta sẽ bị tổn thất nhiều lắm đấy. Bây giờ anh tranh thủ gọi người của nhà họ Tần và nhà họ Kiều đến nói chuyện, nói

không chừng nhà họ Lục còn nể tình mà tha cho chúng ta một lần.”

“Bọn họ tha cho chúng ta một lần?”

Trần Gia Bảo liếc một cái về phía đám người Mã Cảnh Hồng, trong mắt loé lên nét khinh thường, cười khẩy một cái rồi lắc đầu: “Một đám lưu manh ô uế mà thôi, tôi đường đường là võ sư, giơ tay nhấc chân là cũng đủ đè bẹp bọn chúng, sao lại để họ tha cho chúng ta một lần?”

“Võ sư? Anh tưởng mình đang quay phim điện ảnh à, cho dù anh có là cao thủ Thái Cực quyền đi chăng nữa cũng vô ích, lúc nào rồi mà anh còn đùa với tôi, người ta lo muốn chết.”

Lê Thanh Vân trợn ngược mắt. Cô ta chưa từng tiếp xúc với võ đạo, nên không biết hàm nghĩa bên trong hai chữ “Võ sư”, cứ nghĩ Trần Gia Bảo đang nói đùa, nên càng thêm lo lắng trong lòng.

Trần Gia Bảo thấy cô ta lo sợ nên đỏ mặt, mang theo một vẻ đẹp khác mọi lúc, khó tránh rung động trong lòng, cúi người ghé vào tai Lê Thanh Vân nói nhỏ: “Không bằng thế này, bây giờ chúng ta cược một ván đi, nếu như một lát tôi có thể khiến tên Mã Cảnh Hồng quỳ xuống xin lỗi thì cô hôn tôi một cái, thấy thế nào? “

Lê Thanh Vân lần đầu tiên bị người khác giới gạ gẫm, nhất là trong tình thế căng thẳng, nguy hiểm như bây giờ càng làm cô ta có cảm giác đang hẹn hò lén lút, trong chốc lát mặt cô còn đỏ hơn, đỏ lan đến cổ, cô vô thức trợn ngược mắt với Trần Gia Bảo, đôi mắt ngập nước, khẽ cắn môi, nói: “Anh… Anh đừng bốc phét, tôi không tin anh có thể tự mình giải quyết hết bọn họ, nếu như anh thua thì sau này phải nghe theo một điều kiện của Thanh Vân.”

“Được!”

Trần Gia Bảo tự đắc cười một tiếng.

Lê Thanh Vân bị Trần Gia Bảo chọc ghẹo lần này xong thì cũng thả lỏng tâm trạng vốn đang căng như dây đàn của cô, sau đó nói: “Tôi còn chưa nói ra điều kiện gì mà anh đã đồng ý, anh không sợ tôi đưa ra điều kiện gì quá đáng sao?”

“Đừng lo, bởi vì tôi chưa thua cược với bất kỳ cô gái xinh đẹp nào.”

Trần Gia Bảo tự tin nói.

“Bốc phét.”

Lê Thanh Vân hiển nhiên không tin.

Hai người phía bên này thì thầm to nhỏ như đang tán tỉnh nhau.

Mã Cảnh Hồng ở phía còn lại càng lúc càng kiêu căng, ông ta cười lớn: “Tạ Anh Dũng, tao thừa nhận Hòa Bình là địa bàn của mày, nhưng đáng tiếc, đây là tỉnh thành, cho dù mày có là gia chủ nhà họ Tạ, thì ở đây mày cũng phải khom lưng cúi gối quỳ xuống xin lỗi tao, còn phải gọi tao haitiếng ‘ông nội’, nói không chừng tâm trạng tao tốt hơn còn tha cho mày một lần, còn không thì chắc có lẽ mày khó mà toàn thây quay về Hòa Bình.”

Đe doạ, một sự đe doạ đầy ngạo mạn!

Chương 711

Chương 711

Tạ Anh Dũng đường đường là gia chủ nhà họ Tạ, là sự tồn tại có một không hai ở Hòa Bình, sao có thể quỳ xuống xin lỗi kẻ thù ở một chỗ đông người này?

Lập tức, Tạ Anh Dũng thô bạo đập bàn, đứng xộc dậy, nói: "Mã Cảnh Hồng, mày là cái thá gì mà dám ra lệnh cho ông đây quỳ xuống xin lỗi mày? Đừng nghĩ có nhà họ Lục chống lưng thì dám làm càng trước mặt tao, cẩn thận nhà họ Tạ tao một sống hai chết với mày!"

"Một sống, hai chết? Chỉ dựa vào mày thôi á?"

Mã Cảnh Hồng cười lớn như nghe được một câu chuyện cười hài hước nhất trên đời, khinh khỉnh nói: "Nhà họ Tạ nhỏ nhoi bọn mày cũng đòi lớn lối với nhà họ Lục. Bây giờ tao hối hận rồi, tao không chỉ muốn mày quỳ xuống xin lỗi tao mà còn muốn gọi cả con ả thuộc hạ của mày lần trước nữa, đến đây rồi để ông chơi đùa ba ngày, tao nhớ ả tên là Hàn Đông Vy đúng không, chậc chậc, đúng là xinh đẹp tuyệt trần, làm tao mãi không quên được."

Đột nhiên, sau lưng Tạ Anh Dũng vang lên một giọng nói tuy nhàn nhạt nhưng vẫn nghe rõ sự giận dữ: "Ý ông là, nữ thuộc hạ mà trước kia ông muốn chơi đùa tên Hàn Đông Vy?"

Giây tiếp theo, Trần Gia Bảo đứng lên khỏi chỗ ngồi, trong mắt lóe lên sát khí.

Hàn Đông Vy là người phụ nữ của anh, nói đúng hơn là người phụ nữ đầu tiên xác định mối quan hệ với anh ngay sau khi anh xuống núi. Mã Cảnh Hồng dám cả gan có suy tưởng đồi bại với Hàn Đông Vy, việc này đã kích dậy động cơ giết người của Trần Gia Bảo.

Ai chạm vào vảy ngược của rồng đều đáng bị giết!

Người phụ nữ của Trần Gia Bảo chính là vảy ngược của anh!

Nhìn thấy Trần Gia Bảo đứng dậy, Tạ Anh Dũng thở hắt một hơi trước, sau đó là dành một khoảng thời gian mặc niệm cho Mã Cảnh Hồng.

"Đúng rồi, ông đây đúng là muốn chơi đùa với Hàn Đông Vy, xong rồi tao còn phải giao ả cho anh em tao chơi đùa thêm ba ngày ba đêm nữa, mày không chịu thì cũng phải chịu."

Mã Cảnh Hồng càng thêm kiêu căng, đột nhiên ông ta nhìn thấy Lê Thanh Vân ở một góc, ngay lập tức cảm thấy vô cùng chấn động, chỉ vào Lê Thanh Vân, thèm muốn nói: "Còn cô ta nữa, hôm nay tao sẽ chơi cô ta trước, hai ngày nữa sẽ đến Hàn Đông Vy. Hì hì, có thể 'chơi' một người phụ nữ xinh đẹp thế này thì có tổn thọ mười năm tao cũng mãn nguyện."

Từ khi nào Lê Thanh Vân phải chịu đựng sự sỉ nhục như vậy, cô ta run lên vì tức giận, nói không nên lời.

Ánh mắt Trần Gia Bảo càng lạnh hơn nữa, nói: "Ông muốn tổn thọ đúng không? Tôi cho ông vừa lòng, hơn nữa còn giúp ông một bước lên mây, nửa đêm nay chính là thời hạn cuối cùng của ông. Bây giờ là tám giờ ba mươi, ông còn sống được bốn giờ nữa. Đương nhiên, tôi đảm bảo, trong bốn giờ cuối cùng của đời mình, ông sẽ hiểu được thế nào là mới một ngày mà tưởng ba thu."

Trong mắt Trần Gia Bảo ngập tràn sự hung tợn, sống chết chỉ dựa vào một câu của anh!

Tạ Anh Dũng và Lê Thanh Vân hoảng hốt thốt lên một tiếng, thấy qua kẻ ngang ngược rồi, nhưng chưa thấy ai ngang ngược đến vậy.

Điều khác biệt là, Tạ Anh Dũng biết rằng Trần Gia Bảo đã nói là sẽ làm, ngoài sự hả hê thì ông ta cũng thầm thương tiếc cho Mã Cảnh Hồng.

Về phần Lê Thanh Vân, cô ta không hề biết thực lực thật sự của Trần Gia Bảo, cô ta còn cho rằng Trần Gia Bảo đang tỏ vẻ, mặc dù anh có vẻ rất hung tàn nhưng cô ta vẫn nghĩ anh chỉ đang tỏ vẻ, cô ta không tin Trần Gia Bảo thật sự làm được.

Bàn cờ này đánh rất tốt.

Đôi mắt của Tạ Anh Dũng nhìn lướt qua một lượt rồi cười ha ha, một lần nữa ngồi xuống với dáng vẻ đầy kinh nghiệm như đang chờ xem kịch vui.

Lê Thanh Vân nhìn một vòng xung quanh. Đối mặt với người có danh tiếng lừng lẫy ở thành phố Hòa Bình này, cô ta càng nhìn càng sợ hãi, vội vàng nhẹ giọng nói: "Ông chủ Tạ, bây giờ tình hình khẩn cấp nên Trần Gia Bảo mới không thể gọi điện thoại nhờ người giúp đỡ. Hay là ngài gọi cho nhà họ Tần hoặc cô Kiều để bọn họ tự mình đến xử lý đi ạ."

"Gọi điện thoại á? Gọi để làm cái gì? Có người đã tự đưa đến cửa tìm chết thì chúng ta chỉ cần ngồi xem kịch vui là được rồi."

Tạ Anh Dũng tự tin cười nói.

Trần Gia Bảo là một bậc thầy võ thuật. Trong nháy mắt, anh có thể bóp chết Mã Cảnh Hồng như bóp chết một con kiến vậy. Mã Cảnh Hồng không biết sống chết lại dám đi ngấp nghé Hàn Đông Vy thì đây chắc chắn chính là kết quả thảm thương của ông ta.

Nếu bây giờ Tạ Anh Dũng mà gọi điện cho nhà họ Tần hay nhà họ Kiều thì chẳng phải đang làm điều thừa à?

Chương 712

Chương 712

Lê Thanh Vân im lặng không nói gì một hồi. Trước kia Trần Gia Bảo kiêu ngạo thì cũng thôi đi, dù sao vẫn còn trẻ nên dễ bị tức giận. Nhưng tại sao một người trưởng thành, dày dặn kinh nghiệm như ông chủ Tạ vậy mà lại làm chuyện điên rồ cùng Trần Gia Bảo chứ?

"Đều tại Trần Gia Bảo lây bệnh mà. Thật tức chết đi được!"

Lê Thanh Vân hung hăng trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo đang đứng đằng sau lưng.

Ở bên này, sự chú ý của Mã Cảnh Hồng toàn bộ đều dừng trên người Trần Gia Bảo. Tuy ông ta đeo một cặp kính viền vàng nhưng vẫn dùng ánh mắt bỉ ổi như trước nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên ý khinh thường, nói: "Buồn cười thật, tuổi cậu cũng không lớn nhưng giọng điệu thì lại không hề nhỏ. Cậu nghĩ cậu là ai chứ, phán quan ở dưới địa phủ à?

Vậy mà cũng dám ngồi phán tuổi thọ của tôi? Cậu nên biết hậu quả khi cậu nói những điều này với tôi chính là trực tiếp biến mất khỏi thế giới này. Nếu như cậu không muốn chết thì lập tức, ngay bây giờ quỳ xuống gọi hai tiếng ông nội cho tôi."

Dưới ánh mắt của biết bao người vậy mà ông ta cũng dám đe dọa một cách trắng trợn và nhục nhã như thế.

Lê Thanh Vân không nén được một tiếng kêu sợ hãi, giống như kiến bò trên chảo nóng vậy. Nếu như người nhà họ Kiều và nhà họ Tần ở đây thì chắc chắn có thể xử lý hoàn cảnh khó khăn trước mặt này một cách thuận lợi. Nhưng mà Trần Gia Bảo và Tạ Anh Dũng cũng không biết sao lại phát điên, dường như không hề để đám người Mã Cảnh Hồng kia vào mắt.

Thật sự khiến Lê Thanh Vân vừa bực vừa cuống.

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Vậy thì ông lại không biết người đang đứng trước mặt ông đây là kiểu người luôn ăn trên ngồi trước rồi. Chỉ cần một câu nói của Trần Gia Bảo tôi đây cũng đủ để ông chết rồi. Nếu như ông không tin thì có thể thử một lần."

"Mẹ nó, ông đã cho mặt mũi còn không biết thân biết phận. Vậy thì ông đây sẽ đánh cậu đến tàn phế, sau đó luân phiên cưỡng hiếp cô bé đằng sau cậu."

Mã Cảnh Hồng cực kỳ tức giận, trực tiếp xách cái ghế dựa ở bên cạnh lên ném về phía đầu Trần Gia Bảo.

Lần ném này vừa nhanh vừa mạnh, chứa đầy sức lực. Có thể thấy nó đã được Mã Cảnh Hồng tập luyện một thời gian dài.

Lê Thanh Vân liền kêu lên sợ hãi, nhắm mắt lại không dám nhìn.

Tạ Anh Dũng lắc đầu, ánh mắt nghiền ngẫm, nhẹ giọng khinh thường nói: "Ông ta còn dám chủ động đánh nhau với Trần Gia Bảo, thật là ngu xuẩn."

Khi thấy cái ghế sẽ lập tức đập vào đầu Trần Gia Bảo đến máu chảy đầu rơi, trên khuôn mặt hèn hạ của Mã Cảnh Hồng đã bắt đầu xuất hiện sự đắc ý cùng vẻ mặt khát máu.

Bỗng nhiên một bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài xuất hiện ở trong tầm mắt của Mã Cảnh Hồng và những người đằng sau ông ta. Ngay sau đó, đôi tay này giơ lên cầm ghế dựa.

Một tay Trần Gia Bảo cầm lấy ghế, vẻ mặt khinh thường, giọng điệu lạnh lùng nói: "Là ai cho ông can đảm đến đánh nhau với tôi thế?"

"Gì cơ?"

Mã Cảnh Hồng hoảng sợ muốn lấy lại ghế dựa nhưng rút mấy cái thấy nó không hề động đậy thì không khỏi càng kinh hoàng hơn.

Trong nháy mắt, tay còn lại của Trần Gia Bảo đột nhiên nắm lấy tóc của Mã Cảnh Hồng, cầm đầu của ông ta rồi dùng sức đập mạnh xuống bàn ăn bằng gỗ màu đen.

Mọi người chỉ nghe thấy "Uỳnh"

một tiếng, dường như ngay cả cái bàn ăn bằng gỗ này cũng rung lên. Trong chớp mắt, Mã Cảnh Hồng kêu lên một tiếng thảm thiết, máu đằng sau gáy chảy như suối.

Lê Thanh Vân vẫn nhắm chặt hai mắt lại. Lúc đầu cô ta còn tưởng là tiếng kêu thảm thiết đó là của Trần Gia Bảo nên tim không khỏi đập nhanh, nhưng sau đó cảm thấy giọng điệu hình như không giống lắm. Lê Thanh Vân dè dặt mở hai mắt ra, sau khi nhìn thấy một màn trước mắt, trước tiên là thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay sau đó trong lòng thấy kinh hãi.

Ở đằng kia, vẻ mặt Tạ Anh Dũng vẫn như cũ, giống như đã biết trước sẽ xảy ra việc này rồi.

Đám người Mã Cảnh Hồng mang đến cũng bị sợ đến ngây người.

Chương 713

Chương 713

Mã Cảnh Hồng là ai? Đó chính là người nổi tiếng ở Bình Hóa, hơn nữa cũng sẽ nhanh chóng trở thành họ hàng với nhà họ Lục giàu có. Đối mặt với thân phận hiển hách như vậy của Mã Cảnh Hồng mà Trần Gia Bảo không những dám đánh trả, mà còn ra tay độc ác như thế. Dù bọn họ có là người có máu mặt, nổi tiếng một phương thì trong nhất thời cũng chỉ ngây ra một chỗ, không kịp phản ứng lại.

Mã Cảnh Hồng ấn lại máu đang chảy như mưa trên đầu mình, dường như muốn phát điên lên. Hai tay ông ta giãy giụa định trốn thoát ra khỏi tay Trần Gia Bảo, vừa kêu to: "Con mẹ nó, cậu dám đánh tôi à? Cậu tiêu rồi, tôi nói cho cậu biết, cậu tiêu thật rồi.

Không chỉ nhà họ Mã chúng tôi không bỏ qua cho cậu mà cả nhà họ Lục cũng sẽ đối phó với cậu. Cậu chắc chắn không thoát ra khỏi được thành phố này."

Lê Thanh Vân sợ hãi kêu lên. Tuy cô ta nhìn Mã Cảnh Hồng bị đánh cũng rất hả giận nhưng hậu quả của nó cũng nghiêm trọng không kém. Nếu đúng như lời của Mã Cảnh Hồng thì nhà họ Lục sẽ nhanh chóng có đám cưới với nhà họ Mã. Bây giờ Trần Gia Bảo đánh Mã Cảnh Hồng cũng giống như trực tiếp cho nhà họ Lục một cái bạt tai, bọn họ chắc chắn sẽ không ngồi im mặc kệ.

Đến lúc đó dù có nhà họ Kiều và nhà họ Tần đứng ra giảng hòa thì nhà họ Lục cũng sẽ không từ bỏ ý định.

Nghĩ đến đây, Lê Thanh Vân càng lo lắng. Cô ta hy vọng Trần Gia Bảo dừng tay lại bây giờ nói không chừng còn có thể cứu vãn lại tình hình.

Sau khi nghe thấy những lời nói đầy kiêu ngạo của Mã Cảnh Hồng, vẽ mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, nới lỏng bàn tay đang nắm lấy tóc ông ta ra.

Lê Thanh Vân thở phào, tưởng rằng Trần Gia Bảo đã suy nghĩ cẩn thận mọi việc, không so đo với Mã Cảnh Hồng nữa.

Mã Cảnh Hồng cũng nghĩ Trần Gia Bảo đang thấy sợ hãi, ôm đầu đứng lên và kiêu ngạo nói: "Nhóc con, coi như cậu còn thức…"

Nhưng Mã Cảnh Hồng còn chưa nói hết lời, sự lạnh lùng chợt lóe lên trong mắt Trần Gia Bảo. Ngoài dự đoán của mọi người, anh túm tóc Mã Cảnh Hồng lần thứ hai rồi dùng sức đập mạnh lên bàn ăn bằng gỗ, đồng thời từ trên cao nhìn xuống, nói: "Là ai cho ông can đảm tranh cãi ầm ĩ với tôi vậy?"

Mã Cảnh Hồng lại một lần nữa kêu lên thảm thiết, máu trên đầu chảy nhiều hơn, nhìn qua cực kỳ ghê rợn.

Trong chớp mắt, hai mắt Lê Thanh Vân trợn tròn, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Bỗng nhiên Trần Gia Bảo buông lỏng tay đang nắm lấy tóc Mã Cảnh Hồng ra. Trước mắt ông ta tối sầm lại, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trong mắt còn lộ ra sự sợ hãi. Mã Cảnh Hồng hoàn toàn đã bị Trần Gia Bảo đánh đến phát sợ, ngoài mạnh trong yếu nói: "Cậu…cậu đừng qua đây. Tôi chính là họ hàng thông gia của nhà họ Lục, bọn họ sẽ trả thù cậu."

Lần này, đám người có máu mặt mà Mã Cảnh Hồng mang đến cuối cùng cũng phản ứng lại.

"Mẹ nó, mày xong đời rồi nhóc con, ngay cả ông Mã mà cũng dám đánh. Mày có biết là mày gặp phiền phức lớn rồi không hả?"

"Mày lại động đến ông Mã một lần nữa thử xem, sẽ gặp được mối họa cực lớn đấy. Nhà họ Mã sẽ không tha cho mày, nhà họ Lục càng sẽ không tha đâu, ngay cả nhà họ Tạ cũng sẽ chôn cùng mày."

Đối mặt với sự ầm ĩ của mọi người, Trần Gia Bảo coi như không nghe thấy, có tai như điếc. Hai tay anh chắp đằng sau, vẻ mặt khinh thường, anh từ trên cao nhìn xuống Mã Cảnh

Hồng, tiếp tục nói: “Là ai cho ông can đảm để ao ước người phụ nữ của tôi thế?”

Lê Thanh Vân vốn dĩ định khuyên Trần Gia Bảo thì bỗng nhiên nghe thấy những lời này. Lê Thanh Vân còn tưởng Trần Gia Bảo là nói cô ta, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng lên, trái tim bình bịch đập loạn, nghĩ thầm: “Trần Gia Bảo trước mặt người khác nói mình… nói mình là người phụ nữ của anh. Đáng ghét, mình còn chưa bị anh chinh phục đâu. Đúng vậy, nhất định là mình chinh phục anh rồi.”

Nghĩ vậy, khóe miệng Lê Thanh Vân mỉm cười, đôi mắt trong veo, ngay cả lời khuyên bảo Trần Gia Bảo cũng quên mất.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo giơ chân lên, bỗng nhiên hướng về phía tay phải của Mã Cảnh Hồng, giẫm lên.

Chương 714

Chương 714

“Dừng lại!”

Nhiều người trong phòng đều hoảng hốt kêu to.

Chỉ nghe thấy hai tiếng “Răng rắc”, cánh tay phải của Mã Cảnh Hồng đã bị gãy xương đến dập nát. Chính Mã Cảnh Hồng cũng liên tục kêu thảm, giọt mồ hôi to như hạt đậu trên đầu liên tục lăn xuống, đau đến mức mặt cũng vặn vẹo, biến hình.

“Tốt lắm!”

Tạ Anh Dũng kêu to một tiếng, cười ha hả, chỉ cảm thấy cực kỳ hả giận.

Những người kia hết sức khiếp sợ, đều chạy vọt lên đằng trước định cứu Mã Cảnh Hồng.

Trần Gia Bảo bỗng liếc bọn họ, thản nhiên nói: “Ai tiến lên trước thì người đó chính là Mã Cảnh Hồng tiếp theo.”

Bọn họ vừa mới chạy đến nửa đường, nghe thấy thế vẻ mặt thoắt cái thay đổi, vội vàng dừng lại thân mình, cứng ngắc đứng yên tại chỗ.

Đừng đùa, bọn họ và Mã Cảnh Hồng cũng chỉ là đối tác hợp tác kinh doanh mà thôi. Nếu có việc thì bọn họ có thể ủng hộ Mã Cảnh Hồng, nhưng để bọn họ chịu đau khổ về thể xác giống Mã Cảnh Hồng thì có đánh chết bọn họ cũng không chịu đâu.

Trong lòng Mã Cảnh Hồng tràn đầy tuyệt vọng, trong ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo chứa đầy sự hận thù.

Trần Gia Bảo cười khinh thường. Anh lại ngồi về chỗ của mình, liếc nhìn Mã Cảnh Hồng, nói: “Tôi cho ông một cơ

hội.”

“Cái gì?”

Mã Cảnh Hồng cố nén đau đớn ở đầu và bàn tay, run rẩy đứng dậy.

Cà phê trên bàn ăn vẫn còn nóng, Trần Gia Bảo uống một ngụm cà phê, nói: “Quỳ xuống xin lỗi, tôi để một người của ông ra ngoài gọi người, còn có một cơ hội quay lại báo thù.”

Lê Thanh Vân kinh ngạc đến há hốc mồm, không thể nghĩ được Trần Gia Bảo sẽ kiêu ngạo như thế. Anh đánh Mã Cảnh Hồng thì thôi đi còn để Mã Cảnh Hồng quỳ xuống xin lỗi, thậm chí còn đường đường chính chính nói để ông ta gọi người tới báo thù.

“Trần Gia Bảo quá kiêu ngạo rồi. Anh… chẳng lẽ anh không sợ nhà họ Lục trả thù chút nào sao?”

Lê Thanh Vân nghẹn họng, chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Hai mắt Tạ Anh Dũng sáng lên, nói: “Đúng vậy. Quỳ xuống xin lỗi nếu không ông đừng hòng đi ra ngoài.”

Vẻ mặt Mã Cảnh Hồng không ngừng thay đổi, trong lòng cực kỳ hỗn loạn. Hiện tại, nơi này tập hợp rất nhiều người có máu mặt, nếu ông ta quỳ xuống xin lỗi trước mặt mọi người thì sau này chắc chắn sẽ trở thành chuyện cười trong giới kinh doanh của thành phố Hòa Bình.

Trần Gia Bảo không thèm nhìn ông ta, tiếp tục thản nhiên nói: “Nếu ông không chịu quỳ xuống xin lỗi vậy thì ở lại trong đây đi.

Tôi đảm bảo, vào mười hai giờ đêm nay, tính mạng của ông khó có thể giữ lại được.”

Mã Cảnh Hồng biến sắc. Tuy ông ta không tin Trần Gia Bảo dám giết ông ta vào rạng sáng mai nhưng ông ta biết nếu còn tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ bị Trần Gia Bảo tra tấn tiếp. Ông ta chắc chắn sẽ sống không bằng chết, sống một ngày bằng một năm… “Mẹ nó, để các người đắc ý trong chốc lát, đợi tôi gọi người nhà họ Lục đến thì xem các người còn kiêu ngạo thế nào được.

Đến khi đó, tôi sẽ tra tấn bắt đầu từ cậu, cưỡng hiếp người phụ nữ xinh đẹp này trước mặt cậu."

Nghĩ vậy, trong mắt Mã Cảnh Hồng hiện lên vẻ điên cuồng, cắn răng quỳ gối xuống trước mặt Trần Gia Bảo, nói: "Thật… thật sự xin lỗi."

Trong khách sạn Hương Tạ Lệ, Mã Cảnh Hồng quỳ xuống trước mặt mọi người nói xin lỗi, khiến Đinh Kiến Cương và những người khác nhao nhao khiếp sợ không thôi.

"Thoải mái!"

Tạ Anh Dũng cười ha ha, trong lòng dấy lên một cảm giác đã phục thù.

Mặc dù Lê Thanh Vân cảm thấy Trần Gia Bảo quá điên cuồng, nhưng bây giờ thấy Mã Cảnh Hồng thật sự quỳ xuống nói xin lỗi, trong lòng cũng có một cảm giác hả giận và phấn khích.

Khoảnh khắc tiếp theo, Mã Cảnh Hồng đứng dậy, chịu đựng cơn đau trên người và lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: "Bây giờ tôi có thể đi được chưa?"

"Có thể."

Trần Gia Bảo để cà phê xuống, nhìn cũng không thèm nhìn Mã Cảnh Hồng một cái, giống như hoàn toàn không để ông ta vào mắt, nói: "Hãy nhớ rằng, ông có thể gọi tất cả những nhân vật tai to mặt lớn mà ông biết, và tôi sẽ cho ông biết, cho dù nhà họ Lục có ủng hộ ông thì trong mắt tôi ông vẫn chỉ là một con giun dế không đáng kể."

Chương 715

Chương 715

Lê Thanh Vân trợn mắt một cái, thầm nói: "Mặc dù Trần Gia Bảo đã đủ đáng kinh ngạc trong số những người cùng trang lứa, nhưng dù sao vẫn còn trẻ tuổi và nóng tính, bây giờ chỉ dựa vào vũ lực để đánh bại Mã Cảnh Hồng, vậy mà đã thực sự cho rằng mình là bất khả chiến bại, nhà họ Lục tồn tại ở tỉnh thành kia cao cao tại thượng đến cỡ nào mà Trần Gia Bảo dám đạp gãy tay của Mã Cảnh Hồng, nhất định nhà họ Lục sẽ không bao giờ bỏ qua đâu."

Quả nhiên, Mã Cảnh Hồng lùi về phía sau mấy bước, đảm bảo thoát khỏi phạm vi tấn công của Trần Gia Bảo và đến vị trí an toàn, sau đó mới ôm lấy cánh tay gãy, hằn học nói: "Ngu ngốc, cậu nghĩ rằng Mã Cảnh Hồng tôi đây chỉ có mình nhà họ Lục làm chỗ dựa sao? Tôi cũng không ngại nói với cậu rằng, ngoại trừ Đinh Kiến Cương và những người khác, những người quan trọng nhất đã đến tỉnh lỵ cùng tôi hôm nay là nhiều lãnh đạo thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, tính cả Bình Hoá chúng ta, một nửa thế giới ngầm đã tập trung ở Hòa Bình, chỉ cần một cuộc điện thoại của ông đây là có thể gọi điện thoại cho ít nhất mấy trăm người, đến lúc đó, xem cậu còn phách lối thế nào!"

Lê Thanh Vân càng cảm thấy kinh ngạc, mặc dù cô ta là phụ nữ, nhưng cũng đã từng nghe qua về thế giới ngầm, biết rằng bọn họ đều là những kẻ tàn nhẫn giết người không chớp mắt.

"Riêng nhà họ Lục đã không thể địch nổi, Mã Cảnh Hồng lại còn có mối quan hệ với người của thế giới ngầm, ôi, bây giờ phải làm sao? Mặc kệ, cho dù lát nữa có xảy ra chuyện gì, cũng phải để Trần Gia Bảo gọi điện thoại cho nhà họ Tần và nhà họ Kiều xin giúp đỡ."

Lê Thanh Vân nghĩ vậy, cảm thấy hơi yên tâm rồi.

Sắc mặt của Tạ Anh Dũng không hề thay đổi, bởi vì ông ta biết thân phận thật sự của Trần Gia Bảo, chính là ông trùm chân chính của thế giới ngầm. Đương nhiên, mặc dù trước mắt Trần Gia Bảo chỉ nắm một nửa thế giới ngầm, nhưng muốn thu phục một nửa thế lực kia cũng chỉ là vấn đề thời gian, hiện tại Mã Cảnh Hồng lại dùng thế lực thế giới ngầm để uy hiếp Trần Gia Bảo, chẳng phải là đang múa rìu qua mắt thợ sao?

Trần Gia Bảo nhíu mày, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Có nhiều người của thế giới ngầm đến nơi này à? Thú vị."

Giọng của Trần Gia Bảo rất nhỏ, cho nên không ai nghe được lời anh nói, Mã Cảnh Hồng còn tưởng Trần Gia Bảo sợ hãi, không nhịn được, cười lớn: "Thằng nhóc kia, không phải vừa rồi mày còn rất hung hăng sao, nói rằng sau mười hai giờ đêm thì mạng tao khó giữ sao, thế nào, bây giờ đã biết sợ rồi à? Tao cho mày biết, bây giờ đã quá muộn rồi! Có gan thì mày cứ đứng đây đợi đi, không lâu nữa tao sẽ gọi nhà họ Lục và người của thế giới ngầm tới, không những đánh gãy tay chân của mày, để Tạ Anh Dũng quỳ xuống ăn phân chó trước mặt tao, còn cho người thay phiên nhau làm cô bé sau lưng mày, đây chính là hậu quả khi mày đắc tội với Mã Cảnh Hồng tao!"

Sắc mặt Lê Thanh Vân đỏ lên, tức giận vô cùng.

Đột nhiên, một tiếng "Cốp"

vang lên, cốc cà phê trong tay Trần Gia Bảo đã đáp xuống đầu Mã Cảnh Hồng, cà phê nóng hổi chảy xuống phủ cả khuôn mặt của Mã Cảnh Hồng.

Mã Cảnh Hồng lập tức kêu lên thảm thiết, hai mắt tối sầm, liên tục lùi về sau mấy bước.

Một lát sau, Trần Gia Bảo lên tiếng: "Đừng bao giờ có ý định khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi, cũng đừng bao giờ mở miệng nói những lời nhục nhã người phụ nữ bên cạnh tôi, bởi vì ông sẽ không bao giờ chịu đựng nổi hậu quả đâu."

Lê Thanh Vân cảm thấy thật hả giận, lại có cảm giác an toàn khi được Trần Gia Bảo bảo vệ, không khỏi nhớ đến việc trước đây không lâu Trần Gia Bảo còn nói mình là người phụ nữ của anh, sắc mặt càng đỏ bừng lên, trong lòng dấy lên cảm xúc khác thường.

Trong lòng Mã Cảnh Hồng phẫn nộ vô cùng, hung tợn trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo: “Mày cứ đợi đấy, chúng ta đi!”

Vừa dứt lời, Mã Cảnh Hồng dẫn đầu đám người Đinh Kiến Cương vội vàng rời khỏi khách sạn Hương Tạ Lệ, dáng vẻ như chó nhà có tang.

Bước ra khỏi khách sạn, Mã Cảnh Hồng tức giận nặng nề hừ một tiếng, cố nén đau đớn, rút điện thoại di động ra, bấm ra một dãy số: “Hồng Mai, chú hai của con đây, đại thiếu gia Lục Hán Dương có đang ở bên cạnh con không? Con còn hỏi chú có chuyện gì sao? Mẹ nó, chú vừa mới bị người ta đánh ở trong khách sạn Hương Tạ Lệ…”

Cùng lúc đó, ở trong khách sạn.

Trần Gia Bảo lại gọi nữ phục vụ mặc vớ đen đến, lại tiếp tục gọi một cốc Cappuccino, bình chân như vại nhấp một ngụm.

Chương 716

Chương 716

Tạ Anh Dũng giơ ngón tay cái lên, cười lớn: "Gia Bảo, lúc nãy cậu làm rất tốt, tên Mã Cảnh Hồng này thật sự cho rằng chỉ cần tìm được chỗ dựa trong thành phố này thì có thể chạy đến giương oai trước mặt chúng ta, mắt chó của ông ta chắc chắn là bị mù rồi!"

Trần Gia Bảo cười nhạt một tiếng, đặt cà phê xuống: "Một con chó nhà có tang tự cho là đúng thôi!"

Lê Thanh Vân trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một lát rồi nói: "Được rồi, được rồi, biết anh giỏi rồi, bây giờ có thể gọi điện thoại cho nhà họ Tần và nhà họ Kiều để bọn họ đến đấy xử lí chuyện kế tiếp không?"

Trần Gia Bảo kỳ quái hỏi: "Tại sao phải gọi điện thoại cho bọn họ?"

Lê Thanh Vân bày ra dáng vẻ hiểu rõ Trần Gia Bảo, tự mình phân tích: "Lần này Mã Cảnh Hồng đi chắc chắn sẽ gọi người của nhà họ Lục đến, hơn nữa còn gọi thêm rất nhiều kẻ liều mạng của thế giới ngầm, những người này tuyệt đối không phải là người mà chúng ta có thể địch lại đâu. Nếu như anh không có ý định để nhà họ Tần và nhà họ Kiều giải quyết vấn đề thì làm sao có thể để Mã Cảnh Hồng đi gọi người đến hỗ trợ, mà anh lại yên tâm ngồi đây uống cà phê được?"

Trần Gia Bảo cười khẽ, chậm rãi lắc đầu: "Tôi sẽ không gọi điện thoại cho nhà họ Kiều và nhà họ Tần, cứ coi như Mã Cảnh Hồng mang nhiều người tới, thế lực có lớn đến đâu, thì chỉ cần một mình Trần Gia Bảo tôi là đủ."

Tạ Anh Dũng gật đầu, cười nói: "Được, không hổ danh là Gia Bảo, quả nhiên rất khí phách, vậy thì tôi sẽ ở đây, chờ xem trò hay."

Ban đầu Lê Thanh Vân rất coi thường, còn tưởng rằng Trần Gia Bảo đang thể hiện trước mặt cô ta, nhưng cô ta phát hiện ra, thái độ của Trần Gia Bảo rất nghiêm túc, điều đó có nghĩa là Trần Gia Bảo thật sự cho rằng như thế. Cô ta kinh ngạc, không nhịn được mà thốt lên: "Anh thật sự không có ý định gọi điện thoại sao?"

Trần Gia Bảo lắc đầu.

Lê Thanh Vân cười khan, nói: "Vậy thì… tôi đoán là, có phải anh dự định thả bồ câu cho Mã Cảnh Hồng, sau đó thừa dịp chạy đi?"

"Trần Gia Bảo cao cao tại thượng, sao lại phải lén lút chạy đi?"

Trần Gia Bảo hỏi ngược lại.

Không gọi điện thoại, cũng không chạy đi?

Lê Thanh Vân kinh ngạc thốt lên: "Vậy… anh thật sự định cứ thế ở đây chờ Mã Cảnh Hồng gọi người đến à?"

"Đương nhiên, Trần Gia Bảo tôi luôn luôn đã nói là làm, nói chờ ông ta, thì tất nhiên là sẽ chờ ông ta."

Trần Gia Bảo nói rất hiển nhiên.

Đôi mắt đẹp của Lê Thanh Vân lập tức trừng lớn lên, không nhịn được mà sốt ruột khuyên nhủ: "Trần Gia Bảo, anh điên rồi sao? Anh ngồi đây chờ không phải là đang chờ chết sao?"

"Sai rồi, không phải chờ chết, mà chờ Mã Cảnh Hồng đi tìm cái chết."

Trần Gia Bảo tự tin cười nói: "Trước đó tôi đã nói với cô, tôi đường đường là một võ sư, trong mắt tôi, Mã Cảnh Hồng chỉ là sâu bọ, tôi có thể nghiền ép bọn họ dễ như trở bàn tay. Cô nói xem, một con kiến nhỏ bé, cứ coi như gọi thêm một bầy kiến đến, thì sao có thể đe dọa nổi một người khổng lồ?"

Trần Gia Bảo nhíu mày, điệu bộ đương nhiên, nhưng Lê Thanh Vân lại thật sự sốt ruột, dưới góc nhìn của cô ta, hành động này của Trần Gia Bảo không khác gì đang tìm cái chết.

"Gia Bảo, anh nghe tôi nói này, nhân lúc bọn họ còn chưa đến, chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này trước đã…"

Lê Thanh Vân vẫn vội vàng khuyên nhủ.

Đột nhiên, cô ta còn chưa nói xong, Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, dang hai tay ôm trọn Lê Thanh Vân vào lòng.

Tạ Anh Dũng trừng mắt, lập tức cúi đầu nhìn điện thoại, ra vẻ không thấy gì, mặc dù Tạ Cẩm Tú đã xác lập quan hệ với Trần Gia Bảo, trên danh nghĩa mà nói thì Tạ Anh Dũng cũng được coi là bố vợ của Trần Gia Bảo, nhưng mà hết cách rồi, ông ta cũng không thể nào cấm cậu con rể này hái hoa ngắt cỏ, thậm chí, cứ cho là Tạ Cẩm Tú ở đây cũng không thể nào cấm được.

Chương 717

Chương 717

Sắc mặt Lê Thanh Vân bỗng chốc đỏ bừng lên, vội vàng giãy giụa, muốn rời khỏi lồng ngực của Trần Gia Bảo, nhưng lại không thể làm được. Cô ta theo bản năng nhìn Tạ Anh Dũng một chút, sau khi nhìn thấy thấy Tạ Anh Dũng giống như không "chú ý"

đến tình cảnh bên này, đành bỏ cuộc, ngoan ngõan nằm trong lòng Trần Gia Bảo, nhỏ giọng nói: "Anh… Anh thả tôi ra."

"Thả cô ra cũng được."

Trần Gia Bảo vòng tay ôm lấy eo thon của Lê Thanh Vân, cảm nhận sự mềm mại trong lồng ngực, cười nói: "Tôi nhớ trước đây tôi có cá cược với cô, nếu như Mã Cảnh Hồng quỳ xuống xin lỗi, cô sẽ hôn tôi một cái, bây giờ cô thua rồi, có phải là nên thực hiện lời hứa rồi hay không?"

"A?"

Lê Thanh Vân trợn tròn mắt, bây giờ mới nhớ đến chuyện cô ta thua cược với Trần Gia Bảo, khuôn mặt vốn dĩ đã đỏ bừng, bây giờ còn đỏ thêm, nhỏ giọng thẹn thùng nói: "Cái này… không hay lắm đâu?"

Cũng không phải cô ta không muốn thân mật với Trần Gia Bảo, chẳng qua cô ta cảm thấy, bây giờ Tạ Anh Dũng vẫn còn đang ở bên cạnh, cho dù cô ta có to gan lớn mật đến đâu, thân mật với Trần Gia Bảo ngay trước mặt người quen cũng sẽ cảm thấy xấu hổ, nếu như đang ở một nơi nào đó không có ai…

Trần Gia Bảo khẽ cười, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh mượt mà của Lê Thanh Vân: "Cá cược với Trần Gia Bảo tôi, chưa từng có người dám quịt, kể cả là phụ nữ đẹp cũng không được, thế nhưng bây giờ tôi có thể cho cô một cơ hội."

“Cái gì… cơ hội gì?”

Lê Thanh Vân nghe thấy có thể không thân mật với Trần Gia Bảo, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng đồng thời trong lòng cũng thoáng qua chút mất mát.

Trần Gia Bảo nói: “Chúng ta tiếp tục đánh cược, sau khi Mã Cảnh Hồng dẫn người đến, vẫn sẽ phải quỳ xuống nhận sai, nếu như tôi thua, vậy thì món nợ này coi như xí xóa, nếu như cô thua, không những phải hôn tôi một cái, còn phải đồng ý với tôi một điều kiện.”

Lê Thanh Vân trừng lớn mắt, nhìn Trần Gia Bảo như một con sói xám chuyên ăn thịt thỏ trắng.

“Đồng ý với anh một điều kiện? Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn sẽ càng quá trớn hơn việc hôn anh một cái, không lẽ…

không lẽ là muốn mình đi thuê nhà nghỉ cùng với anh?”

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lê Thanh Vân càng thêm đỏ bừng, trong lòng vừa do dự vừa suy nghĩ, lập tức cắn răng, dù sao cô ta cũng cảm thấy tuyệt đối không thể nào có chuyện Mã Cảnh Hồng tiếp tục quỳ xuống xin lỗi Trần Gia Bảo, ngay lập tức nói: “Được, tôi đồng ý với anh.”

“Trừ phi là kỳ tích xảy ra chứ nếu không tôi tuyệt đối sẽ không thua anh.” Lê Thanh Vân tràn đầy lòng tin.

Cho dù bây giờ Mã Cảnh Hồng dẫn nhà họ Lục hay là các ông lớn của thế giới ngầm đến thì cũng tuyệt đối không thể nào bị một mình Trần Gia Bảo hù được.

“Vậy cô cứ ngoan ngoãn nhìn xem tôi sẽ sáng lập ra kỳ tích như thế nào.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng rồi buông lỏng eo thon nhỏ của Lê Thanh Vân ra.

Lê Thanh Vân như phản xạ có điều kiện vội vàng thoát khỏi lồng ngực Trần Gia Bảo, vừa sửa sang lại bộ váy công sở màu đen của mình vừa cúi đầu lén nhìn vào mắt Trần Gia Bảo, sắc mặt cô ta đỏ đến mức có thể chảy ra nước.

Hơn mười phút sau, đột nhiên Trần Gia Bảo để cà phê xuống rồi nói với ánh mắt vui đùa: “Bọn họ tới.”

Tạ Anh Dũng chấn động, Lê Thanh Vân cũng âm thầm thất kinh.

“Hả? Ở đâu?”

Cô ta vội vàng nhìn quanh sảnh chính khách sạn nhưng chỉ thấy trừ bàn bọn họ ra thì bên trong sảnh hoàn toàn không có nhiều người.

Trần Gia Bảo bĩu môi nói: “Nhìn ra ngoài cửa sổ.”

Tạ Anh Dũng và Lê Thanh Vân nghe vậy mới nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhất thời chỉ thấy đột nhiên có hơn ba mươi chiếc xe màu đen có vẻ rất phô trương dừng ở lối đi bộ dưới ánh đèn neon chiếu rọi ngoài cửa sổ.

Sau vài phút, cửa xe đồng loạt được mở ra, một trăm người đàn ông cao to mặc áo đen với vẻ hung thần ác sát bước ra, mà người đi phía trước chính Mã Cảnh Hồng quấn băng bó thạch cao. Ở bên cạnh Mã Cảnh Hồng còn có một cô gái xinh đẹp mặc váy màu đỏ và tất chân màu da.

Dĩ nhiên tuy cô ta đẹp thì có đẹp, nhưng nếu như nói riêng về vẻ ngoài thì vẫn còn thua Lê Thanh Vân một chút.

Chương 718

Chương 718

“Trời ạ, nhiều người vậy à…” Lần đầu tiên Lê Thanh Vân nhìn thấy cảnh tượng thế này nên hơi choáng váng hoa mắt.

Mặc dù Mã Cảnh Hồng còn chưa đi vào, nhưng nhìn dáng vẻ hung hăng của bọn họ là Lê Thanh Vân biết chắc chắn Mã Cảnh Hồng sẽ thật sự chặt đứt tứ chi Trần Gia Bảo!

Lê Thanh Vân vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo vì cô ta vốn cho là sẽ nhìn thấy vẻ mặt thất kinh của Trần Gia Bảo, vậy mà lại khiến cô ta thất vọng.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo rất lạnh nhạt, thậm chí khóe miệng còn có vẻ vui vẻ và thú vị.

Tất cả đều ung dung nhẹ nhàng như thế.

Lê Thanh Vân ngạc nhiên nói: “Anh không sợ sao?”

“Sợ?” Trần Gia Bảo cười khẽ rồi lắc đầu nói: “Một con sư tử hung mãnh chưa bao giờ để ý bầy dê nhiều hay ít, bọn họ trong mắt tôi chỉ là một đám ô hợp mà thôi, mắc gì tôi phải sợ?”

“Mạnh miệng, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Lê Thanh Vân bất đắc dĩ, mặc dù trong lòng cô ta sợ nhưng cũng biết nếu tiếp tục ở lại đây thì chắc chắn kết quả rất bi thảm, nhưng cô ta vẫn ngồi yên ở bên cạnh Trần Gia Bảo mà không muốn chạy trốn một mình.

Trần Gia Bảo tự tin nói: “Được rồi, cô cứ ngoan ngoãn ngồi đây đi, chờ thua cược với tôi đi.”

Vào giờ phút này Lê Thanh Vân thật hi vọng có thể thua Trần Gia Bảo, cho dù đi ra ngoài thuê phòng cùng Trần Gia Bảo cũng tốt hơn ở lại đây.

Trong lúc hai người nói chuyện thì Mã Cảnh Hồng đã dẫn đám người ùn ùn đi vào khách sạn dọa cho sắc mặt nhân viên khách sạn Hương Tạ Lệ trắng bệch mà không dám tiến lên hỏi chuyện.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới trước mặt Trần Gia Bảo rồi vây ba người Trần Gia Bảo, Lê Thanh Vân và Tạ Anh Dũng vào giữa đến mức nước chảy cũng không lọt.

Mà bên ngoài lối đi bộ khách sạn vẫn lục tục có những chiếc xe màu đen chạy tới, những người đàn ông cao to tiếp tục ùn ùn cuồn cuộn đi từ bên trong ra, chỉ nhìn sự phô trương này thôi cũng đủ dọa người.

Lê Thanh Vân lớn đến như vậy mà đây vẫn là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi rồi vô thức nắm lấy ống tay áo Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, vỗ vỗ mu bàn tay Lê Thanh Vân ý bảo cô ta đừng lo lắng.

Đứng phía trước tất cả mọi người là Mã Cảnh Hồng và cô gái xinh đẹp mặc váy đỏ.

“Chú hai, là bọn họ đánh chú à?” Cô gái mặc váy đỏ khinh thường nhìn nhóm Trần Gia Bảo, trên đường tới đây cô ta đã nghe nói những người này chỉ tới từ nhà họ Tạ ở Hòa Bình, hoàn toàn chỉ là một con kiến nhỏ bé ở trước mặt nhà họ Lục khổng lồ.

Nhưng khi cô ta nhìn thấy Lê Thanh Vân xinh đẹp hơn cô ta thì khẽ cau mày, trong mắt lóe lên vẻ ghen tỵ.

Cô ta tên là Mã Hồng Mai, người làm đám cưới với Lục Hán Dương chính là cô ta.

Ngày hôm qua cô ta và chú Hai – Mã Cảnh Hồng cùng đến tỉnh thành để bàn nghi thức đính hôn với nhà họ Lục, vốn là cô ta còn tính tối nay cùng cậu cả Lục Hán Dương ăn bữa tối dưới ánh nến. Nhưng trong lúc đang nghĩ đến bữa tối lãng mạn dưới ánh nến được một nửa đã nghe thấy tin chú Hai cô ta bị người ta đánh, chọc cô ta tức điên nên lập tức chạy tới.

Về phần Lục Hán Dương, vốn cũng muốn đi cùng nhưng tạm thời bị chị anh ta gọi đi.

Mặc dù trong lòng Mã Hồng Mai rất không vui nhưng cô ta vẫn rất sợ chị gái Lục Hán Dương, đó là sự sợ hãi xuất phát từ tận sâu trong lòng, giống như cô ta không có chút riêng tư gì ở trước mặt Lục Bảo Ngọc, điều này cũng làm cho cô ta giận mà không dám nói gì.

Cũng may chính miệng cậu cả Lục Hán Dương đã hứa với cô ta cứ đến khách sạn Hương Tạ Lệ trước, lát nữa anh ta sẽ chạy tới.

“Chỉ cần cậu cả Lục Hán Dương tới đây thì tất cả những người trước mắt này đều sẽ chết không có chỗ chôn!”

Mã Hồng Mai thầm cười lạnh trong lòng.

“Không sai, chính là bọn họ!” Mã Cảnh Hồng phấn khích vì tìm được núi dựa, ông ta chỉ vào Trần Gia Bảo, hung tợn nói: “Nhất là cậu ta, trên đầu chú còn có vết thương do cậu ta gây ra.”

“Chú Hai, chú yên tâm, bất kể là ai ăn hiếp nhà họ Mã chúng ta cũng đều không có kết quả tốt, cho dù có người không coi nhà họ Mã chúng ta ra gì thì phía sau chúng ta còn có nhà họ Lục nữa mà!” Mã Hồng Mai nhìn Trần Gia Bảo rồi nói với giọng khinh thường: “Anh là thứ gì mà dám đánh chú Hai tôi, anh phải biết có vài người trên thế giới này anh không thể chọc nổi.”

Chương 719

Chương 719

Mặc dù Trần Gia Bảo bị hơn trăm người vây quanh thì vẻ mặt vẫn không thay đổi, anh nhẹ nhàng thưởng thức cà phê rồi mới hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Cô chính là người sắp đính hôn với Lục Hán Dương?"

"Không sai, là tôi." Mã Hồng Mai nghênh ngang đắc ý, mặc dù nhà họ Mã cũng đươc coi là gia tộc lớn ở Bình Hóa nhưng vẫn không được coi là gì so với nhà họ Lục ở tỉnh thành, cô ta đính hôn với Lục Hán Dương tương đương với gà rừng biến thành Phượng Hoàng, ngay cả đám bạn thân của cô ta cũng hâm mộ cô ta muốn chết khiến lòng hư vinh của cô ta cực kỳ thỏa mãn.

Trần Gia Bảo để cà phê xuống rồi tiếp tục nói: "Vừa rồi cô nói không sai, trên thế giới này thật sự có vài người cô không chọc nổi, cho nên tôi khuyên cô tốt nhất là đừng quá kiêu ngạo ở trước mặt tôi, nếu không cô chắc chắn sẽ hối hận."

Mã Hồng Mai như không nhịn được ôm bụng cười to, như nghe thấy được chuyện buồn cười nhất trên đời, cô ta vừa cười vừa chỉ vào Trần Gia Bảo nói: "Cười chết tôi, anh chẳng qua chỉ là nhân vật nhỏ tới từ nhà họ Tạ ở Hòa Bình lại dám nói chuyện như vậy với tôi. Anh có tin chờ cậu cả nhà họ Lục tới thì chỉ một ngón út của anh ấy cũng có thể nghiền chết anh không?"

"Lục Hán Dương?" Trần Gia Bảo khẽ cười "ha ha" rồi nói: "Tôi thật sự không tin, Lục Hán Dương sợ tôi như sợ cọp, cô có tin chỉ cần tối nay tôi nói một câu là có thể khiến cho Lục Hán Dương bỏ cô không? Đến lúc đó chỉ sợ cô muốn khóc cũng không được nữa."

Nhất thời sắc mặt Mã Hồng Mai trầm xuống, cắn răng nói: "Đáng ghét, anh cho anh là ai mà lại dõng dạc nói cậu cả nhà họ Lục bỏ tôi? Vốn là tôi còn muốn chờ cậu cả Lục tới đây để cho anh ấy tự xử lý anh mà giờ anh đã nôn nóng chịu chết như vậy thì tôi sẽ thành toàn cho anh!"

Cô ta vừa nói dứt lời thì mấy người áo đen xung quanh rối rít bước lên trước, hơn nữa không ít người đã lấy vũ khí côn thép và dao phay ra trông hết sức dọa người.

Lê Thanh Vân kêu lên rồi nhích tới gần Trần Gia Bảo, dường như chỉ cần chạm vào Trần Gia Bảo mới có thể cảm thấy an toàn.

Nhìn lại Tạ Anh Dũng nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí ánh mắt còn có vẻ thú vị và đang chờ xem kịch vui.

Nói đùa, ông ta từng tận mắt nhìn thấy thực lực của Trần Gia Bảo, lúc Trần Gia Bảo quyết đấu với Tạ Quốc An ở bờ Tân Hải thì thực lực vẫn chỉ là "Thông U Hậu Kỳ" cũng đã làm cho gió nổi mây phun giống như siêu nhân.

Bây giờ Trần Gia Bảo đã thành cường giả "Cấp Tông Sư " chân chính, cho dù có nhiều người bình thường cũng không thể sinh ra chút uy hiếp gì đối với Trần Gia Bảo.

Bởi vì cấp dưới Tông Sư đều là con kiến hôi!

Mã Hồng Mai nhìn thấy Lê Thanh Vân sợ hãi thì cười đắc ý giống như nhóm Trần Gia Bảo ở trong mắt cô ta đã thành dê đợi làm thịt, nói: "Chú Hai, chú nói xem, chú muốn xử lý bọn họ thế nào?"

Mã Cảnh Hồng hưng phấn chỉ vào Trần Gia Bảo, nói: "Cậu ta dám đánh chú bị thương nên chú muốn cậu ta trả lại gấp trăm lần, cắt đứt tứ chi của cậu ta để cho sau này cậu ta không thể tự lo cho cuộc sống của mình. Về phần Tạ Anh Dũng, mẹ kiếp, chú muốn ông ta quỳ xuống ăn cứt chó trước mặt chú rồi quay video đăng lên mạng để cho mọi người xem đường đường là gia chủ nhà họ Tạ ở Hòa Bình có dáng vẻ ăn cứt chó phong thái cỡ nào, về phần cô ta…"

Mã Cảnh Hồng nhìn về phía Lê Thanh Vân sau lưng Trần Gia Bảo, trong mắt ông ta lóe lên ngọn lửa dục vọng, vươn tay thèm thuồng nói: "Chú muốn cô ta hầu hạ chú ở trên giường,

chờ đến lúc nào ông đây chơi chán cô ta thì ném lần lượt cho người khác, khà khà."

Mã Hồng Mai cười đắc ý nói: "Không thành vấn đề, tỉnh thành có lớn như thế đi nữa thì lời nhà họ Lục nói chính là thánh chỉ, ở trước mặt nhà họ Lục thì nhà họ Tạ ở Hòa Bình có là gì, hơn nữa cho cô ta hầu hạ chú Hai còn là phúc kiếp trước cô ta tu được rồi."

Tạ Anh Dũng cau mày, trong lòng tràn đầy lửa giận.

"Ông… các ông thật vô sỉ!" Sắc mặt Lê Thanh Vân đỏ lên, cô ta tức không chịu được, nếu tình huống bây giờ không nguy hiểm thì cô ta thật muốn vọt ra tát cho Mã Cảnh Hồng một bạt tai.

Trần Gia Bảo véo nhẹ vào bàn tay trắng như ngọc của Lê Thanh Vân rồi nhẹ giọng an ủi: "Đừng nóng giận, hãy xem tôi báo thù cho cô."

Chương 720

Chương 720

Tiếp đó Trần Gia Bảo đứng dậy, sắc mặt trầm xuống, nói: "Vừa rồi tôi đã khuyên cô đừng quá kiêu ngạo ở trước mặt tôi bởi vì cô hoàn toàn không có khả năng phách lối với tôi, nhưng cô chẳng những tự cho là đúng mà còn nói lời ác độc nên đã khiến tôi rất tức giận."

"Vậy thì thế nào?" Mã Hồng Mai đắc ý cười nói: "Ở trước mặt nhà họ Lục, đừng nói là…"

Đột nhiên cô ta còn chưa nói hết lời thì Trần Gia Bảo đã ra tay nhanh như gió, chỉ nghe "chát" một tiếng, anh tát Mã Hồng Mai một bạt tai với tiếng vang vô cùng to rõ.

Lần này nhóm Mã Hồng Mai và Mã Cảnh Hồng thất kinh ngẩn người, không nghĩ tới Trần Gia Bảo biết rõ Mã Hồng Mai sắp đính hôn với Lục Hán Dương mà vẫn dám ra tay.

Chẳng lẽ anh không sợ nhà họ Lục trả thù?

Lê Thanh Vân biết Trần Gia Bảo vì mình nên mới phải ra tay đánh người nên trong lòng tràn đầy cảm động, đồng thời ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo cũng khác.

"Anh… anh dám đánh tôi?" Mã Hồng Mai ôm mặt, trong ánh mắt thoáng qua ý thù hận thấu xương.

Trần Gia Bảo cười khinh thường, nói: "Không nói đến việc cô vẫn chưa phải là người nhà họ Lục, cho dù bây giờ cô đã kết hôn với Lục Hán Dương thì Trần Gia Bảo tôi cũng không đánh lầm!"

"Mày dám đánh tao á, mày lại dám đánh tao ư. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả bố tao cũng chưa đánh tao bao giờ mà một thằng chó chết như mày lại dám cho tao một cái bạt tai ư? Tao phải giết mày, thái mày thành món thịt hầm cho lợn ăn!"

Mã Hồng Mai rất tức giận, cả người run lên, bây giờ cô ta đã hoàn toàn ở trong trạng thái điên cuồng.

Mã Cảnh Hồng lập tức lớn giọng nói: “Mau, các người mau chém chết thằng chó Trần Gia Bảo kia đi!”

Vô số người đàn ông cao lớn mặc áo đen như thủy triều lao đến vây xung quanh Trần Gia Bảo với những thanh mã tấu sáng lóa.

Lê Thanh Vân sợ tới mức hét lên thất thanh, cô ta không nỡ nhìn cảnh Trần Gia Bảo bị chém chết, vội vàng nhắm mắt lại.

“Đúng là một đám ô hợp.”

Trần Gia Bảo tỏ vẻ khinh thường, đang chuẩn bị ra tay thì đột nhiên, đằng sau đám người vang lên một giọng nói chứa đầy sự gấp gáp, sợ hãi cùng nhiều cảm xúc khác: “Dừng tay, các người mau dừng tay cho tôi!”

Giọng nói này có vẻ rất uy nghiêm, đám đàn ông to lớn vốn đang lao về phía Trần Gia Bảo kia ào ào dừng tay trong sự kinh ngạc.

Lúc này Lê Thanh Vân mới mở mắt ra, thở phào nhẹ nhõm. Cô ta đứng dậy bên cạnh Trần Gia Bảo, nói: “Ban nãy dọa chết tôi rồi, nếu không phải có người hô lên một tiếng thì phỏng chừng cái mạng nhỏ của anh đã không còn nữa rồi.”

“Cô nói sai rồi, nếu không có tiếng hô kia, không phải tôi mà là tính mạng của đám người kia phải dừng lại ở đây mới đúng.”

Trần Gia Bảo lắc đầu. Anh rất quen thuộc với giọng nói kia, vì thế anh cũng biết rõ chủ nhân của nó, lúc này trong lòng người đó hẳn là đang ngập tràn sự sợ hãi.

“Cái mạng này của anh sắp không giữ được rồi mà anh vẫn có tâm trạng khoác lác sao? Như vậy thú vị lắm sao?”

Lê Thanh Vân cắn đôi môi đỏ mọng của mình, không kìm được mà trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái.

Trần Gia Bảo chỉ thờ ờ liếc nhìn cô ta một cái, đáp: “Cô có nhớ thứ đặt cược lần trước không?”

“Thứ đặt cược? Bây giờ là lúc nào rồi mà anh vẫn còn nhớ đến chuyện đó chứ? Hiện giờ người ta là dao thớt còn anh là cá thịt, anh thật sự cho rằng Mã Cảnh Hồng sẽ quỳ xuống xin lỗi anh sao?”

Lê Thanh Vân cảm thấy mình sắp điên lên rồi.

Trần Gia Bảo thản nhiên cười, cũng không giải thích gì.

Đột nhiên, Mã Hồng Mai giận dữ hét lên: “Là ai đang ra lệnh một cách bừa bãi vậy?”

Bây giờ cô ta rất phẫn nộ, đầu tiên Trần Gia Bảo đã tát cô ta một cái trước mặt mọi người, bây giờ lại có người ra lệnh bừa bãi, cản trở việc cô ta sai người chém chết Trần Gia Bảo. Lúc này cô ta đã không nhịn được mà lên tiếng mắng người.

“Đợi anh Lục Hán Dương quay về, phàm người dám ngang ngược bất kính với tôi, tôi sẽ khiến họ phải hối hận vì những hành động đó!”

Trong mắt cô ta lóe lên một tia điên cuồng.

Chương 721

Chương 721

Giây tiếp theo, đám đàn ông cao lớn mặc sao đen lũ lượt lui sang hai bên, nhường ra một lối đi cho Kinh Đại Vĩ – người đang mặc bộ đồ rộng thùng thình, cùng với các đai ca của thế giới ngầm ở Hòa Bình và nhiều thành phố khác bước vào bên trong.

Ban đầu Kinh Đại Vĩ và bọn họ là xe đi sau cùng nhưng vẫn muốn đến hỗ trợ Mã Hồng Mai, cũng coi như là để tỏ chút lòng thành với nhà họ Lục ở tỉnh lị.

Nhưng vừa vào khách sạn, Kinh Đại Vĩ đã nghe thấy có người bên trong đám đông tự xưng là "Trần Gia Bảo", cộng với giọng nói bình tĩnh nhưng tràn đầy khí thế của người đó, thực sự giống với dáng vẻ cao cao tại thượng, coi trời bằng vung của "cậu Trần".

Kinh Đại Vĩ lập tức sợ đến mất mật, lúc này ông ta vội vàng hét lên ngăn đám người đang chuẩn bị ra tay kia lại, vội vàng đi vào trong, đồng thời trong lòng cũng thầm cầu nguyện mong rằng người bên trong không phải Trần Gia Bảo, nếu không, hôm nay lớn sẽ chuyện rồi đây.

Tuy nhiên, ông ta phải thất vọng rồi. Lúc vào bên trong, Kinh Đại Vĩ thấy Trần Gia Bảo đang chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt đầy ẩn ý, nhìn mình với ánh mắt sắc bén.

Kinh Đại Vĩ nhớ tới một "cậu Trần"

quỷ thần khó đoán, thủ đoạn ảo diệu, lập tức sợ đến run lên, sắc mặt xám xịt như tro tàn. Hai chân ông ta hơi nhũn ra, suýt chút nữa đã đứng không vững, sợ hãi nói: "Trần… Trần…"

"Không sai, thằng đó là Trần Gia Bảo, là nó đã đánh gãy tay tôi."

Mã Cảnh Hồng không phát hiện ra sự khác thường của Kinh Đại Vĩ, bất mãn nói: "Tôi và cháu gái đang chuẩn bị dạy cho thằng nhãi này một bài học, ông vừa kêu lên đã khiến bầu không khí trầm xuống rồi, ông làm gì vậy?"

Mặt Kinh Đại Vĩ lại biến sắc, Mã Hồng Hiển đã bị Trần Gia Bảo đánh gãy tay, bây giờ mình còn không biết ý mà đến giúp ông ta gây rắc rối cho cậu Trần, đầu mình bị úng rồi sao? Ngộ nhỡ cậu Trần tiếp tục truy cứu chuyện này, vậy thì đêm nay mình có thể bước ra khỏi khách sạn Hương Tạ Lệ này không vẫn còn là một ẩn số, ông ta thầm nghĩ.

Nghĩ vậy, Kinh Đại Vĩ vội vàng giải thích với Trần Gia Bảo: "Không phải, cậu nghe tôi giải thích, tôi…"

Mã Hồng Mai còn tưởng rằng Kinh Đại Vĩ đang giải thích với chú hai của cô ta, vì dù Kinh Đại Vĩ có là đại ca ở thế giới ngầm, nhưng nhà họ Mã đã liên hôn với nhà họ Lục, Kinh Đại Vĩ xưng hô một cách tôn kính với chú hai để nịnh bợ nhà họ Lục cũng là điều dễ hiểu.

Nghĩ đến đây, Mã Hồng Mai vô cùng đắc ý, cười nói: "Không sao, ông Kinh là người của chúng tôi, không cần phải giải thích gì đâu. Đúng lúc ông Kinh cũng đã đến đây thì hãy để ông Kinh được tận mắt chứng kiến thằng chó chết Trần Gia Bảo này sẽ có kết cục bi thảm thế nào."

Kinh Đại Vĩ khóc không ra nước mặt, con mẹ nó ai bảo tôi cùng một phe với các người, chú cháu các người kẻ xướng người họa, định kéo ông đây xuống hố cùng chắc?

"Ồ? Hóa ra ông là người của bọn họ?"

Trần Gia Bảo nhìn sang Kinh Đại Vĩ, ánh mắt càng thêm phần ý vị.

Mặc dù giọng điệu của anh rất bình thản, nhưng trong mắt Kinh Đại Vĩ, giọng điệu đó lại đáng sợ vô cùng. Dọa ông ta sợ đến chết đi sống lại, sợ đến cực độ, môi tím tái, trán đổ đầy mồ hôi lạnh, không nói được lời nào.

Mã Cảnh Hồng đắc ý cười ha hả, nói: "Đương nhiên rồi, ông Kinh không là người bọn tao, chẳng lẽ ông ta lại là người của mày chắc? Mày là cái thá gì mà dám trèo cao với ông Kinh? Đúng là nực cười!"

Kinh Đại Vĩ đã sắp khóc rồi, trong lòng ông ta càng sợ hãi hơn. Đột nhiên, lúc này Tạ Anh Dũng nhìn thấy tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng là người biết thân phận thực sự của Trần Gia Bảo không kìm được nữa mà bật cười thành tiếng.

Lê Thanh Vân giật nảy mình, không hiểu tại sao sắp rơi vào hiểm cảnh nguy hiểm đến tính mạng rồi mà Tạ Anh Dũng vẫn có thể cười một cách vui vẻ, càn rỡ như vậy?

Mã Cảnh Hồng và Mã Hồng Mai cũng sửng sốt, chẳng lẽ Tạ Anh Dũng bị dọa sợ đến phát ngốc luôn rồi?

Kinh Đại Vĩ biết Tạ Anh Dũng đang cười nhạo mình, mặt mũi nóng bừng, nhưng ông ta cũng bị kích thích bởi tiếng cười chế giễu này, sau đó định thần lại, đột nhiên mở lớn hai mắt, đá vào mông Mã Cảnh Hồng đạp ông ta xuống đất. Như vẫn chưa hả giận, ông ta còn vừa đạp vừa mắng: “Con mẹ nó ai là người của ông, ông là cái thá gì mà dám mắng cậu Trần đây ngang ngược? Ông đây không có thù oán gì với ông, tại sao ông lại hãm hại tôi?”

Đầu óc của những người đứng xung quanh đó đều đình trệ, không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Chương 722

Chương 722

Mã Cảnh Hồng bị đánh đến hoàn toàn choáng váng, vừa kêu ui da ối á vừa kinh ngạc hét lên: "Ông Kinh, ông bị điên à? Trần Gia Bảo ở bên đó mà ông không đánh nó, đánh tôi làm gì?"

Ông ta không nói còn đỡ, bây giờ ông ta vừa nói Kinh Đại Vĩ càng hận hơn, dưới chân càng dùng thêm lực. Đột nhiên một tiếng "răng rắc"

vang lên, hóa ra bàn tay trái vừa được băng bó của Mã Cảnh Hồng lại bị đá gãy, ông ta đau đớn đến suýt ngất.

Mã Hồng Mai sửng sốt, vội vàng nói: "Ông Kinh… ông, ông mau dừng tay lại cho tôi. Nếu không lát nữa anh Lục tới đây, cẩn thận nhà họ Lục sẽ hỏi tội ông đấy."

Kinh Đại Vĩ hơi nhướng mày, nhà họ Lục là gia đình giàu có quyền thế bậc nhất tỉnh lị, chắc chắn ông ta không thể chọc vào.

Một bên là cậu Trần uy thế, một bên là cậu chủ Lục Hán Dương của gia tộc họ Lục, Kinh Đại Vĩ đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo chắp hai tay ra sau lưng, nhẹ giọng nói: "Được rồi, Kinh Đại Vĩ, ông dừng tay trước đã."

Mã Hồng Mai bĩu môi khinh thường, nói: "Bây giờ ông Kinh còn không nể mặt tao, mày tưởng mày là ai? Mày bảo ông ta dừng tay là ông ta sẽ dừng…"

Cô ta còn chưa nói hết câu, Kinh Đại Vĩ đã lập tức dừng tay, kính cẩn nói: "Vâng, cậu Trần."

Mã Hồng Mai lập tức trợn tròn hai mắt, buột miệng nói: "Đây… làm sao có thể?"

Có thể nói, trong số những người có mặt ở đây, ngoài Tạ Anh Dũng biết được chân tướng ra, những người còn lại đều vô cùng sửng sốt. Sự tình đã phát triển vượt quá khả năng hiểu biết của bọn họ, ai nấy đều nhất thời ngây ra không phản ứng kịp.

Kinh Đại Vĩ ném cho Mã Hồng Mai và Mã Cảnh Hồng một ánh mắt khinh thường, trong lòng liên tục chế nhạo, dám đắc tội với cậu Trần, còn dám tìm người ở thế giới ngầm của Hòa Bình đến, đúng là ngu xuẩn!

Sau đó, Kinh Đại Vĩ cao giọng nói: "Các vị, như các vị đã thấy, vị anh hùng thiếu niên trước mặt mọi người là cậu Trần đại danh đỉnh đỉnh trong thế giới ngầm của Hòa Bình chúng ta?"

Cậu Trần ư?

Dường như tên gọi này có một loại ma thuật nào đó khiến tất cả mọi người xung quanh đều biến sắc, hai mắt mở to, đồng loạt nhìn về phía Trần Gia Bảo với không dám tin cùng sự kính nể. Đồng thời, trong đầu bọn họ cũng xuất hiện truyền thuyết có liên quan đến cậu Trần này.

"Lúc cậu Trần đây còn trẻ, để tiện bề nhắm đến Vọng Giang đã một đao giết chết đệ nhất cao thủ Đồ Bá Thạch của nhà họ Triệu, khiến nhà họ Triệu không thể thôn tính thế giới ngầm của Hòa Bình được nữa."

"Đối mặt với vô số lần tìm cách báo thù của bậc thầy võ sư Cừu Thanh Vũ, cậu Trần lại lần nữa thể hiện được sức mạnh thực lực của một võ sư đã đạt đến cảnh giới cao thủ. Cậu ấy đã giết chết Cừu Thanh Vũ chỉ với một kiếm, làm chấn động toàn bộ thế giới ngầm của Hòa Bình, đồng thời thu hồi một nửa giang sơn bị kẻ thù chiếm giữ, khiến Bùi Thanh Phong – người đứng đầu thế giới ngầm tỉnh Phú Thọ khiếp sợ, không dám bén mảng đến dây máu ăn phần ở Hòa Bình nữa."

"Không lâu sau đó, cậu Trần lại đánh bại đệ nhất cao thủ dưới trướng Bùi Thanh Phong, Vân Bá Hùng – người nổi tiếng với biệt hiệu "hai quyền vô địch"

ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Thanh Hóa, chặt đứt một cánh tay của ông ta, khiến sức mạnh của Bùi Thanh Phong bị

giảm sút rất nhiều.

Mỗi lần nhớ đến những sự tích đầy màu sắc truyền kỳ này, trong lòng mọi người lại dâng trào nhiệt huyết, hận không thể cùng Trần Gia Bảo chinh chiến thiên hạ!

Có thể nói, bây giờ Trần Gia Bảo đã trở thành huyền thoại trong thế giới ngầm của Hòa Bình.

Hiện giờ, người mà bản thân ngưỡng mộ đã lâu đang ở ngay trước mặt họ, trong lòng ai nấy đều trở nên vô cùng hưng phấn.

Ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo cũng tăng thêm mấy phần kính nể.

Ngay sau đó, “soạt”một tiếng, hàng trăm người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đồng loạt cúi đầu xuống, cao giọng nói: “Kính chào cậu Trần!”

Chương 723

Chương 723

Âm thanh to lớn vang dội làm rung chuyển cả khách sạn Hương Tạ Lệ.

Ba người Lê Thanh Vân, Mã Hồng Mai và Mã Cảnh Hồng đều bị sốc.

Thân là đại nhân vật của nhà họ Mã ở Bình Hóa, tất nhiên Mã Cảnh Hồng cũng từng nghe nói đến đại danh của "cậu Trần", biết được cậu Trần này là thủ lĩnh tinh thần của toàn bộ thế giới ngầm của Hòa Bình. Còn Mã Cảnh Hồng ông ta lại dám sỉ nhục người phụ nữ của cậu Trần trước mặt anh, còn dám diễu võ giương ai đòi đánh gãy chân tay anh trước mặt mọi người.

Nghĩ đến đây, sắc mặt ông ta đại biến, môi tái xanh, kinh hồn bạt vía nói: "Xong rồi, xong rồi, tôi lại dám đắc tội với cậu Trần.

Con mẹ nó tôi thật đáng chết!"

Đột nhiên ông ta tự cho mình một cái bạt tay, ruột gan đều hối hận bừng bừng.

Mặc dù Mã Hồng Mai bị sốc, nhưng trong lòng cô ta vẫn rất không cam tâm.

"Tôi vẫn chưa thua đâu, nhà họ Mã cũng không thua. Tôi là vợ chưa cưới của Lục Hán Dương, đợi anh ấy quay về, tôi sẽ khiến các người từng người từng người một quỳ xuống trước mặt tôi, đặc biệt là thằng nhãi Trần Gia Bảo kia. Nó dám ra tay đánh tôi, tôi nhất định sẽ khiến nó sống không bằng chết!"

Nghĩ vậy, Mã Hồng Mai lại nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt lóe lên một tia căm hận!

"Đúng, bây giờ chính là Trần Gia Bảo tạm thời chiếm thế thượng phong. Chờ cậu Lục Hán Dương đến đây, bất luận anh

ta có là gì thì anh Trần vẫn là nhất, vẫn mạnh hơn khi đứng trước mặt nhà họ Lục, ai cũng phải cúi đầu phục tùng."

Mã Hồng Mai nghĩ đến đây thì trong lòng cười nhạt.

Lê Thanh Vân chưa từng tiếp xúc với thế giới ngầm nên chưa nghe qua cái tên nổi tiếng "anh Trần", vì thế vừa khiếp sợ lại vừa ngờ vực không rõ vì cái gì mà đám đàn ông hung hăng này lại cung kính với Trần Gia Bảo như vậy. Chẳng lẽ ngoại trừ là tổng giám đốc của tập đoàn Phi Thanh ra, anh còn có một thân phận khác sao?

Ánh mắt của Lê Thanh Vân sáng lên, theo bản năng nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy anh chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt khiến ánh mắt mọi người nhìn mình với vẻ kính sợ. Toàn thân anh toát ra một vẻ nam tính độc đáo hết sức quyến rũ khiến hai má cô ta đỏ bừng, trong lồng ngực giống như đang có chú nai nhỏ chạy loạn. Tiếp đó, cô ta nghĩ đến việc cá cược chuyện tình cảm với Trần Gia Bảo mà ngượng ngùng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ lại cùng với Trần Gia Bảo thuê phòng sao? Mặc dù không phải không được nhưng dù sao mình quen với Trần Gia Bảo cũng khá lâu rồi, cũng đã tiếp xúc nhiều rồi….Ai da, Lê Thanh Vân à, mày đang nghĩ cái gì vậy chứ?"

Bỗng nhiên Kinh Đại Vĩ đá một cước lên người Mã Cảnh Hồng, đạp ông ta bay ra đằng trước, hừ một tiếng khinh thường rồi đi về phía Trần Gia Bảo.

Mã Cảnh Hồng kêu lên "Ai ui", cả người toàn thân đau nhức căm tức đến cực độ nhưng chỉ tức giận mà không dám lên tiếng.

Mã Hồng Mai vội vàng đi tới đỡ Mã Cảnh Hồng dậy, ghé vào tai ông ta nói nhỏ: "Chú hai, nhịn một bước sóng yên biển lặng, Lục Hán Dương đã đồng ý với cháu rồi, nhất định đêm nay anh ta sẽ đến đây. Tính thời gian cũng sắp đến rồi, đợi sau khi anh Lục đến đây xem bọn người Trần Gia Bảo cùng với Kinh Hùng Vĩ còn kiêu ngạo nữa hay không."

Hai mắt Mã Cảnh Hồng sáng lên, giống như thấy được tia hy vọng của việc báo thù mới nhỏ giọng nói: "Đúng, mặc dù bây giờ Trần Gia Bảo với Kinh Hùng Vĩ người đông thế mạnh nhưng dù sao đây cũng là tỉnh thành, cho dù là anh Trần của

thế giới ngầm thì đứng trước mặt nhà họ Lục cũng phải giữ thể diện cho họ. Đến lúc đó xem thử Trần Gia Bảo giải quyết như thế nào đây."

Đầu tiên Mã Hồng Mai cười đắc ý, tiếp đó lại không nhịn được tò mò mà lén nhìn Trần Gia Bảo rồi nhỏ giọng hỏi: "Đúng rồi chú hai, cháu vẫn nghe mọi người nói "anh Trần, anh Trần", mỗi người đều nói với một vẻ kính sợ. Vậy rốt cuộc anh Trần là ai vậy?"

Mã Cảnh Hồng hơi do dự nói: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, sau này có cơ hội chú sẽ từ từ kể cho cháu nghe."

Mã Hồng Mai gật đầu, mong cho chồng chưa cưới của mình nhanh chóng đến đây khiến cho Trần Gia Bảo phải quỳ xuống xin lỗi.

Kinh Đại Vĩ bước nhanh đến trước mặt Trần Gia Bảo, cười nịnh nọt: "Cậu Trần, đã lâu không gặp, phong thái của cậu vẫn như trước đây. Thật sự chúc mừng."

Trần Gia Bảo lạnh nhạt cười, ngồi vào chỗ ghế cao nhất rồi bắt chéo chân hỏi: "Mọi người sao lại đến tỉnh thành này, rồi tại sao lại ở cùng với Mã Cảnh Hồng vậy?"

Chương 724

Chương 724

Trần Gia Bảo thì đang ngồi còn Kinh Đại Vĩ lại đang đứng. Ông ta không dám ngồi xuống ngang bằng cũng không dám để Trần Gia Bảo phải ngước mặt lên nhìn mình bèn khom lưng cười khà khà nói: "Mấy đại ca thế giới ngầm trong khu vực nội thành của tỉnh Hòa Bình này nghe nói đến phong thái của cậu Trần nên nhờ tôi đến liên hệ muốn đầu quân cho cậu. Tôi nghĩ đây là chuyện lớn của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình, như vậy tỉnh Hòa Bình chúng ta sẽ thống nhất giống như tỉnh Phú Thọ rồi. Cho nên tôi không dám chậm trễ bèn lập tức đồng ý ngay. Tôi nghe nói cậu Trần đã đến đây mấy hôm nay rồi liền đem người đến đây luôn ạ. Về phần Mã Cảnh Hồng, đơn giản chỉ là hiểu lầm thôi. Anh Cao Kiến Trạch của thành phố Bình Hóa vừa hay cũng quen biết với Mã Cảnh Hồng, chúng tôi đã cùng nhau uống một bữa rượu rồi. Nghe nói bọn người của Mã Cảnh Hồng bị đánh nên kéo đến xem, nếu sớm biết là cậu Trần thì Kinh Đại Vĩ tôi đây cũng không dám xông vào."

"Ồ, những người này muốn đầu quân cho tôi à?"

Trần Gia Bảo nhìn ra phía sau Kinh Đại Vĩ, đếm sơ qua có tổng cộng mười mấy người cả nam lẫn nữ có khí chất không bình thường. Có mấy người còn ẩn hiện một luồng sát khí, chắc chắn đã từng giết người. Có lẽ bọn họ chính là mấy người xưng hùng xưng bá một phương ở khu nội thành của tỉnh Hòa Bình này. Kinh Đại Vĩ gật đầu lia lịa nói: "Đúng vậy đúng vậy, bọn họ chính là xưng hùng xưng bá ở tỉnh Hòa Bình, đã nghe nói đến danh tiếng của cậu Trần từ lâu, thật sự ngưỡng mộ cứ nhắc mãi thôi, rất muốn được đầu quân cho cậu Trần, chỉ là chưa có cơ hội thôi ạ."

Trần Gia Bảo còn chưa có biểu hiện gì mà Lê Thanh Vân vừa nghe nói đã kinh sợ khó có thể diễn tả bằng lời.

“Bọn họ… bọn họ đã xưng bá một phương của tỉnh Hòa Bình này mà còn muốn đầu quân cho Trần Gia Bảo? Vậy… nói như vậy chẳng lẽ… chẳng lẽ Trần Gia Bảo chính là đại ca của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình hay sao? Trời ơi, Trần Gia Bảo mới bao nhiêu tuổi chứ, vậy mà lại có xuất thân ghê gớm như vậy. Hèn chi lúc nãy đối diện với sự uy hiếp của Mã Cảnh Hồng lại không mảy may sợ hãi.”

Sau khi phát hiện ra bí mật của Trần Gia Bảo, trái tim nhỏ bé của Lê Thanh Vân đập thình thịch.

Tạ Anh Dũng lại thở dài. Mặc dù đã sớm biết thế lực lớn mạnh của Trần Gia Bảo, chuyện thống nhất thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình chỉ là sớm hay muộn mà thôi nhưng không ngờ mấy đám xưng hùng kia lại vội vã đến đầu quân cho Trần Gia Bảo như thế.

Chỉ có thể nói thế lực của Trần Gia Bảo quá mạnh, mạnh đến mức khiến cho ai đến đầu quân cho anh cũng đều cảm thấy vinh hạnh.

“Sau này, thế lực của Trần Gia Bảo sẽ ngày một lớn mạnh tại tỉnh Hòa Bình, tuổi tác còn trẻ mà đã có được quyền lực như thế, không thể phủ nhận là mình đã già rồi. Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Có điều, chuyện này đối với nhà họ Tạ mà nói cũng là một chuyện tốt.”

Tạ Anh Dũng vừa cảm thán vừa vui mừng.

Lúc này, mấy đại ca của nhóm thế giới ngầm đứng ở góc kia đều nhao nhao cúi đầu nói: “Xin chào cậu Trần ạ.”

Đám người xưng hùng xưng bá ở Hòa Bình đồng loạt khom lưng hết cỡ để cúi chào.

Nếu biết bọn họ đều là những người xưng hùng xưng bá một phương mà nhiều đại ca như vậy lại đồng loạt cúi đầu chào thì nếu đổi thành người khác sẽ không khỏi lạnh run.

Vậy mà Trần Gia Bảo vẫn ngồi tại chỗ, vẻ mặt không thay đổi, thậm chí còn ngồi vắt chéo chân lên, khuôn mặt lãnh đạm tựa như mây khói, đối diện với mười mấy người đại ca cùng cúi chào mình mà chỉ khẽ “ừ”

một tiếng.

Không phải là Trần Gia Bảo khinh thường họ mà bởi vì dù sao Trần Gia Bảo cũng là bậc bề trên, mà bề trên có cái tôn nghiêm của bề trên. Mấy đại ca kia nghe thấy Trần Gia Bảo đáp lại thì vui mừng ra mặt, giống như được Trần Gia Bảo chấp nhận là một việc vinh hạnh nhất trên đời vậy.

Kinh Đại Vĩ cười khà khà: "Cậu Trần, bây giờ tôi dẫn họ lên giới thiệu với cậu một chút."

Ánh mắt của đám đại ca kia lập tức sáng rực lên, thậm chí có thể nhìn thấy rõ có người đã không thể chờ được nữa.

Trần Gia Bảo cũng chậm rãi lắc đầu nói: "Chuyện này từ từ không cần vội."

"Phải."

Trong lòng Kinh Đại Vĩ cảm thấy rất kì lạ nhưng vẫn hùa theo nói một câu. Trần Gia Bảo nhìn về phía Mã Cảnh Hồng, thản nhiên nói: "Mã Cảnh Hồng, ông còn nhớ lời tôi nói trước đây không?"

Chương 725

Chương 725

Mã Cảnh Hồng vừa nghe nói liền giật mình sợ hãi, ông ta đã cố gắng rút về phía sau để Trần Gia Bảo không để ý đến mình, muốn kéo dài thời gian để chờ cho Lục Hán Dương đến đây, lúc đó chính là lúc ông ta chuyển bại thành thắng.

Đáng tiếc, ông ta vẫn không trốn thoát khỏi con mắt của Trần Gia Bảo.

Mã Cảnh Hồng khóc không ra nước mắt.

Sắc mặt của Kinh Đại Vĩ trùng xuống, đi tới trước mặt của Mã Cảnh Hồng.

“Kinh… anh Kinh…”

Mã Cảnh Hồng miễn cưỡng nở nụ cười méo xệch, nụ cười còn khó coi hơn khi ông ta khóc, trong lòng lại dâng lên một dự cảm xấu.

Kinh Đại Vĩ cười lạnh lùng, tay phải túm lấy cổ áo sau gáy của Mã Cảnh Hồng, kéo lê tới trước mặt Trần Gia Bảo, đẩy ông ta ngã nhào trên mặt đất, hung hăng nói: “Trước mặt cậu Trần, mày nên thành thật cho tao.”

Mã Cảnh Hồng ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy đôi mắt sắc nhọn lạnh lùng của Trần Gia Bảo thì không khỏi run sợ, run run cầu xin: “Cậu… cậu Trần! Lúc nãy tôi có mắt như mù, đã đắc tội với cậu rồi, xin cậu đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt tôi ạ.”

Trần Gia Bảo từ trên cao nhìn xuống ông ta: “Ông có biết Hàn Đông Vy mà ông vẫn ham muốn chính là người phụ nữ của tôi không?”

“A.”

Mã Cảnh Hồng há to miệng hoảng sợ, hối hận đến tận ruột gan. Nếu ông ta biết Hàn Đông Vy chính là người đàn bà của Trần Gia Bảo thì có đánh chết cũng không dám mơ tưởng.

Bên kia, mặc dù Lê Thanh Vân đã sớm biết được quan hệ giữa Trần Gia Bảo với Hàn Đông Vy nhưng sau khi nghe câu nói đó của Trần Gia Bảo lại không khỏi cảm thấy đau lòng.

Ngay sau đó, Mã Cảnh Hồng giật mình sợ hãi, nước mắt nước mũi tèm lem cầu xin: "Cậu Trần, tôi không biết cô ấy là người phụ nữ của cậu, người không biết không có tội, xin cậu tha cho tôi một mạng ạ, tôi cam đoan từ nay về sau sẽ không dám nữa."

Mã Cảnh Hồng vừa bò trên mặt đất vừa cầu xin sự tha thứ, không còn một chút gì là khí phách của người đứng đầu thế giới ngầm ở khu chợ Bình Hóa nữa.

Trong lòng Mã Hồng Mai tràn ngập sự căm phẫn lớn tiếng nói: "Chú hai, chú đứng lên đi. Nhà họ Mã chúng ta đã làm thông gia với nhà họ Lục rồi, bây giờ cháu đã là vợ chưa cưới của cậu Lục Hán Dương, Trần Gia Bảo dám động đến một cọng lông chúng ta thôi thì chồng chưa cưới của cháu sẽ không tha cho họ đâu. Cháu ngược lại muốn xem xem cậu Trần của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình giỏi hơn hay người nhà họ Lục quyền thế giỏi hơn."

Vừa dứt lời, Kinh Đại Vĩ nhíu mày, cảm thấy thật sự khó xử. Nhà họ Lục là nhà giàu có quyền thế bậc nhất ở tỉnh thành, nói cách khác, ở cả cái tỉnh thành to lớn này thì nhà họ Lục là nhà danh gia vọng tộc số một số hai, bất luận là về thế lực chính trị hay thực lực về kinh tế đều khủng bố như nhau. Ngoài ra còn có một cô con gái yêu nghiệt: Lục Bảo Ngọc.

Kinh Đại Vĩ đã từng nghe đồn rằng, Lục Bảo Ngọc là cô chủ trong tất cả những cô chủ giàu có ở tỉnh thành. Ngoại trừ thân phận đó ra thì còn có một thân phận khác cực kỳ thần bí, có thể nói chỉ cần một mình Lục Bảo Ngọc đã khiến cho tất cả các thế lực trong tỉnh thành phải lấm la lấm lét sợ hãi.

Tóm lại một câu, nhà họ Lục rất mạnh, cực kỳ mạnh.

Cho dù bây giờ thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình đã thống nhất đi chăng nữa thì đám người Kinh Đại Vĩ cũng không dám tự

nguyện mà gây sự với nhà họ Lục.

Kinh Đại Vĩ hít sâu một hơi, đến bên Trần Gia Bảo khuyên nhủ: "Cậu Trần, nhà họ Lục không phải là dễ chọc đâu ạ. Nếu chúng ta ở nơi khác thì sẽ không sợ, nhưng đây là Tỉnh Thành, nhà họ Lục ở đây đã lâu đã ăn sâu bén rễ rồi. Nếu chúng ta đắc tội quá nghiêm trọng với họ thì sẽ không tốt đâu ạ."

"Đắc tội?"

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng: "Anh nghĩ nhiều rồi, những chuyện như vậy căn bản sẽ không xảy ra."

Đám người Kinh Đại Vĩ lập tức thở nhẹ nhõm nhưng câu nói tiếp theo của Trần Gia Bảo lại khiến cho mọi người thắc mắc ở trong lòng.

Chương 726

Chương 726

“Là nhà họ Lục không dám đắc tội với chúng ta mới đúng.”

Trần Gia Bảo cười nói, dường như là đang kể một câu chuyện có thật vậy.

Đột nhiên ở cửa khách sạn truyền đến một âm thanh tức giận, cao giọng nói: : “Lục Hán Dương tao rất muốn nhìn xem ai mà nói khoác không biết ngượng, không xem nhà họ Lục chúng ta không ra gì vậy chứ.”

Mặc dù anh ta còn chưa đến giữa đám người nhưng vừa nghe thấy giọng nói của anh ta là khiến bọn họ lấm lét sợ hãi.

Mã Hồng Mai vui mừng reo lên một tiếng, cao giọng nói: “Hán Dương, em ở trong này, anh mau qua đây đi. Có người không nể mặt nhà họ Lục, ỷ vào người đông thế mạnh mà bắt nạt vợ chưa cưới của anh ở trong này nè.”

Sau khi nói xong, Mã Hồng Mai liền quay về phía Trần Gia Bảo nhìn với ánh mắt khiêu khích, giọng nói đầy vẻ đắc ý: “Chồng chưa cưới của tao đến rồi, tụi mày chờ mà chịu trận lôi đình của người nhà họ Lục đi.”

Trần Gia Bảo cười một cách lạnh nhạt, không thèm mảy may đếm xỉa đến sự dọa dẫm của Mã Hồng Mai. Thậm chí đối với anh thì sự dọa dẫm đó còn rất buồn cười.

Nhưng những người khác lại không bình tĩnh được giống như Trần Gia Bảo.

Tâm trạng của đám người Kinh Đại Vĩ trùng xuống. Mặc dù thế lực của thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình rất mạnh nhưng dù sao nơi này cũng là tỉnh thành, là địa bàn của nhà họ Lục, cái đó gọi là “Cường long không áp chế bọn rắn độc ”.

Những người này ở trước mặt nhà họ Lục chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn, thậm chí Lục Hán Dương không cần làm gì cả mà chỉ cần gọi một cuộc điện thoại cho đám bạn bè thôi cũng đủ cho đám người này ăn một hồ giấm rồi.

“Bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng ở anh Trần có thể xử lý công bằng mọi phiền phức với nhà họ Lục.”

Kinh Đại Vĩ cùng với đám đại ca nội thành liếc mắt nhìn nhau, thấy được sự lo lắng trong mắt đối phương.

Bên kia, trong lòng của Tạ Anh Dũng cùng Lê Thanh Vân cũng hơi lo lắng. Dù sao nhà họ Lục cũng không phải loại tôm cá tép riu gì mà là một con quái vật khổng lồ đúng nghĩa của tỉnh thành. Căn cứ vào tình hình hiện tại mà nói thì dù Trần Gia Bảo có là bá chủ của thế giới ngầm Hòa Bình đi chăng nữa thì nhà họ Lục cũng không chịu để yên.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào Lục Hán Dương có thể nể mặt nhà họ Kiều và nhà họ Tần mà không chấp nhặt bất hòa với Gia Bảo, bằng không nếu xảy ra xung đột quyết liệt thì Gia Bảo sẽ khó tránh khỏi bất lợi.

Lê Thanh Vân nghĩ đến đó thì cực kỳ lo lắng.

Vốn dĩ Mã Cảnh Hồng đã bị Trần Gia Bảo dọa cho vỡ mật, bây giờ lồm cồm bò dậy, lập tức sửa lại dáng vẻ kinh sợ của ông ta lúc nãy rồi chỉ tay vào Gia Bảo mà dương dương tự đắc nói: “Trần Gia Bảo, mày tưởng ông Mã Cảnh Hồng này sợ mày lắm sao? Địt! Chẳng qua là tao đang kéo dài thời gian thôi. Bây giờ cậu Lục Hán Dương đã đến đây rồi, tao rất muốn xem xem trước mặt nhà họ Lục mày còn có thể kiêu ngạo như thế nào đây. Bây giờ mày lập tức quỳ xuống cho tao…”

Mã Cảnh Hồng còn chưa nói hết câu thì Trần Gia Bảo bỗng liếc nhìn ông ta, ánh mắt lạnh lùng nói: “Mày còn om sòm thêm một câu nữa thì tao lập tức giết chết mày.”

Giọng nói nghe thì hết sức bình thường nhưng ẩn chứa nhiều sát khí, thật sự rất đáng sợ.

Trong tận sâu đáy lòng của Mã Cảnh Hồng dâng lên một nỗi sợ làm ông ta lạnh toát cả sống lưng, nuốt nước miếng “ực”

một tiếng rồi sợ hãi mà lùi dần về phía sau, ngay cả lời nói đã sắp thốt khỏi miệng rồi vẫn phải nuốt lại vào trong.

Ngay sau đó, Lục Hán Dương trong bộ trang phục tây âu màu đen dẫn theo hai tên đàn em đi vào.

Mã Hồng Mai lập tức chạy lại nghênh đón, chủ động nắm tay Lục Hán Dương, kéo anh ta vào trong đám người, vẻ mặt đầy sự đắc ý.

Lục Hán Dương cũng không phát hiện ra sự có mặt của Trần Gia Bảo ngay mà chỉ nhìn thấy ở đây sao có đông người như thế và có người bị thương là Mã Cảnh Hồng bèn nhăn nhó mặt mày hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mã Hồng Mai lập tức nước mắt ầng ậng như sắp khóc nói: “Hán Dương, có người ỷ đông hiếp yếu, đã đánh chú hai của em trước mặt mọi người. Hơn nữa lúc em đến ngăn cản đã nói em là vợ chưa cưới của anh mà bọn họ còn không chịu dừng tay, trái lại trong lời nói còn tỏ vẻ khinh thường. Rõ ràng là không xem nhà họ Lục ra gì mà. Hán Dương, anh phải làm chủ cho em đó.”

Chương 727

Chương 727

Trong lòng Lục Hán Dương vô cùng tức giận. Nơi này chính là tỉnh thành, nói cách khác chính là địa bàn của nhà họ Lục.

Chú hai của vợ chưa cưới mà lại bị đánh ngay trên địa bàn của mình, bị người ta đánh cho sống dở chết dở. Tin này mà truyền ra ngoài thì sau này cậu Lục Hán Dương làm sao có thể ngẩng cao đầu trong giới thượng lưu ở tỉnh thành này nữa chứ.

“Em yên tâm đi, chuyện này anh nhất định sẽ cho em một câu trả lời thích đáng.”

Lục Hán Dương nói với Mã Hồng Mai xong liền hừ lạnh một tiếng: “Ai là người ra tay, lập tức đứng ra đây cho tao, tao thật muốn biết rốt cuộc là ai mà không biết nhìn xa trông rộng lại dám ra tay với người nhà họ Lục!”

Lục Hán Dương khí thế hừng hực, cho dù nơi đây có rất nhiều người nhưng anh ta cũng không sợ. Dù sao anh ta cũng là cậu chủ ngang tàng kiêu ngạo của nhà họ Lục cơ mà.

Mã Hồng Mai cực kỳ đắc ý, đang chờ xem Trần Gia Bảo quỳ xuống đất xin đầu hàng.

Lê Thanh Vân run rẩy: “Xong rồi, chuyện này xem ra đã không còn cách nào tốt hơn nữa rồi.”

Đột nhiên một giọng nói chững chạc vang lên: “Mã Cảnh Hồng là tôi đánh đó, hơn nữa ông ta đáng bị đánh. Anh định như thế nào?”

Lục Hán Dương chấn động toàn thân, trên khuôn mặt anh ta lộ rõ vẻ kinh ngạc cùng lúng túng, vội vàng nhìn đến nơi phát ra âm thanh. Rõ ràng chỉ thấy một mình Trần Gia Bảo đang ngồi cao cao tại thượng ngay trước bàn ăn, chững chạc nhìn mình.

Trần Gia Bảo.

Lục Hán Dương kinh ngạc hoảng sợ. Hình dáng này, anh ta cả đời cũng không quên được. Đó chính là người đã cướp đi người vợ chưa cưới của anh ta trước mặt mọi người mà lại khiến anh ta bó tay không làm gì được. Thậm chí đến ngay cả người chị mà anh ta vẫn một mực kính sợ cũng hư hư thực thực mà trở thành người đàn bà của Trần Gia Bảo.

Một người đáng sợ như vậy, cho dù có đánh chết Lục Hán Dương thì anh ta cũng không dám trở thành kẻ địch của Trần Gia Bảo!

Mã Hồng Mai vẫn chưa thấy được bộ dạng kinh hãi của anh ta nên đắc ý nói: "Trần Gia Bảo, vậy mà mày còn dám chủ động đứng ra nhận tội, dù sao vẫn còn đáng mặt một tên đàn ông, bây giờ mày lập tức quỳ xuống xin lỗi may ra chúng tao còn tha cho một con đường sống. Bằng không, hậu quả tự…"

Mã Hồng Mai còn chưa nói xong thì Lục Hán Dương lại một lần nữa biến đổi sắc mặt, quát: "Cô câm miệng cho tôi."

"Sao… sao vậy? Người ta nói gì sai sao?"

Mã Hồng Mai hoảng sợ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng nổi giận của Lục Hán Dương.

Mã Cảnh Hồng cũng nói vào: "Cậu Lục, chuyện này cậu cũng phải làm chủ cho tôi chứ. Trần Gia Bảo ngoài mặt thì nói là đánh tôi nhưng thật ra là đang đánh vào mặt của nhà họ Lục đó chứ."

"Ông cũng câm miệng ngay cho bố mày."

Lục Hán Dương quát lớn.

Hai người Mã Cảnh Hồng cùng Mã Hồng Mai sợ đến mức ngây người ra.

Lục Hán Dương mệt mỏi rã rời. Nếu như anh ta có bản lĩnh thì đã đi cướp lại Tần Ly Nguyệt càng ngày càng xinh đẹp về rồi, làm gì đến lượt Mã Hồng Mai đính hôn với anh ta chứ.

"Mã Cảnh Hồng chọc ai không chọc lại đi chọc Trần Gia Bảo, thật đúng là tìm phiền phức cho bố mày đây, đáng bị Trần Gia Bảo đánh chết mà."

Lục Hán Dương nghĩ vậy, liền túm Mã Hồng Mai kéo ra ngoài, cứ để Mã Cảnh Hồng ở lại, không thèm lo lắng gì nữa.

Anh ta cũng không thể lo được chuyện xấu do chính Mã Hiển Hoằng gây ra.

Lần này ngoại trừ Gia Bảo thì tất cả mọi người, bao gồm cả Mã Hồng Mai bị túm đi cũng đều mang một vẻ mặt khó hiểu, muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lục Hán Dương còn chưa đi được hai bước thì giọng nói chững chạc của Trần Gia Bảo lại vang lên: "Anh Lục, nếu đã đến đây thì cần gì phải đi đâu gấp vậy. Vừa hay, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh."

Lục Hán Dương lập tức dừng bước, xoay người, làm như mới vừa nhìn thấy Trần Gia Bảo mà cười cười gượng gạo nói: "Anh…anh rể, thì ra anh cũng ở đây à. Tối nay chị của tôi cứ nhắc anh mãi đó."

Chương 728

Chương 728

Lục Bảo Ngọc có quan hệ mờ ám với Trần Gia Bảo nhưng Trần Gia Bảo lại từng ở cùng với Tần Ly Nguyệt, vì thế bọn họ ở cùng một căn hộ với Trần Gia Bảo để cho anh trái ôm phải ấp hưởng hết phúc của người khác. Mặc dù Trần Gia Bảo cũng không phải cưỡng bức thân thể của Lục Bảo Ngọc nhưng đối với danh dự trinh tiết của cô gái trong một dòng họ lớn như nhà họ Lục đây thì điều đó không có gì khác biệt.

Cho nên Lục Hán Dương gọi Trần Gia Bảo là anh rể cũng không sai.

Anh… anh rể?

Cậu Lục sao lại gọi Trần Gia Bảo là anh rể nhỉ?

Chẳng lẽ cô gái cực kỳ xinh đẹp lại vô cùng thần bí trong truyền thuyết Lục Bảo Ngọc lại chính là người đàn bà của Trần Gia Bảo?

Tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ như bị hóa đá ngay tại chỗ. Nghe được tin tức này giống như là nghe bom hạt nhân nổ vậy.

Ngay sau đó Kinh Hoành Vũ chờ cho mấy nhóm đại ca lấy lại tinh thần, tất cả đều kính nể anh Trần có thủ đoạn cao siêu đến ngay cả Lục Bảo Ngọc thần bí trong truyền thuyết cũng có thể thu phục, vậy còn có chuyện gì trên thế giới này mà anh Trần không làm được chứ?

Tạ Anh Dũng cười khổ một tiếng: “Tôi có nghe nói Lục Bảo Ngọc không những xinh đẹp động lòng người mà còn có thủ đoạn cao siêu khiến nhiều người mơ ước được âu yếm vuốt ve nhưng đều thất bại mà thôi. Thật không ngờ, thật không ngờ đối với đóa hoa hồng khó tính nhất là Lục Bảo Ngọc mà Trần

Gia Bảo còn có thể thu phục được thì mình không thể sánh được, không thể sánh được.”

“Há”

đột nhiên Lê Thanh Vân rên rỉ lên một tiếng, cảm giác như bị ăn hành vậy.

Trong đó sợ nhất phải kể đến hai người là Mã Hồng Mai và Mã Cảnh Hồng. Trần Gia Bảo không những quen biết với cậu Lục mà còn là anh rể của cậu ta sao? Trời ơi, ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?

Mã Hồng Mai nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, so với Lục Bảo Ngọc thì cô ta về nhan sắc, trí tuệ, sự cao quý đều tuyệt đối không bằng, hơn nữa trong tận đáy lòng của cô ta thật sự kính nể Lục Bảo Ngọc. Vậy mà Lục Bảo Ngọc lại là người phụ nữ của Trần Gia Bảo thì Mã Hồng Mai thật sự khó mà tin được, lại càng không muốn tin.

Sau đó cô ta lại nhớ đến một chuyện càng khiến bản thân thêm sợ hãi.

“Cậu hai của mình đắc tội với Trần Gia Bảo, nếu để Lục Bảo Ngọc cùng cậu Lục Hán Dương nổi giận mà hủy hôn thì chẳng phải mình mất công dã tràng “rổ tre múc nước”

hay sao?

Nghĩ đến đây trong lòng Mã Hồng Mai thật sự kinh hãi cực độ, không khỏi trừng mắt liếc chú hai của mình một cách hung hãn.

Nếu không phải Mã Cảnh Hồng sỉ nhục người đàn bà của Trần Gia Bảo thì mình đâu phải lâm vào tình thế nguy hiểm như vậy chứ?

Mã Cảnh Hồng cũng bị dọa đến ngây người, gắng gượng nở ra một nụ cười méo xệch còn khó coi hơn là khóc nói với Trần Gia Bảo: “Cậu Trần, thì ra chỉ là “lũ lụt tạt vào miếu Long vương”

mà thôi. Cậu xem chúng ta đều là người một nhà, tôi cũng đã bị cậu dạy cho một trận thích đáng rồi, cậu có thể bớt giận tha cho tôi một lần được không?”

“Ông lấy đâu ra sự tự tin đó vậy? Ông tưởng rằng bản thân có thể trở thành người một nhà với tôi được sao?”

Trần Gia Bảo nói.

Mã Cảnh Hồng sợ hãi, đổ mồ hôi trán đầm đìa vội vàng nói: “Cậu là anh rể của cậu Lục, mà cháu gái của tôi lại đính hôn với cậu Lục rồi, chúng ta cũng xem như là người một nhà, cậu nói có phải không cậu Lục?”

Mã Cảnh Hồng vội vàng nhìn về phía Lục Hán Dương cầu xin sự giúp đỡ.

Toàn thân Lục Hán Dương từ khóe mắt, cơ miệng, cơ mặt đều run rẩy nói: “Tôi không quen biết ông ta.”

Mã Cảnh Hồng thở dài chán nản, lại nhìn qua Mã Hồng Mai cầu xin sự giúp đỡ: “Hồng Mai, mau, cháu mau giúp chú thay cậu Lục nói lời xin lỗi…”

Chương 729

Chương 729

Mã Hồng Mai vùng vằng chợt quay người đi chỗ khác, làm như không nhìn thấy gì.

Rõ ràng là chú của cô ta, cô ta không thể quản thúc được, lại càng không có năng lực để quản thúc. Hơn nữa nếu mà cô dám quản thúc thì nói không chừng còn tự chuốc lấy phiền phức nữa.

Cô ta nhớ rất rõ ràng là Trần Gia Bảo đã từng nói rồi, chỉ cần một câu nói của anh thì có thể khiến cho Lục Hán Dương bỏ cô ta ngay. "Thì ra Trần Gia Bảo nói đều là thật."

Nghĩ đến đây cô ta không khỏi rùng mình sợ hãi.

Mã Hồng Mai bây giờ đã là Nê Bồ Tát muốn qua sông cũng khó, cô ta nào dám cầu xin cho Mã Cảnh Hồng chứ?

Mã Cảnh Hồng sửng sốt, đáy lòng sinh ra cảm giác sợ hãi tột độ. Cả người héo rũ ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Nhà họ Mã của ông ta ở thành phố Bình Hoa còn không được tính là cái rắm ở tỉnh lỵ. Còn nhà họ Lục, hậu thuẫn đáng tự hào nhất của ông ta, cũng đã tức khắc bỏ rơi ông ta. Thậm chí, cả cháu gái của ông ta là Mã Hồng Mai, cũng thờ ơ lạnh nhạt, sợ bị ông liên lụy.

Đối với Mã Cảnh Hồng, giây phút này là tuyệt vọng, là nỗi tuyệt vọng sâu sắc nhất.

Trần Gia Bảo đứng cách Mã Cảnh Hồng không xa, hai tay chắp sau lưng, cao ngạo đứng nhìn.

"Rồng có nghịch lân, động tới phải giết. Người phụ nữ của Trần Gia Bảo tao, không cho phép người khác động vào, bởi

vì họ chính là của tao. Ai còn dám ngấp nghé chính là muốn đối địch với tao.

Có tội với trời thì còn có cơ hội, còn đắc tội với tao thì không bao giờ có đường sống! Tao nói rồi, mười hai giờ sáng, tính mạng của mày khó mà giữ được."

Trần Gia Bảo bễ nghễ đứng đó, cứ vậy mà đã định xong sống chết của Mã Cảnh Hồng chỉ trong một câu.

Quá khí phách, khí phách không ai sánh bằng!

Mọi người xung quanh đều bị phong thái của Trần Gia Bảo thu hút, trong lòng sinh ra cảm giác rung động.

Nhóm ông lớn thế giới ngầm vừa đầu nhập vào dưới trướng của Trần Gia Bảo không khỏi sôi trào nhiệt huyết, chỉ có những người khí phách như vậy mới đáng để bọn họ đi theo.

Lục Hán Dương lúc đầu im lặng, sau đó chậm rãi lắc đầu, trong lòng dâng lên cảm giác phiền muộn. Anh ta biết rằng chỉ với sự độc đoán của Trần Gia Bảo bây giờ, khí phách cùng phong thái của ông Mã chỉ bé bằng con kiến. Xét về thân phận, anh ta vẫn còn kém Trần Gia Bảo một bậc.

"Khó trách là chị mình không cho mình xem Trần Gia Bảo là kẻ thù. Ngoài thủ đoạn và thực lực, thậm chí lòng dạ của mình cũng không thể so sánh với anh ta. Ôi, mình đúng là không so được, không so được."

Lục Hán Dương cười khổ trong lòng, thật sự hạ quyết tâm, không bao giờ xem Trần Gia Bảo là kẻ địch nữa.

Mã Cảnh Hồng lúc đầu tuyệt vọng, sau đó, ánh mắt vô cùng sợ hãi, ông ta quỳ xuống trước mặt Trần Gia Bảo, nước mắt nước mũi tèm lem cầu xin sự thương xót: "Cậu Trần, tôi có mắt không tròng. Tôi không biết cô Hàn Đông Vy là người phụ nữ của cậu, cậu tha lỗi cho tôi đi, sau này cậu sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cậu… "

Dù sao thì Lê Thanh Vân cũng là một cô gái, nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Mã Cảnh Hồng, cô ta không khỏi mềm lòng nên muốn cầu xin thay cho Mã Cảnh Hồng.

Trần Gia Bảo không động lòng mà nhìn Mã Cảnh Hồng một cách trịch thượng rồi nói: "Nếu tôi không phải là thủ lĩnh thế

giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, cũng không phải là anh rể của Lục Hán Dương mà chỉ là một người bình thường thì có lẽ bây giờ tôi đã bị ông đánh gãy chân tay rồi, cuộc sống sau đó cũng không thể tự lo cho mình. Còn Lê Thanh Vân sẽ bị ông chơi đùa đủ kiểu, thậm chí cả đời của cô ấy cũng sẽ bị hủy hoại trong tay ông.

Bây giờ, ông lại bảo tôi để ông đi, ông nghĩ Trần Gia Bảo tôi là một người dễ nói chuyện à? Hay ông nghĩ tôi là thánh mẫu đầy lòng trắc ẩn?"

Thân thể Lê Thanh Vân chấn động, nghĩ đến khả năng mà Trần Gia Bảo đã nói tới, cô ta không khỏi sợ hãi một hồi, nuốt trở lại những lời cầu xin muốn nói thay cho Mã Cảnh Hồng lúc ban đầu.

Mã Cảnh Hồng thay đổi sắc mặt liên tục, định tiếp tục cầu xin tha thứ.

Đột nhiên, Kinh Đại Vĩ đá Mã Cảnh Hồng một cước, khiến ông ta ngã xuống đất rồi mắng: "Hừ, mày là cái thá gì mà dám cầu xin cậu Trần tha thứ? Người đâu, kéo ông ta ra ngoài cho tao. Nhớ kỹ lời cậu Trần nói, đúng mười hai giờ sáng, tính mạng của ông ta không được giữ lại."

Lập tức có hai người đàn ông to lớn mặc đồ đen túm lấy chân Mã Cảnh Hồng rồi lôi ông ta ra như một con gà nhỏ.

Lê Thanh Vân biết chắc kết cục của Mã Cảnh Hồng nhất định sẽ rất thê thảm.

Chương 730

Chương 730

Ngay sau khi Mã Cảnh Hồng rời đi, bầu không khí tại hiện trường nhất thời dịu đi rất nhiều.

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng. Đầu tiên là liếc nhìn Lục Hán Dương một cái, sau đó chuyển mắt sang Mã Hồng Mai, người đang đứng cạnh Lục Hán Dương.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mã Hồng Mai tái nhợt, lập tức trốn sau lưng Lục Hán Dương, không dám nhìn Trần Gia Bảo.

Chỉ với một câu của Trần Gia Bảo đã tuyên án tử hình cho chú hai của cô ta, điều này đã khiến cô ta sợ mất mật vì lo rằng Trần Gia Bảo sẽ gây rắc rối cho cô ta.

Hơn nữa, khi mới đến khách sạn Hương Tạ Lệ, cô ta đã tỏ ra kiêu ngạo không ít trước mặt Trần Gia Bảo, còn ầm ĩ đòi Trần Gia Bảo quỳ xuống xin lỗi. Bây giờ cô ta lại phát hiện Trần Gia Bảo đang nhìn mình, dù ánh mắt của anh rất bình thường, nhưng cũng đủ để làm trái tim cô ta run lên.

Lục Hán Dương khẽ cau mày, đứng trước mặt Mã Hồng Mai rồi nói với Trần Gia Bảo: “Anh rể, nói gì cô ấy cũng là vợ chưa cưới của tôi, hơn nữa cũng đã ra mắt với ba mẹ. Tuy rằng Hồng Mai đã xúc phạm anh nhưng tôi hy vọng anh có thể nể mặt chị gái của tôi, cho nhà họ Lục của chúng ta chút thể diện và tha cho Hồng Mai lần này.”

Mã Hồng Mai cảm động. Ban đầu cô ta đính hôn với Lục Hán Dương chẳng qua chỉ là vì nhìn trúng quyền lực của nhà họ Lục, nhưng không ngờ Lục Hán Dương lại thực sự cầu xin cho cô ta, khiến trong lòng cô ta không khỏi cảm thấy ấm áp.

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút, sau đó thâm thúy nói: “Nể mặt Bảo Ngọc, tôi có thể tha cho cô ta một lần, nhưng tôi có lời muốn khuyên anh.

Có câu nói "Vợ hiền, chồng bớt họa". Hôm nay cô ta rất kiêu ngạo và ương ngạnh. Đắc tội tôi, tôi nể mặt chị gái anh, vẫn có thể cho cô ta một đường lui. Nhưng nếu ngày mai cô ta đắc tội người khác, tôi sợ rằng đến lúc đó, ngay cả anh cũng sẽ bị cô ta liên lụy."

Mọi người xung quanh đều gật đầu, cảm thấy những gì Trần Gia Bảo nói đều có lý.

"Không, không."

Mã Hồng Mai hoảng sợ vội nói: "Tôi hứa, về sau tôi sẽ nghe lời Hán Dương thật tốt, sẽ không gây phiền phức cho Hán Dương."

Cô ta không có khả năng bắt thêm được một rùa vàng vừa ý như vậy nên rất sợ Lục Hán Dương sẽ bỏ rơi cô ta.

Lục Hán Dương hơi suy tư, sau đó ngẩng đầu kiêu ngạo nói: "Tôi đường đường là cậu chủ uy nghiêm của nhà họ Lục, ở thành phố rộng lớn này không có bao nhiêu thế lực có thể khiến người nhà họ Lục e dè. Tôi tin là sau khi Hồng Mai trải qua chuyện lần này, tính cách nhất định sẽ kiềm chế lại. Với lại dù thế nào đi nữa, hiện tại tôi cũng gọi anh là anh rể, sau này nếu tôi gặp khó khăn, anh có thể giúp cậu em vợ này không?"

Sau khi nói xong, ngay cả Lục Hán Dương cũng cười hai tiếng, rõ ràng là anh ta đã hoàn toàn trút bỏ được khúc mắc với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười đắc ý, vươn tay vỗ vỗ vai Lục Hán Dương rồi nói: "Đúng vậy, hiện tại tôi là anh rể của cậu. Sau này nếu gặp chuyện nhớ nói cho tôi biết."

Lục Hán Dương trước đây có mâu thuẫn với anh, nhưng Trần Gia Bảo là người có thân phận như thế nào, sao anh có thể chấp nhặt với Lục Hán Dương chứ? Ngoài ra, bây giờ vẫn còn quan hệ với Lục Bảo Ngọc nên Trần Gia Bảo sẽ càng không ôm hận với Lục Hán Dương.

Mã Hồng Mai thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ đừng nói là hận Trần Gia Bảo, dù anh có giết cô ta thì sau này cô ta cũng không dám làm phiền Trần Gia Bảo nữa.

"Anh rể, nếu không có việc gì thì tôi về trước đây."

Lục Hán Dương biết tối nay Mã Hồng Mai bị chấn động, chuyện của Mã Cảnh Hồng cũng cần phải thông báo cho Lục Bảo Ngọc, tìm cách khiến nhà họ Mã ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trần Gia Bảo gật đầu, dường như nghĩ tới điều gì đó, nói: "Sau khi trở về, giúp tôi chuyển lời cho chị gái cậu. Ngày mai, tôi sẽ đến gặp cô ấy, thực hiện lời hứa trước đây."

"Ngày mai, ngoại trừ anh… Thôi đi, ngày mai anh đến sẽ biết."

Chương 731

Chương 731

Lục Hán Dương dường như muốn nói gì đó, nhưng khi lời nói vừa chạm đến môi, anh ta lại lắc đầu, muốn nói lại thôi.

Trần Gia Bảo cảm thấy phản ứng của Lục Hán Dương rất kỳ lạ, chẳng lẽ ngày mai sẽ có chuyện xảy ra sao?

Trần Gia Bảo chưa kịp hỏi thì Lục Hán Dương đã nắm tay Mã Hồng Mai rồi bước ra ngoài.

Dọc đường đi, Mã Hồng Mai đều cúi đầu, trông thật đáng thương. Rõ ràng đêm nay cô chủ nhà họ Mã đã bị Trần Gia Bảo dọa sợ.

Ngược lại, Lê Thanh Vân có chút hồ đồ. Tình huống đêm nay rất nguy hiểm, không chỉ liên quan đến thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình và mấy dòng họ lớn ở khu đô thị, mà còn liên quan đến nhà họ Lục giàu có hàng đầu tỉnh. Nếu không cẩn thận, cô ta sẽ bị hủy cả đời, thậm chí không còn cơ hội báo thù nữa.

Nhưng cô ta không ngờ rằng phát triển của sự việc lại có một sự xoay chuyển đáng kinh ngạc như vậy. Chỉ trong chốc lát, Trần Gia Bảo đã trở thành ông trùm của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình. Còn Lục Hán Dương của nhà họ Lục cũng gọi Trần Gia Bảo là anh rể. Điều quan trọng nhất là, Mã Cảnh Hồng thực sự quỳ xuống để xin lỗi Trần Gia Bảo.

“Mình… mình cá cược lại thua Trần Gia Bảo rồi. Chẳng lẽ mình thật sự phải đặt một phòng với Trần Gia Bảo sao? Tốc độ này có phải hơi nhanh không?”

Sắc mặt Lê Thanh Vân ửng hồng, ngượng ngùng nhìn Trần Gia Bảo một cái, tim đập thình thịch, cũng không biết là vui hay là giận.

Đột nhiên, Kinh Đại Vĩ giơ hai tay lên nói lớn: “Mọi người, tôi tin vừa rồi các người đều đã nhìn thấy tư thế đế vương của cậu Trần. Kinh tôi hỏi các người một câu, các người có phục không?”

“Phục phục phục, tất cả chúng tôi bị anh Trần thuyết phục rồi.”

“Anh Trần là vô địch trên thế giới này!”

“Vô địch! Vô địch! Vô địch!”

Nhất thời, hơn trăm người cùng nhau hét lên. Tiếng hét lớn đến chói tai, như thể toàn bộ khách sạn Hương Tạ Lệ sắp bị nhấc lên.

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, kiêu ngạo đứng tại chỗ, tràn đầy khí phách và phong thái vương giả.

Có cô gái nào mà không sùng bái anh hùng chứ?

Lê Thanh Vân thu hết cảnh tượng trước mặt vào mắt, tim đập rộn ràng, nghĩ đến vụ đánh cuộc với Trần Gia Bảo, cô ta càng có cảm giác khác lạ.

Kinh Đại Vĩ tiếp tục lớn tiếng: “Mọi người ơi, hôm nay chúng ta chiêu đãi cậu Trần ngay tại khách sạn Hương Tạ Lệ này. Mọi người có thể gọi bất kỳ món ăn nào ở sảnh, cứ việc ăn uống thoải mái, còn chi phí thì tôi chịu hết.”

Mọi người có mặt đều vỗ tay hoan hô một trận.

Tiếp đó, Kinh Đại Vĩ bước tới chỗ Trần Gia Bảo, cung kính cười nói: “Cậu Trần, tôi sẽ đặt chỗ trong phòng riêng cùng với một bàn tiệc ngon, xem như là chúc mừng việc cậu Trần trở thành ông trùm thống nhất thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình. Nhân tiện, giới thiệu mấy ông lớn ở tỉnh với cậu Trần.”

“Được.”

Trần Gia Bảo gật đầu cười.

Kinh Đại Vĩ và những người khác vui mừng khôn xiết, chẳng mấy chốc họ đã đặt xong một căn phòng trang nhã cổ kính.

Kinh Đại Vĩ và nhóm ông lớn của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình theo sau Trần Gia Bảo và đi đến căn phòng.

Lê Thanh Vân nhìn thấy Trần Gia Bảo được mọi người vây quanh, tư thế như một vị hoàng đế thì trong lòng càng thêm rúng động, vô thức đi theo phía sau cùng họ bước vào phòng.

Trần Gia Bảo đương nhiên ngồi ở vị trí đầu tiên, bên trái là vị trí của ông lão Tạ Anh Dũng.

Lê Thanh Vân đang định ngồi cạnh Trần Gia Bảo thì đột nhiên có một làn hương lướt qua. Một cô gái mặc chiếc váy đỏ rực có vẻ thành thục, dáng người xinh đẹp quyến rũ đã chen vào ngồi cạnh Trần Gia Bảo trước. Ánh mắt mị hoặc, khóe miệng mang theo ý cười càng thêm mê hoặc.

Quá động lòng người!

Chương 732

Chương 732

“Không hổ danh là người nổi tiếng tại Hòa Bình. Anh Trần là người có khí phách, nhìn đời bằng nửa con mắt, ý chí anh dũng không quan tâm đến sống chết, yêu này khiến cho trong lòng Hồng Liên cảm thấy vô cùng tin phục.”

Người con gái thành thục diêm dúa lẳng lơ hơi thở như lan, trên người thoang thoảng hương thơm như có như không hấp dẫn khứu giác người ta, càng tạo nên cho cô ta một sự hấp dẫn riêng biệt, chiếc váy dài màu đỏ cúp ngực lộ ra một vùng ngực trắng mịn càng kiến cho người khác “nội tâm nhộn nhạo”. Trần Gia Bảo nhìn cô ta một cái, anh chợt nhận ra rằng cô ta cũng là một thủ lĩnh thế giới ngầm ở một tỉnh nào đó của thành phố Hòa Bình, anh nói: “Quá khen, hóa ra cô tên là Hồng Liên. Chà, cái tên rất hay, rất phù hợp với cô.”

Hồng Liên mỉm cười, cơ thể quyến rũ như rắn nước gần như dính chặt vào người Trần Gia Bảo, thân hình đầy đặn khiến người khác muốn phạm tội, cô ta khẽ cười: “Nói như vậy, anh Trần có biết ý nghĩa của “Hồng Liên”

không?”

Trần Gia Bảo cười nhạt nói: “Tôi đã nói Hồng Liên có nét đẹp tuyệt vời, vầng sáng quanh thân tỏa ra bốn phía giống như một báu vật, có thể làm đẹp trời đất, có thể giảm bớt tai ương. Ví dụ, cất tiếng hát lên phía bên trong đài sen, tất cả ngọn lửa bắn ra bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc tiếp theo ánh sáng cực mạnh trong một khoảng thời gian, ánh lửa vô biên đó sẽ biến thành bông sen đỏ, gọi là “Hồng Liên”. “Hồng Liên”

có thể làm đẹp thế giới, có thể giải trừ tội ác, hơn nữa với vẻ đẹp tuyệt luân của cô, rất dễ khiến người ta phạm tội nên tôi mới nói cái tên Hồng Liên này rất thích hợp với cô.”

Ánh mắt Hồng Liên sáng lên, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, có người có thể nói chính xác nguồn gốc cái tên của cô ta.

Trong lòng dâng lên nỗi kích động không kể xiết, đối với Trần Gia Bảo rất có thiện cảm, thân thể quyến rũ của cô ta lại càng thêm tiến sát vào Trần Gia Bảo hơn, đôi mắt xinh đẹp long lanh như hồ nước mùa thu mỉm cười nói: "Thật không ngờ tới, anh Trần không những có võ thuật cao siêu, mà còn là một người kiến thức rộng rãi như vậy, một người xuất sắc như anh Trần đây thực sự khiến Hồng Liên vô cùng ngưỡng mộ."

"Cô quá khen rồi."

Trần Gia Bảo cười nhẹ một cái, cầm ly rượu trước mặt lên, một hơi uống cạn. Ở bên kia, Lê Thanh Vân thu hết mọi chuyện đang diễn ra vào đáy mắt, trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu, hơn nữa lại còn bị Hồng Liên cướp mất vị trí, không làm gì được, chỉ có thể giậm chân bực bội, chỉ có thể ngồi bên cạnh Tạ Anh Dũng, trong lòng mắng thầm một câu: "Đúng là đồ hồ ly tinh, ăn mặc hở hang như vậy, không phải muốn quyến rũ đàn ông sao? Lại còn cái tên Trần Gia Bảo kia nữa, rõ ràng lúc sáng còn nói muốn chinh phục mình, còn cá cược với mình nữa, muốn mình hôn anh ta một cái, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã cùng người con gái khác thân mật. Hứ, đàn ông đúng là đồ xấu xa!"

Đúng lúc này có một đĩa giò lợn được đưa tới trước mặt cô ta, trong lúc tức giận và ghen tuông, cô ta đã trực tiếp coi đĩa giò lợn trước mặt là Trần Gia Bảo, cầm đôi đũa trước mặt lên, mạnh bạo chọc mấy cái vào đĩa giò heo. Tạ Anh Dũng trộm tặc lưỡi.

Vào lúc này, Kinh Đại Vĩ bước đến chỗ Trần Gia Bảo, cười nói: "Cậu Trần, để tôi giới thiệu với cậu một chút, người phụ nữ vô cùng xinh đẹp ngồi bên cạnh cậu đây tên là Hồng Liên. Cô ấy là chị cả của Thế giới ngầm ở thành phố Thanh Trì này. Càng là một vị nữ anh hùng có danh tiếng của tỉnh Hòa Bình chúng tôi, được người đời mệnh danh là Nhện Hồng."

Nói đến đây, Kinh Đại Vĩ liền lặng lẽ ghé vào tai Trần Gia Bảo thì thầm: "Cậu Trần, cậu đừng chỉ nhìn vẻ ngoài quyến rũ, ăn mặc hở hang của cô ấy mà cho rằng cô ấy chỉ là loại "bình

hoa di động", trên thực tế cô ấy có tầm hiểu biết rất cao, từ trước đến này chưa có một người đàn ông nào có thể lên giường được với cô ấy, nhưng với tài năng tuyệt vời và thủ đoạn cao minh của cậu Trần, cậu tuyệt đối có thể chinh phục được Hồng Liên."

Một người phụ nữ nóng bỏng và quyến rũ như vậy vẫn còn là một trinh nữ? Trần Gia Bảo vô thức nhìn Hồng Liên, anh thấy đôi mắt của Hồng Liên trong suốt và mờ ảo, trong trẻo to sáng, lông mày cô ta khá mượt mà, đây quả thực là những đặc điểm cơ thể của một trinh nữ. Là một người phụ nữ, Hồng Liên có thể trở thành người đứng đầu thế giới ngầm ở thành phố Thanh Trì, chắc chắn cô ta là một cao thủ võ thuật rất mạnh, mặc dù Kinh Đại Vĩ đã nói rất nhỏ nhưng Hồng Liên vẫn có thể nghe thấy những gì ông ta nói.

Chương 733

Chương 733

Hai má của Hồng Liên hơi đỏ lên, cô ta cười khúc khích nói: "Anh Trần, đừng nghe những lời nhảm nhí của Kinh Đại Vĩ. Anh Trần là người ở trên cao, làm sao có thể giống với Hồng Liên, người chỉ được coi là cây dương liễu này được chứ. Chỉ cần được ngồi cùng bàn và uống với anh Trần đã là một vinh dự rất lớn đối với Hồng Liên rồi."

"Ha ha."

Trần Gia Bảo cười lớn, ánh mắt kiêu ngạo đảo quanh thân hình bốc lửa của Hồng Liên rồi nói: "Nếu cô chỉ được coi là cây dương liễu thì có lẽ trên thế gian này không có ai được coi là người đẹp rồi."

Dưới ánh nhìn trần trụi của Trần Gia Bảo, thân thể thanh tú của Hồng Liên khẽ run lên, cả người giống như bị bàn tay của Trần Gia Bảo chạm vào, trên người phủ một lớp mồ hôi mỏng, lòng nóng bừng, không khỏi thầm rên rỉ.

Ở bên kia, sau khi nhìn thấy cảnh này thì Lê Thanh Vân càng tức giận hơn, đập đũa xuống bàn một lần nữa, tức giận mắng: "Hừ, đàn ông đều là đồ xấu xa, đồ xấu xa!"

Tạ Anh Dũng mỉm cười, xem ra không nên quá cưng chiều phụ nữ, nếu không hậu cung có thể xảy ra đám cháy bất cứ lúc nào.

Sau khi mọi người đã vào chỗ ngồi, ba lượt uống rượu, Kinh Đại Vĩ đã dẫn từng người một đến giới thiệu cho Trần Gia Bảo.

"Đây là những anh em của Cao Kiến Trạch ở thành phố Bình Hoa, họ đều là những người mạnh mẽ và hào phóng, thẳng thắn và rất ngưỡng mộ cậuTrần."

“Anh ta là Uông Nghi Minh, người phụ trách thế giới ngầm của thành phố Trường Phong, người kiểm soát gần một phần ba câu lạc bộ, khách sạn, nhà nghỉ ở thành phố Trường Phong. Ở thành phố Trường Phong anh ta nói một sẽ không có người dám nói hai.”

“Còn người này là ông chủ của Thế giới ngầm của thành phố Vân Kinh, là một cao thủ và dưới anh ta có gần một nghìn anh em.”

“Người này là…”

Sau khi nghe Kinh Hoàng Vĩ nói hết tên này đến tên khác Lê Thanh Vân đã bị sốc.

Mặc dù đã biết những người này đều là những người nổi tiếng từ lâu, nhưng sau khi nghe Kinh Đại Vĩ giới thiệu cụ thể, cô ta mới nhận ra thân phận và lai lịch của những người này thật ghê gớm. Thậm chí, trong lòng cô ta cũng biết rất rõ rằng nếu là trước đây, cô ta sẽ không có đủ tư cách ngồi cùng bàn và uống với những nhân vật lớn này.

Tuy nhiên, rất nhiều cao thủ đến nương nương nhờ và tuân theo mệnh lệnh của Trần Gia Bảo, tuy rằng Trần Gia Bảo còn chưa đến hai mươi tuổi.

“Trần Gia Bảo rốt cuộc là người như thế nào vậy?”

Trong lòng Lê Thanh Vân tràn đầy kinh hãi.

Vị trí của Kinh Đại Vĩ tình cờ là ở bên cạnh Lê Thanh Vân, sau khi giới thiệu xong, anh ta ngồi vào vị trí của mình và thấy chân giò trước mặt mình đã bị “tứ mã phanh thây”

khiến ông ta không khỏi giật mình.

Lê Thanh Vân liếc nhìn Trần Gia Bảo, cô ta cắn môi dưới, tuy rằng trong lòng không có cảm giác gì nhưng cô ta không nén được sự tò mò, cô ta quay đầu lại hỏi: “Ông Kinh, tại sao ông lại coi trọng Trần Gia Bảo như vậy? Cho dù anh ta là người giỏi y thuật và có Tạ An Tường, được người đứng đầu nhà họ Tạ ủng hộ nhưng mọi người đều là các ông chủ lớn của thế giới ngầm, cũng không nên quá coi trọng Trần Gia Bảo như vậy chứ?”

“Dòng họ nhà họ Tạ hỗ trợ?”

Kinh Đại Vĩ lắc đầu cười: "Mặc dù nhà họ Tạ cũng được coi là nhân vật lớn ở thành phố Hòa Bình, nhưng ngoài Hòa Bình ra thì có bao nhiêu người nể mặt nhà họ Tạ chứ? Đầu tiên không nhắc tới việc tôi là Kinh Đại Vĩ, ngay cả Thành Trọng là người đứng đầu ở thành phố An Hà hoặc là "Nhện Hồng"

Hồng Liên của thành phố Thanh Trì, người nào mà không phải là người có địa vị cao? Chỉ riêng thế lực của gia đình họ Tạ ở thành phố Hòa Bình không đủ để khiến họ phải cúi đầu. Chưa kể đến toàn bộ thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình.

Nói trắng ra, trước toàn bộ thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, nhà họ Tạ quá nhỏ để có thể lọt vào mắt chúng tôi, sao cậu Trần có thể coi nhà họ Tạ là hậu thuẫn của mình được?"

"Vậy thì… vậy thì sao ông lại…"

Lê Thanh Vân hoàn toàn sững sờ, sau đó cô ta mới phát hiện thì ra mình biết rất ít về Trần Gia Bảo.

Chương 734

Chương 734

Kinh Đại Vĩ nghĩ Lê Thanh Vân cũng là một trong những người phụ nữ của Trần Gia Bảo nên ông ta mỉm cười nói: "Cô Lê, có vẻ như cô chưa hiểu rõ về người đàn ông của mình."

Gương mặt Lê Thanh Vân ửng hồng, cô ta có chút xấu hổ nên không phủ nhận lại câu nói này.

Ánh mắt của Kinh Đại Vĩ khẽ lóe lên, ông ta nói tiếp: "Cậu Trần là người tuyệt vời và tài năng nhất mà tôi từng thấy trong đời. Có thể nói đó là lý do tại sao cậu Trần có thể khiến những người có thế lực từ lớn đến nhỏ của tỉnh Hòa Bình phải phục tùng mình.

Bởi vì cậu Trần rất mạnh mẽ, đủ mạnh mẽ để khiến trái tim người khác vỡ vụn.

Cô Lê, hãy nhớ rằng người đàn ông của cô có đủ sức mạnh làm rung chuyển cả Việt Nam trong tương lai, tôi chắc chắn cô sẽ tự hào vì là người phụ nữ của cậu ấy."

Lê Thanh Vân sững sờ trước những lời Kinh Đại Vĩ nói, cô ta không khỏi nhìn Trần Gia Bảo, kinh ngạc nói: "Thì ra… thì ra anh ta mạnh mẽ đến như vậy?"

Đột nhiên, Hồng Liên nâng cốc chúc mừng Trần Gia Bảo, hai gò tuyết trắng cao ngất trên ngực cô ta áp vào cánh tay Trần Gia Bảo một cách vô tình hay cố ý, thậm chí mũi của Trần Gia Bảo còn ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng.

"Hừ!"

Lê Thanh Vân lập tức ghen tị cầm đũa lên, mạnh mẽ cắm vào miếng chân gì trước mặt rồi nói: "Cho dù tốt hơn thì anh ta vẫn là một kẻ phóng đãng!"

Kinh Đại Vĩ nở một nụ cười gượng gạo nhưng ông ta không dám nói gì, dù sao thì Lê Thanh Vân cũng là "người phụ nữ"

của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Kinh Đại Vĩ giống như như nghĩ đến điều gì đó, ông ta đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, nghiêng người nói nhỏ: "Cậu Trần, thời gian vừa rồi tôi có nhận được một tin tức nhỏ, dạo này bên Phú Thọ có người hành động, hình như là có người muốn đối phó với cậu. Mặc dù võ công của cậu có thể nói là vô cùng mạnh mẽ, dễ dàng né một mũi dao ngoài sáng nhưng khó đề phòng mũi dao trong tối.

"Ồ? Tỉnh Phú Thọ sao?"

Trần Gia Bảo suy tư.

Khi đang ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng ở thành phố Thanh Hóa, Trần Gia Bảo đã dùng kiếm giết chết Nhạc Minh Hải, chặt tay Vân Bá Hùng và dùng lời lẽ xúc phạm Bùi Tuệ Lâm, bá chủ ngầm của tỉnh Phú Thọ.

Bây giờ tỉnh Phú Thọ đang bắt đầu hành động, có thể nói Trần Gia Bảo không kinh ngạc chút nào.

Chỉ là trước mắt Trần Gia Bảo có ý định giải quyết hiềm khích với nhà họ Phương, nếu lúc này còn thêm thế lực của tỉnh Phú Thọ nữa thì sẽ là một sự là cản trở.

Trần Gia Bảo cầm ly rượu lên uống cạn, trong mắt lóe lên một tia sắc bén!

Trong một khoảng thời gian sau đó, chủ nhà và khách mời đều rất vui vẻ. Sau khi rời khỏi, Hồng Liên còn đặc biệt kết bạn zalo với Trần Gia Bảo, trong lúc Trần Gia Bảo nhìn xuống xem điện thoại, cô ta đã lén hôn lên má Trần Gia Bảo khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Bước ra khỏi khách sạn Hương Tạ Lệ, khuôn mặt của Lê Thanh Vân ửng hồng lên. Cô ta đi theo Trần Gia Bảo, tim đập rộn ràng, trong đầu cô ta không ngừng suy nghĩ, vừa hồi hộp vừa khao khát.

Khi mọi người đã đi gần hết, Trần Gia Bảo nhìn qua eo Lê Thanh Vân, kéo thân thể cô ta sát vào mình rồi cười nói: "Đừng quên, tối nay cô đã thua tôi hai lần."

Rốt cuộc thì chuyện gì đến cũng phải đến!

Lê Thanh Vân hít sâu một hơi, tuy rằng sắc mặt càng thêm đỏ bừng, ngẩng đầu tự tin như đang chuẩn bị lên chiến trường, cô ta nói: “Tuy rằng tình cảm của chúng ta tiến triển có chút nhanh nhưng Lê Thanh Vân tôi nếu như đã nguyện ý cá cược thì dám thua dám chịu, đi thôi, chúng ta đi thuê phòng.”

Trần Gia Bảo sửng sốt, anh không nhớ rõ mình đã nói với Lê Thanh Vân về việc thuê phòng, vì vậy anh không khỏi cúi đầu nhìn về phía Lê Thanh Vân.

Giờ phút này, dưới sự phản chiếu kép của ánh trăng và ánh đèn neon, khuôn mặt xinh đẹp của Lê Thanh Vân khẽ nâng lên, tản ra một loại ánh sáng thánh thiện và trong sáng mờ ảo đủ để khiến bất kỳ người đàn ông nào trên thế giới này đều phải loạn nhịp.

Trần Gia Bảo nghĩ đến đây, lập tức hiểu rằng đây khẳng định là do suy nghĩ riêng của Lê Thanh Vân nhưng anh cũng không “tốt bụng” để chủ động sửa sai tình huống này.

Chương 735

Chương 735

Miệng anh khẽ nở một nụ cười đùa giỡn, anh duỗi ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm mại của Lê Thanh Vân.

Cơ thể nhỏ nhắn của Lê Thanh Vân khẽ run lên, điều đặc biệt là cô ta không cảm thấy chán ghét. Hơn nữa, khi nghĩ tới ngay sau đó cô ta sẽ cùng Trần Gia Bảo đi thuê phòng, cô ta cũng tạm chấp nhận một chút mập mờ này.

Nụ cười trên môi Trần Gia Bảo càng sâu hơn, anh nói: "Hoa càng đẹp thì càng phải hái vào thời điểm thích hợp nhất, như vậy mới không phải tiếc nuối. Cô nói có đúng không?"

"Đúng… anh nói đúng."

Giọng nói của Lê Thanh Vân cũng run rẩy.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo buông cô ta ra, anh mỉm cười nói: "Vậy nên, hãy đợi đến thời điểm thích hợp rồi mới đi thuê phòng nhé. Tôi tin rằng đến lúc đó cô nhất định sẽ nguyện ý làm như vậy chứ không phải như bây giờ, quan hệ chỉ vì thua cược."

Lê Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng cô ta cũng có chút mất mát.

"Nhưng…"

Lời nói của Trần Gia Bảo lại vang lên, trong lòng Lê Thanh Vân cũng lại trở nên căng thẳng, cô ta thấp giọng hỏi: "Nhưng cái gì?"

"Nhưng mà…"

Trần Gia Bảo Ngọcỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng nâng lên chiếc cằm mượt mà của cô ta. Anh nhìn vào đôi mắt vừa khẩn trương vừa thẹn thùng của cô ta rồi nói: "Tuy rằng việc thuê

phòng tạm thời được miễn nhưng lần thua cược đầu tiên vẫn cần phải thực hiện.”

“Cái gì… vậy thua cược thì phải làm sao?”

Lê Thanh Vân chóng mặt, hoàn Toàn Tuấng có năng lực và kinh nghiệm như thường ngày, cô ta chỉ có thể thuận miệng nói theo lời của Trần Gia Bảo.

“Đó là…”

Trần Gia Bảo còn chưa nói xong, đột nhiên anh lại gần đôi môi xinh đẹp của Lê Thanh Vân và hôn một cái thật sâu.

Bùm!

Đầu óc của Lê Thanh Vân trở nên trống rỗng, đây là nụ hôn đầu tiên của cô ta, nó đã bị Trần Gia Bảo cướp đi, mà vấn đề mấu chốt nhất là cả hai đều không chính thức yêu nhau.

Mấy phút sau, Trần Gia Bảo mới do dự buông Lê Thanh Vân ra, anh mơ hồ nở nụ cười: “Rất ngọt ngào.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lê Thanh Vân nổi lên một rạng mây đỏ dày đặc, cô ta nằm trong vòng tay của Trần Gia Bảo, cắn chặt môi dưới rồi nói: “Đồ lưu manh.”

“Ha ha.”

Trần Gia Bảo ngẩng mặt lên trời khẽ cười, anh buông Lê Thanh Vân ra và nói: “Mau trở về chỗ ở của cô đi, tôi có việc phải làm nên không đưa cô đi được.”

“Ừm.”

Lê Thanh Vân cảm thấy hơi mất mát, trong lúc sửa sang lại bộ váy đen của mình, cô ta liếc nhìn Trần Gia Bảo rồi nói: “Tôi chờ một ngày nào đó anh hoàn toàn chinh phục được tôi.”

Nói xong, Lê Thanh Vân xoay người rời đi.

Hiện tại cô ta không muốn chinh phục Trần Gia Bảo nữa, cô ta biết rất rõ rằng người đàn ông có thể khiến các anh hùng của Hòa Bình phải cúi đầu và còn có thể chinh phục người con gái trời sinh kiêu hãnh như Lục Bảo Ngọc thì chắc chắn không phải là người mà cô ta có thể dễ dàng chinh phục.

“Tuy nhiên có thể được Trần Gia Bảo chinh phục cũng không tồi.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Lê Thanh Vân có chút hưng phấn, cô ta rất mong đợi cuộc gặp gỡ tiếp theo với Trần Gia Bảo.

Chương 736

Chương 736

Không lâu sau khi Lê Thanh Vân rời đi, có một chiếc Bentley phiên bản giới hạn màu xám bạc dừng lại trước mặt anh.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo mở cửa xe ngồi vào.

Ngồi ở vị trí lái xe là một người mặc chiếc áo gió màu đỏ, chính là Hương Giang vừa xinh đẹp vừa thành thục, cô ta kính cẩn nói: "Ông chủ."

"Việc tôi giao cô làm, cô đã làm xong chưa?"

Trần Gia Bảo thoải mái dựa vào chỗ ngồi, hồi tưởng lại cảm giác tuyệt vời khi hôn Lê Thanh Vân vừa rồi.

Hương Giang nói: "Đã làm xong rồi, đang đặt trong vali dự bị."

"Tốt lắm! Đi thôi, chúng ta cũng cần giải quyết một chuyện khác."

Trần Gia Bảo mỉm cười, anh vung tay lên, Hương Giang nhấn ga lái xe về phía trước dưới ánh đèn neon.

Cùng lúc đó ở vùng ngoại ô tỉnh thành, trong biệt thự nơi Kiều Toàn Tuấn sống, đại sảnh được thắp đèn sáng choang.

Trong đại sảnh rộng gần một trăm mét vuông, chỉ có hai người Kiều Toàn Tuấn và Kiều Tuấn Phong.

"Con mẹ nó, Trần Gia Bảo, lại là Trần Gia Bảo. Cậu ta lại có thể ngang nhiên ca ngợi việc trọng đại đó trong đại hội đồng cổ đông khiến cho đám người được gọi là thân tín của tao phản bội tao mà gia nhập với cậu ta. Chuyện này đã hại tao thất bại trong gang tấc, mất đi chức tổng giám đốc của tập đoàn Thần Thoại, khiến bố trở thành trò cười của toàn bộ tập đoàn Thần Thoại!"

Kiều Toàn Tuấn nổi giận đùng đùng, đập mạnh chiếc ly thủy tinh đế cao trên tay xuống sàn, mảnh vỡ của chiếc ly thủy tinh trên mặt đất phản chiếu ánh sáng.

Vẻ mặt của Kiều Tuấn Phong cũng đờ đẫn, anh ta không thể tưởng tượng được rõ ràng cục diện này sẽ chắc chắn thắng, thế nhưng Trần Gia Bảo lại có thể chuyển bại thành thắng, anh ta không khỏi lẩm bẩm: "Chẳng lẽ Trần Gia Bảo là khắc tinh của bố con chúng ta."

Kể từ khi gặp Trần Gia Bảo cho đến nay, cho dù hai bố con bọn họ có làm cái gì thì cũng sẽ bị Trần Gia Bảo vững vàng đè ép.

Bây giờ Kiều Tuấn Phong có ý nghĩ như vậy thì cũng không có gì ngạc nhiên.

Sau khi Kiều Toàn Tuấn nghe những gì anh ta nói, sự tức giận của ông ta bùng nổ, ông ta nói: "Hừ, khắc tinh là cái thá gì, bố mày không tin điều này. Tao nhất định phải đánh trả, nhất định phải giẫm lên Trần Gia Bảo và lấy lại những gì thuộc về chúng ta!"

Kiều Tuấn Phong sửng sốt, anh ta vội vàng đứng lên thuyết phục: "Bố, bây giờ chúng ta thua rồi, vốn liếng trong tay ngày càng ít. Nếu bây giờ lại cạnh tranh với Trần Gia Bảo, có lẽ bố con chúng ta thật sự chỉ còn hai bàn tay trắng."

Kiều Tuấn Phong cảm thấy rất mất mặt mỗi khi nhìn thấy Trần Gia Bảo đánh bại bọn họ, anh ta thực sự sợ Trần Gia Bảo từ tận đáy lòng.

Đột nhiên, một tiếng "bốp!"vang lên, Kiều Toàn Tuấn thẳng tay cho Kiều Tuấn Phong một cái tát, sau đó đá anh ta ngã xuống đất và hét lên: "Đúng là đồ ăn hại, Kiều Toàn Tuấn tao một đời lẫy lừng, sao tao lại có một đứa con trai ăn hại như mày chứ? Tao nói cho mày biết, chúng ta vẫn chưa thua, vẫn có cơ hội chuyển bại thành thắng!"

Cái mông của Kiều Tuấn Phong bị đập mạnh xuống đất, dù cái mông rất đau nhưng anh ta vẫn vội vàng hỏi: "Bố, bố định làm gì?"

Kiều Toàn Tuấn cười lạnh, ông ta nói: "Mày đừng quên, tuy rằng tao đã mất chức tổng giám đốc của tập đoàn Thần Thoại

nhưng chúng ta vẫn có bốn mươi phần trăm cổ phần trong tập đoàn Thần Thoại. Đây là vốn liếng lớn nhất của chúng ta!"

"Đúng, đúng vậy!"

Đôi mắt Kiều Tuấn Phong sáng lên, anh ta nhanh chóng đứng lên và nói: "Với nhiều phần trăm cổ phần như vậy, chúng ta có thể được chia rất nhiều hoa hồng mỗi năm."

Kiều Toàn Tuấn khịt mũi và nói: "Mày đừng quên, chính mồm Trần Gia Bảo đã đồng ý với hội đồng quản trị sẽ tăng gấp đôi giá trị thị trường của tập đoàn Thần Thoại trong một năm. Mà giá trị cổ phiếu trong tay chúng ta đương nhiên cũng có thể tăng gấp đôi. Mày nói xem, nếu tao sử dụng một phần cổ phiếu như một con bài mặc cả và đến gặp nhà họ Phụng để nhờ giúp đỡ, liệu nhà họ Phụng có từ chối không?"

"Dòng họ Phụng ở ẩn sao?"

Đột nhiên Kiều Tuấn Phong rùng mình.

Dòng họ Phụng ở ẩn thâm sâu khó dò và sống tách biệt nhất ở tỉnh thành, xuất thân sâu xa và tầm ảnh hưởng mạnh mẽ chắc chắn các dòng họ lớn như Tần, Kiều, Lục, Trác không thể nào sánh được.

Có thể nói nhà họ Phụng là thế lực mạnh nhất toàn bộ tỉnh thành!

Chương 737

Chương 737

Trong mắt của Kiều Tuấn Phong tràn ngập sự sợ hãi, anh ta nói: "Bố, con nghe nói nhà họ Phụng không thân thiện lắm."

"Mày sợ cái gì chứ?"

Kiều Toàn Tuấn chế nhạo, ông ta nói tiếp: "Mấy ngày nay tao đã điều tra ra Trần Gia Bảo và Phụng Minh Luân nhà họ Phụng có mâu thuẫn. Nếu không phải nhà họ Tần nói chuyện thay cho Trần Gia Bảo, e rằng nhà họ Phụng đã sớm trả thù Trần Gia Bảo rồi. Bây giờ, chúng ta chỉ là lợi dụng thực lực của nhà họ Phụng để thuận thế làm theo thôi."

Đột nhiên ở ngoài cửa truyền đến một tràng vỗ tay, đồng thời có người lên tiếng: "Tìm nhà họ Phụng để đối phó tôi là ý tưởng không tồi, nhưng đáng tiếc các người phải thất vọng rồi."

Giọng nói lười biếng lại có chút giễu cợt.

Kiều Toàn Tuấn và con trai của ông ta sững sờ, lập tức bọn họ quay đầu lại nhìn, nhất thời cả hai cùng rùng mình, trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Ở cửa là Trần Gia Bảo và Hương Giang.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo mang theo sự thờ ơ và châm biếm.

Đôi mắt của Hương Giang thì rét lạnh, vẻ mặt của cô ta vô cùng căm phẫn, Kiều Toàn Tuấn lại dám lên kế hoạch đối phó với ông chủ ở sau lưng, thật là đáng chết!

"Trần Gia Bảo… cậu tới đây làm cái gì?"

Dù sao Kiều Toàn Tuấn cũng là người đã nhìn quen mọi sự đời, sau khi nỗi sợ hãi ban đầu qua đi, lập tức ông ta lấy lại được bình tĩnh.

Tuy nhiên, Kiều Tuấn Phong lại bị dọa vỡ mật, anh ta liên tục lùi lại phía sau bởi vì anh ta biết rằng Trần Gia Bảo đến vào đêm khuya như này thì tuyệt đối không có ý định tốt!

Trần Gia Bảo mỉm cười, nghênh ngang bước vào trong biệt thự. Anh ngồi vắt chéo chân trên ghế sô pha, nói: "Tôi muốn bàn bạc với ông một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

Trong lòng Kiều Toàn Tuấn có một dự cảm không lành.

Trần Gia Bảo càng cười nhiều hơn, anh dùng ánh mắt đánh giá hai bố con Kiều Toàn Tuấn và Kiều Tuấn Phong rồi nói: "Bàn bạc về vấn đề sống hay chết của hai người."

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên, anh nở một nụ cười vô hại nhưng nội dung lộ ra trong lời nói đều khiến người ta rùng mình!

Kiều Toàn Tuấn và con trai của ông ta nhất thời bị sốc, vậy mà Trần Gia Bảo muốn giết bọn họ!

Hai người đều không có một chút nghi ngờ về việc Trần Gia Bảo có năng lực này hay không, bởi vì bọn họ biết Trần Gia Bảo là một cao thủ võ công, giết người như giết gà!

Kiều Toàn Tuấn hít sâu một hơi, đè nén sợ hãi trong lòng, ông ta nói: "Trần Gia Bảo, cậu không thể giết chúng tôi. Bằng không, nhà họ Kiều sẽ không buông tha cho cậu."

"Nhà họ Kiều sao?"

Trần Gia Bảo bày ra vẻ mặt vui đùa nói: "Ông là người đã thiết kế vụ tai nạn xe cộ nguy hiểm vào buổi sáng hôm nay nhỉ? Ông nói, nếu tôi nói với ông cụ Kiều, ông ấy sẽ phản ứng như thế nào?"

"Cậu… làm sao cậu biết…"

Trước khi Kiều Toàn Tuấn kịp nói xong, lập tức ông ta phản ứng lại và nhanh chóng im lặng.

Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia sắc bén, anh nói: "Quả nhiên tôi không đoán sai, thật sự là do ông thiết kế. Ông nói, nếu ông cụ Kiều biết chuyện này, liệu ông ấy có vì đại nghĩa mà quên người thân không? Ông hẳn là cảm thấy may mắn vì

có một đứa cháu gái ngoan, cô ta cầu xin tôi đừng giết ông, nếu không hiện tại ông đã có một giấc mộng ngàn thu rồi. Bây giờ ông hãy ký vào văn kiện này đi."

Hương Giang lấy ra một xấp văn kiện và đặt chúng lên bàn trà.

Khi Kiều Toàn Tuấn nghe nói rằng Trần Gia Bảo sẽ không giết mình, ông ta nhẹ nhàng thở dài, lo lắng cầm tập tài liệu lên, nói: "Đây là cái gì?"

"Thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần."

Trần Gia Bảo cười: "Sau khi ông ký, bốn mươi phần trăm vốn cổ phần trên tay ông sẽ chuyển sang tên của Kiều Phượng Hoa, tôi sẽ để lại cho ông đủ tiền dưỡng lão. Ông đưa đứa con trai của ông đi khỏi đây, đừng bao giờ xuất hiện ở tỉnh thành nữa, lại càng không được xuất hiện trước mặt Kiều Phượng Hoa."

"Cái gì?"

Chương 738

Chương 738

Kiều Toàn Tuấn tức giận, nói: “Trần Gia Bảo, cậu tính kế tôi, tôi sẽ không ký!”

“Tùy ông.”

Trần Gia Bảo cười nhẹ.

Ngay sau đó, Hương Giang ra tay trong nháy mắt và một con dao găm sắc bén xuất hiện trên cổ Kiều Tuấn Phong khiến sắc mặt Kiều Tuấn Phong vàng như đất vì sợ hãi.

“Tôi chỉ hứa với chị Phượng Hoa là không giết ông nhưng tôi chưa bao giờ nói không giết con trai ông. Bây giờ, ông có ký hay không?”

Trần Gia Bảo tự tin nói.

Sắc mặt Kiều Toàn Tuấn thay đổi trầm trọng, ông ta nói: “Thật đáng khinh, cậu đã uy hiếp tôi…”

“Sai rồi, đây không phải là uy hiếp, mà là ban ơn. Nếu không, tôi sẽ không cho ông một khoản tiền đủ để dưỡng già. Hơn nữa, nếu nói đến chuyện đê hèn, ông còn vượt xa tôi.”

Trần Gia Bảo nói.

Bên trong sảnh biệt thự được chiếu sáng rực rỡ.

Kiều Toàn Tuấn vừa tức giận vừa tuyệt vọng, thậm chí ông ta bắt đầu cảm thấy có chút hối hận.

Ngay từ đầu, đáng lẽ ông ta không nên chủ động chọc giận Trần Gia Bảo, nếu như vậy, ông ta sẽ không phải đối mặt với tình cảnh tuyệt vọng như ngày hôm nay!

“Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn. Một câu thôi, ký hay không ký?”

Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Cùng lúc đó, Hương Giang khẽ dùng sức, con dao găm trong tay cô ta đã cắt nhẹ qua cổ Kiều Tuấn Phong, ở vết cắt có một tia máu chảy ra.

Miệng vết thương khá nông, không thể gây mất mạng nhưng cũng đủ để khiến ông bà tổ tiên đời thứ hai của Kiều Tuấn Phong phải sợ mất mật.

"Bố… bố! Bố nhanh ký tên đi, nếu không con thực sự sẽ bị bọn họ giết chết…"

Khuôn mặt của Kiều Tuấn Phong vì sợ hãi mà vàng như đất, anh ta hoảng loạn nói không ra đầu ra đuôi. Nếu không phải cổ áo sau bị Hương Giang nhấc lên, chắc chắn bây giờ anh ta đã nằm bẹp trên mặt đất rồi.

Sắc mặt Kiều Toàn Tuấn biến đổi không ngừng, cuối cùng ông ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi ký!"

Sau khi dứt lời, ông ta cầm bút lên, ký tên của mình lên trên văn kiện, hơn nữa ông ta còn ấn cả dấu tay.

Khi làm xong điều này, dường như Kiều Toàn Tuấn mất hết năng lượng, ông ta ngồi im lìm trên ghế sofa.

Ông ta đã làm việc chăm chỉ trong nửa cuộc đời của mình và lần này tất cả đã coi như mất hết rồi.

Trần Gia Bảo nháy mắt với Hương Giang, Hương Giang hiểu ý anh. Cô ta vừa thả Kiều Tuấn Phong ra, một tiếng "bụp", Kiều Tuấn Phong vì đứng không vững mà trực tiếp ngã bẹp dí trên mặt đất, vẻ mặt anh ta vẫn còn rất sợ hãi.

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Nghĩ đến ông cụ Kiều Thanh Nguyên của nhà họ Kiều, tốt xấu gì ông ấy cũng là một ông trùm kinh doanh nổi tiếng ở tỉnh thành. Cậu là cháu trai của ông ấy mà lại chẳng có chút thành công gì, thật sự không biết đây là đáng buồn hay là buồn cười nữa."

Trong lòng Kiều Tuấn Phong tràn đầy sợ hãi, nghe xong những lời này của Trần Gia Bảo, anh ta cũng nào dám phản bác lại?

Hương Giang bước tới, cô ta cầm tập văn kiện lên kiểm tra rồi nói với Trần Gia Bảo: "Ông chủ, đúng hết rồi."

“Tốt lắm.”

Trần Gia Bảo đứng lên nói: “Tôi sẽ cho ông hơn ba mươi năm tỷ, cho dù các người muốn ở trong nước hay định cư ở nước ngoài, muốn đi nơi nào thì đi, tóm lại là không được ở trong tỉnh thành nữa. Và đặc biệt là không được xuất hiện trước mặt chị Phượng Hoa, nếu không các người sẽ tự gánh lấy hậu quả.”

Kiều Toàn Tuấn vò đầu bứt tóc, đột ngột ông ta đứng dậy khỏi ghế sô pha và hét lên một cách cuồng loạn: “Ba mươi năm tỷ?

Chương 739

Chương 739

Chỉ có ba mươi năm tỷ thôi sao? Cậu có biết rằng, chỉ với cổ phiếu của tập đoàn Thần Thoại trong tay tôi, cổ tức hàng năm sẽ không chỉ là một số tiền nhỏ như vậy. Thế mà cậu còn muốn dùng ba mươi năm tỷ để đuổi tôi đi? Cậu cho rằng Kiều Toàn Tuấn tôi đang xin tiền cơm sao?"

Kiều Tuấn Phong vốn đang sợ hãi cũng kịp phản ứng lại, anh ta vội vàng nói: "Đúng vậy, ba mươi năm tỷ thì làm sao đủ? Tôi mua một chiếc xe thể thao cũng mất mấy tỷ, hơn nữa tiền tiêu vặt để tán gái mỗi tháng cũng ít nhất cũng phải mấy trăm triệu mới được. Ba mươi năm tỷ căn bản là không thể nào sống được."

Một tia giễu cợt hiện lên trong mắt Hương Giang, mạng cũng sắp không còn mà vẫn còn nghĩ tới xe thể thao cùng phụ nữ. Cái loại cậu ấm bất tài này mà cũng dám đối đầu với ông chủ, thật đúng là không biết tự lượng sức mình.

"Ông cho rằng ba mươi năm tỷ này chỉ dùng để mua cổ phiếu trong tay ông sao? Vậy thì ông sai rồi, ba mươi năm tỷ này chỉ dùng để mua mạng của các người, hơn nữa…"

Khóe miệng Trần Gia Bảo dần hiện lên ý cười châm biếm, anh nói: "Hơn nữa, ở đất nước Việt Nam rộng lớn có một phẩy ba tỷ người, có bao nhiêu người dùng cả đời cũng không kiếm được ba mươi năm tỷ.

Nếu người khác có thể sống sót, dựa vào cái gì mà các người không thể sống sót? Chẳng lẽ các người tự cho rằng mình cao quý hơn người khác sao?"

Trong lòng hai bố con Kiều Toàn Tuấn và Kiều Tuấn Phong không đồng ý với cách nói của anh. Họ là con cháu của một dòng tộc danh giá, quý tộc trong mắt người thường, bọn họ đã

quen với việc chỉ tay năm ngón từ khi sinh ra. Theo quan điểm của bọn họ, bọn họ tự nhiên cao quý hơn nhiều so với những người dân ở dưới đáy xã hội.

Vốn dĩ Kiều Tuấn Phong đang muốn bác bỏ nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chế giễu của Trần Gia Bảo, anh ta khôn ngoan ngậm miệng lại. Tuy rằng ba mươi năm tỷ vẫn còn cảm thấy ít nhưng chung quy so với mất mạng thì vẫn tốt hơn, chẳng qua về sau xe thể thao là không thể nghĩ tới, mà tán gái thì hẳn là khó lấy được mấy ngôi sao nữ nổi tiếng.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Ngoài ra, ông còn phải viết một bức thư từ biệt khác. Về nội dung thì ông phải viết ra cách ông thiết kế kế hoạch để đối phó với Kiều Phượng Hoa, cho nên trong lòng ông cảm thấy hổ thẹn. Chẳng những không chỉ chuyển giao vốn cổ phần cho cô ấy mà còn tính toán rời khỏi tỉnh thành để chuộc tội và cũng thông báo để cho những người khác không cần lo lắng cho ông. Còn nội dung cụ thể thì ông không cần tôi nói rõ nữa phải không?"

Kiều Toàn Tuấn hoảng sợ, đây là Trần Gia Bảo dự định cho phương pháp trừng trị. Nếu như dựa theo những gì Trần Gia Bảo nói để viết, vậy thì chứng cứ phạm tội của ông ta sẽ nằm trong tay Trần Gia Bảo và sau này ông ta sẽ không còn cơ hội trở mình nữa.

"Trong vòng mười phút, ông phải viết xong lá thư này."

Trần Gia Bảo không cho Kiều Toàn Tuấn do dự, lại càng không để ông ta có cơ hội từ chối. Sau khi nói xong, lập tức anh xoay người đi ra ngoài biệt thự.

Hương Giang nhanh chóng lấy ra một tờ giấy trắng và đặt trước mặt Kiều Toàn Tuấn.

Dưới sự cưỡng bức tàn bạo của Hương Giang, Kiều Toàn Tuấn run rẩy cầm bút lên, vẻ mặt ngập ngừng.

Kiều Tuấn Phong vội vã chạy đến bên cạnh Kiều Toàn Tuấn và thì thầm: "Bố, bố thực sự muốn viết sao? Một khi bố đã viết ra thì sẽ không có chuyện quay đầu lại đâu."

Hương Giang khẽ liếc anh ta một cái, đột nhiên cô ta nói: "Nếu bây giờ không viết, chẳng những không thể quay đầu lại mà còn có thể đưa các người đến đường xuống âm phủ luôn."

Kiều Tuấn Phong bắt gặp ánh mắt giết người của Hương Giang, anh ta sợ hãi không dám nói thêm gì nữa.

Kiều Toàn Tuấn thở dài, bây giờ ông ta là con cá và Trần Gia Bảo là con dao, không có chỗ cho sự phản kháng nào cả, ông ta chỉ có thể viết một cách trung thực theo những gì Trần Gia Bảo đã nói.

Hương Giang kiểm tra lại, xác nhận không có chuyện gì, sau đó cô ta đặt túi giấy màu vàng lên bàn trà, lạnh lùng nói: “Ở đây có một tấm chi phiếu ba mươi năm tỷ và hai vé tàu cao tốc rời tỉnh thành đêm nay.

Chương 740

Chương 740

Các người dọn dẹp và rời đi ngay lập tức. Mặc dù ông chủ đã hứa với Kiều Phượng Hoa sẽ không giết ông nhưng cũng chưa từng nói sẽ không để cho tôi ra tay. Nếu như sau này gặp lại các người ở Tỉnh Thành, tôi sẽ trực tiếp ra tay giết cả hai."

Nói xong, Hương Giang xoay người rời đi, cô ta để lại con dao găm sắc bén bên trên chiếc túi giấy.

Bố con Kiều Toàn Tuấn và Kiều Tuấn Phong nhất thời rùng mình.

Bên ngoài biệt thự, Hương Giang đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, lập tức ý định giết người lạnh thấu xương khi ở trước mặt Kiều Toàn Tuấn và con trai ông ta biến mất. Trong mắt cô ta hiện lên vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng nói: "Ông chủ, ngày mai anh muốn giao thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần này cho cô Kiều sao?"

"Không cần, ngày mai tôi có việc khác phải làm. Trước hết cứ giữ bản thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần này đi. Vài ngày nữa tôi sẽ cho cô ấy một bất ngờ."

Trần Gia Bảo giải quyết được một mối nguy hiểm tiềm ẩn, tâm trạng của anh khá vui vẻ, vì thế không nhịn được mà cười rộ lên, tiếng cười thật sự thoải mái.

Hương Giang nhìn thấy dáng vẻ hăng hái của ông chủ, khóe miệng cô ta cũng hiện lên ý cười, trong mắt tràn đầy sùng bái.

Gần giữa trưa ngày hôm sau, bên ngoài nhà hàng Diệu An Kinh Đông tráng lệ.

Sáng sớm Lục Hán Dương đã đứng trên bậc thang bằng đá cẩm thạch, bên cạnh anh ta là Mã Hồng Mai cao gầy trong chiếc váy lộ vai màu đen.

Lục Hán Dương đứng ở đây chỉ với một mục đích, đó là đợi Trần Gia Bảo đến.

Tối hôm qua, Trần Gia Bảo đích thân nói rằng anh sẽ đến, vì vậy sáng sớm hôm nay Lục Hán Dương đã dời hết mọi thứ lại và đặc biệt đứng đây để đợi Trần Gia Bảo.

“Hán Dương, anh nói đợi Trần Gia Bảo… à không, là anh rể. Nếu anh rể nhìn thấy em, anh ấy sẽ không gây phiền phức cho em chứ?”

Mã Hồng Mai lo lắng nói. Ánh nắng ban mai chiếu vào người cô ta, chẳng những cô ta không cảm nhận được một chút độ ấm mà còn có một cảm giác sợ hãi trào dâng trong lòng cô ta.

Tối hôm qua, Mã Hồng Mai đã thực sự bị Trần Gia Bảo dọa sợ, cô ta vốn tưởng rằng Trần Gia Bảo chỉ là một nhân vật nhỏ của nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình, chưa bao giờ cô ta nghĩ tới Trần Gia Bảo lại là bá chủ của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình và cũng là người đàn ông đã chinh phục được Lục Bảo Ngọc.

Xúc phạm một người đàn ông quyền lực như vậy khiến trong lòng Mã Hồng Mai sinh ra lo sợ, cô ta sợ rằng hôm nay Trần Gia Bảo sẽ gây phiền phức cho cô ta.

Lục Hán Dương lắc đầu nói: “Không đâu, Trần Gia Bảo là người rộng lượng, em không phải lo lắng.”

Mã Hồng Mai đáp lại, lúc này cô ta mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Gần trưa có rất nhiều người đến nhà hàng Diệu An Kinh Đông để tán gẫu, uống trà. Khi đám người này nhìn thấy Lục Hán Dương đứng ở đây đều âm thầm kinh ngạc.

“Ở tỉnh thành rộng lớn này, không biết là ai có mặt mũi lớn như vậy, có thể khiến cậu ấm này chủ động ở bên ngoài chờ lâu như vậy?”

Tất cả mọi người đều suy đoán trong lòng, thậm chí có nhiều người còn đứng lại nơi đó. Bọn họ muốn xem người mà Lục Hán Dương đang chờ đến tột cùng là ai.

“Đến rồi.”

Đột nhiên, hai mắt Lục Hán Dương sáng lên và nói trong vô thức.

Mọi người xung quanh đều nhìn lại, xuất hiện trong mắt mọi người chỉ có một chiếc Bentley phiên bản giới hạn màu xám bạc đang từ xa tới gần, sau một cái lướt nhẹ đẹp đẽ, nó vững vàng đậu ở bãi đậu xe.

Ánh mắt của mọi người đều sáng rực lên, người có thể mua chiếc Bentley phiên bản giới hạn này chắc chắn không giàu có cũng là người có địa vị cao quý và họ càng tò mò hơn về người sở hữu chiếc xe.

Ngay sau đó, cửa xe mở ra, Hương Giang mặc chiếc áo gió màu đỏ với thân hình nóng bỏng bước xuống.

Tất cả mọi người đều bất ngờ, mặc dù Mã Hồng Mai bên cạnh Lục Hán Dương vốn đã rất xinh đẹp, nhưng xét về nhan sắc và khí chất thì người phụ nữ mặc áo khoác đỏ còn xuất sắc hơn.

“Chẳng lẽ người mà cậu Lục Hán Dương đang chờ là cô gái xinh đẹp này sao? Quả thực người phụ nữ xinh đẹp như vậy rất đáng giá để chờ ở bên ngoài.”

Chương 741

Chương 741

Mọi người đều gật đầu, cảm thấy phỏng đoán của bản thân không thể sai được. Chỉ là, Lục Hán Dương rõ ràng đã có người vợ chưa cưới, vậy tại sao anh ta lại coi trọng người phụ nữ quyến rũ này như vậy?

Hương Giang đi tới vị trí của ghế phụ mở cửa, cô ta cung kính nói: "Ông chủ."

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Gia Bảo nở nụ cười xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, anh cùng Hương Giang đi về phía nhà hàng Diệu An Kinh Đông.

Ông chủ? Người phụ nữ xinh đẹp xuất thần này là người hầu gái của nam thanh niên này sao?

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không biết thanh niên này là thân phận gì mà lại có thể có một cô hầu gái xinh đẹp như vậy.

Sau khi Lục Hán Dương nhìn thấy Trần Gia Bảo, lập tức anh ta lôi kéo Mã Hồng Mai đi ra chào đón. Anh ta chủ động mỉm cười chào hỏi: "Anh rể."

Mã Hồng Mai theo sau Lục Hán Dương và nói một cách rụt rè: "Xin chào, anh rể."

Trần Gia Bảo gật đầu cười: "Đã để cho hai người đợi lâu rồi, cùng nhau vào đi."

Mã Hồng Mai thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng cô ta nở nụ cười, đi theo Trần Gia Bảo đi tới nhà hàng Diệu An Kinh Đông.

Tuy nhiên, mọi người xung quanh đều nhìn theo bóng lưng của Trần Gia Bảo và không khỏi bàng hoàng.

Đường đương là cậu chủ Lục Hán Dương, vậy mà lại gọi thiếu niên này là "anh rể"?

Không ai trong xã hội thượng lưu của toàn bộ tỉnh thành là không biết chị gái của Lục Hán Dương là Lục Bảo Ngọc. Lục Bảo Ngọc là một trong những phụ nữ xinh đẹp, nổi bật và xuất sắc nhất trong xã hội thượng lưu của cả tỉnh thành.

"Chẳng lẽ, thiếu niên này đã chinh… chinh phục được Lục Bảo Ngọc rồi sao?"

Khi mọi người nghĩ đến điều này, họ thật sự bị sốc và sau đó nối tiếp nhau hóa đá.

Sau khi Trần Gia Bảo bước vào nhà hàng Diệu An Kinh Đông, Lục Hán Dương nhẹ giọng nói: "Anh rể, ngoài anh ra, hôm nay còn có những người khác đang tìm chị gái tôi."

"Thật sao?"

Trần Gia Bảo tò mò, với tính cách kiêu ngạo của Lục Bảo Ngọc, vậy mà có thể khiến cho cô ta tiếp đãi, xem ra thân phận của đối phương không bình thường.

Lục Hán Dương hơi mất tự nhiên, gượng cười nói: "Đúng vậy, mặc dù cũng là một người đàn ông nhưng lại là một tên xấu xa thích trèo cao. Tôi không thích anh ta lắm."

Người đàn ông mà có thể khiến cho Lục Bảo Ngọc tiếp đón thì xem ra thân phận cũng không tầm thường.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo không thay đổi, tiếp tục đi vào trong.

Mặc dù Lục Hán Dương hơi mất tự nhiên nhưng Trần Gia Bảo không hề để ý đến. Nói một cách nghiêm túc thì Trần Gia Bảo không cần phải để ý.

Anh chính là thần y đương thời, mà còn là bậc thầy nữa. Vả lại còn nắm giữ trong tay sự sống chết của Lục Bảo Ngọc thì cho dù có bắt Lục Bảo Ngọc đón tiếp nồng hậu thì anh có gì mà phải sợ sệt chứ.

Trong đại sảnh của Diệu An Kinh Đông đã đông người ngồi rồi, sau khi nhìn thấy Lục Hán Dương cùng Mã Hồng Mai đến thì mọi người hơi ngạc nhiên, dán mắt vào nhìn họ thì phát hiện ra một người đàn ông trẻ tuổi nhìn rất lạ đứng ở vị trí

trung tâm cùng đi vào. Nhìn hai người Mã Hồng Mai và Lục Hán Dương giống như làm nền cho anh ta nên không khỏi ngạc nhiên mà nhao nhao đồn đoán thân phận của Trần Gia Bảo.

Bọn họ nhanh chóng đi qua đại sảnh rồi Trần Gia Bảo đi vào sân sau của nhà hàng Diệu An Kinh Đông.

Trong sân trồng nhiều cây cảnh, có một cây cầu nhỏ bắc qua, nước chảy róc rách, chim hót líu lo khiến lòng người khoan khoái.Ở giữa sân có một gian nhà nghỉ mát. Lục Bảo Ngọc mặc một bộ Hán phục ánh trăng, quay lưng về phía Trần Gia Bảo, dáng vẻ thướt tha yêu kiều ngồi trong gian nhà đó. Cảnh vật trong sân giống như vì một mình cô ấy mà long lanh tươi đẹp vậy.

Còn ở hai bên hông của gian nhà nghỉ mát đó có hai cái bàn làm bằng gỗ đàn hương màu đen, cái bên trái đã ngồi đầy người rồi, cái bên phải chỉ có Châu Nguyệt Tâm đang ngồi vẫn còn chừa lại vài chỗ.

Không đợi cho Trần Gia Bảo đi tới, Lục Hán Dương đã chạy nhanh tới trước mặt Lục Bảo Ngọc nói: “Chị, Trần Gia Bảo đến rồi.”

Lục Bảo Ngọc lập tức đứng dậy, mỉm cười rồi xoay người lại nhìn Trần Gia Bảo, liếc mắt một cái trông cực kỳ quyến rũ.

Châu Nguyệt Tâm cũng đồng thời đứng lên, nhìn vào phía sau lưng của Trần Gia Bảo mà ánh mắt toát lên vẻ vui mừng, trong lòng bỗng nhiên rạo rực.

Chương 742

Chương 742

Người thanh niên khôi ngô tuấn tú ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái tên là Tả Chí Kiên là cậu ấm ở tỉnh Trung Thiên, gia đình mấy đời làm quan võ thời cổ đại. Sau khi nhìn thấy vẻ mặt vui mừng một cách kín đáo của Lục Bảo Ngọc khi thấy Trần Gia Bảo thì khẽ nhíu mày, lưỡng lự nhìn Trần Gia Bảo, ánh mắt thoáng hiện lên một tia thù địch.

Lần này anh ta đến tỉnh thành mục đích chính là cầu hôn Lục Bảo Ngọc, thứ nhất là được ôm trong tay cô gái xinh đẹp này, thứ hai là có thể trở thành con rể của nhà họ Lục mà mượn vốn của đại dòng họ này để giúp cho dòng họ của anh ta bước lên một tầm cao mới.

Nhưng mà sau buổi gặp mặt hôm nay, Tả Chí Kiên thấy Lục Bảo Ngọc đối với mình cực kỳ lãnh đạm. Hơn nữa cả điệu bộ, cử chỉ, giọng nói của Lục Bảo Ngọc đều cố ý giữ khoảng cách khiến cho Tả Chí Kiên thấy khó chịu trong lòng.

Bây giờ lại thấy Lục Bảo Ngọc thân mật với Trần Gia Bảo như vậy, thậm chí còn chủ động tươi cười chào hỏi Trần Gia Bảo nữa.

Kiểu cách đối xử như vậy đến ngay cả anh ta cũng không có được nên tự âm thầm cho rằng Trần Gia Bảo chính là tình địch của mình, ghi hận trong lòng. Ngay sau đó, Chí Kiên lại nhìn thấy Hương Giang xinh đẹp mĩ miều thì hai mắt sáng rực lên. Vẻ đẹp của Hương Giang không hề thua kém Lục Bảo Ngọc một chút nào. Mặc dù anh ta đã nhìn thấy nhiều loại người đẹp lắng lơ rồi nhưng khi nhìn thấy Hương Giang vẫn động lòng.

Trần Gia Bảo bước đến, khi đến sát gần gian nhà nghỉ mát thì Lục Bảo Ngọc đung đưa ánh mắt khẽ cười nói: “Gia Bảo, tối hôm qua sau khi nghe nói anh muốn đến, tuy rằng trong lòng

tôi mong đợi đã lâu nhưng nhớ lại anh nói đến đây là vì có hẹn, nếu Bảo Ngọc đoán không sai thì hẳn là anh vì chị Tâm mà đến."

"Đúng vậy."

Trần Gia Bảo gật đầu.

Trong lòng Châu Nguyệt Tâm càng thêm vui sướng.

"Lục Bảo Ngọc còn tưởng rằng Trần Gia Bảo là tới thăm mình đấy, thật uổng công chờ đợi rồi."

Ban đầu Lục Bảo Ngọc còn làm bộ giống như bị thương, sau đó lại nói tiếp: "Gia Bảo, vị trí của anh, tôi đã chuẩn bị sắp xếp xong rồi, cứ ngồi bên cạnh chị Tâm là được."

Trần Gia Bảo gật đầu với Lục Bảo Ngọc rồi đi về phía vị trí bên phải ngồi xuống.

"Chào cậu Trần."

Ánh mắt của Châu Nguyệt Tâm ngượng ngùng chờ mong, chủ động đứng lên tránh vị trí chủ tọa cho Trần Gia Bảo ngồi rồi tự mình lại ngồi xuống bên cạnh Gia Bảo, lén nhìn vào đôi mắt của anh rồi hồi hộp chờ đợi.

Hương Giang khéo léo đứng sau lưng Trần Gia Bảo.

Lục Hán Dương thấy thế cũng kéo Mã Hồng Mai đi về phía bên phải ngồi xuống. Sự việc hôm nay không liên quan gì đến Lục Hán Dương cùng Mã Hồng Mai nên hai người họ biết điều ngồi vào vị trí sau cùng nhất.

Trần Gia Bảo nhìn thẳng ra trước mặt, chỉ nhìn thấy hai người đàn ông đang ngồi đối diện, một già một trẻ.

Trong đó người trẻ tuổi chính là Tả Chí Kiên, mặt mũi khôi ngô sáng láng, ngũ quan rõ ràng, toàn thân toát lên khí thế bừng bừng. Hơn nữa lại ẩn giấu một luồng sát khí áp chế người khác, vừa nhìn đã rõ không những là ở ẩn lâu năm mà còn là cao thủ võ thuật.

Về phần ông già kia thì mặc một bộ áo dài màu xám bằng vải bố, mặt mày nhăn nheo, thậm chí lưng đã còng xuống. Nhìn vẻ mặt bên ngoài khiến cho người ta nghĩ đó là một cụ già ốm yếu nhưng Trần Gia Bảo lại sắc bén nhận ra ánh mắt của ông

ta hơi nheo lại, quan sát bốn phía giống như một con mãnh hổ đang chực chờ chuẩn bị vồ mồi vậy.

Rõ ràng là một người có võ công cao cường.

Lục Bảo Ngọc lại ngồi xuống, hai tay đặt trên dây đàn nhưng không gảy, cười nói: "Gia Bảo, anh vừa tới nên tôi giới thiệu với anh một chút, người ngồi đối diện với anh là Tả Chí Kiên, cậu chủ của dòng họ võ cổ truyền ở tỉnh Trung Thiên. Bố của cậu Tả với sư phụ của tôi là bạn thân lâu năm, cho nên lần này cậu chủ đến Tỉnh Thành làm việc đều do tôi đón tiếp.

Dòng họ võ cổ truyền?

Trần Gia Bảo hơi nhướn lông mày.

Chương 743

Chương 743

Từ lúc anh xuống núi đến nay, trong số tất cả những gia đình mấy đời làm quan võ thì cũng chỉ từng tiếp xúc với nhà họ Phụng ở ẩn tránh xa sự đời. Không ngờ hôm nay lại gặp được một đệ tử của dòng họ võ cổ truyền ở nhà hàng Thủy Tạ này, hơn nữa lại là một cậu chủ.

Tả Chí Kiên liếc nhìn Trần Gia Bảo, hơi hất đầu lên, lỗ mũi ngẩnh lên trời cực kỳ kiêu ngạo bởi vì anh ta cảm thấy toàn thân Trần Gia Bảo không hề toát ra một chút khí chất của một người biết võ công, chỉ là người bình thường thôi.

Lục Hán Dương khẽ kêu lên một tiếng. Ban đầu anh ta cũng không biết thân phận của Tả Chí Kiên, chỉ đơn giản nghĩ anh ta là một tên thích trèo cao nên tỏ vẻ khó chịu. Bây giờ mới biết Tả Chí Kiên chính là cậu chủ của võ đường cổ của tỉnh Nguyệt Trung, khó trách Tả Chí Kiên lại có thái độ kiêu kỳ như vậy. Như vậy xem ra anh ta vốn đã kiêu ngạo từ trước rồi.

Mã Hồng Mai lẳng lặng hỏi: "Hán Dương, dòng họ võ cổ truyền ghê gớm lắm hay sao mà nhìn anh có vẻ kinh ngạc vậy?"

Lục Hán Dương gật đầu giải thích: "Dòng họ võ cổ truyền là dòng họ mấy đời làm quan võ truyền lại cho con cháu, nội tình thâm sâu khó lường. Anh nói vầy cho em dễ hiểu đi, nhà giàu có ở Tỉnh Thành chúng ta không phải nhà họ Lục cũng không phải ba nhà họ Tần, Kiều, Trác mà là nhà họ Phụng xa lánh sự đời.

"Em biết, em có nghe nói đến dòng họ nhà họ Phụng, nghe nói họ thật sự là bá chủ của Tỉnh Thành, lẽ nào…"

Mã Hồng Mai vừa nghĩ đến một việc có thể xảy ra thì ánh mắt chấn động không ngớt.

“Em đoán đúng rồi đó.”

Vẻ mặt của Lục Hán Dương như đông cứng lại: “Nhà họ Phụng cũng là một dòng họ võ cổ truyền. Hơn nữa theo anh được biết thì tỉnh Trung Thiên bất đồng với tỉnh Hòa Bình. Trên phương diện võ thuật thì tỉnh Trung Thiên là một làn gió nặng nề. Nếu Tả Chí Kiên là gia đình võ cổ truyền ở tỉnh Trung Thiên chỉ sợ là dòng họ Tả có kém dòng họ Phụng đi chăng nữa thì cũng không thua kém bao nhiêu cả. Mà lần này rõ ràng Tả Chí Kiên có ý với chị của anh, xem ra Trần Gia Bảo gặp phải đối thủ thật sự rồi.”

“Á…”

Mã Hồng Mai kêu lên một tiếng nhưng lại lấy tay bịt miệng lại như sợ nói sai điều gì, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Còn Lục Bảo Ngọc vẫn đang giới thiệu người trong gian nhà nghỉ mát, giới thiệu Tả Chí Kiên xong lại giới thiệu đến ông cụ già, sau đó giới thiệu đến Trần Gia Bảo: “Anh ấy là Trần Gia Bảo, là bạn thân của Lục Bảo Ngọc.”

Lời giới thiệu rất đơn giản, chỉ nói tên rồi thôi chứ Lục Bảo Ngọc hoàn Toàn Tuấng nói rõ về thân phận của Trần Gia Bảo.

Tả Chí Kiên còn tưởng rằng Trần Gia Bảo không có gì để đáng giới thiệu cả, trong ánh mắt hiện lên một tia khinh miệt, cười cười rồi thầm nghĩ: “Thông thường khi giới một người nào đó người ta sẽ giới thiệu bối cảnh dòng họ, hoặc là ưu điểm của bản thân nhưng Lục Bảo Ngọc chỉ giới thiệu tên của Trần Gia Bảo. Nghĩ lại, hẳn là Trần Gia Bảo không có bối cảnh, cũng không phải vì xuất sắc hơn người. Vậy mà lúc nãy mình còn cho rằng Trần Gia Bảo chính là tình địch, thì ra Trần Gia Bảo cũng chỉ là như vậy mà thôi. Mà mình đường đường là cậu chủ của dòng họ võ cổ truyền, sao có thể xem trọng Trần Gia Bảo chứ?”

Nghĩ đến đây, Tả Chí Kiên liền cười khinh miệt, lập tức xem thường Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt của Tả Chí Kiên thì nhún nhún vai, không hề để tâm một chút nào. Anh cao quý vì là bá chủ của thế giới ngầm của cả tỉnh Hòa Bình, có chín cây kim có thể cứu người, có một cây kiếm cũng có

thể xé trời thì sao có thể sinh ra thói kiêu ngạo hung hăng chứ. Đừng nói Tả Chí Kiên là cậu chủ của dòng họ võ cổ truyền, cho dù tộc trưởng của dòng họ võ cổ truyền có đến đây thì Trần Gia Bảo cũng không cần phải để ý.

Đột nhiên bên cạnh Trần Gia Bảo truyền đến giọng nói cẩn thận dè dặt nhưng chứa đựng sự chờ mong: "Cậu Trần… cậu có thật vì tôi mà đến không?"

"Đương nhiên, tôi đã nói rồi mà. Lần sau gặp lại cô, tôi sẽ dạy cô dùng đao."

Trần Gia Bảo nhìn về phía Châu Nguyệt Tâm. Gần một tháng không gặp mà nhìn Châu Nguyệt Tâm giống như càng ngày càng xinh đẹp, khí chất cũng càng ngày càng xuất chúng. Giờ phút này nhìn lại, cũng có người khiến cho tim người ta đập thình thịch.

"A, trước hết Nguyệt Tâm xin cảm ơn cậu Trần đã yêu mến ."

Nguyệt Tâm hai má đỏ bừng nhẹ nhàng nói, trong lòng vui sướng không ngớt.

Chương 744

Chương 744

Lần trước cũng tại nhà hàng Diệu An Kinh Đông, cô ta đã được Lục Bảo Ngọc tặng cho Trần Gia Bảo nhưng anh không hề để ý đến cô ta. Tuy nhiên bản thân cô ta đã biết từ đó về sau cô ta chính là người phụ nữ của Trần Gia Bảo.

Bây giờ nhìn thấy Trần Gia Bảo vẫn còn nhớ đến mình, thậm chí còn nhớ rõ lời hẹn với mình nữa thì trong lòng cực kỳ vui sướng, tim đập bình bịch.

Đột nhiên đối diện truyền đến một tiếng cười chế giễu.

Châu Nguyệt Tâm cùng đám người Hương Giang nhìn lại, chỉ thấy trong ánh mắt của Tả Chí Kiên hiện lên vẻ khinh miệt lắc đầu cười nói: "Trần Gia Bảo, anh vậy mà lại dám đứng trước mặt bác Ân nói là muốn dạy cô ta dùng đao ư? Thật đúng là đùa nghịch đại đao trước mặt Quan Công mà."

Bác Ân mà anh ta nói chính là ông cụ già ngồi phía sau anh ta, tên thật là Tả Thành Ân, là người trong dòng họ thuộc loại nhất nhì cao thủ.

Bác Ân cũng khẽ vuốt chòm râu, nhếch miệng cười giống như việc Trần Gia Bảo nhắc tới đao trước mặt ông ta là một việc hết sức buồn cười vậy.

Hương Giang cùng với Châu Nguyệt Tâm lập tức tỏ vẻ tức giận, gương mặt bực bội nhìn chằm chằm vào Tả Chí Kiên.

Lục Bảo Ngọc lại không có biểu hiện gì, vẫn mỉm cười như trước làm cho người ta cảm giác như gió xuân đùa cây cỏ vậy.

Chỉ có vẻ mặt của Lục Hán Dương giống như đông cứng lại bởi vì anh ta biết mặc dù Tả Chí Kiên khiến người khác không ưa nhưng dù gì anh ta cũng là cậu chủ của dòng họ võ cổ truyền, tuyệt đối không thể xem thường.

Trần Gia Bảo nhướn mày nói: “Cậu cũng biết dùng đao à?”

Tả Chí Kiên giống như nghe được chuyện cười vui nhất thế gian, nhịn không được mà cười ha ha ầm lên, không hề nể mặt Trần Gia Bảo một chút nào.

Vẻ mặt của Hương Giang cùng Châu Nguyệt Tâm càng thêm giận dữ, nhất là Hương Giang, trong mắt ánh lên một tia sát khí.

Tả Chí Kiên thôi cười, nói: “Tôi chính là cậu chủ của phái Thuần Dương đao ở tỉnh Nguyệt Trung. Mà “Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức”

của môn phái chúng tôi lại nổi danh cả tỉnh Nguyệt Trung, được vinh dự là đao pháp hay nhất của tỉnh Nguyệt Trung, anh nói xem tôi có biết dùng đao hay không?”

Trần Gia Bảo chưa nói gì nhưng Lục Hán Dương và những người khác đã thốt lên, ngay cả Hương Giang và Châu Nguyệt Tâm cũng có chút kinh ngạc.

Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức? Đao pháp chiếm phần lớn trong Tỉnh Nguyệt đao pháp?

Lục Bảo Ngọc âm thầm cau mày, cô ta đã từng gặp Tả Chí Kiên mấy năm trước nên cũng không biết rõ về Tả Chí Kiên cho lắm, nhưng cô ta biết rằng tỉnh Trung Thiên là một tỉnh lớn về võ thuật, trong tỉnh có rất nhiều môn võ thuật. Nếu như Tả Bách Niên nói “Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức “

được xưng là đao quyết tuyệt nhất của Tỉnh Nguyệt đao pháp, tất nhiên phải có độc đáo của nó!

“Đao pháp của Tả Chí Kiên học rất tốt, tuy đứng sau lưng bác Ân trông bình thường nhưng cả tôi cũng không thể nhìn thấu thực lực của anh ta. Tu vi của anh ta chắc chắn hơn tôi, nếu như Tả Chí Kiên sử dụng bộ đao pháp này, không biết Gia Bảo có chống lại được không?”

Lục Bảo Ngọc yên lặng nhìn Trần Gia Bảo, sau khi thấy được vẻ mặt lãnh đạm của Trần Gia Bảo thì ngay lập tức trong lòng liền yên tâm.

Trần Gia Bảo quả thực rất lãnh đạm, sư phụ anh nghiên cứu hơn đời người, đặc biệt là võ công ẩn tàng trên núi, đều là võ

công tuyệt đỉnh được truyền thừa từ thời trung cổ, thậm chí là vĩ học tuyệt mật từ thời thượng cổ. Bất kể là nội công, ngoại công hay là đao pháp, kiếm pháp đều có rất nhiều. Đúng vậy, chỉ cần anh tùy tiện ném ra một cuốn bí kíp võ công cũng đủ gây ra một hồi gió tanh mưa máu ở vùng đất Việt Nam này.

Kể cả bộ "Quy nguyên độc kinh"

mà Trần Gia Bảo truyền cho Hương Giang, là một bộ công pháp mà Hương Giang trực tiếp dựa vào công pháp "Quy nguyên độc kinh"

để tu luyện. Chỉ trong hơn hai tháng đã thăng cấp đến "Thông U Trung kỳ", ngay cả "Thông U hậu kỳ"

cũng chỉ là vấn đề thời gian, mà "Quy nguyên độc kinh"

cũng chỉ là công pháp hạng trung trong vô số công pháp khác.

Điều này cho thấy võ công trong tâm trí của Trần Gia Bảo vô cùng rộng lớn và đáng sợ.

Chương 745

Chương 745

Huống chi, “Tiên vũ hợp tông quyết”

mà Trần Gia Bảo tu luyện vượt trội hơn tất cả các môn võ thuật trên thế giới và được sư phụ anh ca ngợi lên “trên chín tầng trời”, chưa kể đến việc anh còn có được truyền thừa bất tử của kiếm pháp… “Hồn nguyên kiếm kinh”. Theo kinh sách, sau khi tu luyện, anh có thể dung hợp võ đạo để đạt được kiếm bất tử, một kiếm phá vỡ hư không, sau đó đập tan bầu trời, ba kiếm để trảm nhật nguyệt. “Đao quyết thuần dương ba mươi sáu quyết”

sao có thể so sánh ngang được chứ?

Vì vậy, Trần Gia Bảo vững vàng như một bàn thạch, vẻ mặt không chút dao động.

Tả Chí Kiên nghĩ rằng Trần Gia Bảo đang sợ hãi, anh ta cười đắc thắng, quay lại và nhìn Lục Bảo Ngọc với ánh mắt dịu dàng và nói: “Bảo Ngọc, anh không muốn giấu giếm. Anh đã thích em từ khi gặp em mấy năm trước, anh ngày đêm nhớ mãi không quên, cho nên lần này anh đến Tỉnh Thành, không vì việc gì khác, chủ yếu là đến nhà họ Lục cầu hôn, hy vọng Bảo Ngọc em có thể gả cho anh.”

Trước mặt mọi người cầu hôn!

Hơn nữa còn ở trước mặt của Trần Gia Bảo !

Trần Gia Bảo cau mày, trong lòng khó chịu, mặc dù Lục Bảo Ngọc và anh vẫn chưa chắc chắn về mối quan hệ nhưng nói đúng ra thì Lục Bảo Ngọc gần như không khác gì là người phụ nữ của anh cả. Bây giờ Tả Chí Kiên ngỏ lời cầu hôn với Lục Bảo Ngọc trước mặt anh, không khác gì công khai đào góc tường nhà anh.

Một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt Trần Gia Bảo.

Hương Giang và Châu Nguyệt Tâm đều cũng không vui vẻ gì, hành động của Tả Chí Kiên chắc chắn là tát vào mặt Trần Gia Bảo ở trước mặt mọi người.

Ánh mắt Lục Hán Dương tràn đầy giận dữ, anh ta đã sớm thấy Tả Chí Kiên đáng ghét nhưng anh ta biết Tả Chí Kiên là cậu ấm của dòng họ cổ đại, biết rằng lời phản đối của mình sẽ không có hiệu quả nhưng anh ta vẫn cả giận hừ một tiếng.

Nụ cười trên miệng Lục Bảo Ngọc dần dần biến mất, vẻ mặt không buồn cũng không vui, trầm mặc không nói tiếng nào.

Chỉ có Châu Nguyệt Tâm, người hiểu rõ Lục Bảo Ngọc nhất, biết rằng bất cứ khi nào Lục Bảo Ngọc xuất hiện bộ dạng này thì chính là lúc cô ta tức giận nhất.

Rõ ràng, với yêu cầu cầu hôn của Tả Chí Kiên, Lục Bảo Ngọc không chỉ có dáng vẻ thờ ơ mà còn đầy chán ghét.

Hai mắt Tả Chí Kiên sáng lên, nghĩ rằng Lục Bảo Ngọc đã có ý và đang cân nhắc nghiêm túc nên tiếp tục thêm củi vào lửa nói: “Chuyện này anh không muốn giấu giếm. Mấy năm trước, sư phụ em đã lấp lửng nói rằng muốn hứa hôn em cho anh. Kết hôn với anh đi, sư phụ của em hẳn là rất vui vẻ. Anh là cậu chủ của một dòng họ danh gia vọng tộc, còn em là con gái của dòng họ họ Lục giàu có hàng đầu, chúng ta không chỉ môn đăng hộ đối, mà sau khi hai ta kết hôn sẽ tạo nên một liên minh bền chặt giữa hai dòng họ. Thậm chí với sự giúp đỡ của dòng họ họ Tả, nhà họ Lục sẽ vượt nhà họ Phụng trở thành dòng họ đứng đầu Tỉnh Thành cũng không phải là không thể.”

Không thể không thừa nhận rằng những gì Tả Chí Kiên nói rất hấp dẫn và rất khó để bác bỏ.

Tả Chí Kiên tự hào về bản thân, rất tự tin dưới lời nói thuyết phục của anh ta, Lục Bảo Ngọc nhất định sẽ đồng ý với anh ta.

Đột nhiên, Lục Bảo Ngọc khẽ vuốt một sợi dây đàn, một tiếng “leng keng”

vang lên, một luồng sóng khí vô hình trào ra, Lục Bảo Ngọc cười nói: “Cậu chủ Tả…”

Khi cô ta mở miệng, là xưng hô xa lạ.

Chí Kiên khẽ nhíu mày, trong lòng có dự cảm không lành, trong mắt hiện lên một tia hàn ý.

Quả nhiên, Lục Bảo Ngọc tiếp tục mỉm cười và nói: “Bảo Ngọc cảm ơn tình yêu của cậu chủ Tả, nhưng rất tiếc, Bảo Ngọc không thể đồng ý với cậu vì trong lòng Bảo Ngọc đã có người khác rồi.”

Nói xong, Lục Bảo Ngọc dịu dàng như nước, yên lặng nhìn Trần Gia Bảo.

Bất kể ai nhìn thấy cảnh này đều sẽ biết rằng người yêu mà Lục Bảo Ngọc đang nói đến chính là Trần Gia Bảo.

Lục Hán Dương thở phào nhẹ nhõm.

Chương 746

Chương 746

Sắc mặt Tả Chí Kiên tái nhợt, sau đó cau mày nhìn Trần Gia Bảo, tuy rằng trong mắt lóe lên vẻ ghen tị nhưng lại khinh thường cười nói: “Người yêu mà em nhắc tới chính là anh ta? Hừm, Bảo Ngọc, đừng trách anh nói khó nghe. Trần Gia Bảo chỉ là một người bình thường, anh ta không xứng với em.”

Chỉ một câu, đã chọc giận Hương Giang và Châu Nguyệt Tâm.

Ngay cả Lục Hán Dương cũng không kìm được mà tức giận nói: “Tả Chí Kiên, đây là nhà hàng Diệu An Kinh Đông, địa bàn nhà họ Lục chúng tôi, và Trần Gia Bảo là người yêu của chị gái tôi. Nếu anh xúc phạm Trần Gia Bảo, đó sẽ là một sự xúc phạm đối với nhà họ Lục chúng tôi, và càng là một sự xúc phạm với mắt nhìn của chị gái tôi!”

Quả nhiên, sức mặt của Lục Bảo Ngọc đã trở nên âm trầm rồi.

Tả Chí Kiên vội vàng giải thích: “Bảo Ngọc, đừng hiểu lầm anh. Anh không có ý đó, anh chỉ muốn nói rằng em rất cao quý và xinh đẹp. Người như Trần Gia Bảo không xứng với em một chút nào cả.”

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đứng dậy nói: “Tôi xứng với cô ấy hay không, có liên quan tới cậu sao?”

“Cái gì?”

Tả Chí Kiên quay lại nhìn Trần Gia Bảo, không che giấu vẻ khinh thường mà nói: “Tôi không biết anh đã cho Bảo Ngọc loại thuốc mê gì mà khiến Bảo Ngọc thích anh, nhưng tôi muốn nói với anh rằng Lục Bảo Ngọc là người phụ nữ mà Tả Chí Kiên tôi yêu thích. Tốt hơn hết anh nên xua tan mộng tưởng của mình về cô ấy và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt

Bao Du, nếu không dưới "Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức"

của tôi sẽ thêm một linh hồn chết nữa đấy.

Đó vừa là sự khinh miệt vừa là sự đe dọa, và đó cũng là một lời đe dọa sinh tử trần trụi!

Hương Giang và Châu Nguyệt Tâm lập tức đứng lên, trong mắt hiện lên sát khí!

"Đe dọa tôi sao?"

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Tôi sợ cậu không đủ tư cách đâu."

"Cái gì? Anh nói tôi không đủ tư cách hả?"

Tả Chí Kiên tức giận.

Lập tức khí thế của Tả Chí Kiên dâng trào, như thể có một luồng khí vô hình quét qua xung quanh. Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai không có tu vi liền xuất hiện cảm giác tức ngực, khó thở và tim đập nhanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tả Chí Kiên nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, từng bước đi về phía Trần Gia Bảo. Anh ta giống như một con hổ khí thế, lớn tiếng nói: "Tôi là Tả Chí Kiên, cậu chủ của môn phái Thuần Dương Đao, mười lăm tuổi đã được vào cảnh giới "Thông U". Trong giới võ học, tôi được mệnh danh là thiên tài võ học hiếm có trong thế kỷ, còn được kỳ vọng sẽ tiến vào cảnh giới "Truyền Kì"

trong kiếp này. Anh nói tôi không đủ tư cách sao? Năm mười bảy tuổi tôi đã xuất đạo rồi, trong trận chiến đầu tiên, tôi đã tàn sát các băng đảng nổi tiếng trong thế giới ngầm ở tỉnh Trung Thiên, kẻ thù là tám mươi ba người đều trở thành linh hồn dưới đao của Tả Chí Kiên tôi. Trận thứ hai, chín mươi tám người bị giết, trận thứ ba một tay tàn sát một trăm ba mươi chín người của một tổ chức khác. Những kẻ đứng đầu bị chém máu chảy thành sông, đao Thuần Dương trong tay đã uống vô số máu tươi, anh nói tôi không đủ tư cách sao? Sau hơn mười năm xuất đạo, tôi tu luyện tu vi tăng tiến mãnh liệt, đã đánh trăm trận ở Trung Thiên này, chưa từng thất bại, thời khác tôi phong quang vô hạn còn chưa đầy ba mươi tuổi đấy. Bây giờ tôi đã trở thành cao thủ bán tông sư, cách cảnh giới tông sư chỉ

còn một bước. Anh thật sự nói tôi không đủ tư cách sao? Vậy anh có đẳng cấp gì vậy Trần Gia Bảo?"

Tả Chí Kiên từng bước tiến về phía Trần Gia Bảo, lần lượt xuất hiện những dấu chân sâu hai mét trên nền đá xanh cứng ban đầu, trông rất khí thế. Khi Tả Chí Kiên nói xong, anh ta đã đứng trước mặt Trần Gia Bảo! Khí thế khinh người bao quát xung quanh.

Mã Hồng Mai chỉ là một người bình thường, chưa bao giờ cô ta nhìn thấy một cảnh tượng chỉ có thể thấy trong phim truyền hình võ thuật như này? Cô ta không khỏi mở to hai mắt, che miệng kêu lên: "Trời ạ, tôi… tôi lóa mắt rồi sao? Trên sàn nhà, ngay cả dấu chân cũng có thể xuất hiện, tại sao… lại có người có thể có uy lực lớn như vậy được chứ?"

Lục Hán Dương cũng rất kinh ngạc, anh ta biết rằng Trần Gia Bảo rất mạnh nhưng anh ta chưa bao giờ nhìn thấy Trần Gia Bảo xuất chiêu. Đối với sức mạnh hơn người của Trần Gia Bảo, tất cả chỉ tồn tại trong tưởng tượng và truyền thuyết.

Chương 747

Chương 747

Tuy nhiên, cảnh tượng Tả Chí Kiên từng bước hiện ra trước mắt Lục Hán Dương, khiến anh ta không khỏi cảm thấy bàng hoàng.

“Trời ạ, Tả Chí Kiên không hổ danh là cậu chủ trong giới võ cổ truyền. Sức mạnh của anh ta xem ra còn mạnh hơn cả Trần Gia Bảo, lần này sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ rơi vào tay Tả Chí Kiên rồi.”

Trên trán Lục Hán Dương chảy đầy mồ hôi, trong lòng căng thẳng, hối hận vì đã kéo Trần Gia Bảo qua đây, nếu không Trần Gia Bảo có thể sẽ không phải gặp Tả Chí Kiên.

Bác Ân ngồi ở một bên cũng liên tục gật đầu, vị cậu chủ này chính là người mà ông ta nhìn từ nhỏ đến khi lớn lên. Tài năng cao siêu mà cả đời ông khó thấy, thậm chí ông ta còn chắc rằng một ngày nào đó thiếu gia sẽ có võ công vượt qua mình. Đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

“Cậu chủ giống như trăng sáng tháng chín ở trên cao, còn Trần Gia Bảo chỉ là đom đóm trong bùn. Hai người chênh lệch quá xa, giống như chênh lệch giữa mây và bùn vậy.”

Bác Ân cười nhẹ, hoàn Toàn Tuấng để Trần Gia Bảo vào mắt.

Lục Bảo Ngọc âm thầm lắc đầu.

In chân trên lên sàn nhà, thủ pháp này ngay cả cô ta cũng làm được, huống chi Trần Gia Bảo ở cảnh giới tông sư.

“Tôi phải thừa nhận rằng Tả Chí Kiên đã trở thành bán tông sư khi chưa đầy ba mươi tuổi, anh ta quả thực là một nhân vật tài năng và lỗi lạc. Một thời gian nữa, dù có bước vào cảnh giới tông sư trên chín tầng trời cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là…”

Lục Bảo Ngọc nhìn Trần Gia Bảo, đôi mắt đẹp hiện lên tia sáng ngời ngời: “So với Trần Gia Bảo thiên tư tuyệt trác, dù sao Tả Chí Kiên còn kém hơn rất nhiều. Nếu Tả Chí Kiên còn kém cảnh giới của tông sư chỉ một bước nữa thôi thì Trần Gia Bảo đã có thể ở trên cao, bước đi ngang dọc trên chín tầng mây rồi.”

Lục Bảo Ngọc củng cố suy nghĩ của mình.

Trần Gia Bảo đối mặt với khí thế bức người của Tả Chí Kiên vẫn bình tĩnh mà nói: “Với thực lực của cậu, quả thực không đủ tư cách đứng trước mặt tôi.”

Bán tông sư, cho dù có kèm theo hai chữ “tông sư”

đi nữa thì vẫn không phải là tông sư chân chính. Nếu một ngày chưa bước chân vào cảnh giới tông sư thì chỉ có thể xưng oai dưới cảnh giới tông sư mà thôi, chứ không thể là đối thủ của một tông sư thực thụ được.

Trần Gia Bảo không chỉ là một tông sư thực thụ, mà còn là một cao thủ có thực lực vô hạn đã tiếp cận được hậu kỳ của cảnh giới tông sư.

Cho dù Tả Chí Kiên xuất sắc hơn gấp trăm lần, nhưng đối với Trần Gia Bảo thì anh ta chỉ nhỏ bé như hạt bụi.

Dưới bậc tông sư đều là con sâu cái kiến, những lời này quả không ngoa.

Tả Chí Kiên giận quá hoá cười, âm thanh chấn động toàn bộ nhà hàng Diệu An Kinh Đông. Mã Hồng Mai và Lục Hán Dương không có tu vi nên màng nhĩ bị chấn động quá mức gây đau nhức, đầu váng mắt hoa. Hai người họ càng thêm kinh hoảng trước sức mạnh đáng sợ của Tả Chí Kiên, và hiển nhiên cũng càng không xem trọng Trần Gia Bảo.

Lục Bảo Ngọc liếc nhìn em trai, em dâu của mình một cái, khẽ gảy dây đàn. Nháy mắt khi tiếng đàn du dương vang lên, một luồng sóng khí vô hình bao quanh lấy Lục Bảo Ngọc, như một làn sóng dần dần lan ra xung quanh.

Dưới tiếng đàn này, hai người Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai vốn đang khó chịu bởi tiếng cười của Tả Chí Kiên đột nhiên cảm thấy cơ thể nóng lên. Một loại cảm giác ấm áp bao

trùm khắp người, cảm giác khó chịu trước đó đột nhiên biến mất.

Ban đầu Lục Hán Dương vui mừng khôn xiết, sau đó còn ngạc nhiên hơn nữa, lúc này anh ta mới nhận ra rằng tu vi của chị gái mình thật là thâm hậu.

Tiếng cười của Tả Chí Kiên cũng ngừng lại, không những không tức giận mà trong lòng còn có chút vui vẻ.

“Lục Bảo Ngọc còn trẻ như vậy nhưng tu vi lại không kém gì mình. Dựa vào năng lực của cô ấy, sợ rằng không bao lâu nữa là có thể thành công bước vào cảnh giới tông sư. Đến lúc đó nhà họ Tả sẽ có hai vị tông sư trẻ tuổi, nhất định có thể nổi danh ở tỉnh Trung Thiên. Thậm chí việc thống nhất giới võ thuật ở tỉnh Trung Thiên cũng không phải là không thể.”

Nghĩ đến điều này, Tả Chí Kiên càng thêm quyết tâm phải có được Lục Bảo Ngọc.

Ngoài ra, bác Ân cũng có ý này. Ông ta là cao thủ siêu cấp trong giới tông sư. Không ai hiểu rõ hơn ông ta, hai vị tông sư trẻ tuổi như vậy có ý nghĩa gì. Vậy nên ông ta cũng muốn để Lục Bảo Ngọc gả vào nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên, vì đạt được mục đích, ông ta có thể không tiếc bất cứ giá nào. Ngay cả khi Lục Bảo Ngọc trực tiếp từ chối Tả Chí Kiên và nói rõ ràng rằng người cô ta thích là Trần Gia Bảo.

“Trần Gia Bảo chẳng qua là một con kiến mà thôi. Nếu dám chặn đường nhà họ Tả của tỉnh Trung Thiên, chỉ cần giết là được.”

Chương 748

Chương 748

Bác Ân liếc nhìn Trần Gia Bảo, hơi nheo mắt lại, đảo mắt quanh bốn phía.

Tả Chí Kiên chỉ tay vào Trần Gia Bảo, lạnh lùng nói: “Không phải anh nói tôi không đủ tư cách sao? Không phải anh nói muốn dạy Châu Nguyệt Tâm dùng đao sao? Vậy anh có dám so với tôi không?”

Tả Chí Kiên muốn đấu với Trần Gia Bảo?

Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai thốt lên một tiếng. Năng lực mà Tả Chí Kiên vừa thể hiện ra đã khiến hai người họ phải khiếp sợ. Một người lợi hại như vậy, sao Trần Gia Bảo có thể là đối thủ của anh ta được chứ?

Ba cô gái Lục Bảo Ngọc, Hương Giang và Châu Nguyệt Tâm cười thầm trong lòng.

Đặc biệt là Lục Bảo Ngọc và Hương Giang, hai cô gái này biết rất rõ về thực lực của Trần Gia Bảo, biết tu vi của Trần Gia Bảo đã vô cùng gần với hậu kỳ của cảnh giới tông sư. Đó là cảnh giới cao cao tại thượng, có thể che giấu hơi thở, thậm chí dù có đối mặt với cao thủ cảnh giới truyền kỳ thì Trần Gia Bảo vẫn dư sức chiến đấu.

Dù Tả Chí Kiên đã bước nửa bước vào cảnh giới tông sư nhưng nếu anh ta chủ động khiêu chiến Trần Gia Bảo thì đúng là tặng không biếu không mà.

Trần Gia Bảo không hề nao núng, nghiêm nghị nói: “Sao lại không dám?”

Nói xong, Trần Gia Bảo bước đến trung tâm của sân viện, khoanh tay đứng đó.

Bác Ân không thể ngờ được Trần Gia Bảo thật sự dám ứng chiến, vì thế cũng có hơi bất ngờ, nhưng sau đó lại cười khinh miệt: "Đúng là ngu xuẩn, biết rõ cậu chủ là bán tông sư mà còn dám đánh, chẳng lẽ cậu ta thật sự cho rằng cậu chủ không dám giết cậu ta à?"

Tả Chí Kiên cũng đến trung tâm của sân viện và đứng đối diện với Trần Gia Bảo. Trong mắt lờ mờ có sát khí hiện lên nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất, anh ta nói: "Vì là quyết đấu nên phải có phần thưởng, nếu anh thua thì từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Lục Bảo Ngọc nữa."

"Nếu cậu thua thì sao?"

Trần Gia Bảo hỏi ngược lại.

Tả Chí Kiên bật cười, hiển nhiên không cho rằng mình sẽ thua: "Nếu thua, tôi sẽ rút lại lời cầu hôn và biến mất trước mặt Bảo Ngọc mãi mãi."

"Tốt lắm, tôi hy vọng đến lúc đó cậu có thể nói được làm được."

Trần Gia Bảo gật đầu.

Sắc mặt của Tả Chí Kiên nhất thời trầm xuống. Trần Gia Bảo không có chút tu vi nào mà còn dám mạnh miệng như vậy, cứ như là cho rằng anh ta nhất định sẽ thua vậy.

Đối với người như vậy, Tả Chí Kiên luôn xử lý nhanh chóng, ánh mắt sắc bén, nói: "Trước khi quyết đấu, tôi phải làm rõ một điều. Có câu nói "đao kiếm không có mắt", nhất là "Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức"

của nhà họ Tả chúng tôi. Một khi rút đao, không thấy máu thì sẽ không thu đao."

"Vậy thì sao?"

Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi.

"Vậy thì…"

Tả Chí Kiên cười khẩy nói: "Trong trận quyết đấu, nếu như anh bị mất tay hoặc gãy chân, thậm chí là bỏ mạng ở đây thì đừng trách người khác."

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, cười nói: “Vừa lúc hợp ý tôi. Sống chết có số, phú quý do trời. Dù sống hay chết cũng không trách người khác được.”

Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai nhất thời cảm thán, cuộc quyết đấu này đã biến thành một trận chiến sống còn.

Nhất là Lục Hán Dương, anh ta khẩn trương nói: “Trần Gia Bảo, anh điên rồi sao? Thực lực của anh ta kinh khủng như vậy, lỡ như bị thương thì sao?”

Chương 749

Chương 749

Trần Gia Bảo hơi nhướng mày, hình như cảm thấy có chút buồn cười nói: "Thực lực của cậu ta mà cũng được gọi là "kinh khủng" sao? Dù là một bán tông sư thì ở trong mắt tôi cũng chỉ như một con kiến thôi. Sao có thể gọi là "kinh khủng" trước mặt tôi chứ? Xem ra anh còn chưa biết "kinh khủng" thật sự là gì."

Lục Hán Dương sửng sốt, bị sự tự tin của Trần Gia Bảo làm cho sợ hãi.

Bác Ân âm thầm nhíu mày: "Nếu Trần Gia Bảo biết đến "bán bộ tông sư", vậy chứng tỏ cậu ta không phải không biết cách phân chia sức mạnh trong giới võ thuật. Chẳng lẽ cậu ta cũng là người trong giới võ thuật sao? Nhưng tại sao mình lại không cảm nhận được hơi thở luyện võ của cậu ta? Trừ khi sức mạnh của cậu ta còn cao hơn cả mình."

Nghĩ đến đây, Bác Ân liền bị suy nghĩ của bản thân mình làm kinh hoảng. Chính ông ta là cao thủ sơ kỳ bậc tông sư, thậm chí chỉ còn cách một bước nữa là sẽ đến trung kỳ. Nếu thực lực của Trần Gia Bảo còn trên cả ông ta, vậy chẳng lẽ ít nhất Trần Gia Bảo đang ở trung kỳ bậc tông sư sao?

"Việc này… việc này không có khả năng. Tông sư cao cao tại thượng không với tới được, tựa như rồng thần trên mây, sao có thể dễ dàng đạt tới chứ? Cậu chủ tài giỏi kinh người, tu luyện hơn hai mươi năm mới luyện được bán bộ tông sư. Trần Gia Bảo thoạt nhìn còn chưa tới hai mươi tuổi, làm sao có thể trở thành tông sư trung kỳ được chứ? Không có khả năng, việc này tuyệt đối không có khả năng."

Bác Ân thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy Trần Gia Bảo đứng ngạo nghễ như tùng, bộ dạng tràn đầy tự tin thì trong

lòng ông ta luôn ẩn chứa một điềm báo không lành.

Tả Chí Kiên lại coi Trần Gia Bảo như kẻ phải chết, hét lớn một tiếng, nói: "Bác Ân, đao!"

Bác Ân gật đầu, lấy ra một cái bọc bằng tơ lụa màu vàng, rút một vỏ đao cổ ném cho Tả Chí Kiên.

Tả Chí Kiên cầm đao trong tay, khí chất toàn thân đột nhiên biến đổi. Nếu nói khí chất vừa rồi là cả vú lấp miệng em thì bây giờ đã hoàn toàn giống như một thanh đao sắc bén được rút khỏi vỏ. Khí thế hung hãn dữ tợn, như thể trong giây tiếp theo sẽ uống cạn máu của kẻ thù.

Đao khí tràn ngập, bao phủ toàn bộ đình viện.

Tiếng chim và tiếng côn trùng ban nãy đều biến mất, bầu không khí ngưng đọng đến cực điểm.

Sắc mặt của Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai tái mét, sợ đến mức không dám thở mạnh.

Tả Chí Kiên còn chưa rút đao ra khỏi vỏ đã quá đáng sợ như vậy rồi. Không biết khi anh ta thực sự rút đao ra thì Trần Gia Bảo còn sống không?

Lục Hán Dương tràn đầy lo lắng.

Trần Gia Bảo đối diện với Tả Chí Kiên, kể cả khi đứng giữa đao khí của Tả Chí Kiên, vẫn đứng khoanh tay như cũ, vẻ mặt bình thường.

Tả Chí Kiên giơ đao lên trước ngực, nói một cách đầy kiêu ngạo: "Thanh đao trong tay tôi không phải là một thanh đao thông thường, mà là bảo đao Thuần Dương gia truyền. Nó đã được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác kể từ khi tổ tiên nhà họ Tả tôi bắt đầu lập nghiệp đến nay. Hiện tại khi đến tay tôi đã có lịch sử hơn ba trăm năm, đã uống máu không biết bao nhiêu người.

Trên đao mang đầy sát khí, có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì sánh nổi, vô cùng lợi hại."

Trần Gia Bảo nói: "Đao này quả thực là một thanh đao tốt. Nhưng thật đáng tiếc, thanh đao này nằm trong tay cậu chỉ có thể khiến cho bảo đao quý giá trở nên bụi bặm."

“Chết đến nơi rồi còn mạnh miệng.”

Tả Chí Kiên khịt mũi nói: “Vũ khí của anh đâu?”

“Đối phó với cậu thì dùng tay không là đủ rồi.”

Trần Gia Bảo tự tin nói.

Anh có đủ thực lực để tự tin.

Bởi vì anh là cao thủ bậc tông sư, đứng trên mây cao. Dưới bậc tông sư đều là con kiến.

Đúng vậy, trong mắt Trần Gia Bảo, Tả Chí Kiên không khác gì một con kiến.

Trong mắt Tả Chí Kiên chợt hiện lên một tia sát khí: “Dù sao anh cũng sắp chết nên tôi sẽ thành toàn cho anh.”

Chương 750

Chương 750

Dứt lời, bảo đao Thuần Dương trong tay anh ta chậm rãi rời khỏi vỏ. Thân đao mang phong cách cổ xưa, sát khí nồng đầm và mãnh liệt tỏa ra bốn phía.

Một tia tán thưởng lóe lên trong mắt Trần Gia Bảo. Sát khí dồi dào như vậy, có thể thấy được bảo đao Thuần Dương này hẳn đã giết rất nhiều người trong ba trăm năm qua.

“Đao thứ nhất, ẩm huyết quy tiêu.”

Tả Chí Kiên hét lên, khí thế toàn thân bùng nổ dữ dội. Chân vừa chạm đất thì anh ta đột nhiên nhảy lên cao rồi bay lên không trung.

Nơi Tả Chí Kiên đứng ban đầu, sàn nhà cứng rắn xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Ngay sau đó, Tả Chí Kiên nhìn từ trên cao xuống, mang theo đao cương có một không hai bất ngờ chém vào Trần Gia Bảo.

Đao chưa đến, khí đã tới. Dưới sức ép mạnh mẽ của đao, Trần Gia Bảo hơi nheo mắt lại, quần áo trên người bay phấp phới.

Thậm chí trên mặt đất nơi anh đang đứng cũng lần lượt xuất hiện những vết nứt.

Nhìn mà thấy rợn người!

Bác Ân thầm gật đầu: “Một chiêu “Uy thế lôi đình”

này của cậu chủ đã thể hiện đủ trình độ điêu luyện “Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức”. Cho dù là tông sư sơ kỳ thì đối mặt với đao này của cậu chủ cũng cần phải tạm thời né tránh. Có thể nói chỉ với một đao này, dưới bậc tông sư hẳn sẽ phải chết.”

Cả Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai đều bị đao này dọa cho sợ đến mức mặt cắt không còn một giọt máu. Đối mặt với một đao khủng khiếp như vậy, chỉ sợ cả người Trần Gia Bảo sẽ bị tách lìa. Thậm chí, Lục Hán Dương còn thở dài một hơi, không đành lòng nhìn tiếp.

Đột nhiên, giọng nói nhàn nhạt của Trần Gia Bảo truyền ra từ giữa luồng đao cương: "Đây là "Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức"

sao? Thường thôi, để tôi cho cậu xem thế nào là đao cương thật sự."

"Hạo thiên đao quyết."

Giọng nói Trần Gia Bảo bén nhọn như đao, lớn tiếng hét lên, đột nhiên một đao cương màu bạc tinh khiết như rèn như đúc bất ngờ chém về phía Tả Chí Kiên.

Một đao này dường như có thể cắt đứt mọi thứ trên đời.

Bác Ân đột nhiên đứng lên, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Người khiếp sợ còn có Tả Chí Kiên, anh ta không ngờ được Trần Gia Bảo không có bất kỳ hơi thở võ giả nào mà lại có thể tay không thi triển ra đao gió mãnh liệt như thế!

Thậm chí anh ta còn có thể cảm nhận được đường đao gió đó cuộn trào mãnh liệt khiến cho da đầu anh ta bắt đầu tê dại trong vô thức. Nhưng người kia đã ở trên không trung đánh xuống với lực lượng sấm vang chớp giật nên anh ta không thể tránh và lui được nữa.

"Mẹ kiếp, không nghĩ tới lần này nhìn nhầm. Trần Gia Bảo giả heo ăn thịt hổ, tu vi không hề thua mình, nhưng Bổn thiếu chủ có đao Thuần Dương thì tuyệt đối không thể nào thua anh ta được!"

Tả Chí Kiên cắn răng, hét lớn một tiếng trên không trung đánh thông hết tất cả sức lực toàn thân, người mượn thế đao, đao trợ oai phong giúp người đâm vào đao gió kia.

"Thiếu chủ cẩn thận!"

Ánh mắt bác Ân rung động, đột nhiên sắc mặt thay đổi lập tức nhảy vọt lên giữa không trung, ông ta muốn cứu Tả Chí Kiên vào lúc nghìn cân treo sợi tóc.

Đám Hương Giang, Châu Nguyệt Tâm và Lục Hán Dương rối rít cau mày, kết quả quyết đấu còn chưa phân thắng bại mà bác Ân đã nhảy ra can thiệt, thật là không biết xấu hổ.

Bác Ân cũng biết mình đuối lý, nhưng theo ông ta thấy ngọn đao gió này của Trần Gia Bảo có đủ uy lực của một cường giả cấp tông sư, tuyệt đối không phải là người có cấp bậc "bán bộ tông Sư"

như Thiếu chủ có thể ngăn cản. Bếu như ông ta không dứt khoát ra tay cứu người thì chỉ sợ Thiếu chủ không chết cũng bị thương!

"Đừng hòng nhúng tay, cút ra ngoài cho tôi!"

Trong mắt Trần Gia Bảo chợt lóe lên vẻ sắc bén, anh cong ngón tay búng ra một kiếm gió dù nhỏ nhưng có uy lực lượng cao hơn ra, phát ra tiếng xé gió "soàn soạt"

đánh về phía bác Ân!

"Tên trời đánh này dám!"

Chương 751

Chương 751

Bác Ân giận dữ, mặc dù người đang ở giữa không trung không có chỗ mượn lực nhưng dù sao ông ta cũng là cường giả cấp tông sư nên mạnh mẽ đề chân nguyên toàn thân đánh một phát ra không trung. Nội kình phóng ra ngoài, một cú đấm như thực đánh vào ánh kiếm đang hướng tới với ý muốn đánh rơi thanh kiếm.

Bác Ân rất tự tin cú đấm này, tuyệt đối có thể đánh rơi ánh kiếm của Trần Gia Bảo, hơn nữa kịp thời cứu Thiếu chủ.

Vậy mà khi cú đấm và ánh kiếm chạm vào nhau chỉ hơi giằng co một lát rồi "soạt"

một tiếng, nhất thời ánh kiếm đâm thủng nắm đấm rồi tiếp tục đâm về phía bác Ân, hơn nữa tốc độ không giảm chút nào!

Sắc mặt bác Ân thay đổi, trong lúc nguy cấp, ông ta cắn răng đánh ra một chưởng va chạm trực tiếp vào ánh kiếm.

Mặc dù ánh kiếm tiêu tan nhưng có một lực lượng mạnh mẽ chấn bác Ân lui phía sau rồi rơi xuống mặt đất, trong lúc đồng thời lùi về sau "cộp cộp cộp"

vài bước thì cánh tay cũng càng thêm tê dại.

Bác Ân sợ hãi không nghĩ tới uy lực ánh kiếm của Trần Gia Bảo lại khủng bố như thế, tiếp đó ông ta lại nghĩ đến một chuyện kinh khủng hơn. Ông ta bị ánh kiếm của Trần Gia Bảo ép lui, vậy thì Thiếu chủ…

Đột nhiên ông ta nghe thấy một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến.

Sắc mặt bác Ân thay đổi lần nữa rồi vội vàng nhìn lên giữa không trung.

Chỉ thấy đao Thuần Dương trong tay Tả Chí Kiên đụng vào đao gió của Trần Gia Bảo, cho dù Tả Chí Kiên nắm giữ bảo đao Thuần Dương thì đao gió của Trần Gia Bảo lại càng hung hiểm hơn, giống như chứa uy lực vô lượng của vị Thần từ thuở sơ khai. Đao Thuần Dương vừa chạm vào đao gió mạnh mẽ đã bị ép đến mức khí huyết trong cơ thể Tả Chí Kiên dâng lên cuồn cuộn, anh ta phun ra một ngụm máu tươi và bị nội thương không nhẹ.

Ngay sau đó, Tả Chí Kiên không còn sức chống đỡ nữa, anh ta hơi thả lỏng tay thì đao gió vẫn ầm ầm xông tới, trong nháy mắt nó xuyên qua cánh tay phải Tả Chí Kiên như cắt băng tuyết!

Ngay sau đó Tả Chí Kiên kêu lên thảm thiết, cả cánh tay bị chặt đứt tận gốc rơi xuống đất, máu tươi phun mạnh từ trên trời xuống giống như mưa máu.

“Thiếu chủ!”

Bác Ân hô to rồi nhảy lên trời đỡ Tả Chí Kiên sau đó vững vàng đáp đất và vội vàng cầm máu cho Tả Chí Kiên.

Sắc mặt Tả Chí Kiên trắng bệch, mồ hôi hột trên trán lớn chừng hạt đậu chảy xuống như nước, đau đớn khiến cả gương mặt anh ta trở nên vặn vẹo: “Tôi… tôi thua rồi, tôi không tin, tôi không tin đâu…”

“Quyết đấu kết thúc, thắng bại đã rõ, ngay cả cánh tay anh cũng bị chém đứt, ai thắng ai thua nhìn là hiểu ngay, sao có thể chỉ dựa vào một câu không tin của cậu là có thể không thừa nhận chứ?”

Trần Gia Bảo vẫn ung dung nhàn nhã đứng chắp tay lại.

“Anh… anh giả vờ mình không biết võ, đồ thứ giả heo ăn thịt hổ. Vô sỉ, đồ vô sỉ!”

Tả Chí Kiên điên cuồng mắng to, gân xanh trên trán lộ rõ.

Trần Gia Bảo vui vẻ đứng chắp tay từ từ trêu chọc anh ta: “Tôi từng nói tôi không biết võ lúc nào? Là anh tự nhận định tôi chỉ là người bình thường, thậm chí anh còn khiêu chiến tôi hòng lấy thực lực “bán bộ tông sư”

của mình để nhân cơ hội chém chết tình địch là tôi, thử hỏi rốt cuộc là ai vô sỉ đây?"

Sắc mặt Tả Chí Kiên càng thêm trắng bệch, anh ta bị Trần Gia Bảo hỏi nghẹn không trả lời được.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Tôi đã nói rồi, trong mắt tôi anh nhỏ bé như con kiến hôi, bây giờ anh đã tin chưa? Anh chỉ là "bán bộ tông sư"

mà lại muốn khiêu chiến cường giả tông sư chân chính như tôi, tôi đã chém một cánh tay và phế đi một nửa tu vi của anh, anh có phục không? Anh quyết đấu thua tôi thì phải thực hiện cam kết, kiếp này mãi mãi không được xuất hiện trước mặt Lục Bảo Ngọc nữa. Nếu không, Trần Gia Bảo tôi sẽ giết không tha!"

Vẻ mặt Trần Gia Bảo bỗ nghễ, khí thế khiếp người làm Tả Chí Kiên khiếp sợ, anh ta tức đến mức không thở nổi, đột nhiên trước mắt tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh.

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Chỉ nghe mấy câu nói mà ngất xỉu vì tức, e rằng người nhỏ mọn như thế cả đời khó đến cảnh giới tông sư lắm."

Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai cũng sợ đến ngẩn người.

Chương 752

Chương 752

Mặc dù thời gian quyết đấu vừa rồi rất ngắn nhưng hai người bọn họ vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.

Kiếm khí của Trần Gia Bảo ép lui bác Ân, đao gió chặt đứt cánh tay phải Tả Chí Kiên. Chẳng những lấy một địch hai mà còn thành thạo giống như đi bộ giữa sân vắng, có thể nói thực lực khủng bố như thế đã khiến hai người rung động thật sâu.

Lục Hán Dương lắc đầu cười khổ nói: "Khó trách chị anh vẫn luôn khuyên anh đừng làm kẻ địch với Trần Gia Bảo, thì ra thực lực của Trần Gia Bảo khủng bố như vậy. Trước đây anh luôn nghĩ đối nghịch với Trần Gia Bảo, nhưng không thể ngờ được cho dù Trần Gia Bảo không có nhà họ Tần và nhà họ Kiều ủng hộ thì chỉ cần vung một phát kiếm khí cũng có thể lấy mạng của anh.

Vậy là khi đó Trần Gia Bảo đã ra tay nể tình với anh rồi, mẹ kiếp!"

Mã Hồng Mai cũng nghĩ mà sợ, cho dù tối hôm qua Trần Gia Bảo không được một đám ông lớn của thế giới ngầm hay anh rể của Lục Hán Dương giúp đỡ thì chỉ cần hơi động đầu ngón tay là cô ta và chú hai của cô ta sẽ chết mà không phát ra một tiếng động. Cho dù cô ta là con dâu nhà họ Lục thì sao, bất kể là quyền thế hay là địa vị cũng đều là hư vô khi đứng trước lực lượng tuyệt đối của Trần Gia Bảo.

Hương Giang và Châu Nguyệt Tâm cười vô cùng vui vẻ, mặc dù bọn họ tràn đầy lòng tin với Trần Gia Bảo nhưng nhìn thấy Trần Gia Bảo thắng gọn gàng như thế thì trong lòng vẫn nhảy nhót.

Lục Bảo Ngọc cười nhưng lập tức che giấu đi, bất kể nói thế nào thì sư phụ cô ta và bố của Tả Chí Kiên cũng có mối quan

hệ rất tốt. Cho dù mình có vui cũng không thể biểu hiện quá mức rõ ràng, nếu không chờ sư phụ trở về sẽ không biết ăn nói ra sao.

Nếu nói người đau lòng nhất trong tất cả mọi người có mặt ở đó thì hẳn là bác Ân.

Trong lòng ông ta biết rõ với tư chất của Thiếu chủ thì không qua mấy năm nữa sẽ có thể thành công bước vào cảnh giới tông sư, từ đó trở thành nhân vật lớn hơn người.

Vậy mà chẳng những Tả Chí Kiên đã thi triển ra môn sở trường "Đao quyết thuần dương ma mươi sáu thức"

ở trận chiến nhà Diệu An Kinh Đông này mà còn bị Trần Gia Bảo chặt đứt cánh tay phải dẫn đến tu vi giảm nhiều. Hơn nữa còn bị mấy câu nói của Trần Gia Bảo kích thích xuất hiện tâm ma, sợ rằng sau này cả đời Tả Chí Kiên cũng không có cách nào tiến vào cảnh giới tông sư được.

Thiên tài võ học một đời sụp đổ, đây chẳng những là tổn thất của Tả Chí Kiên mà còn là tổn thất lớn cho nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên.

Thậm chí với sự cạnh tranh tàn khốc của nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên thì chắc chắn dòng họ sẽ không tận tâm bồi dưỡng khi biết tu vi của Thiếu chủ thụt lùi nữa, e rằng đến lúc đó Thiếu chủ sẽ bị những người của mấy nhánh khác ăn đến không còn một chút cặn nào.

Mà người gây ra tất cả hậu quả nghiêm trọng này chính là Trần Gia Bảo!

Bác Ân cố nén sự tức giận trong lòng mà cầm máu cho Tả Chí Kiên rồi nhẹ nhàng đặt anh ta qua một bên. Sau đó đột nhiên nhìn về phía Trần Gia Bảo, hơi nheo đôi mắt tỏa sáng có thần lại, cười lạnh nói: "Không nghĩ tới hôm nay Tả Thành Ân tôi cả đời lừng lẫy lại nhìn lầm, cậu cũng là một vị cường giả cấp tông sư."

Nói thật, trong lòng bác Ân cũng khiếp sợ bởi vì ông ta đã sống hơn nửa đời người mà đây là lần đầu tiên nhìn thấy cường giả cấp tông sư trẻ tuổi như vậy, với tư chất này thì dù có là thiên tài như Tả Chí Kiên cũng yếu hơn anh rất nhiều.

Nếu như là bình thường thì chắc chắn bác Ân sẽ vô cùng tán thưởng Trần Gia Bảo, nhưng bây giờ Trần Gia Bảo đã chặt đứt cánh tay phải Tả Chí Kiên và trở thành kẻ thù không chết không ngừng của nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên, nếu như để mặc cho Trần Gia Bảo tiếp tục phát triển thì sẽ là uy hiếp rất lớn đối với nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên!

Cho nên Trần Gia Bảo phải chết!

Khí thế quanh thân bác Ân không ngừng tăng vọt, sát khí tăng lên bốn phía!

Trần Gia Bảo đứng chắp tay rồi nhíu mày nói: "Ông muốn báo thù sao?"

Bác Ân nói: "Cậu trở ngại đám hỏi của Thiếu chủ nhà tôi và nhà họ Lục, chặt đứt cánh tay phải của Thiếu chủ, phế đi một nửa tu vi của Thiếu chủ khiến cho cậu ấy cả đời khó đi vào cảnh giới tông sư, đồng thời cũng hủy đi cả đời Thiếu chủ. Đủ chuyện như thế, Trần Gia Bảo cậu tội đáng chém giết! Hôm nay, tôi tất phải lấy cái đầu trên cổ cậu báo thù cho Thiếu chủ!"

Chương 753

Chương 753

Trần Gia Bảo nói: “Buồn cười, trước khi quyết đấu Tả Chí Kiên chính miệng nói “Đao kiếm không có mắt, sinh tử không trách được người khác”. Trần Gia Bảo tôi nói là làm, nếu như tôi bị Tả Chí Kiên chặt đứt một cánh tay thì tôi chỉ tự trách mình tài nghệ không bằng người, sao bây giờ anh ta bị tôi chặt đứt cánh tay thì ông đã vội vàng nhảy ra báo thù. Chẳng lẽ nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên các ông luôn thích nuốt lời, tự vả mặt mình như vậy sao?”

Bác Ân hừ lạnh rồi ngạo nghễ nói: “Đường đường là Thiếu chủ nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên, tương lai tiền đồ vô lượng và cao cao tại thượng cỡ nào. Cậu làm Thiếu chủ bị thương, nếu như nhà họ Tả không bày tỏ gì để chuyện này truyền đi thì sao nhà họ Tả còn có thể đặt chân ở Tỉnh Trung Thiên, sao có thể sống ở giới võ cổ truyền ở Việt Nam được? Trần Gia Bảo, nếu cậu đã chặt đứt cánh tay của Thiếu chủ thì phải chuẩn bị sẵn sàng để trả giá thật lớn, hôm nay tôi sẽ chém cậu bằng đao Thuần Dương ở nhà Diệu An Kinh Đông này để cứu vãn danh tiếng oai phong của Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức.”

Đám Lục Bảo Ngọc, Hương Giang nghe vậy thì trong lòng rối rít dâng lên hai chữ “vô sỉ”.

Tả Chí Kiên chủ động đề nghị lại tài nghệ không bằng người mà bị một chiêu của Trần Gia Bảo chặt đứt cánh tay phải ở trong trận quyết đấu, bây giờ bác Ân lại nhảy ra báo thù, loại hành vi này đúng là vô sỉ trơ tráo!

Thậm chí, trong lòng Lục Hán Dương còn cảm thấy may mắn vì chị mình không đồng ý lời cầu hôn của Tả Chí Kiên, nếu không với phong cách vô sỉ đó của nhà họ Tả thì chắc chắn chị đến nhà họ Tả cũng phải chịu đủ loại khinh bỉ.

Đột nhiên bác Ân nắm không khí phóng nội kình ra ngoài hút đao Thuần Dương bay tới tay, dáng người vốn khòm xuống lại đứng thẳng dậy như ném lao, đôi mắt vốn híp lại cũng mở to ra tỏa ra tinh thần phấn chấn, quanh thân vang lên tiếng vang "bùm bùm"với khí thế kinh người!

Bác Ân cầm cây đao trên tay và thể hiện hết tu vi tông sư siêu phàm của mình ra, không chút che đậy. Dáng vẻ già yếu lúc ban đầu đột nhiên biến mất, cả người ông ta tràn đầy sức sống. Hơn nữa, ông ta còn toát ra khí thế kinh người giống như một cây kiếm ma đã uống qua máu của ngàn vạn sinh mệnh, dũng mãnh nhưng rất thu hút.

Dưới tác động của luồng khí thế kinh người đó, Tả Chí Kiên vốn đang hôn mê đột nhiên tỉnh lại. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này thì anh ta vô cùng vui mừng, nếu như bác Ân đã ra tay thì Trần Gia Bảo nhất định sẽ chết chắc.

Tả Chí Kiên cố nhịn nỗi đau bị đứt cánh tay mà lớn tiếng cười ha ha lên rồi nói với giọng đanh thép: "Trần Gia Bảo, không ngờ anh lại là cao thủ bậc tông sư, bổn thiếu chủ thừa nhận là mình đã nhìn đến hoa mắt nhưng anh chặt đứt cánh tay của tôi thì nhất định phải dùng máu để trả lại."

"Anh nên biết rằng, thường ngày bác Ân luôn để người khác nhìn thấy dáng vẻ già nua của mình một mặt là để giảm thiểu sự tiêu hao chức năng sinh lý nhằm kéo dài tuổi thọ của bản thân, mặt khác là để không ngừng tích lũy tu vi của mình. Trải qua bao nhiêu năm tháng tích lũy, anh có biết chân khí được cất giữ trong người của bác Ân lúc này đã đáng sợ đến mức nào không?"

"Một khi toàn lực bộc phát ra thì tu vi của bác Ân sẽ từ tông sư sơ kỳ tiến thẳng lên tông sư trung kỳ, dù cho anh cũng là cao thủ bậc tông sư thì đứng trước mặt bác Ân, anh cũng sẽ không còn đường sống!"

Dường như để chứng minh lời của Tả Chí Kiên là sự thật, bác Ân đã cười lạnh lùng một tiếng, thanh đao Thuần Dương trong tay ông ta khẽ rung lên, phát ra tiếng "leng keng"

càng làm tăng thêm tính giết chóc.

Sắc mặc Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai trở nên trắng bệch. Mặc dù hai người họ căn bản không nắm được khái niệm tông sư trung kỳ rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào nhưng dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết được Tả Chí Kiên chẳng qua chỉ là "bán bộ tông sư"

mà đã có thể dùng đến sức mạnh kinh thiên động địa như vậy rồi. Còn bác Ân thì không chỉ là tông sư mà còn là tông sư trung kỳ, cao hơn hẳn Tả Chí Kiên hai bậc, vậy thì thực lực của ông ta chẳng phải là có thể hủy diệt tất cả sao?

Châu Nguyệt Tâm cũng thầm chau mày, chưa nói đến việc tu vi của Trần Gia Bảo đã đạt đến cấp tông sư trung kì hay chưa mà dù tu vi của Trần Gia Bảo có không thua kém bác Ân đi nữa thì việc anh muốn thắng được người có kinh nghiệm phong phú như bác Ân tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng.

"Dù Trần Gia Bảo cũng là một cao thủ bậc tông sư nhưng đối mặt với bác Ân khí thế hung hãn thì vẫn sẽ là một trận chiến khó khăn, hi vọng anh Trần không bị thương."

Châu Nguyệt Tâm vô cùng lo lắng.

Chỉ có Hương Giang và Lục Bảo Ngọc là không thay đổi sắc mặt, thậm chí khi họ nhìn thấy dáng vẻ đắc ý và huênh hoang của Tả Chí Kiên thì họ còn muốn cười thầm trong bụng.

"Thực lực của ông chủ họ đã sắp chạm đến tông sư hậu kỳ rồi, một cao thủ tông sư trung kỳ cỏn con, ở chỗ khác còn có thể làm mưa làm gió, hùng bá một phương nhưng trước mặt ông chủ họ thì chẳng qua miễn cưỡng cũng chỉ mạnh hơn đám kiến cỏ như Tả Chí Kiên một chút mà thôi, vẫn chưa phải là đối thủ của ông chủ."

Hương Giang lắc đầu cười nhẹ, tỏ vẻ hơi khinh thường.

Chương 754

Chương 754

Lục Bảo Ngọc khẽ cười, nhớ hôm đó trên đỉnh núi Hồng Lĩnh, Trần Gia Bảo cầm theo một thanh kiếm, một mình đánh với quận chủ của Ngô Uyển Tông là Đàm Minh Y Thanh, đại phá "Kiếm Trận Ngô Uyển", giết chết cao thủ tông sư trung kỳ Hàn Đông Húc và chấp "cao thủ truyền kỳ"

Liệu Thành Phùng ba chiêu nhưng vẫn không thua. Cuối cùng được trung tướng Vương Đại Hùng nổi tiếng khắp quân khu Biển Đông mời lên máy bay trực thăng, hiên ngang rời khỏi, dáng vẻ kiêu ngạo đó của anh đã làm chấn động lòng người đến mức độ nào.

"Bác Ân chẳng qua chỉ là tông sư trung kỳ mà thôi, sao có thể là đối thủ của anh Trần, người đường đường là bá chủ thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình được chứ."

Lục Bảo Ngọc khẽ nhếch mép, các ngón tay của cô ta khẽ gảy nhẹ lên dây đàn, tiếng đàn cao vút và dồn dập lan tỏa khắp nơi càng làm tăng thêm không khí giết chóc.

Trần Gia Bảo vẫn chắp tay sau lưng, vẻ mặt bình thản và không để lộ trạng thái cảm xúc gì, anh lạnh lùng nói: "Ồ? Là tông sư trung kỳ sao?"

Tả Chí Kiên vẫn đang cười, cười một cách đắc ý và điên cuồng, anh ta nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, ánh mắt lóe lên sự căm hận đến tận xương, anh ta cao giọng nói: "Không sai, anh có biết không, đến tôi cũng chỉ mới nhìn thấy bác Ân dốc toàn lực ra tay có một lần."

"Mà kết quả lúc đó, một cao thủ bậc tông sư sơ kỳ đã bị bác Ân cắt đứt cổ chỉ với một đao, còn có ba "bán bộ tông sư", tất cả đều đầu lìa khỏi cổ. Còn lại gần ba mươi mấy cao thủ võ đạo cảnh giới "thông u", tất cả đều bị giết sạch, đầu người bị

giết lăn lông lốc, máu chảy thành sông, khuấy động cả giới võ đạo ở tỉnh Trung Thiên, khiến cho rất nhiều kẻ tiểu nhân có ý đồ với nhà họ Tả tôi phải thấy sợ mà rút lui. Còn bác Ân thì được cha tôi phong làm thần bảo hộ của nhà họ Tạ ở tỉnh Trung Thiên."

"Trần Gia Bảo, anh chẳng có tài đức gì mà có thể chết dưới thanh đao của bác Ân khi ông ấy dùng hết sức thì cũng xem như được chết một cách có giá trị rồi!"

Trần Gia Bảo mỉm cười, anh vừa cười vừa lắc đầu và nói: "Với thực lực của cảnh giới tông sư trung kì thì giết chết một tông sư sơ kỳ, ba "bán bộ tông sư"

cũng như ba mươi mấy tên kiến cỏ cảnh giới "thông u", theo tôi thấy thì chỉ là chuyện đương nhiên mà thôi. Không ngờ cậu lại xem đó như là thứ để huênh hoang, lớn giọng trước mặt tôi, thật không biết là đáng cười hay đáng thương nữa."

"Hay là vì giới võ đạo ở tỉnh Trung Thiên các người đã suy thoái đến mức đáng thương, đáng buồn như vậy rồi hả? Đến việc đánh thắng kẻ địch dưới cảnh giới của mình cũng đáng để ngợi khen hết lời như vậy sao?"

"Anh nói cái gì?"

Tả Chí Kiên ngây ra rồi lập tức nổi giận: "Chết đến nơi rồi mà lại còn lớn giọng, hành vi này của anh không chỉ không cứu nỗi anh mà thậm chí còn khiến kết cục của anh càng trở nên thê thảm hơn!"

Bác Ân cũng chau mày, cuộc chiến mà Tả Chí Kiên nói đến là cuộc chiến mà ông ta đắc ý nhất trong cuộc đời mình và cũng chính là cuộc chiến tạo nên danh tiếng cho ông ta trong giới võ đạo tỉnh Trung Thiên. Không ngờ cuộc chiến đó lại bị Trần Gia Bảo hạ thấp đến mức không đáng một xu, ông ta bất giác cười lạnh trong bụng rồi hạ quyết tâm nhất định phải dùng thanh đao Thuần Dương trong tay mình chém lên người Trần Gia Bảo chín chín tám mươi mốt nhát, để Trần Gia Bảo chết một cách từ từ và đau đớn.

Trần Gia Bảo vẫn chắp tay phía sau, bình thản nói: "Chỉ là cao thủ bậc tông sư trung kì mà thôi, mặc dù cũng là anh hùng một phương nhưng không phải là thiên hạ vô địch, ít ra thì trước

mặt Trần Gia Bảo tôi, một cao thủ bậc tông sư trung kỳ nhỏ nhoi.

Mặc dù mạnh hơn mấy tên kiến cỏ một chút nhưng vẫn là nhỏ bé như cát bụi, không có tư cách gì để huyên hoang."

"Nói không biết xấu hổ."

Tả Chí Kiên tưởng rằng Trần Gia Bảo đang nói dóc, bất giác cười khinh bỉ rồi nói: "Người học võ một khi bước vào cảnh giới tông sư thì sẽ có tư cách siêu phàm, không giống với những người bình thường khác nữa, mặc dù Trần Gia Bảo anh cũng bước vào cảnh giới tông sư nhưng anh có tài đức gì mà dám nói một cao thủ bậc tông sư trung kì là nhỏ bé như cát bụi chứ?"

"Anh có tin một khi câu nói này bị truyền ra ngoài thì Trần Gia Bảo anh sẽ trở thành trò cười của cả giới võ đạo Việt Nam và anh sẽ bị mọi người tẩy chay không?"

Bác Ân chầm chậm giơ thanh đao quý Thuần Dương trong tay lên, chỉ về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt đằng đằng sát khí, ông ta nói: "Cậu còn trẻ như vậy mà đã bước vào cảnh giới tông sư, tôi thừa nhận tư chất của cậu phi phàm, thậm chí còn là người duy nhất tôi gặp trong đời."

Chương 755

Chương 755

“Nhưng từ kiếm khí lúc nãy của cậu mà nói thì thực lực của cậu chẳng qua cũng chỉ hơn tông sư sơ kỳ một chút thôi, vẫn còn cách xa cảnh giới tông sư trung kỳ, cậu nói tôi nhỏ bé như cát bụi. Cậu có biết trong mắt tôi, cậu cũng yếu đuối như một con kiến thôi không? Thanh đao Thuần Dương trong tay tôi có thể lấy cái đầu trên cổ cậu chỉ trong chớp mắt.”

Ba người Châu Nguyệt Tâm, Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai vừa nghe thấy thì đã lập tức tối sầm mặt, trong lòng họ càng thấy lo lắng hơn.

Tả Chí Kiên cười đắc ý, dường như anh ta đã nhìn thấy được dáng vẻ Trần Gia Bảo bị bác Ân giết chết.

Sắc mặt Trần Gia Bảo không hề thay đổi, lúc nãy khi anh dùng kiếm khí đẩy lùi bác Ân thì chẳng qua chỉ mới dùng bảy phần lực, không ngờ lại bị bác Ân xem như anh đã dốc toàn lực rồi, anh bất giác nhíu mày nói: “Nếu như ông đã tự tin đến như vậy thì chúng ta đánh cược được không?”

“Ồ?”

Bác Ân cười với vẻ khinh thường rồi nói: “Nếu cậu đã muốn cược vậy thì tôi sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cậu, cược cái đầu trên cổ của cậu, cậu dám không?”

Cược mạng!

Bọn Châu Nguyệt Tâm và Lục Hán Dương thốt lên một tiếng kinh ngạc, trong lòng họ lại càng lo lắng hơn, họ hi vọng Trần Gia Bảo không chấp nhận vật cá cược nguy hiểm như thế.

“Vừa đúng ý tôi.”

Trần Gia Bảo đáp: “Nếu như trong lúc quyết đấu mà ông thắng thì tôi sẽ hai tay dâng đầu mình cho ông, còn nếu như ông thua

thì…”

Trần Gia Bảo nói một nửa thì đột nhiên nhìn sang Tả Chí Kiên rồi nói tiếp: “Nếu như ông thua thì để lại đao Thuần Dương và Tả Chí Kiên phải chết!”

Tả Chí Kiên hốt hoảng thốt lên, suýt chút mở miệng chửi rủa. Đệt, hai người quyết đấu, dựa vào đâu mà lấy sự sống chết của tôi ra cá cược chứ hả? Tiếp đó, Tả Chí Kiên suy nghĩ lại, dù sao thì Trần Gia Bảo cũng không phải đối thủ của bác Ân, dù cho mình có lấy mạng ra làm vật cá cược thì đã sao, lẽ nào Trần Gia Bảo thật sự có bản lĩnh đánh thắng bác Ân sao?

Tả Chí Kiên nghĩ đến đây thôi thì đã gật đầu với bác Ân.

Bác Ân hiểu ý, ông ta nhìn về Trần Gia Bảo, ánh mắt đằng đằng sát khí: “Được, nếu như tôi thua thì mạng của thiếu chủ và đao Thuần Dương của nhà họ Tả sẽ thuộc về cậu. Tiếc là, trong mắt tôi cậu chỉ như một con kiến, sao có thể có bản lĩnh đến lấy được chứ?”

“Tôi có bản lĩnh hay không thì không cần ông phải lo, nếu như đã quyết định vật cá cược vậy thì bắt đầu đi, tôi sẽ để ông cũng như Tả Chí Kiên được chứng kiến sự tuyệt vọng thật sự.”

Trần Gia Bảo chắp tay sau lưng, tỏ vẻ chắc chắn.

“Hôm nay tôi sẽ cho cậu được thấy uy lực đáng sợ thật sự của “Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức”

của nhà họ Tả tỉnh Trung Thiên.”

Khí thế tông sư trung kỳ của bác Ân không ngừng bộc phát, bao trùm lấy toàn bộ Diệu An Kinh Đông, không chỉ có ba người Châu Nguyệt Tâm, Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai mà đến các khách hàng thượng lưu đang ăn cơm, uống trà ở phòng khách bên ngoài cũng vô cớ cảm giác thấy có một luồng áp lực cực lớn, sắc mặt ai nấy cũng thay đổi, tim họ đập nhanh hơn và trán toát mồ hôi lạnh, nhất thời họ còn tưởng là đã đến ngày tận thế rồi nữa.

Mắt Tạ Chí Kiên sáng lên, anh ta biết chỉ cần bác Ân dùng hết sức thì Trần Gia Bảo sẽ chết chắc.

Ánh mắt của Lục Bảo Ngọc cũng sáng lên, đây là cuộc quyết đấu của hai cao thủ bậc tông sư, chắc chắn là chuyện hiếm gặp

trong đời, kinh nghiệm xem chiến đấu như thế này sẽ giúp ích rất nhiều cho việc bước vào cảnh giới tông sư sau này của cô ta.

“Để Bảo Ngọc góp vui cho hai vị.”

Lục Bảo Ngọc gảy một bản nhạc khác, âm vực cao hơn, như giáo vàng ngựa sắt đang sát phạt nhau mãnh liệt. Tiếng đàn vừa cất lên thì như có ngàn vạn con ngựa được sinh ra. Chính là “Thập Diện Mai Phục”

Trong tiếng nhạc cao vút, khí thế khắp người của bác Ân đã đạt đến mức cao nhất, ông ta hét lớn lên: “Trần Gia Bảo, ý đao của tôi đã lên đến đỉnh điểm rồi, đao này mà chém xuống thì cậu không chết cũng bị thương, còn không mau lấy binh khí của cậu ra?”

“Tôi từng nói, trong mắt tôi ông chỉ nhỏ bé như cát bụi, quyết đấu với ông thì tôi cần gì phải lấy binh khí ra chứ?”

Trần Gia Bảo cười điềm tĩnh, đột nhiên anh xếp ngón tay lại thành tư thế lúc múa kiếm và nói: “Đối phó với ông, chỉ cần hai ngón tay là đủ rồi.”

“Tên nhóc ngông cuồng!”

Bác Ân tức giận, từ khi ông ta nổi danh khắp giới võ đạo tỉnh Trung Thiên, được nhà họ Tả phong là “thần bảo hộ”

đến nay thì đây là lần đầu tiên ông ta bị người ta coi thường, ông ta lớn tiếng hét lên: “Nếu như cậu đã muốn chết thì tôi sẽ tác thành cho cậu!”

Bác Ân nói xong thì vung cao thanh đao Thuần Dương lên rồi chém mạnh về phía Trần Gia Bảo.

Đao ý ngập trời, hóa thành đao cương dài ba mét, ập về phía Trần Gia Bảo.

Đao chém ra như sấm sét giáng xuống.

Chương 756

Chương 756

Tốc độ của đao đó nhanh như sét, mạnh như sấm, đao cương dài gần ba mét chém thẳng về phía người Trần Gia Bảo.

Tất cả những nơi đao cương đi qua đều như có gió bão quét qua, gạch lát nền chắc cứng cũng đều vỡ vụn hết, trở thành một đống lộn xộn.

Nhưng Trần Gia Bảo thì vẫn đứng chắp tay phía sau lưng, bình tĩnh như một hòa thượng đang ngồi thiền, mặc kệ cho đao cương đánh về phía mình mà không có bất cứ phản ứng gì.

Mặt của ba người Lục Hán Dương, Mã Hồng Mai và Châu Nguyệt Tâm đều biến sắc, đao cương có uy lực khủng khiếp như vậy, nếu như nó hoàn toàn chém lên người của Trần Gia Bảo thì sao Trần Gia Bảo còn có thể giữ được mạng?

Tả Chí Kiên lớn tiếng cười ha ha, dáng vẻ như sắp phát điên, chỉ đợi nhìn thấy bộ dạng bi thảm của Trần Gia Bảo khi đầu lìa khỏi xác.

Ánh mắt của bác Ân cũng lộ rõ vẻ hài lòng, ông ta đã dốc toàn lực với đao đó, dù cho ông ta là cao thủ bậc tông sư trung kì nhưng sau khi chém xong đao đó thì cũng thoáng có cảm giác bị vắt kiệt sức lực, nhưng tất cả đều là xứng đáng.

“Với đao này thì Trần Gia Bảo nhất định chết chắc, đó chính là cái giá phải trả cho việc đối đầu với nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên của chúng ta và việc xúc phạm tôi, Trần Gia Bảo chết cũng không đền hết tội.”

Bác Ân vô cùng tự tin với đao đó.

Ông ta đứng nhìn đao cương khổng lồ dài gần ba mét đang sắp chém lên người Trần Gia Bảo, chờ đợi kết quả anh sẽ bị đầu lìa khỏi xác.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cử động.

Hai chân Trần Gia Bảo hơi duỗi ra, đứng trên hai cực âm dương, hai cánh tay di chuyển theo hình tròn một cách tự nhiên, phân hai bên trái phải thành hai cực rồi xoay thành một quả cầu trước ngực, ở giữa quả cầu dường như còn có một lực hút được sinh ra, cuốn đao cương vào trong.

Lập tức, đao cương vốn dĩ nhanh và mạnh như sấm sét đã biến mất, một luồng năng lượng thuần túy hình thành trước ngực, giữa hai bàn tay của Trần Gia Bảo như một quả cầu hình tròn, bên trong quả cầu dường như còn phát ra sóng năng lượng khủng khiếp.

Mọi người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc, nụ cười điên cuồng của Tả Chí Kiên cũng đột nhiên biến mất, khuôn mặt anh ta lập tức cứng đờ.

Trong đó, bác Ân là người kinh ngạc nhất bởi vì không có ai rõ hơn ông ta, đao đó của ông ta đáng sợ đến mức độ nào nhưng bây giờ nó lại bị Trần Gia Bảo nhẹ nhàng hóa giải và biến mất dạng, làm sao mà ông ta không kinh ngạc cho được?

“Chiêu này của cậu… Chiêu này là quyền pháp gì?” Bác Ân vô cùng kinh ngạc, ông ta hỏi anh câu hỏi mà tất cả mọi người ở đó đều muốn hỏi.

“Tên quyền là Vô Cực.” Trần Gia Bảo lạnh lùng nói.

Quyền nạp âm dương, trả lại hồng bàng, từ thái cực vào vô cực gọi là vô cực quyền.

“Vô cực quyền?” Bác Ân cảm thấy kinh ngạc, mặc dù đây là lần đầu tiên ông ta nghe thấy loại quyền pháp này, nhưng nó lại để lại trong lòng ông ta ấn tượng rất sâu sắc.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo hét nhẹ một tiếng: “Đi!” Quả cầu năng lượng hình tròn giữa hai lòng bàn tay anh lập tức phóng mạnh về phía bác Ân.

Mặt bác Ân hơi biến sắc, từ hơi hướng phát ra từ quả cầu năng lượng có thể cảm nhận thấy được năng lượng khủng khiếp bên trong nó. Dù bác Ân ở cảnh giới tông sư trung kì thì ông ta vẫn không dám đương đầu trực diện, hai chân ông ta chạm đất rồi lập tức búng người lên độ cao mấy trượng trên không trung.

Tiếp ngay đó, quả cầu năng lượng đập lên vị trí bác Ân đứng lúc nãy, một tiếng động lớn lập tức vang lên, luồng khí cực mạnh phóng ra bốn phía, dường như có gió bão quét qua, mặt đất cả khu vườn phía sau hơi rúng động, rất nhiều cây cối bật gốc, hiện trường là một khung cảnh tan tác.

Lục Bảo Ngọc khẽ chau mày, cô ta ôm cây đàn lên, lắc người một cái thì đã xuất hiện trước mặt Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai. Tiếp đó, cô ta gảy nhẹ dây đàn thì một làn sóng âm xuất hiện, đánh tan cơn gió mạnh phía trước.

Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai tái xanh mặt mày, trong lòng vô cùng hoảng sợ, uy lực như thế thì đã gần như bằng với tên lửa rồi. Đây… đây còn là người sao?

Chương 757

Chương 757

Còn về phần Tả Chí Kiên, mặc dù tu vi của anh ta đã gần đến bậc tông sư nhưng lúc này anh ta đang bị thương nặng, tu vi đã bị tổn hại nên cơn gió mạnh đó đã thổi cho anh ta tan tác. Anh ta lập tức ngã xuống đất và lại nôn ra một ngụm máu, thầm chửi rủa Trần Gia Bảo trong bụng.

Tiếp ngay đó, bác Ân nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn thấy Tả Chí Kiên đang vất vả bò dậy thì đuôi mắt ông ta liền giật mạnh.

Đột nhiên, ông ta giẫm thật mạnh chân phải xuống đất làm mặt sàn lập tức vỡ vụn rồi cầm đao xông về phía Trần Gia Bảo như một mũi tên rời khỏi cung.

Bác Ân chạy đến nửa đường thì hét lớn một tiếng rồi chém liên tục ba đao trong không trung, lập tức ba luồng đao cương thi nhau phóng ra.

"Đến hay lắm!" Trần Gia Bảo bình tĩnh không chút sợ hãi, ánh mắt anh đầy vẻ tự tin, sau khi anh búng tay ba cái liên tiếp "phốc, phốc, phốc" thì ba luồng kiếm khí cùng nhau phóng ra, chém vào ba đao cương trên không trung rồi tất cả cùng lúc biến mất dạng. Bác Ân nhân lúc đó dùng tay phải kéo đao Thuần Dương, tiếp tục chạy nhanh về phía trước, mũi đao cọ xát với đá lót trên mặt đất, vạch ra một vết nứt rất sâu. Sau khi tiếp cận Trần Gia Bảo trong vòng ba bước thì ông ta vung mạnh đao từ dưới lên trên, cùng với đao cương dài ba tất chém về phía Trần Gia Bảo, lẫn trong đó còn có cả tiếng sấm.

Đao như gió như sấm như lửa dữ.

Đao đó là "Huyết nguyệt kim hồng" trong "Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức"

Với khoảng cách gần như vậy, đao thế nhanh và mạnh như vậy, bác Ân tin rằng nếu mình là Trần Gia Bảo thì đối mặt với đao này, cũng khó mà có thể rút lui an toàn.

“Trần Gia Bảo không chết cũng bị thương!”

Đó là sự tự tin của bác Ân đối với tu vi của mình, càng là sự tự tin của ông ta với “Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức”.

Đột nhiên, trong lúc bác Ân đang vô cùng tự tin thì trong khi đao đang trên đường tới, Trần Gia Bảo đã đưa tay trái ra, ép sát vào thanh đao rồi âm thầm vận nội công pháp môn vô cực quyền tự quyết “Hóa” và tự quyết “Hút”.

Bác Ân bàng hoàng phát hiện ra, “Huyết nguyệt kim hồng” do mình thi triển đã vô duyên vô cớ giảm mất nửa phần uy lực, hơn nữa còn có một lực hút truyền đến từ lòng bàn tay của Trần Gia Bảo làm đao Thuần Dương dường như có xu hướng thoát ra khỏi sự kiểm soát của ông ta.

Gần như cùng lúc đó, tay phải của Trần Gia Bảo lại làm tư thế múa kiếm, chỉ về phía giữa trán của bác Ân trông có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng mãnh liệt, đầu ngón tay như thể có sức mạnh gấp vạn lần sấm sét.

Nếu cú chỉ đó mà chỉ trúng thì không cần phải nói, nhất định sẽ chỉ thủng một lỗ máu trên đầu bác Ân.

Bác Ân càng thấy kinh hãi hơn, lần đầu tiên ông ta cảm nhận thấy tính mạng bị uy hiếp. Ông ta lấy một hơi chân nguyên, cố gắng kéo đao Thuần Dương ra khỏi sức hút từ lòng bàn tay của Trần Gia Bảo, rồi đột ngột rút đao lui về sau.

Trần Gia Bảo không để bác Ân được nghỉ ngơi, đầu ngón tay anh đột nhiên bộc phát ra một kiếm khí, kiếm khí theo sau mà lại đến trước, bắt kịp bác Ân.

Bác Ân đã kinh ngạc lại còn kinh ngạc hơn, ông ta vội vã vung đao đỡ ra trước người.

Kiếm khí lập tức bắn lên lưng đao, phát ra tiếng “keng” của kim loại. Mặc dù kiếm khí biến mất nhưng bác Ân đã bị kiếm khí đó ép cho lùi mạnh về sau “thịch, thịch, thịch” bảy tám bước. Tuy ông ta gắng gượng đứng vững người nhưng trong lòng thì lại càng lúc càng kinh hãi, ánh mắt ông ta cũng đã lộ vẻ nặng nề.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, hai người đấu với nhau mấy chiêu, tuy tạm thời vẫn chưa phân thắng bại nhưng ai cũng có thể nhìn ra chiêu thức khi bác Ân dùng toàn lực thi triển không những đã bị Trần Gia Bảo dễ dàng hóa giải mà anh còn có dư sức để phản công lại bác Ân.

Ngược lại, chiêu thức mà Trần Gia Bảo thi triển thì bác Ân không chỉ phải tốn sức hóa giải mà còn bị ép đến phải lùi về sau bảy tám bước.

Ai giỏi ai kém thì trong lòng mọi người đều đã có đáp án.

Châu Nguyệt Tâm nhìn thấy Trần Gia Bảo chiếm thế thượng phong, đến bác Ân danh tiếng lẫy lừng ở tỉnh Trung Thiên dường như cũng bị trấn áp thì trong ánh mắt vui mừng của cô ta còn mang theo cả sự sùng bái.

Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai cũng đều kinh ngạc, vốn dĩ lúc đầu khi hai người họ nhìn thấy Trần Gia Bảo hút đao cương vào quả cầu thì họ đã biết cuộc chiến của hai người Trần Gia Bảo và bác Ân chính là "thần tiên đánh nhau". Nhưng họ không thể nào ngờ, bác Ân thân là thần bảo hộ của nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên, là nhân vật lớn lừng danh cả giời võ đạo tỉnh Trung Thiên mà lại chịu thua thiệt dưới tay Trần Gia Bảo, vậy thì thực lực của Trần Gia Bảo chẳng phải là rất khủng khiếp sao?

Chương 758

Chương 758

Lục Hán Dương lắc đầu, cười đau khổ rồi nói: “Hèn gì Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy mà đã trở thành bá chủ thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, hơn nữa đến Tần Ly Nguyệt cũng bị Trần Gia Bảo lật đổ, chỉ với kiếm khí bằng đầu ngón tay mà đã có thể dễ dàng nắm giữ sự sống chết của người khác. Thì ra đó chính là bản lĩnh của Trần Gia Bảo, mẹ ơi, trước đây mình còn tự hào vì là cậu chủ của nhà họ Lục. Trước mặt Trần Gia Bảo, cậu chủ nhà họ Lục không bằng cái đít chó.”

Trong đó người kinh hãi nhất chắc chắn là Tả Chí Kiên.

Trong số tất cả những người có mặt ở đó, không ai hơn anh ta có thể hiểu rõ được thực lực thật sự của bác Ân khủng khiếp đến mức nào, thậm chí nếu bác Ân dùng hết sức thì đến bố của anh ta cũng tức là chủ nhà họ Tả cũng phải nể ba phần, thế mà bây giờ bác Ân lại bị Trần Gia Bảo trấn áp, sao Tả Chí Kiên lại không kinh ngạc cho được chứ?

Tiếp ngay đó, Tả Chí Kiên đã nghĩ đến một chuyện đáng sợ.

“Đệt, Trần Gia Bảo và bác Ân đã cược với nhau, lấy tính mạng của mình làm vật cá cược, nếu như bác Ân thua Trần Gia Bảo thì chẳng hóa ra mình phải chết tại đây sao?” Lòng Tả Chí Kiên bỗng trở nên nặng trĩu, ánh mắt anh ta lộ vẻ lo sợ.

Chỉ có Lục Bảo Ngọc và Hương Giang là không hề thấy bất ngờ, thậm chí hai cô gái nhìn thấy dáng vẻ múa kiếm thư thái của Trần Gia Bảo thì biết là anh vẫn chưa thực sự thi triển hết toàn bộ công lực.

Đột nhiên, bác Ân giơ thanh đao Thuần Dương trong tay lên, chỉ thẳng về phía Trần Gia Bảo, nói với vẻ mặt nặng nề: “Tôi thừa nhận, trước đó tôi đã xem thường cậu, mặc dù cậu còn trẻ nhưng thực lực của cậu không hề thua kém tôi. Nếu như tôi

đoán không nhầm thì thủ pháp mà cậu dùng để hóa giải chiêu thức vừa nãy của tôi cũng vẫn là "Vô cực quyền" phải không?"

"Đúng vậy." Trần Gia Bảo gật đầu, tay phải của anh vẫn giữ tư thế múa kiếm, kiếm khí trước đầu ngón tay vẫn còn đó nhưng ngưng đọng lại mà không phát ra, dường như còn có ánh sáng lóe lên.

Bác Ân thật tâm khen ngợi nói: "Vô cực quyền quả nhiên vi diệu, mặc dù rất giống với thái cực nhưng lại không phải thái cực, chỗ thần kì vi diệu của nó còn trên cả thái cực, không chỉ có thể hóa giải đao cương của tôi mà nó còn có thể bị cậu khống chế lại. Tôi tự nhận mình nhìn xa biết rộng, nhưng quyền pháp thần kì vi diệu như thế này thì đây là lần đầu tiên tôi được thấy, Việt Nam rộng lớn, quả nhiên là ngọa hổ tàng long."

"Trần Gia Bảo, tôi có một đề nghị, cậu giao quyền phổ của vô cực quyền cho tôi thì không chỉ mối thù cậu chém đứt tay của Tả Chí Kiên sẽ được xóa sạch mà cậu còn có thể trở thành trưởng lão của nhà họ Tả, trở thành nhân vật lớn dưới một người trên vạn người, cậu thấy thế nào?"

Bọn Lục Bảo Ngọc lập tức âm thầm chau mày, tốt xấu gì bác Ân cũng là nhân vật đã có tên tuổi nhiều năm, sao lại tỏ ý muốn có được "Vô cực quyền" của Trần Gia Bảo trước mặt bao nhiêu người thế, đúng là không biết xấu hổ mà.

Tả Chí Kiên càng sốt ruột hơn: "Bác Ân, Trần Gia Bảo chém đứt cánh tay của tôi, hủy đi cuộc đời của tôi, mối thù lớn như vậy…"

"Im miệng!" Bác Ân nộ một tiếng, trong lòng ông ta đang trách Tả Chí Kiên không biết suy nghĩ vì đại cuộc. Vô Cực Quyền kì diệu đến mức nào, nếu như ông ta có thể có được quyền pháp của Vô Cực Quyền thì nhất định tu vi của ông ta sẽ được nâng lên thêm một bậc nữa. Thậm chí việc ông ta có thể đột phá đến "cảnh giới truyền kì" trong lúc mình còn sống để kéo dài tuổi thọ của mình sẽ không còn là chuyện không thể nữa, so với những chuyện này thì mối thù bị chém đứt tay của Tả Chí Kiên đáng là gì chứ?

Bác Ân nghĩ đến đây thôi thì đã nở nụ cười "thân thiện" và nói: "Trần Gia Bảo, cậu cảm thấy thế nào?"

Trần Gia Bảo từ từ liếc mắt và nói: "Rốt cuộc là thứ gì đã làm ông nảy sinh ảo giác, để ông cảm thấy tôi sẽ lo lắng bị nhà họ Tả báo thù, hơn nữa ông còn lấy chuyện này làm điều kiện, muốn tôi giao ra quyền phổ vô cực quyền? Ông là đồ ngốc sao?"

"Cái gì?" Bác Ân ngây ra.

Trần Gia Bảo nói tiếp: "Cũng đúng, trong mắt tôi ông bé nhỏ như cát bụi, một hạt bụi thì có thể nhìn được bao xa chứ? Đừng nói là tay phải của Tả Chí Kiên, đến cả đường đường là thần bảo hộ nhà họ Tả như ông thì Trần Gia Bảo tôi cũng có thể nói giết là giết. Một mối thù nhỏ nhoi với nhà họ Tả, Trần Gia Bảo tôi sợ cái gì?"

"Từ nay về sau, sẽ không còn thần bảo hộ nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên nữa!"

Bác Ân tức giận trong lòng nhưng lại nghĩ đến vô cực quyền thần bí, ông ta vẫn cố chịu đựng sự tức giận nói: "Cậu và tôi đều là những bậc thầy, khó có thể phân thắng bại, cậu lấy đâu ra cái tự tin đòi giết tôi chứ? Hôm nay một khi đã giết chết tôi thì chắc chắn cậu sẽ đối mặt với sự đuổi cùng giết tận của nhà họ Tả ở Trung Thiên, ngay cả khi có được sự bảo vệ của nhà họ Lục ở Hòa Bình, cậu vẫn khó mà thoát khỏi cái chết."

Chương 759

Chương 759

“Cậu còn trẻ, lại có sức mạnh vô hạn như vậy, sau này chắc chắn sẽ gặt hái nhiều thành tựu hơn nữa, tại sao cứ phải chọc vào một nhân vật tầm cỡ như nhà họ Tả ở Trung Thiên vào lúc này cơ chứ? Chỉ một câu thôi, giao ra cuốn bí kíp vô cực quyền, chẳng những được xóa bỏ mọi hận thù, lại còn có thể trở thành khách quý của nhà họ Tả…”

Nhưng không đợi Bác Ân nói xong thì “rẹt” một tiếng, đường kiếm bén nhọn lao vút đến. Bác Ân lập tức biến sắc, giương kiếm ra đỡ lấy. Đường kiếm này chính là do Trần Gia Bảo đâm tới!

“Đúng là không ra thể thống gì cả, Trần Gia Bảo tôi đã nói là sẽ làm, hôm nay ông sẽ bị giết tại Diệu An Kinh Đông!”

Lòng lam của bác Ân đã kích thích sát khí của Trần Gia Bảo, anh vừa dứt lời lại đột nhiên nhoài người về phía trước, nhanh chóng ép sát về phía bác Ân.

“Tên nhãi ranh kiêu ngạo, nếu cậu không nghe lời tôi khuyên, hôm nay tôi sẽ bắt cậu trước rồi mới từ từ tra ra bí kíp của vô cực quyền!” Bác Ân hét lớn, cầm lấy thanh kiếm, bước vọt về phía trước!

Lập tức hai người đã bước vào cuộc giao đấu!

Bác Ân cầm kiếm trên tay, mỗi lần vung kiếm dài chừng cả thước, từng chỗ đi qua tựa như xảy ra cuồng phong vũ bão, sàn nhà lát đá xanh sàn đều vỡ vụn, xuất hiện vô vàn vết nứt như mạng nhện, tàn phá toàn bộ Diệu An Kinh Đông.

Đám người Lục Dương nhìn với ánh mắt sợ hãi, mong cho Trần Gia Bảo sẽ không bị thương.

Trần Gia Bảo nghiêm mặt lại, trong mắt tràn đầy nội lực, cho dù tay không nhưng anh không ngừng di chuyển lướt qua lưỡi kiếm, lần lượt đưa ra những đòn quyền, nhanh chóng trấn áp được lưỡi kiếm của bác Ân.

Bác Ân càng đánh càng mất sức, sợ hãi trước những đòn quyền của anh.

Thực lực của Trần Gia Bảo hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của ông ta.

“Trần Gia Bảo là một người trẻ tuổi nhưng nội công còn thâm hậu hơn cả ông ta, đúng là kẻ lập dị. Rốt cuộc cậu ta đã rèn luyện thế nào, chẳng lẽ trong bụng mẹ cậu ta đã bắt đầu luyện công rồi sao?”

Trên trán bác Ân đã đổ mồ hôi lạnh, cảm thấy nếu bản thân còn tiếp tục chiến đấu thì chắc chắn sẽ nhận lại thất bại. Vì thế trong lòng ông ta đã có ý lùi bước, cặp mắt không ngừng quan sát hai bên, âm thầm lên kế hoạch tìm đường chạy trốn.

Sự thay đổi trên nét mặt ông ta không thoát khỏi ánh mắt của Trần Gia Bảo.

“Tôi đã nói rồi, cho dù ông có là thần hộ vệ của nhà họ Tả, nhưng trong mắt tôi cũng chỉ nhỏ như hạt bụi mà thôi!”

Nghĩ tới đây, Tả Chí Kiên hận không thể cho mình một cái bạt tai!

Đột nhiên, Trần Gia Bảo xoay người, nhìn về phía Tả Chí Kiên.

Ánh mắt như muốn giết người!

Tả Chí Kiên nhất thời rùng mình một cái, tận sâu trong dâng lên cảm giác sợ hãi, cố gắng tỏ vẻ mạnh mẽ nói: “Trần Gia Bảo, bác Ân đã bị anh giết rồi, tôi cũng đã bị anh chặt đứt cánh tay, anh còn muốn làm gì nữa?”

“Tôi muốn làm gì?” Trần Gia Bảo khẽ cười, bước chậm rãi về phía Tả Chí Kiên, vừa đi vừa nói: “Một màn vừa rồi đã lấy tính mạng ra đặt cược, mấy người đã thua. Kiếm của cậu, mạng của cậu, bây giờ đều đã là của tôi, nói thử xem tôi muốn làm cái gì?”

Tả Chí Kiên lập tức hít một hơi khí lạnh, cười khan: “Đao Thuần Dương là thanh đao lợi hại đã được truyền đời hơn ba trăm năm của dòng họ Tả nhà chúng tôi, có thể chém sắt như chém bùn, cắt đứt sợi tóc rơi, hơn nữa thân đao cũng có sát khí rất mạnh càng làm tăng uy lực của nó. Hay là anh giữ lại thanh đao, thả tôi đi do0, dù sao tôi cũng đã bị chặt đứt một cánh tay, có khác gì kẻ vô dụng đâu, dù anh có giữ tôi lại cũng chẳng có tác dụng gì cả.”

“Đúng vậy, có giữ cậu lại tôi cũng không có đất dùng…” Trần Gia Bảo đã đi tới trước mặt Tả Chí Kiên, dáng vẻ cao ngạo giống như một vị thần sinh tử.

Chương 760

Chương 760

Tả Chí Kiên còn tưởng rằng Trần Gia Bảo đồng ý chuyện thả mình ra, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, âm thầm hạ quyết tâm chỉ cần mình còn sống trở lại nhà họ Tả ở Trung Thiên thì nhất định sẽ nói chuyện này cho bố mình, để nhà họ Tả phái cao thủ đến tìm Trần Gia Bảo trả thù!

"Có điều cậu chết ở chỗ này chính là giá trị lớn nhất với tôi." Trần Gia Bảo tiếp tục nói, đồng thời đưa tay lên trên không bắt lấy đao Thuần Dương được anh ta ném lên rồi giơ lên thật cao.

Lục Bảo Ngọc khẽ thở dài một cái, để lộ vẻ mặt ngầm hiểu.

Ngay lập tức, mặt của Tả Chí Kiên biến sắc, trong mắt lóe lên sự sợ hãi nhưng anh ta còn chưa kịp nói gì thì cây đao Thuần Dương trong tay Trần Gia Bảo đột nhiên chém xuống!

Nhất thời, mọi người chỉ thấy ánh sáng chợt lóe, một đao chém đứt cổ Tả Chí Kiên.

Lục Bảo Ngọc không thể không thừa nhận rằng Trần Gia Bảo vào lúc này thật sự rất ngầu. Ánh mắt anh kiên định mà lại cực kỳ có sức xuyên thấu, dường như là do anh bị tình thế ép buộc chứ không hề có thân phận là chúa tể trong thế giới ngầm của thành phố Hòa Bình.

Lục Bảo Ngọc rất chắc chắn bản thân đang có cảm giác tim đập nhanh.

"Bỏ đi, dù sao Tả Chí Kiên và bác Ân đều đã bị anh giết chết rồi. Chắc chắn nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên sẽ ghi thù nhà họ Lục, việc đã đến nông nỗi này thì bây giờ cũng chỉ có thể suy nghĩ biện pháp để giảm thiệt hại đến mức thấp nhất mà thôi." Lục Bảo Ngọc than nhẹ một tiếng.

Trần Gia Bảo thu tay lại, nói đầy tự tin: "Ở đây không phải là tỉnh Trung Thiên mà là thành phố Hòa Bình, là thành phố Hòa Bình của Trần Gia Bảo tôi đây. Nếu nhà họ Tả đã dám đến thì tôi sẽ để bọn họ một đi không trở lại."

Đôi mắt Lục Bảo Ngọc sáng lên, cảm xúc cũng tốt hơn. Cô ta đưa chén hồng trà đã pha xong đến trước mặt Trần Gia Bảo, thần bí nói: "Đợi sau khi anh dạy võ cho chị Tâm xong, tôi sẽ tặng anh một món quà. Tôi bảo đảm thứ đó chắc chắn sẽ làm anh ngạc nhiên thích thú."

"Quà gì cơ?" Trần Gia Bảo hỏi.

"Nếu như bây giờ nói cho anh biết thì còn gì gọi là bất ngờ nữa." Lục Bảo Ngọc liếc Trần Gia Bảo đầy quyến rũ.

Uống hết trà, Trần Gia Bảo đứng dậy ra bên ngoài dạy võ cho Châu Nguyệt Tâm.

Lục Bảo Ngọc nhìn bóng dáng rời đi của Trần Gia Bảo, rì rầm lẩm bẩm: "Dù xét theo phương diện nào thì bây giờ Bảo Ngọc cũng chỉ có thể chọn đứng trên cùng một chiến tuyến với anh mà thôi. Mong rằng anh sẽ không để cho tôi phải thất vọng."

Bộ võ thuật mà Trần Gia Bảo dạy cho Châu Nguyệt Tâm có tên là "Hạo thiên đao quyết". Tương truyền đây là một loại võ được phát minh từ thời cổ đại, hơn nữa có một điều hiếm có là nó không coi động tác là phần chính mà quan trọng việc bồi dưỡng nội tâm bản thân hơn.

Nếu ai muốn luyện bộ võ thuật này thì đầu tiên phải có một tính cách ngay thẳng, nuôi dưỡng tiềm năng của bản thân, sau đó mới hấp thụ tinh hoa của trời đất để cơ thể khỏe mạnh. Đồng thời, ở bước từ từ khiến tinh thần bên trong cùng xương cốt, da thịt bên ngoài trở thành một khối thống nhất, sức mạnh của bản thân lúc nào cũng gắn kết với sức sống của trời đất nên một khi đã ra tay thì sức mạnh vô cùng kinh khủng, hơn nhiều các bộ võ thuật khác.

Lúc trước, khi quyết đấu cùng với Tả Chí Kiên, Trần Gia Bảo đã sử dụng một chiêu trong "Hạo thiên đao quyết", trực tiếp chém đứt cánh tay phải của Tả Chí Kiên. Do đó, ai cũng có thể thấy được sự tinh túy của bộ võ thuật này.

Châu Nguyệt Tâm biết Trần Gia Bảo là một bậc thầy, cũng biết môn võ Trần Gia Bảo dạy cho mình chắc chắn sẽ không tồi nhưng dù thế nào cũng không nghĩ đến anh sẽ dạy "Hạo thiên đao quyết". Nó kỳ diệu đến mức ở trước mặt bộ võ thuật này thì "Đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức" của nhà họ Tả quả thật chính là rác rưởi.

Châu Nguyệt Tâm kinh ngạc, vui mừng khôn xiết. Cô ta vừa mới học xong đã không nén được mà chạy tới một nơi yên tĩnh tự mình rèn luyện.

Nhà hàng Diệu An Kinh Đông đã bị phá hủy, nhưng dù là Lục Bảo Ngọc hay Lục Hán Dương cũng không thèm để tâm tới. Dù sao nhà họ Lục là gia đình giàu nhất trong thành phố này, tài sản kếch xù nên nếu muốn sửa lại nhà hàng thì là một việc cực dễ dàng.

Giữa trưa, bọn họ ăn cơm ở nhà hàng Diệu An Kinh Đông. "Đi cùng tôi đến một chỗ. Đến nơi đó rồi, anh có thể nhìn thấy món quà tôi muốn tặng anh." Lục Bảo Ngọc thần bí nói.

Trong lòng Trần Gia Bảo tò mò, hỏi: "Đi chỗ nào?"

"Núi Hồng Lĩnh" Lục Bảo Ngọc cười nhẹ.

"Được thôi."

Trong lòng Trần Gia Bảo cảm thấy kỳ lạ, không biết là quà gì mà phải đi đến tận núi Hồng Lĩnh mới có thể nhìn thấy được.

Nhưng mà anh cũng không vội, đi cùng Lục Bảo Ngọc tới bãi đỗ xe.

Chương 761

Chương 761

Bốn người Hương Giang, Châu Nguyệt Tâm, Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai dưới sự tò mò cũng cùng đi theo.

Bọn họ cùng nhau lái xe tới núi Hồng Lĩnh.

Cách lần trước Trần Gia Bảo tới núi Hồng Lĩnh cũng đã qua hơn một tháng nhưng qua sự gồ ghề và những dấu vết trên đất vẫn có thể nhìn ra được mức độ quyết đấu kịch liệt với phái Ngô Uyển.

Ở trên đường đi, Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai đã được Châu Nguyệt Tâm kể qua về việc của phái Ngô Uyển nên trong lòng đối Trần Gia Bảo càng thêm kính nể.

Lúc này, Trần Gia Bảo đang khoanh tay đứng ở đỉnh núi, nhìn về phía xa. Dưới chân anh dường như có đám mây màu trắng.

Cách đỉnh núi không xa, bốn người Hương Giang, Châu Nguyệt Tâm, Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Trần Gia Bảo, cảm giác anh giống như thần tiên đang cưỡi gió đạp mây vậy.

Lục Bảo Ngọc đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, sóng vai đứng với anh, cực kỳ giống một đôi thần tiên quyến Lục, cười nói: "Đứng ở trên cao nhìn về phương xa, dựa mà hư không để đứng thật sự là mong muốn tầm thường. Đáng tiếc Bảo Ngọc đang ở thế gian này, tâm tư cũng ở thế gian nên chỉ có thể ở đây trộm lười nửa ngày."

"Ha." Trần Gia Bảo cười khẽ, nói: "Nếu như đến Bảo Ngọc còn tự nhận là người tầm thường thì trên thế giới này chỉ sợ cũng không mấy người được gọi là thanh cao."

Trần Gia Bảo nói thật lòng. Lục Bảo Ngọc có sắc đẹp tuyệt mỹ, khí chất không dính bụi trần giống như Cửu Thiên Huyền

Nữ vậy. Trong tất cả người phụ nữ mà anh đã từng gặp, nếu chỉ xét về khí chất thoát tục thì cũng chỉ có Đàm Minh Y Thanh của phái Ngô Uyển có thể so sánh được với Lục Bảo Ngọc. Thậm chí ngay cả người luôn có khí chất thanh tao như Tần Đạm Nha đều so ra không bằng được cô ta.

Tất nhiên anh cũng không nói là không có người phụ nữ nào cũng kém hơn Lục Bảo Ngọc. Ví dụ người trưởng thành, quyến rũ như Hàn Đông Vy hay trong sáng, hoạt bát như Tạ Cẩm Tú cũng toàn là những người phụ nữ rất xuất sắc. Anh chỉ có thể nói là trăm hoa khoe sắc, mỗi người một vẻ thôi.

“Có thể nhận được lời khen của anh Trần nổi tiếng bậc nhất của thành phố Hòa Bình này khiến cô gái nhỏ này cảm thấy cực kỳ vinh dự.” Lục Bảo Ngọc che miệng cười, trong đôi mắt trong veo lộ ra ý vui mừng.

“Cô muốn tặng quà gì cho tôi thế?” Trần Gia Bảo hỏi. Anh rất tò mò, rốt cuộc là quà gì mà lại cần phải đến tận đỉnh núi Hồng Lĩnh mới có thể nhìn thấy được.

“Một thứ mà anh chắc chắn sẽ thích.” Lục Bảo Ngọc cười thần bí. Sau đó, cô ta để ngón áp út lên miệng, huýt sáo giữa trời đất mênh mông.

Tiếng huýt sáo vang lên véo von cùng với sức mạnh đã gần đạt đến cấp độ “bán bộ tông sư” của Lục Bảo Ngọc khiến âm thanh vang ra tít tận bên ngoài.

Một lúc sau, dưới ánh mắt nghi hoặc và tò mò của mọi người, trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng kêu to dường như xuyên qua bầu trời mà tới. Ngay sau đó, một con chim ưng có bộ lông màu đen xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, bay từ xa đến.

Hai móng của con chim ưng này giống như ngọc, trong suốt đến phát sáng. Cả thân nó có màu đen tuyền không hề có một chút pha trộn. Khi nó giương cánh, thân hình có thể dài đến hơn 160cm, cực kỳ oai phong.

Trần Gia Bảo kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn con chim ưng đang bay nhanh tới này, không tin được nói: “Hải Đông Thanh. Đấy chính là Hải Đông Thanh cực kỳ hiếm thấy.”

Trong sách cổ từng có câu: Chạm khắc tựa Liêu Đông, oai hùng giống Hải Đông Thanh có tên gọi là "Chúa tể của những loài chim."

Chỉ qua câu nói này cũng có thể thấy được sự quý giá của "Hải Đông Thanh". Ngay cả đến Trần Gia Bảo luôn sống trên núi từ nhỏ cũng mới là lần đầu tiên nhìn thấy loại thần ưng trong truyền thuyết này. Vì vậy, sau khi anh nhìn thấy Hải Đông Thanh mới có thể ngạc nhiên như thế.

Lục Hán Dương ngẩng đầu lên nhìn Hải Đông Thanh trên bầu trời đang từ từ bay tới, há hốc mồm nói: "Vậy mà…vậy mà lại có con chim ưng lớn như thế. Trời ạ, sợ là một cái móng vuốt của nó cũng có thể đá bay một người đấy…"

Chương 762

Chương 762

Mã Hồng Mai là phụ nữ nhưng là một người phụ nữ được chiều chuộng từ bé nên làm sao đã từng gặp được một con chim ưng vừa to vừa đẹp đến như thế. Trong mắt cô ta lộ vẻ sợ hãi, chủ động đứng sát lại bên cạnh Lục Hán Dương mới cảm thấy được một ít cảm giác an toàn.

Lục Bảo Ngọc hãnh diện nói: "Đúng vậy, nó chính là chúa tể của loài chim, Hải Đồng Thanh trong truyền thuyết, loại chim có thể bay cao nhất, tốc độ nhanh nhất. Theo như sử sách ghi lại: Hải Đông Thanh này là loại chim ưng quý giá nhất. Loại đen tuyền được gọi là thượng hạng, trắng tinh gọi là cao cấp, lông trắng mà pha màu là bình thường, màu xám là hạng bét. Dù trong cùng một loài nhưng con chim này cũng là loại quý hiếm nhất, cực kỳ oai hùng, có danh hiệu là "Chúa tể của loài chim". Danh xứng với thật, vốn dĩ tôi định tặng con Hải Đông Thanh này cho một chị gái trong môn phái nhưng mà tôi nghĩ con Hải Đông Thanh này cực kỳ oai hung, là chúa tể trong các loài chim, không phải người bình thường có thể xứng với. Nó chỉ ở trong tay chúa tể thế giới ngầm của thành phố Hòa Bình này mới có thể sử dụng hết sức mạnh của mình."

"Vì thế." Trần Gia Bảo chỉ tay về phía Hải Đông Thanh trên trời rồi nói: "Đây là quà cô tặng tôi sao?"

"Đúng vậy." Lục Bảo Ngọc nháy mắt, cười nói: "Con Hải Đông Thanh này chính là món quà tôi tặng anh. Gia Bảo có thích không?"

Bốn người đằng sau đều bị kinh hãi. Bọn họ không thể tưởng tượng được món quà mà Lục Bảo Ngọc tặng Trần Gia Bảo lại chính là Hải Đông Thanh, Chúa tể các loài chim. Thật sự là một món quà to lớn.

Đặc biệt là Lục Hán Dương, mắt nhìn thấy Hải Đông Thanh oai phong như vậy, thân là một người đàn ông kiêu ngạo như anh ta tất nhiên cũng sẽ hăng hái sôi nổi, cực kỳ ghen tị.

Nhưng mà anh ta biết khả năng của bản thân, oai phong như Hải Đông Thanh căn bản sẽ không chịu sự điều khiển của anh ta, chỉ có thể than thầm một tiếng, hâm mộ sự may mắn của Trần Gia Bảo.

"Tất nhiên là thích rồi. Chúa tể của các loài chim như Hải Đông Thanh bình thường chỉ được nghe trong truyền thuyết, chỉ sợ bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ thích." Trần Gia Bảo nhìn Hải Đông Thanh đang càng ngày càng bay lại gần, không hề giấu sự yêu thích của bản thân.

"Gia Bảo thích là được rồi, nhưng mà…" Lục Bảo Ngọc vén mấy sợi tóc bị gió thổi bay bên thái dương, cười nói: "Nhưng mà Hải Đông Thanh bẩm sinh đã kiêu ngạo, muốn để nó nhận là chủ thì dù có là anh chỉ sợ cũng không phải việc dễ dàng."

"Thu phục một con Hải Đông Thanh mà thôi, Trần Gia Bảo tôi lại sợ chắc?" Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, hăng hái nói.

Đợi sau khi Hải Đông Thanh bay đến gần, anh bỗng nhiên đạp đất nhảy lên, nhảy hơn hai mét so với đỉnh núi, đưa tay vững chắc nắm lấy móng vuốt như ngọc của Hải Đông Thanh.

Hải Đông Thanh bẩm sinh kiêu ngạo hơn nữa còn có hình thể khổng lồ, vẫn luôn đứng ở đỉnh của động vật. Nó luôn là thứ chủ động bắt giữ con mồi, đã bao giờ phải chịu sự khiêu khích của loài người "nhỏ bé" thế này chứ?

Lúc này, Hải Đông Thanh giận dữ, kêu to một tiếng, đập cánh nhanh chóng bay thành vòng tròn trên trời muốn khiến con người đáng ghét kia ngã xuống.

Ở bên dưới là vực sâu thăm thẳm, nếu như ngã xuống thì dù có ở cấp bậc tông sư như Trần Gia Bảo cũng sẽ tan xương nát thịt.

Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai sợ tái ca mặt, hai chân như nhũn ra.

Ba người phụ nữ Lục Bảo Ngọc, Châu Nguyệt Tâm và Hương Giang ngẩng đầu nhìn cảnh tượng cực kỳ nguy hiểm trên bầu trời, tràn đầy tin tưởng với Trần Gia Bảo.

Trên bầu trời, Trần Gia Bảo nắm chắc lấy móng vuốt của hải Đông Thanh, bên tai là tiếng gió rít, cao giọng nói: “Thuần phục tao là kết quả duy nhất của mày.”

Dứt lời, hai tay Trần Gia Bảo đột nhiên kéo xuống dưới. Ngay cả sức mạnh như Hải Đông Thanh cũng bị rơi xuống hơn 150cm mà Trần Gia Bảo nhân lúc này, mượn lực nhảy lên lưng của Hải Đông Thanh, ngửa mặt lên trời mà cười.

Hải Đông Thanh cực kỳ tức giận, đột nhiên dừng quay tròn mà lại nhanh chóng bay lên phía trên. Hơn nữa nó càng bay càng cao, xuyên qua đám mây, dường như muốn vượt lên trên chín tầng mấy.

Chương 763

Chương 763

Đám người Lục Bảo Ngọc rất nhanh không nhìn thấy bóng dáng của Trần Gia Bảo và Hải Đông Thanh nữa, hai mặt nhìn nhau.

"Chị, Trần… anh rể sẽ không gặp chuyện gì đâu đúng không?" Lục Hán Dương đi đến bên cạnh Lục Bảo Ngọc, gượng gạo cười hỏi.

Lục Bảo Ngọc ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xa, tầm mắt bị mây trắng chắn ngang, tuy cô ta không nói gì nhưng trong mắt vẫn mang vẻ lo lắng.

Đúng là Trần Gia Bảo rất lợi hại, nhưng cho dù có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là người trần mắt thịt. Ở độ cao gần nghìn mét, lại không có bất kì đồ bảo hộ nào, một khi xảy ra tai nạn gì, Trần Gia Bảo có là cấp bậc tông sư đi chăng nữa thì rơi xuống như thế cũng khó mà toàn thây.

Hương Giang và Châu Nguyệt Tâm còn lo lắng hơn.

Lúc này, trên bầu trời xa xôi mà mắt thường khó có thể nhìn rõ, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chim kêu to và đầy phẫn nộ. Bọn họ chỉ thấy một con cắt Bắc cực với kích cỡ cực lớn đang giương cánh uốn lượn, thi thoảng lại bay xuyên qua những đám mây, thi thoảng lại bay vút lên rồi vụt xuống đột ngột, cố gắng hất con người đang cưỡi trên lưng nó xuống.

Trần Gia Bảo ngồi chắc trên lưng con chim kia, chỉ cảm nhận được luồng gió rít bên tai, thậm chí gió lớn đến nỗi khó mà mở mắt được. Điều đáng sợ hơn là ở độ cao nghìn mét này, anh có bản lĩnh đến mấy cũng không có đất dùng.

Tình thế nguy hiểm tột cùng như thế này, không cẩn thận mà rơi xuống thì tan xương nát thịt!

Thế nhưng, khi Trần Gia Bảo nhìn cảnh tượng xung quanh mình là biển mây vô tận, khí khái hào hùng trong lòng anh lập tức trỗi dậy, bất giác ngẩng đầu cười lớn, cất cao giọng nói: "Cho dù mày có là thần giữa trăm ngàn loài ưng đi chăng nữa thì Trần Gia Bảo tao vẫn có thể thuần phục được!"

Đột nhiên, Trần Gia Bảo dùng một chiêu đòn bẩy, hất lên trên rồi lại ép xuống.

Hải Đông Thanh cảm giác được có một luồng sức mạnh khổng lồ đè lên lưng nó, nặng tựa ngàn cân. Cho dù giương cánh rộng ra vẫn có thể kháng cự ngang sức được nhưng cũng khó mà khống chế ngược lại Trần Gia Bảo đã tu vi đến bậc tông sư này, thân chim vốn đang bay về phía trước đột nhiên khựng lại, rơi nhanh xuống.

Hải Đông Thanh cho rằng mình chết chắc nên gào lên thê thảm.

Nháy mắt, nó rơi vô định hơn trăm mét, lọt vào tầm mắt của đám người Lục Bảo Dư.

"Ôi…"

Châu Nguyệt Tân và Hương Giang bất ngờ kêu lên, cho rằng Trần Gia Bảo gặp chuyện ngoài ý muốn trên không. Chốc lát nữa thôi Trần Gia Bảo và Hải Đông Thanh sẽ rơi xuống cùng chết, nghĩ đến đây, hai người chỉ biết đau đớn trong lòng, đứt ruột đứt gan.

Lục Bảo Ngọc cũng nghĩ giống hai người kia, ngay lập tức trong đầu cô ta đã nghĩ ra hàng tá phương án để cứu sống Trần Gia Bảo nhưng không cái nào có ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Gia Bảo rơi xuống, cảm thấy đắng cay trong lòng. Nếu biết trước hậu quả như thế này, nói gì cô ta cũng không để Trần Gia Bảo đi hàng phục Hải Đông Thanh.

"Hóa ra là Bảo Ngọc hại chết anh."

Lục Bảo Ngọc mỉm cười khổ sở khi nghĩ đến điều này, những giọt lệ trong vắt lăn dài từ khoé mắt, nỉ non nói: "Gia Bảo, đừng lo, một khi anh chết, kỳ độc trên người Bảo Ngọc cũng sẽ không ai cứu được, không bao lâu nữa Bảo Ngọc sẽ xuống cùng anh.

Lúc đó Bảo Ngọc sẽ cùng anh bước qua cầu Nại Hà, chúng ta cùng nhau đầu thai chuyển kiếp, kiếp sau Bao Du hứa sẽ không bao giờ rời xa anh. “

Sắc mặt Mã Hồng Mai tái mét, chân cô ta nhũn ra, nếu không dựa vào Lục Hán Dương đã ngã xuống đất từ lâu.

Lục Hán Dương nhìn bóng người đang rơi xuống ở phía xa, trong lòng ngoài sự sợ hãi ra còn có chút gì đó mất mát, anh ta lẩm bẩm: “Trần Gia Bảo, không ngờ đến kỳ tài xuất chúng như anh lại chết ở đây, chẳng lẽ “trời ghét người tài” là như thế này sao?”

Ngay khi mọi người cho rằng Trần Gia Bảo sẽ chết chắc thì đột nhiên, Trần Gia Bảo cất giọng cười lớn, giọng cười ngang tàng vang vọng trong không trung.

Lục Bảo Ngọc có tu vi cao nhất trong số những người này, thính lực nhạy nhất, cũng là người đầu tiên nghe thấy tiếng cười của Trần Gia Bảo. Cô ta bỗng giật mình, chợt hiểu ra cảnh tượng trước mắt không phải là cùng nhau đi chết mà là quá trình Trần Gia Bảo đang thuần phục Hải Đông Thanh.

“Tốt quá, không chết, Gia Bảo không chết…” Lục Bảo Ngọc cười trong nước mắt, lúc này mới nhận ra bóng dáng của Trần Gia Bảo sớm đã in sâu vào tim mình.

Lục Hán Dương không nghe thấy tiếng cười của Trần Gia Bảo, thấy chị mình vừa khóc vừa cười thì không khỏi nhíu mày, cho rằng cái chết của Trần Phi Ngọc đả kích cô ta quá lớn khiến cô ta hơi rối loạn tâm thần. Anh ta thầm thở dài, mở miệng thuyết phục: “Chị, tuy rằng em cũng không muốn chứng kiến cảnh này, điều này cũng khó có thể chấp nhận nhưng sự việc đã đến nước này rồi thì cũng xin chị bớt đau thương.”

Chương 764

Chương 764

Lục Bảo Ngọc lập tức liếc anh ta, trách móc: "Nói bậy bạ gì đó, sao mà Gia Bảo gặp chuyện gì được?"

Lục Hán Dương bĩu môi, anh ta không đồng tình, cứ cho rằng Trần Phi Ngọc có ba đầu sáu tay đi nữa nhưng rơi từ độ cao nghìn mét thế này thì phải chết thôi, xem ra đầu óc chị mình đã bắt đầu hơi có vấn đề rồi…

Ngay khi Lục Hán Dương đang định thuyết phục tiếp, Hải Đông Thanh đang bay giữa không trung đột nhiên dang thẳng hai cánh, cảnh tượng nó đang rơi nhanh bỗng biến chuyển thành bay ngược lên trên một cách ổn định.

Hóa ra là Trần Gia Bảo thu đòn chế ngự của mình lại, lúc này Hải Đông Thanh cảm giác áp lực đè nặng trên lưng đã biến mất nên mới giang thẳng cánh, giữ vững cơ thể nó lại giữa không trung.

Lục Bảo Ngọc nở một nụ cười đẹp đến lay động lòng người, cô ta chỉ vào Hải Đông Thanh và Trần Gia Bảo ở phía xa rồi nói: "Nhìn xem, chị không nói sai, đúng không?"

Lục Hán Dương há hốc miệng, nuốt trở lại những gì anh ta định nói.

Hương Giang và Châu Nguyệt Tâm cũng ngạc nhiên không kém, suýt thì bật khóc vì vui mừng. Cuối cùng cũng thả lỏng hơn một chút, lúc này mới nhận ra rằng lưng hai người đã ướt đẫm mồ hôi vì ban nãy quá lo lắng.

Bỗng nhiên, sau khi Hải Đông Thanh bay vững hơn thì vẻ phẫn nộ cũng tăng lên, không chỉ bị một con người nhỏ bé khiêu khích mà còn suýt chết dưới tay kẻ này, tức giận khua cánh bay lên, tốc độ nhanh hơn ban nãy nhiều.

Trần Gia Bảo cảm giác được gió mạnh phà thẳng vào mặt, giữa lúc sơ ý suýt chút bị Hải Đông Thanh hất xuống, anh nhíu mày nói: "Quả là Hải Đông Thanh thiên tính kiêu ngạo, với bản tính hung bạo này nếu gặp người thường đúng là không biết làm sao để thu phục mày chứ? Nhưng đáng tiếc, mày lại gặp phải Trần Gia Bảo tao, nhận tao làm chủ là sự lựa chọn duy nhất của mày!"

Nói xong, Trần Gia Bảo hừ nhẹ một tiếng rồi dùng lại chiêu thức lúc nãy, Hải Đông Thanh lại bị áp chế nên mất cân bằng, tiếp tục rơi xuống, khi Hải Đông Thanh gần như sắp tuyệt vọng tới nơi thì anh lại rút chiêu, để Hải Đông Thanh thở phào một hơi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy bảy tám lần, Hải Đông Thanh không còn chút kiêu căng nào nữa, để yên cho Trần Gia Bảo ngồi vững trên lưng, mặc anh điều khiển nó bay lượn trên không trung.

Lục Bảo Ngọc, Hương Giang và mọi người khác vui mừng không ngớt, rõ ràng là con "chúa tể của những loài chim" Hải Đông Thanh này đã bị Trần Gia Bảo thuần phục..

Lục Bảo Ngọc thở phào, cười nói: "Con Hải Đông Thanh này là do một sư tỷ của tôi nuôi dưỡng bằng phương pháp bí mật nào đó từ khi còn nhỏ, không chỉ to lớn đẹp đẽ mà bản tính cũng kiêu ngạo. Không phải ai cũng thuần phục được nó, vậy mà không ngờ chỉ mất chưa đến nửa tiếng, Trần Gia Bảo đã bắt nó nhận anh là chủ nhân, không hổ danh là ông hoàng thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, không phải ai cũng được vậy."

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhảy lên trên lưng con cắt ở độ cao khoảng nửa mét, giữa những tiếng thảng thốt của mọi người. Anh đứng vững trên lưng con chim, chống tay ra sau, để nó đưa bay về phía đỉnh núi, vạt áo phấp phới, như tiên nhân đi trên mây.

Cảnh tượng này đã để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người.

Trong mắt Châu Nguyệt Tâm ngập tràn sự sùng bái: "Cậu Trần đúng là thần mà."

Trong mắt Lục Bảo Ngọc và Hương Giang tràn đầy sự tự hào, người đang đứng trên đỉnh trời cao kia chính là người họ yêu.

Mã Hồng Mai càng kinh ngạc hơn nữa, nhớ tới đêm qua cô ta vẫn còn kháng cự Trần Gia Bảo, trong lòng vừa sợ hãi vừa hối hận.

Lục Hán Dương há to mồm, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: "Mẹ kiếp, sao mà biết cách ra vẻ ghê. Nếu mình cũng có một Hải Đông Thanh như vậy mình cũng sẽ bay xuyên chín tầng mây như Trần Gia Bảo, cưỡi đại bàng tới. Mà… thôi quên đi, chưa kịp đứng vững đã ngã sấp mặt rồi… "

Lúc Hải Đông Thanh bay gần đến rìa núi, Trần Gia Bảo nhảy xuống rồi đứng vững trên mặt đất. Một cảm giác nhẹ nhàng, chắc chắn dâng lên trong lòng, xem ra có mạnh đến bậc tông sư thì ở độ cao nghìn mét này vẫn không có cảm giác an toàn.

Còn Hải Đông Thanh lúc bấy giờ bắt đầu bay lượn qua lại trên đỉnh núi Hồng Lĩnh.

"Chúc mừng Gia Bảo, có vẻ như con Hải Đông Thanh này đã hoàn toàn nhận anh làm chủ, nếu mà sư tỷ em ở đây, thấy được cảnh nó bị thu phục nhanh như vậy thì chắc chắn sẽ rất bất ngờ đấy." Lục Bảo Ngọc bước đến cười rạng rỡ, đôi mắt trong vắt biết cười, dường như có muôn vàn dịu dàng trong đó.

Chương 765

Chương 765

Trần Gia Bảo thấy thái độ của Lục Bảo Ngọc đối với mình đã thay đổi, thêm một chút thân thiết , giảm đi một ít cảm giác xa cách.

Tất nhiên, đây cũng là một chuyện tốt cho Trần Gia Bảo, chinh phục được một nữ thần trong mắt giới thượng lưu của cả tỉnh thành cũng là một chuyện đáng để tự hào.

“Đi, chúng ta về thôi.” Trần Gia Bảo bất giác nói, chủ động nắm lấy bàn tay mảnh mai của Lục Bảo Ngọc, cùng đi xuống núi.

Hai má Lục Bảo Ngọc hơi đỏ lên, để Trần Gia Bảo nắm tay dắt đi. Hương Giang, Châu Nguyệt Tâm và những người khác đi theo sau, trên bầu trời là Hải Đông Thanh đang bay lượn.

Đêm đến, tại tỉnh Phú Thọ.

Đèn đuốc sáng rực trong một khu vườn tràn ngập không khí non nước Giang Nam.

Một cô gái với dáng người nóng bỏng và khuôn mặt xinh đẹp đang ngồi trong một căn phòng với phong cách cổ, cô ta mặc một bộ cổ phục trắng sáng như ánh trăng, mười ngón tay lướt trên đàn cổ tranh, khúc nhạc “Đêm có trăng và hoa trên dòng sông Xuân” lanh lảnh vang lên.

Không biết cô gái đột nhiên nghĩ đến điều gì mà lại khẽ nhíu mày, tiết tấu ca khúc trở nên lộn xộn theo dòng suy nghĩ của cô ta, đột nhiên vang lên một tiếng “cạch”, dây đàn đã đứt.

“Em còn hận Trần Gia Bảo sao?”

Ngay sau đó, cánh cửa được đẩy ra, một thanh niên có vẻ ngoài bình thường nhưng khí thế lại không bình thường từ ngoài bước vào.

Cô gái quay đầu lại, khẽ cắn môi, trong mắt toát ra vẻ hận thù, nói: “Đúng, em hận Trần Gia Bảo. Anh ta không chỉ giết chết Nhạc Minh Hải, mà còn làm đứt cánh tay của chú Vân, khiến tu căn của chú Vân giảm đi rất nhiều, sỉ nhục em trước bao nhiêu người. Thù này không đội trời chung, em hận không thể giết chết Trần Gia Bảo ngay bây giờ. “

Cô gái này chính là Bùi Tuệ Lâm.

Tại khu nghỉ dưỡng suối nước nóng ngày hôm đó, Trần Gia Bảo đã dùng kiếm khí giết chết Nhạc Minh Hải trong giây lát, làm đứt cánh tay của Vân Bá Hùng được mệnh danh “Song chưởng vô địch”, còn đem Tần Đạm Nha ra so sánh với Bùi Tuệ Lâm, sỉ nhục Bùi Tuệ Lâm không ra gì.

Bùi Tuệ Lâm từ nhỏ đã luôn như một viên ngọc quý được nâng niu trong tay, là nữ thần trong mắt vô số người, người theo đuổi cô ta xếp hàng từ tỉnh Phú Thọ đến Yến Kinh, làm sao chịu được nhục nhã này, nên cô ta rất hận Trần Gia Bảo.

Còn người đàn ông trước mặt Bùi Tuệ Lâm lúc này chính là anh trai của cô, Bùi Thanh Phong, vua của thế giới ngầm ở tỉnh Phú Thọ.

Bùi Thanh Phong ngồi đối diện với Bùi Tuệ Lâm, tự rót cho mình một chén Đại Hồng Bào, hai tay ông ta cầm chén trà, hơi cau mày, nói: “Anh đã nói với em nhiều lần rồi, đừng hận kẻ thù của mình, vì nó sẽ khiến em mất đi năng lực phán đoán, đặc biệt là khi đối mặt với một kẻ mạnh như Trần Gia Bảo, một sơ suất nhỏ nhoi cũng có thể gây ra tai hoạ khó lường.”

“Nhưng… nhưng chẳng lẽ cứ để Trần Gia Bảo tiếp tục tự tại như vậy sao?” Bùi Tuệ Lâm cắn môi, không hề cam lòng.

Bùi Thanh Phong lắc đầu nói: “Không, đã có người ra tay rồi, nếu không xảy ra ngoài ý muốn thì lần này Trần Gia Bảo nhất định phải chết.”

Bùi Tuệ Lâm ngạc nhiên, sau đó vội vàng hỏi: “Là ai?”

Bùi Thanh Phong đang cầm chén trà, thổi hơi nóng bốc lên, lúc này mới mở miệng nói: “Nhà họ Nhạc.”

“Nhà họ Nhạc?”

Câu trả lời này ngoài dự đoán của Bùi Tuệ Lâm nhưng xem ra cũng hợp tình hợp lý, suy nghĩ rồi nói: "Nhưng không phải trước đó anh đã hạ lệnh rồi sao, tạm thời bất cứ ai cũng không được trả thù Trần Gia Bảo cơ mà?"

Bùi Thanh Phong cười khanh khách: "Nhạc Minh Hải chính là con một của nhà họ Nhạc lại bị Trần Gia Bảo đâm một nhát kiếm giết chết ngay tại khu du lịch suối nước nóng ở huyện Hoằng Hóa. Nhà họ Nhạc coi như tuyệt hậu rồi, thù hận ngập trời như thế, cho dù anh hạ lệnh tạm thời không cho trả thù đi chăng nữa thì em cho rằng nhà họ Nhạc sẽ thật sự để yên sao?"

Chương 766

Chương 766

Nhà họ Nhạc cùng nhà họ Bùi giống nhau, đều là nhà giàu có nhất nhì ở tỉnh Phú Thọ. Thực lực có kém hơn so với nhà họ Bùi nhưng không kém hơn bao nhiêu lắm. Thậm chí Bùi Thanh Phong có thể nhanh như vậy mà trở thành bá chủ của thế giới ngầm tỉnh Phú Thọ cũng phần lớn nhờ vào thế lực của nhà họ Nhạc.

Trước đó Nhạc Minh Hải có tình ý với Bùi Tuệ Lâm, một mực theo đuổi Bùi Tuệ Lâm. Mặc dù Bùi Tuệ Lâm không thích Nhạc Minh Hải nhưng vì nể mặt mà vẫn làm đám hỏi cùng với nhà họ Nhạc.

Chỉ tiếc là trước đó không lâu ở khu du lịch suối nước nóng tại thành Thanh Hóa huyện Hoằng Hóa, Nhạc Minh Hải đã bị Trần Gia Bảo đâm cho một nhát kiếm giết chết rồi. Như vậy chẳng những đã chặt đứt ý niệm muốn đám hỏi cùng với nhà họ Bùi mà thậm chí còn làm cho nhà họ Nhạc tuyệt hậu về sau.

Thù hận sâu sắc như thế, nhà họ Nhạc có thể nhẫn nhịn trong một tháng đã giữ thể diện cho Bùi Thanh Phong lắm rồi.

Bùi Tuệ Lâm hơi nhíu mày, vẻ mặt thay đổi không ngớt, cũng không biết là nghĩ cái gì nữa.

Bùi Thanh Phong đặt chén trà xuống, tò mò nói: “Không phải em luôn muốn giết chết Trần Gia Bảo sao? Thế nào, bây giờ nghe được nhà họ Nhạc muốn đi đối phó với Trần Gia Bảo thì sao lại giống như không vui vậy?”

“Không có.” Bùi Tuệ Lâm lắc đầu, đặt hai tay lên mặt sau của đàn tranh, giùng giằng đứng dậy. Thậm chí móng tay đã cào vào da thịt nói: “Em chỉ muốn chính tay giết chết Trần Gia Bảo.”

Bùi Thanh Phong lắc đầu cười nói: “Tự tay giết chết kẻ thù thật sự rất sảng khoái. Nhưng nếu như mượn đao giết người, ngồi xem hai con hổ đấu đá chẳng những có thể đạt được mục đích mà còn có thể gặt hái thêm thành công ngoài mong đợi. Do đó có thể đạt được lợi ích tốt nhất mà ít tốn kém nhất. Tuệ Lâm à, đây chính là lý do anh không cho em hận Trần Gia Bảo, oán hận chỉ làm mờ lý trí của con người khiến người ta thường mắc phải sai lầm.”

“Ồ.” Bùi Tuệ Lâm không đồng ý nói: “Nhưng ngay cả nhà họ Nhạc cũng muốn báo thù cho Nhạc Minh Hải, chỉ là thế lực của bọn họ so với nhà họ Bùi chúng ta còn kém hơn một chút. Nếu họ liều chết chống trả thì cũng chỉ có một người thuộc loại cao thủ thôi. Có điều người này ngay cả đấu với chú Vân còn đấu không lại thì sao có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo chứ? Huống hồ tỉnh Hòa Bình là địa bàn của Trần Gia Bảo, cho dù Trần Gia Bảo chỉ thống trị một nửa thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình nhưng đàn em dưới trướng lại là đám người Kinh Đại Vĩ, Tưởng Đức Lâm đều xưng hùng xưng bá một phương. Nhà họ Nhạc phái người đi tỉnh Hòa Bình đối phó với Trần Gia Bảo chẳng phải tự tìm đường chết sao?”

Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Thế nào, chẳng lẽ thoạt nhìn vẻ bề ngoài của tôi không có khí phách sao?”

Lê Thanh Vân phì cười nói: “Không hề khí phách một chút nào hết, giống như một đứa trẻ ngây thơ chưa kịp lớn vậy.”

“Hả?” Trần Gia Bảo nhướn mày, đột nhiên bàn chân khẽ cử động, người đã ngồi ngay bên cạnh Lê Thanh Vân, ôm cái eo nhỏ nhắn của cô ta rồi nhìn xuống cô ta nói một cách chững chạc: “Nếu là bình thường trong tình huống như vậy tôi sẽ không cho người khác cơ hội lần thứ hai đâu, nhưng hôm nay tôi cho cô ngoại lệ một lần. Tôi cho cô nói lại một lần nữa, nói mau, ai là đứa trẻ ngây thơ chưa kịp lớn?”

Lê Thanh Vân bị Trần Gia Bảo ôm vào lòng, toàn bộ thân trên đều dính vào nhau, thậm chí cô ta có thể nghe được tiếng tim đập của Trần Gia Bảo khiến hai má đỏ ửng càng làm say mê lòng người.

Trong lòng cô ta bối rối, nhìn ngó xung quanh thấy không ai để ý mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ta dũng cảm nhìn đối diện

Trần Gia Bảo nói: “Cho dù cả tỉnh Hòa Bình đều sợ anh nhưng Lê Thanh Vân tôi hoàn hoàn không sợ, nếu anh dám quấy rối tôi thì tôi sẽ đi tìm chị Vy để cáo tội. Chờ đến lúc đó, cẩn thận chị Vy sẽ cho anh quỳ nhăn hết quần áo.”

Trần Gia Bảo ngạc nhiên, không ngờ là Lê Thanh Vân lại như vậy… nhìn ngây thơ như thế mà đến cả việc mách lẻo cũng nghĩ ra được.

Lê Thanh Vân tưởng rằng đã nói trúng tim đen của Trần Gia Bảo thì nét mặt đầy vẻ đắc ý.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo không nhịn được cười nói: “Tại sao cô lại nghĩ là tôi sẽ sợ cô cáo tội nhỉ? Không thể nào, cô tưởng rằng Đông Vy không biết bên cạnh tôi có người phụ nữ khác sao?”

“Hả? Chị Vy biết… biết hả?” Lê Thanh Vân há miệng, điệu bộ thật đáng yêu: “Chẳng lẽ ở thành phố Hòa Bình…”

“Tô Ánh Mai.” Trần Gia Bảo cũng không hề giấu diếm nói: “Cô ấy chính là người phụ nữ của tôi, hơn nữa Đông Vy cũng biết.”

“Tô Ánh Mai, người mà cùng với Tạ Cẩm Tú cùng xưng là “hai người đẹp Hòa Bình” tương lai là người kế thừa của tập đoàn Nhiên Á lại là người phụ nữ của anh hả?” Lê Thanh Vân kinh ngạc há hốc miệng.

“Tông sư Trần, tôi là Đỗ Phú Quý, tôi có chuyện muốn xin lỗi cậu.” Giọng ông ta run rẩy, truyền đến từ đầu bên kia của điện thoại.

Chương 767

Chương 767

“Có chuyện gì?” Mí mắt Trần Gia Bảo liên tục giật giật, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành. Đỗ Phú Quý là lãnh đạo của Cục An ninh tỉnh Hòa Bình, ông ta luôn phái người đến bảo vệ những người phụ nữ của Trần Gia Bảo. Hiện giờ Đỗ Phú Quý lại chủ động gọi điện cho anh, lẽ nào…

“Thành phố Hòa Bình xảy ra chuyện rồi, tôi vừa nhận được thông tin nhân viên Cục An ninh quốc gia mà tôi cử đến để bảo vệ Tổng giám Hàn Mộ Thành đã lần lượt bị ám sát, còn Tổng giám đốc Hàn cũng… cũng bị bắt đi rồi.”

Trong lòng Trần Gia Bảo lập tức nổi lên sát ý!

“Tông sư Trần, là tôi có lỗi với cậu…”

Đỗ Phú Quý vô cùng áy náy và hổ thẹn, dù sao người cũng do Cục An ninh bọn họ để mất, bọn họ không thể trốn tránh trách nhiệm. Huống hồ, theo thông tin mới nhất mà ông ta nhận được, lãnh đạo cao nhất của Cục An ninh Quốc gia đã ban hành sắc lệnh cao nhất, không bao lâu nữa Trần Gia Bảo sẽ chính thức trở thành thành viên cấp trung của Cục. Hơn nữa, người đẹp Liễu Ngọc Phi đại danh đỉnh đỉnh cũng sẽ là cấp phó của anh, điều đó có nghĩa là ông ta hoàn toàn không thể chọc vào Trần Gia Bảo!

Trần Gia Bảo hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sát ý trong lòng rồi nói: “Rất có khả năng đối phương đang nhằm vào tôi, chắc chắn người đó đã có chuẩn bị kỹ lưỡng cho chuyện này, không thể trách các ông được.”

Đỗ Phú Quý càng hổ thẹn hơn, nói: “Cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tra ra ai là người làm ra chuyện này, cứu được Tổng giám đốc Hàn nguyên vẹn không có tổn hại gì về.” Vừa

cúp máy, điện thoại của Trần Gia Bảo lại đột nhiên reo lên lần nữa, hơn nữa còn là một dãy số lạ.

Anh khẽ cau mày, nhận điện theo bản năng. Bên trong điện thoại lập tức vang lên một giọng nói ôn hòa nho nhã: "Chào anh Trần, tôi là Liễu Đức Thắng của nhà họ Liễu."

Liễu Đức Thắng là thợ kim hoàn có tiếng của thành phố Hòa Bình, khí còn ở thành phố Hòa Bình, Trần Gia Bảo đã từng đạp lên người anh ta trước sự chứng kiến của bao nhiêu con người trong giới thượng lưu, giữa hai người vẫn còn có chút thù oán chưa giải quyết.

Đầu Trần Gia Bảo chợt lóe lên một ý nghĩ, Hàn Đông Vy vừa bị bắt cóc mà Liễu Đức Thắng lại gọi điện thoại cho anh, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Chuyện này mười phần thì có tám chín phần liên quan đến anh ta.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo liền đáp lời một cách mập mờ: "Hóa ra là anh?"

"Xem ra anh Trần đã nhận được tin tức, họ Liễu đây đúng là rất bội phục. Không sai, tôi là người bắt cóc Tổng giám đốc Hàn, hơn nữa chuyện sống chết của cô ta đều nằm trong suy nghĩ của anh." Liễu Đức Thắng cười đáp, mặc dù anh ta giọng điệu ôn hòa khiến người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân nhưng nội dung lời nói lại khiến người ta vô cùng ớn lạnh.

Sát ý của Trần Gia Bảo lại nổi lên bừng bừng, nhưng giọng điệu anh vẫn thờ ơ không xen lẫn một chút cảm xúc nào: "Nói đi, anh muốn tôi làm gì?"

"Không hổ là thống lĩnh của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình, nói chuyện rất hào sảng. Nếu tối nay anh không tới cao ốc Triều Hoàng của thành phố Hòa Bình, vậy thì lúc mặt trời mọc vào sáng sớm mai hãy đợi mà nhận tin tử của Tổng giám đốc Hàn đi."

Nói xong, Liễu Đức Thắng lập tức cúp máy, dường như anh ta tin chắc rằng Trần Gia Bảo nhất định sẽ đến cao ốc Triều Hoàng.

Trần Gia Bảo đặt điện thoại xuống, sát khí trong lòng không thể che giấu được nữa, lập tức bộc phát ra ngoài. Trong nháy

mắt, toàn bộ quán cà phân tình nhân bị bao trùm bởi lường sát khí cuồn cuộn.

Lê Thanh Vân ngồi đối diện Trần Gia Bảo là người cảm nhận được rõ ràng nhất, sắc mặt cô ta lập tức trở nên tái nhợt không có một chút huyết sắc, giọng run rẩy: "Gia… Gia Bảo, anh sao thế?"

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của cô ta, Trần Gia Bảo lập tức phản ứng lại, thu hồi lại sát khí, lộ ra vẻ mặt xin lỗi nói: "Xin lỗi, có lẽ cuộc hẹn này phải kể thúc sớm rồi."

Áp lực của Lê Thanh Vân lập tức giảm xuống, không thèm để tâm đến chuyện bình tĩnh lại mà vội vàng hỏi luôn: "Gia Bảo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sau khi anh nhận cuộc điện thoại kia, thần sắc lập tức khác hẳn, như biến thành hai người khác vậy. Vì thế cô ta đoán chừng, anh như vậy chắc chắn là có liên quan đến cuộc điện thoại kia.

"Đông Vy bị bắt cóc rồi, bây giờ tôi phải nhanh chóng đến thành phố Hòa Bình. Khi tôi trở lai sẽ bù cho em một buổi hẹn hò lãng mạn khác." Trần Gia Bảo nói rồi nhanh chóng sải bước ra ngoài.

Trong lòng Lê Thanh Vân nảy lên một linh cảm không lành, cô ta tùy ý rút bảy trăm nghìn ra đặt lên bàn ăn, sau đó vội vàng đuổi theo Trần Gia Bảo.

Chương 768

Chương 768

Sau khi ra ngoài, Trần Gia Bảo chạy thẳng đến chiếc Bentley đỗ bên đường. Hương Giang bước đến nghênh đón anh, thấy vẻ mặt anh có gì đó không đúng, tò mò hỏi: "Ông chủ, đã xảy ra chuyện gì ạ?"

"Đông Vy bị Liễu Đức Thắng của nhà họ Liễu bắt cóc rồi. Đối phương yêu cầu tôi tối nay phải đến cao ốc Triều Hoàng của thành phố Hòa Bình. Tôi phải đến đó cứu cô ấy." Trần Gia Bảo đáp.

"Cái gì, chị Vy bị bắt cóc rồi ư?" Hương Giang kinh ngạc, sau đó vội vàng hỏi: "Đây chắc chắn là một cái bẫy, ông chủ, để em đi với anh."

Trần Gia Bảo lắc đầu, đáp: "Một mình tôi đi là được rồi. Người đó áp sát thành viên của Cục An ninh Quốc gia, bắt cóc Đông Vy uy hiếp tôi, tôi nghĩ chỉ dựa vào một mình Liễu Đức Thắng chắc chắn không có gan làm được những chuyện này. Sự tình không hề đơn giản như vậy được, bây giờ cô đưa Lê Thanh Vân đến nhà họ Lục tìm Lục Bảo Ngọc, nói lại những gì tôi vừa nói cho cô ta nghe, cô ta sẽ biết nên làm gì."

Hương Giang khẽ cắn môi, đột nhiên vòng tay qua cổ Trần Gia Bảo hôn một cái lên môi anh, trìu mến nói: "Ông chủ, anh nhất định phải sống sót trở về."

Trong lòng Trần Gia Bảo dâng lên một cảm giác ấm áp, anh tự tin đáp: "Trên đời này có lẽ có người có đủ khả năng giết chết tôi, nhưng tuyệt đối không phải Liễu Đức Thắng. Anh ta đã dám bắt cóc Đông Vy để uy hiếp tôi, vậy thì tôi sẽ hủy diệt cả nhà họ Liễu, khiến bọn họ hoàn toàn biến mất ở thành phố Hòa Bình!"

Lê Thanh Vân thấy Hương Giang hôn môi Trần Gia Bảo mới biết cô ta cũng là người phụ nữ của anh. Sau đó, cô ta lại nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người mới phát hiện ra hóa ra sự tình lại nghiêm trọng đến vậy, trong lòng ngập tràn kinh ngạc và lo lắng.

Sau khi Trần Gia Bảo ngồi vào chiếc Bentley, sát ý cũng không thể giấu được nữa, anh nhấn ga lao như bay về phía thành phố Hòa Bình.

Hương Giang nhìn chiếc Bentley dần mất hút, hai tay nắm chặt lại thành quyền, thậm chí những móng tay sơn màu đỏ cũng cắm sâu vào da thịt nói: "Cô biết tại sao ông chủ lại không cho tôi đi theo không?"

Mặc dù cô ta không chỉ đích danh, nhưng Lê Thanh Vân biết cô ta đang nói chuyện với mình liền đáp lời theo bản năng: "Không phải là để cô ở lại bảo vệ tôi sao?"

"Đây chỉ là một trong số những mục đích của anh ấy thôi." Hương Giang lắc đầu, đáp: "Bởi vì tôi quá yếu, sức mạnh mới chỉ đạt đến "Thông U trung kỳ" . Cho dù tôi có đi theo cũng chỉ trở thành gánh nặng cho ông chủ thôi. Sau này, tôi nhất định sẽ trở nên mạnh hơn, chỉ có trở thành một cao thủ mạnh hơn mới có thể mãi mãi ở bên cạnh ông chủ."

Hương Giang nói xong, khóe môi cũng chảy máu nhưng ánh mắt vẫn kiên định đến lạ thường.

Lòng Lê Thanh Vân xun lên, cô ta rất kinh ngạc trước tình cảm sâu đậm mà Hương Giang dành cho Trần Gia Bảo. Cô ta gượng cười nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác thất vọng không gì so sánh được.

Cùng lúc này, ở thành phố Hòa Bình.

Cao ốc Triều Hoàng là sản nghiệp của nhà họ Liễu, nó mới được hành thành cách đây nửa tháng, có tổng cộng sáu mươi tám tầng tất cả. Đây là tòa nhà cao nhất của thành phố Hòa Bình.

Liễu Đức Thắng mặc một bộ nho phục, chắp tay đứng ở bên mép sân thượng của tòa cao ốc. Anh ta cúi người nhìn cảnh vật bên dưới, còn trên trời cao là ánh trăng tròn sáng ngời, tựa như đưa tay lên là có thể chạm tới.

Bất ngờ thay, đứng bên cạnh anh ta lại là Xà Minh, người bị Trần Gia Bảo chặt đứt cánh tay phải trong động Giao Linh.

Và cách đó không xa, ở vị trí trung tâm của nóc tòa nhà Hàn Đông Vy bị họ bắt cóc. Trên người cô mặc một chiếc váy công sở màu đen, tóc tai hơi rối loạn, mặc dù trông hơi hốc hác nhưng không có nguy hiểm gì lớn.

Lúc này, cô đang bị một đám rắn độc có đủ màu sắc vây quanh, khiến cô không dám nhúc nhích di chuyển.

Không cần phải nói, đám rắn độc này đều do Xà Minh điều khiển thao túng, dùng để ngăn không cho Hàn Đông Vy chạy mất.

Chương 769

Chương 769

Vẻ mặt Xà Minh u ám, đứng bên cạnh Liễu Đức Thắng, lạnh giọng nói: "Ngày đó Trần Gia Bảo đã giết người của tôi, chặt đứt một cánh tay tôi, cướp đi Thiên Tâm Quả khiến tu vi của tôi bị tổn thất nặng nề. Thù này quyết không đội trời chung! Ngày nào đêm nào tôi cũng hận không thể lột da lọc xương của Trần Gia Bảo để trút được mối hận này. Chỉ đáng tiếc, tu vi của Trần Gia Bảo càng ngày càng mạnh, mà tộc xà của tôi cũng nằm ở phía Tây Nam xa xôi, tạm thời không thể mượn lực, chỉ có thể nhận nhục nhìn Trần Gia Bảo tiêu dao tự tại. Nhưng không ngờ, cơ hội báo thù Trần Gia Bảo lại đến nhanh như vậy, đúng là trời giúp tôi mà!"

Liễu Đức Thắng chắp tay đứng ở bên cạnh, cười nhạt đáp: "Anh hận Trần Gia Bảo đến tận xương tủy, còn tôi, sao tôi lại không hy vọng Trần Gia Bảo chết không có chỗ chôn chứ? Ở buổi đấu giá, anh ta đã khiến tôi mất mặt hết lần này đến lần khác, tôi và anh ta đã có thù oán từ lâu. Cộng thêm việc tôi đã từng giúp đỡ nhà họ Triệu đối phó với Trần Gia Bảo, vì thế tôi và anh ta đã như nước với lửa không đội trời chung. Lần này có cậu cả Phụng Minh Luân của nhà họ Phụng dẫn đầu, nhà họ Nhạc của thành phố Phú Thọ, nhà họ Liễu của thành phố Hòa Bình chúng ta và Bảy Xà "bán bộ tông sư" cường mạnh cùng liên thủ lại giăng thiên la địa võng, cộng thêm Hàn Đông Vy làm mồi nhử, tối hôm nay Trần Gia Bảo nhất định phải chết!"

Xà Minh cười lớn như thử ngay tức khắc là giết được Trần Gia Bảo để trả được mối hận thù sâu sắc của mình. Cười xong, gã nhìn sang Hàn Đông Vy, trong mắt lóe lên một ngọn lửa dục vọng, cười khà khà nói: "Không thể không nói, Trần Gia Bảo cũng tốt số thật đấy, trong tay có Hàn Đông Vy cùng nhiều tuyệt sắc giai nhân khác. Ngay cả nhà họ Xà chúng tôi ở Tây Nam cũng rất hiếm khi thấy. Khà khà, dù sao Trần Gia Bảo

cũng chết chắc rồi, hay là chúng ta cùng hưởng thụ một chút, cũng không phung phí của giời.”

Giọng anh ta không nhỏ, Hàn Đông Vy nghe được lập tức biến sắc. Sau đó, ánh mắt cô trở nên kiên định, hạ quyết tâm nếu Xà Minh mà qua đây, cô sẽ lập tức lao vào bầy rắn, thà bị rắn cắn chết cũng không muốn để người khác làm nhục mình.

Bởi vì, cô là người phụ nữ của Trần Gia Bảo!

Liễu Đức Thắng trầm mặt xuống, ánh mắt hiện lên một tia không hài lòng, phất tay áo nói: “Suy cho cùng tôi và Trần Gia Bảo cũng chỉ là lập trường không giống nhau, mặc dù tôi muốn giết anh ta nhưng Liễu Đức Thắng tôi chưa bao giờ nghĩ mình là một kẻ hèn mọn, làm nhục người phụ nữ của đối thủ. Tôi rất khinh thường loại chuyện này, hơn nữa có tôi ở đây, tôi cũng không cho phép anh có suy nghĩ như vậy!”

Xà Minh cươi ngượng nghịu, trong lòng lại không cho là vậy, nhưng anh ta vẫn kiêng kỵ quyền lực của nhà họ Liễu mà gạt bỏ suy nghĩ này.

Liễu Đức Thắng liếc nhìn Xà Minh, ánh mắt lóe lên một vẻ khinh thường.

Hàn Đông Vy thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Đức Thắng bỗng đi về phía cô, đám rắn dày đặc tự động tác ra nhường đường cho anh ta.

Anh ta vừa đi vừa cười nói: “Tôi vẫn hay nghe nói Tổng giám đốc Hàn là nữ trung hào kiệt, quả nhiên không phải là lời đồn suông. Nếu là cô gái khác, chỉ sợ đã bị đám rắn độc này hù đến phát khóc từ lâu rồi.”

Hàn Đông Vy hơi ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng kiên định, nói: “Tôi là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, không có gì phải sợ hãi hết.”

Liễu Đức Thắng vỗ tay cười đáp: “Trần Gia Bảo có một hồng nhan như cô, dù có chết cũng có thể yên tâm nhắm mắt.”

“Gia Bảo chắc chắn sẽ không chết đâu, hơn nữa, anh ấy nhất định sẽ đến cứu tôi!” Hàn Đông Vy tràn đầy tự tin.

“Trần Gia Bảo đến cứu cô ư?” Xà Minh ngửa đầu lên trời mà cười, giọng điệu châm chọc: “Hiện giờ Trần Gia Bảo đến thân

mình còn khó giữ, đừng nói đến chuyện đến cao ốc Triều Hoàng của thành phố Hòa Bình cứu cô, phỏng chừng trên giữa đường đã bị người ta ám sát rồi."

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy khẽ biến, nhưng ngay sau đó lại hồi phục vẻ trấn định như cũ, cô kiên định nói với Xà Minh cũng như tự nói với chính mình: "Gia Bảo rất lợi hại, anh ấy là người lợi hại nhất trên đời này!"

Liễu Đức Thắng lắc đầu cười, đáp: "Tôi thừa nhận Trần Gia Bảo rất lợi hại, thậm chí anh ta là người khiến tôi kinh ngạc nhất trong số những người trẻ tuổi mà tôi đã từng gặp, cũng là người có khả năng tiềm tàng nhất. Nhưng, cho dù anh ta có tài hoa hơn người, giỏi giang xuất chúng đến đâu cũng còn lâu mới đạt được đến trình độ "thiên hạ vô địch", cũng sẽ bị người ta giết chết mà thôi. Cái này gọi là cây có mọc thành rừng vẫn bị gió thổi bật rễ. Trần Gia Bảo đã đắc tội với người anh ta không nên đắc tội, nhà họ Phụng ở Tỉnh Thành, còn có nhà họ Nhạc ở tỉnh Phú Thọ. Đây là những dòng họ lớn vô cùng cường mạnh, họ đều tâm tâm niệm niệm muốn Trần Gia Bảo phải chết. Cho dù anh ta có là cao thủ võ sư thì anh ta cũng không thể bẻ gãy thủ đoạn của những đại dòng họ này.

Đợi Trần Gia Bảo đến cứu cô, nhưng cô vẫn chỉ có một con đường chết mà thôi. Nhưng cô yên tâm đi, khi nãy lúc tôi gọi điện cho anh ta đã nói, ngày mai lúc ánh mặt trời ló rạng là lúc Hàn Đông Vy cô ngọc nát hương tan. Đến lúc đó, tôi sẽ chôn cô với Trần Gia Bảo cùng một chỗ, để hai người chết cũng chết cùng một huyệt, lại làm một đôi uyên ương dưới âm ty địa phủ."

Liễu Đức Thắng nói xong, lại cùng cười lớn với Xà Minh.

Chương 770

Chương 770

Người Hàn Đông Vy run rẩy, ôm hai tay đặt trước ngực, trên má như phủ một lớp ánh trăng mỏng đầy vẻ thánh thiện, cô lẩm bẩm: “Gia Bảo, anh không được tới cứu em, em không đáng để anh đến cứu…”

Nhưng lúc này Trần Gia Bảo vẫn đang lái chiếc Bentley, đạp ga lên mức cao nhất, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía thành phố Hòa Bình trong tiếng ầm ầm của động cơ.

Hàn Đông Vy là người phụ nữ đầu tiên của Trần Gia Bảo sau khi anh xuống núi, từ lúc anh thành lập công ty dược đặt tên là “Tập Đoàn Phi Thanh” đã có thể nhìn ra Hàn Đông Vy quan trọng với anh đến mức nào.

Rồng có vảy ngược, động vào tất phải chết!

Hàn Đông Vy là vảy ngược trong vảy ngược của Trần Gia Bảo!

Hiện giờ, việc cô bị bắt cóc đã hoàn toàn làm nổi lên sát tâm của anh, thậm chí có thể nói là lửa giận thiêu đốt chín tầng trời!

“Đông Vy, em yên tâm đi, anh nhất định sẽ cứu em nguyên vẹn ra ngoài.”

Trần Gia Bảo biết thời gian cấp bách, anh hít một hơi thật sâu, vận động tối đã mã lực, chiếc Bentley như tia chớp màu xám bạc lao trên đường.

Đột nhiên, trong khu rừng rậm ở hai bên đường bất ngờ vang lên một tiếng súng bắn tỉa.

Ngay lúc anh còn đang kinh ngạc thì chiếc Bentley đang lao hết tốc lực lập tức bị bắn trúng, đâm thẳng vào lên can đường ở bên trái một cách mất kiểm soát.

Dù có là người có kỹ thuật lái xe giỏi như Trần Gia Bảo khi đối diện với chiếc Bentley đang phóng cực nhanh mà lại mất kiểm soát như này cũng không tránh khỏi việc rơi vào cảnh bó tay không thể làm gì được.

Mắt thấy chiếc Bentley này sắp đâm vào lan can, xe cháy người chết nhưng tu vi của Trần Gia Bảo đã đạt đến độ thâm hậu của một cao thủ, mắt anh lóe lên một cái, đạp thẳng cửa xe ra nhảy ra ngoài, đứng vững vàng ở giữa đường.

Ngay sau đó, chiếc Bentley phiên bản giới hạn đã đâm vào lan can bảo vệ với tốc độ nhanh nhất, sau đó là một tiếng "rầm"

vang dội, chiếc xe đã nổ tung tại chỗ. Ngọn lửa bốc lên bầu trời, tạo thành một quả cầu lửa lớn khiến cả màn đêm cũng rực sáng.

Trần Gia Bảo đứng giữa đường, toàn thân đỏ rực dưới ánh lửa.

Nhưng anh không đau lòng vì chiếc Bentley kia phát nổ, anh đang nhìn vào rừng rậm hai bên đường, vẻ mặt thận trọng. Có mai phục!

Đột nhiên, ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên một cái, đồng tử lập tức co rút lại.

Ở nơi sâu hàng trăm mét trong khu rừng rậm vang lên tiếng chạy băng băng "ầm ầm ầm" vô cùng dữ dội, như thể có một con đã thú đang lao thẳng tới đây.

Trần Gia Bảo có tu vi cao cường, nhãn lực cường đại, ngay cả khi bị màn đêm che khuất tầm nhìn anh vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy sâu năm sáu thước trong khu rừng rậm kia có một bóng người khổng lồ cao hai thước, đang chạy về phía anh với tốc độ cực nhanh, có thể ví với sét đánh không kịp bưng tai. Gã đi tới đâu, các cây đại thụ cổ thụ đều ào ào đập vào thân nó mà bật ra rồi bay lên, phá ra những tiếng "răng rắc răng rắc" liên tục không ngớt, quả thực là không có gì ngăn nổi.

Phía trước khu rừng lại xuất hiện một bóng người mạnh mẽ khác, lợi dụng cành cây bị gãy đang bay trên không trung, vút lên trời cao như giẫm lên những chiếc lá mà bay vậy.

Mỗi lần nhảy qua đều là khoảng cách hơn mười mét, tốc độ cực nhanh, không hề thua kém gã khổng lồ cao hai mét kia.

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, anh biết đây chắc chắn là hai vị cao thủ bậc thầy, hơn nữa họ còn đến với ý đồ xấu!

Chẳng mấy chốc, sau khi đâm vào vô số cây cối, cuối cùng gã đàn ông to lớn cao hai mét kia cũng lao đến, hơn nữa tốc độ chạy cũng không hề giảm, trực tiếp dùng thân mình đập lên lan can bảo vệ làm bằng kim loại của con đường, phát ra một âm thanh cực lớn. Trên lan can bảo vệ kia bất ngờ xuất hiện một khe hở vô cùng lớn, còn gã khổng lồ thì đứng vững vàng trước mặt Trần Gia Bảo, cách anh khoảng năm mét. Gã cúi người nhìn anh, đem lại cho người ta một cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Chương 771

Chương 771

Gã đàn ông to lớn này cao hai thước, dáng vẻ thô kệch, nửa thân trên hoàn toàn để trần, để lộ một cánh tay đầy cơ bắp còn to hơn cả đùi của Trần Gia Bảo. Toàn thân ngập tràn sức mạnh mang tính bộc phát, trên da tỏa ra một lớp kim loại nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết người này là một cao thủ luyện Hoành.

Giây tiếp theo, bóng người giẫm lên lá cây mà bay cũng nhảy tới, nhẹ nhàng đáp xuống đường, đứng sóng vai với gã khổng lồ kia.

Người này có vẻ ngoài và đường nét khá giống với gã đàn ông cao lớn bên cạnh, khoảng hơn bốn mươi tuổi, đi một đôi giày vải làm bằng lanh, cả người toát ra hơi thở lạnh lùng. Vốn dĩ người đó cũng cao khoảng một mét bảy trở lên, nhưng đứng bên cạnh gã đàn ông to lớn kia lại trông khá nhỏ bé.

Nếu Hương Giang ở đây, cô ta nhất định sẽ kinh ngạc đến hô lên. Người đàn ông đi giày vải kia chính là "Thái Tuế" Phục Kình, sát thủ tiếng tăm lừng lẫy xếp thứ năm trên "Bảng Thiên Lang". Những nhân vật nổi tiếng trong chính giới và các hoàng thất của các người bị gã giết nhiều vô số kể, là đại nhân vật nổi tiếng trong danh sách truy nã cấp S quốc tế.

Còn gã đàn ông cao lớn cao hai mét kia, mặc dù gã không phải là sát thủ trên "Bảng Thiên Lang" nhưng cũng là em trai ruột tên Phục Hàn của "Thái Tuế" Phục Kình, là một cao thủ luyện Hoành đánh đâu thắng đó. Nghe nói đao thương bất nhập, từng tận tay bẻ gãy một khẩu đại pháo của một chiếc xe tăng, được giới võ thuật Việt Nam gọi là "Huyết Tu La", cũng là một nhân vật khiến người trong giới võ thuật nghe danh đã khiếp sợ!

Gã đàn ông đi giày vải, cũng chính là Phục Kình, đứng chắp tay ra sau lưng, hai mắt sáng ngời nhìn lên nhìn xuống đánh giá Trần Gia Bảo, sau đó gã nói: "Cậu chính là Trần Gia Bảo?"

"Đúng vậy." Trần Gia Bảo lạnh lùng đáp. Từ người hai gã kia anh có thể cảm nhận được một cỗ khí tức của võ giã cường đại, chắc chắn cả hai đều là cường giả tông sư. Muốn phá vỡ được rào cản của hai người này để đán thành phố Hòa Bình, dù là Trần Gia Bảo cũng chắc chắn sẽ phải tốn rất nhiều công sức. Mà bây giờ Hàn Đông Vy đang bị bắt cóc, nhất định phải đến trước khi trời sáng.

Sát ý trong lòng Trần Gia Bảo lại đột nhiên nổi lên!

Phục Kình cười một cách khinh thường, gã vừa cười vừa nói: "Nghe nói cậu không chỉ đánh bại được "song quyền vô địch" Vân Bá Hùng mà còn bẽ gãy cánh tay của ông ta. Trước đây tôi còn tưởng Trần Gia Bảo là một anh hùng giỏi giang nào đó, hôm nay gặp mặt hóa ra chỉ là một thằng nhãi vắt mũi chưa sạch. Vậy mà nhà họ Nhạc lại bảo hai người chúng tôi đến đối phó với cậu, đúng là dùng dao trâu mổ gà."

Phục Hàn nghe vậy càng cười lớn không chút kiêng dè, giọng cười của gã như tiếng chuông lớn, vang xa trong màn đêm.

"Tránh ra, đừng ép tôi phải ra tay giết hai người." Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia sát ý, anh định tốc chiến tốc thắng, hai chân hơi mở ra, cầm kiếm trong tay, chuẩn bị sẵn sàng động thủ.

Phục Kình như nghe được trò cười lớn nhất thiên hạ, gã cười lớn một tiếng rồi đáp: "Cậu có biết tôi là siêu cấp cao thủ xếp hàng thứ năm trên "Bảng Thiên Lang" không? Cả Việt Nam rộng lớn này không có mấy ai dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với tôi đâu. Còn em trai Phục Hàn của tôi cũng là người luyện Hoành đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao, có thể gọi là mình đồng da sắt, thân thể có thể chống được cả súng đạn. Một tên oắt con như cậu có đức hạnh, có tài năng gì mà dám nói năng ngông cuồng trước mặt hai anh em chúng tôi? Huống hồ, lần này người đến giết cậu không chỉ có hai người chúng tôi."

Còn có người khác?

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, đột nhiên trên bầu trời vang lên tiếng cánh quạt cực lớn. Một chiếc trực thăng bay từ xa đến, dừng lại trên khoảng không cách mặt đường chừng năm mươi mét. Luồng khí cực lớn do các cánh quạt mang đến khiến quần áo của Trần Gia Bảo bay phần phật, cây cối hai bên đường cũng nghiêng ngả tứ tung.

Ngay sau đó, cửa máy bay trực thăng bật mở, một người đàn ông trung niên xuất hiện ở cửa khoang nhảy xuống ở độ cao hơn năm mươi mét.

Một tiếng "rầm" vang lên, người đàn ông trung niên đó trực tiếp đập xuống con đường cứng, mặt đất lập tức xuất hiện những vết nứt dài và dày đặc như mạng nhện.

Người đàn ông trung niên có ngoại hình gầy guộc, tóc mai trắng, nhưng nước da hồng hào, không có nếp nhăn nên khó có thể nhìn ra tuổi cụ thể của ông ta.

Chương 772

Chương 772

Ông ta nhẹ nhàng phủi bụi trên ống quần, sau đó hơi nghiêng người, mỉm cười nói: "Vũ Chiến Thiên của tỉnh Hòa Bình ngưỡng mộ cậu Trần đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là một vị anh hùng trẻ tuổi."

Vũ Chiến Thiên?

Trần Gia Bảo rất chắc chắn rằng anh chưa bao giờ nghe đến cái tên này, nhưng hơi thở tỏa ra từ người Vũ Chiến Thiên thậm chí còn cường đại hơn hai anh em họ Phục, ít nhất cũng là một cường giả ở giai đoạn tông sư trung kỳ!

Phục Kình giới thiệu: "Ông Vũ là một lão cao thủ của tỉnh Hòa Bình, tu vi của ông ấy còn cao hơn tông sư Cừu Thanh Kiếm, chỉ là ông Vũ thích thanh tu nên không có quá nhiều người biết đến danh tiếng ông ấy. Trần Gia Bảo, nếu cậu muốn giết hai anh em chúng tôi đã rất khó khăn rồi, bây giờ có thêm ông Vũ nữa, không biết cậu nắm chắc được mấy phần đây?"

"Kẻ nào chặn đường, giết không thương tiếc!" Trần Gia Bảo lộ ra sát ý, cho dù đối phương có ba cao thủ cường giả, anh vẫn hiên ngang không sợ!

Vũ Chiến Thiên khẽ cười, nhưng vẻ mặt dần dần lộ ra vẻ giễu cợt, nói: "Từ lâu tôi đã nghe nói cậu Trần là bá vương của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình. Vừa xuất đạo đã giết chết hai anh em Đồ Bá Thạch và Cừu Thanh Vũ, vang danh khắp chốn trong giới võ thuật của tỉnh Hòa Bình, sau đó cậu lại đánh bại được Vân Bá Hùng. Tính cách luôn kiêu căng ngạo mạn của cậu đã giúp cậu tạo dựng được địa vị cho mình.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên đúng như trong lời đồn. Một mình cậu lại muốn giết chết hai anh em họ Hưng và Vũ mỗ đây cùng một lúc. Khà khà, đã hơn hai mươi năm không hành

tẩu thiên hạ, hóa ra bây giờ giới trẻ đã trở nên ngông cuồng ngạo mạn như vậy, đúng là thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ. Ông Nhạc, nếu ông còn không xuất hiện trấn áp thì e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn đó."

Ông ta vừa dứt lời, đột nhiên từ trong khu rừng rậm bên trái đừng xuất hiện một người người đàn ông mặc áo lam, lưng đeo trường kiếm lao ra. Ông ta tức khắc xuất hiện sau lưng Trần Gia Bảo năm mét, cười đáp: "Tôi là Nhạc Kim Luân của nhà họ Nhạc, đặc biệt đến đây để báo thù cho Nhạc Minh Hải. Chỉ là không ngờ tôi đã đợi ở trong khu rừng này rất lâu rồi mà cậu Trần lại không phát hiện ra sự tồn tại của tôi, thật khiến người khác phải thất vọng."

Đây là lần đầu tiên sắc mặt của Trần Gia Bảo lộ ra vẻ ngưng trọng. Nhạc Kim Luân đến từ khi nào, xuất hiện như thế nào, anh không nhận ra một chút nào hết. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên sau khi xuống núi anh gặp phải tình huống nguy hiểm như này, bị bốn vị cao thủ vây sát.

Thậm chí, anh còn có thể cảm nhận được một cổ khí tức mạnh mẽ từ chiếc trực thăng phía trên kia, điều đó có nghĩa là ít nhất đối phương vẫn còn một vị cường giả tông sư nữa!

Trận chiến này, khó khăn chồng chất!

Đúng vậy! Trên trực thăng còn có một đại nhân vật không ai khác chính là Trịnh Thiên Thạch, kẻ đứng thứ hai trong nhà họ Phụng, còn người ngồi ở vị trí phó lái là cậu chủ nhà họ Phụng, Phụng Minh Luân. Trịnh Thiên Thạch đang nhắm mắt nghỉ ngơi, hơi thở như có như không, dường như không quan tâm mọi thứ xung quanh.

Phụng Minh Luân quan sát hình ảnh truyền đến từ camera, thấy rõ Trần Gia Bảo đang bị vây ở giữa thì vô cùng đắc ý. Kế sách lần này do chính Phụng Minh Luân đưa ra và chỉ đạo, bắt cóc Hàn Đông Vy làm mồi nhử để Trần Gia Bảo xuất hiện rồi bao vây, tập kích anh giữa đường. Hiện giờ mọi thứ đều diễn ra đúng như trù tính, anh ta không nhịn được càng đắc ý hơn.

Đột nhiên Trịnh Thiên Thạch mở to mắt, nhìn màn hình camera một cái rồi gật đầu nói: "Kế hoạch đối phó với Trần Gia Bảo lần này vô cùng hiệu nghiệm, nhà họ Phụng coi như có cậu kế nhiệm rồi!"

Phụng Minh Luân cười khiêm tốn đáp lại: “Ông Trịnh quá khen rồi! Đứng đầu top năm bảng xếp hạng cao thủ Thiên Lang là Phục Kình, nhờ có thân thủ mạnh mẽ, thuật ám sát ảo diệu mà có được ngoại công thâm hậu, siêu phàm, mình đồng da sắt, đạt đến cảnh giới tông sư, đánh bại cả Phục Hàn. Hạ gục người này là cả một vấn đề.

Còn có lão tiền bối trong giới võ đạo tỉnh Hòa Bình là Vu Chiến Thiên. Hơn hai mươi năm trước, tiền bối là người có tu vi đứng đầu tỉnh. Lần này tái xuất giang hồ, tu vi chỉ có tăng thêm chứ không giảm. Còn có Nhạc Kim Luân của Nhạc gia ở tỉnh Phú Thọ thân thủ quỷ dị khó lường, giết người vô hình.

Bốn người này kết hợp với nhau thì e là chỉ có vạn quân triều đình mới có thể đánh bại. Huống hồ, còn có Trịnh Thiên Thạch ở trên quan sát, tùy cơ ứng biến, cần thiết thì ra tay yểm hộ. Tất thảy năm đại tông sư cùng hợp lực thì Trần Gia Bảo dù có ba đầu sáu tay cũng chỉ có một kết cục là Chết.

Chương 773

Chương 773

“Đó là điều hiển nhiên!” Trịnh Thiên Thạch vuốt nhẹ sợi râu trắng dưới cằm rồi nói: “Chỉ riêng bốn vị này kết hợp với nhau thì ngay cả tôi cũng chết không có chỗ chôn. À không! Nói đúng hơn thì không có ai trong tỉnh Hòa Bình này có thể sống sót, trừ phi người đó đã đạt đến cảnh giới truyền kì.”

Phụng Minh Luân thở dài, có chút tiếc nuối nói: “Vì để đảm bảo Trần Gia Bảo phải chết mà tôi đã chuẩn bị rất lâu, làm cho Trần Gia Bảo đắc tội với các thế lực lớn, gần như tất cả đã đồng ý hợp lực. Tiếc là Bùi Thanh Phong ở tỉnh Phú Thọ lại không cho người đến, tôi cũng không tìm được cao thủ của Quỷ Y Môn. Nếu có thêm những người này thì kế hoạch càng chắc chắn thành công.

Trịnh Thiên Thạch thở dài cảm thán: “Từng này thế lực cũng đủ để giết chết Trần Gia Bảo trăm lần rồi. Không có Bùi Thanh Phong với người của Quỷ Y Môn cũng không sao. Tôi chỉ không ngờ rằng Trần Gia Bảo mới tái xuất hai tháng thôi mà đã dám đắc tội với nhiều thế lực như vậy? Đúng là hậu sinh khả úy!”

Phụng Minh Luân khinh miệt nói: “Cây cao đón gió, có trách thì trách cậu ta quá ngu xuẩn! Thích thể hiện mình, đắc tội với người không nên đắc tội. Cậu ta có ngày hôm nay đều là gieo gió gặt bão.”

“Chờ sau khi Trần Gia Bảo chết, tất cả phụ nữ của anh ta bao gồm Tô Ánh Mai đều thuộc về tôi. Chỉ cần là người tôi nhìn trúng thì đừng hòng thoát khỏi tay tôi.” Nói xong anh ta không giấu nổi sự phấn khích cười một tràng lớn.

Người gã khổng lồ, một quyền của gã vung ra như sét đánh, tưởng chừng như khai sơn phá thạch. Đột nhiên Trần Gia Bảo

biến mất, một quyền của gã cứ thế nện thẳng xuống mặt đất ” ầm” một cái tạo thành một cái hố to, đất đã vỡ vụn tung bay tứ phía.

Có thể thấy được một chưởng của gã kinh khủng cỡ nào.

Ngay sau đó, đột nhiên Trần Gia Bảo xuất hiện sau lưng Phục Hàn, đâm một nhát từ phía sau gã, đúng vị trí tim. “Ting” một tiếng, kiếm của anh bị gã đánh văng ra, gã lảo đảo vài bước. Một kiếm của anh tuy chỉ để lại một vết thương nhỏ sau lưng gã nhưng trông gã cũng đau đến nghiến răng trợn mắt.

Trần Gia Bảo kinh ngạc vì anh đã dốc lực đánh một kiếm đó vào sau lưng gã vậy mà chỉ làm gã bị thương nhẹ! Thân thủ của người khổ luyện tông sư quả nhiên danh bất hư truyền!

Anh không biết rằng Phục Hàn và Phục Kình bên này cũng đang rất kinh ngạc, có phần khiếp sợ. Từ khi Phục Hàn luyện ngoại công đến cấp thượng thừa đến nay, chưa có ai có thể làm gã bị thương ngoại trừ một lần gã đụng độ với quân đội. Bây giờ Trần Gia Bảo lại có thể dùng một đường kiếm khí xuyên qua da hắn, điều này nằm ngoài dự liệu của gã…

“Khó trách nhà họ Phụng lại phải tập hợp bốn người chúng ta, chuẩn bị kế sách đối phó, quả thực không thể coi thường cậu ta.

Đáng tiếc! dù Trần Gia Bảo có giỏi thì đêm nay vẫn phải chết!” Phục Kình nhếch miệng hạ quyết tâm phải giết bằng được Trần Gia Bảo.

Ngay sau đó Phục Hàn giận dữ rống lên như con thú dữ, đôi mắt gã đỏ ngầu. Gã nhắm vào Trần Gia Bảo, tay khép thành đấm, dùng lực tung mình lên rồi từ trên cao ập xuống, người gã khổng lồ tựa như kéo theo khoảng trời sụp xuống.

Trần Gia Bảo bình tĩnh đứng yên tại chỗ nhìn núi Thái Sơn ập xuống, nhìn giống như bị Phục Hàn dọa chết trân! “Chẳng lẽ Trần Gia Bảo định lấy thân chống đỡ một chưởng toàn lực của Phục Hàn sao?” Đám người Phục Tiêu nghĩ vậy liền cả kinh nhưng ngay lập tức họ khôi phục vẻ khinh thường.

Bọn họ đối mặt với chưởng này chỉ có thể tránh chứ nào chống đỡ nổi, Trần Gia Bảo lại ngu xuẩn đứng im tại chỗ, đầu anh bị úng rồi chăng?

Dưới bầu trời đêm trên tỉnh lộ, Trần Gia Bảo nheo mắt, một tay đưa ra sau, một tay tạo thành thế kiếm, vẫn giữ nguyên tư thế của kiếm khí ban nãy.

Phục Kình đứng cách đó mười mét, cánh tay phải cầm đoản kiếm tê dại, trong lòng tràn đầy kinh hãi. Giờ đây, cuối cùng gã ta cũng thực sự nhận ra tại sao Phụng Minh Luân lại dốc sức huy động nhân lực, triệu tập bốn cao thủ lớn để đối phó với Trần Gia Bảo.

Chỉ có một lý do, đó là Trần Gia Bảo rất mạnh, vô cùng mạnh!

Ở phía bên kia, hai đại kiện tướng Vũ Chiến Thiên và Nhạc Kim Luân lộ vẻ đầy kinh ngạc. Mặc dù rất ngạc nhiên trước sức mạnh dũng mãnh mà Trần Gia Bảo vừa thể hiện, nhưng họ vẫn đứng tại chỗ mà không ra chiêu trước. Thứ nhất là duy trì khí phách cao thủ, khinh thường lấy nhiều thắng ít. Hai là tận dụng cơ hội để quan sát đặc điểm võ thuật của Trần Gia Bảo, cố gắng một chiêu giết luôn.

Chương 774

Chương 774

Trần Gia Bảo chắp tay đứng tại chỗ, hai mắt tràn đầy sát khí nói: "Tao nói lần cuối, lập tức thả người ra cho tao! Nếu không, sẽ giết không tha."

Vũ Chiến Thiên lắc đầu cười, nói: "Trần Gia Bảo, vừa rồi chiêu thức mày đánh ra, dường như chứa đựng chiêu thức của Thái Cực Quyền, hơn nữa còn đi bay về gió khiến tao rất kinh ngạc. Tuy nhiên, nếu chỉ dựa vào cái này mà mày nghĩ có thể đánh bại đồng thời bốn tụi tao thì đúng là quá kiêu ngạo, quá nực cười rồi."

Giọng gã không lớn, nhưng giọng nói nhẹ nhàng êm ái lại truyền ra xa dưới bầu trời đêm, hiển nhiên là trong người có tu vi võ công thâm hậu.

Nhạc Kim Luân cũng cười khinh miệt nói: "Thằng nhãi ranh ngạo mạn, cho dù mày có được sự dũng mãnh của hổ báo, nhưng đây không phải là rừng núi, bốn người bọn tao sao lại bị lời nói của mày làm cho sợ hãi được chứ?

Tao biết mày đang vội đến thành phố Hòa Bình để cứu người phụ nữ của mày. Nhưng rất tiếc, mày không thể cứu được đâu, ngay cả những người phụ nữ khác của mày cũng sẽ trở thành mục tiêu bị trả thù chỉ vì mày. Kết cục của bọn họ nhất định sẽ không tốt hơn Hàn Đông Vy bao nhiêu. Còn mày không chỉ bất lực, mà thậm chí cả bản thân mày cũng sẽ chết ở chỗ này.

Huyền thoại huy hoàng về cậu Trần ở tỉnh Hòa Bình được định sẵn sẽ kết thúc ngay tại đây."

Phục Kình không nói gì, nhưng từ đoản kiếm trong tay truyền ra tiếng kiếm "vo ve" nhàn nhạt, sát khí tràn ngập khiến gã ta quyết tâm giết chết Trần Gia Bảo ở đây.

“Ép người quá đáng, bọn mày ép người quá đáng! Trần Gia Bảo tao xin thề ở đây…” Trần Gia Bảo híp mắt, kiếm ý tung hoành ngang dọc, đột nhiên giơ kiếm lên trời, hào quang kiếm khí cực lớn bay lên trời như muốn cắt ngang bầu trời, hét lớn: “Hôm nay, Trần Gia Bảo tao lấy một đánh bốn, thề sẽ chém chết bốn người bọn mày dưới kiếm. Ngay bây giờ, bọn mày sẽ phải bỏ xác ở đây.”

“Nhãi ranh ngạo mạn!” Đám người Vũ Chiến Thiên cười khinh thường, hoàn Toàn Tuấng nghĩ rằng Trần Gia Bảo có năng lực như vậy.

Bất ngờ, trong rừng cây, bậc thầy khổ luyện Phục Hàn thở hổn hển đứng lên, trên đầu và trên người đầy những chiếc lá xanh, trông đặc biệt thảm hại.

Từ khi Phục Hàn luyện được công phu tuyệt hảo của một người ngoại quốc đến nay, đây là lần đầu tiên gã bị một “con kiến” gầy hơn mình gấp nhiều lần đánh cho thành bộ dáng như vậy như vậy. Với gã mà nói, đây là một loại sỉ nhục.

Phải rửa sạch bằng máu!

“A…”

Hai mắt Phục Hàn đỏ hoe, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng. Cánh tay vững chãi ôm lấy một gốc đa lớn đường kính chừng một mét, đồng thời dùng sức, chỉ nghe thấy “bùm” một cái, cả gốc rễ đều bật lên.

Cây to ít nhất cũng vài trăm ký nhưng lại nằm trong tay gã như một món đồ chơi. Thật là ngoạn mục!

Giây tiếp theo, Phục Hàn dùng cả hai tay nhấc cây lên ném về phía Trần Gia Bảo. Tốc độ nhanh như sấm sét, tạo ra tiếng hú trong không trung.

Khi gốc cây lớn này bay đến bên cạnh Phục Kình, Phục Kình liền nhảy về phía trước, dễ dàng đứng vững trước gốc cây, cầm đoản kiếm trong tay theo hướng gốc cây lớn phóng nhanh về phía Trần Gia Bảo.

Ở phía sau, Phục Hàn bật gốc cây lớn khác lên một lần nữa, dùng một tay nâng cây lên, lao về phía Trần Gia Bảo. Tiếng bước chân “bùm, bùm” như vang vọng cả vùng đất.

Hai anh em Phục Kình và Phục Hàn, một trước một sau, lần đầu tiên hợp lực vào tối nay nhưng sức mạnh lại rất đáng kinh ngạc.

Đối mặt với cái cây to lớn đang lao tới, vẻ mặt Trần Gia Bảo nghiêm túc, không hề né tránh. Anh búng ngón tay một cái, một luồng kiếm khí bộc phát, đánh thẳng vào cái cây.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", cây cối nổ tung ra từng mảnh giữa không trung.

Phục Kình dường như đã đoán trước được tình huống này từ lâu, trước khi kiếm khí đến trước mặt, gã khẽ nhún nhẹ lên thân cây rồi bay lên không trung.

Tiếp đó, Phục Hàn đã lao tới với cái cây lớn thứ hai, quất về phía Trần Gia Bảo với cái cây nặng hàng trăm ký, mạnh mẽ uy vũ.

Bước chân Trần Gia Bảo khẽ thay đổi, dễ dàng né tránh, đang định phát động công kích đến Phục Hàn thì sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng xé gió.

Đột nhiên, không biết từ lúc nào, Phục Kình đã lặng lẽ đến sau lưng Trần Gia Bảo, đoản kiếm trong tay gã phát ra ánh sáng màu bạc với tốc độ cực nhanh, xuyên qua trái tim của Trần Gia Bảo.

Đây là đòn chí mạng!

Chương 775

Chương 775

Trần Gia Bảo hơi cau mày, không còn lựa chọn nào khác nên phải né tránh trước.

Gần như cùng lúc đó, Phục Hàn gầm lên, một lần nữa vung cây ném tới Trần Gia Bảo, như thể gã muốn nghiền nát Trần Gia Bảo thành thịt vụn vậy.

Trong mắt Trần Gia Bảo hiện lên vẻ không kiên nhẫn, anh không né tránh nữa, tay phải như đao chém về phía cái cây đang lơ lửng, bắn ra một đao cương dài ba mét!

Đó là Hạo Thiên Đao Quyết.

Ngay tức khắc, đao cương màu trắng chém cái cây lớn thành hai nửa. Hơn nữa, hướng đao vẫn không thay đổi, trực tiếp chém vào ngực Phục Hàn.

Chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm, đao cương tan biến. Phục Hàn đau đớn kêu lên một tiếng, lùi về phía sau mấy bước, trên ngực xuất hiện một vết đỏ dài.

Tuy bị thương nhưng không đủ chết người.

Trên trực thăng, Trịnh Thiên Thạch thu hết tất cả những điều này vào mắt, thở dài nói: "Từ lâu đã nghe nói Phục Hàn luyện công phu với một người ngoại quốc và đã đạt đến trình độ tuyệt hảo rồi, khả năng phòng ngự đứng hàng đầu. Hôm nay mới thấy, quả thực là danh xứng với thực. Cho dù Trần Gia Bảo có căn cơ tu luyện sâu xa nhưng nếu muốn đả thương hay thậm chí là giết Phục Hàn thì quả thực là mơ tưởng hão huyền."

"Đúng vậy, đối mặt với bốn vị cao thủ, tính mạng Trần Gia Bảo khó mà bảo toàn." Phụng Minh Luân càng nhìn càng đắc ý.

Đột nhiên, cục diện trận chiến bên dưới lại thay đổi. Chỉ thấy Phục Kình cầm chặt đoản kiếm trong tay rồi âm thầm đến sau lưng Trần Gia Bảo một lần nữa, thừa dịp lúc Trần Gia Bảo ra chiêu còn chưa kịp hồi phục thì đâm thẳng một kiếm vào ngực Trần Gia Bảo. Trên bầu trời đêm, sát khí tản ra ngày càng dày đặc.

Phục Kình vốn là một sát thủ có tiếng trong "Bảng Thiên Lang", có thân hình nhanh nhẹn và chuyên ám sát. Gã rất tự tin rằng cho dù Trần Gia Bảo cũng là một cao thủ thì anh cũng sẽ chết một cách im hơi lặng tiếng dưới thanh đoản kiếm này.

Nhưng trong thời khắc mấu chốt, khi Trần Gia Bảo sắp bị một kiếm xuyên qua ngực, chỉ thấy anh như mọc thêm một con mắt sau lưng, thân hình chợt nghiêng qua một bên, né tránh nguy hiểm đang hướng tới, đồng thời chân phải đạp trên mặt đất khiến mặt đất nứt toạc ra rồi đập mạnh tới sau lưng của Phục Kình.

Đó là Thiết Sơn Hạo trong Bát Cực Quyền.

Phục Kình choáng váng, vội thu chiêu né tránh, giống như một con cá chạch trơn nhẵn, gã không chỉ thoát khỏi đòn tấn công của Trần Gia Bảo mà còn trốn đến sau lưng Phục Hàn trong phút chốc.

Trần Gia Bảo không có chút do dự nào, tay phải nắm lại, tay trái vuốt kiếm, chủ động tấn công hai anh em Phục Kình.

Tay phải dùng vô cực quyền chuyên trừ bỏ sức mạnh của đối phương, không chỉ khiến nó hóa hư không, mà còn có thể dùng tay trái niệm kiếm quyết, kiếm khí bắn ra tứ phía, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Một công một thủ, chuyển đổi hoàn hảo giữa tấn công và phòng thủ là nước đi hoàn hảo nhất. Từ khi Trần Gia Bảo xuống núi, cho dù đối mặt với sự bao vây của kiếm trận Ngô Uyển ở núi Hồng Lĩnh, anh cũng chưa từng dùng tới.

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên Trần Gia Bảo cảm thấy có chút khó khăn.

Mặc dù kiếm khí bắn ra bốn phía rất lộng lẫy, kiếm ý lấp đầy cả bầu trời đêm, nhưng đối mặt với cao thủ bậc thầy Phục Hàn mình đồng da sắt, kiếm khí của Trần Gia Bảo chỉ có thể lưu lại

trên người Phục Hàn mấy vết thương rướm máu chứ không thể gây ra thương tích chết người. Thậm chí cả nền đất cứng rắn cũng bị tàn phá, nhưng Phục Hàn vẫn đứng thẳng như cũ, hơn nữa còn có vẻ hăng máu hơn.

Vả lại, mỗi khi Trần Gia Bảo định bỏ qua Phục Hàn để đối phó với Phục Kình trước, thì Phục Kình dựa vào thân thể nhanh nhẹn của mình để trốn sau Phục Hàn, lợi dụng cơ thể cứng rắn của Phục Hàn chịu đựng hầu hết đòn tấn công của Trần Gia Bảo khiến Trần Gia Bảo cảm thấy rất bất lực.

Nếu là lúc bình thường, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ giết được Phục Kình và Phục Hàn bằng vô cực quyền huyền diệu của mình. Nhưng hiện tại thời gian eo hẹp, chậm trễ phút nào thì Hàn Đông Vy càng thêm nguy hiểm phút đó. Vậy nên anh bắt buộc phải giải quyết xong trận chiến trong thời gian ngắn nhất.

Chương 776

Chương 776

Huống chi bên kia còn có hai cao thủ là Vũ Chiến Thiên và Nhạc Kim Luân đang như hổ rình mồi. Một khi họ cũng tham gia trận chiến, vậy thì muốn giết bọn họ để đến thành phố Hòa Bình sẽ càng khó khăn hơn.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo hết kiên nhẫn, giữa lông mày anh mơ hồ xuất hiện sát khí.

Trên thực tế, Phục Hàn và Phục Kình cũng tự biết khổ. Từ khi tung hoành khắp giới võ thuật Việt Nam, đây là lần đầu tiên hai gã gặp phải một kẻ quái đản như Trần Gia Bảo. Nên biết là, trong hai gã thì một người có sức mạnh, một người có tốc độ. Một công một thủ ăn ý phối hợp với nhau, hiệu quả của một cộng một, chắc chắn lớn hơn hai.

Nhưng mà lần này hai gã hợp lực thì Trần Gia Bảo lại ngăn chặn được. Nhất là Phục Hàn vốn có thân thể sắt đá cũng lần lượt xuất hiện không ít vết thương trên người. Chỉ sợ không bao lâu nữa Trần Gia Bảo sẽ có thể phá vỡ tuyến phòng ngự, đến lúc đó hai người gã sẽ bị Trần Gia Bảo tra tấn đến chết.

Ở phía bên kia, Vũ Chiến Thiên và Hòa Nhạc Kim Luân càng xem càng kinh hãi, càng xem càng cảm thấy như vừa biết thêm được điều gì mới.

Hòa Nhạc Kim Luân ngờ vực nói: “Có chắc là Trần Gia Bảo chỉ mới mười chín tuổi thôi không? Với căn cơ tu luyện thâm hậu, quyền pháp tuyệt diệu như vậy, Trần Gia Bảo nhất định là kỳ tài trong giới võ thuật.”

“Còn hơn thế nữa.” Vũ Chiến Thiên nhìn Trần Gia Bảo đang tung hoành kiếm khí, cảm thán: “Từ đầu trận, Trần Gia Bảo đã lần lượt thi triển kiếm khí, đao cương, thậm chí còn có một loại tương tự Thái Cực Quyền nhưng lại mạnh hơn Thái Cực

Quyền. Quyền pháp kỳ diệu này thực sự có thể hóa giải chiêu thức tấn công của hai anh em Phục Kình và Phục Hàn. Quả thực là khó tin được, thiên tài võ học mang nhiều tuyệt kỹ như vậy lại chưa đầy hai mươi tuổi. Đúng là hậu sinh khả úy, hơn hẳn những người đi trước."

"Đáng tiếc, một thiên tài võ học như vậy lại sắp chết ở chỗ này." Nhạc Kim Luân chậm rãi rút thanh trường kiếm Thu Thủy ra, nghiêm nghị nói: "Dù Trần Gia Bảo có là rồng bay trên trời đi nữa thì hôm nay Nhạc Kim Luân tao cũng phải giết cho được con rồng này."

Vũ Chiến Thiên gật đầu, đi về phía trận chiến. Theo từng bước đi, khí thế của gã ngày càng thêm mãnh liệt, gã lên tiếng: "Dù lấy nhiều thắng ít là không trượng võ, nhưng đây là trận chiến sống chết, tuyệt đối không thể thả hổ về rừng, đành chịu thôi."

Nhạc Kim Luân và Vũ Chiến Thiên cùng gia nhập vào trận chiến.

Tình huống hiện tại của Trần Gia Bảo càng thêm nguy hiểm.

Trên trực thăng, hai mắt Phụng Minh Luân sáng lên rồi không nhịn được mà cười nói: "Trần Gia Bảo đã rất vất vả tự mình đối phó với hai anh em Phục Hàn và Phục Kình, bây giờ hai tông sư Nhạc Kim Luân và Vũ Chiến Thiên không thể nhịn được nữa cũng bắt đầu tham gia thế trận vây công Trần Gia Bảo, cho dù Trần Gia Bảo thật sự có năng lực thấu trời thì nhất định anh ta cũng sẽ bị chôn ở đây."

"Đúng vậy." Trịnh Thiên Thạch gật đầu rồi thở dài: "Nghe nói Nhạc Kim Luân là cao thủ số một của nhà họ Lạc, tuy rằng trình độ chỉ vừa mới bước vào giai đoạn tông sư nhưng người này thắng ở kỹ năng thân thể rất nhanh, khả năng che giấu hơi thở rất tốt. Có thể không phát ra tiếng động nào đã áp sát dùng một chiêu lấy mạng đối phương, có thể nói là hành tung như quỷ mị khó mà đề phòng được.

Đấy là còn chưa nói đến trình độ của Vũ Chiến Thiên. Hai mươi năm trước tôi đã từng đấu với ông ta một trận, lần đó tôi cũng chỉ hơn ông ta một chút. Trong 20 năm qua ông Thạch đã dành hết tâm sức để luyện tập võ thuật. Bây giờ tôi chỉ có thể miễn cưỡng ngang bằng với ông ấy. May mắn thay nhà họ

Phụng có ơn đối với Vũ Chiến Thiên nên mới có thể được mời được ông ta ra mặt đối phó với Trần Gia Bảo.

Lại nói, Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy mà có thể trấn áp được anh em Phục Hàn Phục Kình thành danh đã lâu quả thực phi thường, đáng tiếc là có thêm Vũ Chiến Thiên và Nhạc Kim Luân, Trần Gia Bảo tuyệt đối không có khả năng xoay chuyển được thế cục này. “

Người mà Phụng Minh Luân tin phục nhất trong cuộc đời này là bố anh ta, kế đến là ông Thạch đức cao vọng trọng bên cạnh. Vì ông Thạch cũng đã nói Trần Gia Bảo “không có khả năng xoay chuyển” vậy thì Trần Gia Bảo nhất định sẽ chết ở đây.

Bởi vì Trịnh Thiên Thạch chưa bao giờ nhận định sai lầm về kết quả thắng thua của võ thuật!

“Trần Gia Bảo, mày chắc chắn phải chết!” Một tia sáng khát máu lóe lên trong mắt Phụng Minh Luân!

Bên dưới chiếc trực thăng, trận chiến vẫn diễn ra ác liệt, con đường nhựa cứng rắn đã đầy những hố sâu, Phục Hàn bị thương bởi vô số kiếm khí sắc bén hung hãn, cả người đều là vết máu trông có chút tiêu điều.

Chương 777

Chương 777

Mà Phục Kình bây giờ cảm thấy rất khó chịu, bản thân dù sao là một cao thủ cấp tông sư đồng thời cũng là sát thủ hàng đầu trong "Thiên Lang Bảng" gây chấn động toàn thế giới hắc ám ở Việt Nam, chưa bao giờ để thua trước bất kỳ ai. Vậy mà bây giờ ông ta đã hợp sức cùng Phục Hàn để chống lại kẻ thù mà vẫn bị một người trẻ tuổi như Trần Gia Bảo áp chế, không chỉ nguy hiểm đến tính mạng mà khí thế cũng giảm bớt rất nhiều!

Có thể nói phòng ngự lâu dài chắc chắn sẽ thua, nếu tiếp tục đánh Phù Tiếu biết hai anh em mình nhất định sẽ bại!

Phục Kình bỗng nhìn thấy Nhạc Kim Luân và Vũ Chiến Thiên đã sẵn sàng ra tay, trong lòng không khỏi vui mừng khôn xiết, vội vàng hô lớn: "Anh Thanh, anh Thiên, Trần Gia Bảo có căn cơ tu luyện thâm hậu, chiêu thức kỳ dị. Chúng ta đơn độc đấu lại nhất định không thể thắng được. Cùng nhau xông lên đi, bốn người chúng ta hợp sức nhất định có thể giết chết Trần Phi Vũ ở đây!"

"Muốn giết tôi sao, ai cho ông dũng khí và tự tin như vậy?"

Đột nhiên Trần Gia Bảo hét lên và tung ra một chiêu về phía Phục Kình.

Chiêu thức mạnh mẽ nổ ầm ầm phá hủy bất cứ nơi nào đi qua, ngay cả mặt đất cũng bị xé toạc tạo thành một vết nứt dài, sức mạnh đáng sợ vô cùng.

Sắc mặt Phục Kình thay đổi rõ rệt, ông ta vốn đã bị Trần Gia Bảo làm cho tiêu hao rất nhiều năng lượng nên tốc độ cơ thể đã bắt đầu đã chậm lại, hơn nữa lúc vừa mở miệng nói chuyện ông ta cũng hơi mất tập trung nên khi đối mặt với chiêu thức mạnh mẽ vừa rồi của Trần Gia Bảo đã không kịp né tránh và bị đánh trúng vào ngực.

Phục Kình bỗng kêu lên một tiếng đau đớn rồi giống như một con diều đứt dây không tự chủ được mà bay về phía sau còn phun ra một ngụm máu ở trong không trung.

Nhìn thấy anh trai bị thương, Phục Hàn vô cùng tức giận rồi vội vàng sải bước về phía Trần Gia Bảo, ông ta giẫm lên mặt đất, mặt đất phát ra một tiếng "đông đông đông" rồi dần dần nứt ra đủ để thấy trong lòng ông ta phẫn nộ thế nào.

Khi đến chỗ Trần Gia Bảo, Phục Hàn mở to mắt hét lên, ông ta nắm chặt hai tay hướng đánh về hai bên thái dương của Trần Gia Bảo muốn đánh bay đầu của Trần Gia Bảo.

"Không biết tự lượng sức mình, cút ra!" Trần Gia Bảo vẫn đứng im tại chỗ, ánh mắt anh sắc bén lạnh đến thấu xương, đối mặt với khí thế của Phục Hàn anh chỉ nhẹ nhàng vươn tay tung chiêu chính xác vào huyệt Đan Trung giữa ngực Phục Hàn trước khi ông ta đấm vào đầu anh.

Phục Hàn sớm đã chịu thương tích đầy người lại còn tiêu hao rất nhiều thể lực khi giao đấu với Trần Gia Bảo, hơn nữa huyệt Đan Trung chính là điểm chết của cơ thể lại bị Trần Gia Bảo điểm trúng ở khoảng cách gần như vậy thì cho dù có ở trình độ Tông sư nào cũng giống như bị sét đánh trúng. Ông ta chịu chấn động lui về phía sau năm sáu bước mới ổn định được thân thể, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng rồi "Ộc"

ra một ngụm máu tươi, sau đó thân thể to lớn của ông ta lay động rồi "rầm" một tiếng quỳ một gối trên mặt đất, mặt đất cũng bị nghiền cho nát vụn.

Chỉ trong chốc lát Trần Gia Bảo đã đánh bị thương hai người, hơn nữa bọn họ vẫn là hai cao thủ cấp tông sư luôn phối hợp ăn ý, trận chiến này đủ sức gây náo động toàn bộ giới võ thuật Việt Nam!

Ở trên trực thăng, Minh Luân vô cùng sửng sốt, cho dù anh ta là người thừa kế tương lai của nhà họ Phụng cũng không nhịn được chửi tục một câu: "Mẹ nó, Trần Gia Bảo có thể mạnh như vậy?"

"Đừng lo lắng, một chiến thắng nhỏ không có ý nghĩa gì." Trịnh Thiên Thạch tự tin nói: "Hơn nữa, Trần Gia Bảo vẫn

đang trong tình thế bất lợi. Trận chiến thực sự chỉ vừa mới bắt đầu.”

Như để xác nhận lời nói của Trịnh Thiên Thạch, thế trận bên dưới đột ngột xảy ra thay đổi!

Trần Gia Bảo bỗng cảm giác được một chiêu thức chí mạng nhắm về phía mình, còn chưa kịp suy nghĩ anh đã vội vàng vọt tới bên trái.

Ngay sau đó có một ánh sáng màu bạc lóe lên trong đêm, một thanh trường kiếm cắt ngang qua quần áo sau lưng của Trần Gia Bảo tạo thành một vết thương trên lưng anh, máu cũng bắt đầu ngấm ra ngoài.

Rõ ràng là Nhạc Kim Luân đã âm thầm đến đánh lén Trần Gia Bảo, nếu không phải Trần Gia Bảo phát hiện nguy hiểm theo bản năng mà tránh kịp thời thì e rằng thanh kiếm này đã đâm vào trúng tim của Trần Gia Bảo và giết chết anh.

Trần Gia Bảo đứng cách đó ba mét, anh mặc kệ vết máu trên lưng đã bắt đầu nhiễm đỏ áo, lông mày anh hơi cau lại, anh có chút kinh ngạc không ngờ Nhạc Kim Luân lại có thể che giấu sáu giác quan của anh, có thể lẳng lặng xuất hiện ở phía sau công kích anh mà anh không phát hiện ra, cái này tự kiềm chế. Khả năng kiềm chế hơi thở này có thể gọi là BUG.

Có thể nói, Nhạc Kim Luân thích hợp để ám sát hơn là người đứng thứ năm trong “Thiên Lang Bảng” như Phục Kình!

Cách anh không xa, Nhạc Kim Luân đang cầm thanh thanh kiếm Thu Thủy trong tay, vẻ mặt tràn đầy tiếc nuối, thở dài nói: “Đáng tiếc, tôi vốn dĩ tự tin có thể giết cậu chỉ bằng một kiếm. Không ngờ cậu lại có thể trốn thoát. Đây vẫn là lần đầu tiên trong đời tôi thất thủ, Trần Gia Bảo, cậu lại làm tôi ngạc nhiên.

Chương 778

Chương 778

Thật đáng tiếc, khi sức mạnh không tương xứng với tuổi của bản thân thì dù quá cao hay quá thấp cũng sẽ trở thành mục tiêu cho mọi người công kích. Thực lực của cậu càng mạnh càng làm tôi dấy lên quyết tâm giết cậu ở đây. “

Nhạc Kim Luân biết rất rõ rằng nếu Trần Gia Bảo còn rất trẻ mà đã có sức mạnh như vậy mà để Trần Gia Bảo tiếp tục phát triển thì cậu ta sẽ là một sự tồn tại đáng sợ, hơn nữa nhà họ Lạc còn có mối thù sâu nặng với Trần Gia Bảo.

Vì vậy ông ta phải tận dụng cơ hội ngàn năm có một này để giết Trần Gia Bảo ở đây và diệt trừ mối đe dọa lớn nhất này!

Nghĩ đến đây, sát ý của Nhạc Kim Luân không tự chủ được mà bộc phát, giống như là tràn ngập toàn bộ không gian, thậm chí nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống rất nhiều.

Mạnh mẽ bức người!

Trần Gia Bảo cười lạnh. Mặc dù Nhạc Kim Luân có khả năng đánh lén rất mạnh nhưng anh ta không sợ mà còn ngạo nghễ nói: “Nếu ông muốn giết tôi thì ông phải sống lâu hơn một trăm năm nữa may ra mới có cơ hội. Đáng tiếc là tôi sợ ông sẽ không sống sót qua ngày mai.”

“Không hổ là người đã đánh bại Vân Bá Hùng ‘song chưởng vô địch’ của tỉnh Phú Thọ chúng ta, thực sự cậu rất kiêu ngạo.” Nhạc Kim Luân cười to rồi vung thanh trường kiếm Thu Thủy theo một vòng cung đẹp mắt, ông ta nói: “Tôi thừa nhận một mình tôi không phải là đối thủ cậu. Đáng tiếc đây lại là một trận chiến trả thù, lại còn là một trận chiến sinh tử, tôi không phải chiến đấu một mình. Đêm nay, Trần Gia Bảo – cao thủ tỉnh Hòa Bình chắc chắn sẽ gục ngã ở đây!”

Ông ta vừa dứt lời thì hai anh em Phục Kình và Phục Hàn đều đứng dậy, tuy bị thương nhưng họ vẫn còn sức chiến đấu.

Đặc biệt là Phục Hàn, tuy rằng bị Trần Gia Bảo chỉ kiếm điểm vào huyệt Đan Trung nhưng dù sao ông ta cũng đã đạt cấp tông sư từ lâu, thời gian qua vẫn không ngừng khổ luyện, sức chống đỡ của thân thể hơn người thường cho nên tác động cũng không lớn.

Trận chiến của Trần Gia Bảo vẫn còn nhiều khó khăn!

“Hai mươi năm rồi tôi chưa xuất hiện trở lại, khi thấy thế hệ sau này có một người tài năng như cậu thì tôi rất vui nhưng cũng rất đáng tiếc khi cậu phải chết ở đây.”

Đột nhiên giọng nói dịu dàng của Vũ Chiến Thiên vọng đến.

Ông ta chậm rãi đi về phía Trần Gia Bảo, tuy rằng đang nói lời “tiếc nuối” nhưng khí thế toàn thân vẫn không ngừng tăng lên, cả không gian tràn ngập một bầu không khí áp bức.

Lòng Trần Gia Bảo trầm xuống, âm thầm đề phòng, anh biết rất rõ một khi Vũ Chiến Thiên ra tay thì nhất định sẽ là một chiêu lấy mạng!

Ngay khi sức mạnh của Vũ Chiến Thiên sắp đạt đến mức cao nhất thì Trần Gia Bảo đã ra tay trước!

Chỉ thấy Trần Gia Bảo không ngừng vung kiếm tạo thành lốc xoáy kiếm khí màu trắng băng bao quanh thân anh, sau đó Gia Bảo hét lên một tiếng, kiếm trong tay anh khẽ nâng lên nhắm về phía Vũ Chiến Thiên, chỉ trong nháy mắt, vô số kiếm khí quanh thân anh lao thẳng về phía ông ta!

Kiếm khí như hàng vạn ngôi sao băng mang theo sức mạnh khổng lồ tràn ngập khắp đất trời.

Vũ Chiến Thiên hơi cau mày, ông ta còn chưa thôi động năng lực lên mức cao nhất đã bị Trần Gia Bảo cắt ngang nên cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng mà đối mặt với luồng kiếm khí tràn ngập này không cho phép ông ta tiếp tục huy động khí lực của bản thân, ông ta hét lên một tiếng rồi dậm mạnh chân phải xuống mặt đất làm mặt đất chấn động rung lắc.

Dưới sự khuấy động nội lực của Vũ Chiến Thiên, mặt đất phát ra một tiếng ‘ầm’ lớn rồi dựng lên một bức tường đất cao hai mét, bức tường đất này được bao quanh bởi nội lực của ông ta nên càng cứng như sắt chặn lại kiếm khí của Gia Bảo.

Ngay sau đó, bức tường đất nổ tung lộ ra bóng dáng Vũ Chiến Thiên, nhưng ông ta vẫn điềm nhiên như thường, trên quần áo không có một hạt bụi.

Hai anh em Phục Hàn, Phục Kình và Nhạc Kim Luân vô cùng kinh ngạc, không hổ là Vũ Chiến Thiên, 20 năm trước ông đã có thể tung hoành trong giới võ thuật Hòa Bình không sợ bất kỳ ai, sức mạnh của ông quả thật phi thường.

Sau đó, ba người họ cảm thấy rất vui mừng, thực lực của Vũ Chiến Thiên càng mạnh thì cơ hội chiến thắng trước Trần Gia Bảo càng cao!

Chương 779

Chương 779

Trên trực thăng, Phụng Minh Luân cũng vui mừng đến phát điên: "Vũ Chiến Thiên xứng đáng là một cao thủ kỳ cựu của Hòa Bình, ông ấy mới ra tay đã thấy không tầm thường. Khó trách ông nhất quyết muốn mời Vũ Chiến Thiên tới. Thực lực của ông ta thực sự rất đáng nể phục."

"Còn phải nói nữa à. Dù sao ông ta cũng là Vũ Chiến Thiên, người đã để lại tên tuổi trong giới võ thuật Việt Nam 20 năm trước. Thực lực thiên phú của ông ta vốn đã không bình thường. Bốn người bọn họ hợp sức giết chết Trần Gia Bảo hoàn toàn không có chút khó khăn nào", Trịnh Thiên Thạch tự tin nói.

Bên dưới trực thăng, Vũ Chiến Thiên nở nụ cười tự đắc: "Trần Gia Bảo, chiêu thức 'đập đất thành tường' này của tôi không biết có lọt vào mắt cậu không?"

Trần Gia Bảo cong môi nói: "Chẳng qua cũng chỉ là chút tài mọn làm sao có thể xứng đặt ở trong mắt tôi?"

Nụ cười trên môi Vũ Chiến Thiên dần biến mất, và nói: "Một kẻ theo giúp việc mà cũng dám kiêu ngạo, nếu như vậy thì tôi sẽ không khách khí nữa, tôi sẽ cho cậu biết cái gì gọi là cao thủ cấp tông nhân' thực sự!"

Hai mươi năm trước Vũ Chiến Thiên hoành khắp giới võ đạo Hòa Bình này. Hai mươi năm sau tái xuất lại bị một người trẻ tuổi miệt thị, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được!

Vũ Chiến Thiên lạnh mặt hừ một tiếng, bất ngờ nhảy lên cao hơn mười mét, bầu trời đầy sao thành nền cho ông ta. Ông ta hét lớn, nắm tay thành quyền đánh thẳng về phía Trần Gia Bảo!

Nội lực được phóng thích ra ngoài, kình khí bao quanh nắm đấm mãnh liệt như từ trên trời giáng xuống!

Mà lúc này, Phục Kình, Phục Hàn và Nhạc Kim Luân cũng đồng loạt xông lên.

Bọn họ cứ như thương lượng trước, không hẹn mà cùng nhằm thẳng Trần Gia Bảo phác tới, hơn nữa toàn bộ đều dùng toàn lực, kéo khí thế lên tới đỉnh điểm.

Bốn tông sư từ bốn phương hướng khác nhau, dùng các chiêu thức khác nhau đồng thời vọt tới, thề muốn để Trần Gia Bảo nạp mạng tại đây!

Lần này tuyệt đối là tình huống hung hiểm nhất Trần Gia Bảo gặp phải từ khi xuống núi đến giờ, nhưng anh hoàn toàn không kinh hoảng, đứng vững tại chỗ bình tĩnh vô cùng, thậm chí còn có thể nhìn ra vẻ ngạo nghễ của anh.

Tông sự Phục Hàn luyện thể cách Trần Gia Bảo gần nhất, cũng là người đầu tiên vọt tới cạnh anh. Nắm tay to lớn nhắm thẳng lưng Trần Gia Bảo đập tới.

"Đến đúng lúc lắm!" Trần Gia Bảo không trốn không tránh, dùng một chiêu vô cực hóa giải lực đánh vào của Phục Hàn, nháy mắt bắt lấy nắm tay Phục Hàn mạnh mẽ ném thẳng tới trước.

Phục Hàn to con như quái vật trong tay Trần Gia Bảo lại nhẹ nhàng như đứa trẻ con ba tuổi. Dễ dàng bị anh vung lên phía trên, cũng đón thẳng một đấm đầy kình lực của Vũ Chiến Thiên, chắn oan một chiêu cho Trần Gia Bảo.

Phục Hàn ở giữa không trung gào lên một tiếng, tiếp tục bay ra một đoạn.

Vũ Chiến Thiên thoáng cau mày, ông ta đang ở giữa không trung không có điểm tựa để mượn lực, nhưng dù sao cũng là tông sư lão thành tung hoành giới võ nhiều năm, mạnh mẽ điều một luồng chân khí lên, lần thứ hai bay tới đánh về phía Trần Gia Bảo, uy lực thậm chí còn lớn hơn lần đầu nhiều!

Gần như đồng thời, thân hình mạnh mẽ của Phục Kình kề sát bên người Trần Gia Bảo, dao găm trong tay mang theo kình khí tựa kiếm dài ba mét đâm thẳng tới.

“Không có Phục Hàn làm khiên, ai cho ông lá gan dám ra tay với tôi?” Trần Gia Bảo quát khẽ một tiếng đầy ngông cuồng, vươn ngón tay búng lên thân dao găm của Phục Kình.

Một tiếng “keng” giòn tan vang lên, Phục Kình cảm nhận được một lực mạnh mẽ chạy dọc thân dao khiến thanh dao găm cứng rắn này suýt không chịu đựng nổi. Đáy lòng tràn ra sợ hãi, ông ta quyết đoán không đánh trúng lập tức lui lại phía sau, kéo giãn khoảng cách với Trần Gia Bảo, trước bảo vệ sự an toàn của bản thân rồi tính tiếp.

Trần Gia Bảo vốn định đuổi theo làm Phục Hàn trọng thương, lại bỗng rùng mình một cái, cảm thấy nguy hiểm đánh úp từ sau lưng.

Ánh trăng chiếu tỏ một thanh nhuyễn kiếm chém xuống sau lưng Trần Gia Bảo, mũi kiếm sinh kiếm ảnh như tỏa sáng, vẽ ra một vệt hình trăng khuyết.

Chương 780

Chương 780

Ánh trăng lộng lẫy lại ẩn giấu sát khí.

Chỉ một thoáng do dự đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất truy theo Phục Kình, Trần Gia Bảo khẽ than một tiếng, bước chân vừa chuyển đã xoay người lại, không trốn mà đón ánh trăng phi lên không, một đấm đánh tan quầng sáng bạc lộ ra thanh kiếm mềm ẩn bên trong, chiêu thức đơn giản lại thô bạo cực kỳ.

Chỉ thấy anh vươn hai ngón tay đón hướng mũi kiếm đang xông tới, định dùng tay không đón đỡ mũi kiếm bén nhọn, dùng da thịt chống lại kim loại.

Nhạc Kim Luân giật mình, tuy rất muốn dùng kiếm chém chết Trần Gia Bảo, nhưng cũng biết bản thân tu tập thiên về tốc độ, tu vi lúc này mới tới "Tông sư sơ kỳ", hoàn toàn không có cách nào cứng đối cứng với Trần Gia Bảo. Nếu thật sự bị Trần Gia Bảo đón được mũi kiếm thì e là hậu quả khó lường.

Suy nghĩ bay qua rất nhanh, Nhạc Kim Luân cắn răng thu mạnh kiếm về, sau đó cấp tốc lui lại, kéo giãn khoảng cách với Trần Gia Bảo.

Mà Trần Gia Bảo lại hoàn toàn không ngừng lại, tay phải khẽ hướng lên, bấm tay bắn ra.

"Xoẹt"

Kiếm khí sắc bén mạnh mẽ phá rách không khí, đón đánh kình quyền của Vũ Chiến Thiên phát ra tiếng nổ mạnh. Kiếm khí và quyền kình đều cùng tiêu tán, lại khiến không khí lãng ra từng đợt gió mạnh bắn tóe khắp bốn phía!

Đây vẫn là kiếm khí Trần Gia Bảo bắn ra sau khi đã so chiêu với Phục Hàn, Phục Kình và Nhạc Kim Luân, tính ra chỉ bằng bảy phần công lực lúc thường, không dùng tới toàn lực. Nếu

không kiếm khí này chắc chắn xông phá kình khí do Vũ Chiến Thiên tạo ra, cắt thẳng về phía ông ta.

Chợt một tiếng "Rầm" vang lên. Phục Hàn vừa chắn thay Trần Gia Bảo một quyền kình lúc này mới rơi hẳn xuống đất. Nhưng người này lại lập tức bật dậy ngay, trông có vẻ cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Vũ Chiến Thiên nhẹ nhàng đáp xuống đất, tuy vẻ ngoài vẫn đạm nhiên không đổi nhưng trong lòng lại hoảng sợ vô cùng.

Vừa rồi là lần đầu Trần Gia Bảo ra tay, lại cùng lúc chống lại sự tấn công của bốn tông sư tên tuổi liên thủ. Bọn họ vốn cho rằng dù không giết được người này thì ít ra có thể làm đối phương bị thương nặng.

Lại không ngờ bốn người liên thủ lại vẫn không thương tới đối phương mảy may, ngược lại còn khiến Phục Hàn suýt bị thương nặng.

Vũ Chiến Thiên đã hơn hai mươi năm không xuất hiện ở giới võ, hôm nay vừa xuống núi, trong lòng vốn âm thầm nghĩ lại lần nữa nổi danh giới võ đạo của tỉnh Hòa Bình. Lại không nghĩ tới trận chiến đầu tiên đã gặp phải quái thai Trần Gia Bảo, đáy lòng khiếp sợ không nói lên lời.

Trần Gia Bảo lúc này chợt có động tác, không đợi bốn người ra tay, giành trước cơ hội đâm thẳng tới chỗ Phục Kình.

Chọn tấn công Phục Kình là vì tông sư Phục Hàn luyện thể nên cơ thể rắn chắc vô cùng, khó có thể trong thời gian ngắn giết chết ông ta. Mà Nhạc Kim Luân tốc độ quá nhanh, muốn bắt được và đánh thương ông ta cũng khó. Còn Vũ Chiến Thiên lại là người có tu vi mạnh nhất trong bốn người, thêm nữa vừa mới vào trận, chân khí tương đương dồi dào. Trong thời gian ngắn cũng không thể giải quyết ông ta được.

Loại trừ xong cũng chỉ còn Phục Kình, chẳng những là người đầu tiên lên tràng đấu, thể lực đã tiêu hao nhiều, hơn nữa đã bị thương, hiện tại là yếu nhất trong bốn người này.

Phục Kình vừa đứng vững lại thì bỗng thấy Trần Gia Bảo vọt tới đây, lập tức tái mặt, sau đó tức giận vô cùng.

Ông ta hiểu lý do Trần Gia Bảo lựa chọn bản thân, nhưng ông ta thân là tông sư, sát thủ trong top 5 bảng sát thủ Phong Nhất,

khách quen của lệnh truy nã cấp S toàn cầu, vậy mà bây giờ lại bị Trần Gia Bảo xem như "gà ốm" mà bắt nạt, đúng là buồn cười!

Tượng đất còn biết phát giận, huống chi là tông sư cao thượng được người khác sùng bái suốt bấy lâu?

Ánh mắt Phục Kình lóe tia sáng lạnh, thấy Trần Gia Bảo xông tới thì không né tránh mà dũng cảm đón lên.

Vũ Chiến Thiên giật thót, dậm chân hét: "Đồ ngu, Phục Kình chỉ là Tông sư sơ kỳ sao có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo? Mọi người mau cùng lên, cần phải làm Trần Gia Bảo để mạng lại!"

Vũ Chiến Thiên, Nhạc Kim Luân và Phục Hàn cũng lao vút về phía Trần Gia Bảo.

Ngay khi Trần Gia Bảo chuẩn bị đấu với Phục Kình, Phục Kình chợt nở nụ cười âm u, trong tay nắm một viên tròn nhỏ màu đen không rõ ở đâu ra, năm ngón tay siết chặt bóp nát.

"Phốc" một tiếng nhỏ, quanh người ông ta lập tức tràn ra một đoàn khói đen đặc, bao phủ cả bản thân lẫn Trần Gia Bảo vào trong.

Phục Hàn vui vẻ vội đứng lại, đồng thời cao giọng nói: "Ngài Thiên, anh Thanh, mau dừng lại. Đây là khói độc do anh trai tôi đặc chế, trừ khi có thuốc giải, bằng không chỉ cần hít vào một chút thôi sẽ bị khí độc ăn mòn đến tim mà chết. Cho dù là cao thủ cấp tông sư cũng không tránh được."

Chương 781

Chương 781

Vũ Chiến Thiên và Nhạc Kim Luân giật mình dừng bước, tốc độ của Nhạc Kim Luân quá nhanh nên đã tới rất gần khói đen, thiếu một chút đã vọt thẳng vào. Anh ta sợ toát mồ hôi lạnh, luống cuống lùi lại thật xa.

Trong khói độc yên tĩnh không có tiếng động.

Toàn bộ nơi này chợt im ắng xuống, vô cùng kì quái.

Vũ Chiến Thiên cau mày nói: "Cậu xác định chỉ cần hít phải khói độc thì ngay cả cấp tông sư đều chết à?"

Cao thủ cấp tông sư đã hoàn toàn siêu việt người thường, cho dù trúng độc cũng có thể mạnh mẽ chặn lại một thời gian.

"Tôi đảm bảo!" Phục Hàn chắc chắn nói: "Anh trai tôi chính là sát thủ đứng hạng năm của Thiên Lang bảng. Ngoại trừ chiêu thức khó lường thì độc dược đặc chế cũng là một trong những thứ giúp anh ấy ám sát thành công. Thứ này rất hiểm độc khó phòn, anh tôi từng dùng khói độc giết chết một vị cao thủ tông sư hậu kì ở Hà Nội. Tính tới bây giờ, toàn thế giới chỉ có anh ấy mới giải được loại độc này."

"Ngay cả tông sư hậu kỳ cũng bị độc chết?" Vũ Chiến Thiên và Nhạc Kim Luân đều lộ vẻ giật mình, lần thứ hai lui thêm mấy bước, vô cùng kiêng kị làn khói đen kia.

Vũ Chiến Thiên nhìn khói độc chằm chằm không chớp mắt: "Nói như vậy, Trần Gia Bảo ở trong khói độc lâu thế chắc chết rồi chứ?"

"Chắc chắn phải chết!" Phục Hàn khẳng định, xoa lòng bàn tay đầy hưng phấn.

"Thế thì tốt." Nhạc Kim Luân nhẹ nhàng thở phào, Trần Gia Bảo quá mạnh, có thể bị độc chết ở trong khói độc xác thực đỡ

hao tâm tổn sức nhiều.

Bỗng trong lớp khói dày đặc truyền tới tiếng rên la thảm thiết, tựa như muốn xác thực lời của Phục Hàn vậy.

“Thế nào? Tôi nói Trần Gia Bảo chết chắc mà…” Phục Hàn chưa nói xong lại chợt đờ ra. Lúc này ông ta mới nhận ra tiếng hét vừa rồi không phải giọng của Trần Gia Bảo.

Đáy lòng chợt dâng lên dự cảm xấu.

Ngay sau đó, từ trong làn khói đen dày đặc có một bóng người bay ra.

Không, nói chính xác hơn là bị Trần Gia Bảo đạp văng ra.

Phục Kình nằm ngửa trên mặt đất, trước ngực có một lỗ máu đỏ tươi không ngừng trào máu, có thể nhận rõ là vết kiếm khí xỏ xuyên, người đã chết.

Kết quả không lường được khiến mấy người Vũ Chiến Thiên đều ngây ra.

Phục Hàn ngửa đầu rống lên, hai mắt đỏ đậm, phẫn hận tột cùng.

Trái với Phục Hàn giận dữ, Vũ Chiến Thiên và Nhạc Kim Luân chỉ nhìn chằm chằm khói độc không rời, hi vọng Trần Gia Bảo trúng độc mà chết.

Nhưng bọn họ lại thất vọng rồi.

Trần Gia Bảo chắp tay sau lưng bước khỏi khu vực bị khói đen bao phủ, liếc nhìn thi thể Phục Kình bĩu môi: “Chẳng những dám dùng độc với tôi lại còn cho rằng có thể độc chết tôi nên đứng im không nhúc nhích. Không ngờ tôi từ nhỏ đã bách độc bất xâm đúng không?”

Trần Gia Bảo bách độc bất xâm?

Vũ Chiến Thiên và Nhạc Kim Luân càng thêm đề phòng. Vốn tưởng vũ lực của người trước mặt đã đủ trái ý trời lắm rồi, không ngờ còn có thể chất bách độc bất xâm. Người này còn là người sao?

“Nếu không trừ người này, sau ắt thành họa lớn!” Ý muốn giết người trong lòng Vũ Chiến Thiên càng nặng.

Phục Hàn chợt tức giận gầm lớn, cả người như một cái xe tăng to lớn nhắm thẳng tới Trần Gia Bảo, muốn báo thù cho Phục Kình.

Nhạc Kim Luân theo sát sau lưng Phục Hàn, muốn phục chế lại chiến thuật của Phục Kình, bản thân chỉ phụ trách tấn công, dùng Phục Hàn làm khiên chắn thương tổn.

Trần Gia Bảo gác tay trái sau lưng, tay phải miết kiếm quyết, nhìn huyệt Thiên Trung của Phục Hàn đã bắt đầu chảy máu thì nói: “Kiếm tiên di chiêu, lấy mạng chó của mày!”

Chương 782

Chương 782

Chỉ một chiêu, quyết định sinh tử!

Một chiêu đã lấy tính mạng của Phục Hưng?

Trên trực thăng, đầu tiên là Phụng Minh Luân nhíu mày, rồi lập tức khinh miệt hừ một tiếng.

Phục Hưng là ai, đây đường đường là tông sư khổ luyện ngoại công, một thân mình đồng da sắt đao thương cũng không đánh được, không từ mà biệt, trong quá trình chiến đấu ác liệt vừa rồi, Trần Gia Bảo không cân nhắc thế kiếm mà đánh vào người Phục Hưng, không biện pháp mà tạo thành tổn thương thực chất với Phục Hưng.

Huống chi, hiện tại Phục Hưng đang tức giận, nên tuyệt đối sẽ bạo phát uy lực rất lớn, mà nói Trần Gia Bảo dùng một chiêu đã lấy đi tính mạng của Phục Hưng, chẳng phải là người ngốc nói mê sao?

Cho nên, Phụng Minh Luân vốn cũng không tin tưởng Trần Gia Bảo có năng lực như thế, còn "Kiếm tiên di chiêu" của Trần Gia Bảo, thì cũng chỉ là loè thiên hạ mà thôi.

"Trên đời này kiếm tiên từ đâu tới, làm sao lại có kiếm tiên di chiêu? Dù thật sự có kiếm tiên, vậy nó sẽ bác đại tinh thâm cỡ nào, nên tuyệt đối không phải thứ mà người quá trẻ tuổi như Trần Gia Bảo có thể học được."

Nghĩ tới đây, Phụng Minh Luân không khách khí trào cười rộ lên, nói: "Trần Gia Bảo không ngốc, lại là kiếm tiên di chiêu, anh ta sẽ không cho mình là truyền nhân của kiếm tiên thật chứ, nực cười, thực sự là nực cười."

Trịnh Thiên Thạch cũng cười nói: "Tuy thực lực của Trần Gia Bảo xác thực rất mạnh, thế nhưng, trên thế giới này, tuyệt đối

không kiếm tiên, cũng tuyệt đối không kiếm tiên di chiêu, tôi đoán là Trần Gia Bảo chỉ đang phô trương thanh thế ảo mà thôi.”

Trên trực thăng, Vũ Chiến Thiên cũng lộ vẻ mặt khinh thường, nói: “Kiếm tiên di chiêu? Vũ Chiến Thiên tôi đã tung hoành thiên hạ vài chục năm, tự nhận là kiến thức rộng rãi, nhưng xưa nay chưa từng nghe nói trên cái thế giới này còn có sự tồn tại của “Kiếm tiên”, Trần Gia Bảo, anh đừng tưởng rằng nói ra danh tiếng của “Kiếm tiên”, là có thể kiềm chế chúng tôi, hôm nay, Vũ Chiến Thiên tôi thề phải đưa chém giết anh ở chỗ này!”

Trần Gia Bảo nhàn nhạt liếc Vũ Chiến Thiên, anh nói: “Thế giới này rất lớn, cũng rất kỳ diệu, bất kể là ai, chỉ cần không đắc đạo ngộ đạo chân chính, thì sẽ không bao giờ có thể chạm tới chân tướng của thế giới này. Cho nên, ông chưa thấy qua, cũng không nghĩa là trên thế giới này không, hôm nay ông rất may mắn, tôi sẽ dùng kiếm tiên di chiêu – thiên địa nhân tam kiếm chi trảm nhân kiếm chân chính, trước hết giết Phục Hưng tông sư khổ luyện, rồi lại chém Vũ Chiến Thiên tông sư trung kỳ!”

Trước hết giết Phục Hưng, rồi lại chém Vũ Chiến Thiên, cách ăn nói ngang ngược này không thể chối cãi!!

Nếu như là người khác nói, Vũ Chiến Thiên nhất định sẽ cười to vì đối phương không biết tự lượng sức mình, nhưng đối mặt với Trần Gia Bảo thần kỳ như quái thai, Vũ Chiến Thiên muốn cười mà không cười nổi, ông ta lại có một dự cảm bất tường.

Chỉ có vẻ mặt Nhạc Kim Luân thay đổi, ông ta đột nhiên nghĩ tới một việc, Trần Gia Bảo vốn nhằm về phía ông ta, chợt dừng bước lại, vẻ mặt ông ta hiện lên vẻ kinh khủng.

Trong sự tức giận, Phục Hưn, vẫn còn đang phóng về phía Trần Gia Bảo, thân thể cao lớn giống như xe tăng hình người, đủ để cho bất cứ ai cảm thấy áp bức mạnh mẽ, ông ta cách Trần Gia Bảo chưa đầy năm mét!

Trong mắt Trần Gia Bảo không để ý tới ông ta, anh hít sâu một hơi, nói: “Hôm nay, tôi dùng kiếm tiên di chiêu, thiên địa nhân tam kiếm chi trảm nhân kiếm chân chính, để cho mấy người

hiểu rõ, ngăn cản trước mặt Trần Gia Bảo tôi là ngu si cỡ nào!"

Dứt lời, một tay Trần Gia Bảo chỉ lên trời, trên ngón kiếm đột nhiên xuất hiện một kiếm khí màu đỏ ba mét, quanh thân anh có sấm sét quấn quanh, tiếng "Đùng" vang lên, như ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, xung quanh thậm chí còn mạnh hơn!

Vũ Chiến Thiên khẽ nhíu mày, ông ta tung hoành thiên hạ mấy chục năm qua, đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại thế kiếm sấm sét màu đỏ kỳ quái này, lẽ nào, đây thật là kiếm tiên di lưu chi học?

Trong lòng Vũ Chiến Thiên dâng lên một dự cảm khó hiểu, Vũ Chiến Thiên hô lớn: "Nhạc tiên sinh, chỉ bằng vào Phục Hưng thì không phải đối thủ của Trần Gia Bảo, ba người chúng ta cùng tiến lên, mới có cơ hội chém giết Trần Gia Bảo ở chỗ này!"

Chương 783

Chương 783

Dứt lời, dưới chân Vũ Chiến Thiên chạm xuống đất, cả người đã phóng về phía Trần Gia Bảo, nhưng khóe mắt liếc qua lại thấy Nhạc Kim Luân đứng tại chỗ không nhúc nhích, ông ta không khỏi ngạc nhiên.

Sắc mặt Nhạc Kim Luân rất khó nhìn, bởi vì ông ta đã nghĩ ra, ông ta từng nghe Bùi Thanh Phong nói qua, lúc Vân Bá Hùng với "Song chưởng vô địch" đã bại bởi Trần Gia Bảo trước đây, là thua ở một chiêu "Chém người kiếm", ngay cả cánh tay cũng bị trảm mất.

Nếu "Chém người kiếm" thực sự là kiếm tiên di chiêu, vậy uy lực kia tuyệt đối không giống như bình thường, Nhạc Kim Luân không dám đi lên tiếp xúc, cho nên ông ta chẳng những không xông lên cùng Vũ Chiến Thiên nhau, mà chỉ đợi tại chỗ, sống chết mặc bây.

Vũ Chiến Thiên khẽ nhíu mày, trong mắt ông ta lóe lên vẻ khinh bỉ, rồi thân hình như gió mà đi về phía Trần Gia Bảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, đối mặt với Phục Hưng đang cuồng bạo mà đến, Trần Gia Bảo di động.

Trong mắt mọi người, Trần Gia Bảo nện mạnh chân xuống đất, nhất thời, người đã như mũi tên rời cung lao tới, không phải, nói đúng ra là mũi tên màu đỏ rời cung.

Dù sao Phục Hưng cũng là tông sư, hai mắt ông ta đỏ đậm hét lớn một tiếng, nắm đấm to như cái chậu rửa mặt đập vào đầu Trần Gia Bảo, gây ra tiếng gió gào thét, ngay cả Nhạc Kim Luân cách mười mét cũng bị nắm đấm này xet qua mặt.

Nhưng, nắm đấm dù có uy lực đến đâu thì cuối cùng vẫn là thủ đoạn của con người, ở trước mặt kiếm tiên di chiêu, nó giống

như ánh sáng của đom đóm, khó có thể đọ sức với ánh trăng sáng.

Trần Gia Bảo sử dụng "Niêm" tự quyết, nhẹ nhàng vỗ bàn tay trái của mình lên nắm đấm của Phục Hưng, nắm đấm của Phục Hưng nhất thời bị chệch hướng, thân thể không giữ được cân bằng, suýt chút nữa ngã về phía trước.

Mà kiếm trong tay Trần Gia Bảo, thế kiếm màu đỏ vẫn sắc bén như cũ!

Sau một khắc, kiếm khí màu đỏ quấn vòng quanh sức mạnh sấm sét, đánh vào huyệt Thiên Trung đang rướm máu của Phục Hưng trong nháy mắt.

Nhất thời, đám người Nhạc Kim Luân, Phụng Minh Luân và Trịnh Thiên Thạch hơi cau mày, tất cả đều nhìn về phía Phục Hưng, họ muốn nhìn xem đến tột cùng "Kiếm tiên di chiêu" trong miệng Trần Gia Bảo sẽ có bao nhiêu uy lực.

Nhưng, thế kiếm màu đỏ của Trần Gia Bảo, chỉ là dừng ở ngực Phục Hưng, mà không đâm vào.

Đám người Vũ Chiến Thiên, Nhạc Kim Luân đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra, "Kiếm tiên di chiêu" trong miệng Trần Gia Bảo cũng không gì hơn, ngay cả thân thể Phục Hưng cũng không đâm được.

Phục Hưng cảm thấy huyệt Thiên Trung hơi đau xót, đầu tiên ông ta hoảng sợ, rồi lập tức cười ha ha, nói: "Đây chính là kiếm tiên di chiêu của anh, đúng là chuyện cười."

"Đáng tiếc, nhưng ông đã chết vì chuyện cười."

Trần Gia Bảo vừa dứt lời, đột nhiên, chỉ nghe một tiếng "Phụt", một thế kiếm màu đỏ cuồng bạo như hủy trời diệt đất, xỏ xuyên qua ngực Phục Hưng!

Đường đường là tông sư khổ luyện ngoại công với thân thể đao thương không thể đâm vào, vẻ mặt Phục Hưng kinh hãi ngạc nhiên, ông ta kêu thảm thiết, rồi một tiếng "Ầm ầm" vang lên, nằm thẳng trên mặt đất, trên ngực xuất hiện một lỗ máu to bằng cái bát, máu đỏ chảy ròng ròng, chết không thể chết lại.

Nhạc Kim Luân, Phụng Minh Luân và Trịnh Thiên Thạch đều chấn kinh, Vũ Chiến Thiên đột ngột dừng lại giữa chừng với vẻ mặt kinh hãi.

Một thế kiếm màu đỏ của Trần Gia Bảo chẳng những phá công phu khổ luyện ngoại công của Phục Hưng, mà còn trực tiếp xuyên thẳng qua lồng ngực ông ta, nếu không phải tận mắt chứng kiến loại chuyện này, đánh chết bọn họ cũng không tin.

"Lẽ nào cái vừa rồi mà Trần Gia Bảo thi triển, là "Kiếm tiên di chiêu" thật? Trên thế giới này, thật sự có kiếm tiên?" Trong lòng Vũ Chiến Thiên nổi lên sóng to gió lớn, cảm thấy tam quan mình như bị trùng kích.

Trong lúc Nhạc Kim Luân đang kinh ngạc, ông ta thầm thở phào nhẹ nhõm, dựa theo uy lực của thế kiếm màu đỏ Trần Gia Bảo phóng ra để giết Phục Hưng trong nháy mắt vừa rồi mà xem, nếu ông ta tùy tiện xông lên, thì nói không chừng sẽ bị vạ lây người vô tội.

"Thảo nào ngay cả Vân Bá Hùng có "Song chưởng vô địch" cũng bị một kiếm của Trần Gia Bảo chặt đứt cánh tay, "Chém người kiếm" quả nhiên là kiếm tiên đáng học, ngay cả mình xem mà tim đập nhanh không ngớt, Trần Gia Bảo còn trẻ tuổi mà chẳng những tu vi cao thâm, hơn nữa còn có võ học với uy lực mạnh mẽ như vậy. Đợi thêm mười mấy hai mươi năm nữa, thì toàn bộ Việt Nam còn có người nào là đối thủ của Trần Gia Bảo?" Trong lòng Nhạc Kim Luân chấn động.

Chương 784

Chương 784

Trên trực thăng, Phụng Minh Luân há hốc miệng kinh ngạc, ánh mắt lộ ra vẻ mặt kinh khủng, anh ta khó có thể tin nói: "Phục Hưng là tông sư khổ luyện đấy, ít ngày trước tôi còn đích thân thử nghiệm, dùng sa mạc chi ưng với đường kính lớn nhưng vẫn không có biện pháp gây ra một chút xíu tổn thương trên người Phục Hưng, bây giờ Phục Hưng lại bị một chiêu của Trần Gia Bảo giết trong nháy mắt, lẽ nào chiêu kiếm vừa rồi Trần Gia Bảo thi triển là kiếm tiên thật, thế chẳng phải Trần Gia Bảo là truyền nhân của kiếm tiên sao? Mẹ kiếp, cái thứ đặc biệt này làm sao chơi được?"

Vẻ mặt Trịnh Thiên Thạch cũng nghiêm trọng, nói: "Uy lực của chiêu này xác thực rất khủng bố, tuy nhiên anh có phát hiện ra không, huyệt Thiên Trung của Phục Hưng đã bị tổn thương từ trước, bây giờ lại bị một kiếm của Trần Gia Bảo giết trong nháy mắt, cũng không phải là không thể hiểu được, tuy nhiên nói thật ra, chiêu kiếm mà Trần Gia Bảo thi triển, vượt xa bất kỳ võ học nào tôi từng thấy, nếu nhà họ Phương có thể có "Kiếm tiên di học" này, thì sự cải thiện trong tương lai của gia tộc kia sẽ rất lớn, thậm chí, từ nay về sau nhà họ Phương sẽ gia tộc đứng đầu trong giới võ đạo không phải là việc gì khó."

Phụng Minh Luân kinh ngạc nói: "Ông Thạch, ý của ông là…"

Trịnh Thiên Thạch không nói chuyện, nhưng trong mắt của ông ta hiện lên vẻ t tham lam.

Bên dưới trực thăng, sau khi Phục Hưng bị giết trong nháy mắt, Trần Gia Bảo ngạo nghễ đứng lên, trên đầu ngón tay phải vẫn ngưng tụ thế kiếm màu đỏ như cũ, sấm sét quanh thân phát ra tiếng "Đùng".

Chỉ là sắc mặt anh tái nhợt hơn vừa rồi vài phần, hiển nhiên, mặc dù thực lực bây giờ của Trần Gia Bảo đã gần đến vô hạn "Tông sư hậu kỳ", nhưng muốn thi triển "Chém người kiếm" đồng thời liên tục duy trì ngưng tụ nó, cũng không phải là một chuyện rất dễ dàng.

Hơn nữa, vừa rồi tuy anh chém giết Phục Hưng rất thuận lợi, thế nhưng Trần Gia Bảo mình cũng không nghĩ tới, lực công phá của "Chém người kiếm" lại khủng bố đến mức độ này.

Vốn Trần Gia Bảo không dám hứa chắc "Chém người kiếm" nhất định có thể phá được đao thương bất nhập mình đồng da sắt của Phục Hưng không, cho nên anh mới dùng thế kiếm tiến hành công kích huyệt Thiên Trung của Phục Hưng trước, đợi huyệt Thiên Trung bắt đầu rướm máu và lộ ra kẽ hở, anh mới bắt đầu yên tâm sử dụng "Chém người kiếm" để ra đòn chí mạng.

Thế nhưng anh không nghĩ tới "Chém người kiếm" chẳng những dễ dàng phá vỡ huyệt Thiên Trung, mà còn trực tiếp đâm xuyên thân thể của Phục Hưng, như thể mình đồng da sắt của Phục Hưng yếu đuối không khác gì vải bố.

"Không hổ là "Kiếm tiên di chiêu", chiêu thức này làm ngay cả cường giả truyền kỳ Liễu Tùy Phong cũng kiêng kỵ, uy lực của nó quả nhiên rất khủng bố, sớm biết vậy, ngay từ đầu đã dùng "Chém người kiếm"

giết Phục Hưng trong nháy mắt thì tốt rồi." Trần Gia Bảo lắc đầu, âm thầm ảo não mình lãng phí thời gian.

Đột nhiên, hai người Vũ Chiến Thiên và Nhạc Kim Luân đồng loạt lui về phía sau một bước, dù hai người bọn họ là cường giả cấp tông sư, thì khi cảm thấy được trên thế kiếm màu đỏ của Trần Gia Bảo phát tán khí tức cuồng bạo, vẫn có cảm giác hồi hộp.

Sau một khắc, Trần Gia Bảo nhìn về phía hai người bọn họ với vẻ mặt bỡ nghỡ, kiêu ngạo mà nói: ""Chém người kiếm" là không ngừng chém người, chém hết suy nghĩ bất bình trong lòng, tôi nói rồi, bằng vào chém người kiếm của tôi, tôi sẽ cho mấy người biết người ngăn cản ở trước mặt tôi là người ngu si cỡ nào, kế tiếp, Vũ Chiến Thiên!"

Con ngươi Vũ Chiến Thiên bỗng nhiên mở rộng!

Trần Gia Bảo vừa lần lượt giết chết hai cường giả lớn Phục Kình cùng Phục Hưng, hiện tại anh tuyên bố muốn trảm Vũ Chiến Thiên dưới kiếm lần thứ hai.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Kim Luân nhìn thấy nhân vật có phách khí vô song như vậy, trong lòng ông ta thầm kinh hãi: "Bốn người liên thủ cũng không thể chém giết Trần Gia Bảo, hiện tại chỉ còn lại có mình và Vũ Chiến Thiên, tình hình ngày càng không ổn, sau trận chiến này, chỉ sợ danh tiếng của Trần Gia Bảo sẽ vang vọng toàn bộ giới võ đạo, ai da, hy vọng về sau Bùi Thanh Phong có thể nghĩ ra biện pháp đối phó với quái vật Trần Gia Bảo này, không đến mức làm cho vô số đàn ông trong tỉnh Thanh Hóa đều cúi đầu xưng thần với Trần Gia Bảo."

Không chỉ Nhạc Kim Luân, ngay cả Phụng Minh Luân và Trịnh Thiên Thạch trên trực thăng cũng bị sốc trước sự ngạo mạn của Trần Gia Bảo.

Chỉ là, bọn họ rất rõ ràng, Trần Gia Bảo hoàn toàn có tư cách kiêu ngạo cuồng ngạo.

Bên dưới trực thăng, đối mặt với Trần Gia Bảo đầy sát ý lạnh thấu xương, chân mày Vũ Chiến Thiên dựng lên, ông ta trầm giọng nói: "Hai mươi năm trước, khi tôi tung hoành thiên hạ, anh còn chưa ra đời đâu, mặc dù thực lực của anh vượt trội, nhưng theo tôi nhìn, anh nhiều lắm chỉ có thể miễn cưỡng thắng tôi một bậc, mà dù tôi không phải là đối thủ của anh, nhưng tôi muốn phải rời khỏi nơi này vẫn dễ như trở bàn tay, anh muốn giết tôi, quá kiêu ngạo rồi."

Chương 785

Chương 785

Vũ Chiến Thiên nói không thành vấn đề, vì ông ta là tông sư, quay lại như rồng, nên dù Trần Gia Bảo có thể đánh bại ông ta, nhưng muốn giết chết ông ta lại không phải một chuyện dễ dàng.

Sát ý Trần Gia Bảo vẫn lạnh thấu xương như trước, hào quang thế kiếm sấm sét màu đỏ trên ngón tay phải phát tán khí tức càng thêm cuồng bạo, anh nói: "Hai mươi năm trước, quả thực có ông không có tôi, nhưng từ nay về sau, trên đời chỉ có tôi."

"Thằng nhãi ranh cuồng vọng!" Vũ Chiến Thiên hừ lạnh, hai chân hơi tách ra, ông ta nói: "Anh đừng tưởng giết chết hai người Phục Hưng và Phục Kình, là có thể tự nhận mình vô địch thiên hạ, ở trước mặt tôi, Phục Hưng và Phục Kình vốn không tính là cái gì, Nhạc tiên sinh, hai ta cùng tiến lên, là tuyệt đối có thể chém giết Trần Gia Bảo ở chỗ này."

"Vu tiên sinh nói rất đúng, Vu tiên sinh tấn công ngay trước mặt, tôi sẽ phối hợp tác chiến tại mặt bên, hai ta liên thủ hợp tác, thì uy lực chắc chắn phải cao hơn hai anh em Phục Kình và Phục Hưng." Vẻ mặt Nhạc Kim Luân vẫn nhẹ nhàng như thường, như thể ông ta nắm chắc phần thắng, nhưng thực ra trong lòng ông ta đã rút lui rồi.

"Đã như vậy, vậy hãy dùng "Chém người kiếm" để nói chuyện."

Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, kiếm khí màu đỏ bỗng nhiên gây ra âm thanh sấm sét "Bùm bùm", đột nhiên, anh giẫm trên mặt đất, đi về phía Vũ Chiến Thiên.

Tốc độ của anh rất nhanh, có vẻ như sau khi thi triển "Chém người kiếm", uy lực của chiêu thức chẳng những tăng lên

nhiều, mà thậm chí ngay cả tốc độ cũng nhanh hơn trước không ít.

Trần Gia Bảo không có hứng thú suy đoán xem có phải "Kiếm tiên di học" này tăng lên không, vì hiện tại anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là giết người!

Hoàn toàn chém giết Vũ Chiến Thiên!

Nhạc Kim Luân khẽ nhíu mày, tốc độ của Trần Gia Bảo cực nhanh, thậm chí, còn còn có khuynh hướng hơi vượt qua ông ta, nên trong lòng ông ta càng kiêng kỵ đối với Trần Gia Bảo.

Đối mặt với Trần Gia Bảo như hủy trời diệt đất, hùng hổ mà đến, Vũ Chiến Thiên hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng, ông ta nói: "Tôi ẩn cư chuyên tâm tu luyện suốt hai mươi năm qua, há lại bị anh khinh thị?

Ngày hôm nay, tôi sẽ để anh biết một chút về thành quả chuyên tâm tu luyện của tôi trong hai mươi năm qua!"

Dứt lời, Vũ Chiến Thiên đạp mạng mặt đất, đột nhiên, một tiếng "Ầm ầm" vang lên rất lớn, sau đó toàn bộ mặt đất rung chuyển, giống như có động đất.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh phát hiện địa có cái gì không đúng ở sâu trong mặt đất dưới chân, vì phòng ngừa bất ngờ, nên anh không khỏi dừng bước giữa đường.

Mặt đất tiếp tục rung chuyển, thậm chí tần suất chấn động ngày càng tăng, trên mặt đất lại xuất hiện một vài vết nứt dài, giống như một trận động đất lớn.

Nhạc Kim Luân kinh hô: "Vu tiên sinh, chuyện gì đang xảy ra vậy, sao lại làm cho cả vùng rung chuyển, quả thực là thần kỳ."

Vũ Chiến Thiên cười ha ha, hăng hái nói: "Khi ra tay với hai người Phục Hưng trước đó, ông nghĩ tôi thật sự khoanh tay đứng nhìn sao? Sai, mười phần sai, tôi luôn lặng lẽ dồn kình khí của mình đến toàn bộ phía dưới mặt đất, nên trong lúc vô tình, dưới mặt đất đã hình thành một khí võng vô hình, mà chẳng những phạm vi của nó lớn, lại còn vô cùng sắc bén, cứng không phá nổi, một khi tôi phát động khí võng này, nó chính là thiên la địa võng chân chính, vậy dù có là cường giả tông sư, cũng tuyệt đối khó có thể mà chạy thoát!"

Trong lòng Nhạc Kim Luân kinh ngạc, Vũ Chiến Thiên lại giấu diếm được mọi người, vô thanh vô tức mà chuẩn bị xong để đối phó với Trần Gia Bảo, thảo nào Vũ Chiến Thiên có thể tung hoành trong giới võ đạo ở Hòa Bình hơn hai mươi năm trước, quả nhiên là tâm tư kín đáo.

Trên trực thăng, Phụng Minh Luân hưng phấn mà vỗ tay khen: "Thảo nào lão Thạch kiên trì muốn mời Vũ Chiến Thiên xuống núi, Vũ Chiến Thiên quả nhiên rất ghê gớm, có thiên la địa võng dưới mặt đất, thì dù Trần Gia Bảo có ba đầu sáu tay, cũng phải ngoan ngoãn bó tay chịu trói!"

Chương 786

Chương 786

Trịnh Thiên Thạch thoả mãn gật đầu, khóe miệng mỉm cười, ông ta nói: "Đó là tất nhiên, trong thế hệ của tôi, Vũ Chiến Thiên là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, hiện tại ông ta tái xuất giang hồ sau hai mươi năm ẩn cư, nên tất nhiên thực lực càng mạnh hơn, cứ chờ xem, nếu Vũ Chiến Thiên tự tin như vậy, tôi đây tin tưởng không bao lâu sau, Trần Gia Bảo sẽ bị bắt lại, đến lúc đó Trần Gia Bảo sống hay chết, tất cả do anh."

Phụng Minh Luân cười ha ha, anh ta như đã thấy cảnh Trần Gia Bảo quỳ xuống đất cầu xin mình tha thứ.

Bên dưới trực thăng, mặt đất vẫn đang liên tục rung động.

"Trần Gia Bảo, chịu chết đi!" Vũ Chiến Thiên hét lớn một tiếng, đột nhiên, chỉ nghe một tiếng "Ầm ầm"

vang lên, trong bán kính trăm mét, toàn bộ mặt đất sụp xuống trong nháy mắt.

Trong lúc Trần Gia Bảo kinh ngạc, cơ thể của anh rơi xuống vực.

Nhạc Kim Luân vui mừng khôn xiết, nói: "Vu tiên sinh quả nhiên rất giỏi…"

Ông ta quay đầu nhìn về phía Vũ Chiến Thiên, trong nháy mắt ngạc nhiên đến mức miệng đang nói khích lệ cũng hơi ngừng, chỉ thấy Vũ Chiến Thiên trước đó còn vô cùng đắc ý, thề phải chém giết Trần Gia Bảo lại nhanh chóng đi về phía xa trong nháy mắt xoay người.

Rõ ràng là Vũ Chiến Thiên định chạy trốn.

Vũ Chiến Thiên vốn không bày thiên la địa võng gì, không phải, chuẩn xác mà nói, trước đó đúng là ông ta đẩy kình khí của mình xuống dưới mặt đất, nhưng mục đích không phải là

vì giết chết Trần Gia Bảo, mà là vì khi vào tình huống bất lợi, nó có thể giữ chân Trần Gia Bảo, để ông ta tranh thủ trốn chạy thời gian.

Trong lòng giữ chân rất rõ ràng, dù giữ chân cùng hai người Nhạc Kim Luân, không phải, cho dù là cộng thêm Trịnh Thiên Thạch lên trực thăng, thì nhiều lắm chỉ có thể cả hai cùng bị thua thiệt với Trần Gia Bảo, ông ta xuống núi lần này chỉ là đến giúp chăm sóc Trịnh Thiên Thạch, không cần thiết liều mạng với Trần Gia Bảo, cho nên thấy tình thế không ổn, ông ta lập tức nhân cơ hội đào tẩu.

Nhạc Kim Luân sửng sốt, quả nhiên không tầm thường, ông ta còn chưa kịp phản ứng, Vũ Chiến Thiên đã bay xa hai mươi mét.

Trên trực thăng, tiếng cười của Phụng Minh Luân hơi ngừng, biểu hiện trên mặt nhất thời cứng ngắc, có làm sao anh ta cũng không nghĩ đến, Vũ Chiến Thiên vừa rồi còn hùng dũng oai vệ với khí thế bừng bừng, giờ lại làm ra loại chuyện như chạy trốn này.

Trịnh Thiên Thạch cũng sửng sốt, vẻ mặt ông ta vừa xấu hổ vừa cáu giận.

Đột nhiên, chỉ thấy từ dưới mặt đất sụp đổ, một đạo tiên như màu đỏ, đồng thời thế kiếm bị sấm sét quấn bên ngoài bắn ra.

Kiếm khí màu đỏ này có tốc độ thật nhanh, một quỹ đạo sáng lạng xẹt qua trời đêm, như thể có thể thanh tú tuyệt thiên dưới danh kiếm!

Đó chính là thế kiếm "Chém người kiếm" của Trần Gia Bảo, nó đuổi theo bóng lưng của Vũ Chiến Thiên ở phía xa.

Nhạc Kim Luân biến sắc, ông ta không do dự nữa, chân đạp đất, người đã vọt lên không trung theo hướng đối diện của Vũ Chiến Thiên, tốc độ còn nhanh hơn gấp đôi Vũ Chiến Thiên.

Mà ở bên kia, trong lòng Vũ Chiến Thiên vẫn cảm thấy may mắn vì sự quyết đoán của mình khi đối mặt với kẻ thù, đột nhiên lui lại như vậy, Trần Gia Bảo hẳn không nghĩ tới.

"Hai mươi năm ẩn cư tu luyện, không nghĩ tới vừa vừa xuống núi, lại đụng phải quái thai như Trần Gia Bảo, thực sự là ra quân bất lợi, hừ, đợi qua một thời gian ngắn, mình sẽ thương

lượng cùng Trịnh Thiên Thạch với nhau xem đối phó Trần Gia Bảo như thế nào, người này chưa trừ diệt, thì cuối cùng sẽ là họa lớn.”

Trong lòng Vũ Chiến Thiên đang thấy may mắn, đột nhiên, phía sau vang lên một tiếng “Phá không” dữ dội.

Trong lòng ông ta đột nhiên có một cảm giác nguy cấp mãnh liệt, Vũ Chiến Thiên quay đầu nhìn lại, con ngươi ông ta bỗng nhiên trợn to, chỉ thấy một thế kiếm màu đỏ mang theo uy lực của sấm sét xé trời mà đến!

Nó đến với tốc độ cực nhanh, nên Vũ Chiến Thiên đang ở trên không khó mà né được.

Trong khoảnh khắc sống chết, Vũ Chiến Thiên cắn răng, trong ánh mắt ông ta hiện lên vẻ dứt khoát, ông ta đột nhiên hét lớn một tiếng, khoanh hai tay trước ngực, một thứ giống như lá chắn chân khí thình lình xuất hiện.

“Đây đã là toàn bộ sức mạnh của tôi rồi, may màcòn kịp, nên có thể chống đỡ được của chém người kiếm Trần Gia Bảo…”

Vũ Chiến Thiên vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, “Chém người kiếm” đã xé trời mà ra, nó giống như phá vỡ băng tuyết, không hề cố sức mà dễ dàng xuyên thấu lá chắn, trực tiếp xỏ xuyên qua ngực của Vũ Chiến Thiên!

Chương 787

Chương 787

Thoáng chốc, máu đỏ bắn ra, Vũ Chiến Thiên từ giữa không trung rơi xuống, máu nhuộm đỏ cả mặt đất.

Một đại tông sư tung hoành trong giới võ đạo ở Hòa Bình hai mươi năm trước đã bị một kiếm của Trần Gia Bảo giết trong nháy mắt!

Đúng lúc này, Trần Gia Bảo nhảy lên từ trong hố lớn dưới mặt đất.

Anh hối hận mình đã để cho Nhạc Kim Luân trốn thoát, tiếp đó anh nhìn thi thể của Vũ Chiến Thiên từ xa xa, rồi ngẩng đầu nhìn trời, nhìn về phía trực thăng đang ở trên bầu trời, với tinh thần chiến đấu vẫn rất cao!

Trên máy bay trực thăng còn có một vị cường giả tông sư, hơn nữa thực lực của người này hơn Vũ Chiến Thiên một bậc.

Vẻ mặt của Trịnh Thiên Thạch trở nên u ám, mí mắt chớp, trong lòng ông ta rất rõ ràng, thực lực của ông ta cùng Vũ Chiến Thiên cũng chỉ sàn sàn nhau, ngay cả Vũ Chiến Thiên còn chết ở trên tay Trần Gia Bảo, hơn nữa còn bị một kiếm giết trong nháy mắt, vậy ông ta mà xuống phía dưới ứng chiến, thì hậu quả tuyệt đối cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Kiếm tiên di học, uy lực của nó quả nhiên kinh người.”

Vẻ mặt Trịnh Thiên Thạch lại sợ hãi và tham lam.

Sắc mặt Phụng Minh Luân cũng xấu xí, mất trăm cay nghìn đắng, thật vất vả mới tìm được bốn vị cường giả tông sư, lòng tràn ngập ý nghĩ có thể đánh chết Trần Gia Bảo ở chỗ này, nhưng nào nghĩ tới, ba vị bị giết, một vị đào tẩu, cái chiến tích này, quả thực là kinh thế hãi tục!

Khóe mắt Phụng Minh Luân co quắp, bệnh tâm thần nói: “Ghê tởm, Trần Gia Bảo quá lợi hại, đủ lão, lẽ nào hiện tại chúng ta cứ nhìn Trần Gia Bảo tiếp tục ung dung tự tại vậy sao?”

Trịnh Thiên Thạch hít sâu một hơi, hai mắt nhắm nghiền, nói: “Trở về đi, hiện tại khí thế của Trần Gia Bảo như bùng nổ, dù tôi xuống phía dưới, cũng không nhất định đánh bại anh ta, hiện tại chủ nhân đang bế quan đánh sâu vào “cảnh giới Truyền Kỳ”, đợi sau khi chủ nhân xuất quan, với tu vi vô cùng thâm hậu của anh ta, thì một Trần Gia Bảo, còn không phải là dễ như trở bàn tay?”

Phụng Minh Luân bất đắc dĩ gật đầu, nói: “Cũng chỉ có như thế, đàng phải để Trần Gia Bảo sống một thời gian, tuy nhiên, anh ta cũng đừng mong sống tốt, Hàn Đông Vy vẫn còn ở thành phố Hòa Bình hướng Hi cao ốc, đoạn đường này sớm đã bị phong kín, vốn không có xe cộ lui tới, Bingley của Trần Gia Bảo lại bị đâm cháy, thì dù anh ta là cường giả tông sư, mà muốn dựa vào hai chân chạy đến thành phố Hòa Bình trước khi trời sáng, chỉ là người ngốc nói mê thôi.”

Sau khi nói xong, Phụng Minh Luân điên cuồng cười ha ha, rồi vung tay lên, sai người điều khiển trực thăng bay xa.

Lúc này Trần Gia Bảo mới thu khí tức lại, anh nhìn thoáng qua Bingley đã nổ tung, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng.

Từ nơi này đi đến thành phố Hòa Bình, dù có đi xe thì nhanh nhất cũng phải mất đến mấy tiếng đồng hồ, hơn nữa đây là trạng thái đường không bị kẹt xe.

Hiện tại xe khách đã bị đụng hư, dù Trần Gia Bảo có dựa vào năng lực thâm hậu của mình thì tốc độ nhanh nhất khi đến thành phố Hòa Bình cũng chưa chắc có thể đến kịp trước khi mặt trời lặn, nếu đến kịp chỉ sợ là thể lực cũng tiêu hao đến bảy tám phần rồi, lỡ như đối phương còn mai phục tấn công tiếp thì tình cảnh vẫn nguy hiểm như thế này.

Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, trong ánh mắt lóe lên tia kiên định không bị giao động chút nào, đột nhiên có một cảm giác mát mẻ truyền đến mặt của anh.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn thấy những giọt mưa nhỏ đang rơi tí ta tí tách.

Lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Ở thành phố Hòa Bình, trên những tòa nhà đồ sộ trong cơn mưa phùn, Hàn Đông Vy bị hàng ngàn con rắn độc đủ sắc đủ màu bao vây xung quanh, tuỳ ý để nước mưa rơi xuống người, cả người lạnh như băng đột nhiên rùng mình một cái.

Cả người cô mặc bộ đồ công sở, ở trong cơn mưa thì lại càng phong phanh. Những giọt mưa làm ướt mái tóc của cô, dính sát trên gương mặt xinh đẹp trông thật thê lương, thật bất lực.

“Cơn mưa này đến rất đúng lúc, làm cho lòng đang nóng nảy như lửa đốt của tôi bình tĩnh trở lại.” Liễu Đức Thắng mặc chiếc áo dài màu trắng, cầm một chiếc dù màu trắng đứng ở tòa nhà ngắm nhìn cơn mưa đang rơi lất phất ngoài kia, lộ ra vẻ phong thái nhẹ nhàng.

Chương 788

Chương 788

Mà kế bên cạnh anh ta, là Xà Minh toàn thân mặc chiếc áo dài màu đen, nếu so sánh với Liễu Đức Thắng thì tâm trạng của Xà Minh không được tốt giống như vậy. Mặc kệ nước mưa rơi xuống người, mắt cứ nhìn về phía xa xa, lòng thấp thỏm đầy bất an, lo lắng.

Đột nhiên Liễu Đức Thắng xoay người lại đi về hướng của Hàn Đông Vy, dường như anh ta rất thưởng thức mà ngắm nhìn Hàn Đông Vy đang bất lực không ai giúp trong cơn mưa, lại dường như rất thương tiếc cười nói: "Bây giờ trời đã sắp sáng, xem ra Trần Gia Bảo không có cách nào đến đây rồi. Giám đốc xinh đẹp Hàn Đông Vy như hoa như ngọc chỉ có thể đứng trong cơn mưa chờ đợi trong vô vọng, thật là khiến cho người khác không kiềm lòng được mà than thở một tiếng."

Nghĩ kỹ thì giữa Liễu Mỗ và giám đốc Hàn Đông Vy chẳng có thù oán gì, ngược lại tôi còn rất tán thưởng thiên phú trong lĩnh vực kinh doanh của giám đốc Đông Vy đây, nếu như có cơ hội thì chúng ta cũng không phải là không thể không hợp tác kinh doanh với nhau được. Đáng tiếc, vì cô là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, cô rơi vào tình cảnh như thế này, nếu muốn trách thì phải trách Trần Gia Bảo."

"Hừ."

Hàn Đông Vy bĩu môi hừ một tiếng, kiên cường ngẩng đầu lên, mặc cho nước mưa chảy xuống gò má trắng nõn tựa như không sợ mưa gió và coi thường cái chết, kiên định nói: "Từ đầu đến cuối tôi đều không hối hận vì mình trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo, muốn giết muốn xử như thế nào thì tuỳ ý, tôi tin Gia Bảo nhất định sẽ báo thù cho tôi!"

Ánh mắt Xà Minh loé lên tia lạnh lẽo chết chóc.

Liễu Đức Thắng khen ngợi cười nói: “Giám đốc Hàn Đông Vy quả nhiên là người phụ nữ mạnh mẽ thông minh, những lời này vang lên thật có lực khiến cho ông Liễu không đành lòng mà nói cho cô biết chân tướng, phá vỡ giấc mộng đẹp cuối cùng của cô.”

Tôi vẫn là nên nói thật lòng với cô, hôm nay không chỉ cô buộc phải chết mà ngay cả Trần Gia bảo cũng đang rơi vào kiếp nạn khó tránh khỏi cái chết. Tôi biết Trần Gia Bảo là một bậc thầy rất mạnh, nhưng mà cô có biết rằng người đối phó với Trần Gia Bảo lần này chính là một đội hình xa hoa, quyền lực hay không?

Sát thủ Phục Kình người đứng thứ năm trong bảng sát thủ Thiên Lang, ngoài ra còn có bậc thầy Phục Hàn đã được khổ luyện đào tạo, bậc thầy Nhạc Kim Luân cùng với bậc thầy Vũ Chiến Thiên làm chấn động giới võ đạo vào hai mươi năm trước. Sau khi mỗi một người được huấn luyện ra đều có một băng đảng đáng sợ riêng của mình.

Bây giờ bốn người này liên thủ vây giết, dù cho Trần Gia bảo có phi thường đến mấy thì cũng sẽ bị bốn bậc thầy to lớn này nghiền ép, cái chết chính là chốn trở về duy nhất của Trần Gia Bảo!”

Thoáng chốc gương mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy trở nên trắng bệch, cô biết với tích cách của Trần Gia Bảo thì sau khi biết được tin cô bị bắt cóc, nhất định sẽ không ngừng xông về phía trước để cứu cô.

Mà đến hiện tại Trần Gia Bảo vẫn chưa xuất hiện, vậy chỉ có một lời giải thích chính là giữa đường Trần Gia Bảo đã gặp sự khó khăn, nếu như thật sự giống như Liễu Đức Thắng nói thì bốn bậc thầy to lớn ấy liên thủ với nhau thì xem như là Trần Gia bảo đã…

Hàn Đông Vy rùng mình một cái, cô không dám tiếp tục suy nghĩ nữa. Cô không sợ chết nhưng mà sợ cô sẽ liên lụy đến Trần Gia Bảo, như vậy thì dù cô có chết đi cũng chẳng thể nhắm mắt được.

Liễu Đức Thắng hài lòng bật cười nói: “Giám đốc Hàn Đông Vy xinh đẹp tựa như hoa như ngọc, vốn là được nâng niu yêu

thương, hiện tại lại rơi vào tình cảnh như thế này, ài thật sự khiến người khác không kiềm lòng được mà than thở mà….”

Vừa nói, Liễu Đức Thắng vừa lấy điện thoại ra xem thời gian rồi nói: “Hiện tại đã 5 giờ sáng rồi, tôi thấy xem ra Trần Gia Bảo cũng không đến được, chuyện giết chết cô giám đốc xinh đẹp tuyệt mỹ như thế này nên giao cho Xà Minh làm đi.”

Xà Minh cười lớn, rồi thôi cười liếm lấy môi trong anh hắn hiện ra vẻ hưng phấn nói: “Lúc ban đầu khi ở trong hang độc Bắc Giao, Trần Gia Bảo cướp quả Thiên Tâm của tôi rời đi, còn chặt đứt một cánh tay của tôi. Mối thù không đội trời chung này, hiện tại mặc dù tôi không có cơ hội tự tay giết chết Trần Gia Bảo, nhưng mà giết được người phụ nữ hắn ta yêu đối với tôi mà nói cũng tựa như giết được hắn ta. Hàn Đông Vy, cô chuẩn bị chôn xác dưới những con rắn này đi!”

Dứt lời, đột nhiên Xà Minh huýt sáo một cái, mấy ngàn con rắn độc trên tầng lầu cao nhất của toà nhà nghe được mệnh lệnh rối rít dữ tợn bò lại hướng của Hàn Đông Vy, phát ra những tiếng bò “xào xạc” dày đặc của chúng nó, làm cho lòng người khác sợ hãi đến tê dại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Đông Vy lại trắng bệch, vào lúc chuẩn bị nhắm mắt đợi chết.

Chương 789

Chương 789

Mắt thấy Hàn Đông Vy rơi vào giữa những con rắn độc đầy màu sắc, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc thì đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang từ trên trời truyền đến, làm lay động cả đất trời ấn giấu một cơn lửa giận!

Hàng ngàn con rắn độc trên tầng cao nhất của toà nhà tựa như cảm nhận được sự sợ hãi, mặc kệ không nghe theo sự chỉ thị của Xà Minh, rối rít giải tán chạy trốn xung quanh.

Ba người Xà Minh, Liễu Đức Thắng và Hàn Đông Vy đều đồng loạt bị làm cho kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn về phía chân trời.

Chỉ nhìn thấy một phía ở nơi chân trời có một người toàn thân màu đen, dáng vẻ khôi ngô tuấn tú cường tráng của Hải Đông Thanh, và tốc độ vỗ cánh bay cực nhanh trong cơn mưa của anh ta mà trên lưng của Hải Đông Thanh có một người trẻ tuổi đứng chắp tay, quần áo tung bay giống như thần tiên, chỉ là trong mắt của anh ta lại lộ ra sự phẫn nộ muốn thiêu đốt đất trời!

Điều bất ngờ là Trần Gia Bảo từ trên trời bay đến đánh Hải Đông Thanh.

Thì ra vài tiếng đồng hồ trước đó, cũng là lúc khi trời vừa đổ cơn mưa Trần Gia Bảo đã dùng hai chân chạy đến thành phố Hòa Bình, đột nhiên nghe thấy tiếng nổ vang tận chân trời của Hải Đông Thanh, suy đoán nhất định là Lục Bảo Ngọc đã phái Hải Đông Thanh đến, dưới sự ngạc nhiên mừng ra anh chạy đến đánh Hải Đông Thanh vì anh ta đã tiết kiệm không ít thời gian và thể lực của anh.

Lúc này nhìn vào cơn mưa phùn mờ mịt, Trần Gia Bảo vỗ cánh năm mét tuấn tú hùng tráng tựa như Hải Đông Thanh,

Liễu Đức Thắng và Xà Minh kinh ngạc sau đó trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi mãnh liệt.

Trần Gia Bảo có thể xuất hiện ở nơi này chỉ có một lời giải thích đó chính là dưới tình cảnh liên thủ của bốn vị tông sư Phục Hàn, Phục Kình, Nhạc Kim Luân và Vũ Chiến Thiên, anh vẫn đánh bại được hết tất cả những người họ mà đến được nơi này.

Vậy thì thực lực của Trần Gia Bảo, rốt cuộc là kinh khủng đến mức nào?

Ánh mắt sợ hãi của Liễu Đức Thắng, chiếc dù màu trắng đang cầm trong tay bỗng "xoảng" rơi xuống dưới mặt đất.

Hàn Đông Vy nhìn thấy Trần Gia Bảo từ trên trời đi đến, nơi khoé mắt rơi xuống một giọt lệ, trong lòng tràn đầy vui sướng khẽ cắn cánh môi nói: "Gia Bảo…"

Tốc độ của Hải Đông Thanh cực nhanh, mắt thấy Trần Gia Bảo không ngừng tiến gần đến tòa nhà, sắc mặt của Liễu Đức Thắng và Xà Minh ngày càng khó coi bởi vì hai người biết rõ đợi sau khi Trần Gia Bảo đến đây hai người bọn họ thì tỉ lệ sống sót của hai người họ sẽ cực kỳ thấp.

Đột nhiên Xà Minh phản ứng lại, mắt lộ vẻ hung hăng, đột nhiên vươn tay bắt lấy cổ của Hàn Đông Vy đi, muốn bắt lấy Hàn Đông Vy trước khi Trần Gia Bảo đến.

Liễu Đức Thắng thở phào nhẹ nhõm, nếu như Xà Minh bắt Hàn Đông Vy làm con tin thì hôm nay chưa chắc là không thể giữ được tánh mạng của mình.

Ngày vào lúc Xà Minh bắt lấy Hàn Đông Vy, thì đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng "suỵt", một thanh kiếm lạnh thấu xương bay từ trên trời đến, giống như anh sáng rực rỡ của sao băng mãnh liệt bay qua màn mưa, không cho Xà Minh có thời gian phản ứng, mà bay xuyên qua đầu của Xà Minh không một chút lưu tình.

"Ầm." một tiếng, cả người Xà Minh rơi xuống đất mưa, máu tươi hoà lẫn với nước mưa chảy ra.

Xà Minh bị ngã chết cũng chẳng dám tin thanh kiếm của Trần Gia Bảo vậy mà có thể bay nhanh đến trong tình cảnh đáng sợ như thế này!

Khoảnh khắc tiếp theo, Hải Đông Thanh bay qua đỉnh lầu của tòa nhà, Trần Gia Bảo từ trên trời hạ xuống hai chân đứng vững vàng xuống đỉnh lầu của tòa nhà. Lửa giận vừa nãy tựa như được quét sạch, áy náy nhìn Hàn Đông Vy nói: "Xin lỗi chị Vy, đã làm cho chị sợ hãi rồi."

"Gia Bảo…" Lòng Hàn Đông Vy vừa kinh ngạc mừng rỡ vừa cảm động, tiếp sau đấy cô bổ nhào vào trong lồng ngực Trần Gia Bảo, thần kinh được thả lỏng, xém tí nữa đã nghẹn ngào lên tiếng: "Tôi tưởng rằng sẽ không được nhìn thấy cậu nữa rồi…"

"Sẽ không đâu, tôi đã nói rồi chúng ta sẽ ở bên cạnh nhau mãi mãi." Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nói, dùng lực ôm Hàn Đông Vy vào trong lồng ngực mình, vuốt ve mái tóc ướt của cô, anh mắt từ từ mạnh mẽ, nhưng mà giọng điệu vẫn nhẹ nhàng ấm áp như cũ nói: "Chị đừng sợ, tôi sẽ đưa chị rời khỏi nơi này."

Khuôn mặt Liễu Đức Thắng biến sắc, anh cảm nhận được tia chết chóc của Trần Gia Bảo, trong lòng sinh ra một nỗi sợ.

Ban đầu Quỷ Y Môn hợp tác với nhà họ Tôn ở thành phố Hòa Bình, nhà họ Lý bắt cóc Tô Ánh Mai để uy hiếp Trần Gia Bảo, cuối cùng nhà họ Tôn và nhà họ Lý vô tình rơi vào tình cảnh tàn sát lẫn nhau.

Chương 790

Chương 790

Bây giờ anh ta bắt cóc Hàn Đông Vy, với tính cách làm việc của Trần Gia Bảo thì không chỉ là anh ta thậm chí ngay cả nhà họ Liễu ở thành phố Hòa Bình cũng sẽ bị rơi vào sự tàn sát vô tình hàng loạt.

Nhất thời Liễu Đức Thắng rùng mình một cái.

“Ừm, tôi không sợ.” Hàn Đông Vy cảm nhận được cảm giác an toàn từ trong thâm tâm, tiếp theo đó đứng lên từ trong lòng ngực của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo tiến về phía trước hai bước, đối mặt trầm giọng nói với Liễu Đức Thắng: “Anh đáng chết.”

Chiều cao của Liễu Đức Thắng rất cao, nhưng vẫn không cao bằng Trần Gia Bảo. Nhưng chí ít nếu so với Trần Gia Bảo thì vẫn được xem là không chênh lệch quá nhiều, nhưng khi anh ta đứng trước mặt Trần Gia Bảo, lại có một loại cảm giác như bị nhìn từ trên cao xuống.

Anh ta hít sâu một hơi, cưỡng ép đè nỗi sợ hãi dưới lòng xuống, cười thầm nói: “Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Tôi thua rồi, tôi chẳng ngờ cậu lại lợi hai như vậy ngay cả bốn vị bậc thầy liên thủ lại với nhau cũng không phải đối thủ của cậu. Chỉ là tôi cầu xin cậu một chuyện, tôi cam tâm tình nguyện chết dưới tay cậu nhưng chỉ là… chỉ là có thể bỏ qua cho nhà họ Liễu hay không?”

“Bản lĩnh của tôi, là thứ mà anh có thể đo lường sao?” Một tay Trần Gia Bảo chắp sau lưng, còn tay phải thì nắm lấy thanh kiếm chỉ vào mi tâm của Liễu Đức Thắng, thanh kiếm bén nhọn trên tay tựa như lúc ẩn lúc hiện, chỉ cần ý định vừa bị lung lay thì đã có thể giết chết Liếu Đức Thắng nói: “Chống lại rồng, từ khi anh bắt cóc chị Đông Vy thì đã nên chuẩn bị

trước nhà họ Liễu sẽ chết rồi, chứ hoàn toàn không phải là lỗi do tự mình anh gánh lấy!

Liễu Đức Thắng biến đổi sắc mặt, trên mặt không còn một tia máu nào.

Đột nhiên Hàn Đông Vy khẽ cắn môi dưới, đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo thì thầm bên tay anh nói chuyện Liễu Đức Thắng đã ngăn Xà Minh thôi làm nhục cô.

Sắc mặt Trần Gia Bảo mới dịu dàng hơn một chút, nhưng khí thế vẫn lẫm liệt như cũ nói: "Trần Gia Bảo tôi có ơn báo ơn, có thù báo thù. Anh bắt cóc chị Vy, chết không có gì đáng tiếc. Nhưng đây là vì anh ngăn cản Xà Minh thôi làm nhục chị Vy nên tôi có thể buông tha cho nhà họ Liễu, đây chính là việc đáp lại ơn nghĩa của anh."

"Cảm ơn cậu." Liễu Đức Thắng kích động, mặc dù đối mặt với sự uy hiếp của cái chết nhưng thần thái vẫn không sợ hãi chút nào, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt tán thưởng đánh giá Trần Phi Vũ nói: "Đột nhiên tôi cảm thấy, được chết trong tay cậu là niềm vinh hạnh của tôi."

Trần Gia Bảo không nói lời nào, vung kiếm bay tán loạn trong tay!

Liễu Đức Thắng đã chết, Xà Minh cũng đã chết. Điều này khiến thành phố Hòa Bình và nhà họ Liễu ở Hà Nội chấn động không nhỏ.

Tất nhiên, càng chấn động là Trần Gia Bảo có thể dùng sức của một người đánh bại tứ đại tông sư, khiến ba người chết một người bỏ trốn. Chiến tích này tựa như kỳ tích, lan tràn khắp các thế lực như gió.

Nhà họ Bùi, tỉnh Phú Thọ.

Bùi Tuệ Lâm đang ở trong phòng gảy đàn nhị, tâm trạng lại buồn bực cực kỳ, liên tục gảy sai vài âm, sau đó lại càng thêm khó chịu hậm hực.

Bùi Thanh Phong ngồi đối diện cô ta thoáng cau mày: "Em có chuyện gì à?"

"Không có." Bùi Tuệ Lâm phủ nhận, dừng tay không gảy đàn nữa.

Bùi Thanh Phong gật đầu: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tin Trần Gia Bảo chết sẽ nhanh chóng truyền tới. Ha ha, thân là ông vua không ngai của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình, một khi đã chết thì không biết bài ca phúng điếu có thể dài đến mức nào?”

“Không biết.” Bùi Tuệ Lâm lắc đầu, trong lòng mê mang. Trần Gia Bảo chết thì cô ta nên vui mới phải, lại không hiểu sao trong lòng sinh ra cảm giác trống rỗng.

Cô ta tâm niệm chính là báo thù Trần Gia Bảo, nhưng khi người này thật sự chết cô ta lại thoáng chốc mất hết mục tiêu sống.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập, sau khi vào thì nhanh chóng bước tới đưa cho Bùi Thanh Phong một tờ giấy.

Bùi Thanh Phong lắc tờ giấy, cười nói: “Nhìn đi, đây là tin về Trần Gia Bảo. Anh đoán anh ta chết rất thảm… Hả? Sao có thể?”

Thấy rõ nội dung trên giấy Bùi Thanh Phong còn tưởng mình bị hoa mắt, dụi mắt xác định mình không nhìn lầm thì hoảng sợ không khép được miệng.

Chương 791

Chương 791

“Anh, sao thế ạ? Trần Gia Bảo chết thì có gì ngạc nhiên?” Bùi Tuệ Lâm nhíu mày. Cô ta biết anh trai mình tuy còn trẻ nhưng luôn không để lộ tâm trạng bản thân, rất ít khi thấy anh mất khống chế thế này, chắc chắn có chuyện lớn.

Bùi Thanh Phong buông giấy xuống, hít sâu một hơi, gian nan lắm mới tiếp nhận được tin tức bên trên: “Trần Gia Bảo không chết.”

“Cái… cái gì?” Bùi Tuệ Lâm giật mình kêu lên, trái tim lại “thình thịch” đập nhanh hơn.

Bùi Thanh Phong nói: “Tứ đại tông sư Phục Hàn, Phục Kình, Nhạc Kim Luân và Vũ Chiến Thiên đều là cao thủ, mỗi người đứng trong giới võ đều là nhân tài nổi danh. Vậy mà bốn người liên thủ lại không làm gì được Trần Gia Bảo, chẳng những thế, Phục Hàn, Phục Kình và Vũ Chiến Thiên đã chết thảm, Nhạc Kim Luân thì trốn rồi. Trần Gia Bảo đuổi tới thành phố Hòa Bình chém giết Liễu Đức Thắng và Xà Minh.”

Mỗi cái tên từ miệng Bùi Thanh Phong thốt ra đều khiến Bùi Tuệ Lâm kinh hãi: “Trần Gia Bảo… đáng gờm vậy sao?”

“Trần Gia Bảo rất mạnh, mạnh vượt xa với tưởng tượng của anh…” Bùi Thanh Phong vò nát tờ giấy nhỏ đứng lên, chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng: “Anh ta là một kẻ địch đáng sợ.”

Cùng lúc ấy, tại một tòa núi cao ngàn mét, quanh năm được mây quấn quanh, tổng bộ phái Ngô Uyển Tông nằm ở chỗ này.

Trong một khoảng sân cổ kính, Đàm Minh Y Thanh mặc một bộ áo dài trắng đeo kiếm đi tới gõ cửa một căn nhà trúc: “Tiền bối tìm tôi sao?”

Trong phòng trúc là một người đàn ông mặc áo xanh, tuy tóc đã hoa râm nhưng vẻ ngoài lại thanh thoát vô cùng, mắt trầm lắng như đáy hồ khiến người ta nhìn không ra tuổi tác thật sự của mình. Người này chính là cao thủ bậc tuyền kỳ Liễu Thành Phùng.

Liễu Thành Phùng quay đầu nhìn Đàm Minh Y Thanh, người phụ nữ này càng thêm xuất trần thoát tục rồi.

Từ sau khi ở núi Dương Giang về, Đàm Minh Y Thanh vì muốn ba năm sau chiến thắng Trần Gia Bảo nên vẫn luôn theo sau Liễu Thành Phùng tập võ, mấy ngày nay cô ta tiến cảnh thần tốc, chẳng những củng cố vững chắc tông sư trung kỳ mà còn tăng tiến rất nhiều, đã chạm tới cánh cửa tông sư hậu kỳ, điều này khiến cho Liễu Thành Phùng vô cùng hài lòng.

Tất nhiên, Đàm Minh Y Thanh có thể tiến bộ nhanh như vậy ngoại trừ có một cao thủ cấp truyền kỳ dốc túi dạy dỗ thì còn nhờ tư chất và thiên phú xuất sắc của cô ta nữa.

Nghĩ đến đây, Liễu Thành Phùng hơi mỉm cười vừa lòng: "Y Thanh, ngồi đi."

Đàm Minh Y Thanh cung kính ngồi đối diện Liễu Thành Phùng, giữa bàn trúc đặt một lư hương bốn chân mạ vàng, từng sợi hương rầm lượn lờ dâng lên, mùi nhẹ nhàng sâu lắng.

"Ngài tìm tôi có chuyện gì sao?" Đàm Minh Y Thanh hỏi.

Liễu Thành Phùng gật đầu: "Chuyện về Trần Gia Bảo."

Vừa nghe đến cái tên này, chiến ý của Đàm Minh Y Thanh chợt dâng lên bao phủ toàn bộ nơi sân. Tuy cô ta nhanh chóng thu lại nhưng tiếng chim chóc líu lo ngoài cửa đã biến mất hoàn toàn.

Liễu Thành Phùng không để ý, tựa như không cảm nhận được gì, chỉ tiếp tục nói: "Cô biết đấy, từ khi cô ở núi Hồng Lĩnh về tôi vẫn luôn cho người theo dõi điều tra Trần Gia Bảo. Bọn họ mới truyền tin tức về, sát thủ đầu bảng Phong Nhất – Phục Hàn, tông sư Phục Kình, tông sư nhà họ Nhạc tỉnh Phú Thọ – Nhạc Kim Luân và tông sư lão thành nổi danh tỉnh Hòa Bình Vũ Chiến Thiên đã liên thủ vây giết Trần Gia Bảo."

"Cái gì?" Đàm Minh Y Thanh cau mày, ánh mắt không vui, đồng thời nắm chặt tay vung kiếm lên, cố nén tức giận nói:

“Tiền bối, ngài biết tôi và Trần Gia Bảo có ước hẹn ba năm sau quyết chiến. Trần Gia Bảo chỉ có thể bị tôi đánh bại và chém giết, sao ngài lại mặc mấy người kia liên thủ giết chết Trần Gia Bảo?”

Nói đến cuối, giọng Đàm Minh Y Thanh đã cao vút, thể hiện sự bất mãn trong lòng.

“Ai nói Trần Gia Bảo chết rồi?” Liễu Thành Phùng hỏi ngược lại.

“Sao… Trần Gia Bảo không chết?” Đàm Minh Y Thanh ngạc nhiên: “Bốn tông sư liên thủ mà Trần Gia Bảo còn chạy thoát được sao? Rất khó tin.”

Liễu Thành Phùng lắc đầu: “Kết quả cuối cùng là Phục Kình, Phục Hàn, Vũ Chiến Thiên đã chết, Nhạc Kim Luân chạy trốn về tỉnh Phú Thọ, Trần Gia Bảo toàn thắng.”

Chương 792

Chương 792

Đàm Minh Y Thanh há hốc miệng, trong lòng rung động: "Chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã tu luyện tới truyền kỳ rồi?"

"Không thể nào." Liễu Thành Phùng phủ nhận: "Muốn đột phá truyền kỳ không phải chuyện dễ dàng như vậy. Tuy tôi không tận mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo thắng thế nào, nhưng nếu tôi đoán không lầm thì hơn phân nửa là nhờ bộ kiếm pháp "Kiếm tiên di chiêu – thiên địa nhân tam kiếm" mà cậu ta học. Bộ kiếm pháp này không như võ học ở thế giới này, cảnh giới ngang hàng tuyệt đối không phải đối thủ của Trần Gia Bảo."

"Cho dù là thế nào thì Trần Gia Bảo lại mạnh hơn rồi…" Đàm Minh Y Thanh gật đầu, cắn nhẹ môi dưới, sau đó chợt đứng lên, đi ra ngoài, giọng nói trong trẻo lạnh nhạt: "Tôi đi luyện công, ba năm sau nhất định phải đánh bại Trần Gia Bảo!"

Liễu Thành Phùng không nói gì, ban đầu anh ta rất có lòng tin với bản thân và Đàm Minh Y Thanh, khẳng định sau ba năm là Đàm Minh Y Thanh có thể chém giết nhưng Trần Gia Bảo. Nhưng bây giờ sự kiên định này đã xuất hiện vết rách, anh ta lẩm bẩm: "Xem ra chỉ có thể giúp Y Thanh đột phá truyền kỳ thì mới nắm chắc cơ hội chiến thắng Trần Gia Bảo."

Nhà họ Lữ, tỉnh Hòa Bình.

Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, ngoại trừ ba người đẹp Lục Bảo Ngọc, Hương Giang và Lê Thanh Vân thị còn có chị em Tần Ly Nguyệt, Tần Thi Vân cũng ở đây.

Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân là do Lục Bảo Ngọc tự tiện làm chủ mời tới. Khi Tần Ly Nguyệt biết Trần Gia Bảo còn có người phụ nữ khác ở ngoài Hòa Bình thì rất giật mình. Tuy rất buồn nhưng lại bị sự lo lắng át đi.

“Chị Lục Bảo Ngọc, bây giờ còn chưa có tin của anh rể, có phải anh ấy gặp cái gì nguy hiểm không?” Tần Thi Vân cũng lo lắng vô cùng, quay sang tiếp tục nói với Tần Ly Nguyệt: “Hay hai chị em mình đi tìm su phụ đi, nhờ sư phụ đến Minh Tế giúp anh rể.”

Tần Ly Nguyệt gật đầu, thở dài lo lắng nói: “Sư phụ cũng là tông sư, có ngài ấy giúp đỡ thì phần thắng của Gia Bảo sẽ cao hơn nhiều.”

Hai chị em đang định ra ngoài, chợt di động Lục Bảo Ngọc đặt trên bàn vang lên.

Năm người đẹp lập tức giật thót, có thể đoán được là tin về Trần Gia Bảo.

Lục Bảo Ngọc nhanh chóng cầm di động lên nhìn nội dung tin nhắn vài lần, hoàn toàn ngây người.

Đám người Tần Ly Nguyệt đều cảm thấy âu lo, vội vàng hỏi: “Gia Bảo thế nào?”

Lục Bảo Ngọc lúc này mới hoàn hồn, hít sâu một hơi, mỉm cười nói: “Bốn vị tông sư vây giết Gia Bảo, ba người chết, một người bỏ trốn. Gia Bảo lấy được toàn thắng, cứu Hàn Đông Vy.”

Cả sảnh khách lập tức truyền ra tiếng hoan hô mừng rỡ.

Khi mấy người phụ nữ hoan hô nhảy nhót, Trần Gia Bảo đã ôm Hàn Đông Vy toàn thân sũng nước về biệt thự Biển Xanh.

Mặc dù Trần Gia Bảo đã rời Hòa Bình hai tháng rồi nhưng Tạ Cẩm Tú vẫn cho người đến quét tước vệ sinh biệt thự. Mà cô ấy và Hàn Đông Vy cũng thỉnh thoảng sẽ tới đây ở hai ngày, cho nên trong biệt thự rất sạch sẽ, không có lấy một hạt bụi.

Vừa vào tới nơi, Hàn Đông Vy chợt chui vào lòng ngực Trần Gia Bảo, hai tay vươn lên ôm cổ anh, nhiệt tình dâng lên môi thơm, giống như muốn hòa tan vào người anh.

Trần Gia Bảo biết Hàn Đông Vy là một người phụ nữ kiên cường, dù là tâm trí hay nghị lực đều cao hơn những người phụ nữ bình thường rất nhiều. Nhưng dù sao cô ấy cũng là phụ nữ, cần thiết phát tiết toàn bộ lo lắng sợ hãi ra ngoài mới được!

Nghĩ tới đây, anh ôm siết lấy eo cô, nhiệt tình đáp lại.

Lát sau, Hàn Đông Vy ngẩng đầu, hai má nhiễm hồng, mắt long lanh ướt át, ngay cả giọng nói cũng ngọt vô cùng: “Gia Bảo, cho em…”

Trong đầu Trần Gia Bảo nổ ầm một tiếng, sau đó dứt khoát ôm lấy Hàn Đông Vy đẩy vào giường lớn.

Phòng ngủ đầy cảnh xuân.

Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy đều là lần đầu tiên, so với Hàn Đông Vy không có kinh nghiệm thì Trần Gia Bảo mạnh hơn nhiều. Tu vi của anh vốn cao, lại có thể điều khiển tinh khí vô cùng thuần thục cho nên chính là thương vàng sừng sững không ngã.

Hai tiếng sau, Hàn Đông Vy đã không chịu nổi ôm anh ngủ thiếp đi, bên môi là nụ cười thỏa mãn.

Cô ngủ đến giữa trưa mới từ từ tỉnh lại, trong lòng tràn đầy tình yêu, mặt cũng hồng hào, nhìn qua cũng đoán được là nhờ tình yêu tẩm bổ.

Trần Gia Bảo mang Hàn Đông Vy đi tìm một nhà hàng tình lữ, ngọt ngọt ngào ngào ăn một bữa cơm trưa.

Sau đó Hàn Đông Vy vốn định đến trung tâm thương mại Hòa Bình công tác mà Trần Gia Bảo lại không cho cô phân trần đã đưa về biệt thự, yêu cầu cô ngoan ngoãn nghỉ ngơi hai ngày.

Chương 793

Chương 793

Đối với sự "cường thê" của Trần Gia Bảo, Hàn Đông Vy tuy bĩu môi bất mãn nhưng trong lòng lại bay đầy bong bóng hạnh phúc.

"Gia Bảo, nếu như không có bất ngờ ngoài ý muốn xảy ra thì sau một tuần nữa "Tập đoàn Gia Vy" sẽ chính thức đi vào hoạt động. Ban đầu, em định mời Chủ tịch Ủy ban nhân dân thành phố Hòa Bình và ông Tạ Hoàn Dương đến thăm dự lễ cắt băng khánh thành, nhưng anh đã về rồi thì anh sẽ tự tay cắt băng, suy cho cùng thì anh mới là ông chủ đích thực của Tập đoàn Gia Vy."

Trên ghế sofa, Hàn Đông Vy ngả vào lòng Trần gia Bảo hệt như một con mèo lười, hễ nhĩ tới ý nghĩa thực sự của hai chữ "Gia Vy" là lòng cô như rót mật.

Ngón tay Trần Gia Bảo nhẹ nhàng quấn lọn tóc đen nhánh của Hàn Đông Vy, hương thơm dìu dịu thoảng bay, lòng lơ đễnh nói: "Em là chủ tịch của Tập đoàn Gia Vy, còn là người phụ nữ mạnh mẽ dày dặn kinh nghiệm chốn thương trường, Tập đoàn Gia Vy cứ phát triển theo đường lối em đề ra là được, không cần thay đổi kế hoạch chỉ vì sự hiện diện của anh. Còn về anh thì cứ ung dung làm một ông chủ phó mặc sự đời là được."

Hàn Đông Vy cũng không ép, cô khẽ khàng cất tiếng "ừ", rồi tìm một vị trí thoải mái trong lòng của Trần Gia Bảo, nói: "À đúng rồi, anh dàn xếp chuyện trên tỉnh thế nào rồi?"

"Đã dàn xếp được một nửa rồi, nửa còn lại cần phải tốn thêm ít thời gian và công sức để giải quyết." Trần Gia Bảo khẽ đáp.

Trước mắt, kẻ địch mạnh nhất ở trên tỉnh là dòng họ Phụng lánh đời ở ẩn, ngoài ra còn có Quỷ Y Môn bí hiểm khó lường cũng âm thầm dòm ngó như hổ đói chực vồ mồi, chưa biết

được một lúc nào đó sẽ lao ra cắn xé, riêng Ngô Uyển Tông vượt trội hơn hẳn lại không phải rắc rối cần giải quyết cấp bách, chưa kể thời gian vẫn còn sau ba năm nữa thì Ngô Uyển Tông cũng không được xếp vào hàng thế lực ở trên tỉnh.

Nhưng, cho dù tạm thời không tính đến Ngô Uyển Tông thì dựa vào thế lực mạnh mẽ của nhà họ Phụng cùng Quỷ Y Môn thôi cũng đã mang lại đủ rắc rối cho Trần Gia Bảo. Xét cho cùng, giữa một bên là dòng họ lánh đời kế thừa tinh hoa võ thuật hàng trăm năm, còn một bên là Quỷ Y Môn bí hiểm khó lường, thủ đoạn ác độc thì nhà họ Phụng vẫn chiếm ưu thế hơn ở di sản lâu đời.

Hơn nữa, nhà họ Phụng từng bắt cóc Hàn Đông Vy, Quỷ Y Môn thì bắt cóc Tô Ánh Mai.

Có thể nói rằng, ngày nào chưa tiêu diệt nhà họ Phụng và Quỷ Y Môn thì ngày đó Trần Gia Bảo còn lo lắng không yên, không chỉ riêng bản thân anh mà người phụ nữ bên cạnh anh đây cũng sẽ bị liên lụy.

Không nói đâu xa, chỉ riêng chuyện tối qua bị bốn vị Tông sư đuổi giết thôi, nếu như sức mạnh của Trần Gia Bảo không gần đạt đến "Tông sư hậu kỳ", hoặc nếu như tối qua đối Phụng có thêm sự góp mặt của vài ba vị Tông sư nữa thì đừng nói gì đến việc Trần Gia Bảo có thể hạ gục đối thủ một cách suôn sẻ, mà có khi Hàn Đông Vy còn phải bỏ mạng.

Suy cho cùng, chỉ khi đạp bằng hết mọi thế lực lớn mới có thể thực sự bảo vệ những người xung quanh mình.

"Xem ra, phải nghĩ mọi cách để nhanh chóng đột phá lên cảnh giới "Tông sư hậu kỳ" thôi."

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Gia Bảo trở nên kiên định.

Đột nhiên, Hàn Đông Vy mở mắt ra ngắm nhìn Trần Phi Vũ, hiếm khi nào thấy cô tỏ vẻ mềm yếu như thế, nói: "Là một người phụ nữ hiểu lí lẽ, em biết em không nên nói thế này, nhưng em muốn được một lần bướng bỉnh. Gia Bảo ạ, anh có thể tạm gác chuyện trên tỉnh sang một bên và nán lại thành phố Hòa Bình thêm một thời gian nữa không?"

Ánh mắt Hàn Đông Vy dịu lại, nước mắt rưng rưng, lòng Trần Gia Bảo xốn xang, lần đầu tiên anh thấy Hàn Đông Vy lộ ra vẻ

yếu đuối bất lực, lòng anh xót thương vô vàn.

So với người đẹp thì nhà họ Phụng hay Quỷ Y Môn gì đó đem dẹp hết đi.

“Anh hứa với em, sẽ ở lại thành phố Hòa Bình một thời gian nữa.” Hai tay Trần Gia Bảo nâng niu gương mặt thanh tú của Hàn Đông Vy, khẽ hôn giọt nước mắt lấp lánh ở đuôi mắt cô, động tác nhẹ nhàng như thể hôn lên món đồ sứ mong manh dễ vỡ.

Vẻ mừng rỡ hiện lên trong mắt Hàn Đông Vy, cô khẽ nhắm mắt lại, chủ động dâng lên nụ hôn ngọt ngào.

Đúng lúc bầu không khí mỗi lúc một nóng bỏng hơn, mờ ám hơn thì tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên đánh thức đôi chim câu.

Trần Gia Bảo lấy điện thoại di động ra, là Lục Bảo Ngọc gọi tới, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là chuyện quan trọng.

Hàn Đông Vy rời khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo rất kịp thời, đỏ mặt ngượng cười: “Cả đêm qua không ngủ, sáng nay lại bị anh giày vò bao lâu, người ta buồn ngủ lắm rồi, em đi ngủ bù cho đẹp da đây, không ngồi với anh nữa.”

Chương 794

Chương 794

Nói xong, Hàn Đông Vy đặt lên môi Trần Gia Bảo một nụ hôn phớt rồi rảo bước đi về phía phòng ngủ.

Trần Gia Bảo nhoẻn cười, nhận cuộc gọi.

Từ phía bên kia điện thoại, giọng nói thánh thót của Lục Bảo Ngọc vang lên: “Gia Bảo, tôi điều tra được là thời gian trước đây không lâu nhà họ Phụng có hành động lạ thường, không chỉ thường xuyên liên hệ với bang Thiên Lang và nhà họ Nhạc ở tỉnh Thanh Hóa, mà đêm qua, Phụng Minh Luân với Trịnh Thiên Thạch còn dùng đến máy bay trực thăng, do đó nên tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng, kẻ đứng sau kế hoạch bắt cóc Hàn Đông Vy, triệu tập bốn vị tông sư liên kết lại đối phó anh chính là nhà họ Phụng trên tỉnh.”

“Tôi biết rồi, sớm muộn gì giết người cũng phải đền mạng, nhà họ Phụng năm lần bảy lượt đến sinh sự với tôi, vậy thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị tôi san bằng.” Trần Gia Bảo cười khẩy, ánh mắt lạnh thấu xương.

Lục Bảo Ngọc đắn đo một lúc rồi mới nói: “Phụng Minh Luân là một tên bề ngoài hiền lành và nội tâm điên loạn, tuy rằng lần này anh đã phá giải được âm mưu của anh ta nhưng với tính cách đó thì chưa chắc anh ta sẽ không tiếp tục đối phó với thành phố Hòa Bình, để rồi ép anh phải nghe theo sự chi phối.

Cho nên, tôi đề nghị anh hãy ở lại thành phố Hòa Binh một thời gian cho nhà họ Phụng lơ là cảnh giác.

Còn phía trên tỉnh, nhà họ Lục với nhà họ Tần sẽ gắng hết sức đứng ra hòa giải cho anh, đợi khi thời cơ chín muồi mới nhân cơ hội giáng cho nhà họ Phụng một đòn chí mạng!”

Lời đề nghị của Lục Bảo Ngọc vừa khéo lại đúng với ý muốn tạm thời ở lại thành phố Hòa Bình của Trần Gia Bảo, anh liền

gật đầu đồng ý/ Sau khi kết thúc cuộc gọi, Trần Gia Bảo nhìn về phía phòng ngủ, anh không quấy rầy giấc mộng đẹp của Hàn Đông Vy, cất bước đi thẳng ra ngoài.

Anh không đi tìm Tô Ánh Mai, cũng không đến gặp Tạ Cẩm Tú mà tới Cục Cảnh sát.

Liễu Ngọc Anh, người đẹp đầu tiên anh gặp sau khi xuống núi, cũng là "cô vợ bé" đầu tiên của anh. Sau năm lần bảy lượt bị trêu ghẹo, trái tim thiếu nữ của Liễu Ngọc Anh đã buột chặt nơi anh.

Nhưng, Trần Gia Bảo hiểu rõ, trong đám đàn bà con gái, anh ít quan tâm đến Liễu Ngọc Anh nhất, nên sau khi ra khỏi biệt thự Biển Xanh, anh định đi gặp Liễu Ngọc Anh đầu tiên, vừa là nhớ nhung, vừa để bù đắp.

Chiếc xe taxi dừng lại trước cổng Cục Cảnh sát. Sau khi xuống xe, anh cầm bó hồng tươi thắm đi vào trong.

Trước cổng Cục Cảnh sát còn có một chàng trai trẻ khôi ngô tuấn tú, cao ráo sáng sủa,, còn cầm một bó hoa hồng lớn trong tay. Chắc hẳn đây chính là hình tử hoàng tử cưỡi ngựa trắng trong tưởng tượng của các cô gái.

Anh ta cũng trông thấy Trần Gia Bảo, thoạt tiên nhìn đóa bó hoa hồng trong tay Trần Gia Bảo, rồi đem so với bó hoa hồng trên tay mình, ánh mắt tỏ vẻ khinh miệt, lẩm bẩm bảo: "Nghèo kiết xác."

Trần Gia Bảo liếc nhìn anh ta, nhún vai, không buồn đếm xỉa đến loại người này, tiện tay níu một cô cảnh sát lại, nở nụ cười lịch thiệp: "Chào cô, xin cho hỏi sĩ quan cảnh sát Liễu Ngọc Anh có ở đây không?"

Vừa nhắc tới tên "Liễu Ngọc Anh" thì chàng trai tuấn tú bên cạnh đã dựng tai lên, ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo cũng nhuốm màu thù địch, nhưng nghĩ tới Trần Gia Bảo là tên "nghèo kiết xác" cùng địa vị cậu ấm con nhà Cục trưởng Cục Cảnh sát của mình là anh ta lập tức nở nụ cười khinh bỉ.

"Loại nghèo kiết xác này làm sao mà tranh Liễu Ngọc Anh với mình được? Không biết tự lượng sức mình." Đồ Chí Phàm, cũng tức là chàng trai trẻ kia liếc nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt ngạo nghễ.

Phía bên này, cô cảnh sát trẻ tuổi nhìn Trần Gia Bảo từ đầu tới chân, cười bảo: "Anh cũng theo đuổi Ngọc Anh hả? Đúng là Ngọc Anh đang trong ca trực, nhưng tôi khuyên anh nên bỏ cuộc đi thì hơn. Ngọc Anh là nữ hoàng băng giá tiếng tăm của Cục Cảnh sát chúng tôi, bất kể người đến theo đuổi có thân phận địa vị thế nào, cô ấy cũng đều không gặp, không đếm xỉa, không cho cơ hội đâu.

Đó, thấy anh chàng đẹp trai kia chưa, là con trai Cục trưởng mới nhậm chức ở Cục cảnh sát chúng tôi đấy, theo đuổi Ngọc Anh hơn một tháng nay rồi. Ấy thế mà cơ hội dùng chung bữa cơm cũng không cho.

Anh bỏ cuộc đi là vừa."

Cô cảnh sát trẻ nói xong thì lắc đầu, vừa bĩu môi chê Trần Gia Bảo không biết tự lượng sức, vừa đi vào trong Cục Cảnh sát. Trần Gia Bảo không ngờ vợ bé đối xử "tàn nhẫn" với người theo đuổi đến thế, anh không khỏi mừng thầm, nhoẻn miệng cười, sải bước đi vào Cục Cảnh sát.

Chương 795

Chương 795

Không ai chuyển lời giúp thì anh đành phải tự mình vào tìm Liễu Ngọc Anh vậy.

Chỉ là Cục Cảnh sát, ngay đến người bên trong đây cũng đều là thần hộ mệnh của Liễu Ngọc Anh thì chẳng lẽ lại có thể ngăn cản được Trần Gia Bảo?

Bỗng một giọng nói đầy tức tối vang lên sau lưng: "Ê này, anh kia đợi đã."

Giọng điệu không mấy lịch sự, Trần Gia Bảo hơi cau mặt lại, ngoái đầu nhìn thì chính là Đồ Chí Phàm con trai của Cục trưởng, anh nhướn mày: "Làm sao?"

Đồ Chí Phàm bước tới trước mặt Trần Gia Bảo, ngón nhìn anh một lượt, sự dè bỉu lại dâng lên trong lòng, anh ta lắc đầu cười khẽ: "Anh không định đi thẳng vào đó tìm gặp Liễu Ngọc Anh đấy chứ hả?"

"Phải, thì sao?" Trần Gia Bảo đáp.

Đồ Chí Phàm nói: "Tôi khuyên anh câu này, anh về đi cho sớm chợ, anh chẳng chấm mút gì được Liễu Ngọc Anh đâu. Chưa kể Liễu Ngọc Anh là hoa khôi Cục cảnh sát, người theo đuổi đông như mắc cửi, ngay đến con trai Cục trưởng như tôi đây mà cũng chỉ thuộc trình độ trên trung bình trong hàng ngũ những người theo đuổi cô ấy nữa là. Anh lấy đâu ra tự tin mà cho rằng có thể cua được Liễu Ngọc Anh?"

Trần Gia Bảo hờ hững đáp: "Có một điều anh nói sai rồi, tôi không đến theo đuổi Liễu Ngọc Anh."

"Ồ?" Mắt Đồ Chí Phàm sáng lên, cười bảo: "Xem ra anh cũng biết tự biết mình là ai đấy."

“Liễu Ngọc Anh đã là vợ bé của tôi rồi, cần gì phải theo đuổi nữa?” Trần Gia Bảo nói xong, không thèm bận tâm đến Đồ Chí Phàm nữa mà đi thẳng vào trong Cục Cảnh sát.

Đồ Chí Phàm đứng tần ngần tại chỗ, rồi cười khẩy, rõ ràng không tin những lời “nói xàm” của Trần Phi Vũ, “Dám nói Liễu Ngọc Anh là vợ bé của mình cơ đấy, đúng là chém gió banh nóc. Tên nghèo kiết xác đi theo đuổi nữ thần mà chỉ mang mỗi bó hoa tươi, tư cách gì đòi có được Liễu Ngọc Anh? Hừ, để tôi chống mắt lên xem anh bị Liễu Ngọc Anh đích thân tống cổ đi như thế nào.”

Nói rồi Đồ Chí Phàm cũng đi vào Cục Cảnh sát.

Cùng lúc đó, bên trong văn phòng Cục Cảnh sát.

Liễu Ngọc Anh đang bực dọc. Đã hai tháng nay, suốt hai tháng ròng từ sau khi Trần Gia Bảo lên trên tỉnh, ngoài mấy cuộc điện thoại có thể liên lạc được giữa chừng ra thì cô ấy vẫn chưa gặp được Trần Gia Bảo.

Điều này đối với một Liễu Ngọc Anh đang đắm chìm trong tình yêu là một sự tra tấn.

Một cô cảnh sát nhan sắc thường thường bậc trung ngồi kế bên, cũng là cô bạn thân của Liễu Ngọc Anh mỉm cười ghen tỵ và bảo: “Ngọc Anh ơi, mình nghe nói hôm nay cậu Chí Phàm lại đến tìm cậu đấy. Hơn một tháng trước, Cục trưởng mới được điều về nhậm chức ở Cục cảnh sát thành phố chúng ta, cậu ấm nhà Cục trưởng vừa trông thấy cậu đã theo đuổi cuồng nhiệt. Mình thấy điều kiện nhà anh ta cũng tốt, không những đẹp trai mà còn là con nhà quan, người như thế rọi đèn đi tìm cũng không thấy đâu. Hay là, cậu thử cân nhắc anh ta xem?”

Liễu Ngọc Anh lắc đầu, mỉm cười im lặng.

Từng thấy biển xanh, chẳng đành ngắm nước.

Cho dù Đồ Chí Phàm có điều kiện tốt hơn trăm nghìn lần thì trong lòng cô ấy cũng chỉ có một Trần Gia Bảo.

Tiếc rằng tuy trong lòng cô ấy chỉ có một mình Trần Gia Bảo, thế nhưng ngoài cô ấy ra thì Trần Gia Bảo còn có một “vợ cả” là Tô Ánh Mai, và còn những người phụ nữ khác.

Hơn nữa, mỗi một người phụ nữ của Trần Gia Bảo đều vô cùng tài giỏi, vô cùng xinh đẹp, khiến cho Liễu Ngọc Anh xưa nay luôn tự tin vào nhan sắc của mình cũng thấy thấp thỏm.

"Ôi, đúng thật là ghét của nào trời trao của ấy…"

Nghĩ đến đây, Liễu Ngọc Anh thở dài, lòng đầy ấm ức.

Bỗng đâu một cô cảnh sát hớn hở đi vào, sau khi thấy Liễu Ngọc Anh thì tỏ vẻ đáng ngờ, cười bảo: "Ngọc Anh ơi, ngoài cổng có bé trai đẹp đang ôm hoa đợi cô đấy, nhìn trẻ lắm, chỉ như sinh viên đang đi học thôi, nhìn là biết ngay phi công trẻ. Sức hút của Ngọc Anh nhà mình ngày càng lớn rồi, đến phi công cũng chết như ngả rạ dưới chân Ngọc Anh, cô mà không gặp là tôi ra đuổi về đây này."

Cô cảnh sát ấy tên Chu Tố My, chính là người mà Trần Gia Bảo vừa níu lại hỏi.

Liễu Ngọc Anh đang lúc bực bội, liền phẩy ta, nói: "Đuổi đi, đuổi đi! Đừng có trêu tôi nữa, trai đẹp mới chả phi công, chị đây không thiết tha gì hết."

Bất chợt, một giọng nói ấm áp vang lên từ phía cửa văn phòng: "Uổng công tôi ngưỡng mộ sĩ quan Liễu Ngọc Anh đã lâu, không ngờ sĩ quan Liễu Ngọc Anh lại muốn đuổi tôi đi như thế, ôi, đúng là hoa cố tình rơi theo dòng nước mà nước chảy vô tình cuốn hoa trôi."

Chương 796

Chương 796

Liễu Ngọc Anh ngỡ ngàng, ánh mắt thoáng hiện vẻ khó tin, vội vàng quay lại nhìn về phía cửa văn phòng thì thấy đúng là Trần Gia Bảo đang cầm một bó hoa tươi, ánh mắt dịu dàng.

Liễu Ngọc Anh tức thì vui mừng khôn tả, nhưng nghĩ đến những điều hờn tủi, cô lại kiềm chế ngay.

Đồ Chí Phàm cũng đứng gần Trần Gia Bảo, nhưng trong mắt Liễu Ngọc Anh chỉ phản chiếu hình bóng của một mình Trần Gia Bảo.

Chu Tố My giật mình, rõ ràng không ngờ được rằng Trần Gia Bảo lại to gan dám đi vào tận Cục Cảnh sát để tán gái như thế này, không khỏi cất tiếng: "Đi ra, đi ra, đi ra! Ai cho phép anh vào đây hả? Muốn tán gái thì cũng phải đợi Ngọc Anh của chúng tôi tan làm rồi đến tán nhé."

Trần Gia Bảo cười đáp: "Tôi không đến để cua gái, mà đến để tự thú."

"Tự thú?" Chu Tố My lấy làm ngạc nhiên: "Anh đã phạm tội gì?"

Trần Gia Bảo vẫn chưa nói hết câu thì Đồ Chí Phàm đã bước vào trong văn phòng trước, cười mỉa: "Để tôi nói thay anh ta cho. Anh ta đã phạm vào tội phỉ báng, vu cho sĩ quan cảnh sát Liễu Ngọc Anh là vợ bé của anh ta, xúc phạm danh dự của sĩ quan cảnh sát Liễu Ngọc Anh, loại người này nên bị bắt và trừng phạt thật nặng."

Chu Tố My và các cảnh sát khác trong văn phòng giật bắn mình, ai mà không biết Liễu Ngọc Anh có tiếng là cọp cái trong Cục Cảnh sát, tuổi còn rất trẻ nhưng đã là Đội trưởng Đội Cảnh sát Hình sự, tính cách kiêu kì, sẵn sàng đuổi thẳng cổ những anh chàng cầm cưa đến tán.

“Trai đẹp dám nói Ngọc Anh là vợ bé, với tính cách của Ngọc Anh thì chắc chắn không chịu để yên đâu, ôi, một bé phi công ngon ngọt thế kia chắc sắp bị Ngọc Anh đánh cho bầm dập rồi đây.” Chu Tố My tiếc nuối thở than.

Đồ Chí Phàm bật cười khoái trá, tên dặt dẹo như Trần Gia Bảo hoàn toàn không có sức chống đỡ, chỉ một câu nói đơn giản đã có thể đưa Trần Gia Bảo vào thế bất lợi, thì làm gì có sức cạnh tranh với cậu ấm con quan như anh ta?

Anh ta tin chắc rằng Liễu Ngọc Anh sẽ nổi trận lôi đình rồi cho Trần Gia Bảo một bài học nhớ đời, thế nhưng anh ta đã phải thất vọng khi thấy Liễu Ngọc Anh chẳng những không giận dữ mà còn nhìn Trần Gia Bảo nhoẻn cười, hỏi: “Anh đã làm chuyện gì xấu mà phải đến đây tự thú?”

Trần Gia Bảo cười đáp: “Tôi là tên trộm, đã trộm mất trái tim của sĩ quan Liễu Ngọc Anh. Lần này tôi đến là để trả lại trái tim cho sĩ quan ạ.”

Liễu Ngọc Anh hiểu nhầm ý nghĩa của câu nói ấy, tưởng đâu Trần Gia Bảo đến để chia tay với cô ấy, mặt mày biến sắc, bỗng dưng tái nhợt đi, cảm giác tuyệt vọng trào dâng trong lòng.

Đồ Chí Phàm những tưởng Liễu Ngọc Anh sẽ tức giận, anh ta nhìn Trần Gia Bảo với vẻ dè bỉu, một lần nữa tỏ ra đắc ý.

Trần Gia Bảo nợ nụ cười ấm áp, tiếp tục nói: “Tiếc thay, trái tim của sĩ quan Liễu Ngọc Anh đã hòa làm một với trái tim tôi, nên tôi đành phải mang cả trái tim mình đến trả. Không biết sĩ quan Liễu Ngọc Anh có chịu nhận hay không?”

Nói rồi, Trần Gia Bảo dịu dàng trao đóa hoa hồng trong tay.

Liễu Ngọc Anh run rẩy, biết mình đã trách nhầm Trần Gia Bảo, niềm hy vọng và vui sướng lại một lần nữa nảy nở trong lòng, xóa tan hết những tủi hờn ban đầu, ánh mắt cô ấy rạng ngời, cô ấy đứng lên đi về phía Trần Gia Bảo.

Chu Tố My và các sĩ quan cảnh sát trong phòng còn tưởng Liễu Ngọc Anh sắp nổi cơn tam bành và cho Trần Gia Bảo một bài học nhớ đời, ai nấy đều thầm cầu nguyện cho Trần Gia Bảo.

Thế nhưng chỉ chớp mắt, họ đã phải sững sờ khi thấy Liễu Ngọc Anh bước đi trong làn nước mắt lăn dài, nhưng miệng lại nở nụ cười đẹp ngất ngây.

Cô đến trước mặt Trần Gia Bảo, nhận lấy bó hoa, vừa khóc, vừa cười, nói: "Chịu, em không chỉ nhận trái tim anh mà em còn phải phạt anh đi dạo phố với em, đi ăn với em, đi xem phim với em, và phạt anh tù chung thân ở bên em cả đời, mãi mãi không được rời xa."

Trời đất ơi, Liễu Ngọc Anh mà lại chủ động thốt lên những lời tình tứ ngọt ngào cảm động như thế này ư?

Chu Tố My và những người khác sửng sốt.

"Không lẽ nào trai đẹp này là người yêu của Ngọc Anh? Ôi trời ơi, tin tức động trời ngang tầm thiên thạch va vào trái đất!" Bão dông cuồn cuộn trong tâm trí Chu Tố My.

Đồ Chí Phàm cũng há hốc mồm vì sốc.

Chương 797

Chương 797

Trần Gia Bảo càng dịu dàng hơn, mắt nhìn đắm đuối, chủ động nắm tay Liễu Ngọc Anh, tỏ ý xin lỗi: "Vợ bé này, anh xin lỗi, bây giờ anh sẽ đưa em đi dạo phố, đi ăn, đi xem phim, được không?"

"Đồ lưu manh, em tha cho anh lần này đấy nhé." Liễu Ngọc Anh hết khóc lại cười, nước mắt như mưa, đẹp xốn xang.

Thế nhưng, mọi người xung quanh lại càng sốc hơn.

Vợ bé?

Hoa khôi cảnh sát Liễu Ngọc Anh nức tiếng gần xa không những đã có người yêu mà còn chỉ là "vợ bé"?

Chu Tố My và mọi người như hóa đá tại chỗ, nếu không được tận mắt chứng kiến thì họ sẽ không bao giờ tin được rằng nữ hoàng băng giá Liễu Ngọc Anh của Cục Cảnh sát lại đi làm vợ bé của người ta.

"Thì ra Liễu Ngọc Anh là vợ bé của anh ta thật. Mẹ kiếp! Tôi còn tưởng Liễu Ngọc Anh đoan trang thuần khiết thế nào, thì ra cũng bồ bịch vụng trộm làm người thứ ba."

Đầu tiên, Đồ Chí Phàm bị sốc, rồi sau đó bừng bừng lửa giận.

Trần Gia Bảo nắm tay Liễu Ngọc Anh đi ra phía ngoài. Liễu Ngọc Anh hệt như một cô vợ nhỏ bé yêu kiều, để yên tay cho Trần Gia Bảo nắm, và đi theo anh.

Bỗng từ phía sau, một giọng nói đầy tức tối vang lên: "Hai người đứng lại cho tôi!"

Trần Gia Bảo dừng bước chân, quay lại nhìn thì thấy Đồ Chí Phàm, anh không khỏi chau mày.

Liễu Ngọc Anh quắc mắt nhìn Đồ Chí Phàm, rồi nói nhỏ bên tai Trần Gia Bảo, "Gia Bảo, anh ta tên Đồ Chí Phàm, một tháng trước bố anh ta đến nhận chức Cục trưởng Cục cảnh sát thành phố, em chỉ mới gặp Đồ Chí Phàm có một lần mà anh ta đã đeo bám làm phiền em, không nể tình ông Cục trưởng là người tốt thì em đã cho anh ta một trận trước mặt mọi người rồi."

Trần Gia Bảo gật đầu, nói với Đồ Chí Phàm: "Sao thế?"

Đồ Chí Phàm trợn mắt, cười mỉa: "Hiện giờ vẫn đang trong giờ hành chính, theo quy định thì thưa sĩ quan cảnh sát Liễu Ngọc Anh, cô không được phép đi hẹn hò thì phải nhỉ? Cẩn thận không tôi nói cho bố tôi biết để ông ấy kỷ luật cô."

Trong lòng Liệu Ngọc Anh thầm khinh bỉ, cô ấy bĩu môi nói: "Tùy anh thôi, bà đây sợ gì."

Đồ Chí Phàm ngớ người, không ngờ Liễu Ngọc Anh lại to gan đến thế, không bận tâm đến cả chuyện bị kỷ luật, và cũng chứng tỏ rằng đối với Liễu Ngọc Anh thì Trần Gia Bảo còn quan trọng hơn cả công việc và tương lai phía trước.

Nghĩ đến đây, Đồ Chí Phàm lại càng ganh tỵ hơn, bao nhiêu lửa giận trút hết lên người Trần Gia Bảo, anh ta trừng mắt nhìn anh hung hăng, nếu như ánh mắt có thể giết người được thì tin chắc rằng Trần Gia Bảo đã bị phanh thây thành tám mảnh.

Trần Gia Bảo nhăn mặt bực bội, năm lần bảy lượt Đồ Chí Phàm sinh sự với anh, chẳng qua trong mắt Trần Gia Bảo thì Đồ Chí Phàm chỉ là kẻ tầm thường không cần thiết phải so đo tính toán mà thôi.

Nhưng hiện giờ, Đồ Chí Phàm không chỉ đeo bám vợ bé mà còn đe dọa làm cho vợ bé bị kỷ luật ngay trước mặt anh. Những hành vi nối nhau liên tiếp này đã khiến Trần Gia Bảo tức giận.

Có câu tục ngữ rằng, con giun xéo lắm cũng quằn, huống chi lại là bậc Tông sư như Trần Gia Bảo? Hơn nữa, nếu ngay cả kẻ tầm thường như Đồ Chí Phàm cũng có thể tung tăng khiêu khích ngay trước mặt anh mà vẫn chẳng hề hấn gì thì chẳng phải nhà họ Phụng rồi Quỷ Y Môn trên tỉnh, rồi thậm chí

những đối thủ mạnh thực sự như là Ngô Uyển Tông rồi Đàm Minh Y Thanh sẽ cười anh thối mũi sao?

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo buông tay Liễu Ngọc Anh, đi về phía Đồ Chí Phàm.

“Gia Bảo…” Liễu Ngọc Anh lo rằng Trần Gia Bảo và Đồ Chí Phàm sẽ xảy ra xung đột. Tuy Đồ Chí Phàm là tay công tử ăn chơi nhưng tốt xấu gì cũng là con trai của Cục trưởng, là người có quyền thế ở thành phố Hòa Bình.

Trần Gia Bảo nở nụ cười trấn an cô ấy, ra hiệu rằng không cần lo lắng, rồi đi tới trước mặt Đồ Chí Phàm.

Ánh mắt anh bình thản, không mảy may dao động, như thể Đồ Chí Phàm trước mặt anh chỉ là một con kiến.

“Anh định làm gì?” Sâu trong thâm tâm Đồ Chí Phàm dấy lên một nỗi sợ hãi, không khỏi lùi bước về sau.

Chương 798

Chương 798

Tiếp đó, anh ta không hiểu sao mình là con trai của Cục trưởng mà phải sợ tên dặt dẹo Trần Gia Bảo

“Không biết là ai đã cho anh lá gan mà anh dám khiêu khích tôi, và đứng ngay trước mặt đe dọa người phụ nữ của Trần Gia Bảo này.” Trần Gia Bảo nói rồi vung tay giáng một cái bạt tai ngay trước sự chứng kiến của mọi người.

Một tiếng “bốp” vang lên chát chúa, Đồ Chí Phàm còn đang ngơ ngác thì đã bị Trần Gia Bảo tát văng cả người, rơi bộp xuống đất, gò má sưng vù.

Trần Gia Bảo còn nương tay, nếu không với sức mạnh của anh thì sợ rằng một cái bạt tai vừa rồi đã khiến cho Đồ Chí Phàm nát bươm.

Chu Tố My và những người khác bàng hoàng, không ngờ Trần Gia Bảo dám ngông nghênh đến mức dám đánh cả Đồ Chí Phàm.

“Chẳng lẽ… chẳng lẽ anh ta không biết Đồ Chí Phàm là con trai của Cục trưởng à? Bản thân anh ta không sợ nhưng mà Ngọc Anh sẽ bị liên lụy vì anh ta mất. Ôi, thật không biết Ngọc Anh tìm đâu ra ông người yêu đỉnh của chóp thế này, thô lỗ mất lịch sự thật, chẳng nghĩ cho hoàn cảnh của Ngọc Anh gì cả.”

Chu Tố My lắc đầu ngán ngẩm, bỗng chốc chê trách Trần Gia Bảo rất nhiều.

Đồ Chí Phàm ôm mặt đứng lên, tức tối hổn hển: “Anh dám đánh tôi, anh dám đánh cả tôi cơ đấy. Tôi ra lệnh cho anh hãy xin lỗi tôi ngay lập tức, nếu không, tôi sẽ nói với bố tôi, để bố tôi cách chức Liễu Ngọc Anh!”

Chu Tố My và những người khác thầm thở ngắn than dài, tỏ thái độ "quả nhiên là vậy".

Liễu Ngọc Anh vẫn kiên quyết đứng bên Trần Gia Bảo, lên tiếng chế nhạo trước: "Đời tôi ghét nhất cái loại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng như anh, bà đây không thích làm tiếp nữa đấy. Gia Bảo, mình đi thôi, nhìn anh ta thôi là em thấy mắc ói."

"Anh có thể về mách bố, tôi tên là Trần Gia Bảo nhé."

Trần Gia Bảo nói xong thì đi đến trước mặt Liễu Ngọc Anh, thoáng chốc, vẻ mặt đã trở nên dịu dàng, anh nắm bàn tay ngọc ngà của cô ấy và cười bảo: "Đi, đưa vợ bé đi dạo phố mua sắm nào."

Liễu Ngọc Anh cười tươi rói, nắm tay Trần Gia Bảo rời đi.

Trần Gia Bảo?

Đồ Chí Phàm cảm thấy cái tên này nghe rất quen, nhưng ngay lúc này nhất thời không nhớ ra được là đã từng nghe thấy ở đâu.

"Trần Gia Bảo? Từ trước tới giờ tôi chưa từng bao giờ nghe thấy tên này bao giờ, giả vờ cái gì cơ chứ, ông đây nhất định sẽ dạy dỗ mày một trận ra trò."

Đồ Chí Phàm nhìn bóng lưng đang rời đi của Trần Gia Bảo, không ngừng cười lạnh.

Trong lòng đám người Trần Uyển Kỳ thầm thở dài một hơi, quả nhiên Trần Gia Bảo đắc tội với Đồ Chí Phàm thì chắc chắn không có kết quả tốt đẹp gì, thậm chí ngay cả Liễu Ngọc Anh cũng bị anh ấy liên lụy nữa.

Đồ Chí Phàm lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của vị cục trưởng kia, cũng chính là bố anh ấy, vừa mở miệng thì câu đầu tiên đã lộ rõ sự oan ức: "Bố, con bị người ta đánh rồi… Không không không, tuyệt đối không phải là con chủ động đi khiêu khích trước đâu, là đối phương quá kiêu ngạo thì có, anh ta không coi cục cảnh sát ra gì hết, loại người như thế này tuyệt đối không thể nhân nhượng được, nếu không thì trị an của thành phố Hòa Bình chắc chắn sẽ rất đáng lo ngại… Vâng, à đúng rồi, anh ta tên là Trần Gia Bảo…."

Đồ Chí Phàm vừa nói xong ba chữ "Trần Gia Bảo", thì đột nhiên đầu bên kia điện thoại đột nhiên im bặt lại, bầu không khí dường như cũng có gì đó không đúng, trong lòng anh ta dâng lên một loại cảm giác kỳ quái: "Bố, sao vậy?"

Một lúc sau, giọng nói của bố anh ta truyền tới: "Người tên Trần Gia Bảo mà con nói này có phải là còn khá trẻ, nhìn trông rất giống sinh viên đại học không?"

Trong giọng nói nặng nề của cục trưởng Đỗ còn mang theo chút sợ hãi.

Đồ Chí Phàm càng tò mò hơn, anh ta nói: "Đúng vậy, chính là anh ta, bố, bố biết Trần Gia Bảo sao? Vậy thì hay rồi, bố lập tức bắt anh ta xin lỗi con đi…"

Anh ta còn chưa cả nói xong, quả nhiên giọng nói giận dữ trong điện thoại đã cắt ngang lời anh ta: "Cái gì? Thật sự là anh ta? Tên gây họa nhà con, anh BẢo là người con có thể đắc tội được hay sao, con lập tức cút đi xin lỗi anh Trần ngay cho bố, nếu như anh Bảo không tha thứ cho con thì sau này tôi sẽ đoạn quyệt quan hệ bố con với anh!"

Sau khi mắng xong, ông ta liền tức giận tắt máy.

Đồ Chí Phàm ngơ ngác không hiểu gì, đầu anh ta quay mòng mòng, rõ ràng anh ta đã chịu một cái tát, sau giờ lại bắt anh ta đi xin lỗi Trần Gia Bảo?

Chương 799

Chương 799

“Đây… Xảy ra chuyện gì vậy cơ chứ, sự việc đã nghiêm trọng tới mức phải đoạn tuyệt quan hệ bố con rồi ư? Lẽ nào tên Trần Gia Bảo không phải là cái loại đầu đường xó chợ mà là cậu chủ của gia đình giàu có, có bối cảnh thâm hậu nào đó sao? Đợi đã, bố tôi vừa nói anh Trần, lẽ nào Trần Gia Bảo chính là anh Trần, người đang nắm hết toàn bộ huyết mạch của thành phố Hòa Bình trong truyền thuyết kia à?”

Đỗ Chí Phàm nghĩ tới đây, sắc mặt anh ta bất chợt biến đổi khủng khiếp, trong ánh mắt xuất hiện sự hoảng sợ.

Hơn một tháng trước, khi bố anh ta vừa được điều đến làm cục trưởng của thành phố Hòa Bình, ông ấy đã dặn dò anh ta, ở thành phố Hòa Bình có hai thế lực tuyệt đối không được dây vào, một là nhà họ Tạ, gia đình vốn đã có gốc rễ thâm sâu ở nơi này, hơn nữa Tạ Hoàng Dương lại còn là tướng quân trong quân đội, là người rất có tiếng tăm trong quân đội.

Một người khác tuyệt đối không thể động vào chính là anh Trần, mặc dù anh Trần mới nổi được hai tháng nhưng đã trở thành ông hoàng chân chính của thành phố Hòa Bình, không chỉ khiến người ta nghe danh đã sợ, mà thủ đoạn cũng rất tàn ác, một mình giẫm đạp được cả mấy gia tộc lớn mạnh như nhà họ Lý, nhà họ Tôn, khiến cả giới thượng lưu của thành phố Hòa Bình vô cùng sợ hãi.

Nghe nói, dưới sự giúp đỡ của anh Trần, nhà họ Tạ cũng đã củng cố được thế lực lên một tầng cao mới, hoàn toàn đứng vững ở thành phố Hòa Bình, thậm chí còn có người lan truyền, nhà họ Tạ cũng phải nhìn xem anh Trần có ưng không mới làm việc…

“Thảo nào Trần Gia Bảo lại chẳng coi tôi ra gì, thảo nào Liễu Ngọc Anh lại tình nguyện làm vợ bé của Trần Gia Bảo cũng không chịu đồng ý làm vợ tôi. Mẹ nó chứ, anh ta chính là anh Trần đấy, người khiến cả giới thượng lưu của thành phố Hòa Bình phải ngoan ngoãn nghe lời. Người mà ngay cả bố tôi cũng không động vào được vậy mà tôi lại đi đắc tội với anh ta, tôi đúng là con mẹ nó, đáng chết mà!”

Trong lòng Đồ Chí Phàm vô cùng hối hận, anh ta tự tát mình hai cái liên tiếp.

Đám người Chu Uyển Kỳ nhìn thấy vậy thì ngơ người ra, hoài nghi không biết có phải não Đồ Chí Phàm bị úng nước rồi hay không.

Đột nhiên, Đồ Chí Phàm giật mình, anh ta phi như bay ra bên ngoài, bừa chạy vừa lo lắng hét lên: “Anh Trần, tôi sai rồi, anh đợi tôi một lát…”

Trong phòng làm việc, mấy người Chu Uyển Kỳ đột nhiên mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt không thể nào tin nổi, không cần nói họ cũng biết anh Trần trong miệng Đồ Chí Phàm chắc chắn là Trần Gia Bảo, thế nhưng tại sao Đồ Chí Phàm phải cung kính lễ phép với Trần Gia Bảo như vậy?

“Lẽ nào Trần Gia Bảo giả làm kẻ nghèo hèn khổ sở, nhưng thật ra lại là người thừa kế của gia đình giàu có quyền lực?”

Chu Uyển Kỳ nghĩ tới đây, trong lòng như nổi lên cơn sóng giữ.

Cũng vào chính lúc này, trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc, chấn động, ngưỡng mộ của đám cảnh sát hình sự, Trần Gia Bảo kéo bàn tay nhỏ của Liễu Ngọc Anh, cùng đi vào trong cục cảnh sát.

“Phi Vũ, mặc dù cụ trưởng Đỗ là người chân chính nhưng Đồ Chí Phàm lại là một tên công tử chính hiệu, anh ở trước mặt mọi người tát Đồ Chí Phàm một cái, anh ta nhất định sẽ tới gây phiền phức cho anh, anh vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Liễu Ngọc Anh lo lắng nói.

“Cũng chỉ là một con dế bé tí mà thôi, không cần quá lo lắng làm gì, hơn nữa nói không chừng, chẳng bao lâu sau anh ta

còn tới đây cầu xin anh tha cho anh ta một mạng đấy.” Trần Gia Bảo cười một cách tự tin.

Trần Gia Bảo tin rằng, bố của Đồ Chí Phàm làm cục trưởng cục cảnh sát ở thành phố Hòa Bình không thể không biết được danh tiếng của anh, vậy nên, một khi Đồ Chí Phàm gọi điện cho bố anh ta, mọi chuyện cứ thế đi theo lẽ thường, không có gì khó đoán cả.”

Liễu Ngọc Anh liếc nhìn anh một cái, nói: “Xí, anh cứ chém gió đi, em biết anh là cố vấn của tổng giám đốc của công ty lớn tại thành phố Hòa Bình rồi, cũng biết quan hệ tốt đẹp giữa anh và nhà họ Tạ, nhưng cho dù nói gì đi chăng nữa thì đây cũng là xã hội pháp luật, cho dù anh có thân phận gì cũng đều không thể phạm pháp được, anh công khai đánh người trong cục cảnh sát, chuyện này không hề nhỏ nhặt chút nào, chỉ cần Đồ Chí Phàm muốn thì anh ta có thể lợi dụng điểm này để quang minh chính đại đối phó với anh.”

“Ha.” Trần Gia Bảo cười một tiếng, nói: “Anh biết vợ của anh là người chính nghĩa, không chấp nhận mấy chuyện xấu xa, đáng tiếc là từ trước tới nay xã hội này luôn là xã hội cường quyền, cái gọi là con của trời phạm pháp với thường dân cùng phạm tội vẫn không đẹp đẽ như trong ảo tưởng của người dân đâu.”

Liễu Ngọc Anh cảm thấy lời Trần Gia Bảo nói toàn là ngụy biện, nghe rất ngứa tai, cô nhíu mày phản bác lại: “Nghe thì có vẻ hợp lý đấy nhưng trên thực tế toàn là ngụy biện mà thôi, nếu như ngay cả pháp luật cũng không thể nào bảo đảm được công bằng chính nghĩa thì chẳng khác nào xã hội này loạn hết rồi hay sao?”

Chương 800

Chương 800

“Lời anh nói vốn dĩ là sự thật.” Trần Gia Bảo lắc đầu, thở dài nói: “Pháp luật là đại diện cho ý chí của giai cấp thống trị, bản chất của nó chính là công cụ để bảo vệ giai cấp thống trị, nếu như anh nhớ không lầm thì câu nói này có trong môn giáo dục công dân của cấp ba đấy, em chắc phải được học qua rồi.”

Liễu Ngọc Anh mím môi, không biết nên phản bác như thế nào, cô đột nhiên hứ một tiếng, nói: “Dù sao thì trong mắt của thế giới này, pháp luật chính là thứ đại diện cho công bằng chính nghĩa, đây cũng chẳng phải là thời đại cường quyền áp bức bắt nạt kẻ yếu như một trăm năm trước nữa, sao có thể là xã hội cường quyền lấy thịt đè người được? Vậy nên anh nói Đồ Chí Phàm sẽ xin lỗi anh ấy, chuyện này em không tin đâu.”

Cô vừa nói xong thì tột nhiên có một người đang hoảng loạn chạy ra khỏi cục cảnh sát, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, mắt anh ta sáng lên như sao, lập tức chạy nhanh tới. Trong ánh mắt của vô số người, anh ta bốp một tiếng, thẳng thừng quỳ xuống, sau đó vừa thở hổn hển vừa sợ hãi nói: “Anh… Anh Trần, tôi xin lỗi.”

Người đó là lại Đồ Chí Phàm!

Liễu Ngọc Anh ngây người tại chỗ, không ngờ lời Trần Gia Bảo nói lại là thật, hơn nữa Đồ Chí Phàm không những chủ động tới xin lỗi mà còn quỳ xuống trước mặt Trần Gia Bảo.

Cảnh tượng này khiến Liễu Ngọc Anh vô cùng sửng sốt, cảm giác tam quan của mình đều sụp đổ hết rồi.

Mọi người xung quanh đang đi tới đi lui trong cục cảnh sát, khi nhìn thấy con trai của cục trưởng lại đi quỳ trước mặt một người thanh niên, bọn họ đều giật nảy mình, lần lượt suy đoán thân phận của Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không hề thay đôi, tất cả những điều đang xảy ra trước mắt này dường như đều nằm trong dự liệu của anh hết, anh khoanh hai tay trước ngực, lạnh nhạt nói: "Anh mà cũng biết sai á?"

"Tôi biết sai, tôi biết sai rồi, một tháng trước tôi mới tới thành phố Hòa Bình, cũng không quen thuộc lắm với nơi này, nên không biết anh chính là anh Trần kia, thế nên mới có mắt không thấy Thái Sơn, đi đắc tội với anh, vẫn mong anh Trần rộng lượng tha thứ, đừng chấp nhặt với kẻ hèn mòn nhưu tôi." Đồ Chí Phàm vô cùng bất an.

Thời gian anh ta tới thành phố Minh Trị không dài, nhưng anh ta đã vô số lần nghe được chuyện của anh Trần, hơn nữa những chuyện này đều có một điểm chung, một khi là người đắc tội với anh Trần, không có trường hợp nào ngoại lệ cả, tất cả đều có kết cục rất thảm!

Trần Gia Bảo liếc anh ta một cái, nhàn nhạt nói: "Từ trước tới giờ tôi chỉ cho người khác một cơ hội, nhớ kỹ, không có lần thứ hai, nếu không thì cho dù bố anh là ai thì cũng không bảo vệ nổi cho anh đâu."

Giọng điệu của Trần Gia Bảo dường như rất cao ngạo, giống như người nắm giữ cả thế giới, hơn nữa lại còn mang theo cả ý uy hiếp, điều này khiến một người từ tước tới giờ vẫn luôn tuân thủ pháp luật như Liễu Ngọc Anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đồ Chí Phàm thở phào nhẹ nhõm, vui mừng cười tít mắt, vội vàng giơ tay lên thề thốt, nói: "Cảm ơn anh Trần nhiều làm, cảm ơn anh Trần nhiều lắm, anh yên tâm đi, tôi bảo đảm về sau sẽ tránh xa Liễu Ngọc Anh, tuyệt đối không gây khó dễ cho cô ấy."

"Ừ, anh đi đi." Trần Gia Bảo nói.

Đồ Chí Phàm như cá chết được thả về với nước, vội vàng đứng dậy, lấy tay lau mồ hôi lạnh ở trên trán, chạy nhanh đi như một làn khói, cả quá trình đều không nhìn Liễu Ngọc Anh một cái, y như kiểu thoát khỏi mười tám tầng địa ngục ấy.

Đợi đến khi Đồ Chí Phàm đã chạy không thấy bóng dáng đâu nữa, Liễu Ngọc Anh vẫn còn cảm giác đầu óc như đang không

ngừng quay cuồng.

Trần Gia Bảo nói: “Có phải em cảm thấy rất khó hiểu không?”

Liễu Ngọc Anh trầm mặc, quả thật cô không thể nào hiểu nổi.

“Nguyên nhân rất đơn giản.” Trần Gia Bảo bước nhanh về phía trước, kéo tay Liễu Ngọc Anh, vừa đi vừa nói: “Bởi vì anh mạnh hơn anh ta, trong thế giới này, anh có thể nắm được sinh tử của anh ta, vậy nên anh ta coi anh như thần, đây chính là một mặt chân thật của xã hội này, nó vĩnh viễn là xã hội kẻ mạnh đàn áp kẻ yếu.”

Chương 801

Chương 801

Liễu Ngọc Anh đi theo sau Trần Gia Bảo, sắc mặt không ngừng biến đổi.

Trần Gia Bảo thở dài, anh đột nhiên buông tay Liễu Ngọc Anh ra, nhàn nhạt nói: "Thành thật mà nói, anh hơi thất vọng, qua chuyện này có thể thấy, có những điều về anh em không thể chấp nhận nổi, nhưng đây mới chính là anh, nếu như em cảm thấy hai chúng ta tiếp tục đi tiếp sẽ khiến em đau khổ thì anh có thể buông tay."

Sắc mặt Liễu Ngọc Anh đột nhiên tím tái, dường như có một thứ gì đó vô cùng quan trọng trong trái tim đã rời khỏi cô, cả người cô giống như bị rút hết không khí, cơ thể không ngừng run lên, cô đứng nguyên tại chỗ.

Trần Gia Bảo đi theo hành lang, đi về phía trước.

Khóe mắt Liễu Ngọc Anh chảy ra hai hàng nước mắt, đột nhiên cô như kẻ điên, chạy nhanh về phía Trần Gia Bảo ở trước mặt, sau đó ôm chặt lấy Trần Gia Bảo, vừa đánh vừa đau khổ khóc: "Anh… Cái tên khốn nạn nhà anh, rõ ràng… rõ ràng anh đã nói anh sẽ sắc thuốc cho em, sẽ mãi mãi chăm sóc em, bây giờ sao anh có thể tùy ý buông tay như vậy được, em không đồng ý, em không đồng ý…"

Trần Gia Bảo quay lưng với Liễu Ngọc Anh, khóe môi anh nở nụ cười chiến thắng, vừa nãy anh cũng chỉ đánh cược mà thôi. Chỉ cần cược thắng rồi, sau này cho dù anh có làm gì đi chăng nữa, Liễu Ngọc Anh cũng sẽ ủng hộ anh vô điều kiện.

Rõ ràng, anh đã thắng rồi.

Trần Gia Bảo quay người lại, ôm Liễu Ngọc Anh vào trong lòng, mặc cho Liễu Ngọc Anh khóc thương tâm ở trong lòng mình, nhẹ nhàng nói: "Sống chết đã hẹn thề nguyền, cả đời

này không thay đổi. Năm tay nhau cùng đi tới đầu bạc răng long.”

Liễu Ngọc Anh khóc một trận đã đời trong lòng Trần Gia Bảo, sau khi khiến phần áo trước ngực anh ướt sũng, được Trần Gia Bảo dỗ lời ngon tiếng ngọt, cô mới nín khóc.

Đường đường là hoa khôi cục cảnh sát Liễu Ngọc Anh oai phong lẫm liệt lại đi vì một người đàn ông mà vừa khóc vừa cười, nếu như để người quen nhìn thấy chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Trần Gia Bảo lấy một tờ giấy lau ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má Liễu Ngọc Anh, anh cười nói: “Nếu khóc nữa thì thật sự trở thành một bé mèo hoa đấy.”

Liễu Ngọc Anh hưởng thụ sự dịu dàng của Trần Gia Bảo, dẩu môi nói: “Hứ, còn không phải do người nào đó xấu xa quá, cách suy nghĩ làm người ta giận muốn chết, em mặc kệ, mặc dù cái câu nắm tay nhau cùng đi đến già là do anh nói, nhưng lời đàn ông nói chắc chắn không thể tin được.”

“Đó là lẽ đương nhiên rồi, từ trước tới nay Trần Gia Bảo anh nói được làm được, huống hồ vợ anh lại xinh đẹp như hoa thế này, không nhốt em, nắm chặt em trong lòng thì không phải hời cho người khác quá hay sao?” Trần Gia Bảo trêu chọc nói.

“Nếu như anh không cần em nữa thì em chết cho anh xem.” Liễu Ngọc Anh mấp máy môi, vẻ mặt mang theo sự kiên định vô cùng chắc chắn.

Trong lòng Trần Gia Bảo rất cảm động, anh nắm lấy tay Liễu Ngọc Anh, nói: “Đi thôi, chúng ta đi dạo phố.”

Liễu Ngọc Anh nở nụ cười xinh đẹp, cùng Trần Gia Bảo đi về phía trước, nhưng vừa đi chưa được hai bước thì cô đột nhiên “aiyo” một tiếng, mắt cá chân truyền tới cơn đau khủng khiếp, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

“Em sao đấy?” Trần Gia Bảo quan tâm hỏi.

Liễu Ngọc Anh nhíu mày nói: “Em vừa bị trẹo chân rồi.”

Trần Gia Bảo ngồi xổm xuống nhìn một cái, phát hiện mắt cá chân phải của cô đã sưng đỏ lên, anh nói: “Xem ra không thể

nào đi dạo phố với em được nữa rồi, anh đưa em về nhà trước nhé."

"Đừng đừng, khó khăn lắm mới gặp mặt anh được một lần, nhỡ đâu anh lại chạy đi mất thì em phải làm sao đây?" Liễu Ngọc Anh bĩu môi, bám vào cánh tay Trần Gia Bảo, làm nũng: "Anh cõng em đi."

"Được."

Trần Gia Bảo nở nụ cười dịu dàng thuần khiết, anh quay người lại, ngồi xổm xuống trước mặt Liễu Ngọc Anh.

Trong mắt Liễu Ngọc Anh lướt qua sự vui mừng khôn xiết, cô nằm xấp trên lưng Trần Gia Bảo, tự dưng cảm thấy rất an toàn.

Trước ngày hôm nay, có đánh chết cô cũng sẽ không tin cô sẽ ỷ lại vào một người đàn ông như thế này, hơn nữa lại còn là một người đàn ông nhỏ tuổi hơn cô nữa.

Nhưng bây giờ, Liễu Ngọc Anh lại cam tâm tình nguyện ỷ lại vào Trần Gia Bảo, hơn nữa cô còn đắm chìm trong cảm giác này, không muốn cũng không bằng lòng thoát khỏi nó.

"Em mặc kệ đấy, anh đánh cắp trái tim của em mất rồi, em phải phạt anh cõng em cả cuộc đời, cho dù đến khi em già rồi, trên mặt xuất hiện nếp nhăn, tóc cũng bạc hết cả, trở nên xấu xi thì anh cũng không được ghét bỏ em."

Chương 802

Chương 802

Trong lòng Liễu Ngọc Anh vô cùng hạnh phúc, nhưng ngoài mặt vẫn dẩu môi, ngữ khí ngạo mạn như cũ.

“Được, anh cõng em cùng nhau từ từ già đi.” Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nói, khóe môi nở nụ cười ấm áp.

Trên đường lớn, Trần Gia Bảo cõng Liễu Ngọc Anh, đi từng bước từng bước một.

Suốt cả một buổi chiều, Trần Gia Bảo cùng Liễu Ngọc Anh đi dạo phố, ăn cơm, xem phim, mặc dù Liễu Ngọc Anh bị trẹo chân, nhưng khuôn mặt xinh đẹp vẫn tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Tới tám giờ tối, Trần Gia Bảo mới đưa Liễu Ngọc Anh còn chưa nỡ rời xa về nhà, sau khi trao nhau một nụ hôn nồng nàn, Trần Gia Bảo nói lời tạm biệt, rời đi.

Trần Gia Bảo tùy ý gọi một chiếc xe taxi ở trên đường, quay về biệt thự của mình.

Anh vừa đẩy cửa ra, đi vào phòng khách của biệt thự, Trần Gia Bảo chỉ nghe thấy giọng nói dịu dàng vang lên: “Anh quay về rồi đấy à?”

Trần Gia Bảo nhìn theo tiếng giọng nói truyền tới, chỉ thấy Hàn Đông Vy đang ngồi trên ghế sofa, dịu dàng như nước nhìn anh. Tivi trong phòng khách cũng đang mở, màn hình đang chiếu một bộ phim máu chó thập cẩm.

“Xin lỗi, anh về hơi muộn chút,em ăn cơm chưa?” Trần Gia Bảo cười ngượng ngập, trong lòng có hơi áy náy. Sáng nay anh vừa khiến Hàn Đông Vy chảy máu, buổi chiều đã cùng người phụ nữ khác đi dạo phố ăn cơm, cho dù da mặt anh có dày đến đâu thì cũng thấy hơi xấu hổ.

Hàn Đông Vy liếc mắt nhìn anh một cái, hừ một tiếng: “Em ăn cơm từ lâu rồi, anh có nhiều phụ nữ đi theo như vậy, cho dù tối này anh có không về thì em cũng sẽ không thấy kỳ quái gì đâu. Nếu như đợi anh về mới ăn cơm thì chắc em chết đói từ tám tỉ ba đời rồi hay sao, nói đi cũng phải nói lại, xem xong mấy bộ phim cổ cũng đau nhức hết rồi.”

Nói xong, Hàn Đông Vy đưa tay lên che miệng, ngáp mấy cái.

Hai mắt Trần Gia Bảo đột nhiên phát sáng, lúc này anh mới nhận ra, Hàn Đông Vy mặc một bộ quần áo ngủ tơ tằm trong suốt, bên trong không có gì để che giấu cả, vóc dáng uyển chuyển quyến rũ lờ mờ hiện ra trước mắt. Loại cảm giác phảng phất mông lung này càng khiến người ta rung động không thôi.

Huống hồ, Hàn Đông Vy không những vô cùng xinh đẹp mà còn chín chắn gợi cảm, là một người vô cùng ưu tú, chỉ sợ là đàn ông thì đều sẽ không thể nào nhịn nổi mà rung động.

Trần Gia Bảo không chỉ là đàn ông mà còn là đàn ông trong đàn ông, mặc dù tâm chí của anh rất kiên định nhưng cũng bắt giác không kiềm chế được ánh mắt, trong người như bị châm lên một ngọn lửa.

Khóe môi Hàn Đông Vy nở một nụ cười đắc ý. Hôm nay cô ta cố tình mặc một bộ quần áo ngủ xuyên thấu chính là vì cảnh tượng trước mắt này, nhìn thấy dáng vẻ bị mình mê hoặc của Trần Gia Bảo, cô vô cùng hài lòng, mãn nguyện.

Thế nhưng cô lập tức thu lại ý cười, giống như không cảm nhận được bầu không khí đang trở nên rực lửa, ám muội lúc này, cô đứng dậy, nói: “Anh ăn cơm chưa, em vào nhà bếp làm cho anh ít đi ăn nhé?”

Hàn Đông Vy đang chuẩn bị đi vào nhà bếp thì đột nhiên bóng hình Trần Gia Bảo trong chớp mắt đã xuất hiện trước mắt Hàn Đông Vy, ôm ngang người cô lên, bá đạo nói: “Anh không ăn gì hết, anh chỉ ăn em thôi.”

Hàn Đông Vy kinh ngạc hét lên một tiếng, giả vờ tỏ ra sợ hãi, nói: “Đừng mà, anh thả em xuống nhanh đi, nếu không thì em kêu cứu mạng đấy.”

Mặc dù cô giả vờ tỏ ra hoảng loạn nhưng trong ánh mắt đều là ý cười. Hai cánh tay ngọc ngà còn chủ động ôm lấy cổ Trần Gia Bảo.

“Em ấy, người phụ nữ ranh ma này, cho dù có là thần tiên hạ giới thì hôm nay cũng không cứu nổi em đâu.” Trần Gia Bảo bật cười, ôm lấy Hàn Đông Vy, bước nhanh về phía phòng ngủ.

Lại là một đêm phong ba bão tố nữa.

Ngày thứ hai, tại phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Nhiên Ái.

Gần hai tháng không gặp, Tô Ánh Mai ngày càng trở nên xinh đẹp hơn.

Hôm nay cô ấy mặc một bộ váy công sở màu trắng, để lộ ra đôi chân dài, đôi tất da chân bó sát vừa gợi cảm lại vừa trong sáng.

Trong phòng làm việc rộng như vậy, chỉ thấy có duy nhất một mình Tô Ánh Mai.

Chương 803

Chương 803

Cánh tay cô ấy chống lên trên bàn làm việc, tay trỏ xoa xoa huyệt thái dương, trong lòng vô cùng buồn bực.

Khoảng thời gian này, mặc dù dưới sự giúp đỡ của Trần Gia Bảo, việc kinh doanh của tập đoàn Nhiên Ái đã ổn định, trở thành người phụ nữ mạnh mẽ có địa vị nhất trong giới kinh doanh của thành phố Hòa Bình.

Thế nhưng trong lòng cô ấy không hề nhẹ nhõm hơn chút nào.

Đầu tiên, Trần Gia Bảo tới thành phố này được hai tháng, ngoại trừ mấy lần gọi điện thoại trên đường tới đây ra thì từ trước tới giờ họ chưa từng liên lạc lại. Nếu như không phải cô ấy hỏi Hàn Đông Vy và Tạ Tinh Hiên, biết được Trần Gia Bảo cũng rất ít liên lạc với hai cô ấy, lại cộng thêm sự tự tin về ngoại hình của Tô Ánh Mai, nếu không thì cô ấy nhất định sẽ hoài nghi Trần Gia Bảo có phải đã quên cô rồi hay không.

Điều này khiến Tô Ánh Mai cảm thấy vô cùng oán giận trong lúc đang đau khổ tương tư này. Nếu như không phải bởi vì tập đoàn Nhiên Ái đang trong thời kỳ phát triển khiến cô không thể phân tâm được thì Tô Ánh Mai sớm đã rời khỏi nơi này, đến gặp Trần Gia Bảo rồi.

Chuyện thứ hai chính là sự phát triển của tập đoàn Nhiên Ái trước mắt đang gặp khó khăn.

Khoảng thời gian trước, tập đoàn Nhiên Ái thuận lợi có được mỹ phẩm "chuỗi Bách Thảo" từ Yên Kinh Cổ Gia, bắt đầu bước vào kế hoạch phát triển. Với sự phát triển lớn mạnh của thành phố Hòa Bình, mĩ phẩm này đã được phân phối trực tuyến và ngoại tuyến tới các tỉnh thành phố xung quanh.

Vừa mới bắt đầu còn thuận lợi, nhưng về sau, khi phân phối tới các thành phố Thanh Lạc đã bị các thế lực bảo kê ở đó tấn

công đánh úp, không những bị thiệt một khoản tiền lớn mà còn bị đối phương tính kế, khiến tập đoàn Nhiên Ái vừa lên sàn không kịp xoay sở, danh tiếng của tập đoàn Nhiên Ái rất có khả năng sẽ bị phá hủy trong chốc lát, điều này khiến nhân viên trong tập đoàn vô cùng lo lắng.

Hôm nay, đại diện của mấy nhà tư bản ở thành phố Thanh Lạc, Hứa Vân Phong, trước thời khắc then chốt anh ta tới tìm cô bàn chuyện thì đột nhiên phó tổng giám đốc Diệp Y Lâm, người có năng lực rất tốt, đột nhiên có việc gấp trong nhà, tạm thời bị người nhà gọi đi mất, đến bây giờ vẫn chưa quay trở lại, cũng không có cách nào tính kế sách cho Tô Ánh Mai được nữa.

Có thể nói, bây giờ, tập đoàn Nhiên Ái có vẻ mang theo hào quang lấp lánh ở bề ngoài nhưng trên thực tế đã rơi vào nguy hiểm trùng trùng rồi.

“Haiz, nếu như có Phi Vũ ở đây thì tốt rồi, với năng lực của Phi Vũ, cho dù là khó khăn gì thì anh ấy nhất định có thể dễ dàng giải quyết…”

Tô Ánh Mai vẫn còn nhớ như in,trong tòa cao ốc Vĩnh Hằng, khi cô sắp tuyệt vọng đến chết thì Trần Gia Bảo tự dưng xuất hiện, chặn đứng đường chết, cứu cô ra khỏi hiểm nguy.

Khi ấy, Trần Gia Bảo uy phong lẫm liệt, bất bại không có kẻ địch đã in đậm trong tâm trí cô.

Đột nhiên, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, thư ký Lỗ Nguyệt Liên đi vào nói: “Tổng giám đốc, Hứa Vân Phong tới rồi ạ.”

Tô Ánh Mai bừng tỉnh trong sự hồi tưởng, trong nháy mắt, cô liền khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng quý phái ban đầu, giọng nói lanh lảnh vang lên: “Mời anh ta vào đi.”

“Vâng thưa tổng giám đốc.”

Một lúc sau, một người đàn ông ưu tú mặc trên người bộ đồ tây, vóc dáng thẳng đứng, tay ôm một bó hoa, cười bước vào.

Người đàn ông đang đứng trước mặt này chính là Hứa Vân Phong.

Sau khi nhìn thấy Tô Ánh Mai, hai mắt anh ta bất giác sáng lên, anh ta đưa bó hoa hồng tới, cười nói: “Tổng giám đốc Tô,

người được mệnh danh là viên ngọc trai của Hòa Bình, ngay cả ở thành phố Thanh Lạc chúng tôi cũng nghe đến tên cô, hôm nay được gặp, quả nhiên là vô cùng xinh đẹp."

Tô Ánh Mai nhíu mày, cô không nhận lấy bó hoa hồng của Hứa vân Phong, mà thẳng thừng đi vào vấn đề chính, nhàn nhạt nói: "Cảm ơn ý tốt của anh Hứa, chúng ta vẫn nên nói thẳng vào vấn đề chính đi."

Đáy mắt Hứa Vân Phong có chút không vui, anh ta tùy ý nhét bó hoa hồng vào trong tay thư ký Lỗ Nguyệt Liên, cười nói: "Quà Hứa Vân Phong tôi tặng từ trước tới nay không có chuyện thu về lại."

Mặc dù anh ta đang cười nhưng giọng nói rất cương quyết, không thể nào phản bác lại.

Chương 804

Chương 804

Lỗ Nguyệt Liên nhìn Tô Ánh Mai, vẻ mặt khó xử.

“Cô đi ra trước đi.” Tô Ánh Mai cũng không vui vẻ gì, vẻ mặt càng lạnh lùng hơn.

Sau khi Lỗ Nguyệt Liên rời đi, Hứa Vân Phong tự ý ngồi xuống đối diện Tô Ánh Mai, vắt chéo hai chân lên nhau, cười nói: “Trước đó tôi vẫn luôn nghe nói, tổng giám đốc Tô là người phụ nữ nổi tiếng trong giới kinh doanh ở thành phố Hòa Bình, nếu tổng giám đốc Tô đã muốn nói chuyện công việc thì chúng ta cùng nói thôi. Trước khi bố tôi kêu tôi tới đây, ông đã bàn giao hết với tôi, chỉ cần tổng giám đốc Tô có thể rút ra năm phần trăm lợi nhuận, chúng tôi không những miễn thuế cho tập đoàn Nhiên Ái mà còn có thể cho tập đoàn tùy ý phát triển ở thành phố Thanh Lạc.”

“Các người chẳng phải làm gì, mà cũng có năm phần trăm lợi nhuận, đây chẳng phải là thịt dâng tới tận miệng rồi hay sao?” Tô Ánh Mai cười lạnh, trong lòng vô cùng khinh thường.

“Quả thật không hợp lí lắm.” Hứa Vân Phong cười nói: “Vậy nên tôi thay đổi chủ ý rồi, chỉ cần tổng giám đốc Tô đồng ý làm người phụ nữ của tôi, nhà họ Hứa ở Thanh Lạc chúng tôi có thể giúp đỡ tập đoàn Nhiên Ái phát triển không thuận lợi, cô cảm thấy thế nào?”

Nói xong, Hứa Vân Phong không chút kiêng dè nhìn Tô Ánh Mai, không hề che đậy sự ham muốn của mình.

Cả người Tô Ánh Mai run lên, cô đứng bật dậy, chỉ tay vào cửa phòng làm việc: “Vô liêm sỉ, mời anh lập tức đi cho, tập đoàn Nhiên Ái không hoan nghênh anh!”

Đối diện với sự giận dữ của Tô Ánh Mai, Hứa Vân Phong không để ý một chút nào, anh ta vẫn vắt chéo hai chân lên

nhau như cũ, ngồi trên ghế, cười nói: "Tổng giám đốc Tô, tốt nhất cô cứ suy nghĩ kỹ càng đi, một khi tôi thật sự đi khỏi phòng làm việc này thì có lẽ cuộc đàm phán của tập đoàn Nhiên Ái và giới tư bản của thành phố Thanh Lạc hoàn toàn thất bại, hậu quả như thế nào thì chắc cô đã rõ rồi."

"Anh uy hiếp tôi?" Tô Ánh Mai cười khẩy một tiếng, nói: "Anh cho rằng sự uy hiếp của anh với tôi mà nói có uy lực thế sao? Lưới rách không câu được cá lớn đâu, Tô Ánh Mai tôi ngoại trừ tập đoàn Nhiên Ái ra thì sau lưng còn cả nhà họ Tô nữa mà!"

Hứa Vân Phong nhíu mày, không ngờ thái độ của Tô Ánh Mai lại cương quyết như vậy, thế nhưng tính cách mạnh mẽ này thì lại càng khiến người muốn chinh phục có khoái cảm hơn!

Nghĩ tới đây, Hứa Vân Phong đứng dậy, đánh giá cơ thể uyển chuyển của Tô Ánh Mai từ trên xuống dưới, sau đó cười nói: "Lời tôi vừa nói không phải uy hiếp đâu, mà là lời nói thật về giá cả thị trường. Mĩ phẩm của tập đoàn Nhiên Ái các cô đã khiến mười mấy người tiêu dùng ở thành phố Thanh Lạc chúng tôi bị dị ứng, thậm chí có một cô gái trẻ trong số đó còn phải đi phẫu thuật thẩm mỹ lại gương mặt nữa.

Hơn nữa điều khiến tập đoàn Nhiên Ái rơi vào cảnh khốn cùng nhất chính là sản phẩm bảo vệ da "Bái Vận", lại còn là sản phẩm mới nất mà tập đoàn Nhiên Ái các cô nghiên cứu phát triển nữa chứ. Ha ha, chuyện này một khi bị lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ sợ sẽ khiến tập đoàn Nhiên Ái lớn mạnh bị thân tàn danh liệt trong chốc lát."

Sắc mặt Tô Ánh Mai hơi biến đổi chút, bởi vì lời Hứa Vân Phong nói không sai, bây giờ tập đoàn Nhiên Ái quả thật đã rơi vào thời điểm nguy hiểm nhất.

Hứa Vân Phong bước từng bước lại gần, tiếp tục nói: "Tôi biết, tổng giám đốc Tô là người kế nhiệm đầu tiên của nhà họ Tô tại thành phố Hòa Bình, cho dù tập đoàn Nhiên Ái có sụp đổ thì cũng chẳng có hại mấy đối với cô cả.

Thế nhưng dù sao tập đoàn Nhiên Ái cũng là do một tập tổng giám đốc Tô cướp về, cứ thế để tập đoàn Nhiên Ái sụp đổ chẳng phải đáng tiếc lắm hay sao? Hơn nữa, trên dưới của tập đoàn Nhiên Ái còn có gần trăm nhân viên, bọn họ đều hy vọng

vào tập đoàn Nhiên Ái để kiếm miếng ăn, tổng giám đốc Tô thật sự có quyết tâm muốn cá cùng rách lưới với nhà họ Hứa chúng tôi ở thành phố Thanh Lạc sao?"

Anh ta bước lại gần, dường như trong mắt anh ta, Tô Ánh Mai chỉ là một con cừu non dùng để tiếp khách mà thôi.

Tô Ánh Mai nhanh chóng lùi về sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với Hứa Vân Phong, mặc dù cả người đều đang không ngừng run lên nhưng cô vẫn cố duy trì phong độ của mình, tỏ ra mạnh mẽ, lạnh lùng nói với Hứa Vân Phong: "Tôi có bạn trai rồi, mong anh Hứa tự trọng cho, mặt khác, tôi cảm thấy bản thân mình không còn gì để đàm phán với các anh nữa, bây giờ mời anh lập tức rời khỏi văn phòng của tôi, nếu không thì tôi sẽ gọi bảo vệ đấy."

"Cô có bạn trai rồi?" Hứa Vân Phong dừng chân lại, trán nhăn lại, không ngờ Tô Ánh Mai mà anh ta nhìn trúng lại bị người đàn ông khác cướp trước một tay, trong lòng anh ta rất giận dữ, hận không thể tận tay giết chết bạn trai của Tô Ánh Mai.

"Không sai, Tô Ánh Mai quả thật có bạn trai rồi, mà bạn trai của cô ấy chính là tôi."

Đột nhiên ở cửa văn phòng truyền tới giọng nói tuy bình thản nhưng lại mang theo ý phẫn nộ.

Trên mặt Tô Ánh Mai lộ ra vẻ không thể tin nổi, cô lập tức quay đầu lại nhìn về phía cửa văn phòng, đột nhiên cả người run lên, trong mắt dần xuất hiện nước mắt.

Ở cửa văn phòng, Trần Gia Bảo đang đẩy cửa đi vào.

Chương 805

Chương 805

Anh ấy tiễn Hàn Đông Vy đến trung tâm thương mại Hòa Bình xong, anh thuận tiện đi qua xem Chu Linh Hoa đang nỗ lực làm việc. Thế nhưng anh không làm phiền Chu Linh Hoa, sau khi rời đi, anh đi thẳng tới trung tâm thương mại, thì lại trùng hợp nhìn thấy Hứa Vân Phong đang uy hiếp Tô Ánh Mai, lửa giận trong lòng đột nhiên trào lên.

"Anh chính là bạn trai của Tô Ánh Mai?" Hứa Vân Phong biến sắc, tiếp đó, anh ta nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, chỉ thấy Trần Gia Bảo mặc một bộ quần áo thoải mái bình thường, quần áo trên người còn chưa đến ba triệu, rõ ràng là một tên ăn mày.

Trong mắt anh ta lướt qua tia khinh thường, anh ta nói: "Tổng giám đốc Tô là mỹ nhân trong mỹ nhân, tôi còn cho rằng bạn trai của tổng giám đốc Tô chắc chắn cũng là long phượng trong loài người, nào ngờ lại là một tên ăn mày bủn xỉn. Ha ha, đúng là khiến người ta thất vọng quá mà."

Mặt Tô Ánh Mai biến đổi, cô tức giận chuẩn bị phản bác.

Trần Gia Bảo đã nhanh chóng đi vào, coi Hứa Vân Phong như không khí, thẳng thừng đi qua anh ta, tới bên cạnh Tô Ánh Mai, nở nụ cười với cô, trong sự dịu dàng còn mang theo chút hổ thẹn, nói: "Anh xin lỗi, anh tới muộn rồi, khiến em phải chịu oan ức."

Tô Ánh Mai cắn nhẹ môi, không nhịn nổi nữa, nước mắt rơi xuống như hoa rơi, cô mỉm cười, lắc đầu nói: "Không muộn, Gia Bảo, anh tới vừa đúng lúc, nếu như muộn thêm chút nữa sẽ khiến em nhìn người khác với dáng vẻ tức giận, khi đó chắc chắn rất khó coi."

Sắc mặt Hứa vân Phong biến đổi, anh ta vốn dĩ đã bị Trần Gia Bảo coi như không khí là đủ giận lắm rồi, bây giờ lại còn bị Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai coi như vô hình mà show ân ái, hoàn toàn không đặt anh ta vào trong mắt, điều này khiến anh ta vô cùng phẫn nộ và giận dữ, anh ta cao giọng nói lại lần nữa: "Anh chính là bạn trai của Tô Ánh Mai?"

Bầu không khí tươi đẹp và ngọt ngạo đột nhiên bị phá hỏng, Trần Gia Bảo quay người lại, nhìn về phía Hứa Vân Phong: "Tôi cho anh hai lựa chọn, một là anh tự cút đi, hai là để tôi ném anh ra ngoài."

Hứa Vân Phong giống như nghe thấy câu chuyện cười hài nhất thế gian, anh ta bật cười ha ha, cười xong, anh ta khinh thường nói: "Anh là cái thá gì chứ mà kêu tôi cút ra ngoài, anh có biết tôi là ai không?

Tôi tên Hứa Vân Phong, là người của nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc, mà địa vị của nhà họ Hứa chúng tôi ở thành phố Thanh Lạc cũng ngang hàng với địa vị của nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình, tuyệt đối là gia đình vô cùng hùng mạnh.

Cho dù đây là thành phố Hòa Bình nhưng một khi anh đã đắc tội với tôi thì nhà họ Hứa chúng tôi có không dưới trăm cách có thể giết chết anh như giết mấy con kiến con dế, tôi tin tổng giám đốc Tô rất hiểu rõ về chuyện này!"

Tô Ánh Mai thầm thở dài một hơi, Hứa Vân Phong không hề khoa trương phóng đại chút nào, địa vị của nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc là vô cùng lớn mạnh, nếu không thì tập đoàn Nhiên Ái của cô cũng sẽ không gặp khó khăn khi đối mặt với đòn tấn công của giới tư bản nhà họ Hứa.

"Nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc? Ngang hàng với nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình?" Trần Gia Bảo quay người lại, đối diện với Hứa Vân Phong, khóe miệng nở nụ cười trào phúng, nói: "Như vậy là không thể dây vào sao?"

Đối với Trần Gia Bảo mà nói, nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình còn chẳng hơn nổi nhà họ Triệu, mà nhà họ Triệu bị diệt vong là do anh mà ra, vậy thì càng đừng nói tới nhà họ Tạ nữa.

Nếu như không phải bởi vì Tạ Cẩm Tú thì Trần Gia Bảo thật sự không định đặt nhà họ Tạ vào tỏng mắt, mà nhà họ Hứa lại

ngang hàng với nhà họ Tạ, trong mắt Trần Gia Bảo thì là cái thá gì chứ?

Hứa Vân Phong đen mặt lại, anh ta nói: "Anh dám xem thường nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc chúng tôi sao? Anh có tin chỉ cần tôi ra khỏi căn phòng này, tất cả những tin xấu về tập đoàn Nhiên Ái sẽ bại lộ hết hay không?"

"Chưa cần bàn đến những tin tức kia rốt cuộc có bao nhiêu phần trăm là sự thật, có bao nhiêu người sẽ bị liên lụy tới, nếu nó bị bại lộ thì làm sao nào?" Trần Gia Bảo hoàn toàn không coi Hứa Vân Phong ra gì.

Hứa Vân Phong ngây người, cảm thấy hơi nổi khùng, anh ta lớn tiếng nói: "Rốt cuộc anh có hiểu không hả, một khi những tin tức này bị bại lộ, toàn bộ tập đoàn Nhiên Ái sẽ bị phá hủy trong một đêm, gần trăm nhân viên sẽ thất nghiệp, ngay cả Tô Ánh Mai cũng đôi mặt với sự xuống dốc đấy?"

"Anh cho rằng tin tức bị bại lộ, tập đoàn Nhiên Ái sẽ phá sản sao? Ai đã cho anh sự tự tin này vậy?" Trần Gia Bảo khoanh hai tay lại, vẻ mặt khinh thường: "Cho dù trung tâm thương mại Nhiên Ái có sụp đổ thì cũng có tôi chống đỡ!"

Lời này vừa được nói ra, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Chương 806

Chương 806

Tô Ánh Mai đứng phía sau Trần Gia Bảo, cô bị sự bá đạo của anh lây nhiễm, trong lòng vô cùng kiêu ngạo.

Hứa Vân Phong ngây người, sau đó anh ta cười khinh miệt, lắc đầu nói: "Đúng là kiêu ngạo đến nực cười, vậy mà còn dám nói một tay che trời, chỉ sợ ngảy cả nhà họ Tạ cũng không có khí thế này, anh cho rằng anh là ai, là bá vương nắm giữ trời đất sao? Đúng là cười chết tôi rồi."

"Đúng là hàm hồ!" Vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn khinh thường như cũ, đột nhiên, anh đưa tay ra nắm lấy phần cổ áo của Hứa Vân Phong.

Hứa vân Phong còn chưa kịp phản ứng lại với mọi chuyện thì đã bị Trần Gia Bảo nắm lấy cổ áo, phẫn nộ nói: "Anh làm gì đấy?"

"Nếu anh đã không muốn cút ra ngoài thì tôi đành đích thân ném anh ra ngoài vậy!" Trần Gia Bảo nói.

"Anh dám!" Hứa Vân Phong giận dữ, anh ta đường đường là người thừa kế của nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc, là người có địa vị vô cùng cao, từ nhỏ tới lớn nào có ai dám ra tay với anh ta bao giờ?

"Cũng chỉ là con tôm con tép, sao tôi không dám chứ?" Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, anh ta kéo cổ áo Hứa Vân Phong, lôi anh ta đi, một người cao gần mét chín như Hứa Vân Phong lại bị Trần Gia Bảo kéo ra ngoài như đứa trẻ, không cho anh ta chút cơ hội phản kháng nào.

Rất nhanh sau đó, Trần Gia Bảo đã kéo Hứa Vân Phong ra tới trước cửa sổ ở văn phòng cực lớn này.

“Anh… Anh muốn làm gì, tôi nói cho anh biết, anh đừng có làm loạn.” Trong lòng Hứa Vân Phong có một dự cảm chẳng lành.

Trần Gia Bảo không nói gì, một tay anh đẩy cửa sổ ra, đột nhiên gió ở bên ngoài ùa vào trong.

Một lúc sau, khi Tô Ánh Mai còn kinh ngạc, trong ánh mắt sợ hãi của Hứa Vân Phong, một tay Trần Gia Bảo túm cổ áo Hứa Vân Phong, nhấc anh ta ra ngoài cửa sổ.

Bên dưới là khoảng không cao gần năm mươi mét, người đi trên đường nhỏ bé như con kiến, nhìn xuống một cái cũng đủ khiến người ta sợ vãi linh hồn, đầu óc quay cuồng.

Hứa Vân Phong bị dọa đến tím tái mặt mày, anh ta vội vàng nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, kêu lên oa oa: “Mau, mau bỏ tôi ra…”

“Anh kêu tôi bỏ anh ra? Vậy tôi thành toàn cho anh ha.” Trần Gia Bảo buông lỏng tay một cái, Hứa Vân Phong tụt xuống dưới.

Sắc mặt Hứa Vân Phong trắng bệch như tờ giấy, anh ta còn cho rằng mình chết chắc rồi.

Đột nhiên, trong một giây, Trần Gia Bảo lại túm lấy cổ áo anh ta, ngăn không cho anh ta rơi xuống, nhấc anh ta lên cao hơn chút: “Anh xác định thật sự muốn tôi buông anh ra?”

“Không, đừng mà, tuyệt đối đừng buông tay…” Hứa Vân Phong sắp bị dọa đến phát khóc rồi, từ nhỏ tới lớn, anh ta nào đã được “chơi” trò mạo hiểm như này bao giờ đâu?

Tô Ánh Mai thở phào một hơi, đừng nói là Hứa Vân Phong, ngay cả cô cũng cho rằng Trần Gia Bảo thật sự định vứt Hứa Vân Phong xuống dưới.

“Thật ra tôi rất muốn ném anh xuống dưới, chỉ là tôi không muốn để máu của anh làm bẩn trung tâm thương mại Nhiên Ái mà thôi.” Trần Gia Bảo nhấc Hứa Vân Phong trong không trung như cũ, nói: “Bây giờ, tôi hỏi, anh trả lời, nếu như có một chút che giấu, tôi thật sự sẽ buông tay đấy.”

“Anh mau hỏi đi, hỏi xong thì lập tức bỏ tôi ra, không đúng, đừng bỏ tôi ra…”

Hứa Vân Phong khóc lóc van xin, mặc dù lí trí nói cho anh ta biết, Trần Gia Bảo chỉ đang dọa anh ta mà thôi, nhưng cơ thể lơ lửng giữa không trung không cẩn thận là tan thành trăm mảnh luôn đó, anh ta thật sự không dám cá cược.

“Rất tốt, xem ra anh đã giác ngộ rồi.” Trần Gia Bảo vô cùng hài lòng.

Tô Ánh Mai thông minh hiểu chuyện, vội vàng mở điện thoại, bật máy ghi âm lên.

“Tôi lúc nãy ở ngoài cửa, nghe thấy cậu nói mỹ phẩm của tập đoàn Nhiên Ái đã gây dị ứng da nghiêm trọng cho hơn chục khách hàng. Tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra? Đừng nói với tôi mỹ phẩm có vấn đề, bởi vì tôi hiểu Tô Ánh Mai, nếu như thật sự chất lượng có vấn đề, cô ấy chắc chắn sẽ không đem ra bán đại trà. ” Trần Gia Bảo hỏi.

Tô Ánh Mai cảm thấy ngọt ngào trước sự tin tưởng của Trần Gia Bảo dành cho cô.

Chương 807

Chương 807

Hứa Vân Phong ánh mắt lóe lên, do dự.

“Tôi cũng không muốn lặp lại lần thứ hai, hơn nữa nếu rắc rối cứ kéo dài như thế này, cho dù tôi có thể cứ bắt lấy cậu như thế này, nhưng chỉ sợ chất lượng quần áo của cậu không tốt.” Trần Gia Bảo ánh mắt sắc bén, tay nắm cổ áo Hứa Vân Phong hơi cứng lại.

Đột nhiên, vừa nghe thấy “xoạc”, quần áo của Hứa Vân Phong lập tức rách một đường.

Đột nhiên, Hứa Vân Phong rơi từ trong không trung xuống, khiến cậu tái mặt vì sợ hãi, cậu nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo và nói với vẻ mặt khóc lóc: “hãm hại, đó là do bọn tôi hãm hại, chất lượng mỹ phẩm của tập đoàn Nhiên Ái, một chút vấn đề đều không có.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ánh Mai thay đổi, tuy rằng từ lâu cô đã đoán được đó là kế hoạch hãm hại của đối phương, nhưng bây giờ nghe thấy lời thừa nhận từ chính miệng Hứa Vân Phong, trong lòng vẫn vô cùng tức giận, cô muốn tát Hứa Vân Phong một cái thật mạnh.

“Khoảng hơn chục bệnh nhân bị dị ứng da thì sao?” Trần Gia Bảo tiếp tục hỏi.

Một khi Hứa Vân Phong vừa mở miệng nói, sẽ không giấu giếm điều gì nữa, vội vàng nói: “những..

những người đó là tôi tìm ở phim trường về, một ngày ba trăm năm bảy ngàn.”

“Vô sỉ, thật vô sỉ!” Tô Ánh Mai cả người giận run lên, bởi vì trước đó cô lo lắng cho khách hàng gặp chuyện nên đã bồi

thường một số tiền lớn, làm gì nghĩ tới bọn họ chỉ là đang diễn, nhằm hãm hại cô.

Hứa Vân phong mặt ngoài cười vẻ muốn làm lành, nhưng trong lòng lại vô cùng xem thường, cái gọi là thương trường như chiến trường, lòng tốt với đối phương lại tàn nhẫn với chính mình, nhất định phải dùng mọi cách đánh bại đối thủ.

Trần Gia Bảo nhìn Tô Ánh Mai , Tô Ánh Mai hiểu ra, lấy điện thoại di động ra, hiểu ý anh nói: ” Vừa rồi tôi đã ghi âm cuộc nói chuyện, Hứa Vân Phong bí mật hãm hại tập đoàn Nhiên Ái , chúng ta hãy chờ ra tòa đi.”

Sắc mặt của Hứa Vân Phong liền thay đổi, nếu như vậy, bọn họ muốn phá hoại sự phát triển của tập đoàn Nhiên Ái không những thất bại, hơn nữa nói không chừng còn phải bồi thường một số tiền lớn, nhưng bây giờ cậu ta là thịt cá, còn Trần Gia Bảo là con dao, chỉ có thể ngồi một bên ngoan ngoãn nghe.

Trần Gia Bảo cười, thầm khen Tô Ánh Mai là người thông minh, sau đó nói với Hứa Vân Phong: “Hôm nay tâm trạng của tôi tốt, tha cho cậu, cậu sau này, cũng như đối phương bên cậuở thành phố Thanh Lạc dám bí mật hãm hại tập đoàn Nhiên Ái, Cho dù cậu trốn ở tận cùng thế giới, tôi cũng sẽ đạp nát từng cái một. “

“Vâng vâng vâng, tôi biết rồi, sau này tôi không dám làm khó giám đốc Tô nữa, anh đại nhân đại lượng, kéo tôi lên trước được không? Cứ như vậy thật sự sẽ mất mạng đấy.” Hứa Vân Phong thật sự muốn khóc, nếu biết bạn trai của Tô Ánh Mai bạo lực như vậy, có đánh chết cậu cũng không dám động đến Tô Ánh Mai .

Giây tiếp theo, Trần Gia Bảo đưa Trần Gia Bảo vào phòng làm việc.

Ngay khi chân vừa tiếp đất, Hứa Vân Phong loạng choạng, trực tiếp ngã xuống mông đập xuống đất.

Thì ra Hứa Vân Phong giữa không trung đã lâu vô cùng sợ hãi, đầu gối mềm nhũn ra không đứng vững được.

Trần Gia Bảo lắc đầu, nhát gan như vậy mà còn dám hãm hại người phụ nữ của anh thì thật sự… Thật sự là gan to bằng trời.

Tiếp theo, một tay nắm cổ áo Hứa Vân Phong, giống như nắm một con chó, ném Hứa Vân Phong ra hành lang, làm cho mấy nhân viên trong hành lang bị dọa một trận.

Một lúc sau, Hứa Vân Phong mới hoàn hồn trở lại, một giây cũng không dám chần chừ, chạy ra bên ngoài tập đoàn Nhiên Ái, sau đó không khỏi thở hổn hển, nhớ lại tình huống vừa rồi, trong mắt lóe lên một tia hận thù.

"Từ bé đến lớn, từ đó đến giờ không có ai dám đối xử như vậy với tôi, mẹ nó, nếu như ở thành phố Thanh Lạc, ông đây sẽ đáp trả lại tất những thứ khốn nạn của anh, thù này không báo, tôi thề Hứa Vân Phong tôi không phải là đàn ông, đúng rồi, nghe nói cha của Đồ Chí Phàm đã được điều xuống xuống Cơ quan chức năng thành phố Hòa Bình, thằng nhóc đó cũng xuống theo, có cha là giám đốc hỗ trợ, Đồ Chí Phàm ở thành phố Hòa Bình cũng được coi là một đại ca có tiếng, để anh ta đối phó với một người cũng không thành vấn đề…"

Nghĩ tới đây, Hứa Vân Phong lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Đồ Chí Phàm.

Cùng lúc đó, trong văn phòng tập đoàn Nhiên Ái, Trần Gia Bảo đóng cửa lại, vừa xoay người lại, đột nhiên, có một mùi hương thổi đến phía anh, Trần Gia Bảo hơi bất ngờ, Tô Ánh Mai đã đổ về phía trước ngã vào lòng anh, chủ động hôn lên môi anh.

Mặc dù trong hai tháng qua, cô thường giận dỗi vì Trần Gia Bảo không quan tâm đến cô, nhưng khi nhìn thấy Trần Gia Bảo lúc đó, tất cả những giận dỗi trong lòng đều biến mất, lại thêm việc Trần Gia Bảo xuất hiện đúng lúc cô không biết phải xoay sở như thế nào, giúp cô giải quyết sạch sẽ những vấn đề, càng làm trong lòng cô cảm thấy vô cùng cảm kích.

Chương 808

Chương 808

Vì vậy, Tô Ánh Mai, người luôn tỏ ra kiêu ngạo và cao quý trước mặt người ngoài, mới lại yêu cuồng nhiệt như vậy.

Nhuyễn ngọc ôn hương ôm đầy cõi lòng, chỉ sợ là người đều sẽ kích động lên, huống chi còn Tô Ánh Mai này nổi danh nữ tổng giám đốc lạnh lùng?

Trần Gia Bảo không phải thánh nhân, và ngay lập tức đáp trả cơ thể mỏng manh của Tô Ánh Mai.

Sau hơn mười phút, nhiệt tình mới dần dần giảm xuống.

Trần Gia Bảo không biết từ khi nào, anh đã ngồi vào vị trí chủ tịch, Tô Ánh Mai ngồi trên đùi anh, đỏ mặt, vừa chỉnh lại quần áo vừa ngượng ngùng hỏi: Gia Bảo, anh về đây từ lúc nào vậy?"

"Anh về được một ngày rồi!" Trần Gia Bảo nói với vẻ có lỗi, Tô Ánh Mai rõ ràng là vợ sắp cưới của anh, về đây cả ngày rồi cũng không đi tìm Tô Ánh Mai, chỉ sợ là phụ nữ, đều sẽ không vui.

Tuy nhiên, Tô Ánh Mai chỉ mỉm cười, vẻ mặt vẫn dịu dàng, và cô chủ động ngã vào vòng tay của Trần Gia Bảo, nhắm mắt hạnh phúc và nói, "Em biết, anh còn người phụ nữ khác, Hàn Đông Vy, Tạ Cẩm Tú,… hơn nữa mỗi người đều rất ưu tứu, nhưng em tự tin, người thắng cuộc cuối cùng nhất định là em, vì em có lợi thế riêng."

"Ỏ? Là cái gì?" Trần Gia Bảo đau đầu.

Những người phụ nữ xung quanh anh, không có ngoại lệ, đều là nữ thần trong số các nữ thần, không chỉ có dung mạo xinh đẹp mà còn có thần sắc tuyệt đỉnh, nếu thật sự cạnh tranh với nhau, nhất định sẽ rất khốc liệt.

Tô Ánh Mai ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một tia rung động, rạng rỡ, nói: “Bởi vì, em là vị hôn thê của anh, có hôn ước giấy trắng mực đen, chỉ có em, mới là người vợ thực sự của anh!”

“Vậy em cùng anh cá cược một trận, để cho anh xé bỏ hôn ước?” Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng “ha”.

Tô Ánh Mai còn nhớ mấy tháng trước cô cũng đánh cược với Trần Gia Bảo hẹn một năm, trong lòng hạnh phúc ngọt ngào, khóe miệng nở nụ cười, hai tay nắm lấy vai Trần Gia Bảo cười, nói: “Từ nay về sau, em phải dùng tờ hôn ước này, trói buộc anh cả đời.”

“Vậy còn phải xem bản lĩnh của em như thế nào.” Trần Gia Bảo cười lên haha.

Cùng lúc đó, quán bar Tinh Nguyệt thành phố Hòa Bình.

“Yo, cậu Hứa, hôm nay là ngày gì, hoàng tử phong nhã của Thanh Lạc đại giá quan lâm đến thành phố Hòa Bình, thật sự là hiếm có.”

Đồ Chí Phàm đang ngồi trong quán bar náo nhiệt, tay trong tay uống rượu với một cô gái vô cùng xinh đẹp, đối diện với anh là Tưởng Đức Lâm với biệt danh là ‘anh Hổ đệ nhất Hòa Bình’, đằng sau Tưởng Đức Lâm còn dắt theo vài tên đàn em mặt vest đen, giống như một đại ca.

Hứa Vân Phong mặt mày u ám đi vào, ngồi xuống bên cạnh Đồ Chí Phàm, cầm ly rượu lên, trực tiếp rót vào, như thể trút giận.

Anh ta và Đồ Chí Phàm là bạn nhậu của nhau ở thành phố Thanh Lạc, thường cùng nhau uống rượu ôm phụ nữ, đây là lần đầu tiên họ gặp nhau kể từ ngày anh ta đến thành phố Hòa Bình cùng với cha của mình.

“Này, tâm trạng này là không đúng, ai đã chọc cho cậu Hứa tức giận rồi?” Đồ Chí Phàm hiếu kỳ nói.

“Đừng nhắc đến nữa, Chí Phàm, anh còn coi tôi là anh em không, cậu phải giúp tôi giải quyết món nợ này!” Hứa Vân Phong đột ngột đặt ly rượu xuống, tức giận nói.

“Cái gì, đến cậu Hứa cũng dám đụng tới, thật sự là sống không kiên nhẫn rồi.” Đồ Chí Phàm ngạc nhiên, đột nhiên, anh ta trợn tròn mắt và mỉm cười: “Thật khéo, anh lâm đang ngồi ở đây, anh Lâm là một đại ca thật sự của thành phố Hòa Bình này, chỉ cần anh Lâm gật đầu, anh có thể đi hết từ đầu đến cuối thành phố Hòa Bình này!”

Đối diện, Tưởng Đức Lâm cười nhạt nhẽo, mặc dù Đồ Chí Phàm rõ ràng là đang khen anh ta, nhưng anh ta biết rất rõ cậu ta chỉ là một con chó dưới trướng ông Trần.

Tất nhiên, ngay cả con chó của ông Trần cũng cao quý hơn hầu hết mọi người trên thế giới, vì vậy, thay vì cảm thấy nhục nhã, Đồ Chí Phàm lại tự hào về nó.

“Anh Lâm?” Hứa Vân Phong ngạc nhiên nhìn Tưởng Đức Lâm, nói: “Chẳng lẽ là Tưởng Đức Lâm được mệnh danh là ‘anh Hổ đệ nhất Hòa Bình?”

Chương 809

Chương 809

“Là tôi, nhưng danh hiệu ‘anh Hổ đệ nhất Hòa Bình, tôi làm không nổi” Tưởng Đức Lâm mỉm cười, không thể không phủ định.

Đồ Chí Phàm nhanh chóng giới thiệu: “Anh Lâm, để tôi giới thiệu với anh, Hứa Vân Phong, người nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc, cũng là bạn của tôi từ nhỏ.”

“Nhà họ Hứa ở Thanh Lạc, có phải là nhà họ Hứa không?” Tưởng Đức Lâm rất ngạc nhiên, sau khi thấy Đồ Chí Phàm gật đầu, anh ta nhìn thẳng vào Hứa Vân Phong và nói: “nếu như đó là chuyện của cậu Hứa, vậy cậu yên tâm, Ở thành phố Hòa Bình này, không có ai mà Tưởng Đức Lâm không thể động đến được. “

Tưởng Đức Lâm thực sự có tự tin để nói điều này, bởi vì sự tự tin của anh ấy đến từ Trần Gia Bảo!

Hứa Vân Phong không khỏi vui mừng, tên của Tưởng Đức Lâm thậm chí còn nghe thấy ở thành phố Thanh Lạc, nếu như Tưởng Đức Lâm thật sự có thể giúp đỡ, đối phó với một Trần Gia Bảo, còn sợ không làm gì được?”

“Vậy thì tôi xin cảm ơn anh Lâm rất nhiều, cũng như nhà họ Hứa tôi nợ anh một ân huệ, đến lúc đó, nhà họ Hứa sẽ phải cảm ơn anh rất nhiều.” Hứa Vân Phong nghiêm nghị nói.

Tưởng Đức Lâm lòng cười cười, thứ anh ta muốn chính là câu nói này, nói: “Đúng rồi, thằng nhóc đó tên gì?”

“Nó tên…” Hứa Vân Phong sửng sốt, lúc này mới nhận ra mình còn không biết tên của Trần Gia Bảo, nói tiếp: “thôi đi, dù sao tối nay tôi cũng hẹn nó ra ngoài, đến lúc đó, tôi muốn tên nhóc kia quỳ xuống cầu xin tôi thương xót! “

Nói xong, Hứa Vân Phong đứng dậy, vội vàng rời đi.

“Gia Bảo, Hứa Vân Phong vừa gọi đấy.”

Buổi trưa, trong một nhà hàng trang nhã của một cặp vợ chồng, Tô Ánh Mai đang cầm điện thoại di động, nhìn Trần Gia Bảo ở phía đối diện với vẻ mặt kỳ lạ.

“Ồ? Anh ta sẽ chủ động gọi, nhưng nó nằm ngoài dự đoán của anh.” Trần Gia Bảo nói.

“Em cũng rất ngạc nhiên.” Tô Ánh Mai gật đầu nói: “Anh ta nói muốn mời chúng ta ăn tối để bày tỏ xin lỗi, nhưng em luôn cảm thấy hơi khó xử. Lẽ nào anh ta lo rằng em sẽ đem đoạn ghi âm đi kiện anh ta nên mới làm vậy hay sao?”

Trần Gia Bảo cười khẩy, nhấp một ngụm rượu đỏ, nói: “Anh ta không phải cho rằng địa vị nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc không thua kém nhà họ Tạ ở thành phố Hòa Bình sao? Với gia cảnh như vậy, anh ta không phải lo kiện tụng mới đúng. Nói tóm lại, nếu đó không phải là ý tốt, vậy thì đó là sự không hài lòng, muốn mời ăn bữa tối chỉ là cái cớ thôi, nhân cơ hội để trả thù mới là sự thật. “

“Nếu đã như vậy, vậy em sẽ từ chối lời mời của anh ta nhé?” Tô Ánh Mai chớp chớp mắt hỏi, giống như một cô vợ nhỏ ngoan ngoãn, mọi chuyện đều bị Trần Gia Bảo chi phối ý kiến, không có tư cách mạnh miệng trước mặt người khác.

Trần Gia Bảo coi thường: “Đi, tại sao không đi, cho dù Hứa Vân Phong muốn mời cơm thì tốt mà nếu như đây là trả thù thì cũng chẳng sao cả, Trần Gia Bảo anh tại sao phải sợ hắn cơ chứ, huống chi dây là thành phố Hòa Bình, không ở đây hai tháng, đã đến lúc cần phải chỉnh đốn lại tất cả lực lượng lớn nhỏ ở thành phố này rồi, nhắc để cho họ nhớ, thành phố Hoà Bình này rốt cuộc là thiên hạ của ai.”

“Đây mới chính là Trần Gia Bảo đội trời đạp đất mà em biết.” Tô Ánh Mai mỉm cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Lúc này, Hứa Vân Phong vừa cúp máy xong , đang ngồi trên xe Lamborghini liền vui vẻ cười nói.

“Cậu Hứa trông vui vẻ thế kia, xem ra cô Tô Ánh Mai đã nhận lời mời rồi.”

Bỗng từ hàng ghế sau truyền đến một giọng nói trưởng thành quyến rũ, chỉ cần nghe giọng nói của cô thôi cũng đủ khiến hầu hết đàn ông trên thế giới này phải động lòng.

Hứa Vân Phong ngừng cười, nhìn qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn người phụ nữ mặc đồ đỏ ngồi ở hàng ghế sau, trong mắt lóe lên vẻ khêu gợi, nhưng lập tức che dấu, hưng phấn nói: “ Đúng thế, Tô Ánh Mai đã nhận lời mời của tôi. Đến lúc đó, Tưởng Đức Lâm sẽ từ thành phố Hòa Bình, cộng với những người ưu tú mà anh đưa đến từ thành phố Thanh Lạc, nhất định sẽ khiến tên nhóc đó phải quỳ lạy cầu xin!”

“Nếu đã vậy, vậy tôi muốn chúc mừng cậu Hứa có thể sớm báo được thù.”

Người phụ nữ ngồi hàng ghế sau che miệng cười rất duyên,bộ dạng rung động lòng người .

Chương 810

Chương 810

Hưa Vân Phong nghĩ đến bản thân mình có thể lập tức trả thù Trần Gia Bảo, và bắt Trần Gia Bảo quỳ xuống trước mặt để cầu xin sự tha thứ, thậm chí lợi ích của Tập đoàn Thiên Ái có cơ hội nằm trong tay anh ta lần nữa, anh ta vẫn tràn ngập hạnh phúc.

Buổi tối 8 giờ, ở Viên ngọc Nguyệt Hoa.

Theo địa chỉ mà Hứa Vân Phong gửi cho, tài xế lái xe Maserati chở Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đến nhà hàng Đào Nhiên Cư.

Đây là địa điểm cụ thể mà Hứa Vân Phong mời Trần Gia Bảo đi ăn.

Tuy nhiên, sau khi Tô Ánh Mai ra khỏi xe, nhìn khung cảnh lộn xộn, đám đông ồn ào, mùi mồ hôi thoang thoảng khiến cô cảm thấy khó chịu, lông mày khẽ cau lại.

Mặc dù cái tên "Đào Nhiên Cư" nghe rất sang trọng, hóa ra nó chỉ là một quán ăn nhỏ hai tầng, nhiều người cởi trần, lực lưỡng ngồi bên ngoài, ăn xiên, ăn thịt và uống rượu, thậm chí, nhiều ông lớn còn nhòm ngó. Sau khi nhìn thấy vẻ đẹp vô song của Tô Ánh Mai, mấy người bọn họ liền nhìn cô chằm chằm y như một con sói xấu lớn nhìn thấy con cừu nhỏ và huýt sáo một cách với hàm ý xấu xa.

Nếu họ không nhìn thấy Tô Ánh Mai bước ra khỏi xe Maserati, mặc một bộ vest đắt tiền và có một người đàn ông bên cạnh, có lẽ họ sẽ đến bắt chuyện.

Tô Ánh Mai cau mày nói, "Hứa Vân Phong dù sao cũng là con cháu của nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc thế mà anh ta còn đãi khách ăn tối ở một nơi hẻo lánh như vậy. Có thể thấy, anh ta không có chút thành ý nào cả."

Trần Gia Bảo không có vẻ gì là không hài lòng, cười nói: “Có lẽ nhà hàng này là độc nhất vô nhị, nếu đã đến rồi thì cứ yên tâm đi, đi nào, chúng ta vào thôi.”

Nói xong, Trần Gia Bảo nắm tay Tô Ánh Mai bước vào nhà hàng Đào Thiên Cư.

Một đám đàn ông ngồi bên ngoài nhìn Tô Ánh Mai đi tới, ánh mắt trông như những con sói thèm khát, rất nhiều người đã chuẩn bị động thủ, định ngăn cản Tô Ánh Mai.

Đột nhiên, họ chạm vào đôi mắt băng giá của Trần Gia Bảo, trong lòng họ nổi lên một cảm giác sợ hãi không thể giải thích được, họ sợ đến mức không dám nhúc nhích khi ở tại chỗ.

Lúc này Hứa Vân Phong biết được Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đã đến, liền bước ra ngoài, nhìn thấy Tô Ánh Mai, dục vọng trong mắt anh ta vụt tắt, anh ta cười nói: “Không ngờ hai người lại đến đúng giờ như vậy. Tôi đã đặt phòng riêng rồi. Xin mời hai người.”

Trần Gia Bảo nhàn nhạt liếc anh một cái, cười nói: “Cậu Hứa thật đúng là có tâm. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy dũng khí của anh Hứa đây, nhất định tôi sẽ nghĩ lời mời tối nay là yến tiệc linh đình đấy.”

Ý tứ trong lời nói của Trần Gia Bảo đương nhiên là ám chỉ chuyện sáng nay, Hứa Vân Phong bị dọa đến chân tay bủn rủn.

Hứa Vân Phong vẻ mặt thay đổi, lập tức hoàn hồn, cười lớn nói: “Đâu có đâu có, phục vụ đâu, mau đưa hai vị khách quý vào phòng riêng. Tôi đi vào bếp xem đồ ăn đã chuẩn bị xong chưa.”

Trần Gia Bảo cười nhẹ và đi theo nhân viên phục vụ về phía phòng Vip.

Tô Ánh Mai nắm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, khuôn mặt của cô ấy luôn luôn không có một chút biểu cảm nào, dường như cô ấy thậm chí không quan tâm đến việc nhã nhặn với Hứa Văn Phong.

Hứa Vân Phong đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai, trong mắt hiện lên sự hận thù, nói: “Hừ, để cho chúng mày đắc ý một thời gian. Không lâu nữa, tao sẽ

cho chúng mày biết, làm kẻ thù của tao thì hậu quả sẽ thê thảm thế nào! “

Sau khi xác định Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đã vào phòng riêng, Hứa Vân Phong không vào bếp mà đi sang phòng bên cạnh.

Trong phòng có ba người, Đồ Chí Phàm, Tưởng Đức Lâm và Lãnh Minh Phong.

Ba người họ đã ngồi trong phòng và không nhìn thấy Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai.

“Cậu Hứa, thế nào rồi?” Đồ Chí Phàm đặt ly rượu xuống, cười nói.

Hứa Vân Phong làm một động tác OK, và hào hứng nói: “Người đã đến, mọi chuyện sau này sẽ tùy thuộc vào anh Lâm.”

Tưởng Đức Lâm tự tin cười: “Cậu Hứa cứ yên tâm, ngoài cái này ra, mỗi phòng có tám gian nhã, mỗi phòng ít nhất mười người. Tất cả đều là người của tôi. Chỉ cần tôi ra lệnh, bọn họ đều sẽ xông lên cùng tôi, cùng với những người tài giỏi anh Hứa mang theo rất nhiều từ thành phố Thanh Lạc đến, lúc đó, ngay cả ông trời cũng phải quỳ xuống cầu xin sự tha thứ . Tại sao phải lo lắng rằng anh Hứa không thể báo thù?”

Đương nhiên, nếu như Tưởng Đức Lâm biết người mình sắp xử lý là ” anh Trần”, không biết anh ta sẽ cảm thấy thế nào?

Chương 811

Chương 811

“Tất cả là nhờ có anh Lâm. Sau khi chuyện xong xuôi, nhà họ Hứa chúng tôi sẽ báo đáp hậu hĩnh.” Hứa Vân Phong vui mừng khôn xiết trở về phòng nơi Trần Gia Bảo đang ở.

Lý do quan trọng nhất khiến anh ta chọn mời cơm Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai tại “Nhà Hàng Đào Thiên Cư” là ở đây có sự kết hợp giữa cá và rồng, và nhiều côn đồ có thể được sắp xếp không dấu vết.

Hứa Vân Phong mở cửa ra, nhìn thấy Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đang ngồi cùng nhau, rượu và thức ăn trên bàn không hề động , trong lòng khịt mũi nói: “Đã để hai người đợi lâu rồi.”

Mặc dù đang cười, nhưng thái độ của anh ta đã thay đổi, thái độ lịch sự lúc đầu đã bị không còn, không chỉ ngồi ở đối diện với Trần Gia Bảo, mà còn dán chặt mắt vào thân hình yêu kiều của Tô Ánh Mai, không giấu được ham muốn rực lửa của anh ta.

Lông mày lá liễu của Tô Ánh Mai dựng lên, đôi mắt phượng tà ác, vẻ mặt đầy chán ghét.

Hứa Vân Phong dường như không nhận thấy điều đó, vẫn không thu lại vẻ mặt đó ngược lại ánh mắt của anh ta trở nên rực lửa hơn.

“Tôi khá chắc, nếu anh nhìn một lần nữa, hai chiếc đũa sẽ cắm vào mắt anh.”

Đột nhiên, giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên, đôi mắt anh ủ rũ, và anh đang nghịch một đôi đũa dùng một lần trên tay.

Hứa Vân Phong giật mình, hình như thứ Trần Gia Bảo cầm trên tay không phải cầm đũa mà là vũ khí sắc bén, sắc mặt không khỏi hơi thay đổi, nhanh chóngthu ánh mắt lại, sau đó

hơi khó chịu kêu nhiều người giúp đỡ, không nên sợ Trần Gia Bảo nữa mới đúng.

Nghĩ đến đây, Hứa Vân Phong lại tràn đầy tự tin, khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc, nói: "Mày cho rằng hiện tại mày còn có thể hù dọa tao sao? Mày cho rằng tối nay tao mời mày tới, là thật xin lỗi mày sao? Đúng thật là ngu ngốc. Tao nói rõ cho mày biết, đêm nay, tao sẽ báo thù! "

Tô Ánh Mai khẽ nhíu mày, quả nhiên là một bữa tiệc Hồng Môn, nhưng có Trần Gia Bảo ở đây, Từ Vân Phong không thể giở trò quỷ gì được.

Nghĩ đến đây, Tô Ánh Mai cảm thấy nhẹ nhõm.

"Báo thù? Chỉ dựa vào mày sao?" Trần Gia Bảo nhướng mày, trong tay vẫn đang nghịch đũa, hoàn toàn không để vào mắt Từ Vân Phong.

Hứa Vân Phong đột nhiên vỗ bàn, đứng lên một cái "chặt chẽ", kiêu ngạo nói: "Mày cho rằng tao ngu ngốc như vậy một tay báo thù sao? Sai lầm lớn, ta nói cho ngươi rõ ràng, trong hộp này Xung quanh hắn đã có hơn một trăm người tụ tập, người nào cũng đặc biệt có khả năng chiến đấu, nếu một trăm người này vây thành, cho dù ngươi có mạnh đến đâu, cũng sẽ dễ dàng bị nghiền nát!

Nếu mày không muốn chết, hãy lập tức và ngay lập tức quỳ xuống cầu xin lòng thương xót, nói không chừng tao đang có tâm trạng tốt và tao sẽ tha cho mày một mạng!"

Nói xong, Hứa Vân Phong nghĩ rằng Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai sẽ sợ hãi, không khỏi bật cười, vẻ mặt đột nhiên sửng sốt, tiếng cười đột ngột dừng lại, Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai không hề sợ hãi. Thay vào đó, đôi mắt của anh ấy lại vô cùng vui tươi, như thể… như thể đang nhìn một kẻ ngốc.

Hứa Vân Phong cảm thấy bối rối một hồi, lại nhấn mạnh giọng điệu, nói: "Mày cũng biết đấy, tao đã tìm hơn trăm người, hơn trăm người, mày… mày không sợ sao?"

Tô Ánh Mai bật ra một tràng cười "ha".

Khi cô bị Phương Hòa Nhiên bắt và đến tòa nhà Vĩnh Hằng, cô cũng tìm hơn 100 người, họ đều là những tay súng được huấn luyện chuyên nghiệp với đạn thật, cộng với sương mù

độc hại bao phủ toàn bộ tòa nhà vậy mà vẫn dễ dàng bị quét sạch bởi Trần Gia Bảo.

Bây giờ Hứa Vân Phong cũng đã chiêu mộ hơn trăm người, huống chi lực lượng không thể so với những tay súng thông thường, cho dù có thể so sánh, nhưng ở trước mặt Trần Gia Bảo, cũng không kém cạnh.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khổ nói: "Tại sao phải sợ? Hơn một trăm người yếu ớt không phải là đối thủ của một con hổ dữ."

"Tao thấy bọn mày đúng là chưa nhìn thấy quan tài chưa sợ !" Hứa Vân Phong chế nhạo, đột nhiên ném tách trà trước mặt xuống đất, lớn tiếng nói: "Anh Lâm, làm đi!

Đột nhiên, xung quanh có tiếng bước chân lộn xộn, ngay sau đó Tưởng Đức Lâm, Đồ Chí Phàm và những người khác ngạo nghễ bước vào.

Khi họ nhìn thấy Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai đang ngồi trong phòng riêng, sắc mặt của họ đột nhiên thay đổi, một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân bay lên và đi thẳng vào lục phủ ngũ tạng.

Chương 812

Chương 812

Người mà Hứa Vân Phong muốn đối phó là… là cậu Trần?

Khuôn mặt Tưởng Đức Lâm và Đồ Chí Phàm tái nhợt, đầu gối mềm nhũn, môi run run.

Nhưng ngay sau đó, trong phòng riêng, hơn chục người mặc áo đen lũ lượt xông vào phòng, ngoài hành lang còn hơn trăm người đúng án binh bất động, tay ai cũng cầm một ông sắt hoặc một con dao sáng loáng, khiến người ta sợ hãi.

Nếu là người khác có lẽ đã sợ tới mức phát run, đến thở mạnh cũng không dám.

Thế nhưng trong mắt Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai không có chút sợ hãi nào mà dường như còn có chút nghịch ngợm.

Hứa Vân Phong nhíu mày, không nhìn thấy biểu cảm của Tưởng Đức Lâm và Đồ Chí Phàm, cười lạnh nói: "Chết đến nơi rồi mà còn cười được, hừ, đúng là không biết sống chết, thấy vị này không, đây là con trai của cảnh sát trưởng mới nhận chức, Đồ Chí Phàm.

Còn vị này, tôi nghĩ tổng giám đốc Mai đã gặp rồi "con hổ lợi hại nhất của nhà họ Minh" Tưởng Đức Lâm, anh Lâm một trăm người ở ngoài kia đều là thuộc hạ của anh ấy. Có hai người này ở đây, các người đừng hòng thắng được, càng không nói tôi còn mang thủ hạ ở Thanh Hóa tới, cũng tới mấy chục người."

Nếu Hứa Vân Phong không giới thiệu thì còn đỡ, Hứa Vân Phong vừa giới thiệu, sắc mặt Tưởng Đức Lâm và Đồ Chí Phàm liền thay đổi.

Đặc biệt là Tưởng Đức Lâm, ông ta biết rất rõ sự đáng sợ của cậu Trần, người có thể quyết định sống chết của người khác

chỉ bằng một ý nghĩ, thậm chí tới nhà họ Tạ ở Hòa Bình cũng phải nhìn sắc mặt của cậu Trần để làm việc,hơn nữa mấy ngày trước, cậu Trần vừa thu phục cả thế giới ngầm của thành phố Hòa Bình vào tay, cực kỳ chói mặt, độc nhất vô nhị, trở thành nhân vật huyền thoại nhất trong 30 năm, không, 50 năm trở lại đây."

Tưởng Đức Lâm biết rất rõ vị trí của mình, ông ta chỉ là một con chó của cậu Trần, bây giờ con chó như ông lại dám tập hợp nhiều người như này, tới tìm cậu Trần gây phiền phức.

"Nhỡ may cậu Trần tức giận, chỉ cần động đầu ngón tay một chút, mạng nhỏ của mình sẽ mất luôn…"

Tưởng Đức Lâm nghĩ tới cả người đều đổ mồ hôi lạnh.

Đồ Chí Phàm cũng nghĩ như vậy, hôm qua hắn vừa đắc tội với Trần Gia Bảo, đến bố hắn cũng khiếp sợ vạn phần, không dễ gì mới được cậu Trần tha thứ, không ngờ tới, hôm nay lại đắc tội cậu Trần, trước không nói tới cái khác, chỉ sợ đến cảnh sát trưởng, bố hắn sẽ đánh gãy chân hắn trước… Có thể nói trong lòng Tưởng Đức Lâm cà Đồ Chí Phàm đã đem 18 đời tổ tiên nhà Hứa Vân Phong mắng một lượt rồi.

Đến con dao lạnh lẽo bên người còn không nhợt nhạt bằng sắc mặt bọn hắn lúc này.

"Thì ra là anh Lâm và cậu Phàm đấy à?" Trần Gia Bảo đột nhiên cười nói: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Tô Ánh Mai lại cười phì một tiếng.

Cô không nhận ra Đồ Chí Phàm nhưng nhận ra Tưởng Đức Lâm, biết ông ta là thủ hạ của Trần Gia Bảo, bây giờ Hứa Vân Phong lại gọi ông ta đến tìm Trần Gia Bảo để báo thù, đúng là…đúng là ngu ngốc tới buồn cười.

"Không dám, không dám, cậu Trần quá khen rồi…" Tưởng Đức Lâm và Đồ Chí Phàm thấy Trần Gia Bảo không nói thẳng thân phận của họ, sợ làm ảnh hưởng tới kế hoạch của anh, bọn họ cung giả vờ không quen biết.

Hứa Vân Phong thấy Trần Gia Bảo chủ động chào hỏi Tưởng Đức Lâm và Đồ Chí Phàm tưởng anh bị dọa sợ rồi, chủ động thể hiện ý tốt liền đắc ý nói: "Biết cậu Phàm và anh Lâm lợi hại thế nào rồi chứ?

Nhưng bây giờ mới biết hóa ra cậu họ Trần, ha ha, nhóc Trần, thấy cậu quen biết cậu Phàm và anh Lâm, tôi cho cậu quỳ xuống xin lỗi, rồi để Tô Ánh Mai ở lại tiếp rượu, sau đó đưa tôi lợi nhuận của tập đoàn Nhiên Ái ở Thanh Lạc một phần cũng không được thiếu nôn ra đây, tôi có thể cân nhắc tha cho cậu."

Gọi cậu Trần là "nhóc Trần"? Bảo cậu Trần quỳ xuống xin lỗi? Còn dám bảo người phụ nữ của cậu Trần quỳ xuống tiếp rượu?

Tưởng Đức Lâm và Đồ Chí Phàm lạnh buốt người, phút chốc hít vào một hơi lạnh, cả thế giới ngầm, sợ rằng tới nhà họ Phương đang ẩn cư cũng không có tư cách gọi cậu Trần là "nhóc Trần", đừng nói tới bảo cậu Trần quỳ xuống xin lỗi, Hứa Vân Phong đúng là muốn chết!

Chương 813

Chương 813

Quả nhiên sắc mặt của Trần Gia Bảo và Tô Ánh Mai lạnh hẳn đi, tới cây đũa Trần Gia Bảo lúc đầu nghịch trong tay cũng gãy đôi giữa không trung.

Tưởng Đức Lâm và Đồ Chí Phàm biết Trần Gia Bảo đã tức giận rồi, trong lòng mặc niệm thay cho Hứa Vân Phong.

Ngay sau đso, Trần Gia Bảo đứng lên, ý cười đã sớm không còn nữa, nói: "Trần Gia Bảo tôi chỉ cho người khác một cơ hội duy nhất, buổi sáng tôi đã bỏ qua cho cậu một lần, bây giờ cậu không chỉ xúc phạm tới tôi, mà còn xúc phạm tới vợ của tôi, cậu đáng chết!"

Không khí trong phòng riêng bỗng nhiên căng thẳng hẳn lên, Tưởng Đức Lâm "Ực" một tiếng, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Hứa Vân Phong vẫn chưa cảm nhận được gì, vẫn đắc ý như cũ nói: "Thật trùng hợp, thiếu gia đây cũng chỉ cho người khác một cơ hội, tôi hỏi cậu lần nữa, quỳ xuống xin lỗi, rồi để Tô Ánh Mai ở lại tiếp rượu, sau đó đưa tôi lợi nhuận của tập đoàn Nhiên Ái ở Thanh Lạc một phần cũng không được thiếu nôn ra đây, làm được ba điều này, tôi tha cho cậu, đúng rồi, anh Lâm, Chí Phàm, hai người còn bổ sung gì không?"

"Không có, không có, tuyệt đối không có." Tưởng Đức Lâm lắc đầu như trống bỏi, mẹ nó, tự cậu muốn chết thì đừng có kéo theo bọn tôi chứ.

"Ấy, anh Lâm, sao sắc mặt anh tệ thế? Ăn phải đồ hỏng à?' Hứa Vân Phong sửng sốt hỏi.

Đột nhiên Trần Gia Bảo nói: "Bởi vì anh Lâm của cậu là cấp dưới của tôi, đến cả Đồ Chí Phàm hôm qua cũng vừa quỳ

xuống xin lỗi tôi, cậu nói xem dưới hoàn cảnh này, sắc mặt của họ có dễ nhìn nổi không?"

Hứa Vân Phong như nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất thế giới, cười lớn nói: "Đúng là cười chết tôi rồi, cậu dám nói anh Lâm là cấp dưới của cậu, không phải cậu bị dọa mức phát điên đấy chứ, lại còn Chí Phàm từng quỳ xuống xin lỗi cậu, cậu nói xem có buồn cười không…hả?"

Hứa Vân Phong đột nhiên im lặng, bởi vì hắn phát hiện cho dù là Tưởng Đức Lâm hay Đồ Chí Phàm đều không phản bác dường như ngầm đồng ý vậy.

"Chuyện này… chuyện này là thế nào vậy?" Hứa Vân Phong cau mày, cảm thấy có gì đó không ổn.

Chưa đợi Hứa Vân Phong hiểu ra chuyện gì, Trần Gia Bảo đã tiến lên một bước, tới trước mặt anh, hai tay bắt sau lưng, vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn Hứa Vân Phong như con kiến.

Hứa Vân Phong bị dọa, vô thức lùi ra đằng sau, lớn tiếng nói: "Cậu muốn làm…"

Còn chưa nói xong đã bị Trần Gia Bảo tát cho một phát.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bốp" giòn giã, Hứa Vân Phong đột nhiên bị đánh đập vào tường, một bên mặt sung tấy, tới răng cũng rơi ra vài chiếc.

Trần Gia Bảo còn kiềm chế, nếu không, một bạt tai của Trần Gia Bảo đủ để lấy mạng của Hứa Vân Phong "Cậu…cậu dám đánh tôi?" Hứa Vân Phong giãy dụa đứng lên, tức giận hét: "Anh Lâm, mọi người mau ra tay bắt cậu ta lại đánh đi, còn cả Tô Ánh Mai, hôm nay em phải ở trước mặt cậu ta chịch cô ta."

Tô Ánh Mai sắc mặt trắng bệch, lông mày lá liễu tức giận dựng lên, Trần Gia Bảo vẻ mặt trầm xuống nói: "Dám nhục mạ vợ tôi, vả miệng!"

Chưa đợi Trần Gia Bảo ra tay, đột nhiên, Tưởng Đức Lâm lao lên, đến trước mặt Hứa Vân Phong, hét một tiếng "ba ba ba" đánh hắn mấy bạt tai.

Đùa sao? Cơ hội để thể hiện lòng trung thành với Trần Gia Bảo như vậy, sao ông ta không nắm lấy được? Nói không

chừng Trần Gia Bảo vui vẻ sẽ tha thứ cho tội mạo phạm của hắn tối nay.

Đồ Chí Phàm mắt sáng lên, lập tức phải ứng lại, xông tới cùng tát Hứa Vân Phong, dù sao đứng trước mạng sống, một bạn rượu nho nhỏ thôi, có đáng gì chứ?

Đến cả Lãnh Minh Phong cũng không nhịn được xông lên cho Hứa Vân Phong hai bạt tai.

Hứa Vân Phong bị đánh đến choáng váng, đột nhiên hắn ngồi bật dật trước mặt toàn sao, hét lớn: "Tưởng Đức Lâm, Đồ Chí Phàm, hai người bị điên hả? Trần Gia Bảo đang ở kia, đánh tôi làm gì?"

"Ha! Người phải đánh là cậu đấy, đến ông đây cũng chỉ là một con chó của cậu Trần, cậu là cái gì hả?

Một thiếu gia nhà họ Hứa nhỏ bé mà mẹ nó dám đến trước mặt cậu Trần khiêu khích, đúng là đi tìm chết!" Tưởng Đức Lâm cười lạnh một cái, đá Hứa Vân Phong ngã ngồi xuống đất.

Cái gì? Tưởng…Tưởng Đức Lâm đúng là thuộc hạ của Trần Gia Bảo? Mà còn chỉ là một con chó?

Hứa Vân Phong kinh ngạc tới tái mét mặt mày.

Ngay lúc này, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hứa Vân Phong, Tưởng Đức Lâm quỳ một gối xuống, nói lớn: "Tưởng Đức Lâm ra mắt cậu Trần, cô Tô."

Lãnh Minh Phong, và một trăm người ngoài hành lang nhà hàng đồng thanh hét lớn: "Xin chào cậu Trần, cô Tô."

Âm thanh vang vọng, làm người sợ hãi!

Trần Gia Bảo hai tay để sau lưng, sắc mặt nghiêm nghị, như nắm tất cả quyền sinh sát trong tay.

Chương 814

Chương 814

Trong đầu Hứa Vân Phong "bùm" một tiếng, trong lòng chỉ còn lại sự khủng hoảng và sợ hãi.

Đồ Chí Phàm trong lòng kinh ngạc, trước đây hắn chỉ biết cậu Trần rất có uy nghiêm, nhưng hắn không biết cụ thể là như nào, bây giờ, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, làm hắn không tự chủ cũng quỳ xuống, trong lòng nghĩ: khó trách đến bố mình còn sợ cậu Trần ba phần, đây mới là một lời nói ra, vạn người hưởng ứng, đây mới là ông vua thực sự!

Tô Ánh Mai mỉm cười, trong lòng cô tràn đầy tự hào.

Sau đó, Trần Gia Bảo ôm tay, bước tới trước mặt Hứa Vân Phong, nói: "Cậu có phục không?"

Hứa Vân Phong phút chốc sắc mặt tráng bệch không còn giọt máu, lập tức quỳ xuống, vừa dập đầu vừa cầu xin Trần Gia Bảo: "Cậu…cậu Trần, trước đâu tôi không biết Tô Ánh Mai… à, không, giám đốc Tô là người phụ nữ của ngài, cũng không biết thân phận thật của ngài, ngài là đại nhân đại lượng tha cho tôi một lần đi, chắc chắn nhà họ Hứa…"

Đột nhiên, chưa kịp nói xong, Trần Gia Bảo đã ngắt lời hắn: "Tôi đã nói tôi chỉ cho người khác một cơ hội, là do cậu không biết trân trọng cơ hội đó, Tưởng Đức Lâm, lôi cậu ta xuống, đánh gãy hai chân, sau đó đuổi ra khỏi thành phố Hòa Binh, phần đời còn lại không được bước vào Hòa Bình nửa bước, nếu không, giết chết không ta."

Đánh gãy chân, đuổi ra khỏi thành phố!

Sắc mặt Hứa Vân Phong phút chốc tái nhợt.

"Vâng, cậu Trần." Tưởng Đức Lâm hét lớn, vẫy tay, hai người mặc đồ đen chuẩn bị lôi Hứa Vân Phong đang cầu xin lôi ra

ngoài.

Bỗng, từ bên ngoài vang lên một giọng nói trưởng thành quyến rũ: “Không hổ là cậu Trần, làm việc quyết đoán, Hồng Liên rất khâm phục.”

Ngay sau đó, Hồng Liên cả người mặc đồ màu đỏ, trưởng thành quyến rũ vỗ tay bước vào.

Thì ra là Hồng Liên ở tỉnh đã đừng thể hiện quy phục Trần Gia Bảo.

Tưởng Đức Lâm, Đồ Chí Phàm vừa nhìn thấy Hồng Liên liền thở dốc, thân dưới không tự chủ phản ứng lại, họ vội vàng dời mắt đi không dám nhìn lại, không có cách nào, cơ thể Hồng Liên quá nóng bỏng, quá kích thích người khác, đúng là một con yêu tinh.

Tô Ánh Mai nhìn Hồng Liên, âm thầm so sánh vẻ ngoài của mình và Hồng Liên.

“Là cô?” Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, sau đó vươn vai nói: “Tôi suýt quên mất, cô cũng đến Thanh Lạc, cô đến xin cho Hứa Vân Phong?”

“Không, tôi không tới xin cho ai, bởi vì…” Hồng Liên lúc này đã đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, nói: “Hứa Vân Phong tìm tập đoàn Nhiên Ái gây phiền phức là do tôi gợi ý cho cậu ta.”

Đột nhiên, gương mặt Trần Gia Bảo lạnh đi, trong phút chốc vươn tay bóp lấy cái cổ trắng nõn của Hồng Liên, nói: “Cho tôi một lý do hợp lý, nếu không, kết cục của cô không khác gì Hứa Vân Phong đâu.”

Hồng Liên vốn là một người có năng lực mạnh mẽ trong môn võ cổ truyền, nếu không, sao cô có thể trở thành chị lớn trong thế giới ngầm của thành phố Thanh Lạc.

Tuy nhiên một kẻ mạnh võ cổ truyền như Hồng Liên khi đứng trước mặt Trần Gia Bảo lại dễ dàng bị khống chế, chưa kịp phản ứng lại thì sinh tử của cô ta đã bị Trần Gia Bảo nắm trong tay.

Lòng cô tràn đầy kinh hãi, khuôn mặt xinh đẹp thậm chí còn ửng hồng vì khó thở.

Tất nhiên, điều đó cũng không ảnh hưởng đến nhan sắc mỹ miều của cô.

Đồ Chí Phàm vẫn đang quỳ dưới đất, âm thầm giơ ngón tay cái lên. Không hổ là ngài Trần, người có khả năng làm chủ toàn bộ thành phố ngầm của tỉnh Hòa Bình. Nếu đổi lại là anh ta thì sớm đã bị một người phụ nữ quyến rũ như Hồng Liên mê hoặc, có khi còn không nỡ to tiếng mắng chửi, mà ngài Trần thì ngược lại, đến loại việc vùi hoa dập liễu cũng có thể làm, không một chút thương hương tiếc ngọc, quả nhiên là một người tàn nhẫn!

Hồng Liên cảm thấy sắp không thở được nữa rồi, trong lòng bị bao phủ bởi một bóng ma tử vong, nhưng trên miệng cô vẫn mỉm cười, khó khăn nói: “Ngài…ngài Trần, tôi…thực ra có lời muốn nói.”

Trần Gia Bảo vẻ mặt không đổi, buông lỏng đôi tay bóp chặt cái cổ trắng nõn của cô đáp: “Nhớ kỹ những lời tôi vừa nói.”

Hồng Liên lấy được tự do, hít lấy một hơi thật lớn, sau đó mới ổn định lại hô hấp.

Chương 815

Chương 815

Hứa Vân Phong ở bên cạnh còn chưa bị lôi ra ngoài, thấy Hồng Liên được Trần Gia Bảo thả ra, vội vàng hét lớn: "Hồng Liên, cô mau chóng xin ngài Trần bỏ qua giúp tôi, nhà họ Hứa chúng tôi tuyệt đối sẽ… "

Bỗng nhiên, anh ta còn chưa kịp nói xong, Tưởng Đức Lâm đã xông đến trước mặt: "chát chát chát"

giáng cho anh ta ba cái tát vào mặt, khiến hai má của Hứa Vân Phong sưng đỏ, hai mắt choáng váng, ông ta cười lạnh: "Con mẹ nó, ở trước mặt ngài Trần, nhà họ Hứa ở thành phố Thanh Lạc các người được coi là cái thá gì? Hai bọn mày còn ngây người ra đó làm gì, còn không nhanh lôi người đi, làm chậm trễ lời dặn dò của ngài Trần, cẩn thận tôi đánh gãy chân chó của bọn mày."

Hai người đàn ông to cao lực lưỡng bên cạnh kích động phản ứng lại, không dám chậm trễ, túm lấy hai chân của Hứa Vân Phong lôi ra ngoài.

Hồng Liên đứng bên cạnh, trong khi toàn bộ sự việc xảy ra cũng không liếc mắt nhìn Hứa Vân Phong, dường như anh ta có chết hay không cô ta cũng không quan tâm.

"Ngài Trần, sau đây điều tôi muốn nói rất quan trọng, hơn nữa còn mang lại lợi ích cực kỳ lớn cho anh và nó cũng liên quan đến đời tư của tôi nên tôi không muốn để người thứ ba biết việc này, chúng ta có thể đến chỗ khác nói chuyện không? " Hồng Liên liếc trái phải, ánh mắt dừng lại trên người Tô Ánh Mai.

Tuy rằng cô sớm đã nghe nói Tô Ánh Mai của "Hòa Bình song kiều" vô cùng thanh tú, nhưng đến khi gặp mặt, nhìn tận mắt

mới thấy dung mạo Tô Ánh Mai đúng là tuyệt đỉnh khiến cô không khỏi hơi ngơ ngác.

Trần Gia Bảo trầm ngâm, nói thật, anh cực kỳ hứng thú với lời mà Hồng Liên muốn nói, vì vậy gật đầu đáp: "Được."

Hồng Liên sắc mặt không đổi, dường như phản ứng của anh ta đã nằm trong dự liệu của cô.

Tưởng Đức Lâm vội vàng nói: "Ngài Trần, nhà hàng này có một phòng riêng, tôi sẽ bảo người phục vụ đưa ngài đến đó."

Trần Gia Bảo gật đầu, nhìn thẳng sang Tô Ánh Mai, có chút áy náy nói: "Em đợi anh một chút, sau khi anh làm xong việc sẽ quay về ăn cơm cùng em."

Tô Ánh Mai dịu dàng lắc đầu, như một người vợ hiền thảo đáp: "Em đợi anh."

Trần Gia Bảo cười, trong lòng, tâm trạng cũng trở nên tốt đẹp hơn, đi theo người phục vụ, dẫn Hồng Liên đến căn phòng cũng được coi là yên tĩnh.

Sau khi người phục vụ đi ra, trong căn phòng này cũng chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Hồng Liên.

Trần Gia Bảo tự mình ngồi ghế giữa phòng, đánh giá Hồng Liên từ trên xuống dưới, thậm chí chóp mũi anh còn ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người Hồng Liên phảng phất thoảng qua.

Tất nhiên, mặc dù anh rất thưởng thức vẻ đẹp của Hồng Liên, nhưng sắc mặt của Trần Gia Bảo vẫn lạnh nhạt như trước: "Bây giờ cô có thể nói được rồi chứ, tại sao lại bảo Hứa Vân Phong nhắm vào tập đoàn Nhiên Ái, lẽ nào cô không biết quan hệ giữa tôi và Tô Ánh Mai sao?"

"Tôi tất nhiên biết điều đó, tổng giám đốc Tô Ánh Mai là vợ chưa cưới trên giấy trắng mực đen của ngài Trần, hơn nữa trước đó, khi quỷ y môn Phương Hòa Nhiên bắt cóc cô Tô, ngài Trần đã không quan tâm đến an toàn của bản thân mà phẫn nộ đi cứu hồng nhan, xông thẳng đến tòa nhà Vĩnh Hằng, giết chết Phương Hòa Nhiên, bắn liên tiếp hơn trăm phát đạn vào người anh ta, cứu được cô Tô từ trong nguy hiểm bủa vây. Đối với hành động dũng cảm gây chấn động như thế, một người phụ nữ như tôi thực sự rất ngưỡng mộ."

Hồng Liên rủ rỉ nói, mặc dù đây không phải là lần đầu cô nghe nói về sự tích của Trần Gia Bảo, nhưng khi cô tự mình nói ra, trong lòng vẫn không khỏi tán thưởng.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười: "Không nghĩ tới cô biết rất nhiều chuyện của tôi, cô đã biết Tô Ánh Mai là vợ chưa cưới của tôi, nhưng lại luôn đối chọi với tập đoàn Nhiên Ái, đối chọi với Tô Ánh Mai, cô nói xem, cô có nên bị xử chết không?"

Trần Gia Bảo tuy đang cười, nhưng trong giọng nói lại che giấu sát ý.

Hồng Liên cảm giác được nguy hiểm, không những không sợ, ngược lại nở nụ cười, chủ động ngồi xuống trước mặt Trần Gia Bảo.

Cô mặc một chiếc máy xẻ cao màu đỏ, chân váy xếp tầng sang trọng, gấu váy đỏ hơi rủ xuống, để lộ làn da trắng nõn nà trên đùi, cô cười nhẹ đáp: "Bởi vì tôi muốn nhìn một chút, người có thể thống nhất thế giới ngầm của cả tỉnh Hòa Bình như ngài Trần đây có lợi hại như trong lời đồn hay không, vì vậy tôi mới giật giây Hứa Vân Phong đi đối đầu với tập đoàn Nhiên Ái."

Chương 816

Chương 816

Dù sao nhà họ Hứa của thành phố Thanh Lạc có thực lực không tính là nhỏ, nếu ngài Trần có thể giải quyết êm đẹp Hứa Vân Phong thì điều đó chứng minh, ngài Trần quả thật danh bất hư truyền, là đối tượng mà Hồng Liên có thể hợp tác.

“Tôi thích nghe những lời ca ngợi, đặc biệt là những lời khen ngợi từ tận đáy lòng của người đẹp, đáng tiếc…” Trần Gia Bảo đưa ngón tay, gõ nhẹ vào mặt bàn, tiếp tục nói: “Lý do của cô vẫn không đủ để thuyết phục tôi, cũng không thể khiến cô an toàn rút lui.”

Dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng “xẹt”, ngón trỏ của Trần Gia Bảo vốn đang gõ lên mặt bàn thì từ đầu ngón tay bắn ra một luồng kiếm khí sắc bén, bay đến sát bên thái dương của Hồng Liên, cắt đứt một sợi tóc của cô.

Hồng Liên chợt mở to mắt, vừa nãy trong khoảnh khắc, cô còn chưa kịp phản ứng, chỉ cần luồng kiếm của Trần Gia Bảo nghiêng một chút thôi thì đầu cô sẽ lìa khỏi cổ, cứ thế mà chết đi.

Nghĩ lại mà sợ, mặt cô trắng bệch, cũng không còn cười như vừa nãy, nhưng trong lòng cô lại bắt đầu hưng phấn, Trần Gia Bảo càng mạnh thì tỷ lệ thành công của kế hoạch của cô càng cao.

“Tôi cho cô cơ hội sắp xếp lời nói của mình một lần nữa, nếu vẫn không thể thuyết phục tôi thì luồng kiếm đó, tôi không dám đảm bảo sẽ không xuyên qua vai cô đâu.” Trần Gia Bảo lên tiếng.

Hồng Liên hít sâu một hơi, trên miệng lại nở nụ cười quyến rũ nói: “Không hổ danh là cường giả bậc Tông sư, chỉ dựa vào một luồng kiếm khí đã thể hiện được uyên thâm, như vậy sự

tin tưởng của Hồng Liên đối với ngài cũng tăng lên một chút rồi.”

“Sự tin tưởng của cô đối với tôi?” Trần Gia Bảo nghi hoặc.

“Lời tôi vừa nói là sự thật, tôi thực chất lợi dụng Hứa Vân Phong để quan sát năng lực của ngài Trần, hơn nữa kết quả của việc này cũng làm tôi rất hài lòng.” Hồng Liên cười nói: “Mục đích thực sự của tôi, chính là muốn anh đi chinh phục một người phụ nữ, người mà tôi biết, một người phụ nữ cực kỳ ưu tú, có thể nói là xuất sắc nhất trên đời này và cũng là người khó chinh phục nhất, do đó thực lực của anh càng mạnh thì tôi càng có niềm tin vào anh hơn. “

Lời cô ta thốt ra thật khiến người kinh ngạc!

Trần Gia Bảo sững sờ, ngây người triệt để.

Anh không ngờ, Hồng Liên ra sức bố trí như vậy là muốn anh đi chinh phục một người phụ nữ!

Đột nhiên, Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, bên cạnh tôi đúng là có rất nhiều người phụ nữ, tuy tôi phong lưu nhưng tuyệt đối không hạ lưu, cũng phải một con ngựa giống, không thể nào đi chinh phục một người phụ nữ mà ngay cả mặt cũng chưa nhìn qua. “

Hồng Liên nghiêm mặt đáp: “Tôi biết, bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ ưu tú, như Tô Ánh Mai trong Hòa Bình song kiều hay Tạ Cẩm Tú, Tần Ly Nguyệt, hoặc Kiều Phượng Hoa,…Tôi thừa nhận bọn họ đều là những người phụ nữ xuất sắc, cả về ngoại hình hay thủ đoạn cũng đều vượt xa hầu hết những người phụ nữ khác.

Nhưng người phụ nữ mà tôi muốn anh đi chinh phục, sự ưu tú của cô ấy tuyệt đối ở một đẳng cấp khác so với tất cả mọi người, hơn nữa tôi cũng từng gặp cô ta rồi, một người phụ nữ với thực lực cực kỳ mạnh mẽ. Tôi nghĩ rằng, nếu anh chưa gặp cô ấy thì đó chắc chắn là một điều đáng tiếc, hơn nữa với thực lực mạnh mẽ của cô ấy, anh có thể chinh phục cô ấy hay không thì vẫn còn là một ẩn số.”

“Hử? Rốt cuộc cô ta là ai mà lại có thể khiến cô sùng bái như thế, còn nữa, tại sao cô lại mong muốn tôi chinh phục cô ta?” Trần Gia Bảo nổi lên hứng thú.

Bất kể nói đến ngoại hình hay thủ đoạn, Hồng Liên cũng được coi là người phụ nữ cực kỳ xuất sắc, vì vậy một người mà ngay cả Hồng Liên cũng vô cùng sùng bái thì chắc chắn là một người phụ nữ độc nhất vô nhị!

Hồng Liên nghiêm túc nói: "Trước khi trả lời, tôi muốn hỏi anh một câu, anh có tin trên đời này có thần tiên tồn tại không?"

Trần Gia Bảo không do dự đáp: "Tin."

Ban đầu anh bán tín bán nghi, nhưng công pháp mà anh đang tu luyện, lại không ngừng nhắc nhở anh, thế giới này không đơn giản như những gì nó thể hiện ra ngoài.

"Vậy thì dễ nói rồi." Hồng Liên cười nhẹ, như trút được gánh nặng, trong mắt hiện lên một tia hồi tưởng, nói: "Mười lăm năm trước, khi gia đình em họ tôi đi du lịch ở đỉnh núi Everest thì vô tình cứu được một vị Phật sống đáng kính. Nói như vậy là vì lúc đó, vị Phật sống đã được thế giới công nhận, là người có khả năng tu thành Phật nhất.

Tôi không biết tại sao một người có thực lực cao thâm như ngài lại bị thương, chỉ biết, lúc đó vị Phật sống đang hấp hối, dù có cứu sống được thì cũng không thể thăng lên trời. "

Trần Gia Bảo yên lặng lắng nghe, anh biết, chuyện này có quan hệ mật thiết rất lớn với mục đích của Hồng Liên.

Chương 817

Chương 817

Hồng Liên tiếp tục nói: “Sau khi vị Phật sống đó tỉnh lại, biết bản thân không còn sống được bao lâu, lại thấy căn cốt của em họ tôi khác thường, có duyên thầy trò với ông ta, vì vậy khi ông qua đời, vừa để báo đáp, vừa để kết thúc nhân quả này, ông ta đã từ bỏ cơ hội chuyển thế luân hồi, dồn hết tu vi của bản thân cùng những cảm ngộ về Phật pháp của cả đời mình chuyển toàn bộ sang người em họ tôi.”

Trần Gia Bảo nghẹn họng kinh ngạc, được một vị Phật sống lúc lâm trung khai sáng, loại cơ duyên này có thể so sánh với nhân vật chính trong tiểu thuyết huyền huyễn, khiến vô số người hâm mộ.

Hồng Liên nở nụ cười, trong mắt cũng hiện lên sự hâm mộ nói: “Do đó, em họ tôi là người được định trước sẽ trở thành Phật.”

Trần Gia Bảo gật đầu, bỗng nhiên trong đầu lóe lên ý tưởng, phản ứng lại, kinh ngạc đáp: “Người cô muốn tôi chinh phục không phải là em họ cô đấy chứ?”

“Đúng vậy, chính là cô ấy. Lật đổ một người phụ nữ định trước sẽ thành Phật chắc chắn sẽ thỏa mãn lòng chinh phục của bất cứ người đàn ông nào.” Khóe môi Hồng Liên kéo lên một nụ cười quyến rũ, nheo mắt rồi bổ sung một câu: “Hơn nữa, đến lúc đó tôi và em họ tôi có thể cùng nhau phục vụ anh trên giường.”

Một đôi chị em!

Hồng Liên vốn xinh đẹp quyến rũ, hơn nữa dáng người lạ bốc lửa, giọng điệu ma mị, lời cô nói ra có lực sát thương rất lớn đối với đàn ông, chắc chắn có sức bùng nổ cực lớn, huống hồ còn có một người phụ nữ được định trước sẽ thành Phật,

không hề nghi ngờ gì nữa, điều này tuyệt đối đánh thẳng vào điểm chí mạng của đàn ông, lực sát thương thăng cấp lên thành bom hạt nhân!

Ngay cả Trần Gia Bảo, trong thoáng chốc cũng không khỏi động lòng.

Nhưng anh áp chế cảm xúc trong lòng rất nhanh, bởi vì anh biết rõ, hấp dẫn càng lớn thì độ khó càng cao, hơn nữa anh ta còn có chỗ không hiểu, tò mỏ nói: "Vậy tại sao cô lại muốn tôi chinh phục em họ cô?"

"Bởi vì tôi ghét nó." Hồng Liên trầm mặt nói: "Tôi ghét dáng vẻ lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao, nhìn thấu hồng trần, thương hại mọi thứ của cô ta, dường như ngoài cô ta ra thì mọi người trên thế gian này đều chưa giác ngộ, giống như những đứa ngốc đang trầm luân trong bể khổ.!

Cũng vì nguyên nhân đó, tôi mới rời khỏi nhà đi ra ngoài, tự mình đi đến thành phố Thanh Lạc, tôi muốn chứng minh cho cô ta thấy, tôi không kém hơn so với cô ta, đáng tiếc… "

Nói đến đây, Hồng Liên nở nụ cười chua xót, bất đắc dĩ đáp: "Dù tôi cố gắng thế nào đi chăng nữa thì sao có thể so bì được với em họ tôi, người có duyên phận như vậy? Dù sao, trong hầu hết câu chuyện tiểu thuyết, em họ tôi vẫn luôn là nhân vật chính, còn tôi chỉ là nhân vật làm nền đáng thương mà thôi.

Vì vậy, tôi mới muốn tìm một người đàn ông kéo cô ta khỏi tượng đài thanh cao ấy, khiến cô ta rơi xuống trần gian, để cô ta biết được rằng loại dáng vẻ thanh cao ấy rốt cuộc khiến bao người căm ghét.

Mà tôi chọn anh, bởi vì anh trẻ trung, tuấn tú, và cũng cực kỳ mạnh, là loại hình được phụ nữ yêu thích nhất, trong số những anh hùng hào kiệt mà tôi quen biết, cũng chỉ anh mới có một chút khả năng chinh phục được được người phụ nữ được định trước thành Phật.

Do đó, kể từ khi anh giết chết Cừu Thanh Vũ, nổi tiếng khắp thành phố ngầm của tỉnh Hòa Bình, tôi đã luôn điều tra anh, còn cố ý giật dây Hứa Vân Phong đối đầu với tập đoàn Nhiên Ái, mượn cơ hội đó tận mắt kiểm chứng thực lực của anh, mà càng điều tra thì tôi càng có niềm tin, mà sau khi anh thành

công chinh phục em họ tôi, tôi cũng sẽ trở thành người phụ nữ của anh, chuyện tốt như vậy tôi nghĩ rằng anh sẽ không từ chối đúng không?"

Trần Gia Bảo không tỏ rõ ý kiến: "Thực lực của em họ cô đến cảnh giới nào rồi?"

Hồng Liên sắc mặt ngưng trọng nói: "Tôi cũng không rõ, nhưng dù sao cô ta đã tiếp nhận tu vi và giác ngộ của một vị Phật sống, theo tính toán của tôi, thực lực của cô ta ít nhất cũng ở cảnh giới Truyền Kỳ, thậm chí có thể cao hơn."

Chết tiệt, cao hơn "cảnh giới Truyền Kỳ" chẳng phải là cảnh giới "Tiên Thiên" sao? Đó đã là đỉnh cao trong truyền thuyết của võ cổ truyền, chỉ cần một bước nữa là có thể thành tiên!

Trần Gia Bảo kinh ngạc suýt chút văng tục.

Anh hiện tại mới ở cảnh giới "Tông sư", lần trước đánh với Liễu Thanh Phùng trên núi Hồng Lĩnh, anh cũng chỉ có thể dùng "Ba kiếm trời-đất-nhân" mới miễn cưỡng chống lại ông ta, nếu em họ của Hồng Liên thực sự ở "cảnh giới Tiên Thiên", thì chỉ e rằng anh vừa thể hiện ra một chút âm mưu tính toán, lập tức sẽ bị đánh đến chỉ còn mảnh vụn.

Chương 818

Chương 818

Chinh phục người phụ nữ này tuyệt đối là chuyện cực kỳ khó!

Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, đang định chuẩn bị từ chối, Hồng Liên dường như đoán được ý nghĩ của anh, bỗng nhiên giành nói trước: "Anh trước hết đừng vội từ chối, anh yên tâm, em tôi tu đạo Phật, cô ấy không thể chỉ vì khó chịu với anh mà giết hại anh được, hơn nữa tôi biết trong tay cô ta có một gốc cây Ngũ Đế, và tôi biết anh chắc chắn rất cần nó! "

"Cái gì, cô ta có cỏ Ngũ Đế?" Trần Gia Bảo trong lòng kinh sợ.

Theo ghi chép trong "Các loại cây trân quý", "cỏ Ngũ Đế" là một loại thuốc trung cấp và cao cấp quý hiếm, cấp bậc so với "cỏ Thanh" và "Thiên Tâm Quả ",.. cao hơn 2 cấp.

Cho dù không luyện thành đan dược, trực tiếp ăn "cỏ Ngũ Đế" cũng đủ để thực lực của anh nhanh chóng bước lên cảnh giới Tông sư hậu kỳ, thậm chí có khả năng tiến lên "nửa Truyền Kỳ".

Khóe môi Hồng Liên cong lên một nụ cười đắc ý vì đã thực hiện được âm mưu, cô tiếp tục thêm dầu vào lửa: "Tôi biết anh và nhà họ Phụng có thù hận, nếu anh có thể chinh phục được em họ tôi, kẻ hèn nhát như nhà họ Phụng được coi là thá gì? Mà cho dù anh không chinh phục được em họ tôi, chỉ cần lấy được cỏ Ngũ Đế, cũng đủ để giải quyết phiền phức mà nhà họ Phụng đem lại. "

Trần Gia Bảo chính thức rung động, đột nhiên cắn chặt răng: "Được, tôi đồng ý với cô, không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao, đừng nói cô ta chưa thành Phật, cho dù cô ta thực sự trở thành Phật rồi thì tôi cũng phải hung hăng kéo cô ta xuống hồng trần!"

“Quá tốt rồi!” Hồng Liên cuối cùng cũng đợi được câu nói này, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Cô ta thường thích đi du lịch ở những ngọn núi và con sông nổi tiếng để tìm thần tiên đàm đạo. Theo như tôi được biết, cô ta hiện tại đang ẩn cư trên một ngọn núi tại thành phố Nam Định để tu luyện, tôi cũng không thể chắc chắn cô ta lúc nào thì rời đi, vì vậy mong anh nhanh chóng xuất phát.”

Tuy thời gian khá gấp, nhưng Trần Gia Bảo cũng muốn mau chóng lấy được “cỏ Ngũ Đế”, anh trầm ngâm một lúc đáp: “Tôi vẫn còn việc phải xử lý ở thành phố Hòa Bình, phải xử lý xong việc này rồi mới có thể rời đi.”

Hồng Liên khẽ nhíu mày, dựa theo sự hiểu biết của cô với em họ, thời gian trì hoãn càng lâu thì cơ hội tìm thấy em họ ở thành phố Nam Định sẽ càng mong manh.

Nhưng Trần Gia Bảo nói thêm một câu lại khiến cô cực kỳ vui mừng, chỉ nghe Trần Gia Bảo nói: “Ba ngày, đợi tôi giải quyết xong việc tại thành phố Hòa Bình, trong vòng 3 ngày sẽ xuất phát đến thành phố Nam định.”

Cái gọi là “giải quyết công việc” của Trần Gia Bảo thực ra chính là đi chơi mấy ngày cùng những người phụ nữ của anh ta, cũng coi như bồi thường các cô trong thời gian trước đó.

Hồng Liên thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng lại nở nụ cười: “Được, một lời đã định.”

Trần Gia Bảo cười đáp lại, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, chợt nhớ tới một vấn đề, anh dừng lại hỏi: “Đúng rồi, em họ cô tên là gì?”

“Lưu Ly” Hồng Liên đáp, nghĩ đến việc cô em họ luôn tỏ ra thanh cao của mình sẽ có khả năng phải phục vụ dưới thân của Trần Gia Bảo, khuôn mặt cô đỏ bừng lên vì hưng phấn.

“Lưu Ly?”Trần Gia Bảo trầm giọng lặp lại một câu: “Nguyện khi Ta thành Phật, thân ta tự sáng trong như ngọc lưu ly, sạch không tỳ vết, hào quang sáng chói như ánh mặt trời. Quả thật là người phụ nữ của Phật gia. “

Trần Gia Bảo cười nhẹ, lòng đầy chờ mong đối với người phụ nữ “Lưu Ly” vang danh này, đồng thời chân cũng rảo bước ra bên ngoài.

Trở về căn phòng trước đó, ngoại trừ Tô Ánh Mai đang ngồi chán nản trên ghế thì Tưởng Đức Lâm, Đồ Chí Phàm đều đứng im một bên, còn những người áo đen lực lưỡng khác sớm đã bị Tưởng Đức Lâm đuổi ra ngoài.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo đi ra, Tô Ánh Mai nhanh chóng chạy đến bên anh, đang định chuẩn bị đón anh thì đột nhiên thấy Hồng Liên theo sát phía sau Trần Gia Bảo, hơn nữa gương mặt xinh đẹp đó lại đang đỏ ửng, giống như đã trải qua một chuyện gì đó rất phấn khích, lòng Tô Ánh Mai tràn đầy hoài nghi, không nhịn được dừng bước, ngồi lại xuống ghế.

Tất nhiên, Hồng Liên chỉ là đang chìm đắm trong vui sướng trong lòng nên sắc mặt mới đỏ ửng, khiến Tô Ánh Mai hiểu lầm.

Chương 819

Chương 819

Tưởng Đức Lâm và Đồ Chí Phàm trông thấy dáng vẻ của Hồng Liên, âm thầm bội phục thủ đoạn của cậu Trần, nhưng trên mặt vẫn rất kính cẩn nói: “Chào cậu Trần.”

Trần Gia Bảo gật đầu, khua tay: “Tôi phải đi ăn cơm với bà xã, các cậu ra ngoài đi.”

Trần Gia Bảo vốn muốn Hồng Liên ở lại nói chuyện về Lưu Ly và cỏ Ngũ Đế, nhưng ngẫm nghĩ lại vẫn bảo Hồng Liên đi ra ngoài.

“Bà xã, khiến em đợi lâu rồi.” Trần Gia Bảo ngồi xuống bên cạnh Tô Ánh Mai, ôm lấy cái eo mảnh khảnh của cô cười khúc khích.

Tô Ánh Mai liếc mắt nhìn anh, sắc mặt không đổi nói: “Có người đẹp quyến rũ, ma mị như Hồng Liên bên cạnh, em thấy anh càng hy vọng có nhiều thời gian hơn, lại nói hai người nói cái gì vậy, sao nói lâu như thế?”

Trần Gia Bảo thấy Tô Ánh Mai ghen tuông, càng không muốn kể chuyện Hồng Liên muốn anh đi chinh phục người phụ nữ khác, chỉ lắc đầu, giả vờ tiếc thương và bất lực: “Hai ngày nữa anh có lẽ phải rời khỏi thành phố Hòa Bình một chuyến.”

Quả nhiên đúng như Trần Gia Bảo dự đoán, cơ thể mềm mại của Tô Ánh Mai run lên, thậm chí không quan tâm đến việc ghen tuông, quay đầu nói với anh: “Vừa mới về Hòa Bình được mấy ngày, sao đã phải đi rồi?”

Trần Gia Bảo nhún vai: “Đi thành phố Nam Định xử lý một ít việc, nhưng e đừng lo, vài ngày là anh quay lại rồi.”

Tô Ánh Mai cắn nhẹ môi, dường như càng trân quý hơn thời gian bên cạnh Trần Gia Bảo, giống như một người vợ hiền

thục, dịu dàng cùng Trần Gia Bảo ăn cơm tối.

Đưa Tô Ánh Mai về nhà, Trần Gia Bảo ôm cơ thể mềm mại của cô bắt đầu hôn nồng nhiệt.

Anh vốn muốn chính thức ăn sạch sẽ Tô Ánh Mai, nhưng người đã bị cởi gần hết quần áo như cô lại thông báo, tối nay cô đến kỳ.

Trần Gia Bảo bất đắc dĩ chỉ có thể nhẫn nại dục vọng đang bùng lên, dỗ Tô Ánh Mai ngủ rồi rời đi, quay trở lại biệt thự Biển Xanh, nhìn thấy Hàn Đông Vy vẫn đang ngồi trên sô pha, vừa nhàm chán xem tivi, vừa chờ anh quay lại, lòng anh có chút áy náy, vì vậy lấy tất cả dục vọng và dịu dàng của mình chuyển lên người Hàn Đông Vy.

Ngày hôm sau, Trần Gia Bảo sau khi đưa Hàn Đông Vy đi làm, trên đường mua một bó hoa hồng, gọi xe taxi, ngồi vào ghế phó xong nói: "Đến câu lạc bộ Golf Hải Thiên, cảm ơn."

"Được!"

Tài xế đáp một tiếng, đạp ga nghênh ngang đi.

Vị tài xế là một ông chú trung niên, vẻ mặt tươi vui hớn hở, có lẽ là một người nhiệt tình.

Ông ta nhìn bó hoa trong tay Trần Gia Bảo, cười nói: "Người anh em, cậu đi gặp bạn gái à?"

Trần Gia Bảo gật đầu, cười đáp: "Đi gặp vợ tôi, tôi không gặp cô ấy một thời gian rồi, có hơi lạnh nhạt cô ấy, hôm nay tặng cô ấy một bó hoa thay lời xin lỗi."

Đôi mắt người tài xế sáng lên: "Câu lạc bộ Golf Hải Thiên là một nơi cao cấp nổi tiếng của thành phố Hòa Bình, con trai tôi hai tháng trước tốt nghiệp liền vào đó thực tập. Những người họ hàng ngày trước luôn chê chúng tôi nghèo, bây giờ lại lần lượt đến thăm, ài, con người mà, chỉ quan tâm đến thực dụng.

Nói như vậy, bạn gái của anh cũng làm việc ở câu lạc bộ Golf Hải Thiên à?"

"Nói thế cũng đúng, vợ tôi đúng là đang làm việc tại đó, chỉ là chức vụ của cô ấy có hơi đặc biệt." Trần Gia Bảo sờ mũi.

Bác tài cũng không nghĩ nhiều, vẫn cho rằng Trần Gia Bảo và bạn gái đang cãi nhau, do đó không gặp mặt, vì vậy dùng giọng điệu của người từng trải khuyên anh: “Con gái bây giờ rất quý báu, cậu cứ lạnh nhạt với bạn gái như thế thì cũng không đúng rồi, con gái mà, tuy có đôi khi phiền phức, nhưng vẫn luôn ỷ lại vào cậu, cho dù xảy ra mâu thuẫn, dỗ một tí là được rồi. “

“Vâng, chú nói rất đúng.” Trần Gia Bảo cười đáp.

“Mấy ngày trước tôi có nghe con trai tôi kể, trong công ty phó quản lý Vương Trí Kiên rất coi trọng nó, đã cân nhắc cho nó lên làm việc chính thức trước, hơn nữa còn nói rằng ngày sau sẽ đề bạt nó nhiều hơn, đúng rồi, vợ anh tên là gì, nói không chừng con trai tôi quen cô ấy, về sau khi làm việc cũng có thể giúp đỡ cô ấy. ” Bác tài nhiệt tình nói, vừa khoe khoang con trai ông ta, vừa cảm thấy Trần Gia Bảo rất thuận mắt, do đó không khỏi muốn giúp đỡ anh.

“Cô ấy là Tạ Cẩm Tú, nhưng mà tôi thấy chắc cô ấy không cần người giúp đỡ đâu.” Trần Gia Bảo cười đáp, Tạ Cẩm Tú là giám đốc câu lạc bộ Golf Hải Thiên, cô ấy đúng là không cần người khác giúp.

Bác tài lại cho rằng Trần Gia Bảo coi thường con ông ta, trong lòng có chút tức giận, vẻ mặt cũng trầm xuống, không nói nữa, lái thẳng tới câu lạc bộ Golf Hải Thiên.

Trần Gia Bảo biết bác tài hiểu lầm, nhưng anh cũng không giải thích, chỉ cười nhạt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chương 820

Chương 820

Một đường im lặng, đến cổng câu lạc bộ Golf Hải Thiên, Trần Gia Bảo lúc xuống xe đột nhiên cười nói: "À chú ơi, tôi cảm thấy con người chú khá tốt, nhớ kỹ, tôi tên là Trần Gia Bảo, nếu con chú ở câu lạc bộ Golf Hải Thiên gặp việc phải khó khăn, thì bảo cậu ta nói tên của tôi ra."

Dứt lời, Trần Gia Bảo cười với bác tài đang bị kinh ngạc, đi thẳng vào câu lạc bộ Golf Hải Thiên.

Bác tài vẫn ở đó ngây người nói: "Cậu ta tên Trần Gia Bảo? Lại còn bảo con mình nói tên cậu ta? Nói vậy lẽ nào cậu ta là quản lý cấp cao của câu lạc bộ Golf Hải Thiên?"

Nghĩ đến đây, bác tài lắc đầu phủ nhận.

Nói đùa gì vậy, con trai ông tốt nghiệp đại học Bách Khoa nổi tiếng, trải qua đấu chọi gay gắt mới khó khăn lấy được cơ hội thực tập ở câu lạc bộ Golf Hải Thiên, mà Trần Gia Bảo trẻ như thế, nhìn có vẻ chưa tốt nghiệp đại học, sao có thể là quản lý cấp cao của câu lạc bộ Golf Hải Thiên?

"Có khi Trần Gia Bảo cảm thấy con trai ông khá lợi hại, nên cảm giác bị hạ bệ nên tâm lý không cân bằng, trước mặt ông khoác lác lấy lại sĩ diện mà thôi." Bác sĩ cười lắc đầu, đang chuẩn bị rời đi, nhưng trong đầu ông luôn vang lên một âm thanh bảo ông gọi điện cho con trai, nói chuyện của Trần Gia Bảo với nó.

Cảm giác như nếu ông không gọi cho con thì sẽ bị tổn thất nặng nề hơn cả mất 350 tỷ đồng.

Vì vậy bác tài cắn răng, dừng xe, châm một điếu thuốc, hung hăng hít một hơi. Lúc này ông mới lấy điện thoại ra gọi cho con trai.

Mấy phút sau, một người trẻ tuổi mặc vest bước nhanh ra từ trong câu lạc bộ Golf Hải Thiên, cậu ta tên là Cát Văn Bân, chính là đứa con mà bác tài luôn tự hào.

“Bố, con đang làm việc, sao bố lại tới đây?” Cát Văn Bân đi đến chỗ đậu xe, tò mò hỏi.

“Không có gì, là đúng lúc đi qua nên đến thăm con.” Bác tài cười nói, con trai ông chính là niềm tự hào của ông, sau đó ông vô tình nói: “À đúng rồi, bố hỏi con, trong chỗ con có cô gái nào tên là Tạ Cẩm Tú hay không?”

“Tạ Cẩm Tú? Không có…” Cát Văn Bân lắc đầu, đột nhiên nhớ ra gì đó, hai mắt trừng to, vẻ khó tin lộ rõ mặt, ngay cả âm thanh cũng trở nên run rẩy: “Bố, bố…bố vừa mới nói ai cơ?”

“Tạ Cẩm Tú đó.” Bác tài lặp lại một lần, tự nhủ: “Bố vừa nãy đón một người khách, anh ta nói bạn gái anh ta là Tạ Cẩm Tú, cũng làm việc ở đây, bố nghĩ con chắc sẽ biết cô ấy, sao vậy, lẽ nào cậu ta lừa bố?”

“Anh ta nói Tạ Cẩm Tú là bạn gái anh ta?”Cát Văn Bân vẻ mặt biến đổi, vội vàng nói: “Bố… bố nói vị khách đó, anh ta… anh ta tên gì? “

“Cậu ta tên là Trần Gia Bảo, bố thấy cậu ta là một người rất được, muốn con giúp đỡ bạn gái cậu ta trong công việc, nhưng anh ta lại từ chối, đúng là coi thường người có ý tốt mà.” Bác tài vừa lắc đầu, vừa cảm thán, lòng người đúng là ngày càng biến chất.

Cát Văn Bân thở phào nhẹ nhõm, anh ta có tài đức gì mà dám đi “chăm sóc” tổng giám đốc? Đó chính là đi tìm chết.

Cậu khó khăn nói: “Bố, giám đốc của câu lạc bộ Golf Hải Thiên chúng con tên là Tạ Cẩm Tú…”

“Giám đốc?” Bác tài kinh ngạc, sau đó cười hai tiếng: “Có khi nào chỉ là giống tên nhau không, hơn nữa, Trần Gia Bảo ngồi xe taxi của bố đến, bạn gái cậu ta chắc không phải tổng giám đốc đâu nhỉ?”

“Con không biết tại sao anh ta lại ngồi xe taxi…” Cát Văn Bân lắc đầu nói: “Con chỉ biết, cả công ty chỉ có tổng giám đốc tên là Tạ Cẩm Tú, còn nữa, con lần trước có nghe thấy phó quản lý Vương Trí Kiên nói, bạn trai của tổng giám đốc Tạ Cẩm Tú

tên là Trần Gia Bảo, mà anh ta cũng là cổ đông lớn thứ hai của công ty."

"Trần Gia Bảo là… là cổ đông lớn thứ hai của công ty con ? Trời ơi, thế mà bố cứ trước mặt anh ta khoe khoang con, anh ta mới chính là kiệt xuất… "

Bác tài kinh ngạc, điếu thuốc vốn kẹp trên tay, "Lách tách" một tiếng rơi ra ngoài xe, tàn thuốc bắn tung tóe.

Cát Văn Bân sắp khóc đến nơi rồi, nói: "Bố à, con chắc sẽ không…đắc tội với Trần Gia Bảo đấy chứ? Con khó khăn lắm mới được quản lý coi trọng, nếu đắc tội với Trần Gia Bảo, con có khi sắp bị đuổi việc rồi…"

"Không phải, không phải." Bác tài bỗng nhiên hưng phấn cười lớn, tay vỗ đùi nói: "Con đoán xem anh ta nói gì? Trần Gia Bảo lúc xuống xe còn bảo với bố, nếu con về sau gặp khó khăn trong công ty thì cứ báo tên anh ta ra, haha."

"Thật sao ạ? Quá tốt rồi!" Cát Văn Bân ban đầu ngây người, sau đó vô cùng vui sướng, có núi dựa vững chãi như Trần Gia Bảo, sự phát triển của anh say này trong công ty sẽ càng thuận lợi hơn, thậm chí một bước lên mây cũng không thành vấn đề.

Chương 821

Chương 821

Nghĩ đến đây, cả người cậu kích động nói: “Bố, bố đã tìm được quý nhân cho con rồi.”

“Đó là lẽ đương nhiên.” Bác tài miệng cười không khép lại được, hưng phấn nói: “Tối nay tan làm nhớ về nhà ăn cơm, bố lấy hai bình rượu Ngũ Lương, rồi cắt thêm một cân thịt lợn, tối nay hai bố con ta nhắm rượu.”

“Được ạ.” Cát Văn Bân hưng phấn đồng ý.

Không nói về hai bố con Cát Văn Bân đang đắm chìm trong niềm vui sướng nữa, lúc này Trần Gia Bảo đi vào trong câu lạc bộ, đang chuẩn bị đi đến văn phòng của Tạ Cẩm Tú.

Bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến một tiếng vui mừng, nịnh nọt: “Cậu Trần, sao cậu lại tới đây?”

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Vương Trí Kiên mặc vest, đeo giày da, nhẹ bước đến chỗ này, trên mặt lộ vẻ kính cẩn.

Ban đầu khi Vương Trí Kiên theo đuổi Lâm Thanh Hà, bị Trần Gia Bảo giẫm đạp trước mặt mọi người, anh không những phải quỳ xuống xin lỗi Trần Gia Bảo, mà còn bị Tạ Cẩm Tú phạt làm bảo vệ một tháng, khó khăn lắm mới nhận được tha thứ từ Trần Gia Bảo, một lần nữa làm phó quản lý, vì vậy bây giờ Vương Trí Kiên nhìn thấy Trần Gia Bảo giống như chuột nhìn thấy mèo, trong lòng đầy ý muốn nịnh nọt.

Trần Gia Bảo cười: “Hóa ra là phó quản lý Vương, tôi đến tìm Cẩm Tú, cô ấy hiện tại có ở trong phòng làm việc không?”

Vương Trí Kiên vội vàng đáp: “Giám đốc Tạ không ở trong phòng, nếu tôi không nhớ lầm thì cô ấy có lẽ đang ở sân vận động đánh bóng, hay là tôi dẫn anh qua đó?”

“Cũng được.” Trần Gia Bảo gật đầu.

Vương Trí Kiên mừng rõ, chỉ cần gây ấn tượng tốt với Trần Gia Bảo,thì chức phó quản lý của anh không còn là “phó” nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Trí Kiên dáng vẻ vui mừng, dẫn Trần Gia Bảo đến nơi Tạ Cẩm Tú chuyên đánh golf.

Xung quanh có rất nhiều người biết Vương Trí Kiên, biết anh ta là phó quản lý của câu lạc bộ Golf Hải Thiên, còn biết bố của anh ta là phó giám đốc của công ty, là một nhân vật quyền cao chức trọng trong công ty.

Do đó, bây giờ bọn họ thấy Vương Trí Kiên chủ động dẫn đường cho một người thanh niên trẻ tuổi, hơn nữa mang dáng vẻ nịnh nọt, trong lòng bọn họ vô cùng kinh ngạc, âm thầm đoán thân phận của Trần Gia Bảo.

Chẳng bao lâu sau, anh đã đến sân golf, phóng tầm mắt về phía xa, Trần Gia Bảo có thể nhìn thấy trên bãi cỏ xanh rờn là Tạ Cẩm Tú mặc bộ đồ vận động màu trắng, đội mũ lưỡi trai đang đánh đánh gậy.

Nhan sắc của cô mỹ miều, dáng người yểu điệu, trở thành tồn tại mỹ lệ nhất trên sân golf.

Bên cạnh Tạ Cẩm Tú còn có 1 nam 1 nữ, hai người tình cảm thân mật, nhìn là biết hai người là một đôi.

Người đàn ông là người nước ngoài với mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh hút hồn, ngoại hình tuấn tú, rắn rỏi, mạnh mẽ, là hình mẫu bạch mã hoàng tử trong mắt hầu hết phái nữ, trong khi đó người phụ nữ bên cạnh lại là người thuần gốc Việt, nhan sắc kém hơn Tạ Cẩm Tú một chút, nhưng thắng ở chỗ trông cô rất dịu dàng, cũng là một người đẹp hiếm thấy.

Vương Trí Kiên đúng lúc giới thiệu : “Cậu Trần, người phụ nữ bên cạnh giám đốc Tạ là Kiều Văn Nhã, nghe nói cô ấy là bạn thân của giám đốc Tạ quen biết hồi bên nước ngoài, mấy ngày trước mới về nước thăm giám đốc Tạ, còn người đàn ông ngoại quốc là bạn trai của Kiều Văn Nhã, nghe đồn là một quý tộc nước Anh, tự đặt tên tiếng Việt cho mình, gọi là Thắng Mộng Việt , đây không phải nói ý là vượt qua Việt Nam hay sao, dù sao thì tên cũng chẳng ra gì.”

Vương Trí Kiên nói xong còn bĩu môi, quả nhiên anh ta đối với cái tên Thắng Mộng Việt rất bất mãn.

Trần Gia Bảo gật đầu, không nói câu gì.

Hai người bọn họ nói chuyện với nhau, sắp đến chỗ anh, nhưng Tạ Cẩm Tú đang quay lưng về phía bọn họ đánh golf nên không nhìn thấy Trần Gia Bảo.

Bỗng nhiên, một người nước ngoài mặc đồ rằn ri màu xanh da trời chủ động đứng trước mặt Trần Gia Bảo, nói bằng giọng tiếng Việt không sõi nhưng lại cực kỳ kiêu căng: “Anh Thắng Mộng Việt đang chơi golf với cô Kiều Văn Nhã và cô Tạ ở bên trong,người không phận sự không được phép đi vào.”

Chương 822

Chương 822

Vương Trí Kiên thì thầm vào tai Trần Gia Bảo: “Cậu Trần, anh ta là vệ sĩ mà Thắng Mộng Việt mang đến từ nước Anh, không coi ai ra gì.”

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, bởi vì từ trên người đàn ông này, anh ngửi thấy một mùi máu tanh, rõ ràng người này đã từng giết người, mà còn giết không ít.

Vương Trí Kiên đột nhiên ho hai lần và nói: “Anh John, đây là cậu Trần. Cậu ấy là cổ đông lớn thứ hai của câu lạc bộ golf Hải Thiên của chúng tôi và cũng là bạn trai của tổng giám đốc Tạ. Anh nên nhường đường thì hơn.”

John không dịch chuyển, liếc nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường, đáp: “Thân phận của anh nào có liên quan đến tôi, nói chung là không có mệnh lệnh của cậu Thắng Mộng Việt, bất cứ người nào cũng không được đi vào.”

Sắc mặt của Trần Gia Bảo tối sầm lại, hắng giọng: “Trên lãnh thổ của nước Việt chúng tôi, một người ngoại quốc như anh có tư cách gì để ngăn cản tôi?”

Vương Trí Kiên sáng mắt lên, không hổ là cậu Trần, lời nói này thật có khí phách!

John cười khinh thường, nhìn vóc người gầy yếu của Trần Gia Bảo, giơ nắm đấm lên nói: “Chỉ dựa vào nắm đấm của tôi, không biết đã đủ tư cách chưa?”

Vương Trí Kiên vẻ mặt hơi thay đổi, John vừa cao lớn , vừa cường tráng, cách một lớp vải nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức bùng nổ của anh ta, không cần nghĩ cũng biết, nếu John thật sự đánh thì Trần Gia Bảo tuyệt đối bị đánh tơi bời bằng một cú đấm.

Nghĩ đến đây, Vương Trí Kiên vội vàng nắm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, khuyên nhủ: "Cậu Trần, chúng ta không cần chịu cái thiệt trước mắt, hay là tôi đi gọi điện cho giám đốc Tạ, mời cô ấy ra mặt, chắc chắn anh ta cũng không dám ngăn cản chúng ta."

Trần Gia Bảo nhíu mày, phẩy tay nói: "Đây là Việt Nam, hơn nữa anh là phó quản lý của câu lạc bộ golf Hải Thiên, bây giờ một người nước ngoài đứng trên mảnh đất Việt Nam, ở địa bàn của câu lạc bộ ngăn cản tôi, không cho tôi tiến vào, anh thế mà chọn thỏa hiệp?"

Vương Trí Kiên hổ thẹn trong lòng nói: "Nhưng… nhưng cậu Thắng Mộng Việt là khách của giám đốc Tạ, hơn nữa anh ta là quý tộc hoàng gia Anh."

"Quý tộc hoàng gia Anh?" Trần Gia Bảo ngửa mặt cười giễu cợt: "Nơi đây là Việt Nam, tôi tin rằng hoàng thân quốc thích có nhiều vô số, lẽ nào quý tộc ở một đẳng cấp cao hơn à? Huống chi, nơi này không phải nước Anh, đừng nói đến một tên quý tộc nho nhỏ, cho dù nữ hoàng nước Anh sang đây cũng không có tư cách ngăn cản trước mặt tôi!"

Lời của Trần Gia Bảo cực kỳ khí phách, Vương Trí Kiên vừa hổ thẹn, vừa cảm thấy hình tượng Trần Gia Bảo trong lòng mình đã được nâng cao lên rất nhiều.

John vẻ mặt âm u, nói: "Muốn chết, anh có biết mình vừa nói gì không? Anh không những sỉ nhục cậu Thắng Mộng Việt, mà còn vũ nhục nữ hoàng bệ hạ, nhân lúc tôi chưa nổi cơn thịnh nộ, anh hãy mau chóng cút đi. "

Dứt lời, John quơ nắm đấm, đầy ý đe dọa.

"Nếu trong mắt anh, những lời nói đó tương đương với sỉ nhục thì anh có quyền thừa nhận. " Trần Gia Bảo khoanh tay đứng thẳng, hai mắt hơi nheo lại: "Tôi nói lại một lần nữa, đây là Việt Nam, mà tôi lại là cổ đông lớn thứ hai của câu lạc bộ golf Hải Thiên, do đó anh vẫn muốn đuổi tôi đi?"

"Thế thì đã làm sao? Nếu anh sợ thì mau chóng cút đi, đừng đến đây làm phiền cậu Thắng Mộng Việt đánh golf." John cười khinh thường, bỗng nhiên giơ nắm đấm đi đến trước mặt Trần Gia Bảo. Anh ta người cao 2m, thân hình vạm vỡ, đnứg

trước mặt Trần Gia Bảo giống như một ngọn núi nhỏ, mang lại áp lực rất lớn cho người bên cạnh.

Vương Trí Kiên biến sắc, không nhịn được lùi hai bước.

Trần Gia Bảo mặt không đổi, đối với người thường mà nói, John mang lại cảm giác áp bức mãnh liệt, nhưng so với tràng khí của Phục Hàn, người tu luyện cấp tông sư thì áp lực John mang lại nhiều nhất cũng chỉ được xem như trình độ của học sinh tiểu học.

Mà đối với Trần Gia Bảo Phục Hàn giống như một đồ chơi vậy, và dễ dàng bị đánh bại bởi "Tiên kiếm di ảnh".

Có thể nói, Trần Gia Bảo hoàn toàn không coi trọng John, thậm chí nếu John không kiêu ngạo như vậy thì anh cũng chẳng có hứng thú đánh anh ta.

"Xem ra anh muốn đánh nhau với tôi." Trần Gia Bảo lạnh nhạt nói, đưa ngón tay chỉ thẳng lên trời, chỉ cần một ngón tay khẽ động là có thể hất văng một người cao to lực lưỡng như John bay ra xa.

"Nắm đấm ai to hơn thì người đó có lý lẽ, đối phó với anh, tôi chỉ cần dùng một quyền là được rồi. " John càng khinh thường hơn, đánh nhau với kẻ gầy yếu như Trần Gia Bảo, anh căn bản không cần dùng toàn sức lực!

Bầu không khí chợt trở nên căng thẳng.

Vương Trí Kiên chảy mồ hôi lạnh đầy trán, vội vã rút điện thoại ra, đang chuẩn bị gọi cho Tạ Cẩm Tú.

Chương 823

Chương 823

Tình huống phía bên các anh đã thu hút sự chú ý của đám người Tạ Cẩm Tú.

Tạ Cẩm Tú quay lại, thấy Trần Gia Bảo mà mình ngày nhớ đêm mong, mắt lóe lên sự vui sướng và kinh ngạc, nhưng cô bỗng nhìn thấy John đang đấm một quyền vào Trần Gia Bảo, cô lo lắng đến mức quên mất rằng Trần Gia Bảo là một cường giả cấp tông sư không gì không làm được, mặt mày của cô chợt tráng bệch, hét lớn: "Dừng tay!"

Hai người Thắng Mộng Việt và Kiều Văn Nhã ở bên cạnh lần đầu tiên thấy gương mặt hoảng hốt của Tạ Cẩm Tú, nhìn Trần Gia Bảo ở phía xa, trong mắt ánh lên sự tò mò.

Mắt thấy Trần Gia Bảo sắp bị John đánh trúng, ngón tay của Trần Gia Bảo cũng đã chỉ thẳng đứng.

Ngay sau đó, John nghe thấy tiếng hét của Tạ Cẩm Tú, lông mày nhíu chặt, anh ta biết rằng cậu Thắng Mộng Việt rất tôn trọng Tạ Cẩm Tú, nếu cô ta không nhìn thấy thì còn có thể đưa đẩy không biết Trần Gia Bảo là bạn trai của cô, nhưng hiện tại đã bị phát hiện rồi thì cho dù có đánh Trần Gia Bảo một đấm cũng sẽ khiến cậu Thắng Mộng Việt khó coi.

Nghĩ đến đây, John đang định đánh thì lập tức dừng lại, nắm đấm chuyển sang không khí bên cạnh Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo âm thầm thở dài, nếu John không sửa hướng đánh, thì hiện tại có lẽ đã bị hất bay ra ngoài.

Vương Trí Kiên lau trán đầy mồ hôi, bây giờ cả hai đều không bị thương, hơn nữa giám đốc Tạ cũng đến rồi, có thể nói là kết cục viên mãn.

John thu hồi lại nắm đấm, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống khinh thường nhìn Trần Gia Bảo, đè thấp giọng: “Anh nên cảm ơn cô Tạ Cẩm Tú, nếu không phải do cô ấy hét lên thì anh đã bị đấm ngã nằm xuống đất rồi.”

Trần Gia Bảo thờ ơ liếc mắt nhìn, thu hồi lại ngón tay, đi qua người John, Vương Trí Kiên cũng vội vàng theo sau.

John kinh ngạc, ánh mắt của Trần Gia Bảo khiến anh ta có cảm giác người nên cảm ơn cô Tạ là anh ta chứ không phải Trần Gia Bảo.

Anh ta bỗng quay người cười khẩy, nhìn theo bóng lưng của Trần Gia Bảo, ánh mắt hiện lên tia u ám.

Một bên khác, Tạ Cẩm Tú thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt chợt hiện lên niềm vui sướng, ngay cả vợt đánh golf cũng ném đi, kích động chạy đến chỗ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo khóe miệng tràn ngập ý cười, trong mắt đong đầy dịu dàng, ở giữa đường đã giang rộng hai tay.

Ngay sau đó, Tạ Cẩm Tú như chim non nhào vào lòng anh, tâm trạng hứng phấn, khóe miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhắm mắt dịu dàng nói: “Gia Bảo, anh không phải đang ở Hà Nội sao, anh đến đây lúc nào vậy?”

Trần Gia Bảo ôm ấy Tạ Cẩm Tú, mang theo áy náy nói: “Anh quay về 2,3 ngày nay rồi, xin lỗi em , bấy giờ anh mới đến.”

Tạ Cẩm Tú lắc đầu, vẻ mặt vẫn dịu dàng, ấm áp: “Không sao cả, em biết trong tim anh có em, thế là đủ rồi”

Trần Gia Bảo trong lòng vô cùng cảm động, ôm lấy vòng eo tinh tế của cô, sau đó không tự nhủ siết chặt hơn.

Thắng Mộng Việt và Kiều Văn Nhã ở một bên đến bây giờ mới biết, hóa ra Trần Gia Bảo là bạn trai của Tạ Cẩm Tú, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là Thắng Mộng Việt, anh ta vốn là một người trăng hoa, tuy rằng Kiều Văn Nhã dịu dàng xinh đẹp khiến anh rất hài lòng, nhưng Kiều Văn Nhã quá bảo thủ, hai người đã xác định quan hệ gần nửa tháng rồi, nhưng đến nắm tay cũng không nắm được mấy lần, đừng nói đến việc hôn hít.

Bây giờ anh thấy Tạ Cẩm Tú so với Kiều Văn Nhã càng xinh đẹp hơn, không khỏi âm thầm rung động, chỉ có điều Tạ Cẩm Tú luôn đối xử thờ ơ với anh ta, không cho anh ta một cơ hội nào.

Do đó, hiện tại khi anh thấy Tạ Cẩm Tú sà vào lòng Trần Gia Bảo, đáy mắt anh tràn ngập giận dữ, thậm chí còn âm thầm nghĩ nếu như vừa nãy John đánh Trần Gia Bảo ngã sấp hoặc đánh cho tàn phế, giúp anh loại bỏ tình địch, thì đó chính là một câu chuyện tuyệt vời.

Nghĩ đến đây, Thắng Mộng Việt không khỏi chán nản, oán hận John sao lại dừng tay.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Tạ Cẩm Tú mới phản ứng lại, ngẩng đầu chôn trong lồng ngực của Trần Gia Bảo lên, xấu hổ đỏ mặt giới thiệu: “Gia Bảo, em giới thiệu với anh, đây là Kiều Văn Nhã, bạn thân của em hồi em học nước ngoài, còn cậu Thắng Mộng Việt là bạn trai của Kiều Văn Nhã, em cũng mới biết đến anh ta mới đây.”

Chương 824

Chương 824

Trần Gia Bảo gật đầu, coi như chào hỏi Thắng Mộng Việt và Kiều Văn Nhã.

Nhan sắc của Kiều Văn Nhã thuộc nhóm thượng đẳng, tuy kém hơn Tạ Cẩm Tú một chút nhưng dịu dàng, ấm áp hơn Tạ Cẩm Tú , có nét độc đáo riêng của bản thân.

Đặc biệt là, hiện tại Kiều Văn Nhã mặc váy liền màu vàng nhạt, đứng trên sân cỏ xanh biếc, giống như một mặt trời nhỏ vậy, khiến lòng người vui vẻ thoải mái.

Về phần Thắng Mộng Việt đứng bên cạnh, tuy là người da trắng, cũng tuấn tú, nhưng Trần Gia Bảo sắc bén phát hiện, vẻ mặt của Thắng Mộng Việt vô cùng khó coi, giống như người say rượu, đã bị đục rỗng toàn thân rồi.

Tiếp đó, Tạ Cẩm Tú chủ động nắm chặt cánh tay của anh, mặt đỏ ửng xấu hổ, tự hoà nói: "Đây là bạn trai tớ, Trần Gia Bảo."

Thắng Mộng Việt lịch sự chào hỏi một tiếng, nhưng lại lén đố kị Trần Gia Bảo may mắn.

Kiều Văn Nhã thì lại chẳng có nhiều suy nghĩ như thế, đôi mắt như nước mùa thu giương to, tò mò đánh giá Trần Gia Bảo, trêu ghẹo nói: "Cẩm Tú nhà chúng tôi mắt luôn cao hơn đầu, hồi trước tôi vẫn luôn lo lắng Cẩm Tú về sau sẽ không tìm được đấng lang quân tốt, ai ngờ rằng, cô ấy đã bị anh cướp đến tay rồi, lợi hại."

Tạ Cẩm Tú im lặng liếc nhìn Trần Gia Bảo, sau đó che miệng cười nhẹ, ngượng ngùng nói: "Văn Nhã cậu nói sai rồi, không phải Trần Gia Bảo theo đuổi tớ, mà là tớ theo đuổi anh ấy."

Kiều Văn Nhã kinh ngạc, đánh giá kỹ càng Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, vẻ mặt khó có thể tin tưởng được.

Thắng Mộng Việt càng đố kỵ hơn, đột nhiên anh đi đến bên John, nói nhỏ vào tai anh ta vài câu.

John vui mừng, bỗng bước nhanh đến chỗ Trần Gia Bảo, từ trên cao nhìn xuống Trần Gia Bảo: "Anh tên là Trần Gia Bảo đúng không, anh không những sỉ nhục cậu Thắng Mộng Việt, còn nhục mạ nữ hoàng, vì vậy tôi quyết đấu với anh để giữ gìn tôn nghiêm của cậu Thắng Mộng Việt."

Kiều Văn Nhã kinh ngạc đáp: "John, cậu Trần là bạn trai của Cẩm Tú, anh mau chóng đi xuống đi."

John mắt điếc tai ngơ, nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo với ánh mắt khinh thường.

Kiều Văn Nhã hơi tức giận, đang chuẩn bị bảo Thắng Mộng Việt ngăn cản John lại, thì Thắng Mộng Việt chợt cướp lời nói: "Nếu cậu Trần thực sự nhục mạ tôi , tôi có thể không nhắc đến, nhưng anh lại sỉ nhục nữ hoàng, điều này phải cần sự giác ngộ tương đương, do đó trận quyết đấu này tôi không thể nào ngăn cản."

Kiều Văn Nhã sa sầm mặt mày.

Trần Gia Bảo bĩu môi đáp: "Đây là chuyện tất phải xảy ra, nếu anh đã cố ý thách đấu tôi, vậy tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của anh. "

John cực kỳ vui mừng: "Được, nếu anh có khí phách như thế, vậy tôi sẽ cho anh một cơ hội, địa điểm, thời gian do anh lựa chọn."

"Bây giờ, ngay tại đây." Trần Gia Bảo thờ ơ đáp.

Thắng Mộng Việt hết sức hưng phấn, John cũng cười to, giống như Trần Gia Bảo đã bị đánh bại vậy.

Thắng Mộng Việt và John cười một cách kiêu căng ngạo mạn và chói tai như thể thắng lợi đã nắm chắc trong tay.

Dù sao, so thể lực với tên John bò mộng cao hai mét trước mặt, Trần Gia Bảo thực sự quá thấp bé. Theo lẽ thường, nhìn kiểu gì Trần Gia Bảo cũng không phải đối thủ của hắn.

Thế nhưng Trần Gia Bảo lại đứng chắp tay sau lưng, thần thái thong dong như hoàn toàn không để tên John vào mắt.

Vương Trí Kiên lắp bắp nói: “Cậu… cậu Trần, cậu thật sự chấp nhận… chấp nhận đấu với anh ta sao?

Anh ta to lớn như vậy, hai người căn bản không cùng một cấp bậc, dù cậu từ chối quyết đấu cũng không ai nói ra nói vào đâu.”

Trần Gia Bảo liếc nhìn anh ta, đáp một cách sâu xa: “Nhiều khi không phải tạng người to hơn thì sẽ lợi hại hơn, hôm nay, tôi sẽ cho anh mở mang tầm mắt, xem võ đạo Việt Nam lưu truyền qua bao thế hệ tinh thâm kỳ diệu đến mức nào.”

Chương 825

Chương 825

Võ đạo Việt Nam?

Vương Trí Kiên sững người, anh ta từng nghe sư phụ nhắc qua rằng những người thuộc võ đạo Việt Nam có thể dùng tay không chẻ núi, chân không rạch biển và dũng khí địch lại cả trăm ngàn người một lúc, chẳng lẽ, Trần Gia Bảo chính là một cao thủ võ đạo Việt Nam trong truyền thuyết?

Kiều Văn Nhã lắc đầu, vốn dĩ cô còn cảm thấy hiếu kỳ vì Trần Gia Bảo có thể khiến Tạ Cẩm Tú theo đuổi ngược lại, cho rằng Trần Gia Bảo ắt phải có chỗ hơn người, nhưng bây giờ, cô chỉ thấy anh ta rất ngu xuẩn.

“Hai người cách biệt rõ ràng như thế, không ngờ Trần Gia Bảo lại thật sự nhận lời thách đấu, từ đó có thể thấy Trần Gia Bảo là ngựa non háu đá, hữu dũng vô mưu, mai này chắc chắn không làm nên chuyện lớn, người như thế không phải là một đối tượng tốt để kết duyên. Thật không hiểu vì sao Cẩm Tú lại coi trọng anh ta như vậy, hơn nữa còn theo đuổi ngược lại Trần Gia Bảo. Không được, mình phải tìm cơ hội nói chuyện này với Cẩm Tú.”

Nghĩ tới đây, Kiều Văn Nhã vô thức nhìn về phía Tạ Cẩm Tú, nhưng rồi lại sửng sốt. Tạ Cẩm Tú như cô vợ nhỏ đứng ngoan ngoãn bên cạnh Trần Gia Bảo, hoàn toàn không có vẻ lo lắng cho anh ta.

“Nhìn thái độ của Cẩm Tú giống như thật sự tin tưởng Trần Gia Bảo tuyệt đối. Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo thực sự có chỗ hơn người?”

Kiều Văn Nhã khẽ nhíu mày, không mấy chắc chắn với đánh giá “ngu xuẩn” của mình dành cho Trần Gia Bảo.

Quả thực Tạ Cẩm Tú không lo lắng cho Trần Gia Bảo một chút nào, ngược lại trong lòng cô còn thầm mặc niệm cho John.

Trừ lúc mới nhìn thấy Trần Gia Bảo, do tâm tình xao động nên cô mới lo lắng, bây giờ tâm trạng cô đã bình tĩnh trở lại, biết Trần Gia Bảo thực sự là một cao thủ võ đạo, cho dù John tạng người như bò mộng cũng tuyệt đối không phải đối thủ của anh.

Nếu đã thế, cô cần gì phải lo lắng vô ích?

Thắng Mộng Việt bật cười khinh miệt: "Trần Gia Bảo, tôi đánh giá cao sự dũng cảm của cậu, nhưng, tôi cũng coi thường sự ngu xuẩn của cậu."

"Cậu có biết John là vệ sĩ mạnh nhất của tôi, trước kia từng phục vụ trong chiến đội hải lục quân của Anh Quốc, từng tham gia vô số trận chiến, lập được vô số chiến công, một trong những chiến tích lừng lẫy nhất chính là một mình tiêu diệt cả một nhóm khủng bố, có thể nói anh ta đã từng bước qua cả trăm trận đánh. Chính nhờ bản lĩnh này anh ta mới vượt qua vòng tuyển chọn gắt gao để trở thành vệ sĩ của hoàng gia Anh Quốc."

Vương Trí Kiên giật mình kinh ngạc, chẳng trách anh ta lại hống hách như vậy, thì ra là thật sự có thực lực mạnh.

Trần Gia Bảo bình tĩnh nhướn mày: "Vậy thì sao?"

Thắng Mộng Việt nhíu mày, anh ta vốn tưởng Trần Gia Bảo sẽ bị dọa tái mét mặt mày, nhưng không ngờ Trần Gia Bảo lại chẳng mảy may bị ảnh hưởng. Thẩm Mộng Việt sa sầm mặt, nói: "Cậu đừng nghĩ mình là bạn trai cô Tạ thì John sẽ nương tay, cậu sỉ nhục tôi, sỉ nhục Nữ hoàng, phải trả giá bằng sự tàn phế hoặc chính tính mạng của cậu!"

Trần Gia Bảo gật đầu, đáp: "Quyền cước không có mắt, bất kể sống chết. Được lắm, vừa đúng ý tôi."

Kiều Văn Nhã kinh hãi kêu lên một tiếng, không ngờ hậu quả của trận quyết đấu này lại nghiêm trọng như vậy.

Mặc dù đây là lần đầu tiên cô gặp Trần Gia Bảo nhưng cô cũng không muốn bạn trai của Tạ Cẩm Tú có mệnh hệ gì. Cô vội nói: "Trần Gia Bảo, dù sao cậu cũng không phải đối thủ

của John, chi bằng nhận thua rồi xin lỗi cho qua chuyện, hà cớ gì nhất định phải quyết đấu…”

Cô còn chưa nói xong Trần Gia Bảo đã ngắt lời cô, anh ta hỏi ngược lại: “Ai nói tôi sẽ thua? Hơn nữa, tôi chưa bao giờ thấy mình nói sai hay làm sai điều gì, vì sao phải xin lỗi?”

Kiều Văn Nhã kinh ngạc, tức đến mức thở hổn hển trừng mắt nhìn anh ta, đúng là có lòng giúp mà không được báo đáp.

Thắng Mộng Việt cười lạnh, anh ta còn đang lo Trần Gia Bảo sẽ nhận thua xin lỗi đây, thái độ ngang ngược của Trần Gia Bảo hiện tại vừa hay đúng ý của anh ta.

Chương 825

Võ đạo Việt Nam?

Vương Trí Kiên sững người, anh ta từng nghe sư phụ nhắc qua rằng những người thuộc võ đạo Việt Nam có thể dùng tay không chẻ núi, chân không rạch biển và dũng khí địch lại cả trăm ngàn người một lúc, chẳng lẽ, Trần Gia Bảo chính là một cao thủ võ đạo Việt Nam trong truyền thuyết?

Kiều Văn Nhã lắc đầu, vốn dĩ cô còn cảm thấy hiếu kỳ vì Trần Gia Bảo có thể khiến Tạ Cẩm Tú theo đuổi ngược lại, cho rằng Trần Gia Bảo ắt phải có chỗ hơn người, nhưng bây giờ, cô chỉ thấy anh ta rất ngu xuẩn.

“Hai người cách biệt rõ ràng như thế, không ngờ Trần Gia Bảo lại thật sự nhận lời thách đấu, từ đó có thể thấy Trần Gia Bảo là ngựa non háu đá, hữu dũng vô mưu, mai này chắc chắn không làm nên chuyện lớn, người như thế không phải là một đối tượng tốt để kết duyên. Thật không hiểu vì sao Cẩm Tú lại coi trọng anh ta như vậy, hơn nữa còn theo đuổi ngược lại Trần Gia Bảo. Không được, mình phải tìm cơ hội nói chuyện này với Cẩm Tú.”

Nghĩ tới đây, Kiều Văn Nhã vô thức nhìn về phía Tạ Cẩm Tú, nhưng rồi lại sửng sốt. Tạ Cẩm Tú như cô vợ nhỏ đứng ngoan ngoãn bên cạnh Trần Gia Bảo, hoàn toàn không có vẻ lo lắng cho anh ta.

“Nhìn thái độ của Cẩm Tú giống như thật sự tin tưởng Trần Gia Bảo tuyệt đối. Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo thực sự có chỗ hơn người?”

Kiều Văn Nhã khẽ nhíu mày, không mấy chắc chắn với đánh giá "ngu xuẩn" của mình dành cho Trần Gia Bảo.

Quả thực Tạ Cẩm Tú không lo lắng cho Trần Gia Bảo một chút nào, ngược lại trong lòng cô còn thầm mặc niệm cho John.

Trừ lúc mới nhìn thấy Trần Gia Bảo, do tâm tình xao động nên cô mới lo lắng, bây giờ tâm trạng cô đã bình tĩnh trở lại, biết Trần Gia Bảo thực sự là một cao thủ võ đạo, cho dù John tạng người như bò mộng cũng tuyệt đối không phải đối thủ của anh.

Nếu đã thế, cô cần gì phải lo lắng vô ích?

Thắng Mộng Việt bật cười khinh miệt: "Trần Gia Bảo, tôi đánh giá cao sự dũng cảm của cậu, nhưng, tôi cũng coi thường sự ngu xuẩn của cậu."

"Cậu có biết John là vệ sĩ mạnh nhất của tôi, trước kia từng phục vụ trong chiến đội hải lục quân của Anh Quốc, từng tham gia vô số trận chiến, lập được vô số chiến công, một trong những chiến tích lừng lẫy nhất chính là một mình tiêu diệt cả một nhóm khủng bố, có thể nói anh ta đã từng bước qua cả trăm trận đánh. Chính nhờ bản lĩnh này anh ta mới vượt qua vòng tuyển chọn gắt gao để trở thành vệ sĩ của hoàng gia Anh Quốc."

Vương Trí Kiên giật mình kinh ngạc, chẳng trách anh ta lại hống hách như vậy, thì ra là thật sự có thực lực mạnh.

Trần Gia Bảo bình tĩnh nhướn mày: "Vậy thì sao?"

Thắng Mộng Việt nhíu mày, anh ta vốn tưởng Trần Gia Bảo sẽ bị dọa tái mét mặt mày, nhưng không ngờ Trần Gia Bảo lại chẳng mảy may bị ảnh hưởng. Thẩm Mộng Việt sa sầm mặt, nói: "Cậu đừng nghĩ mình là bạn trai cô Tạ thì John sẽ nương tay, cậu sỉ nhục tôi, sỉ nhục Nữ hoàng, phải trả giá bằng sự tàn phế hoặc chính tính mạng của cậu!"

Trần Gia Bảo gật đầu, đáp: "Quyền cước không có mắt, bất kể sống chết. Được lắm, vừa đúng ý tôi."

Kiều Văn Nhã kinh hãi kêu lên một tiếng, không ngờ hậu quả của trận quyết đấu này lại nghiêm trọng như vậy.

Mặc dù đây là lần đầu tiên cô gặp Trần Gia Bảo nhưng cô cũng không muốn bạn trai của Tạ Cẩm Tú có mệnh hệ gì. Cô vội nói: "Trần Gia Bảo, dù sao cậu cũng không phải đối thủ của John, chi bằng nhận thua rồi xin lỗi cho qua chuyện, hà cớ gì nhất định phải quyết đấu…"

Cô còn chưa nói xong Trần Gia Bảo đã ngắt lời cô, anh ta hỏi ngược lại: "Ai nói tôi sẽ thua? Hơn nữa, tôi chưa bao giờ thấy mình nói sai hay làm sai điều gì, vì sao phải xin lỗi?"

Kiều Văn Nhã kinh ngạc, tức đến mức thở hổn hển trừng mắt nhìn anh ta, đúng là có lòng giúp mà không được báo đáp.

Thắng Mộng Việt cười lạnh, anh ta còn đang lo Trần Gia Bảo sẽ nhận thua xin lỗi đây, thái độ ngang ngược của Trần Gia Bảo hiện tại vừa hay đúng ý của anh ta.

"Nếu cậu đã muốn chết, vậy tôi sẽ thành toàn cho cậu!"

Nói xong, Thắng Mộng Việt đánh mắt ra hiệu cho John.

John hiểu ý, đi ra một bãi cỏ trống bằng phẳng, thân người to lớn từ trên cao nhìn xuống Trần Gia Bảo, gia một ngón tay về phía anh ngoắc ngoắc đầy khiêu khích.

Bầu không khí lập tức nóng lên, trận quyết đấu sắp sửa bắt đầu!

"Gia Bảo, cẩn thận một chút." Tạ Cẩm Tú khẽ giọng nhắc.

"Nếu cậu đã muốn chết, vậy tôi sẽ thành toàn cho cậu!"

Nói xong, Thắng Mộng Việt đánh mắt ra hiệu cho John.

John hiểu ý, đi ra một bãi cỏ trống bằng phẳng, thân người to lớn từ trên cao nhìn xuống Trần Gia Bảo, gia một ngón tay về phía anh ngoắc ngoắc đầy khiêu khích.

Bầu không khí lập tức nóng lên, trận quyết đấu sắp sửa bắt đầu!

"Gia Bảo, cẩn thận một chút." Tạ Cẩm Tú khẽ giọng nhắc.

Chương 826

Chương 826

Trần Gia Bảo bật cười nhéo nhéo chóp mũi cô, đáp: “Yên tâm đi, anh ta không phải đối thủ của chồng em đâu.”

Tạ Cẩm Tú mỉm cười xinh đẹp, quốc sắc thiên hương.

Thắng Mộng Việt nhìn hai người tán tỉnh nhau thì càng ghen ghét với Trần Gia Bảo hơn, nóng lòng muốn John mau chóng đánh Trần Gia Bảo thành tàn phế.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đi tới khoảng trống cách John ba mét.

“Không ngờ cậu dám nhận lời thách đấu của tôi, thật không biết nên nói cậu dũng cảm hay ngu xuẩn.”

John cười khinh bỉ, sau đó hạ giọng xuống đến mức chỉ hai người mới nghe thấy, cười lạnh tiếp tục nói: “Ban nãy ngài Thắng Mộng Việt đã căn dặn tôi phải đánh chết cậu bằng một đòn, nếu muốn trách, cậu hãy trách bản thân đã đắc tội với ngài ấy.”

Trần Gia Bảo nhếch môi, nói: “Bớt phí lời, bắt đầu đánh đi.”

John sửng sốt, có cảm giác nhục nhã vì bị Trần Gia Bảo không để vào mắt, anh ta nổi giận hô ầm lên: “Tôi sẽ tiễn cậu về Tây Thiên.”

Dứt lời, anh ta giơ nắm đấm to như bao cát tung một cú móc phải vừa nhanh vừa mạnh về phía thái dương của Trần Gia Bảo!

Huyệt thái dương là một trong những điểm yếu ớt trên con người, nhìn từ vị trí ra đòn có thể thấy, anh ta thật sự muốn lấy mạng Trần Gia Bảo.

Thấy cú đấm của anh ta sắp giáng trúng Trần Gia Bảo, trong mắt Thắng Mộng Việt đã lộ ra một chút cười đắc ý, Kiều Văn Nhã hốt hoảng kêu lên.

Đột nhiên, một ngón tay thon dài bất ngờ xuất hiện chặn lại nắm đấm như bao cát của John, đường quyền của anh ta đã bị chặn đứng.

"Gì cơ?" Kiều Văn Nhã và mọi người kinh ngạc thốt lên.

"Nếu John tung hết sức nắm đấm của anh ta có thể tương đương với sức nặng 500 cân, cho dù là dã thú cũng không thể chịu được, vậy mà Trần Gia Bảo lại có thể chặn đứng chỉ bằng một ngón tay, chẳng lẽ cậu ta thực sự là một cao thủ võ đạo Việt Nam trong truyền thuyết?" Trong lòng Thắng Mộng Việt dậy sóng, sắc mặt sa sầm tối tăm.

John có cảm giác nắm đấm của mình rơi lên một bức tường cứng như sắt, dù đã dùng sức chín trâu hai hổ anh ta cũng không thể tiến thêm một li chứ đừng nói đến việc đánh trúng Trần Gia Bảo.

Nhưng thực tế, thứ đang chặn trước nắm đấm của anh ta không phải bức tường mà chỉ là một ngón tay, một ngón tay của Trần Gia Bảo!

"Chuyện này… chuyện này làm sao có thể?" John kinh hãi thốt lên, bây giờ anh ta mới nhận ra thực lực Trần Gia Bảo trên cơ hẳn mình, nhưng có hối hận cũng không kịp nữa, việc gấp rút bây giờ là thu quyền kéo dãn khoảng cách với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo liếc nhìn anh ta bằng nửa con mắt, nói: "Vì sao không thể? Trong mắt tôi anh chỉ bằng một con kiến, đối phó với anh, một ngón tay là đủ!"

Nói rồi, Trần Gia Bảo đẩy ngón tay, đầu ngón tay đâm trúng nắm đấm của John.

Một tiếng nổ "ầm" vang lên, John kêu lên thảm thiết, bàn tay phải của anh ta đã gãy xương, cả thân người to sộ bị hất bay ngược về sau hơn mười mét, sau đó ngã phịch lên mặt cỏ.

Hai mắt Kiều Văn Nhã trợn to, trong lòng kinh hãi không thôi, cô lẩm bẩm: "Chẳng trách Trần Gia Bảo dễ dàng nhận lời

quyết đấu với John như vậy, thì ra… thì ra anh ta lợi hại đến mức này…”

Vương Trí Kiên cũng kinh ngạc không thốt nên lời, trời má, chỉ một ngón tay mà bắn người ta bay xa tít, sao có thể trâu bò đến mức này?

Chỉ có Tạ Cẩm Tú là hoàn toàn không bất ngờ, ngược lại còn hơi ngẩng cao đầu, trong lòng tràn đầy tự hào.

“Đáng… đáng giận!”

John cắn răng nhịn cơn đau ở tay phải, vừa chuẩn bị đứng dậy thì trước mắt chợt lóe lên một bóng người, chỉ trong tích tắc Trần Gia Bảo đã xuất hiện trước mắt anh ta.

“Anh…anh muốn làm gì?” Trong lòng John dâng lên cảm giác khủng hoảng.

Chương 827

Chương 827

Trần Gia Bảo bễ nghễ, khinh thường nhìn xuống John: " Trước đó anh không phải muốn giết tôi sao, thôi vậy, Việt Nam chúng tôi coi trọng lễ nghi, chú ý lấy ơn báo oán, tôi không giết anh nữa, chỉ phế đi hai tay của anh coi như là trừng phạt!"

John hoảng sợ, hét to : "Không… tôi không muốn, cậu Thắng Mộng Việt cứu tôi…"

Lời của anh ta chưa dứt, bỗng Trần Gia Bảo đã nâng chân lên, đạp mạnh vào vai phải của John.

Chỉ nghe tiếng "Răng rắc" vai phải của John đã lập tức bị nghiền nát!

John kêu lên thảm thiết, trán chảy đầy mồ hôi lạnh, mặt mũi đau đến vặn vẹo.

Thắng Mộng Việt kinh sợ, mắt thấy Trần Gia Bảo nâng chân, muốn tiếp tục phế đi tay trái, vội vàng quát lớn: "Trần Gia Bảo, dừng tay cho tôi!"

Giọng điệu cứng rắn, giống như mệnh lệnh.

Trần Gia Bảo khẽ nhướng mày, chân phải đạp mạnh xuống!

"Răng rắc" Xương tay trái của John cũng bị đứt rồi!

John hét lớn một tiếng, nếu không phải anh ta đã trải qua rất nhiều cuộc chiến, ý chí của anh ta được rèn luyện, so với người bình thường mạnh hơn nhiều, thì sợ rằng anh đã đau đến hôn mê rồi.

Thắng Mộng Việt trầm mặt xuống, sải bước đi tới, phẫn nộ nói: "Trần Gia Bảo, tôi rõ ràng bảo cậu dừng tay, tại sao cậu vẫn tiếp tục phế bỏ tay trái của John?"

Trần Gia Bảo quay người, chắp hai tay sau lưng, rất tự nhiên nói: “Cậu là cái thá gì, tại sao tôi phải nghe lời cậu”

Thắng Mộng Việt ngỡ ngàng, sau đó mới giận dữ nói: “Anh dám nói chuyện với tôi như vậy…”

Anh ta còn chưa nói xong, đột nhiên nghe một tiếng “Bốp”, Trần Gia Bảo đánh một nhát vào mặt của Thắng Mộng Việt, khiến anh ta ngã lăn ra đất, nhe răng trợn mắt vì đau đớn.

Kiều Văn Nhã kinh ngạc hô một tiếng, vội vàng chạy qua, đỡ Thắng Mộng Việt dậy, giận dữ nhìn Trần Gia Bảo nói: “Anh thắng cuộc quyết đấu rồi, sao còn đánh người?”

“Tại sao à?”Trần Gia Bảo ngẩng mặt lên cười, bước đến, vừa đi vừa nói: “Cô sao không hỏi lại anh ta, tại sao lại bảo John trong lúc quyết đấu giết chết tôi?”

“Anh nói vớ vẩn, cho dù anh sỉ nhục Thắng Mộng Việt, anh ta cũng không thể vì chuyện đó mà muốn giết anh. ” Kiều Văn Nhã ngạc nhiên, không dám tin tưởng rằng Thắng Mộng Việt sẽ yêu cầu điều này: “Thắng Mộng Việt, điều anh ta nói là thật sao?”

Thắng Mộng Việt vốn muốn phủ nhận, nhưng dưới ánh mắt lạnh thấu xương của Trần Gia Bảo, chỉ có thể gật đầu.

Kiều Văn Nhã trong phút chốc trống rỗng, rất khó có thể tưởng tượng, bạn trai của mình lại là người tàn nhẫn như thế.

Thấy thái độ của Kiều Văn Nhã, Thắng Mộng Việt tức giận dùng một tay đẩy cô ra, trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, chế giễu: “Sau cùng tôi vẫn không ngờ rằng, cậu lại là võ sĩ huyền thoại của Việt Nam, thật đáng ghét.”

Khuôn mặt của Kiều Văn Nhã trắng bạch ngay tức khắc, trong lòng cô, hình ảnh nho nhã lãng mạn của Thắng Mộng Việt bỗng chốc sụp đổ.

“Đúng vậy, tôi chính là võ sĩ huyền thoại của Việt Nam.” Trần Gia Bảo lạnh lùng nhìn, tiếp tục tiến về phía trước, nói: “Nếu không phải thực lực của tôi vượt cậu, e rằng tôi đã bị “Vệ sĩ hạng vàng” của cậu giết chết ngay tại chỗ rồi.”

Mặt khác, sắc mặt của John thay đổi rõ rệt, trước khi đến Việt Nam, anh cũng đã nghe rất nhiều truyền thuyết về võ thuật

Việt Nam, anh biết rằng: “Võ thuật Việt Nam xứng tầm thế giới” có thể sánh với các thánh hiệp sĩ của phương Tây, vốn dĩ, anh còn không tin, nhưng không ngờ Trần Gia Bảo không chỉ là người luyện võ Việt Nam mà còn có thể dùng một tay đánh bật anh, uy lực hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng.

“Chết tiệt, hóa ra võ công Việt Nam lại lợi hại như vậy, nếu như biết sớm, tôi đã không quyết đấu với Trần Gia Bảo rồi!”

Chương 828

Chương 828

Trong lòng John tràn đầy hối hận.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đi đến trước mặt của Thắng Mộng Việt đồng thời đưa ngón tay ra.

"Cậu… cậu làm gì vậy?" gương mặt của Thắng Mộng Việt biến sắc, giọng nói run run sau đó ngẩng đầu nói: "Tôi cảnh cáo cậu, tôi là quý tộc của hoàng thất, cũng là người thừa kế thứ ba của gia tộc Evans, ngay cả quan chức cấp cao của tỉnh thành các cậu cũng phải nể tôi. Cậu mà dám ra tay với tôi, có tin tôi mang chuyện này nói với bên ngoại giao tầm cao không? Khi đó, quan chức Việt Nam sẽ đến xử lý cậu đó."

Gương mặt của Vương Trí Kiên biến sắc, Thắng Mộng Việt nói không sai, cho dù nói như thế nào thì Thắng Mộng Việt là thành viên của hoàng thất, thân phận khá là nhạy cảm. Một khi Trần Gia Bảo ra tay thì hậu quả vô cùng khó lường.

Sắc mặt của Trần Gia Bảo không đổi, nhếch môi khinh thường: "Tôi là con rồng cháu tiên Việt Nam, truyền thống hàng nghìn năm của Việt Nam chẳng lẽ không hơn người thừa kế của gia tộc Evans? Cậu thấy tôi có ngạo mạn không? Huống hồ, cậu mới chỉ là người thừa kế thứ ba, lấy đâu sự tự tin mà dám diễu võ dương oai trước mặt tôi?"

Thắng Mộng Việt sững người, nhất thời không biết phản bác thế nào.

Ánh mắt của Trần Gia Bảo lóe lên một tia sắc lạnh, ngón tay xẹt qua không trung, tiếng nổ "rầm rầm" xuất hiện, Thắng Mộng Việt thét lên, bay về phía sau hơn mười mét, nằm bẹp trên mặt đất, máu túa ròng rã.

Đây chính là sự thương xót mà Trần Gia Bảo dành cho Thắng Mộng Việt khi cậu chỉ dùng một phần kiếm khí biến thành khí

lực, nếu không não của Thắng Mộng Việt đã nổ tung rồi.

Kiều Văn Nhã kêu lên, định chạy tới đỡ Thắng Mộng Việt dậy. Nhưng ngay khi cô vừa nhấc chân lên, Thắng Mộng Việt tức giận đẩy cô ra, bước chân của cô dừng lại.

Thắng Mộng Việt ôm đầu, định đứng lên thì Trần Gia Bảo đã tiến tới trước mặt cậu, trịnh thượng nhìn cậu, ngạo nghễ nói: "Nhớ kỹ, đây là Việt Nam, không phải nước Anh, cũng không phải là nơi mà cậu có thể tùy ý làm càn. Hơn nữa, thân phận quý tộc hoàng thất của cậu cũng chẳng là gì đối với tôi cả.

Lần sau, cậu còn dám khiêu khích tôi nữa, tôi đảm bảo chiếc đầu của cậu không chỉ chảy máu không thôi mà còn thêm một cái lỗ đấy. Cho dù Nữ hoàng của nước Anh có đến thì cũng không thể nào cứu nổi cậu đâu." Trần Gia Bảo nói với sát khí mạnh mẽ.

Mặc dù Thắng Mộng Việt là quý tộc hoàng thất, từ nhỏ đã gặp nhiều biết rộng, nhưng dưới sát khí mạnh mẽ của Trần Gia Bảo trong lòng không khỏi sợ hãi cực độ, sắc mặt nhợt nhạt cắt không ra giọt máu.

"Hừ!" Trần Gia Bảo phất tay áo, xoay người đi về phía Tạ Cẩm Tú, không thèm nhìn Thắng Mộng Việt.

Tạ Cẩm Tú chạy đến bên Trần Gia Bảo, nắm tay anh, quan tâm nói: "Gia Bảo, anh không bị thương chứ?"

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, sát khí vừa rồi biến sạch: "Hai con kiến sao có thể làm anh bị thương chứ?"

Tạ Cẩm Tú nhoẻn miệng cười sau đó buông tay Trần Gia Bảo, tiến về phía Thắng Mộng Việt, đứng cách khoảng ba mét, khuôn mặt xinh đẹp của cô bỗng trở nên u ám, nói: "Anh Thắng Mộng Việt, bởi vì anh là bạn trai của Văn Nhã thế nên câu lạc bộ Golf Hải Thiên mới nể mặt anh, nhưng không ngờ rằng anh lại muốn mưu sát bạn trai của tôi. Lần này, nể mặt Văn Nhã, tôi bỏ qua cho anh, nhưng anh sẽ không bao giờ được chào đón ở câu lạc bộ Golf Hải Thiên nữa!

Ngoài ra, tôi cũng là một trong những người hiểu lễ nghĩa ở đất nước Việt Nam rộng lớn này, John bị thương, mặc dù gây tội thì phải chịu tội nhưng tôi sẽ phái người đưa tới bệnh viện, lộ phí tôi cũng sẽ trả giúp. Bây giờ mời anh Thắng Mộng Việt

rời khỏi câu lạc bộ Golf Hải Thiên, nếu không, tôi sẽ gọi bảo vệ."

Dù sao Thắng Mộng Việt cũng là quý tộc hoàng thất nước Anh, việc chi trả lộ phí đi đường tất nhiên anh thừa sức chi trả, Tạ Cẩm Tú nói như vậy là để Thắng Mộng Việt mất mặt trước mọi người.

Quả nhiên, Thắng Mộng Việt tức giận đứng lên, vừa định mắng Tạ Cẩm Tú thì nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Trần Gia Bảo, trái tim anh khẽ rung lên, sợ hãi tột độ, anh nuốt lời nói xuống.

Cuối cùng, Thắng Mộng Việt không dám phản kháng lời nào, quay người bước ra ngoài, vội vàng như chó chạy trong nhà, thậm chí còn không thèm nhìn Kiều Văn Nhã và John lấy một lần.

Sắc mặt Kiều Văn Nhã tái nhợt, vốn dĩ cô muốn rời đi cùng Thắng Mộng Việt, nhưng rồi cô lại do dự, đứng yên tại chỗ.

Tạ Cẩm Tú bước tới bên Kiều Văn Nhã, nắm lấy tay cô, ánh mắt cô tỏ ra thương xót, nói: "Văn Nhã, Thắng Mộng Việt tự làm tự chịu, chuyện của anh ta sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn tốt đẹp giữa hai chúng ta, chúng ta vẫn mãi là bạn thân, chỉ cần cậu đồng ý, cậu có thể ở lại câu lạc bộ Golf Hải Thiên.

Kiều Văn Nhã gượng cười.

Sau đó Tạ Cẩm Tú yêu cầu Vương Trí Kiên tìm một vài nhân viên bảo vệ đưa John đến bệnh viện.

Sau khi Thắng Mộng Việt bước ra khỏi câu lạc bộ Golf Hải Thiên, trán của anh không ngừng chảy máu, khiến mọi người xung quanh đều sợ hãi.

Nhưng anh không quan tâm đến việc xử lý vết thương, trong lòng tràn đầy tức giận!

Anh là một thành viên cao quý của hoàng gia Anh, cho dù đến đất nước nào cũng được kính cẩn đối đãi.

Chương 829

Chương 829

Nhưng không ngờ sau khi đến Việt Nam, anh đã bị Trần Gia Bảo vả cho một cú ngay trước mặt mọi người, chảy cả máu đầu lại còn bị Tạ Cẩm Tú đuổi đi. Nỗi nhục này sao anh có thể chịu đựng nổi chứ?

“Tôi sẽ báo thù, nhất định phải báo thù, cho dù là Trần Gia Bảo hay là Tạ Cẩm Tú, thậm chí là Kiều Văn Nhã, người làm mất mặt anh trước bao nhiêu người, anh nhất định sẽ khiến bọn họ phải quỳ xuống xin lỗi!” Thắng Mộng Việt nắm chặt tay, trên trán nổi đầy gân xanh, sự khích động khiến máu lại chảy xuống, khuôn mặt tuấn tú trở nên gớm ghiếc!

Một lúc sau, anh dần bình tĩnh trở lại, trầm giọng nói: “Đây là Việt Nam, Trần Gia Bảo cũng là võ sĩ Việt Nam, cho dù mình là quý tộc nước Anh thì cũng không có quyền ở đây, muốn báo thù cũng không phải là điều dễ dàng. Xem ra, vẫn phải dựa vào sự trợ giúp của phương Tây, thậm chí phải mời cả đoàn thánh vệ sĩ tới, họ mới là những quái vật thực thụ. Chỉ cần bọn họ đến đây, việc giết Trần Gia Bảo cũng dễ hơn.”

Sau khi quyết tâm, Thắng Mộng Việt nhếch mép cười, anh kêu lên một tiếng vì khóe miệng đau đớn, ôm trán vội lái xe đến bệnh viện, Nghe nói ở câu lạc bộ Golf Hải Thiên, sau khi Vương Trí Kiên cho người đưa John đến bệnh viện, anh vẫn còn sốc.

Anh biết Trần Gia Bảo rất lợi hại, nếu không cũng không thể làm siêu lòng Lâm Thanh Hà và Tạ Cẩm Tú cùng một lúc.

Nhưng anh không ngờ rằng Trần Gia Bảo lại mạnh đến vậy, có thể đánh bay John chỉ bằng một ngón tay, thậm chí làm Thắng Mộng Việt đổ máu. Giống như “Lục mạch thần kiếm” trong tiểu thuyết, quá kinh ngạc, nếu không phải tận mắt mình

chứng kiến, đánh chết anh, anh cũng không tin rằng trên đời lại có một người lợi hại như vậy.

“Hóa ra anh Trần lại là võ sư huyền thoại của Việt Nam, quả là truyền nhân của thánh thần, và cũng chỉ có người lợi hại như anh Trần mới khiến cả tổng giám đốc Tạ và cô Lâm Thanh Hà can tâm tình nguyện cùng yêu anh.

Nói mới thấy, lúc đầu đắc tội với anh Trần, tôi chỉ mới quỳ xuống xin lỗi. Xem ra hình phạt của tôi còn nhẹ nhàng quá, nếu anh Trần giơ tay lên không trung, e rằng tôi chết mà cũng không biết sao lại chết rồi.”

Vương Trí Kiến cảm thấy may mắn, càng thêm nể Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo, tinh thần của Văn Nhã không tốt cho lắm, em hơi lo lắng cho cô ấy, anh ở đây chờ em một lúc, em bảo Vương Trí Kiên ở đây đánh golf với anh, chờ Văn Nhã ổn hơn, mọi người lại chơi cùng anh, được chứ?” Tạ Cẩm Tú kéo tay Trần Gia Bảo nói.

Cô đã lâu không gặp Trần Gia Bảo, cô nóng lòng muốn ở thế giới riêng với anh, nhưng là một người bạn tốt, cô không thể bỏ mặc Văn Nhã được.

Nhưng cô quan tâm đến thái độ của Trần Gia Bảo hơn là Kiều Văn Nhã thế nên cô thương lượng với Trần Gia Bảo trước.

Trần Gia Bảo cười rồi nói: “Đi đi, nói thế nào thì chuyện của Thắng Mộng Việt cũng không liên quan gì đến cô ấy. Hơn nữa, cô ấy cũng vì tôi mà ra mặt, cũng là một cô gái tốt.”

“Đương nhiên, Văn Nhã là bạn thân của cô, nhân phẩm của cô ấy sao có thể xấu được sao?” Tạ Cẩm Tú mỉm cười, đột nhiên kiễng chân lên thơm vào mặt của Trần Gia Bảo, cười khúc khích rồi bỏ chạy.

Đầu tiên cô ra lệnh cho Vương Trí Kiên đi cùng Trần Gia Bảo, sau đó đưa Kiều Văn Nhã vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Trần Gia Bảo đứng yên, khóe miệng nở nụ cười vì sự dễ thương của Tạ Cẩm Tú.

Vương Trí Kiên mang theo cây gậy đánh golf, mỉm cười nói: "Anh Trần, tổng giám đốc Tạ bảo tôi chơi cùng anh, chúng ta bắt đầu thôi."

"Ừm." Trần Gia Bảo gật đầu đồng ý và đi về phía sân golf.

Vương Trí Kiên vừa đi vừa hỏi: "Đúng rồi anh Trần, anh biết đánh golf sao?"

Trần Gia Bảo nhún vai và nói: "Trước đây từng chơi một lần, cũng coi là biết."

Chỉ mới chơi một lần?

Vương Trí Kiên vui mừng, là phó giám đốc của câu lạc bộ Golf Hải Thiên, anh biết rằng nếu Trần Gia Bảo chỉ mới chơi một lần thì chắc chắn kỹ năng của anh sẽ không tốt bằng mình.

"Mặc dù anh Trần là cao thủ võ thuật, nhưng chơi golf phải chú trọng kỹ thuật và lực đánh chứ không phải cứ đánh mạnh là được. Thế nên anh Trần không phải đối thủ của tôi rồi, hehe, cuối cùng thì tôi cũng thấy mình có điểm không thua kém anh rồi." Vương Trí Kiên đắc ý, suy nghĩ xem khi đánh golf làm sao mới có thể không để lộ ra là mình nhường bóng, nhường Trần Gia Bảo thắng để Trần Gia Bảo cảm thấy thoải mái.

Chương 830

Chương 830

Lúc này, Trần Gia Bảo đã đến trước sân golf, anh vung gậy đánh một cách tự nhiên, quả bóng bay xa thành hình parabol và chỉ nghe thấy "bốp" một tiếng, quả bóng đã vào lỗ.

Vương Trí Kiên há hốc miệng, cơ thể như hóa đá, đứng yên tại chỗ.

Gia cảnh của Vương Trí Kiên vô cùng tốt, từ nhỏ đã bắt đầu chơi golf, bây giờ đã trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp, xếp vào hàng cao thủ, nhưng dù vậy anh ta cũng chưa bao giờ chơi một phát một lỗ như vậy nên khi thấy Trần Gia Bảo có thể đánh một phát trúng lỗ, trong lòng anh ta vẫn có chút khiếp sợ và khó tin.

"Một phát trúng lỗ? Điều này… sao có thể chứ, cho dù Trần Gia Bảo có là cao thủ võ thuật thì cũng không để chơi golf lợi hại như vậy chứ? Nếu không thì thi đấu golf quốc tế không phải đều nhường chỗ cho cao thủ võ thuật cả rồi sao, nào có còn chỗ cho golf thủ nữa chứ, Trần Gia Bảo một phát đánh trúng lỗ chắc chắn là do trùng hợp thôi."

Vương Trí Kiên tự dặn lòng mình như vậy, anh ta càng nghĩ càng thấy hợp lý, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Thế nhưng, một tiếng sau, Vương Trí Kiên có cảm giác như bị vả thẳng mặt.

Những cú xoay chuyển liên tiếp của Trần Gia Bảo, bất kể là góc độ hay là lực đánh đều vô cùng hoàn hảo, không có điểm nào đáng chê, liên tục là một phát trúng lỗ.

Từ khi Vương Trí Kiên học đánh golf tới nay, lần đầu tiên anh ta chứng kiến điều này, việc này đã đả kích tới lòng tự tin của anh ta, thậm chí anh ta còn không muốn đưa bóng cho Trần

Gia Bảo nữa, nhưng không biết nên làm thế nào mới có thể giữ được mặt mũi đây.

Khi Vương Trí Kiên sắp sụp đổ đến nơi thì thấy Tạ Cẩm Tú chậm rãi đi từ văn phòng tới, dịu dàng kéo tay Trần Gia Bảo, muốn cùng anh dạo phố hẹn hò.

Vương Trí Kiên nhìn bóng dáng Trần Gia Bảo rời đi, trong lòng vẫn không ngừng khiếp sợ: "Trần Gia Bảo đúng là khiến người ta phát sợ, với năng lực này của anh ta, nếu như đi thi đấu golf, e là cầu thủ chuyên nghiệp nào cũng sẽ gục dưới tay anh ta, đến lúc đó thì chẳng phải cho dù là minh tinh người mẫu nào, chỉ cần anh ta ngoắc tay một cái là sẽ xúm đến ngay sao?"

"Ôi, càng nghĩ càng khiến cho người ta tức chết, Trần Gia Bảo không những là cao thủ võ đạo mà chơi golf cũng lợi hại như vậy, lẽ nào việc gì anh ta cũng biết làm sao?"

Không nói tới sự bất ngờ của Vương Trí Kiên nữa, Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú cùng nhau đi dạo công viên, cùng nhau ăn cơm rồi đi xem phim như những đôi tình nhân khác.

Buổi tối, hai người không đặt phòng khách sạn mà lái chiếc xe Bugatti Veyron của Tạ Cẩm Tú tới biệt thự nhà họ Tạ.

Tạ Hoàng Dương đã từng làm việc trong quân đội, trước biệt thự là một hàng nhân viên cảnh vệ mặc quân phục đứng gác, chỉ như vậy cũng có thể thấy sức ảnh hưởng của nhà họ Tạ ở Thành phố Hòa Bình lớn đến mức nào.

Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú đi vào biệt thự, thấy Tạ Hoàng Dương ngồi ngay ngắn bên bàn trà, chơi cờ với một người bạn già.

Tạ Quốc Hùng ở một bên quan sát, bên cạnh còn có một người phụ nữ dung mạo mỹ miều, khí chất tao nhã, như một tiên nữ bước ra từ trong tranh, luận về tướng mạo hay khí chất đều không thua kém Tạ Cẩm Tú chút nào.

Cho dù Trần Gia Bảo đã gặp qua nhiều kiểu phụ nữ, nhưng khi nhìn thấy vẻ đẹp cổ điển như vậy, anh cũng không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Lúc này, đám người Tạ Hoàng Dương đều tập trung vào bàn cờ nên vẫn chưa phát hiện Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú đã tới.

Trần Gia Bảo nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tạ Hoàng Dương nhíu mày, vẻ mặt có chút do dự và đắn đo, trái lại, ông lão bên cạnh lại vô cùng tự tin, khóe miệng còn khẽ nhếch lên một nụ cười.

Rõ ràng có thể thấy được, ván cờ này, Tạ Hoàng Dương đang bị đẩy vào thế yếu.

Tạ Cẩm Tú định đi qua nhưng lại bị Trần Gia Bảo kéo tay lại, anh lắc đầu cười cười.

Chương 831

Chương 831

Rõ ràng là tâm trí của Tạ Hoàng Dương lúc này đều đổ dồn vào ván cờ cả rồi, quấy rầy ông lúc này chỉ khiến ông thua nhanh hơn mà thôi.

Tạ Cẩm Tú cũng lập tức hiểu ra, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Trần Gia Bảo, khẽ nhỏ giọng thì thầm bên tai Trần Gia Bảo: "Gia Bảo, ông lão mà ông nội em đang chơi cờ cùng chính là thầy của anh Tạ Quốc Hùng, cũng chính là cao thủ chơi cờ của Việt Nam, ông ấy đã hạ gục vô số kỳ thủ Hàn Quốc và Nhật Bàn, là người đầu tiên trên thế giới giành chức vô địch chín lần liên tiếp."

Ồ? Hóa ra ông ấy chính là Thần cờ Việt Nam."

Trong lòng Trần Gia Bảo có chút hứng thú, lúc trước khi anh ở trên núi, anh thường chơi cờ cùng với thầy nên cũng có hiểu biết về cờ vây, rèn luyện tới cảnh giới xuất thần, hơn nữa còn được thầy xưng là "không ai địch nổi giai đoạn thu quan."

Từ khi anh xuống núi tới giờ vẫn chưa thể gặp được ai có năng lực tương đương làm đối thủ, lúc này nhìn thấy thần cờ ở đây, Trần Gia Bảo có chút mở mang tầm mắt.

Tạ Quốc Hùng và cô gái có vẻ đẹp cổ điển kia bắt đầu chú ý tới hai người Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú.

Sau khi người đẹp kia thấy Trần Gia Bảo, cô ấy cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ chăm chú nhìn Tạ Cẩm Tú, có vẻ như hơi bất ngờ vì vẻ đẹp của Tạ Cẩm Tú khi so sánh với bản thân mình.

Ngược lại là Tạ Quốc Hùng sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, vẻ mặt mừng rỡ, thậm chí còn hừng hực sức chiến đấu.

Mấy tháng trước, cũng là ở trong biệt thự nhà họ Tạ, Trần Gia Bảo và Tạ Quốc Hùng từng chơi cùng nhau một ván cờ, Trần Gia Bảo khiến anh ta thân là một cao thủ cờ vây mà phải vứt bỏ toàn bộ mũ giáp, vì vậy Tạ Quốc Hùng vẫn luôn canh cánh trong lòng, muốn rửa lại nỗi hận lúc xưa.

Đương nhiên, anh ta cũng biết năng lực đánh cờ của mình không thể so sánh với Trần Gia Bảo, thế nhưng lúc này có thầy Nhiếp Quảng Bình ở đây, chắc chắn sẽ khiến cho Trần Gia Bảo thua thảm hại!

Thậm chí chưa cần thần cờ Nhiếp Quảng Bình xuất trận mà em gái anh ta là Lê Khả Vy ở bên cạnh cũng có thể thắng được Trần Gia Bảo một cách dễ dàng. Bởi vì Lê Khả Vy là thiên tài cờ vây từ nhỏ, ngay từ nhỏ cô ấy đã có biệt tài chơi cờ xuất thần, nhiều lần đánh bại các đối thủ mạnh ở các trận đấu quốc tế, thậm chí còn được thần cờ Nhiếp Quảng Bình ca ngợi sẽ là ngôi sao sáng có thể tiếp nối ông ấy.

Vậy nên sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, Tạ Quốc Hùng mới vui mừng như vậy, cứ như thể anh ta sắp rửa được mối nhục năm xưa đến nơi rồi.

Thế nhưng Trần Gia Bảo cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ khẽ gật đầu với Tạ Quốc Hùng coi như chào hỏi.

Một lát sau, Tạ Hoàng Dương đột nhiên buông quân cờ xuống, lắc đầu thở dài ngậm ngùi nói: “Không hổ là thần cờ Nhiếp Quảng Bình, năng lực thật sự rất mạnh, khó có thể thấy được, tôi nhận thua.”

Nhiếp Quảng Bình nhàn nhạt cười nói: “Cảm ơn ông Dương quá khen, tôi chỉ là am hiểu một chút, cùng lắm trình độ cũng chỉ như Triệu Quát mà thôi, còn ông Tạ Hoàng Dương mới là mãnh tướng thật sự, bao nhiêu năm xung trận trên chiến trường, sao có thể dựa vào một ván cờ mà đánh giá thắng thua được?”

Câu nói này khiến cho Tạ Hoàng Dương vô cùng thoải mái, cười lớn lên.

Lúc này, Tạ Cẩm Tú tươi cười đi tới: “Ông ơi, đừng mải vui nữa, ông xem ai tới thăm ông này?”

Tạ Hoàng Dương quay đầu nhìn lại, sau khi thấy Trần Gia Bảo, ánh mắt ông sáng bừng lên, vui mừng đứng dậy, đi tới phía Trần Gia Bảo, cười ha hả nói: “Hóa ra là Gia Bảo tới, nghe Anh Dũng nói hai tháng nay cháu làm được rất nhiều việc cho thành phố, ông nghe vậy mà phấn khởi, mau tới đây, ông giới thiệu cho cháu một vị cao thủ.”

Lê Khả Vy ở bên cạnh nhìn Trần Gia Bảo, vẻ mặt lộ ra chút tò mò.

Cô ấy nhớ rõ lúc cô ấy và thầy Nhiếp Quảng Bình tới, dựa vào địa vị của Nhiếp Quảng Bình mà Tạ Hoàng Dương cũng không chủ động nghênh đón như vậy, thế nhưng lúc này lại hào hứng đón tiếp Trần Gia Bảo như thế, hơn nữa tuổi tác anh không lớn, thậm chí còn có thể kém cô ấy chừng một hai tuổi cũng nên.

Lê Khả Vy không khỏi tò mò, không ngừng suy đoán thân phận của Trần Gia Bảo, cô ấy cho rằng Trần Gia Bảo có lẽ là cậu chủ giàu có nào đó ở thành phố.

Tạ Quốc Hùng có vẻ như nhận thấy sự tò mò của Lê Khả Vy, anh ta vội giải thích: “Anh ấy là Trần Gia bảo, là bạn trai của em gái anh, Tạ Cẩm Tú.”

“Anh ấy chính là Trần Gia Bảo?” Đột nhiên Lê Khả Vy mở to mắt, nhìn tổng thể cả người Trần Gia Bảo, đánh giá anh một lượt.

Thậm chí, ngay cả ánh mắt thần cờ Nhiếp Quảng Bình cũng có chút sáng lên, sau đó rất nhanh lại khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có, thế nhưng trong lòng ông ấy đã dâng lên một cảm giác muốn thách thức, hai mắt ông ấy khẽ nheo lại, âm thầm đánh giá Trần Gia Bảo.

Có thể nói, thân phận của Trần Gia Bảo khiến hai vị cao thủ vô cùng chú ý.

Tạ Quốc Hùng lặng lẽ cười khổ, lúc trước anh ta kể cho Nhiếp Quảng Bình và Lê Khả Vy chuyện của Trần Gia Bảo, còn lặp lại câu nói “không ai địch nổi giai đoạn thu quan” của Trần Gia Bảo khiến cho Nhiếp Quảng Bình vô cùng tức giận, cảm thấy Trần Gia Bảo quá mức kiêu căng, ông ấy nói rằng nếu có cơ hội nhất định phải cho Trần Gia Bảo một bài học nhớ đời.

Chương 832

Chương 832

Thế nên hiện tại Nhiếp Quảng Bình và Lê Khả Vy gặp được Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ không tránh khỏi cảm giác muốn chèn ép anh.

Trần Gia Bảo nhạy bén phát hiện ra không khí có chút kỳ lạ, có điều anh cũng không nghĩ nhiều, tươi cười chào hỏi: "Ông quá khen rồi, thấy ông ngày càng khỏe mạnh, cháu rất mừng."

"Ha ha, nếu không phải nhờ y thuật của Gia Bảo có lẽ ông đã phải đi gặp Diêm Vương từ lâu rồi." Tạ Hoàng Dương cười lớn, bộ dáng vô cùng vui vẻ.

Lê Khả Vy càng thêm bất ngờ, nghe thấy lời của Tạ Hoàng Dương nói, lẽ nào y thuật của Trần Gia Bảo rất cao siêu? Nhưng Trần Gia Bảo không phải cao thủ cờ vậy sao, sao còn có thể hiểu biết cả về y học chứ?

Lúc này, Tạ Hoàng Dương đã đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, ông cười lớn nói: "Giới thiệu với mọi người, vị này là thần cờ Nhiếp Quảng Bình, từ khi thành danh đến nơi, trải qua vô số ván đấu đều không bị ai đánh bại, có thể nói ông ấy chính là niềm tự hào của giới cờ vây Việt Nam chúng ta."

"Còn vị này là cô Lê Khả Vy, là học trò của ông Nhiếp Quảng Bình, được cả người trong lẫn ngoài nước ca ngợi là người kế thừa tài năng của thần cờ."

Ánh mắt Trần Gia Bảo sáng lên, cái gì mà không bị ai đánh bại, nói cách khác Nhiếp Quảng Bình chính là vô địch trong giới cờ vây! Chiến tích huy hoàng như vậy, xứng đáng là niềm tự hào của Việt Nam!

Trần Gia Bảo có ấn tượng rất tốt với Nhiếp Quảng Bình, anh cười nói: "Xin chào ông Nhiếp Quảng Bình, chào cô Lê Khả Vy."

Nhiếp Quảng Bình âm thầm đánh giá Trần Gia Bảo, ông ấy không nói gì chỉ nhẹ nhàng gật đầu, giống như không thèm để ý tới Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo có chút bất ngờ, không biết mình đã đắc tội gì với Nhiếp Quảng Bình nữa.

Tạ Cẩm Tú nhíu mày, dám coi thường Trần Gia Bảo vậy thì cũng chẳng khác nào đang coi thường Tạ Cẩm Tú.

Ngược lại là Lê Khả Vy, cô ấy có vẻ rất hứng thú nói: "Tôi biết, anh tên là Trần Gia Bảo, từng đánh thắng Tạ Quốc Hùng, còn tự xưng là 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan', những lời này đúng là quá kiêu ngạo rồi, tôi hy vọng anh có thể rút lại những lời nói này."

Lúc này, Trần Gia Bảo mới hiểu ra sao Nhiếp Quảng Bình lại có thái độ như vậy với anh, hóa ra là như vậy.

Nghĩ tới đây, Trần Gia Bảo nhướng mày, hỏi ngược lại: "Những lời này là sự thật, sao tôi phải rút lại chứ?"

Lê Khả Vi khẽ nhíu mày.

Nhiếp Quảng Bình âm thầm lắc đầu, cho rằng Trần Gia Bảo thật sự là đang tự tin quá mức.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng đột nhiên trở nên vô cùng căng thẳng.

Lê Khả Vy nhíu mày nói: "Vậy anh có biết, người ở trước mặt anh lúc này là thần cờ duy nhất của Việt Nam hiện tại không? Thầy tôi đã tung hoành ngang dọc hơn bốn mươi năm chưa từng thất bại, khiến nhiều đối thủ các nước khác phải bội phục, là cao thủ cờ vây giỏi nhất được thế giới công nhận."

"Trần Gia Bảo, có lẽ anh xem mình là độc nhất vô nhị trong giới cờ vây nhưng anh cho rằng mình ở trước mặt thần cờ Nhiếp Quảng Bình mà vẫn còn tư cách tự xưng là 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan' sao?

Nhiếp Quảng Bình ngồi ngay ngắn một bên không nói gì, vẻ mặt có chút kiêu ngạo, đương nhiên là ông ấy có tư cách để kiêu ngạo.

Bởi vì lúc này ông ấy là huyền thoại trong giới cờ vây, khi ông ấy còn đang hô mưa gọi gió thì Trần Gia Bảo còn chưa sinh

ra!

Vậy nên, trong mắt ông ấy Trần Gia Bảo là một người đi sau, hoàn toàn không có tư cách tự xưng là "không ai địch nổi giai đoạn thu quan".

Nếu Trần Gia Bảo chỉ là người thường thì Nhiếp Quảng Bình có thể cười trừ cho qua, cùng lắm thì xem anh như một học trò kiêu ngạo thế nhưng rõ ràng sau khi Trần Gia Bảo thắng học trò yêu quý của ông ấy là Tạ Quốc Hùng rồi ra vẻ như thế khiến ông ấy khó chịu.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ tạo ra một sóng gió lớn trong giới cờ vây, thậm chí còn không ít người xì xào bàn tán rằng ở giai đoạn thu quan, Nhiếp Quảng Bình cũng không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo.

Chương 833

Chương 833

Vậy nên, cho dù như thế nào đi nữa Nhiếp Quảng Bình cũng phải khiến cho Trần Gia Bảo thu hồi lại câu nói "không ai địch nổi, giai đoạn thu quan", nói cách khác hôm nay ông ấy phải cho Trần Gia Bảo một bài học để anh biết rằng Nhiếp Quảng Bình vẫn là số một trong giới cờ vây ở Việt nam!

Tạ Hoàng Dương và Tạ Quốc Hùng âm thầm gật đầu, tuy rằng Trần Gia Bảo là bạn trai của Tạ Cẩm Tú, hơn nữa cũng là một thanh niên tài năng hiếm thấy, tuy vậy cho dù Trần Gia Bảo có chơi cờ giỏi đến đâu đi nữa cũng không có khả năng trở thành đối thủ của Nhiếp Quảng Bình.

Vậy nên, muốn Trần Gia Bảo thu hồi lại câu nói "Không ai địch nổi giai đoạn thu quan" cũng không có gì là quá đáng cả.

Bởi vì, suy cho cùng trong giới cờ vây Nhiếp Quảng Bình mới chính là thiên hạ vô địch!

Trần Gia Bảo im lặng một lúc.

Khóe miệng Lê Khả Vy khẽ nhếch lên ý cười, cô ấy còn tưởng rằng Trần Gia bảo đã biết điều, chấp nhận rút lại câu nói đó, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Trần Gia Bảo, cũng chỉ là rút lại một câu nói mà thôi, anh không cần cảm thấy mất mặt vậy chứ, thầy tôi đích thân ở đây khuyên bảo anh như vậy, chuyện này sau này sẽ không phải trò cười mà còn trở thành một niềm vinh dự ý…"

Lời cô ấy còn chưa nói xong, Trần Gia Bảo đã lắc đầu ngắt lời nói: "Tôi không hề muốn rút câu nói này lại."

Cái gì? Thần cờ đích thân mở lời mà Trần Gia Bảo cũng không chịu rút lại câu nói, sao anh có thể kiêu ngạo như vậy chứ?

Nhiếp Quảng Bình, Tạ Hoàng Dương và Tạ Quốc Hùng đều sửng sốt nhìn anh.

Lê Khả Vy rất không vui nói: "Chẳng lẽ anh cho rằng khả năng thu quan của mình còn mạnh hơn cả thầy tôi sao? Anh có biết nếu người ta thấy được thái độ của anh như thế này thì chắc chắn sẽ chê cười không."

Trần Gia Bảo bĩu môi nói: "Cô chỉ biết là thầy cô lợi hại nhưng lại không biết câu 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan' là thầy tôi nói với tôi, nếu thầy tôi đã nói là như vậy thì chính là như vậy cho nên tôi tuyệt đối sẽ không thu hồi lại!" Lời nói của Trần Gia Bảo vô cùng kiên quyết, vô cùng đáng tin.

Thầy của Trần Gia Bảo?

Trong lòng Tạ Hoàng Dương có chút bất ngờ, Trần Gia Bảo là một thanh niên ưu tú hiếm có trong thiên hạ, có thể dạy ra một học trò như anh, hẳn là thầy của anh cũng không phải một nhân vật tầm thường.

Vậy nên, sau khi biết được câu 'Không ai địch nổi giai đoạn thu quan' là của thầy Trần Gia Bảo nói, Tạ Hoàng Dương bắt đầu có chút tán đồng.

Có điều ba người Nhiếp Quảng Bình, Lê Khả Vy, Tạ Quốc Hùng vẫn chưa hiểu rõ về Trần Gia Bảo, nên trong lòng vẫn còn vô cùng bất mãn.

Ý trong lời nói của Trần Gia bảo chính là năng lực của thầy anh còn cao hơn cả Nhiếp Quảng Bình, có điều, Nhiếp Quảng Bình đã là vô địch thiên hạ trong giới cờ vây rồi, theo lý mà nói thì làm gì có ai có năng lực cao hơn ông ấy nữa.

Nghĩ tới đây, Lê Khả Vy nhíu mày hỏi: "Xin hỏi thầy anh là vị cao nhân nào?"

"Thầy tôi ấy à?" Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói: "Ông ấy chẳng qua chỉ là một lão già ở trên núi trồng trọt và uống rượu qua ngày thôi."

Lời Trần Gia Bảo vừa nói ra khiến Nhiếp Quảng Bình và Tạ Quốc Hùng ngay lập tức nhíu mày vì cảm thấy anh đang đùa cợt bọn họ.

Thế nhưng Lê Khả Vy lại không nhịn được bật cười một tiếng, vẻ mặt có chút mỉa mai nói: “Trên thế giới này ai mà không biết thần cờ hiện tại là ai, thầy của anh có lẽ cũng có chút năng lực chơi cờ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một ông lão ở trên núi trồng trọt, ôi xin lỗi nhé, tôi chỉ nói lại lời anh thôi, cho dù thầy anh có giỏi, thì năng lực cũng hơn được thần cờ sao?”

Trần Gia Bảo nói: “Lời này của cô sai rồi. Trước đây, Khổng Minh cũng chỉ là một người nông dân bình thường thôi nhưng cô có thể phủ nhận được trí tuệ phi phàm của Gia Cát Khổng Minh không? Cái gọi là tài năng thật sự thì cho dù có ở trên núi sâu hay trong rừng hoang cũng sẽ không bị mai một, dù thầy tôi có là một ông lão trồng trọt thích uống rượu thì cũng đâu chứng tỏ ông ấy không thể giỏi bằng thần cờ được chứ?”

Chương 834

Chương 834

Kiêu ngạo, thật sự là quá kiêu ngạo!

Trong lòng Lê Khả Vy vô cùng tức giận, khóe miệng cô ấy nhếch lên một nụ cười lạnh, giọng nói đầy công kích: "Đúng là nực cười, thế giới rộng lớn như vậy lại che giấu tài năng, anh nói là thầy anh chỉ là một ông lão trồng trọt ở trên núi, năng lực lợi hại hơn cả thần cờ cũng chỉ là nói suông thôi, chẳng có chút thuyết phục nào hết?"

Hơn nữa cách nói này quả là giống với mấy anh hùng bàn phím ở trên mạng, nhưng mà bọn họ cũng chỉ là nói cho sướng mồm để lấy lòng tin của mọi người mà thôi, nếu động đến cao thủ thật sự thì không xong rồi!"

Lời nói này của Lê Khả Vy quả thật rất nghiêm trọng, ý tứ rõ ràng rằng thầy của Trần Gia Bảo chỉ là tên lừa gạt, có tiếng mà không có miếng, không khác gì đang mắng thẳng mặt Trần Gia Bảo.

Nhiếp Quảng Bình vẫn im lặng như cũ không nói gì, khóe miệng ông ấy nhếch lên một ý cười, rõ ràng là đang tán đồng với câu nói của Lê Khả Vy.

Rốt cuộc thì ông ấy mới chính là thần cờ vô địch thiên hạ!

"Không, nghiêm túc mà nói, năm đó thật sự có người có thể thắng được tôi, đó là một vị cao nhân không rõ thân phận, nhưng theo tuổi tác thì đến nay có lẽ đã gần hai trăm tuổi rồi, chỉ sợ đã không còn nữa."

Nghĩ tới đây, Nhiếp Quảng Bình lại có chút bồi hồi.

Đột nhiên, Tạ Cẩm Tú cười lạnh nói: "Cô Lê Khả Vy, lời này của cô không đúng rồi, giữa trường dân lập và trường công lập, đâu nhất thiết là trường công lập tốt hơn chứ, cho nên cô

phản đối chuyện tài năng bị ẩn giấu cũng chỉ là phán đoán cá nhân của cô thôi, không thể nào chứng minh là thầy của Trần Gia Bảo không có năng lực được."

"Tóm lại, tôi hoàn toàn tin tưởng Trần Gia Bảo, nếu Trần Gia Bảo nhất định nói 'Không ai địch nổi giai đoạn thu quan' thì chắc chắn là 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan' của anh ấy, nếu cô còn không phục thì có thể đấu một ván cờ với anh ấy, để mọi người cùng xem xem."

Trong lòng Tạ Cẩm Tú vô cùng khó chịu, Lê Khả vy tìm mọi cách để làm khó Trần Gia Bảo, hơn nữa Nhiếp Quảng Bình còn âm thầm dung túng cho cô ấy, ông ấy còn là thầy của Tạ Quốc Hùng, đúng là khiến cô tức muốn chết, chỉ muốn đuổi thẳng Nhiếp Quảng Bình và Lê Khả Vy ra khỏi biệt thự.

Thế nhưng, Tạ Cẩm Tú vẫn hoàn toàn tin tưởng Trần Gia Bảo, nếu Trần Gia Bảo nói "không ai địch nổi giai đoạn thu quan" thì chắc chắn sẽ là như vậy!

Vậy nên cô mới nói lấy thi đấu ra để so thắng thua, ngay cả Tạ Quốc Hùng cũng thua dưới tay Trần Gia Bảo thì nói gì đến Lê Khả Vy, cô ấy tuyệt đối không phải là đối thủ của anh.

Ánh mắt Lê Khả Vy sáng lên, có chút sốt ruột nói: "Cô Tạ cẩm Tú nói có lý, anh có dám đấu với tôi một ván không? Nếu anh thua thì anh phải thu hồi lại câu nói 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan' và xin lỗi thầy tôi ngay lập tức!"

"Nếu muốn đấu thì tôi chiều." Trần Gia Bảo xắn tay áo lên, anh lạnh lùng nói: "Có điều, nếu cô thua thì sao?"

"Tôi sẽ không thua đâu." Lê Khả Vy tự tin cười nói.

Cô ấy đường đường là học trò của thần cờ, sao có thể bại trận trước Trần Gia Bảo chứ, chuyện này truyền ra ngoài sẽ trở thành trò cười cho mọi người mất.

Trần Gia Bảo hừ nhẹ một tiếng: "Bây giờ nói chắc như đinh đóng cột vậy, đến lúc thua rồi có khác gì tự vả không, như thế này đi, cho dù cô thua chắc cô vẫn sẽ không phục với câu nói 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan' của tôi cho nên tôi có một yêu cầu này, nếu cô thua thì phải đồng ý một điều kiện bất kỳ của tôi, cô cảm thấy thế nào?"

Một điều kiện bất kỳ? Vậy chẳng phải Trần Gia Bảo yêu cầu cô ấy lên giường cô ấy cũng phải lên sao?

Lê Khả Vy có chút tức giận, khuôn mặt hơi đỏ lên, định mắng Trần Gia Bảo vài câu nhưng cô ấy lại nghĩ nếu như từ chối không phải chứng tỏ bản thân cô ấy đang sợ thua Trần Gia Bảo sao?

Sao có thể chứ?

Trong lòng Lê Khả Vy thầm chửi mười tám đời tổ tông nhà Trần Gia Bảo nhưng bên ngoài vẫn vẻ kiêu ngạo nói: "Được, tôi đây đồng ý với điều kiện của anh."

"Được lắm!" Trần Gia Bảo đập tay một cái.

Nhiếp Quảng Bình nở một nụ cười, có vẻ vô cùng tin tưởng Lê khả Vy.

Tạ Quốc Hùng nhịn cười nói: "Gia Bảo, tôi làm anh rể của cậu nên nhắc nhở cậu một chút, tuy rằng Lê Khả Vy học sau tôi nhưng năng lực của cô ấy lợi hại hơn tôi rất nhiều, cho nên khả năng cậu thắng được cô ấy là khó lắm đấy."

Tạ Cẩm Tú có chút bất ngờ, không ngờ Lê Khả Vy lại lợi hại như vậy.

Sắc mặt Trần Gia Bảo vẫn không đổi, nghiêm túc mà nói, trong mắt anh hừng hực ý chí chiến đấu, vô cùng tự tin nói: "Thì sao chứ? Tôi sẽ đánh thắng Lê Khả Vy trước rồi tới Nhiếp Quảng Bình, để các người thấy như thế nào gọi là 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan!"

Chương 835

Chương 835

Đánh bại Lê Khả Vy trước rồi tới Nhiếp Quảng Bình!

Câu nói quá mức tự tin và kiêu ngạo, cũng chỉ có Trần Gia Bảo chứ chẳng ai khác dám nói câu này.

Mọi người ai nấy đều bất ngờ.

Chỉ riêng Tạ Cẩm Tú là một lòng tin tưởng tài năng của Trần Gia Bảo, trong lòng tràn đầy mong chờ anh thể hiện năng lực của mình.

Tuy rằng Tạ Hoàng Dương tán thành với ý kiến "không ai địch nổi giai đoạn thu quan" của Trần Gia Bảo nhưng ông không tin anh lại có thể thắng nổi thần cờ, trong cờ vây, ngoài giai đoạn "thu quan" còn có giai đoạn "trung bàn", cho dù Trần Gia Bảo có vô địch ở "giai đoạn thu quan" thì cũng chưa chắc có thể giành thắng lợi, vì Nhiếp Quảng Bình đã mấy chục năm lăn lộn trên bàn cờ, chiến đấu với biết bao đối thủ lớn nhỏ, Trần Gia Bảo khó mà so sánh được.

Ba người Nhiếp Quảng Bình, Lê Khả Vy và Tạ Quốc Hùng vô cùng khó chịu với Trần Gia Bảo, cho rằng anh không biết tự lượng sức mình.

"Đúng là lớn giọng, anh đừng tưởng thắng được Tạ Quốc Hùng là có thể tự cao tự đại như vậy, có thể ngay cả tôi anh cũng chẳng thắng nổi chứ đừng nói tới thầy tôi, tôi sẽ thay thầy tôi cho kẻ kiêu ngạo như anh một bài học, để anh biết được thế nào mới là cao thủ cờ vây chân chính!"

Lê Khả Vy tức giận cười lạnh nói, cô ấy chậm rãi đứng dậy ngồi xuống bàn cờ đối diện với Trần Gia Bảo, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn anh.

Trần Gia Bảo nhún vai nhìn cô ấy nói: "Được thôi, hôm nay tôi sẽ cho cô biết được thế nào gọi là 'vỏ quýt dày có móng tay nhọn'."

"Hừ, anh cứ suy nghĩ cho kỹ xem lát nữa nên xin lỗi thầy tôi thế nào để không phải mất mặt đi." Lê Khả Vy càng tức giận nói.

Cô ấy đã gặp qua nhiều người trẻ tuổi, cũng không ít người nổi danh trong nhiều lĩnh vực, tài năng xuất sắc, thế nhưng người trẻ tuổi mà kiêu ngạo không biết trời cao đất dày là gì như Trần Gia Bảo thì đây là lần đầu tiên cô ấy thấy.

Vậy nên, trong lòng cô ấy âm thầm tự nhủ phải cho Trần Gia Bảo một bài học khiến anh không biết giấu mặt vào đâu mới được!

"Đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau bắt đầu thôi." Khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ cong lên, vẻ mặt anh nhàn nhạt đối lập hoàn toàn với sự tức giận của Lê Khả Vy.

Lê Khả Vy hít sâu một hơi, sau đó cố gắng kiềm chế cảm xúc, giữ tâm trạng bình tĩnh trở lại, thế nhưng câu nói tiếp theo của Trần Gia Bảo lại khiến cô ấy bực mình.

Trần Gia Bảo thản nhiên cười nói: "Khởi động với cô một chút sau đó tôi sẽ đấu một trận sống mái với thầy cô."

Lê Khả Vy nổi cơn thịnh nộ, cô ấy là truyền nhân của thần cờ, địa vị vô cùng quan trọng trong giới cờ vây ở Việt Nam, hơn nữa nhan sắc còn xinh đẹp khí chất, được không ít người tôn làm nữ thần, ngoài kia vô số người mong muốn được chơi cùng cô ấy một ván cờ mà không được, vậy mà Trần Gia Bảo dám nói thi đấu với cô ấy chỉ là khởi động, đúng thật là khiến người ta tức chết!

"Đúng là biết chọc giận người khác, tôi chưa từng gặp ai đáng ghét như anh cả, tôi nhất định sẽ khiến anh hối hận!"

Lê Khả Vy hung hăng trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, từ khi học cờ vây đến giờ, đây là lần đầu tiên cô ấy bị chọc tức tới vậy.

Thần cờ Nhiếp Quảng Bình ngồi ở một bên quan sát, đôi mắt ông ấy hơi nheo lại, chơi cờ cũng giống như dụng binh, khả năng phán đoán là điều vô cùng quan trọng, hơn nữa kiêng kỵ

nhất chính là để lộ sơ hở cho đối phương biết lúc tức giận, để đối phương có cơ hội xông lên.

“Trần Gia Bảo chỉ nói vài câu mà cũng có thể khiến Lê Khả Vy mất bình tĩnh như vậy, ván cờ còn chưa chính thức bắt đầu mà đã để thua một nửa tâm lý, nếu ngay từ đầu Trần Gia Bảo đã tính toán nói những lời đó, đúng là tâm cơ cũng khó lường thật.”

Ánh mắt Nhiếp Quảng Bình dần trở nên nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm nghị, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành rằng Lê Khả Vy sẽ thua!

Trần Gia Bảo khẽ cười, anh nhàn nhạt nói: “Bắt đầu đi, không cần phải đoán xem ai đi trước, cô là phụ nữ, nhường cho cô đi trước.”

Chương 837

Chương 837

Đột nhiên, Trần Gia Bảo vươn nhẹ tay, đặt một quân cờ trắng vào chính giữa ngăn cản những quân đen tiến lên, tạo ra cơ hội tấn công liên tiếp cho cờ trắng, khiến cho những quân đen không còn đường lui.

Ngay từ đầu Lê Khả Vy chỉ mải mê tấn công mà không chú trọng tới nhược điểm của bản thân, những điều này đã bị Trần Gia Bảo thấy được và lợi dụng sơ hở đó để phản công.

Lê Khả Vy càng thêm tức giận, cô ấy đi thêm mấy quân cờ, muốn triệt hạ hết mấy quân cờ trắng của Trần Gia Bảo nhưng tâm tình không được ổn định ngược lại còn bị Trần Gia Bảo đạp đổ mấy quân đen, nguy cơ thua trận ngày càng tăng lên.

Lê Khả Vy không ngờ năng lực chơi cờ của Trần Gia Bảo lại mạnh như vậy, sự tức giận ngày càng dâng lên trong lòng cô ấy, khiến Trần Gia Bảo năm lần bảy lượt bắt được sơ hở.

Lúc này, bàn cờ mà Lê Khả Vy vốn đang chiếm thế thượng phong đã bị Trần Gia Bảo triệt hạ toàn bộ!

Tạ Hoàng Dương và Tạ Quốc Hùng cũng đều nhìn ra, Lê Khả Vy càng tức giận thì càng để lộ ra sơ hở, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hẳn là thắng thua đã rất rõ ràng!

Nghĩ tới đây, Tạ Quốc Hùng không nhịn được mở miệng nhắc nhở: “Khả Vy, bây giờ đang là giai đoạn mấu chốt, chỉ có bình tĩnh mới có thể phát huy được khả năng tốt nhất.”

Đây chính là cái gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, nghe thấy lời nhắc nhở của Tạ Quốc Hùng, Lê Khả Vy mới bừng tỉnh, biết rằng nếu mình còn không kiềm chế tức giận thì chắc chắn sẽ thua.

Nghĩ vậy, trên trán lê Khả Vy không khỏi đổ một lớp hôi lạnh, ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn Tạ Quốc Hùng.

Tạ Cẩm Tú hung hăng trừng mắt nhìn Tạ Quốc Hùng. Rõ ràng nếu cứ như vậy thì chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ thắng nhưng Tạ Quốc Hùng lại đi nhắc nhở Lê Khả Vy khiến cô ấy tỉnh táo lại, e rằng Trần Gia Bảo lại không dễ dàng giành thắng lợi nữa rồi.

Tạ Cẩm Tú nhịn không được nói: "Xem cờ đàng hoàng là không được lên tiếng, anh , anh đúng là đáng ghét!"

Tạ Quốc Hùng cũng biết bản thân mình làm thế là không đúng, sắc mặt anh ta đỏ lên, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Lê Khả Vy hít sâu một hơi, nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt cô ấy lại hừng hực khí thế chiến đấu, đầy tự tin nói: "Trần Gia Bảo, lần này tôi sẽ không để lộ sơ hở nữa, tôi nhất định sẽ đánh thắng anh!"

Nhiếp Quảng Bình thở phào một hơi, dựa theo hiểu biết của ông ấy với Lê Khả Vy, chỉ cần cô ấy bình tĩnh, không, chỉ cần có thể phát huy tốt khả năng thì chắc chắn có thể thắng Trần Gia Bảo dễ như trở bàn tay!

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn xung quanh, hiểu được suy nghĩ của mọi người, vẻ mặt anh đột nhiên tràn đầy khí thế, lạnh lùng nói: "Tuy nói rằng trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tưởng, nhưng nhiều khi người đứng ngoài xem cũng không được tỉnh táo, mọi người cho rằng chỉ cần Lê Khả Vy bình tĩnh trở lại là có thể thắng tôi sao? Quá sai lầm rồi, bây giờ tôi sẽ cho mọi người thấy sự tự tin 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan của tôi ở đâu mà ra!"

Một câu tràn đầy quyết đoán!

Tâm trạng của Lê Khả Vy mới bình tĩnh một chút thì lại bị Trần Gia Bảo làm cho chấn động!

Cô ấy nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, hận không thể xông tới đánh anh vài cái!

"Trần Gia Bảo, tôi sẽ cho anh thấy khả năng của anh còn kém xa tôi tới mức nào!"

Lê Khả Vy cố gắng kiềm chế tức giận, cô ấy hít một hơi thật sâu, đôi tay lại cầm lấy một quân cờ đen đặt lên bàn cờ.

Lần này, cô ấy đã rút kinh nghiệm, không nóng lòng muốn đánh bại Trần Gia Bảo ngay nữa mà lấy bình tĩnh làm chính, không ép buộc bản thân mình quá nhiều.

Cô ấy tin rằng chỉ cần mình phát huy tốt năng lực thì Trần Gia Bảo tuyệt đối không phải là đối thủ của cô ấy!

Đám người Tạ Quốc Hùng cũng không nói nhiều nữa, tập trung quan sát trận đấu, trong phòng khách rộng lớn, chỉ còn lại những tiếng lạch cạch của những quân cờ vang lên.

Lê Khả Vy ổn định tâm trạng trở lại quả nhiên năng lực cũng khác trước, nước cờ sắc bén, quả quyết, mỗi một nước đi đều vô cùng rõ ràng, lành mạch.

Tạ Hoàng Dương càng xem càng thấy bất ngờ, không ngờ một cô gái nhỏ bé như Lê Khả Vy mà thế cờ lại uy vũ như vậy, nếu như Tạ Hoàng Dương mà thế chỗ cho Trần Gia Bảo thì e là đã bị cô ấy đánh cho tơi tả không còn manh áo giáp rồi.

“Lê Khả Vy không hổ là truyền nhân của thần cờ, sau này giới cờ vây của Việt Nam có thêm cô ấy thì cho dù không còn Nhiếp Quảng Bình nữa cũng vẫn có thể khiến cho giới cờ vây Việt Nam đứng trên đỉnh cao suốt ba mươi năm!”

Trong lòng Tạ Hoàng Dương không khỏi cảm thán.

Chương 838

Chương 838

Nhiếp Quảng Bình cũng âm thầm gật đầu, trong lòng vô cùng tán dương Lê Khả Vy, có vẻ ông ấy rất hài lòng với người học trò này.

Ngược lại là Trần Gia Bảo, anh vẫn tự tin hạ từng quân cờ, dù cho nước cờ của đối thủ sắc bén và đầy quyết đoán nhưng khóe miệng anh vẫn luôn cong lên một ý cười, tựa hồ như đã nắm chắc phần thắng.

Nước cờ của Trần Gia Bảo không sắc bén như Lê Khả Vy mà anh thường đi lắt léo, có chút mơ hồ, nhiều lúc tưởng như bị Lê Khả Vy dồn vào chân tường nhưng cuối cùng lại lật ngược tình thế, chiếm ưu thế.

Rất nhanh sau đó, Trần Gia Bảo một lần nữa đẩy Lê Khả Vy vào thế yếu.

Những người xung quanh đều vô cùng ngạc nhiên, tuy rằng năng lực chơi cờ của Tạ Cẩm Tú không cao, nhìn bàn cờ cô cũng không hiểu rõ tình huống cụ thể nhưng thấy ánh mắt nghiêm túc của Nhiếp Quảng Bình cô cũng có thể hiểu được Trần Gia Bảo đang chiếm ưu thế, trong lòng không khỏi mừng thầm.

“Từ lúc bắt đầu, cô đã lên sai kế hoạch, muốn nhanh chóng đánh bại tôi, tôi chẳng cần ngăn cản những đòn tấn công của cô mà bây giờ cũng có thể chiếm được ưu thế, đó là do cô quá nóng vội dẫn đến suy sụp tinh thần rồi tự khiến bản thân kiệt quệ sức lực đấy, hiện tại cô còn có thể xoay chuyển tình thế được nữa không? Tôi khuyên cô nên nhận thua đi, để tôi trực tiếp đấu một trận với thầy cô, tránh lãng phí thời gian nữa.” Trần Gia Bảo khẽ cười nói.

Nụ cười này của Trần Gia Bảo đối với Lê Khả Vy tràn đầy chế giễu, trong lòng cô ấy cố đè nén xúc động, không ngừng khuyên chính mình phải giữ bình tĩnh: "Bình tĩnh, bình tĩnh, Lê Khả Vy mày nhất định phải bình tĩnh, chẳng qua là Trần Gia Bảo đang cố tình chọc giận mày, chỉ cần mà phát huy hết khả năng thì cho dù bây giờ đang ở thế yếu vẫn có thể lật ngược tình thế chiến thắng Trần Gia Bảo!"

Nghĩ vậy, Lê Khả Vy lại hít sâu một hơi, lạnh lùng cười nói: "Anh đừng vội đắc ý, chẳng qua mới chiếm ưu thế một chút mà thôi, hơn nữa vừa rồi chỉ là do tôi quá chủ quan mà thôi, chứ bình thường anh tuyệt đối không phải là đối thủ của tôi, cho dù bây giờ anh chiếm ưu thế thì kết quả cuối cùng anh vẫn sẽ thua dưới tay tôi thôi!"

Lê Khả Vy vô cùng tin tưởng vào bản thân, tuy rằng khả năng chơi cờ của Trần Gia Bảo có chút ấn tượng nhưng chắc chắn vẫn không đủ để đánh bại cô ấy được.

"Kết quả như thế nào cũng chẳng phải dựa vào lời nói của cô mà là dựa trên bàn cờ này, bây giờ cô tự tin như vậy, e là lát nữa thua trước tôi sẽ càng nực cười hơn!" Trần Gia Bảo đột nhiên ngưng cười, ánh mắt anh trở nên sắc bén, đôi tay vân vê quân cờ trắng, quả quyết nói: "Chỉ trong vòng ba bước tôi sẽ khiến cô phải đầu hàng!"

Câu nói của Trần Gia Bảo qua mức tự tin, kiêu ngạo, kiêu ngạo tới mức tự phụ!

Mọi người vô cùng sửng sốt!

Nhiếp Quảng Bình lặng lẽ lắc đầu, ông ấy cảm thấy Trần Gia Bảo quá sức kiêu căng, với hiểu biết của ông ấy trước tình hình bàn cờ lúc này, cho dù có là thần cờ cũng khó có thể thắng Lê Khả Vy trong vòng ba bước, vậy mà Trần Gia Bảo lại dám tự tin khẳng định như vậy, đúng là không biết trời cao đất dày là gì!

Nhiếp Quảng Bình không tin lời Trần Gia Bảo nói, ấn tượng với Trần Gia Bảo lại càng xấu đi.

Hai mắt Tạ Hoàng Dương và Tạ Cẩm Tú sáng lên, hai người họ hiểu Trần Gia Bảo, anh là người nói được thì sẽ làm được,

nếu Trần Gia Bảo đã nói sẽ đánh bại Lê Khả Vy trong vòng ba bước vậy thì chắc chắn anh có thể làm được.

Lê Khả Vy không hiểu sao lại dâng lên một dự cảm không lành rằng bản thân mình sẽ thật sự thua trước Trần Gia Bảo, có điều vừa nghĩ như vậy, cô ấy lập tức phản bác lại suy nghĩ của chính mình, cười lạnh nói: "Bây giờ anh chỉ chiếm ưu thế một chút thôi, chỉ cần tôi cố gắng phát huy khả năng thì không phải không có cách nào để thắng, vậy mà anh dám tự tin nói sẽ khiến tôi đầu hàng trong vòng ba bước, đúng là nực cười!"

"Nếu cô không tin thì thế này đi, nếu tôi không thể đánh bại cô trong vòng ba bước thì tôi sẽ chủ động rút lại câu nói 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan', đồng thời cũng nhận lỗi với thầy cô luôn, cô cảm thấy thế nào?"

Ngón tay Trần Gia Bảo vẫn mân mê quân cờ trắng, khóe miệng tràn đầy ý cười, ánh mắt kiên định, có vẻ vô cùng tự tin và chắc chắn vào bản thân mình!

Câu nói này của anh so với câu nói sẽ khiến Lê Khả Vy đầu hàng trong vòng ba bước còn khiến mọi người sửng sốt hơn.

Dựa vào tình hình trước mắt, khả năng để Trần Gia Bảo có thể thắng được Lê Khả Vy trong vòng ba bước là cực kỳ nhỏ bé, nếu cứ tiếp tục như vậy chẳng phải là Trần Gia Bảo tự dồn mình vào thế yếu sao?

Chương 839

Chương 839

Lê Khả Vy và Tạ Quốc Hùng đều không thể hiểu nổi rốt cuộc Trần Gia Bảo muốn làm gì?

Thần cờ Nhiếp Quảng Bình đột nhiên lại có một suy nghĩ: "Lẽ nào Trần Gia Bảo tự biết khả năng của mình không thể đánh bại Lê Khả Vy nên mới chủ động nói như vậy để không bị mất mặt nếu thua? Ồ, nghĩ như vậy cũng khá là hợp lý."

Nhiếp Quảng Bình âm thầm gật đầu, ông ấy cảm thấy Trần Gia Bảo vẫn còn có chút thông minh, biết điều.

Chỉ có hai người Tạ Hoàng Dương và Tạ Cẩm Tú biết tính tình của Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ không chủ động nhận thua cho nên chỉ có một cách lý giải duy nhất đó là Trần Gia Bảo nhất định có thể khiến cho Lê Khả Vy đầu hàng trong vòng ba bước.

"Sắp có trò hay để xem rồi." Tạ Hoàng Dương không nén nổi tò mò, muốn mau chóng xem xem Trần Gia Bảo sẽ làm thế nào để đánh bại Lê Khả Vy.

Lê Khả Vy không biết chính mình sắp bại trận đến nơi, bĩu môi khinh thường nói: "Nếu anh vẫn còn kiêu ngạo như vậy thì chuẩn bị tinh thần mà nhận thua rồi xin lỗi sau ba bước cờ đi."

"Từ điển của tôi chưa từng có hai chữ nhận thua." Nói rồi, Trần Gia Bảo quả quyết hạ một quân cờ trắng xuống bàn cờ.

Mọi người đều chăm chú quan sát, muốn xem xem cái gọi là "ba bước cờ" của Trần Gia Bảo sẽ kỳ diệu tới mức nào mà có thể đánh bại Lê Khả Vy, sau khi nhìn thấy vị trí hạ cờ của Trần Gia Bảo, họ không khỏi lắc đầu.

Nước cờ này cũng chẳng có gì ấn tượng hay là đặc biệt, với khả năng này của Trần Gia Bảo, đừng nói là ba bước, cho dù là ba trăm bước cũng khó mà đánh bại được Lê Khả Vy.

Ngay cả Tạ Cẩm Tú cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Khóe miệng Trần Gia Bảo vẫn tràn đầy ý cười, dáng vẻ vô cùng tự tin!

Ánh mắt Lê Khả Vy hiện lên một tia khinh bỉ, bây giờ cô ấy đã có thể chắc chắn Trần Gia Bảo chỉ là một kẻ khoác lác thích khoe khoang mà thôi, Lê Khả Vy lại vươn đôi tay, di chuyển một quân cờ.

Trần Gia Bảo đi một nước cờ trắng, lần này anh không đi theo cách cũ, nước đi lần này có sức tấn công rất mạnh, dừng ở vị trí quan trọng, như một con dao sắc bén đâm vào quân cờ đen của Lê Khả Vy.

Rõ ràng ngay từ đầu Lê Khả Vy đã để lộ sơ hở nhưng chưa kịp sửa chữa, hoặc có thể nói ngay cả Lê Khả Vy cũng chưa kịp phát hiện ra sơ hở của mình thì đã bị Trần Gia Bảo bắt được rồi.

Nước cờ này quả đúng là vô cùng tuyệt vời!

Đôi mắt Tạ Hoàng Dương và Tạ Cẩm Tú sáng rực lên, chỉ cần một nước đi này của Trần Gia Bảo cũng có thể nói lên khả năng vượt trội của anh.

Ngay cả thần cờ Nhiếp Quảng Bình cũng cảm thấy Trần Gia Bảo đáng khen, nói thật, chưa cần đến nước cờ cuối cũng có thể thấy được Lê Khả Vy đã thua dưới tay Trần Gia Bảo rồi.

“Đáng tiếc, với khả năng của Lê Khả Vy rõ ràng có thể tránh được tình huống này.”

Nhiếp Quảng Bình âm thầm lắc đầu, cảm thấy tiếc nuối thay cho Lê Khả Vy, ông ấy cho rằng Lê Khả Vy đã bị trúng kế của Trần Gia Bảo nên tinh thần không được ổn định, nóng lòng tấn công dẫn đến để lộ nhiều sơ hở trên bàn cờ.

Khóe miệng Lê Khả Vy cứng đờ, một nước đi này của Trần Gia Bảo như một nhát dao chí mạng với cô ấy, hoàn toàn rất khó có thể lật ngược tình thế được.

“Chẳng lẽ, mình thật sự phải đầu hàng trước Trần Gia Bảo sao? Không thể nào, không thể nào có chuyện đó được!”

Sự lo lắng khiến cho Lê Khả Vy vội vàng hạ cờ đen xuống, nóng lòng muốn đạp đổ toàn bộ cờ trắng của Trần Gia Bảo.

Chương 840

Chương 840

Trần Gia Bảo mỉm cười, ánh mắt sáng rực, vô cùng tự tin như đang tuyên bố thắng lợi của chính mình: "Bước cờ cuối cùng, chắc chắn cô sẽ thua."

Dứt lời, Trần Gia Bảo hạ cờ, chẳng những kết nối với hai nước đi trước mà còn tạo thành một đường thẳng cho một hàng cờ trắng.

Có thể nói, cờ đen đã bị chặt đứt hoàn toàn.

Đám người Nhiếp Quảng Bình thở dài, chấp nhận sự thật rằng Lê Khả Vy thật sự đã thua.

Tạ Cẩm Tú vô cùng vui vẻ, ánh mắt tràn ngập vui sướng, tuy rằng cô không ám hiểu cờ vây nhưng vẫn biết được cờ đen bị chặt đứt chứng tỏ rằng Lê Khả Vy đã thua.

Lê Khả Vy sửng sốt, muốn cô ấy nhận thua trước Trần Gia Bảo thà rằng bảo cô ấy chết đi còn hơn thế nhưng kết quả lúc này không thể nào thay đổi được nữa rồi.

Ngón tay thon dài của cô ấy vẫn cầm lấy quân cờ đen, chăm chú nhìn cờ trắng trên bàn cờ, suy tư một lúc lâu, đột nhiên trên trán đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Cuối cùng Lê Khả Vy đành ngậm ngùi thở dài, vẻ mặt rất không đành lòng: "Tôi thua rồi."

Trong vòng ba bước cờ đã có thể khiến Lê Khả Vy nhận thua!

Trần Gia Bảo nói được quả nhiên làm được, đánh bại Lê Khả Vy trong vòng ba bước cờ, nếu như chuyện này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ tạo nên một trận sóng gió trong giới cờ vây Việt Nam.

Ôi…

Tạ Quốc Hùng lắc đầu thở dài, vốn dĩ anh ta còn muốn thấy Lê Khả Vy dạy cho Trần Gia Bảo một bài học, để Trần Gia Bảo biết thế nào là "trời cao đất dày" vậy mà không ngờ Lê Khả Vy lại thua, hơn nữa còn thua một cách thảm hại như vậy.

Hai người Tạ Hoàng Dương và tạ Tạ Cẩm Tú đều vô cùng vui vẻ vì Trần Gia Bảo giành chiến thắng.

Thế nhưng vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn bình tĩnh, giống như việc thắng Lê Khả Vy không phải là một chuyện đáng để khoe khoang hay vui mừng.

Bởi vì Trần Gia Bảo hiểu rõ rằng, chiến thắng Lê Khả Vy chỉ là đánh bại một con quái vật mà thôi, thần cờ Nhiếp Quảng Bình mới là boss chính của trận đấu!

Đương nhiên dù vậy thì cũng không thể phủ nhận năng lực của Lê Khả Vy, cô ấy là người có năng lực cao nhất từ khi xuống núi tới nay mà Trần Gia Bảo gặp được!

Lê Khả Vy hơi cúi đầu, vẻ mặt rầu rĩ, đôi tay thon dài trắng nõn nắm chặt lại, có vẻ như thua trước Trần Gia Bảo là mt đả kích nặng nề với cô ấy.

Đột nhiên, Lê Khả Vy ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vê fphias Trần Gia Bảo, ánh mắt tràn đầy quyết tâm và không cam lòng: "Tuy rằng tôi nhận thua nhưng tôi vẫn tuyệt đối không tàn thành câu nói kiêu ngạo 'không ai địch nổi giai đoạn thu quan' của anh đâu!

Trần Gia Bảo cười xòa: "Tôi biết, tuy rằng cô thua trước tôi nhưng không hề cam lòng, ngay từ đầu cô đã bị mấy câu nói của tôi làm cho hoang mang không giữ được bình tĩnh nên mới để lộ sơ hở khiến tôi giành chiến thắng, tôi nói có đúng không?"

"Đúng vậy!" Lê Khả Vy kiêu ngạo ngẩng đầu nói: "Dùng âm mưu quỷ kế để chiến thắng, đúng là vô liêm sỉ!"

Cô ấy vẫn cho rằng khả năng của mình cao hơn Trần Gia Bảo, nếu như có thể đường đường chính chính đấu lại một trận với Trần Gia Bảo chắc chắn cô ấy sẽ đánh cho Trần Gia Bảo thua tơi bời.

Chẳng qua là cô ấy bị trúng kế của Trần Gia Bảo nên mới nhất thời để thua mà thôi.

Khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ nhếch lên, mỉa mai nói: “Cuộc sống này cũng giống như ván cờ, chơi cờ như đánh trận trận vậy, dùng mưu kế để giành thắng lợi trên chiến trường thì được tôn vinh vậy tôi tính toán để thắng lợi trên bàn cờ lại bị nói là vô liêm sỉ? Logic của cô thế nào vậy?”

Lê Khả Vy nghe vậy há hốc mồm, không biết nên phản bác thế nào.

Trần Gia Bảo lạnh lùng cười nói: “Nếu cô vẫn không đồng ý với câu nói ‘không ai địch nổi giai đoạn thu quan’ của tôi vậy tôi sẽ đánh thắng thầy cô trước mặt cô để cho cô thấy thế nào là chiến thắng thật sự!”

“Đừng có ăn nói linh tinh, tưởng rằng dựa vào chút khôn lỏi thắng được tôi là cũng có thể dễ dàng thắng được thầy tôi à, tôi nói cho anh biết, anh mà đấu với thầy tôi thì chẳng khác nào châu chấu đá xe cả, dám ăn nói hàm hồ ở đây, đúng là nực cười.”

Lê Khả Vy vừa nói vừa đứng dậy, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn hết sức thản nhiên, anh không thèm nhìn lại Lê Khả Vy, không chút để ý đến cô ấy.

Điều này khiến cho Lê Khả Vy vô cùng khó chịu.

Đột nhiên, Nhiếp Quảng Bình khẽ động đậy, ánh mắt hơi sáng lên, âm thầm đánh giá Trần Gia Bảo.

Ánh mắt ông ấy rất sắc bén, mạnh mẽ, không hổ là thần cờ nổi danh lẫy lừng trong giới cờ vây, nhìn vào không khỏi khiến cho người ta có một cảm giác bị áp bách.

Chương 841

Chương 841

Trần Gia Bảo nhìn thẳng vào mắt Nhiếp Quảng Bình, ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng.

Nhiếp Quảng Bình âm thầm gật đầu, ông ấy đã gặp qua nhiều thanh niên ưu tú, nhưng ai cũng đều nể sợ thanh danh của ông ấy, chỉ riêng Trần Gia Bảo là dám đường đường chính chính nhìn thẳng vào mắt ông ấy, quả là một người hiếm thấy.

Vì vậy, trong lòng Nhiếp Quảng Bình có chút tán dương với Trần Gia Bảo, ông ấy nói: "Cậu dùng mưu kế để thắng Khả Vy, tôi rất khen ngợi mưu trí của cậu nhưng với thực lực của cậu mà tôi vừa xem nếu như đấu một trận hẳn hoi thì cậu cũng chưa thể là đối thủ của Khả Vy được."

Trần Gia Bảo nhướng mày cười nói: "Tôi biết ông là cờ, cũng biết được những thành tựu của ông trong giới cờ vây, tự đáy lòng tôi cảm thấy rất khâm phục ông, nhưng cho dù ông có là thần cờ thì cũng không thể nào tự ý suy đoán khả năng của tôi như vậy được."

"Người trẻ tuổi tự tin là tốt nhưng tự tin thái quá chính là tự phụ, cuối cùng cũng sẽ nhận được bài học thích đáng thôi." Nhiếp Quảng Bình nói.

"Có lẽ sẽ có người cho tôi một bài học, nhưng tôi tin rằng người này chắc chắn không phải là ông." Trần Gia Bảo tự tin cười.Lê Khả Vy bĩu môi nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, hận không thể đánh ngay lập tức.

Tạ Quốc Hùng cũng cảm thấy hơi choáng váng, mặc dù anh ta là con trai cả nhà họ Tạ nhưng lần đầu tiên nhìn thấy thần cờ Nhiếp Quảng Bình anh ta cũng không tránh khỏi khiếp sợ và nể phục vậy mà lúc này Trần Gia Bảo lại dám đối đầu với Nhiếp Quảng Bình gay gắt như vậy…

“Xem ra ông nói không sai, Trần Gia Bảo đúng là không phải người bình thường.” Tạ Quốc nhìn về phía Trần Gia Bảo, suy nghĩ một lúc rồi nói.

Khi Trần Gia Bảo và Nhiếp Quảng Bình còn đang tranh luận, Tạ Cẩm Tú ngoan ngoan ở một bên thu dọn bàn cờ, nhanh chóng sắp xếp lại mọi thứ.

Rất nhanh sau đó bàn cờ đã được sắp xếp lại hoàn chỉnh như một giang sơn đang chờ các cao thủ tới tranh giành.

Thông qua lựa chọn ngẫu nhiên, Trần Gia Bảo chọn quân đen được đi trước.

Đôi tay Trần Gia Bảo cầm quân cờ đen đặt xuống bàn cờ.

Dù cho anh có tự tin rằng ‘không ai địch nổi giai đoạn thu quan’ của mình nhưng trước mặt thần cờ Trần Gia Bảo cũng không thể chủ quan được, trong lòng anh vô cùng cẩn thận, chuẩn bị chiến đấu thật tốt!

Nhiếp Quảng Bình cầm quân cờ trắng trong tay cũng nhẹ nhàng đặt lên bàn cờ, ông ấy nhàn nhạt nói: “Trần Gia Bảo, cậu có thể thắng được Lê Khả Vy chẳng qua là dùng lời nói khiến nó mất bình tĩnh, nhân cơ hội đó mà đánh tới, hơn nữa tính tình Khả Vy vốn kiêu ngạo, trúng kế của cậu cũng không có gì kỳ lạ.”

Trong lòng Lê Khả Vy vô cùng xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Nhiếp Quảng Bình vừa chơi cờ vừa nói: “Nhưng tôi không giống Khả Vy, tôi đã sống hơn nửa đời người, đắm chìm trong bàn cờ này cũng quá nửa đời, gặp qua bao trận đấu ác liệt, tôi đã quen với những điều này rồi.”

“Thậm chí vài chục năm trước ở trận đấu cờ vây quốc tế, tôi còn dùng thực lực của bản thân để giành thắng lợi trước mười cao thủ cờ vây các nước, lấy lại mặt mũi cho giới cờ vây Việt Nam, với danh hiệu thần cờ này tôi cũng đã chứng kiến không ít cuộc đấu sóng to gió lớn, nếu cậu vẫn còn suy nghĩ muốn dùng lời nói để khiến tôi lung lay thì tôi khuyên cậu nên từ bỏ đi, vô dụng thôi!”

Lời nói này của Nhiếp Quảng Bình vô cùng kiến quyết và tràn đầy tự tin.

Nếu là người khác có lẽ đã bị ông ấy khiến cho mất bình tĩnh ngay lập tức nhưng Trần Gia Bảo không giống với những người bình thường, vẻ mặt anh vẫn không thay đổi, có điều ý chí chiến đấu trong ánh mắt lại càng sục sôi hơn.

Mọi người bên cạnh căng thẳng quan sát, ngoại trừ Tạ Cẩm Tú, không có ai tin tưởng hoàn toàn vào năng lực của Trần Gia Bảo.

Vì Nhiếp Quảng Bình đã lăn lộn trong giới này với danh xưng thần cờ bao nhiêu năm, khiến cho bao đối thủ gục ngã, với sức mạnh của ông ấy, Trần Gia Bảo muốn thắng được e là vô cùng khó khăn!

Quả nhiên đúng như họ dự đoán, dù cho Trần Gia Bảo cầm cờ đen trong tay giành được quyền đi trước nhưng ở giai đoạn trung bàn, Nhiếp Quảng Bình rất nhanh đã có thể lật ngược tình thế từ bị động sang chủ động áp đảo Trần Gia Bảo để chiếm ưu thế.

Chương 842

Chương 842

Hơn nữa, khác với Lê Khả Vy lúc trước điên cuồng tấn công, nước cờ của Nhiếp Quảng Bình lại vô cùng bình tĩnh, nhưng vẫn ẩn chứa sự sắc bén khó lường khiến cho Trần Gia Bảo khó mà phát hiện ra sơ hở.

Lê Khả Vy và Tạ Quốc Hùng đứng một bên quan sát không khỏi đắc chí, quả nhiên là thần cờ có khác.

“Lần này Trần Gia Bảo thua chắc rồi, để cho anh ta biết thế nào là ‘vỏ quýt dày có móng tay nhọn’.” Lê Khả Vy hài lòng cười nói, ánh mắt hướng về phía Trần Gia Bảo sau đó đột nhiên sửng sốt.

Tuy rằng Trần Gia Bảo đang ở thế yếu nhưng vẻ mặt anh vẫn vô cùng thản nhiên, không chút nào hoảng hốt hay lo lắng, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh, ánh mắt tràn ngập tự tin!

“Sao có thể chứ, lẽ nào đến tận bây giờ Trần Gia Bảo vẫn tự tin có thể thắng được thầy sao? Sao có thể có chuyện đấy đươc?”

Lê Khả Vy nhíu mày, trong lòng không nén nổi tò mò.

Bên này, Nhiếp Quảng Bình cũng âm thầm nhíu chặt mày lại.

Ông ấy biết rõ mình đang chiếm thế thượng phong ở bàn cờ này nhưng chỉ như vậy thì chưa thể phân định thắng thua được, hơn nữa ông còn nhạy bén phát hiện, khả năng tấn công của Trần Gia Bảo ngày càng lớn, nước cờ cũng ngày càng sắc bén, giống như sắp có thể xoay chuyển tình huống đến nơi rồi.

“Đúng là kỳ lạ, dựa theo những gì quan sát được khi Trần Gia Bảo đấu với Lê Khả Vy, năng lực của cậu ta hẳn là không thể nào phản công lại được nước cờ của mình, vậy mà sao cậu ta vẫn có thể chống cự được?”

“Không đúng, lẽ nào ban nãy khi đấu với Lê Khả Vy, cậu ta vẫn luôn che giấu năng lực thật sự của bản thân để khiến mình chủ quan? Quả nhiên là tâm cơ khó lường!”

Nhiếp Quảng Bình âm thầm suy nghĩ trong lòng, nghĩ tới đó, ông ta không khỏi cảm thán mưu kế của Trần Gia Bảo.

Ông ấy đã tới tuổi này rồi, từ lâu đã quen với việc bình tĩnh trong mọi tình huống, huống hồ trong lòng ông ấy Trần Gia Bảo chính là một người “quỷ kế đa đoan”, vì vậy vẫn nên cẩn thận đề phòng một chút, chủ động lui lại, tránh để lộ ra sơ hở của bản thân.

Tạ Hoàng Dương và Tạ Quốc Hùng đều vô cùng bất ngờ, không hiểu vì sao Nhiếp Quảng Bình lại từ bỏ tấn công?

“Thần cờ quả nhiên là thần cờ, không suy nghĩ giống như người bình thường chúng ta.”

Tạ Hoàng Dương vừa lắc đầu vừa cảm thán, ông cho rằng hành động này của Nhiếp Quảng Bình chắc chắn có ý đồ sâu xa, chẳng qua là với năng lực đánh cờ của Tạ Hoàng Dương chưa thể nhìn ra được thôi.

Tạ Quốc Hùng cũng nghĩ như vậy, chỉ có Lê Khả Vy không ngừng nhíu mày, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong lòng cô ấy mơ hồ đoán được chút nguyên nhân.

Khác với chiến thuật co cụm của Nhiếp Quảng Bình, Trần Gia Bảo bất ngờ thay đổi lối chơi từ phòng ngự chặt chẽ thành nắm bắt thời cơ tấn công mạnh mẽ. Ở giai đoạn giữa trận, anh bắt đầu chủ động tiếp cận thế cờ trắng của Nhiếp Quảng Bình, hơn nữa còn bất ngờ thể hiện trình độ đánh cờ mạnh mẽ hơn nhiều so với mới nãy.

Sau khi tập kích bất ngờ, cho dù Nhiếp Quảng Bình đang là đương kim thần cờ, cũng chỉ có thể liên tục lui quân, lợi thế trước đó đã bị Trần Gia Bảo dần dần đuổi kịp.

Nói đi cũng phải nói lại, cũng may Nhiếp Quảng Bình đã lường trước được nước chơi bịp bợm của Trần Gia Bảo, thu gọn chiến tuyến trước, bây giờ mới có thể giảm được tổn thất xuống mức thấp nhất, nếu không, chẳng những ưu thế lúc trước bay sạch mà e rằng còn bị Trần Gia Bảo chiếm thế thượng phong.

Tạ Hoàng Dương và những người xung quanh đã bị sốc và không tin nổi vào mắt mình.

Trước khi tỉ thí, có đánh chết họ cũng không tin rằng Trần Gia Bảo lại có thể đưa Nhiếp Quảng Bình vào thế giằng co, chỉ dựa vào chuyện này thôi cũng đã đủ để Trần Gia Bảo vang danh trong làng cờ thế giới rồi.

“Chẳng lẽ…. chẳng lẽ khi Trần Gia Bảo đánh cờ với tôi, anh ta vẫn luôn che giấu thực lực của mình sao?

Chuyện này … chuyện này sao có thể như thế được!”

Lê Khả Vy hiểu ra thông suốt ngọn ngành, tâm trạng khiếp sợ, mặt cắt không còn giọt máu!

Chương 843

Chương 843

Trần Gia Bảo lúc này đang cầm quân cờ đen trong tay, nhanh chóng di chuyển, chiêu thức tiến công càng lúc càng sắc bén, nhưng anh lại âm thầm chau mày, cảm giác được có chút khó giải quyết.

Anh biết mình giỏi nhất là "thu quan", nhưng "thu quan" đã là vào giai đoạn cuối của cờ vây. Nếu anh thua hoàn toàn Nhiếp Quảng Bình ở phần "bố cục" và "giữa trận", thì đừng nói đến cuối trận làm gì nữa.

Vì vậy, Trần Gia Bảo trước đó đã dùng lời lẽ khiêu khích Lê Khả Vy để giành chiến thắng nhằm che giấu thực lực của mình, đương nhiên mục đích là để Nhiếp Quảng Bình chủ quan, sau đó mới nhân cơ hội mà bất ngờ phô diễn toàn bộ sức mạnh. Sau đó, nếu may mắn, ít nhất cũng có thể sống sót qua giai đoạn "bố cục" và "giữa trận", thậm chí, nói không chừng có thể ăn hên mà chiếm thế thượng phong.

Tuy nhiên, thần cờ quả không hổ là thần cờ, tài năng của ông ta vượt xa sự tưởng tượng của Trần Gia Bảo. Ngay cả khi chiến lược của Trần Gia Bảo thành công, bất ngờ ăn được một mạng của Nhiếp Quảng Bình, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng bù lại những yếu thế trước đó mà thôi, muốn tiến thêm một bước để chiếm thế thượng phong gần như là một nhiệm vụ bất khả thi.

"Không hổ là thần cờ. Cho dù đã tạo thành thế giằng co thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng ổn định lại thế cục, kiên trì được đến giai đoạn "thu quan" để phân thắng bại!"

Ý chí chiến đấu của Trần Gia Bảo dâng cao!

Mặt khác, Nhiếp Quảng Bình đã thu hồi lại sự khinh thường trước đây mình dành cho Trần Gia Bảo, như thể ngồi đối diện

với ông ta bây giờ không phải là một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi, mà là một kỳ thủ mạnh có tiếng lâu năm trong làng cờ.

Sắc mặt ông ta nghiêm trọng, khi đã ổn định lại, thời gian suy nghĩ của cũng càng lúc càng dài.

Trên bàn cờ, cục diện vẫn đang giằng co, hai bên người tiến kẻ lùi, chỉ cần bên nào phạm sai lầm nhỏ thôi, e rằng sẽ bị nắm thóp sơ hở ngay, từ đó rơi vào thế bất lợi.

Lê Khả Vy, Tạ Quốc Hùng và những người khác cực kỳ căng thẳng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Dần dần, Nhiếp Quảng Bình dựa vào kỹ năng chơi cờ thượng thừa và kinh nghiệm dày dặn của mình để chiếm thế thượng phong ở giai đoạn giữa trận.

Lê Khả Vy và Tạ Quốc Hùng ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm, nghĩ cũng đúng, Nhiếp Quảng Bình dù sao cũng là một huyền thoại bất bại trong làng cờ Việt Nam. Cho dù Trần Gia Bảo rất gian xảo, nhưng làm sao cậu ta có thể là đối thủ của Nhiếp Quảng Bình?

“Đợi đến khi Trần Gia Bảo thua thầy tôi, tôi nhất định sẽ cười nhạo anh ta một trận!”

Nghĩ đến đây, trong lòng Lê Khả Vy dấy lên cảm giác hả hê vì báo được thù, cô vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo, nhưng lại thấy Trần Gia Bảo không hề vì chuyện rơi vào thế bất lợi mà đâm ra chán nản, ngược lại còn có vẻ điềm tĩnh, không nhìn ra bất kỳ sự thay đổi tâm trạng nào “Chuyện gì vậy chứ? Bây giờ Trần Gia Bảo lại gặp bất lợi, tại sao anh ta không lo lắng chút nào? Chẳng lẽ anh ta thật sự tin rằng mình có thể đánh bại thầy tôi trong giai đoạn ‘thu quan’ sao?”

Không biết tại sao, cảm giác bất ai lại một lần nữa dâng lên trong lòng Lê Khả Vy.

Trần Gia Bảo ngoài mặt tỏ vẻ tỏ vẻ lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng như anh đã dự đoán từ trước, thực lực của Nhiếp Quảng Bình thật sự rất mạnh. Từ khi anh xuống núi đến nay, ông ta là người có trình độ đánh cờ cao siêu nhất trong số những người mà anh từng gặp, độc nhất vô nhị.

May mắn thay, Trần Gia Bảo đã thuận lợi vượt qua giai đoạn "bố trí" và "giữa trận" bằng một chút mẹo nhỏ. Mặc dù tình hình hiện tại có hơi bất lợi nhưng Trần Gia Bảo vẫn rất tự tin. Dù Nhiếp Quảng Bình có mạnh đến đâu đi chăng nữa, anh vẫn hoàn toàn chắc chắn là mình có thể đảo ngược tình thế trong giai đoạn "thu quan"!

Bởi vì, kỹ năng "thu quan" cùa anh là vô địch thiên hạ!

Khí chất toàn thân của Trần Gia Bảo lập tức thay đổi, ánh mắt sắc bén kiên định, giáp lá cà với quân trắng của Nhiếp Quảng Bình, lực tay rất ổn định, thể hiện sự tự tin tuyệt đối của anh.

Thông thường, sau hai giai đoạn "bố cục" và "giữa trận", phần sân của hai người chơi trên bàn cờ vây đại khái đã được phân chia xong, sau đó, thông qua "thu quan" để tranh được tranh mất, đi đến quyết định thắng thua cuối cùng, có thể nói "thu quan" là giai đoạn gay cấn và hấp dẫn nhất.

Cho dù là thần cờ Nhiếp Quảng Bình cũng không dám sơ suất ở giai đoạn "thu quan", đối mặt với những đợt tiến công của Trần Gia Bảo, khi thì do dự nhíu mày, khi thì cúi đầu suy tư, cân nhắc cả một lúc lâu mới hạ xuống một quân cờ.

Ngược lại, tốc độ đánh cờ của Trần Gia Bảo càng lúc càng nhanh, nhanh như gió, dường như đối với anh mà nói, không cần phải suy nghĩ gì cả, hay nói cách khác, thời gian suy nghĩ trong não rất ngắn, đánh quân này đã nghĩ ra được quân sau rồi.

Quân trên bàn cờ càng lúc càng nhiều, Trần Gia Bảo và Nhiếp Quảng Bình kẻ tiến người lùi, không ai chịu nhường ai, ý chí sát phạt càng lúc càng dâng cao.

Nhóm người Tạ Hoàng Dương theo độ đến độ hoa mắt chóng mặt.

Chương 844

Chương 844

Những người ngoài cuộc đứng xem như bọn họ còn có thể cảm nhận được cuộc giao tranh khốc liệt trên bàn cờ, huống chi là người trong cuộc như Trần Gia Bảo và Nhiếp Quảng Bình?

Lê Khả Vy siết chặt hai tay, hàm răng trắng nõn cắn chặt môi dưới, thậm chí còn cắn đến độ rướm máu, nhưng cô cũng không thèm để ý.

Cô ấy đã bị sốc trước kỹ năng đánh cờ cao siêu của Trần Gia Bảo. Nhìn Trần Gia Bảo và Nhiếp Quảng Bình không ngừng chém giết lẫn nhau trên bàn cờ, cô ấy không thể không thừa nhận, tài năng chơi cờ của Trần Gia Bảo hoàn toàn trên cơ cô ấy. Cho dù Trần Gia Bảo không dùng mưu thì cô ấy cũng không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo.

Sau khi phát hiện ra điều này, tâm trạng của cô ấy hoàn toàn chán nản, hoàn toàn không cam tâm!

Sau đó, cô ấy đột nhiên phát hiện ra cục diện trên toàn bộ bàn cờ đã thay đổi, Trần Gia Bảo chẳng những chấm dứt thế bất lợi mà còn đang từng bước ăn vào lãnh thổ của Nhiếp Quảng Bình, dần dần chiếm thế thượng phong.

“Chuyện này… Sao có thể như thế được? Ở giai đoạn ‘thu quan’ mà thầy mình lại rơi vào thế bất lợi.

Chẳng lẽ giai đoạn ‘thu quan’ của Trần Gia Bảo thật sự là vô địch thiên hạ?”

Nội tâm Lê Khả Vy càng thêm kinh hãi.

Tất nhiên, trong số những người có mặt ở đây, ngoài Trần Gia Bảo và Nhiếp Quảng Bình, cô ấy là người có khả năng chơi cờ

thâm hậu nhất, nên cũng chỉ có một mình cô ấy nhận ra điều này.

Tạ Hoàng Dương và Tạ Quốc Hùng vẫn nghĩ rằng Trần Gia Bảo sẽ thua, nhưng họ cũng rất khiếp sợ, thán phục Trần Gia Bảo vì có thể đánh tay đôi được với thần cờ Nhiếp Quảng Bình.

"Có thể đánh thế giằng co ác chiến như vậy cùng Nhiếp Quảng Bình, người đã tung hoành bất bại trong làng cờ suốt hơn chục năm nay, cho dù Trần Gia Bảo có thua thì cũng rất đáng tự hào, tuy bại nhưng vinh." Tạ Hoàng Dương thầm cảm thán không thôi.

Tâm tình Tạ Quốc Hùng ngược lại rất nhẹ nhõm, mặc dù rất ngạc nhiên về sức mạnh ngoài sức tưởng tượng của Trần Gia Bảo, nhưng dù sao kết cục cuối cùng cũng sẽ không thay đổi, bởi vì thần cờ thì sẽ không bao giờ thua.

Chỉ có Tạ Cẩm Tú là tràn đầy lòng tin vào Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, điều mà Tạ Hoàng Dương và Tạ Quốc Hùng không biết là trong lòng Nhiếp Quảng Bình cũng đã sớm dậy sóng. Ông ấy không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình trải qua một cuộc chiến khó khăn như vậy là khi nào. Không, chính xác là cuộc chiến khó khăn cuối cùng của ông ấy, so ra vẫn kém hơn cuộc chiến lần này với Trần Gia Bảo.

Đừng thấy Trần Gia Bảo không có tiếng tăm gì, thậm chí là vô danh trong làng cờ Việt Nam, nhưng tài đánh cờ rất cao siêu, cao nhất là vào giai đoạn "thu quan", quả thật là cả đời ông ấy cũng hiếm khi nào chứng kiến.

Nhiếp Quảng Bình đột nhiên có dự cảm chẳng lành là sẽ thua Trần Gia Bảo …

Không, ông ấy tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra, bởi vì ông ấy là huyền thoại bất bại trong làng cờ Việt Nam, tuyệt đối không thể nào thua được, nhất là lạu còn thua vào tay một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như Trần Gia Bảo!

Nhiếp Quảng Bình hít một hơi thật sâu, hai mắt sáng rực, đặt quân cờ xuống bàn. Các nước cờ khác nhau của Trần Gia Bảo cũng như cách xử lý tiếp theo đã được dự trù sẵn trong đầu ông ấy.

Trần Gia Bảo vẫn không biết rằng Nhiếp Quảng Bình đã dậy sóng trong lòng, không, chính xác mà nói, ngay cả khi Trần Gia Bảo biết điều đó, anh cũng sẽ không quan tâm. Lúc này, anh đang tập trung tính toán mọi biến số nhỏ nhất có thể trên bàn cờ.

Một giây sau đó, Trần Gia Bảo đánh xuống một quân đen, Nhiếp Quảng Bình thầm giật mình, bởi vì thế cờ của Trần Gia Bảo hoàn toàn nằm ngoài tính toán của ông ấy.

Nhiếp Quảng Bình suy nghĩ hồi lâu rồi mới đi nước tiếp theo, cố gắng đẩy lùi nước đi của Trần Gia Bảo, đồng thời trong đầu lại một lần nữa tính toán vị trí kế tiếp mà Trần Sắc mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, nâng cờ, hạ cờ, lại một lần nữa vượt quá tính toán của Nhiếp Quảng Bình, giết một vài quân cờ trắng và chiếm một khu vực nhỏ trong góc bàn cờ, mở rộng ưu thế của mình.

Nhiếp Quảng Bình lại bị sốc, lại phải xóa hết mọi tính toán trong đầu, suy nghĩ thêm một hồi lâu nữa mới miễn cưỡng hạ cờ.

Chương 845

Chương 845

Sau đó, mỗi nước cờ của Trần Gia Bảo đều ẩn chứa năng lượng vượt ngoài sức tưởng tượng, giống như linh dương treo sừng khi ngủ, không tìm ra dấu vết , cho dù là thần cờ Nhiếp Quảng Bình, đối diện với những nước cờ như thể không bám vào bất kỳ khuôn mẫu nào của Trần Gia Bảo, cảm giác càng lúc càng phí sức hơn. Thậm chí trên trán còn xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh, ánh mắt càng lúc càng nghiêm trọng.

Mặt khác, Trần Gia Bảo vẫn hoàn toàn tập trung, ánh mắt tràn đầy tự tin.

Lê Khả Vy giật mình, dự cảm không lành trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Bây giờ ngay cả Tạ Hoàng Dương và Tạ Quốc Hùng cũng có thể nhìn ra có điều gì đó không ổn, lẽ nào một huyền thoại bất bại trong làng cờ hôm nay lại để thua trong tay Trần Gia Bảo?

Ngay sau đó, họ đã có câu trả lời.

Khi quân cờ đen của Trần Gia Bảo chiếm càng nhiều vị trí, cờ trắng liên tiếp rã ra, cuối cùng, sau khi Trần Gia Bảo giết một quân cờ trắng, toàn bộ ván đấu đã hoàn toàn kết thúc.

Tạ Quốc Hùng đang định tính toán kết quả thắng bại của hai bên, Nhiếp Quảng Bình lắc đầu với vẻ cô đơn và một chút vui mừng khi tìm được người kế vị, ông ấy nói: “Không cần phải tính, tôi đã thua, Trần Gia Bảo, giai đoạn “thu quan” của cậu đúng thật là vô địch thiên hạ, tôi tâm phục khẩu phục.”

Lời vừa ra khỏi miệng, long trời lở đất!

Thần cờ Nhiếp Quảng Bình tung hoành ngang dọc trên thế giới, tạo thành truyền kỳ suốt mấy chục năm không bại trước một ai trong giới cờ vây không ngờ lại để thua, hơn nữa còn

chính miệng thừa nhận Trần Gia Bảo là "không ai địch nổi giai đoạn thu quan", chuyện này quả thật có thể nói khiến cho người trong giới vô cùng choáng ngợp, có sức ảnh hưởng vô cùng lớn.

Ở đây mọi người đều rõ ràng chuyện này, không, phải là hai chuyện này mới đúng (thứ nhất là Nhiếp Quảng Bình thua trước Trần Gia Bảo, thứ hai là Nhiếp Quảng Bình đồng tình với việc Trần Gia Bảo là người vô địch trong giai đoạn thu quan) đủ để tạo ra một cuộc động đất mạnh cấp mười trong giới cờ vây!

Trong lòng Tạ Hoàng Dương vừa mừng lại vừa lo, Trần Gia Bảo đúng thật là thiên tài, nếu như anh trở thành con rể nhà họ Tạ thì quả là phúc đức mấy đời của nhà họ Tạ!

Tạ Quốc Hùng chỉ có thể ngậm ngùi than ở, anh ta biết với thực lực của bản thân mình có lẽ cả đời này sẽ không so nổi với Trần Gia Bảo huống gì là đối thủ với anh, anh ta có chút khó chịu trong lòng, thế nhưng nghĩ tới sau này Trần Gia Bảo trở thành em rể anh ta lại không khỏi mừng thầm.

Tạ Cẩm Tú cũng vừa mừng vừa lo, thấy Trần Gia Bảo tài giỏi như vậy, cô cảm thấy vô cùng hãnh diện, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương.

Chỉ có Lê Khả Vy là im lặng, trong lòng cô ấy luôn cho rằng mình là người trẻ tuổi có năng lực chơi cờ cao nhất ở thời điểm hiện tại trong giới cờ vây này hơn nữa cũng chính là người kế thừa danh hiệu thần cờ, thế nhưng không ngờ lại xuất hiện một người xuất chúng như Trần Gia Bảo khiến cho mọi tự tin của cô ấy hoàn toàn bay biến mất!

Lê Khả Vy không khỏi cảm thán thầm trong lòng: "Trời đã sinh ra tôi sao còn sinh ra anh ta chứ!"

"Trần Gia Bảo, tôi nhất định sẽ thắng anh!" Đột nhiên Lê Khả Vy ngẩng đầu nhìn thẳng vào Trần Gia Bảo, ánh mắt tràn đầy quyết tâm, đôi tay nắm chặt thành quyền nói đầy quyết đoán!

Khi mọi người còn đang bận bất ngờ, vui mừng hay buồn bã thì vẻ mặt Trần Gia Bảo vẫn không hề thay đổi, anh giơ lên ba ngón tay thẳng tắp, thản nhiên cười nói: "Cảm ơn, thật ra dựa theo thực lực mà nói, nếu cùng ông đường đường chính chính

đánh một ván cờ có lẽ xác suất tôi thắng cùng lắm cũng chỉ có ba phần mà thôi.”

Trần Gia Bảo hiểu rõ, tuy rằng anh giỏi nhất ở giai đoạn “thu quan” nhưng giai đoạn “bố cục” và giai đoạn “trung bàn” anh chắc chắn không phải là đối thủ của Nhiếp Quảng Bình.

Lần này anh có thể giành chiến thắng bởi vì đã dùng chút tiểu xảo, nếu lần sau tiếp tục thi đấu với Nhiếp Quảng Bình, e là sẽ không còn đơn giản như vậy nữa.

Nhiếp Quảng Bình bất ngờ, ngay sau đó ông ấy lắc đầu nói: “Cậu không cần khiêm tốn đâu. Mọi người đều đã thấy rõ ràng rồi. Cậu có thể thắng tôi chứng tỏ cờ của cậu cao hơn một nước, tôi thua tâm phục khẩu phục.”

Thấy Nhiếp Quảng Bình thẳng thắn và thoải mái như vậy, Trần Gia Bảo không khỏi tăng thêm cảm tình với ông ấy, anh cười nói: “Không hổ là thần cờ, trí tuệ tài cao còn không vì danh lợi mà để bụng, tôi thật sự đánh giá cao ông.”

Chương 846

Chương 846

Nhiếp Quảng Bình cười vui vẻ nói: "Từ trước đến giờ luôn là tôi đánh giá người khác, không ngờ hôm nay lại đến lượt tôi bị người ta đánh giá lại, ha ha, thật là kỳ lạ!"

Tạ Hoàng Dương cũng vuốt râu cười lớn: "Ông Nhiếp Quảng Bình, hôm nay ở lại nhà họ Tạ chúng tôi đi, lát nữa tôi sẽ lấy ra hũ rượu Mao Đài quý gia ba mươi năm của tôi để hai ông già chúng ta say sưa một trận."

"Tuyệt quá, có cờ có rượu thì còn gì tuyệt hơn nữa chứ!" Nhiếp Quảng Bình vỗ đùi cười ha hả, không có vẻ gì là buồn bã uể oải vì thua Trần Gia Bảo Lê Khả Vy thấy vậy có chút không vui, cô ấy không nói gì, yên lặng bước ra ngoài.

Nhiếp Quảng Bình thoải mái thở dài một hơi sau đó cười nói: "Cảm ơn ông, tôi xin phép một chút, lát nữa quay lại hai ta sẽ không say không về."

Nói rồi, Nhiếp Quảng Bình đứng dậy muốn đi khuyên giải Lê Khả Vy, đối với người học trò này, ông ấy đặc biệt coi trọng, còn muốn để cô ấy trở thành người kế thừa mình.

Sau khi Nhiếp Quảng Bình rời đi, Tạ Cẩm Tú cuối cùng cũng không chịu được mà vui vẻ kêu lên một tiếng, nhào vào lồng ngực Trần Gia Bảo, kích động nói: "Gia Bảo, anh lợi hại quá, ngay cả thần cờ mà cũng thua trước anh, nếu như chuyện này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ khiến giới cờ vây trên toàn thế giới chấn động, anh hẳn sẽ trở nên nổi tiếng trong giới cờ vây."

Trần Phi Vũ lắc đầu cười, trở nên nổi tiếng trong giới cờ vây? Với anh mà nói thì danh hiệu này không là gì cả, chẳng đáng để vui mừng.

Ánh mắt Tạ Hoàng Dương và Tạ Quốc Hùng có chút trêu chọc.

Sắc mặt Tạ Cẩm Tú đỏ lên, vội vàng rời khỏi lồng ngực Trần Gia Bảo.

Tạ Quốc Hùng thân thiện cười nói: "Đúng rồi, em rể, tôi có một chuyện muốn thương lượng một chút được không?"

Trần Gia Bảo là bạn trai của Tạ Cẩm Tú nên bây giờ Tạ Quốc Hùng gọi Trần Gia Bảo là em rể cũng là điều đương nhiên.

Tạ Cẩm Tú càng thêm xấu hổ hừ một tiếng nhưng vẻ mặt lại không giấu nổi vui mừng.

Trần Gia Bảo cười nói: Có chuyện gì vậy, mọi người đều là người một nhà, không cần khách sáo."

Tạ Quốc Hùng gật đầu nói: "Là thế này, khoảng thời gian trước tôi muốn phát triển sản nghiệp của nhà họ Tạ ở Thành Phố Nam Định, lúc đầu mọi chuyện vốn dĩ rất thuận lợi, thế nhưng nửa tháng trước tôi bị công ty đối thủ nhắm tới khiến cho việc phát triển gặp khó khăn, hơn nữa tôi cũng chưa biết phải giải quyết như thế nào nên mới về nhà mấy hôm để giải sầu."

"Tôi thấy ông vẫn luôn khen ngợi cậu, nói cậu còn trẻ tuổi mà tài năng, lĩnh vực gì cũng giỏi cho nên tôi muốn mời cậu ngày mai đến Thành phố Nam Định cùng tôi thương lượng với đối phương một chút, ý của cậu thế nào?"

"Thành phố Nam Định?" Trần Gia Bảo hơi trầm ngâm, anh nhớ rất rõ ràng, Thành Trung, một trong những thuộc hạ của anh là một con rắn độc ở Thành phố Nam Định, Tạ Quốc Hùng là con trai trưởng nhà họ Tạ, xét về danh tiếng cũng được coi là một nhân vật lớn, anh rất tò mò rốt cuộc là ai dám nhắm đến doanh nghiệp của nhà họ Tạ.

Huống hồ, Trần Gia Bảo cũng đã hẹn với Hồng Liên cùng cô ấy đi đến Thành phố Nam Định để chinh phục người phụ nữ được mệnh danh là Phật cho nên Trần Gia Bảo bèn gật đầu đồng ý nói: "Không thành vấn đề, có điều phải chờ hai ngày nữa tôi mới tới Thành phố Nam Định."

"Tốt quá rồi." Tạ Quốc Hùng vui vẻ nói, anh ta có cảm giác như chỉ cần có Trần Gia Bảo thì mọi khó khăn mà anh ta gặp

phải ở Thành phố Nam Định đều được giải quyết rồi.

Ngày hôm sau, Tạ Quốc Hùng không chờ nổi nữa mà quyết định đi đến Thành phố Nam Định trước.

Còn Trần Gia Bảo, mấy ngày tới anh đi cùng Hàn Đông Vy, Tạ Cẩm Tú, Tô Ánh Mai và Liễu Ngọc Anh vui chơi vài nơi sau đó mới đi cùng Hồng Liên, ngồi trên chiếc xe Bugatti Veyron của Tạ Cẩm Tú tới Thành phố Nam Định.

Khi ai người họ tới Thành phố Nam Định thì trời đã tối.

Thành phố xa hoa rực rỡ ánh đèn.

Tạ Quốc Hùng đã nhận được điện thoại của Trần Gia Bảo từ trước, lúc này anh ta đang đứng ở trước cửa quán bar Lit Up đợi Trần Gia Bảo tới.

Không lâu sau, Trần Gia Bảo đã lái chiếc xe Bugatti Veyron xuất hiện trước mặt Tạ Quốc Hùng.

Tạ Quốc Hùng mừng rỡ đi tới nghênh đón Trần Gia Bảo.

Chương 847

Chương 847

Khi thấy Trần Gia Bảo và Hồng Liên cùng nhau xuống xe, Tạ Quốc Hùng không khỏi bất ngờ trước nhan sắc và vóc dáng của Hồng Liên, dù anh ta từng thấy qua không ít mỹ nữ nhưng vẫn bị vẻ đẹp của cô ấy làm cho mất hồn.

Trần Gia Bảo bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn biển quảng cáo quán bar Lit Up, anh bật cười nói: "Được lắm, tôi lặn lội đường xá xa xôi tới đây mà anh lại tùy tiện chọn một quán bar để tiếp đón tôi sao?"

Đương nhiên Trần Gia Bảo chỉ là nói đùa thôi chứ không hề thật sự tức giận.

Lúc này Tạ Quốc Hùng mới có phản ứng lại, anh ta giơ tay vỗ vỗ bả vai Trần Gia Bảo than khổ: "Cậu cũng biết thời gian này tôi khó khăn đến thế nào mà, nếu cậu không giúp tôi xử lý tốt mọi chuyện thì chắc tôi không còn gì để ăn mất."

Sau đó, ánh mắt anh ta lại không nhịn được mà nhìn sang phía Hồng Liên, anh ta không giấu nổi tò mò hỏi: "Em rể, người đẹp này là ai thế?"

Tuy rằng anh ta nói rất nhỏ nhưng Hồng Liên thân là cao thủ võ đạo, cô ấy nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều nên có thể dễ dàng nghe được câu hỏi của Tạ Quốc Hùng, chưa đợi Trần Gia Bảo lên tiếng, Hồng Liên đã chủ động giới thiệu: "Tôi là Hồng Liên, tới giúp đỡ anh Trần Gia Bảo làm việc, nếu tôi đoán không nhầm thì anh chắc hẳn là Tạ Quốc Hùng, quả là tuấn tú, phong độ, lịch sự biết bao."

Được người đẹp khen ngợi, bất kỳ người đàn ông nào đều không thể giấu nổi vui vẻ.

Tạ Quốc Hùng cũng không ngoại lên, anh ta lâng lâng cười nói: "Hóa ra là cô Hồng Liên, nói hay quá, nói hay quá, tôi

cũng có thể được coi là trẻ và giàu đi, ha ha, đi thôi, đi thôi, bên trong quán bar còn có hai người bạn đang chờ, vào đó rồi giới thiệu cho hai người."

"Được, vậy làm phiền anh nhé." Hồng Liên khẽ cười nói.

Nụ cười của cô ấy đúng là say đắm lòng người.

Ánh mắt Tạ Quốc Hùng đầy mê mẩn, tuy rằng trong lòng anh ta vô cùng rung động nhưng vì anh ta cũng đã nghe qua lịch sử hào hoa phong lưu của Trần Gia Bảo, người đẹp như Hồng Liên xuất hiện bên cạnh Trần Gia Bảo thì tám chín phần là sẽ có quan hệ ái muội với anh.

Nghĩ vậy, Tạ Quốc Hùng không khỏi giơ ngón cái lên với Trần Gia Bảo sau đó chủ động dẫn đường vào bên trong quán bar.

Quán bar Lit Up ở Thành phố Nam Định cũng được coi là một quán bar xa hoa, ở đây có không ít phụ nữ xinh đẹp.

Thế nhưng sau khi bọn họ vào trong, nhan sắc và khí chất xinh đẹp tuyệt đỉnh của Hồng Liên vẫn thu hút sự chú ý của mọi người, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô ấy, nếu không phải bên cạnh Hồng Liên còn có Trần Gia Bảo và Tạ Quốc Hùng thì e rằng sẽ không ít người bắt đầu rục rịch bén mảng tới làm quen với cô ấy.

Rất nhanh sau đó, Tạ Quốc Hùng đã dẫn Trần Gia Bảo và Hồng Liên tới một bàn tiệc, đã có hai người đàn ông ăn mặc chỉnh tề ngồi sẵn ở đó, theo như lời Tạ Quốc Hùng vừa nói ban nãy thì đó chính là "bạn"

anh ta.

"Gia Bảo, giới thiệu với cậu một chút, đây là Lý Tiến Hưng, người bạn hợp tác với tôi ở Thành phố Nam Định, còn vị này là Đỗ Hân, là con cháu nhà họ Đỗ, họ đều là những người trẻ tuổi có tiếng tăm ở Thành phố Nam Định." Tạ Quốc Hùng dõng dạc giới thiệu, sau đó anh ta lại chỉ tay về phía Trần Gia Bảo, tự hào nói: "Đây là em rể tôi Trần Gia Bảo, người đẹp này là cô Hồng Liên, là… trợ lý của em rể tôi."

Trần Gia Bảo gật đầu với hai người ho xem như chào hỏi, anh tới đây chỉ vì muốn giúp Tạ Quốc Hùng nên hoàn toàn không có hứng thú với việc gì khác.

Có điều quá rõ ràng, Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân cũng không hề có hứng thú gì với Trần Gia Bảo, ánh mắt hai người họ chỉ tập trung vào Hồng Liên, nghe được Hồng Liên là trợ lý của Trần Gia Bảo, họ lại càng sôi nổi, ánh mắt không thể giấu nổi khao khát.

Vẻ mặt Hồng Liên vẫn bình tĩnh như cũ bởi vì cô ấy đã quen với những điều này từ lâu, đối với những chuyện như thế này cô ấy chỉ âm thầm khinh thường trong lòng chứ không thể hiện ra mặt.

Lý Tiến Hưng đeo một chiếc kính mạ vàng, thoạt nhìn anh ta có vẻ rất hòa hoa, nhã nhặn khẽ đẩy gọng kính một cái, nhiệt tình cười nói: "Hóa ra là em rể của Tạ Quốc Hùng, tôi cũng chẳng phải là nhân vật có tiếng tăm gì đâu, chẳng qua là nhà tôi có chút tiền nên muốn san sẻ một chút với Tạ Quốc Hùng và Đỗ Hân mà thôi, ha ha. Có điều, không biết người anh em Trần Gia Bảo này đang kinh doanh cái gì thế?"

Trần Gia Bảo dựa vào sô pha, anh cầm lấy chén rượu khẽ nhấp một ngụm rồi nhún vai nói: "Đông y."

Sau đó, anh không nói thêm gì nữa.

Đông y?

Chương 848

Chương 848

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân không khỏi nhíu mày, hai người họ đều là con nhà danh gia vọng tộc ở Thành phố Nam Định, bọn họ còn tưởng Trần Gia Bảo cũng giống vậy, ít nhất cũng phải kinh doanh một lĩnh vực gì đó, nào ngờ Trần Gia Bảo lại là một bác sĩ, hơn nữa còn là bác sĩ đông y, nếu anh không phải là em rể của Tạ Quốc Hùng, có lẽ ngay cả tư cách ngồi cùng bàn uống rượu với họ cũng không có.

Nghĩ vậy, trong lòng Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân lại càng xem thường Trần Gia Bảo hơn.

Với trực giác mạnh mẽ, Trần Gia Bảo tất nhiên có thể cảm nhận được thái độ khéo léo của hai người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân. Chẳng qua là anh không thèm để ý mà thôi. Anh cầm ly rượu thản nhiên mà ngồi.

Với tư cách là bá chủ của toàn bộ thế giới ngầm của tỉnh Hoà Bình, anh vốn đã không cùng đẳng cấp với hai người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân nữa. Vì vậy, Trần Gia Bảo đương nhiên sẽ không để ý đến hai người không có kiến thức kia.

Rốt cuộc thì sư tử đâu cần quan tâm đến quan điểm của bầy cừu.

“Anh Quốc Hùng, hai ngày qua, dưới sự điều tra của nhà họ Lý, cuối cùng chúng tôi cũng tìm ra thế lực đằng sau bí mật hãm hại anh, anh đoán xem là ai?” Lý Tiến Hưng dường như đang cố ý nở nụ cười bí ẩn để thu hút sự chú ý của Hồng Liên, nhưng anh ta lại thấy rằng Hồng Liên không nhìn mình, không tránh khỏi có hơi thất vọng.

Tạ Quốc Hùng rất kích động, gấp gáp nói: “Nói mau, rốt cục là ai?”

Lần này công ty của anh ta ở tỉnh Nam Định bị người ta chơi xấu, không những gặp phải trở ngại trong việc phát triển mà đến bây giờ còn không biết cái tên âm thầm chơi khăm mình trong bóng tối đó là ai, trong lòng vô cùng khó chịu!

Lý Tiến Hưng hạ tầm mắt, nghiêm túc nói:"Là Tiêu Hậu Thức!"

"Tiêu Hậu Thức của nhà họ Tiêu?" Tạ Quốc Hùng cau mày, có vẻ như cái tên "Tiêu Hậu Thức" mà Lý Tiến Hưng thốt ra vừa bất ngờ lại vừa hợp lý. Trần Gia Bảo cau mày nói: "Người tên Tiêu Hậu Thức mà các anh nói ở tỉnh Nam Định này có thế lực lớn như vậy?"

Tạ Quốc Hùng gật đầu nói: "Đúng vậy, ở Nam Định, nhà họ Tiêu là gia tộc có thế lực lớn nhất, nói như thế này đi, nhà họ Tiêu ở Nam Định cũng như nhà họ Tạ bọn tôi ở Hoà Bình vậy, đều là những tồn tại độc bá một phương, mà Tiêu Hậu Thức chính là trưởng tộc nhà họ Tiêu.

Chẳng qua là nhà tôi và nhà họ Tiêu trước giờ luôn luôn nước sông không phạm nước giếng, hơn nữa Tiêu Hậu Thức cũng là một người thông minh, chắc chắn sẽ không chủ động gây hấn mới phải. Tóm lại, nếu như thật sự là Tiêu Hậu Thức giở trò sau lưng thì muốn thuận lợi giải quyết vấn đề quả thực là không dễ làm."

Lý Tiến Hưng khinh thường nói: "Anh Quốc Hùng, anh nói như vậy không phải là nâng cao khí thế có người ta, làm giảm uy thế của mình hay sao? Tiêu Hậu Thức rõ ràng biết rõ xí nghiệp nhà họ Lý chúng tôi được anh Quốc Hùng đầu tư, mà hắn còn dám bí mật ám toán, hoàn toàn không để nhà họ Lý của chúng tôi vào mắt, lần này nhất định phải dạy cho bọn họ một bài học, cũng là lúc để Tiêu Hậu Thức biết rằng ở thành phố Nam Định này không chỉ có lời nói của Tiêu Hậu Thức anh ta mới là lớn nhất!

Khẩu khí của Tạ Quốc Hùng dịu lại, cười theo nói: "Nói thì hay đấy, nhà họ Lý là gia tộc lớn có tiếng ở thành phố Nam Định, dường như nắm giữ một nữa ngành công nghiệp thực phẩm ở nơi này, lại thêm chú ba của Lý Tiến Hưng, cục trưởng Cục quản lý Thực phẩm, trong giới chính trị có những mối quan hệ sâu sắc, thực lực rất mạnh, cho dù có mạnh như nhà

họ Tiêu đi nữa cũng không thể xem nhẹ.Với sự hỗ trợ của anh trai Tiến Hưng, Tiêu Hậu Thức cũng phải nể ba phần.

Hồng Liên khẽ đảo mắt, tựa hồ như cô ấy chưa bao giờ ngờ tới thế lực gia tộc của Lý Tiến Hưng lại mạnh như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt từ người phụ nữ xinh đẹp, Lý Tiến Hưng ưỡn ngực tự hào cười, trong lòng cảm thấy thỏa mãn.

Đỗ Hân cũng muốn thu hút sự chú ý của Hồng Liên, làm sao anh ta có thể để yên cho Lý Tiến Hưng có được người đẹp trước? Anh ta gấp gáp nói: “Không chỉ có nhà họ Lý, còn có nhà họ Đỗ chúng tôi nữa, ngoại trừ một số khách sạn năm sao do ông Thành Trung phụ trách ra, nhà họ Đỗ chúng tôi ở các huyện thị của tỉnh Nam Định này cũng nắm giữ hai phần ba thị trường khách sạn, nhà nghỉ, giá trị tài sản cũng gần ba nghìn tỷ. Có sự trợ giúp của Tiến Hưng, lại thêm thực lực của nhà họ Tạ, chỉ một nhà họ Tiêu bé nhỏ căn bản không đáng nhắc đến.”

Chương 849

Chương 849

Sau khi nói xong, Đỗ Hân vô thức nhìn về phía Hồng Liên, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, muốn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc thán phục của người đẹp.

Nhưng mà Hồng Liên chỉ gật đầu cười, sắc mặt bình thản.

Trong lòng Đỗ Hân cảm thấy thất vọng.

Lúc này, Trần Gia Bảo đã uống hết rượu, tùy ý đặt cốc rượu xuống bàn. Vừa lúc đó, Hồng Liên cũng trùng hợp rót cho anh một ly rượu, sự đối xử tương phản này khiến Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân cảm thấy hơi khó chịu, bọn họ ghen tị với Trần Gia Bảo.

Tạ Quốc Hùng không nhận ra sự khác biệt giữa hai người, lúc này, anh đang chìm trong trạng thái phấn khích, hào hứng nói: "Với sự giúp đỡ của Tiến Hưng và Đỗ Hân, lần này ngành công nghiệp của nhà họ Tạ ở thành phố Nam Định của tôi không còn gì đáng lo nữa. Để bày tỏ lòng biết ơn của tôi, Tạ Quốc Hùng tôi xin kính hai người một ly." Lý Tiến Hưng và Đỗ Hưng vực dậy tinh thần, cùng cạn một ly với Tạ Quốc Hùng, một ngụm uống hết.

Uống xong rượu, Lý Tiến Hưng đặt ly rượu xuống, đột nhiên chuyển chủ đề, chuyển đến trên người Trần Gia Bảo, cười nói:"Anh Trần, tôi luôn nghe nói rằng em gái của anh Quốc Hùng là người đẹp nổi danh ở thành phố Hoà Bình, được mệnh danh là "Hoà Bình song kiều", gây tiếng vang đến nổi trong giới thượng lưu ở Nam Định trên tôi còn nghe như sấm bên tai, không biết có bao nhiêu người muốn ngắm nhìn một lần mà không được."

"Vậy mà anh Trần đây có đủ phúc khí để ôm người đẹp về nhà. Tôi nghĩ chắc chắn phải anh phải có điều gì đó đặc biệt,

không biết anh Trần đây là người của đại gia tộc nào? “

Trong mắt Lý Tiến Hưng, Trần Gia Bảo ngoài trừ việc vẻ ngoài đẹp trai một chút ra nghề bác sĩ đông y chắc chắn là không thể lên được mặt bàn, lời giải thích duy nhất là Trần Gia Bảo xuất thân từ một gia đình nào đó nên được nhà họ Tạ nhìn trúng. Trần Gia Bảo thoải mái cười, nói: “Từ nhỏ tôi đã là cô nhi, ở trong núi được thầy tôi dạy dỗ đến lớn, cũng không phải là con cháu đại gia tộc gì.”

“Thì ra là như vậy.” Lý Tiến Hưng như chợt hiểu ra, nhìn anh rồi lắc đầu tiếc nuối nhưng thực ra trong lòng lại âm thầm trào phúng: “Thật đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng anh Trần đây là con cháu của gia tộc lớn nào nữa chứ, bây giờ anh Trần có thể bấu víu vào nhà họ Tạ để gia nhập giới thượng lưu, cũng xem như là bay lên cành cao làm phượng hoàng rồi.”

Ngụ ý là Trần Gia Bảo có đủ tư cách uống rượu cùng bàn với anh ta là nhờ cả vào nhà họ Tạ.

Tạ Quốc Hùng âm thầm nhíu mày, lần này thì đến cả anh ta cũng cảm thấy có chút chót tai.

Trần Gia Bảo ngược lại nhún nhún vai, với địa vị và thân phận của anh hiện tại, chỉ một mình anh đã đủ để so với một đại gia tộc rồi, thậm chí, ngay cả tỉnh lỵ của nhà họ Triệu cũng vì anh mà bị hủy diệt, vậy tại sao phải là con cháu của gia tộc lớn? Tại sao phải để Lý Tiến Hưng vào mắt?

Lý Tiến Hưng lại không nghĩ như vậy, nhìn thấy Trần Gia Bảo không nói lời nào, anh ta liền nghĩ Trần Gia Bảo đang xấu hổ và không thể phản bác lại, anh ta không khỏi cảm thấy đắc ý.

Đỗ Hân cũng nhân cơ hội mỉm cười nói: “Anh Trần là bác sĩ Trung y. Mặc dù có sự giúp đỡ của nhà họ Tạ, nhưng những năm nay y học cổ truyền Trung Quốc đã sa sút và có thể bị đào thải bất cứ lúc nào. Anh Trần đương nhiên không sợ vì đã được nhà họ Tạ hậu thuẫn, nhưng dù sao thì cô Hồng Liên cũng không có gia tộc lớn như Tạ gia làm hậu thuẫn. Nếu một ngày nào đó cô không thể sống dựa vào ngành y học cổ truyền nữa thì cô Hồng Liên có thể gọi cho tôi, cho dù là vị trí nào, cô Hồng Liên cũng có thể lựa chọn.”

Đỗ Hân lấy danh thiếp bằng đồng của mình ra và đưa cho Hồng Liên.

Anh ta đã nghe Tạ Quốc Hùng nói rằng Hồng Liên là trợ lý của Trần Gia Bảo cho nên anh ta nghĩ rằng Hồng Liên cũng tham gia vào giới y học đông y.

Lý Tiến Hưng cũng vội vàng lấy danh thiếp của mình ra, đưa cho Hồng Liên, vỗ ngực hứa:"Cô Hồng Liên là một nhân tài hiếm có. Nếu cô có hứng thú với ngành cung cấp dịch vụ ăn uống, thì tôi đây cầu còn không được."

Hành vi của hai người họ tương đương với việc đào chân tường trước mặt Trần Gia Bảo. Có thể gọi là hành vi tát vào mặt anh một cách trần trụi, nhưng hai người họ đều dựa vào việc Tạ Quốc Hùng đang cần bọn họ giúp đỡ cho nên mới không nể nang gì như vậy.

Tạ Quốc Hùng rất không hài lòng, cũng chính vì cần phải dựa vào thế lực của gia đình hai người Lý Tiến Hưng nên anh ta mới có thể nhẫn nhịn không ra tay.

Hồng Liên không nhận lấy hai tấm danh thiếp, thay vào đó cô ấy nheo mắt lại vẻ mặt thờ ơ nói: "Hai người đã quá lo lắng rồi, tương lai của anh Trần rất tươi sáng. Hồng Liên đi theo anh Trần là vinh dự của Hồng Liên. Đó cũng là sự lựa chọn khôn ngoan nhất trong cuộc đời của Hồng Liên, không nhọc hai vị quan tâm.

Cô ấy cười lạnh. Đối với Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân mang theo vẻ khinh thường. Vậy mà lại không để anh Trần vào mắt, đơn giản mà nói là dùng hành động của mình để minh chứng cho câu "có mắt không thấy thái sơn", những người ngu ngốc như thế này nếu ở trong phim truyền hình thì sống không quá hai tập.

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân khóe miệng nở nụ cười cứng ngắc, hai người đều cầm danh thiếp của mình đưa lên, không đưa qua, cũng không thu lại, trên mặt đều là vẻ ngượng ngùng.

Chương 850

Chương 850

Lý Tiến Hưng ở trên thương trường đã lâu, tâm tư khá sâu, anh ta vừa một bên âm thầm lấy lại danh thiếp, một bên lại cười haha che đậy sự xấu hổ, nói: "Cô Hồng Liên rất có lòng tin với anh Trần, đến bây giờ thì tôi cũng yên tâm. Xem ra anh Trần đây bấy lâu nay hẳn là một người rất đào hoa, thủ đoạn quá tốt nên mới có thể khiến cô Hồng Liên mê mẩn như vậy, bái phục, bái phục."

"Quá khen rồi." Trần Gia Bảo lãnh đạm cười, từ lúc anh và Hồng Liên đến thành phố Nam Định thì Hồng Liên đã là người của anh, làm sao anh có thể chấp nhận sự chèo kéo của Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân được chứ?

Không chỉ anh, mà ngay cả bản thân Hồng Liên cũng biết rõ điều này, nên ngay từ đầu đã định sẵn là Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân đã phải chịu một cái kết chán ngắt.

Lòng dạ Đỗ Hân không có thâm sâu như Lý Tiến Hưng, nên khi bị Hồng Liên đích thân từ chối thì trong lòng anh ta đã bực bội, cầm ly rượu lên, ừng ực ừng ức uống một ngụm, càng thêm ghét bỏ Trần Gia Bảo!

Tạ Quốc Hùng bí mật giơ ngón tay cái lên, Hồng Liên biết rằng Trần Gia Bảo đã có Tạ Cẩm Tú mà vẫn rất trung thành với Trần Gia Bảo. Sự trung thủ đoạn này quả nhiên không thẹn với danh tiếng hào hoa của anh!

Trần Gia Bảo nhấp một ngụm rượu, cổ họng mát rượi, ánh mắt đảo qua, chợt sửng sốt, khóe miệng hiện lên một nụ cười, hắn tự lẩm bẩm: "Vậy mà là cô ấy?"

Chỉ nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi ở quầy bar với khuôn mặt xinh đẹp, dáng người mảnh khảnh, khí chất thanh

tao thông minh, đang uống rượu chán ngắt một mình, giữa lông mày thoáng hiện lên một vệt buồn.

Đó là Diệp Ngọc Trâm, phó chủ tịch tập đoàn Thiên Ái.

Trần Gia Bảo mới nhớ ra. Hai ngày trước, anh đã nghe thấy Tô Ánh Mai nói rằng Diệp Ngọc Trâm trở về thành phố Nam Định vì trong nhà có chuyện. Anh không ngờ lại gặp cô vào ngày đầu tiên đến thành phố Nam Định này. Lẽ nào đây gọi là duyên phận?

Lý Tiến Hưng thuật mắt nhìn theo ánh mắt của Trần Gia Bảo, cũng nhìn thấy Diệp Ngọc Trâm, cười cười nói:"Cô ấy tên là Diệp Ngọc Trâm, cũng đại mỹ nhân hiếm có của Nam Định. Tôi nhớ lúc trước cô ấy luôn làm việc ở thành phố Hoà Bình, một thời gian trước mới quay về, nghe nói vào tháng sau, cô ấy sẽ kết hôn với cậu Cao Tuấn Hùng của nhà họ Cao đấy."

Điều quan trọng nhất là gia đình Cao lại đi theo sau nịnh bợ . Lần này, trong thế lực tác oai tác quái sau lưng anh Quốc Hùng thì nhà họ Cao cũng có liên quan. Nói cách khác, chúng ta đang có mối quan hệ thù địch với Diệp Ngọc Trâm. Thật đáng tiếc nếu không, tôi cũng có thể mời cô ấy đến uống rượu với chúng ta."

Lý Tiến Hưng nói với vẻ tiếc nuối.

Tháng sau kết hôn với Cao Tuấn Hùng?

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, anh còn nhớ rất rõ lúc đầu khi còn ở thành phố Hoà Bình, Cao Tuấn Hùng đã đến tập đoàn Thiên Ái tìm Diệp Ngọc Trâm. Anh vì ra mặt giúp Diệp Ngọc Trâm nên đã đem Cao Tuấn Hùng giáo huấn một trận thật hung ác. Cao Tuấn Hùng cũng chính miệng nói rằng sau khi về Nam Định sẽ lập tức từ hôn với Diệp Ngọc Trâm. Bây giờ sao lại thành Diệp Ngọc Trâm tháng sau sẽ gả cho Cao Tuấn Hùng rồi?

Trần Gia Bảo cảm thấy khó chịu vì bị lừa dối, đứng dậy và nói: "Tôi sẽ đi mời cô ấy đến đây."

Đỗ Hân cau lông mày, "Này này, vừa này anh không nghe thấy những gì Lý Tiến Hưng vừa nói sao, bây giờ Diệp Ngọc Trâm đang đối đầu với chúng tôi, không dễ mà trêu vào được…"

Anh ta còn chưa nói xong, Trần Gia Bảo đã đi tới, từ đầu tới cuối cũng không thèm liếc Đỗ Hân lấy một cái.

Đỗ Hân từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai ngó lơ đến mức này, anh ta cảm thấy bị xúc phạm, sắc mặt vì thế mà trở nên khó chịu, giọng điệu bất mãn: "Quốc Hùng, người em rể này của anh đúng là cao đến mức người ta không với nổi nhỉ?"

Tạ Quốc Hùng xấu hổ, vội vàng lên tiếng cầu hòa: "Theo tôi biết, Diệp Ngọc Trâm là phó tổng giám đốc của tập đoàn Nhiên Ái thuộc thành phố Hòa Bình, mà Trần Gia Bảo cũng có liên hệ rất sâu với tập đoàn Nhiên Ái, nói không chừng anh ta còn quen biết với Diệp Ngọc Trầm cũng nên."

Đỗ Hân hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Cho dù anh ta có quen biết với Diệp Ngọc Trâm thì đã sao? Anh ta nghĩ mình là ai chứ, kể cả anh ta là con rể nhà họ Tạ thì sao nào, nên nhớ đây không phải thành phố Hòa Bình mà là thành phố Nam Định. Hơn nữa, bây giờ Diệp Ngọc Trâm có quan hệ với đối thủ của chúng ta, như vậy thì sao cô ta có thể nể mặt Trần Gia Bảo được chứ? Chắc chắn là tên Trần Gia Bảo này thấy diện mạo Diệp Ngọc Trâm xinh đẹp nên nảy sinh lòng tham mà thôi. Quốc Hùng, tôi nói thế tránh sau này lại nói tôi không nhắc nhở anh, Trần Gia Bảo là con rể của nhà họ Tạ, đợi đến cái lúc Trần Gia Bảo cùng Diệp Ngọc Trâm lật mặt, thì người mất mặt không phải anh ta mà chính là cả nhà họ Tạ các anh đó."

Chương 851

Chương 851

Đỗ Hân không ngừng khiêu khích Trần Gia Bảo nhưng lại lấy chuyện nhà họ Tạ ra để nói khiến cho ngay cả Tạ Quốc Hùng đang phải dựa vào anh ta mà trong lòng cũng không nhịn được mà giận giữ, ngoài miệng chỉ cười lạnh nói: "Thì ra anh vẫn còn nhớ Trần Gia Bảo là con rể nhà họ Tạ chúng tôi, nếu em rể này của tôi quá kiêu ngạo cũng nên do tôi quản, không cần anh nói này nói kia."

Nghe xong, sắc mặt Đỗ Hân lập tức thay đổi.

Thấy nơi này mùi thuốc súng ngày càng nồng nặc, Lý Tiến Hưng là kẻ khéo léo nên vội vàng chạy đến nói mấy câu để làm dịu bớt không khí căng thẳng: "Thôi thôi, mọi người đều là anh em với nhau cần gì phải chuyện bé xé ra to làm gì, cả Đỗ Hân nữa, dù sao Trần Gia Bảo cũng đã đi tìm Diệp Ngọc Trâm rồi, cậu còn ở đó khó chịu mấy chuyện vô bổ đó làm gì, mỗi người bớt bớt mấy câu đi."

Đỗ Ninh hừ lạnh một tiếng, anh ta cũng nhận thấy mình nói hơi nhiều nên cũng thôi, chỉ là trong lòng anh ta vẫn phẫn nộ, khó chịu, nhất là đối với Tạ Quốc Hùng.

Hồng Liên thờ ơ, lạnh nhạt, trong lòng lại xem thường Đỗ Hân vô cùng. Bởi vì cô ấy tin tưởng Trần Gia Bảo tuyệt đối không phải loại người háo sắc, thấy người đẹp là nổi lòng tham như lời của Đỗ Hân nói. Mà Đỗ Hân dám coi thường cậu Trần như vậy chẳng khác nào đang coi thường cả thế giới ngầm của cái tỉnh Hòa Bình cả, thế nên chuyện lần này cô nhớ kỹ, sau này nhất định tìm tên này tính sổ.

Đỗ Ninh vẫn còn chưa biết mình bị thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình cho vào sổ đen, anh ta mở mồm nốc cạn một cốc bia, trong lòng vẫn còn đang chửi bới Tạ Quốc Hùng và Trần Gia

Bảo không ngừng, đồng thời còn đang chống mắt trông đợi xem Trần Gia Bảo mất mặt.

Lại nói đến Diệp Ngọc Trâm, lúc này cô đang ngồi một mình ở quầy bar, khuôn mặt xinh đẹp cùng khí chất tao nhã của người phụ nữ tài trí dường như trở thành phong cảnh tuyệt đẹp trong toàn bộ quán bar.

Nhưng lúc này mỹ nhân lại đang không vui, cô ấy uống hết cốc này đến cốc khác, hai đầu lông mày nhíu lại treo nặng ưu sầu, chắc hẳn trong lòng cô lúc này có thật nhiều tâm sự.

Đột nhiên có một giọng nói ấm áp vang lên từ phía sau lưng Diệp Ngọc Trâm: "Này cô gái xinh đẹp, xin hỏi tôi có may mắn được ngồi uống cùng cô một chén không?"

Diệp Ngọc Châm chắc mẩm, đây hẳn đã là lần thứ 58 cô nghe người ta hỏi cô rồi, câu nào cũng giống hệt nhau. Đang lúc cô định từ chối lần nữa thì bỗng chợt nhận ra, hình như giọng nói này có hơi quen quen, hình như cô đã từng nghe giọng nói của người này ở thành phố Hòa Bình rồi.

Cô quay phắt đầu lại nhìn người vừa tới, ngay lập tức trên mặt cô lộ ra vẻ ngạc nhiên, trong mắt thậm chí còn sáng rực lên vẻ vui sướng: "Trần Gia Bảo, là anh sao?"

Không sai, người vừa tới không ai khác, chính là Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đặt một ly cocktail màu xanh dương xuống trước mặt Diệp Ngọc Trâm vừa cười nói: "Sao nào, có vẻ sự xuất hiện của tôi ở đây khiến cô rất bất ngờ."

Lâm Ngọc Trâm vô thức nhận lấy ly cocktail anh đưa, sau đó mặt lại đỏ bừng, ngượng nghịu mà chờ mong hỏi anh: "Anh… anh đến đây là vì tôi sao?"

Trần Gia Bảo cũng không trả lời câu hỏi này, anh tới gần quầy bar, ngồi xuống ngay cạnh Diệp Ngọc Trâm rồi nói: "Tôi nghe nói, tháng sau cô sẽ kết hôn cùng với Cao Tuấn Hùng?"

Nghe xong câu này, sắc mặt Diệp Ngọc Trâm tái đi, sau đấy cô nở một nụ cười đầy tự giễu, ánh mắt cũng trở nên ảm đạm: "Đúng thế, có phải ngay cả anh cũng coi thường tôi à, ha, dù sao trước đó chính tôi đã kiên quyết tuyên bố không kết hôn với Cao Tuấn Hùng mà…"

Trần Gia Bảo liếc cô một cái, anh nhấp môi nếm thử cocktail rồi nói: “Nếu cô không muốn gả cho anh ta thì tôi có thể cam đoan, trên thế giới này không ai có thể ép cô lấy kẻ đó, kể cả là con trai tổng thống Mỹ đi chăng nữa.”

“Gì?” Diệp Ngọc Trâm ngẩng phắt đầu dậy, nhìn về phía Trần Gia Bảo với ánh mắt khó tin.

Trần Gia Bảo cảm thấy bộ dáng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm này của Diệp Ngọc Trâm rất đang yêu, anh nhìn cô rồi cười nói: “Tôi đã nói chắc chắn sẽ làm được, khi ở thành phố Hòa Bình ngày hôm đó, tôi đã nói là giúp cô, không có lý do gì lại bỏ dở nửa chừng, cứ nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì, tại sao cô lại đột nhiên kết hôn với Cao Tuấn Hùng?”

Chương 852

Chương 852

Nghe vậy, Diệp Ngọc Trâm cảm thấy lòng mình thật ấm áp, khóe miệng vì thế mà cũng cong cong lên, sau cô thở dài nói: "Sau cái ngày anh dạy dỗ Cao Tuấn Hùng tôi cứ nghĩ rằng mọi chuyện đã xong xuôi rồi, nhưng lại không ngờ rằng, tên Cao Tuấn Hùng kia chỉ làm cho có lệ, hời hợt chứ không hề thực sự từ hôn. Hơn nữa, quãng thời gian trước, nhà họ Cao còn được thêm sự ủng hộ của nhà họ Tiêu, lúc đó Cao Tuấn Hùng đã đến thẳng nhà họ Diệp để ép ông nội tôi, hắn nói một tháng sau nhà họ Diệp phải gả tôi cho hắn nếu không hắn sẽ khiến nhà họ Diệp biến mất khỏi thương trường, hơn nữa, trong tay hắn ta còn có điểm yếu của cha tôi nữa, rơi vào đường cùng, cha tôi buộc phải lấy lý do gọi tôi về nhà gấp để lừa tôi trở lại nhà họ Diệp rồi giam lỏng, ngay cả điện thoại cũng bị tịch thu mất.

Hôm nay có thể ngồi đây cũng là trốn ra đấy chứ, ban đầu tôi định trốn khỏi thành phố này nhưng sau cùng tôi cũng vẫn sẽ phải trở về, tôi không thể bỏ mặc nhà họ Diệp, không thể trơ mắt nhìn nhà họ Diệp vì tôi mà sụp đổ. Vậy nên… ha… chỉ có thể đến đây tìm rượu giải sầu thôi, không ngờ… lại có thể gặp anh ở đây."

Diệp Ngọc Trâm vốn là một người phụ nữ mạnh mẽ, cô tự mình vẫy vùng trên thương trường nhưng khi nói đến góc yếu đuối nhất của mình, những xót xa mà cô phải chịu thì cùng không nhịn được mà nghẹn ngào, nước mắt trong veo từ từ chảy ra nơi khóe mắt.

Trần Gia Bảo vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Diệp Ngọc Trâm, anh nhẹ nhàng nở nụ cười: "Đừng khóc, có tôi ở đây thì bất kì ai cũng không thể bắt nạt cô được."

Cơ thể Diệp Ngọc Trâm khẽ run lên, đã lớn bằng từng này nhưng cô chưa từng được một chàng trai dùng lời lẽ dịu dàng, cử chỉ thân mật như vậy an ủi, điều này khiến mặt cô ửng hồng. Lại để ý đến lời nói đầy khí phách của Trần Gia Bảo, trong lòng lại càng ấm áp, bình an. Chưa khi nào cô thấy an toàn như vậy, một loại cảm giác an toàn khó tả tràn ra từ nội tâm.

"Thôi nào, làm mấy chén để thả mình thư giãn cái đi, chuyện nhà họ Diệp thì cô không cần lo lắng nữa, ngày mai tôi sẽ tới nhà họ Cao, tôi muốn xem xem, tên Cao Tuấn Hùng kia muốn biện hộ cho mình thế nào đây."

Trần Gia Bảo cười cười rồi chủ động nắm lấy tay Diệp Ngọc Trâm, rồi im lặng dắt cô đi về phía bàn rượu mà đám người Tạ Quốc Hùng đang ngồi.

Hai má Diệp Ngọc Trâm đỏ bừng, cô cứ lẳng lặng cúi đầu để mặc Trần Gia Bảo dắt mình đi, cô cũng chẳng còn đủ năng lực suy nghĩ xem anh ấy đang dắt mình đi đâu, trong đầu cô lúc này hỗn loạn, trong lồng ngực, trái tim đang hưng phấn nhảy nhót như chú nai con.

Khóe miệng Trần Gia Bảo lúc này khẽ cong lên thành một nụ cười, nhưng không ấm áp tỏa sáng như vừa rồi mà lạnh lẽo cực độ.

Nhà họ Tiêu à, không ngờ lại là nhà họ Tiêu cơ đấy.

Nhà họ Tiêu các người không những gây phiền toái chỗ Tạ Quốc Hùng giờ lại còn giúp cái tên Cao Tuấn Hùng kia bức ép Diệp Ngọc Trâm phải kết hôn với hắn.

Thôi, sao cũng được.

Cứ tìm nhà họ Tiêu để khai đao đã, để cho cả cái thành phố Nam Định biết rõ, tỉnh Hòa Bình đến tột cùng là địa bàn của ai.

Khi Trần Gia Bảo dẫn Diệp Ngọc Trâm đi tới, biểu cảm trên mặt Đỗ Hân cùng Lý Tiến Hưng vô cùng đặc sắc, tựa như hai kẻ vừa nuốt cả con ruồi trâu vậy. Nhất là mặt Đỗ Hân, vừa nãy anh ta vẫn còn dương dương tự đắc nói Trần Gia Bảo, kết quả bây giờ Trần Gia Bảo dẫn Diệp Ngọc Trâm đến như một cú vả

mạnh lên mặt, thậm chí hai người còn đang nắm tay, dắt díu nhau đến, đây đúng thật là "vả mặt" một cách trần trụi.

Tạ Quốc Hùng muốn giơ ngón tay cái lên, trong lòng âm thầm bội phục bản lĩnh Trần Gia Bảo. Bây giờ anh ta cảm thấy mình rất có thể diện trước hai người Đỗ Hân cùng Lý Tiến Hưng.

Nhưng bên cạnh cảm giác vui sướng, vinh quang, Tạ Quốc Hùng cũng cảm thấy rất bất an, lo lắng. Trần Gia Bảo phong lưu như thế, lại thêm anh ta vừa chứng kiến khả năng tán gái của cậu ta vậy thì Cẩm Tú sau này liệu có bị người ta ăn hiếp không?

Hồng Liên vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho Diệp Ngọc Trâm, sau lại còn chủ động rót rượu cho cô.

Xong xuôi, Hồng Hiên lại nghiêm chỉnh ngồi xuống một bên khác cạnh Trần Gia Bảo, tạo nên hình ảnh hai cô gái xinh đẹp vây quanh anh, như thể Trần Gia Bảo là tên phong lưu, trái ôm phải ấp.

Đột nhiên, từ bên cạnh của Trần Gia Bảo tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt của hai bông hoa xinh đẹp, khiến người ta cảm thấy choáng váng.

Bất kể Hồng Liên hay Diệp Ngọc Trâm đều là những người phụ nữ xinh đẹp như hoa, mỗi người một vẻ.

Hồng Liên thì thành thục, quyến rũ trưởng thành, Diệp Ngọc Trâm thì ưu nhã, tài năng, hai loại phong cách gần như đối lập nhưng lại đều đẹp theo cách riêng, bung nở cực hạn theo cách của mỗi người. Nếu một người bình thường chỉ cần có được một người trong hai cô chú ý thôi cũng đã là người may mắn trong may mắn, khả năng đời trước cứu thế giới mất.

Nhưng giờ nhìn Trần Gia Bảo đi, tên này vậy mà trái ôm phải ấp cả hai cô, tên này sao lại có diễm phúc thế chứ. Mà càng như thế lại càng khiến cho Đỗ Hân cùng Lý Tiến Hưng ghen ghét đến đỏ cả mắt.

Chương 853

Chương 853

“Cô Diệp, đã lâu không gặp, không thể không nói cô càng ngày càng xinh đẹp, ngày càng phong thái hơn trước.” Lý Tiến Hưng là người đầu tiên chủ động mở miệng chào hỏi. Chỉ cần thấy nét mặt của Lý Tiến Hưng thôi cũng làm người ta cảm giác được sự nhiệt tình, nhưng dưới cái vẻ cười cười nói nói đầy tiếng nói kia là sự đố kị điên cuồng đầy xấu xí.

“Lý Tiến Hưng? Đỗ Hân? Là các anh đấy à?” Diệp Ngọc Trâm cũng rất ngạc nhiên, nét mặt cô hẳn là giờ mới để ý đến sự tồn tại của họ ở nơi này.

Đỗ Hân cùng Lý Tiến Hưng lập tức như bị ăn một chưởng bạo kích.

Hai người họ dù sao cũng là thanh niên tài tuấn, có tiền, có tài, có sắc ở thành phố Nam Định, lại được nhiều người ngưỡng mộ, tính ra cũng là người tình trong mộng của nhiều cô gái giờ thì sao? Trước thì bị Hồng Liên từ chối thẳng thừng trước mặt bao người, sau lại bị Diệp Ngọc Trâm xem như không khí, quả thực vô cùng nhục nhã, nhục chưa từng có.

Đương nhiên, với từ cách là những “gentleman” đích thực thì chắc chắn hai người đàn ông như họ chắc chắn họ sẽ không trách móc hai người phụ nữ xinh đẹp được, vậy sự oán trách của họ được dựa theo định luật “giận chó đánh mèo” mà chuyển sang Trần Gia Bảo một cách tự nhiên.

Lý Tiến Hưng tháo mắt kính xuống, rồi từ tốn lau kính, vừa cười vừa nói: “Nhớ ngày đó, tôi cùng với Đỗ Hân đều là người theo đuổi cô Diệp đấy. Không ngờ rằng chẳng mấy chốc tháng sau cô đã đi lấy chồng rồi, ai, thật khiến người ta đau lòng mà. Đợi chút, nói đau lòng thì đâu đến lượt tôi, nếu nói đau phải

nhắc đến cậu Trần đây trước chứ, thôi, cậu Trần, chúng ta cùng nhau đau lòng thôi.”

Vừa nghe đã hiểu ngay Lý Tiến Hưng đang châm chọc Trần Gia Bảo, ý anh ta là, tháng sau Diệp Ngọc Trâm đã phải gả cho Cao Tuấn Hùng, thế nên Trần Gia Bảo cũng không kiêu ngạo được bao lâu.

Ngay từ đầu Diệp Ngọc Trâm đã bị chuyện cưới gả với Cao Tuấn Hùng mà buồn bực không thôi, mãi tới khi Trần Gia Bảo tới mới tốt lên một chút mà giờ tên Lý Tiến Hưng này lại cố tình vạch nó ra. Loại hành vi này của anh ta lập tức khiến Diệp Ngọc Trâm căm ghét vô cùng, cô quay sang lườm Lý Tiến Hưng một cái nhìn sắc lẹm.

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Anh nói vậy sai rồi, tháng sau Diệp Ngọc Trầm tuyệt đối không gả cho Cao Tuấn Hùng.”

Giọng điệu của anh vô cùng kiên quyết, chân thực đến mức khiến đám người xung quanh nghe xong cũng giật mình tưởng thật.

Diệp Ngọc Trâm nghe thấy trong lòng lại ấm nồng như bếp sưởi, khóe miệng cô cong cong, tủm tỉm cười, sự tức giận đối với Lý Tiến Hưng cũng bay biến mất tiêu.

Đối với Trần Gia Bảo, Diệp Ngọc Trâm có một loại niềm tin không thể lay chuyển, tựa như khi cô thấy Trần Gia Bảo bên ngoài thành phố Hòa Bình đứng trên tòa nhà cao lớn, anh bình tĩnh đứng đó, hai tay chắp sau lưng cũng đủ khiến Tưởng Đức Lâm cùng hơn 100 đàn em của gã đồng loạt cúi chào.

“A?” Lý Tiến Hưng lại đeo kính lên, híp mắt cười nói: “Anh phải biết, sau lưng nhà họ Cao có nhà họ Tiêu chống lưng, mà nhà họ Tiêu lại là gia tộc lớn mạnh nhất thành phố Nam Định, ngay cả mạnh mẽ nhà họ Tạ cũng không phải đối thủ của nhà họ Tiêu ở cái đất Nam Định. Tôi không rõ cậu Trần có bản lĩnh lớn thế nào thì tôi không rõ, nhưng liệu bản lĩnh ấy có đủ để ngăn cản Diệp Ngọc Trâm gả cho Cao Tuấn Hùng sao?”

“Bởi vì đó là những gì tôi nói.” Trần Gia Bảo nhấp một ngụm rượu rồi thuận miệng trả lời.

Lời Trần Gia Bảo này đã nói ra thì sẽ làm, đã làm thì nhất định sẽ làm được, chuyện chỉ đơn giản có thế mà thôi.

Thần thái kiêu ngạo, tự tin của Trần Gia Bảo lại khiến trong lòng Lý Tiến Hưng một lần nữa bùng lên ngọn lửa phẫn nộ.

“Chỉ sợ, đây không phải là chuyện anh có thể định đoạt.” Lý Tiến Hưng lắc đầu khẽ cười nói.

Anh thấy Trần Gia Bảo chỉ là dựa vào thân phận nhà họ Tạ, nên mới có thể ngồi cùng bàn uống rượu với anh, còn hành động giả bợm trước mặt anh và Lý Tiến Hưng như vậy thì thật là ngạo mạn và nực cười.

Hồng Liên liếc nhìn Lý Tiến Hưng, trong lòng cô ấy nổi lên ý khinh miệt.

Thậm chí Diệp Ngọc Trâm còn lạnh lùng khịt mũi, nói thẳng: “Vậy tôi nói có tính không? Dù sao, tôi tuyệt đối sẽ không gả cho Cao Tuấn Hùng!”

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân sửng sốt, hoá ra hôn ước của Diệp Ngọc Trâm và Cao Tuấn Hùng là bị ép.

Đột nhiên, cửa quán rượu truyền đến tiếng một vụ náo động, một đám người cao to ồn ào mà đi đến.

Chương 854

Chương 854

Người cầm đầu là một gã có bộ ria mép mặc đồ u, vóc dáng không cao, da ngăm đen, đeo kính râm, gã hỏi: "Mấy người chắc chắn cô Diệp Ngọc Trâm chạy tới quán rượu này không?"

Một tên cao to phía sau cười nịnh nói: "Anh Bình, hơn mười phút trước, người của chúng ta chính xác đã thấy cô Diệp Ngọc Trâm tới đây, hơn nữa cũng chưa từng thấy cô ấy đi ra ngoài, tôi dám chắc chắn, cô Diệp Ngọc Trâm ở chỗ này!"

"Tốt!" Đồ Quảng Bình, cũng chính là tên râu mép kia mỉm cười nói: "Cậu cả Cao có mệnh lệnh, chỉ cần tối nay có thể thuận lợi đưa cô Diệp về, thì sẽ để tôi dẫn mọi người đến hộp đêm Lam Nguyệt Lượng quẩy cả đêm, mấy người phải ra sức mới được!"

Hộp đêm Lam Nguyệt Lượng là nơi gió trăng nổi danh ở thành phố Nam Định, vì trong đó người đẹp như mây, là nơi mà mọi đàn ông ở thành phố Nam Định đều khao khát.

Quả nhiên, hai mắt bảy tám gã cao to ở phía sau tỏa ánh sáng, lộ ra nụ cười không cần nói cũng biết.

Đồ Quảng Bình bỏ kính râm xuống, nhìn xung quanh bên trong quầy rượu một vòng, nhất thời hai mắt sáng lên, khi nhìn thấy Diệp Ngọc Trâm tao nhã, trí thức đang ngồi uống rượu bên một người đàn ông ở một chỗ hẻo lánh.

"Đi, các anh em, bắt đầu!"

Đồ Quảng Bình vung tay lên, dẫn theo đám này gã cao to đi tới, anh hơi khom lưng, lễ phép nói: "Cô Diệp, cậu cả Cao nghe nói một mình cô ra khỏi nhà họ Diệp nên rất lo lắng, lập tức phái chúng tôi đi tìm cô, hiện tại, cô trở về cùng chúng tôi đi."

Diệp Ngọc Trâm là vị hôn thê của Cao Tuấn Hùng, còn anh ta chẳng qua là thuộc hạ của Cao Tuấn Hùng, nên cũng không dám đắc tội với Diệp Ngọc Trâm.

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm có cảm giác nặng nề, cô ấy mới lén chạy ra ngoài từ nhà họ Diệp không bao lâu, đã vậy còn quá nhanh, đã bị người của Cao Tuấn Hùng tìm được, tuy nhiên may mà Cao Tuấn Hùng không tới.

Cô ấy hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: "Tôi không đi với anh, tôi và Cao Tuấn Hùng không liên quan gì đến nhau hết, tôi muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, không liên quan gì đến Cao Tuấn Hùng."

Đồ Quảng Bình khẽ nhíu mày, lễ phép cười nói: "Thật không dám dấu diếm, trước khi chúng tôi ra ngoài, cậu cả Cao đã phân phó, nếu cô Diệp phối hợp thì tất cả đều tốt đẹp, nhưng cô Diệp kiên quyết không đi theo chúng tôi trở về, thì chúng tôi đây có thể áp dụng cách cưỡng chế, cô Diệp, tốt hơn là cô đừng làm chúng tôi khó xử."

Diệp Ngọc Trâm tái mặt, cô ấy vô thức nắm chặt cánh tay của Trần Gia Bảo, lúc này cô ấy mới thoáng có chút cảm giác an toàn.

Trần Gia Bảo thở dài, đang chuẩn bị nói, thì đột nhiên Đỗ Hân đã giành trước, anh cười lạnh, nói: "Đồ Quảng Bình, anh muốn mang cô Diệp đi thì có vẻ quá không để chúng tôi vào trong mắt, dù chủ nhân Cao Tuấn Hùng của anh tới, anh cũng không dám lớn lối ở trước mặt chúng ta như vậy, huống chi, anh chẳng qua chỉ là một con chó của Cao Tuấn Hùng mà thôi."

Lúc này Đồ Quảng Bình mới nhìn thấy những người đang ngồi xung quanh mình, sắc mặt anh đột nhiên thay đổi, vội thất thanh nói: "Đỗ Hân, Lý Tiến Hưng, còn cả Tạ Quốc Hùng nhà họ Tạ, lại là mấy người!"

Bất kể Đỗ Hân hay là Lý Tiến Hưng, họ đều là thế hệ thứ hai giàu có nổi tiếng ở thành phố Nam Định, quyền lực gia tộc của họ đã ăn sâu vào thành phố Nam Định, nên càng cao hơn Cao Tuấn Hùng ba phần, là sự tồn tại mà nhà họ Cao không thể trêu chọc vào, huống chi, trừ anh ra thì còn có một Tạ Quốc Hùng…

Đồ Quảng Bình hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “Thì ra ba cậu chủ ở chỗ này, Đồ Quảng Bình tôi thất kính rồi, tuy nhiên, cô Diệp là vị hôn thê của cậu cả Cao chúng tôi, hình như ba cậu lớn không nên nhúng tay vào việc nhà nhà họ Cao chúng tôi?”

Ba người Đỗ Hân, Lý Tiến Hưng cùng với Tạ Quốc Hùng, vẫn uống rượu, không hề để tâm đến anh ta.

Phớt lờ, họ hoàn toàn phớt lờ.

Chương 855

Chương 855

Sắc mặt Đồ Quảng Bình biến sắc, anh cố nhịn sự tức giận, bởi vì ba người này trước mặt đều là những người anh không chọc nổi!

Đột nhiên, Lý Tiến Hưng nhấp một ngụm rượu, rồi dựa lưng vào sô pha, hai chân vắt tréo, thản nhiên nói: "Anh về nói cho Cao Tuấn Hùng biết, cô Diệp Ngọc Trâm sẽ không gả cho anh ta, cô Diệp nguyện ý đi nơi nào, nguyện ý uống rượu cùng người nào là tự do của cô ấy, Cao Tuấn Hùng không có quyền can thiệp, nếu anh ta khó chịu, vậy thì để cho anh ta tự tới tìm tôi, tôi chờ anh ta ở chỗ này."

Hiện tại Diệp Ngọc Trâm đang ở cùng bàn rượu với bọn họ, nếu cứ như vậy để người của Cao Tuấn Hùng mang Diệp Ngọc Trâm đi, thì chuyện này mà truyền ra ngoài, không phải sẽ bị hiểu thành anh sợ Cao Tuấn Hùng sao? Điều này tuyệt đối không thể chịu nổi!

Huống chi, Diệp Ngọc Trâm vẫn là vị hôn thê trên danh nghĩa của Cao Tuấn Hùng, hiện tại mà mượn Diệp Ngọc Trâm làm mất mặt Cao Tuấn Hùng, thì chẳng phải rất thoải mái sao?

"Xem ra, ba cậu lớn quyết tâm cản trở nhà họ Cao chúng tôi, đã như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là mời cậu cả Cao đến mang người về, chúng ta đi!" Cơ khóe mắt của Đồ Quảng Bình giật giật, hiển nhiên trong lòng anh ta cực kỳ tức giận, anh ta vung tay lên, rồi mang theo đám cao to rời đi trong sự tức giận.

Diệp Ngọc Trâm thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô ấy mới phát hiện ra mình vẫn đang nắm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, cô ấy vội vã buông tay, sắc mặt hơi đỏ bừng, tiếp đó, cô ấy cảm kích nói với Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân: "Cám ơn hai người."

Đỗ Hân đắc ý nói: "Không cần khách khí, chỉ là Cao Tuấn Hùng mà thôi, còn không đáng đặt ở trong mắt cậu cả Đỗ tôi, chỉ cần có tôi ở chỗ này, cô Diệp cứ việc yên tâm."

Lý Tiến Hưng cũng cười nói: "Thật không dám dấu diếm, vấn đề chúng tôi thảo luận tối nay vốn là chuyện ba nhà liên hợp lại, cùng chống chọi với nhà họ Tiêu và nhà họ Cao, mặc kệ có cô Diệp ở đây hay không, chúng tôi cũng sẽ đối lập với Cao Tuấn Hùng, mặt khác, nếu cô Diệp không muốn gả cho Cao Tuấn Hùng thì không thể tốt hơn, đỡ cho tương lai nhà họ Diệp bị liên lụy."

Anh nói những lời này rất tự tin, dường như nhà họ Cao đã định trước là bị đánh bại.

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm kinh ngạc, phía sau ba người Lý Tiến Hưng, Đỗ Hân, Tạ Quốc Hùng này, đều đại diện cho thế lực tư bản khổng lồ, nếu ba nhà này mà liên hợp lại để đối phó với nhà họ Tiêu và nhà họ Cao thì hẳn là phần thắng rất lớn, huống chi, bên cạnh còn có ngồi một Trần Gia Bảo lợi hại!

Nghĩ tới đây, Diệp Ngọc Trâm nhìn về phía Trần Gia Bảo, cô ấy nhớ tới cảnh Trần Gia Bảo chấp nhận mọi người thần phục ở thành phố Hòa Bình, thì trong mắt lóe lên vẻ sùng bái, hỏi: "Gia Bảo, anh cũng phải ra tay đối phó với nhà họ Cao và nhà họ Tiêu sao?"

Trần Gia Bảo gật đầu nói: "Đây chính là một trong những mục tiêu tôi tới thành phố Nam Định, đương nhiên, nếu ba người bọn họ có thể thuận lợi giải quyết, thì tôi đây sẽ không ra tay."

Diệp Ngọc Trâm nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, ánh mắt cô ấy hiện lên vẻ sáng ngời, xem ra chỉ cần Trần Gia Bảo ra tay, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết được.

Lý Tiến Hưng khẽ nhíu mày, trong lòng anh khó chịu, dường như một mình Trần Gia Bảo còn lợi hại hơn ba người bọn họ cộng lại.

Đỗ Hân càng khinh thường hừ một tiếng, sớm muộn cũng phải để Trần Gia Bảo biết, cái gì mới thật sự là trâu bò!

Tạ Quốc Hùng lại không cảm thấy có cái gì không thoải mái, anh ta nghe qua rất nhiều truyền kỳ về Trần Gia Bảo, nên biết

Trần Gia Bảo nói thật, hơn nữa Trần Gia Bảo là em rể của anh ta, nên Trần Gia Bảo càng lợi hại, anh ta càng được tôn vinh.

Cũng không lâu lắm, đang lúc Đỗ Hân nhiệt tình mời rượu Diệp Ngọc Trâm và Hồng Liên, đột nhiên, phía cửa truyền đến tiếng náo loạn lần thứ hai, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chỉ nghe một âm thanh "Bình bịch!" vang lên, cửa quán bar chợt bị đẩy ra, một nhóm người cao to mặc áo đen xông vào, có tầm mấy chục người, ai cũng như hung thần ác sát, khiến mọi người trong quán rượu sợ hãi.

Chương 856

Chương 856

Ngay sau đó, những gã cao to áo đen này tự động thối lui sang hai bên, nhường ra một lối đi, rồi đồng loạt khom lưng cúi chào, dường như họ đang nghênh đón một nhân vật lớn nào đó.

Tất cả mọi người đều chú ý nhìn.

Sau một khắc, có ba người đi tới thanh niên từ trong đám người cùng với một lão già tóc trắng.

Cao Tuấn Hùng nhà họ Cao cũng ở trong đó, tuy nhiên, anh ta chỉ đi ở phía bên phải với một nụ cười nịnh hót.

Người thanh niên dẫn đầu đi giữa, anh ta mặc quần áo hàng hiệu, mặt mày trắng trẻo đẹp trai, trên ngón tay cái của tay trái đeo một chiếc nhẫn ngọc thạch anh, anh hơi ngẩng đầu với vẻ tự cao tự đại, đi về phía Trần Gia Bảo với vẻ long hành hổ bộ.

Mà lão già phía sau anh kia, mặc một bộ quần áo võ cổ truyền màu trắng thở phì phò, hai mắt như mở như nhắm, trong đó mắt có ánh sáng hiện lên, vừa nhìn là biết đây là một vị cao thủ nội gia chân chính.

Trần Gia Bảo nhàn nhạt liếc lão già tóc trắng, anh khẽ nhíu mày, xem thần thái hơi thở của ông, thì chí ít cũng là một vị cường giả tông sư!

Sắc mặt Diệp Ngọc Trâm biến đổi trong thoáng chốc, không ngờ Cao Tuấn Hùng lại tới nhanh như vậy, hơn nữa còn tới với thanh thế lớn như thế.

Ba người Tạ Quốc Hùng, Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân liếc nhau, họ âm thầm nhíu mày.

Bọn họ đã nhận ra người bên phải là Cao Tuấn Hùng, người còn lại bên trái là con trai Tiêu Hải Thư của nhà họ Tiêu nhà –

Tiêu Hậu Dũng.

Nhưng với địa vị cao của Tiêu Hậu Dũng ở thành phố Nam Định, lại chỉ có thể đi bên trái, vậy thân phận của người thanh niên xa lạ ở giữa kia chẳng phải còn cao hơn Tiêu Hậu Dũng sao?

“Là mấy người, mấy người muốn bắt giữ cô Diệp Ngọc Trâm?”

Đợi đám người Cao Tuấn Hùng đi tới, người thanh niên ở giữa kia khinh miệt mà quét mắt nhìn đám người Trần Gia Bảo, khi thấy Hồng Liên và Diệp Ngọc Trâm thì trong mắt lóe lên vẻ kinh diễm.

Đỗ Hân hung hăng nhất thời đứng lên chế nhạo: “Cô Diệp là bạn bè của chúng tôi, nguyện ý ở lại uống rượu cùng chúng tôi, tại sao lại gọi “bắt giữ”? Anh tính toán thơm bơ vậy sao, dám chụp mũ chúng tôi, có tin tôi tố cáo anh tội phỉ báng hay không, rồi nhốt anh vào đồn cảnh sát đợi vài ngày để ngẫm lại?”

Người thanh niên kia quan sát toàn thể Đỗ Hân, Cao Tuấn Hùng lại đúng lúc ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói về thân phận của Đỗ Hân.

Bởi vì Trần Gia Bảo đưa lưng về phía bọn họ, cho nên Cao Tuấn Hùng cũng không nhìn thấy Trần Gia Bảo.

Tiếp đó, người thanh niên ở giữa kia bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Thì ra anh chính là Đỗ Hân, nghe nói mấy người nhà họ Đỗ nắm giữ đại đa số quán rượu và khách sạn ở thành phố Nam Định, gia tộc tài chính tiếp cận mười tỉ?”

“Không sai, nếu sợ, tôi lập tức sẽ cho bản thiếu gia nhận lỗi.” Đỗ Hân dương dương đắc ý nói.

“Chỉ là một con kiến hôi ở thành phố Nam Định, mà cũng dám kêu gào ở trước mặt tôi, vả miệng hai mươi cái coi như khiển trách.” Người trẻ tuổi kia khinh miệt nói.

Anh vừa dứt lời, đột nhiên, đám người Đỗ Hân chỉ cảm thấy bóng trắng lóe lên trước mắt, lão già tóc trắng kia đã xuất hiện ở trước mặt anh, di chuyển như gió, rồi tát “chát chát chát” Đỗ Hân hai mươi bạt tai, sau khi đánh xong, thì về lại chỗ.

Đỗ Hân còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị đánh đến mức mắt nổ đom đóm, gương mặt sưng đỏ, ngã trên ghế sa lon.

Đám người Tạ Quốc Hùng, Lý Tiến Hưng đều hoảng sợ!

Chương 857

Chương 857

“Mấy người là ai, thật không ngờ lại kiêu ngạo vậy, ngay cả Đỗ Hân của nhà họ Đỗ cũng dám đánh, lẽ nào anh không sợ nhà họ Đỗ trả thù sao?”

Lý Tiến Hưng đứng lên nói với vẻ mặt âm trầm.

Người thanh niên kia dường như nghe được một trò đùa vô lý nhất trên đời, anh không nhịn được cười ha ha, thần thái điên cuồng đến tột cùng, khinh miệt đến tột cùng, khi ngưng cười, anh nói: “Tiêu Hậu Dũng, anh tới nói cho bọn họ biết, rốt cuộc cậu đây là người nào?”

“Vâng, cậu cả Tô.” Tiêu Hậu Dũng cung kính lên tiếng, rồi tiến lên một bước, cao giọng nói: “Vị này chính là cậu cả Tô Thái Vũ – thiếu chủ nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An, mà lão già tôn kính còn lại là trưởng lão hộ pháp nhà họ Tô – Giải Tiêu Nhiên, thực lực đã đạt tới cảnh giới tông sư thần nhi minh chi.”

Tông sư!

Mọi người ở đây đều đồng loạt kinh hô, vì hai chữ “Tông sư” đã làm cho mọi người chấn động.

Ba người Lý Tiến Hưng, Đỗ Hân và Tạ Quốc Hùng thì đồng loạt biến sắc, họ không hiểu nhiều về nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An, nhưng là với hai chữ “Tông sư”, họ nghe như sấm bên tai!

Tông sư, ngồi trên cao, giống như một vị thần, chỉ cần động tâm bắt đầu niệm là có thể ngự khí giết người, là sự tồn tại mà chúng sinh chỉ có thể ngưỡng vọng!

Không ngờ, bọn họ lại gặp được một vị cường giả tông sư sống sờ sờ ở nơi đây!

Cái này để cho bọn họ làm sao không kinh hãi, làm sao không chấn động?

Tiêu Hậu Dũng có vẻ cảm thấy trình độ khiếp sợ của đám người Lý Tiến Hưng còn chưa đủ, nên tiếp tục mở miệng, lại tung ra một quả bom nặng ký: "Ngay cả ở tỉnh Nghệ An lớn như vậy, nhà họ Tô tuyệt đối được gọi là gia tộc siêu lớn xếp hạng thứ ba, người giống như trưởng lão hộ pháp tông sư Giải Tiêu Nhiên, chí ít trong nhà họ Tô còn có bảy vị."

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đồng loạt khiếp sợ lần thứ hai!

Sở dĩ tông sư có địa vị tôn quý, đó là bởi vì chẳng những thực lực của tông sư rất mạnh, hơn nữa còn vô cùng rất ít người, người thường cả đời muốn gặp một vị tông sư cũng rất khó nhìn thấy, không ngờ, nhà họ Tô lại có ít nhất tám vị cường giả tông sư.

Đến tột cùng thực lực nhà họ Tô khủng bố đến trình độ nào rồi?

Ngay cả Trần Gia Bảo cũng không khỏi âm thầm nhíu mày.

Đoạn thời gian trước, anh đang ở tỉnh thành nhà họ Lữ gia đã gặp người của tỉnh Nghệ An, đồng thời đã tự tay giết chết Tả Bách Hiên và Tả Thanh Ân nhà họ Tả, biết tỉnh Nghệ An là dân phong bưu hãn với phong trào thượng võ, là tỉnh lớn về võ đạo chân chính ở Việt Nam.

Thế nhưng anh chẳng thể nghĩ tới, cường giả tông sư ít lại càng ít ở tỉnh Hòa Bình, vậy mà vẻn vẹn nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An có tám vị, thực sự là người so với người làm người ta tức chết.

"Thảo nào tỉnh Nghệ An được xưng tỉnh lớn về võ đạo ở Việt Nam, quả nhiên không tầm thường, rất có ý tứ."

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên mỉm cười, trong ánh mắt anh có ánh hào quang không thể giải thích.

Đột nhiên, Tô Thái Vũ búng tay giòn giã.

Tiêu Hậu Dũng hiểu ý, vội vã mang một ghế đến, rồi đặt ở phía sau Tô Thái Vũ.

Lúc này, Tô Thái Vũ mới bình yên mà ngồi xuống.

Ba người Tạ Quốc Hùng, Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân lại kinh hãi lần thứ hai, nhà họ Tiêu gia tộc mạnh mẽ nhất ở thành phố Nam Định, Tiêu Hậu Dũng là người thừa kế tương lai của nhà họ Tiêu, có thân phận tôn quý đến cỡ nào ở thành phố Nam Định chứ?

Nhưng giờ phút này, Tiêu Hậu Dũng ở trước mặt Tô Thái Vũ lại giống như là một con chó khéo léo nịnh nọt.

Đám người Lý Tiến Hưng và Tạ Quốc Hùng rất rõ ràng, nếu Tiêu Hậu Dũng không phải chó, hơn nữa còn luôn luôn hoành hành ngang ngược, không coi ai ra gì, thì một giải thích duy nhất chính là thân phận của Tiêu Hậu Dũng ở trước mặt Tô Thái Vũ chỉ có thể làm một con chó.

Nghĩ tới đây, lòng Tạ Quốc Hùng, Lý Tiến Hưng trầm xuống.

Chương 858

Chương 858

Đỗ Hân nhanh mồm nhanh miệng, anh kinh hãi mà thốt ra: "Không ngờ với thực lực hùng hậu, địa vị tôn quý của nhà họ Tiêu, lại cam nguyện đầu quân vào thế lực khác, anh không sợ bị những người khác chê cười sao?"

Tô Thái Vũ khinh miệt mà cười, nói: "Nhà họ Tiêu có thực lực hùng hậu? Địa vị tôn quý? Quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng, chỉ thấy miệng giếng, không biết trời xanh. Ở trong mắt mấy người, nhà họ Tiêu có thể xưng là thực lực hùng hậu, thế nhưng ở trước mặt nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An tôi, nó nhỏ bé giống như một con kiến hôi, nên thần phục với tôi là cơ hội sống duy nhất của nhà họ Tiêu."

Những lời này vô cùng khí phách, hơn nữa điều quan trọng nhất là Tiêu Hậu Dũng không phủ nhận.

Ánh mắt Lý Tiến Hưng phức tạp, anh thầm thở dài, vì anh biết, bầu trời thành phố Nam Định thật sự sắp thay đổi rồi, hơn nữa bầu trời thành phố Nam Định này chẳng mấy chốc sẽ thành họ "Tô" hết.

Buồn cười là, trước đó bọn họ vẫn đang bàn bạc cách đối phó với nhà họ Tiêu, đồng thời còn tưởng mình nắm chắc phần thắng, nào nghĩ tới trong mắt họ, nhà họ Tiêu – tuyệt đối là kẻ thù lớn, hóa ra lại chỉ là một con chó nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An mà thôi, vậy chẳng phải nhà họ Lý của anh là chẳng bằng con chó sao?

Tô Thái Vũ xoay nhẫn ngọc thạch anh trên ngón cái, nói: "Tôi là một người rất dễ nói chuyện, hiện tại tôi cho mấy người hai lựa chọn, thứ nhất, thần phục nhà họ Tô, trung thành với nhà họ Tô của tôi, thứ hai, đó chính là chết!"

Đe dọa giết chết ở trước mặt nhiều người như vậy, còn công khai nói ra, bởi vậy nên mới có thể thấy được, Tô Thái Vũ tự tin cùng kiêu ngạo đến mức nào!

Khóe miệng Lý Tiến Hưng miễn cưỡng ra vẻ mỉm cười, nói: "Cậu cả Tô, nhà họ Lý chúng tôi là một gia tộc nhỏ, hơn nữa cũng không có dã tâm gì, nên tôi đoán là cũng không có tư cách để leo lên chiến xa của cậu cả Tô, nghĩ tới nghĩ lui, nhà họ Lý chúng tôi vẫn nên duy trì sự trung lập, tuy nhiên ngài yên tâm, tôi cam đoan cả đời nhà họ Lý chúng tôi sẽ không là địch với nhà họ Tô."

Đỗ Hân liên tục gật đầu, biểu thị rằng anh cũng có ý như vậy.

Tô Thái Vũ trực tiếp từ chối, mạnh mẽ nói: "Trong mắt tôi, không phải là bạn bè, thì đó chính là kẻ địch, mà làm kẻ địch với nhà họ Tô tôi thì kết cục chỉ có một!"

Sắc mặt Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân biến sắc, hai người liếc nhau, hiện tại đâm lao thì phải theo lao, nên chỉ sơ ý một chút, nói không chừng sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho gia tộc.

Lý Tiến Hưng thầm thở dài một hơi, anh đột nhiên nói: "Lý Tiến Hưng nguyện ý thần phục cậu cả Tô Thái Vũ."

Dứt lời, anh đi tới phía sau Tô Thái Vũ, và đứng song song với Cao Tuấn Hùng.

"Tôi cũng nguyện ý thần phục ở dưới trướng của cậu cả Tô Thái Vũ." Đỗ Hân vội vã đi tới bên người Lý Tiến Hưng, anh rất sợ nói chậm thì sẽ làm phật lòng Tô Thái Vũ.

Trước đó không lâu, hai người bọn họ vẫn thương lượng cùng với Tạ Quốc Hùng về kế hoạch đối phó với nhà họ Tiêu, nhưng trong nháy mắt, họ trở thành cùng một chiến tuyến với nhà họ Tiêu, hành vi như vậy không thua gì tự đánh mặt của mình.

Trên mặt hai người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân nóng hừng hực, tràn đầy vẻ xấu hổ.

"Tốt." Tô Thái Vũ vỗ tay phát ra tiếng, anh hết sức thoả mãn, tiếp đó, anh vừa nhìn về phía Tạ Quốc Hùng vừa nói: "Nếu tôi không đoán sai, anh là Tạ Quốc Hùng nhà họ Tạ. Tôi biết, nhà họ Tạ là gia tộc quyền lực nhất ở thành phố Hòa Bình, nếu anh ở nơi này, thì không còn gì tốt hơn, tôi rõ ràng đã nói cho anh

biết, không bao lâu sau, tôi sẽ dẫn anh đến thành phố Hòa Bình, nếu anh thức thời, thì hiện tại đại biểu cho nhà họ Tạ mà thần phục với tôi, miễn cho đến lúc mấy người nhà họ Tạ như châu chấu đá xe, vô tình bị tôi đè bẹ."

Ánh mắt Tạ Quốc Hùng phức tạp, anh ta đứng lên, trong ánh mắt có vẻ hiểu ra gì đó, nói: "Trước kia tôi còn hiếu kỳ, vì sao nhà họ Tiêu lại chủ động làm địch với nhà họ Tạ chúng tôi, nhìn như vậy thì xem ra, phía sau họ đã có được sự ủng hộ và bày mưu đặt kế của nhà họ Tô, không ngờ, tỉnh Nghệ An thực sự đã mở rộng các xúc tu của mình đến tỉnh Hòa Bình."

"Anh nói không sai, xem ra anh là một người thông minh, tôi thích nói chuyện với người thông minh." Tô Thái Vũ vỗ tay, rồi cười nói: "Sở dĩ nhà họ Tiêu nhằm vào anh, chính xác là có tôi bày mưu đặt kế, hiện tại, anh lựa chọn thần phục, hay là chết?"

Tạ Quốc Hùng hít sâu một hơi, anh ta trầm mặc không nói gì, biểu hiện biến hóa không ngớt.

Tô Thái Vũ cũng không vội mở miệng, anh có vẻ chắc ăn Tạ Quốc Hùng cũng vậy.

Cao Tuấn Hùng nóng lòng muốn bày tỏ ở trước mặt Tô Thái Vũ, anh lập tức châm chọc mà cười nói: "Tạ Quốc Hùng anh cũng được coi là một nhân vật ở thành phố Hòa Bình, thế nhưng ở trước mặt cậu cả Tô, chỉ nhà họ Tạ anh thì tính là cái gì? Thức thời đi, hiện tại đầu hàng dưới trướng cậu cả Tô, nếu không…"

Đột nhiên, Cao Tuấn Hùng còn chưa nói hết, một giọng nói lười biếng và hơi giễu cợt vang lên: "Cao Tuấn Hùng, khi đó anh coi trọng tôi như thần, lễ độ cung kính ở trước mặt tôi, giống như một chó vẫy đuôi mừng chủ về, nhưng hiện tại anh cũng dám gầm gừ sủa ở trước mặt tôi sao, thực sự là một con chó gan lớn."

Chương 859

Chương 859

Người nói câu nói này tất nhiên là Trần Gia Bảo!

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân nhất thời trợn to hai mắt, Cao Tuấn Hùng đã đầu hàng Tô Thái Vũ, dù chỉ là một con chó Tô Thái Vũ, thế nhưng đánh chó còn phải xem mặt chủ, nhưng Trần Gia Bảo lại không chút lưu tình mà đi châm chọc Cao Tuấn Hùng, lá gan anh thực sự là quá lớn.

Cao Tuấn Hùng biến sắc, lập tức nhìn về phía Trần Gia Bảo, anh cảm thấy bóng lưng của Trần Gia Bảo hết sức quen thuộc, đột nhiên trong đầu anh lóe lên ánh sáng, bỗng nhớ tới một kẻ đáng sợ, run giọng thét to: "Anh là ai?"

Trần Gia Bảo đột nhiên đứng lên, xoay người, cầm ly rượu trong tay, khóe miệng mang theo ý cười nói: "Còn không phải là tôi sao?"

"Trần… Trần Gia Bảo?" Sắc mặt Cao Tuấn Hùng tái mét, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ, anh nhịn không được lui về phía sau một bước, tiếp đó, anh thấy Tô Thái Vũ ngồi ở bên cạnh, thì lúc này anh mới có sức mạnh, đứng vững cước bộ lại, rồi hừ lạnh nói: "Thì ra anh cũng ở đây."

Nghe được ba chữ "Trần Gia Bảo" này, cường giả tông sư Giải Tiêu Nhiên vẫn nhắm mắt ngưng thần ở bên cạnh nhất thời mở mắt ra nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Đầu tiên là Tô Thái Vũ sửng sốt, nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, rồi không nhịn được kinh ngạc nói: "Anh chính là Trần Gia Bảo? Cậu Trần trong truyền thuyết?"

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân cũng ngạc nhiên, không rõ tại sao Tô Thái Vũ và Giải Tiêu Nhiên lại có phản ứng lớn như vậy, dường như cái tên Trần Gia Bảo, có chứa ma lực nào đó.

“Nhiên Dã, anh biết tôi?” Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi.

“Đương nhiên. Trong nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An chúng tôi khi đặt chân đến tỉnh Hòa Bình, thì tất nhiên không lý do gì lại không biết tiếng tăm lừng lẫy của cậu Trần.” Tô Thái Vũ cũng đứng lên, có vẻ như khi đối mặt với Trần Gia Bảo, anh phải đứng lên mới nói được, anh tiếp tục nói: “Xuất đạo chỉ vẻn vẹn mấy tháng, mà anh đã trở thành bá chủ của toàn tỉnh Hòa Bình. Sau khi nghe một trải nghiệm truyền kỳ như vậy, tôi không khỏi cảm thấy vỡ òa, đã sớm muốn gặp cậu Trần, không ngờ lại được gặp gỡ ở chỗ này.”

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân kinh ngạc hô một tiếng, Trần… Trần Gia Bảo lại là bá chủ của toàn tỉnh Hòa Bình? Cái thân phận này còn trâu bò hơn cả nhà họ Lý, nhà họ Đỗ bọn anh rất nhiều, không phải, không phải, không phải, nghiêm chỉnh mà nói, vốn không thể so sánh, vậy sự trào phúng trước đây của bọn họ nhằm vào Trần Gia Bảo, chẳng phải là đang tìm chết sao?

Nghĩ tới đây, hai người đều sợ hãi, và hối hận đến phát điên rồi.

Trần Gia Bảo chống một tay về phía sau, nói: “Nếu đã biết đến sự tồn tại của tôi, mà lại dám đặt chân đến tỉnh Hòa Bình?”

Tô Thái Vũ cười, đột nhiên nụ cười ngưng lại, vẻ mặt anh nghiêm nghị nói: “Tôi muốn chia với ngài tỉnh Hòa Bình một nửa giang sơn!”

Vừa mở miệng, đã là lời kinh thế hãi tục!

Tô Thái Vũ công phu sư tử ngoạm, mở miệng đã trực tiếp dâng nửa giang sơn của tỉnh Hòa Bình cho Trần Gia Bảo, chỉ sợ ở trong toàn bộ tỉnh Hòa Bình này, cũng không có ai phách lối hơn Tô Thái Vũ.

Rất rõ ràng, mặc dù Tô Thái Vũ biết Trần Gia Bảo là bá chủ của toàn tỉnh Hòa Bình, nhưng vẫn không coi Trần Gia Bảo vào đâu!

Bởi vì, anh là người thừa kế của nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An, mà nhà họ Tô là gia tộc xếp hạng thứ ba ở tỉnh Nghệ An, có thế lực rất mạnh, thế lực thâm hậu, tự nhận là vượt xa Trần Gia Bảo!

Cho nên, Tô Thái Vũ mới không kiêng nể gì cả như thế.

Không khí xung quanh nhất thời trở nên khẩn trương, trái tim của mỗi người đều có cảm giác ngưng trọng.

Ai cũng không ngờ, ở bên trong quán bar "Lit up" nho nhỏ này, trong lúc nhất thời lại có phong vân hội tụ, long hổ tương phùng, trình diễn cuộc tranh giành quyền lực đỉnh cao nhất ở tỉnh Hòa Bình.

Bên trong quán rượu có không ít người đã biết đây là cuộc chiến giữa các vị thần, sợ mình sẽ dính vào phiền hà, nên đã lặng lẽ trốn đi.

Rất nhanh, bên trong quán bar chỉ còn hai phe Trần Gia Bảo cùng Tô Thái Vũ.

Sự khác biệt duy nhất là Tô Thái Vũ người đông thế mạnh, khí thế dọa người, còn bên Trần Gia Bảo ít người đến mức thấy thương, chỉ có ba người Tạ Quốc Hùng, Diệp Ngọc Trâm cùng với Hồng Liên.

Chương 860

Chương 860

Đối mặt với yêu cầu hung hăng của Tô Thái Vũ, Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: "Anh môi trên môi dưới vừa đụng, đã trực tiếp muốn chia với tôi nửa giang sơn? Chỉ sợ anh chưa có bản lĩnh này."

Tô Thái Vũ tự tin mà cười nói: "Tôi không thích người khác hoài nghi thực lực của tôi, những lời này của anh khiến tôi rất không vui vẻ, vốn tôi chỉ là muốn nửa giang sơn của anh, nhưng bây giờ coi như tôi trừng phạt anh, chẳng những tôi muốn nửa giang sơn của anh, tôi còn muốn người phụ nữ bên cạnh anh!"

Hồng Liên trưởng thành và quyến rũ động lòng người, nên khi Tô Thái Vũ nhìn thấy Hồng Liên lần đầu tiên, anh đã động lòng, huống chi, Hồng Liên còn là người phụ nữ bên người Trần Gia Bảo.

Thử nghĩ mà xem, có thể bừa bãi đùa bỡn người phụ nữ của bá chủ của toàn tỉnh Hòa Bình ở trên giường, vậy sẽ hưng phấn cùng kích thích đến mức nào?

Tô Thái Vũ nhìn về phía Hồng Liên, trong mắt anh lóe lên sự nóng bỏng không che giấu chút nào!

Tuy bề ngoài Hồng Liên phóng đãng mị hoặc, nhưng suy nghĩ của cô ta lại bảo thủ, nếu cô ta đã bằng lòng làm người phụ nữ của Trần Gia Bảo, thì làm sao có thể sẽ để ý đến Tô Thái Vũ?

Trong lòng cô ta chán ghét, trực tiếp nghiêng đầu qua chỗ khác, hừ lạnh một tiếng, không cho Tô Thái Vũ mặt mũi chút nào, đồng thời trong lòng cô ta cũng rất hứng thú, muốn xem Trần Gia Bảo sẽ xử lý Tô Thái Vũ khó nhằn như thế nào, nếu ngay cả những thứ này Trần Gia Bảo cũng không xử lý được,

thì nghĩ cũng không đủ tư cách để chinh phục em họ nhất định thành Phật của cô ta.

Trong lòng Tô Thái Vũ lại càng thêm rạo rực, người phụ nữ càng thanh cao, thì chinh phục sẽ càng vui vẻ.

“Anh cũng đã biết, nói lời này ở trước mặt ta, thì không khác nào đùa với lửa chứ?”

Sắc mặt Trần Gia Bảo trầm xuống, ly rượu anh cầm tay càng siết chặt hơn.

Lúc này, Tô Thái Vũ mới nhìn về phía Trần Gia Bảo, xoay chiếc nhẫn ngọc trong tay, rồi kiêu ngạo mà cười nói: “Đúng dịp, bản thiếu gia thích giết người phóng hỏa.”

Cao Tuấn Hùng thừa cơ cười nhạo nói: “Anh Trần, tôi nhớ anh là một anh hùng nổi tiếng ở tỉnh Hòa Bình, thế nhưng ở trước mặt nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An với thực lực hùng mạnh, sợ là anh cũng không chiếm được cái gì tốt, cái gọi là chim khôn lựa cành mà đậu, sao anh không thuận thế thuần phục nhà họ Tô đi, miễn cho anh một đời rạng danh, lại bỏ mạng nơi này?”

Cao Tuấn Hùng vốn dĩ lo lắng Tô Thái Vũ không đè ép được Trần Gia Bảo, hiện tại xem ra, dù cậu Trần tiếng tăm lừng lẫy ở tỉnh Hòa Bình thì vẫn bị Tô Thái Vũ không để vào mắt, đã như vậy thì anh đã hàng phục Tô Thái Vũ rồi, vậy hà tất còn e ngại Trần Gia Bảo làm gì?

Hai người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân liếc nhau, họ càng thêm xác nhận việc thuần phục Tô Thái Vũ là chính xác.

Tô Thái Vũ nói đặc biệt dễ nghe, anh đang chờ Trần Gia Bảo bằng lòng.

Chỉ thấy vẻ mặt Trần Gia Bảo thâm thúy, anh uống cạn ly rượu, rồi nhìn một vòng đám người Tô Thái Vũ, Cao Tuấn Hùng cùng với Tiêu Hậu Dũng, nói: “Mấy người nói xong chưa?”

“Hả?” Tô Thái Vũ sửng sốt, không rõ những lời này của Trần Gia Bảo là có ý gì.

“Nếu không có di ngôn, vậy tôi đây sẽ đưa mấy người lên đường.” Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, tay trái hơi vung

lên, chén rượu bay ra ngoài trong nháy mắt, rồi trực tiếp trên ót Tô Thái Vũ.

Nhất thời, Tô Thái Vũ đầu rơi máu chảy, không đợi Tô Thái Vũ hét lên, dưới chân Trần Gia Bảo khẽ nhúc nhích, người anh đã như mũi tên rời cung bắn về phía trước, còn chưa tới trước người Tô Thái Vũ, lòng bàn tay anh đã nâng lên, chỉ chực chờ đợi nhẹ nhàng hạ xuống, là có thể đập chết Tô Thái Vũ.

Tuy Tô Thái Vũ cũng là người trong võ đạo, nhưng dù sao tuổi anh còn nhỏ, tu vi nhiều lắm cũng chỉ là "Thông U Điên Phong", thì làm sao có thể đỡ được một chưởng này của đại tông sư Trần Gia Bảo?

Anh sững sờ đứng đó không kịp phản ứng, ngay lập tức bị bao trùm bởi bóng đen của cái chết, có đánh chết anh cũng không ngờ Trần Gia Bảo đường đường là tông sư, lại nói ra tay là ra tay, cái này… mẹ nó quá khi dễ người ta rồi?

Nhìn thấy Tô Thái Vũ sắp chết thảm tại chỗ, biểu cảm của Giải Tiêu Nhiên ở phía sau thay đổi rõ rệt, chưa kịp suy nghĩ, ông đã sải bước tiến lên, một tay tóm lấy Tiêu Hậu Dũng bên cạnh rồi ném về hướng Trần Gia Bảo.

Tiêu Hậu Dũng còn chưa kịp phản ứng, người đã bay ở trên không trung, trực tiếp đụng vào bàn tay của Trần Gia Bảo, anh nhất thời kêu thảm một tiếng, rồi bị bay ra phía sau xa mười mấy mét, rơi "bịch" một tiếng trên mặt đất, trong miệng ọc máu đỏ, xem ra là không sống được.

Chương 861

Chương 861

Đáng thương cho Tiêu Hậu Dũng, đường đường là người thừa kế của gia tộc đứng đầu thành phố Nam Định, vốn còn nghĩ thuần phục Tô Thái Vũ sẽ lại lên một tầng cao nữa, nào nghĩ tới mới chỉ có mấy ngày, lại thành kẻ chết thay cho Tô Thái Vũ.

Mà Giải Tiêu Nhiên cũng thừa dịp trong nháy mắt Tiêu Hậu Dũng ngăn trở Trần Gia Bảo, tay nắm cổ áo sau lưng của Tô Thái Vũ, kéo anh ra xa ba mét, lúc này khó khăn lắm mới cứu được Tô Thái Vũ từ bàn tay Trần Gia Bảo trở về.

Dù như thế, trong lòng Giải Tiêu Nhiên vẫn sợ, nhỡ Tô Thái Vũ chết ở dưới tay Trần Gia Bảo, thì khi ông trở lại nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An, tuyệt đối sẽ khó mà thoát tội.

Sau khi Trần Gia Bảo đánh chết Tiêu Hậu Dũng bằng một chưởng, mắt thấy Tô Thái Vũ được cứu, anh dừng ngay tại chỗ, đứng chắp tay với vẻ mặt nghiêm nghị.

Xung quanh nhất thời có tiếng "xôn xao", ầm ĩ chấn động.

Nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của Trần Gia Bảo, anh thật sự dám giết Tô Thái Vũ, thế này cũng quá điên cuồng rồi?

Sắc mặt Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân tái nhợt, họ không nhịn được bắt đầu hoài nghi, đến cùng mình thuần phục Tô Thái Vũ có phải là hành vi sáng suốt hay không?

Sắc mặt Cao Tuấn Hùng tái nhợt, may mắn anh ta cách Giải Tiêu Nhiên khá xa, nếu không, kẻ chết thay vừa rồi, không phải là Tiêu Hậu Dũng mà là anh ta.

Nghĩ tới đây, Cao Tuấn Hùng vội lặng lẽ di chuyển, muốn cách càng xa càng tốt.

Diệp Ngọc Trâm há to miệng, cô ấy nhìn đến mức trợn tròn mắt.

Trong lòng cô ấy, nhà họ Tiêu vốn đã khổng lồ, thế nhưng nhà họ Tiêu nhất định chỉ là con kiến hôi so với nhà họ Tô, hiện tại có Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân đã quy phục, nên thế lực chắc chắn sẽ càng kinh khủng hơn, nhưng Trần Gia Bảo một lời không hợp, đã dám ra tay giết Tô Thái Vũ. Lá gan của Trần Gia Bảo không khỏi cũng quá lớn rồi, lẽ nào anh thật sự không để sức mạnh của nhà họ Tô ở trong mắt?

Diệp Ngọc Trâm chóng mặt, tuy hình tượng của Trần Gia Bảo trong lòng cô đã càng ngày càng lớn, nhưng cũng càng thần bí.

Lúc này, Tô Thái Vũ mới phản ứng được, sắc mặt anh tái xanh, vội vã hít sâu một hơi, rồi mạnh mẽ mà đè nén cảm giác sợ hãi xuống, tức giận nói: "Trần Gia Bảo, anh dám ra tay với tôi?"

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh phải trải qua cái chết ở khoảng cách gần như vậy, nếu không có Giải Tiêu Nhiên ra tay, thì chỉ sợ hiện tại anh đã có kết quả giống Tiêu Hậu Dũng rồi, chuyện này khiến anh vừa sợ vừa giận, hận không thể chặt Trần Gia Bảo thành tám khúc.

Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, nhìn anh từ trên cao xuống, rồi lãnh đạm nói: "Tôi chẳng những dám ra tay với anh, còn dám giết anh, anh có tin không, anh còn dám lảm nhảm với tôi một câu, cho dù có cường giả tông sư ở bên cứu anh, tôi vẫn có thể nắm chắc trảm được anh dưới kiếm?"

Tô Thái Vũ biến sắc, bị Trần Gia Bảo dùng sát ý ép buộc, anh liếm môi không nói nên lời.

Cao Tuấn Hùng thấy Tô Thái Vũ lại bị khí thế của Trần Gia Bảo dọa sợ, anh lại nghĩ tới trải nghiệm truyền kỳ của Cậu Trần mà mình nghe được trước đây, trong lòng không khỏi dâng lên một dự cảm bất tường.

Giải Tiêu Nhiên khẽ nhíu mày, ngẩng đầu tiến lên một bước, chặn Tô Thái Vũ ở sau lưng, hai mắt híp lại đều mở ra, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía, nói: "Cậu Trần, dù gì ngài cũng là tông sư Trưởng Lâm danh chấn, nhưng bây giờ lại đi ra tay với một võ đạo tiểu bối "Thông U Kỳ", hành vi như vậy

mà truyền ra ngoài, chỉ sợ cậu Trần sẽ bị giới võ đạo Việt Nam chê cười."

"Hì." Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nhưng ánh mắt anh lại lạnh thấu xương, nói: "Thừa lời, Tô Thái Vũ chỉ là con kiến hôi của "Thông U Kỳ" mà thôi, anh ta chẳng những muốn nửa giang sơn của tôi, còn muốn có ý đồ với người phụ nữ của tôi, làm nhục một vị tông sư như vậy, ông nói xem, anh ta có đáng chết hay không?"

Tông sư ngồi ở trên cao, sao có thể để người bình thường mở miệng làm nhục?

Huống chi, bên dưới tông sư đều là giun dế, bị một con giun dế vũ nhục, vậy tiện tay nghiền chết con kiến thì tính là cái gì đâu?

Đây chính là chỗ siêu nhiên của thân phận tông sư!

Giải Tiêu Nhiên hiển nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, sắc mặt ông trầm xuống, nói: "Chỉ tiếc, có lão phu ở chỗ này, anh không được hại cậu chủ nhà tôi."

Trần Gia Bảo cười khẽ, vẻ mặt anh không thể giải thích được, anh nói: "Trước đây không lâu, cũng là tỉnh Nghệ An của mấy người, cũng là một vị tông sư, cũng nói câu giống ông nói, nhưng kết quả cuối cùng, anh ta và cậu chủ anh ta đều bị tôi chém giết."

"Anh đã giết tông sư của tỉnh Nghệ An chúng tôi?" Giải Tiêu Nhiên sợ hãi cả kinh, đột nhiên trong đầu ông lóe lên, kinh hãi nói: "Thì ra… Thì ra Tả Bách Hiên và Tả Thanh Ân nhà họ Tả, là chết dưới tay anh?"

Chương 862

Chương 862

“Nhiên Dã.” Trần Gia Bảo đứng chắp tay, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt!

Cái gì?

Trần Gia Bảo đã chém giết cường giả tông sư của tỉnh Nghệ An?

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người lại nổi lên sóng to gió lớn lần thứ hai.

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân cũng kinh hãi, không ngờ Trần Gia Bảo lại lợi hại như vậy, thậm chí ngay cả cường giả tông sư anh cũng có thể chém giết, bởi vậy, hai người bọn họ thuần phục Tô Thái Vũ đúng là tránh không được chê cười? Huống chi, nếu để Trần Gia Bảo giết Tô Thái Vũ, thì chẳng phải sau đó Trần Gia Bảo sẽ khai đao với họ sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng hai người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân bất an, bắt đầu cầu xin, cầu xin Trần Gia Bảo chết ở chỗ này.

Tô Thái Vũ cũng khiếp sợ, Tả Thanh Ân là cường giả nổi danh ở tỉnh Nghệ An, lại… Lại chết ở trên tay Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo này cũng quá biến thái rồi?

“Ông đã chắn trước mặt Tô Thái Vũ…” Trần Gia Bảo phất ống tay áo, tay phải vẫn cầm chặt kiếm quyết như cũ, anh nghiêm nghị nói: “Tôi trảm ông dưới kiếm trước, sau đó sẽ lấy đầu của Tô Thái Vũ!”

Mặc dù Giải Tiêu Nhiên cũng là quý vi tông sư, mà cũng không khỏi kinh hãi hốt hoảng!

Nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An tổng cộng có tám cường giả “Tông sư” lớn, họ được người ngoài gọi là “Bát đại kim cương”, và họ cũng là thực lực uy chấn của nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An.

Lần này đi cùng Tô Thái Vũ có hai vị cường giả tông sư, ngoại trừ tông sư sơ kỳ Giải Tiêu Nhiên thì còn có một vị kiếm khách tông sư trung kỳ, đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của Tô Thái Vũ ở tỉnh Hòa Bình.

Trước khi đến quán bar, Tô Thái Vũ cho rằng mình chỉ phải đối phó với tinh anh trong giới kinh doanh Lý Tiến Hưng, Tạ Quốc Hùng, cho nên chỉ dẫn theo Giải Tiêu Nhiên bên người, một vị cường giả tông sư khác thì để lại nhà họ Tiêu.

Nhưng chẳng những gặp cường giả tông sư Trần Gia Bảo ở trong quán rượu nho nhỏ này, hơn nữa Tô Thái Vũ còn không ngờ thực lực của Trần Gia Bảo lại mạnh hơn anh đã điều tra!

Không từ mà biệt, Tả Thanh Ân của nhà họ Tả ở tỉnh Nghệ An là cường giả tông sư trung kỳ, hơn nữa còn một tay "Thuần dương ba mươi sáu thức đao bí quyết" phách khí tuyệt luân, có thể nói là vị cường giả nổi danh ở tỉnh Nghệ An.

Nào nghĩ tới, Tả Thanh Ân lại chết ở trên tay Trần Gia Bảo, đây chẳng phải là nói chí ít thực lực của Trần Gia Bảo đã ở trình độ tông sư trung kỳ? Vậy là mạnh hơn tông sư sơ kỳ Giải Tiêu Nhiên rất nhiều rồi.

Trong lòng Tô Thái Vũ âm thầm hối hận, anh lặng lẽ đi tới bên người Cao Tuấn Hùng, nhỏ giọng nói: "Mau liên hệ với nhà họ Tiêu, nói gặp phải Trần Gia Bảo, tình huống nguy cấp, Anh Giải không phải địch thủ, mời ông Mao lập tức qua đây trợ giúp."

Cao Tuấn Hùng vui vẻ, vội vã lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn, rồi gật đầu với Tô Thái Vũ, bày tỏ tất cả đều OK.

Lúc này, Tô Thái Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, nếu từ nhà họ Tiêu đến đây thì tối đa chỉ mất mười phút, chỉ cần, chỉ cần ông Mao đi tới đây kết hợp với Giải Tiêu Nhiên, thì hai cường giả tông sư lớn mà vây công Trần Gia Bảo, thì dù Trần Gia Bảo có ba đầu sáu tay, vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Trần Gia Bảo âm thầm cười lạnh một tiếng, giọng nói Tô Thái Vũ rất nhỏ, nhưng thính lực Trần Gia Bảo hùng mạnh cỡ nào, nên tất nhiên anh nghe không sót một chữ.

Ông Mao?

Xem ra lại là một vị cường giả tông sư.

Nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An trực tiếp phái hai vị cường giả tông sư đến đây, xem ra là nhất định phải đoạt được tỉnh Hòa Bình.

Nhưng hiện tại chỉ là hai vị tông sư mà thôi, Trần Gia Bảo có gì mà sợ?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Trần Gia Bảo ngưng cười, vẻ mặt anh nghiêm nghị, hào quang ở mũi kiếm đột nhiên xuất hiện, anh nói: "Hồng Liên, bảo vệ tốt cô Diệp và Tạ Quốc Hùng."

"Vâng."

Hồng Liên lên tiếng, lôi Diệp Ngọc Trâm đang lo lắng lui về phía sau xa hơn mười mét.

Tạ Quốc Hùng thấy thế, cũng vội vàng lui theo, nhưng để thể hiện sự nam tính của mình, anh đứng ở phía trước Hồng Liên.

Chương 863

Chương 863

Hồng Liên trợn mắt, cô ta dời sang bên cạnh, bởi vì Tạ Quốc Hùng chặn tầm mắt của cô ta.

Tương tự, Giải Tiêu Nhiên cũng nghiêm túc mà để Tô Thái Vũ lui ra phía sau hơn mười mét, dù sao chiến đấu của tông sư cũng long trời lở đất, nên với thực lực của Tô Thái Vũ, nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn vào trong đó, nặng thì chết ngay lập tức tại chỗ, nhẹ thì bản thân bị trọng thương.

Rất nhanh, bên trong quán bar đã nhường ra một mảnh đất trống lớn.

Trần Gia Bảo và Giải Tiêu Nhiên cách xa nhau năm mét, bầu không khí ngưng trọng, khí thế uy nghiêm, nhìn hết sức căng thẳng.

Trong mắt Diệp Ngọc Trâm tràn đầy lo lắng, cô ấy nói: "Chị Hồng… Hồng Liên, lão già đối diện kia hình như là cường giả tông sư, vừa nhìn đã biết rất lợi hại, Gia Bảo sẽ không xảy ra chuyện chứ?"

Vẻ mặt Hồng Liên ung dung, cô ấy lắc đầu khẽ cười nói: "Anh Trần là bá chủ của toàn tỉnh Hòa Bình chúng ta đấy, có tu vi bản lĩnh hết sức cao cường, mặc dù Giải Tiêu Nhiên là cường giả tông sư, nhưng làm sao có thể là đối thủ của anh Trần?"

"A?" Diệp Ngọc Trâm há to miệng, cái từ hình dung gì mà "Bá chủ", "Bản lĩnh hết sức cao cường", cô nghe cảm thấy thật mơ mơ hồ hồ.

"Hãy chờ xem, rất nhanh thôi, cô sẽ biết, cô có thể quen biết cậu Trần là một chuyện vinh diệu đến nhường nào."

Diệp Ngọc Trâm như có điều suy nghĩ gật đầu.

Đột nhiên, cơ hồ là trong nháy mắt, Trần Gia Bảo và Giải Tiêu Nhiên đồng thời chuyển động.

Chân Trần Gia Bảo điểm vào sàn nhà, cuộn thân thể mà lên, kiếm quyết ở đầu ngón tay xuất hiện kiếm mang màu trắng dài ba mét trong nháy mắt, vù vù mà tác hưởng!

Cơ hồ là trong nháy mắt, nó đi tới trước mặt Giải Tiêu Nhiên, có thể nói là nó di chuyển động như lửa, tốc độ nhanh như gió.

Vẻ mặt Giải Tiêu Nhiên nghiêm túc, không dám sơ suất chút nào, vì dù sao, ngay cả Tả Thanh Ân danh chấn khắp tỉnh Nghệ An cũng chết ở trên tay Trần Gia Bảo!

Chỉ thấy ánh sáng trong mắt Giải Tiêu Nhiên bắn ra bốn phía, ông hét lớn một tiếng, khí thế quanh thân tăng vọt, quần áo luyện công màu trắng trên thân đột nhiên mở ra, lộ ra nửa người trên cường tráng, ông dùng một quyền đón lấy cú đánh của Trần Gia Bảo, mà quyền này trên người, thình lình bọc trong ánh sáng ngũ sắc, giống như một cầu vồng xẹt qua không trung.

Vừa bắt đầu, đã dùng toàn lực để ứng phó!

Lần đầu tiên Trần Gia Bảo nhìn thấy loại quyền pháp "Ngũ Thải Ban Lan" này, trong lòng anh rất là kinh ngạc.

Ngay sau đó, trong mắt anh lóe lên ý khinh miệt, cho nên anh dốc hết toàn lực, không cần biết ông ta có quyền gì pháp gì, trước thực lực tuyệt đối, thì tất cả đều là chó má!

Sau một khắc, kiếm quang trên đầu ngón tay Trần Gia Bảo và nắm đấm ngũ sắc của Giải Tiêu Nhiên chạm nhau trong nháy mắt, chỉ nghe tiếng kim loại "keng" chói tai truyền đến, kình khí mãnh liệt bỗng nhiên bùng nổ, nó lấy hai người Trần Gia Bảo làm trung tâm, bắn ra bốn phía, những chỗ nó đi qua đều giống như có bão, mà sàn nhà dưới chân hai người bị nứt ra, xuất hiện khe hở dài đến mười mét.

Đám người Diệp Ngọc Trâm, Tạ Quốc Hùng, Cao Tuấn Hùng đều hoảng sợ, cái này… Cái này họ xác định còn là con người sao?

Nhất là sau khi mặt đất bị nứt, khe hở thật dài trực tiếp kéo dài đến dưới chân mọi người, hai người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân đứng không vững, nên trực tiếp ngã ở trên mặt đất.

Hai người thiếu gia nhà giàu đời con cháu bọn họ, có khi nào phải gặp cảnh tượng khoa trương như vậy, nên nhất thời sợ đến mức sắc mặt như chết.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh đã bén nhạy phát hiện ra thực lực của Giải Tiêu Nhiên cùng lắm là tông sư sơ kỳ mà thôi, với thực lực của tông sư hậu kỳ như anh mà nói, vốn không đủ nhìn.

Tuy anh chưa từng nghĩ chỉ vẻn vẹn bằng một ánh kiếm là có thể chém cánh tay Giải Tiêu Nhiên xuống, nhưng ít ra, anh cũng có thể ép Giải Tiêu Nhiên lui với một kiếm.

Chương 864

Chương 864

Nhưng dưới tình huống Trần Gia Bảo đã dùng hết bảy phần lực, tông sư sơ kỳ Giải Tiêu Nhiên lại có thể miễn cưỡng ở thế giằng co cùng anh xem ra tất cả huyền diệu này đều nằm ở chỗ quyền pháp thần kỳ kia của Giải Tiêu Nhiên.

“Mặc dù ông có thể ngăn cản bảy phần công lực của tôi, nhưng tôi đây dùng tám phần mười công lực, xem ông có thể ngăn cản thế nào?”

Vẻ mặt Trần Gia Bảo nhìn bằng nửa con mắt, kiêu căng khó thuần, anh khẽ quát một tiếng, thúc giục thêm một phần công lực nữa, đầu ngón tay có kiếm quang sáng lạn.

Sắc mặt Giải Tiêu Nhiên đại biến, ông cảm thấy có một sức mạnh khổng lồ như núi và đại dương đang ập đến khiến mình không chống đỡ nổi, đột nhiên sắc mặt ông ửng đỏ rồi kêu lên một tiếng đau đớn, về phía sau lui năm, sáu “bịch bịch bịch” bước, sau khi thân hình dừng lại, trong miệng ông chậm rãi chảy ra máu đỏ.

Hiển nhiên chỉ trong một chiêu, Giải Tiêu Nhiên đã bị thương.

Trong lòng Tô Thái Vũ hoảng sợ, mặc dù Giải Tiêu Nhiên là một trong những người có tu vi yếu nhất trong “Bát đại kim cương” của nhà họ Tô, nhưng dù nói thế nào, Giải Tiêu Nhiên cũng là một vị tông sư ngồi trên cao.

Nhân vật siêu nhiên như vậy, lại không phải kẻ địch của Trần Gia Bảo, thật đáng sợ!

Trong lòng Tô Thái Vũ càng thêm kiêng kỵ với Trần Gia Bảo, cũng càng không kịp chờ đợi muốn diệt hết Trần Gia Bảo.

“Không hổ là cậu Trần danh chấn tỉnh Trưởng Lâm, chưa đến lứa tuổi nhược quán, lại có tu vi thâm hậu như vậy, tại hạ bội

phục.” Tay trái Giải Tiêu Nhiên lau máu đỏ trên khóe miệng, vẻ mặt ông càng thêm ngưng trọng.

Từ khi ông luyện thành “Tước Vũ Quyền Cương” của nhà họ Tô tới nay, một nắm đấm tung ra là cứng như sắt thép, thậm chí ngay cả đạn súng bắn tỉa lao vùn vụt cũng có thể dùng quyền đỡ được, có thể nói là mọi việc đều thuận lợi.

Mà bây giờ, chẳng những bất lợi khi đối mặt với kiếm quang của Trần Gia Bảo, hơn nữa tay phải còn mơ hồ bị đau, không cần nhìn cũng biết, chắc chắn đã sưng lên rồi.

Điều này sao mà không làm Giải Tiêu Nhiên khiếp sợ với thực lực của Trần Gia Bảo được?

Trần Gia Bảo vẫn nắm kiếm chỉ, nói: “Tôi cũng không ngờ, với thực lực của một tông sư sơ kỳ, ông lại có thể ngăn cản bảy phần lực của tôi, đến khi tôi phải dùng tám phần mười công lực, thì mới có thể ép ông lui, bởi vậy có thể thấy được, quyền pháp mà ông luyện tập cũng có chỗ độc đáo riêng.”

Tô Thái Vũ nhất thời há to miệng, ặc, Giải Tiêu Nhiên đã bị thương đến mức hộc máu, mà hóa ra Trần Gia Bảo lại chưa dùng hết toàn lực, thế nào cũng quá khi dễ người rồi?

Đám người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân cũng khiếp sợ, mới bảy tám phần công lực đã đất rung núi chuyển rồi, vậy Trần Gia Bảo mà thi triển toàn lực, thì chẳng phải là trực tiếp phá hủy quán bar sao?

Trong lòng hai người vừa hối hận vừa sợ, sớm biết Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, họ đã không chạy sang hàng ngũ địch Tô Thái Vũ rồi.

Tim Giải Tiêu Nhiên trầm xuống, biết mình không có chút phần thắng nào, nên không thể làm gì khác hơn là ngoài mạnh trong yếu nói: “Trong nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An chúng tôi có tám cường giả tông sư lớn, mà chủ nhà họ Tô chúng tôi là người có tu vi bản lĩnh hết sức cao cường, cũng sớm đã đến cảnh giới “Nửa bước truyền kỳ” rồi. cậu Trần, tôi biết tu vi của anh cao thâm, nhưng một mình anh có lợi hại hơn nữa, thì là đối thủ nhà họ Tô chúng tôi như thế nào? Không bằng anh nên sớm đầu hàng, quy thuận nhà họ Tô chúng tôi, lấy thực lực của anh, nhất định anh có thể một bước lên mây.”

Mọi người xung quanh đều đã nhìn ra, Giải Tiêu Nhiên đánh không lại Trần Gia Bảo, cho nên kéo toàn bộ nhà họ Tô ra, muốn lấy thực lực của nhà họ Tô để Trần Gia Bảo khuất phục.

Tuy nhiên nói đi nói lại, lời Giải Tiêu Nhiên nói chưa chắc đã không có lý, tám vị cường giả tông sư, một vị là nửa bước truyền kỳ, với đội hình sang trọng như vậy, thì chỉ sợ lần tìm toàn bộ tỉnh Hòa Bình, cũng không tìm ra thực lực có thể chống đỡ được.

Tuy Trần Gia Bảo mạnh, nhưng cũng không bằng tám vị tông sư liên thủ, huống chi, ở trong tám vị tông sư, còn có một vị cường giả tuyệt đỉnh "Nửa bước truyền kỳ".

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân thần thở phào nhẹ nhõm, hiện tại xem ra phần thắng của Trần Gia Bảo cực kỳ xa vời, lúc trước hai người bọn họ thuần phục nhà họ Tô mới là lựa chọn chính xác.

"Tám vị tông sư?" Trần Gia Bảo nhướng mày, ánh mắt khó lường.

"Không sai." Giải Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên, kiêu ngạo mà nói.

"Sai rồi, sai rồi." Trần Gia Bảo lắc đầu mà cười, nói: "Cũng không phải là tám vị tông sư."

"Không phải tám vị?" Giải Tiêu Nhiên sững sờ nói.

Chương 865

Chương 865

Trần Gia Bảo đang cười, nụ cười dần trở nên sắc bén, nói: "Giết ông rồi, không phải còn bảy vị sao? Chờ lát lại giết một vị Mao tông sư khác, không phải thành sáu vị sao?"

Mọi người xung quanh ầm ĩ ngạc nhiên, không ngờ lúc Trần Gia Bảo nói chuyện, lại coi tính mạng của hai vị tông sư như không có gì!

Giải Tiêu Nhiên lập tức trợn to mắt, cả giận nói: "Anh quá cuồng vọng, dám kiêu ngạo như vậy!"

"Ông chỉ biết tôi điên cuồng, nhưng ngờ đâu kiếm tôi còn điên cuồng hơn?" Vẻ mặt Trần Gia Bảo nghiêm nghị, vừa dứt lời, anh đột nhiên đập mạnh xuống mặt đất, mặt đất vốn nứt toác đã biến thành mạng nhện.

Sau một khắc, Trần Gia Bảo đã bắn ra.

Anh không kìm chế nữa, dùng hết sức bắn ra, với tốc độ cực nhanh, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trước mắt bị hoa mắt, Trần Gia Bảo vẫn đi tới trước người Giải Tiêu Nhiên, kiếm chỉ để gần tim của Giải Tiêu Nhiên.

Hai mắt Giải Tiêu Nhiên trợn tròn, trong đó tràn đầy vẻ kinh hãi.

Trong nháy mắt, một thế kiếm rực rỡ đẹp lạ thường, xuyên thấu qua ngực Giải Tiêu Nhiên.

Máu bắn tung tóe, tuyệt đẹp và vĩnh cửu.

Giải Tiêu Nhiên đường đường là một trong cường giả tông sư thuộc "Bát đại kim cương" của nhà họ Tô, bị một kiếm của Trần Gia Bảo giết chết trong nháy mắt!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, đồng loạt hóa đá, cả quán bar im lặng trong giây lát.

Chỉ thấy ngực Giải Tiêu Nhiên không máu đỏ thì là màu đỏ, ngay cả thế kiếm xuyên thấu qua cũng là màu đỏ, trông vô cùng kinh diễm.

Rõ ràng là kiếm tiên di chiêu – kiếm chém người!

"Á… Á…"

Yết hầu Giải Tiêu Nhiên di động lên xuống, trong miệng phát ra một âm thanh không rõ ràng, ông ngửa người về phía sau, và ngã nhào xuống đất, lồng ngực đẫm máu, trông như đã chết.

Thi thể ông trợn to hai mắt, vẻ mặt không khỏi kinh hãi, hiển nhiên là đến chết vẫn không ngờ tới một kiếm này của Trần Gia Bảo, lại kinh diễm như thế.

Nghĩ đến cũng đúng, ngay cả cường giả truyền kỳ chân chính Liễu Thanh Phong trước đây cũng bị thua thiệt nhiều dưới kiếm tiên di chiêu, tuy Giải Tiêu Nhiên chỉ là tông sư sơ kỳ, nhưng dù là tốc độ hay là sức mạnh vẫn có chênh lệch rất lớn với Trần Gia Bảo, hơn nữa Trần Gia Bảo còn có "kiếm chém người" tăng thêm sức mạnh, vậy thì sao Giải Tiêu Nhiên không bị giết trong chớp mắt được?

"A…" Diệp Ngọc Trâm kinh hô thốt lên, tuy cô ấy cũng là con gái nhà giàu có quý tộc, nhưng chưa từng gặp cảnh tượng như thế này. Lập tức, cô ấy sợ đến mức sắc mặt mơ hồ trắng bệch, run giọng nói: "Gia Bảo lại… Lại giết người, đây là phạm pháp, chị Hồng Liên, cảnh sát sẽ tới… tới bắt anh ấy ư?"

Cảnh sát?

Hồng Liên cười xùy một tiếng, cô ấy khinh miệt nói: "Pháp luật chỉ là một công cụ do kẻ mạnh làm ra để kìm hãm kẻ yếu mà thôi. Đừng nói là giết người, mà phá hủy cả quán bar này, cũng không có cảnh sát nào đến đâu. Lúc đầu khi ở thành phố Hòa Bình, anh Trần đã diệt cả nhà họ Lý, hai vị nhà quyền quý lớn chỉ trong một đêm, đầu người bị giết cuồn cuộn như nước, máu chảy thành sông, cô xem có cảnh sát nào tới bắt anh Trần không?"

Diệp Ngọc Trâm không nói gì, sắc mặt cô ấy càng tái nhợt hơn, trong lòng căng thẳng, hai tay cô ấy vô thức ôm trước ngực, trông như Tây Thi ôm ngực, như có một vẻ đẹp khác.

Hồng Liên chỉ liếc cô ấy, không lên tiếng khuyên giải an ủi.

Ánh mắt cô ấy sắc bén cỡ nào, trải qua lần tiếp xúc vừa rồi, cô ấy đã nhìn ra Diệp Ngọc Trâm có thiện cảm với cậu Trần, nhưng Diệp Ngọc Trâm đẹp là đẹp vậy, nhưng nếu ngay cả cảnh tượng nho nhỏ này cô ấy cũng không mạnh mẽ được, thì cô ấy chỉ có thể trở thành khách qua đường trong cuộc đời cậu Trần, không có tư cách làm bạn lâu dài với cậu Trần.

“Còn đây là kiếm tiên di chiêu, ông có thể chết dưới “kiếm chém người”, cũng là vinh quang của ông.”

Những lời này của Trần Gia Bảo hiển nhiên là nói với Giải Tiêu Nhiên, còn Giải Tiêu Nhiên có nghe thấy không thì không phải là chuyện mà anh bận tâm.

Anh cất giọng nhàn nhạt, rồi giương mắt nhìn về phía Tô Thái Vũ.

Chương 866

Chương 866

Ánh mắt ấy bình tĩnh, không hề bận tâm.

Thế nhưng, lòng Tô Thái Vũ lại rất hoảng sợ, anh có cảm giác một sát cơ mãnh liệt đang bao phủ chính mình!

Sắc mặt anh tái xanh, không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

Nói đùa à, ngay cả Giải Tiêu Nhiên đường đường là cường giả tông sư còn bị một chiêu của Trần Gia Bảo giết chết trong nháy mắt, ông chỉ là một con gà nhỏ yếu ớt "Thông U Kỳ", nên làm sao có thể chống đỡ được đại tông sư cỡ Trần Gia Bảo này?

Ba người Cao Tuấn Hùng, Đỗ Hân, Lý Tiến Hưng cũng hoảng sợ, rất sợ sẽ theo bước chân của Giải Tiêu Nhiên.

Trần Gia Bảo nhấc chân, bước qua thi thể Giải Tiêu Nhiên, đi về phía Tô Thái Vũ.

"Anh… Anh đừng tới đây… Nếu anh dám đụng đến một sợi lông của tôi, tôi… Nhà họ Tô chúng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!"

Giọng nói của Tô Thái Vũ nghiêm trọng, nhưng hai chân anh lại run lên, vừa nhìn đã biết là miệng cọp gan thỏ.

Trần Gia Bảo đột nhiên dừng bước.

Tô Thái Vũ còn tưởng Trần Gia Bảo thật sự bị mình hù dọa, nên trong lòng không khỏi vui vẻ.

"Đường đường là tông sư, há là người anh có thể uy hiếp?"

Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, cong ngón tay búng ra, một vệt thế kiếm màu trắng lạnh thấu xương xé không khí phóng ra, bắn về phía trán của Tô Thái Vũ.

Hai mắt Tô Thái Vũ bỗng nhiên trợn to, vốn không kịp trốn tránh, nên anh chỉ có thể trơ mắt nhìn thế kiếm lao tới.

Đột nhiên, chỉ nghe tiếng xé gió "vút" động trời, một luồng kiếm quang lợi hại cắt qua bức tường cứng của quán bar, rồi nó đi tới trước, chặn lại thế kiếm của Trần Gia Bảo.

Tô Thái Vũ nhặt được một mạng từ Quỷ Môn quan, anh vừa nghĩ mà sợ, vừa thở dài một hơi, vì anh biết ông Mao đã tới. Với kiếm đạo thần thông tuyệt diệu của ông Mao thì ông tuyệt đối có thể trảm Trần Gia Bảo ở dưới kiếm!

Giữa hai lông mày Trần Gia Bảo hiện lên vẻ nghiêm nghị, không cần phải nói, nhất định là Mao tông sư của nhà họ Tô họ đã đến.

Sau một khắc, chỉ nghe một tiếng "Ầm ầm" vang lên thật lớn, toàn bộ bức tường quán bar hướng ra đường sụp đổ, làm đám người Cao Tuấn Hùng, Lý Tiến Hưng bị giật mình.

Rõ ràng vừa rồi là thế kiếm kia đã cứu Tô Thái Vũ, trực tiếp làm bứt tường lung lay sụp đổ, nhưng tốc độ kiếm khí của người đó quá nhanh, cho nên sau khi thế kiếm đi qua, tường mới sụp đổ.

Chỉ thấy dưới ánh đèn neon chói lọi bên ngoài, một lão già gầy guộc, vóc người cao gầy, lông mày trắng đang cầm kiếm đi đến, còn có một người đàn ông trung niên ở phía sau ông, tuy hơi thở được dài lâu, hai mắt lóe sáng, vừa nhìn đã biết đó là cao thủ, thế nhưng dù là khí độ hay là thần thái vẫn kém rất xa lão già cầm kiếm kia.

Lão già này chính là một trong "Bát đại kim cương" của nhà họ Tô Mao Thành Trực, tu vi của ông đã đạt tới trình độ tông sư trung kỳ, là tông sư kiếm đạo danh chấn trong tỉnh Nghệ An!

Mao Thành Trực đi vào bên trong quán bar, sau khi thấy Tô Thái Vũ bình an vô sự, đầu tiên ông thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó, khi thấy Trần Gia Bảo ở phía sau, và Giải Tiêu Nhiên đã nằm dưới đất, hai mắt ông bỗng nhiên trợn to, khó có thể tin nói: "Tiêu Nhiên huynh sao lại…"

"Ông ta đã chết." Trần Gia Bảo nhìn Mao Thành Trực nói: "Bị tôi giết."

Vẻ mặt Mao Thành Trực chấn động lớn, ông khó mà tin được Giải Tiêu Nhiên lại chết ở trong tay một thiếu niên, chẳng lẽ, anh chính là cậu Trần danh chấn ở tỉnh Trưởng Lâm?

“Chú Mao, anh… Anh ta chính là cậu Trần… Chính anh ta đã giết ông Giải… Nhưng anh ta lại còn muốn giết tôi, ông mau giết anh ta đi, để báo thù cho ông Giải.” Tô Thái Vũ vội cao giọng nói.

“Thì ra anh chính là cậu Trần tiếng tăm lừng lẫy? Anh Tiêu Nhiên cũng là do một mình anh giết chết?”

Mao Thành Trực kinh ngạc nói, tuy ông đã sớm nghe nói tuổi cậu Trần còn nhỏ, nhưng có làm sao cũng không ngờ, cậu Trần uy chấn của tỉnh Trưởng Lâm lại là một nhóc con?

Chương 867

Chương 867

“Nhiên Dã, chính là Giải Tiêu Nhiên, một mình tôi là đủ rồi.” Trần Gia Bảo nói.

Phỏng đoán của Mao Thành Trực đã được xác minh, nhưng trong lòng ông càng kinh ngạc nghi ngờ sâu hơn.

Ông đã chạy tới nơi này với tốc độ nhanh nhất từ nhà họ Tiêu, nhiều lắm cũng chỉ mất thêm vài phút mà thôi, nhưng trong mấy phút ngắn ngủi này, Giải Tiêu Nhiên đã bị giết, mà cậu Trần lại không có một chút thương thế nào, mặt không đỏ, không thở mạnh, dáng vẻ của anh nhìn rất dễ dàng thành thạo.

Điều này làm cho Mao Thành Trực khó mà tin tưởng?

Phải biết rằng, ngay cả ông dốc toàn lực để giết chết Giải Tiêu Nhiên thì chỉ sợ cũng cần tới mấy trăm chiêu mới đủ, hơn nữa tuyệt đối còn không có biện pháp làm được dễ dàng như Trần Gia Bảo.

“Lẽ nào, thực lực của cậu Trần đã hùng mạnh đến mức kinh khủng như vậy? Anh ta còn rất trẻ, rốt cuộc làm sao anh ta lại lợi hại được như vậy?”

Mặt Mao Thành Trực không chút thay đổi, nhưng thực ra trong lòng lại nghiêm nghị, bắp thịt quanh mắt giật giật hai lần trong vô thức.

Đột nhiên, Tô Thái Vũ cao giọng quát lên: “Tên họ Trần kia, anh đừng có kiêu ngạo, vị này chính là một trong những “Bát đại kim cương” của nhà họ Tô chúng tôi, Mao Thành Trực, tu vi của ông ấy đã sớm đạt đến trình độ tông sư trung kỳ vào mười năm trước, nhất là kiếm pháp rất huyền diệu thông linh, đã gần như đạt tới ranh giới kiếm tiên thần nhi minh chi, với của thực lực ông ấy thì giết chết anh rất dễ dàng, nếu anh thức thời, thì lập tức quy thuận nhà họ Tô chúng tôi đi, nói không

chừng, cha tôi thấy tu vi của anh thâm hậu ông ấy còn có thể tha cho anh một mạng.”

“Đạt tới ranh giới kiếm tiên? Ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết chỗ đạo lý huyền diệu của kiếm tiên ở đâu?” Trần Gia Bảo đứng chắp tay với vẻ mặt bỄ nghễ, anh nói: “Kiếm tiên giả, là người có thế kiếm tràn ngập trong lòng, động kiếm thì đá vỡ mây nát, đâm thì núi lở biển thiêu, có thể tránh được tai họa dầu sôi lửa bỏng, trừ nạn tà yêu, có thể thọ với trời, cùng ngày đủ rõ ràng, nhưng ông ta chỉ là một cường giả tông sư trung kỳ, mà cũng dám nói xằng nói bậy về kiếm tiên, thực sự là làm trò cười cho người trong nghề.”

Trong lòng Mao Thành Trực nổi giận phừng phừng, tuy ông khiếp sợ thực lực của Trần Gia Bảo, nhưng cũng rất tức giận trước sự ngạo mạn của Trần Gia, hơn nữa tình hình bây giờ, cũng chỉ có thể đánh một trận cùng Trần Gia Bảo, hơn nữa, với mười mấy năm khổ tu của ông, cùng với kinh nghiệm thực chiến, thì chưa chắc sẽ không thể trảm Trần Gia Bảo dưới kiếm mình!

Nghĩ tới đây, Mao Thành Trực nén tâm trạng lại, ông trầm giọng nói: “Không ngờ, thật không ngờ cậu Trần còn trẻ tuổi, tốt tốt tốt, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, ngay cả anh Tiêu Nhiên cũng bị anh giết, vậy hôm nay tôi sẽ dùng trường kiếm dài ba mét trong tay chém đứt đầu cổ của anh, thứ nhất là giúp nhà họ Tô mở rộng đất đai biên giới, thứ hai là để an ủi tinh thần anh em trên trời có linh thiêng!”

Dứt lời, thanh kiếm ba mét trong tay ông lóe lên sắc bén, ông ông tác hưởng.

Một cơn ớn lạnh ép người bất chợt lan tỏa.

Toàn bộ quán bar bị bao phủ bởi ánh sáng lạnh lẽo, thậm chí nhiệt độ trong phòng còn giảm xuống vài độ.

Mấy người Diệp Ngọc Trâm, Cao Tuấn Hùng, Tạ Quốc Hùng dường như bị bất ngờ vào trong băng tuyết ngập trời, khiến họ đều rùng mình.

Trần Gia Bảo khẽ lắc đầu, tựa hồ như anh tiếc hận mà nói: “Tôi vốn còn muốn để ông sống lâu mấy phút, đợi giết Tô Thái Vũ rồi đi tìm ông, nhưng kết quả ông lại tới nhanh như

vậy, thế cũng được, ông đã chủ động tìm chết, thì tôi đây sẽ giúp đỡ ông!"

Dứt lời, thế kiếm quanh thân Trần Gia Bảo đã tung hoành, anh lướt ngón tay trên không trung, hơn mười thế kiếm lập tức bắn ra, lần lượt bắn về phía Mao Thành Trực, gây ra tiếng xé gió "vù vù vù" liên tục không ngừng.

Mặc dù biết Trần Gia Bảo có tu vi rất cao thâm, thế nhưng Mao Thành Trực không hề sợ hãi.

Chỉ thấy tay phải của ông giơ kiếm lên, dựng thẳng nó ở trước ngực, ngón giữa của tay trái ở trên thân kiếm nhẹ nhàng được tung ra.

Chỉ nghe âm thanh giòn giã của "Keng", một vệt màu trắng nhất thời xao động, cứ chỗ chúng đi qua là trên mặt đất đều bị ngưng kết thành sương.

Sau một khắc, sự xao động kia gặp thế kiếm ở trên không trung, rồi bất thình lình, thế kiếm vốn thuận lợi lại trực tiếp bị hóa thành bông tuyết, rồi rơi hết trên mặt đất, sau khi phát ra tiếng vang lanh lảnh, chúng đều bị nghiền nát, biến mất vô hình.

Đồng thời, sau khi thế kiếm đóng băng xao động màu trắng kia, nó vẫn còn đang khuếch tán khắp bốn phía, hơn nữa còn với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt chúng đã tới trước mắt Trần Gia Bảo.

Nếu anh tránh nó ra, vậy đám người Diệp Ngọc Trâm, Tạ Quốc Hùng ở phía sau anh, sẽ biến thành tượng bằng không cần nghi ngờ gì.

Chương 868

Chương 868

Trần Gia Bảo không chút do dự, mở miệng khẽ kêu "Xùy" một tiếng, nhất thời anh phun ra một kiếm cương vô hình, phá hết mọi xao động ở trước người mình.

Lập tức, ngoại trừ vị trí phía sau Trần Gia Bảo và Mao Thành Trực, toàn bộ quán bar đã bị bao phủ bởi một lớp băng giá, dưới ánh đèn còn phản chiếu ánh sáng đầy màu sắc.

Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc về loại chiêu thức kỳ quái này, sau khi anh xuống núi thì đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nó.

Quả nhiên, thế giới rất rộng lớn, người tài ba cứ xuất hiện lớp lớp, nên không thể dễ dàng mà khinh thường những anh hùng của thế giới được.

"Thằng nhãi ranh, nhận lấy cái chết đi!"

Mao Thành Trực hét lớn một tiếng, rồi cầm kiếm tung người lên, ánh sáng lạnh lẽo lóe ra trên thân kiếm, kiếm quang dài khoảng một mét phun ra nuốt vào, nên nó phát ra âm thanh như tiếng rồng.

Nhiệt độ không khí bên trong quán bar ngày càng giảm đi, hơn nữa chỗ mà bị kiếm quang xẹt qua, lại tại không trung xẹt qua một đạo bông tuyết phi lạc vết tích, sáng lạn nhiều vẻ.

Có thể nói thanh tú tuyệt thiên diễm tuyệt thiên hạ!

Mọi người xung quanh đã bao giờ được gặp loại kỳ cảnh này, họ đều mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Trần Gia Bảo thầm kinh ngạc, trong lòng anh sáng tỏ, hơn nửa là bởi vì trường kiếm trong tay Mao Thành Trực là thiên tài địa bảo gì đó, cho nên mới có công hiệu như thế.

Chỉ là đáng tiếc, một thanh thần kiếm thần kỳ như vậy, lại rơi vào trên tay một ông già như Mao Thành Trực, thực sự là phung phí của trời.

Trong lòng Trần Gia Bảo cảm thán, động tác lại không ngừng chút nào, đối mặt với một chiêu kiếm đẹp đẽ đến đáng kinh ngạc của Mao Thành Trực, anh lập tức nghênh đón, tuy rằng trong tay không có kiếm, nhưng với một cái búng tay, một thế kiếm màu trắng bắn ra, đánh úp về phía mặt Mao Thành Trực.

Trong tay Mao Thành Trực có kiếm, là thần kiếm cấp một, anh khẽ quát một tiếng, ỷ vào thần kiếm sắc bén, rồi chém lên không trung, trực tiếp loại bỏ thế kiếm của Trần Gia Bảo trong vô hình.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo nghiêm nghị, rất nhanh, anh và Mao Thành Trực đánh nhau.

Dù là Trần Gia Bảo hay là Mao Thành Trực, họ đều là tông sư kiếm đạo ít có trong thiên hạ, hai người vừa giao thủ đã cho thấy thực lực và lực công phá hùng mạnh.

Chẳng bao lâu, trong toàn bộ quán bar, thế kiếm bắn ra bốn phía, những bông tuyết tuyệt mỹ lệ, kiếm quang bay vụt, luồng không khí lạnh tàn sát bừa bãi, mặt đất kết thành từng tầng băng sương, dường như đây trở thành một thế giới băng và tuyết.

Chỉ sợ người có tu vi tông sư trở xuống, mà tùy tiện va chạm vào thế kiếm của Trần Gia Bảo, hoặc là kiếm quang của Mao Thành Trực, sẽ không chết cũng bị thương.

Trong lòng mọi người xung quanh kinh hãi, dưới tác động của thế kiếm phát tán cùng gió mạnh trùng kích trong cuộc chiến của hai người, mọi người cùng thối lui đến chân tường, đến khi không thể lui được nữa, họ sợ bị cuốn vào trận chiến tông sư kiếm đạo này, mình sẽ bị tai bay vạ gió.

Diệp Ngọc Trâm càng thấy càng hoa mắt, trong mắt cô ấy chứa đầy bông tuyết bắn tung tóe và thế kiếm bén nhọn, thậm chí, ngay cả bóng dáng Trần Gia Bảo cô ấy cũng thấy không rõ, chỉ có thể nhìn được chút tàn ảnh.

Nếu không phải là gió mạnh đánh vào mặt mơ hồ bị đau, cô ấy chắc chắn cho là mình là đang nằm mơ.

Đột nhiên Trần Gia Bảo búng ngón tay búng nhẹ vào thanh kiếm của Mao Thành Trực.

Chỉ nghe âm thanh giòn giã "Keng" một tiếng, hổ khẩu của Mao Thành Trực nhất thời tê rần, "Kiếm Thanh Sương" trong tay lập tức bị ném sang một bên, cánh cửa trống rỗng trước mặt mở toang.

Không đợi Mao Thành Trực phản ứng, Trần Gia Bảo đã lấn người mà vào, đấm một cái vào mặt Mao Thành Trực.

Mao Thành Trực kêu lên một tiếng đau đớn, miệng phun máu đỏ, không tự chủ được bay ngược về phía sau.

Còn chưa kịp bay được ba đến năm mét, đầu ngón chân Trần Gia Bảo đã nhẹ gõ xuống mặt đất băng giá, sau khi anh đi tới trước người Mao Thành Trực, anh lại đấm anh ta một cái trúng cằm Mao Thành Trực.

Nhất thời, Mao Thành Trực bay lên trên, bay xuyên qua nóc nhà ba tầng, bay cao tận hai mươi mét.

Chương 869

Chương 869

Tô Thái Vũ há to miệng, vẻ mặt anh ta kinh hoàng và sợ hãi.

Trong số những người có mặt, không ai hiểu rõ sự kinh hoàng của Mao Thành Trực hơn anh, dù là một trong "Bát đại kim cương" của nhà họ Tô , thực lực Mao Thành Trực đều nằm ở mức thượng thừa, là tông sư hiếm có của nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An, từng có trong tay "Kiếm Thanh Sương" dài ba mét, liên tục đánh bại mười cường giả của gia tộc lớn ở tỉnh Nghệ An, thành tựu danh tiếng lẫy lừng.

Có thể nói, ngay cả cha của anh, cũng chính là gia chủ của nhà họ Tô khi nhìn thấy Mao Thành Trực, cũng phải nhượng bộ ba phần.

Nhưng, Mao Thành Trực uy chấn tám phương ở tỉnh Nghệ An, lại bị Trần Gia Bảo đánh bay chỉ bằng tay không?

Trong lòng Tô Thái Vũ dâng lên dự cảm bất tường, Giải Tiêu Nhiên đã chết, nếu Mao Thành Trực lại bị Trần Gia Bảo chém giết, vậy tỉnh Trường Lâm của anh ta không những không được gì mà thậm chí còn mất rất nhiều, sau khi trở lại tỉnh Nghệ An, anh ta nhất định sẽ phải đối mặt với sự nghiêm phạt nghiêm khắc…

Tô Thái Vũ rùng mình, hiện tại, anh ta cũng chỉ có thể cầu xin Mao tiên sinh có thể lập lại thần uy, chém giết Trần Gia Bảo ở chỗ này.

Trần Gia Bảo đứng chắp tay ở giữa sân, anh hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía lỗ lớn kia, chờ Mao Thành Trực rơi xuống.

Mao Thành Trực đang ở giữa không trung, nhưng trong lòng anh càng ngày càng là kinh hãi, anh cho rằng với thực lực "Tông sư trung kỳ" của mình, mặc dù hơi kém Trần Gia Bảo một bậc, thế nhưng nếu phối hợp với uy lực của "Kiếm Thanh

Sương" trong tay mình, thì không thể chém giết Trần Gia Bảo, ít nhất cũng có thể ngăn chặn Trần Gia Bảo, tiện đà danh chấn tỉnh Trường Lâm.

Nhưng, hiện tại anh đang gặp bất lợi ở mọi nơi, mà Trần Gia Bảo cùng lắm chỉ dùng tay không mà thôi.

"Người này còn trẻ tuổi, mà đã lợi hại như vậy, nếu cho anh ta thêm mười mấy hai mươi năm nữa, thì chẳng phải là vô địch thiên hạ sao? Đến lúc đó chỉ sợ nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An cũng phải thần phục anh ta, không được, phải nghĩ biện pháp chém giết anh ta ở chỗ này mới được!"

Mao Thành Trực cắn răng, quyết định không giữ lại nữa, anh cao giọng ở trên không trung: "Một chiêu, quyết định sống chết của tôi và anh!"

Giọng nói rất lớn, truyền ra xa trong bầu trời đêm.

"Như anh mong muốn!"

Vẻ mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, vẫn ung dung thoải mái.

Sau một khắc, Mao Thành Trực hét lớn một tiếng, thần kiếm cầm trong tay, chém về phía Trần Gia Bảo từ trên xuống, trường sam bay phần phật, thân kiếm bộc phát ra một luồng không khí lạnh, mà đè Trần Gia Bảo xuống!

Nó như sao băng từ trên trời rơi xuống!

Nhất thời, lỗ thủng lớn trên nóc quán bar lại mở rộng ra gấp mấy lần, cả tòa nhà cũng bắt đầu lung la lung lay.

Đồng thời luồng không khí lạnh mãnh liệt lan tràn vào bên trong quầy rượu, bùng nổ bốn phía trong nháy mắt, hai người Diệp Ngọc Trâm và Tạ Quốc Hùng may mắn có Hồng Liên hỗ trợ, nên khi bị luồng không khí lạnh này ảnh hưởng, họ chỉ rùng mình, nếu không, chỉ sợ bị luồng không khí lạnh tận xương này đông cứng phá hủy lục phủ ngũ tạng.

Kiếm chưa tới, tinh thần đã xong.

Dưới áp lực của luồng không khí lạnh mãnh liệt hung ác, một lớp bông tuyết hình thành trên mặt đất dưới chân Trần Gia Bảo, chúng lập tức vỡ tan, vô số bông tuyết bay lên từ mặt đất, phản chiếu những tia sáng nhiều màu sắc.

Giữa vô số bông tuyết nhỏ chung quanh, Trần Gia Bảo vẫn nghiêm nghị không sợ, ánh mắt không gợn sóng, hai chân hơi tách ra, chân đạp âm dương, hai tay bỗng nhiên giơ lên, thăm dò vào trong luồng không khí lạnh vô biên!

Chương 870

Chương 870

“Muốn chết à!”

Mao Thành Trực ngay lập tức vui mừng khôn xiết, mặc dù anh là đàn ông, nhưng từ nhỏ đã tu luyện công pháp có thuộc tính âm nhu, hơn nữa có cơ duyên, nên anh lấy được kiếm Thanh Sương, mỗi khi huy động kiếm, bên trong thân kiếm sẽ tự động tản ra khí lạnh mãnh liệt, công lực tăng thêm ba phần, có thể nói là như hổ thêm cánh, điều này cũng làm cho anh tự tin trở thành một trong những người mạnh nhất ở trình độ tông sư trung kỳ.

Mà lúc một kiếm này anh bổ về phía Trần Gia Bảo, anh chẳng những thi triển toàn lực, mà còn thi triển khí lạnh trong kiếm Thanh Sương ra.

Anh tự tin, ở dưới một kiếm này, dù Trần Gia Bảo có lợi hại hơn nữa, cũng tuyệt đối không chết thì cũng bị thương!

Nghĩ tới đây, trong mắt Mao Thành Trực lộ vẻ sát khí chiến thắng, anh thôi động chân nguyên trong cơ thể không giữ lại chút nào lần thứ hai, để chém giết Trần Gia Bảo chỉ với một kiếm!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Mao Thành Trực chỉ cảm thấy lực thân kiếm đột nhiên biến mất, anh không khỏi hoảng hốt trong bụng.

Chỉ thấy Trần Gia Bảo đang nghiêm nghị đứng ngạo nghễ, hai tay nâng lên, ở trong lòng bàn tay anh xuất hiện một quả bóng màu trắng to bằng quả bóng rổ, bên trong nó có khí thể rất dày, toát ra hơi thở bạo liệt và lạnh lẽo.

Rõ ràng là luồng không khí lạnh từ thân kiếm cùng sức mạnh của Mao Thành Trực, đã bị quyền của Trần Gia Bảo hấp thụ vào hai tay.

“Cái này… Điều này sao có thể?”

Mao Thành Trực khiếp sợ nói, tuy anh là cường giả tông sư, thế nhưng chợt mất đi sức mạnh, nên thân thể ở giữa không trung vẫn mất đi cân bằng, dẫn đến trong nháy mắt xuất hiện khe hở.

“Giết anh, thì nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An, cũng chỉ còn lại có “Sáu đại kim cương thôi.”

Sát khí trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên rồi biến mất, đột nhiên anh giẫm lên mặt đất, dùng tay phải đẩy ra một năng lượng màu trắng, đánh vào ngực Mao Thành Trực.

Trong nháy mắt, một sức mạnh cuồng bạo lan tràn bốn phía, giống như động đất, mọi người chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân run rẩy không ngừng, cả tường quán bar lung lay sắp đổ, tường lẫn bông tuyết cùng bong ra từng màng.

“Không xong rồi, nhà sắp sập.”

Vẻ mặt Hồng Liên biến đổi, cô ấy không kịp nghĩ nhiều, một tay ôm eo thon của Diệp Ngọc Trâm, một tay tóm lấy áo Tạ Quốc Hùng, đi ra phía ngoài lối trong nháy mắt.

Bên kia, đám người Tô Thái Vũ và Cao Tuấn Hùng cũng đồng loạt chạy ra.

Sau một khắc, chỉ nghe một tiếng “Ầm ầm” vang lên thật lớn, ba tầng lầu của quán bar sụp xuống trong nháy mắt, cảnh tượng nhất thời thành bụi đất tung bay, nên không nhìn rõ tình huống bên trong.

“Chị Hồng Liên, Gia Bảo sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Diệp Ngọc Trâm lo lắng, ba tầng sụp xuống trong nháy mắt, mà Trần Gia Bảo vẫn còn ở bên trong, đó là thân thể máu thịt, thì sẽ không xảy ra chuyện chứ?

Hồng Liên kiêu ngạo nói: “Trần tiên sinh là nhân vật kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, đừng nói chỉ là ba tầng sụp xuống, dù long trời lở đất, hay tận thế, Trần tiên sinh sẽ không xảy ra chuyện.”

Đương nhiên, nghiêm chỉnh mà nói, lời nói này của cô ấy hơi phóng đại, nhưng, cũng có thể từ đó nhìn ra Hồng Liên có lòng tin rất lớn với Trần Gia Bảo.

Tô Thái Vũ, Cao Tuấn Hùng và những người khác đang lo lắng trong lòng, trước một giây quán bar sụp đổ, tất cả đều nhìn thấy Trần Gia Bảo thuận lợi đánh trúng bộ phận quan trọng của Mao Thành Trực, với thực lực hùng mạnh của Trần Gia Bảo mà nói, dù Mao Thành Trực bất tử, chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương.

“Đại thế đã mất, không thể ở lâu nữa, phải mau rời khỏi đây mới được, nhỡ Trần Gia Bảo phục hồi tinh thần lại, thì chỉ sợ mình muốn đi cũng không đi được.”

Mắt Tô Thái Vũ chuyển động, cô ấy lặng lẽ lui về phía sau, mắt thấy đám người Hồng Liên đang nhìn chằm chằm vào động tĩnh trong quán bar, không phát hiện ra tung tích của mình, thì trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đang chuẩn bị bỏ chạy, thì đột nhiên, chỉ nghe tiếng xé gió “vù” vang lên, một nói thế kiếm màu trắng xuyên qua khói bụi, lạnh thấu xương hướng về phía Tô Thái Vũ!

Tô Thái Vũ còn chưa kịp phản ứng, đầu gối ở đùi phải đã bị thế kiếm xuyên qua, anh ta kêu thảm một tiếng, rồi té lăn trên đất, đau đến mức ngũ quan vặn vẹo.

Lúc này, đám người Cao Tuấn Hùng, Lý Tiến Hưng, Đỗ Hân mới phát hiện thì ra Tô Thái Vũ muốn chạy trốn một mình, nên sắc mặt họ nhất thời đại biến.

Chương 871

Chương 871

Hồng Liên chỉ liếc Tô Thái Vũ, không nhìn anh.

Bụi mù dần dần biến mất.

Một người cầm kiếm, ngẩng đầu cất bước đi, tuyên cáo thắng lợi của mình.

Hồng Liên và Diệp Ngọc Trâm kinh hô một tiếng, lẽ nào Trần Gia Bảo đã thua sao?

Bụi mù tiêu tán triệt để, chỉ thấy người nọ đi ra, đó chính là Trần Gia Bảo!

Anh cầm "Kiếm Thanh Sương", vừa đi, vừa vuốt ve thân kiếm Thanh Sương, thở dài nói: "Thực sự là một thanh kiếm tốt, đáng tiếc."

Mà ở phía sau Trần Gia Bảo, Mao Thành Trực quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân đầy máu đỏ, cũng không biết là đã chết hay còn sống.

Lúc này, hai cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần Gia Bảo tay cầm một thanh kiếm, từ khói bụi mờ mịt bước ra.

Cao Tuấn Hùng, Lý Tiến Hưng, Đỗ Hân và những người khác trong lòng lo sợ, không cần suy nghĩ cũng biết, ba người họ trước đây đã đắc tội với Trần Gia Bảo, đợi chút nữa nhất định khó yên ổn.

Ba người họ nghĩ muốn bỏ chạy, nhưng nhìn vết xe đổ vừa nãy của Tô Thái Vũ, ai cũng không dám bước thêm một bước.

"Chúc mừng cậu Trần, đêm đầu tiên đến Nam Định, liền giết được hai Tông sư nhà họ Tô, mở mang danh tiếng tỉnh Hòa Bình ta!" Hồng Liên chủ động bước tới, cung kính nói.

Hồng Liên vốn vô cùng quyến rũ, là mỹ nữ khó tìm, có được cô chân thành khen ngợi, chỉ cần là đàn ông nhất định sẽ vui sướng khôn nguôi.

Trần Gia Bảo cười cười, nói: "Chỉ là giết hai tên thôi mà, đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ, không cần nhắc đến, thanh trường kiếm này lại rất hiếm, chỉ là quá đáng tiếc."

Từ khi anh xuống núi đến giờ, cũng chẳng có vũ khí gì, đa số thời gian đều dùng kiếm đánh địch.

Hồng Liên mím môi cười: "Cậu Trần là bậc thầy trường kiếm đất Hòa Bình, thanh kiếm này cũng là thanh kiếm nổi tiếng thiên hạ, bảo kiếm gặp anh hùng, không biết lại đáng tiếc điểm nào?"

Trần Gia Bả nói: "Kiếm đúng là kiếm tốt, chỉ là nó lại quá mức lộng lẫy, thanh tú, thêm một phần yểu điệu, lại thiếu đi một phần bá khí, thích hợp với nữ dùng hơn, cô nói xem, có phải rất đáng tiếc?

Nói xong, Trần Gia Bảo vung thanh kiếm trong tay, đồng thời, trong không trung liền xẹt qua tia sáng chói lóa, phản chiếu ánh sáng muôn màu.

Tạ Quốc Hùng nhanh chóng chạy đến, vỗ ngực Trần Gia Bảo, mặt đầy vẻ kích động nói: "Tốt lắm nhóc, đêm nay liên tiếp đánh bại hai cao thủ tỉnh Nghệ An, kỳ tích như vậy, tuyệt đối chấn động cả Hòa Bình, không hổ là em rể của Tạ Quốc Hùng ta, haha!"

Trần Gia Bảo đảo mắt, cũng không để ý lời khoe khoang tự biên tự diễn của Tạ Quốc Hùng.

Diệp Ngọc Trâm thấy Trần Gia Bảo bùng nổ như vậy, đáp ứng tất cả sự mong đợi của cô về một người anh hùng, trong lòng phấn khích, đến ánh mắt cũng tràn ngập sự sùng bái, đang muốn đi lên chúc mừng Trần Gia Bảo, tranh thủ cơ hội nói chuyện với anh.

Cô đang mới bước được hai bước, liền nghe thấy hai chữ "em rể" đó từ Tạ Quốc Hùng, toàn thân sửng sốt, ánh mắt cũng liền ảm đạm.

Đột nhiên, cô cảm thấy có gì đó không đúng, càng nghĩ càng thấy lạ: "Vợ chưa cưới của Trần Gia Bảo, rõ ràng là Tô Ánh

Mai mới đúng, nhưng Tạ Quốc Hùng sao lại gọi Trần Gia Bảo là "em rể"? Không lẽ Trần Gia Bảo và Tạ Cẩm Tú cũng có chuyện?"

Diệp Ngọc Trâm càng nghĩ càng thấy có khả năng, càng nghĩ càng kinh ngạc.

Lúc này, Trần Gia Bảo đã bước đến trước mặt Diệp Ngọc Trâm.

Đối diện với người phụ nữ tao nhã như Diệp Ngọc Trâm, khí phách lạnh lùng lúc trước của Trần Gia Bảo liền biến mất, anh mỉm cười còn mang theo chút dịu dàng nói: "Tôi nói rồi, trên thế giới này không có ai có thể ép cô kết hôn với Cao Tuấn Hùng, cô xem, tôi không lừa cô đúng không?"

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm liền dâng lên một cảm giác ấm áp, khuôn mặt xinh đẹp chợt ửng đỏ, có điều khi nghĩ đến phỏng đoán lúc nãy, lòng cô chợt lạnh lẽo, khóe miệng khẽ nở nụ cười: "Cảm ơn anh."

Trần Gia Bảo chợt cảm thấy tâm lí của Diệp Ngọc Trâm rất kỳ quái, có điều cũng không nghĩ nhiều, bởi vì bây giờ anh còn việc quan trọng hơn cần giải quyết.

Chương 872

Chương 872

Giây sau, anh liền bước tới phía Tô Thái Vũ.

Sắc mặt Tô Thái Vũ liền thay đổi, anh ta vốn là thực lực "Thông u kỳ", đứng trước người bình thường có thể là kẻ mạnh, nhưng đây lại là Trần Gia Bảo, anh ta thì là cái thá gì, ngay cả lúc hoàng kim của anh cũng không thể là kẻ địch của Trần Gia Bảo, huống hồ là bây giờ khi anh đã thương nặng nơi xương đùi phải, đến một chút cơ hội sống còn không có.

Khi Trần Gia Bảo ngày càng gần, trong lòng Tô Thái Vũ đã ngập tràn trong cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng.

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên nhảy ra, đứng trước mặt Trần Gia Bảo, chính là vị cao thủ đi theo Mao Thành Trực để viện trợ.

Ánh mắt anh ta mang theo chút lo lắng, rõ ràng vô cùng kiêng dè Trần Gia Bảo, chắp tay nói: "Cậu Trần, tôi là Thái Mạnh Hiển, là cao thủ nhà họ Tiêu thành phố Nam Định, cậu Trần đêm nay đã giết Tiêu Hậu Dũng và hai vị cao thủ nhà họ Tô, cho dù cậu có phẫn nộ hơn chăng nữa, bây giờ cũng nên nguội bớt.

"Đã gọi là oan gia thì nên giải không nên kết, hơn nữa nhà họ Tô còn toàn là nhân vật có tiếng, thực lực hùng mạnh, gia tài kếch xù, vượt xa những dòng họ võ đạo khác. Cho dù có mạnh như cậu Trần, đối mặt với nhà họ Tô cũng là thế hạ phong, vẫn mong cậu Trần có thể nể mặt tôi, tha cho Tô Thái Vũ một mạng.

Nhà họ Tô nhất định sẽ cảm tạ ân huệ của cậu Trần, cũng không nhất thiết phải cá chết lưới rách, như này đối với hai phía đều là chuyện tốt."

Tô Thái Vũ là thiếu chủ nhà họ Tô, Thái Mạnh Hiển rất rõ điều này, một khi Tô Thái Vũ bị chết dưới tay Trần Gia Bảo, nhà họ Tô dưới cơn nóng giận sẽ giận cá chém thớt qua nhà họ Thái, đến lúc đó nhà họ Thái nhất định sẽ tiêu tang.

Bất đắc dĩ anh đứng ra nói, muốn cầu xin Trần Gia Bảo tha cho Tô Thái Vũ một mạng, còn về sau này Trần Gia Bảo có bị nhà họ Tô truy sát hay không thì anh cũng lười đi quản.

“Bất kể thế nào, nhà họ Thái cũng là gia tộc lớn nhất thành phố Nam Định, cho dù là cao thủ hàng đầu tỉnh Hòa Bình như cậu Trần, muốn tạo được sự nghiệp vững chắc ở Nam Định này cũng cần sự trợ giúp của nhà họ Thái, càng huống hồ, tôi dù sao cũng là Bán bộ Tông sư, cậu Trần có lợi hại thế nào cũng nên cho tôi vài phần mặt mũi.”

Thái Mạnh Hiển như đang nghĩ tới.

Đột nhiên, một ánh sáng bạc lóe lên, trên bầu trời đêm vạch ra những vệt pha lê băng lấp lánh, Thái Mạnh Hiểu còn chưa phản ứng lại, thì đã bị Thanh Sương kiếm cắt ngang cổ, trong nháy mắt máu tươi phun ra, thẳng rơi xuống mặt đất.

Tô Thái Vũ, Lý Tiến Hưng cùng những người khác đều bị dọa đến sửng người, nhìn Trần Gia Bảo như thể đang nhìn ác quỷ.

“Thật quá ồn ào.”

Trần Gia Bảo thậm chí còn chẳng thèm nhìn Thái Mạnh Hiển, trực tiếp đi đến trước mặt Tô Thái Vũ, ánh mắt không chút dao động, không chút cảm xúc, nói: “Bây giờ, tới lượt anh.”

Tô Thái Vụ sợ đến chết đi sống lại, anh ta vốn là đang quỳ một chân trên mặt đất, thấy vậy sợ quá liền ngã ra, sợ hãi bò lên, quỳ gối trước mặt Trần Gia Bảo, run giọng nói: “Trần Gia Bảo, anh… anh không thể giết tôi, anh cần gì, tôi đều có thể đưa cho anh…”

Trần Gia Bảo nhìn xuống anh ta, ánh mắt dần hiện ra ý châm biếm, nói: “Bây giờ lại quỳ xuống xin tôi tha mạng, khí phách đòi tôi chia nửa lãnh địa nửa tiếng trước đi đâu rồi? Không còn Tông sư nhà họ Tô hậu thuẫn cho, anh chẳng qua chỉ là một con dế chũi hèn nhát thôi.”

Tô Thái Vũ mặt biến sắc, trong lòng vừa nhục nhã vừa hối hận, sớm biết Trần Gia Bảo lợi hại thế này, anh lúc đầu đến

Hòa Bình nên đem theo toàn bộ "Bát đại kim cương" nhà họ Tô đến, thì đã không có tình cảnh như hôm nay.

"Chỉ cần ông đây qua được cửa tử ngày hôm nay, ngày sau nhất định đền đáp Trần Gia Bảo gấp bội."

Tô Thái Vũ cúi đầu, che giấu ý hận trong ánh mắt, vừa đập đầu vừa cầu xin tha mạng: "Cậu Trần, chỉ cần anh tha cho tôi lần này, tôi liền thay mặt nhà họ Tô kí hiệp ước với anh, anh sẽ trở thành khách quý nhà họ Tô chúng tôi, bất kể anh cần gì, nhà họ Tô đều cố gắng đáp ứng yêu cầu của anh, thêm nữa khi có được sử ủng hộ của nhà họ Tô, khi anh đối phó với nhà họ Phụng, tuyệt đối thêm phần thành công.

Xem ra, nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An xa xôi này cũng biết Trần Gia Bảo và nhà họ Phụng có mâu thuẫn, Tô Thái Vũ muốn lợi dụng điểm này, khiến Trần Gia Bảo thấy được giá trị lợi dụng của anh ta, từ đó có thể tha cho một mạng.

Chương 873

Chương 873

“Bất kể yêu cầu gì, anh đều có thể đồng ý?”

Tô Thái Vũ cúi đầu, không nhìn thấy biểu của của Trần Gia Bảo, nghe thấy câu này của Trần Gia Bảo, còn nghĩ Trần Gia Bảo đã buông lỏng, trong lòng vui mừng khôn xiết, liên tục nói: “Không sai, chỉ cần anh tha tôi lần này, bất luận yêu cầu gí, nhà họ Tô đều sẽ đồng ý.”

“Nếu tôi muốn Tô gia biến mất thì sao?” Trần Gia Bảo nói, lời nói lộ ra sát khí nồng đậm “Cái gì?” Tô Thái Vũ kinh hãi, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi.

Còn chưa phản ứng lại, một nhát kiếm vút qua, Tô Thái Vũ đã trở thành xa một cái xác dưới lưỡi kiếm.

“Nhà họ Thái cũng được, nhà họ Tô cũng xong, trong mắt ta đều là lũ dế chũi, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.”

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng lau vết máu trên thanh Thanh Sương kiếm, đột nhiên liếc nhìn bọn người Cao Tuấn Hùng.

Bọn họ lập tức câm như hến.

Đột nhiên, mấy chục chiếc xe màu đen lao tới, một chiếc Audi đầu tiên dừng lại trước mặt Trần Gia Bảo.

Diệp Ngọc Trâm sửng sốt, nhìn khí thế này, còn tưởng là nhà họ Thái và nhà họ Cao đến tìm Trần Gia Bảo tính sổ.

Cửa xe mở ra, một ông lão mặc áo tấc đen bước ra, đi theo ông ta, còn có một cô gái cao ráo xinh đẹp, tóc cột đuôi ngựa, hiện rõ sự thanh xuân rung động.

Mấy chục người toàn thân đồ đen mà ông lão đó mang theo nhanh chóng đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, ông cúi người,

run giọng nói: “Không biết cậu Trần đến Nam Định, không kịp tiếp đón từ xa, mong cậu Trần thứ lỗi.”

“Chào anh Gia Bảo.” Cô gái đó khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt ngượng ngùng, đến giọng nói cũng dịu dàng so với thường ngày.

Người này là Thành Trung đến từ thành phố Nam Định, còn cô gái này là cháu gái của ông ta – Hoàng Thiên Hạnh.

Thành Trung đêm nay nghe được thông tin, biết được cậu Trần đến, lại còn trong quán bar Lit up động thủ, liền lập tức đem theo một đám thuộc hạ đến yểm trợ cho Trần Gia Bảo.

Tình cờ rằng Hoàng Thiên Hạnh cũng đang ở đây, nghe được thông tin của Trần Gia Bảo, cô liền theo đến.

“Hóa ra là cụ ông Thành Trung, lâu ngày không gặp, cụ vẫn là cứng rắn như vậy, đúng là đáng mừng.”

Trần Gia Bảo cười nói, thuận tay cắm thanh Thanh Sương kiếm trong tay xuống nền đất cứng.

Liền sau, Trần Gia Bảo lại gật gật đầu với Hoàng Thiên Hạnh như chào hỏi.

Nội tâm Hoàng Thiên Hạnh liền loạn nhịp, đôi tai trắng xóa chợt ửng hồng.

Cụ ông Thành Trung thở phào, đứng thẳng người, nhìn Hồng Liên chắp tay cười nói: “Chào cháu, Hồng Liên, nhiều năm không gặp, cháu đúng là càng ngày càng xinh đẹp, đúng là khiến cái thành phố Nam Định nhỏ bé này như phát sáng.”

“Ông quá khen rồi ạ.” Hồng Liên cười nói.

Diệp Ngọc Trâm đương nhiên biết cụ ông Thành Trung, ông là chủ một khách sạn năm sao nổi tiếng ở Nam Định, trước đây, đến ông nội cô gặp cụ ông Thành Trung cũng phải khách khí ba phần, bây giờ lại nhìn thấy cụ ông Thành Trung trước mặt Trần Gia Bảo cung kính như vậy, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

“Không biết cậu Trần lần này đến thành phố Nam Định, là có chuyện gì cần giải quyết sao, nếu có điều gì cần ông già này giúp, cậu Trần cứ tự nhiên giao phó.” Thành Trung vỗ vỗ ngực, thể hiện sự trung thành.

“Vậy cảm ơn thành ý của cụ trước, có điều trước mắt, tôi vẫn còn một chuyện quan trọng cần giải quyết.”

Trần Gia Bảo đi đến đám người Cao Tuấn Hùng.

“Tôi không thích có ai lừa tôi, bởi vì như thế khiến tôi cảm thấy tôi bị người khác coi như kẻ ngốc, Cao Tuấn Hùng, anh không chỉ không hủy hôn ước với Diệp Ngọc Trâm như hiệp ước, trái lại còn cậy thế có nhà họ Thái chống lưng, ép cô ấy tháng sau phải gả cho anh, anh bây giờ còn lời nào muốn nói?”

Trần Gia Bảo đứng cách Cao Tuấn Hùng ba mét.

Dáng Cao Tuấn Hùng rất cao, nhưng đứng trước Trần Gia Bảo, anh lại cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, trong lòng có cảm giác bị lấn át, thậm chí đến hít thở cũng khó khăn, ánh mắt hối hận, quỳ rạp trên mặt đất, cầu xin nói: “Cậu Trần, là tôi sai rồi, tôi nhất thời bị ma xui quỷ khiến, anh…anh xin hãy tha cho tôi lần này, tôi sau này sẽ làm trâu làm ngựa cho anh, không dám có hai lòng…”

“Bây giờ cầu xin, anh không thấy đã trễ rồi sao?” Trần Gia Bảo nói.

Chương 874

Chương 874

Trong lòng Cao Tuấn Hùng chợt "lịch bịch" một tiếng, hoàn toàn chìm xuống, vừa là sợ hãi vừa là hối hận, nếu sớm biết nhà họ Thái và nhà họ Tô không nhờ vả được gì thế này, sớm nên từ hôn với Diệp Ngọc Trâm, bây giờ xong rồi, tất cả đều xong đời rồi.

"Tôi từng đứng bên ngoài tòa nhà Nhiên Ái nói qua, nếu anh không đi từ hôn với Diệp Ngọc Trâm, tôi nhất định tìm nhà họ Cao các anh hỏi tội, Trần Gia Bảo tôi đã nói nhất định làm được, anh tự giải quyết đi."

Giọng điệu Trần Gia Bảo lạnh nhạt, không hề mang theo bất cứ cảm xúc gì, cứ như đang nói một chuyện gì đó hết sức bình thường.

Cao Tuấn Hùng mặt biến sắc, ngồi rạp xuống mặt đất, tuyệt vọng, tuyệt vọng đến tột cùng."

Anh biết, khi Trần Gia Bảo đến hỏi tội nhà họ Cao, tương đương với nhà họ Cao bị kết án tử hình.

Trần Gia Bảo không nhìn anh ta, ngước mắt, liếc hai người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân.

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân trong lòng sụp đổ, hai chân mềm nhũn, nếu không phải lấy hết sức để hít thở, e rằng bọn họ đã không tự chủ nổi quỳ xuống mặt đất rồi.

Trần Gia Bảo hai tay vắt sau lưng, nhìn bằng nửa con mắt, nói: "Tôi với các anh lần đầu gặp mặt, các anh không chỉ nhiều lần khiêu khích tôi, trước mặt tôi đào góc tường, hơn nữa một giây trước còn liên minh với chú tôi, giây sau đã chạy theo Tô Thái Vũ, các anh lẽ nào nghĩ rằng Trần Gia Bảo tôi chỉ là một con chó bệnh không ai thèm nhìn?"

“Không dám không dám, vạn lần không dám…”

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân bị dọa xanh mặt, thất thần, “phù” một tiếng, không tự chủ liền quỳ xuống trước mặt Trần Gia Bảo.

“Nói đùa rồi, nếu cao thủ tỉnh Hòa Bình như cậu Trần mà là chó bệnh, chỉ sợ cả Việt Nam này, đều không hổ rồi.”

Trần Gia Bảo liếc mắt, nói: “Các anh không phải luôn dương dương tự đắc sao? Hôm nay lại quỳ xuống trước mặt tôi van xin như vậy, các anh có phục không?”

“Phục rồi phục rồi, tuyệt đối phục rồi, vẫn mong cậu Trần giơ cao đánh khẽ…”

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân cứ như hai con chim nhỏ, liến thoắt gật đầu.

“Giơ cao đánh khẽ?” Trần Gia Bảo khẽ cau mày, anh vừa giết chết hai vị tông sư cùng hai cậu chủ dòng họ lớn, lại khiến Cao Tuấn Hùng sợ đến khiếp đảm, thật sự cũng chẳng còn hứng thú đi giết hai con tép này, lạnh nhạt nói: “Thế này, niệm tình các anh lần đầu, tôi sẽ tha cho các anh lần này, các anh không phải nói tài sản dòng họ kết xù, có thể lên đến cả mấy chục nghìn tỷ sao?

Dùng một phần mười tài sản, mua lại hai cái mạng này, cũng không quá đáng đúng không? Ba ngày sau, tôi muốn thấy mỗi người đem đến đây 3000 tỷ, nếu không có thì tự hiểu lấy hậu quả, cút đi.”

Nói xong, Trần Gia Bảo vẫy tay, quay người đi về phía Hồng Liên và mọi người.

“Được được được, ba ngày sau, nhất định đem 3000 tỷ đến hai tay đưa cho anh.”

Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân quỳ bò về phía sau, nội tâm rỉ máu.

Gia tài dòng họ hai người họ thì đúng là kếch xù, nhưng đại đa số đều là nằm trên giá trị bất động sản, trong ba ngày muốn tích đủ 3000 tỷ đem đến chính là máu đổ đầu rơi, sớm biết thế này thì không nên đứng chém gió trước mặt Trần Gia Bảo, nếu không thì cũng không có kết cục như hiện nay.”

Diệp Ngọc Trâm cũng hoa mắt, mỗi người 3000 tỷ, hai người không phải là 6000 tỷ sao? Trần Gia Bảo đúng là ra giá quá cao.

Hồng Liên mỉm môi cười thầm, chỉ có cô mới rõ nhất, hai người Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân, trước mặt Trần Gia Bảo muốn kéo cô đi, hành vi coi thường Trần Gia Bảo như thế, mỗi người 3000 tỷ là rẻ cho bọn họ rồi.

Tạ Quốc Hùng đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, mặt khó hiểu nói: "Trước đây anh còn tưởng Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân hai đứa đó không tệ, còn muốn liên hợp với hai đứa đó để đối phó nhà họ Thái, bây giờ bọn nó là dám lật mặt như thế, đúng là biết người biết mặt không biết lòng. Có điều vậy cũng tốt, hai đứa đó bị em làm 6000 tỷ, cũng coi như là cái giá bọn chúng phải trả."

Trần Gia Bảo nói: "Phản bội thì phải cần đường lui, phản bội mà không sẵn đường lui thì có khác gì ngu ngốc."

Tạ Quốc Hùng gật gật đầu, nội tâm không ngừng cảm thán, anh lúc này mới hoàn toàn hiểu được vì sao ông nội Tạ Hoàng Dương lại hết sức khen ngợi Trần Gia Bảo như thế, với thế lực của Trần Gia Bảo như lúc nãy, chỉ cần Trần Gia Bảo tới Nam Định, tất cả vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa.

Chương 875

Chương 875

“Cậu Trần, tất cả mọi chuyện nơi đây đều đã bị phong tỏa rồi, tuyệt đối không lộ ra ngoài, không biết mấy ngày sắp tới cậu Trần có dự định gì, để tôi dễ bề chuẩn bị.” Thành Trung cung kính nói.

Lúc đầu khi ở thành phố Hòa Bình, ông đã chứng kiến được sự quyết đoán và kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, bây giờ chẳng qua là tống Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân 6000 tỷ, thật ra…, 6000 tỷ này cũng khá nhiều.

Trần Gia Bảo đột nhiên có chút trầm ngâm, chợt cảm nhận được một ánh mắt lo lắng.

Quay đầu nhìn qua, anh tình cờ bắt gặp ánh mắt long lanh của Hồng Liên, hơi trầm ngâm, anh liền hiểu được suy nghĩ của Hồng Liên.

Xem ra, sau khi giải quyết triệt để chuyện nhà họ Thái và nhà họ Cao, thì cũng đã đến lúc đi gặp người phụ nữ đó.

Đem một người phụ nữ xinh đẹp thuần khiết, đặt dưới hông uyển chuyển hầu hạ, nghĩ nghĩ liền cảm thấy có chút kích động.

Khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ cong lên nụ cười mong đợi, Diệp Ngọc Trâm thấy Trần Gia Bảo và Hồng Liên “giao tiếp ánh mắt” như thế, trong lòng càng thêm ảm đạm.

“Thành Trung, sắp xếp cho tôi một căn biệt thự, tôi muốn ở Nam Hà Vài ngày để ngắm nhìn hết phong cảnh nơi đây.

“Vâng, cậu Trần.”

Trong lòng Thành Trung vô cùng vui mừng, ông còn đang lo không biết làm sao xum xoe với Trần Gia Bảo, bây giờ cơ hội đã đến tận cửa rồi.

Vì để có ấn tượng tốt với Trần Gia Bảo, ông trực tiếp đưa ngôi biệt thự mà ông đang ở cho Trần Gia Bảo, còn thuận tay để Hoàng Thiên Hạnh ở lại hầu hạ.

Về bản thân mình, Thành Trung ông ta dọn đến một biệt thự nhỏ ngoài ngoại ô ở.

Hoàng Thiên Hạnh còn nghĩ có thể được ở trong biệt thự, có cơ hội tiếp xúc riêng với Trần Gia Bảo, thậm chí còn có khả năng "hoa tiền nguyệt hạ", phát sinh một số việc không thể miêu tả nhưng cực kỳ diễm tình, tuy nhiên, khi cô biết hai đối thủ vô cùng xinh đẹp là Hồng Liên và Diệp Ngọc Trâm cũng ở trong biệt thự, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp bỗng nhiên suy sụp.

Đêm khuya, nhà họ Tiêu, bi thương cùng phẫn nộ.

"Trần Gia Bảo chém chết trợ thủ của Thái Mạnh Hiển, hại chết Hậu Dũng con trai ta, món thù sâu như biển này, ta nhất định phải khiến Trần Gia Bảo chết không toàn thây!"

Người đứng đầu nhà họ Tiêu, Tiêu Hậu Thức đập bàn đứng dậy, vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt đỏ rực như một con hổ chuẩn bị ăn thịt người.

Trong phòng khách còn có ba người đàn ông khác, gồm em họ của Tiêu Hậu Thức, cùng hai người đứng đầu hai chi khác, những nhân vật to mặt nhà họ Tiêu đều có mặt đầy đủ.

Thần sắc bọn họ như đông lại, cơn phẫn nộ lớn như vậy nhưng vẫn giữ được sự lý trí này.

Tiêu Hậu Hà, là em họ của Tiêu Hậu Thức đứng dậy nói: "Anh đừng manh động quá, nghe nói, thằng nhoắt Trần Gia Bảo đó thực lực vô cùng mạnh mẽ, còn nhỏ tuổi nhưng đã trở thành tông sư, còn trở thành kẻ thống trị thế giới ngầm khu vực tỉnh Hòa Bình, thế lực như vậy, tuyệt đối nhà họ Tiêu chúng ta không thể dễ dàng đối phó được."

"Tên khốn chết tiệt, mới tuổi đầu đã lợi hại như vậy, quái đản như vậy, rõ là một tên biến thái!" Tiêu Hậu Thức tức giận ngồi xuống, cau mày nói: "Còn có thằng Tô Thái Vũ tỉnh Nghệ An đó, mở miệng tự nhận "Bát đại kim cương" nhà họ Tô đó vô cùng lợi hại, kết quả vừa chiến đã bị Trần Gia Bảo chết tiệt đó chém chết hai tông sư, đến Tô Thái Vũ cũng bị chết dưới kiếm Trần Gia Bảo, đúng là phế vật!"

Tiêu Hậu Thức tức giận trực tiếp cầm ấm trà trên bàn ừng ực rót xuống.

Bọn người Tiêu Hậu Hà chỉ có thể cười khổ đối phó, bọn họ đâu dám nói lời xấu sau lưng tông sư, càng không dám tranh luận thị phi trước mặt người nhà họ Tiêu.

Tiêu Hậu Thức tức giận đặt chén trà xuống, cau mày nói: "Nếu Trần Gia Bảo mạnh như thế, không lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi nhìn không thể rửa mối hận này cho Hậu Dũng sao?"

"Không, như anh nói đó, thù này không thể không báo." Tiêu Hậu Hà trầm giọng: "Trần Gia Bảo tuy rằng rất mạnh, nhưng cũng không thể là bất khả chiến bại, nhất định có người hơn hắn ta. Càng huống hồ, lần này Trần Gia Bảo không chỉ giết Hậu Dũng nhà chúng ta, mà còn giết cả cậu chủ nhà họ Tô, hai vị tông sư, đây đã là mối thù máu không trả không dừng rồi."

Chương 876

Chương 876

Với tiếng tăm của nhà họ Tô ở tỉnh Nghệ An này, tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản, đến lúc sáu vị tông sư nhà họ Tô còn lại đến Nam Hà đủ, cho dù Trần Gia Bảo có ba đầu sáu tay đi chăng nữa, cũng khó thoát thân."

Tiêu Hậu Thức mắt chợt sáng lên, hưng phấn nói: "Đúng đúng đúng. Ta đúng là nhất thời nóng lòng báo thù mà không lý trí, đến điểm này cũng không nghĩ tới, vẫn là em tỉnh táo, đã nhắc nhở ta, nếu không chúng ta cứ mạo hiểm thế này đi tìm Trần Gia Bảo báo thù, đến cuối cùng người thiệt sẽ là chúng ta, nói không chừng nhà họ Tiêu cũng một đêm tan biến. Vậy cứ như em nói, chúng ta bước tiếp theo nên làm thế nào?"

Một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu Tiêu Hậu Hà, nhưng chợt nghĩ đến việc Tiêu Hậu Thức vừa mới mất con, liền lập tức dập xuống, tiếp tục trầm ngâm nói: "Việc chúng ta có thể làm bây giờ chính là vừa động vừa tĩnh. Động, chính là lập tức liên kết với nhà họ Tô ở Nghệ An, thông báo với họ tình hình ở đây, kêu bọn họ lập tức đem người đến đối phó Trần Gia Bảo. Còn tĩnh, trước khi nhà họ Tô phái người đến, chúng ta không được phát sinh bất cứ xung đột gì với Trần Gia Bảo để bảo toàn cho nhà họ Tiêu, chỉ khi đợi được người nhà họ Tô đến, mới đến lúc chúng ta lật thế cờ!"

"Được, vừa động vừa tĩnh, cái này được!" Tiêu Hậu Thức cười lớn, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, cứ như bây giờ thù đã báo xong, nói: "Vậy cứ theo lời em nói mà là, cứ để Trần Gia Bảo đó đắc ý vài ngày, ngày sau hắn nhất định lãnh đủ!"

Cùng lúc đó, ngoài nhà họ Tiêu thì nhà họ Cao, nhà họ Lý, nhà họ Đỗ cũng đang thức trắng đêm thương lượng đối sách để đối phó với Trần Gia Bảo.

Đầu tiên không cần nói đến nhà họ Cao, đã hoàn toàn đắc tội với Trần Gia Bảo, giờ đã không còn đất để thương lượng nữa rồi.

Chỉ nói đến hai nhà họ Lý và nhà họ Đỗ, vốn là hai gia tộc giới kinh doanh, lợi ích luôn là ưu tiên đầu tiên, bảo bọn họ lấy ra 3000 tỷ đưa cho Trần Gia Bảo, còn khó hơn kêu họ chết!"

Bất luận là nhà họ Đỗ, nhà họ Lý, hay đã hoàn toàn đứng về thế đối địch với Trần Gia Bảo như nhà họ Cao, bọn họ đều rất rõ thế cục hiện tại, muốn đơn thân độc mã dựa vào sức mình đi đối phó với Trần Gia Bảo, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, cho nên không có sự lựa chọn nào khác, đều chọn đối sách giống nhà họ Tiêu, đó là vừa âm thầm liên lạc với nhà họ Tô ở Nghệ An, vừa án binh bất động với Trần Gia Bảo, tạm thời nhẫn nhịn, đợi Trần Gia Bảo lơ là, từ đó đổi lấy những lợi ích lớn hơn.

Nói thêm nữa, trước mặt bọn họ, còn có một nhà họ Tiêu vẫn còn trên đỉnh, Trần Gia Bảo cũng không thể không ngó tới, lấy những gia tộc nhỏ như bọn họ đi giết gà dọa khỉ?

Nghĩ thông điểm này, Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân thở phào nhẹ nhõm, cũng không định ba ngày sau sẽ đưa Trần Gia Bảo 3000 tỷ.

Nhưng điều mà bọn họ không nghĩ tới đó là, tốc độ hành động của Trần Gia Bảo sẽ nhanh đến như vậy, nhanh đến mức họ không kịp phòng bị mà lật ngửa bài.

Ngày đầu tiên, Trần Gia Bảo tự mình đến nhà họ Cao, một kiếm giết chết hai vị cao thủ "Thông U Kỳ", khiến tất cả mọi người có mặt hiện trường bàng hoàng, hai người đứng đầu nhà họ Cao thì phải bi tráng tự sát, hủy hôn ước với Diệp Ngọc Trâm, tiêu hủy toàn bộ chứng cứ phạm pháp của nhà họ Diệp, dùng điều này để bảo toàn cho Cao Tuấn Hùng một mạng.

Ngày thứ hai, Trần Gia Bảo đơn thân độc mã đến biệt thự nhà họ Tiêu, đứng trước linh vị của Tiêu Hậu Dũng, đứng đầu nhà họ Tiêu – Tiêu Hậu Thức đem theo toàn bộ người nhà họ Tiêu đến, bắt nhà họ Tiêu phải nhường hơn nửa lợi nhuận qua nhà họ Tạ, nhà họ Tiêu tổn thất nặng nề.

Hai nhà Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân cả nhà trên trên dưới dưới đều run sợ, sợ Trần Gia Bảo tìm đến cửa, không đến ba ngày, liền chuyển thẳng 3000 tỷ vào tài khoản Trần Gia Bảo, dù sao, 3000 tỷ đúng là một số tiền lớn thật, nhưng nếu mạng mất rồi thì có nhiều tiền hơn cũng vô dụng.

Trong vòng chưa đầy ba ngày, sự giết chóc quyết đoán của Trần Gia Bảo đã làm chấn động cả giới thượng lưu Nam Định, thậm chí cả tỉnh Hòa Bình cũng rung chuyển theo.

Đồng thời trong khoảng thời gian ba ngày ngắn ngủi này, sự sùng bái, ái mộ của Hoàng Thiên Hạnh đối với Trần Gia Bảo ngày một tăng gấp bội, thậm chí còn nhiều lần cả vô tình cả hữu ý thổ lộ tình cảm với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo lại không hiểu phong tình, vẫn hoàn toàn nghe không hiểu, cũng chẳng tỏ vẻ gì với cô, điều này đã làm cho một Hoàng Thiên Hạnh vô cùng tự tin về vẻ ngoài của mình lại bắt đầu tự ti.

Nếu nói đến người vui vẻ nhất, không cần nghi ngờ, chính là Tạ Quốc Hùng, lúc trước còn đang vắt óc suy nghĩ làm sao để đối phó với nhà họ Tiêu, như thế nào để phát triển sự nghiệp của mình, bây giờ Trần Gia Bảo vừa đến, liền có thể chiếm thế thượng phong với nhà họ Tiêu, còn dưng dưng mà chiếm được phân nửa sản nghiệp nhà họ Tiêu, chuyện tốt như vậy, rõ ràng là miếng bánh trên trời rớt xuống mà, vui đến không khép nổi miệng, vội vàng gọi điện thoại cho Tạ Hoàng Dương kể rõ sự tình nơi đây, Tạ Hoàng Dương liền bày tiệc linh đình ở thành phố Hòa Bình để ăn mừng một phen.

Chương 877

Chương 877

Ngày thứ ba, Diệp Ngọc Trâm vì để bày tỏ lòng cảm tạ, đồng thời cũng vì nguyên nhân ngại ngùng nào đó không thể nói ra, liền mời Trần Gia Bảo đến nhà họ Diệp, đem giới thiệu Trần Gia Bảo với ông nội mình – Diệp Trưởng Nhạc.

Vốn ban đầu, Diệp Ngọc Trâm nghĩ Trần Gia Bảo giúp nhà họ Diệp một chuyện lớn như vậy, ông nội nhất định sẽ rất nhiệt tình tiếp đãi Trần Gia Bảo.

Khi đến nhà họ Diệp, Diệp Trưởng Nhạc cũng có vẻ như nồng nhiệt tiếp đãi Trần Gia Bảo, nhưng cái nồng nhiệt đó lại lộ ra rõ ràng sự xa cách, như là không muốn có quá nhiều quan hệ với Trần Gia Bảo.

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm vừa kì lạ vừa nghi hoặc, không hiểu vì sao ông nội lại tiếp đãi ân nhân nhà họ Diệp như vậy, không sợ Trần Gia Bảo trong lòng nguội lạnh sao?

Sự nhạy bén của Trần Gia Bảo đương nhiên nhận ra thái độ lạnh lùng của nhà họ Diệp, tuy cũng có chút không vui, nhưng anh là người như thế nào, tự cũng không tính toán mấy chuyện nhỏ này, nhún vai, rất nhanh đứng dậy rời đi.

Diệp Ngọc Trâm vừa tiễn đến cửa, Diệp Trưởng Nhạc liền gọi cô lại: “Ngọc Trâm, con chờ chút, ông có chuyện cần nói với con.”

Dù không đành lòng, Diệp Ngọc Trâm chỉ có thể dừng bước, nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Trần Gia Bảo, cô không kìm được sự bất mãn trong lòng, quay người oán trách nói: “Ông nội, Trần Gia Bảo người ta không dễ gì vì nhà họ Diệp chúng ta ra mặt, không chỉ hủy được hôn ước, còn đem chuyện nhà chúng ta phạm pháp hủy hết, anh ấy giúp chúng ta chuyện to như vậy, sao ông lại đối xử với Trần Gia Bảo như thế?”

Diệp Trưởng Nhạc là ông cụ đã rất già, tóc bạc phơ, nhưng tinh thần vẫn ngời ngời, ánh mắt hiện rõ vẻ thâm trầm.

Ông khẽ nhấp ngụm trà, trầm ngâm nhìn Diệp Ngọc Trâm, sau đó mới chậm rãi nói: "Con có phải thích Trần Gia Bảo đó không?"

"Hử" một tiếng, Diệp Ngọc Trâm đỏ bừng cả mặt, vừa là xấu hổ, vừa là lúng túng, vội vàng nói: "Ông nội, ông nói gì vậy… con không có…không có thích anh ấy…"

Càng nói càng ngập ngừng, âm thanh cũng nhỏ dần.

Diệp Trưởng Nhạc còn không hiểu trong lòng Diệp Ngọc Trâm nghĩ gì sao, âm thầm thở ra nói: "Theo như con nói, Trần Gia Bảo là một nhân tài, còn trẻ tuổi đã trở thành tông sư cao cao tại thượng, còn đem cả thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình thu nạp dưới trướng, cả tỉnh Hòa Bình ba mươi năm nay, là nhân vật tiếng tăm xuất sắc nhất, tương lai cũng vô cùng rộng mở, nếu con có thể nên chuyện cùng Trần Gia Bảo, tính ra cũng như nhà họ Diệp chúng ta trèo cao rồi."

"Ông nội, ông nói gì vậy, cứ như nhà chúng ta không xứng với Trần Gia Bảo…"

Diệp Ngọc Trâm trợn tròn mắt, nghe được Diệp Trường Nhạc khen ngợi người trong lòng cô như vậy, nội tâm liền có chút xấu hổ ngọt ngào, sau đó cô không khỏi nghĩ đến những Tô Ánh Mai, Tạ Cẩm Tú, rồi Hồng Liên người đang ở bên cạnh Trần Gia Bảo, bất luận là ai, xét dung mạo nhan sắc đều không hề kém cô, thậm chí còn đẹp hơn chứ không kém.

Đôi mắt sáng rỡ của cô bỗng dần dần trầm lại, cảm thấy con đường phía trước không xán lạn lắm.

Diệp Trưởng Nhạc không để ý đến tâm trạng như lúc được lúc mất của cô cháu gái nhỏ, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Từ nay về sau, không có sự cho phép của ông, con không được đi gặp Trần Gia Bảo."

"Tại sao chứ?" Diệp Ngọc Trâm vẻ mặt sửng sốt, không tin vào tai mình, nói: "Ông không phải vừa mới khen Trần Gia Bảo sao, sao…sao tự nhiên…"

Diệp Trưởng Nhạc cười lạnh nói: "Con thì hiểu cái gì? Cái gọi là cây mọc giữa rừng, gió thổi tất ngã. Trần Gia Bảo tất nhiên

ưu tú, ba ngày ngắn ngủi, liền khiến toàn bộ giới thượng lưu Nam Định phải ngả mũ, nhưng cậu ta ngàn lần vạn lần không nên đắc tội nhà họ Tô, không chỉ giết hai vị tông sư nhà họ Tô, đến đường đường cậu chủ nhà họ Tô cũng chết dưới lưỡi kiếm của cậu ta. Cứ nghĩ xem, ở tỉnh Nghệ An, nhà họ Tô là nhân vật thế nào, một khi quyết đối phó Trần Gia Bảo, đó nhất định là trận cuồng phong, cho dù Trần Gia Bảo có mạnh đến thế nào đi nữa, cũng vạn lần không phải là đối thủ nhà họ Tô, nếu trong thời khắc mấu chốt này, nhà họ Diệp chúng ta quá gần gũi với Trần Gia Bảo, sẽ vô tình đắc tội với nhà họ Tô.

Trần Gia Bảo đến lúc đó bỏ đi là xong, nhưng nhà họ Diệp chúng ta thì phải làm sao? Nếu bị nhà họ Tô giận cá chém thớt, chẳng khác nào nhà họ Diệp chúng ta dính phải tai họa ngập đầu sao."

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm dâng lên một nỗi oán trách, cao giọng nói: "Mọi người sợ nhà họ Tô, con không sợ đâu, với cả con tin tưởng Trần Gia Bảo, nhà họ Tô tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, bây giờ con sẽ đi tìm Gia Bảo, kêu anh ấy cẩn thận nhà họ Tô…"

Vừa nói cô liền quay ra phía ngoài chạy đi.

Chương 878

Chương 878

“Làm càn, đứng lại cho ông!” Diệp Trưởng Nhạc đứng dậy, nghiêm trọng quát: “Nhà họ Tô là gia tộc siêu mạnh ở Nghệ An, có thế lực thâm sâu, sao có thể đánh đồng với Trần Gia Bảo? Lần này sở dĩ bại dưới tay Trần Gia Bảo là vì nhà họ Tô chỉ phái đến hai vị tông sư, hơn nữa là Trần Gia Bảo lần lượt từng người đánh bại. Nếu lần tiếp theo, nhà họ Tô một lúc phái đến sáu vị tông sư, hoặc thậm chí là những kẻ mạnh hơn thì sao? Đến lúc đó, Trần Gia Bảo chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe thôi.”

Diệp Ngọc Trâm không khỏi dừng bước, há hốc mồm, đang định thay Trần Gia Bảo cãi lại, Diệp Trưởng Nhạc đã cương quyết nói: “Vậy được, chuyện này cứ như vậy, trong thời gian này, con cứ ngoan ngoãn ở nhà cho ông, bất luận xảy ra chuyện gì, đều không được ra ngoài, càng không được đi gặp Trần Gia Bảo, nếu không, con đừng nhận người ông này nữa.”

Nói xong, Diệp Trưởng Nhạc liền quay người bỏ đi.

Diệp Ngọc Trâm trơ trọi đứng giữa phòng khách biệt thự, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

Nhưng có lạnh thế nào, cũng không thể lạnh bằng nội tâm cô lúc này.

Ban đầu, nhà họ Diệp bị nhà họ Cao bắt thóp, vì lợi ích của dòng họ, nhà họ Diệp không chút do dự đẩy cô đi đính hôn với nhà họ Cao, ban đầu lúc cô cô độc, bơ vơ lại chẳng thấy nhà họ Diệp có chút động tĩnh giúp đỡ cô gì.

Bây giờ dưới sự giúp đỡ của Trần Gia Bảo, khó khăn lắm mới thoát ra được biển khổ, nhà họ Diệp cũng không phải chịu sự chèn ép của nhà họ Cao thêm, nhà họ Diệp lại đối đãi với bạn bè vừa là ân nhân cô lạnh nhạt như vậy.

“Ai ai cũng ghen tị được sinh ra trong dòng họ to, nhưng đâu ai biết, cho dù là con cháu dòng họ to cũng thường xuyên không thể tự mình quyết định? Ôi, chỉ hy vọng Trần Gia Bảo đừng gặp chuyện gì mới được.”

Diệp Ngọc Trâm tức một bụng, hiện thực tàn khốc này khiến cô cảm thấy lạnh lòng, đồng thời cũng lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo lại không hề biết sự khó khăn của Diệp Ngọc Trâm lúc này, lúc này, sau khi anh từ nhà họ Diệp ra, anh liền đi đến chiếc Bugatti Veyron đối diện, trực tiếp mở cửa bước vào ngồi, anh liền hướng về phía khu ngoại ô núi Yên Tử đi mà đi.

“Cậu Trần, theo tin tình báo mà tôi nhận được lúc trước, Lưu Ly hiện đang tịnh dưỡng trên núi Yên Tử, nếu không có gì xảy ra ngoài ý, anh lúc này qua đó, nhất định có thể gặp được cô ấy.” Hồng Liên mặc một chiếc áo dài cách tân đỏ rực, tà áo xẻ cao, một cặp đùi trắng nõn tròn trịa như ẩn như hiện lộ ra, càng tăng thêm vài phần mê hoặc.

“Tôi?” Trần Gia Bảo nghe ra ý của Hồng Liên, không tự chủ liếc qua cặp đùi cô, vừa lái xe vừa nói: “Cô không đi cùng tôi sao?”

“Không, nếu để em họ nhìn thấy tôi, sẽ không có lợi cho kế hoạch chinh phục mỹ nữ tiếp theo đó của anh.” Hồng Liên cảm nhận được ánh mắt đó của Trần Gia Bảo, đùi cô bỗng nóng bừng.

Trong lòng cô bỗng nhảy dựng, không biết ma xui quỷ khiến gì tay trái “vô tình” lướt nhẹ trên mép đùi khiến tà áo bị “vô ý” vén cao thêm, lộ ra phong cảnh xinh đẹp bên trong.

Dù là bên cạnh Trần Gia Bảo không thiếu mỹ nữ vây quanh ve vuốt, nhưng phong cảnh đột nhiên này, vẫn khiến anh sững sờ, đang chuẩn bị nhìn kỹ hơn, tà áo đỏ rực đã trở lại, che đậy mảnh mỹ cảnh đó.

Đáng tiếc… Trần Gia Bảo tiếc nuối một hồi, lắc đầu nói: “Đúng là một tiểu yêu tinh quyến rũ.”

Gò má Hồng Liên đỏ rực, cố ý quay qua ngoài cửa sổ, quay lưng về phía Trần Gia Bảo, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nhất thời, bầu không khí trong xe chợt trở nên ái muội.

Hồng Liên bề ngoài trông có vẻ lẳng lơ, quyến rũ như ngọn lửa rực, nhưng thật ra bên trong cô lại rất bảo thủ, cô lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô quyến rũ đàn ông.

Nghĩ đến ánh mắt vừa mong đợi vừa tiếc nuối lúc nãy của Trần Gia Bảo, Hồng Liên trong lòng có chút xấu hổ nhưng cũng có chút kích động vui vẻ, nói: "Xem ra, anh tài kiệt xuất như cậu Trần cũng là cậu bạn nhỏ không chịu nổi khiêu khích, chỉ hy vọng lúc nữa gặp em họ tôi, sẽ không bị nó một chân đá xuống núi."

"Cậu bạn nhỏ?" Trần Gia Bảo cười nhạo một tiếng, ánh mắt không chút kiêng dè nhìn thân hình uyển chuyển của Hồng Liên đánh giá: "Đàn ông là loài vật không chịu được khiêu khích, nghĩ đến sự trong trắng của cô, hy vọng câu nói đó của cô chỉ là nói đùa, nếu không tôi sẽ cho cô chứng kiến cái gọi là cường bạo của đàn ông!"

Chương 879

Chương 879

Hồng Liên cảm thấy thân thể yêu kiều của cô bị Trần Gia Bảo nhìn đến đỏ bừng, mặt đỏ bừng nói: "Nghĩ đến sự trong trắng của tôi?" Ở bên cạnh anh, cái trong trắng đó sớm muộn cũng mất.

Nghĩ đến điều này, thân thể mềm mại của cô có chút nhũn ra, vội vã chuyển đề tài, nói: "Đúng rồi, anh nghĩ làm thế nào để chinh phục em họ tôi chưa?"

Nói đến chuyện chính, Trần Gia Bảo thu lại ánh mắt vừa nãy của mình, nhún vai, thẳng thắn thừa nhận, nói: "Chưa."

Hồng Liên suýt nữa bật cười, cô vì muốn kéo người em họ cao cao tại thượng đó xuống, đã có dự tính sẵn sàng đem bản thân cho Trần Gia Bảo, chị em cùng hầu một chồng, kết quả Trần Gia Bảo lại chẳng chuẩn bị gì.

Cô bắt đầu hoài nghi, cô hy sinh như vậy, có khi nào lại nhờ không đúng người?

"Tôi không cần biết, theo thỏa thuận lúc trước của tôi và anh, chỉ khi nào anh đè được em họ đó của tôi xuống, tôi mới làm người của anh, trước lúc đó, anh không thể đụng vào tôi." Hồng Liên tức giận quay ra cửa sổ.

Trần Gia Bảo cười nói: "Tôi còn chưa gặp được em họ đó của cô, càng không biết cô ấy rốt cuộc trông như thế nào, làm sao vạch được kế hoạch chinh phục cô ấy? Dù sao đến lúc đó cứ tùy cơ ứng biến là được rồi, với lại ngoài tôi ra, cô cũng không còn sự lựa chọn nào tốt hơn, không phải sao?

Thêm nữa, có thể cùng lúc có được hai chị em xinh đẹp là mơ ước trong lòng của vô số đàn ông, tôi sẽ không để cơ hội này không không tuột khỏi tay đâu."

Anh vừa nói vừa đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay trắng trẻo xinh đẹp của Hồng Liên.

Cơ thể Hồng Liên khẽ run lên, nhưng cũng không rút tay khỏi Trần Gia Bảo, vẫn quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhưng dần dần trong lòng lại có cảm giác kỳ lại, cảm giác tức giận vừa nãy cũng biến mất.

Ôi, hy vọng Trần Gia Bảo tiếp tục giữ được kỳ tích, thành công lật đổ người em họ đó của cô, đến lúc đó…Hồng Liên nghĩ đến lại có chút xấu hổ, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Tiếp đó, hai người cũng không nói gì, trong không khí mập mờ ái muội, rất nhanh liền nhìn thấy núi Yên Tử xanh biếc xum xuê phía xa xa.

Theo truyền thuyết, núi Yên Tử là nơi khi xưa vua Trần Nhân Tông nhường lại ngôi vua cho con rồi tìm đến cửa Phật, là ngọn núi vô cùng nổi tiếng.

Khi Trần Gia Bảo và Hồng Liên lái xe đến núi Yên Tử, nhìn thấy dọc lưng chừng núi dừng rất nhiều xe cộ, trong đó có không ít là siêu xe.

Hồng Liên khẽ cau mày, trầm tư nói: “Xem ra chuyến đi tới núi Yên Tử này sẽ rất nhộn nhịp đây.”

“Nhộn nhịp là chuyện của bọn họ, mục đích của chúng ta chỉ là chinh phục em họ đó của cô.” Trần Gia Bảo cười cười, nói: “Cô chắc chắn không cùng tôi lên núi?”

“Không, tôi vừa nhìn thấy em họ đó đầu liền bốc hỏa, vì để không trở ngại kế hoạch của anh, tôi vẫn là nên chờ anh trong xe.” Hồng Liên lắc đầu từ chối, đột nhiên nghiêng người, hôn lên má Trần Gia Bảo, đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Đây là phần thưởng đưa trước cho anh, chúc anh mã đáo thành công.”

Trần Gia Bảo trong lòng vui mừng, xuống xe, đi bộ về phía núi Yên Tử.

Theo lời Hồng Liên nói, em họ cô là Lưu Ly đang tĩnh dưỡng ở nơi nào đó trên núi Yên Tử.

Trần Gia Bảo không rõ vị trí cụ thể, cứ men theo bậc thang leo lên, nhìn những bông hoa rực rỡ giữa núi rừng xanh ngát, trong lòng cũng dễ chịu.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, lại có những hạt mưa lất phất rơi theo cơn giá đầu thu, khiến con người cảm thấy sảng khoái.

“Chưa từng nghe âm thanh núi rừng Sao không chầm chậm mà đón lấy Gậy tre giày rơm nhẹ nhàng bước Một làn khói nhẹ giữa đời trôi”

Giữa rừng trúc mơn mởn, Trần Gia Bảo tay cầm một ngọn cây, không để ý những giọt mưa, miệng khẽ ngâm thơ, dạo bước, sao lại tiêu sái đến thế được?

“Anh trông thật tiêu sái.”

Đột nhiên, phía sau Trần Gia Bảo truyền đến một giọng nói tán thưởng.

Trần Gia Bảo dừng bước, quay đầu nhìn, chỉ nhìn thấy một đôi nam nữ nhìn có vẻ khoảng hai mươi tuổi đang bước đến.

Người đàn ông mặc một bộ đồ quần áo giản dị màu xanh, cao ráo đẹp trai, trên tay đeo chiếc đồng hồ Rolex, trông có vẻ là một doanh nhân thành đạt.

Chương 880

Chương 880

Người nữ, khuôn mặt thon gọn, da trắng như tuyết, đôi mắt đẹp như tranh vẽ, tuy vẻ ngoài so với Hồng Liên vẫn kém hơn một chút, nhưng tuyệt đối là sắc nước hương trời, khí chất so với Hồng Liên cũng mang hơi thở trẻ trung hơn.

Hai người họ chẳng ngờ được trời mưa, nên cũng không cầm theo dù, tuy rằng mưa cũng không to lắm, nhưng cũng đủ làm mái tóc ướt dính vào má, càng làm hiện rõ lên vẻ đẹp động lòng.

Như cảm nhận được ánh mắt khó hiểu của Trần Gia Bảo, người nam đó bước lên chào hỏi nói: "Vừa nghe thấy tiếng anh đọc thơ, cảm thấy anh đặc biệt tiêu sái, liền không nhịn được mà cảm thán, haha, thứ lỗi thứ lỗi."

Trần Gia Bảo nhìn hai người họ gật đầu cười: "Quá khen rồi, hai người là đến Yên Tử du lịch à?"

"Không phải, cũng không giấu gì, chúng tôi đợt trước vô tình nghe được có một nữ thần y sống ẩn trên núi Yên Tử, bất kể là bệnh nan y khó chữa gì, đến chỗ cô ấy đều có thể chữa được, vì vậy chúng tôi nghe tiếng mà đến đây, tìm vị thần y đó xin thuốc, không ngờ lên núi chưa bao lâu, liền gặp phải trời mưa giữa ngày đẹp trời như vậy, anh cũng là đến tìm vị thần y đó à?"

Trần Gia Bảo trong lòng gợn sóng, có lẽ nào, "nữ thần y" đó chính là Lưu Ly? Bèn gật đầu nói: "Nói vậy cũng không sai."

"Vậy đúng là quá tình cờ rồi, nếu đã như vậy, hay là chúng ta kết bạn đồng hành, tôi nghe những người đã từng đến đây nói, vị thần y đó sống ở thung lũng núi Yên Tử, qua đoạn núi này là tới rồi." Người nam đó vừa nhiệt tình lại lịch sự cười cười nói.

“Vậy thì quá tốt.” Trần Gia Bảo đồng ý nói, cùng đôi nam nữ này hướng về phía núi Yên Tử đi.

Qua nói chuyện, Trần Gia Bảo biết được đôi nam nữ này là anh em, người anh tên Ngụy Phong Lăng, em gái tên Ngụy Nhã Huyên, vì ông nội trúng độc, bèn tìm đến núi Yên Tử nơi này, muốn nhờ vị nữ thần y đó cứu giúp, ít nhất, cũng cầu một viên thuốc có thể giải độc, kéo dài mạng sống cho ông nội.

Trần Gia Bảo đối diện với người lạ, vốn chẳng phải là người nhiều lời, nghe xong cũng chẳng nói gì, trong lòng chỉ nghĩ nếu thật sự không được liền tự mình đi nghĩ cách cứu ông nội Ngụy Phong Lăng.

Ngụy Phong Lăng cũng là người nhạy bén, thấy Trần Gia Bảo không hứng thú nói chuyện lắm, cũng không nói gì thêm nữa.

“Anh, em nghe nói cậu Trần đó đến thành phố Nam Định, liền có chuyện huyên náo, hình như cũng khá to, chỉ là không biết, anh với cậu Trần đó so sánh, rốt cuộc ai ưu tú hơn?” Ngụy Nhã Huyên đột nhiên nói, trông có vẻ rất hiếu kì đối với “cậu Trần” đó.

“Cậu Trần nào?” Ngụy Phong Lăng sửng người, sau đó mới phản ứng lại, cười nói: “Thì ra người em nói là cậu Trần đó, nghe nói cậu Trần đó là nhân tài kiệt xuất, là một kì tài khó tìm, được so sánh như một ngôi sao phi tốc quật khởi, chỉ trong vòng vài tháng, liền rầm vang tóm gọn tỉnh Hòa Bình, nghĩ chỉ có những người như Bùi Thanh Phong tỉnh Phú Thọ ta mới có thể phân cao thấp với cậu Trần đó, anh làm sao có thể so sánh với cậu Trần được.”

Trần Gia Bảo ngước mắt nhìn hai bọn họ, nếu không có gì bất ngờ, thì “cậu Trần” mà hai người họ nói chính là bản thân anh, nghĩ có lẽ hai người họ không biết tên thật của “cậu Trần” nên mới không nhận ra anh, chỉ là không ngờ đến anh em Ngụy Phong Lăng lại là người tỉnh Phú Thọ.

“Xùy.” Ngụy Nhã Huyên tự hào nói: “Cậu Trần đó tuy lợi hại, nhưng anh cũng là kì tài xuất chúng, cả tỉnh Phú Thọ ai không biết đến danh tiếng của Ngụy Phong Lăng? Năm 18 tuổi, dẫn dắt nhà họ Ngụy đã lụi bại lại lần nữa quật khởi, mấy năm gần đây, trên thương trường vượt mưa vượt gió đã xây dựng được

một sự nghiệp khổng lồ, trở thành một trong số ít dòng họ thượng lưu tỉnh Phú Thọ.

Thành tích chói lọi như vậy, chẳng trách đến một người luôn tự đắc như Bùi Thanh Phong cũng ca ngợi anh không ngớt, không những ca ngợi anh là rồng ẩn mình, còn nói thành tựu mười năm sau của anh ít nhất có thể ngang hàng với anh ta, hai mươi năm sau, tuyệt đối vượt xa anh ta.

Người có khí phách như anh, mới là người thật sự tài giỏi, làm nên chuyện, còn về danh tiếng cậu Trần đó, hừ, em thấy, chẳng qua chỉ là một kẻ lỗ mãng chỉ biết dùng kiếm, người thô cằn như anh ta, làm sao có thể đánh đồng với người như anh."

"Em quá khen rồi, bây giờ thành tích của anh không thể so sánh với cậu Trần, nhưng anh tin rằng, anh của sau này, thành tích nhất định vượt qua cậu Trần đó!" Ngụy Phong Lăng ánh mắt đầy nhiệt huyết, tự tin nói.

Trần Gia Bảo không nhịn được cười, hóa ra trong mắt anh em Ngụy Nhã Huyên, anh chẳng qua chỉ là một kẻ thô tục chỉ biết cầm kiếm cầm súng.

Chương 881

Chương 881

“Này, anh cười cái gì, không lẽ anh cảm thấy tôi nói không đúng sao?” Ngụy Nhã Huyên chống nạnh, phồng má, trừng mắt về phía Trần Gia Bảo, tựa hồ như nếu Trần Gia Bảo dám phản bác, cô liền nhào tới dạy dỗ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn Ngụy Nhã Huyên thầm đánh giá, tay cầm một ngọn trúc hướng về phía núi, nói: “Tôi lại nghe nói, cậu Trần đó không chỉ là một kẻ phàm phu, mà còn là một người bụng đầy thơ văn, văn võ song toàn, ưu điểm lớn nhất, chính là vẻ ngoài vô cùng động người, sở trường là làm phụ nữ mê hoặc, cô Ngụy, tôi nhắc nhở cô một câu, sau này gặp được cậu ta, cô phải cẩn thận kẻo yêu phải cậu ta.”

“Phì!” Ngụy Nhã Huyên đỏ mặt xấu hổ nói: “Đùa gì đấy, tôi lúc ở Phú Thọ, đã nhiều lần nghe chị Bùi Tuệ Lâm nói, nói cậu Trần đó là một tên khốn nạn vô sĩ, còn tham hoa háo sắc, thủ đoạn hạ lưu, tôi đây cho dù có yêu một con lợn cũng không yêu người như thế!”

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, không ngờ Bùi Tuệ Lâm lại nói xấu về anh sau lưng anh, xem ra lần đó ở suối nước nóng, anh đã khiến cô ấy mang áp lực tâm lí quá lớn.

Vậy được, lần sau gặp lại Bùi Tuệ Lâm, sẽ khiến cô ấy còn áp lực hơn!

“Nhã Huyên, im miệng, nói xấu sau lưng người khác không phải hành vi của chính nhân quân tử đâu, càng huống hồ, cậu Trần lúc này đang ở Nam Định, nếu để anh ta biết được chúng ta nói xấu sau lưng anh ta, chỉ sợ không có lợi cho chúng ta.” Ngụy Phong Lăng trầm mặt nói.

Anh lúc ở Phú Thọ đã nghe không ít chuyện liên quan đến “cậu Trần”, biết được anh ta là người có thù tất báo, là người

không thể tùy tiện đắc tội được.

“Xùy, em là con gái, vốn đã chẳng phải là quân tử rồi.” Ngụy Nhã Huyên cắn môi vẻ mặt bất mãn nói, có điều cô biết, người anh này của cô này nói một thì nhất định không được hai, liền không tiếp tục thảo luận chuyện cậu Trần đó nữa, chuyển chủ đề nói: “Đúng rồi anh, chúng ta lúc nãy ở sườn núi, nhìn thấy một chị gái mặc váy đỏ ngồi trong Bugatti Veyron, chị gái đó đúng là quá xinh đẹp rồi, cứ như một đóa lửa thu hút ánh mắt người khác, đến em nhìn thấy cũng nhịn không được mà sửng sốt, muốn đến gần chị ấy.”

Bugatti Veyron? Một mỹ nữ như đóa lửa thu hút?

Trần Gia Bảo trong lòng thông suốt, cô gái mà Ngụy Nhã Huyên nhắc tới chắc chắn là Hồng Liên, chỉ có mỹ nữ tuyệt sắc như Hồng Liên mới có thể thu hút được cả nam lẫn nữ như thế.

Hóa ra sau khi Trần Gia Bảo lên núi, anh em Ngụy Phong Lăng cũng dừng xe ở lưng chừng núi, còn trùng hợp đỗ xe bên cạnh xe anh, nhìn thấy Hồng Liên đang ngồi trong xe.

Ngụy Phong Lăng nghĩ đến dáng vẻ tuyệt đẹp của Hồng Liên, dù anh đã quen nhìn đủ loại mỹ nữ, trong mắt vẫn hiện lên tia si mê, gật gù nói: “Cô ấy đúng là xinh đẹp, cho dù cả Phú Thọ ta, cũng khó nhìn thấy người con gái có mê lực như cô ấy.”

Ngụy Nhã Huyên đảo mắt, ánh mắt hiện rõ vẻ tinh nghịch, cười nói: “Anh, theo em nói, dù sao anh bây giờ vẫn chưa tìm ra chị dâu cho em, đợi lúc chúng ta xuống núi, nếu chị gái đó vẫn còn ở đó, anh nên tranh thủ qua đó bắt chuyện, với mê lực trưởng thành cẩn trọng của anh, lại thêm gia thế quyền quý nhà chúng ta, đến lúc đó nhất định nắm bắt được.”

“Nói nhăng nói cuội gì đó?” Ngụy Phong Lăng lườm cô, có điều nhìn sắc mặt anh tựa hồ có cũng có chút ý đó.

Trần Gia Bảo cảm thấy kỳ quái, hai người này lại thực sự trước mặt anh thảo luận chuyện đào góc tường nhà anh sao, nếu để hai người họ biết Hồng Liên là người phụ nữ của anh, không biết hai người đó sẽ có biểu cảm gì?

Ngụy Nhã Huyên nhíu mày, nghĩ tới lúc nãy Trần Gia Bảo châm biếm mình, bất mãn nhìn Trần Gia Bảo nói: “Anh như

vậy là ý gì, không lẽ anh nghĩ dựa vào bản lĩnh của anh tôi, thế giới này lại có người phụ nữ mà anh tôi không tán được sao?"

"Lời không thể nói quá rõ ràng như vậy được." Trần Gia Bảo sâu xa nói: "Tôi lúc nãy không phải nói rồi sao, ưu điểm lớn nhất của cậu Trần đó, chính là vô cùng đẹp, phong lưu phóng khoáng, am hiểu phụ nữ, mỹ nữ mà hai người nói vừa nãy, nói không chừng là người của cậu Trần đó."

"Đúng là tức chết tôi rồi, sao anh cứ trước mặt tôi khen "cậu Trần" đó suốt vậy? Ngụy Nhã Huyên tức dựng ngược, xù lông, tức đến muốn xông lên cắn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo điềm tĩnh tự nhiên nói: "Bởi vì tôi chính là cậu Trần đó."

Chương 882

Chương 882

Ngụy Nhã Huyên sửng sốt, liền bật cười, quả nhiên là tươi đẹp như hoa, xinh đẹp động người, vừa cười vừa nói: "Anh câu này nói đùa không tệ, có điều, nếu anh mà là cậu Trần đó thì tôi là chị gái mỹ nữ kia, hahaha."

Ngụy Phong Lăng cũng cảm thấy Trần Gia Bảo đang nói đùa, cười nói: "Được rồi, chúng ta vẫn là nên nhanh chóng đi thôi, đi tìm vị thần y kia."

Trần Gia Bảo nhún vai, nói lời thật thì lại chẳng ai tin.

Rất nhanh, trời cũng dừng mưa, ba người bọn họ dưới ánh mặt trời đi qua rừng trúc, lại vượt qua một ngọn đồi, men theo con đường ẩm ướt mà đi xuống, đi vào một sơn động trong rừng, chỉ nghe thấy phía trước không xa truyền đến âm thanh "tí ta tích tách" tiếng thác chảy.

"Nghe những người từng đến đây nói, đi qua sơn động này, liền có thể tìm thấy vị nữ thần y đó rồi." Ngụy Phong Lăng tăng tốc bước về phía trước.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, với năng lực thâm hậu của anh hiện giờ cùng với giác quan vô cùng nhạy cảm, đã nghe ra âm thanh tạp loạn phía trước truyền đến đó rõ ràng phía trước không chỉ có người mà số lượng cũng không ít.

Không lâu sau, Trần Gia Bảo đi qua sơn động, ánh mắt chợt vui tươi, chỉ nhìn thấy đây là một thung lũng yên bình, một dòng thác trắng xóa từ trên cao đổ xuống bắn tung tóe bọt nước, xung quanh đỏ rực ánh hoa, xanh nghít cỏ non, sinh khí tràn trề, đích thực là một chỗ tu dưỡng tốt.

Chỉ là tại đầm nước cách đó không xa, thình lình hiện ra khoảng 30 người mặc đồ đen đứng đó, đứng vây quanh một ngôi nhà tranh, một giọt nước cũng không thoát được.

“Anh, bọn họ là muốn làm gì, không lẽ là cũng giống chúng ta, cũng là đến tìm vị thần y đó xin thuốc sao?” Ngụy Nhã Huyên hiếu kì nói.

“Nhìn dáng vẻ hung dữ của bọn họ, không giống như đến tìm thần y xin thuốc, lại giống như đang giữ người, chúng ta qua đó xem thế nào rồi bàn tiếp. Ngụy Phong Lăng bước qua đó, mặc dù đây không phải là Phú Thọ, nhưng với gia cảnh của anh, cùng với danh tiếng trên thương trường, thậm chí cả tỉnh Hòa Bình không mấy người có thể lọt vào mắt anh, càng huống hồ là một đám lỗ mãng như này.

Sự chú ý Trần Gia Bảo lại rơi vào ngôi nhà tranh, anh có thể nhận ra trong ngồi nhà tranh đó có người, người đó hơi thở có chút loạn, hình như đang bị thương.

Trần Gia Bảo không khỏi thấy hiếu kỳ, theo lời Hồng Liên, trình độ của Lưu Ly đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, trong thiên hạ, ai lại có thể làm Lưu Ly bị thương?

“Không lẽ, người trong nhà tranh đó, lại không phải là Lưu Ly?

Trần Gia Bảo đầu đầy nghi hoặc, liền không bước về phía trước nữa.

Phía xa xa, trông thấy giữa đám người đàn ông mặc đồ đen đó, có một người trông có vẻ rất đẹp trai, anh ta mặc đồ hiệp toàn thân, tay đeo đồng hồ Vacheron Constantin, đứng đối diện với nhà tranh, cao giọng nói: “Nữ thần y, tôi là Lại Chí Thành, bố tôi bệnh nặng, mong nữ thần y rủ lòng từ bi, xuống núi một chuyến, thăm khám cho bố tôi một lần, đến lúc đó nhất định cảm tạ vô cùng.”

Nhà họ Lại ở Nam Định cũng là dòng dõi thượng lưu tốp đầu, mấy ngày trước anh vô tình nghe thấy trên núi Yên Bái có một vị thần y, tướng mạo vô cùng xinh đẹp liền cảm thấy rung động.

Anh đối với “thần y” thực ra không phải là thích thú, nhưng đối với “mỹ nữ” thì lại là vô cùng thích thú.

Hôm qua anh ta lén lút đến núi Yên Bái, nhân có hội gặp vị thần y đó một lần, lập tức kinh động như gặp người trời, cảm thấy trước mặt vị thần y đó, những người phụ nữ khác trong

thiên hạ đều là người thường, liền đi bắt chuyện, kết quả không ngờ vị thần y đó lại là cao thủ võ đạo, một chân đá anh ta xuống núi Yên Tử.

Vì vậy, hôm nay anh liền tuyển chọn được 30 thủ hạ, đem theo súng ống, cùng đến núi Yên Tử, trói vị thần y đó về.

Như thường ngày, Lại Chí Thành cũng chẳng có gan to làm ra chuyện táo tợn cướp đoạt phụ nữ như vậy, chỉ có điều, mấy ngày hôm nay vì sự có mặt của cậu Trần, khiến rung chuyển toàn bộ giới thượng lưu ở Nam Định, tất cả đều muốn nghĩ làm sao để lấy lòng cậu Trần, bao gồm cha con Lại Chí Thành cũng thế, tất cả chuyện khác đều gác lại qua bên.

Đột nhiên không có ràng buộc, Lại Chí Thành lập tức nắm bắt cơ hội, thừa lúc không ai chú ý, dự định lén lút làm một chuyện lớn.

“Người khác thì sợ cậu Trần như sợ hổ, ta lại phải cảm ơn cậu Trần, nếu không phải anh ta đến Nam Định khiến tất cả mời người đều chú ý đến anh ta, ta làm gì có cơ hội thần không biết quỷ không hay đem được nhiều súng lên núi thế này.”

Lại Chí Thành trong lòng vô cùng đắc ý, đồng thời nhìn về phía nhà tranh, chờ vị nữ thần y đó trả lời.

Tuy nhiên, bên trong nhà tranh đó lại hoàn toàn im lặng như khinh thường ngoài này.

Chương 883

Chương 883

Vẻ mặt Lại Chí Thành có chút phẫn nộ, nhưng nghĩ đến dung mạo tuyệt thế của vị nữ thần y này, đầu liền như có ngọn lửa, sự phẫn nộ vừa đến đó liền nhẹ nhàng biến mất, cười nói: "Nữ thần y, tôi hôm nay chính là tình thế ép buộc, nếu cô còn không ra đây, vậy tôi chỉ đành tự mình vào mời cô, đến lúc đó cô nam quả nữ trong một phòng, tôi sẽ làm ra chuyện gì tôi cũng không dám bảo đảm nữa.

Đám người xung quanh bỗng hiểu ra ý của anh ta mà phá lên cười.

"Vô sỉ!"

Đột nhiên tất cả nghe thấy một giọng nói phẫn nộ mà trong trẻo vang lên từ phía sau.

Lại Chí Thành cau mày nhìn lại, thì thấy hai nam một nữ đi tới, hai người nam thì không nói làm gì, tuy một người thì cao to, một người thì tướng mạo thanh tú, nhưng anh ta là thẳng nam, không hứng thú với đàn ông.

Ngược lại người con gái mà vừa nãy chửi anh, lại là vô cùng xinh đẹp, trẻ trung mơn mởn, tuy không thể so sánh với vị nữ thần y trong nhà tranh kia nhưng tuyệt đối cũng là mỹ nhân tuyệt thế.

Không cần phải nói, ba người này Trần Gia Bảo và hai an hem Ngụy Phong Lăng, bọn họ đều nghe thấy lời lúc nãy của Lại Chí Thành, biết được Lại Chí Thành mưu đồ đen tối, Ngụy Nhã Huyên liền trực tiếp mắng chửi.

Lại Chí Thành trong lòng không vui, nếu lúc bình thường, nói không chừng liền tiến lên trêu ghẹo Ngụy Nhã Huyên, nhưng bây giờ, tất cả tâm trí đều đặt lên vị nữ thần y kia, cho dù Ngụy Nhã Huyên cũng là mỹ nữ hàng đầu Phú Thọ, nhưng

anh cũng ít đi vài phần hứng thú, cau mày hỏi lại: “Các người là ai, lại dám đến đây lo chuyện bao đồng, chán sống rồi sao?”

Như để chứng minh cho những lời đó, đám người mặc đồ đen bên cạnh liền hung tợn nhìn ba người Trần Gia Bảo bọn họ.

Trần Gia Bảo nhíu mày cười, trong lòng càng lúc càng hiếu kì, đám thủ hạ mà Lại Chí Thành mang theo đúng là nhiều thật, nhưng đều là người bình thường, đừng nói là đối phó với tuyệt thế cao thủ hay gì, cho dù đi đối phó với cao thủ võ đạo “Thông U Trung Kỳ” cũng không đủ.

Nếu người trong nhà tranh thật sự là Lưu Ly, với năng lực của cô ấy, làm sao lại để cho đám người này giương oai tác quái bên ngoài? Hoặc là, Lưu Ly thật sự hiền hậu như lời Hồng Liên nói, nên mới không muốn ra tay dạy dỗ đám người này.

Trần Gia Bảo suy tư, không khỏi dừng bước lại.

Ngụy Nhã Huyên còn nghĩ Trần Gia Bảo sợ đối phương, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường nói: “Xùy, còn nói mình là cậu Trần, mà nhìn thấy cảnh này liền sợ, đúng là quỷ nhát gan.”

Trần Gia Bảo đang trầm tư suy nghĩ, nên cũng không để ý đến cô ấy.

Ngụy Nhã Huyên càng tức giận hừ một tiếng, giậm chân, bước về phía trước.

Lúc này, Ngụy Phong Lăng đã sải bước đi tới, bên kia người đông thế lớn, nhưng sự kiêu ngạo bao năm qua, khiến hắn chẳng sợ gì, cao giọng nói: “Tôi là Ngụy Phong Lăng thành phố Phú Thọ, nghe danh nữ thần y hành y cứu thế, từ bi độ người, đã sớm sinh lòng ngưỡng mộ, là nữ thần y xuất chúng, người anh em này, anh mang nhiều người thế này đến ép nữ thần y, là muốn phá hoại sao?”

Ngụy Nhã Huyên cười cười, không giấu sự khinh thường Lại Chí Thành trong đôi mắt.

Lại Chí Thành trong lòng nổi lửa giận, vẻ mặt bình tĩnh, đi đến bên cạnh Ngụy Phong Lăng nói: “Anh vừa rồi là đang lên lớp tôi sao?”

Ngụy Phong Lăng nhận ra được địch ý của đối phương, có điều cao ngạo như anh ta, tự nhiên sẽ không bằng lòng nhận

thua, nói: “Đúng thì làm sao?”

Đột nhiên, Lại Chí Thành một chân đã Ngụy Phong Lăng ngã xuống, cười lạnh nói: “Đồ ngu.”

Ngụy Phong Lăng tức giận, đang định đứng dậy, đột nhiên, bóng người trước mắt lấp lóe, xoét xoét xoét, đám người áo đen đã giương súng ra, nhắm về phía anh và Ngụy Nhã Huyên.

Nhất thời, Ngụy Phong Lăng mặt tái nhợt, Ngụy Nhã Huyên kinh động hét lên.

Trên núi Yên Tử, thâm sâu nơi sơn động, tình huống đột phát, ai cũng không nghĩ đến, Lại Chí Thành lời lẽ không đúng, lại khó dễ an hem Ngụy Phong Lăng.

Trần Gia Bảo trầm tư, nếu như lời Hồng Liên nói, Lưu Ly là người vô cùng từ bi, nếu người phụ nữ trong nhà tranh, thật sự là Lưu Ly, cô ấy tuyệt đối sẽ không ngồi im không quản.

Nghĩ tới điều này, Trần Gia Bảo quyết định tạm thời yên tĩnh quan sát đã, chỉ là chỗ xấu duy nhất, lại là an hem Ngụy Phong Lăng có thể phải chịu chút khổ, có điều, nếu anh em bọn họ đã từng trước mặt anh thương lượng chuyện đào góc tường nhà anh, vậy cứ để bọn họ chịu chút khổ cũng là xứng đáng.

Chương 884

Chương 884

Dù sao, có anh ở đây, hai người bọn họ tuyệt đối không có chuyện.

“Tại đất Nam Định này, lại còn rõ ràng thấy tôi mang theo nhiều thuộc hạ theo như vậy, anh lại dám đến trước mặt ta lo chuyện bao đồng, anh nói xem, anh có phải là tên ngốc không?”

Lại Chí Thành cầm theo một thanh thương từ tên áo đem bên cạnh bước tới, nện hai phát vào trán Ngụy Phong Lăng.

Trên trán Ngụy Phong Lăng xuất hiện hai vết máu, đôi mắt hung dữ, nhìn Lại Chí Thành tức giận nói: “Anh còn dám động vào tôi, Ngụy Phong Lăng tôi nhất định sẽ khiến anh muốn sống không được muốn chết không xong.”

Lại Chí Thành cứ như nghe chuyện cười, ha ha cười lớn, đột nhiên đá vào trước ngực Ngụy Phong Lăng, khiến Ngụy Phong Lăng ngã xuống đất, ngạo nghễ nói: “Đe dọa ta? Đúng là ăn gan hùm mật gấu, bây giờ ta là dao thớt, anh là thịt cá, ai cho anh dũng khí đó, dám đến đây đe dọa ta? Anh tin không, chỉ cần ta nhẹ nhàng bóp cò, cái mạng nhỏ của anh liền biến mất không?

Như để chứng minh cho lời nói của mình, Lại Chí Thành chĩa súng về phía Ngụy Phong Lăng.

Ngụy Phong Lăng mặt biến sắc, đối mặt với nòng súng này, cho dù anh có là Kình Thiên Trụ nhà họ Kình thành phố Phú Thọ đi chăng nữa cũng không khỏi tim đập chân run, trong lòng thầm hối hận, sớm biết sẽ gặp tình huống này, ban đầu tới Nam Định nên mang theo vệ binh nhà họ Ngụy đến, một đứa như Lại Chí Thành và đám người của hắn làm gì có tư cách ra oai trước mặt anh.

“Sao? Đối mặt với nòng súng, còn có thể ra oai không?” Lại Chí Thành nhìn thấy Ngụy Phong Lăng không nói gì, trong lòng liền vô cùng đắc ý, liền lần nữa đá Ngụy Phong Lăng ngã xuống, đồng thời hai tên áo đen kia cũng bước lên, ấn Ngụy Phong Lăng xuống đất.

Lại Chí Thành cười lạnh, mở miệng nhổ nước bọt lên người Ngụy Phong Lăng: “Phùy, cũng dám thách thức Lại Chí Thành ta, đúng là đồ ngớ ngẩn!”

Ngụy Phong Lăng đầu đầy lửa giận, nhưng những kinh nghiệm thương trường lâu nay đã sớm rèn luyện được cho anh bản tính linh hoạt, biết co biết duỗi. Đối với sự nhục nhã này, mặc dù lửa giận trong đầu đã sôi lên sùng sục, nhưng anh vẫn là nén xuống, bàn tay nắm chặt đã bắt đầu tài nhợt.

Ngụy Phong Lăng có thể nhịn được, nhưng Ngụy Nhã Huyên nhịn không nổi, nghiêm nghị nói: “Tôi cảnh cáo anh, dòng họ Ngụy chúng tôi là gia tộc thượng lưu top đầu ở Phú Thọ, mà anh tôi lại là người đứng đầu nhà họ Ngụy, anh nếu dám động đến chúng tôi cho dù là một sợi tóc, nhà họ Ngụy nhất định sẽ truy cùng giết tận!”

“Nhà họ Ngụy ở Phú Thọ?” Lại Chí Thành suy nghĩ nữa ngày, chỉ cảm thấy có chút quen tai nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra.

Tên áo đen đứng bên cạnh Lại Chí Thành không biết nghĩ đến cái gì, mặt biến sắc, vội vã chạy đến bên cạnh Lại Chí Thành nói nhỏ: “Cậu chủ, nếu em không đoán lầm, bọn họ chính là dòng họ Ngụy ở Phú Thọ đó.”

“Nhà họ Ngụy nào?” Lại Chí Thành ngơ ra, bất mãn nói: “Có chuyện mau nói, có rắm mau thả.” Người áo đen đó vội nói: “Ngụy gia là một trong mười dòng tộc siêu quyền lực trong giới doanh nhân Phú Thọ, xét địa vị, so với các dòng họ Lục, Tần, Kiều ở tỉnh Hòa Bình chúng ta đều không thua kém, thêm nữa theo em được biết, nhà họ Ngụy còn có một đội vệ binh, tổng cộng 10 người, thực lực mỗi người ít nhất tương đương với “Thông U Trung Kỳ”, mà người đứng đầu đội vệ binh này vô cùng lợi hại, đã được xếp vào hàng ngũ tông sư…”

“Cái gì? Tông sư?” Lại Chí Thành kinh ngạc ngắt lời tên áo đen.

Tông sư một khi ra tay, liền có thể trong 10 mét giết người, tới lui như gió, khiến đối phương không kịp phòng bị, cho dù nhà họ Lại ở Nam Định cũng xem như là đại gia tộc, nhưng so với tông sư mà nói, chỉ có thể cung kính phục tùng.

Nếu đắc tội với một vị tông sư, không cần đến tông sư ra tay, sợ bố của Lại Chí Thành đã giết anh ta trước rồi.

“Cậu chủ, chúng ta tuy là rắn gần nhà, nhưng thực lực nhà họ Ngụy so với chúng ta quá mạnh, vì chuyện lớn, chúng ta cứ nên khách khí thả tên Ngụy Phong Lăng đó ra trước, cùng lắm là bồi thường nhận lỗi, còn đỡ hơn là chịu cơn thịnh nộ của nhà họ Ngụy.” Tên áo đen đó nói, hắn ta tuy chỉ là thủ hạ của Lại Chí Thành, tuy cũng không muốn vì sự lỗ mãng của Lại Chí Thành mà rước họa vào thân.

“Thế này…thế này…” Lại Chí Thành đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt tái xanh, ánh mắt hiện lên vẻ do dự.

Chương 885

Chương 885

Nhìn dáng vẻ bối rối của Lại Chí Thành, Ngụy Nhã Huyên thở phào một hơi, đắc ý nói: "Bây giờ biết được sự lợi hại của nhà họ Ngụy chúng ta rồi đúng không, anh nếu thức thời một chút, nên tranh thủ thả chúng tôi ra đi, nói không chừ tôi đây tâm trạng tốt một chút, nhà họ Ngụy có thể tha cho anh một mạng."

Lại Chí Thành nhìn Ngụy Nhã Huyên, cắn răng, nổi lòng ác độc, ánh mắt hiện lên một tia sắc bén.

"Hỏng rồi!"

Ngụy Phong Lăng nãy giờ luôn quan sát Lại Chí Thành, trong lòng bỗng "lộp bộp" một tiếng.

Kết quả, Lại Chí Thành cầm súng bước đến trước Ngụy Nhã Huyên.

"Sao? Định bỏ qua tôi rồi à?" Ngụy Nhã Huyên mặt mày hớn hở.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "bốp", Lại Chí Thành trực tiếp tát Ngụy Nhã Huyên.

Trần Gia Bảo nhíu mày, thành thật mà nói, anh cũng là một kẻ thương hoa tiếc ngọc, tuy người trong nhà tranh chưa bước ra, nhưng chứng kiến cảnh này, Trần Gia Bảo vẫn là bước lên phía trước, định sẽ nhúng tay rồi.

Bên kia, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo của Ngụy Nhã Huyên bỗng nhiên in hằn năm dấu tay, khóe miệng cũng rướm máu, không thể tin nổi nói: "Anh…anh lại dám đánh tôi?"

Lại Chí Thành thở gấp, mắt đỏ rực, gần như phát điên: "Nhà họ Ngụy các người thì to lắm à? Dù sao cũng đã đắc tội rồi, so với tha cho các người rồi lo sợ bị báo thù, không bằng trực tiếp

giết luôn, dù sao nơi hoang vu rừng núi này, tìm đại một nơi chôn, ai biết được là Lại Chí Thành ta làm chứ?"

Sau đó, Lại Chí Thành dùng súng chĩa thẳng vào vầng trán trắng bệch của Ngụy Nhã Huyên.

Ngụy Nhã Huyên phút chốc bị dọa đến tái mặt, liên tiếp lùi hai bước, không nghĩ đến Lại Chí Thành lại phát điên như vậy, lại muốn giết người diệt khẩu.

Ngụy Phong Lăng thần sắc điên cuồng, hai mắt mở to, nghiêm nghị nói: "Lại Chí Thành, Ngụy Phong Lăng tôi ở đây thề, nếu tôi có thể thoát ra, sau này nhất định chém ngàn vạn lần!"

"Vậy sao, quên nói với anh, tôi là thuộc hạ của cậu Trần, nếu sau này có thể sống bước ra, cứ việc đến tìm tôi, có điều tôi nghĩ với thực lực của cậu Trần, trước khi người nhà họ Ngụy các anh giết được tôi thì đã bị cậu Trần giết hết rồi." Lại Chí Thành trợn mắt cười nói: "Mà tôi cảm thấy anh không có cơ hội thoát ra đâu."

Lại Chí Thành nghĩ rất đơn giản, Ngụy Phong Lăng đó không phải muốn báo thù sao, vậy bản thân cứ lấy cái danh "cậu Trần" đó ra hù dọa, với uy doanh của cậu Trần, nghĩ rằng Ngụy Phong Lăng cũng không có cách nào báo thù, vậy cứ để cho Ngụy Phong Lăng trước khi chết thêm lần tuyệt vọng!

Quả nhiên, nghe đến tên cậu Trần, Ngụy Phong Lăng mặt biến sắc, biết cho dù thông tin hôm nay có lộ ra ngoài, với thế lực của nhà họ Ngụy, sợ rằng cũng không cách nào đối phó với cậu Trần, trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Ngụy Nhã Huyên thậm chí còn hận cậu Trần đó nghiến răng nghiến lợi, trong lòng liền thề cho dù có thành quỷ cũng nhất định không buông tha cho cậu Trần đó và Lại Chí Thành.

"Đợi giải quyết xong hai anh em này, rồi dẫn người xông vào căn nhà tranh, trói vị nữ thần y đó lại, sau đó sẽ cùng vị thần y đó chơi đùa trên giường, haha…"

Một thoáng đắc ý hiện lên trong ánh mắt Lại Chí Thành, khẩu súng lục chĩa vào trán Ngụy Nhã Huyên, ngón tay đã lên cò.

Nhìn thấy Ngụy Nhã Huyên sắp chết, bên trong nhà tranh, hơi thở dường như có chút bị dao động.

Chính lúc này, một giọng nói lười biếng vang lên phía sau: "Tôi nói này, các người có phải quên tôi rồi?"

Lại Chí Thành, Ngụy Phong Lăng, Ngụy Nhã Huyên đột nhiên ngơ người, chỉ thấy Trần Gia Bảo tay cầm ngọn trúc, thư thả bước đến, khóe miệng nở nụ cười, tràn đầy vẻ tự tin.

Ngụy Nhã Huyên sốt ruột, hét lên: "Anh đến đây làm gì?" Đồng thời nháy mắt ra hiệu Trần Gia Bảo nhanh chạy đi.

Trần Gia Bảo nhìn như không thấy, tự nhiên nói: "Tôi đến cứu hai người."

Lại Chí Thành đầu tiên nhìn một lượt Trần Gia Bảo, nghe thấy Trần Gia Bảo nói như vậy, không nhịn được ha ha cười lớn, cười Trần Gia Bảo không biết lượng sức mình.

Ngụy Nhã Huyên trong lòng bực mình, hét lớn: "Tôi nói anh có phải bị ngốc không, anh không nhìn thấy bọn họ bao nhiêu là người, với cả còn có súng, anh không chạy nhanh đi, còn đến đây làm gì, anh…đồ ngốc, đồ đần!"

Nếu Trần Gia Bảo nhanh chạy, đem tin tức truyền ra ngoài, nói không chừng nhà họ Ngụy còn có cách báo thù, ai mà ngờ, Trần Gia Bảo lại tự mình nộp mạng, đúng là chưa từng gặp qua người ngốc như vậy.

Cái gì gọi là đồng đội ngu? Đây chính là minh chứng điển hình!

Chương 886

Chương 886

Trong lòng Ngụy Nhã Huyên gần như thăm hỏi 18 đời tổ tông nhà Trần Gia Bảo, nhưng ngoài tức giận, đối với việc Trần Gia Bảo có thể đến cứu giúp như này, cũng vô cùng cảm động.

Khóe miệng Trần Gia Bảo vẫn là nụ cười đó, vừa đi vừa nói: "Chẳng qua là một đám dế thôi mà, thêm vài khẩu súng sắt vụn, còn không đủ để tôi đặt vào mắt."

Anh em Ngụy Phong Lăng há hốc mồm, đám người Lại Chí Thành là dế? Khẩu súng lạnh băng kia là sắt vụn?

Hai người họ trong lòng nhịn không được nghi ngờ, tên Trần Gia Bảo đó, không lẽ thật sự là đứa ngốc sao?

Lại Chí Thành càng giống nghe chuyện cười, cười lớn rồi chỉ tay vào Trần Gia Bảo nói: "Đâu tới lượt một tên khốn kiếp như mày đến nhúng tay vào chuyện của ông đây anh hùng cứu mỹ nhân vậy, tin ông đây một phát bắn mày không?"

Trần Gia Bảo lại không thèm để ý đến hắn ta, quay qua nhìn Ngụy Nhã Huyên nháy mắt nói: "Cô có nhớ lúc ở trên núi, tôi có nói với cô một câu không?"

"Câu nào?" Ngụy Nhã Huyên vô thức hỏi, đã hoàn toàn không hiểu nổi Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo dần thu lại nụ cười, nói: "Tôi có nói, tôi là cậu Trần."

Cậu Trần?

Đám người Ngụy Phong Lăng sững sờ.

Ngay sau đó, Lại Chí Thành lại được một phen cười lớn, vừa chế giễu vừa nói: "Người mà là cậu Trần, vậy tao chính là…"

Đột nhiên, anh ta còn chưa nói hết câu, Trần Gia Bảo tay phải khẽ giơ lên, chỉ nghe thấy tiếng "xùy" một tiếng, hai nhát kiếm trắng vung ra, đột nhiên, hai tên đang ấn tay Ngụy Phong Lăng trong nháy mắt bị lưỡi kiếm xuyên qua, máu tươi trào ra, chết thảm tại chỗ.

Ra tay, liền sấm vang rền trời.

Tất cả mọi người đều há hốc, những lời chế giễu của Lại Chí Thành đột ngột dừng lại.

Ngụy Nhã Huyên không tin vào mắt mình, lẩm bẩm nói: "Anh ấy…anh ấy thật sự là cậu Trần?"

Anh ấy…anh ấy chính là cậu Trần vang danh thiên hạ sao?

Hai anh em Ngụy Phong Lăng há hốc mồm không tin vào mắt mình, không ngờ tới người thiếu niên trẻ cùng họ đi suốt đường lại là người vang danh tỉnh Hòa Bình, lại được Bùi Thanh Phong – người đứng đầu thế giới ngầm Phú Thọ coi là kỳ phùng địch thủ.

Hai anh em đó sau khi há hốc mồm mở rộng tầm mắt, trong lòng có chút khiếp sợ không nói lên lời.

Đồng thời, tất cả mọi người tại hiện trường, đều bàng hoàng sốc.

Không ai nghi ngờ Trần Gia Bảo là giả mạo, bởi vì cậu Trần trong lời đồn đúng là "trẻ tuổi nhưng đã đứng đầu, tướng mạo thanh tú, kiếm khí giết người" những đặc điểm này, so với Trần Gia Bảo đang đứng trước mắt hoàn toàn là một.

Lúc này, trong sơn động âm u yên tĩnh nơi núi Yên Tử đẹp như tranh vẽ, vì một cái tên mà lại nổi cuồng phong!

"Anh… anh chính là cậu Trần?

Lại Chí Thành trong cú sốc, nhịn không được mà lùi hai bước, vô thức cố gắng kéo giãn khoảng cách với Trần Gia Bảo.

Người có tên cây có bóng, Trần Gia Bảo vừa mới tới Nam Định, liên tiếp đạp nhà họ Thái, nhà họ Cao xuống, còn nghe nói Lý Tiến Hưng và Đỗ Hân vì đắc tội với cậu Trần mà phải nộp ra 3000 tỷ để chuộc lỗi.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi này, hai chữ "cậu Trần" đã khiến cả giới thượng lưu ở Nam Định náo loạn một phen, khiến những kẻ hô mưa gọi gió ở Nam Định phải khiếp sợ.

Ngay cả cha của Lại Chí Thành, một người mà Lại Chí Thành luôn kính phục, cũng phải nhiều lần nhắc nhở anh ngàn lần không được gây sự trong lúc này, vì sợ anh sẽ vô ý đắc tội đến cậu Trần, lại lãnh họa diệt thân vào người.

Ai ngờ được, lại ở nơi sơn động núi Yên Tử này, thật sự gặp được cậu Trần.

Lại Chí Thành không biết đây là may mắn hay bất hạnh, trong lòng không nhịn được mà chửi thề.

Chương 887

Chương 887

“Cậu vừa rồi tự xưng mình là thuộc hạ của tôi, nhưng sao ta lại không nhớ lúc nào lại còn thu nạp đứa em như cậu?” Trần Gia Bảo liếc mắt, không có một chút cảm xúc, cứ như đang nhìn một con dễ, thuận tay liền có thể bóp chết.

Lại Chí Thành sợ hãi, không kìm được nuốt nước bọt, trên miệng trưng ra một nụ cười còn xấu hơn khóc, nịnh nọt cười nói: “Chào cậu Trần, bố tôi là chủ tịch tập đoàn Minh Huy, ông ấy trước giờ luôn ngưỡng mộ danh tiếng của anh, hận không được phục vụ cho anh, em là đứa con trai hiếu thuận của ông ấy, cũng hận không được làm trâu làm ngựa cho anh.

Cậu Trần, nếu anh không chê bai, sau này anh chính là anh của em, anh nói em đi hướng đông em tuyệt đối không dám quẹo hướng tây, anh bắt em thích đàn ông, em tuyệt đối không nhìn phụ nữ.”

Lại Chí Thành càng nói càng thuận mồm, “phù phù” một tiếng, trước tiếp quỳ xuống trước Trần Gia Bảo, hơn nữa để bày tỏ thành ý, còn ném luôn khẩu súng trong tay.

Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên nhìn dáng vẻ nịnh hót không ngừng của Lại Chí Thành lúc này với Trần Gia Bảo, lại so sánh với dáng vẻ ngạo nghễ của Lại Chí Thành lúc nãy khi đối mặt với bọn họ, loại tương phản mãnh liệt này, khiến hai người bọn họ hoang mang hồ đồ theo, đồng thời cũng cảm nhận được sức nặng của hai chữ “cậu Trần” này rốt cuộc đến mức nào!

Trần Gia Bảo nhất thời cũng ngơ người, không nghĩ đến Lại Chí Thành lại vô lại đến mức này, không khỏi chế giễu cười: “Cậu ném súng đi thế, không sợ tôi một nhát kiếm giết sao?”

Có đường rồi!

Lại Chí Thành hai mắt sáng rỡ, ngẩng đầu lên, nụ cười mang theo sự lấy lòng: “Cả cái Nam Định này, ai lại không biết cậu Trần bất khả chiến bại? Đừng nói em cầm một khẩu súng, cho dù có lái xe tăng đến, anh muốn giết em lại cũng chẳng phải dễ dàng như trở bàn tay sao, em đâu cần phải cầm khẩu súng làm gì, há chẳng phải tự lừa mình dối người sao?”

Những lời này mặc dù đúng là để nịnh nọt Trần Gia Bảo nhưng cũng là lời thật lòng của Lại Chí Thành.

Do tin tức bị phong tỏa, không nhiều người biết về chuyện Trần Gia Bảo liên tiếp giết hai vị tông sư ở quán bar Lit up, nhưng phú nhị đại như Lại Chí Thành ở cái đất Nam Định này tự nhiên cũng sẽ nghe được những việc xảy ra lúc đó ở bar Lit up.

Tất nhiên, do thông tin bị phong tỏa, không có cách nào biết được toàn cảnh bức tranh, nhưng mơ mơ hồ hồ cũng rõ được chân tướng, đủ để Lại Chí Thành phán đoán chính xác ra sự việc: Thực lực của Trần Gia Bảo đã vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người, súng tuyệt đối không có cách nào tổn hại gì đến anh ta, so với cầm khẩu súng cầm khẩu súng gà không bằng trực tiếp buông súng, nói không chừng có thể khiến anh ta có chút cảm tình, từ đó tha cho một mạng.

Trần Gia Bảo đối với sự cơ trí lúc này của Lại Chí Thành cũng có chút tán thưởng, nghiêm khắc mà nói, Lại Chí Thành cũng không phải thật sự đắc tội gì anh, thêm nữa Tạ Quốc Hùng muốn hoàn toàn thu phục được thành phố Nam Định này trong tay, cũng cần phải lôi kéo đám ếch nhái này từ đó bồi dưỡng thành thế lực của mình, như vậy mới là con đường lâu dài.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo chắp tay sau lưng, có chút tán thưởng nói: “Cậu đúng là thông minh, cũng được, hôm nay ta sẽ thu nạp cậu thành đứa em, đứng dậy đi, lúc về thì đi tìm Tạ Quốc Hùng, sau này cứ theo anh ấy làm việc là được.”

“Cảm ơn cậu Trần, đội ơn cậu Trần, sau này Lại Chí Thành em nhất định toàn tâm toàn ý đi theo cậu Trần làm việc, để báo đáp ơn cậu Trần hôm nay.” Lại Chí Thành trong lòng vô cùng vui mừng, không những giữ được cái mạng, mà còn chuyển họa thành phúc, sau này có được chỗ dựa là cậu Trần, vậy anh ta sau này cả cái Nam Định này chẳng còn gì cản đường được!

Anh ta vội vã đứng dậy, liên tục khấu đầu trước Trần Gia Bảo để hứa.

Ba mươi tên đứng xung quanh đều nhẹ nhõm thở phào, tuy rằng bọn họ trong tay có súng, nhưng đối mặt với người vang danh thiên hạ như cậu Trần, bọn họ chẳng có đủ dũng khí để đối diện. Bây giờ thấy Trần Gia Bảo đã bỏ qua cho Lại Chí Thành một mạng, bọn họ cũng vô cùng vui mừng trong lòng.

Ngụy Nhã Huyên bất ngờ hét lên: "Trần Gia Bảo, anh không thể cứ như vậy tha cho hắn, như vậy quá lời cho hắn rồi."

Lại Chí Thành mặt biến sắc, anh trước giờ luôn nghe đến "tiếng tăm" phong lưu của hắn, nhìn Ngụy Nhã Huyên trẻ trung xinh đẹp trước mắt, không lẽ, Ngụy Nhã Huyên là người của Trần Gia Bảo?

Trong lòng "lộp bộp" một tiếng, thầm kêu hỏng rồi hỏng rồi, cả trán đầy mồ hôi lạnh, khẩn trương nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Chương 888

Chương 888

Trần Gia Bảo dò xét nhìn Ngụy Nhã Huyên, hỏi ngược lại: "Vì sao?"

Ngụy Nhã Huyên tự nhiên nói: "Hắn lúc nãy còn định giết tôi và anh tôi, anh không nên thay chúng tôi báo thù sao?"

Trần Gia Bảo "ồ" một tiếng, nhíu mày hỏi tiếp: "Vậy liên quan gì đến tôi?"

Ngụy Nhã Huyên lập tức sững sờ, mà nghĩ lại cẩn thận, hình như đúng là không liên quan đến Trần Gia Bảo, tuy không biết thế nào để phản bác, nhưng trong lòng vẫn khóc chịu chất vấn: "Này, anh rốt cuộc có phải là đàn ông không đây, đến yêu cầu của phụ nữ cũng từ chối?"

"Tôi với hai người không quen không biết, cứu hai người một mạng, đã là tận sức tận lực rồi, giết Lại Chí Thành cũng được, thu nạp hắn làm thuộc hạ cũng xong, đây đều là hoàn toàn do tôi, tôi muốn làm thế nào, há lại cho người khác xen vào? Đương nhiên, nếu cô thật sự muốn tìm Lại Chí Thành báo thù, vậy cứ tự mình động thủ, chỉ có điều, tôi bảo đảm, bây giờ cô lại bị nòng súng chĩa vào, tôi tuyệt đối sẽ không nhúng tay nữa."

Trần Gia Bảo điềm đạm nói xong, liền quay người, không nhìn Ngụy Nhã Huyên lấy một lần.

Rất rõ ràng, ý anh đã định, không muốn cùng Ngụy Nhã Huyên phí lời.

Lại Chí Thành vô cùng vui mừng, giơ ngón tay lên tán thưởng nói: "Quả nhiên lời đồn cũng chỉ là hư không, đến mỹ nữ yêu kiều này cũng có thể không chút do dự từ chối, cậu Trần đúng là đàn ông đích thực!"

Nói xong, Lại Chí Thành liền quay về phía đám người áo đen xung quanh, dõng dạc nói: “Các người còn đứng ngơ ra đó làm gì, còn không nhanh hành lễ với cậu Trần?”

Ba mươi tên áo đen đó tự nhiên tỉnh ngộ lại, vội vàng cúi người hành lễ với Trần Gia Bảo, hô lớn: “Chào cậu Trần!”

m thanh rền vang, rõ sự phô trương.

Bên này, Ngụy Nhã Huyên nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo, cắn môi, trong lòng vô cùng uất ức.

Cô dù gì cũng là cô chủ nhà họ Ngụy, sinh ra đã vô cùng xinh đẹp, bình thường bất kể là người đàn ông nào, vì muốn lấy lòng cô đều nỗ lực thỏa mãn yêu cầu của cô, mà cô cũng sớm đã quen với thái độ ân cần chủ động của đàn ông, không ngờ, hôm nay bản thân chủ động mở miệng yêu cầu, lại bị Trần Gia Bảo thẳng thừng từ chối không chút do dự, mà lại trước mặt bao nhiêu là người.

Đương nhiên, Ngụy Nhã Huyên cũng sẽ không nghi ngờ mê lực của bản thân không đủ, mà là cảm thấy, Trần Gia Bảo căn bản không phải đàn ông, vì vậy mới từ chối cô thẳng thừng như vậy.

Ngụy Phong Lăng bước tới, biết Ngụy Nhã Huyên trong lòng không vui, muốn an ủi cô vài câu.

“Anh, Trần Gia Bảo, hắn ta…hắn ta quá quá đáng rồi.” Ngụy Nhã Huyên tức giận nói, trong lòng bắt đầu hiểu những điều Bùi Tuệ Lâm nói, Trần Gia Bảo rõ ràng là một kẻ khốn nạn!

“Nói năng cẩn thận!” Ngụy Phong Lăng nhíu mày dạy dỗ cô nói: “Cậu Trần đã cứu chúng ta một mạng, đã là tận tình tận nghĩa rồi, không được nói xấu sau lưng nữa, đi, theo anh lại cảm ơn cậu Trần.”

Vành mắt Ngụy Nhã Huyên lập tức đỏ lên, bị Trần Gia Bảo không chút luyến tiếc công kích, bây giờ lại phải cảm ơn hắn, đây đúng là quá uất ức mà.

Một lát sau, Ngụy Phong Lăng dẫn theo Ngụy Nhã Huyên đang vô cùng bất đắc dĩ bước tới, cởi mở cười nói: “Không ngờ anh lại là cậu Trần danh tiếng lừng lẫy Hòa Bình, may mà cậu Trần kịp thời ra tay cứu giúp, mới giúp tôi và Nhã Huyên

không chút tổn hại, đại ân đại đức, anh em chúng tôi suốt đời khó quên.”

Trần Gia Bảo vô tình liếc nhìn Ngụy Nhã Huyên, nói: “Anh Lăng nói suốt đời khó quên, tôi đương nhiên tin, chỉ có điều, chỉ sợ người nào đó không quên được mà lại nghiến răng nghiến lợi.”

Ngụy Phong Lăng trầm mặt, quay đầu quát Ngụy Nhã Huyên: “Nhã Huyên, còn không nhanh cảm ơn cậu Trần đi?”

Ngụy Nhã Huyên từ nhỏ bướng bỉnh, nhưng lại nghe lời Ngụy Phong Lăng nhất, tuy trong lòng không hề tình nguyện nhưng vẫn mở miệng nói: “Cảm… cảm ơn anh.”

Là con người đều còn thể nghe ra lời cảm ơn của Ngụy Nhã Huyên không thành khẩn cỡ nào.

Ngụy Phong Lăng cau mày, đang chuẩn bị lần nữa quát Ngụy Nhã Huyên, kêu cô ấy cảm ơn lại đàng hoàng.

Lúc này, Trần Gia Bảo đã vẫy vẫy tay: “Thôi, dù sao lời cảm ơn của cô, đối với tôi cũng không quan trọng.”

“Anh…” Ngụy Nhã Huyên đột nhiên tức điên, nếu không phải biết bản thân không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, chỉ sợ cô đã sớm giương nanh vuốt vồ lấy Trần Gia Bảo.

Ngụy Phong Lăng cười nói: “Cậu Trần đúng là phóng khoáng, lúc trước nghe nói cậu Trần cùng Bùi Thanh Phong có ân oán, thậm chí Bùi Thanh Phong còn muốn lôi kéo tôi qua, muốn tôi liên thủ với anh ấy cùng đối phó cậu Trần.”

Chương 889

Chương 889

“Hả?” Còn có chuyện này sao?” Trần Gia Bảo nhíu mày hỏi, không rõ Ngụy Phong Lăng đem chuyện này ra nói trước mặt nhiều người là dụng ý gì.

Ngụy Phong Lăng nghiêm mặt nói: “Cậu Trần đừng hiểu lầm, tôi với Bùi Thanh Phong vốn giao tình không ít, nhưng lần này được cậu Trần cứu mạng, sao có thể đối địch với cậu Trần được. Đợi tôi quay về, lập tức từ chối Bùi Thanh Phong, nhà họ Ngụy tôi cam đoan, không đứng về bên nào, và đây cũng là điều nhượng bộ lớn nhất tôi có thể làm rồi.”

Trần Gia Bảo trong lòng vốn rất rõ, với thế lực cũng như sức ảnh hưởng của Bùi Thanh Phong ở Phú Thọ, Ngụy Phong Lăng có thể bảo đảm được như thế, đã là một chuyện rất khó rồi.

Anh gật gật đầu, tán thưởng nói: “Trần Gia Bảo tôi trước giờ là người rất rõ ràng, có ơn báo ơn, có thù báo thù, vì vậy cũng rất thích những người có ơn tất báo, sau này, chúng ta là bạn bè, nếu Bùi Thanh Phong khó dễ anh, anh đều có thể đến tỉnh Hòa Bình, tôi bảo đảm, những phong cảnh ở Hòa Bình mà anh có thể nhìn thấy tuyệt đối vượt xa nơi Phú Thọ.”

“Phong cảnh” mà anh ta vừa nói, thực ra là chỉ thành tựu mà Ngụy Phong Lăng sau này có thể có được nếu ở Hòa Bình.

Tuy Trần Gia Bảo không nói rõ, nhưng anh biết Ngụy Phong Lăng nhất định hiểu.

Quả nhiên, Ngụy Phong Lăng vô cùng vui mừng, cho dù anh cũng là nhân tài kiệt xuất giới kinh doanh ở Phú Thọ, nhưng vẫn không nhịn được kích động, cao giọng nói: “Được, hôm nay Ngụy Phong Lăng tôi đúng là may mắn, có thể kết bạn

được với cậu Trần, sau này anh Bảo có gì cần, xin cứ nói, Ngụy Phong Lăng nhất định không hai lời."

Lúc hắn thề thốt khi nãy, trong lòng thật sự lo lắng Trần Gia Bảo sẽ không vừa ý, từ đó chống đối anh, nếu nói anh không lo lắng gì cả, nhất định là lời nói lừa người.

Bây giờ lại có được lời bảo đảm của Trần Gia Bảo, đó chính là bảo hiểm cho sự nghiệp của anh, nếu Bùi Thanh Phong có muốn gây khó dễ cho anh, thì cũng không quá đáng sợ, cùng lắm thì đi tìm Trần Gia Bảo nhờ vả!

Mặc dù Trần Gia Bảo không cụ thể nói giúp hắn phát triển sự nghiệp ở Hòa Bình như thế nào, nhưng với tính cách "lời ra tất thực hiện" của Trần Gia Bảo, đến anh ở Phú Thọ cũng đã nghe thấy.

Nếu Trần Gia Bảo đã nói có thể giúp anh, thì nhất định làm được!

Vì vậy, Ngụy Phong Lăng vô cùng kích động, thật sự không nói thành lời, nếu lúc này có rượu, anh nhất định mượn rượu giải bày sự cảm kích của bản thân.

"Xùy, mở miệng hứa suông, ai không làm được?"

Ngụy Nhã Huyên bĩu môi, vẻ mặt đầy sự khinh thường, nhà họ Ngụy có có mối quan hệ chặt chẽ với giới quân sự, chính trị, kinh doanh, cô mới không tinh Bùi Thanh Phong có thể làm gì nhà cô. Vì vậy, cô nghĩ rằng Trần Gia Bảo chẳng qua là mở miệng hứa suông thôi.

Ngụy Phong Lăng lập tức đanh mặt, trầm giọng nói: "Im mồm, ai không biết lời nói cậu Trần đáng giá ngàn vàng? Nếu anh Bảo đã bảo đảm, sao lại là hứa suông được? Anh thấy có lẽ bình thường anh chiều em quá nên em hư rồi đúng không, không phân biệt được, nói năng lỗ mãng, đợi về đến Phú Thọ, phạt em cấm túc một tháng!"

"Anh…" Ngụy Nhã Huyên mắt đã đỏ ửng, giờ càng thêm đỏ, bảo cô ấy cấm túc một tháng, vậy so với bắt cô chết còn khó chịu hơn.

Trần Gia Bảo cười cười, không ý kiến gì.

Điều này trong mắt Ngụy Nhã Huyên, không khác gì Trần Gia Bảo đang cười nhạo cô, lập tức hung hăng thầm oán trách Trần Gia Bảo.

Bên này, trong lòng Lại Chí Thành vô cùng ao ước ghen tị, Ngụy Phong Lăng lại có thể trở thành bạn bè của Trần Gia Bảo, mà bản thân anh chỉ là thuộc hạ, nói một cách khác, anh chẳng qua là một con chó của cậu Trần mà thôi, mà còn là do anh tự chủ động xin làm chó.

Nhưng sau đó nghĩ kỹ lại, làm chó của cậu Trần, không phải ai muốn đều có thể làm được, không nói cái khác, ngay cả người cha mà anh kính trọng, nếu biết anh trở thành thuộc hạ của cậu Trần, nhất định sẽ nhìn anh bằng con mắt khác.

Nghĩ đến điều này, Lại Chí Thành liền dương dương đắc ý trở lại.

Trần Gia Bảo vô tình liếc nhìn Lại Chí Thành, nhìn thấy dáng vẻ hớn hở của Lại Chí Thành không khỏi sững sờ, không hiểu vì sao anh ta lại đắc ý đến thế?

Chương 890

Chương 890

Anh phất phất tay, ý bảo Lại Chí Thành rời đi tìm Tạ Quốc Hùng báo cáo đi.

Rất nhanh, sơn động âm u như tranh vẽ chỉ còn lại ba người Trần Gia Bảo, Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên, không đúng, là bốn người, trong nhà tranh, vẫn còn một nữ thần y chưa nghe thấy tiếng cũng chưa thấy được mặt.

"Nói chuyện phiếm vậy được rồi, bây giờ đến chuyện chính rồi."

Trần Gia Bảo quay người, nhìn về phía nhà tranh, ánh mắt hiện lên vẻ suy tư, không biết vị nữ thần y kia rốt cuộc có phải là Lưu Ly không?

Ngụy Phong Lăng ngơ người, giờ mới hiểu ra, hóa ra chuyện cứu mạng hai an hem bọn họ, đối với Trần Gia Bảo nói chẳng qua là thuận tay làm "chuyện phím" mà thôi, nhịn không được cười khổ một tiếng.

Ngụy Nhã Huyên bĩu môi, trong lòng càng thêm bất mãn với Trần Gia Bảo.

Lúc này, Trần Gia Bảo đã đi đến trước nhà tranh, gõ cửa, nói: "Người lúc nãy đều đã đuổi đi hết rồi, vẫn mong nữ thần y có thể gặp mặt."

Trong nhà tranh vẫn im lặng một lúc, lúc sau, mới truyền ra một âm thanh: "Có chút không khỏe, không tiện gặp khách, mong các vị quay về."

Giọng nói êm dịu, thanh tao như âm thanh một dòng suối len lỏi vào tim, khiến người ta quên đi bụi trần, mặc dù là ý từ chối nhưng vẫn khiến cho ba người Trần Gia Bảo có một cảm giác như đón gió xuân.

Trong lòng Trần Gia Bảo càng thêm hiếu kỳ, chỉ mới là giọng nói đã thanh mê hoặc như vậy rồi, thật không biết nữ thần y đó còn là xinh đẹp mỹ miều đến cỡ nào.

Còn không đợi được anh có hành động gì, Ngụy Nhã Huyên đã vội vã lên tiếng: "Chị gái thần y, ông nội em đã trúng phải kịch độc, đã như ngọn đèn trước gió rồi, vẫn mong chị đại phát từ bi, gặp chúng tôi một lần, chỉ cần đưa cho chúng tôi một viên thuốc giải độc, chị muốn chúng tôi báo đáp thế nào cũng được hết."

Cô không biết vị nữ thần y đó tuổi tác thế nào, bây giờ đang cầu xin nữ thần y, liền vô thức coi vị nữ thần y đó thành chị.

Trần Gia Bảo nhìn Ngụy Nhã Huyên dò xét, trong lòng có chút suy nghĩ khác về cô, Ngụy Nhã Huyên đúng là ương bướng vô lí, nhưng lúc này vì ông nội xin thuốc liền có thể thành tâm đến thế, lại cộng thêm cô vốn đã xinh đẹp tươi trẻ, càng làm người khác động lòng.

Bên trong nhà tranh, truyền đến một tiếng thở dài nhàn nhạt, hỏi: "Ông nội cô đã trúng phải độc gì?"

Lời này vừa dứt, hai anh em Ngụy Phong Lăng vui mừng không xiết, biết vị thần y đã đồng ý rồi, hai người nhìn nhau, đều có thể nhìn ra vẻ hạnh phúc trong ánh mắt đối phương.

Ngụy Nhã Huyên vội vã nói: "Ông nội em trúng phải độc hoa bạch thảo lăng.

Hoa bạch thảo lăng?

Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc, anh lúc trước đã từng vô tình đọc qua thông tin về "hoa bạch thảo lăng" trong cuốn sách "Độc điển", theo sách nói, hoa bạch thảo lăng mọc ở khu rừng rậm phía nam, gốc cành đều màu trắng, hoa hai màu đỏ vàng xen nhau, tuy cực rực rỡ xinh đẹp nhưng lại chức kịch độc.

"Hoa mọc nơi biên cương phía nam xa xôi, lại còn hoa bạch thảo lăng lại vô cùng trân quý dị thường, tuyệt đối không phải là thứ người bình thường sở hữu, từ đó xem ra, câu chuyện phía sau ông nội Ngụy Phong Lăng trúng phải độc này càng khiến người khác suy ngẫm."

Trần Gia Bảo hơi do dự, với y thuật của anh, hoa bạch thảo lăng tuy là kịch độc, nhưng dùng "Thiên Hành Châm Cửu"

của anh, tự tin có thể khiến độc giải trừ.

Chỉ có điều lúc này, anh muốn gặp vị nữ thần y đó, hay có thể nói là thần y Lưu Ly, bèn chủ động đứng một bên, không nói gì.

Một lát sau, nữ thần y trong nhà tranh khẽ thở dài, đột nhiên, cánh cửa nhà tranh tự động mở ra, một lọ thuốc xanh ngọc bằng sức bay ra, khi đến gần Ngụy Nhã Huyên, lọ thuốc đó đổi thế, bèn nhẹ nhàng rơi xuống tay Ngụy Nhã Huyên.

Chỉ riêng điều này, đã thể hiện năng lực khống chế nội lực vô cùng thâm sâu, vừa nhìn đã biết nữ thần y là cao thủ võ đạo.

Chỉ là, lúc này Trần Gia Bảo không để ý đến điều ấy, bởi vì ánh mắt của anh toàn bộ đều tập trung lên dáng vẻ xinh đẹp mê hoặc đó rồi.

Chương 891

Chương 891

Trong nháy mắt cửa mở, Trần Gia Bảo chỉ nhìn thấy, có một cô gái xinh đẹp ngồi trên tấm phản giữa nhà tranh, quay lưng lại với mấy người Trần Gia Bảo, mái tóc dài đen như gỗ mun tùy ý vén sau lưng, tuy không nhìn thấy dung mạo cô, nhưng dáng người yêu kiều đó đã vô cùng phong tình.

Không đợi Trần Gia Bảo nhìn thêm, chỉ nghe thấy âm thanh "rầm" một tiếng, cửa đã đóng lại, che cản tầm nhìn của Trần Gia Bảo.

Một khắc sau, giọng nói thanh tao đó lại từ nhà tranh truyền ra: "Đây là thuốc giải độc hoa bạch thảo lăng, mỗi ngày ba lần sáng trưa tối một viên, một tuần sau, độc trong người ông nội cô sẽ bị thải hết ra ngoài."

Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên vui mừng khôn xiết, không ngờ lại có thể thuận lợi lấy được thuốc giải như vậy, hai người họ cứ như đang trong mơ, không tin nổi hiện tại.

Ngụy Nhã Huyên vui mừng liên tục nói cảm ơn, nhìn dáng vẻ kích động của cô như hận không được hôn vị nữ thần y liền vài cái.

Ngụy Phong Lăng còn đỡ hơn một chút, dù sao cũng quen với cảnh này, liên tục nói: "Đội ơn nữ thần y, nhà họ Ngụy ở Phú Thọ vĩnh viễn nhớ ơn tình của thần y."

Nói xong, Ngụy Phong Lăng lấy trong túi ra một tấm thẻ màu đen, khom người nói: "Đây là thẻ tín dụng VIP, hạn mức đến 20000 tỷ, tấm lòng nhỏ, xin thần y vui lòng nhận."

Anh vừa nói, vừa chuẩn bị đặt tấm thẻ dưới khe cửa.

Tuy nhiên, khi anh vừa cúi xuống, lại phát hiện như có một lực vô hình cản trở hành động của hắn, đồng thời nghe thấy giọng

nói của nữ thần y vang ra từ nhà tranh: “Thuốc giải hoa bạch thảo lăng này do ta vô tình có được, đối với ta cũng chẳng có tác dụng gì, ngươi có thể may mắn gặp được, chứng tỏ ngươi với lọ thuốc này có duyên phận, chẳng qua là mượn đôi tay ta, đem bình thuốc trao cho đúng người thôi, không cần cảm ơn. Càng huống hồ, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, đã là công đức lớn nhất rồi, người hà tất phải lấy tiền tài ra vấy bẩn việc thiện này.”

Ngụy Phong Lăng kinh ngạc, 20000 tỷ trước mắt, vị nữ thần y đó lại không chút do dự từ chối, người như vậy, anh vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Lập tức, câu nói “tiền tài vật ngoài thân” đột nhiên xuất hiện trong đầu Ngụy Phong Lăng.

Ngụy Phong Lăng đối với vị nữ thần y càng thêm sùng bái, trong lúc lơ đãng, vẻ sùng bái ấy càng hiện rõ lên sắc mặt, đem thẻ tín dụng cất lại túi áo, nói: “Nữ thần y dạy phải, do tôi quá lỗ mãng rồi, tóm lại, tôi là người có ơn tất báo, sau này nếu nữ thần y có bất cứ điều gì cần, Ngụy Phong Lăng quyết không nói hai lời!”

Nữ thần y không ý kiến gì, chỉ lạnh giọng nói: “Thuốc giải đã đưa rồi, các người rời khỏi nơi đây đi.

“Vâng.” Ngụy Phong Lăng lên tiếng, lần nữa cùng Ngụy Nhã Huyên nói cảm ơn, liền chuẩn bị rời đi.

Chưa đi được hai bước, anh em Ngụy Phong Lăng liền ngơ ngác, vì hai người họ phát hiện, Trần Gia Bảo vẫn đứng bên ngoài nhà tranh, không hề theo bọn họ đi.

Ngụy Phong Lăng nhanh chóng bước đến bên Trần Gia Bảo, quan tâm hỏi: “Tôi lại quên mất, anh Bảo cũng là đến tìm nữ thần y, không lẽ người thân bạn bè anh cũng bị bệnh nặng?”

Trần Gia Bảo lắc đầu, đột nhiên bước về phía trước, trong ánh mắt sững sờ của hai anh em Ngụy Phong Lăng, đẩy cửa, trực tiếp bước vào.

“Anh, anh nói Trần Gia Bảo đó muốn làm gì?” Ngụy Nhã Huyên vội vã hỏi, Trần Gia Bảo vốn mang tiếng “phong lưu”, lại thêm việc đã bị Bùi Tuệ Lâm tẩy não, Ngụy Nhã Huyên cứ cảm thấy, Trần Gia Bảo đang có mưu đồ xấu xa với nữ thần y.

Ngụy Phong Lăng trầm giọng nói: “Anh Bảo tuy tuổi không lớn, nhưng làm việc vô cùng chững chạc, tuyệt đối không vô duyên vô cớ làm vậy, nếu anh ấy đã chọn bước vào, vậy nhất định có lí do riêng của anh ấy, chúng ta vẫn là nên đi, nhanh về Phú Thọ đưa thuốc giải cho ông nội mới là việc quan trọng.”

“Không!” Ngụy Nhã Huyên lắc đầu kiên quyết nói: “Nữ thần y có ơn cứu mạng với nhà họ Ngụy. Em không thể để Trần Gia Bảo tiếp cận nữ thần y. Ai biết Trần Gia Bảo đó có làm ra việc gì quá đáng không?

Nếu muốn trở về, thì anh trở về trước đi, em muốn ở đây giám sát Trần Gia Bảo.”

Ngụy Phong Lăng sửng sốt một hồi, với khả năng của Trần Gia Bảo, đừng nói Ngụy Nhã Huyên ở đây giám sát thì Trần Gia Bảo sẽ không ra tay với nữ thần y, e rằng nếu Trần Gia Bảo muốn thì ngay cả Ngụy Nhã Huyên cũng sẽ rơi vào móng vuốt ma quỷ của hắn .

Ngụy Phong Lăng chưa kịp thuyết phục thì Ngụy Nhã Huyên đã xoay người sải bước nhanh đến trước cánh cửa của căn nhà tranh, đẩy mạnh cánh cửa, nhưng cô ngạc nhiên phát hiện ra cánh cửa kiên cố như đá, không tài nào đẩy được .

Ngụy Nhã Huyên lúc này cảm thấy rất lo lắng, càng cảm thấy Trần Gia Bảo đang gây bất lợi với nữ thần y, cô giơ tay vỗ mạnh vào cửa, quát lớn: “Trần Gia Bảo, nhanh mở cửa cho tôi, nếu không tôi sẽ đập nát cánh cửa này!”

Chương 892

Chương 892

Cô không ngờ rằng sau khi Trần Gia Bảo bước vào trong đó, cô dùng hết sức lực đẩy cánh cửa, nhưng dù Ngụy Nhã Huyên có đẩy mạnh thế nào cánh cửa vẫn bất động.

Không nhắc tới Ngụy Nhã Huyên bên ngoài lo lắng gõ cửa thế nào, bên trong nhà tranh, Trần Gia Bảo đang chắp tuy sau lưng ngẫm nghĩ, hắn không để ý tới việc Ngụy Nhã Huyên ở bên ngoài gõ cửa, bởi vì trước mặt hắn, là một bóng lưng thướt tha yểu điệu, đang ngồi trên chiếc nệm hương bồ, khoác trên mình bộ váy màu trắng, thật là không thể kiềm chế được mà nhìn vào dáng vẻ ấy.

Nữ thần y dường như không ngờ rằng sẽ có người bước vào mà không chào hỏi, cô ngạc nhiên một lúc rồi nói: “Lẽ ra anh không nên vào.”

Giọng nói dịu dàng nhưng vẫn toát ra khí chất cao lãnh, từ chối người khác tránh xa ngàn dặm.

Trần Gia Bảo tự tin nói: “Thiên hạ này, chỉ có những nơi tôi muốn đến, không có những nơi tôi nên hay không nên đến.”

Hắn đặt tay sau lưng, vừa nói vừa thích thú quan sát “phòng riêng” của nữ thần y.

Đồ đạc trong phòng rất đơn giản, trong phòng sạch sẽ ngăn nắp, chỉ có một chiếc giường gỗ, một bộ bàn ghế và một thần vị .

Trong lư hương đặt trước thần vị, có một nén hương đang cháy, mùi hương bay lượn lờ, làm người ta cảm thấy dễ chịu Chỉ là thần vị không thờ Phật và Bồ tát, thay vào đó họ dùng bút lông viết một chữ “khí” lớn trên một tờ giấy đã ố vàng, rõ ràng là đã viết cách đây nhiều năm .

Trần Gia Bảo biết rằng từ "khí" được liên kết với "khí trời", là đại diện cho thiên khí, Đạo gia tin rằng "khí"

là tiên khí của tổ tiên, có thể sinh ra vạn vật trên thế giới và cũng là nền tảng của tu luyện Đạo giáo.

Hai bên chữ "khí" còn có một đôi câu đối với những câu thơ dân dã "Nhân gian vạn trượng người vô số, kẻ nam nhân nào là trượng phu".

Giấy tuyên của câu đối trắng, sạch sẽ, rõ ràng là mới viết gần đây, có thể nhìn thấy câu đối đẹp đẽ uyển chuyển này được viết từ nữ nhân, là một bài thơ khí phách hào hùng, ẩn chứa niềm kiêu hãnh, hắn trong lòng thầm kinh ngạc. Không cần phải nói, câu đối này rất có thể được viết bởi nữ thần y ngồi trước mặt hắn.

Vốn dĩ bài thơ này rất hợp khẩu vị của Trần Gia Bảo, nhưng nữ thần y viết ra, lúc này lại dùng nó khiến hắn trở thành đối tượng khinh bỉ trong bài thơ, trong lòng cảm thấy có chút không vui.

Lúc này, nữ thần y lên tiếng, cô vẫn không quay đầu lại, giọng nói không buồn cũng không vui, nói: "Lúc ở trong nhà tôi có nghe thấy rồi. Lại Chí Thành, lúc trước gọi anh cậu Trần, đối xử tôn trọng. Thiết nghĩ anh chắc nắm quyền lực không nhỏ Nam Định hoặc thậm chí là cả tỉnh Hòa Bình. Chỉ là, khiêm tốn hưởng lợi, ngọa hổ tàng long, trên đời này làm người nên khiêm tốn thì tốt hơn."

Trần Gia Bảo không thể nhịn được cười, chỉ vào câu đối và nói: "Nếu người khác thuyết phục tôi khiêm tốn cũng thôi đi, đây là cô viết câu này và treo nó lên đây để khinh bỉ nam nhân trong thiên hạ. Làm sao cô có thể nói từ "khiêm tốn" này chứ?"

Nữ thần y thần sắc trầm mặc nói tiếp: "Bài thơ này không phải là tôi sáng tác."

"Tôi biết, đây là do Lữ Động Tân Lữ Tổ sáng tác." Trần Gia Bảo nói.

Trước đây khi ở trên núi, hắn đã đọc rất nhiều tác phẩm kinh điển của Đạo gia, và cuốn "Tôn võ hợp tông huyết" mà anhtừng luyện cũng là theo con đường của Đạo gia, vì vậy,

anh đương nhiên rất quen thuộc với các tác phẩm của Lữ Động Tân Lữ Tổ, vì ông ấy là người được biết đến rộng rãi nhất trong Đạo giáo.

“Đúng vậy, đây quả thực là do Lữ Tổ viết ra. Người ta từng than thở rằng trên thế giới này có vô số nam nhân, nhưng bọn họ đều là có lý do để bôn ba. Không người nào quyết tâm tu đạo, không có một đại trượng phu nào có đủ ý chí để tu luyện đến cảnh giới siêu thoát sinh tử.” Nữ thần y nhàn nhạt thở dài: “Đừng nói vì đam mê con đường danh lợi, dẫu sao hiền tài cũng chả được mấy người? Tôi chỉ cảm thấy Lữ Tổ tâm trạng bất lực, nên tùy ý viết nên bài thơ này.”

“Lữ Tổ là một trong tám vị tiên của Đạo giáo.” Trần Gia Bảo ngập ngừng nói: “Chỉ là tôi nghe nói rằng cô tin vào Phật giáo và tu hành theo Phật giáo, cô là một đệ tử Phật giáo chân chính. Dùng những bài thơ của Lữ Tổ để bày tỏ cảm xúc, e rằng nó không phù hợp với thân phận của cô.”

Trần Gia Bảo nắm chắc 8 phần rằng nữ thần y là Lưu Ly, vì theo Hồng Liên trước đây mô tả về Lưu Ly, chỉ có Lưu Ly, người được trù định số mệnh sẽ trở thành Phật mới đồng cảm với Lữ Tổ và mới thể hiện sự cảm khái của mình như thế.

Chương 893

Chương 893

Nữ thần y sửng sốt một chút, tự hỏi Trần Gia Bảo làm sao biết mình đang tu Phật? Tuy nhiên, cô không vương vấn câu hỏi này và tiếp tục nói : "Cái gọi là Đạo giáo, Phật giáo, Nho giáo có liên hệ với nhau, và ba tôn giáo luôn là cùng một tổ tiên. Dù là Đạo hay Phật, họ đều dạy mọi người phải tu đạo để vượt qua sự sống và cái chết, và nhờ đó thoát khỏi bể khổ. Chỉ là các phương pháp tu luyện có điểm nhấn riêng mà thôi."

Phật giáo coi trọng không là tông phái của mình, nếu hiển linh thì tiến thẳng vào tu luyện, nếu lấy được chìa khóa mấu chốt thì sẽ được lập thánh địa. Tuy nhiên, các thế hệ sau này của Hoàng Chí và các vị Phật vô minh đều có quan điểm riêng của họ, mỗi người đều đặc biệt, và không giống nhau, vừa nực cười và vừa đáng buồn."

"Lời nhận xét của cô đúng là có một phần đạo lý."

Trần Gia Bảo ngưỡng mộ điều đó từ tận đáy lòng của mình, cô ấy xứng đáng là một người phụ nữ được trù định trở thành một vị Phật. Tầm nhìn của cô ấy thật phi thường.

Lúc này, hắn chắc chắn mười phần nữ thần y chính là Lưu Ly, không chỉ cảm thấy kiến thức về Phật pháp của cô hơn hẳn những người khác, mà cô còn tình cờ xuất hiện trên núi Yên Tử, các sự trùng hợp quy tụ đã hiện rõ ràng cô ấy là ai.

"Quá khen, Tôi chỉ là nói sự thật." Nữ thần y nhẹ nhàng nói.

Trần Gia Bảo mỉm cười, trong lúc vô tình thoáng nhìn ra vị trí của Thần vị, nói: "Khí là thần sinh mệnh, chúng ta là người tu hành nên phải thể hiện sư tôn trọng."

Nói xong, Trần Gia Bảo đi về phía trước, đi ngang qua nữ thần y, anh cũng đã nhìn thấy nữ thần y rồi, không, phải nói rằng là Lưu Ly.

Anh nhìn thấy cô làn da trắng nõn như tuyết, khuôn mặt như ngọc như hoa, dung hợp các đường nét thanh tú, hoàn mỹ như tiên nữ giáng trần, đặc biệt là đôi mắt long lanh trong vắt như nước suối, sạch như lưu ly, không vấy chút hoa bụi trần Cô ấy không có quá nhiều đồ trang sức trên người, cô ấy chỉ mặc một chiếc váy lanh trơn màu trắng. Nó không những không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô ấy một chút nào mà còn có cảm giác như hoa hiện ra từ làn nước trong vắt, không khỏi khiến mọi người nhìn thấy cô sẽ cảm thấy bản thân xấu hổ về sự xấu xa của mình.

Quan trọng hơn, khuôn mặt thanh tú và hoàn hảo của Lưu Ly có một chút nhợt nhạt không khỏe mạnh, trong cái tính khí lạnh lùng lại làm người ta cảm thấy đáng thương.

Trần Gia Bảo phải thừa nhận rằng Lưu Ly là mỹ nhân có khí chất bụi trần và đôi mắt trong sáng nhất trong số những mỹ nhân mà anh từng thấy. Anh không nhịn được thốt lên: "Nguyện kiếp sau, đắc bồ đề thời, thân như lưu ly, trong ngoài thanh khiết, sạch không vết dơ. Cô thực sự là một cô gái trong sáng như lưu ly."

Lưu Ly không biết rằng Trần Gia Bảo đã biết tên cô ấy từ trước, và trong lòng nghĩ rằng Trần Gia Bảo nói cô ấy "thanh khiết như Lưu ly" lại có một chút vui mừng. Vì để tỏ ra lịch sự, cô mỉm cười với Trần Gia Bảo và nói: "Cảm ơn lời khen của anh, tên tôi đúng thực là Lưu Ly."

Nữ thần y quả thật đúng là Lưu Ly!

Phán đoán của Trần Gia Bảo đã được chứng thực, trong lòng thoáng hiện lên một tia kích động, thoáng nhìn thấy nụ cười đẹp như tranh vẽ của Lưu Ly, anh cảm thấy Lưu Ly giống như một người nữ nhân bước ra từ trong tranh, nhất thời thất thần.

Chính vì nhất thời thất thần mà quên mất việc khống chế chân khí che chắn trên cánh cửa gỗ, vừa lúc Ngụy Nhã Huyên đang đẩy mạnh cánh cửa, đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng "rầm", cánh cửa đột ngột bị đẩy ra, rồi một tiếng "Ầm", một tiếng loạng choạng vang lên.

Nhìn thấy cô sắp ngã xuống đất, Lưu Ly đột nhiên phất tay áo, dùng nội lực chống đỡ dáng người mềm mại của Ngụy Nhã Huyên.

Khi đó Ngụy Nhã Huyên, đứng vững lại, tránh khỏi việc bị bẽ mặt.

Chỉ là sau khi Lưu Ly ra tay giúp đỡ, vết ửng đỏ trên má cô lộ ra cho thấy sức khỏe cô không được tốt, đồng thời cô cau mày, rõ ràng là đang chịu đựng một loại đau đớn nào đó.

Trần Gia Bảo tỉnh táo lại, sau khi nhìn thấy bộ dạng của Lưu Ly, trong lòng anh cảm thấy "Quả nhiên như vậy", lúc ở bên ngoài anh đã đoán không sai, Lưu ly đang bị thương,vết thương không hề nhẹ, vì vậy khi cô dùng nội lực để giúp của Ngụy Nhã Huyên, chỗ vết thương lại phát tác, vì vậy Lưu Ly mới lộ ra sự đau đớn của mình.

Chương 894

Chương 894

Chỉ là trong thiên hạ này, rốt cuộc là ai mà lại có khả năng khiến Lưu ly bị thương như vậy?

Không đợi Trần Gia Bảo suy nghĩ , Ngụy Nhã Huyên đã mở to mắt, hung hăng nhìn Trần Gia Bảo, hỏi: "Ban ngày anh đóng cửa làm gì vậy? Anh có phải là đang mưu đồ bất chính với nữ thần y không?"

Trần Gia Bảo nhún vai, không tính toán với Ngụy Nhã Huyên, đi thẳng đến Thần vị, biểu hiện sự kính trọng của anh ấy đối với chữ "khí".

Bị Trần Gia Bảo ngó lơ, Ngụy Nhã Huyên trong lòng đầy bực tức, đi tới chỗ nữ thần y, ân cần nói: "Chị, chị không có chuyện gì chứ…Ôi, thì ra chị đẹp như vậy."

Ngụy Nhã Huyên cũng đã nhìn thấy khuôn mặt của Lưu Ly, cho dù là nữ nhân nhưng cô vẫn rất kinh ngạc.

Lưu Ly lắc đầu nói: "Cô hiểu lầm rồi, cậu Trần không hề có ý mạo phạm gì đến tôi."

Trần Gia Bảo lúc này mới quay đầu lại nhìn Lưu Ly nói: "Cô bị thương rồi?"

Mặc dù Lưu Ly cảm thấy kỳ lạ tại sao Trần Gia Bảo biết được việc này, nhưng cô vẫn gật đầu và thừa nhận, Ngụy Nhã Huyên nghe được, ngay lập tức tỏ vẻ quan tâm.

"Tôi có thể chữa khỏi cho cô." Trần Gia Bảo tự tin nói.

Ngụy Nhã Huyên đột nhiên "phì" một tiếng khinh thường nói: "Y thuật của chị cao minh như vậy, chẳng cần anh chữa trị đâu?"

Lưu Ly cũng lắc đầu cười, trong lòng khinh thường.

Vết thương trên người cô ấy rất kỳ quái, với tu vi và y thuật thâm hậu cũng chỉ có thể tạm thời trấn áp, e rằng trên đời chỉ có huyền thoại "Thiên Hành Châm Cửu" mới có thể chữa khỏi hoàn toàn vết thương của cô.

Cô không tin rằng Trần Gia Bảo có thể sử dụng được "Thiên Hành Châm Cửu".

"Tôi biết Lưu Ly cô y thuật rất cao minh, nhưng nói thật lòng, y thuật của tôi cũng không kém, tự tin không dưới bất kỳ ai, có thể xưng như Đại thần y." Trần Gia Bảo tự tin nói.

"Xùy, chém gió!" Ngụy Nhã Huyên khinh thường cắt lời, thông qua lời của Trần Gia Bảo cũng biết được tên của nữ thần y, tiếp tục nói: "Anh nếu thật y thuật cao minh như thế, sao còn chạy đến nơi sơn động núi Yên Tử này tìm chị Lưu Ly?"

Cô không hề biết mục đích thật sự vì sao Trần Gia Bảo đến tìm Lưu Ly, còn tưởng rằng giống cô, đều đến xin thuốc.

Đột nhiên, nơi cửa truyền đến một âm thanh: "Lúc còn ở Phú Thọ, đã được nghe nói y thuật của anh Bảo rất cao minh, tôi suýt nữa quên mất, không ngờ hôm nay lại may mắn đến vậy, có cơ hội được nhìn thấy anh Bảo thể hiện tay nghề."

Ngụy Phong Lăng từ cửa đi vào. Ngụy Nhã Huyên ngạc nhiên hỏi: "Anh, sao anh còn chưa đi?"

Ngụy Phong Lăng bất mãn liếc cô, nói: "Anh làm sao để một mình em ở lại nơi đây? Nếu để ông nội biết được, cho dù anh đem thuốc giải về được, như thường cũng bị ăn tươi nuốt sống mất."

Anh nói, đã đi đến trước Ngụy Nhã Huyên, đối với cô em gái này, Ngụy Phong Lăng cũng là thật lòng yêu thương.

Đột nhiên, anh nhìn thấy được dung mạo của Lưu Ly, nhất thời mắt rực sáng, cứ như gặp tiên trên trời, mỹ nhân thịnh thế, thực sự là mỹ nhân thịnh thế!

Cho dù Ngụy Phong Lăng luôn tự hào là một người lăn lộn trong giới kinh doanh lâu năm, nhìn thấy Lưu Ly, cũng không khỏi mê mẩn.

"Khụ khụ." Trần Gia Bảo ho hai tiếng, đem Ngụy Phong Lăng trong cơ mê mẩn tỉnh lại, nói: "Cô Lưu Ly, dù sao cũng là

chuyện bao đồng, không bằng để tôi đến chẩn bệnh cho cô xem thử."

Lưu Ly khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, đủ để cho người khác như tắm gió xuân, nhưng giọng nói lạnh vô cùng lạnh lùng, thể hiện ý từ chối: "Tình hình của bản thân như thế nào tôi vô cùng rõ, khắp thiên hạ e rằng chỉ có "Thiên Hành Châm Cửu" mới có thể trị khỏi vết thương trên người, vẫn là không nên làm cậu Trần phí công."

Ngụy Nhã Huyên không nhịn được chen lời: "Thiên Hành Châm Cửu? Chị Lưu Ly, nghe tên này, có vẻ như là phương pháp châm cứu?"

"Không sai." Lưu Ly gật đầu, nghĩ đến sự thần kỳ của Thiên Hành Châm Cửu, cho dù cô là Lưu Ly tâm phẳng như nước cũng không khỏi cảm thán: "Thiên Hành Châm Cửu là phương pháp châm cứu được lưu truyền từ thời thượng cổ, cũng có truyền thuyết nói, Thiên Hành Châm Cửu là do thần tiên sáng tạo, có điều không nói truyền thuyết là thật hay giả, Thiên Hành Châm Cửu đều vượt xa tưởng tượng của con người, nghe nói không cần biết bệnh nặng đến mức nào, Thiên Hành Châm Cửu đều có thể trị dễ như trở bàn tay. Thậm chí có truyền thuyết còn đem Thiên Hành Châm Cửu luyện tới cảnh giới cao nhất, có thể khiến người chết mọc lại xương thịt, đến người đã tắt thở cũng có thể cứu sống lại."

Chương 895

Chương 895

Ngụy Nhã Huyên há hốc mồm, châm cứu mà người chết có thể cứu sống lại? Thế này đã vượt xa năng lực lý giải của cô rồi, thậm chí thế giới quan cũng nhận một đả kích vô cùng lớn.

Có điều sau đó, cô liền nhớ đến Trần Gia Bảo phóng ra từ ngón tay…kiếm khí, đúng, không sai, chính là kiếm khí, nếu đến kiếm khí cũng có, vậy phương pháp châm cứu có thể làm sống người chết, hình như cũng không khó chấp nhận.

Ngụy Nhã Huyên sau khi tiếp nhận được sự thật này, vội vã nói: "Chị, vậy chị có biết ai có thể dùng cái gì mà Châm Thiên…Thiên Hành Cửu đó không? Với thế lực của nhà họ Ngụy em, tuyệt đối có thể mời đối phương đến trị bệnh cho chị."

Lưu Ly không nhịn được cười, nói: "Thiên Hành Châm Cửu là đẳng cấp nào, từ thời xưa đến nay, muốn học được Thiên Hành Châm Cửu, ngoài tài năng phi thường, còn cần phúc duyên thâm hậu mới được, dạng người này vạn người không được một, cho dù thật sự tìm được, người đó cũng không vì thế lực thượng lưu nào mà ra mặt."

Ý trong lời nói của cô, chính là cho dù nhà họ Ngụy dựa vào thế lực tìm được đối phương và mời được đến, là chuyện căn bản không thể thành.

Ngụy Nhã Huyên thất vọng một hồi.

Sắc mặt Trần Gia Bảo vô cùng đặc sắc, nhìn Lưu Ly như tiên giáng trần trước mặt anh khen anh như vậy, trong lòng không khỏi buồn cười, liên tục gật đầu: "Đúng, không hổ là Lưu Ly, mắt nhìn đúng là không tầm thường."

Ngụy Nhã Huyên trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, còn nghĩ rằng Trần Gia Bảo đang cười trên nỗi đau của người khác.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo chạy đến ngồi bên cạnh Lưu Ly, không nói gì, nắm lấy cổ tay Lưu Ly.

Ngụy Nhã Huyên sững sờ hét lên: "Anh làm gì đó, mau thả chị Lưu Ly ra."

Lưu Ly kinh ngạc, đang định dùng nội lực hất Trần Gia Bảo ra, bỗng nhiên, từ tay Trần Gia Bảo truyền đến một luồng chân khí, không những chầm chậm chữa trị vết thương của cô, mà cảm giác đau đớn vừa nãy khi dùng nội lực cũng không cánh mà bay.

Cô biết Trần Gia Bảo đang dùng chân khí để chữa thương cho mình, chỉ là không ngờ, luồng chân khí mà Trần Gia Bảo truyền tới này, lại mênh mông vô tận như biển, tuy không thâm hậu bằng tu vi của cô, nhưng cô từng được một vị Phật sống truyền cho tu vi, cơ duyên này người bên ngoài không thể so sánh, người trẻ tuổi như Trần Gia Bảo, lại có được tu vi như vậy, đã là chuyện vô cùng khó thấy.

"Chẳng trách Lại Chí Thành lại cung kính với Trần Gia Bảo như thế."

Trong lòng Lưu Ly chợt hiểu ra, liền buông bỏ kháng cự, tùy ý để Trần Gia Bảo trị liệu cho mình, chỉ là cô không biết, Trần Gia Bảo lúc truyền chân khí cho cô, còn cảm nhận tình trạng mạch của cô, âm thầm bắt mạch cho cô.

Điều này trong mắt hai an hem Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên lại không phải như thế, hai người họ chỉ trông thấy Trần Gia Bảo không những cầm cổ tay Lưu Ly, mà cô lại không hề phản kháng.

Lẽ nào, Lưu Ly có ý với Trần Gia Bảo?

Ngụy Nhã Huyên như sắp phát điên rồi, mục đích ở lại của cô chính là ngăn cản móng vuốt của Trần Gia Bảo tổn hại đến Lưu Ly, nhưng bây giờ xem ra, bản thân hình như thất bại rồi!

"Không, em nhất định không ngồi yên nhìn chị Lưu Ly bị Trần Gia Bảo lừa được!"

Lưu Ly âm thầm thề, trong lòng bốc lên ngọn lửa mãnh liệt.

Ngụy Phong Lăng thì ghen tị với diễm phúc của Trần Gia Bảo, còn có một chút thất thần, quốc sắc thiên hương khí chất bất

phàm như Lưu Ly, nếu trong lòng anh không hề có ý gì, tuyệt đối là không thể. Tuy nhiên, thấy tình huống trước mắt này, anh chỉ có thể bóp nghẹt tâm tư thầm kín đó.

“Sớm đã nghe đến danh tiếng phong lưu của anh ở Hòa Bình, thủ đoạn cao siêu, không nghĩ đến mới gặp cô Lưu Ly, đã có hảo cảm với anh Bảo, không lẽ nào, anh thật sự có thể sát gái ngàn dặm?”

Ngụy Phong Lăng nghĩ tới điểm này, nhịn không được nảy sinh ý nghĩ muốn hỏi Trần Gia Bảo cách sát gái.

Trần Gia Bảo chẳng ngờ đến hai anh em Ngụy Phong Lăng lại suy nghĩ kỳ quái như vậy, lúc sau, anh thả cổ tay Lưu Ly ra, nói: “Cô có lẽ cảm nhận được, nội thương của cô, tạm thời tôi đã áp chế nó xuống rồi.”

“Ừ. Cảm ơn anh.” Lưu Ly nói.

Hai anh em Ngụy Phong Lăng bây giờ mới biết, hóa ra Trần Gia Bảo lúc nãy là trị thương cho Lưu Ly.

Chương 896

Chương 896

Trần Gia Bảo cười cười, tiếp đó, lấy ra một hộp gấm trong túi áo ra, mở ra, bên trong là 9 chiếc kim bạc khác nhau.

"Đây là…" Đồng tử Lưu Ly đột nhiên co lại, nghĩ đến khả năng này, tim cô không bình tĩnh được mà loạn nhịp.

Trần Gia Bảo tay cầm kim bạc, đồng thời nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Lưu Ly, nhẹ nhàng nhắm vào "Thiên phủ huyệt" của Thái Dương Phế Kinh trên tay cô, đồng thời nói: "Tôi không biết là ai đả thương cô, nhưng tôi phát hiện, phổi của cô đã bị thương rất nặng."

Nói xong, lòng Trần Gia Bảo bỗng gợn sóng, với thực lực của Lưu Ly, lại cũng có thể bị thương nặng đến như vậy, vậy người đả thương cô, lại đáng sợ đến mức nào nữa?

Lưu Ly gật gật đầu, đoạn thời gian trước, cô bị ba vị cao thủ "Truyền kỳ cảnh giới" vây công kích, lại bị đánh lén, một chưởng đánh vào lưng cô, từ đó đả thương phổi, mà nội lực của người đả thương cô lại vô cùng kỳ quái, có một loại lực âm hàn ăn mòn, đơn giản mà nói chính là giòi trong xương, cứ thế dần dần tổn thương Phế kinh của cô, không ngừng chiếm lấy tu vi của cô, tu vi của cô vô cùng thâm hậu nhưng cũng không cách nào giải trừ được.

Điều này cứ làm cô khốn khổ, hơn nữa cho rằng thiên hạ chỉ có Thiên Hành Châm Cửu mới có thể triệt để giải trừ cho cô.

Có điều bây giờ xem ra, châm bạc trong tay Trần Gia Bảo chính là Thiên Hành Châm Cửu trong truyền thuyết.

Chỉ là, truyền thuyết nói rằng người học được Thiên Hành Châm Cửu, là người phải có cơ duyên vô cùng lớn, lẽ nào, Trần Gia Bảo cũng là người như vậy?

Chính tại lúc Lưu Ly đang trầm ngâm trong suy nghĩ, đột nhiên, Trần Gia Bảo lần nữa đem châm châm vào "Huyệt hiệp bạch", đồng thời hai luồng chân khí một nóng một lạnh được truyền lên, không những nuôi dưỡng mạch thái dương kinh ở tay cô mà còn thâm nhập vào phổi cô, loại trừ âm hàn chân khí.

Theo dòng âm hàn chân khí đang được giải trừ ra, Lưu Ly khẽ rùng mình, cảm giác được sự thần kì của phương pháp châm cứu này, trong lòng cô càng thêm dao động.

Một lúc sau, Trần Gia Bảo rút châm ra, cười nói: "Được rồi, âm hàn chân khí trong người cô, đã bị giải trừ một phần ba rồi, thêm hai lần điều trị nữa, chắc sẽ triệt để giải trừ.

Ngụy Nhã Huyên bĩu môi, nói: "Châm cứu có vài phút, liền có thể trị khỏi một phần ba cho chị Lưu Ly, cho dù là chém gió, cũng không cần khoa trương đến vậy chứ."

"Anh ta nói không sai, vết thương của tôi, thực sự đã khỏi được một phần ba." Trong lòng Lưu Ly ngập tràn cảm kích.

Ngụy Nhã Huyên há hốc mồm, không thể tin nổi: "Nhưng… nhưng chị Lưu Ly không phải lúc nãy nói, cả thiên hạ chỉ có Thiên Hành Châm Cửu mới có thể trị cho chị sao?"

Lưu Ly nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt như muốn hỏi.

Trần Gia Bảo tự tin cười, hào sảng nói: "Cửu Châm vì sao mà nổi danh, nguyên nhân vì nó được sinh ra trên những con số. Bắt đầu ở 1, kết thúc ở 9. Phong Dã chin chin tám mươi mốt, châm ứng kỳ số mà hoàng. Da thịt gân cốt âm dương đều được liên kết qua 9 khớp nối thông. Không sai, cái mà tôi vừa sử dụng, chính là Thiên Hành Châm Cửu đã sớm thất truyền.

Lời này nói ra, Lưu Ly tuy trong lòng đã sớm có đáp án nhưng vẫn không khỏi cảm thán.

Ngụy Nhã Huyên kinh hãi hô một tiếng, ngay sau đó, nghĩ đến một vấn đề, vội vã hỏi: "Nếu anh đã biết Thiên Hành Châm Cửu, vậy có phải độc hoa bạch thảo lăng đó cũng biết cách giải?"

"Đương nhiên." Trần Gia Bảo hào sảng thừa nhận.

Ngụy Nhã Huyên tức giận nói: “Anh rõ ràng lợi hại như vậy, sao vì sao lúc lên núi không sớm nói? Hại chúng tôi chạy tới nơi rừng núi âm u này, suýt nữa bị Lại Chí Thành hại chết!”

Trần Gia Bảo hỏi ngược lại: “Cô có hỏi tôi sao?”

Ngụy Nhã Huyên đột nhiên khựng lại, hừ, hình như bản thân cô chưa bao giờ hỏi Trần Gia Bảo về chuyện này…

Chương 897

Chương 897

Ngụy Nhã Huyên không còn lời nào để nói, nhưng cảm thấy về khí thế không thể thua Trần Gia Bảo, chỉ có thể trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ cô đã giết Trần Gia Bảo lâu rồi.

Trần Gia Bảo đương nhiên lười hơn thua với Ngụy Nhã Huyên, nói với Lưu Ly: "Mấy ngày này cô có tiếp tục ở đây không? Qua vài hôm, tôi lại đến tiếp tục trị liệu."

"Cảm ơn anh." Lưu Ly nói một cách chân thành, cô hiện tại đang trong tình huống nguy hiểm, có mấy cao thủ đang tìm kiếm cô ngoài kia, vết thương càng phục hồi nhanh, đối với cô càng có lợi.

Trần Gia Bảo đứng dậy, định rời đi.

Anh không vì muốn đoạt được tình cảm của Lưu Ly mà ở lại tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, tận dụng cơ hội này tiếp cận cô.

Vì anh biết rõ, tuy hôm nay bản thân và Lưu Ly nói chuyện có vẻ vui vẻ, không những thảo luận về Phật giáo và Đạo giáo, mà còn trị liệu vết thương cho Lưu Ly. Nhưng trên thực tế, Lưu Ly vẫn luôn xa cách với anh, không, chính xác mà nói là cảm giác phiêu diêu không chắc chắn.

Nói một cách nói khác, Lưu Ly tuy không xuất gia, nhưng tâm của cô đã không còn ở hồng trần, đối với đủ chuyện hồng trần đều có cảm giác xa cách.

"Xem ra, muốn chinh phục Lưu Ly phải lấy Phật làm tâm, lấy Đạo làm cốt chuyện này không hề dễ dàng, cái gọi là dục tốc bất đạt, chỉ có thể luộc ếch trong nước ấm, từ từ tính đường dài. Cũng tốt, hôm nay thông qua Thiên Hành Châm Cửu, không những khiến Lưu Ly kinh ngạc mà còn để lại ấn tượng

tốt, tin rằng bản thân lần sau quay lại thì quan hệ với Lưu Ly nhất định bước thêm một bước mới."

Trần Gia Bảo âm thầm vạch sách lược, anh tin rằng, sớm muộn cũng có một ngày, có thể kéo cô gái được trù định trở thành Phật này từ cao cao tại thượng kéo xuống!

"Ngụy Nhã Huyên, em chắc chắn không theo anh về sao?" Ngụy Phong Lăng nhíu mày hỏi.

Ngụy Nhã Huyên vô thức nắm lấy tay Lưu Ly, đầu tiên là đề phòng nhìn Trần Gia Bảo, sau đó liền kiên định nói: "Anh, anh cứ về trước đi, tranh thủ đưa thuốc cho ông nội là chuyện lớn, em phải ở đây với chị Lưu Ly, không thể để kẻ ngôn ngữ xảo quyệt nào đó lừa, đợi qua đoạn này em tự về là được."

Rất rõ ràng, "kẻ nào đó" trong lời nói của cô chính là chỉ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cũng không biết Bùi Tuệ Lâm đã tẩy não cô thế nào, lại có thể khiến Ngụy Nhã Huyên oán giận anh như vậy.

Lưu Ly có chút buồn cười, tuy cô sớm đã quen với cô độc, có điều có một người nào đó bên cạnh, cũng là một chuyện vô cùng tốt đẹp, thậm chí đối phương còn là một mỹ nữ tuổi tác xêm xêm mình, liền điềm đạm nói: "Anh Ngụy, tôi với em gái anh có duyên, đoạn thời gian này cứ để em ấy ở đây cũng được, tôi đảm bảo, cô ấy sẽ không có bất kì tổn hại nào."

Ngụy Nhã Huyên vô cùng vui mừng, mặt mày hớn hở nói: "Nhìn thấy chưa, đến chị Lưu Ly đã nói vậy rồi, anh đi đi nhanh, nhanh đi đi."

Ngụy Phong Lăng mặt vô cùng bất đắc dĩ, anh tuy rằng nhân tài kiệt xuất giới thương trường tỉnh Phú Thọ, nhưng đối với cô em gái tinh quái này, lại không có cách nào, ngoài ra, anh tuy không biết rõ thực lực của Lưu Ly, nhưng đến Trần Gia Bảo cũng nhìn trúng Lưu Ly, còn đặc biệt đến núi Yên Tử tìm Lưu Ly, có thể thấy Lưu Ly không hề tầm thường.

Cho dù lùi một vạn bước, Lưu Ly không bảo vệ được cho Ngụy Nhã Huyên, ít nhất Trần Gia Bảo cũng nghĩ đến thể diện của bản thân và Lưu Ly, sẽ bảo vệ Ngụy Nhã Huyên chu toàn.

Nghĩ tới điểm này, anh liền thể hiện cảm kích với Lưu Ly, sau đó áy náy nói với Trần Gia Bảo: "Anh Bảo, Nhã Huyên chỉ là

nhất thời nói đùa, vẫn mong anh không trách cứ.”

“Không sao, tôi trước giờ không so đo với con nít.”

Trần Gia Bảo tiêu sái phất tay, quay bước ra ngoài.

Ngụy Nhã Huyên tức giận đến phát nổ rồi, điên cuồng hét lên: “Anh mới là con nít, cả nhà anh đều là con nít!”

Tuy nhiên, đáp lại cô, chỉ có bóng lưng tiêu sái rời đi của anh.

Ngụy Nhã Huyên vô thức cúi đầu, nhìn xuống chỗ đầy đặn trước ngực, cảm thấy uất ức tự nhủ: “Cái đồ mù Trần Gia Bảo, bà đây không hề nhỏ.”

Ngụy Phong Lăng nhất lời cạn lời, vội vã chạy theo Trần Gia Bảo, cùng nhau xuống núi.

Bên trong nhà tranh, chỉ còn lại Lưu Ly và Ngụy Nhã Huyên hai người họ.

Ngụy Nhã Huyên giờ mới nhận ra vẻ hớ hênh của mình, đỏ mặt ngượng ngùng cười cười, nói: “Chị Lưu Ly, khiến chị chê cười rồi.”

“Không sao.” Lưu Ly hiếu kỳ hỏi: “Chị thật lấy làm lạ, em đối với Trần Gia Bảo, sao lại có ý kiến như thế?

Anh ta hình như còn cứu em, hơn nữa kiến thức, ăn nói đều không tầm thường.”

Chương 898

Chương 898

Vừa nghe đến tên Trần Gia Bảo, Ngụy Nhã Huyên lập tức tỉnh táo tinh thần, kinh ngạc nói: "Chị Lưu Ly, chị trước giờ thật sự chưa từng nghe qua tên Trần Gia Bảo này sao? Cũng không biết những chuyện về anh ta?"

"Chưa từng nghe qua." Lưu Ly lắc đầu nói: "Sao thế, tiếng tăm của anh ta rất vang dội sao?"

Cô trước giờ thích đi du ngoạn những các địa danh khắp Việt Nam để tìm tiên đạo, mà thêm thực lực mạnh mẽ của bản thân, đặc biệt thích đi những nơi sơn du hiểm trợ, ít người đến thăm để du ngoạn, đối với mọi chuyện khác không để tâm. Cho nên, mặc dù Trần Gia Bảo trong vài tháng ngắn ngủi quậy long trời lở đất cả Hòa Bình, thậm chí còn tạo được tên tuổi trong giới võ đạo, nhưng Lưu Ly lại chẳng hề nghe qua Trần Gia Bảo cái tên này.

Ngụy Nhã Huyên không còn gì để nói, cảm thấy Lưu Ly đơn thuần như một trang giấy trắng, càng thêm kiên định, cô quyết tâm khiến Lưu Ly nhìn rõ bộ mặt thật của Trần Gia Bảo.

Nghĩ tới đây, cô trầm ngâm một chút, nói: "Thực ra hiểu biết của em về Trần Gia Bảo cũng không phải rất nhiều, chỉ là trước đây có nghe anh trai và một cô bạn thân tên Bùi Tuệ Lâm có nói qua về những chuyện của Trần Gia Bảo."

Theo như cô biết, mấy tháng trước, Trần Gia Bảo đột nhiên xuất hiện, nhờ vào thực lực siêu phàm của mình, chưa bao lâu đã liên tiếp bước lên nhiều dòng họ lớn ở thành phố Hòa Bình, trở thành nhân vật lớn ở thành phố Hòa Bình.

Tiếp đó không bao lâu, Trần Gia Bảo đã thống nhất toàn bộ thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, trở thành người đứng đầu thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, đến cả người đứng đầu thế giới

ngầm ở Phú Thọ em – Bùi Thanh Phong cũng phải ghen tị với Trần Gia Bảo, thậm chí, đến tông sư Vân Bá Hùng biệt hiệu "Song chưởng vô địch" cũng bại dưới lưỡi kiếm của Trần Gia Bảo."

"Song chưởng vô địch? Một cái tên quá kiêu ngạo." Lưu Ly lắc đầu, rất rõ ràng, đối với cái tên Vân Bá Hùng ở Phú Thọ đó vô cùng xem thường.

Có điều cũng phải nói lại, cô với thực lực mạnh như vậy, cho dù là tông sư cao cao tại thượng trước mặt, trong mắt cô cũng chỉ là đứa con nít không có gì khác biệt, cho dù cô bây giờ đang mang trọng thương, muốn giết một tên tông sư bình thường, cũng đơn giản như trở bàn tay.

Đương nhiên, do tính cách cô điềm đạm, cũng sẽ không nói những lời thể hiện bản thân lợi hại như nào ra.

Ngụy Nhã Huyên có chút kỳ quái nhìn Lưu Ly, cô nghĩ, có lẽ chị Lưu Ly không biết ý nghĩa mà hai chữ "tông sư" đó đại diện cho cái gì, nghĩ tới điểm này, nháy mắt, giải thích nói: "Chú Vân Bá Hùng thật sự rất lợi hại, mùa xuân năm ngoài, em cùng với anh Lăng đã từng đến nhà chú đó chúc tết, chú Hùng chỉ không cẩn thận uống thêm vài bình rượu, nhất thời cao hứng liền nhịn không được biểu diễn trước mặt mọi người, một chưởng liền đánh xuyên một bức tường của biệt thự, khiến cho em và anh Lăng đều sửng sốt."

Nói xong, cô liền nhìn Lưu Ly chờ đợi biểu cảm khiếp sợ, tuy nhiên, cô lại lần nữa thất vọng.

"Một chưởng xuyên tường sao? Cũng không có gì ghê gớm lắm." Lưu Ly cười nhạt nói.

"Ả? Thế này còn không tính là lợi hại sao?" Ngụy Nhã Huyên kinh ngạc há hốc mồm, váng đầu chóng mặt.

"Được rồi, em vẫn là nói tiếp chuyện Trần Gia Bảo đi, nghe em nói, Trần Gia Bảo lợi hại như thế, sao em lại có thành kiến với anh ta như vậy?" Lưu Ly kịp thời chuyển chủ đề.

Quả nhiên, vừa nhắc đến tên Trần Gia Bảo, Ngụy Nhã Huyên liền cắn răng cắn lợi nói: "Vì Trần Gia Bảo là một kẻ khốn nạn, anh ta không những chặt một cánh tay của chú Hùng, mà còn xúc phạm bạn thân nhất của em."

Tiếp theo, Ngụy Nhã Huyên nói những chuyện Trần Gia Bảo đã làm ở khu nghỉ mát suối nước nóng, rồi nhân tiện nói thêm những chuyện khác, ví dụ chuyện diệt hai dòng họ thượng lưu ở thành phố Hòa Bình, giết người không chớp mắt, máu chảy cuồn cuộn, những chuyện như vậy, miêu tả Trần Gia Bảo thành một con quỷ giết người không nhớp tay, đến trẻ em phụ nữ cũng không tha.

Đương nhiên, trong đó không ít chuyện là Ngụy Nhã Huyên tự thêm mắm dặm muối, có điều, chỉ cần khiến chị Lưu Ly nhìn rõ bộ mặt thật của Trần Gia Bảo, từ đó rời xa Trần Gia Bảo, đối Ngụy Nhã Huyên mà nói, đem Trần Gia Bảo miêu tả thành tệ hơn gấp 10 lần cũng không có gì to tát.

Quả nhiên, yên lặng nghe xong lời Ngụy Nhã Huyên nói, một Lưu Ly luôn lạnh nhạt như bang cũng nhịn không được khẽ nhíu mày.

Có hiệu quả!

Ánh mắt Ngụy Nhã Huyên khẽ sáng, trong lòng hừ hừ đắc ý.

Chương 899

Chương 899

Cô đâu biết, với tính cách như Lưu Ly, sớm đã qua giai đoạn chỉ nghe lời người khác nói rồi mù quáng tin, Lưu Ly chỉ là cảm thấy, qua sự tiếp xúc ngắn ngủi ngày hôm nay với Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo lại mang đến cho cô một loại cảm giác sạch sẽ, trong sáng, không hề giống với lời Ngụy Nhã Huyên kể gì mà đến phụ nữ con nít cũng độc ác không tha.

Càng huống hồ, nội thương trước giờ luôn đeo bám cô, hôm nay lại được Trần Gia Bảo trị khỏi một phần ba, từ mặt tình cảm, cô đối với những lời Ngụy Nhã Huyên cũng không thái độ gì.

“Trần Gia Bảo nếu biết Thiên Hành Châm Cửu thì càng không thể là một tên ác nhân xã hội đen được, xem ra, phải đợi đến lần tới gặp Trần Gia Bảo, chứng thực với Trần Gia Bảo mới biết được. Lưu Ly vô thức lại cảm thấy có chút kì vọng với lần tiếp theo gặp Trần Gia Bảo.

Nếu để Ngụy Nhã Huyên biết, cô ấy lãng phí bao nhiêu là nước bọt, không những không khiến Lưu Ly chán ghét Trần Gia Bảo, trái lại khiến Lưu Ly thêm hứng thú về Trần Gia Bảo, không biết chừng có khi lại tức thổ huyết.

Lúc Ngụy Nhã Huyên không ngừng nói xấu Trần Gia Bảo, lúc này, Trần Gia Bảo và Ngụy Phong Lăng đã đi đến lưng chừng núi Yên Tử.

Phía xa xa, liền thấy một chiếc Bugatti Veyron, đứng bên cạnh là một cô gái mặc áo dài cách tân màu đỏ, thân hình mảnh khảnh, dung mạo tuyệt đối là tuyệt sắc giai nhân.

Ánh mắt Ngụy Phong Lăng lập tức sững sờ, anh lúc trước lên núi, vô tình liếc nhìn vị mỹ nữ đã bị vị mỹ nữ này hớp hồn, trong lòng bỗng có chút ý nghĩ thân mật.

“Bất luận là Lưu Ly hay vị mỹ nữ áo đỏ này, đều là giai nhân tuyệt thế khó tìm, khó khăn lắm mới gặp được người con gái khiến bản thân rung động, nếu anh Bảo đã có ý với Lưu Ly, vậy bản thân chi bằng chuyển sự chú ý lên vị mỹ nữ này.”

Ngụy Nhã Huyên nghĩ đến lời nói lúc trước của Ngụy Nhã Huyên, ánh mắt liền kiên định.

Trong lòng đã vạch sẵn kế hoạch, chuẩn bị thể hiện mị lực của mình, đi về phía đối phương bắt chuyện.

Đột nhiên, tim Ngụy Phong Lăng bỗng nhảy một cái, chỉ nhìn thấy vị mỹ nữ áo đỏ đó đi về phía này, anh còn chưa phản ứng lại, vị mỹ nữ đó đã đi đến trước Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo liền thuận thế ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Ngụy Phong Lăng há hốc mồm, vẻ mặt vô cùng khó tin.

Trần Gia Bảo cảm nhận được vòng eo nhỏ nhắn của Hồng Liên, lườm Ngụy Phong Lăng một cái, nói: “Cô ấy tên Hồng Liên, tôi đã nói rồi, cô ấy là người phụ nữ của tôi, bây giờ tin chưa?”

Nội tâm Ngụy Phong Lăng bỗng hỗn loạn giữa cơn gió.

Hồng Liên nghe thấy Trần Gia Bảo nói, khuôn mặt xinh đẹp vốn dĩ đang ửng hồng vì bị Trần Gia Bảo ôm trong tay lại càng đỏ hơn, thật gan quá mà, cô khẽ véo eo Trần Gia Bảo nói nhỏ: “Anh đừng quên, đợi anh chinh phục được Lưu Ly thì em mới là người phụ nữ của anh.”

Trần Gia Bảo cười, anh vẫn nhớ lần đầu tiên gặp Hồng Liên, Hồng Liên chủ động “dụ dỗ” mình, hận không thể dính lên người mình, giờ đã nói ra mọi chuyện rồi, thì cô lại xấu hổ như cô gái trẻ.

Loại tương phản mạnh liệt này càng làm cho trái tim của Trần Gia Bảo rung động, anh cười tự tin, giống như đang tuyên bố chủ quyền của mình, nói: “Chuyện sớm muộn, Lưu Ly cũng được, em cũng xong, cuối cùng đều sẽ là người phụ nữ của anh, cũng chỉ có thể là người phụ nữ của anh thôi.”

Để chinh phục một người phụ nữ mạnh mẽ cần những gì? Đó chính là thế lực phải mạnh hơn cô ta.

Thấy Trần Gia Bảo tràn đầy tự tin, đôi mắt đẹp của Hồng Liên sáng lên, che miệng cười: “Thế thì em đợi ngày đó đến.”

Nói xong, Hồng Liên uốn éo như một con cá chép linh hoạt, thoát ra khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, cười khúc khích rồi chạy lon ton lên xe.

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, tâm trạng rất vui vẻ.

Ngụy Phong Lăng nhìn thấy hai người Trần Gia Bảo với Hồng Liên tán tỉnh nhau càng thêm giữ vững suy nghĩ trong lòng, trước khi Trần Gia Bảo lên xe, bước nhanh tới chỗ Trần Gia Bảo nói: “Anh Bảo, có chuyện này, tôi muốn xin anh lời khuyên.”

“Anh nói đi.” Trần Gia Bảo nói.

Chương 900

Chương 900

Nguỵ Phong Lăng là một người đàn ông thế mà lại có chút nhăn nhó nói: "Cái đó, tôi muốn hỏi cách làm thế nào để ôm được người phụ nữ xinh đẹp nhất."

Trần Gia Bảo ngây người cười, thật không ngờ đường đường là một nhân tài của giới kinh doanh hô mưa gọi gió của tỉnh Phú Thọ, thế mà cũng buồn phiền vì loại chuyện này.

Anh vuốt cằm hơi suy nghĩ, trước ánh mắt mong đợi của Nguỵ Phong Lăng, mở miệng nói: "Thật ra tôi rất ít theo đuổi phụ nữ."

"Chuyện này sao có thể chứ?" Nguỵ Phong Lăng kinh ngạc Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Tuy chuyện này rất khó tin, nhưng đây là sự thật. Tôi thực sự rất ít khi theo đuổi phụ nữ."

Những gì anh nói cũng không sai, ngoại trừ lúc bắt đầu quen biết Liễu Ngọc Anh với Hàn Đông Vy là chủ động theo đuổi ra, còn lại dù là Tô Ánh Mai, Tạ Tinh Hiên, hay Lâm Vũ Gia, Tần Đạm Nhã, đều là thu hút lẫn nhau rồi ở bên nhau, thậm chí, Tần Ly Nguyệt còn theo đuổi anh.

"Còn cô Hồng Liên thì sao, người phụ nữ xinh đẹp, ưu tú như thế, dù sao cũng là anh chủ động theo đuổi chứ?" Nguỵ Phong Lăng không cam tâm hỏi.

"Cô ấy chủ động dán lên đấy, mà còn mua 1 tặng 1, ngay cả em họ của cô ấy cũng hứa tặng cho tôi."

Trần Gia Bảo nghiêm túc nói: "Có lẽ là tôi quá quyến rũ rồi chăng."

Nguỵ Phong Lăng há hốc mồm, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, chết tiệt, người phụ nữ có thể khiến trái tim mình động lòng không thôi thế mà lại chủ động đi dán lên người Trần Gia Bảo? Còn

mua 1 tặng 1? Thật đúng là so với nhau, thật khiến người ta tức chết mà.

Trong ánh mắt ghen tị và không nói nên lời của Ngụy Phong Lăng, Trần Gia Bảo đã ngồi trên chiếc Bugatti Veyron rồi đi xuống núi.

Nguỵ Phong Lăng ở tại chỗ, lẩm bẩm một mình: "Trần Gia Bảo được nhiều người đẹp thích như thế? Thế mình để Nhã Huyên ở đây, không phải là dê dâng miệng hổ sao?"

Anh ta bị suy nghĩ này dọa cho nhảy dựng lên, nhưng sau đó, anh nghĩ Ngụy Nhã Huyên hận không thể xé Trần Gia Bảo ra làm tám mảnh thì thở phào nhẹ nhõm, bảo Nhã Huyên thích Trần Gia Bảo thì có thể so mặt trời mọc đằng tây rồi.

Lại nói đến chiếc Bugatti Veyron đang không ngừng lái về phía thành phố Nam Định, Trần Gia Bảo ngồi ở ghế lái, cảnh vật hai bên cửa sổ xe không ngừng lùi về phía sau, đột nhiên, nghe thấy Hồng Liên bên cạnh hỏi: "Làm thế nào?"

Một câu không đầu không đuôi nhưng Trần Gia Bảo biết ý của Hồng Liên, vừa lái xe vừa nói: "Lưu Ly quả thật không giống những người phụ nữ bình thường, chỉ là, cô ấy bị thương rồi."

"Cái gì?" Hồng Liên rõ ràng rất ngạc nhiên, nói: "Chuyện này sao có thể chứ, trên đời này, có có người có thể làm tổn thương Lưu Ly, thật không thể tin nổi."

Trần Gia Bảo cười nói: "Vũ trụ bao la, thế giới là vô tận, tên đời này luôn có ngoạ hổ tàng long, hơn nữa, thế giới này luôn luôn ngọa hổ tàng long. Hơn nữa, 5 ngàn năm truyền thừa rộng lớn, bên trong thâm sâu biết bao? có người cực kì mạnh có thể đánh bị thương Lưu Ly, cũng không phải chuyện lạ lùng gì."

Lúc anh nói lời này, tuy ngoài mặt anh ấy tỏ ra thoải mái, nhưng thực ra trong lòng anh rất kinh ngạc.

Từ khi xuống núi đến nay, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, anh đã đắc tội với rất nhiều thế lực, trong đó không thiếu một số thế lực mạnh có gốc rễ sâu xa, ví dụ như Ngô Uyển Tông, Quỷ Y Môn… nói không chừng bọn họ có thể mời đến một số người cực mạnh ở trên "cảnh giới truyền kì".

Đến lúc đó, dù bản thân có thể dựa vào chiêu còn lại của liếm tiên "thiên, địa, nhân tam kiếm" mà miễn cưỡng bảo vệ được bản thân nhưng những người phụ nữ bên cạnh mình, sẽ gặp nguy hiểm.

Xét đến cùng, vẫn là nắm bắt thời gian, nâng cao trình độ tu luyện của bản thân mới là cách tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo nóng lòng muốn chinh phục Lưu Ly, không những có thể bỗng nhưng tăng thêm một người cực mạnh mà còn có thể có được "Ngũ Đế Ngọc Chi" để nâng cao cảnh giới của bản thân, đối mặt với trận chiến tiếp theo, bất kể là nhà họ Phương ở thành phố Tỉnh cũng được, hay nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên cũng xong, đều sẽ nắm chắc hơn.

Đột nhiên, giọng nói của Hồng Liên vang lên, cắt ngang sự suy tư của anh: "Lưu Ly cô ấy… cô ấy bị thương rất nghiêm trọng sao?"

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn Hồng Liên, tuy Hồng Liên giả vờ không quan tâm, nhưng sự quan tâm trong mắt cô sao cũng không giấu được.

Trần Gia Bảo mỉm cười đầy ẩn ý, xem ra, Hồng Liên tuy không quen nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Lưu Ly nhưng trong xương lại rất quan tâm đến Lưu Ly, cũng là thật lòng, liền nói: "em yên tâm đi, y thuật của anh em còn không hiểu sao? trên đời này thật sự có vết thương anh không trị được, nhưng Lưu Ly bị nội thương, tuyệt đối không nằm trong số đó."

Hồng Liên thở phào nhẹ nhõm, rồi phản ứng lại, cắt ngang, nói: "Cái gì bảo là em yên tâm đi chứ? Em hi vọng vết thương của Lưu Ly không thể trị được mới đúng."

Nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của Hồng Liên, khóe miệng Trần Gia Bảo cong lên nở nụ cười đùa, nói: "Thế hả?"

Chương 901

Chương 901

Hồng Liên hơi bối rối, nhanh chóng chuyển chủ đề, nói: "Nói đi nói lại, em mới đầu còn lo lắng anh không có cách nào tốt để tiếp cận Lưu Ly, không ngờ cô ấy lại bị thương, thật đúng là ông trời cũng giúp anh.

Chuyện này với y thuật của anh, không những có thể anh hùng cứu mỹ nhân, mà còn có thể để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng cô ấy."

Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: "Đúng là để lại cho cô ấy ấn tượng tốt, chỉ là, muốn kéo cô ấy từ trên bàn thời cao xuống, tuyệt đối không phải là chuyện dễ, cô ấy cho anh cảm giác quá siêu nhiên rồi, muốn để cô ấy thật sự động lòng, rất khó."

Khóe miệng Hồng Liên cong lên một đường vòng cung hoàn mỹ, nụ cười tươi rói xinh đẹp, chớp chớp đôi mắt có hồn, nói: "Em tin anh, em đợi thành người phụ nữ của anh."

Sau khi thuận lợi trở về biệt thự ở thành phố Nam Định, Trần Gia Bảo ngoại trừ thấy Hoàng Thiên Hạnh, thì Thành Trung cũng ở đó.

"Anh Gia Bảo, anh về rồi."

Sắc mặt Hoàng Thiên Hạnh vui mừng, đang định bước lên thì đột nhiên nhìn thấy Hồng Liên phía sau Trần Gia Bảo, hai mắt tối sầm lại, không khỏi dừng lại.

Thành Trung thấy vậy, âm thầm thở dài, nhưng lập tức nở nụ cười trên mặt, cung kính nói: "Chào ngài Gia Bảo, chào cô Hồng Liên."

Vốn dĩ vai vế của Thành Trung trong thế giới dưới đất này cao hơn Hồng Liên một chút, nhưng bây giờ kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, Hồng Liên và ngài Gia Bảo có quan hệ không rõ ràng,

sau này chắc chắn sẽ được ngài Gia Bảo cưới, cho nên ông ta mảy may không dám cậy lớn, vẫn cung kính hỏi thăm Hồng Liên như cũ.

Trần Gia Bảo gật đầu, ngồi thẳng trên ghế sô pha, Hồng Liên rất tự nhiên đi đến phía sau anh, đôi tay thon dài nhẹ nhàng xoa bóp vai Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo không thể không thừa nhận, kỹ thuật hầu hạ người khác của Hồng Liên thực sự rất tốt, chỉ là không biết, Lưu Ly so với Hồng Liên thì ai hơn ai kém?

Hoàng Thiên Hạnh càng thêm ảm đạm.

Thành Trung vội làm sắc mặt với Hoàng Thiên Hạnh, Hoàng Thiên Hạnh phản ứng ngay lập tức, khó có được cơ hội để gần gũi với anh Gia Bảo, giờ không phải là lúc để than thân trách phận, cô ta vội chạy đến giá rượu.

Thành Trung thầm lắc đầu, ngoại hình của Hồng Liên vốn không thua Thiên Hạnh, mà còn trưởng thành và quyến rũ hơn Thiên Hạnh, Thiên Hạnh muốn so sánh với Hồng Liên để có được sự yêu thích của ngài Gia Bảo, xem ra rất khó.

Ngay sau đó, Hoàng Thiên Hạnh chạy đến, trong tay còn cầm một bình rượu Rafi và một chiếc ly đế cao, cười tươi như hoa: "Anh Gia Bảo, anh vừa về, chắc mệt lắm rồi. Em rót cho anh một ly rượu, anh thư giãn chút nhé."

Hoàng Thiên Hạnh rót nửa ly rượu đỏ, rồi đưa ly đến trước mặt Trần Gia Bảo, ánh mắt đầy vẻ trông đợi.

Trần Gia Bảo cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm, vẻ mặt Hoàng Thiên Hạnh lập tức vui vẻ, ngay cả ánh mắt cũng mang theo ý cười.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, đi giày cao gót màu trắng, trên tóc còn cài một chiếc kẹp tóc hình trái tim màu xanh lam, dường như thể hiện khía cạnh trầm lặng và dịu dàng của cô.

Cô từ nhỏ đã tập luyện Taekwondo, tuy mới trưởng thành nhưng đôi chân xinh đẹp thon thả, dáng người rất duyên dáng, nếu so với Hồng Liên thì cô ấy cũng có nét trẻ trung quyến rũ, ngay cả Trần Gia Bảo cũng không tự chủ được mà mắt sáng lên.

Thành Trung đúng lúc đi tới, cười nói: “Ngài Bảo, mấy ngày nay ngài đã thể hiện thần uy rất lớn, tầng lớp thượng lưu của thành phố Nam Định càng kính nể ngài, thậm chí còn có rất nhiều người sợ chọc giận ngài sẽ gây ra hoạ sát thân, tôi cảm thấy, lúc này nên tổ chức một buổi tiệc, mời tất cả những người có mặt mũi ở thành phố Nam Định này đến.

Một là để xua tan lo lắng của họ, hai là cũng có thể nhân cơ hội để lôi kéo họ, để họ phục vụ cho ngài Bảo, ba là, sự phát triển của Tạ Quốc Hùng sau này cũng không thể tránh được cần sự giúp đỡ của họ, quan hệ tốt với họ thì trăm tốt mà chẳng có một hại nào, ngài thấy thế nào?”

Còn có một điểm quan trọng nhất mà Thành Trung chưa nói, đó chính là bữa tiệc tối nay do Thành Trung tổ chức, đến lúc đó, địa vị của ông ta ở thành phố Nam Định đương nhiên sẽ nước lên thì thuyền lên, thậm chí còn mượn gió đông của ngài Bảo, mà ông ta một bước trở thành gia tộc lớn nhất ở thành phố Nam Định này, cũng không phải là chuyện không thể.

Chương 902

Chương 902

“Nếu Hạnh có thể trở thành người phụ nữ của ngài Bảo, thế thì càng tốt, nhà họ Thành tuyệt đối có thể có được vị trí càng cao.”

Thành Trung nghĩ đến đây, trong lòng liền sục sôi.

Trần Gia Bảo sau khi cân nhắc, liền gật đầu đồng ý: “Được, đến lúc đó Hồng Liên sẽ tham dự cùng tôi.”

Hồng Liên mỉm cười đáp một tiếng.

Ánh mắt Hoàng Thiên Hạnh ảm đạm, đột nhiên nghe thấy Trần Gia Bảo nói tiếp: “Hạnh cũng đi cùng luôn, tránh để em ở nhà một mình buồn bã, vô vị.”

Hoàng Thiên Hạnh đột nhiên nhướng mày mỉm cười, đám mây đen trong lòng nháy mắt tan biến, liền gật đầu vui vẻ nói: “Cảm ơn anh Gia Bảo.”

Có kịch.

Thành Trung vui mừng khôn xiết, ngài Bảo bảo Hạnh tham gia bữa tiệc, dù ngài Bảo có lòng với Hạnh hay không, nhưng chỉ cần ở bữa tiệc, Hạnh ở bên cạnh ngài Bảo, thì người ở giới thượng lưu của thành phố Nam Định này đều sẽ biết Hạnh có mối quan hệ thân thiết với ngài Bảo, ngay cả nhà họ Thành, địa vị cũng theo đó mà tăng lên.

“Chậc chậc, chuyện may mắn nhất đời này của Thành Trung tôi chắc là có một đứa cháu ngoại như Hạnh thế này.”

Trên mặt Thành Trung nở nụ cười tươi như hoa, nói: “Ngài Bảo đã đồng ý rồi, thế thì thời gian sẽ xác định vào buổi tối hai ngày sau, tôi cũng chuẩn bị sớm, lập tức đi thông báo cho các gia tộc lớn ở thành phố Nam Định, để họ sắp xếp thời gian tham gia.”

Hai ngày sau?

Trần Gia Bảo hơi suy nghĩ, vết thương trên người Lưu Ly, 3 ngày sau phải được châm cứu lần nữa mới là thích hợp nhất, không trùng với thời gian tổ chức buổi tiệc, liền gật đầu nói: "Được."

"Thế thì tôi lui đây, Hạnh con ở lại đây, hầu hạ ngài Bảo cho tốt." Thành Trung dặn dò một tiếng, rồi quay người đi ra bên ngoài, mong chờ tiền đồ sáng lạn sau này của nhà họ Thành ở thành phố Nam Định, ngay cả đi đường cũng hăng hái lên.

Hoàng Thiên Hạnh đáp một tiếng, trong lòng vẫn vì tin tức lúc nãy mà vui mừng.

Hồng Liên nhìn Hoàng Thiên Hạnh, cô thừa nhận Hoàng Thiên Hạnh rất xinh đẹp, tràn đầy sức sống trẻ trung, nhưng so với cô thì cô ấy còn quá non, chiến tranh hậu cung sau này, Hoàng Thiên Hạnh chắc chắn không phải là đối thủ.

Trên thực tế, Hồng Liên tự tin mình sẽ không thua bất cứ ai, cho dù ở trước mặt Tô Ánh Mai, Lục Bảo Ngọc, cô vẫn tự tin như thế, đương nhiên, ngoại trừ Lưu Ly ra.

Trần Gia Bảo nhấp một ngụm rượu đỏ, hưởng thụ xoa bóp của Hồng Liên, anh chợt nhớ tới một vấn đề, kỳ lạ hỏi "Hạnh, anh nhớ đại sắp khai giảng rồi, sao em còn chưa đến trường báo danh?"

"Em với Thanh Hà, Thanh Nhã cùng nộp vào trường đại học Thanh Hỗ, với ảnh hưởng của nhà họ Hoàng em với nhà ông ngoại ở tỉnh Hoà Bình, dù em có đến báo danh muộn mấy ngày cũng không sao."

Hoàng Thiên Hạnh vừa rót thêm rượu đỏ cho Trần Gia Bảo, vừa tự hào nói, sau đó nhớ ra, dù nhà họ Hoàng cô hay nhà họ Thành của ông ngoại thì trước mặt ngài Bảo tiếng tăm lẫy lừng vốn không tính là gì, sau đó dễ thương mà lè chiếc lưỡi nhỏ đinh hương ra.

Trần Gia Bảo đột nhiên nhận ra, nói: "hoá ra là thế, đúng rồi, sau này trước mặt anh, đừng gò bó thế này, anh cũng không ăn thịt em, anh nhớ lần đầu tiên gặp, em còn là một nhóc hạt tiêu, còn ra tay với anh nữa."

Hoàng Thiên Hạnh nhớ lần đầu tiên gặp Trần Gia Bảo liền hùng hổ quyết đấu với Trần Gia Bảo, không những thua Trần Gia Bảo mà còn bị Trần Gia Bảo cướp đi nụ hôn đầu ở trước mặt mọi người.

Trong lòng ngại ngùng cũng có chút ngọt ngào, đột nhiên liếc nhìn Hồng Liên một cái rồi đánh bạo nói: “Anh Gia Bảo, em có thể hỏi anh một câu không?”

Chương 903

Chương 903

“Có thể.”

Trong lòng Hoàng Thiên Hạnh vui mừng, đột nhiên ghé vào tai Trần Gia Bảo, hơi thở như hương lan, thậm chí tóc mai dài thướt tha chạm vào cổ Trần Gia Bảo, nhỏ giọng nói: “Anh Gia Bảo, không phải anh có Thanh Hà làm bạn gái anh rồi sao, thế anh với chị Hồng Liên là quan hệ gì?”

Không chỉ Hồng Liên, Hoàng Thiên Hạnh còn biết rằng Tô Ánh Mai, Tạ Cẩm Tú, nữ thần bậc nhất của thành phố Hoà Bình cũng đều là người phụ nữ của Trần Gia Bảo.

Cô xuất thân trong một gia tộc lớn, quen thấy cảnh nhiều vợ cùng chung một chồng, cho nên biết rõ Trần Gia Bảo có bạn gái rồi, vẫn can đảm theo đuổi Trần Gia Bảo, nhưng nhìn thấy bên cạnh Trần Gia Bảo nhiều phụ nữ như vậy, mà còn người này còn đẹp hơn người kia, trong lòng luôn có chút hơi khó chịu.

Giọng nói của Hoàng Thiên Hạnh tuy nhỏ, nhưng Hồng Liên vốn là một kẻ mạnh trong giới võ đương nhiên nghe thấy rất rõ, nhưng lại không quan tâm, hay vì lý do xuất sắc cho nên mới dũng cảm.

Trần Gia Bảo đương nhiên nói: “Hồng Liên là người phụ nữ của anh.”

Khoé miệng Hồng Liên cong lên nở nụ cười nhẹ, đáp án này, cô rất hài lòng.

Hoàng Thiên Hạnh âm thầm thở dài nói: “Nhưng giờ là chế độ một vợ một chồng, đây là quy tắc của xã hội hiện đại”.

Lúc cô nói điều này, chỉ đơn giản trút bỏ sự bất mãn của mình, thậm chí quên rằng ngay cả cô ta cũng là kẻ thứ ba.

Khóe miệng Hồng Liên cong lên một nụ cười khinh thường, nếu ngài Bảo để ý đến quy tắc thế gian, thế thì anh ta không còn là ngài Bảo nữa rồi.

Quả nhiên, Trần Gia Bảo nghiêm túc nói: "quy tắc, cũng chỉ là quy tắc mà thôi, người bình thường phải chịu trách nhiệm với các quy tắc, còn anh chỉ chịu trách nhiệm với trái tim của mình, tất cả những điều anh mong muốn đời này, duy nhất chỉ là suy nghĩ thông suốt mà thôi, dù là Thanh Hà hay là Hồng Liên, anh chỉ biết, các cô ấy là người phụ nữ của anh, còn những quy tắc thế tục, nó không nằm trong phạm vi suy xét của anh."

Trong lòng Hồng Liên càng hài lòng, khóe miệng cong lên nụ cười quyến rũ, chỉ có một người đàn ông như vậy mới đủ tư cách để có được cô.

Hoàng Thiên Hạnh cũng bị lây nhiễm bởi sự độc đoán của Trần Gia Bảo, trong đôi mắt đẹp loé lên tia sáng, càng thêm kiên định với sự lựa chọn của mình.

Đến đêm, ánh trăng như nước.

Biệt thự của nhà họ Diệp, trong phòng của Diệp Ngọc Trâm.

"Ngọc Trâm, cậu về thành phố Nam Định cũng một thời gian rồi, sao luôn đợi ở trong nhà thế, may mà mình vẫn xem cậu là chị em tốt, nếu không phải mình chủ động đến tìm cậu, chỉ sợ cậu vĩnh cũng sẽ không liên lạc với mình rồi."

Một cô gái xinh đẹp trong bộ đồ ngủ màu hoa oải hương mượt mà, không chút để ý vẻ ngoài mà nằm trên giường của Diệp Ngọc Trâm ăn đồ ăn vặt, khoe đôi chân thon thả và trắng nõn.

Cô ấy tên là Mạnh Nhược Tình, là bạn thân từ nhỏ của Diệp Ngọc Trâm, hai người gần như không gì không nói, mấy ngày nay Diệp Ngọc Trâm luôn không liên lạc với cô ấy, nên cô ấy không khỏi lo lắng, liền chủ động đến biệt thự nhà họ Diệp.

Đến trước bàn trang điểm, Diệp Ngọc Trâm thầm thở dài, gương mặt hơi hốc hác phản chiếu trong gương, khóe miệng miễn cưỡng nhếch lên một nụ cười, nói: "Không có chuyện gì, tâm trạng không tốt, không muốn ra ngoài."

Mạnh Nhược Tình nhét một viên sô cô la vào miệng, rồi nói không rõ: "Không phải cậu luôn không muốn gả cho Cao Tuấn

Hùng sao, giờ nhà họ cao cũng từ hôn rồi, đạt được ý muốn của cậu rồi, đây là chuyện tốt, sao cậu vẫn buồn bã không vui?"

"Không liên quan gì đến Cao Tuấn Hùng" Diệp Ngọc Trâm lắc đầu.

Mạnh Nhược Tình không nghĩ nhiều, vừa ăn sô cô la vừa nói: "Mình nhớ rõ Cao Tuấn Hùng cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, muốn lấy cậu đến phát điên, hai hôm nay thế mà lại dễ dàng đồng ý từ hôn, Ngọc Trâm, cậu nói có phải rất kì lạ không?"

Diệp Ngọc Trâm cười mà không nói, cô đương nhiên Cao Tuấn Hùng vì sao từ hôn, nghĩ đến khí thế ngất trời của Trần Gia Bảo tối đó, tư thế oai hùng nói một không hai, trong lòng luôn bình tĩnh của cô gợn lên từng đợt sóng.

Mạnh Nhược Tình cũng không nghĩ Diệp Ngọc Trâm trả lời, liền nói: " đúng rồi, chiều nay bố mình nhận được lời mời dự tiệc, nghe nói vào tối hai ngày sau, ngài Bảo sẽ tổ chức một bữa tiệc ở khách sạn Hưng Gia, đến lúc đó, toàn bộ những người thành công thuộc giới thượng lưu của thành phố Nam Định đều sẽ tham gia, mặt mũi ngài Bảo này thật lớn nha."

Khách sạn Hưng Gia là một khách sạn năm sao dưới trướng của Thành Trung, rất nổi tiếng ở thành phố Nam Định.

Chương 904

Chương 904

Diệp Ngọc Trâm cười lắc đầu, cô với những bữa tiệc của giới thượng lưu này, gần đây không cảm … khoan đã, ngài Bảo?

Cơ thể xinh đẹp của cô phút chốc cứng lại, liền quay đầu vội hỏi: " cậu mới nói là bữa tiệc ai tổ chức?"

"Ngài Bảo, cũng không biết lai lịch của ngài Bảo này ra sao, vừa đến thành phố Nam Định không lâu, liền giẫm lên các gia tộc lớn như nhà họ Tiêu, nhà họ Cao, bố mình lúc nhận được lời mời, mình cũng ở bên cạnh, không những ông Thành Trung đích thân đưa đến mà bố mình lúc nhận được vừa sợ hãi vừa hoảng hốt, còn có chút tự hào, mình lần đầu thấy bố mình như thế."

Mạnh Nhược Tình nói đến đây, thấy bộ dạng Diệp Ngọc Trâm vừa kinh ngạc vừa tự hào, không khỏi thắc mắc: "Ngọc Trâm, ông cậu là người cầm lái nhà họ Diệp, ở thành phố Nam Định chúng ta cũng là nhân vật có mặt mũi, chắc cũng nhận được lời mời của ngài Bảo, đến lúc đó cậu chắc cũng sẽ đi theo chứ?"

Vẻ mặt của Diệp Ngọc Trâm đột nhiên tối sầm lại, cô cười khổ lắc đầu: "Không, tớ sẽ không đi."

Trong lòng Mạnh Nhược Tình càng thêm kì lạ, đồng thời cũng có chút hiểu, nói: " không phải cậu quen biết với ngài Bảo này chứ?"

Diệp Ngọc Trâm há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói thế nào, chỉ có thể gật đầu nói: "Đúng vậy, mình quen biết ngài Bảo, cậu đừng quên, trước đây mình là phó chủ tịch của toà nhà Nhiên Ái thành phố Hoà Bình, còn ngài Bảo thì đến từ thành phố Hoà Bình."

Mạnh Nhược Tình trở nên phấn khích ngay lập tức, ngay cả sô cô la cô thích nhất cũng không ăn, giống như con mèo con leo lên giường, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ vô cùng thích thú, nói: "Ngọc Trâm, cậu nhanh nói cho mình, ngài Bảo này rốt cuộc là người thế nào mà lại có ma lực lớn đến thế, khiến giới thượng lưu của thành phố Nam Định này cũng phải nhảy theo anh ta."

Thấy Mạnh Nhược Tình như tìm được món đồ chơi yêu quý của mình, Diệp Ngọc Trâm không khỏi bật cười, tâm trạng cũng khá lên, nói: "Ngài Bảo, anh ta tên là Trần Gia Bảo."

"Trần Gia Bảo? Ừ, cái tên cũng tạm, coi như cũng dễ nghe." Mạnh Nhược Tình thúc giục nói: "Tiếp tục đi."

Nhớ lại tư thế anh hùng của Trần Gia Bảo, đôi mắt Diệp Ngọc Trâm lóe lên chút mong chờ, chút rung động và chút si mê, ngay cả gương mặt phản chiếu trong gương cũng thu hút người khác, nói: "Gia Bảo là thật sự là tuyệt nhất, cũng khiến người ta ấn tượng sâu nhất trong số những người đàn ông mình từng gặp, tuy tuổi tác anh ấy không lớn, nhưng trong ánh mắt luôn chứa ánh hào quang, giống như cả thế giới trước mặt anh cũng không là gì."

Mạnh Nhược Tình hiểu Diệp Ngọc Trâm, nhưng vì hiểu Diệp Ngọc Trâm, mới biết ánh mắt của Diệp Ngọc Trâm cao ngạo cỡ nào, cô đây là lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Ngọc Trâm khen một người đàn ông, đúng là xem Trần Gia Bảo như là bạch mã hoàng tử hiếm có trên trời, vô song dưới đất.

Lẽ nào… Trong đầu Mạnh Nhược Tình loé lên một tia sáng, buột miệng nói: "Cậu thích Trần Gia Bảo?"

"Hả?" Diệp Ngọc Trâm không ngờ Mạnh Nhược Tình lại hỏi thẳng như thế, xoa khuôn mặt đỏ bừng, phút chốc không biết làm sao, nói: " Không phải, cậu sao có thể… sao có thể…"

Mạnh Nhược Tình bật cười một tiếng, nhảy xuống giường, đi đến chỗ Diệp Ngọc Trâm, sờ cổ cô, đôi môi đỏ mọng cười: "Được rồi, mình còn không hiểu cậu sao? nói đi, chuyện của cậu với Trần Gia Bảo."

Diệp Ngọc Trâm kìm nén trái tim đập loạn xạ, trong ánh mắt nóng bỏng của Mạnh Nhược Tình, kể chuyện của mình với

Trần Gia Bảo, đồng thời cũng nói chuyện ông cô cấm cô giao tiếp với Trần Gia Bảo cũng nói ra.

Mạnh Nhược Tình nghe đến mê mẩn, rất nhanh, hình ảnh một người đàn ông hoàn mỹ một tay cầm cây kiếm 3 tấc, hiên ngang giữa đất trời đã hiện ra trong đầu cô.

“Trần Gia Bảo là vì cậu mà đạp nhà họ Cao xuống, hơn nữa còn ép người đứng đầu nhà họ Cao Song Thành tự sát để bảo vệ nhà họ Cao, chậc chậc, cho nên mình mới nói, một tên dầu muối không vào như Cao Tuấn Hùng vì sao đột nhiên lại huỷ hôn với cậu chứ, hoá ra phía sau có nhiều chuyện xảy ra như thế, ôi, mình lúc nào mới có thể có được một bạch mã hoàng tử tức giận vì người đẹp mà dám chống lại cả thiên hạ đây chứ? dù muốn mình chết mình cũng bằng lòng.”

Tuy Ngô Tam Quế tức giận vì người đẹp là một nhân vật phản diện, nhưng với phụ nữ mà nói, ai lại không thích người đàn ông của mình có thể vì mình mà từ bỏ mọi thứ, chống lại cả thế giới chứ?

Lúc trong lòng Mạnh Nhược Tình trông mong, không khỏi có chút ghen tỵ với Diệp Ngọc Trâm.

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm ngại ngùng, nhưng lại có cảm giác ngọt ngào, ngoài mặt phủ nhận, nói: “Cậu đừng nói bậy nữa, anh ấy không phải vì mình mà tức giận, Gia Bảo vốn đồng ý giúp mình xử lý, anh ấy là người nói được làm được, hơn nữa nhà họ Cao đối với anh ấy mà nói, thực sự là yếu đến mức không chịu nổi một đòn.”

Chương 905

Chương 905

Mạnh Nhược Tình không đồng ý, một nanh hùng trẻ tuổi chưa đầy 20 tuổi mà chấn động cả tỉnh Hoà Bình, nhất định là hơn người, thậm chí nói không chừng còn có một thế lực hùng hậu đứng sau.

Nghĩ vậy, Mạnh Nhược Tình lại càng hứng thú với Trần Gia Bảo, ánh mắt lóe lên một tia sáng kì lạ, nói: "Nếu không, hai ngày sau chúng ta lén đến tham gia buổi tiệc ở khách sạn Hưng Gia? Không những có thể giải toả nỗi buồn tương tư của cậu, mà tớ cũng nhân cơ hội này nhìn thử, Trần Gia Bảo rốt cuộc có gì hơn người, thế nào?"

"Mình nào có buồn tương tư…" Diệp Ngọc Trâm liếc Mạnh Nhược Tình, sau đó lại buồn bã thở dài, quay người lại, chỉ vào bàn trang điểm, nghĩ mà xót xa nói: "Ông mình sẽ không để mình đi, hơn nữa còn nói nếu mình đi gặp Trần Gia Bảo, thì sẽ cắt đứt quan hệ với mình."

Mạnh Nhược Tình há hốc không nói nên lời, ủ rũ đi tới bên giường, nằm ngửa hình chữ đại lên giường, không hài lòng nói: " ôi, cậu lo trước lo sau, lẽ nào cậu thành thật đợi trong phòng ngủ, thì có thể khiến Trần Gia Bảo thích cậu sao? lẽ nào cậu không thể làm theo ý mình mà điên cuồng một lần sao? hơn nữa, cắt đứt quan hệ gì chứ, chẳng qua là ông cậu hù doạ cậu thôi, ông cậu bình thường thương cậu như thế, mình không tin ông ấy sẽ thật sự cắt đứt quan hệ với cậu."

Diệp Ngọc Trâm run lên, bị lời nói của Mạnh Nhược Tình làm cho ngây ra.

Đúng vậy, trước đây cô vì nhà họ Diệp mà hi sinh lớn như thế, đồng ý gả cho Cao Tuấn Hùng mà mình không thích, lẽ nào bản thân không thể vì yêu mà điên cuồng một lần sao? dù cuối

cùng có bị tình yêu mãnh liệt đốt ngược lại, thì ít nhất cũng không có gì hối tiếc.

Ánh mắt Diệp Ngọc Trâm dần dần trở nên kiên định, nói: "Thế cậu nói, làm thế nào mới có thể đi tham gia buổi tiệc?"

Ánh mắt Mạnh Nhược Tình đột nhiên sáng lên, biết Diệp Ngọc Trâm đã đồng ý rồi, chậc một cái rồi lập tức từ trên giường ngồi dậy, hưng phấn nói: "Chỉ cần cậu đồng ý, chuyện này còn khó sao? theo suy đoán của tớ, ông cậu tuy không bằng lòng để nhà họ Diệp thân thiết với Trần Gia Bảo, nhưng mặt khác, chắc chắn cũng không muốn đắc tội với Trần Gia Bảo, dù sao hậu quả cũng nghiêm trọng như nhau.

Cho nên buổi tiệc hai ngày sau, ông cậu sẽ đưa bố cậu đi tham gia, đến lúc đó chúng ta nhân cơ hội lẻn ra ngoài, về phần lễ phục tham gia buổi tiệc, mình cũng sẽ chuẩn bị trước cho cậu, đợi sau khi buổi tiệc kết thúc, chúng ta quay về trước, thần không biết quỷ không hay, chắc chắn không có kẽ hở, haha."

Mạnh Nhược Tình nói đến cuối cùng, còn không đợi Diệp Ngọc Trâm bày tỏ thái độ, cô đã nhịn không được mà bị sự nhanh trí của mình làm cho ngạc nhiên rồi.

Diệp Ngọc Trâm cân nhắc một chút thì thấy kế hoạch của Mạnh Nhược Tình thực sự có thể làm được, liền gật đầu: "Được, thế mình nghe theo cậu."

Mạnh Nhược Tình đắc ý cười, vỗ bộ ngực đầy đặn của mình, tự hào nói: "Cậu yên tâm, tất cả để mình lo, bảo đảm cậu gặp được người yêu."

"Bốp, người yêu gì chứ, không nói được lời nào ra hồn cả." Diệp Ngọc Trâm giải quyết được chuyện rối rắm mấy ngày nay, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, không khỏi lao vào người Mạnh Nhược Tình, cười đùa náo loạn với cô ấy, cành hoa run rẩy, áo ngủ xộc xệch, cảnh xuân lộ ra hết lần này đến lần khác.

Buổi tối hai ngày sau, buổi tiệc diễn ra đúng hẹn.

Lúc này ở bên ngoài khách sạn Hưng Gia tráng lệ, một chiếc Maserati đang dừng lại ổn định ở trong sân.

Sau đó, cửa xe mở ra, hai người phụ nữ với khí chất cao quý, vẻ ngoài xinh đẹp xuất hiện trong trang phục dạ hội đắt tiền.

Chính là Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình.

Một giờ trước, Diệp Ngọc Trâm với sự giúp đỡ của Mạnh Nhược Tình thành công chuồn khỏi nhà rồi cùng nhau đến khách sạn Hưng Gia để tham dự bữa tiệc của Trần Gia Bảo tối nay.

Vốn dĩ Diệp Ngọc Trâm không muốn mặc váy dạ hội, vì cô biết vẻ đẹp của mình, lo lắng mặc váy dạ hội lên sẽ thu hút ánh mắt người khác, sợ thu hút sự chú ý của ông mình.

Nhưng Mạnh Nhược Tình lại nói thẳng một câu: "Trong buổi tiệc, người phụ nữ khác đều mặc lễ phục, cậu không mặc, cậu không cảm thấy như thế mới là thu hút ánh mắt người khác nhất sao?"

Diệp Ngọc Trâm phút chốc bối rối, Mạnh Nhược Tình lại nheo mắt, nói: Lẽ nào, cậu không muốn cho Trần Gia Bảo thấy hình dáng cậu mặc váy dạ hội sao?"

Diệp Ngọc Trâm lập tức không chần chừ nữa, cô ngoan ngoãn khoác lên mình chiếc váy dạ hội màu xanh ngọc bích, chiếc váy ren dài điểm xuyết vài con bướm càng tôn lên vẻ đẹp của cô.

Mạnh Nhược Tình dùng kẹp tóc pha lê cuộn lụa xanh, mặc váy ống suông màu vàng nhạt và dưới chân đi dép cao gót pha lê, tôn lên vẻ đẹp của một thiếu nữ cuốn hút người khác.

Hai cô gái vừa xuống xe, liền trở thành tâm điểm chú ý của mọi người xung quanh.

Diệp Ngọc Trâm không biết làm sao nói: "Mình nói rồi, trang điểm thế này, muốn không thu hút sự chú ý của người khác cũng khó."

"Đến cũng đến rồi, lẽ nào cậu không thấy đêm nay mình rất đẹp sao? tin mình đi, Trần Gia Bảo nhất định sẽ bị cậu mê hoặc." Mạnh Nhược Tình liếc nhìn cô, kéo tay Diệp Ngọc Trâm rồi bước vào khách sạn Hưng Gia.

Hai cô gái có ngoại hình xinh đẹp và khí chất cao quý, nhân viên đợi bên ngoài khách sạn cũng quên kiểm tra thư mời của hai người mà đã đưa họ vào rồi.

Bên trong khách sạn Hưng Gia, trong sảnh tiệc được tranh hoàng lộng lẫy.

Chương 906

Chương 906

Hai cô thấy trong sảnh người đã đến không ít, mà còn đều là những nhân vật lớn có máu mặt của thành phố Nam Định.

“Ngọc Trâm, cậu xem, Viên Hoằng Vệ của nhà họ Viên, Dư Kim vua trái cây của thành phố Nam Định, Lại Chí Thành của nhà họ Lại, còn có người đứng đầu của các gia tộc lớn đều đến cả, trời ạ, ngay cả thị trưởng lý của thành phố Nam Định cũng đến rồi, chậc chậc, các nhân vật lớn của hai giới chính trí và thương nghiệp đều tham gia, mặt mũi Trần Gia Bảo cũng thật lớn nha, giờ mình thật nóng lòng muốn xem thử người thật của Trần Gia Bảo rồi.”

Mạnh Nhược Tình hào hứng nhìn xung quanh như một cô bé khi nhìn thấy món đồ chơi yêu thích của mình.

“Xét về thân phận địa vị, thị trưởng Lý không hẳn có thể so sánh được với Tiêu Hải Thư của nhà họ Tiêu, ngay cả Tiêu Hải Thư cũng khom lưng thần phục Trần Gia Bảo rồi, ông ta giờ đến tham gia buổi tiệc, đây cũng là chuyện trong tính toán.” Diệp Ngọc Trâm thầm cười, rồi quay đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Diệp Ngọc Trâm sững người, chột dạ mà vội quay đầu, kéo Mạnh Nhược Tình đang không rõ chuyện gì đi, bước nhanh đến trước bàn đồ ngọt, quay lưng lại với mọi người ở trong sảnh, giả vờ ăn tráng miệng để giấu mình.

“ Ngọc Trâm, cậu nhìn thấy ai thế?” Mạnh Nhược Tình kì lạ hỏi.

“Suỵt, ông mình đến rồi.” Diệp Ngọc Trâm thấp giọng nói.

Mạnh Nhược Tình cũng sửng sốt, quay lại nhìn, quả nhiên thấy ông của Diệp Ngọc Trâm Diệp Trường Nhạc đang nói

chuyện với những người lớn tuổi ở thành phố Nam Định ở xung quanh.

“Nếu để ông cậu phát hiện, thì hai chúng ta xong đời rồi, hay là, chúng ta lặng lẽ đi qua, rồi trốn ở trong góc trước Mạnh Nhược Tình đề nghị.

Diệp Ngọc Trâm lập tức gật đầu đồng ý.

Hai cô gái vừa giả vờ đang ăn tráng miệng, vừa lén âm thầm đi về phía góc.

Nói về Diệp Trường Nhạc, tuy đang nói chuyện và cười đùa với một số đối tác làm ăn nhưng trong lòng ông lại hoảng hốt, một anh hùng trẻ tuổi giống như Trần Gia Bảo vừa xuất hiện thì liền khiến người khác kinh ngạc, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, thành tựu sau này tuyệt đối là vô hạn, nếu nhà họ Diệp có thể bám được vào mối quan hệ này với Trần Gia Bảo, thậm chí gả Diệp Ngọc Trâm cho Trần Gia Bảo, thì đối với sự phát triển trong tương lai của nhà họ Diệp, chắc chắn là trăm lợi không có một hại.

“Chỉ đáng tiếc, Trần Gia Bảo thế mà lại đắc tội với nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, nhà họ Diệp cũng chỉ đành từ bỏ muốn làm thân với Trần Gia Bảo, đợi đến lúc Trần Gia Bảo xuất hiện thì tôi liền đi, như thế cũng không xem như là đắc tội với Trần Gia Bảo, hai”

, chỉ là đáng tiếc cho Ngọc Trâm.”

Diệp Trường Nhạc thầm thở dài, đột nhiên lướt mắt, sửng sốt, nhìn thấy trước bàn tráng miệng có hai cô gái dáng người cao, tuy chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, nhưng lại cho ông cảm giác quen thuộc.

Trong lòng ông mơ hồ đoán được, nhưng cảm thấy không thể nào, trong sự tò mò ông liền tạm biệt với người bên cạnh rồi bước về phía bàn tráng miệng.

Mạnh Nhược Tình vừa quay đầu liền nhìn thấy động tác của Diệp Trường Nhạc, phút chốc sắc mặt thay đổi, cô không quan tâm đến việc giả vờ nữa, liền kéo Diệp Ngọc Trâm, vội vàng chạy vào góc tường.

Diệp Trường Nhạc trong lòng cảm thấy kì lạ, đang định đuổi theo xem thế nào.

Đột nhiên tiếng huyên náo ở lối vào đại sảnh, sau đó là một hồi cảm thán, dường như đang chào đón một nhân vật lớn.

Trần Gia Bảo đến rồi.

Trần Gia Bảo đến rồi.

Trong sảnh tiệc vốn náo nhiệt phút chóc yên lặng lại, rất nhiều nhân vật lớn của tầng lớp thượng lưu của thành phố Nam Định đều mong ngóng muốn gặp ngài Bảo người chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã làm khuấy đảo cả thành phố Nam Định long trời lở đất, rốt cuộc là ba đầu sáu tay thế nào.

Diệp Trường Nhạc kinh ngạc quay đầu lại, mọi sự chú ý đều bị tin tức Trần Gia Bảo đến thu hút, cũng không thèm đi tới bàn tráng miệng kiểm tra xem thử mà lập tức xoay người bước ra cửa sảnh.

Mạnh Nhược Tình và Diệp Ngọc Trâm luôn âm thầm chú ý đến Diệp Trường Nhạc, thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó, Mạnh Nhược Tình liền phấn khích, nói: “Ngọc Trâm, cậu nghe thấy chưa, mình thật muốn nhìn thử anh ấy có bản lĩnh gì mà có thể cau mất hồn của Ngọc Trâm nhà ta đi mất.”

Diệp Ngọc Trâm đỏ mặt nhấp một ngụm, muốn phản bác Mạnh Nhược Tình, nhưng đôi mắt đẹp không tự chủ được mà đưa mắt nhìn về phía cửa sảnh tiệc, nào con quan tâm lời chọc ghẹo của Mạnh Nhược Tình.

“Tầm nhìn chỗ này không tốt, đi, đổi chỗ khác.” Mạnh Nhược Tình hưng phấn kéo tay Diệp Ngọc Trâm, xoay trái quay phải trong đám người để tìm một vị trí hoàn hảo, cùng nhìn về tiêu điểm nơi ánh mắt mọi người hướng về.

Ở lối vào của tiền sảnh, Trần Gia Bảo mặc một bộ quần áo giản dị màu cam, vẻ mặt điềm tĩnh, đi về phía trước.

Vào một dịp quan trọng như vậy, khi mọi người đều mặc lễ phục, Trần Gia Bảo lại mặc một bộ áo quần giản dị chưa đến 3 triệu rưỡi, tuy không ăn nhập gì với hoàn cảnh xung quanh, nhưng lại không có ai cảm thấy Trần Gia Bảo chẳng ra gì, ngược lại lại cảm thấy Trần Gia Bảo thật tình, thậm chí còn có người âm thầm bái phục, không hổ là ngài Bảo, thật khác biệt.

Tất cả bọn họ dường như có chung một suy nghĩ hoang đường đó, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Trần Gia Bảo đủ

mạnh, mạnh đến mức dù chỉ mặc một bộ đò đơn giản đến tham gia bữa tiệc, cũng đủ toả sáng trong mắt mọi người.

Hồng Liên và Hoàng Thiên Hạnh chia ra đi bên trái phải của Trần Gia Bảo, hai người các cô trang phục lộng lẫy tham dự, một người trẻ trung, đáng yêu, người kia quyến rũ động lòng người, mỗi người đều là nữ thần tuyệt nhất trong mắt mọi người.

Chương 907

Chương 907

Giờ đây, hai người ở bên cạnh Trần Gia Bảo, ưỡn ngực, ngưỡng cao đầu, khoe dáng người yểu điệu với phong thái kiêu hãnh, đặc biệt là Hoàng Thiên Hạnh, trong đôi mắt đẹp đầy phấn khích và vui vẻ, khiến mọi người xung quanh ngạc nhiên.

Có không ít người nhận ra, cô gái ở bên phải ngài Bảo, mặc váy dạ hội dài màu đen chính là cháu ngoại của Thành Trung, Hoàng Thiên Hạnh.

Lẽ nào Hoàng Thiên Hạnh chính là người phụ nữ của ngài Bảo.

Không ít người âm thầm hít sâu một hơi, ngưỡng mộ Thành Trung, cũng thầm suy nghĩ, có phải nên chủ động thể hiện cho tốt với Thành Trung hay không?

Thành Trung đi phía sau Trần Gia Bảo, đã nhạy bén bắt được ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tỵ của không ít người, đây chính là kết quả mà ông ta muốn, trong lòng đắc ý cười, ngay cả đi đườn cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Ngay cả người đẹp như Mạnh Nhược Tình cũng không kìm được mà nhìn Hồng Liên và Hoàng Thiên Hạnh vài lần, thầm so mình với đối phương xem rốt cuộc ai hơn ai thua?

Chỉ có vẻ mặt Diệp Ngọc Trâm là ảm đạm đi, niềm vui khi nhìn thấy Trần Gia Bảo cũng vì thế là bị vơi đi nhiều.

“Hóa ra anh ấy chính là Trần Gia Bảo, tuy rằng khác xa với những gì mình tưởng tượng, nhưng ngược lại không hề nông cạn.” Mạnh Nhược Tình nói, cũng không biết câu này của cô là khen ngợi hay là châm biếm.

Diệp Ngọc Trâm miễn cưỡng cười, trong lòng lại thất vọng, nói: “Mình quên nói với cậu, Gia Bảo đã có vị hôn thê rồi.”

“Cậu nói chính là người phụ nữ mắc váy đỏ hả? ánh mắt quyến rũ, nhan sắc hơn người, theo ánh mắt của tớ, cô ấy cũng đẹp đến không tì vết.” Mạnh Nhược Tình khen ngợi Hồng Liên trước, sau đó, quay lại, nói: “Nhưng mà, bạn thân của mình cô Diệp Ngọc Trâm, trưởng thành, hiểu biết, nho nhã, phóng khoáng, tớ không tin cậu sẽ thua người khác, chẳng qua là, cướp được Trần Gia Bảo đến thì được rồi.” Mạnh Nhược Tình biết Hoàng Thiên Hạnh, chưa từng nghe nói Hoàng Thiên Hạnh đã hứa hôn, cho nên trong ý thức, liền xem Hồng Liên chính là tình địch trong miệng Diệp Ngọc Trâm.

Diệp Ngọc Trâm thấy bộ dạng tràn đầy ý chí chiến đấu của Mạnh Nhược Tình mà không khỏi buồn cười, thật giống như cô ấy cùng với người phụ nữ khác tranh giành Trần Gia Bảo vậy.

Cười xong, Diệp Ngọc Trâm khẽ thở dài, nói: “Người mình nói không phải là cô ấy, chắc cậu biết, mình là phó chủ tịch của tập đoàn Nhiên Á thành phố Hoà Bình, còn chủ tịch của tậ đoàn Nhiên Á chúng mình chính là Tô Ánh Mai.”

“Mình biết, nghe nói cô ấy rất đẹp, rất giỏi, được ca ngợi là một trong” hai em gái của Hoà Bình”, ngay cả mình ở thành phố Nam Định cũng nghe được danh tiếng của cô ấy.” Mạnh Nhược Tình gật đầu, sau đó phản ứng lại, ngạc nhiên nói: “Vị hôn thê của Trần Gia Bảo chắc không phải là Tô Ánh Mai chứ?”

“Không sai, vị hôn thê của Trần Gia Bảo chính là chủ tịch Tô Ánh Mai.”

“Thế cô ấy đâu?” Mạnh Nhược Tình chỉ vào Hồng Liên, nói: “cậu sẽ không nói với mình, cô ấy chính là Tô Ánh Mai chứ?”

“Không, cô ấy à Hồng Liên, cũng là phụ nữ của Trần Gia Bảo.” Diệp Ngọc Trâm suy nghĩ một lúc, vẫn nói ra.

“Cái gì?” Mạnh Nhược Tình sửng sốt, sau đó tức giận không thôi nói: “Trần Gia Bảo thế mà bắt cá hai tay, không ngờ anh ta là người như thế, chết tiệt, thật uổng cho mong chờ trước đây của mình.”

Mặc dù cô cũng xuất thân từ trong gia tộc lớn, nhưng tình cảm của bố mẹ cô rất tốt, đặc biệt là bố cô, tuy cũng là người có tiền có quyền ở thành phố Nam Định, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ ra bên ngoài hái hoa bắt bướm, Mạnh Nhược Tình từ nhỏ được bầu không khí gia đình hun đúc, không quen nhìn những người đàn ông bắt cá hai tay, dù đối phương có là ngài Bảo thiên tài dị bẩm, tài năng hơn người cũng không ngoại lệ.

Diệp Ngọc Trâm thầm lắc đầu, cô còn chưa nói đến Tạ Cẩm Tú một trong hai người được xưng là "hai em gái của Hoà Bình", cũng là người phụ nữ của Trần Gia Bảo đó, nếu không Mạnh Nhược Tình chắc chắn sẽ sốc lắm.

Lúc này, trong ánh mắt kính nể hoặc ngưỡng mộ, hoặc hiếu kì của mọi người, Trần Gia Bảo liền đi đến chỗ ngồi quan trọng nhất cũng dễ thấy nhất trong sảnh tiệc, Hồng Liên và Hoàng Thiên Hạnh ngồi ở hai bên.

Trái ôm phải ấp, khiến người xung quanh phải ngưỡng mộ.

Thành Trung nhìn xung quanh một lượt, khẽ cau mày, bước nhanh đến bên cạnh Trần Gia Bảo, nhỏ giọng nói: "ngài Bảo, tôi đã kiểm tra danh sách khách mời, Tiêu Hải Thư của nhà họ Tiêu không tới."

Ông ta lấy danh nghĩa của ngài Bảo để gửi thư mời rộng rãi , nhà họ Tiêu vốn là gia tộc lớn nhất ở thành phố Nam Định, hơn nữa còn thần phục ngài Bảo, giờ Tiêu Hải Thư lại sai hẹn, đây không phải là tát vào mặt ngài Bảo sao, lẽ nào ông ta không sợ đắc tội với ngài Bảo?

"Không sao, ông cứ bận việc của mình đi." Trần Gia Bảo gật đầu thể hiện đã biết rồi.

"Vâng." Thành Trung đáp một tiếng, xoay người lên bục, ho hai tiếng, rồi ngay lập tức thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người có mặt.

Nhìn các ông trùm trong giới chính trị và kinh doanh phía trước đều nhìn về phía mình, Thành Trung tràn đầy khí thế, như trẻ ra mười tuổi, lớn tiếng nói: "Trước hết hoan nghênh tất cả mọi người dù bận rộn nhưng vẫn đến tham gia buổi tiệc lần này, tôi trân trọng giới thiệu một vị anh hùng trẻ tuổi, tôi tin

các vị đều nghe đến tên ngài ấy, tuổi trẻ nhưng lại trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng nhất của tỉnh Hoà Bình, không sai, người tôi nói chính là ngài Trần Gia Bảo.”

Chương 908

Chương 908

Phút chốc, tiếng vỗ tay vang lên, Trần Gia Bảo một lần nữa trở thành tâm điểm của mọi người.

Chỉ là vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn lạnh nhạt, không biểu hiện gì nhiều, cũng không có ý đứng lên chào hỏi.

Tuy nhiên, như thế, mọi người không những không cảm thấy Trần Gia Bảo vô lễ, mà ngược lại còn cảm thấy với địa vị và danh tiếng của Trần Gia Bảo thì làm như thế mới đúng.

“Anh Gia Bảo, anh trẻ tuổi như thế mà đã có thành tích và địa vị huy hoàng thế này, nếu không phải em quen biết anh, thì em còn cho rằng mình đang nằm mơ đấy.” Hoàng Thiên Hạnh mỉm cười, cô là bạn nữ của Trần Gia Bảo nên cũng hưởng thụ ánh mắt kính nể của mọi người, lòng hư vinh của cô gái trẻ hoàn toàn được thoả mãn.

Hồng Liệt lắc đầu cười thầm, trong lòng không đồng ý, xưng vương xưng bá ở một thành phố Nam Định nhỏ bé, chuyện này sao có thể gọi là “thành tựu huy hoàng”?

Cô tin thành phố Nam Định rất nhỏ, thế giới này rất lớn, mà thành tựu của Trần Gia Bảo cũng mãi mãi không chỉ như thế này.

Trần Gia Bảo cũng có ý giống như vậy, chỉ cười mà không nói, trong mắt anh, thành phố Nam Định quá nhỏ, tỉnh Hoà Bình cũng không lớn, chỉ có Việt Nam, thậm chí là cả thế giới rộng lớn mới có thể thật sự đặt ở trong mắt anh.

“Anh Gia Bảo, em đi rót rượu cho anh.” Hoàng Thiên Hạnh cười, cầm váy bước lên đôi giày cao gót màu trắng lon ton chạy đến bàn rượu đỏ rót rượu.

Ở phía bên kia, bài phát biểu của Thành Trung vẫn tiếp tục: "Tôi biết các vị đang lo lắng điều gì, ngài Bảo là người rộng rãi, luôn có ơn báo ơn, có thù báo thù, chỉ cần các vị không đứng ở phía đối lập với ngài Bảo, thì các vị cứ yên tâm, ngài Bảo tuyệt đối không vì chuyện khác mà cố ý giận chó đánh mèo các vị."

Mọi người nghe thế, đều thở phào nhẹ nhõm, mục đích bọn họ đến tham gia bữa tiệc này chính là đến để thăm dò ý của ngài Bảo, vì ngài Bảo mới đến thành phố Nam Định mà đã bày ra một thế lực mạnh như thế, khiến bọn họ ai nấy đều cảm thấy không an toàn.

Thành Trung rất hài lòng với phản ứng của mọi người, đang định tiếp tục nói.

Đột nhiên từ cửa sảnh truyền đến một giọng nói lớn và có chút giễu cợt: "Rõ ràng bản thân mình còn khó giữ được thế mà còn dám lớn tiếng, không biết hổ thẹn nói sẽ không giận chó đánh mèo người khác, thật đúng là tức cười."

Lời này nói ra, mọi người có mặt đều ngạc nhiên, lời này không phải là tát vào mặt ngài Bảo sao, rốt cuộc là ai mà lại to gan thế?

Sắc mặt Thành Trung liền trầm xuống, buổi tiệc này là ông ta đề nghị tổ chức, nếu xảy ra rắc rối, đừng nói không có cách nào để ăn nói với ngài Bảo mà cái mặt già này của ông e là cũng mất sạch.

Mọi người nhìn về phía lối vào của tiền sảnh, chỉ thấy chủ nhà họ Tiêu, Tiêu Hải Thư với một người đàn ông trung niên vẻ mặt kiêu ngạo đi vào.

Rõ ràng là người đến không có ý tốt.

"Xem ra nhà họ Tiêu đã tìm được kẻ chống lưng để đối phó với anh rồi." Hồng Liên nhẹ nhàng nói.

Tuy rằng nhà họ Tiêu là gia tộc lớn nhất thành phố Nam Định, nhưng với thực lực của nhà họ Tiêu, vốn không thể làm gì được Trần Gia Bảo, khả năng duy nhất chính là nhà họ Tiêu tìm người chống lưng, mà còn là người chống lưng lợi hại nhất, mới dám để Tiêu Hải Thư to gan như thế.

“Nhà họ Tô của tỉnh Trung Thiên.” Trần Gia Bảo bình tĩnh nói, đồng thời ánh mắt cũng nhìn về phía người đàn ông trung niên bên cạnh Tiêu Hải Thư.

Bước chân vững vàng cùng hơi thở dồn dập, người đàn ông trung niên này tuy cũng là người luyện võ, nhưng cảnh giới chẳng qua chỉ là cũng là một cao thủ võ lâm, nhưng cảnh giới của ông ta chẳng qua chỉ ở “Thông U hậu kì” mà thôi, thực lực thế này thực không đáng lo ngại, Trần Gia Bảo chỉ với một đường kiếm thì có thể dễ dàng giết ông ta.

“người đứng đầu nhà họ Tiêu, ông đến tham gia buổi tiệc trễ thì cũng thôi đi, ông nói thế này là có ý gì?”

Vẻ mặt Thành Trung âm trầm, khóe mắt khẽ run.

Tiêu Hải Thư cười một tiếng, vẻ mặt đắc ý, cũng không còn vâng vâng dạ dạ như trước đây khi gặp Trần Gia Bảo nữa, mà cao giọng nói: “Tôi đặc biệt truyền lời của người đứng đầu nhà họ Tô của tỉnh Trung Thiên, nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên với Trần Gia Bảo quyết ta còn ngươi mất, hễ ai đến tham gia buổi tiệc này, thì giết không tha.”

Sắc mặt mọi người phút chốc thay đổi, nào ngờ đến tham gia một buổi tiệc, còn bị nguy hiểm đến tính mạng? Nhất thời mọi người đều sợ hãi.

Chương 909

Chương 909

Tiêu Hải Thư vừa dứt thì nói tiếp: “Nhưng mà, không biết không có tội, nếu ai hiện giờ rời đi, thì nhà họ Tô của tỉnh Trung Thiên sẽ không trách.”

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lần lượt phản ứng lại, buổi tiệc này tổ chức trên danh nghĩa của Trần Gia Bảo, giờ bọn họ bỏ đi giữa chừng, há không phải là đang tát vào mặt ngài Bảo sao?

chỉ e sau hôm nay, ngài Bảo vang danh của tỉnh Hoà Bình sẽ trở thành trò cười mất thôi.

Khiêu khích, khiêu khích rõ ràng mà.

Mọi người theo phản xạ đều nhìn về phía Trần Gia Bảo, muốn xem Trần Gia Bảo sẽ có phản ứng gì.

Họ chỉ thấy Trần Gia Bảo ngồi một chỗ, vẻ mặt bình tĩnh cũng không giống như giả vờ, dường như chuyện xảy ra bây giờ đều không liên quan đến anh.

Nhưng ngược lại Hồng Liên ngồi cạnh anh lại rất có hứng thú nhìn tất cả chuyện đang xảy ra trước mặt.

Mọi người khẽ nhíu mày, không nhịn được mà nghĩ thầm: Chẳng lẽ đối diện với việc nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên làm loạn thì người nổi tiếng như Trần Gia Bảo cũng kinh hãi rồi?

“Ui chao! Ngọc Trâm à, lần này tình nhân nhỏ của cô gặp rắc rối rồi.” Ngược lại vẻ mặt Mạnh Nhược Tình vui sướng khi người gặp họa. Đối với loại đàn ông bắt cá hai tay, cô ta rất thích nhìn Trần Gia Bảo nếm mùi đau khổ.

“Đừng nói vớ vẩn, anh ấy không phải tình nhân nhỏ gì đó của tôi.” Diệp Ngọc Trâm đỏ mặt xì một cái.

Tình nhân thì nói là tình nhân còn gọi là tình nhân nhỏ, nghe như cô ấy là trâu già gặm cỏ non vậy. Tuy Trần Gia Bảo thật sự nhỏ hơn cô ấy mấy tuổi, xùy, không đúng, bây giờ quan hệ của cô với Trần Gia Bảo cũng không phải là một đôi.

Sau đó, đôi mắt xinh đẹp của cô ấy không kiềm được mà nhìn về phía Trần Gia Bảo, tràn ngập sự lo lắng.

Trần Gia Bảo không nói gì nhưng Thành Trung là người mở tiệc nên không thể không nói gì, ông ta bày ra khuôn mặt già nua u ám, lớn tiếng quát: "Tiêu Hậu Thức, lá gan của ông cũng thật lớn. Lúc trước ông xúc phạm cậu Gia Bảo, cậu Gia Bảo đã bỏ qua cho nhà họ Tiêu một lần là rất khoan dung độ lượng rồi vậy mà ông còn dám cấu kết với nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, đây là chấp nhận làm chó săn của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên đến thành phố Hòa Bình của chúng tôi gây rối, thậm chí còn đối đầu với cậu Gia Bảo. Chẳng lẽ ông không sợ cậu Gia Bảo nổi cơn thịnh nộ khiến nhà họ Tiêu ông không còn đường quay lại sao?"

Mặc dù Thành Trung tức giận nhưng lời này của ông ta cực kỳ thâm sâu. Trước tiên ông ta nói Tiêu Hậu Thức thành loại người vong ân phụ nghĩa sau đó lại nói rộng hơn khiến cừu hận của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên với Trần Gia Bảo biến thành mâu thuẫn giữa tỉnh Trung Thiên và thành phố Hòa Bình.

Những lời này đã kích thích đến mối thù của những người có máu mặt xung quanh lại mạnh mẽ uy hiếp Tiêu Hậu Thức, có thể nói là rất rõ ràng trật tự, có lý lẽ.

Hồng Liên buồn cười nói: "Khó trách ông ta tuổi lớn như vậy còn có thể là người hàng đầu trong thế giới ngầm ở thành phố Hòa Bình, quả nhiên là có chỗ hơn người. Chỉ cần những lời này được truyền xuống dưới thì có thể khiến Tiêu Hậu Thức đứng phía đối lập với mọi người."

"Dù sao thì gừng càng già càng cay thôi." Trần Gia Bảo cười nhẹ rồi nói tiếp: "Đáng tiếc mọi người ở đây nếu không phải người nổi tiếng trong kinh doanh thì cũng là người đứng đầu một vùng. Bọn họ quan tâm nhất là ích lợi của bản thân nên chắc chắn sẽ không giống thanh niên nhiệt huyết bị người ta coi làm đao mà sai khiến, muốn lấy danh dự của thành phố

Hòa Bình để kích thích lên mối thù trong lòng bọn họ thì tương đối khó khăn.”

Quả nhiên, mọi người ở đây cũng không vì những lời này của Thành Trung mà lòng tràn đầy tức giận, ngược lại bọn họ còn lộ ra vẻ không cho là đúng, sống chết mặc bây. Thậm chí có không ít người lo bị Trần Gia Bảo liên lụy đã lặng lẽ nhìn về phía cửa với ý định rời khỏi.

Tiêu Hậu Thức cười lạnh hai tiếng, bỗng nhiên ông ta nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, ánh mắt hiện ra nỗi hận khắc sâu tận xương tủy, lạnh giọng nói: “Trần Gia Bảo giết con trai yêu của tôi trước lại còn ở trước bài vị con tôi ép nhà họ Tiêu quỳ xuống. Mối hận sâu đậm này, Tiêu Hậu Thức tôi đã thầm thề từ lâu chỉ cần khiến Trần Gia Bảo trả giá gấp trăm nghìn lần thì đừng nói cấu kết với nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên mà trở thành chó săn nhà bọn họ tôi cũng đồng ý.”

Mấy ngày trước ông ta giả vờ nghe theo vì muốn mê hoặc Trần Gia Bảo, đợi người của nhà họ Tô tới.

Bây giờ, người nhà họ Tô đã đến thì ông ta cũng không cần lá phải lá trái với Trần Gia Bảo nữa.

Mọi người xung quanh ồ lên, không nghĩ Tiêu Hậu Thức có mối hận lớn như vậy với Trần Gia Bảo. Việc này xem ra nhà họ Tiêu và Trần Gia Bảo đã biến thành tình huống không chết không ngừng.

Lúc này, Hoàng Thiên Hạnh đã bê hai ly rượu vang tới, sau khi đưa cho Trần Gia Bảo và Hồng Liên thì ngồi xuống bên Gia Bảo, buồn rầu nói: “Tiêu Hậu Thức thật quá đáng ghét, anh Gia Bảo và ông ngoại tôi rất khó khăn mới quyết định mở tiệc vậy mà ông ta lại cấu kết với người nhà họ Tô đến gây rối. Thật sự tức chết tôi mà.”

Chương 910

Chương 910

Ngay cả cô cũng rất khó khăn mới nhân bữa tiệc này mà thuận theo tự nhiên khiến người khác hiểu lầm mình là người phụ nữ của anh Gia Bảo, cực kỳ thỏa mãn thói hư vinh của một cô gái. Vì vậy cô cực kỳ quan tâm đến bữa tiệc này, bây giờ thấy Tiêu Hậu Thức và người của nhà họ Tô đến quấy rối nên trong lòng rất tức giận.

"Yên tâm đi. Dù là Tiêu Hậu Thức hay là nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên thì anh Gia Bảo của cô cũng chắc chắn sẽ dạy dỗ bọn họ một chút để cô xả giận." Hồng Liên cười giơ tay sờ khuôn mặt bóng loáng, trắng nõn của Hoàng Thiên Hạnh.

Hoàng Thiên Hạnh biết ý định trong lòng bị nhìn thấy nên thoáng chốc cực kỳ xấu hổ.

Trần Gia Bảo nhấp nhẹ một hớp rượu, liếc mắt xem xét Tiêu Hậu Thức. Anh không nói gì nhưng trong mắt hiện rõ vẻ khinh thường.

Tiêu Hậu Thức thoáng chốc tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, lúc nãy ông ta nói mối thù còn tự thấy đã nói rất rõ ràng. Cuối cùng ông ta chỉ đổi lấy sự khinh thường của Trần Gia Bảo, thậm chí ngay cả hai người phụ nữ bên cạnh anh cũng đang cười hì hì đùa giỡn.

"Chẳng lẽ ở trong mắt bọn họ đây chính là một vở hài kịch sao?"

Trong lòng Tiêu Hậu Thức bốc lên cơn giận ngùn ngụt, hận bây giờ không thể xông lên khiến Trần Gia Bảo quỳ gối trước mặt mình cầu xin tha thứ. Nhưng ông ta biết rất rõ sự chênh lệch như trời với đất giữa mình và Trần Gia Bảo, ông ta cắn răng chỉ vào người đàn ông trung niên bên cạnh cao giọng nói:

“Tôi xin long trọng giới thiệu người này đến từ nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên – ông Miêu Hữu Bằng.”

Lập tức ánh mắt xung quanh đều tập trung trên người Miêu Hữu Bằng, ngay cả Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình cũng không nhịn được nhìn Miêu Hữu Bằng mấy lần.

Vẻ mặt Miêu Hữu Bằng rất kiêu căng, nhìn xung quanh một lượt. Sau khi ông ta nhìn thấy Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình thì ánh mắt lộ ra vẻ bất ngờ, rồi cao giọng nói: “Mọi người, Trần Gia Bảo giết chết cậu chủ nhà họ Tô chúng tôi hơn nữa còn giết hai Tông Sư. Mối hận này lớn tận trời, nhà họ Tô chúng tôi thề chắc chắn sẽ giết chết Trần Gia Bảo, hơn nữa chỉ cần là người có quan hệ với Trần Gia Bảo đều sẽ ghi vào danh sách trả thù của nhà họ Tô. Vì vậy, tôi khuyên mọi người một câu cái gọi là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt chính là nhanh chóng rời khỏi bữa tiệc này tránh bị tai bay vạ gió. Tất nhiên, nếu ai muốn ở lại cũng được, dù sao đối với nhà họ Tô thì bóp chết một con kiến hay bóp chết mười con kiến cũng không khác gì nhau.”

Tuy mọi người đã nghe chuyện Tiêu Hậu Thức nói nhưng sau khi nghe lời nói của Miêu Hữu Bằng thì vẫn ồ lên một tràn. Dù sao Miêu Hữu Bằng cũng là người nhà họ Tô, có sức nặng hơn Tiêu Hậu Thức nhiều.

“Anh Dư Kim à, dù sao chúng ta cũng là người có máu mặt nên cũng không thể vì mấy câu đe dọa của thủ hạ nhà họ Tô mà chúng ta đã vội vàng hoảng hốt bỏ trốn được. Nói ra thật dọa người mà.” Một người chuyên kinh doanh đồ cổ nhỏ giọng nói với ông chủ.

Dư Kim là người đứng đầu ngành hoa quả thành phố Nam Định, lũng đoạn 70% nguồn cung ứng hoa quả nên có thể nói cực kỳ giàu có.

Dáng vẻ ông ta rất phúc hậu, trên khuôn mặt đầy thịt của ông ta, đôi mắt nhỏ bỗng trừng lên, nói: “Không đi á? Vậy ông muốn ở đây à? Ông không nghe thấy lời Tiêu Hậu Thức và Miêu Hữu Bằng nói à? Chỉ cần chúng ta ở lại đây thì chính là đối đầu với nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, chẳng lẽ ông không muốn mở rộng kinh doanh đồ cổ à? Nhà họ Tô ở tỉnh Trung

Thiên là một con quái vật lớn cũng không phải người như chúng ta có thể đắc tội được."

"Nhưng mà chúng ta cũng không thể trêu chọc cậu Gia Bảo được, nếu nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên là con rồng độc ác trong truyền thuyết thì cậu Gia Bảo chính là một con hổ mạnh mẽ. Bọn họ long tranh hổ đấu thì không sao nhưng loại tôm tép như chúng ta thì không chịu nổi sức ép này, đắc tội nhà nào cũng không có lợi." Vẻ mặt ông chủ bán đồ cổ như ăn phải mướp đắng, đi không được mà ở lại cũng không xong.

Dư Kim bĩu môi nói: "Tuy chúng ta không thể làm mất lòng cậu Gia Bảo nhưng ông cũng đừng quên bây giờ cậu Gia Bảo là Bồ Tát bùn qua sông, bản thân cũng không dám đảm bảo điều gì. Dù người có võ công mạnh mẽ như anh ta cũng làm sao có thể là đối thủ của nhà họ Tô – một trong "Lục đại hộ pháp"

được. Trần Gia Bảo không thoát được một ải này của nhà họ Tô đâu nên dù chúng ta có làm mất lòng anh ta thì anh ta cũng có thể khiến chúng ta làm sao được?"

Bởi vì có hai vị Tông Sư nhà họ Tô đã chết trong tay Trần Gia Bảo nên "Bát đại hộ pháp" liền biến thành "Lục đại hộ pháp".

Chương 911

Chương 911

“Vậy ý của ông là thà làm mất lòng cậu Gia Bảo nhưng chúng ta vẫn phải rời đi sao?” Ánh mắt của ông chủ bán đồ cổ sáng lên, cảm thấy lời Dư Kim nói rất hợp lý.

“Đúng vậy, nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên quá mạnh. Chúng ta ở đây làm mất lòng nhà họ Tô thì thà làm mất lòng Trần Gia Bảo còn hơn.” Ngay cả “cậu Gia Bảo” mà Dư Kim cũng không buồn gọi mà nói thẳng tên Trần Gia Bảo.

Mọi người xung quanh ở đây có không ít người cùng suy nghĩ với Dư Kim, họ đều cảm thấy dù cậu Gia Bảo có mạnh thì chắc chắn vẫn không phải là đối thủ của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên. Ngay lập tức, ý định rời khỏi bữa tiệc lan ra tràn đầy trong lòng mọi người nhưng không ai muốn làm con chim đầu đàn, không ai muốn là người đầu tiên đứng ra rời khỏi.

Trong lòng Thành Trung nổi lên linh cảm xấu, vẻ mặt ông ta thâm trầm, đáng sợ.

Miêu Hữu Bằng và Tiêu Hậu Thức cười đắc ý, kiểu tình huống này đúng là thứ mà bọn họ mong muốn.

Đợi sau khi những người trong tầng lớp thượng lưu của xã hội này rời khỏi bữa tiệc như trốn ôn dịch thì danh tiếng như mặt trời lúc trưa của Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ bị tổn hại, thậm chí còn có thể trở thành trò cười. Đây là đòn áp đảo tinh thần của nhà họ Tô với Trần Gia Bảo.

Diệp Trường Nhạc đứng trong đám người nghe thấy tất cả tiếng nghị luận của mọi người, trong lòng ông ta thầm gật đầu. Lúc trước ông ta bắt Diệp Ngọc Trâm rời xa Trần Gia Bảo là do tránh để nhà họ Diệp vì đi lại thân thiết với Trần Gia Bảo mà bị nhà họ Tô giận cá chém thớt.

“Xem ra mình tuy đã lớn tuổi nhưng ánh mắt vẫn nhìn xa trông rộng như lúc trước, có thể phòng ngừa cẩn thận.”

Trong lòng Diệp Trường Nhạc cười đắc ý, ông ta không khỏi vuốt râu, rung đùi. Bỗng nhiên khóe mắt ông ta vô tình nhìn thấy Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình đứng trong đám đông, thoáng chốc cả người chấn động.

“Ngọc Trâm sao? Làm sao nó lại ở chỗ này, chẳng lẽ nó trộm chuồn ra sao?” Trong nháy mắt Diệp Trường Nhạc liền đoán ra, chắc chắn Diệp Ngọc Trâm nghe nói tối nay Trần Gia Bảo mở tiệc nên mới không nhịn được mà trộm chuồn đến đây.

Diệp Trường Nhạc vỗ đùi, oán hận nói: “Đúng là con gái hướng ngoại mà. Nó trộm chuồn ra đến gặp Trần Gia Bảo không phải đẩy nhà họ Diệp vào trong hố lửa sao? Nếu để nhà họ Tô biết được mối quan hệ giữa Ngọc Trâm và Trần Gia Bảo thì nhà họ Diệp chắc chắn phải nhận sự trả thù của nhà họ Tô, không được, bây giờ mình phải ra tay mang Ngọc Trâm rời đi.”

Diệp Trường Nhạc đang định đi đến mang Diệp Ngọc Trâm rời khỏi thì bỗng nhiên Trần Gia Bảo uống hết ly rượu vang trong tay đứng lên, nhìn Miêu Hữu Bằng tò mò hỏi: “Vì sao người nhà họ Tô phái ông tới thành phố Hòa Bình vậy? Không lẽ nhà họ Tô đã yếu đến mức không còn ai sao?”

“Trần Gia Bảo, ý của cậu là gì? Ở trước mặt nhà họ Tô của Trung Thiên, cậu hoàn toàn không có tư cách để ngông cuồng ngạo mạn như vậy.” Sắc mặt Miêu Hữu Bằng hơi thay đổi. Mặc dù ông ta biết Trần Gia Bảo là cường giả cấp bậc Tông Sư, nhưng ông ta cũng là người đại diện cho nhà họ Tô của Trung Thiên, Trần Gia Bảo dám to gan nói chuyện với ông ta như vậy, điều đó đồng nghĩa với việc anh đang xúc phạm đến quyền uy của nhà họ Tô của tỉnh Trung Thiên.

Trần Gia Bảo hơi thất vọng, đáp: “Nếu “Lục đại hộ pháp” của nhà họ Tô các người không tới, vậy thì thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Miêu Hữu Bằng sửng sốt, sau đó cười khẩy một tiếng, khinh thường nói: “Nếu “Lục đại hộ pháp” của nhà họ Tô ở tỉnhTrung Thiên chúng tôi tập hợp với nhau thì cậu làm gì có cơ hội được đi dạo nhàn nhã và uống rượu vang đỏ ở đây chứ?”

Nói xong, Miêu Hữu Bằng liền thấy tức giận, ban đầu nhà họ Tô có tổng cộng tám vị cường giả cấp bậc Tông Sư, được gọi chung là "Bát đại hộ pháp" có uy phong rất lớn ở tỉnh Trung Thiên. Không ngờ lại có hai vị lần lượt bị Trần Gia Bảo giết ở tỉnh Hòa Bình, chuyện này không những làm tổn thất uy danh của nhà họ Tô ở Trung Thiên mà còn khiến "Bát đại hộ pháp" trở thành "Lục đại hộ pháp".

Thâm thù đại hận như vậy, nếu không phải trước đó hai ngày "Lục đại hộ pháp" có nhiệm vụ khác, bị trì hoãn mất hai ngày thì bây giờ e là "Lục đại hộ pháp" đã tề tựu ở thành phố Nam Định để giết Trần Gia Bảo rồi. Và buổi yến hội này cũng sẽ trở thành buổi truy điệu cho Trần Gia Bảo!

Mặc dù đối phương đã nói ra những lời khiêu khích, nhưng Trần Gia Bảo lại chỉ nhếch khóe miệng lên, nở một nụ cười bỡn cợt, nói: "Đương nhiên là đáng tiếc rồi. Nếu chỉ giết mỗi ông mà không giết sáu vị Tông Sư kia, thì ông không cảm thấy rất đáng tiếc thay cho tôi sao?"

Anh vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt ở đó đều xôn xao cả lên. Chẳng lẽ Trần Gia Bảo tự cho rằng mình có thể giết được "Lục đại hộ pháp" của nhà họ Tô ở Trung Thiên sao? Mặc dù Trần Gia Bảo cũng là một cao thủ lợi hại, hơn nữa trông anh còn có vẻ là một người rất mạnh trong số các Tông Sư, nhưng dù sao thì đối phương cũng có tới sáu vị Tông Sư lận!

Chương 912

Chương 912

Trong tình huống cảnh giới của đôi bên chỉ hơn kém nhau vài phân, cộng thêm việc "Lục đại hộ pháp" cũng có lợi thế rất lớn về quân số, làm sao Trần Gia Bảo có thể là đối thủ của "Lục đại hộ pháp" của nhà họ Tô được?

Mọi người đều đã từng thấy những kẻ kiêu ngạo, nhưng họ chưa từng thấy ai nào ngạo mạn như Trần Gia Bảo. Nhất thời tất cả mọi người đều choáng váng, lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là sự kiêu ngạo của cậu Gia Bảo của tỉnh Hòa Bình?

Sự tức giận hiện lên giữa hàng lông mày của Miêu Hữu Bằng càng rõ ràng hơn, sau đó ông ta đột nhiên phản ứng lại, trong lòng không khỏi run sợ, chẳng lẽ Trần Gia Bảo muốn giết mình?

Nghĩ đến đây, Miêu Băng Bác trừng mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy nụ cười bỡn cợt trên môi anh, trong mắt anh còn lộ ra sát khí khiến cả người ông ta lập tức run rẩy.

Trước khi đến đây, ông ta luôn giữ ý nghĩ rằng mình là người đại diện của nhà họ Tô, hơn nữa dù hai bên có đánh nhau cũng sẽ không động tới một người đại diện như ông ta. Vì thế Miêu Hữu Bằng mới dám khiêu khích Trần Gia Bảo bằng đủ mọi cách như vậy. Nhưng sau khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa sát khí của Trần Gia Bảo, ông ta mới nhận ra rằng chỗ này là tỉnh Hòa Bình, mà Trần Gia Bảo là Tông Sư của tỉnh Hòa Bình, nếu anh muốn giết ông ta thì quả thực là dễ như trở bàn tay. Đây là một sự áp đảo tuyệt đối về mặt sức mạnh, hoàn toàn không có bất cứ đạo lý gì.

Trong lòng Miêu Hữu Bằng chợt thoáng qua một nỗi tia sợ hãi, ông ta lập tức nói: "Tôi ở đây thay mặt nhà họ Tô thương lượng với cậu. Nếu cậu quy phục nhà họ Tô, phục vụ cho nhà

họ Tô thì chủ nhân nhà chúng tôi có lẽ sẽ tha cho cậu một con đường sống.” Trần Gia Bảo cười tủm tỉm, nói: “Ông không có tư cách nói chuyện với tôi.”

Sắc mặt Miêu Hữu Bằng hơi thay đổi, đáp: “Tôi đại diện cho chủ nhân của nhà họ Tô. Bây giờ những gì tôi nói cũng tương đương với những lời mà chủ nhân nhà họ Tô nói!”

“Đại diện cho chủ nhân của nhà họ Tô ư?” Khóe miệng Trần Gia Bảo dần nhếch lên, lộ ra nụ cười giễu cợt, anh nói: “Vậy tôi muốn chủ nhân của nhà họ Tô chết, ông có thể chết thay không?”

“Chuyện này…” Miêu Hữu Bằng sửng sốt, nếu như Trần Gia Bảo thực sự muốn giết ông ta, đoán chừng ông ta sẽ không thể ngăn được dù chỉ một chiêu.

Đột nhiên, Miêu Hữu Bằng thấy Trần Gia Bảo tiến lên một bước, trong lòng ông ta lập tức thấy kinh hãi, lùi về sau hai bước theo bản năng, kéo giãn khoảng cách với Trần Gia Bảo càng lớn càng tốt. Đồng thời, ông ta còn vội vàng nói: “Cậu đường đường là một Tông Sư, còn tôi chẳng qua chỉ là một Thông U Hậu Kỳ. Cậu thân là Tông Sư lại đi động thủ với tôi, như vậy há chẳng phải là làm mất đi thân phận của bản thân sao?”

Vẻ châm biếm trên khuôn mặt của Trần Gia Bảo càng rõ nét hơn, với tư cách là một Tông Sư cao cao tại thượng, nếu anh bị một người đại diện sỉ nhục, coi thường bằng lời nói thì đó mới là thực sự mất đi thân phận của mình.

Anh hơi vung tay lên, một tia kiếm khí lập tức tụ lại ở đầu ngón tay, định đánh gãy một chân của Miêu Hữu Bằng trước rồi hẵng nói.

Sắc mặt Miêu Hữu Bằng lập tức trở nên trắng bệch, ngay cả Tiêu Hậu Thức cũng có một cảm giác khủng hoảng mạnh mẽ. Thậm chí, ngay cả đám đông xung quanh cũng có thể tinh ý nhận ra, bầu không khí ở hiện trường đã nồng nặc mùi súng đạn, gươm súng đã sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể đánh.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói lanh lảnh của Hồng Liên bỗng vang lên phía sau Trần Gia Bảo: “Anh Gia Bảo thân là một

Tông Sư nổi tiếng của tỉnh Hòa Bình, đương nhiên anh ấy sẽ không thèm ra tay với ông."

Trần Gia Bảo thấy hơi nghi hoặc, quay đầu nhìn Hồng Liên, ánh mắt hiện lên ý thăm dò.

Hồng Liên chớp mắt đầy tinh nghịch, đôi môi anh đào khẽ mở, làm khẩu hình "tất cả giao hết cho tôi".

Trần Gia Bảo nhún vai, kiếm khí trên đầu ngón tay cũng lặng lẽ tiêu tán.

Miêu Hữu Bằng lập tức thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi Trần Gia Bảo đã mang đến cho ông ta áp lực tâm lý cực lớn. Bây giờ đột nhiên được thả lỏng, ông ta mới phát hiện ra sau lưng mình đã đổ một tầng mồ hôi lạnh khiến chiếc áo ướt đẫm.

Tiêu Hậu Thức lau mồ hôi lạnh trên trán, bà nội nó chứ, mình đường đường là chủ nhân của một nhà, tại sao lại bị Trần Gia Bảo dọa sợ thành cái bộ dạng này chứ?

"Mặc dù anh Gia Bảo đây không thèm ra tay với ông, nhưng ông đã khiêu khích anh Gia Bảo như vậy thì không thể tha cho ông dễ dàng như vậy được." Hồng Liên đã đứng dậy, đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, chiếc váy dạ hội đỏ rực như lửa cùng với dung mạo mê hoặc chúng sinh đã ngay lập tức khiến cô ta trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Trần Gia Bảo cũng không rõ Hồng Liên muốn làm gì, nhưng nếu Hồng Liên đã chủ động xuất đầu lộ diện một lần, vậy thì cứ để tùy theo ý cô ta đi.

Chương 913

Chương 913

“Vậy cô muốn thế nào?” Miêu Hữu Bằng thầm nghĩ, dựa vào thực lực Thông U Hậu Kỳ của ông ta, chỉ cần Trần Gia Bảo không ra tay với ông ta thì ông ta tin, trong toàn bộ sảnh tiệc này sẽ không có ai có thể làm gì ông ta!

Hồng Liên tiện tay vuốt lọn tóc ở bên tóc mai, mặc dù chỉ là một động tác đơn giản, nhưng khi cô ta làm ra hành động này, trên người cô ta lại tỏa ra một sức hút mị hoặc trời sinh. Đám đông xung quanh đều thầm ngưỡng mộ vận khí của Trần Gia Bảo vì anh có thể có được cô gái tuyệt mỹ này. Ngay cả hai người đẹp Mạnh Nhược Tình và Diệp Ngọc Trâm cũng có cảm giác tim đập rộn ràng. Điểm khác biệt duy nhất là Mạnh Nhược Tình lại bĩu môi, khinh thường nhân phẩm của Trần Gia Bảo, còn vẻ mặt của Diệp Ngọc Trâm lại trở nên ảm đạm.

Sau đó, mọi người đều nghe thấy Hồng Liên nói: “Nếu không ngại thì ông có thể so tài với tôi một trận, nếu ông có thể thắng tôi, tôi sẽ cho phép ông rời đi một cách an toàn. Nếu ông thua tôi, ông chỉ có thể ở lại đây mãi mãi.”

Hồng Liên có dung mạo kiều mị, giọng nói quyến rũ, nhưng lúc nói ra những lời này lại dứt khoát và tràn ngập sát khí khiến đám đông đều không rét mà run.

Nhưng chính bởi sự tương phản mạnh mẽ này càng làm nổi bật vẻ đẹp ngự tỷ kiêu kỳ của cô ta.

Miêu Hữu Bằng đánh giá Hồng Liên từ trên xuống dưới, nhìn thế nào cũng thấy cô ta không giống một vị cao thủ võ lâm, hơn nữa cô ta còn đang mặc váy dài, chân đi đôi giày cao gót gần mười phân. Ăn mặc như vậy, nếu động thủ thì tuyệt đối sẽ phải chịu thiệt thòi lớn, vì thế ông ta hỏi với vẻ ngờ vực: “Cô muốn so tài với tôi?”

“Không được sao?” Hồng Liên đáp: “Ông là người dưới trướng nhà họ Tô, tôi cũng là thuộc hạ của anh Gia Bảo, ông so tài với tôi một trận cũng không tính là bắt nạt ông. Thế nào, trừ phi là ông sợ rồi?”

Thuộc hạ của Trần Gia Bảo? Tôi thấy cô là phụ nữ của cậu ta thì có!

Miêu Hữu Bằng thầm oán thán một trận, Hồng Liên là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, nếu mình đánh bại một cô ta, cũng có thể khiến Trần Gia Bảo mất mặt, thắng được một ván trước khi “Lục đại hộ pháp”

đến.

“Được, nhưng cô đã nói rồi đấy, nếu tôi thắng thì phải để tôi rời đi an toàn.” Miêu Hữu Bằng ưỡn ngực ngẩng cao đầu nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo biết dụng ý của Miêu Hữu Bằng, nhưng trước đó, anh đã nhìn Hồng Liên bằng ánh mắt dò hỏi trước, sau khi nhận được câu trả lời chắc nịch của cô ta, anh bèn gật đầu đồng ý, nói: “Tôi luôn là người nói sao làm vậy, chỉ cần ông có thể thắng được Hồng Liên, tôi có thể để ông rời đi.”

“Còn tôi nữa.” Tiêu Hậu Thức lập tức bổ sung thêm một câu, sợ mình bị bỏ rơi ở đây.

Trần Gia Bảo liếc nhìn ông ta một cái, lạnh nhạt đáp: “Yêu cầu của ông được chấp thuận.”

Lúc này Tiêu Hậu Thức mới yên tâm.

“Vậy bắt đầu đi.”

Ngay sau đó, trong sảnh tiệc tráng lệ, đám đông đều ào ào lui ra sau để lại một khoảng trống rộng rãi làm nơi giao đấu cho hai người kia.

“Anh Gia Bảo, chị Hồng Liên sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Hoàng Thiên Hạnh thấy Hồng Liên đã đi vào trung tâm của sàn đấu liền lo lắng hỏi.

“Tôi tin tưởng cô ta.” Trần Gia Bảo tự tin đáp: “Cô ta là Hồng Liên có thể khiến đất trời tươi đẹp, cũng có thể giáng tai họa xuống đất trời.” Nếu cô ta đã chủ động nghênh chiến, vậy thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Hoàng Thiên Hạnh gật đầu, như hiểu như không.

Giữa sàn đấu, Miêu Hữu Bằng kiêu ngạo nói: “Nhà họ Tô của tỉnh Trung Thiên là gia tộc võ thuật có truyền thống lâu đời, những võ công thông thường không thể so sánh được. Đặc biệt là nhà họ Tô còn được thừa hưởng rất nhiều bí kíp võ công.”

Nói rồi, Miêu Hữu Bằng cười khẩy một tiếng, bất thình lình tiến lên trước hai bước khiến đám đông xung quanh lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy nơi mà ông ta đi qua vốn là nền đá cẩm thạch cứng lại đột nhiên xuất hiện vài dấu chân sâu đến hai inch. Quan trọng hơn là khuôn mặt của ông ta vẫn mang vẻ ung dung tự tại, hiển nhiên là trình độ này vẫn chưa phải là toàn bộ lực của ông ta. Hồng Liên là một người phụ nữ yểu điệu, làm sao có thể là đối thủ của Miêu Hữu Bằng?

Chương 914

Chương 914

Tất cả mọi người đều sửng sốt, nhà họ Tô ở Trung Thiên quả nhiên lợi hại. Ngay cả người dưới trướng cũng có thực lực như vậy thì "Lục đại hộ pháp" vang danh đã lâu hay thậm chí là chủ nhân của nhà họ Tô sẽ còn lợi hại đến mức nào?

Mọi người vốn đã không mấy lạc quan về Trần Gia Bảo, bây giờ họ càng cho rằng anh không phải là đối thủ của nhà họ Tô ở Trung Thiên.

Mạnh Nhược Tình ở bên cạnh kinh ngạc nói: "Trời ạ, làm sao con người có thể đạt được tới trình độ này, hoàn toàn phá vỡ giới hạn của vật lý luôn rồi. Chẳng lẽ đây là cao thủ võ thuật trong truyền thuyết ư?

Hồng Liên so tài với một người như vậy thì làm sao cô ta có thể thắng được."

Diệp Ngọc Trâm gật đầu và đáp: "Đúng vậy, đây chính là cao thủ võ thuật. Nhưng Miêu Hữu Bằng có thể đạt đến trình độ này cũng chẳng có gì quá giỏi giang. Cô không thấy lúc Gia Bảo đại chiến với cường giả cấp bậc Tông Sư của nhà họ Tô ở quán bar vào đêm hôm trước à, đó mới gọi vô cùng xuất sắc và ngoạn mục. Kiếm khí tung hoành bốn phía, ngay cả quán bar ba tầng cũng bị đánh cho sụp, còn khoa trương hơn trong phim ấy chứ. Nếu Gia Bảo đã yên tâm để Hồng Liên ra sân ứng chiến, anh ấy nhất định đã nắm chắc chiến thắng trong tay."

Mạnh Nhược Tình chỉ thấy chóng mặt.

Cuộc đọ sức đã bắt đầu một cách bất ngờ, và Hồng Liên là người ra tay đầu tiên.

Hồng Liên vừa giơ cánh tay phải lên không trung thì một con dao nhỏ trên bàn ăn kế bên tự động bay đến trong tay cô ta.

Ngay sau đó cô ta mỉm cười, trong chớp mắt đã trở nên nguy hiểm. Cô ta nhanh chóng chạy như bay về phía trước trên đôi giày cao một tấc của mình.

Cô ta giống như một tia sáng chói lọi, thoắt cái đã đứng trước Miêu Hữu Bằng.

Miêu Hữu Bằng giật mình hoảng sợ không ngờ rằng Hồng Liên lại nhanh như vậy, đồng thời ánh sáng của con dao sắc bén lóe lên trước mặt ông ta đã gần trong gang tấc.

Vốn dĩ chỉ là một con dao nhỏ để ăn cơm nhưng bây giờ con dao ấy ở trong tay Hồng Liên đã trở thành một thứ vũ khí lợi hại dọa Miêu Hữu Bằng chết khiếp.

Ông ta không kịp chống trả mà chỉ nhanh như chớp lùi lại theo bản năng rồi đồng thời đấm Hồng Liên một đấm thật mạnh như muốn xé toạc cả không khí.

Dường như ông ta đã dồn hết nội lực vào cú đấm này. Mặc dù đó là cú đấm được đánh ra trong lúc vội vàng nhưng ông ta tự tin rằng bảy phần có thể uy hiếp Hồng Liên thành công.

“Chút tài vặt vãnh mà cũng dám khoe khoang à?” Hồng Liên nhếch mép, đôi giày cao gót không ảnh hưởng gì đến hành động của cô ta. Hồng Liên xoay gót khiến chiếc váy dạ hội cũng chuyển động theo giống như một đóa sen đỏ đang nở vậy. Hình ảnh đó thật đẹp khiến mọi người vừa sợ vừa ngưỡng mộ vì cô ta không những tránh được đường quyền của Miêu Hữu Bằng mà còn nhón gót áp sát vào Miêu Hữu Bằng chém một nhát dao xuống, chỉ còn cách khoảng ba phân là đâm trúng ông ta.

Miêu Hữu Bằng không còn đường lui, ông ta biết rõ là nếu bị Hồng Liên chém trúng một dao thì chắc chắn thân mình sẽ bị chém thành hai đoạn. Khi chỉ còn cách cái chết trong gang tấc thì ông ta không chút do dự mà hét lớn: “Lui lại cho tôi.”

Chân nguyên của ông ta bắt đầu khởi động, quần áo của ông ta động đậy không ngừng rồi ông ta giậm chân phải thật mạnh tại chỗ làm cho một luồng khí nổ tung lên. Những tấm gạch đá hoa cương ở dưới chân ông ta bể tứ tung bắn ra xung quanh.

Hồng Liên khẽ nhíu mày, bây giờ cô ta tiếp tục đâm tới thì chắc chắn sẽ lấy được mạng của Miêu Hữu Bằng nhưng bản

thân cô ta cũng sẽ bị những mảnh đá làm bị thương.

Nghĩ như vậy nên cô ta quyết định bỏ qua lần này, cho nên con dao đã đâm tới rồi chợt đổi hướng chém mảnh đá đang bay tới trước mặt đồng thời lui về phía sau.

Cô ta bay vút về phía sau, nhẹ nhàng như một con bướm nhưng bay với tốc độ cực kỳ nhanh nên chỉ trong giây lát đã về lại chỗ cũ.

Những người đáng thương xung quanh đó không có bản lĩnh như Hồng Liên nên khi nhìn thấy đống đá bay về phía họ thì đều vắt chân lên cổ mà chạy. Có mấy người phản ứng nhanh hơn thì chui xuống gầm bàn trốn.

Sắc mặt của Trần Gia Bảo vẫn không hề thay đổi mà lặng lẽ di chuyển đến chắn trước mặt Hoàng Thiên Hạnh khiến cô thấy thật hạnh phúc.

Đột nhiên cách đó mười mét ở bên trái phía trước mặt của anh vang lên một tiếng kêu thất thanh của một người con gái.

Âm thanh hơi quen thuộc nên Trần Gia Bảo theo bản năng quay lại nhìn thì chỉ thấy Diệp Ngọc Trâm cùng người đẹp cao gầy kia đang đứng ngây người nhìn những mảnh đá bắn tung tóe mà không biết đường trốn đi.

Chương 915

Chương 915

Trần Gia Bảo không chút do dự liền ôm lấy vòng eo mềm mại của Hoàng Thiên Hạnh rồi nhún người nhảy tới chỗ của Diệp Ngọc Trâm.

Lại nói hai người Diệp Ngọc Trâm cùng Mạnh Nhược Tình, dù sao hai người họ cũng là con gái yếu đuối nên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì bị dọa đến ngây người chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ mà thôi.

Ngay lúc hai cô gái nghĩ chắc chắn bản thân sẽ bị đá văng trúng, thậm chí có thể bị hủy hoại nhan sắc thì bỗng nhiên trước mắt hai người bỗng tối sầm lại. Một bóng người thanh tú nhưng vững chãi chắn trước mặt hai người họ rồi họ chỉ kịp nhìn thấy tay phải người đó vung lên đánh những mảnh đá đang bắn về phía họ thành mảnh vụn.

Còn lại những người không may chạy không kịp thì bị những hòn đá và mảnh vụn bắn trúng làm bị thương kêu lên "má ơi" không ngớt.

Diệp Ngọc Trâm thở phào nhẹ nhõm, sau khi nhìn thấy rõ người trước mắt là ai liền vui sướng kêu lên: "Gia Bảo, là anh à?"

Trần Gia Bảo quay lại, tươi cười rạng rỡ nói: "Cô không sao chứ?"

"Không sao, cám ơn anh." Diệp Ngọc Trâm đỏ bừng mặt khẽ nói: "Anh lại giúp tôi thêm lần nữa rồi."

"Không cần khách sáo, đều là người một nhà mà." Trần Gia Bảo cười nói.

Gương mặt của Diệp Ngọc Trâm rạng ngời, trong lòng lại càng thêm hạnh phúc.

Ở bên kia, Diệp Trường Nhạc nhìn thấy Diệp Ngọc Trâm không sao thì khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nhìn thấy Trần Gia Bảo và Diệp Ngọc Trâm quá thân mật thì lắc đầu, chuyện này đối với nhà họ Diệp mà nói thì chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Ông ta đã hạ quyết tâm rồi, chờ sau khi bữa tiệc kết thúc sẽ trông chừng Diệp Ngọc Trâm thật chặt chẽ.

Nếu Trần Gia Bảo không giải quyết mâu thuẫn với nhà họ Tô ở Trung Thiên trước thì ông ta sẽ kiên quyết không cho Diệp Ngọc Trâm gặp lại Trần Gia Bảo nữa.

“Anh là Trần Gia Bảo phải không, cám ơn anh đã cứu giúp.” Mạnh Nhược Tình vỗ vỗ ngực ngụ ý nói may quá, sau đó cặp mắt lanh lợi của cô ta nhìn nhìn Trần Gia Bảo đánh giá rồi thầm nghĩ: “Ừ, nhìn gọn gàng sạch sẽ đó. Bộ dạng nhìn cũng tạm được, hơn nữa lại còn cứu người đẹp như tôi đây nên xem như cho thêm điểm cộng. Chỉ có điều là quá đa tình, là một dạng điển hình của những tên đàn ông hay thay lòng đổi dạ.”

“Đừng khách sáo.” Khi Trần Gia Bảo nhìn thấy Mạnh Nhược Tình thì hai mắt sáng lên, anh chỉ nhìn thấy cô ta là một cô gái da trắng môi hồng cũng xếp vào loại mười người đẹp nhất nên trong lòng cũng có phần yêu thích. Sau đó anh nói tiếp: “Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, nên quan sát tình hình thế nào đi.”

Hai cô gái sửng sốt nhìn theo ánh mắt của Trần Gia Bảo thì mới phát hiện không biết từ lúc nào mà Hồng Liên đã công kích trở lại Miêu Hữu Bằng.

Hoàng Thiên Hạnh đứng ở bên cạnh nhìn Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình bằng ánh mắt cảnh giác. Bây giờ cô đã đối mặt với rất nhiều đối thủ cạnh tranh là những người phụ nữ bên cạnh Trần Gia Bảo nên cô không muốn cùng Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình lại giẫm đạp lên nhau nữa.

Giữa sân, trận đấu vẫn đang tiếp tục.

Hồng Liên cầm con dao nhỏ trong tay, thân pháp của cô ta cực kỳ nhanh nhẹn. Thoắt cái ở trước mặt, thoắt cái đã ở sau lưng giống như một ngọn lửa màu đỏ vây quanh Miêu Hữu Bằng khiến người ta hoa mắt chóng mặt không kịp nhìn. Hơn nữa

chiêu thức của cô ta kì lạ khó lường càng khiến cho người ta cảm thấy cô ta thật lẳng lơ quyến rũ.

Miêu Hữu Bằng tuy là cao thủ "Thông U Hậu Kỳ" có nội công thâm hậu nhưng ông ta lại không theo kịp tốc độ của Hồng Liên nên không nhìn rõ chiêu thức kì lạ của Hồng Liên. Không bao lâu sau thì trên người ông ta càng xuất hiện nhiều vết thương, mặc dù vết thương không sâu nhưng máu đã thấm đỏ ướt cả bộ quần áo khiến ông ta tức giận gào to. Cũng may là Hồng Liên chỉ dùng con dao nhỏ, nếu đổi lại là dùng một thanh kiếm thì chỉ sợ là ông ta đã bị đâm mấy nhát rồi.

Rõ ràng là Miêu Hữu Bằng đã rơi vào thế yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Hồng Liên đánh bại.

Trong lòng Tiêu Hậu Thức dâng lên một dự cảm chẳng lành, nếu Miêu Hữu Bằng thua thì chỉ sợ không chỉ riêng mình Miêu Hữu Bằng mà ngay cả ông ta cũng không có cách nào để rời khỏi đây an toàn được.

Chương 916

Chương 916

Vết thương trên người Miêu Hữu Bằng càng ngày càng nhiều. Đột nhiên ông ta hét to lên rồi đánh liên tục vào trong không trung, rõ ràng là không thể làm gì Hồng Liên nên để tự bảo vệ mình mà ông ta đành phải đánh đấm loạn xạ như thế để làm chậm sự tấn công của Hồng Liên.

“Vẫn còn ngoan cố chống cự à?” Sắc mặt Hồng Liên vẫn không đổi.

Cô ta cũng chỉ mới đạt đến trình độ “Thông U Hậu Kỳ”, cho nên mặc dù cô ta có tốc độ di chuyển nhanh chóng mặt cùng với chiêu thức kì dị khó lường nhưng nếu so sánh sức mạnh cơ bắp với Miêu Hữu Bằng thì lại không bằng. Vì vậy khi Miêu Hữu Bằng đánh đấm loạn xạ liên tục trong không trung thì đành phải chủ động tránh ra giữ khoảng cách, thế tấn công cũng bị giảm bớt vài phần.

Trần Gia Bảo gật gù, chỉ cần Hồng Liên giữ vững phong độ thì chắc chắc sẽ đánh bại Miêu Hữu Bằng.

“Có điều rốt cuộc Hồng Liên học ở đâu được chiêu thức kì dị khó lường cùng với thân pháp nhanh như vậy chứ? Ngay cả mình cũng không nhận ra.” Trần Gia Bảo kinh ngạc nghĩ thầm mà không khỏi tò mò với Hồng Liên.

Lúc này Miêu Hữu Bằng mới có cơ hội tạm nghỉ nhưng trong lòng đã vô cùng hối hận. Chết tiệt, nếu sớm biết ngay cả người phụ nữ bên cạnh Trần Gia Bảo đều giỏi như vậy thì có đánh chết ông ta thì ông ta cũng không dám đến khách sạn này khiêu chiến với Trần Gia Bảo.

Mọi người xung quanh chỉ cảm thấy như có một cơn gió đập vào mặt, họ lùi dần lùi dần đến bên đại sảnh của bữa tiệc mới thoát khỏi sự đe dọa của sức mạnh đường quyền mà Miêu Hữu

Bằng đánh tới. Sau đó chỉ nghe những tiếng bùm bùm rắc rắc của những cái bàn bị gãy đổ xuống đất.

Ngay sau đó bọn họ liền nghĩ ngay đến một chuyện đó là Hồng Liên và Miêu Hữu Bằng đã giỏi như vậy rồi thì chẳng phải Trần Gia Bảo sẽ càng giỏi kinh khủng hay sao?

Khó trách tại sao Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy mà lại có thể trở thành người đứng đầu trong thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình nức tiếng một vùng. Thì ra là có võ công cao cường vượt hơn hẳn người thường.

Bây giờ bọn họ mới hiểu được những người quyền thế cuồn cuộn và những nhà tư bản cường thịnh trước mặt họ đều chỉ như gió thoảng mây bay mà thôi.

Đột nhiên ở giữa sân có sự thay đổi bất ngờ, chỉ nghe có tiếng hét thảm thiết vang lên. Thì ra Miêu Hữu Bằng đã sức cùng lực kiệt nên đánh đấm cũng không còn trúng đích nữa, trong chớp mắt bị Hồng Liên bắt được sơ hở nên bóng dáng màu đỏ ấy bay đến đâm vào bụng của Miêu Hữu Bằng. Động tác đâm dao vào rút dao ra sinh động như nước chảy mây bay, mặc dù là giết người nhưng lại khiến cho mọi người cảm thấy như một động tác múa tao nhã xinh đẹp động lòng người.

Trong chớp mắt mọi người đều nghĩ đến một từ, đó là "nghệ thuật giết người."

"Sao, ông còn muốn tiếp tục nữa không? Nếu tiếp tục quyết đấu thì tôi không cam đoan sẽ giữ vững mạng sống cho ông đâu." Hồng Liên hơi dùng sức vẩy vết máu ở con dao, khóe miệng lại cười một nụ cười chết người nhưng trong giọng nói lại làm cho người ta lạnh thấu xương.

"Tôi… tôi nhận thua."

Ở chỗ vết thương của Miêu Hữu Bằng máu chảy ròng ròng, ông ta đau đớn đến nỗi nhăn nhó mặt mày.

May mắn là Hồng Liên chỉ dùng một con dao nhỏ, nếu là một thanh kiếm thì ông ta đã bỏ mạng rồi.

Mọi người xung quanh ồ lên. Bất luận như thế nào thì Miêu Hữu Bằng cũng chính là người của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, không ngờ khinh địch như vậy đã bị đánh bại. Xem ra, ngoài việc Trần Gia Bảo có thực lực võ công cao cường thì

ngay cả người phụ nữ bên cạnh anh cũng không thể khinh thường được.

Mọi người im lặng, đối với Trần Gia Bảo lại tăng thêm ba phần kính sợ.

Đầu tiên là Hồng Liên ném cho Trần Gia Bảo một ánh mắt vui sướng, sau đó lại dùng ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Miêu Hữu Bằng và Tiêu Hậu Thức nói: "Căn cứ theo giao ước thì sống chết của ông và ông nữa, bây giờ tất cả đều nằm trong tay tôi."

Miêu Hữu Bằng không còn gì để nói. Ông ta là người học võ, nói lời phải giữ lấy lời thì mới là đàn ông.

Tiêu Hậu Thức lại sợ hãi đến mức mặt cắt không còn giọt máu, bối rối lớn tiếng nói: "Không, mạng của tôi thì chỉ có do tôi nắm giữ. Cô với Miêu Hữu Bằng quyết đấu căn bản không dính dáng gì đến tôi cả, cô dựa vào cái gì mà quyết định sự sống chết của tôi chứ?"

"Đáng tiếc, kể từ khi ông bước chân vào khách sạn này thì sống chết của ông đã không còn do ông quyết định nữa." Trần Gia Bảo từng bước từng bước đi tới đồng thời một đường kiếm vung ra, trong chớp mắt đã chém nát đầu gối của Tiêu Hậu Thức.

Chương 917

Chương 917

Tiêu Hậu Thức kêu la thảm thiết, lập tức ngã nhào xuống mặt đất.

Trần Gia Bảo không ra tay thì thôi, chứ một khi anh đã ra tay liền phế đi võ công của Tiêu Hậu Thức. Ra tay quyết đoán như thế mà lại còn dùng loại "kiếm khí" chỉ có trên ti vi khiến mọi người xung quanh đều hồn bay phách lạc.

Tiêu Hậu Thức đau đớn đến tận xương tủy, kêu la thảm thiết liên tục.

"Cơ hội mà Trần Gia Bảo tôi cho người khác, luôn luôn chỉ có một lần. Tiêu Hậu Thức, trước đây tôi đã bỏ qua cho nhà họ Tiêu một lần, là do tự bản thân ông không biết trân trọng." Trần Gia Bảo nhìn từ trên cao xuống Tiêu Hậu Thức, ánh mắt lạnh lùng không chút cảm xúc, tiếp tục nói: "Nhưng ông yên tâm, tôi sẽ không giết ông. Nhà họ Tiêu không phải vẫn còn lại hơn một nửa gia sản sao? Trong vòng một tháng tới, Tạ Quốc Hùng sẽ dùng phương thức hợp pháp thu mua lại toàn bộ tài sản nhà họ Tiêu. Tới lúc đó, nhà họ Tiêu sẽ thành phù du ở thành phố Nam Định này."

Mặt Tiêu Hậu Thức biến sắc. Ông ta vất vả cực nhọc hơn nửa đời người mới khiến cho nhà họ Tiêu lớn mạnh như ngày hôm nay, trở thành gia tộc đứng đầu ở thành phố Nam Định này, phong quang vô hạn.

Cứ nghĩ đến một ngày nào đó đột nhiên bị giết, toàn bộ gia tài phút chốc hóa thành nước chảy mây bay.

Trong lòng ông ta làm sao có thể cam tâm?

Đương nhiên, cho dù không cam tâm, bây giờ Tiêu Hậu Thức cũng không có biện pháp nào khả thi. Hơn nữa ông ta cũng

hiểu rõ, chuyện này so với việc bây giờ mình bị giết đã là kết cục tốt hơn rất nhiều rồi.

Ngoài ra Trần Gia Bảo còn nói "thu mua hợp pháp", cho dù như thế nào đi nữa, nhà họ Tiêu ít nhất còn giữ lại được chút ít tài sản.

"Cảm… Cảm ơn cậu Gia Bảo đã tha mạng." Tiêu Hậu Thức cố nén sự đau đớn ở cả thể xác lẫn tinh thần, nghiến răng nói.

Mọi người đứng xung quanh đều hít xuống một ngụm khí. Bọn họ đều hiểu rằng, nhà họ Tiêu vốn từng nổi tiếng nhất nhì thành phố Nam Định này, bây giờ đã hoàn toàn trở thành dĩ vãng.

Từ này về sau, thành phố Nam Định sẽ không còn nhà họ Tiêu.

Ai nấy đều âm thầm thở dài trong lòng, nhưng họ cũng cảm thấy kinh ngạc. Trần Gia Bảo thế mà lại tha mạng cho Tiêu Hậu Thức, hơn nữa còn đồng ý cho nhà họ Tiêu một tài sản ngụy tạo. Như vậy xem ra, cậu Gia Bảo cũng không hẳn giống như trong lời đồn, lạnh lùng tàn nhẫn.

Nghĩ đến đây, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Trần Gia Bảo thật sự có thể lật đổ nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, vậy thì chuyện họ đứng về phía Trần Gia Bảo dường như có thể chấp nhận được.

Lúc này, Trần Gia Bảo đột nhiên nhìn về phía Miêu Hữu Bằng, nói: "Về phần ông…"

"Đánh cuộc chịu thua, muốn chém muốn giết tùy ý mấy người. Nhưng tôi là người nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, tuyệt đối sẽ không chịu quỳ gối đầu hàng." Trên trán Miêu Hữu Bằng đổ đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

"Đúng là rất có khí phách, chỉ đáng tiếc là ông chưa nhìn thấy qua bộ dạng cậu chủ của nhà họ Tô ở Trung Thiên mấy người trước khi chết đã quỳ xuống trước mặt tôi van xin tha mạng như thế nào." Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ, nói: "Không phải ông vẫn tự hào bản thân là người nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên sao? Tôi sẽ để ông nhìn thấy nhà họ Tô mà ông vẫn luôn tự hào sẽ bị tôi chà đạp ra sao."

“Chỉ dựa vào cậu sao, đúng là mơ mộng hão huyền.” Vẻ mặt Miêu Hữu Bằng đầy sự coi thường. Cho dù chủ nhân nhà họ Tô không ra tay, chỉ cần “Lục đại hộ pháp” của nhà họ Tô cũng dư sức hành hạ Trần Gia Bảo đến chết. Ông ta không tin rằng Trần Gia Bảo có đủ sức mạnh để có thể tiêu diệt nhà họ Tô.

“Tôi chỉ dùng thực lực để nói chuyện. Đến cuối cùng có phải là tôi mơ mộng hão huyền hay không, ông có thể đợi xem.” Trần Gia Bảo vừa dứt lời, đột nhiên búng ngón tay. Trong nháy mắt một luồng khí bắn xuyên vào trong cơ thể của Miêu Hữu Bằng. Anh nói với Thành Trung: “Nội lực của ông ta tạm thời đã bị tôi phong ấn, tìm người đưa ông ta đi bệnh viện.”

“Vâng.” Thành Trung lớn giọng đáp lại. Trần Gia Bảo cùng Hồng Liên phô bày sức mạnh, khiến cho mọi người ở đây đều kinh sợ, tự nhiên ông ta cũng nở mày nở mặt.

Ngay sau đó Miêu Hữu Bằng và Tiêu Hậu Thức đều được người đưa đến bệnh viện chữa trị. Trong sảnh tiệc, không khí lặng ngắt như tờ, vô số ánh mắt đều đang nhìn về phía Trần Gia Bảo.

“Tiếp tục buổi tiệc đi.”

Trần Gia Bảo thản nhiên nói, dẫn theo Hồng Liên và Hoàng Thiên Hạnh quay trở lại vị trí của mình lúc trước. Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình cũng tự nhiên mà đi theo phía sau.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Trường Nhạc âm thầm nhíu mày.

“Vâng.” Thành Trung lên tiếng, vẻ mặt lại lần nữa hăng hái, cao giọng nói: “Các vị, vừa rồi có mấy tên hề đến đây đã quấy rầy đến nhã hứng của mọi người, thật sự là đáng giận. May mà có cậu Gia Bảo và cô Hồng Liên đã giải quyết dễ dàng. Bây giờ buổi tiệc sẽ tiếp tục, nếu có ai muốn rời đi xin cứ tự nhiên, sẽ không có ai cản lại đâu.”

Chương 918

Chương 918

Nói đùa gì chứ, liên tiếp trải qua mấy việc vừa rồi, họ đều bị mấy chiêu thức uy phong như sấm sét kia của Trần Gia Bảo dọa cho kinh sợ, trong lòng đã bắt đầu kiêng dè Trần Gia Bảo, nào còn ai dám rời đi trước? Như thế không phải là tự đưa mình vào thế khó xử hay sao?"

Nhìn thấy biểu cảm của mọi người, khóe miệng Thành Trung khẽ cong lên một cách hài lòng, nói: "Vì không có ai muốn rời đi, xem ra tất cả mọi người đều hy vọng giao lưu làm bạn với cậu Gia Bảo. Tốt lắm, bây giờ buổi tiệc xin phép tiếp tục."

Làm bạn với cậu Gia Bảo? Ôi mẹ ơi, nếu không phải sợ đắc tội Trần Gia Bảo, bản thân sẽ rơi vào kết cục như Tiêu Hậu Thức, họ nhất định đã rời đi càng sớm càng tốt.

Ai nấy đều cười gượng hai tiếng, giả vờ coi như vừa rồi không xảy ra chuyện gì. Bữa tiệc lại lần nữa náo nhiệt, chỉ là cho dù cười thật hay cười giả, họ đều sẽ vô thức liếc nhìn về phía của Trần Gia Bảo. Không khí buổi tiệc tối nay nhất thời trở nên hết sức kì quái.

Mà ở bên kia, Trần Gia Bảo đang ngồi ở vị trí dễ thấy nhất, đang nhấp một ly rượu đỏ lâu năm.

Trên thực tế hiện tại anh đang ngồi ở một góc yên tĩnh. Nhưng cho dù ngồi ở đâu thì cũng thành tiêu điểm chú ý của mọi người, cho nên cũng dễ thấy nhất.

"Chị Hồng Liên, vừa rồi chị thật sự quá lợi hại, tốc độ quá nhanh khiến người ta phải lóa mắt. Hơn nữa động tác lại đẹp như vậy, uyển chuyển giống như đang khiêu vũ, thật sự làm nở mày nở mặt cho chị em phụ nữ chúng ta." Hoàng Thiên Hạnh ngồi ở bên cạnh Hồng Liên, trong mắt lấp lánh ánh sao.

Cô đam mê võ thuật, từ nhỏ đã học taekwondo. Bây giờ lại nhìn thấy Hồng Liên lợi hại như vậy, liền trở nên phấn khích. Tạm thời cô đã quên mất Hồng Liên cũng là tình địch của mình, quấn lấy Hồng Liên hỏi về võ thuật.

Hồng Liên nhướng đuôi mày, trong lòng cũng cảm thấy tự hào, nghịch con dao nhỏ trong tay: "Đây chính là võ công mà chị gái tôi đặc biệt học được từ bên ngoài. Tuy nói ra còn kém so với võ thuật Việt Nam đa dạng phong phú, nhưng mà cũng có chỗ đặc biệt. Thế nào, lợi hại không?"

"Lợi hại lợi hại, quả thực là quá lợi hại. Cái người tên gì mà Miêu Hữu Bằng gì đó, nhìn người cao to thô bạo đã lợi hại như vậy, kết quả ở trước mặt chị Hồng Liên không cách nào đánh trả được một đòn. Nếu em cũng có thể giỏi như vậy thì tốt quá." Hoàng Thiên Hạnh vừa ngưỡng mộ vừa ao ước được như Hồng Liên.

"Không phải võ thuật Việt Nam?" Trần Gia Bảo có hơi bất ngờ, sau đó lại cảm thấy hợp lý. Thảo nào anh không thể nhìn thấu được võ công của Hồng Liên, hóa ra là do nguyên nhân này.

Ngay lúc này, Diệp Ngọc Trâm bước tới trước mặt Trần Gia Bảo, hơi hơi cúi đầu, khẽ mở miệng nhẹ giọng nói: "Gia Bảo, thực sự xin lỗi."

Trần Gia Bảo hơi ngạc nhiên, nghĩ một lúc vẫn không đoán ra được, nói: "Hình như cô không làm chuyện gì có lỗi với tôi, vì sao lại nói xin lỗi?"

Diệp Ngọc Trâm do dự một lúc, cuối cùng vẫn là nói ra chuyện hai ngày qua: "Anh là ân nhân của nhà họ Diệp. Nhưng mà ông nội tôi vẫn rất đề phòng anh, nghiêm cấm người nhà họ Diệp tiếp xúc thân cận với anh. Sợ anh sẽ gây phiền phức cho nhà họ Diệp."

Sau khi nói xong, ngay cả Diệp Ngọc Trâm cũng cảm thấy hành động của Diệp Trường Nhạc rất quá đáng. Không đến nỗi là "lấy oán báo ơn", nhưng mà chính là "qua cầu rút ván".

"Hóa ra là vì chuyện này." Trần Gia Bảo bật cười ra tiếng, phản bác nói: "Không cần phải suy nghĩ nhiều.

Dù sao nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên có "Lục đại hộ pháp", còn có một vị bán bộ Tông Sư. Đối mặt với thế lực hùng mạnh như vậy, nếu tôi là ông nội cô, e rằng tôi cũng sẽ đưa ra sự lựa chọn như vậy.

Cô có tin không, chín mươi chín phần trăm những người đang tham dự bữa tiệc này đều có chung một suy nghĩ như ông nội cô. Phải nói rằng cầu may tránh họa là chuyện thường tình của con người."

"Anh không tức giận sao?" Diệp Ngọc Trâm ngạc nhiên hỏi. Sự rộng lượng của Trần Gia Bảo khiến cô ấy phải nhìn anh với con mắt khác, đôi mắt đẹp như phát ra ánh sáng.

"Vì sao lại phải tức giận? Tôi không để kiểm soát suy nghĩ của người khác. Nhưng mà chờ sau khi tôi tiêu diệt được nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, mặc kệ là ông nội cô hay những người khác ở buổi tiệc này, cho dù lúc trước muốn tránh xa tôi thế nào, đến lúc đó còn phải nghĩ cách muốn lấy lòng tôi. Những chuyện này suy cho cùng đều là bản tính con người, rất bình thường." Trần Gia Bảo vươn tay phải ra, chậm rãi nắm chặt, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Diệp Ngọc Trâm thừa nhận, lúc này cô ấy đã bị Trần Gia Bảo làm cho rung động rồi. Trong lòng rạo rực, cô ấy cảm thấy xung quanh Trần Gia Bảo như phát ra hào quang lóa mắt.

Chương 919

Chương 919

Mạnh Nhược Tình nhìn thấy bạn thân bày ra một dạng mê trai, bất lực vỗ trán. Xong rồi, Diệp Ngọc Trâm không cứu nổi nữa.

Cô ta không thể trơ mắt nhìn Diệp Ngọc Trâm rơi vào móng vuốt của Trần Gia Bảo được. Đôi mắt đẹp sáng rực đảo một cái, tự nhiên nói: "Anh Gia Bảo thật đúng là khí phách giống như trong lời truyền miệng của mọi người. Chỉ là tôi vẫn còn có chút thắc mắc, nếu tôi đoán không lầm, trình độ võ công khi nãy, thực lực hẳn là vẫn chưa thể gọi là tài năng xuất chúng đúng không?

anh Gia Bảo tuy rằng là Tông Sư, nhưng mà dù sao một mình thì khó mà chống đỡ nổi. Nếu quả thật nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên có tới sáu vị Tông Sư như mọi người nói, hẳn là anh Gia Bảo không phải đối thủ của bọn họ mới đúng. Tôi thực sự rất tò mò làm sao mà anh lại có thể tự tin như vậy?"

Trần Gia Bảo cười thần bí: "Bí mật không thể tiết lộ."

"Xì." Mạnh Nhược Tình bĩu môi, khinh thường nói: "Cái gì mà bí mật không thể tiết lộ, còn không phải là anh chưa nghĩ ra biện pháp đối phó với nhà họ Tô mới tìm lý do để né tránh sao? Với khoảng cách thực lực quá lớn như vậy, tôi thực sự không thể nghĩ ra anh lấy cái gì để chiến thắng nhà họ Tô. Ngọc Trâm, cô cũng đừng bị lừa bởi mấy câu mạnh miệng của anh ấy."

"Nhược Tình, tôi tin tưởng Gia Bảo, anh ấy luôn luôn nói được làm được." Diệp Ngọc Trâm lắc đầu cười, tuyệt đối tin tưởng đối với Trần Gia Bảo.

"Xong rồi, xong rồi, Ngọc Trâm hết thuốc chữa rồi."

Mạnh Nhược Tình vỗ tay lên trán đầy bất lực.

Trần Gia Bảo khẽ cười nói: “Cô không hiểu sự tự tin của tôi từ đâu mà đến, đó là vì tầm nhìn của hai chúng ta không giống nhau. Cái cô nhìn thấy chỉ có thể là cảnh vật ở ngang sườn núi, còn cái tôi nhìn thấy là toàn cảnh. Tầm nhìn không giống nhau, đương nhiên góc độ nhìn sự vật cũng khác nhau. Cho nên cô không cần dùng quan điểm của mình để suy đoán về tôi, như vậy cũng chỉ vô dụng thôi.”

“Đồ khoe khoang.” Mạnh Nhược Tình tức giận giậm chân.

Trần Gia Bảo cười nhạt, không tiếp tục dây dưa cùng cô ấy.

Chờ sau khi buổi tiệc kết thúc, Diệp Trường Nhạc bước tới đầu tiên chào tạm biệt Trần Gia Bảo, chuẩn bị dẫn theo Diệp Ngọc Trâm vẫn còn lưu luyến không rời.

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm vô cùng không muốn, nhưng mà chỉ có thể rời theo.

Mạnh Nhược Tình thở ra một hơi. Nếu cô ta còn ở lại đây thêm chút nữa, chắc cô ta sẽ bị Trần Gia Bảo chọc cho phát điên.

Đột nhiên, giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên: “Ngọc Trâm.”

Diệp Ngọc Trâm lập tức quay đầu lại, vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Chẳng lẽ anh muốn cô ấy ở lại cùng anh?

Trong nháy mắt cô ấy vô cùng kích động, không nhịn được muốn điên cuồng một lần. Chỉ cần Trần Gia Bảo mở miệng muốn cô ấy ở lại, cô ấy nhất định sẽ ở lại. Cho dù phải đối đầu với ông nội trước mặt mọi người cũng không tiếc.

Mạnh Nhược Tình nhất thời cảnh giác nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trước ánh mắt đầy mong chờ của Diệp Ngọc Trâm, Trần Gia Bảo chỉ cười nói: “Chờ thêm hai ngày nữa, cùng tôi trở về thành phố Hòa Bình đi. Ánh Mai vẫn còn đang đợi cô đấy..”

Hóa ra không phải anh gọi cô ấy ở lại bên cạnh mình.

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm nhất thời cảm thấy mất mát, chẳng qua rất nhanh tâm trạng đã phấn chấn trở lại. Ít ra cô ấy còn có cơ hội gặp lại Trần Gia Bảo. Diệp Ngọc Trâm gật đầu thật mạnh.

“Chắc chắn rồi. Chờ qua vài ngày nữa, việc của cậu Gia Bảo đã giải quyết xong xuôi. Lúc đó tôi sẽ để Ngọc Trâm quay lại thành phố Hòa Bình tiếp tục làm việc.” Diệp Trường Nhạc tỏ vẻ thoải mái nói.

Ông ta ngoài mặt thì tươi cười, nhưng trong lòng thì hoàn toàn không nghĩ vậy. Chờ khi Trần Gia Bảo và nhà họ Tô chấm dứt ân oán, đơn giản mà nói sẽ chỉ có hai kết quả. Một là Trần Gia Bảo bị giết, hai là nhà họ Tô bị lật đổ. Cho dù là kết quả nào đi chăng nữa thì cũng không gây ảnh hưởng đến việc Diệp Ngọc Trâm quay về thành phố Hòa Bình.

Đương nhiên trong lòng ông ta, xác suất nhà họ Tô giết chết Trần Gia Bảo phải đến chín mươi chín phần trăm. Dù sao danh xưng “Lục đại hộ pháp” của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên cũng không phải là hữu danh vô thực.

Sau khi nói xong, Diệp Trường Nhạc dẫn theo Diệp Ngọc Trâm rời khỏi bữa tiệc.

Chẳng mấy chốc, sảnh tiệc vẫn còn đang ồn ào náo nhiệt bây giờ chỉ còn lại ba người Trần Gia Bảo, Hồng Liên và Hoàng Thiên Hạnh. Về phần Thành Trung, phỏng chừng ông ta đã đi xử lý chuyện của Tiêu Hậu Thức và Miêu Hữu Bằng.

“Vốn ban đầu đến thành phố Nam Định này chính là định để anh chinh phục được Lưu Ly, không ngờ lại đụng phải nhà họ Tô đứng đầu tỉnh Trung Thiên.” Hồng Liên khẽ thở dài, thật đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà.

“Đụng phải nhà họ Tô thì có làm sao? Quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi.” Trần Gia Bảo tự tin nói.

Chương 920

Chương 920

Nghĩ đến ngày mai có thể nhìn thấy Lưu Ly, trong lòng Trần Gia Bảo không tránh khỏi có một tia mong chờ.

Đêm khuya, bên trong một quán bar cao cấp tại thành phố Nam Định.

Có hai người nước ngoài mặt mũi khôi ngô, tóc vàng mắt xanh, đang ngồi uống rượu ở quầy bar.

"Thắng Mộng Việt, tôi ngàn dặm xa xôi đi theo giáo hội đến được Việt Nam này, anh lại chọn một nơi như thế này để chiêu đãi tôi sao? Hương vị của loại rượu này còn kém xa so với rượu tôi đã uống ở giáo hội."

Một người đàn ông có thân hình cao lớn, đeo bao tay màu vàng, biểu cảm trên mặt đúng kiểu không còn lời nào để nói.

Đúng vậy, người ngồi bên cạnh chính là người tại câu lạc bộ golf Hải Thiên ở thành phố Hòa Bình đã khiêu khích Trần Gia Bảo, cuối cùng lại bị Trần Gia Bảo làm cho bẽ mặt, quý tộc Anh quốc Thắng Mộng Việt.

Còn người đang nói chuyện, chính là người vì để đối phó với Trần Gia Bảo mà Thắng Mộng Việt đặc biệt mời đến, kỵ sĩ hoàng kim của binh đoàn kỵ sĩ giáo hội Châu Âu, "thần thái dương" uy danh chấn động cả một vùng trời phương Tây, Abbott.

Vẻ mặt "thần thái dương" Abbott sắc sảo như dao, trên người tỏa ra một khí chất uy nghiêm. Tuy nhìn bên ngoài còn trẻ nhưng thực chất anh ta đã hơn bốn mươi tuổi.

"Ôi, Abbott thân mến, anh cũng biết rằng đây là Việt Nam, nhưng mà lại là thành phố tuyến ba của Việt Nam, so với rượu của giáo hội tất nhiên không thể sánh bằng, không phải sao?"

Thắng Mộng Việt nhún vai, uống một hơi cạn sạch ly cocktail màu xanh lam trong tay, tiếp tục cười nói: "Hơn nữa, tuy rằng hương vị rượu ở đây không được ngon này, nhưng phụ nữ ở đây vẫn có chút ít nhan sắc."

Trong tay anh ta ôm một người đẹp diện trên người bộ váy dài màu đỏ rượu, nhìn qua cực kỳ lộng lẫy diêm dúa. Tay trái nhân tiện vuốt ve cặp đùi trắng nõn của cô ta.

Đương nhiên, nhan sắc của người phụ nữ diêm dúa này cũng coi như không tồi, ở trong mắt người khác chắc chắn thuộc đẳng cấp "nữ thần". Chẳng qua trong mắt Thắng Mộng Việt, người đã từng chiêm ngưỡng dung mạo của mấy người đẹp nổi tiếng thì thế này cũng chỉ có thể miễn cưỡng được coi là có chút ít nhan sắc.

"Thần thái dương" Abbott thì lại trực tiếp khinh thường bĩu môi, So với vị "thánh nữ" đầy mê hoặc kia của giáo hội, người phụ nữ ở trong lòng Thắng Mộng Việt chỉ có thể coi là thô tục tầm thường.

"Thắng Mộng Việt, chính xác thì cái người tên Trần Gia Bảo mà anh nói đến là kẻ nào, lại có thể khiến anh phải dùng đến mối quan hệ giữa hoàng gia Anh và giáo hội để mời riêng tôi đến Việt Nam? Tôi thật sự rất tò mò về anh ta." Abbott không bận tâm đến rượu hay phụ nữ, trực tiếp nói đến mục đích chuyến đi lần này tới Việt Nam.

"Anh ta là người khiến tôi căm hận đến tận xương tủy." Trong mắt Thắng Mộng Việt ánh lên hận thù sâu sắc, nói tiếp: "Không phải anh vẫn luôn có hứng thú với võ thuật Việt Nam sao? Vừa hay Trần Gia Bảo chính là một võ sĩ của Việt Nam."

"Anh có biết tôi chính là kỵ sĩ hoàng kim của binh đoàn kỵ sĩ giáo hội không?" Abbott cau mày nói. Anh ta có thân phận cao quý như vậy, nếu Trần Gia Bảo chỉ đơn giản là một võ sĩ bình thường, anh ta thậm chí còn không có hứng thú ra tay.

"Abbott đáng kính, tôi đương nhiên biết thân phận của anh cao quý nhường nào." Thắng Mộng Việt cười nói: "Năm năm trước anh đã từng đánh bại hàng loạt cao thủ đứng đầu thế giới hắc ám, giống như mặt trời chói lọi xua tan bóng đêm, được Giáo hoàng đích thân phong tặng danh hiệu "thần thái dương".

Một đặc ân như vậy, có mấy ai trong binh đoàn kỵ sĩ giáo hội nhận được.

Anh nghĩ xem, nếu Trần Gia Bảo chỉ là một võ sĩ tầm thường, tôi còn cần làm phiền đến "thần thái dương" phải tới tận Việt Nam này sao?"

Nhớ tới những chiến tích huy hoàng của Abbott, ngay cả Thắng Mộng Việt là quý tộc hoàng gia Anh quốc cũng không khỏi tán thưởng.

"Ồ, vậy ý của anh là Trần Gia Bảo có điểm khác biệt?" Abbott có chút tò mò.

Thắng Mộng Việt cười bí hiểm nói: "Dựa vào điều tra của tôi về Trần Gia Bảo mấy ngày nay, anh ta rất có khả năng chính là võ sĩ Tông Sư huyền thoại của Việt Nam."

Tông Sư?

Thân thể Abbott khẽ run nhẹ một cái. Anh ta từng nghe Giáo hoàng nói qua, cấp bậc Tông Sư của võ thuật Việt Nam, so ra cùng với kỵ sĩ hoàng kim của binh đoàn kỵ sĩ giáo hội chính là một chín một mười.

Khi ấy anh ta đã từng nghĩ đến tìm Tông Sư của Việt Nam để tỉ thí một trận, xem xem Tông Sư của Việt Nam có tư cách gì đem ra so sánh với kỵ sĩ hoàng kim của giáo hội. Chẳng qua là mãi vẫn chưa có cơ hội.

"Nếu Trần Gia Bảo thật sự là một Tông Sư của Việt Nam, tôi thật sự mong chờ được so tài với anh ta.

Đương nhiên, nếu anh ta không thể đem đến cho tôi một trận đấu kích thích, tôi nhất đinh sẽ chặt đầu anh ta, cho anh làm cầu đá." Trong mắt Abbott dâng lên hưng phấn.

Anh ta thực sự là một kẻ đam mê điên cuồng với việc chiến đấu. Ước nguyện cả đời của anh ta chính là có thể giao đấu với tất cả các cao thủ trên khắp thế giới này, khiến cho uy danh Abbott "Thần thái dương"

có thể lan truyền đến khắp chốn.

"Vậy thì tôi chúc cho anh thành công." Thắng Mộng Việt giơ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Chờ khi Trần Gia Bảo bị đánh cho tới chết, anh ta sẽ bắt hai người đẹp Kiều Văn Nhã

và Tạ Cẩm Tú kia về nước Anh. Đến lúc đó người còn không phải tùy ý để anh ta giày vò sao?

Vẻ mặt Thắng Mộng Việt tràn đầy hưng phấn khi nghĩ đến mối thù sắp báo cùng dục vọng thiêu đốt.

Chương 921

Chương 921

Cùng lúc đó, có một chiếc chuyên cơ bay đến thành phố Nam Định. Không đầy nửa giờ đã đáp xuống sân bay Nam Định.

Chiếc máy bay nhỏ này là chuyên cơ đặc biệt của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên. Ngay cả với sức mạnh và tầm ảnh hưởng của nhà họ Tô, cũng phải mất khá nhiều công sức mới có được chiếc chuyên cơ này.

Ngay lúc này, trên chuyên cơ ngoại trừ hai phi công ra thì có tất cả tổng cộng bảy người.

Họ chính là "Lục đại hộ pháp" uy danh của nhà họ Tô, cùng với đó là chủ nhân của nhà họ Tô, Tô Nguyên Hùng. Mục đích lần này họ đến đây chỉ có một, đó chính là Trần Gia Bảo.

Lần này việc nhà họ Tô dốc toàn bộ lực lượng chỉ để đối phó với một mình Trần Gia Bảo, trong lịch sử của gia tộc vẫn là lần đầu tiên. Cũng bởi vậy có thể nhìn ra được nhà họ Tô dè chừng Trần Gia Bảo như thế nào, cũng thù địch đến bao nhiêu.

"Chú ba, anh chắc chắn Trần Gia Bảo cự tuyệt không chịu khuất phục nhà họ Tô sao, hơn nữa người phụ nữ của anh ta còn đả thương Miêu Hữu Bằng?" Một ông già mặc trang phục thái cực màu trắng nhàn nhạt nói. Tuy rằng vẻ mặt không thay đổi, nhưng giọng nói vô cùng lạnh lùng. Có thể nhìn ra được ông ta đang áp chế sát ý của bản thân.

Ông ta tên là Tần Thái Kỳ, là một cao thủ nội công. Từ Thái Cực Quyền, Hình Ý Quyền đến Bát Quái Quyền, tam đại nội gia quyền pháp không gì không biết, cái gì cũng tinh thông. Với tu vi cao như vậy, cho dù ở nơi nhân tài hội tụ đông đảo như nhà họ Tô, thực lực của ông ta cũng có thể xếp vào hàng đầu.

Mà người lúc trước ở sảnh tiệc khiêu chiến với Trần Gia Bảo, Miêu Hữu Bằng, chính là học trò của ông ta. Tuy rằng đó chỉ là một trong rất nhiều học trò của ông ta, nhưng người ta nói rằng đánh chó phải ngó mặt chủ. Trần Gia Bảo thế mà lại tùy ý để người phụ nữ bên cạnh anh ta đánh trọng thương Miêu Hữu Bằng, rõ ràng là đang tát thẳng vào mặt ông ta, cũng là đánh vào mặt mũi nhà họ Tô.

Một người có thân hình cao lớn ngồi cạnh, hai mắt sáng lên, cười lạnh nói: "Đúng vậy, trước khi lên máy bay tôi có nhận được tin tức. Tối nay tại sảnh tiệc tổ chức ở khách sạn Hưng Gia thành phố Nam Định, không chỉ Miêu Hữu Bằng bị người phụ nữ của Trần Gia Bảo đả thương, mà Tiêu Hậu Thức nhà họ Tiêu còn bị đánh nát đầu gối. Trần Gia Bảo liên tục đối đầu với chúng ta như vậy, trong tương lai nhất định sẽ trở thành mối hiểm họa lớn cho nhà họ Tô."

Nói đến đây, trong ánh mắt ông ta lóe lên một tia sắc bén.

Ông ta chính là Ưng Kiến Hoa, được giới võ thuật ở tỉnh Trung Thiên tôn làm "Ngũ sắc thần quyền".

Người lúc trước ở quán bar Lit Up, vị Tông Sư bị Trần Gia Bảo chặt đầu, Giải Tiêu Nhiên, chính là sư đệ của ông ta.

Tu vi của Ưng Kiến Hoa đã tới Tông Sư Trung Kỳ, tất nhiên so với Giải Tiêu Nhiên đã hơn nhiều. Mà tu luyện "Tước Vũ Quyền Cương", lại mạnh hơn Giải Tiêu Nhiên không kể xiết.

Nghe tin Giải Tiêu Nhiên bị Trần Gia Bảo chặt đầu, trong lòng ông ta phẫn nộ đến cực điểm. Nếu không phải tạm thời cần xử lý những chuyện khác, ông ta sớm đã phi tới thành phố Nam Định này tìm Trần Gia Bảo để báo thù.

"Tôi thực sự rất tò mò, Trần Gia Bảo tuổi còn trẻ như vậy, làm sao có thể có tu vi thâm hậu như thế? Hay là sau lưng cậu ta có thế lực cường đại nào, hoặc sư phụ cậu ta là cao nhân?" Một người đàn ông mặc âu phục, đeo kính mắt, nhìn vô cùng nho nhã lịch sự, đang xem xét tư liệu về Trần Gia Bảo trên máy tính.

Càng xem lại càng thấy hứng thú với Trần Gia Bảo.

Nếu ai biết nhà họ Tô nhìn thấy anh ta nhất định sẽ chấn động, bởi vì anh ta chính là Lục Đình Nhân, là nhân vật tài giỏi nhất

nhà họ Tô. Không những là bậc thầy Tông Sư, anh ta còn có trình độ học vấn khiến người ta nghe thấy mà kính nể, đó là hai bằng tiến sĩ của đại học Harvard Hoa Kỳ. Vừa về nước anh ta liền vào ban chỉ huy nhà họ Tô, thao túng toàn bộ thương vụ làm ăn lớn nhỏ nhà họ Tô. Không đến mấy năm đã khiến cho sản nghiệp nhà họ Tô tăng lên mấy lần. Đây tuyệt đối là kiểu người thiên tài văn võ song toàn.

Có thể nói, nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên đạt đến quy mô khổng lồ như ngày hôm này, chính là có sự đóng góp không nhỏ của Lục Đình Nhân.

“Lần này nhà họ Tô chúng ta dồn toàn lực, cho dù đằng sau Trần Gia Bảo có thế lực khổng lồ đi nữa, chúng ta cũng có gì phải sợ? Cùng lắm thì chết chung. Huống hồ, kết quả như thế nào còn chưa ai nói chắc được.” Ưng Kiến Hoa bất mãn nói, không quen nhìn Lục Đình Nhân tung hô người khác, diễn kịch tự hạ thấp đi uy phong của chính mình.

Lục Đình Nhân cười cười, nói: “Anh Kiến Hoa nói đúng lắm, chẳng qua cái gọi là khoan hồng với đối phương, trước trận chiến lớn như vậy, cân nhắc kỹ một chút cũng không sai.”

Ưng Kiến Hoa không nói gì nữa.

Đột nhiên, người đàn ông khoảng năm mươi đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở hàng ghế đầu mở to hai mắt. Nhất thời, trong mắt lóe lên một tia sáng nói: “Được rồi, không cần tranh luận nữa. Trần Gia Bảo giết con trai của tôi, chặt đầu hai Tông Sư Mao Thành Trực và Giải Tiêu Nhiên nhà họ Tô. Mối thù này chắc chắn phải trả, Trần Gia Bảo nhất định phải chết.”

Giọng điệu của ông ta rất bình thản, nhưng có thể nghe ra ẩn ẩn trong đó uy phong không ngờ.

Cho dù là Tần Thái Kỳ, Ưng Kiến Hoa hay là Lục Đình Nhân, hay là ba vị Tông Sư từ đầu đến cuối không nói chuyện khác, tất cả đều là một bộ dáng vô cùng cung kính.

Bởi vì ngồi ở đây còn có một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, chủ nhân của nhà họ Tô, “Bán bộ Truyền Kỳ” Tô Nguyên Hùng.

Trần Gia Bảo vẫn chưa biết những thế lực lớn mạnh muốn anh chết đã âm thầm đến thành phố Nam Định. Và đêm nay là đêm

bình yên cuối cùng trước khi giông tố ập đến.

Chương 922

Chương 922

Hôm sau, Trần Gia Bảo lái xe cùng Hồng Liên đi vào núi Yên Tử lần thứ hai, tiến hành trị liệu giai đoạn hai cho Lưu Ly. Cũng giống như lần trước, Hồng Liên ngồi một mình trong xe chờ anh, chỉ có Trần Gia Bảo vào núi tìm Lưu Ly. Khác là lần này Trần Gia Bảo không đến tay không mà mang theo hai túi vải xanh, một lớn một nhỏ.

Khi đến cửa ngôi nhà tranh, anh nghe thấy trong nhà có tiếng nói chuyện của hai cô gái, rõ ràng là Ngụy Nhã Huyên vẫn chưa rời đi. Trần Gia Bảo gõ cửa, đúng như dự đoán của anh, người ra mở cửa là Ngụy Nhã Huyên.

“À, thì ra là anh Trần Gia Bảo. Đúng là khách quý, mau vào đi.” Ngụy Nhã Huyên tỏ vẻ “kinh ngạc”, vội vàng “niềm nở” chào đón Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cảm thấy kỳ quái, nói: “Không phải cô luôn khinh thường tôi à, sao hôm nay lại đột nhiên đổi tính vậy?”

“Sao vậy? Chẳng lẽ tôi không thể giác ngộ Phật pháp của chị Lưu Ly, sau đó thấy anh thuận mắt hơn được ư?” Ngụy Nhã Huyên liếc nhìn Trần Gia Bảo một cách trắng trợn.

Trần Gia Bảo khẽ cười, có quỷ mới tin cô ấy. Cái gọi là sự khác thường này chắc chắn có âm mưu quỷ quái gì đó, chẳng qua là tạm thời anh không biết Ngụy Nhã Huyên đang định giở trò quỷ gì thôi.

Trong lúc nói chuyện, Trần Gia Bảo đã đi vào trong phòng, nhìn thấy Lưu Ly đang ngồi ở chiếc bàn gỗ, trên người vẫn mặc áo tang và giày gai, nhưng lại trong sáng như hoa sen mới nở, trinh trong tinh tuyền, đẹp khôn xiết.

“Anh đến rồi.” Đôi môi đỏ mọng của Lưu Ly khẽ mở, nhàn nhạt thốt ra ba chữ. Giọng nói cô ấy vẫn trong trẻo nhưng lạnh

lùng, vẫn mang đến cho Trần Gia Bảo cảm giác xa cách, hờ hững như trước.

Trần Gia Bảo không để bụng. Đối với loại người không lưu luyến thế gian như Lưu Ly, có thể làm cho cô ấy đối xử khác biệt với mình cũng đã là một việc rất khó rồi.

Chặng đường chinh phục Lưu Ly còn dài lắm.

Trần Gia Bảo thầm than một câu, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười, nói: "Tôi tiếp tục trị liệu cho cô." Nói xong, Trần Gia Bảo ngồi xuống ghế đối diện, đặt túi xuống, không nói gì mà nắm lấy cổ tay trắng nõn của Lưu Ly, bắt mạch cho cô ấy.

Hành động ngang ngược và vô lễ như vậy khiến Ngụy Nhã Huyên khó chịu bĩu môi. Nhưng vẻ mặt Lưu Ly lại không thay đổi, vẫn tao nhã như hoa cúc.

Sau một lúc bắt mạch, Trần Gia Bảo bất ngờ "ồ" lên một tiếng.

"Sao vậy?" Lưu Ly hỏi.

"Mới ba ngày không gặp mà thương tích trên người cô đã có thể hồi phục hết một phần ba. Đúng là kỳ tích!" Trần Gia Bảo vô cùng thán phục tu vi mạnh mẽ của Lưu Ly. Cứ đà này, có khi anh không cần phải dùng đến "Thiên Hành Cửu Châm" thì thương tích của Lưu Ly cũng có thể hồi phục trong thời gian ngắn.

Lưu Ly cười hờ hững: "Chủ yếu là nhờ vào "Thiên Hành Cửu Châm" của cậu Gia Bảo. Nếu không có phương pháp châm cứu thần kỳ của anh loại trừ một phần ba chân khí âm hàn trong cơ thể tôi thì tôi cũng không thể thuận lợi áp chế được. Nhân tiện bây giờ cậu Gia Bảo ở đây, tôi muốn phiền cậu Gia Bảo thêm một lần."

"Cũng được." Trần Gia Bảo gật đầu, vừa lấy kim bạc ra vừa nói: "Nhưng trước tiên tôi muốn nói rõ một chuyện."

Lưu Ly nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt dò hỏi.

"Xưng hô "cậu Gia Bảo" này nghe rất xa cách, sau này cô cứ gọi trực tiếp tên tôi là được." Trần Gia Bảo nói xong, không đợi Lưu Ly phản bác đã thu hồi vẻ mặt tươi cười, chuyên chú châm một kim vào huyệt của Lưu Ly.

Ở bên cạnh, Ngụy Nhã Huyên nói nhỏ: “Chậc, hình như chị Lưu Ly rất quen thuộc với anh.”

Trần Gia Bảo mặc kệ, hạ kim như bay. Sau khi thực hiện xong Thiên Hành Cửu Châm thì trán anh cũng lấm tấm mồ hôi.

Lưu Ly cảm nhận tình trạng trong cơ thể mình, phát hiện thương tích trong cơ thể mình đã khỏi hẳn. Cô ấy cảm thấy mình lại có thêm hiểu biết về sự kỳ diệu của “Thiên Hành Cửu Châm”, mở miệng nói: “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo!” Trần Gia Bảo vừa cất kim bạc vừa cười nói: “Đúng rồi, tôi có thể hỏi cô vì sao lại bị thương không? Đương nhiên, nếu cô không muốn nói cũng không sao.”

Tu vi của Lưu Ly cao như vậy, rốt cuộc là ai mới có thể khiến cho cô ấy bị thương. Chuyện này khiến Trần Gia Bảo không kìm nén được sự tò mò.

Lưu Ly hơi do dự một lát rồi đánh trống lảng: “Tôi muốn hỏi anh mấy vấn đề.”

Trần Gia Bảo sửng sốt, trả lời theo bản năng: “Cô nói đi.”

Bên kia, Ngụy Nhã Huyên lập tức trở nên hăng hái. Sắp có trò hay rồi đây.

“Anh thật sự thống trị thế giới ngầm của thành phố Hòa Bình?” Giọng Lưu Ly đều đều, như thể đó chỉ là một vấn đề bình thường.

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn Ngụy Nhã Huyên, biết chắc chắn là cô ấy đã kể với Lưu Ly về rất nhiều sự tích của anh sau lưng anh. Vả lại, dựa vào thái độ khó chịu của Ngụy Nhã Huyên đối với anh, không nghĩ cũng biết, nhất định cô ấy đã nói nhiều điều không hay về anh. Thảo nào Ngụy Nhã Huyên lại có biểu cảm như thế lúc ra mở cửa cho anh.

Chương 923

Chương 923

Giờ Trần Gia Bảo cảm thấy rất hối hận, ngàn tính vạn tính, vậy mà anh lại quên mất cái cô Ngụy Nhã Huyên này. Lúc này đối diện với đôi mắt sáng ngời của Lưu Ly, anh thoải mái thừa nhận: "Đúng, tôi quả thực là bá chủ của thế giới ngầm thành phố Hòa Bình."

Lưu Ly khẽ gật đầu, không có biểu cảm gì, nói tiếp: "Tôi còn nghe nói, lúc ở làng du lịch suối nước nóng, anh không những giết người mà còn chặt đứt một cánh tay của người tên là Vân Bá Hùng?"

Không cần nói cũng biết cô ấy nghe được những việc này là do Ngụy Nhã Huyên nói.

Trần Gia Bảo vẫn thoải mái thừa nhận: "Phải." Anh và thế lực của Bùi Thanh Phong ở tỉnh Phú Thọ vốn là thù địch, chỉ chém đứt một cánh tay của Vân Bá Hùng, nói đúng ra là vẫn còn nhân từ. Chính vì vậy mà dù Bùi Thanh Phong bị thua cuộc nhưng vẫn không oán hận. Đây là một câu chuyện dài, anh chẳng muốn giải thích gì cả, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.

Ngụy Nhã Huyên hung hãn trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo. Cả cô ấy và anh trai cô đều vô cùng ngưỡng mộ Vân Bá Hùng, vì vậy khi nhìn thấy Trần Gia Bảo thừa nhận một cách thoải mái mà không có chút áy náy nào thì cô ấy không khỏi bực dọc.

Ánh mắt Lưu Ly nhất thời trở nên sắc bén. Trần Gia Bảo đột nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, bất chợt rùng mình một cái, lúc này lại nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh băng của Lưu Ly tiếp tục vang lên: "Tôi còn nghe nói, ở thành phố Hòa Bình, anh đã liên tục hạ gục hai

gia tộc quyền thế, lại còn giết chết cả nhà họ, xác người khắp nơi, máu chảy thành sông?"

Trần Gia Bảo hơi suy tư. Tuy rằng nguyên nhân của chuyện này hoàn toàn là do đối phương đã hợp tác với Quỷ Y Môn, bắt cóc Tô Ánh Mai. Nhưng dù sao những gì Lưu Ly nói cũng là sự thật. Hơn nữa, Trần Gia Bảo là một người kiêu ngạo từ trong xương cốt, vốn không định giải thích, bây giờ nhìn thấy ánh mắt bình thản nhưng chứa đầy nghi vấn của Lưu Ly lại làm dấy lên sự kiêu ngạo của anh. Anh tiếp tục gật đầu thừa nhận: "Đúng."

Ngụy Nhã Huyên sáng mắt lên, vốn còn sợ Trần Gia Bảo thề thốt phủ nhận. Giờ thì hay rồi, với tấm lòng nhân ái vô hạn của chị Lưu Ly, sau khi biết Trần Gia Bảo độc ác như vậy, chắc chắn không chỉ quở mắng Trần Gia Bảo mà còn cắt đứt quan hệ với Trần Gia Bảo nữa. Cô ấy đang chờ xem trò cười của Trần Gia Bảo đây.

Phút chốc, Lưu Ly nhíu chặt mày, dường như không thể tưởng tượng nổi chàng trai dùng "Thiên Hành Cửu Châm" thần kỳ để chữa khỏi nội thương cho mình hóa ra lại là người như vậy. Không biết có phải do thất vọng không, cô ấy hỏi tiếp: "Nói vậy thì, anh thừa nhận mình là người lòng dạ độc ác, coi mạng người như cỏ rác?"

Lòng dạ độc ác? Coi mạng người như cỏ rác?

Ánh mắt Trần Gia Bảo lạnh dần, trái tim cũng nguội lạnh. Anh đứng lên, nở nụ cười ngạo nghễ: "Đúng vậy thì sao?"

"Nếu anh đã thừa nhận thì hôm nay tôi chỉ có thể thay Phật tổ siêu độ cho anh." Lưu Ly chớp mắt, bất thình lình giơ một ngón tay lên trời. Ngay tức khắc, một luồng khí bắn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo ngạc nhiên, không ngờ Lưu Ly nói là làm. Giờ anh muốn né đã không kịp, đành phải đánh một chưởng ra để phòng thủ. Tuy nhiên, khi luồng khí đến nơi, Trần Gia Bảo kinh ngạc phát hiện, Lưu Ly nhìn như hời hợt nhưng lại sở hữu sức mạnh kinh người, quyết liệt như phong ba bão táp, không thể chống đỡ.

Trong nháy mắt, "bùm" một tiếng, phòng ngự của Trần Gia Bảo bị phá, cả cơ thể bị đánh văng ra ngoài cửa. Anh phun ra một ngụm máu trên không trung rồi nặng nề ngã trên mặt đất trong khe núi.

Trần Gia Bảo đường đường là một Tông Sư, vậy mà lại bị Lưu Ly đánh bại chỉ trong một chiêu. Trần Gia Bảo kinh hãi không thôi, từ khi xuống núi tới nay, lần đầu tiên anh bị nghiền nát bởi loại sức mạnh kinh khủng thế này.

Thực lực của Lưu Ly, quả là ghê gớm!

Song, hơn cả sợ hãi là cơn phẫn nộ cực điểm của Trần Gia Bảo. Anh đứng lên, tức giận quát: "Mẹ kiếp, ông đây vừa mới cứu cô, cô quay đầu lại giết tôi. Uổng cho cô còn là Phật tử, không ngờ lại lấy oán trả ơn."

Cùng lúc đó, Ngụy Nhã Huyên cũng đang khiếp sợ che miệng. Cô ấy thề, cô ấy không hề biết Lưu Ly lại lợi hại như vậy. Ban đầu cô ấy chỉ nghĩ khi Lưu Ly biết bộ mặt thật của Trần Gia Bảo thì chỉ trách cứ Trần Gia Bảo một phen, cùng lắm thì cắt đứt quan hệ với anh. Nào ngờ phát triển của sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô ấy, Lưu Ly chẳng những có sức mạnh kinh khủng mà còn dứt khoát tấn công Trần Gia Bảo.

Ngụy Nhã Huyên hốt hoảng, cắn môi dưới, trong lòng vô cùng hối hận.

Ngay sau đó, Lưu Ly mặc váy tang đi ra khỏi ngôi nhà tranh, ung dung nói: "Chết đến nơi rồi còn cứng miệng."

Dứt lời, cô ấy giơ tay lên. Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy một luồng Phật lực cuồn cuộn quấn quanh người mình, chỉ có thể mặc cho Lưu Ly cuốn lên không trung.

Má, thực lực của cô ấy mạnh đến mức biến thái!

Trần Gia Bảo thầm mắng, dù cả cơ thể mình đang ở trên không nhưng anh không muốn bị khống chế, búng tay liên tục. Mấy đạo kiếm khí bàng bạc hiện ra, xé gió ầm ầm lao tới, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Lưu Ly.

Vẻ mặt Lưu Ly vẫn không đổi, cơ thể bất động. Cô ấy mở miệng, hơi thở tràn ngập mùi đàn hương: "Chỉ là mấy trò vặt!" Ngay khi cô ấy vừa nói xong chữ cuối cùng thì kiếm khí đi tới cách người cô ấy một mét rồi biến mất trong không khí.

Trần Gia Bảo còn đang kinh hãi thì đã bị kéo tới trước mặt Lưu Ly. Đồng thời, bàn tay mảnh khảnh của Lưu Ly đánh một chưởng vào trán Trần Gia Bảo.

Chẳng lẽ anh phải chết ở đây sao?

Chương 924

Chương 924

Trong lòng Trần Gia Bảo chấn động, bây giờ có sử dụng "Thiên Địa Nhân Tam Kiếm" cũng không kịp nữa. Hơn nữa, với thực lực dũng mãnh của Lưu Ly, cho dù anh dùng hết sức lực có lẽ kết quả cũng chỉ vậy.

Tại thời điểm Trần Gia Bảo nghĩ mình phải chết thì nhận ra một chưởng của Lưu Ly đánh vào đầu mình không những không có chút nội lực nào mà còn rất nhẹ nhàng, giống như mấy người bạn đang đùa giỡn với nhau, cùng lúc đó, anh lại nghe Lưu Ly bật cười. Bầu không khí căng thẳng cận kề sống chết lúc ban đầu bất chợt bị quét sạch.

Mặc dù Trần Gia Bảo là Tông Sư bậc hai không nhìn thấu được suy nghĩ, nhưng anh biết mình không cần phải chết nên nhẹ thở ra một hơi, cau mày nói: "Cô làm cái quái gì vậy?"

Lưu Ly đảo mắt, cười nói: "Nếu tôi không làm như vậy thì sao anh chịu dùng hết sức đấu với tôi? Làm sao tôi biết được tu vi chân chính của anh đã tới đâu chứ?"

"Cô làm như vậy chỉ vì muốn thấy tu vi của tôi?" Trần Gia Bảo nhất thời không nói nên lời, anh đường đường là một Hoa Tùng Thánh Thủ mà hôm nay lại bị một cô gái "đùa giỡn".

"Đương nhiên rồi! Tuy tu vi của anh không tệ nhưng vẫn còn rất yếu ớt. Nếu tôi thật sự nghiêm túc thì anh sẽ không thể đỡ được một chiêu nào của tôi cả." Lưu Ly vén tóc mai, đẹp đến mức khiến người ta không thể dời mắt.

Tuy Trần Gia Bảo biết Lưu Ly đang nói thật nhưng dù gì anh cũng đã cứu cô ấy. Cô ấy không cảm kích thì thôi đi, sau khi đánh anh bị thương còn châm biếm anh nữa. Anh cả giận nói: "Cô gái này, thật không biết tốt xấu!" Nói xong, anh chẳng

quan tâm gì nữa mà bất chợt lật người lại, đè Lưu Ly dưới người mình.

Mạnh như Lưu Ly, ở khoảng cách gần như vậy, cộng thêm không phòng bị, cũng phải thuận theo Trần Gia Bảo. Sau đó cô ấy cảm thấy ngực của mình có gì đó khác thường, chợt nhận ra bộ ngực của mình bị Trần Gia Bảo nắm lấy. Sắc mặt cô thoáng chốc ửng đỏ, giận dỗi nói: "Mau đứng lên!"

Trần Gia Bảo dám thề với trời là anh không hề cố ý làm thế, thậm chí lúc nghe thấy tiếng hét đầy giận dữ của Lưu Ly thì anh chỉ đành giả ngu làm như không biết đã xảy ra chuyện gì. Bàn tay nóng rực không những không chút khách sáo đè lên ngực của Lưu Ly, mà còn theo bản năng nắn bóp vài cái.

Chậc, vừa mềm vừa căng như vậy đúng là tuyệt vời mà.

Ngay lập tức, động tác thô lỗ này khiến lửa giận trong mắt Lưu Ly như muốn tràn ra ngoài.

Đột nhiên truyền đến tiếng hét kinh hãi của Ngụy Nhã Huyên từ phía cửa, cô ấy khó mà tin được hai người này vừa rồi còn muốn đánh muốn giết nhau kịch liệt, thế mà chỉ mới xoay người một cái đã biến thành đôi cẩu nam nữ "ra mặt cầu hòa" ngay giữa ban ngày thế này.

Loại chuyện xấu hổ thế này càng khiến Lưu Ly bực bội hơn, thái độ cô ấy bỗng chốc trở nên lạnh như băng, giống như giây tiếp theo sẽ đấm bay Trần Gia Bảo vậy. Còn về việc Trần Gia Bảo có thể giữ được tính mạng sau cú đấm đó hay không, thì căn bản không nằm trong phạm vi lo lắng của cô ấy. Không, nói đúng hơn là chết luôn mới tốt!

Trần Gia Bảo thấy vậy thì rùng mình một cái, sau đó vội vàng nở một nụ cười ngại ngùng nói: "Thật ngại quá, tôi lỡ tay, lỡ tay thôi."

Trần Gia Bảo nói xong thì rụt tay lại rồi nhanh chóng đứng dậy, cảm giác mềm mại vừa rồi khiến lòng anh thấy cứ lân lân khó tả.

May mà anh không viết cái suy nghĩ này lên mặt, nếu không thì hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

Lưu Ly đứng dậy chỉnh lại quần áo tóc tai của mình một chút, ánh mắt xấu hổ vừa rồi thoáng cái đã biến mất thay vào đó sự

bình tĩnh như lúc thường, giống như tình huống khó xử vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Trần Gia Bảo thấy thế thì hết sức ngạc nhiên, chẳng lẽ tính tình của Lưu Ly đã đạt tới cảnh giới "chuyện đến không lo, chuyện qua không giữ" rồi sao? Nếu không thì sao có thể dễ dàng bỏ qua chuyện ngực mình bị người ta đụng chạm như thế chứ?

Sau khi hiểu ra chuyện này thì Trần Gia Bảo liền ngẩn người, thậm chí quên cả việc lau vết máu dính trên khóe miệng đi, trong lòng không khỏi thở dài. Đúng là tên sao thì người vậy mà, không chỉ cơ thể cuốn hút như lưu ly mà ngay cả phẩm chất cũng trong suốt như ngọc lưu ly vậy, nếu cứ thế này thì con đường chinh phục Lưu Ly của anh sẽ càng khó khăn hơn gấp bội.

Nhưng làm sao mà anh biết được đằng sau vẻ mặt bình tĩnh ấy là trái tim đang điên cuồng lỗi nhịp. Cho dù bản lĩnh của cô ấy có lớn đến đâu, thì cũng không thay đổi được chuyện mình vẫn là một cô gái chỉ vừa mới bước qua tuổi đôi mươi, vẫn là lần đầu tiên trong đời bị người khác đụng chạm ngực mình như vậy.

Lúc này Ngụy Nhã Huyên đã đi tới, cô ấy dùng ánh mắt dò xét liếc nhìn Trần Gia Bảo và Lưu Ly sau đó lắp bắp nói: "Chị Lưu Ly, thì ra… thì ra là chị, nếu là chị thì tốt rồi."

Lưu Ly là một người tài giỏi nên đúng ra cô ấy phải rất vui mừng và phấn khích mới đúng, bởi vì với năng lực của Lưu Ly thì chắc chắn sẽ không thể nào rơi vào nanh vuốt ma quỷ của Trần Gia Bảo được, đây chính là chuyện mà Ngụy Nhã Huyên mong muốn nhất. Nhưng cô ấy cũng không muốn nhìn thấy Trần Gia Bảo thật sự bị thương, vì dẫu sao Trần Gia Bảo cũng đã từng cứu cô ấy một mạng.

Cho nên trong lúc nhất thời Ngụy Nhã Huyên không biết mình có nên vui mừng hay không nữa.

Lưu Ly mỉm cười rồi lắc đầu, cô ấy cũng không tính là giỏi giang gì, chẳng qua là ăn may mà thôi.

"Bây giờ có phải nên nói đến chuyện của tôi một chút rồi không?" Đột nhiên Trần Gia Bảo lên tiếng nói.

Lưu Ly đảo mắt liếc anh một cái, sau đó nói: “Nói cái gì chứ? Anh giết hại nhiều người như vậy, tôi không thể thay trời hành đạo mà giết anh sao?”

“Chậc, xem ra cô rất ghen tị với vẻ đẹp trai của tôi nên mới không chịu nổi mà muốn “xé nát cành hoa”

đúng không?” Trần Gia Bảo cảm thấy từ “thay trời hành đạo” này không chính xác cho lắm, nhưng hiện tại cũng không phải là lúc để bắt bẻ câu chữ nên đành bỏ qua.

Chương 925

Chương 925

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Trần Gia Bảo thật sự cho rằng mình sắp chết, cảm giác toát mồ hôi lạnh khi cận kề cái chết thế này vẫn là đầu tiên anh gặp phải. Thậm chí chỉ cần ngón tay của Lưu Ly động nhẹ một chút thôi cũng dễ dàng đe dọa tính mạng anh, nếu Lưu Ly thật sự muốn ra tay thì anh sẽ không có cách nào có thể chống trả.

Cho dù là người có tính cách như Lưu Ly cũng nhịn không được mà trợn tròn mắt nói: "Do anh đã từng cứu tôi."

"Đơn giản vậy sao?" Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

"Đương nhiên không chỉ có vậy." Lưu Ly tiếp tục nói: "Bởi vì tôi không tin người thừa kế của Thiên Hành Cửu Châm lại là một tên côn đồ tội ác tày trời."

Còn một lý do quan trọng nữa mà cô ấy không nói, chính là ánh mắt đơn thuần của Trần Gia Bảo giống như mang theo ánh sáng mặt trời, mà một người xấu xa độc ác thì không thể nào có loại ánh mắt như vậy.

Lưu Ly vẫn rất tự tin với mắt nhìn người của mình.

Lúc này Trần Gia Bảo mới lau đi vết máu trên khóe miệng, sau đó cười nói: "Tuy tôi không dám tự nhận mình là một người tốt, nhưng nghe được cô nói như vậy thì tôi cũng rất lấy làm vinh hạnh. À đúng rồi, cô chờ tôi một chút."

Trần Gia Bảo nói xong thì chạy vọt vào trong nhà tranh.

Một lát sau, trong ánh mắt đầy nghi hoặc của Lưu Ly và Ngụy Nhã Huyên lấy ra hai cái hộp màu xanh lam.

"Đây là cái gì?" Ngụy Nhã Huyên tò mò hỏi.

“Mặc dù phong cảnh ở đây rất đẹp nhưng điều kiện lại quá nghèo nàn. Tôi nghĩ thức ăn thường ngày ở đây chắc chắn sẽ rất nhạt nhẽo, nên hôm nay mới đặc biệt mang đến đây một vài món ăn bắt mắt một chút, nếu không dạ dày của hai người chắc chắn sẽ kháng nghị đó.”

Trần Gia Bảo mở nắp hộp lộ ra một cái giỏ trúc ở bên trong, Trần Gia Bảo lấy lần lượt lấy từng đĩa thức ăn thơm lừng từ trong giỏ ra, hầu hết đều là các món chay, nào là nấm kim châm ngư hương, bí đỏ xào, bánh gạo, salad nấm biển,…

Tất cả những món này đều là do Trần Gia Bảo đặc biệt nhờ Thành Trung tìm một đầu bếp có tiếng làm ra, có thể nói là hài hòa giữa màu sắc và hương vị.

Hương thơm từ những đĩa thức ăn này nhanh chóng lan tỏa khắp thung lũng vắng vẻ này.

Bàn tay cầm đũa của Ngụy Nhã Huyên không ngừng gắp thức ăn, mấy ngày nay ở trong thung lũng chỉ toàn ăn qua loa sơ xài, tuy không đến mức ăn không vô nhưng đối với cô con gái cưng đã quen với cuộc sống xa hoa ở nhà họ Ngụy như cô ấy mà nói, mớ thức ăn đó phải miễn cưỡng lắm mới có thể nuốt trôi.

Nếu là bình thường thì cô ấy nhất định sẽ chẳng thèm ngó ngàn đến mấy đĩa thức ăn này rồi, nhưng hiện tại thì khác, hai mắt cô sáng rực điên cuồng mà lắp đầy cái bụng đang kêu réo inh ỏi.

Tuy Lưu Ly không có tâm trạng ăn uống cho lắm, nhưng cũng không nỡ từ chối bàn thức ăn ngon ở trước mặt thế này, cô ấy nói: “Coi như anh có lòng.”

Ba người ngồi xếp bằng dưới đất, chẳng mất bao lâu đã quét sạch hết toàn bộ thức ăn trước mặt.

Ngụy Nhã Huyên vừa nhai miếng bánh gạo trong miệng vừa nhồm nhoàm nói: “Trần Gia Bảo, anh đừng… đừng cho rằng chỉ với chút thức ăn này là sẽ mua chuộc được tôi. Nói cho anh biết, tôi đây gặp nghèo khó không lung lay, gặp quyền thế không khuất phục, gặp giàu sang… ợ…”

Còn chưa nói xong thì Ngụy Nhã Huyên đã ợ một cái rõ to, gương mặt thanh tú cũng vì thế mà đỏ bừng lên.

“Nói đi cũng phải nói lại, anh kéo hai gia đình giàu có quyền thế kia xuống bùn hẳn cũng có lý do nhỉ?”

Lưu Ly đúng lúc đổi đề tài, dĩ nhiên đây cũng là chuyện khiến cô ấy tò mò.

Trần Gia Bảo có hơi trầm ngâm, sau đó thản nhiên nói ra chuyện Quỷ Y Môn và gia tộc lớn ở thành phố Hòa Bình hợp tác với nhau bắt cóc Tô Ánh Mai để ép anh giao ra “Thiên Hành Cửu Châm”.

Cùng lúc đó, trong biệt thự mà Trần Gia Bảo tạm thời đang ở lại vang lên một tiếng nổ phá vỡ sự phồn hoa vốn có.

Một chiếc quan tài bằng đá rất lớn trực tiếp bay thẳng vào trong sân, nặng nề rơi xuống đất khiến mặt đất rung lên như động đất.

Thành Trung và Hoàng Thiên Hạnh rất sửng sốt vội vàng chạy ra khỏi biệt thự để xem tình hình, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì chợt biến sắc. Còn những người làm trong biệt thự thì cả khuôn mặt đều trắng bệch, hai chân run rẩy chỉ biết đứng sững tại chỗ.

Đột nhiên có bảy người từ chỗ quan tài bằng đá bước ra, đang từ từ đi đến đây. Dẫn đầu là một bậc tiền bối đã trên trăm tuổi, người nọ chắp hai tay sau lưng mang theo một loại phong thái thâm trầm dày dặn kinh nghiệm, khí thế bức người thong thả bước đến đây.

Bảy người này, rõ ràng là gia chủ nhà họ Tô Tô Nguyên Hùng ở Tỉnh Trung Thiên và sáu vị cường giả cấp bậc Tông Sư được mệnh danh là “Lục đại hộ pháp”.

Hôm nay bọn họ đạp cửa xông đến đây chỉ có duy nhất một mục đích, chính là giết chết Trần Gia Bảo để lấy máu trả lại nợ máu. Mà chiếc quan tài bằng đá có kích thước to lớn trước mắt, là do Tô Nguyên Hùng tìm được một khối đá nặng ngàn cân vào tối qua, sau đó dốc sức đục rỗng dùng để nhặt xác Trần Gia Bảo.

Chương 926

Chương 926

Thành Trung vô tình chạm mắt với Tô Nguyên Hùng trong giây lát, theo bản năng cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Tô Nguyên Hùng, loại ánh mắt có thể xuyên thẳng vào từng tế bào khiến người ta phải rùng mình. Ông ấy vội cúi đầu xuống, mồ hôi lạnh trên trán nháy mắt đã chảy xuống ròng ròng, trong lòng xuất hiện một dự cảm không lành.

Bất kể là phong thái hay ánh mắt của người này đều vô cùng đáng sợ, rốt cuộc đây là ai chứ? Mà chiếc quan tài bằng đá kia ít nhất cũng nặng khoảng ngàn cân, bọn họ làm sao có thể nâng nó lên rồi quăng vào trong sân một cách nhẹ nhàng như thế được vậy?

Những vấn đề này cứ quanh quẩn trong đầu Thành Trung, nhưng có một chuyện mà ông ấy có thể chắc chắn, những người này nhất định không thể coi thường.

Hoàng Thiên Hạnh đứng bên cạnh cũng tái mét mặt mày, hiển nhiên bị dọa đến ngơ người luôn rồi.

Tô Nguyên Hùng liếc mắt nhìn Thành Trung và Hoàng Thiên Hạnh một cái, sau đó khẽ nhíu mày, Trần Gia Bảo không có ở đây sao?

Ông ta tiến lên vào bước rồi quát lớn: “Tên khốn Trần Gia Bảo đang ở đâu?”

Với tần số âm thanh thế này thì dù là Thành Trung, Hoàng Thiên Hạnh hay những người giúp việc nghe thấy cũng đều biến sắc muốn nôn khan tại chỗ, thậm chí chấn động đến mức ù cả hai tai.

Trong lòng Thành Trung rất hoảng loạn, sức mạnh đáng sợ thế này chẳng lẽ ông ta là cường giả cấp bậc Tông Sư sao?

Nghĩ tới đây thì mọi cảm giác không khoẻ trong người đã đỡ hơn rất nhiều, ông ấy nhanh chóng bày ra vẻ mặt tươi cười: "Thật ngại quá, đúng lúc cậu Gia Bảo có việc vừa mới đi ra ngoài không có ở nhà. Các vị là ai, tìm cậu Gia Bảo có chuyện gì không? Chờ cậu Gia Bảo trở về tôi nhất định sẽ chuyển lời cho cậu ấy, còn bây giờ thì mời các vị về cho."

Tô Nguyên Hùng dùng ánh mắt dò xét liếc ông ấy một cái, sau đó chắp tay sau lưng rồi nói: "Tôi là gia chủ của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên tên Tô Nguyên Hùng…"

Gia chủ của nhà họ Tô ở Tỉnh Trung Thiên đích thân tới thành phố Nam Định sao?

Sắc mặt Thành Trung đột ngột thay đổi, trong lòng lo lắng không thôi. Nhưng cũng không chờ ông ấy tiêu hóa tin tức lớn này xong thì Tô Nguyên Hùng đã nói tiếp: "Sáu người sau lưng tôi là "Lục đại hộ pháp"

của nhà họ Tô, hôm nay đến đây là để lấy mạng của Trần Gia Bảo."

"Vù vù" Thành Trung chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, chuyện xấu, chuyện xấu ập đến thật rồi.

"Tôi chỉ hỏi ông một lần cuối cùng, Trần Gia Bảo đang ở đâu?" Tô Nguyên Hùng gằn giọng nói từng chữ, giọng điệu tràn ngập tính uy hiếp khiến người ta không thể kháng cự.

Sắc mặt Thành Trung thay đổi không ngừng, ông ấy đương nhiên biết Trần Gia Bảo và Hồng Liên đã đi đến núi Yên Tử. Nhưng gia chủ nhà họ Tô cộng thêm lục đại hộ pháp cùng đến một lúc, cho dù cậu Gia Bảo có mạnh đến đâu khi đối mặt trực tiếp với đội hình phô trương như vậy cũng chắc chắn không phải đối thủ của bọn họ. Nếu để lộ tin tức của cậu Gia Bảo ra ngoài, thì khác nào đẩy cậu ấy vào chỗ chết sao?

Ngay tại Thành Trung đang do dự thì đột nhiên Lục Đình Nhân khẽ nhíu mày xông đến phía sau, mọi người chỉ hoa mắt chưa kịp nhìn rõ chuyện gì thì Lục Đình Nhân đã tóm được Hoàng Thiên Hạnh, anh ta cười nói: "Nếu ông không nói Trần Gia Bảo ở đâu thì cô bé như hoa như ngọc này sẽ tàn đời đấy."

Sắc mặt Thành Trung tái mét nhất thời vô cùng rối rắm không biết phải làm sao mới tốt.

“Ông, ông đừng nói cho bọn họ…” Hoàng Thiên Hạnh vội hét lên, nhưng không đợi cô nói hết câu thì Lục Đình Nhân đã điểm vào một vị trí trên người cô. Một luồng khí theo đó thô bạo xâm nhập vào trong cơ thể của Hoàng Thiên Hạnh chỉ trong nháy mắt.

Hoàng Thiên Hạnh nhăn mặt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, rõ ràng đang phải chịu đựng cơn đau rất thống khổ.

Lục Đình Nhân nhìn về phía Thành Trung nói: “Thì ra cô bé này là cháu của ông, vậy thì dễ xử lý rồi, trong vòng ba tiếng đồng hồ nếu không giải phóng luồng khí trong cơ thể ra, thì cô bé này chắc chắn sẽ chết ngay lập tức. Bây giờ sống chết của cô bé đều phụ thuộc vào lựa chọn của ông đấy!”

Thành Trung thấy dáng vẻ nhẫn nhịn chịu đau đớn Hoàng Thiên Hạnh thì lòng đau như cắt, ông ấy cắn răng nói một câu: “Núi Yên Tử, cậu Gia Bảo đang ở núi Yên Tử.”

Những lời này giống như dùng hết sức lực để nói ra vậy, sau khi nói xong thì sắc mặt Thành Trung trắng bệch như tờ giấy.

“Núi Yên Tử à, cái tên này nghe cũng khá hay đấy, nơi này vừa hay sẽ là chỗ chôn thây của Trần Gia Bảo. Nếu ông chịu nói ra cái tên này sớm một chút thì cháu của ông đã không phải chịu đau đớn như vậy rồi.” Lục Đình Nhân giơ ra một ngón tay, tạm thời giải phóng luồng khí đang tàn phá bừa bãi trong cơ thể của Hoàng Thiên Hạnh ra ngoài, sau đó nói: “Trước tiên tôi sẽ đưa cô bé này đi theo, nếu Trần Gia Bảo không có ở núi Yên Tử thì hậu quả mà cô bé phải gánh chịu còn thê thảm hơn bây giờ nữa đấy.”

Không đợi Thành Trung đáp lại, nhưng cho dù Thành Trung có lên tiếng phản đối thì cũng không có tác dụng gì, Tô Nguyên Hùng và những người kia bắt Hoàng Thiên Hạnh đi ra ngoài.

Tô Nguyên Hùng chắp hai tay sau lưng vừa đi vừa nói: “Hôm nay chính là ngày chết của Trần Gia Bảo, ai dám cản đường của nhà họ Tô đều phải chôn cùng với cậu ta. Chiếc quan tài này tạm thời cứ để đây đi, chiều nay bài ca đưa tiễn Trần Gia Bảo sẽ vang vọng khắp tỉnh này. Đây cũng là kết cục cho những kẻ dám chống đối nhà họ Tô.”

Thành Trung hình theo bóng lưng rời đi của bọn họ thì run rẩy giống như già thêm cả chục tuổi.

Có thể nói sự trả thù của nhà họ Tô đến quá nhanh, nhanh đến mức khiến bọn họ không kịp đề phòng.

Vào lúc này, sâu trong thung lũng ở núi Yên Tử.

Chương 927

Chương 927

Trần Gia Bảo không hề hay biết nguy hiểm đang cách mình ngày càng gần, anh vẫn ung dung vừa càn quét đống đồ ăn trước mặt vừa kể lại những việc mình đã trải qua ở thành phố Hòa Bình.

Ngụy Nhã Huyên vẫn còn đang ăn, hai má cô ấy phồng lên oán hận nói: "Đúng là đáng ghét mà, chuyện tranh quyền đoạt lợi của đàn ông các anh thì liên quan gì tới phụ nữ chúng tôi chứ? Cái tên Lý Đức Trung kia, còn có cái gì mà Phượng gì đó của Quỷ Y Môn gì gì ấy, tôi khinh, thế mà lại bắt một cô gái yếu đuối để uy hiếp anh, hừ, thật sự không biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào mà. Nói không chừng tất cả bọn họ đều là mấy tên khốn chuyên ức hiếp người ta, tuy Trần Gia Bảo rất đáng ghét nhưng có giết bọn họ đi nữa thì cũng coi như thay trời hành đạo mà thôi."

Lưu Ly khẽ mỉm cười, dù không muốn nói chuyện nhiều nhưng có thể nhận ra cô ấy đã gỡ bỏ khúc mắc với Trần Gia Bảo rồi: "Nếu tôi đoán không lầm thì anh đặc biệt đến núi Yên Tử là để tìm tôi đúng không?

Hơn nữa anh còn vạch trần thân phận đệ tử cửa Phật của tôi nữa, nói đi, rốt cuộc mục đích của anh là gì?"

Giọng nói trong trẻo nhưng mang theo vẻ lạnh lùng bình thản của Lưu Ly, lại ẩn chứa hàm ý sắc bén khiến người khác phải rùng mình.

Trần Gia Bảo nhất thời không biết nên nói gì, dù sao anh cũng không thể nói thẳng ra là đến đây để gặp cô ấy được. Nếu anh nói như vậy không chừng sẽ bị Lưu Ly trực tiếp đá bay ra khỏi núi Yên Tử mất.

Cũng may là trước khi đến núi Yên Tử anh đã chuẩn bị tốt lý do để thoái thác rồi.

“Với quyền lực và hệ thống tin tức của tôi ở tỉnh Hòa Bình này, muốn biết vị trí của cô là chuyện hết sức dễ dàng.” Trần Gia Bảo nói một cách rất mơ hồ, nếu Lưu Ly hỏi cặn kẽ thì chắc chắc sẽ tìm ra sơ hở.

Chẳng qua câu nói tiếp theo của Trần Gia Bảo đã hấp dẫn được lực chú ý của Lưu Ly: “Mục đích mà tôi đến tìm cô là để muốn độ hóa.”

Độ hóa?

Chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã biết chuyện mình học Phật pháp nên mới tìm mình để mình cảm hóa sao?

Mặc dù đây là chuyện tốt nhưng nghe được từ chính miệng của Trần Gia Bảo thì Lưu Ly có hơi bất ngờ.

Còn Ngụy Nhã Huyên thì vừa sửng sốt vừa vui mừng “ồ” lên một tiếng, giống như phát hiện ra thế giới mới vậy. Chẳng lẽ Trần Gia Bảo muốn làm hòa thượng sao?

Lưu Ly đánh giá Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới một lượt, đôi mắt của cô lóe lên một tia sáng giống như tự tin có thể cảm hóa Trần Gia Bảo quay về con đường đúng đắn vậy: “Anh đường đường là người đứng đầu của thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, không chỉ có quyền cao chức trọng trong tay mà còn có vô số bông hoa xinh đẹp gia thế hiển hách ở bên cạnh như vậy, anh thật sự có thể buông bỏ hết tất cả để quy y cửa Phật, quyết chí thoát khỏi sống chết luân hồi sao?”

Cho dù thật sự muốn thoát khỏi sự gò bó của sống chết luân hồi, thì anh cũng sẽ chọn tu đạo chứ không phải xuất gia chịu khổ thế này đâu.

Đương nhiên Trần Gia Bảo sẽ không nói thẳng ra những lời này, anh lắc đầu trước sự kinh ngạc của hai người: “Sai rồi, tôi đến đây không phải để cô độ hóa tôi mà là muốn độ hóa cô.”

“Anh… anh đến để độ hóa tôi?” Lưu Ly ngạc nhiên nói, cô không biết mình có nghe nhầm hay không.

“Không sai, tôi đến đây để độ hóa cô.” Trần Gia Bảo nói xong thì lặng lẽ đứng lên, từ trên cao cúi đầu xuống mà nhìn Lưu

Ly.

Ngụy Nhã Huyên chu cái miệng nhỏ nhắn "ồ" lên một tiếng. Tuy cô ấy không biết sự thông thạo về Phật pháp của Lưu Ly đã uyên thâm đến mức độ nào rồi, nhưng hình ảnh một mình Lưu Ly đánh cho Trần Gia Bảo phải dở sống dở chết lúc nãy vẫn còn hiện rõ trong đầu cô, cô không tin Trần Gia Bảo có đủ tư cách để độ hóa Lưu Ly.

Lưu Ly lắc đầu cười nói: "Tuy mang trong mình địa vị của một quý tộc, nhưng tôi đã từ bỏ những sân si của thói đời từ lâu rồi. Vàng bạc châu báu như cỏ rác, quần áo lộng lẫy như gạch vụn, thế giới rộng lớn biết bao lụa là gấm vóc ngoài kia chỉ giống như cát bụi trong cõi đời này mà thôi. Tôi thật sự không biết mình còn thiếu sót chỗ nào mà phải cần anh tới độ hóa?"

Lưu Ly từng được một vị Phật sống thực hiện nghi thức tẩy trần, từ nhỏ đã theo học và bắt đầu tu hành Phật pháp. Cô ấy có đôi mắt tinh tường có thể nhìn thấu thế giới rộng lớn ngoài kia, cho nên lúc Trần Gia Bảo nói muốn độ hóa mình thì cô ấy đã rất kinh ngạc.

Trần Gia Bảo cười nói: "Vì thế nên cô mới buông bỏ cuộc sống giàu sang dung tục của cõi trần mà an nhiên sống một cuộc đời tự tại ở đây sao?"

"Không sai." Lưu Ly thấy Trần Gia Bảo có thể nói ra những suy nghĩ trong lòng mình thì không khỏi nhìn Trần Gia Bảo bằng cặp mắt khác, đồng thời cũng rất tò mò về những lời mà Trần Gia Bảo sắp nói.

Trần Gia Bảo tỏ vẻ như mình đã đoán trước được câu trả lời, lại một lần nữa nói ra những lời khiến cho người ta phải há hốc mồm: "Đây chính là chỗ sai của cô nên tôi mới đến đây để độ hóa cô đấy. Sống thầm lặng thế này phải gọi là không có chí tiến thủ, tư tưởng có thể thoát ly khỏi cõi trần là chuyện tốt, nhưng bất kể là học Phật hay tu đạo thì cũng giống như trồng sen trong lửa, chèo thuyền trong bùn lầy vậy. Không trải qua rèn luyện khắc cốt ghi tâm thì làm sao có thể trở thành một người vượt trên mọi người, vượt xa khỏi phạm vi thế tục được chứ."

Mà cõi trần mờ mịt này có ngọn lửa nóng rực, có vũng bùn nhơ nhuốc mới đúng là nơi tuyệt vời để tu hành. Nếu đã biết ở ẩn nơi trần thế tốt hơn thì hà tất phải giam mình trong núi sâu hiu quạnh này để làm gì?

Ngụy Nhã Huyên liên tục gật đầu, tuy cô ấy không hiểu lời Trần Gia Bảo nói cho lắm, nhưng lại rất tán thành với quan điểm của Trần Gia Bảo. Hơn nữa, một người xinh đẹp, lại còn tuổi xuân xanh như như chị Lưu Ly, nếu cứ mãi thắp đèn bầu bạn với Phật thì thật sự rất đáng tiếc.

“Tôi chỉ xem cõi trần như cát bụi mà thôi.” Ngụy Nhã Huyên thản nhiên nói.

Chương 928

Chương 928

“Sai rồi.” Trần Gia Bảo nói tiếp: “Cô còn trẻ như vậy, làm sao có thể khẳng định cõi trần như cát bụi được chứ? Cô có từng thử hẹn hai ba người bạn cùng đi chơi trong tiết thanh minh chưa? Có từng vui vẻ hay tức giận vì một nhân vật không hề quen biết chưa? Có từng yêu ai say đắm đến quên luôn bản thân mình chưa?”

Lưu Ly lắc đầu, trong đôi mắt long lanh như ánh sao kia chợt xuất hiện một tia mông lung, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần sau đó lắc đầu nói: “Tôi không cần, những thứ này có cố giữ được đến trăm năm thì có ngày tan thành mây khói, mà trăm ngàn năm sau thì tôi vẫn là tôi, vẫn có thể thanh thản ngồi ở đây như trăng sáng treo cao. Những thứ anh nói chỉ trở thành chướng ngại trên con đường thành Phật của tôi mà thôi.”

Lưu Ly tự tin như vậy là bởi vì cô ấy là một người phụ nữ đã được định sẵn sẽ trở thành Phật rồi.

“Cô lại nói sai rồi.” Giọng điệu của Trần Gia Bảo rất dứt khoát, trong khoảnh khắc vừa rồi anh đã thật sự bị khí phách của Lưu Ly áp chế, nhưng may mà anh kịp thời phản ứng lại.

Lưu Ly nói liên tiếp ba câu, nhưng mỗi một câu đều nhận về một chữ “sai” của Trần Gia Bảo. Cứ bị người ta phản bác suy nghĩ của mình một cách trắng trợn như vậy, ngay cả người có tính cách lãnh đạm như Lưu Ly cũng bắt đầu bực mình: “Tôi sai chỗ nào chứ?”

Trần Gia Bảo nhếch khóe môi, không biết có phải diễn quá nhập tâm hay không mà mặt của anh thể hiện đủ các loại biểu cảm từ lo lắng, buồn bã, tức giận, sau đó giơ tay chỉ thẳng mặt Lưu Ly mà chất vấn: “Cho dù cô thật sự có thể trẻ mãi không già thì sao, có thể thành tiên thành Phật thì thế nào? Trên con

đường bất tử dài đằng đẵng kia, dù sao cũng phải có nhớ nhung, có kỷ niệm để thỉnh thoảng còn nhớ về nữa chứ. Ai mà nói bản chất của tình yêu là linh hồn của quỷ dữ thì hẳn chẳng biết yêu là gì rồi. Tình yêu rất dễ sinh ra ràng buộc, nhưng sở dĩ con người có thể gọi là con người cũng là do có những thứ ràng buộc này.

Cái tốt của con người không phải là bạn có thể vứt bỏ bao nhiêu thứ, mà là bạn có thể thanh thản buông xuống bao nhiêu thứ, đây mới là ý nghĩa thật sự của việc tịnh tâm. Nhưng nếu bạn chưa từng nếm trải những cay đắng, cảm nhận sự hạnh phúc mà thế giới rộng lớn ngoài kia mang lại thì phải buông xuống thứ gì đây?

Đó là lý do khiến cho tình yêu không trở nên đáng sợ, đôi khi ràng buộc cũng tiếp thêm động lực trên con đường dài bất tận phía trước. Nếu không có cảm xúc và ham muốn của một con người thì bạn sẽ chẳng bao giờ biết nỗi cô đơn đáng sợ đến mức nào đâu.

Trần Gia Bảo nói xong thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cảm thấy trong lòng hết sức thoải mái.

Lưu Ly có chút sửng sốt, nhưng khi ngẫm nghĩ lại những lời mà Trần Gia Bảo nói thì cảm thấy rất có lý.

Quả thật cô ấy có rất ít trải nghiệm ở thế giới bên ngoài, chẳng lẽ cô ấy thật sự đã sai rồi sao?

Ngụy Nhã Huyên trợn tròn mắt không thể tin Trần Gia Bảo có thể nói ra những lời có đạo lý như vậy, trong lòng âm thầm có cái nhìn khác về anh. Sau khi do dự một lúc mới lên tiếng nói: "Chị Lưu Ly, tôi cảm thấy Trần Gia Bảo nói rất có lý đấy, hơn nữa tôi vẫn cho rằng giáo lí của Phật giáo có vấn đề. Vì sao người xấu chỉ cần "buông bỏ đồ đao là lập tức có thể thành Phật", còn người tốt thì phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn mới có thể tu thành chính quả chứ? Căn bản là không công bằng với người tốt chút nào."

Trần Gia Bảo nghe vậy thì hai mắt sáng bừng lên, quay đầu nhìn về phía Ngụy Nhã Huyên với ánh mắt khen ngợi. Cô ấy đúng là "thần trợ công" mà.

Lưu Ly vốn đang băn khoăn về những lời mà Trần Gia Bảo vừa nói, nghe thế thì tạm gác những đắn đo trong lòng qua một bên, thuận miệng nói: "Người một lòng hướng thiện thì chính là mầm móng để thành tiên thành Phật. Còn người xấu "buông bỏ đồ đao" chỉ đơn giản là họ chịu thay đổi để trở thành người tốt mà thôi, đó cũng chính là cơ sở để thành thần sau này."

Một người phải trải qua muôn vàn khó khăn mà vẫn giữ vững được ý nguyện ban đầu, vẫn một lòng hướng thiện thì đó là một vị thần chân chính. Vì thế người tốt mới cần phải trải qua quá trình mài giũa của "chín chín tám mươi mốt" kiếp nạn.

Nhưng thử hỏi trong thiên hạ có bao nhiêu người có thể một lòng hướng thiện chứ? Hầu hết đều là thiện ác luân phiên nhau xuất hiện mà thôi, vì vậy mới có cái gọi là "một bên thiên đường, một bên địa ngục".

Thì ra là như vậy.

Ngụy Nhã Huyên bỗng nhiên tỉnh ngộ, le lưỡi một cách đáng yêu nói: "Chị Lưu Ly biết nhiều thật đấy."

Trần Gia Bảo không thể không thừa nhận sự hiểu biết của Lưu Ly về Phật pháp quả thật rất cao siêu, nhưng những lời mà Lưu Ly lại để cho anh bắt được một cơ hội sau đó cười lạnh nói: "Nếu đã biết phải trải qua đủ loại mài giũa mới có thể trở thành tiên thành Phật chân chính, thì hà cớ gì cô lại rời xa cõi trần ngoài kia như thế. Thậm chí đến cả một người còn không nhìn thấy thì phải mài giũa như thế nào?"

Lưu Ly lại lần nữa rơi vào trầm mặc không nói nên lời.

Chương 929

Chương 929

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên lộ ra một nụ cười, đột nhiên lóe ra một ý nghĩ vội thốt ra một câu: "Trần Gia Bảo tôi có thể đưa cô đi cảm nhận thế giới đầy màu sắc này, cùng cô nếm trải mọi chua cay ngọt bùi của cuộc sống, cô có bằng lòng đi theo tôi không?"

Trần Gia Bảo nói xong thì liền hối hận, anh cũng không biết mình đang làm gì, chỉ biết khi đối diện với Lưu Ly thì đầu của anh thật sự rất nóng.

Cơ thể mềm mại của Lưu Ly khẽ rùng mình một cái, đột nhiên nghĩ đến một chuyện khiến đôi mắt long lanh kia như phát sáng, cô nhìn Trần Gia Bảo rồi nói: "Vậy có thể nói anh đến đây là để tìm tôi đúng không?"

Những lời lẽ không ai ngờ tới được nói ra từ miệng người thanh cao như Lưu Ly thì ngược lại càng có sức công kích hơn.

Ngụy Nhã Huyên "ứ" lên một tiếng rồi phun hết thức ăn trong miệng ra.

Đến cả Trần Gia Bảo cũng đỏ bừng cả mặt, không biết nên trả lời như thế nào.

Anh không hiểu tại sao một người vốn không sợ bất cứ thứ gì như mình lại bất chợt thấy chột dạ trước mặt Lưu Ly.

Trần Gia Bảo khẽ ngẩng đầu lên nhưng lại đột nhiên nhìn thấy ý châm biếm thoáng qua trong ánh mắt sáng ngời của Lưu Ly, máu nóng trong người anh lập tức dâng trào, anh định nói ra chữ "Phải".

Đột nhiên phía trên có tiếng cánh quạt rất lớn truyền đến.

Ba người Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một chiếc trực thăng cỡ nhỏ đang bay thẳng đến bên trên miệng núi, cánh quạt của trực thăng gây ra gió rất mạnh, thổi chén bát dưới mặt đất bay tứ tung.

Ngụy Nhã Huyên lập tức chau mày, cô ấy còn chưa ăn xong mà, đúng thật là đáng ghét!

Trần Gia Bảo thở hơi ra rồi đứng dậy, ngước lên trời, nhìn thẳng vào chiếc trực thăng đang ở trên không trung, ánh mắt có chút căng thẳng. Trong số những người mà anh quen biết, dù là Tạ Quốc Hùng hay là Thành Trung thì đều không có khả năng ngồi trực thăng đến chỗ này, hơn nữa nhìn bộ dạng của Lưu Ly và Ngụy Nhã Huyên thì rõ ràng là họ không biết chuyện gì.

Vậy thì chỉ còn lại một khả năng đó là người đến không có ý tốt.

Rất nhanh sau đó, chiếc trực thăng đã đáp xuống đất, một người đàn ông phương tây tóc vàng, mắt xanh, tướng mạo khôi ngô, mặc bộ vest trắng từ trực thăng nhảy xuống.

“Trần Gia Bảo, chắc chắn là cậu không thể nào ngờ có thể gặp lại tôi nhanh như vậy có đúng không?”

Người đàn ông đó mỉm cười và nói. Mặc dù trong lòng anh ta hận không thể băm Trần Gia Bảo ra làm tám khúc nhưng anh ta vẫn luôn giữ nụ cười phong cách quý tộc trên khuôn mặt.

Người đàn ông phương tây đó chính là Thắng Mộng Việt!

“Thì ra là cậu.” Trần Gia Bảo liếc anh ta một cái rồi tỏ vẻ lạnh lùng. Nói thật thì anh gặp được Thắng Mộng Việt ở đây là một chuyện ngoài dự tính nhưng cũng chỉ là ngoài dự tính mà thôi, còn lại thì chẳng có bất cứ một sự xáo động nào khác.

“Đương nhiên là tôi rồi.” Thắng Mộng Việt lạnh lùng cười một tiếng rồi nói: “Tôi luôn khắc ghi những sỉ nhục mà cậu đã dành cho tôi trong ngày hôm đó ở thành phố Hòa Bình, hôm nay tôi muốn cậu phải trả lại gấp trăm lần!”

Mấy ngày này anh ta luôn cho người theo dõi và điều tra Trần Gia Bảo. Sáng sớm nay sau khi nắm được thông tin, biết được Trần Gia Bảo đã đến Yên Tử thì anh ta liền lấy thân phận

vương thất quý tộc nước Anh để lấy một chiếc trực thăng nhỏ rồi bay thẳng đến yên Tử.

Không ngoài dự tính, anh ta đã tìm thấy được Trần Gia Bảo.

“Chỉ dựa vào cậu mà cũng xứng sao?” Trần Gia Bảo chau mày, chắp tay ra sau lưng, trong ánh mắt lạnh lùng là sự khinh miệt. Dù cho Thắng Mộng Việt là quý tộc vương thất nước Anh nhưng trong mắt anh thì anh ta chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân thấp hèn thích gây chuyện mà thôi.

“Tôi biết cậu là cao thủ võ đạo Việt Nam, cậu cho rằng người thông minh như tôi nếu như không có đủ năng lực trả thù cậu thì tôi sẽ đến chỗ này tìm cậu sao?” Thắng Mộng Việt cười lạnh lùng mấy tiếng.

Trong lúc anh ta đang định long trọng mời “Thần thái dương” Abbott, là kỵ sĩ hoàng kim của giáo hội ra thì đột nhiên anh ta liếc mắt qua và nhìn thấy Ngụy Nhã Huyên. Anh ta bất chợt ngây ra, không ngờ trong cái thung lũng chim không thèm thải phân này lại có một cô gái đẹp rung động lòng người đến thế, Trần Gia Bảo đúng thật là có vận đào hoa mà.

Tiếp đó, anh ta lại nhìn thấy Lưu Ly đang ngồi ở bên cạnh, ánh mắt anh ta lập tức thoáng qua vẻ kinh ngạc, tuyệt sắc, đúng thật là tuyệt sắc nhân gian, nếu như có thể có được người đẹp thì dù có giảm thọ mười năm cũng đáng.

Chương 930

Chương 930

“Không ngờ Việt Nam cũng có một cô gái có vẻ ngoài không thua kém gì thánh nữ của giáo hội như thế, chuyến đi đến Việt Nam lần này rất đáng, Thắng Mộng Việt, tôi muốn cô gái này!”

Đột nhiên “Thần thái dương” Abbott không biết đã ra khỏi trực thăng từ lúc nào, anh ta mở miệng nói cứ như thể Lưu Ly đã trở thành vật trong túi của anh ta.

Lúc nãy khi anh ta vẫn còn ngồi trong máy bay thì đã nhìn thấy Lưu Ly rồi. Với quan niệm thẩm mỹ và khả năng nhìn nhận của mình thì anh ta đã rất kinh ngạc, ham muốn chinh phục trong lòng trỗi dậy một cách mãnh liệt, vì vậy ngay khi vừa bước ra thì anh ta đã trực tiếp tuyên bố chủ quyền của mình.

“Thôi được, “Thần thái dương” tôn kính của tôi, nếu như anh đã mở lời thì tôi chỉ đành từ bỏ việc tranh giành với anh.” Thắng Mộng Việt nhún vai, cảm thấy tiếc nuối trong lòng. Tiếp đó, anh ta đảo mắt, nhìn sang Ngụy Nhã Huyên và nói: “Cô gái trẻ này xinh đẹp đầy sức xuân, cũng là một cô gái đẹp hiếm thấy, anh không được giành cô này với tôi đâu đấy.”

“Yên tâm, tôi không tham lam như vậy đâu.” Abbott nói, đôi mắt xanh sáng bừng như lửa đốt của anh ta cứ nhìn Lưu Ly chằm chằm.

Trong lòng Trần Gia Bảo cảm thấy kì quặc, anh biết là mình nên tức giận, hơn nữa đúng là anh cũng đã tức giận nhưng ngoài tức giận ra thì anh còn cảm thấy tức cười, không ngờ hai người Thắng Mộng Việt và Abbott lại xem Lưu Ly như là vật trong túi, hơn nữa còn nói thẳng ra trước mặt Lưu Ly, cứ

như… Cứ như hai con cừu đang thảo luận con sư tử sẽ thuộc về ai, không sai, chính là buồn cười như thế.

Trần Gia Bảo đã bắt đầu cảm thấy buồn thay cho bọn người Thắng Mộng Việt.

Vốn dĩ Lưu Ly đã thấy bực bội vì những lời nói của Trần Gia Bảo, giờ lại nhìn thấy ánh mắt đầy ham muốn của Abbott thì cô ấy càng cảm thấy phản cảm hơn, không kiềm được mà chau mày, hứ nhẹ một tiếng, rõ ràng là trong lòng đang rất tức giận.

Ngụy Nhã Huyên thì càng tức điên hơn, cô ấy đường đường là cô công chúa nhỏ của nhà họ Ngụy, ngoài việc phải chịu thua trước mặt Trần Gia Bảo ra thì có bao giờ bị người ta đem ra nói này nói nọ như vậy đâu, thậm chí còn bị người ta bỏ qua cảm xúc của cô ấy, trực tiếp tuyên bố quyền chiếm hữu của đối phương với bản thân cô ấy nữa.

“Các người là ai? Trông chẳng khác gì khỉ lông vàng mà cũng dám có ý định với tôi, ọe, buồn nôn!” Vì Ngụy Nhã Huyên có cao thủ Tông Sư như Trần Gia Bảo và cả Lưu Ly, người còn lợi hại gấp mấy lần Tông Sư ở bên cạnh nên mặc dù cô ấy có thể đoán được Thắng Mộng Việt và Abbott rất giỏi thì cô ấy cũng hoàn toàn không để tâm.

“Một cô gái bé nhỏ mà cũng mồm mép lắm, không tồi, tôi thích, như thế mà chinh phục được thì mới có cảm giác sảng khoái!” Thắng Mộng Việt không hề che đậy dục vọng của mình. Anh ta tằng hắng vài tiếng rồi đổi chủ đề, nói với ánh mắt kiêu ngạo: “Trần Gia Bảo, cậu có biết người đàn ông anh dũng đứng bên cạnh tôi đây là ai không? Anh ta chính là anh Llewellyn Abbott, là kỵ sĩ hoàng kim của đoàn kỵ sĩ giáo hội của phương tây chúng tôi, được giáo hoàng bệ hạ đích thân phong tặng danh hiệu “Thần thái dương”, uy danh vang khắp cả trời tây.”

Kỵ sĩ hoàng kim của giáo hội phương tây?

Trần Gia Bảo bất ngờ nhận ra, trước đây lúc anh còn ở trên núi đã từng nghe sư phụ anh nói rằng đoàn kỵ sĩ giáo hội phương tây là một trong số những tổ chức mạnh nhất ở phương tây, mỗi một thành viên của đoàn kỵ sĩ đều được sàng lọc từ trong số hàng tỷ tín đồ trên khắp thế giới, rồi từ đó tỏa sáng. Có thể

nói người có thể lọt vào vòng tuyển chọn, trở thành thành viên của đoàn kỵ sĩ thì không có ai là không ưu tú.

Còn kỵ sĩ hoàng kim thì đã tương đương với cao thủ Tông Sư trong giới võ đạo ở Việt Nam rồi, trong cả đoàn kỵ sĩ giáo hội to lớn như thế thì cũng chỉ có vài chục người mà thôi.

Từ khi Trần Gia Bảo xuống núi đến nay thì đây là lần đầu tiên anh gặp phải người của đoàn kỵ sĩ giáo hội nên anh cũng không thể không quan sát Abbott kỹ hơn.

Quả nhiên là hơi thở của đối phương rất dài, ánh mắt rất có thần, trên cơ thể cao to vạm vỡ dường như ẩn chứa một sức bộc phá không gì bì nỗi, vừa nhìn thì biết chắc chắn Abbott là một cao thủ.

“Thú vị.” Mặc dù lúc này Trần Gia Bảo đang bị thương nhưng ý chí chiến đấu trong lòng anh thì lại đang không ngừng trỗi dậy.

“Nghe nói người luyện võ đến bậc Tông Sư của Việt Nam các anh có thể sánh vai cùng kỵ sĩ hoàng kim của đoàn kỵ sĩ giáo hội của chúng tôi, bây giờ xem ra đó chỉ là những lời nói quá lên mà thôi.” Abbott nhìn sang Trần Gia Bảo, không phát hiện ra anh có chỗ nào hơn người, ngược lại sắc mặt còn tái nhợt, hơi thở có phần hỗn loạn, rõ ràng là đang bị thương.

Anh ta khó mà tưởng tượng được sao một cao thủ Tông Sư có thể sánh vai cùng kỵ sĩ hoàng kim mà lại có thể bị thương, phải biết rằng, trước đây trong lúc anh ta chấp hành nhiệm vụ thì anh ta luôn luôn hoàn thành mà chưa bao giờ bị thương.

Vì vậy anh ta bất giác có ý khinh thường Trần Gia Bảo và đồng thời cũng bắt đầu có ý khinh thường võ đạo Việt Nam.

Chương 931

Chương 931

“Sự tự tin của anh thật kì lạ.” Trần Gia Bảo cười lạnh lùng rồi nói: “Nếu như hôm nay chỉ có một mình anh thì chỉ e là mặt trời của phương tây sẽ phải rớt xuống đây rồi.”

“Trước đây khi tôi học tiếng Việt tôi còn tưởng người Việt Nam các anh đều rất khiêm tốn, không ngờ lúc lớn giọng thì lại không biết trời cao đất dày như thế, Trần Gia Bảo, anh đã giúp tôi có cái nhìn khác về người Việt Nam, anh nên cảm thấy vinh hạnh.” Abbott không khách sáo cười lớn ha ha lên, trong tiếng cười còn mang theo cả sự khinh miệt.

Trần Gia Bảo chắp tay ra sau lưng, lạnh lùng nói: “Nếu như vậy mà đã có thể giúp anh mở mang tầm mắt thì chỉ có thể nói là anh hiểu biết nông cạn mà thôi. Nhưng nghĩ cũng đúng, so với một nước có lịch sử lâu đời và đời đời kế tục như Việt Nam thì cái nhìn của các người vốn dĩ là nông cạn, thôi cũng được, hôm nay tôi sẽ cho anh được xem thử thế nào là Việt Nam thật sự!”

Trần Gia Bảo nói xong thì sải bước tiến về trước, khí thế lập tức cuồn cuộn lên như một thanh kiếm sắc chỉ thẳng lên trời.

Sắc mặt Abbott lập tức tối sầm lại, anh ta không cười và nói: “Không ai có thể ngông cuồng như thế trước mặt “Thần thái dương” Abbott, sự ngu dốt của anh đã định sẵn anh sẽ chết trong tay tôi!”

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, cuộc chiến chỉ chực chờ nổ ra.

Vào lúc Abbott chuẩn bị ra tay thì đột nhiên trên ngọn đồi cao cách Yên Tử không xa có một giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Sao tôi có thể bỏ lỡ chuyện tuyệt vời như giết chết Trần Gia Bảo được chứ?”

Giọng nói không lớn nhưng tất cả những người có mặt ở đó đều nghe thấy rất rõ, cứ như đang nói ở bên tai, rõ ràng là người nói những lời này có tu vi vô cùng thâm hậu.

Trần Gia Bảo khẽ chau mày, quay người nhìn sang phía ngọn đồi cao thì thấy có tám người bước qua, Hoàng Thiên Hạnh bất ngờ xuất hiện, ánh mắt cô đầy lo lắng và bất lực, cô đã bắt đầu dùng ánh mắt trao đổi với anh từ khi còn ở rất xa.

Không ngờ tám người này lại là Tô Nguyên Hùng, gia chủ nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, Lục đại hộ pháp cũng như Hoàng Thiên Hạnh bị Lục Đình Nhân bắt về.

"Đối phương đã bắt được Hoàng Thiên Hạnh!"

Dường như Trần Gia Bảo đã đoán ra được kết quả chỉ trong tích tắc, ánh mắt vốn đã lạnh lùng lại càng trở nên vô tình hơn.

"Thần thái dương" Abbott cũng thấy kinh ngạc, anh ta chỉ thấy trong số tám người Việt Nam đó có một người hơn năm mươi tuổi, dáng vẻ gầy gò, tự nhiên làm người khác phải khiếp sợ, thậm chí đến anh ta cũng thoáng có cảm giác bị một luồng áp lực đè nén, chắc chắn đối phương phải là một cao thủ tuyệt đỉnh hiếm gặp.

Nhưng điều làm anh ta kinh ngạc hơn đó là ngoài Tô Nguyên Hùng ra thì phong thái của sáu người còn lại cũng rất phi phàm, dường như hơi thở của mỗi người đều tương đương với anh ta, thậm chí có hai người còn mạnh hơn cả anh ta.

Tròng mắt Abbott co mạnh lại, anh ta cảm thấy vô cùng sốc, Việt Nam lại có nhiều cao thủ đến vậy sao?

Thắng Mộng Việt thì không kinh ngạc như Abbott mà lại càng trở nên hưng phấn hơn, đối với anh ta mà nói thì kẻ địch của Trần Gia Bảo đến càng nhiều càng tốt, như vậy thì mới có thể đảm bảo Trần Gia Bảo sẽ thật sự bị giết tại đây.

"Trần Gia Bảo ơi Trần Gia Bảo, người Việt Nam các cậu đều rất coi trọng hòa khí nhưng tôi thật sự không ngờ kẻ địch của cậu lại nhiều đến như thế, xem ra thì ở Việt Nam cậu cũng đi lại rất khó khăn." Thắng Mộng Việt cười nhạo nói.

"Mặc dù kẻ địch nhiều nhưng bọn họ cũng không ngoại lệ, cuối cùng cũng chỉ có một kết cục, đương nhiên cũng bao gồm

cả cậu trong đó.” Trần Gia Bảo liếc nhìn Thắng Mộng Việt bằng ánh mắt hằm hằm.

Đột nhiên có một luồng sát khí nồng nặc bao trọn lấy Thắng Mộng Việt.

Thắng Mộng Việt đột nhiên cảm giác thấy có nguy cơ tính mạng bị đe dọa, sắc mặt anh ta đột nhiên trở nên tái nhợt. Nhưng sau đó, anh ta nghĩ đến việc mình có “Thần thái dương” Abbott ở bên cạnh, dù cho Trần Gia Bảo có lợi hại cỡ nào thì cũng không thể làm gì được anh ta.

Anh ta mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh sau đó, nhóm người Tô Nguyên Hùng đã dẫn Hoàng Thiên Hạnh vào trong núi, đối diện với Trần Gia Bảo, khí thế không thua kém gì đại quân đang áp sát biên giới, Yên Tử vốn dĩ luôn không ngớt tiếng chim kêu nhưng bây giờ thì tất cả bỗng trở nên im lìm.

Chương 932

Chương 932

Đương nhiên rồi, một vị "bán bộ truyền kì" và sáu vị "Tông Sư", khí thế hùng hồn như thế thì đúng thật là còn hơn cả ngàn binh vạn mã.

Ở cự li gần thì Abbott lại càng cảm thấy kinh khủng hơn, trong núi Yên Tử nhỏ bé này mà lại xuất hiện nhiều võ giả Việt Nam lợi hại hơn cả kỵ sĩ hoàng kim thế kia, vậy thì cả Việt Nam rộng lớn sẽ còn đáng sợ đến mức nào nữa?

Anh ta nghĩ đến đây thôi thì không chỉ phải rút lại sự kinh thường của mình dành cho Việt Nam mà thần sắc anh ta cũng đã bắt đầu trở nên nặng trĩu.

"Anh Gia Bảo, không phải em…" Hoàng Thiên Hạnh nhìn thấy Trần Gia Bảo thì nói ngay lập tức. Mặc dù đã rơi vào tay địch nhưng cô không những không lo lắng cho an nguy của bản thân mà ngược lại còn nôn nóng đến sắp rơi nước mắt, chỉ sợ Trần Gia Bảo hiểu nhầm là cô đã đưa đối phương đến đó.

"Cô không cần phải nói nhiều, tôi đã liên lụy đến cô, cô yên tâm, tôi đảm bảo cô nhất định sẽ bình an vô sự." Trong lòng Trần Gia Bảo biết rất rõ, nếu không phải vì anh thì Hoàng Thiên Hạnh cũng sẽ không bị đối phương bắt, anh cảm thấy vô cùng áy náy.

"Ừm!" Hoàng Thiên Hạnh lập tức thấy yên tâm, gật đầu, mắt rơm rớm.

"Làm người phụ nữ của anh thì số mệnh cũng thật là thê thảm." Ngụy Nhã Huyên bĩu môi, cô ấy tưởng rằng Hoàng Thiên Hạnh cũng là người phụ nữ của Trần Gia Bảo nên cười trên sự đau khổ của người khác trước rồi mới đổi chủ đề, chau mày, nói: "Chỉ cần là người dùng phụ nữ để uy hiếp thì đều là đồ khốn nạn!"

“Cậu chính là Trần Gia Bảo?” Tô Nguyên Hùng liếc nhìn tất cả những người ở hiện trường chỉ trong tích tắc. Đầu tiên ông ta cảm thấy kinh ngạc trước vẻ đẹp của Lưu Ly, khi nhìn sang Abbott thì ánh mắt có chút thay đổi nhưng ông ta cũng không mấy để tâm, cuối cùng thì nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt khinh thường và căm hận.

“Đúng vậy.” Trần Gia Bảo suy nghĩ nhanh trong đầu rồi đột nhiên có một ý nghĩ thoáng qua, anh hạ giọng nói: “Ông là người của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên sao?”

Thực lực của mỗi người trong số bảy người của đối phương thấp nhất cũng là Tông Sư chu kì, thế lực lớn mạnh và siêu đẳng như vậy thì đến cả nhà họ Phương ở tỉnh lớn cũng chưa chắc có được, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên mới có năng lực như vậy.

“Cậu cũng biết nhìn đấy, tôi là gia chủ nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên, Tô Nguyên Hùng.” Tô Nguyên Hùng nói.

“Thì ra ông là gia chủ của nhà họ Tô à.” Trần Gia Bảo tỏ vẻ bất ngờ ngộ ra rồi nói: “Nói như vậy thì sáu người phía sau ông chính là bát đại hộ pháp… À không, bây giờ thì nên nói là “Lục đại hộ pháp” mới đúng.”

Hai Tông Sư Giải Tiêu Nhiên và Mao Thành Trực đã liên tiếp bị Trần Gia Bảo giết chết, đây không chỉ là mối thù sâu đậm mà còn là sự sỉ nhục lớn của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên. Bây giờ Trần Gia Bảo lôi chuyện đó ra nói trước mặt thì bảy người nhà họ Tô bao gồm cả Tô Nguyên Hùng liền lập tức chau chặt mày, hận không thể lột da, rút gân Trần Gia Bảo.

“Trần Gia Bảo, cậu giết chết thiếu chủ Tô Vũ Thần cũng như hai vị Tông Sư của nhà họ Tô chúng tôi, bây giờ lại còn ngông cuồng như vậy. Cậu có biết hôm nay sẽ là ngày chết của cậu không?” Tính cách Ưng Kiến Hoa nóng nảy, ông ta lập tức lên giọng hét, vòng xoáy ánh sáng năm màu thoáng hiện trên hai nắm đấm của ông ta.

Chỉ cần một câu nói của Tô Nguyên Hùng thì ông ta sẽ lập tức xông lên, chặt Trần Gia Bảo ra thành tám khúc.

“Chỉ dựa vào các người? Chưa chắc có bản lĩnh đó đâu.” Trần Gia Bảo nói với vẻ vô cùng tự tin. Tiếp đó anh liếc Ưng Kiến

Hoa một cái, nhếch mép cười khó hiểu rồi nói: “Mấy ngày trước đó, có một Tông Sư gọi là Giải Tiêu Nhiên có công pháp tương tự như công pháp mà ông luyện nhưng giống như những gì ông đang làm bây giờ, anh ta huênh hoang trước mặt tôi, kết quả là anh ta đã chết dưới kiếm chỉ của tôi, thiết nghĩ hôm nay ông cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Giải Tiêu Nhiên.”

Abbott như sắp phát điên, đứng trước sáu người không thua kém gì kỵ sĩ hoàng kim hơn nữa còn có một cao thủ tuyệt đỉnh mạnh hơn cả kỵ sĩ hoàng kim của đoàn kỵ sĩ giáo hội, đến bản thân anh ta khi đối mặt với cục diện như vậy thì cũng không có chút hi vọng thắng lợi nào, chỉ có thể dốc hết sức bỏ chạy mà Trần Gia Bảo lại dám mở miệng nói lời ngông cuồng, khiêu khích đối phương, lẽ nào Trần Gia Bảo không biết những người mà anh đang đối mặt lớn mạnh đến mức độ nào hay sao?

Đúng là như vậy, Ưng Kiến Hoa đã tức giận, hét lớn lên: “Ngông cuồng ngạo mạn, nếu như không giết cậu thì thật sự khó trút được cơn giận trong lòng tôi!”

Ưng Kiến Hoa nói xong thì hừm nhẹ một tiếng rồi hùng hổ tiến về trước một bước, khí huyết khắp người cuộn trào, trông như một con sư tử đang nổi giận.

Trần Gia Bảo biết rất rõ, đối phương không chỉ người đông thế mạnh mà thực lực cũng vô cùng lớn, chỉ cần Ưng Kiến Hoa xông lên trước thì tiếp đó những người khác của nhà họ Tô, bao gồm cả Abbott cũng rất có khả năng sẽ cùng xông lên.

Chương 933

Chương 933

Có thể nói một người động thủ thì sẽ kéo theo cả đoàn.

Nhưng Trần Gia Bảo không hề lo sợ, thậm chí anh còn tỏ ra rất thoải mái, dường như hoàn toàn không xem đối phương ra gì.

Bởi vì bên cạnh anh có một cô gái định sẵn sẽ thành phật, anh không tin Lưu Ly sẽ ngồi im một chỗ mà nhìn mình bị người khác bao vây và tấn công.

“Nếu muốn nộp mạng thì mau ra tay đi.” Trần Gia Bảo lạnh lùng mỉm cười và nói.

Ưng Kiến Hoa vô cùng tức giận, trông có vẻ như ông ta sắp lập tức xông thẳng về phía Trần Gia Bảo.

“Đợi đã!”

Đột nhiên giọng tiếng Việt lơ lớ của Abbott vang lên.

Bọn người Tô Nguyên Hùng chau mày, Ưng Kiến Hoa cũng bất ngờ dừng lại, nhìn về phía Abbott và bất mãn nói: “Cậu có lời muốn nói sao?”

Trong lòng Abbott cảm thấy bối rối, đột nhiên anh ta liếc nhìn Lưu Ly rồi cắn răng và quyết định nói: “Xin hãy cho phép tôi được tự giới thiệu, tôi là Abbott, là kỵ sĩ hoàng kim của đoàn kỵ sĩ giáo hội phương tây.

Mục đích đến đây lần này của tôi cũng là để giết Trần Gia Bảo, vì vậy lập trường của tôi và các người giống nhau, tôi có thể giúp các người đối phó với Trần Gia Bảo, nhưng tôi muốn cô gái đó.”

Abbott vừa nói vừa chỉ tay về phía Lưu Ly.

Đối với cô gái phương đông làm anh ta xao xuyến này thì dù cho phải trả bất cứ giá nào anh ta cũng phải có cho bằng được cô ấy.

Lưu Ly lại chau mày, trong đôi mắt trong như thủy tinh, sạch như nước suối trên nguồn của cô ấy lại thoáng qua một luồng sát khí, rõ ràng là đang vô cùng phẫn nộ.

“Hừm, nhà họ Tô của chúng tôi hành sự như thế nào cũng đâu tới lượt cậu chen miệng vào?” Tô Nguyên Hùng lạnh lùng hừm một tiếng.

Ông ta đột nhiên hành động.

Trước khi ông ta ra tay không có bất cứ dấu hiệu nào, lúc ra tay thì lại càng nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Abbott thấy mắt mình hoa lên thì đã biết có chuyện không lành, nhưng dù sao thì anh ta cũng là “Thần thái dương” uy danh lẫm liệt của phương tây, mặc dù bất ngờ nhưng không hoảng loạn, anh ta hét lớn lên một tiếng, cơ bắp khắp người nổi lên cuồn cuộn, cơ thể anh ta càng trở nên cao to vạm vỡ hơn, anh ta hùng hổ tiến về trước một bước.

Lúc bàn chân chạm đất thì chỉ nghe thấy một tiếng “ầm” vang lên, dường như cả mặt đất đều bị Abbott làm cho rung chuyển.

Tiếp ngay đó, Abbott vung mạnh nắm đấm trên tay có mang bao tay màu vàng ra, vì đôi mắt nhạy bén của anh ta đã nhìn rõ được bóng dáng của Tô Nguyên Hùng nên anh ta chắc chắn mình đấm ra đấm đó thì nhất định có thể đấm trúng đối phương.

Anh ta nghĩ đến đây thì hét lớn lên rồi dốc hết sức ra tay.

Dường như cả bầu không khí đã lập tức bị sức mạnh của cú đấm dồn ép, tạo ra một vòng sóng màu vàng và phát ra tiếng nổ “lốp bốp” liên tục.

Từ đó có thể thấy uy lực của “Thần thái dương” của phương tây đúng là danh bất hư truyền.

Ngụy Nhã Huyên và Hoàng Thiên Hạnh chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như thế, hai người họ đều sợ phát khiếp.

Trong lòng mấy người Ưng Kiến Hoa cảm thấy kinh ngạc, sức mạnh cú đấm đó của Abbott đã hoàn toàn vượt trên "Tước Vũ Quyền Cương" của bọn họ, hơn nữa từ cú đấm này có thể phán đoán được thực lực của Abbott chắc chắn đã đạt đến cảnh giới Tông Sư trung kì. Từ đó có thể thấy được, kỵ sĩ hoàng kim của giáo hội phương tây thật sự có chỗ hơn người.

Thắng Mộng Việt cảm thấy đắc ý, cái tên "Thần thái dương" vang khắp trời tây, thực lực chắn chắn là rất mạnh, đối phó với một tên sồn sồn nhỏ bé của Việt Nam thì còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Abbott cũng nghĩ như thế, mặc dù anh ta đã cảm nhận được thực lực của đối phương vượt trên mình nhưng vinh quang và sự kiêu ngạo trong một thời gian dài đã làm anh ta tin rằng bản thân nhất định có thể đánh bại Tô Nguyên Hùng.

Nhưng chuyện làm anh ta kinh ngạc đã xảy ra.

Cú đấm tập hợp tất cả sức mạnh của anh ta đã bị đột ngột chặn lại giữa đường, giống như đã đánh lên trên núi An-pơ, căn bản không có cách nào tiếp tục tiến về trước.

Chương 934

Chương 934

Tiếp sau đó, Tô Nguyên Hùng để một tay ra sau lưng, tay còn lại xòe năm ngón tay ra, nhẹ nhàng chặn đứng cú đấm toàn lực từ cánh tay có mang bao tay vàng đó của Abbott rồi khó chịu nói: "Chỉ là thực lực của một Tông Sư trung kỳ nhỏ bé mà cũng dám hỗn láo trước mặt tôi, người của giáo hội phương tây các người đều không biết trời cao đất dày như vậy sao?"

Phong thái ung dung, sức mạnh có thừa.

Trần Gia Bảo hơi bất ngờ, thực lực của "bán bộ truyền kì" đúng là rất đáng sợ.

Ưng Kiến Hoa thì lại không có chút gì bất ngờ, gia chủ nhà họ Tô đích thân ra tay thì dù là kỵ sỹ hoàng kim của giáo hội phương tây thì đã sao, chẳng phải vẫn cứ không chống cự nỗi như thường đó sao?

"Chuyện này… Chuyện này sao có thể? Đến giáo hoàng bệ hạ cũng từng kinh ngạc vì cú đấm toàn lực của Abbott, sao có thể bị người khác dễ dàng chặn lại như thế được?" Thắng Mộng Việt vô cùng bất ngờ, trong lòng trỗi lên một dự cảm không lành.

Abbott lại càng bất ngờ hơn, từ khi anh ta trở thành kỵ sĩ hoàng kim đến nay thì chưa từng gặp phải chuyện như thế này, anh ta thu nắm đấm lại và lùi về sau như một phản ứng bản năng của cơ thể.

"Hừm, trốn xong chưa?"

Tô Nguyên Hùng hừm một tiếng, nội công trên tay ông ta đột nhiên bộc phát ra, lập tức có một tiếng "rắc"

vang lên, tay phải của Abbott liền gãy nát vụn.

Abbott hét lên thảm thiết, trong lúc đau đớn cực độ, dù cho anh ta có ý chí chiến đấu của một nửa chiến thần thì cũng đau đến mức ngũ quan méo mó.

“Người tiếp theo sẽ là cậu, Trần Gia Bảo.”

Tô Nguyên Hùng đá bay Abbott bằng một chân rồi quay người lại, nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt tràn đầy sát ý.

Một chiêu, chỉ với một chiêu thì “Thần thái dương” Abbott đã trở thành kẻ tàn phế!

“Abbott lại… Lại bị tiêu diệt chỉ trong tích tắc, Việt Nam lại có một cao thủ như thế tồn tại sao? Thượng đế của tôi ơi, nếu chuyện này mà bị truyền về phương tây thì nhất định sẽ làm dậy lên một làn sóng lớn, thậm chí còn có thể làm chấn động cả đoàn kỵ kĩ giáo hội.”

Ánh mắt Thắng Mộng Việt tràn đầy sự ngạc nhiên không thể tin nỗi, trong lòng anh ta cảm thấy cực kỳ sốc. Nhưng tiếp ngay đó, anh ta đảo mắt một cái thì liền nghĩ ngay đến mục đích mà anh ta mời Abbott đến chính là để tìm Trần Gia Bảo báo thù, chỉ cần có thể chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ chết ở đây thì anh ta cũng không quan tâm người ra tay là ai, hơn nữa người đối phó với Trần Gia Bảo càng lợi hại thì càng có thể đảm bảo không có sơ sót gì xảy ra.

“Đến “Thần thái dương” Abbott mà cũng bị Tô Nguyên Hùng hạ gục chỉ với một chiêu, nghĩ thôi cũng biết được sức mạnh của Tô Nguyên Hùng, có ông ta đối phó với Trần Gia Bảo thì lần này Trần Gia Bảo nhất định khó thoát được kiếp nạn!”

Thắng Mộng Việt nghĩ đến đây thì trong lòng đã đột nhiên cảm thấy phấn khích, anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng để được nhìn thấy Trần Gia Bảo bị giết chết.

Không chỉ có anh ta, Ngụy Nhã Huyên cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng. Cô ấy biết Trần Gia Bảo rất giỏi và cũng biết chị Lưu Ly lại càng lợi hại hơn nhưng cô ấy lại không có được sự hiểu biết trực quan về sức mạnh của Trần Gia Bảo và Lưu Ly, sao có thể bì được với sự chấn động khi Tô Nguyên Hùng hạ gục Abbott chỉ bằng một chiêu?

Vì vậy trong lòng cô ấy bắt đầu thấy lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Lúc này Tô Nguyên Hùng chầm chậm tiến về phía Trần Gia Bảo, ông ta nói với giọng bình thản nhưng lại sặc mùi sát khí: "Trần Gia Bảo, tôi cho cậu một cơ hội để tự kết liễu, nếu như bắt buộc để tôi ra tay thì tôi chắc chắn là cậu nhất định sẽ sống không bằng chết."

Lúc đối mặt với Tô Nguyên Hùng đang áp sát đến, nụ cười trên khóe môi Trần Gia Bảo lại càng đậm nét hơn, anh đột nhiên nói: "Ông thả Hoàng Thiên Hạnh ra thì tôi sẽ nói cho ông biết một bí mật."

"Ồ?" Tô Nguyên Hùng dừng bước, giật mí mắt rồi nói: "Đây là khẩn cầu trước lúc chết của cậu sao?"

"Khẩn cầu? Bộ dạng tự cho mình là hay của ông thật sự rất đáng ghét đấy!" Trần Gia Bảo cười nhạo một tiếng rồi lướt mắt nhìn qua bảy người Tô Nguyên Hùng với vẻ kinh miệt và nói: "Ông tưởng rằng chỉ dựa vào mấy người bọn ông mà có thể giết được tôi sao?"

Giọng nói khinh miệt, đầy vẻ ngông cuồng và ngạo mạn.

Chương 935

Chương 935

Sắc mặt Tô Nguyên Hùng lập tức tối sầm lại, ông ta nói: "Trong mắt tôi thì sự huênh hoang của cậu lại càng là sự ngu dốt, nếu như cậu đã không trân trọng cơ hội tự kết liễu mà tôi đã cho cậu thì thôi vậy, tôi sẽ đích thân ra tay. Tôi sẽ giết người phụ nữ của cậu trước mặt cậu trước rồi sẽ cho cậu nếm thử mùi vị đau đớn đến không muốn sống, sau đó thì cho cậu chết đi trong sự đau đớn và tuyệt vọng!"

Tô Nguyên Hùng nói xong thì nhìn về Hoàng Thiên Hạnh, Lưu Ly và Ngụy Nhã Huyên với ánh mắt đằng đằng sát ý.

Rõ ràng là ông ta đã xem cả ba cô gái ở đó đều là phụ nữ của Trần Gia Bảo.

Thắng Mộng Việt lập tức mở to hai mắt, cái tên này đúng là ác mà, ba cô gái đẹp như hoa như ngọc thế kia mà ông ta lại không biết thương hoa tiếc ngọc, muốn giết hết tất cả, đúng thật là… Đúng thật là cao thủ tuyệt đỉnh, cảnh giới tình cảm cũng khác người.

Hoàng Thiên Hạnh thì còn đỡ, cô vốn dĩ một lòng một dạ muốn trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo, mặc dù sợ chết nhưng cô cũng không lên tiếng phản bác.

Nhưng Ngụy Nhã Huyên thì lập tức thấy không vui, không kiềm được mà phản bác lại: "Nè, chắc ông nhầm lẫn rồi đấy, tôi không phải là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, liên quan gì đến tôi?"

Lưu Ly cũng khẽ chau mày, mặc dù cô ấy không vui khi bị người khác nói là người phụ nữ của Trần Gia Bảo nhưng lại không mở miệng bác bỏ.

"Cô có phải là người phụ nữ của Trần Gia Bảo hay không không quan trọng, quan trọng là Trần Gia Bảo quen biết cô,

như vậy đã đủ rồi.” Tô Nguyên Hùng hừm nhẹ một tiếng, một luồng sát khí tự dưng bốc lên.

“Vậy tôi có thể hiểu thành chỉ cần là người mà Trần Gia Bảo quen biết thì ông đều có ý định giết chết hết không?” Lưu Ly đột nhiên lên tiếng, giọng điệu vẫn cứ lạnh lùng như thế nhưng với những gì hiểu được trong mấy ngày ở cùng với Lưu Ly, Ngụy Nhã Huyên đã nghe ra được một sự lạnh lùng trước giờ chưa từng có trong giọng nói của cô ấy.

Nụ cười trên môi Trần Gia Bảo càng đậm nét hơn, chỉ cần Lưu Ly đứng ra thì đừng nói là một Tô Nguyên Hùng nhỏ bé, dù “Lục đại hộ pháp” của nhà họ Tô cùng nhau xông lên thì cũng không phải là đối thủ của Lưu Ly.

“Đúng thì thế nào? Trần Gia Bảo đã giết đứa con yêu dấu của tôi, tôi muốn tất cả những người mà cậu ta quen biết đều phải bồi táng cùng con trai của tôi!” Tô Nguyên Hùng kiêu ngạo nói: “Đây vốn dĩ là thế giới của người chiến thắng, vì tôi mạnh hơn các người nên tôi có quyền quyết định sự sống chết của các người.”

Mặc dù Abbott đã bị Tô Nguyên Hùng phế một cánh tay nhưng anh ta cũng bất giác thầm gật đầu, thật lòng tán thành câu nói đó của Tô Nguyên Hùng. Dù sao thì dù là ở phương đông hay là ở phương tây thì kẻ mạnh mãi mãi vẫn có thể đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp, còn những người bình thường thấp kém thì chẳng qua cũng chỉ là kiến cỏ mà thôi.

“Đủ rồi!”

Đột nhiên Lưu Ly khẽ hét lên và đứng dậy, đôi mắt sáng ngời hiện rõ lên sự căm ghét, cô ấy nói: “Tôi đã chịu đựng các người đủ rồi, thái độ coi thường sinh mệnh của ông thật làm cho người khác muốn buồn nôn, người như ông sống trên thế giới này rõ ràng là bất kính với hai chữ “lương thiện” mà!”

“Không phải ông nói “người thắng cuộc có quyền” sao? Vậy được, tôi sẽ cho các người một cơ hội, nếu như có thể đánh bại tôi thì tôi sẽ mặc cho các người xử lý!”

Lưu Ly nói xong thì khẽ giơ tay lên, một luồng khí công cực mạnh bao trọn lấy Hoàng Thiên Hạnh, Lục Đình Nhân vẫn

chưa kịp phản ứng thì Hoàng Thiên Hạnh đã bị luồng khí đó hút vào và bay về phía Lưu Ly.

Mọi thứ xảy ra đột ngột, bọn người Tô Nguyên Hùng đều không ngờ rằng Lưu Ly lại là người trong võ đạo, hơn nữa tu vi lại còn cao như thế, lúc bọn họ phản ứng lại thì Hoàng Thiên Hạnh đã bay đến bên cạnh Lưu Ly.

Lưu Ly đã bộc lộ ra tu vi của mình thấp nhất cũng phải đến cấp Tông Sư chỉ bằng một chiêu làm Tô Nguyên Hùng và Abbott đều cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng là đang phô trương thanh thế.

Hoàng Thiên Hạnh được tự do thì kích động đến mức ôm chầm lấy Trần Gia Bảo, sém chút nữa là khóc nấc lên vì sống sót được qua kiếp nạn.

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ lên vai Hoàng Thiên Hạnh, nhẹ nhàng đẩy cô ra rồi thật lòng nói với Lưu Ly: “Cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo.” Lưu Ly lạnh lùng nói và liếc nhẹ Trần Gia Bảo một cái rồi tập trung sự chú ý lên thế lực nhà họ Tô.

“Không ngờ tôi lại nhìn đến lóa mắt, thì ra cô cũng là một cao thủ Tông Sư, ở độ tuổi này đúng là hiếm có.” Sau khi Tô Nguyên Hùng phản ứng lại thì trong lòng ông ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trong chiêu đơn giản lúc nãy của Lưu Ly thì cô ấy chỉ mới dùng ba phần lực nhưng lại bị Tô Nguyên Hùng cho rằng cô ấy là một Tông Sư.

Chương 936

Chương 936

“Tông Sư?” Lưu Ly hơi ngây người ra, khẽ cười một tiếng và không bày tỏ thái độ.

Tô Nguyên Hùng nói: “Lẽ nào tôi đã gặp được một hậu bối làm mình phải bất ngờ, cũng được thôi, tôi sẽ cho các người một cơ hội, cô và Trần Gia Bảo cùng lên đi, nếu như có thể đỡ được một trăm chiêu của tôi thì tôi sẽ bỏ qua cho hai cô gái bên cạnh các người, nhưng cô và Trần Gia Bảo thì vẫn phải chết.”

Hai chọi một, đó là niềm kiêu hãnh của một “bán bộ truyền kì” như Tô Nguyên Hùng, trong cảnh giới truyền kỳ thì ông ta không có đối thủ.

“Hai chọi một? Ông cũng quá đề cao bản thân rồi đấy.” Lưu Ly lắc đầu nói, ánh mắt toát lên vẻ khinh miệt.

“Sao hả, cô tưởng rằng tôi không làm được sao?” Tô Nguyên Hùng chắp tay ra sau lưng, kiêu ngạo nói: “Tôi là bán bộ truyền kì, chỉ một cái giơ tay hay nhấc chân là đã có thể giết chết cô và Trần Gia Bảo, nói giới hạn một trăm chiêu chẳng qua chỉ là những lời nói khiêm nhường của tôi mà thôi.”

“Không, ông đã hiểu nhầm ý tôi rồi, vốn dĩ không có chuyện hai chọi một mà là một chọi bảy.” Lưu Ly liếc mắt nhìn bọn người Tô Nguyên Hùng một lượt rồi nói: “Một mình tôi đánh bảy người các người.”

Cô ấy vừa nói ra những lời đó thì ai nấy cũng bất giác cảm thấy kinh ngạc, đến cả Trần Gia Bảo cũng giật mình, anh không ngờ một người khí chất thanh cao như Lưu Ly lại có thể nói ra những lời lẽ bá đạo như thế.

Tô Nguyên Hùng tức đến bật cười, giọng ông ta chấn động cả khu núi: “Một chọi bảy? Tôi thấy người thật sự đánh giá cao

mình là cô đấy! Thôi được, hãy cho tôi được thấy rốt cuộc cô có tư cách gì mà dám nói ra những lời ngông cuồng vô tri như "một chọi bảy" này đi!"

Ông ta nói xong thì dùng ánh mắt ra hiệu cho Ưng Kiến Hoa.

Ưng Kiến Hoa hiểu ý, sải bước tiến về trước, vận nội công, trên hai nắm đấm xuất hiện vòng tròn ánh sáng năm màu, vô cùng rực rỡ, vô cùng thần kỳ. Cùng lúc đó ông ta cũng hét lớn lên: "Cô gái, nếu như cô biết thức thời thì hãy mau đầu hàng đi, nếu không thì "thần quyền ngũ sắc" của tôi sẽ không giữ lại mạng cho cô đâu!"

"Nếu như Tô Nguyên Hùng đã phái ông ra làm vật thí mạng thì tôi sẽ để cho các người được toại nguyện." Lưu Ly lạnh lùng nói, cô ấy hoàn toàn không xem "Tước Vũ Quyền Cương" của Ưng Kiến Hoa ra gì.

Hôm nay Ưng Kiến Hoa đã liên tục bị hai hậu bối xem thường nên mặt mày ông ta liền nặng trĩu, anh ta không nói gì mà hét lớn lên một tiếng rồi hùng hổ chạy thật nhanh về trước với tốc độ nhanh nhất, tóc dựng đứng hết lên cứ như một con mãnh thú đang nổi điên, thậm chí đến mặt đất cũng xuất hiện một hàng dấu chân sâu đến ba tất. Ông ta đã đến trước mặt Lưu Ly chỉ trong tích tắc.

"Hậu bối chịu chết đi!"

Ưng Kiến Hoa hét lớn lên, đấm nắm đấm mang theo cang công ngũ sắc đấm về trước ngực Lưu Ly.

Cú đấm vẫn chưa đến thì công lực đã đến rồi!

Khí công cực mạnh làm quần áo của Lưu Ly bay lên phần phật, thậm chí đến cả Ngụy Nhã Huyên và Hoàng Thiên Hạnh ở cách đó mấy mét cũng có cảm giác bị bức bí, sém chút là không thở nỗi, còn Lưu Ly thì lại đang đứng ở vị trí trung tâm sức mạnh của cú đấm, nghĩ cũng biết cô ấy phải chịu áp lực lớn như thế nào.

Tô Nguyên Hùng hài lòng gật đầu, tán thưởng: "Không ngờ Ưng Kiến Hoa đã luyện "Tước Vũ Quyền Cương" đến mức độ này rồi, chỉ e là không bao lâu nữa nhà họ Tô chúng ta sẽ lại có thêm một cao thủ Tông Sư hậu kì nữa."

Với ông ta mà nói, nếu Lưu Ly không né tránh thì nhất định sẽ bị thương rất nặng.

Trong lòng Abbott cũng cảm thấy kinh ngạc, anh ta vốn dĩ là người chuyên dùng nắm đấm, trong số tất cả những người ở đó, e là ngoài Tô Nguyên Hùng ra thì không còn ai có thể hiểu được sự đáng sợ của nắm nấm đó của Ưng Kiến Hoa bằng anh ta. Anh ta tự nghĩ, dù cho trong lúc bản thân anh ta mạnh mẽ nhất thì khi đối mặt với nắm đấm đó anh ta cũng chỉ có thể tạm thời né tránh trước còn Lưu Ly thì chắc chắn là không có cách nào đỡ nỗi.

“Thật đáng tiếc…”

Abbott thầm lắc đầu, vốn dĩ anh ta chắc chắn có được Lưu Ly nhưng bây giờ cánh tay phải của anh ta đã tàn phế còn Lưu Ly thì cũng sắp tả tơi, anh ta thầm thấy nuối tiếc trong lòng.

Chính vào lúc mọi người đều tưởng rằng Lưu Ly không chết thì cũng bị thương thì đột nhiên Lưu Ly đã cử động, cô giơ cánh tay phải trắng nõn như tuyết của mình lên, cong ngón tay nhẹ nhàng búng một cái lên nắm đấm ngũ sắc của Ưng Kiến Hoa.

Chương 937

Chương 937

Lập tức, một tiếng "rắc" vang lên, Ưng Kiến Hoa hét lớn lên một tiếng rồi bay về phía sau, phun ra một ngụm máu tươi và ngã mạnh xuống đất. Không chỉ cổ tay của ông ta bị gãy mà ông ta cũng bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

"Thần quyền ngũ sắc chẳng qua cũng chỉ có thế." Lưu Ly nói: "Bây giờ các người chỉ có thể sáu chọi một thôi."

Bọn người Tô Nguyên Hùng ai nấy đều thấy kinh ngạc.

Việc hạ gục Ưng Kiến Hoa chỉ với một chiêu rõ ràng là còn sốc hơn cả lúc Tô Nguyên Hùng hạ gục Abbott chỉ trong tích tắc.

Dù sao thì Tô Nguyên Hùng cũng đã là "bán bộ truyền kỳ" danh chấn thiên hạ còn trong lòng mọi người thì Lưu Ly chẳng qua cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, dù có lợi hại thì cũng không thể lợi hại tới đâu. Nào ngờ Lưu Ly vừa ra tay thì đã thể hiện ra thực lực có thể đè bẹp hết số đông những người ở đó, sự trái ngược lớn như thế càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc hơn.

"Thần thái dương" Abbott trợn tròn hai mắt, đến cả nỗi đau trên cơ thể cũng tạm thời quên mất, trong lòng anh ta tràn đầy sự kinh ngạc đến tột độ. Anh ta thầm nghĩ, đệch, không ngờ cô ấy lại lợi hại như thế, vậy mà trước đó mình còn không biết xấu hổ, lớn giọng xem cô ấy như vật nằm trong túi, nếu thật sự chọc cô ấy tức lên thì e là chỉ với một chiêu thì bản thân chắc không chỉ bị phế một cánh tay mà thậm chí đến cả cái mạng nhỏ có thể bảo toàn được hay không cũng còn là một điều khó nói.

Abbott nghĩ đến đây thôi thì đã thấy sợ hãi và cũng bất giác có cảm giác trước đây mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, mẹ nó, ở

trong một cốc núi nhỏ xíu mà lại gặp được nhiều cao thủ siêu cấp như thế, Việt Nam thật là quá đáng sợ, tôi thề với thượng đế, nếu lần này tôi có thể giữ được cái mạng nhỏ này thì sau này có đánh chết tôi cũng không dám bước chân đến Việt Nam nửa bước.

Ngụy Nhã Huyên và Hoàng Thiên Hạnh cũng kinh ngạc đến há hốc mồm nhưng sau đó thì lại trở nên vô cùng phấn khích.

Thần sắc của Tô Nguyên Hùng lần đầu tiên trở nên nặng trĩu, cặp mắt tinh tường như hổ của ông ta nhìn Lưu Ly với vẻ thăm dò nhưng lại không sao nhìn thấu được thực lực của cô ấy. Nhưng điều ông ta có thể chắc chắn đó là thực lực mà Lưu Ly bộc lộ ra khi chớp mắt hạ gục Ưng Kiến Hoa lúc nãy đã đạt đến cảnh giới "bán bộ truyền kỳ", ông ta không kiềm được nên hỏi: "Thực lực của cô không tồi, lẽ nào cô cũng là "bán bộ truyền kỳ" sao?"

Bán bộ truyền kỳ?

Tim của bọn người Lục Đình Nhân lập tức đập lên "thình thịch". Mặc dù họ đã đoán ra được Lưu Ly đã đạt đến cảnh giới "bán bộ truyền kỳ" nhưng sau khi nghe Tô Nguyên Hùng nói ra thì ai nấy vẫn cứ cảm thấy kinh ngạc.

"Bán bộ truyền kỳ?" Ánh mắt Lưu Ly thoáng vẻ giễu cợt, cô ấy nói: "Ông không có tư cách biết được cảnh giới của tôi."

"Ngông cuồng!" Tô Nguyên Hùng nhíu mày và nói: "Cô là người đầu tiên dám nói chuyện như thế trước mặt tôi, nếu như cô đã muốn chết thì tôi sẽ cho cô được toại nguyện!"

Tô Nguyên Hùng nói xong thì vung tay, bọn người Lục Đình Nhân lập tức hiểu ý, tất cả chia nhau ra, đứng hết cả lên, lấy Tô Nguyên Hùng làm tâm, cách ra chưa đến mười mét , tạo thành một nửa hình tròn có phạm vi rất rộng và bao vây lấy Lưu Ly.

Không khí ở hiện trường đột nhiên trở nên căng thẳng, sát khí nồng nặc như vật chất thật. Ba người Ngụy Nhã Huyên, Hoàng Thiên Hạnh cũng như Thắng Mộng Việt đều bị không khí ở đó đè nén đến mức phải hít thở một cách nặng nề, đầu óc cũng xoay chong chóng.

Yên Tử sặc mùi chết chóc!

Có vẻ như một trận chiến khốc liệt đang sắp sửa diễn ra.

“Đợi đã!”

Đột nhiên một giọng nói cao và trong vang lên phá tan bầu không khí đó.

Tô Nguyên Hùng quay đầu nhìn sang Trần Gia Bảo với ánh mắt kinh miệt và nói: “Sao hả, cậu lo cô ta bị thương nên định cùng cô ta ra tay sao?”

Lưu Ly cũng tưởng Trần Gia Bảo định nhúng tay vào nên lạnh lùng nói: “Đây là trận chiến thuộc về tôi!”

Giọng nói lạnh lùng, không cho phép nghi ngờ.

Trần Gia Bảo mỉm cười và nói: “Đừng hiểu nhầm, các người hãy đợi một lát trước.”

Trần Gia Bảo nói xong thì quay người đi vào trong túp lều cỏ. Một lúc sau, anh cầm theo một cái bọc màu xanh da trời đi ra, đến trước mặt Lưu Ly, mỉm cười và nói: “Đây là quà tôi tặng cho cô, hi vọng cô sẽ thích.”

Chương 938

Chương 938

Trước khi anh lên núi thì đã đem theo tổng cộng hai cái túi, trong đó có một cái túi đựng thức ăn ngon, còn cái túi này thì anh chưa từng mở ra.

Trước trận chiến sinh tử, Trần Gia Bảo lại còn tâm trạng tán gái nữa hả?

Trong lòng mọi người đều bất giác cảm thấy khó hiểu.

"Đệch!" Thắng Mộng Việt không nhịn được mà thốt ra lời thô lỗ.

Lưu Ly cũng sém chút bật cười, cô quay đầu qua, lạnh lùng nói: "Không cần đâu."

Trần Gia Bảo mỉm cười, không nói gì mà tự mở cái túi màu xanh da trời đó ra, một thanh kiếm dài ba thước toát lên vẻ sắc lạnh lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

"Đây là… Kiếm Thanh Sương sao?" Sắc mặt của bọn người Tô Nguyên Hùng bất giác biến sắc.

"Không sai, chính là Kiếm Thanh Sương." Trần Gia Bảo nhìn bọn người Tô Nguyên Hùng tức đến đỏ mặt thì nụ cười trên môi anh lại càng đậm nét hơn.

Anh cầm kiếm trên tay, vung lên một cái thì trong không trung lập tức xuất hiện một con đường băng, dưới sự phản chiếu của mặt trời phát ra ánh sáng bảy màu, vô cùng rực rỡ.

Thanh kiếm đó chính là kiếm Thanh Sương của Mao Thành Trực, sau khi Mao Thành Trực bị Trần Gia Bảo giết chết thì đương nhiên kiếm Thanh Sương sẽ trở thành chiến lợi phẩm của Trần Gia Bảo. Mặc dù kiếm Thanh Sương vô cùng sắc bén nhưng Trần Gia Bảo luôn cảm thấy thanh kiếm này chỉ có vẻ đẹp nhưng hào khí lại không đủ, không phù hợp với khí chất

của anh cho lắm nên anh không thích dùng. Vì vậy anh nghĩ đi nghĩ lại thì quyết định lấy kiếm Thanh Sương làm quà tặng cho Lưu Ly, dùng bảo kiếm tặng người đẹp nói không chừng còn có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng Lưu Ly.

Quả nhiên đến người thanh cao như Lưu Ly cũng không kiềm được mà nhìn lâu hơn, không thể không thừa nhận thanh kiếm này thật sự rất đẹp.

"Đây chính là món quà mà tôi tặng cô, hơn nữa tôi tin rằng mặc dù cô tay không cũng có thể dễ dàng đánh bại bọn họ nhưng nếu dùng thêm thanh kiếm này thì càng như hổ thêm cánh." Trần Gia Bảo mỉm cười, vừa nói vừa đưa thanh kiếm Thanh Sương qua.

Lưu Ly do dự một lúc rồi nhận lấy kiếm và khẽ nói: "Cảm ơn anh."

Trần Gia Bảo nói: "Đừng khách sáo."

Lưu Ly khẽ ngẩng đầu lên rồi quay người đi, không nhìn Trần Gia Bảo thêm nữa.

Đột nhiên Tô Nguyên Hùng hét lớn lên: "Trần Gia Bảo, thanh kiếm Thanh Sương đó là đồ của nhà họ Tô chúng tôi mà cậu lại dám đem đi tặng cho người khác hả?"

Kiếm Thanh Sương là thanh kiếm quý bậc nhất, dù là ở chỗ có nhiều bảo bối như nhà họ Tô thì cũng không có thanh kiếm nào có thể so bì được với kiếm Thanh Sương, vì vậy khi Tô Nguyên Hùng nhìn thấy Trần Gia Bảo cứ như thế dùng thanh bảo kiếm của nhà họ Tô để làm quà đi tán gái thì ông ta đã lập tức cảm thấy vô cùng tức giận.

Trần Gia Bảo vẫn chưa nói gì thì Lưu Ly đã vung kiếm lên, chỉ về phía trước rồi lớn giọng nói: "Tôi không quan tâm trước đây thanh kiếm này thuộc về ai nhưng bây giờ nó nằm trong tay tôi vậy thì chính là của tôi, nếu như ông không phục thì cứ đến lấy lại!"

"Cô gái này thật càng ngày càng hợp khẩu vị của tôi rồi." Trần Gia Bảo thầm khen trong bụng, vốn dĩ anh tưởng rằng Lưu Ly là tiên tử không thích động đến đồ của nhân gian nhưng không ngờ lúc đối mặt với kẻ địch thì cô ấy lại tỏ ra vô cùng bá đạo như thế.

“Giết người, báo thù, giành lại kiếm!” Tô Nguyên Hùng lớn tiếng hét lên, “Lục đại hộ pháp” của nhà họ Tô lập tức cùng nhau ra tay, tấn công Lưu Ly.

Nhưng Tô Nguyên Hùng thì không cùng xông lên với họ mà đứng im tại chỗ và chắp tay ra sau như một con mãnh hổ đang chờ đợi thời cơ, chỉ cần lát nữa Lưu Ly để lỗ kẽ hở dù chỉ là một chút thì ông ta sẽ lập tức xông lên, dùng một chưởng đánh trọng thương Lưu Ly.

“Lục đại hộ pháp” của nhà họ Tô cùng lúc ra tay, bao vây và tấn công một cô gái trẻ vừa tròn hai mươi tuổi, chuyện này đối với bọn họ mà nói thì đó là lần đầu tiên. Nhưng trong lòng sáu người họ đều biết rất rõ tu vi của Lưu Ly rất thâm hậu nên ngay từ khi bắt đầu họ đã dốc toàn lực xông về phía Lưu Ly.

Phải biết là trong số sáu người này thì người có tu vi thấp nhất cũng đã là Tông Sư sơ kỳ, còn người lợi hại nhất như Tần Thái Kỳ, một Tông Sư nội gia quyền thì tu vi đã lên đến Tông Sư hậu kỳ.

Sáu người bọn họ cùng nhau ra tay thì cảnh tượng liền khiến cho người ta phải thấy kinh hãi. Dưới sự bao vây của vô số luồng khí lớn mạnh như gió bão quét qua, mặt đất dưới chân Lưu Ly lập tức nứt ra từng tất như mạng nhện, hơn nữa vết nứt còn lan rộng ra xung quanh với tốc độ cực nhanh.

Abbott và Thắng Mộng Việt cảm thấy kinh ngạc, chiêu thức vẫn chưa đến mà cảnh tượng đã khiến người ta khiếp đảm như vậy rồi, nếu như chiêu thức của sáu người họ cùng đến thì thật không biết Lưu Ly phải làm sao để chống đỡ.

Chương 939

Chương 939

Trần Gia Bảo nhanh tay lẹ mắt, lập tức ôm lấy hông của Hoàng Thiên Hạnh và Ngụy Nhã Huyên, đưa bọn họ rời đến một vị trí an toàn, đồng thời anh cũng thầm cảm thấy kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt mình.

Vào lúc sáu đại Tông Sư chỉ còn cách Lưu Ly khoảng hai mét.

Thì đột nhiên, Lưu Ly vốn dĩ đang đứng lặng thinh bất động đã ra tay, cô ấy giương thanh kiếm Thanh Sương trong tay lên rồi chém về phía trước.

Kiếm đó được chém ra nhẹ nhàng nhưng lại mang uy lực kinh người đến mức trời long đất lở.

Thanh kiếm Thanh Sương đột nhiên đông lại thành băng, một luồng khí lạnh màu trắng đậm đặc đủ để che khuất tầm mắt đã cuồn cuộn bốc lên, dường như có thể che khuất cả bầu trời, lập tức bao trùm lấy lục đại Tông Sư ở bên trong.

Tiếp ngay đó là rất nhiều tiếng kêu la thất thanh truyền đến, vang khắp cả sơn cốc.

Trần Gia Bảo vô cùng kinh ngạc, mặc dù trước đó kiếm Thanh Sương ở trong tay Mao Thành Trực cũng có thể phát ra được một luồng khí lạnh nhưng dù xét về uy lực, mức độ đậm đặc hay là diện tích bao phủ thì so với lúc trong tay của Lưu Ly rõ ràng là một ngọn núi nhỏ so với núi Thái Sơn, hoàn toàn không thể nào so sánh được.

Trong lòng anh lại có một cái nhìn mới về thực lực của Lưu Ly.

Tô Nguyên Hùng càng thấy lo lắng hơn bởi vì ông ta đã nghe ra mấy tiếng kêu than đó không phải của ai khác mà chính là của bọn Tần Thái Kỳ. Rõ ràng là họ đã gặp phải chuyện bất

trắc, ánh mắt bất lực của ông ta bị khí lạnh màu trắng che khuất, không nhìn thấy được tình hình cụ thể bên trong.

Một dự cảm không lành trỗi lên mãnh liệt trong lòng ông ta, ông ta cắn răng, không quan tâm đến khí lạnh đang miên man khắp trời đất ở phía trước nữa mà sải bước xông thẳng qua.

Đột nhiên, ở trung tâm của khí lạnh có một ánh sáng kiếm màu trắng bạc hướng thẳng lên trời, chọc thủng khí lạnh màu trắng rồi phóng về phía Tô Nguyên Hùng với tốc độ không thể tưởng tượng.

Mặt Tô Nguyên Hùng biến sắc, ông ta chỉ cảm thấy có một ánh sáng chói mắt tấn công đến với tốc độ nhanh hơn cả những gì ông ta có thể nhận biết, mặc cho ông ta có tu vi thâm hậu của "bán bộ truyền kỳ"

thì cũng không có cách nào né tránh.

Tô Nguyên Hùng nhìn luồng ánh sáng kiếm sắp xuyên qua tim mình thì bất giác nghiêng người qua phải như một phản ứng bản năng, né vị trí sắp bị tấn công đi chỗ khác.

Lập tức, xương vai trái của Tô Nguyên Hùng bị ánh sáng kiếm đâm thủng, xuất hiện một lỗ thủng mà mắt thường có thể nhìn thấy được, máu tươi liền phụt ra.

Tô Nguyên Hùng vẫn còn chưa kịp phản ứng lại thì tiếp ngay đó, một tiếng động lớn đã vang lên, hai luồng ánh sáng kiếm màu trắng bạc lại liên tiếp xuất hiện trong khí lạnh, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn kiếm ban nãy, dường như cùng lúc đâm thủng xương vai phải và đầu gối chân phải của Tô Nguyên Hùng.

Tô Nguyên Hùng thét lên một tiếng rồi lập tức khụy xuống đất, máu tươi trên người không ngừng chảy ra.

Tô Nguyên Hùng đường đường là gia chủ nhà họ Tô, là bán bộ truyền kỳ nhưng lại bị Lưu Ly hạ gục chỉ trong tích tắc.

Nỗi đau trên cơ thể Tô Nguyên Hùng kém xa sự kinh ngạc trong lòng, từ khi ông ta thành danh đến nay, đây là lần đầu tiên ông ta gặp phải tình huống bị đè bẹp một cách hoàn toàn thế này, ông ta kinh ngạc nói với giọng run run: "Cô… Lẽ nào cô là cao thủ truyền kỳ thật sự?"

Một lúc sau, màn khí lạnh phủ khắp trời đất biến mất, để lộ ra tượng băng hình người do sáu cao thủ bị đóng băng tạo thành cũng như Lưu Ly đang đứng cầm kiếm.

Trần Gia Bảo kinh ngạc, không kiềm được mà lên tiếng: "Cô gái này rõ ràng là dũng mãnh ngoài tượng tượng."

Một chọi sáu, hơn nữa đối phương có đến năm Tông Sư và một bán bộ truyền kì.

Đối mặt với một đội hình mạnh mẽ mà xa hoa như thế mà Lưu Ly lại chiến thắng, không những Lưu Ly đã chiến thắng mà còn chiến thắng một cách dễ dàng nữa chứ. Kết quả là Tô Nguyên Hùng bị phế, còn năm vị Tông Sư kia bị đóng băng thành băng điêu khắc.

Thành tích chiến đấu như thế đủ để chấn động lòng người rồi.

Trần Gia Bảo biết Lưu Ly sẽ thắng nhưng không biết sẽ thắng như thế nào. Bây giờ Lưu Ly lại thắng một cách nhẹ nhàng như vậy khiến anh thấy thoải mái nhẹ nhõm.

"Dường như chinh phục người đẹp Lưu Ly còn khó hơn rất nhiều so với tưởng tượng ban đầu của mình.

Chương 940

Chương 940

Người khác tán gái thì cùng lắm là bị cự tuyệt, còn mình mà không cẩn thận thì có thể sẽ bị đánh chết như chơi.”

Trần Gia Bảo vừa nghĩ đến vấn đề này thì sắc mặt trở nên kì lạ nhưng lập tức trong lòng anh lại dâng lên một niềm hăng hái vì đối với anh mà nói con gái càng khó chinh phục thì càng kích thích anh, mà nếu như chinh phục thành công thì mới oai phong lẫm liệt.

Abbott và Thắng Mộng Việt nhìn thấy thì đứng ngơ ra như hai con chó ngốc. A, không đúng, phải nói là bọn họ đang trợn mắt há hốc mồm mới đúng. Nếu không phải bọn họ tận mắt chứng kiến thì có đánh chết bọn họ thì họ cũng sẽ không tin trên đời này lại có chuyện như vậy.

“Thật là một thanh kiếm tốt.”

Ngón tay giữa thon dài của Lưu Ly đặt trên sống lưng của thanh kiếm màu vàng trắng rồi nhẹ nhàng vung lên thì một tiếng “đinh” lanh lảnh vang lên, rồi sau đó là một vòng tròn màu trắng gợn sóng khuếch tán ra xung quanh.

Nói là thân kiếm phát ra một tiếng kêu lanh lảnh nhưng Tô Nguyên Hùng lại cảm thấy như một cơn động đất vậy. Ông ta chỉ cảm thấy hơi thở của mình hỗn loạn, khí huyết trong cơ thể chảy cuồn cuộn rồi “ọa”

một tiếng mà phun ra một dòng máu tươi.

Rõ ràng là bị lực đánh của Lưu Ly làm cho trọng thương bên trong cơ thể rồi.

Mặc dù Lưu Ly chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm nhưng cô ấy lại dễ dàng đánh trọng thương một vị “Bán bộ truyền kỳ” thì cũng đủ khiến cho người ta sợ hãi.

Tô Nguyên Hùng hoàn toàn bị chấn động tinh thần và hoàn toàn tuyệt vọng. Có lẽ từ trước đến nay Lưu Ly chính là đối thủ mạnh nhất mà ông ta đã từng gặp. Nếu sớm biết bên cạnh Trần Gia Bảo có một nhân vật dũng mãnh như vậy thì đừng nói là Tô Vũ Thần bị giết, cho dù là người nhà họ Tô của ông ta bị giết hết một nửa thì ông ta cũng không dám đến tìm Trần Gia Bảo để báo thù.

“Không lẽ cô đã đạt tới mức “cảnh giới truyền kì” rồi sao?” Tô Nguyên Hùng không nhịn được mà hỏi lại một lần nữa.

Lưu Ly không trả lời câu hỏi chất vấn của Tô Nguyên Hùng mà chỉ dựng kiếm lên thản nhiên nói: “Không phải ông nói người thắng sẽ được làm bá chủ sao? Bây giờ ông cùng đồng bọn của ông đã bị thua trong tay tôi rồi, ông còn gì để nói nữa không?”

“Tôi sai rồi, tôi không biết cô mới là người mạnh mẽ nhất nên mới khiến cho cô tức giận. Bây giờ chúng tôi cũng đã bị cô trừng phạt, sau trận chiến này thì người nhà họ Tô chúng tôi đã bị tổn thương sinh lực nghiêm trọng. Tôi cầu mong cô hãy tha cho chúng tôi, xin cô hãy tha cho hành động xúc phạm cô của chúng tôi.” Đôi môi của Tô Nguyên Hùng mấp máy lúng túng xin tha.

Phải biết rằng ông ta đường đường là một ông chủ oai phong lẫm liệt của nhà họ Tô, ở tỉnh Trung Thiên đã có thói quen nắm giữ trong tay sự sống chết của người khác, chỉ quen nhìn thấy người khác cầu xin ông ta tha thứ chứ có đời nào ông ta lại đi cầu xin sự tha thứ từ người khác đâu có chứ?

Nhưng mà giờ phút này thì ông ta sống hay chết đều phụ thuộc vào suy nghĩ của Lưu Ly nên chỉ có thể cúi đầu trước một cô gái mới hai mươi tuổi đầu mà xin tha.

“Mới cách đây không lâu, chính miệng ông đã nói là người nào thắng thì người đó sẽ làm bá chủ thế giới.

Ông cho rằng thực lực của mình thuộc hạng nhất nên tự cho mình có quyền quyết định sự sống chết của người khác. Vậy tôi hỏi ông, nếu bây giờ tôi với ông thay đổi vị trí cho nhau thì khi tôi van xin ông tha thứ liệu ông có tha cho tôi hay không?” Lưu Ly hỏi lại, trong đôi mắt hiện lên vẻ châm biếm.

Tô Nguyên Hùng tái mặt, hận không thể chui xuống đất cho đỡ nhục vì ông ta ở trước mặt một vị "cảnh giới truyền kỳ" chân chính mà lại nói "người thắng sẽ được làm bá chủ" thì thật sự là bị mất não rồi.

"Ông không cần trả lời thì tôi cũng đã biết đáp án của ông rồi. Nếu đã như vậy thì ông làm gì đủ tư cách để cầu xin sự tha thứ của tôi chứ?" Lưu Ly nói tiếp: "Huống hồ cho dù tôi thật lòng muốn tha thứ cho mấy người thì bây giờ cũng đã muộn rồi. Mấy người bị đóng băng điêu khắc ở đàng kia đã bị tôi chặt đứt kinh mạch rồi, trên đời này sợ là chỉ có "thiên hành cửu châm" mới có thể giúp họ sống lại mà thôi.

Mấy người Lục Đình Nhân, Tần Thái Kỳ đã bị cắt đứt kinh mạch mà chết rồi sao?

Mọi người xung quanh đều hít một hơi tỏ vẻ sợ hãi.

Tô Nguyên Hùng hấp háy mắt, trái tim suýt chút thì ngừng đập.

Vốn dĩ nhà họ Tô có tám đại lực sĩ, hai trong số đó đã bị Trần Gia Bảo giết chết, còn năm người thì bị Lưu Ly cắt đứt kinh mạch. Người thứ nhất tên là Kiến Hoa gây khó dễ với Lưu Ly đã bị cô phế đi cánh tay, hơn nữa bản thân ông ta được mệnh danh "bán bộ truyền kỳ" là người trấn thủ của nhà họ Tô cũng đã bị thương rất nghiêm trọng.

Chương 941

Chương 941

Có thể nói dòng họ Tô vang danh một thời của tỉnh Trung Thiên đã bị xóa sổ chỉ trong một đêm…

“Không, nhất định tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho những chuyện như thế này. Tôi thề chỉ cần tôi có thể tránh được kiếp nạn này thì chẳng những tôi sẽ chấn hưng lại dòng họ Tô mà tôi còn muốn báo thù nữa.

Bất luận là Trần Gia Bảo hay người phụ nữ đang đứng trước mắt tôi đây thì tôi sẽ khiến bọn họ muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong.” Nghĩ như vậy nên trong ánh mắt của Tô Nguyên Hùng lóe lên sự tàn nhẫn, ông ta sợ bị Lưu Ly nhìn thấy nên vội cúi đầu xuống giả bộ xin tha: “Nhà họ Tô đã bị giết gần hết rồi, cũng coi như đã bị trừng phạt rồi nên tôi cầu xin cô tha cho tôi lần này.”

Lưu Ly khẽ nhíu mày nghĩ đạo nhà Phật vốn coi trọng tu tâm dưỡng tính “đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại” nhưng cô cảm nhận được ác ý trong tận đáy lòng Tô Nguyên Hùng nên bực bội nói: “Ông có tâm địa độc ác luôn muốn hại người nhưng lại giả bộ biết lỗi, thật sự khiến người khác buồn nôn.”

Rồi đột nhiên cô khẽ nâng thanh kiếm lên nhanh chóng chém lên cổ của Tô Nguyên Hùng.

Tô Nguyên Hùng bị chém vào cổ nên máu tươi túa ra nhưng lập tức toàn thân như bị đóng băng, hai mắt ông ta trợn to như không tin vào sự thật rồi té rầm xuống đất mà chết không nhắm mắt.

Vậy là một dòng họ oai phong lẫy lừng ở tỉnh Trung Thiên đã kết thúc như vậy đó, cả một dòng họ đã bị tiêu giệt sạch chỉ trong một đêm.

Abbott và Thắng Mộng Việt chỉ biết hít một hơi nhè nhẹ rồi câm như hến. Nhưng Lưu Ly đã chú ý tới hai người họ nên quay lại nhìn, ánh mắt của cô ấy lạnh lùng khiến người khác không khỏi rùng mình. Một nỗi tuyệt vọng kéo đến bao phủ cả hai người họ.

“Cô… cô muốn làm gì? Dừng lại, không được qua đây.” Khuôn mặt của Thắng Mộng Việt tái mét khi nhìn thấy Lưu Ly đang từng bước từng bước tiến đến đây, trong tay cô ấy còn đang cầm thanh kiếm trắng vừa mới giết Tô Nguyên Hùng xong.

“Các người tới đây là muốn giết Trần Gia Bảo, rồi còn muốn chiếm Nhã Huyên và tôi làm của riêng có phải không?” Lưu Ly xinh đẹp tuyệt trần như một bức tranh, hỏi với vẻ châm biếm. Trong tay cô ấy còn giơ thanh kiếm sáng loáng lên vù vù khiến hai người họ sợ đổ mồ hôi ròng ròng lạnh cả sống lưng.

Thật ra thì Ngụy Nhã Huyên còn lớn tuổi hơn Lưu Ly nhưng không biết tại sao mà lại gọi Lưu Ly bằng chị, vì vậy Lưu Ly cũng gọi cô ấy là em luôn.

Thắng Mộng Việt rùng mình lùi lại phía sau hai bước, run giọng nói: “Cô… cô không thể giết tôi. Tôi chính là thành viên quý tộc của dòng dõi vua chúa nước Anh, nếu cô giết tôi thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự kiện ngoại giao của hai nước. Đến lúc đó pháp luật của nước Việt Nam sẽ không tha cho các người đâu.”

“Vậy anh là một người ngoại quốc đến nước Việt Nam của chúng tôi giết người, chẳng lẽ anh không lo lắng sẽ ảnh hưởng đến sự kiện ngoại giao của hai nước hay sao?” Lưu Ly hỏi ngược lại anh ta.

Thắng Mộng Việt câm như hến, không biết trả lời như thế nào. Mặc dù anh ta có thuộc dòng dõi vua chúa quý tộc hay gì gì đó của nước Anh đi chăng nữa thì đối với Trần Gia Bảo cũng chỉ như người bình thường mà thôi. Cho nên những lời anh ta vừa nói không hề có tác dụng.

“Người bình thường thì phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, còn tôi là người tu hành thì phải chịu trách nhiệm với quy luật nhân quả. Giết người phải đền mạng là lẽ đương nhiên. Nếu

anh đã có dã tâm đến Việt Nam để giết người thì nên chuẩn bị sẵn tâm thế cho việc này.” Đôi mắt của Lưu Ly trở nên sắc lạnh rồi đâm kiếm tới phía trước.

Thắng Mộng Việt không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy mũi kiếm trước mặt lóe lên rồi máu từ cổ anh ta phun ra mà té rầm xuống mặt đất tắt thở.

Sắc mặt Abbott trắng bệch, bởi vì anh ta chưa kịp nhìn rõ Lưu Ly ra tay như thế nào thì Thắng Mộng Việt đã chết rồi. Mặc dù anh ta là kỵ sĩ hoàng kim giỏi nhất của giáo hội phương tây nhưng anh ta biết rõ cho dù bản thân anh ta đang ở thời kỳ có phong độ cao nhất nhưng chỉ cần Lưu Ly xuất một chiêu thôi cũng đủ để lấy mạng anh ta rồi. Huống hồ chi bây giờ anh ta đã bị phế một cánh tay phải, sức mạnh đã suy giảm gần hết.

Có thể nói anh ta đối mặt với Lưu Ly thì chỉ có chết mà thôi, không có đường nào thoát thân cả.

“Là tôi kiêu căng ngạo mạn không biết trời cao đất dày là gì. Trên đời này người tài giỏi rất nhiều, cô hãy giết tôi đi.” Abbott suy sụp tinh thần trầm trọng, niềm kiêu hãnh của kỵ sĩ hoàng kim giỏi nhất giáo hội phương tây đã sụp đổ hoàn toàn.

“Anh đã đánh mất tinh thần kiên cường mà một người học võ nên có, bây giờ anh có sống cũng như không tồn tại mà thôi. Tôi sẽ không giết anh, nếu anh muốn chết thì hãy tự sát đi.” Lưu Ly thản nhiên nói, rồi trong chớp mắt đã thu kiếm vào vỏ.

Ban nãy hiện trường đầy sát khí, bây giờ lại trở nên im lặng.

Chương 942

Chương 942

Sắc mặt của Abbott càng trắng bệch, ngay cả ra tay giết anh ta mà cô ấy cũng cho rằng không đáng sao?

Cõi lòng anh ta chua xót, niềm kiêu hãnh của anh ta vừa sụp đổ bây giờ lại càng tan nát.

Anh ta đứng lên, ngay cả thi thể của Thắng Mộng Việt cũng không thèm nhìn, lảo đảo đi ra ngoài.

Trần Gia Bảo rất hài lòng với cách giải quyết của Lưu Ly, cô ấy rõ ràng là đệ tử của nhà Phật nhưng lại ra tay quyết đoán như vậy thật sự càng ngày càng hợp với khẩu vị của anh rồi.

"Thế nào, có phải anh nghĩ tôi là đệ tử nhà Phật mà lại ra tay quyết đoán như thế nên cho rằng lòng dạ của tôi thật độc ác phải không?" Lưu Ly đến trước mặt Trần Gia Bảo, thấy anh nhìn cô ấy với vẻ kì lạ nên hỏi với vẻ thăm dò.

"Sao tôi lại nghĩ như vậy chứ?" Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: "Tuy rằng Bồ Tát có tâm địa từ bi nhưng vẫn cần có nghìn tay nghìn mắt hỗ trợ, như vậy mới có thể hàng yêu phục ma được. Cho dù cô tha cho họ thì họ cũng sẽ không cảm kích tấm lòng của cô, lại càng không bị cô cảm hóa mà sẽ tìm cô để báo thù. Bởi vậy tôi nghĩ tốt nhất nên giết họ."

Lưu Ly gật gù: "Tôi ra tay giết người là để bảo vệ sự sống cho người khác. Nếu tôi nói tôi có thể cảm nhận được ác ý trong lòng của người khác, nhất là đối phương càng làm nhiều điều ác thì tôi càng cảm nhận được rõ. Đặc biệt là Tô Nguyên Hùng, ông ta nồng nặc sát khí nên tôi mới giết ông ta. Anh có tin không?"

Cô ấy có thể cảm nhận được ác ý trong lòng của người khác sao?

Trần Gia Bảo ngạc nhiên không hiểu lắm, loại năng lực này gần giống với "thần giao cách cảm" trong phật giáo nên hỏi lại với vẻ kì lạ: "Vậy tôi thì sao? Cô có thể cảm nhận được ác ý trong lòng của tôi không?"

"Cảm nhận không được." Lưu Ly lắc đầu nói: "Mặc dù anh đã giết nhiều người nhưng đều có nguyên nhân. Hơn nữa anh lại là người thừa kế của "Thiên hành cửu châm" chẳng những có thể giết người mà cũng có thể cứu người nên tôi mới không thể cảm nhận được ác ý trong lòng của anh."

Lúc này, Ngụy Nhã Huyên và Hoàng Thiên Hạnh mới nhận ra mình vẫn đang được Trần Gia Bảo ôm trong lòng.

Hoàng Thiên Hạnh thì thấy bình thường, dù sao cô cũng thích Trần Gia Bảo, bây giờ được người mình thích ôm trong lòng, chẳng những không có một chút ngại ngùng mà người lại cô còn thấy rất ngọt ngào.

Nhưng Ngụy Nhã Huyên lại lập tức ngây người. Cô ấy đã lớn như thế nhưng đây là lần đầu tiên cô ấy gần gũi với người khác giới như này. Khuôn mặt Ngụy Nhã Huyên lập tức đỏ bừng lên, mạnh mẽ đẩy Trần Gia Bảo ra, nhảy đến bên cạnh Lưu Ly. Sau đó cô ấy mới áp chế được tiếng tim đập loạn lên, nói: "Chị Lưu Ly, chị thật lợi hại, vừa rồi chị làm em sợ chết khiếp."

"Bây giờ không sao rồi." Lưu Ly cười nhẹ, nói: "Nhưng chị nghĩ hai người vẫn nên vào trong đi, đây là một phần của…" Cô ấy nói đến đây, khóe mắt liếc nhìn Tô Nguyên Hùng, Thắng Mộng Việt và năm bức điêu khắc bằng băng một cái, ý tứ hàm xúc không nói cũng hiểu.

Ngụy Nhã Huyên vốn đã xấu hổ và hoảng sợ bèn lập tức gật đầu không chút do dự, đầu cũng không ngoảnh lại mà vội vàng đi vào trong.

Hoàng Thiên Hạnh vốn muốn dựa vào vòng tay của Trần Gia Bảo, nhưng cô cũng thấy có vài cái xác đang ở bên cạnh, khó có thể làm dậy lên cảm xúc phong hoa tuyết nguyệt nên đành đi vào trong.

"Giao những thứ này cho anh giải quyết không có vấn đề gì chứ?" Lúc Lưu Ly đi ngang qua Trần Gia Bảo, cô ấy đột nhiên

dừng lại và hỏi.

Trần Gia Bảo biết, Lưu Ly đang ám chỉ đến xác của Tô Nguyên Hùng và những người khác, bèn gật đầu đồng ý: "Đương nhiên là sẽ không có vấn đề gì, tôi đảm bảo không bao lâu sau chỗ này sẽ lại đẹp đẽ y như lúc trước. Hơn nữa, cảm ơn cô đã giúp tôi giải quyết rắc rối lớn này."

"Không cần khách sáo." Lưu Ly nhàn nhạt đáp, đang chuẩn bị nhấc gót đi về phía ngôi nhà tranh.

"Đúng rồi." Trần Gia Bảo nghĩ một lúc, vẫn không kìm được lòng hiếu kỳ bèn cất tiếng hỏi: "Nếu sau này cô cảm nhận được trong lòng tôi cũng có ác ý, liệu cô có đội phó với tôi như đối phó với Tô Nguyên Hùng không?"

"Có." Giọng điệu của Lưu Ly rất dứt khoát, không hề có một chút do dự nào. Sau đó, cô ấy nghĩ đến việc Trần Gia Bảo đã từng cứu mình, bản thân nói như vậy sẽ khó tránh khỏi có chút bạc bẽo, vì thế cô ấy lại thở dài một tiếng, thấp giọng đáp: "Chuyện của sau này tôi cũng không rõ, vì thế tốt hơn hết là anh nên cầu nguyện sẽ không xảy ra ngày đó."

Nói rồi, cô ấy bèn đi qua người anh, bước vào trong ngôi nhà tranh.

"Có lẽ vậy." Trần Gia Bảo nhún vai, anh không biết tiêu chuẩn phán định về cái gọi là "ác ý" của Lưu Ly là gì. Nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng cách an toàn vẫn là có được Lưu Ly, biến cô ấy trở thành người phụ nữ của anh. Như vậy, cho dù sau này cô ấy có phát giác được ác ý trong lòng mình thì cô ấy cũng không thể "mưu sát chồng" được, đúng không?

Chương 943

Chương 943

Bỗng nhiên, Lưu Ly – người đã bước đến cửa, cảm thấy như có gì đó trong lòng. Cô ấy dừng bước, quay đầu nhìn Trần Gia Bảo, hơi cau mày lại như muốn nhìn ra điều gì đó.

Trần Gia Bảo lập tức run lên, nổi da gà khắp người, cười ngượng nghịu: "Tôi đi tìm người xử lý mấy cái xác này trước."

Nói rồi, anh lấy điện thoại di động ra gọi cho Thành Trung, bảo ông ta đưa một số thuộc hạ đáng tin cậy đến nhanh chóng núi Yên Tử.

Khoảng chưa đến một tiếng sau, Thành Trung đã đưa bảy tám thuộc hạ hùng hổ chạy tới. Nhìn thấy Trần Gia Bảo, ông ta không nói nhiều lời đã quỳ xuống, vừa chảy nước mắt nước mũi vừa nói: "Cậu Gia Bảo, tôi có lỗi với cậu. Là tôi đã nói cho bọn họ biết vị trí của cậu, không liên quan gì đến Thiên Hạnh. Cậu có trách thì cứ trách tôi đây này."

Trước đó ông ta đã nghe Trần Gia Bảo nói sơ qua về những chuyện ở núi Yên Tử qua điện thoại, biết rằng không những Hoàng Thiên Hạnh được bình an vô sự mà cả nhà họ Tô của tỉnh Trung Thiên, bao gồm cả Tô Nguyên Hùng, toàn bộ đều đã bị tiêu diệt. Ông ta lập tức vui đến phát điên, ngửa mặt lên trời cười ba tiếng thật to trong biệt thự.

Nhưng ngay sau đó, ông ta liền ý thức được rằng sắp có một thảm họa ập xuống đầu mình. Là ông ta tiết lộ tin tức về Trần Gia Bảo cho Tô Nguyên Hùng biết. Mặc dù chuyện xảy ra là có nguyên nhân, hơn nữa cậu Gia Bảo không những không có một chút tổn hại nào, mà ngược lại, đám người bên Tô Nguyên Hùng lại thất bại thảm hại, nhưng trên đời có một cái gọi là "thiên uy khó lường", ngộ nhỡ cậu Gia Bảo thực sự nổi giận vì

chuyện đó thì ông ta không gánh vác nổi. Nói không chừng, ngay cả đứa cháu gái bảo bối của ông ta cũng sẽ bị ông ta làm liên lụy, không thể trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo như cô mong muốn nữa.

Vậy nên mới có cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, Thành Trung không nói nhiều, trực tiếp nói rõ chuyện này không liên quan gì đến Hoàng Thiên Hạnh.

“Không sao, ông cũng bị ép thôi. Trần Gia Bảo tôi cũng chẳng phải loại người không biết nói đạo lý. Ông mau đứng dậy đi, Thiên Hạnh còn đang ở trong đấy.”

Trần Gia Bảo đưa tay ra và đỡ Thành Trung đứng dậy.

“Cám ơn cậu Gia Bảo đã không trách cứ.” Thành Trung thở phào nhẹ nhõm. Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Hoàng Thiên Hạnh lập tức bước ra, kinh ngạc đến hô lên thành tiếng, nhào vào lòng Thành Trung.

Sau khi an ủi Hoàng Thiên Hạnh, Thành Trung đưa mắt nhìn những người xung quanh, tò mò hỏi: “Cậu Gia Bảo, không phải cậu nói có tổng cộng bảy xác chết sao? Tại sao ở đây chỉ có hai cái xác và một người bất tỉnh, năm cái xác còn lại đâu?”

Ông ta chỉ nhìn thấy xác của Tô Nguyên Hùng và Thắng Mộng Việt, còn người đang hôn mê kia là Ưng Kiến Hoa – người bị Lưu Ly phế bỏ bàn tay phải mà bị hôn mê.

“Không phải năm cái xác còn lại ở ngay trước mắt ông sao?” Trần Gia Bảo chỉ vào những tác phẩm điêu khắc trên băng với những tư thế khác nhau ở bên cạnh.

“Cái gì, những tác phẩm điêu khắc trên băng này là… xác người?” Thành Trung lập tức trợn tròn mắt, cẩn thận nhìn lại, quả nhiên một trong những tác phẩm điêu khắc trên băng có hình dạng giống hệt như Lục Đình Nhân của nhà họ Tô. Ông ta lập tức hiểu ra mà giật nảy mình.

Khi mới đến, lần đầu tiên ông ta nhìn thấy những tác phẩm điêu khắc bằng băng này, trong lòng ông ta vẫn cảm thấy kỳ quái vì bây giờ mới là đầu mùa thu, tại sao lại có những tác phẩm điêu khắc bằng băng ở đây?

Nhưng không ngờ rằng những tác phẩm điêu khắc trên băng sống động này thực chất lại là những xác chết!

“Cô Lưu Ly mà cậu Gia Bảo nói quả nhiên là một bậc thánh thần, nếu cô Lưu Ly có thể trở thành trợ lực của cậu Gia Bảo, thậm chí trở thành người phụ nữ của cậu, vậy thì chỉ sợ toàn bộ Việt Nam rộng lớn đều sẽ nằm trong tay cậu Gia Bảo.”

Thành Trung thầm thở dài, mặc dù ông ta rất muốn biết Lưu Ly là một tuyệt đại phong hoa như nào, nhưng trong lòng ông ta cũng rất sợ hãi, chỉ liếc về phía ngôi nhà tranh kia một chút mà không dám bước vào.

Ngay sau đó, Thành Trung đã ra lệnh cho người của mình dọn dẹp hiện trường.

“Cậu Gia Bảo, nên xử lý ông ta như nào, chúng ta có nên…?” Thành Trung chỉ vào Ưng Kiến Hoa đang hôn mê, trong mắt lóe lên một tia hung ác đồng thời đưa tay làm động tác cứa cổ.

Chương 944

Chương 944

Người của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên đã khiến Hoàng Thiên Hạnh phải chịu không ít đau khổ nên đương nhiên là Thành Trung hận họ đến tận xương tủy.

Sau khi suy nghĩ một chút, Trần Gia Bảo vươn tay ra, phong ấn nội lực của Ưng Kiến Hoa rồi nói: "Tôi đã phong ấn nội lực của ông ta, hơn nữa tay phải của ông ta cũng đã bị phế, đến một người bình thường ông ta cũng đánh không lại. Ông cứ đưa ông ta đi trước, đợi sau khi quay về tôi sẽ suy nghĩ nên xử lý ông ta thế nào."

"Vâng." Thành Trung đáp một tiếng, sau đó gọi một người tới dặn dò người đó đưa Ưng Kiến Hoa đi và phải canh chừng ông ta nghiêm ngặt.

Không lâu sau, Thành Trung đưa Hoàng Thiên Hạnh rời đi, nói hôm nay bọn họ phải đến miếu Thành Hoàng cúng bái một chút để trừ bỏ vận xui cho Hoàng Thiên Hạnh.

Trần Gia Bảo bước vào trong căn nhà tranh đơn sơ, thấy Lưu Ly đang ngồi trên giường, kiếm Thanh Sương được cô ấy đặt một cách tùy ý trên đầu giường. Còn Ngụy Nhã Huyên đang ngồi bên cạnh Lưu Ly nói chuyện với cô ấy. Thấy Trần Gia Bảo bước vào, cô ấy đột nhiên nhớ đến cảnh tượng mình bị Trần Gia Bảo ôm trong tay, nội tâm liền hơi hoảng loạn, không kìm được mà hỏi: "Anh vào đây làm gì? Không phải anh định quấy rối chị Lưu Ly và tôi đấy chứ?"

Nói xong cô ấy lập tức thấy hối hận, dựa vào thực lực của Lưu Ly, chỉ cần Trần Gia Bảo hơi hơi lộ ra một chút suy nghĩ không an phận là anh sẽ bị Lưu Ly giết chết ngay lập tức. Bây giờ cô ấy nói những lời này, không phải càng chứng tỏ rằng

trong lòng cô ấy đang hoảng loạn rồi nói năng lung tung không suy nghĩ sao?

May là cả Lưu Ly và Trần Gia Bảo đều không chú ý đến tâm tư nhỏ của Ngụy Nhã Huyên.

Trần Gia Bảo cười đáp: "Tôi đến nói lời tạm biệt."

"Được." Lưu Ly gật đầu, cũng không nhìn ra cô ấy đang có biểu cảm gì.

Trần Gia Bảo quay người đi, sau đó nói: "Lần sau tôi sẽ lại đem đồ ăn ngon đến cho hai người."

"Được." Lưu Ly đáp lại một tiếng, nét mặt vẫn bình thản như cũ, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một vẻ chờ mong khó hiểu, đáng tiếc là Trần Gia Bảo lại không nhìn thấy.

Vừa đi tới sườn núi, Trần Gia Bảo đã nhìn thấy Hồng Liên đứng bên cạnh chiếc Bugatti Veyron, cô ta mặc một chiếc váy đỏ, tà váy tung bay trong gió tựa như một đóa hồng rực rỡ đang nở rộ.

Sau khi thấy Trần Gia Bảo, khóe miệng Hồng Liên nhếch lên lộ ra một nụ cười, sau đó cô ta lập tức hơi cau mày, nói: "Anh bị thương rồi, là người nhà họ Tô của tỉnh Trung Thiên làm à?"

"Không, bị Lưu Ly đả thương." Trần Gia Bảo hiếu kỳ hỏi: "Cô biết chuyện người nhà họ Tô của tỉnh Trung Thiên lên núi ư?"

Hồng Liên có vẻ ngạc nhiên, sau đó không biết cô ta nghĩ gì nữa mà nét mặt lại dịu đi. Cô ta chủ động kéo tay Trần Gia Bảo đến bên cạnh chiếc xe rồi nhét anh vào ghế phụ lái, cười nói: "Anh bị thương rồi, lần này tôi sẽ lái xe cho." Trần Gia Bảo biết Hồng Liên đang lo lắng cho mình, và đối với sự dịu dàng hiếm có này của cô ta, tất nhiên là Trần Gia Bảo sẽ không từ chối khiến hai người mất hứng. Vì thế, anh vui vẻ ngồi vào ghế phụ lái. Khóe miệng Hồng Liên nở một nụ cười hài lòng, sau đó cô ta mới lên xe, vừa lái xe chạy xuống núi vừa nói: "Trong lúc chờ anh ở đây, tôi đã nhìn thấy bảy người dẫn theo Hoàng Thiên Hạnh cùng lên núi, mà nhìn vẻ mặt của Hoàng Thiên Hạnh, rõ ràng là cô ta bị ép buộc. Cộng thêm việc mặt mũi của mỗi một người trong số bảy người kia đều để

lộ ra khí tức mạnh hơn tôi rất nhiều, vì thế tôi mới mạnh dạn đoán rằng bọn họ là người của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên.”

“Đúng vậy, bọn họ chính là chủ nhân của nhà họ Tô, cùng với “Lục đại hộ pháp”.

Trần Gia Bảo thầm cảm khái tán tụng trong lòng, không hổ là Hồng Liên, vô cùng tinh tế và tỉ mỉ, anh cười nói: “Nhưng nhìn vẻ mặt của cô, trông cô có vẻ không lo lắng một chút nào.”

“Hóa ra là chủ nhân của nhà họ Tô đích thân tới đây, chẳng trách tôi lại cảm thấy khí tức của người kia mạnh mẽ đến không thật lắm.” Hồng Liên kinh ngạc, sau đó nói tiếp: “Có Lưu Ly ở đây, tôi tin là dù Tô Nguyên Hùng có lợi hại đến đây cũng không thể tạo thành mối đe dọa đối với anh. Vì thế tôi không lo lắng, nhưng tôi rất hiếu kỳ, tại sao anh lại bị Lưu Ly đả thương vậy? Trừ phi là anh đã làm chuyện gì đó không an phận với cô ấy, chọc giận cô ấy?”

“Em họ của cô lợi hại như vậy, làm sao tôi có thể làm ra chuyện gì đó không an phận với cô ấy được chứ?”

Sau đó, Trần Gia Bảo bèn kể lại hết những chuyện đã xảy ra trước đó với Hồng Liên nghe.

Hóa ra là như vậy!

Hồng Liên bỗng ngộ ra, che miệng cười: “Quả thực rất giống phong cách hành sự của Lưu Ly.”

Trần Gia Bảo nhìn ra ngoài cửa sổ trầm ngâm như đang nghĩ ngợi gì đó, anh nói: “Sức mạnh của Lưu Ly nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi, nhưng điều tôi thấy tò mò hơn là người có thể làm Lưu Ly bị thương rốt cuộc có thể là ai?”

Chương 945

Chương 945

Dưới sự tuyên truyền của người có tâm, tin tức chủ nhà họ Tô, Tô Nguyên Hùng ở tỉnh Trung Thiên, cùng với "Lục đại hộ pháp" đi tìm Trần Gia Bảo báo thù không ngừng lan truyền nhanh chóng, không ít người thành công trong xã hội thượng lưu, đều kinh hồn bạt vía, cũng bắt đầu cười nhạo Trần Gia Bảo không biết tự lượng sức, nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên là một quái vật lớn, cho dù thực lực cá nhân của Trần Gia Bảo có lợi hại hơn nữa nhưng cánh tay vẫn không xoay được đùi, chủ nhà nhà họ Tô đều đến đây, lần này nhất định sẽ đánh Trần Gia Bảo không chết không ngừng.

Diệp Trường Nhạc vốn đang ngồi trên ghế mây trong sân thưởng thức trà, đang âm thầm suy nghĩ, trong khoảng thời gian có nên để Diệp Ngọc Trâm đi ra ngoài "du lịch" một chút, để tránh cô ấy không nghe lời mình, tiếp tục âm thầm qua lại với Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, một quản gia mặc quần áo màu đen vội vàng chạy vào, nói: "Ông chủ, chuyện lớn… Chuyện lớn đã xảy ra…"

Diệp Trường Nhạc nghe ông ta hét lớn như vậy, đột nhiên từ trong suy tư tỉnh lại, buông chén trà xuống, nhíu mày nói: "Chuyện gì mà lại khiến ông hoảng hốt như vậy, ngay cả lễ nghi cũng quên mất?"

Ngay cả giải thích quản gia cũng không thèm để tâm, vội vàng nói: "Ông chủ, tôi vừa mới nhận được tin tức, cách đây không lâu, gia chủ nhà họ Tô là Tô Nguyên Hùng, mang theo "Lục đại hộ pháp" đến thành phố Nam Định, đi tìm Trần Gia Bảo báo thù!"

"Cái gì? Ông có chắc là tin tức là chính xác không?" Cho dù Diệp Trường Nhạc có dày dặn kinh nghiệm đến mấy cũng bị

tin tức này làm chấn động, vọt lên một cái, trực tiếp đứng lên trên ghế mây.

“Tôi cam kết tin tức này là hoàn toàn chính xác! Người của chúng ta tận mắt nhìn thấy, vài giờ trước, Tô Nguyên Hùng mang theo lục đại hộ háp cùng đi đến biệt thự Trần Gia Bảo ở, hơn nữa ông ta còn ngang ngạnh dùng tay không ném một cái quan tài ngàn cân vào trong sân biệt thự, động tĩnh lớn giống như nổ tung như vậy, mọi người xung quanh đều nghe thấy.” Quản gia vội vàng nói.

“Tay không cũng có thể ném một cái quan tài ngàn cân vào sân biệt thự? Ông ta mạnh mẽ như vậy sao?”

Diệp Trường Nhạc tuy rằng không tận mắt nhìn thấy, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút đều cảm thấy mười phần chấn động, lập tức hỏi: “Sau đó, kết quả thế nào, Trần Gia Bảo chết không… Chuyện gì xảy ra với cậu ta?”

Quản gia nói: “Không lâu sau người nhà họ Tô ở trong biệt thự đi ra, hơn nữa còn nắm tay cháu gái của Thành Trung là Hoàng Thiên Hạnh cùng nhau đi núi Yên Tử.”

“Núi Yên Tử? Chẳng lẽ Trần Gia Bảo ở núi Yên Tử?” Trong nháy mắt Diệp Trường Nhạc đã có thể đoán được tình huống cơ bản, sau đó bùi ngùi thở dài, nói: “Nếu khí thế của nhà họ Tô mãnh liệt đến thế, xem ra lần này Trần Gia Bảo lành ít dữ nhiều rồi.”

Diệp Trường Nhạc cũng không nói rõ tâm tình của mình, vừa tiếc nuối về một thế hệ anh hùng của Trần Gia Bảo mà phải ngã xuống, cũng đắc ý với tầm nhìn xa trộng rộng của mình.

“Đã sớm biết nhà họ Tô nhất định sẽ không bỏ qua, cho nên đã sớm cấm Diệp Ngọc Trâm và Trần Gia Bảo lui tới, tôi cũng đã dự đoán trước được chuyện này nhưng không thể nghĩ rằng nó sẽ xảy ra nhanh như vậy, nếu để cho Ngọc Trâm biết, nó sẽ vì cái chết của Trần Gia Bảo mà đau khổ, nhưng sau này chắc chắn nó sẽ cảm thấy may mắn nếu không không chỉ là nó, ngay cả nhà họ Diệp lớn như thế cũng sẽ bị Trần Gia Bảo liên lụy.

Xem ra, tôi phải nhanh chóng thông báo tin tức này cho Ngọc Trâm biết mới được, cho nó hết hy vọng sớm một chút cũng

tốt.”

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Nhạc cao giọng phân phó: “Đi, nói cho Ngọc Trâm biết tin tức gia chủ nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên mang theo “Lục đại hộ pháp” cùng nhau đến thành phố Nam Định tìm Trần Gia Bảo báo thù.”

“Vâng.”

Quản gia đáp một tiếng, đang chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã.”

Đột nhiên, giọng nói của Diệp Trường Nhạc lại vang lên từ phía sau.

Quản gia lập tức dừng bước, cung kính nói: “Ông chủ, ông còn có phân phó gì nữa không?”

Diệp Trường Nhạc trầm mặc, một lát sau, đột nhiên nói: “Ngoài ra, nói với Ngọc Trâm hãy nén đau thương.”

Nói xong, ông ta thở dài, nếu Trần Gia Bảo không đắc tội nhà họ Tô ở tỉnh Trung Nguyệt, anh sẽ là cháu rể tốt nhất trên trời, đáng tiếc…

Thôi, dù sao Trần Gia Bảo cũng không thể sống sót sau sự trả thù của nhà họ Tô, nghĩ nhiều hơn nữa cũng chỉ là vô ích.

Diệp Trường Nhạc lắc đầu, ném cảm xúc phức tạp trong lòng ra khỏi đầu.

Chương 946

Chương 946

Quản gia cũng cơ bản cũng biết chuyện Diệp Ngọc Trâm thích Trần Gia Bảo, khẽ thở dài, đáp một tiếng, liền xoay người đi, đột nhiên còn chưa đi được hai bước, điện thoại di động vang lên một tiếng, ông ta lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy tin tức phía trên, nhất thời khó có thể tin tưởng hai mắt mình, vội vàng nhìn vài lần, xác định không nhìn lầm, nhịn không được kêu lên.

"Có chuyện gì vậy?" Diệp Trường Nhạc nhíu mày hỏi.

Quản gia mạnh mẽ xoay người lại, động tác lớn, thiếu chút nữa gãy thắt lưng, khiếp sợ nói: "Ông chủ, tin tức mới nhất vừa truyền đến, Trần… Trần Gia Bảo… cậu ta…"

"Cậu ta làm sao vậy, có thật là đã chết không?" Diệp Trường Nhạc nghi ngờ nói, nhà họ Tô có một vị "Bán bộ truyền kỳ" cùng với sáu vị Tông Sư cường giả, Trần Gia Bảo cho dù có ba đầu sáu tay cũng tuyệt đối khó có thể thoát khỏi kiếp này.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Diệp Trường Nhạc, quản gia liên tục lắc đầu, khiếp sợ nói: "Không phải không phải, Trần Gia Bảo chưa chết, cậu… cậu ta…"

Ông ta kích động vô cùng, thiếu chút nữa không nói nên lời.

"Cậu ta chưa chết?" Diệp Trường Nhạc sửng sốt, nhíu mày, không vừa lòng nói: "Vậy rốt cuộc làm sao vậy?"

Quản gia bị giật mình với thái độ không vừa lòng của Diệp Trường Nhạc, lời nói trong miệng lập tức phát ra: "Tin tức vừa mới nhận được, Trần Gia Bảo bình an vô sự đã trở về biệt thự, mà chủ nhà Tô Nguyên Hùng của nhà họ Tô và năm Tông Sư còn lại đã bị giết, còn lại một Tông Sư bị bắt, một trận chiến ở núi Yên Tử khiến toàn quân nhà họ Tô bị diệt!"

“Cái gì?” Diệp Trường Nhạc kinh hãi, tin tức này so với mặt trời mọc phía tây còn khiến người ta cảm thấy chấn động hơn, lẩm bẩm nói: “Cái này… cái này làm sao có khả năng, nhà họ Tô cường đại như vậy, như thế nào… tại sao toàn quân có thể bị diệt?”

Quản gia vội vàng nói: “Tin tức này là Thành Trung đưa lên, hơn nữa người của chúng ta cũng tận mắt nhìn thấy một vị Tông Sư nhà họ Tô bị Thành Trung mang về, hơn nữa… hơn nữa tận mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo trở về biệt thự, cho nên tin tức này chính xác vạn lần.”

Trần Gia Bảo thật sự bình an vô sự? Toàn quân nhà họ Tô thật sự bị diệt?

Diệp Trường Nhạc cũng tự nhận mình là kiến thức rộng rãi, dày dặn kinh nghiệm nhưng vẫn bị tin tức đáng kinh ngạc này chấn động đến hóa đá tại chỗ.

Ông ta không thể hiểu được, cho dù xem xét phương diện nào thì nhà họ Tô đều có thể dễ dàng nghiền nát Trần Gia Bảo, nhưng sự việc phát triển hết lần này tới lần khác khác hoàn toàn với dự liệu của ông ta, nhà họ Tô lại thua, thậm chí ngay cả chủ nhà Tô Nguyên Hùng của nhà họ Tô cũng mất mạng núi Yên Tử.

Bởi vậy ban đầu ông ta quyết định kiên trì ngăn cản Diệp Ngọc Trâm và Trần Gia Bảo qua lại không chỉ trở thành chuyện cười, mà thậm chí còn có thể đắc tội Trần Gia Bảo, mang đến tai họa cho cả nhà họ Diệp!

Nghĩ tới đây, Diệp Trường Nhạc hoảng sợ, vội vàng nói: “Nhanh, nhanh đi thông báo cho Ngọc Trâm, bảo nó nhanh chóng sửa sang lại một chút, theo tôi đi thăm hỏi cậu Gia Bảo, bồi tội với Trần Gia Bảo.”

“Ông chủ, cô Ngọc Trâm và Trần Gia Bảo có quan hệ không tệ, hẳn là không cần bồi tội…” Quản gia nói.

Đột nhiên, “bốp” một tiếng, Diệp Trường Nhạc trực tiếp tát quản gia một cái, nghiêm khắc nói: “Im miệng, tên tục của cậu gia Bảo là thứ ông có thể nhắc đến sao, còn không mau đi thông báo cho Ngọc Trâm…

Quên đi, tôi phải tự mình đi thôi.”

Nói xong, Diệp Trường Nhạc liền bước nhanh về phía phòng của Diệp Ngọc Trâm.

Quản gia ôm hai má bị sưng, trong lòng dâng lên một nỗi tủi thân không vừa lòng, vừa rồi ông ta cũng nói thẳng tên Trần Gia Bảo, cũng không thấy ông ta nói gì, bây giờ vừa nghe thấy Trần Gia Bảo chẳng những chưa chết, ngược lại toàn quân nhà họ Tô bị diệt, liền lập tức cho tôi một cái tát, ông chủ thật đúng là gió chiều nào theo chiều ấy.

Đương nhiên những lời này ông ta nhiều nhất cũng chỉ oán hận trong lòng, cũng không dám nói ra trước mặt Diệp Trường Nhạc.

Cùng lúc đó, trong phòng của Diệp Ngọc Trâm.

Diệp Ngọc Trâm tựa vào đầu giường, buông điện thoại xuống, trong đôi mắt đẹp dần dần nổi lên một tầng sương mù, không còn chút màu sắc nào nữa.

Chương 947

Chương 947

Cách đây không lâu, Mạnh Nhược Tình gọi điện thoại đến, nội dung điện thoại vẫn vang vọng trong đầu cô ấy.

“Ngọc Trâm, tôi vừa nghe bố tôi nói chuyện phiếm với người khác trong phòng khách, nói là chủ nhà nhà họ Tô cùng với lục đại hộ pháp đều đã đến thành phố Nam Định, bây giờ đang tìm Trần Gia Bảo báo thù trên núi Yên Tử, nghe giọng điệu của bố tôi, lần này Trần Gia Bảo chắc lành ít dữ nhiều.”

Diệp Ngọc Trâm vẫn nhớ rõ, ngay sau khi cô ấy nghe được tin tức này, trong đầu liền “ù” một tiếng, đầu óc trở nên trống rỗng, cũng không biết qua bao lâu, cô ấy mới phục hồi tinh thần, chỉ cảm thấy đau lòng không cách nào hô hấp, ngay cả dạ dày cũng co rút lại một chỗ.

Đột nhiên, ở bên ngoài giọng nói vội vàng của Diệp Trường Nhạc vang lên.

Diệp Ngọc Trâm lại không hề nghe thấy chút nào, không, hoặc là nói cô ấy nghe được nhưng không để tâm, bây giờ ông nội tới đây chỉ có một nguyên nhân, đó chính là nói cho mình tin tức xấu về Gia Bảo.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô ấy càng thêm đau đớn.

Đột nhiên, chỉ nghe “bang” một tiếng, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Diệp Trường Nhạc vội vàng đi vào, nhanh chóng nói: “Nhanh, nhanh đi trang điểm, ăn mặc càng đẹp càng tốt.”

Gia Bảo đã gặp rủi ro, vậy mà còn để cho cô ấy ăn mặc xinh đẹp sáng ngời, đây là một loại châm chọc sao?

Đột nhiên trong lòng Diệp Ngọc Trâm sinh ra cảm giác thù hận, nhịn không được lớn tiếng quát lên: “Cháu không tin ông không biết tin tức Gia Bảo, anh ấy bây giờ đang bị nhà họ Tô

ở tỉnh Trung Thiên báo thù sống chết không rõ, ông vậy mà còn bảo cháu ăn mặc xinh đẹp sáng ngời, như thế nào, Gia Bảo chết ông rất vui sao? Cuối cùng cũng không cần lo lắng nhà họ Diệp bị Gia Bảo liên lụy, chủ nhà nhà họ Diệp có thể không vui sao? Buồn cười nhất chính là lúc trước Gia Bảo còn giúp nhà họ Diệp nhiều như vậy, không thể tưởng tượng được là đổi lấy kết cục như thế này! “

Nói xong, hai hàng nước mắt trong suốt theo gương mặt tinh xảo của Diệp Ngọc Trâm chảy xuống.

Diệp Trường Nhạc cười khổ một tiếng, nói: “Được rồi, ông thừa nhận trước đó có chút quá đáng, nhưng mà ai nói Trần Gia Bảo đã chết?”

“Gia Bảo chưa chết?” Diệp Ngọc Trâm giật mình sửng sốt, trong mắt xuất hiện ánh sáng rực rỡ, nửa tin nửa ngờ nói: “Thế nhưng con nghe Nhược Tình nói, nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên dốc toàn bộ lực lượng đến thành phố Nam Định đối phó Gia Bảo.”

“Đúng là nhà họ Tô đã dốc toàn bộ lực lượng, nhưng kết quả cuối cùng, Trần Gia Bảo bình an vô sự, toàn quân nhà họ Tô bị diệt, nói thật, ngay cả khi ông nghe được tin tức này cũng khiếp sợ không thôi.” Diệp Trường Nhạc tiếp tục nói: “Cho nên trước hết ông tới thông báo cho cháu, lát nữa chúng ta sẽ đi thăm hỏi Trần Gia Bảo, bây giờ cháu hài lòng rồi chứ?”

Lúc này Diệp Ngọc Trâm mới hoàn toàn tin tưởng lời nói của Diệp Trường Nhạc, cảm giác đau lòng ban đầu nhất thời không còn nữa, trong mắt cô ấy lại tràn ngập ánh sáng, thần thái trở nên sáng láng.

Sau khi tin tức nhà họ Tô tới tìm Trần Gia Bảo báo thù lan truyền khắp thành phố Nam Định, không bao lâu sau, toàn quân nhà họ Tô bị diệt, tin tức Trần Gia Bảo bình ổn trở về giống như một cơn bão, lại lần nữa quét qua thành phố Nam Định, rất nhiều nhân vật xã hội thượng lưu đều chấn động.

Rất nhanh, bọn họ nhao nhao hành động, vội vàng lựa chọn các loại lễ vật quý giá đến cửa thăm hỏi, sợ đi muộn làm mất lòng cậu Gia Bảo, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Không bao lâu sau, trước biệt thự Trần Gia Bảo ở, trong giờ phút này trở nên đông như trẩy hội, dãy xe sang xếp hàng trên đường tạo thành hàng dài, dọa người qua đường đi ngang qua đều choáng váng, còn tưởng là một nhân vật lớn nào đó đi du lịch.

Khi Diệp Trường Nhạc dẫn Diệp Ngọc Trâm tới nơi này, cảnh tượng trước mắt đập ngay vào mắt, hơn nữa xe của họ còn bị chặn lại trên đường, ngay cả chỗ đỗ xe cũng không tìm thấy.

Nhìn những người đang chờ tặng quà bên ngoài biệt thự xếp thành một con hàng dài, trong lòng Diệp Trường Nhạc dâng lên cảm giác lo lắng, dựa theo tốc độ như vậy, có lẽ ông ta xếp hàng đến tối cũng không chắc chắn có thể nhìn thấy Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi oán giận Diệp Ngọc Trâm, nếu không phải cô ấy mất hai ba tiếng trang điểm, trì hoãn không ít thời gian, với tốc độ lấy được tin tức của ông ta thì chắc chắn đã sớm gặp được Trần Gia Bảo.

Đương nhiên, ông ta cũng chỉ oán giận ngầm trong lòng, cũng không nói ra, dù sao người bảo Diệp Ngọc Trâm trang điểm thật đẹp chính là ông ta.

Ông ta vô thức nhìn Diệp Ngọc Trâm ngồi ở ghế lái phụ, nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Ngọc Trâm sau khi trang điểm, nhan sắc càng trở nên xinh đẹp, làn da trắng nõn, cả người tràn ngập vẻ đẹp tao nhã tri thức thì trong lòng hài lòng không thôi.

Với vẻ đẹp như hoa của cháu gái mình, chắc chắn có thể mê hoặc Trần Gia Bảo.

Chương 948

Chương 948

Nghĩ tới đây, khóe miệng Diệp Trường Nhạc nhếch lên một nụ cười, con ngươi ông ta đột nhiên chuyển động, nói: "Ngọc Trâm, cháu cũng thấy được bây giờ Trần Gia Bảo đã trở thành nhân vật lớn có quyền thế rất mạnh của thành phố Nam Định, có bao nhiêu người muốn gặp cậu ta một lần cũng không được, cháu nhìn xem, chiếc xe ở phía trước chúng ta là chủ tịch của tập đoàn Đỉnh Thịnh, tên này này ỷ vào việc mình có vốn hùng hậu, luôn hống hách ở thành phố Nam Định, bây giờ chỉ vì muốn gặp Trần Gia Bảo một lần, còn phải thành thành thật thật xếp hàng ở chỗ này sao? Haiz, chúng ta cũng không biết làm thế nào mới có thể gặp được Trần Gia Bảo."

"Không gặp được thì không gặp thôi, mấy ngày trước ông còn trốn Gia Bảo giống như tránh ôn dịch vậy, bây giờ còn mong được gặp thì ông cứ xếp hàng ở chỗ này, cháu cũng không muốn mất mặt đi theo ông." Diệp Ngọc Trâm phụng phịu nói.

Cơ bản là sau khi cô ấy biết được tin Trần Gia Bảo bình an vô sự, trong lòng tràn ngập vui sướng, nhưng ngay sau đó, ông nội liền bảo cô ấy ăn mặc xinh đẹp diễm lệ để cùng ông ta đi gặp Trần Gia Bảo, ý tứ ở đây không phải là bán cháu gái sao? Nếu như bị Trần Gia Bảo biết, cô ấy sẽ mất mặt bao nhiêu?

Cho nên trong lòng cô ấy thực sự phẫn nộ, trước đó đuổi Diệp Trường Nhạc ra khỏi phòng, nhưng sau một lát do dự, vẫn ngồi trước bàn trang điểm, mất hơn hai tiếng đồng hồ, tỉ mỉ ăn diện một phen, nguyên nhân rất đơn giản là cho dù nội tâm tức giận, nhưng cô ấy vẫn muốn gặp Trần Gia Bảo, muốn Trần Gia Bảo nhìn thấy trạng thái đẹp nhất của mình.

Cho nên giờ phút này, Diệp Trường Nhạc cũng không để ý đến giọng điệu không vừa lòng của Diệp Ngọc Trâm, còn ngượng ngùng cười, nói: "Chẳng phải vì ông lo lắng cho nhà họ Diệp

chúng ta sao, trước đó ông làm sao biết ngay cả toàn quân nhà họ Tô cũng sẽ bị diệt, đúng rồi, hay là cháu gọi điện thoại cho Trần Gia Bảo đi để chúng ta đi vào trước."

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm khẽ động, tuy rằng vẫn nghiêm mặt như trước, nhưng do dự một chút, vẫn lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Trần Gia Bảo.

Một lát sau, Thành Trung hăng hái từ biệt thự đi ra, ánh mắt như tìm kiếm điều gì, hướng thẳng về phía Diệp Ngọc Trâm.

"Cô Ngọc Trâm, cậu Gia Bảo phái tôi đến đón cô." Thành Trung lễ phép cười nói, ông ta đi tới trước cửa xe, chủ động mở cửa xe cho Diệp Ngọc Trâm.

"Cám ơn ông." Sắc mặt Diệp Ngọc Trâm ôn hòa, mỉm cười đi xuống.

Ánh mắt Diệp Trường Nhạc sáng ngời, bây giờ toàn bộ xã hội thượng lưu ở thành phố Nam Định ai cũng biết, Thành Trung bởi vì ôm đùi Trần Gia Bảo, địa vị cũng lên như diều gặp gió, có thể nói ngoại trừ Trần Gia Bảo ra, ông ta cũng là nhân vật quyền thế nhất ở thành phố Nam Định.

"Trần Gia Bảo phái Thành Trung tới đón Ngọc Trâm, xem ra trọng lượng của Ngọc Trâm ở trong lòng Trần Gia Bảo vẫn rất nặng, hừ hừ, như vậy xem ra cho dù lúc trước thái độ của ông đây đối với Trần Gia Bảo ngạo mạn nhưng cậu ta vẫn ngoan ngoãn quỳ gối dưới váy của cháu gái ông đây?"

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Trường Nhạc càng thêm hài lòng, lại vô ý sinh ra một vẻ khinh thường đối với Trần Gia Bảo, đương nhiên, chút tâm tư nhỏ bé này, ông ta cũng không dám lộ ra.

Rất nhanh, Diệp Trường Nhạc và Diệp Ngọc Trâm liền đi theo Thành Trung đến cửa biệt thự, làm cho một đám ông lớn xếp hàng chung quanh đều nóng mắt.

Đột nhiên từ trong biệt thự có một cặp bố con đang cãi nhau, Diệp Ngọc Trâm ngước mắt lên nhìn, kinh ngạc nói: "Nhược Tình, sao cô lại tới đây?"

Người ở trước mặt chính là Mạnh Nhược Tình và bố của cô ấy, tổng giám đốc Mạnh Chí Lương của công ty trách nhiệm hữu hạn điện tử Định Nguyên.

Mạnh Nhược Tình cũng không ngờ sẽ gặp Diệp Ngọc Trâm ở chỗ này, không biết vì sao, nhất thời "ầm ĩ"

một chút, nháo mặt đỏ bừng, trong lòng càng thêm thẹn thùng.

Hôm nay Mạnh Nhược Tình ăn mặc đặc biệt xinh đẹp, mặc một bộ váy bảy phần màu lam nhạt, tạo nên vẻ đoan trang xinh đẹp, đứng trước mặt Diệp Ngọc Trâm, nhan sắc dĩ nhiên cũng không kém chút nào.

"Ông Trường Nhạc, thì ra ông cũng tới, Thành Trung tự mình nghênh đón ông, mặt mũi của ông cũng xem như đủ lớn đấy, xem ra sau này ở thành phố Nam Định, Mạnh Chí Lương tôi còn phải nhờ ông chiếu cố nhiều hơn." Mạnh Chí Lương ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười nói, lúc trước ông ta nhận được tin nhà họ Tô bị diệt, lập tức nổi lên suy nghĩ trong đầu nếu Nhược Tình có thể được cậu Gia Bảo coi trọng, vậy Mạnh Chí Lương ở thành phố Phú Thọ chẳng phải là có thể lên đời?

Ông ta càng nghĩ càng muốn, nhanh chóng mang theo Mạnh Nhược Tình chạy tới, kết quả là xếp hàng gần hai tiếng đồng hồ mới được đi vào biệt thự, hơn nữa còn chưa gặp được cậu Gia Bảo, chỉ đem lễ vật giao cho Hoàng Thiên Hạnh rồi bị đưa ra.

Nhưng mà, bây giờ Diệp Trường Nhạc rõ ràng mới tới, kết quả lại được Thành Trung nghênh đón tiến vào, lại nhìn thấy Diệp Ngọc Trâm bên cạnh Diệp Trường Nhạc ăn mặc rạng rỡ quyến rũ, Mạnh Chí Lương làm sao còn không rõ chuyện gì xảy ra? Nhất thời trong lòng sinh ra một trận cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Trong lòng Diệp Trường Nhạc càng thêm đắc ý, hăng hái nói: "Ông nói đùa, tôi vui mừng là vì sao?"

Chương 949

Chương 949

“Trong lòng ông Trường Nhạc hiểu rõ là được rồi.” Mạnh Chí Lương cười khô hai tiếng, đột nhiên tròng mắt chuyển động, quay đầu nói với Mạnh Nhược Tình: “Nhược Tình, con và Ngọc Trâm là bạn tốt, nếu Ngọc Trâm ở chỗ này, vậy con cũng đi theo Ngọc Trâm đi.”

Nói xong, ông ta không cho Mạnh Nhược Tình có cơ hội từ chối thì đã bước đi.

Sắc mặt Diệp Trường Nhạc nhất thời rất khó coi, Mạnh Chí Lương có ý định gì ông ta còn có thể không rõ ràng sao, chắc chắn là không muốn Diệp Ngọc Trâm ở riêng với Trần Gia Bảo, đặc biệt để Mạnh Nhược Tình đi qua cản mũi rồi.

“Mạnh Chí Lương này vì lợi ích của mình vẫn thật sự không biết xấu hổ.”

Trong lòng Diệp Trường Nhạc thầm mắng một tiếng, lập tức xoay ánh mắt lên người của Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình, không thể không thừa nhận, Mạnh Nhược Tình quả thực xinh đẹp vô cùng, không hề thua kém Ngọc Trâm chút nào.

Thành Trung ở một bên nhìn thấy vậy, trong lòng âm thầm đắc ý, hừ hừ, các người một đám tranh nhau muốn đem con gái cùng cháu gái đẩy cho cậu Gia Bảo, nào có thể so sánh với mình được, mình đã sớm cho Thiên Hạnh chiếm được hảo cảm của cậu Gia Bảo, tin chắc là trải qua chuyện núi Yên Tử này, Thiên Hạnh ở trong lòng cậu Gia Bảo tuyệt đối có thể tăng lên một bậc thang.

Trong lòng ông ta vô cùng đắc ý, bề ngoài lại bất động thanh sắc, cười nói: “Ông Trường Nhạc, mời vào nhanh đi, không thể để cậu Gia Bảo đợi lâu.”

“À, được rồi.” Lúc này Diệp Trường Nhạc mới phản ứng lại, đi theo Thành Trung đi vào bên trong.

Diệp Ngọc Trâm lôi kéo Mạnh Nhược Tình thì thầm ở phía sau, hoài nghi nói: “Nhược Tình, đây là chuyện gì xảy ra vậy?”

Mạnh Nhược Tình bất đắc dĩ, ủy khuất nói: “Ngay từ đầu tôi còn tưởng rằng Trần Gia Bảo đã chết, muốn đi an ủi anh ấy, kết quả bố tôi không biết chuyện gì xảy ra, cho tôi mệnh lệnh chết, để tôi ăn mặc thật tốt một phen, tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Sau khi tới nơi này, mới biết mục đích bố tôi dẫn tôi tới dĩ nhiên là vì gặp Trần Gia Bảo, thật sự là tức chết tôi, thật là mất mặt. “

Diệp Ngọc Trâm bừng tỉnh, xem ra chú Chí Lương có chủ ý giống như ông nội mình, haiz, những người đàn ông này, luôn coi phụ nữ như một công cụ.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô ấy hơi ảm đạm.

Không bao lâu thì bọn họ đi vào trong sân biệt thự, Trần Gia Bảo ngồi trong phòng thưởng thức trà, Hoàng Thiên Hạnh ăn mặc xinh đẹp, đang nhẹ nhàng xoa xoa bả vai của Trần Gia Bảo.

Hoàn toàn giống như một đế vương đang hưởng thụ.

Mạnh Nhược Tình bĩu môi, cho dù Trần Gia Bảo có bản năng, nhưng thói trăng hoa này thật đáng ghét.

“Ông Trường Nhạc, đúng lúc tôi có chuyện muốn tìm ông, không ngờ ông lại tới trước.” Trần Gia Bảo cười nói, buông chén trà xuống.

Diệp Trường Nhạc cười hắc hắc, tiếp theo “hổ thẹn” nói: “Khoảng thời gian trước có mắt như mù, cho nên hôm nay đặc biệt đến thỉnh tội cậu Gia Bảo, hơn nữa còn chuẩn bị một ít lễ vật, hy vọng cậu Gia Bảo có thể nể mặt Ngọc Trâm mà tha thứ cho tôi lần này. Ngọc Trâm, còn không mau dâng quà cho cậu Gia Bảo đi?”

Diệp Ngọc Trâm đáp một tiếng, âm thầm thở dài, cầm lễ vật đi về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười cười, cũng không để ý, nói: “Ngọc Trâm là bạn của tôi, quà cáp làm gì cho xa lạ.”

Chỉ là bạn thôi sao?

Ánh mắt Diệp Ngọc Trâm trở nên ảm đạm một chút, sau khi đặt lễ vật trước mặt Trần Gia Bảo, cô ấy lập tức đi về phía sau Diệp Trường Nhạc.

Ánh mắt của Diệp Trường Nhạc sáng ngời, nói: “Đúng vậy, là tôi không suy nghĩ chu đáo, chúng ta đều là người một nhà mà, người một nhà.”

Khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ nhếch lên một nụ cười, nói: “Ông Trường Nhạc nói không sai, nếu đã là người một nhà thì tôi cũng xin nói thẳng luôn.”

“Cậu Gia Bảo cứ nói tự nhiên.” Diệp Trường Nhạc vui vẻ ra mặt, có thể cùng Trần Gia Bảo thành người một nhà thì sau này ở thành phố Nam Định, ai còn dám qua mặt mình nữa?

Trần Gia Bảo vẫn cười cười, nói: “Tôi nghe nói ông Trường Nhạc còn có một đứa cháu trai, bây giờ đang học tập tại Mỹ, hơn nữa tôi còn nghe nói, sau này ông định truyền vị trí chủ nhà của nhà họ Diệp cho cháu trai của ông?”

Chương 950

Chương 950

“Không sai, đúng là có chuyện như vậy.” Diệp Trường Nhạc gật đầu nói, trong lòng không khỏi có một chút nghi hoặc, không hiểu Trần Gia Bảo đột nhiên nhắc tới cháu trai của mình để làm gì?

Một khắc sau, chỉ nghe Trần Gia Bảo cười nói: “Tôi hy vọng, chủ nhà của nhà họ Diệp tiếp theo là Ngọc Trâm chứ không phải người khác, ý của ông Trường Nhạc thế nào?”

Mặc dù anh vừa nói vừa cười mỉm nhưng giọng điệu lại khiến người ta không thể từ chối.

Cái gì? Để cho Diệp Ngọc Trâm trở thành chủ nhà nhà họ Diệp đời tiếp theo?

Không chỉ là Diệp Trường Nhạc, ngay cả Diệp Ngọc Trâm và Mạnh Nhược Tình cũng kinh hãi, không ngờ Trần Gia Bảo lại đưa ra một đề nghị như vậy.

Trần Gia Bảo vừa mở miệng đã để Diệp Ngọc Trâm kế thừa vị trí chủ nhà của nhà họ Diệp.

Nhất thời khiến cho Diệp Trường Nhạc đờ cả người ra. Trước khi tới, ông ta đã âm thầm suy đoán qua những lời mà Trần Gia Bảo có thể nói, nhưng lại không nghĩ tới anh hoàn toàn không hề theo kế hoạch mà làm. Chuyện này thực sự khiến ông ta trở tay không kịp.

Nếu đã nói tới vị trí chủ nhà nhà họ Diệp, ông ta tuyệt đối sẽ không truyền cho Diệp Ngọc Trâm. Nguyên nhân rất đơn giản, Diệp Ngọc Trâm là một cô gái, dù thế nào cũng sẽ lập gia đình. Nói cách khác, cô ấy chính là một cuộc làm ăn lỗ vốn, vậy thì làm sao có thể làm chủ nhà nhà họ Diệp chứ?

Lúc này Diệp Ngọc Trâm cũng không biết phải làm sao, cho tới bây giờ cô ấy chưa từng nghĩ tới mình có thể trở thành chủ nhà của nhà họ Diệp. Hơn nữa trong lòng Diệp Ngọc Trâm cũng rõ ràng hơn ai hết, bất kể là bố hay là ngay cả ông nội cũng vậy, cho tới bây giờ chưa từng coi cô ấy là người thừa kế. Nếu không, lúc trước ông nội cô ấy cũng sẽ không vì lợi ích của nhà họ Diệp mà chẳng màng đến cảm xúc của Diệp Ngọc Trâm, để cô ấy cùng Cao Tuấn Hùng kết hôn.

Cho nên sau khi nghe Trần Gia Bảo nói, Diệp Ngọc Trâm luống cuống cả tay chân vội vàng nói: "Không, tôi… tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ trở thành chủ nhà, Gia Bảo… anh… anh… chi bằng… "

Lời còn chưa kịp nói xong thì Trần Gia Bảo đột nhiên nhếch miệng cười với Diệp Ngọc Trâm, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, nhất thời trong lòng cô ấy xông lên một cỗ cảm giác an tâm ngập tràn, những lời chưa nói cuối cùng lại không thể nói ra được nữa.

"Ý của ông thế nào, ông Trường Nhạc?" Trần Gia Bảo cười hỏi, thần thái của anh rất thoải mái, giống như trong mắt anh, dăm ba câu quyết định vị trí chủ nhà họ Diệp là một chuyện nhỏ nhặt không đáng nói.

Diệp Trường Nhạc cười khổ một tiếng, cái gì gọi là "ý ông thế nào"? Dựa theo suy nghĩ thực tâm trong lòng ông ta, chuyện đó là hoàn toàn không có khả năng, nhưng cũng không thể ở trước mặt mọi người mà bác bỏ mặt mũi Trần Gia Bảo thế được, vì vậy ông ta từ chối nói: "Đây là chuyện gia đình nhà họ Diệp chúng tôi, hình như cậu Gia Bảo không tiện hỏi đến đâu."

"Ồ? Ông đừng quên, chúng ta đều là người một nhà, câu này cũng là ông vừa chính miệng nói, sao trong nháy mắt ông Trường Nhạc đã quên mất rồi? Hay là nói, cho tới bây giờ ông Trường Nhạc cũng chưa từng coi Trần Gia Bảo tôi là người nhà của mình? Nói vậy bây giờ tôi sẽ lập tức tiễn khách." Trần Gia Bảo lộ ra ý cười vô hại, nhưng những lời vừa nói ra lại mang theo ý tứ ép buộc.

Nhất thời khiến Diệp Trường Nhạc trì trệ một lúc, ông ta vừa rồi đúng là đã từng nói lời "đều là người một nhà", vậy chẳng

phải đang tự mình đào hố chôn mình hay sao, còn bị Trần Gia Bảo bắt được nhược điểm, giờ ông ta mới thật sự hận không thể tát mình một cái.

“Có lẽ là ông Trường Nhạc cảm thấy Ngọc Trâm không đủ ưu tú, không thể gánh vác được vị trí chủ nhà nhà họ Diệp đúng không? Điểm này ông cứ yên tâm, với quan hệ của tôi và Ngọc Trâm cùng với ảnh hưởng của tôi ở thành phố Hòa Bình. Tôi cam kết khi giao nhà họ Diệp vào tay Ngọc Trâm, tuyệt đối có thể phát triển mạnh mẽ, thậm chí còn vượt xa nhà họ Diệp bây giờ.”

Nghe vậy Diệp Trường Nhạc có hơi động tâm. Khiến nhà họ Diệp sau này phát triển mạnh mẽ, điều này tuyệt đối tràn ngập sức hấp dẫn, ông ta đang chuẩn bị đáp ứng thì đột nhiên trong lòng “lộp bộp” một tiếng. Lập tức hồi tưởng lại, vì sao Trần Gia Bảo lại có lòng tốt muốn giúp nhà họ Diệp phát triển như vậy? Còn không phải vì biết Ngọc Trâm thích anh, muốn chờ sau này Ngọc Trâm trở thành chủ nhà của nhà họ Diệp, cả nhà họ Diệp chẳng phải sẽ trở thành của hồi môn, toàn bộ đều rơi vào tay Trần Gia Bảo sao? Chỉnh tới chỉnh lui, hóa ra Trần Gia Bảo lại có tính toán như vậy!

Càng nghĩ Diệp Trường Nhạc càng cảm thấy có khả năng, trong lòng bỗng tức giận không thôi. Tuy rằng không dám biểu hiện ra ngoài nhưng sắc mặt ông ta đã trầm xuống, rồi lại thản nhiên nói: “Nếu cậu Gia Bảo đã là người một nhà, vậy tôi cũng có nói thẳng luôn, đề nghị của cậu, thứ cho tôi không thể đáp ứng.

Tôi sẽ không giao vị trí chủ nhà cho Ngọc Trâm, hơn nữa chuyện này tuyệt đối không thể thương lượng!”

Mặc dù Diệp Ngọc Trâm đã sớm biết đáp án, nhưng nghe được Diệp Trường Nhạc kiên định cự tuyệt như vậy, trong lòng vẫn không khỏi ảm đạm.

Chương 951

Chương 951

Mạnh Nhược Tình đã thu hết tất cả vào mắt, vội vàng ôm lấy vai Diệp Ngọc Trâm, nhẹ giọng an ủi cô ấy, đồng thời cũng hung hăng mà trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái. Nếu không phải do Trần Gia Bảo bỗng dưng đưa ra yêu cầu như vậy, sao Ngọc Trâm có thể buồn lòng chứ?

"Được, tôi thích người thẳng thắn như vậy. Nếu ông đã lựa chọn nói thẳng, vậy tôi cũng không quanh co làm gì nữa." Ánh mắt Trần Gia Bảo dần dần sắc bén lên, anh nói: "Tôi vì nể mặt Ngọc Trâm nên mới hòa khí cùng ông thương lượng, nhưng cũng chỉ là một vị trí chủ nhà nhà họ Diệp mà thôi, ông thật sự cho rằng ý kiến của ông rất quan trọng đối với tôi sao? "

"Cậu… cậu… cậu có ý gì?" Diệp Trường Nhạc tức giận trợn to hai mắt, ông ta chỉ vào Trần Gia Bảo, theo bản năng định sẽ mắng ra miệng, nhưng lời bẩn thỉu vừa đến miệng ông ta lập tức tỉnh ngộ. Người đứng trước mặt chính là đại nhân vật cực kì có sức ảnh hưởng, nên mới vội vàng nuốt mấy lời bẩn thỉu đó trở về.

Trần Gia Bảo nói: "Ông hỏi tôi có ý gì sao? Vậy tôi lại hỏi ông, ý ông thế nào? Lúc trước nhà họ Diệp các người bị Cao Tuấn Hùng bắt được nhược điểm, bất đắc dĩ phải đem Ngọc Trâm đẩy ra để liên hôn, coi cô ấy như là vật hy sinh của nhà họ Diệp. Sau khi tôi thay nhà họ Diệp các người một lần đã vĩnh viễn giải quyết được những khó khăn ấy, ông chẳng những không nghĩ đến tạ ơn, ngược lại còn coi tôi như một ngôi sao chổi, thậm chí còn ngăn cản Ngọc Trâm tiếp tục qua lại với tôi. Chẳng lẽ ông cho rằng Trần Gia Bảo tôi là kẻ dễ nói chuyện sao?"

Trần Gia Bảo lạnh lùng chất vấn, nhất thời khiến mồ hôi lạnh của Diệp Trường Nhạc chảy ròng ròng, vội vàng nói: "Không

dám, không dám. Lúc trước là do tôi không có mắt, có chỗ nào không đúng với cậu, mong cậu tha thứ cho."

Diệp Ngọc Trâm cũng nhớ tới những ấm ức thời gian trước, nhất thời hốc mắt đã đỏ lên.

"Hừ!" Trần Gia Bảo hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Tôi không so đo với kẻ tầm thường như ông, thậm chí sắc mặt ôn hòa trước đấy tôi bày ra cho ông cũng chỉ là nể mặt Ngọc Trâm mà thôi. Về phần bản thân ông, một chủ nhà nhà họ Diệp nho nhỏ, nói thật, ở trong mắt tôi một phần cũng không đáng giá!"

"Đúng… Đúng vậy…" Diệp Trường Nhạc sắp bị nói đến tức điên rồi, nhưng hết lần này tới lần khác cũng không dám phản bác, không, có thể nói cho dù ông ta muốn phản bác, căn bản cũng không phản bác được. Bởi vì những gì Trần Gia Bảo nói hoàn toàn chính xác.

"Bất hạnh của Ngọc Trâm, chính là khi cô ấy có một dòng họ tùy thời vì lợi ích mà hy sinh mình, mà may mắn của cô ấy, chính là gặp tôi. Tôi từng nói, với tư cách là bạn bè của tôi, vận mệnh của cô ấy chỉ có thể nắm trong tay chính cô ấy, cho nên để tránh cho Ngọc Trâm lại bị dòng họ mình tiếp tục lấy bản thân cô ấy làm vật hy sinh thêm lần nữa, thì buộc phải để cho Ngọc Trâm làm chủ nhà của nhà họ Diệp. Như vậy thì sẽ không ai có thể bức bách cô ấy được nữa." Trần Gia Bảo đã đứng lên, đối mặt với Diệp Trường Nhạc mà nói: " Ông Trường Nhạc, ông thấy tôi nói có đúng không?"

Trong lòng Diệp Ngọc Trâm tràn ngập cảm động, không ngờ Trần Gia Bảo sẽ vì mình mà lo lắng đến mức này, trong lúc nhất thời khiến cô ấy cảm thấy vừa ngọt ngào vừa vui sướng.

Ngay cả Mạnh Nhược Tình vẫn luôn nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt khó chịu, lúc này trong mắt cũng không khỏi lóe lên những tia sáng khác. Không thể không thừa nhận, Trần Gia Bảo đào hoa nhưng anh vẫn rất có khí khái đàn ông, ít nhất, với tư cách là bạn bè thì Trần Gia Bảo là một người rất hoàn mỹ.

Diệp Trường Nhạc chỉ cảm thấy đứng trước mặt mình phảng phất như là một ngọn núi cao chứ không phải con người bằng da bằng thịt nữa, bản thân ông ta sắp bị áp bách tới thở không

nổi, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, ông ta gian nan nói: “Cậu… cậu Gia Bảo nói có… có đạo lý, nhưng…

nhưng mà…”

Nửa ngày ông ta cũng không nói ra được nguyên nhân, nhưng rất rõ ràng đối với vị trí chủ nhà nhà họ Diệp, ông ta vẫn như cũ không buông lỏng tay, dù sao chuyện này liên quan đến lợi ích cốt lõi của ông ta và nhà họ Diệp, ông ta cũng không muốn nhà họ Diệp sau này sẽ bị đổi thành họ “Trần”.

Trần Gia Bảo lại không cho ông ta thêm bất cứ cơ hội do dự nào, anh lạnh lùng nói: “Nhà họ Diệp trong mắt tôi chỉ như con kiến, tôi có thể cứu nhà họ Diệp các người thì cũng có thể lật bàn tay là đã nghiền nát cả nhà họ Diệp, cho nên ông phải rõ ràng một chút. Cũng không phải tôi đang thương lượng với ông, mà là muốn một đáp án đã định trước. Bây giờ ông đáp ứng hay không đáp ứng?”

Dưới ánh mắt chăm chú của Trần Gia Bảo, nội tâm Diệp Trường Nhạc đã nổi lên sóng to gió lớn, thần sắc trên mặt biến hóa không ngừng.

Trong khoảng thời gian ngắn này, cả sân nhà một mảnh yên tĩnh, tất cả đều đang chờ đáp án sớm đã định trước của Diệp Trường Nhạc.

Thành Trung thở dài. Mấy tháng trước, lần đầu tiên ông ta nhìn thấy Trần Gia Bảo, nào ngờ thiếu niên lúc trước lại có một mặt bá đạo vô song như vậy. Chỉ có thể nói, ngay từ đầu đã định trước Trần Gia Bảo chính là một con rồng, chỉ cần có cơ hội, lập tức có thể trở thành rồng thiêng bay lượn chín tầng mây, cao cao tại thượng.

Cũng không biết qua bao lâu, nhưng ít nhất đối với Diệp Trường Nhạc mà nói, trong nháy mắt này trôi qua rất dài. Ông ta cắn răng, gian nan mở miệng nói: “Tôi… Tôi đáp ứng, từ nay về sau, Ngọc Trâm chính là người thừa kế nhà họ Diệp.”

Chương 952

Chương 952

Những lời này dường như dùng hết tất cả thần khí của Diệp Trường Nhạc, sau khi nói xong, thân thể ông ta phảng phất đều sụp đổ.

Diệp Ngọc Trâm biết ông nội nhất định sẽ đáp ứng, nhưng sau khi cô ấy nghe được đáp án, trong đầu vẫn là một trận choáng váng. Chủ nhà nhà họ Diệp cô ấy không quan tâm, nhưng từ nay về sau, cô ấy thật sự đã có thể tự quyết định vận mệnh của mình, chỉ cảm thấy ánh nắng mặt trời chiếu rực trong tâm trí, sương mù lúc trước đã bị càn quét sạch.

“Rất tốt, đáp án này tôi rất hài lòng.” Khóe miệng Trần Gia Bảo lộ ra ý cười, khí thế sắc bén trên người nhất thời thu liễm, nhìn về phía Diệp Ngọc Trâm, nói: “Còn cô thì sao, cảm thấy mình có thể làm được vị trí chủ nhà không?”

Nói thật, Diệp Ngọc Trâm quả thật không có lòng tin gì, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt tràn ngập chờ mong của Trần Gia Bảo, bằng cách nào đó, trong lòng cô ấy bỗng nhiên dâng lên lòng tin trước nay chưa từng có, ánh mắt cũng sáng ngời, kiên định nói: “Tôi không thành vấn đề.”

“Tốt lắm.” Trần Gia Bảo vỗ tay mà cười.

“Chẳng qua…” Diệp Ngọc Trâm đột nhiên ấp úng.

Trần Gia Bảo tò mò hỏi: “Chẳng qua cái gì?”

Diệp Ngọc Trâm nhăn nhó nói: “Chẳng qua, nếu tôi đã trở thành người thừa kế nhà họ Diệp, khẳng định có rất nhiều doanh nghiệp gia tộc phải quen thuộc và quản lý rất nhiều thứ, vậy tôi còn có thể trở về tập đoàn Nhiên Á làm phó giám đốc không? Trước đây anh đã hứa với tôi rồi. “

Trần Gia Bảo buồn cười, nói: “Thì ra là chuyện này, cô yên tâm, Trần Gia Bảo tôi làm việc, luôn luôn là nói ra tất làm. Qua mấy ngày nữa, trước tiên cô cứ trở về thành phố Hòa Bình tiếp tục làm phó giám đốc, một năm sau lại chính thức tiếp nhận vị trí chủ nhà của nhà họ Diệp.”

Diệp Ngọc Trâm lập tức thở phào nhẹ nhõm, đuôi lông mày đều lộ ra ý cười hài lòng.

“Một năm?” Diệp Trường Nhạc nhất thời cuồng loạn kêu lên, nói: “Một năm sau lập tức tiếp nhận vị trí chủ nhà nhà họ Diệp, chuyện này… làm sao có thể được?”

“Vì sao không được?” Trần Gia Bảo nhướng mày, trực tiếp hỏi ngược lại.

“Ít nhất… ít nhất cũng phải mất ba năm, ồ không, thời gian hai năm, coi như là một quá trình chuyển tiếp chứ?” Diệp Trường Nhạc cố gắng mặc cả.

“Không cần.” Trần Gia Bảo trực tiếp tuyên bố: “Chuyện này không cần thương lượng, cứ quyết định như vậy.”

Chuyện đã đến nước này, Diệp Trường Nhạc cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận.

Trần Gia Bảo thật đúng là bá đạo, Mạnh Nhược Tình bĩu môi, nhưng dường như nhìn anh thế này quả thực rất có mị lực.

Sau khi tiễn Diệp Ngọc Trâm đi, Trần Gia Bảo cũng đi vào phía trong nghỉ ngơi, không hề gặp khách.

Lúc trước anh bị Lưu Ly đẩy ra xa chỉ bằng một ngón tay nên cũng chịu một ít nội thương. Tuy rằng sẽ không đe dọa tính mạng, nhưng nếu tiếp tục kéo dài sẽ rất bất lợi với cơ thể.

Trần Gia Bảo không thể không cảm thán một phen, người khác đều dùng tiền dùng nhan sắc đi tán gái, còn anh là dùng mạng sống để tán gái đó.

Ngày hôm sau, Trần Gia Bảo quyết định tiếp tục làm việc chăm chỉ, chuẩn bị một hộp ẩm thực tinh xảo, một lần nữa anh lại đến núi Yên Tử, bắt tay vào hành trình dùng mạng sống của mình để tán tỉnh.

Sau khi đám Thành Trung xử lý xong đám người kia, núi Yên Tử lại được khôi phục nguyên trạng, không tìm được dấu vết

chém giết hôm qua, chỉ có thác nước ào ào cùng với tiếng chim hót líu lo, lộ ra một dáng vẻ hiền hòa.

Đối với việc nhanh như vậy Trần Gia Bảo lại đến lần nữa, Lưu Ly không hề bất ngờ, cũng không có kinh ngạc vui mừng gì, vẫn là một bộ dạng thanh nhã như hoa cúc.

Trần Gia Bảo không khỏi âm thầm lẩm bẩm trong lòng, chẳng lẽ những lời hôm qua không có chút ảnh hưởng nào đối với Lưu Ly?

Nhưng anh làm sao biết được, tuy bề ngoài Lưu Ly lạnh nhạt nhưng trên thực tế, nội tâm lại có chút phiền não. Hôm qua Trần Gia Bảo nói một phen có thể nói là đã đánh thẳng tới linh hồn của cô ấy, khiến Lưu Ly không thể không nghĩ lại hành động trước đây của mình, có phải cô ấy thật sự đã sai rồi không? Cho nên tối hôm qua khi cô ấy ngồi thiền, trong đầu có rất nhiều ý niệm, cuối cùng không bình tĩnh được nên dứt khoát không luyện công nữa, mà là nằm trên mặt đất bên ngoài phòng nhìn những ngôi sao cả đêm.

Chương 953

Chương 953

Nếu để Trần Gia Bảo biết chính mình mang đến chấn động lớn như vậy cho tâm tình của Lưu Ly, nhất định anh sẽ âm thầm vui mừng.

Đây là một trong những bước tiến công trong kế hoạch "cảm hóa Lưu Ly" do Trần Gia Bảo đặt ra.

Muốn dùng thủ đoạn bình thường theo đuổi Lưu Ly, đó cơ hồ là nhiệm vụ không thể hoàn thành, thậm chí còn có thể gây ra phản cảm đối với Lưu Ly, theo đó còn có thể bị "đuổi giết cặn bã". Cho nên chỉ có thể tìm con đường khác mà đi, dùng thủ đoạn không giống bình thường, từ từ mở một khe hở trong lòng của cô gái Lưu Ly chỉ một lòng hướng tới tu luyện này, sau đó tiếp tục đem khe hở này mở rộng, như vậy mới có thể có một trăm phần trăm cơ hội thành công.

Rất hiển nhiên, đối với Lưu Ly một lòng chỉ muốn tu thành chính quả mà nói, anh nên bắt đầu từ phương hướng tu luyện, không thể nghi ngờ đây chính là phương án tốt nhất. Ít nhất là ở trước mắt mà nói, xem như Trần Gia Bảo có thể miễn cưỡng đạt được mục tiêu.

Trải qua một cuộc hàn huyên đơn giản, ba người Trần Gia Bảo liền đi ra ngoài nhà tranh, cũng giống như ngày hôm qua vẫn ngồi trên mặt đất, ăn các món ăn tinh xảo trước mặt.

Đầu tiên là Ngụy Nhã Huyên không chút kiêng kỵ mà phàm ăn tục uống một bữa, tiếp theo, cô ấy sờ sờ cái bụng tròn đã phồng lên, quay đầu nhìn Lưu Ly. Thần sắc Ngụy Nhã Huyên có chút do dự, muốn nói lại thôi.

"Cô có chuyện gì muốn nói không?" Lưu Ly cũng buông bát đũa xuống.

Ngụy Nhã Huyên gật gật đầu, tò mò nói: "Chị Lưu Ly, chị thật sự muốn thành tiên thành Phật sao?"

Hôm qua, cô ấy mới biết được hóa ra Lưu Ly mạnh tới như vậy, cũng mới biết Lưu Ly là một người tu hành lập chí tu thành chính quả, điều này khiến Ngụy Nhã Huyên bị dọa phát hoảng. Cô ấy có thể tiếp nhận kiếm khí được phóng ra từ ngón tay Trần Gia Bảo, cũng có thể tiếp nhận chuyện Lưu Ly dùng một kiếm đóng băng năm người sống sờ sờ. Chuyện này tuy rằng thực sự rất khoa trương, rất thần kỳ nhưng dù sao vẫn chưa thoát ly cái gọi là phạm trù của "con người", ít nhất mấy thứ này cũng đã từng được tiểu thuyết kiếm hiệp miêu tả qua.

Nhưng "tiên phật" đã hoàn toàn vượt ra ngoài sự hiểu biết của Ngụy Nhã Huyên, trong mắt cô ấy, bất luận là tiên cũng tốt, hay là phật cũng được, cả hai đều là tôn giáo cổ xúy để lừa gạt tín đồ hoặc lừa gạt chính mình, tất cả đều là mê tín phong kiến, cho nên trên đời này căn bản không có tiên phật gì tồn tại.

Nếu Lưu Ly thật sự quyết tâm thành tiên thành phật, chẳng phải là đem thời gian cả đời đều lãng phí vào chuyện hư vô mờ mịt sao?

Cho nên, hôm qua Ngụy Nhã Huyên đã rối rắm cả một ngày, hôm nay thật sự nhịn không được nữa liền muốn nhắc nhở Lưu Ly, để cho cô ấy biết suy nghĩ của mình là sai, cho nên cứ vậy liền có tình huống như hiện tại.

Đối mặt với nghi vấn của Ngụy Nhã Huyên, Lưu Ly gật đầu thừa nhận: "Phải."

Cô ấy không có chút do dự nào, cứ như đối với cô ấy mà nói, thành tiên thành phật là theo lý thường phải làm.

"Nhưng…" Ngụy Nhã Huyên vội vàng khuyên nhủ: "Nhưng trường sinh bất tử, thật sự có thể làm cho chị vui vẻ sao?"

Trước đây khi cô ấy xem các tác phẩm điện ảnh hoặc là truyền hình, tiểu thuyết, đối với nữ chính muốn theo đuổi thiên đạo, nhân vật nam chính sẽ luôn luôn hỏi một câu như vậy: Trường sinh bất tử thực sự có thể làm cho em hạnh phúc sao?

Mà nữ chủ thường sẽ rơi vào trầm tư, bắt đầu suy ngẫm về những gì mình thật sự muốn, đến tột cùng có phải bản thân

muốn trường sinh bất tử hay không, sau đó lại cùng nam chủ bắt đầu cuộc sống hạnh phúc không xấu hổ không nóng nảy.

Nói tóm lại, những điều này trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình hoặc tiểu thuyết, mọi việc luôn luôn thuận lợi.

Ngụy Nhã Huyên tin rằng cho dù là Lưu Ly mạnh tới mức khó có thể hình dung, cũng không thể chống cự được câu nói vừa rồi.

Quả nhiên, Lưu Ly hơi trầm ngâm một chút, giống như đang suy nghĩ rất nghiêm túc về vấn đề này.

Trần Gia Bảo lập tức dựng tai lên, cũng rất muốn biết đáp án của Lưu Ly.

Nhưng mà một lát sau, thần sắc của Lưu Ly buông lỏng, rồi cười nói: "Đúng vậy, tôi đã rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, trường sinh bất lão, thật sự có thể làm cho tôi rất vui vẻ."

Ngụy Nhã Huyên nhất thời trợn tròn mắt, trong lòng quýnh lên nói: "Nhưng… Nhưng trường sinh bất tử nào dễ dàng như vậy, chỉ có thể sống cuộc sống thanh nhàn của Phật mãi mãi, chuyện này quá vất vả, không vui một chút nào."

Lưu Ly cười nói: "Thế nhân lấy theo đuổi dục vọng làm niềm vui, mà tôi lại lấy thanh hư tịch diệt làm vui, làm sao cô biết được thế nhân vui vẻ, mà niềm vui của tôi thì không phải là vui? Đúng như cô nói thế gian có bao nhiêu phồn hoa, nhưng trong mắt tôi tất cả chỉ là bể khổ mà thôi. Nói tóm lại, mỗi người đều có một chí hướng."

Chương 954

Chương 954

Ngụy Nhã Huyên cả miệng đều trở thành hình chữ "O", cho tới bây giờ cô ấy cũng chưa từng cân nhắc qua vấn đề thâm sâu tới như vậy. Nhất thời trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể trả lời được, càng không thể nhìn Trần Gia Bảo khó chịu, vội vàng nháy mắt với Trần Gia Bảo, để anh khuyên bảo Lưu Ly một phen.

Trần Gia Bảo ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Cô nói thế nhân lấy theo đuổi dục vọng làm vui, nhưng trường sinh bất tử, thành tiên thành phật chính là dục vọng lớn nhất trên đời, đây không phải là mâu thuẫn với lời cô nói sao?"

"Không sai, tôi thừa nhận trường sinh bất tử, thành tiên thành Phật, đích xác là dục vọng lớn nhất trên đời." Lưu Ly khẽ thở dài, nói: "Nhưng lòng người trôi nổi, một hơi thở đã có thể xoay chuyển tới ba ngàn ý niệm trong đầu, ngay cả trái tim cũng không khống chế được, vậy làm sao có thể tu luyện bản thân được?

Chỉ có lấy ý niệm "thành tiên thành phật" để kiềm chế ba ngàn ý niệm hỗn loạn đó, làm cho thể xác và tinh thần thanh tĩnh, do đó tu hành tốt hơn, cuối cùng lại siêu thoát ý niệm này mới có thể chân chính trở thành tiên phật. Bất luận là phật hiệu của phật môn hay là gì đều là vì đạt được mục đích này mới thuận tiện nhập cửa Phật mà thôi."

Trần Gia Bảo nhíu mày nói: "Từ xưa đến nay, người muốn sống lâu không già nhiều tới mức nào? Trước kia có Tần Hoàng tìm Tiên Sơn, sau đó có Hán Vũ đốt khói, ngay cả đế vương nhân gian hùng tài nhiều sách lược như Tần Hoàng Hán Vũ còn sống không được trăm năm, người bình thường muốn thành tiên thành phật, khó khăn tới mức nào?"

“Thành tiên thành phật không chỉ là chuyện khó khăn nhất, đồng thời cũng là chuyện lớn nhất. Chính là bởi vì lớn nhất khó khăn nhất, cho nên người xưa đều gọi là “chuyện bất khả thi”. Một khi đạt được, có thể không lo lắng về sống chết, đời đời kiếp kiếp tiêu dao, tôi cần gì phải vứt bỏ chí lớn chứ? Vì vậy, anh không cần phải thuyết phục tôi.” Lưu Ly thản nhiên nói, với tâm tính như ngọn tháp thủy tinh của Lưu Ly, sao còn nhìn không ra mục đích của Ngụy Nhã Huyên và Trần Gia Bảo chứ, cho nên cô ấy đã trực tiếp chặn miệng hai người.

Trần Gia Bảo và Ngụy Nhã Huyên mắt to trừng mắt nhỏ, cả hai đều nói không nên lời.

Trần Gia Bảo lại một lần nữa xác nhận, nếu muốn từ góc độ Huyền Lý Phật Pháp tranh luận với Lưu Ly, thật sự là nhiệm vụ cơ hồ không thể hoàn thành. Dù sao, Lưu Ly đã kế thừa toàn bộ cảm ngộ của một vị Phật sống đối với Phật pháp, cho dù là đem tất cả phật gia trên toàn thế giới bắt được, phỏng chừng trên phương diện về Phật Pháp cũng không phải là đối thủ của Lưu Ly.

Ngụy Nhã Huyên thở dài, nói: “Nếu tâm ý chị Lưu Ly đã quyết, vậy tôi không nói nhiều nữa. Lát nữa tôi xin từ biệt, cũng đã đến lúc trở về tỉnh Phú Thọ xem tình hình của ông nội tôi rồi. “

Mục đích duy nhất mà cô ấy ở lại chính là ngăn cản việc Lưu Ly bị Trần Gia Bảo lừa gạt, từ đó rơi vào móng vuốt của Trần Gia Bảo. Nhưng bây giờ xem ra, Lưu Ly quả thật vượt quá mức tưởng tượng, căn bản phải không cần lo lắng, cho nên cô ấy cũng không còn lý do gì để ở lại nữa.

Lưu Ly hơi trầm ngâm liền nói: “Mấy ngày nay cô có thể ở lại giúp tôi, trong lòng tôi rất cảm kích. Cô chờ một chút.”

Nói xong, Lưu Ly đứng dậy đi vào trong nhà tranh. Một lát sau cô ấy cầm một cái bọc bằng vải vàng đi ra, dưới ánh mắt nghi hoặc của Ngụy Nhã Huyên mà mở cái bọc này ra.

Trong nháy mắt này, Trần Gia Bảo nhìn thấy trong bao bọc có một loại thảo mộc có ngoại hình tương tự như linh chi, tổng cộng chia làm năm tầng, mỗi tầng ở trên nó đều có màu đen, trắng, xanh, đỏ, vàng ngũ sắc, thoạt nhìn chói mắt đa dạng.

Cả người Trần Gia Bảo nhất thời chấn động, trong mắt xuất hiện vẻ khiếp sợ. Ngũ Đế Ngọc Chi, vậy mà lại là Ngũ Đế Ngọc Chi trong truyền thuyết, được tập hợp bởi tinh hoa đất trời, được hợp bởi Âm Dương Ngũ Hành mà có!

Mục đích lần này anh tới núi Yên Tử ngoại trừ đến vì Lưu Ly ra, thì chính là có được "Ngũ Đế Ngọc Chi", lấy nó để luyện chế đan dược, tăng tu vi của chính mình.

Cho nên, sau khi anh nhìn thấy "Ngũ Đế Ngọc Chi" trong cái bọc của Lưu Ly, tâm tình kích động khó có thể tưởng tượng được. Ngay sau đó anh lại lập tức nghĩ đến một khả năng, không phải Lưu Ly sẽ đem Ngũ Đế Ngọc Chi đưa cho Ngụy Nhã Huyên chứ?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Gia Bảo nhất thời trở nên cổ quái.

Nhưng mà, mọi chuyện cũng không phát triển như Trần Gia Bảo đã nghĩ, chỉ thấy Lưu Ly từ trong bao bọc lấy ra một quyển sách cổ bìa màu lam đưa cho Ngụy Nhã Huyên, cười nói: "Đây là một bộ phương pháp tu luyện nội công, tuy rằng không dám nói nó lợi hại bao nhiêu, nhưng vẫn có thể đạt tới cảnh giới Tông Sư. Vì vậy muốn trì hoãn lão hóa vẫn không thành vấn đề, đương nhiên, nếu muốn tiến thêm một bước nữa đạt tới cảnh giới cao hơn, thì phải xem cơ duyên của cô rồi. "

Có thể tu luyện tới công pháp cảnh giới Tông Sư, chuyện này tuyệt đối có thể tạo thêm một võ đạo thế gia mới. Nếu như bản công pháp này ném vào võ đạo giới ở Việt Nam, khẳng định có thể dấy lên một hồi gió tanh mưa máu.

Đây đã coi như đã có được một bàn tay lớn rồi, nhưng sự chú ý của Ngụy Nhã Huyên lại hoàn toàn ở một điểm khác, ánh mắt cô ấy sáng ngời, vui mừng đan xen với kinh ngạc mà nói: "Thật sao? Còn có thể trì hoãn lão hóa? Thật là tốt quá! "

Hiển nhiên đối với Ngụy Nhã Huyên mà nói, có thể trở thành một kẻ mạnh trong giới võ đạo căn bản là một chuyện có cũng được mà không cũng chẳng sao, chỉ có tuổi trẻ và xinh đẹp mới vĩnh viễn là trọng tâm chú ý của cô ấy.

Chương 955

Chương 955

“Cảm ơn chị Lưu Ly.” Ngụy Nhã Huyên Mỹ đưa tay nhận lấy sách cổ, trên mặt cô ấy hiện ra lúm đồng tiền như hoa.

“Đừng khách sáo, nó chỉ là một quyển công pháp thô sơ thôi. Cô đi với tôi, tôi giải thích một chút mấy thứ quan trọng của quyển công pháp này.”

Lưu Ly dứt lời liền mang Ngụy Nhã Huyên đi vào trong nhà tranh.

Trần Gia Bảo cảm khái không dứt, sợ rằng trên đời này cũng chỉ có vài người mới có thể nói một quyển sách có thể bồi dưỡng lên một người Tông Sư mạnh mẽ là bộ công pháp thô sơ.

Là một người gần kề với mức độ cuối của Tông Sư, không ai có thể rõ hơn Trần Gia Bảo là một bộ công pháp có thể bồi dưỡng một người trở thành Tông Sư thì hấp dẫn người trong giới võ thuật này như thế nào.

Đây là thứ gọi là “Người bình thường vô tội, người tài giỏi có tội.” Trên người Ngụy Nhã Huyên mang theo một bộ công pháp có sức mạnh to lớn như thế, nếu tin này lộ ra ngoài thì dù cô ấy có là công chúa nhỏ của nhà họ Ngụy ở thành phố Phú Thọ thì sợ rằng cũng sẽ trở thành mục tiêu của rất nhiều người trong giới võ thuật. Hơn nữa, cô ấy trưởng thành rất xinh đẹp, càng dễ khiến người khác chú ý đến.

Trần Gia Bảo thoáng do dự liền quyết định gọi điện cho Thành Trung để ông ta phái một ít người tài giỏi đến bảo vệ Ngụy Nhã Huyên đi về thành phố Phú Thọ.

Lúc Thành Trung mang hai nam một nữ vội vã đến thì Lưu Ly và Ngụy Nhã Huyên cũng trùng hợp đi ra khỏi nhà tranh.

Anh nhìn thấy vẻ mặt phấn chấn, đỏ bừng của Ngụy Nhã Huyên thì biết cô ấy được không ít lợi ích.

Cảm nhận được ánh mắt của Trần Gia Bảo, Ngụy Nhã Huyên quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo. Có lẽ vì trong lòng quá hưng phấn hoặc là do sắp tạm biệt nên Ngụy Nhã Huyên không khiêu khích Trần Gia Bảo, ngược lại cô ấy nhoẻn miệng mỉm cười hiện lên vẻ đẹp thanh xuân.

Trần Gia Bảo hơi ngây người, dù anh đã quen nhìn mỹ nữ nhưng vẫn có loại cảm giác bất ngờ. Anh nhanh chóng xoay người nhìn về phía ba người Thành Trung đằng sau.

Ba người này toát ra hơi thở của người tập võ nhưng người lợi hại nhất cũng mới chỉ ở Hợp Khí hậu kỳ mà thôi, chút thực lực đó nếu đối phó với người bình thường tất nhiên là thừa nhưng nếu gặp được người tài giỏi thật sự thì cũng chỉ là cá trên thớt.

Tất nhiên, Trần Gia Bảo cũng không thấy không vừa lòng, thủ hạ của Tưởng Đức Lâm ở thành phố Hòa Bình cũng chỉ là một người Hợp Khí hậu kỳ mà đã có thể xưng vương xưng bá ở thành phố Hòa Bình rồi.

Trong thời gian ngắn Thành Trung đã tìm được ba người tập võ ở trình độ Hợp Khí đã là một chuyện cực kỳ khó được rồi, cùng lắm thì anh lại gọi một cuộc cho Ngụy Phong Lăng để đội bảo vệ của nhà họ Ngụy bọn họ đón Ngụy Nhã Huyên trên đường cũng được.

Sau khi hạ quyết tâm, khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ nhếch lên ý cười, nói: “Bọn họ chính là người ông tìm đến à?”

Thành Trung vội vàng gật đầu nói: “Cậu Gia Bảo, nhiều năm qua ba người bọn họ vẫn luôn đi theo tôi, tuy thực lực không phải mạnh nhất nhưng năng lực làm việc chắc chắn đáng tin. Hơn nữa họ còn có sự thông minh, tỉnh táo vượt xa người thường, có ba người bọn họ bảo vệ cô Ngụy Nhã Huyên thì cậu cứ yên tâm một trăm phần trăm đi.”

Dứt lời, theo phản xạ Thành Trung nhìn về phía Ngụy Nhã Huyên, trong lúc vô tình ông ta nhìn thấy Lưu Ly đứng bên cạnh Ngụy Nhã Huyên nên thoáng chốc cả người sững sờ. Cô ấy quả nhiên là người tuyệt sắc trên thế gian này, khó trách có thể khiến cậu Gia Bảo nhớ mãi không quên.

Lưu Ly hình như có cảm giác nên nhìn lại Thành Trung.

Đôi mắt cô ấy sáng ngời, thật sự là sáng như ánh mặt trời lóa mắt dường như có thể nhìn thẳng đến sâu trong lòng Thành Trung.

Trong lòng Thành Trung run lên, sợ hãi vội vàng cúi đầu, sau lưng ông ta đã không kiềm được mà đổ một tầng mồ hôi lạnh làm ướt hết áo. Người trước mặt này chỉ với một chiêu đã lập tức giết ông chủ nhà họ Tô – Tô Nguyên Hùng và sáu người đại sư mạnh mẽ, thậm chí người còn được gọi là "Ngũ sắc thần quyền" – Kiến Hoa bây giờ vẫn còn đang hôn mê trong viện. Chẳng may người ta không thích mình thì Hoàng Thiên Hạnh sẽ được chăm sóc mình trước khi mất.

Bỗng nhiên Thành Trung cảm thấy áp lực trên người mình được thả lỏng thì ra là Lưu Ly đã dời ánh mắt đi, lúc này ông ta mới theo phản xạ thở nhẹ ra, trong lòng lẩm bẩm nói: Cô Lưu Ly thật là đáng sợ, ngay cả ánh mắt cũng có thể khiến mình không thở nổi, thật không hổ là người có thể với một kiếm đã giết chết cao thủ của nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên. Vậy mà cậu Gia Bảo còn dám theo trêu chọc người phụ nữ nguy hiểm như thế, siêu, thật sự quá siêu.

Chương 956

Chương 956

Nói đến Ngụy Nhã Huyên khi biết Trần Gia Bảo phái ba người trước mặt nhanh chóng đến làm vệ sĩ của mình thì trong lòng không khỏi thấy ấm áp, có một chút hảo cảm với Trần Gia Bảo. Cô ấy nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh."

"Khách sáo rồi, tôi chỉ vì nể mặt Ngụy Phong Lăng thôi. Sau khi cô về thì đừng quên nói cuộc hẹn của tôi với anh cô." Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Xùy, cái gì gọi là nể mặt anh mình chứ? Chẳng lẽ với sức quyến rũ của cô đây còn không đủ để anh phái vài người tới bảo vệ sao?

Ngay lập tức, Ngụy Nhã Huyên trừng mắt hung ác nhìn Trần Gia Bảo, tia hảo cảm vừa mới hiện ra với Trần Gia Bảo lúc nãy lại lần nữa tan thành mây khói.

Ngay sau đó, Ngụy Nhã Huyên liền nghĩ đến bản thân học xong công pháp của chị Lưu Ly sau đó đợi đến khi về nhà luyện thành thạo thì cô sẽ đến tìm Trần Gia Bảo tính toán, chắc chắn sẽ đánh cho Trần Gia Bảo răng rơi đầy đất.

Ngụy Nhã Huyên càng nghĩ càng thích thú, ngay cả ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo cũng bắt đầu sáng lên.

Trần Gia Bảo cảm thấy kinh ngạc, không nhịn được thốt lên: "Cô nhìn tôi như thế không phải là vì để ý đến tôi chứ? Tôi nói cho cô biết, tôi không có hứng thú với những cô gái gian xảo đâu."

"Xùy xùy xùy, có trời mới để ý đến anh. Lần gặp mặt sau cô đây sẽ cho anh đẹp mặt." Ngụy Nhã Huyên giơ nắm tay nhỏ ra đắc ý lầm bầm hai tiếng, giống như đã đánh Trần Gia Bảo ngã sấp mặt vậy.

Rất nhanh, Ngụy Nhã Huyên đã tạm biệt rời đi mang theo công pháp Lưu Ly dạy cho cô ấy, coi như là chiến thắng đi về.

Thoáng chốc, xung quanh khe núi thanh tịnh chỉ còn lại hai người Trần Gia Bảo và Lưu Ly.

Cũng không biết vì sao mà bỗng nhiên Trần Gia Bảo có cảm giác "Trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng.", anh nhìn Lưu Ly không hiểu sao có phần căng thẳng.

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo lắc đầu bật cười, nghĩ đến danh tiếng của mình ở thành phố Hòa Bình úp tay làm mây, lật tay làm mưa khiến vô số cao thủ phải khom lưng uốn gối, làm sao lúc này anh có thể hiện ra vẻ rụt rè trước một người phụ nữ chứ?

Nghĩ vậy, ý chí chiến đấu trong lòng Trần Gia Bảo lại sục sôi.

"Ý nghĩ trong đầu của anh thật rắc rối, rất kỳ lạ."

Bỗng nhiên giọng nói của Lưu Ly truyền đến từ bên cạnh, ánh mắt cô ấy nhìn Trần Gia Bảo có phần kỳ lạ.

Trần Gia Bảo hoảng sợ. Ngay sau đó anh thầm khinh bỉ bản thân một phen, sắc mặt cũng thoải mái hơn khẽ cười nói: "Đúng vậy, đối mặt với cô gái xinh đẹp tuyệt trần nếu trong lòng tôi không rung động thì mới thật sự kỳ lạ."

Lời khen ngợi chỉ cần là con gái thì đều sẽ thích.

"Dù có đẹp thì cũng chỉ là một đống xương trắng mà thôi, lời khen của anh thật nhạt nhẽo." Lưu Ly thản nhiên nói rồi xoay người đi đến nhà tranh nhưng mà trong khoảnh khắc cô ấy xoay người, khóe miệng không tự chủ mà giương lên một độ cong nhẹ làm kinh sợ cả khe núi, chỉ tiếc Trần Gia Bảo không nhìn thấy được.

Trần Gia Bảo nhún vai, nhìn bóng dáng của Lưu Ly tò mò hỏi: "Đúng rồi, võ công của cô rốt cuộc đã đến trình độ nào rồi?"

Lưu Ly không dừng lại bước chân, nói: "Ở trình độ mà bây giờ anh không thể với đến được."

Hả… Không cần đả kích người khác như vậy chứ?

Trần Gia Bảo bĩu môi, nói tiếp: "Cô đã lợi hại như vậy làm sao còn bị người ta đánh cho bbij thương nặng cần tôi đến chữa trị

chứ? Trái lại tôi càng ngày càng hiếu kỳ là ai đã đánh bị thương cô đấy."

"Làm sao? Anh có thể báo thù cho tôi à?" Khi Lưu Ly đi đến cửa nhà tranh bỗng nhiên dừng bước chân lại, cô ấy quay người nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong ánh mắt tràn ngập nghi ngờ.

Sự kiêu ngạo trong lòng Trần Gia Bảo trỗi dậy, nhướng mày nói: "Đúng vậy, nói không chừng tôi có thể báo thù cho cô thì sao?"

Ánh mắt Lưu Ly thoáng chốc hơi sáng lên, trong lòng tràn ngập sự cảm động không thể hiểu được nhưng ngay lập tức cô ấy quay người để lại một bóng dáng duyên dáng cho Trần Gia Bảo, nói: "Với thực lực của anh thì vẫn chưa có tư cách báo thù cho tôi, đợi mười năm nữa hẵng nói."

Sau khi dứt lời, Lưu Ly đã đi vào trong nhà tranh.

Má nó, anh vậy mà lại bị cô gái này xem thường.

Chương 957

Chương 957

Từ khi Trần Gia Bảo xuống núi đến nay đều rất hăng hái, đây là lần đầu tiên anh bó tay trước một người phụ nữ. Người phụ nữ này rất giỏi, rất mạnh thậm chí chắc chắn có thể trở thành thần, anh bị một người phụ nữ như thế khinh thường thì dường như cũng là một chuyện rất bình thường.

Nhưng mà với sự kiêu ngạo của Trần Gia Bảo thì Lưu Ly càng đứng ở trên cao thì anh càng muốn đẩy ngã cô ấy, đẩy cô ấy từ trên trời rơi xuống thế gian.

Trần Gia Bảo xoay người rời đi, bước chân rất vững vàng.

Mấy ngày sau, mỗi ngày Trần Gia Bảo đều đưa đồ ăn cho Lưu Ly, trong khe núi chỉ còn lại một mình cô ấy. Tuy lo lắng về việc "Trai đơn gái chiếc, tình ngay lý gian" nhưng mục đích của Trần Gia Bảo là "cảm hóa" Lưu Ly nên cơ hội ở riêng thế này tất nhiên anh sẽ nắm chặt lấy.

Về phần Lưu Ly, cô ấy không hề để ý về ánh nhìn của người khác chút nào mà ngược lại cực kỳ mong đợi các loại đồ ăn phong phú hàng ngày được mang đến, lười đến mức không buồn tự mình nấu cơm.

Sau khi ăn rất nhiều đồ ăn ngon, Trần Gia Bảo sẽ thực hành bàn luận về thiền cùng với tham khảo một chút tâm đắc trong võ học, với trình độ và kiến thức rộng lớn của Lưu Ly dù thỉnh thoảng chỉ nói mấy từ cũng có thể khiến Trần Gia Bảo có cảm giác hiểu ra.

Mà Lưu Ly cũng cảm thấy ngạc nhiên trước năng lực tiếp thu của Trần Gia Bảo, thậm chí ngay cả cô ấy cũng không thể không thừa nhận là nếu chỉ nói về năng lực tiếp thu thì Trần Gia Bảo còn ở trên bản thân mình. Cô ấy không khỏi nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt khác.

Trong thời gian mấy ngày ít ỏi, quan hệ của Trần Gia Bảo và Lưu Ly đã tiến lên một bước thậm chí còn có cảm giác ngầm hiểu nhau, sự chuyển biến này khiến Trần Gia Bảo cực kỳ vui vẻ. Nhưng đáng tiếc anh cũng có thể cảm giác rõ ràng là Lưu Ly đối với mình vẫn không có tình yêu nam nữ gì giống như trước.

Hôm nay, Trần Gia Bảo vẫn đến theo thói quen, anh mang theo một cặp lồng đồ ăn đi lên núi Yên Tử.

Bỗng nhiên, anh nhạy bén cảm giác được không khí trên núi không đúng lắm, lúc trước xung quanh rừng cây có tiếng chim hót vậy mà bây giờ lại biến mất. Cả núi Yên Tử đều yên tĩnh đến đáng sợ, dường như nó bị bao phủ trong một bầu không khí nặng nề.

Chẳng lẽ Lưu Ly đã xảy ra chuyện gì? Hoặc là người đả thương Lưu Ly lúc trước đã tìm đến đây rồi?

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên cảm giác xấu, anh bước nhanh chân đi về phía khe núi.

Rất nhanh từ xa anh đã nhìn thấy nhà tranh ở phía trước có bốn người đàn ông đứng đó, hơn nữa trên người mỗi người đều toát ra hơi thở rất mạnh mẽ và kinh khủng khiến Trần Gia Bảo có cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Mà người đứng đầu mặc một bộ quần áo màu xanh, đứng khoanh tay với dáng vẻ nho nhã, khuôn mặt điển trai. Đó chính là người cứu Đàm Minh Y Thanh ở trên núi Hồng lĩnh, người đạt đến trình độ truyền kỳ – Liễu Thành Phùng.

Làm sao có thể là gã ta chứ?

Trần Gia Bảo chấn động, tròng mắt đảo quanh im lặng trốn đằng sau một cây cổ thụ.

Anh chỉ thấy Liễu Thành Phùng đứng ở trước nhà tranh, cao giọng nói: “Cô Lưu Ly, chúng ta không có thù hận gì cần gì phải đánh đến sống chết như thế? Chỉ cần cô đưa xá lợi trong tay mình ra thì bốn người chúng tôi sẽ lập tức rời đi, không biết ý cô Lưu Ly thế nào?”

Trên núi Yên Tử, trong hang sâu tối tăm, phía trước một ngôi nhà tranh vốn rất yên bình, có bốn vị truyền kỳ cảnh giới đang

đứng, trong đó có một người đã từng giao chiến với Trần Gia Bảo là Liễu Thành Phùng!

Trong mắt người bình thường thì cường giả Tông Sư đã là một nhân vật lớn không thể chạm tới, oai phong đủ để trấn áp được một phương, tạo lập được sự tồn tại của thế gian. Mà cường giả Truyền Kỳ lại càng bỏ xa cường giả Tông Sư, trong mắt mọi người lại càng mờ ảo hơn, giống như rồng thần thần tiên vậy. Người bình thường suốt cả cuộc đời muốn gặp được một vị cường giả Truyền Kỳ đã rất khó khăn, huống chi còn một lần xuất hiện cả bốn người?

Một cảnh này nếu bị người khác biết được, chắc chắn sẽ gây nên một trận sóng to gió lớn cho toàn bộ giới võ đạo của Việt Nam!

Nhưng rõ ràng, Trần Gia Bảo cũng không hề để tâm đến chuyện này.

Anh nghe Liễu Thành Phùng nói xong thì trong lòng hơi kinh ngạc, trong tay Lưu Ly vẫn còn xá lợi Phật cốt ư?

Khoảng thời gian này anh vẫn luôn ở cùng Lưu Ly, lại không hề biết trong tay Lưu Ly vẫn còn có xá lợi.

Chương 958

Chương 958

Suy nghĩ một chút, lúc trước cô ấy đã lấy ra một quyển võ đạo tâm pháp đưa cho Ngụy Nhã Huyên, trong cái bọc còn có một bụi "Ngũ đế ngọc chi" do tinh hoa đất trời tạ ỏa, bây giờ lại còn có cả xá lợi Phật cốt, thật đúng là không biết Lưu Ly còn giấu những bảo bối gì nữa.

Nhưng bây giờ không phải lúc để nói những chuyện này.

Trần Gia Bảo lắc đầu, ném những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu. Dựa theo một chút tin tức anh suy đoán, xá lợi trong tay Lưu Ly chắc là xá lợi Phật cốt của vị Lạt Ma kia, trước lúc vị ấy chết đã cho Lưu Ly làm nghi thức dội nước lên đầu, vì thế đã dẫn đến chuyện đám người Liễu Thành Phùng ngấp nghé đến nó, thậm chí, vết thương trước đó của Lưu Ly có nhiều khả năng là do mấy người Liễu Thành Phùng gây ra.

Chỉ không rõ một điều, đám người Liễu Thành Phùng cướp đoạt xá lợi để sử dụng cho mục đích gì?

Trong lúc Trần Gia Bảo đang trầm tư, đột nhiên Lưu Ly lên tiếng.

Chỉ nghe giọng nói của Lưu Ly truyền ra từ trong nhà tranh: "Trước đó mấy người đến tìm tôi để bàn bạc lấy xá lợi, cũng đã không có câu trả lời, thậm chí còn có hai người chết trên tay của tôi, không ngờ các người lại tìm đến cửa lần thứ hai. Chẳng lẽ các người cho rằng có thể lấy được xá lợi từ trên tay của tôi sao?"

Mặc dù Lưu Ly không xuất hiện, nhưng chỉ cần nghe giọng nói của cô ấy vẫn có thể cảm nhận được một nguồn sát khí mạnh mẽ và sự kìm nén tức giận!

Một khoảng thời gian trước, Lưu Ly đã từng gặp phải sự phục kích của năm vị cường giả Truyền Kỳ ở trên núi cao, họ muốn

cướp xá lợi Phật cốt trong tay cô ấy. Mặc dù cô ấy miễn cưỡng đánh bại đối phương, thậm chí giết chết hai cường giả Truyền Kỳ, nhưng bản thân cô ấy cũng bị nội thương không hề nhẹ, đã chạy suốt đêm lên núi Yên Tử Sơn ở thành phố Nam Định. Trùng hợp gặp được một du khách bị thương, nhất thời rủ lòng từ bi nên đã thuận tay cứu chữa cho người đó, từ đó danh tiếng "Nữ thần y" đã được lan truyền đi rất xa.

Mặc dù Lưu Ly đã sớm biết đối phương sẽ lại đến tìm, nhưng thế nào cũng không ngờ tới bọn họ lại nhanh đến vậy, hơn nữa lại có thêm một vị cao thủ Truyền kỳ. May mắn thay trước đó cô ấy đã được Trần Gia Bảo dùng "Thiên hành cửu châm" chữa cho khá ổn rồi, nếu không, lần này cô ấy có thể sẽ thật sự bị nguy hiểm.

Liễu Thành Phùng khẽ nhíu mày, đột nhiên "hừ" một tiếng, nhẹ bật cười, dáng vẻ ung dung nói: "Tôi biết cô Lưu Ly có một thân bản lĩnh tu vi cao cường, ngay cả lần trước bị vây đánh nhưng cũng có thể ngang nhiên giết chết hai anh em cường giả Truyền Kỳ, chiến tích như vậy hoàn toàn khiến mọi người bị chấn động.

Chỉ đáng tiếc, lần đó cô Lưu Ly cũng bị hai người khiến cho cô bị nội thương. Nếu tôi đoán không nhầm, khoảng thời gian này, nội thương này giống như giòi xương, đang không ngừng xâm chiếm tu vi của cô thì phải! Hiện tại năng lực của cô chỉ sợ vẫn chưa hồi phục được một nửa, nếu như vậy thì bọn tôi có gì phải lo lắng chứ phải không?"

Trần Gia Bảo đột nhiên hiểu rõ, thì ra Lưu Ly đúng là bị bọn họ đánh bị thương, chỉ không ngờ tới, tên Liễu Thành Phùng này cũng đường đường là một cường giả Truyền Kỳ ăn trên ngồi trước nhưng lại lấy nhiều đánh ít, lại dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hành vi như vậy thật khiến cho người khác khinh thường.

"Ai nói là tôi bị thương hả?"

Đột nhiên giọng nói thản nhiên của Lưu Ly truyền đến, cùng lúc đó chỉ thấy cửa căn nhà tranh tự động mở ra, một cô gái xinh đẹp mặc váy dài, vẻ mặt lạnh lẽo đột nhiên rút kiếm xông ra.

Trần Gia Bảo không thể không thừa nhận, Lưu Ly đúng là có tư chất trời sinh, cho dù có đang tức giận thì cũng có một vẻ đẹp khác thường.

Bốn người Liễu Thành Phùng đột nhiên chau mày, theo những gì mà họ đã nhìn thấy, nhìn chỗ nào cũng không hề thấy Lưu Ly đã từng bị thương, ngược lại khí sắc của cô đều đạt đến trạng thái tốt nhất. Giống như một thanh kiếm bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra khỏi vỏ, khí phách làm người ta phải khiếp sợ!

“Cô… vết thương của cô đã khỏi rồi sao?”

Trong lòng Liễu Thành Phùng kinh ngạc, gã vẫn tưởng nội thương của cô ấy vẫn chưa khỏi, nội thương trong cơ thể của Lưu Ly càng kéo dài thời gian thì tu vi của cô ấy càng bị hư tổn nhiều. Đúng là mặc dù gã đã sớm biết Lưu Ly chạy trốn đến núi Yên Tử, nhưng vẫn kiên nhẫn đợi hơn nửa tháng, gã cho rằng tu vi của Lưu Ly đã bị tổn hại lớn, cho nên mới cùng với ba vị cường giả Truyền Kỳ đi lên núi Yên Tử.

Chương 959

Chương 959

Nhưng ai biết, nội thương của Lưu Ly đã khôi phục từ lâu rồi.

Lưu Ly hiếm khi mới xuất hiện một nụ cười ấm áp, nhưng cô ấy đã thu lại rất nhanh: "Đúng vậy, tôi đã gặp được một người, một người rất tốt bụng, anh ấy đã chưa khỏi nội thương cho tôi."

Dứt lời, trong lòng cô ấy không kìm được mà thầm cảm ơn Trần Gia Bảo. Nếu không nhờ Trần Gia Bảo chữa khỏi cho cô ấy, hôm nay cô ấy mà đối mặt với bốn vị cường giả Truyền Kỳ thì đúng là chỉ có một con đường chết!

Đôi mắt Trần Gia Bảo chợt sáng lên, khỏi phải nói, "một người rất tốt" trong miệng Lưu Ly chắc chắn đang chỉ anh rồi. Anh không nghĩ đến, trong mắt Lưu Ly lại đánh giá anh cao đến vậy, không uổng phí công sức của anh khoảng thời gian gần đây mỗi ngày đưa cơm đến cho cô.

Nghe thấy Lưu Ly ở phía sau khen ngợi mình, cho dù đang ở trước mặt kẻ địch mạnh, tâm trạng của Trần Gia Bảo cũng không kìm được mà cảm thấy rất vui.

Giữa sân, đột nhiên sắc mặt Liễu Thành Phùng tối sầm lại, phần da ở khóe mắt không kìm được mà giật giật.

"Trên đời này thế mà lại có người trong một khoảng thời gian ngắn có thể loại bỏ được nội thương như vậy. Loại y thuật đó đúng là đáng sợ, thật là đáng ghét.

Bây giờ, muốn cướp được xá lợi trong tay Lưu Ly trong lúc cô ta đang ở trạng thái tốt như vậy, đây là chuyện không hề dễ dàng, chắc chắn chính là nhổ răng trong miệng hổ. Chỉ là ba năm sau cô chủ Đàm Minh Y Thanh sẽ quyết đấu với Trần Gia Bảo, chỉ có lấy được xá lợi Phật cốt để cô chủ Đàm Minh Y Thanh tiến hành lĩnh hội thì mới có thể bằng tốc độ nhanh nhất

thăng cấp lên cảnh giới Truyền kỳ. Chỉ có như vậy, ba năm sau lúc đối mặt với Trần Gia Bảo, cô chủ Đàm Minh Y Thanh mới có thể nắm chắc phần thắng được!"

May mắn vì đề phòng nguy hiểm nên trước khi lên núi Yên Tử đã đặc biệt mời Tôn Khai Sơn, là Tông chủ của Bạch Dương tông. Dựa vào năng lực Truyền kỳ cảnh giới hậu kì của ông ta thì hoàn toàn có khả năng liều mạng với Lưu Ly, hơn nữa ba chúng ta cùng kết hợp lại bao vây công kích, coi như Lưu Ly có bản lĩnh lật trời thì lần này cũng chỉ có nước chết. Nói chung, tôi chắc chắn sẽ lấy được xá lợi Phật cốt!"

Liễu Thành Phùng vô thức nhìn sang một ông lão tóc bạc có phong thái như núi, hơi hạ giọng, cười nói: "Gần đây tôi có nghe nói, cô Lưu Ly không chỉ có tu vi cao thâm mà còn tinh thông Phật pháp, được biết trong "Kinh Kim Cương" có câu "Vạn vật đều có vẻ ngoài, nhưng cũng đều chỉ là hư không". Xá lợi Phật cốt cũng vậy, dù sao nó cũng chỉ là một món đồ ngoài thân, sao cô Lưu Ly không đưa nó cho tôi nhỉ, để cho chúng tôi cũng cảm nhận được một chút sự uyên thâm của phật pháp. Nói không chừng còn có thể độ chúng tôi về miền cực lạc, đó chẳng phải cũng là một việc thiện hay sao?"

Ở một nơi bí mật gần đó, Trần Gia Bảo đang bĩu môi. Tên Liễu Thành Phùng mồm miệng lươn lẹo này, nói ra những lời dối trá mà không thấy xấu hổ. Đoán rằng, nếu bây giờ Lưu Ly mà đang bị thương thì chắc bọn họ đã sớm xông lên động thủ cướp rồi, chứ còn ngồi đấy mà nói?

Rất rõ ràng, Lưu Ly cũng nghĩ giống như Trần Gia Bảo. Trong hai con mắt sáng như sao của cô ấy dần dần hiện lên ý giễu cợt, nói: "Vậy ông có biết câu "Phật không độ, đành tự độ" trong kinh Phật không?

Ngay cả phật còn không độ nổi người thì nói gì đến xá lợi Phật cốt chứ? Tôi khuyên các ông đừng nghĩ về nó nữa."

"Nhưng tiếc rằng hết lần này đến lần khác chúng tôi cũng không muốn tự độ, chỉ muốn hiểu xá lợi Phật cốt, muốn nhìn sự tuyệt diệu của phật pháp, mong rằng cô Lưu Ly sẽ giúp đỡ." Liễu Thành Phùng cười nói.

Gió bắt đầu nổi lên, thổi hiu hiu xung quanh khu rừng, phát ra những tiếng ma mị, khiến bầu không khí càng trở nên tiêu

điều.

“Nếu các người không chịu độ, vậy thì tôi sẽ dùng thanh trường kiếm trong tay giúp các người siêu độ!”

Lưu Ly vừa nói xong, đột nhiên nghe một tiếng “leng keng” giống như tiếng rồng gầm, kiếm Thanh Sương chợt bay ra khỏi vỏ, trên không trung được vẽ ra một vệt sáng chói mắt, cùng lúc đó, một luồng khí giống như lấy Lưu Ly làm trung tâm bắn ra bốn phía, ngay cả Trần Gia Bảo đang cách đó hơn mười mét cũng có thể cảm nhận được áp lực đó.

Tu vi của Lưu Ly rất cao, đúng là không giống với người bình thường!

Bầu không khí đột nhiên trở nên nghiêm trọng, sẵn sàng nổ tung!

Mặc dù khí thế của Lưu Ly đủ để xé trời, vẻ mặt Liễu Thành Phùng cũng có chút nghiêm túc nhưng lại không hề lo lắng, gã vẫn chắp tay đứng và giữ ý cười nho nhã, nói: “Trước khi ra tay, hãy cho tôi được giới thiệu một người.”

Ban đầu Trần Gia Bảo đã tính toán sẽ xông lên đứng cùng một chiến tuyến với Lưu Ly, thậm chí đã bước một chân ra ngoài, kết quả nghe thấy thế thì thu lại, hơn nữa trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Đối mặt với trận chiến lớn mà Liễu Thành Phùng vẫn còn nhã nhã muốn giới thiệu người. Rõ ràng, người mà gã ta muốn giới thiệu rất quan trọng, thậm chí có khả năng tu vi còn cao hơn cả Liễu Thành Phùng.

Chương 960

Chương 960

Giữa sân, Liễu Thành Phùng chỉ một ngón tay sang ông già tóc bạc đứng bên cạnh, cười nói: "Đây là Tôn Khai Sơn, tông chủ Bạch Dương Tông. Tu vi đã đạt đến cảnh giới truyền kỳ hậu kỳ, cho dù so với cô Lưu Ly cũng không kém cạnh."

Truyền kỳ hậu kỳ!

Ngay lập tức Trần Gia Bảo giật mình, cảnh giới truyền kỳ hậu kỳ, chỉ thiếu một chút nữa là đã có thể nhìn thấy "Tiên thiên cảnh giới" trong truyền thuyết, coi như là có thể nhìn thấy toàn bộ sự tồn tại của chúng sinh. Theo lý thuyết thì những cường giả cấp như vậy hẳn là nên chuyên tâm tu luyện cảm ngộ đại đạo mới đúng, thế nhưng lại tham gia vây đánh Lưu Ly. Lẽ nào xá lợi Phật cốt còn ẩn chứa một loại bí mật nào đó?

Trần Gia Bảo không kìm được liếc nhìn Tôn Khai Sơn một cái, chỉ thấy ông ta có vóc người cao lớn, tóc hoa râm, nhưng sắc mặt lại hồng hào, da dẻ nhẵn nhụi như da em bé, đích thực là xứng với mấy chữ "Già mà vẫn cường tráng".

Lưu Ly nhìn trộm Tôn Khai Sơn, nói: "Lão quái khai sơn Bạch Dương Tông? Không nghĩ đến ông là người có thân phận như vậy mà lại cũng đi cướp đoạt xá lợi Phật cốt. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy."

Đối với những lời mỉa mai của Lưu Ly, Tôn Khai Sơn không hề phật lòng, phất phất tay cười nói: "Không còn cách nào khác, ai bảo Liễu Thành Phùng đã đưa ra một điều kiện khiến tôi không thể nào cự tuyệt được chứ. Nói không chừng, lần này đi đối phó với cô, bốn người chúng tôi một người truyền kì sơ kì, hai người truyền kì trung kì và tôi là truyền kì hậu kì, trận chiến này cô có khả năng sẽ không có chút phần thắng

nào. Cô Lưu Ly, cô chắc chắn muốn một người đấu với bốn người sao?"

Lưu Ly vẫn chưa lên tiếng, đột nhiên hai tròng mắt của cô ấy co rút lại, giống như vừa nhìn thấy một cảnh tượng thật khó tin.

Đồng thời, chỉ nghe thấy một giọng nói lười biếng truyền đến, nói: "Sai rồi, không phải là một đấu bốn, mà là hai đấu bốn."

Mọi người nhanh chóng xoay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trần Gia Bảo đang bước tới, trong tay còn cầm một cái hộp, thoạt nhìn qua trông giống như một cậu thiếu niên nhà bên vậy, thế nhưng trong mắt lại có một sự kiên định khác thường.

Trần Gia Bảo?

Liễu Thành Phùng cũng kinh ngạc, đột trong mắt xuất hiện ý muốn giết người.

"Trần Gia Bảo, hóa ra là cậu." Liễu Thành Phùng hừ một tiếng. Trong khoảng thời gian này, gã vẫn luôn nghĩ cách lấy Xá lợi Phật cốt từ tay Lưu Ly để giúp Đàm Minh Y Thanh nhanh chóng đột phá đến cảnh giới truyền kỳ. Vì vậy mà gã có chút lơ là tin tức của Trần Gia Bảo. Không ngờ lại có thể gặp lại Trần Gia Bảo ở đây.

"Nếu Trần Gia Bảo có mặt ở đây, lại còn quen biết Lưu Ly. Chỉ cần dựa vào y thuật thần kỳ của Trần Gia Bảo thì đã có giải thích tại sao vết thương của Lưu Ly có thể phục hồi nhanh như vậy. Thật đáng giận!

Không thể tưởng tượng được chỉ vì lơ là Trần Gia Bảo trong phút chốc mà suýt chút nữa đã bị cậu ta phá hư việc lớn. Nếu không phải cô Đàm Minh Y Thanh đã giao hẹn với cậu ta sẽ đánh một trận chiến quyết định vào ba năm sau, tôi nhất định phải giết chết người này ngay tại chỗ để trút giận!"

Sát khí của Liễu Thành Phùng trong nháy mắt lan tràn. Một luồng sát khí nồng đậm phun trào ra như vô cùng vô tận, tràn ngập toàn bộ núi Yên Tử. Tuy gã đã lập tức thu lại nhưng loại sát khí mạnh mẽ này vẫn thật đáng sợ. Nếu lúc này có người bình thường ở đây thì sợ rằng họ đã bị doạ đến mức nằm rạp trên mặt đất.

Trong mắt Lưu Ly cũng đầy vẻ lo lắng. Mặc dù Trần Gia Bảo cũng ở cấp bậc đỉnh kỳ Tông Sư nhưng đứng trước mặt người có cấp bậc truyền kỳ như Liễu Thành Phùng thì vẫn không có chút sức lực phản kháng nào.

Nhưng dường như Trần Gia Bảo hoàn toàn không nhận ra chuyện đó. Anh vẫn mang theo hộp cơm, trên khóe miệng nở một nụ cười chế giễu, vừa đi về phía trước vừa lắc đầu nói: "Tôi cũng không ngờ rằng cường giả cảnh giới truyền kỳ cao không với tới trong mắt người đời cũng sẽ nhân lúc người khác cháy nhà mà chạy tới hôi của. Hơn nữa còn lấy nhiều đánh ít, vây đánh một cô gái. Thật không thể tưởng tượng được, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ mà. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, chẳng phải các người sẽ bị người khác cười đến mức rụng răng sao?"

Ngay khi anh nói xong những lời này, Liễu Thành Phùng còn chưa tỏ vẻ gì nhưng ba người khác đứng bên cạnh gã đã lần lượt cau mày.

Bọn họ là những cường giả đã nổi danh từ lâu, người này so với người kia lại càng để ý tự giữ thân phận của mình hơn. Chỉ vì tu vi của Lưu Ly quá mạnh mẽ khiến bọn họ không dám chắc có thể một mình giải quyết cô ấy, cộng thêm Liễu Thành Phùng đưa ra điều kiện làm họ không thể từ chối nên lúc này mới mặt dày cùng nhau vây đánh Lưu Ly.

Chương 961

Chương 961

Nhưng ngay sau đó vẻ mặt của Tôn Khai Sơn lập tức khôi phục lại bình thường, ông ta nhìn Trần Gia Bảo hứng thú, cười nói: "Người trẻ tuổi thật can đảm. Đã hơn năm mươi năm không có ai dám chế giễu tôi như vậy. Đáng tiếc. Khi cậu đến tuổi này của tôi thì cậu sẽ hiểu được danh lợi chẳng qua là vật bên ngoài mà thôi, người sáng suốt sẽ không khư khư giữ lấy. Chỉ có con đường đại đạo huyền bí và rộng lớn mới là sự theo đuổi vĩnh viễn."

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu mày. Với trình độ tu luyện hiện tại anh vẫn chưa chạm tới cái gọi là "Đại Đạo". Nhưng anh có thể hiểu được sự theo đuổi cuồng nhiệt của cường giả như Tôn Khai Sơn đối với đại đạo. Nói cho cùng thì đến tuổi này của Tôn Khai Sơn, dù mạnh đến đâu cũng phải đối mặt với một vấn đề nghiệt ngã, đó là cái chết.

Chỉ khi lĩnh hội được con đường huyền bí đó, người ta mới có thể bước qua "Tiên thiên chi cảnh" thần thánh và giác ngộ, đồng thời kéo dài tuổi thọ của mình vô thời hạn. Vì vậy, đối với tất cả cường giả võ đạo mà nói, "Đại Đạo" là mục tiêu cuối cùng.

"Lúc trước Tôn Khai Sơn từng nói Liễu Thành Phùng đã đưa ra một điều kiện mà ông ta không thể từ chối. Chẳng lẽ điều kiện mà Liễu Thành Phùng đưa ra có liên quan đến cái gọi là 'Đại Đạo'?"

Trần Gia Bảo vừa nghĩ thầm vừa đi ngang qua Liễu Thành Phùng và những người khác đến trước mặt Lưu Ly. Anh không lo lắng Liễu Thành Phùng và những người khác sẽ ra tay đánh lén. Bất kể thế nào thì bọn họ cũng là cường giả Truyền Kỳ, sẽ không đến mức làm ra việc mất mặt như vậy.

“Sao anh lại ở đây? Anh không biết bây giờ rất nguy hiểm sao?” Lưu Ly cau mày. Cô ấy biết rất rõ với thực lực của Trần Gia Bảo, chắc chắn anh đã phát hiện ra Liễu Thành Phùng và những người khác từ lâu nhưng anh vẫn chọn xuất hiện. Cô ấy cảm thấy trong lòng vừa tức vừa lo.

“Đến đưa cơm cho cô chứ sao. Đây, nấm tuyết hầm, đậu phụ chay và cà tím sốt cà chua. Tôi đặc biệt mời đầu bếp chế biến, hương vị khá ngon.” Trần Gia Bảo cười như ánh mặt trời rực rỡ.

Lẽ nào người thanh niên tên Trần Gia Bảo này thực sự có bản lĩnh kinh người mới có thể thoát khỏi tay Liễu Thành Phùng với thân thể bị thương nặng?

Nghĩ đến đây, Tôn Khai Sơn và những người khác không khỏi nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt khác xưa.

Trong lòng Lưu Ly cũng có chút ngạc nhiên. Cô ấy vốn đã rất coi trọng Trần Gia Bảo, không ngờ Trần Gia Bảo lại khiến cô ấy chấn động lần nữa.

“Nói không chừng Trần Gia Bảo thực sự có thể giữ chân một cường giả Truyền Kỳ.”

Trong lòng Lưu Ly bông nhiên dâng lên hi vọng đối với Trần Gia Bảo không cách nào giải thích.

Liễu Thành Phùng giận tím mặt, lạnh lùng nói: “Thằng nhãi ranh thấp kém mà dám nói ngoa. Nếu không phải tôi muốn giúp cô Đàm Minh Y Thanh tìm Xá lợi Phật cốt để thăng lên cảnh giới truyền kỳ, để cô ấy tự tay đánh bại cậu thì chỉ dựa vào những lời này của cậu, tôi đã một chưởng đánh chết cậu rồi!”

Trong những lời nói của gã lộ ra rất nhiều tin tức. Trần Gia Bảo sửng sốt, không khỏi chỉ vào chính mình nói: “Nếu nói như thế, nguyên nhân ông tới cướp Xá lợi Phật cốt thì ra vẫn nằm trên người của tôi?”

Liễu Thành Phùng chắp tay sau lưng hừ một tiếng, xem như là ngầm hiểu.

Trần Gia Bảo nhìn Lưu Ly và sau đó thở dài: “Nếu nguyên nhân là bởi vì tôi vậy thì tôi càng không thể rời khỏi.”

Lưu Ly cũng bị choáng váng, sự việc thật là trùng hợp. Trần Gia Bảo là nguyên nhân gây nên cuộc tranh giành Xá lợi Phật cốt, cô ấy vì thế mà bị thương và kết quả cô ấy được Trần Gia Bảo cứu. Sau cùng cô ấy lại đang hợp lực với Trần Gia Bảo để chống lại kẻ thù.

Cô ấy mơ hồ có loại cảm giác như "một ngụm nước, một miếng cơm cũng do tiền định".

Một chiêu này của Tôn Khai Sơn vô cùng mãnh liệt, khiến núi cũng phải lở, biển cũng phải nứt. Lưu Ly khẽ nhíu mày, dù cho một kiếm này có thể khiến Liễu Thành Phùng bị thương đi chăng nữa thì chắc chắn cô ấy cũng sẽ bị thương bởi nắm đấm vô hình kia.

Trong thời khắc nguy cấp, Lưu Ly đưa ra quyết định ngay lập tức. Mặc dù người cô ấy đang lơ lửng giữa không trung nhưng vẫn có thể thay đổi chiêu thức dùng kiếm. Thế nên chỉ trong nháy mắt, Lưu Ly đưa kiếm quét ngang một vòng, một vòng sáng hình bán nguyệt rộng khoảng ba mét xuất hiện như một trận cuồng phong lướt qua khiến đất đá bay rào rào trên mặt đất. Chiêu thức kiếm ấy không chỉ đánh nát nắm đấm vô hình của Tôn Khai Sơn mà còn tiếp tục tăng thêm uy lực, vòng sáng kiếm hình bán nguyệt đánh thẳng về phía ông ta.

Sau khi dính một kiếm động trời của Lưu Ly, Tôn Khai Sơn chẳng những không sợ mà ngược lại, ông ta còn ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, tiếng cười hào sảng đó của ông ta khiến toàn bộ khe núi khiếp sợ. Tôn Khai Sơn lớn tiếng nói: "Không hổ là cô Lưu Ly, đường kiếm này của cô rất đẹp!"

Chương 962

Chương 962

Vừa nói xong, vẻ mặt của ông ta co rúm lại ngay lập tức, hai mắt thì trợn tròn, từng sợi tóc dựng thẳng lên như một con sư tử. Khi vòng sáng hình bán nguyệt đi đến trước mặt thì đột nhiên ông ta hét to một tiếng, hai bàn tay đặt song song đối diện nhau, khắc chế đường kiếm vô hình trong lòng bàn tay.

Ngay tức khắc, một luồng khí mạnh mẽ bạo phát ra khỏi đường kiếm, Tôn Khai Sơn buộc phải lùi về sau vài bước, cùng lúc đó có một lớp băng vừa cứng vừa dày kết tụ lại trên hai bàn tay của ông ta rồi bắt đầu lan nhanh ra khắp cánh tay với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Chỉ trong chớp mắt, hai cánh tay của Tôn Khai Sơn đã bị đông cứng lại.

Sức mạnh từ đường kiếm của Lưu Ly thực sự quá kinh khủng.

Trong lòng Trần Gia Bảo dấy lên sự ngạc nhiên khi thấy sức mạnh của Lưu Ly thực sự quá khủng khiếp, có kiếm Thanh Sương trong tay, cô ấy như hổ mọc thêm cánh, thậm chí sức mạnh còn lớn gấp trăm lần so với lúc Mao Thành Trực thi triển kiếm Thanh Sương.

Sự uy hiếp của Liễu Thành Phùng biến mất ngay lập tức, gã còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã phải chứng kiến cảnh này khiến trong lòng gã kinh ngạc không thôi. Gã vẫn nhớ lần trước lúc gã vây đánh Lưu Ly, đúng là sức mạnh của Lưu Ly rất dũng mãnh khiến gã có ấn tượng rất sâu, nhưng chắc chắn khi đó sức mạnh của cô ấy không kinh khủng như lúc này.

Không cần phải nói, khả năng cao là vì kiếm Thanh Sương trong tay đã gia tăng sức mạnh cho Lưu Ly.

“Tôn Khai Sơn là người có sức chiến đấu mạnh nhất ở phe mình, ngay cả ông ta cũng bị Lưu Ly đánh cho thương tích đầy

mình, vậy thì đêm nay chúng ta không những phải nhận thua mà còn phải bỏ mạng ở trên ngọn núi Yên Tử này rồi.”

Ngay lập tức tâm trí của Liễu Thành Phùng trở nên ngưng trọng rồi gã trao đổi ánh mắt với một cường giả Truyền Kỳ khác tên là Hoàng Thiên Ý. Vậy là sau đó, cả hai người đều phi người lên mà bao vây tấn công Lưu Ly cùng một lúc.

Đây vốn là thời điểm thích hợp nhất để Lưu Ly ra đòn tấn công Tôn Khai Sơn, nhưng cô ấy còn chưa kịp ra tay thì cô ấy đã cảm nhận được có hai luồng năng lượng mạnh mẽ đã lao vút tới tấn công mình từ hai phía. Lưu Ly chỉ còn biết ngầm thở dài một hơi, không thể làm gì khác hơn là tha cho Tôn Khai Sơn trước rồi huy động kiếm Thanh Sương trong tay hai cái, đánh lùi Liễu Thành Phùng và Hoàng Thiên Ý cùng một lúc.

Nhưng cũng chính lúc đó, vòng sáng kiếm trong lòng bàn tay của Tôn Khai Sơn đột nhiên vỡ vụn, phát ra âm thanh kịch liệt như tiếng kim loại va chạm vào nhau, đồng thời băng cứng trên tay ông ta cũng vỡ nát tan tành, hóa thành vô số hạt tuyết nhỏ tung bay trong không khí, tỏa ra ánh sáng nhiều màu rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời.

Hai người kia không khỏi kinh hãi trong lòng, Lưu Ly đang dốc hết sức lực để đánh với Tôn Khai Sơn mà vẫn có thể khiến họ bị thương, điều đó chứng tỏ sức mạnh của cô ấy thực sự quá đáng sợ.

Đột nhiên Lưu Ly khẽ nhíu mày, trên gương mặt xinh đẹp của cô ấy hiện ra một vết đỏ trông có vẻ bất bình thường. Ngay sau đó Lưu Ly kêu lên một cách đau đớn, một dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ khóe miệng rồi chảy xuống bộ quần áo gọn gàng, giản dị và sạch sẽ của cô ấy như đóa hoa mai nở rộ, đẹp đẽ mà thê lương.

Lưu Ly bị thương rồi.

Liễu Thành Phùng cảm thấy vui mừng ngay tức khắc, gã lau vết máu trên khóe miệng đi bằng vẻ hưng phấn rồi nói lớn: “Mọi người nhìn đi, dù Lưu Ly có cầm kiếm thần đi chăng nữa nhưng dưới sự bao vây và tấn công gay gắt của ba người chúng ta thì thực lực của cô ta cũng chỉ sánh ngang với chúng ta mà thôi. Chỉ cần đợi sau khi anh Minh Tuyền giết chết Trần

Gia Bảo rồi liên thủ với chúng ta thành một đội bốn người thì chắc chắn chúng ta có thể giành được phần thắng. Đến lúc đó chắc chắn tôi có thể đến được cõi Phật mà mọi người cũng có thể có được điều mà mình mong ước.”

Trên khuôn mặt của đám người Tôn Khai Sơn và Hoàng Thiên Ý là vẻ vui mừng, họ không chần chừ gì nữa mà lại tiếp tục bao vây tấn công Lưu Ly.

Lưu Ly lau máu trên miệng mình đi rồi cầm kiếm lên nghênh chiến, như đóa hoa mai kiêu ngạo vươn mình nở rộ trong gió rét giá lạnh.

Trận chiến ác liệt lại bắt đầu, dường như còn khốc liệt hơn vừa rồi.

Trình độ tu luyện của Lưu Ly rất thâm hậu, các chiêu thức cô ấy đánh ra cũng vô cùng ác liệt, quét ngang một kiếm mà có thể đánh xa chín mươi nghìn dặm.

Nhưng sức mạnh của ba người kia cũng không hề kém cạnh, hơn nữa đối phương người đông thế mạnh, họ lấy Tôn Khai Sơn làm người tấn công trực tiếp, đối mặt trực diện với các chiêu thức của Lưu Ly.

Còn hai người Liễu Thành Phùng và Hoàng Thiên Ý thì tận dụng triệt để mọi cơ hội để vây đánh Lưu Ly.

Mặc dù có kiếm thần trong tay nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy thì Lưu Ly cũng chỉ có thể tấn công ít lại mà phòng thủ nhiều hơn, gắng gượng giữ vững nhưng dường như ai cũng có thể thấy được, phòng thủ lâu dài cũng sẽ không trụ được. Chỉ cần Lưu Ly phạm phải một sai lầm nào, hoặc ví dụ sau khi đánh bại được Trần Gia Bảo, Trương Minh Tuyền sẽ nhập bọn cùng với ba người họ mà tấn công Lưu Ly thì chắc chắn lúc đó dù Lưu Ly có ba đầu sáu tay đi chăng nữa, kết cục của cô ấy cũng sẽ vô cùng thảm hại.

Chương 963

Chương 963

Có thể nói, trong lúc vô tình, Trần Gia Bảo đã trở thành mấu chốt phân định chuyện thắng bại.

Không sai, đúng là Trần Gia Bảo có ý định đánh tốc chiến tốc thắng, chỉ có nhanh chóng đánh bại Trương Minh Tuyền rồi hợp sức với Lưu Ly đối phó với ba người Liễu Thành Phùng thì mới có thể có một con đường sống.

Nhưng dù sao Trương Minh Tuyền cũng là cường giả cảnh giới Truyền Kỳ có thực lực cao xa không thể với tới, Trần Gia Bảo muốn chạy trốn giữ mạng từ trong tay Trương Minh Tuyền với tu vi cảnh giới Tông Sư của anh là một chuyện rất khó khăn chứ càng đừng nói đến là nhanh chóng đánh bại đối phương?

Chỉ e là người ta nghe thấy lời Trần Gia Bảo nói xong cũng sẽ cho là Trần Gia Bảo sợ quá hóa điên.

Trương Minh Tuyền ngửa mặt lên trời cười giễu cợt như nghe thấy được chuyện buồn cười nhất trên đời này, nói: "Tôi không nghe lầm chứ, chỉ dựa vào cậu mà cũng muốn đánh bại tôi, hơn nữa còn tốc chiến tốc thắng? Chẳng lẽ cậu cho rằng cậu là cường giả cảnh giới Truyền Kỳ hậu kỳ hay thậm chí là cảnh giới Tiên Thiên sao?"

"Không, tôi chỉ ở cảnh giới Tông Sư, nhưng đối với tôi mà nói muốn đánh bại ông hay thậm chí giết ông thì vậy cũng đủ rồi." Trần Gia Bảo nói.

Nội dung lời nói của anh lại khiến đất bằng nổi sấm lần nữa, đồng thời cũng đủ làm cho bất kỳ ai ngạc nhiên, nhưng trông anh lại có vẻ nghiêm túc như hoàn toàn không hề nói giỡn.

Liễu Thành Phùng đang chiến đấu với Lưu Ly ở bên ngoài cũng nghe thấy lời nói phách lối của Trần Gia Bảo, trên mặt gã

thoáng qua vẻ khinh miệt.

Gã đã từng đánh với Trần Gia Bảo ở núi Hồng Lĩnh một trận, không thể không thừa nhận chiêu "Kiếm Tiên" của Trần Gia Bảo đúng là có sức mạnh vượt trội, ngay cả chính gã cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng dù sao Trần Gia Bảo cũng chỉ ở cảnh giới Tông Sư và không khác gì một đứa trẻ ở trước mặt Trương Minh Tuyền, Trần Gia Bảo còn vọng tưởng đánh bại Trương Minh Tuyền, đây hoàn toàn là chuyện không thể nào!

Lưu Ly khẽ nhìn qua, mặc dù không biết Trần Gia Bảo lấy tự tin đó ở đâu ra nhưng với cục diện trước mắt, cô ấy một chọi ba đã là cực hạn và không thể nào đi giúp Trần Gia Bảo được nữa, bây giờ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Trần Gia Bảo thôi.

Đột nhiên tiếng cười của Trương Minh Tuyền im bặt, mặc dù ông ta trông trẻ tuổi nhưng thật ra đã sống hơn một trăm tuổi, nếu không thì cũng không đến được cảnh giới Truyền Kỳ, nhưng trong một trăm năm năm tháng qua thì đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy người kiêu ngạo như Trần Gia Bảo.

Ông ta nhất định phải cho người này biết rõ sự chênh lệch giữa cảnh giới Tông Sư và cảnh giới Truyền Kỳ lớn đến cỡ nào!

Trương Minh Tuyền quyết định rồi hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ khinh thường: "Cậu không biết trời cao đất rộng như thế thật sự là làm người khác tức giận, nếu tôi đánh chết cậu chỉ bằng một ngón tay để khiến cậu chết đi không có một chút cảm giác nào thì quá hời cho cậu, thôi được, tôi sẽ nhường cậu ba chiêu trước, để cho cậu biết một chút về khoảng cách giữa cảnh giới Tông Sư và cảnh giới Truyền Kỳ lớn đến cỡ nào. Chờ sau khi tôi thấy được vẻ mặt vô lực mà tuyệt vọng của cậu xong thì sẽ ra tay giết cậu chỉ trong một chiêu, như thế mới tôi có thể vui vẻ."

Dứt lời, Trương Minh Tuyền kiêu căng tự tin thả lỏng tay trái ra sau với dáng vẻ chờ Trần Gia Bảo ra tay.

"Nhường tôi ba chiêu?" Trần Gia Bảo nhíu mày nói: "Ông đã hào phóng như thế thì tôi từ chối cũng quá bất kính."

Vậy mà giây phút Trương Minh Tuyền ra tay lại đột nhiên nhớ ra ông ta mới vừa nói nhường Trần Gia Bảo ba chiêu, nếu ông ta ra tay thì chẳng phải là nuốt lời sao? Cho dù đấm một phát khiến Trần Gia Bảo thành tro bụi cũng sẽ bị nhóm Liễu Thành Phùng chê cười.

Trương Minh Tuyền nghĩ tới đây lại căm hận hừ một tiếng, nháy mắt thu tay lại rồi xoay chân nhanh chóng né qua bên cạnh.

Trần Gia Bảo đã sớm đề phòng ông ta muốn tránh né nên đột nhiên nghiêm túc giương kiếm đuổi theo rồi thuận thế bổ xuống, nhưng dù sao Trương Minh Tuyền cũng là cường giả cảnh giới Truyền Kỳ nên nếu ông ta đã muốn tránh né thì sao có thể dễ dàng đuổi được ông ta?

Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng "soạt", mặc dù Trương Minh Tuyền thành công tránh né thì ống tay áo vẫn bị kiếm khí của Trần Gia Bảo cắt một miếng to trông rất chật vật.

Chương 964

Chương 964

Trương Minh Tuyền lập tức nhìn ống tay áo của mình, cơn giận trong mắt bộc phát, ông ta đường đường là cường giả cảnh giới Truyền Kỳ lại bị một kẻ ở cảnh giới Tông Sư cắt rách ống tay áo thì đúng là vô cùng nhục nhã!

Vậy mà Trần Gia Bảo lại âm thầm lắc đầu, anh vốn cho là một kiếm có thể đâm thủng Thiên Linh Cốt của Trương Minh Tuyền, đáng tiếc đến giây cuối cũng vẫn bị Trương Minh Tuyền phát hiện, từ đó thất bại trong gang tấc.

"Xem ra, muốn đánh bại một vị cường giả cảnh giới Truyền Kỳ thật sự không phải là một chuyện dễ dàng."

Trong lòng Trần Gia Bảo thất vọng.

Nếu để cho người khác biết suy nghĩ của Trần Gia Bảo lúc này thì sẽ không thể không hộc máu tại chỗ, nếu chuyện một người có trình độ tu luyện ở cảnh giới Tông Sư có thể cắt rách ống tay áo một vị cường giả cảnh giới Truyền Kỳ truyền đi thì tuyệt đối sẽ dẫn tới một trận chấn động, vậy mà Trần Gia Bảo còn không hài lòng.

Liễu Thành Phùng luôn luôn chú ý tình hình bên Trần Gia Bảo, sau khi gã thấy cảnh tượng đó thì không khỏi ngạc nhiên, bởi vì Trần Gia Bảo luôn có thể mang đến cho gã sự ngạc nhiên nên gã mới càng muốn cướp đoạt Xá lợi Phật cốt để cho cô chủ Đàm Minh Y Thanh tìm hiểu, nếu không tình hình của cô chủ Đàm Minh Y Thanh ở trong trận quyết chiến ba năm sau sẽ rất đáng lo.

Dĩ nhiên điền kiện trước tất cả là hôm nay Trần Gia Bảo có thể sống trong trận kịch liệt ở Núi Yên Tử.

Chiêu thức của Tiếm Tiên?

Trương Minh Tuyền rất ngạc nhiên. Tuy là lần đầu nghe nói trên đời có kiếm thuật như vậy nhưng nếu Liễu Thành Phùng đã đặc biệt nhắc nhở thì không nên coi thường uy lực của "Trảm Nhân Kiếm" này.

Nhưng trong tình huống hiện tại, đầu tiên Trần Gia Bảo bất ngờ thay đổi chiêu thức làm ông ta không kịp trở tay, thứ hai là "Trảm Nhân Kiếm" quá khác thường khiến Trương Minh Tuyền muốn né cũng không thể né kịp "Trảm Nhân Kiếm".

Một mối đe dọa đến sự sống và cái chết bao trùm Trương Minh Tuyền.

Gần như ngay trong khoảnh khắc, sát khí trong mắt Trương Minh Tuyền bùng cháy, nào còn để ý đến lời hứa hẹn trước đó? Chân trái đập trên mặt đất dùng thế lui về phía sau của cơ thể lại. Tiếp đó hét lên một tiếng, ngón tay phải như đao lật lên từ phía dưới chỉ trong chớp mắt, mang theo đao khí vô biên vô tận chém về phía "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo!

Một đao này cực kỳ mạnh mẽ, khơi dậy nguồn năng lượng mãnh liệt đánh thẳng tới làm hai mắt của Trần Gia Bảo đau rát.

Đòn đánh toàn lực của một cường giả Truyền Kỳ chắc chắn không phải thứ mà người trong cảnh giới Tông Sư có thể chống lại được. Tuy nhiên Trần Gia Bảo vẫn cắn răng ngoan cường, không những không muốn rút lui mà chân khí trong cơ thể vẫn tiếp tục chảy vào "Trảm Nhân Kiếm".

Tức khắc, màu sắc trên "Trảm Nhân Kiếm" càng trở nên đỏ tươi, sấm sét càng dày đặc, khí thế cũng càng thêm cuồng bạo.

Ngay sau đó, "Trảm Nhân Kiếm" màu đỏ va chạm với đao khí màu trắng tạo nên tiếng vang chói tai. Chỉ nghe thấy một tiếng "Ầm" vang dội, cát bay tứ tung, mặt đất nổ tung sâu tới năm mét tạo nên hố hình tròn dài sáu thước. Khí lực vô biên tiếp tục quét qua như cuồng phong.

Dưới cơn chấn động, máu trong người Trần Gia Bảo cuộn trào. Anh kêu khẽ một tiếng, nôn ra một ngụm máu đỏ tươi. Thân thể cùng lúc bay ngược về phía sau, nặng nề ngã xuống đất cách đó mười mét, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Dù Lưu Ly đang một đánh ba nhưng vẫn luôn chú ý đến tình hình của Trần Gia Bảo, khi vừa nhìn thấy cảnh này cô ấy lập tức kinh hoàng kêu lên. Giữa hai lông mày hiện lên sự lo lắng, cô ấy muốn bước tới để kiểm tra tình hình của Trần Gia Bảo nhưng lại đang bị ba người Tôn Khai Sơn, Liễu Thành Phùng và Hoàng Thiên Ý tấn công dữ dội. Mặc dù cô ấy vẫn dựa vào sức mạnh của thần kiếm để hóa giải công kích của đối phương lần nữa nhưng dần dần cô ấy đã rơi vào thế phòng nhiều công ít, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ mình mà thôi. Nào còn cơ hội để kiểm tra tình trạng của Trần Gia Bảo?

Liễu Thành Phùng thở phào nhẹ nhõm. Lúc đầu ở trên núi Hồng Lĩnh, chuyện Trần Gia Bảo chỉ dựa vào cảnh giới Tông Sư mà lại có thể bức gã phải lui đã để lại ấn tượng sâu sắc về "Trảm Nhân Kiếm" trong lòng gã. Gã sợ trong phút chốc Trương Minh Tuyền không chú ý sẽ bị "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo thừa cơ chiếm lợi.

Chương 965

Chương 965

May mắn thay, dưới sự nhắc nhở của gã, mặc dù Trương Minh Tuyền vi phạm lời hứa của mình nhưng cũng đã kịp thời ra tay và đánh Trần Gia Bảo bị thương. Tin rằng Trần Gia Bảo sẽ sớm chết trong tay Trương Minh Tuyền. Khi đó Trương Minh Tuyền quay sang tham gia nhóm chiến đấu bao vây Lưu Ly, cho dù Lưu Ly có ba đầu và sáu cánh tay cũng chỉ có thể chết ở núi Yên Tử.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Liễu Thành Phùng nở nụ cười, dường như đã thấy được ánh bình minh của chiến thắng.

Đột nhiên, Liễu Thành Phùng sửng sốt. Chỉ thấy Trần Gia Bảo ngã xuống đất lại lập tức đứng lên. Anh lau sạch máu trên miệng, cười lớn một tiếng, tiếng cười mang theo ý cười vui vẻ cực kỳ sảng khoái!

“Chẳng lẽ Trần Gia Bảo điên rồi?”

Liễu Thành Phùng âm thầm cau mày, bất giác liếc về hướng Trương Minh Tuyền.

Khói bụi tan biến, lộ ra gương mặt của người phía sau.

Tuy nhiên, một cú đấm do tức giận của một cường giả Truyền Kỳ mạnh mẽ đến mức nào cơ chứ? Há có thể nói phá hủy thì có thể phá hủy được?

Trần Gia Bảo sử dụng sức mạnh cực lớn mới chỉ có thể miễn cưỡng hoá giải một nửa nội lực của ông ta mà thôi.

Tuy nhiên đối với Trần Gia Bảo, bấy nhiêu đã đủ rồi.

Ngay sau đó, Trương Minh Tuyền đã đấm vào người Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo kêu rên, miệng nôn ra một ngụm máu màu đỏ văng ngược về phía sau. Tuy đây là lần thứ hai anh bị thương nhưng sau khi ngã trên mặt đất anh đã lập tức đứng

lên, đồng thời âm thầm thở phào nhẹ nhõm. May mà anh đã hoá giải một nửa nội lực của ông ta, nếu không lúc này đã không phải bị đánh bay, mà là bị thương nặng hấp hối.

Trương Minh Tuyền càng kinh ngạc hơn nhưng ngay sau đó ông ta đã tỉnh táo lại, trầm giọng nói: "Cậu có thể hoá giải sức mạnh cú đấm của tôi ư?"

"Như ông thấy đấy, cũng không tệ lắm." Trần Gia Bảo nói xong, cau mày ho nhẹ, nôn ra một ngụm máu.

Hiển nhiên anh đã bị thương không nhẹ. Nhưng ánh mắt anh vẫn kiên định như cũ, tinh thần chiến đấu vẫn rất cao.

Ánh mắt Trương Minh Tuyền càng thêm tối tăm, nói: "Dựa vào cảnh giới Tông Sư của cậu mà lại có thể phá hủy nội lực của tôi. Phương pháp phòng ngự thần kỳ như vậy quả thực huyền diệu. Cộng thêm uy lực tuyệt vời của "Trảm Nhân Kiếm", một tấn công một phòng ngự, đúng là kết cấu võ học hoàn hảo nhất.

Nếu cho cậu thêm vài năm nữa để trưởng thành, chẳng phải cậu sẽ lên trời luôn rồi sao?"

"Ông sợ rồi ư?" Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi lại.

"Hừ hừ." Trương Minh Tuyền khẽ khịt mũi nói: "Cậu cảm thấy tôi sẽ sợ một người chết sao?"

Dứt lời, Trương Minh Tuyền lại di chuyển. Bóng người lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ. Gần như chỉ trong chớp mắt, ông ta đã xuất hiện bên cạnh Trần Gia Bảo, sau đó đấm một quyền từ dưới cằm Trần Gia Bảo lên trên.

Cú đấm này là toàn lực của ông ta.

Mặc dù chưa đánh tới da thịt Trần Gia Bảo nhưng khí kình mạnh mẽ đã đánh sâu vào cằm của Trần Gia Bảo, khiến nó đỏ lên.

Trần Gia Bảo kinh hãi. Anh không kịp suy nghĩ gì nhiều, trong thời khắc nguy cấp anh nâng hai tay giao nhau đặt ở trên cằm.

Còn chưa đến gần nhưng chỉ dựa vào kiếm ý mà anh đã có thể làm nứt một chiêu kiếm của một người cao thủ trình độ Truyền Kỳ, Liễu Thành Phùng và Tôn Khai Sơn đều kinh hãi. Trong đầu họ không kiềm được mà hiện lên một ý nghĩ làm sao có

một chiêu kiếm thần kỳ như thế, chẳng lẽ thật sự là được Kiếm Tiên truyền lại à?

Bọn họ không hẹn mà cùng nhau dừng tay, đợt kết quả của một chiêu kiếm này.

Trong bọn họ Lưu Ly có trình độ cao nhất, tính cách cũng tốt nhất nên chỉ có cô ấy mới có thể hơi hơi cảm giác được trong chiêu "Liệt Địa Kiếm" của Trần Gia Bảo có ẩn chứa một đường cực huyền diệu.

Điều này khiến trong lòng cô ấy quá khiếp sợ.

"Tôi không tin, dù kiếm pháp của cậu có vượt trội thì cậu cũng chỉ ở trình độ Tông Sư mà thôi, chẳng lẽ còn có thể trái với bình thường sao? Tôi sẽ cho cậu thấy trước sự chênh lệch trình độ quá lớn thì chắc chắn không thể bù đắp bằng chiêu pháp siêu việt được."

Chương 966

Chương 966

Trương Minh Tuyền hét lớn một tiếng, dồn sức vào chân nguyên rồi đạp đất nhảy lên, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "Thình thịch", mặt đất dưới chân ông ta nứt ra. Mà ông ta cũng nhờ đó mượn lực mà thoáng chốc nhảy lên cao, chủ động bay về phía Trần Gia Bảo ở trên bầu trời.

"Hôm nay, Trần Gia Bảo tôi đây sẽ sử dụng trình độ Tông Sư để giết chết cao thủ Truyền Kỳ." Trần Gia Bảo hét lớn một tiếng, trong mắt anh bùng cháy ý chí chiến đấu bất khuất. Tay cầm kiếm khẽ nhúc nhích khiến vô số kiếm quang cực nhỏ quanh người anh đều phi về phía Trương Minh Tuyền.

"Chút tài vặt còn có thể làm khó tôi sao?"

Trương Minh Tuyền đối mặt với kiếm quang cực nhỏ bay đầy trời tuy cảm thấy có một sự uy hiếp lạnh thấu xương nhưng với danh dự của một cao thủ Truyền Kỳ như ông ta thì ông ta chỉ có thể thẳng thắn đối diện. Trương Minh Tuyền hét lớn một tiếng, chân nguyên trong cơ thể ông ta nhanh chóng vận chuyển đánh vào không trung một chưởng hướng về phía Trần Gia Bảo.

Trong tức khắc, nội lực mạnh mẽ dường như ngưng tụ lại thành một bàn tay to trong không trung bay về phía Trần Gia Bảo. Bàn tay đó có diện tích rất lớn vậy mà có thể bao phủ tất cả kiếm quang vào trong đó.

Mọi người xung quanh thầm gật đầu, trong lòng khen ngợi sức mạnh một chưởng này của Trương Minh Tuyền.

Tôn Khai Sơn cười ha hả nói: "Một chưởng sử dụng tất cả sức mạnh của Trương Minh Tuyền quả nhiên không thể khinh thường, chỉ cần nhìn bàn tay anh ta đánh ra không những cực kỳ to lớn, che phủ bốn phía mà còn có nội lực mạnh mẽ khiến

lòng người hoảng sợ. Nó vậy mà còn có thể âm thầm trở lại ban đầu, thật sự khiến người khác ngưỡng mộ. Ngược lại sức mạnh một chiêu "Liệt Địa Kiếm" của Trần Gia Bảo đúng là rất mạnh, dù là ông già này cũng không đỡ được nhưng nói thế nào thì Trần Gia Bảo cuối cùng cũng chỉ ở trình độ Tông Sư mà thôi. Mặc dù "Liệt Địa Kiếm" có cực kỳ tuyệt diệu thì cậu ta cũng không thể thể hiện ra sức mạnh sức mạnh thật sự của nó, vì vậy đối mặt với một cao thủ trình độ Truyền Kỳ thì Trần Gia Bảo sẽ vẫn bó tay như trước. Ông già này dám nói chắc trong khoảnh khắc "Liệt Địa Kiếm" của Trần Gia Bảo chạm vào bàn tay của Trương Minh Tuyền thì chắc chắn sẽ dễ dàng sụp đổ. Mà bản thân Trần Gia Bảo cũng sẽ bị một chưởng này của Trương Minh Tuyền đánh trúng, sau đó chết ở trên núi Yên Tử.

Giọng điệu Tôn Khai Sơn rất chắc chắn, trong mắt ông ta thì Trần Gia Bảo lúc này đã là người chết rồi.

Liễu Thành Phùng cũng cười nói: "Tiền bối nói đúng, quan điểm của tôi và ông giống nhau. Tuy anh Thanh Tuyền chỉ ở trình độ đầu của Truyền Kỳ nhưng dù là chúng ta đối mặt với một chưởng này thì cũng chỉ có thể chọn tránh đi mà thôi. Dù sức mạnh chiêu "Liệt Địa Kiếm" của Trần Gia Bảo có mạnh lại nhưng ở sự chênh lệch trình độ to lớn thì cũng không thể có sức mạnh xoay chuyển được, cuộc chiến này đã biết trước kết quả rồi."

Hoàng Thiên Ý gật đầu liên tục, tuy một chiêu "Liệt Địa Kiếm" của Trần Gia Bảo đúng là rất kỳ diệu nhưng dù sao anh cũng chỉ là một người Tông Sư nên ở một chiêu dùng toàn lực của cao thủ Truyền Kỳ chắc chắn không thể thoát được.

Lưu Ly ngẩng đầu chăm chú nhìn vào một màn giữa không trung, trong đôi mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Giữa không trung, trong nháy mắt bàn tay Trương Minh Tuyền đánh ra chạm vào vô số kiếm quang thì năm ngón tay nắm lại bao hết tất cả kiếm quang vào trong đó.

Sự lo lắng trong đôi mắt Lưu Ly càng sâu, tay cô ấy cầm kiếm Thanh Sương đã chuẩn bị thật tốt. Chỉ cần Trần Gia Bảo gặp nguy hiểm đến tính mạng cô ấy sẽ bật người nhảy lên cứu anh.

Mắt Liễu Thành Phùng nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng nên chú ý đến động tác của Lưu Ly đầu tiên, trong đôi mắt gã hiện lên vẻ sắc bén. Nhân lúc Lưu Ly không chú ý gã liền lặng lẽ thay đổi chỗ đứng, kéo gần khoảng cách với Lưu Ly.

Giữa không trung, Trương Minh Tuyền ngửa mặt lên trời cười: "Hừ, cái gì mà chiêu thức của Kiếm Tiên chứ, cái gì mà "Liệt Địa Kiếm"? Tí nữa sẽ bị tôi bóp nát thôi."

"Một kiếm này, cậu không cản được."

Bỗng nhiên, Trần Gia Bảo khẽ hô một tiếng, chỉ thấy vô vàn kiếm quang nhanh chóng phá vỡ bàn tay to lại lần nữa ùn ùn phi về phía Trương Minh Tuyền.

Mà kiếm quang mang theo sấm chớp màu tím của Trần Gia Bảo cũng theo sát sau để tăng thêm sức mạnh.

Cái gì?

Tất cả mọi người đều sững sờ lộ ra vẻ mặt không thể tin được, Lưu Ly nhẹ thở ra nhưng tay cầm kiếm vẫn như cũ không thả lỏng.

"Này… điều này làm sao có thể chứ?"

Trương Minh Tuyền quá sợ hãi, cảnh tượng trước mắt này đã vượt qua sự tưởng tượng của ông ta.

Chương 967

Chương 967

Đối mặt với vô tận kiếm quang, trong lòng Trương Minh Tuyền biết bản thân đã bị kiếm ý của Trần Gia Bảo khóa lại, căn bản tránh không được trốn không xong. Hơn nữa danh dự của một cao thủ Truyền Kỳ như ông ta cũng không cho phép ông chạy trối chết trước một người Tông Sư.

Ngay lập tức, ông ta hoàn toàn thể hiện ra sức mạnh của một cao thủ Truyền Kỳ, dù đã đánh ra một chưởng dùng hết sức mạnh nhưng nội lực trong cơ thể ông ta hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Ông ta lại khẽ kêu lên một tiếng, chân nguyên trong cơ thể bắt đầu chuyển động khiến không khí xung quanh quấn quanh người.

Thoáng chốc, nội lực tụ lại thành thực thể, xung quanh người Trương Minh Tuyền hiện ra một lớp ánh sáng màu vàng nhạt để ngăn lại kiếm quang của Trần Gia Bảo.

Trương Minh Tuyền thoáng thở ra, "Chân Nguyên Kim Giáp" là chiêu thức võ thuật được truyền lại từ thời cổ đại đến nay trong gia tộc ông ta, đặc biệt giúp nâng cao phòng thủ. Ông ta từng dùng "Chân Nguyên Kim Giáp" để đả thương một người cao thủ Truyền Kỳ hậu kỳ, dù sức mạnh "Liệt Địa Kiếm" của Trần Gia Bảo có mạnh lại thì chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn cao thủ Truyền Kỳ hậu kỳ sao?

Nhưng mà lại một lần nữa mọi chuyện phát triển vượt ra khỏi sự kiểm soát của Trương Minh Tuyền, vô số kiếm quang phi đến trước mặt Trương Minh Tuyền vậy mà "Chân Nguyên Kim Giáp" như vô hình, để chúng đâm vào người ông ta. Nhưng càng thần kỳ hơn là trên người ông ta lại không để lại chút vết thương nào.

Một màn vượt ngoài dự kiến này khiến tất cả mọi người ở đây mở rộng tầm mắt, "Liệt Địa Kiếm" này nhìn thì sức mạnh kinh người làm sao lại như gối thêu hoa, nhìn được mà không dùng được vậy? Nói cách khác, kiếm quang dày đặc như thế tại sao không làm Trương Minh Tuyền bị thương chứ?

"Đây là chiêu thức của Kiến Tiên sao? Chắc chắn không phải nói đùa chứ?" Vẻ mặt Hoàng Thiên Ý kinh ngạc.

"Không, chắc chắn có gì không bình thường." Sắc mặt Liễu Thành Phùng cứng lại, gã đã từng thử qua sức mạnh của "Trảm Nhân Kiếm" thật sự có thể nói cực kỳ kỳ diệu. Nếu như "Liệt Địa Kiếm" còn hơn "Trảm Nhân Kiếm" thì chắc chắn Trương Minh Tuyền sẽ không thể không có việc gì.

Trương Minh Tuyền cũng bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, vốn dĩ ông ta đã nghĩ bản thân chắc chắn phải chết nhưng không ngờ rằng bản thân còn không bị thương. Dưới sự mừng rỡ, ông ta không nhịn được cười ha ha nói: "Trời ạ, tôi còn tưởng "Liệt Địa Kiếm" là chiêu thức của Kiếm Tiên thế nào, thì ra cũng chỉ là biểu diễn dọa người mà thôi. Đợi kiếm quang của cậu bị phá hủy thì chắc chắn cậu sẽ chết…"

Bỗng nhiên, ông ta còn chưa dứt lời thì sắc mặt đã thay đổi mạnh, hoảng sợ phát hiện chân nguyên trong cơ thể vậy mà lại nhanh chóng bị xói mòn. Mà cơ thể ông ta chỉ bằng vào mắt thường cũng thấy được tốc độ già đi nhanh chóng, trong một lát mà ông ta đã tóc hoa râm, trên mặt tràn ngập nếp nhăn trở thành một ông lão tóc trắng xóa.

"Này… điều này làm sao có thể chứ?" Trương Minh Tuyền kinh hãi kêu lên, nội lực trong cơ thể không còn sót lại chút nào, người đã rơi thẳng xuống phía dưới.

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo bay từ trên trời xuống đuổi theo bên cạnh Trương Minh Tuyền, chỉ thấy kiếm quang màu tím bổ xuống trong cơ thể Trương Minh Tuyền.

Sau một tiếng hét thảm thiết, Trần Gia Bảo vững vàng rơi xuống đất, kiếm quang như sấm chớp màu tím trong tay cũng đột nhiên biến mất, nói: ""Liệt Địa Kiếm" thật ra là một chiêu của Kiếm Tiên, ông mơ mộng hão huyền dùng võ thuật của loài người để ngăn lại "Liệt Địa Kiếm" thì chẳng phải là tìm đường chết sao?"

Cách công kích của "Liệt Địa Kiếm" không giống chiêu thức của loài người, nó không có cách trực tiếp làm bị thương cơ thể con người mà chuyên môn chém giết "bảy vía" của đối thủ.

Ai cũng biết mỗi người đều có ba hồn bảy vía, cái gọi là "Gan giấu hồn, phổi giấu vía" chính là ba hồn của một người chủ yếu phụ trách lý trí, tinh thần còn bảy vía là điều khiển cơ thể. Nó ẩn giấu bên trong lá phổi, nếu bảy vía bị phá hủy thì cơ thể con người tất nhiên cũng chết đi.

Dù là ba hồn hay bảy vía thì đều là thứ vô hình, vô vị khó có thể bắt lấy nhưng "Liệt Địa Kiếm" lại chuyên môn đi vào lá phổi của một người để giết bảy vía của họ. Vì vậy, sau khi vô số kiếm quang chui vào trong cơ thể Trương Minh Tuyền thì trực tiếp chém giết bảy vía của ông ta khiến năng lượng sống trong cơ thể ông ta không còn nên mới xuất hiện hiện tượng Trương Minh Tuyền nhanh chóng già đi.

Vì vậy, "Liệt Địa Kiếm" không giống "Trảm Nhân Kiếm". Nếu như nói "Trảm Nhân Kiếm" là cực hạn công kích của người bình thường, có sự kết hợp hoàn hảo giữa sức mạnh và tốc độ nhưng vẫn chưa thoát ra được phạm vi chiêu thức võ học loài người thì "Liệt Địa Kiếm" lại là một chiêu Kiếm Tiên thật sự, chạm đến sát biên giới Đại Đạo.

Chương 968

Chương 968

Lúc này, Trần Gia Bảo vừa dứt lời bỗng nhiên cơ thể Trương Minh Tuyền bỗng bị chém thành hai nửa, nặng nề ngã xuống đất.

Một thế hệ cao thủ Truyền Kỳ đã ngã xuống như thế.

Một màn này khiến trong lòng mọi người ở đây đều dao động, không, nói chính xác hơn là cực kỳ dao động. Đáy lòng họ thoáng hiện lên sự sợ hãi.

Một chiêu "Liệt Địa Kiếm" chém Trương Minh Tuyền thành hai nửa tuy vẫn như cũ khiến người khác không thể tin nhưng ở trước mặt cao thủ Truyền Kỳ hậu kỳ như Tôn Khai Sơn thì cũng không phải là chuyện gì không thể chấp nhận.

Nhưng mà một kiếm của Trần Gia Bảo khiến Trương Minh Tuyền nhanh chóng già đi là điều hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ, theo như lời Trần Gia Bảo thì đây vốn dĩ không phải chiêu thức thuộc nhân loại.

"Liệt Địa Kiếm, Liệt Địa Kiếm, quả thật đủ để long trời lở đất. Thật là một chiêu kiếm đáng sợ…" Ánh mắt Tôn Khai Sơn rung động, đối với những lão già đã sống hơn một trăm năm như bọn họ thì mục tiêu duy nhất chính là hiểu được Đại Đạo sau đó kéo dài tuổi thọ của bản thân. Vì vậy, sau khi nhìn thấy chiêu thức có thể khiến người ta già đi của Trần Gia Bảo, từ đáy lòng ông ta đã dâng lên sự kiêng dè sâu đậm với anh.

Có thể nói, trừ khi không còn cách nào khác nếu không ông ta chắc chắn sẽ không chủ động đối đầu với Trần Gia Bảo.

Giống như bây giờ, tuy đã biết thực lực của Trần Gia Bảo không thể sử dụng thực hiện "Liệt Địa Kiếm"

một lần nữa nhưng mà ông ta cũng không dám đánh cược trái lại còn liếc nhìn Hoàng Thiên Ý, trong lòng nảy ra ý rút lui.

Lưu Ly thở phào, ngay sau đó khóe miệng hiện ra nụ cười vui vẻ.

Ngay lúc này có chuyện bất ngờ xảy ra, Liễu Thành Phùng bỗng gây chuyện, đánh một chưởng ở sau lưng Lưu Ly.

Sự chú ý của Lưu Ly vẫn luôn ở trên người Trần Gia Bảo, hơn nữa cô ấy cũng không ngờ được Liễu Thành Phùng đường đường là cảnh giới cường giả siêu cấp Truyền Kỳ, vậy mà lại đột nhiên ra tay đánh lén.

Đến khi cô ấy kịp phản ứng lại thì đã bị Liễu Thành Phùng in một chưởng phía sau lưng, đau đến mức phun ra một ngụm máu.

“Phụt!” Lưu Ly khạc ra một ngụm máu tươi, cả người cứ như diều đứt dây bay ra ngoài. Dường như cùng lúc đó, Lưu Ly đang cố gắng lấy chân nguyên để huơ một thanh kiếm lên giữa không trung, đâm thẳng vào bả vai Liễu Thành Phùng.

Hèn hạ!

Trong đầu hai người Tôn Khai Sơn và Hoàng Thiên Ý nhanh chóng hiện lên hai chữ này.

Trần Gia Bảo vô cùng giận dữ, nhanh chóng nhảy về hướng Lưu Ly, ôm cô ấy vào trong ngực.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cảm thấy trên người Lưu Ly truyền đến một dòng khí lực cực lớn. Ngay cả anh cũng bị ảnh hưởng bởi khí huyết của Liễu Thành Phùng đang cuồn cuộn trong cơ thể cô ấy, Trần Gia Bảo nhanh chóng thi triển chiêu thức “Vô Cực Quyền” để hóa giải một phần.

“Vết thương của cô sao rồi?” Trần Gia Bảo nhìn về phía Lưu Ly còn đang trong ngực mình.

Hiện tại anh chỉ thấy trên dung nhan tuyệt đẹp của cô gái, bây giờ đầy vẻ yếu ớt càng khiến lòng người thương tiếc.

“Tôi… tôi không sao.” Lưu Ly đưa mắt nhìn Trần Gia Bảo, tinh thần khẽ chấn động một chút. Kế đó, cô ấy theo bản năng đưa tay chống lên ngực Trần Gia Bảo, muốn mượn sức đứng lên. Thế nhưng, vừa rồi cô ấy vừa mới ngã xuống đất nên hiện

tại đầu óc vẫn còn choáng váng không đứng vững nên lại tiếp tục ngã vào ngực Trần Gia Bảo một lần nữa.

“Vật đã tới tay, cảm ơn hai người. Ba ngày sau gặp ở chỗ cũ, tôi sẽ nói ra tin tức mà các người muốn biết.”

Liễu Thành Phùng chắp tay về phía Tôn Khai Sơn và Hoàng Thiên Ý, sau đó dùng tốc độ cực nhanh lao ra bên ngoài u cốc, cũng không để ý đến Trần Gia Bảo và Lưu Ly nữa.

Trong lòng Lưu Ly hơi gấp gáp, xá lợi phật cốt của ân sư cô ấy vẫn luôn được giấu trong lư hương để cung phụng, bây giờ thấy xá lợi bị cướp đi mà không thể ra sức nên tinh thần vô cùng kích động. “Phụt!” Lưu Ly lại phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt tối sầm lại, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Trần Gia Bảo vội vàng kiểm tra mạch tượng cho Lưu Ly, cũng may, mặc dù người bị thương nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Chờ một chút!

Chương 969

Chương 969

Bỗng nhiên Trần Gia Bảo khẽ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phòng bị. Phía trước cách đó không xa chính là hai người Tôn Khai Sơn và Hoàng Thiên Ý.

Giờ phút này, Trần Gia Bảo và Lưu Ly đang bị thương nặng, chỉ cần một người trong hai người Tôn Khai Sơn và Hoàng Thiên Ý tùy tiện ra tay thì có thể đánh chết hai người bọn họ dễ như trở bàn tay.

Có thể nói bây giờ mới thật sự là thời khắc nguy hiểm.

"Tiền bối Khai Sơn, ông nói nên xử trí hai người bọn họ như thế nào đây? Có muốn nhổ cỏ tận gốc không?" Hoàng Thiên Ý nhìn hai người Lưu Ly và Trần Gia Bảo.

"Nhổ cỏ tận gốc? Đây cũng là ý kiến hay đấy!" Khóe miệng Tôn Khai Sơn nở một nụ cười khẩy, thế nhưng ông ta vẫn đứng yên tại chỗ không hề ra tay, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Vừa dứt lời, ánh mắt của Trần Gia Bảo lập tức liếc đến thi thể của Trương Thành Trực.

Thi thể già yếu bị chia làm hai mảnh.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Tôn Khai Sơn và Hoàng Thiên Ý đều thay đổi, sức mạnh của "Liệt địa kiếm"

quá mức to lớn.

"Ha ha, Trần Gia Bảo, cậu cho rằng tôi không nhìn ra uy lực to lớn khi thi triển chiêu thức "Liệt địa kiếm"

này sao? Bây giờ cậu đang bị thương nặng, tuyệt đối không thể nào có thể thi triển "Liệt địa kiếm" một lần nữa. Nếu như tôi thật sự bị cậu dọa sợ, vậy thì chẳng phải tôi sống uổng phí

hơn một trăm năm nay rồi sao? Chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến người khác cười đến rụng răng ư?" Tôn Khai Sơn tự tin nói.

Trong lòng Trần Gia Bảo lập tức hoảng loạn, Tôn Khai Sơn nói không sai. Bây giờ anh đã bị hoa mắt chóng mặt, ngay cả đứng lên cũng là một chuyện rất khó. Nếu như không phải ý chí anh kiên định, chỉ sợ bây giờ hai mắt đã tối sầm rồi.

Tuy nhiên hiện tại anh chỉ có thể giả vờ kiên cường, cười lạnh nói: "Tôi có thể thi triển "Liệt địa kiếm" một lần nữa hay không, ông cứ thử một lần sẽ biết thôi."

"Ha ha." Tôn Khai Sơn ngửa thẳng lên trời cười khẽ. Thế nhưng cuối cùng trong lòng cũng có chút kiêng kỵ, không dám tiến lên đánh cuộc một lần nữa mà chỉ cười nói: "Cậu nhóc không tệ đấy, tuổi còn trẻ chẳng những có tu vi thâm hậu mà con người cũng rất có cốt khí nữa, rất hợp nhãn tôi. Cậu yên tâm đi, giữa chúng ta cũng không có mối thù sống chết nào cả, mặc dù bây giờ đối địch nhưng chỉ là do lập trường không giống nhau mà thôi. Nếu như Liễu Thành Phùng đã đi rồi, vậy thì giữa chúng ta cũng không cần phải đánh chém lẫn nhau.

"Ông nói rất có lý." Trần Gia Bảo thuận thế gật đầu phụ họa, thế nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh. Tôi tin lời ông nói mới lạ đấy, nếu như không phải các người kiêng kỵ uy lực của "Liệt địa kiếm", chỉ sợ đã sớm xông lên rồi.

Tôn Khai Sơn nhìn Lưu Ly trong ngực Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên chút kinh ngạc: "Cô Lưu Ly rất có khí chất, tướng mạo cũng xinh đẹp, kết hợp với cậu thì đúng là một đôi trời sinh. Chờ sau này khi vết thương của cậu và cô Lưu Ly đã tốt lên rồi thì lúc nào cũng có thể đến Dương Hoa Tông làm khách. Tôi thân là tông chủ của Dương Hoa Tông, tuyệt đối sẽ tiếp đãi chu đáo.

Đến Dương Hoa Tông làm khách? Chẳng phải là chủ động tiến vào thiên la địa võng của kẻ địch sao?

Trong lúc nhất thời, Trần Gia Bảo cũng không thể phân biệt được lời nói của Tôn Khai Sơn là thật hay giả, vì thế chỉ có thể qua loa lấy lệ nói: "Cảm ơn, sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ đến Dương Hoa Tông thăm hỏi ông."

“Được, quyết định như thế nhé. Đã như vậy thì bây giờ tôi cũng phải đi đây, chúc vết thương của cậu và cô Lưu Ly sớm ngày bình phục.” Tôn Khai Sơn chắp tay, sau đó quay lại nói với Hoàng Thiên Ý: “Cậu Ý, chúng ta đi thôi.”

“Cũng được.” Hoàng Thiên Ý vừa mới tiến một bước thì đột nhiên dùng lại, nhìn về phía thi thể của Trương Thành Trực rồi do dự nói: “Để thi thể của anh Trương phơi thây nơi hoang dã, dường như không được tốt lắm nhỉ?”

Tôn Khai Sơn khẽ lắc đầu nói: “Người sau khi chết thì tất cả đều tan thành cát bụi hết rồi, cậu ta phơi thay nơi hoang dã hay an nghỉ nơi đất lành thì bản thân cậu ta cũng đều không cảm giác được. Cậu cần gì phải giả vờ làm bộ làm tịch giống bọn thế tục chứ?”

“Ông dạy phải.” Hoàng Thiên Ý khẽ gật đầu, có thể nhìn ra được ông ta rất tin phục Tôn Khai Sơn.

“Đi thôi, nếu còn không đi thì chỉ sợ có người đang mắng thầm chúng ta trong lòng đấy.” Tôn Khai Sơn nhìn nhìn về phía Trần Gia Bảo, sau đó bước nhanh chân ra khỏi u cốc.

Chương 970

Chương 970

Hoàng Thiên Ý cũng bước nhanh đuổi theo, tốc độ của hai người họ rất nhanh, chỉ vừa chớp mắt thì bọn họ đã bay ra đỉnh núi rồi rời đi.

Lúc này, Trần Gia Bảo mới thở phào nhẽ nhõm, đặt mông xuống ngồi trên mặt đất, miệng thở hổn hển, không nhịn được thốt ra một câu thô tục: "Mẹ nó!"

Vừa rồi, Tôn Khai Sơn và Hoàng Thiên Ý thật sự khiến anh cảm thấy quá áp lực. Thật may là bây giờ cả hai người họ đều đã rời đi rồi, coi như tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Tuy nhiên, nơi này đã không còn an toàn nữa. Với tính cách của Liễu Thành Phùng, chưa chắc gã sẽ không quay lại, vì thế phải mau chóng rời khỏi nơi này mới được.

Trần Gia Bảo cố gắng chống đỡ cơn đau nhức của cơ thể để đứng lên, anh liếc nhìn Lưu Ly vẫn đang nhíu mày hôn mê trong ngực mình khẽ thở dài một hơi. Anh dự định sẽ đi tìm Hồng Liên, thế nhưng vừa bước chưa được hai bước thì ánh sáng trong đầu anh chợt lóe lên, không tự chủ được khẽ dừng bước chân lại. Nếu như Liễu Thành Phùng thật sự trở lại để nhổ cỏ tận gốc, vậy bây giờ đi tìm Hồng Liên cũng chỉ mang thêm nguy hiểm cho cô ta mà thôi.

Sau một lúc trầm ngâm, Trần Gia Bảo xoay người bước về hướng ngược lại.

Hai tiếng sau, Trần Gia Bảo bay qua mấy ngọn núi, lúc này mới tìm được một sơn cốc khác.

Sơn cốc âm u, bí mật, bên cạnh còn có một hồ nước.

Trần Gia Bảo đặt Lưu Ly dựa vào bên cạnh cây đại thụ, châm cứu cho cô ấy một lát rồi không chịu nổi nữa, giang tay chân

nằm ngủ say bên cạnh.

Hôm nay là lần đầu tiên anh thi triển "Liệt địa kiếm", uy lực thật sự rất mạnh, đúng là vượt qua sức tưởng tượng của anh. Nhưng đồng thời, "Liệt địa kiếm" cũng mang đến tác dụng phụ vô cùng to lớn.

Hiện tại chân khí trong cơ thể anh hoàn toàn trống rỗng, cả người đều đau nhức vô lực. Chỉ sợ bây giờ tùy tiện tìm một người tầm "thông y trung kỳ" đã có thể đánh chết anh rồi.

Đây cũng chính là nguyên nhân Trần Gia Bảo biết sử dụng "Liệt địa kiếm" nhưng vẫn chậm chạp không chịu dùng trên nhà họ Phụng ở Tỉnh Thành. Cho dù anh có thể dùng một kiếm để giết chết gia chủ của nhà họ Phụng nhưng ngay sau đó thì chân khí sẽ bị tiêu hao không còn gì cả. Như vậy, khi đối mặt với lửa giận của những người còn lại ở nhà họ Phụng, anh chắc chắn sẽ bị phanh thây.

Cũng không biết Trần Gia Bảo đã ngủ mê man bao lâu, đến khi anh mở mắt tỉnh dậy một lần nữa thì đã thấy hiện tại là ban đêm. Trước mặt, ánh trăng đã nhô lên cao, đồng thời bên tai còn truyền đến giọng nói của Lưu Ly: "Anh tỉnh rồi sao?"

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng xen lẫn chút vui mừng.

Trần Gia Bảo ngồi dậy, anh chỉ nhìn thấy Lưu Ly đang ngồi bên cạnh hồ nước cách đó không xa, một đôi chân ngọc trắng nõn được ngâm dưới nước suối trong hồ.

Trong nháy mắt, Trần Gia Bảo hơi thất thần, ngay sau đó khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười nhẹ: "Cô cảm thấy thế nào rồi?"

Lưu Ly lắc đầu nói: "Vết thương khá nặng nhưng cũng không có gì đáng ngại, chỉ là trong vòng ba ngày sẽ không thể nào dùng sức được thôi."

Trần Gia Bảo gật đầu, trước khi anh hôn mê đã từng châm cứu cho Lưu Ly. Vì thế, đối với tình trạng sức khỏe của cô ấy, anh cũng hiểu đôi chút.

"Ngược lại là anh đấy, ở khu vực người phàm mà thi triển chiêu thức kiếm tiên, nhất định sẽ phải trả giá rất lớn. Hơn nữa, anh đã từng bị Trương Thành Trực làm bị thương, bây giờ anh cảm thấy thế nào rồi?"

Lưu Ly nhẹ giọng hỏi, trong ánh mắt thoáng qua chút lo âu.

“Không sao, chỉ là tình hình cũng không khác cô bao nhiêu cả. Chân khí trong cơ thể đã tiêu hao hết rồi, tạm thời không thể dùng sức mạnh được.” Trần Gia Bảo nói, kế đó anh và Lưu Ly lại nhìn nhau cười khổ.

Hai người bọn họ, một người là Tông Sư, một người là Truyền Kỳ, đều là người cao ngạo trong mắt người thường. Giờ phút này lại không thể nào sử dụng võ thuật của mình được, loại cảm giác này đúng thật là rất kỳ diệu.

“Cảm ơn anh! Nếu như không nhờ anh thì tôi còn không biết có thể nhìn thấy ánh trăng tối nay không nữa.” Lưu Ly ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, vẻ mặt hiện lên chút cô đơn.

“Không có gì.” Trần Gia Bảo hơi do dự, ngay sau đó anh lại kiên định nói: “Cô yên tâm đi, phật cốt xá lợi bị đoạt là bởi vì tôi nên tôi nhất định sẽ lấy lại giúp cô.”

Chương 971

Chương 971

“Nghe Liễu Thành Phùng nói gã cướp xá lợi đi là vì một người con gái tên là Đạm Đài Thái Vũ, rồi ba năm sau đó anh với cô ta có một cuộc giao chiến phải không?” Lưu Ly nghe Trần Gia Bảo nhắc tới xá lợi thì tạm thời nén đau mà nghiêm nghị hỏi Trần Gia Bảo.

“Phải.” Trần Gia Bảo nói: “Đạm Đài Thái Vũ là phật tử của nhà Phật, tôi cũng nghĩ vì như vậy nên Liễu Thành Phùng mới cố ý cướp xá lợi đi.”

Sau đó Trần Gia Bảo kể lại cho Lưu Ly nghe chuyện mình ở trên núi Hồng Lĩnh bị người của Ngô Uyển Tông vây giết, cuối cùng mới xảy ra chuyện hẹn nhau chiến đấu một trận với Đạm Đài Thái Vũ.

“Ngô Uyển Tông… Đạm Đài Thái Vũ… Liễu Thành Phùng…” Lưu Ly thì thầm, rồi không biết cô ấy nghĩ gì mà trong ánh mắt hiện lên đầy vẻ nghi hoặc nói: “Lúc trước tôi cũng có nghe qua về Ngô Uyển Tông này, đây là một môn phái riêng biệt nhưng cũng xem như có danh tiếng. Tuy nhiên cho dù Ngô Uyển Tông có lớn mạnh cỡ nào, địa vị của Đạm Đài Thái Vũ có cao tới đâu thì cũng sẽ không thể khiến cho một người đạt tới cảnh giới truyền kì trung kì tôn trọng cô ta như thế. Đã vậy họ còn đặc biệt phái Tôn Khai Sơn xuống núi mai phục sẵn để vây giết tôi, thậm chí cuối cùng Liễu Thành Phùng còn không tiếc thân mình mà liều chết đã đánh lén tôi rồi cướp đi xá lợi.”

“Ý của cô là thân phận của Đạm Đài Thái Vũ không đơn giản như chúng ta nghĩ sao?” Trần Gia Bảo trầm ngâm.

Trước đây anh đã cảm thấy thân phận của Đạm Đài Thái Vũ không bình thường rồi, vì khi ở trên núi Hồng Lĩnh thì đã thấy

Liễu Thành Phùng luôn xuất hiện đúng lúc để cứu Đạm Đài Thái Vũ đi. Điều đó chứng tỏ gã từng giây từng phút luôn luôn bảo vệ sự an nguy của Đạm Đài Thái Vũ, hơn nữa lúc đó cách nói chuyện của Liễu Thành Phùng với Đạm Đài Thái Vũ cực kỳ tôn kính. Dựa vào những điểm đáng ngờ này chứng tỏ thân phận của Đạm Đài Thái Vũ cực kỳ lớn mạnh.

Nhưng khổ nỗi Trần Gia Bảo lại tiếp xúc quá ít với Đạm Đài Thái Vũ nên không có nhiều manh mối, anh chỉ có thể nghi ngờ trong lòng mà thôi. Bây giờ nghe Lưu Ly nói như vậy liền nghĩ giống như cô ấy.

Lưu Ly tiếp tục trầm ngâm: "Tôn Khai Sơn một lòng theo đuổi tu đạo, khoảng ba năm trước đã bắt đầu bế quan chuyên tâm tu luyện không hề quan tâm đến những chuyện trên đời nữa. Chỉ dựa vào thực lực của Dương Hoa Tông cũng tương xứng với Ngô Uyển Tông rồi, muốn làm cho ông ta tự mình ra tay với Ngô Uyển Tông cũng khó, huống chi còn có đám người Hoàng Thiên Ý và Trương Thanh Huyền nữa? Cho nên chắc chắn thân phận của Đạm Đài Thái Vũ không đơn giản như bề ngoài của cô ta, ít nhất thì thân phận của cô ta so với Ngô Uyển Tông rất lớn mạnh. Nếu như vậy thì…Trần Gia Bảo à, anh đã đụng đến một người bí ẩn như vậy thì khó lòng mà đấu lại cô ta."

"Thế thì đã sao chứ? Trần Gia Bảo tôi lại là một kẻ chết nhát à? Nếu mọi việc đều do tôi mà ra thì nhất định tôi sẽ thay cô đoạt lại xá lợi về, đây chính là lời hứa của tôi với cô." Trần Gia Bảo nhún vai, ánh mắt nhìn rất chân thật cực kỳ đáng tin.

Anh hiểu được suy nghĩ của Lưu Ly, nếu muốn cướp lại xá lợi thì sẽ phải đối đầu với Ngô Uyển Tông, Liễu Thành Phùng và thậm chí là thế lực thật sự sau lưng của Đạm Đài Thái Vũ.

Bây giờ Trần Gia Bảo còn không có lấy một Tông Sư có đạo hạnh thâm sâu để hậu thuẫn thì Lưu Ly hoàn toàn có thể nghi ngờ anh muốn đi đoạt lại xá lợi chẳng khác nào là tìm đường chết chứ. Ngay cả Trần Gia Bảo có thể thi triển "Liệt địa kiếm" đi chăng nữa thì đối với thực lực hiện giờ của anh mà nói cũng chẳng khác nào liều chết xông lên mà thôi. Cho nên Lưu Ly mới nhắc nhở Trần Gia Bảo rằng kẻ địch quá mạnh, chuyện đoạt lại xá lợi không cần anh phải ra tay.

Tuy rằng Lưu Ly lo lắng cho Trần Gia Bảo nhưng Trần Gia Bảo lại là một người kiêu ngạo, hơn nữa xưa nay anh lại là một người ân oán rõ ràng. Nếu mọi chuyện đều do anh mà ra thì cho dù thực lực trước mắt của anh có yếu hơn kẻ địch đi chăng nữa thì điều đó cũng không ngăn cản được quyết tâm của Trần Gia Bảo.

“Cám ơn ý tốt của anh nhưng chuyện đoạt lại xá lợi để sau hãy bàn đi, bây giờ việc trước mắt là phải dưỡng thương cho khỏe lại đã.” Lưu Ly vốn có tính cách trong sáng thánh thiện như ngọc lưu ly, khác xa với người thường nên trước kia khi thấy Liễu Thành Phùng cướp đi xá lợi đã cực kỳ tức giận. Thế nhưng bây giờ sau khi tỉnh táo lại thì cô ấy hiểu rõ rằng không nên để chuyện này làm rối tâm trí, bởi vì như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, vì thế tạm thời cứ để chuyện này sẽ bàn bạc lại kỹ hơn đã. Nghĩ như vậy nên cô ấy nói sang chuyện khác: “À đúng rồi, hồi trước tôi có thấy anh thi triển “Liệt địa kiếm” rồi. Kiếm pháp này có sức mạnh vô song, quả thực tôi chưa từng thấy bao giờ. Đây có phải là kiếm pháp do kiếm tiên truyền lại không đó?”

“Đúng vậy. Chiêu “Liệt địa kiếm” với “Trảm nhân kiếm” giống nhau, đều là một trong ba chiêu thức “thiên địa nhân tam kiếm”. Cả ba chiêu thức đều đã bị thất truyền nhưng do tôi có cơ duyên may mắn học được.” Trần Gia Bảo liền giải thích một lần nữa điểm độc đáo của “Liệt địa kiếm”, đồng thời kể lại từ đầu chí cuối cho Lưu Ly nghe trải nghiệm của chính anh khi đạt đến “Hồn nguyên kiếm kinh”.

“Dương khí trong sạch sẽ bay lên trời còn âm khí dơ bẩn sẽ chui xuống đất, âm dương trong trời đất tương hỗ lẫn nhau mà phát triển. Trong cơ thể con người thì phần hồn là dương còn phần phách là âm, hồn phách cùng hợp lại sẽ tạo nên linh hồn của con người. “Liệt địa kiếm” chuyên tấn công bảy phách của con người nên gọi là “liệt địa” thì cực kỳ chính xác. Có điều anh không hề giữ bí mật mà lại nói cho tôi nghe hết tất cả mọi chuyện liên quan đến “Hồn nguyên kiếm kinh”, vậy anh không sợ sau khi tôi hồi phục vết thương sẽ bắt ép anh nói ra bí kíp đã thất truyền của kiếm tiên sao?” Lưu Ly hỏi ngược lại Trần Gia Bảo, đôi mắt của cô ấy sáng như ánh sao trên bầu trời đêm nhìn thẳng vào Gia Bảo.

Chương 972

Chương 972

Cô ấy thật không ngờ rằng bí kíp bị thất truyền của kiếm tiên đã được đem ra đấu giá nhưng lại không có ai đếm xỉa đến mà trở thành một quyển sách rách nát. Lưu Ly càng không thể ngờ được rằng Trần Gia Bảo lại không hề giấu giếm chuyện "Hồn nguyên kiếm kinh" với cô ấy. Chẳng lẽ Gia Bảo không hề biết chuyện sở hữu kiếm pháp của kiếm tiên chính là mơ ước của biết bao người trên thế giới này hay sao?

Đầu tiên Trần Gia Bảo sửng sốt, dường như không ngờ Lưu Ly sẽ hỏi như vậy. Sau đó anh nở một nụ cười dịu dàng ấm áp làm say lòng người nói: "Bởi vì tôi tin cô, nếu cô muốn học thì tôi sẽ dạy cho cô."

Bây giờ lại đến phiên Lưu Ly sững sờ, đường đường là bí kíp kiếm tiên đủ để thống lĩnh kiếm pháp của tất cả các Tông Sư mà Trần Gia Bảo lại có thể nói dạy cho cô ấy một cách nhẹ nhàng như vậy sao? Lưu Ly tin rằng chuyện này với bất cứ ai cũng là tuyệt mật cho nên khi Trần Gia Bảo nói với cô ấy như vậy thì cô ấy cực kỳ cảm động. Hơn nữa nhớ lại lúc nãy anh với cô ấy hợp lại cùng nhau đánh kẻ thù thì nhất thời trong lòng của Lưu Ly dâng lên một cảm giác khác lạ đối với Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên nếu nói là Lưu Ly đã thích Trần Gia Bảo thì hãy còn xa vời lắm, bởi vì đối với một người thành tâm kính Phật như Lưu Ly thì muốn làm cho cô ấy động lòng để thích một người thì đúng là muôn vàn khó khăn.

"Nếu anh đã đạt được hồn nguyên kiếm kinh thì chứng tỏ anh và nó có duyên. Có câu nói rằng quân tử không cướp những gì mà người khác yêu thích, hơn nữa kiếm tiên kiếm pháp không phải là con đường mà tôi lựa chọn nên ý tốt của anh tôi xin nhận là được." Lưu Ly hơi cúi đầu, ánh trăng chiếu sáng trên

mặt hồ soi rõ khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của cô ấy, trông thật sáng láng.

Tinh thần của cô ấy so với ban nãy đã thoải mái hơn rất nhiều, cô ấy thả lỏng toàn thân rồi đung đưa đôi chân trắng nõn như ngọc của mình dưới mặt hồ khiến mặt nước lăn tăn gợn sóng.

Trần Gia Bảo như bị hút mất hồn, anh chưa bao giờ nghĩ đôi chân của một cô gái lại đẹp đến mức này.

Vẻ đẹp của đôi chân ấy gọi là tinh linh cũng vẫn chưa đủ để diễn tả hết vẻ đẹp của nó.

Bỗng nhiên Trần Gia Bảo đứng dậy, đi tới ngồi xuống bên cạnh Lưu Ly nhưng vẫn duy trì khoảng cách ba mét. Sau đó anh quay nghiêng qua nhìn Lưu Ly nói: "Bây giờ đã nói xong chuyện của tôi rồi, đến lượt nói chuyện của cô đi."

Lưu Ly tò mò hỏi: "Chuyện gì chứ?"

Trần Gia Bảo nói: "Theo lý thuyết mà nói nếu dựa trên thực lực của cô thì không thể nào bị Liễu Thành Phùng đánh lén trúng mới phải. Hơn nữa sau khi cô nhìn thấy xá lợi bị cướp đi thì lập tức ngất xỉu, mặc dù lúc đó cô bị thương nhưng đó không phải là nguyên nhân chính khiến cô bị như thế. Cho nên điều đó gây khó hiểu cho người khác, thêm nữa là nếu tôi và cô đổi vị trí cho nhau thì tuyệt đối sẽ không có phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy."

Lưu Ly nghe vậy thì tái mặt, hai chân đang đung đưa nghịch nước cũng dừng lại rồi cúi đầu khẽ tự trách bản thân: "Tôi biết là bản thân mình tu hành chưa tới nơi tới chốn, kinh nghiệm đánh nhau với kẻ thù cũng chưa nhiều nên không ngờ Liễu Thành Phùng sẽ đánh lén. Sau đó lại càng không chịu được đả kích khi xá lợi bị cướp nên mới như vậy, nếu lúc đó tôi vững tâm hơn thì nói không chừng chúng ta cũng sẽ không đến nông nỗi như bây giờ."

Trước đó không lâu cô ấy mới bị người của Âm Sơn đánh lén, lần này lại bị Liễu Thành Phùng đánh lén.

Hai lần liên tục như vậy khiến Lưu Ly tức giận trong lòng.

Hai mắt Trần Gia Bảo sáng lên, không ngờ Lưu Ly lại có thể thừa nhận mình kém cỏi đã khinh địch đến nỗi bị đánh lén như thế. Quả nhiên là khiêm tốn nhún nhường rồi, vậy thì tiếp theo

dễ xử lý thôi mà, vì thế anh quyết định nhân tiện nói luôn: "Điều này tôi đã từng nói với cô rồi, đó là do cô rời xa hồng trần quá sớm mà không cọ xát với thực tế nghiệt ngã. Lúc bình thường thì cô có thể tĩnh tâm nhưng khi gặp sự cố ngoài ý muốn thì cô lại rối bời ruột gan, cho nên còn lâu cô mới có thể đạt tới trình độ tâm tĩnh lặng như nước được."

Trần Gia Bảo biết rất rõ đây chính là thời điểm mà cả thể xác và tinh thần của Lưu Ly yếu đuối nhất, chính là thời cơ ngàn năm có một để chinh phục Lưu Ly. Nếu không nắm chắc cơ hội này thì về sau sẽ không có cơ hội lần thứ hai đâu.

Cơ thể mềm mại của Lưu Ly khẽ run lên, trong đôi mắt xinh đẹp ấy hiện lên vẻ mơ hồ: "Nhưng tôi đã từng được một vị phật sống thực hiện nghi thức xối nước lên đầu, nói rằng tôi đã giác ngộ được toàn bộ phật pháp nên không cần phải tôi luyện cọ xát trong thực tế nữa."

Trần Gia Bảo cười nhạt lắc đầu nói: "Sai lầm rồi, cô chỉ mới hiểu được đạo lý của phật pháp nhưng lại chưa lĩnh hội được nó. Ví dụ như trong cuộc sống ai ai cũng biết đến đạo lý "ai chịu đựng được nỗi đau khổ thì mới trở thành kẻ bề trên" nhưng mấy ai có thể làm được chứ? Rồi lại có người nói "không màu mới là màu đẹp nhất" nhưng mấy ai có thể cảm nhận được chứ? Như người ta hay nói "học phải đi đôi với hành" thì mới có thể lĩnh hội được điều mình muốn học, ngay cả Phật tổ cũng đã nói rồi "tất cả vạn vật trên thế gian đều có mối liên hệ qua lại lẫn nhau" đó thôi. Có thể thấy rõ một điều từ chính bản thân cô, đó là khi xá lợi đã bị cướp thì cô vẫn bị kích động nhớ mãi không quên đó thôi? Bởi vậy có thể thấy được những gì mà cô từng giác ngộ chỉ là của người khác mà thôi, chỉ khi nào tự bản thân cô trải qua và tự mình lĩnh hội thì đó mới phải là của cô."

Chương 973

Chương 973

Lợi dụng vừa nói chuyện về bản lĩnh giác ngộ thì Trần Gia Bảo vừa lặng lẽ xích lại gần Lưu Ly, một mùi hương thoang thoảng từ trên người Lưu Ly bay đến khiến trong lòng anh không khỏi rung động.

Lưu Ly cũng không hề để ý đến Trần Gia Bảo, lúc này cô ấy đang bận đấu tranh tư tưởng. Một lát sau, đôi mắt của cô sáng lên như là đã ngộ ra được điều gì liền mỉm cười nói: "Anh nói có lý, cám ơn anh đã thức tỉnh tôi…"

Lưu Ly còn chưa dứt lời thì đột nhiên sắc mặt thay đổi lạnh lùng nói: "Cho nên anh nói với tôi nhiều chuyện như vậy là muốn lợi dụng sàm sỡ tôi sao?"

Không biết từ lúc nào mà Trần Gia Bảo đã đặt tay lên ngực của Lưu Ly. Anh có thể cảm nhận được bộ ngực căng tròn đầy đặn, có thể nói là cực phẩm nhân gian.

Đương nhiên Trần Gia Bảo cũng không dám thể hiện vẻ mặt ham muốn mà chỉ dám vừa khẽ nắm chặt bàn tay tỏ vẻ thích thú vừa giả bộ ra vẻ đạo mạo nói: "Không phải, cô hiểu lầm rồi. Tôi đây chính là muốn dùng kinh nghiệm đã từng trải để cảm hóa cô mà thôi. Cô xem, bây giờ tim cô đang đập thình thịch nhanh như vậy chứng tỏ trong lòng cô đang rất loạn, cảnh giới vẫn chưa đủ…"

"Cút." Lưu Ly vừa xấu hổ vừa tức giận, khẽ hít một hơi thật sâu rồi mặc kệ cơ thể đang bị thương mà vẫn ráng sức vận khí hất tung Trần Gia Bảo bay ra giữ hồ.

Trần Gia Bảo làm quá lên mà giả bộ kêu la thất thanh rồi trong nháy mắt đã bị ướt sũng.

"Đáng đời." Lưu Ly khẽ gắt lên, hai má đỏ ửng.

Sau khi Trần Gia Bảo bơi lên bờ, cả người ướt mem bước về phía Lưu Ly.

Lưu Ly đứng lên, ngay lập tức lùi về sau hai bước, vẻ mặt cảnh giác nói: "Đứng lại, anh muốn làm gì?"

Trần Gia Bảo cười khổ một tiếng, móc ra trong túi một cái bọc nilon được bao bọc rất kĩ. Sau khi mở bọc, anh lấy ra một loại thực vật rất giống linh chi, chỉ có điều không giống ở chỗ loại thực vật này trên dưới có tổng cộng sáu cái mũ, mỗi lớp là mỗi màu sắc khác nhau, sáng lạn rực rỡ.

"Ngũ Đế Ngọc Chi." Đồng tử Lưu Ly hơi co giãn, đoá Ngũ Đế Ngọc Chi này cô ấy đã từng vô tình có được ở một đỉnh núi hiểm trở, vô cùng quý báu nên lúc nào cũng mang theo bên mình.

Đêm nay xảy ra nhiều chuyện, đến cả phật cốt xá lợi cũng bị cướp mất, vì vậy trong phút chốc Lưu Ly cho rằng Ngũ Đế Ngọc Chi này khó mà giữ lại, không ngờ lại đến tay Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười nói: "Trước khi tôi ôm… đưa cô rời đi, có cố tình lục lọi trong chòi lá, may mà không bị Liễu Thành Phùng mang đi nên tôi tiện tay mang theo bên mình, bây giờ trả vật về chủ cũ, trả cho cô."

Anh nói xong bèn đưa Ngũ Đế Ngọc Chi cho Lưu Ly, trong lòng dấy lên cơn đau.

Chuyến đi này của Trần Gia Bảo đến thành phố Nam Định ngoài việc cưa đổ Lưu Ly ra, quan trọng nhất đó là lấy được Ngũ Đế Ngọc Chi để nâng cấp tu vi của mình. Vốn dĩ Ngũ Đế Ngọc Chi đã thuộc về anh một cách bí mật, chỉ cần anh giấu đi thì không thể nào Lưu Ly biết được.

Chỉ là, tính cách Trần Gia Bảo kiêu ngạo cỡ nào, có muốn lấy được Ngũ Đế Ngọc Chi thì cũng phải đường đường chính chính mà có được, chứ không phải chiêu trò ăn cắp vặt này.

Lưu Ly vô thức nhận lấy Ngũ Đế Ngọc Chi, tuỳ ý sờ vài cái, đột nhiên lại ném Ngũ Đế Ngọc Chi sang cho Trần Gia Bảo, thoải mái nói: "Khó lắm mới thấy anh có lòng như vậy, tặng anh đó."

Trần Gia Bảo một tay nhận lấy Ngũ Đế Ngọc Chi, ngoài việc bất ngờ ra, cũng không nhịn được mà nghi ngờ hỏi: "Đây là Ngũ Đế Ngọc Chi tập hợp âm dương ngũ hành của trời đất mà ra, không những có thể kéo dài tuổi thọ, hơn cả còn có thể nâng cao tu vi của người luyện võ. Cô có chắc muốn tặng cho tôi không?"

Lưu Ly đã ngồi lên phiến đá trên bờ, đôi chân trắng như ngọc ngâm trong dòng nước mát mẻ thoải mái, cô ấy mở lời: "Với tu vi của tôi hiện giờ, tác dụng Ngũ Đế Ngọc Chi với tôi cũng không là bao nhiêu. Để nó trong tay tôi khác gì ngọc quý đắp bụi, không bằng tặng cho anh còn có thể phát huy mạnh nhất công hiệu của nó.

Hơn nữa, anh không phải muốn tôi đoạt lại phật cốt xá lợi à, với thực lực Tông Sư hiện giờ của anh, không nâng cao tu vi hơn nữa, e rằng cả đời này cũng không thực hiện được. Ngũ Đế Ngọc Chi này cứ xem như thù lao trả cho anh trước."

Vật đổi sao dời, Ngũ Đế Ngọc Chi mà anh luôn mong nhớ cuối cùng lại về tay một cách dễ dàng không hề phí sức. Không đúng, ở góc độ khác, đây là do anh dùng mạng liều chết mới có được!

Tâm trạng Trần Gia Bảo tốt hơn nhiều, hận không thể ôm lấy Lưu Ly hôn một cái thật mạnh để biểu đạt tâm trạng vui mừng. Đương nhiên, anh cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi, không hề hành động như đã nghĩ, tránh cho Lưu Ly cho anh một đấm hoá tro.

"Nhất định tôi sẽ giúp cô đoạt lại phật cốt xá lợi nhưng không có liên quan gì tới Ngũ Đế Ngọc Chi này, vì thế đây không hề là một giao dịch có qua có lại như vậy mà là quà cô tặng cho tôi. Nói thật, tôi rất thích món quà này." Trần Gia Bảo nghiêm túc nói, đồng thời cũng xem Ngũ Đế Ngọc Chi như bảo bối mà cất đi.

Chương 974

Chương 974

“Dù gì bây giờ nó cũng trong tay anh rồi, tuỳ anh muốn nghĩ gì thì nghĩ.” Lưu Ly quay đầu đi, xoay lưng lại với Trần Gia Bảo, khoé miệng nhếch lên một đường cong xinh đẹp. Cô ấy cũng không muốn việc tặng Ngũ Đế Ngọc Chi đi bị Trần Gia Bảo xem là giao dịch, vậy nên những lời Trần Gia Bảo đã nói vừa hay lại hợp ý cô ấy.

Đợi đến khi cô ấy quay đầu lại thì đã nghiêm trang hơn, tiếp tục nói: “Tóm lại, anh vẫn nên nâng cao tu vi mới được, nếu không đừng nói là đoạt lại phật cốt xá lợi giúp tôi được, chỉ sợ ba năm sau anh và Đạm Đài Thái Vũ quyết đấu sẽ bị cô ta đè bẹp.”

“Quyết chiến vào ba năm sau? Tôi nhất định sẽ không thua đâu!” Trong mắt Trần Gia Bảo ngập tràn vẻ tự tin.

Lưu Ly thích những người tự tin, mà Trần Gia Bảo lại rất tự tin, hơn cả thực lực của bản thân và sự tự tin đó phối hợp rất tốt, thế nên trong mắt Lưu Ly loé lên sự tán thưởng Trần Gia Bảo, khoé miệng nhếch lên ý cười: “Ngũ Đế Ngọc Chi có thể bổ nguyên khí, chân khí trong người anh bây giờ đã tiêu hao hoàn toàn, Ngũ Đế Ngọc Chi vừa hay chữa được, không những có thể chữa được thương thế của anh mà còn có thể giúp cho tu vi tiến bộ vượt bậc. Lúc này khó có được bốn phía yên tĩnh, sẽ không có ai đến làm phiền đâu, anh vẫn nên nhanh chóng dùng Ngũ Đế Ngọc Chi đi thì hơn.”

Khoảng thời gian trước nội công mục rữa trong người cô ấy cũng là một loại “khí”, nếu cô ấy dùng Ngũ Đế Ngọc Chi trong lúc đó, loại khí kia trong người cô ấy cũng sẽ tăng lên theo, không những trị được thương thế mà còn đốc thúc tử vong, vậy nên cô ấy mới giữ Ngũ Đế Ngọc Chi tới bây giờ.

Còn về việc rõ ràng cô ấy cũng mang trọng thương trong người, tại sao không dùng Ngũ Đế Ngọc Chi?

Bởi vì Lưu Ly đã tặng Ngũ Đế Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo, với tính cách của cô ấy thì nhất định phải để Trần Gia Bảo dùng.

"Cũng được." Trần Gia Bảo gật đầu, sau đó thở dài một hơi, nhìn Ngũ Đế Ngọc Chi trong tay mình nói: "Tiếc quá."

"Tiếc cái gì cơ?" Lưu Ly tò mò.

Trần Gia Bảo giải thích: "Vốn dĩ với thuật luyện đơn của tôi, phối hợp Ngũ Đế Ngọc Chi với Côn Luân Chi mà tôi đã có được trước đó, có thể chế ra đơn dược có tác dụng mạnh gấp không chỉ mười lần so với Ngũ Đế Ngọc Chi. Nhưng mà thứ nhất là hiện giờ Côn Luân Chi không có trong tay tôi, thứ hai là trước kia tôi dùng lò chế "Huyền Dương Đơn" dẫn đến nổ lò, bây giờ chỉ có thể nuốt trọng Ngũ Đế Ngọc Chi, vì vậy mà cảm thấy đáng tiếc."

Anh có thể đợi tới lúc tìm được lò chế thuốc thích hợp rồi dùng thuốc nhưng với tính cách lươn lẹo của Liễu Thành Phùng, không ai biết được gã có đuổi đến đây rồi giết người diệt khẩu hay không, vì vậy cần phải khôi phục sức lực để tự vệ.

Thế nên bây giờ Trần Gia Bảo không thể không dùng Ngũ Đế Ngọc Chi.

"Anh còn biết luyện đơn sao?" Ánh mắt Lưu Ly sáng lên, Trần Gia Bảo lại một lần nữa làm cô ấy mở mang tầm mắt, nụ cười nơi khoé miệng lại nồng đượm thêm vài phần: "Ngũ Đế Ngọc Chi vốn đã là báu vật khó tìm của đất trời, trên đời có bao nhiêu người muốn có Ngũ Đế Ngọc Chi mà không được, anh nuốt trọng thôi đã là may mắn lắm rồi, không có gì đáng tiếc hết."

"Tâm trạng cô tốt quá nhỉ, nếu tôi còn than thở nữa, thế thì lại rách việc quá rồi?" Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, khoanh chân ngồi lên đất, xé Ngũ Đế Ngọc Chi thành nhiều mảnh nhỏ rồi đưa vào miệng.

Nhất thời, một cảm giác lạnh lẽo toả ra trong miệng, xuống cổ họng, theo đường kinh mạch mà vun đắp lục phủ ngũ tạng,

tiến vào trong đan điền.

Giây tiếp theo, trong đầu Trần Gia Bảo đột nhiên nổ một tiếng sấm giữa trời xuân, cả lục phủ ngũ tạng, khí huyết kinh mạch đều lần lượt chấn động, thương thế trong cơ thể đang khôi phục với tốc độ thần kì.

Đồng thời, một luồng chân khí khổng lồ nhanh chóng tụ họp về đơn điền dưới, chốc lát sau chân khí vốn đã tiêu biến bây giờ đã khôi phục như cũ.

Thế nhưng, Ngũ Đế Ngọc Chi vẫn tiếp tục một cách thần kì, Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy sau khi cơ thể đã hồi phục như cũ thì chân khí trong cơ thể vẫn tăng không ngừng, rất nhanh đã nâng đến một cảnh giới mới.

Lưu Ly ngồi ở một bên, trong mắt lấp lánh nét cười, với sự hiểu biết của cô ấy, tất nhiên có thể thấy rõ Trần Gia Bảo đã đột phá cảnh giới Tông Sư trung kỳ và đến cảnh giới Tông Sư hậu kỳ. Với trạng thái đỉnh cao bây giờ của Trần Gia Bảo, đã có thể thi triển "Liệt địa kiếm" một lần nữa, giờ đây cho dù có mạnh như Liễu Thành Phùng cũng chỉ có nước thất bại ra về.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Gia Bảo mới mở mắt, trong phút chốc mắt anh xoẹt qua ánh vàng.

Chương 975

Chương 975

“Thế nào, cảm giác đột phá cảnh giới rất tốt đúng không?” Tâm trạng Lưu Ly đã bắt đầu minh mẫn trở lại, khó có khi chọc ghẹo ai.

“Đột phá?” Trần Gia Bảo lắc đầu, cảm nhận tình trạng trong cơ thể rồi nói: “Tu vi đúng là tăng lên rồi, nhưng không có phá cảnh giới.”

“Không có? Sao lại như vậy được, rõ ràng anh đã đột phá từ cảnh giới Tông Sư trung kỳ lên cảnh giới Tông Sư hậu kỳ.” Lưu Ly nghi ngờ khó hiểu.

“Theo cảnh giới của võ đạo mà nói, tu vi của tôi bây giờ đã ở giai đoạn Tông Sư hậu kỳ, nhưng với công pháp tu luyện của bản thân tôi mà nói thì chưa hề đột phá cảnh giới.” Trần Gia Bảo nói, giảng giải lại một lần “Tiên Vũ Hợp Tông Quyết” mà bản thân đã tu luyện.

Theo phân cách cảnh giới trong “Tiên Vũ Hợp Tông Quyết”, hiện giờ anh đang ở trên đỉnh của cả hai tầng tiên võ, đến lúc đó e rằng cảnh giới truyền kì bình thường cơ bản không phải đối thủ của anh.

Đương nhiên rồi, tuy rằng chỉ cách cảnh giới ba tầng tiên võ còn một bước nhưng muốn bước qua thì thật sự trăm ngàn gian khó!

“Trên thế giới có một công pháp thần kì như vậy sao? Tổng cộng chín tầng cảnh giới, chỉ mới đến tầng thứ hai mà đã đến cảnh giới Tông Sư hậu kỳ cực mạnh, hơn nữa còn có thể vượt cấp khỏi Truyền Kỳ sơ kỳ. Thế giới này rộng lớn như vậy, quả nhiên là không chuyện gì kì lạ mà không có, thật sự không biết đợi đến khi anh tu luyện đến tầng chín thì sẽ mạnh đến mức nào nhỉ?”

Lưu Ly hơi hơi rung động, tuy rằng thời gian quen biết Trần Gia Bảo không dài nhưng Trần Gia Bảo đã làm cô ấy kinh ngạc không ít lần, giống như trên người Trần Gia Bảo đếm không hết những báu vật, mỗi khi mở ra một tầng sương mờ mới thì cũng đều làm cô ấy kinh ngạc không ngừng.

Bất giác, trong trái tim như tháp lưu ly thuỷ tinh của Lưu Ly bỗng sinh ra một chút tò mò với Trần Gia Bảo, muốn hiểu rõ Trần Gia Bảo hơn nữa.

Trần Gia Bảo "khiêm tốn" cười nói: "Quá khen rồi, tôi bây giờ làm sao có thể so với cô chứ. Cô chỉ cần một bước mà thôi, sau khi bước qua "Cảnh giới Tiên Thiên" trong truyền thuyết thì gần như đã có thể trở thành thần tiên trong truyền thuyết rồi."

"Sao mà dễ như thế được? Hơn nữa đạt tới cảnh giới đó cũng không tuyệt vời như trong tưởng tượng của anh đâu, thậm chí có thể nói rằng sau khi đạt tới nó, cũng chỉ mới là bắt đầu khác mà thôi." Lưu Ly lắc đầu cười.

"Chỉ mới bắt đầu? Ý cô là gì?" Trần Gia Bảo kinh ngạc hỏi. Tin này với anh mà nói khá có tính công kích, dù gì theo phân cách cảnh giới trong võ đạo, cảnh giới Tiên Thiên đã là tồn tại mạnh nhất trong truyền thuyết rồi.

Lưu Ly không muốn nói thêm, hơi hơi do dự rồi mới nói với ý như có như không: "Với thực lực trước mắt của anh mà nói, những tin tức này anh biết hơi sớm, đợi sau này anh đạt đến cảnh giới rồi thì tự nhiên sẽ hiểu."

Mấy ngày tiếp theo tuy rằng thương thế Trần Gia Bảo đã hồi phục, hơn nữa thực lực đã vượt đến giai đoạn Tông Sư hậu kỳ, đã có thể tự bảo vệ chính mình. Tuy nhiên thế nào đi chăng nữa thì cho dù là anh hay Lưu Ly đều lựa chọn tiếp tục ở lại trong sơn cốc, đợi cho Lưu Ly phục hồi vết thương.

Những ngày ở đây, bọn họ cùng đồng ý với nhau rằng: Trần Gia Bảo giúp Lưu Ly đoạt lại phật cốt xá lợi, nhưng điều kiện là tu vi của Trần Gia Bảo bắt buộc phải đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ mới được, đây là giới hạn cuối cùng của Lưu Ly!

Nội địa Việt Nam, một ngọn núi cao dựng đứng lên mây, một giáo phái cổ xưa bí ẩn ẩn mình giữa các đỉnh núi đã được lưu

truyền gần một nghìn năm.

Nơi này chính là Ngô Uyển Tông.

Vào lúc này, trong đình viện yên tĩnh phía sau núi có tre trúc đung đưa và hương hoa thơm ngát.

Đạm Đài Thái Vũ một mình ngồi xếp bằng trong gian phòng trúc bên trong đình viện, đặt một thanh trường kiếm thu thủy ngang trên đầu gối, một vài giọt mồ hôi còn đọng lại trên vầng trán và chóp mũi trắng tinh, bên trong phong thái xinh đẹp thanh tú mang theo một sợi khí khái hào hùng bừng bừng.

Trên chiếc bàn trước mặt cô ta có một lư hương xi mạ vàng, sợi khói cuộn tròn, hương thơm êm đềm vượt thời gian khiến người ta thanh tịnh sảng khoái.

Chỉ là vào lúc này, cô ta hơi kinh ngạc.

Trước đây không lâu cô ta còn đang tu luyện một bộ kiếm pháp có uy lực cực mạnh, sau khi tự tin học xong bộ kiếm pháp kia, tự tin có thể giết chết được Trần Gia Bảo trong trận quyết chiến cùng với Trần Gia Bảo ba năm sau thì có một đàn chị chạy đến nói với cô ta rằng ông Liễu Thành Phùng đã về núi, đang tắm rửa thay quần áo, bảo cô ta đến phòng trúc đằng sau núi chờ.

Chương 976

Chương 976

“Trước kia ông rời khỏi Ngô Uyển Tông vì muốn tìm kiếm phương pháp để mình có thể đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ trong ba năm, chỉ là bây giờ em mới đến cảnh giới Tông Sư trung kỳ, muốn đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ không phải là vô cùng khó khăn sao? Bây giờ ông Liễu Thành Phùng quay về nhanh như thế, chẳng lẽ ông thật sự đã tìm được phương pháp rồi sao?”

Đạm Đài Thái Vũ tự lẩm bẩm, trong lòng âm thầm tràn đầy chờ mong, sau đó lập tức tự giễu cười một tiếng.

Mấy ngày qua, cô ta vẫn luôn đi theo Liễu Thành Phùng để tu luyện, vô cùng sửng sốt trước tầm nhìn và hiểu biết sâu sắc của Liễu Thành Phùng trên con đường đến với võ đạo, nhưng mà ngay cả một nhân vật tuyệt diễm như ông Liễu Thành Phùng, muốn trở thành Tông Sư cũng phải đến tận một trăm tuổi. Ngay chính bản thân cô ta mới chỉ khoảng hai mươi tuổi thì làm sao có thể đột phá thành công đến cảnh giới Truyền Kỳ chứ?

Chỉ có điều, với thực lực cường đại và võ công trời sinh của Trần Gia Bảo, nếu trong vòng ba năm không cách nào đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ thì việc đánh bại Trần Gia Bảo trong trận chiến quyết định tiếp theo là một điều rất khó khăn.

Đột nhiên, tiếng bước chân bên ngoài vang lên đánh thức Đạm Đài Thái Vũ đang chìm trong trầm tư.

Cô ta mừng rỡ, vô thức nhìn về phía cánh cửa.

Khoảnh khắc tiếp theo, với một tiếng “cạch”, cánh cửa gỗ được đẩy ra, Liễu Thành Phùng mặc áo choàng màu xanh bước vào.

Mặc dù vai của Liễu Thành Phùng bị kiếm khí của Lưu Ly làm bị thương nhưng thứ nhất gã có căn cơ tu luyện sâu, thứ hai tắm rửa ở nơi đặc biệt nên nhìn từ bên ngoài không có dấu hiệu bị thương trên người.

Vài ngày trước đây gã đã cướp đi phật cốt xá lợi, sau khi chạm mặt Tôn Khai Sơn và Hoàng Thiên Ý thì đã đi không ngừng và cuối cùng trở về Ngô Uyển Tông. Mặc dù gã rất nóng lòng muốn đưa phật cốt xá lợi cho Đạm Đài Thái Vũ nhưng vẫn phải đi tắm rửa thay quần áo trước, đây là một nghi thức không thể thiếu đối với gã.

“Tiền bối.” Đạm Đài Thái Vũ tay cầm trường kiếm đứng lên, cung kính chào hỏi.

“Cô Thái Vũ không cần khách sáo, ngồi đi.” Khoé miệng Liễu Thành Phùng nhếch lên mỉm cười, ngồi đối diện với Đạm Đài Thái Vũ cách một cái bàn, nụ cười ôn hòa nói: “Vài ngày trước tôi rời khỏi Ngô Uyển, chắc cô cũng biết lí do tại sao.”

Đạm Đài Thái Vũ gật đầu, trong lòng nổi lên một ý cảm kích, nói: “Ông vì muốn tìm kiếm phương pháp để cho tôi có thể đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ trong vòng ba năm nên đã tốn công tốn sức vì Thái Vũ, Thái Vũ vô cùng cảm kích.”

Liễu Thành Phùng nghiêm mặt nói: “Cô Thái Vũ không cần phải khách khí, tôi làm những điều này, vốn là một trong những chức trách của mình. Có một số việc không tiện nói cho cô biết, về sau cô sẽ tự nhiên hiểu thôi.”

“Vâng, không biết ông trở về nhanh như vậy, có phải là có thu hoạch gì rồi không?” Đạm Đài Thái Vũ gật gật đầu, sau đó tò mò hỏi.

“Có một tin tức tốt, cũng có một tin tức xấu.” Liễu Thành Phùng cũng không nghĩ tới việc chơi trò câu đố với Đạm Đài Thái Vũ, trực tiếp nói thẳng ra: “Tin tức xấu là lần này tôi gặp được Trần Gia Bảo ở núi Yên Tử, ngoại trừ “Trảm Nhân Kiếm” ra, còn thấy được “Liệt địa kiếm” bên trong”Thiên Địa Nhân Tam Kiếm”. “Uy lực như thế nào?”

Đạm Đài Thái Vũ vội vàng hỏi, càng hiểu rõ nhiều về Trần Gia Bảo thì tỷ số chiến thắng của cô ta trong trận quyết chiến ba năm sau càng cao. Mà rất rõ ràng, kỹ năng võ đạo mạnh

nhất của Trần Gia Bảo chính là chiêu kiếm tiên Thiên Địa Nhân Tam Kiếm!

“Uy lực không gì sánh kịp, quả thực khó có thể tưởng tượng.” Liễu Thành Phùng kể lại cảnh Trần Gia Bảo thi triển Liệt Địa Kiếm một lần, không chút nào do dự bày tỏ sự ngưỡng mộ, cuối cùng nói: “Liệt Địa Kiếm tuyệt đối không phải là chiêu kiếm thuộc về thế giới này, huống chi ngoại trừ kiếm bên trong và kiếm bên ngoài, Trần Gia Bảo còn có một chiêu chưa từng thi triển qua là “Thiên kiếm”, nói không chừng uy lực còn trên cả Liệt Địa Kiếm.”

“Có thể nói chỉ bằng bộ Thiên Địa Nhân Tam Kiếm này, Trần Gia Bảo đã đủ để đứng ở chín tầng trời, mỉm cười ngạo nghễ với một nửa giới võ đạo Việt Nam.” “Vậy sao? Hóa ra anh ta mạnh như vậy.” Đạm Đài Thái Vũ có chút nể phục, bàn tay để dưới bàn nắm chặt thanh trường kiếm thu thủy, sức siết rất lớn khiến cả khớp xương ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch.

Một chiêu kiếm khí đáng sợ có thể khiến cho cường giả trong truyền thuyết thất bại nhanh chóng, còn không có cách nào né tránh, huống chi là chống lại?

Tin tức này là một đòn giáng mạnh vào Đạm Đài Thái Vũ, muốn đánh bại Trần Gia Bảo để rửa sạch nhục nhã đối với Đạm Đài Thái Vũ mà nói, đây là một sự đả kích không nhỏ. Rõ ràng cô ta đã tu luyện rất chăm chỉ, tài năng vẫn cao ngất ngưởng, thậm chí đã chạm ngưỡng Tông Sư hậu kỳ, kết quả lại nhiều lần nghe được tin tức Trần Gia Bảo đã trở nên mạnh mẽ hơn. Nếu như không phải vì niềm kiêu hãnh trong xương máu và ý chí kiên định của cô ta thì có lẽ bây giờ cô ta đã đang tuyệt vọng.

Chương 977

Chương 977

Liễu Thành Phùng tiếp tục nói: “Cô có thể cảm nhận được áp lực là một chuyện tốt nhưng mà cô cũng không cần lo lắng quá nhiều, bởi vì tin tức tốt là tôi đã tìm được phương pháp có thể khiến cô đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ, thậm chí là cảnh giới Tiên Thiên trong thời gian ngắn nhất.”

“Cái gì?” Đạm Đài Thái Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tinh thần lập tức trở nên rung động, ánh mắt càng hưng phấn hơn nhưng lại nửa tin nửa ngờ.

Chỉ cần có thể đột phá thành công đến cảnh giới Truyền Kỳ trong ba năm, không, chỉ mỗi cảnh giới Truyền Kỳ còn chưa đủ, ít nhất cũng cần đến Truyền Kỳ đỉnh phong thậm chí là cảnh giới Tiên Thiên. Chỉ có như thế này, mới có thể bảo đảm đánh bại được Trần Gia Bảo, từ đó rửa sạch hết nhục nhã.

Cô ta không nhịn được vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là phương pháp gì?”

Liễu Thành Phùng lấy ra một viên xá lợi hình tròn, nhỏ hơn lòng bàn tay người lớn một chút, trong đó có những tia sáng rực rỡ tràn ra, không chỉ lộng lẫy, sặc sỡ mà còn nhàn nhạt toát ra phật lực bao la thanh tịnh. Bầu không khí trong cả căn phòng trúc bỗng trở nên yên bình và thánh thiện, làm cho trong lòng người tràn đầy từ bi chan hòa.

“Phật cốt xá lợi!” Vẻ mặt của Đạm Đài Thái Vũ có chút kích động, không nhịn được hỏi: “Phật cốt xá lợi này chứa phật lực mênh mông như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Đây rốt cuộc là xá lợi của vị cao tăng đại đức nào vậy?”

“Một vị Phật sống chân chính, khi còn sống thanh danh hiển hách, sau khi chết lại xóa hết thanh danh vì không muốn người nào biết. Thậm chí lúc viên tịch còn làm áo cưới cho người

khác, suốt một đời tu vi đến khi chết, đời này của ông ấy cũng không biết là đáng kính hay là buồn cười."

Liễu Thành Phùng khẽ lắc đầu, nhớ tới một đời của vị Phật sống kia, ánh mắt có chút phức tạp.

"Chẳng lẽ phật cốt xá lợi này có thể khiến tu vi của tôi đột nhiên tăng mạnh trong một khoảng thời gian ngắn sao?" Đạm Đài Thái Vũ nhíu mày hỏi.

Liễu Thành Phùng gật gật đầu, đứng lên đi đến bên cửa sổ chắp tay, nhìn về phía tu trúc ngoài cửa sổ rồi thản nhiên nói: "Con người có ba bảo vật tinh khí thần, chia làm nguyên tinh, nguyên khí, nguyên thần.

Không giống với tinh khí thần của Tiên Thiên hỗn luyện, Phật giáo thì thiên hướng về chú trọng luyện tính, cũng chính là chuyên môn tu luyện nguyên thần."

Đạm Đài Thái Vũ nói: "Không sai, đạo môn thì tu luyện cả nhục thân và nguyên thần, còn Phật giáo thì thiên hướng về tu tính, cho rằng nhục thân là thân xác thối tha nên chỉ chú tâm tu luyện nguyên thần."

Liễu Thành Phùng gật gật đầu, tiếp tục nói: "Cho nên, đối với cao tăng đại đức Phật giáo mà nói, lúc tu luyện đến công đức viên mãn thì nguyên thần sẽ rời bỏ khỏi thân xác, phi thăng đến thế giới tây phương cực lạc tiếp tục tu hành hoặc là trực tiếp chứng quả nguyên thần trở thành La Hán, Bồ Tát. Mà nguyên tinh và nguyên khí bên trong thân xác thì tương hỗ lẫn nhau ngưng kết thành phật cốt xá lợi, đây chính là lí do có thể giữ lại xá lợi của cao tăng đại đức sau khi hỏa táng.

Chỉ có điều phật cốt xá lợi này khác với những xá lợi kia, bởi vì vị Phật sống kia, mặc dù đã tiếp cận với công đức viên mãn nhưng ông ấy không chứng quả mà để nguyên thần và nhục thể cùng nhau tiêu vong.

Cho nên, thứ ông ấy để lại bên trong phật cốt xá lợi, ngoại trừ nguyên tinh và nguyên khí ra, còn có một sợi nguyên thần. Cũng chính bởi vì vậy, phật cốt xá lợi này cái mới có thể giữ lại cảm ngộ của ông ấy đối với Phật pháp khi còn sống.

"Có thể nói xá lợi trước mắt này là viên đặc biệt nhất tồn tại trong thế giới này. Cô vốn đã có vốn hiểu biết phi thường về

Phật pháp, nếu có thể lĩnh hội và hấp thu Phật lực và Phật pháp có trong phật cốt xá lợi thì đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ trong vòng ba năm sẽ rất dễ dàng như trở bàn tay, thậm chí đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cũng không phải không có khả năng.

Buồn cười cho Lưu Ly trông coi xá lợi nhưng lại không hấp thụ chút Phật lực nào trong đó mà còn thành kính cung phụng, nếu không thì cô ta đã sớm đạt được đến cảnh giới Tiên Thiên lâu rồi, làm gì có chuyện bị giết trên núi Yên Tử chứ…"

Nói đến đây, Liễu Thành Phùng nhận ra mình có chút lỡ miệng, lập tức im lặng. Sau đó gã nhìn về phía Đạm Đài Thái Vũ, đã nhận ra có cái gì không đúng, chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ khẽ nhíu lông mày lại, sắc mặt bối rối, không nghe thấy nửa câu sau của mình.

Chương 978

Chương 978

Gã có chút thở phào, hỏi tiếp: "Cô sao vậy?" Ngoài ý muốn của Liễu Thành Phùng, Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu nói: "Cảm ơn ý tốt của ông nhưng hấp thu phật lực bên trong phật cốt xá lợi để thăng tu vi của mình là chuyện tôi không thể làm được."

"Tại sao?" Liễu Thành Phùng nhíu mày, không kìm lòng được lên giọng nói: "Cô có biết để lấy được viên phật cốt xá lợi này, tôi đã trả giá ra bao nhiêu hay không?" Đạm Đài Thái Vũ hít sâu một hơi, ánh mắt dần dần sáng tỏ, kiên định nói: "Ông tận tâm tận lực vì Thái Vũ, cả đời này Thái Vũ không thể quên, sau này chắc chắn sẽ hết sức báo đáp. Nhưng dựa vào vật bên ngoài để thăng tu vi của mình, chuyện này trong mắt Thái Vũ chính là gian lận không thể nghi ngờ, cho dù có đánh bại được Trần Gia Bảo cũng là thắng mà không vang."

"Tôi biết thực chất bên trong cô rất kiêu ngạo, nhưng với tình huống trước mắt thì ba năm sau cô nghĩ rằng mình có thể đánh bại Trần Gia Bảo sao?" Liễu Thành Phùng cố nén lửa giận trong lòng, nếu đổi lại là người khác, có lẽ gã đã sớm tát cho một cái rồi.

"Nhất định tôi sẽ siêng năng tu luyện để đánh bại được Trần Gia Bảo." Sắc mặt của Đạm Đài Thái Vũ càng thêm phần kiên định, nhưng tay cầm kiếm ngược lại càng trầm tĩnh hơn: "Tóm lại, làm hết sức mình, nghe theo số mệnh."

"Mọi thứ đều nghe theo số phận? Cho nên cô trơ mắt nhìn để đợi ba năm sau mình bị Trần Gia Bảo đánh bại sao?" Liễu Thành Phùng lắc đầu cười nhạt, giận này không tranh, hận này không trả.

"Không, tôi tin tưởng vào năng lực của chính mình. Ba năm sau chưa chắc tôi đã bị Trần Gia Bảo đánh bại." Đạm Đài Thái

Vũ nói. Nhưng vừa dứt lời, cô ta lại trầm mặc. Với trình độ tu luyện đang ngày một thăng cấp của anh, chỉ dựa vào sự nỗ lực của bản thân, có thể đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ trong vòng ba năm đã là chuyện khó khăn không tưởng. Huống hồ, kể cả đến khi đó có thể đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ thì làm sao? Vẫn như lúc trước không có biện pháp ngăn chặn chiêu thức "Liệt Địa Kiếm"

của Trần Gia Bảo.

Có thể nói, cho dù là ba năm sau, cơ hội chiến thắng của cô ta cũng vô cùng mong manh.

"Chưa chắc? Hai chữ không rõ khẳng định đó lại tuôn ra từ cái miệng kiêu ngạo của cô, thật đúng là trào phúng mà." Liễu Thành Phùng hơi khác so với bình thường, đi qua đi lại trong nhà tre. Có thể nhìn ra được, tâm trạng gã đang vô cùng khó chịu.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ tuy rằng cảm thấy áy náy, nhưng cũng không hối hận nói: "Là Thái Vũ đã phụ ý tốt của ông, cho nên tôi sẽ bế quan tự suy ngẫm."

Dứt lời, Đạm Đài Thái Vũ liền xoay người bước ra ngoài, thế mà cũng thật sự không nhìn đến phật cốt xá lợi đang để trên bàn.

"Chẳng lẽ ngay cả thân thế của mình, cô cũng thật sự không muốn biết sao?"

Đột nhiên, giọng nói của Liễu Thành Phùng vang lên sau lưng cô ta.

Cơ thể Đạm Đài Thái Vũ chấn động. Cô ta ngạc nhiên dừng bước, lập tức xoay người một cái thật mạnh, tạo ra một luồng gió mạnh cuốn theo, khó tin nói: "Ông biết thân thế của tôi sao?"

Từ nhỏ cô ta đã được Ngô Uyển Tông nhận nuôi, trưởng thành ở đó, vẫn luôn nghĩ rằng mình là trẻ mồ côi. Bây giờ lại nghe được Liễu Thành Phùng chợt nhắc đến thân thế của mình, trong lòng cô ta không khỏi kích động.

Liễu Thành Phùng hơi mím môi, dường như đang đưa ra quyết định nào đó: "Không sai, cô không phải là trẻ mồ côi mà xuất thân từ một gia đình danh gia vọng tộc ngàn năm, cao quý đủ

để với tận trời. Hơn nữa bố mẹ cô cũng vẫn còn sống trên đời. Chẳng qua vì một vài lý do bất đắc dĩ, cho nên cô mới lớn lên tại Ngô Uyển Tông."

"Bố mẹ của tôi vẫn còn sống?" Đạm Đài Thái Vũ càng thêm kích động, không thể lí giải được. Ngay lập tức thận trọng hỏi lại lần nữa: "Họ… bây giờ họ đang ở nơi nào?"

Liễu Thành Phùng rất hài lòng với phản ứng của Đạm Đài Thái Vũ, đột nhiên trả lời một nẻo nói: "Trần Gia Bảo đã trở thành một ngôi sao mới nổi trong giới võ thuật ở Việt Nam. Mà cô cũng lại là đứa con gái đáng tự hào của Ngô Uyển Tông. Ba năm sau, chuyện hai người các cô quyết chiến nhất định sẽ khiến cho cả giới võ thuật ở Việt Nam chấn động. Đến lúc đó, chắc chắn sẽ có rất nhiều người chú ý đến, tự nhiên sẽ có người mà cô quan tâm."

Gã đặc biệt nhấn mạnh năm chữ "người mà cô quan tâm".

"Ý của ông là, bố mẹ của tôi cũng sẽ xuất hiện?" Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt không ngừng bị khuấy động.

Trong lòng Liễu Thành Phùng càng thêm đắc ý. Hơi phất tay áo một chút, phật cốt xá lợi trên bàn đã bay đến trước mặt Đạm Đài Thái Vũ, được Đạm Đài Thái Vũ theo bản năng bắt lấy. Kế đó, cô ta chỉ nghe Liễu Thành Phùng tiếp tục nói: "Làm một giao dịch đi. Ba năm sau, nếu cô có thể đánh bại Trần Gia Bảo, tôi không chỉ sẽ kể toàn bộ từ đầu đến cuối không sót chút gì về thân thế của cô mà còn đưa cô đi gặp bố mẹ. Mảnh xá lợi này từ nay về sau cứ giao cho cô cất giữ, vì vậy cô hãy cân nhắc cẩn thận đi."

Chương 979

Chương 979

Sau khi nói xong, Liễu Thành Phùng chắp hai tay sau lưng rời khỏi nhà tre, chỉ để lại Đạm Đài Thái Vũ cùng với phật cốt xá lợi ẩn chứa Phật lực vô biên.

Liễu Thành Phùng vô cùng tự tin, đem "thân thế" ra làm giao dịch là một điều kiện vô cùng hấp dẫn. Ngay cả Đạm Đài Thái Vũ kiêu ngạo từ trong xương cốt cũng sẽ phải thỏa hiệp. Hơn nữa, theo quan điểm của gã, hấp thụ Phật lực từ phật cốt xá lợi không phải là hành vi gian lận gì, chẳng qua là Đạm Đài Thái Vũ quá để tâm mấy chuyện vụn vặt mà thôi.

Tóm lại, ba năm sau Đạm Đài Thái Vũ nhất định phải đánh bại Trần Gia Bảo.

Cùng lúc đó, trong một sơn cốc bí ẩn ở núi Yên Tử.

Trải qua mấy ngày dưỡng thương, lại được Trần Gia Bảo hết lòng chăm sóc và chữa trị, vết thương của Lưu Ly gần như đã hồi phục hoàn toàn.

Sơn cốc này có phong cảnh tuyệt đẹp, yên tĩnh lại dễ chịu, chưa kể bên cạnh còn có người phụ nữ gần như hoàn mỹ Lưu Ly bầu bạn, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy thư thái hạnh phúc. Hiện tại quả thật Trần Gia Bảo đang trải qua cuộc sống thần tiên đáng mơ ước.

Điều quan trọng nhất là, Trần Gia Bảo có thể tinh ý nhận ra Lưu Ly đã có chút cảm tình đối với mình. Mặc dù vẫn chưa đạt đến mức độ tình yêu nam nữ, nhưng mà chút cảm tình này cũng đã đủ để khiến cho Trần Gia Bảo thấy phấn khởi.

Trần Gia Bảo tin rằng chỉ cần rèn sắt khi còn nóng, lại ở cùng với Lưu Ly một khoảng thời gian, nhất định có thể tiếp tục bồi đắp thêm thiện cảm, thậm chí việc chinh phục Lưu Ly cũng thật sự không phải là không có khả năng.

Nhưng mà chuyện ngoài ý muốn lúc nào cũng có thể ập đến. Trần Gia Bảo đang dự định quay trở lại thành phố Nam Định, hơn nữa còn tính toán đưa Lưu Ly đi cùng, còn muốn nhân thời điểm này chiếm trọn cảm tình thì lại nghe được chính mồm Lưu Ly nói ra lời tạm biệt trước.

“Cô chắc chứ, thật sự không đi cùng với tôi sao? Tôi còn đang dự định đưa cô đi tới nhà hàng nấu ăn ngon nhất ở Việt Nam, mời cô ăn những món ngon nhất, cùng đi thăm thú những nơi có phong cảnh đẹp nhất ở đó.” Trần Gia Bảo nuối tiếc nói. Anh thừa nhận, ban đầu tiếp cận Lưu Ly đa phần là vì để hoàn thành giao hẹn với Hồng Liên. Nhưng trải qua khoảng thời gian này ở cùng nhau, anh phát hiện bản thân đã thực sự yêu mến người phụ nữ hoàn hảo từ trong ra ngoài, tinh khiết không tì vết này.

Mà khoảng cách và thời gian luôn là kẻ thù lớn nhất của tình cảm. Khó khăn lắm mới khiến cho Lưu Ly có thiện cảm với mình, nếu thực sự để Lưu Ly rời đi, với tính cách bất cứ lúc nào cũng có thể buông bỏ của cô ấy thì đợi đến lần sau gặp lại, nói không chừng chút thiện cảm đó đã sớm tan theo mây gió. Lúc đó muốn chinh phục Lưu Ly lại càng là ý nghĩ xa vời.

Lưu Ly đang ngồi ở ven hồ, cầm một dải băng dài nhỏ, thuận tay buộc lại mái tóc đen nhánh, thản nhiên nói: “Mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy lời anh nói rất có lý. Trước đây tôi cố tình tránh xa thế giới ngoài kia, chẳng những không thể tu hành tốt hơn, ngược lại còn làm chậm lại tốc độ tu luyện.

Cho dù mồm miệng có nhạy bén đến đâu nhưng khi xảy ra chuyện gì đều trở nên ám ảnh. Cho nên tôi dự định sẽ đi trải nghiệm cuộc sống này. Giống như lời anh nói, trồng sen trong lửa, chèo thuyền trong bùn, đó mới thật sự là tu luyện.”

“Vậy thì cô càng nên ở bên cạnh tôi nhiều hơn. Cho dù cô là một cao thủ truyền kỳ siêu cấp đi chăng nữa, nói về sự hiểu biết với thế giới này tuyệt đối không thể bằng tôi. Đi cùng với tôi, tôi sẽ cho cô thấy được thế giới này tươi đẹp đến đâu, để cô có thể nếm được đắng cay ngọt bùi của cuộc sống, cảm nhận được những hạnh phúc mà cô chưa bao giờ trải qua.” Trần Gia Bảo lập tức đáp lại. Cho dù thế nào đi nữa, anh phải cố hết sức giữ lại Lưu Ly bên mình mới được.

“Thôi đi.” Lưu Ly khẽ trừng mắt với Trần Gia Bảo, nói: “Dựa vào thân phận của anh, tôi mà đi theo anh, chỉ sợ lại thành hưởng thụ cuộc sống thượng lưu. Người khác nhìn thấy tôi, sẽ đều vì coi trọng thể diện của anh mà thêm kính cẩn với tôi. Chẳng phải là lại giống như Lại Chí Thành lúc trước sao, thế thì làm sao mà tôi rèn luyện được. Dù sao thì con người ngoài kia mới chiếm đa số ở thế giới này, cuộc sống của họ mới thật sự là thực tế của xã hội.”

“Ài, đây là cô có cái nhìn phiến diện về tôi rồi, tôi cũng là người bình thường mà.” Trần Gia Bảo ngại ngùng cười cười, sau đó con ngươi linh hoạt hơi chuyển động, cười nói: “Thật ra tôi cảm thấy cô muốn rèn luyện chính bản thân mình không nhất thiết phải dấn thân trải nghiệm thế giới này. Có câu trong kinh Phật dạy rất đúng “Phật ở Linh Sơn chớ cầu xa, Linh Sơn chỉ ở trong lòng, mỗi người đều có một tháp Linh Sơn, hướng tháp Linh Sơn mà tu”.

Phật ở Linh Sơn, mà tôi có thể trở thành Linh Sơn của cô.”

Lời nói của anh lúc này nghe như một lời bày tỏ. Lúc nói xong, trong lòng anh không tránh khỏi căng thẳng, thậm chí còn nghe thấy tiếng tim mình đạp thình thịch.

Chương 980

Chương 980

Cũng không biết Lưu Ly nghe có hiểu không, đột nhiên dừng động tác đang buộc tóc lại, nghiêng đầu nhìn Trần Gia Bảo. Ngay lúc Trần Gia Bảo càng ngày càng trở nên căng thẳng, cô ấy đột nhiên bật cười một tiếng, sẵng giọng nói: "Những lời này của anh đem đi lừa mấy học giả mới bắt đầu theo đạo Phật còn được, chứ không lừa được tôi đâu. Phật giáo chủ yếu là tu luyện cơ thể và nguyên thần của con người, dùng nguyên thần để chứng quả thành Phật. Mà nguyên thần ở trong bùn đất cơ thể, bùn đất đó chính là Linh Sơn. Chỉ có tâm địa thanh tịnh, không chút tạp niệm mới có thể hiện ra nguyên thần. Cho nên anh nói "Phật ở Linh Sơn chớ cầu xa, Linh Sơn chỉ ở trong lòng" để muốn giữ tôi lại, thực chất là không thể."

"Được rồi được rồi, biết cô am hiểu về Phật pháp rồi. Bái phục, bái phục. Nói thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng đã cùng nhau trải qua sinh tử, bây giờ lại vội vàng từ biệt như vậy, cô không cảm thấy nuối tiếc sao?" Trong lòng Trần Gia Bảo có chút cảm giác mất mát khó giải thích. Lưu Ly không trực tiếp trả lời anh, cũng không biết có phải nghe không hiểu hay không.

"Đây chính là một thế giới xoay vòng, xoay vòng chính là tiếc nuối. Không có tiếc nuối, con người sẽ không thể trải qua hạnh phúc." Lưu Ly đã buộc tóc xong, cầm lấy Kiếm Thanh Sương đứng lên, quay lưng về phía Trần Gia Bảo. Nghĩ lại lời bày tỏ vừa rồi của Trần Gia Bảo, hai má cô ấy không khỏi phiếm hồng, khóe miệng cũng mang theo ý cười. Đáng tiếc Trần Gia Bảo lại không nhìn thấy biểu cảm này.

Rất nhanh sau đó Lưu Ly đã lấy lại vẻ bình tĩnh, xoay người nhìn về phía Trần Gia Bảo nói: "Tuy rằng "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" mà anh tu luyện huyền diệu khó tưởng, nhưng trước

kia từng nghe anh nói qua “Hồn Nguyên Kiếm Kinh” không chỉ có “Thiên Địa Nhân Tam Kiếm”. Hy vọng trong thời gian tới anh có thể dốc sức nghiên cứu “Hồn Nguyên Kiếm Kinh”, chứng minh kiếm tiên không chỉ là lời nói.”

Mặc dù giọng điệu bình thản nhưng lại mang ý dặn dò quan tâm. Nói xong, Lưu Ly cất bước hướng đi ra khỏi núi.

“Được.” Trần Gia Bảo thuận miệng lên tiếng. Nhìn thấy bóng dáng Lưu Ly rời đi, trong lòng anh có chút mất mát, bèn nói: “Khi nào thì chúng ta sẽ gặp lại nhau?”

“Xuân đến hoa tự nở, thu qua lá tự rơi. Chờ khi nhân duyên đến, chúng ta tự nhiên sẽ gặp lại.” Lưu Ly không dừng bước, thoải mái rời đi.

“Những lời này chẳng thà không nói.” Trần Gia Bảo cong môi, nhân duyên là một thứ gì đó rất mơ hồ.

Anh cũng không phải là người chỉ im lặng chờ đợi vận mệnh.

Lưu Ly hơi dừng bước, tiếp tục nói: “Anh đã nói sẽ giúp tôi đoạt lại phật cốt xá lợi. Cho nên nếu không có gì bất ngờ, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. Lần sau gặp lại, tôi sẽ tặng anh một món quà đặc biệt, anh nhất định sẽ thích nó.”

Quà?

Chờ khi Trần Gia Bảo muốn hỏi về món quà, Lưu Ly đã rời đi xa rồi.

“Dù nói thế nào đi nữa, nghe ý tứ của Lưu Ly, có lẽ sẽ có cơ hội gặp lại.” Lúc này tâm trạng Trần Gia Bảo mới tốt hơn một chút.

Ngay sau đó, anh ngẩng mặt lên trời khẽ cười một tiếng, nhiệt huyết chiến đấu trong mắt lại sục sôi. Lần sau gặp lại, anh nhất định sẽ chinh phục được Lưu Ly.

“Cũng đã đến lúc nên trở về rồi, không biết thành phố Nam Định mấy ngày qua có xảy ra chuyện gì không?”

Khóe miệng Trần Gia Bảo mang theo ý cười, anh sải bước hướng ra khỏi núi.

“Cậu Hùng, vẫn không có… không có tin tức của Gia Bảo sao?” Tại thành phố Nam Định, trong biệt thự nơi Trần Gia

Bảo sống ban đầu, Diệp Ngọc Trâm lo lắng hỏi.

Trong phòng khách, ngoài cô ấy ra còn có Tạ Quốc Hùng, Hồng Liên, Thành Trung và đám người Hoàng Thiên Hạnh. Tạ Quốc Hùng cố nén sự bực bội trong lòng, anh ta lắc đầu cười khổ: "Không có, tôi và ông Trung đã cử người đi tìm khắp thành phố Nam Định nhưng liên tiếp mấy ngày nay đều không có tin tức của Gia Bảo, hơn nữa điện thoại cũng không liên lạc được. Thực sự không biết bây giờ cậu ấy đang ở chỗ nào! Nhưng cô có thể yên tâm, với khả năng của Gia Bảo, trên thế giới này có rất ít người có thể làm Gia Bảo bị thương. Hơn nữa, theo những gì cô nói, có cô Lưu Ly với thực lực mạnh mẽ hơn ở bên cạnh cậu ấy, nói không chừng sau một khoảng thời gian nữa cậu ấy sẽ tự mình quay trở lại."

Sau khi nói xong, Tạ Quốc Hùng gượng cười, ngay cả chính anh ta cũng không tin vào những lời này. Vài ngày trước, Trần Gia Bảo và Lưu Ly đã cùng nhau biến mất ở núi Yên Tử. Khi bọn họ chạy đến phía sau núi Yên Tử, ngay lập tức đã bị sốc bởi cảnh tượng hoang tàn trước mắt.

Chương 981

Chương 981

Thung lũng ban đầu rất yên tĩnh và dễ chịu nhưng lúc đó nó lại vô cùng gồ ghề, không chỉ có ngôi nhà tranh bị sập mà trên mặt đất có vô số vết nứt dày đặc dài hơn mười thước, thậm chí còn có một cái hố sâu cực lớn.

Và điều kinh hãi nhất là cách đó không xa có một cái xác chết của một ông lão (Trương Thành Trực) đã bị người khác chém thành hai nửa bổ dọc từ trên đầu xuống dưới.

Khi Tạ Quốc Hùng nhìn thấy cái xác, anh ta suýt chút nữa nôn mửa ngay tại chỗ, tất cả những cảnh trên gợi cho bọn họ nghĩ đến một trận chiến khốc liệt đã xảy ra ở đây. Nếu nghĩ xa hơn nữa, với thực lực cường đại của Trần Gia Bảo và Lưu Ly thì trên đời này rốt cuộc là ai dám chủ động khiêu khích bọn họ, mà lại còn là loại người có sức mạnh khủng bố như vậy. Không chỉ có thể phá hủy hiện trường đến mức này, còn khiến cho Trần Gia Bảo và Lưu Ly có thể biến mất đồng thời?

Điều duy nhất có thể khiến bọn họ cảm thấy nhẹ nhõm là họ không nhìn thấy thi thể của Trần Gia Bảo hay Lưu Ly tại hiện trường, ít nhất điều đó có nghĩa là cả hai vẫn còn sống, đây có lẽ là tin tốt duy nhất.

Mặc dù Tạ Quốc Hùng và Thành Trung đã kịp thời chặn tin tức về sự mất tích của Trần Gia Bảo, nhưng trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió?

Ở thành phố Nam Định có rất nhiều tai mắt, thế nên chẳng bao lâu tin tức về việc sống chết chưa rõ của Trần Gia Bảo đã lan truyền khắp thành phố Nam Định như một trận cuồng phong và gây chấn động mạnh, có nhiều gia tộc cũng bắt đầu nổi lên những suy nghĩ toan tính. Ví dụ như nhà họ Tiêu, là một gia

tộc lớn nhất ở thành phố Nam Định, lẽ ra phải đang trong tình trạng tuyệt vọng và chờ đợi bị Tạ Quốc Hùng thâu tóm.

Tuy nhiên, trong mấy ngày này bọn họ lại nảy sinh ý thức phản kháng và liên tục sử dụng những thủ đoạn nhỏ sau lưng. Nếu không phải bận tâm đến việc Trần Gia Bảo có thể chưa chết, e rằng nhà họ Tiêu đã sớm bộc lộ bản chất rồi. Đương nhiên, đối với Tạ Quốc Hùng thì mặc dù chuyện của nhà họ Tiêu khiến anh ta cảm thấy khó chịu nhưng điều quan trọng trước mắt là phải tìm ra nơi Trần Gia Bảo đang ở. Hiện tại, anh ta không dám nói tin tức về sự mất tích của Trần Gia Bảo cho Tạ Cẩm Tú ở thành phố Hòa Bình.

Nói cách khác chính là anh ta thực sự sợ rằng Tạ Cẩm Tú sẽ phát điên lên và chạy đến thành phố Nam Định bất kể mọi thứ. Tạ Quốc Hùng âm thầm thở dài, anh ta quay lại nhìn Hồng Liên và nói: “Cô Hồng Liên, cô nghĩ thế nào?”

Cách đây một thời gian, chính Hồng Liên đã đi cùng Trần Gia Bảo đến núi Yên Tử, đồng thời cô ta cũng là người phát hiện ra Trần Gia Bảo đã mất tích đầu tiên.

Vì vậy Hồng Liên có thể sẽ biết nhiều chuyện hơn bọn họ. Đột nhiên, ánh mắt của mọi người ở đây đều nhìn về phía Hồng Liên.

“Mọi người đừng nhìn tôi như vậy. Thật sự bây giờ hai mắt của tôi đều đã bị bôi đen rồi, tôi không biết Gia Bảo đã đi đâu.”

Hồng Liên cười khổ, trong lòng cô ta cũng rất lo lắng. Cô ta quay sang nhìn thấy ánh mắt của Diệp Ngọc Trâm và đám người Hoàng Thiên Hạnh đều ẩn chứa sự thất vọng, cô ta cân nhắc nói: “Kỳ thực tôi nghĩ chúng ta không cần quá lo lắng.

Gia Bảo vốn là cường giả cấp Tông Sư, trừ mấy lão quái vật tu luyện ẩn dật ra thì trên đời này người có thể đánh thắng Gia Bảo một cách dễ dàng thực sự không nhiều.

Hơn nữa, còn có Lưu Ly ở bên cạnh Gia Bảo. Mọi người không hiểu Lưu Ly, thực lực của cô ấy chắc chắn vượt xa sức tưởng tượng của mọi người. Với việc cô ấy và Gia Bảo chung tay, cho dù thực lực của đối thủ có mạnh thì hai người bọn họ cũng đủ khả năng bảo vệ bản thân.”

“Vì vậy, bây giờ rất có thể Gia Bảo và Lưu Ly đang trốn ở một nơi bí ẩn nào đó. Mà sở dĩ hai người họ không đến tìm chúng ta có lẽ là vì họ nghĩ rằng thực lực đối thủ mạnh hơn và không muốn liên lụy đến chúng ta.” Không thể không nói suy đoán của Hồng Liên rất gần với sự thật.

“Mong là như vậy.” Hai tay Diệp Ngọc Trâm ôm lấy ngực, khóe mắt và lông mày của cô ấy hiện lên vẻ lo lắng trông rất đáng thương.

Đột nhiên có một bóng người xông vào phòng khách, chính là ông nội của Diệp Ngọc Trâm, Diệp Trường Nhạc. Sau khi ông ta xông vào với vẻ mặt lo lắng thì lập tức quay đầu nhìn xung quanh. Khi nhìn thấy Diệp Ngọc Trâm, ông ta nhanh chóng bước tới, nắm lấy cổ tay áo của Diệp Ngọc Trâm, lo lắng nói: “Ngọc Trâm, bây giờ bên ngoài đều đang lan truyền việc Trần Gia Bảo sống chết chưa rõ, rốt cuộc chuyện này có phải sự thật hay không?”

“Ông nội, sao ông lại ở đây?” Diệp Ngọc Trâm ngạc nhiên hỏi. “Trước hết không cần để ý đến chuyện này, ông hỏi cháu, hiện tại Trần Gia Bảo đang ở đâu?”

Chương 982

Chương 982

Diệp Trường Nhạc mồ hôi đầm đìa, dường như có chuyện gì đó vô cùng quan trọng. Trước khi Diệp Ngọc Trâm kịp nói thì Tạ Quốc Hùng đã trầm giọng nói: "Hiện tại Gia Bảo đã mất tích, nhưng nếu ông muốn vi phạm thỏa thuận với Gia Bảo, Tạ Quốc Hùng tôi là người đầu tiên không đồng ý."

Anh ta cho rằng Diệp Trường Nhạc đang rất mừng rỡ khi biết được Trần Gia Bảo mất tích và ông ta nổi lên tâm tư tính kế như nhà họ Tiêu, muốn thay đổi thỏa thuận với Trần Gia Bảo, không truyền lại chức chủ nhà của nhà họ Diệp cho Diệp Ngọc Trâm nữa.

Vì vậy, anh ta mới nói ra những lời trên. Với thực lực của nhà họ Tạ hiện tại thì việc khiến cho Diệp Trường Nhạc phải chịu nhiều thiệt thòi là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Diệp Trường Nhạc cười khổ nói: "Cậu Hùng hiểu lầm rồi. Nhà họ Diệp chúng tôi chỉ là gia đình nhỏ, tôi cũng không có can đảm làm chuyện đó. Tôi vừa nhận được tin người nhà họ Tiêu đang lái xe đến đây, hơn nữa bọn họ không có vẻ gì sợ hãi cả, hình như đã nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ. Tôi lo lắng Ngọc Trâm sẽ gặp nguy hiểm nên mới vội vàng chạy đến thông báo cho các người. Nhân tiện, tôi muốn xem liệu cậu Bảo có thực sự sống chết không rõ như lời đồn bên ngoài đang nói hay không. Ôi, bây giờ… bây giờ phải như thế nào mới tốt đây."

"Người nhà họ Tiêu lại dám chủ động đến đây sao?" Tạ Quốc Hùng gần như bật cười. Lúc trước khi Trần Gia Bảo ở đây, chỉ một câu nói của anh đã có thể giáng nhà họ Tiêu xuống thứ mười tám tầng địa ngục.

Bây giờ, chẳng qua Trần Gia Bảo chưa rõ sống chết mà người nhà Tiêu đã dám chủ động đến cửa khiêu khích, thực đúng là

hổ xuống đồng bằng bị chó khinh mà. Đột nhiên, di động của Thành Trung vang lên. Sau khi trả lời cuộc gọi, sắc mặt ông ta chợt thay đổi: "Xong rồi, chuyện lớn này không ổn…"

Tạ Quốc Hùng cảm thấy trong lòng nảy lên một điềm báo xấu, anh ta nói: "Ông Trung, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Thành Trung cười khổ, nói: "Vừa mới nhận được tin tức, hơn một giờ trước, đột nhiên Ưng Kiến Hoa của nhà họ Ưng phá vỡ cấm chế mà cậu Bảo đã hạ trên người ông ta lúc trước, khôi phục căn cơ tu luyện của chính mình và đánh chết tất cả những người trông giữ ông ta. Sau đó ông ta đã biến mất."

Ưng Kiến Hoa chạy thoát rồi? Sắc mặt của tất cả mọi người ở đây đều thay đổi. Ưng Kiến Hoa là một cường giả cấp bậc Tông Sư.

Người này có thể gây ra mối đe dọa lớn cho bọn họ, đặc biệt là bây giờ việc sống chết của Trần Gia Bảo vẫn chưa rõ ràng. Trong số những người có mặt ở đây, bao gồm cả Hồng Liên, e rằng không có ai có thể ngang sức với ông ta.

"Bây giờ không biết tung tích của Gia Bảo, Ưng Kiến Hoa lại chạy ra ngoài. Theo thông tin vừa rồi của ông cụ Nhạc cung cấp, sở dĩ nhà họ Tiêu dám kiêu ngạo tới cửa như vậy, khả năng cao là bọn họ đã thông đồng với Ưng Kiến Hoa… Đây thực sự là nhà dột mà còn gặp mưa rào." Tạ Quốc Hùng cảm thấy vô cùng đau đầu.

"Cậu Hùng, cậu nghĩ chúng ta nên làm gì bây giờ?" Thành Trung hỏi. Tạ Quốc Hùng vừa là anh vợ của Trần Gia Bảo, vừa là con trai cả của nhà họ Tạ. Bây giờ không có Trần Gia Bảo ở đây, đương nhiên Thành Trung sẽ lấy ý kiến của Tạ Quốc Hùng trước. Không đợi Tạ Quốc Hùng lên tiếng, Diệp Trường Nhạc đã vội vàng nói: "Chúng ta còn có thể làm gì bây giờ? Ưng Kiến Hoa chính là cường giả cấp bậc Tông Sư, ông ta và cậu Bảo tồn tại ngang hàng nhau.

Nếu ông ta thực sự cấu kết với nhà họ Tiêu, làm sao chúng ta có thể bảo vệ tính mạng mình chứ? Chạy ngay đi…"

"Muốn chạy? Chạy nổi không?" Đột nhiên, một giọng nói hùng hồn vang lên bên tai mọi người. Tuy rằng người nói ở bên ngoài biệt thự nhưng bọn họ đều nghe rõ ràng, hiển nhiên

là người đó có tu vi dũng mãnh. Sắc mặt của mọi người lần lượt thay đổi, bởi vì họ biết rằng Ưng Kiến Hoa đã ở đây.

Ngay sau đó là một tiếng nổ lớn, cánh cửa sắt to lớn của biệt thự bị đá bay ra và đập mạnh vào tường biệt thự tạo thành một lỗ lớn, bức tường đỏ sụp đổ ngay lập tức. Tạ Quốc Hùng, Thành Trung và những người khác đều thay đổi sắc mặt, đồng thời sợ hãi vô cùng.

May mà cánh cổng sắt lệch khỏi vị trí của phòng khách, nếu không thì trừ Hồng Liên ra, những người không biết võ công như bọn họ thể nào cũng phải bị thương nặng.

Ngay sau đó, Ưng Kiến Hoa dẫn đầu mang theo đám người nhà họ Tiêu hùng hổ bước vào, nhìn sơ qua thì có hơn chục người trông vô cùng kiêu ngạo và tàn ác. Ứng Kiến Hoa phớt lờ Tạ Quốc Hùng và những người khác, ông ta sải bước thẳng đến chỗ của chủ biệt thự và ngồi xuống như thể ông ta đã trở thành chủ nhân của nơi này.

Ông ta lớn tiếng hỏi: “Trần Gia Bảo ở đâu?” Lời nói của ông ta được dùng nội lực thâm hậu, giọng nói vang vọng khắp phòng khách khiến cho màng nhĩ của Diệp Ngọc Trâm, Hoàng Thiên Hạnh và những người khác đều bị ù đi, đầu óc choáng váng buồn nôn.

Chương 983

Chương 983

Sắc mặt của Tạ Quốc Hùng và những người khác đều vàng như đất, quả nhiên thực lực của cường giả cấp bậc Tông Sư vô cùng khủng bố, lẽ nào lần này không thể tránh khỏi sao?

Vẻ mặt Ưng Kiến Hoa trông rất ngạo nghễ, ông ta thích nhìn ánh mắt sợ hãi của Tạ Quốc Hùng và những người khác. Vài ngày trước ông ta đã bị Lưu Ly đánh gãy tay mà ngất xỉu, lại bị Trần Gia Bảo hạ cấm chế khiến ông ta không thể huy động nội lực.

Ông ta cũng biết được Tô Nguyên Hùng và những Tông Sư khác của nhà họ Tô đã bị tàn sát, có thể nói là phải chịu đựng rất nhiều đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần. Trong mấy ngày Trần Gia Bảo biến mất, không kịp bổ sung cấm chế trên người ông ta, vì vậy ông ta đã nắm bắt cơ hội để phá vỡ cấm chế và chạy ra ngoài.

Trước tiên ông ta vội vàng đến nhà họ Tiêu và nhờ nhà họ Tiêu giúp đỡ cho ông ta trốn trở lại nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên. Kế đó, ông ta đã tình cờ biết được rằng Trần Gia Bảo và Lưu Ly đều đang sống chết chưa rõ. Lập tức trong đầu ông ta nổi lên ý nghĩ Trần Gia Bảo chết là tốt nhất.

Nếu Trần Gia Bảo sống chết chưa rõ, tại sao không nhân cơ hội này báo thù giết những người thân cận với Trần Gia Bảo để anh cũng cảm nhận được sự đau thấu da thấu thịt?

Đúng lúc nhà họ Tiêu cũng có ý định trả thù Trần Gia Bảo, cho nên bọn họ đã cấu kết với nhau và bây giờ mới xảy ra một màn như này. Hồng Liên lạnh mặt, tuy rằng tình huống lúc này rất nguy cấp nhưng trong mắt cô ta vẫn có một tia giễu cợt: "Ông biết rõ Gia Bảo không có ở đây mà lại còn cố hỏi, thật

sự xấu hổ khi ông đường đường là một Tông Sư đấy. Nếu Gia Bảo ở đây, làm sao ông lại dám đến giương oai như vậy?"

"Khá lắm, đúng là một cô gái mồm miệng lanh lợi. Nếu không phải Trần Gia Bảo có một yêu nữ mạnh mẽ ở bên cạnh thì chỉ riêng Trần Gia Bảo đã bị nhà họ Tô chúng tôi nghiền nát xương rồi. Cho dù Trần Gia Bảo có ở đây, ông già như tôi đây lại có gì mà phải sợ chứ?"

Ưng Kiến Hoa cười mỉa mai, người duy nhất ông ta sợ chính là Lưu Ly. Về phần Trần Gia Bảo, ông ta tự tin rằng với sức mạnh từ "Ngũ sắc thần quyền" của mình, ông ta nhất định có thể nghiền nát Trần Gia Bảo thành cặn bã.

"Nếu Gia Bảo ở đây thì các người đã sớm chạy mất dép rồi chứ đừng nói là ngồi ở đây nói chuyện đánh với đấm chứ." Hồng Liên nói một cách mỉa mai. Mặc dù đối mặt với một vị Tông Sư cấp bậc cường giả nhưng cô ta vẫn lựa chọn bênh vực Trần Gia Bảo mà không hề khách sáo nói lời châm biếm với họ.

Đám người Tạ Quốc Hùng và Diệp Trường Nhạc hít sâu một hơi, thầm nghĩ Hồng Liên này thật là to gan lớn mật mà.

Sắc mặt của Ưng Kiến Hoa xám xịt, ông ta đường đường là bậc thầy Tông Sư mà lại bị một cô gái luôn miệng châm chọc nên lửa giận trong lòng đã bốc lên ngùn ngụt.

Bên cạnh đó, từ trong đám người có một người của nhà họ Tiêu đi tới đắc ý cười nói: "Tông Sư Hoa, cô gái này không biết trời cao đất dày gì cả. Ngay cả Tông Sư mà cũng dám nhục mạ, ở trong giới võ thuật đã phạm phải tội chết rồi. Dù sao những người xung quanh cô ta cũng đều là thân thích của Trần Gia Bảo, nhất là Tạ Quốc Hùng còn là anh vợ của cái tên chó Trần Gia Bảo kia nữa. Chi bằng ông hãy dùng chiêu thức "Uy Thế Lôi Đình" giết hết bọn họ ngay tại chỗ khiến cho Trần Gia Bảo kia cũng phải nếm trải mùi vị của sự đau đớn khi mất đi người thân, đồng thời cũng thay người nhà họ Tô báo thù nỗi đau mất con."

Ông ta chính là Tiêu Hậu Hà, là em trai của Tiêu Hậu Thức. Từ sau khi Tiêu Hậu Thức bị Trần Gia Bảo phế thì ông ta được đề cử lên làm người lèo lái con thuyền của nhà họ Tiêu.

Dựa vào lời nói đầy sự hận thù đó của Tiêu Hậu Hà có thể thấy ngoại trừ ông ta hận thấu xương Trần Gia Bảo đã đạp nhà họ Tiêu xuống mười tám tầng địa ngục thì còn có Tạ Quốc Hùng mấy ngày nay thu mua tài sản của nhà họ Tiêu nên ông ta mới nói rõ ra quan hệ của Tạ Quốc Hùng với Trần Gia Bảo với ý định sẽ khiến cho Ưng Kiến Hoa sẽ trút giận lên Tạ Quốc Hùng.

Tạ Quốc Hùng biến sắc, chỉ tay vào Tiêu Hậu Hà mà lớn tiếng quát: "Được lắm cái tên Tiêu Hậu Hà này, Trần Gia Bảo đã ban ơn cho nhà họ Tiêu mấy người hai lần mà các người còn có tâm địa độc ác như thế.

Chẳng lẽ các người không sợ sau khi Trần Gia Bảo trở về sẽ tiêu diệt sạch đám người nhà họ Tiêu các người sao?"

"Trần Gia Bảo hả?" Tiêu Hậu Hà cười to một cách điên dại giống như nghe được chuyện mắc cười nhất trên đời vậy.

Chương 984

Chương 984

Cười xong thì trong ánh mắt ông ta hiện lên nỗi hận thấu xương nói: "Tôi đã tự mình lên núi Yên Tử, chính mắt nhìn thấy hiện trường của trận chiến. Ngay cả tôi còn bị hù dọa cho một trận chết khiếp, một một hiện trường bị tàn phá kinh khủng như vậy thì nói không chừng Trần Gia Bảo đã bị tan thành tro bụi rồi, vậy mà cậu lại ở đây vọng tưởng dùng Trần Gia Bảo để dọa tôi sao? Vậy chẳng phải là quá buồn cười à? Dù sao nhà họ Tiêu cũng sẽ không thoát được kết cục bị giết, vậy chi bằng trong lúc Trần Gia Bảo chưa biết sống chết ra sao thì nhà họ Tiêu sẽ báo thù trong niềm hân hoan vui sướng để mấy người chôn cùng nhà họ Tiêu. Như vậy cũng không uổng tâm huyết của tôi. Chờ Tông Sư Hoa giết hết đám người các ngươi thì tôi sẽ lập tức bán hết tài sản rồi theo Tông Sư Hoa đến tỉnh Trung Thiên, nơi đó chính là trụ sở chính của nhà họ Tô. Đến lúc đó cho dù Trần Gia Bảo không chết thì chẳng lẽ cậu ta còn dám chạy đến tỉnh Trung Thiên để báo thù hay sao?"

Đám người Tạ Quốc Hùng im lặng, chẳng lẽ bọn họ thật sự không thể tránh khỏi kiếp nạn này hay sao?

"Vẫn mong Tông Sư Hoa ra tay giết chết toàn bộ bọn họ, từ nay về sau mọi người trong nhà họ Tiêu chúng tôi sẽ là tay sai đắc lực của Tông Sư Hoa." Tiêu Hậu Hà lập tức chắp tay rồi cao giọng nói.

"Xin Tông Sư Hoa ra tay giết chết toàn bộ bọn họ." Dường như chỉ trong nháy mắt mà hơn mười người nhà họ Tiêu ở phía sau Tiêu Hậu Hà đều đồng thanh hô to đến nỗi đinh tai nhức óc.

Đám người Tạ Quốc Hùng cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng.

Đôi mắt sắc bén của Ưng Kiến Hoa nhìn quét qua bọn người Tạ Quốc Hùng một lượt rồi đằng đằng sát khí nói: "Muốn trách thì hãy trách Trần Gia Bảo đã gây ra nhiều chuyện khiến nhiều người oán giận như vậy, nếu không mấy người sẽ không rơi vào kết cục như hôm nay. Chờ lát nữa mấy người xuống dưới âm tào địa phủ thì nhớ tố cáo tội trạng của Trần Gia Bảo cho Diêm Vương nghe thêm lần nữa."

Sau khi nói xong thì Ưng Kiến Hoa đứng lên, nắm chặt hai tay thì xuất hiện một quầng sáng ngũ sắc, đó chính là Tước Vũ Quyền Cương. Ông ta quả không hổ danh là bậc thầy Tông Sư.

Sắc mặt của Tạ Quốc Hùng, Thành Trung trong chớp mặt trở nên trắng bệch. Bọn họ biết rất rõ là chỉ cần Ưng Kiến Hoa ra tay thì bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn thân.

Diệp Trường Nhạc trừng mắt với Diệp Ngọc Trâm, nếu không phải vì cô ấy cứ suốt ngày chạy qua bên này thì ông ta đã không đi theo để phải dính vào mấy cái chuyện nguy hiểm đến tính mạng này.

Ưng Kiến Hoa từ từ bước từng bước từng bước về phía trước khiến cho đám người Tạ Quốc Hùng càng thêm tuyệt vọng.

"Nếu muốn giết bọn họ thì ông phải bước qua cửa ải của tôi đã." Đột nhiên Hồng Liên đứng dậy nói, nhìn ngũ quan của cô ta không chê vào đâu được, khí chất đẹp đẽ lại khoác trên mình chiếc váy dài màu đỏ thực sự rất chói mắt.

Mọi người đều ngạc nhiên không hiểu tại sao cô ta dám làm vậy, bởi vì trình độ tu luyện của Hồng Liên chẳng qua cũng chỉ là "thông u hậu kỳ" mà thôi, nếu so với Ưng Kiến Hoa là bậc thầy Tông Sư thì quả là cách xa một trời một vực. Có thể nói nếu Hồng Liên muốn ngăn cản Ưng Kiến Hoa là chuyện không thể nào.

Hoàng Thiên Hạnh vừa cảm động vừa lo lắng nói: "Chị Hồng Liên, với thân pháp cùng tốc độ của chị mà muốn chạy thì ông ta cũng sẽ không đuổi kịp chị đâu, chị không cần thiết phải mạo hiểm vì chúng tôi đâu…"

Hồng Liên lắc đầu nói: "Thật sự tôi cũng không phải vì mọi người, bởi vì nếu tôi một mình chạy thoát khỏi đây thì khi Gia

Bảo quay lại thì địa vị của tôi trong lòng anh ấy sẽ mất hết. Cho nên có thể nói tôi cứu mọi người cũng là vì chính bản thân tôi mà thôi.”

Tuy là nói vậy nhưng khi đối mặt với một bậc thầy Tông Sư thì có thể phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình.

Đám người Diệp Ngọc Trâm, Hoàng Thiên Hạnh nhìn Hồng Liên bằng ánh mắt vô cùng cảm kích.

“Chỉ dựa vào một mình cô hả?” Ưng Kiến Hoa cười khinh miệt nói: “Tôi có lời khen ngợi tinh thần dũng cảm của cô, nhưng điều đó chỉ làm tôi thêm buồn cười mà thôi. Dù sao thì cô cũng đã nằm trong danh sách những người sẽ bị giết, nếu cô xung phong là người chết đầu tiên thì tôi sẽ toại nguyện cho cô. Mau lấy binh khí ra đi.”

“Ông Trung, phiền ông giúp tôi lấy một thanh kiếm đến đây.” Hồng Liên nói.

“A, được được…” Lúc này Thành Trung mới phản ứng, vội vàng nói.

Ứng Kiến Hoa nhìn về phía ông ta trừng mắt quát: “Nhanh lên, đừng hòng kéo dài thời gian.”

“Dạ, dạ…” Thành Trung lau mồ hôi trên trán, đúng thật là ông ta có ý định sẽ kéo dài thời gian nhưng bây giờ bị Ưng Kiến Hoa nhìn chằm chằm như thế thì vội lật đật đi đến chỗ cất binh khí.

Ông ta là một đại ca của thành phố Nam Định, bình thường rất thích thu thập đồ cổ nên cũng thu thập không ít những thanh kiếm chính cống có từ thời cổ đại và những thanh kiếm mô phỏng theo.

Chương 985

Chương 985

Một lúc sau ông ta đã đem tới một thanh kiếm phỏng chế theo thanh kiếm từ thời cổ xưa. Mặc dù chỉ là phỏng chế theo nhưng lại bóng loáng sáng ngời, trên thân kiếm ẩn hiện một luồng khí lạnh, vừa nhìn thấy đã biết là một thanh kiếm tốt.

“Xin cảm ơn.” Hồng Liên nhận lấy thanh kiếm rồi đi ra ngoài sân.

Mọi người nhìn theo cử động của cô ta rồi nhanh chóng dạt ra bốn phía để chừa lại một khoảng trống to ở giữa cho Ưng Kiến Hoa và Hồng Liên quyết đấu.

“Để thưởng cho sự dũng cảm của cô thì tôi nhường cho cô ra tay trước.” Ưng Kiến Hoa ngạo nghễ nói.

Ông ta ỷ mình có sức mạnh của Tước Vũ Quyền Cương nên chấp Hồng Liên ra tay trước, ông ta nghĩ cho dù có cho Hồng Liên đánh trước một trăm chiêu thì cô ta cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Hồng Liên gật gù, nắm chặt chuôi kiếm trong tay rồi hít sâu một hơi. Ngay sau đó di chuyển trong chớp mắt và dồn hết sức lực lao tới Ưng Kiến Hoa. Cô ta nghĩ đối mặt với bậc thầy Tông Sư mà chỉ cần chút sơ sẩy là có thể gây ra hậu quả vô cùng đáng sợ.

Cô ta giống như hóa thành một đám mây đỏ, tốc độ di chuyển cực kỳ mau lẹ thoắt ẩn thoắt hiện. Trong chớp mắt cô ta đã đến bên trái của Ưng Kiến Hoa, khi chỉ còn cách ông ta ba mét thì mũi kiếm nhọn hoắt sáng bóng lóe lên rồi đâm tới.

Ưng Kiến Hoa không ngờ tốc độ của Hồng Liên lại nhanh như vậy nên cũng ngạc nhiên không thôi. Ông ta hơi nheo mắt lại, nhưng dù sao ông ta cũng là một bậc thầy Tông Sư có thực lực

hơn hẳn Hồng Liên nên hét to: “Si tâm vọng tưởng, chết đến nơi mà không biết sợ.”

Trên tay của Ưng Kiến Hoa lại xuất hiện một quầng sáng ngũ sắc, ông ta đánh tay về phía bên trái thì lập tức một trận gió lớn quét qua khiến cho những người bên ngoài sân đều cảm thấy đau rát toàn thân suýt không mở nổi mắt. Họ cực kỳ hoảng sợ vì cách xa như vậy mà còn cảm nhận được sức mạnh của cú đấm, vậy Hồng Liên ở gần như vậy chẳng phải sẽ bị áp lực lớn hơn hay sao?

Đột nhiên mọi người chỉ nghe một tiếng kêu điềm đạm vang lên, mặc dù Hồng Liên đã nhanh chóng chạy ra nhưng vẫn bị sức mạnh của quầng sáng đánh trúng khiến khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi chảy xuống cái cằm trắng nõn của cô ta, thoạt nhìn mà giật mình.

Hoàng Thiên Hạnh cùng Diệp Ngọc Trâm lại lo lắng không thôi, trong lòng thầm cầu nguyện cho Trần Gia Bảo nhanh chóng xuất hiện.

“Tiếp đi.” Hồng Liên vẫn kiên định, sau khi lau máu ở khóe miệng thì lại tiếp tục vung kiếm lên.

“Không biết tự lượng sức mình. Thôi được, quyền tiếp theo tôi sẽ tác thành cho sự dũng cảm của cô.” Ánh mắt của Ưng Kiến Hoa lạnh thấu xương, ông ta bước nhanh về phía trước rồi bất ngờ vung nắm đấm bên tay phải ra thì một quầng sáng ngũ sắc lại xuất hiện nhưng lần này quầng sáng ấy lại gợn sóng chứ không chiếu thẳng như lúc nãy nữa.

Sức mạnh của quầng sáng này còn mạnh hơn lần trước gấp bội, quầng sáng rực rỡ chói lọi bao phủ xung quanh Ưng Kiến Hoa nhìn thật đáng sợ. Cho dù Hồng Liên có nhanh như thế nào đi chăng nữa thì không thể nào thoát được đường quyền này của ông ta.

Gương mặt xinh đẹp của Hồng Liên hơi sợ vì quầng sáng còn chưa đánh nhưng cô ta đã cảm nhận được sức mạnh của nó khiến cho khí huyết trong cơ thể của cô ta chảy cuồn cuộn suýt bị nội thương.

Mọi người xung quanh cũng tái mặt sợ hãi mà thương tiếc cho cái chết được báo trước của người đẹp Hồng Liên.

Hoàng Thiên Hạnh và Diệp Ngọc Trâm tận mắt chứng kiến Hồng Liên sắp bị thịt nát xương tan mà đau lòng kêu lên.

Đột nhiên mọi người chỉ nghe một tiếng xoẹt vang lên rồi một thanh kiếm màu trắng phóng vút về phía Ưng Kiến Hoa. Mọi người chỉ nhìn thấy ông ta trợn mắt lên, nếu ông ta muốn giết Hồng Liên thì cũng sẽ bị thanh kiếm này đâm xuyên qua gáy.

Dường như trong chớp mắt ông ta bỏ qua Hồng Liên mà ngược lại vung tay đánh hất văng thanh kiếm.

Mặc dù thanh kiếm bị đánh gãy tan tành nhưng ông ta cũng bị chấn thương mà lùi về sau vài bước rồi mới dừng lại được.

Là Trần Gia Bảo ư?

Mọi người đều cực kỳ sợ hãi, mặc dù chưa nhìn thấy người đâu nhưng ai cũng đoán người có thể phóng ra đường kiếm mạnh mẽ như thế chỉ có Trần Gia Bảo mà thôi.

Đám người Tạ Quốc Hùng quá đỗi vui mừng, cảm giác tuyệt vọng ban nãy đã tan biến thành hư không giống như màn đêm đen tối đã qua đi và bình minh đã hé sáng vậy. Diệp Ngọc Trâm và Hoàng Thiên Hạnh vui mừng tới mức ôm nhau mà nhảy cẫng lên rồi vừa khóc vừa cười.

Khóe miệng của Hồng Liên vẫn còn vệt máu tươi nhưng cô lại mỉm cười rồi từ từ nhắm hai mắt lại ngã ra đằng sau.

Chương 986

Chương 986

Ngay sau đó thì giống y như cô ta dự đoán, lập tức có một vòng tay rắn chắc mà ấm áp ôm trọn cô ta vào lòng. Hồng Liên khẽ rên lên một tiếng đau đớn nhưng vẫn mỉm cười đầy hạnh phúc.

“Xin lỗi, tôi đến trễ để cô phải chịu khổ rồi.” Trần Gia Bảo nhìn thấy người đẹp nằm thiêm thiếp trong lòng của anh mà vô cùng day dứt.

“Nếu không phải nguyên nhân vì tôi thì anh cũng sẽ không đi tìm Lưu Ly, mấy ngày nay cũng sẽ không rõ sống chết nên tôi cũng rất áy náy.” Hồng Liên cũng nói với vẻ ân hận. Cũng chính vì như vậy nên cô ta mới đứng ra để ngăn cản Ưng Kiến Hoa, như vậy thì cô mới thấy lòng mình được thanh thản hơn.

“Chuyện còn lại cứ giao cho tôi đi.” Trần Gia Bảo hôn nhẹ lên trán Hồng Liên rồi đặt cô ta nằm xuống, sau đó quay lại nhìn thẳng vào Ưng Kiến Hoa bằng ánh mắt đầy sát khí: “Ban đầu tôi giữ lại mạng sống cho ông là vì muốn tìm hiểu thêm một vài tin tức về nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên. Nhưng thật không ngờ rằng vì sai lầm của mình mà mọi chuyện lại thành ra như vậy, suýt chút nữa đã gây ra hậu quả không thể cứu vãn. Nếu đây là sai lầm của tôi thì sẽ do chính tay tôi sửa lại.”

Mấy ngày nay Trần Gia Bảo đã lơ là mất cảnh giác đối với Ưng Kiến Hoa nên ông ta mới lộng hành như vậy. Nếu anh đến muộn một phút đồng hồ nữa thôi thì thì chỉ sợ Hồng Liên đã thịt nát xương tan rồi.

Sai lầm này khiến cho anh rất ân hận.

Cho nên ngay lúc này đây trong lòng Trần Gia Bảo vẫn đang bừng bừng lửa giận.

“Trần Gia Bảo, tại sao cậu còn sống mà quay về được chứ? Lưu Ly đâu?” Trống ngực của Ưng Kiến Hoa đập loạn xạ, ông ta hoảng sợ cực độ thầm nghĩ nếu Lưu Ly cùng đi với Trần Gia Bảo thì làm sao ông ta có thể sống sót mà trở ra khỏi đây chứ?

“Lưu Ly không có ở đây.” Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Nhưng để đối phó với ông thì chỉ cần một mình tôi là đủ rồi.”

Lưu Ly không có ở đây sao? Ưng Kiến Hoa nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm rồi cười ha ha to lên nói: “Ông đây chỉ sợ một mình Lưu Ly mà thôi, còn về phần cậu thì tôi đã điều tra rõ rồi. Tôi biết cậu chỉ mới đạt trình độ là một Tông Sư trung kì mà thôi, xét về trình độ thì chúng ta ngang nhau cho nên không ai làm gì được đối phương cả. Cậu đừng hòng uy hiếp tôi.”

“Ông tưởng rằng tin tức mà ông nghe được là đúng sao, thật buồn cười. Tiện thể nhắc nhở ông là nên cập nhật tin tức mới đi là vừa. Bây giờ điều quan trọng nhất chính là làm sao để ông và cả mấy người nữa có thể tiếp tục sống sót mà rời khỏi đây mới là vấn đề chính.” Trần Gia Bảo cười, ánh mắt lạnh băng nhìn lướt qua đám người nhà họ Tiêu một cách chậm rãi.

Lập tức đám người nhà họ Tiêu rùng mình sợ hãi. Dù sao thì hình ảnh Trần Gia Bảo là người bách chiến bách thắng, ra tay quyết đoán đã in sâu vào trong tâm trí của họ rồi.

Tiêu Hậu Hà hít sâu một hơi, mặc dù trong lòng ông ta rất sợ hãi nhưng rõ ràng là bây giờ đã lật mặt với Trần Gia Bảo nên không còn cách nào để cứu vãn tình thế được nữa liền cười lạnh nói: “Trần Gia Bảo, người khác sợ cậu nhưng người nhà họ Tiêu chúng tôi không sợ cậu. Bây giờ đã có Tông Sư Ưng Kiến Hoa chủ trì công đạo cho chúng tôi rồi, cậu đừng tưởng rằng bản thân cậu vẫn còn giống như trước kia có thể tùy ý nắm giữ vận mệnh của nhà họ Tiêu chúng tôi nữa. Quả thật là ngông cuồng xằng…”

Ông ta còn chưa dứt lời thì đột nhiên một thanh kiếm sắc bén từ trong không trung bay đến, trong nháy mắt đâm thủng yết hầu của ông ta đem theo cả câu nói chưa nói ra hết lời mà ngã rầm xuống đất.

“Thật là om sòm quá. Tông Sư đang nói chuyện với Tông Sư, ai cho phép ông xía vào chứ.” Trần Gia Bảo rút kiếm ra, lúc này Tiêu Hậu Hà nằm trên mặt đất mà hai mắt trợn trừng. Ông ta chết không nhắm mắt.

Người nhà họ Tiêu kêu lên sợ hãi rồi nhanh chóng lùi hết ra sau như thủy triều rút lui vậy.

“Giết là đúng rồi. Cái loại tiểu nhân chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này chết thật khiến cho người khác hả hê mà.” Tạ Quốc Hùng vốn đã không vừa mắt Tiêu Hậu Hà nên bây giờ lớn tiếng reo hò, thấy như đã tiêu tan hết cục tức ban nãy.

“Trần Gia Bảo, cậu… cậu dám giết người của tôi ngay trước mặt tôi sao?” Ưng Kiến Hoa cực kỳ sợ hãi.

Tiêu Hậu Hà đã dẫn theo cả đoàn người đến đầu quân cho ông ta, vậy mà kết quả lại bị Trần Gia Bảo đã giết chết Tiêu Hậu Hà chỉ trong một giây thôi. Như vậy chẳng khác nào tát vào mặt ông ta chứ?

Trần Gia Bảo cười nhạt nói: “Ông và người nhà họ Tiêu đến phá nhà phá cửa của tôi với ý định giết người để trả thù, bây giờ năng lực kém cỏi bị tôi giết chết thì lại đùng đùng nổi giận à? Vậy bây giờ tôi giết ông thì có lẽ ông sẽ nổi trận lôi đình nhỉ?”

Chương 987

Chương 987

Vừa dứt lời thì Trần Gia Bảo liền lập tức di chuyển, chân phải đạp trên mặt đất rồi lao vút nhanh như mũi tên đến chỗ của Ưng Kiến Hoa.

“Trần Gia Bảo, hôm nay tôi sẽ cho cậu biết sự lợi hại của Ngũ sắc thần quyền của tỉnh Trung Thiên.” Ưng Kiến Hoa đạp hai chân xuống đất rồi hai nắm đấm xuất hiện hai quầng ngũ sắc, ông ta hét lớn một tiếng rồi vung tay đánh về phía Trần Gia Bảo.

Lập tức một vầng sáng khổng lồ chói lọi lóa cả mắt phóng ra rồi một tiếng nổ ầm như tiếng sấm vang lên.

“Cẩn thận.” Diệp Ngọc Trâm kêu to nhắc nhở Trần Gia Bảo.

“Chút tài mọn thôi, không thể nào làm khó được tôi đâu.” Trần Gia Bảo không tránh đường quyền của Ưng Kiến Hoa mà lại ung dung nghênh đón quầng sáng đó bằng một cánh tay trái mà thôi.

Ưng Kiến Hoa tỏ ý khinh miệt nói: “Bây giờ lớp trẻ thật là ngông cuồng không biết trời cao đất dày gì cả.

Cậu tưởng rằng chỉ cần dùng một tay chống đỡ là có thể chống lại được một quyền của tôi sao? Chỉ sợ là cánh tay của cậu sẽ bị phế đó…”

Ông ta chưa kịp nói xong lời châm biếm thì đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng khó tin. Rõ ràng là Trần Gia Bảo chụp lấy Ngũ sắc thần quyền vào lòng bàn tay rồi không biết bằng cách nào mà Ngũ sắc thần quyền tan biến mất, ngược lại còn biến thành một quả cầu âm dương. Thật là thần bí.

“Cái gì… sao có thể như vậy chứ?” Ưng Kiến Hoa quá sợ hãi, điều này ông ta hoàn toàn không thể lý giải được.

“Xem ra Tước Vũ Quyền Cương của ông vẫn còn kém xa Vô Cực Quyền của tôi.” Trần Gia Bảo vừa nói chuyện võ công vừa nhanh chóng lướt nhẹ đến trước mặt Ưng Kiến Hoa, tay trái vẫn đang cầm quả cầu âm dương trong tay.

Không cần phải nói cũng biết chỉ cần luồng khí của quả cầu âm dương đánh trúng thì cho dù Ưng Kiến Hoa là cường giả Tông Sư trung kỳ cũng chỉ biết ôm hận mà ngã xuống thôi.

“Không hay rồi.”

Sắc mặt của Ưng Kiến Hoa trắng bệch đầy vẻ luống cuống. Trước ranh giới giữa sự sống và cái chết thì ông ta nhanh chóng thoát ra rồi vừa lơ lửng trong không trung vừa đánh ra những đường quyền cực kỳ ác liệt về phía Trần Gia Bảo.

Sau khi đánh ra ba đường quyền ngăn chặn Trần Gia Bảo thì Ưng Kiến Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù ông ta chưa bao giờ nghe nói đến cái quái gì mà “Vô Cực Quyền” nhưng dù sao ông ta cũng là một cường giả Tông Sư nên đã nhận ra Vô cực quyền có thể hóa giải Tước Vũ Quyền Cương của ông ta, đồng thời cũng chuyển hóa thành sức mạnh của Trần Gia Bảo. Quả thực ông ta chưa bao giờ nghe qua loại quyền pháp thần kỳ nào như vậy cả.

“Khó trách tại sao đến ngay cả tay kiếm Mao Thành Trực của Thanh Sương cũng bị Trần Gia Bảo chém giết. Như vậy càng khẳng định Vô Cực Quyền của Trần Gia Bảo quả nhiên là cực kỳ huyền diệu, đến ngay cả bản thân mình đều trở tay không kịp. Có điều quyền pháp của cậu ta có tuyệt vời đến mức nào thì cũng chỉ là Tông Sư trung kỳ mà thôi, trình độ tu luyện tương đương với mình cho nên chắc chắn khả năng hóa giải Tước Vũ Quyền Cương của mình sẽ bị hạn chế. Ban nãy mình vừa tung ra ba đường quyền mà đường nào đường nấy mạnh mẽ ác liệt, chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ không có cách nào để hóa giải được đâu.” Ưng Kiến Hoa nghĩ thầm trong bụng, đồng thời ông ta cũng có ý định rút lui khỏi đây. Ông ta dự định sau khi chạy về tới tỉnh Trung Thiên sẽ bàn bạc lại chuyện này kỹ càng hơn: “Dù sao nếu mình muốn thoát thì Trần Gia Bảo cũng sẽ không ngăn cản được. Còn về phần của người nhà họ Tiêu thì… họ chết thì chết, không quan tâm. Vốn dĩ không liên quan đến mình.”

Ông ta đang suy nghĩ còn chưa kịp định thần lại thì đã bị Trần Gia Bảo tiếp tục dọa cho hoảng sợ thêm lần nữa.

“Chỉ là ba đường quyền thôi mà, sao có thể làm khó được tôi chứ?” Trần Gia Bảo khinh miệt vừa cười vừa không ngừng xoay quả cầu âm dương trước ngực mà giao chiến với ba đường quyền rồi lại hóa giải được toàn bộ. Sau đó mọi người đều nhìn thấy thể tích của quả cầu đã tăng lên so với lúc nãy, luồng khí từ quả cầu tỏa ra cũng mãnh liệt hơn ban nãy gấp bội.

“Sao… sao có thể chứ? Tại sao cậu lại hóa giải được toàn bộ Tước Vũ Quyền Cương của tôi chứ?” Sắc mặt của Ưng Kiến Hoa trắng bệch, sau đó ông ta nghĩ đến một khả năng nên thất thanh hỏi: “Chẳng lẽ…

chẳng lẽ cậu đã đạt tới trình độ của Tông Sư hậu kỳ sao?”

“Trả lời đúng rồi. Nhưng đáng tiếc, để khen thưởng cho câu trả lời này của ông thì chỉ có một con đường chết mà thôi.” Ngay lúc đó Trần Gia Bảo đã lao tới ngay trước mặt Ưng Kiến Hoa, còn Ưng Kiến Hoa chỉ biết sợ hãi tuyệt vọng mà nhìn Trần Gia Bảo. Trong chớp mắt, quả cầu âm dương cứng rắn đã đánh vào cơ thể của ông ta. Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Ưng Kiến Hoa rồi thấy ông ta rớt xuống như diều bị đứt dây. Xương cốt của ông ta bị đứt ra từng khúc từng khúc nghe bùm bùm rồi rớt xuống mép sân biệt thự nghe thật nặng nề. Rồi sau đó là cả một bức tường đổ ập xuống, vô số tường gạch vụn đá đè xuống chôn vùi nửa thân người Ưng Kiến Hoa.

Trần Gia Bảo bước đến trước mặt Ưng Kiến Hoa rồi tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Vậy mà còn chưa chết hả?

Chương 988

Chương 988

Không lẽ ông lại kiên cường bất khuất đến vậy à?”

Ưng Kiến Hoa nằm dưới đống đất đá gạch ngói mà thở thoi thóp. Mặc dù ông ta đã bị gãy hết xương cốt, nội tạng cũng bị dập nát nhưng ông ta vẫn ráng chút hơi tàn mà nói bằng giọng đứt quãng: “Cậu… cậu…

vậy mà… lại…là…Tông Sư hậu kỳ… còn tôi…”.

“Đừng phí lời vô ích nữa, tôi không có hứng thú nghe mấy lời di ngôn vớ vẩn của ông. Từ nay về sau Bát đại kim cang của nhà họ Tô sẽ trở thành lịch sử của tỉnh Trung Thiên.” Trần Gia Bảo không hề nương tay mà dứt khoát phóng ra một đường kiếm xuyên qua trán của Ưng Kiến Hoa. Vậy là vị Tông Sư cuối cùng của “Bát đại kim cang” đã ngã xuống như vậy đấy.

Diệp Trường Nhạc sợ hãi lẩm bẩm nói: “Thì ra đây chính là thực lực của Tông Sư cường giả, hễ bị chọc giận là có thể quyết định sự sống chết của người khác. Đáng sợ, quả thực rất đáng sợ…”

Đám người của nhà họ Tiêu tái mặt, Ưng Kiến Hoa là chỗ dựa lớn nhất của bọn họ mà bây giờ ông ta đã chết thì bọn họ chẳng phải chính là con cá nằm trên thớt hay sao?

Nghĩ đến đây thì nhiều người đã hối hận vì đã đi theo Tiêu Hậu Hà đến đây để trả thù.

Đột nhiên Trần Gia Bảo quay lại nhìn đám người nhà họ Tiêu bằng ánh mắt lạnh băng, hơn nữa còn từ từ bước về phía bọn họ.

Lập tức bọn họ co rúm lại vì sợ hãi: “Cậu Bảo… xin tha mạng ạ.”

Đột nhiên dường như trong đám người có một người không thể chịu đựng nổi áp lực sợ hãi mà Trần Gia Bảo mang đến nên quỳ phục xuống mặt đất rồi khóc lóc kêu than: "Cậu Bảo, tất cả mọi chuyện đều do Tiêu Hậu Hà và Ưng Kiến Hoa uy hiếp chúng tôi tới đây chứ vốn dĩ chúng tôi không dám đối địch với cậu Bảo đâu ạ. Bây giờ hai kẻ đầu sỏ đã chết, chúng tôi xin cậu Bảo hãy bỏ qua cho chúng tôi ạ."

Có người dám đứng ra nói đầu tiên thì những người khác cũng đều vội quỳ xuống dập đầu xin tha, bọn họ kể lể nào là bị Tiêu Hậu Hà bức ép ra sao và bị Ưng Kiến Hoa hù dọa như thế nào, vân vân và vân vân.

Hoàng Thiên Hạnh bĩu môi khinh thường nói: "Ngay từ đầu bọn họ đã kiêu ngạo ngông cuồng hận không thể giết hết chúng ta để báo thù, thế mà trong nháy mắt lại phủ nhận sạch trơn tội lỗi của chính họ. Thật là vô liêm sỉ mà."

Trong ánh mắt của Trần Gia Bảo không hề có chút thương hại nào mà vẫn lạnh lùng nói: "Mọi người đều là người trưởng thành rồi, cần phải chịu trách nhiệm với những việc mình đã gây ra. Các người hùng hổ kéo đến phá nhà phá cửa của tôi để đòi trả thù, còn suýt chút nữa hại chết người phụ nữ của tôi nữa. Vậy các người nghĩ chỉ cần nói vài câu xin lỗi nhẹ nhàng là tôi sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao? Trên đời này làm gì có chuyện nào tốt như thế chứ?"

Sắc mặt của đám người nhà họ Tiêu xám xịt như tro tàn, trong lòng như sụp đổ hoàn toàn mọi niềm hy vọng.

"Anh vợ, những người này giao cho anh xử lý hết đó." Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Tạ Quốc Hùng vui vẻ nói: "Được, cậu cứ yên tâm giao cho tôi. Nhất định tôi sẽ xử lý thật chu đáo."

"Một căn biệt thự tốt như thế mà lại bị phá hủy, đúng là đáng tiếc quá mà." Trần Gia Bảo nhìn căn biệt thự đã bị phá hủy hơn một nửa rồi lắc đầu, thở dài mà nói.

Tất cả mọi người đều toát mồ hôi hột, căn biệt thự này bị phá hủy cũng là nhờ nửa phần công lao của cậu đấy nhé.

Thành Trung bèn vội vàng nói: "Cậu Bảo trở về rồi, chỉ một lần ra tay đã có thể giết chết cường giả cấp bậc Tông Sư Ứng

Kiến Hoa, khiến "Bát đại kim cang" của nhà họ Tô chỉ còn là gió thoảng mây bay. Với thành tích chiến đấu ngạo nghễ đó, đừng nói là phá hủy một căn biệt thự nhỏ bé, dù cậu ấy có muốn ông già này táng gia bại sản thì tôi cũng vẫn cảm thấy vui vẻ như thường."

"Ông nịnh giỏi thật đấy." Trần Gia Bảo cười rồi nói.

Thành Trung cũng cười lại, mặt ông ta vốn dày nên không hề biết xấu hổ là gì.

Hoàng Thiên Hạnh đi đến trước mặt Trần Gia Bảo rồi nói bằng vẻ nhăn nhó: "Anh Gia Bảo, mấy hôm nay anh đi đâu thế, người ta lo cho anh chết đi được. Nếu không phải anh chạy tới đây kịp lúc thì chắc chắn kết cục của em và chị Ngọc Trâm sẽ rất thảm hại đó."

"Mấy hôm nay tôi phải giải quyết một số chuyện, xin lỗi nhé, suýt chút nữa là liên lụy tới các cô rồi." Trần Gia Bảo vươn tay xoa đầu Hoàng Thiên Hạnh, sau đó anh quay sang nhìn Diệp Ngọc Trâm rồi mỉm cười xin lỗi.

Trong lòng Hoàng Thiên Hạnh và Diệp Ngọc Trâm đều cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

"Cô đi theo tôi, tôi đưa cô đi chữa trị vết thương trước." Trần Gia Bảo đi tới trước mặt Hồng Liên, nắm tay rồi dẫn cô ta vào trong biệt thự.

Chương 989

Chương 989

Mặc dù biệt thự đã bị hư hại hơn một nửa nhưng vẫn có thể tìm được một căn phòng hoàn hảo, không bị sứt mẻ gì.

Trong lòng Hoàng Thiên Hạnh cảm thấy vô cùng ghen tị, mấy ngày qua cô cực kỳ lo lắng cho Trần Gia Bảo, đến bây giờ khó khăn lắm mới thấy người mình yêu bình an trở về, lại còn tiếp tục phô trương sức mạnh tiêu diệt kẻ thù, san bằng mọi thứ giống như một vị thần làm cô cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ và cực kỳ yêu thương, chỉ muốn tìm anh để thổ lộ hết tấm lòng mình.

Nhưng cô biết Hồng Liên dám đứng ra ngăn cản Ứng Kiến Hoa, có thể nói cô ta đã vì mọi người mà hi sinh bản thân nên mới bị thương. Chính vì thế nên khi nhìn thấy Hồng Liên và Trần Gia Bảo đi cùng nhau, cô mới không cảm thấy đố kị.

Còn Diệp Ngọc Trâm thì trưởng thành hơn Hoàng Thiên Hạnh rất nhiều, thấy Trần Gia Bảo bình an quay trở về là cô ấy đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi. Nhưng không giống với Hoàng Thiên Hạnh và Hồng Liên, bây giờ Diệp Ngọc Trâm vẫn không phải là người phụ nữ của Trần Gia Bảo nên trong lòng cô ấy lại cảm thấy khá tủi thân.

Lại nói về Trần Gia Bảo và Hồng Liên, mặc kệ ánh mắt với những tầng suy nghĩ khác nhau của mọi người, hai người họ đi vào trong biệt thự, tìm một căn phòng còn khá tốt rồi đẩy cửa đi vào.

Ngay lập tức có một mùi hương thoang thoảng ập đến. Căn phòng có màu chủ đạo là màu hồng, tràn đầy hơi thở thanh xuân của một cô gái, hóa ra đây chính là phòng riêng của Hoàng Thiên Hạnh.

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, tiện tay xem mạch cho Hồng Liên. Sau khi xem xong, anh cảm thấy yên tâm hơn hẳn rồi nói: "Mặc dù "Tước Vũ Quyền Cương" của Ứng Kiến Hoa khá mạnh nhưng may mắn là cô không bị ông ta trực tiếp đánh trúng mà chỉ chịu tác động bởi sức mạnh của ông ta nên mới dẫn đến khí huyết trong cơ thể bị rối loạn mà thôi."

"Vậy cô muốn tôi chữa trị cho cô thế nào? Có cần âm dương huyền khí, lửa nước giao hòa không?"

Đột nhiên Hồng Liên giãy ra khỏi bàn tay của Trần Gia Bảo, một bóng đỏ chợt lóe lên, sau đó có một làn gió thơm mát thổi qua. Người cô ta đã ngồi lên trên giường từ lúc nào, đôi chân trắng nõn và mảnh mai bắt chéo lên nhau bày ra dáng vẻ vô cùng quyến rũ, lẳng lơ, cái lưỡi như hoa tử đinh hương khẽ liếm đôi môi đỏ mọng. Cô ta nhìn về phía Trần Gia Bảo bằng ánh mắt quyến rũ, đầy gọi mời.

Ngay lập tức bầu không khí bên trong căn phòng bỗng trở nên cực kỳ ám muội.

Yêu tinh, đúng là yêu tinh rồi.

Mặc dù Trần Gia Bảo có nghị lực hơn người, nhưng cảnh sắc phơi phới cứ bày ra trước mắt như thế này thì anh cũng không nhịn được mà cảm thấy bồi hồi nơi bụng dưới còn đôi môi thì vô cùng khô khốc.

Chẳng nhẽ lại đi làm cái loại chuyện không bằng cầm thú đấy à?

Ra quyết định chỉ trong nháy mắt nên sau khi hít sâu một hơi thì Trần Gia Bảo đi về phía Hồng Liên.

"Tới đây nào, để tôi yêu thương anh." Hồng Liên cười một tiếng, dây áo màu đỏ trên bờ vai của cô ta tự động trượt xuống làm lộ ra đầu vai mịn màng, trắng như tuyết, tràn đầy vẻ quyến rũ.

Phụ nữ vốn là một sinh vật cảm tính. Lúc trước Trần Gia Bảo vì Hồng Liên mà sống chết không rõ khiến trong lòng cô ta vẫn luôn cảm thấy áy náy vô cùng. Lại thêm hôm nay, cô ta suýt chút nữa thì chết dưới chiêu thức của Ứng Kiến Hoa nhưng cuối cùng lại được Trần Gia Bảo cứu thoát, tìm được

đường sống trong chỗ chết nên trong lòng cô ta lại càng tràn đầy những cảm giác vô cùng khó tả hơn.

Huống hồ, vốn dĩ cô ta cũng đã có thiện cảm với Trần Gia Bảo từ trước, cộng thêm lúc này tình cảm đang lên đến cao trào nên không biết là vì đền ơn hay là vì muốn bù đắp, hoặc là vì cả hai nên Hồng Liên chỉ muốn đem trao cơ thể của mình cho Trần Gia Bảo.

Thế nên bây giờ mới xảy ra cảnh tượng như thế.

Bấy giờ, Trần Gia Bảo đã đi đến trước mặt Hồng Liên, anh vươn tay khẽ đẩy một cái lên bả vai của cô ta.

Làn da mềm mịn trên vai và ngón tay của Trần Gia Bảo chạm vào nhau trong nháy mắt khiến cả người Hồng Liên cảm thấy rung động. Ngay sau đó cô ta ngả người lên chiếc giường mềm mại, cả người nóng phừng phừng. Cô ta khẽ nhắm mắt lại, trong lòng thì tràn đầy vẻ mong chờ khó có thể giải thích được.

Một lát sau, bàn tay nóng như lửa của Trần Gia Bảo đặt lên bụng của Hồng Liên.

Hồng Liên khẽ lắc người ngay tức khắc, cơ thể của cô ta mềm nhũn ra như nước, bày ra dáng vẻ ham muốn đến cùng cực.

Thế nhưng cảnh tưởng về những nhiệt huyết điên cuồng mà tươi đẹp động lòng người lại không hề xảy ra. Hồng Liên chỉ cảm thấy có một luồng khí vô cùng lạnh lẽo tỏa ra từ bàn tay của Trần Gia Bảo, sau đó luồng khí ấy xâm nhập vào cơ thể cô ta, chảy dọc theo kinh mạch, đi vào lục phủ ngũ tạng khiến cơ thể của cô ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, suy nghĩ cũng dần tỉnh táo lại.

Chương 990

Chương 990

Anh ấy đang chữa trị cho mình? Anh ấy thực sự đang chữa trị cho mình ư?

Hồng Liên mở mắt thì trông thấy ánh mắt trong sáng, thuần khiết của Trần Gia Bảo. Thấy anh đang chuyên tâm chữa bệnh cho mình thì trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Hồng Liên không biết mình nên tức giận hay nên cười nữa, mình đã có ý để cho Trần Gia Bảo thỏa sức chơi đùa, thế mà anh… anh vẫn có thể nhịn được hả?

Hình như trông thấy ánh mắt tràn ngập vẻ kỳ lạ của Hồng Liên nên Trần Gia Bảo ngượng ngùng cười một tiếng rồi nói: "Trên người cô có vết thương, không thích hợp để làm mấy chuyện vận động mạnh nào đó đâu. Nếu không thì vết thương sẽ càng nghiêm trọng hơn đấy."

Rõ ràng là Hồng Liên hiểu "chuyện vận động mạnh nào đó" trong miệng Trần Gia Bảo là chuyện gì nên khuôn mặt thanh tú của cô ta hơi ửng hồng rồi khẽ đằng hắng một tiếng, trong lòng thì cảm thấy khá lạc lõng và mất mát. Nhưng đồng thời cô ta cũng cảm thấy rất xúc động vì sự chu đáo, tỉ mỉ và dịu dàng của Trần Gia Bảo.

Cô ta biết mình có sức quyến rũ rất lớn đối với đàn ông, Trần Gia Bảo cũng không phải ngoại lệ. Nếu không thì Trần Gia Bảo cũng sẽ không có suy nghĩ cưa đổ cô ta và chị em Lưu Ly cùng một lúc như thế.

Nhưng ở thời điểm và không gian như thế này mà Trần Gia Bảo vẫn có thể để tâm đến vết thương của cô ta thì điều đó chứng tỏ anh cũng không chỉ nuôi suy nghĩ phải có được cơ thể của cô ta.

Nghĩ vậy nên ánh mắt của Hồng Liên từ từ trở nên mềm mại như nước, khóe miệng cô ta cũng dần mang theo một nụ cười dịu dàng.

“Ngoài ra…” Trần Gia Bảo tiếp tục nói: “Trước đây tôi có đồng ý với cô một chuyện, đó là chờ sau khi tôi chinh phục được Lưu Ly thì cô mới có thể trở thành người phụ nữ của tôi. Chuyện mà tôi nói ra thì chắc chắn tôi sẽ làm được. Mặc dù bây giờ tôi rất muốn ăn cô nhưng tôi không muốn sau khi gạo đã nấu thành cơm, cô mới bắt đầu hối hận. Dẫu sao thì một người phụ nữ xinh đẹp như cô cũng cần được nâng niu, chiều chuộng trong lòng bàn tay, nếu khiến cô cảm thấy không vui thì chính là đang phung phí của trời rồi. Cứ chờ đến khi nước chảy thành sông, nếu cô…”

“Gia Bảo…” Những lời nói của anh khiến Hồng Liên cảm thấy vô cùng cảm động, cô ta động lòng mà ôm chầm lấy Trần Gia Bảo rồi trao cho anh nụ hôn nồng nàn say đắm, chặn đứng câu nói của anh lại.

Trần Gia Bảo không ngờ rằng mình mới chỉ nói như thế thôi mà đã có hiệu quả rồi. Mặc dù hôm nay không thích hợp để ăn Hồng Liên, nhưng anh phải thu về cho mình một chút lời lãi mới được.

Bấy giờ Trần Gia Bảo bèn thuận theo tình thế mà ôm lấy Hồng Liên, cứ vậy mà hưởng thụ đôi môi mềm mại của cô ta.

Mãi cho đến khi cơ thể đang khẽ uốn éo trong vòng tay anh trở nên lại trở nên nóng bỏng thêm lần nữa, anh mới buông Hồng Liên ra. Dường như cô ta vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, ánh mắt thì tràn ngập vẻ đê mê khiến anh không nhịn được mà trêu chọc: “Mặc dù tôi vẫn tự nhận rằng bản thân có nghị lực hơn người nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì tôi không thể đảm bảo rằng tôi sẽ không ăn sạch cô ngay bây giờ đâu đấy nhé.”

“Anh tới đi, tôi mà phải sợ anh à?”

Mặc dù trong câu nói của Hồng Liên tràn đầy vẻ khiêu khích nhưng cô ta vẫn là một người đàng hoàng.

Sau khi thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Trần Gia Bảo thì cô ta ngồi nửa người dậy, vừa chỉnh sửa lại quần áo đang xốc xếch trên người mình vừa chuyển chủ đề: “À đúng rồi, rốt cuộc thì

mấy ngày qua anh đã xảy ra chuyện gì vậy? Còn Lưu Ly nữa, cô ta đâu rồi?”

Bấy giờ Trần Gia Bảo mới kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra trong những ngày qua, cuối cùng anh nhún nhún vai rồi nói: “Thế nên tôi cũng không biết bây giờ Lưu Ly đang ở đâu.”

Cứ nhớ tới người phụ nữ xinh đẹp đang ở nơi xa, không rõ tung tích của mình là trong lòng Trần Gia Bảo lại cảm thấy phiền muộn không thôi.

Thế nhưng Hồng Liên thì lại kích động, cô ta trợn to hai mắt rồi nói bằng giọng không thể tin được: “Anh…

anh thực sự đã giết một cường giả Truyền Kỳ sao?”

“Tất nhiên rồi.”

Sau khi nghe chính miệng Trần Gia Bảo khẳng định thì đáy lòng Hồng Liên cảm thấy kích động không thôi, đột nhiên cô ta đè Trần Gia Bảo xuống dưới người mình rồi nói bằng giọng phấn khích: “Gia Bảo, anh là người giỏi nhất trên đời, quen biết anh là may mắn lớn nhất cả cuộc đời này của tôi.”

Sau khi nói xong thì đôi môi thơm mềm của cô ta liên tục hôn lên mặt của Trần Gia Bảo.

Chương 991

Chương 991

Mặc dù Hồng Liên đã sớm biết Trần Gia Bảo cực kỳ giỏi giang, bình thường có thể lập được rất nhiều công trạng. Nhưng cô ta hoàn toàn không thể ngờ được rằng Trần Gia Bảo có thể ngang nhiên đánh chết một vị cường giả Truyền Kỳ như thế được.

Dẫu sao với trình độ tu luyện cấp Tông Sư mà có thể vượt cấp giết chết một cường giả Truyền Kỳ, chuyện này nói ra thì chắc chắn sẽ không ai có thể tin được, thậm chí còn bị người ta cười vào mặt rồi chửi là viễn vông ấy chứ.

Mặc dù Hồng Liên không tận mắt nhìn thấy nhưng chỉ cần động não một chút là cũng đủ biết tình hình lúc đó nguy hiểm và chấn động lòng người đến mức nào.

Cô ta tin rằng, mặc dù bây giờ Lưu Ly vẫn chưa bị Trần Gia Bảo chinh phục nhưng đó cũng chỉ là chuyện trong một sớm một chiều mà thôi.

Ngay bây giờ đáy lòng của Hồng Liên đang cảm thấy kích động vô cùng.

Ngay khi Trần Gia Bảo suýt không nhịn được nữa, bàn tay phải của anh đang khẽ len vào vạt váy của Hồng Liên thì đột nhiên cô ta liếm nhẹ lên môi của Trần Gia Bảo một cái rồi cười một cách xấu xa mà nói: “Tôi rất mong chờ ngày tôi thật sự trở thành người phụ nữ của anh.”

Sau đó, không để Trần Gia Bảo kịp phản ứng, Hồng Liên đột ngột xoay người đứng lên, mang theo làn gió thơm mát rồi từ từ rời khỏi phòng, để Trần Gia Bảo lại một mình với bụng dưới tràn đầy lửa đốt.

“Đúng là cô nàng yêu tinh mà, một ngày nào đó không sớm thì muộn, tôi cũng phải đặt cô lên giường mà hung hăng gặm

nhấm một trận. Đến lúc đó xem cô có còn hung hăng càn quấy như thế được không.”

Trần Gia Bảo nói bằng vẻ hung tợn.

Bởi vì Lưu Ly đã rời khỏi Thành phố Nam Định và gần như những chuyện vặt vãnh ở đây đều đã được xử lý xong xuôi nên tất nhiên là Trần Gia Bảo không còn lý do gì để tiếp tục ở lại Thành phố Nam Định nữa.

Ngày hôm sau, anh lên đường trở về Thành phố Hòa Bình.

Về phần Hoàng Thiên Hạnh và Hồng Liên, người thì muốn đến Đại học Thành phố để báo cáo, người thì muốn về Thành phố Thanh Trì để giải quyết một số chuyện.

Chỉ còn Diệp Ngọc Trâm bằng lòng đi cùng Trần Gia Bảo.

Sau khi trở về Thành phố Hòa Bình và đưa Diệp Ngọc Trâm đến Tập đoàn Nhiên Á, Trần Gia Bảo mới trở về biệt thự Biển Xanh.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Trần Gia Bảo có hơi kinh ngạc, anh vẫn chưa thông báo cho ai rằng anh đã trở về, rốt cuộc người ngoài cửa là ai mà lại có thông tin nhanh nhạy như vậy?

Mở cửa bằng sự tò mò, Trần Gia Bảo chỉ thấy người đứng bên ngoài chính là Đỗ Phú Quý, người mà rất lâu rồi anh không gặp và Liễu Ngọc Phi trong tư thế vô cùng hiên ngang, mạnh mẽ.

Không có chuyện gì thì sẽ không tìm đến cửa.

Câu này gần như lóe lên trong đầu Trần Gia Bảo ngay lập tức.

“Cậu Bảo, đã lâu không gặp! Ông đây nhớ cậu muốn chết rồi.” Đỗ Phú Quý tay bắt mặt mừng nói.

Ngược lại với ông ta, Liễu Ngọc Phi nhìn chòng chọc Trần Gia Bảo, ánh mắt sắc lẹm như muốn đâm thủng anh.

Trần Gia Bảo nhếch miệng cười nói: “Xem ra lần này mọi người đến đây là có tin tốt.”

Đỗ Phú Quý giơ ngón cái lên biểu thị sự đồng tình với anh: “Không hổ là cậu dự đoán tài tình, lần này tôi đến đây là có tin

vui hơn thế nữa là một tin vui lớn.”

“Nếu đã vậy thì ông đi theo tôi, chúng ta vừa đi vừa nói.” Trần Gia Bảo vui vẻ đi ra khỏi biệt thự dẫn trước, Đỗ Phú Quý cùng với Liễu Ngọc Phi với vẻ mặt cam chịu đi theo sau, bọn họ ra đến bãi biển cách đó không xa.

Lúc này trời đã tối muộn, ánh trăng chiếu xuống vạn vận, ánh trăng soi rọi xuống mấy tầng biển sâu, mặt biển lóe sáng một màu trắng bạc.

Trần Gia Bảo đứng trên bãi cát cảm nhận làn gió đêm mát rượi sáng khoải cả người.

Đỗ Phú Quý ở phía sau Trần Gia Bảo nghiêm nghị nói: “Cậu Bảo, cậu cũng biết đấy. Việc cậu đồng thời được gia nhập quân khu và Cục An ninh Quốc gia, không những vậy cậu còn được toàn quyền tự do là điều chưa từng có trong lịch sử thành lập Cục. Vì chuyện này mà lãnh đạo cấp cao ở thủ đô của chúng tôi cũng có chút khó xử.”

Chương 992

Chương 992

Trần Gia Bảo chậm rãi nhắm mắt lại im lặng chờ đợi ông ta nói tiếp.

“Nhưng bởi vì chúng tôi nhận định cậu là nhân tài hiếm thấy nên để biểu lộ sự xem trọng của chúng tôi dành cho cậu…” Nói đến đây đột nhiên ông ta giơ ngón tay chỉ lên trời rồi nói tiếp: “ Lãnh đạo cấp cao của chúng tôi đã thông qua cuộc họp, đặc biệt phê chuẩn quyết định thành lập một chi cục mới đồng thời bổ nhiệm cậu làm đội trưởng. Chi cục mới này nằm ngoài hệ thống của Cục An ninh Quốc gia nhưng chịu sự quản lí trực tiếp của lãnh đạo tối cao quốc gia, còn cậu sẽ được hưởng sự tự do tối đa. Không biết cậu thấy thế nào?”

Lúc mới biết tin này Đỗ Phú Quý chấn động một hồi lâu không nói lên lời. Thiết lập một chi cục mới chỉ vì Trần Gia Bảo, đây là sự trọng dụng và tôn vinh ở mức độ như thế nào chứ! E là cả Việt Nam chỉ có một người duy nhất là Trần Gia Bảo được hưởng. Bấy nhiêu cũng đủ để thấy đất nước coi trọng Trần Gia Bảo như thế nào.

“Cậu Bảo, thành tựu sau này của cậu tuyệt đối vô hạn!” Đỗ Phú Quý nể phục nói.

Liễu Ngọc Phi ở bên cạnh nghe nãy giờ, bên ngoài bĩu môi tỏ vẻ xem thường nhưng trong lòng cô ta không thể không thừa nhận năng lực của Trần Gia Bảo nhất là hiện giờ anh còn chưa đến hai mươi tuổi.

Để lôi kéo được Trần Gia Bảo thì việc thiết lập một chi cục mới là hoàn toàn đáng giá nhưng không thể vì để lôi kéo anh mà “bán” cô ta đi chứ? Nghĩ đến đó Liễu Ngọc Phi liền cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Trần Gia Bảo nghe Đỗ Phú Quý nói xong thì cười như không cười nói: “Chi cục mới? Thú vị đấy, vậy chi cục mới đó có tổng cộng bao nhiêu người?”

Đỗ Phú Quý liếc Liễu Ngọc Phi một cái cười nói: “Tổng cộng có hai người, cậu và Liễu Ngọc Phi. Bởi vì việc lần này nên Liễu Ngọc Phi không còn là đội trưởng đội Hành Động Đặc Biệt nữa mà sắp tới sẽ là cấp dưới của cậu.”

“Tổng cộng có hai người? “ Trần Gia Bảo hết sức bất ngờ, anh không để ý đến cái chức vụ đội trưởng chi cục mới lắm nhưng một chi cục chỉ có hai người có phải là quá ít không?

Đỗ Phú Quý giải thích: “Chất lượng hơn số lượng, cậu Bảo là cường giả hiếm thấy hiện nay lại có thêm Liễu Ngọc Phi là cao thủ của Thông U hậu kỳ, có sự kết hợp của hai người còn hơn cả thiên quân vạn mã.”

Trần Gia Bảo nghĩ thầm, có quỷ mới tin ông!

Liễu Ngọc Phi đột nhiên lên tiếng, giọng tức tối: “Như vậy đã vừa lòng cậu chưa?”

Liễu Ngọc Phi làm đội trưởng đang yên đang lành, chỉ vì một câu nói của Trần Gia Bảo mà biến thành cấp dưới của anh, cô ta cảm thấy như bị cắt chức nên rất khó chịu.

“Ha ha” Trần Gia Bảo cười một tiếng, vừa định nói chuyện thì có một âm thanh hỗn độn truyền đến từ ngoài biển, ai nấy đều quay ra nhìn. Ở phía xa xa một chàng trai thân hình lực lưỡng đang lái một chiếc ca-nô với tốc độ cực nhanh hướng vào bờ, sóng vỗ vào mép thuyền tung bọt trắng xóa.

“Là cậu ta?”

Sau khi nhìn rõ người trên thuyền, Đỗ Phú Quý vẻ mặt ẩn ý liếc nhìn Liễu Ngọc Phi, sắc mặt Liễu Ngọc Phi không vui “hừ” mạnh một tiếng làm cho ông ta sợ lập tức quay lại nhìn chiếc ca nô.

Chiếc ca-nô chỉ còn cách bờ khoảng hai mươi mét thì chàng trai đó hét to một tiếng, dùng tay đánh một chưởng xuống mặt biển phía trước. Một chưởng đánh xuống vang như tiếng sấm, sóng nước cao ba mét dâng lên, cảnh tượng tràn đầy khí thế!

Chàng trai nhảy khỏi chiếc ca-nô, bằng sức mạnh nào đó anh ta giẫm lên sóng biển ào ào chạy như bay về phía này. Cảnh tượng này đủ để khiến người bình thường khiếp sợ!

Đỗ Phú Quý chăm chú xem xong nói với Trần Gia Bảo: "Cậu Bảo, cậu thấy một màn này thế nào?"

Liễu Ngọc Phi liền chăm chú lắng nghe, Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Phong thái cũng không tệ, nhưng chỉ đến đó thôi!"

Lúc anh bị bốn vị Tông Sư bao vây trong đó có Phục Tiếu, gã từng tung người lên trên cao đạp lá mà bay đến, độ khó gấp mấy lần cảnh tượng vừa rồi. Đỗ Phú Quý xem xong vô cùng thán phục nhưng không ngờ lại chỉ nghe được lời nhận xét bình thường từ anh. "Không hổ là cậu Bảo, tiêu chuẩn rất cao!" Đỗ Phú Quý giơ ngón cái với anh.

"Hừ! Đúng là khoác lác!" Liễu Ngọc Phi bĩu môi, cô ta lại cảm thấy Trần Gia Bảo mới khoác lác làm sao.

Ngay lúc đó chàng trai kia bay vút qua mười mét trên mặt biển rồi vững vàng tiếp đất cách Trần Gia Bảo không xa.

Chương 993

Chương 993

Nhìn gần ước chừng anh ta khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao to lực lưỡng, khuôn mặt sắc sảo góc cạnh, không tính là đẹp trai nhưng rất nam tính, tràn đầy sức sống.

Anh ta nhìn một lượt ba người, ánh mắt dừng lại ở Liễu Ngọc Phi lộ rõ vẻ say mê nhưng chỉ trong chốc lát anh ta liền chuyển sang Trần Gia Bảo, nói một cách kiêu ngạo khiêu khích: "Cậu là Trần Gia Bảo?"

"Anh tìm tôi hả? Hình như tôi không quen biết anh?" Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Anh ta kiêu ngạo chỉ tay vào Trần Gia Bảo rồi nói: "Tôi là Phan Lệ Phi, tôi muốn thách đấu với cậu để Ngọc Phi biết rằng tôi mới là kẻ mạnh nhất!"

Khuôn mặt sắc nét của Liễu Ngọc Phi hơi đỏ lên, cô ta thẹn quá hóa giận quát: "Phan Lệ Phi, anh nói hươu nói vượn gì vậy? Chúng tôi ở đây bàn công việc không có chuyện của anh, anh còn không mau rời khỏi đây đi!"

Ánh mắt Phan Lệ Phi ngày càng si mê Liễu Ngọc Phi, anh ta hít sâu một hơi, lắc đầu nói: "Nếu là chuyện khác thì anh sẽ đáp ứng em, chỉ duy nhất việc này anh không thể. Hôm nay anh nhất định phải đánh bại Trần Gia Bảo, giành lại em!"

"Anh nhất quyết phải gây phiền phức cho tôi mới được à? Hơn nữa ai cho phép anh rời khỏi Hà Nội, chẳng lẽ anh không sợ khi trở về Hà Nội sẽ bị Cục trưởng phạt giam lỏng sao? Liễu Ngọc Phi hùng hổ nói, người khác không hiểu sự tình sẽ nghĩ cô ta thích Trần Gia Bảo.

"Anh đã rời khỏi đó rồi, hiện giờ anh là người tự do, không ai có thể ngăn cản anh đánh bại Trần Gia Bảo!" "Anh… anh rời đi rồi?" Liễu Ngọc Phi lấy tay ôm trán, bất lực nói: "Tôi đã nói

với anh rất nhiều lần rồi, tôi với anh là không thể! Anh không cần thiết phải vì tôi mà làm như vậy!"

"Không! Em đã từng đồng ý với anh là chỉ cần anh đánh bại Trần Gia Bảo thì anh sẽ suy nghĩ về việc làm bạn gái anh, vì em, anh có thể đánh đổi mọi thứ!" Phan Lệ Phi nhìn Liễu Ngọc Phi bằng ánh mắt thâm tình.

Liễu Ngọc Phi không biết phải nói gì, tuy rằng Phan Lệ Phi thích cô ta nhưng cô ta không thích Phan Lệ Phi một chút nào. Vài ngày trước anh ta đến tìm Liễu Ngọc Phi, nói muốn cô ta làm bạn gái của mình, đúng lúc cô ta đang phiền não vì sắp trở thành cấp dưới của Trần Gia Bảo nên đã lấy Trần Gia Bảo làm lá chắn, chỉ cần Phan Lệ Phi có thể đánh bại Trần Gia Bảo thì cô ta sẽ cân nhắc làm bạn gá của anh ta.

Bởi vì Liễu Ngọc Phi biết rõ với năng lực của Phan Lệ Phi thì anh ta không thể nào là đối thủ của Trần Gia Bảo, anh ta sẽ tự thấy khó mà lui. Liễu Ngọc Phi đã tin chắc như vậy, thật không ngờ Phan Lệ Phi lại chạy đến đây làm loạn, giờ phút này cô ta bỗng muốn bê tảng đá tự đập chân mình!

Đột nhiên Trần Gia Bảo cất lời: "Hai người có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì không?"

Đánh bại mình thì Liễu Ngọc Phi sẽ suy nghĩ làm bạn gái Phan Lệ Phi? Khúc mắc của hai người thì có liên quan gì đến việc của mình chứ? Trần Gia Bảo không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Hừm! Bắt đầu giả vờ không biết gì sao? Thật sự khiến tôi cảm thấy buồn nôn đấy!" Phan Lệ Phi căm tức trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo nói.

"Có phải anh hiểu lầm gì rồi?" Trần Gia Bảo nhíu mày nói với Phan Lệ Phi rồi lại quay sang Liễu Ngọc Phi: "Rốt cuộc chuyện là như thế nào vậy?"

Liễu Ngọc Phi cắn cắn đôi môi đỏ mọng rồi hạ quyết tâm, cô ta liều mình đến cạnh Trần Gia Bảo, kéo kéo tay của anh rồi cười ngọt ngào nói: "Anh yêu! Anh vẫn nên thừa nhận mối quan hệ của chúng ta thôi!"

Đỗ Phú Quý kêu há hốc mồm ngạc nhiên tột độ, không lẽ giữa Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi thật sự là "mối quan hệ bí

mật” sao? Ôi trời! Tin tức này mà truyền ra là bùng nổ luôn!

Trần Gia Bảo nhìn Phan Lệ Phi nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt tràn đầy ghen ghét đố kị, anh biết có nói gì cũng không có tác dụng nữa rồi!

Bỗng Liễu Ngọc Phi ghé sát tai anh nói nhỏ: “Chúng ta đều là đồng nghiệp, cậu giúp tôi lần này đi, lần sau tôi sẽ ra mặt giúp lại cậu!”

Trong mắt Phan Lệ Phi, hai người họ giống như hết sức thân mật, lòng đố kị của Phan Lệ Phi càng sâu, anh ta nắm chặt hai nắm đấm đến nỗi phát ra tiếng “kẹt kẹt”.

Trần Gia Bảo biết mình đã bị Liễu Ngọc Phi đưa ra làm lá chắn, nếu đã vậy thì cớ gì mà không tranh thủ lấy chút lợi. Nghĩ rồi anh lập tức ôm eo Liễu Ngọc Phi, nói với Phan Lệ Phi: “Được rồi, như anh thấy đấy, cô ấy là bạn gái tôi!”

Thân thể mềm mại của Liễu Ngọc Phi bỗng chốc trở nên cứng ngắc, cô ta chưa kịp phản ứng lại thì Trần Gia Bảo đã hôn xuống môi của cô ta, đôi môi tiếp xúc thân mật lại như vô cùng đắm say, rồi Trần Gia Bảo cười nói: “Thật thơm!”

Hết rồi! Nụ hôn đầu của chị đây mất rồi! Tên vô lại Trần Gia Bảo này!

Chương 994

Chương 994

Liễu Ngọc Phi khóc không ra nước mắt, nén hận trong lòng, bên ngoài cố ra vẻ e thẹn lẫn vui sướng ôm hông của Trần Gia Bảo rồi nhéo mạnh.

“Trần, Gia, Bảo, tao phải đánh cho mày tan xác!” Phan Lệ Phi tức giận điên cuồng nghiến răng gằn giọng nói.

“Nếu anh đã muốn quyết đấu, vậy thì tôi sẽ cho anh toại nguyện!” Trần Gia Bảo tự tin đáp trả.

“Anh chắc chắn sẽ thắng anh ta, đúng không vợ?” Trần Gia Bảo quay đầu bỗng nhiên hôn lên hai má Liễu Ngọc Phi.

“Đúng… đúng vậy, chồng luôn đúng.” Liễu Ngọc Phi cười “ngọt ngào”, ngón tay véo thịt bên hông Trần Gia Bảo càng dùng sức hơn.

Bỗng nhiên Trần Gia Bảo hơi vận nội lực đánh bật ngón tay của Liễu Ngọc Phi ra, tiện thể buông vòng eo nhỏ nhắn của Liễu Ngọc Phi ra.

Liễu Ngọc Phi nhìn ngón tay suýt nữa sưng đỏ lên của mình mà trong lòng tức đến nghiến răng nghiến lợi. Nụ hôn đầu của bà đây bị anh cướp đi thì để bà nhéo một chút có làm sao, sẽ chết à?

Phan Lệ Phi nhìn nữ thần của mình liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác trước mặt mình thì sự ghen ghét có thể đốt sạch cả một vùng trời, anh ta ta hít một hơi sâu nói: “Trần Gia Bảo, nếu tôi thắng cậu thì tôi sẽ mang Ngọc Phi đi, không để cô ấy vào đội của cậu.”

“Chỉ sợ anh không có khả năng này thôi.” Trần Gia Bảo tự tin cười nói đồng thời cũng phất tay bảo Đỗ Phú Quý và Liễu

Ngọc Phi lùi về phía sau hơn ba mét để tránh bị hai người quyết đấu lan đến gần.

“Đội trưởng Ngọc Phi, lúc trước Phan Lệ Phi cũng làm đội phó ở đội của cô nên thực lực của anh ta cô hiểu rõ nhất. Cô cảm thấy trận quyết đấu của Phan Lệ Phi và cậu Bảo rốt cuộc ai có thể thắng được?” Đỗ Phú Quý hỏi xong liền hối hận. Trần Gia Bảo chính là một cao thủ Tông Sư lẫy lừng, ai thắng ai thua không phải đã rõ ràng rồi sao?

Quả nhiên, Liễu Ngọc Phi trợn trắng mắt nói: “Thực lực của Phan Lệ Phi giống tôi, đều ở Thông U hậu kỳ nhưng nếu thật sự so sánh lên thì anh ta còn yếu hơn tôi một chút. Lúc trước tôi và Tạ Quốc An hợp tác còn bị Trần Gia Bảo dùng một chiêu đánh bại, ông cảm thấy Phan Lệ Phi có phải là đối thủ của Trần Gia Bảo không?”

Đỗ Phú Quý cười hắc hắc sau đó khó hiểu nói: “Nếu như thế vì sao Phan Lệ Phi còn muốn quyết đấu với cậu Bảo chứ? Đây không phải là anh ta tự chuốc lấy nhục sao?”

Liễu Ngọc Phi sửng sốt, thoáng chốc vỗ trán nói: “Quên mất, tôi quên nói cho anh ta trình độ của Trần Gia Bảo.”

Đỗ Phú Quý lập tức ngạc nhiên kêu một tiếng “À”, cười ám muội sau đó nói: “Tôi hiểu, tôi hiểu mà.”

Cô ta trong lúc “không chú ý” để Phan Lệ Phi khiêu chiến với Trần Gia Bảo, chẳng những có thể khiến Phan Lệ Phi hết hy vọng thật sự mà còn để bạn trai của mình thể hiện ra tư thế oai hung trước mặt mọi người, thỏa mãn sự hy vinh nho nhỏ của phụ nữ. Ừm, đội trưởng Phi không hổ là người nổi tiếng đến từ Hà Nội. Siêu, thật sự quá siêu.

Đỗ Phú Quý nghĩ vậy trong lòng cực kỳ bội phục.

Ông hiểu cái quái gì.

Trong lòng Liễu Ngọc Phi khóc không ra nước mắt nhưng không còn cách nào khác, tình thế bây giờ thật sự là do một tay cô ta thúc đẩy.

Bỗng nhiên, mọi người chỉ nghe thấy Phan Lệ Phi cao giọng quát: “Trần Gia Bảo, từ nhỏ tôi đã tập luyện Thiết Tuyến Quyền nhà ông bà ngoại nên đến bây giờ trình độ đã tới Thông U hậu kỳ, một quyền dùng hết sức của tôi thì sức mạnh không

dưới nghìn cân. Nếu nó đánh vào trên người cậu, nhẹ thì trọng thương gãy xương, nặng thì bại liệt mất mạng, bây giờ cậu mà đầu hàng nhận thua thì vẫn kịp đấy."

"Đầu hàng nhận thua sao?" Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, nói: "Anh đã có sự tin tưởng với hai đấm của bản thân như vậy thì tôi đây liền đứng nguyên bất động chịu đựng một quyền của anh. Nếu anh có thể đánh lùi tôi nửa bước thì coi như tôi thua."

Anh vừa dứt lời, ba người ở đây đều ngạc nhiên hô lên một tiếng. Đứng im chịu một quyền của Phan Lệ Phi cho dù Trần Gia Bảo thật sự là cao thủ Tông Sư thì cũng không thể chịu đựng được chứ?

Đỗ Phú Quý sợ hãi than: "Cậu Bảo rất tự tin vào bản thân mình, dù nói thế nào thì Phan Lệ Phi cũng là cao thủ Thông U hậu kỳ hơn nữa còn chuyên môn tập luyện Thiết Tuyến Quyền nhà ông bà ngoại. Chỉ bàn đến sức mạnh thì nó có thể sánh bằng bán bộ Tông Sư, cậu Bảo tự phụ như thế cẩn thận lật thuyền trong mương đấy."

Chương 995

Chương 995

Liễu Ngọc Phi cắn môi dưới trong lòng thầm đoán, Trần Gia Bảo không phải muốn trêu chọc mình nên cố ý thua Phan Lệ Phi khiến cô ta lúng túng đấy chứ?

Cô ta càng nghĩ càng thấy có khả năng, thoáng chốc đùng đùng nổi giận nhất là Trần Gia Bảo còn cướp đi nụ hôn đầu của cô ta nên càng đáng giận hơn. Trong lòng Liễu Ngọc Phi quyết định nếu Trần Gia Bảo thua Phan Lệ Phi thì dù cô ta liều mạng chịu xử lý của quân pháp thì cũng sống chết muốn từ chối gia nhập vào đội của Trần Gia Bảo.

Giữa sân, Phan Lệ Phi giận tím mặt nói: "Trần Gia Bảo, tôi không cần cậu phải nhường. Cậu đang hạ thấp danh dự của tôi đấy!"

"Hạ thấp danh dự của anh sao?" Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, nói: "Tôi chỉ là cố gắng đem khả năng chiến thắng của anh từ 0 tăng lên 0,1% mà thôi. Nhưng mà bây giờ xem ra Liễu Ngọc Phi trong lòng anh cũng không quan trọng đến thế, tối thiểu cô ta còn không quan trọng bằng danh dự của anh."

Dứt lời, ý cười trên khóe miệng Trần Gia Bảo dần dần trở nên mỉa mai.

"Nói vớ nói vẩn, cậu đã muốn chết thì tôi đây sẽ thỏa mãn cậu vậy." Phan Lệ Phi hét lớn một tiếng, vận hành tất cả nội lực trong cơ thể. Hai tay nắm lại, anh ta sải bước chạy về phía Trần Gia Bảo.

Tốc độ của anh ta càng lúc càng nhanh giống như một con sư tử nổi giận, hai đấm dường như tăng lên gấp đôi, không khí mạnh tới mức đánh đến hơn ba mét. Ngay cả Đỗ Phú Quý và Liễu Ngọc Phi cũng có thể cảm nhận được sức bật ẩn chứa trong nó.

Trần Gia Bảo vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ, hai tay chắp sau lưng không tránh không né. Thậm chí khóe miệng anh còn chứa ý cười.

Đỗ Phú Quý cực kỳ kinh hãi, một quyền mạnh mẽ như thế Trần Gia Bảo thật sự có thể chịu được sao?

“Trần Gia Bảo, nếu cậu chịu thua thì sau này bà đây sẽ không để cậu yên.”

Liễu Ngọc Phi nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, trong lòng đầy căng thẳng.

Ngay lập tức, Phan Lệ Phi đã xông đến trước mặt Trần Gia Bảo, anh ta hét to một tiếng, một quyền dùng toàn lực ầm ầm đánh vào trên bụng Trần Gia Bảo.

Một chiêu giết người ra tay không hề lưu tình.

Khung cảnh Trần Gia Bảo bị đánh bay, hộc máu trong dự đoán không hề xảy ra đã ngoài sự kiến của Phan Lệ Phi. Sau khi đánh ra một quyền thì một lực hấp dẫn trên người Trần Gia Bảo thoáng chốc đã hấp thụ hết nội lực trên nắm tay anh ta, vậy mà không có cách nào làm bị thương Trần Gia Bảo.

“Này… điều này làm sao có thể? Cậu biết yêu thuật sao?” Phan Lệ Phi cực kỳ hoảng sợ.

“Yêu thuật sao?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ, nói: “Kiến thức của anh cũng nông cạn giống như trình độ của anh vậy, lùi lại đi.”

Dứt lời, Trần Gia Bảo vận hành nội lực, Phan Lệ Phi chỉ cảm thấy một nguồn lực cực kỳ dồi dào sau đó anh ta từ trên bụng Trần Gia Bảo bắn trở về.

Lập tức, Phan Lệ Phi kêu lên một tiếng đau đớn giống như một con diều bị đứt dây, bay ngược về phía sau, đập mạnh trên bờ cát.

Sau khi cố gắng đứng lên, trong mắt Phan Lệ Phi hiện lên sự hoảng sợ nhưng vẫn muốn tiếp tục chạy về phía Trần Gia Bảo, vừa mới chạy được hai bước bỗng nhiên máu trong cơ thể cuồn cuộn dâng lên. Một tiếng “Oe” phun ra một ngụm máu tươi, anh ta lảo đảo đứng không được đành quỳ một gối xuống

mặt đất, rốt cuộc không có cách nào chạy về phía Trần Gia Bảo.

Kết quả cuộc chiến này đã rõ ràng, cơ thể Trần Gia Bảo bất động dùng một chiêu liền thắng.

Đỗ Phú Quý cực kỳ sợ hãi, trong mắt tràn ngập sự bội phục: "Khó trách mấy người lãnh đạo kia muốn cậu Bảo thành lập một đội riêng, với trình độ mạnh mẽ của cậu Bảo quả thật là trâu bò, nhanh như chớp mà. Đội trưởng Phi, cô có bạn trai như anh Bảo thì về sau có thể đi ngang rồi."

"Hừ, làm sao tôi phải dựa vào anh ấy chứ?" Mặc Liễu Ngọc Phi hơi đỏ, dường như làm bạn gái của Trần Gia Bảo cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được. Xùy xùy xùy, dù Trần Gia Bảo có lợi hại thì bà đây cũng sẽ không làm bạn gái anh.

"Anh thua rồi."

Trần Phi Bũ chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói.

Chương 996

Chương 996

Phan Lệ Phi quỳ một gối xuống đất, sự đau đớn trong cơ thể khiến anh ta không đứng dậy nổi nhưng mà vết thương trên cơ thể dù có nặng thì cũng không thể so sánh được sự chấn động trong lòng.

Trần Gia Bảo không tránh không né thậm chí tay chân giữ im cũng có thể làm anh ta trọng thương, trình độ này quả thật quá kinh khủng.

“Cậu… cậu là cường giả Tông Sư sao?” Phan Lệ Phi khó tin, chỉ sợ chỉ có cấp cường giả Tông Sư mới có sức mạnh khiến người ta sợ hãi như vậy.

“Trước khi anh khiêu chiến tôi chưa từng điều tra trình độ của tôi sao? Thật không biết anh là tự tin hay là tự đại nữa. Anh thua rồi, nhớ kỹ sau này đừng đến dây quấy rầy Liễu Ngọc Phi nữa.” Trần Gia Bảo lắc đầu, xoay người đi về phía Liễu Ngọc Phi.

Sắc mặt Phan Lệ Phi thoắt cái trắng bệch, trong mắt hiện lên sự nhục nhã, hối hận và không cam lòng.

Anh ta nhìn bóng dáng Trần Gia Bảo giống như một ngọn núi lớn rất khó có thể vượt qua.

Liễu Ngọc Phi thở phào, có thể để Phan Lệ Phi hết hy vọng cũng là một chuyện tốt.

Bỗng nhiên, Trần Gia Bảo đi đến trước mặt cô ta, cười nói: “Vợ à, anh thắng trận đấu còn giúp em đuổi một kẻ quấy rối. Không phải em nên hôn anh một cái, thể hiện sự vui vẻ sao?”

“Nghĩ hay quá.” Liễu Ngọc Phi liếc Trần Gia Bảo. Nếu như không phải muốn giả vờ làm người yêu trước mặt Phan Lệ Phi thì bây giờ cô ta đã đá cho anh một cước rồi.

“Ha.” Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Liễu Ngọc Phi, không hề để cô ta có cơ hội từ chối.

Cơ thể mềm mại của Liễu Ngọc Phi chấn động, hàng lông mày lá liễu lập tức nhướng lên chỉ nghe thấu Trần Gia Bảo nói thầm bên tai cô ta: “Phan Lệ Phi còn đang nhìn đấy, nếu cô muốn anh ta nhìn ra sơ hở thì cứ việc giãy dụa. Tôi đảm bảo không ngăn cản cô.”

Liễu Ngọc Phi chán nản, trừng mắt hung ác nhìn Trần Gia Bảo sau đó nhanh chóng thay bằng ánh mắt “liếc mắt đưa tình”, “quan tâm” nói: “Chồng à, anh không bị thương chứ? Lúc nãy anh làm em lo lắng muốn chết.”

Hành động của người phụ nữ này đúng là khá tốt.

Trong lòng Trần Gia Bảo khen ngợi một tiếng, bỗng nhiên đưa tay nắm lấy chiếc cằm trắng nõn của Liễu Ngọc Phi. Trước sự hâm mộ của Đỗ Phú Quý, tức giận của Phan Lệ Phi và ánh mắt cảnh cáo, bối rối của Liễu Ngọc Phi, anh không hề do dự hôn lên.

Mềm mại, hương vị ngọt ngào, đôi môi của người phụ nữ này thật sự rất đẹp.

Ngay khi Liễu Ngọc Phi sắp tức giận đến mức giết người thì Trần Gia Bảo mới buông cô ta ra, ngẩng đầu cười khẽ một tiếng rồi ôm vòng eo nhỏ nhắn của Liễu Ngọc Phi đi về phía biệt thự.

Đỗ Vinh Quang vội vàng đi theo, vừa đi vừa nói thầm: Bảo sao cuậ Bảo muốn để Liễu Ngọc Phi làm trợ lý cho mình, thì ra hai người này đã mờ ám với nhau từ lâu rồi.

Phan Lệ Phi nghiến răng nghiến lợi nhìn bóng Trần Gia Bảo, bỗng nhiên trong đầu chỉ thấy một sự tuyệt vọng. Trần Gia Bảo quá mạnh, anh ta hoàn toàn không phải là đối thủ.

Không, vì cướp lại Liễu Ngọc Phi anh ta tuyệt đối không thể nhận thua như thế.

Bỗng nhiên, Phan Lệ Phi lảo đảo đứng dậy, ánh mắt xuất hiện ý chí chiến đấu bất khuất. Anh ta xoay người, đi về phía ngược lại Lại nói đến bên kia, sau khi Trần Gia Bảo ôm Liễu Ngọc Phi vào biệt thự thì cô ta lập tức đẩy anh ra, vừa xấu hổ vừa

tức giận nói: “Trần Gia Bảo, cậu đừng có mà chiếm lợi của tôi.”

“Chính cô nhận làm bạn gái của tôi thì làm chuyện thân mật không phải điều rất bình thường sao?” Trần Gia Bảo nhún vai, tự mình ngồi xuống sô pha. Nói đùa, cô ta dùng mình làm lá chắn nếu không thu chút lãi thì làm sao có thể không khiến… bản thân thất vọng chứ.

“Lần sau cậu còn dám cường hôn tôi, tôi… tôi sẽ không để cậu yên đâu.” Liễu Ngọc Phi nói hồi lâu cũng không tìm ra lời uy hiếp phù hợp.

Trần Gia Bảo nhướng mày, suy nghĩ nói: “Nói thế là còn có lần sau sao?”

Liễu Ngọc Phi nhướng mày, vừa định lên tiếng thì bỗng nhiên Đỗ Phú Quý bước vào, lời vừa đến miệng lại bị cô ta nuốt trở lại, trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo với vẻ hung dữ tỏ thái độ bất mãn của của mình.

Đỗ Phú Quý không nhận thấy bầu không khí kỳ quái ở hiện trường, vẫn hào hứng nói: “Không hổ là cậu Bảo, người còn trẻ đã vang danh khắp tỉnh Hòa Bình. Thực lực của cậu thực sự khiến họ Đỗ tôi được mở mang tầm mắt. Tôi tin tưởng rằng lần thực hiện nhiệm vụ này, cậu Bảo chắc chắn sẽ không để xảy ra một chút sơ suất nào.”

Chương 997

Chương 997

“Nhiệm vụ? Nói như vậy, lần này các người tới đây, ngoài việc nói cho tôi biết việc thành lập một đội mới, còn là ủy nhiệm nhiệm vụ cho tôi ư?” Trần Gia Bảo ngồi trên ghế sô pha, vẻ mặt trấn tĩnh cùng với vẻ nhàn rỗi, chỉ lên tủ rượu.

Thành thật mà nói, Trần Phi Ngọc không hề cảm thấy ngạc nhiên, vì nếu đối phương đã đặc biệt thành lập một đội mới cho anh thì bọn họ chắc chắn sẽ không thể để anh được nhàn rỗi. Vì thế, có nhiệm vụ là chuyện sớm muộn mà thôi. Đương nhiên, nếu nhiệm vụ đó không vừa hợp ý anh, anh cũng sẽ từ chối.

Trên đời này tuyệt đối không có ai có thể cưỡng ép được anh!

Đỗ Vĩnh Quý hiểu ý Trần Gia Bảo, ông ta nhanh chóng bước đến tủ rượu, chọn một chai Lafite cổ điển, rót ba ly rượu đỏ, lần lượt đưa cho Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi.

Trần Gia Bảo nhấp một ngụm, hai mắt sáng lên, cất lời khen: “Hương rượu thơm nồng, rượu ngon, quả là rượu ngon”.

“Nói đi, rốt cuộc là nhiệm vụ gì?” Trần Gia Bảo cầm ly rượu, lạnh nhạt nói.

Đỗ Phú Quý cười đáp: “Cụ thể là nhiệm vụ gì thì để đội trưởng Phi nói đi.” Vừa nhắc đến chính sự, Liễu Ngọc Phi liền phấn chấn hẳn lên. Cô ta nhanh chóng ném sự bất mãn vừa rồi ra khỏi đầu, đặt chiếc ly đế cao xuống bèn, nói một cách nghiêm túc: “Nhiệm vụ lần này là hi vọng cậu có thể đi tìm ngọc tỷ Truyền Quốc.”

“Ngọc tỷ Truyền Quốc?” Trần Gia Bảo vốn đang định uống rượu, ngay cả ly rượu cũng đã đưa đến bên miệng, nghe cô ta nói vậy anh liền dừng động tác lại, kinh ngạc hơi: “Cô chắc chứ?”

Ngọc tỷ Truyền Quốc là ngọc tỷ hoàng quyền được Hoàng đế hạ lệnh dùng ngọc bích chạm khắc nên vào hơn hai nghìn năm về trước, bên trên Ngọc tỷ còn được thừa tướng khắc tám chữ "Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi", vốn được cho là biểu tượng của "quyền lực do trời ban cho, chính thống và hợp pháp".

Nhưng Ngọc tỷ Truyền Quốc vốn đã thất lạc hàng nghìn năm qua, không thấy dấu vết.

Có thể nói, ở nước Việt Nam ngày nay, ngoài kiếm Hiên Viên của Hoàng đế và một vài biểu tượng quyền lực hoàng gia hiếm hoi trong truyền thuyết ra thì Ngọc tỷ Truyền Quốc là thứ trân quý nhất.

Trần Gia Bảo đặt ly rượu xuống, đưa tay xoa xoa thái dương, nói: "Ngọc tỷ Truyền Quốc đã thất truyền cả ngàn năm, có rất nhiều bậc đế vương tài trí mưu lược kiệt xuất muốn có được nó mà không được. Các người mở miệng ra là muốn tôi tìm ra, các người thật sự coi tôi là thần tiên sao?" "Hừ, tôi còn tưởng cậu thực sự không có gì là không làm được. Hóa ra vẫn có những chuyện cậu bó tay chịu chết." Thấy dáng vẻ khó xử của Trần Gia Bảo, trong lòng Liễu Ngọc Phi thấy rất sảng khoái, không kìm được mà bật cười thành tiếng, sau đó nói tiếp: "Yên tâm đi, theo những thông tin mà chúng tôi nắm được trước đây, Ngọc tỷ Truyền Quốc đã từng xuất hiện ở thành phố Phú Thọ. Đương nhiên, vì đó là một món đồ luôn thoắt ẩn thoắt hiện trong mấy nghìn năm qua nên tin tức lần này là thật hay giả vẫn cần phải tiến hành điều tra thêm."

Ngọc tỷ Truyền Quốc thế mà lại từng xuất hiện ở thành phố Phú Thọ ư? Bất kể thông tin này có là thật hay không, chỉ cần có một chút tin tức về nó xuất hiện, chính phủ đều sẽ để mắt tới đầu tiên. Đó là mị lực của Ngọc tỷ Truyền Quốc!

"Thú vị đấy." Trần Gia Bảo không kìm được mà bật cười, trong lòng đã thầm tiếp nhận nhiệm vụ lần này.

Thiên địa vạn vật đều có linh tính, huống hồ là Ngọc tỷ Truyền Quốc? Dù sao, bắt đầu từ Thủy Hoàng đế, hơn hai nghìn năm qua, Ngọc tỷ Truyền Quốc đã luôn là biểu tượng chính thống của hoàng quyền, trong nó đã ngưng kết lại một lượng may mắn vô hình rất lớn.

Vì vậy, Trần Gia Bảo cũng rất muốn xem xem rốt cuộc Ngọc tỷ Truyền Quốc trong lời đồn có hình dạng như thế nào, thậm chí anh còn mạnh dạn tưởng tượng một chút, nếu bản thân anh có thể hấp thụ được may mắn truyền ra từ bên trong Ngọc tỷ đó thì chắc chắn nó sẽ là nguồn năng lượng giúp anh nâng cao tu vi của bản thân. Đến lúc đó, anh cũng có thể nhanh chóng giúp Lưu Ly cướp lại phật cốt xá lợi. Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo lập tức trở nên hưng phấn!

Hơn nữa, thành phố Phú Thọ vốn là một trong những mục tiêu của Trần Gia Bảo. Dù là Bùi Thanh Phong hay Nhạc Kim Luân của nhà họ Nhạc đều hận không không thể dồn anh vào chỗ chết. Xem ra, đã đến lúc lật độ kẻ thống trị thế giới ngầm của thành phố Phú Thọ là Bùi Thanh Phong, khiến thành phố này bị khuấy đảo đến long trời lở đất!

“Sao thế, mãi không thấy cậu lên tiếng, sợ rồi à?” Liễu Vân Phượng mỉa mai. Trần Gia Bảo liếc nhìn đôi môi đỏ mọng của Liễu Ngọc Phi, sau đó lắc đầu cười: “Không, tôi sẽ nhận nhiệm vụ này.”

“Quá tốt rồi!” Đỗ Phú Quý vui mừng khôn xiết, Trần Gia Bảo được ông ta tiến cử, nếu anh từ chối ngay từ nhiệm vụ đầu tiên thì đoán chừng ông ta chẳng còn biết giấu mặt vào đâu nữa.

“Coi như cậu vẫn còn một chút khí phách.” Liễu Ngọc Phi bĩu môi, nhưng nhìn ánh mắt của cô ta thì xem ra, tâm tình cô ta cũng khá tốt: “Vậy chúng ta chỉnh trang một chút, ngày mai hoặc ngày kia sẽ bắt đầu luôn.”

Chương 998

Chương 998

“Không.” Trần Gia Bảo lắc đầu từ chối: “Trước khi đến thành phố Phú Thọ, tôi vẫn còn một chuyện phải giải quyết.”

“Chuyện gì?” Liễu Ngọc Phi bất mãn lẩm bẩm: “Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện đi tìm Ngọc tỷ Truyền Quốc chứ?”

Trần Gia Bảo uống cạn rượu vang trong ly, “khà” một tiếng hào sảng, sau đó anh đặt ly rượu xuống lớn tiếng đáp: “Tôi muốn nhà họ Phụng của Tỉnh Thành phải cúi đầu phục tùng trong vòng một tuần!”

Anh vừa dứt lời, Liễu Ngọc Phi và Đỗ Phú Quý đều không khỏi kinh ngạc.

Nhà họ Phụng ở Tỉnh Thành là gia tộc lớn mạnh có quyền thống hàng trăm năm, thế lực của bọn họ vượt qua sự tưởng tượng của người đời, thế mà Trần Gia Bảo lại dám phát ngôn hùng hồn như vậy, đúng là bá khí.

Mắt Liễu Ngọc Phi thoáng chốc sáng bừng lên, nhưng ngay sau đó cô ta lại “hừ” một tiếng, bày tỏ thái độ khinh thường của mình.

Tất nhiên là cô ta chỉ cố tình khiêu khích Trần Gia Bảo mà thôi chứ trước nay cô ta chưa bao giờ hoài nghi lời của Trần Gia Bảo là thật hay giả. Trong khoảng thời gian này, cô ta đã điều tra rất nhiều về những việc Trần Phi đã từng làm, biết rằng anh là người nói được làm được! “Xem ra, trong một tuần tới đây, Tỉnh Thành chắc chắn sẽ có biến động bất ngờ, xảy ra rất nhiều chuyện thú vị.”

Lòng Liễu Ngọc Phi bất giác tràn đầy cảm giác mong chờ.

Sau đó, Trần Gia Bảo bàn bạc với hai người kia về việc sắp xếp các hành động tiếp theo. Tất nhiên là về cơ bàn đều là Trần Gia Bảo nói, Liễu Ngọc Phi và Đỗ Phú Quý nghe.

Sau khi bàn bạc xong, Liễu Ngọc Phi nghiêm nghị đứng lên nói: "Tôi biết rồi, nếu cậu đã quyết định như vậy thì chúng tôi cũng xin phép cáo từ. Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ báo cáo nguyên vẹn những gì cậu vừa nói với cục trưởng. Tôi tin là ông ấy nhất định sẽ phối hợp với cậu." Nhớ lại bản kế hoạch điên rồ và táo bạo của Trần Gia Bảo vừa rồi, Liễu Ngọc Phi lại thấy rất sốc, cô ta đã rất sốt rượu muốn được nhanh chóng quay về Hà Nội, báo cáo tin tức này lên trên.

"Tốt." Trần Gia Bảo mỉm cười gật đầu, tiễn Liễu Ngọc Phi và Đỗ Phú Quý đến cửa biệt thự.

"Đội trưởng Phi chờ ở đây một lát, tôi sẽ lái xe tới." Mắt Đỗ Phú Quý đảo sang, quyết định cho đôi nam nữ này chút thời gian ở riêng với nhau nên ông ta bèn kiếm cơ nhanh chóng rời đi.

Ông ta không biết rằng Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi chỉ đang đóng giả làm tình nhân nên vẫn tự cho mình là người thông minh, còn rất đắc ý về điều đó. Nếu để Liễu Ngọc Phi biết được suy nghĩ này của Đỗ Phú Quý, chưa biết chừng cô ta sẽ xẻ thịt lột da ông ta mất.

Ở cổng biệt thự chỉ còn lại hai người Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi. Lúc một mình đối diện với Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi đột nhiên thấy hơi xấu hổ, lúng túng, vì thế cô ta đã tìm chuyện để nói: "Đúng rồi, đội mới thành lập vẫn chưa có tên, cậu là đội trưởng, chi bằng cậu đặt tên cho đội đi."

"Được." Trần Gia Bảo ho nhẹ một tiếng, mặc dù đây là lần đầu tiên anh đặt tên cho một đội nhóm, nhưng điều này cũng chẳng thể làm khó anh.

Vừa nghĩ, Trần Gia Bảo vừa nhìn lên trời. Đúng lúc này anh liền nhìn thấy một đám mây đen dài trên bầu trời, tựa như một con Thần Long bay liệng trên thiên cung, che lấp một nửa ánh trăng. Trong đầu Trần Gia Bảo chợt lóe lên một ý tưởng, anh cười đáp: "Gọi là "Huyết Long" đi."

“Huyết Long?” Liễu Ngọc Phi cười châm chọc, đáp: “Cái tên này thực sự rất thô tục. Còn nữa, tôi phải nhắc nhở cậu một câu, kế hoạch của cậu với nhà họ Phụng quá táo bạo, cẩn thận đến lúc đó không những không thể khiến nhà họ cúi đầu phục tùng mà người lại còn bị người nhà họ Phụng đánh thành chó chết, làm chúng tôi cũng bị mất mặt theo… Ưm…”

Lời chế giễu của cô ta còn chưa nói xong thì Trần Gia Bảo đột nhiên túm lấy cổ áo cô ta, kéo cô ta vào trong lồng ngực mình, nhắm thẳng vào đôi môi đỏ mọng của cô ta mà hôn một cách không hề khách khí.

“Ưm… ưm… ưm…” Thân hình mềm mại Liễu Thiên Phương run lên, sau khi phản ứng lại cô ta lập tức dùng hai tay đẩy Trần Gia Bảo ra, nhưng làm sao có thể đẩy được?

Một lúc sau Trần Gia Bảo mới buông cô ta ra, nhìn Liễu Ngọc Phi thở hổn hển, gương mặt hiện đầy vẻ xấu hổ trong vòng tay mình, khẽ nói: “Đàn ông là sinh vật không chịu được sự khiêu khích, đây là cái giá mà cô phải trả vì đã khiêu khích tôi. Thế nào, cô đã sợ chưa?”

Liễu Ngọc Phi ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo vài giây, sau đó cô ta đột nhiên vòng hai tay qua cổ anh, kiễng chân lên, chủ động hôn anh.

Chương 999

Chương 999

Cảm giác ấm áp và ngọt ngào lại ập đến khiến Trần Gia Bảo giật nảy mình, không phải người phụ nữ bị chọc tức đến mê muội rồi chứ?

Đột nhiên, môi anh truyền đến một cơn đau nhói, ngay sau đó là mùi máu tanh.

Liễu Ngọc Phi đã lợi dụng sự bất cẩn của Trần Gia Bảo mà cắn một cái thật mạnh vào môi anh khiến máu tươi lập tức chảy xuống.

Ngay sau đó, Liễu Ngọc Phi lại nhân cơ hội ấy thoát ra khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, nhìn môi anh bị chảy máu mà cười đắc thắng: "Đây là kết cục của cậu vì đã cưỡng hôn chị đây. Lần sau nếu cậu còn dám cưỡng hôn tôi nữa, cẩn thận tôi lại cắn cậu đấy."

Có thể trả đũa được Trần Gia Bảo khiến tâm trạng cô ta rất vui.

Trần Gia Bảo nhún vai, sau đó anh bỗng bước Liễu Ngọc Phi.

Liễu Ngọc Phi lập tức lùi lại một bước, nói: "Cậu muốn làm gì, cẩn thận tôi lại cắn cậu một cái nữa đấy."

"Đừng nhúc nhích." Trần Gia Bảo đã tới chỗ cô ta, không biết từ lúc nào trong tay anh đã xuất hiện một tờ khăn giấy, sau đó anh nhẹ nhàng lau đi vết máu trên môi cô ta rồi nói: "Cô mệnh cẩu hả, động một chút là cắn người." "Hừ, cần cậu quản hả." Liễu Ngọc Phi đỏ mặt, nhưng cô ta cũng không ngọ nguậy nữa. Đợi sau khi Trần Gia Bảo lau xong, cô ta mới trừng mắt nhìn anh, ra điều cảnh cáo: "Chuyện hôm nay nếu để người khác biết được thì chị đây sẽ cho cậu biết tay!"

Nói rồi, cô ta quay người bỏ chạy, để lại bóng lưng lay động dưới ánh trăng như nước. “Thực sự là một con ngựa đỏ hoang dã.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười, anh bỗng nhíu mày, đưa tay lên lau vết máu bên môi nói: “Cô ta cắn mạnh quá.”

Cùng lúc đó, trong nhà của nhà họ Phụng ở Tỉnh Thành được thắp sáng vô cùng rực rỡ! Hôm nay là một thời khắc rất quan trọng đối với nhà họ Phụng, bởi vì cuối cùng thì chủ nhân của nhà họ Phụng cũng đã xuất quan sau một thời gian bế quan để luyện đến cảnh giới Truyền Kỳ!

Bên ngoài mật thất cấm kị của nhà họ Phụng, Phụng Minh Luân và Trịnh Thiên Thạch đứng cùng nhau, sắc mặt lo lắng trông đợi. Bên cạnh họ là bàn đá và ghế đá, nhưng không ai khác ai, hai người lựa chọn cùng đứng đợi.

“Chú Thạch, chú nói xem lần này bố cháu xuất quan, rốt cuộc tu vi đến mức nào?” Phụng Minh Luân lo lắng không yên nói: “Tông Sư vốn là cấp bậc của những cường giả có một không hai, hiếm có khó tìm, mà cảnh giới Truyền Kỳ so với Tông Sư lại là một vùng trời khác. Trong cả tỉnh Hòa Bình rộng lớn này, ba mươi năm trở lại đây, cháu chưa nghe danh ai đã phá giới tới cảnh giới Truyền Kỳ. Ầy, lần bế quan này của bố cháu không dài cũng không ngắn, muốn phá giới tới Truyền Kỳ e rằng không phải chuyện dễ dàng gì nhỉ?”

Ngoài ra, anh ta còn có vấn đề đáng lo hơn nhưng không nói ra, muốn đến cảnh giới Truyền Kỳ không phải chỉ đơn giản là khó, không những cần tu vi thâm hậu mà còn phải có giác ngộ đời người cao siêu hơn người ta một bậc, không thể thiếu một trong hai điều này. Nếu như chỉ có tu vi cao mà giác ngộ không tới thì ngược lại không phá được cảnh giới Truyền Kỳ mà còn gặp nguy hiểm tẩu hoả nhập ma.

Thế nên nội tâm Phụng Minh Luân giờ đây tràn ngập lo lắng.

Trịnh Thiên Thạch là kẻ tinh anh, đã nhìn rõ chuyện mà Phụng Minh Luân đang lo, ông ta hơi do dự nói: “Khiếu trời ban cho gia chủ ưu việt hơn người, thuộc hàng lông phượng và sừng lân. Hơn nữa, trước khi gia chủ bế quan đã có tu vi đỉnh điểm của cảnh giới Tông Sư, cộng thêm tính cách gia chủ vốn chín chắn, lần bế quan tu luyện này, một khi xuất quan, cho dù

không thể đột phá đến cảnh giới Truyền Kỳ thì ít nhiều cũng đã Bán Bộ Truyền Kỳ, cháu không cần lo lắng.”

Phụng Minh Luân thở hắt một hơi, khoé miệng cũng kéo lên nét cười, nói: “Nếu chú Thạch đã nói vậy thì Minh Luân cũng yên tâm hơn, cho dù bố cháu chỉ đạt đến Bán Bộ Truyền Kỳ thì cũng đủ lên mặt với cả tỉnh Hòa Bình, đừng nhắc Trần Gia Bảo chỉ mới đến cảnh giới Tông Sư, tuyệt đối không phải đối thủ của bố cháu…”

Đột nhiên, anh ta chưa nói dứt lời, trong mật thất toả ra một luồng khí thế vô cùng khổng lồ, xông lên chín tầng mây như một vật chất cứng rắn, kinh khủng đáng sợ. Dưới sự ảnh hưởng khủng khiếp của làn khí, trong đầu Phụng Minh Luân nổ “ầm” một tiếng rồi trở nên trống rỗng, hai đầu gối nhũn ra, suýt thì quỳ ngã xuống đất.

Trịnh Thiên Thạch đứng một bên thấy thế bèn nhanh tay đỡ lấy Phụng Minh Luân, truyền cho Phụng Minh Luân một luồng chân khí thật dày, lúc này Phụng Minh Luân mới điều chỉnh ổn định lại trạng thái của mình.

Nhưng tiếp đó Phụng Minh Luân lại mừng rỡ khôn xiết mà nói: “Chú Thạch, khí thế lớn mạnh như thế, chẳng lẽ bố cháu đã…”

Chương 1000

Chương 1000

“Đúng vậy.” Trịnh Thiên Thạch gật đầu, đưa tay vuốt vuốt chùm râu của mình rồi thở dài một hơi rồi nói: “Nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có cường giả của cảnh giới Truyền Kỳ mới có thể phát tán ra khí thế khủng bố thế này, nếu không ngoài dự tính thì gia chủ nhất định đã đạt đến cảnh giới Truyền Kỳ.”

Có được sự xác nhận của Trịnh Thiên Thạch, Phụng Minh Luân kích động không thôi, thậm chí ánh mắt cũng trở nên cuồng nhiệt hơn. Có được cường giả của cảnh giới Truyền Kỳ trấn thủ nhà họ Phụng, cả tỉnh Hòa Bình sẽ phải phục tùng dưới chân nhà họ Phụng, còn về phần Trần Gia Bảo, phất tay một cái nhẹ cũng đủ đè bẹp anh rồi!

Đột nhiên, cửa mật thất tự động mở ra, một người đàn ông trung niên mặc trên người đồ luyện công màu trắng, tay vắt sau lưng bước ra, hai mắt sáng ngời, nhìn thấu mọi thứ!

Chính là gia chủ nhà họ Phụng, Phụng Bằng Thanh!

Phụng Minh Luân và Trịnh Thiên Thạch nhất thời kinh ngạc không thôi, rõ ràng gia chủ đã hơn năm mươi tuổi, tóc bạc hơn nửa đầu nhưng tại sao bây giờ lại trông trẻ hơn hai mươi tuổi rồi? Nếu không phải gương mặt đối diện này vẫn còn nhiều nét của gia chủ thì họ đã không nhận ra.

Chẳng lẽ đây chính là một trong những công hiệu thần kỳ sau khi đạt tới “cảnh giới Truyền Kỳ” sao?

“Sao thế, mọi người không nhận ra tôi à?” Phụng Bằng Thanh cười nói, chỉ nhìn lướt qua hai người họ, Phụng Minh Luân và Trịnh Thiên Thạch có cảm giác bị kiếm chém qua vậy, làm hai người lập tức tỉnh táo lại.

Tiếp đó, Phụng Minh Luân hưng phấn nói: “Bố, bố đã đạt tới “cảnh giới Truyền Kỳ” rồi ạ?”

“Đúng vậy.” Phụng Bằng Thanh cười ngạo nghễ, toát lên khí thế khinh miệt thiên hạ nói: “Bố đã trở thành “Truyền Kỳ” rồi, từ nay về sau bố sẽ trấn áp mọi thứ của Hòa Bình!”

“Chúc mừng bố, từ nay về sau, bố sẽ là số một trong giới võ đạo của tỉnh Hòa Bình một cách danh chính ngôn thuận!” Phụng Minh Luân phấn khởi nói. Phụng Bằng Thanh đạt tới cảnh giới “Truyền Kỳ” thì địa vị của ông ta cũng sẽ tăng lên theo đà sóng nước đẩy thuyền đó!

Trịnh Thiên Thạch cũng vui mừng không kém, chắp tay cảm thán: “Chúng ta quen biết đã nhiều năm nay, lần nào ông cũng có bất ngờ cho tôi, lần này lại nhanh chóng phá giới đến cảnh giới Truyền Kỳ, chỉ sợ rồi sẽ có ngày ông sẽ đạt đến “cảnh giới Tiên Thiên” trong truyền thuyết, cũng không phải chuyện không thể xảy ra.”

“Ông Thạch quá khen rồi, chỉ mới đến cảnh giới Truyền Kỳ mà đã gian nan như vậy, muốn đạt đến “cảnh giới Tiên Thiên”, chỉ e là đến năm mươi năm sau mới có hy vọng.” Phụng Bằng Thanh thở dài, tiếp tục bước về phía trước, vừa đi vừa hỏi: “Đúng rồi, khoảng thời gian tôi bế quan này, trong Tỉnh Thành có xảy ra chuyện gì không?”

Phụng Minh Luân và Trịnh Thiên Thạch nhìn nhau một cái, đột nhiên Phụng Minh Luân nghiến răng, một tiếng “phịch” vang lên, anh ta đã quỳ xuống nói: “Có một chuyện con muốn chuộc tội với bố.”

Phụng Bằng Thanh dừng bước, hơi cau mày nói: “Có chuyện gì, con đứng lên rồi nói.”

“Vâng.” Phụng Minh Luân trả lời một tiếng rồi mới đứng dậy, nói hết chuyện Trần Gia Bảo đã giết ngược bốn vị cường giả Tông Sư ám sát anh trong đêm, cuối cùng Phụng Minh Luân nói thêm: “Là Minh Luân đã làm trái ý bố, tự ý tìm người đối phó Trần Gia Bảo, chuyện không liên quan đến chú Thạch, nếu bố muốn phạt thì cứ phạt con.”

Gia chủ nhà họ Phụng hơi ngạc nhiên: “Bốn vị cường giả Tông Sư bắt tay mà lại bị Trần Gia Bảo giết ngược lại hết sao? Thú vị, rất thú vị. Lúc đầu đám Tần Hải Thanh cầu xin bố tha cho Trần Gia Bảo một lần, lúc đó bố càng tò mò Trần Gia Bảo

có điểm gì đặc biệt, không ngờ cậu ta lại là một kỳ tài của võ đạo."

Phụng Minh Luân lập tức bước lên một bước, theo đà mà nói: "Bố, tên giặc Trần Gia Bảo này không những tài năng học võ hơn người, kĩ thuật võ cũng khủng khiếp, kể cả Phục Hàn mình đồng da sắt cũng bị một chỉ xuyên người. Nếu cứ để Trần Gia Bảo tiếp tục lộng hành như thế sẽ trở thành kẻ thù lớn của nhà họ Phụng."

"Không sai." Trịnh Thiên Thạch tập tức phụ hoạ theo: "Chính mắt tôi nhìn thấy, Trần Gia Bảo thi triển Trảm Nhân Kiếm quá đáng sợ, rất không giống võ học của dân gian."

"Trảm Nhân Kiếm? Tên nghe đặc biệt đấy." Gia chủ nhà họ Phụng hơi hơi cau mày, tiếp tục nói: "Trần Gia Bảo bây giờ ở đâu?"

"Theo như thông tin con có được, Trần Gia Bảo hiện giờ không ở Tỉnh Thành." Phụng Minh Luân bất giác nói, tiếp theo mới phản xạ xong bèn mừng rỡ khôn xiết nói: "Bố, chẳng lẽ bố quyết định sẽ đối phó với Trần Gia Bảo ư?"

"Đúng vậy!" Gia chủ nhà họ Phụng chắp tay nói, tuy rằng chỉ đứng một chỗ nhưng sát khí toả ra đã xộc thẳng lên trời, cười ngạo nghễ: "Lúc trước tuy rằng bố đã đồng ý với Tần Hải Thanh sẽ tha Trần Gia Bảo một mạng nhưng lúc đó bố chỉ là Tông Sư mà thôi. Nhà họ Tần gây sự triệt để đi nữa thì nhà họ Phụng cũng không sợ, tuy vậy nhưng cũng sẽ rước về một mớ phiền phức, vậy nên bố mới bất đắc dĩ nể mặt Tần Hải Thanh.

Chương 1001

Chương 1001

Nhưng bây giờ đã không giống lúc trước, bố đã trở thành cường giả "Truyền Kỳ", vô cùng tự tin rằng ở tỉnh Hòa Bình, một Trần Gia Bảo nhỏ bé cho dù kĩ thuật có ghê gớm tới đâu thì trong mắt bố cũng không khác gì một con kiến, có thể đè bẹp bất cứ lúc nào. Còn về Tần Hải Thanh, nếu dám có bất kì ý kiến nào thì tiện tay tiêu diệt cả nhà họ Tần, cũng để cả Tỉnh Thành này biết rốt cuộc ai làm chủ ở tỉnh Hòa Bình."

Phụng Minh Luân sửng sốt, ngang ngược, quá ư ngang ngược, khinh thường thiên hạ, xem thường mọi thứ, đây mới là thái độ nên có của một người đàn ông!

Trịnh Thiên Thạch còn cảm thán hơn nữa, không hổ là cường giả Truyền Kỳ, khí thế bất phàm!

Phụng Minh Luân khó nén sự vui mừng của mình nói: "Đáng giận là Trần Gia Bảo lúc này không có ở Tỉnh Thành, nếu không để bố đích thân ra tay, nhất định Trần Gia Bảo sẽ không thấy được mặt trời ngày mai!"

"Không sợ." Gia chủ nhà họ Phụng sải bước tiến về phía trước rồi nói: "Mấy ngày này bố còn phải củng cố lại cho ổn định cảnh giới, nhân lúc này con phải đặc biệt chú ý hành tung của Trần Gia Bảo. Bảy ngày sau, mặc kệ là Trần Gia Bảo đang ở đâu, bố sẽ đích thân ra tay, giết chết Trần Gia Bảo không nể nang gì!"

"Vâng!"

Phụng Minh Luân kích động đáp một tiếng, sát khí ánh lên trong mắt, bảy ngày sau chính là ngày chết của Trần Gia Bảo!

Trần Gia Bảo lúc này không hề hay biết gì về suy nghĩ của Phụng Minh Luân rằng trong lòng anh ta, lúc này mình đã bị phán tội chết.

Anh loanh quanh thành phố Hòa Bình hai ngày, vui vẻ ở cạnh Hàn Đông Vy, Tô Ánh Mai và vài người bạn gái khác, hưởng thụ niềm vui ấm áp xong lại tiếp tục đi về Tỉnh Thành.

Vốn dĩ anh đã tính đến nhà họ Tần đầu tiên, thứ nhất là đến an ủi Tần Ly Nguyệt, thứ hai là tìm gia chủ nhà họ Tần, Tần Hải Thanh để thương lượng vài việc. Thế nhưng chưa đến Tỉnh Thành được bao lâu thì anh đã nhận được cuộc gọi không ngờ tới.

"A lô, anh Bảo! Tôi là Đoạn Thi Dương, bây giờ anh có thời gian không?"

Đoạn Thi Dương?

Trong đầu Trần Gia Bảo lập tức xuất hiện dáng vẻ của một cô em gái nhà bên, xinh đẹp hiền lành, nhưng tính cách lại quật cường, không chịu thua thiệt. Khoé miệng anh cong lên, nói: "Hoá ra là cô à, cô có chuyện gì sao?"

Lập tức, trong điện thoại truyền tới giọng Đoạn Thi Dương như vừa đang lo lắng vừa mang nét mong chờ: "Anh Bảo, không phải anh nói tôi có thể mời anh đến trường tôi chơi sao, hôm nay trường tôi có dạ hội chào đón sinh viên mới, tôi cũng tham gia biểu diễn nữa, tôi hy vọng…tôi hy vọng anh có thể đến xem tôi."

Trần Gia Bảo cười nói: "Được, vậy tối này tôi đến tìm cô."

Nói xong, người bên đầu dây không hề có ý ngắt máy, thậm chí Trần Gia Bảo còn cảm nhận được sự ngập ngừng muốn nói rồi thôi của cô ấy, anh bèn hỏi: "Sao thế?"

Chỉ nghe thấy Đoạn Thi Dương yếu ớt nói: "Anh…Anh sang liền được không, tôi hơi lo lắng, muốn tìm người nói chuyện cho bình tĩnh lại."

Trần Gia Bảo hơi trầm ngâm, bây giờ mới đến giữa trưa, nếu đến tìm Đoạn Thi Dương ngay thì nửa ngày còn lại không làm gì khác được nữa.

Vốn dĩ anh muốn từ chối nhưng lại cảm giác được sự mong chờ của Đoạn Thi Dương, thầm thở dài rồi đồng ý nói: "Được, vậy bây giờ tôi đến trường tìm cô."

“Yeah, tốt quá, tôi đứng trước cổng trường đợi anh, không gặp không về!” Đoạn Thi Dương phấn khởi đáp.

Giống như bị Đoạn Thi Dương truyền nhiễm, khoé miệng Trần Gia Bảo cũng kéo lên ý cười. Khiến một cô gái xinh đẹp nhảy cẫng lên vui sướng vì mình, phải nói rằng đây là một chuyện làm người khác rất thoải mái.

Rất nhanh, Trần Gia Bảo kêu một chiếc taxi ven đường rồi đến trường Đoạn Thi Dương.

Không sai, đúng là taxi, chiếc Bentley của anh đã bị phá huỷ, chiếc Bugatti Veyron thì trả lại cho Tạ Cẩm Tú, vậy nên chỉ có thể ngồi taxi.

Chương 1002

Chương 1002

Đến giữa trưa, ánh mặt trời chói rọi.

Đại học Thương mại Thanh Xuyên, Đoạn Thi Dương và một người đẹp khác đứng trước cổng trường đợi Trần Gia Bảo đến.

Với việc sau bao lâu mới được gặp lại Trần Gia Bảo, trong lòng Đoạn Thi Dương vui mừng và mong đợi cùng lúc. Vì dịp này, cô ấy còn cố ý thay một bộ đồ khác, mặc một chiếc t-shirt ngắn tay màu trắng, ở dưới là chiếc váy ren màu hồng để lộ đôi cẳng chân thon gọn mượt mà, phối thêm một đôi cao gót thuỷ tinh tôn lên vẻ tinh tế, cao ráo, chỗ nào cũng thể hiện sức hấp dẫn không hề tầm thường của hoa khôi trường.

Cô ấy hy vọng đợi đến lúc Trần Gia Bảo nhìn thấy cô ấy, có ấn tượng tươi sáng về cô ấy.

“Thi Dương, chúng ta ít nhiều cũng là hoa khôi mới được bầu lên, nói gì thì nói cũng là mặt tiền của Đại học Thương mại Thanh Xuyên, người theo đuổi chúng ta nhiều vô số kể. Mình tò mò rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mà lại làm giá đến vậy, để cậu đợi ở đây. Cậu nhìn cậu đi, sắp thành Hòn Vọng Phu rồi đấy.” Hà Kim Hương bất bình, thể hiện sự bất mãn của bản thân.

Mặt trời vào buổi trưa rất khó chịu, mới đứng một lát mà Hà Kim Hương đã đổ đầy mồ hôi, vốn cũng chỉ mặc một bộ đồ mỏng manh để sinh viên đi ngang có thể choáng ngợp vì cô ta.

Nhưng chốc lát, ánh mắt của đám con trai xung quanh lại bị Hà Kim Hương liếc cho không dám nhìn nữa, ai nấy câm như hến, không dám nhìn lâu thêm.

Đoạn Thi Dương khiêm tốn cười khẽ, chủ động kéo tay Đoạn Thi Dương nói: “Chúng ta không cần đợi lâu quá đâu, Gia Bảo nói rồi, anh ấy sẽ đến đây nhanh thôi.”

Hà Kim Hương cũng giống như cô ấy, cũng là sinh viên năm nhất, được chia vào chung phòng kí túc xá, còn đồng thời được bầu làm hoa khôi khoá mới của Đại học Thương mại Thanh Xuyên. Vì vậy mà tuy rằng thời gian quen biết của Hà Kim Hương và Đoạn Thi Dương không dài mấy nhưng đã thân thiết cận kề, tình cảm hoà hợp hết ý. Vậy nên Đoạn Thi Dương mới kéo theo Hà Kim Hương cùng đợi Trần Gia Bảo. "Mình thua cậu luôn đấy." Hà Kim Hương trợn ngược mắt nói: "Mình thật sự không biết "Trần Gia Bảo"

trong miệng cậu rốt cuộc là thần thánh phương nào, cũng chưa nghe cậu nhắc bao giờ, không lẽ anh ta là người yêu của cậu?"

Đoạn Thi Dương bị bạn thân nói trúng tâm sự, trên mặt hơi ánh lên nét hồng hào, ngại ngùng nói: "Không… không có, mình và Gia Bảo chỉ là… chỉ là bạn bè mà thôi."

Vốn dĩ Hà Kim Hương chỉ hỏi đại một câu nhưng nhìn vẻ mặt giấu đầu hở đuôi của Đoạn Thi Dương, nhất thời hai mắt sáng lên, kinh ngạc nói: "Ôi, có gì đó thật nhé, mau cho mình biết, cậu và người tên Trần Gia Bảo đó tiến triển tới đâu rồi? Không cần nói cũng biết là anh ta theo đuổi cậu đúng không, mình đoán một cái là biết ngay, dưới sự xinh đẹp tuyệt trần của Thi Dương chúng ta, chắc chắn là anh ta yêu cậu từ cái nhìn đầu tiên, mất cả hồn luôn…"

Còn chưa dứt lời, giọng Hà Kim Hương dần nhỏ đi, vì cô ta nhìn thấy sắc mặt Đoạn Thi Dương dần trở nên khó coi, hơn nữa còn mang nét gì đó gượng gạo, không khỏi kinh ngạc: "Sao thế, chẳng lẽ mình nói sai rồi sao?"

Đoạn Thi Dương cười gượng, lập tức lắc đầu, trong mắt ảm đạm đi một ít, thở dài nói: "Cậu hiểu lầm rồi, anh ấy đâu có yêu mình từ cái nhìn đầu tiên? Rõ ràng anh ấy không xem trọng mình…"

Bạn gái của Trần Gia Bảo là con gái lớn nhà họ Tần, tên là Tần Ly Nguyệt. Tuy rằng cô ấy cho rằng mình không thua gì nhan sắc Tần Ly Nguyệt nhưng về bối cảnh gia đình thì khoảng cách không chỉ là cách một cái vực sâu thôi đâu, e rằng người đàn ông nào cũng sẽ không do dự mà chọn cô cả nhà họ Tần.

Chỉ là trong lòng Đoạn Thi Dương vẫn có một hy vọng nho nhỏ, nói không chừng có thể được như ý nguyện, cộng thêm biểu diễn của cô ấy vào đêm nay, Đoạn Thi Dương muốn cho Trần Gia Bảo xem một mặt xinh đẹp khác của mình cho Trần Gia Bảo, thế là không nhịn được mà gọi cho anh. Mới xảy ra những chuyện bây giờ.

“Gì cơ?” Hà Kim Hương ngạc nhiên không thôi, tiếp theo là phẫn nộ nói: “Trần Gia Bảo hay lắm, đến hoa khôi của Đại học Thương mại Thanh Xuyên mà còn chê à, đúng là đáng ghét mà.”

Ánh mắt Đoạn Thi Dương càng ảm đạm thêm.

Hà Kim Hương lắc đầu, tiếp đó là thở dài, than không được mà giận không xong: “Mình thật sự không biết Trần Gia Bảo trong miệng cậu tốt bao nhiêu, cậu nhìn Mục Lương Huy, cậu cả Mục của trường Đại học Thanh Xuyên kế bên chúng ta đi. Anh ta dăm bữa nửa tháng là chạy đến trường chúng ta tặng quà cho cậu, hơn nữa lần nào cũng đổi một loại xe xịn đến, không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ cậu đâu. Mình nghe nói gia cảnh Mục Lương Huy tốt vô cùng, bố anh ta siêu giàu có ở Tỉnh Thành, nghe nói còn quan hệ rất tốt với Hội trưởng của Câu lạc bộ Thương mại tỉnh Hòa Bình nữa. Nếu như cậu làm bạn gái cậu cả Mục Lương Huy, sau này khỏi lo thiếu ăn thiếu mặc đấy?

Chương 1003

Chương 1003

Còn không thì còn có Liễu Diệp Châu, cả trường đồn hết cả lên rồi, anh ta có quan hệ thân thiết với gia tộc họ Tần giàu có nhất nhì Tỉnh Thành, có lẽ thành tựu sau này cũng ổn. Hơn nữa là, Liễu Diệp Châu như con chó theo chân chủ là cậu vậy, cậu kêu anh ta đi hướng đông anh ta không dám đi hướng tây, kiểu bạn trai cún trung thành này tìm ở đâu được chứ?

Tuy rằng mình chưa gặp Trần Gia Bảo nhưng mình cảm thấy cho dù là Mục Lương Huy hay Liễu Diệp Châu đi nữa thì cũng đều bỏ xa Trần Gia Bảo mười tám nghìn dặm."

"Mục Lương Huy hay Liễu Diệp Châu đều không phải kiểu mình thích." Đoạn Thi Dương thở dài một hơi rồi nói: "Hơn nữa, Trần Gia Bảo mới là giỏi nhất. Đúng rồi, Gia Bảo sắp đến rồi, chúng ta đừng nói mấy chuyện mất hứng này nữa."

Nói xong, Đoạn Thi Dương móc một cái gương nhỏ trong túi ra, nhìn lại lớp trang điểm của mình trong gương, chắc chắn không có gì khác thường mới nở nụ cười.

"Hết thuốc chữa với cậu luôn." Hà Kim Hương cạn lời, tiếp theo lại hừ một tiếng, cô ta muốn xem xem Trần Gia Bảo có ba đầu sáu tay thế nào mà Mục Lương Huy và Liễu Diệp Châu lại không sánh bằng. Nếu Trần Gia Bảo làm cô ta thất vọng thì cô ta không ngại công kích Trần Gia Bảo trước mặt Đoạn Thi Dương đâu! Chẳng bao lâu, một chiếc taxi dừng lại trước mặt hai cô gái. Cửa xe mở ra, một thanh niên trông có vẻ bất cần, nụ cười mỉm ngay miệng từ trên xe bước xuống.

Đoạn Thi Dương lập tức sáng mắt, chạy bước nhỏ đến chỗ Trần Gia Bảo, đột nhiên thấy mình không đủ hiền dịu, thế là cố tình đi chậm lại, đi đến trước mặt Trần Gia Bảo. Kế đó, cô

ấy không khỏi giấu đi nét cười trên mặt, cười nói: “Anh Bảo, anh đến rồi.”

“Có người đẹp đây mở lời hẹn trước mà lại không đến thì có khác gì không thức thời đâu?” Trần Gia Bảo cười nói.

“Anh Bảo biết cách chọc tôi quá, tôi đâu phải người đẹp gì?” Đoạn Thi Dương vui mừng trong lòng, khoé mắt chân mày cũng như đang cười, đồng thời cũng cười thầm: “Anh Bảo thật thú vị, rõ ràng là có tiền như thế nhưng lần trước đến Tỉnh Thành thì ngồi bus, lần này đến trường thì ngồi taxi, có lẽ đây là sự khiêm tốn của người có tiền.”

Hà Kim Hương đứng một bên nhìn lác cả mắt, Trần Gia Bảo trong lời Đoạn Thi Dương mà Mục Lương Huy và Liễu Diệp Châu không sánh bằng mà lại ngồi taxi đến? Xỉu ngang, so với Mục Lương Huy lâu lâu lại đổi một chiếc xe đến thì Trần Gia Bảo quê mùa hết sức, làm cô ta đợi nửa ngày, sao Thi Dương lại thích loại làm bộ làm tịch này vậy?

Hà Kim Hương trề môi, nhất định là Trần Gia Bảo lừa gạt Đoạn Thi Dương rồi!

Gần như trong chốc lát, Trần Gia Bảo đã trở thành nhân vật phản diện chuyên lừa gạt con gái trong lòng Hà Kim Hương!

“Đúng rồi anh Bảo, để tôi giới thiệu bạn thân của tôi cho anh.”

Đoạn Thi Dương đưa Trần Gia Bảo đến trước mặt Hà Kim Hương, cười nói: “Hà Kim Hương, là bạn thân kiêm bạn chung phòng kí túc xá, hơn nữa còn là hoa khôi thế hệ mới của trường bọn tôi. Thế nào, rất xinh đúng không?”

Trần Gia Bảo nhìn về phía Hà Kim Hương, ánh mắt niềm nở, cười nói: “Đúng là rất đẹp.”

“Nhan sắc của tôi còn cần anh khen à?” Hà Kim Hương không có chút thiện cảm nào với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo hơi ngạc nhiên, lần đầu gặp mặt cũng không biết mình đắc tội cô ta chỗ nào.

“Đúng rồi anh Bảo, anh vẫn chưa ăn trưa đúng không, tôi mời anh đi ăn.” Đoạn Thi Dương nhanh chóng đổi chủ đề, đồng thời cũng thể hiện sự xin lỗi với Trần Gia Bảo.

“Cũng được.” Trần Gia Bảo nhún vai, cũng không chấp nhặt Hà Kim Hương.

Hà Kim Hương lại không tính bỏ qua cho Trần Gia Bảo, hừ một tiếng rồi nói: “Để chúng tôi đợi nửa ngày rồi còn để Thi Dương mời, không có phong độ đàn ông gì cả.”

“Kim Hương!” Đoạn Thi Dương hơi lắc đầu với cô ta, ánh mắt tỏ vẻ không vui.

“Được rồi được rồi, xem như mình nhiều lời, đi thôi.”

Đoạn Thi Dương dám vì một tên đàn ông rởm mà hung dữ với cô ta, làm Hà Kim Hương càng không thích Trần Gia Bảo hơn nữa. Đột nhiên cô ta đi đến trước mặt Đoạn Thi Dương rồi nắm tay cô ấy đi nhanh về phía trước, không cho Trần Gia Bảo có cơ hội tiếp cận Đoạn Thi Dương.

Trần Gia Bảo ngơ ngác, chẳng lẽ mình vô tình đắc tội Hà Kim Hương hồi nào à?

Chẳng bao lâu, đã đến một quán cơm sạch sẽ tiện lợi, Đoạn Thi Dương gọi vài món, sau đó đột nhiên Hà Kim Hương đảo mắt hỏi Trần Gia Bảo: “Đúng rồi, trông anh cũng không lớn tuổi mấy, có lẽ là sinh viên nhỉ?”

Trần Gia Bảo lắc đầu cười: “Không, tôi không có đi học.”

Chương 1004

Chương 1004

Đoạn Thi Dương lập tức kính nể nói: “Tuy rằng anh Bảo không đi học nhưng anh ấy rất giỏi!”

Một người có thể cười nói với gia chủ nhà họ Tần và ôm con gái lớn nhà họ Tần vào vòng tay mình sao có thể không giỏi được chứ.

Nghĩ đến đây, Đoạn Thi Dương lại trở nên ảm đạm, đồng thời cũng kính phục Trần Gia Bảo.

“Nếu đã không đến trường nữa thì chắc là đi làm rồi.” Hà Kim Hương hơi cau mày, xem như Đoạn Thi Dương chưa nói gì. Trần Gia Bảo bằng tuổi với bọn họ, mà Trần Gia Bảo còn không học đại học thì sự kì thị dành cho Trần Gia Bảo lại tăng thêm, cô ta hỏi tiếp: “Thế anh đang làm gì? Phục vụ? Tiếp thị? Hay là nhân viên văn phòng?”

Nói xong nghề nghiệp cuối cùng, Hà Kim Hương đã không nhịn được mà cười thành tiếng, một người còn chưa học đại học thì làm văn phòng thế nào được?

“Tôi làm rất nhiều nghề nhưng nghề tôi xem trọng nhất là bác sĩ.” Trần Gia Bảo cười nói.

“Anh mà là bác sĩ?” Hà Kim Hương kinh ngạc không thôi, làm bác sĩ thì mãi không so được với Mục Lương Huy nhưng ít nhất cũng miễn cưỡng coi như không tồi.

“Đúng rồi, tôi là bác sĩ đông y.” Trần Gia Bảo nói.

“Đông y?” Hà Kim Hương ngớ ra, tiếp đó lại cười một tiếng rồi nói: “Đông y thế khác gì lừa gạt người khác, toàn là những thứ âm dương ngũ hành, khí vận trời đất gì gì, những cái tâm linh vớ vẩn. Thế anh là bác sĩ đông y thì anh có biết bói quẻ không?”

Đoạn Thi Dương hơi cau mày, trong lòng tràn ngập buồn bực, hối hận vì đã đưa Hà Kim Hương theo.

Đoạn Thi Dương vừa chuẩn bị mở lời thì đột nhiên thấy Trần Gia Bảo gật đầu, nói: "Bói quẻ chỉ là thuật nhỏ mà thôi, trước kia tôi có nghiên cứu một đoạn thời gian, cũng hiểu sơ sơ."

"Anh biết bói quẻ thật à?"

Hà Kim Hương chỉ trào phúng Trần Gia Bảo là tên lừa đảo, nghe xong thì trề môi: "Nếu đã thế thì anh bói cho tôi một quẻ xem nào."

"Anh Bảo, hóa ra anh xem bói giỏi như thế. Tôi thật sự càng ngày càng hâm mộ anh đấy." Đoạn Thi Dương ngạc nhiên nói. Tuy rằng xem bói nghe có chút ngốc nghếch nhưng cô ấy đương nhiên chọn tin tưởng Trần Gia Bảo.

Hà Kim Hương bĩu môi, trong lòng không cho là đúng.

Trần Gia Bảo có thực sự biết xem bói không? Đối với Hà Kim Hương điều này không quan trọng. Dù sao xem bói là sự mê tín thời phong kiến, tất cả đều là lừa dối người khác. Đợi đến khi Trần Gia Bảo phạm sai lầm, cô ta sẽ lập tức lật tẩy anh và để Thi Dương nhìn thấy bộ mặt thật của Trần Gia Bảo!

Đúng, cô ta sẽ làm như vậy!

Hà Kim Hương cảm thấy hưng phấn khi nghĩ đến ý định của mình.

Trần Gia Bảo nói nhàn nhạt: "Có cái gọi là thuật pháp không thể dùng không, nếu muốn tôi xem bói nhất định phải có phí xem quẻ. Hay thế này đi, bữa cơm trưa này cô mời xem như phí trả."

Việc tu luyện võ đạo của anh là dựa trên con đường của Đạo gia. Khi ở trên núi, anh đã đọc không ít tác phẩm kinh điển của Đạo gia chẳng hạn như "Mai hoa dị số", "Lục nhâm tầm nguyên", "Độn giáp phù ứng kinh" nên đương nhiên anh cũng biết một chút về thuật số.

"Không không không, tôi đã nói tôi sẽ đãi khách." Đoạn Thi Dương lập tức phản đối.

Hà Kim Hương âm thầm chế nhạo. Cái gì là "thuật pháp không thể dùng không", chẳng phải là lời nói trốn tránh của

Trần Gia Bảo sao? Điều này càng cho thấy Trần Gia Bảo là một kẻ dối trá. Ngoài ra, một bữa trưa thì có thể tốn kém bao nhiêu tiền chứ?

Nghĩ đến đây, Hà Kim Hương hào phóng vung tay lên nói: "Không thành vấn đề. Nhưng nếu anh tính sai thì anh là kẻ lừa đảo, sau này tránh xa Thi Dương nhà chúng tôi ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát anh tham gia hoạt động mê tín thời phong kiến."

Đoạn Thi Dương trợn mắt ngẩn ra, còn muốn báo cảnh sát? Có cần nghiêm trọng như vậy không?

Cô ấy lập tức nhìn Trần Gia Bảo với vẻ lo lắng.

Trần Gia Bảo cười đáp lại cô ấy, ra hiệu bảo cô ấy hãy yên tâm, sau đó nói với Hà Kim Hương: "Không thành vấn đề, vậy cô muốn bói về thứ gì?"

Chương 1005

Chương 1005

Về thứ gì à?

Hà Kim Hương sửng sốt một chút. Cô ta thật sự chưa nghĩ tới, chỉ thuận miệng nói: "Bói về thứ gì cũng được à? Vậy tính nhân duyên đi, có cần tung ba đồng tiền không?"

"Không cần." Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Loại phương pháp xem bói mà cô nói là phương pháp đường cái ngõ nhỏ. Trần Gia Bảo tôi là người đến từ nơi nào? Sao lại rơi vào khuôn sáo giống như những người khác chứ? Không cần dùng bất cứ đạo cụ gì, chỉ cần nhìn cô một chút sẽ có thể lập tức tính ra."

Đoạn Thi Dương lập tức lên tiếng cảm thán, người chỉ cần nhìn thôi đã có thể bói ra chẳng phải là "Bán tiên" sao?

Về lý trí, cô ấy nghi ngờ những lời nói của Trần Gia Bảo. Nhưng về mặt tình cảm, cô ấy lại lựa chọn tin vào Trần Gia Bảo.

"Anh cứ tiếp tục thổi phồng đi. Bây giờ anh thổi càng mạnh, đến lát nữa anh sẽ bị vả mặt càng đau." Hà Kim Hương khinh thường nhìn lại: "Nếu anh đã giỏi như vậy thì anh mau tính đi, tôi sắp không chờ nổi khoảnh khắc vạch trần gương mặt thực sự của anh rồi."

Ánh mắt của Trần Gia Bảo di chuyển trên dưới trên cơ thể mềm mại của Hà Kim Hương.

Lúc đầu Hà Kim Hương cũng không có cảm giác nhiều. Nhưng cô ta dần dần cảm thấy ánh mắt của Trần Gia Bảo càng ngày càng như lửa nóng, giống như có thật vậy. Thế nên mỗi nơi mà Trần Gia Bảo nhìn tới đều giống như có một bàn tay di chuyển khắp cơ thể cô ta.

Ngay khi Hà Kim Hương sắp không chống đỡ được, Trần Gia Bảo đột nhiên thu hồi ánh mắt rồi nói: "Đã tính ra."

"Thật sao?" Hà Kim Hương thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Tính thế nào? Tôi nói cho anh biết, cô đây thông minh băng giá, anh đừng mơ sẽ lừa gạt được tôi."

Đoạn Thị Dương có phần sốt ruột, cô ấy lo lắng Trần Gia Bảo sẽ mất mặt.

Trần Gia Bảo cười nói: "Dựa theo quẻ tượng biểu hiện ra cho thấy cô hiện đang độc thân. Lý do độc thân có hai loại: Một là cô đang tập trung vào việc học tập và không có thời gian bận tâm tới tình yêu, lý do thứ hai là sự giáo dục của gia đình cô rất nghiêm khắc và bố cô không cho phép cô yêu đương. Tôi nói đúng chứ?"

"Anh… sao anh biết?" Hà Kim Hương lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì Trần Gia Bảo nói hoàn toàn chính xác.

Chẳng lẽ Thi Dương đã nói với anh sao? Không đúng, Thi Dương chỉ biết cô ta độc thân nhưng cô ấy không biết lý do cụ thể của việc độc thân. Hơn nữa Trần Gia Bảo còn nói rõ là bố cô ta không cho phép yêu. Chuyện này… thật thần kỳ.

Nhìn phản ứng của Hà Kim Hương, Đoạn Thi Dương biết Trần Gia Bảo đã nói đúng, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Trần Gia Bảo cười nói: "Dĩ nhiên là tính ra được."

"Nhưng… nhưng anh chỉ nhìn tôi vài lần, thậm chí còn chưa bắt đầu một quẻ. Chuyện này làm sao tính được, anh đang lừa ai? Tôi biết rồi, nhất định là anh đoán bừa, đúng không?" Hà Kim Hương tìm ra một lời giải thích "hợp lý".

"Ha, làm sao cô biết tôi chưa bắt đầu mở quẻ?" Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, anh tự tin nói: "Cô mặc một chiếc váy màu trắng, màu trắng là quẻ Càn. Cô ngồi ở phía đông bắc của quán cơm, hướng đông bắc là quẻ Cấn. Quẻ tượng hạ Cấn trên Càn là quẻ "Thiên Sơn Độn".

Cô đang hỏi về nhân duyên. Quẻ Cấn ở bên trong có nghĩa là dừng lại, cho nên hiện tại cô đang độc thân. Quẻ Càn bên ngoài đại diện cho sự nghiệp, bố mẹ,… cho nên căn cứ vào

quẻ tượng mà phán đoán cô đang tập trung vào việc học tập và giáo dục gia đình nghiêm khắc nên tạm thời vẫn độc thân.”

“Mẹ kiếp…” Hà Kim Hương kinh ngạc không thôi. Cô ta lờ mờ hiểu ra, khiếp sợ nói: “Anh… anh chỉ thông qua màu quần áo tôi mặc và vị trí chỗ ngồi là có thể bắt đầu mở quẻ xem bói ư?”

Trần Gia Bảo cười đưa tay phải ra trước mặt hai cô gái rồi chậm rãi nắm chặt một cái, nói: “Vũ trụ quan tâm tay, ngàn vạn biến hóa xem ở thân. Ở trong mắt tôi, vạn vật trên trời dưới đất đều có thể mở quẻ được, đâu chỉ là màu sắc của quần áo và hướng ngồi?”

Tự tin, khí phách!

Đoạn Thi Dương vui mừng khôn xiết, ánh mắt khi nhìn Trần Gia Bảo càng dịu dàng hơn. Nhưng ngay sau đó, cô ấy chợt nghĩ đến bạn gái thực sự Tần Ly Nguyệt của Trần Gia Bảo, sắc mặt cô ấy lập tức ảm đạm đi nhiều.

Chương 1006

Chương 1006

Ngay cả ánh mắt Hà Kim Hương phút chốc cũng sáng lên, cô ta cảm thấy Trần Gia Bảo lúc này rất khí phách, cũng rất quyến rũ. Cảm giác trong lòng đối với Trần Gia Bảo có chút thay đổi nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ khinh thường anh như cũ, nói: "Cắt! Chẳng qua anh chỉ nói đúng quá khứ của tôi mà thôi. Ai biết được có phải anh đã bí mật điều tra tôi không? Nếu anh thực sự tài giỏi, hãy nói về tương lai của tôi, nếu được như thế mới có thể khiến tôi chịu phục."

Lời này của cô ta rõ ràng là cưỡng từ đoạt lý, Trần Gia Bảo nhún vai nói tiếp: "Thiên Sơn Độn là động hào vì thượng chín, Càn kim biến thành Đoái kim, thay đổi thành quẻ Trạch Sơn Hàm. Hàm thông với Cảm, quẻ ví như nữ ở trên, nam ở dưới, nam nữ có tâm tương sinh, cảm ứng lẫn nhau. Có câu là "Thiên giao địa cảm đạo thiên nhiên, tâm hữu linh tê nhất tuyến liên" đại diện cho một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Vì vậy cô nên chú ý hơn trong thời gian gần đây, vì bạch mã hoàng tử của cô sẽ xuất hiện trong hai ngày nữa."

Hà Kim Hương "xùy" một tiếng, nói: "Toàn lời vớ vẩn, tôi đã quyết tâm học tập chăm chỉ để sau này trở thành người phụ nữ nổi tiếng trong giới kinh doanh. Cho dù muốn tìm bạn trai thì cũng phải sau khi đi làm, sao có thể xuất hiện bạch mã hoàng tử trong có những ngày này?"

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng cô ta vẫn có chút mong đợi.

"Tin hay không thì tùy cô thôi." Trần Gia Bảo thản nhiên cười nói: "Hoá ra đồ lót của cô là màu trắng."

Ngay khi lời này vừa dứt, Đoạn Thi Dương và Hà Kim Hương lập tức hóa đá.

Ngay sau đó, Hà Kim Hương kinh ngạc hỏi: “Anh cũng tính ra được cái này sao?”

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy màu trắng nên chọn một bộ nội y màu trắng để phối hợp với nó, ngay cả Phi Dương cũng không biết. Nếu Trần Gia Bảo có thể đoán ra những chi tiết này thì anh thực sự nên được gọi là “Bán tiên”.

Ai ngờ Trần Gia Bảo lại lắc đầu nói: “Không, tôi chỉ muốn nhắc là chiếc dây đeo của cô đã tuột xuống và áo ngực của cô gần như đã lộ ra ngoài rồi.”

Hà Kim Hương vội vàng nhìn xuống, thoáng cái gương đã mặt ửng hồng. Cô ta thấy dây áo bên trái đã tuột xuống không bết từ lúc nào, lộ ra bờ vai tròn trịa trắng như tuyết và dải áo ngực màu trắng kem.

Khung cảnh đẹp đẽ và tràn ngập sự cám dỗ.

“Tôi… tôi đi vệ sinh.” Hà Kim Hương nhanh chóng kéo dây áo lên, đỏ mặt đi vào phòng toilet để che giấu xấu hổ.

Vào phòng toilet, vừa mới đóng cửa lại Hà Kim Hương đã dựa vào cửa, ôm lấy gò má nóng rực nói: “Thật xấu hổ quá, đã để Trần Gia Bảo được hời rồi. Nhưng anh ta nói hai ngày nữa bạch mã hoàng tử của mình sẽ xuất hiện. Người đó sẽ là ai chứ?”

Trong lòng cô ta mong chờ, khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ bừng lên.

Cùng lúc đó, trên bàn chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Đoạn Thi Dương.

“Anh Bảo, cái quẻ anh vừa tính cho Kim Hương có phải là thật không?” Đoạn Thi Dương không kiềm nổi tò mò. Anh chỉ cần nhìn người khác là có thể bói ra được, điều này quá thần kỳ.

Trần Gia Bảo thoải mái hào phóng thừa nhận: “Dĩ nhiên là đang lừa cô ta.”

“Hả?” Đoạn Thi Dương ngẩn ra.

Trần Gia Bảo chớp chớp mắt cười: “Đoạn đầu nói quá khứ của cô ta đương nhiên là thật nhưng đoạn sau nói về tương lai là ba phần thật bảy phần giả. Vận mệnh của một người chỉ có thể

nằm trong tay mình, muốn xem vận mệnh của người khác sao có thể đơn giản như vậy?"

Đoạn Phi Dương cảm thán nói: "Vậy mà anh vẫn nói với Kim Hương rằng bạch mã hoàng tử của cậu ấy sắp xuất hiện…"

Trần Gia Bảo "Hừ" một tiếng, nói: "Ai bảo cô ta liên tiếp khiêu khích tôi, còn châm biếm Đông y là kẻ lừa đảo. Tuy một người đàn ông tốt không đánh với một người phụ nữ nhưng tôi làm sao có thể không cho cô ta một chút bài học chứ?"

"Phụt"một tiếng, Đoạn Thi Dương che miệng cười nói: "Anh Bảo, anh thật xấu đấy."

Rất nhanh sau đó, Hà Kim Hương đã bước trở lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, giống như chuyện xấu hổ vừa rồi chưa từng tồn tại. Nhưng khi cô ta ngồi xuống lại vô tình ném cho Trần Gia Bảo một ánh mắt dữ tợn, thể hiện rõ ràng rằng lòng cô ta không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Trong bữa ăn, Hà Kim Hương không còn nói Trần Gia Bảo là kẻ lừa đảo nhưng cô ta vẫn cảm thấy Trần Gia Bảo không xứng với Đoạn Thi Dương. Nhất là khi so với người sinh ra trong một gia đình giàu có như Mục Lương Huy thì khoảng cách lại càng nhiều hơn, chỉ sợ Trần Gia Bảo cố gắng cả đời cũng không thể đạt được tình độ hiện tại của Mục Lương Huy.

Nói tóm lại, Trần Gia Bảo chắc chắn không phải là người xứng với Đoạn Thi Dương!

Chương 1007

Chương 1007

“Kế hoạch vào buổi chiều là gì?” Trần Gia Bảo vừa ăn vừa hỏi. Thời gian tổ chức tiệc chào mừng là buổi tối, trước đó vẫn còn cả buổi chiều.

Đoạn Thi Dương đánh bạo gắp một miếng sườn chua ngọt đặt lên đĩa của Trần Gia Bảo. Khuôn mặt cô ấy lập tức đỏ bừng, sau đó giả bộ như không có việc gì nói: “Buổi chiều chúng tôi còn có tiết học. Khoảng ba giờ, chúng tôi sẽ ra cổng trường đợi một người bạn cựu học cùng trường Phong Vân. Sau đó, anh Bảo sẽ đi cùng chúng tôi.”

“Cựu học sinh trường Phong Vân? Không phải các cô là sinh viên năm nhất sao, hơn nữa vừa mới khai giảng không lâu, sao có thể quen được cựu học sinh cùng trường Phong Vân?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

Đoạn Thi Dương còn chưa lên tiếng, Hà Kim Hương đã tỏ ra phấn khích và nói: “Bởi vì cô ấy thực sự rất tuyệt vời, khi tôi và Thi Dương cùng nhiều bạn bè cùng trang lứa vẫn đang tận hưởng sự thư thái nhàn nhã của cuộc sống sinh viên, cô ấy đã bước chân vào giới kinh doanh và tạo ra một tên tuổi lớn. Cô ấy có thể được xem là một ngôi sao mới trong thế giới kinh doanh. Cô ấy là thần tượng của tôi, tôi sẽ giỏi như cô ấy trong tương lai! “

“Vậy thì tôi sẽ cùng các cô đi xem một lượt.” Trần Gia Bảo mỉm cười. Với trình độ của anh, dĩ nhiên sẽ không quá chú ý bất kỳ sinh viên nổi tiếng trong giới kinh doanh nào, chẳng qua buổi chiều còn nhiều thời gian nên anh muốn tìm một cái gì đó để làm.

Sau khi ăn xong bữa cơm, dưới lời đề nghị cực kì hấp dẫn của Đoạn Thi Dương, Trần Gia Bảo đã theo cô ấy đi dạo quanh

khuôn viên trường đại học Thương mại Thanh Xuyên. Nếu không phải Hà Kim Hương buộc phải đi theo thì hai người Trần Gia Bảo và Đoạn Thi Dương giống như một cặp đôi đại học bình thường vậy.

Tuy nhiên, điều càng làm cho những sinh viên đi qua ngạc nhiên hơn đó là về danh tính của Trần Gia Bảo. Rốt cuộc anh là ai mới có thể đi cùng một lúc với hai hoa khôi vừa được chọn của trường chứ.

Trần Gia Bảo làm ngơ trước ánh mắt ngạc nhiên xung quanh, tận hưởng khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm hoi của mình.

Môi trường trong khuôn viên trường đại học Thương mại Thanh Xuyên rất tốt. Ở đây có những bãi cỏ rộng, hồ nước trong vắt, những tòa nhà tráng lệ còn có một bầu không khí của thanh xuân, tràn đầy sự thong dong ở khắp nơi khiến anh cảm thấy rất thoải mái.

Đi tới băng ghế cạnh hồ ngồi xuống, Trần Gia Bảo thoải mái duỗi người nhìn mặt hồ lấp lánh trước mặt, dường như bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh xung quanh, nhất thời không nhịn được mà ngâm lên một câu: "Khách chơi với cá gần, liễu dương hôn gió mát. Đào xuân lặng lẽ nở, kinh động người trí thức. Thơ hay, thơ hay."

Hà Kim Hương đột nhiên cắt ngang rồi nói với vẻ mỉa mai: "Bài thơ này rõ ràng miêu tả về hồ ở trường đại học Hà Nội, không liên quan gì đến trường đại học Thanh Xuyên cả. Hơn nữa bây giờ là đầu mùa thu chứ không phải mùa xuân, bài thơ đó cùng cảnh vật chẳng giống nhau chút nào. Đúng thật là học đòi văn vẻ."

Trần Gia Bảo mặt không đỏ cười nói: "Chất thơ là như vậy, vui vẻ nên ngâm nga một chút, đến cùng cũng chỉ để bản thân tự tiêu khiển mà thôi. Không thích hợp thì đã làm sao chứ?"

Đoạn Thi Dương bật cười một tiếng, trong mắt hiện lên tia sáng ngời ngời, nói: "Hay cho câu "chất thơ là vậy, vui vẻ liền ngâm", cảnh giới của anh Bảo thật là cao."

Hà Kim Hương vỗ vỗ trán, bày ra bộ dáng bó tay trước Đoạn Thi Dương. Đúng là khi đứng trước người mình thích, chỉ số IQ của người phụ nữ đã giảm xuống không biết bao nhiêu

phần trăm. Nói không chừng ngay cả khi Trần Gia Bảo hát một bài "Nga, nga, nga", Đoạn Thi Dương cũng sẽ vỗ tay tán thưởng.

Đột nhiên điện thoại di động của Đoạn Thi Dương không ngừng đổ chuông, sau khi trả lời cuộc gọi xong cô ấy lập tức nói: "Anh Bảo, có chút chuyện liên quan đến bữa tiệc đón người mới tối nay, giáo viên phụ trách đột nhiên yêu cầu tôi đến một chuyến. Vậy tôi xin phép đi trước, tạm thời để Kim Hương đi cùng anh trước vậy. "

"Không sao, cô đi đi." Trần Gia Bảo cười nói.

Đoạn Thi Dương cũng cười nói xin lỗi rồi vội vàng rời đi, bên hồ giờ chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Hà Kim Hương.

Trần Gia Bảo dựa vào lưng ghế rồi nhắm mắt lại, hưởng thụ gió mát nhè nhẹ thổi tới, đắm chìm dưới ánh mặt trời ấm áp. Trong lòng anh lúc này rất thản nhiên.

Đột nhiên, chợt nghe thấy giọng nói kỳ lạ của Hà Kim Hương phát ra từ gần đó: "Trần Gia Bảo, Thi Dương là một cô gái rất tốt."

Chương 1008

Chương 1008

Khóe miệng anh cũng giương ra một nụ cười nhẹ, gật đầu nói: "Điểm này tôi cũng đồng ý."

Kim Hương hơi do dự, sau đó cô ta hít sâu một hơi nói: "Vậy tôi hy vọng sau này anh có thể tránh xa Thi Dương, tốt hơn hết là không nên gặp lại cô ấy."

"Ồ? Tại sao?" Trần Gia Bảo mở mắt, nhướng mày hỏi.

Hà Kim Hương đứng dậy đi về phía trước vài bước, sau đó cô ta dừng lại bên hồ, quay lưng lại với Trần Gia Bảo nói: "Thi Dương xinh đẹp, xuất sắc và còn rất chăm chỉ. Cô ấy xứng đáng với một người đàn ông tốt hơn, còn anh không xứng với cô ấy, nếu anh thực sự muốn tốt cho Thi Dương thì hãy tránh thật xa khỏi cô ấy đi!"

Cô ta nói xong, đột nhiên xoay người lại nhìn thẳng về phía Trần Gia Bảo. Ánh mắt kiên định, ý tứ không thể từ chối, nhìn qua khí thế mười phần!

Đương nhiên là ở trước mặt Trần Gia Bảo, khí thế của cô ta có thể chẳng là cái gì.

"Ha." Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, cực kì hứng thú nói: "Tôi không xứng với cô ấy sao? Từ đâu cô nhìn ra điều này vậy?"

Trong mắt Hà Kim Hương lộ ra vẻ khinh thường, cô ta nói: "Từ cách anh đến tìm Thi Dương bằng một chiếc taxi, hơn nữa anh ăn bữa cơm còn để con gái phải đãi khách. Thậm chí anh còn không học đại học, nghề nghiệp lại còn là một bác sĩ đông y lừa dối. Như vậy chưa đủ rõ ràng sao?"

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày nói: "Tôi phải sửa lại cho cô một chút, đông y là y học hàng thật giá thật."

Kim Hương bĩu bĩu môi, rõ ràng không đồng ý mà nói: “Vậy thì lùi một bước mà nói, cho dù là bác sĩ đông y thật nhưng tôi cũng nghe nói bác sĩ đông y càng già thì tay nghề càng cao.Tuổi anh còn trẻ như vậy, có thể có y thuật cao thâm đến đâu chứ? Nếu như Thi Dương trở thành bạn gái của bạn, anh lấy gì để mang lại hạnh phúc cho cô ấy?

Tôi cũng nói thật với anh, từ lúc Thi Dương nhập học đến giờ, những người theo đuổi cô ấy đã nhiều không thể đếm xuể. Trong số đó, có rất nhiều người theo đuổi ưu tú hơn anh, thậm chí theo như tôi biết thì còn có cả cậu chủ nhà giàu Mục Lương Huy, một trong những người nổi tiếng trong xã hội thượng lưu của tỉnh!

Bố của Mục Lương Huy là một người lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có thể làm mưa làm gió trong giới kinh doanh của tỉnh, tiền tiêu vặt hàng tháng của Mục Lương Huy ít nhất là trăm triệu. Mỗi ngày đều có xe hơi cùng rượu ngon đưa đón đến các hội họp cao cấp. Cho dù anh có thực sự giỏi, có động lực tới đâu đi nữa. Ba mươi năm sau, cũng chưa chắc anh đã có thể chạm tới tầng lớp của Mục Lương Duy đâu. Đối với phụ nữ mà nói, có bao nhiêu lần ba mươi năm chứ, để đứng đó chờ đợi một tương lai mơ hồ hư ảo sao?

Thay vì sau này sẽ bị đối thủ khác đánh bại, tốt hơn hết là hiện tại anh nên biết rút lui đi. Như vậy còn có thể cứu vớt chút mặt mũi đáng thương của chính mình, cũng có thể cho Thi Dương một tương lai tốt hơn.

Đây là chuyện tốt cho cả hai người, nói ngắn gọn, anh đã định trước là không xứng với cô ấy rồi!”

Vui vẻ hả hê nói xong một hồi, trong lòng Hà Kim Hương cảm thấy có chút không nhẫn tâm. Nghiêm túc mà nói, Trần Gia Bảo và cô ta vốn không thù không oán, giáng một đòn tàn nhẫn như vậy với Trần Gia Bảo, lòng tự trọng của người đàn ông này nhất định sẽ bị đả kích một đòn cực mạnh.

“Mặc dù làm như vậy tôi cũng cảm thấy rất có lỗi với cả Trần Gia Bảo anh lẫn cô ấy, nhưng tôi phải làm vì lợi ích của Thi Dương. Cho dù khi cô ấy biết chuyện này có oán hận tôi đi chăng nữa, nhưng đợi một thời gian nữa, cô ấy chắc chắn sẽ biết ơn tôi!” Hà Kim Hương thầm thở dài một hơi.

Bỗng Trần Gia Bảo lắc lắc đầu cười, anh vừa cười vừa nói: "Hà Kim Hương à Hà Kim Hương, chỉ với một Mục Lương Huy thôi đã khiến cô ngưỡng mộ như vậy, tầm nhìn và khuôn mẫu của cô hóa ra cũng chỉ có thế. Cô có biết Mục Lương Huy ngồi tít trên cao đó ở trong mắt cô, ở trước mặt tôi đến cả tư cách để nói chuyện lớn tiếng cũng chẳng có hay không?"

Khi Trần Gia Bảo đưa Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã đến trường đại học để đưa tin, Mục Lương Huy đó đã từng đánh chủ ý lên hai cô gái này. Kết quả sau khi biết được thân phận thực sự của Trần Gia Bảo, anh ta bị dọa tới sợ chết khiếp, còn bị bố mình tận tay cho một cái tát. Tất nghĩ nếu anh ta còn gặp Trần Gia Bảo lần nữa, có khi run sợ còn khoa trương hơn cả chuột khi nhìn thấy mèo.

Đương nhiên là Hà Kim Hương không biết tất cả những chuyện này. Cô ta khẽ cau mày, lời xin lỗi vừa dành cho Trần Gia Bảo đã ngay lập tức biến mất, sau đó trở thành chế nhạo mà nói: "Hóa ra ngay cả Mục Lương Huy cũng không ở trong mắt anh, anh quả thật là ngạo mạn khiến người khác tức cười!"

"Không." Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Trình độ của một người quyết định tầm nhìn và khuôn mẫu của chính họ. Có lẽ theo ý kiến của cô thì tôi rất kiêu ngạo, nhưng trong mắt tôi, đã xem như rất khiêm tốn rồi."

Chương 1009

Chương 1009

“Theo như lời anh nói thì chắc hẳn anh phải là một nhân vật lớn ở tỉnh nhỉ?” Kim Hương chế nhạo, khoanh hai tay trước ngực, trong lời nói tràn đầy châm chọc.

Trần Gia Bảo rất tự nhiên gật đầu nói: “Cô nói đúng, đích xác là ở tận trên cao. Cao chín tầng mây, giống như rồng thần vậy.”

Kim Hương trợn mắt, nhỏ giọng nói thầm: “Thật giỏi khoác lác, tại sao Thi Dương lại xem trọng một kẻ ba hoa như vậy chứ?”

Trần Gia Bảo chỉ có thể lắc đầu, cô gái này thật kỳ lạ, anh đã nói sự thật nhưng cô ta căn bản chẳng hề tin.

Ngay sau đó, Hà Kim Hương lập tức ngẩng đầu lên cảnh cáo: “Trần Gia Bảo, đừng tưởng rằng tôi đang nói đùa với anh. Chuyện Mục Lương Huy theo đuổi Thi Dương, khắp trường đại học Thanh Xuyên này ai cũng biết. Hơn nữa tại bữa tiệc chào tân tối nay, Mục Lương Huy nhất định sẽ có mặt. Thấy anh và Đường Thi thân thiết như vậy, anh ta chắc chắn sẽ ra tay đối phó với anh. Hy vọng tới lúc đó anh vẫn còn có thể kiêu ngạo và tự tin như vậy trước mặt Mục Lương Huy.”

Trần Gia Bảo khẽ nhướng mày, cười tự tin đáp: “Yên tâm đi, cô sẽ thấy cảnh này như ý nguyện thôi.”

Hà Kim Hương hừ một tiếng, thầm nghĩ anh còn giả làm một con sói đuôi lớn cái gì chứ. Khi nhìn thấy Mục Lương huy, nói không chừng bị dọa tới mức chân đứng không vững đó.

Đột nhiên, đôi mắt của Hà Kim Hương sáng rực lên, cảm thấy nếu mọi chuyện diễn ra tốt đẹp như thế thực sự không tồi. Buổi tối khi Trần Gia Bảo bị Mục Lương Huy dạy dỗ, không chỉ biết khó mà lui, cô ta còn phải để cho Thi Dương thấy

dáng vẻ Trần Gia Bảo khi bị làm xấu mặt. Nói không chừng cô ấy sẽ từ bỏ Trần Gia Bảo!

Nghĩ đến đây, Hà Kim Hương vui vẻ không chịu nổi, ngồi trên một băng ghế khác, khóe miệng mỉm cười.

Cô ta vô cùng mong chờ đêm nay, nghĩ đến chuyện khiến cô ta đắc ý, Hà Kim Hương lại bất giác ngâm nga một vài câu hát.

Thoáng chốc khiến cho Trần Gia Bảo sững sờ một lúc. Cô gái này thật dễ thay đổi, mấy phút trước còn rất hùng hùng hổ hổ, vài giây sau đã có thể ngân nga vui vẻ rồi, trách không được nói muốn hiểu trái tim phụ nữ giống như mò kim đáy biển vậy.

Hơn mười phút sau, Đoạn Thi Dương mới đến muộn, dường như tâm tình rất tốt, cô ấy đi tới bên Trần Gia Bảo rồi hưng phấn cười nói: "Anh Bảo, đã để anh phải đợi lâu rồi. Đúng rồi, anh và Kim Hương không có bùng phát chuyện gì không vui chứ?"

Lúc nãy Đoạn Thi Đường vừa rời khỏi chân trước, chân sau lập tức đã hối hận. Rõ ràng biết rõ Hà Kim Hương có ý kiến với Trần Gia Bảo, để hai người bọn họ ở cùng nhau một lúc, không phải là chờ sao Hỏa đụng Trái đất sao?

Vì vậy, Đoạn Thi Dương vừa trở về đã lập tức hỏi một câu như vậy.

Trần Gia Bảo còn chưa lên tiếng, trong lòng Kim Hương đã thở dài một hơi. Nếu để Trần Phi Ngọc "báo cáo" thì Thi Dương nhất định sẽ có ý kiến với cô ta, nên cô ta đã vội vàng cười lớn: "Không, làm sao có chuyện đó được? Mà này, giáo viên phụ trách tiệc chào mừng gọi cậu qua đó có chuyện gì vậy?"

Dứt lời, Hà Kim Hương lặng lẽ lườm Trần Gia Bảo một cái, cảnh cáo anh không được nhiều lời.

Trần Gia Bảo thản nhiên cười, rất xem thường cách làm "báo cáo" này.

Đoạn Thi Dương không chút nghi ngờ cô ta, phấn khích nói: "Vừa rồi thầy nói với mình rằng chương trình của mình đã được sắp xếp cho đêm chung kết."

Nói xong, cô ấy kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu. Việc có thể xuất hiện cuối cùng đã thể hiện rõ sự công nhận của nhà trường về tài năng và vẻ đẹp của cô ấy!

Nói cách khác, cô ấy kiều diễm hơn cả hoa thơm cỏ lạ!

Hà Kim Hương phải thốt lên vì ngạc nhiên, mừng thay cho Đoạn Thi Dương: "Thật tốt quá, mình đã nói mà, hoa khôi Đoạn Thi Dương của chúng ta là một cô gái xinh đẹp và tài năng. Nếu cậu đã lên sân khấu biểu diễn, không có lý do gì lại không làm người kết thúc?"

Khóe miệng Đoạn Thi Dương nhếch lên một nụ cười vui vẻ, ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo tràn đầy chờ mong, hiển nhiên đang chờ Trần Gia Bảo khen ngợi.

Đương nhiên, anh đâu phải là người không hiểu phong tình, vì vậy Trần Gia Bảo đưa tay sờ đầu cô ấy, cười nói: "Tốt lắm, rất giỏi, rất mong đợi màn trình diễn tuyệt vời của cô tối nay."

"Vâng!" Đường Thi Dương gật gật đầu, vui mừng không thôi!

Hà Kim Hương bĩu môi, thật đúng là có mới nới cũ. Mới vừa rồi cô ta khen cô ấy nhưng cũng không thấy cô ấy vui vẻ như vậy.

Chương 1010

Chương 1010

Trong lòng cô ta đối với Trần Gia Bảo càng thêm khó chịu, đã nóng lòng muốn xem buổi tối Trần Gia Bảo làm trò hề mất mặt như thế nào.

Tiếp theo đó, sau khi đã đi dạo một vòng hết khuôn viên vườn trường, Đoạn Thi Dương đề nghị Trần Gia Bảo đi học một lớp triết học với cô ấy.

Trần Gia Bảo chưa từng học đại học, trong lòng có chút dao động. Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Đoạn Thi Dương nên đã đồng ý.

Đoạn Thi Dương vừa ngạc nhiên vừa vui mừng không thôi, thậm chí phấn khích đến nỗi chủ động nắm tay Trần Gia Bảo đi về phía lớp học.

Hà Kim Hương khẽ nhíu mày, cô ta cũng không muốn thấy Trần Gia Bảo và Đoạn Thi Dương thân mật như vậy nên lập tức đi lên tách bàn tay Đoạn Thi Dương đang kéo Trần Gia Bảo, chủ động chen vào giữa tách hai người ra, cười nói: “Trai đơn gái chiếc không nên lôi lôi kéo kéo. Hơn nữa, cậu còn là hoa khôi của trường đại học thương mại Thanh Xuyên chúng ta đấy. Phải thận trọng, nhất định phải thận trọng.”

Ngay lập tức Đoạn Thi Dương cảm thấy mặt nóng bừng, hai mà đỏ ửng gật gật đầu, cùng nhau đi vào lớp học.

Sau khi đến lớp học, chỉ thấy bên trong đã chật kín hết chỗ ngồi, hơn nữa đa phần trong lớp đều là con trai.

Cũng may Đoạn Thi Dương và Hà Kim Hương đều là hoa khôi của trường, đi đến đâu cũng được ưu ái, cho nên mới được người ta chủ động nhường ghế. Nói cách khác, có lẽ Trần Gia Bảo tìm khắp nơi cũng không tìm được chỗ ngồi.

“Không phải mọi người đều nói môn triết học ít được quan tâm sao, sao lại có nhiều học sinh như vậy?”

Trần Gia Bảo cảm thấy không nói nên lời, cho rằng mấy lời đồn đại thật đúng là không thể tin tưởng được.

Đoạn Thi Dương cười nói: “Bởi vì giảng viên ở lớp này rất đặc biệt, được sinh viên vô cùng yêu thích.”

“Thật sao, đặc biệt ở điểm nào?” Trần Gia Bảo hiếu kỳ hỏi.

“Đợi sau khi giảng viên vào lớp anh sẽ biết.” Đoạn Thi Dương cười một cách thần bí.

Rất nhanh sau đó, một người phụ nữ dáng người cao gầy, vẻ ngoài ngọt ngào, mặc áo sơ mi trắng phối với chân váy và tất chân, dáng vẻ xinh đẹp cầm tập tài liệu bước vào.

Trong phút chốc, lớp học vốn đang ồn ào huyên náo lập tức trở nên yên lặng. Vô số ánh mắt mến mộ thi nhau nhìn về phía bục giảng.

Ngay cả trong ánh mắt của Trần Gia Bảo cũng hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Giảng viên này có một khuôn mặt phải nói là tuyệt mỹ, mái tóc dài đen nhánh, mềm mại buông thõng sau lưng. Tính tình có vẻ ngọt ngào, có cảm giác như chị gái nhà hàng xóm, tự nhiên tạo cho người ta một loại cảm giác thân thiết. Điều quan trọng nhất là, dáng người của cô ấy vô cùng hoàn mỹ, có thể nói là đạt tỷ lệ vàng. Nơi nào cần hóp có hóp, nơi nào cần nhô ra có nhô ra, tuyệt đối thuộc đẳng cấp nữ thần.

Hà Kim Hương khẽ nhíu mày. Trần Gia Bảo đúng thật là quá kiêu ngạo đi, ngay cả trình độ của giảng viên Tân mà cũng dám nghi ngờ?

Đột nhiên, ánh mắt cô ta khẽ đảo, trong đầu nảy ra một ý, bỗng nhiên giơ tay lên lớn giọng nói: “Giảng viên Tân, bạn học ngồi bên cạnh em cho rằng lời nói vừa rồi của cô không chính xác.”

Lời nói vừa dứt, lớp học ban đầu im phăng phắc, ngay sau đó đồng loạt ồ lên xôn xao. Tất cả đều quay về hướng Trần Gia Bảo. Ngay cả Đoạn Thi Dương cũng không khỏi ngạc nhiên.

Gần như ngay lập tức, Trần Gia Bảo trở thành tiêu điểm của cả lớp học.

Giảng viên Tân cũng không hề tức giận, vẫn nở một nụ cười ngọt ngào như trước, hỏi Trần Gia Bảo: “Bạn học này, cậu cho rằng tôi nói sai ở đâu?”

Hà Kim Hương ngồi xuống, hả hê nhìn lướt qua Trần Gia Bảo. Để xem anh làm được gì, chờ mất mặt trước Thi Dương đi.

Chương 1011

Chương 1011

Trần Gia Bảo nhún vai, quyết tâm trả thù của phụ nữ đúng thật là mãnh liệt. Ngay sau đó, anh thoải mái đứng dậy, giương mắt nhìn toàn bộ mọi người bên dưới, nói: "Tất cả những điều vừa rồi cô nói đều không đúng."

Một câu nói lại kích động lớp học.

Mọi người lại ồ lên xôn xao lần nữa, tất cả đều trừng mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo. Lại dám chất vấn giáo sư của họ, thật sự là đáng ghét quá mà.

Hà Kim Hương càng cười vui vẻ, Trần Gia Bảo càng kiêu ngạo, lúc sau sẽ càng mất mặt tới chết.

Trong lòng Đoạn Thi Dương vô cùng lo lắng, vội vàng kéo ống tay áo của Trần Gia Bảo ý bảo anh ngồi xuống. Thế nhưng Trần Gia Bảo lại không quan tâm.

Trong mắt giảng viên Tân hiện lên vẻ kinh ngạc, cười hỏi: "Bạn học này, cậu tên là gì?"

"Trần Gia Bảo."

Nhìn thấy giảng viên Tân trầm tư suy nghĩ nên Trần Gia Bảo tiếp tục gạn đục khơi trong mà dẫn chứng cụ thể thêm: "Lúc nãy cô nói triết học chính là mẹ của các môn khoa học khác, có thể giải thích được bản chất của các hiện tượng trong vũ trụ nên không có triết học chân chính nhưng hoàn toàn ngược lại mới đúng. Tổ tiên của chúng ta mấy ngàn năm trước đã bàn đến nguồn gốc của vũ trụ, rồi còn nghiên cứu thiên văn học, địa lý học, nghiên cứu về con người và vạn vật. Sau đó lại nghiên cứu ra đủ loại phương pháp rồi ứng dụng vào chính cuộc sống của chính mình để có thể đắc đạo. Đơn cử một ví dụ như một năm có mười hai tháng tương ứng với mười hai kinh mạch trong cơ thể con người.

Rồi một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày tương ứng với ba trăm sáu mươi vị trí huyệt đạo trong cơ thể. Những kinh mạch huyệt vị này không nhìn thấy và không sờ được nhưng vẫn tồn tại, điều này chứng tỏ luận điểm "con người và vũ trũ hợp nhất" của tổ tiên là hoàn toàn chính xác.

Giảng viên Tân luôn tôn sùng các luận điểm khoa học của phương Tây nhưng lại không phát hiện sự tồn tại của kinh mạch bởi vì cái mà phương Tây nghiên cứu là những sự vật hữu hình có hình dạng cụ thể còn tổ tiên của chúng ta chẳng những nghiên cứu những sự vật hữu hình mà còn nghiên cứu những sự vật vô hình nữa nên mới có thể làm được những việc như xuất ra nhập vào.

Nói cách khác thì từ thời cổ đại đã có thánh nhân đắc đạo, ví dụ như Lão Tử là tác giả của "Đạo đức kinh" đã nêu rõ sự tồn tại của vạn vật trong vũ trụ.

Cho nên theo như những lời nói của người phương Tây cho rằng nước ta không có triết học chân chính chỉ là lời nói phiến diện và thái độ ngạo mạn cũng như thành kiến với văn hóa của nước mình mà thôi".

Sau khi Trần Gia Bảo vừa dứt lời thì cả lớp ngây người rồi vỗ tay rầm rầm, đây cũng là lẽ đương nhiên thôi vì bọn họ đều là người cùng đất nước nên tự hào về thành tựu của tổ tiên là điều nên làm. Vả lại niềm tự hào đó đã thấm sâu vào tận xương cốt máu thịt của họ rồi.

Mặc dù trước đó Hà Kim Hương có khó chịu với Trần Gia Bảo nhưng bây giờ lại tỏ vẻ khen ngợi nói: "Trời ơi, anh ta nói thật là có lý quá, mình phải nhìn Trần Gia Bảo bằng một con mắt khác rồi."

"Đương nhiên rồi, anh Bảo là giỏi nhất mà." Ánh mắt của Đoạn Thi Dương lấp lánh nhìn Trần Gia Bảo đầy vẻ tự hào.

Giảng viên Tân cũng ngạc nhiên không kém. Những luận điểm luận cứ mà Trần Gia Bảo vừa đưa ra đã khiến cô ấy có một góc nhìn khác hơn và hiểu hơn về văn hóa cổ đại. Trước đây có một vài thuật ngữ khiến cô ấy còn thấy hoang mang nhưng bây giờ bắt đầu hiểu ra nên trong lòng cảm thấy vui sướng và rất tò mò về con người của Trần Gia Bảo.

Chỉ trong một vài phút trao đổi ngắn ngủi với Trần Gia Bảo mà đã giúp cô ấy giải quyết nhiều điểm nghi ngờ, vậy cô ấy tin rằng nếu được đàm đạo lâu dài với Trần Gia Bảo thì chắc chắn sẽ thu hoạch được rất nhiều.

Nghĩ đến đây nên giảng viên Tân cười tươi ngọt ngào với Trần Gia Bảo: "Luận điểm của cậu nêu ra thật có ý nghĩa, lúc nãy tôi đã nói sai nên suýt nữa cũng dạy sai cho học trò. Cho nên bây giờ tôi trịnh trọng thừa nhận rằng nước ta có triết học chân chính. Còn cậu thì ngồi xuống đi rồi lát nữa tan học đến văn phòng gặp tôi, tôi có một vài việc muốn thảo luận với cậu một chút. Vậy nha, chúng ta lại tiếp tục học nào."

Giảng viên Tân vừa dứt lời thì trong lớp đã có tiếng thì thào bàn tán: "Trần Gia Bảo thật là có diễm phúc, vậy mà lại được một mình ở cùng với giảng viên Tân trong phòng làm việc. Đúng là phúc từ trên trời rơi xuống mà."

Trong giây lát đã có một vài người chuyển từ hâm mộ sang ghen tị với Trần Gia Bảo.

"Anh Bảo, sau khi tan học anh sẽ đi đến văn phòng của giảng viên thật sao?" Đoạn Thi Dương giả bộ hỏi han. Nếu không phải sau khi tan học cô ấy phải chờ người bạn học Phong Vân trước cổng thì cũng không muốn Trần Gia Bảo bị cô giáo Tân kia chia rẽ hai người cả nửa tiếng đồng hồ đâu.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: "Không đi, cô đừng quên tôi không phải là học sinh của trường này. Tôi đến văn phòng của cô giáo làm gì chứ?"

Lúc này Đoạn Thi Dương mới tươi cười vui vẻ.

Chương 1012

Chương 1012

Chẳng bao lâu thì một chiếc BMWs xuất hiện trước mắt họ rồi dừng ngay trong sân trường.

“Đến rồi.” Hai mắt của Hà Kim Hương sáng lên rồi vui vẻ cười nói.

Trần Gia Bảo hơi ngạc nhiên vì biển số của chiếc BMWs đang đậu trước mặt hơi quen quen, giống như đã từng thấy qua nhưng nhất thời vẫn chưa nghĩ ra.

Sau đó, dưới bao con mắt của biết bao người đang nhìn vào thì cửa chiếc xe mở ra. Một đôi chân thon thả dài mượt được mặc tất màu đen và đôi giày cao gót thò ra khiến mọi người vô cùng thích thú. Chỉ cần một cái chân đẹp cũng khiến mọi người mơ màng rồi.

Ngay sau đó thì chủ nhân của chiếc chân đẹp đó cũng xuất hiện. Mọi người chỉ nhìn thấy một người con gái có dáng người nóng bỏng, đôi chân thon dài, gương mặt xinh đẹp quyến rũ, đôi mắt đen lay láy khiến người ta càng nhìn càng như bị mê hoặc mà không kìm được ý nghĩ xấu xa muốn “phạm tội”. Nhưng ánh mắt trong veo và khí chất cao quý đó lại khiến người ta muốn nâng niu trân trọng cô ta ở trên tay. Hai loại cảm giác tương phản đó càng dễ khơi gợi dục vọng của người đàn ông.

Thì ra là cô ấy. Trần Gia Bảo không khỏi mỉm cười “bạn cùng trường Phong Vân” lại chính là người tình bí mật của anh, Chu Linh Hoa.

Lúc còn ở thành phố Hòa Bình, Chu Linh Hoa không biết thân phận thật sự của Trần Gia Bảo nên quyết định đánh cược một phen mà chủ động yêu cầu làm tình nhân của Trần Gia Bảo.

Không thể không nói Chu Linh Hoa là một người phụ nữ có dã tâm và cực kỳ quyết đoán nên đã được đền bù xứng đáng.

Dưới sự sắp xếp của Trần Gia Bảo thì cô đã trở thành quản lý của tòa nhà thương mại ở Hòa Bình.

Chỉ là Trần Gia Bảo cũng không quá để ý đến Chu Linh Hoa nên khi quay về thành phố Hòa Bình này được vài ngày rồi mà cũng chỉ đứng từ xa nhìn Chu Linh Hoa chứ chưa có thời gian riêng tư với cô. Anh thật không ngờ rằng chỉ trong một thời gian ngắn mà Chu Linh Hoa đã trở thành một người nổi tiếng trong giới thương nhân, thật là ngoài dự đoán của anh.

"Thế nào, thần tượng của tôi có xinh đẹp không?" Hà Kim Hương thấy Trần Gia Bảo nhìn Chu Linh Hoa thì tưởng rằng Trần Gia Bảo đã bị cô mê hoặc nên trong lòng rất đắc ý, lại còn liếc nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt khinh bỉ.

Nếu làm càn như vậy là một người khác, Chu Linh Hoa đã sớm cho một bạt tai nhưng đối với Trần Gia Bảo, người đàn ông này chính là người quan trọng nhất đời này của cô. Trong lòng cô vui vẻ không thôi, giả vờ hờn dỗi nói: "Xinh đẹp có ích gì chứ, cũng không thấy người nào quan tâm cả."

Đoạn Thi Dương lập tức trợn to mắt, những lời này của Chu Linh Hoa nghe thế nào cũng thấy giống như là người yêu đang dỗi hờn?

Phụ nữ nào cũng có giác quan thứ sáu, Đoạn Thi Dương nhạy bén phát hiện ra quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Chu Linh Hoa dường như không đơn giản là bạn bè. Chỉ là, bạn gái của Trần Gia Bảo không phải là Tần Ly Nguyệt sao?

Trong lòng Đoạn Thi Dương âm thầm tính toán, cũng có hơi nghi ngờ.

Chu Linh Hoa nhìn về phía Đoạn Thi Dương, cô khẽ nhíu mày nhưng lập tức dãn ra, cười nói: "Đây là bạn gái mới của anh sao? Quả nhiên rất đẹp, vừa nhìn đã yêu rồi."

Đoạn Thi Dương nhạy bén nhận ra địch ý trong ánh mắt của Chu Linh Hoa, vội vàng xua tay nói: "Không… không phải, tôi tên là Đoạn Thi Dương, chỉ là bạn bè với anh Bảo…"

Chu Linh Hoa che miệng cười nói: "Gia Bảo rất biết lấy lòng các cô gái nhỏ, cô phải cẩn thận đừng để anh ấy lừa."

“Không… không đâu, anh Bảo sao lại…. sao lại nhìn trúng tôi được…” Vẻ mặt Đoạn Thi Dương đỏ ửng, tuy rằng Đoạn Thi Dương và Chu Linh Hoa bằng tuổi nhau nhưng đối diện với một người là tinh anh trong giới thương nghiệp như Chu Linh Hoa, khí thế của Đoạn Thi Dương vẫn yếu hơn một bậc.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, cảm thấy Chu Linh Hoa nói quá nhiều.

Lúc này, giảng viên đã đi đến cười nói: “Bạn học Chu Linh Hoa, hai ta vẫn nên đến văn phòng đi, thương lượng chuyện hợp tác, chờ bàn bạc xong rồi thì nhanh chóng sắp xếp thủ tục nhập học cho em.”

Chu Linh Hoa gật đầu, có hơi lưu luyến nói với Trần Gia Bảo: “Sau khi tôi xong việc sẽ tìm anh nói chuyện sau.”

“Được.”

Chờ Trần Gia Bảo trả lời, Chu Linh Hoa nhoẻn miệng cười, đột nhiên lặng lẽ ném một ánh mắt quyến rũ cho Trần Gia Bảo rồi đi theo hai thầy giáo vào trong trường.

Ở cổng trường có không ít người đi theo phía sau, tất cả đều muốn chiêm ngưỡng phong thái nổi bật của bạn cùng trường này.

Chương 1013

Chương 1013

Lúc này Hà Kim Hương cũng đi đến, ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, nói: "Anh quen Chu Linh Hoa sao?"

"Giống như cô thấy, đúng là có quen." Trần Gia Bảo gật đầu nói.

"Anh và cô ấy có quan hệ gì?" Hà Kim Hương không thể ngờ được, cô ta không cách nào tưởng tượng được Chu Linh Hoa, một vị tinh anh trong giới thương nghiệp lại có quan hệ với loại người "thấp kém"

như Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi: "Tôi nói cô ấy là người phụ nữ của tôi, hơn nữa cô ấy còn chủ động theo đuổi tôi, cô có tin không?"

Hiệu trưởng Trầm "Ồ" một tiếng, có hơi khó hiểu, đột nhiên ông ta khẽ nhíu mày nói: "Kỳ lạ, trong hồ sơ sinh viên viện chúng tôi không có sinh viên tên Trần Gia Bảo."

"Không có?" Đoạn Khánh Tân sửng sốt nói: "Vậy ông có thể kiểm tra trong phạm vi toàn trường được không?"

"Có thể."

Một lát sau, Hiệu trưởng Trầm nói: "Có, trong phạm vi toàn trường, tổng cộng có ba sinh viên tên Trần Gia Bảo, tôi tra được ảnh chụp của bọn họ, giảng viên Tân xem thử là người nào?"

Tâm trạng Đoạn Khánh Tân trở nên thấp thỏm, nhanh chóng đi qua, trong lòng cô âm thầm đắc ý. Hừ hừ, Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, cậu đã định trước là không thể thoát khỏi bàn tay của Phật Như Lai.

Nhưng mà, cô ấy còn chưa kịp vui vẻ đã nhanh chóng nhụt chí, trong ba sinh viên này, không có người nào là người cô ấy muốn tìm.

“Xem ra, Trần Gia Bảo không phải là sinh viên trong trường.” Hiệu trưởng Trầm kết luận.

Đoạn Khánh Tân không biết nói thế nào.

Hiệu trưởng Trầm hơi trầm ngâm, rồi nói tiếp: “Đúng rồi, không phải cô nói Trần Gia Bảo là bạn của Đoạn Thi Dương sao, tối nay có bữa tiệc chào mừng người mới. Theo tôi được biết thì Đoạn Thi Dương sẽ làm người dẫn chương trình, Trần Gia Bảo mà giảng viên Tân muốn tìm nhất định cũng sẽ đến, đến lúc đó cô cứ…”

“Ôm cây đợi thỏ!”

Đôi mắt Đoạn Khánh Tân sáng ngời, lập tức cảm thấy tâm trạng tốt hẳn lên, cười nói: “Cảm ơn ông hiệu trưởng Trầm, ông cứ tiếp tục làm đi, tôi không làm phiền ông nữa.”

Dứt lời, cô ấy quay người ra khỏi văn phòng, đồng thời nắm chặt tay, hừ hừ, Trần Gia Bảo, tốt nhất cậu nên cầu nguyện tối này không để cho tôi bắt được, nếu không tôi cho cậu đẹp mặt! Lại nói, Trần Gia Bảo còn không biết vì mình cho Đoạn Khánh Tân leo cây mà bị cô ấy theo dõi.

Sau khi rời khỏi cổng trường, vì buổi tiệc chào mừng nên Đoạn Thi Dương đi đến sân tập luyện, Trần Gia Bảo vốn dĩ định đi cùng Hà Kim Hương theo sau quan sát nhưng đột nhiên anh nhận được điện thoại của Chu Linh Hoa hẹn gặp mặt. Nhớ đến dáng người nóng bỏng của Chu Linh Hoa, vừa trẻ trung lại vừa có khí chất quyến rũ, khóe miệng anh nhếch lên nở nụ cười đầy ái muội, rồi lặng lẽ ra khỏi sân tập luyện.

Khi Trần Gia Bảo quay lại địa điểm diễn tập vừa ngồi xuống thì thấy trên sân khấu đã là một nhóm học sinh khác, không thấy bóng dáng của Đoạn Phi Dương ở đâu.

“Anh vừa đi đâu mà bây giờ mới quay lại?” Hà Kim Hương ở bên cạnh hỏi, cô ta rất nhạy bén, anh vừa ngồi xuống cô ta đã ngửi thấy trên người anh có mùi nước hoa của phụ nữ.

Trần Gia Bảo cười cười đáp lại: “Đi vệ sinh. Sao vậy? Cô cũng muốn đi cùng tôi à, để ý tôi như vậy…

không phải thích tôi rồi chứ!”

“Thích anh?” Hà Kim Hương trợn mắt lên không tin nổi anh lại nói vậy, mọi sinh nghi ban nãy bỗng chốc tiêu tan hết, cô ta vừa cười vừa nói: “Đi vệ sinh mà cũng phải đi hơn nửa tiếng? Không phải anh bị thận yếu đấy chứ? Anh cảm thấy tôi đây sẽ thích anh ư?”

Cô ta thản nhiên tuôn một mạch những lời này khiến anh cảm thấy có chút khó tin.

Thận yếu? Trần Gia Bảo nhớ lại ban nãy Chu Linh Hoa mệt tới nỗi thở hổn hển không ra hơi, nếu anh thận yếu thì e rằng trên thế giới này đàn ông có thận khỏe chết hết rồi.

Chương 1014

Chương 1014

“Con mẹ nó, không phải anh yếu thận chứ?” Giọng nói của Hà Kim Hương không giấu nổi phấn khích, thấy anh không nói gì cô ta cứ nghĩ mình đã nói trúng tim đen của anh.

“Đàn ông là sinh vật không thể chịu được sự khiêu khích, nếu cô đã muốn khiêu khích tôi… vậy thì chúng ta tìm đại khách sạn đi rồi đại chiến ba trăm hiệp, để cô tự kiểm nghiệm một chút?” Trần Gia Bảo dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn một lượt thân thể mềm mại của cô ta nhưng ngay sau đó lại lắc đầu: “Gương mặt của cô nhìn cũng được đấy nhưng thân hình thì… chạm vào không đủ xúc cảm, không đủ hấp dẫn kích thích đàn ông, vẫn là thôi đi!”

Hà Kim Hương nghe xong lập tức nhíu mày tức tối, anh ta dám nói mình chỉ có khuôn mặt nhìn được còn thân hình không có gì hấp dẫn? Anh ta không biết mình là hoa khôi ở trường sao? Chẳng lẽ anh ta mù nên không thấy cơ thể tỉ lệ vàng của mình?

Có người phụ nữ nào vui vẻ khi bị người khác chê xấu chứ? Huống chi một người luôn tự thấy bản thân xinh đẹp như Hà Kim Hương. Cô ta nổi giận giơ nắm đấm định cho Trần Gia Bảo một trận thì đột nhiên một giọng nói quyến rũ động lòng người truyền đến: “Thật không ngờ hai người lại ở đây đúng là có duyên quá, tôi có thể ngồi ở đây không nhỉ?”

Hà Kim Hương cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, cô ta nhìn ra đằng sau Trần Gia Bảo thì thấy Chu Linh Hoa đang đong đưa đi tới.

Khuôn mặt tươi tỉnh, ánh mắt trong suốt, cả người toát lên vẻ cao quý dường như cự tuyệt tất cả những ai muốn đến gần cô ta. Đâu còn nhìn ra được một Chu Linh Hoa mới nãy không

lâu còn quỳ trên mặt đất vừa quyến rũ vừa lấy lòng người khác?

Nhìn thấy thần tượng đến, Hà Kim Hương lập tức bỏ tay xuống tỏ vẻ ngoan ngoãn rồi lườm Trần Gia Bảo một cái tỏ ý "anh cứ đợi đấy", sau đó vội vàng đứng lên, cười tươi tắn nói: "Thì ra là chị Linh Hoa, đương nhiên rồi chị ngồi đi ạ!"

Chu Linh Hoa không khẳng định cũng không phủ nhận, chuyện cô là tình nhân bí mật của Trần Gia Bảo tuyệt đối không thể để người khác biết.

Hà Kim Hương tưởng rằng mình đã đoán đúng, hai mắt lấp lánh lộ rõ sự khao khát: "Chị Linh Hoa, sau khi tốt nghiệp em nhất định phải xin vào Hòa Bình làm việc, trở thành đồng nghiệp của chị và chủ tịch Hàn Đông Vy."

"Chắc em phải thất vọng rồi, bởi vì sắp tới chị và cả chủ tịch Hàn Đông Vy đều sẽ rời khỏi thương nghiệp Hòa Bình." Chu Linh Hoa lơ đãng nói, tiết lộ một tin tức lớn.

Hà Kim Hương kinh ngạc thốt lên: "Trời ơi, tại sao ạ? Thương nghiệp Hòa Bình là doanh nghiệp tiêu biểu như vậy?"

"Bởi vì chị và chủ tịch Hàn sắp chuyển sang làm việc cho Tập đoàn Gia Vy." "Tập đoàn Gia Vy? Tại sao trước giờ em chưa từng nghe nói đến nhỉ? Không lẽ Tập đoàn Gia Vy còn lớn hơn cả thương nghiệp Hòa Bình?" Hà Kim Hương há hốc mồm ngạc nhiên hỏi.

Chu Linh Hoa liếc Trần Gia Bảo một cái rồi nói: "Tập đoàn Gia Vy mới thành lập, có vốn đầu tư hơn rất lớn, là một tập đoàn Y dược có trang thiết bị hiện đại sử dụng công nghệ tiên tiến nhất. Không chỉ có vậy, tập đoàn này còn chế tạo và nắm giữ nhiều phương thuốc bí mật. Đáng chú ý nhất là ông chủ của sản nghiệp này là một nhân vật cực kì lớn. Chị tin rằng có sự dẫn dắt của người này, không lâu sau Tập đoàn Gia Vy sẽ trở thành tập đoàn Y dược đứng đầu Việt Nam."

Trần Gia Bảo khẽ nhếch miệng, không nói gì. Chu Linh Hoa này nói một hồi thành ra nịnh hót nghe rất lọt tai!

Những lời cô vừa nói tuy rằng nghe ra sự nịnh nọt nhưng cũng là lời thật lòng. Bởi lẽ cô đã nắm được tin cách đây vài ngày, Hàn Đông Vy đã đến nhà họ Tạ tìm ông già Tạ An Tường để

từ chức chủ tịch bên Hòa Bình, sau đó dốc sức cống hiến cho Tập đoàn Gia Vy. Nhưng Tạ An Tường khéo léo từ chối Hàn Đông Vy với lí do tạm thời chưa có ai thích hợp với vị trí chủ tịch của cô.

“Mục Lương Huy?”

Chu Linh Hoa đứng bên cạnh nghe hai người họ nói chuyện thì cảm thấy cái tên Mục Lương Huy hơi quen.

Đột nhiên cô nhớ ra trước đó khi cô gọi điện cho Lâm Thanh Hà thì cô bé đã từng nhắc đến Mục Lương Huy. Theo như những gì mà Lâm Thanh Hà nói thì Trần Gia Bảo đã dạy dỗ Mục Lương Huy một trận nhớ đời, thậm chí đến bố của Mục Lương Huy cũng phải chạy đến xin lỗi Trần Gia Bảo. Có thể nói, trước mặt Trần Gia Bảo thì Mục Lương Huy cũng chẳng hơn gì mấy tên đi quấy rối sinh sự.

Chu Linh Hoa nghĩ đến đây thì lắc đầu và mỉm cười, không ngờ Hà Kim Hương lại cho rằng Mục Lương Huy lợi hại hơn Trần Gia Bảo, thật là quá nực cười.

Đương nhiên chuyện này cũng không thể trách Hà Kim Hương được, bởi vì bất cứ ai cũng không thể ngờ ông chủ đứng đằng sau tập đoàn Gia Vy, bá chủ thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình lại trẻ như thế, hơn nữa còn khiêm tốn đến mức ngồi taxi đến tìm Đoạn Thi Dương.

Chương 1015

Chương 1015

Hà Kim Hương đến bên cạnh Chu Linh Hoa rồi nói nhỏ vào tai cô: "Chị Linh Hoa, Mục Lương Huy là con nhà giàu bậc nhất ở tỉnh, gia tộc có thế lực rất lớn, lát nữa tốt nhất là chị nên tránh xa Trần Gia Bảo một chút, tránh bị Trần Gia Bảo làm liên lụy."

Ánh mắt Chu Linh Hoa thoáng qua nét cười khó hiểu, cô lắc đầu và nói: "Cảm ơn ý tốt của em nhưng chị tin Gia Bảo, nếu anh ấy đã không lo lắng thì nhất định sẽ không sao. Tóm lại là em hãy yên tâm đi, nếu như Mục Lương Huy thật sự đến đây thì kết quả cuối cùng của sự việc nhất định sẽ làm em rất bất ngờ."

Chị Linh Hoa lại tin tưởng Trần Gia Bảo đến như vậy sao?

Hà Kim Hương hơi ngạc nhiên nên hỏi với vẻ thắc mắc: "Chị Linh Hoa, chị đã quen biết Trần Gia Bảo như thế nào?"

Chu Linh Hoa nhớ lại cảnh mình chủ động đeo bám Trần Gia Bảo thì đỏ mặt, cô đang chuẩn bị nói là bản thân chủ động theo đuổi Trần Gia Bảo.

Thì đột nhiên có một giọng nói tức giận từ phía xa truyền đến: "Trần Gia Bảo, quả nhiên là cậu ở đây!"

Ba người cùng lúc quay đầu lại nhìn thì thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp, dáng người cao ráo, mặc áo sơ mi trắng, váy và tất mỏng, trông rất đằm thắm đang bước nhanh qua. Cô ta tức giận chau mày nhưng với dáng vẻ đằm thắm của mình thì ngược lại sự tức giận đó lại rất nhẹ nhàng làm cô ta toát lên một nét đẹp đặc biệt hơn, vẻ đẹp làm rung động lòng người khó mà diễn tả.

Đó là Đoạn Khánh Tân, là cô giáo lớp triết học.

Chu Linh Hoa nhìn Đoạn Khánh Tân với vẻ dò xét, không thể không thừa nhận đến cô cũng cảm thấy người đẹp trước mặt mình thật sự đẹp đến mức tinh tế, trời sinh đã có thể đem đến cho người khác cảm giác thân thiết. Trong lòng cô bất giác có cảm giác bị đe dọa, vốn dĩ địa vị của cô trong số các phụ nữ của Trần Gia Bảo đã rất thấp, ai ngờ bên cạnh Trần Gia Bảo lại còn không ngừng có người đẹp xuất hiện, hi vọng Đoạn Khánh Tân không phải là phụ nữ của Trần Gia Bảo.

Hà Kim Hương cười với vẻ xấu xa, cô ta thì thầm vào tai Chu Linh Hoa: "Chị Linh Hoa, Trần Gia Bảo gặp rắc rối rồi."

Tiếp đó, cô ta lại thì thầm chuyện Trần Gia Bảo cho Đoạn Khánh Tân leo cây.

Chu Linh Hoa khẽ thở phào, nếu như Trần Gia Bảo đã cho Đoạn Khánh Tân leo cây thì thiết nghĩ anh cũng không thích Đoạn Khánh Tân là mấy.

"Thì ra là giảng viên Tân." Trần Gia Bảo thắc mắc hỏi: "Cô đến tìm tôi có chuyện gì sao?"

Vốn dĩ Đoạn Khánh Tân hùng hổ đến, định chất vấn Trần Gia Bảo tại sao lại cho mình leo cây nhưng sau khi cô ấy nghe Trần Gia Bảo nói như vậy thì lập tức choáng váng và ngây mặt ra, lẽ nào đến chuyện anh cho cô ấy leo cây mà anh cũng quên rồi sao?

"Khánh Tân, phải bình tĩnh, giữ vững khí chất."

Đoạn Khánh Tân không ngừng nhắc nhở bản thân trong lòng rồi mới cố kiềm nén lại cơn tức giận và nói: "Chẳng phải tôi bảo cậu đến văn phòng của tôi sau khi tiết học kết thúc sao? Sao cậu lại không đến?"

Trần Gia Bảo nói như chuyện đương nhiên: "Là cô đơn phương bảo tôi đến văn phòng của cô chứ tôi chưa từng đồng ý mà."

"Hả?" Đoạn Khánh Tân ngây ra, cô ấy chưa từng nghĩ đến vấn đề này nên bất giác hỏi: "Nhưng tôi là cô giáo, cô giáo bảo học trò đến văn phòng mà cũng cần được học trò đồng ý sao?"

Trần Gia Bảo nhích mày, hỏi ngược lại: "Nhưng tôi không phải là sinh viên của trường các cô, có vẻ như không thể áp dụng những quy tắc này với tôi nhỉ?"

Cô ấy lại choáng váng, hình như cũng đúng thật là như vậy.

Đoạn Khánh Tân há hốc miệng, nhất thời không biết nên nói gì mới phải, chỉ thấy tức anh ách trong bụng.

Đột nhiên Trần Gia Bảo mỉm cười và nói: "Chuyện này mà để người khác nhìn thấy thì còn tưởng là học trò đang ăn hiếp cô giáo nữa! Nói đi, cô bảo tôi đến văn phòng của cô là vì chuyện gì?"

"Học trò ăn hiếp cô giáo? Chẳng phải người gây ra chuyện là cậu sao?" Đoạn Khánh Tân lẩm bẩm trong miệng, khí thế cũng đã giảm đi rất nhiều so với lúc nãy, cô ấy nói: "Tôi muốn tìm cậu thảo luận về vấn đề liên quan đến triết học, đương nhiên chủ yếu là về triết học cổ điển."

Cô ấy không cho rằng kiến thức của mình trong lĩnh vực triết học phương Tây thua kém Trần Gia Bảo nên mới cố ý nhấn mạnh bốn chữ "triết học cổ điển".

"Ngồi đi." Trần Gia Bảo chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình rồi nói: "Muốn hỏi gì cũng được."

Chương 1016

Chương 1016

Lúc này tâm trạng Đoạn Khánh Tân mới khá hơn, cô ấy ngồi xuống bên cạnh Trần Gia Bảo, ngước mắt lên thấy Hà Kim Hương và Chu Linh Hoa thì thầm nghĩ trong bụng Trần Gia Bảo cũng thật là có vận đào hoa, không ngờ ngoài Đoạn Thi Dương ra thì còn có hai cô gái xinh đẹp thế này ở bên cạnh.

Hà Kim Hương vội vã chào hỏi Đoạn Khánh Tân.

Đoạn Khánh Tân mỉm cười gật đầu, mặc dù thấy bất mãn trong lòng nhưng cô ấy vẫn luôn nhớ mục đích của mình, cô ấy điều chỉnh lại cảm xúc rồi nói với Trần Gia Bảo: "Lúc ở trên giảng đường, cậu chỉ tập trung nhấn mạnh Đạo giáo, nhưng ngoài Đạo giáo ra thì còn có Nho giáo. Hơn nữa, nói một cách nghiêm túc thì từ trước đến nay, Nho giáo vẫn luôn có sức ảnh hưởng nhiều hơn Đạo giáo, nếu Đạo giáo theo đuổi bản nguyên căn bản nhất của vũ trụ thì Nho giáo lại hoàn toàn thiên về tính thực dụng."

Trần Gia Bảo lắc đầu, cười.

"Sao hả? Cậu cảm thấy tôi nói không đúng sao?" Đoạn Khánh Tân ngây ra.

"Đương nhiên là không đúng rồi." Trần Gia Bảo mỉm cười và nói: "Những lập luận này của cô chính là thực trạng hiểu biết không đến nơi đến chốn của xã hội ngày nay đối với tư tưởng Nho giáo. Nói một cách nghiêm túc thì mục tiêu theo đuổi căn bản nhất của Nho giáo không khác gì so với Đạo giáo, cũng đều là theo đuổi "Đại Đạo". Chẳng qua là Nho giáo có bề nổi và bề chìm, bề nổi chính là xây dựng "nhân, lễ, nghĩa, trí, tín" của xã hội còn bề chìm chính là tu hành, cũng tức là tu đạo.

Tiếc là mọi người chỉ biết đến bề nổi của Nho giáo mà không hề biết đến bề chìm của nó, thế là cho rằng Nho giáo nông cạn

hơn Đạo giáo, đó chỉ là một loại thành kiến. Chẳng hạn như "Trung Dung", tâm pháp căn bản nhất của Nho giáo đều nằm hết trong " Trung Dung". Mở đầu là nhắc ngay đến "Bản tính là do trời cho, thuận theo tính thì gọi là đạo, tu đạo thì gọi là giáo."

Trong lời mở đầu của "Trung Dung", câu đầu tiên đã nhấn mạnh cái gì gọi là "đạo", thật ra "đạo" ở đây và "đạo" mà Đạo giáo theo đuổi không có gì khác nhau, chỉ là người thế tục không hiểu rõ mà thôi. Giảng viên Tân, tôi cũng hỏi cô, cái gì gọi là "mệnh trời"?

"Mệnh trời?" Ánh mắt Đoạn Khánh Tân thoáng nét mơ hồ, cô ấy lắc đầu và nói: "Ba mươi tuổi chín chắn, bốn mươi tuổi không còn mơ hồ, năm mươi tuổi thì biết mệnh trời, nói thật lòng tôi không biết cái gì gọi là mệnh trời."

Phản ứng của Đoạn Khánh Tân nằm trong dự đoán của Trần Gia Bảo, anh mỉm cười và nói: "Năm mươi tuổi thì biết mệnh trời, đó là cảnh giới của Khổng Phu Tử. Vậy cô đã phát hiện ra mối liên hệ của nó với quyển "Chu Dịch" mà Khổng Phu Tử đọc lúc năm mươi tuổi chưa? Vì vậy Khổng Phu Tử mới nói "Không đọc "Dịch" thì không thể biết mệnh trời là gì."

"Chu Dịch vốn dĩ thảo luận về chân lý vận hành của vũ trụ, nội dung của nó và "Đạo Đức Kinh" có thể chứng minh cho nhau, còn cái gọi là "Đạo" của Khổng Phu Tử thì lại nằm trong "Chu Dịch". Vì vậy mới nói, Nho giáo và Đạo giáo về căn bản không có sự khác biệt"

"Lấy một ví dụ, người trong Đạo giáo thường hay nói "Đến với đạo bằng lòng chân thành" mà trong "Trung Dung" lại chú trọng thảo luận cái gì gọi là "lòng thành", làm sao để làm có được "lòng thành" cũng như vô số thứ thần kì, huyền diệu của "lòng thành". Đó chính là mối liên hệ nội tại của Nho giáo và Đạo giáo. Đáng tiếc là từ lâu bề chìm của Nho giáo đã không còn ai kế tục."

Trần Gia Bảo nói xong thì thở dài tiếc nuối.

Đoạn Khánh Tân mở to hai mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Trước giờ cô ấy chưa từng nghĩ đến những điều mà Trần Gia Bảo vừa nói, khoan hãy nói là đúng hay sai nhưng ít ra thì nghe có vẻ rất có lý. Đúng vậy, cực kỳ có lý, ngoài việc

nó đi ngược lại với cái nhìn thông thường của người trong thế tục ra thì không có bất cứ vấn đề nào khác.

“Đúng là trong đầu Trần Gia Bảo có rất nhiều kiến thức mà bản thân mình không có. Lần này mình đến tìm Trần Gia Bảo thật không sai!”

Đoạn Khánh Tân cảm thấy phấn khích, đôi mắt xinh đẹp cũng bắt đầu sáng lên, trong mắt của cô ấy thì Trần Gia Bảo đã trở thành một bảo tàng khiến cô ấy không thể kiềm chế được mà phải khai thác sâu hơn.

Thế là cô ấy hào hứng đưa ra cho Trần Gia Bảo thêm mấy vấn đề nữa, đến mức tiệc chào đón tân sinh viên đặc sắc đã bắt đầu mà cô ấy cũng không thèm xem.

Nhưng câu trả lời của Trần Gia Bảo cũng không làm cô ấy phải thất vọng, câu nào câu nấy cũng vượt ngoài sức tưởng tượng. Thậm chí rất nhiều lý luận còn đi ngược lại cái nhìn thông thường của người đời nhưng Trần Gia Bảo lại dùng những quyển sách kinh điển của Nho giáo và Đạo giáo làm dẫn chứng để chứng minh, chuyện này giúp cô ấy đột nhiên ngộ ra nhiều điều, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc và càng cảm thấy tò mò với Trần Gia Bảo hơn.

Lúc này, Trần Gia Bảo giống như một thầy giáo còn Đoạn Khánh Tân lại như một học trò.

Chương 1017

Chương 1017

Đối với Trần Gia Bảo mà nói, từ nhỏ anh đã sống trên núi, mà thứ nhiều nhất trên núi chính là những chồng sách cổ tập hợp những tác phẩm kinh điển của các tác gia nổi tiếng. Mỗi ngày ngoài việc tập võ và học y ra thì phần lớn thời gian còn lại anh đều dành cho việc đọc sách. Đối với những lý luận kinh điển của hai nhà Nho và Đạo thì đương nhiên là anh rõ hơn ai hết.

Vốn dĩ hai cô gái Chu Linh Hoa và Hà Kim Hương thỉnh thoảng cũng nghe Trần Gia Bảo giảng giải nhưng họ chỉ cảm thấy mơ hồ khó hiểu nên chỉ chuyên tâm xem tiệc chào đón tân sinh viên.

Cũng không biết mất bao lâu, Trần Gia Bảo đột nhiên mỉm cười và nói: "Giảng viên Tân…"

Anh vẫn chưa dứt lời thì đột nhiên Đoạn Khánh Tân đã cắt lời anh, ánh mắt cô ấy sáng lên và nghiêm túc nói: "Gọi tôi là Khánh Tân, cậu không phải là sinh viên của trường đại học ngoại thương Thanh Xuyên nên cứ gọi thẳng tên tôi là được."

Trần Gia Bảo cũng không lằn nhằn, anh đưa tay ra chỉ lên sân khấu và nói: "Khánh Tân, phải chăng chúng ta nên xem tiệc đón tân sinh viên rồi?"

Đoạn Khánh Tân ngây ra, cô ấy hướng theo cánh tay của Trần Gia Bảo và nhìn lên sân khấu thì lập tức thốt lên kinh ngạc. Thì ra mới đó mà đã gần hai tiếng đồng hồ trôi qua, bây giờ tiệc chào đón đã đến tiết mục biểu diễn kề chót của Đoạn Thi Dương rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy đột nhiên đỏ ửng, cô ấy nhỏ tiếng nói: "Được, vậy lần sau tôi sẽ lại đến tìm cậu để học hỏi thêm."

“Được.” Trần Gia Bảo nói xong thì nhìn lên màn biểu diễn của Đoạn Thi Dương trên sân khấu.

Trong tiếng đàn dương cầm du dương, Đoạn Thi Dương đang múa một điệu múa ba lê, tư thế nhẹ nhàng, vẻ đẹp dịu dàng đến rung động lòng người. Cô ấy cứ như một con bướm đang nhảy múa làm người xem dưới khán đài như bị mê hoặc, đắm chìm trong khung cảnh tuyệt đẹp mà Đoạn Thi Dương đã tạo nên.

Mặc dù Trần Gia Bảo đã xem Đoạn Thi Dương tập luyện nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy cô ấy chính thức biểu diễn thì anh cũng phải lóe mắt, kinh ngạc vì vẻ đẹp của cô ấy.

Lúc này, một người đàn ông cao to ngồi ở vị trí cách sân khấu gần nhất đang nhìn Đoạn Thi Dương nhảy múa bằng ánh mắt rực lửa, anh ta không kiềm được mà nói: “Quả nhiên là tuyệt sắc nhân gian, dù cho có thế nào thì tôi cũng nhất định phải kéo cô ta lên giường mới được!”

Anh ta chính là Mục Lương Huy!

Đột nhiên người đàn ông bên cạnh anh ta chau mày, mỉm cười và nói: “Cậu Huy ra tay thì đương nhiên Đoạn Thi Dương không thể nào thoát, chỉ là tôi nghe nói chiều nay có một người đàn ông thần bí xuất hiện, có quan hệ rất gần gũi với Đoạn Thi Dương.”

“Người đàn ông thần bí? Hừm, tôi mặc kệ anh ta là ai, dám giành phụ nữ với cậu chủ Huy tôi đây thì tôi nhất định sẽ để anh ta phải hối hận vì đến với thế giới này!” Ánh mắt Mục Lương Huy thoáng qua vẻ nguy hiểm.

Mục Lương Huy ngồi ở hàng ghế đầu tiên nên không nhìn thấy Trần Gia Bảo đang ngồi ở bên góc.

Anh ta khẽ đảo mắt rồi ghé sát vào tai nam sinh bên cạnh và nhỏ tiếng nói.

Người đó tên là Kha Triển Bằng là sinh viên năm hai của đại học ngoại thương Thanh Xuyên, anh ta nghe thấy vậy thì mắt sáng rỡ lên và lên tiếng khen: “Không hổ là cậu chủ Huy, đúng là cao tay, cậu đợi đó, tôi sẽ lập tức đi sắp xếp ngay.”

“Đi đi, sau khi sự việc xong xuôi thì tôi cũng sẽ không quên công của cậu.” Mục Lương Huy cười đắc ý như thể Đoạn Thi

Dương đã nằm trong tầm tay của anh ta.

Mặc dù anh ta không phải là sinh viên của đại học ngoại thương Thanh Xuyên nhưng anh ta lại là cậu chủ ăn chơi có tiếng trong giới con nhà giàu ở tỉnh, thường xuyên đến chơi ở các trường đại học lớn trong tỉnh để tìm kiếm mục tiêu của mình.

Lần trước, sau lần gặp gỡ đầu tiên với Đoạn Thi Dương thì anh ta đã cảm thấy ngây ngất và nảy sinh ý định đó trong lòng nhưng anh ta vẫn chưa kịp ra tay thì lại gặp được Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã nên mới lập tức dịch chuyển sự chú ý về phía hai cô gái đó. Chỉ là Trần Gia Bảo đã dạy cho anh ta một trận ra trò nên giờ có đánh chết anh ta cũng không dám có ý nghĩ lệch lạc với Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã nữa.

Vì vậy đương nhiên là anh ta sẽ dịch chuyển sự chú ý về phía Đoạn Thi Dương trở lại. Khoảng thời gian này anh ta thường xuyên lái xe đắt tiền đến gây ấn tượng với Đoạn Thi Dương nhưng đều bị Đoạn Thi Dương khéo léo từ chối làm anh ta thầm thấy bực tức trong lòng.

Chương 1018

Chương 1018

Anh ta đường đường là cậu chủ Huy, có bao giờ đủ kiên nhẫn với một người phụ nữ như vậy đâu.

Vì vậy anh ta quyết định dù có thế nào thì tối nay cũng nhất định phải có cho bằng được Đoạn Thi Dương.

Anh ta nhìn Đoạn Thi Dương xinh đẹp tràn đầy sức xuân đang nhảy múa trên sân khấu như một cánh bướm xuân thì dục vọng lại rực lên trong ánh mắt!

Điệu múa nhanh chóng kết thúc, cả hội trường vỗ tay rào rào.

Tân sinh viên năm nhất Đoạn Thi Dương đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu các sinh viên của trường đại học ngoại thương Thanh Xuyên bằng điệu nhảy xinh đẹp làm rung động lòng người như một tinh linh tuyệt sắc.

Đoạn Thi Dương cúi chào khán giả rồi nhân lúc đó vui vẻ liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái, sau đó bước vào trong cánh gà.

Tiệc chào đón tân sinh viên chính thức khép lại, hàng ngàn sinh viên ùn ùn đổ ra ngoài. Vốn dĩ mấy người Trần Gia Bảo, Chu Linh Hoa và Đoạn Khánh Tân đang ngồi ở góc biên, gần sát phía sau nên họ cũng buộc phải đi ra khỏi lễ đường dưới sự dồn ép của dòng người đông đúc đó.

Đột nhiên Đoạn Khánh Tân thét lên một tiếng "ai da", cô ấy mang giày con gót, đi không cẩn thân nên đã bị trẹo chân, cô ấy nghiêng người một cái thì ngã về phía bên cạnh.

Đoạn Khánh Tân với khuôn mặt thanh thoát lạnh lùng đã nhắm chặt mắt lại vì quá hoảng loạn.

Đột nhiên cô ấy cảm giác hông mình bị ôm chặt, không ngờ lại có người ôm lấy cô ấy, hơn nữa còn kéo cô ấy vào trong vòng tay ấm áp để cô ấy không bị ngã xuống.

Đoạn Khánh Tân vội mở mắt ra thì thấy người cứu mình là Trần Gia Bảo, lúc này cô mới khẽ thở phào và cảm kích nói: "Cảm ơn cậu."

"Không cần khách sáo, cô còn đi được không?" Trần Gia Bảo nhìn vào trong lòng mình, đương nhiên là dòng người phía sau không cách nào làm ảnh hưởng đến anh.

Lúc này Đoạn Khánh Tân mới kịp phản ứng lại là mình vẫn còn được Trần Gia Bảo ôm trong lòng, mặt cô ấy lập tức ửng đỏ. Cô ấy đưa tay đẩy Trần Gia Bảo ra nhưng vừa mới đứng dậy thì cổ chân lại đau nên lại một lần nữa ngã vào lòng Trần Gia Bảo. Cô ấy hết cách bèn chau mày và nói: "Không được, chân tôi đã bị trẹo khá nặng rồi."

"Vậy thì cô bám chắc lấy tôi." Trần Gia Bảo gật đầu rồi ôm lấy chiếc hông mềm mại của Đoạn Khánh Tân và tiến về phía trước.

Đoạn Khánh Tân cảm nhận được khí chất mạnh mẽ trên người Trần Gia Bảo thì đỏ mặt, đồng thời trong lòng cũng cô ấy cũng có một cảm giác an toàn khó diễn tả bằng lời.

Hà Kim Hương và Chu Linh Hoa đi phía sau Trần Gia Bảo. Hà Kim Hương hừ một tiếng rồi lẩm bẩm nói: "Giảng viên Tân là nữ thần trong mắt vô số thầy và trò của đại học ngoại thương Thanh Xuyên mà lại bị Trần Gia Bảo ôm trong lòng, thật sự là để anh ta có được một món hời lớn rồi."

Chu Linh Hoa mỉm cười và không nói gì, ánh mắt thì lại thoáng qua vẻ ghen tuông.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Gia Bảo, họ đã nhanh chóng ra khỏi lễ đường và tìm đến một nơi khá vắng vẻ.

Hà Kim Hương lập tức bước thật nhanh đến trước mặt Trần Gia Bảo, đỡ lấy cánh tay của Đoạn Khánh Tân và nói với Trần Gia Bảo bằng vẻ mặt cảnh giác: "Giờ thì để tôi đỡ giảng viên Tân được rồi, không cần anh phải bận tâm nữa."

Đoạn Khánh Tân đỏ mặt, cô ấy khẽ đẩy Trần Gia Bảo ra rồi mỉm cười và nói: "Cảm ơn cậu."

"Đừng khách sáo." Trần Gia Bảo lắc đầu, nhìn vào cổ chân đang được bọc tất tơ của Đoạn Khánh Tân một cái rồi nói:

“Tôi đề nghị cô nên nhanh chóng đến bác sĩ để xử lý thì tốt hơn, cẩn thận để lại di chứng về sau.”

Đương nhiên anh cũng có thể chữa trẹo chân, hơn nữa hiệu quả cũng rất tốt nhưng xung quanh có quá nhiều người, ngang nhiên xoa bóp cổ chân cho Đoạn Khánh Tân ở chốn đông người như thế, dù cho anh không để ý thì Đoạn Khánh Tân cũng sẽ không đồng ý.

Đoạn Khánh Tân khẽ gật đầu và nói: “Lát nữa tôi sẽ đi.”

Mặc dù nói thì nói như vậy nhưng hiện tại cô ấy không hề muốn rời khỏi đó.

Đột nhiên tiếng vỗ tay và hoan hô vang lên giữa đám đông.

Đoạn Thi Dương từ lễ đường đi ra, đón nhận tiếng vỗ tay từ những người xung quanh. Cô ấy vừa tự hào vừa vui mừng, quay đầu nhìn bốn phía để tìm kiếm tung tích của Trần Gia Bảo, chờ đợi được chia sẻ niềm vui của mình với anh.

Chương 1019

Chương 1019

Đột nhiên dòng người phía trước nháo nhào lên, một người đàn ông cao to ôm bó hoa hồng lớn trên tay, bước về phía cô ấy với vẻ mặt tràn đầy tình cảm. Đó là Mục Lương Huy!

Trong lòng Đoạn Thi Dương lập tức có dự cảm không lành.

Mục Lương Huy đến trước mặt Đoạn Thi Dương rồi quỳ xuống trước sự chứng kiến của mọi người, anh ta tỏ tình đầy tình cảm: "Thi Dương, từ lần đầu tiên gặp được em thì anh đã biết em chính là người phụ nữ mà anh đang vất vả tìm kiếm trong cuộc đời này. Anh vì em mà trằn trọc, vì em mà nửa đêm mất ngủ, vì em mà không màn ăn uống, chỉ muốn được cùng em tay trong tay. Thi Dương, làm bạn gái của anh nhé!"

Anh ta nói xong thì đưa chín mươi chín đóa hồng trong tay sang cho Đoạn Thi Dương.

Đoạn Thi Dương khẽ chay mày, sau đó thì thấy hoảng loạn, chỉ sợ sau khi Trần Gia Bảo nhìn thấy cảnh đó thì sẽ hiểu nhầm quan hệ cô ấy và Mục Lương Huy, nếu như vậy thì hi vọng vốn dĩ không bao nhiêu của cô ấy sẽ lại càng nhỏ nhoi hơn.

Đoạn Thi Dương nghĩ đến đây thì đã lo lắng đến mức sắp phát khóc, cô ấy đang định mở miệng từ chối thì đột nhiên nghe thấy tiếng pháo hoa vang lên từng đợt trên bầu trời, mọi người bất giác ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên bầu trời cách đó không xa có rất nhiều pháo hoa đang tỏa ra rực rỡ, đủ màu sắc, tạo thành chữ "I LOVE YOU" lung linh, lãng mạn trên bầu trời đêm.

Cộng thêm vẻ ngoài điển trai, ánh mắt thắm thiết, hoa hồng quyến rũ của Mục Lương Huy nữa thì đã tạo nên một không khí vô cùng lãng mạn.

Tất cả phụ nữ đều thích sự lãng mạn là điều không còn gì phải nghi ngờ, ngay lập tức, toàn bộ nữ sinh xung quanh đó ai nấy cũng thấy ngưỡng mộ Đoạn Thi Dương. Trong mắt bọn họ thì Đoạn Thi Dương đã trở thành người hạnh phúc nhất, người sáng giá nhất tại đó.

"Ở bên nhau đi!", "Ở bên nhau đi!", "Ở bên nhau đi!"

Đột nhiên không biết ai đó đã hét lên, thế là mọi người ở đó cũng bị dẫn dụ, thi nhau lớn tiếng không ngừng hét lên ba chữ "Ở bên nhau đi", đẩy không khí lãng mạn lên mức cao trào nhất.

Mục Lương Huy cười đắc ý, hoa hồng và pháo hoa và do anh ta chuẩn bị từ sớm còn người dẫn đầu việc hét lớn "Ở bên nhau đi" là do anh ta tìm người nhờ vả, Anh ta tin rằng trong bầu không khí lãng mạn do anh ta cố tình sắp đặt đó thì nhất định Đoạn Thi Dương sẽ phải thấy đắm say.

Ở cách đó không xa, Đoạn Khánh Tân đã nhìn thấy hết, cô ấy chậc lưỡi, mỉm cười nói: "Thật không hổ là hoa khôi mới được chọn của trường, mới vừa nổi bật trong tiệc chào đón tân sinh viên ban nãy, giờ lại được người ta tỏ tình lãng mạn như thế. Chà chà, sức hấp dẫn của cô ấy cũng thật là lớn, chỉ có điều nhìn bộ dạng căng thẳng và khó xử của Đoạn Thi Dương thì hình như cô ấy không hề muốn tiếp nhận lời tỏ tình sâu sắc của chàng trai kia."

Cô ấy nói xong thì đưa ánh mắt trong trẻo của mình về phía Trần Gia Bảo, mỉm cười nói: "Tôi nhớ là cậu có quen với Đoạn Thi Dương, hình như quan hệ của ai người cũng hơn mức bình thường. Vậy bây giờ có phải là cậu nên qua đó làm anh hùng cứu mỹ nhân, giúp Đoạn Thi Dương khỏi khó xử không?"

Trần Gia Bảo nhún vai, mỉm cười nói: "Như cô đã nói anh hùng luôn xuất hiện vào thời điểm nên xuất hiện nhất và đây mới chính là tiết mục biểu diễn cuối cùng."

Anh nói xong thì đi về phía trước.

Đột nhiên, giọng Hà Kim Hương vang lên từ phía sau: "Trần Gia Bảo, anh ta chính là Mục Lương Huy, nếu như anh đắc tội với anh ta thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy."

Trần Gia Bảo cười nhẹ rồi tiếp tục tự tin, khoan khoái tiến về trước.

Hà Kim Hương lập tức trợn trắng mắt, lời hay cũng khó khuyên được kẻ đáng chết, dù sao thì cô ta cũng đã cảnh cáo anh rồi, dù Trần Gia Bảo có thật sự bị Mục Lương Huy dạy dỗ cho một trận thì cũng không liên quan gì đến cô ta nữa.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, nếu như Trần Gia Bảo đã kiên quyết muốn qua đó thì không chỉ có thể giúp được Đoạn Thi Dương thoát nạn mà còn có thể giúp Trần Gia Bảo nhận rõ được sự khác biệt của anh và cậu hai con nhà giàu thật sự, nói không chừng sau này anh sẽ rời xa Đoạn Thi Dương.

Hà Kim Hương nghĩ đến đây thì ánh mắt tỏ ra thông suốt, chỉ chờ đợi xem trò cười của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Đoạn Khánh Tân ở bên cạnh tò mò hỏi Chu Linh Hoa: "Trông cô có vẻ không hề lo lắng cho Trần Gia Bảo."

Hà Kim Hương ngây ra, bất giác nhìn sang Chu Linh Hoa thì thấy Chu Linh Hoa mỉm cười, tinh thần thoải mái, không có chút gì lo lắng.

Chương 1020

Chương 1020

Chu Linh Hoa đưa tay vén tóc mai lên rồi mỉm cười và nói: "Gia Bảo là người lợi hại nhất trên thế giới này, đừng nói đến cậu chủ con nhà giàu như Mục Lương Huy mà dù là bố của Mục Lương Huy có đích thân đến thì cũng phải cẩn thận phục vụ Gia Bảo, vì vậy tại sao tôi phải lo lắng chứ?"

Trần Gia Bảo lợi hại đến vậy sao?

Hà Kim Hương và Đoạn Khánh Tân cùng ngây ra, đặc biệt là Hà Kim Hương, cô ta trợn tròn mắt nhìn theo bóng lưng của Trần Gia Bảo bằng ánh mắt không thể tin nổi. Đương nhiên là cô ta không nghi ngờ lời nói của Chu Linh Hoa, vậy lẽ nào bản thân cô ta đã hoa mắt, Trần Gia Bảo không phải là kẻ nghèo hèn mà ngược lại là một cậu chủ giàu có thần bí và kín tiếng sao?

Một sự kinh ngạc trỗi dậy trong lòng Hà Kim Hương.

Đột nhiên, chính vào lúc đó, trước sự chú ý của tất cả mọi người, Đoạn Thi Dương hít một hơi sâu rồi nghiêm túc nói: "Cậu chủ Huy, cảm ơn tình cảm của anh, chúng ta không hợp, sau này anh đừng như thế nữa."

Cô ấy đã từ chối?

Không ngờ cô ấy đã từ chối?

Các nữ sinh xung quanh đó đều thốt lên kinh ngạc, các nam sinh cũng không ngoại lệ, tiếng hô hào "Ở bên nhau đi" cũng đột nhiên dừng lại.

Mục Lương Huy khẽ chau mày, ánh mắt thoáng qua vẻ không vui nhưng anh ta đã nhanh chóng giấu đi, khóe miệng anh ta vẫn cứ giữ nụ cười rồi nói: "Thi Dương, lẽ nào em vẫn còn lo

lắng chuyện gì sao? Em yên tâm, sau khi ở bên anh thì anh nhất định sẽ để em được hạnh phúc, vui vẻ mỗi ngày…”

Anh ta vẫn chưa dứt lời thì đột nhiên có một giọng nói chán chường vang lên từ sau lưng anh ta: “Cô ấy đã từ chối anh một cách rõ ràng rồi mà anh còn lằng nhằng như thế, đây không phải là việc mà một người đàn ông lịch thiệp nên làm đâu.”

Với Đoạn Thi Dương mà nói thì giọng nói đó chính là âm thanh hay nhất, cô ấy nhìn thấy người mình thích xuất hiện thì ánh mắt liền lộ ra vẻ vui mừng, trong lúc kích động, cô ấy đã lúp xúp chạy về trước và sà vào lòng đối phương.

Mọi người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc.

Người đàn ông đó đương nhiên là Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo, anh có thể đến thì tốt quá rồi.” Đoạn Thi Dương khẽ nhắm mắt cảm nhận cái ôm đầy ấm áp của Trần Gia Bảo, trong lòng cô ấy dâng lên cảm giác vui vẻ và ngọt ngào khó tả. Đồng thời cũng thấy may mắn vì mình đã từ chối Mục Lương Huy, nếu không tối nay có lẽ đã bị Gia Bảo hiểu lầm rồi.

Cô ấy nghĩ vậy thì mừng thầm trong lòng.

Khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ cong lên, vỗ vai của Đoạn Thi Dương mỉm cười nói: “Xem ra chiêu anh hùng cứu mỹ nhân vẫn là cách nhanh nhất để khiến cho một cô gái đẹp phải xiêu lòng. Cô xem, có người phải dành ra không biết bao nhiêu tình cảm chân thành cũng không có cách nào có thể làm cô nở nụ cười, còn tôi chỉ cần xuất hiện đúng lúc đã có thể ôm bông hoa thơm ngát này vào trong tay rồi. Chậc chậc, khó trách chủ đề anh hùng cứu mỹ nhân vẫn là đề tài bất hủ trong tiểu thuyết từ xưa đến nay mà.”

Thoáng chốc, gương mặt xinh đẹp của Đoạn Thi Dương đã đỏ bừng lên. Cô ấy biết mình không phải là bạn gái của Trần Gia Bảo, biết một hoa khôi giảng đường như cô ta khi muốn yêu đương cũng không nên quá chủ động mà phải rụt rè một chút, cũng biết xung quanh có rất nhiều người đều đang nhìn theo từng cử chỉ của cô ấy.

Nhưng cô ấy vẫn rất lưu luyến cảm giác được tựa vào lòng ngực của Trần Gia Bảo nên mới không nỡ đứng lên.

Cho dù có lưu luyến hơn nữa cũng không có cách nào khác, cô ấy biết hiện tại không phải lúc để nói chuyện yêu đương nên chỉ đành âm thầm thở dài trong lòng mà thôi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy lén lút cọ vào lòng ngực của Trần Gia Bảo một cái, sau đó đỏ mặt ngượng ngùng rời khỏi vòng tay của anh với nhịp tim đang điên cuồng lỗi nhịp.

Mọi người vây ở xung quanh đều ngạc nhiên đến ngây người, hoa khôi giảng đường của đại học Thương mại Thanh Xuyên vậy mà lại chủ động nhảy vào lòng của một người đàn ông sao? Đặc biệt là Mục Lương Huy, chuyện này giống như một cái tát tát thẳng vào màn bày tỏ đầy thâm tình của Mục Lương Huy.

Mọi người theo bản năng xoay đầu nhìn về phía Mục Lương Huy, quả nhiên nhìn thấy Mục Lương Huy vẫn giữ tư thế quỳ một gối nhưng cả khuôn mặt đều đã tối sầm lại rồi.

Đa số những người đứng xung quanh, đặc biệt là các cô gái hầu như đều từng nghe đến cái tên Mục Lương Huy này. Ai nấy đều biết Mục Lương Huy không những có bối cảnh rất lớn, mà tính tình còn rất nhỏ nhen thích ghi thù với tình địch của mình. Nếu Trần Gia Bảo thật sự dám phá hư chuyện tốt của Mục Lương Huy thì anh ta nhất định sẽ dùng phương thức tàn nhẫn nhất để trả thù.

Chương 1021

Chương 1021

Có trò hay để xem rồi!

Những người có mặt ở đây đều nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt cảm thương sâu sắc.

“Cô thật sự không muốn đi giúp Trần Gia Bảo sao?” Đoạn Khánh Tân đứng bên kia tò mò hỏi.

Mặc dù cô ấy không biết Mục Lương Huy là ai nhưng cô ấy tin với gia thế của mình thì cho dù Mục Lương Huy có là ai đi chăng nữa, cô ấy vẫn có thể dễ dàng xử lý được.

Chu Linh Hoa mỉm cười lắc đầu, tràn đầy tự tin nói: “Yên tâm đi, tiếp theo đây cô sẽ còn kinh ngạc hơn nữa đấy.”

Bản thân anh ta chỉ là đời thứ hai hưởng dụng sự giàu có thì làm gì có tư cách để cạnh tranh với Trần Gia Bảo đây? Cho dù có gọi bố anh ta là Mục Chí Cường đến thì anh ta vẫn bị bố mình đánh một cách tàn nhẫn như như lần trước mà thôi.

Cho nên lúc nghe thấy những lời của Kha Triển Bằng nói Mục Lương Huy mới tức giận như vậy, mẹ nó, dạy dỗ Trần Gia Bảo thì khác nào đẩy ông đây xuống hố lửa đâu chứ?

Mọi người xung quanh đều ngây người, diễn biến của câu chuyện này đã vượt xa ngoài dự đoán của bọn họ. Rõ ràng Đoạn Thi Dương đã ngã vào trong vòng tay của Trần Gia Bảo, vậy… vậy tại sao Mục Lương Huy lại đánh Kha Triển Bằng, chẳng lẽ anh ta bị Đoạn Thi Dương kích động quá mức nên đầu óc có vấn đề luôn rồi?

Kha Triển Bằng bị đánh đến ngu người, từ đầu đến cuối vẫn không biết mình sai ở đâu? Vốn dĩ đang thi triển hết công phu để nịnh bợ Mục Lương Huy, nhưng vì sao lại bị đánh từ đầu tới chân như con lừa thế này?

Anh ta chỉ biết vừa ôm đầu chịu đựng từng cú đá của Mục Lương Huy vừa khóc không ra nước mắt.

“Thấy sao, tôi đã nói diễn biến của câu chuyện nhất định sẽ khiến cô kinh ngạc mà, giờ đã tin chưa?” Chu Linh Hoa ngẩng đầu kiêu ngạo mà nói.

“Tin rồi, nhưng tôi vẫn khá giật mình đấy.” Đoạn Khánh Tân gật đầu mỉm cười, cô ấy đương nhiên biết lý do Mục Lương Huy làm như vậy, chắc chắn là vì anh ta đã biết thân phận thật sự của Trần Gia Bảo nên mới lo sợ không dám đụng chạm đến anh.

“Xem ra ngoại trừ mở kiến thức uyên bác ở phương diện văn học cổ điển ra thì Trần Gia Bảo còn có xuất thân khá bí ẩn nữa nhỉ?”

Nghĩ đến đây, Đoạn Khánh Tân càng cảm thấy tò mò hơn, hai mắt cô ấy lộ ra một tia sáng quỷ dị.

Tuy Hà Kim Hương không hề nói một lời nào nhưng trong mắt cô ta vẫn không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Chu Linh Hoa che miệng cười nói: “Chuyện này chỉ mới bắt đầu mà thôi, các cô cứ chờ đi, diễn biến tiếp theo của câu chuyện này sẽ khiến các cô càng bất ngờ hơn nữa.”

Trong nháy mắt Đoạn Thi Dương nở nụ cười xinh đẹp khiến cho mọi người xung quanh hoa cả mắt, đồng thời đều ngưỡng mộ diễm phúc của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cũng mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu của Đoạn Thi Dương, nụ cười ấy tươi rói như ánh mặt trời vậy. Rồi anh nghiêng đầu hỏi Mục Lương Uy nói: “Tôi nhớ rõ anh không phải là sinh viên của trường đại học thương mại Thanh Xuyên.”

Mục Lương Huy hơi cúi đầu ngượng ngùng cười: “Tôi là người giao du rộng rãi nên ở mỗi trường đại học đều quen khá nhiều bạn bè.”

Anh ta cũng không dám nói thẳng với Trần Gia Bảo là anh ta vì tán gái mà vẫn luôn thu thập tin tức về những người đẹp của các trường đại học, ngộ nhỡ một trong những trường đó có bạn gái của Trần Gia Bảo thì chẳng khác nào đang tuyên chiến với Trần Gia Bảo sao?

Đột nhiên Mục Lương Huy nhìn thấy Trần Gia Bảo khẽ nhìn anh ta bằng một ánh mắt sắc bén giống như nhìn thấu tâm can của anh ta nên bị dọa đến mức toát mồ hôi hột.

Lúc này, chỉ nghe Trần Gia Bảo thản nhiên nói: “Việc cá nhân riêng tư của anh không liên quan gì đến tôi.

Trần Gia Bảo tôi là người ân oán rõ ràng, nếu anh đã không biết quan hệ của tôi với Thi Dương thì thôi.

Hơn nữa anh cũng tận tâm tận lực làm việc cho tôi nên lần này bỏ qua.”

Mục Lương Huy giống như tội phạm được ân xá nên sung sướng nói: “Xin cảm ơn anh Bảo đã khoan hồng độ lượng ạ.”

“Có điều không phải anh là người giao du rộng rãi sao? Vậy chắc hẳn phải có tiếng tăm ở trường đại học thương mại Thanh Xuyên nhỉ. Sau này nếu có người quấy rầy Thi Dương thì tôi chỉ hỏi anh thôi nha.”

Chương 1022

Chương 1022

Trần Gia Bảo nói bằng một giọng hết sức bình thản nhưng sắc mặt lại hết sức nghiêm nghị.

“Dạ dạ dạ, tôi biết rồi ạ. Xin anh Bảo cứ yên tâm, tôi xin cam đoan là từ nay về sau sẽ không có ai đến quầy rầy cô Dương nữa, cũng giống như cô Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã trước đây ạ.” Mục Lương Huy giống y như con gà con đang mổ thóc, cứ gật đầu lia lịa mà trong lòng lại khóc không ra nước mắt.

Con mẹ nó chứ, vốn dĩ anh ta đến đây để tán gái mà kết quả không cua được gái lại còn phải thay Trần Gia Bảo dọn sạch ruồi bọ xung quanh người tình của anh nữa chứ. Thật đúng là tiền mất tật mang mà.

Đoạn Thi Dương cười hạnh phúc khi nhìn thấy Trần Gia Bảo vì lo lắng cho mình mà làm như vậy, cho nên cô càng cảm động hơn nữa.

Bên cạnh đó là Kha Triển Bằng bị té trên mặt đất đang sợ hãi.

Giờ đây Chu Linh Hoa đang cùng Hà Kim Hương đi dạo trên sân trường. Bầu trời đêm đầy sao, làn gió khẽ thổi qua mát rượi khiến Chu Linh Hoa cảm thấy khoan khoái trong lòng.

Cách đây vài phút, Chu Linh Hoa và Hà Kim Hương đưa Đoạn Khánh Tân đến phòng y tế để kiểm tra.

Sau khi xác định rõ là mắt cá chân của giảng viên Tân không có vấn đề gì thì đã đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi. Chu Linh Hoa cũng muốn về nghỉ ngơi nhưng nhìn thấy Hà Kim Hương như muốn nói gì đó thì lại quyết định đi dạo cùng cô ấy.

“Nói đi, có chuyện gì?” Chu Linh Hoa ngồi trên mặt cỏ với dáng vẻ thoải mái.

Hà Kim Hương ngồi bên cạnh Chu Linh Hoa hơi do dự rồi cũng mạnh dạn nói: "Chị Linh Hoa, lúc trước chị đã từng nói với em sở dĩ đêm nay em ngạc nhiên vì em chưa biết rõ về con người của Trần Gia Bảo.

Vậy chị có thể kể cho em nghe về Trần Gia Bảo được không?"

"Em muốn biết chuyện gì?" Chu Linh Hoa kinh ngạc hỏi, rồi sau đó cô như nghĩ ra điều gì liền hỏi: "Không lẽ em thích Trần Gia Bảo?" "Không, không có. Hôm nay em mới nhìn thấy Trần Gia Bảo lần đầu, sao có thể thích anh ta được chứ?"

Chu Linh Hoa càng thêm khó hiểu nói: "Vậy tại sao em lại muốn tìm hiểu về Trần Gia Bảo?"

Hà Kim Hương thở dài, trong ánh mắt vừa hối hận vừa buồn bã: "Em chỉ cảm thấy hôm nay em giống như một con ngốc vậy…"

Đương nhiên còn có một nguyên nhân mà cô ta chưa nói ra, đó là ban đầu cô ta luôn nghĩ Trần Gia Bảo là một tên vô danh tiểu tốt nên luôn khinh thường miệt thị anh nhưng chỉ trong chớp mắt Trần Gia Bảo đã xoay 360 độ chuyển mình trở thành một người mà đến ngay cả Mục Lương Huy còn phải cung kính khom lưng lấy lòng. Loại cảm xúc tương phản này khiến Hà Kim Hương hoa mắt chóng mặt nên tò mò muốn tìm hiểu về Trần Gia Bảo, mà một khi người con gái đã tò mò về một người đàn ông thì xem như đã bắt đầu rơi vào tay giặc rồi.

Chu Linh Hoa nhớ lại thái độ của Hà Kim Hương đối với Trần Gia Bảo thì lập tức hiểu được vì sao Hà Kim Hương lại nói cô ta là đồ ngốc. Bởi vì trước đây cô ta luôn khinh miệt châm biếm Trần Gia Bảo thì sao hôm nay còn dám đi theo Trần Gia Bảo làm người tình chứ?

Cho nên Chu Linh Hoa có vẻ đồng cảm với Hà Kim Hương nên trong lòng lại dường như có ý thân cận hơn mà nắm tay cô ta rồi thở dài nói: "Trần Gia Bảo giống như là một loại thuốc độc mê người vậy, nhất là đối với phụ nữ thì càng khiến người ta mê mẩn. Nếu em hiểu biết về anh ấy càng nhiều thì càng khó dứt ra được, do đó chị nghĩ em không cần phải tìm hiểu quá sâu về con người của anh ấy. Nhưng nếu như em đã muốn biết thì chị sẽ nói cho em nghe, có điều chị cũng chỉ biết được một ít thôi."

Hà Kim Hương phấn chấn hẳn lên, vểnh tai lắng nghe.

“Em biết chị đến từ thành phố Hòa Bình, vậy em có biết Trần Gia Bảo chính là người đàn ông có quyền lực đứng đầu thành phố Hòa Bình không?” Chu Linh Hoa nói.

Câu nói đầu tiên của Chu Linh Hoa đã khiến Hà Kim Hương khiếp sợ: “Trần Gia Bảo chính là người đàn ông có quyền lực đứng đầu thành phố Hòa Bình sao? Điều này… điều này sao có thể chứ?”

“Mặc dù chuyện này sẽ khiến người khác giật mình nhưng sự thật là như vậy.” Chu Linh Hoa tỏ vẻ bình thường khi thấy phản ứng của Hà Kim Hương nên quyết định nói ra một tin tức ghê gớm hơn: “Mặt khác, Trần Gia Bảo chính là ông vua của thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình.”

Sau đó, cô giải thích sơ qua về cái gì gọi là thế giới ngầm và địa vị cũng như quyền lực của Trần Gia Bảo trong tỉnh Hòa Bình. Tất cả các đại ca trong thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình đều là đàn em dưới tay của Trần Gia Bảo mà thôi.

Chương 1023

Chương 1023

Sau khi nghe xong thì Hà Kim Hương vô cùng kinh sợ, trong lòng giống như cuộn sóng dâng trào vậy. Tin tức này so với tin Trần Gia Bảo là người đàn ông có quyền lực nhất thành phố Hòa Bình còn kinh khủng hơn.

Nhìn thấy Hà Kim Hương khiếp sợ như vậy thì Chu Linh Hoa nghiêng đầu, trong ánh mắt lộ rõ sự tự hào nói: "Thậm chí quyền lực của anh ấy ở Tỉnh Thành cũng không hề nhỏ. Em có nghe qua người đứng đầu trong những nhà giàu có nhất của Tỉnh Thành chưa?"

Hà Kim Hương gật đầu một cách máy móc nói: "Biết ạ, em có nghe nói đến nhà họ Tần, họ Triệu, họ Lục, họ Trác và họ Kiều nhưng chỉ nghe nói đến trước đây thôi còn bây giờ không biết vì sao đã bị xóa sổ rồi.

Bây giờ ở Tỉnh Thành chỉ còn lại bốn dòng họ đứng đầu thôi."

Cô ta vốn dĩ là người địa phương của Tỉnh Thành cho nên biết rõ về những chuyện xảy ra ở đó và cô ta càng biết rõ người đứng đầu bốn dòng họ giàu có lớn mạnh nhất của Tỉnh Thành đáng sợ như thế nào.

"Không sai." Chu Linh Hoa gật đầu cười nói: "Vậy em có biết nhà họ Triệu vì đắc tội với Gia Bảo nên đã bị tiêu diệt chỉ trong một đêm thôi không?"

Hà Kim Hương kinh hoàng đến nỗi không còn gì để kinh hoàng nữa, nếu nói thân phận bá chủ của thế giới ngầm tỉnh Hòa Bình hơi trừu tượng thì thân phận người đàn ông có quyền lực đứng đầu thành phố Hòa Bình lại gần gũi với Hà Kim Hương hơn. Còn tin tức nhà họ Triệu vì đắc tội với Gia Bảo nên đã bị tiêu diệt chỉ trong một đêm thôi đã khiến cô ta thật sự khiếp sợ cực độ.

Vì cô ta biết rất rõ thế lực trước kia của nhà họ Triệu lớn mạnh như thế nào nên càng khiếp sợ hơn.

Chu Linh Hoa thấy Hà Kim Hương khủng hoảng Tinh thần như vậy thì cũng không nói gì nữa. Lát sau Hà Kim Hương vẫn khó hiểu hỏi lại: "Sao… sao có thể chứ? Trần Gia Bảo mới có bao nhiêu tuổi đầu đâu mà lại có quyền lực mạnh như thế? Chẳng lẽ… chẳng lẽ… Trần Gia Bảo chính là con cháu của một dòng họ hùng mạnh nào đó của Hà Nội hay sao chứ?"

Ngoại trừ dòng họ hùng mạnh nhất Hà Nội ở Việt Nam thì Hà Kim Hương không thể nghĩ ra được vì sao Trần Gia Bảo lại có quyền thế cao ngút trời như thế, thậm chí có thể khiến cho dòng họ Triệu oai hùng là thế mà lại bị tiêu diệt sạch chỉ trong một đêm.

Hà Kim Hương cứ tưởng đã tìm được nguyên nhân rồi nhưng câu nói tiếp theo của Chu Linh Hoa càng khiến cho cô ta hoảng hồn hơn nữa: "Không phải, Trần Gia Bảo không phải đến từ Hà Nội. Thậm chí mấy tháng trước anh ấy còn sống ở trên núi, ngay cả đi học cũng chưa được đi bao giờ."

"Vậy…" Tin tức này khiến cho Hà Kim Hương như bị hóa đá. Cô ta đơ ra một lúc mới phản ứng được mà hỏi lại: "Điều này thật khiến cho người ta khó tin, nhưng anh ta làm được bằng cách nào chứ?"

"Đối với Trần Gia Bảo mà nói thì không có chuyện gì mà anh ấy không làm được cả." Chu Linh Hoa có vẻ tự hào khi nói về Trần Gia Bảo. Ngay từ đầu cô đã lựa chọn trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo, nhưng lúc đó cô chỉ nhắm mắt đánh cuộc với bản thân mà thôi. Còn bây giờ Chu Linh Hoa lại thấy mình hoàn toàn đúng đắn và hoàn toàn thành công khi quyết định làm như thế.

Hà Kim Hương nhìn chằm chằm vào Chu Linh Hoa, hơi do dự một lát rồi mới thỏ thẻ hỏi: "Chị Linh Hoa, chị… chị có phải là người phụ nữ của Trần Gia Bảo không?"

Nụ cười của Chu Linh Hoa hơi biến sắc, không biết tại sao Hà Kim Hương lại phát hiện ra được.

Hà Kim Hương vội vàng giải thích: "Chị đừng hiểu lầm, lúc Trần Gia Bảo rời khỏi đây em đã nhìn thấy chị liếc Trần Gia

Bảo rồi. Ánh mắt đó chính là ánh mắt của người tình dành cho nhau nên… nên em liền đoán chị chính là người phụ nữ của Trần Gia Bảo ạ.”

Thì ra là như vậy.

Chu Linh Hoa hơi tự trách bản thân, thở dài rồi đứng lên, gió đêm khẽ thổi qua mát rượi khiến cô thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nên nói: “Em nói đúng, chị chính là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, nhưng chỉ là người tình bí mật mà thôi.”

Tuy rằng Hà Kim Hương đã đoán ra từ lâu nhưng khi nghe chính miệng Chu Linh Hoa thừa nhận thì vẫn kinh ngạc nói: “Chị Linh Hoa, chị đã xuất sắc như thế sao lại chấp nhận làm một người tình bí mật của Trần Gia Bảo chứ?”

Chu Linh Hoa cười nói: “Xuất sắc ư? Vậy em có biết tất cả những điều tốt đẹp em nhìn thấy từ chị đều là do Trần Gia Bảo cho chị không? Hơn nữa em có biết những gì mà chị sẽ đạt được trong tương lai sẽ còn nhiều hơn bây giờ gấp vạn lần không?”

Hà Kim Hương há mồm nói: “Nhưng… làm một người tình bí mật thì… thì vẫn…”

Chu Linh Hoa cười nhạt: “Chị thà làm vợ lẻ của một anh hùng còn hơn làm vợ cả của một người tầm thường. Đây chính là tính cách của chị, còn miệng đời thế gian nói gì thì kệ họ chứ đâu liên quan gì đến chị.”

Đột nhiên Chu Linh Hoa lại nói sỗ sàng như thế khiến Hà Kim Hương hơi hoảng định nói gì đó thì đã nhìn thấy Chu Linh Hoa đi về phía phòng ngủ nói: “Thời gian không còn sớm nữa, em mau đi về nghỉ ngơi đi.

Còn nữa, chuyện hôm nay em hãy giữ bí mật đùng để người thứ ba biết.”

Chương 1024

Chương 1024

“A, được được. Em xin cam đoan sẽ tuyệt đối giữ bí mật, không nói cho ai biết đâu ạ.” Hà Kim Hương cũng đứng lên nhìn theo bóng dáng của Chu Linh Hoa.

Hà Kim Hương cũng không biết mình đã trở về phòng bằng cách nào nhưng lúc về đến phòng thì thấy hai người bạn đang nằm trên giường bàn tán về chuyện đã xảy ra đêm nay. Còn Đoạn Thi Dương đang ngồi trước bàn mân mê cành hoa hồng trong tay lắng nghe hai người bạn thủ thỉ về cô ấy và Trần Gia Bảo nên vừa vui vừa ngượng ngùng, ánh mắt lấp lánh niềm vui đẹp tựa ánh sao.

Nghe thấy tiếng động mở cửa nên bọn họ đều nhìn lại thì thấy Hà Kim Hương đang mở cửa đi vào.

Đoạn Thi Dương đứng lên cười nói: “Kim Hương, sao bây giờ cậu mới về vậy. Giảng viên Tân có bị thương nghiêm trọng lắm không?”

“Giảng viên Tân không sao.” Hà Kim Hương thất thần vừa ngồi xuống giường vừa trả lời Đoạn Thi Dương.

Đoạn Thi Dương thấy vậy thì hoảng sợ vội hỏi: “Hà Kim Hương, cậu bị làm sao vậy?”

“Mình không sao.” Hà Kim Hương lắc đầu rồi nhìn về phía Đoạn Thi Dương nói: “Cậu đúng thật là đã nhặt được báu vật rồi.”

Dứt lời thì lên giường nằm rồi không nói gì nữa.

Đoạn Thi Dương không hiểu gì cả.

Lại nói Trần Gia Bảo sau khi rời khỏi trường thì đứng dưới bóng cây bên đường dự định sẽ gọi điện cho Tần Ly Nguyệt hoặc Lục Bảo Ngọc hoặc Kiều Phượng Hoa nhưng nhìn đồng

hồ đã mười một giờ nên nghĩ bọn họ đã ngủ rồi. Anh biết bọn họ rất mong chờ điện thoại của anh nhưng vẫn nghĩ không nên làm phiền bọn họ nghỉ ngơi nên gửi tin nhắn cho Hương Giang đến đón anh.

Chỉ một lát sau, một chiếc Sarah chạy đến dừng lại trước mặt Gia Bảo. Sau đó một người phụ nữ chân dài xinh đẹp mở cửa xe xua tan đi màn đêm tối tăm lạnh lùng băng giá mà nhào tới ôm Trần Gia Bảo: "Ông chủ, rốt cuộc anh cũng về rồi."

Trần Gia Bảo có thể cảm nhận được cơ thể mềm mại của Hương Giang khẽ run lên thì dịu dàng nói: "Tôi về rồi, lên xe rồi hãy nói."

"Dạ." Lúc này Hương Giang mới trả lời rồi bịn rịn không nỡ rời xa vòng tay của Trần Gia Bảo. Cô mở cửa xe mời Trần Gia Bảo vào trong, nhất mực cung kính và trung thành.

Trần Gia Bảo cười cười, vừa ngồi vào ghế sau của xe còn chưa kịp đóng cửa thì một làn gió thoang thoảng mùi hương thơm kéo đến, Hương Giang lại một lần nữa lao vào lòng anh rồi chủ động hôn anh nồng nhiệt. Thật là to gan.

Trần Gia Bảo hơi sửng sốt rồi sau đó anh cũng chủ động ôm lấy Hương Giang mà hôn lại cô.

Một lát sau, đôi mắt của Hương Giang đã dạt dào tình ý mà thở hổn hển nói: "Ông chủ, xin hãy đồng ý cho em…"

Trần Gia Bảo cũng xúc động không kém liền ôm Hương Giang đặt ở ghế sau rồi anh ngồi ở ghế lái xe, nhấn chân ga chạy thẳng tới khách sạn.

Đối với Trần Gia Bảo, Hương Giang chắc chắn là một người đẹp, cô trung thành với bản thân, vì đây là lần đầu tiên ở bên cô nên việc có một đêm hoàn hảo là điều đương nhiên, không để lại hối tiếc!

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đã lái xe đến một khách sạn năm sao và mở một phòng sang trọng dành cho cặp đôi.

Căn phòng được bài trí lãng mạn và đa cảm, với nến đỏ, sâm panh, hoa hồng, tông hồng và âm nhạc nhẹ nhàng, du dương tạo nên một bầu không khí khác biệt và quyến rũ.

Hương Giang đã đỏ mặt rồi, tim đập thình thịch, có cảm giác ngứa ran khắp người.

Cô đi tới trên giá rượu, chủ động rót một ly rượu đỏ, cầm cốc lên, đỏ mặt bước lại bên cạnh Trần Gia Bảo, ngẩng đầu nhấp một ngụm rượu, nhón gót, chủ động vươn tay chạm vào Trần Gia Bảo, dần dần đưa môi lên, môi chạm môi.

Nó không chỉ thơm, mà còn có một loại cám dỗ khác, đó là say.

Sau khi uống rượu, mặt Hương Giang càng đỏ hơn, cô dựa vào người của Trần Gia Bảo, cười khẩy và nghịch ngợm lên cổ anh.

Trần Gia Bảo cảm thấy trên cổ có chút ngứa, nhưng trong lòng lại càng ngứa.

Anh đưa tay ra ôm lấy cơ thể đang chuyển động của Hương Giang, sải bước vào phòng tắm, cùng Hương Giang tắm đôi thơm tho trong bồn tắm đầy cánh hoa hồng.

Chương 1025

Chương 1025

Hơn nửa giờ sau, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Trần Gia Bảo ôm Hương Giang bước đến bên giường, nhẹ nhàng đặt người đẹp vào lòng trên tấm nệm êm ái màu trắng.

Nhìn thân hình quyến rũ trước mặt, hai mắt Trần Gia Bảo nhàn nhạt đỏ lên, nhưng với ý chí kiên cường của mình, cho tới bây giờ anh vẫn có thể chịu đựng được.

Hơi thở của anh đã trở nên nhanh hơn.

Hương Giang trong mắt đầy vẻ dịu dàng, cô cười thầm, chủ động vươn tay nắm lấy Trần Gia Bảo, đưa ra lời mời cảm động nhất của một người phụ nữ hoàn mỹ.

Cô ta là một kẻ giết người tàn nhẫn và trung thành với Trần Gia Bảo, vì vậy trước mặt chủ của mình, cô sẽ tự nhiên không khoe khoang như những người phụ nữ khác, và có thể thể hiện vẻ đẹp tuyệt vời và tình yêu của mình dành cho Trần Gia Bảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh đã bị một làn sóng màu đỏ chiếm lấy, và nó đẹp vô tận.

Sáng sớm hôm sau, chuông điện thoại kêu báo thức, đánh thức Hương Giang khỏi giấc mơ.

Cô là người nghiêm khắc với chính mình, trước đây cho dù nằm ở trên giường, cô sẽ lập tức mặc quần áo, nhưng hôm nay lại muốn cố ý ngủ nướng một lần.

Lần đầu tiên tắt báo thức, Hương Giang thấy mình vẫn nằm trong vòng tay của chủ yêu quý, nghĩ đến sự điên cuồng của đêm qua, trong mắt anh lóe lên một tia vui mừng và thỏa mãn, cuối cùng cô cũng trở thành người phụ nữ của chủ mình.

Cô không khỏi xoa xoa cánh tay của Trần Gia Bảo, cố gắng thay đổi một tư thế thoải mái.

Đột nhiên phía dưới truyền đến một cơn đau đớn khiến cô hơi nhíu mày, động tác cũng theo đó mà ra, đây là lần đầu tiên của cô xảy ra vào tối hôm qua, nhưng lại hưởng thụ không biết mệt mỏi, khiến cơ thể cô choáng ngợp.

“Còn đau không?” Đột nhiên, một giọng nói quan tâm đến từ gần đó.

Hương Giang ngẩng đầu lên khi nghe thấy lời này, chỉ thấy Trần Gia Bảo tỉnh táo nhìn cô với vẻ quan tâm.

“Đau quá.” Hương Giang công khai thú nhận, sau đó hôn nhẹ lên môi Trần Gia Bảo cười: “Nhưng trong lòng lại vui hơn, cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì cuối cùng cũng trở thành người phụ nữ của anh.”

Trần Gia Bảo mỉm cười, lại ôm chặt cánh tay Hương Giang, nói: “Đừng lo lắng, cô sẽ luôn như vậy, và cô chỉ có thể là người phụ nữ của tôi.”

Nghe Trần Gia Bảo tuyên bố độc đoán, trong mắt Hương Giang lóe lên một tia ám ảnh, cô lặp lại: “Ừm”.

“Trong thời gian tôi vắng mặt, đã có chuyện gì xảy ra với tỉnh thành?” Trần Gia Bảo hỏi đột ngột.

Hương Giang biết Trần Gia Bảo đang hỏi gì, vừa sờ ngực Trần Gia Bảo vừa nói: “Mấy ngày nay chị em nhà họ Tần đều tham gia vào việc kinh doanh của nhà họ Tần. Hình như họ đang học cách quản lý kinh doanh. À, nhân tiện , Tần Ly Nguyệt biết anh. Sau khi lái xe rời khỏi đó, cô ta đã mua một chiếc Maserati mới tinh, chiếc mà anh đã thấy trước đó. Sau khi Kiều Phượng Hoa trở thành chủ tịch của tập đoàn, cô ta đã vận động cơ bắp của mình và có thái độ cứng rắn. Người ta nói rằng một số nhân viên cũ có thái độ không tốt sẽ bị sa thải. Về phần Lục Bảo Ngọc, em không biết, cô ấy luôn bí ẩn, em không thể nhìn rõ cô ấy chút nào, nhưng em biết họ đang lo lắng cho anh.”

Trần Gia Bảo gật đầu, nghĩ đến tâm tình của cô ấy, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng.

“Còn có một chuyện quan trọng.” Hương Giang dừng động tác, nghiêm mặt nói: “Hai ngày trước, Phụng Bằng Thanh, gia

chủ của nhà họ Phụng đã rời khỏi tỉnh thành, đối với tầng lớp thượng lưu mà nói, ông ta đã khiến cho tỉnh thành đã sôi trào."

Hương Giang nói xong liền lo lắng.

"Anh và nhà họ Phụng gần như trở thành kẻ thù truyền kiếp. Phụng Bằng Thanh đã làm như vậy khiến sức mạnh tổng thể của nhà họ Phụng chắc chắn đã tăng lên một bước rất lớn. Một khi Phụng Bằng Thanh hành động, ắt hẳn sẽ là một tiếng sấm vang dậy, nên chống lại như thế nào?"

Không giống như lo lắng của Hương Giang, Trần Gia Bảo chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Trong hình dung ban đầu của Trần Gia Bảo, cái đó được gọi là "khoan dung với kẻ thù" luôn coi Phụng Bằng Thanh như một người đàn ông mạnh mẽ, vì vậy sau khi nghe tin đó, anh ta không hề ngạc nhiên, thậm chí còn thoáng biến sắc, trong mắt lóe lên gì đó, tự tin nói: "Vài ngày nữa, tôi sẽ tới để đạp đổ nhà họ Phụng."

"Cái gì?" Hương Giang sửng sốt, đột nhiên ngồi dậy, trên ngực lộ ra một mảng lớn cảnh sắc động đậy, kinh ngạc nói: "Anh…anh đích thân tới nhà họ Phụng sao?"

"Đương nhiên, tôi không muốn lôi kéo nhà họ Phụng nữa." Trần Gia Bảo sửng sốt, không nhịn được vươn tay nắm chặt trước ngực Hương Giang.

Chương 1026

Chương 1026

Cho dù là Phụng Bằng Thanh đột nhiên phá đến cảnh giới trong truyền thuyết, khi ở Núi Yên Tử, ông ta đã tu luyện "Kiếm pháp tách đất" để giết chết Trương Thành Trực. Ông ta đã đột phá đến giai đoạn thứ hai, cho dù ông ta có sử dụng nó một lần nữa với "Thanh kiếm tách đất", ông ta sẽ không bị kiệt sức như lần trước.

Hương Giang không biết sự tự tin của Trần Gia Bảo đến từ đâu, nhưng cô biết anh chắc chắn không phải là người dũng cảm, vì đã chọn đến nhà họ Phụng nên anh phải có sự chắc chắn của mình.

Nghĩ đến đây, sau một thoáng sửng sốt, Hương Giang cảm thấy nhẹ nhõm hơn, khóe miệng nở nụ cười, dù sao cô đã quyết sống chết, sống là người của anh, chết là ma của anh.

"Anh, em đi lấy bữa sáng cho anh." Hương Giang đang trầm tư đột nhiên cảm thấy sáng ngời, càng thêm trân trọng khoảng thời gian ở bên Trần Gia Bảo, vừa nói chuẩn bị đứng dậy thì từ phía dưới truyền đến một sự đau đớn, giữa lông mày hiện lên một vệt đau đớn.

"Cô nằm xuống nghỉ ngơi đi, tôi sẽ tự đi." Trần Gia Bảo bất giác nói, sau khi nằm xuống lại bên dưới Hương Giang, anh mặc quần áo rồi bước ra ngoài.

Phút chốc, anh ta đi chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Hương Giang cảm thấy thích thú khi được Trần Gia Bảo quan tâm, ngọt ngào và hạnh phúc, và cảm thấy rằng mình đã yêu anh ta.

"Sáng nay cô có thể nghỉ ngơi ở đây, buổi trưa tôi sẽ tới đón." Trần Gia Bảo nói xong liền cầm chìa khóa xe, mở cửa bước ra ngoài.

Lái xe Maserati đến biệt thự của nhà họ Tần.

Nhân viên bảo vệ ở cửa nhận ra đó là xe của cô Hương Giang, lập tức mở cửa sắt đón vào. Sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo qua cửa sổ hé mở, nhân viên bảo vệ vô cùng sửng sốt và biết rằng đây là ông chủ tương lai.

Sau khi Trần Gia Bảo lái xe vào biệt thự, vừa mở cửa bước xuống, đột nhiên gần đó truyền đến một giọng nói kinh ngạc: "Anh rể!"

Ngay sau đó, một làn gió thơm ập đến, một thân hình trẻ trung nóng bỏng đã nhào vào trong vòng tay của Trần Gia Bảo, hưng phấn nói: "Anh rể, anh về lúc nào, sao không nói trước với em?"

Cô gái trong vòng tay của anh ấy là Tần Thi Vân.

Trên bậc thềm của sảnh chính biệt thự, Tần Ly Nguyệt đứng đó, cười nhìn Trần Gia Bảo, cô cũng cao hứng không kém, nhưng cũng không xông lên như Tần Thi Vân.

Trần Gia Bảo vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Tần Thi Vân, cười nói: "Anh ngày hôm qua mới trở về, có chuyện nên đã chậm trễ nên anh sáng sớm đã tới đây ngay. Em thế nào rồi?"

"Gần đây không sao, nhưng em rất lo lắng…" Tần Thi Vân chưa kịp nói xong, cô đột nhiên đỏ mặt, đứng dậy khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, cười nói: "Mấy ngày nay chị ấy rất nhớ anh, anh hãy an ủi chị ấy đi."

Sau đó, cô mỉm cười và đẩy Trần Gia Bảo về phía Tần Ly Nguyệt.

Tần Ly Nguyệt đỏ mặt mắng: "Hừ, Thi Vân, là em nghĩ đến Gia Bảo, không biết nãy giờ là ai nói vào tai chị như vậy… Ừ…" Cô vừa dứt lời, đột nhiên Trần Gia Bảo đã đi tới trước mặt cô, vươn tay ôm cô vào lòng, khiêu khích cái cằm tròn xoe của cô, nghịch ngợm nói: "Cho nên, em không muốn anh sao?"

Tần Ly Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Trần Gia Bảo, trong lòng dâng lên một cảm giác yêu thích, nghiêm túc nói: "Không, em nhớ anh, rất nhớ anh."

Nụ cười ấm áp cong lên nơi khóe miệng Trần Gia Bảo, đột nhiên cúi đầu, hôn lên đôi môi tinh tế của cô.

Tần Ly Nguyệt cả người run lên, nhiệt tình đáp lại.

Khi Tần Thi Vân nhìn thấy cảnh này, cô mừng cho chị gái, nhưng trong mắt cô cũng có một tia buồn bã.

Sau một nụ hôn dài nóng bỏng, khi Tần Ly Nguyệt cảm thấy cô gần như tắt thở, Trần Gia Bảo mới buông cô ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng của Tần Ly Nguyệt, anh cười hỏi: “Anh sẽ nói chuyện với bố em về một chút việc trước, và anh sẽ đến tìm em sau.”

“Ừ.” Tần Ly Nguyệt vừa đáp ứng thì đột nhiên, một giọng nói quen thuộc từ gần đó truyền đến: “Gia Bảo, cậu muốn tôi làm gì?

Bất quá, Tần Hải Thanh, người đứng đầu họ Tần, đang đứng cách sân không xa lại đi tới đây.

Chương 1027

Chương 1027

Tần Ly Nguyệt đột nhiên kêu lên, nghĩ đến cảnh cô vừa làm với Trần Gia Bảo, có lẽ đã bị bố nhìn thấy, khuôn mặt xinh xắn trở nên nóng bừng, cô nhanh chóng bước tới nắm lấy tay Tần Thi Vân, nói: "Em sẽ theo Thi Vân đi trước."

Sau đó, cô vội vã bỏ đi, mặt nóng bừng.

Trần Gia Bảo không cảm thấy xấu hổ vì đã bị bắt gặp làm tình với vợ mình, anh mỉm cười chào: "Chú Tần."

Anh và Tần Ly Nguyệt là người yêu của nhau, kêu "chú Tần" cũng không có gì là quá đáng.

Tần Hải Thanh gật đầu nói: "Tôi cũng có chuyện muốn tìm cậu, cho nên hãy cùng tôi đi."

"Tuyệt quá."

Không lâu sau, Trần Gia Bảo đến phòng làm việc của Tần Hải Thanh.

Tần Hải Thanh đứng bên bàn quay lưng về phía Trần Gia Bảo, không nói chuyện, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày nói: "Chú Tần, chú muốn cháu làm gì?"

Tần Hải Thanh đột nhiên quay người lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hi vọng cậu hiện tại có thể rời đi khỏi tỉnh thành!"

Trần Gia Bảo mới trở lại tỉnh thành không đến hai ngày, Tần Hải Thanh đã để cho Trần Gia Bảo đi rồi.

Sau đó Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc, anh hiểu ra và nói: "Là do Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu nhà họ Phụng, ông ta đã rời bỏ?"

“Vậy cậu cũng đã biết.” Tần Hải Thanh thở dài nói: “Cậu nói đúng. Phụng Bằng Thanh hai ngày trước rời đi, tu luyện của ông ta đã đạt tới cảnh giới huyền thoại, đã chấn động toàn bộ tỉnh rồi. Hiện giờ nhà họ Phụng đã trở thành bá chủ thực sự của tỉnh thành, ngay cả nhà họ Tần, họ Lục, họ Kiều dù thống nhất với nhau, e rằng cũng không thể lay chuyển được nhà họ Phụng. Gia Bảo, bây giờ cậu hoàn toàn không phải là đối thủ của nhà ông ta, cậu vốn có thù hằn với nhà họ Phụng. Dù Phụng Bằng Thanh đã hứa với tôi là không làm phiền cậu, nhưng bây giờ Phụng Bằng Thanh với sự kiêu ngạo, nếu ông ta trực tiếp đối phó với cậu, chúng ta chỉ có thể chịu một sự mất mát vì đã ngu ngốc.

Vì vậy, tôi hy vọng c ậucó thể rời khỏi tỉnh thành càng sớm càng tốt, sau một thời gian chờ đợi, tôi sẽ tìm cơ hội tìm hiểu Phụng Bằng Thanh và tìm cách loại bỏ hiềm khích giữa cậu và nhà họ Phụng, sẽ không quá muộn để cậu quay trở lại tỉnh thành vào lần sau.”

Trần Gia Bảo nhíu mày, giọng điệu có chút không vui, nói: “Nếu nhà họ Phụng nhất định muốn đối phó với cháu, vậy cháu cả đời không được bước chân vào tỉnh thành?”

“Đúng!” Tần Hải Thanh kiên định nói, nhưng sau đó lại bổ sung thêm một câu nói: “Ít nhất, trước khi cảnh giới của cậu cũng đã đột phá đến ‘Huyền thú’, cậu đừng bao giờ bước chân vào tỉnh thành. Đương nhiên, tôi nghĩ vậy và cậu trong khoảng thời gian ngắn không thể đột phá đến cảnh giới ‘Tiên giới’, vậy nói cách khác, trước khi có năng lực bảo vệ bản thân, càng cách xa tỉnh thành càng tốt.”

Đột nhiên, Trần Gia Bảo bật cười, tiếng cười tràn đầy không đồng tình, anh ta cười nói một cách tự hào: “Cháu, Trần Gia Bảo, kiêu ngạo và can đảm, cháu bây giờ lại là một con chuột vô sỉ bỏ trốn sao?”

Tần Hải Thanh cau mày nói: “Tôi biết người trẻ tuổi đều kiêu ngạo, nhưng người đàn ông thực sự trưởng thành phải biết uốn mình vươn vai. Lần này, mọi chuyện là về sự giàu có của cậu và hạnh phúc cả đời của con gái tôi, cho nên, tôi hi vọng cậu có thể nhìn xa trông rộng và tạm thời kiềm chế sự kiêu ngạo của mình. Đây không hẳn là điều xấu đối với cậu. Ít nhất, cậu không muốn Ly Nguyệt buồn vì mất cậu, đúng không?”

Tần Hải Thanh biết rất rõ Trần Gia Bảo quan trọng như thế nào đối với Tần Ly Nguyệt, để có thể giúp đỡ Trần Gia Bảo trong tương lai và thể hiện địa vị và giá trị của mình, những ngày này cô và Thi Vân đều đã nghỉ học dài ngày, bắt đầu học hỏi quản lý công việc kinh doanh của gia đình, điều này khiến Tần Hải Thanh hài lòng, đồng thời ông không khỏi cảm thấy tình cảm của con gái mình dành cho Trần Gia Bảo là vô cùng sâu đậm.

Vì vậy, ông sẽ kiên quyết để Trần Gia Bảo rời khỏi tỉnh thành ngay bây giờ, để không bị một cú đấm của Phụng Bằng Thanh giết chết.

Chương 1028

Chương 1028

“Cháu tin rằng người mà Ly Nguyệt thích, cô ấy tuyệt đối không muốn là một kẻ nhát gan, chỉ biết trốn tránh.” Trần Gia Bảo lắc đầu nói, “Chú Tần, cháu nghĩ ý tưởng của chú hơi ngây thơ. Nếu nhà họ Phụng kiên quyết đối phó với cháu, cho dù cháu có đến đâu, nhà họ Phụng vẫn sẽ không buông tha cho cháu, vì vậy, cháu không cảm thấy rằng cháu phải rời khỏi tỉnh thành. Và cháu sẽ đến gặp gia đình họ Phụng và chủ động giải quyết chuyện này.”

“Cậu tới nhà nhà họ Phụng để xin lỗi và hòa giải sao?” Tần Hải Thanh sửng sốt, tuy rằng động thái của Trần Gia Bảo là một cái lặn sâu, nhưng có lẽ Trần Gia Bảo thật sự có thể giải quyết ân oán của mình với gia đình họ Phụng.

“Không, cháu sẽ tiêu diệt nhà họ Phụng, và sẽ không bao giờ gặp rắc rối nữa!” Trần Gia Bảo nói đến đây, trong mắt lóe lên vẻ tự tin cùng độc đoán không thể tả!

Tuy nhiên, theo quan điểm của Tần Hải Thanh, Trần Gia Bảo gần như không thể phân biệt được là điên rồi, ông ta sửng sốt: “Cậu… Cậu định đánh nhà họ Phụng đến chết à? Cậu… sao cậu có thể là đối thủ của Phụng Bằng Thanh được. Ông ta là một cường quốc huyền thoại thực sự. Cậu là kẻ cứng đầu, hấp tấp…”

Tần Hải Thanh lắc đầu, cảm thấy thất vọng và thậm chí có chút hoài nghi, liệu có sai khi đồng ý quyết định chuyện hẹn hò giữa Ly Nguyệt và Trần Gia Bảo?

Trần Gia Bảo mỉm cười tự hào, nhìn nghiêm nghị, và nói: “Nếu cháu nói rằng cháu đã giết một cường quốc huyền thoại thì sao?”

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, nó giống như sấm sét trên mặt đất!

Tần Hải Thanh sửng sốt một chút, gần như hóa đá, khó khăn nói: "Cậu… Cậu nói cái gì?"

Trần Gia Bảo cười nhẹ nói: "Cháu vừa nói cái gì, cháu tin tưởng chú nghe rất rõ ràng, chú nghe rất đúng, cháu đã từng giết một cường giả trong truyền thuyết."

Sau đó, Trần Gia Bảo nói ngắn gọn về việc giết Trương Thành Trực, vấn đề này rất bí mật và không có nhân chứng, vì vậy ngoại trừ một số người hạn chế, không ai khác biết về nó.

Tất nhiên, Trần Gia Bảo đã che giấu nguyên nhân và hậu quả cụ thể, rốt cuộc thì anh ta cũng khó mà nói trước mặt bố của Tần Ly Nguyệt rằng anh ta đang liều lĩnh chiến đấu với một cường quốc huyền thoại.

Nhưng duy chỉ giết Trương Thành Trực thôi cũng đủ khiến Tần Hải Thanh chấn động.

Trông ông ta uể oải, trong lòng như nổi lên một cơn bão. Làm sao chống lại bọn họ đây? Ngay cả với kiến thức của Tần Hải Thanh, ông ta cũng chưa từng nghe nói đến chuyện như vậy.

Một lúc lâu sau, Tần Hải Thanh mới phản ứng lại, không thể tin được. "Cậu… Cậu đang nói thật?"

Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Đương nhiên là thật. Cháu không phải nói dối chú loại chuyện này."

Tần Hải Thanh lập tức tin điều đó. Giết một cường quốc huyền thoại quả thật quá khó tin. Ông ta tin rằng không ai có thể nói ra một lời nói dối có thể dễ dàng bóc mẽ được. Hơn nữa, dựa vào sự hiểu biết của ông ta về Trần Gia Bảo, quả thật là không có khả năng nói dối ông ta.

Vì Trần Gia Bảo có thể giết được cường quốc trong truyền thuyết, nên coi như Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu nhà họ Phụng, nếu tìm đến anh ta, Trần Gia Bảo không thể không làm gì.

Nghĩ đến đây, sự lo lắng ban đầu bị đè nén trên lồng ngực của Tần Hải Thanh bị quét sạch, tâm trạng bỗng nhiên trở nên tươi tỉnh, vươn tay vỗ vai Trần Gia Bảo một cái, không nhịn được

cười lớn: “Được, được, được rồi, tôi có thể gặp được cậu, đúng như vận mệnh của Ly Nguyệt rất may mắn!”

Ông ta thậm chí còn nói ba chữ “Được”, điều này cho thấy ông ta hưng phấn như thế nào. Trần Gia Bảo có thể giết chết cường giả trong cảnh giới. Sau đó, khi Trần Gia Bảo cũng đột phá đến cảnh giới huyền thoại, chẳng phải sẽ chống lại tất cả sao? Quan trọng hơn, Trần Gia Bảo vẫn còn quá trẻ!

Đây chắc chắn là một tin vui lớn đối với nhà họ Tần!

Tần Hải Thanh dù sao cũng là một người nhìn thấu thiên hạ, ông ta suy xét mọi chuyện, một lúc sau mới kìm nén được kích động trong lòng, trịnh trọng nói: “Vì cậu đã chắc chắn, vậy tôi sẽ không thuyết phục cậu rời đi nữa, nhưng Phụng Bằng Thanh là một anh hùng vĩ đại, chưa kể họ Phụng đã có lịch sử hàng trăm năm, có thể được mô tả là không thể tìm hiểu, vì vậy trong khoảng thời gian này, cậu cần phải cẩn thận!”

“Cháu biết rồi, cám ơn chú Tần đã quan tâm.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền nói: “Nghe nói ngày mai sẽ có một cuộc đấu giá cao cấp?”

Tần Hải Thanh sửng sốt, sau đó nói: “Đúng vậy, người tổ chức cuộc đấu giá này được cho là đến từ Hà Nội. Thân phận của anh ta rất bí ẩn, và phần lớn vật phẩm đấu giá đều là bảo vật cổ như tranh vẽ và di vật văn hóa xác thực. Anh ta chỉ là một cư sĩ không hề có ý định kiếm tiền nên dù nhận được thư mời nhưng anh ta cũng không có ý định tham gia”.

Trần Gia Bảo hơi sững sờ, ngoài những đồ tạo tác thư pháp và hội họa, thứ quan trọng nhất ở buổi đấu giá này là đồ tạo tác, nhưng nhìn bộ dạng của Tần Hải Thanh, anh ta dường như không biết làm sao ông ta biết chuyện đó. Làm thế nào để một giáo viên triết học của trường đại học lại có thể nhận được thư mời?

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo đột nhiên phát hiện ra rằng cô ta có rất nhiều bí mật ẩn giấu trong người.

Chương 1029

Chương 1029

“Lấy thư mời cho cháu. Ngày mai, cháu sẽ tham gia đấu giá.” Trần Gia Bảo tràn đầy kỳ vọng vào buổi đấu giá ngày mai, hy vọng bản thân sẽ không thất vọng.

Cùng lúc đó, trong sân ở ngoại ô phía tây của tỉnh thành, Đoạn Khánh Tân, cô ấy vẫn mặc áo sơ mi trắng, ngồi bên ao, vừa ăn táo vừa xem thông tin về Trần Gia Bảo trên tay. Ngay cả quả táo cũng quên ăn, và cô ấy ngạc nhiên: “Kinh nghiệm của Trần Gia Bảo thật tuyệt vời!”

Tối hôm qua, sau khi bị đuổi về căn hộ, cô lập tức huy động sức mạnh của gia tộc, phái người đi điều tra hành tung của Trần Gia Bảo, hôm nay cô có chút hoa mắt khi nhìn thông tin dày đặc trên chỗ lưu trữ.

Đoạn Khánh Tân khó có thể tin được những kinh nghiệm như “Giết bậc thầy kiếm thuật Trương Thành Trực”, “châm cứu chữa bệnh ung thư não”, “thống trị thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình”,.. Đoạn Khánh Tân khó có thể tin rằng tất cả đều do một thiếu niên dưới 20 tuổi làm.

Đứng bên cạnh Đoạn Khánh Tân là một ông già với mái tóc bạc trắng, mặc bộ đồ đen với đôi mắt tinh anh và nói: “Thưa cô, không chỉ cô, ngay cả tôi cũng bị sốc khi nhìn thấy kinh nghiệm của Trần Gia Bảo.”

Ông lão tên là Diệp Kính, được gia đình cử đến để bảo vệ Đoạn Khánh Tân. Dù trên danh nghĩa là người hầu, nhưng Diệp Kính có địa vị cao trong gia đình và có rất nhiều kiến thức. Là người rất được kính trọng.

Đoạn Khánh Tân xem lại thông tin, nói: “Trần Gia Bảo vẫn là một kẻ mạnh. Không biết so với ông thì ai thắng ai thua?”

Diệp Kính hơi suy tư rồi nói: “Khi trước, tôi có thảo luận với Trương Thành Trực, nếu muốn giết anh ta, tôi vẫn cần dùng tới trăm chiêu. Nhưng bây giờ, tôi đã đột phá đến giai đoạn khác và tôi nghĩ mình chỉ cần mười chiêu. Trong nội bộ, Trần Gia Bảo tự tin giết được anh ta. Theo dữ liệu, Trần Gia Bảo đã mất rất nhiều công sức mới có thể đánh bại Trương Thành Trực, vì vậy Trần Gia Bảo chắc chắn không phải là đối thủ của tôi.”

Đoạn Khánh Tân gật đầu cười: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy sao có thể so với ông?”

“Cô, tôi khuyên cô không cần tốn thời gian của mình cho Trần Gia Bảo, bởi vì anh ta sẽ không sống được bao lâu nữa.” Diệp Kính đột nhiên nói.

“Tại sao?” Đoạn Khánh Tân kinh ngạc hỏi.

Diệp Kính chế nhạo nói: “Trần Gia Bảo cùng nhà họ Phụng có thù, Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu nhà họ Phụng mấy ngày nay đã trở thành cường giả huyền thoại. Ngay cả tôi cũng không phải đối thủ của ông ta, huống chi là Trần Gia Bảo? Trong thời gian ngắn tôi tin rằng cuộc sống của Trần Gia Bảo sắp kết thúc.”

“Nhà họ Phụng?” Đoạn Khánh Tân thấp giọng lặp lại, cô đối với Trần Gia Bảo có ấn tượng rất tốt, hơn nữa còn có một chút thiện ý, đương nhiên không muốn Trần Gia Bảo gặp tai nạn.

Nghĩ đến cảnh Trần Gia Bảo hướng dẫn và những câu nói đầy cảm hứng trong lớp học, Đoạn Khánh Tân không khỏi mỉm cười và nói: “Ông Kính, nếu tôi dùng danh nghĩa nhà họ Đoạn để khiến gia đình họ Phụng đừng hại anh ta nữa. Ông nghĩ là có thể làm được không? “

“Đương nhiên.” Diệp Kính đáp lại. Ông ta hiểu rõ thực lực của nhà họ Đoạn hơn ai hết, nếu người nhà họ Đoạn tiến tới thương lượng với Phụng Bằng Thanh, ông ta tin rằng Phụng Bằng Thanh nhất định sẽ phải cân nhắc, nhưng rồi ông ta lắc đầu và nói: “Tuy nhiên, gia đình họ Đoạn không thể tìm ra lý do để làm điều này. Dù họ đi đâu, cường quốc huyền thoại vẫn có thể ngăn chặn sự tồn tại của một bên. Để khiến Phụng Bằng Thanh đồng ý không giết Trần Gia Bảo, điều này chắc chắn sẽ khiến anh ta mang ơn rất nhiều. Tôi biết, sủng ái một cường

giả trong truyền thuyết là không tốt, đối với nhà họ Đoạn cũng không có lợi ích gì, tôi tin tưởng người nhà sẽ không đồng ý."

"Thật sao?" Đoạn Khánh Tân cau mày: "Nếu tôi nhất định muốn làm cái này?

Vẻ mặt của Diệp Kính chợt sững lại, nhưng ông ta rõ ràng biết rõ bố cô yêu cô công chúa nhỏ trước mặt như thế nào, cho dù sau khi trở về Việt Nam, cô nhất định muốn trở thành một giáo viên dạy triết học bình thường, ông ấy đã đồng ý, không chỉ thế, còn muốn để ông đến tỉnh để bảo vệ Đoạn Khánh Tân, ông ấy thậm chí còn âm thầm nuôi dưỡng một lực lượng ở tỉnh thành để đảm bảo cho Đoạn Khánh Tân khỏi bị lừa.

Từ những việc làm này, không khó để thấy được bố cô yêu cô đến mức nào.

Nếu Đoạn Khánh Tân thật sự nhất định muốn cho nhà họ Đoạn tiến lên giúp Trần Gia Bảo, cuối cùng ông ấy cũng sẽ đồng ý.

Nghĩ đến đây, Diệp Kính bất lực cười cười, nói: "Trong khoảng thời gian này bố cô còn có chuyện khác cần phải xử lý, cho dù ông ấy đồng ý, trong thời gian ngắn cũng không thể cứu được đám cháy gần đó ".

"Vậy tôi phải làm gì?" Đoạn Khánh Tân vội vàng hỏi.

Chương 1030

Chương 1030

Sau khi Diệp Kính hơi cân nhắc, ông ta có biện pháp đối phó, nói: “Chỉ có hai cách, hoặc để Trần Gia Bảo gia nhập nhà họ Đoạn, hoặc để Trần Gia Bảo rời khỏi tỉnh thành trước, tránh lúc này ra, đợi đến khi ông ấy xong việc thì mới được quay lại tỉnh thành!”

Đoạn Khánh Tân còn tưởng rằng thường xuyên được cùng Trần Gia Bảo thảo luận văn học cổ điển, nếu như Trần Gia Bảo rời đi khỏi tỉnh thành, cô sẽ có cơ hội thường xuyên gặp mặt anh ta ở đâu? Cho nên phương án để Trần Gia Bảo tạm thời rời đi, lập tức bị cô ta bỏ, nhíu mày: “Nếu để Trần Gia Bảo gia nhập nhà họ Đoạn, anh ấy không đồng ý thì sao?”

Diệp Kính cười tự đắc chắp tay sau lưng, nói: “Nhà họ Đoạn có bao nhiêu người muốn gia nhập nhưng không được? Để Trần Gia Bảo gia nhập nhà họ Đoạn, đó là phúc khí của anh ấy đã tu mấy kiếp, làm sao anh ấy lại không đồng ý?”

“Thật sự để cho Trần Gia Bảo gia nhập nhà họ Đoạn sao?” Đoạn Khánh Tân nói thầm một mình, đột nhiên, không thể giải thích được, trong lòng cảm thấy thẹn thùng rồi nở một nụ cười có vẻ như việc để Trần Gia Bảo gia nhập gia đình họ Đoạn cũng là một điều đáng mong đợi.

Đột nhiên, Diệp Kính nghi ngờ nói: “Cô, tại sao cô lại quan tâm đến Trần Gia Bảo như vậy? Chẳng lẽ cô đã yêu anh ấy rồi sao?”

Câu nói này rất đột ngột và đầy sức tác động, Đoạn Khánh Tân lập tức mặt đỏ bừng, quả táo đỏ trong tay cũng rơi xuống đất, cộc cộc lăn ra, sau đó phản ứng lại, nhanh chóng phủ nhận: “Chuyện này làm sao có thể? Tôi mới gặp anh ấy ngày hôm qua, làm sao tôi có thể thích anh ấy được? Nhất là tôi

đánh giá cao nghĩa khí và tài năng của anh ấy, tôi không đành lòng nhìn anh ấy chết trong tay nhà họ Phụng khi còn trẻ như vậy."

"Thật là tốt. Dù kinh nghiệm và thành tích của Trần Gia Bảo khiến tôi kinh ngạc, nhưng vẫn chưa đủ tư cách!" Diệp Kính chế nhạo.

"Ông bị sao vậy? Thật là kinh khủng." Đoạn Khánh Tân trợn to hai mắt, đứng lên nói: "Ông Kính, ông còn không giúp tôi nghĩ làm sao để Trần Gia Bảo gia nhập nhà họ Đoạn đi."

"Tôi đã nghĩ về nó rồi. Liệu ngày mai Trần Gia Bảo cũng tham gia đấu giá chứ? Sau đó tôi sẽ liên lạc với Trần Gia Bảo. Tôi tin rằng anh ấy sẽ đồng ý."

"Nếu anh ấy không đồng ý thì sao?" Đoạn Khánh Tân tò mò hỏi.

Diệp Kính cười tự tin, vươn tay nắm chặt hắn, nói: "Vậy tôi sẽ đánh anh ấy cho đến khi anh ấy đồng ý!"

"Chết tiệt!" Đoạn Khánh Tân che trán, đột nhiên cảm thấy mình đồng ý kế hoạch của ông ta sẽ là sai lầm.

Ngày hôm sau, cùng với Hương Giang, Trần Gia Bảo ngồi trên xe Maserati và lái xe đến một khách sạn năm sao nơi tổ chức cuộc đấu giá.

Khách sạn nhìn chung là một tòa nhà theo phong cách cổ, với những bức tường đỏ và gạch đen, những thanh xà chạm khắc và những tòa nhà sơn màu. Nó rất tinh tế và trang nhã nhưng cũng mang nét cổ kính. Lần trước, chủ tịch của Câu lạc bộ Doanh nghiệp tỉnh cũng từng tổ chức ở đây và mời Trần Gia Bảo đến. Có thể thấy phong cách và sự cao cấp của nơi này.

Khi Trần Gia Bảo đến tòa tháp, anh thấy rất nhiều ô tô hạng sang đã đậu trong bãi đậu xe, có rất nhiều xe Porsche, Ferrari,… trông giống như một triển lãm ô tô hạng sang, khiến người ta hoa mắt.

Điều này cho thấy đây thực sự là một cuộc đấu giá cao cấp, và tự nhiên, Trần Gia Bảo càng tò mò về thân thế của Đoạn Khánh Tân.

“Anh, đi thôi.” Hương Giang nói, mặc dù đã thực sự trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo nhưng Hương Giang vẫn duy trì sự tôn trọng đối với Trần Gia Bảo.

Hôm nay, cô mặc một chiếc váy đỏ bó sát cổ chữ V và đôi giày cao gót màu đen, tôn lên một thân hình nóng bỏng, toát lên phong cách trưởng thành và quyến rũ. Cô đeo một chiếc vòng cổ hình trái tim bằng pha lê trước ngực, nó tỏa sáng trong ánh mặt trời, tươi sáng, thậm chí còn khiến cô ta quyến rũ hơn.

Trần Gia Bảo gật đầu với một nụ cười, và chuẩn bị đi về phía khán phòng.

Đột nhiên, phía sau có tiếng hét bất ngờ: “Anh rể!”

Giọng nói rất quen thuộc, Trần Gia Bảo nhìn lại và thấy Lục Hán Dương, người đã nhiều ngày không gặp, kéo Mã Hồng Mai bước nhanh đến, trong khi em gái Lục Bảo Ngọc của anh ấy đi phía sau không vội vã, cô ấy mặc một chiếc áo ren màu vàng nhạt, cầm trên tay chiếc túi LV thể hiện sự sang chảnh của những quý cô thượng lưu.

Chương 1031

Chương 1031

Lục Hán Dương vội vàng đi tới trước lui, Mã Hồng Mai nhìn thấy Trần Gia Bảo theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

Trần Gia Bảo gật đầu cười với Lục Hán Dương: "Đã nhiều ngày không gặp, tinh thần của cậu càng ngày càng tốt."

Lục Hán Dương mỉm cười, liếc nhìn Mã Hồng Mai, trong mắt hiện lên một tia dịu dàng, mỉm cười: "Chúng ta không phải là sắp kết hôn sao? Em không cần phải sợ hãi."

Mã Hồng Mai cảm thấy ấm áp trong lòng và nắm chặt tay Lục Hán Dương một lần nữa.

Trần Gia Bảo nhướng mày kinh ngạc nói: "Cậu sắp kết hôn?"

Lục Hán Dương cười gật đầu nói: "Thời gian cụ thể vẫn chưa ấn định. Anh rể khi nào em tổ chức nhớ tới uống rượu cưới của chúng em."

"Chắc chắn rồi." Trần Gia Bảo cười.

"Mà này, anh rể, khi nào chúng ta có thể uống rượu cưới của anh với chị em?" Lục Hán Dương cười híp mắt.

Rượu cưới của anh ấy với Lục Bảo Ngọc?

Trần Gia Bảo vừa muốn nói, đột nhiên Lục Bảo Ngọc đã đi tới, nhẹ giọng nói: "Chị sợ em cả đời không uống được."

Nói xong, cô đi đến chỗ Trần Gia Bảo, hơi dừng lại, liếc nhìn Trần Gia Bảo với vẻ vui đùa, đột nhiên khịt mũi tự hào, cô ta mặc kệ Trần Gia Bảo, đi thẳng về phía Hương Giang, chủ động nắm tay Hương Giang, cười: "Chị Hương Giang, vào đi."

Hương Giang mở miệng còn chưa từ chối, nhưng Lục Bảo Ngọc đã kéo cô ta vào khách sạn.

Trần Gia Bảo đứng đó với vẻ mặt bàng hoàng, tự hỏi mình đã xúc phạm Lục Bảo Ngọc từ lúc nào mà cô ta có thái độ như thế.

Lục Bảo Ngọc đi phía trước và khịt mũi. Với thông tin tình báo của mình, Trần Gia Bảo vừa mới trở về tỉnh thành vào ngày hôm trước. Cô ta đã biết về điều đó. Vì vậy, cô ta đang đợi Trần Gia Bảo ở nhà tìm cô ta, nhưng đợi và chờ đã hai ngày nay, Trần Gia Bảo không những không đi gặp cô mà còn không có gọi điện thoại khiến cô thầm tức giận.

Hôm nay cô thật sự không nhịn được nữa, sau khi biết được Trần Gia Bảo sẽ đến tham gia đấu giá, cô đã ăn mặc thật cẩn thận và còn kéo cả Lục Hán Dương tham gia.

Chắc chắn, cô ta đã nhìn thấy Trần Gia Bảo ngay khi vừa đến bãi đậu xe. Điều này khiến Lục Bảo Ngọc ngạc nhiên, nhưng sau đó cô nhớ lại những mong đợi vô ích của mình trong hai ngày qua. Với nỗi bất bình trong lòng, c ôkhông khỏi có chút nóng tính và cố tình lơ là Trần Gia Bảo nên hiện tại mới có cảnh này.

“Anh rể, chị của em hình như có chút tức giận với anh, anh sẽ không chọc tức chị ấy chứ?” Lục Hán Dương cũng bối rối.

Trần Gia Bảo hơi thay đổi suy nghĩ, trong lòng có chút kỳ ngộ, nhún vai không lên tiếng, sải bước đi về phía trước.

Khi đến địa điểm đấu giá, Trần Gia Bảo nhìn thấy bên trong được trang trí lộng lẫy, rất nhiều người thành đạt trong trang phục vest và giày đã tụ tập lại với nhau để nói chuyện.

Về phần Lục Bảo Ngọc và Hương Giang, họ ngồi ở hàng ghế sau và đang nói chuyện nhẹ nhàng.

Hai người phụ nữ sạch sẽ, tinh tươm, người còn lại xinh đẹp quyến rũ, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người có mặt. Nếu ai đó nhận ra Lục Bảo Ngọc là con gái của nhà họ Lục giàu có bậc nhất thì e là đã có nhiều người bắt đầu một cuộc trò chuyện ngay với cô ta.

Đột nhiên, Hương Giang hai mắt sáng lên, lập tức đứng lên nói: “Anh Bảo.”

Trần Gia Bảo gật đầu, chủ động ngồi vào bên cạnh Lục Bảo Ngọc, bỗng nhiên có một mùi hương nhàn nhạt bay vào, trong

lòng không khỏi lắc lư, anh khen: “Mùi hương thoang thoảng, hương thơm thoang thoảng và đẹp đẽ, nó thực sự rất sảng khoái.”

Sau đó, Trần Gia Bảo lại dựa vào má Lục Bảo Ngọc, khen: “Một mùi thơm thật dễ chịu.”

Lục Bảo Ngọc ban đầu nhìn thấy Trần Gia Bảo đến, sắc mặt cô đã lạnh rồi, nghe thấy lời khen của Trần Gia Bảo, cô ta bật cười, tâm trạng cô ta lập tức tan biến, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, cô ta nhấp một ngụm nói: “Mọi người ở đây thực sự không biết cách hội tập.”

“Tôi ngồi ở đây, cô quan tâm đến họ làm gì?” Trần Gia Bảo cười, đồng thời nắm lấy bàn tay tinh xảo của Lục Bảo Ngọc.

Chương 1032

Chương 1032

Lục Bảo Ngọc nhìn Trần Gia Bảo cầm tay và nhìn anh ta một cách ngây ngô, tinh nghịch nói: “Ai thừa nhận rằng tôi là phụ nữ của anh? Anh muốn coi tôi như người phụ nữ của anh nhưng anh lại không liên lạc với tôi ngay khi trở lại tỉnh thành trong hai ngày qua, còn không có một cuộc gọi nào?”

Trần Gia Bảo biết mình đã sai và không muốn vướng vào chủ đề này, đang nghĩ cách chuyển chủ đề thì đột nhiên, một người đàn ông trung niên bước đến và lịch sự nói: “Xin chào, anh Bảo, chủ của chúng tôi mời anh đến ghé chơi.”

“Chủ của ông?” Lục Bảo Ngọc trong lòng sửng sốt, đột nhiên rút tay ra.

Trần Gia Bảo sửng sốt một chút, tò mò hỏi: “Chủ của ông là ai?”

“Sau khi anh tới, tự nhiên sẽ biết.” Người đàn ông trung niên vẫn lễ phép, lời nói không chút lưu tình.

Trước lời mời của người bí ẩn, Trần Gia Bảo không đứng dậy, thay vào đó, anh dựa vào ghế nói: “Muốn mời tôi gặp mặt thì cần thể hiện sự chân thành, nhưng tôi thấy ông chưa đủ chân thành. Ít nhất, tôi thậm chí còn không được biết tên của cô ta.”

Người đàn ông trung niên vẻ mặt có chút xấu hổ, nói: “Không tiện để chúng tôi tiết lộ danh tính của cô ấy, nhưng tôi có thể cam đoan rằng cô ấy đã muốn gặp mặt anh. Hoàn toàn không có ác ý. Xin anh không để cho tôi cảm thấy xấu hổ.”

Trần Gia Bảo lắc đầu thở dài nói: “Là ông không đủ thành tâm, xin mời trở về, đừng quấy rầy tôi đi cùng bạn gái.”

Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Lục Bảo Ngọc, cô lặng lẽ nắm tay Trần Gia Bảo.

Người đàn ông trung niên vẻ mặt lo lắng, trước khi tới đây được ra lệnh chết nhất định phải mời Trần Gia Bảo qua, nếu như ông ta trở về một mình, trong mắt chủ của mình nhất định sẽ liên tưởng đến hai từ "vô dụng". Nghĩ đến đây, ông ta nghiến răng nghiến lợi, lộ ra vẻ nghiêm túc, ông ta nói: "Anh Trần Gia Bảo, chủ của tôi là chủ nhân của tòa tháp này."

"Chủ nhân của Tháp?" Lục Bảo Ngọc hơi ngạc nhiên, kể từ khi tòa nhà này được khai trương vào năm ngoái, nó đã được chính quyền tỉnh hỗ trợ hết mình và được hưởng hầu hết các chính sách phúc lợi, điều này cho thấy rằng chắc chắn có một nền tảng vững chắc nào đó đứng đằng sau, nhưng phía sau hậu trường, danh tính của người này là một bí ẩn và không bao giờ tiết lộ bất kỳ sự rò rỉ nào. Ngay cả với hệ thống tình báo mạnh mẽ của gia đình họ Lục, không có cách nào để có thể nhìn thấy những bí mật. Ngay cả nhân viên mà cô ta cử ra để điều tra tình báo mấy lần trước đều bị một người bí ẩn nào đó bắt được, người đó bị bẻ một chân đuổi về nhà họ Lục, điều này cũng khiến Lục Bảo Ngọc bực mình.

Vì vậy, giữa Lục Bảo Ngọc và chủ của tòa tháp này vẫn có chút hiềm khích, bây giờ chủ của tòa tháp chủ động mời Trần Gia Bảo đến gặp mặt, đây là cơ hội tốt để điều tra thông tin cụ thể.

Lục Bảo Ngọc trong lòng có một ý tưởng, lặng lẽ nháy mắt với Trần Gia Bảo, yêu cầu Trần Gia Bảo đồng ý.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo dường như làm ngơ, lắc đầu nói: "Chủ của tòa tháp này? Nhưng chân thành vẫn chưa đủ."

Lục Bảo Ngọc sửng sốt một hồi, mới hiểu được ý của Trần Gia Bảo, rõ ràng là đang tích trữ ngồi dưới chờ đất tăng giá, khóe miệng kìm lại một nụ cười.

Người đàn ông trung niên sắc mặt hơi thay đổi, sau khi hơi do dự, tâm tình càng thêm nặng nề nói: "Cô ấy cũng là người tổ chức cuộc đấu giá này."

"Người tổ chức cuộc đấu giá này?" Lục Bảo Ngọc còn ngạc nhiên hơn nữa, những thông số kỹ thuật cao cấp của cuộc đấu giá này và sức nặng tuyệt đối của những nhân vật VIP được tổ chức hầu như không ai sánh kịp trong toàn tỉnh. Có thể thấy

bối cảnh của tháp có thể còn đẹp hơn cô ta đã mong đợi trước đó.

Trần Gia Bảo mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ vui tươi: "Người tổ chức cuộc đấu giá này? Thật là thú vị.

Đáng tiếc, sự chân thành như vậy vẫn không đủ để gây ấn tượng với tôi. Quay lại đi."

Rốt cuộc, Trần Gia Bảo xua tay, thực muốn người đàn ông trung niên rời đi.

Lục Bảo Ngọc đột nhiên trở nên lo lắng, mặc dù cô biết Trần Gia Bảo tự tin và muốn kể thêm về cô ta, nhưng nếu người đàn ông trung niên thật sự rời đi, chẳng phải là cơ hội tuyệt vời để khám phá tòa tháp này mất đi sao?

Cô khẽ véo Trần Gia Bảo và nhanh chóng nháy mắt với anh.

Trần Gia Bảo như nhắm mắt làm ngơ, lười biếng dựa vào ghế.

Lục Bảo Ngọc lo lắng, nhưng có người còn lo lắng hơn cô ta, người đàn ông trung niên vẻ mặt lo lắng, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, vẻ mặt xấu hổ, đột nhiên nghiến răng nghiến lợi như đã có quyết định nhất định. Bên tai Trần Gia Bảo thì thầm: "Anh Bảo, tên chủ của tôi…"

"Là cô ấy!" Trần Gia Bảo ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó, khóe miệng nở một nụ cười, nói thật là ngoài dự đoán của anh, anh gật đầu nói: "Đây là sự chân thành mà tôi cần. Tôi sẽ đi cùng ông."

Chương 1033

Chương 1033

Người đàn ông trung niên thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Ngay sau đó, ông ta hơi nghiêng người, làm ra vẻ đắc ý, cung kính nói: “Anh, mời đi theo tôi.”

Trần Gia Bảo đứng dậy, mỉm cười với Lục Bảo Ngọc và Hương Giang, và nói: “Các cô chờ tôi ở đây, tôi sẽ mau chóng quay lại.”

Hương Giang cung kính đáp lại, Lục Bảo Ngọc đứng dậy, chỉnh lại cổ áo cho Trần Gia Bảo, khẽ nói bên tai anh: “Lai lịch của chủ tòa Tháp này không đơn giản, nhớ cẩn thận.”

“Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu.” Trần Gia Bảo vỗ nhẹ vào hông cô, khiến Lục Bảo Ngọc trợn tròn mắt.

Sau đó, Trần Gia Bảo quay người đi theo người đàn ông trung niên, đi qua đại sảnh, hành lang sau, hành lang và những nơi khác, cuối cùng đến một sân vườn có một cây cầu nhỏ và dòng nước chảy.

Trên gian hàng của hồ nước trong sân, một người phụ nữ dáng người đung đưa, quay mặt về hướng Trần Gia Bảo đang ngồi dựa vào băng ghế rắc thức ăn cho cá xuống hồ nước xanh ngắt, vô số cá vàng vây quanh, khiến mặt hồ sóng gợn.

“Thưa cô, anh Bảo đến rồi.” Người đàn ông trung niên bước tới cúi đầu nói.

“Tốt lắm, đi xuống đi.” Cô vẫy tay, ngọt ngào nói.

Người đàn ông trung niên đáp lại, cung kính lùi lại, đồng thời cũng cảm thấy kỳ quái, thầm đoán lúc trước có hai người phụ nữ tuyệt sắc vây quanh Trần Gia Bảo, hiển nhiên Trần Gia Bảo là một lãng tử, bây giờ cô ta còn định mời Trần Gia Bảo, điều

này là không thể, nhưng nếu cô thích Trần Gia Bảo, anh ta không phải là con rể nhà họ Đoạn trong tương lai sao?

Nghĩ đến đây ông liền sửng sốt, cũng may lúc trước mời Trần Gia Bảo rất tôn trọng, nếu không sẽ xúc phạm đến anh ta, rất có thể anh ta sẽ đuổi mình đi.

Trần Gia Bảo bước vào gian hàng, nhìn thấy cô gái trước mặt liền đứng lên, quay đầu lại cười đắc thắng: "Làm sao vậy? Nhìn thấy tôi là ngạc nhiên sao? Bất ngờ sao?"

Cô ta cao và ngọt ngào, và cô ta là Đoạn Khánh Tân, một giáo viên triết học.

Trần Gia Bảo cười nói: "Thực sự là rất ngạc nhiên. Trước đây tôi còn đang nghĩ, cô tại sao chỉ là giáo viên đại học, tại sao lại có thư mời đấu giá, cũng có thể biết nội dung cuộc đấu giá. Cô là người tổ chức cuộc đấu giá, và là chủ sở hữu thực sự của tòa Tháp. Tôi phải thừa nhận rằng cô khá ẩn mình, thậm chí lúc đầu tôi còn không nhận ra."

"Thật ra, người chủ trì cuộc đấu giá là ông Kính, không phải tôi… Này, đợi đã!" Đoạn Khánh Tân rất kinh ngạc, vốn là nghĩ muốn cho Trần Gia Bảo một cái bất ngờ lớn, không khỏi nhíu mày: "Ông ta đã nói cho anh biết? Tôi biết ông ta miệng lớn như vậy, thế nào cũng không giữ được bí mật."

"Cô không thể trách ông ta vì chuyện này." Trần Gia Bảo nói ngắn gọn vấn đề vừa rồi, và nói: "Đáng lẽ tôi phải biết là cô mời tôi, vì vậy tôi sẽ không làm ông ta khó xử."

"Đã như vậy, bảo ông ta mời anh vẫn là chuyện vặt." Đoạn Khánh Tân khóe mắt lóe lên ý cười.

Trần Gia Bảo không khỏi nhìn mắt cá chân của Đoạn Khánh Tân nói: "Chân của cô không sao chứ?"

"Không sao đâu, cảm ơn vì sự quan tâm của anh." Đoạn Khánh Tân nhớ lại đêm đó được Trần Gia Bảo ôm trong tay, cô đỏ mặt, đi về phía trước vài bước, đi tới băng ghế đá ở giữa gian hàng, ngồi xuống, và đưa tay chỉ về phía cô, cô chỉ và ra hiệu cho Trần Gia Bảo ngồi đối diện với cô.

Trần Gia Bảo đương nhiên sẽ không từ chối lời mời của người phụ nữ xinh đẹp, cởi mở bước tới ngồi ở phía đối diện của Đoạn Khánh Tân, giữa có một chiếc bàn đá, nhưng anh ấy vẫn

có thể ngửi thấy mùi thơm lờ mờ từ cơ thể của Đoạn Khánh Tân.

Ngay sau đó, một người phụ nữ mặc áo dài đỏ bước tới, bưng trà, kính cẩn rót hai tách trà rồi bước ra ngoài.

Gian hàng thoáng đãng, cô và anh ngồi đối diện nhau, hương trà thoang thoảng bay tứ tung, cảnh đẹp này đủ khiến bất cứ ai cũng phải nao lòng.

Trần Gia Bảo cầm chén trà lên nhấp một ngụm trà thơm, hương thơm tràn ngập, không khỏi khen ngợi: “Trà ngon.”

“Tất nhiên, đây là loại trà ngon nhất được hái năm ngày trước. Sản lượng hàng năm chỉ vài lạng. Bình thường, ngay cả ông tôi cũng không có mà uống.” Đoạn Khánh Tân tự hào nói.

Trần Gia Bảo cười nói: “Cô mời ta đây, không phải chỉ mời tôi uống trà chứ?”

Chương 1034

Chương 1034

“Đương nhiên không phải.” Đoạn Khánh Tân trợn tròn mắt, đột nhiên nói: “Ngày hôm qua tôi phái người đi điều tra anh…”

Vừa nói lời này, Trần Gia Bảo nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ.

“Đừng hiểu sai ý tôi.” Đoạn Khánh Tân tăng tốc nói, tiếp tục: “Tôi chỉ tò mò về anh. Không ngờ rằng tôi lại phát hiện ra điều kỳ diệu. Anh còn trẻ hơn tôi. Anh thật sự là cao thủ sao?” Đoạn Khánh Tân nói xong, trên mặt lộ ra vẻ tò mò, chớp chớp đôi mắt to.

“Cô nghĩ là giả sao?” Trần Gia Bảo gật đầu thừa nhận.

Mặc dù đã biết từ lâu, nhưng sau khi nghe Trần Gia Bảo bộc bạch, Đoạn Khánh Tân cảm thán nói: “Anh như vậy quả thật là hiếm có, nhưng tôi nghe ông Kính nói rằng anh đã đột phá đến cảnh giới cao thủ, nhưng anh cũng cần có ý thức sống tương ứng. Tôi thực sự không biết anh có được nhiều hiểu biết sâu sắc từ khi còn trẻ ở đâu ra?”

Trần Gia Bảo cũng đã cân nhắc vấn đề này. Tất nhiên, anh ấy không thể nói nhiều về lý do này.

May mắn thay, Đoạn Khánh Tân không vướng bận về vấn đề này, nói: “Nhưng anh nghĩ xem. Với sự hiểu biết của anh về văn hóa cổ điển Việt Nam, có một cái nhìn sâu sắc hơn là điều bình thường. Quên đi, đừng vướng vào chuyện này. Tôi nghe nói rằng anh và gia đình họ Phụng có mâu thuẫn?”

Khi nói chuyện làm ăn, Đoạn Khánh Tân ngồi không yên, vẻ mặt ngưng trọng.

Trần Gia Bảo nói: “Chúng tôi là kẻ thù!”

Gần như toàn bộ xã hội thượng lưu ở tỉnh thành đều biết mối hận thù giữa anh và gia đình họ Phụng, nên Trần Gia Bảo không có ý định giấu giếm.

“Vậy thì, anh cho rằng anh là đối thủ của gia đình họ Phụng sao? Nghe nói Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu nhà họ Phụng, đã đột phá đến cảnh giới trong truyền thuyết. Mặc dù tôi không biết nhiều về nó, nhưng tôi cũng biết rằng có một khoảng cách rất lớn giữa anh và ông ta. Khoảng cách không thể vượt qua giữa anh và gia đình họ Phụng. Thành thật mà nói, đụng phải một viên sỏi cũng tương tự như vậy.

“Đoạn Khánh Tân thản nhiên nhìn và nhấp một ngụm trà.

“Haha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, trong mắt mang theo vẻ vui đùa, nói: “Cô cho rằng tôi nhất định sẽ thua, nhưng vì sao lần này lại tìm tôi?”

Đoạn Khánh Tân cười mà không trả lời, thay vào đó, cô ấy phủi đi mái tóc dài bên cạnh thái dương, vẻ vừa lòng, hỏi: “Anh có biết nguồn gốc thân phận thật của tôi không?”

Trần Gia Bảo nói: “Cô muốn nói đến cái gì?”

“Tôi đến từ Hà Nội.” Đoạn Khánh Tân nói.

Hà Nội, thủ đô của Việt Nam, ở đó có sức mạnh thuộc về đỉnh cao sức mạnh của Việt Nam.

Trần Gia Bảo gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, cũng không có gì ngạc nhiên khi Đoạn Khánh Tân đến từ Hà Nội.

Một tia cảm kích lóe lên trong mắt Đoạn Khánh Tân, nói tiếp: “Và nhà họ Đoạn của chúng tôi, ở toàn bộ Hà Nội, cũng có thể coi là có gia sản kếch xù, bởi vì ông nội của tôi là cha đẻ của đất nước.”

Lúc này Trần Gia Bảo hơi ngạc nhiên, là cháu gái của người sáng lập, có thể nói, gia đình của Đoạn Khánh Tân đã đứng ở đỉnh cao về quyền lợi của Việt Nam và có một danh tính nổi bật đằng sau nó.

Nhưng ngay lập tức, anh nghĩ ra một câu hỏi, Đoạn Khánh Tân là con gái Hà Nội, tại sao cô lại đến một trường đại học ở tỉnh thành để làm giáo viên?

Như thể nhìn thấy sự nghi ngờ của Trần Gia Bảo, Đoạn Khánh Tân bĩu môi, ngọt ngào và dễ thương, cô phàn nàn: "Bởi vì tôi không thích bầu không khí của vòng tròn Hà Nội cho lắm, và những người như tôi nếu lớn lên ở đó phải như trong khu quân sự, hoặc suốt ngày đi uống rượu và đi đón gái, hoặc hôm nay anh sẽ giẫm lên tôi, ngày mai tôi sẽ dẫm lên anh để làm ra vẻ kiêu ngạo, bề ngoài thì lạnh lùng, cuồng nhiệt nhưng theo tôi thì thật là thô thiển.", "Tất nhiên, quả thật có rất nhiều tài năng trẻ trong Hà Nội, nhưng họ quá ham muốn thành công và họ đang liều lĩnh theo đuổi quyền lực, đơn giản là họ nhàm chán nên khi còn học đại học, tôi đã trực tiếp đi du học. Cách đó không xa đã đến trường Đại học Thương mại với tư cách là một giáo viên triết học."

"Hóa ra là như vậy." Trần Gia Bảo cười nói: "Cô thực đặc biệt."

"Đó là đương nhiên." Đoạn Khánh Tân tự hào nâng cằm lên và cười nói, "May mắn thay, tôi đến đây để làm quen với anh. Anh trông trẻ hơn tôi, nhưng anh tốt hơn những người giàu có ở Hà Nội. Có rất nhiều ý nghĩa và kiến thức, ngay cả tôi cũng sẵn sàng cúi đầu. Nhân tiện, nếu anh quan tâm, tôi sẽ đưa anh đến Hà Nội vào ngày hôm sau và giới thiệu với anh những kẻ kiêu ngạo trong khu quân sự, và bước lên nhìn họ từng người một. Họ sẽ không thể tiếp tục lạc quan trong tương lai."

Chương 1035

Chương 1035

Nói xong, ánh mắt Đoạn Khánh Tân lóe lên tia sáng, cảm thấy lời cầu hôn này rất tốt đẹp, trong lòng không khỏi cảm động, muốn đưa Trần Gia Bảo về Hà Nội ngay.

Trần Gia Bảo hơi ho khan một tiếng, "Tuy rằng tôi nghĩ cô nói đúng, tôi cũng thừa nhận tôi rất xuất sắc, nhưng chuyện này liên quan gì đến nhà họ Phụng?"

Trần Gia Bảo nói xong không nhịn được cười, Đoạn Khánh Tân là người dạy triết học. Tư duy của cô ta rất khác biệt. Cô ta đã trực tiếp nhảy khỏi dòng họ Phụng để bước lên vòng tròn Hà Nội, kéo dài câu chuyện không dưới một trăm lẻ tám nghìn cây số.

Đoạn Khánh Tân cũng phát hiện ra điều này, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, vô thức lè lưỡi, ngượng ngùng cười cười: "Trò chuyện với anh rất thư thái. Nếu tôi vô tình nói quá nhiều, thì chúng ta quay lại chủ đề này, mặc dù tôi nghĩ là anh xuất sắc, nhưng thành thật mà nói, với sức mạnh hiện tại, cơ hội chiến thắng trước nhà họ Phụng là rất nhỏ. Dù gì thì chúng ta cũng là bạn, và tôi không muốn thấy các anh phải chết trẻ dưới tay nhà họ Phụng."

Trần Gia Bảo không khỏi thắc mắc, và nói một cách vui vẻ: "Vậy thì sao?"

"Vậy tôi nghĩ cách cho anh. Hãy để nhà họ Đoạn của chúng tôi đứng ra hòa giải mâu thuẫn giữa anh và nhà họ Phụng. Tôi tin rằng nhà họ Phụng nhất định sẽ nể mặt mà rút lui." Đoạn Khánh Tân tự tin và xác thực, gia đình của người sáng lập ra đất nước, điều đứng đằng sau là sức mạnh của đất nước, cho dù Phụng Bằng Thanh có mạnh đến mấy cũng phải mềm lòng trước đội quân hiện đại hùng mạnh của nhà họ Đoạn.

Trần Gia Bảo hơi ngạc nhiên, anh và Đoạn Khánh Tân quen nhau đã lâu, thật sự hiếm khi nghĩ đến bản thân anh, mặc dù anh không chấp nhận nhưng anh đã vẫn biết ơn và nói: "Cảm ơn lòng tốt của cô".

"Đừng lo lắng, cám ơn anh, có điều kiện tiên quyết…" Đoạn Khánh Tân dừng một chút, nghĩ một lúc rồi nói: "Anh cũng biết cho dù là gia đình nào thì với họ lợi ích là trên hết, cũng đúng như vậy đối với gia đình họ Đoạn. Bằng cách này, để gia đình Đoạn đứng ra hòa giải mối hận thù giữa anh và nhà họ Phụng. Nếu không có đủ sự quan tâm tới anh, bố tôi nhất định sẽ không làm nó. Vì vậy, tôi nghĩ ra một cách, đó là anh hãy gia nhập nhà họ Đoạn, bằng cách này, bố tôi nhất định sẽ tiến tới vì anh, anh nghĩ sao?" Đoạn Khánh Tân nói xong, trong lòng tràn đầy hồi hộp chờ mong, nhưng ngoài mặt lại giả bộ như không có chuyện gì, lại giả bộ cầm chén trà trước mặt lên uống.

"Gia nhập nhà họ Phụng?" Trần Gia Bảo vẻ mặt kỳ quái, nói: "Ở rể?

Đoạn Khánh Tân không ngờ rằng Trần Gia Bảo sẽ nói lời đó, và với một tiếng "phốc", cô ta phun hết trà trong miệng ra, và ngay lập tức mặt đỏ bừng, xấu hổ nói: "Điều này chỉ làm cho anh gia nhập gia đình họ Đoạn, anh sẽ tự quyết định…

"Thì ra là như vậy, thật tốt quá." Trần Gia Bảo thở phào nhẹ nhõm nói: "Bằng không, tôi thật không biết từ chối như thế nào.

Đoạn Khánh Tân sửng sốt, càng thêm tức giận, muốn từ chối sao? Cô nghe nói như vậy khiến cô nghĩ đến việc cô không xứng với anh ta.

Đột nhiên, từ sân bên kia truyền đến một giọng nói đầy sức sống và khinh thường: "Cho dù muốn gia nhập nhà họ Đoạn, e rằng không đủ tư cách."

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn, chỉ thấy một lão giả mặc bộ đồ đen, râu tóc bạc trắng sải bước đi tới, thở dài thườn thượt, khí phách như núi, tuy rằng tuổi đã cao nhưng thần sắc phi thường.

Người đến là Diệp Kính!

Đây là một bậc thầy!

Trần Gia Bảo đôi mắt hơi co lại.

“Ông Kính.” Đoạn Khánh Tân đứng lên, tưởng vừa rồi ông Kính đã nghe hết những lời này, xấu hổ mà hung hăng trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái.

Diệp Kính gật đầu với Đoạn Khánh Tân trước, sau đó đi tới cách Trần Gia Bảo ba bước, trịch thượng nhìn anh, nói: “Anh là Trần Gia Bảo?”

“Đương nhiên.” Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, không thích bộ dáng này, hỏi: “Ông là ai?

“Diệp Kính!” Diệp Kính hai tay chống lưng, khinh bỉ hết thảy.

Đoạn Khánh Tân vội vàng giới thiệu: “Gia Bảo, đây là Diệp Kính. Hồi đó anh đã từng cứu một người ông của ta. Ông ta là người có thế lực. Ngay cả bố tôi cũng rất kính trọng ông Kính.”

Trần Gia Bảo gật đầu, cầm lấy chén trà thẳng, tự mình uống cạn, như thể không muốn cùng Diệp Kính nói một chút nào.

Chương 1036

Chương 1036

Diệp Kính khẽ nhíu mày, nghĩ đến thân phận của mình, dù là ở đâu vẫn còn rất nhiều địa vị, có bao giờ lại bị một tên như Trần Gia Bảo khinh thường?

Ông ta tức giận như sắp nổi giận, bỗng nhiên "Hả?"

Ông ta kinh ngạc phát hiện ở Trần Gia Bảo không cảm giác được sự tồn tại, kinh ngạc nói: "Kỳ quái, tôi không thấy được trình độ tu luyện của cậu, làm sao có thể như vậy?"

Trần Gia Bảo mỉm cười tự hào, đặt tách trà xuống và nói: "Vũ trụ bao la, thế giới vô tận, trên đời có rất nhiều điều kỳ lạ. Dù ông không thể nhìn thấy sự tu luyện của tôi cũng không có gì là lạ."

Diệp Kính gật đầu, trong mắt lóe lên một tia đắc ý, nói: "Câu này khá hay, đừng nói chuyện phiếm, vừa rồi cô ấy gia nhập nhà họ Đoạn, tôi phải nói rõ cho cậu biết trước.", "Sau khi gia nhập nhà họ Đoạn, anh phải làm một người trung thành, nghe lời, luôn đặt lợi ích của nhà họ Đoạn lên hàng đầu, đương nhiên cậu cũng sẽ nhận được nhiều lợi ích, tôi có thể cho cậu vài ngày để nghĩ về nó, và đợi cho đến khi cậu đồng ý về điều đó."

"Không cần nghĩ ngợi, hiện tại tôi có thể cho ông luôn một câu trả lời." Trần Gia Bảo đứng lên.

Đoạn Khánh Tân nâng cao tinh thần và tràn đầy mong đợi.

Trần Gia Bảo tự hào đứng lên và nói: "Tôi rất biết ơn lòng tốt của cô, nhưng tôi từ chối."

"Anh ấy từ chối?" Đoạn Khánh Tân không khỏi thất vọng.

Diệp Kính nhướng mày quát: "Trần Gia Bảo, cậu có biết cậu đang nói cái gì không? Không có nhà họ Đoạn che chở, cậu

cho rằng có thể chống lại nhà họ Phụng?”

Hai tay chống lưng, Trần Gia Bảo ủ rũ nhìn, nói: “Tôi, Trần Gia Bảo, kiếm trong tay cũng đủ mở ra thiên hạ, tại sao phải dựa vào người khác?”

“Hừ, đúng là kẻ kiêu ngạo không biết gì!” Diệp Kính khinh thường cười, nói: “Có lẽ là bởi vì tuổi còn trẻ.

Một cường giả trong truyền thuyết mạnh đến mức nào, thậm chí là tôi cũng khó mà tranh được, huống chi là cậu. Nếu không có gia tộc nhà họ Đoạn giúp đỡ trong trận chiến với nhà họ Phụng, cậu nhất định sẽ thua!”

Trần Gia Bảo ngạo nghễ chế nhạo, giễu cợt nói: “Làm sao ông biết tôi sẽ bị đánh bại? Ông có thể đo độ sâu của Trần Gia Bảo?”

“Ngang ngược ngạo mạn!” Diệp Kính lông mày mở rộng, cả người bùng nổ lửa giận.

Đột nhiên, bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng!

Đoạn Khánh Tân ngẩn ra, không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển đến mức độ như thế này, vội vàng đi tới giữa hai người tách ra, lo lắng nói với Trần Gia Bảo: “Gia Bảo, chuyện này thật sự không phải nói đùa.

Khi tôi còn đi học lần trước, tôi nghĩ anh quan tâm đến các đồ tạo tác của Đạo giáo hơn. Tình cờ là có một “Ngọc Hư Kim Đỉnh ” tại cuộc đấu giá này. Tôi nghe nói đó là một đồ tạo tác thật của Đạo giáo. Nếu anh thích nó, tôi sẽ lấy nó và gửi nó cho anh, như một món quà để gia nhập gia đình họ Đoạn. Anh nghĩ sao?”

“Ngọc Hư Kim Đỉnh!”Trần Gia Bảo gần như thốt lên rằng Ngọc Hư Kim Đỉnh là một hiện vật quý hiếm.

Không ngờ lại có người đem nó ra bán đấu giá. Nếu anh ấy có thể lấy được Ngọc Hư Kim Đỉnh, thì việc tinh chế viên thuốc có thể mang lại kết quả gấp đôi với một nửa nỗ lực, và tự nhiên nó cũng có thể cải thiện trình độ tu luyện của anh ấy nhanh hơn.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo đã bị sốc!

Nhưng mà trong lòng lại cảm động, cho anh gia nhập nhà họ Đoạn để họ tự bảo vệ mình, đây là tuyệt đối không thể chấp nhận được, hơn nữa đối mặt với nhà họ Phụng, anh không còn mặt mũi nào nữa, đừng nói gì tới Đoạn Khánh Tân.

Nghĩ đến Đoạn Khánh Tân có thể tự mình làm việc này, Trần Gia Bảo trong lòng ấm áp, đà căng thẳng ban đầu bị quét sạch, khóe miệng nở một nụ cười ấm áp, nói: "Cảm ơn lòng tốt của cô," "Tôi sẽ tự mua nó. Về phần gia đình họ Đoạn, tôi sẽ không tham gia."

Đoạn Khánh Tân sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Diệp Kính tức giận, và lạnh lùng, nói: "Không ai có thể từ chối đề nghị của cô ấy, Trần Gia Bảo, cậu không biết phát huy, vậy tôi sẽ đánh cho cậu thuyết phục!"

"Tôi không thể đồng ý!" Trần Gia Bảo cười tự đắc!

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng trở lại, giống như một con ngựa sắt vàng đang phát hỏa!

Chương 1037

Chương 1037

Đoạn Khánh Tân vẫn không chịu thua, thuyết phục: "Gia Bảo, để anh gia nhập nhà họ Đoạn là cách duy nhất tôi có thể nghĩ đến lúc này, cũng là cách duy nhất để cứu anh, tại sao phải cố chấp?"

Trần Gia Bảo cười, cười lớn, cười bạo dạn, nói: "Tôi rất biết ơn lòng tốt của cô, nhưng đáng tiếc, Trần Gia Bảo luôn sống thoải mái, không chịu được sự kiểm soát của người khác, tôi không thể gia nhập nhà họ Đoạn được. Về phần gia đình họ Phụng, tôi sẽ giải quyết một cách tự nhiên, vì vậy cô không cần phải lo lắng về nó."

Đoạn Khánh Tân bất lực thở dài, và nói: "Chà, vì anh bị ám ảnh bởi sự hiểu biết, vậy thì tôi phải để ông Kính đánh bại anh và trói anh lại Hà Nội. Mặc dù điều này có thể làm tổn thương khuôn mặt của anh, nhưng anh phải biết, tôi làm điều này vì tốt cho anh."

"Ông ta đánh tôi?" Trần Gia Bảo nhìn về phía Diệp Kính kiêu ngạo, sau đó đột nhiên lắc đầu cười, "Chuyện này không nhất định là thật."

Đoạn Khánh Tân sửng sốt, sau đó lại ngồi xuống ghế đá, cười bất mãn nói: "Ông ta là một cao thủ giai đoạn cuối cường đại, tồn tại bất khả chiến bại bên dưới cường giả huyền thoại. Cho dù tài năng võ công của anh có cao siêu đến đâu, tuyệt không bao giờ là đối thủ cũ của ông ta, sự tự tin của anh thực sự khiến tôi khó hiểu."

"Đó là bởi vì cô chỉ biết thực lực của ông ta, mà không hiểu được thực lực của tôi." Trần Gia Bảo tự tin nói.

Đoạn Khánh Tân cười khẽ: "Sự quyến rũ của một người đàn ông đến từ tự tin, tự tin đến từ thực lực. Nếu có tự tin mà

không có thực lực, thì tự tin đã trở thành tự phụ lố bịch rồi. Mong anh sau này sẽ tự phụ. Anh vẫn có thể giữ được sự tự tin như vậy khi bị bạo lực. “

“Tôi sẽ làm vậy.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, chủ động đi tới một khoảng rộng trong sân phía dưới.

Diệp Kính đưa hai tay ra sau lưng, chậm rãi đi xuống, đứng cách Trần Gia Bảo ba bước, liếc nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, cười khinh thường, nói: “Tôi ở trong giới võ lâm Việt Nam bao nhiêu năm rồi.

Tôi chưa từng gặp phải kẻ kiêu căng ngạo mạn như vậy, không biết khiêm nhường là gì. Than ôi, một thế hệ không biết sống chết là gì.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Không phải người trẻ không biết khiêm tốn, mà là thế hệ lớn tuổi đã tụt hậu thời đại mà không biết. Suy cho cùng, thế giới này là thế giới của những người trẻ tuổi, và những người lớn tuổi hơn cuối cùng sẽ kết thúc.”

Diệp Kính trong mắt hiện lên một tia không hài lòng, ông ta thừa nhận mình quả thực đã lớn tuổi, nhưng tuyệt đối không thừa nhận mình đến sau thời đại, cơ hồ khóe mắt giật giật hai lần, chế nhạo nói: “Người trẻ tuổi quá tự cao tự đại, dễ trở nên tàn nhẫn với cuộc đời. Cậu luôn cần một bài học từ đàn anh để biết rằng trời cao đất rộng, hôm nay tôi sẽ cho cậu học cách viết từ ‘đức tính’!”

Vừa nói, toàn thân ông ta bùng nổ dữ dội, bộ đồ màu đen không có gió nhưng bị tung lên, một luồng khí cực mạnh tập trung vào ông ta phun ra cuồng bạo xung quanh, nhưng luồng không khí tự động dừng lại khi nó chạm vào gian hàng nơi Đoạn Khánh Tân đang ngồi. Khả năng khống chế tuyệt vời của Diệp Kính đối với cô ấy khiến cô không sao cả.

Trần Gia Bảo ở trung tâm của khí lực cuồng bạo này, quần áo săn lại, bên tai có gió rít gào, nhưng anh vẫn đứng yên, không chỉ có trên miệng nở nụ cười, mà còn chắp tay sau lưng.

Đoạn Khánh Tân lập tức nhíu mày, cho dù không hiểu võ công, cô cũng biết việc vác hai tay trên lưng khi đối mặt với kẻ thù chắc chắn sẽ lộ ra điểm yếu của anh.

“Trần Gia Bảo, ý của cậu là?” Diệp Kính nghiêm nghị nói.

Trần Gia Bảo chắp tay đứng, tự tin nói: “Đầu tiên, cô ấy luôn nghĩ về tôi. Dù không thể gia nhập nhà họ Đoạn nhưng tôi vẫn biết ơn cô ấy. Dù sao thì ông cũng là tiền bối, và không có thù hận lẫn nhau, dù có đánh nhau vào lúc này, chẳng qua là thân phận khác thường, không có chút hợp tình hợp lý. Tôi nên cho ông hai chiêu để tỏ lòng biết ơn.”

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, nó giống như sấm sét trên mặt đất!

“Trần Gia Bảo chủ động để cho ông ta hai thủ đoạn, anh ấy… chắc là đang nói đùa sao?”

“Trần Gia Bảo sẽ không bị điên, đúng không?” Đoạn Khánh Tân kinh ngạc, cô làm sao ngờ dưới vẻ ngoài tinh tế hiểu biết của Trần Gia Bảo lại có một mặt điên cuồng như vậy.

Diệp Kính giễu cợt nói: “Cậu cho tôi hai chiêu sao? Đùa giỡn thật sự. Cậu có biết tôi là cường giả giai đoạn cuối, lúc còn nhỏ đã tham gia phản kích trong rừng mưa nhiệt đới. Với sức mạnh của một người, tàn sát đội đặc nhiệm át chủ bài của đối phương, và đã trải qua vô số viên đạn. Dù là căn cứ tu luyện, kinh nghiệm chiến đấu hay là giết chóc quyết định, tôi tin chắc rằng tất cả cậu đều hiểu hết. Giờ cậu chủ động để tôi thực hiện hai động tác. Nó không phải là vô lý?”

Chương 1038

Chương 1038

“Về trình độ tu luyện của ông, Khánh Tân vừa nói, tôi biết rất rõ, cho nên ông không cần nhắc lại.” Trần Gia Bảo cười nhạt nói tiếp: “Về phần kinh nghiệm tham gia quân đội khi còn trẻ của ông, tôi xin bày tỏ sự kính trọng của mình đối với mỗi người lính bảo vệ lãnh thổ. Ban đầu, tôi chỉ cho ông hai chiêu, nhưng bây giờ tôi có thêm một chiêu để thể hiện sự tôn trọng của tôi.”

“Điên khùng, Trần Gia Bảo thật sự là điên rồi, huống chi ông Kính như vậy, mình sợ ông Kính ra tay một chiêu sẽ khiến anh ấy ngừng thở, anh ta sao lại như vậy?” Đoạn Khánh Tân lắc đầu, cảm thấy không thể giải thích được, hơi thất vọng về Trần Gia Bảo.

Diệp Kính nhếch mép nói: “Hừ, cậu cũng đã nghĩ như vậy, tôi sẽ đồng ý với cậu, đánh không được cậu ba chiêu, tôi sẽ chịu thua!”

“Thật tốt quá, đến khi nào thì dừng lại, sẽ không làm tổn thương lòng tốt của cô ấy.” Trần Gia Bảo cười nói: “Mời ông Kính hành động.”

Diệp Kính hít sâu một hơi, khí tức mạnh mẽ lần nữa tăng vọt, không chỉ sắc bén như kiếm, mà còn dày như núi.

Mặc dù Diệp Kính đã cố gắng hết sức để không để luồng khí này ảnh hưởng đến Đoạn Khánh Tân, nhưng Đoạn Khánh Tân vẫn cảm thấy chóng mặt và thậm chí khó thở.

Diệp Kính liếc nhìn Đoạn Khánh Tân, liền quyết định, đột nhiên ánh mắt trừng lớn, lập tức động thủ!

Uy lực cùng tốc độ kinh khủng bùng nổ, tay phải cong thành nắm, dưới chân bước lên một bước lớn, chớp mắt ở khoảng cách ba mét, lập tức vọt tới Trần Gia Bảo, với năm móng vuốt

đối mặt với Trần Gia Bảo. Khi ông ta nắm lấy nó từ ngực Trần Gia Bảo, có một tiếng gió và sấm sét yếu ớt.

Đây chỉ là sức mạnh nhỏ bé của Diệp Kính, đương nhiên theo ý kiến của ông, chỉ cần tám mươi phần trăm sức mạnh là đủ để đánh bại Trần Gia Bảo!

Tuy rằng không phải lần đầu tiên Đoạn Khánh Tân nhìn thấy ông ta ra tay, nhưng cũng không khỏi cảm thán.

Trên sân, ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên vẻ ngưỡng mộ. Năm móng vuốt của Diệp Kính có vẻ bình thường, nhưng anh tinh ý phát hiện trên năm ngón tay của Diệp Kính có gắn một luồng năng lượng trong suốt vô hình dài ba mét, năng lượng sắc bén vô cùng, vậy là đủ rồi. Nó không chỉ mở rộng phạm vi tấn công trong không khí loãng mà còn là bất khả chiến bại, nếu không có sự nhạy cảm khác thường của Trần Gia Bảo với chân khí thì rất khó phát hiện ra.

“Thật xứng đáng là một cao thủ quyền năng ở giai đoạn sau. Nó thực sự có nét độc đáo riêng. Đáng tiếc, thực lực của ông vẫn còn bị bảo lưu, tôi đành chịu.” Trần Gia Bảo cười thầm, hai tay vẫn đưa ra sau.

Diệp Kính khẽ cau mày, đột nhiên tăng tốc, tay đã tới gần Trần Gia Bảo, Diệp Kính cũng sắp đụng phải Trần Gia Bảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Gia Bảo mỉm cười, di chuyển chân, di chuyển sang bên trái với tốc độ khó lường và bí ẩn ở giữa hư không.

Đoạn Khánh Tân tự nhiên kêu lên, Trần Gia Bảo thực sự tránh được, thật không thể tin được.

Khi Diệp Kính bắt gặp, vẻ mặt sững sờ một lúc, sau đó quay sang đối mặt với Trần Gia Bảo, nhìn từ trên xuống dưới, như muốn làm quen với Trần Gia Bảo một lần nữa, nói: “Mặc dù tôi chỉ quen dùng tám mươi phần trăm sức mạnh của nên cậu thực sự có thể tránh nó. Thành thật mà nói, nó đã nằm ngoài dự kiến của tôi. Tôi phải thừa nhận rằng tôi đang đối mặt với cậu bây giờ.”

“Sau một thời gian, ông sẽ thấy rằng cái mà bây giờ ông gọi là tám mươi phần trăm thực ra vẫn là một kiểu ‘đánh giá cao’ đối

với tôi.” Trần Gia Bảo vẫn đứng nắm tay, với vẻ mặt thoải mái và mỉm cười: “Cái này là một chiêu. Còn hai chiêu nữa.”

Anh ta vốn là cao thủ giai đoạn sau, xét về trình độ tu luyện của anh cũng ngang với Diệp Kính, muốn đánh bại Trần Gia Bảo ba chiêu cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng Trần Gia Bảo đã chống lại nó, một kẻ mạnh vượt xa sức mạnh tưởng tượng!

Anh ta vừa dùng chân phù hợp trong “Vô Kỵ” để phân biệt âm dương với chân, bước đi liền tránh được chiêu của ông ta.

“Hừ, cậu thật sự không biết xấu hổ!” Diệp Kính tức giận khịt mũi, nói: “Chỉ là tránh né đòn tám mươi phần trăm sức mạnh của tôi, cậu không thể tự cao tự đại, hiện tại tôi sẽ dùng hết sức lực khiến cậu không kịp trở tay.”

“Tốt lắm, dùng hết sức là vui rồi.” Trần Gia Bảo cười: “Thôi hãy làm chiêu thứ hai đi.”

“Lần này, tôi sẽ cho cậu nhìn rõ thực lực của cường giả giai đoạn cuối!”

Diệp Kính hét lên, cơ thể của ông ta kích hoạt ngay lập tức, và ông ta nhảy về phía Trần Gia Bảo, được nửa đường, ông ta duỗi chân phải của mình ra và nắm lấy nó về phía Trần Gia Bảo.

Gần như trong tích tắc, Trần Gia Bảo cảm thấy cổ mình có một áp lực kỳ lạ, như có một bàn tay vô hình, sắp bóp cổ mình!

Chương 1039

Chương 1039

Đây là lần đầu tiên anh gặp phải thủ đoạn quái gở này, tóc gáy dựng đứng, chưa kịp suy nghĩ thì ngón chân đã chạm đất một chút, người đó đã kịp thời nhảy ngược trở lại.

Ánh mắt Diệp Kính hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Trần Gia Bảo có thể tránh được "móng vuốt rắn thần"

của mình, không khỏi liếc nhìn Trần Gia Bảo lần nữa, tuy nhiên khả năng làm như vậy của Trần Gia Bảo là không đủ!

Ngay sau đó, Diệp Kính lại hướng về Trần Gia Bảo, đồng thời đưa tay về phía Trần Gia Bảo nhưng so với lúc trước hơi chậm.

Trần Gia Bảo khóe mắt hơi ướt đẫm, ngay khi vừa đặt chân xuống đất liền nhảy lùi lại và tránh né lần nữa.

Diệp Kính còn kinh ngạc hơn, thầm thở dài trong lòng, lúc này đã đến nắm lấy cổ Trần Gia Bảo, quả nhiên Trần Gia Bảo lại một lần nữa trốn đi với động tác chân khinh người.

"Chiêu thứ hai, còn có chiêu cuối cùng." Trần Gia Bảo lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm bên cạnh chiêu thức của Diệp Kính, may mà linh cảm của anh rất mạnh, có thể cảm nhận được sự quái dị trong chiêu thức của Diệp Kính.

"Trần Gia Bảo lại né?" Đoạn Khánh Tân lại kêu lên, nhưng ngay lập tức hiểu ra rằng sở dĩ Trần Gia Bảo có vẻ kiêu ngạo là bởi vì anh đủ mạnh để chống đỡ!

"Có lẽ Gia Bảo thực sự có thể làm cho ông Kính thất bại!" Nghĩ đến đây, Đoạn Khánh Tân hai mắt biến sắc!

Diệp Kính nghiêm mặt nói: "Trần Gia Bảo, chân của cậu quả thực làm tôi kinh ngạc, nhưng chiêu tiếp theo, cậu nhất định sẽ thua!"

Vừa nói xong, ông ta đột nhiên hét lên một tiếng, chân chạm đất, cả người bay lên, nhảy lên không trung cao hơn mười mét, xoay người trên không, hướng Trần Gia Bảo lao xuống, giống như sao băng rơi xuống từ trong bầu trời!

Trần Gia Bảo ngạc nhiên vì cảm thấy có một lực mạnh mẽ đã khóa chặt mình.

Anh đột nhiên ngẩng đầu, lần này, khó tránh khỏi!

Khi bị sức lực mạnh mẽ của Diệp Kính khóa chặt, áp lực trên người Trần Gia Bảo tăng mạnh, áp lực vô hình tiếp tục từ trên trời rơi xuống tác động vào Trần Gia Bảo, khiến mặt đất dưới chân anh nứt ra từng tấc, tạo thành một mạng nhện dày đặc.

“Trần Gia Bảo, với toàn bộ sự bộc phát của tôi, cậu không thể ngăn cản cũng không tránh được, nếu không muốn chết có thể lập tức buông xuôi đầu hàng, nếu không cậu sẽ không gánh nổi hậu quả.” Diệp Kính cảnh cáo, giọng nói từ trên trời rơi xuống, nhưng lại như chuông vào tai Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo vẫn chống tay, tự hào đáp lại: “Tôi, Trần Gia Bảo, luôn nói những gì tôi nói và sẽ làm. Nếu tôi nói cho ông ba chiêu, tôi sẽ không bao giờ phạm quy. Cứ cho qua đi, cho dù thủ đoạn của ông có lợi hại đến đâu, Trần Gia Bảo này đã nắm hết!”

“Ngu ngốc, vì cậu nhất định làm như vậy, sống chết cũng đừng trách tôi!” Diệp Kính nhướng mày, ánh mắt như muốn phun ra lửa, một thiếu niên kiêu ngạo và ngu dốt như Trần Gia Bảo thật không xứng với cô chủ, thật là sự lãng phí thời gian!

Ông ta hét lên, hai móng vuốt đan vào nhau nắm lấy nhau, trên đầu Trần Gia Bảo, nội lực mạnh mẽ bộc phát trong tích tắc, chỉ nghe một tiếng “rầm”, chân của Trần Gia Bảo liền chìm xuống đất ba mét, trông rất kinh ngạc.

Nước đi thứ ba chấn động địa cầu sắp phân định được kẻ thắng người thua!

Đoạn Khánh Tân đột ngột đứng lên. Khi cô đứng dậy, cô nhàn nhạt hét lên: “Trần Gia Bảo, anh đầu hàng đi!”

Trần Gia Bảo vẫn không nhúc nhích, vẫn chắp tay đứng sau.

Khoảnh khắc tiếp theo, đòn toàn lực của Diệp Kính ập tới, chỉ nghe thấy một tiếng "rầm" lớn, giống như cuồng phong tràn qua biên giới, toàn bộ sân trong đều bị tàn phá khủng khiếp.

Đoạn Khánh Tân chỉ cảm thấy mặt đất rung lên hai lần, suýt nữa đứng không vững, chén trà trên bàn đá cũng lần lượt rơi xuống, trà đổ khắp mặt đất.

Cô vội vàng nhìn vào sân thì thấy khói mù mịt, bao trùm cả không gian bán kính khoảng bảy tám mét, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình, nhưng không cần nhìn cũng có thể nghĩ Diệp Kính có sức mạnh kinh hãi đến mức nào. Làm sao Trần Gia Bảo có thể chặn nó?

Chương 1040

Chương 1040

Đoạn Khánh Tân vừa lo lắng vừa hối hận trong lòng, hai tay nắm chặt tóc, lẩm bẩm nói: "Sao … sao lại có thể xảy ra chuyện này, tôi rõ ràng muốn giúp Trần Gia Bảo, kết quả cuối cùng sao có thể như thế này…

Trần Gia Bảo, anh… anh đừng chết."

"Ai nói tôi đã chết?" Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên trong khói bụi.

Đó là giọng của Trần Gia Bảo!

Giọng nói rất bình yên, không có chút đau đớn hay chết chóc.

"Anh… Anh không sao chứ?" Đoạn Khánh Tân vui mừng khôn xiết, nhưng lập tức khó hiểu, ông Kính đánh bằng toàn lực, Trần Gia Bảo mạnh cỡ nào lại không bị thương, ông Kính đột nhiên dừng lại ở thời khắc mấu chốt sao?

Đây là lời giải thích hợp lý duy nhất mà Đoạn Khánh Tân có thể nghĩ ra, trong lòng không khỏi thầm ngưỡng mộ ông Kính, và ông ta hiểu biết tầm quan trọng của Trần Gia Bảo với cô.

"Haha." Trần Gia Bảo cười nhẹ, sau đó không nói nữa.

Chẳng mấy chốc, làn khói tan biến, lộ ra bộ mặt thật của anh ta bên trong.

Đoạn Khánh Tân nhìn thấy trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn đường kính khoảng năm mét, Diệp Kính lúc này đang ở chính giữa hố, mặc dù thân thể không bị thương, nhưng quần áo và đầu tóc đều dính đầy bụi và ông ta trông hơi xấu hổ.

Ngược lại, Trần Gia Bảo đứng ở mép hố lớn, vẫn chắp tay sau lưng, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, so với Diệp Kính thì anh ta sang chảnh hơn nhiều.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo không sao, Đoạn Khánh Tân hoàn toàn yên tâm, có vẻ như Diệp Kính lúc trước đã giữ tay và chệch khỏi đòn tấn công của Trần Gia Bảo.

“Nhưng Gia Bảo cũng vậy. Đối mặt với một siêu cường như ông Kính, anh ấy thật sự dám cho ông ấy ra tay ba chiêu. Đến giây phút cuối cùng cũng không thất hứa. Nếu không có gì khác, phong thái và dũng khí của anh ấy đã đủ để đánh bại hầu hết mọi thế lực lớn rồi.”, “Trong thế giới này, tất nhiên, nếu anh ấy có thể khiêm tốn hơn và có thể nhận ra khoảng cách giữa anh ông Kính, điều đó sẽ tốt hơn.” Đoạn Khánh Tân đang suy nghĩ lung tung trong đầu, không khỏi bật cười.

Đột nhiên, chỉ có Diệp Kính lên tiếng, nhìn Trần Gia Bảo mấy lần lên xuống, vẻ mặt rất phức tạp, nói: “Cậu làm như thế nào mà có thể cắt đứt sinh khí của tôi?”

Đoạn Khánh Tân sửng sốt, nghe ông Kính nói, dường như không kịp trở tay, nhưng Trần Gia Bảo lại dựa vào năng lực của bản thân mà tránh chiêu cuối, chuyện này… làm sao có thể?

Đoạn Khánh Tân không nghĩ là sai, hóa ra vừa rồi khi Diệp Kính dùng hết sức đánh vào Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo lại một lần nữa dùng chân rồi tránh ra.

Diệp Kính chế nhạo, bước đầu tiên, ông ta thấy rằng kỹ năng thể chất của Trần Gia Bảo là phi thường, để ngăn chặn Trần Gia Bảo tránh né lần nữa, ông đã sớm khóa Trần Gia Bảo với năm ngón tay.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Kính bàng hoàng khi phát hiện ra thứ mà mình khóa trong cơ thể Trần Gia Bảo đột nhiên biến mất, ông ta chỉ cảm thấy trống rỗng và hoàn toàn không thể cảm nhận được dấu vết của Trần Gia Bảo nên không khỏi bàng hoàng.

Diệp Kính không thể nắm bắt được các kỹ năng cơ thể nhanh nhẹn và bí ẩn của Trần Gia Bảo bằng mắt thường của anh ấy. Ông ta thở dài bất lực và ngay lập tức chấp nhận hành động, nhưng toàn bộ lực lượng từ trên trời rơi xuống không thể phục hồi bằng cách chờ đợi. Ông ta gần như không cảm nhận được một nửa sức lực đã biến mất từ khi nào, một nửa sức lực của ông ta đập xuống đất, liền đụng phải một cái hố sâu năm mét.

Lúc này, đứng ở trong hố, Diệp Kính nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng kinh ngạc khó hiểu, Trần Gia Bảo như thế nào cắt đứt năng lượng của ông ta?

Ông ta càng ngày càng cảm thấy mình không thể nhìn thấu Trần Gia Bảo.

Đứng ở mép hố lớn, Trần Gia Bảo chủ động vươn tay phải về phía Diệp Kính, cười nói: "Đây là bí mật độc nhất vô nhị của tôi, không thể truyền bá."

Kỳ thực bí quyết rất đơn giản, anh ấy tuy rằng không động tay động chân, nhưng nhất định không có nghĩa là ngồi chờ chết, trong lúc khủng hoảng, anh lập tức huy động chân, trực tiếp lao tới chỗ của Diệp Kính. Trong nháy mắt khiến năng lượng của ông ta biến mất, lúc này lập tức dùng sức của chân, chớp qua một bên, cả quá trình giống như nước chảy mây trôi, rất nguy hiểm để tránh đòn tấn công của Diệp Kính.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì thực lực của Trần Gia Bảo không dưới Diệp Kính chút nào vì anh có thể sử dụng chân nhuần nhuyễn như vậy.

Chương 1041

Chương 1041

Đối mặt với lòng tốt của Trần Gia Bảo thể hiện, Diệp Kính hừ lạnh một tiếng, không phụ lòng tốt của Trần Gia Bảo, ông ta nhảy lên trong hố, lập tức cúi xuống đất, nói: "Theo thỏa thuận trước đây giữa cậu và tôi, trong vòng ba chiêu, lần này tôi thua rồi".

Trần Gia Bảo cười nói: "Tôi nguyện ý đánh cược thua, ông Kính xứng làm tướng quân cả đời, tôi thật sự rất vui vẻ!"

"Tôi không giỏi bằng những người khác. Cậu cũng đừng có đùa với tôi." Diệp Tịnh khịt mũi, nhưng chiếc mũ đội đầu của Trần Gia Bảo đã được gửi cho ông ta, và anh ấy cảm thấy rất thoải mái.

Đoạn Khánh Tân hoàn toàn sửng sốt, lời nói của ông Kính không nghi ngờ gì cũng thừa nhận, cuối cùng không phải ông ta chủ động ra tay, mà là Trần Gia Bảo hoàn toàn dựa vào thực lực của mình mà tránh ra, đơn giản là… nó thực sự rất tuyệt vời!

"Anh ấy thực sự đã làm được. Ở tuổi còn trẻ, anh ấy có thể bất bại. Chỉ riêng điều này đã đủ để giải thích sức mạnh của Trần Gia Bảo. Có thể, đối mặt với Phụng Bằng Thanh, Gia Bảo có thể một lần nữa tạo nên kỳ tích!" Nghĩ đến đây, Đoạn Khánh Tân hai mắt biến sắc, chủ động đi về phía Trần Gia Bảo, không chút che giấu cảm kích nói: "Gia Bảo, lần này biểu diễn của anh lại khiến tôi kinh ngạc. Anh làm sao có được nó vậy?"

Trần Gia Bảo nhìn thấy ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt như hoa đào của Đoạn Khánh Tân, quyến rũ khó hiểu, anh không khỏi chớp mắt nhìn cô rồi cười: "Tôi chỉ nói vậy thôi, đây là bí mật duy nhất của tôi."

Đoạn Khánh Tân Kiều đỏ mặt, trợn mắt nói: “Thôi, tôi cũng lười không muốn biết đâu.”

Đột nhiên, Diệp Kính cong môi, rõ ràng là không hài lòng với hành vi gạ gẫm cô ấy của Trần Gia Bảo, nói: “Trần Gia Bảo, cậu có thể chặn được ba chiêu bất bại của tôi. Với màn biểu diễn như thế này, cậu nhất định không phải hạng trung. Thực lực của cậu đạt tới cố đại nhân sao?”

Tin tình báo về Trần Gia Bảo mà ông đã điều tra qua đêm, mặc dù ông đã liệt kê nhiều việc làm của Trần Gia Bảo, nhưng nó không đủ chi tiết và thiếu một số trận đánh then chốt của Trần Gia Bảo, những trận chiến gay cấn này có thể phản ánh chân thực sức mạnh của Trần Gia Bảo.

Đáng tiếc là trong những trận chiến gay cấn và hấp dẫn nhất này lại không có nhân chứng và những người trong cuộc đều có danh tính đặc biệt và sẽ không nói về họ ở khắp mọi nơi. Điều này cũng dẫn đến việc Diệp Kính đã đánh giá sai, cho rằng sức mạnh của Trần Gia Bảo chỉ ở giai đoạn trung cấp.

Đoạn Khánh Tân càng là kinh ngạc, cô đương nhiên tin tưởng ông Kính, chẳng lẽ Trần Gia Bảo tuổi còn trẻ, thật sự đã đạt tới giai đoạn cuối cùng của cao thủ? Loại năng khiếu này chỉ có thể tìm được một trên một triệu người!

Trần Gia Bảo mỉm cười, không giấu giếm, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Diệp Kính đã có được câu trả lời như ý muốn, trong lòng tràn đầy chấn động. Nếu muốn đột phá lên tới trình độ của Trần Gia Bảo, nếu không có nguy hiểm gì trong suốt quá trình, e rằng hơn mười năm nữa mới có thể đạt được.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo chưa đầy 20 tuổi và anh đã có được những thành tựu mà chỉ có ở độ tuổi 50. Nó thực sự … thực sự nổi tiếng hơn!

Diệp Kính hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: “Tuy rằng thực lực của cậu vượt quá sức tưởng tượng của tôi, đối mặt với một cường giả trong truyền thuyết, thực lực đó cũng không đủ. Hơn mười năm trước, tôi ở Hà Nội đi sau một huyền cường quốc, ông đã mất đi hận thù trong vòng ba chiêu. Cho dù sức mạnh của cậu đã đạt đến giai đoạn cuối, cậu vẫn sẽ thua trong

trận chiến với Phụng Bằng Thanh, người đã đột phá đến vương giả trong truyền thuyết.”

Với một lời nói, Diệp Kính đã đưa Đoạn Khánh Tân trở lại thực tế.

Cô ta lo lắng và nói: “Đúng vậy, giữa anh và huyền thoại đó có một khoảng cách rất lớn. Gia Bảo, cho dù anh có tài năng, anh vẫn không có cơ hội chiến thắng trước Phụng Bằng Thanh…”

Vừa rồi cô còn có ý nghĩ muốn Trần Gia Bảo gia nhập nhà họ Đoạn, không chỉ cứu được tính mạng của Trần Gia Bảo mà còn có lợi cho nhà họ Đoạn, đương nhiên, quan trọng hơn, Trần Gia Bảo có thể thường xuyên đi cùng cô để cùng nhau thảo luận về triết học cổ điển.

Trần Gia Bảo lại từ chối, cười nói: “Cảm ơn lòng tốt của các người. Về phần nhà họ Phụng, tôi có biện pháp của riêng mình. Nếu không còn việc gì, tôi sẽ trở lại nhà đấu giá trước. Nếu tôi ở lại đây lâu sẽ có người lo”.

Anh ấy đang nói về Lục Bảo Ngọc một cách tự nhiên, trước khi anh đến, Lục Bảo Ngọc đã bày tỏ sự khiếp sợ của mình khi nghe thấy chủ của tòa tháp mời anh tới nói chuyện.

Chương 1042

Chương 1042

Đoạn Khánh Tân vừa mở miệng muốn nói cái gì, nhưng lời nói đến bên môi, cô lại thở dài, có chút mất hứng nói: “Thôi, anh đi trước đi.”

Trần Gia Bảo gật đầu, xoay người đi dọc theo con đường anh đi tới.

Đột nhiên, giọng nói của Diệp Kính vang lên sau lưng anh : “Trần Gia Bảo, sau này khi gặp lại cô Lục Bảo Ngọc, hãy nói cô ấy với tôi. Chủ của tòa tháp không phải là kẻ thù của nhà họ Lục. Cô ấy không cần phái người đến để hỏi thăm tin tức.”

“Tuyệt quá.” Trần Gia Bảo tiếp tục bước đi, và sau khi đáp lại, anh nhanh chóng biến mất ở góc sân.

Đoạn Khánh Tân lắc đầu nói: “Ong Kính, ông nghĩ như thế nào đối với Trần Gia Bảo?”

Sau khi Diệp Kính hơi suy tư, nói: “Người con trai này có tài trí, đầu óc kinh người, võ nghệ cao siêu. Là người hiếm có. Nếu có thể được nhà họ Đoạn giúp đỡ thì thật là phúc khí đối với nhà họ Đoạn, còn có thể giữ được thế lực nhà họ Đoạn cả trăm năm, thật đáng tiếc…”

Diệp Kính nói ba câu “tuyệt vời”. Đoạn Khánh Tân gật đầu đồng ý khi nghe nửa câu đầu. Tất nhiên, cô tiếp cận Trần Gia Bảo vì cảm thấy Trần Gia Bảo có nội hàm, kiến thức và thuộc nhóm người giàu có thế hệ thứ hai. Cô ta đã biết trước đây thế hệ thứ hai hoàn toàn khác nhau, và anh ấy khiến cô ấy cảm thấy giống như một người bạn tâm giao, vì vậy cô ấy có cảm tình mờ nhạt với Trần Gia Bảo, nhưng cô ấy không có bất kỳ chủ nghĩa vị lợi nào. Nếu không, cô ấy sẽ không nói rằng cô ấy sẽ mua thứ đấu giá hôm nay cho Trần Gia Bảo và đưa nó

cho Trần Gia Bảo để đổi lại việc Trần Gia Bảo sẽ gia nhập gia đình Đoạn.

Nghe xong Diệp Kính nói, Đoạn Khánh Tân sửng sốt một chút, hỏi: "Đáng tiếc?"

Diệp Kính chế nhạo hai lần, nói: "Không may thì gỗ đẹp trong rừng gặp gió sẽ bị phá hủy. Trần Gia Bảo tuổi còn trẻ, không chỉ có tài mà còn mạnh mẽ. Thành tựu sau này là vô hạn. Tuy nhiên, tôi thực sự không biết ai đã cho anh ta dũng khí, anh ta dám thách thức quyền lực của một cường quốc huyền thoại.

Uy lực huyền thoại, một đấm một đá đủ uy lực mở núi lấp biển, làm sao một võ giả trong cảnh giới cao thủ có thể chống lại? Trần Gia Bảo thực sự nghĩ rằng mình là bất khả chiến bại? Thực sự quá hung hăng!"

Đoạn Khánh Tân ngẩn ra, hỏi: "Ông Kính, vậy xác suất Trần Gia Bảo có thể chiến thắng nếu đấu với nhà họ Phụng là bao nhiêu?"

"Chưa tới năm phần trăm." Diệp Kính nói xong, lại lắc đầu chế nhạo: "Còn không bằng một phần trăm."

Đoạn Khánh Tân kêu lên, "Gia Bảo sẽ chết sao?"

"Đương nhiên." Diệp Kính phân tích: "Nếu tôi là Phụng Bằng Thanh, nhìn thấy Trần Gia Bảo lúc còn trẻ, sau khi thể hiện tài năng trời sinh và trình độ tu luyện võ công như vậy, tôi nhất định sẽ diệt trừ tận gốc rễ, để không phải để lại phiền toái. Đương nhiên, nếu như Trần Gia Bảo thật sự có thể vượt qua nhà họ Phụng mà không chết, thì cậu ta có thể chân chính xuống biển giơ nắm đấm… Quên đi, chuyện này dù sao cũng không thể."

Đoạn Khánh Tân khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Nhưng nghe nói Trần Gia Bảo sẽ ở lại đến hết buổi đấu giá, anh đến chỗ Lục Bảo Ngọc lại ngồi xuống, đột nhiên Lục Bảo Ngọc dựa vào người Trần Gia Bảo, ngửi hai lần vào cổ và quần áo của anh như một chú cún đáng yêu.

Trần Gia Bảo không khỏi tò mò hỏi: "Cô làm sao vậy?"

"Ngửi xem trên người anh có nước hoa của phụ nữ nào không." Lục Bảo Ngọc cười thỏa mãn rồi lại ngồi xuống.

Trần Gia Bảo ngây ngốc cười.

“Được rồi, tôi vừa nói đùa.” Lục Bảo Ngọc đột nhiên nói khi cô ấy đang đảo mắt nhìn xung quanh, “Chị Hương Giang và tôi vừa nghe thấy một tiếng động lớn từ phía sau, đồng thời cũng lộ ra khí chất chiến binh rất mạnh mẽ. Trong cảnh giới của sư phụ, anh đã cùng người khác bắt đầu sao?”

Hương Giang cũng nhìn Trần Gia Bảo và tỏ ra quan tâm.

Cả hai người họ đều biết rằng ở thời điểm và địa điểm, một võ sĩ mạnh mẽ như vậy sẽ là người hợp tác với Trần Gia Bảo. Vì vậy, từ khi họ cảm nhận được luồng khí này, Lục Bảo Ngọc và Hương Giang đã bắt đầu lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Ngay cả lúc nãy, Lục Bảo Ngọc dường như đi ngửi mùi cơ thể của Trần Gia Bảo, nhưng cô thực sự đang điều tra cơ thể của Trần Gia Bảo để tìm vết thương.

Chương 1043

Chương 1043

Trần Gia Bảo thậm chí không nghĩ đến việc che giấu nó, và nói, “Tôi đã làm việc với mọi người, nhưng đó chỉ là một cuộc thảo luận đơn giản.”

Nói xong, Trần Gia Bảo nói ngắn gọn chuyện vừa xảy ra, cuối cùng nói: “Chuyện là thế này. Khi tôi rời đi, Diệp Kính đã yêu cầu tôi nói với cô rằng Tháp này và nhà họ Lục không phải là kẻ thù của nhau.”

“Hóa ra là hậu duệ của Hà Nội. Vì thế mà hệ thống tình báo của nhà họ Lục cũng không thể xâm nhập.”

Lục Bảo Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương, sau đó nhìn Trần Gia Bảo tinh nghịch nói: “Một người phụ nữ giàu có từ Hà Nội. Cô ta rất coi trọng anh, thậm chí còn coi trọng anh như vậy, cô ấy thực sự dành tình cảm sâu sắc cho anh, ngay cả tôi cũng vô cùng cảm động.”

Cảm nhận được sự ghen tị trong lời nói của Lục Bảo Ngọc, Trần Gia Bảo cười nhẹ, vươn tay nắm lấy bàn tay của Lục Bảo Ngọc, hừng hực nhìn cô, nói: “Vậy thì cô đối với tôi không phải là thích sao?”

Lục Bảo Ngọc thân thể run lên, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp phút chốc đỏ bừng, quay đầu nhanh chóng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng nói: “Tôi thích những thứ xinh đẹp.”

Nói xong để cho Trần Gia Bảo nắm tay, cũng không rút ra, Hương Giang nhìn thấy trong mắt có chút ghen tị.

“Nhân tiện, người nhà họ Tả đã chết dưới tay tôi lần trước. Nhà họ Tả gần đây có phản ứng gì không?”

Trần Gia Bảo hỏi đột ngột.

Một vệt buồn thoáng qua giữa lông mày Lục Bảo Ngọc, nhưng rồi biến mất, cô cười: "Tôi có thể xử lý tốt chuyện này. Anh không cần phải lo lắng nhiều. Tóm lại, anh nên tập trung giải quyết chuyện gia đình họ Phụng."

Trần Gia Bảo gật đầu, anh đương nhiên tin tưởng vào năng lực của Lục Bảo Ngọc, vì Lục Bảo Ngọc đã nói như vậy, hiện tại anh có thể giao cho Lục Bảo Ngọc.

Đột nhiên, người đàn ông trung niên vừa mời Trần Gia Bảo, bước lại và kính cẩn nói: "Xin chào, anh Bảo."

Lục Bảo Ngọc khẽ cau mày, trong mắt hiện lên một tia không đồng ý, nhưng lần này cô lại hào phóng để Trần Gia Bảo nắm tay.

"Làm sao vậy?" Trần Gia Bảo tò mò, xác thực trong lòng nhất thời có một sự nghi vấn, vừa mới rời sân, Đoạn Khánh Tân lại tìm mình trở lại nơi đó sao?

Ông ta cung kính cười nói: "Theo lệnh của cô Tân, để tôi đưa anh đến phòng VIP, nơi được đặc biệt chuẩn bị cho anh và hai cô gái xinh đẹp."

Nói xong, ông ta chỉ vào một căn phòng trên tầng hai, nơi có tầm nhìn bao quát và uy nghiêm, mọi thứ trong cuộc đấu giá đều có thể nhìn thấy qua cửa sổ.

Lục Bảo Ngọc nói một cách vui vẻ: "Ngay cả phòng VIP của cuộc đấu giá cũng sẵn sàng cho anh. Đó thực sự là một 'tình yêu đẹp'."

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ vào tay Lục Bảo Ngọc để cô tỏ ra thoải mái, đứng dậy, hơi nghiêng người nói: "Lục Bảo Ngọc xinh đẹp, cô Hương Giang mời hai người vào phòng VIP một lát."

Khoác một cái túi, Lục Bảo Ngọc cười tươi như hoa, ưu nhã đứng lên, nói: "Vì anh đã thành tâm mời, tôi sẽ chiếu cố anh. Chúng ta đi thôi."

Câu cuối cùng là gửi đến người được Đoạn Khánh Tân cử đến.

Dưới vẻ mặt vô song của Lục Bảo Ngọc, ông ta không dám nhìn kỹ, nhanh chóng cúi đầu đáp ứng, ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

Lục Bảo Ngọc và Hương Giang là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, khi còn ngồi bên nhau không quá lộ liễu, lúc này họ mới đứng dậy đi về phía trước, tư thế mảnh mai và duyên dáng của họ ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người có mặt.

Nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu xung quanh đã nhận ra Trần Gia Bảo. Sau khi thấy Lục Bảo Ngọc với Trần Gia Bảo thân thiết như bạn gái, họ đều thầm cảm thán, không phải Trần Gia Bảo là bạn trai của cô Tần Ly Nguyệt sao? Lục Bảo Ngọc thân quá, có thể là Trần Gia Bảo đã thích cô Lục Bảo Ngọc?

Chu Cảnh Vân, chủ tịch câu lạc bộ thương mại tỉnh Hòa Bình, trong số đó chỉ có anh biết chân tướng sự việc, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, anh thầm nhếch mép: “Nếu biết thì trừ nhà họ Lục ra. Lục Bảo Ngọc và Tần Ly Nguyệt, cả Kiều Phượng Hoa của nhà họ Kiều đều có quan hệ mập mờ với Trần Gia Bảo, các người sẽ không ngạc nhiên như vậy mà sẽ hóa đá tại chỗ.”

Chương 1044

Chương 1044

Trần Gia Bảo làm ngơ trước những ánh mắt ngạc nhiên và ghen tị xung quanh mình, và hào phóng nắm lấy tay Lục Bảo Ngọc.

Đột nhiên, anh khẽ cau mày và dừng lại.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc và giễu cợt từ phía sau truyền đến: "Trần Gia Bảo?

Tôi nhìn đúng rồi, hóa ra là anh, vậy mà anh lại dám trở về tỉnh thành?"

Nở nụ cười khinh thường, Trần Gia Bảo đột nhiên quay đầu lại cười khinh thường: "Trước mặt tôi không biết là ai thua thiệt. Anh thực sự không biết mất mặt. Không ngờ sau một thời gian dài như vậy, anh lại sủa lên trước mặt tôi một lần nữa, thực sự nực cười."

Ở cổng đấu giá, ba người đang đứng, thanh niên cao lớn đẹp trai đứng ở phía trước chính là Phụng Minh Luân, một thiếu gia nhà họ Phụng!

Anh ta đương nhiên biết Trần Gia Bảo đã trở lại tỉnh thành, anh ta nói như vậy cố ý chế nhạo Trần Gia Bảo.

Những người xung quanh lại kêu lên, nhiều người trong số họ đã nghe nói về mối hiềm khích giữa gia đình Trần Gia Bảo và nhà họ Phụng, cuộc gặp gỡ giữa Trần Gia Bảo và Phụng Minh Luân không kém gì sao Hỏa va vào trái đất!

Phụng Minh Luân sắc mặt đột nhiên trở nên ảm đạm, anh ta hai lần chế nhạo nói: "Ngày chết của anh đã gần đến, anh lại dám ở trước mặt tôi để nói bậy bạ."

"Đúng vậy, câu này dùng để miêu tả anh và gia đình anh. Không thể thích hợp hơn." Trần Gia Bảo nói xong, trong mắt

hiện lên một tia sát ý, nói: “Lần trước Lưu Văn Phi bắt cóc Hàn Đông Vy rồi uy hiếp. Tôi đoán nó đến từ sự chỉ dẫn của anh.”

Phụng Minh Luân chế nhạo nói: “Anh có bằng chứng gì không? Cẩn thận tôi kiện anh tội phỉ báng.”

“Chứng cứ? Đó là những gì pháp luật yêu cầu. Tôi, Trần Gia Bảo, chỉ cần biết sự thật thôi.” Một tia sát ý lóe lên trong mắt Trần Gia Bảo.

Mọi người xung quanh đều ồ lên cảm thán, không ngờ lời nói của Trần Gia Bảo lại độc đoán như vậy.

Phụng Minh Luân khinh thường cười, nói: “Đừng nói là tôi làm, cho dù thật sự là tôi, anh còn có thể làm gì? Trần Gia Bảo trước mặt nhà họ Phụng chúng tôi không đáng nói, chỉ như một con bọ!”

Sát khí lóe lên trong mắt Hương Giang, cô không cho phép bất luận kẻ nào sỉ nhục anh ấy trước mặt, cổ tay phải khẽ run, trên tay cô xuất hiện một con dao găm sắc bén, toát ra ánh sáng lạnh lùng uy nghiêm.

“Cẩn thận!”

Gần như cùng một lúc, hai người phía sau Phụng Minh Luân sải bước tiến lên bảo vệ Phụng Minh Luân, vẻ mặt cảnh giác, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

Họ không quan tâm đến Hương Giang cho lắm, nhưng bây giờ ngoài Hương Giang ra, còn có Trần Gia Bảo!

Hai người họ rõ ràng biết rằng Trần Gia Bảo là một bậc thầy và quyền năng, và họ có thể bị giết trong vài giây khi họ di chuyển, nhưng họ, với tư cách là người hầu của gia đình họ Phụng, không thể không đứng nhìn khi Phụng Minh Luân gặp nguy hiểm, trước đó, trong lòng họ cũng căng thẳng và sợ hãi, vì sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ thực sự làm tổn thương họ…

Ngược lại, Phụng Minh Luân cũng không quan tâm, vẻ mặt lạnh nhạt bình tĩnh, đầu tiên liếc mắt nhìn con dao găm trên tay Hương Giang, cười khinh thường, nói với Trần Gia Bảo: “Anh định biểu tình nhà họ Phụng chúng tôi sao?”

Một khi Trần Gia Bảo ở đây để hành động với anh ta, có nghĩa là Trần Gia Bảo và gia đình họ Phụng không có chỗ cho sự thay đổi, đặc biệt là bây giờ Phụng Bằng Thanh đã thành công đột phá đến cảnh giới huyền thoại và trở thành một tồn tại hoàn toàn áp chế thành phố. Nó chắc chắn không phải là một cảnh giới mà Gia Bảo có thể cạnh tranh.

Không chỉ Phụng Minh Luân mà tất cả mọi người xung quanh đều tin rằng Trần Gia Bảo không dám làm gì.

Nhìn toàn cảnh, Trần Gia Bảo khóe miệng nhếch lên một tia giễu cợt, hỏi: “Không phải anh và tôi đã có một trận đấu từ lâu rồi sao?”

Trong một câu nói ngắn gọn, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Phụng Minh Luân khẽ cau mày, trong lòng chợt lóe lên một tia hoảng sợ, nếu Trần Gia Bảo thực sự định giết anh ta ở đây, anh ta sẽ không bao giờ có một chút cơ hội chạy trốn, anh ta không thể không hối hận, nếu biết sẽ gặp Trần Gia Bảo ở đây và giết mình, anh ta sẽ không đến tham gia cuộc đấu giá này.

Biểu cảm của mọi người xung quanh thay đổi đáng kể, Trần Gia Bảo có thực sự định giết Phụng Minh Luân ở đây không?

Chương 1045

Chương 1045

Nghĩ đến điều này, họ thậm chí không dám thở mạnh. Dù đều là những tên tuổi lớn ở tỉnh thành, họ không thể nói nên lời dù đang đối mặt với Trần Gia Bảo hay gia đình họ Phụng. Ngay cả khi Trần Gia Bảo thực sự khiến Phụng Minh Luân bị mất mạng, khó có thể đảm bảo rằng sự tức giận của Phụng Bằng Thanh sẽ không chuyển sang họ, và trái tim anh bắt đầu kêu lên.

Chu Cảnh Vân cười khổ, anh đã ngưỡng mộ tài năng và y thuật của Trần Gia Bảo, và vì được chẩn đoán và điều trị bởi Trần Gia Bảo, anh cảm thấy mình như trẻ ra hơn chục năm trong giai đoạn gần đây, anh càng cảm thấy biết ơn Trần Gia Bảo hơn. Anh không muốn nhìn thấy Trần Gia Bảo đụng độ với đại gia đình họ Phụng, nếu Trần Gia Bảo thực sự giết Phụng Minh Luân ở đây, Phụng Bằng Thanh sẽ rất tức giận, Trần Gia Bảo sẽ phản kháng như thế nào?

“Khụ khụ…” Chu Cảnh Vân ho nhẹ một tiếng, đột nhiên phát ra một tràng, cười nói: “Phụng Minh Luân và Gia Bảo đều là tài năng trẻ hàng đầu của tỉnh Hòa Bình, tại sao hai người lại có mâu thuẫn ở đây.”, “Nếu chuyện này lan sang các tỉnh khác, chẳng phải sẽ bị người khác cười nhạo rằng chúng ta không đủ đoàn kết sao? Hơn nữa, cuộc đấu giá sẽ sớm bắt đầu, nghe nói có rất nhiều bảo vật cổ đại, đều là đồ tao nhã.

Nếu hai người bắt đầu ngay bây giờ có phải đốt đàn và nấu cần cẩu không? Hãy tập trung vào việc tham gia đấu giá.”

Lý do của anh ta thực sự quá xa vời, nhưng Chu Cảnh Vân không quan tâm lý do đó có phải là sai hay không, chỉ cần anh ta có thể nhường Trần Gia Bảo và Phụng Minh Luân một bước, tất nhiên, về việc hai người họ có đồng ý đi xuống hay không anh ta cũng không quan tâm.

Trần Gia Bảo không nói, ánh mắt lóe lên, và anh đang suy nghĩ về tác động nếu Phụng Minh Luân bị giết ngay bây giờ.

Hương Giang đã hoàn toàn sẵn sàng tấn công, ánh mắt đầy căm thù, chỉ cần anh ấy khẽ ra hiệu, cô lập tức lao tới và dùng dao cắt cổ Phụng Minh Luân.

Dưới luồng sát khí cay đắng này, Phụng Minh Luân cũng bắt đầu chảy mồ hôi lạnh trên trán, dù sao anh ta cũng là người trẻ tuổi nhất của nhà họ Phụng, với lòng tự tôn của bản thân, anh ta vẫn cố gắng đứng vững tại chỗ.

Ngay khi sát khí càng lúc càng mãnh liệt, đột nhiên, Chu Cảnh Vân bước nhanh đến bên cạnh Trần Gia Bảo, vội vàng thấp giọng nói: "Gia Bảo, Phụng Minh Luân không thể bị giết. Nếu anh giết Phụng Minh Luân, Phụng Bằng Thanh nhất định sẽ không cùng ngươi đánh nhau, anh nghỉ ngơi đi, anh không sợ nhưng anh không lo lắng cho cô Lục Bảo Ngọc và cô Hương Giang bên cạnh sao? Lần này anh nghe lời tôi thuyết phục mà đừng làm bất cứ điều gì ở đây."

Trần Gia Bảo khẽ cau mày rồi thở dài, giờ không phải là lúc giết Phụng Minh Luân, không phải là anh sợ mà là đối thủ thực sự của anh là Phụng Bằng Thanh. Chỉ cần Phụng Bằng Thanh bị giết, Phụng Minh Luân sẽ như một con kiến có thể bị quét sạch bất cứ lúc nào, và không cần phải vội vàng trong lúc này.

Anh nháy mắt với Hương Giang, cho dù Hương Giang không chịu hòa giải, cô vẫn ngoan ngoãn cất con dao găm đi.

Không khí khiến người ta khó thở, đột nhiên biến mất.

Trong mắt Chu Cảnh Vân lóe lên một tia vui mừng, anh ta vươn tay vỗ vỗ bả vai Trần Gia Bảo, cười nói: "Lần này, tôi nợ anh một ân tình."

Mọi người lần lượt thở phào nhẹ nhõm, Trần Gia Bảo không phải là đối thủ của nhà họ Phụng, lựa chọn im lặng là điều hợp lý.

Thần kinh căng thẳng của Phụng Minh Luân lập tức thả lỏng, mặc kệ mồ hôi trên trán, anh ta ngước lên trời, cười nói: "Trần Gia Bảo, rốt cuộc anh sợ nhà họ Phụng chúng tôi."

Đột nhiên, vừa mới cất giọng, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "chậc chậc", một thanh kiếm trắng sắc bén đưa lên, lập tức chém ngang má Phụng Minh Luân, để lại vết thương trên má trái.

Trong phút chốc, máu bắn ra!

Vẻ mặt của Phụng Minh Luân trầm mặc trong giây lát, và sau đó, nỗi sợ hãi lóe lên trong mắt anh ta. Nếu thanh kiếm này hơi chệch đi một hai xăng-ti-mét, sợ rằng anh ta sẽ chết ngay bây giờ.

Mọi người ồ lên cảm thán, bầu không khí vừa mới dịu đi lại một lần nữa nổi lên.

Trần Gia Bảo thu ngón tay cầm dao lại, cười khinh thường nói: "Anh cho rằng tôi không giết anh vì sợ nhà họ Phụng của anh sao? Thật nực cười. Tôi không giết anh bởi vì anh quá yếu nên bị người ta bỏ qua. Chỉ cần nguyện ý, giết anh cũng giống như muốn đoạt được thứ gì đó, tại sao tôi phải gấp gáp? Quay về nói với Phụng Bằng Thanh rằng ba ngày sau, trên đỉnh núi Hồng Lĩnh, tôi sẽ chiến đấu với ông ta suốt đời và giết chết ông ta ngay cả khi tôi phải chết!"

Chương 1046

Chương 1046

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, nó giống như sấm sét trên mặt đất!

Mọi người xung quanh đều bị sốc vì Trần Gia Bảo muốn thách đấu với Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu nhà họ Phụng? Tin tức lớn, tin tức lớn!

Chu Cảnh Vân càng thêm sốc trước lời nhận xét của Trần Gia Bảo, không ngờ Trần Gia Bảo vừa bị anh ta thuyết phục không được ra tay, nhưng trong nháy mắt, Trần Gia Bảo đã hẹn Phụng Bằng Thanh đánh nhau đến chết.

Ngay cả Lục Bảo Ngọc cũng sửng sốt, tuy rằng trong lòng lo lắng đối với Trần Gia Bảo, nhưng cũng không có biểu hiện ra quan tâm.

Phụng Minh Luân dường như đã nghe thấy một trò đùa vô lý nhất trên đời, không thể giải quyết nổi máu trên mặt, anh ta cười và nói: "Anh định thách thức bố tôi? Vì anh muốn chết, vậy gia đình tôi nên hạ bệ anh. Hiệp ước chiến tranh, ba ngày sau ở đỉnh núi Hồng Lĩnh sẽ là nơi chôn xác của anh. Xin hãy trân trọng thời gian ít ỏi còn lại, đi thôi!"

Phụng Minh Luân vẫy tay dẫn hai người hầu của mình quay lại, họ vừa đi vừa cười và vô cùng tự hào, thậm chí anh không thèm tham gia đấu giá, chỉ muốn thông báo cho bố mình càng sớm càng tốt. Chỉ cần ba ngày nữa, sau đó cảnh giới huyền thoại của bố anh ta cũng có thể hoàn toàn ổn định, Trần Gia Bảo lựa chọn thời điểm này để thử thách, cũng là tự hạ gục bản thân mình.

Ngay sau khi Phụng Minh Luân rời đi, Chu Cảnh Vân không khỏi than thở: "Gia Bảo, tại sao anh lại chủ động giao chiến với Phụng Bằng Thanh? May mà trước đây tôi muốn hòa giải

mâu thuẫn giữa anh và gia đình họ Phụng. Anh không biết sao?", "Ông ta đã đột phá đến huyền thoại rồi. Với thực lực của anh, làm sao có thể là đối thủ của Phụng Bằng Thanh? Ngu ngốc, thật sự là ngu ngốc. Mà này, nếu bây giờ muốn quay lại thì còn thời gian. Tôi sẽ đi nói lại với ông ta với tư cách là một nhà vận động hành lang. Tôi tin rằng Phụng Bằng Thanh sẽ nể mặt tôi."

"Cảm ơn anh đã quan tâm. Trần Gia Bảo luôn làm theo lời tôi đã nói. Làm sao tôi có thể quay lại lịch hẹn của nhà họ Phụng được? Tóm lại, tôi có biện pháp riêng về nhà họ Phụng. Anh có thể dẫn đi đường đi.

"Trần Gia Bảo mỉm cười tự tin.

Người Đoạn Khánh Tân cử đế từ trong trạng thái chấn động bỗng bừng tỉnh, nhanh chóng cung kính đáp lại, nhíu mày dẫn đường.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo chuẩn bị rời đi, Chu Cảnh Vân cười khổ, biết không thể thuyết phục được Trần Gia Bảo, anh ta nói nhỏ với Lục Bảo Ngọc, "Cô Ngọc, cô luôn thông minh và hóm hỉnh. Trần Gia Bảo chỉ thích cạnh tranh. Cô không thể giống như anh ấy. Tốt hơn là cô nên thuyết phục anh ấy."

Lục Bảo Ngọc cười nói: "Cảm ơn sự quan tâm của anh, nhưng tôi tin Gia Bảo. Vì anh ấy đã nói lời thách thức nhà họ Phụng nên anh ấy hoàn toàn nắm chắc phần thắng. Đừng lo lắng."

Cuối cùng, Lục Bảo Ngọc đi theo Trần Gia Bảo đến phòng VIP trên tầng hai.

Khi người hầu của Đoạn Khánh Tân ra khỏi phòng ở tầng hai, Trần Gia Bảo nhìn quanh và thấy căn phòng được bài trí trang nhã, thoải mái, bên cửa sổ có một dãy ghế sô pha to, trên bàn có hoa quả và rượu vang đỏ.

Trần Gia Bảo đến sô pha ngồi xuống, qua cửa sổ có thể nhìn toàn cảnh tầng một. Không khỏi gật đầu hài lòng.

Hương Giang ý thức đi phía sau Trần Gia Bảo, vươn đôi tay mảnh mai của mình ra, nhẹ nhàng xoa vai Trần Gia Bảo.

Ngồi trên ghế sô pha đối diện với Trần Gia Bảo, vẻ tự tin vừa mới thể hiện trước mặt người ngoài của Lục Bảo Ngọc lập tức biến mất, cười nhạt nói: "Gia Bảo, vừa rồi anh thực sự khiến

tôi sợ hãi. Ngay cả tôi cũng không ngờ là anh sẽ chủ động thách thức gia đình nhà họ Phụng."

Trần Gia Bảo rót ba ly rượu đỏ, cười nói: "Đừng lo lắng, tôi sẽ không mang tính mạng của mình ra đùa giỡn. Sau ba ngày, tôi sẽ làm chấn động toàn bộ tỉnh Hòa Bình!"

Sau cùng, Trần Gia Bảo cầm ly rượu đỏ trước mặt lên uống cạn và vui vẻ.

Cuộc đấu giá bắt đầu sớm. Do tin tức gây sốc về cuộc hẹn của Trần Gia Bảo với gia đình họ Phụng, tất cả mọi người có mặt đều bàng hoàng và hầu hết họ đều không chú ý đến cuộc đấu giá. Cuộc đấu giá cao cấp ban đầu đã diễn ra tẻ nhạt. Một số tác phẩm của nghệ thuật từ thời Trần và Đinh được bán với giá thấp, thậm chí có một số tác phẩm không bán được.

Trên trán của người bán đấu giá đã toát ra mồ hôi lạnh, cảnh đấu giá vắng vẻ như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô, nếu tình trạng này tiếp tục diễn ra, hôm nay cô không chỉ lo về khoản hoa hồng mà thậm chí sẽ bị ông chủ trừng phạt.

Chương 1047

Chương 1047

“Vật phẩm đấu giá dưới đây là Ngọc Hư Kim Đỉnh. Nó có từ thời nhà Nguyễn. Nó là một cổ vật có thật của Đạo giáo. Nó có các công năng như trấn yểm, trấn tà, vận khí, phát tài. Giá khởi điểm là mười tám tỷ đồng, và mỗi lần tăng giá đều không được phép dưới ba tỷ đồng.” Với giọng nói ngọt ngào của người đấu giá, Ngọc Hư Kim Đỉnh cũng được đặt lên bàn.

Trần Gia Bảo vực dậy tinh thần và cuối cùng đến lượt Ngọc Hư Kim Đỉnh.

Anh nhìn xuống thì thấy Ngọc Hư Kim Đỉnh to hơn lòng bàn tay người lớn một chút, toàn thân màu vàng vàng, trên đó có hai con rồng màu xanh ngọc đan xen vào nhau trông thật sống động. Tên “Ngọc Hư Kim Đỉnh ”, dù không phải là hiện vật của Đạo giáo, nhưng nếu chỉ xét về hình thức thì nó cũng là một bảo vật mỹ thuật.

Điều quan trọng nhất là Trần Gia Bảo tinh tường phát hiện, từ trong cơ thể Ngọc Hư Kim Đỉnh chậm rãi toát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, làm cho tinh thần của anh nâng lên!

Trần Gia Bảo rất cao hứng, linh lực mạnh như vậy có thể tăng ít nhất hai mươi phần trăm tỷ lệ thành công trong lúc luyện võ thuật.

Vì vậy, Trần Gia Bảo quyết tâm nhất định phải giành được Ngọc Hư Kim Đỉnh!

Không chỉ Trần Gia Bảo mà tất cả mọi người xung quanh đều cảm động, những người thành đạt trong xã hội thượng lưu của các tỉnh thành đương nhiên là người am hiểu và biết một cổ vật Đạo giáo có thể chuyển tiền quý giá như thế nào, nhất là đối với họ như những nhà lãnh đạo doanh nghiệp đó đã nói, nó

còn có ý nghĩa hơn. Có thể, sau khi nhận được Ngọc Hư Kim Đỉnh, họ có thể kiếm tiền!

Lúc này không ít người xì xào bàn tán.

Ngay cả Chu Cảnh Vân cũng cảm động, trong mắt lóe lên vẻ cuồng loạn.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, một loại ma khí trung cấp có khả năng luyện chế viên thuốc thực sự được coi như một vật phẩm bình thường để vận chuyển tiền bạc, nếu Ngọc Hư Kim Đỉnh rơi vào tay bọn họ, nó sẽ thực sự không phát huy hết sức mạnh.

“Mười chín tỷ đồng!”

Ngay sau đó, có người bắt đầu trả giá.

“Hai mươi tỷ.”, “Hai mốt tỷ.”, “Tôi trả hai lăm tỷ!”

Cảnh đấu giá cuối cùng cũng bắt đầu ấm lên và giá của Ngọc Hư Kim Đỉnh cũng tăng lên một cách hợp lý lên năm mươi tỷ và nó tiếp tục tăng.

Người bán đấu giá bí mật để lộ một nụ cười.

Chu Cảnh Vân ngồi vững trên ghế, anh cũng nhất định phải mua được Ngọc Hư Kim Đỉnh, khi chỉ còn lại hai người để tranh Ngọc Hư Kim Đỉnh và giá đã tăng lên một trăm tỷ đồng, anh gật đầu với cô thư ký xinh đẹp bên cạnh anh ta.

Bất ngờ, cô thư ký xinh đẹp hiểu ra và giơ tấm băng rôn nói: “Một trăm năm mươi tỷ đồng!”

Bọn họ trực tiếp hét lên từ một trăm tỷ lên một trăm năm mươi tỷ, lại đột nhiên thêm năm mươi tỷ đồng.

Mọi người hít sâu một hơi, không biết là ai giàu có như vậy quay đầu nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Chu Cảnh Vân, đột nhiên nhận ra là không có gì ngạc nhiên, hóa ra chính là vị “Phật” lớn này.

Chu Cảnh Vân cười đắc thắng, chống tay về phía xung quanh, cười nói: “Ngọc Hư Kim Đỉnh có thể thu hút của cải và chuyển nhượng. Thành thật mà nói, tôi cũng rất bị cám dỗ bởi điều này, nhưng những cuộc đấu giá luôn được giá cao hơn.

Các anh không cần phải nhượng bộ. Bất cứ điều gì mình muốn, hãy đấu thầu nó."

"Ông Vân đã nói như vậy thì tôi, ông Lý cũng không hoan nghênh, tôi sẽ đưa ra một trăm sáu mươi tỷ."

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên bụng bự nói lớn.

Anh ta điều hành một tập đoàn niêm yết. Gần đây công ty gặp nhiều thất bại. Anh ta nghi ngờ rằng gần đây phong thủy không tốt nên anh ta nghĩ cần Ngọc Hư Kim Đỉnh và các công cụ khác có thể chuyển của cải về mình.

Chu Cảnh Vân cười nhẹ, thư ký bên cạnh lại giơ tấm băng rôn nói: "Hai trăm năm mươi tỷ đồng."

Trên trán ông ta hiện lên một vệt mồ hôi lạnh, hô hấp cũng bắt đầu gấp gáp, do dự hết lần này tới lần khác, ông ta nói: "Hai trăm năm mươi mốt tỷ đồng."

"Ba nghìn tỷ!"

Chương 1048

Chương 1048

Gần như không có chút do dự nào, ngay lúc giọng nói vừa chạm xuống, cô thư ký xinh đẹp bên cạnh Chu Cảnh Vân lập tức hét giá thật cao.

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, vì anh ta là chủ tịch câu lạc bộ thương mại, anh ta thực sự giàu có.

Người bán đấu giá càng vui mừng, ba nghìn tỷ Việt Nam đồng, hoàn toàn không ngờ, với đơn hàng này, tối nay đã có giá trị rồi, còn hào hứng nói: "Ba nghìn tỷ lần thứ nhất…"

Trên trán mọi người đều toát ra mồ hôi lạnh trước cái giá cao ngất trời.

"Ba nghìn tỷ lần thứ hai…"

Khóe miệng Chu Cảnh Vân hiện lên một nụ cười, mặc dù tất cả mọi người có mặt đều là đại gia với khối tài sản mấy chục triệu, nhưng anh ta tự tin không ai có thể cạnh tranh được với mình.

"Bốn nghìn tỷ."

Đột nhiên, một mức giá cao ngất trời được hét lên từ trên cao, đẩy bầu không khí vốn đã căng thẳng trở lại cao trào.

Mọi người thốt lên và vô thức nhìn lên, qua cửa sổ, họ thấy Trần Gia Bảo đang ngồi thoải mái trên ghế sô pha, vừa được một người đẹp tuyệt vời mát-xa vừa nhấm nháp rượu vang đỏ.

Cái giá cao ngất trời vừa phát ra từ miệng Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, mọi người xung quanh trông rất kỳ lạ, Trần Gia Bảo đã hẹn gặp công khai với gia đình họ Phụng cách đây không lâu, và bây giờ anh ta đang kêu giá cao ngất trời để mua Ngọc Hư Kim Đỉnh.

Người bán đấu giá sắc đẹp sắp nhảy ra khỏi cổ họng, giọng nói khàn khàn vang lên: “Bốn nghìn tỷ lần một … Bốn nghìn tỷ lần tứ hai … Đây là cổ vật hiếm có, cơ hội cuối cùng sẽ thuộc về ai?”

Cô nóng lòng nhìn Chu Cảnh Vân, trong đám người có mặt chỉ có Chu Cảnh Vân có thể tiếp tục ra giá.

Chu Cảnh Vân cười khổ, tuy rằng anh ta có vốn liếng, nhưng cái giá cao ngất trời để mua một thứ lấy vận may đã vượt quá lợi nhuận của anh ta. Thà bán cho Trần Gia Bảo để lấy lòng.

Người bán đấu giá trong lòng thất vọng, nhưng lập tức cao hứng, Ngọc Hư Kim Đỉnh bán được bốn nghìn tỷ, đã vượt xa dự kiến, vì vậy lớn tiếng nói: “Bốn nghìn tỷ lần thứ ba, một thỏa thuận chót lọt!”

Với một tiếng “bốp”, chiếc búa nhỏ đập xuống bàn.

Một nụ cười hiện ra trên khóe miệng Trần Gia Bảo.

Lục Bảo Ngọc kinh ngạc nói: “Cổ vật này tuy rằng rất hiếm, nhưng chỉ là thứ cầu tài, chuyển vận. Đối với anh cũng không có ích lợi gì. Kỳ thực anh đã bỏ ra bốn nghìn tỷ. Tôi nghĩ thực sự hơi lãng phí.”

Trần Gia Bảo gật đầu nói: “Đối với những người khác, Ngọc Hư Kim Đỉnh chỉ là một thứ thông thường để vận chuyển tài lộc, nhưng trong tay tôi, nó có thể phát huy giá trị vượt xa bốn nghìn tỷ. Tình hình cụ thể, tôi sẽ nói cho cô biết khi nào tôi quay lại.”

Lục Bảo Ngọc gật đầu, đầy tò mò về Ngọc Hư Kim Đỉnh.

Cuộc đấu giá bên dưới vẫn đang diễn ra, dưới ảnh hưởng của bầu không khí mà Chu Cảnh Vân và Trần Gia Bảo cùng thúc đẩy, những người còn lại cũng bắt đầu hăng hái đấu giá đấu giá, chẳng mấy chốc đã bán được mấy chục bảo vật, thậm chí có cả của Trần Gia Bảo. Anh ta mua một cặp thư pháp và tranh vẽ từ thời nhà Trần và một con dao găm, và đưa chúng cho Lục Bảo Ngọc và Hương Giang.

Không khí càng cuồng nhiệt, nữ đấu giá viên cười nghiêng ngả.

Ngay khi cuộc đấu giá sắp kết thúc, anh chỉ nghe thấy lời của người bán đấu giá: “Tiếp theo, đó là vật đấu giá cuối cùng trong cuộc đấu giá, một bản sao của bức tranh nổi tiếng từ thời nhà Minh. Bức tranh này sử dụng kết hợp các phương pháp cao siêu và xa rộng để tạo nên bức tranh. Nghĩa trang hùng vĩ rộng mở và tráng lệ, được điểm xuyết bởi những ngọn núi cao ngất và vẻ tráng lệ phi thường. Đặc biệt, bức tranh này là một phiên bản bỏ túi, nó thể hiện bản chất và động lực của bức tranh gốc tính bằng những ô vuông, đồng thời cũng thể hiện kỹ năng vẽ tuyệt vời của tác giả. Giá khởi điểm là ba tỷ đồng, và mức tăng giá không được dưới ba trăm triệu, cuộc đấu giá bắt đầu.”

Nói xong, người đẹp đấu giá ngượng ngùng cười.

Bản sao bỏ túi này của kiếm Diêm Linh, mặc dù là từ thời nhà Trần, nhưng dù sao cũng chỉ là bản sao, không thể so sánh với sản phẩm gốc. Mặc dù đã bắt đầu bán mở giá chỉ ba tỷ đồng tiền Việt Nam nhưng người đấu giá nghĩ có thể không bán được.

Chương 1049

Chương 1049

Chắc chắn, sau khi cô ấy nói xong, nhiều người trên khán đài đã bật cười, nếu nó là bản gốc, họ đương nhiên sẽ dụ được nhiều người, nhưng đó chỉ là một bản sao, và nó vẫn chỉ là đồ bỏ túi. Ngay cả tác giả cũng không biết là ai, hàng như vậy mà có giá ba tỷ, nếu mua không phải sẽ bị lợi dụng sao, bị phát tán ra ngoài không phải là chuyện cười sao?

Chu Cảnh Vân lại càng không quan tâm, bất kỳ bộ sưu tập nào trong nhà anh ta đều quý hơn nhiều so với bức tranh này trước mặt anh ta. Một bản sao loại này sẽ không thể vào tầm nhìn của anh ta được.

Được một lúc, khung cảnh bỗng trở nên vắng vẻ.

Trần Gia Bảo lúc đầu cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng sau khi dời tầm mắt về phía bức tranh, anh ta liền sửng sốt, không hiểu sao đáy lòng lại nổi lên một cảm giác huyết khí, giống như cái này có một thanh kiếm bay lên trời, cộng hưởng với hào quang kiếm của chính mình.

Anh ta đột nhiên kinh ngạc, tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh có thể rõ ràng cảm giác được thứ này này tuyệt đối là phi thường!

Lúc này đây, anh hít sâu một hơi nói lớn: “Ba tỷ rưỡi.”

Mọi người ở hiện trường sửng sốt một chút, thật sự là anh ta bị lừa?

Bọn họ nhìn theo giọng nói, thấy vẫn là Trần Gia Bảo.

Người bán đấu giá nhướng mày nhìn đám doanh nhân lớn bên dưới, quả nhiên không chút động lòng, không có ý định tranh đoạt với Trần Gia Bảo.

Về vấn đề này, ban đầu người bán đấu giá hơi thất vọng, sau đó bật cười, tuy ba tỷ rưỡi chỉ cao hơn giá khởi điểm một chút, nhưng vẫn tốt hơn cuộc đấu giá không thành công.

Không chút hồi hộp, Trần Gia Bảo đã giành được bức tranh và cuộc đấu giá kết thúc suôn sẻ.

Sau khi vào hậu trường nhà đấu giá quẹt thẻ để hoàn thành giao dịch, thời điểm Trần Gia Bảo lấy được bức tranh, một cảm giác gì đó đột nhiên trào lên từ đáy lòng, khiến anh vô cùng kinh ngạc, tò mò và không thể chờ đợi để suy nghĩ. Anh ta sẽ quay lại sớm và khám phá sự kỳ diệu của bức tranh này.

Sau khi cất bức tranh và ngọc, Trần Gia Bảo đang định xoay người bước ra ngoài, đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng ken két, một người phụ nữ cao lớn với phong thái nhu hòa bước vào, đó là Đoạn Khánh Tân.

Trần Gia Bảo dừng lại, nhướng mày nói: “Cái gì?”

“Anh nghĩ tôi tìm anh sao?” Đoạn Khánh Tân trợn tròn mắt, sau đó nhớ tới hành vi điên cuồng của Trần Gia Bảo lúc trước, trong mắt lóe lên tia tức giận, nói: “Cũng may, tôi vẫn đang nghĩ đến việc tránh xung đột giữa anh và gia đình họ Phụng. Trong nháy mắt anh đã chủ động đặt lịch hẹn với gia đình họ Phụng, anh thực sự rất tuyệt vời!”

Sau khi nói xong, những lời than phiền và bất bình của Đoạn Khánh Tân như thể mọi việc cô làm trước đây đều hoàn toàn vô nghĩa.

“Tôi hiểu lòng tốt của cô. Mâu thuẫn giữa tôi và gia đình họ Phụng là điều không thể tránh khỏi, bởi vì việc trả thù là điểm mấu chốt cơ bản nhất của tôi với tư cách là một người đàn ông.” Trần Gia Bảo nhẹ nói.

Phụng Minh Luân đầu tiên âm mưu giết anh. Nếu Trần Gia Bảo không phải là một cường giả cấp bậc thầy, không, nói đúng hơn, nếu anh ấy không học được lên cấp cao hơn, e rằng Phụng Minh Luân đã giết chết anh từ lâu rồi.

Trần Gia Bảo làm sao có thể nuốt hận bằng cách báo thù như vậy? Nếu như trước đây anh không đủ mạnh mẽ và lựa chọn chịu đựng trong lúc này, thì bây giờ anh đã đột phá đến giai đoạn cuối và không cần phải tiếp tục để chịu đựng nó nữa rồi.

“Tôi không biết tâm tư của anh lại nhiều như vậy.” Đoạn Khánh Tân trợn tròn mắt, tuy trong lòng thầm tức giận, nhưng vẫn quan tâm anh, cô nói: “Tuy rằng tôi không đồng ý cách của anh, nhưng nếu anh cần giúp đỡ, chỉ cần nói chuyện với tôi.”

Trần Gia Bảo đang định từ chối, thấy vẻ mặt phàn nàn của Đoạn Khánh Tân, anh ước chừng ngay khi từ chối, anh sẽ bị cô ta ghét, gật đầu cười: “Được rồi, cảm ơn cô rất nhiều.”

Sau đó, anh xoay người bước ra ngoài.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo bóng lưng mờ mịt, Đoạn Khánh Tân lắc đầu, đột nhiên nói: “Ông Kính, ba ngày sau, chúng ta cùng nhau đi tới núi Hồng Lĩnh đi.”

Mặc dù Diệp Kính không có ở đây và không trả lời, nhưng Đoạn Khánh Tân biết rằng Diệp Kính chắc chắn đã nghe thấy.

Trần Gia Bảo đã trở lại nhà đấu giá và đi theo Lục Bảo Ngọc và Hương Giang đến bãi đậu xe, lúc này Lục Hán Dương và Mã Hồng Mai vô hình đã đợi sẵn ở đây.

Hóa ra là để tạo cơ hội cho Trần Gia Bảo và Lục Bảo Ngọc kết thân, Lục Hán Dương đã ngồi sau nhà đấu giá với Mã Hồng Mai và ở cách đó rất xa.

Chương 1050

Chương 1050

Trên đường đến biệt thự của nhà họ Lục, Trần Gia Bảo yêu cầu Lục Bảo Ngọc tìm một căn phòng yên tĩnh. Sau đó anh ta nóng lòng muốn bước vào một mình, đặt bức tranh và ngọc lên bàn trước mặt, anh ta cẩn thận nghiên cứu nó.

"'Ngọc Hư Kim Đỉnh' là một đồ tạo tác cấp trung bình, và nó phải có tính độc đáo riêng. Hãy thử nó trước."

Trần Gia Bảo nói xong cầm lấy "Ngọc Hư Kim Đỉnh" trong tay, lưu chuyển chân khí trong cơ thể, đột nhiên "Ngọc Hư Kim Đỉnh" tự động bay lơ lửng trên không dưới sự kích thích, và cùng lúc đó là trong bức tranh, bên dưới, một nhóm lửa đỏ bốc lên từ không khí loãng và bùng cháy.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí kinh thiên động địa tự động hội tụ thành "Kim sắc ngọc bội".

Trần Gia Bảo lập tức kinh ngạc xen lẫn hưng phấn: "Ngọc Hư Kim Đỉnh không có chức năng tự động hấp thu linh khí của trời đất. Đơn giản chỉ là bất ngờ thôi. Tuy rằng linh khí của trời đất hấp thu bây giờ không quá lớn, nhưng trong quá trình luyện công, nó không chỉ làm tăng tỷ lệ thành công, và nó còn có thể cải thiện chất lượng của viên thuốc."

Anh không nhịn được cười, cảm thấy việc mua được một cổ vật trị giá như vậy là có lãi, dù sao tiền cũng chỉ là vật phòng thân, anh có thể kiếm tiền mà không cần nó, nhưng nó có thể thu hút tinh thần của trời đất và cải tiến. Tỉ lệ thành công và chất lượng của tiên thuốc hiếm có trong một thế kỷ.

"Thật tiếc khi mình chỉ có thể tạo một viên thuốc. Nếu có thể tìm thêm hai viên thuốc cùng cấp, mình nhất định sẽ luyện chế được một viên cao cấp khác. Sau đó sẽ có hy vọng đột phá đến huyền cơ." Trần Gia Bảo có chút tiếc nuối.

Ngay sau đó, một nụ cười cong lên khóe miệng, anh tự lẩm bẩm một mình: “Nghe nói nhà họ Phụng còn có một cái rương bảo vật, trong đó chứa đựng di sản hàng trăm năm của nhà họ Phụng.”, “Có lẽ trong đó có thứ mà mình cần. Phụng Minh Luân vẫn còn nợ mình ba món bảo vật. Sau trận chiến quyết định chống lại nhà họ Phụng, mình phải tìm kiếm kho báu của gia đình họ Phụng xem xem nó có đẹp không.”

Anh càng ngày càng mong chờ cuộc chiến với Phụng Bằng Thanh ba ngày sau, liền thôi thúc năng lượng, đặt “Ngọc Hư Kim Đỉnh ” lên bàn, cầm lấy bức tranh kết nối với nhau.

Bức tranh này đủ nhỏ gọn, nó có kích thước của một cuốn sách, và nếu nó được cuộn lại, nó có thể được mang theo bên mình.

Tuy nhiên, trong một bức tranh nhỏ như vậy, nội dung được vẽ trang trọng và bao quát, mang tính quan niệm nghệ thuật sâu sắc, ẩn chứa một ý ẩn nhưng không thành lời, dường như có thể xuyên thủng cuộn tranh bất cứ lúc nào và lấp đầy khoảng không giữa trời và đất.

Trần Gia Bảo kiểm tra cuộn giấy lên và xuống, không thấy bất thường gì cả, liền truyền năng lượng thực sự của mình vào nó, nhưng nó không có bất kỳ phản ứng nào.

“Kỳ quái, ngay cả năng lượng mình truyền tới cũng vô dụng. Chẳng lẽ, cái này cần năng lượng kiếm?”

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, nhéo kiếm thuật trong tay, chậm rãi tiêm một luồng năng lượng kiếm vào cuộn tranh, nếu không có phản ứng gì, anh chỉ có thể tạm thời từ bỏ việc điều tra bí mật của nó.

Ngay tại khi ngón tay của anh và bức tranh vừa tiếp xúc, một sức lực hút rất mạnh truyền đến từ trong cuộn tranh, gần như ngay lập tức, Trần Gia Bảo hướng kiếm khí của mình, giống như biển cả cuồn cuộn, không tự chủ được lao tới bức tranh.

Trần Gia Bảo sửng sốt, đang định cưỡng chế rút kiếm năng lượng, đột nhiên, nó tự động bay lên không trung.

Nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy, Trần Gia Bảo hơi đổi ý, thay vì thu hồi năng lượng kiếm, anh liên tục thêm năng lượng kiếm vào trong.

Đột nhiên, một tiếng kiếm sắc bén như tiếng rồng gầm vang lên trong tâm trí Trần Gia Bảo, sau đó trước mắt anh lóe lên một đạo bạch quang, mơ hồ hiện ra một hình ảnh, còn chưa kịp nhìn rõ thì đầu óc anh hơi choáng váng bởi vì năng lượng kiếm tiêu hao quá nhiều, đã gián tiếp làm cạn kiệt toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, hình ảnh trước mặt lập tức biến mất, bức tranh cũng lần nữa rơi xuống trên bàn.

Trần Gia Bảo sửng sốt, hiện tại anh đã đạt đến giai đoạn sau, nhất định là cường giả trong giới võ thuật Việt Nam, tuy nhiên sau khi tiêu hao hết năng lượng của cơ thể, anh thậm chí còn không thể nhìn ra bí ẩn của bức tranh, nó thực sự là một cú sốc.

“Có lẽ, chỉ bằng cách đột phá đến cảnh giới ‘Tiên giới’, mình mới có thể có đủ năng lượng kiếm để truyền cảm hứng cho bí ẩn thực sự của bức tranh này”. Trần Gia Bảo lau mồ hôi lạnh trên trán vì suy sụp. Còn bây giờ, điều quan trọng nhất vẫn là trận chiến sinh tử ba ngày sau!

Chương 1051

Chương 1051

Chưa kể Trần Gia Bảo đã thiền định và điều chỉnh trạng thái của mình, ngay sau đó chưa đầy một ngày, dưới sự tuyên truyền của những người quan tâm, tin tức về việc Trần Gia Bảo chủ động giao chiến với Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu nhà họ Phụng, đã lan truyền như một cơn bão táp.

Trong biệt thự của nhà họ Bùi.

“Anh à, Trần Gia Bảo thực sự muốn đấu với Phụng Bằng Thanh?” Khi Bùi Tuệ Lâm nhận được tin này, đừng nói đến việc cô ta đã bị sốc như thế nào, cô ta không thể hiểu tại sao Trần Gia Bảo lại ngu ngốc đến mức thách đấu với một cựu huyền thoại?

Bùi Thanh Phong ngồi trên ghế, uống trà Thái Nguyên mà Bùi Tuệ Lâm vừa pha, mỉm cười: “Tin này là sự thật. Nếu không, anh sẽ không thông báo cho em đầu tiên. Anh nghĩ Phụng Bằng Thanh sẽ giết chết anh ấy.”, “Trần Gia Bảo chọn chủ động thách thức, anh không biết anh ấy ngu ngốc hay điên rồ, nhưng dù sao, vấn đề này là tốt cho chúng ta. Em có quan tâm không?”

“Quan tâm gì?” Bùi Tuệ Lâm hỏi trong tiềm thức.

Bùi Thanh Phong đặt tách trà xuống và nói: “Hãy đến núi Hồng Lĩnh ở tỉnh Hòa Bình và xem trận chiến quyết định giữa Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh. Anh muốn tận mắt chứng kiến Trần Gia Bảo sẽ chết như thế nào trước cường quốc huyền thoại!”

Khuôn mặt khó chịu của Bùi Tuệ Lâm nhìn anh, trong tâm thức hiện lên trong đầu là Trần Gia Bảo, gật đầu nói: “Được rồi, em sẽ đi đến tỉnh Hòa Bình với anh.”

“Ông sao lại đột nhiên lại tới đây?” Trong một khu rừng trúc rậm rạp ở ngọn núi phía sau, Đạm Đài Thái Vũ ngừng luyện kiếm và nhìn Liệu Thành Phùng đột nhiên đến với vẻ tò mò.

Mấy ngày nay, cô đã bắt đầu lĩnh hội và hấp thu Phật lực trong Phật tích xương cốt, tu luyện của cô đã tiến bộ nhảy vọt, e rằng không bao lâu nữa cô có thể lên tới cảnh giới cao hơn.

Hai tay chống lưng, Liệu Thành Phùng hài lòng gật đầu một cái, sau đó nói: “Cô muốn xem” Kiếm pháp tách đất “của Trần Gia Bảo?”

Đạm Đài Thái Vũ hầu như không do dự, và nói, “Vâng!”

Liệu Thành Phùng khóe miệng nở nụ cười hài lòng hơn, nói: “Vậy cô hãy đi thu dọn đồ đạc, cùng tôi xuống núi.”

“Vâng.” Đạm Đài Thái Vũ trước tiên đáp ứng, sau đó tò mò hỏi: “Ông tới tìm Trần Gia Bảo à?”

Liệu Thành Phùng quay người bước về phía trước và nói: “Trần Gia Bảo đã chủ động khiêu chiến với Phụng Bằng Thanh, gia đình của nhà họ Phụng ở tỉnh, và Phụng Bằng Thanh đã thành công đột phá đến cảnh giới trong truyền thuyết vài ngày trước.”

Cơ thể của Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên chấn động, và ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Trần Gia Bảo muốn thách thức cường quốc huyền thoại?

Cô không thể không bất ngờ.

Chẳng bao lâu nữa, đó là thời khắc của trận chiến quyết định của Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh!

Ngày ấy, trên đỉnh núi Hồng Lĩnh mây đen rủ xuống, gió u ám thổi, có đám mây đen mạnh bao trùm cả thành phố.

Vào thời điểm này, xung quanh đỉnh núi Hồng Lĩnh, đã có tám anh hùng tụ tập với nhau, và họ được xác định rõ ràng. Gia đình võ thuật hàng thế kỷ nhà họ Phụng, Đoạn Khánh Tân và Diệp Kính, nhà họ Tần, nhà họ Lục, nhà họ Kiều, và nhà họ Chung, bốn gia tộc hàng đầu, Chu Cảnh Vân, chủ tịch câu lạc bộ kinh doanh tỉnh Hòa Bình, Tường Đức Lâm ở tỉnh Phú Thọ, anh chị em Bùi Thanh Phong và nhiều người khác trong thế giới ngầm.

Trận chiến này được định sẵn để di chuyển từ mọi hướng, và tất cả mọi người đang theo dõi!

Trên đỉnh núi, một người đàn ông trung niên cao lớn, ngay thẳng, thần thái thâm trầm đang chắp tay vái lạy, nhắm mắt.

Gió núi thổi qua, áo thướt tha tao nhã tung bay, trên mặt đất cứng trước mặt cắm vào một thanh sắc bén, yên lặng chờ đợi.

Ông ta là Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu nhà họ Phụng, sau những ngày tu luyện này, ông ta đã hoàn toàn ổn định ở "Cảnh giới huyền thoại".

Hai ngày trước, khi nghe Phụng Minh Luân nói rằng Trần Gia Bảo đã hẹn với ông ta, anh ấy quyết tâm như vậy, không khỏi hơi sửng sốt, không ngờ Trần Gia Bảo lại gan dạ và dám thách thức như vậy, nhưng sau đó lại cười khinh thường. Đối với hành vi đòi chết của Trần Gia Bảo, ông ta không có lý do gì từ chối.

Chương 1052

Chương 1052

Đối với Phụng Bằng Thanh, ngày hôm nay không chỉ đơn giản là giết Trần Gia Bảo, mà quan trọng hơn, sau trận chiến này, ông ta sẽ chấn động toàn bộ tỉnh thành và cho mọi người biết rằng nhà họ Phụng xứng đáng là số một của tỉnh. Gia đình quý tộc của ông, và một mình Phụng Bằng Thanh là đủ để trấn áp mọi thứ ở tỉnh Hòa Bình, ông ta muốn toàn bộ người giàu có của tỉnh phải đầu hàng trước ông ta!

Chỉ là vào lúc này, Trần Gia Bảo, người nên có một trận quyết chiến với ông ta, vẫn chưa tới.

Tuy nhiên, là một cường giả vô song thực sự, Phụng Bằng Thanh có đủ kiên nhẫn để tiếp tục chờ đợi, tóm lại, hôm nay Trần Gia Bảo sẽ chết.

Trái tim Phụng Bằng Thanh bừng lên tinh thần chiến đấu cao độ, khóe miệng cong lên nụ cười khát máu, giữa dòng suy nghĩ tỏa ra năng lượng cực lớn bao trùm cả ngọn núi Hồng Lĩnh.

Ngay sau đó, ông ta khẽ cau mày, phát hiện ngoài nhà họ Phụng thực ra còn có hai đại chuyên gia cấp bậc cao thủ trong đám người.

Ông ta vô thức nhìn xa xa trăm mét có một đôi nam nữ đứng song song, từ người phụ nữ tỏa ra khí tức nhàn nhạt sắp đột phá đến cảnh giới đại thành sau này. Trong bộ váy trắng nhạt, xinh đẹp là thứ không thể che khuất, trên tay cô ta còn cầm một thanh kiếm dài, và quan trọng hơn là cô ta còn vô cùng trẻ, mới ngoài hai mươi tuổi.

“Không ngờ lại có một thiên tài võ học có thể sánh ngang với Trần Gia Bảo về trình độ. Việt Nam lớn như vậy, thật là tiềm ẩn nhiều nhân tài chưa được biết đến.”

Phụng Bằng Thanh trong lòng kinh ngạc, điều khiến ông ta kinh ngạc hơn nữa chính là lúc này với người đàn ông trung niên áo lam, ông ta có chút không nhìn thấu cảnh giới của gã.

Về phần bên kia, cũng có một vị cao thủ hơn tuổi, nhưng là bình thường.

“Xem ra, trận chiến này với Trần Gia Bảo quả thực khiến không ít kẻ mạnh gặp gió bay.”

Tinh thần chiến đấu của Phụng Bằng Thanh còn cao hơn nữa!

Ở phía bên kia, nơi có quyền lực của nhà họ Phụng, tổng cộng có ba người đứng, ngoài Phụng Minh Luân và Tường Đức Lâm, còn có Trịnh Thiên Thạch. Tất cả sức mạnh đã hội tụ ở đây!

Đương nhiên, một cường quốc huyền thoại sơ kỳ, cộng thêm hai cường quốc chủ, sức chiến đấu xa xỉ như vậy quả thực đủ để thống trị tỉnh Hòa Bình!

“Chú Thạch, Trần Gia Bảo vẫn chưa tới, không phải là muốn rút lui sao?” Phụng Minh Luân nở nụ cười với vẻ thoải mái, dù sao thì người đàn ông mạnh mẽ trong truyền thuyết hoàn toàn có sức mạnh áp đảo so với đại kiện tướng mạnh mẽ, không cần biết nhìn thế nào, chiến binh này có thể dễ dàng giành chiến thắng.

Trịnh Thiên Thạch hơi suy tư rồi cười nói: “Bất kể Trần Gia Bảo có rút lui hay không, nhà họ Phụng từ nay về sau cũng sẽ đi thêm một bước, Trần Gia Bảo sẽ không còn khả năng tranh giành với nhà họ Phụng nữa.”

“Chú nói rất có lý, nếu Trần Gia Bảo không tới, chừng nào anh ấy đến, cứ để anh ấy trở về.” anh ta chỉ cảm thấy trong ngực vui vẻ, không khỏi bật cười.

Không riêng gì Phụng Minh Luân, có thể nói hầu hết những người có mặt, dù là Bùi Thanh Phong, Diệp Kính, hay thậm chí là Chu Cảnh Vân và những người khác đều cho rằng Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ thua.

Đây chắc chắn là một trận chiến quyết định không hồi hộp!

Bên kia, Tần Thi Vân bĩu môi, chỉ cảm thấy tiếng cười của Phụng Minh Luân quá chói tai, chán ghét nói: “Thật là kiêu

ngạo. Về sau anh rể ở đây, anh ấy sẽ đánh bại nhà họ Phụng.”, “Xem anh ta có thể cười như vậy được nữa không, chị ơi, em nói đúng không?”

Cô, Tần Ly Nguyệt, Lục Bảo Ngọc, Kiều Phượng Hoa và Hương Giang đứng cạnh nhau. Vẻ đẹp của năm cô gái và phong cách khác nhau của họ đã trở thành khung cảnh hút mắt nhất ở núi Hồng Lĩnh.

“Em nói đúng, Gia Bảo là người mạnh nhất.” Tần Ly Nguyệt cười miễn cưỡng, nhưng trong mắt cô thoáng hiện lên một tia lo lắng, mặc dù cô tuyệt đối tin tưởng vào Trần Gia Bảo, nhưng anh ấy lại phải đối mặt với một cường quốc trong truyền thuyết, trái tim căng thẳng không thể bị kìm nén.

“Chị chỉ hy vọng rằng Gia Bảo có thể bình an vô sự.” Tần Ly Nguyệt chắp tay trước ngực, thầm cầu trời.

Mặc dù giọng tự nói của cô rất nhỏ nhưng vẫn bị Lục Bảo Ngọc nghe thấy, thực lòng mà nói, Lục Bảo Ngọc cũng lo lắng không kém, bởi vì ngoài Phụng Bằng Thanh, còn có hai cảnh khác mà cô không mong đợi, nhưng họ còn đe dọa hơn Phụng Bằng Thanh.

Chương 1053

Chương 1053

Lục Bảo Ngọc không khỏi nhìn đôi nam nữ, chính là Đạm Đài Thái Vũ, người trước đây đã từng giao đấu với Trần Gia Bảo trên đỉnh núi Hồng Lĩnh, và Liệu Thành Phùng, cường giả trung kỳ huyền thoại đã làm kinh ngạc mọi người!

“Phụng Bằng Thanh vốn đã rất khó đối phó rồi. Nếu Đạm Đài Thái Vũ và Liệu Thành Phùng vô lương tâm, thì mối đe dọa đối với Gia Bảo chắc chắn sẽ tăng lên gấp mấy lần!” Đôi mắt Lục Bảo Ngọc chợt đẫm lo lắng, cô tiến về phía trước.

“Cô Thái Vũ, đã lâu ngày không gặp, cô khỏe chứ?”

Trước và sau khi đến nơi, suy nghĩ lo lắng của Lục Bảo Ngọc đều giảm bớt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhân hậu, nếu không biết quá khứ sinh tử giữa bọn họ, còn tưởng rằng bọn họ là bạn bè đã không gặp nhau trong một khoảng thời gian dài.

Đạm Đài Thái Vũ khẽ cau mày, nhìn lên nhìn xuống Lục Bảo Ngọc, nhận ra Lục Bảo Ngọc chính là người phụ nữ lần trước đã theo sát Trần Gia Bảo tấn công Hàn Đông Húc, trong lòng cô ta không thích Lục Bảo Ngọc, chỉ đơn giản gật đầu chào.

“Là cô? Cô thật là can đảm, dám tới gần chào hỏi, Trần Gia Bảo đâu?” Liệu Thành Phùng đứng chắp tay, hứng thú nói.

Lục Bảo Ngọc cười và nói, “Gia Bảo sẽ đến đây sớm thôi, nhưng tôi nhớ rằng anh ấy cũng từng ở trên đỉnh núi Hồng Lĩnh. Khi anh ấy đi, anh ấy đã thỏa thuận và bây giờ anh ấy sẽ đến đây sớm.”

Liệu Thành Phùng mỉm cười tự hào với hai tay sau lưng, và nói: “Cô gái, cô không cần phải dùng lời nói để kích động tôi. Nói thật với cô là được. Vì cô ta đã hẹn với Trần Gia Bảo một trận đánh cách đây ba năm, thì chúng ta nhất định sẽ chiến

đấu. Nhưng không phải bây giờ, đương nhiên nếu Trần Gia Bảo có thể sống sót qua trận chiến quyết định này, tôi cũng hy vọng anh ấy có thể sống sót, bằng không, ba năm sau sẽ không có ai tham dự trận chiến đó, sẽ thật nhàm chán phải không?"

Lục Bảo Ngọc lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm, Liệu Thành Phùng là một cường giả huyền thoại, có bản lĩnh và lòng khoan dung, chỉ cần Liệu Thành Phùng hứa không nhân cơ hội ra tay, anh ấy trước tiên có thể loại bỏ những biến tướng bên ngoài.

Tất nhiên, nếu cô ấy biết rằng Liệu Thành Phùng đã làm một việc như đánh lén cách đây không lâu, cô ấy sẽ không biết mình có nên nghiêm túc tin lời nói của Liệu Thành Phùng hay không.

Đột nhiên, có tiếng cánh quạt máy bay trực thăng từ bầu trời xa xăm, Lục Bảo Ngọc và những người khác đều kinh ngạc nhìn lên.

Cô nhìn thấy một chiếc máy bay trực thăng quân sự màu xanh da trời bay từ xa đến gần và tiếng cánh quạt càng lúc càng to. Nó nhanh chóng ập đến đỉnh đầu mọi người. Cơn lốc mạnh do cánh quạt mang đến đã thổi bay mọi người bên dưới. Một số khác thì không mở được mắt ra.

Tất cả mọi người đều bị sốc, lẽ nào Trần Gia Bảo lại ở đây?

Chỉ có Liệu Thành Phùng, Phụng Bằng Thanh, Diệp Kính, Đạm Đài Thái Vũ và một vài cao thủ khác có thể đứng yên và bất động.

Ngay sau đó, chiếc trực thăng quân sự từ từ rơi xuống, một cô gái mặc quân phục khá lạnh lùng đã nhảy khỏi chiếc trực thăng trước.

Chính là Tần Phi Yến đã lâu không gặp.

Sau đó, Lê Thanh Vân, Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi lần lượt bước xuống.

Mọi người đều sửng sốt, Vương Đại Hùng là một tướng trong quân đội, là một cường giả thực sự ở tỉnh Hòa Bình, về phần Triệu Khánh Lợi, mặc dù trông hơi lạ nhưng lại có thể ngồi cùng trực thăng với Vương Đại Hùng nên có thể đoán ông ta

có một khí phách không thua kém chút nào, và ông ta cũng là một nhân vật tên tuổi.

Vương Đại Hùng bước theo hai người, mang theo một đám người tới chỗ Tạ Anh Dũng, vỗ vai Tạ Anh Dũng cười nói: "Đã nhiều ngày không gặp, ông khỏe chứ?"

Tạ Anh Dũng cười và nói, "Mọi thứ đều ổn, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng ông sẽ đến."

"Đó là đương nhiên." Vương Đại Hùng nhìn xung quanh và nói lớn: "Trần Gia Bảo là đại tá của Quân khu phía Đông của chúng ta. Hôm nay anh ấy sẽ đánh trận sinh tử với những người khác. Là sếp của anh ấy, tại sao tôi không nên tới đây?"

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên và không thể giải thích được, họ không nghĩ rằng Trần Gia Bảo lại có lý lịch như vậy, và anh ấy là một người trong quân đội.

Sau đó, Vương Đại Hùng chỉ vào Triệu Khánh Lợi và giới thiệu: "Đây là Giám đốc Triệu Khánh Lợi, lãnh đạo Cục An ninh Quốc gia."

Chương 1054

Chương 1054

Mọi người xung quanh, bao gồm cả Tạ Anh Dũng lại chấn động, thậm chí cả lãnh đạo của Cục An ninh Quốc gia cũng đến, chẳng lẽ Trần Gia Bảo có quan hệ với Cục An ninh Quốc gia?

Mặc dù đang giới thiệu Tạ Anh Dũng, nhưng Triệu Khánh Lợi vẫn nhìn xung quanh, hơi nghiêng người về phía sau và mỉm cười nói: "Thật may mắn khi được gặp ông, người bạn của tôi là Trần Gia Bảo có rất nhiều mối quan hệ với Cục An ninh Quốc gia của chúng tôi, vì vậy tôi hôm nay đến đây với tư cách là bạn, đến cổ vũ cho Trần Gia Bảo, tôi đã nói trước rằng, ngoại trừ Phụng Bằng Thanh trong trận chiến quyết định này, bất cứ ai dám lợi dụng nguy hiểm để lợi dụng Gia Bảo đều tương đương với kẻ địch của tôi."

Vương Đại Hùng đúng lúc bổ sung một câu: "Còn có quân khu Biển Đông của chúng tôi!"

Sau đó, ông ta nhấc chân đột nhiên giậm chân trên mặt đất, đột nhiên nghe thấy một tiếng "cạch", trên mặt đất vốn cứng rắn xuất hiện một vết nứt dài hơn mười mét.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, tuy rằng Triệu Khánh Lợi liên tục nói là người đại diện cho Cục An ninh quốc gia, nhưng mọi người đều không biết. Ngoài ra còn có toàn bộ khu vực quân khu Biển Đông đến cổ vũ, có thể ngầm hiểu rằng lai lịch của Trần Gia Bảo rất mạnh.

Trên đỉnh núi Hồng Lĩnh, mây đen vẫn bao trùm!

Trần Gia Bảo tuy vẫn chưa tới nhưng đã khiến mọi người xung quanh kinh ngạc rồi, rốt cuộc có thể đưa những người đứng đầu thực lực của hai hệ thống lớn của quân đội và Cục

An ninh Quốc gia tới cổ vũ Trần Gia Bảo trong trận chiến quyết định này.

Trước những lời cảnh cáo mạnh mẽ từ Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi, Phụng Bằng Thanh vẫn nhắm mắt đứng chắp tay phía sau, hoàn toàn không cử động.

Ông ta đương nhiên biết lời nói của Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi là nhằm vào nhà họ Phụng, nhưng với sức mạnh huyền thoại của mình, ông ta đã đủ mạnh để nghiền nát Trần Gia Bảo, tại sao lại uy hiếp ông không được làm điều đó?

Trên khán đài, Phụng Minh Luân cũng hiểu được ý tứ của Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi, không những không quan tâm, mà trong mắt còn có một tia chế giễu, nói: "Trần Gia Bảo hơi kỳ quái. Anh ấy nghĩ không thể thực sự thắng trận quyết định này nên mời trước Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi đến để uy hiếp, khiến ông ta không tấn công?

Hay anh thực sự nghĩ đơn giản rằng sau khi Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi được mời, nhà họ Phụng sẽ nghĩ rằng anh ấy có thế lực mạnh đằng sau? Thật sự quá ngây thơ, đây là một trận chiến sinh tử, chính vì là sinh tử, không ai khác có tư cách xen vào!"

Trịnh Thiên Thạch gật gật đầu, cười nói: "Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi đã đến cổ vũ cho Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo cũng nên hài lòng."

Ở bên kia, Đoạn Khánh Tân nhìn thấy Triệu Khánh Lợi và Vương Đại Hùng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, cùng Diệp Kính bước nhanh đi tới, sau khi chào nhẹ, cô ta cười nói: "Chú Lợi, cháu thực sự không nghĩ là chú sẽ đến."

Cô là con gái của gia đình họ Đoạn, cô đương nhiên quen biết với Triệu Khánh Lợi.

Triệu Khánh Lợi cũng chỉ nhìn thấy Đoạn Khánh Tân, ông ta ngạc nhiên cười: "Hóa ra là Khánh Tân. Khi tôi ở Hà Nội mấy ngày trước, bố của cô phàn nàn với tôi rằng cô không có nhà. Thật không ngờ lại gặp cô hôm nay. Tại sao, cô cũng ở đây. Xem trận chiến? Tôi nhớ rằng cô chưa bao giờ quan tâm đến những cuộc chiến này."

Sau đó, ông hơi cong tay về phía Diệp Kính, coi như chào hỏi.

Đoạn Khánh Tân cười nói: “Cháu và Gia Bảo là bạn bè, hôm nay cháu tới cổ vũ cho anh ấy.”

“Hóa ra là như thế này.” Triệu Khánh Lợi chợt hiểu ra thì có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Trần Gia Bảo lại còn quen biết con gái nhà họ Đoạn. Chậc chậc chậc… thật là có quan hệ rộng.

Lê Thanh Vân đứng sau lưng Triệu Khánh Lợi, cong môi khi nghe thấy lời nói đó, không biết tại sao, sau khi nghe Đoạn Khánh Tân và Trần Gia Bảo nói là bạn bè, cô ta cáu kỉnh khó hiểu.

Đối mặt với sự xuất hiện mạnh mẽ của Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi, vẻ mặt của Liệu Thành Phùng vẫn không thay đổi, ông ta khẽ liếc Lục Bảo Ngọc rồi nói: “Với sức mạnh lớn cổ vũ cho Trần Gia Bảo, có vẻ như anh ấy có thể thoải mái hơn.”

Lục Bảo Ngọc bị Liệu Thành Phùng cho rằng Trần Gia Bảo dựa dẫm vào quan hệ, cô cũng không giấu diếm, mở miệng cười: “Đúng vậy, tôi thực sự cảm thấy thoải mái hơn. Tôi sẽ không quấy rầy các tiền bối xem trận đấu rồi rời đi.”

Chương 1055

Chương 1055

Sau đó, Lục Bảo Ngọc quay lại về phía Tần Ly Nguyệt và những người phụ nữ khác.

Khác với sự dễ dãi của Lục Bảo Ngọc, Bùi Thanh Phong trông nghiêm nghị và tự lẩm bẩm: "Hôm nay, lai lịch của Trần Gia Bảo ngoài sức tưởng tượng của tôi."

Bên cạnh anh, ngoài Bùi Tuệ Lâm còn có người của bang Thiên Lang, người đứng thứ mười ba trong danh sách những người có sức ảnh hưởng, anh cũng là người duy nhất được Bùi Thanh Phong đưa đến xem trận chiến ngoài Bùi Tuệ Lâm.

Anh ta không có vẻ uy nghiêm của Bùi Thanh Phong, thay vào đó, anh ta cười và nói, "Cho dù xuất thân của Trần Gia Bảo mạnh đến đâu, anh ấy đã chủ động thách thức với một cường quốc huyền thoại. Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ không sống sót đến ngày hôm nay. Anh ta không đến bởi vì nghĩ mình sẽ chết sao?"

"Không, Trần Gia Bảo nhất định sẽ đến!" Bùi Tuệ Lâm ngay lập tức phủ nhận rằng mặc dù cô chỉ mới nhìn thấy Trần Gia Bảo một lần nhưng tư thế kiêu ngạo của Trần Gia Bảo đã in sâu vào tâm trí cô, cô không tin rằng Trần Gia Bảo sẽ bỏ trốn trước trận chiến. Từ tận đáy lòng, cô cũng không muốn tin một người đàn ông có thể khiến cô hận thấu xương sẽ thoát khỏi kết cục của trận chiến này.

Bùi Thanh Phong và bang Thiên Lang cùng nhau nhìn về phía cô, và người của bang Thiên Lang hỏi, "Cô Tuệ Lâm, làm sao cô biết Trần Gia Bảo sẽ đến?"

Bùi Tuệ Lâm há hốc miệng và không biết phải nói gì.

Đột nhiên, chỉ nghe trên bầu trời xa xa truyền đến một tiếng đại bàng, vang vọng cả núi Hồng Lĩnh.

Lục Bảo Ngọc nâng cao tinh thần và nói, “Gia Bảo đến rồi.”

Ngay khi câu nói này được đưa ra, tất cả mọi người bao gồm Phụng Bằng Thanh, Liệu Thành Phùng và Đạm Đài Thái Vũ đều nhìn lên bầu trời.

Khi cô nhìn thấy nó, cô thấy một vị thần khổng lồ uy nghiêm và võ nghệ đang bay trên bầu trời xa, với lông đen và móng vuốt màu ngọc bích, hùng vĩ và phi thường, giống như chúa tể của bầu trời!

Chúa tể của các loài chim, Hải Đông Thanh!

Đúng vậy, người dẫn đường trên bầu trời này là Hải Đông Thanh!

Hầu hết những người có mặt tại đây chưa từng nhìn thấy một linh đài hùng vĩ như vậy bao giờ. Nhiều người đã ngạc nhiên.

Ngay sau đó, cơ thể Bùi Tuệ Lâm chấn động, trong mắt hiện lên một màu khó tin, cô ta duỗi ngón tay chỉ về phía Hải Đông Thanh, kinh ngạc nói: “Là Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đang ở trên lưng Hải Đông Thanh…”

Mọi người nghe xong đều nhanh chóng nhìn về phía sau Hải Đông Thanh, thật là kinh ngạc, quả nhiên sau lưng Hải Đông Thanh, một thanh niên tuấn tú đang đứng chắp tay, xuyên qua mây, xuyên qua bầu trời, nhìn xuống thế giới.

Đó thực sự là Trần Gia Bảo!

Tất cả mọi người đều bị sốc, mặc dù đều là những nhân vật lớn nổi tiếng và được nhiều người biết đến, nhưng họ đã rất sốc khi thấy sự xuất hiện bất ngờ của Trần Gia Bảo và cách chơi thú vị như vậy.

“Nhìn đi, anh rể đẹp trai quá!” Tần Thi Vân không khỏi vui mừng, nhảy dựng lên.

Mặc dù Tần Ly Nguyệt, Lục Bảo Ngọc, Kiều Phượng Hoa và những người phụ nữ khác đã biết chuyện này từ lâu, nhưng họ hơi ngẩng đầu lên với vẻ tự hào khi nhìn thấy bộ dạng sang trọng và độc đoán của Trần Gia Bảo.

Khánh Tân hai mắt biến sắc, nở nụ cười: “Trần Gia Bảo lại làm tôi kinh ngạc. Tôi thật sự càng ngày càng tò mò về anh ấy.”

Ở bên cạnh cô ta, dù Tần Phi Yến và Lê Thanh Vân không nói nhưng từ biểu cảm của họ có thể biết được, họ ngưỡng mộ cách chơi bất ngờ và rất đẹp trai của Trần Gia Bảo.

Liệu Thành Phùng chắp tay đứng nhìn, nhẹ giọng nói: "Nhớ tới người này, anh ấy là đối thủ kiếp này mình nhất định phải đánh bại!"

Đạm Đài Thái Vũ nhìn lên bóng dáng sang trọng trên bầu trời, trầm mặc không nói, nhưng tinh thần chiến đấu trong mắt lại càng cao.

"Trần Gia Bảo thực sự đến?" Trong mắt Phụng Minh Luân lóe lên một làn khói. Anh luôn coi Trần Gia Bảo như cái gai trong mắt. Giờ đây, Trần Gia Bảo vừa xuất hiện, anh đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người và anh ta chế nhạo. Nói: "Chà, hôm nay là ngày mất của anh. Trước khi chết, anh sẽ được vinh quang trở lại."

Chương 1056

Chương 1056

Không lâu sau, Hải Đông Thanh đã bay qua núi Hồng Lĩnh, mọi người đều cảm thấy trên đầu có một bóng đen lớn, liên tục che khuất cả bầu trời và mặt trời, nhìn thấy Hải Đông Thanh đẹp trai như vậy lại gần, trong lòng càng thêm chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong tiếng hét vang trời của Hải Đông Khánh, Trần Gia Bảo từ trên lưng Hải Đông Khánh nhảy xuống. Độ cao hơn mười mét giống như mặt đất phẳng, rơi đều đặn cách Phụng Bằng Thanh một bước chân. Hải Đông Khánh giương cánh bay lên và bay đi.

Trần Gia Bảo nhìn xung quanh, trong lòng lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ thấy Liệu Thành Phùng và Đạm Đài Thái Vũ cũng đi tới, và người thanh niên có danh vọng phi thường đứng bên cạnh Bùi Tuệ Lâm, nếu anh ấy đoán không nhầm, hẳn là Bùi Thanh Phong, vua của thế giới ngầm.

“Không ngờ, trận chiến giữa tôi và Phụng Bằng Thanh lại có thể thu hút sự chú ý của nhiều đối thủ nặng ký như vậy. Bây giờ Đạm Đài Thái Vũ và Liệu Thành Phùng đang ở đây, Bảo Ngọc ở đâu?”

Nghĩ đến bóng dáng xinh đẹp kia, trong đầu Trần Gia Bảo chợt lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng rồi anh gật đầu với những tâm sự của mình, rồi mỉm cười: “Mọi người ơi, tôi không đến quá muộn chứ?”

Hai ngày trước, anh cạn kiệt chân khí do quan hệ giữa bức tranh và ngọc, hai ngày nay anh đã ngồi thiền, cuối cùng đã rời khỏi phong tục hơn nửa giờ trước và điều chỉnh thân thể đến mức tối đa. Trong tình trạng tốt, anh ấy đến cùng Hải Đông Thanh, vì vậy anh ấy đến hơi muộn.

Phụng Minh Luân lập tức chế nhạo và lớn tiếng chế nhạo, "Trần Gia Bảo, anh thật sự đến để chết. Nếu là tôi, tôi sẽ tìm chỗ trốn."

Trần Gia Bảo khẽ liếc Phụng Minh Luân, cười khinh thường, nói: "Vậy một kẻ yếu đuối như anh sẽ không bao giờ có được sự tự tin và bao dung vô song của kẻ mạnh. Nói cách khác, điểm của anh quá thấp."

Phụng Minh Luân, là một thanh niên đoan trang trong nhà họ Phụng, thuộc dạng giàu có ở tỉnh Hòa Bình, ai gặp anh ta đều không kính nể? Bị Trần Gia Bảo hôm nay khinh thường, lửa giận từ lông mày lóe lên, nói: "Anh…"

Đột nhiên, trước khi anh ta nói xong, Phụng Bằng Thanh vẫy tay, Phụng Minh Luân đột nhiên ngậm miệng lại và lùi lại.

Phụng Bằng Thanh nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, tuy rằng mấy ngày nay thường nghe thấy tên Trần Gia Bảo, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, nói: "Cậu còn trẻ hơn tôi nghĩ, nếu không mọi người sẽ nói cậu là một đại sư phụ. Tôi nhất định sẽ không tin, và tôi phải thừa nhận rằng tôi rất ngưỡng mộ cậu ở môn võ thuật thuần túy. "

Trần Gia Bảo vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười: "Tuy nhiên, sự cảm kích của ông đối với tôi không phải chuyện tốt."

"Đúng." Phụng Bằng Thanh cởi mở thú nhận rằng: "Năng khiếu tốt của cậu khiến tôi ngạc nhiên. Ngay cả tôi, người luôn kiêu ngạo và cực kỳ tài năng, cũng thừa nhận rằng tôi không thể so sánh với cậu về năng khiếu, và cậu đã sai khi là kẻ thù của nhà họ Phụng chúng tôi, nếu tiếp tục để cậu lớn lên thì cậu sẽ trở thành mối đe dọa lớn nhất đối với nhà họ Phụng.

Vì vậy, tôi càng ngưỡng mộ cậu, tôi càng không thể chờ đợi để tiêu diệt cậu. Thật là ngoài sự mong đợi của tôi, cậu lại thực sự dám thách thức tôi. Tôi không biết nên đánh giá cao lòng dũng cảm của cậu hay khinh bỉ cậu. "

"Ông không cần đấu tranh với câu hỏi này. Tôi giết ông, mọi người sẽ khâm phục dũng khí của tôi, nếu tôi chết ở trong tay ông, tôi sẽ bị mọi người coi là ngu ngốc, cho nên đến cuối cùng, ông vẫn phải xem sự thật."

Trần Gia Bảo nói xong, tay phải bóp thành kiếm pháp, kiếm pháp ba chân tại đầu ngón tay đột nhiên xuất hiện!

Trận chiến cuối cùng đang cận kề!!

Phụng Bằng Thanh cười khinh thường và nói: “Vậy thì tên của cậu đã được định sẵn để khắc trên cột của ‘kẻ ngu ngốc’, và đã bị thế giới gạt sang một bên. Từ khi cậu thách thức tôi, cuối cùng cậu đã đi vào ngõ cụt.”

“Ai sẽ sống hay chết vẫn chưa được quyết định. Bây giờ chúng ta đừng nói chuyện vớ vẩn nữa. Bắt đầu ngay bây giờ. Sau khi đánh bại ông, tôi sẽ đến nhà họ Phụng của ông. Lần trước Phụng Minh Luân đã thua cược với tôi và nợ tôi.” Trần Gia Bảo mỉm cười nhưng với tinh thần cao!

Phụng Bằng Thanh trỗi lên cảm xúc tức giận nói: “Vì cậu nóng lòng muốn chết, tôi sẽ liền đáp ứng cậu!”

Rốt cục, ông ta hai tay vắt trên lưng đi hướng đến chỗ Trần Gia Bảo.

Chương 1057

Chương 1057

Có một thanh kiếm cắm dưới đất trước mặt Phụng Bằng Thanh, nhưng ông ta không rút kiếm ra, ý nghĩa quá rõ ràng, không cần phải dùng kiếm để đối phó với Trần Gia Bảo.

Những người xung quanh đều sửng sốt, khi biết trận chiến quyết định được mong đợi nhiều này sắp bắt đầu, họ trợn mắt há mồm, thậm chí không dám thở mạnh.

Tần Ly Nguyệt thầm cầu nguyện, phù hộ cho Trần Gia Bảo được bình an vô sự.

Khi Phụng Bằng Thanh từng bước đến gần Trần Gia Bảo, hào quang xung quanh ông ta càng lúc càng cao, và hào quang mạnh mẽ của ông ta dường như từ dưới đất bốc lên. Dưới ảnh hưởng của linh khí mạnh mẽ của ông ta, những người xung quanh có tu luyện thấp, chẳng hạn như chị em Tần Ly Nguyệt và những người khác cảm thấy khó thở.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thể giải thích được, quả nhiên là cường giả huyền thoại, chỉ riêng động lực đã mạnh như vậy rồi, nếu thực sự ra tay táo bạo thì quả là kinh thiên động địa sao? Trần Gia Bảo làm sao có thể là một đối thủ với người mạnh như vậy?

Những người không lạc quan về Trần Gia Bảo ban đầu cảm thấy rằng Trần Gia Bảo sẽ thua trong trận chiến này!

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng động, một thanh kiếm khí màu trắng bộc phát trên không trung, nổ về phía Phụng Bằng Thanh với tốc độ cực nhanh.

Chính là Trần Gia Bảo điều khiển, anh biết rất rõ đối mặt với một cường giả huyền thoại sơ kỳ, chỉ cần sơ suất một chút thì hậu quả sẽ chết người, vì vậy, Trần Gia Bảo là người đầu tiên ra tay, di chuyển và tận dụng cơ hội!

Năng lượng kiếm này đủ mạnh, mặc dù cách mặt đất ba mét, nhưng trên mặt đất cứng rắn lại xuất hiện một khe núi sâu nơi nó đi qua.

Liệu Thành Phùng khẽ nhíu mày, kinh ngạc nói: “Thực lực của Trần Gia Bảo lại mạnh mẽ trở lại. Lần trước tôi nhìn thấy anh ấy, anh ấy còn đang ở trong giai đoạn giữa, nhưng không đến nửa tháng, anh ấy hiện tại với tinh linh kiếm này, sức mạnh thể hiện đã đạt đến giai đoạn cuối. Tốc độ luyện tập có thể so sánh với cưỡi trên tên lửa, quả là là chưa từng có. Cô Thái Vũ, giờ cô biết kẻ mà cô sắp đánh bại khủng khiếp như thế nào không?”

Đạm Đài Thái Vũ nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, trong mắt có lửa cháy, bàn tay cầm kiếm lại siết chặt, nói: “Tôi nhất định sẽ đánh bại anh ấy!”

Tuy nhiên, biểu cảm của Phụng Bằng Thanh vẫn không thay đổi, ngay cả khi hai tay chống lưng, hoàn toàn không đặt hào quang kiếm của Trần Gia Bảo vào mắt mình, khi hào quang kiếm tới lui, đột nhiên ông ta bắn như chớp, tát kiếm khí với một cái tát, trực tiếp thay đổi hướng bay của khí kiếm, và bay ra ngoài theo đường chéo lên trên.

Chiêu đầu tiên của Trần Gia Bảo với tất cả sức lực của mình không thể lay chuyển Phụng Bằng Thanh được nữa!

Mọi người xung quanh đều cảm thấy rằng khoảng cách sức mạnh giữa anh ấy và huyền thoại này thực sự quá lớn.

“Thực lực cậu đang ở giai đoạn cuối sao? Trình độ tu luyện của cậu vượt quá sức tưởng tượng của tôi một chút.” Phụng Bằng Thanh khẽ cau mày Theo Phụng Minh Luân và Tường Đức Lâm, lẽ ra Trần Gia Bảo đang ở giai đoạn trung kỳ. Tuy nhiên, ông ta vừa mới tinh tường phát hiện thực lực của Trần Gia Bảo đã đạt tới giai đoạn cuối, hoặc là Trịnh Thiên Thạch bị mù, hoặc là Trần Gia Bảo đột phá trong khoảng thời gian ngắn.

Đương nhiên, ông ta không tin Trịnh Thiên Thạch sẽ phạm sai lầm, và chỉ còn nguyên nhân thứ hai, tốc độ tu luyện ngang trời như vậy càng làm tăng thêm sát khí của Phụng Bằng Thanh!

“Nếu điều này làm ông ngạc nhiên, về sau ông sẽ như thế nào đây?” Trần Gia Bảo khịt khịt mũi, bay về phía Phụng Bằng Thanh trong tích tắc, anh lại chọn chủ động tấn công, giẫm lên bước đi của ông ta, một tay nắm đấm, một tay tung đòn là tuyệt chiêu võ công của tấn công và phòng thủ.

Phụng Bằng Thanh vẻ mặt khinh thường, vẫn đứng yên, duỗi tay bóp kiếm thuật, kiếm ý mạnh mẽ lập tức bao trùm toàn bộ núi Hồng Lĩnh, sau đó, khi Trần Gia Bảo lao tới nửa đường, ngón kiếm hướng từ dưới lên trên.

Đột nhiên, năng lượng của ngón tay kiếm khí dâng trào, một đạo kiếm quang khổng lồ hình nửa mặt trăng hiện ra từ trong không khí mỏng, lao thẳng về phía Trần Gia Bảo, bất cứ nơi nào anh ấy đi qua, không khí xung quanh dường như bị xé rách, sinh ra những vòng tròn gợn sóng.

Ánh sáng kiếm này dường như phá hủy thế giới!

Chương 1058

Chương 1058

Những người xung quanh đều kinh hãi không thể giải thích được, đây là thực lực của cường giả trong truyền thuyết, thật là kinh khủng!

Ánh mắt Tần Ly Nguyệt, Đoạn Khánh Tân cùng những người khác đều lo lắng.

Trần Gia Bảo cũng rất ngạc nhiên, không thể ngờ Phụng Bằng Thanh lại đạt được thành tích cao như vậy trên con đường kiếm thuật, thực sự xứng đáng là người đứng đầu một gia tộc võ học đã truyền lại hàng trăm năm!

Đối mặt với ánh sáng mạnh mẽ của kiếm quang, Trần Gia Bảo mặc dù quần áo trên cơ thể đã bị xuyên thủng trong không khí, nhưng anh không vội vàng, và vào thời điểm quan trọng, anh quay khỏi vị trí của mình bằng cách giậm chân, và đi theo bước đi bí ẩn, anh không thể che giấu, lúc trước vừa di chuyển, ngón chân chạm đất, người đã giống như một mũi tên từ trong dây, lại lao về phía Phụng Bằng Thanh, đồng thời, với một cái búng tay của mình, một thanh khí kiếm xông lên không trung và bắn về phía trán của Phụng Bằng Thanh.

Toàn bộ quá trình đẹp như mây và nước chảy, sang trọng và tuyệt đẹp!

Tuy nhiên!

“Có một lỗi nhỏ.” Phụng Bằng Thanh chế nhạo đứng yên, nói xong đột nhiên há miệng phun ra một thanh kiếm màu trắng, chỉ nghe thấy tiếng đâm, lập tức tiêu tán năng lượng kiếm của Trần Gia Bảo, và nó tiếp tục lao tới.

Trong khi Trần Gia Bảo né sang một bên, thanh kiếm đã đến bên cạnh Phụng Bằng Thanh ngay lập tức, thanh kiếm chĩa

vào cổ họng của Phụng Bằng Thanh, và năng lượng kiếm phóng ra ngay lập tức!

Cổ họng là một trong những bộ phận mỏng manh nhất trên cơ thể con người, nếu đâm vào nơi này, cho dù Phụng Bằng Thanh có là một cường giả trong truyền thuyết, e rằng ông ta sẽ gục ngã tại đây.

Tất nhiên, nếu Phụng Bằng Thanh thực sự là mục tiêu của Trần Gia Bảo, thì ông ta cũng sẽ khẳng định mình là một cường quốc huyền thoại.

Gần như ngay lập tức, hai mắt Phụng Bằng Thanh lóe lên, tia chớp bắn ra, vươn lòng bàn tay chặn trước cổ họng, sau khi sức mạnh trong lòng bàn tay chặn lại năng lượng kiếm, ông ta lập tức biến lòng bàn tay thành móng vuốt nắm lấy kiếm của Trần Gia Bảo. .

Nếu thật sự bị Phụng Bằng Thanh bắt được, ngón tay sẽ bị hủy hoại, tính mạng khó mà bảo vệ được!

Vào thời khắc mấu chốt này, Trần Gia Bảo không lùi bước mà tiến về phía trước, và ngón tay kiếm của anh ngay lập tức chạm vào lòng bàn tay của Phụng Bằng Thanh với tốc độ nhanh hơn.

Phụng Bằng Thanh không ngờ Trần Gia Bảo lại táo bạo như vậy, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, tiếp theo là vui mừng, Trần Gia Bảo tự mình rơi vào bẫy, đây chính là điều ông ta muốn.

Nội lực trong lòng bàn tay bộc phát ngay lập tức, cố gắng lay động các ngón tay và cánh tay của Trần Gia Bảo lại với nhau. Tuy nhiên, sự việc lại diễn ra ngoài dự đoán của ông ta. Sau khi nội lực bộc phát, ông ta ngạc nhiên nhận ra rằng có một thứ gì đó đã khiến bảy mươi phần trăm nội năng đã biến mất không dấu vết. Điều đó không đúng, chính xác mà nói, nó đáng lẽ phải được hấp thụ bởi thanh kiếm của Trần Gia Bảo.

“Làm thế nào mà có thể được?” Phụng Bằng Thanh càng ngạc nhiên hơn, đồng thời trong lòng dấy lên một điềm báo dữ dội.

Trần Gia Bảo lùi lại hai bước và cố gắng xóa bỏ ba mươi phần trăm nội lực còn lại của Phụng Bằng Thanh, khóe miệng chợt nở một nụ cười, đôi mắt đầy năng lượng, bàn tay trái trống

rỗng cũng được sử dụng thanh kiếm, một thanh kiếm đỏ rực quấn quanh người ông ta, đột nhiên xuất hiện ở đầu ngón tay, tỏa ra năng lượng cuồng bạo, và xuyên qua ngực Phụng Bằng Thanh với tốc độ vô song.

Nhìn thấy cảnh này, những người đã từng xem màn võ thuật này như Liệu Thành Phùng đều cảm động, điều này cho thấy nó đã để lại cho họ ấn tượng sâu sắc như thế nào.

Những người chưa bao giờ nhìn thấy nó, chẳng hạn như Diệp Kính và Vương Đại Hùng, đã bị sốc và kinh ngạc trước năng lượng lực phát ra từ nó.

Vẻ mặt Trịnh Thiên Thạch biến đổi trầm trọng, anh ta vội vàng kêu lên: "Ông cẩn thận một chút, đây chính là chiêu mà Trần Gia Bảo lợi hại nhất!"

Phụng Bằng Thanh cảm nhận được năng lượng phát ra từ nó, và một mối đe dọa mạnh mẽ dâng lên trong lòng ông ta. Cùng với lời nhắc nhở nhanh chóng của Trịnh Thiên Thạch, ông ta lập tức giẫm chân lên và rút lui.

Tuy nhiên, tốc độ của nó có nhàn nhạt như vậy không? Cùng với khoảng cách gần như vậy, cho dù Phụng Bằng Thanh có phải là một cường giả huyền thoại thời kỳ đầu, thì ngực của ông ta đã bị xé toạc ra, và một vết thương nông xuất hiện, với máu đỏ chảy ra.

Đây là do ông ta kịp thời rút lui, nếu không, ông ta đã ngã gục rồi.

Chương 1059

Chương 1059

Vào lúc này, ánh sáng của Phụng Bằng Thanh từ một ngón tay kiếm đập vào một tảng đá to lớn, và một âm thanh mạnh mẽ nổ ra, tảng đá lớn nổ tung, tạo ra một luồng khí mạnh mẽ và quét ra xung quanh.

Mọi người xung quanh đều bị sốc và tái mặt. Trận đấu giữa Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh vừa rồi vừa gay cấn vừa tuyệt vời. Đặc biệt Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh gặp nhau trong gang tấc, và chiêu thức của họ thay đổi quá nhanh khiến mọi người đều bị lóa mắt và lóa mắt trước sự tu luyện sâu sắc của Phụng Bằng Thanh cũng cho thấy kỹ năng phi thường của Trần Gia Bảo trong việc tiếp cận kẻ thù.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là hầu hết những người có mặt đều không ngờ rằng Trần Gia Bảo thực sự có thể làm Phụng Bằng Thanh bị thương, mặc dù Phụng Bằng Thanh đã đứng yên tại chỗ, nhưng rõ ràng là ông ta chưa thể hiện hết sức mạnh của mình, nhưng nó vẫn là không thể tin được, nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ sẽ không tin là ông ta lại có thể bị thương.

Chỉ dựa vào điều này, Trần Gia Bảo đã có đủ tư cách để đứng trên đỉnh núi Hồng Lĩnh và thách đấu với Phụng Bằng Thanh, người mạnh nhất tỉnh Hòa Bình!

Tần Ly Nguyệt, Kiều Phượng Hoa và những người phụ nữ khác nhìn nhau và tất cả đều nhìn thấy niềm vui trong mắt nhau.

Đoạn Khánh Tân kinh ngạc nói: “Không thể tin được, không thể tin được, ông Kính, ông là võ lâm thâm niên, vừa rồi kiếm của Trần Gia Bảo làm sao vậy?”

Diệp Kính trong lòng vô cùng kinh ngạc, sau khi cân nhắc một chút, ông ta nói: “Kiếm khí của Trần Gia Bảo tinh xảo tuyệt mỹ, cho dù là sức mạnh hay tốc độ, đều đã hoàn toàn vượt quá cảnh giới của tôi. Nếu Phụng Bằng Thanh và tôi ở một nơi rõ ràng, tôi không thể ngăn cản hay né tránh thanh kiếm của ông ta, có thể nói đây là tình huống sinh tử.”

Đoạn Khánh Tân đột nhiên kêu lên, hai mắt đầy sắc thái, tự nhủ: “Trần Gia Bảo, anh lại làm tôi kinh ngạc.”

Lúc này, Phụng Bằng Thanh cúi đầu nhìn vết thương trên ngực, ánh mắt xẹt qua, nói: “Quả thực uy lực kinh người. Cậu có thể đả thương tôi. Đây đã là lời khen ngợi lớn nhất của cậu.”

Trần Gia Bảo mỉm cười, trong mắt hiện lên sự vui vẻ, nói: “Tuy nhiên đối với tôi, đây chỉ là một món khai vị.”

Anh vừa mới sử dụng nội lực, kiếm thuật tay phải hấp thu một phần nội lực của Phụng Bằng Thanh, sau đó liền dùng một phần nội lực này để bày chiêu, thật sự là có một hiệu quả thần kỳ!

Thật không may, Phụng Bằng Thanh không thể bị giết bằng một nhát kiếm.

Trần Gia Bảo thầm gọi đó là điều đáng tiếc.

Nếu để người khác biết suy nghĩ của Trần Gia Bảo lúc này, e rằng họ sẽ tức ói máu mất.

Những người ở các thế giới kiện tướng khác rất khó đối mặt với một cường giả trong thế giới huyền thoại, rất khó để Trần Gia Bảo suýt chút nữa cứu được mạng sống của an. Không chỉ khiến cho Phụng Bằng Thanh bị thương mà anh còn cảm thấy hối hận vì đã không giết ông ta với một thanh kiếm duy nhất.

Cái này… cái này quá kiêu ngạo.

Tất nhiên, Trần Gia Bảo cảm thấy điều đó thật đáng tiếc và điều đó hoàn toàn có lý do. Theo như giai đoạn tu luyện sau này, anh chỉ có thể sử dụng chiêu này năm lần. Tuy nhiên, sau khi hấp thụ và chuyển hóa nội lực của Phụng Bằng Thanh, anh sử dụng sức mạnh nguyên bản của Phụng Bằng Thanh, dùng nội lực của mình để phô diễn chiêu đó, không nghi ngờ gì nữa, có thể tăng số lần sử dụng chiêu này với lượng tiêu hao ít nhất.

Chỉ là sự tu luyện của anh mới chỉ ở giai đoạn cuối, và vẫn còn một khoảng cách lớn về sức mạnh với một cường quốc huyền thoại. Anh muốn loại bỏ một phần nội lực của Phụng Bằng Thanh, nó thực sự không dễ dàng chứ chưa nói đến việc hấp thụ vào cơ thể và sử dụng cho bản thân. Nếu không phải chiêu thức này quá huyền diệu, cộng thêm thể chất của chính mình cũng đủ, nếu đổi thành người khác, e rằng kinh mạch vỡ nát mà chết.

Vì vậy, ngay khi Trần Gia Bảo hấp thụ nội năng của Phụng Bằng Thanh, anh ấy phải lập tức dùng chiêu này để vận chuyển nội lực này ra khỏi cơ thể, từ đó giảm thiểu thương tổn cho cơ thể.

“Tiếp tục đi!”

Đột nhiên, Trần Gia Bảo hét lên một tiếng nhẹ và lao về phía Phụng Bằng Thanh một lần nữa, đôi mắt của anh ấy như đang bay về phía ông ta, ngón tay của anh ấy chỉ kiếm hào quang, và tốc độ của anh ấy nhanh như một con rồng trắng đang bay.

Chương 1060

Chương 1060

Mặc dù đối thủ là một cường quốc huyền thoại cao cả, anh vẫn có niềm tin mãnh liệt để giành chiến thắng!

Phụng Bằng Thanh khịt mũi, đối mặt với Trần Gia Bảo đang tấn công lại, ông ta cũng không gấp gáp, duỗi ngón tay gõ lên ngực ông ta, sau khi cầm máu vết thương, ông ta đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, chân phải duỗi trên mặt đất với một bước đi đột ngột, mặt đất cứng rắn vỡ ra một cách kinh hoàng, và những vết nứt dày đặc xuất hiện như một mạng nhện!

Và bản thân Phụng Bằng Thanh, như một mũi tên lao ra nhanh chóng, chủ động tiến về phía Trần Gia Bảo!

Đây là lần đầu tiên Phụng Bằng Thanh chủ động tấn công Trần Gia Bảo, mọi người xung quanh trợn mắt há hốc mồm, thở không ra hơi.

Gần như cùng lúc đó, ánh mắt của Trần Gia Bảo lóe lên sắc bén, chỉ với một cái búng tay, kiếm khí lập tức chào đón Phụng Bằng Thanh.

“Dưới khoảng cách sức mạnh quá lớn, phương thức tấn công của cậu chẳng có ảnh hưởng gì cho tôi cả.”

Phụng Bằng Thanh chế nhạo, khẽ nâng tay phải lên, năm đạo kiếm khí sắc bén lập tức xuất hiện khắp người ông ta, hào quang do đạo kiếm khí tỏa ra còn mạnh và kinh thiên động địa hơn cả hào quang kiếm khí của Trần Gia Bảo.

Kiếm trong tay phải bốc lên, kiếm khí chấn động!

Nhiều người xung quanh bị ánh kiếm của ông ta thu lấy, trong lòng họ có cảm giác sợ hãi.

Đột nhiên, hai thanh kiếm va vào nhau, chỉ nghe một tiếng "bùm", một cỗ năng lượng mạnh mẽ bộc phát, năng lượng kiếm của Trần Gia Bảo lập tức biến mất, năng lượng kiếm của Phụng Bằng Thanh lại bắn vào Trần Gia Bảo.

Tuy rằng tốc độ của kiếm khí vẫn rất nhanh, nhưng có thể thấy rằng sau lần va chạm vừa rồi, uy lực của kiếm khí này so với ban đầu đã giảm xuống một chút.

Đối mặt với một luồng kiếm khí đã bị suy yếu, Trần Gia Bảo dù đang ở trên không vẫn có thể làm tốt, anh hướng hào quang kiếm của mình về mọi hướng, chỉ nghe thấy tiếng "tách" xuyên qua không trung ba lần và bắn ra ba lần trong không trung, mỗi lần chạm với kiếm của Phụng Bằng Thanh sẽ làm suy yếu một phần năng lượng trong nó.

Vào thời điểm hai thanh kiếm thứ ba va chạm, khí kiếm của Phụng Bằng Thanh đã tan biến hết, và Trần Gia Bảo cũng bay lên trời hơn mười mét với sức mạnh của kiếm khí va chạm, cách mặt đất gần năm mươi mét. Ở độ cao như vậy, những người khác bên dưới trở nên rất nhỏ.

Tần Ly Nguyệt và những người phụ nữ khác vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên Phụng Bằng Thanh lại ngã trên mặt đất, ông ta lớn tiếng nói: "Trần Gia Bảo, sau này thủ đoạn này, tính mạng của cậu sẽ khiến cậu khó sống!"

Rốt cuộc, Phụng Bằng Thanh lại ngã xuống mặt đất một tiếng, uy lực cực lớn, mặt đất dưới chân ông ta lập tức vỡ nát, đồng thời lao về phía Trần Gia Bảo trên không với tốc độ cực nhanh, hào quang kiếm khí lộng lẫy không có phương hướng, giống như sao băng tỏa sáng.

Trần Gia Bảo lúc trước đã tới điểm trọng yếu bay lên không trung, trước khi hạ cánh không có chút đòn bẩy nào, có thể nói đối mặt với kiếm của Phụng Bằng Thanh, anh tuyệt đối không thể ngăn cản chứ đừng nói là tránh né.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chết dưới thanh kiếm này!

Tần Ly Nguyệt cùng những người khác nhắc tới trong cổ họng ngay khi trong lòng vừa có chút nhẹ nhõm.

Mọi người xung quanh cũng trở nên căng thẳng, vẻ mặt của Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi thay đổi rõ rệt, ngay cả khi họ đối mặt với kiếm của Phụng Bằng Thanh, họ cũng không thể tìm ra cách sống sót, lẽ nào Trần Gia Bảo thực sự sẽ rơi xuống đây?

Đạm Đài Thái Vũ thậm chí còn nắm chặt thanh kiếm trong tay, cầu mong Trần Gia Bảo đừng chết ở đây, ít nhất, trước khi cô đánh bại Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo không thể chết!

Chỉ có Phụng Minh Luân, Tường Đức Lâm và những người khác trong gia đình họ Phụng, cũng như Bùi Thanh Phong, khóe miệng mỉm cười. Trong trận chiến này, Trần Gia Bảo sẽ chết!

Chương 1061

Chương 1061

Ngay khi mọi người cho rằng Trần Gia Bảo nhất định phải chết, đột nhiên, Trần Gia Bảo cười lớn, tiếng cười làm choáng váng cả bầu trời, nói: "Ông muốn chết ở đây, tôi không đáp ứng ông được!"

Trên đỉnh núi Hồng Lĩnh, tiếng gió gào thét, trận chiến khốc liệt vẫn tiếp tục!

Phụng Bằng Thanh chế nhạo, và nói: "Cậu có thể cạnh tranh với tôi đến mức độ như vậy trong cảnh giới của một cao thủ, điều này nó đã là chưa từng có. Cho dù cậu chết ở đây, cậu cũng coi như có danh tiếng."

"Đáng tiếc, người chết tuyệt đối không thể là tôi!" Trần Gia Bảo cười tự đắc, tấn công trước, chủ động đi về phía Phụng Bằng Thanh.

"Không biết sống chết, tôi cho cậu một cái chết, cho cậu biết ngu xuẩn là như thế nào khi thách thức tôi!"

Phụng Bằng Thanh khinh thường chế nhạo, đột nhiên sử dụng kiếm thuật hai tay, hét lên một tiếng, kiếm khí mạnh mẽ, ý định đột ngột bùng lên.

Đột nhiên, Phụng Bằng Thanh nhìn thấy gần một trăm thanh kiếm nhỏ xuất hiện trên khắp cơ thể mình, rực rỡ và tráng lệ, như thể một thanh kiếm bất tử đến thế giới.

Đây là lần đầu tiên nhiều người xung quanh nhìn thấy một động thái bí ẩn như vậy, và họ không khỏi biến sắc.

"Đây có phải là sức mạnh thực sự của cường quốc trong truyền thuyết?"

Trần Gia Bảo cảm giác được một kiếm ý mạnh mẽ đã khóa chặt mình, nhưng trong lòng không khỏi sợ hãi, hai mắt đẫm

nước, sải bước về phía Phụng Bằng Thanh.

“Ngớ ngẩn!” Phụng Bằng Thanh chế nhạo, sát khí lóe lên trong mắt, hai tay kiếm đột nhiên vung về phía trước.

Đột nhiên, gần trăm đạo kiếm lần lượt bắn ra tứ phía, đan thành lưới kiếm dày đặc trên không trung, trong nháy mắt, từ tứ phía vây quanh trung tâm Trần Gia Bảo, dưới vẻ ngoài cực kỳ sáng ngời, tràn ngập của sát khí!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Trần Gia Bảo đẩy kiếm xuyên thấu trái tim của anh!

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, Trần Gia Bảo làm sao có thể tránh được nhiều kiếm khí và phạm vi công kích rộng lớn như vậy?

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo không nghĩ đến việc tránh nó!

Đối mặt với hào quang kiếm khí, anh hấp thụ một hơi cạn sạch, huy động chân khí trong cơ thể, trong đầu ngón tay bỗng nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang màu đỏ dài ba mét, thân kiếm vướng vào tia chớp kêu răng rắc.

Đột nhiên, một làn sóng năng lượng cuồng bạo tràn ngập các cánh đồng ngay lập tức.

“Phá cho tôi!” Trần Gia Bảo hét lên và quét qua bằng một thanh kiếm, và năng lượng kiếm mà anh chạm vào vỡ tan ở bất cứ nơi nào có ánh sáng đỏ đi qua.

Lưới kiếm trước đó bị xé ra một khoảng trống cực lớn trong tích tắc, Trần Gia Bảo nhảy ra, mang theo sức mạnh của “kiếm chém”, lao về phía Phụng Bằng Thanh với ánh mắt vô song!

Phụng Bằng Thanh khẽ cau mày, không ngờ Trần Gia Bảo lại ngoan cường đến vậy, xem ra ông vẫn đánh giá thấp uy lực của “kiếm chém”.

Trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, ông ta cũng lừa gạt bản thân mình, kiếm quang lóe lên ở đầu ngón tay, ông ta hướng vào ngực Trần Gia Bảo, nhanh chóng chém đứt không khí.

Trần Gia Bảo nhanh mắt, nhanh trí, và kiếm nhanh hơn!

Với sự may mắn của tốc độ và sức mạnh của kiếm chém, tốc độ của Trần Gia Bảo đã cao hơn trước. Anh bước sang trái và quay ngang với một thanh kiếm và ánh sáng đỏ nghiêng, điều này không chỉ tránh được đòn tấn công của Phụng Bằng Thanh và kiếm chém đã tận dụng xu hướng và chặt cổ tay của Phụng Bằng Thanh.

Phụng Bằng Thanh hơi ngạc nhiên, lập tức rút kiếm thuật ra, đồng thời bay lên đá vào bụng dưới của Trần Gia Bảo.

Trong tích tắc, cả hai cùng nhau đập vào nhau.

Cái gọi là một tấc ngắn và một tấc rủi, cuộc chiến này ly kỳ hơn những trận mở và đóng lớn trước đó. Các chiêu thức của Phụng Bằng Thanh rất dữ dội và không hiệu quả. Giữa mỗi chiêu thức, thanh kiếm ở khắp mọi nơi, miễn là Trần Gia Bảo ra đòn nhầm nhẹ thì sẽ nội thương, nặng thì tử vong.

Mọi người xung quanh đều căng thẳng không giải thích được, họ đều không dám thở.

Chương 1062

Chương 1062

Mặt khác, Trần Gia Bảo, mặc dù chỉ là giai đoạn sau tu luyện, nhưng lại dựa vào tốc độ và sức mạnh của "kiếm chém" để chuyển hóa, vận chuyển năng lượng mà Phụng Bằng Thanh tỏa ra. Nội lực của anh khi sử dụng phần nội lực này, không chỉ có thể đối đầu trực diện với Phụng Bằng Thanh, mà ngay cả sức mạnh của "kiếm chém" cũng có thể gây ra một mối đe dọa nhất định cho Phụng Bằng Thanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Gia Bảo mặc dù gặp bất lợi, nhưng nó giống như một tấm lưới kín khiến Phụng Bằng Thanh không thể tìm ra một cơ hội nhỏ nhất để tận dụng.

Mọi người xung quanh càng nhìn càng thấy chói mắt, người ở giai đoạn cuối lại có thể đứng với cường giả vô song trong cảnh giới truyền thuyết, hoàn toàn lật đổ suy nghĩ của bọn họ.

"Chết tiệt, anh ấy trở nên mạnh mẽ từ khi nào vậy?" Phụng Minh Luân kịch liệt giậm chân, không khỏi bùng nổ.

"Không phải là ông ta, mà là Trần Gia Bảo mới khiến tôi kinh ngạc." Trịnh Thiên Thạch cũng sửng sốt, nhưng là bởi vì sự tin tưởng tuyệt đối, anh ta tiếp tục: "Đừng lo lắng. Trần Gia Bảo không có gì sánh được với ông ta, dù có kinh ngạc đến đâu cũng sẽ thất bại."

Phụng Minh Luân gật đầu, nhưng không thể giải thích được, trong lòng anh luôn có một điềm báo xấu khiến anh rất cáu kỉnh.

Bên kia, người của bang Thiên Lang kêu lên: "Chuyện này … chuyện này làm sao có thể? Trần Gia Bảo chắc chắn là có sức mạnh nào khác."

Bùi Thanh Phong không nói gì, vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng, nhưng một tia sương mù thoáng qua

trong mắt.

Trên núi, trận chiến ác liệt vẫn tiếp tục.

Mặc dù Phụng Bằng Thanh không bị quấy rầy bởi kiếm chém của Trần Gia Bảo và phương pháp của anh ấy dù có ma thuật đến đâu cũng không thể tạo nên khoảng cách sức mạnh quá lớn giữa anh ấy và huyền thoại, hơn nữa, ông ta không cần phải suy nghĩ khi biết rằng mình muốn sử dụng kiếm chém, một kiếm vô cùng lợi hại như vậy, tiêu hao rất nhiều năng lượng, với thực lực của Trần Gia Bảo hiện tại, tuyệt đối không thể dùng nhiều lần.

Bởi vậy, ông ta tuyệt đối có lòng tin, chỉ cần tiếp tục, ông ta nhất định có thể giết chết Trần Gia Bảo ở đây!

Tuy nhiên, khi trận chiến quyết định tiếp tục, trái tim Phụng Bằng Thanh càng thêm chấn động, bởi vì ông ta bàng hoàng phát hiện ra kiếm chém dường như không tiêu hao năng lượng chân chính, mà nó đã ngưng tụ trong đầu ngón tay của Trần Gia Bảo, bất chấp trên trán và mũi của Gia Bảo đã lấm tấm mồ hôi, nhưng không có dấu hiệu kiệt sức, ngược lại càng ngày càng trở nên dũng cảm hơn.

“Cái này … cái này làm sao có thể?” Phụng Bằng Thanh là một cường giả trong truyền thuyết, ông ta không khỏi kinh hãi, nhưng sau đó, trong đầu chợt lóe một tia sáng, ông không khỏi thấp giọng nói: “Cậu đã hấp thu nội lực của tôi?”

“Còn gì nữa!” Trần Gia Bảo cười, rung trời, kiếm khí chém ra, kiếm quang màu đỏ mang theo uy năng sấm sét, uy lực cùng xung lượng đủ mạnh khiến núi lở, biển cả đổ xuống!

Ngón tay của Phụng Bằng Thanh cũng vung ra một thanh kiếm sắc bén, và va chạm với kiếm khí.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy tiếng va chạm kim loại cực lớn, một lực lượng mạnh mẽ bộc phát, ông ta bước đi như cuồng phong, toàn bộ đỉnh núi Hồng Lĩnh đều tan hoang, hoang tàn.

Tất cả mọi người cảm thấy màng nhĩ gần như bị âm thanh đâm thủng, không khỏi choáng váng.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo lùi về phía sau hơn một mét, một vệt máu từ từ tràn ra khóe miệng, mặc dù bị thương nhưng anh

không quan tâm chút nào, sau khi lau vết máu trên khóe miệng, đôi mắt sáng ngời, ngón tay vẫn sắc bén!

Mặt khác, Phụng Bằng Thanh đứng yên, bất động.

Có vẻ như mặc dù kiếm chém là phép thuật, nó vẫn có một chút bất lợi khi đối mặt với những sức mạnh huyền thoại.

Tần Ly Nguyệt, Kiều Phượng Hoa và những người khác lại trở nên lo lắng.

Phụng Minh Luân thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Tôi đã nói, cho dù Trần Gia Bảo tốt hơn, nhưng dù sao cũng chỉ là giai đoạn sau, làm sao có thể chống cự được?”

Tuy nhiên, khác với nét vẽ tự do thoải mái của Phụng Minh Luân, biểu cảm của Phụng Bằng Thanh thậm chí còn ảm đạm hơn. Mặc dù trông ông ta không bị thương như Trần Gia Bảo, nhưng trên thực tế, ông ta đang nắm hai ngón tay của chiến thuật kiếm, và ông ta cũng rất đau dưới đòn tác động của kiếm chém.

Thậm chí có nguy cơ gãy xương.

Chương 1063

Chương 1063

Ông ta hít một hơi thật sâu nói: "Trần Gia Bảo, thực lực của cậu quả thực vượt xa mong đợi của tôi, đặc biệt là kiếm chém của cậu, sẽ càng khiến tôi kinh ngạc. Nếu như bảy ngày trước tôi không đột phá tới cảnh giới huyền thoại, tôi e rằng bây giờ tôi đã bị đánh bại."

"Cho nên …" Trần Gia Bảo nâng lên thủ đoạn kiếm pháp bằng phẳng, ánh kiếm màu đỏ nhằm vào Phụng Bằng Thanh, nhướng mày nói: "Ông muốn nói ông hiện tại đã ở trong truyền thuyết, có đủ thực lực để đánh bại tôi?"

"Đúng vậy, nếu kiếm chém là con át chủ bài cuối cùng của cậu, thì ngọn núi Hồng Lĩnh này đích thị là nơi chôn xác của cậu." Lời nói của Phụng Bằng Thanh bộc lộ sự tự tin tuyệt đối, nói: "Họ Phụng nhà chúng tôi đã kế thừa hàng trăm năm. Gia tộc võ công thâm hậu, vượt xa sức tưởng tượng của thiên hạ, sở dĩ nhà họ Phụng có thể duy trì cơ nghiệp hàng trăm năm chủ yếu là dựa vào một bộ kiếm thuật cực kỳ lợi hại."

"Thiên kiếm?" Không chỉ Trần Gia Bảo mà hầu hết những người có mặt đều kinh ngạc, hiển nhiên là họ chưa từng nghe đến kiếm thuật mà Phụng Bằng Thanh nói rằng ông ta tự hào này.

Phụng Minh Luân, Tường Đức Lâm, và một đại kiện tướng khác của nhà họ Phụng đều đã lộ ra vẻ phấn khích trong mắt họ, như thể chỉ cần "Thiên kiếm" của Phụng Bằng Thanh xuất hiện, chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ chết.

Phụng Minh Luân cười nói: "Nó là bảo vật của nhà họ Phụng, tất nhiên cậu chưa từng nghe qua. Có thể gọi là bảo vật của gia tộc thị trấn thế kỷ của nhà họ Phụng. Trần Gia Bảo có phải là

đối thủ không? Trận chiến quyết định này, chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về cho gia đình họ Phụng.”

Trong đầu Liệu Thành Phùng chợt lóe lên, nghĩ đến thông tin mà mình đã nghe được 50, 60 năm trước, kinh ngạc nói: “Thiên kiếm? Thật là thú vị.”

Đạm Đài Thái Vũ tò mò hỏi: “Ông biết kiếm pháp này sao?”

Liệu Thành Phùng gật đầu nói: “Tôi mới chỉ nghe nói qua. Nghe nói Thiên kiếm cực kỳ có uy lực vô song, dùng để chấn động thiên hạ, cho nên tôi có chút thán phục, nhưng hiệu quả thực tế thì tôi chưa từng thấy, nhưng vì Phụng Bằng Thanh rất tự tin vào bộ kiếm pháp này nên không thể bỏ sót sức mạnh, tóm lại trận chiến quyết định tiếp theo sẽ gay cấn hơn. Cô nhớ quan sát cẩn thận. Nó sẽ rất có lợi cho cô và Trần Gia Bảo trong ba năm tới.”

Đạm Đài Thái Vũ giật mình, nghe thông tin tiết lộ trong lời nói của Liệu Thành Phùng, có vẻ như ông ta đã xác định Trần Gia Bảo là người chiến thắng trong trận chiến quyết định này.

“Thanh kiếm này có thực sự huyền diệu đến vậy không?” Đạm Đài Thái Vũ càng ngày càng tò mò về thứ này trong lòng.

Vào giây phút tiếp theo, chỉ cần nghe Phụng Bằng Thanh nói tiếp: “Nếu cậu muốn thể hiện Thiên kiếm, cậu cần có một sự hy sinh phù hợp, để cậu có thể phát huy sức mạnh lớn nhất của kiếm thuật này. Trần Gia Bảo, cậu nên vui mừng khi nhìn thấy nó trước khi chết.”

Vừa nói, Phụng Bằng Thanh vừa bật dậy, đứng chắc chắn trước thanh kiếm cắm trên mặt đất, đưa tay ra cầm chuôi kiếm, hít một hơi thật sâu và rút kiếm ra.

Nghe thấy tiếng rồng ngâm vang lên, Thiên kiếm không ngừng chấn động.

Trận chiến quyết định đã đến cao trào cuối cùng!

Thiên kiếm không biết làm bằng vật liệu gì đặc biệt, lưỡi kiếm mảnh mai, trong suốt, toát ra tia sáng lạnh lẽo cay đắng, và đầy sát khí!

Phụng Bằng Thanh cầm thanh kiếm trong tay, động lượng của cả người thay đổi hoàn toàn, như thể nó biến thành một thanh

kiếm sắc bén, kiếm ý của thanh kiếm mạnh đến mức mọi người xung quanh đều bị sốc.

Trần Gia Bảo hoàn toàn đề phòng, biết rằng tiếp theo sẽ nguy hiểm hơn nên không dám sơ suất.

Đột nhiên, anh nhướng mày, nhìn thấy Phụng Bằng Thanh đang giơ kiếm, đột nhiên chém tới trên không trung!

Trần Gia Bảo nhìn thấy trước mặt mình một tia sáng trắng, lông tơ toàn thân nổ tung, cảm giác khủng hoảng mãnh liệt nổi lên, gần như theo bản năng mà trốn đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, một thanh kiếm dài gần hai thước chân lập tức xuất hiện, nó tách ra từ phía của Trần Gia Bảo, một tiếng động lớn và một khe núi dài lập tức bị cắt ra trên mặt đất, tạo thành khói và bụi.

Chương 1064

Chương 1064

Thanh kiếm này nhanh như tia chớp, và uy lực như sấm sét, nếu Trần Gia Bảo không phản ứng kịp, e rằng thanh kiếm này sẽ chia Trần Gia Bảo ra làm đôi.

Mọi người xung quanh đều biến sắc, không ngờ Phụng Bằng Thanh lại có thể nâng cao sức mạnh của mình đến vậy với một thanh kiếm trên tay.

Trần Gia Bảo càng ngạc nhiên và không thể giải thích được, lẽ nào đây chính là Thiên kiếm mà nhà họ Phụng tự hào?

Không đợi anh suy nghĩ, Phụng Bằng Thanh đã đưa ra đáp án, ông ta cầm kiếm trong tay, áo rộng và tay áo tung bay như phượng múa, nói: "Kiếm vừa rồi là tiên phong trong kiếm thuật tế trời, tên là "Sát khí"."

"Sát khí?"

Trần Gia Bảo không khỏi lóe lên sự tán thưởng trong mắt anh, nói: "Thủ thuật này là được gọi là "Sát khí", và nó thực sự rất nhanh. Chẳng bao lâu nữa, nó sẽ đủ để giết người trong tích tắc. "

"Tôi đã nói, nếu 'Kiếm chém' là lá bài cuối cùng của cậu, thì cậu sẽ chết trong trận chiến này!" Phụng Bằng Thanh cười tự hào và nói lớn: "Hãy đưa ra cho tôi một mẹo nữa!"

Nói xong, ông ta khẽ thở dài một tiếng, Thiên kiếm trong tay lại chém ra, kiếm quang màu trắng đột nhiên nổi lên.

Làm sao Trần Gia Bảo có thể ngồi yên? Ngay khi giọng nói của Phụng Bằng Thanh nói ra, thì anh đã hành động rồi, giẫm lên câu chuyện phiếm mà hướng về ông ta, dựa vào chân khí bí ẩn để lừa gạt ông ta, không cho Phụng Bằng Thanh bất kỳ cơ hội nào để chém được cơ thể của chính mình.

Chắc chắn, thanh kiếm dài sẽ lập tức bị cắt đứt, nhưng nó tình cờ bị tránh được bởi Trần Gia Bảo.

Nhưng Phụng Bằng Thanh lại không hề quan tâm, thậm chí khóe mắt tràn đầy vẻ khinh thường, giơ tay đập nát ba thanh kiếm, ba thanh kiếm cực lớn đồng thời xuất hiện gần như bừa bãi, giống như một cơn gió cuồng bạo quét qua lá rơi, chém vào Trần Gia Bảo.

Sau khi tách ba thanh kiếm này ra, trán Phụng Bằng Thanh lấm tấm mồ hôi, đồng thời thở nhẹ, có thể thấy rằng dù đã là một cường giả trong truyền thuyết nhưng ông ta có thể thể hiện một chiêu kiếm mạnh mẽ như vậy… Đó là một mức tiêu thụ sức lực không hề nhỏ.

Đối mặt với một cuộc tấn công quy mô lớn và mật độ cao như vậy, nếu như đổi thành người khác, e rằng đã chết bởi kiếm từ lâu rồi, nhưng Trần Gia Bảo làm sao có thể đợi được? Dựa vào tốc độ trời phú của kiếm chém và bí ẩn của Thiên kiếm, khi không còn chỗ cho thời gian nó xuyên qua khe hở của ba ánh sáng mà thanh kiếm phát ra, giống như một con cá trơn trượt trong mùa thu.

Gần như ngay lập tức, anh đánh lừa Phụng Bằng Thanh trong vòng hai mét, nhảy lên và đâm vào trán Phụng Bằng Thanh với sức mạnh như sấm sét bằng ngón tay.

Một chút kinh ngạc lóe lên trong mắt Phụng Bằng Thanh, sau đó ông ta chế nhạo, Thiên kiếm trong tay đột nhiên chỉ lên trời, ông ta quát: “Ra chiêu thứ hai của tôi, Thiên Tế Vô Lượng!”

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, kiếm ý của Phụng Bằng Thanh bộc phát, vô số kiếm quang nhỏ bé hiện ra khắp người, bay lên trời cao, giống như vô cùng, xứng với cái tên!

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo thay đổi rõ rệt, nếu bị ánh kiếm vô tận này đánh trúng, anh sẽ lập tức bị giết ở đây.

Vào thời khắc mấu chốt này, Trần Gia Bảo gặp nguy hiểm, kiếm khí đột nhiên xoay người quét tới, đập tan ánh kiếm trước mặt.

“Có thể trốn thoát không?” Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng của Phụng Bằng Thanh vang lên, và Trần Gia Bảo nhìn thấy ánh

sáng trắng lóe lên trước mặt mình, và một thanh kiếm đang đuổi theo anh để giành lấy mạng sống của mình!

Trần Gia Bảo lúc này mới miễn cưỡng nhấn mạnh chân nguyên trong cơ thể chuyển động, "kiếm chém"

lại xuất hiện ở mũi kiếm, chặn trước ngực của anh.

Ngay sau đó, Thiên kiếm màu trắng đã tới phía trước va chạm với "kiếm chém", tuy rằng nó đã khiến Thiên kiếm biến mất mà cứu mạng mình, nhưng Trần Gia Bảo huyết khí dâng trào trong cơ thể, khịt mũi một cái, chân liền bay về phía xa và rơi xuống đất một cách nặng nề.

Tần Ly Nguyệt và những người khác gần như nhảy ra khỏi chỗ của họ và nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo.

Trong nháy mắt, Triệu Khánh Lợi tiến lên một bước, muốn ngăn chặn trận chiến quyết định vốn đã cực kỳ bất lợi này đối với Trần Gia Bảo.

Trước khi ông ta tiến lên hai bước, Vương Đại Hùng đã đưa tay ra ngăn cản, lắc đầu nói: "Trần Gia Bảo không phải người liều lĩnh. Vì anh ấy chọn thách đấu với Phụng Bằng Thanh, anh ấy phải có lòng tin trong trận chiến quyết định này.", "Vẫn chưa kết thúc, vì vậy chúng ta hãy yên lặng theo dõi trận chiến.

Chà, nếu Trần Gia Bảo thực sự bị đe dọa đến tính mạng, sẽ không quá muộn để ông và tôi cứu anh ấy."

Chương 1065

Chương 1065

Triệu Khánh Lợi khẽ nhíu mày, sau đó nghiến răng nghiến lợi quay lại chỗ đó.

Lê Thanh Vân nhìn Trần Gia Bảo từ xa, và không thể giải thích được nhớ đến cái đêm mà cô bị Trần Gia Bảo cướp nụ hôn đầu tiên, trong đôi mắt xinh đẹp của cô có một tia lo lắng.

Ở bên kia, Phụng Minh Luân cười đắc thắng nói: "Trần Gia Bảo vô cùng táo bạo và cực kỳ ngu ngốc. Anh dám chống lại nhà họ Phụng chúng tôi. Anh sẽ chết sớm ở đây. Đây là kết cục của việc chọc tức nhà họ Phụng chúng tôi."

Ngoài Phụng Minh Luân, còn có một lực lượng khác tại hiện trường, và họ rất sẵn lòng nhìn thấy Trần Gia Bảo chết ở đây. Người của bang Thiên Lang thở phào nhẹ nhõm và cười nói: "Tôi thực sự nghĩ Trần Gia Bảo có thể đi ngược lại so với trước đây. Tôi đánh giá quá cao anh ấy."

Bùi Thanh Phong cũng cười và nói: "Mặc dù Trần Gia Bảo đã thể hiện sức mạnh phi thường, nhưng xét cho cùng, giữa anh ấy và người đàn ông mạnh mẽ trong truyền thuyết vẫn có một khoảng cách rất lớn.

Anh ấy chắc chắn sẽ thua trong trận chiến này."

Trong mắt mọi người lo lắng hoặc châm chọc, Trần Gia Bảo đột nhiên đứng lên, lau vết máu khóe miệng.

Thành thật mà nói, Phụng Bằng Thanh, người nắm giữ Thiên kiếm trong tay, đã vượt qua Trương Thành Trực, người đã từng gặp trước đó, khó có thể tin được rằng ông ta chỉ đột phá đến cảnh giới trong truyền thuyết một chút.Đúng là võ công kế thừa mấy trăm năm,.

“Thiên kiếm có phải là sở trường thực sự của nhà họ Phụng của ông không?” Trần Gia Bảo đột nhiên hỏi sau khi lau sạch vết máu trên khóe miệng.

Phụng Bằng Thanh trên trán đổ mồ hôi nhiều hơn, hô hấp có chút nặng nề, giữa lông mày lộ ra dấu vết mệt mỏi, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến ý chí của ông ta, cau mày nói: “Đúng vậy, Thiên kiếm là kỹ năng độc nhất vô nhị của gia đình họ Phụng. Cậu có hài lòng không? “

“Thanh kiếm di chuyển nhanh chóng, và nó thật hấp dẫn. Nó thực sự đáng kinh ngạc.” Trần Gia Bảo không ngần ngại bày tỏ sự cảm kích của mình. Anh nhìn lên Phụng Băng Thanh, sau đó cười, vẻ mặt vẫn bình tĩnh , và nói: “Có vẻ như, Sau khi sử dụng nó, năng lượng thực sự của ông cũng đã tiêu hao rất nhiều, và ông gần như đạt đến giới hạn nếu còn tếp tục.”

Phụng Bằng Thanh sát khí lóe lên giữa hai lông mày, cầm kiếm phẳng phiu, tự đắc nói: “Vậy thì sao, giết cậu là quá đủ rồi.”

“Tôi đã từng xem qua vị trí của ông. Tuy rằng kinh ngạc nhưng nó vẫn chưa đủ, qua những trận chiến trước, tôi đã hiểu rõ thực lực của bản thân, điều này khẳng định nhiều ý kiến lý thuyết trước đây, có thể nói là là một mùa thu hoạch khá dồi dào, đối với tôi, chỉ là lãng phí thời gian khi chiến đấu.”Trần Gia Bảo lắc đầu.

Trước đây anh nhất định dùng kiếm chém để chiến đấu với Phụng Bằng Thanh, nó không chỉ có tác dụng thần kỳ đáng kể mà còn có thể đối mặt với một cường giả trong truyền thuyết. Sau này, lại càng trở nên thành thạo, điều này khiến anh ấy rất cao hứng, nhưng cũng khiến anh tiêu hao không ít năng lượng chân chính, nếu tiếp tục khiêu chiến, e rằng sẽ không có cơ hội sử dụng nó thêm nữa.

Nếu để người khác biết Trần Gia Bảo đang gặp nguy hiểm, thậm chí vô tình ngã xuống, nhất định người ta sẽ cho rằng anh bị điên!

Phụng Bằng Thanh khẽ cau mày, nói: “Vì cậu cho rằng đánh tiếp sẽ rất lãng phí thời gian, vậy cậu nên trực tiếp đầu hàng đi. Nhưng cho dù có đầu hàng, tôi cũng sẽ không để cho cậu đi…”

Đột nhiên, ông ta chưa kịp nói xong, Trần Gia Bảo đã ngắt lời ông ta nói: “Sai rồi, tôi không nói sẽ đầu hàng. Phương án cuối cùng là quyết định sống chết của ông và tôi, để cho ông thấy thực sự thực sự của tôi!”

Ngay khi anh ấy nói điều này, mọi người xung quanh đều ngạc nhiên.

“Bây giờ Trần Gia Bảo rõ ràng đang ở thế bất lợi, anh ấy vẫn muốn quyết định sinh tử của mình với Phụng Bằng Thanh, anh ấy nghĩ rằng mình có thể thực sự chuyển bại thành thắng bằng biện pháp cuối cùng? Làm thế nào mà có thể được?” Đạm Đài Thái Vũ nghĩ đến điều gì đó và lập tức nhìn Liệu Thành Phùng.

Biết Đạm Đài Thái Vũ muốn nói gì, Liệu Thành Phùng gật đầu, nói: “Bẻ gãy Thiên kiếm, thứ mà cô muốn xem sẽ sớm xuất hiện.”

Đạm Đài Thái Vũ sảng khoái, và hơi lo lắng không thể giải thích được.

Đột nhiên, Phụng Minh Luân bên kia cười to chế nhạo: “Đồ ngốc, thật là đồ ngốc, tôi thật sự hoài nghi Trần Gia Bảo có ngốc không, còn đòi chết nữa.”

Chương 1066

Chương 1066

Đạm Đài Thái Vũ khẽ cau mày, cảm thấy những lời nhận xét của Phụng Minh Luân rất khắc nghiệt, dù thế nào đi nữa, Trần Gia Bảo là kẻ thù truyền kiếp của cô, có người xúc phạm đối thủ của cô chính là xúc phạm cô.

Liệu Thành Phùng liếc nhìn anh ta, khinh thường nói: "Lát nữa sẽ cười không nổi, không cần quan tâm đến anh ta."

Đạm Đài Thái Vũ gật đầu và lại nhìn Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh, những người đã đi đến giai đoạn cuối cùng của trận chiến quyết định.

Phụng Bằng Thanh nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, khóe miệng cười khinh, chiêu cuối cùng là quyết định kết quả, ông ta gật đầu đồng ý: "Vì cậu muốn chết hết lòng, vậy tôi sẽ đáp ứng.", "Để cho thấy cậu có thể ở bên tôi cầm cự lâu như vậy, tôi sẽ dùng chiêu thức thứ ba của Thiên kiếm để kết liễu cuộc đời của cậu và cho cậu chứng kiến huy hoàng cuối cùng của đời mình."

Cuối cùng, Phụng Bằng Thanh cầm kiếm hai tay, dựng ở trước ngực, hét lớn một tiếng, kiếm ý mạnh mẽ tràn ngập ngọn núi, tràn ngập thiên hạ!

Thanh kiếm này đã là đòn mạnh nhất của Phụng Bằng Thanh!

Trần Gia Bảo bóp chặt kiếm pháp, lập tức bắt đầu!

Phương án cuối cùng là sống và chết!

Trên đỉnh núi Hồng Lĩnh, một trận chiến sống chết đã đến cực điểm!

Mọi người xung quanh đều nín thở theo dõi những giây phút cuối cùng của trận chiến khốc liệt này!

“Tôi sẽ cho ông thấy thế nào là một thanh gươm thật sự!” Trần Gia Bảo hét lên, siết kiếm thuật trong tay đột nhiên hướng lên trời, điên cuồng huy động chân, một kiếm khí mạnh mẽ phóng lên trời.

Đột nhiên, đầu ngón tay của Trần Gia Bảo xuất hiện một đạo kiếm quang màu tím, dài tới ba mét, thân kiếm không ngừng tỏa ánh sáng ra, còn chói mắt, chiếu sáng toàn bộ đỉnh núi Hồng Lĩnh khiến nó tràn ngập màu tím.

Và dần dần, từ trong cơ thể Trần Gia Bảo lần lượt xuất hiện những thanh kiếm nhỏ khác, bổ sung cho luồng sáng kiếm khổng lồ cao ba mét ở đầu ngón tay của Trần Gia Bảo. Những người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ và cường đại như vậy từ khi nào đều há hốc mồm không thể tin được.

Triệu Khánh Lợi lộ vẻ kinh hãi không thể giải thích được, buột miệng nói: “Đây … đây là loại kiếm pháp gì vậy? Hầu như chưa từng nghe qua, chưa từng thấy…”

Vương Đại Hùng không trả lời, thật ra cũng không biết trả lời như thế nào, kinh hãi trong lòng còn hơn cả Triệu Khánh Lợi, hoàn toàn choáng váng trước đường kiếm kinh hoàng của Trần Gia Bảo.

Rốt cuộc, chỉ có một số người ở hiện trường biết rằng đây là “Thanh kiếm tách đất” của Trần Gia Bảo, và Liệu Thành Phùng có phải là người duy nhất thực sự nhìn thấy nó.

Linh cảm không tốt của Phụng Minh Luân càng mạnh hơn, nắm chặt tay, cay đắng nói: “Không phải là át chủ bài của Trần Gia Bảo là kiếm chém sao? Tại sao… tại sao anh ấy lại có một chiêu kiếm mạnh hơn kiếm chém? Chết tiệt!”

Vẻ mặt của Tường Đức Lâm cũng rất nghiêm túc, nhưng ngoài sự tin tưởng của bên kia, ông ta nghiêm nghị nói: “Vậy thì sao? Thiên kiếm của nhà họ Phụng là bất khả chiến bại, đặc biệt là cực kỳ mạnh mẽ, Trần Gia Bảo dù sao cũng chỉ là giai đoạn cuối, nhất định sẽ không là đối thủ của ông ta. Tôi dám khẳng định sau chiêu này, Trần Gia Bảo sẽ lập tức chết dưới Thiên kiếm!”

Ở trên sân, Phụng Bằng Thanh nâng kiếm lên, kiếm ý vẫn không ngừng tăng vọt, nhìn Trần Gia Bảo kiêu ngạo đứng ở

giữa, trong có chút khó chịu, không khỏi nhíu mày, nhưng ông ta tin tưởng Thiên kiếm, lập tức chế nhạo nói: “Thanh kiếm tách đất? Tôi muốn xem, cậu làm sao chiến đấu lại tôi!”

Vừa nói, kiếm ý của ông ta đã đạt tới cực điểm, đột nhiên, một đạo kiếm khí to lớn mạnh mẽ tràn về, giống như một con cá voi dài đang hút nước tụ lại trên thanh Thiên kiếm.

Phụng Bằng Thanh khịt mũi, hai tay cầm kiếm, lập tức hướng về phía Trần Gia Bảo, tốc độ nhanh như chiêu kiếm trước, tức thì, uy lực kinh người đến mức mọi người xung quanh đều cảm thấy kinh ngạc.

Thanh kiếm này đã trở lại cơ bản, không có chút gì lạ mắt, nhưng nó là kiếm thuật mạnh nhất mà Phụng Bằng Thanh đã thể hiện kể từ trận chiến quyết định này!

Chương 1067

Chương 1067

Các chị em Tần Ly Nguyệt, Lục Bảo Ngọc, Kiều Phượng Hoa và những người thân thiết với Trần Gia Bảo thốt lên, vừa hồi hộp vừa lo lắng, thậm chí Đạm Đài Thái Vũ cũng đổ mồ hôi thay cho Trần Gia Bảo.

Mặt khác, Phụng Minh Luân, Tường Đức Lâm, Bùi Thanh Phong và những người khác thì ngược lại, ước rằng Trần Gia Bảo sẽ chết bởi thanh kiếm.

Tuy nhiên, khi là mục tiêu của Phụng Bằng Thanh, Trần Gia Bảo đứng một cách kiêu hãnh. Cả người đã được bao phủ bởi một ánh sáng màu tím, và hình dáng của anh bị che khuất. Đối mặt với thanh kiếm của Phụng Bằng Thanh, trái tim anh rung động, và đột nhiên, một kiếm ý đã khóa Phụng Bằng Thanh, và những ánh sáng kiếm nhỏ màu tím trên khắp cơ thể anh lao về phía Phụng Bằng Thanh.

"Ngớ ngẩn." Phụng Bằng Thanh có ánh mắt lạnh lùng và trong lòng khinh thường. Với sức mạnh của thanh kiếm, ông ta nghĩ rằng sức mạnh của Trần Gia Bảo đã bị sát ý mạnh mẽ của Thiên kiếm đẩy lùi.

Phụng Bằng Thanh đột nhiên kinh ngạc, ông ta nhìn thấy vài đạo kiếm quang đột phá kiếm ý của mình mà bay đến trước mặt ba mét, tốc độ cũng không chậm lại.

Ông ta hơi nhíu mày, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng cũng không quan tâm, dùng kiếm quét qua, chuẩn bị bắn vỡ những ánh sáng từ thanh kiếm khó chịu này.

Đột nhiên, có một thứ gì đó thực sự làm ông ta kinh ngạc, khi Thiên kiếm trong tay ông ta chạm vào kiếm quang, thân kiếm thực sự xuyên qua kiếm quang mà không có bất kỳ tác dụng

ngăn cản nào, dường như… như thể những ánh sáng kiếm này nằm ở một không gian khác.

“Làm thế nào mà có thể được?” Con ngươi kỳ quái của ông ta đột nhiên mở to, từ trong không khí mỏng manh xuất hiện một vết thương nhỏ vào ông ta, trong tích tắc, mấy đạo kiếm quang đâm thẳng vào cơ thể ông ta.

Những quá trình này rất dài từ lúc Trần Gia Bảo di chuyển kiếm quang đến cơ thể Phụng Bằng Thanh nhưng đều diễn ra trong chớp mắt.

Phụng Bằng Thanh vẻ mặt kinh hãi, lập tức dừng bước tiến nhanh của mình, cúi đầu kiểm tra thể trạng, kinh ngạc phát hiện kiếm quang đã vào trong cơ thể không để lại vết thương.

“Chuyện này… chuyện quái gì đang xảy ra vậy?” Phụng Bằng Thanh kinh ngạc, lẽ nào kiếm của Trần Gia Bảo chỉ là vật bịt mắt và giả tạo? Bằng cách này, nó cũng có thể giải thích tại sao Thiên kiếm không thể ngăn cản những ánh sáng kiếm đó.

Phụng Minh Luân cũng lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Tôi vừa rồi thực sự là sửng sốt, tưởng rằng kiếm cuối cùng của Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, hóa ra chỉ là bịp bợm.”

Trước khi Phụng Minh Luân và những người khác có thể thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên: “Kết thúc rồi.”

“Gì?” Phụng Bằng Thanh sửng sốt, đột nhiên biểu hiện của ông ta thay đổi rõ rệt, toàn thân lão hóa nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trong nháy mắt, ông ta từ một trung niên cường tráng chuyển sang tóc hoa râm, ông lão gầy gò với thanh kiếm trong tay, không chịu được mà rơi xuống, cắm chặt vào mặt đất.

Khung cảnh này vừa huyền ảo vừa kỳ lạ.

Những người xung quanh biến sắc, khiến một cường giả trong truyền thuyết lập tức già đi, đây… đây là võ công hay ma thuật?

Loại cảnh này đã hoàn toàn vượt quá khả năng hiểu của họ, và bị sốc, khán giả im lặng!

Phụng Minh Luân, Tường Đức Lâm và những người khác trái tim của họ đầy sợ hãi.

“Cậu…”

Phụng Bằng Thanh kinh hoàng và tuyệt vọng, ông ta muốn nói điều gì đó, vừa mở miệng khó khăn, đột nhiên răng ông ta rụng xuống, miệng ông ta rỉ ra và ông ta không nói được gì.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo bước ra khỏi ánh sáng màu tím, đứng kiêu hãnh giữa trời và đất, giống như một vị thần, nói: “Thanh kiếm này là tôi học của trường kiếm bất tử. Nó đủ uy lực để giết ông. Hơn nữa, với thực lực của ông, còn kém xa, được chết dưới nó thì đã rất vinh dự rồi.”

Sau cùng, Trần Gia Bảo chỉ vào kiệt tác sấm sét ánh sáng kiếm màu tím, chiếu sáng tứ phía.

“Dừng lại!” Vẻ mặt Trịnh Thiên Thạch biến đổi trầm trọng, ông ta vội vàng hét lên ngăn cản.

Nếu Trần Gia Bảo thực sự giết Phụng Bằng Thanh, thì nhà họ Phụng chắc chắn sẽ mất quyền lực ở tỉnh Hòa Bình, và sẽ không bao giờ trở lại vinh quang như xưa, nhưng Tường Đức Lâm không ngờ rằng Phụng Bằng Thanh đã trở thành một ông già, và có chết bất cứ lúc nào. Chết già, ngay cả khi Trần Gia Bảo không làm gì, gia đình họ Phụng chắc chắn sẽ sụp đổ.

Trần Gia Bảo liếc nhìn Tường Đức Lâm, trở nên điếc tai với những gì ông ta nói. Ánh sáng kiếm màu tím trong tầm tay của anh quét ra ngay lập tức, và Phụng Bằng Thanh lập tức tách ra làm đôi.

Một thế to lớn bất tử đã sụp đổ!

Trịnh Thiên Thạch sắc mặt lập tức thay đổi rõ ràng, mặt không còn chút máu, ông biết nhà họ Phụng đã xong đời.

Chương 1068

Chương 1068

Phụng Minh Luân càng thêm sợ hãi, vừa giận vừa buồn, nắm chặt tay, muốn đi lên bắt Trần Gia Bảo báo thù cho bố mình!

Đứng kiêu hãnh trước xác của Phụng Bằng Thanh, Trần Gia Bảo chỉ về phía sau và thu lại thanh kiếm, ánh sáng màu tím nhạt dần, và hai tay đặt trên lưng, anh đột nhiên liếc xéo về hướng Phụng Minh Luân và những người khác.

Mặc dù hiện tại chân khí của anh đã cạn kiệt, thậm chí khí huyết trong người cũng dồn dập xuống dưới, có chút choáng váng đứng không vững, nhưng khí tức của anh càng mạnh hơn, hai mắt mờ mịt, hiện lên một tia sát ý.

Khuôn mặt của Phụng Minh Luân và những người khác lập tức tái mét, khi họ bị chụp ảnh bởi sức mạnh không ngừng và khí thế hung hãn của Trần Gia Bảo. Họ không thể không tự giác lùi lại một bước vì sợ hãi.

Vào lúc này, những người xung quanh phản ứng công khai từ cảm xúc sốc, sau đó là một sự náo động!

Trần Gia Bảo thực sự đã chiến thắng. Anh ấy đã nhảy vọt lên ngôi nhà quyền lực huyền thoại của Phụng Bằng Thanh.

Trái tim đang lo lắng của Tần Ly Nguyệt lập tức thả lỏng, dưới sự kích động, cô, người luôn dịu dàng và bình tĩnh, không khỏi ôm lấy Tần Thủy Kiều và Kiều Phượng Hoa rồi cười lớn.

Khóe miệng Lục Bảo Ngọc nhếch lên một nụ cười, nhìn Trần Gia Bảo uy lực như vậy, cô cười nói: “Luôn có thể tạo nên kỳ tích. Đây là người mà tôi luôn tin tưởng.”

Hương Giang nghe thấy lời của Lục Bảo Ngọc, liếc cô một cái, nghiêm túc nói: “Anh ấy là người có quyền lực nhất.”

Lục Bảo Ngọc gật đầu cười: “Tôi vô cùng đồng ý.”

Bên kia, Triệu Khánh Lợi và Vương Đại Hùng cũng bị kết quả này làm cho chấn động, không khỏi bật cười, chỉ cảm thấy rất vui vẻ!

“Một trận chiến quyết định gây chấn động như vậy, một đường kiếm tuyệt đẹp như vậy, và một kết quả kinh ngạc như vậy, Trần Gia Bảo xứng đáng là một thành viên của Cục An ninh Quốc gia của chúng tôi, thật hạnh phúc và thú vị!”

Triệu Khánh Lợi đang có tâm trạng khá tốt, và anh ta ngày càng cảm thấy rằng việc thành lập một bộ phận mới dành riêng cho Trần Gia Bảo là một lựa chọn đúng đắn.

Vương Đại Hùng cười và nói: “Đừng quên rằng Trần Gia Bảo cũng là một thành viên của Quân khu phía Đông của chúng tôi, và anh ấy cũng là người đầu tiên gia nhập Quân khu của chúng tôi. Đây là một trận đánh kinh hoàng, và Hải quân phía Đông của chúng tôi cũng ở cùng vị trí với anh.”

Triệu Khánh Lợi cười nói: “Đã vậy, buổi tối chúng ta tìm một chỗ tắm nước nóng, lúc say sẽ nghỉ ngơi.”

“Được rồi, đừng say nữa!” Vương Đại Hùng cười nói.

“Anh không thích thì thêm tôi à? Tôi sẽ say sưa với anh.” Tạ Anh Dũng bên cạnh cũng cười, Trần Gia Bảo ở đây là để bảo vệ sự thịnh vượng của nhà họ Tạ!

Tần Phi Yến và Lê Thanh Vân không khỏi nở nụ cười, đồng thời nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt biến sắc.

Khác với sự phấn khích và vui mừng của họ, Đạm Đài Thái Vũ nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt kinh ngạc, bối rối và mất mát. Với một thanh kiếm ma thuật như vậy, liệu cô ta có thể thực sự đánh bại Trần Gia Bảo trong ba năm nữa không?

Cô không thể tìm ra câu trả lời.

“Cô đã xem “Thanh kiếm tách đất” chưa?” Đột nhiên, Liệu Thành Phùng hỏi, liếc nhìn Đạm Đài Thái Vũ, vẻ mặt không buồn cũng không vui.

“Tôi đã thấy nó, nó xứng đáng với kiến thức độc đáo của thanh kiếm bất tử, chắc chắn rồi… nó rất tinh xảo.” Đạm Đài Thái Vũ gật đầu với vẻ mặt phức tạp.

“Hiện tại tôi đã nhìn thấy rồi, vậy thì đi thôi.” Liệu Thành Phùng nói xong xoay người rời đi, bộ dáng lạnh nhạt.

Đạm Đài Thái Vũ liếc nhìn Trần Gia Bảo lần cuối và khẽ cắn môi dưới.

Trần Gia Bảo nhìn bóng lưng Liệu Thành Phùng và Đạm Đài Thái Vũ đang chậm rãi rời đi, cũng không tiến lên chặn, với tình trạng tiêu hao gần như suy sụp của anh hiện tại, huống chi đó là Liệu Thành Phùng, e rằng ngay cả Đạm Đài Thái Vũ bây giờ cũng có thể đánh bại anh ấy.

Chương 1069

Chương 1069

Tuy nhiên, một ngày nào đó, Trần Gia Bảo sẽ đích thân giật xá lợi Phật về, và anh tin rằng sẽ không bao giờ là quá muộn!

“Ông Kính, bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu được tại sao khi Trần Gia Bảo được mời gia nhập nhà họ Đoạn, anh ấy không chút do dự đã từ chối. Với thực lực của anh ấy, quả thực không cần phải gia nhập nhà họ Đoạn để bảo vệ chính mình. Tôi thực sự đã tự cho mình là đúng khi nghĩ vậy để cứu anh ấy.”

Cách đó không xa, Đoạn Khánh Tân cười nhạt nói, trong lòng cô vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ.

Diệp Kính cũng nở nụ cười nói: “Chúng ta đều sai. Kiếm khí chấn động của Trần Gia Bảo hoàn toàn đủ tư cách tự hào toàn bộ Hòa Bình. Tôi không phải vô cớ thất bại trong tay anh ấy.”

Cùng lúc đó, một cuộc đối thoại về những điểm tương đồng và khác biệt nhỏ cũng diễn ra bên phía Bùi Thanh Phong.

“Trần Gia Bảo thật sự là một kẻ tàn nhẫn như vậy, ngay cả đại điện trong truyền thuyết cũng bị anh ấy tàn sát. Thật kinh người, hay là mau rời đi, ở chỗ này một chút, sẽ càng có nguy cơ tan thành mây khói.”

Bùi Thanh Phong gật đầu và thành thật mà nói, trận chiến hôm nay khiến anh hoàn toàn bị sốc. Anh không ngờ sức mạnh của Trần Gia Bảo lại mạnh đến vậy. Vài tháng trước, sức mạnh của Trần Gia Bảo chỉ ở giai đoạn trung bình. Không thể tưởng tượng chỉ qua một thời gian không lâu, Trần Gia Bảo bây giờ có thể giết chết ngay cả cường giả trong truyền thuyết. Loại tốc độ huấn luyện như cưỡi tên lửa cũng gần như mở ra!

Đột nhiên, một vệt sương mù lóe lên trong mắt Bùi Thanh Phong, anh ta định nói rời đi thì Trần Gia Bảo cất bước và đi về phía họ.

Bùi Thanh Phong, Bùi Tuệ Lâm đã bị sốc.

“Ầm ầm” một tiếng, anh ta không khỏi nuốt nước bọt, một tia sợ hãi lóe lên trong mắt anh, nói: “Anh… anh không thể ở đây để giết chúng ta, chúng ta có nên vội vàng chạy không?”

“Không, anh ấy đến với tôi, vậy hãy xem anh ấy sẽ làm gì?” Bùi Thanh Phong đứng đó, mỉm cười chờ đợi Trần Gia Bảo.

Anh ta kêu lên, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, thật là tội cho lũ chó, nếu Trần Gia Bảo thực sự quyết định giết anh ta ở đây, chắc chắn anh ta sẽ không thể chống cự nổi. Hơn nữa, đây còn là địa phận của Trần Gia Bảo. Cho dù Trần Gia Bảo không tự mình làm, chỉ cần một câu nói, những người khác ở đây cũng sẽ không để bọn họ rời đi.

Anh ta biết rằng kể từ khi anh ta có thể nghĩ ra điều này, Bùi Thanh Phong, người luôn được biết đến như một dinh thự thông minh của thành phố, thậm chí có thể nghĩ ra nó, nhưng Bùi Thanh Phong vẫn chọn ở lại. Chỉ có một lý do là Bùi Thanh Phong chắc chắn 100% rằng Trần Gia Bảo sẽ không làm điều đó.

Bùi Tuệ Lâm ở bên cạnh nhìn Trần Gia Bảo càng ngày càng gần, tim cô đập rộn ràng, và cô trở nên kích động không thể giải thích được, không thể phân biệt được là hận thù hay là mong đợi.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đã đến chỗ ba người họ, anh ấy không nhìn Bùi Tuệ Lâm, thay vào đó, anh ấy nhìn Bùi Thanh Phong nhẹ và nhướng mày nói: “Anh là Bùi Thanh Phong?”

Nhìn thấy Trần Gia Bảo nói về thân thế của mình, Bùi Thanh Phong không khỏi kinh ngạc, cười nói: “Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt, anh đã cho tôi xem một trận quyết chiến có thể chấn động toàn bộ võ lâm Việt Nam. Tôi thật sự khâm phục.”

Khi lời nói này phát ra, Tường Đức Lâm và những người khác ở bên cạnh đều sửng sốt, không nghĩ rằng người thanh niên này chính là Bùi Thanh Phong, thế giới ngầm nổi tiếng, anh ta chính là người khiến họ khó ngủ, khó ăn và lo lắng về anh ta. Anh ta thậm chí còn quá trẻ.

Bây giờ, khi Bùi Thanh Phong và Trần Gia Bảo gặp nhau, họ thực sự đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nhau.

Trên sân, Trần Gia Bảo ánh mắt đột nhiên trở nên vui đùa, nói: "Anh thật là dũng cảm, cũng dám chủ động tới đây, thật sự là ngoài dự đoán của tôi."

Bùi Thanh Phong cười và nói: "Trần Gia Bảo, anh và Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu gia tộc võ thuật hàng trăm năm, đã có một trận đấu kiếm kinh hoàng. Làm sao tôi có thể bỏ lỡ một sự kiện tuyệt vời như vậy?"

"Tôi sợ anh lại muốn xem tôi bị Phụng Bằng Thanh giết như thế nào?" Trần Gia Bảo cười.

Những lời nói của anh ấy rất thẳng thắn, và trái tim anh ta đã bị sốc, và trở nên vô cùng lo lắng.

Chương 1070

Chương 1070

Đột nhiên, bầu không khí trở nên căng thẳng và gay gắt.

Tuy nhiên, Bùi Thanh Phong chỉ nhún vai, cười hờ hững: "Nếu như anh nghĩ như vậy, ta không phủ nhận.

Từ nay về sau, anh thật sự trở thành người đứng đầu tỉnh Hòa Bình rồi."

Trần Gia Bảo hỏi thẳng, và câu trả lời của Bùi Thanh Phong rất rõ ràng.

Trần Gia Bảo mỉm cười, ánh mắt càng thêm thú vị, nói: "Anh không sợ tôi ở chỗ này giết chết anh sao?"

Những người khác trông vui mừng khôn xiết, giờ họ biết Trần Gia Bảo đang có ý định Bùi Thanh Phong, đối với thế giới ngầm mà nói, đó chắc chắn là một điều tốt, ít nhất cũng có thể loại bỏ một mối đe dọa lớn.

Đột nhiên, mọi người xung quanh nhìn Trần Gia Bảo và Bùi Thanh Phong, bây giờ Trần Gia Bảo đang nắm giữ uy tín của Phụng Bằng Thanh, và đà thăng hoa của anh ấy, không ai nghi ngờ liệu anh ấy có làm được không.

Khác với vẻ lo lắng của mọi người, thay vào đó, Bùi Thanh Phong lại bật cười, vừa lắc đầu vừa cười và nói: "Bây giờ tôi chỉ mang theo em gái của tôi, tôi đã thể hiện hết sức sự chân thành của mình, cho thấy tôi không hề có ý định tranh giành với các anh ở đây. Tôi tin rằng anh không nên lợi dụng chuyện vừa rồi để làm điều không đúng đắn."

Trần Gia Bảo cười cười, tiếng cười ngạo nghễ và nói: "Đáng tiếc, Trần Gia Bảo không hề để ý nếu là một nhân vật phản diện thực sự."

Sau đó, chỉ nghe Trần Gia Bảo nói tiếp: "Nhưng hôm nay tôi sẽ không giết anh, không phải vì lý do khác, mà đơn giản là vì tôi khâm phục lòng dũng cảm của anh, cho nên tha mạng cho anh. Không bao lâu nữa tôi sẽ đến chỗ của anh."

Bùi Thanh Phong nhoẻn miệng cười gật đầu: "Xem ra truyền thuyết là có thật. Thật xứng đáng là một người nổi tiếng, thực sự phi thường. Tạm biệt."

Anh ta đủ tự tin để đánh bại Trần Gia Bảo bằng chiến thuật!

Bùi Thanh Phong quay lưng và sải bước đi.

Mấy người đi theo anh ta không dám ở lại lâu, nhanh chóng đi theo Bùi Thanh Phong xuống núi.

Về phần Bùi Tuệ Lâm, khi Trần Gia Bảo đi tới, cô đã nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, nghĩ rằng Trần Gia Bảo sẽ nói chuyện với cô, ít nhất anh ấy sẽ coi thường cô như lần trước.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối Trần Gia Bảo không hề nhìn cô một cái, điều này khiến cô cảm thấy tức giận, cô coi Trần Gia Bảo là người đàn ông đáng ghét nhất trong cuộc đời mình, nhưng Trần Gia Bảo lại hoàn toàn không để ý tới cô, điều này đối với cô rất quá đáng. Đối với cô, đó đơn giản là sự sỉ nhục cuối cùng!

Cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một tia hận ý sâu sắc, sau đó cùng Bùi Thanh Phong xuống núi.

Những người khác thầm tiếc nuối, thật tuyệt nếu thoát khỏi sự đe dọa của Bùi Thanh Phong ở đây. Tuy nhiên, vì Trần Gia Bảo đã đưa ra quyết định, họ sẽ không dám nói bất cứ điều gì theo cách tương tự.

"Chuyện cá nhân của tôi đã giải quyết xong, bây giờ tôi mới dám tiếp tục giải quyết chuyện công việc."

Trần Gia Bảo đột nhiên quay lại và đi theo hướng của Phụng Minh Luân và những người khác.

Phụng Minh Luân đang trong trạng thái đau buồn, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo đi tới, nét mặt hơi thay đổi, ánh mắt như muốn bùng lên lửa, nắm chặt tay phát ra tiếng "cạch", kìm nén

lửa giận trong lòng, nói: “Trần Gia Bảo, anh đã thắng trận quyết định, còn muốn làm gì nữa?”

Trần Gia Bảo nói đùa: “Phụng Minh Luân thật sự là anh đã quên, đừng quên, anh còn nợ tôi ba loại bảo vật, hiện tại tôi tới để lấy nó.”

Phụng Minh Luân không kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, tức giận nói: “Anh đã giết chết bố tôi, còn muốn cướp đi ba bảo vật nữa của nhà họ Phụng của chúng tôi? Trần Gia Bảo, đừng đi quá xa, cẩn thận chúng tôi sẽ liều mạng với anh!”

“Tôi quá đáng?” Trần Gia Bảo khóe miệng vẫn cười nhưng trong mắt lại lóe lên một tia lạnh lùng, đột nhiên giơ tay lên, chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan, cho Phụng Minh Luân một cái tát vào mặt.

Không ngờ, Phụng Minh Luân trên mặt cảm thấy đau nhói, bị Trần Gia Bảo tát một cái, hai má sưng lên, khóe miệng chảy ra một vệt máu.

Trịnh Thiên Thạch cả giận nói: “Anh muốn làm gì?”

Chương 1071

Chương 1071

Trần Gia Bảo trông ủ rũ và chế nhạo, nói: “Có vẻ như anh vẫn không cảm thấy mình làm sai. Thật nực cười. Anh ta là người đầu tiên âm mưu giătrong ng lưới bao vây tôi. Nếu không phải vì sức mạnh vượt trội của tôi, e rằng đã chết tay anh từ lâu rồi, giờ anh lại nói tôi thật quá đáng, còn điều gì nực cười hơn thế này?

Hơn nữa, tôi đã nói trước trận chiến quyết định với Phụng Bằng Thanh rằng ông ta đã quá tự phụ. Ông ta chết dưới kiếm của tôi vì kỹ năng của ông ta không tốt bằng những người khác. Tôi không rắp tâm phá hoại gia đình anh.

Hãy để tôi nhắc lại lần cuối. Không ai có thể thắng trước sự đặt cược tính mạng của tôi, kể cả gia đình họ Phụng của anh. Hôm nay, kho báu của gia đình họ Phụng của anh đã được xác định là của tôi!”

Những nhận xét của anh ấy rất lạc quan và ồn ào!

Biểu cảm của Phụng Minh Luân, Tường Đức Lâm và những người của gia đình họ Phụng trở nên rất xấu xí. Họ muốn từ bỏ vụ cá cược và thậm chí muốn trả thù khi Trần Gia Bảo thua cuộc. Nhưng hãy nhìn vào nhóm người xung quanh có mối quan hệ thân thiết với Trần Gia Bảo, và nhiều người trong số họ là những bậc thầy quyền lực như Vương Đại Hùng, Diệp Kính, … Họ sẽ không bao giờ ngồi nhìn Trần Gia Bảo bị gia đình họ Phụng giết.

Phụng Minh Luân, Tường Đức Lâm và những người khác ngay lập tức xua tan ý định trả thù, và họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý với các điều khoản của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười khúc khích và đột nhiên chộp lấy thanh Thiên kiếm cắm xuống đất, nó lập tức bay vào tay Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, một cảm giác ấm áp từ chuôi kiếm truyền đến, khiến cho thần sắc của Trần Gia Bảo sảng khoái, đồng thời kinh ngạc, thanh kiếm của nhà họ Phụng này quả thật phi thường, anh ấy nói: "Thanh kiếm này coi như vật hy sinh. Đứa bé đầu tiên, còn lại hai đứa, tôi sẽ quyết định lấy đứa nào nữa khi tôi đến nhà của anh."

Phụng Minh Luân gần như ói ra máu khi nói ra điều này. Thiên kiếm là một thanh kiếm đã được nhà họ Phụng lưu truyền hàng trăm năm, có thể nói nó đã trở thành vật bảo vật của nhà họ Phụng. Trần Gia Bảo lấy đi thanh kiếm, thật là một kẻ tham lam.

Trần Gia Bảo thản nhiên cầm lấy thanh kiếm, thân kiếm hơi trong suốt toát ra một tia sáng, anh không khỏi tán thưởng: "Kiếm tốt, thật sự là một thanh kiếm tốt, tôi hi vọng anh có thể có những thanh kiếm khác sánh ngang với Thiên kiếm này. Bé con, hãy về với tôi, bé con sẽ có đầy đủ năng lượng."

Phụng Minh Luân run lên vì tức giận, yêu cầu lấy đi Thiên kiếm là không đủ, anh ấy còn muốn có thêm một thanh kiếm nữa cùng cấp với Thiên kiếm.

Nếu không phải vì anh ta biết rằng không thể đánh bại Trần Gia Bảo, anh ta đã lao tới và bắt sống Trần Gia Bảo.

Trịnh Thiên Thạch trợn tròn mắt, cười khổ nói: "Anh Bảo, nhà họ Phụng chúng tôi không phải kẻ béo bở.

Vì nợ anh ba bảo bối, chúng toi nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình. Chỉ là ông ta vừa mới chết, còn anh ta vẫn còn đắm chìm trong nỗi đau mất mát, hãy để anh ta đưa anh đến nhà họ Phụng vào lần sau.

Tốt hơn hết hãy đợi nhà tôi lo xong tang lễ, và sau đó mời anh tới sau."

Ông ta dự định sẽ chờ đợi sự thay đổi một cách chậm trễ, và trước tiên sẽ trì hoãn thời gian của Trần Gia Bảo để đến kho báu một thời gian.

Trần Gia Bảo làm sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của ông ta, khóe miệng cong lên một nụ cười nhân hậu, nói: "Tôi là người hiểu lý lẽ, đặc biệt ngưỡng mộ lòng hiếu thảo của người khác, chưa nói đến việc người chết, tôi nghĩ ông khng cần phải đưa ra nhiều lý do."

Tường Đức Lâm lập tức bày tỏ sự vui mừng, giả vờ "cảm động", và nói: "Anh Bảo xứng đáng là một người đàn ông nổi tiếng, anh là người tinh tế!"

Trần Gia Bảo tiếp tục cười nói: "Làm cái này đi, để tỏ lòng hiếu thảo của nhà anh, khi nhà anh tổ chức tang lễ, tôi cũng sẽ đến nhà tang lễ của anh để chia buồn, sau đó cùng anh bàn bạc đi đến nhà kho cũng chưa muộn."

Trần Gia Bảo sẽ chia buồn với nhà họ Phụng? Điều đó không phải là sẽ không gây ồn ào trong Hội trường gia đình họ Phụng sao?

Vẻ mặt của Phụng Minh Luân và Tường Đức Lâm ngay lập tức khó nhìn, nếu xảy ra một vụ náo động lớn trong nhà tang lễ, gia đình họ Phụng sẽ không chỉ khó chịu, mà còn chắc chắn sẽ trở thành đối tượng cho những trò cười của cả tỉnh Hòa Bình.

Mọi người xung quanh nín cười, mặt đỏ bừng, hành động của Trần Gia Bảo quá tàn nhẫn.

Trần Gia Bảo vẫn duy trì một nụ cười "tử tế", và nói: "Anh nghĩ sao, nếu chuyện chia buồn vẫn chưa được thảo luận vào ngày hôm đó, thì ngày đầu tiên tôi sẽ đến gặp Phụng Bằng Thanh trong âm phủ và trực tiếp thảo luận với ông ta. Ông ta sẽ đồng ý, anh nghĩ sao?"

Chương 1072

Chương 1072

Nghe Trần Gia Bảo đề nghị, mọi người xung quanh không thể nhịn được nữa, và họ bật cười.

Tần Thi Vân nắm lấy cánh tay của Tần Ly Nguyệt cười khúc khích, "Làm sao có thể bàn bạc với ông ta được nữa chứ? Anh rể thật là xấu, nhưng nhà họ Phụng xứng đáng."

Vẻ mặt của Phụng Minh Luân và Tường Đức Lâm thậm chí còn ủ rũ hơn. Thủ đoạn của Trần Gia Bảo quá độc ác. Nếu bây giờ anh ấy không đến nhà họ Phụng, thì việc để Trần Gia Bảo đến tang lễ là điều tương tự. Cái cớ mà Phụng Minh Luân vừa đưa ra đối với "chữ hiếu" cũng lập tức trở thành trò cười, ở tỉnh thành càng không ngẩng đầu lên được, thật là xấu hổ!

Tường Đức Lâm và Phụng Minh Luân nhìn nhau, bây giờ họ chỉ có thể chấp nhận số phận của mình.

Tường Đức Lâm bất lực nói: "Thôi, tôi sẽ đưa anh đến đó."

Nhìn thấy cái chết của Phụng Bằng Thanh, ông ta cảm thấy đau khổ một lúc, và ông ta trả lời với một vẻ mặt buồn bã và một cảm giác buồn.

"Anh Bảo, mời anh ở đây." Trịnh Thiên Thạch làm động tác hỏi, trong lòng tuy hận Trần Gia Bảo nhưng ngoài mặt vẫn giữ một tư thế lễ phép.

Ban đầu, ông ta muốn Phụng Minh Luân đưa Trần Gia Bảo đến nhà kho báu của gia đình họ Phụng, nhưng ông ta lo lắng rằng Phụng Minh Luân còn quá nhỏ và không thể kìm chế cơn giận. Nếu anh ta đi cùng Trần Gia Bảo, kẻ thù giết cha của anh ta, liệu anh ta có thể không thể không khiêu khích Trần Gia Bảo không, ông ta sợ hôm nay ngoài Phụng Bằng Thanh, Phụng Minh Luân cũng sẽ phải được thu thập xác một lần nữa.

“Chờ một chút.” Trần Gia Bảo gật đầu, đột nhiên kêu Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi: “Cám ơn hai người, tối nay tôi làm người chủ trì, hãy tới uống một ly.”

Nếu không có Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi làm cho Trịnh Thiên Thạch và người nhà họ Phụng khác khiếp sợ, anh ấy thực sự không dám tiêu hao sức lực một cách chân chính và đến khiêu chiến với Phụng Bằng Thanh.

“Nói thì dễ.” Vương Đại Hùng và Triệu Khánh Lợi mỉm cười gật đầu, sau đó, Triệu Khánh Lợi dường như đã nghĩ ra điều gì, liền nói vài câu vào tai Lê Thanh Vân.

Lê Thanh Vân gật đầu, bước nhanh đến bên cạnh Trần Gia Bảo, giọng lanh lảnh: “Triệu Khánh Lợi, hãy để tôi đến nhà họ Phụng với anh ấy, để tôi nhìn nếu có người dám làm hại anh, đó chính là trở thành kẻ thù của tôi.”

Lê Thanh Vân vừa nói, một đôi mắt đẹp nhìn Trịnh Thiên Thạch cố ý hay vô tình.

Trịnh Thiên Thạch biết Lê Thanh Vân đang nhằm vào mình, vẻ mặt không chút thay đổi.

Trần Gia Bảo mỉm cười, tiếp nhận lòng tốt của cô, nói: “Vậy thì cùng nhau đi.”

Sau đó, anh ấy gật đầu với Diệp Kính và những người khác, cùng với Lê Thanh Vân xuống núi.

Cùng một chỗ, mọi người xung quanh đều bắt đầu bàn tán.

Phụng Bằng Thanh, người đứng đầu dòng họ Phụng, bị Trần Gia Bảo giết ở núi Hồng Lĩnh, có thể nói là có sức mạnh phi thường, nó thể hiện sự kết thúc của dòng họ Phụng đã thống trị tỉnh thành, cũng có nghĩa là kỷ nguyên huy hoàng của Trần Gia Bảo đã đến. Bây giờ và lâu dài sắp tới, Trần Gia Bảo được mệnh để trở thành sự tồn tại chói lọi nhất ở tỉnh Hòa Bình!

Hầu hết những người có mặt về cơ bản đều có mối quan hệ thân thiết với Trần Gia Bảo. Chiến thắng của Trần Gia Bảo cũng mang lại lợi ích to lớn cho họ. Ví dụnhà họ Tần, Kiều và Lục là những người khổng lồ hàng đầu ở ba thành phố trực thuộc tỉnh, và con của ba gia đình họ là Tần Ly Nguyệt, Kiều Phượng Hoa và Lục Bảo Ngọc, không có ngoại lệ đều có mối quan hệ mập mờ với Trần Gia Bảo.

Với mối quan hệ này, địa vị của họ ở tỉnh thành đương nhiên sẽ nâng lên một tầm cao hơn.

Tương tự như vậy, có rất nhiều ông lớn trong thế giới ngầm như Tường Đức Lâm và những người khác, họ tôn thờ Trần Gia Bảo là trụ cột. Giờ đây Trần Gia Bảo đã trở nên chói sáng.

Những người khác nhìn nhau, và họ đều nhìn thấy sự phấn khích trong mắt nhau. Cảm giác vinh quang này thực sự rất tuyệt!

Người nổi giận duy nhất ngoài gia đình Phụng, có lẽ là nhà họ Trác, nhà họ Trác và nhà họ Tần, Kiều và Lục cũng được biết đến là những đại gia hàng đầu, nhưng mối quan hệ giữa nhà họ Trác và Trần Gia Bảo vẫn chưa được giải quyết. Hợp đồng hôn nhân của Kiều Phượng Hoa bùng nổ mâu thuẫn, ngay cả người con út của gia đình cũng bị nghi ngờ đã chết trong tay Trần Gia Bảo.

Chương 1073

Chương 1073

Bây giờ Trần Gia Bảo đang thể hiện uy lực to lớn, giống như tiên kiếm xuống trần gian phô trương ánh đèn sân khấu, nhà họ Trác đương nhiên không vui, nhưng họ không vui, trong lòng họ cũng biết từ nay về sau không có ai trong thành phố có thể đánh bại Trần Gia Bảo.

Người ta nói rằng Trần Gia Bảo và Lê Thanh Vân đã đi theo Tường Đức Lâm đến tận nhà của nhà họ Phụng, đi qua các sân, sảnh và sân phụ, và cuối cùng đến một tòa nhà cổ kính ở sân sau.

“Đây là hầm chứa kho báu của nhà họ Phụng. Anh có thể chọn bất cứ thứ gì mình muốn, với điều kiện chỉ có thể lấy được hai thứ. Nếu anh cho tôi biết rằng anh có thể lấy nhiều hơn, cho dù tôi không phải là đối thủ của anh, tôi sẽ chiến đấu với anh…” Trịnh Thiên Thạch trầm giọng nói, không ai nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của ông ta.

“Cá chết, lưới cũng đứt. Mặc dù tôi không nghĩ ông có khả năng này, nhưng đừng lo lắng, Trần Gia Bảo, tôi đã luôn nói rằng tôi sẽ làm được. Vì tôi đã nói lấy thêm hai cái nữa, tôi sẽ nhất định không lấy thêm.”

Trần Gia Bảo khẽ liếc mắt nhìn tòa nhà trước mặt, tòa nhà cổ kính có hai tầng, gạch xanh và ngói đỏ, phòng trưng bày chạm khắc và các tòa nhà sơn, khiến người ta có cảm giác sơ khai về thời đại.

Tường Đức Lâm gật đầu, mặc dù ông ta và Trần Gia Bảo đang có mối quan hệ thù địch, nhưng ông ta cũng biết lời nói đi đôi với thực hành của Trần Gia Bảo.

“Chúng ta hãy đi vào.” Trần Gia Bảo mở cửa và bước vào cùng Lê Thanh Vân.

Đột nhiên, anh nhìn thấy diện tích trong phòng rộng nhưng không gian lại quá nhỏ, chất đầy các dãy kệ, Trần Gia Bảo ngẫu nhiên liếc mắt nhìn xung quanh, liền nhìn thấy kinh điển võ học, nhân sâm ngàn năm, hoa sen tuyết, những thanh kiếm và dao cổ trên giá, có rất nhiều bảo vật quý hiếm, đồ cổ,… ở khắp mọi nơi vì nhà họ Phụng đã là một gia tộc hùng mạnh hàng trăm năm.

Lê Thanh Vân hoa mắt, không khỏi thở dài: "Thật sự là hoa mắt. Sưu tập ở đây còn phong phú hơn cả Cục An ninh quốc gia chúng tôi. Thực sự là một gia tộc lớn đã truyền lại hàng trăm năm. Chậc chậc chậc, lần này anh không chỉ giật lấy Thiên kiếm của nhà họ Phụng, anh thậm chí còn có thể tùy ý lấy hai bảo vật ở đây. Trong lòng hẳn là rất vui phải không? "

"Lấy?" Trần Gia Bảo nhướng mày nói: "Cô lại khiêu khích tôi. Tôi nhớ đã nói với cô rằng đàn ông là sinh vật không chịu được khiêu khích."

"Khiêu khích anh?" Lê Thanh Vân ngạo nghễ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Trần Gia Bảo, chế nhạo, "Nói thật cũng gọi là khiêu khích… à…"

Đột nhiên, trước khi cô nói xong, Trần Gia Bảo đã vươn tay nâng cằm cô lên, trực tiếp hôn.

Như lúc nào cũng ngọt và thơm, đôi môi thơm của người phụ nữ này thật đẹp.

Trần Gia Bảo không khỏi say.

Lê Thanh Vân vừa xấu hổ vừa lo lắng, vươn tay đẩy Trần Gia Bảo mấy lần cũng không đẩy được, một lúc sau, trong mắt hiện lên dấu vết ám ảnh, thân thể dần dần suy yếu, không khỏi nhắm mắt đáp ứng.

Không biết đã qua bao lâu, Trần Gia Bảo một tay ôm lấy vòng eo thơm tho của Lê Thanh Vân, nhìn xuống Lê Thanh Vân đang thở hổn hển, hai má ửng hồng, mỉm cười: "Đây là cái giá mà anh phải trả cho việc chọc tức tôi."

"Anh… thật ra anh lại lợi dụng tôi." Lê Thanh Vân trừng mắt nhìn anh, nhưng kỳ lạ là trong lòng cô không có chút bực bội.

Điều này khiến cô không khỏi hụt hẫng, có phải cô đã từng bị Trần Gia Bảo cưỡng hôn? Làm sao có thể?

Trần Gia Bảo phải có khả năng ma thuật và làm lý trí của cô hoang mang, phải, nó phải như vậy!

Lê Thanh Vân không ngừng thôi miên bản thân như vậy trong lòng, đồng thời hạ quyết tâm nhất định phải trả thù, để cho Trần Gia Bảo đau khổ một chút!

Đột nhiên, ánh mắt trở nên quyến rũ, cô kiễng chân dâng lên đôi môi đỏ mọng của mình với Trần Gia Bảo, nhưng trong lòng lại trào phúng chế nhạo, chỉ cần môi chạm vào, cô sẽ cắn Trần Gia Bảo!

Tuy nhiên, trước sự mong đợi của Lê Thanh Vân, Trần Gia Bảo đã hôn cô ta, nhưng anh ấy lại lướt nhẹ, và một khi chạm vào điểm đó, anh không cho Lê Thanh Vân cơ hội cắn.

Lê Thanh Vân kinh ngạc, nhìn thấy Trần Gia Bảo cười tự đắc: "Lần trước tôi bị cô cắn. Cô cho rằng tôi ngốc đến mức hai lần ngã cùng một chỗ sao?"

Lê Thanh Vân đột nhiên trở nên khó chịu, anh đã cưỡng hôn cô mấy lần rồi, cắn anh hai lần thì có gì sai?

Cô giậm chân, đột nhiên nắm lấy tay Trần Gia Bảo, không chút lưu tình cắn một cái, sau đó đóng sầm cửa đi ra ngoài!

Trần Gia Bảo "hừ" một tiếng, nhìn vết máu trên tay, vừa tức vừa buồn cười nói: "Người phụ nữ này thật đúng là một con tuấn mã chói mắt."

Chương 1074

Chương 1074

Hiện tại trong Tàng Bảo Các nhà họ Phụng chỉ còn mỗi mình Trần Gia Bảo. Anh đi qua lại giữa các giá sách, tìm kiếm thứ mình cần.

“Huyết Quang Độc Điển? Không cần, bỏ qua. Ngạo Tuyết Chân Kinh? Thứ có danh tiếng đa phần đều là đồ bỏ đi cả. Hỗn Thiên Thần Công? Tên gì mà nghe tục không chịu nổi thế này, dẹp.”

Trần Gia Bảo đi loanh quanh ở những kệ đặt những quyển sách về bí kíp tu luyện, có gần trăm cuốn, quả thật là muôn hình vạn trạng, không biết nhà họ Phụng tìm đâu ra nhiều bí kíp đến thế này.

Chỉ có điều, Trần Gia Bảo là người cực kì kén chọn, hầu hết những thứ này anh đều không để vào mắt.

Tuy rằng trong số này cũng có một vài quyển cũng xem như đáng giá, nếu tùy tiện vứt ra ngoài có thể gây nên một hồi mưa máu gió tanh nhưng chỉ ngang ngửa với Quy Nguyên Độc Kinh mà anh dạy cho Hương Giang hoặc như Hạo Thiên Đạo Quyết được anh luyện cho Châu Nguyệt Tâm, đều không thể nào khiến Trần Gia Bảo cảm thấy ưng ý vừa mắt.

Anh bỏ qua hàng loạt bảo vật công pháp quý hiếm trước mặt, đi thẳng đến nơi cất dược liệu. Dù sao thì mục đích của Trần Gia Bảo khi đặt chân vào Tàng Bảo Các nhà họ Phụng chính là tìm kiếm dược liệu có biên niên sử lâu đời, thứ vô cùng hiếm có khó tìm!

“Nhân sâm nghìn năm, sen tuyết vùng Thiên Sơn, mật gấu, long diên hương,…Quả nhiên không hổ danh là gia tộc uy quyền hơn trăm năm. Bất kì loại nguyên vật liệu nào ở đây

cũng đều có thể khiến cho nhóm bác sĩ điên cuồng mừng rỡ một phen."

Trần Gia Bảo cảm khái trong lòng, tuy nhiên những thứ này đối với anh mà nói vẫn không mang lại giá trị lớn lao gì. Trần Gia Bảo tiếp tục tiến về phía trước, đảo mắt trái phải nhìn quanh nhưng không tìm được loại dược liệu có thể sánh ngang với Côn Luân Chi, đôi mày đẹp khẽ cau chặt.

"Chẳng lẽ nơi này không có?"

Khó khăn lắm mới có thể đánh bại Phụng Bằng Thanh, đi đến Tàng Bảo Các nhà họ Phụng, hiện tại nếu như không thể tìm thấy dược liệu bản thân mong muốn, Trần Gia Bảo quả thật cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Chỉ còn lầu hai là chưa tìm qua."

Trần Gia Bảo đi lên lầu, hi vọng thứ mình đang tìm kiếm sẽ xuất hiện ở nơi đó. Đặt chân đến lầu hai, Trần Gia Bảo lập tức nhìn thấy các loại sách cổ được kê dày đặt trên kệ gỗ, thậm chí còn nhiều hơn cả ở lầu một, nơi này hệt như thư viện thu nhỏ vậy.

"Nhiều sách như vậy, xem chừng không có thứ mình cần rồi."

Trần Gia Bảo khó tránh khỏi thất vọng nhưng dù sao cũng đã tốn thời gian đến đây rồi, anh cũng muốn xem trong những quyển sách này rốt cuộc có thứ gì hay ho, mà thậm chí so với những bí kíp tu luyện ở lầu một còn vượt trội hơn.

Trần Gia Bảo đi tới chỗ giá sách, ngẫu nhiên lấy một quyển để xem. Lật được vài trang, anh ngạc nhiên khi trong đây thật sự ghi lại toàn bộ cuộc đời của người đứng đầu gia tộc đời thứ hai của nhà họ Phụng.

"Quyển sách này có vẻ như được viết vào năm thứ hai vua Hồ Quý Ly thời nhà Hồ, vào khoảng 1400 sau Công nguyên. Gia tộc nhà họ Phụng quả nhiên là lâu đời mà."

Trần Gia Bảo khẽ cười, tiện tay rút ra thêm vài quyển sách nữa để xem, đa phần đều là ghi chép về cuộc đời những người trong gia tộc, kinh nghiệm tu tập, học hỏi được những thứ khiến bản thân tâm đắc, hơn nữa chữ viết tay ở mỗi quyển đều khác nhau.

Trần Gia Bảo suy đoán những người đứng đầu gia tộc nhà họ Phụng khi về già đều đem toàn bộ cái nhìn tổng quan soi xét lại cuộc đời của chính mình cùng với những thứ mà họ lĩnh hội được. Sau đó viết thành sách để cho con cháu đời sau có thể xem qua và học tập. Như vậy, bí kíp tu luyện sẽ không bao giờ bị thất truyền, người nhà họ Phụng cũng sẽ không tu tập sai lệch.

“Chẳng trách gia tộc nhà họ Phụng truyền thừa hơn mấy trăm năm nhưng chưa bao giờ tuyệt hậu, thất truyền công pháp, cho đến bây giờ vẫn có thế hô mưa gọi gió ở tỉnh Hòa Bình. Dựa vào những quyển sách lâu đời này, bọn họ quả nhiên đã sở hữu được báu vật đáng giá biết bao.”

Trần Gia Bảo trong lòng âm thầm khen ngợi. Cho dù anh và bọn họ là đối thủ đi chăng nữa, Trần Gia Bảo vẫn cảm thấy khâm phục những người đứng đầu gia tộc. Có thể nói đối phương đã vì nhà họ Phụng, không tiếc lao tâm khổ tứ, dốc hết sức mình, quyết tâm truyền thừa vô cùng mạnh mẽ.

Vừa dự tính đặt quyển sách trong tay xuống, anh đột nhiên nhìn thấy dòng chữ Diên Lăng Quải Kiếm Đồ.

Tinh thần Trần Gia Bảo lập tức trở nên phấn chấn, chăm chú đọc từng chút. Quyển sách này được viết bởi người đứng đầu gia tộc nhà họ Phụng đời thứ mười, tức năm 1639 sau Công nguyên.

Chương 1075

Chương 1075

Theo như ghi chép, Phụng Phi Bình tình cờ biết được Dien Lăng Quải Kiếm Đồ còn có thêm bản tuyệt mật bỏ túi, mà phần sách này bên trong ẩn chứa bí mật vô cùng to lớn, nếu như có thể khám phá ra huyền cơ ẩn giấu trong đó thì việc truyền thừa sẽ chẳng còn là vấn đề nữa.

Ngay cả Phụng Phi Bình cũng chưa tùng nhìn thấy qua thứ đó, vậy nên ông chỉ có thể chép lại nội dung mình nghe được vào trong sách, để con cháu đời sau có thể dễ dàng tìm kiếm, tỏ tường thật giả.

Trần Gia Bảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Nếu anh đoán không sai, mấy ngày trước ở phiên đấu giá, Diên Lăng Quải Kiếm Đồ mà bản thân đoạt được chính là phần tuyệt mật được nhắc đến trong sách.

Không nghĩ đến bên trong còn ẩn chứa cả huyền cơ, lần này thật sự là hời to rồi!

“Hừm, lần đầu tiên ở phiên đấu giá đã mua được Hồn Nguyên Kiếm Kinh, lấy được kiếm tiên được truyền lại. Lần thứ hai đấu giá thì đoạt được Diên Lăng Quải Kiếm Đồ, chẳng lẽ mình có duyên với những phiên đấu giá đến vậy à? Nếu như sau này chăm chỉ tham gia nhiều sự kiện giống vậy, không chừng mình lại ngoài ý muốn thu thập được thêm vô số báu vật nữa thì sao, haha.”

Trần Gia Bảo bật cười, đặt lại quyển sách lên kệ, tiếp tục lật xem hàng kế bên. Anh thoáng khựng lại, chếch về phía trái chính là quyển Quỷ Y Thập Tam Châm.

“Nhớ không nhầm thì Quỷ Y Thập Tam Châm chính là môn dược tuyệt học, thời điểm Đoàn Thiên Hạo vì học thứ này mà đã về dưới trướng Quỷ Y Môn Phương Mặc Hàn, ở hội thảo

nghiên cứu đông y đối nghịch với mình. Không ngờ đến cả Quỷ Y Thập Tam Châm mà nhà họ Phụng cũng thu tới tay cho bằng được, quả nhiên lợi hại."

Trần Gia Bảo tùy ý lật xem, tuy rằng không thể so sánh với Thiên Hành Cửu Châm nhưng Quỷ Y Thập Tam Châm bên trong không chỉ ghi chép cách sử dụng châm để cứu người, ngoài ra còn dùng phương thức này để thần không biết quỷ không hay mà ra tay giết người.

"Kể từ khi Phương Mặc Hàn chết, Quỷ Y Môn cũng theo đó mà biến mất. Không biết thời gian đến bọn chúng có giở thêm trò quỷ quái gì hay không, dù sao thì mình vẫn cảm thấy kì quặc."

Trần Gia Bảo không chút ngần ngại, lấy Quỷ Y Thập Tam Châm bỏ vào túi của mình. Suy đi tính lại một hồi, Quỷ Y Môn sử dụng trăm phương ngàn kế để học cho bằng được Thiên Hành Cửu Châm nhưng thất bại, trái lại Trần Gia Bảo lại lấy được tuyệt dược học Quỷ Y Thập Tam Châm. Nếu Quỷ Y Môn điều tra ra chuyện này, chẳng biết có tức chết hay không đây.

Chuyện này chỉ cần nghĩ đến thôi đã cảm thấy vui vẻ rồi!

"Xuống dưới tùy tiện tìm xem còn thứ gì đáng giá hay không mới được. Cho dù lần này không tìm thích đan dược thích hợp để luyện công nhưng chuyến đi này cũng xem như thu hoạch được kha khá rồi."

Trần Gia Bảo vòng qua kệ sách, bước xuống lầu một. Đột nhiên trong không khí thoáng qua hương vị cay nồng, ngửi lại thêm lần nữa, liền phát hiện nghe như mùi thuốc vậy. Trần Gia Bảo chợt giật nảy mình, lẽ nào lầu hai thật sự có dược liệu?

Anh ngay lập tức dừng bước, tập trung toàn bộ các giác quan để cảm thụ, dần dần đi về hướng phát ra mùi hương ban nãy. Thời điểm dừng bước, dưới chân Trần Gia Bảo là quyển sách cổ không hề đề tên.

Trần Gia Bảo nghi hoặc vươn tay nhặt sách lên xem, vừa mở ra lướt mắt nhìn liền mừng rỡ không thôi.

Bên trong quyển sách được chạm trổ hình dáng thân cây với sắc tím sẫm, tựa như đứa trẻ sơ sinh, tản ra hương vị cay nồng

lạ lẫm.

“Tử Chi, dược liệu quý hiếm trong Thái Thượng Linh Bảo. Theo ghi chép, Tử Chi có thể đả thông kinh mạch, kéo dài tuổi thọ, tuy rằng Tử Chi so với Côn Luân Chi vẫn hơi kém đôi chút nhưng đây vẫn là trân quý khó tìm.

Hừ, để tránh tai mắt xung quanh mà nhà họ Phụng đã thiết kế hộp chứa thành một quyển sách thông thường. Nếu không phải Tử Chi có mùi hương cay nồng khác biệt, mình suýt đã bị lừa. Chuyến đi đến Tàng Bảo Các nhà họ Phụng lần này, toàn bộ thời gian đều xem như không uổng phí rồi.”

Trần Gia Bảo hưng phấn, đem Tử Chi bỏ vào túi, sau đó đi xuống lầu. Đẩy cửa Tàng Bảo Các, vừa bước chân ra ngoài anh đã trông thấy Liễu Ngọc Phi và Trịnh Thiên Thạch chờ sẵn, cả hai đều đứng cách xa nhau khoảng vài mét. Nhác thấy bóng đối phương, Liễu Ngọc Phi âm thầm hừ lạnh một tiếng nhưng đôi mắt vẫn chăm chú quan sát Trần Gia Bảo, muốn biết anh đã chọn loại báu vật gì. Trịnh Thiên Thạch là người lên tiếng trước.

“Anh Bảo, anh có thể cho tôi xem anh đã lấy thứ gì không? Tôi chỉ muốn biết rõ thôi.”

“Yên tâm, tôi nói chỉ lấy hai thứ thì chắc chắn sẽ chỉ lấy đúng với số mình nói ra.”

Chương 1076

Chương 1076

Trần Gia Bảo thoải mái lấy Quỷ Y Thập Tam Châm cùng Tử Y ra cho cả hai người nhìn. Thời điểm trông thấy Quỷ Y Thập Tam Châm, Trịnh Thiên Thạch cảm thấy khá bất ngờ. Tuy rằng đây là dược học tuyệt đỉnh nhưng dù sao gia tộc họ Phụng cũng không hành nghề y đức gì, không nghĩ đến bọn họ cũng lưu ý tới thể loại này.

Mà khi liếc mắt nhìn sang Tử Chi, gương mặt Trịnh Thiên Thạch lúc bấy giờ triệt để biến sắc. Tử Chi chính là một trăm các loại thảo mộc trăm năm hiếm thấy, được gia tộc họ Phụng cất giấu rất kĩ. Mọi người truyền tai nhau thứ này không chỉ có thể khiến cơ thể thoát thai hoán cốt mà còn tăng cao tu vi.

Thời điểm Phụng Bằng Thanh đạt đến cảnh giới Truyền Kỳ cònluyến tiếc không nỡ ăn Tử Chi, hiện tại cứ như thế trơ mắt nhìn Trần Gia Bảo xuất hiện đoạt đi, đúng là tiền mất tật mang. Nếu không phải Trịnh Thiên Thạch bận tâm chuyện Trần Gia Bảo vẫn còn ở đây, chắc bản thân đã nện vào lồng ngực hú hét vài tiếng rồi.

“Chúng ta đi thôi.”

Trần Gia Bảo nhìn về phía Liễu Ngọc Phi, nở nụ cười đắc ý.

“Anh không cần phải nhắc nhở, tôi tự biết.”

Liễu Ngọc Phi kiêu ngạo đáp trả, trực tiếp đi thẳng về phía trước. Trần Gia Bảo nhún vai, đương nhiên không muốn cùng cô so đo. Đột nhiên, anh nhìn về phía Trịnh Thiên Thạch. Đối phương biến sắc, gượng gạo nở nụ cười.

“Anh Bảo…Anh muốn chỉ bảo thêm điều gì nữa ạ?”

“Nói lại với Phụng Minh Luân, ông ta không đáng để tôi đặt vào mắt. Đầu ông ta hiện tại tạm thời vẫn kí gửi trên cổ vậy,

sau này còn dám ở trước mặt tôi bày trò khiêu khích hoặc ở trong bóng tối bày ra quỷ kế để hãm hại tôi thì tôi không ngại để ông ta và Phụng Bằng Thanh xuống dưới âm tào địa phủ mà đoàn tụ đâu. Đương nhiên, nếu Phụng Minh Luân có ý muốn báo thù, tôi đương nhiên sẵn sàng tiếp đón. Quan trọng là ông ta có chịu nổi thanh kiếm trong tay tôi hay không mà thôi."

Trần Gia Bảo giễu cợt, cánh tay vừa phất, ánh sáng từ Thiên Kế kiếm ngay lập tức tỏa ra xung quanh, mũi kiếm kéo thành vệt sáng chém mạnh xuống đất. Chỉ nghe ầm ầm hai tiếng, dưới mặt đất đã xuất hiện vết nứt vừa sâu vừa dài hệt như khe núi hở. Cả người Trịnh Thiên Thạch túa ra mồ hôi lạnh, không ngừng gật đầu.

"Anh Bảo yên tâm, em sẽ nói lại với chú mình, tuyệt đối không để cho chú nuôi ý định trả thù anh đâu ạ."

Trần Gia Bảo nở nụ cười hài lòng, xoay người rời đi. Tận khi ra đến cửa lớn gia tộc nhà họ Phụng, Liễu Ngọc Phi sau khi cân nhắc mới chậm rãi mở lời.

"Anh vậy mà lại chịu bỏ qua cho Phụng Minh Luân sao? Quyết định này không phù hợp lắm với tính cách giết người quyết tuyệt của anh, làm tôi rất bất ngờ đấy. Đừng trách tôi không cảnh báo trước, với tính cách của Phụng Minh Luân, ông ta chắc chắn sẽ tìm anh để báo thù."

Liễu Ngọc Phi sau khi nói xong thì im lặng, tuy rằng trong lòng cô đang rất lo lắng nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ vẻ chẳng liên quan gì đến mình cả. Trần Gia Bảo trầm ngâm vài giây mới đáp lời.

"Phụng Minh Luân trong mắt tôi chẳng qua cũng chỉ như ocn giun con dế thôi, cho dù là báo thù đi chăng nữa cũng không thể tạo nên bất kì sự uy hiếp nào. Hơn nữa, Trịnh Thiên Thạch sẽ để ông ta hành động như vậy. Bây giờ nhà họ Phụng như đất cắm dùi vậy, chỉ sợ hiện tại Trịnh Thiên Thạch đang xem xét, tìm đường chạy trốn trước mà thôi.

Huống hồ, cô không cảm thấy so với chuyện trực tiếp giết chết Phụng Minh Luân thì việc bắt ép ông ta phải chứng kiến gia tộc của mình ngày càng lụn bại, không cách nào cứu vãn được càng sảng khoái hơn sao?"

Liễu Ngọc Phi liếc mắt, huýt một tiếng sáo.

“Tôi chợt phát hiện anh giống như ác quỷ đội lốt người vậy.”

“Lần thứ hai cô khiêu khích tôi rồi đấy.”

Trần Gia Bảo nhếch môi, ánh mắt lướt qua đôi môi đỏ hồng của Liễu Ngọc Phi. Cô giật mình trừng mắt, theo bản năng giơ tay che miệng mình, xoay người chạy đi. Dáng người thướt tha, xinh đẹp không sao tả xiết.

Trần Gia Bảo bật cười, thi thoảng đùa giỡn người đẹp một chút sẽ khiến tâm tình càng thêm thoải mái hơn.

Đêm khuya, tổng đàn Ngô Uyển Tông ở phía sâu trong rừng trúc. Sao chiếu rọi giữa trời đêm, tán trúc xào xạc la đà.

Chương 1077

Chương 1077

Đạm Đài Thái Vũ cầm trong tay kiếm Thu Thủy, ở giữa rừng điên cuồng luyện tập, dường như không biết mỏi mệt là gì. Dáng người tinh xảo uyển chuyển, vung kiếm mỹ lệ, khí thế ngất trời, kiếm khi không ngừng bắn ra tứ phía, xé gió lao đi, khiến vô số lá trúc rơi lả tả.

Mặt trăng soi bóng, kiếm pháp đã tuyệt, người còn tuyệt hơn!

Kể từ lúc trở về Ngô Uyển Tông, Đạm Đài Thái Vũ không nói không rằng trực tiếp đi sâu vào rừng, không ngừng luyện tập với mục đích nâng cao sức mạnh trong khoảng thời gian ngắn nhất. Nhìn thấy Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh giao đấu đã khiến Đạm Đài Thái Vũ bị kích thích, trước đó dù đã nghe qua rằng Liệt Địa kiếm ẩn giấu sức mạnh kinh người nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn khiến cô cảm thấy ấn tượng sâu sắc, không tài nào quên nổi!

Giống như lời Liệu Thành Phùng đã nói trước đây, Liệt Địa kiếm hoàn toàn không phải là một phần của thế gian này. Kiếm pháp lúc ẩn lúc hiện, mơ hồ chạm vào toàn bộ ranh giới, dường như thách thức mọi chiêu thức có trên đời! Ngay cả người đạt đến cảnh giới Truyền Kỳ như Phụng Bằng Thanh còn bị Liệt Địa kiếm dễ dàng giết chết thì Đạm Đài Thái Vũ chỉ đạt cảnh giới Tông Sư làm sao trong vòng ba năm có thể quyết đấu với Trần Gia Bảo cơ chứ?

Đạm Đài Thái Vũ suy nghĩ rối rắm, buồn bực vung kiếm. Trong phạm vi ba mét toàn bộ thân trúc đều ngã rạp xuống đất, lá bay tán loạn, phát ra tiếng xào xạc.

“Trong lòng cô lúc này quá hỗn loạn.”

Sau lưng Đạm Đài Thái Vũ phát ra thanh âm trầm ổn. Cô ngạc nhiên, rốt cuộc là người nào có thể tiến đến gần cô trong vòng

ba mét mà cô hoàn toàn không thể phát hiện ra? Cô cảnh giác xoay người, ánh trăng soi tỏ rõ bóng người đang bước đến gần, đó là Liệu Thành Phùng!

Đạm Đài Thái Vũ im lặng. Đúng như gã nói, trong lòng cô hiện tại quá mức rối rắm, nhất là sau khi nhìn thấy Liệt Địa kiếm trong tay Trần Gia Bảo, cả người đã không cách nào bình tĩnh lại nổi. Liệu Thành Phùng lướt mắt nhìn cô, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Chứng kiến trận đấu giữa Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Tranh, cô nghĩ gì?”

“Trần Gia Bảo rất mạnh, thậm chí còn vượt qua cả phán đoán của tôi.”

Đạm Đài Thái Vũ suy nghĩ một lúc, nghiêm túc trả lời.

“Vậy nên cô cho rằng trận quyết chiến ba năm sau, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, có đúng vậy không?”

Liệu Thành Phùng lạnh giọng, thẳng thắn vạch trần tâm tư Đạm Đài Thái Vũ. Cô giữ chặt chuôi kiếm, siết đến mức đầu ngón tay trở nên trắng bệch, không cam lòng nói.

“Không phải tôi không tham vọng, càng tự hạ thấp chính mình. Đương nhiên tôi rõ ràng tu vi bản thân có thể nâng cao rất nhanh nhưng một khi Trần Gia Bảo sử dụng đến Liệt Địa kiếm thì chuyện tôi thua là hoàn toàn không thể nghi ngờ.”

Liệu Thành Phùng dường như đã đoán trước cô sẽ nói vậy, lập tức phân tích.

“Sức mạnh của Liệt Địa kiếm đúng là rất kinh khủng, cô có suy nghĩ chán chường như vậy, tôi đương nhiên thấu hiểu được. Thật ra chỉ dựa vào tu vi mà nói, năng lực của cô và Trần Gia Bảo chính là tương đương nhau, không chênh lệch quá nhiều.

Chỉ có điều, Vô Cực quyền của Trần Gia Bảo biến hóa khôn lường, thu vào và thay đổi tốc độ, kích phát năng lực bên trong đều là kĩ năng phòng thủ mạnh nhất. Chưa kể đến Thiên Địa Nhân Tam Kiếm là tuyệt học về tấn công mạnh nhất. Mạnh cả về công lẫn thủ, cấp bậc của Trần Gia Bảo không ngừng tịnh

tiến, nếu xét về cảnh giới thì cậu ta xứng đáng là người đứng đầu.”

Nghe Liệu Thành Phùng hết lời khen ngợi Trần Gia Bảo như vậy, sắc mặt Đạm Đài Thái Vũ càng trở nên ủ dột. Lẽ nào ba năm sau, cô thật sự sẽ bị đối phương đánh bại hay sao? Nhưng câu tiếp theo mà Liệu Thành Phùng nói, đã khiến cô bừng tỉnh.

“Tuy nhiên, không phải là không có cơ hội đánh bại cậu ta.”

“Ý anh là gì?”

Liệu Thành Phùng cười khẩy, ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời.

“Trăm ngàn năm ở đất Việt này, nội công cỡ nào thâm sâu, võ công cỡ nào tuyệt đỉnh? Trên thế gian này, cũng không phải chỉ có mỗi Trần Gia Bảo sở hữu được kĩ năng võ thuật đáng sợ đến nghịch thiên như vậy. Cô cứ yên tâm, tôi sớm đã có tính toán. Không lâu nữa tôi sẽ đem đến cho cô thứ vô thượng bí pháp, so với Thiên Địa Nhân Tam Kiếm càng khiến cô như hổ mọc thêm cánh!”

Thứ có thể sánh ngang với Thiên Địa Nhân Tam Kiếm?

Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc mở to mắt, trong lòng khẽ run lên. Dưới ánh trăng sáng vằng vặc, cô cúi đầu, chắp tay nói ra lời cảm ơn chân thành.

Chương 1078

Chương 1078

“Ân tình này của anh, tôi nhất định không bao giờ quên. Liệu anh có thể cho tôi biết là lọi vô thượng bí pháp nào có thể sánh ngang với Thiên Địa Nhân Tam Kiếm hay không?”

Liệu Thành Phùng nhận lời cảm ơn từ cô, tỏ vẻ thần bí.

“Đến thời điểm thích hợp, cô sẽ biết. Thời gian này tôi sẽ tạm thời vắng mặt, cô nắm chặt thời cơ tìm hiểu về Phật Cốt Xá Lợi, đột phá cảnh giới cuối cùng là Tông Sư hậu kỳ. Sau khi chính thức vượt qua thì nên xuống núi lấy kinh nghiệm, nâng cao kĩ năng khi chiến đấu với kẻ thù.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Đợi tôi trở về, tôi sẽ cho cô thấy được cái gì gọi là thứ sánh ngang với Thiên Địa Nhân Tam Kiếm.”

Liệu Thành Phùng tự tin nở nụ cười, ngạo nghễ xoay người rời đi. Bóng dáng người đàn ông khuất dạng sau ánh trăng, mang lại vẻ bí ẩn khó tả. Đạm Đài Thái Vũ đứng yên tại chỗ, trong lòng không khỏi chờ mong!

Sáng ngày thứ hai, tỉnh Hòa Bình.

Trần Gia Bảo nhập nhèm mở mắt, không ngừng xoa hai bên thái dương đau nhói. Ngày hôm qua anh mở tiệc, mời Vương Đại Hùng, Triệu Khánh Lợi, Liên Tần,…những người đứng đầu danh gia vọng tộc cho đến nhóm người có máu mặt như Chu Kỳ Vân. Mọi người đều tận hứng uống rượu, vui sướng hát hò, xem như ăn mừng cùng Trần Gia Bảo.

Dưới những lời hò hét, thịnh tình chúc tụng không ngớt, Trần Gia Bảo đã uống không ít rượu, hơn nữa mọi người đều vây quanh khiến anh hoàn toàn không thể bày trò gian lận. Hiện tại thức dậy, cả người vẫn còn choáng váng, đầu óc nhức âm ỉ.

Thời điểm ngồi vào bàn ăn sáng, Trần Gia Bảo đã nghe được tin tức khiến mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Trịnh Thiên Thạch đem Phụng Minh Luân rời đi, chạy suốt cả ngày đêm. Mà cơ nghiệp hiện tại của gia tộc nhà họ Phụng đã ủy thác cho người khác, dần dần bán ra bên ngoài.

Thật ra đối với loại tin tức này, Trần Gia Bảo sớm đã dự đoán được từ trước. Hiện tại gia tộc nhà họ Phụng đã thất thế, càng không thể đứng lên chống lại anh. Trần Gia Bảo bất ì lúc nào cũng có thể giết chết Phụng Minh Luân.

Vậy nên đầu ông ta có may mắn còn nằm trên cổ hay không, đều phụ thuộc vào tâm tình của anh. Ở tỉnh Hòa Bình này thêm một ngày, cái chết càng cận kề ông ta thêm một bước. Đối với Phụng Minh Luân mà nói, rời khỏi nơi này mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Đồng thời, việc nhà họ Phụng bán ra cơ nghiệp đối với nhà họ Tần, nhà họ Kiều và nhà họ Lữ, một đám nhà giàu trong giới kinh doanh mà nói chính là thời điểm vàng để thu mua với giá rẻ, hời không để đâu cho hết.

Phải biết rằng các công ty doanh nghiệp nhà họ Phụng đều có quy mô khổng lồ. Chỉ riêng tập đoàn tài chính thì giá trị đã lên đến con số hàng trăm triệu. Đây giống như là một miếng bánh lớn đặt trước mặt bọn họ, ai cũng muốn lấy phần thật lớn, bỏ vào đĩa của mình.

Nói trắng ra đây chính là sự cạnh tranh điên cuồng giữa nhóm tư bản. Về phần ai hưởng được nhiều lợi ích nhất thì còn phải xem xét. Trần Gia Bảo suy nghĩ, sau đó liên lạc với Tạ Anh Dũng. Chuyện tốt như thế này, nhất định phải thông báo cho đối phương biết.

Sau khi phân chia xong số cơ nghiệp nhà họ Phụng, nhà họ Tạ chắc chắn sẽ vững chân ở tỉnh Hòa Bình.

Còn nếu may mắn hơn, bọn họ liền có cơ hội trở thành một trong những gia tộc quyền lực nhất ở nơi này.

Còn về việc Tạ Anh Dũng làm sao để thực hiện mọi thứ thật trơn tru, đó không phải là việc mà Trần Gia Bảo quan tâm.

Khoảng mấy ngày nữa, anh muốn đi đến tỉnh Phú Thọ. Lần đi này không chỉ để thực hiện lời hứa giao đấu với Bùi Thanh

Phong mà còn bởi anh muốn tìm ngọc tỷ Truyền Quốc. Trước khi đi, anh muốn tìm Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã nói lời tạm biệt.

Xế chiều, một mình Trần Gia Bảo đi đến đại học Bách Khoa. Đúng lúc, Lầm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã đang đứng trước cổng trường vui vẻ trò chuyện. Một người sôi nổi hoạt bát, người còn lại dịu dàng nhã nhặn. Hai nhành hoa xinh đẹp đứng cạnh bên nhau đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt từ sinh viên cho đến người qua đường.

“Ơ, đó có phải là hai hoa khôi của trường mà chúng ta gần đây vừa tổ chức bình chọn hay không? Thanh Hà và Thanh Nhã quả nhiên là xinh đẹp mà, mình thấy mấy ngôi sao nổi tiếng trên truyền hình bây giờ còn không đẹp bằng hai người bọn họ đó.”

Chương 1079

Chương 1079

“Suỵt, cậu nói vậy là muốn chết à? Nhưng mà tớ nghe được chuyện hai người này chuyển đến đây không bao lâu thì ngày nào cũng có một đám người theo đuổi không ngừng, trong đó không thiếu đám thiếu gia nhà giàu. Cậu đoán xem, kết quả cuối cùng thế nào?”

“Thế nào? Chẳng lẽ theo đuổi thất bại thật à?”

“Thất bại là còn may đấy. Cậu biết Mục Lương Huy, cái người nhà siêu giàu có học trường chúng ta không? Nghe nói những ai theo đuổi Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã đều bị Mục Lương Huy cho người đánh thê thảm, đồng thời cảnh cáo bọn rằng tuyệt đối không được phép đến gần hai người kia gây sự.

Thế nào, nghe sợ chưa?”

“Đừng nói…Mục Lương Huy cùng lúc để ý đến cả hai người luôn nhé?”

“Mình không biết tình huống cụ thể, chỉ là mình từng thấy Mục Lương Huy đứng nói chuyện với hai người kia rồi. Thời điểm đứng trước mặt Thanh Hà và Tần Nhã, mình cảm giác cậu ta giống như người hầu vậy, khúm núm cúi đầu khom lưng, dường như rất sợ hãi.”

“Vậy chẳng lẽ…hậu thuẫn sau lưng Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã lớn đến mức có thể áp chế được cả gia đình quyền quý như Mục Lương Huy?”

“Cẩn thận cái miệng cậu đấy. Chuyện của mấy người giàu có như vậy không phải là chuyện mà những người bình thường như chúng ta có thể dính líu vào. Hơn nữa, hai hoa khôi xinh đẹp như nữ thần kia, càng không phải là đối tượng mà tụi mình có thể với tới.”

“Cậu nói đúng. Cũng không biết là người xuất chúng giỏi giang đến mức nào mới có thể khiến bọn họ động lòng đây.”

Nghe qua đủ loại bàn tán, Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã vẫn thản nhiên chụm đầu, nhỏ to nói chuyện cùng nhau. Những lời này hai người đã sớm nghe đến nhàm tai. Khoảng mười mấy phút trước hai người nhận được cuộc gọi từ Trần Gia Bảo, tâm tình vô cùng kích động, nhanh chóng tỉ mỉ, chỉn chu trang phục một phen sau đó đến trước cổng trường đại học đứng chờ người.

Trong chốc lát, Trần Gia Bảo thong thả bước tới, xuất hiện trong tầm mắt hai cô gái.

“Anh Gia Bảo!”

Lâm Thanh Hà trong ánh mắt toàn bộ đều ngập tràn sự vui vẻ, trực tiếp nhào vào lòng Trần Gia Bảo, giống như vô số lần trong quá khứ. Mặc dù Tần Thanh Nhã rất muốn cư xử tự nhiên như Lâm Thành Hà nhưng cô biết mình không có tư cách làm chuyện đó.

Dù sao đối phương cũng là bạn gái của Trần Gia Bảo. Hơn nữa nếu cô cũng hành động như vậy, chắc chắn sẽ gây ra một trận ồn ào. Mọi người xung quanh đều kinh ngạc ồ lên, chẳng lẽ chàng trai đẹp mắt trước mặt này là người yêu của Lâm Thanh Hà hay sao?

Còn chưa kịp để mọi người nhận thức được tình huống, chỉ thấy Trần Gia Bảo cưng chiều vỗ nhẹ lưng Lâm Thanh Hà, sau đó anh đưa bàn tay hướng về phía Tần Thanh Nhã, lộ ra nụ cười dịu dàng.

Chỉ cần một nụ cười như vậy, cô đã cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tần Thanh Nhã không nhịn được nữa, coi như gây nên một trần ầm ĩ đi, thì có sao đâu chứ. Cô trực tiếp sải bước về phía trước, túm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, cả thân thể mềm mại ngã vào lòng anh.

Tất cả mọi người xung quanh đều trực tiếp ngây người, há hốc mồm!

Trong ánh mắt ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì của mọi người xung quanh, Trần Gia Bảo thản nhiên tay phải nắm lấy cổ tay Lâm Thanh Hà, tay trái choàng qua người Tần Thanh Nhã, đi

thẳng vào khuôn viên trường. Khi bóng dáng ba người khuất dạng, đám người ở phía sau lúc bấy giờ mới như bừng tỉnh, xôn xao hỏi nhau.

“Làm ơn nói là tôi hoa mắt đi. Không phải chứ, chuyện hai hoa khôi trường chúng ta vừa gặp tên kia liền chủ động đi đến ôm ấp, bày tỏ tình cảm là thật sao?”

“Tôi cũng nhìn thấy tường tận mọi thứ đây này. Nếu không phải ban ngày, tôi còn tưởng mình đang nằm mơ đó chứ. Thằng nhóc kia chẳng biết là ai, cũng quá trâu bò đi. Không chỉ lừa được một hoa khôi vào tay, thậm chí còn ngang nhiên trái ôm phải ấp cả hai. Thật sự là càng nhìn càng cảm thấy ghen tị đến chết mất!”

“Haha, mày tức cái gì. Cứ coi như thằng nhóc đó may mắn đi, có thể hai tay ôm ấp hai người đẹp nhưng còn cửa ải Mục Lương Huy ở phía trước kia kìa. Mày cứ chờ mà xem, đối với tính tình của vị thiếu gia đó, chỉ cần ai có ý đồ tán tỉnh Lâm Thanh Hà hoặc Tần Thanh Nhã thì Mục Lương Huy sẽ trực tiếp dẫn người đến tận nơi dạy dỗ đối phương một trận ra trò. Thằng nhóc này còn phạm phải điều tối kị, một lúc ôm ấp cả hai người, tao dám cá Mục Lương Huy sẽ đánh thằng nhóc này tới kêu cha gọi mẹ mất thôi!”

Chương 1080

Chương 1080

“Đúng vậy, Mục Lương Huy chắc chắn sẽ không tha cho nó đâu. Chi bằng chúng ta đi theo xem kịch vui đi?”

“Đi chứ, mau đi thôi!”

Đồng loạt nhóm người inh ỏi kia quay về khuôn viên trường học, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Trần Gia Bảo cùng hai hoa khôi của bọn họ. Mà lúc này, Trần Gia Bảo đang nắm tay Lâm Thanh Hà nhàn nhã tản bộ, tận hưởng không khí trong lòng bên trong.

Thật ra Tần Thanh Nhã cũng được Trần Gia Bảo nắm tay. Nhưng cô là người hay ngại ngùng, dễ xấu hổ vậy nên đã chủ động buông ra trước, chỉ yên lặng đi theo bên cạnh, trong lòng không ngừng cười trộm vì hạnh phúc. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hai hoa khôi đi dạo xung quanh cùng với một chàng trai đã khiến các sinh viên không ngừng bàn tán, âm thầm vây xem.

“Buổi chiều muốn đi đâu, anh đưa hai người đi?”

Trần Gia Bảo nở nụ cười, Lâm Thanh Hà vui vẻ kêu lên một tiếng.

“Lúc nãy em với Thanh Nhã tính đi xem bóng rổ. Nếu anh Gia Bảo nói vậy thì chúng ta cùng đi thôi.”

“Hai người thích xem bóng rổ?”

Trần Gia Bảo cảm thấy ngạc nhiên, Lâm Thanh Hà ngọt ngào nở nụ cười.

“Không phải em, là Thanh Nhã muốn xem. Đừng nhìn cô ấy dáng vẻ nhút nhát yên tĩnh mà anh nhầm, thật ra Thanh Nhã rất yêu thích việc xem bóng rổ, trước đây thường xuyên theo dõi các trận NBA đó. Sau khi đến đại học Bách Khoa cũng rất

để tâm đến tin tức về các nhóm bóng rổ, hôm nay vừa đúng lúc trường tụi em và học viện Nghệ Thuật MCMA có cuộc so tài hữu nghị, vậy nên cô ấy muốn em đi cùng, vì đội trường cố lên!"

Hóa ra là như vậy. Trần Gia Bảo cưng chiều nở nụ cười.

"Thì ra Thanh Nhã đặc biệt yêu thích bóng rổ đến như vậy sao? Nếu thế thì chúng ta cùng nhau đi xem thôi. Nhận được sự cổ vũ từ hai hoa khôi, đội bóng rổ trường hai người chắc chắn sẽ như vừa uống xong nước tăng lực, đem đám người kia đánh cho tơi bời, ngả mũ chào thua mất thôi."

Tần Thanh Nhã gương mặt đỏ bừng, khẽ nhỏ giọng nói.

"Đây chỉ là sở thích nhỏ của em mà thôi. Nếu anh không thích, chúng ta có thể ra ngoài chơi. Bên ngoài trường học có rất nhiều nơi vui vẻ mà em ít khi đặt chân tới lắm."

"Nếu như ngay cả sở thích nhỏ của em mà anh cũng không đáp ứng được, vậy người làm bạn trai như anh chẳng phải rất đáng trách hay sao?"

Trần Gia Bảo nghiêm túc trả lời, vươn tay nâng cằm Tần Thanh Nhã, nghiêng đầu hôn lên gò má cô. Tần Thanh Nhã bất ngờ xen lẫn vui sướng, trong mắt lộ ra vẻ dịu dàng như nước, cùng sánh bước bên cạnh Trần Gia Bảo đi tới sân vận động.

Đám người lặng lẽ theo sau chứng kiến toàn bộ chuyện vừa xảy ra đều ồn ào ồ lên một tiếng thật to, vừa kinh ngạc vừa cảm thấy đố kị. Ba người rất nhanh chóng đã đến sân vận động, ở hàng ghế lúc này đã có không ít người, đa số đều là những cô gái xinh đẹp đang không ngừng hô hào cổ vũ.

Ở giữa sân, tuy rằng bảo đây chỉ là cuộc so tài hữu nghị nhưng không khí cạnh tranh vẫn vô cùng ác liệt.

Trần Gia Bảo liếc mắt, trên bảng lúc này hiển thị con số 32:26, đại học Bách Khoa đã tụt lại ở phía sau.

"Gia Bảo, chúng ta sang bên kia ngồi đi."

Tần Thanh Nhã đôi mắt lấp lánh, dẫn Trần Gia Bảo và Lâm Thanh Hà đi đến ngồi ở phía ngoài rìa. Chỉ thấy phía trước là một nhóm người, dường như là đội của trường đại học Bách

Khoa. Trong đó có một người phụ nữ dáng dấp cùng gương mặt hoàn toàn không hề kém cạnh so với Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã.

Đối phương có vóc dáng cao gầy, mặc lên bộ quần áo thể thao hoàn toàn phù hợp. Tóc đuôi ngựa được buộc cao ở đằng sua, mang theo hơi thở mùa xuân, ngập tràn sức sống. Tần Thanh Nhã bước tới bên cạnh đối phương, mở lời chào hỏi.

“Chị San San, trận đấu thế nào rồi?”

Lâm San San hơi quay đầu, có chút không biết phải làm sao nở nụ cười.

“Là em đó hả, Thanh Nhã. Như em thấy rồi đó, đội đối phương có một sinh viên năm nhất thực lực mạnh vô cùng, đem đám người Uông Minh Trí đánh tới không kịp trở tay.”

Lâm Thanh Hà ở bên tai Trần Gia Bảo, nhẹ giọng giới thiệu.

“Chị ấy tên là Lâm San San, học năm hai ngành ngoại ngữ. Chị ấy vừa là quản lý đội bóng rổ vừa là một trong mười hoa khôi của trường đại học bách Khao tụi em đó. Uông Minh Trí mà chị San San nhắc tới là người có thành tích chơi bóng rổ cực kì tốt, anh nhìn xem, cậu trai mặc áo số 10 ấy.”

Chương 1081

Chương 1081

Trần Gia Bảo theo hướng ngón tay của cô nhìn sang, thấy Uông Minh Trí dáng người cao lớn, khoảng 1m90 trở lên. Ngoại hình ưa nhìn, mang theo vẻ tươi sáng, rực rỡ như ánh mặt trời. Động tác chơi bóng rổ cũng cực kì thuần thục, vừa quyết đoán vừa biết lùi đúng lúc, quả thật là sát thủ cướp lấy trái tim thiếu nữ.

Lâm San San bị động tĩnh bên phía Trần Gia Bảo gây chú ý, xoay người cúi đầu xem như chào hỏi với Lâm Thành Hà, thời điểm nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt mang theo chút nghi ngờ.

“Thanh Nhã, người này là bạn của em à?”

“Anh ấy tên là Trần Gia Bảo, là bạn trai của em.”

Lúc Tần Thanh Nhã nói ra những lời này, gò má đã ửng hồng. Lâm San San biểu cảm ngay lập tức trở nên kì lạ. Bạn trai sao?

Trước đây Lâm San San từng nghe qua không ít chuyện Mục Lương Huy đối với những ai có ý đồ tán tỉnh Lâm Thanh Hà hoặc Tần Thanh Nhã đều cho người chăm sóc đối phương đến thê thảm. Vậy tại sao chỉ trong chớp mắt người độc thân như Tần Thanh Nhã lại đột nhiên có bạn trai? Chẳng lẽ cái người tên Trần Gia Bảo kia không lo lắng chuyện bị Mục Lương Huy trả thù hay sao?

Lâm San San cảm thấy tò mò, không khỏi nhìn Trần Gia Bảo nhiều thêm một chút. Vóc dáng cao ráo, gương mặt điển trai, còn có chút gì đó thanh tú. Ngoài ra cũng không có gì đặc biệt so với những chàng trai khác. Đột nhiên, từ phái xa vang lên thanh âm vui mừng.

“Anh Gia Bảo!”

Lâm Thanh Hà, Tần Thanh Nhã và những người khác đều đồng loạt quay về sau nhìn xem. Ở phía xa hai cô gái dáng dấp yêu kiều chạy tới, tuy gương mặt so với hai hoa khôi ở trường vẫn kém một chút nhưng sự xuất hiện của họ cũng đã đủ thu hút ánh nhìn bởi vẻ ngoài ngọt ngào đáng yêu.

Đối phương là Lam Di Lan và Diêu Hoa Mộng. Mà khi nhìn thấy hai người này, trong mắt Tần Thanh Nhã và Lâm Thanh Hà đều lộ ra vẻ khó chịu. Thành thật mà suy xét, hai người cùng Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan là bạn học.

Thời điểm đi du lịch suối nước nóng, Diêu Hoa Mộng thường xuyên tỏ vẻ xem thường Trần Gia Bảo.

Thậm chí có quãng thời gian cô ta cho rằng đại họa ập đến với Trần Gia Bảo, lần này anh chạy không thoát, vậy nên tìm cách cố ý rời xa đối phương. Đến khi Trần Gia Bảo thân thể hiển hách quay về, Diêu Hoa Mộng lại cô tình xuất hiện trước mặt anh, lả lơi ve vãn.

Chính vì điều này, Tần Thanh Nhã và Lâm Thanh Hà đều không thể nào yêu thích Diêu Hoa Mộng cho nổi. Còn đối với Lam Di Lan mà nói, bất quá thì cô ta cũng không đáng ghét đến mức đó.

“Anh Gia Bảo, em không nghĩ là ở đây cũng có thể gặp được anh đó. Chúng ta đúng là có duyên với nhau mà.”

Diêu Hoa Mộng kéo tay Lam Di Lan đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, trong giọng nói không che giấu được sự phấn khích. Gương mặt Lam Di Lan cũng lộ vẻ vui mừng nhưng cô chỉ rụt rè chào hỏi.

“Anh Gia Bảo, anh vẫn khỏe ạ.”

“Hóa ra là hai người à? Hai người cũng học ở đại học Bách Khoa sao?”

Trần Gia Bảo thản nhiên gật đầu. Nghe được câu hỏi của anh, trong thoáng chốc Lam Di Lan trở nên bối rối nhưng Diêu Hoa Mộng lại nở nụ cười quyến rũ, thể hiện ra dáng vẻ ngọt ngào lại yêu kiều.

“Đúng vậy, em không nghĩ cả Thanh Hà và Thanh Nhã đều cùng học ở đây, hơn nữa còn tình cờ gặp được anh nữa. Dinh Lan, cậu nói xem, có đúng là vậy không?”

“À đúng, đúng là thế ạ.”

Lam Di Lan vội vàng trả lời. Nhưng sự thật chuyện ghi danh học ở đại học Bách Khoa chính là ý kiến của Diêu Hoa Mộng. Rõ ràng ban đầu cô lựa chọn rời xa Trần Gia Bảo, sau đó tìm đến Lam Di Lan lập thành đồng minh, muốn trực tiếp đối chọi với Tần Thanh Nhã và Lâm Thanh Hà tranh giành anh. Mà để làm được điều đó, điều kiện tiên quyết chính là phải có cơ hội để gặp lại Trần Gia Bảo.

Sau khi tính toán, cô quyết định ghi danh vào trường mà Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã chọn. Chỉ cần hai người này còn học ở đây, Diêu Hoa Mộng không lo không gặp lại đối phương. Mà mọi chuyện hệt như cô dự tính, vốn chỉ tính đến đây xem bóng rổ cho đỡ nhàm chán, không nghĩ đến lại có thể nhìn thấy Trần Gia Bảo.

Vậy nên tình cảm gây bối rối như hiện tại mới diễn ra. Tần Thanh Thanh Nhã nhíu mày, khẽ níu tay Trần Gia Bảo, hướng sự chú ý của anh về sân vận động.

Chương 1082

Chương 1082

“Gia Bảo, chúng ta tập trung xem trận đấu thôi nào.”

Cô dùng động tác để cảnh cáo cho Diêu Hoa Mộng biết rằng mình mới là bạn gái của Trần Gia Bảo, ngầm để cho đối phương dẹp đi những suy nghĩ không đàng hoàng. Tuy nhiên, Diêu Hoa Mộng từ đầu đến cuối vẫn nhất quyết đứng bên cạnh Trần Gia Bảo, không hề có ý định rời đi.

“Trùng hợp vậy, tôi cũng đến đây xem bóng rổ với Lam Di Lan đây này.”

Tần Thanh Nhã hừ một tiếng, không trả lời. Mà Lâm San San ở bên cạnh đã rơi vào trạng thái sửng sốt không ngờ. Cô không phải người mù, đương nhiên nhìn ra rõ ràng chuyện Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan có hứng thú với bạn trai của Tần Thanh Nhã, hiện tại còn trực tiếp tranh giành tình cảm, không chút nhân nhượng.

“Rốt cuộc người tên Trần Gia Bảo đó là ai? Tại sao nhiều người đẹp như vậy đều rung động với cậu ta chứ?”

Lâm San San cảm thấy vô cùng tò mò. Cùng lúc này, một tiếng hô bên trong sân vận động đột nhiên truyền ra ngoài!

Chỉ thấy bên học viện nghệ thuật MCMA có một sinh viên cao gần 2m ngay vòng vây bị kẹp giữa ba người trực tiếp nhảy lên, thực hiện một cú slam dunk tiêu chuẩn. Tần Thanh Nhã ngạc nhiên mở to mắt.

“Thực lực này, quá mạnh rồi. Tại sao mình chưa từng nghe tên đối phương nhỉ?”

Sự chú ý của Lâm San San lúc này đã bị trận đấu kéo quay ngược trở lại, cô lo lắng lên tiếng, ánh mắt vẫn dõi theo đối phương.

“Người đó là sinh viên năm nhất của học viện nghệ thuật MCMA, tên Trương Hữu Quyền. Nghe nói trước đây cậu ta từng tham gia chương trình đào tạo chuyên sâu của tỉnh, không chỉ sức bền mà kĩ thuật cũng đặc biệt thuần thục. Có cậu ta tham gia, trận đấu này đối với chúng ta chắc chắn rất khó khăn.”

Diêu Hoa Mộng khẽ đảo mắt, nũng nịu nhìn về phía Trần Gia Bảo.

“Anh Gia Bảo, cái người tên Trương Hữu Quyền kia nhìn qua rất mạnh. Vậy cậu ta nếu so với anh thì thế nào nhỉ?”

Lâm San San bất tri bất giác nhìn về phía Trần Gia Bảo, chẳng lẽ đối phương cũng là thiên tài bóng rổ hay sao? Nhưng Trần Gia Bảo chỉ khẽ cười, lắc đầu.

“Mặc dù anh không chơi bóng rổ nhưng muốn thắng cậu ta thì chỉ cần một tay là đủ rồi.”

Thời điểm Trần Gia Bảo còn ở trên núi, tuy rằng chưa bao giờ chơi bóng rổ nhưng sau thời gian tiếp xúc với mọi thứ ở đây cũng đã quen với việc xem mấy trận bóng rổ, đương nhiên đều tuân theo quy tắc tham dự NBA. Hơn nữa Trần Gia Bảo thân thể dẻo dai linh hoạt, sức mạnh sớm đã vượt qua giới hạn của người bình thường. Vậy nên trận đấu bóng rổ kịch liệt trong mắt mọi người lúc này đối với anh chỉ là hoạt động giao lưu với tốc độ bình thường mà thôi.

Lâm San San nhất thời bị lời nói này làm cho bật cười, người chưa từng chơi qua bóng rổ lại dám nói có thể đánh bại Trương Hữu Quyền? Đang kể chuyện cười đấy à? Lúc này đội bóng đại học Bách Khoa đang bị chèn ép, tâm tình Lâm San San lại càng thêm khó chịu, trực tiếp nói ra lời chế giễu.

“Đúng là ăn nói không biết xấu hổ mà!”

Lâm San San vừa dứt lời trào phúng, Tần Thanh Nhã, Diêu Hoa Mộng đều đồng loạt nhìn về phía cô.

“Trương Hữu Quyền cao gần 2m, vóc dáng cậu tôi đoán vào tầm 1m80, chênh lệch chiều cao hơn 20cm, điều đó có nghĩa là gì cậu biết không? Có nghĩa là Trương Hữu Quyền hoàn toàn giành quyền kiểm soát, trực tiếp nhảy lên, đưa bóng vào rổ mà không lo bị cậu cản trở. Cậu thật sự nghĩ bản thân có thể thắng

Trương Hữu Quyền sao? Lại còn chỉ bằng một tay? Người chưa từng chơi qua môn bóng rổ như cậu lấy đâu ra loại tự tin mà nói như vậy hả?"

Lâm San San đối với thái độ nghe như khoác lác của Trần Gia Bảo hoàn toàn khịt mũi coi thường. Du Hoa Mộng lập tức nhăn mày nói đỡ.

"Anh Gia Bảo mới chính là người lợi hại nhất ở đây. Cái tên Trương Hữu Quyền ngu ngốc gì đó chỉ cần anh Gia Bảo ra tay, thì có thể ngay lập tức đánh bại cậu ta dễ như ăn cháo vậy. Cậu nói xem có phải vậy không hả Di Lan?"

"Đúng, đúng vậy! Anh Gia Bảo thật sự rất mạnh đó!"

Lam Di Lan gật đầu liên tục. Thời điểm ở khu du lịch suối nước nóng, cô đã tận mắt chứng kisn Trần Gia Bảo đấu với Vân Bá Hùng, không chri đầu ngón tay xuất ra kiếm khí mà còn đánh nhau từ dưới mặt đất cho đến lên tận không trung, biệt thự cũng vì sự chấn động này mà suýt nữa thì sập xuống, quả thật Trần Gia Bảo so với siêu nhân còn lợi hại hơn. Mà Trương Hữu Quyền dù sao cũng chỉ là một học sinh, cho dù là ngôi sao màn bạc thuộc NBA thì đã sao? Chắc chắn vẫn không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo.

Lâm San San đương nhiên là không tin vào lời hai người trước mặt mình, khẽ bĩu môi.

Chương 1083

Chương 1083

“Nếu như cậu ta thật sự mạnh đến mức đó, vậy chỉ cần đợi cho đến cuối hiệp đấu sau đó ra ngoài trực tiếp thách đấu với Trương Hữu Quyền là được, thế nào? Nếu như cậu ta có thể thắng, tên tôi liền viết ngược.”

Tần Thanh Nhã và Lâm Thanh Hà khẽ cau mày, nhìn thấy Lâm San San ngay ở trước mặt mình xem thường Trần Gia Bảo, trong lòng hai người đều cảm thấy khó chịu. Trần Gia Bảo nhún vai, trả lời.

“Chuyện tôi nói hoàn toàn là sự thật. Nếu cô không tin thì đó là vấn đề của cô, tôi không cần phải chứng minh cái gì cả.”

Lâm San San nhếch môi, nói dễ nghe như vậy chẳng qua là không có gan thách đấu thôi chứ gì. Một người đàn ông chỉ biết khoác lác như vậy, chẳng hiểu sao Tần Thanh Nhã lại động lòng nữa. Cô khẽ lắc đầu, cùng lúc này lại một tiếng hô nữa ầm ĩ vang lên.

Thì ra trong lúc Lâm San San chỉ mải mê chú ý tới Trần Gia Bảo thì giữa sân đấu đã xảy ra biến hóa, đội trưởng đội bóng rổ trường đại học Bách Khoa Uông Minh Trí dẫn bóng đến ngay phía dưới rổ, chuẩn bị nhảy lên đánh úp thì Trương Hữu Quyền đã trực tiếp đánh bay quả bóng khỏi tay đối phương.

Học viện nghệ thuật MCMA không chỉ cướp được bóng mà còn mạnh mẽ lật ngược tình thế, tiến hành đòn tấn công nhanh, trực tiếp úp rổ, lần thứ hai đem khoảng cách điểm số kéo ra càng xa. Trương Hữu Quyền hét lên, khí thế ngập trời!

Tinh thần đội bóng đại học Bách Khoa lập tức trở nên sa sút. Uông Minh Trí thở hổn hển, vẫn chưa thoát ra khỏi cảm giác chấn động vừa rồi. Tên Trương Hữu Quyền này không chỉ cao

to, kĩ thuật chơi bóng cho dù là phía trên hay bên dưới rổ đều nhuần nhuyễn vô cùng, quả thật là một con quái vật mà!

Đây là lần đầu tiên Uông Minh Trí gặp phải đối thủ mạnh đến mức này. Cứ tiếp tục như vậy, chuyện đại học Bách Khoa thua là điều có thể đoán trước được.

“Đội trưởng, chúng ta phải làm gì bây giờ? Chúng ta sẽ thua mất thôi!”

Kiều Minh Nhựt qua loa lau mồ hôi trên mặt, lo lắng hỏi. Kiều Minh Nhựt là hậu vệ, phụ trách khống chế và đột phá vòng vây. Nhưng mỗi khi cậu ta dẫn được bóng vào bên trong thì tên quái vật Trương Hữu Quyền kia sẽ bất ngờ nhảy ra, áp lực đối phương tạo ra quá lớn, Kiều Minh Nhựt hoàn toàn không tìm ra được bất kì cơ hội tốt nào để dứt điểm.

Không chỉ mình cậu mà toàn bộ thành viên đội bóng rổ đều có cùng suy nghĩ như vậy. Trương Hữu Quyền quá mạnh, không một ai có thể ngăn cản hắn ta!

Uông Minh Trí gương mặt đầy vẻ căng thẳng, còn chưa kịp nói lời nào thì đã thấy Trương Hữu Quyền khóe miệng khẽ nhếch, giơ ngón tay cái ra trước mặt bọn họ, sau đó đột ngột chúc ngón tay cái xuống phía dưới.

Khinh bỉ, đây chính là thái độ khinh bỉ đội đối phương! Mọi người theo dõi trận đấu, bao gồm cả khán giả xung quanh đều sục sôi, tức giận không thôi!

Đây chính là sân vận động trực thuộc đại học Bách Khoa, là sân nhà của bọn họ. Trương Hữu Quyền ngay trên địa bàn của đối phương, công khai biểu lộ thái độ ngạo mạn của mình, quả thật là khinh người quá đáng!

“Hắn ta quá kiêu căng rồi, nhất định phải cho hắn biết tay mới được!”

“Đúng vậy, dám ngay trên sân nhà của chúng ta mà càn quấy kiểu đó, đúng là người không có văn hóa mà!”

“Uông Minh Trí cố lên! Mau đè bẹp hắn ta đi!”

Nhất thời xung quanh đều vang lên tiếng hò hét cổ vũ, xen lẫn tức giận. Uông Minh Trí cắn răng, cuối cùng chỉ đành hạ quyết tâm.

“Tiếp tục, nhất định phải chho bọn họ biết tay!”

Kiều Minh Nhựt tức giận gật đầu, nhanh chóng dẫn bóng di chuyển vào vòng vây. Mà Lâm San San theo dõi toàn bộ trận đấu lúc này không khỏi tức giận, nóng nảy kêu lên.

“Trương Hữu Quyền đúng là kiêu căng quá đáng! Hắn ta đang khiêu khích toàn bộ đại học Bách Khoa, chẳng lẽ hắn nghĩ mình thật sự thắng chắc hay sao?”

Tần Thanh Nhã lo lắng, nhấp nhỏm không yên.

“Mặc dù nói đây chỉ là cuộc so tài mang tính chất giao lưu nhưng nếu đại học Bách Khoa thua, chắc chắn sẽ trở thành trò cười, ảnh hưởng đến danh tiếng. Dù sao đi nữa, tình hình lúc này không hề lạc quan chút nào cả.”

Trần Gia Bảo gật đầu, ngay cả anh cũng cảm thấy Trương Hữu Quyền hoàn toàn không xem ai ra gì.

“Tuy rằng Trương Hữu Quyền kiêu căng nhưng cậu ta hoàn toàn có đầy đủ lí do chính đáng để vênh mặt như vậy. Dựa trên tình hình hiện tại, học viện nghệ thuật MCMA chắc chắn sẽ giành phần thắng.”

Chương 1084

Chương 1084

Lâm San San nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo.

“Khen trường người khác, tự hạ thấp trường mình.”

Trần Gia Bảo vẫn không tức giận, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. Đội bóng rổ đại học Bách Khoa hoàn toàn không theo kịp đối phương, đối mặt với sự khiêu khích đến từ Trương Hữu Quyền, cho dù có tức giận hơn nữa chúng ta cũng không thể làm gì được!”

Hệt như lời anh nói, cho dù Uông Minh Trí tức giận, dồ nhết sức lực cùng toàn đội tổng tiến công đi chăng nữa thì vẫn bị Trương Hữu Quyền dễ dàng chèn ép, ở khắp mọi nơi hạn chế bọn họ tấn công. Rất nhanh, bóng trong tay Uông Minh Trí lần nữa bị đối phương đoạt lấy. Một đòn công nhanh, một cú slam tiêu chuẩn!

Loại sức mạnh khiến tất cả phải khiếp sợ! Có thể nói, cuộc so tài này đã chẳng còn gì phải hồi hộp nữa.

Lâm San San đối diện với tình huống trước mặt hoàn toàn không có cách nào đáp trả Trần Gia Bảo.

Đúng như đối phương nói, cho dù cô hay toàn đội có tức giận nhiều hơn đi nữa thì vẫn chỉ có thể bất lực nhận lấy kết quả. Chẳng lẽ đội bóng rổ đại học Bách Khoa định sẵn sẽ trở thành trò cười rồi hay sao?

Đột nhiên, đôi mắt Diêu Hoa Mộng sáng lấp lánh.

“Em nghĩ là, nên để anh Gia Bảo vào trận thi đấu xem sao. Với thực lực của ảnh mà nói thì cho dù là Trương Hữu Quyền đi chăng nữa cũng sẽ bị anh Gia Bảo nghiền nát thôi.”

Tần Thanh Nhã và Lâm Thanh Hà đều đồng loạt nhìn về phía Trần Gia Bảo, đôi mắt như chứa cả bầu trời sao. Tuy rằng không thích gì Diêu Hoa Mộng nhưng lời cô ta nói không sai. Chỉ cần anh vào sân, đừng nói là cách mười mấy điểm, cho dù là năm mươi điểm đi chăng nữa, Trần Gia Bảo vẫn có thể thong thả đoạt về.

Vấn đề duy nhất chính là Trần Gia Bảo không phải là học sinh trường đại học Bách Khoa. Tuy nhiên, đối phương là bạn trai của hai người, mà hai người lại là học sinh của trường, vậy nên Trần Gia Bảo xó thể xem như là người có liên quan đến đại học Bách Khoa. Cái cớ này nói ra, xem chừng nghe có vẻ xuôi tai.

Sau khi tìm được lí do nghe hợp tình hợp lý, Tần Thanh Nhã dịu dàng mỉm cười.

“Nếu không thì Gia Bảo, anh có thể vào thi đấu và đánh bại Trương Hữu Quyền được không? Xem như cho đại học Bách Khoa mặt mũi đi vậy.”

Trần Gia Bảo còn chưa trả lời, Lâm San San liền nở nụ cười khinh thường.

“Dựa vào cậu ta? Một người chưa bao giờ chơi qua bóng rổ, chỉ sợ Uông Minh Trí cho dù dùng một tay cũng có thể dễ dàng bắt chẹt cậu ta. Không chừng Trần Gia Bảo vào trận chưa được mấy phút đã bị Trương Hữu Quyền bao vây cho hỏng người, làm sao dám liều mạng mà cho cậu ta vào thi đấu chứ?”

Trần Gia Bảo lắc đầu, không biện minh bất kì điều gì cho mình cả. Dù sao thì nếu vào trận thì anh chính là đang bắt nạt mấy đứa nhỏ, đối với loại chuyện này Trần Gia Bảo quả thật không có hứng thú. Thế nhưng anh không tính toán so đo với Lâm San San không có nghĩa là mọi người đều lựa chọn bỏ qua.

Diêu Hoa Mộng hừ một tiếng, đáp trả.

“Uông Minh Trí trong miệng cô lợi hại như vậy, chẳng phải cũng bị Trương Hữu Quyền quần cho xây xẩm mặt mày sao? Xem ra cô đúng là người có mắt không tròng mà, anh Gia Bảo sáng chói tựa ngọc thì lại bị cô nhìn như ngói vụn, đúng là cười chết tôi mà.”

Lâm San San tức giận siết chặt nắm tay, làm sao có thể so sánh như vậy chứ? Trong khi Uông Minh Trí năng lực từ trước đến nay đều được mọi người xác nhận. Còn đối phương ngay cả bóng rổ chơi như thế nào cũng không biết, làm sao có thể đưa cậu ta vào trận.

Ngay khi Lâm San San cong môi muốn cãi lại thì khán đài đã ồ lên một tiếng đầy phẫn nộ. Nguyên nhân chính là thời điểm Kiều Minh Nhựt khống chế và dẫn bóng đột phá vòng vây, muốn nhảy lên úp rổ thì đột nhiên trước mắt xuất hiện thân hình cao to của Trương Hữu Quyền. Đối phương cùng lúc nhảy lên thật cao, một cái tát mạnh mẽ cứ như vậy trực tiếp giáng xuống.

Kiều Minh Nhựt giật mình, không chỉ quả bóng trong tay bị đánh bay mà cả thân thể cũng nặng nề ngã xuống sàn đấu. Hơn nữa thời điểm Trương Hữu Quyền xuất hiện quá nhanh, cả người Kiều Minh Nhựt đều chưa kịp chuẩn bị, cứ thế rơi xuống, va đập ngay phần cổ tay khiến cậu đau đớn hét lên.

Chương 1085

Chương 1085

Trọng tài thấy tình huống nghiêm trọng, vội vàng huýt còi ra hiệu tạm ngừng trận đấu.

Lâm San San biến sắc, vội vàn gdaaxn theo người chạy thẳng vào sân thi đấu. Khi nhìn tahasy cổ tay Kiều Minh Nhựt sưng tấy, cô lập tức biết rằng cậu không thể tham gia trận đấu tiếp được nữa. Lâm San San dặn dò mọi người mau chóng dìu Kiều Minh Nhựt đến phòng y tế để tiến hành kiểm tra.

“Chị ơi, tình huống thế nào rồi?”

Lâm San San vừa quay lại, Tần Thanh Nhã đã lo lắng hỏi ngay.

“Tình huống hiện tại đang rất xấu. Kiều Minh Nhựt hiện tại bị chấn thương cổ tay, phải nhanh chóng tìm người thế chỗ. Tuy nhiên đội bóng rổ đại học Bách Khoa chúng ta chỉ có mỗi cậu ấy ở vị trí khống chế và là hậu vệ dẫn bóng. Thật đúng là họa vô đơn chí mà!”

Lâm San San cau chặt lông mày, phân tích rõ tình hình hiện tại. Tần Thanh Nhã, Lâm Thanh Hà cùng Diêu Hoa Mộng đồng loạt lên tiếng.

“Ai nói không có người thay thế?”

Đương nhiên bọn họ đang công khai ám chỉ Trần Gia Bảo. Lâm San San do dự nhìn về phía anh, thái độ không hề lạc quan chút nào. Nhưng đây là tình huống đặc biệt, chỉ đành sử dụng ngựa chết xem như là ngựa sống.

“Cậu có thể không?”

Trần Gia Bảo thờ ơ phóng tầm mắt về hướng sân vận động.

“Tuy rằng đàn ông thì không nên nói ba từ không thể được nhưng đúng là đấu với nhóm người này, tôi xác thực không hứng thú cho lắm.”

“Gia Bảo, anh chỉ cần vào sân thi đấu một trận thôi mà. Em chính là muốn nhìn xem anh làm cách nào để đánh bại Trương Hữu Quyền.”

Tần Thanh Nhã đột nhiên chủ động ôm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, thanh âm dịu dàng ngọt ngào, bộ ngực đầy đặn thi thoảng sượt qua làn da anh, khiến lòng người ngứa ngáy. Tần Thanh Nhã trước giờ luôn là dáng vẻ ngượng ngùng dễ xấu hổ, cô chủ động như vậy chứng tỏ rất hi vọng vào anh. Trần Gia Bảo đương nhiên sẽ không để người đẹp thất vọng, cưng chiều nhẹ giọng.

“Được rồi.”

Nhận được lời đồng ý từ Trần Gia Bảo, Tần Thanh Nhã vui mừng hôn lên gò má anh, sau đó cả người liền đỏ bừng như tôm luộc. Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan nhìn chằm chằm hai người trước mặt, trong lòng vô cùng ước ao.

Lâm San San bĩu môi, lại còn phải năn nỉ thi đấu nữa cơ đấy. Cô âm thầm tính toán, chỉ cần Trần Gia Bảo khiến đại học Bách Khoa mất mặt, cô sẽ trực tiếp trừng trị đối phương. Cô đương nhiên không biết chuyện anh hoàn toàn không phải là học sinh trường này, nếu không có chết Lâm San San cũng không đồng ý cho Trần Gia Bảo tham gia thi đấu.

Sau đó, cô đi tìm người lấy số áo cho Trần Gia Bảo mặc vào. Chỉ trong vòng vài giây, anh chính thức tiến vào sân đấu, tham gia trận bóng rổ ác liệt này.

“Cậu là ai?”

Uông Minh Trí nhìn thấy Trần Gia Bảo liền ngạc nhiên. Đó giờ cậu ta chưa từng nhìn thấy đối phương, lập tức biết ngay người này hoàn toàn không phải là thành viên đội bóng rổ. Anh không nhiều lời, chỉ đơn giản giới thiệu vài chữ.

“Trần Gia Bảo, thay thế vị trí của Kiều Minh Nhựt. Lâm San San đã xét duyệt cho tôi tham gia trận đấu.”

Dứt lời, anh trực tiếp chỉ tay về phía Lâm San San. Uông Minh Trí lộ ra biểu cảm kì quặc, tuy nhiên nếu như đối phương nói

Lâm San San đã đồng ý thì đối với cậu không thành vấn đề. Bởi vì từ trước đến nay, Uông Minh Trí luôn theo đuổi người con gái này. Cậu quay sang hỏi Trần Gia Bảo.

“Vậy kĩ năng của cậu thế nào?”

“Tàm tạm.”

Anh khiêm tốn trả lời. Uông Minh Trí nghe vậy thì cau chặt lông mày, hai từ tàm tạm này thể hiện rằng không thể trông cậy gì được. Tuy nhiên thế cục hiện tại chính là nghiêng về một phía, thôi thì cứ liều một phen vậy. Nghĩ thoáng ra nên Uông Minh Trí cũng cảm thấy thoải mái hơn, cậu dặn dò Trần Gia Bảo.

“Kỹ thuật kém cũng không sao, cậu bắt được bóng thì cứ việc chuyền cho tôi là được.”

Dứt lời, cậu vươn tay vỗ vai Trần Gia Bảo, sau đó xoay người chạy đi. Anh nhún vai, không cho ý kiến.

Sau vài giây, trận đấu chính thức bắt đầu trở lại.

Trần Gia Bảo là hậu vệ dẫn bóng, vậy nên ngay lập tức đã đón bóng liền tay. Lúc này tiếng hô vô cùng lớn vang lên.

“Anh Gia Bảo cố lên!”

“Gia Bảo cố lên! Anh nhất định phải thắng đó!”

Chương 1086

Chương 1086

Cùng lúc, Diêu Hoa Mộng, Lam Di Lan, Tần Thanh Nhã cùng Lâm Thanh Hà đồng loạt đứng lên cổ vũ Trần Gia Bảo. Thanh âm êm tai dễ nghe, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người, trong nháy mắt liền thu hút khán giả hơn cả trận đấu.

Mọi người vừa nhìn sang, hai mắt lập tức sáng như đèn ô tô. Nhan sắc Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã khiến lòng người nảy sinh rung động, mà Lam Di Lam với Diêu Hoa Mộng tuy rằng kém hơn một chút nhưng nhan sắc vẫn khiến người khác không thể không ngoái lại nhìn. Chưa kể bên cạnh họ còn có cả hoa khôi Lâm San San, năm người đừng cùng một chỗ, ngay lập tức sân vận động liền trở thành mĩ cảnh nhân gian.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, ngây người như phỗng. Ngay cả Trương Hữu Quyền lớn lên tuy rằng dáng dấp điển trai ưa nhìn, gặp qua rất nhiều cô gái ưa nhìn nhưng cũng chưa từng thấy qua người nào xinh đẹp như Lâm Thanh Hà cùng Tần Thanh Nhã.

Hắn tính toán một chút, sau khi trận đấu kết thúc sẽ đến chỗ hai người kia xin thông tin, thuận tiện đưa về chẳng hạn? Mà vào lúc này, Trần Gia Bảo chỉ đơn thuần liếc mắt về phái khán để, giơ tay để dấu OK, biểu thị rằng mình đã nhìn thấy. Động tác nho nhỏ như vậy cũng có thể khiến các cô nâng cao tông giọng hét ầm lên, hoàn toàn là bộ dáng say đắm Trần Gia Bảo như điếu đổ.

Trương Hữu Quyền trong lòng đố kị không ngớt, đồng thời âm thầm lướt mắt nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, bắt đầu đánh giá. Chẳng lẽ đối phương cũng là một thiên tài bóng rổ, bằng không tại sao có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy vây quanh cơ chứ?

Trương Hữu Quyền bất tri bất giác đối với Trần Gia Bảo sinh ra cảnh giác, nhưng cũng chỉ là một chút tâm tính để ý nho nhỏ mà thôi. Trương Hữu Quyền vô cùng tự tin rằng trong tất cả các trường đại học thì tố chất thân thể cùng khả năng thiên phú của hắn là số một. Coi như Trần Gia Bảo là thiên tài đi chăng nữa, hắn vẫn có thể dễ dàng chiếm ưu thế, giành được thắng lợi!

Mọi người trong học viện nghệ thuật MCMA đều giống như Trương Hữu Quyền, đối với Trần Gia Bảo hết sức đề phòng. Lúc này Trần Gia Bảo thoáng nở nụ cười, nhiều người đẹp vì mình như vậy, nếu mình biểu hiện không xuất sắc chẳng phải sẽ làm họ thất vọng hay sao?

Tiếng còi đột ngột vang lên, trọng tài chỉ về phía Trần Gia Bảo.

“Dẫn bóng đi bước!”

Thì ra trong lúc Trần Gia Bảo lơ đãng đã vô thức cầu quả bóng bằng hai tay và bước đi. Anh hơi sững sờ, hỏi lại lần nữa.

“Như này cũng tính là phạm quy hay sao?”

Trước đây anh từng xem qua vài ba trận NBA, đây là chương trình mà người tham gia đều có trình độ chuyên môn cao, đương nhiên sẽ không mắc phải lỗi cơ bản như vậy. Thế nên Trần Gia Bảo mới hoàn toàn không biết đến quy tắc này.

Nghe anh hỏi, Trương Hữu Quyền lập tức cười ra tiếng, mỉa mai mở lời.

“Người mới học chơi bóng đều biết quy tắc này, uổng công tôi còn tưởng cậu là thiên tài bóng rổ gì gì đó, vậy mà chút chuyện như vậy cũng không biết. Để tôi nói cho cậu biết, cầm bóng đi quá ba bước, chính là phạm quy. Thật sự là, cậu làm tôi chết cười mất đó!”

Hóa ra là như vậy. Trần Gia Bảo như tỉnh ngộ, mỉm cười.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn vì đã nhắc nhở.”

Trương Hữu Quyền và những người khác trong đội nghe vậy càng thêm cười to. Uông Minh Trí lúc này vừa lúng túng lại vừa phẫn nộ, đồng thời tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía Trần

Gia Bảo. Rõ ràng đây là người mới, thật không biết tại sao Lâm San San lại có thể cho đối phương tham gia trận đấu này.

Mà ở trên khán đài, Lâm San San mặt đã trở nên xám ngoét. Cô hối hận vỗ trán, tức giận lẩm bẩm với bản thân.

“Thì ra Trần Gia Bảo thật sự không biết chút gì về bóng rổ. Vậy mà mình lại ôm hi vọng với đối phương.

Đúng là điên rồi mà, hiện tại chỉ muốn bắt cậu ta ra khỏi sân thôi!”

“Không. Chị San San, tin tưởng em. Trần Gia Bảo chính là người lợi hại nhất. Hiện tại đám người Trương Hữu Quyền cười càng to, chút nữa khi bị đánh ngược trở lại, sẽ càng cảm thấy mất mặt.”

Lâm San San bất lực lắc đầu, cô đương nhiên không tin lời Tần Thanh Nhã nói. Con người khi yêu đương, chỉ số thông minh đều trở về âm cả. Trần Gia Bảo rõ ràng là người mới, làm sao có thể khiến cho Trương Hữu Quyền mất mặt được bây giờ.

Chương 1087

Chương 1087

Lúc này tiếng còi vang lên, trận đấu tiếp tục. Bởi vì Trần Gia Bảo phạm lỗi vậy nên bóng được giao về phía học viện nghệ thuật MCMA. Đối phương khi vừa nhận bóng liền phát động công kích, trực tiếp chuyền ngay qua cho Trương Hữu Quyền.

Trương Hữu Quyền lấy bóng, đôi mắt liếc về phía Tần Thanh Nhã cùng Lâm Thanh Hà, chỉ trong thoáng chốc liền rê nhanh bóng, đột phá vòng vây. Mặc dù trông hắn cao to nhưng chuyển động lại vô cùng nhanh nhẹn, trơn tru. Cho dù là Uông Minh Trí dùng tốc độ nhanh nhất vẫn không thể theo kịp.

Chỉ trong vòng mấy giấy, Trương Hữu Quyền đã tiến sát đến bên dưới rổ. Hắn từ phía bên trái Uông Minh Trí nhảy bật lên thật cao, chuẩn bị làm một cú úp rổ chấn động toàn trường! Ngay khi hắn đang vô cùng đắc ý thì liền cảm thấy hai mắt tối sầm, Trần Gia Bảo chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, hơn nửa còn nhảy cao hơn cả hắn!

Toàn trường đều vang lên những tiếng la hét ồn ào! Ngay cả Lâm San San cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

“Thật…Thật là đáng sợ. Trần Gia Bảo cùng lắm chỉ cao 1m80, làm sao có thể nhảy cao hơn cả Trương Hữu Quyền?”

“Đây chỉ mới là bắt đầu. Chờ chút nữa, anh ấy sẽ khiến chị càng thêm kinh ngạc đó!”

Tần Thanh Nhã nhìn về phía Lâm San San, khóe môi cong lên, không giấu được vẻ tự hào. Ngay cả mấy chục mét Trần Gia Bảo còn nhảy được thì độ cao này tính là gì cơ chứ.

Lúc này sắc mặt Trương Hữu Quyền đã đen sì cả lại. Tuy nhiên, hắn không hề để ý, vẫn như cũ muốn úp bóng vào rổ, đồng thời dùng sức mạnh thân thể chiếm ưu thế, biến nó trở thành vũ khí đánh bay Trần Gia Bảo!

Anh đương nhiên nhìn ra ý đồ của đồ phương, trong lòng âm thầm khinh bỉ. Ngay cả người luyện đến cảnh giới Tông Sư còn không phải là đối thủ của anh thì Trương Hữu Quyền hắn anh còn phải sợ sao?

Trần Gia Bảo trực tiếp vươn tay, vỗ vào quả bóng.

Trương Hữu Quyền ngay lập tức cảm thấy một luồng sức mạnh đáng sợ đổ ập vào thân thể, khiến trái bóng tuột khỏi tay mà hắn cũng mất thăng bằng, nặng nề ngã xuống sàn.

Toàn bộ khán giả đang có mặt đều cảm thấy khiếp sợ. Trương Hữu Quyền cao to, mạnh mẽ như vậy mà lại bị đánh bật ra?

Không để mọi người kịp thời nhận thức tình hình xung quanh, Trần Gia Bảo vững vàng tiếp đất, sau đó trực tiếp vươn tay lấy bóng, chưa đầy hai giây đã xuất hiện ngay bên dưới rổ của đội đối phương, trực tiếp nhảy lên thực hiện cú slam tiêu chuẩn!

Dưới đôi mắt nhìn chằm chằm của mọi người, bóng cứ như thế mà vào lưới. Toàn bộ quá trình đều mượt mà hệt như dòng chảy của nước, hoàn toàn không giống người mới tập bóng rổ chút nào. Lúc bấy giờ mọi người mới kịp phản ứng, không ngừng hò reo, tiếng hoan hô ngập trời.

Diêu Hoa Mộng, Lam Di Lan, Tần Thanh Nhã cùng Lâm Thanh Hà đều đồng loạt hét ầm lên, tất cả đều là vì Trần Gia Bảo. Mà Lầm San San lúc này khiếp sợ há hốc, hoàn toàn không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình.

“Chuyện này…chuyện này sao có thể xảy ra? Không chỉ mạnh mẽ cướp bóng từ trong tay Trương Hữu Quyền mà còn lưu loát đưa bóng vào rổ. Cậu ta làm sao có được khả năng thiên phú dị bẩm như vậy chứ?”

“Thế nào, em đã nói Trần Gia Bảo sẽ khiến chị phải kinh ngạc mà. Bây giờ thì chị tin lời em chưa?

Tần Thanh Nhã dịu dàng nở nụ cười. Lâm San San đột nhiên cảm thấy như mình đang bị lừa gạt, giận dỗi bĩu môi.

“Trần Gia Bảo không thể nào là người mới chơi bóng rổ được. Mọi người thật là, dám hùa nhau trêu chọc chị.”

“Không, đây là lần đầu tiên anh ấy chơi bóng rổ. Từ trước đến này Trần Gia Bảo luôn sống ở trong núi. Lí do khiến anh ấy

giỏi như vậy, bởi vì anh ấy chính là thiên tài!”

Lâm San San thoáng ngẩn ngươi, vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo. Đối phương thật sự là thiên tài sao?

Mà hiện tại Uông Minh Trí đang không ngừng dụi mắt, sợ mình nhìn nhầm. Cái người mới mấy giây trước còn phạm lỗi cơ bản như dẫn bóng đi bước vậy mà hiện tại đã trực tiếp úp bóng ghi điểm rồi. Sự tương phản này, không phải là quá lớn hay sao?

Trương Hữu Quyền lúc bấy giờ tức giận đùng đùng, sải bước thật nhanh đi về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống tràn ngập phẫn nộ.

Chương 1088

Chương 1088

“Có vấn đề gì à?”

“Tao còn tưởng mày cái gì cũng không biết. Hóa ra mày chỉ đang giả ngu, thật đúng là đê tiện mà. Chờ xem chút nữa tao làm sao dạy dỗ mày, để mày thấm thái cái giá phải trả khi dám bỡn cợt tao!”

Dứt lời, hắn nở nụ cười khinh miệt, sau đó xoay người đi về phía đồng đội của mình. Nhìn bóng lưng cao to của Trương Hữu Quyền, Trần Gia Bảo khẽ lắc đầu.

“Thật sự là một kẻ tự mãn mà.”

Sau vài phút, trận đấu được tiếp tục. Học viện nghệ thuật MCMA vẫn như cũ trực tiếp giao bóng cho Trương Hữu Quyền. Uông Minh Trí dự tính phòng thủ đối phương, đột nhiên Trần Gia Bảo hướng về cậu âm thầm nháy mắt, sau đó chỉ về phía giỏ bóng rổ.

Uông Minh Trí do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn làm theo lời Trần Gia Bảo, bỏ qua Trương Hữu Quyền, chạy về phía khu vực cấm. Trương Hữu Quyền ngạc nhiên, hắn tưởng Uông Minh Trí sẽ phòng thủ mình.

Cho đến khi nhìn thấy Trần Gia Bảo đứng trước mặt, hắn mới hiểu ra. Tuy rằng hơi kinh ngạc nhưng thật vừa ý hắn.

“Chỉ dựa vào mày mà cũng muốn chặn tao sao?”

“Sai rồi. Không phải chặn, mà tôi muốn cướp bóng từ trong tay cậu, giống như hiện tại.”

Trần Gia Bảo nở nụ cười, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cướp bóng thành công, đồng thời xoay người ném bóng về phía khu vực cấm. Trương Hữu Quyền hoàn toàn ngơ ngác, hắn thật sự không biết đối phương ra tay từ lúc nào.

Mà lúc này Uông Minh Trí đã sớm đứng ngay tại khu vực cấm, xung quanh cậu hoàn toàn không có bất kì bóng dáng người nào ngăn trở. Bóng vừa đến tay, Uông Minh Trí lập tức nhận bóng, nhảy lên không trung, trực tiếp làm một cú úp rổ.

Toàn bộ sân đấu như nổ tung bởi những tiếng cổ vũ nhiệt liệt.

Lần úp rổ này khiến cho khí thế toàn đội bóng rổ đại học Bách Khao quay trở về!

Uông Minh Trí buông rổ, chân vũng vàng chạm đất, hô một tiếng thật to, cả người tràn ngập sảng khoái!

Đương nhiên cậu biết rõ tuy người ghi bàn là mình nhưng đối tượng quan trọng nhất trong trận đấu lần này chính là Trần Gia Bảo.

Nếu như đối phương không nhanh như chớp cướp lấy bóng từ tay Trương Hữu Quyền, Uông Minh Trí hoàn toàn không có cơ hội thoải mái cùng dứt khoát lên một cú úp rổ tuyệt đẹp như vậy được!

Trong đám người hưng phấn tột độ, không ngừng kêu gào kia còn có cả Lâm San San!

Nhưng xen lẫn trong niềm vui vẻ chính là sự khiếp sợ. Cô hoàn toàn không thể thấy được cách mà Trần Gia Bảo lấy bóng từ tay Trương Hữu Quyền, đối phương thật sự quá nhanh…Không phải, chuyện làm sao cậu ta lấy được bóng hoàn toàn không quan trọng, điều quan trọng nhất chính là khả năng của Trần Gia Bảo đã vượt ngoài sức tưởng tượng của cô!

“Nói không chừng, trận đấu này có thể chuyển bại thành thắng.”

“Thanh Nhã, em nói không sai. Trần Gia Bảo quả thật là người vô cùng có khả năng.”

“Đó là điều đương nhiên.”

Lâm San San mừng rỡ, đôi mắt lấp lánh nhìn về phía Tần Thanh Nhã. Mà cô lúc này đang vô cùng tự hào về người bạn trai của mình. Giữa sân đấu, Uông Minh Trí chạy như bay về phía Trần Gia Bảo, đấm vào vai anh khen ngợi.

“Không tồi chút nào, khả năng của cậu so với mình đoán còn tốt hơn rất nhiều. Nhanh như vậy mà đã đoạt về tay tới bốn

điểm rồi.”

“Đây chí mới là bắt đầu mà thôi. Chút nữa sẽ đánh cho bọn họ tơi bời hoa lá.”

Trần Gia Bảo nở nự cười, thản nhiên nói ra lời trong lòng. Mà ba người phụ trách giữ bóng vừa vặn tiến tới, nghe được lời này cảm thấy vui vẻ vô cùng. Đúng vậy, nhất định phải đánh đám người Trương Hữu Quyền tơi bời hoa lá mới hả dạ!

“Được rồi, mọi người trước tiên cứ giữ vững trạng thái này đi đã. Chậm rãi từng chút một, đem điểm số đoạt lại về tay chúng ta.”

Uông Minh Trì vỗ tay, ổn định tinh thần và đội hình. Dù sao, Trương Hữu Quyền, đối thủ của bọn họ cũng không phải là đèn cạn dầu.

Trần Gia Bảo khẽ lắc đầu, ổn định sao? Không có thì giờ cho việc đó đâu.

Trận đấu như cũ, tiếp tục bắt đầu. Hậu vệ giữ bóng ở học viện nghệ thuật MCMA là Triệu Thành Tấn, cao 1m76. Đối phương phá vỡ trận tuyến, dự tính chặn người ở khu vực cấm sau khi xem xét tình huống, để thuận lợi chuyền bóng hoặc chặn ngay dưới rổ.

Chương 1089

Chương 1089

Chỉ có điều Triệu Thành Tấn vừa xuất hiện ở phần tuyến ngoài đã thấy Trần Gia Bảo đột ngột xuất hiện trước mặt. Không kịp để đối phương phản ứng, anh lập tức dùng tốc độ hệt như khi đối diện với Trương Hữu Quyền để cướp bóng, sau đó nhanh chóng dẫn bóng chạy đi thật nhanh.

Mọi người đều ồ lên kinh ngạc, đối với thủ đoạn cướp bóng của Trần Gia Bảo chỉ có thể mắt tròn mắt dẹt mà nhìn chăm chú! Uông Minh Trí lúc này cực kì hưng phấn, trực tiếp theo sau Trần Gia Bảo, thực hiện đòn tấn công nhanh.

Trương Hữu Quyền ngay tại thời điểm Trần Gia Bảo phòng thủ đã sớm lường trước, nhìn thấy Triệu Thành Tấn hoàn toàn không đột phá được vòng vây, hắn liền thức thời lùi lại, thủ thế chờ sẵn. Nhìn thấy Trần Gia Bảo dẫn bóng lao như gió về phía mình, trong lòng hắn cực kì đắc ý bản thân đã chuẩn bị chu toàn, vậy nên mới có thể kịp trở tay.

“Trần Gia Bảo, tao chắc chắn sẽ không cho mày cơ hội đột phá vòng vây đâu!”

Trương Hữu Quyền nét mặt đanh lại, sau khi hét to một tiếng liền áp sát Trần Gia Bảo, đem anh chặn ở phần tuyến ngoài. Hắn cao hơn 2m, so với Trần Gia Bảo mà nói, chính là một tên quái vật to xác.

Nếu như là người khác, sớm đã bị loại áp lực mà Trương Hữu Quyền mang tới khiến cho thân thể cảm thấy ngột ngạt khó chịu rồi. Nhưng Trần Gia Bảo thì khác, anh nào đâu phải là người bình thường?

“Đúng là ngây thơ.”

Trần Gia Bảo vẻ mặt vô cùng ung dung thoải mái, dẫn bóng đến ngay trước mặt Trương Hữu Quyền. Khi khoảng cách giữa

cả hai chỉ còn vài milimet, anh đột nhiên lấy đà nhảy bật lên, vươn tay trực tiếp chuẩn xác ném bóng vào rổ.

Mọi người đều bàn tán xôn xao, ở cụ li như vậy lại dám ra tay ném rổ, cho dù là ngôi sao NBA hàng đầu đi chăng nữa cũng chưa chắc có thể nhắm trúng vào rổ. Trần Gia Bảo, không phải là quá liều mạng rồi hay sao?

"Khoảng cách xa như vậy, Trần Gia Bảo lại vội vàng hấp tấp, quả này chắc chắn sẽ không thể nào vào rổ được!"

Trương Hữu Quyền cười gằn, trực tiếp lui về sau, chuẩn bị tư thế chặn rổ. Đột nhiên, dưới sự quan sát chăm chú của mọi người, vút một cái, bóng hoàn toàn rơi vào rổ! Trương Hữu Quyền ngây người, sắc mặt tái mét, thân thể cứng ngắc đình chỉ mọi động tác…Chuyện này, sao có thể xảy ra cơ chứ?

Mọi người đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, người tên Trần Gia Bảo này, quả thật quá mức trâu bò rồi!

"Anh Gia Bảo, anh giỏi quá đi! Chỉ còn vài điểm nữa thôi là có thể đuổi kịp bọn họ rồi, cố lên, cố lên anh ơi!"

"Gia Bảo, anh là tuyệt vời nhất đó!"

Lâm Thanh Hà, Tần Thanh Nhã, Diêu Hoa Mộng cùng Lam Dinh Lan lần thứ hai đồng loạt hô hoán gọi tên Trần Gia Bảo. Uông Minh Trí cùng mọi người lúc này đều chạy như bay đến bên cạnh anh, hò reo ăn mừng.

Ban đầu kém đến hơn mười điểm, lúc trước đoạt được bốn điểm, ban nãy thêm ba điểm nữa, vậy nên hiện tại chỉ còn ba điểm mà thôi. Hi vọng giành được chiến thắng càng lúc càng lớn!

"Cậu nha, quả nhiên là thiên tài bóng rổ! Mình xem nhiều trận CBA rồi, những người giữ bóng trong mấy trận đó cũng chưa chắc là đối thủ của cậu đâu!"

CBA?

Trần Gia Bảo có chút tự mãn nở nụ cười. Anh chính là người đạt đến cảnh giới Tông Sư hậu kỳ, bất luận là sức mạnh, tốc độ hay khả năng kiểm soát cơ thể đều đã sớm vượt qua giới hạn của người bình thường. Đừng nói là CBA, cho dù là ngôi

sao hàng đầu trong trận đấu bóng rổ đến từ NBA, anh vẫn có thể giải quyết hết sức gọn ghẽ!

Đương nhiên, chuyện như vậy anh sẽ không giải thích cho Uông Minh Trí làm gì. Mà ở phía học viện nghệ thuậy MCMA, mọi người đều mang vẻ mặt nghiêm túc. Từ những người đang chiếm thế thượng phong, hiện tại lại bị đối phương không ngừng gây sức ép, đây là loại tác động tâm lý rất lớn. Vô hình chung, tinh thần nhóm người này đã sa sút không ít.

Trương Hữu Quyền mờ mịt nhìn Trần Gia Bảo. Từ trước đến nay, hắn luôn tự tin vào kĩ thuật lẫn khả năng của mình. Nhưng ngày hôm nay, hắn lại bị một tên nhóc làm cho bẽ mặt, tự rước lấy nhục. Trương Hữu Quyền đối với chuyện này vô cùng tức giận. Nhưng sau khi cơn giận đi qua, hắn chợt cảm thấy có linh cảm không lành.

Chương 1090

Chương 1090

“Không được, nhất định phải đem tên Trần Gia Bảo đó nghiền nát như tương! Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ thua chắc!”

Sự phẫn nộ khiến hắn dường như mất đi lí trí, trong mắt lóe lên tia âm u. Thời điểm tiếng còi vang lên, vòng đấu bắt đầu tiếp tục như cũ.

Triệu Thành Tấn thuần thục giữ bóng, cho đến phần tuyến ngoài lập tức không chút do dự truyền ngay cho Trương Hữu Quyền. Hắn ném bóng, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Trần Gia Bảo, lần thứ hai giơ ngón cái, sau đó chĩa xuống dưới.

Mọi người trên khán đài đều xôn xao một trận. Chứng kiến kĩ thuật hơn người như vậy của Trần Gia Bảo mà Trương Hữu Quyền vẫn như cũ lộ công khai khiêu khích. Chẳng lẽ đúng như hắn ta nói, hắn ta hoàn toàn tự tin trong việc đánh bại Trần Gia Bao hay sao?

Cứ nghĩ đến việc Trương Hữu Quyền là át chủ bài có tiếng đến từ học viện nghệ thuật MCMA còn Trần Gia Bảo có thân thế bí ẩn kia lại sở hữu khả năng chơi bóng rổ thần sầu, trực thuộc đại học Bách Khoa.

Hai người này trực tiếp giao đấu giống như đầu mũi tên nhọn đấu với đao bén vậy, cực kì đặc sắc!

Suy nghĩ đến chuyện này, tất cả dường như đều trở nên hưng phấn. Trong mắt bọn họ, thực lực Trần Gia Bảo cùng lắm chỉ ở mức ngang ngửa với Trương Hữu Quyền. Nói đúng hơn, hai người chênh lệch về vóc dáng. Trần Gia Bảo mạnh về phần kĩ thuật cùng tốc độ, muốn vượt qua Trương Hữu Quyền thì phải so cả về vấn đề thể chất.

Có thể nói, hai người đều mang theo ưu thế riêng và đã sử dụng nó một cách cực kì nhuần nhuyễn.

Chính vì thế khán giả mới chờ mong sự giao đấu giữa Trương Hữu Quyền và Trần Gia Bảo.

“Nếu đã tốn công khiêu khích, vậy thì để tôi thành toàn cho nhé.”

Trần Gia Bảo cảm thấy vô cùng buồn cười. Đối phương như một con kiến mà bản thân anh lại là chú voi to. Nhưng hiện tại, voi vẫn phải đáp lại lời khiêu chiến từ kiến, quả thật là hết lời để nói mà. Trong giây lát, anh lập tức áp sát ngay bên cạnh Trương Hữu Quyền, bắt đầu phòng thủ.

“Trần Gia Bảo, tao thừa nhận mày mạnh hơn so với tao tưởng tượng rất nhiều. Nhưng nếu mày đứng gần tao như vậy, tao sẽ cho mày biết trước sức mạnh tuyệt đối của tao, kĩ thuật của mày hoàn toàn không có đất dụng võ đâu!”

Trương Hữu Quyền hơi khom người, tốc độ giữ bóng để chuẩn bị chuyền đi trong tay cũng đã nhanh hơn rất nhiều. Tuy rằng ban nãy trên không trung hắn đã bị Trần Gia Bảo hạ đo ván nhưng hắn vẫn cho rằng bởi vì sự chú ý của mình luôn ở trên giỏ bóng rổ, dẫn đến sự thiếu phòng bị, tạo cơ hội cho Trần Gia Bảo tấn công. Trương Hữu Quyền chưa bao giờ nghĩa sức mạnh của đối phương có thể vượt qua mình.

“Tôi đồng ý với những lời này.”

Trần Gia Bảo mỉm cười, gật gù tán đồng. Trương Hữu Quyền hung tợn nở nụ cười, đột nhiên tăng tốc, lợi dụng ưu thế là cơ thể, bắt đầu quá trình bắt nạt đối phương.

“Vậy nên, mày hoàn toàn không phải là đối thủ của tao.”

Nhưng mà tốc độ mà Trương Hữu Quyền cho là nhanh nhất trong mắt Trần Gia Bảo lại chẳng khác nào là ốc sên bò cả. Anh nhanh chóng di chuyển, dán thật chặt người về phía đối phương, chuẩn bị vươn tay cướp bóng. Ngay khoảnh khắc này, trong mắt Trương Hữu Quyền chứa đầy sát khí, ánh nhìn thoáng lóe lên, thuận thế nghiêng về sau.

Rõ ràng hắn muốn lợi dụng ưu điểm thân thể cao to khỏe mạnh, nghiêng về sau đánh bay Trần Gia Bảo!

Trong mắt anh thoáng qua xúc cảm khinh thường, đúng là tự rước lấy nhục mà!

Trần Gia Bảo vẫn như cũ đứng yến tại chỗ, mặc cho Trương Hữu Quyền lao tới. Thân thể hắn tiện đà nghiêng về sau, dùng toàn bộ sức lực mà đổ ập lên người Trần Gia Bảo. Hắn dự tính đánh bay đối phương nhưng tình huống như dự kiến hoàn toàn không phát sinh, ngược lại Trương Hữu Quyền cảm thấy dường như bản tahan vừa va phải một ngọn núi, đau đến ê ẩm cả người. Hắn gào lên, nặng nề ngã xuống đất, đau đớn cuộn mình lại.

Trần Gia Bảo lạnh lùng cong khóe môi. Nếu không phải anh mà đổi lại là người bình thường, chắc chắn họ sớm đã bị Trương Hữu Quyền đánh bay rồi. Loại người trong thi đấu chỉ biết chơi xấu này, anh đương nhiên sẽ không cảm thấy thương xót. Mà ban nãy Trần Gia Bảo vốn dĩ chỉ dùng một phần sức mạnh mà thôi. Nếu dùng toàn lực, chỉ e lúc này hắn đã sớm thịt nát xương tan rồi.

Nhưng cho dù là vậy, mọi người đối với tình cảnh trước mặt cũng khó mà hiểu nổi. Rõ ràng Trương Hữu Quyền lợi dụng ưu điểm bản thân, cố tình ngã vào người Trần Gia Bảo vậy mà tại sao cuối cùng người bị đánh bay ra ngoài lại là hắn ta cơ chứ?

Chương 1091

Chương 1091

Nếu không phải tận mắt chứng kiến cảnh đối phương quằn quại lăn lộn dưới sàn, họ còn nghĩ là mình đang nằm mơ cơ. Lâm San San tròn mắt nhìn về phía Trương Hữu Quyền, khó tin lên tiếng.

“Ngay cả về phương diện thể lực mà hắn ta cũng bị đánh bại. Trần Gia Bảo…cậu ta quả thật là lợi hại quá đi chứ!”

“Nếu như chị từng nhìn thấy thực lực thật sự của anh ấy thì những chuyện này hoàn toàn không đáng kể đến chút nào đâu.”

Tần Thanh Nhã tự hào nâng cao tông giọng. Mà những lời này hoàn toàn khiến cho Lâm San San cảm thấy sợ hãi.

“Ý em là, hiện tại cậu ta còn chưa sử dụng toàn bộ sức mạnh sao?”

Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy đầu óc ong ong. Tốc độ, kĩ thuật, sức mạnh, toàn bộ đều nghiền nát Trương Hữu Quyền. Vậy mà đó, chưa phải là toàn lựa của Trần Gia Bảo ư? Lâm San San lúc bấy giờ triệt để choáng váng.

Trương Hữu Quyền chật vật đứng lên. Tuy rằng thân thể đau nhức đến mức khó chịu nhưng sự ngạc nhiên cùng chấn động trong lòng đã khiến hắn gần như quên đi toàn bộ đau đớn. Lần đầu tiên, trong trận chiến đối đầu về sức mạnh, hắn hoàn toàn chịu thua trước một người chỉ cao hơn 1m80.

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn đối phương, thái độ giễu cợt khinh thường.

“Không phải lúc nào người cao to khỏe mạnh cũng chiếm thế thượng phong. Đối với sức mạnh chân chính, cậu hoàn toàn chẳng biết chút gì về nó cả!”

Dứt lời, anh không nhìn đối phương thêm lần nào nữa, trực tiếp xoay người rồi đi. Trương Hữu Quyền hé miệng thở dốc, trong lòng dâng lên cảm giác bất lực.

Sau đó, trong trận đấu Trần Gia Bảo liên tục thể hiện tài năng của mình. Bất luận là dẫn bóng, chuyền bóng, ném rổ hay thậm chí là thủ đoạn phòng thủ cướp bóng, không gì là không thể làm được. Chưa kể động tác tay của anh cực kì thuần thục, tựa như nước chảy mây trôi, khiến khán giả một phen đã mắt, không ngừng hoan hô.

Bên trong sân vận động liên tục vang lên tiếng vỗ tay, hò reo không ngớt. Đám người Uông Minh Trí vẻ mặt mỗi người đều tràn ngập sức sống, hứng phấn tột cùng, khí thế ngất trời! Trái lại học viện nghệ thuật MCMA như rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Đối diện với Trần Gia Bảo, đám người Trương Hữu Quyền, Triệu Thành Tấn đều nhận thức rõ ràng rằng bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của người này.

Thời điểm trận đấu kết thúc, đại học Bách Khoa nhờ có Trần Gia Bảo dẫn dắt đã chiến thắng oanh liệt.

Từ cách biệt thua đối phương mười điểm, hiện tại đã dẫn trước đến tận năm mươi hai điểm. Uông Minh Trí vui vẻ chạy tới bên cạnh Trần Gia Bảo, cùng các thành viên hợp lực lại nâng anh lên, ném bay lên không trung.

Trương Hữu Quyền tâm tình cực kì tồi tệ. Trận giao đấu này, Trần Gia Bảo thể hiện thực lực so với một cầu thủ bóng rổ NBA không hề kém cạnh. Bọn họ nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu nổi, tại sao một học sinh bình thường lại có thể lợi hại đến mức này?

“Anh Gia Bảo, anh giỏi quá đi mất! Anh chính là thiên tài bóng rổ đó!”

Lâm Thanh Hà ngọt ngào gọi tên Trần Gia Bảo. Diêu Hoa Mộng và Lam Di Lan lúc bấy giờ ánh nhìn đã hoàn toàn dính chặt trên người anh. Trước đây bọn họ vốn đã đối với Trần Gia Bảo sinh ra thiện cảm, hiện tại lại trông thấy phong thái chơi bóng rổ không chỉ đẹp trai lại còn cực kì xuất sắc, trong lòng lại càng thêm rung động.

Lâm San San đương nhiên là người vui mừng hơn cả. Tuy nhiên cô vẫn chú ý đến hình ảnh hoa khôi của mình, không quá thân thiết với Trần Gia Bảo, chỉ mỉm cười mở lời.

“Cuối cùng đã chuyển bại thành thắng rồi, thật sự là quá tốt.”

“Chị San San, chị thấy thế nào? Gia Bảo quả nhiên là lợi hại mà, phải vậy không?”

Tần Thanh Nhã dịu dàng nở nụ cười. Lâm San San không cố kị, lập tức khen ngợi.

“Lợi hại, cực kì lợi hại! Nhìn cậu ta chơi bóng khiến chị có cảm tưởng như đang chứng kiến một cầu thủ NBA đích thực xuất hiện trước mắt mình vậy! Nhân tài như vậy, không tham gai đội bóng rổ quả là điều đáng tiếc.”

Chị ấy muốn Trần Gia Bảo gia nhập đội bóng rổ? Như nghĩ đến chuyện gì đó, Tần Thanh Nhã khéo léo mở lời.

“Em khuyên chị vẫn nên từ bỏ ý định này thì hơn. Anh ấy sẽ không tham gia vào đội bóng rổ đâu.”

Chương 1092

Chương 1092

“Thật à? Nhưng chị không nghĩ Gia Bảo sẽ từ chối đâu.”

Lâm San San nở nụ cười tự tin. Trong lúc nói chuyện, cô không quên vươn tay vuốt lại mái tóc của mình, bộ dáng đáng yêu, thanh thuần lại ngập tràn sức sống. Lâm San San vẫn luôn rất tự tin vào ngoại hình lẫn gương mặt của mình. Từ nhỏ đến lớn, dường như có rất ít đàn ông có thể lắc đầu cự tuyệt trước yêu cầu của cô.

Tần Thanh Nhã thoáng sững sốt, chẳng lẽ chị San San muốn dùng mỹ nhân kế đối với Trần Gia Bảo?

Nghĩ như vậy, trong lòng cô chợt cảm thấy xót xa.

Uông Minh Trí lúc này đã thả Trần Gia Bảo xuống. Anh thong thả bước từng bước đến bên cạnh Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã. Đột nhiên, hắn ngửi được hương thơm nhè nhẹ thoảng qua cánh mũi, xoay người liền thấy Lâm San San. Cô hé miệng nở nụ cười xinh đẹp, đôi mắt lấp lánh.

“Gia Bảo, chúc mừng cậu đã đem về thắng lợi cho toàn đội. Tôi xin lỗi vì ban nãy đã hiểu lầm cậu, cậu quả thật là một thiên tài bóng rổ.”

“Lời xin lỗi này vốn dĩ không cần thiết. Đem về chiến thắng, có thể khiến mọi người vui vẻ, vậy là được rồi.”

Trần Gia Bảo nhún vai. Lâm San San thấy vậy, tiếp tục cười nói.

“Kĩ năng của cậu quả thật khiến tôi mở mang tầm mắt, thậm chí tôi cảm thấy cậu có thể so sánh với những cầu thủ trực thuộc NBA. Nhân tài như vậy, kỹ năng thượng thừa đến thế, nếu không gia nhập đội bóng rổ thì quả là điều đáng tiếc. Thế

nào, Gia Bảo? Cậu có hứng thú gia nhập đội bóng rổ hay không?"

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Uông Minh Tri khẽ biến. Cậu từ lâu đã theo đuổi Lâm San San nhưng cô đối với cậu hoàn toàn là dáng vẻ thờ ơ cùng lạnh nhạt. Nếu Trần Gia Bảo tham gia đội bóng rổ, dựa vào kĩ thuật của đối phương, chẳng phải từ nay về sau trong mắt Lâm San San, cậu sẽ trở thành người vô hình hay sao.

"Gia nhập đội bóng rổ? Không có hứng thú."

Trần Gia Bảo vừa nghe xong đã thẳng thừng cự tuyệt. Uông Minh Trí thoáng sửng sốt, nhận được lời mời từ chính hoa khôi Lâm San San, vẫn có thể ngay lập tức từ chối? Quả nhiên là thiên tài, so với người bình thường hoàn toàn khác biệt.

Mà Lâm San San cũng kinh ngjac không thôi, liến thoắng phân tích.

"Nhưng nếu không gia nhập đội bóng rổ, chắc chắn khả năng thiên phú của cậu sẽ trở nên vô cùng lãng phí. Tôi đảm bảo, một khi cậu tham gia, cậu sẽ sớm trở nên nổi tiếng. Thậm chí ngay cả CBA đều sẽ hướng về cậu mà vươn nhành ô liu, trở thành người thi đấu bóng rổ chuyên nghiệp! Không, phải là người giỏi nhất ở đất nước này, danh tiếng vang xa!"

Trần Gia Bảo lắc đầu mỉm cười.

"Bóng rổ quả thật là tài năng của tôi nhưng nó không đáng kể. Nếu tôi chi tham gia vào đội bóng rổ, tài năng thật sự của tôi sẽ bị chôn vùi. Hơn nữa, cái gọi là sự nghiệp thi đấu bóng rổ gì đó, tôi quả thật không có hứng thú. Chính vì lẽ đó, tôi mới từ chối."

Lâm San San cảm thấy tức giận, Trần Gia Bảo vậy mà dám coi thường môn bóng rổ.

"Trần Gia Bảo, cậu đừng ỷ vào khả năng thiên phú của mình mà không coi ai ra gì. Trên đời này, người giỏi bóng rổ hơn cậu còn nhiều lắm."

"Tôi không phải là chẳng coi ai ra gì, tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi."

Trần Gia Bảo thản nhiên trả lời, không đợi Lâm San San phản ứng, trực tiếp đi tới bên cạnh Tần Thanh Nhã, dịu dàng nở nụ cười.

“Không để người đẹp thất vọng, trận này thắng lớn. Kết quả lần này xem như viên mãn, hiện tại chúng ta mau đi thôi.”

“Chị San San, lần sau em lại đến tìm chị nhé.”

Tần Thanh Nhã gò má phớt hồng, vui vẻ gật đầu với anh. Sau đó cô quay sang Lâm San San, áy náy cười hối lỗi. Dứt lời, cô thân mật nắm lấy tay Trần Gia Bảo, cùng Lâm Thanh Hà rời đi. Mà ở phía sau, Diêu Hoa Mộng lẫn Lam Di Lan đều vội vàng nối gót đi theo.

Đồng thời đám người ngay từ lúc còn ở cổng trường đã bám theo ba người kia cũng tranh thủ rời đi, tuôn ra ngoài như thác đổ. Lâm San San nhìn theo bóng lưng Trần Gia Bảo, chỉ đành bất lực cắn răng tức giận, hoàn toàn không thể làm gì khác.

Đương nhiên, nếu để cho cô biết Trần Gia Bảo không phải là sinh viên của đại học Bách Khoa, không có tư cách gia nhập đội bóng rổ, chẳng biết vẻ mặt cô lúc ấy sẽ như thế nào đây. Mà Trần Gia Bảo sau khi vừa bước ra khỏi cổng liền thấy Mục Lương Huy từ đằng xa lái Porsche tiến lại gần, đằng sau còn mang theo vài tên đàn em cao to lực lưỡng.

Chương 1093

Chương 1093

Đám người bám riết không buông kia rốt cuộc hai mắt cũng lập lòe sáng lên, lần này nhất định có kịch hay để xem rồi. Không biết Mục Lương Huy sẽ dạy dỗ Trần Gia Bảo thế nào đây, nhất là sau khi biết cậu ta trái ôm phải ấp cùng lúc cả hai người!

Nhưng mà mọi chuyện diễn ra ở phía sau hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của bọn họ. Mục Lương Huy vội vàng chạy tới, ở trước hàng chục con mắt đang nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của mình, cúi người khom lưng, kính cẩn chào Trần Gia Bảo.

“Ngài Trần, vẫn khỏe ạ.”

Lập tức đám đàn em phía sau Mục Lương Huy cũng theo đó đồng loạt làm tư thế cúi chào, âm thanh hô hoán vang dội.

“Ngài Trần, vẫn khỏe ạ.”

Vốn dĩ muốn xem màn kịch hay ho nhưng giờ mọi người đều ngớ cả ra. Rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy? Đường đường là thiếu gia hô mưa gọi gió ở trường đại học Bách Khoa, Mục Lương Huy nổi tiếng hung hăng, không sợ trời, không sợ đất vậy mà lại cúi đầu khom lưng trước mặt Trần Gia Bảo? Nếu không phải tận mắt chứng kiến toàn bộ chuyện này thì có đánh chết bọn họ cũng không tin.

Mà anh đối với Mục Lương Huy chỉ nhàn nhạt gật đầu.

“Hóa ra là cậu à.”

Mục Lương Huy lúc này mới hơi ngẩng đầu nhưng tư thế khom lưng vẫn duy trì như cũ, nở nụ cười mang theo ý tứ nịnh nọt.

“Nhận được tin tức một anh chàng đẹp trai nào đó đang cùng Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã đi xem bóng rổ, tôi vừa nghe liền biết là ngài Trần đến rồi, vậy nên mới vội vàng chạy đến đây để chào hỏi. Đúng lúc, tôi biết gần trường học có mở một quán cá nướng rất ngon, đầu bếp có tay nghề lâu năm, giá cả lại phải chăng. Nếu như ngài Trần không chê, tôi xin mạn phép mời ngài cùng với…bốn vị tiểu thư xinh đẹp ở đây đi ăn một bữa no nê ạ.”

Mục Lương Huy vốn chỉ muốn mời Tần Thanh Nhã và Lâm Thanh Hà, thời điểm nhìn kĩ hơn lại phát hiện bên cạnh Trần Gia Bảo đã sớm xuất hiện thêm hai người nữa. Hắn biết đây là hai sinh viên năm nhất Lam Di Lan và Diêu Hoa Mộng, lời vừa nói ra liền đổi thành bốn người, trong lòng âm thầm cảm khái Trần Gia Bảo sao mà đào hoa quá đỗi.

“Ý hai người thế nào?”

Trần Gia Bảo nhìn về phía hai người con gái bên cạnh mình. Lâm Thanh Hà híp mắt nở nụ cười xinh đẹp như hoa.

“Chỉ cần có thể ở với anh Gia Bảo thì đi đâu cũng được hết ạ.”

Tần Thanh Nhã gật đầu tán thành. Trần Gia Bảo suy tư trong phút chốc, sau đó nhìn về phía Hoa Diêu Mộng và Lam Di Lan.

“Vậy bữa tối hôm nay, làm phiền Lương Huy thiếu gia phải tiêu tốn một phen rồi. Còn hai người thì, đi cùng luôn nhé.”

“Cảm ơn anh Gia Bảo!”

Ánh mắt hai người sáng lấp lánh, mà đôi mắt Mục Lương Huy nghe vậy còn sáng hơn gấp bội phần. Hắn liên tục lắc đầu.

“Không không không, tốn kém gì ở đây chứ. Có thể mời được ngài Trần dùng bữa, đây chính là vinh hạnh của tôi. Ngài yên tâm, tôi sẽ thu xếp ổn thỏa, nhất định khiến cho buổi tối ngày hôm nay của ngài không hề trôi qua lãng phí.”

Mục Lương Huy vươn tay làm động tác xin mời, sau đó trở thành người dẫn đường cho bọn họ, trong lòng vui mừng không ngớt. Hôm qua hắn nghe cha mình chẳng đầu chẳng đuôi nói rằng gia tộc nhà họ Phụng đứng đầu tỉnh Hòa Bình gần trăm năm qua hoàn toàn bị Trần Gia Bảo đè bẹp dưới

chân. Nói cách khác, toàn bộ tỉnh thành lúc này, nhất cử nhất động đều đặc biệt lưu ý đến người này.

Mục Lương Huy có thể thành công mời Trần Gia Bảo một bữa cơm, đây chính là vinh hạnh cùng khao khát của biết bao nhiêu người trong tỉnh thành, mơ mà không được. Nếu như Mục Chí Cường cha hắn biết được chuyện này, khẳng định sẽ cười đến mức không ngậm mồm lại được mất.

Buổi tối, sau khi dùng bữa xong, Lâm Thanh Hà và Tần Thanh Nhã đều lưu luyến không rời vây quanh Trần Gia Bảo, buồn bã nhìn anh nói lời tạm biệt, sau đó rời đi. Ngày hôm sau, biết chuyện Trần Gia Bảo muốn đi đến tỉnh Phú Thọ, hai chị em Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân đều cảm thấy chờ ở nơi này thì không có ý nghĩa chút nào.

Chương 1094

Chương 1094

Tuy nhiên hiện tại hai người vẫn còn là học sinh mới, chỉ đành xin nghỉ nửa buổi, sau khi cùng Trần Gia Bảo nói lời tạm biệt, dặn dò cẩn thận liền quay lại đại học Hà Nội. Mà anh, sau khi giải quyết vài chuyện lặt vặt liền đem theo Côn Luân Chi, Tử Chi, Ngọc Hư Kim Đỉnh lẫn Thiên Phượng, lên máy bay đi đến tỉnh Phú Thọ.

Vốn dĩ Hương Giang muốn theo Trần Gia Bảo rời đi nhưng sau khi suy tính toán một hồi anh vẫn quyết định để đối phương ở lại. Dù sao tỉnh Phú Thọ cũng là địa bàn của Bùi Thanh Phong. Cho dù là thiên thời địa lợi nhân hòa đi chăng nữa thì đối với cấp bậc tu vi hiện tại của Hương Giang vẫn sẽ khá nguy hiểm.

Chi bằng ở lại, vừa dùng thời gian tập luyên nâng cao khả năng, vừa có thể bảo vệ Kiều Phượng Hoa.

Sau khi lên máy bay, Trần Gia Bảo nhìn tin tức mình thu thập được về ngọc tỷ Truyền Quốc, đuôi mày không khỏi cau chặt.

“Như vậy, hiện tại chỉ biết qua lao rằng ngọc tỷ Truyền Quốc đang ở đâu đó bên trong một ngôi mộ vừa được khai quật nhưng sớm đã không cánh mà bay?”

Đây là loại tin tức gì vậy chứ? Muốn dựa vào lượng tin tức rời rạc này mà tìm được ngọc tỷ Truyền Quốc, quả thật giống như mò kim đáy biển vậy. Trần Gia Bảo đột nhiên cảm thấy mình giống như bị chơi xấu vậy. Liễu Ngọc Phi bất đắc dĩ cười khổ.

“Hết cách rồi, chúng ta khó khăn lắm mới tra ra được thông tin này.”

Trần Gia Bảo khẽ cong môi, muốn nói thêm gì đó thì chợt im lặng bởi lúc này cách không xa chỗ bọn họ ngồi có hai người

đang rôm rả nói chuyện mà nội dung lại tình cờ truyền đến tai anh.

Cách Trần Gia Bảo khoảng ba hàng ghế ở phía trước có hai người đàn ông trung niên, độ tuổi rơi vào khoảng bốn mươi đang tán gẫu với nhau.

“Ông Trương, không nghĩ đến ông cũng ở trên chuyến bay này đấy. Tôi có nghe nói ông đến thành phố Hòa Bình, thương lượng hợp tác với tập đoàn Gia Vy vừa mới được thành lập cách đây không lâu. Sao, mọi việc thế nào rồi?”

Người đàn ông đeo kính gọng vàng tò mò hỏi thăm. Mà bên cạnh đối phương là người đàn ông hói đầu, gọi là ông Trương. Thành phố Hòa Bình? Tập đoàn Gia Vy?

Trần Gia Bảo thoáng sững sờ, không nghĩ đến có người lại nhắc về tập đoàn Gia Vy. Điều này cho thấy năng lực quản lý của Hàn Đông Vy thật sự rất tốt.

Chỉ nghe người được gọi là ông Trương kia đánh tiếng thở dài.

“Ôi, quên chuyện này đi. Hai ngày trước tôi trực tiếp đến tập đoàn Gia Vy tìm chủ tịch Hàn Đông Vy để thảo luận và thuyết phục cô ta đặt số lượng lớn dược phẩm ở công ty tôi, phía xí nghiệp sẵn sàng hỗ trợ.

Kết quả thì sao, cái cô Hàn Đông Vy đó nói rằngtrình độ công ty tôi chưa đạt chuẩn. Từ chối ngay lập tức, không chừa cho người khác chút mặt mũi nào. Cứ nghĩ đến chuyện này là tôi lại thấy tức giận!”

Ông Trương tên đầy đủ là Trương An, ở tỉnh Phú Thọ là một ông chủ chuyên sản xuất và buôn bán dược phẩm. Lần này nghe ở thành phố Hòa Bình vừa mới thành lập tập đoàn Gia Vy với nguồn tài chính rót vào cực lớn, số vốn quang minh chính đại, trong lòng liền rục rịch, muốn tập đoàn chia cho mình một phần nho nhỏ. Không ngờ vừa đến nơi gặp Hàn Đông Vy để bàn bạc thương vụ hợp tác liền bị cô tạt một gáo nước lạnh, phẫn nộ không thôi.

Người đàn ông đeo kính gọng vàng nghe vậy thì khẽ cười.

“Không trách được, tôi nghe nói Hàn Đông Vy là người phụ nữ tuy rằng còn trẻ nhưng lại vô cùng giỏi giang. Vậy nên ở giới kinh doanh cô ta chính là người luôn đặt mắt cao hơn đầu,

không chỉ vậy vẻ ngoài của cô ấy còn xinh đẹp quyến rũ vô cùng, chỉ cần liếc mắt nhìn liền không thể nào quên được. Chỉ tiếc, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa gặp qua, không biết thật giả như thế nào mà thôi."

Trương An nghe vậy liền cười đến vô cùng bỉ ổi.

"Về ngoại hình cô ta thì trăm phần trăm là sự thật. Hàn Đông Vy trời sinh không chỉ gương mặt, dáng dấp mà thậm chí cả khí chất toát ra đều quyến rũ, giống như hồ ly tinh vậy. Tôi đoán những người đứng đầu ở thành phố Hòa Bình đều sớm đã lên giường với cô ta, ngủ qua hết một lượt rồi. Bằng không thì Hàn Đông Vy tuổi còn trẻ như vậy, sau lưng chẳng có ai chống lưng cho, làm sao có thể tìm đâu ra nguồn vốn rót vào tập đoàn Gia Vy? Nói phía sau trong sạch, không có uẩn khúc gì, đánh chết tôi cũng không tin!"

Ông ta bị Hàn Đông Vy thẳng thừng từ chối vậy nên hiện tại khi nói xấu đối phương cũng không hề nể nang chút nào. Người đàn ông mang kính gọng vàng nghe vậy liền bật cười, dáng dấp hèn mọn bắt đầu tưởng tượng.

"Ông nói như vậy chẳng khác nào bảo Hàn Đông Vy là kiều nữ cao cấp rồi? Dù sao thì, tôi cũng ao ước giống như đám người kia, có thể được một lần ngủ với cô ta. Xinh đẹp như vậy, dáng dấp lại tựa như ma quỷ, thật muốn một lần nhấm nháp xem hương vị ngon ngọt như thế nào."

Chương 1095

Chương 1095

Trương An nghe vậy liền sằng sặc cười.

“Haha, ai mà không như ông chứ. Tôi nói thật, bất kì người đàn ông nào khi gặp Hàn Đông Vy đều sẽ ước ao như vậy cả thôi.”

Như bắt được tín hiệu, Trương An cùng người đàn ông đeo kính gọng vàng bắt đầu bàn tán khí thế, nội dung nghe vào tai ô uế không chịu nổi, đương nhiên mọi thứ đều liên quan đến Hàn Đông Vy. Bọn họ tuy rằng nói chuyện không quá lớn tiếng nhưng với thính giác nhạy bén như Trần Gia Bảo, anh không hề nghe sót một từ.

Trong mắt Trần Gia Bảo nốt lên sát khí, anh bất giác vẫy tay gọi tiếp viên hàng không muốn cô mang đến cho mình ba chai rượu vang. Liễu Ngọc Phi chỉ mải nghĩ đến chuyện ngọc tỷ Truyền Quốc, nhìn thấy anh gọi như vậy, vội vàng kêu lên.

“Anh muốn uống rượu thì uống, nhưng đâu cần thiết phải gọi tới ba bình?”

“Bình này, tôi muốn cô mở nó ra. Chờ cho đến khi tôi quay trở lại, hi vọng ly rượu này đã được chuẩn bị sẵn cho mình.”

Trần Gia Bảo đặt chai rượu vang vào trong tay Liễu Ngọc Phi, từ lời nói cho đến thái độ đều thể hiện rõ, không cho phép cô từ chối mình. Liễu Ngọc Phi xúi đầu lẩm bẩm.

“Thật là, giống như vua chúa vậy. Đến mở rượu cũng phải cần phụ nữ mở cho mới được. Còn hai bình này, anh muốn làm gì?”

Nói thì nói, Liễu Ngọc Phi vẫn cầm lấy. Còn lại hai bình Trần Gia Bảo giữ khư khư, nghe thấy câu hỏi của cô thì nhếch môi lạnh lùng.

“Hai bình này à, dùng để đánh chó đấy.”

Liễu Ngọc Phi nhìn động tác của Trần Gia Bảo, trong lòng cảm thấy kì quặc. Mà Trần Gia Bảo lúc này đã đem theo hai chai rượu vang đi đến trước mặt Trương An cùng người đàn ông mang kính gọng vàng, anh hòa nhã nở nụ cười.

“Hai vị đây từ nãy đến giờ đang bàn nhau về chủ tịch tập đoàn Gia Vy, Hàn Đông Vy. Có phải thế không ạ?”

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

Hai người đàn ông quay qua, tò mò đánh giá Trần Gia Bảo. Sau khi xác nhận mình chưa gặp qua người trẻ tuổi này bao giờ thì mới trả lời. Hơn nữa bọn họ vô cùng tò mò, mình đã nói nhỏ đến như vậy, tại sao đối phương vẫn nghe thấy được.

“Thật trùng hợp, tôi cũng quen biết Hàn Đông Vy nữa. Vậy nên, tôi thay mặt cho chị Đông Vy, mời hai người ly rượu đầu tiên. Ly rượu này, mời vì hai vị đây đã ăn không nói có, cực kì xằng bậy!”

Dứt lời, Trần Gia Bảo không chút nương tay, trực tiếp phang mạnh chai rượu lên đầu Trương An. Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, máu hòa cùng với màu đỏ của rượu chảy dọc từ trên trán Trương An, chậm rãi đổ xuống.

“A!”

Trương An hét lên đau đớn, hai mắt tối sầm, suýt nữa thì trực tiếp ngất xỉu. Mà hành khách có mặt trên máy bay đều bị dọa cho khiếp vía, ngay cả tiếp viên hàng không cũng giật mình nhìn ra phía ngoài.

Liễu Ngọc Phi khẽ lắc đầu, Trần Gia Bảo đúng là Trần Gia Bảo, đi tới đâu cũng có thể khiến cho nơi đó gà bay chó sủa. Mà người đàn ông còn lại lúc này sau cơn sợ hãi đột nhiên đứng phắt dậy, quát lớn.

“Cậu điên rồi!”

Vừa dứt lời, Trần Gia Bảo lạnh lùng quay sang, tiếp tục nói.

“Ly thứ hai, bởi vì các người dám dùng từ ngữ vô văn hóa, ô uế đến người khác!”

Lần thứ hai ra tay, chai rượu vang trực tiếp vỡ nát trên đầu người đàn ông đeo kính gọng vàng. Ông ta loạng choạng ngã ngồi xuống ghế, hai mắt đầy sao. Trương An ôm lấy đầu, vừa giận vừa sợ rít lên.

"Mày…mày dám đánh tao. Mày biết tao là ai không hả? Oắt con, mày sắp tàn đời rồi, sắp tàn đời rồi nghe chưa!"

"Ông là ai, đối với tôi quan trọng lắm sao?"

Trần Gia Bảo cười gằn, trực tiếp nắm lấy gáy Trương An nhấn đầu ông xuống mặt bàn. Ông ta thảm thiết hét lên, cả người chẳng tài nào cựa quậy nổi. Trong khoang máy bay mọi người đều sợ hãi, cảm thấy thiếu niên trẻ tuổi này ra tay quá mức độc ác!

Chương 1096

Chương 1096

Lúc này, ba người trông có vẻ như là cảnh sát đột nhiên xuất hiện, dường như muốn bao vây lấy Trần Gia Bảo để tiến hành thẩm tra. Hành khách khi nhìn thấy cảnh sát liền thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, bọn họ chưa kịp động thủ thì Liễu Ngọc Phi đã đứng chắn trước mặt Trần Gia Bảo, lấy từ trong túi áo ra giấy chứng nhận để đối phương biết điều mà lui xuống.

“Ở đây không có việc của các anh đâu.”

Ba vị cảnh sát lập tức nghiêm mặt, nhìn về phía Liễu Ngọc phi cẩn trọng cúi chào, sau đó nhanh chóng rời đi. Mọi người chứng kiến một màn vừa rồi đều vội vàng chụm đầu bàn tán, chỉ trong nháy mắt đã khiến cảnh sát rời đi, chẳng lẽ bối cảnh phía sau Trần Gia Bảo quyền thế lắm sao?

Nhất thời, ánh mắt bọn họ khi nhìn về phía anh đã trở nên cẩn trọng cùng kính nể hơn rất nhiều. Mà hai người đàn ông vừa bị đánh đến đầu váng mắt hoa kia đã bị dọa cho đến hồn xiêu phách lạc, hoàn toàn không có thời gian rỗi rãi để chú ý đến tình huống vừa rồi.

“Sau này, nếu để tôi phát hiện chuyện các người ở sau lưng chị Đông Vy bịa đặt, thiêu dệt đủ thứ chuyện xấu xa như vậy, kết cuộc của các người sẽ không tốt đẹp đâu.”

Trần Gia Bảo lạnh lùng cảnh cáo. Trương An và người đàn ông đeo kính gọng vàng kia liên tục lắc đầu, mặt mày tái nhợt.

“Không dám, chúng tôi tuyệt đối không dám làm vậy nữa đâu ạ!”

Trần Gia Bảo khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ, sau đó trở về chỗ ngồi của mình. Hai người đàn ông thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, lồm cồm bò dậy chạy vào nhà vệ sinh để rửa sạch vết thương trên người.

Khi Trần Gia Bảo ngồi xuống ghế, anh thấy Liễu Ngọc Phi đã mở sẵn rượu cho mình thế nhưng không có rót vào ly cho anh. Cô miết môi, khéo léo mở lời.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, Hàn Đông Vy là người phụ nữ của anh, có đúng không? Anh đối xử với cô ấy cũng quá tốt rồi đi. Chỉ cần có người hai ba câu nói xấu, liền trực tiếp đánh người ta đến mức bán sống bán chết.”

“Nếu có người ssau lưng nói xấu cô, tôi cũng sẽ làm như vậy.”

Trần Gia Bảo tựa lưng vào ghế, nhàn nhàn trả lời.

“Tôi không cần anh làm vậy.”

Liễu Ngọc Phi kiêu ngạo bĩu môi nhưng trong lòng lại không giấu được sự vui vẻ, ánh mắt ngập tràn đắc ý, thậm chí còn chủ động rót rượu cho Trần Gia Bảo.

Anh nâng ly rượu lên, một hơi uống sạch, sự giận dữ ban nãy theo mức độ vơi dần của rượu đã phân tán hơn nhiều. Sau khi uống xong, anh hơi nghiêng ly, hướng về phía Liễu Ngọc Phi ra hiệu. Cô thuần thục rót cho anh, hé miệng lộ ra nụ cười động lòng người.

“Đúng rồi, tôi nghe nói anh và Bùi Thanh Phong ở tỉnh Phú Thọ quan hệ không được tốt cho lắm. Đối phương thủ đoạn tàn nhẫn, hơn nữa địa vị ở nơi đó lại đặc biệt uy thế hơn người. Lần này đi một chuyến, chẳng phải anh đang đặt mình vào nguy hiểm hay sao?”

“Biết rõ trong rừng rậm có hổ, nhưng vẫn muốn đi vào tìm hổ cho bằng được. Cô không thấy cuộc sống như vậy mới thú vị hay sao?”

Trần Gia Bảo ung dung nhấp môi rượu nồng, dáng vẻ tự tại thoải mái. Mà Liễu nGọc Phi nghe vậy chỉ nhướng mày, quen thói giở giọng khiêu khích.

“Anh đừng có để mình ngược lại bị cọp cắn chết là tôi mừng rồi. Đến lúc đó, toàn bộ tỉnh Hòa Bình anh bảo làm sao chịu nổi cú sốc này đây?”

“Ngọc Phi, cô lại lần nữa khiêu khích tôi rồi đấy. Lần này, trước hết cứ ghi nợ đã.”

Trần Gia Bảo nhếch môi cười, đôi mắt nhìn chằm chằm vào bờ môi đỏ mọng của Liễu Ngọc Phi, Cô giơ tay che kín miệng, mắt to trừng mắt nhỏ với anh. Nhưng rất nhanh, Liễu Ngọc Phi đã lấy lại vẻ nghiêm túc, hạ giọng nói với Trần Gia Bảo.

“Liên quan đến ngọc tỷ Truyền Quốc, anh tính toán thế nào? Dù sao thì tin tức mà chúng ta có thể dùng được thật sự quá ít.”

Chương 1097

Chương 1097

“Nếu chúng ta đã không có manh mối, chi bằng cứ đợi người khác cung cấp manh mối cho chúng ta vậy.”

Trần Gia Bảo chậm rãi thưởng thức hương vị rượu vang. Liễu Ngọc Phi nghe vậy, liền mở to mắt, nghi hoặc nhìn anh.

Chờ người khác cung cấp manh mối?

“Chúng ta dù sao cũng chỉ là hành khách sang sông, tin tức cho dù có nhanh đến đâu đi chăng nữa cũng không bằng những người có quyền có thể ở tỉnh Phú Thọ.”

Vừa nghe như thế, Liễu Ngọc Phi liền hiểu Trần Gia Bảo đang cố tình ám chỉ.

“Ý anh là ở tỉnh Phú Thọ có nhân vật đặc biệt cần để mắt?”

Trần Gia Bảo chỉ mỉm cười, không cho cô câu trả lời rõ ràng. Khoảng tầm hai tiếng sau, máy bay chính thức hạ cánh xuống khu vực tỉnh Phú Thọ.

Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi nhanh chóng rảo bước, ở trong sân bay sớm đã có người đứng chờ sẵn.

Dáng dấp điển trai, khí chất toát lên vẻ đàn ông ngời ngời. Đối phương chính là người cực kì nổi tiếng trong giới kinh doanh – Ngụy Phong Lăng!

Ngụy Phong Lăn nhìn thấy Trần Gia Bảo liền bật cười ha hả, vội vàng đi đến đấm vào bả vai đối phương.

“Nhiều ngày không gặp, anh vẫn là bộ dáng thong dong xuất chúng như vậy. Đúng là điều đáng mừng mà!”

“Giới thiệu một chút, đây là bạn của anh, Liễu Ngọc Phi.”

Ngụy Phong Lăng nhìn về phía Liễu Ngọc Phi, thấy cô gương mặt mi thanh mục tú như người đẹp bước ra từ tranh vẽ, trong lòng không khải cảm khái Trần Gia Bảo quả thật có phúc. Anh mỉm cười, đôi mắt hấp háy.

“Xin chào chị Ngọc Phi, tôi tên Ngụy Phong Lăng. Lần đầu gặp gỡ, vô cùng vinh hạnh.”

Liễu Ngọc Phi bề ngoài lịch sự mỉm cười cúi chào nhưng trong lòng lúc này đã nhấc lên hồi phong ba bão táp. Bởi cô đương nhiên biết rõ người trước mặt có thân phận như thế nào. Gia tộc nhà họ Ngụy nổi danh giàu có cùng quyền lực bành trướng khắp nơi. Hơn nữa Ngụy Phong Lăng còn là người trẻ tuổi nhất, xếp hạng đầu trong mười gia tộc có tiếng tại tỉnh Phú Thọ. Trong giới thương nghiệp, tên cậu ta chính là huyền thoại!

“Xe đã sớm đợi sẵn ở bên ngoài, chúng ta đi thôi.”

Ngụy Phong Lăng mỉm cười, dẫn đường cho Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi. Mà cách đó không xa, Trương An cùng người đàn ông mang kính gọng vàng nhìn thấy Ngụy Phong Lăng đích thân đến đón hai người kia, đều hoảng sợ đến mức tái mét mặt mày, hai chân như muốn nhũn ra.

Trương An cảm thấy choáng váng, thanh âm cũng theo đó mà run rẩy.

“Tôi…tôi không nhìn lầm có đúng không? Người kia là Ngụy Phong Lăng? Oắt con kia vậy mà quen biết với Ngụy Phong Lăng sao? Vậy mà ban nãy trước khi xuống máy bay tôi còn muốn tìm người dãy dỗ hăn. Lần này đúng là xong đời thật rồi!”

“Ông không nhìn nhầm đâu, người kia đúng là Ngụy Phong Lăng đấy! Mẹ kiếp, Ngụy Phong Lăng chính là người đứng đầu nhà họ Ngụy, mà gia tộc họ Ngụy lại xếp hàng đầu trong mười gia tộc ở cái tỉnh này, quyền thế ngập trời, cao cao tại thượng. Cậu ta chỉ cần vươn tay, liền có thể dễ dàng đè bẹp chúng ta như giun dế.”

Người đàn ông mang gọng kính vẫn cả người run rẩy. Tuy ông ta và Trương An đứng trước mặt người khác vẫn xem như có chút tiếng tăm nhưng khi đối diện với Ngụy Phong Lăng quả

thật chẳng khác gì hai con cóc ghẻ cả. Lần này vô tình đụng chuyện với oắt con kia, nếu như nó mách lẻo lại với Ngụy Phong Lăng, chẳng phải hai người sẽ chết không có chỗ chôn hay sao?

“Không ổn rồi, tôi phải về nhà gom góp đồ vật, tránh mặt một thời gian đây. Đợi thời điểm nhạy cảm này trôi qua, tôi sẽ quay trở về sau.”

“Đúng, đúng vậy. Tốt hơn hết là chúng ta nên rời đi trước đã.”

Trương An nuốt ngụm nước bọt, trên trán không ngừng túa ra mồ hôi lạnh. Mà người đàn ông bên cạnh ông ta cũng mang theo suy nghĩ như vậy, hai người tính toán xong liền vội vàng đi nhanh về nhà.

Bỏ qua hai người này, hiện tại Liễu Ngọc Phi và Trần Gia Bảo đang cùng Ngụy Phong Lăng trên đường đi đến gia tộc nhà họ Ngụy.

Liễu Ngọc Phi ngạc nhiên nhìn xung quanh, nhà họ Ngụy chính là một tòa biệt thự với khuôn viên trải dài, hồ phun nước, bể bơi, hoàn toàn không thiếu bất kì thứ gì cả. Đối với sự giàu có bậc nhất của nhà họ Ngụy, cô xem như lần nữa được mở rộng tầm mắt.

Ba người sau khi xuống xe, trực tiếp đi thẳng đến nhà chính. Nhưng chỉ mới vừa vươn tay đẩy cánh cửa biệt thự thì một quyền cước từ bên trong xé gió lao đi, dường như nhắm đến Trần Gia Bảo.

Chương 1098

Chương 1098

Có kẻ đánh lén!

Liễu Ngọc Phi ngay lập tức cảnh giác. Thời gian dài chấp hành nhiệm vụ ở cục An ninh Quốc gia khiến cô bồi dưỡng nên thói quen nghề nghiệp, ngay khi vừa nhận thức được nguy hiểm sẽ ngay lập tức động thủ.

Nhưng đột nhiên Trần Gia Bảo lại giơ tay, ngăn cản động tác của cô. Liễu Ngọc Phi thoáng sửng sốt, thời điểm nắm đấm chỉ còn cách mặt Trần Gia Bảo trong gang tấc liền bị anh ung dung chặn lại, nắm tay ấy gọn ghẽ nằm trong lòng bàn tay anh. Trần Gia Bảo cong khóe môi, khẽ cười.

“Chỉ mới luyện tập trong thời gian ngắn như vậy, cô cho rằng cô có thể đánh lén tôi thành công hay sao?”

Leeixu Ngọc Phi lúc bấy giờ mới nhìn rõ người đánh lén. Đó là một cô gái lớn lên trông vô cùng xinh đẹp, mắt mũi miệng đều đẹp như thể được điêu khắc nên. Cô mặc trên người bộ quần áo thể thao màu vàng, mái tóc buộc cao, tràn ngập hơi thở thanh xuân, sức sống tuổi trẻ.

Người này chính là em gái của Ngụy Phong Lăng, Ngụy Nhã Huyên.

Thời điểm tạm biệt ở núi Yên Tử, Lưu Ly đã đưa cho Ngụy Nhã Huyên một bộ công pháp để có thể bảo dưỡng nhan sắc thanh xuân. Ngụy Nhã Huyên vừa về đến tỉnh Phú Thọ lập tức lao đầu vào luyên tập, không quản ngày đêm. Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, cô liền cảm thấy thân thể khỏe lên không ít còn da dẻ thì căng mịn hồng hào.

Lần này nghe tin Trần Gia Bảo đến nên Ngụy Nhã Huyên mới chuẩn bị mọi thứ, cố ý đứng phái sau cánh cửa ra tay đánh lén, vậy nên mới có một màn vừa rồi. Mà hiện tại, bàn tay mềm

mại trắng ngõn của cô đã bị Trần Gia Bảo bắt lấy. Cô bĩu môi hừ lành, rút tay lại, đồng thời lên tiếng.

“Lần này xem như anh may mắn. Chờ thêm một khoảng thời gian nữa, tôi nhất định sẽ đánh anh đến mức tè ra quần cho xem! Hừ!”

Trần Gia Bảo thờ ơ cười nhạt, cho dù là hơn trăm năm nữa thì cô cũng chẳng phải là đối thủ của anh.

Ngụy Phong Lăng bất lực nở nụ cười nhưng trong mắt đều không giấu được vẻ cưng chiều đối với cô em gái này.

“Nhã Huyên, anh Gia Bảo là khách, em không được bất lịch sự như vậy.”

“Chỉ đùa giỡn với anh ta một chút thôi mà. Đối phương còn không tức giận, anh hung dữ với em làm gì?

Đúng là mất vui mà! Còn cô, chẳng lẽ cô là bạn gái của Trần Gia Bảo?”

Ngụy Nhã Huyên dáng vẻ yêu kiều đỏng đảnh, nhìn về phía Ngụy Phong Lăng và Trần Gia Bảo thè lưỡi làm mặt quỷ. Đột nhiên, ánh mắt cô va phải Liễu Ngọc Phi, theo bản năng vô thức hỏi ngay lập tức.

Vừa hỏi xong, Ngụy Nhã Huyên trong lòng chợt cảm thấy bất mãn. Trần Gia Bảo đúng là người đàn ông phong lưu, đào hoa lại bạc tình mà. Lần trước rõ ràng muốn theo đuổi chị Lưu Ly, chưa được bao lâu bên cạnh đã có ngay một người con gái xinh đẹp khác rồi.

“Nhìn xem, có chỗ nào mà tôi giống bạn gái của cậu ta chứ?”

Liễu Ngọc Phi nghe vậy, gương mặt thoát cái liền đỏ bừng. Cô thẹn quá hóa giận, tông giọng liền nâng cao hơn mọi thường.

“Không phải thì tốt rồi. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một chút, Trần Gia Bảo ấy hả là một tên đào hoa bạc tình. Nếu không cẩn thận sẽ bị hắn lừa mất đấy.”

Ngụy Nhã Huyên nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nở nụ cười. Mà Trần Gia Bảo lúc này lại âm thầm bĩu môi, gì mà đào hoa bạc tình chứ, người như anh chính là có lòng bao dung, yêu thương vạn vật, có được hay không đây?

Ngụy Phong Lăng bất lực lắc đầu, giới thiệu em gái mình với Liễu Ngọc Phi.

“Ngọc Phi, đây là em gái của tôi, tên gọi Ngụy Nhã Huyên. Con bé tính tình nghịch ngợm, ăn nói trước sau không suy nghĩ, chị đừng để bụng.”

“Đương nhiên là không rồi, tôi không phải là người dễ giận như vậy.”

Liễu Ngọc Phi dịu dàng nở nụ cười nhưng nội tâm lúc này sau khi nghe những lời Ngụy Nhã Huyên nói đã sớm hoảng loạn. Cô từng bị Trần Gia Bảo nhiều lần cưỡng hôn, ngay cả nụ hôn đầu cũng dành cho đối phương. Thế nhưng đến hiện tại, Liễu Ngọc Phi vẫn hoang mang chẳng biết đến tột cùng mối quan hệ giữa mình và anh là gì.

Nếu nói quan hệ người yêu, chắc chắn là không phải. Mà gọi nhau là bạn bè, nghe vào thật sự vô cùng chối tai, có chút lừa mình dối người. Quả thật là chuyện khiến cô đau đầu suy nghĩ mà.

“Vậy tốt rồi, xin mời xin mời, thoải mái ngồi xuống nào.”

Chương 1099

Chương 1099

Ngụy Phong Lăng chính thức dẫn Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi vào phòng khách, mời cả hai người ngồi xuống ghê. Mà Ngụy Nhã Huyên đi vòng vòng ở phía sau, đôi mắt bất giác sáng lên, cầm chai rượu vang đỏ Romanee Conti đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo.

“Trần Gia Bảo, hôm nay xem như là tôi cảm ơn anh. Lần trước anh mời tôi ăn cơm trên núi Yên Tử, lần này đến lượt tôi mời rượu anh nhé.”

“Đương nhiên là được. Tôi mời cô ăn cơm, cô mời tôi dùng rượu, đây là chuyện hợp tình hợp lý. Nhưng mà lần trước tôi còn từng cứu mạng cô một lần, có phải hay không cô nên tận tình báo đáp bằng hành động?”

Trần gia Bảo thoáng nhíu mày nhưng sau đó nhanh chóng để lộ nụ cười vui vẻ. Ngụy Nhã Huyên nghe vậy, ngược lại cũng không hề tức giận, chỉ cau có đáp trả.

“Nghĩ hay ho nhỉ? Ban đầu tôi cũng muốn rót rượu cho anh đấy nhưng ai bảo anh dám đùa cợt tôi. Tôi mới không rảnh hầu hạ anh đâu, tự thân mà làm đi!”

Dứt lời, Ngụy Nhã Huyên trực tiếp dằn mạnh chai rượu vang xuống bàn, đi về chỗ ngồi của mình ngồi phịch xuống. TTrần Gia Bảo thấy dáng vẻ cô như vậy, thoáng bật cười.

Mà tâm tình Liễu Ngọc Phi sau khi chứng kiến mọi chuyện chợt trở nên khó chịu, cô cố gắng chuyển hướng mọi người vào vấn đề chính sự nghiêm túc.

“Ngài Ngụy, tôi và Trần Gia Bảo lần này đến tỉnh Phú Thọ chính là có việc cần làm, Ngoài ra, chúng tôi cũng cần sự trợ giúp từ ngài.”

“Hửm? Có chuyện quan trọng gì?”

Ngụy Phong Lăng tò mò nhìn về phía Trần Gia Bảo. Có thể khiến Trần Gia Bảo xem là chuyện quan trọng, vậy chắc chắn đây không phải là việc qua loa nhỏ bé. Chẳng lẽ lần này đối phương đến tỉnh Phú Thọ là để đối phó với Bùi Thanh Phong?

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngụy Phong Lăng không khỏi hồi hập. Mà thời điểm Liễu Ngọc Phi thay mặt Trần Gia Bảo trả lời, ánh mắt thoáng nhìn về phía Ngụy Nhã Huyên, ý tứ vô cùng rõ ràng, rằng cô nên tránh mặt thì hơn.

“Chuyện này, quả thật là chuyện vô cùng bí mật…”

Ngụy Nhã Huyên đương nhiên nhận ra ngụ ý trong lời Liễu Ngọc Phi, bĩu môi khịt mũi.

“Nè, rốt cuộc có nói hay không hả? Đây dù sao cũng là nhà của tôi, muốn tôi tránh đi hả, không có cửa đâu! Trần Gia Bảo, anh nói xem có đúng không?”

Liễu Ngọc Phi nghiêng đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo, mong chờ đối phương nói đỡ giúp mình. Nhưng anh còn chưa mở lời, thì từ bên ngoài đã có thanh âm vọng vào.

“Không sai, ở ngay trên địa bàn nhà họ Ngụy, chẳng lẽ Ngụy tiểu thư còn phải tránh mặt? Chuyện này mà truyền ra ngoài, ắt hẳn sẽ thành chuyện cười mất.”

Trần Gia Bảo sững sờ, theo bản năng xoay người quay lại nhìn, nhất thời đôi mắt sáng lên. Đối phương da thịt trắng như tuyết, vóc dáng cao gầy, nụ cười như có như không treo trên khóe môi. Cô mặc bộ quần áo thể dục màu vàng nhạt, mái tóc xõa ngang vai mềm mại đen nhánh, mang đến cảm giác chẳng vướng chút khói bụi nhân gia.

Vẻ đẹp so với Liễu Ngọc Phi hoàn toàn một chín một mười. Ngay cả người đã từng nhìn thấy qua rất nhiều cô gái xinh đẹp như Trần Gia Bảo, khi liếc mắt nhìn đối phương, nhất thời cũng thoáng ngây ngẩn.

Mà giờ phút này, cô đứng tựa vào cánh cửa, biểu cảm lúc nhìn về phía Liễu Ngọc Phi tràn ngập lạnh lùng. Liễu Ngọc Phi khó tránh khỏi kinh ngạc, người này so với cô hoàn toàn chẳng thua kém chút nào, theo bản năng liền âm thầm quan sát, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới.

Mà Ngụy Nhã Huyên lúc này vui vẻ nhảy chân sao đến cạnh người con gái này, miệng tươi rói liến thoắng.

“Chị Ngọc Tuyết, chị tới từ lúc nào vậy.”

Tiêu Ngọc Tuyết nhìn về phía Liễu Ngọc Phi, âm dương quái khí trả lời.

“Chị mới vừa tới thôi. Nhưng vừa vặn nghe chuyện có người muốn em tránh mặt rời đi, đời nào lại có chuyện nực cười như vậy chứ.”

Liễu Ngọc Phi trong vòng vốn đã khó chịu từ trước, hiện tại nghe lời móc mỉa như vậy liền khó tránh khỏi nổi giận, đứng lên lạnh nhạt đáp trả.

Chương 1100

Chương 1100

“Vậy cô có biết chuyện chúng tôi bàn bạc hiện tại là chuyện quốc gia cơ mật hay không? Nếu truyền ra bên ngoài, ai sẽ là người gánh vác trách nhiệm này, chẳng lẽ là cô sao?”

“Cơ mật hay không, tôi không quan tâm. Nếu như muốn bàn bạc, có thể đi ra khỏi nhà họ Ngụy. Còn nếu vẫn đang ở trên mảnh đất này , thậm chí còn muốn hướng về nhà họ Ngụy tìm kiếm sự trợ giúp thì phải nghe theo sự sắp xếp của người nhà họ Ngụy. Hoặc ít nhất thì chuyện kêu Ngụy Nhã Huyên tránh mặt, tuyệt đối không thể xảy ra!”

Tiêu Ngọc Tuyết hừ lạnh. Ngụy Nhã Huyên nghe vậy liền hớn hở ôm chầm lấy cô, ríu rít như chim sẻ nhỏ.

“Vẫn là chị Ngọc Tuyết tốt nhất, lúc nào cũng là chỗ dựa vững chắc cho em hết.”

Liễu Ngọc Phi nhất thời bị chọc giận, lập tức mở miệng châm biếm.

“Tôi chỉ biết người đứng đầu gia tộc nhà họ Ngụy là Ngụy Phong Lăng. Hiện tại anh ta chưa lên tiếng phản đối, ở đâu đến lượt cô lên tiếng thuyết giảng vậy?”

“Ngụy Phong Lăng đúng thật là người đứng đầu. Nhưng dù cho có quyền lực đến đâu đi chăng nữa, Phong Lăng vẫn phải nghe lời người chị này.”

Chị của Ngụy Phong Lăng?

Liễu Ngọc Phi lúng túng, ngây ngẩn cả người. Dựa theo dữ liệu cô thu thập được đúng ra Ngụy Phong Lăng chỉ có một em gái mới phải, tại sao còn có cả chị nữa cơ chứ?

Ngụy Phong Lăng ho nhẹ hai tiếng, biết đã đến lúc mình nói nói chuyện.

“Xin lỗi chị Ngọc Phi, lúc nãy chưa kịp nói rõ. Cô ấy tên Tiêu Ngọc Tuyết, quả thật là chị của tôi.”

Ngay cả Trần Gia Bảo cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Cậu còn có cả chị gái sao? Nhưng cô ấy họ Tiêu, còn cậu họ Ngụy mà?”

Ngụy Phong Lăng gật đầu, giải thích tình huống hiện tại.

“Trần Gia Bảo không phải là người ngoài, đương nhiên không cần giấu diếm làm gì. Nhà họ Ngụy vốn dĩ xem trọng nhất chính là sức mạnh. Không phải giới kinh doanh tư bản, cũng không phải giao thiệp trong giới chính trị nhưng bọn em có đội hộ vệ.”

Liễu Ngọc Phi âm thầm gật đầu, theo thông tin tình báo cô từng nhận được thì quả thật nhà họ Ngụy có đội hộ vệ bao gồm mười người. Sức mạnh của từng thành viên ít nhất đều từ cảnh giới Thông U trở lên.

Mà đội trưởng của bọn họ, sức mạnh đã đạt đến cảnh giới Tông Sư, chính là sự bảo đảm vững chắc nhất dành cho gia tộc họ Ngụy này.

Nhưng vị đội trưởng này là ai, cho đến bây giờ Liễu Ngọc Phi vẫn không tài nào tra ra được. Lúc này, chỉ nghe Ngụy Phong Lăng tiếp tục nói.

“Đội trưởng đội hộ vệ này chính là cha nuôi của em. Mà Tiêu Ngọc Tuyết là con gái của ông ấy, lớn hơn em một tuổi, vậy nên em gọi bằng chị.”

Hóa ra mọi chuyện là như vậy. Trần Gia Bảo gật gù, xem như đã hiểu ra. Bấy giờ, Tiêu Ngọc Tuyết bất chợt lên tiếng.

“Em gọi cậu ta là Gia Bảo? Cậu chính là Trần Gia Bảo, người đàn ông vừa hèn hạ vừa vô liêm sỉ, bạc tình tồi tệ mà Ngụy Nhã Huyên từng kể qua đây sao?”

Cô nhìn về phía anh, lưu loát nói ra từng chữ mà mọi người ở đây đều không nghĩ đến khuôn miệng nhỏ nhắn kia sẽ phát ra những lời như vậy. Mà Ngụy Nhã Huyên lúc này cả gương mặt đều đỏ bừng lên vì xấu hổ. Nói xấu đối phương, bây giờ vô tình bị mách lẻo lại, quả thật là muốn chết mà.

Hèn hạ vô liêm sỉ? Lại còn là tên đàn ông tồi?

Trần Gia Bảo biết mấy lời này chỉ có thể do Ngụy Nhã Huyên nói ra, theo bản năng quay đầu nhìn cô.

Quả nhiên, đối phương chột dạ cúi đầu, không dám nhìn thẳng. Anh nhàn nhạt nở nụ cười.

“Tôi không biết sau lưng tôi cô đã nói những gì. Nếu cô bảo rằng tôi thiên phú hơn người, không chỉ giỏi giang còn có vẻ ngoài điển trai ưa nhìn, tôi xin phép nhận, bởi vì mọi người đều biết đây là sự thật.

Nhưng nếu cô nói tôi hèn hạ vô liêm sỉ, thủ đoạn xấu xa, là người đàn ông tồi tệ, tôi tuyệt đối không thừa nhận. Bởi vì đây, rõ ràng là nói xấu.”

Tiêu Ngọc Tuyết nghe vậy liền bật cười.

“Thủ đoạn xấu xa chưa thấy nên không dám đánh giá. Nhưng ba từ vô liêm sỉ mà Ngụy Nhã Huyên nói thì cậu hoàn toàn tránh không được đâu. Nghe mấy lời này của cậu tôi càng cảm thấy con bé nói không sai, cậu đúng thật là vô liêm sỉ mà.”

Chương 1101

Chương 1101

Trong gia tộc họ Ngụy, mối quan hệ giữa cô và Ngụy Nhã Huyên chính là mối quan hệ gần gũi thân mật nhất. Thời điểm con bé từ núi Yên Tử trở về không ngừng nói bên tai Tiêu Ngọc Tuyết những chuyện đã xảy ra trên đó, đặc biệt thường xuyên nhắc đến Trần Gia Bảo. Không chỉ kể chuyện đối phương một chân đạp gần chục thuyền mà còn cả việc cậu ta bắt nạt con bé cùng mấy cô gái khác.

Đương nhiên, Ngụy Nhã Huyên đơn thuần ngây thơ hoàn toàn không có ác ý gì, cô chỉ muốn kể chút chuyện tình li kì của Trần Gia Bảo mà thôi. Chỉ tiếc Tiêu Ngọc Tuyết vốn dĩ đam mê với việc học võ, kinh nghiệm đối với chuyện nam nữ là con số âm, hoàn toàn không thể nhìn ra tâm tư thiếu nữ của Ngụy Nhã Huyên.

Cứ như vậy, một người nói một người nghe, mưa dầm thấm lâu, cho nên Tiêu Ngọc Tuyết thời điểm nhìn thấy Trần Gia Bảo hoàn toàn chẳng có chút cảm tình gì, nếu không muốn nói là chán ghét đối phương.

Ngụy Phong Lăng thấy tình hình không ổn liền vội vàng đứng lên hòa giải.

“Trần Gia Bảo, anh đừng để bụng. Chị gái Ngọc Tuyết của em đó giờ chỉ đặc biệt quan tâm đến chuyện luyện võ, tâm tư đơn thừng, miệng lưỡi thẳng thắn nhưng tuyệt đối không có ác ý gì cả.”

Trần Gia Bảo nhàn nhạt nở nụ cười, lười so đo với Tiêu Ngọc Tuyết. Nhưng anh bỏ qua không đồng nghĩa với việc người khác cũng như vậy. Liễu Ngọc Phi mở miệng giễu cợt.

“Mắng Trần Gia Bảo là tên đàn ông bạc tình, người ngoài không biết chuyện nghe vào tai còn tưởng anh ta bỏ rơi cô đấy.

Đương nhiên, loại người chẳng hiểu phong tình thế thái như cô, suốt ngày chỉ đâm đầu vào võ thuật, bất luận người đàn ông nào đi chăng nữa cũng sẽ sớm rời đi mà thôi.”

Tuy rằng cô cũng cho rằng Trần Gia Bảo tính tình vô liêm sỉ, thủ đoạn đáng ghét nhiều lần cưỡng hôn mình. Nhưng đối với cô, trong lòng mắng đối phương là một chuyện nhưng khi thấy người phụ nữ khác mắng anh lại là vấn đề hoàn toàn đối lập. Bất tri bất giác, Liễu Ngọc Phi đã đem Trần Gia Bảo trở thành đối tượng kề cận bên cạnh mình. Cô tuyệt đối không cho phép bất kì ai bắt nạt anh.

Trần Gia Bảo kinh ngạc nhướng mày, anh chưa bao giờ nghĩ tới việc Liễu Ngọc Phi sẽ đứng lên nói đỡ cho mình, khóe môi bất giác cong cong, lộ ra nụ cười mỉm. Ngụy Phong Lăng sắc mắc khẽ biến, địa vị của Tiêu Ngọc Tuyết ở nơi này đặc biệt cao, ngay cả anh cũng chưa từng dám lớn tiếng mắng mỏ cô như Liễu Ngọc Phi. Huống hồ tính tình Tiêu Ngọc Tuyết vốn dĩ cực kì nóng nảy, lần này Liễu Ngọc Phi vô tình hữu ý chọc vào, quả thật là chuyện ngày càng xấu thêm.

Chi có Ngụy Nhã Huyên từ đầu đến cuối thỏa mãn chứng kiến một màn này, đuôi mắt ngập tràn sự vui vẻ. Bởi vì cô đối với sự xuất hiện của Liễu Ngọc Phi bên cạnh Trần Gia Bảo mà tâm tình cực kì khó chịu.

Đối phương không chỉ xinh đẹp mà còn sóng vai bên cạnh Trần Gia Bảo bàn bạc về tính chất công việc, chưa kể còn có chú ỷ muốn cô tránh mặt đi. Cô đã không vui thì nhất định phải tìm cách khiến Tiêu Ngọc Tuyết trực tiếp ra tay giáo huấn Liễu Ngọc Phi, như vậy Ngụy Nhã Huyên mới cảm thấy thoải mái được.

Quả nhiên nghe những lời này, sắc mặt Tiêu Ngọc Tuyết lập tức đanh lại, cả người tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

Cô lạnh lùng hạ giọng.

“Cô đây là đang khiêu khích tôi sao?”

Khiêu khích?

Liễu Ngọc Phi đối với hai từ khiêu khích này có ấn tượng rất sâu sắc. Bởi vì mỗi lần Trần Gia Bảo nói như vậy, sau đó đều sẽ xông đến bắt nạt cô, khiến cô vừa tức giận vừa xấu hổ. Nhất

thời xuất phát theo bản năng mỗi khi đứng trước Trần Gia Bảo, cô liền lớn giọng, đôi mắt đẹp mở to đầy thách thức.

“Khiêu khích cô thì làm sao, hả? Muốn thì đến đây mà đánh một trận.”

“Đánh thì đánh. Địa điểm chính là khuôn viên biệt thự, ngay tại giờ này, phút này.”

Tiêu Ngọc Tuyết cười gằn, đầu ngón tay thon dài thanh mảnh chỉ ra hướng bên ngoài, nhanh chóng lập ra lời quyết đấu. Liễu Ngọc Phi khí thế hoàn toàn không thua kém chút nào, trực tiếp nghênh chiến.

“Tới thì tới, tưởng tôi sợ cô sao?”

Ngụy Phong Lăng cười khổ một tiếng, vội vàng đi lên khuyên nhủ.

“Chị ơi, cô Ngọc Phi đây dù sao cũng là khách, hơn nữa còn lần đầu đến nhà chúng ta, nếu đánh nhau thì không hay cho lắm đâu. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mọi người sẽ nói người nhà họ Ngụy chúng ta không biết cách tiếp đã khách đấy.”

“Bớt nhiều lời nhảm nhí đi, đem Phá Lôi Anh Thương ra đây!”

Ngụy Phong Lăng cảm thấy kinh ngạc. Phá Lôi Anh Thương chính là trường thương được chế tạo từ thiên thạch, lực sức thương vô cùng cao, có thể dễ dàng xuyên thủng tất cả mọi thứ. Hơn nữa thời điểm ra đòn quyết định, trường thương vang rền tựa như tiếng sấm, khí thế hơn người!

Chương 1102

Chương 1102

“Để em đi lấy cho chị!”

Ngụy Nhã Huyên hai mắt sáng lấp lánh, Tiêu Ngọc Tuyết muốn dùng đến Phá Lôi Anh Thương chứng tỏ cô đang cực kì tức giận. Dứt lời, cô vội vàng chạy lên lầu lấy thứ mà Tiêu Ngọc Tuyết muốn. Ngụy Phong Lăng hết cách đành quay sang Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo, hay là anh khuyên chị Ngọc phi giúp em với? Tuy rằng chị Ngọc Tuyết còn trẻ nhưng đã đạt đến cảnh giới Thông U, thực lực mạnh vô cùng. Huống hồ trong tay chị ấy còn có Phá Lôi Anh Thương, có thể khiến tu vi chị ấy nnag cao thêm khoảng ba phần mười. Cứ như vậy, người chịu thiệt chắc chắn sẽ là chị Ngọc Phi.”

“Tôi không cần lời khuyên của bất kì ai cả, trận đấu này do chính tôi quyết định! Tôi đang giúp anh hả giận, hiện tại mọi người đều có vũ khí, chỉ mình tôi tay không bắt cọp thôi. Anh tính thế nào đây hả?”

Liễu Ngọc Phi quả quyết nói, ánh mắt theo bản nawg hướng về phía Trần Gia Bảo.

“Yên tâm, tôi đương nhiên không căn ngăn cô làm gì cả. Tôi càng không để cô phải chịu thiệt thòi đâu.

Ngụy Phong Lăng, thứ anh kí gửi đã đến nơi chưa?”

“Có, bưu kiện hiện tại chỉ còn chờ bóc ra mà thôi.”

Ngụy Phong Lăng gọi người hầu, chưa đầy một phút bọn họ đã nâng một bưu kiện được buộc ruy băng vàng mang vào. Trần Gia Bảo nhận lấy gói hàng, sau khi đem ruy băng tháo bỏ, một thanh kiếm mang theo hơi thở từ nghìn năm xuất hiện ngay trong tầm mắt mọi người.

Đây chính là chiến lợi phẩm mà anh thu được từ gia tộc nhà họ Phụng – Thiên Tế kiếm.

Bởi vì Thiến Tế kiếm trên thực tế chính là vật cấm, không thể di chuyển bằng đường hàng không, vậy cho nên Trần Gia Bảo đã trực tiếp kí gửi thẳng đến nhà họ Ngụy.

“Thanh kiếm này tuyệt đối là thần binh lợi khí, so với Phá Lôi Anh Thương của Tiêu Ngọc Tuyết tuyệt đối không hề kém cạnh chút nào cả.”

Trần Gia Bảo đặt thanh kiếm vào tay Tiêu Ngọc Tuyết, nghiêng đầu nở nụ cười. Mà cô sau khi cầm lấy Thiến Tế kiếm, ánh mắt nhìn về phía anh trong vô tình lại lộ ra vẻ dịu dàng, nồng nàn đắm say.

“Xem như anh còn có chút lương tâm. Đi, mau ra ngoài xem tôi sẽ xử lý người phụ nữ không biết giữ mồm giữ miệng kia thế nào đây!”

Cô trực tiếp cầm kiếm bước ra bên ngoài, đi thẳng đến khuôn viên biệt thự. Nhìn thấy Liễu Ngọc Phi, đáy mắt Tiêu Ngọc Tuyết lập tức lóe lên vẻ khiêu khích.

Liễu Ngọc Phi nhìn về hướng Trần Gia Bảo, khẽ nháy mắt, sau đó đi đến trước mặt Tiêu Ngọc Tuyết. Hai người đều đã vào tư thế, sẵn sàng quyết đấu.

Cả hai đều có gương mặt xinh đjep tuyệt diễm, dáng dấp tựa như ma quỷ, chỉ cần đứng bên cạnh nhau như thế thôi đã khiến mọi người không thể nào ngưng trầm trồ. Ngụy Phong Lăng phất tay cho toàn bộ người giúp việc lui xuống, hiện tại trong khuôn viên chỉ còn có bốn người.

Ngay giây tiếp theo, Ngụy Nhã Huyên cầm một bọc màu đỏ chạy xuống, đưa thanh trường thương cho Tiêu Ngọc Tuyết. Mặc dù gần đây ngày nào cô cũng luyện tập nhưng khi cầm trường thương này trong tay, Ngụy Nhã Huyên vẫn cảm thấy mệt không sao chịu nổi, chỉ có thể hé miệng thở dốc.

Ngụy Nhã Huyên lùi bước, đứng bên cạnh Trần Gia Bảo nghịch ngợm tươi cười.

“Lần này có trò hay để xem rồi.”

Ngụy Phong Lăng trừng mắt nhìn em gái mình, hạ giọng nghiêm khắc dạy dỗ.

“Còn không phải do em ở trước mặt chị Ngọc Tuyết nói năng xằng bậy hay sao?”

“Thì…thì do em thuận miệng nói thôi, cũng đâu có ý gì. Em làm sao biết được chị ấy lại tưởng là thật chứ. Thôi thôi thôi, bây giờ tốt nhất là đợi hai người đó đánh xong rồi nói tiếp vậy.”

Ngụy Nhã Huyên chột dạ, len lén đưa mắt nhìn Trần Gia Bảo, tuy rằng rất muốn mở miệng giải thích nhưng tính tình cô vốn kiêu ngạo, cuối cùng vẫn lựa chọn cong đầu lưỡi phản bác anh trai mình.

Ngụy Phong Lăng hiện tại cảm thấy rất bất đắc dĩ, cả Tiêu Ngọc Tuyết lẫn Liễu Ngọc Phi đều không ai nhường ai, chỉ đành đợi đánh xong hẵng nói. Rất may hiện tại có Trần Gia Bảo, ít nhất hai người kia sẽ không xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây, Ngụy Phong Lăng mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Mà ở giữa khuôn viên, Tiêu Ngọc Tuyết lúc nào đã lấy sợi lụa đỏ ban nãy cột tóc mình lên, khí khái hơn người. Sau khi mở tấm bọc đỏ ra, một thanh trường thương dài khoảng bảy thước xuất hiện ngay trong tầm mắt mọi người.

Chương 1103

Chương 1103

Trần Gia Bảo thấy toàn thân Phá Lôi Anh Thương đều phủ lên màu tím, phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo bén ngót. Phía trên đầu lại tản mát hàn khí, vừa nhìn liền biết đây chắc chắn không phải loại vật phẩm tầm thường. Tiêu Ngọc Tuyết tay nắm trường thương, thái độ kiêu ngạo, nhìn về phía Liễu Ngọc Phi.

“Trong tay tôi chính là Phá Lôi Anh Thương được truyền thừa từ hơn ba trăm năm trước, toàn thân đều được tinh chế từ thiên thạch. Một khi ra đòn liền như sấm rền nổ vang trời vậy. Nếu cô sợ, bây giờ rút lui vẫn còn kịp đấy.”

“Cô có Phá Lôi Anh Thương thì tôi có Thiên Tế kiếm đều được truyền thừa từ hơn trăm năm trước. Bàn về uyl ực lẫn lai lịch của nó, thậm chí còn trên thanh trường thương của cô một bậc. Tôi thấy, ngươi bại trận hẳn là cô mới đúng.”

Liễu Ngọc Phi trực tiếp rút kiếm, chỉ nghe keng một tiếng như tiếng rồng ngâm. Thiên Tế kiếm được rút ra khỏi vỏ, toàn thân trong suốt, dưới ánh mặt trời tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt, lay động bốn phương. Tiêu Ngọc Tuyết kinh ngạc nhướng mày, không ngờ lại binh khí quý hiếm khó gặp này lại nằm trong tay Liễu Ngọc Phi. Có điều cô không cảm thấy sợ hãi chút nào, nhếch môi cười nhạt.

“Dù trong tay cô có thần kiếm thì sao chứ? Trường thương chính là vua trong muôn vạn binh khí, dài một tấc mạnh một tấc, đã nghe qua chưa hả? Ba thước thần kiếm của cô làm sao so sánh được với bảy thước trường thương của tôi chứ? Xem chiêu đây!”

Tiêu Ngọc Tuyết hô một tiếng, Phá Lôi Anh Thương trong tay cô trực tiếp nhằm về hướng Liễu Ngọc Phi mà lao đi. Cô lấy tốc độ cực nhanh lao đến, mà thanh trường thương hiện tại

giống như tia chớp màu tím, ầm ầm phóng thẳng về Liễu Ngọc Phi, khí thế dọa người mười phần.

Nếu như là người khác chắc sớm đã bị Tiêu Ngọc Tuyết dọa đến ngây ngẩn cả người. Nhưng Liễu Ngọc Phi thì khác, cô đã có kinh nghiệm thực hiện những nhiệm vụ đặc biệt quan trọng ở tuyến đầu, hơn nữa tu vi của cô đã sơm đạt đến cảnh giới Thông U, so với Tiêu Ngọc Tuyết hoàn toàn là một chín một mười.

Cô chỉ hơi kinh ngạc về tốc độ của đối phương ở mấy giây đầu, sau đó lập tức phòng thủ, dùng kiếm đỡ trường thương, đồng thời trực tiếp nâng tay bổ Thiên Tế kiếm từ trên xuống. Mà Phá Lôi Anh Thương lúc này đỡ ở phía dưới, hai bên cọ xát với nhau, lóe lên tia lửa vô cùng kịch liệt.

“Nằm mơ à!”

Tiêu Ngọc Tuyết hừ lạnh, trực tiếp nhảy lùi về phía sau. Chỉ là chân vừa chạm đất, cô không ngừng lại thêm giây phút nào, trực tiếp ở đỉnh đầu trường thương mở ra báng súng hoa. Bốn khẩu súng nhỏ đồng loạt xuất hiện, bao phủ phạm vi cực kì rộng.

Từng tiếng nổ điên cuồng vang lên, Liễu Ngọc Phi trực tiếp bị vây trong làn súng!

Với tiếng nổ “ầm ầm” vang trời, cùng lúc cướp hồn phách, bóng súng đã đến trước mặt Liễu Ngọc Phi!

Liễu Ngọc Phi sắc mặt hơi thay đổi, dù sao cô ta xuất thân danh môn, mặc dù kinh ngạc, nhưng vào lúc này, tay trái lấy ra một tờ giấy bùa màu vàng, bóp nát.

Ngay lập tức, ba bóng đen hiện ra từ không khí mỏng, giống như bóng ma, tiếng khóc thút thít, xuyên qua bóng súng với tốc độ cực nhanh, lao thẳng về phía Tiêu Ngọc Tuyết.

Đột nhiên, Tiêu Ngọc Tuyết khắp người gào khóc thảm thiết, trời buồn đất thảm!

“Cái quái gì đây?”

Tiêu Ngọc Tuyết khiếp sợ nhảy lên. Sau đó, cô ta ngạc nhiên phát hiện ra rằng những bóng ma xung quanh này thực sự có tác dụng hấp dẫn tâm trí con người. Không ngờ, cô ta lại bị

ảnh hưởng bởi những bóng ma xung quanh, đầu óc ù đi và bóng súng trên tay cô ta lập tức dừng lại.

Nhân cơ hội này, Liễu Ngọc Phi lùi về phía sau ba bước, ra khỏi tầm bắn của bóng súng, sau đó hít một hơi thật sâu, lấy ra một tờ giấy bùa màu vàng kẹp vào giữa các ngón tay, uống một hơi cạn sạch rồi giơ lên.

Đột nhiên, lá bùa bay lên, tự nhiên bốc cháy trong không khí không gió, ngọn lửa càng lúc càng lớn, tạo thành một vòng lửa bán kính một mét rưỡi, bao vây lấy Tiêu Ngọc Tuyết ở giữa.

Vòng tròn lửa vù vù gần như biến thành biển lửa, một nửa sân bị nhuộm đỏ!

Liễu Ngọc Phi sắc mặt có chút tái nhợt, rất rõ ràng, đối với cô ta phát huy sức mạnh to lớn.

Nguỵ Nhã Huyên ở bên cạnh, cảm giác được nhiệt độ đột ngột tăng lên, cô ấy không khỏi thấp giọng nói: "Đây… đây là tình huống gì, người bình thường làm sao có thể bày ra ngọn lửa?"

Trần Gia Bảo thờ ơ nói: "Việt Nam to lớn, Long An kế thừa. Từ khi Hoàng Đế bắt đầu hỏi Quảng Thành, Đạo gia đã được truyền từ đời này sang đời khác. Lịch sử có 5000 năm. Lai lịch sâu xa như thế nào? Có một số điều vượt ra ngoài lẽ thường. Cũng không cần ngạc nhiên."

"Ý anh là…" Ngụy Nhã Huyên kinh ngạc nói.

Chương 1104

Chương 1104

Trần Gia Bảo gật đầu nói: “Đúng vậy, Ngọc Phi là con cháu của môn đạo phái Phù Lục. Nghe nói, sư phụ của cô ta là đạo nhân Minh Ngọc một đại cao thủ, tài trí tinh xảo, giỏi điều khiển ma và thần, có đủ loại năng lực khó lường.”

Khi ở thành phố Hoà Bình, Liễu Ngọc Phi đã sử dụng lá bùa để chống lại Trần Gia Bảo với Tạ Quốc An, vì vậy Trần Gia Bảo đã hiểu một số phương pháp của Liễu Ngọc Phi.

Nguỵ Nhã Huyên đầu óc choáng váng, cảm thấy ba thế giới quan của mình đã đổi mới.

Trong trận, Liễu Ngọc Phi điều khiển vòng lửa co lại, nén không gian của Tiêu Ngọc Tuyết, cười nói: “Cô mau đầu hàng đi, nếu không vòng lửa của tôi sẽ không có mắt.”

Ở trung tâm của vòng lửa, Tiêu Ngọc Tuyết bị bao vây bởi những bóng ma, bên ngoài lại có một vòng lửa cuồng nộ khác, ngay cả khuôn mặt trắng nõn của cô ta cũng bị ánh sáng đỏ chiếu lên.

Sau khi trải qua cơn hoảng loạn ban đầu, cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại, hừ lạnh lùng nói: “Chỉ giả làm ma và thêm vài ngọn lửa bình thường thôi. Làm gì được tôi? Phá nó cho tôi!”

Vừa dứt lời, Tiêu Ngọc Tuyết liền bộc phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, thanh âm trong suốt, chân xoay xung quanh, lôi đình bảy thước trong tay quét một vòng, vung lên một vòng ánh sáng màu tím vỡ tan trong phút chốc.

Ngay sau đó, Tiêu Ngọc Tuyết xoay người đứng vững trên mặt đất, ánh mắt lóe lên, chân trái đập mạnh trên mặt đất, trong tay lao thẳng về phía vòng lửa, một cỗ khí tức mạnh mẽ phun ra từ cây thương dài bảy thước.

Dưới tác động của khí này, ngọn lửa vòng lửa còn chưa kịp chạm vào đầu súng đã bị va chạm tạo thành một khe hở cực lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiêu Ngọc Tuyết chạy ra khỏi ngọn lửa, đôi mắt xuyên thấu và mái tóc dài tung bay, giống như một chiến thần!

"Chị Ngọc Tuyết, cố lên!" Nguỵ Nhã Huyên đột nhiên cười sảng khoái.

Tiêu Ngọc Tuyết không chút lưu tình, tiếp tục dùng súng đâm Liễu Ngọc Phi, mặc dù trông như một người phụ nữ yếu đuối, nhưng khí thế của cô ta thật đáng kinh ngạc và rất mạnh mẽ!

Với khí tức mạnh mẽ, quần áo của Liễu Ngọc Phi phần phật chấn động mạnh mẽ.

Liễu Ngọc Phi khẽ cau mày, hai tay cầm kiếm chém về phía Tiêu Ngọc Tuyết nhanh chóng, nghe thấy tiếng kiếm khí vù vù, một ánh sáng của thanh kiếm xuất hiện từ trong Thiên Tế Kiếm lao thẳng xuống.

Thực lực của cô ta vốn là ở "Thông U Hậu Kỳ", uy lực của Thiên Tế Kiếm trong tay còn cao hơn cả "Phá Lôi Anh Thương". Với sự phù hộ của Thiên Tế Kiếm, thanh kiếm toàn diện của cô ta, làm sao có thể chờ đợi để xem?

Công kích của Tiêu Ngọc Tuyết ngay lập tức bị chặn lại, cô ta uống một ngụm nước và vung cây thương trong tay để chặn ánh kiếm, kết quả là cô ta lùi lại một bước nhỏ.

Vào lúc này, vòng lửa đang cháy lặng lẽ dập tắt, để lại trên mặt đất một đám tro đen.

Đây là bởi vì Liễu Ngọc Phi đang cố ý khống chế phạm vi của ngọn lửa, nếu không, bãi cỏ dưới chân cô ta nhất định sẽ tự động bốc cháy.

Tiêu Ngọc Tuyết kiêu ngạo đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm Liễu Ngọc Phi, trong mắt mang theo cảm thông nói: "Không nghĩ tới cô còn là đệ tử Đạo gia."

"Tôi không nghĩ tới cô có thể đột phá ngọn lửa của tôi." Liễu Ngọc Phi cũng có chút đắc ý, tuy rằng Tiêu Ngọc Tuyết mắng

Trần Gia Bảo quả thực khiến người khác chán ghét, nhưng thực lực cũng không nên coi thường.

Tiêu Ngọc Tuyết hừ lạnh một tiếng, vung cây thương sấm sét trong tay, tiếng sấm nổ vang, sau đó một tay chĩa súng về phía Liễu Ngọc Phi rồi lại lao thẳng về phía cô ta, giống như một con rồng màu tím.

Không chịu thua kém, Liễu Ngọc Phi cầm kiếm xông lên, ngay lập tức giao chiến với Tiêu Ngọc Tuyết.

Hai người con gái xinh đẹp giống nhau, cùng một căn cơ tu luyện, cùng một pháp khí, chẳng những chiến đấu sôi nổi, gay cấn mà còn vui tai vui mắt.

Tuy nhiên, Liễu Ngọc Phi và Tiêu Ngọc Tuyết không giúp được gì cho nhau, lửa giận càng ngày càng dồn dập, hô hấp ngày càng gấp gáp, động tác càng lúc càng không nhận thức được.

Rất nhanh, một trận tranh đoạt khí phách đã vô tình biến thành một cuộc chiến toàn diện, nếu không cẩn thận hai người con gái sẽ bị thương nghiêm trọng, nếu nghiêm trọng có thể gặp nguy hiểm mà chết.

Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên trông rung động lòng người, họ thậm chí không dám thở.

Chương 1105

Chương 1105

Đột nhiên, Tiêu Ngọc Tuyết quát khẽ một tiếng, đột nhiên nhảy dựng lên, lấy đà theo quán tính, Phá Lôi Anh Thương trong tay đập vào người Liễu Ngọc Phi như sấm sét trừng phạt!

Liễu Ngọc Phi không buông tha, mái tóc đen xinh đẹp vô thức xẹt qua, hai tay cầm kiếm, đột nhiên nghênh đón!

Với chiêu thức này, cả hai người phụ nữ đều sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình, nếu không cẩn thận, họ sẽ chết hoặc bị thương!

Nhìn thấy chiêu cuối sắp vào sinh ra tử, ngay cả Nguỵ Nhã Huyên cũng không khỏi kêu lên vì lo lắng.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cử động chân bước đi như gió, lập tức xuất hiện trên trận pháp, đưa ngón tay kẹp chặt mũi thương của Tiêu Ngọc Tuyết, cho dù Tiêu Ngọc Tuyết dùng nội lực cũng khó có thể tiến vào.

Tay còn lại của Trần Gia Bảo, anh ôm lấy vòng eo thơm tho của Liễu Ngọc Phi và để cô ta tại chỗ.

Nguỵ Nhã Huyên đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó bĩu môi không hài lòng, thấp giọng lẩm bẩm: “Cắt, cái này đã ôm lên rồi, còn nói không phải đàn ông tồi.”

Tiêu Ngọc Tuyết ở trên không trung kinh ngạc phát hiện Trần Gia Bảo hai ngón tay rắn chắc như đá, “Phá Lôi Anh Thương” trong tay anh, vậy mà không thể lấy ra, không thể cho vào.

Cô ta cực kỳ hoảng sợ, đây là đòn toàn lực của cô ta, lại được “Phá Lôi Anh Thương” phù hộ, cô ta tự tin có thể tốt hơn so với đòn đầu tiên của bậc thầy, nhưng không ngờ hai ngón tay

Trần Gia Bảo mở rộng, có thể dễ dàng hóa giải, loại thực lực này thật là kinh người!

“Có vẻ như những gì Nhã Huyên nói là đúng. Mặc dù Trần Gia Bảo đáng khinh và xấu xa, nhưng trình độ tu luyện của anh ta thực sự rất cao và đáng sợ.”

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Ngọc Tuyết có chút thay đổi.

Ngược lại, Liễu Ngọc Phi đột nhiên bị Trần Gia Bảo ôm vào trong lòng, cơ thể đột nhiên bị siết chặt, sau khi phát hiện ra là Trần Gia Bảo, mới thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn, khẽ hừ một tiếng.

Trần Gia Bảo buông súng của Tiêu Ngọc Tuyết, Tiêu Ngọc Tuyết tiếp đất vững vàng, không khỏi nhíu mày nhưng cô ta rất không hài lòng với việc Trần Gia Bảo can thiệp vào cuộc đấu tay đôi của cô ta với Liễu Ngọc Phi.

Trần Gia Bảo cười nói: “Hai người đều là những người phụ nữ tuyệt vời và xinh đẹp, sắc nước hương trời, dung nhan khuynh thành. Nếu có chuyện gì không hay ở đây, chẳng phải là hổ thẹn với sự yêu mến của ông trời dành cho hai người sao?”

Đôi mắt phượng của Liễu Ngọc Phi sáng lên, Trần Gia Bảo tự khen cô ta là một người phụ nữ lạ, cảm thấy vui mừng không thể giải thích được.

Mặc dù Tiêu Ngọc Tuyết nhìn Trần Gia Bảo khó chịu, nhưng dưới cái mũ cao bay phấp phới của Trần Gia Bảo, trong lòng cô ta cảm thấy rất thoải mái, cô ta lập tức mất đi phần lớn tức giận, nói với Liễu Ngọc Phi: “Nếu đã có người ra tay cản trở trận chiến, hôm nay chúng ta sẽ dừng lại ở đây. Sau này có cơ hội, hãy tiếp tục bước đi chưa hoàn thành của cô.”

Liễu Ngọc Phi bị Trần Gia Bảo ôm trong lòng, cơn tức giận đã gần như biến mất từ lâu, thật sự không có tâm trạng đấu nữa nói: “Bất cứ lúc nào.”

Ngụy Phong Lăng ra tay giảng hòa đúng lúc, vỗ tay cười nói: “Trận quyết chiến giữa hai người vừa rồi thực sự rất tuyệt vời và đã mắt. Bây giờ hai người đang giận nhau, đã đến lúc nói chuyện nghiêm chỉnh rồi.”

Liễu Ngọc Phi khẽ gật đầu, đột nhiên chỉ có đôi mắt thông minh của Nguỵ Nhã Huyên đang nhìn chằm chằm, nhàn nhạt

có chút thù địch.

Cô ta đỏ mặt, cơ thể mỏng manh vặn vẹo, thoát khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, tự mình đi về phía đại sảnh biệt thự.

Sau khi vào nhà ngồi xuống, Ngụy Phong Lăng nói: “Bây giờ tôi có thể nói, các người rốt cuộc đến tỉnh Phú Thọ có chuyện gì?”

Nguỵ Nhã Huyên không có trốn tránh, còn có Tiêu Ngọc Tuyết.

Liễu Ngọc Phi giữ im lặng, nếu cô ta thật sự nói ra, không phải có nghĩa là cô ta đã chịu thua rồi sao?

Loại chuyện này không bao giờ được xảy ra.

Chương 1106

Chương 1106

Đột nhiên, bầu không khí lại trở nên khó xử.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Mục đích rất đơn giản, là tìm Ngọc Tỷ Truyền Quốc, nhưng hiện tại có rất ít thông tin, cho nên chúng ta cần sự giúp đỡ của nhà họ Ngụy.”

Tìm Ngọc Tỷ Truyền Quốc?

Nghe nói không cần nhà họ Ngụy giúp đỡ đối phó Bùi Thanh Phong, Ngụy Phong Lăng thở phào nhẹ nhõm, sau đó tò mò hỏi: “Không phải Ngọc Tỷ Truyền Quốc đã thất lạc từ lâu rồi sao? Lẽ nào xuất hiện ở tỉnh Phú Thọ sao?”

Nếu Trần Gia Bảo đã nói, Liễu Ngọc Phi cũng không cần giấu diếm gì nữa, liền nói ngắn gọn, trước đó cô ta đã nhận được tin tức rằng Ngọc Tỷ Truyền Quốc có thể đã bị bọn trộm mộ khai quật trong một ngôi mộ cổ hơn mười ngày trước, đợi họ đi tìm ra kẻ trộm mộ, phát hiện ra kẻ trộm mộ đã chết, nhưng một danh sách được tìm thấy trên người trộm mộ, trên đó có ghi tên Ngọc Tỷ Truyền Quốc, điều này đã thu hút sự chú ý của họ.

“Mọi chuyện là như vậy, bởi vì vấn đề quan trọng và tin tức quá thương tâm, đó là lý do tại sao tôi phải cầu cứu nhà họ Ngụy.” Liễu Ngọc Phi bất lực nói.

Ngụy Phong Lăng khẽ cau mày, trong lòng biết rất rõ nếu Ngọc Tỷ Truyền Quốc xuất hiện trên đời, nhất định sẽ kinh thiên động địa, lúc đó toàn bộ lực lượng trong tỉnh Phú Thọ đều sẽ nghe tin tức lập tức hành động. Thậm chí còn kinh động một số lão quái dị đã sống và tu hành ẩn dật từ lâu. Dù Trần Gia Bảo là một bậc thầy siêu cấp, sức mạnh cá nhân của anh vẫn nhỏ nhặt không đáng kể khi đối mặt với sức mạnh của toàn bộ tỉnh Phú Thọ.

Chưa kể, có một Bùi Thanh Phong khác ở tỉnh Phú Thọ đang dòm ngó Trần Gia Bảo và có thể tung đòn sấm sét bất cứ lúc nào!

Có thể nói, tỉnh Phú Thọ sau này sẽ bị đảo lộn.

Đột nhiên, Nguỵ Phong Lăng cảm thấy nếu Trần Gia Bảo để anh ta giúp tìm Ngọc Tỷ Truyền Quốc, anh ta vẫn có thể trực tiếp đối phó với Bùi Thanh Phong.

“Anh Nguỵ, anh làm sao vậy?”

Đột nhiên, Liễu Ngọc Phi nhìn thấy Nguỵ Phong Lăng đang cúi đầu suy nghĩ, gọi nhắc nhở.

Nguỵ Phong Lăng phản ứng lại, cười nhạt nói: “Đến tỉnh Phú Thọ để tìm Ngọc Tỷ Truyền Quốc, họ có thể nghĩ ra được. Họ biết rằng không giống như nhà họ Phụng ở tỉnh Hoà Bình, thế lực bên trong ở tỉnh Phú Thọ phức tạp. Tôi có thể đơn giản nói cho mọi người một chút. Toàn tỉnh Phú Thọ có mười gia tộc lớn, họ Nguỵ của chúng tôi thuộc loại yếu nhất trong mười gia tộc lớn, nhưng như vậy, nhà họ Nguỵ cũng có đội hộ vệ, còn có bậc thầy rất mạnh, chưa kể đến những gia đình quyền lực có thứ hạng cao. Mười gia tộc của chúng tôi đang phát triển riêng tư, chúng tôi không thể chờ đợi để thôn tính lẫn nhau, nhưng khi đối mặt với các thế lực bên ngoài, họ thường có thể đoàn kết với nhau. Vì vậy, các người đến tỉnh Phú Thọ tìm Ngọc Tỷ Truyền Quốc, nếu không tìm thấy cũng không sao, nhưng một khi Ngọc Tỷ Truyền Quốc thực sự xuất hiện ở tỉnh Phú Thọ, mười gia tộc lớn nhất định sẽ nghe thấy làm ngay trước danh tiếng của Ngọc Tỷ Truyền Quốc trong lịch sử. Đến lúc đó, Gia Bảo và cô Liễu nhất định sẽ trở thành mục tiêu của dư luận, cho dù nhà họ Nguỵ của chúng tôi có thể thấy không đối phó được với nhau, chúng tôi có thể đối mặt với chín gia tộc còn lại, thậm chí với năng lực của Gia Bảo, họ sẽ chắc chắn không phải là đối thủ. Vì vậy, tôi không mấy khả quan về chuyến đi của mọi người đến tỉnh Phú Thọ, thậm chí tôi còn hy vọng rằng mọi người có thể rời khỏi tỉnh Phú Thọ càng sớm càng tốt sau một thời gian ở lại. Nếu không, với thân phận nhạy cảm của Gia Bảo, việc ở lại tỉnh Phú Thọ thêm một ngày sẽ khiến nguy hiểm tăng thêm một phần, có hại mà chẳng có lợi.”

Sau khi nói xong, Ngụy Phong Lăng lại cười khổ, vẫn không nói gì, một khi Trần Gia Bảo bị giết ở tỉnh Phú Thọ, nhà họ Ngụy nhất định sẽ bị liên lụy, sẽ bị loại khỏi mười gia tộc hàng đầu, hoặc là bị gạch tên khỏi mười gia tộc hàng đầu, chín gia tộc còn lại cùng tấn công, dẫn đến một thương tích lớn.

Vì vậy, anh ta bây giờ cũng đang mạo hiểm lớn để tiếp nhận Trần Gia Bảo.

Tất nhiên, nếu Trần Gia Bảo có thể đánh bại chín gia tộc khác trong một đòn, thì nhà họ Ngụy chắc chắn sẽ từ vị trí cuối cùng trong mười gia tộc đứng đầu và trở thành gia tộc chói lọi và quyền lực nhất trong toàn bộ tỉnh Phú Thọ.

Nhưng liệu nó có khả năng không?

Nguỵ Phong Lăng cảm thấy đây là một điều viển vông.

Ngụy Nhã Huyên liên tục gật đầu, cô ấy biết rõ sự đáng sợ của mười gia tộc đứng đầu tỉnh Phú Thọ, cô ấy cũng thuyết phục: “Trần Gia Bảo, anh trai tôi nói đúng. Một khi mười gia tộc đứng đầu đoàn kết, anh nhất định không phải là đối thủ. Đáng tiếc chi Lưu Ly không có ở đây. Nếu không, với sức mạnh đỉnh cao của cô ấy, anh ở tỉnh Phú Thọ cũng có thể không sơ hở.”

Lưu Ly đã là sức mạnh của giai đoạn sau của truyền kỳ. Chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá đến “cảnh giới Tiên Thiên” sự rõ ràng của thần. Nói cách khác, nếu Trần Gia Bảo không ở trong cảnh giới của Lưu Ly, tốt hơn là anh nên quay lại đến tỉnh Hoà Bình càng sớm càng tốt, nếu không, ở lại đây và cẩn thận để mất mạng.

Chương 1107

Chương 1107

Mười gia tộc hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ?

Trần Gia Bảo liếc nhìn Ngụy Nhã Huyên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, đột nhiên nói: "Nói như vậy, Bùi Thanh Phong cũng thuộc về một trong mười gia tộc đứng đầu?"

Nguỵ Phong Lăng gật đầu nói: "Đúng vậy, gia tộc nhà họ Bùi vốn đứng thứ sáu trong mười gia tộc hàng đầu. Một thời gian trước, Bùi Thanh Phong đã tích hợp quyền lực của toàn bộ thế giới ngầm của tỉnh Phú Thọ, và gia tộc họ Bùi cũng vươn lên một bậc và bây giờ đứng thứ năm."

Tích hợp sức mạnh của toàn bộ thế giới ngầm ở tỉnh Phú Thọ, gia tộc có tăng lên một bậc không? Xem ra không thể coi thường "10 gia tộc hàng đầu" mà Ngụy Phong Lăng nhắc tới.

Trần Gia Bảo khẽ gật đầu nói: "Anh vừa rồi nói mười đại gia tộc sẽ nhất trí khi đối mặt với thế lực bên ngoài. Vậy anh cũng thuộc về thế lực bên ngoài sao? Nếu thách thức với Bùi Thanh Phong ở Tỉnh Phú Thọ, sẽ khiêu khích chín gia tộc lớn người khác cùng nhau tấn công sao?"

Vẫn thực sự muốn thách thức với Bùi Thanh Phong ở tỉnh Phú Thọ?

Ngụy Phong Lăng ngạc nhiên nói: "Về nguyên tắc thì đây là sự thật, nhưng anh có thể yên tâm rằng nhà họ Ngụy của chúng tôi sẽ không bao giờ là kẻ thù của anh. Dù sao, anh thật sự không định đấu tay đôi với Bùi Thanh Phong ở tỉnh Phú Thọ đúng không?"

Ở đây là tỉnh Phú Thọ, không có chút nào ưu thế về khí hậu, địa điểm, con người. Với sự liên kết lực lượng của Bùi Thanh Phong là phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu

quả, anh ta nhất định sẽ cùng gia tộc khác đối phó anh, cho nên anh nhất định đùa giỡn đúng không?"

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: "Anh cảm thấy tôi nói đùa sao? Đây là chuyện tôi đã cùng Bùi Thanh Phong hẹn từ lâu. Tôi chỉ đến thực hiện thỏa thuận. Hơn nữa, tôi quyết tâm đoạt Ngọc Tỷ Truyền Quốc.

Sớm muộn gì cũng phải đối đầu với chín gia tộc lớn kia, tại sao Trần Gia Bảo lại thu mình lại? Cũng giống như chín đại gia tộc, theo tôi, đó chỉ là một nhát kiếm!"

Nói về nó, Trần Gia Bảo tay phải nắm không khí, ban đầu đặt trên bàn trà "Thiên Tế Kiếm" đã bị lực máy của kéo, tự động bay vào trong tay anh, toát ra một đạo kiếm như ý cuộn trào, "vù vù", hào hùng không sợ hãi!

Mặc dù Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết cảm thấy Trần Gia Bảo có chút không biết lượng sức mình, nhưng họ không thể không cảm kích trước lời nhận xét độc đoán của Trần Gia Bảo, đôi mắt của họ có đầy màu sắc.

Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Liễu Ngọc Phi.

Ngụy Phong Lăng cười khổ nói: "Nếu anh đã quyết định, vậy tôi sẽ không khuyên anh nữa. Nếu mọi người muốn tìm Ngọc Tỷ Truyền Quốc, tôi có thể giới thiệu một người. Về phần di tích văn hóa cổ đại khai quật được, thuộc phạm vi tỉnh Phú Thọ, bất kể là cuộc khảo cổ chính thức hay vụ trộm mộ tư nhân, đều không thể giấu trước mắt một người."

"Là ai?" Liễu Ngọc Phi hai mắt sáng lên, nóng lòng hỏi.

Ngụy Phong Lăng nói: "Ông cụ Tôn Thần Hoa, ông ta là vua đồ cổ ở tỉnh Phú Thọ. Bằng mắt thường, ông ta không chỉ có thể phân biệt tính xác thực của các di vật văn hóa mà còn có thể khai quật, lưu hành, bán lại, v.v. của các di tích văn hóa ở tỉnh Phú Thọ. Ông ta là người có nhiều thông tin tốt nhất. Nếu Ngọc Tỷ Truyền Quốc thực sự bị khai quật bởi những kẻ trộm mộ, vậy các người có thể đi tìm ông ta hỏi han, hoặc có thể tìm thấy thông tin hữu ích."

"Quá tốt rồi." Liễu Ngọc Phi vô cùng phấn khích, không nghĩ tới lần đầu tiên đến tỉnh Phú Thọ sẽ tìm được manh mối hữu ích, chắc chắn chỉ cần đi theo Trần Gia Bảo!

Vô tình, Liễu Ngọc Phi khẽ liếc nhìn Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt Ngụy Phong Lăng đột nhiên trở nên kỳ lạ nói: “Tuy nhiên, ông lão Tôn Thần này tính tình rất kỳ lạ.

Bởi vì năng lực phi thường, lại có lòng tự trọng cao. Từ trước đến nay, ông ta luôn ăn mềm không ăn cứng, cho dù mười gia tộc hàng đầu chúng tôi đến tìm ông ta một cách tuỳ tiện, khả năng cao là sẽ bị quay lưng.”

Liễu Ngọc Phi khẽ cau mày.

Trần Gia Bảo cười nói: “Hầu hết những người có năng lực thực sự đều có tính khí kỳ quái. Chuyện này tôi có thể hiểu được. Anh nói đi, làm sao có thể gặp ông ta? Đừng nói với tôi mai không có cách.”

Chương 1108

Chương 1108

Nguỵ Phong Lăng cười và nói: “Cách thì có. Đúng lúc tối mai sẽ có một bữa tiệc do Tôn Trường Đông nhà họ Tôn, cháu của Tôn Chấn Bằng tổ chức. Tôn Trường Đông là cháu đích tôn của Tôn Chấn Bằng.

Có bản lĩnh làm mọi thứ, bất kể là phân biệt đồ cổ, không ai sánh kịp ở tỉnh Phú Thọ, nên Tôn Chấn Bằng rất coi trọng cháu trai này. Tối mai trong bữa tiệc, anh trực tiếp tìm Tôn Trường Đông, nếu có thể thuyết phục Tôn Trường Đông, để anh ta vì mọi người giới thiệu, nhất định sẽ thuận lợi gặp được Tôn Thần.”

“Là tiệc rượu tối mai sao? Được rồi, quyết định như vậy!” Trần Gia Bảo cười sắc bén, hiện tại đã có manh mối, rất dễ xử lý.

Ngụy Nhã Huyên hai mắt sáng lên, kích động nói: “Chị Ngọc Tuyết, tối mai chúng ta đi dự tiệc đi. Lúc đó sẽ rất náo nhiệt.”

Tiêu Ngọc Tuyết suy nghĩ một chút, cảm thấy tối mai sẽ không có việc gì, liền gật đầu đồng ý.

“Ồ, quá tốt rồi!” Ngụy Nhã Huyên reo hò, chủ động nắm lấy cánh tay của Tiêu Ngọc Tuyết.

Tiếp theo, Nguỵ Phong Lăng tìm một người hầu và sắp xếp hai phòng cho Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi, vẫn là hai phòng liền nhau.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Trần Gia Bảo ngồi ở bàn làm việc nhẹ nhàng lau thi thân kiếm của “Thiên Tế Kiếm”, sau này không biết trên thanh kiếm này sẽ dính máu của ai.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa, Liễu Ngọc Phi bước vào, không khí cả phòng như bừng sáng hẳn lên.

Cô ta đến gặp Trần Gia Bảo, vào thẳng vấn đề hỏi: “Ngày mai anh định làm gì?”

Trần Gia Bảo trong tay động tác không ngừng nói: “Ngày mai trước tiên đi mua một chiếc xe. Đều đã sống ở nhà họ Ngụy rồi. Cũng không tốt khi đi ra ngoài lại làm phiền nhà họ Ngụy, lại càng dễ hành động.”

“Được.” Liễu Ngọc Phi đồng ý nói, “Tiếp theo là gì?”

Trần Gia Bảo đột nhiên ngừng lau kiếm, nhìn lên trên nhìn xuống dưới Liễu Ngọc Phi, chỉ thấy Liễu Ngọc Phi mặc một bộ đồ bó sát lão luyện, trên người lộ ra một thân hình đẹp.

Liễu Ngọc Phi vừa xấu hổ vừa tức giận trong lòng, nhưng ngạc nhiên không ngăn được Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhíu mày, Liễu Ngọc Phi hoảng sợ nói: “Sao … sao vậy, là chỗ nào không đúng sao?”

“Cô ăn mặc này không được đâu. Ngày mai tôi dẫn cô đi mua một bộ váy, để đi dự tiệc tối trông sẽ không lô ra bạo lực.” Trần Gia Bảo đột nhiên nói.

Hóa ra là như vậy.

Liễu Ngọc Phi thở phào nhẹ nhõm, cảm động trước sự chăm sóc của Trần Gia Bảo, nhưng ngoài mặt lại hừ lạnh một tiếng, tự hào nói: “Tôi đây muốn mặc gì thì mặc cái đó. Không cần cậu quan tâm.”

Trần Gia Bảo cười lắc đầu, sau khi đặt Thiên Tế Kiếm xuống, liền đứng dậy, đột nhiên vươn tay ôm lấy eo thơm của Liễu Ngọc Phi, kéo cô ta vào lòng, cười khúc khích: “Cô lại khiêu khích tôi.”

Liễu Ngọc Phi kêu lên, cảm nhận được nam tính từ trong cơ thể Trần Gia Bảo, hoảng sợ nói: “Cậu…cậu mau buông tôi ra…um um…”

Cô ta chưa kịp nói xong, môi đã bị Trần Gia Bảo chiếm giữ, lời nói của cô ta đã bị chặn lại, nhất thời bầu không khí mơ hồ quyến rũ.

Một lúc sau, Liễu Ngọc ohi thở hổn hển trong vòng tay của Trần Gia Bảo, khuôn mặt xinh đẹp như mây mù, tươi sáng và chuyển động.

Trần Gia Bảo ngạc nhiên, nở nụ cười: “Thế nào, biết sai rồi sao?”

Liễu Ngọc Phi trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, mặc dù cố gắng biểu lộ sự tức giận của cô ta, lúc này lẽ ra là ánh mắt cảm động, nhưng cô ta lại càng thêm xinh đẹp .

Cô ta vừa muốn nói chuyện, đột nhiên, đôi môi đỏ mọng tinh xảo lại bị Trần Gia Bảo hôn lên.

“Cậu…um um…cậu làm sao vẫn đến…”

“Vừa rồi là bởi vì cô khiêu khích tôi, hiện tại lại là bởi vì cô ban ngày thay tôi trút giận, cho nên tôi mới cho ngươi một cái hôn biểu thị nội tâm.”

Chương 1109

Chương 1109

“Đồ tồi…um um…”

“Cô lại khiêu khích tôi.”

“…”

Ngày hôm sau, trời quang mây tạnh.

Sau khi Trần Gia Bảo nói chuyện ngắn gọn với Ngụy Phong Lăng, anh đi ra cửa hàng xe 4s với Liễu Ngọc Phi.

Vốn dĩ Ngụy Nhã Huyên cũng sẽ đi cùng, nhưng cô ấy phải tranh thủ thời gian buổi sáng tốt để ngồi thiền và luyện tập, vì vậy cô ấy đã để Trần Gia Bảo đi trước, sau hơn nửa tiếng, cô ấy lái xe đến chỗ Trần Gia Bảo làm cố vấn.

Không lâu sau, Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đến một cửa hàng xe hơi 4s cao cấp, sôi động ở trung tâm thành phố.

Khi anh vừa bước vào, một cô gái xinh đẹp mặc váy lụa đen đi tới, nhìn về phía Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi, hai mắt sáng lên, mặc dù Trần Gia Bảo còn rất trẻ, nhìn như sinh viên, nhưng bên cạnh có Liễu Ngọc pho là một người phụ nữ xinh đẹp hàng đầu đồng hành, chắc chắn là người giàu có, rốt cuộc, phụ nữ đẹp là một nguồn tài nguyên khan hiếm!

Cô ta lập tức nở một nụ cười ngọt ngào và nói: “Hai người đến đây để xem xe. Xin chào, cho hỏi quý danh của anh là gì?”

Trần Gia Bảo.”

“Xin chào anh Trần, trong cửa hàng chúng tôi có tất cả các xe cao cấp, anh có thể tham quan tùy ý. Tôi sẽ giới thiệu chi tiết cho anh chiếc xe nào anh cho là hợp mắt.”

Trần Gia Bảo gật đầu và liếc nhìn xung quanh, thấy ở đại sảnh gian bán hàng đều là Infiniti, Audi, BMW và các loại xe khác.

Biết rằng Trần Gia Bảo giàu có, Liễu Ngọc Phi đi thẳng đến một chiếc Audi a6 màu đen cười nói: “Tôi cảm thấy chiếc xe này tốt. Giá cả không cao không thấp, nó cũng là một chiếc xe hiệu. Anh cảm thấy thế nào?
”

Cô nhân viên bán hàng xinh đẹp còn cười ngọt ngào hơn, chiếc Audi a6 này sẽ có giá hơn một tỷ 750 triệu, nếu Trần Gia Bảo thực sự mua thì hoa hồng của cô ta sẽ không ít, vì vậy cô ta liền giới thiệu: “Thưa anh, chiếc Audi a6 này được tích hợp vào Audi độc quyền. Công nghệ kỹ thuật cao đã làm phong phú thêm cấu hình sang trọng. Đặc điểm của nó là sang trọng, năng động và trưởng thành, đặc biệt phù hợp với khí chất của anh. Thưa anh, anh cảm thấy chiếc xe này thế nào?”

Trần Gia Bảo trực tiếp lắc đầu nói: “Không, giá cả không thích hợp.”

Nụ cười của người bán hàng xinh đẹp đột nhiên cứng đờ, lẽ nào nhìn rồi bước đi, thằng cha này cảm thấy chiếc xe này quá đắt?

Liễu Ngọc Phi cũng tò mò: “Tại sao?”

Trần Gia Bảo liếc nhìn chiếc Audi a6 bên cạnh Liễu Ngọc Phi nói: “Chiếc xe này giá cả không cao và cũng không cao cấp. Cô không cảm thấy lái chiếc xe này đi dự tiệc tối nay có hơi khó coi sao?”

Người đẹp bán hàng xuýt xoa, Audi a6 vẫn khó coi? Anh Trần này có tầm nhìn xa đến mức nào?

Liễu Ngọc Phi cũng cau mày, bước nhanh đi tới chỗ Trần Gia Bảo, nói nhỏ: “Cậu không nhầm chứ, chúng ta đêm nay hoàn thành nhiệm vụ, cũng không phải thật sự đi dự tiệc. Không cần mua xe sang?”

Trần Gia Bảo nhướng mày cười nói: “Ai nói rằng thực hiện nhiệm vụ không thể tham gia yến tiệc? Đừng quên, lát nữa vẫn sẽ mua cho cô một bộ váy dạ hội đắt tiền. Nếu không thể thưởng thức tốt bữa tiệc, cô sẽ không tiếc sao? Người bạn nữ có khuôn mặt xinh đẹp này?”

Liễu Ngọc Phi cảm thấy trong lòng ngọt ngào, khóe miệng nở nụ cười, hừ lạnh nói: “Dù sao cũng là tiêu tiền của chính mình.

Muốn mua gì cũng được, chỉ cần đến lúc đó đừng khóc than nghèo là được.”

“Ha ha, cái này làm phiền cô bận tâm.” Trần Gia Bảo cười thầm, trước đây khi chữa bệnh cho những người có tiền anh đã kiếm được rất nhiều tiền, chưa kể đến việc kinh doanh sản phẩm chăm sóc sức khỏe với nhà họ Tần, nhà họ Kiều, và tập đoàn Gia Vy của anh.

Theo giá trị hiện tại của anh, dù có mua hết xe trong cửa hàng 4s này thì cũng chẳng hơn gì một giọt nước tràn ly.

Trần Gia Bảo quay đầu lại nói với người đẹp bán hàng: “Cô có chiếc xe hơi sang trọng thực sự nào ở đây không?”

“Có, có, chờ một chút, tôi sẽ để quản lý của chúng tôi đến tiếp anh.” Người bán hàng xinh đẹp biết hôm nay gặp khách hàng lớn, có chút không hợp nên xoay người chạy đến chỗ quản lý.

Chương 1110

Chương 1110

Ngay sau đó, cô nhân viên bán hàng xinh đẹp bước tới cùng một người đàn ông trung niên lịch sự trong bộ vest trông khá bảnh bao. Người đàn ông này mỉm cười niềm nở nói: “Anh Trần phải không, kẻ hèn mọn Khương Thần, là ở đây trải nghiệm. Anh muốn nhìn thấy xe hơi sang trọng, phải không? Hai người đi với tôi.”

“Tốt.” Trần Gia Bảo gật đầu.

Trong lúc dẫn đường, Khương Thần trong lòng tràn đầy nghi hoặc, là quản lý của cửa hàng 4s, có thể nhận ra hầu hết thế hệ thứ hai giàu có của xã hội thượng lưu ở thành phố Thái Bình, nhưng ông ta chưa từng thấy Trần Gia Bảo bao giờ. Chẳng lẽ anh Trần này là người nước ngoài?

Ngay sau đó, dưới sự hướng dẫn của Khương Thần, Trần Gia Bảo đã đến một ga ra phía sau, sau khi bước vào, anh nhìn thấy một số xe thể thao hạng sang, chẳng hạn như Ferrari và Maserati, đang đậu bên trong.

“Anh Trần, đây đều là những chiếc siêu xe sang trọng đắt tiền. Giá cơ bản là hơn 35 tỷ đồng. Anh xem thế nào, nó có thể lọt vào mắt anh?” Khương Thần mời Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi vào, trong khi quan sát khuôn mặt của hai người.

Theo kinh nghiệm của ông ta, những người bình thường phải chột dạ khi một chiếc xe hơi sang trọng trị giá 35 tỷ đặt trước mặt họ, nhưng Trần Gia Bảo lại có vẻ mặt điềm tĩnh, anh ta thực sự bước vào chọn.

Khương Thần biết rằng lần này anh có thể đã thực sự gặp được một khách hàng lớn.

“Gia Bảo, cậu thấy chiếc xe nào được?” Liễu Ngọc Phi khẽ liếc nhìn một chiếc Maserati màu đỏ, có vẻ vừa mắt, nếu có

thể ngồi trong chiếc xe này để dự tiệc, chắc chắn sẽ cảm thấy rất tuyệt vời, nhưng cô ta cũng vậy biết rằng Trần Gia Bảo không có khả năng mua một chiếc xe hơi màu đỏ.

Quả nhiên, Trần Gia Bảo bước tới một chiếc Maybach màu đen, đưa tay vuốt ve đường cong mượt mà của xe, mỉm cười: "Quản lý Giang, tôi muốn lên chiếc xe này đi thử."

Khương Thần vui mừng khôn xiết, bước tới, dùng chìa khóa mở cửa xe, hào hứng nói: "Chiếc Maybach 62s này là một chiếc xe siêu sang. Nó không chỉ có dòng dõi quý tộc mà còn được làm bằng những công nghệ tiên tiến nhất. Chắc chắn là Sự kết hợp hoàn hảo giữa phong cách cổ điển và hiện đại, giá là 318 tỷ đồng."

Liễu Ngọc Phi sửng sốt vì mức giá quá cao, mặc dù là cô ta đã từng nhìn thấy trên thế giới và biết rằng những chiếc xe hơi ở đây rất đắt đỏ, nhưng việc bỏ ra gần 350 tỷ để mua một chiếc xe vẫn khiến cô ta cảm thấy choáng váng.

Trần Gia Bảo gật đầu, đi thẳng vào vị trí lái xe, đặt tay lên vô lăng cảm nhận được, có cảm giác thoải mái, bước ra ngoài nói: "Cái này đi."

Khương Thần và cô nhân viên bán hàng xinh đẹp vui mừng khôn xiết, họ không ngờ Trần Gia Bảo lại ra quyết định một cách dễ dàng như vậy, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một khách hàng chất lượng cao như vậy.

Đặc biệt là cô nhân viên bán hàng xinh đẹp, một chiếc ô tô hạng sang 318 tỷ, sau khi thực hiện đơn hàng này, cô ta có thể nhận được rất nhiều hoa hồng!

Khương Thần hào hứng nói: "Chiếc Maybach 62s này tổng cộng là 318 tỷ đồng. Tôi có thể bỏ đi phần dư cho anh. Tổng là 315 tỷ. Anh định trả toàn bộ hay trả dần?"

"Thanh toán đầy đủ." Trần Gia Bảo nhướng mày: "Tuy nhiên, ông phải hoàn thành mọi thủ tục càng sớm càng tốt. Tôi hy vọng buổi chiều có thể nhận xe. Tôi tin rằng những việc này sẽ không làm khó được ông."

Khương Thần thản nhiên cười nói: "Anh yên tâm, chiều nay nhất định giao cho anh."

Trần Gia Bảo vẫy tay với Liễu Ngọc Phi nói: “Đi thôi, đi quẹt thẻ.”

Liễu Ngọc Phi gật đầu, liếc nhìn chiếc Maserati màu đỏ cách đó không xa, cùng Trần Gia Bảo bước ra ngoài.

Chi tiết nhỏ này đã được Trần Gia Bảo chú ý.

Chương 1111

Chương 1111

Trần Gia Bảo bất ngờ nắm tay Liễu Ngọc Phi và bước đến chiếc Maserati.

Liễu Ngọc Phi vừa sửng sốt vừa xấu hổ, định hất tay Trần Gia Bảo ra, chỉ nghe Trần Gia Bảo nói: "Cô thích chiếc xe này không? Có muốn ngồi vào thử không?"

Liễu Ngọc Phi nhịp tim đập mạnh quên hất tay Trần Gia Bảo ra, nhưng lập tức lắc đầu cười khổ: "Không cần, tôi chỉ là coi như vừa mắt, cũng không có đặc biệt thích. Hơn nữa, một chiếc xe đắt tiền như vậy, tôi không thể mua."

Lương một năm của cô ta, bao gồm cả trợ cấp công việc, tổng cộng chỉ có 5 đến 7 tỷ, cô ta chỉ có thể mua một chiếc xe hơi hạng sang 35 tỷ mà không ăn uống gì trong vài năm.

"Nếu không đủ tiền thì thử trước đi." Trần Gia Bảo cười cười, sau đó nói với Khương Thần: "Làm phiền ông mở cửa xe, để cô gái xinh đẹp này đi vào cảm nhận một chút."

"Được." Khương Thần đã coi Trần Gia Bảo là Thần Tài, lập tức cầm lấy chìa khóa mở cửa.

Liễu Ngọc Phi ngạc nhiên tim đập mạnh, do dự 2 lần, dù sao ngồi vào thử cũng không sao, sau đó nói: "Được rồi, vậy tôi vào thử một chút, nhưng tôi nói trước, tôi không thể mua."

Sau đó, cô ta ngồi vào, quả nhiên là một chiếc xe hơi sang trọng, cô ta cảm thấy khác biệt, với mức lương hiện tại thật đáng tiếc, cô ta không khỏi cảm thấy hối hận.

"Thích không?"

Đột nhiên, Trần Gia Bảo ngồi vào ghế phụ.

Liễu Ngọc Phi trợn mắt nói: “Thích thì làm được gì? Tôi không giàu bằng cậu. Chỉ cần một cái vẫy tay là có thể mua bất cứ thứ gì muốn. Một tầng lớp lao động bình thường như tôi chỉ có thể lực bất tình tâm.”

“Thích là được.” Trần Gia Bảo cười nhẹ.

“Ý của cậu là gì?” Liễu Ngọc Phi trong tiềm thức hỏi.

Trần Gia Bảo xuống xe đột nhiên nói với Khương Thần: “Chiếc xe này bao nhiêu tiền, tôi muốn mua làm quà cho cô gái xinh đẹp này.”

Ngay khi câu nói này được đưa ra, cả ba người có mặt đều bị sốc, điều khác biệt là Liễu Ngọc Phi thực sự ngạc nhiên, không ngờ Trần Gia Bảo sẽ tặng cho cô ta một chiếc xe hơi sang trọng, còn Khương Thần và cô nhân viên bán hàng xinh đẹp thì rất phấn khích. Đây thực sự là một khách hàng thượng hạng đã mua hai chiếc ô tô hạng sang hàng đầu chỉ bằng một cái vẫy tay.

Khương Thần không giấu được vẻ phấn khích, không quên giới thiệu hiệu suất của chiếc xe này, còn trực tiếp nói: “Sở hữu chiếc Maserati này đồng nghĩa với thực sự cao quý, giá cả thống nhất toàn thế giới là 63 tỷ đồng.”

Liễu Ngọc Phi lại sửng sốt, tuy rằng trong lòng vừa cảm động vừa ngọt ngào, nhanh chóng xuống xe, đem Trần Gia Bảo kéo qua một bên, nói nhỏ: “Cậu điên rồi, sao lại tặng tôi một chiếc xe hạng sang? Tôi đã nói với cậu rồi. không có công lao gì không nhận quà, Liễu Ngọc Phi tôi không phải loại phụ hám của.”

Trần Gia Bảo chớp mắt, cười nói: “Ai nói cô không công? Hôm qua không phải cô trút giận cho tôi mà còn đánh nhau với Tiêu Ngọc Tuyết sao? Tôi tặng cô một chiếc xe để tỏ lòng biết ơn.”

Liễu Ngọc Phi trong tiềm thức nói: “Nhưng không phải hôm qua cậu đã…”

Đột nhiên, cô ta chưa kịp nói xong lập tức ngậm miệng lại, trong lòng cảm thấy xấu hổ, nhìn Trần Gia Bảo một cái hung dữ.

Trần Gia Bảo nói tiếp: “Hơn nữa, cô vẫn là thành viên duy nhất của cục cảnh sát Yên Hoà. Đội trưởng như tôi cũng nên chăm sóc cấp dưới là cô. Tóm lại, cô không được từ chối. Nếu cô thực sự cảm động, cô có thể cho một nụ hôn để bày tỏ lòng biết ơn của cô.”

Sau đó, Trần Gia Bảo đưa ngón tay ra, khẽ vuốt ve đôi môi thơm tho của Liễu Ngọc Phi.

Liễu Ngọc Phi cơ thể run lên, tên xấu xa này, có lý do gì mà tặng một chiếc xe sang? Bực mình nói: “Cậu nằm mơ!”

Chương 1112

Chương 1112

“Haha, nếu cô từ chối, vậy tôi sẽ coi như cô đang khiêu khích tôi. Hậu quả cô hiểu rồi.” Trần Gia Bảo cười tủm tỉm, bất giác kéo Liễu Ngọc Phi vẻ mặt không bằng lòng, lại đi tới nói: “Chiếc xe Maserati này tôi cũng mua rồi, buổi chiều sẽ cùng nhau làm thủ tục nhé.”

Khương Thần vui mừng khôn xiết nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi.”

Liễu Ngọc Phi vừa mở miệng định từ chối, đột nhiên đụng phải ánh mắt không mấy thiện cảm của Trần Gia Bảo, cô lập tức ngoan ngoãn im lặng, trong lòng tự hào nghĩ: “Hừ, không phải chỉ là một chiếc xe hạng sang sao? Cậu muốn tặng thì tặng, ta đây lại không chịu thiệt, ai sợ ai?”

Người đẹp bán hàng cảm thấy ghen tị một lúc liền nói với Liễu Ngọc Phi: “Chị Liễu, bạn trai của chị đối với chị thật tốt, không cần nói gì cũng có thể mua cho chị một chiếc xe hơi sang trọng 35 tỷ. Đó là chàng hoàng tử mà mọi cô gái đều mơ ước.

Anh ấy không phải là bạn trai của tôi!

Liễu Ngọc Phi muốn khóc không ra nước mắt, muốn giải thích, nhưng biết dù có giải thích đối phương cũng sẽ không tin, nên chỉ im lặng.

“Haha.” Trần Gia Bảo cười, lấy chứng minh thư và thẻ ngân hàng ra nói: “Đi, quẹt thẻ.”

“Anh Trần, đi với tôi!” Khương Thần vui mừng đang chuẩn bị đưa Trần Gia Bảo đi quẹt thẻ.

Đột nhiên, một đôi nam nữ trước mặt bước vào, người đàn ông mặc đồ hiệu, trông như con nhà giàu, đẹp trai, nhướng mày, tướng mạo cao sang.

Người phụ nữ khoảng 20 tuổi, khoác tay người đàn ông, ăn mặc quyến rũ, tuy ngoại hình và vóc dáng không bằng Liễu Ngọc Phi nhưng cũng có thể so sánh với các nữ minh tinh hay người mẫu hạng hai, hạng ba.

Khương Thần hai mắt sáng lên, lập tức dừng lại chào hỏi, cười nói: "Cậu chủ Đỗ, cơn gió nào đưa anh tới đây?"

Người đến là Đỗ Ngọc Huy có bối cảnh vững chắc, lại là con nhà giàu có tiếng ở thành phố Thái Bình, Khương Thần không dám thất lễ.

"Gần đây tôi đã có bạn gái mới và hứa sẽ mua cho cô ấy một chiếc xe xịn. Cậu chủ Đỗ tôi nói là giữ lời, vậy tôi đưa cô ấy đến chọn một chiếc." Đỗ Ngọc Huy vỗ nhẹ vào mông người phụ nữ. Sau khi dừng lại, anh ta cười nói: "Đi đi, cứ việc chọn chiếc xe nào em vừa ý."

"Cảm ơn cậu chủ Đỗ, yêu anh nhiều lắm." Người phụ nữ trong vòng tay vui mừng khôn xiết, hôn lên má Đỗ Ngọc Huy một cái "chụt".

Đỗ Ngọc Huy đường làm quan rộng mở, đột nhiên nhìn thấy Liễu Ngọc Phi cách đó không xa, trong lòng chấn động, ồ, người phụ nữ này quá xinh đẹp.

Lã Nguyệt An nhìn theo ánh mắt Đỗ Ngọc Huy, nhìn thấy Liễu Ngọc Phi, cô ta cảm thấy ghen tị, đột nhiên nhìn thấy chiếc Maserati màu đỏ bên cạnh Liễu Ngọc Phi, trong ánh mắt cô ta liền nảy ra ý hay, lắc cánh tay Đỗ Ngọc Huy thì thầm: "Cậu chủ Đỗ, chiếc Maserati màu đỏ đó, anh có thể tặng nó cho người ta, được không?"

Đỗ Ngọc Huy bị lời nói nhẹ nhàng của cô ta làm cho choáng ngợp, nói: "Được, nếu em thích, tôi sẽ tặng cho em, Khương Thần, tôi muốn chiếc Maserati đó."

Khi những lời này nói ra, cả Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đều khẽ cau mày.

Đặc biệt là Trần Gia Bảo, người trước đó đã chiếm lợi Liễu Ngọc Phi nhiều như vậy, cuối cùng tặng một món quà mà cô ta thích, nếu anh ta cắt cho người khác nửa chừng, sau khi trở lại tỉnh Hòa Bình chẳng phải là một trò cười sao?

Về phần Liễu Ngọc Phi, suy nghĩ của cô ta càng thêm phức tạp, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Trần Gia Bảo tặng quà cho cô ta, nói dối lòng không ngọt cũng không cảm động, nhưng mặt khác, gần 70 tỷ chiếc xe sang quá đắt, cô ta không muốn để Trần Gia Bảo nghĩ rằng cô ta là một người phụ nữ hám của, nên có người chặn giữa đường không biết nên tức giận hay nhẹ nhõm.

Chương 1113

Chương 1113

Khương Thần lúng túng cười: "Cậu chủ Đỗ, chiếc xe này đã được anh Trần và cô Liễu chọn rồi, anh ấy chuẩn bị thanh toán bằng thẻ của mình. Hay là, anh đổi một chiếc khác."

"Đã bị mua rồi?" Đỗ Ngọc Huy có chút kinh ngạc nhìn Lã Nguyệt An trong vòng tay.

Lã Nguyệt An hừ lạnh, làm nũng nói: "Em không quan tâm, họ vẫn chưa trả tiền. Hai chiếc Maserati này cũng không phải của họ. Dù sao thì, em thích chiếc Maserati đó. Anh nói em muốn mua cái gì anh đều mua cho em, anh chắc sẽ làm được chứ?"

"Đùa gì vậy, cậu chủ Đỗ tôi nói, có khi nào không giữ lời?" Đỗ Ngọc Huy bị cô ta làm cho kích động đến mức lập tức kiêu ngạo nói với Trần Gia Bảo: "Người anh em này, nể mặt cậu chủ Đỗ tôi, để chiếc xe này cho tôi. Coi như cậu chủ Đỗ tôi nợ anh một ân huệ, thấy thế nào?"

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Tôi thích chiếc xe này lắm, và tôi cũng định dùng nó để tặng người khác, cho nên sẽ không nhượng lại. Anh nên thuyết phục cô gái đi cùng tôi để cô ấy chọn chiếc khác."

Đỗ Ngọc Huy đã bị Trần Gia Bảo bác bỏ trước công chúng, có chút tức giận lóe lên giữa lông mày, nhưng cuối cùng, anh ta không phải là người bình thường không có đầu óc thế hệ thứ hai giàu có, biết rằng những người đủ khả năng làm chủ của Maserati có nhiều hơn hoặc ít bối cảnh hơn, trong trường hợp Trần Gia Bảo có bối cảnh hùng hậu, đến lúc đó lẽ nào không phải sẽ có sự cố xảy ra trong phút chót sao?

Nghĩ vậy, anh ta kéo Khương Thần sang một bên, trầm giọng hỏi: "Thân phận và lai lịch của gã này là gì?

Tôi không có ấn tượng gì về anh ta cả. Trông anh ta không giống người ở thành phố Thái Bình của chúng ta.”

Khương Thần lúng túng cười nói: “Cái này…Tôi không biết anh ta là ai, tôi chỉ biết anh ta tên là Trần Gia Bảo, tôi chưa từng gặp qua, nhưng vừa rồi anh ta lấy chứng minh thư ra, lúc đó tôi đã liếc mắt. Anh ta người tỉnh Hoà Bình.”

“Người tỉnh Hoà Bình?” Đỗ Ngọc Huy lập tức yên tâm, cười lạnh lùng nói: “Một người bên ngoài cũng dám thách thức với cậu chủ Đỗ tôi, thật sự là muốn tìm chết, Khương Thần, đi nói cho anh ta, chiếc Maserati này tôi chắc chắn muốn. Nếu anh ta không đồng ý, hậu quả tự chịu!”

“Được… được rồi.” Khương Thần cười khổ. Dù Trần Gia Bảo là một khách hàng chất lượng cao, nhưng Đỗ Ngọc Huy lại là đồ chuyên ức hiếp người. Đắc tội với Trần Gia Bảo ông ta kiếm được ít tiền hơn, nhưng nếu đắc tội với Đỗ Ngọc Huy, không biết cửa hàng 4s có tiếp tục mở được không.

Đỗ Ngọc Huy bước lại chỗ Lã Nguyệt An và nói với vẻ tự hào: “Nguyệt An, em yên tâm, không phải chỉ là một chiếc Maserati sao? Lát nữa tôi sẽ mua cho em.”

“Em biết cậu chủ đối với người ta là tốt nhất.” Lã Nguyệt An mở mắt cười lại liếc nhìn Liễu Ngọc Phi, trong lòng hừ lạnh, khẽ hỏi: “Bọn họ rốt cuộc là ai? Làm sao trước đây chưa từng thấy qua ở thành phố Thái Bình?”

Đỗ Ngọc Huy cười lạnh lùng khinh thường nói: “Chỉ là hai người bên ngoài mà thôi, huống chi bọn họ còn chưa trả tiền, cho dù trả tiền, cậu chủ Đỗ tôi còn cướp xe trở về.”

Lã Nguyệt An ánh mắt đột nhiên lấp lánh, tràn đầy kính trọng.

Đỗ Ngọc Huy rất hưởng thụ, trong lòng cảm thấy dễ chịu, lại vô tình liếc nhìn Liễu Ngọc Phi, thầm nghĩ cuối cùng cũng gặp được người phụ nữ xinh đẹp như vậy, đợi sau khi cướp xe về, nhân tiện cũng sẽ “cướp” cô ta về. Nghĩ rằng người tỉnh khác họ Trần cũng không dám nhiều lời.

Khương Thần đến gặp Trần Gia Bảo và nói nhỏ: “Anh Trần, Đỗ Ngọc Huy này là thế hệ giàu có thứ hai ở thành phố Thái Bình. Bố anh ta là ông chủ của tập đoàn bất động sản Đỗ An. Không chỉ có gia cảnh vững chắc mà dưới quyền anh ta còn có

một nhóm côn đồ xã hội. Nhiều người đã phải chịu đựng thiệt thòi.

Anh nghe theo lời khuyên của tôi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, anh giao cho anh ta chiếc Maserati đó, anh chọn chiếc khác, sau đó tôi sẽ giảm giá cho anh, đảm bảo rằng anh sẽ không bị thiệt thòi gì, anh cảm thấy thế nào?"

Trần Gia Bảo trực tiếp lắc đầu từ chối, nói: "Cám ơn lòng tốt của ông, nhưng mà tôi không thiếu mà ông phải giảm giá. Bạn của tôi rất thích chiếc xe này. Tôi sẽ không nhường. Hơn nữa mọi việc phải có trước có sau. Tôi rõ ràng đã chọn, làm sao có lý do để đưa nó cho anh ta? Chi bằng ông giảm giá cho anh ta, để anh ta chọn một chiếc xe khác."

Chương 1114

Chương 1114

Trần Gia Bảo không cố ý thấp giọng, Đỗ Ngọc Huy đã nghe thấy.

Vẻ mặt của Khương Thần thay đổi, biết xong rồi.

Quả nhiên, sắc mặt của Đỗ Ngọc Huy chợt trầm xuống, nói: "Nói như vậy, anh khăng khăng không nể mặt tôi? Tin hay không, chỉ cần tôi gọi điện thoại, lập tức có thể gọi mấy chục người đến đánh anh. Không thể tự lo cho cuộc sống của anh?"

Lã Nguyệt An nghe thấy lời nói ngang ngược của Đỗ Ngọc Huy, cô ta đột nhiên cười khúc khích.

Vẻ mặt của Liễu Ngọc Phi trở nên kỳ quái, Trần Gia Bảo, đường đường là bá chủ thế giới ngầm của tỉnh Phú Thọ, chặt đầu cường giả truyền kỳ bằng chính đôi tay của anh, bị một thế hệ giàu có thứ hai uy hiếp khinh bỉ, giống như một con sư tử dũng cảm và một con chó sủa dữ dội, cái này…cái này đơn giản quá nực cười.

Trần Gia Bảo liếc nhìn Đỗ Ngọc Huy, nhướng mày nói: "Anh đối đầu với tôi? Không sai, anh nghĩ quá nhiều rồi."

Đỗ Ngọc Huy còn tưởng rằng Trần Gia Bảo sợ hãi, lập tức cười rạng rỡ nói: "Trái lại chuyện này, tha cho anh, một người tỉnh khác cũng không dám đối đầu với tôi ở tỉnh Thái Bình. Vậy ý của anh là gì?"

Khương Thần cũng thở phào nhẹ nhõm, ông ta thật sự sợ Trần Gia Bảo hoảng sợ, đến lúc đó, Đỗ Ngọc Huy sẽ cho ông ta một bài học, thành tích 350 tỷ của ông ta sẽ bị hủy hoại.

Trần Gia Bảo cười tủm tỉm, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc, nói: "Ý của tôi là, dựa vào trình độ của anh, anh không đủ tư cách đấu với tôi. Đừng nói là gọi mấy chục người, cho dù gọi

hàng trăm, hàng nghìn người, trong mắt tôi không khác gì con kiến."

Ngay khi lời nhận xét này được đưa ra, tất cả những người có mặt ngoại trừ Liễu Ngọc Phi đều sững sờ tại chỗ.

Ngay sau đó, Lã Nguyệt An thốt lên một tiếng "xì" và cười run rẩy trong vòng tay của Đỗ Ngọc Huy: "Em không nghe sai chứ, ai mà không biết cậu chủ nhà họ Đỗ có gia thế vững vàng, còn có thể xếp hạng cao ở thành phố Thái Bình, anh ta…Anh ta kẻ hèn mọn người tỉnh khác lại nói cậu chủ Đỗ là con kiến. Trời ơi, đây đơn giản là trò đùa lớn nhất mà tôi nghe được hôm nay. Việc này thực sự buồn cười."

Khương Thần và nhân viên bán hàng xinh đẹp cũng cảm thấy Trần Gia Bảo quá kiêu ngạo, ngay cả Đỗ Ngọc Huy cũng dám khinh thường, chuyện này thật sự quá buồn cười.

Quả nhiên, Đỗ Ngọc Huy chợt mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, nói: "Thật sự nói khoác không biết ngượng. Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người kiêu ngạo như vậy trong giới nhà giàu lâu như vậy.

Ban đầu, chỉ cần anh đưa cho tôi chiếc Maserati này là được, nhưng bây giờ, cho rằng anh vừa xúc phạm tôi, trừ khi anh để người phụ nữ bên cạnh ở lại uống rượu với tôi, nếu không, anh sẽ không bao giờ bước chân ra khỏi thành phố Thái Bình!"

Ngay từ cái nhìn đầu tiên Đỗ Ngọc Huy nhìn thấy Liễu Ngọc Phi, suy nghĩ của anh ta thay đổi, bây giờ Trần Gia Bảo mới cho anh ta một lý do.

Một chút oán hận và ghen tị hiện lên trong mắt Lã Nguyệt An, nhưng cô ta không dám nhiều lời.

Liễu Ngọc Phi đột nhiên nhướng mày, đôi mắt phượng mở to, Đỗ Ngọc Huy lại dám đánh cô ta bằng chủ định, khiến cô ta rất tức giận.

Trần Gia Bảo trong mắt lóe lên một tia sắc bén, nhấc chân bước tới Đỗ Ngọc Huy.

Đỗ Ngọc Huy cười lạnh lùng, không sợ hãi mà nói: "Tôi nói cho anh biết, nếu như anh không để người phụ nữ kia ở lại, tôi…"

Anh ta chưa kịp nói xong, đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng "bang", Trần Gia Bảo vung tay lên, tát Đỗ Ngọc Huy, nhếch mép nói: "Đồ ngu."

Đột nhiên, Lã Nguyệt An, Khương Thần và những người khác kinh ngạc, hiện trường im lặng!

Chương 1115

Chương 1115

“Anh…anh dám đánh tôi?” Đỗ Ngọc Huy che mặt đứng lên, khóe miệng vẫn còn máu chảy ra, đau đến nghiến răng nghiến lợi, trong mắt hiện lên lửa giận, sắc bén nói: “Anh xong rồi, tôi nói cho anh, anh thật sự xong rồi. Tôi muốn tìm người đánh chết anh, vẫn nể mặt người phụ nữ của anh, để cho anh sống không bằng chết!”

“Sống không bằng chết.” Trần Gia Bảo nheo mắt liếc nhìn, ở khoảng cách mấy mét đã bước tới chỗ Đỗ Ngọc Huy đá anh ta một cái.

Với một tiếng hét, Đỗ Ngọc Huy nặng nề ngã xuống đất, khuỵu gối không đứng dậy được, cảm thấy các cơ quan nội tạng của mình như bị xoắn vào nhau, không thể chịu được đau đớn, mồ hôi lấm tấm trên người.

Vẫn là bởi vì Trần Gia Bảo chỉ dùng chưa đến 10% sức lực, nếu không Đỗ Ngọc Huy đã bị nội thương ngay bây giờ.

Liễu Ngọc Phi nhướng mày và cảm thấy rất hả giận.

Khương Thần và cô nhân viên bán hàng xinh đẹp kinh ngạc, họ không khỏi hét lên, Trần Gia Bảo thực sự dám đánh Đỗ Ngọc Huy. Đây… đây là một thảm họa khủng khiếp, thậm chí cửa hàng 4s của bọn họ cũng sẽ bị liên lụy.

Đột nhiên, Khương Thần sắc mặt tái nhợt, giật mình kinh hãi, trong lòng không ngừng gọi Trần Gia Bảo là sao chổi.

Lã Nguyệt An vội vàng chạy đến chỗ Đỗ Ngọc Huy, đỡ anh ta từ dưới đất lên, chỉ vào Trần Gia Bảo lạnh lùng nói: “Anh… anh chết tiệt, người ở thành phố Thái Bình, ai mà không biết cậu chủ Đỗ là người thừa kế của tập đoàn bất động sản Đỗ An. Giới thượng lưu ở thành phố Thái Bình là một nhân vật nổi tiếng, có rất ít người dám xúc phạm cậu chủ Đỗ. Một kẻ hèn

mọn tỉnh khác ăn tim gấu và hổ báo, ngay cả đường đường là cậu chủ Đỗ cũng dám khiêu chiến. Ngươi và phụ nữ kia, hôm nay đừng hòng rời khỏi thành phố Thái Bình một bước!"

Đỗ Ngọc Huy nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo vững vàng thở hổn hển, nếu không phải cấm kỵ đánh chết Trần Gia Bảo, bây giờ anh ta đã đem Trần Gia Bảo chém thành tám mảnh.

Trần Gia Bảo nắm tay, vẻ mặt khinh thường nói: "Vậy các người tiếp theo, không phải còn muốn nói, nếu tôi nói, cứ ở chỗ này chờ, sau đó các người đi gọi người?"

Lã Nguyệt An vẻ mặt ngưng trệ, vô thức gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, làm sao, bây giờ anh sợ rồi, muốn chạy trốn?"

"Sợ sao?" Trần Gia Bảo dường như đã nghe được một câu chuyện cười lớn, lắc đầu cười thầm: "Trần Gia Bảo tôi, từ trước đến nay không sợ hãi, bất kể như thế nào, tôi đều cho các người cơ hội trả thù.

Trong một giờ, tôi sẽ đợi ở đây một tiếng, các người có thể gọi tất cả những người có thể gọi nó, cho dù đó là một tên côn đồ mới lớn, hay một thế hệ thứ hai giàu có khác với danh tính và lý lịch, hoặc thậm chí những người khác quyền lực hơn, có thể gọi tất cả, đúng lúc tôi cũng muốn gặp để biết, xem thế hệ thứ hai giàu có của tỉnh Phú Thọ của anh đã giẫm lên người khác, khác gì tỉnh Hoà Bình của chúng tôi. Mong rằng đến lúc đó tôi sẽ không thất vọng."

Ngay khi câu nói này phát ra, đã vô cùng kiêu ngạo!

Khương Thần và cô nhân viên bán hàng xinh đẹp đột nhiên hét lên, xúc phạm đến cậu chủ Đỗ cũng không chịu rời đi, thay vào đó ở lại chờ người khác trả thù, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người kiêu ngạo như vậy.

Đỗ Ngọc Huy và Lã Nguyệt An vui mừng khôn xiết, trên đời này vẫn còn những người ngu ngốc như vậy, nhưng điều này càng phù hợp với mong muốn của họ.

Đỗ Ngọc Huy cười lạnh lùng nói: "Đây là chính anh nói, anh đợi đấy!"

Nói xong, Đỗ Ngọc Huy xoay người bước ra ngoài.

Lã Nguyệt An hung hăng nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, khinh thường nói: “Thật sự là ngu ngốc. Một chút cũng không chịu nổi sự tức giận của cậu chủ Đỗ!”

Sau đó, cô ta nhanh chóng quay người đuổi theo Đỗ Ngọc Huy.

“Tức giận không chịu được sao?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười, trên đời này không có tức giận nào không chịu nổi, ngoại trừ Lưu Ly.

Chương 1116

Chương 1116

Khương Thần vội vàng đến bên cạnh Trần Gia Bảo, vẻ mặt đau khổ thuyết phục, "Anh Trần, anh mau rời khỏi đây. Đỗ Ngọc Huy là kẻ gian ác, cộng thêm gia tộc của anh ta có thế lực lớn. Chỉ cần không chết người. Những chuyện lớn như thế nào, đều có thể dựa vào gia cảnh, theo tôi biết thì có không dưới mười người bị anh ta chen ngang cướp phụ nữ, cuối cùng phải bồi thường ba đến năm tỷ, thậm chí không cần ngồi trong tù.

Ngay cả người dân thành phố Thái Bình icũng không dám khiêu khích Đỗ Ngọc Huy, chứ đừng nói anh còn là tỉnh khác, anh nghe theo lời thuyết phục của tôi và lợi dụng sự vắng mặt của Đỗ Ngọc Huy."

Còn có một điểm ông ta không nói, cái gọi là liên lụy tới người khác. Nếu Trần Gia Bảo tiếp tục ở lại đây, đợi khi Đỗ Ngọc Huy đưa người quay lại, có lẽ cửa hàng nhỏ của ông ta sẽ bị đập tan, đến lúc đó ông ta thực sự sẽ khóc không ra nước mắt.

"Không ai dám đắc tội với Đỗ Ngọc Huy?" Trần Gia Bảo suy nghĩ cười nói: "Vậy chỉ là vì không có người tên Trần Gia Bảo ở thành phố Thái Bình."

Khương Thần không nói nên lời, biết không thuyết phục được Trần Gia Bảo, ông ta lắc đầu đi về phía bên kia, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Thật sự là kiêu ngạo. Đợi khi Đỗ Ngọc Huy đưa người quay lại, chỉ sợ rằng đến lúc đó đã quá muộn để hối hận."

Mặc dù giọng nói của Khương Thần rất nhỏ, nhưng tai của Trần Gia Bảo đương nhiên nghe rõ, nhưng anh không nói gì bởi vì đó là bản chất của con người. Dù sao trong mắt Khương

Thần, Đỗ Ngọc Huy thế hệ thứ hai giàu có, thế lực lớn mạnh và Trần Gia Bảo chỉ là một tỉnh khác, đương nhiên cảm thấy rằng Trần Gia Bảo không thể đắc tội với Đỗ Ngọc Huy.

Chỉ là Khương Thần không biết là những người bên ngoài trong mắt ông ta, thực sự là những nhân vật to lớn, giống như một thần rồng.

Liễu Ngọc Phi đến bên Trần Gia Bảo nói: "Nhưng mà có chút chuyện nhỏ, tại sao cần phải làm quen với bọn họ, chờ bọn họ trả thù?"

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn Liễu Ngọc Phi chớp mắt nói: "Nếu tôi nói, bởi vì anh ta nói lời sỉ nhục cô, cho nên tôi muốn dạy cho anh ta một bài học, cô sẽ rất cảm động sao?"

Liễu Ngọc Phi trong lòng ngọt ngào, khóe miệng cong lên ý cười, nhưng lập tức kiềm chế, đảo mắt nói: "Theo lời cậu nói như vậy, dù sao với năng lực và địa vị của cậu, Đỗ Ngọc Huy gọi là gì, cho dù cậu gọi Bùi Thanh Phong đến chống lưng, cũng không thể giúp cậu, vì vậy việc dạy dỗ Đỗ Ngọc Huy chỉ là một vấn đề tầm thường đối với cậu. Nếu muốn tôi cảm động bằng cách này, cậu đang mơ tưởng hão huyền."

"Hoá ra cô Liễu lòng gan dạ sắt như vậy. Xem ra sau này muốn ôm người đẹp cũng phải suy nghĩ nhiều hơn một chút. Đi, đi sang bên này ngồi." Trần Gia Bảo cười nói, nắm lấy tay Liễu Ngọc Phi và đi về phía sảnh trước, đi bộ đến khu vực nghỉ ngơi.

"Tất nhiên, nếu muốn theo đuổi tôi, cậu vẫn còn cách xa lắm." Liễu Ngọc Phi tuỳ ý để Trần Gia Bảo nắm tay của cô ta với một nụ cười trên môi.

Một bầu không khí mơ hồ thay đổi giữa hai người.

Khương Thần đứng ở tại chỗ, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc!

"Bùi Thanh Phong? Họ đang nói về Bùi Thanh Phong đến từ mười gia tộc hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ?

Không, không, không thể, tuyệt đối không thể. Bùi Thanh Phong là một tài năng trẻ hiếm có ở tỉnh Phú Thọ trong những năm gần đây, trong mắt người thường là một người ngồi tít trên cao, một người đàn ông đứng trên mây, thản nhiên giậm chân, toàn bộ tỉnh Phú Thọ đều có thể run lên ba lần, ngay cả

thế hệ thứ hai giàu có kiêu ngạo như Đỗ Ngọc Huy cũng không dám lớn tiếng trước mặt cậu chủ Bùi Thanh Phong.

Anh Trần chỉ là người tỉnh khác, làm sao có thể gọi Bùi Thanh Phong? Um…Có thể họ nói "Bùi Thanh Phong", nhưng trùng tên và họ. "

Khương Thần cười lắc đầu, tự ti chính mình lúc đầu để kinh ngạc.

Chương 1117

Chương 1117

Đột nhiên, nhìn thấy Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đang ngồi trên ghế trong khu vực nghỉ ngơi trò chuyện, do khoảng cách xa nên Khương Thần không thể nghe được nội dung cuộc trò chuyện cụ thể của hai người, chỉ có thể nghe thấy liên tục mấy từ: "Bữa tiệc tối nay …Nhà họ Ngụy… Xem Tôn Trường Đông…"

Khương Thần lại đứng ở nơi đó, vẻ kinh ngạc trong mắt còn mạnh hơn trước.

Mặc dù không nghe thấy nội dung cụ thể của cuộc nói chuyện giữa Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi, nhưng một số nội dung mà ông ta nghe được một cách mơ hồ cũng đủ khiến Khương Thần chấn động!

Đúng là có một bữa tiệc tối nay, theo như ông ta biết thì bữa tiệc do cháu trai của Tôn Trường Đông tổ chức, cũng đã nghe Trần Gia Bảo trước đó rằng anh ấy sẽ tham gia bữa tiệc tối nay.

"Lẽ nào, tối nay anh Trần sẽ tham gia yến tiệc do Tôn Trường Đông chủ trì sao? Nhưng bữa tiệc này rõ ràng chỉ có những nhân vật lớn của tầng lớp thượng lưu ở tỉnh Phú Thọ mới có thể tham gia. Chẳng lẽ anh Trần thực sự có xuất thân lớn mạnh? Còn họ Ngụy mà họ vừa nhắc đến cũng là một trong mười gia tộc đứng đầu tỉnh Phú Thọ?"

Khương Thần sắc mặt thay đổi rõ rệt, càng nghĩ càng cảm thấy khả năng càng lớn, bằng cách này, ông ta có thể giải thích tại sao Trần Gia Bảo lại bình tĩnh như vậy, thậm chí có thể gạt bỏ lời đe dọa từ Đỗ Ngọc Huy, hoá ra anh Trần cũng là nhân vật lớn có lai lịch lớn mạnh, may mà không nói lời xúc phạm anh Trần, nếu không thì cửa hàng 4S của ông ta sẽ gặp tai họa sao?

Nghĩ đến đây, Khương Thần vỗ đùi, vội vàng kêu lên: “Tiểu Liên.”

Tiểu Liên là cô nhân viên bán hàng xinh đẹp đã tiếp Trần Gia Bảo, cô ta đang ngồi ủ rũ bên cạnh, cuối cùng cô ta cũng nhận được một khách hàng lớn, không ngờ lại gặp phải chuyện phiền phức như vậy, có thể cả đơn hàng lớn và tiền hoa hồng cô ta nhận được cũng sẽ bay mất.

Nghe thấy tiếng hét của Khương Thần, Tiểu Liên bất đắc dĩ bước tới, bĩu môi: “Quản lý Khương, ông còn dặn dò gì nữa?”

Khương Thần thì thầm vào tai Tiểu Liên: “Không nhìn thấy anh Thần và cô Liễu ngồi ở đó sao? Đi rót hai tách trà rồi đưa cho họ. Nhớ đừng để họ cảm thấy thất lễ. Ngoài ra, đừng biểu hiện quá nồng nhiệt, coi như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, cô hiểu không?”

Tiểu Liên nháy mắt nghi ngờ hỏi: “Tại sao lại thế này? Lẽ nào ông cảm thấy bọn họ còn có khả năng mua xe sao?”

“Ai biết được, dù sao cô cứ làm như tôi đã nói, đến lúc đó nhất định sẽ không chịu khổ.” Khương Thần nói.

“Ồ, tôi biết rồi.”

Tiểu Liên như hiểu ra điều gì đó, hai mắt sáng ngời, lại thay đổi nụ cười, pha hai tách trà xanh, đưa cho Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi, sau đó theo lời Khương Thần chủ động lui sang một bên, cũng không để Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi, tôi cảm thấy không được chu đáo và không quá nhiệt tình.

Cầm chén trà bốc khói, Liễu Ngọc Phi cười nói: “Xem ra quản lý ở đây cũng là một con người.”

Cô ta nhìn thoáng qua thủ đoạn nhỏ của Khương Thần, cũng không xúc phạm bọn họ, cũng không xúc phạm Đỗ Ngọc Huy vì quá nhiệt tình với bọn họ.

Trần Gia Bảo cười nói: “Hầu hết mọi người trên thế giới này đều rất thông minh, nhưng nguồn lực xã hội và thông tin mà mỗi người có được đều khác nhau, vì vậy chúng được chia thành nhiều loại.”

Không lâu sau, bảy tám chiếc xe tải đột nhiên dừng lại bên ngoài cửa hàng số 4s, đi xuống là một đám trung niên mặc

đồng phục bảo vệ, mỗi người đều có thần sắc hung ác, cũng có tới bốn mươi năm người.

Ngay sau đó, hai chiếc xe thể thao hạng sang dừng trước cửa hàng 4s.

Đỗ Ngọc Huy, Lã Nguyệt An, và một thanh niên khác với vẻ mặt u ám bước xuống.

“Họ đến rồi.” Liễu Ngọc Phi mỉm cười.

Trần Gia Bảo đặt chén trà xuống, thong thả duỗi eo nói: “Đợi bọn họ giải quyết xong, tôi sẽ đưa cô đi mua sắm và mua cho cô một bộ váy đẹp. Đến bữa tiệc buổi tối, nhất định có thể thu hút trước đám đông.”

“Dừng, cho dù không mặc váy, với vẻ đẹp của tôi, vẫn có thể thu hút trước đám đông.” Liễu Ngọc Phi nhấp một ngụm, mặt đỏ bừng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, đối với lời khen ngợi của Trần Gia Bảo.

Ngay sau đó, Đỗ Ngọc Huy, Lã Nguyệt An và một thanh niên khác mở cửa bước vào, hơn 50 người đàn ông to lớn, ồn ào đứng xung quanh cửa, phong tỏa toàn bộ cửa hàng 4s.

Những người khác đang xem xe trong cửa hàng cũng như những người qua đường đều vô cùng ngạc nhiên trước cảnh tượng này.

Khương Thần sắc mặt hơi thay đổi, Đỗ Ngọc Huy này làm sao lại đem một người tàn nhẫn như Tưởng An Bình? Xong rồi xong rồi, chuyện hôm nay hoàn toàn không thể tốt.

Ông ta vội vàng đi tới bên người thiếu niên, cúi đầu nói: “Cậu chủ Tưởng, hôm nay ngọn gió nào đưa anh tới đây? Cửa hàng nhỏ thật sự là rực rỡ.”

Chương 1118

Chương 1118

Người đến là Tưởng An Bình, lai lịch của anh ta mạnh hơn nhiều so với Đỗ Ngọc Huy. Thuộc về Đỗ Ngọc Huy, không nghi ngờ gì trong giới nhà giàu thế hệ thứ hai, còn Tưởng An Bình thì kiêu ngạo và độc đoán, thủ đoạn độc ác, người đắc tội với anh ta, tất cả đều kết thúc thảm hại, Khương Thần mơ hồ biết, một số người đã bị giết một cách âm thầm bởi Tưởng An Bình phái đến.

Nghĩ đến thủ đoạn của Tưởng An Bình, Khương Thần run lên, trên trán xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh.

Tưởng An Bình cũng không thèm nhìn Khương Thần, nói với Đỗ Ngọc Huy: "Ngọc Huy, gã xúc phạm anh đang ở đâu?"

"Chính là anh ta!" Đỗ Ngọc Huy chỉ vào Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một tia hận ý.

Lần này anh ta không chỉ gọi 58 tên côn đồ, mà còn đưa Tưởng An Bình đến để xem Trần Gia Bảo kiêu ngạo như thế nào!

Tưởng An Bình nhìn Trần Gia Bảo, thấy Trần Gia Bảo ngoài vẻ ngoài thanh tú, trẻ tuổi hơn anh ta cũng không có gì nổi bật, trong lòng anh ta đột nhiên cảm thấy khinh thường.

Sau đó, anh ta nhìn thấy Liễu Ngọc Phi ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, mắt anh ta đột nhiên sáng lên, người phụ nữ xinh đẹp như vậy, ngay cả anh ta cũng không khỏi bị dụ dỗ, xem ra vụ cướp xe của Đỗ Ngọc Huy là giả, anh ta muốn cướp người phụ này.

"Đợi sau khi giẫm đạp tên tỉnh khác Trần Gia Bảo, tôi sẽ chơi đùa với người phụ nữ này, ba ngày ba đêm không cho cô ta xuống giường. Khà khà, cũng may, lần này tôi đến với Đỗ

Ngọc Huy. Nếu không, đã bỏ lỡ người đẹp hàng đầu hiếm có này?"

Tưởng An Bình nở nụ cười khà khà, đột nhiên quát: "Cút ngay, còn dám cản đường ta."

Anh ta đá Khương Thần trước mặt xuống đất, đút hai tay vào túi quần rồi đi về phía Trần Gia Bảo cười nhạo.

Khương Thần ngã xuống đất, không dám lên tiếng.

Liễu Ngọc Phi khẽ cau mày, trong mắt lóe lên một tia không thích, nói: "Thật là một kẻ kiêu ngạo."

Dù thế nào đi nữa, từ khi cô ta bước vào cửa hàng 4s này, lòng hiếu khách của Khương Thần vẫn còn, vì vậy Liễu Ngọc Phi rất không vui khi thấy bộ dạng kiêu ngạo của Tưởng An Bình.

Trần Gia Bảo cười tủm tỉm nói: "Người nào kiêu ngạo trước mặt tôi nói chung đều không có kết cục tốt."

"Ừ, tôi tin cậu về điểm này." Liễu Ngọc Phi mỉm cười.

Cách đó vài bước, Tưởng An Bình mang theo Đỗ Ngọc Huy và Lã Nguyệt An, rất nhanh bước đến trước mặt Trần Gia Bảo.

Tưởng An Bình từ trên cao nhìn xuống Trần Gia Bảo kiêu căng nói, "Anh có biết tôi là ai không?"

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: "Tôi nên biết anh là ai sao?"

Tưởng An Bình khinh thường cười, nói: "Dù sao anh ta cũng là người tỉnh khác, không biết ta cũng là chuyện bình thường."

Anh ta nói xong, đột nhiên búng tay.

Đỗ Ngọc Huy hiểu ra, lập tức di chuyển một cái ghế, đặt ở phía sau Tưởng An Bình, cung kính nói: "Anh Bình ngồi đi."

Ngồi đối diện với Trần Gia Bảo, Tưởng An Bình mỉm cười khinh thường với đôi chân gác lên: "Thôi được, nếu anh không biết tôi, tên tôi là Tưởng An Bình, thế hệ thứ hai giàu có ở thành phố Thái Bình. Sau này nhìn thấy tôi, cứ gọi tôi là anh Bình."

Đỗ Ngọc Huy gật đầu, mặc dù cũng là thế hệ giàu có thứ hai ở thành phố Thái Bình, nhưng so với Tưởng An Bình thì anh ta vẫn kém hơn rất nhiều, dù sao thì Tưởng An Bình ngoài nhà

họ Tưởng gia thế vững chắc còn có một người anh rể rất lợi hại!

Anh rể anh ta tuyệt vời như thế nào? Tuỳ ý hắt xì hơi khiến cả thành phố Thái Bình phải run sợ, có thể nói ngoài nhà họ Ngụy, một trong mười gia tộc lớn nhất tỉnh Phú Thọ, thì ở thành phố Thái Bình, gia đình anh rể của Tưởng An Bình là quyền lực nhất. Vì vậy, với sự ủng hộ của một người anh rể như vậy, Tưởng An Bình nhất định có thể hiên ngang trong toàn bộ thành phố Thái Bình này!

“Khà khà, lần này có Tưởng An Bình ra mặt. Không nói tới việc Trần Gia Bảo chỉ là người tỉnh khác. Cho dù anh ta là thế hệ thứ hai giàu có ở tỉnh Phú Thọ, anh ta vẫn sẽ dễ dàng bị Tưởng An Bình giẫm lên. Lần này tôi phải để anh ta quỳ xuống trước mặt tôi để chinh phục!”

Khi Đỗ Ngọc Huy nghĩ đến điều này, anh ta kiêu ngạo và chế nhạo.

Đối mặt với sự mạnh mẽ của Tưởng An Bình, Trần Gia Bảo mỉm cười, cười khúc khích nói: “Nói như vậy, ở thành phố Thái Bình, anh vẫn là một người rất quyền lực?”

Chương 1119

Chương 1119

Tưởng An Bình chỉ vào bốn mươi hay năm mươi người đàn ông hung dữ ngoài cửa, nói: "Đó là điều đương nhiên. Khi tôi ra lệnh, chúng sẽ vây bắt anh. Chỉ cần nhẹ nhàng là anh sẽ bị thương nặng, hoặc trong trường hợp nghiêm trọng, anh sẽ bị thương. Có thể bị đánh chết, tôi chỉ cần bỏ ra một số tiền nhỏ là có thể cứu anh thoát khỏi ngục tù, để anh sẽ chết oan uổng.

Và tất cả những điều này đều là anh tự chuốc lấy, anh đánh anh em của tôi, vậy thì là anh đánh vào mặt Tưởng An Bình tôi, nếu ở nơi này tôi không lấy lại được, chẳng phải người khác sẽ cười tôi là đồ hèn nhát sao? Tưởng An Bình tôi, lại nằm trong thế hệ thứ hai của những người giàu có ở thành phố Thái Bình?"

"Ồ? Vậy anh muốn tìm địa điểm như thế nào?" Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi, trong mắt hiện lên một chút khinh thường.

"Nếu anh là người thức thời, chiếc Maserati màu đỏ kia anh đã mua tặng cho người anh em của tôi như một lời cầu xin, sau đó quỳ xuống trước mặt anh ta nói lời xin lỗi, và…" Tưởng An Bình đột nhiên liếc nhìn Liễu Ngọc Phi, trong mắt lóe lên tia sáng, và ham muốn không che giấu nói: "Và người phụ nữ này bên cạnh anh để lại, cùng tôi uống rượu tối nay, tôi có thể rộng lòng tha cho anh lần này."

Đỗ Ngọc Huy không khỏi vui mừng khôn xiết, trong lòng thầm đưa một ngón tay cái lên, thật sự xứng đáng là anh Bình, điều kiện này là phải có trình độ, tận dụng mọi thứ, mỗi thứ đều phù hợp với nguyện vọng của anh ta!

Lông mày liễu của Liễu Ngọc Phi đột nhiên dựng lên, giữa lông mày hiện lên một tia tức giận, điều kiện của Tưởng An

Bình chẳng những rất quá đáng, mà sau cùng còn đánh trúng chủ ý của anh ta, thật là đáng chết!

Nếu như lúc bình thường cô ta sẽ xông lên đánh chết bên kia, nhưng bây giờ cô ta không tức giận vì biết tính cách của Trần Gia Bảo nhất định sẽ dạy cho Tưởng An Bình một bài học, hơn nữa trong lòng cô ta cũng có chút tận hưởng cảm giác được Trần Gia Bảo che chở.

Trần Gia Bảo ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhưng khóe miệng vẫn mang theo nụ cười không có ác ý nói: "Không biết có ai đã từng nói với anh rằng anh rất không biết lượng sức mình."

"Không biết lượng sức mình?" Tưởng An Bình dường như đã nghe được một câu chuyện nực cười nhất trên đời, không khỏi bật cười nói: "Vậy thì anh sẽ thất vọng rồi. Chưa có ai từng nói qua. Ngược lại, mọi người sợ tôi như cọp."

Đỗ Ngọc Huy và Lã Nguyệt An cũng phụ họa chê cười.

"Vậy không phải là đúng lúc sao, bây giờ tôi sẽ để anh mở mang kiến thức, anh cứ đợi đấy đồ không biết lượng sức mình." Trần Gia Bảo nói xong, nụ cười đã trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, anh đột nhiên đứng lên, vươn tay túm lấy tóc Tưởng An Bình.

Tưởng An Bình đau đầu, cảm thấy tóc mình sắp rụng, còn chưa kịp chống cự thì đột nhiên bị Trần Gia Bảo túm lấy đầu anh ta và đập mạnh vào băng ghế kim loại.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "ầm", Tưởng An Bình hét lên một tiếng, trán chảy máu, thậm chí đầu choáng váng, suýt nữa trực tiếp ngất đi.

Điều này đã thay đổi một cách vội vàng, ngoại trừ Liễu Ngọc Phi, không ai có mặt tại hiện trường có thể nghĩ rằng Trần Gia Bảo lại táo bạo đến mức làm việc đó bằng tay, anh đang đóng vai Tưởng An Bình, thế hệ giàu có thứ hai ở thành phố Thái Bình.

Đột nhiên, Đỗ Ngọc Huy và Lã Nguyệt An kinh ngạc.

Khương Thần vừa kinh ngạc vừa phấn khởi, Trần Gia Bảo còn dám khiêu chiến Tưởng An Bình, chẳng lẽ ông ta đoán đúng, Trần Gia Bảo thật sự có lai lịch lớn sao?

Chỉ có Liễu Ngọc Phi mỉm cười, trong lòng cảm thấy rất hả giận.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nới lỏng tóc của Tưởng An Bình.

Tưởng An Bình vừa được tự do, chưa kịp nói chuyện, Trần Gia Bảo đã đá vào bụng Tưởng An Bình một lần nữa và đá anh ta ra ngoài.

Tưởng An Bình nặng nề ngã xuống đất, đau bụng không chịu nổi, trán vẫn chảy máu, đứng dậy cũng không nổi.

Đỗ Ngọc Huy mới kịp phản ứng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng hướng ra bên ngoài quát: “Mau, mọi người mau vào đánh chết gã này!”

Đột nhiên, cánh cửa kính của quán 4s bị đẩy ra phát ra tiếng kêu “cạch”, 50 người đàn ông to lớn xông vào.

Chương 1120

Chương 1120

Với sự hiện diện của rất nhiều người, Đỗ Ngọc Huy đang tràn đầy tự tin, đột nhiên hét lên, nâng ghế trước mặt lên, đập vào người Trần Gia Bảo.

“Chính anh mới không lượng sức mình.”

Trần Gia Bảo liếc nhìn, tay trái đưa ra sau lưng, tay phải nắm lấy chiếc ghế ở giữa.

Đỗ Ngọc Huy chỉ cảm thấy như đụng phải núi lớn, dùng hết khí lực, sắc mặt biến đổi thê thảm.

Lúc sau, Trần Gia Bảo lại đá, đá Đỗ Ngọc Huy, nó tình cờ rơi vào người Tưởng An Bình.

Tưởng An Bình đáng thương vừa đứng lên đã bị Đỗ Ngọc Huy đánh trúng, lại nằm trên mặt đất suýt nữa gãy xương sống.

Vào lúc này, năm mươi người vây quanh lấy Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi ở trung tâm.

Nếu đây là người khác, chỉ sợ sớm đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho khiếp sợ.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi có phải là người bình thường?

Liễu Ngọc Phi vẫn ngồi tại chỗ với nụ cười trên miệng, giống như đang chờ đợi một màn hay, dù sao với thực lực của Trần Gia Bảo, đừng nói hơn năm mươi người chỉ là người bình thường, thậm chí còn được đào tạo bài bản lực lượng đặc biệt với đạn thật không có cách nào để đe dọa Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo chắp tay đứng nhìn thế giới, quân giặc vây quanh anh hàng vạn, anh vẫn hiên ngang anh dũng.

Với sự hỗ trợ của hai kẻ to lớn, Tưởng An Bình và Đỗ Ngọc Huy từ trên mặt đất đứng lên, Lã Nguyệt An cũng cố gắng dắt tay Đỗ Ngọc Huy.

Tưởng An Bình nắm chặt cái trán đang chảy máu, vẻ mặt điên cuồng, nói: "Anh lại dám đánh tôi. Thật sự đã ăn gan hùm mật gấu. Bây giờ có rất nhiều người vây quanh anh, hãy xem tôi đây đồ kiêu ngạo? Bây giờ tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, quỳ xuống bò tới trước mặt tôi sủa như chó, bằng không, họ đấm từng cái một, có thể đánh chết anh!"

Với rất nhiều ông cường tráng vây quanh Trần Gia Bảo, Tưởng An Bình đã nghĩ rằng người chiến thắng đã nằm trong tay anh ta, giọng điệu của anh ta cực kỳ kiêu ngạo.

Trần Gia Bảo khinh thường nhìn xung quanh, cười nói: "Bây giờ anh chỉ dựa vào những người xung quanh. Đáng tiếc, dù có bao nhiêu nỗi uất ức cũng không cách nào uy hiếp được sư tử. Những người này là ở trong mắt của tôi, chỉ là con kiến."

Tưởng An Bình sắc mặt trầm xuống nói: "Thật sự có thể giả vờ. Tôi không nghĩ anh nhìn thấy quan tài mà không đổ lệ. Các người nghe nói chưa? Anh ta nói mọi người là kiến. Các người còn ngạc nhiên cái gì?

Còn không nhanh tiến lên đánh anh ta đi? Để anh ta xem các người lợi hại như thế nào!"

Năm mươi kẻ to lớn vốn đã tức giận, khi nghe Trần Gia Bảo nói bọn họ là con kiến, giờ lại bị Tưởng An Bình ra lệnh, bọn họ không thể nhẫn lại, ào ào nhe nanh múa vuốt lao về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo khóe miệng vẫn nở nụ cười khinh thường, bước chân khẽ nhúc nhích, chuẩn bị ra tay đánh bọn họ.

Đột nhiên, nghe thấy tiếng hét mềm mại từ cửa: "Dừng tay!"

Giọng nói mềm mại này tràn đầy tức giận, ngay cả trong đại sảnh ồn ào, còn có một tia ám chỉ không thể cự tuyệt!

Nhiều người đàn ông to lớn không thể không dừng lại.

Tưởng An Bình, Đỗ Ngọc Huy và những người khác lần lượt nhìn về phía cửa, vẻ mặt thay đổi, tại sao cô phù thủy nhỏ nổi tiếng ở tỉnh Phú Thọ này lại đến?

Chỉ nhìn thấy người đến là một cô gái xinh xắn, có nét đẹp thanh tú, nước da trắng ngần, đôi mắt tinh anh, thể hiện sự trẻ trung, thích di chuyển khắp nơi.

Đó là Nguỵ Nhã Huyên.

Sau khi thiền xong, cô ấy nóng lòng muốn tìm địa chỉ cửa hàng 4s mà trước đó cô ấy đã cung cấp cho Trần Gia Bảo, không ngờ vừa bước vào đã thấy rất nhiều người vây lấy Trần Gia Bảo, cô ấy nhanh chóng bước đến bên cạnh Trần Gia Bảo hỏi: "Trần Gia Bảo, anh có sao không?"

Ngay khi câu nói này được phát ra, nó như sấm sét trên mặt đất!

Bao gồm cả Tưởng An Bình, Đỗ Ngọc Huy, Khương Thần, tất cả mọi người đều kinh ngạc đứng ngồi không yên!

Nhà họ Ngụy là một trong mười gia tộc đứng đầu tỉnh Phú Thọ, tuy chỉ xếp thứ mười nhưng cũng là một gia tộc quyền thế đứng trên đỉnh kim tự tháp ở tỉnh Phú Thọ, nhất định không thể so với những gia tộc khác.

Chương 1121

Chương 1121

Là tiểu công chúa của nhà họ Ngụy, Ngụy Nhã Huyên có địa vị cao và gia thế vững chắc, cả Đỗ Ngọc Huy và Tưởng An Bình đều không thể đuổi kịp.

Vì vậy, nhìn thấy Ngụy Nhã Huyên không chỉ quen biết Trần Gia Bảo, mà còn lộ ra vẻ quan tâm, sắc mặt của Tưởng An Bình, Đỗ Ngọc Huy và những người khác đều thay đổi, trong lòng dâng lên một cảm giác kinh hãi, chết tiệt, Trần Gia Bảo thật sự quen biết Ngụy Nhã Huyên sao? Thôi xong.

Khương Thần trái lại khá cao hứng: "Tôi đoán đúng rồi, tôi đoán quả nhiên đúng rồi. Trần Gia Bảo thật sự có lai lịch sâu, hơn nữa còn quen biết với cô phù thủy nhỏ của nhà họ Ngụy. Với sự ủng hộ của nhà họ Ngụy, toàn bộ thành phố Thái Bình không ai dám đối đầu với Trần Gia Bảo? Chết tiệt, đáng đời Tưởng An Bình xui xẻo. Anh ta thật kiêu ngạo và độc đoán. Giờ anh ta đá vào tấm sắt, để xem anh ta có kết cục như thế nào."

Nghĩ đến đây, Khương Thần cảm thấy rất hả giận, không chỉ có thể nhìn thấy Tưởng An Bình bị bóp méo, khả năng cao Trần Gia Bảo sẽ tiếp tục mua xe, quả thực rất tuyệt!

Trần Gia Bảo nhướng mày, đưa tay chỉ vào Tưởng An Bình và Đỗ Ngọc Huy, cười nói: "Cô có thể thấy, bọn họ tìm được đàn kiến này, muốn dạy cho tôi một bài học."

Vẻ mặt của Tưởng An Bình và Đỗ Ngọc Huy thay đổi, cảm giác kinh hoàng trong lòng họ càng lớn hơn.

Quả nhiên, Ngụy Nhã Huyên đột nhiên nhướng mày, hai tay chống nạnh, tức giận nói: "Tưởng An Bình?

Đỗ Ngọc Huy? Được rồi, hóa ra là hai người các ngươi. Các người thật sự ăn gan hùm mật gấu. Ngay cả bạn bè Ngụy Nhã

Huyên tôi cũng dám ra tay. Các người dám động đến một sợi tóc của Trần Gia Bảo. Tin hay không, ta sẽ chém các người thành nhiều mảnh?"

Tưởng An Bình và Đỗ Ngọc Huy im lặng một lúc, đồng thời cảm thấy oan ức, họ đã tìm một nhóm người để dạy bảo Trần Gia Bảo, nhưng trước khi họ bắt đầu, họ đã bị Wei Yaxuan ngăn lại, nói đúng ra, họ đều bị Trần Gia Bảo đánh, đặc biệt là Tưởng An Bình, trán vẫn còn chảy máu, nhưng Trần Gia Bảo thì không hề gì.

Lã Nguyệt An chỉ là một ngôi sao điện ảnh, không đủ tư cách quen biết Nguỵ Nhã Huyên, nói nhỏ vào tai Đỗ Ngọc Huy: "Cậu chủ Đỗ, cô gái này là ai? Làm sao nhìn cậu chủ Tưởng An Bình trước mặt cô ấy giống như mèo gặp chuột vậy?"

Đỗ Ngọc Huy nói nhỏ: "Xuỵt, em biết cái gì, cô ấy chính là Nguỵ Nhã Huyên, tiểu phù thủy nhỏ nhà họ Nguỵ."

"Nhà họ Nguỵ, nhà họ Nguỵ nào?" Lã Nguyệt An vẻ mặt khó hiểu.

Đỗ Ngọc Huy cười lạnh lùng nói: "Toàn bộ tỉnh Phú Thọ có nhà họ Nguỵ nào mà có thể khiến tôi và Tưởng An Bình câm nín đến không dám thở?"

Lã Nguyệt An đại não lóe lên, đột nhiên nghĩ tới một gia tộc lớn mạnh, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ là…"

"Đúng vậy, chính là nhà họ Nguỵ, Nguỵ Nhã Huyên là em gái của chủ nhà họ Nguỵ, đồng thời là một tiểu phù thủy nổi tiếng toàn thành phố Thái Bình. Không ngờ Trần Gia Bảo lại biết cô phù thủy nhỏ này. Đây coi như là một cú đá vào tấm sắt."

Đỗ Ngọc Huy nói xong, trong lòng liền cảm thấy hối hận, nếu như biết trước, anh ta cũng không dám cùng Trần Gia Bảo cướp xe, huống chi là cướp người phụ nữ của Trần Gia Bảo.

Lúc này, Nguỵ Nhã Huyên tức giận đến bên cạnh Tưởng An Bình, lớn tiếng nói: "Tưởng An Bình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Đừng nói là Trần Gia Bảo gây phiền phức cho anh trước, tuy rằng anh vẫn là nhân vật lớn ở thành phố Thái Bình, nhưng thành thật mà nói, dựa vào một cân hai của anh, Trần Gia Bảo vẫn không thèm chủ động khiêu khích anh."

Trần Gia Bảo cười, đừng nhìn Nguỵ Nhã Huyên là một cô gái bình thường hay cãi nhau với anh, không ngờ lại biết khá rõ về anh.

Tưởng An Bình khóc không ra nước mắt nói: “Cô Ngụy, chuyện này…đây chỉ là hiểu lầm. Tôi và Trần Gia Bảo không có ân oán gì, vậy làm sao có thể gây phiền phức cho anh ấy?”

“Hiểu lầm?” Đột nhiên, Liễu Ngọc Phi đứng lên, giễu cợt: “Cậu chủ Tưởng thật là ngây thơ. Các người chủ động khiêu khích. Không chỉ muốn cướp chiếc xe mà chúng tôi nhìn trúng mà còn muốn Gia Bảo quỳ xuống và xin lỗi, thậm chí còn muốn chủ ý đánh tôi, anh nói một câu “hiểu lầm”, muốn nhẹ nhàng xóa bỏ những chuyện này sao? Trên đời này làm sao có chuyện tốt như vậy.”

“Cái gì? Anh, Tưởng An Bình, còn dám làm loại chuyện này?”

Nguỵ Nhã Huyên lông mày dựng lên, tuy rằng nhìn Liễu Ngọc Phi có chút không vui, nhưng phụ nữ tự nhiên rất dễ thành liên minh, nhất là đối mặt chuyện khác, rất dễ đoàn kết, cho nên nghe thấy Tưởng An

Bình đánh Liễu Ngọc Phi, cô ấy đột nhiên tức giận, đừng nói Tưởng An Bình còn muốn Trần Gia Bảo quỳ xuống, đơn giản là không chịu nổi!

Chương 1122

Chương 1122

Cô ấy không nói gì, trực tiếp tát Tưởng An Bình một cái âm thanh vang dội.

Tưởng An Bình bị đánh đến quay đầu lại, nhìn chằm chằm không dám đánh trả.

Lã Nguyệt An sửng sốt và hiểu sâu hơn về thế lực của nhà họ Ngụy, ngay cả Tưởng An Bình, người khó xử đến mức bị tát mà không dám nói. Đây là mười gia tộc hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ, quả nhiên danh bất hư truyền, ngang ngược.

Đỗ Ngọc Huy trong lòng lo lắng, ngay cả Tưởng An Bình cũng bị đánh, anh ta làm sao có thể may mắn thoát khỏi?

Quả nhiên, Ngụy Nhã Huyên đã bước tới trước mặt anh ta cười lạnh lùng: "Đỗ Ngọc Huy đúng không?

Tôi nhớ tới lần trước anh nhìn thấy tôi và anh trai của tôi trong bữa tiệc, anh còn không dám thở mạnh, tại sao, bây giờ còn dám khiêu khích khách quý của nhà họ Ngụy chúng ta? Anh cho rằng nhà họ Ngụy của chúng ta không xứng, muốn tạo phản sao?"

"Không…tôi không dám, cô Ngụy, cô thật sự đã đổ oan cho tôi rồi. Tôi thật sự không biết Trần Gia Bảo là khách quý của nhà họ Ngụy, nếu biết, tôi ăn gan hùm mật báo cũng không dám khiêu khích Trần…Anh Trần." Đỗ Ngọc Huy vội vàng nịnh nọt nói, trên trán nhất thời toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng cảm thấy hối hận.

Ngụy Nhã Huyên hừ lạnh một tiếng, sau đó đi về phía Trần Gia Bảo, lập tức nở nụ cười, đắc ý nói: "Tốt rồi, anh cứ việc dạy bọn họ một bài học cũng được, tôi đảm bảo bọn họ sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Tưởng An Bình và Đỗ Ngọc Huy mở miệng, vừa định phản đối, nhưng họ lại khôn khéo ngậm miệng lại khi bắt gặp ánh mắt đe dọa của Nguỵ Nhã Huyên, cũng không nói gì.

Trần Gia Bảo liếc nhìn Tưởng An Bình và Đỗ Ngọc Huy rồi nhẹ nhàng nói: "Tôi, Trần Gia Bảo, là một người nói lý lẽ. Nếu mọi thứ bắt đầu bằng chiếc xe hơi, nó kết thúc bằng một chiếc xe hơi. Quản lý Khương, chiếc Maserati màu đỏ đó giá bao nhiêu?"

Khương Thần giật mình, vội vàng bước đến phía trước, cung kính nói: "66 tỷ đồng."

Trần Gia Bảo gật đầu và nói với Tưởng An Bình và Đỗ Ngọc Huy: "Hãy để lại 66 tỷ đồng, các người có thể rời đi."

Vẻ mặt của Tưởng An Bình và Đỗ Ngọc Huy đột nhiên thay đổi, họ bị đánh, cuối cùng họ phải trả 66 tỷ, thật là …thật là bực mình!

Nguỵ Nhã Huyên vỗ tay cười nói: "Được được, ý kiến này hay đấy. Của đi thay người, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Trần Gia Bảo, anh chỉ cần 66 tỷ thôi. Anh thật tốt bụng."

Đỗ Ngọc Huy suýt nữa ói ra máu, chết tiệt, tình cảm không phải tiền của cô, đương nhiên nghĩ ít.

Đương nhiên, những lời như vậy chỉ có thể là oán thầm trong lòng, anh ta không dám trực tiếp nói ra, đau khổ nói với Tưởng An Bình, "Anh Bình, anh xem thế này…"

"Cái gì, mau trả tiền đi!" Tưởng An Bình hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Ngọc Huy, nếu không phải đến hỗ trợ Đỗ Ngọc Huy, làm sao gặp phải loại chuyện này, bị mất mắt như vậy!

Nghĩ đến đây, anh ta tức giận, trực tiếp tát Đỗ Ngọc Huy một cái, xoay người bước ra ngoài.

Đỗ Ngọc Huy trực tiếp bị đánh đập, cuối cùng rút thẻ ngân hàng ra với vẻ mặt đau đớn, mặt xám xịt quẹt 66 tỷ đồng rồi trốn ra khỏi cửa hàng 4s.

Lã Nguyệt An lay cánh tay Đỗ Ngọc Huy nũng nịu nói: "Cậu chủ Đỗ, anh vẫn chưa mua xe cho em, hay là, chúng ta mua nó ở cửa hàng 4s khác nhé?"

Đỗ Ngọc Huy đột nhiên nổi giận, thẳng tay tát Lã Nguyệt An chửi bới: “Nếu không phải mua chiếc Maserati đó, thì làm sao tôi lại gây sự với Trần Gia Bảo, lại còn phải bồi thường 66 tỷ? Đều tại người ăn tiêu hoang phí như cô!”

Lã Nguyệt An che mặt với vẻ mặt đau khổ.

Trong cửa hàng 4s, chỉ còn lại Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi, Nguỵ Nhã Huyên và Khương Thần.

Nhìn thấy Tưởng An Bình và Chu Ngọc Huy chán nản rời đi, Nguỵ Nhã Huyên đột nhiên cười vui vẻ nói: “Chẳng trách các thế hệ thứ hai giàu có thường giẫm lên người ta. Hóa ra cảm giác giẫm lên bọn họ thật sự rất tuyệt. Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt đáng thương của Chu Ngọc Huy cuối cùng cũng phải bồi thường thay cho người vợ, tôi không thể không cười.”

Chương 1123

Chương 1123

Trần Gia Bảo cười nói: “Chỉ là giẫm lên hai nhân vật lớn một chút. Nhìn bộ dạng phấn khích của cô. Thật sự là chưa từng nhìn qua trên thế giới.”

Nguỵ Nhã Huyên trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo lập tức nói: “Tôi có lòng tốt giúp anh giải quyết phiền phức. anh không tỏ lòng biết ơn, còn chế nhạo tôi, lương tâm của anh rất tệ.”

“Được, vậy cô muốn tôi cảm tạ như thế nào, ừm, mỹ nhân cứu anh hùng, vậy tôi nên lấy thân báo đáp sao?” Trần Gia Bảo nhướng mày cười.

“Hừ, anh là loại anh hùng gì vậy?” Nguỵ Nhã Huyên bĩu môi.

Khương Thần nhìn Trần Gia Bảo và Nguỵ Nhã Huyên cãi nhau, trong lòng đã nổi sóng gió rồi, anh Trần dám trêu chọc cô phù thủy nhỏ nhà họ Ngụy như thế này, cô Nguỵ Nhã Huyên cũng không tức giận, ôi chúa ơi, Anh Trần này là người ở đâu có năng lực lớn như thế nào? Ngay cả ma nữ nhà họ Ngụy cũng có thể khuất phục được?

Liễu Ngọc Phi nghe Trần Gia Bảo và Nguỵ Nhã Huyên cãi nhau, cảm thấy bực bội, đứng dậy nói: “Gia Bảo, sự việc đã được giải quyết, bây giờ không nên tiếp tục làm việc sao?”

“Đúng.” Trần Gia Bảo gật đầu nói: “Quản lý Khương, bây giờ nên quẹt thẻ đi?

Khương Thần và nhân viên bán hàng xinh đẹp Tiểu Liên vui mừng khôn xiết, liên tục gật đầu, vội vàng đưa Trần Gia Bảo đi quẹt thẻ, còn giảm giá cho Trần Gia Bảo rất nhiều.

Với 66 tỷ mà Đỗ Ngọc Huy vừa đưa, Trần Gia Bảo chỉ dùng tiền mua một chiếc Maybach và chia ra mua một chiếc xe sang cho anh và Liễu Ngọc Phi.

Sau đó, Nguỵ Nhã Huyên mới nhận ra rằng chiếc Maserati màu đỏ là do Trần Gia Bảo tặng cho Liễu Ngọc Phi, cô ấy đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên, cô ấy không biết đang suy nghĩ gì, ngồi trên ghế trong khu phòng khách, nhấp một ngụm trà, khóe miệng mỉm cười, chào hỏi Trần Gia Bảo đi tới nói: "Đúng rồi, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đối với anh rất quan trọng."

"Ồ? Chuyện gì vậy?" Trần Gia Bảo ngồi bên cạnh Nguỵ Nhã Huyên, trên cơ thể cô gái trẻ thoang thoảng tỏa ra mùi hương, khiến người ta cảm thấy choáng váng.

Nguỵ Nhã Huyên đặt chén trà xuống, cười thần bí: "Anh biết Tưởng An Bình vừa rồi là ai không?"

Trần Gia Bảo lập tức phản ứng lại ý tứ sâu xa trong lời nói của Nguỵ Nhã Huyên, nói: "Nghe ý cô nói, giống như anh ta có thân phận khác?"

Nguỵ Nhã Huyên gật đầu nói: "Không phải tối nay anh đi tìm Tôn Trường Đông ở yến tiệc, để anh ta đưa anh đi gặp ông cụ Tôn Thần sao?"

"Đương nhiên, cô sẽ không muốn nói là, Tưởng An Bình và Tôn Trường Đông có quan hệ sao?" Trần Gia Bảo đầu óc lóe lên, vẻ mặt trở nên kỳ quái. Không nên trùng hợp như vậy chứ?

Nguỵ Nhã Huyên lập tức nở nụ cười, vui vẻ nói: "Chúc mừng anh trả lời đúng rồi. Tôn Trường Đông là anh rể của Tưởng An Bình. Anh bây giờ đánh Tưởng An Bình một trận. Bữa tiệc tối nay, Tôn Trường Đông nhất định sẽ không nể mặt anh, làm thế nào? Không hoảng sợ kinh ngạc đến vui mừng, bất ngờ hay không bất ngờ?"

Trần Gia Bảo lắc đầu và mỉm cười, không ngờ rằng anh đã xúc phạm Tôn Trường Đông trước khi họ gặp nhau, đó là một sự trùng hợp.

Liễu Ngọc Phi vừa mới cầm chứng minh thư đi làm thủ tục, khi quay lại tình cờ nghe thấy những lời này, cô ta đột nhiên cau mày, đến ngồi xuống bên cạnh Trần Gia Bảo, lo lắng nói: "Gia Bảo, Tôn Trường Đông nhất định sẽ không dễ dàng đưa chúng ta đến gặp Tôn Thần, bây giờ phải làm sao?"

Sau đó cô ta oán trách trong lòng, lúc đó nếu Trần Gia Bảo không tặng xe, cô kiên quyết từ chối, sẽ không xảy ra xung đột với Chu Ngọc Huy, giẫm lên Tưởng An Bình, càng sẽ không gián tiếp xúc phạm Tôn Trường Đông, như vậy sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ.

Trần Gia Bảo cười nhẹ nhàng và tự tin nói: "Yên tâm, đắc tội với Tôn Trường Đông làm sao? Tin tôi đi, Tôn Trường Đông nhất định sẽ đưa chúng ta đi gặp Tôn Thần."

Liễu Ngọc Phi bị sự tự tin của Trần Gia Bảo cảm hoá, cô ta thở phào nhẹ nhõm mà cười.

"Dừng, bây giờ còn chém gió, đến lúc đó cẩn thận bị tát vào mặt." Nguỵ Nhã Huyên trợn mắt nói: "Đúng vậy, bây giờ xe cũng mua rồi, kế tiếp anh định đi đâu?

"Đi mua sắm, tiện thể mua cho Ngọc Phi một chiếc váy dạ hội để dự tiệc." Trần Gia Bảo thành thật nói.

Liễu Ngọc Phi hơi khó xử.

Nguỵ Nhã Huyên càng thêm khó chịu, Trần Gia Bảo không chỉ tặng cho Liễu Ngọc Phi một chiếc Maserati, mà ngay cả váy dạ hội đều muốn tặng, ngược lại cô còn đặc biệt đến giúp Trần Gia Bảo, nhưng không có gì.

Chương 1124

Chương 1124

Cô ấy bĩu môi nói: “Đúng lúc là tối nay tôi đi dự tiệc, tôi cũng muốn mua một bộ váy mới. Hay anh cũng có thể tặng cho tôi một bộ. Không được từ chối. Dù sao hôm nay tôi cũng đã giúp anh, 66 tỷ Đỗ Ngọc Huy đưa cho anh ít nhiều liên quan đến tôi.”

Trần Gia Bảo mỉm cười sảng khoái nói, “Được rồi, lẽ ra như vậy.”

Nguỵ Nhã Huyên mỉm cười đột nhiên trợn to hai mắt, nói: “Đúng rồi, tối nay chị Tiêu Ngọc Tuyết sẽ tham gia yến tiệc. Hay là anh làm người tốt đến cùng, đã thương thì thương cho trót, vậy tôi sẽ gọi điện thoại cho chị Ngọc Tuyết một lần nữa, anh tặng cho chị ấy một chiếc váy nữa.

“không vấn đề gì.”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Trần Gia Bảo, Nguỵ Nhã Huyên vô cùng phấn khích, cô ấy lập tức gọi cho Tiêu Ngọc Tuyết và bảo cô ta đến cửa hàng xe hơi 4s.

Nửa giờ sau, Tiêu Ngọc Tuyết đã đến muộn.

Sau khi hẹn Khương Thần đến lấy xe vào buổi chiều, Trần Gia Bảo đưa Liễu Ngọc Phi, Nguỵ Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết đi mua sắm một cách hùng hổ.

Nhìn thấy họ bỏ đi, Khương Thần vô cùng kinh ngạc và ghen tị: “Anh Trần thật sự rất tuyệt vời. Những người phụ nữ bên cạnh anh ấy thật xinh đẹp. Chậc chậc, nếu tôi có diễm phúc như anh Trần, trời ơi, thật sự là người hơn người, tức chết rồi.”

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo lại đưa ba cô gái đi mua sắm cùng nhau, Liễu Ngọc Phi, Nguỵ Nhã Huyên và Tiêu Tuyết Phi đều là những người đẹp hạng nhất, ba người họ đều có vẻ đẹp

riêng biệt, tỷ lệ quay lại 100% khi đi trên đường đã thu hút rất nhiều sự chú ý. Những người qua đường đều ghen tị và ao ước với Trần Gia Bảo.

Ngoài việc mua một bộ váy dạ hội cho ba người phụ nữ, Trần Gia Bảo còn mua cho họ rất nhiều phụ kiện xa xỉ, chẳng hạn như vòng cổ kim cương, túi phiên bản giới hạn lv, giày cao gót Gucci và nhiều bộ quần áo phiên bản giới hạn của nhà thiết kế Ý, v.v. ., khiến ba người phụ nữ rất thích thú. Ngay cả Tiêu Ngọc Tuyết, một kẻ ngốc võ nghệ, dưới khí chất hào phóng của Trần Gia Bảo, cũng có ấn tượng tốt hơn về Trần Gia Bảo.

Vào buổi tối, những chiếc đèn lồng đầu tiên được bật lên, và trăng sáng trên bầu trời.

Trong bãi đậu xe bên ngoài khách sạn Sơn Dương rực rỡ, một chiếc Maybach và một chiếc Maserati màu đỏ cùng lúc đến.

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông và ba phụ nữ bước xuống, đó là Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi, Nguỵ Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết.

Giờ phút này, ba người phụ nữ đang trang điểm tinh tế, mặc váy dạ hội cao cấp, đi giày cao gót nhã nhặn, dưới ánh đèn neon chiếu sáng, họ thật xinh đẹp và quý phái, dường như ngay cả ánh trăng trên bầu trời cũng không thể so sánh được. .

“Đi thôi.” Trần Gia Bảo cười nói, đi thẳng về khách sạn.

Vừa bước chân vào sảnh tiệc, Trần Gia Bảo đã thấy trang trí lộng lẫy, ánh sáng lộng lẫy và tiếng nhạc du dương, nhiều người thành đạt tụ tập uống rượu vang đỏ để nói chuyện và cười đùa.

Bởi vì ba người phụ nữ Liễu Ngọc Phi, Nguỵ Nhã Huyên và Tiêu Tuyết Phi quá quyến rũ, gần như lập tức thu hút sự chú ý của hầu hết những người có mặt tại hiện trường, khiến mọi người hít thở khó khăn, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy Trần Gia Bảo bên cạnh ba cô gái, trong lòng không khỏi ghen tị, không khỏi thầm đoán thân phận của Trần Gia Bảo?

Nguỵ Nhã Huyên ưỡn ngực đắc ý nói: “Làm sao vậy, tôi nói ba người chúng ta đứng cùng nhau tuyệt đối có thể thu hút, Trần Gia Bảo, anh phải cảm thấy may mắn. Nếu không phải

chúng tôi cho anh thể diện đi với anh, làm sao anh có thể thu hút nhiều sự chú ý như vậy?”

Trần Gia Bảo vô thức liếc nhìn ngực của cô ta, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Cũng không lớn, cô không biết kiêu ngạo cái gì?”

Nguỵ Nhã Huyên nghe rõ những lời này, cô ấy ngạc nhiên một chút, sau đó lông mày dựng lên, tức giận sắp bộc phát.

“Đi, chúng ta sang bên kia ngồi đi.” Trần Gia Bảo thấy thời cơ không đúng, kéo bàn tay ngọc bích của Liễu Ngọc Phi, đi tới chỗ ngồi cách đó không xa.

Liễu Ngọc Phi cảm thấy thích thú, để Trần Gia Bảo kéo tay cô ta ngồi xuống một góc.

Nguỵ Nhã Huyên nén giận xuống, vô thức nhìn xuống ngực mình, tự lẩm bẩm một mình: “Trần Gia Bảo bị mù. Rõ ràng không còn quá nhỏ. Không được, ta phải tìm anh ta tranh luận.”

Chương 1125

Chương 1125

Tiêu Tuyết Phi trợn tròn mắt, vẻ mặt không nói nên lời, nếu nói chuyện riêng tư như vậy, dù thắng hay thua, cuối cùng cô ấy không phải là người chịu thiệt sao?

Không lâu sau, Nguỵ Nhã Huyên đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, trong tay cầm hai ly rượu đỏ, đưa cho Trần Gia Bảo một ly, vẻ mặt có chút phức tạp, cô ấy nói: "Này, tôi mời anh uống rượu. Sau này không được phép nói ở đây tôi nhỏ."

"Haha." Trần Gia Bảo cười nhẹ, phòng bị nói: "Được rồi, tốt nhất hãy nói trong lòng."

Nguỵ Nhã Huyên tức giận phản bác: "Không được, trong lòng cũng không được phép nói!"

"Nói cái gì?"

Đột nhiên, giọng nói của Ngụy Phong Lăng vang lên.

Nguỵ Nhã Huyên sửng sốt, vội vàng quay đầu, nhìn thấy Ngụy Phong Lăng đang mặc một bộ đồ đen, đeo kính gọng vàng, tay trái cầm ly đi về phía bên này, lộ ra khí chất tao nhã.

Có vẻ như Ngụy Phong Lăng không nghe thấy cuộc nói chuyện trước đó, Nguỵ Nhã Huyên cảm thấy nhẹ nhõm, sau đó trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo cảnh cáo anh ta không được nói nhảm.

Trần Gia Bảo cười nói với Ngụy Phong Lăng: "Không có chuyện gì, đúng rồi, anh nói Tôn Trường Đông ở đâu?"

Ngụy Phong Lăng chỉ vào một người đàn ông khoảng 30 tuổi ở trung tâm sảnh đang trò chuyện vui vẻ, nói: "Anh ta là Tôn Trường Đông. Hay là bây giờ anh có muốn tôi đưa anh đến gặp anh ta không?"

Ngụy Phong Lăng vẫn không biết hôm nay Trần Gia Bảo đã đánh Tưởng An Bình, nếu không, giọng điệu nhất định sẽ không thoải mái như vậy.

“Không cần, dù sao anh ta cũng không thể chạy được. Không cần vội vàng vào lúc nào.” Trần Gia Bảo từ xa nhìn Tôn Trường Đông, liền thấy Tôn Trường Đông cao khoảng 1,8m, mặc dù tướng mạo bình thường, trong đôi mắt tràn đầy tự tin tuyệt đối, nâng tay nhấc chân, đầy phong thái chững chạc.

Đột nhiên, từ khóe mắt Trần Gia Bảo nhìn thấy một bóng người đang tiến đến, trong lòng hơi kinh ngạc, tại sao lại là cô ta?

Người đến là một người phụ nữ, nói chính xác là một người phụ nữ xinh đẹp và trưởng thành, người có thể quyến rũ tất cả mọi người.

Cô ta có khuôn mặt xinh xắn và dễ thương, đôi mắt trong như sóng nước, cô ta mặc bộ váy dạ hội màu tím cổ chữ V. Có tạo hình quỷ dị,, giơ tay chân thể hiện sự sang trọng quý phái của một người phụ nữ trưởng thành.

Cô ta bất ngờ gây ấn tượng là nữ tổng giám đốc của tập đoàn Phan Nguyên, Phan Phi Uyên được mệnh danh là “Hoàng đế của công nhân Việt Nam”.

Khi tập đoàn Nhiên Ái của Tô Ánh Mai và tập đoàn về mỹ phẩm của Phan Nguyên đạt được thỏa thuận đại lý, đó là hợp đồng được thương lượng bởi Tô Ánh Mai và Phan Phi Uyên.

Bởi vì Phan Phi Uyên thực sự quá quyến rũ, tên tuổi của cô ta quá nổi tiếng trong giới kinh doanh, cô ấy thậm chí còn là thần tượng của Tô Ánh Mai, nên Trần Gia Bảo đã có ấn tượng sâu sắc về cô ta.

Đúng lúc này, Phan Phi Uyên tay trái đang cầm một cái ly, thướt tha đi đến chỗ Trần Gia Bảo, tao nhã cười nói: “Không ngờ lại có thể gặp anh Trần ở đây, thật sự rất bất ngờ.”

Vừa nói, Phan Phi Uyên đưa bàn tay mảnh mai của cô ta ra với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đứng dậy nắm tay Phan Phi Uyên, nhưng mà vừa chạm vào liền cười nói: “Tôi cũng không ngờ, có thể gặp được Đả Công Hoàng Đế ở tỉnh Phú Thọ, thật là may mắn.

Phan Phi Uyên bĩu môi nói: “Cái gì “Đả Công Hoàng Đế”, cho dù nổi tiếng đến đâu, cũng là làm công cho người khác. Thật sự là không đáng nhắc tới.”

Ở bên kia, Nguỵ Nhã Huyên nhìn thấy Phan Phi Uyên xinh đẹp tuyệt trần đang cùng Trần Gia Bảo nói chuyện, cô ấy cảm thấy bực bội không lý do, trong mắt hiện lên một tia thù địch.

Giống như thế, Liễu Ngọc Phi trong lòng cũng có chút buồn bực.

Phan Phi Uyên thông minh sau khi kể xong chuyện cũ với Trần Gia Bảo, mỉm cười nói với Liễu Ngọc Phi đang ngồi một bên: “Không ngờ đội trưởng Liễu tiếng tăm lừng lẫy cũng xuất hiện ở đây. Hôm nay thực sự là một ngày để bạn cũ gặp mặt.”

Liễu Ngọc Phi gật đầu chào cô ta.

Chương 1126

Chương 1126

Lúc trước khi ở Hà Nội, đã từng có một lần gặp gỡ với Phan Phi Uyên, cũng chỉ nói với nhau vài câu, với Phan Phi Uyên chỉ có thể coi là quen biết qua loa.

Tuy nhiên, Liễu Ngọc Phi biết rằng Phan Phi Uyên rất nổi tiếng trong giới kinh doanh ở Hà Nội, chưa kể đến phương thức kinh doanh tuyệt vời của cô ta, chỉ riêng vẻ đẹp của Phan Phi Uyên đã đủ để mê hoặc tất cả mọi người, cũng đủ để khiến toàn bộ xã hội thượng lưu cúi lạy trước váy cô ta, tuy nhiên nghe nói Phan Phi Uyên luôn giữ mình trong sạch, có tầm nhìn xa trông rộng, đến bây giờ vẫn chưa có bạn trai.

“Cô gái xinh đẹp này, có lẽ là cô Phan Phi Uyên nổi tiếng của Việt Nam. Tôi trước đây đã từng nhìn thấy vẻ ngoài quyến rũ của cô Uyên trên kênh tài chính hàng ngày. Từ lâu tôi đã rất ngưỡng mộ. Hôm nay mới nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Đột nhiên, Ngụy Phong Lăng ở bên cạnh kịp thời ngắt lời.

“Quá khen, anh là Ngụy Phong Lăng, người đứng đầu thế hệ mới của nhà họ Ngụy phải không?” Phan Phi Uyên chỉ lễ phép gật đầu với Ngụy Phong Lăng, sau đó nháy mắt nhìn Trần Gia Bảo hỏi: “Xin hỏi tôi có thể ngồi bên cạnh anh Trần không?”

Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Đương nhiên có thể.”

“Cám ơn.” Phan Phi Uyên mím môi cười, thướt tha ngồi ở bên cạnh Trần Gia Bảo, hai chân tạo nhã khép vào nhau, lộ ra một nửa bắp chân tròn trịa nhỏ nhắn.

Đột nhiên, hương thơm bay lên, một mùi rất thơm truyền đến mũi của Trần Gia Bảo, làm cho trái tim của Trần Gia Bảo lay động.

Ngụy Phong Lăng kinh ngạc và thất vọng, từ khi Phan Phi Uyên xuất hiện, anh ta đều nhìn Phan Phi Uyên, trong lòng tràn đầy tận hưởng, thậm chí trong lòng còn có ý định phát triển thêm mối quan hệ. Nếu có thể, không chỉ có thể ôm được người đẹp trở về, mà còn rất có ích cho công việc kinh doanh của nhà họ Ngụy.

Không ngờ rằng, Phan Phi Uyên lại tỏ ra không quan tâm đến anh ta, thay vào đó, cô ta chủ động đến ngồi cạnh Trần Gia Bảo, điều này khiến Ngụy Phong Lăng, người luôn được yêu thích bởi những ở tỉnh Phú Thọ, một cú trời giáng.

Nhưng anh ta lập tức nghĩ đến khi ở tỉnh Hoà Bình thành phố Nam Định, Trần Gia Bảo đã bày ra những phương pháp tán gái đỉnh cao, ngay cả người đẹp như Hồng Liên cũng là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, bây giờ Phan Phi Uyên chủ động ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo. Suy nghĩ cẩn thận, giống như không phải là một chuyện kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Ngụy Phong Lăng lại tốt lên.

Nguỵ Nhã Huyên vốn dĩ muốn ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, bây giờ đột nhiên xuất hiện Phan Phi Uyên chiếm chỗ của cô ấy, khó chịu nhẹ nhàng hừ một tiếng, sau khi trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, cô ấy quay người quay lại tìm Tiêu Ngọc Tuyết, dự định không quan tâm điều gì nữa.

“Gia Bảo, hai người nói chuyện trước, tôi đi chào hỏi các đối tác, lát nữa sẽ đến tìm anh.” Ngụy Phong Lăng nói xong liền xoay người rời đi.

Phan Phi Uyên nhìn bóng lưng Ngụy Phong Lăng suy ngẫm nói: “Anh Trần, xem ra anh với anh Ngụy có quan hệ rất tốt.”

Trần Gia Bảo gật đầu cười nói: “Quan hệ cũng tốt, làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì, chỉ tò mò hỏi xem.” Phan Phi Uyên cười nói: “Đúng rồi, không biết lần này anh Trần đến tỉnh Phú Thọ có chuyện gì sao?”

Trần Gia Bảo đương nhiên không thể nói ra sự thật, vì vậy anh thản nhiên tìm một lý do không rõ ràng để kể lại cho cô ta nói: “Mấy ngày gần đây tôi nhàn rỗi và buồn chán, đến tỉnh Phú Thọ một chuyến. Coi như là đi du lịch .”

Phan Phi Uyên khóe miệng cong lên một nụ cười vui tươi, cũng không biết có tin hay không, nghe theo lời của Trần Gia Bảo cười nói: “Nếu để ông cụ Cố Minh Nhiên biết, anh thà đến tỉnh Phú Thọ đi du lịch cũng không đi đến Hà Nội chữa bệnh cho cháu gái yêu quý của ông anh. Nhất định sẽ nổi giận, trực tiếp làm gián đoạn quyền đại diện của Tập đoàn Nhiên Ái. Cẩn thận đến lúc đó cô Tô Ánh Mai đến tìm anh liều mạng.”

Bên kia, Liễu Ngọc Phi nghe Phan Phi Uyên nhắc tới Tô Dĩnh Hân và biết Tô Ánh Mai, biết Tô Ánh Mai chính là vợ chưa cưới thực sự của Trần Gia Bảo, trong lòng cảm thấy bực bội, cầm ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

Trần Gia Bảo không nhìn thấy biểu hiện của Liễu Ngọc Phi, tự tin cười nói: “Tôi Trần Gia Bảo, những lời nói ra nhất định sẽ làm được, hoàn toàn sẽ không quên tiến về Hà Nội, vì vậy cô Uyên đừng lo lắng.”

Chương 1127

Chương 1127

Trước đây, thương nhân hàng đầu của Hà Nội là Cố Minh Nhiên, đặc biệt đến thành phố Hoà Bình tìm Trần Gia Bảo, vì là mời Trần Gia Bảo khám bệnh cho cháu gái của ông ta, Trần Gia Bảo thực sự đã đồng ý sẽ đến Hà Nội trong vòng một năm, thậm chí còn đặc biệt tặng quà "Thiên Tâm Quả" để tạm thời ngăn chặn tình trạng của cháu gái Cố Minh Nhiên và đảm bảo rằng cô bé sẽ không tái phát trong vòng một năm.

"Vậy thì tốt rồi, như vậy thì tôi yên tâm." Phan Phi Uyên che miệng cười, chuẩn bị rời đi.

Cô ta vừa mới đứng lên, đột nhiên có hai bóng người đi tới, trong bóng tối hơi nhíu mày, đột nhiên đưa mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo, đưa bàn tay trắng như ngọc nở nụ cười ngọt ngào nói: "Không biết Phi Uyên có vinh dự được mời anh Trần khiêu vũ không?"

"Người đẹp mời gọi, nếu tôi từ chối, làm phá hoại phong cảnh chẳng phải thất vọng sao?" Trần Gia Bảo ngẩng đầu uống cạn ly rượu đỏ trong tay, sau đó đứng dậy đưa tay cầm lấy bàn tay ngọc bích của Phan Phi Uyên.

Phan Phi Uyên mím môi cười, đi theo Trần Gia Bảo lên sàn nhảy.

Liễu Ngọc Phi bĩu môi, trong lòng cảm thấy buồn bực, thì thào nói: "Thật là hồ ly tinh, quyến rũ đàn ông.

Trần Gia Bảo cũng là một tên khốn nạn. Cũng không biết mời ta khiêu vũ trước. Không đúng, cho dù anh ta mời tôi, tôi cũng sẽ không do dự từ chối, hừ, ai lại đi khi khiêu vũ với một tên khốn như Trần Gia Bảo?"

Liễu Ngọc Phi chỉ muốn trút bỏ sự không hài lòng, nếu Trần Gia Bảo thực sự mời cô ta khiêu vũ, trong lòng cô ta vui vẻ

hơn ai hết.

Lại nói sau khi Trần Gia Bảo đến trung tâm sàn nhảy, một bàn tay to đã đặt lên eo của Phan Phi Uyên, mặc dù có một lớp vải cao cấp nhưng độ săn chắc và co giãn của eo Phan Phi Uyên vẫn có thể được cảm nhận.

Phan Phi Uyên chỉ cảm thấy trên tay Trần Gia Bảo một luồng nhiệt nóng lên, cơ thể lập tức siết chặt, nhưng sau đó lại thả lỏng cười: "Anh cùng tôi khiêu vũ, không lo lắng đội trưởng Liễu sẽ ghen sao?"

Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng và du dương, Trần Gia Bảo uyển chuyển nhảy múa với cơ thể của Phan Phi Uyên, mềm mại và tao nhã, mỉm cười nói: "Thay vì lo lắng về vấn đề này, tôi trái lại càng tò mò hơn, tại sao cô lại mời tôi khiêu vũ? Đừng nói là cô đã sớm lên kế hoạch, bởi vì tôi có thể cảm thấy, đây là ý định tạm thời của cô. "

Phan Phi Uyên có chút kinh ngạc, thở dài nói: "Anh thật là người kỳ quái. Giác quan thứ sáu còn chính xác hơn phụ nữ. Anh nói đúng. Tôi thực sự tạm thời có ý định mời anh khiêu vũ là vì tôi không muốn gặp một số người."

"Ồ? Người đó là ai mà có thể khiến cô trốn tránh không muốn gặp."Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

Phan Phi Uyên vốn là một "Đả Công Hoàng Đế" nổi tiếng, có thể làm phiền cô tuyệt đối có thân phận không nhỏ.

"Tang Thiên Vũ, người thừa kế tương lai của nhà họ Tang trong số mười gia tộc hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ, ừ, chỉ là gã xấu xa sau tôi 10 mét." Phan Phi Uyên nháy mắt về phía sau anh.

Trần Gia Bảo nhìn vào đó, quả nhiên có hai người đàn ông đang đứng ở nơi Phan Phi Uyên ra hiệu. Một trong số họ có người đàn ông khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt gầy và các đường nét rõ ràng. Anh ta đang mặc quần áo hàng hiệu và đeo một chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay. Đó là người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Lúc này, anh ta đang cầm rượu đỏ, nhìn Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên đang khiêu vũ với vẻ ghen tị.

Nếu đúng như dự đoán, người này chắc là Tang Thiên Vũ như lời Phan Phi Uyên đã nói.

Trần Gia Bảo thu lại ánh mắt, cảm nhận được hương thơm từ cơ thể xinh đẹp của Phan Phi Uyên mỉm cười: "Anh ta đang theo đuổi cô?"

"Quên đi, nhưng anh ta cho tôi cảm giác rất không tốt, cảm giác anh ta giống như rắn độc, rất nguy hiểm, nhưng không biết trực tiếp cự tuyệt làm sao, tôi liền mời anh khiêu vũ, để tránh gặp mặt anh ta. Phan Phi Uyên giải thích, một dấu vết bất lực hiện lên trong đôi mắt đẹp của cô ta.

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: "Cho nên, cô coi tôi làm lá chắn?"

"Anh có thể hiểu như thế, tôi sẽ không phủ nhận." Phan Phi Uyên chớp mắt, vừa nhảy vừa nở một nụ cười quyến rũ với tất cả mọi người nói: "Tôi biết tôi làm như vậy là không đúng. Anh sẽ không trực tiếp vứt bỏ tôi mà rời đi chứ?"

"Không. Trên đời này chỉ có phụ nữ xinh đẹp và rượu ngon không thể phụ lòng. Tôi Trần Gia Bảo, lại không hiểu được sao? Chỉ là…" Trần Gia Bảo khóe miệng cong lên một tia đùa giỡn cười nói.

Phan Phi Uyên nghe Trần Gia Bảo nói có chút thú vị, không khỏi cười "hì hì" thành tiếng hỏi: "Chỉ là cái gì?"

Chương 1128

Chương 1128

“Chỉ là, dùng tôi làm lá chắn, tôi phải tính lãi.” Trần Gia Bảo nói xong, bàn tay ôm eo của Phan Phi Uyên hơi ép kéo cô ta vào lòng.

Không chuẩn bị trước, Phan Phi Uyên kêu lên, cô ta và Trần Gia Bảo dính chặt vào nhau, thậm chí cô ta có thể cảm giác được bộ ngực đầy đặn của mình có chút dị dạng.

Đây là lần đầu tiên Phan Phi Uyên thân mật với người khác giới, cô ta nhanh chóng lùi lại một bước ngắn, khuôn mặt xinh đẹp lập tức nổi đỏ, vành tai đẹp đỏ bừng, quả thực rất quyến rũ.

“Đây là tôi muốn tính lãi.” Trần Gia Bảo nhìn người đẹp trong tay nhất thời khóe miệng cười rạng rỡ hơn.

Phan Phi Uyên khẽ cắn môi dưới, thở nhẹ một hơi, đôi mắt đẹp cũng tràn đầy tức giận, sau đó, cô ta khẽ thở dài nói: “Coi như tôi sợ anh rồi? Anh biết hay không biết, anh coi Tang Thiên Vũ ở trước mặt, làm với tôi hành động thân mật như vậy, với tính cách có thì ắt báo của anh ta, chắc chắn sẽ trả thù anh.”

“Vậy thì làm sao? Tôi Trần Gia Bảo, làm sao có thể sợ đứa nhỏ thế hệ nhà giàu thứ hai?” Trần Gia Bảo khóe miệng cười tươi hơn, anh nhìn về hướng Tang Thiên Vũ. Quả nhiên, chỉ nhìn thấy Tang Thiên Vũ đã chú ý đến chuyện xảy ra bên này rồi. Trong mắt tràn đầy ghen tị, tôi nóng lòng muốn ăn tươi nuốt sống Trần Gia Bảo!

Đứa nhỏ thế hệ thứ hai giàu có?

“Thật sự là nói khoác mà không biết xấu hổ, nhà họ Tang là một trong mười gia tộc lớn nhất ở tỉnh Phú Thọ, tồn tại như đỉnh của kim tự tháp ở tỉnh Phú Thọ, Tang Thiên Vũ là người

thừa kế tương lai của nhà họ Tang. Người như thế này, làm sao có thể chỉ là "đứa nhỏ của thế hệ thứ hai giàu có"? Cô đúng là có thể nói những lời ngông cuồng." Phan Phi Uyên đảo mắt nói tiếp: "Đương nhiên, ông cụ Cố Minh Nhiên vẫn đang chờ anh đến Hà Nội để cứu cháu gái của ông ta. Nếu ông cụ Cố ra mặt chống lưng, vậy nhà họ Tang chắc chắn không làm được gì."

Trần Gia Bảo tự tin cười nói: "Tôi, Trần Gia Bảo một người một kiếm, tôi là kẻ mạnh liếc nhìn thế giới, lại không cần để ông ta chống lưng? Sau này nếu may mắn nhìn thấy tôi ra tay, sẽ biết những gì tôi nói là sự thật."

Phan Phi Uyên lắc đầu cười, đương nhiên không nói nữa, cô ta vẫn cảm thấy Trần Gia Bảo đang nói khoác.

Trần Gia Bảo không giải thích nhiều, nói: "Thực ra, tôi hứng thú với người đứng cạnh Tang Thiên Vũ hơn Tang Thiên Vũ. Cô có biết anh ta là ai không?"

Nói xong, Trần Gia Bảo vô thức nhìn về hướng Tang Thiên Vũ, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng bên cạnh Tang Thiên Vũ.

Người đàn ông cũng tầm 20 tuổi, mặc áo choàng trắng, đi một đôi giày vải đen, bộ trang phục mang hơi hướng cổ điển này dường như không hề vi phạm chút nào cảm giác bất hòa trên người mà lại toát lên khí chất cổ điển.

Sở dĩ Trần Gia Bảo có hứng thú với anh ta là bởi vì người này mang đến cho anh một cảm giác kỳ lạ mà anh đã biết từ trước, nhưng là lần đầu tiên Trần Gia Bảo nhìn thấy anh ta, cho nên Trần Gia Bảo rất kỳ lạ.

"Anh ta họ Vũ, tên là Vũ Quang Bình." Phan Phi Uyên liếc mắt nhìn người kia rồi cau mày: "Tôi không thích người này. Mặc dù anh ta luôn giúp người khác làm việc tốt, nhưng tôi luôn cảm thấy Vũ Quang Bình nguy hiểm hơn Tang Thiên Vũ."

"Ồ? Nói thế nào?" Trần Gia Bảo có chút hứng thú.

Phan Phi Uyên lắc đầu nói: "Tôi không nói được, đó chỉ là giác quan thứ sáu của phụ nữ. Đương nhiên, có thể không chính xác."

Trần Gia Bảo cười nói: “Đường đường là Đả công Hoàng đế Việt Nam, mỗi năm kiếm 350 tỷ, nếu cảm thấy Vũ Quang Bình có vấn đề, vậy thì anh ta nhất định phải có vấn đề. Tôi tin cô.”

Một nụ cười hiện lên trong đôi mắt xinh đẹp của Phan Phi Uyên, nói: “Hoá ra anh tin tôi như vậy, trước tiên tôi muốn cảm ơn sự tin tưởng của anh, nhưng nói đi cũng phải lại nói, nếu anh cũng đồng ý rằng Vũ Quang Bình rất nguy hiểm, vậy thì tôi coi anh là lá chắn. Chẳng phải nguy hiểm hơn sao?”

“Nguy hiểm không có nghĩa là cô không đủ khả năng. Hơn nữa anh có thể làm bất cứ điều gì vì người đẹp chết cũng vui lòng.” Trần Gia Bảo khóe miệng cười càng thêm mãnh liệt, trong tay dùng lực, một lần nữa kéo cơ thể mềm mại của Phan Phi Uyên vào trong vòng tay của anh, sát vào nhau như thế cùng nhảy.

Chương 1129

Chương 1129

Ở bên kia, ánh mắt của Tang Thiên Vũ hung ác nham hiểm, nhìn chăm chú vào Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên sát nhau trên sàn nhảy, lòng ghen tị bùng cháy trong lòng, uống hết rượu trong chén, đột nhiên nói. , "Anh Vũ, tôi muốn biết người đàn ông đang khiêu vũ với Phan Phi Uyên là ai trong thời gian ngắn nhất có thể. Anh ta còn dám tranh giành người phụ nữ tôi thích. Tôi muốn để anh ta sống không bằng chết!"

Vũ Quang Bình đang cười, còn có thể nhìn thấy ý cười trong đôi mắt hơi nheo lại của anh ta, một bên cầm điện thoại di động gửi tin nhắn Zalo, ra lệnh cho thuộc hạ điều tra Trần Gia Bảo, một bên nói: "Được."

Tang Thiên Vũ hừ lạnh nói: "Nếu không phải ông già đặc biệt dặn dò tôi, để tôi không thể dùng sức mạnh đối với Phan Phi Uyên, tôi đã độc chiếm cô ta từ lâu rồi. Làm sao có thể đến lượt người khác kéo cô ta khiêu vũ ?"

Sau khi Võ Quang Bình gửi tin nhắn Zalo, anh ta cười nói: "Dù gì thì thân phận của Phan Phi Uyên cũng rất đặc biệt. Không nhắc đến nhà họ Nguỵ, thì riêng Cố Minh Nhiên sau lưng cô ta không có gì đáng để kích động. Đối với một người phụ nữ như vậy, dùng thủ đoạn ép buộc không phải là cách, nhưng anh không cần phải nóng vội. Chỉ cần kế hoạch của chúng ta có thể thành công thì sớm muộn gì Phan Phi Uyên cũng sẽ trở thành một món đồ chơi của anh."

Tang Thiên Vũ lông mày lóe lên một tia nham hiểm, cau mày nói: "Nói đến chuyện này tôi tức giận. Kế hoạch ban đầu suôn sẻ. Nhìn thấy ông cụ họ Ngụy sắp chết dưới độc dược của cỏ trắng Lăng Hoa, ai biết rằng Ngụy Phong Lăng thực ra là…"

Đột nhiên, chưa kịp nói xong, Vũ Quang Bình cau mày lập tức cắt ngang lời anh ta, trầm giọng nói: "Cậu chủ Tang, có rất nhiều người, anh đừng nói nhảm."

Tang Thiên Vũ mới có phản ứng, lập tức nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai nghe lén bọn họ đang nói cái gì, trong lòng mới an tâm một chút, lập tức chuyển chủ đề, nói: "Đợi sau khi anh điều tra ra thân phận người khiêu vũ với Phan Phi Uyên, tôi muốn biết đầu tiên, tôi phải đích thân dạy cho anh ta bài học!"

"Chuyện này cứ giao cho tôi." Vũ Quang Bình nhìn Trần Gia Bảo trong tiềm thức, cười lạnh lùng, trong mắt hiện lên một tia thương hại, tên tiêu tử không làm tốt chuyện gì mà lại dám khiêu khích người phụ nữ mà Tang Thiên Vũ thích, thì chết chắc rồi!

Không nói đến việc hai người họ âm thầm lên kế hoạch đối phó với Trần Gia Bảo, mà lại nói bên kia, Nguỵ Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết đứng cùng nhau, một đôi mắt linh động tức giận nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, thở hổn hển nói: "Trần Gia Bảo thật sự là thằng khốn nạn, khiêu vũ thì khiêu vũ, sát như vậy làm cái gì, nhìn như muốn lợi dụng người khác!"

Tiêu Ngọc Tuyết gật đầu đồng ý, nói: "Quả nhiên, thủ đoạn này thật hèn hạ không biết xấu hổ. Có vẻ như những gì cô nói trước đây là đúng. Hay là như thế này, để khi quay về, tôi sẽ nói với Ngụy Phượng Linh để Trần Gia Bảo chuyển ra ngoài tìm một khách sạn ở."

Nguỵ Nhã Huyên vừa mở miệng đột nhiên trở nên yếu ớt nói: "Thực ra không phải thủ đoạn của anh đáng khinh bỉ và vô liêm sỉ. Nguyên nhân chính là do người phụ nữ tên Phan Phi Uyên không biết xấu hổ, chủ động dụ dỗ Trần Gia Bảo."

Nói đến cuối cùng, giọng nói của cô ấy càng ngày càng nhỏ.

Tiêu Ngọc Tuyết trợn tròn mắt, không phải lúc nào Trần Gia Bảo cũng ăn đậu hũ của Phan Phi Uyên sao? Cô ấy làm sao không nhìn ra Phan Phi Uyên quyến rũ Trần Gia Bảo?

Bên kia, trong lòng Liễu Ngọc Phi cũng chua xót, chỉ cảm thấy chán nản, uống hết ly rượu đỏ này đến chén khác, chẳng

mấy chốc, trên mặt cô ta đã nổi đầy mụn đỏ, dung mạo xinh đẹp vô cùng.

Ngoại trừ việc họ luôn chú ý đến Trần Gia Bảo, hầu hết những người trong sảnh tiệc cũng đều nhìn Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên.

Xét cho cùng, Phan Phi Uyên không chỉ nóng bỏng, xinh đẹp mà còn là một "đả công hoàng đế" nổi tiếng trong giới kinh doanh, xứng đáng lọt vào danh sách những người phụ nữ giàu có của Forbes. Người phụ nữ như vậy lấp đầu chủ đề câu chuyện, cho dù bước đến đâu, đều trở thành tiêu điểm ánh nhìn.

Về phần Trần Gia Bảo, lúc trước khi đến yến tiệc, xung quanh anh là ba người đẹp hàng đầu quốc sắc thiên hương, mọi người đều rất ấn tượng về anh, bây giờ lại nhìn thấy Phan Phi Uyên khiêu vũ với anh, lần này có 4 người đẹp có mặt. Đều có mối quan hệ liên quan đến Trần Gia Bảo.

Vì vậy, trong khi mọi người ngưỡng mộ diễm phúc của Trần Gia Bảo, họ cũng tò mò về thân phận của Trần Gia Bảo, thậm chí nhiều người đã bí mật điều tra.

Không bao lâu, điệu nhảy kết thúc, trong bữa tiệc có những tràng pháo tay nồng nhiệt.

Trong ánh mắt của mọi người, hoặc là ghen tị hoặc là ngưỡng mộ, Trần Gia Bảo mang theo Phan Phi Uyên bước về vị trí ban đầu.

Chương 1130

Chương 1130

Phan Phi Uyên có chút thở hổn hển, cô ta nhanh chóng thoát khỏi tay Trần Gia Bảo, cô ta bối rối, vốn dĩ cô ta muốn dùng Trần Gia Bảo làm lá chắn, không ngờ tính cách của Trần Gia Bảo lại mạnh mẽ như vậy, ăn không ít đậu hủ của cô, điều này khiến cho Phan Phi Uyên chưa từng thân mật với người khác giới trở nên căng thẳng, trên lưng thậm chí còn xuất hiện một tầng mồ hôi mịn, váy dài dính chặt vào da thịt, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên trở lại vị trí ban đầu của họ.

Trần Phi Phàm thấy Liễu Ngọc Phi đã uống rất nhiều rượu, say sưa quyến rũ nên lắc đầu cười: "Được rồi, đừng uống nữa, cẩn thận sẽ say."

"Tôi muốn uống bao nhiêu thì uống, cậu quản tôi sao?" Liễu Ngọc Phi trắng bệch nhìn Trần Gia Bảo , hai má đỏ bừng lúc này xem hoài không chán.

Phan Phi Uyên là phụ nữ, làm sao có thể không hiểu phụ nữ? Nhìn bộ dạng của Liễu Ngọc Phi, biết chắc chắn là đang ghen, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, lúc trước cô ta hỏi Trần Gia Bảo có lo lắng về việc Liễu Ngọc Phi ghen không, thực ra chỉ đang nói đùa. Nào đâu ngờ, lại thật sự bị cô ta nói trúng.

Khi ở Hà Nội trước đây, nghe nói Liễu Ngọc Phi tinh mắt, theo đuổi nhóm tầng lớp xã hội nhân sĩ ưu tú của cô ta đều bị đánh cho một trận, để nhóm anh em các cậu ấm thế hệ giàu có thứ 2 lại yêu lại ghét, lại thật sự tưởng rằng Liễu Ngọc Phi vì Trần Gia Bảo mà ghen, trời ơi, điều này sẽ vượt qua Hà Nội, sẽ phải khơi dậy sóng to gió lớn!

Bây giờ bắt đầu tò mò, Trần Gia Bảo đã dùng thủ đoạn gì để chinh phục một người phụ nữ như Liễu Ngọc Phi?"

Phan Phi Uyên nghĩ đến điều này, cô ta rất tò mò về Trần Gia Bảo.

Trần Gai Bảo hơi suy nghĩ liền biết Liễu Ngọc Phi có khả năng là đang ghen, trợn mắt, nảy ra suy nghĩ trong lòng, bất giác nắm lấy bàn tay như ngọc của Liễu Ngọc Phi, dẫn cô ta vào sàn nhảy.

"Anh… anh làm gì vậy, buông tôi ra." Liễu Ngọc Phi kêu lên, giãy dụa hai lần, làm sao có thể giãy giụa khi đã bắt đầu?

Sau khi Trần Gia Bảo đưa cô ta lên sàn nhảy, anh trực tiếp ôm lấy eo Liễu Ngọc Phi cười: "Mời cô nhảy một điệu. Không biết cô Liễu xinh đẹp có hân hạnh không?"

Khiêu vũ?

Liễu Ngọc Phi nhận ra cô ta đã bị Trần Gia Bảo đưa tới trung tâm sàn nhảy, còn bị Trần Gia Bảo ôm eo, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, lẩm bẩm, Trần Gia Bảo, rốt cuộc anh cũng nhớ đã khiêu vũ với tôi, cơ thể mềm mại. Để cho Trần Gia Bảo ôm, ngoài mặt vẫn hừ lạnh nói, "Tôi không muốn nhảy với cậu, nhưng…Nhưng nếu đã ở trên sàn nhảy, nếu không nhảy mà rời đi thì rất dễ làm người khác chú ý, cũng không tốt cho chúng ta thực hiện nhiệm vụ, thôi được, tôi miễn cưỡng làm, có thể cùng anh khiêu vũ một lần."

Thật là kiêu ngạo.

Trần Gia Bảo cười nói: "Vậy thì cám ơn đã hân hạnh."

Sau đó, Trần Gia Bảo vòng tay qua Liễu Ngọc Phi và bắt đầu nhảy theo nhịp điệu của âm nhạc.

Mọi người xung quanh nhìn thấy Phan Phi Uyên vừa đi xuống nghỉ ngơi, không đến một phút đồng hồ, Trần Gia Bảo đã thay đổi một bạn nhảy khác, nhan sắc không thua kém gì Phan Phi Uyên, họ không khỏi ghen tị và ao ước với diễm phúc của Trần Gia Bảo.

Trong bữa tiệc, ở trên sàn khiêu vũ, lắc lư theo điệu nhạc nhẹ nhàng du dương, Liễu Ngọc Phi đang khiêu vũ theo nhịp điệu của Trần Gia Bảo.

Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Liễu Ngọc Phi trở nên ửng hồng, thần sắc xinh đẹp không gì có thể so sánh được.

Cảm nhận được sự nam tính tỏa ra từ người Trần Gia Bảo, trong lòng Liễu Ngọc Phi khó tránh được tràn ngập cảm giác an toàn thoải mái, sự bất mãn đối với Trần Gia Bảo vừa rồi đã bị ném ra ngoài từ lâu.

Một lúc sau, có lẽ vì tác dụng của rượu, hoặc cũng có thể vì cảm giác ghen tuông nhen nhóm trong lòng, Liễu Ngọc Phi gương mặt ửng đỏ thở ra một hơi nhẹ: "Vừa nãy đúng lúc tôi nhìn thấy cậu khiêu vũ với Phan Phi Uyên , cả hai người cứ ôm sát vào nhau nhìn có vẻ rất thoải mái. Nếu không… Nếu không chúng ta cũng thử khiêu vũ như vậy một chút đi…"

Vừa nói xong, khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Ngọc Phi càng ửng đỏ hơn, đương nhiên cô ta biết Trần Gia Bảo chỉ là lợi dụng động tay động chân với Phan Phi Uyên một chút thôi, nhưng cô ta có một nỗi ghen tức không thể giải thích được, điều này khiến cô ta cũng muốn thử, trước đó đã thấy thèm muốn. Cô ta cũng không cam tâm để cho Phan Phi Uyên giành mất danh tiếng, lúc này đành phải lấy một cái cớ vụng về.

Chương 1131

Chương 1131

Tuy dù chỉ là một cái cớ vụng về, nhưng ý tứ rõ ràng trong câu nói đó cũng đủ khiến trái tim của bất cứ người đàn ông nào trở nên loạn nhịp.

“Hả?” Trần Gia Bảo không thể ngờ rằng Liễu Ngọc Phi sẽ dám nói ra lời này, trong lòng anh sửng sốt không thôi.

“Cậu không muốn thì thôi vậy.” Liễu Ngọc Phi trong lòng tức giận không thôi, khó chịu quay mặt đi hướng khác.

Trần Gia Bảo lúc này mới nhận ra mình mắc sai lầm nghiêm trọng, Liễu Ngọc Phi vừa mở lời anh liền từ chối. Điều này không chỉ khiến người đẹp tổn thương mà còn tỏ ra mình là người đạo đức giả.

Ngay lập tức Trần Gia Bảo không còn do dự nữa, vươn tay ôm Liễu Ngọc Phi vào lòng, dán sát ngực vào thân người cô ta, cảm nhận được sự mềm mại của thân thể Liễu Ngọc Phi, anh cười nói: “Thật sự rất thoải mái.”

Liễu Ngọc Phi khuôn mặt ửng hồng nằm trong vòng tay của Trần Gia Bảo, trong đôi mắt xinh đẹp đa tình hiện lên vẻ xấu hổ và vui sướng.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt há hốc mồm, người đàn ông này giây trước còn khiêu vũ thân mật với Phan Phi Uyên , giây sau lại đổi sang khiêu vũ với một đại mỹ nhân khác. Mẹ kiếp, tên nhóc đáng chết này sao lại có diễm phúc nhiều như vậy.

Ngụy Nhã Huyên thu hết khung cảnh vào trong mắt, trong lòng càng chua xót, nhỏ giọng thì thầm: “Hừ, yêu thuật cám dỗ, chẳng qua chỉ là một đám tiện nhân nghĩ cách lấy lòng đàn ông mà thôi!”

Trên sàn khiêu vũ, Trần Gia Bảo ôm lấy vòng eo mềm mại của Liễu Ngọc Phi khiêu vũ, lòng bàn tay cảm nhận được mỹ nhân đang nằm trong lòng anh ấm áp mềm mại như ngọc, anh đột nhiên nói nhỏ vào tai Liễu Ngọc Phi: "Có phải cô đã yêu tôi rồi không?"

Liễu Ngọc Phi cảm nhận được hơi thở của Trần Gia Bảo ấm nóng phả bên tai, liền cảm thấy cả người ngứa ngáy, mơ hồ nghe được lời nói của Trần Gia Bảo, sắc mặt cô ta đỏ bừng, ngẩng đầu kiêu ngạo nói: "Bổn cô nương đây làm sao có thể yêu cậu, thật hoang đường!"

Trần Gia Bảo cười cười, lại đột nhiên thêm vào bên tai Liễu Ngọc Phi một câu nói mập mờ, : "Đại mỹ nhân đúng là khẩu thị tâm phi."

Thân thể mềm mại của Liễu Ngọc Phi run rẩy, chẳng những không tức giận mà ánh mắt còn lộ ra vẻ mê ly, gương mặt xinh đẹp như tỏa sáng, không rõ là đang vui vẻ hay tức giận mà quát khẽ vào tai Trần Gia Bảo nói: "Xấu xa, khiêu vũ thì khiêu vũ đi. Cậu đừng động tay động chân với tôi."

Ngay sau khi bài hát kết thúc, một màn khiêu vũ cũng dừng lại.

Liễu Ngọc Phi vẫn còn chưa thỏa mãn cùng Trần Gia Bảo đi trở về chỗ ngồi.

Phan Phi Uyên đã rót sẵn hai ly rượu chờ, một ly đưa cho Liễu Ngọc Phi, cô ta cười nói: "Liễu đội trưởng, không nghĩ tới cô đã xinh đẹp như vậy mà khiêu vũ cũng rất giỏi."

"Cám ơn Phan tiểu thư đã quá khen." Liễu Ngọc Phi gương mặt ửng hồng cười cười, trong lòng lo lắng quay mặt đi hướng khác, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Phan Phi Uyên .

Màn vừa khiêu vũ vừa rồi cô ta và Trần Gia Bảo hẳn là đã có đủ mấy cử chỉ mập mờ thân mật, thân mật đến mức như thế này thì Phan Phi Uyên nhất định là đã nhìn thấy rõ ràng hết, điều này khiến Liễu Ngọc Phi vừa thẹn thùng mà vừa ngọt ngào.

Đột nhiên Ngụy Nhã Huyên giẫm giày cao gót đi tới, đứng lại trước mặt Trần Gia Bảo, nói: "Trần Gia Bảo, tôi cũng muốn khiêu vũ."

Lời mời trắng trợn này vừa thốt ra, sắc mặt Phan Phi Uyên bỗng nhiên trở nên kỳ quái, Trần Gia Bảo có cái gì đặc biệt chứ, tại sao có thể có khiến nhiều cô gái ưu tú như vậy hứng thú chú ý đến anh?

Liễu Ngọc Phi vừa khiêu vũ với Trần Gia Bảo xong, trong lòng vẫn còn e thẹn vui mừng, đối với việc Ngụy Nhã Huyên mời Trần Gia Bảo khiêu vũ cô ta thế nhưng không có cảm giác ghen tị.

Trần Gia Bảo suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười, anh không kìm lòng được muốn gạ gẫm trêu chọc cô ta, cố ý giả vờ không hiểu hỏi: “Cô muốn khiêu vũ thì cứ khiêu vũ đi, đi đến đây nói với tôi làm gì?”

Chương 1132

Chương 1132

Ngụy Nhã Huyên nét mặt đầy vẻ khó chịu, nếu đổi thành cô gái khác thì sớm đã ngại ngùng trực tiếp quay đầu bỏ đi, nhưng cô ta là tiểu ma nữ của nhà họ Ngụy, luôn hành động rất khác với những cô gái khác. Cô ta lại trực tiếp làm căng. Cô ta đưa tay độc đoán nắm lấy tay Trần Gia Bảo, anh không ngăn lại mà đi theo cô ta tới sàn khiêu vũ, cô ta vừa đi vừa hừ lạnh, giọng điệu kiêu ngạo nói: "Những người kia dáng vẻ không vừa mắt bổn cô nương, tôi không muốn khiêu vũ với bọn họ. Tôi muốn khiêu vũ với anh đấy, thế thì làm sao, không được à?"

"Được chứ, cô chỉ muốn khiêu vũ với tôi mà thôi, có gì không được, nhưng phải trả giá một chút." Trần Gia Bảo trong mắt hiện lên vẻ trêu đùa.

Vừa nói chuyện vừa đi thì cả hai đã đến trung tâm sàn khiêu vũ, Ngụy Nhã Huyên tò mò hỏi: "Trả giá thế nào?"

Đột nhiên khi giọng nói của cô ta vừa dừng lại, cô ta liền cảm thấy thắt lưng bị Trần Gia Bảo giữ chặt, một luồn khí tức nam tính tràn ra bao vây lấy cô ta.

Ngụy Nhã Huyên gương mặt tinh xảo xinh đẹp đột nhiên hiện lên một tầng mây ửng đỏ.

Trần Gia Bảo bật cười, một bàn tay nóng bỏng nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo eo của Ngụy Nhã Huyên, mờ ám nói: "Cô vừa nãy cũng nhìn thấy dáng vẻ của tôi và Phan Phi Uyên , Liễu Ngọc Phi khiêu vũ đúng không? Yêu cầu của tôi cũng không quá nghiêm khắc, nhưng cô phải ôm sát vào người tôi khiêu vũ cơ.

Cô có làm được không?"

Ngụy Nhã Huyên thân thể đột nhiên cứng đờ, nhưng lập tức thả lỏng người, đỏ mặt cắn nhẹ vào môi dưới, sau đó kiêu

ngạo ngẩng đầu lên, khiêu khích nói: “Bọn họ còn không sợ, bổn cô nương này có chuyện gì phải sợ, cứ như vậy đi.”

“Được rồi, là cô nói đấy nhé.” Trần Gia Bảo cười khan một tiếng, bất ngờ dùng sức kéo Ngụy Nhã Huyên vào trong ngực mình.

Anh lập tức cảm nhận được cơ thể của một người phụ nữ xinh đẹp mềm mại như ngọc đang áp vào người mình.

Ngụy Nhã Huyên là lần đầu tiên thân mật với người khác giới như vậy, toàn thân nóng ran tê dại, lại thêm cảm giác say mê từ thân thể nam tính của Trần Gia Bảo truyền tới, trong vòng tay của Trần Gia Bảo cô ta toàn thân bủn rủn mất hết sức lực, cô ta chỉ có thể thụ động nhắm mắt lại dựa sát vào lòng Trần Gia Bảo nhún nhảy theo nhịp điệu của Trần Gia Bảo.

Tất cả mọi người trong sảnh tiệc nhìn cảnh trước mặt đều ngẩn người ra, cô ta là tiểu ma nữ của nhà họ Ngụy ai ai mà không biết, nhưng có khi nào bọn họ nhìn thấy Ngụy Nhã Huyên nằm trong vòng tay của một người đàn ông ngoan ngoãn như vậy không, hơn nữa cô ta còn bày ra vẻ mặt vui vẻ xấu hổ như vậy? Chẳng lẽ ngay cả Ngụy Nhã Huyên cũng bị Trần Gia Bảo chinh phục sao?

Tất cả mọi người đều cảm thấy bản thân mình đã hoa mắt nên nhìn nhầm, lúc nãy là cùng với Phan Phi Uyên và Liễu Ngọc Phi khiêu vũ, bây giờ có ba mỹ nhân tuyệt sắc thân mật mập mờ với Trần Gia Bảo, phúc khí của tên nhóc này cũng quá nghịch thiên rồi.

Ngụy Phong Lăng vốn đang cùng đối tác bàn bạc chuyện làm ăn, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên , Liễu Ngọc Phi thân mật khiêu vũ, anh ta trong lòng rất khâm phục phong cách thu phục phụ nữ của Trần Gia Bảo. Bây giờ tận mắt anh ta chứng kiến cảnh cô em gái của mình luôn không sợ trời không sợ đất cũng giống như đã rơi vào mộng cảnh.

Lập tức sắc mặt Ngụy Phong Lăng trở nên vô cùng kỳ quái, người ta hay bảo huynh trưởng như cha, dựa vào hiểu biết của anh ta về Ngụy Nhã Huyên, Ngụy Nhã Huyên có thể hành động thân mật mập mờ như vậy với Trần Gia Bảo ở nơi đông người hơn phân nửa là do đối với Trần Gia Bảo có một tình

cảm đặc biệt, đây chính là một chuyện trọng đại của nhà họ Ngụy.

Ngụy Phong Lăng một mặt là loại cảm giác khó chịu ghen tức khi cải trắng mình chăm bẵm hơn mười năm lại bị người khác lợi dụng sơ hở cướp đi mất, mặt khác không khỏi nghĩ, chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự chiếm được trinh tiết từ hàng ngàn dặm? Nếu không làm thế nào mà thậm chí người vô pháp vô thiên như Ngụy Nhã Huyên cũng bị chinh phục dưới tay Trần Gia Bảo?

Đương nhiên đối với việc Trần Gia Bảo yêu thích Ngụy Nhã Huyên, Ngụy Phong Lăng ngược lại cảm thấy rất vui mừng, không nghi ngờ gì nữa, nhà họ Ngụy có thể thiết lập mối quan hệ thân thiết hơn với Trần Gia Bảo là chuyện tốt.

Duy chỉ có một điều là Trần Gia Bảo quá đào hoa.

Ngụy Phong Lăng cảm thấy rất đau đầu về vấn đề này.

Bên kia Đường Nhạc Thiên đang uống rượu, nhìn thấy cảnh tượng thế này trên sàn khiêu vũ suýt chút nữa phun hết rượu trong miệng ra, anh ta vừa kinh ngạc vừa ghen tị, nói: “Mẹ kiếp, tình huống gì thế này? Ngay cả tiểu ma nữ của Ngụy gia cũng thân mật với anh ta như vậy? Ai đó nói cho tôi biết anh ta là ai?”

Chương 1133

Chương 1133

Đường Nhạc Thiên là người thừa kế duy nhất của nhà họ Tang, năm ngoái nhà họ Đường có úp úp mở mở đề cập đến ý định kết thông gia với Ngụy Phong Lăng nhưng bị Ngụy Phong Lăng từ chối không chút do dự, cho nên hiện tại Đường Nhạc Thiên nhìn thấy người phụ nữ mà mình không có cách nào đoạt được vào tay lại đang khéo léo khiêu vũ dựa trong ngực của người đàn ông khác, anh ta ghen tị tới phát điên trong lòng.

Cùng với việc Phan Phi Uyên cũng có tư thế thân mật không rõ ràng với Trần Gia Bảo, dưới sự ghen tuông đố kị nhân đôi, Đường Nhạc Thiên nóng lòng muốn ra tay chém Trần Gia Bảo ra thành trăm mảnh.

Ở giữ sàn khiêu vũ, Ngụy Nhã Huyên tựa vào trong lòng ngực của Trần Gia Bảo, sự ấm nóng từ lồng ngực anh truyền đến người cô ta tạo ra cảm giác kỳ lạ vì tiếp xúc gần gũi với Trần Gia Bảo, đột nhiên cô ta mạnh dạn nói vào tai Trần Gia Bảo: "Thế nào, của tôi cũng không phải là nhỏ, đúng không? "

Trần Gia Bảo sửng sốt trong chốc lát, anh không nghĩ tới Ngụy Nhã Huyên vẫn còn nhớ rõ như vậy, khóe miệng cong lên thành một nụ cười mị hoặc, mờ ám nói: "Tôi tự mình cảm nhận được, thật sự không phải là nhỏ."

Nói một cách chính xác, Ngụy Nhã Huyên tuy còn trẻ tuổi và hơi mảnh khảnh, nhưng dáng người cũng không tệ chút nào, theo Trần Gia Bảo thì nhất định phải là cỡ C.

"Vậy thì anh không được phép nói chỗ này của tôi nhỏ, nếu không bổn cô nương này sẽ liều mạng với anh." Ánh mắt Ngụy Nhã Huyên vừa xấu hổ vừa vui mừng, khóe miệng nở một nụ cười đầy kiêu ngạo.

Nhìn đi bổn tiểu thư vốn dáng người đầy đặn, để xem sau này kẻ nào không có mắt dám giễu cợt bổn tiểu thư.

Ngay sau khi kết thúc một điệu nhảy, Ngụy Nhã Huyên vừa lòng thỏa ý, trong mắt hiện lên nét vui vẻ không thể che giấu.

Xung quanh đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Ngụy Nhã Huyên lúc đó mới nhận ra dáng vẻ âu yếm vừa rồi của mình và Trần Gia Bảo hẳn là đã bị người khác nhìn thấy hết, đột nhiên cô ta kêu lên một tiếng, nhanh chóng hất tay đẩy Trần Gia Bảo ra. Hướng về phía Tiêu Ngọc Tuyết đi đến, cô ta cảm thấy mình mà ở lại chỗ này thêm một phút đồng hồ nữa thôi sẽ xấu hổ tới chết mất.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, anh cảm thấy dáng vẻ Ngụy Nhã Huyên ngại ngùng xấu hổ càng làm cho người khác động lòng.

Ngụy Nhã Huyên đi nhanh đến bên cạnh Tiêu Ngọc Tuyết, cô ta cảm thấy trên mặt mình nóng bừng vì xấu hổ, trực tiếp nâng cốc lên ngửa cổ uống cạn, lúc này mới cảm thấy nhịp tim hơi bình phục lại một chút.

Tiêu Ngọc Tuyết vẻ mặt thoáng chút kỳ lạ, vừa rồi Ngụy Nhã Huyên và Trần Gia Bảo ôm ấp thân mật cùng khiêu vũ cô ta đều nhìn thấy hết trong mắt.

Mặc dù là một võ sĩ, nhưng không có nghĩa là cô ta thực sự không hiểu chuyện gì, nhìn Ngụy Nhã Huyên đang đỏ bừng mặt, cô ta chợt hiểu ra, nói: “Chị đang tự hỏi tại sao em lại cứ một mực nhắm vào Trần Gia Bảo, chị còn cho rằng là vì em nhìn anh ta không thuận mắt. Thì ra nguyên nhân là bởi vì lòng của em đã sớm thuộc về Trần Gia Bảo.”

Ngụy Nhã Huyên kêu lên một tiếng, nhịp tim vừa mới bình tĩnh lại một chút lại đập mạnh, cô ta phủ nhận: “Không phải đâu, em không thích Trần Gia Bảo…”

Dưới cái nhìn thanh tĩnh chăm chú của Tiêu Ngọc Tuyết, giọng nói của Ngụy Nhã Huyên càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng giọng nói vốn đã nhỏ thành không nghe ra được là đang nói gì, điều này cho thấy cô ta chột dạ cỡ nào.

Tiêu Ngọc Tuyết lắc đầu nói: “Em ngại ngùng làm cái gì? Tình cảm nam nữ là đạo lý hiển nhiên. Thích một người là chuyện bình thường.”

Ngụy Nhã Huyên gật đầu, mỉm cười ngọt ngào, trong lòng có chút nhẹ nhõm thở ra.

“Chỉ có điều..” Tiêu Ngọc Tuyết trong mắt lóe lên một tia sắc bén, lạnh nhạt nói: “Trần Gia Bảo quá phong lưu. Nhã Huyên là tiểu công chúa nhà họ Ngụy chúng ta, nếu Trần Gia Bảo muốn qua lại với em, anh ta nhất định phải thay đổi tính cách xấu không đứng đắn và cắt đứt quan hệ tình cảm không rõ ràng với các cô gái khác.”

“Hả?” Ngụy Nhã Huyên mở miệng kêu lên, cô ta rất thích Trần Gia Bảo, rất muốn qua lại với Trần Gia Bảo, nhưng kêu Trần Gia Bảo cắt đứt quan hệ tình cảm với những người phụ nữ khác, điều này có thể sao?

Không nói đến những người khác, chỉ nói đến Liễu Ngọc Phi, cho dù là nhan sắc hay dáng người đều không hề thua kém cô ta, huống chi còn có chị Lưu Ly, người phụ nữ mà cô ta vừa gặp đã phải kinh ngạc vì nhan sắc tựa như thiên nữ giáng thế, mặc dù chị Lưu Ly chưa hẳn là đối với Trần Gia Bảo có hứng thú, nhưng cô ta biết Trần Gia Bảo đối với chị Lưu Ly tuyệt đối là ấn tượng trong lòng rất sâu đậm.

Chương 1134

Chương 1134

Đối với việc Trần Gia Bảo sẽ đồng ý từ bỏ nhiều phụ nữ tốt như vậy vì cô ta, Ngụy Nhã Huyên thấy không có khả năng, cô ta nói nhỏ: "Chị Ngọc Tuyết, xem ra… xem ra chúng ta không cần ép Trần Gia Bảo nhiều như vậy đúng không?"

Tiêu Ngọc Tuyết giễu cợt một tiếng, lạnh lùng nói: "Em đừng lo lắng, cả nhà họ Ngụy chúng ta đều làm chủ cho em. Chị sẽ nói chuyện này với Ngụy Phong Lăng, để anh ta gây sức ép với Trần Gia Bảo. Nếu Ngụy Phong Lăng không thể làm tốt việc này. Chị sẽ nói với cha chị và để ông ấy đích thân đến nói chuyện với Trần Gia Bảo."

Ngụy Nhã Huyên đột nhiên cảm thán một tiếng, nghĩ đến cha của Tiêu Ngọc Tuyết, tính cách cứng rắn, cao thủ tinh thông, để ông ta đích thân gặp Trần Gia Bảo, quả là tương đương với sao Hỏa đụng trái đất!

Cô ta trong lòng không khỏi lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Lại nói Trần Gia Bảo đã đến ngồi lại bên Liễu Ngọc Phi, Liễu Ngọc Phi đưa cho Trần Gia Bảo một ly rượu, mày liễu nhíu nhẹ, giọng chua chua nói: "Tôi đang thắc mắc tại sao cậu lại kiên trì muốn đến nhà họ Ngụy như vậy, thì ra là cậu cùng với cô gái nhỏ của nhà họ Ngụy, Ngụy Nhã Huyên có quan hệ không trong sáng."

Quan hệ không trong sáng?

Trần Gia Bảo đột nhiên cười cười, vươn tay khiêu khích Liễu Ngọc Phi, vuốt nhẹ cái cằm trắng mịn của cô ta, nhướng mày hỏi: "Vậy thì quan hệ của hai chúng ta có trong sáng không?"

Liễu Ngọc Phi gương mặt nháy mắt trở nên ửng hồng, nhanh chóng quay đầu tránh khỏi ngón tay của Trần Gia Bảo, trong

mắt hiện lên một tia vui mừng, hờn dỗi nói: “Hừ, quá rõ ràng rồi, tôi và cậu không hề có một chút quan hệ gì cả.”

Nghe Liễu Ngọc Phi nói xong, Trần Gia Bảo cười cười, không nói gì.

Phan Phi Uyên cũng trợn mắt nhìn Liễu Ngọc Phi khẩu thị tâm phi, cô ta nâng ly rượu trong tay lên ám hiệu với anh, cười nói: “Ngài Trần nhất định là rồng phượng giữa thiên hạ, mới khiến cho nhiều đại mỹ nữ muôn màu muôn vẻ tài sắc vẹn toàn đối với ngài Trần ái mộ không thôi.”

Trần Gia Bảo cũng nâng ly rượu, hơi ra hiệu, ngửa đầu uống một hơi cạn.

Đột nhiên một giọng nói của một người đàn ông từ bên cạnh truyền đến, anh ta nhẹ nhàng nói: “Phan Phi Uyên, hóa ra là cô ở đây, khiến tôi tìm cô rất vất vả. Tôi muốn mời cô khiêu vũ, không biết cô có thể nể mặt tôi một chút được không?”

Phan Phi Uyên quay đầu lại nhìn, trong mắt hiện lên một tia chán ghét thoáng qua, nhưng cũng nhanh chóng thu liễm lại, nhàn nhạt cười nói nhưng không mất đi lễ phép: “Thực xin lỗi, Phan Phi Uyên uống rượu có hơi say, đầu choáng váng không tiện khiêu vũ.”

Người đàn ông này là Đường Nhạc Thiên!

Về phần Trần Gia Bảo, anh nhận thấy được một cảm giác kì lạ từ Võ Vân Bình, anh ta đi theo sau Đường Nhạc Thiên, khóe miệng vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, tuy nhiên cho người ta một loại cảm giác không có địch ý.

Đường Nhạc Thiên vốn định chờ điều tra ra thân phận thật sự của Trần Gia Bảo rồi mới ra tay, tự mình tìm hiểu rồi mới bắt đầu hành động, nhưng lại nhìn thấy Trần Gia Bảo lần lượt khiêu vũ với ba mỹ nữ tuyệt sắc, thậm chí còn có tiểu ma nữ của nhà họ Ngụy, Ngụy Nhã Huyên. Anh ta biết Trần Gia Bảo nhất định phải có cách thu phục phụ nữ độc nhất vô nhị.

Nghĩ đến đây, anh ta sợ hãi nếu để cho Phan Phi Uyên tiếp tục ngồi cùng một chỗ với Trần Gia Bảo, nếu cô ta cũng bị Trần Gia Bảo làm cho mê muội đầu óc, thu vào trong tay, đến lúc đó không phải là anh ta muốn khóc cũng không ra nước mắt sao?

Cho nên mặc dù không kịp điều tra rõ lai lịch của Trần Gia Bảo, anh ta vẫn liều lĩnh vội vàng chạy tới chỗ Trần Gia Bảo, muốn đem Phan Phi Uyên rời khỏi Trần Gia Bảo càng xa càng tốt.

Lúc này Đường Nhạc Thiên nghe Phan Phi Uyên từ chối mình, trong lòng lửa giận sôi trào hừng hực, uống rượu quá nhiều nên say sao? Cô ta vừa rồi còn cùng Trần Gia Bảo thân mật khiêu vũ cơ mà, có phải xem thiếu gia như anh ta là kẻ ngốc, tùy tiện tìm một lý do từ chối cho xong không?

Tuy rằng trong lòng rất tức giận, nhưng dù sao anh ta cũng là con trai nhà đại gia tộc, lòng dạ tương đối thâm sâu, bề ngoài lại bình tĩnh, thay vào đó anh ta nhẹ giọng nói: “Thi Uyên tiểu thư không thoải mái sao, vậy để tôi đưa cô đến phòng nghỉ, nằm nghỉ ngơi một chút sẽ thoải mái hơn.”

Phan Phi Uyên vẫn lắc đầu từ chối, khách sáo nói: “Cám ơn lòng tốt của Đường đại thiếu gia, tôi có thể ngồi ở đây một lát rồi đi, Trần Gia Bảo là bạn tốt của tôi, anh ta sẽ chăm sóc tốt cho tôi, không dám phiền Đường đại thiếu gia lo lắng. Tôi nói có phải không, Gia Bảo?”

Chương 1135

Chương 1135

Nói xong, cô ta cười ngọt ngào với Trần Gia Bảo, nở một nụ cười đẹp đẽ ngọt ngào động lòng người, giả vờ là "thâm tình đại ý", nhưng trong lòng lại thầm đắc ý, hừ, vừa rồi để anh chiếm nhiều "lợi ích" như vậy, bây giờ là thời gian để anh thực hiện nhiệm vụ "lá chắn" của mình để đáp lại tôi.

"Ừ đúng vậy, Phi Uyên nói đúng, chúng tôi đúng là bạn tốt, còn đặc biệt thân thiết." Trần Gia Bảo thoải mái cười cười, thản nhiên vươn tay qua ôm lấy eo Phan Phi Uyên sát vào người mình, lại nhấn mạnh nói: "Thật sự là bạn tốt, còn rất thân thiết."

Muốn để anh tiến lên làm lá chắn, nếu anh không nhân cơ hội này thu chút lợi ích, thì anh không phải là Trần Gia Bảo.

Thân thể Phan Phi Uyên run nhẹ, sắc mặt lập tức trở nên cứng ngắc, nhưng cũng lập tức thả lỏng, dù sao lúc nãy cùng anh khiêu vũ, Trần Gia Bảo cũng lợi dụng chiếm tiện nghi của cô ta không ít, bây giờ để anh ăn thêm đậu hũ cũng không phải là chuyện gì to tác, đối với việc Trần Gia Bảo làm lá chắn có thể chọc cho Đường Nhạc Thiên tức đến chết, vậy cũng đáng lắm!

Nghĩ tới đây, thay vì ngăn cản hành động không lịch sự của Trần Gia Bảo, Phan Phi Uyên lại chủ động ngả người vào vòng tay của Trần Gia Bảo.

Trong lòng Đường Nhạc Thiên đố kị đến bốc hỏa, nhìn Trần Gia Bảo ánh mắt đã lạnh đến cực độ, trầm giọng như đe dọa, nói: "Anh tên là Trần Gia Bảo? Được lắm, bây giờ anh mau thả tay ra cho tôi."

Anh ta có cảm giác tên Trần Gia Bảo khá là quen tai, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra là đã nghe ở đâu.

Trần Gia Bảo mắt ngơ tai điếc, ngược lại càng ôm chặt thân thể mềm mại của Phan Phi Uyên vào trong vòng tay, khóe miệng nở nụ cười vô hại, như thể làm người ta tức chết thì không cần đền mạng, thản nhiên nói: "Tôi biểu đạt đối với Phi Uyên là dụng tâm để ý, hình như là không có liên quan gì đến Đường đại thiếu gia thì phải?"

"Tôi nói lại lần nữa, anh nhanh chóng bỏ tay ra khỏi người cô ấy!" Đường Nhạc Thiên ra lệnh, ánh mắt càng lạnh lùng, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng hiện tại Trần Gia Bảo đã chết một ngàn lần.

Trần Gia Bảo cười cười, cười đến không sợ gì cả, có chút hứng thú: "Vậy thì tôi cũng nói lại lần nữa, tôi cùng Phi Uyên dù có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến anh. Anh càng không có tư cách ra lệnh cho tôi."

Phan Phi Uyên quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo ngạc nhiên, cô ta không ngờ rằng Trần Gia Bảo lại độc đoán như vậy, biết rõ thân phận và lai lịch của Đường Nhạc Thiên mà vẫn dám đối đầu Đường Nhạc Thiên vì cô ta. Không thể không nói, dù là người phụ nữ như thế nào thì nhìn hoàn cảnh như thế này trước mắt đều sẽ rung động.

Môi cô ta khẽ cong thành một nụ cười nhẹ, ánh mắt sáng lên những tia ấm áp.

Liễu Ngọc Phi trong mắt đều nhìn thấy hết, đáy lòng ẩn lên cảm giác chua xót khó chịu.

Đường Nhạc Thiên hừ lạnh một tiếng, giễu cợt: "Xem ra anh không biết tôi là ai. Anh có tin hay không, chỉ cần tôi ra lệnh, tay nào của anh đã chạm vào Phan Phi Uyên, tôi liền sẽ tháo nó xuống khỏi người anh."

Võ Vân Bình đang đứng ở phía sau hơi tiến lên, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, anh ta đã nhìn chằm chằm vào cổ tay Trần Gia Bảo.

Vô hình trung, bầu không khí hiện trường trở nên kịch liệt căng thẳng, giống như một con thiết mã đứt cương, có thể kích phát bất cứ lúc nào.

Động tác bên người bọn họ đã thu hút sự chú ý của hầu hết những người có mặt, tất cả mọi người trong bữa tiệc đều nhìn

về phía bọn họ, sau khi nhìn thấy Đường Nhạc Thiên sắc mặt có vẻ giận dữ, bọn họ sợ hãi không dám kinh động đến Đường Nhạc Thiên vì thân phận và lai lịch mạnh mẽ của anh ta, sau đó bọn họ lại nhìn về phía Trần Gia Bảo đang đối mặt với Đường Nhạc Thiên, vẻ mặt bọn họ đột nhiên trở nên kỳ quái.

Có thể nói, trước khi bữa tiệc tối này còn chưa chính thức bắt đầu, Trần Gia Bảo đã trở thành người đàn ông nổi bật nhất trong toàn bộ những người tham bữa yến tiệc, khiến những người khác phải vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ.

Bây giờ bọn họ nhìn thấy Đường Nhạc Thiên đi đến kiếm chuyện với Trần Gia Bảo, trong lòng ai cũng hả hê cười trên nỗi khổ của người khác. Ai bảo anh hai tay ôm hết ba đại mỹ nhân xinh đẹp cao quý nhất trong bữa tiệc? Bị vậy cũng là đáng đời!

Trong một thời gian ngắn, hầu hết thượng lưu giới kinh doanh trong bữa tiệc đều chờ xem trò cười của Trần Gia Bảo.

Ngụy Nhã Huyên nhìn thấy một cảnh này, lông mày nhíu chặt một chỗ, cô ta muốn đứng dậy đi tới giúp đỡ Trần Gia Bảo, nhưng cô ta vừa mới đứng lên thì Tiêu Ngọc Tuyết đã nắm lấy tay cô ta.

“Chị Ngọc Tuyết, chị làm sao vậy?” Ngụy Nhã Huyên quay đầu tò mò hỏi.

Chương 1136

Chương 1136

Tiêu Ngọc Tuyết cười nói: “Chị nhìn thấy Đường Nhạc Thiên không vui đã lâu rồi, em không muốn nhìn xem Trần Gia Bảo sẽ chà đạp Đường Nhạc Thiên như thế nào sao? Trường hợp nếu em đi qua, Đường Nhạc Thiên đang muốn kết thân với nhà họ Ngụy chúng ta, sẽ liên lụy đến em. Nếu như thể diện của em bị mất thì đồng nghĩa với việc thể diện của nhà họ Ngụy chúng ta cũng sẽ bị mất. Sẽ rất nhàm chán, không thú vị chút nào đâu.”

“Nhưng… Nhưng… Chị…” Ngụy Nhã Huyên luôn cảm thấy bất an, dường như có cái gì đó không ổn.

“Được rồi, sẽ không có chuyện gì đâu, em đừng lo lắng, cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh chị là được.” Tiêu Ngọc Tuyết hơi gượng gạo, kéo Ngụy Nhã Huyên ngồi xuống bên cạnh mình lần nữa.

Ở hiện trường, đối mặt với sự uy hiếp của Đường Nhạc Thiên, Phan Phi Uyên cảm thấy hơi lo lắng, cô ta biết với lai lịch thâm sâu của Đường Nhạc Thiên và tính cách có thù tất báo của anh ta, anh ta nói được thì nhất định sẽ làm được.

Cô ta lập tức thoát khỏi cánh tay đang ôm eo mình của Trần Gia Bảo đứng lên, cau mày nói: “Đường Nhạc Thiên, anh không cảm thấy hành động của mình giống như một tên điên sao?”

“Cô nói tôi giống một tên điên?” Đường Nhạc Thiên khóe môi cong lên, mỉm cười nói: “Tôi chẳng qua thích nói thẳng mà thôi, nhưng nếu cô đã nói rằng tôi là một tên điên, vậy tôi sẽ cho cô tận mắt nhìn thấy một tên điên là như thế nào. Bây giờ tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, hoặc là cô ngay lập tức theo tôi rời đi, bằng không tôi liền gọi người đem tay của Trần Gia

Bảo chặt xuống, để cô mở rộng tầm mắt nhìn xem hậu quả của việc đắc tội với một tên điên là như thế nào!"

Phan Phi Uyên sắc mặt hơi thay đổi, cả người run rẩy lên vì tức giận.

Bất giờ cô ta cảm thấy eo mình bị một bàn tay to lớn ấm áp siết chặt, thân thể mềm mại lại bị ôm chặt đến cứng đờ, giọng nói của Trần Gia Bảo đồng thời vang lên bên tai cô ta: "Đừng sợ, có tôi ở đây."

Giọng nói êm dịu, nhẹ nhàng như có ma lực xoa dịu tâm trạng.

Phan Phi Uyên không biết tại sao, nhưng không thể giải thích được mà bình tĩnh lại, nhẹ nhàng gật đầu rồi lại ngồi xuống bên cạnh anh.

Trần Gia Bảo tiến lên một bước, đối mặt trực tiếp với Đường Nhạc Thiên và Võ Vân Bình, bình tĩnh nói: "Ngược lại tôi rất muốn xem ai đã cho anh tự tin và dũng khí lớn như vậy, anh cho rằng bằng một chút bản lĩnh của mình có thể chặt đứt tay tôi."

Đường Nhạc Thiên cười lạnh một tiếng, nháy mắt ra hiệu với Võ Vân Bình.

Võ Vân Bình vừa nhìn liền hiểu ý, bước tới gần cười với Trần Gia Bảo : "Người sang tự lượng sức mình, tôi khuyên anh sau này tránh xa Phan Phi Uyên tiểu thư ra một chút, bởi vì có những người cả đời này anh cũng không có năng lực để chống lại, một khi đắc tội thì không thể tồn tại."

"Đúng vậy, thật sự là người sang tự lượng sức mình." Trần Gia Bảo nhìn Võ Vân Bình từ trên xuống dưới đánh giá, cười nói: "Anh chính là chỗ dựa của Đường Nhạc Thiên? Thật sự cho rằng có thể chặt tay tôi xuống à?"

Võ Vân Bình tự tin cười nói: "Tôi dễ dàng chém đứt tay của anh."

Trần Gia Bảo lắc đầu cười cười, giọng giễu cợt: "Xem ra anh thật sự không hiểu đạo lý "tự lượng sức mình" đâu."

"Tôi không hiểu đạo lý "tự lượng sức mình" sao?" Võ Vân Bình nở nụ cười quái dị, với tư chất thiên bẩm của anh ta, có thể nói là trong toàn bộ cả gia tộc không tìm ra ai có năng lực

xuất sắc hơn, từ nhỏ anh ta đã được cả gia tộc cưng chiều, một mình hưởng thụ hết tất cả tài nguyên tu luyện, sớm đã quen với dáng vẻ luôn đứng trên cao nhìn xuống, anh ta cười lạnh: "Đã lâu rồi không có ai dám nói với tôi những câu như thế này."

Vẻ mặt của Đường Nhạc Thiên dường như nghe được một câu chuyện cười to lớn nào đó, anh ta không khỏi chế nhạo nói: "Trần Gia Bảo, anh cũng thật cao ngạo, nhưng anh có biết thực lực của Võ Vân Bình như thế nào không? Anh ta có thể tùy ý quyết định sinh tử của anh nếu anh ta muốn, và sẽ không bao giờ để lại bất kỳ dấu vết nào, chứ đừng nói đến chuyện đơn giản như là chặt tay."

"Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng. Anh hãy lập tức quỳ xuống tạ lỗi với tôi, và nói rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Phan Phi Uyên nữa. Có thể đại thiếu gia đây sẽ mở lòng rộng lượng mà giơ cao đánh khẽ, tha cho cái mạng nhỏ của anh một lần."

Trần Gia Bảo lắc đầu cười cợt: "Hai người các anh rất phách lối, nhưng tiếc là cả hai anh đều không có năng lực để phách lối. Đấy không thể gọi là phách lối được, mà phải gọi là ngu xuẩn."

Ngay khi câu nói này vừa phát ra, bốn vị tiểu thư Phan Phi Uyên, Liễu Ngọc Phi, Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết đều đột nhiên bật cười thành tiếng.

Chương 1137

Chương 1137

Vẻ mặt của những người xung quanh càng trở nên khó hiểu, tuy bọn họ không biết Võ Vân Bình là ai, nhưng bọn họ đều biết Đường Nhạc Thiên là người thừa kế duy nhất của nhà họ Đường, một trong số mười đại gia tộc đứng đầu tỉnh Phú Thọ. Bọn họ đều kinh hãi trước uy thế của nhà họ Đường, nhà họ Đường uy thế vô cùng khủng bố, chỉ cần nhà họ Đường muốn thì chỉ một ngón tay thôi cũng đủ đè chết đại đa số người ở đây.

Vì vậy khi bọn họ nghe Trần Gia Bảo chế nhạo Đường Nhạc Thiên không có năng lực mà còn ngu xuẩn, bọn họ cười thầm trong bụng nhìn về phía Trần Gia Bảo không biết tự lượng sức mình.

“Tôi không nghe lầm đó chứ, cái loại người không biết xuất hiện từ đâu lại dám khinh thường nhà họ Đường, đúng là điên rồ.”

“Không, không, không phải điên rồ mà là quá sức điên rồ. Nhà họ Đường là một trong những gia tộc hùng mạnh nhất, có thể khống chế huyết mạch kinh tế của hầu hết tỉnh chúng ta chỉ bằng một cái lật tay. Thằng nhóc này lại dám khiêu chiến với đại thiếu gia Đường Nhạc Thiên như vậy. Thật là ngu ngốc không ai bằng, không biết trời cao đất dày.”

“Vậy thì hôm nay chúng ta ở đây được xem một vở kịch hay, hãy nhìn xem tên nhóc kia sẽ bị Đường đại thiếu gia chơi chết như thế nào.”

Nghe những người xung quanh xì xào chế nhạo Trần Gia Bảo, Ngụy Nhã Huyên cảm thấy vô cùng bực mình, giọng điệu chua ngoa nói: “Hừ, cứ cười đi. Chờ lát nữa Trần Gia Bảo

giẫm lên đầu tên khốn kiếp Đường Nhạc Thiên, tôi xem mấy người còn cười nổi nữa không!"

Ở bên kia, Ngụy Phong Lăng cũng đang chờ xem xung đột giữa Trần Gia Bảo và Đường Nhạc Thiên sẽ phát triển tới đâu, nhưng không hiểu sao anh ta lại không tiến lên ngăn cản, ngược lại còn nở một nụ cười vô cùng có hứng thú.

Một người mặc vest đen bên cạnh tò mò hỏi: "Ngụy đại thiếu gia, bạn của anh hình như có quan hệ rất thân thiết với tiểu thư Ngụy Nhã Huyên. Bây giờ anh ấy cùng Đường Nhạc Thiên xảy ra mâu thuẫn, anh không cần lên giúp đỡ sao?"

Ngụy Phong Lăng lắc đầu cười nói: "Không cần đâu, cứ chờ xem diễn biến."

Người đàn ông mặc vest gật gật đầu, nhưng trong mắt anh ta hiện lên một tia khinh thường, ai cũng có thể thấy Ngụy Nhã Huyên và Trần Gia Bảo có quan hệ tình cảm không rõ ràng, thật sự có khả năng Trần Gia Bảo sẽ trở thành em rể nhà họ Ngụy trong tương lai. Lấy sự cưng chiều vô đối mà Ngụy Phong Lăng dàng cho cô em gái Ngụy Nhã Huyên mà nói, anh ta chỉ sợ đã sớm chạy lên giúp đỡ cậu em rể tương lai này rồi.

Nhưng bây giờ nhìn thấy xung đột giữa Trần Gia Bảo và Đường Nhạc Thiên càng lúc càng gay gắt, Ngụy Phong Lăng vẫn đang ngồi yên xem kịch vui, không có thái độ muốn xông lên giúp đỡ, không cần phải nói chắc chắn là Ngụy Phong Lăng e ngại uy thế của nhà họ Đường nên không dám nhúng tay vào chuyện này mà đối đầu với nhà họ Đường, chỉ có thể hi sinh cậu em rể tương lai.

Nghĩ như vậy, người đàn ông mặc vest đen không khỏi hơi nhếch lên khóe miệng, lộ ra một chút ý cười khinh thường, nhưng anh ta cũng ngay lập tức che giấu đi.

Có không biết bao nhiêu người cùng suy nghĩ với người đàn ông mặc vest đen, bọn họ đều thở dài khinh thường, nhà họ Ngụy với tư cách là gia tộc đứng dưới cùng trong mười đại gia tộc đứng đầu tỉnh Phú Thọ, nhà họ Ngụy bọn họ thật sự không bằng nhà họ Đường đang đứng thứ tám.

Ngụy Phong Lăng tâm tư thâm sâu nhạy bén, sau khi quan sát lời nói anh ta liền đoán được suy nghĩ của những người xung

quanh, trong lòng thầm cười nhạo một tiếng, làm sao mà cái đám ngu ngốc này có thể hiểu được tâm ý của anh ta?

Nhiều năm qua, nhà họ Đường và nhà họ Ngụy luôn âm thầm cạnh tranh so cao thấp, đặc biệt là nhà họ Đường luôn tự cho mình là hơn người, đang suy nghĩ đến chuyện thôn tính cả gia sản nhà họ Ngụy, nếu không có Ngụy Phong Lăng với đầu óc kinh doanh siêu việt lôi kéo quan hệ khắp nơi, nhà họ Đường nói không chừng đã thành công.

Bây giờ Trần Gia Bảo vô tình có thù oán với Đường Nhạc Thiên, nhất định là cơ hội tốt cho nhà họ Ngụy, nếu Trần Gia Bảo có thể giẫm lên đầu người nhà họ Đường, hoặc thậm chí có thể đánh bại hoàn toàn sản nghiệp nhà họ Đường, nhà họ Ngụy bọn họ không chỉ có thể giải trừ khó khăn đang gặp phải trong mấy năm nay, mà còn có thể nhân cơ hội này trắng trợn thu mua lại và thôn tính các công ty con của nhà họ Đường, nhằm củng cố sức mạnh và thế lực của nhà họ Ngụy.

Vì vậy, đối với xung đột giữa Trần Gia Bảo và Đường Nhạc Thiên, Ngụy Phong Lăng rất hài lòng chờ xem kết quả, thậm chí anh ta còn hy vọng hai bên xung đột càng to càng tốt. Đến thời khắc mấu chốt quan trọng, anh ta cũng không ngại đi lên tặng cho nhà họ Đường phát súng cuối cùng kết thúc tất cả, để nhà họ Đường vĩnh viễn không còn cơ hội trở mình!

Chương 1138

Chương 1138

Về phần vi phạm nguyên tắc mà mười đại gia tộc nhất trí đối ngoại của tỉnh Phú Thọ? Nói đùa cái gì vậy, Trần Gia Bảo sẽ nhanh chóng trở thành em rể của nhà họ Ngụy, là người một nhà với nhà họ Ngụy, làm sao có thể tính là ngoại bộ thôn tính thế lực? Cho nên nghiêm túc mà nói, Ngụy Phong Lăng cũng không tính là vi phạm nguyên tắc.

Những suy nghĩ trên đều là suy nghĩ của Ngụy Phong Lăng khi nhìn thấy xung đột giữa Trần Gia Bảo và Đường Nhạc Thiên sắp được đẩy lên đến đỉnh điểm, anh ta càng nghĩ tới đây, trong lòng anh ta càng kích động, liền không bước lên ngăn cản, tuy rằng làm như vậy có vài phần lợi dụng Trần Gia Bảo, nhưng Ngụy Nhã Huyên lại đối với Trần Gia Bảo ái mộ trong lòng như vậy, Trần Gia Bảo để cho nhà họ Ngụy lợi dụng một chút thì có gì là ghê gớm đâu, lại nói sự phát triển tình cảm không phải đều là để lợi dụng lẫn nhau hay sao?

Nghĩ đến đây, Ngụy Phong Lăng khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự mãn, anh ta nhủ thầm: "Nhã Huyên à Nhã Huyên, em thật sự là đứa em gái tốt nhất của anh trai, không uổng công anh trai yêu thương em như vậy. Vào thời khắc mấu chốt, em đã cùng Trần Gia Bảo khiêu vũ và vô tình mang đến cho nhà họ Ngụy chúng ta rất nhiều lợi ích, chí ích những kẻ mồm miệng lẻo mép đó không thể nói gì nhà họ Ngụy chúng ta được nữa."

Trong hiện trường, cho dù là Đường Nhạc Thiên hay Võ Vân Bình, sau khi nghe Trần Gia Bảo giễu cợt bọn họ "ngu ngốc," vẻ mặt bọ họ đều đã âm trầm xuống.

Đường Nhạc Thiên giễu cợt nói: "Trần Gia Bảo, vậy tôi sẽ trả lời cho lời nói của mình giúp anh. Vốn dĩ tôi chỉ định chặt đứt một tay của anh xem như cảnh cáo, nhưng hiện tại anh lại tự

mình tìm đến cái chết, cho nên tôi quyết định, cả hai tay của anh, tôi muốn chặt xuống hết thảy. Vân Bình, thay tôi dạy cho Trần Gia Bảo một bài học, anh cũng không cần nương tay với anh ta, nếu anh ta dám chống cự quá quyết liệt, anh trước tiên hãy đánh gãy chân anh ta, để anh ta mất đi khả năng phản kháng."

Chương 1139

Ngay khi câu nói này phát ra, mọi người xung quanh đều kinh hãi không thôi, mặc dù bọn họ biết đều Đường Nhạc Thiên từ lâu là kẻ kiêu ngạo và ngang ngược, nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng Đường Nhạc Thiên lại có thể độc ác đến như vậy.

Võ Vân Bình gật đầu, nói: "Được, nhưng tôi không cho rằng anh ta có cơ hội phản kháng, bởi vì anh ta chưa kịp chớp mắt thì tôi đã có thể chặt đứt cả hai tay anh ta."

Anh ta rất tự tin, tuy mới ngoài hai mươi tuổi nhưng dưới sự hỗ trợ tận lực của gia tộc, anh ta đã đạt tới "Thông U hậu kỳ", trong nháy mắt có thể giết chết một người bình thường như Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo vẫn lắc đầu cười, nói: "Tôi nói anh không hiểu đạo lý "tự lượng sức mình" quả là không sai mà, anh cho rằng với chỉ với thực lực "Thông U hậu kỳ" là có thể sinh ra được một chút uy hiếp nào với tôi sao?"

Võ Vân Bình đồng tử trong phút chốc giãn ra, anh ta kinh ngạc hỏi: "Anh… Anh có thể nhìn thấy được trình độ tu luyện của tôi sao?"

Trần Gia Bảo khóe miệng cong lên một tia giễu cợt, anh nói: "Có thể nhìn thấu trình độ tu luyện của anh có gì đáng kinh ngạc sao?"

Trên trán Võ Vân Bình xuất hiện mấy giọt mồ hôi lạnh, Trần Gia Bảo có thể nhìn ra trình độ tu luyện của anh ta, nhưng anh ta lại nhìn không thấu được trình độ của Trần Gia Bảo, chỉ có một lời giải thích cho việc này, chính là Trần Gia Bảo so với anh ta thực lực mạnh hơn, còn có thể là mạnh hơn anh ta gấp mấy lần!

Nhưng anh ta hiện tại đã ở cảnh giới "Thông U hậu kỳ", chỉ cần một bước chân nữa thôi, anh ta liền có thể đột phá tới cảnh giới Tông sư, trở thành cường giả vượt trội trong mắt thiên hạ, giống như một con rồng giữa thiên hạ, và bây giờ Trần Gia Bảo còn mạnh hơn anh ta, chẳng lẽ nào…

Gần như ngay lập tức, một khả năng đáng kinh ngạc xuất hiện trong đầu anh ta.

Võ Vân Bình sửng sốt khiếp sợ, không khỏi lui về phía sau mấy bước, cả người run rẩy: "Anh… Chính là anh…"

"Tôi chính là Tông sư."

Trần Gia Bảo kiêu ngạo đứng lên, khi tất cả mọi người, kể cả Võ Vân Bình còn chưa kịp phản ứng, anh đột nhiên di chuyển.

Những người xung quanh nhìn thấy Trần Gia Bảo thuận tay cầm một chai rượu vang đỏ bên cạnh, lập tức xuất hiện trước mặt Võ Vân Bình, và chai rượu anh đang cầm trên tay đập mạnh vào đầu Võ Vân Bình.

Trần Gia Bảo nhanh như chớp mắt vậy, tốc độ như gió thoáng qua liền biến mất.

Gần như trong tích tắc, tất cả mọi người chỉ kịp nghe thấy một tiếng "bốp", chai rượu vang đỏ đập vào đầu Võ Vân Bình, cái chai bất ngờ vỡ tung, hỗn hợp rượu vang đỏ hòa cùng máu tươi từ trên đầu Võ Vân Bình chảy dọc xuống.

Võ Vân Bình đáng thương, đường đường là một cường giả cấp "Thông U hậu kỳ" còn chưa kịp phản ứng đã bị Trần Gia Bảo dùng chiêu thức như đám côn đồ đánh nhau ngoài chợ đánh cho vỡ đầu chảy máu.

Võ Vân Bình hét lên một tiếng, anh ta cảm thấy hai mắt tối sầm lại, loạng choạng lui về phía sau vài bước, suýt nữa thì ngất đi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ đáng sợ: "Trần Gia Bảo vậy mà là Tông sư… Hóa ra là Tông sư… Mẹ kiếp, tôi thật sự đã đắc tội với một vị Tông sư… "

Mọi người xung quanh đều sững sờ, vừa rồi Trần Gia Bảo di chuyển quá nhanh, tầm mắt của bọn họ không kịp nhìn, chỉ thấy trước mắt hoa lên, sau đó liền nghe thấy tiếng chai rượu vang vỡ tung, Võ Vân Bình bị đánh vào đầu chảy máu, lùi lại vài bước.

Đồng thời tất cả bọn họ ngẩn ra, trong lòng tràn đầy chấn động.

Đường Nhạc Thiên còn nghi ngờ mình nhìn lầm, nhanh chóng dụi dụi mắt, anh ta nhìn thấy Võ Vân Bình quả nhiên đang ôm lấy đầu, trên trán có vết máu đang nhỏ tí tách xuống nền đất lạnh lẽo, về phần Trần Gia Bảo, anh đang cầm nửa chai rượu vang đã vỡ, mặc dù anh chỉ đứng im một chỗ nhưng khí thế nghiêm nghị cùng với ánh mắt lạnh lẽo thấu xương khiến người ta không kìm được mà kinh hãi run sợ!

Lập tức Đường Nhạc Thiên đáy mắt hiện lên vẻ kinh sợ, Võ Vân Bình, người mà anh ta luôn tin tưởng và tín nhiệm nhất, không phải là rất lợi hại sao, sao có thể chỉ trúng một chiêu của Trần Gia Bảo liền bị đánh bại? Anh ta không khỏi kinh ngạc nói: “Chuyện này… Cái quái gì đang diễn ra vậy?”

Phan Phi Uyên thần sắc chấn động, kinh ngạc nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt đáng yêu lại quyến rũ, lẩm bẩm nói: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Trần Gia Bảo làm sao có thể mạnh như vậy?”

Chương 1139

Chương 1139

Gần như trong tích tắc, tất cả mọi người chỉ kịp nghe thấy một tiếng "bốp", chai rượu vang đỏ đập vào đầu Võ Vân Bình, cái chai bất ngờ vỡ tung, hỗn hợp rượu vang đỏ hòa cùng máu tươi từ trên đầu Võ Vân Bình chảy dọc xuống.

Võ Vân Bình đáng thương, đường đường là một cường giả cấp "Thông U hậu kỳ" còn chưa kịp phản ứng đã bị Trần Gia Bảo dùng chiêu thức như đám côn đồ đánh nhau ngoài chợ đánh cho vỡ đầu chảy máu.

Võ Vân Bình hét lên một tiếng, anh ta cảm thấy hai mắt tối sầm lại, loạng choạng lui về phía sau vài bước, suýt nữa thì ngất đi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ đáng sợ: "Trần Gia Bảo vậy mà là Tông sư… Hóa ra là Tông sư… Mẹ kiếp, tôi thật sự đã đắc tội với một vị Tông sư… "

Mọi người xung quanh đều sững sờ, vừa rồi Trần Gia Bảo di chuyển quá nhanh, tầm mắt của bọn họ không kịp nhìn, chỉ thấy trước mắt hoa lên, sau đó liền nghe thấy tiếng chai rượu vang vỡ tung, Võ Vân Bình bị đánh vào đầu chảy máu, lùi lại vài bước.

Đồng thời tất cả bọn họ ngẩn ra, trong lòng tràn đầy chấn động.

Đường Nhạc Thiên còn nghi ngờ mình nhìn lầm, nhanh chóng dụi dụi mắt, anh ta nhìn thấy Võ Vân Bình quả nhiên đang ôm lấy đầu, trên trán có vết máu đang nhỏ tí tách xuống nền đất lạnh lẽo, về phần Trần Gia Bảo, anh đang cầm nửa chai rượu vang đã vỡ, mặc dù anh chỉ đứng im một chỗ nhưng khí thế nghiêm nghị cùng với ánh mắt lạnh lẽo thấu xương khiến người ta không kìm được mà kinh hãi run sợ!

Lập tức Đường Nhạc Thiên đáy mắt hiện lên vẻ kinh sợ, Võ Vân Bình, người mà anh ta luôn tin tưởng và tín nhiệm nhất, không phải là rất lợi hại sao, sao có thể chỉ trúng một chiêu của Trần Gia Bảo liền bị đánh bại? Anh ta không khỏi kinh ngạc nói: "Chuyện này… Cái quái gì đang diễn ra vậy?"

Phan Phi Uyên thần sắc chấn động, kinh ngạc nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt đáng yêu lại quyến rũ, lẩm bẩm nói: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Trần Gia Bảo làm sao có thể mạnh như vậy?"

Đột nhiên giọng nói có chút giễu cợt của Liễu Ngọc Phi vang lên bên tai, cô ta nói: "Đường Nhạc Thiên đối với cô có vẻ rất hùng mạnh, nhưng trong mắt Gia Bảo, bọn họ bất quá chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi, cô cứ ở yên đây ngoan ngoãn ngồi xem đi. Xem Gia Bảo dạy dỗ Đường Nhạc Thiên như thế nào."

Phan Phi Uyên càng sửng sốt, nhìn bóng lưng kiêu ngạo của Trần Gia Bảo mà kinh ngạc, lẩm bẩm nói: "Thật sự là vậy sao, hóa ra Trần Gia Bảo lại lợi hại như vậy."

Ngụy Nhã Huyên ở cách đó không xa, khóe miệng nở nụ cười vui vẻ, đắc ý nói: "Hừ, cứ đánh như thế này đi. Tốt nhất hãy cho Đường Nhạc Thiên một bài học nhớ đời, để xem anh ta có dám ngang ngược khiêu chiến nhà họ Ngụy chúng ta nữa hay không!"

Bên kia Ngụy Phong Lăng cũng mỉm cười hài lòng, diễn biến sự việc gần như đúng hoàn toàn với những gì anh ta dự đoán, anh ta biết sự việc vẫn còn chưa kết thúc, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Trong đại sảnh yến tiệc, hòa vào tiếng nhạc du dương, tất cả mọi người đều sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Trần Gia Bảo lúc này vẫn đang cầm trong tay nửa chai rượu vang, kiêu ngạo đứng tại chỗ như một vị vua ngắm nhìn thiên hạ, nói: "Anh chẳng qua chỉ là một con kiến cấp "Thông U hậu kỳ" mà cũng dám can đảm khiêu khích một vị cấp Tông sư, anh nói thử xem, có phải là anh không biết tự lượng sức mình không?"

Mọi người rốt cuộc cũng nghe rõ Trần Gia Bảo đang nói cái gì, Tông sư, Trần Gia Bảo hóa ra là một vị Tông sư!

Tất cả mọi người trong đại sảnh xôn xao cả lên!

Bọn họ đều là nhân vật lớn trong giới kinh doanh, đương nhiên biết Tông sư nghĩa là gì, ví dụ như nhà họ Ngụy ở thành phố Thái Bình, chính là bởi vì có Tông sư cùng với số vốn khổng lồ tích lũy được từ trước mà Ngụy Phong Lăng với năng lực kinh doanh siêu phàm đã vực dậy nhà họ Ngụy và thăng cấp nhà họ Ngụy trở thành một trong mười đại gia tộc có sức ảnh hưởng lớn nhất tỉnh Phú Thọ.

Mà nhà họ Đường cũng không ngoại lệ, nhà họ Đường cũng có Tông sư, tuy thực lực khó có thể sánh ngang với người của nhà họ Ngụy, nhưng xét về năng lực của nhà họ Đường trong giới kinh doanh thì cao hơn nhà họ Ngụy một chút, nhờ vậy mà nhà họ Đường mới có thể trấn áp nhà họ Ngụy, và trong mười đại gia tộc ở tỉnh Phú Thọ thì nhà họ Đường xếp thứ tám.

Có thể nói, trong gia tộc phải có ít nhất một Tông sư, đó là điều kiện tiên quyết để có thể trở thành một trong mười đại gia tộc của tỉnh Phú Thọ, điều này cho thấy bộ mặt kinh khủng của các Tông sư.

Chỉ là bọn họ cũng đều biết, các Tông sư cường giả cao cao tại thượng, mà tại Việt Nam có hơn mấy chục tỷ người, Tông sư chiếm tỉ lệ rất rất nhỏ, cho nên bọn họ cũng không dám hi vọng xa vời trong gia tộc của mình sẽ có thể có một vị Tông sư trợ giúp.

Chương 1140

Chương 1140

Nhưng hiện tại trước mặt nhiều người như vậy, Trần Gia Bảo thật sự đã nói ra thân phận của mình là một Tông sư, làm sao bọn họ có thể không kinh ngạc, làm sao bọn họ có thể không chấn động cho được?

Nhất là khi Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy, xem ra cũng chưa tới hai mươi tuổi, còn trẻ như vậy mà đã là một vị Tông sư là biểu ý như thế nào? Mang ý nghĩa con đường phía trước anh vô hạn, nói không chừng kiếp này anh có thể đột phá đến bật "Truyền Kỳ cảnh giới" cũng khó nói, loại người này thật sự đáng sợ!

Ngay sau đó, bọn họ lại nghĩ đến một khả năng còn kinh khủng hơn, nhà họ Ngụy vốn dĩ đã có một vị Tông sư ngồi trấn yểm, bây giờ có thêm Trần Gia Bảo cũng là một vị Tông sư trẻ tuổi và anh cùng Ngụy Nhã Huyên tiểu thư nhà họ Ngụy có mối quan hệ tình cảm không rõ ràng, nói vậy thì nhà họ Ngụy không phải là có hai Tông sư trợ giúp à. Hơn nữa nhà họ Ngụy còn có một người trong đội hộ vệ "Thông U kỳ", trong số đó Tiêu Ngọc Tuyết là người có tư chất vượt trội nhất, rất có khả năng sẽ đột phá đến cảnh giới Tông sư trong tương lai.

Một khi tam đại Tông sư nắm quyền trợ giúp nhà họ Ngụy, nhà họ Ngụy nhất định sẽ có thể từ vị trí dưới cùng trong mười đại gia tộc tăng vọt lên ba vị trí đứng đầu!

Nghĩ đến đây thôi, đám người vốn vẫn đang khinh thường Ngụy Phong Lăng hèn nhát đã bắt đầu kinh hãi trước sự mưu tính âm hiểm của Ngụy Phong Lăng.

Trong hiện trường, Đường Nhạc Thiên trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi tột độ, dưới sợ hãi anh ta không khỏi duỗi ra ngón tay

ra chỉ vào Trần Gia Bảo, kinh hãi nói không thành lời: “Anh… Anh là Tông sư… Anh chính là Tông sư cường giả?”

Trần Gia Bảo kiêu ngạo đứng lên, ánh mắt nghiêm nghị nói: “Các anh ở phía dưới Tông sư chỉ là loài sâu bọ nhỏ bé, lại dám bất kính với Tông sư như vậy. Có tin hay không hôm nay tôi có thể giết chết anh ngay tại đây!”

Sau đó Trần Gia Bảo cổ tay vung mạnh, đột nhiên nửa chai rượu trong tay anh bay ra, đập một phát mạnh vào trán Đường Nhạc Thiên.

Chỉ một tiếng “Bốp” vang lên, chai rượu hoàn toàn vỡ nát, Đường Nhạc Thiên chỉ kịp hét lên một tiếng đã ngã thẳng xuống đất, trên trán chảy máu ra không ngừng.

Tất cả mọi người đều rùng mình kinh hãi, anh như vậy mới xứng đáng là Tông sư, không chỉ sát phạt quyết đoán, anh cũng đủ hung tàn, dù sao nhà họ Đường cũng là một trong mười đại gia tộc đứng đầu tỉnh Phú Thọ, còn có một vị Tông sư chống lưng, cùng với việc Đường Nhạc Thiên chính là người gánh vác tương lai của cả nhà họ Đường, Trần Gia Bảo dù có cường đại hơn nữa chẳng lẽ cũng dám ra tay độc ác không chừa đường sống cho Đường Nhạc Thiên?

Về vụ xung đột này, Ngụy Phong Lăng hoàn toàn vui vẻ hài lòng khi nhìn thấy kết quả, hai người phụ nữ Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết cũng rất chướng mắt với sự ngông cuồng của Đường Nhạc Thiên, hai người họ chỉ mong Trần Gia Bảo dạy cho Đường Nhạc Thiên một bài học nhớ đời!

Về phần Liễu Ngọc Phi và Phan Phi Uyên, vụ xung đột trước mắt căn bản là không quan trọng, dù sao chờ khi Trần Gia Bảo về sau tìm tới Ngọc tỷ Truyền Quốc, sớm muộn gì cũng sẽ cùng nhà họ Đường mặt lập, đến lúc đó đối mặt bao quát nhà họ Đường ở bên trong cửu đại gia tộc còn không bằng hiện tại trước tiên cứ đem nhà họ Đường đánh gãy, miễn cho nhà họ Đường đem tới cho bọn họ một đống phiền phức, dù sao đánh một lần cũng là đánh, đánh mười lần cũng là đánh. Cứ giải quyết gọn gàng sạch sẽ cho đỡ rắc rối.

Phan Phi Uyên cảm thấy rất hả giận, kể từ khi cô ta đến tỉnh Phú Thọ vào tuần trước, Đường Nhạc Thiên không ngừng quấy rầy đeo bám cô ta, khiến cô ta gặp không ít phiền phức,

thậm chí nếu không phải gia chủ nhà họ Đường hạ mệnh lệnh, rất có thể Đường Nhạc Thiên đã dùng những biện pháp cứng rắn để xử lý cô ta, bây giờ nhìn thấy Đường Nhạc Thiên bị Trần Gia Bảo dạy cho một bài học, cô ta cảm thấy rất vui!

Võ Vân Bình lúc này lùi lại phía sau, tay ôm trán, trong lòng nổi lên sóng gió, anh ta nghĩ mãi không hiểu tại sao Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy, thậm chí nhìn còn trẻ hơn anh ta, làm sao có thể trở thành một đại Tông sư?

Chương 1141

Chương 1141

Điều này khiến trong lòng của anh ta bị đả kích rất lớn, đồng thời thân thể lại một lần nữa rụt về phía sau, dù sao thực lực hai bên chênh lệch lớn như vậy, anh ta coi như dám ngoan cố chống lại chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Đường Nhạc Thiên chật vật đứng lên, vẻ mặt đã trở nên điên cuồng, trong mắt lóe lên hận ý nồng đậm, thở hổn hển khó nhọc nói: "Trần Gia Bảo, anh dám đánh tôi… Anh đừng tưởng rằng trên thế giới này chỉ có mỗi mình anh là Tông sư, tôi nói cho anh biết, nhà họ Đường chúng tôi cũng có một vị Tông sư, hơn nữa còn là Tông sư cường giả hậu kỳ, anh dám đắc tội với nhà họ Đường chúng tôi, nhà họ Đường chúng tôi chắc chắn sẽ không buông tha cho anh!"

Trần Gia Bảo trong mắt vẻ giễu cợt càng đậm, anh bước lên phía trước, đi đến trước mặt Đường Nhạc Thiên, thản nhiên nói: "Tôi không biết là ai cho anh dũng khí, để anh dám can đảm uy hiếp một vị Tông sư cường giả, nhưng anh có biết hay không, chỉ một ngón tay của tôi liền có thể dễ như trở bàn tay nghiền ép chết anh? Cũng giống như bây giờ."

Dứt lời, Trần Gia Bảo đột nhiên duỗi ngón tay ra, búng trên không trung.

Đột nhiên, một đao khí kình vô hình bắn ra từ ngón tay, đánh thẳng vào ngực Đường Nhạc Thiên.

Đường Nhạc Thiên thở hắc ra một tiếng đau đớn, máu từ khóe miệng anh ta trào ra, anh ta bay ngược về phía sau, nặng nề ngã xuống đất.

Đây là Trần Gia Bảo có ý thủ hạ lưu tình, bằng không với một đao khí kình vô hình này nếu đã xuyên qua ngực Đường Nhạc Thiên, có thể giết chết anh ta tại chỗ.

Dù là Trần Gia Bảo đã thủ hạ lưu tình, nhưng tất cả mọi người có mặt đều không khỏi kinh hãi, chỉ cần một cái búng tay là có thể hất văng một người trưởng thành bay đi, chuyện này đáng sợ đến mức nào?

Tông sư cường giả, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Võ Vân Bình tận mắt nhìn thấy hết, trong lòng sợ hãi, "Ầm" một tiếng trong đầu, anh ta không khỏi lại lùi về phía sau thêm hai bước nữa, tránh xa xa Đường Nhạc Thiên ra để bản thân không dính phải tai bay vạ gió.

Đùa gì chứ, anh ta không phải là người của nhà họ Đường, anh ta ở đây chỉ để giúp đỡ Đường Nhạc Thiên mà thôi, anh ta không cần vì Đường Nhạc Thiên mà trở thành mục tiêu của một vị Tông sư cường giả.

Đường Nhạc Thiên ngã mạnh xuống đất, anh ta cảm nhận được nội tạng trong cơ thể dịch chuyển loạn xạ, anh ta chưa kịp đứng dậy thì trước mắt đột nhiên đen tối đen lại, anh ta nhìn thấy Trần Gia Bảo đã đi tới gần, đang đứng thẳng người từ trên cao cúi đầu nhìn chằm chằm anh ta.

Đường Nhạc Thiên sắc mặt thay đổi, tức giận nói: "Anh… Anh dám đối đầu với người của nhà họ Đường?"

"Đối đầu với nhà họ Đường?" Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, đột nhiên anh nhấc chân lên, lãnh đạm nói: "Như mong muốn của các người, từ nay tôi và người nhà họ Đường chính là kẻ địch!

Nói xong, chân anh đột nhiên hạ xuống, đạp mạnh vào tay Đường Nhạc Thiên, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, Đường Nhạc Thiên lòng bàn tay phải bị gãy nát xương!

Đường Nhạc Thiên hét lên, dưới cơn đau dữ dội, sắc mặt anh ta trắng bệch bắt đầu trở nên vặn vẹo đáng sợ, trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu.

Mọi người xung quanh hít sâu một hơi sợ hãi, Trần Gia Bảo quả nhiên rất tàn nhẫn.

Võ Vân Bình cũng sửng sốt trước hành động sát phạt quyết đoán của Trần Gia Bảo, nhưng không thể bảo anh ta cầu xin giúp Đường Nhạc Thiên. Nếu anh ta vô tình kích động sát khí của Trần Gia Bảo thì sao? Nếu Trần Gia Bảo muốn chôn anh

ta cùng với Đường Nhạc Thiên thì sao? Võ Vân Bình không ngu ngốc đến thế.

“Tôi, Trần Gia Bảo, hôm nay tôi sẽ dạy anh đạo lí làm người. Lúc nãy anh nói muốn chặt hai tay của tôi.

Vậy tôi sẽ phế bỏ hai tay của anh coi như là trừng phạt.”

Trần Gia Bảo nói xong nhấc chân lên, nặng nề hạ xuống, hung tợn đạp mạnh vào tay trái của Đường Nhạc Thiên, lại có thêm một tiếng “răng rắc” nữa vang lên, tay trái của Đường Nhạc Thiên cũng bị nát xương!

Chương 1142

Chương 1142

Những người xung quanh chưa từng nhìn thấy một người nào tàn nhẫn như Trần Gia Bảo, bọn họ đều bị anh làm cho kinh hãi, khí thế anh áp bức đến mức bọn họ không dám thở mạnh.

Trong toàn bộ đại sảnh chỉ có thể nghe thấy tiếng hét như chọc tiết lợn của Đường Nhạc Thiên.

"Thật là ồn ào." Trần Gia Bảo bộc phát khí lực đánh vào huyệt đạo của Đường Nhạc Thiên, Đường Nhạc Thiên đột nhiên ngất lịm đi, nhưng theo phản xạ tự nhiên, toàn thân anh ta co quắp lại run rẩy vì đau đớn.

Trần Gia Bảo chuyển hướng ánh mắt không nhìn Đường Nhạc Thiên đang nằm dưới đất, anh đi tới bên người Võ Vân Bình, dùng một đôi mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn từ trên xuống dưới người anh ta, Võ Vân Bình run rẩy sợ hãi tránh né nhưng anh vẫn ngửi được mùi thuốc bắc nhàn nhạt trên người anh ta. Điều này khiến trong lòng Trần Gia Bảo có một cảm giác khá kì lạ.

"Ừng ực" một tiếng, Võ Vân Bình khẩn trương sợ hãi người trước mặt, nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Ngài Trần, không biết ngài… Ngài còn có chuyện gì muốn phân phó?"

Trần Gia Bảo vẫn nghĩ không ra Võ Vân Bình đến cuối cùng điểm nào khả nghi, anh thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Đưa Đường Nhạc Thiên trở về đi, nhớ kỹ thay tôi truyền lời đến Đường gia chủ một câu, Phan Phi Uyên tiểu thư là bạn của Trần Gia Bảo tôi, Trần Gia Bảo tôi tuyệt đối không cho phép có người đến gây rối làm phiền cô ấy."

"Đúng đúng, lời của ngài tôi nhất định sẽ truyền đến không sót từ nào" Võ Vân Bình liên tục gật đầu.

Phan Phi Uyên lắng tai nghe, trong lòng cảm động không thôi, trái tim như được ngâm trong suối nước nóng, ấm áp ngọt ngào.

Trần Gia Bảo nét mặt không thay đổi, tiếp tục nói: "Nếu như nhà họ Đường nhất định muốn trả thù, vậy thì có thể phái người hướng về phía Trần Gia Bảo tôi ra tay, mặc kệ nhà họ Đường các người dù thủ đoạn như thế nào, tôi đều sẽ tiếp nhận từng các một, nhưng nếu như nhà họ Đường dám có ý ra tay với những người bên cạnh tôi, vậy thì nhà họ Đường nên chuẩn bị sẵn tâm lý toàn bộ cả gia tộc sẽ bị tôi một cước tiêu diệt sạch sẽ!"

Mọi người xung quanh lại chấn động, Trần Gia Bảo dám hạ lời uy hiếp toàn bộ nhà họ Đường. Mẹ kiếp, quá kiêu ngạo, quá kinh người!

"Tôi đã nói xong, anh có thể mang theo Đường Nhạc Thiên rời đi." Trần Gia Bảo nói xong liền thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Phan Phi Uyên đi đến.

Võ Vân Bình được giải tỏa áp lực, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy, những gì ngài Trần đã dạy tôi sẽ ghi nhớ, bây giờ tôi sẽ đưa Đường Nhạc Thiên đi ngay."

Sau đó anh ta bỏ qua vết thương trên đầu, kéo theo Đường Nhạc Thiên rời đi một cách thê thảm.

Trần Gia Bảo đi đến trước mặt Phan Phi Uyên, sát ý muốn giết người lập tức biến mất, nụ cười tươi sáng như ánh nắng, thoải mái nói, "Lời tôi vừa nói hắn là cô cũng đã nghe rồi, Trần Gia Bảo tôi nói được tất nhiên sẽ làm được, từ giờ trở đi cô chính là bạn của Trần Gia Bảo tôi, về sau nếu có kẻ nào không biết sống chết đến ép buộc hay làm phiền cô khiến cô thấy không thoải mái, cô cứ đến nói với tôi, cho dù kẻ đó có là con ông trời đi chăng nữa Trần Gia Bảo tôi cũng sẽ một đao chém chết hắn ta."

Phan Phi Uyên thật sự rất cảm động, cô ta cảm thấy đây nhất định là chuyện cảm động nhất trong đời cô ta, lần đầu tiên trong lòng cô ta tràn đầy bình yên, vui vẻ, an tâm, cô ta gần như không kìm lại được giọt nước mắt đang trực chờ sắp rơi

xuống, vì vậy cô ta vội vàng cúi đầu che giấu, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Liễu Ngọc Phi trợn tròn mắt ngạc nhiên, Trần Gia Bảo quả nhiên chinh phục lòng của phụ nữ vô cùng lợi hại. Phụ nữ xinh đẹp ưu tú đến đâu cũng không thoát khỏi tay anh. Thật sự là càng tiếp xúc gần với anh càng khiến người ta động tâm, càng động tâm thì càng thích anh nhiều hơn!

Tất cả mọi người xung quanh đều sững sờ đến ngây người, Trần Gia Bảo đã dám hạ thủ phế bỏ hai tay của Đường Nhạc Thiên, tương đương với việc cùng nhà họ Đường anh sống tôi chết, không đội trời chung, nếu đã là vậy thì thôi đi, nhưng cuối cùng anh còn ngang nhiên thách thức nhà họ Đường trả thù, anh sẽ tiếp nhận hết thảy, đe dọa sẽ diệt sạch cả gia tộc nhà họ Đường. Anh cũng quá ngang ngược, quá kiêu ngạo!

Chương 1143

Chương 1143

Bọn họ biết rất rõ Trần Gia Bảo chắc chắn đã trở thành người gây chấn động nhất trong bữa yến tiệc đêm nay, ngay ngày mai thôi tên tuổi của Trần Gia Bảo sẽ lan ra khắp toàn bộ tỉnh Phú Thọ!

Không thể không nói đến hai người bị Trần Gia Bảo làm cho rung động, chờ sau khi Võ Vân Bình mang theo Đường Nhạc Thiên rời đi, Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết cùng nhau đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo.

"Trần Gia Bảo, anh có lầm hay không vậy? Anh có tự nhận thức được thân phận của anh ở tỉnh Phú Thọ đặc biệt nhạy cảm hay không hả, anh đánh gãy cả hai tay của Đường Nhạc Thiên, tôi dám khẳng định không bao lâu nữa, không nói đến Bùi Thanh Phong đang ở chỗ này, đến cả toàn bộ tỉnh Phú Thọ cũng đều sẽ biết đến tên Trần Gia Bảo anh." Ngụy Nhã Huyên đặt mông xuống ngồi bên cạnh người Trần Gia Bảo, trợn mắt liếc anh một cái, gương mặt khinh thường.

Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi: "Cho nên cô cảm thấy tôi không nên ra tay xử lý anh ta?"

"Không phải." Ngụy Nhã Huyên lắc đầu, khinh thường nói: "Tôi nghĩ là anh đã ra tay quá nhẹ. Dù sao anh cũng đã đắc tội với nhà họ Đường, bây giờ cũng xé rách mặt nhau như vậy rồi, tại sao anh không trực tiếp đem cả nhà họ Đường ra xử cùng một lượt mà chỉ phế bỏ hai cánh tay của Đường Nhạc Thiên. Nếu là tôi ra tay, tôi sẽ đánh cho tên khốn Đường Nhạc Thiên đó tứ chi đều bị phế bỏ hết, cho anh ta mãi mãi không thể đứng dậy được nữa!"

Nói đến câu cuối thì Ngụy Nhã Huyên đã rất phấn khích, thậm chí còn vẫy vẫy cái bàn tay nhỏ, điều này cho thấy mối hận thù

giữa nhà họ Ngụy và nhà họ Đường đã sâu sắc đến mức nào.

Tiêu Ngọc Tuyết sửa lời lại: "Không phải chỉ là hai chân, mà là ba chân đều đánh gãy nát hết."

"Đúng vậy, đúng vậy, vẫn là chị Ngọc Tuyết hiểu ý em nhất, phải đánh gãy hết ba cái chân của anh ta."

Ngụy Nhã Huyên mỉm cười thích thú.

Liễu Ngọc Phi sắc mặt hơi ửng đỏ, nhẹ giọng gắt một tiếng.

Phan Phi Uyên cũng bật cười theo, đột nhiên Trần Gia Bảo quay sang nhìn vào cô ta, trong ánh mắt lộ ra một tia hiếu kì.

Phan Phi Uyên trái tim nhảy dựng lên, nhưng ánh mắt cô ta cũng không có trốn tránh anh, thoáng nhìn thẳng Trần Gia Bảo, mỉm cười nói: "Anh làm sao vậy?"

"Lúc nãy cô có nói vì một số lý do riêng nên cô không tiện trực tiếp từ chối Đường Nhạc Thiên. Cô đang hợp tác gì với nhà họ Đường vậy, hay là có nhược điểm nào để cho bọn họ bắt được?" Trần Gia Bảo tò mò hỏi.

"Câu hỏi này lần sau gặp mặt tôi sẽ trả lời cho anh biết." Phan Phi Uyên mỉm cười thần bí, bất ngờ đứng dậy xoay người, quay lưng về phía Trần Gia Bảo, cô ta lấy ra một tấm danh thiếp, đặt nhẹ lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp hôn một cái, in lên đó một dấu son đỏ kiều diễm.

Cô ta xoay người lại, đưa tấm danh thiếp trong tay cho Trần Gia Bảo, cười nói: "Đây là danh thiếp của tôi, tôi đang chờ cuộc gọi từ anh."

Sau khi nói xong, cô ta nháy mắt mờ ám với Trần Gia Bảo một cái, quay người thướt tha rời đi, trực tiếp rời khỏi đại sảnh yến tiệc, xem ra là đã đi rồi.

Trần Gia Bảo liếc nhìn tấm danh thiếp trong tay, kiểu dáng thiết kế tinh xảo trang nhã, quan trọng nhất là trên tấm danh thiếp còn có một dấu môi son môi đỏ tươi, thậm chí còn có hương thơm thoang thoảng bay ra. Khiến Trần Gia Bảo cảm thấy trong lòng hơi rung động.

Ngụy Nhã Huyên từ trước đến giờ vẫn luôn chú ý tới Trần Gia Bảo, cô ta đương nhiên cũng nhìn thấy vết son môi đỏ trên tấm

danh thiếp. Trong lòng cô ta nhất thời dâng lên một cảm giác khó chịu, bĩm môi quay đi hướng khác.

Sau khi Trần Gia Bảo cất tấm danh thiếp đi, Ngụy Phong Lăng đột nhiên bước tới gần anh, giơ ngón tay cái lên nói: "Gia Bảo, anh quá tuyệt vời. Anh đã dạy cho Đường Nhạc Thiên một bài học nhớ đời, trông thật sự rất thỏa mãn. Nhưng chắc anh sẽ không trách tôi không ra mặt giúp anh đâu, đúng không?"

Trần Gia Bảo nhướng mày cười nói: "Đương nhiên là không. Trần Gia Bảo tôi có ân báo ân, có thù báo thù, nhà họ Ngụy đã chống lại uy thế tấn công nguy hiểm của chín đại gia tộc khác ở tỉnh Phú Thọ để tiếp đãi tôi, tôi cũng nên thể hiện ra một chút thành ý của mình. Tôi nghĩ, tôi trở mặt với nhà họ Đường cũng là thể hiện một chút thành ý ở trong đó."

Chương 1144

Chương 1144

Mặc dù không biết mối quan hệ cụ thể giữa nhà họ Ngụy và nhà họ Đường là gì, nhưng vừa rồi khi anh xảy ra xung đột với Đường Nhạc Thiên, Ngụy Phong Lăng cũng không có xuất hiện hòa giải, anh có thể thấy Ngụy Phong Lăng đối với việc anh và nhà họ Đường trở mặt hết sức vui vẻ. Có thể thấy anh ta mong muốn anh có quan hệ tốt với nhà họ Ngụy và trở mặt với nhà họ Đường, cơ bản có thể suy ra quan hệ giữa nhà họ Ngụy và nhà họ Đường đang rất quyết liệt, cho nên Ngụy Phong Lăng hy vọng có thể dựa vào thực lực của anh để đối phó với nhà họ Đường.

Chính vì vậy nên Trần Gia Bảo mới nói ra những lời này.

“Thì ra là Gia Bảo đã nhìn thấy hết rồi.” Ngụy Phong Lăng lộ vẻ ngượng ngùng nhưng cũng thẳng thắn thú nhận: “Nhìn ra cũng tốt, đúng là trong việc này tôi làm không được ngay thẳng, để hôm nào tôi mời anh đi uống rượu, xem như tạ lỗi với anh.”

Trần Gia Bảo bật cười, nói: “Uống rượu thì được, nhưng tôi không cần anh tạ lỗi, xét về công hay tư, tôi đều không có lý do gì để trách anh, mà cứ như vậy quan hệ giữa tôi và nhà họ Ngụy của anh xem như cũng xích lại gần nhau hơn, đối với những việc sau này cũng là có rất nhiều lợi ích.”

Nói một cách chính xác, nguyên nhân là vì Phan Phi Uyên, với tính cách của Trần Gia Bảo, Đường Nhạc Thiên bị dạy dỗ một trận cũng là chuyện đương nhiên, về phần Ngụy Phong Lăng, bọn họ chẳng qua là thờ ơ thuận theo chiều gió mà thôi, cùng lắm là có một chút ý đồ riêng. Cẩn thận suy nghĩ lại thì ý đồ riêng của bọn họ cũng không có tác hại gì tới Trần Gia Bảo.

Chính vì vậy Trần Gia Bảo đương nhiên sẽ không để bụng tức giận vì những chuyện vụn vặt này với Ngụy Phong Lăng, chưa kể Ngụy Nhã Huyên cũng mơ hồ có tình cảm với Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo lại càng không có khả năng dạy dỗ Ngụy Phong Lăng.

Nghe được những gì Trần Gia Bảo nói, Ngụy Phong Lăng vui mừng khôn xiết, giơ ngón tay cái ra nói: "Được rồi, vậy hôm nào đó tôi sẽ tìm cơ hội tốt đưa anh đi uống rượu một bữa, chúng ta không say không về!"

"Được." Trần Gia Bảo gật đầu cười.

Ngụy Phong Lăng cũng lập tức bật cười theo.

Ngụy Nhã Huyên nghe hai người nói qua nói lại không đầu không đuôi, vẻ mặt cô ta mờ mịch, thuận thế ôm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, ở trước mặt Trần Gia Bảo, hỏi: "Trần Gia Bảo, anh đang cùng anh trai tôi nói chuyện gì vui vậy. Tại sao tôi nghe chẳng hiểu gì cả?"

Trần Gia Bảo cười bí hiểm, nói: "Đây là thiên cơ bất khả lộ, không thể nói cho cô biết, mà có nói cô cũng chẳng hiểu đâu."

"Anh đi chết đi, anh không muốn nói thì thôi, bổn tiểu thư cũng chẳng thèm nghe đâu." Ngụy Nhã Huyên trợn mắt lên vẻ khinh thường.

Ngụy Phong Lăng nhìn Ngụy Nhã Huyên yêu chiều mỉm cười, sau đó nói với Trần Gia Bảo: "Bữa yến tiệc này cũng bị anh làm cho chấn động như vậy rồi. Đoán chừng bây giờ người ở đây cũng chẳng còn tâm trạng gì để thưởng thức bữa tiệc nữa đâu. Đi thôi, tôi đưa anh đi đến gặp Tôn Trường Đông."

"Được rồi, cũng đến lúc đi làm chuyện chính." Trần Gia Bảo sảng khoái đáp lời.

"Gia Bảo." Liễu Ngọc Phi đột nhiên nắm lấy tay của Trần Gia Bảo, quan tâm hỏi thăm: "Có cần tôi đi cùng với cậu không?

"Không cần đâu, sáng hôm nay tôi đã nói trước rồi, cô cứ ở lại thưởng thức bữa tiệc là được." Trần Gia Bảo mỉm cười, vỗ nhẹ lên bàn tay ngọc bích của Liễu Ngọc Phi, sau đó nói: "Những việc còn lại, cứ giao cho tôi giải quyết."

"Ừm." Liễu Ngọc Phi trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

“Đi thôi.” Trần Gia Bảo đứng dậy đi theo Ngụy Phong Lăng.

Ngụy Nhã Huyên nhìn những động tác thân mật vừa rồi của Liễu Ngọc Phi và Trần Gia Bảo, trong lòng cảm thấy ghen tị, ậm ờ nói: “Ở đây có mùi chua thối của tình yêu bay lơ lửng, thật khó chịu.”

Chương 1145

Chương 1145

Liễu Ngọc Phi đắc ý hừ lạnh, nói: “Sao vậy, cô nhìn không nổi sao? Vừa rồi không biết là ai chủ động đi tìm Gia Bảo đòi khiêu vũ, hơn nữa còn đem cả thân thể dán sát vào người anh ta. Khi đó cũng không có ai nói với cô là trong không khí có mùi chua thối của tình yêu bốc lên đâu.”

Ngụy Nhã Huyên lập tức cảm thấy chột dạ vì Liễu Ngọc Phi nói không hề sai, mặc dù lúc bắt đầu khiêu vũ là Trần Gia Bảo chủ động ôm chặt cô ta vào lòng, nhưng càng về sau, vì để cho Trần Gia Bảo cảm nhận được ngực của cô ta không hề nhỏ một chút nào, cho nên cô ta đã chủ động cọ cọ thân trên của Trần Gia Bảo, trong quá trình đó nhìn ái muội vô cùng, để Trần Gia Bảo chiếm tiện nghi của cô ta không ít.

Ngụy Nhã Huyên vừa nghĩ tới đây liền cảm thấy thân thể nóng bừng lên, trong lòng có chút chột dạ nhưng vẫn cứng rắn nói: “Đúng vậy, bổn tiểu thư chính là nhìn không nổi đấy, cô có thể làm gì được tôi đây?”

Liễu Ngọc Phi tính tình rất mạnh mẽ, đột nhiên lông mày liễu mỏng nhếch lên, cao giọng nói: “Làm sao, cô muốn cùng tôi so tài một chút sao?”

“Cô muốn so tài cái gì, bổn tiểu thư sẽ theo cô đến cùng!” Ngụy Nhã Huyên cũng không cam chịu thua kém.

Liễu Ngọc Phi nhìn từ trên xuống dưới Ngụy Nhã Huyên, sau đó đột nhiên bật cười khinh thường nói: “Tu vi của cô quá yếu kém, nếu so tài võ cổ truyền, truyền ra ngoài khẳng định người khác sẽ cười nhạo tôi là hơn thua với kẻ yếu, vậy được rồi, ai bảo chị gái này là người chính trực như vậy. Chúng ta thi tửu lượng trước đi, xem ai sẽ nằm gục xuống trước.”

“Được thôi, chúng ta so tửu lượng. Ai thua sẽ… Ai thua sẽ là chó con.” Ngụy Nhã Huyên vốn dĩ muốn nói ai thua thì từ nay về sau tránh xa Trần Gia Bảo, nhưng khi lời nói vừa định ra khỏi môi, cô ta ngay lập tức phản ứng lại. Vạn nhất nếu cô ta thua thì sao đây? Đây không phải là tự đào hố chôn mình sao? Vì vậy cô ta thay đổi chủ ý, đổi thành ai thua thì sẽ là chó con.

Liễu Ngọc Phi cũng không có ý kiến gì về điều kiện trẻ con này của cô ta, bèn gọi người phục vụ bữa tiệc và yêu cầu anh ta mang đến một hộp rượu nho lớn.

Tiêu Ngọc Tuyết nhìn hai người phụ nữ đang khí thế hùng hổ trừng nhau, che trán than thầm: “Bọn họ thật sự là hai cô gái ngây thơ.”

Không nhắc đến việc Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên so tửu lượng.

Phía bên này vì có Ngụy Phong Lăng dẫn đường nên rất nhanh đã đưa Trần Gia Bảo tìm đến chỗ của Tôn Trường Đông.

Vốn dĩ Tôn Trường Đông đang nói chuyện cười đùa trong đám đông, sau khi nhìn thấy Ngụy Phong Lăng và Trần Gia Bảo thì có chút kinh ngạc.

Ngụy Phong Lăng cười nói: “Anh Tôn, để tôi giới thiệu với anh một người, người bạn bên cạnh tôi tên là Trần Gia Bảo, là bạn của nhà họ Ngụy chúng tôi.”

Tôn Trường Đông nhìn Trần Gia Bảo một cái, sau đó quay lại trêu chọc Ngụy Phong Lăng: “Tôi nhìn người này không giống bạn của nhà họ Ngụy các anh, mà là em rể tương lai của nhà họ Ngụy có đúng không?”

Cái thái độ mà Ngụy Nhã Huyên và Trần Gia Bảo khiêu vũ lúc nãy Tôn Trường Đông đã nhìn thấy, đó là lý do tại sao anh ta nói như vậy.

Ngụy Phong Lăng lúng túng cười cười, không thú nhận cũng không phủ nhận, sau đó nói: “Tôi đưa Gia Bảo đến đây chủ yếu là bởi vì có chuyện muốn làm phiền anh Tôn giúp đỡ, chúng tôi hy vọng anh Tôn sẽ đồng ý giúp đỡ, được vậy thì nhà họ Ngụy chúng tôi cảm kích vô cùng.”

Trần Gia Bảo gật đầu chào Tôn Trường Đông, cười nói: “Xin chào anh Tôn.”

Tôn Trường Đông nhìn từ trên xuống dưới Trần Gia Bảo, đột nhiên nói: "Nghĩ không ra bá chủ thống lĩnh thế lực ngầm tỉnh Hòa Bình nổi tiếng, Tông sư võ đạo cường giả ngài Trần Gia Bảo lại tìm đến một nhân vật nhỏ bé như Tôn Trường Đông tôi nhờ giúp đỡ. Thật không dám nhận đâu."

Lời này vừa nói ra, trên mặt đất nhưng giáng xuống vài tia sét.

Những người xung quanh đều kinh ngạc trợn to hai mắt, không ngờ Trần Gia Bảo vậy mà hóa ra lại là ngài Trần nổi tiếng của tỉnh Hòa Bình.

Trong lúc nhất thời, mọi người xung quanh câm như hến, nháy mắt trở nên yên tĩnh lại.

Hầu hết những người có mặt tại đây đều chỉ nghe đến danh "Ngài Trần" ở tỉnh Hòa Bình mà thôi, bọn họ đều chưa từng được tận mắt nhìn thấy người, đối với bọn họ mà nói, ngài Trần là một nhân vật trong truyền thuyết ở phương trời xa, cho nên dù trước đó bọn họ tận mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo tự xưng là Tông sư võ đạo, bọn họ cũng đều không dám nghĩ tới việc Trần Gia Bảo và vị "Ngài Trần" tiếng tăm lừng lẫy có liên quan gì đến nhau.

Chương 1146

Chương 1146

Chỉ là bọn họ không ngờ người trẻ tuổi không biết xuất thân từ đâu trước mặt, mới vừa làm chấn động cả bữa yến tiệc, bây giờ lộ ra thân phận là một nhân vật huyền thoại nổi tiếng, tin tức kinh khủng này ảnh hưởng không nhỏ đến tâm lí bọn họ.

Thu hết trạng thái của những người xung quanh vào trong tầm mắt, Trần Gia Bảo đứng thẳng người chắp tay ra sau, ánh mắt tự tin và vững vàng, nhướng mày cười hỏi: "Làm sao anh biết đến tôi?"

Lời này vừa nói ra, thân phận của Trần Gia Bảo không còn gì đáng nghi ngờ nữa, anh đây là trước mặt mọi người thừa nhận anh chính là ngài Trần tiếng tăm lừng lẫy ở tỉnh Hòa Bình. Lần này những người xung quanh vừa nổi lên lòng nghi ngờ liền không thể nghi ngờ gì được nữa, mọi người túm tụm lại với nhau bàn tán xôn xao cả lên.

"Tôi nhìn không ra, hóa ra anh ta chính là ngài Trần nổi tiếng của tỉnh Hòa Bình. Tôi nghe nói từ lúc còn rất trẻ anh ta đã đánh bại Tông sư kiếm đạo Cừu Thanh Vũ, anh ta đã thống nhất toàn bộ thế lực ngầm ở tỉnh Hòa Bình, trở thành người duy nhất được cả tỉnh Hòa Bình vinh dự ngưỡng mộ trong vòng ba mươi năm gần đây. Một nhân vật huyền thoại như vậy, các người có dám nghĩ tới anh ta còn trẻ tuổi tới như vậy không? Chẳng lẽ anh ta từ trong bụng mẹ đã bắt đầu luyện võ?"

"Còn không phải sao? Tôi nghe nói Bùi Thanh Phong, đại thiếu gia nhà họ Bùi ở tỉnh Phú Thọ chúng ta, coi ngài Trần là kẻ thù không đội trời chung, thậm chí còn vì vậy mà hoãn lại kế hoạch tham gia vào tỉnh Hòa Bình. Nghĩ thử xem đại thiếu gia Bùi Thanh Phong ở tỉnh Phú Thọ chúng ta là nhân vật kỳ tài xuất chúng đến cỡ nào, vậy mà ngay cả anh ta cũng đặc

biệt kiêng kị ngài Trần. Có thể thấy ngài Trần này thế lực kinh khủng đến mức nào!"

"Vậy thì các anh có biết tại sao đại thiếu gia Bùi Thanh Phong lại đối với ngài Trần đặc biệt kiêng kị không?"

Ngay lập tức một câu nói này đã thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, mọi người liên tục thúc giục anh ta nói ra nhanh.

Người đàn ông đắc ý nhỏ giọng thì thầm: "Tôi cũng chỉ nghe được tin tức từ nơi khác. Nghe nói võ sĩ số một của đại thiếu gia Bùi Thanh Phong, người ở tỉnh Phú Thọ chúng ta nổi danh lừng lẫy "Song chưởng vô địch" Vân Bá Hùng, ở tại một biệt thự suối nước nóng trong thôn của tỉnh Hòa Bình đại chiến với ngài Trần một trận, hai người từ mặt đất đánh lên tới trên trời, lại từ trên trời đánh xuống tới mặt đất. Đánh tới rung chuyển một vùng trời, quỷ kêu thần khóc.

Cuối cùng vẫn là ngài Trần cao tay hơn một bật, dùng một kiếm chém đứt cánh tay phải của Vân Bá Hùng. Hiện tại Vân Bá Hùng đã thoái vị rút lui, thể lực của đại thiếu gia Bùi Thanh Phong cũng đang chờ hồi phục lại sinh khí. Vì vậy mà đại thiếu gia Bùi Thanh Phong đặc biệt kiêng kị ngài Trần."

Mọi người xung quanh nghe xong đều há hốc mồm kinh ngạc, "Song chưởng vô địch" Vân Bá Hùng từng uy danh vô cùng hiển hách ở tỉnh Phú Thọ, trong lòng người dân tỉnh Phú Thọ ông ta chính là một vị thần cao cao tại thượng, nhưng bây giờ một vị thần lợi hại như vậy thực sự đã bị ngài Trần hạ gục được rồi.

Trần Gia Bảo còn chặt mấy một cánh tay của ông ta, Trần Gia Bảo phải mạch mẽ cường đại đến mức nào?

Giờ phút này, tuy rằng Trần Gia Bảo còn trẻ tuổi, nhưng mọi người xung quanh đối với Trần Gia Bảo càng là kính trọng và nể sợ.

Tôn Trường Đông ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, mặc dù anh ta đã nghe nói qua truyền thuyết về ngài Trần ở tỉnh Hòa Bình không dưới một lần, nhưng sau khi nghe mọi người xung quanh nói lại, trong lòng anh ta vẫn là rất chấn động, không khỏi bật cười : "Theo tôi được biết, ngài

Trần tên thật là Trần Gia Bảo, anh vừa rồi thể hiện ra thực lực của một Tông sư cường giả, cộng thêm việc anh còn trẻ như vậy, so cùng với ngài Trần trong truyền thuyết của tỉnh Hòa Bình mười phần trùng khớp."

"Nhưng chỉ vỏn vẹn mấy điều nhỏ nhoi này, không đủ để anh quán đoán ra thân phận thực sự của tôi."

Trần Gia Bảo nhún vai.

Chương 1147

Chương 1147

“Không tệ.” Tôn Trường Đông hào phóng thừa nhận, nói: “Ngài Trần hẳn là vẫn còn nhớ đến Tưởng An Bình cậu em vợ của tôi nhỉ, ngày hôm đấy sau khi cậu ta bị anh giáo huấn một trận, cậu ta trở về nhà liền ngay lập tức nói hết mọi chuyện với tôi, tôi ngay sau đó đã phái người bám theo điều tra mọi thông tin về thân phận của anh, kết quả là tôi thật sự điều tra ra được anh chính người từ tỉnh Hòa Bình đi máy bay đến đây.

Đương nhiên, lúc đó tôi còn không biết về thân phận thật sự của anh, ngoại trừ việc anh đến từ tỉnh Hòa Bình, rất thân thiết với người của nhà họ Ngụy, những chuyện còn lại tôi cũng không biết gì, nhưng kết hợp với chuyện vừa xảy ra lúc nãy. Ở trên tôi đã nói rồi, tôi cho rằng trong toàn bộ tỉnh Hòa Bình rộng lớn, chỉ có ngài Trần hay tên thật là Trần Gia Bảo mới có thể còn trẻ tuổi như vậy đã đạt đến trình độ Tông sư cường giả.”

Trần Gia Bảo vỗ vỗ tay, cười nói: “Không nghĩ tới tôi lại vì Tưởng An Bình mà bại lộ thân phận, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, những lời phân tích của anh cũng thật đặc sắc.”

“Quá khen, quá khen rồi. Không biết hôm nay ngài Trần đây đến tìm Tôn Trường Đông tôi là có việc gì?”

Tôn Trường Đông khiêm tốn nở nụ cười, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia đắc ý.

Từ mấy ngày trước, danh tiếng của ngài Trần đã như mặt trời giữa ban trưa, cho dù ở xa trong tỉnh Phú Thọ cũng có thể nghe ngóng được những sự việc kinh thiên động địa liên quan đến vị ngài Trần trong truyền thuyết, cho nên lời tán thưởng của Trần Gia Bảo khiến cho nội tâm của Tôn Trường Đông hưng phấn vô cùng.

Trần Gia Bảo cười nói: “Tôi có chuyện muốn trực tiếp thỉnh giáo với Tôn Chấn Bằng lão gia, cho nên muốn nhờ anh Tôn giúp đỡ.”

Tôn Trường Đông hơi suy tư, một lúc sau mới trước mặt mọi người cự tuyệt: “Tôi không thể giúp.”

Ngay khi câu từ chối này nói ra, tất cả mọi người có mặt đều ồ lên kinh ngạc, Tôn Trường Đông thật sự dám đối mặt từ chối ngài Trần. Anh ta… Anh ta không sợ ngài Trần sẽ nổi giận mà đối phó với nhà họ Tôn bọn họ sao?

Ngụy Phong Lăng khẽ cau mày, trong mắt lóe lên vẻ khó chịu mất kiên nhẫn, gia tộc của Tôn Trường Đông cũng coi như là một gia tộc không yếu kém ở thành phố Thái Bình, nhưng trước mặt nhà họ Ngụy thì gia tộc của anh ta chẳng là cái thá gì, cũng không nghĩ tới đích thân anh ta đưa Trần Gia Bảo đến mà Tôn Trường Đông lại dám dứt khoát từ chối không cho anh ta một chút thể diện nào. Ngụy Phong Lăng nghĩ tới đây thì mặt mày đã trầm xuống không có một điểm sáng.

Trần Gia Bảo hỏi thẳng: “Tại sao?”

Tôn Trường Đông đắc ý cười nói: “Có ba lý do khiến tôi từ chối lời đề nghị của anh. Thứ nhất, khi đối mặt với các thế lực ngoại bang, tỉnh Phú Thọ chúng tôi luôn luôn buông bỏ ân oán cá nhân, có cùng chung mối thù với kẻ địch, mà đại thiếu gia Bùi Thanh Phong có mối hận riêng với anh từ trước, thậm chí ngay cả “Song chưởng vô địch” Vân Bá Hùng của tỉnh Phú Thọ chúng tôi cũng bại dưới tay anh.

Nói đến phương diện khác, anh chính là kẻ thù của tỉnh Phú Thọ chúng tôi, nếu tôi trực tiếp hứa giúp đỡ anh, thì tôi có thể sẽ bị đại thiếu gia Bùi Thanh Phong và những người khác nhắm vào, đối với tôi mười phần bất lợi. Chưa kể đến anh còn trực tiếp đắc tội với Đường Nhạc Thiên, đại thiếu gia nhà họ Đường, một trong mười đại gia tộc đứng đầu tỉnh Phú Thọ. Tôi không có khả năng chống lại những gia tộc thế lực mạnh mẽ này, cho nên đây là lý do thứ nhất tôi từ chối anh.”

Trần Gia Bảo gật gật đầu nói: “Cũng có lý đấy, nhưng còn lý do thứ hai thì sao?”

“Lý do thứ hai, hôm đấy anh đánh em rể của tôi. Tuy rằng sau khi điều tra rõ chuyện này, tôi mới biết là cậu ta có lỗi trước, nhưng Tưởng An Bình dù sao cũng là em trai duy nhất của vợ tôi. Nếu để cho vợ tôi biết tôi nối giáo cho giặc, giúp đỡ kẻ thù của Tưởng An Bình, vậy thì khẳng định khi tôi về nhà sẽ bị cô ấy phạt quỳ gối liên tục trên bàn phím một tuần. Tôi cũng không còn cách nào khác, ai bảo tôi giống người nào đó thứ sợ nhất trên đời là sợ vợ.” Tôn Chấn Đông cười tự giễu.

Đột nhiên, những người xung quanh không nhịn được mà bật cười, Tôn Trường Đông sợ vợ, chuyện này toàn bộ giới thượng lưu ở thành phố Thái Bình đều biết cả.

Trần Gia Bảo nghe Tôn Trường Đông tự bộc lộ khuyết điểm, trong lòng hơi có cảm tình với Tôn Trường Đông, anh cười nói: “Nguyên nhân này cũng có lý, nhưng còn nguyên nhân thứ ba thì sao?”

“Nguyên nhân thứ ba …” Tôn Trường Đông trở nên hưng phấn hơn, nói to: “Bởi vì tôi muốn danh tiếng vươn xa, tôi biết là anh thống lĩnh toàn bộ thế lực ngầm của tỉnh Hòa Bình, tôi cũng biết anh và đại thiếu gia Bùi Thanh Phong là kẻ thù không đội trời chung, nếu như tôi đọ sức với anh một trận mà chiến thắng, thì danh tiếng của Tôn Trường Đông tôi khẳng định sẽ vang dội, không nói đến vang dội khắp đất Việt Nam, ít nhất cũng có thể gây chấn động lớn ở cả hai tỉnh Phú Thọ và Hòa Bình!

Chương 1148

Chương 1148

Cho nên lý do thứ ba, tôi muốn nhân cơ hội này so tài với anh. Nếu như anh có thể thắng được tôi, tôi liền chấp nhận lời đề nghị của anh, đối với chuyện này, tôi nghĩ cho dù là đại thiếu gia Bùi Thanh Phong hay là vợ tôi đều không thể có ý nhắm vào tôi trách phạt, dù sao cũng là bởi vì tôi không có năng lực thua trận so tài, bọn họ không thể oán trách gì tôi được."

Tất cả mọi người nghe xong đều sửng sốt, bọn họ không nghĩ tới Tôn Trường Đông lại có tham vọng bừng bừng như vậy, thì ra định nhân cơ hội này thách đấu với ngài Trần ở tỉnh Hòa Bình để truyền bá danh tiếng của mình, nhảy ra được cái ý nghĩ thế này, Tôn Trường Đông cũng thật là lợi hại!

Trần Gia Bảo vỗ vỗ tay, cười nói: "Tôi khâm phục dũng khí của anh, nhưng tôi không biết anh muốn so tài cái gì? Từ ánh mắt của tôi, trong cơ thể anh không có một tia dao động sinh khí. Anh chắc chắn không phải là người trong giới võ thuật."

"Ngài Trần đúng là có ánh mắt sáng như đuốc, tôi đúng là không biết một chút võ công, đương nhiên không thể kiêu ngạo cùng ngài Trần động thủ." Tôn Trường Đông cười nói: "Trong đời tôi tự hào nhất chính là bốn việc, giám định văn vật, đổ thạch, xe đua cùng hội họa, trong đó, nhất là giám định văn vật, Tôn Trường Đông tôi càng là tận phải trong nhà chân truyền, một đôi Hỏa Nhãn Kim Tinh chưa hề sai lầm.

Nhưng ngài Trần có thể yên tâm rằng tôi là người công minh, võ cổ truyền tôi không bằng ngài Trần nên đương nhiên không thể mong ngài Trần giỏi hơn tôi trong việc giám định văn vật.

Cho nên giữa tôi và anh sẽ so tài ba trận, đổ thạch, xe đua cùng hội họa, ba trận thắng hai ván, nếu như ngài Trần có thể

thắng được tôi, tôi tuyệt đối không nói hai lời, lập tức dẫn anh đi gặp người mà anh muốn gặp, ý ngài Trần như thế nào?"

Ngay sau khi câu nói này phát ra, mọi người xung quanh lại trở nên kích động.

"Hừ, Tôn Trường Đông, cái tên không biết sống chết này. Chẳng những dám thẳng mặt từ chối ngài Trần, hơn nữa còn dám cùng ngài Trần so tài. Đúng là gan to bằng trời mà."

"Anh thì biết cái gì, Tôn Trường Đông rất thông thạo những thứ này. Mặc dù không thể so tài giám định văn vật, nhưng tôi dám chắc cả thành phố Thái Bình này không ai không biết anh ta bất luận là đổ thạch hay hội họa đều thuộc hàng nhất tuyệt ở cả tỉnh Phú Thọ. Mà tôi còn nhớ thời điểm anh ta hai mươi tuổi, anh ta còn chuyên môn đi đua xe coi như là một nghề nghiệp, kỹ thuật đua xe của anh ta có thể kém cỏi sao? Anh ta như thế này là lấy những việc mình am hiểu tường tận ra để so tài, không có một chút nào là công bằng, tính toán cũng thật là lợi hại."

Nghe xung quanh bàn tán và tố cáo mình bất công, Tôn Trường Đông sắc mặt vẫn không đổi, ngược lại còn tăng thêm vẻ đắc ý, lại hỏi: "Ngài Trần, anh cảm thấy thế nào?"

Trần Gia Bảo mỉm cười, hai tay chắp ra sau lưng, khí độ bất phàm nói: "Được thôi, ba trận thắng hai ván."

Mọi người xung quanh lại náo động, loại so tài này rõ ràng là không công bằng với Trần Gia Bảo, thậm chí anh còn sẵn sàng đồng ý như vậy, ngài Trần đây là quá tự tin hay là ngu muội?

Ngụy Phong Lăng lập tức thì thầm thuyết phục anh nghĩ lại: "Gia Bảo, Tôn Trường Đông nói những thứ này là bởi vì đều là tuyệt kỹ của anh ta. Anh đã chịu quá nhiều thiệt thòi so với anh ta rồi, hay là chúng ta trở về trước đi, sau đó sẽ tính kế lâu dài?"

Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: "Tôi đã quyết định, bất quá chỉ là ba trận so tài mà thôi. Trần Gia Bảo tôi mà sợ cái gì?"

Tôn Trường Đông bật cười, nói: "Đúng vậy! Không hổ danh là đại nhân vật uy chấn ở tỉnh Hòa Bình, được so tài với anh thật sảng khoái quá đi. Vậy hai ngày sau, trong thị trường đồ cổ lớn nhất thành phố Thái Bình sẽ diễn ra một đại hội thi đấu đổ

thạch, chúng ta sẽ ở đó thực hiện trận so tài đầu tiên. Đến lúc đó Tôn Trường Đông tôi xin đợi ngài Trần đại giá quan lâm."

"Được." Trần Gia Bảo cười cười xoay người rời đi.

Mục đích đã đạt được, anh không cần phải ở lại bữa yến tiệc ồn ào này.

Chương 1149

Chương 1149

Sau khi Trần Gia Bảo trở lại chỗ ngồi của Liễu Ngọc Phi thì trầm mặc một hồi lâu, anh không biết phải nói gì, nhìn thấy dưới đất đầy vỏ chai rượu rỗng, ít nhất cũng có hơn hai mươi chai.

Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên là hai cô gái đã say khướt, nằm bẹp trên ghế sô pha say tới mức không phản ứng gì được.

"Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?" Trần Gia Bảo kinh ngạc hỏi, tại sao mới một lúc không gặp nhau, cả hai người này đều uống nhiều rượu say tới như vậy?

Tiêu Ngọc Tuyết ngồi ở một bên, trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, bực bội nói: "Còn không phải đều là vì anh sao?"

Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên là tình địch. So tài uống rượu không ai chịu thua ai, cuối cùng cả hai điều cái mạng nhỏ mà uống, cùng nhau say tới mức ngã trên mặt đất.

Trần Gia Bảo vừa nghe đã hiểu ngay, vừa tức giận vừa buồn cười.

Ngụy Phong Lăng cũng bước tới và vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy cảnh này.

"Chúng ta đi về thôi, bọn họ nằm điều hòa đã lâu như vậy, sẽ rất dễ sinh bệnh."

Trần Gia Bảo vừa dứt lời nói, anh chuẩn bị ôm Liễu Ngọc Phi rời đi.

Đột nhiên trước mặt có một làn gió thơm thoảng qua, Tiêu Ngọc Tuyết đã xông tới đem Liễu Ngọc Phi bế lên, để lại cho Trần Gia Bảo một cái nhìn như hiểu ý, nói: "Anh qua chăm sóc cho Nhã Huyên. Liễu tiểu thư cứ giao cho tôi là được."

Vừa mới nhìn Ngụy Phong Lăng đã biết Tiêu Ngọc Tuyết cố ý tạo cơ hội cho Nhã Huyên và Trần Gia Bảo,anh ta đương nhiên cũng không thể làm bóng đèn, vội hỏi mấy vấn đề cuối cùng: "Gia Bảo, đại hội đổ thạch anh có ổn không?"

"Không sao." Trần Gia Bảo nhún nhún vai, đi đến trước mặt Ngụy Phong Lăng, trực tiếp ôm Ngụy Nhã Huyên theo kiểu ôm công chúa vào lòng, thân thể trẻ trung quyến rũ của Ngụy Nhã Huyên trong lòng anh ấm áp dễ chịu.

Ngụy Phong Lăng vẻ mặt ngưng trọng, nói: "Hậu thiên đổ thạch kia thì phải làm sao bây giờ?"

"Binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, một người đang sống sờ sờ có thể vì mấy trò tiểu nhân chết được sao?" Trần Gia Bảo thần sắc không thay đổi, ôm Ngụy Nhã Huyên bước ra bãi đậu xe bên ngoài.

Ngụy Phong Lăng ngây người tại chỗ, trong lòng suy nghĩ ngổng ngang, rõ ràng anh không biết đổ thạch, lại còn đáp ứng cùng Tôn Trường Đông so tài, đây không phải là tự tìm đường thua sao?

Trần Gia Bảo đi đến bãi đậu xe bên ngoài, chỉ thấy trăng sáng sao thưa, gió đêm như nước, thổi vào thân thể giống như động tình, tinh thần nhẹ nhàng thoải mái.

Dưới ánh trăng bạc, Tiêu Ngọc Tuyết đang ôm Liễu Ngọc Phi đứng ở bên cạnh chiếc xe Maserati màu đỏ của Liễu Ngọc Phi. Khung cảnh hai mỹ nhân dưới ánh trăng lạnh lẽo đứng bên cạnh chiếc xe màu đỏ rực rung động lòng người.

Về phần Liễu Ngọc Phi, cô ta đã được đặt yên vị vào ghế sau của xe.

Trần Gia Bảo gật đầu với Tiêu Ngọc Tuyết rồi ôm Ngụy Nhã Huyên trong tay đi về phía chiếc xe Maybach của mình.

"Cầm lấy."

Đột nhiên Tiêu Ngọc Tuyết ném cho Trần Gia Bảo một đồ vật.

Trần Gia Bảo cầm đồ vật trong tay nhìn kĩ, hóa ra là một chùm chìa khóa, anh không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

"Đây là chìa khóa phòng của Nhã Huyên, lát nữa anh hãy chăm sóc cô ấy thay tôi. Về phần Liễu tiểu thư, tôi nhất định

sẽ đưa cô ấy về an toàn, anh yên tâm.” Tiêu Ngọc Tuyết nói xong thì tiêu soái ngồi lên xe, lái xe rời đi.

Trần Gia Bảo trong lòng nổi lên cảm giác rất kỳ lạ, Tiêu Ngọc Tuyết làm chị gái như thế này sao? Buổi tối dám để một mình anh chăm sóc Ngụy Nhã Huyên đang say rượu, còn để lại chìa khóa phòng của Ngụy Nhã Huyên cho anh? Cô ta không sợ anh nhịn không nổi mà trực tiếp đè Ngụy Nhã Huyên ra “Ăn” sao?

Chương 1150

Chương 1150

Trần Gia Bảo ngược lại không có bất kỳ ý nghĩ lệch hướng nào, cho dù là Ngụy Nhã Huyên thật sự có một tình cảm đặc biệt dành cho anh, nhưng nếu anh cứ như vậy nhân lúc cô ta không được tỉnh táo mà làm chuyện đó với cô ta, chỉ sợ Ngụy Nhã Huyên ngày hôm sau tỉnh lại sẽ đối với anh ác cảm trong lòng.

"Võ sĩ đúng là võ sĩ, mạch não thật sự không giống với người thường." Trần Gia Bảo lắc đầu thở dài một hơi, anh đột nhiên cúi đầu, liếc mắt nhìn cô gái say rượu nằm trong vòng tay mình, cười nói: "Cô nói xem có đúng không?"

Ngụy Nhã Huyên cuộn người nằm trong vòng tay Trần Gia Bảo như một chú mèo con, trong miệng lẩm bẩm vài câu, không nghe rõ cô ta đang nói gì.

"Ha ha." Trần Gia Bảo bật cười thành tiếng, tự lẩm bẩm: "Tỉnh Phú Thọ thú vị hơn tôi nghĩ lúc ban đầu nhiều."

Anh mở cửa xe, nhẹ nhàng đặt Ngụy Nhã Huyên vào ghế sau xe, để cô ta nằm xuống.

Sau đó Trần Gia Bảo lái xe đi, thuận lợi lái xe về phía biệt thự nhà họ Ngụy.

Đứng ở trước cửa khách sạn Sơn Dương, Ngụy Phong Lăng nhìn bóng chiếc xe đang dần dần biến mất, anh ta tự nhủ: "Thôi quên đi, đêm nay mình vẫn nên về công ty ngủ thì hơn."

Bên này Trần Gia Bảo rất nhanh đã lái xe trở về biệt thự nhà họ Ngụy, nhìn thấy chiếc Maserati màu đỏ đã đậu ở bãi đậu xe, rõ ràng Tiêu Ngọc Tuyết đã cùng Liễu Ngọc Phi trở về trước.

Trần Gia Bảo ôm Ngụy Nhã Huyên xuống xe, đi một mạch thẳng đến phòng của Ngụy Nhã Huyên, dùng chìa khóa mở cửa phòng rồi bước vào.

Đây là lần đầu tiên Trần Gia Bảo đến phòng ngủ của Ngụy Nhã Huyên, cả căn phòng chủ đạo là màu hồng nhạt, trên bàn làm việc có một chú heo con Peppa màu hồng, mọi chi tiết trong căn phòng đều thể hiện cô chủ của căn phòng mang phong cách trẻ trung năng động tràn đầy sức sống.

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng đặt Ngụy Nhã Huyên nằm xuống chiếc giường lớn mềm mại, cởi giày và tất của cô ta ra, đắp chăn bông lên người cô ta, xong xuôi anh chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên Ngụy Nhã Huyên nắm chặt lấy tay anh.

Trần Gia Bảo tưởng rằng Ngụy Nhã Huyên đã tỉnh dậy rồi, quay đầu lại nhìn cô ta, liền thấy Ngụy Nhã Huyên vẫn đang ngủ say, hai mắt nhắm nghiền, vừa nắm chặt tay Trần Gia Bảo, vừa lẩm bẩm nói: "Trần Gia Bảo… Hừ… Người ta không có nhỏ chút nào… Anh đừng có hôn người ta…"

Trần Gia Bảo sắc mặt đột nhiên trở nên hơi khó hiểu, cô gái nhỏ này hình như là đang mơ một giấc mộng xuân, hơn nữa còn là mơ thấy anh.

Anh lại nhìn ngắm Ngụy Nhã Huyên, chủ thấy khuôn mặt thanh tú tinh xảo của Ngụy Nhã Huyên giống như tiểu yêu tinh, làn da trắng nõn mềm mại ửng lên một tầng mây hồng nhạt vì say rượu, quả thực là kiều diễm quyến rũ động lòng người, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy đều có cảm giác muốn phạm tội.

Trần Gia Bảo tim đập thình thịch, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi ửng hồng của Ngụy Nhã Huyên, sau đó nhẹ nhàng dùng tay đẩy Ngụy Nhã Huyên ra, đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

"Mình không thể hành động giống như một tên ngụy quân tử."

Trần Gia Bảo đi ra ngoài phòng ngủ của Ngụy Nhã Huyên, bật cười khẽ một tiếng, sau đó đi vào phòng ngủ của Liễu Ngọc Phi, nhìn thấy Liễu Ngọc Phi quần áo đã được thay ra đang nằm trên giường lớn ngủ ngon, anh suy nghĩ không được bên trọng bên khinh, cũng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng

mềm mại của Liễu Ngọc Phi một cái. Sau đó yên tâm trở về phòng ngủ của mình bắt đầu đả tọa luyện công.

Ngày thứ hai, tin tức ngài Trần ở tỉnh Hòa Bình đi đến tỉnh Phú Thọ đã truyền ra như vũ bão, trong thời gian ngắn nhất đã truyền ra khắp toàn bộ giới thượng lưu ở tỉnh Phú Thọ, làm cho cả tỉnh Phú Thọ chấn động!

Giờ phút này ở trong biệt thự nhà họ Bùi, một căn phòng nhỏ yên tĩnh.

Bày trí trong căn phòng nhỏ yên tĩnh rất đơn giản, trên tường chỉ treo một tấm chữ "Tĩnh" rất lớn, phía dưới đặt một chiếc bàn gỗ đàn hương màu đen, trên đó đặt một chiếc lư hương tinh xảo.

Chương 1151

Chương 1151

Lúc này một loại trầm hương đã được đốt lên đang lượn lờ tỏa khói nhẹ trong lư hương, tỏa ra hương thơm sâu sắc vượt thời gian, làm cho thanh tâm tịnh khí.

Bùi Thanh Phong ngồi xếp bằng trên nệm mềm trong căn phòng yên tĩnh, có vẻ như đang ngồi thiền, nhưng thực ra là đang suy nghĩ.

Bất cứ khi nào Bùi Thanh Phong gặp phải vấn đề khó khăn, anh ta đều đến căn phòng yên tĩnh này để thiền định, thậm chí chiến lược thống nhất toàn bộ thế lực ngầm của tỉnh Phú Thọ cũng được lập ra trong căn phòng yên tĩnh này.

Bây giờ đối với Bùi Thanh Phong mà nói, vấn đề khó giải quyết nhất chính là việc Trần Gia Bảo đã đến tỉnh Phú Thọ.

Lần trước trên đỉnh núi Hồng Lĩnh ở tỉnh Hòa Bình, trận chiến giữa Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh đã để lại trong lòng anh ta ấn tượng vô cùng sâu sắc, Trần Gia Bảo không chỉ có thể lấy thực lực Tông sư hậu kỳ chống đối lại thực lực Truyền kỳ cường giả, mà chiêu thức cuối cùng anh sử dụng là "Liệt địa kiếm" đã đem đầu Phụng Bằng Thanh chém bay ngay tại chỗ, cho thấy thực lực của Trần Gia Bảo còn khủng bố hơn cả Truyền kỳ cường giả trong truyền thuyết, đồng thời hoàn toàn làm mới sự hiểu biết của Bùi Thanh Phong về Trần Gia Bảo.

Anh ta biết Trần Gia Bảo nhất định sẽ tới tỉnh Phú Thọ, thậm chí lần trước anh ta còn hẹn Trần Gia Bảo đến tỉnh Phú Thọ giải quyết hết ân oán hận thù.

Nhưng mà anh ta không ngờ là Trần Gia Bảo lại đến quá nhanh, nhanh đến mức anh ta vẫn chưa kịp suy nghĩ kế sách để đối phó, anh ta cảm thấy mọi chuyện thật khó giải quyết, cho nên đã đến căn phòng yên tĩnh này để tự thiền định suy nghĩ.

“Với thực lực của Trần Gia Bảo hiện tại, Truyền kỳ sơ kỳ cường giả tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, thậm chí ngay cả Truyền kỳ trung kỳ cũng không có khả năng chống lại được Trần Gia Bảo, chí ít cũng phải đạt đến trình độ Truyền kỳ hậu kỳ thực lực…”

“Nếu như bao vây tấn công Trần Gia Bảo xem ra có phần thắng nhiều hơn, nhưng có hai chỗ khó khăn, một là không biết cái thứ gọi là “Liệt địa kiếm” đó có năng lực gây sát thương quanh vùng hay không…”

“Trần Gia Bảo mới vừa đến tỉnh Phú Thọ đã đắc tội đến nhà họ Đường, vậy thì có thể tranh thủ cùng nhà họ Đường hợp tác lực lượng, cùng với nhà họ Nhạc của Nhạc Kim Luân, sau đó phe ta chí ít cũng có mấy vị Tông sư cường giả, nếu hợp tác thêm với các đại gia tộc khác đồng thời có thể trấn áp tạo sức ép lên nhà họ Ngụy.”

Bùi Thanh Phong nảy ra hết ý nghĩ này đến suy nghĩ khác, ý nghĩ nào cũng nghĩ đến cách đối phó với Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, “ầm ầm ầm”, có tiếng gõ cửa.

Bùi Thanh Phong vô thức nhíu chặt mày, anh ta không thích bị quấy rầy khi đang suy nghĩ chuyện quan trọng, nhưng anh ta biết hiện tại chỉ có một người duy nhất dám quấy rầy anh ta, đó chính là em gái anh ta – Bùi Tuệ Lâm.

Quả nhiên, khi cánh cửa bị đẩy ra, Bùi Tuệ Lâm mặc áo dài màu đỏ rực bước nhanh vào, ngồi đối diện với Bùi Thanh Phong, vẻ mặt hoảng sợ và kinh ngạc nói: “Anh trai, em vừa rồi nghe có người bên ngoài nói Trần Gia Bảo đã đến tỉnh Phú Thọ.”

Cô ta lúc nãy đang tự mình chơi đàn piano trong phòng, nhưng không ngờ nghe thấy bên ngoài có người nói Trần Gia Bảo đã đến tỉnh Phú Thọ, cô ta sững sờ đi ra ngoài hỏi, lúc đó mới biết toàn tỉnh Phú Thọ đều đã lan truyền ra tin tức này.

Cô ta chạy ngay đến phòng Bùi Thanh Phong tìm anh ta nhưng không thấy anh ta, suy nghĩ một chút cô ta cũng đoán được Bùi Thanh Phong đang ở đây nên đi thẳng tới đây tìm, quả nhiên anh ta đang ở đây thiền định.

Trước câu hỏi dồn dập của em gái, Bùi Thanh Phong gật đầu xác nhận, nói: “Trần Gia Bảo quả thật đã tới đây, hiện tại anh ta đang ở thành phố Thái Bình.”

“Thành phố Thái Bình? Đó không phải là địa bàn của anh em nhà họ Ngụy hay sao, Trần Gia Bảo ở chỗ đó làm gì?” Bùi Tuệ Lâm trong mắt lóe lên một tia tò mò, sau đó hỏi: “Đúng rồi, hôm đó ở trên núi Hồng Lĩnh, không phải anh và Trần Gia Bảo đã có cuộc hẹn hay sao, anh đã hẹn với anh ta đến tỉnh Phú Thọ giải quyết hết ân oán. Anh nói thử xem, hiện tại Trần Gia Bảo nhanh như vậy đã chạy đến tỉnh Phú Thọ, có phải là anh ta đã rất nóng lòng muốn đối phó với nhà họ Bùi chúng ta hay không?”

Chương 1152

Chương 1152

Bùi Thanh Phong có chút trầm ngâm, nói: “Anh cũng không biết mục đích của Trần Gia Bảo là gì, theo tin tức anh có được ở đây, Trần Gia Bảo đến tỉnh Phú Thọ liền trực tiếp đến thành phố Thái Bình ở trong nhà họ Ngụy của Ngụy Phong Lăng, thời điểm hôm qua Tôn Trường Đông tổ chức buổi yến tiệc tối Trần Gia Bảo còn đánh gãy cả hai tay của Đường Nhạc Thiên.”

Bùi Tuệ Lâm hoảng sợ nói: “Hai tay của Đường Nhạc Thiên đã bị Trần Gia Bảo đánh gãy sao? Với tính cách có thù tất báo của nhà họ Đường, em nghĩ nhà họ Đường bọn họ sẽ không bao giờ buông tha cho Trần Gia Bảo, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trần Gia Bảo này không biết kiềm chế sao, mới vừa tới tỉnh Phú Thọ không bao lâu đã gây ra chuyện chấn động như vậy.”

Nghe giọng điệu của cô ta, không biết có phải cô ta đang phàn nàn Trần Gia Bảo quá ngông cuồng hay không.

Bùi Thanh Phong giễu cợt nói: “Trần Gia Bảo không biết kiềm chế sao? Quả thực là anh ta dám làm những việc không ai ngờ tới, tối hôm qua anh ta đã hẹn với Tôn Trường Đông sẽ so tài ba trận đấu, theo thứ tự thì đó là đổ thạch, đua xe, hội họa. Mà ngày mai tại thị trường đồ cổ thành phố Thái Bình, Trần Gia Bảo sẽ thực hiện trận so tài đầu tiên là đổ thạch.

Ha ha, anh đã phái người đi điều tra theo dõi Trần Gia Bảo lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh nghe được Trần Gia Bảo ngay cả đổ thạch cũng biết cơ đấy, chỉ là có một điều anh vẫn chưa rõ, Trần Gia Bảo đột ngột đến tỉnh Phú Thọ rốt cuộc là vì cái gì?”

Thị trường đồ cổ thành phố Thái Bình?

Bùi Tuệ Lâm nhớ tới tin tức, trong mắt không khỏi nảy sinh một ý nghĩ nào đó, càng nghĩ càng thêm xao động lòng người, đồng thời cũng vô thức thuận theo lời của Bùi Thanh Phong mà nói: "Em cũng không nghĩ ra, dù sao cái người tên Trần Gia Bảo này cách hành xử không giống với người bình thường cho lắm, khiến người khác không thể đoán ra anh ta muốn làm gì, thật sự đáng ghét!"

Bùi Tuệ Lâm nói xong, trong lòng liền cảm thấy rất khó chịu, cô ta có khuôn mặt xinh đẹp cùng phong thái uy nghiêm, có biết bao nhiêu người cho tôn sùng cô ta là nữ thần xinh đẹp cao quý? Vậy mà Trần Gia Bảo hết lần này đến lần khác gạt cô ta qua một bên. Việc làm này chẳng khác gì đem một nữ thần cao quý vứt vào trong bụi rậm ven đường, mặc cho người khác chà đạp lên.

Bùi Thanh Phong đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nhưng cũng không để ý đến ánh mắt khác lạ của Bùi Tuệ Lâm, tự lẩm bẩm một mình: "Tuy rằng không biết mục đích thật sự của Trần Gia Bảo là gì, nhưng một vị Đại Phật như vậy anh ta đến tỉnh Phú Thọ, nếu như không phải đến tìm nhà họ Bùi chúng ta gây phiền phức thì mới là chuyện lạ, tuyệt đối không được, tôi phải nhanh chóng thu xếp mọi chuyện đối phó với Trần Gia Bảo… "

Cùng thời khắc đó, ở trong trung tâm thành phố Thanh Hóa, bệnh viện Đệ Nhất.

Sau khi Đường Nhạc Thiên bị Trần Gia Bảo giẫm nát hai tay vào tối hôm qua, Võ Vân Bình đã thông báo cho gia đình Đường Nhạc Thiên đến, sau đó ngay lập tức đưa Đường Nhạc Thiên đến bệnh viện cấp cứu.

Vết thương trên trán của Đường Nhạc Thiên không quá nghiêm trọng, sau khi khâu vài mũi thì máu đã được cầm lại, nhưng nghiêm trọng nhất là cả hai tay của Đường Nhạc Thiên đều đã bị Trần Gia Bảo đánh đến gãy nát xương, trước mắt nói đến y học thì vẫn chưa có biện pháp trị liệu, tức là Đường Nhạc Thiên, người thừa kế tương lai của nhà họ Đường, cả hai cánh tay đều xem như đã bị tàn phế!

Khi mẹ của Đường Nhạc Thiên, bà Mai Lệ Bình nghe tin này và nhìn thấy tình trạng thảm thương của con trai mình trong

bệnh viện, bà ta gào khóc nước mắt ướt đẫm gương mặt.

Giờ phút này trong phòng cấp cứu, gia chủ của nhà họ Đường, cha của Đường Nhạc Thiên, Đường Ngọc Hải đang đứng trước giường bệnh nhìn đứa con trai duy nhất mà mình yêu thương hết mực bị băng bó kín cả hai tay, từ nay về sau, Đường Nhạc Thiên đã trở thành một tên phế nhân.

Đường Ngọc Hải năm nay đã gần năm mươi tuổi, bắp thịt khóe mắt ông ta giật giật, trong lòng lửa giận bốc lên hừng hực ngút trời!

Nhà họ Đường là đại gia tộc thế lực đứng thứ tám trong mười đại gia tộc đứng đầu tỉnh Phú Thọ, đủ cho bọn họ hô mưa gọi gió nửa cái tỉnh Phú Thọ, ông ta chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy bao giờ, đến cả đứa con trai yêu quý của ông ta cũng bị đánh thành tàn phế!

Chương 1153

Chương 1153

Đường Ngọc Hải đã tức giận đến mức không thể kiềm chế được!

“Vân Bình, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Ai lại hung ác dám ra tay tàn độc như vậy với thiếu gia?”

Đường Ngọc Hải kìm nén lửa giận trong lòng, ông ta thầm thề rằng bất luận là kẻ nào đã làm ra chuyện này, ông ta cũng phải bắt tên đó trả giá, phải trả giá thật đắt!

Tối hôm qua ông ta vội vàng cùng vợ mình chạy đến bệnh viện, vừa lo lắng vừa bận rộn chăm sóc cho con trai, cho nên mặc dù tin tức ngài Trần đến tỉnh Phú Thọ đã truyền rộng rãi ra ngoài, nhưng ông ta vẫn chưa hay biết gì.

Võ Vân Bình cười khổ một tiếng, nói: “Hôm qua Đường thiếu gia nhận được tin tức là Phan Phi Uyên tiểu thư sẽ đến thành phố Thái Bình tham gia buổi yến tiệc đêm do Tôn Trường Đông tổ chức. Đường thiếu gia cảm thấy là một mình Phan Phi Uyên tiểu thư tham gia buổi tiệc đêm tương đối nguy hiểm cho nên là mang theo tôi cùng đến đó tham dự bữa tiệc và để bảo vệ Phan Phi Uyên tiểu thư.”

Cơ khóe mắt của Đường Ngọc Hải lại càng nhảy lên nhảy xuống, cái gọi là “không ai hiểu con bằng cha”, dựa vào hiểu biết của ông ta đối với tính cách của Đường Nhạc Thiên, làm sao có thể không biết Đường Nhạc Thiên đi theo Phan Phi Uyên là có ý đồ gì? Đi theo bảo vệ chỉ là cái cớ thôi, nhân cơ hội tìm cách chiếm hữu Phan Phi Uyên mới là điểm chính.

Ông ta hừ lạnh nói: “Anh tiếp tục nói đi.”

Võ Vân Bình gật đầu, nói tiếp: “Một lúc sau trong đại sảnh bữa tiệc tối chúng tôi có nhìn thấy một người tên là Trần Gia Bảo, lúc đấy Trần Gia Bảo cứ dây dưa mờ ám với Phan Phi

Uyên tiểu thư. Đường thiếu gia trong lòng tức giận không chấp nhận được cho nên đã đến chỗ Trần Gia Bảo nói lý lẽ.

Ai biết… Ai biết cái tên Trần Gia Bảo này rất không nói lý lẽ, trình độ tu vi lại rất cao, mới vừa nói vài lời không vừa ý anh ta, anh ta liền động tay động chân, cho dù tôi bất chấp bản thân bị thương bảo vệ Đường thiếu gia những vẫn không có cách nào ngăn cản hành động của Trần Gia Bảo. Cuối cùng… Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Gia Bảo đem hai cánh tay vốn lành lặn bình thường của Đường thiếu gia giẫm đạp đến gãy nát xương, cái tên Trần Gia Bảo đó giống như là phát điên rồi!"

Mai Lệ Bình, mẹ của Đường Nhạc Thiên đang ngồi cạnh giường bệnh khóc nức nở, nghe xong những lời nói của Võ Vân Bình, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ giận dữ điên cuồng nói: "Anh ta tên là Trần Gia Bảo có đúng không? Anh ta có bản lĩnh gì mà dám đem con trai của tôi đánh tới mức trọng thương như vậy, anh ta phải trả giá đắt cho những gì anh ta đã làm. Tên khốn kiếp!

Còn có con tiện nhân Phan Phi Uyên, xem ra cũng là loại phụ nữ dùng nhan sắc quyến rũ người khác, tôi đã sớm khuyên anh không nên hợp tác với loại phụ nữ như cô ta, anh lại không nghe lời khuyên của tôi.

Bây giờ thì hay rồi, nếu như không phải vì bảo vệ con tiện nhân Phan Phi Uyên, con trai tôi có bị đánh tới mức tàn phế như thế này không? Đứa con trai đáng thương của tôi…"

Sau đó Mai Lệ Bình lại ngã vật ra trên giường bệnh, khóc lóc thảm thiết.

Đường Ngọc Hải buồn bực vì bà ta cứ khóc lúc ồn ào, ông ta cũng không tin mấy lời nói hoa mỹ của Võ Vân Bình để tìm lý do thoái thác trách nhiệm, ông ta hừ lạnh nói: "Tôi nghĩ hơn phân nữa là do thằng con trai mình cứ dây dưa theo đuổi Phan Phi Uyên lại bị tên nhóc tên Trần Gia Bảo kia đến ngăn cản lại nên hai bên mới bộc phát xung đột.

Tôi đã hạ lệnh cấm Nhạc Thiên không được phép dây dưa quấy rầy Phan Phi Uyên, ai bảo nó không nghe? Hừ, người ta đều nói "từ mẫu chiều con hư" Nếu không phải bà ngày thường yêu chiều dung túng cho nó quá mức, nó làm sao có

gan dám cãi lại lời tôi, làm sao lại có kết cục thảm hại như ngày hôm nay?"

Võ Vân Bình lúng túng cười gượng khi bị Đường Ngọc Hải nhìn thấu mấy lời biện hộ thoái thác đổi trắng thay đen của mình.

Mai Lệ Bình ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nói: "Ý của ông là sao, con trai có ngày hôm nay, đều là do người làm mẹ như tôi gây ra?"

Dù bà ta đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng hơn người khác ở chỗ luôn được sống an nhàn hưởng thụ, bảo dưỡng nhan sắc rất tốt nên nhìn bề ngoài của bà ta chỉ giống như phụ nữ đầu ba mươi tuổi.

Đường Ngọc Hải cũng không có trả lời lời oán trách của bà ta, cười lạnh nói: "Dù sao Nhạc Thiên cũng là con trai của tôi, là người thừa kế tương lai duy nhất của nhà họ Đường chúng ta. Cho dù Nhạc Thiên có làm sai, nhà họ Đường cũng sẽ tự giải quyết, Trần Gia Bảo đó là cái thá gì mà dám tự ý nhúng tay vào sự việc của nhà họ Đường. Anh ta đã dám làm những việc này thì chắc chắn phải chấp nhận một cái giá xứng đáng."

Chương 1154

Chương 1154

“Đó mới là lời một người cha nên nói” Mai Lệ Bình lau nước mắt, trong mắt lóe lên hận ý thấu xương, bà ta điên cuồng nói: “Tôi muốn Trần Gia Bảo phải trả giá đắt, còn có cả con tiện nhân Phan Phi Uyên, cô ta nhất định phải làm trâu làm ngựa hầu hạ Nhạc Thiên cả đời!”

Đường Ngọc Hải trợn mắt một cái, đối mặt thẳng với Võ Vân Bình hỏi: “Vân Bình, Trần Gia Bảo là ai, ngay cả anh cũng không phải là đối thủ của anh ta sao?”

Ông ta cảm thấy cái tên Trần Gia Bảo này nghe rất quen tai, nhưng trong lòng ông ta đang rối loạn nhất thời không biết mình đã nghe thấy ở đâu.

Võ Vân Bình ho nhẹ một tiếng nói: “Trần Gia Bảo chính là ngài Trần nổi danh ở tỉnh Hòa Bình.”

“Là anh ta?” Đường Ngọc Hải ngạc nhiên hô lên một tiếng, sắc mặt trầm xuống mấy phần, nói: “Thật không ngờ ngay cả anh ta cũng tới tỉnh Phú Thọ. Chẳng trách anh ta lại ra tay độc ác như vậy, cũng không thèm chừa cho nhà họ Đường một chút mặt mũi.”

Mai Lệ Bình nức nở hỏi: “Ngọc Hải, Trần Gia Bảo này rất lợi hại sao?”

“Ngay cả cao thủ như Vân Bá Hùng cũng bị anh ta chặt đứt một cánh tay, bây giờ anh ta còn có thể đến tỉnh Phú Thọ ung dung chạy nhảy khắp nơi, bà nói thử xem Trần Gia Bảo có lợi hại không?” Đường Ngọc Hải cười lạnh.

Bởi vì ông ta và Bùi Thanh Phong cùng Vân Bá Hùng đều có chút quan hệ cho nên Đường Ngọc Hải đương nhiên cũng biết sự tích lừng lẫy của Trần Gia Bảo, biết rằng Trần Gia Bảo không chỉ có thực lực mạnh mẽ, anh ta còn sát phạt quyết đoán

không nhân nhượng. Chỉ nhiêu đó cũng đủ để thu hút tất cả các thế lực ở tỉnh Phú Thọ coi anh ta là nhân vật truyền kỳ.

Mai Lệ Bình kinh ngạc: "Ngay cả người như Vân Bá Hùng cũng bị Trần Gia chặt đứt một cánh tay?"

Vân Bá Hùng ở tỉnh Phú Thọ là một cường giả vang danh, bà ta cũng biết chuyện lúc Vân Bá Hùng trở về từ tỉnh Hòa Bình thì bị chặt mất một cánh ta, chỉ là bà ta không ngờ tay của Vân Bá Hùng là bị Trần Gia Bảo chặt đứt.

Đột nhiên Mai Lệ Bình có một cảm giác sợ hãi khốn cùng, ngay cả một nhân vật truyền kỳ như Vân Bá Hùng cũng bị Trần Gia Bảo chặt đứt cánh tay, Nhạc Thiên của bà ta bị giẫm nát cả hai tay, có coi như… Là còn nhẹ không.

Bà ta nhanh chóng gạt đi ý nghĩ này, rụt rè hỏi: "Vậy thì phải làm sao bây giờ, Trần Gia Bảo thực lực mạnh mẽ như vậy, lẽ nào mối thù này của Nhạc Thiên không thể trả sao?"

"Mối thù của Nhạc Thiên đương nhiên phải trả, nhưng chúng ta không thể liều lĩnh trả thù." Đường Ngọc Hải cười lạnh, trong mắt lóe lên tia ngoan độc, nói: "Chiều nay tôi sẽ đi đến nhà họ Bùi một chuyến, tôi tin chắc rằng Bùi Thanh Phong nhất định sẽ rất chào mừng tôi."

Mặc kệ Đường Ngọc Hải và Bùi Thanh Phong bàn luận đối phó với Trần Gia Bảo như thế nào, trong toàn bộ tỉnh Phú Thọ, ngoài Bùi Thanh Phong và Đường Ngọc Hải, các thế lực khác cũng nghe tin theo gió mà nhao nhao trong bóng tối nhìn chăm chăm vào Trần Gia Bảo và hóng theo động tĩnh của Bùi Thanh Phong và Đường Ngọc Hải.

Có thể nói, toàn bộ tỉnh Phú Thọ vì sự xuất hiện của Trần Gia Bảo mà cuồn cuộn sóng ngầm nổi lên.

Đúng lúc này ở thành phố Thái Bình, Trần Gia Bảo đang lái xe đi theo chiếc Mercedes-Benz của Ngụy Phong Lăng ở phía trước, lái xe đi theo hướng về phía vùng ngoại thành.

Một giờ trước, sau khi Ngụy Phong Lăng từ công ty trở về, anh ta liền tìm đến chỗ Trần Gia Bảo, anh ta nói rằng khoản thời gian trước ông nội anh ta đã trúng phải độc của bạch cỏ lăng hoa, tuy rằng độc đã được giải, nhưng dù sao ông nội anh ta cũng đã lớn tuổi, Ngụy Phong Lăng lo sợ rằng trong cơ thể

ông nội vẫn còn lưu lại di chứng khi bị trúng độc cho nên muốn nhờ Trần Gia Bảo đến chỗ ông nội anh ta xem thử.

Trần Gia Bảo đương nhiên gật đầu đồng ý.

Chương 1155

Chương 1155

Sau khi Ngụy Nhã Huyên biết chuyện đã rất kích động, nhanh chóng kéo Tiêu Ngọc Tuyết muốn cùng đi theo.

Liễu Ngọc Phi biết ngày mai Trần Gia Bảo sẽ cùng với Tôn Trường Đông thi đấu đổ thạch, vì để tăng tỷ lệ thắng cho Trần Gia Bảo, cô ta ở lì trong phòng biệt thự bổ sung kiến thức về đổ thạch, cho dù cô ta không có cách nào có thể tăng khả năng đổ thạch trong gian ngắn, nhưng có tìm hiểu vẫn tốt hơn là không biết gì.

Giờ phút này, trong xe của Trần Gia Bảo, ngoài anh ra thì chỉ còn lại Ngụy Nhã Huyên, Tiêu Ngọc Tuyết đang ngồi trong xe của Ngụy Phong Lăng ở phía trước.

Ngụy Nhã Huyên đang ngồi bên ghế phụ, đôi mắt trong trẻo thỉnh thoảng lại liếc nhìn Trần Gia Bảo một chút, tựa hồ như muốn nói chuyện gì đó nhưng lại thôi.

Trần Gia Bảo đánh tập trung lái xe, thấy vậy cười nói: "Trên mặt tôi có hoa sao? Bằng không tại sao cô cứ nhìn tôi mãi vậy."

Ngụy Nhã Huyên gương mặt thoáng chốc đỏ bừng lên, nói nhỏ: "Trần Gia Bảo, tôi muốn hỏi anh một câu."

Trần Gia Bảo cười cười, nói: "Cô gọi Trần Gia Bảo nghe xa lạ quá, sau này cô cứ gọi tôi là Gia Bảo đi."

Ngụy Nhã Huyên cảm thấy trong lòng ngọt ngào, nhưng ngoài miệng không nhận thua, nói: "Thôi đi, bổn tiểu thư muốn gọi anh là gì không cần anh phải nhắc nhở. Tôi hỏi anh, tối hôm qua…"

Vừa nói dứt câu, khuôn mặt xinh đẹp của cô ta càng thêm đỏ, cô ta thì thầm: "Tối hôm qua tôi say rượu không biết gì, khi

tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm ngủ trong phòng. Tôi nghe… Tôi nghe chị Ngọc Tuyết nói lại, cả đêm hôm qua là anh đã chăm sóc cho tôi. Anh… Anh chắc không lợi dụng tôi say rượu mà làm chuyện xấu xa gì đó chứ?"

Tim cô ta đập thình thịch, một mặt muốn nghe câu trả lời khẳng định của Trần Gia Bảo, nhưng mặt khác lại có chút ngại ngùng, trong lòng lẫn lộn cảm xúc.

Đột nhiên Trần Gia Bảo bật cười nói: "Chuyện xấu xa gì thế?"

"Anh… Anh đã biết tại sao còn hỏi?" Ngụy Nhã Huyên tức giận nói: "Là… Là chuyện đấy…"

"Ồ", Trần Gia Bảo đột nhiên hiểu ra, công khai thú nhận: "Thế thì không có, chỉ là tôi trước khi rời đi có hôn cô một cái."

"Hả?" Ngụy Nhã Huyên cái miệng nhỏ chu ra, khuôn mặt xinh xắn lập tức đỏ bừng, khóc không ra nước mắt: "Đồ khốn nạn, đó là nụ hôn đầu tiên của tôi, anh nhân lúc tôi ngủ mà cướp đi, anh còn có lương tâm không?"

Trần Gia Bảo khóe miệng cười tươi hơn, cười nói: "Hóa ra là nụ hôn đầu tiên, thảo nào lại ngọt ngào như vậy."

"Không được, nụ hôn đầu tiên kia không tính. Bổn tiểu thư không có cảm nhận được gì hết, vậy là thiệt thòi cho tôi quá rồi." Ngụy Nhã Huyên trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cách hung dữ, sau đó đột nhiên tiến lại gần chủ động hôn môi Trần Gia Bảo.

Kể từ màn khiêu vũ đêm qua, Ngụy Nhã Huyên đối mặt với Trần Gia Bảo đã trở nên can đảm hơn.

Trong một khoảnh khắc tiếp theo, Trần Gia Bảo lại cảm nhận được làn môi mỏng manh của cô gái, mềm mại, ngọt ngào, hương vị hưởng thụ kéo dài.

Một lúc sau, Ngụy Nhã Huyên trở lại ghế phụ, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, đột nhiên lè lưỡi liếm môi dưới, tựa hồ đang hồi tưởng lại cảm giác vừa hôn môi.

Trần Gia Bảo cười cười, đột nhiên hỏi: "Cô bắt đầu thích tôi từ khi nào?"

Ngụy Nhã Huyên sửng sốt, cô ta thích Trần Gia Bảo từ khi nào, cô ta cũng không biết rõ, nhưng cô ta biết từ khi trở về từ

thành phố Nam Định, cô ta cứ nghĩ đến Trần Gia Bảo, thậm chí nằm mơ cũng thường xuyên mơ thấy Trần Gia Bảo, mấy ngày trước sau khi gặp lại Trần Gia Bảo, giây phút hưng phấn và vui sướng khiến cô ta thật sự hiểu được rằng mình đã yêu Trần Gia Bảo đến mức không thể nào quên được.

Đương nhiên, những tâm tư của cô gái nhỏ mới biết yêu này cô ta sẽ không thể nói thẳng với Trần Gia Bảo, chí ít hiện tại cũng không phải thời điểm thật sự thích hợp, nghĩ như vậy, cô ta hừ lạnh chế nhạo: "Nói đùa gì vậy, Bổn tiểu thư đây sao có thể thích anh chứ? Chỉ là tôi muốn chân chính cảm nhận thử xem nụ hôn đầu tiên thì có cảm giác thế nào mà thôi. Tôi mặc kệ anh nghĩ thế nào, để trừng phạt anh đêm qua dám tự ý hôn tôi, sao này tôi muốn hôn anh, anh nhất định phải xuất hiện ngay trước mặt tôi, nếu không … Nếu không thì…"

Chương 1156

Chương 1156

Cô ta suy nghĩ cả nửa ngày, nhưng cũng không tìm được cách uy hiếp Trần Gia Bảo.

“Nếu không thì thế nào?” Trần Gia Bảo thích thú hỏi lại.

Ngụy Nhã Huyên buột miệng nói: “Nếu không, tôi sẽ không bao giờ để anh hôn tôi nữa.”

“Ha ha.” Trần Gia Bảo nâng mặt lên trời cười ra tiếng, cô gái nhỏ hồn nhiên ngây thơ, luôn ngọt ngào động lòng người.

Ngụy Nhã Huyên cũng nhận ra mình đã nói sai, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ bừng, ngại ngùng và thật xấu hổ.

Trong lúc Ngụy Nhã Huyên đang miên man suy nghĩ, không lâu sau Trần Gia Bảo đã lái xe đến bên ngoài đình viện sân vườn ở vùng ngoại ô.

Ngụy Phong Lăng và Tiêu Ngọc Tuyết đã xuống xe đứng đợi ở bên ngoài cổng đình viện.

Trần Gia Bảo bước xuống xe, cùng Ngụy Nhã Huyên đi tới.

“Ông nội của tôi sức khỏe không được tốt cho lắm, từ sau khi không tiếp tục quản lý mọi chuyện ở tập đoàn đã chuyển về nơi này sinh hoạt hưởng thụ cảm giác thanh tĩnh.” Ngụy Phong Lăng giải thích và ra hiệu mời, dẫn Trần Gia Bảo tiến vào bên trong.

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu nhìn xung quanh, cái chỗ đình viện sân vườn này diện tích khá rộng rãi, lại trồng đủ loại hoa và cây xanh, có cả cây cầu nhỏ bắc ngang qua dòng nước đang chảy. Nơi này hoàn toàn phù hợp để an dưỡng hưởng thụ, anh nghĩ nhà họ Ngụy chắc chắn tiêu tốn không ít tiền của để xây dựng một đình viện sân vườn cao cấp như thế này.

Trần Gia Bảo tiếp tục đi theo về phía trước, nhìn qua thấy bên kia hồ nước có bóng hình hai người đang ngồi đối diện nhau dưới gốc cây liễu tươi xanh đánh cờ.

Chính diện là một ông lão đầu tóc hoa râm, thân thể hơi gầy yếu, khí sắc cũng không được tốt cho lắm, nhưng hai mắt luôn phát ra sáng ngời có thần, ẩn ẩn lộ ra một tia quyết đoán, vừa nhìn liền có thể biết được thời trẻ chắc chắn là một người chính trực quyết đoán.

Về phần người đánh cờ kia, ông ta đưa lưng về phía Trần Gia Bảo, anh không thể nhìn rõ gương mặt, bất quá Trần Gia Bảo có thể cảm nhận được từ trên người ông ta tỏa ra một luồn khí chất cường giả, rõ ràng là một vị Tông sư cường giả.

Ngụy Nhã Huyên nhanh chóng chạy đến bên cạnh ông lão, nắm lấy cánh tay ông ta, cười ngọt ngào: "Ông nội, cháu và anh trai đến đây thăm ông này."

Ông lão tóc hoa râm này chính là ông nội của Ngụy Nhã Huyên – Ngụy Giang!

Ngụy Giang mỉm cười cưng chiều nhìn cô ta, nói: "Cô gái ngốc như cháu luôn luôn làm ra những chuyện kì lạ tinh quái. Chắc không phải là lại làm ra chuyện sai gì đó nên chạy đến đây tìm ông nội, để ông nội nói giúp cho cháu trước mặt anh trai đúng không?"

Ngụy Nhã Huyên nhăn mày chui môi, nũng nịu nói: "Không phải, không phải đâu. Lần này cháu đến gặp ông nội. Thật sự là có chuyện quan trọng."

"Thật vậy sao?" Ngụy Giang kinh ngạc, vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo, lẳng lặng quan sát anh.

Trần Gia Bảo đã theo Ngụy Phong Lăng và Tiêu Ngọc Tuyết đi đến.

Ngụy Phong Lăng cười nói: "Ông nội, cha nuôi, để cháu giới thiệu với hai người, đây là người bạn tốt mà cháu và Nhã Huyên đã gặp ở tỉnh Hòa Bình thành phố Nam Định – Trần Gia Bảo. Ngày đó nếu không phải anh ấy ngay thời khắc quan trọng ra tay cứu giúp cháu và Nhã Huyên, chỉ sợ anh em cháu đã không có cách nào bình an trở về."

“Cậu chính là Trần Gia Bảo, thật sự là một thanh niên tuấn tú lịch sự.” Ngụy Giang trong lòng càng kinh ngạc nói: “Không ngờ cậu vẫn còn trẻ như vậy.”

Rõ ràng ông ta cũng biết ít nhiều một số sự tích về Trần Gia Bảo, cho nên ông ta mới kinh ngạc khi thấy Trần Gia Bảo còn trẻ tuổi hơn mình nghĩ.

Chương 1157

Chương 1157

Ngụy Phong Lăng tiếp tục giới thiệu: "Gia Bảo, đây chính là ông nội của tôi và Nhã Huyên."

"Ông nội Ngụy, chào ngài." Trần Gia Bảo mỉm cười cung kính chào ông ta, dựa vào quan hệ của anh với Ngụy Phong Lăng, Ngụy Nhã Huyên, việc gọi một tiếng "ông nội Ngụy" cũng không có gì là quá phận.

Ngụy Nhã Huyên nghe thấy Trần Gia Bảo cũng gọi một tiếng "Ông nội", trong lòng lập tức có cảm giác đắc ý, khẽ liếc nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt tràn đầy ý vui.

Làm sao cô ta có thể che giấu được cảm xúc vừa vui mừng vừa thẹn thùng này trước một con cáo già như Ngụy Giang?

Nhìn thấy cô cháu gái yêu quý của mình đã có người trong lòng, Ngụy Giang không khỏi cảm thấy an lòng lúc tuổi già, lập tức thái độ đối với Trần Gia Bảo gần gũi hơn rất nhiều, cười ha hả nói: "Cậu là đại nhân vật có danh tiếng ở tỉnh Hòa Bình, nghiêm chỉnh mà nói, chúng ta thân phận ngang hàng với nhau mới đúng, một tiếng gọi "ông nội" này thật là làm tôi thấy xấu hổ."

Ngụy Nhã Huyên lập tức nói: "Không được đâu ông nội, ông nội chỉ cần gọi anh ấy là Gia Bảo là được, nếu Trần Gia Bảo dám nói chuyện ngang hàng với ông nội, ông nội xem cháu đánh anh ấy!"

Vừa nói, cô ta cũng vừa vung nắm đấm nhỏ về phía Trần Gia Bảo, trong mắt đầy vẻ đe dọa.

Ngụy Giang và những người khác chợt bật cười.

Ngụy Phong Lăng tiếp tục giới thiệu: "Gia Bảo, tôi cũng long trọng giới thiệu với anh vị này. Đây là cha nuôi của tôi, cũng

là cha ruột của Tiêu Ngọc Tuyết, đồng thời là đội trưởng đội vệ binh nhà họ Ngụy của chúng tôi – Tiêu Thiên Tắc."

Trần Gia Bảo chú ý đến Tiêu Thiên Tắc từ lâu, nghe Ngụy Phong Lăng giới thiệu xong, anh nhìn Tiêu Thiên Tắc thì thấy Tiêu Thiên Tắc khoảng trên dưới năm mươi tuổi, hai huyệt thái dương dường như hơi tái nhợt, trong mắt có vô số nét tang thương, hô hấp kéo dài, gương mặt trầm ổn, xung quanh tỏa ra phong thái của một vị Tông sư cường giả.

Trần Gia Bảo gật đầu cười: "Ngài Tiêu, chào ngài."

Tiêu Thiên Tắc nhìn từ trên xuống dưới Trần Gia Bảo, cũng mỉm cười nói: "Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, tôi lúc còn trẻ tuổi như cậu vẫn còn bị sư phụ thúc ép luyện công, mà cậu bây giờ đã trở thành thiếu niên tuấn kiệt vang danh khắp Việt Nam. Đúng là sông Trường Giang sóng sau đè sóng trước, không chịu nhận mình đã già cũng không được."

Trần Gia Bảo cười nói: "Ngài Tiêu đã quá khen rồi, lấy ánh mắt của tôi nhìn qua, ngài Tiêu bảo đao chưa lão, chí ít vẫn còn có thể giang hồ tái chiến trăm năm."

Tiêu Thiên Tắc đột nhiên bật cười, nói: "Hay cho câu giang hồ tái chiến trăm năm, vậy thì tôi nhận lời lành của cậu."

Ông ta vào năm ngoái đã đột phá đến cảnh giới Tông sư hậu kỳ, kiếp này khả năng cao có thể tiếp tục đột phá đến "Truyền Kỳ cảnh giới", đến lúc đó tuổi thọ của ông ta sẽ được kéo dài thêm rất nhiều, và ông ta đương nhiên có thể giang hồ tái chiến trăm năm.

Tiêu Ngọc Tuyết khóe miệng cũng mỉm cười, ấn tượng của cô ta đối với Trần Gia Bảo cũng tốt hơn một chút.

"Nhân tiện, tôi nghe Nhã Huyên nói, mọi người đến tìm tôi có việc quan trọng, là việc gì thế?" Ngụy Giang tò mò hỏi.

Ngụy Phong Lăng cười nói: "Ông nội ơi, không phải lúc trước ông đã bị trúng độc bởi bạch cỏ lăng hoa sao? Tuy rằng độc đã được giải nhưng cháu lo lắng vẫn còn một số di chứng để lại. Vừa đúng lúc Gia Bảo y thật cao siêu, cho nên cháu dẫn anh ấy đến xem bệnh cho ông một phen, nếu không có di chứng hay độc vẫn còn lưu lại một ít trong cơ thể ông, có thể nhân dịp nhờ Gia Bảo xuất thủ giải quyết."

“Cháu thật có lòng, vậy thì làm phiền Gia Bảo.” Ngụy Giang cười cười, đương nhiên rất vui vẻ chấp nhận lòng hiếu thảo của Ngụy Phong Lăng.

Ngay sau đó, Ngụy Nhã Huyên đã chủ động nắm tay Ngụy Giang bước vào phòng.

Sau khi Trần Gia Bảo đi vào trong kiểm tra mạch, phát hiện Ngụy Giang tuy hơi suy nhược nhưng trong người không có độc tố, liền kê một đơn thuốc bồi bổ thêm cho cơ thể.

Chương 1158

Chương 1158

Sau đó hai anh em Ngụy Phong Lăng mới thoải mái, ở trong nhà nói chuyện với Ngụy Giang.

Mặc dù Trần Gia Bảo có quan hệ tình cảm không rõ ràng với Ngụy Nhã Huyên, nhưng anh không tiện nghe chuyện riêng của gia đình người ta, nên anh chủ động ra ngoài.

Ngụy Giang nhìn theo bóng lưng của Trần Gia Bảo đang đi ra ngoài, đột nhiên nhìn Ngụy Nhã Huyên bằng ánh mắt như đã nhìn thấu tâm tư, ông ta hỏi: "Nhã Huyên à, nói thật với ông nội, cháu có thích Trần Gia Bảo hay không?"

Câu hỏi này vừa nói ra, Ngụy Nhã Huyên lập tức xấu hổ, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy góc áo, sắc mặt đỏ bừng, lén lén trừng mắt liếc nhìn Ngụy Phong Lăng.

Ngụy Phong Lăng biết Ngụy Nhã Huyên không muốn mình nghe thấy nên ho khan một tiếng rồi tìm lý do đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại Ngụy Giang và Ngụy Nhã Huyên.

Ngụy Nhã Huyên cảm thấy rất xấu hổ, lí nhí nói: "Ông nội, cháu … cháu rất thích Trần Gia Bảo."

Ngụy Giang gật đầu, hài lòng nói: "Trần Gia Bảo không chỉ là một người tài mạo xuất chúng, tuổi còn trẻ đã tạo dựng được công danh và sự nghiệp lớn. Thành tựu sau này tuyệt đối là vô hạn. Theo quan điểm này, Trần Gia Bảo quả thật là một lựa chọn rất tốt, đúng rồi, Trần Gia Bảo có thích cháu không?"

Ngụy Nhã Huyên sắt mặt càng đỏ hơn, cô ta thì thào: "Anh ấy… Anh ấy đêm qua đã lén hôn cháu."

Ngụy Giang bật cười, ngay cả lông mày cũng lộ ra ý cười, nói: "Nếu cậu ta đã lén hôn cháu, vậy thì xác thực cậu ta đã yêu thích cháu."

Ngụy Nhã Huyên xấu hổ cười cười, sau đó không biết cô ta suy nghĩ gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi, tàn nhẫn nói: "Nhưng đáng ghét nhất chính là Trần Gia Bảo đúng thật là một tên trăng hoa háo sắc, xung quanh anh ta có vô số phụ nữ, mà đặc biệt toàn là phụ nữ nhan sắc xinh đẹp khí chất cao quý."

"Chuyện gì vậy?" Ngụy Giang sửng sốt, vội hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Ngụy Nhã Huyên sau đó mới bắt đầu nói về những chuyện của Trần Gia Bảo.

Nhưng lúc này Trần Gia Bảo đã bước ra khỏi phòng, quay trở lại sân vườn.

Dưới tán cây liễu, Tiêu Ngọc Tuyết đang thay Ngụy Giang đánh cờ tướng với Tiêu Thiên Tắc.

Trần Gia Bảo đi tới xem hai người đánh cờ, nhìn thấy con cờ đỏ của Tiêu Ngọc Tuyết bị mất pháo, xe ngựa, toàn bộ thế cục này đều bị Tiêu Thiên Tắc đánh ra đè bẹp, sợ rằng không bao lâu nữa Tiêu Ngọc Tuyết phải nhận thua mà đầu hàng.

Lúc này, Ngụy Phong Lăng cũng đau lòng vì bị em gái xua đuổi bước ra khỏi phòng, đến bên cạnh Trần Gia Bảo cùng nhau xem ván cờ tướng.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Trần Gia Bảo. Một lát sau, bên Tiêu Ngọc Tuyết đã bị giết sạch, bỏ áo giáp, chỉ còn một ngựa chống cự.

Bất ngờ Tiêu Ngọc Tuyết đẩy bàn cờ tướng ra, bực bội nói: "Con không chơi nữa, lần nào cũng thua thê thảm như vậy."

Tiêu Thiên Tắc cười nói: "Ngọc Tuyết, nước cờ này cũng giống như luyện võ công, quan trọng nhất là phải bình tĩnh, nếu nóng nảy tham lam liều lĩnh thì cho dù có luyện đến sức cùng lực kiệt cũng không có ngày đại thành công."

Tiêu Ngọc Tuyết không tin tưởng, phản bác lại: "Làm sao luyện võ công có thể giống như chơi cờ? Không chơi, không chơi!"

Tiêu Thiên Tắc không quan tâm đến lời phản bác của Tiêu Ngọc Tuyết, đột nhiên nhìn về phía Trần Gia Bảo, nói: "Trước đây Tiêu Thiên Tắc tôi đã nghe nói qua những sự tích truyền

kì về cậu Trần, tôi cũng có chút hứng thú muốn cùng cậu Trần bàn luận một phen, hiện tại vừa đúng lúc có cơ hội, không biết cậu Trần có hứng thú bàn luận với ông già này không?"

Trần Gia Bảo cười nói: "Ngài Tiêu muốn so tài với tôi sao?"

Chương 1159

Chương 1159

Tiêu Ngọc Tuyết hai mắt sáng rực lên, cha của cô ta đã là một Tông sư hậu kỳ cường giả, thuộc về tồn tại bất khả chiến bại bên dưới "Truyền Kỳ cảnh giới", Trần Gia Bảo tuy còn rất trẻ tuổi nhưng đã là một trong những cái tên sáng chói nhất trong giới võ đạo. Anh chưa bao giờ có thất bại kể từ khi xuất đạo trên giang hồ.

Hai người này quyết đấu, khẳng định là vô cùng đặc sắc thú vị!

Tiêu Ngọc Tuyết trong lòng hưng phấn mong đợi.

Ngụy Phong Lăng cũng rất mong chờ.

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của Tiêu Ngọc Tuyết và Ngụy Phong Lăng, Tiêu Thiên Tắc cười lắc đầu nói: "Không không, hoàn cảnh nơi này làm lòng người thanh tịnh, bầu không khí nhu hòa, ở chỗ này mà động đao động thương không thích hợp, còn sẽ làm tổn thương hòa khí, có thể dùng cách khác so tài phân thắng bại cũng rất thú vị."

Trần Gia Bảo ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười: "Ngài Tiêu muốn so cái gì, chính là đánh cờ tướng sao?"

"Đúng vậy!" Tiêu Thiên Tắc vỗ đùi hưng phấn nói: "Chúng ta đánh cờ tướng."

Tiêu Ngọc Tuyết cảm thấy rất thất vọng, cười nhạo nói: "Thật đúng là rất nhàm chán."

Tiêu Thiên Tắc lắc đầu nói: "Chớ coi thường cách đánh cờ tướng. Cái gọi là 'Cờ tướng giống như bày trận, điểm như điểm binh. Sông giới ba phần rộng, mưu trí vạn trượng sâu' Thời khắc đánh cờ sẽ thể hiện rõ nhất mưu trí và đặc điểm tính cách của một con người. Cha biết Ngọc Tuyết say mê luyện võ

cổ truyền, nhưng nếu như chỉ có vũ lực mạnh mẽ thì chẳng qua cũng chỉ giống như loại đàn ông thô tục mà thôi, chỉ có trí dũng song toàn mới là trình độ mà thế hệ chúng ta muốn đạt được."

"Đúng, đúng, cha nói không sai chút nào." Tiêu Ngọc Tuyết trợn mắt, trong lòng tuy không vừa ý, nhưng vẫn đứng lên đi qua một bên nhường chỗ cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười nói: "Nếu ngài Tiêu đã muốn so tài đánh cờ tướng, vậy Gia Bảo cung kính không bằng tuân mệnh."

Nói xong, anh ngồi xuống đối diện với Tiêu Thiên Tắc.

Tiêu Thiên Tắc cười cười, sắp xếp lại quân cờ trên bàn cờ, nói: "Không biết cậu Trần tài đánh cờ tướng thế nào?"

Trần Gia Bảo nhún vai, nói: "Qua loa thôi, có thể xem như tạm được."

Tiêu Ngọc Tuyết đột nhiên cười nói: "Trong trường hợp này, anh nên từ bỏ càng sớm càng tốt. Anh có biết ba điều mà cha tôi tự hào nhất trong đời là gì không?"

"Không biết, là cái gì vậy?" Trần Gia Bảo vừa đặt quân cờ vừa tò mò hỏi.

Tiêu Ngọc Tuyết cười nói: "Điều đáng tự hào đầu tiên là sinh được một cô con gái bảo bối xinh đẹp tài giỏi như tôi, điều thứ hai chính là thương pháp gia truyền của nhà họ Tiêu chúng tôi, điều thứ ba…"

Ngụy Phong Lăng vội vàng cướp lời nói: "Thứ ba là tài đánh cờ tướng. Cha nuôi của tôi đặc biệt lợi hại, rất hiếm khi gặp được địch thủ trên bàn cờ."

Tiêu Thiên Tắc nghe con gái bảo bối và con trai nuôi khoe khoang tự hào về mình, trong lòng không khỏi an tâm, cười lớn, khoác khoác tay "Khiêm tốn" rồi nói: "Cái gì mà hiếm gặp địch thủ, chỉ là mây bay mà thôi."

Trần Gia Bảo không nhịn được bật cười, mặc dù Tiêu Thiên Tắc là một Tông sư hậu kỳ, nhưng hiếm thấy không có tính cách kiêu ngạo của một vị Tông sư, ngược lại tính tình rất dễ gần khiến người ta có một loại cảm giác thân thiết.

Sau đó Tiêu Ngọc Tuyết cười nói: “Trần Gia Bảo, nếu như tài đánh cờ tướng của anh thật sự tầm thường như vậy, tôi thật lòng khuyên anh nên đầu hàng càng sớm càng tốt, để khi bị giết phải bỏ giáp bỏ mạng, như vậy sẽ để lại cho anh một bóng ma tâm lý, báo hại anh sau này không bao giờ dám đánh cờ tướng với cha tôi nữa.”

Trần Gia Bảo lúc này đã đặt xong quân cờ lên bàn cờ, cười nói: “Vẫn chưa bắt đầu so tài cơ mà, vẫn chưa biết chắc ai sẽ thắng ai sẽ thua, Tiêu tiểu thư, cô nói quá chắc chắn như vậy, vạn nhất nếu lúc đó tôi thắng, cô không phải là sẽ bị đánh lại vào mặt rất đau sao.”

Ngay khi những lời này nói ra, Ngụy Phong Lăng và Tiêu Ngọc Tuyết đều rất sửng sốt, nghe Trần Gia Bảo nói ra ý tứ thế này, hình như anh đối với bản thân cũng rất có lòng tin?

Chương 1160

Chương 1160

Tiêu Ngọc Tuyết lắc đầu cười: "Đừng có mơ mộng hão huyền, tôi không tin anh có khả năng đánh cờ tướng thắng cha tôi."

"Hay là chúng ta đặt cược, thấy sao? Nếu tôi thua, tôi sẽ dạy cho cô một môn võ công hoặc võ kỹ, còn nếu tôi thắng thì sao?"

Tiêu Ngọc Tuyết ánh mắt chợt sáng lên, vẻ mặt dịu dàng hiếm thấy của người con gái vốn mạnh mẽ, vỗ tay cười: "Được rồi, được rồi, đây là tự anh nói, nếu anh thua thì dạy cho tôi một môn võ công."

"Thế nếu tôi thắng thì sao?" Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi lại.

"Anh sẽ không thắng được!" Tiêu Ngọc Tuyết rất tự tin vào tài đánh cờ tướng của cha mình, cô ta nói: "Nếu anh thắng, tôi có thể tùy ý chấp nhận với anh một điều kiện, anh thấy sao?

Tùy ý chấp nhận một điều kiện? Không phải là Trần Gia Bảo muốn làm gì thì làm sao?

Ngụy Phong Lăng đột nhiên cảm thán, Tiêu Ngọc Tuyết có phải chơi lớn quá rồi không?

Tiêu Thiên Tắc lúc đầu chỉ một nở nụ cười nhạt, nhìn xem Trần Gia Bảo và Tiêu Ngọc Tuyết đấu võ mồm, nhưng sau khi nghe xong những lời đánh cược này, khóe miệng ông ta chợt cứng đờ, nếu ông ta thua thì không phải là con gái bảo bối của ông ta cũng thua theo luôn hay sao?

Ngay lập tức Tiêu Thiên Tắc bừng bừng khí thế chiến đấu mãnh liệt.

"Ha ha." Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, nói:"Chuyện này là do tự cô đã nói, sau đó đừng có hối hận mà nuốt lời."

“Bổn cô nương có béo lên được tí nào nhờ nuốt lời với anh sao? Đừng nói nhảm nữa, bắt đầu đi.” Tiêu Ngọc Tuyết đương nhiên không tin Trần Gia Bảo có thể thắng được.

“Để tôi cho cô thua khâm phục khẩu phục.” Trần Gia Bảo mỉm cười, đối với Tiêu Thiên Tắc đột nhiên nói: “Ngài Tiêu, xin mời ngài đi trước.”

Khi câu nói này nói ra, Ngụy Phong Lăng và Tiêu Ngọc Tuyết cũng phải kinh hãi.

Cái gọi là một bước trước, từng bước trước, Trần Gia Bảo còn dám để cho đối phương đi trước, anh thật sự là tự tin tới như vậy sao?

Bên bờ ao, dưới tán cây liễu xanh mướt, làn gió chậm rãi thổi qua làm những tán cây rung rung, nhưng bầu không khí dần dần trở nên nghiêm túc.

Tiêu Thiên Tắc cười nói: “Cậu Trần, cậu rất có tự tin.”

Trần Gia Bảo mỉm cười nói: “Bởi vì tự tin là bí quyết thành công đầu tiên.”

“Nếu cậu đã tự tin như vậy, rất tốt, tôi cũng sẽ như cậu mong muốn, chỉ hy vọng thực lực của cậu có thể sánh ngang với sự tự tin của cậu.” Tiêu Thiên Tắc lắc lắc đầu cười, người trẻ tuổi thành danh quá sớm sẽ giống như Trần Gia Bảo. Tự đánh giá cao bản thân mình và luôn cảm thấy rằng mình rất lợi hại không có gì không thể thực hiện được. Vậy cũng tốt, nếu Trần Gia Bảo đã có tự tin như thế, ông ta sẽ dốc toàn lực đối phó, đánh cho Trần Gia Bảo thất bại thảm hại mà trở về, làm hao mòn bớt những góc cạnh của Trần Gia Bảo!

Nghĩ đến đây, Tiêu Thiên Tắc là người dẫn đầu đi nước cờ trước, bước đầu tiên là một con pháo đầu quá kinh điển và phổ biến.

“Tôi sẽ không làm ngài thất vọng.” Trần Gia Bảo ngưng cười, đi theo ứng đối đánh cờ.

Ban đầu, cả hai ngập ngừng đối đầu nhau trên bàn cờ trong khi sắp xếp theo những thói quen thành thạo của riêng mình, bên trên tưởng chừng như tình thế đã êm đẹp nhưng bên dưới lại rối ren với đao kiếm ẩn hiện khắp nơi.

Ngụy Phong Lăng và Tiêu Ngọc Tuyết đều không nói lời nào, kiềm chế cảm xúc nghiêm túc nhìn hai người họ chơi cờ.

Chương 1161

Chương 1161

Điểm khác biệt chính là Ngụy Phong Lăng hy vọng Trần Gia Bảo sẽ thắng, tuy rằng hy vọng này của anh ta tương đối mong manh, nhưng Tiêu Ngọc Tuyết đương nhiên không muốn hoặc thậm chí không tin rằng Trần Gia Bảo có thể thắng cha cô ta. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, cô ta có mười phần tự tin vào tài đánh cờ tướng của cha mình!

Trong lúc hai người kia theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, bên này Trần Gia Bảo và Tiêu Thiên Tắc đã thật sự bắt đầu cuộc chiến chém giết lẫn nhau trên bàn cờ!

Tiêu Thiên Tắc ra tay trước, dẫn đầu khắp nơi chiếm được tiên cơ, xe, mã, pháo phối hợp với nhau chặt chẽ khăng khít, liên tục phát động tấn công Trần Gia Bảo, cho thấy khả năng tấn công mạnh mẽ ngay từ đầu.

Trái lại bên này Trần Gia Bảo không cầu công lao chỉ cầu không thất bại, thông qua từng quân cờ ở giữa phối hợp phòng ngự vững vàng như tượng đồng, không cho Tiêu Thiên Tắc một chút cơ hội.

Tiêu Ngọc Tuyết lắc đầu nhìn anh, cái gọi là "Thủ lâu tất thua", huống chi đối mặt với anh là cha cô ta một cao thủ cờ tướng? Trần Gia Bảo tuy được phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng theo thời gian, khuyết điểm nhất định sẽ lộ ra. Lúc đó sẽ là lúc Trần Gia Bảo bị đánh bại!

Tiêu Ngọc Tuyết lúc này tràn đầy tự tin!

Lúc đầu Tiêu Thiên Tắc cũng có ý nghĩ giống như Tiêu Ngọc Tuyết, cho rằng dưới sự tấn công mãnh liệt của ông ta, Trần Gia Bảo sớm muộn gì cũng sẽ thất bại, nhưng dần dần ông ta phát hiện ra rằng dưới sức tấn công mạnh mẽ và toàn lực của ông ta, phòng ngự của Trần Gia Bảo không nổi lên chút sóng

gió nào, cũng không có một chút khuyết điểm nào lộ ra, giống như nước cờ của Trần Gia Bảo là một con thuyền bằng phẳng trên mặt biển, cho dù có bão tố bao vây cũng không có nguy cơ bị lật.

Và điều đáng sợ nhất chính là Tiêu Thiên Tắc rõ ràng là người ra tay trước, thế nhưng Trần Gia Bảo không ngờ lại lợi dụng cơ hội của kẻ địch khắp nơi, thế cờ của anh quái dị, đường đi nghiêng ngả, vô hình hóa giải rất nhiều sự tấn công dữ dội từ ông ta.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Thiên Tắc đã bỏ đi vẻ khinh thường trước đây, vẻ mặt cũng bắt đầu ngưng trọng, khi đang đánh cờ, thời gian suy nghĩ của ông ta càng lúc càng dài.

Tiêu Ngọc Tuyết không để ý đến sự thay đổi trong cách đánh cờ của Tiêu Thiên Tắc, sau khi Tiêu Thiên Tắc vắt óc suy nghĩ ăn của Trần Gia Bảo một "Pháo", cô ta hưng phấn nói: "Trần Gia Bảo, cục diện này anh vẫn không có chiếm được một chút lợi thế nào trên bàn cờ, anh vẫn nên nhanh chóng đầu hàng cha tôi đi, miễn cho tới lúc đó bị cha tôi đánh bại thê thảm, anh sẽ rất mất mặt."

"Suỵt." Trần Gia Bảo đưa ngón tay trỏ lên miệng, làm bộ ra hiệu im lặng, liếc nhìn Tiêu Ngọc Tuyết một cái, anh cười cười: "Có thể xem cờ tướng mà không bàn luận mới là quân tử."

Tiêu Ngọc Tuyết trợn mắt cắt ngang lời anh, giọng khinh thường nói: "Dù sao anh cũng xác định sẽ phải nhận thua. Tôi sẽ yên lặng nhìn xem anh thua thất bại thảm hại như thế nào. Tôi đã chuẩn bị kỹ càng đợi anh dạy tôi một bộ công pháp mới."

"Thật đáng tiếc, có thể lần này phải để cho cô thất vọng rồi." Trần Gia Bảo cười khẽ lắc lắc đầu, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ nghiêm nghị, cả người tính chất cũng trở nên đầy vẻ uy hiếp, nếu như nói vừa rồi anh chỉ là một thanh kiếm chưa rút ra khỏi vỏ, mặc dù sắc bén nhưng lại giấu giếm đi vẻ uy phong, vậy thì bây giờ thanh kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, kiếm ý trùng thiên, khí thế kinh người!

Trần Gia Bảo giơ tay lên, kéo quân cờ, thế cờ quyết liệt, bắt đầu tấn công!

Như cái gọi là “Một tiếng trống tăng khí thế, hai tiếng thì suy, ba tiếng thì kiệt”, Tiêu Thiên Tắc đã cố gắng hết sức tấn công ngay từ đầu, nhưng vẫn bị Trần Gia Bảo chặn lại toàn bộ, và lực lượng của ông ta tự nhiên yếu thế đi.

Ngoài ra, Tiêu Thiên Tắc vốn đã thích nghi với cách phòng thủ của Trần Gia Bảo, nhưng ông ta không ngờ hành động tấn công của Trần Gia Bảo lại sắc bén đến vậy, ngay từ đầu ông ta bị đánh đã trở tay không kịp, lúc đầu ông ta mất cảnh giác, để cho con “Mã” của Trần Gia Bảo chạy loạn trên bàn cờ bất ngờ tấn công tới, và ngay sau đó ông ta cũng bị ăn mất một “Pháo”.

Chương 1162

Chương 1162

Tiêu Ngọc Tuyết kinh ngạc mở to cái miệng nhỏ nhắn, Trần Gia Bảo còn có thể tấn công lại sao? Không thể nào, không thể nào, Trần Gia Bảo đây chỉ hồi quang phản chiếu mà thôi, ván này anh chắc chắn sẽ thua.

Tiêu Ngọc Tuyết vẫn còn rất tự tin như cũ.

Cuộc đối đầu đang rất gay cấn vẫn tiếp tục, tuy chỉ là cuộc đối đầu trên bàn cờ nhưng độ khốc liệt không kém gì cuộc giao đấu giữa hai cường giả với đao kiếm trong tay chém giết qua lại, Tiêu Ngọc Tuyết và Ngụy Phong Lăng trông thấy tình thế đang gay cấn thì cũng chấn động không dám thở mạnh.

Sau khi Tiêu Thiên Tắc thích ứng với tiết tấu tấn công đột ngột của Trần Gia Bảo, ngay sau đó lại tung ra đòn tấn công khác đáp lại, sau một loạt bố cục tấn công mãnh liệt đã ăn thành công một "Mã" của Trần Gia Bảo.

Tiêu Ngọc Tuyết vui mừng khôn xiết, trong tiềm thức nhìn qua Trần Gia Bảo, đang muốn nhìn Trần Gia Bảo cau mày lộ vẻ đau khổ, nhưng cô ta rất ngạc nhiên, ngoài ý muốn cô ta lại thấy Trần Gia Bảo dáng vẻ thoải mái tự nhiên, khóe miệng thậm chí có chút nhếch lên thành một nụ cười bí hiểm.

Tiêu Ngọc Tuyết không khỏi sững sờ một lúc, Trần Gia Bảo thật sự là tự tin có thể chiến thắng đến vậy hay sao?

Chẳng bao lâu, những nghi ngờ của cô ta đã được giải đáp, Trần Gia Bảo tuy hy sinh một con Mã, nhưng đổi lại hai con Tốt vượt sông thành công, và dưới sự yểm hộ của Xe, Mã, Pháo, vững vàng tiến sang lãnh địa bên kia, dưới sự hợp tác chặt chẽ với nhau, được đà tiến về phía trước mà không gì có thể ngăn cản lại.

Tiêu Thiên Tắc đột nhiên gia tăng áp lực, cau mày không tự chủ rút quân cờ ra khỏi thế trận của Trần Gia Bảo, chuyển từ công kích sang phòng ngự.

Tuy nhiên, Tiêu Thiên Tắc ngay từ đầu đã bỏ qua bước phòng ngự, bây giờ đối mặt với áp lực của Trần Gia Bảo, rất khó đối phó lại, thứ hai, phương thức tấn công của Trần Gia Bảo quá sắc bén mãnh liệt, một Xe hai Pháo, và thêm hai Tốt tiếp cận, bên kia là con Mã phối hợp tấn công, liên tục quấy nhiễu Tướng của Tiêu Thiên Tắc, không bàn mà hợp binh pháp bên trong "bách chiến bách thắng" trong nghệ thuật tác chiến. Khiến Tiêu Thiên Tắc đỡ trái hở phải, được cái này mất cái kia.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Ngọc Tuyết và Ngụy Phong Lăng, Trần Gia Bảo đã sớm bỏ Xe và đến gần Tướng của Tiêu Thiên Tắc.

Hiện tại phần thắng đã bắt đầu nghiêng về phía Trần Gia Bảo rồi!

Tiêu Ngọc Tuyết sửng sốt không thôi, trình độ đánh cờ tướng của Trần Gia Bảo đã vượt quá sức tưởng tượng của cô ta, trong lòng cô ta dấy lên một điềm báo, cô ta không khỏi cảm thán kinh hô: "Chuyện này… chuyện này làm sao có thể…"

"Suỵt." Trần Gia Bảo vẫn giơ ngón trỏ ra hiệu, cười khẽ một tiếng, nói: "Quân tử xem cờ không bàn luận."

Lời nói, tư thế giống như lúc nãy, và nụ cười khiến người ta chán ghét cũng giống hệt.

Tiêu Ngọc Tuyết đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trong lòng cô ta không ngừng thầm oán Trần Gia Bảo.

Ngụy Phong Lăng cũng bật cười, biểu hiện của Trần Gia Bảo càng tươi sáng, càng có thể tin tưởng anh ta và Trần Gia Bảo hợp tác là quyết định sáng suốt.

Trên bàn cờ, cuộc chiến giữa Trần Gia Bảo và Tiêu Thiên Tắc vẫn đang diễn ra quyết liệt, cục diện lúc này hoàn toàn nghiên hẳn về một phía, Trần Gia Bảo liên tục dồn ép tấn công Tiêu Thiên Tắc, anh hết lần này đến lần khác "xuất Tướng", và một lần đến là một lần khiến Tiêu Thiên Tắc gặp nguy hiểm.

Ngay cả Tiêu Ngọc Tuyết và Ngụy Phong Lăng đang xem bên cạnh cũng rất hồi hộp kích động.

Mặt khác, Tiêu Thiên Tắc không giống như lúc đầu công kích tất cả, dưới toàn bộ sự công kích mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, ông ta đành phải kéo tất cả quân cờ của mình về phía trước để toàn lực phòng thủ.

Chương 1163

Chương 1163

Tuy nhiên, trước sức ép của đội quân Trần Gia Bảo, chiến tuyến của Tiêu Thiên Tắc nhanh chóng bị Trần Gia Bảo xé nát, anh nhanh chóng lấy đi một Sĩ và một Xe.

Tình hình càng thêm mất cân bằng, ngay cả Tiêu Thiên Tắc vốn tâm tình đang rất vui vẻ, trên trán lúc này cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tuy rằng Tiêu Ngọc Tuyết rất không muốn chấp nhận, nhưng cô ta cũng phải thừa nhận rằng trình độ đánh cờ của Trần Gia Bảo quả thực rất mạnh.

"Mẹ kiếp, mình thật sự đã đánh cược thua Trần Gia Bảo rồi sao? Với thủ đoạn đê tiện hạ lưu và vô liêm sỉ của Trần Gia Bảo, vạn nhất anh ta muốn mình… Muốn mình… Không… Không thể nào đâu, loại chuyện xấu xa thế này tuyệt đối không thể nào xảy ra được đâu, vừa nãy cha mình toàn lực tấn công, Trần Gia Bảo có thể phòng thủ rồi lật ngược tình thế thì cha mình nhất định cũng sẽ làm được. Hừ, cha mình nhất định sẽ không có thua đâu, lấy thành tích bất khả chiến bại của cha mình, ông ấy nhất định sẽ chuyển bại thành thắng, cuối cùng sẽ tung ra tuyệt chiêu phản kích, nhất định có thể kinh thiên nghịch chuyển!"

Nghĩ đến đây, Tiêu Ngọc Tuyết trong lòng mới có lại tự tin, hai tay ôm trước ngực, âm thầm cổ vũ cho cha mình.

Làm sao cô ta biết được Trần Gia Bảo giỏi phòng ngự phản công nhất, chỉ riêng về khoản phòng ngự thì Trần Gia Bảo chính là số một thiên hạ, không có lý do gì khác, chỉ bởi vì anh đã tu luyện "Vô cực quyền"

từ khi còn nhỏ, cho nên Trần Gia Bảo đối với việc phòng ngự có hiểu biết hơn người, Trần Gia Bảo có thể nắm bắt thế cục

khi phòng ngự, nhưng không có nghĩa là Tiêu Thiên Tắc cũng có thể nắm bắt được!

Trần Gia Bảo lúc này mới liếc nhìn cô ta một cái, lắc đầu cười khẽ một tiếng, hãy mở to mắt nhìn xem tôi làm thế nào hoàn toàn triệt để bóp chết lòng tin của cô!

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo công kích càng kịch liệt hơn mấy phần.

Trên bàn cờ giống như một mảnh đao quang kiếm ảnh, Trần Gia Bảo không ngừng tiến thủ sát phạt, cho dù Tiêu Thiên Tắc có bình tĩnh ứng phó thế nào đi nữa, thế cục đối với ông ta cũng càng ngày càng bất lợi.

Sau khi quân cờ thứ tư của Trần Gia Bảo vượt qua sông xâm nhập vào vùng cốt lõi của Tiêu Thiên Tắc, Tiêu Thiên Tắc không còn sức lực hy vọng xoay chuyển tình thế nữa, ông ta cầm quân cờ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ông ta thả quân cờ trong tay xuống bàn cờ, cười khổ một tiếng nói: "Cậu thắng. Tôi thua khâm phục khẩu phục."

Thua sao? Thực sự thua rồi sao?

Tiêu Ngọc Tuyết đột nhiên thở dài ngao ngán, nếu cô ta biết Trần Gia Bảo đánh cờ tướng giỏi như vậy, cho dù giết cô ta đi nữa cô ta cũng nhất định không đánh cược với Trần Gia Bảo, hiện tại tốt rồi, cô ta đã thua Trần Gia Bảo, còn chưa biết anh sẽ ra điều kiện thế nào, nếu lỡ Trần Gia Bảo đòi hỏi gì đó quá phận thì cô ta phải làm sao đây?

Tiêu Ngọc Tuyết một trận đau khổ quét qua toàn thân.

Ngụy Phong Lăng thì vui mừng vô cùng, anh ta cũng biết, đánh cờ kỳ phong, thường thường có thể phản ánh ra đặc điểm tính cách của một con người, vừa rồi khi Trần Gia Bảo cùng cha nuôi anh ta so tài, Trần Gia Bảo kỳ phong vững vàng, chẳng những khí thế bình tĩnh, mà lại thỉnh thoảng kiếm tẩu thiên phong, có thể xứng với "Lấy chính hợp lấy kỳ thắng" hoàn mỹ khắc hoạ.

Kể từ lúc đó, Ngụy Phong Lăng càng có lòng tin tưởng đối với Trần Gia Bảo!

"Tôi đã nói rồi, thực lực của tôi tuyệt đối xứng đáng với sự tự tin của tôi." Trần Gia Bảo tự tin cười cười, sau đó đứng dậy,

liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp và dáng người hoàn mỹ đường cong tinh tế của Tiêu Ngọc Tuyết, anh liền cười một cách tinh nghịch: “Bây giờ cô thấy thế nào? Ván cờ đã thật sự kết thúc rồi, có phải là cô cũng nên thực hiện lời cá cược lúc nãy không?”

Lời nói này vừa nói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Tiêu Ngọc Tuyết đột nhiên suy sụp xuống.

Tiêu Ngọc Tuyết và Trần Gia Bảo đã có một vụ cá cược lớn, nếu thua thì phải đồng ý với Trần Gia Bảo bất cứ điều gì, đối với một cô gái, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp, có hàm ý gì không cần nói cũng có thể hiểu được.

Chương 1164

Chương 1164

Vẻ mặt của Ngụy Phong Lăng và Tiêu Ngọc Tuyết cũng thay đổi.

Đặc biệt là Tiêu Ngọc Tuyết, người vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng trong tay, không quan tâm lắm đến vụ cá cược giữa Tiêu Ngọc Tuyết và Trần Gia Bảo, thậm chí không nghĩ rằng thực sự lại thua Trần Gia Bảo trên bàn cờ, cái này đến cô con gái bảo bối của mình cũng thua mất, khuôn mặt ông ta đột nhiên đầy vẻ khó xử.

Tuy nhiên, ông ta vẫn tin rằng Trần Gia Bảo sẽ không đưa ra yêu cầu quá đáng, vì vậy cũng không nói gì.

“Sao, cô sợ rồi?” Trần Gia Bảo tinh nghịch nói.

Tiêu Ngọc Tuyết trong lòng buồn bực, nhưng lòng tự tôn lâu nay không cho phép cô thừa nhận thất bại trước mặt Trần Gia Bảo, cô ta lập tức ngẩng đầu nói: “Tôi phải sợ anh sao? Thật nực cười, nói đi, anh muốn tôi làm gì?”

Cô ta thật sự không tin, trước mặt bố mình mà Trần Gia Bảo dám đưa ra những yêu cầu quá đáng, cho dù Trần Gia Bảo lợi hại hơn bố cô, lẽ nào đến mặt mũi anh cũng không nể nang gì sao?

Trần Gia Bảo nhìn Tiêu Ngọc Tuyết cười nói: “Tôi thực sự nhất thời vẫn chưa biết có thể bảo một người vô dụng như cô làm gì nữa, bỏ đi, điều kiện này cứ để nợ đấy trước đi, đợi sau này tôi nghĩ ra rồi nói cho cô biết sau.”

Tiêu Ngọc Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó, trong đầu cô ta chợt lóe lên một tia sáng, Trần Gia Bảo hoãn lại điều kiện, có phải vì Trần Gia Bảo muốn đợi đến khi không còn ai xung quanh mình, sau đó yêu cầu quá đáng không? Rốt cuộc, bất kể dáng người hay ngoại hình, cô ta đều là đẹp nhất thiên

hạ, chỉ cần là đàn ông thì nhất định sẽ động lòng, chưa kể Trần Gia Bảo còn được mệnh danh là "phong lưu"?

Tiêu Ngọc Tuyết càng nghĩ càng thấy có khả năng này, trong lòng bỗng nhiên tức giận: "Trần Gia Bảo anh giỏi lắm, quả nhiên là bì ổi vô liêm sỉ, thủ đoạn thấp hèn. Chẳng trách là tên này đánh cờ giỏi như vậy, quả nhiên là làm gì cũng tính toán, hừ! "

Không nói tới việc Tiêu Ngọc Tuyết trong lòng đang thầm oán trách Trần Gia Bảo, nhưng Tiêu Ngọc Tuyết thấy Trần Gia Bảo không đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, tâm tình không khỏi tăng lên gấp bội, lại kéo Trần Gia Bảo tiếp tục đi chơi cờ.

Cái gọi là "đối thủ khó tìm", đối với một cao thủ cờ vua như Tiêu Ngọc Tuyết, gặp được người có thể khiến mình cảm thấy khó khăn là một cơ hội hiếm có, không thể chờ đợi để đấu với Trần Gia Bảo ba trăm hiệp.

Khoảng nửa giờ sau, Ngụy Nhã Huyên đi theo Ngụy Giang Trừng ra khỏi phòng.

Khuôn mặt đỏ bừng, Ngụy Nhã Huyên nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, nhớ tới lịch sử chơi bời trăng hoa của Trần Gia Bảo mà ông nội nói tới, trong lòng vừa cảm thấy ngượng ngùng vừa tức giận.

Trần Gia Bảo nhân cơ hội này để chia tay Tiêu Ngọc Tuyết, và rời đi cùng hai anh em Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên.

Ngày hôm sau, trời nổi gió bắc, u ám nhưng không mưa, phảng phất không khí trầm mặc.

Đã đến lúc Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông hẹn thi đấu đặt cược đá!

Chợ đồ cổ Thiên Nhã, là chợ đồ cổ lớn nhất ở thành phố Thái Bình, đương nhiên lượng khách ở đây cũng rất nhiều, nhưng hôm nay là đặc biệt sôi động, bên ngoài bãi đậu xe đã đậu đủ các loại xe sang, khiến một số chủ cửa hàng đồ cổ và người qua đường kinh ngạc tới không nói nên lời.

Đúng lúc này, bên ngoài bãi đậu xe bên ngoài chợ đồ cổ, hai người đẹp bước ra từ một chiếc RollsRoyce Phantom.

Một trong những người phụ nữ xinh đẹp với đường nét khuôn mặt thanh tú và thần tiên tháo kính râm xuống và nói: “Chị đại Bùi của tôi, cô không phải là hận Trần Gia Bảo đến tận xương tủy sao? Tại sao hôm nay cô lại đến thành phố Thái Bình để xem trận đấu của Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông vậy? Cô đừng nói với tôi, là cô tới đây để cổ vũ Trần Gia Bảo đấy nhé? “

Chương 1165

Chương 1165

Một người đẹp cao ráo, nước da trắng trẻo khác cũng đeo kính râm khinh khỉnh nói: "Tôi cổ vũ cho Trần Gia Bảo? Vũ Tình, cô đang đùa tôi cái gì vậy? Tôi còn nóng lòng muốn bóp chết Trần Gia Bảo để trút hận mà đây."

Đúng vậy, người đẹp này là Bùi Tuệ Lâm, và người đang nói chuyện với cô ta là Lưu Vũ Tình.

Lần trước khi Bùi Tuệ Lâm nghe Bùi Thanh Phong nói rằng Trần Gia Bảo sẽ thi đấu đặt cược đá với Tôn Trường Đông, trong lòng cô ta đã nảy ra một ý tưởng, cô ta muốn xem Trần Gia Bảo ở phương diện đặt cược đá này có phải lợi hại như vậy không? Liền giấm diếm Bùi Thanh Phong, bí mật kéo theo Lưu Vũ Tình, cùng đến thành phố Thái Bình.

Lưu Vũ Tình trợn mắt than thở: "Vốn là cô rất ghét Trần Gia Bảo, tại sao bây giờ lại ở đây, còn gọi tôi lên?

Cô có biết tôi vốn đã hẹn với người khác rồi không, hôm nay phải đến câu lạc bộ của Lâm Giang Tiên để thi đấu bowling, nếu không phải là cô đột nhiên kéo tôi đến đây, bây giờ chắc chắn là tôi đã thắng rồi."

"Người ta nói rồi biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, cho nên tôi mới muốn tới xem thực lực của Trần Gia Bảo, biết được tình hình của đối thủ mới có thể chiến thắng được? Được rồi, cùng lắm là đợi khi quay về, tôi sẽ cùng cô đến câu lạc bộ Lâm Giang Tiên để chơi bowling được chưa? Hơn nữa, cô là bạn thân nhất của người ta, tôi không tìm cô thì tìm ai? "Bùi Tuệ Lâm nắm lấy cánh tay của Lưu Vũ Tình một cách trìu mến, rồi nhìn xung quanh, cau mày nói: "Ở đây có nhiều người như vậy, lẽ nào việc làm ăn ở đây tốt như vậy sao?"

Có thể nhìn thấy toàn bộ con phố đồ cổ nhộn nhịp, hầu như ở khắp mọi nơi, và nhiều người mặc vest và đi giày da, nhìn thoáng qua họ đã biết họ là những người thành đạt.

Lưu Vũ Tình nói không nên lời: "Cô thật sự không biết hay là giả ngu, đừng nói là tỉnh Hòa Bình, mà cả tỉnh Phú Thọ của chúng ta, Trần Gia Bảo đều là nhân vật quan trọng, cộng thêm anh ta vừa đến tỉnh Phú Thọ, còn phế đi hay tay của Tang Thiên Vũ, một chút mặt mũi cũng không chừa lại cho nhà họ Tang, cho nên lập tức trở nên vô cùng có tiếng tăm không ai bì được, càng chưa kể đến hàng loạt những việc làm truyền kỳ khác của Trần Gia Bảo còn gây bất ngờ hơn nữa.

Bây giờ Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông thi đấu đặt cược đá, đây có thể coi là một sự kiện trọng đại của toàn tỉnh Phú Thọ, chắc hẳn sẽ có rất nhiều người đến đây để gặp anh Trần, được xưng là rắn hổ mang chúa này, rốt cuộc là tài giỏi đến thế nào? Càng không cần nói đến các thế lực lớn ở tỉnh Phú Thọ, bọn họ sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội hiếm có này, ở ngay khoảng cách gần quan sát Trần Gia Bảo, cho nên ở đây có nhiều người như vậy, hoàn toàn đã nằm trong sự liệu. "

Trên thực tế, ngoài những người này cô ta nói, ngay cả bản thân cô ta cũng vậy.

Lưu Vũ Tình trước đó đã có một lần từng đến thành phố Hòa Bình cùng với "Bá tước Batman" Cam Duy Khương, lúc đó Cam Duy Khương vốn dĩ là muốn ân thầm ám sát Trần Gia Bảo, nhưng bị sức mạnh phi thường của Trần Gia Bảo làm cho choáng váng, còn chưa ra tay, đã bị đánh bay ý nghĩ này trong đầy.

Lúc đó Lưu Vũ Tình đã có chút hiếu kỳ về Trần Gia Bảo.

Lần trước Trần Gia Bảo và người đứng đầu nhà họ Phụng của Phụng Bằng Thanh đã có một trận chiến quyết định, "Bá trước Batman" Cam Duy Khương, đã theo dõi trận chiến. Sau khi trở về, anh ta nóng lòng kể lại toàn bộ quá trình cho Lưu Vũ Tình. Trần Gia Bảo gần như được mô tả như một vị thần giáng trần, điều này khiến Lưu Vũ Tình vô cùng ngạc nhiên, càng thêm hiếu kỳ hơn về Trần Gia Bảo.

Vì vậy, cho dù có người hẹn đi chơi bowling, sau khi nghe Bùi Tuệ Lâm rủ cùng đi để đến thành phố Thái Bình, cô ta đã lập

tức đi theo.

Bùi Tuệ Lâm trầm ngâm gật đầu, đột nhiên khịt mũi, khó chịu nói: “Trần Gia Bảo cái này tên lại có thể thu hút được sự chú ý của mọi người như vậy, thực sự là không có phép tắc gì, nếu lần này Trần Gia Bảo thua Tôn Trường Đông, tôi nguyện ý dùng ba tháng tiền tiêu vặt để ủng hộ tổ chức từ thiện. “

“Tiền tiêu vặt của cô trong ba tháng đã hơn 35 tỷ, lấy ra ủng hộ từ thiện thật đúng là không tồi. Giờ tôi cũng hy vọng rằng Trần Gia Bảo thua.” Lưu Vũ Tình cười khúc khích, cùng Bùi Tuệ Lâm tay trong tay đi đến thành phố Đặt Cược Đá của của phố Đồ Cổ.

Chương 1166

Chương 1166

Ban đầu, Bùi Tuệ Lâm đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ có rất nhiều người ở đây, nhưng sau khi đến địa điểm thật sự của trận đấu – thành phố Đặt Cược Đá, cô ta vẫn bị sốc bởi đám đông náo nhiệt trước mặt, thậm chí còn có rất nhiều người quen mà cô ta biết.

“Tô Phụng Tuyền của nhà họ Tô, Trương Thế Nguyên từ câu lạc bộ thanh niên giàu có, và Tang Trạch Thành là nhân vật đứng thứ 2 nhà họ Tang, đây đều là những tên tuổi lớn ở tỉnh Phú Thọ … Này, ngay cả nhà họ Lưu tôi và nhà họ Bùi của cô cũng ở đây. Thậm chí mười đại gia tộc kia cũng đã phái người tới, trời ạ … ”Lưu Vũ Tình không khỏi cảm thán, Bùi Tuệ Lâm nhanh chóng trốn ở phía sau, đồng thời đội mũ lưỡi trai lên cao, để không bị nhận ra.

Sau đó, hai người phụ nữ bắt đầu quan sát khung cảnh ở đây, họ thấy diện tích của thành phố Đặt Cược Đá rất rộng, xung quanh là các dãy kệ, được xếp bằng nhiều loại đá thô bằng ngọc bích khác nhau, một số viên đá thô còn có những mặt cắt đều là màu xanh lá cây, làm cho người ta tim đập thình thịch.

Ở giữa đám đông, Tôn Trường Đông mặc áo khoác trắng ngồi trên thái sư, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bình tĩnh vô cùng, xem ra trận đấu này đã nắm chắc phần thắng!

Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao.

“Thử nói xem, lần này Tôn Trường Đông và Trần Gia Bảo thi đấu đặt cược đá. Một người là ‘mắt thần’ nổi tiếng trong ngành đặt cược đá, và người kia là rắn hổ mang chúa đến từ tỉnh Hòa Bình. Mọi người nghĩ xem ai có thể thắng?”

“Cái này còn cần phải nói sao? Chắc chắn là Tôn Trường Đông đến từ tỉnh Phú Thọ của chúng ta rồi.

Cho dù Trần Gia Bảo là rắn hổ mang chúa, cũng không thể khống chế được lũ rắn độc, càng không cần nói đến chúng ta đều là người đến từ tỉnh Phú Thọ này, lúc này, nhất định phải đồng tâm hiệp lực, chúng ta không được để Trần Gia Bảo ở tỉnh Phú Thọ của chúng ta mà quá tự phụ dược."

"Đúng đúng, tôi cũng có quan điểm như anh. Tôn Trường Đông đã có được Dù là xác định di tích văn hóa hay cờ bạc, nó không ai sánh kịp trong toàn bộ tỉnh Phú Thọ của chúng ta. Đối với Trần Gia Bảo, Mặc dù anh ấy cũng rất mạnh mẽ, nhưng anh ấy chưa bao giờ tôi chưa bao giờ nghe nói về việc anh ấy cá cược trên đá, vì vậy tôi dám khẳng định rằng Trần Gia Bảo đã bị đánh bại trong cuộc thi này. Chậc chậc chậc, tôi nóng lòng muốn thấy Trần Gia Bảo đầu hàng ngay bây giờ. "

Nghe mọi người bàn tán xung quanh, Lưu Vũ Tình không nhịn được cười và nói: "Có vẻ như Trần Gia Bảo đã trở thành kẻ thù công khai của tỉnh Phú Thọ. Vì vậy, rất nhiều người đang chờ xem trò cười của Trần Gia Bảo, nhưng tôi phải thừa nhận. Một người đàn ông có thể là kẻ thù của một tỉnh, thực sự rất hấp dẫn."

Bùi Tuệ Lâm đảo mắt, nói, "Cho dù anh ta có hấp dẫn đến đâu, anh ta cũng là kẻ thù của chúng ta, chắc chắn là đối tượng phải công kích."

Trong sân đấu, Tôn Trường Đông ngồi vững điềm tĩnh không màng tới mọi thứ xung quanh, anh ta thực sự vui mừng về sự ủng hộ ở xung quanh dành cho mình.

Trần Gia Bảo lợi hại không? Rất lợi hại, không chỉ ở tỉnh Hòa Bình, mà ở tỉnh Phú Thọ, có những câu chuyện huyền thoại về Trần Gia Bảo, thậm chí còn bị Bùi Thanh Phong coi là kẻ thù truyền kiếp, bị Bùi Thanh Phong cảm thấy là con người rất khó giải quyết.

Chỉ cần Tôn Trường Đông có thể đánh bại Trần Gia Bảo, vậy thì anh ta sẽ ngay lập tức sẽ thu hút được sự trông đợi rất lớn của tất cả mọi người, trở thành người nổi tiếng nhất ở tỉnh Phú Thọ. Cả nhà họ Tôn cũng có thể tận dụng điều đó để vươn lên, thậm chí đến lúc đó còn có khả năng sẽ nhảy vọt lên trở nên hùng mạnh như mười gia tộc hàng đầu.

Nghĩ đến điều này, máu của Tôn Trường Đông sôi lên!

Đột nhiên, bên ngoài náo động, không biết là ai kêu lên: “Nhìn xem, Trần Gia Bảo đến rồi.”

Tôn Trường Đông lập tức mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Những người xung quanh kêu lên, bao gồm cả Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình, tất cả đều nhìn về phía cửa.

Chương 1167

Chương 1167

Chỉ thấy đám người đang đứng chật cứng chặn xung quanh cửa, đều bước sang một bên để tạo thành lối đi cho một người.

Nhìn toàn cảnh, Trần Gia Bảo bình tĩnh và sải bước về phía trước.

Còn có Liễu Ngọc Phi, Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên theo sau Trần Gia Bảo, nhưng hầu hết những người có mặt đều tập trung vào Trần Gia Bảo.

“Thì ra là Trần Gia Bảo, thế này…thế này cũng quá trẻ rồi, xem ra còn không bằng con trai của tôi, chỉ là một đứa nhóc có dáng vẻ học sinh như vậy, lại khiến cả tỉnh Phú Thọ chúng ta xem trọng như vậy? “

“Không lớn bằng con trai bà thì làm sao? Mặc dù cậu Trần là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta ở tỉnh Phú Thọ, nhưng tôi cũng phải nói một câu công bằng. Cậu Trần, mặc dù còn trẻ, nhưng đã là một con người có trí hướng và tham vọng, còn con trai của bà cùng lắm là con sâu bọ quỳ rạp trên đất mà thôi, có thể lấy ra mà so sánh sao? “

“Mẹ kiếp, tôi sẽ chỉ làm lấy một cái ví dụ thôi, cũng không phải là thực sự không biết lượng sức lấy con trai tôi ra để so sánh với cậu Trần.”

Nghe những lời bình luận của những người xung quanh, Lưu Vũ Tình không khỏi thở dài: “Trần Gia Bảo quả thực rất thu hút sự chú ý của mọi người. Đáng tiếc Ngụy Phong Lăng cũng là nhân vật làm mưa làm gió ở tỉnh Phú Thọ của chúng ta. Quả nhiên, đi theo bên cạnh Trần Gia Bảo,lại hoàn toàn bị ngó lơ rồi.”

“Thu hút chú ý mọi người gì chứ, bọn họ đều mong Trần Gia Bảo thua. Đương nhiên bọn họ chú ý tới anh ta, còn có Ngụy

Phong Lăng cũng vậy. Tốn công anh tôi luôn tỏ ra ý tốt với anh ta, muốn lôi kéo nhà họ Ngụy bọn họ. Cuối cùng, anh ta lại đi tới tỉnh Hòa Bình. Này, trong nháy mắt đã bắt tay với Trần Gia Bảo rồi, thật sự là kẻ phản bội của tỉnh Phú Thọ của chúng ta!" Bùi Tuệ Lâm chua xót nói.

Lưu Vũ Tình ngây ngốc cười một tiếng, sau đó trầm ngâm nói: "Có lẽ Ngụy Phong Lăng cho rằng hợp tác với Trần Gia Bảo có lợi hơn là với nhà họ Bùi của cô."

"Vậy thì Ngụy Phong Lăng chắc chắn là tính toán sai rồi. Cho dù Trần Gia Bảo có thực lực đến đâu cũng không phải là đối thủ của toàn bộ tỉnh Phú Thọ. Huống chi lần đặt cược này, Trần Gia Bảo có khả năng rất lớn có thể sẽ thất bại thảm hại, tôi muốn xem xem, đến lúc đó Ngụy Phong Lăng sẽ xử lý thế nào. "Bùi Tuệ Lâm khịt mũi lạnh lùng.

Trên sân, Tôn Trường Đông đã đứng dậy, từ trên không khẽ cúi đầu chào anh em Ngụy Phong Lăng, sau đó chào Trần Gia Bảo, "Người xưa thường nói: tuổi trẻ nhiệt huyết. Mặc dù anh Trần còn trẻ, nhưng nhìn vào sự phong thái của anh Trần, chí phí ngập trời, có lẽ thi đấu đặt cược đá ngày hôm nay, anh Trần trong lòng đã mười phần thì chắc chín phần rồi chứ?"

Trần Gia Bảo không tỏ rõ ý kiến, cười nói: "Có thể bớt những lời khách sáo lại. Chúng ta đi thẳng vào chủ đề, nói đi, rốt cuộc là đấu thế nào?"

"Được! Không hổ danh là anh Trần tiếng tăm lẫy lừng, làm việc rất thẳng thắn, vậy thì tôi sẽ không lãng phí thời gian nữa." Tôn Trường Đông mỉm cười vỗ tay, sau đó vươn tay ra, chỉ vào các hàng kệ xung quanh và đủ loại vật liệu đá trên kệ, tiếp tục nói: "Nếu như là cược đá, thì tiêu chí duy nhất để đánh giá kết quả là, sau khi cắt đá thô có thể xuất lục không, cùng với chất lượng của ngọc. Đợi một lúc nữa khi thi đấu, 2 người chúng ta sẽ lần lượt mở đá thô, cuối cùng số lượng nhiều ngọc hơn và chất lượng tốt sẽ chiến thắng ".

"Xuất lục?" Trần Gia Bảo vẻ mặt khó hiểu, anh chưa từng tiếp xúc với đánh cược đá, cũng không biết thuật ngữ chuyên môn nên không hiểu ý nghĩa của "xuất lục".

Mọi người xung quanh đột nhiên lộ ra vẻ kỳ quái, Tôn Trường Đông còn hỏi: "Anh Trần, tôi mạnh dạn đoán một chút. Nhìn

dáng vẻ khó hiểu của anh, có lẽ là không biết nghĩa của từ ‘xuất lục’ đúng chứ?”

Trần Gia Bảo gật đầu.

Mọi người xung quanh náo động, biểu cảm của họ càng kỳ lạ hơn.

“Xuất lục” đã là thuật ngữ cơ bản nhất trong giới đánh cược đá, bất cứ ai biết một chút về đánh cược đá đều không thể không biết. Tại sao Trần Gia Bảo thậm chí còn không hiểu thuật ngữ cơ bản này?

Tôn Trường Đông không nhịn được hỏi: “Anh Trần, anh không biết gì về đánh cược đá sao?”

Chương 1168

Chương 1168

Nói xong, trong lòng anh ta cảm thấy kỳ quái, theo thông tin anh ta có được thì Trần Gia Bảo thực sự không thể hiện tài năng về phương diện đánh cược đá, nhưng vì Trần Gia Bảo dám nhận lời thách đấu của anh ta, cho dù không giỏi lắm, anh cũng nên có hiểu biết nhất định, nhưng biểu hiện "không biết gì"

của Trần Gia Bảo đã khiến anh ta rất ngạc nhiên.

Trần Gia Bảo gật đầu và thẳng thắn thừa nhận: "Cái gọi là không trong nghề không biết chuyện nghề.

Đây là lần đầu tiên tôi đánh cược đá. Tôi có kiến thức hạn chế về đánh cược đá."

Ngay khi câu nói này được đưa ra, mọi người xung quanh không nhịn được nữa mà phá lên cười, Trần Gia Bảo không biết gì về đánh cược đá lại dám nhận lời thách đấu của Tôn Trường Đông, thực sự là nên phục sự can đảm hay coi thường sự ngu ngốc của anh?

Họ đã nghe đến uy danh của Trần Gia Bảo từ lâu, đương nhiên có sự kính nể với Trần Gia Bảo, hơn nữa, Trần Gia Bảo đã chấp nhận lời thách đấu của Tôn Trường Đông mà không chút do dự. Bọn họ còn tưởng rằng Trần Gia Bảo về phương diện đánh cược đá cũng có tài năng nhất định, nhưng bây giờ họ mới phát hiện, anh Trần vốn dĩ tiếng tăm lẫy lừng, cũng chỉ là một người liều lĩnh.

Hiện tại, nhiều người cho rằng Trần Gia Bảo quá liều lĩnh, có thái độ khinh thường đối với anh.

Ngụy Nhã Huyên trừng mắt nhìn xung quanh và bật cười. Đợi đến lúc nữa Trần Gia Bảo đánh bại Tôn Trường Đông, để xem các người có thể cười ra nước mắt không nhé!

Liễu Ngọc Phi từ lâu đã biết Trần Gia Bảo không có kiến thức đánh cược đá, hối hận vì đã không nói với Trần Gia Bảo những chuyện này sớm hơn, liền vội vàng nói nhỏ: "Gia Bảo, giải thích ngắn gọn, cái gọi là 'xuất lục' nghĩa là sau khi cắt đá thô, bên trong có ngọc bích. "

"Hóa ra là như thế." Trần Gia Bảo đột nhiên hiểu ra.

Những người xung quanh càng thích thú, tiếng cười cũng to hơn.

Bùi Tuệ Lâm mặt gần như đen lại khi nghe thấy tiếng cười xung quanh Trần Gia Bảo, cô ta coi Trần Gia Bảo là người đàn ông mà mình hận nhất. Nếu như biểu hiện của Trần Gia Bảo quá mức kém cỏi, điều đó không phải là cũng kéo theo phong cách của cô ta xuống rồi sao? Bùi Tuệ Lâm tuyệt đối không thể cho phép chuyện này xảy ra.

Lúc này, Bùi Tuệ Lâm cau mày nói với vẻ bất mãn: "Trần Gia Bảo rốt cuộc là đang chơi trò gì vậy? Anh ta không biết gì về đánh cược đá mà dám nhận lời thách đấu của Tôn Trường Đông. Anh ta cảm thấy cuộc sống trôi qua quá thuận lợi rồi, nên muốn tìm chút kích thích sao?"

Lưu Vũ Tình cười khúc khích, nói: "Tôi không phải con giun trong bụng Trần Gia Bảo. Làm sao tôi biết anh ta nghĩ gì? Nhưng có một điều tôi có thể chắc chắn là trận đấu đánh cược đá này thậm chí còn thú vị hơn những gì tôi nghĩ ban đầu. Tôi bây giờ ngược lại lại muốn Trần Gia Bảo giành chiến thắng, bước vào đường cùng dùng một đòn phản kích thật lớn, trận đấu này mới có thể đầy kịch tính, cũng không uổng phí công tôi tôi bỏ trận bowling và đến đây xem trận đấu này. "

Bùi Tuệ Lâm vẫn cau mày Trần Gia Bảo về phương diện đánh cược đá không biết gì cả, nhưng Tôn Trường Đông đã gây được tiếng vang lớn trong giới đánh cược đá. Làm sao mà dễ dàng để thắng Tôn Trường Đông được?

Dần dần, ngay cả Bùi Tuệ Lâm cũng không để ý rằng tâm lý của cô ta lặng lẽ thay đổi, ngay từ đầu cô ta đã quyết tâm muốn Trần Gia Bảo thua, sau chuyển thành muốn Trần Gia Bảo thắng.

Trên sân, Tôn Trường Đông cuối cùng cũng ngừng cười, mặt đỏ bừng, nói: “Anh Trần, sau đây tôi sẽ giới thiệu chi tiết luật chơi, tránh để mọi người nói tôi thắng không thuyết phục.”

Anh ta nói câu này, đã thể hiện chiến thắng chắc chắn là thuộc về bản thân rồi.

Những người xung quanh càng cười suồng sã hơn.

“Anh nói đi, nhưng kết quả cuối cùng vẫn chưa chắc chắn đâu.” Trần Gia Bảo gật đầu, đồng thời nhìn xung quanh.

Chương 1169

Chương 1169

Đôi mắt của anh như một thanh kiếm, sắc bén vô cùng, ai bị ánh mắt của anh rơi vào chỉ cảm thấy mắt mình như bị một vật sắc nhọn đâm thủng, rùng mình một cái, không dám cười nữa.

Trong thành phố Đạt Cược Đá lớn như vậy, chẳng mấy chốc đã yên tĩnh trở lại.

Tôn Trường Đông rất ngạc nhiên, vội bỏ đi vẻ khinh thường, hắng giọng nói: "Trong giới đánh cược đá có câu cổ ngữ" Một đao nghèo, một đao giàu, một đao làm ăn mày ". Cho nên rủi ro khi đánh cược đá là rất cao. Cái cần có đơn giản chính là kinh nghiệm, con mắt, trí lực và sự may mắn.

Như anh Trần thấy, để chuẩn bị cho trận đánh cược đá ngày hôm nay, thành phố Đặt Cược Đá đã lấy ra tất cả các loại đá thô, bất kể chất lượng của chúng thế nào, tất nhiên bất cứ nơi nào, thì đá thô chất lượng cao đều rất hiếm thấy.

Nói cách khác, chỉ có một phần nhỏ của đá thô, có thể cắt ra được ngọc bích chất lượng cao, về việc có thể chọn được phần đá thô này hay không thì cần phải dựa vào con mắt của anh Trần.

Ngoài ra, cho dù cắt được đá có ngọc, chất lượng chắc chắn khác nhau, cái gọi là '36 nước, 72 loại, 108 màu', trong đó màu Lục Đế Vương và lục dương có chất lượng cao nhất, chỉ cần anh có thể lấy được màu lục hoàng đế, tôi sẽ nhận thua ngay. "

Nói xong anh ta liền cười, lục hoàng đế là ngọc bội cao cấp nhất, mấy năm nay anh ta cũng chưa từng thấy người nào cắt ra được lục hoàng đế.

"Tôi biết rồi." Trần Gia Bảo gật đầu, trong lòng nhớ kỹ cái tên "Lục hoàng đế".

“Còn một điểm cuối cùng cần thông báo với anh Trần là tất cả đá thô ở đây đều không được cung cấp miễn phí. anh Trần cần phải bỏ tiền ra mua. Tất nhiên đá thô chất lượng càng cao thì càng nhiều tiền, cuối cùng khi nào trận đấu kết thúc, hoàn toàn đều phụ thuộc vào anh Trần. Chỉ cần anh không nhận thua, trận đấu có thể tiếp diễn mãi mãi, thậm chí cho đến khi anh mua hết tất cả các viên đá thô trong thành phố Đặt Cược Đá. ”Tôn Trường Đông mỉm cười, tiếp tục nói:“ Tất nhiên, để thể hiện thành ý của tôi, viên đá thô đầu tiên có thể được cung cấp miễn phí cho anh Trần. “

Ngay khi anh ta nói điều này, tất cả mọi người đều ồ lên cảm thán, ai mà không biết rằng Tôn Trường Đông là chủ của thành phố Đặt Cược Đá này? Anh ta cạnh tranh với Trần Gia Bảo, anh ta đã chiếm rất nhiều lợi thế, nếu anh ta thắng Trần Gia Bảo, sẽ ngay lập tức mang lại cho anh ta một danh tiếng rất lớn, nhưng cho dù cuối cùng anh ta, cũng sẽ mang lại cho anh ta một số tiền rất lớn bởi vì Trần Gia Bảo bỏ tiền ra mua đá thô.

Hôm nay, Tôn Trường Đông, thằng nhóc này quả thực là quá khôn ngoan!

Ngụy Nhã Huyên phẫn nộ nói: “Đúng là trục lợi. Hóa chẳng phải dù thắng hay thua đồng, cuối cùng anh vẫn sẽ có lợi sao?”

Tôn Trường Đông mỉm cười tự tin: “Lời nhận xét của cô Ngụy sai rồi. Nếu mọi người cho rằng điều đó là không công bằng, có thể từ chối thách đấu, thậm chí có thể rút lui ngay bây giờ, tôi bảo đảm sẽ không ngăn cản. Chỉ là, nếu như các người muốn để tôi tiến cử cho ông già, vậy thì xin thứ lỗi tôi không thể đồng ý”.

“Anh …” Ngụy Nhã Huyên rất tức giận, còn đang định lấy thân phận cô chủ nhà họ Ngụy của mình ra để cảnh cáo anh ta.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo vỗ nhẹ vào tay cô, mỉm cười: “Không sao, vừa hay tôi cũng muốn thử thách bản thân, trận đấu như thế này mới đủ kích thích.”

“Được rồi.” Ngụy Nhã Huyên bĩu môi, không nói gì nữa.

Mọi người xung quanh lại cảm thán, ai không biết Ngụy Nhã Huyên có danh hiệu là “ma nữ”? Nhưng bây giờ, Trần Gia

Bảo lại vô cùng thân thiết vỗ nhẹ vào tay cô ấy, Ngụy Nhã Huyên chẳng những không tức giận, còn nghe theo lời Trần Gia Bảo? Trời đất, lẽ nào Trần Gia Bảo thậm chí đến Ngụy Nhã Huyên cũng thu phục được rồi sao?

Mọi người xung quanh hít một hơi.

Trong đám đông, Bùi Tuệ Lâm cong môi, không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Chương 1170

Chương 1170

Trong thành phố Đặt Cược Đá, cuộc thi đã chính thức bắt đầu!

“Vì anh Trần chưa bao giờ tiếp xúc với đá đặt cược đá nên tôi sẽ chọn đá thô trước, nhân tiện là mẫu cho anh Trần xem. Nhân tiện, đúng rồi, xin anh yên tâm, anh Trần. Mặc dù tôi là ông chủ ở đây, nhưng cụ thể viên đá nào có thể tách ra được ngọc bích, điều này tôi cũng không biết giống như anh. ”Tôn Trường Đông nói một cách tự tin.

“Tốt.” Trần Gia Bảo mỉm cười gật đầu.

Trong tầm nhìn của mọi người, Tôn Trường Đông đặt tay ra sau lưng, đi đến dãy kệ, quan sát qua lại những viên đá thô ráp trên kệ.

Mọi người đều biết, đặt cược đá dựa vào 3 phần kinh nghiệm và 7 phần may mắn. Mặc dù Tôn Trường Đông đã thành danh trong ngành đặt cược đá và đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm nhưng vẫn không thể đảm bảo rằng mình sẽ có thể tìm thấy “hàng tốt”.

Hầu hết mọi người trong thành phố Đặt Cược Đá đều đang căng thẳng theo dõi Tôn Trường Đông. Nếu viên đá thô đầu tiên có thể “khởi đầu tốt đẹp”, thì đối với Tôn Trường Đông, ít nhất nó có thể tượng trưng cho “vận may”, về phần khí thế chắc chắn có thể trấn áp Trần Gia Bảo!

Một lúc sau, hai mắt Tôn Trường Đông sáng lên, anh ta dừng lại trước kệ bên trái, cầm lấy một viên đá thô có bề mặt sẫm màu, to bằng cái bát trong tay, vuốt ve nó cẩn thận, quan sát kết cấu bề mặt, và cảm nhận kết cấu tốt và đồng đều, trong lòng có ba phần nắm chắc.

Sau đó, Tôn Trường Đông lấy trong túi ra một chiếc đèn pin nhỏ, ánh sáng màu vàng chiếu vào viên đá thô ráp, đột nhiên,

trên bề mặt xuất hiện một lớp màu xanh lục bảo.

“Chính là nó, Lưu Nhiễm, sẵn sàng để cắt!” Tôn Trường Đông búng tay.

“Vâng, thưa ông chủ.” Bên cạnh anh ta là một thanh niên trạc tuổi 20. Anh ta đã chuẩn bị sẵn máy cắt, nhanh chóng lấy viên đá thô từ Tôn Trường Đông để chuẩn bị cắt.

Những người xung quanh tràn đầy kỳ vọng.

Liễu Ngọc Phi trông cũng có vẻ lo lắng, nếu Tôn Trường Đông cắt ra được ngọc từ viên đá thô đầu tiên, đó chắc chắn sẽ là một cú đánh lớn vào tinh thần của đối phương.

“Đừng xuất lục, đừng xuất lục.” Ngụy Nhã Huyên hai tay ôm trước ngực, nhỏ tiếng cầu mong.

Trần Gia Bảo cười ngây ngô.

Ngay sau đó, Lưu Nhiễm cắt xuống, mọi người nhìn thấy trên mặt cắt của nguyên thạch có một lớp ngọc bích màu xanh lục, tuy rằng kích thước không lớn, không đủ độ thuần khiết nhưng vẫn đủ hấp dẫn mọi người.

Những người xung quanh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lại hò hét vang dội: “Tăng tăng tăng!”

Lấy được ánh mắt chính xác của Tôn Trường Đông, Lưu Nhiễm tiếp tục cắt khối đá thô, chẳng mấy chốc, khối đá thô hoàn toàn bị cắt ra, lộ ra một mảnh ngọc bích màu xanh lục, hiện ra trước mắt mọi người.

“Xuất lục, xuất lục rồi, viên đá thô đầu tiên đã có thể xuất lục rồi. Ông chủ Tôn không hổ danh là mắt thần nổi tiếng của tỉnh Phú Thọ chúng ta, quá tuyệt vời!”

“Trời đất, anh cũng đừng có mà xem nhe. Tuy chỉ là Ngọc Loại Đậu, độ bóng không đủ, độ trong tương đối kém, nhưng viên đá thô đầu tiên có thể khởi đầu thuận lợi. Bây giờ chúng ta càng tin tưởng rằng tỉnh Phú Thọ sẽ thắng được Trần Gia Bảo. “

“Này, đừng đánh giá thấp Ngọc Loại Đậu. Đợi chút nữa Trần Gia Bảo chọn đá thô, không chắc liệu có thể cắt được Ngọc Loại Đậu hay không đấy.”

Nghe mọi người xung quanh tán thưởng khen ngợi, Tôn Trường Đông mặt hồng hào, liên tục chắp tay về mọi hứng, đắc ý cười: “Mọi người quá khen rồi, tôi chẳng qua là tài mọn mà thôi.”

Ngụy Nhã Huyên trợn mắt, tức giận nói: “Đúng là tiểu nhân đắc ý, Gia Bảo, tí nữa anh nhất định không thể thua anh ta, phải tát vào mặt anh ta một cái thật đâu.”

Chương 1171

Chương 1171

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Đây là lần đầu tiên Trần Gia Bảo đặt cược đá. Thành thật mà nói, anh không chắc liệu mình có thể đánh bại Tôn Trường Đông hay không.

Trong tiếng ồn ào của đám đông, Tôn Trường Đông chọn thêm hai viên đá thô, một viên có kích thước tương đương cái bát và viên còn lại rất nặng, ít nhất cũng đến hai kg.

Khối đá thô to, sau khi cắt ra không có gì, rõ ràng là phế liệu, nhưng khối đá thô khác to bằng cái bát, cắt ra một miếng Ngọc Băng Nọa, đã thuộc vào hạng ngọc chất lượng tốt rồi.

Ba viên đá thô hai viên xuất lục, hoàn toàn làm nổ tung bầu không khí của thành phố Đặt Cược Đá, mọi người xung quanh reo hò, như thể Trần Gia Bảo đã bị đánh bại.

Tôn Trường Đông mặt đỏ bừng, tinh thần phấn chấn, vui vẻ đón nhận những lời khen từ mọi người xung quanh, thậm chí người không có mắt nhìn người, cũng có thể nhìn ra được anh ta đang “vận may ập xuống” rồi!

Ngược lại, về phía Trần Gia Bảo, ngoại trừ Trần Gia Bảo, tinh thần của Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên có phần xuống thấp.

“Anh Trần, như anh thấy đấy, tôi đã mở ra ba viên đá thô, trong đó có hai viên đã cắt được ngọc bích.

Mặc dù chất lượng của hai viên ngọc thạch này không tốt lắm, nhưng tỉ lệ 2/3, ở giới đánh cược đá đã là rất cao rồi.

Bây giờ đến lượt anh chọn đá thô, tôi tin anh Trần trên thông thiên văn dưới tường địa lý, chắc chắn cũng sẽ có một khởi đầu thuận lợi, tôi rất mong mỏi chờ đợi.” Tôn Trường Đông đã

làm một cử chỉ khom tay với Trần Gia Bảo, anh ta cũng không thể che giấu sự đắc thắng trong biểu cảm của mình.

Ngay sau khi nói xong câu này, mọi người có mặt đều vẻ mặt không thiện ý nhìn Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo, người chưa từng tiếp xúc với đặt cược đá, vừa ra tay liệu có thể có khởi đầu tốt? Đùa sao? nếu chỉ đơn giản như vậy thì đã không có nhiều người phá sản vì đặt cược đá rồi!

Trong đám đông, Lưu Vũ Tình mắt sáng lên, cô ta lập tức nắm lấy cánh tay của Bùi Tuệ Lâm và phấn khích nói: "Nhìn này, Trần Gia Bảo sắp ra thi đấu, cũng không biết anh ta biểu hiện như thế nào, tôi đột nhiên cảm thấy rất mong đợi." "

Bùi Tuệ Lâm khó chịu nói: "Thôi đi, còn có thể sao nữa, nhất định sẽ bị Tôn Trường Đông làm cho thất bại thảm hại!"

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng cô ta vẫn rất mong chờ Trần Gia Bảo thể hiện, dùng đôi mắt mong đợi nhìn Trần Gia Bảo thật kỹ.

Ở bên cạnh Trần Gia Bảo, Ngụy Nhã Huyên trừng mắt nhìn những người xung quanh, vung nắm đấm, tức giận nói: "Gia Bảo, cố lên, để cho đám người có mắt không biết núi thái sơn này, chiêm ngưỡng thật kỹ sự lợi hại của anh!"

Liễu Ngọc Phi bình tĩnh hơn, nói nhỏ vào tai Trần Gia Bảo: "Gia Bảo, có muốn tôi thay cậu chọn đá thô không? Hôm qua tôi vẫn xem tư liệu về đặt cược đá, nên có kinh nghiệm hơn cậu."

Trên thực tế, Liễu Ngọc Phi cũng không chắc chắn như vậy, nhưng nếu đổi là cô ta lên sân nếu như thua rồi, ít nhất thể diện của Trần Gia Bảo sẽ được bảo toàn.

Trần Gia Bảo nhếch mép cười nói: "Không cần đâu, Trần Gia Bảo tôi làm việc, vậy làm sao có thể trước khi lâm trận lại lùi bước, để phụ nữ thay tôi xuất đầu lộ diện được?"

Sau cùng, Trần Gia Bảo bước ra và đi đến hàng đá thô bên trái.

Đột nhiên, ánh mắt của mọi người xung quanh đều theo sát Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo không có kinh nghiệm đặt cược đá, vì vậy anh đến bên kệ và sau khi hơi do dự, anh chọn ngẫu nhiên một

viên, chỉ vào một viên đá thô có kích thước bằng một cái chậu rửa mặt, nói, “Chính là miếng này.”

Mọi người chăm chú nhìn thì thấy viên đá thô mà Trần Gia Bảo lựa chọn có vân thô, bề mặt trắng, vỏ dày, chỉ có một “cánh cửa” ở giữa hiện ra một ít rêu đen, rõ ràng là chất lượng kém. Khả năng có ngọc rất thấp, trừ khi thực sự trong túi rỗng tuếch, nếu không, ai có chút kinh nghiệm cá cược đá sẽ không chọn loại đá thô này.

Chương 1172

Chương 1172

Khá nhiều người đã cười thành tiếng, anh Trần này hóa ra là một tên đánh cược đá ngu ngốc, Tôn Trường Đông bước nhanh tới, xác nhận ở cự ly gần, cố nén cười, mặt đỏ bừng, nói: “Anh Trần, anh có chắc muốn chọn cái này không? Tôi có thể cho anh cơ hội chọn lại. Đừng lo lắng, ngay cả khi anh chọn một miếng khác, vẫn là miễn phí.”

Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Không, chính là miếng này.”

“Xem ra anh Trần rất tự tin vào bản thân.” Tôn Trường Đông khóe miệng cười dày hơn, không biết là đang thực sự ngưỡng mộ hay đang châm chọc, lớn tiếng nói: “Vì anh Trần rất tự tin, Lưu Nhiễm, bắt đầu cắt đi, để anh Trần xem bộ mặt thật trong phiến đá xù xì này ”.

“Vâng!”

Lưu Nhiễm tươi cười đáp lại, cầm cục đá thô do Trần Gia Bảo lựa chọn, chặt xuống, không có gì ngạc nhiên, không có bất kỳ cái gì!

Những người xung quanh không nhịn được nữa mà cười ầm lên.

Liễu Ngọc Phi vỗ trán, quả nhiên ngay từ đầu việc Trần Gia Bảo chấp nhận lời thách đấu của Tôn Trường Đông là một sai lầm.

Ngụy Nhã Huyên cũng bực bội, nhưng cô ta lập tức lấy lại tinh thần, nắm chặt nắm đấm nhỏ, cổ vũ: “Không sao, đây mới là viên đá thô đầu tiên. Dù sao Trần Gia Bảo cũng có tiền. Mua thêm vài viên đá thô nữa, cho dù là mèo mù đi bắt chuột chết, nhất định có thể mở được ngọc chất lượng thượng hạng. “

Ở một bên, Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm cũng tỏ ra thất vọng.

Lưu Vũ Tình thở dài, nói: “Có vẻ như Trần Gia Bảo đã thua rồi, nhưng cái này cũng là nằm trong dự liệu.

Ở các lĩnh vực khác, Trần Gia Bảo đã là người tài đứng trên mọi người rồi, đâu có ai có thể giỏi toàn diện được, cũng không thể lợi hại như vậy ở phương diện đặt cược đá được, cũng nên cho người khác một con đường sống nữa.”

Mặc dù nói như vậy, trong lòng cô ta vẫn còn một nỗi thất vọng, giống như một một nhân vật huyền thoại trong lòng cô ta vốn ngồi tít trên cao, lại đột nhiên từ trên đám mây rơi xuống, sự chênh lệch này thực sự là quá lớn rồi.

Bùi Tuệ Lâm cũng không hài lòng, nói: “Càng nhìn Trần Gia Bảo càng thấy khó chịu, anh ta càng thua thảm càng tốt!”

Trên sân, Tôn Trường Đông đã nhìn thấy ánh sáng của chiến thắng, nụ cười trên miệng anh ta càng nở rộng hơn, anh ta cười nói: “Có vẻ như lần này anh Trần đã sẩy tay rồi, không biết anh có còn muốn tiếp tục không? Chỉ là, nếu như tiếp tục, những viên đá thô kia phải tốn tiền để mua. “

“Thắng bại bất phân, tất nhiên là tiếp tục đi.” Trần Gia Bảo cười cười, tiếp tục nhặt viên đá thô ở kệ bên lên.

Trên khóe miệng Tôn Trường Đông nở nụ cười nhã nhặn, trong lòng lại cười lạnh một tiếng: “Hừ hừ, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nhưng không sao. Có tiền mà không kiếm thì làm sao được, nếu như anh đã khăng khăng muốn tiếng tục cống tiền cho tôi, tôi làm sao mà từ chối được? “

Nghĩ đến điều này, nụ cười nhã nhặn trên khóe miệng của Tôn Trường Đông rõ ràng hơn, anh ta đã coi Trần Gia Bảo như một công cụ để kiếm tiền béo bở.

Trần Gia Bảo nhìn vô số loại đá thô, trong lòng thực sự có chút khó xử. Anh không có kinh nghiệm đặt cược đá. Anh chỉ là dựa vào may mắn. Nhưng trong số rất nhiều viên đá thô, anh muốn vận dụng may mắn để chọn ra một viên có thể tạo ra giá trị cao, nhưng nói thì dễ làm mới khó?

Anh đi ngang qua các dãy kệ, và khi đi qua dãy kệ thứ hai bên phải, anh đột nhiên sửng sốt, không khỏi lùi lại, nhìn tảng đá thô to bằng quả bóng rổ trên kệ, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

” Tiên Vũ Hợp Tông Quyết” mà anh luyện tập ban đầu là để hấp thụ linh lực giữa trời và đất để sử dụng cho riêng mình, vì vậy anh ta có một khả năng nhận biết phi thường về “linh khí”.

Chương 1173

Chương 1173

Và vừa rồi, khi anh đi ngang qua, anh cảm thấy một luồng khí mờ nhạt toát ra từ khối đá thô ráp này, nếu anh không luyện " Tiên Vũ Hợp Tông Quyết ", e rằng sẽ không cảm nhận được.

Đại khái mà nói, ngọc bội tốt nhất đều có linh khí, cho nên ngọc có thể nuôi dưỡng con người, chẳng lẽ khối đá thô này lại chứa ngọc bội, cho nên mới có thể phát ra linh khí?

Trần Gia Bảo cảm thấy suy đoán của mình cũng không có vấn đề gì, không nhịn được cầm lấy viên đá thô này, đột nhiên linh khí tỏa ra từ viên đá thô này càng rõ ràng hơn.

"Chính là mày rồi!"

Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Trần Gia Bảo, không ngờ "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" lại có tác dụng thần kỳ trong phương diện đặt cược đá.

Có vẻ như, đã tới thời khắc bản thân cùng đường mà phản kích rồi!

"Ông chủ Tôn, chính là viên đá thô này." Trần Gia Bảo mỉm cười, ánh mắt của mọi người đều dõi theo, đưa viên đá thô trong tay cho Tôn Trường Đông.

Tôn Trường Đông quan sát lướt qua, không khỏi nở nụ cười: "Anh Trần, đừng trách tôi không nhắc nhở anh. Chất lượng của khối đá thô này ở mức trung bình. Cho dù bán đi cũng chỉ đáng giá 7 triệu. Khả năng xuất lục là rất ít, anh có chắc là anh muốn cái này không? "

Khi nghe đến đây, mọi người xung quanh lại bật cười.

"Ông chủ Tôn là một người có uy quyền trong giới đánh cược đá. Vì anh ta nói rằng viên đá thô mà Trần Gia Bảo lựa chọn

có chất lượng trung bình, nên về cơ bản anh ta đã kết án tử hình cho viên đá thô này.

Hehe, lần này Trần Gia Bảo lại muốn lãng phí công sức rồi."

"Chậc chậc chậc, mặc dù ông chủ Tôn rất khôn ngoan, nhưng cũng rất biết cách làm người. Rõ ràng, Trần Gia Bảo và anh ta đang ở trong một mối quan hệ cạnh tranh, vậy mà anh ta thậm chí còn nhắc nhở Trần Gia Bảo, nếu đổi là tôi, tôi không làm thế được đâu. "

"Không phải sao? Ông chủ tôn Tôn làm như vậy. Không phải là đang thể hiện đạo đức tốt đẹp của người tỉnh Phú Thọ chúng ta ở trước mặt Trần Gia Bảo sao? Đây gọi là tấn công Trần Gia Bảo về mặt tinh thần.

Tôi đoán, Trần Gia Bảo bây giờ chắc chắn sẽ đổi đá thô."

Giữa đám đông, Lưu Vũ Tình thất vọng khi nghe những lời bàn tán xung quanh mình, nói: "Có vẻ như lần chọn đá thô lần này của Trần Gia Bảo lại thất bại rồi. Tôi hy vọng chút nữa khi anh ta đổi đá thô, có thể bùng nổ vận may một lần, nếu không, loại thi đấu thế này một chút hồi hộp cũng không có, thực sự là nhàm chán, phí công tôi chạy tới thành phố Thái Bình xem náo nhiệt. "

Trong tiềm thức cô ta đã nghĩ rằng Trần Gia Bảo sẽ chọn lại đá thô, vì vậy cô ta mới như vậy.

"Tôi không nghĩ Trần Gia Bảo sẽ đổi viên đá thô." Bùi Tuệ Lâm khẽ cân nhắc, nói tiếp: "Mặc dù tôi không nghĩ rằng viên đá này có thể xuất lục, nhưng với tính cách kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, từ khi viên đá thô này được chọn, hoàn toàn không thể khả năng thay đổi. "

Lưu Vũ Tình sửng sốt trong giây lát.

Đột nhiên, dường như để kiểm chứng lời nói của Bùi Tuệ Lâm, ánh mắt của mọi người đều nhìn vào, Trần Gia Bảo lắc đầu từ chối, nói: "Cảm ơn ông chủ Tôn có lòng tốt. Tôi nghĩ hòn đá thô này vừa mắt tôi.

Tốt, vậy tôi không cần thay đổi, càng huống hồ, người còn không thể nhìn tướng mạo, càng không nói tới đặt cược đá phức tạp thần bí, tất nhiên không thể đánh giá bằng chất lượng bề ngoài. Nói không chừng viên đá thô xấu xí này lại có thể

tạo ra ngọc bích chất lượng cao, khiến tất cả mọi người phải ngạc nhiên?

Mọi người xung quanh lại là một trận cười chế giễu, đều cho rằng Trần Gia Bảo đang già mồm át lý lẽ.

Tôn Trường Đông lắc đầu mỉm cười, không đồng ý với những gì Trần Gia Bảo nói.

Như Trần Gia Bảo đã nói, đặt cược đá không thể được đánh giá chỉ qua vẻ bề ngoài của nó, nhưng Tôn Trường Đông đã tung hoành ở trong giới đánh cược đá được nhiều năm, có bộ tiêu chuẩn đánh giá riêng. Trong ấn tượng của anh ta, anh ta giống như viên đá thô mà Trần Gia Bảo chọn, cũng chỉ có rất ít lần anh ta từng xuất được lục, Trần Gia Bảo không thể nào bùng nổ may mắn đến độ đụng trúng được xác xuất thấp tới vậy?

Chương 1174

Chương 1174

Vì vậy, Tôn Trường Đông căn bản không cho rằng viên đá thô này có thể xuất lục, mỉm cười tự tin: "Vì anh Trần khẳng định như vậy, tôi cũng sẽ không thuyết phục anh nữa. Viên đá thô này là 7 triệu, anh Trần có thể trả tiền là có thể cắt rồi. "

Không nói gì, Ngụy Nhã Huyên vội quẹt thẻ khiến mọi người xung quanh vô cùng ngạc nhiên.

Lưu Nhiễm nhận lấy viên đá, trực tiếp cắt từ bên mép, mặt cắt vẫn toàn là đá, màu xám và không có chút màu xanh nào.

Mọi người đều lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy, có vẻ như Tôn Trường Đông đã đúng, Trần Gia Bảo đã chọn một phế liệu.

Tôn Trường Đông nở nụ cười tự mãn, trong tiềm thức nhìn Trần Gia Bảo, muốn nhìn thấy bộ dáng vừa bực vừa tiếc nuối của Trần Gia Bảo, nhưng Trần Gia Bảo vẻ mặt lãnh đạm, trong mắt lộ ra cực kỳ tự tin.

Tôn Trường Đông không khỏi băn khoăn, tự hỏi sự tự tin của Trần Gia Bảo đến từ đâu?

Trần Gia Bảo cười nhẹ, anh đối với "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" là tin tưởng tuyệt đối, vì trong phiến đá thô này có linh khí, nhất định phải có ngọc, lập tức nói: "Tiếp tục cắt."

Lưu Nhiễm đáp lại và thực hiện một vết cắt khác dọc theo mặt cắt ngang, đột nhiên, trên mặt cắt mới xuất hiện một mặt ngọc màu xanh lục nhạt, màu sắc lạnh lẽo, trong mờ, giống như một khối băng.

Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm ngay lập tức tinh thần phất lên.

Tất cả mọi người xung quanh đều ồ lên cảm thán, lại thực sự có thể xuất lục, hơn nữa còn là ngọc băng rất hiếm thấy!

“Ngọc Băng, lại có thể là Ngọc Băng, độ tinh khiết này thực sự là quá đủ!”

“Trời ạ, một viên đá thô ráp dáng vẻ xấu xí thực sự có thể cắt ra Ngọc Băng. Trời, vận may của Trần Gia Bảo cũng quá tốt rồi? Cũng may là anh ta không thay đổi, nếu không, chẳng phải sẽ lỗ to rồi sao?”

“Còn quá sớm để đưa ra kết luận. Đó chỉ là một vết cắt thôi. Nói không chừng Ngọc Băng chỉ có một chút xíu thôi, tiếp tục cắt bị rớt thì sao?”

“Đúng, đúng, cái này cũng không phải là không có khả năng, hy vọng Trần Gia Bảo sẽ bị mừng hụt.”

Chưa kể mọi người xung quanh đều mong Trần Gia Bảo xui xẻo, Tôn Trường Đông bên cạnh cũng nóng bừng cả mặt, vừa rồi anh ta tin chắc rằng không thể xuất lục được. Nếu Trần Gia Bảo cắt ra ngọc băng chất lượng cao, không phải là anh ta sẽ bị ánh mắt của mọi người quật ngã sao?

“Lưu Nhiễm, tiếp tục cắt!” Tôn Trường Đông sắc mặt đã trở nên u ám.

Lưu Nhiễm sửng sốt, vội vàng tiếp tục cắt.

“Rớt! Rớt! Rớt!”

Những người xung quanh đồng thanh hét lên, khí thế cực lớn, âm thanh rung chuyển mái nhà, chỉ mong đợi dao hạ xuống, khối đá thô vừa mới xuất một chút lục của Trần Gia Bảo sẽ trở thành phế liệu.

Khóe miệng Trần Gia Bảo ý cười càng đậm, nếu như dao rơi xuống, chỉ sợ thể diện của bọn họ đều bị mất hết.

Giữa tiếng hô “rớt rớt rớt “, Lưu Nhiễm ở một bên cầm dao cắt ra, chỉ nhìn thấy một mặt ngọc của Ngọc Băng trong suốt giống như trước, lại một lần nữa xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Mặt cắt tăng rồi!

Và xét theo kích thước của khối đá xù xì và vị trí xuất hiện Ngọc Băng, nếu không phải là người đặc biệt xui xẻo thì khối lượng của Ngọc Băng này chắc chắn không hề nhỏ.

Mọi người hít một hơi thật sâu, những tiếng hô “rớt rớt rớt” đột nhiên kết thúc, không gian tràn ngập một bầu không khí khó xử.

Chương 1175

Chương 1175

Lưu Nhiễm vẻ mặt nghiêm túc, tiếp tục cẩn thận cắt gọt, không bao lâu sau khi bóc được lớp ngoài thô ráp, trong mắt mọi người xuất hiện một viên Ngọc Băng cỡ một cái bát, trong suốt, tròn trịa, tinh xảo nhẵn nhụi giống như khối băng, còn có màu ngọc lục bảo nhàn nhạt, là một viên ngọc bích trôi nổi như băng.

Trong khi tất cả khán giả vừa kinh ngạc, họ cũng đồng thời thở dài ngao ngán, Ngọc Băng Phiêu Hoa.

Đây đã là loại ngọc thượng hạng rồi. Nó tốt hơn nhiều so với Ngọc Hạt Đậu và Ngọc Băng Nọa của Tôn Trường Đông. Có thể gọi là may mắn của Trần Gia Bảo đang bùng nổ rồi!

"Ơ!"

Ngụy Nhã Huyên kinh ngạc, nhất thời quên mất mâu thuẫn với Liễu Ngọc Phi, nhảy dựng lên ôm lấy cánh tay Liễu Ngọc Phi, vui mừng nói: "Quá tốt rồi, Gia Bảo thực sự không để tôi thất vọng, bây giờ để tôi xem đám người có mắt không tròng kia, còn đắc ý được không. "

Liễu Ngọc Phi cũng vui mừng khôn xiết, gật đầu cười: "Vận may của Gia Bảo thật là tốt, lúc tôi đã lo lắng tới sống dở chết dở. Không ngờ viên đá thô thứ hai lại có thể cắt ra Ngọc Băng, sự may mắn của anh ta đúng là nghịch thiên. "

Cô không tin Trần Gia Bảo có khả năng phân biệt chất lượng đá thô, cho nên chỉ có một lời giải thích, chính là, vận may của Trần Gia Bảo quá tốt!

Trong đám người, Lưu Vũ Tình cười nói: "Vận may của Trần Gia Bảo quả thật không tệ. Cũng may là anh ấy không thay đổi cục đá thô. Bằng không, làm sao có thể cắt ra được Ngọc Băng

Phiêu Hoa chứ? Tôi phải nói này, Tuệ Lâm, cô thực sự là rất hiểu Trần Gia Bảo đấy. “

Bùi Tuệ Lâm cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, một nụ cười nhếch lên khóe miệng, nhưng lập tức thu lại, trợn mắt nói: “Vậy là điều tất nhiên, người hiểu rõ nhất mình, chính là đối thủ của mình, nhưng tôi đã coi Trần Gia Bảo là đối tượng trả thù cả cuộc đời tôi. Có thể không hiểu anh ta sao? “

Lưu Vũ Tình mỉm cười, nhìn Trần Gia Bảo bằng đôi mắt xinh đẹp của cô ta, nói: “Tôi không biết vận may của anh ta có thể tiếp tục hay không, nếu không, Trần Gia Bảo vẫn là có xác suất thắng rất nhỏ trong cuộc thi này.”

Mặt khác, mặt của Tôn Trường Đông đã tối sầm lại, lúc đầu còn thề thốt rằng cục đá thô cứng này không thể xuất lục được. Tuy nhiên, giờ đây, Ngọc Băng Phiêu Hoa này đã tát vào mặt anh ta một cái rất đau, ngay cả với quyền uy của anh ta cũng bị đả kích, Ngọc Băng này trị giá ít nhất hàng chục tỷ. Kết quả là Trần Gia Bảo chỉ bỏ ra 7 triệu để mua nó, quả thực là tiền mất tật mang!

Trần Gia Bảo chống tay đứng lên, cười nhẹ, nhướng mày nói: “Ông chủ Tôn, anh cảm thấy thế nào?”

Cơ khóe mắt Tôn Trường Đông giật giật, đâu còn sự hăng hái như ban đầu, nói: “Tôi thừa nhận anh có vận may, nhưng ngoài vận may còn cần kinh nghiệm và nhãn lực để đặt cược đá, bởi vì may mắn hư vô lúc ẩn lúc hiện, không thể đảm bảo sẽ ở bên anh mãi mãi. “

“May mắn?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười, nói: “Nếu như đá thô tiếp theo cũng có thể xuất lục, không biết anh sẽ còn cho rằng tôi dựa vào may mắn nữa không?”.

Đá thô tiếp theo vẫn xuất lục?

Mọi người xung quanh lại cảm thán, một tên không biết gì lần đầu tiên đặt cược đá, dựa vào vận may để mở ra một miếng Ngọc Băng Phiêu Hoa còn chưa biết đủ, còn muốn xuất lục hai lần liên tiếp, Trần Gia Bảo có chắc là đang không nói đùa không?

Nhiều người cho rằng Trần Gia Bảo đang “phiêu” rồi và đang chờ xem những trò đùa của Trần Gia Bảo.

“Tuyệt đối không thể!” Tôn Trường Đông trong mắt hiện lên một tia khinh thường, nói: “Nếu như không phải vận khí nghịch thiên, anh đến ngọc bích Ngọc Băng cũng không mở ra được đâu, bây giờ còn nói tới một lần nữa xuất lục, thực sự là ý nghĩ viển vông. “

“Ông chủ Tôn, bây giờ ông còn nhiều lời như vậy, sau này cẩn thận sẽ bị tát lại vào mặt một lần nữa đấy.”

Trần Gia Bảo cười, tiếp tục chọn đá thô ở kệ.

Trái tim của Tôn Trường Đông nhảy dựng, đột nhiên anh ta có một điềm báo không lành.

Chương 1176

Chương 1176

Chẳng mấy chốc, Trần Gia Bảo tìm thấy một cái miếng to bằng chậu, bên ngoài miếng đá thô là một tầng đen thui, tản ra linh khí giống như Ngọc Băng Phiêu Hoa khi nãy, trong lòng chợt mừng rỡ, dùng 350 triệu để mua, sau đó đưa cho Lưu Nhiễm cắt ra.

Mọi người căng thẳng theo dõi, Trần Gia Bảo không ngờ miếng đá thô này lại cắt ra được Ngọc Băng Phiêu Hoa, khối lượng lớn hơn gấp đôi Ngọc Băng vừa rồi, giá cả ít nhất cũng phải mấy chục nghìn tỷ đồng!

Mọi người xung quanh đều sững sờ, liên tiếp hai lần xuất lục, hơn nữa đều là Ngọc Băng Phiêu Hoa chất lượng cao, chuyện này đã không thể dùng may mắn đủ để giải thích nữa rồi.

Có lẽ nào Trần Gia Bảo là một cao thủ đặt cược đá, từ khi bắt đầu đã tẩm ngẩm tầm ngầm mà giết chết voi?

Mọi người càng nghĩ càng thấy vậy, trong lòng thầm mắng người của tỉnh Hòa Bình quả nhiên là đê tiện, vô liêm sỉ.

Tôn Trường Đông hít một hơi thật sâu, trên trán đã xuất hiện một vệt mồ hôi lạnh, màn trình diễn của Trần Gia Bảo quá tuyệt vời, từ đáy lòng anh ta cảm thấy áp lực vô cùng và sởn gai ốc.

Khuôn mặt trầm xuống, anh ta lại chọn hai viên đá thô, sau khi cắt ra, một viên đá thô xuất lục, chất lượng đã đạt đến "Ngọc Băng Nọa", tuy vẫn không bằng Ngọc Băng Phiêu Hoa của Trần Gia Bảo nhưng có thể cũng giải tỏa áp lực rất nhiều cho anh ta, dù sao anh ta tuyệt đối không tin Trần Gia Bảo thật sự có thể liên tục xuất lục.

Trần Gia Bảo bị mọi người chăm chú theo dõi, anh tiếp tục chọn hai viên đá thô đưa cho Lưu Nhiễm cắt, hai viên đá thô

không chỉ tiếp tục xuất lục, hơn nữa chúng vẫn là Ngọc Băng Phiêu Hoa. Chỉ riêng hai viên ngọc thạch đã có giá hàng chục tỷ. Trần Gia Bảo chỉ mất chưa đến 350 triệu là mua được, đây chính là buôn một lãi mười!

Điều này hoàn toàn làm bùng nổ thành phố Đặt Cược Đá, và tất cả mọi người trong khán đài đều náo động. Họ tái xanh mặt, bốn lần liên tiếp đều là Băng Ngọc Phiêu Hoa chất lượng cao. Nếu họ không được tận mắt chứng kiến , chắc chắn sẽ không tin điều đó.

Tôn Trường Đông càng thêm kinh ngạc, sắc mặt đầy khó tin, chuyện này … làm sao có thể?

“Quá thần kỳ rồi. Tôi đoàn, Trần Gia Bảo tuyệt đối không thể nào là lần đầu đặt cược đá. Anh ta chắc chắn là một cao thủ trong giới đặt cược đá Ngay từ đầu, anh ta đã giả bộ không biết gì. Thậm trí đến lần đầu chọn ra phế liệu rất có khả năng là cố ý, đợi đến khi mọi người. khinh thường anh ta, một đòn phản công khi tới đường cùng, không chỉ rất kịch tính mà còn có thể làm tổn hại đến tinh thần của Tôn Trường Đông, thực sự rất nham hiểm.”Lưu Vũ Tình rất ngạc nhiên, mặc dù cô ta cảm thấy đã bị Trần Gia Bảo lừa rồi, nhưng trong lòng lại vô cùng ngạc nhiên chứ không có tức giận, bởi vì chỉ có một màn thể hiện thần kỳ như vậy mới có thể phù hợp với con người của Trần Gia Bảo trong tâm trí cô ta theo như dự tính.

Bùi Tuệ Lâm gật đầu, trong lòng không khỏi nghi ngờ Trần Gia Bảo đang tẩm ngẩm tầm ngầm giết chết voi, nếu không, nếu không tình huống hiện tại sẽ không có còn cách nào giải thích.

Mặc dù Liễu Ngọc Phi, Ngụy Nhã Huyên và những người khác cũng ngạc nhiên trước màn trình diễn của Trần Gia Bảo, nhưng họ hoàn toàn tin tưởng rằng Trần Gia Bảo là lần đầu tiên đặt cược đá.

Trên sân, Tôn Trường Đông sắc mặt tối sầm lại, vốn dĩ anh ta cho rằng dựa vào tài đánh bạc thiên phú của mình, trò đặt cược đá này đối với bản thân là dễ như trở bàn tay. Sao anh ta có thể nghĩ rằng Trần Gia Bảo sẽ cho anh ta cái tát đau như vậy, không khỏi tự cười lạnh, nói một cách mỉa mai: “Anh Trần

thậm chí còn không biết thế nào là ‘xuất lục’. Tất cả chúng tôi còn thực sự nghĩ rằng anh Trần là lần đầu tiên đặt cược đá”.

Hóa ra chúng tôi vẫn còn quá ngây thơ rồi, bốn lần liên tiếp mở được Ngọc Băng Phiêu Hoa, điều này chắc chắn không thể lấy lý do may mắn để giải thích được, có vẻ như anh Trần cũng là một cao thủ trong ngành đánh cược đá rồi. Khổ tâm che giấu chúng tôi, có vẻ như ngay từ đầu anh đã coi tất cả chúng tôi là những kẻ ngu ngốc, phải không? “

Ngay sau khi câu này nói xong, tất cả mọi người trên khán đài đều tràn đầy phẫn nộ và nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo.

Chương 1177

Chương 1177

Trần Gia Bảo cười nhẹ, duỗi ra một ngón trỏ, nhẹ nhàng lắc lắc, cười nói: “Anh sai rồi. Đây quả thực là lần đầu tiên tôi đặt cược đá, điểm này không cần thiết phải lừa mọi người.”

Tôn Trường Đông lập tức lớn tiếng nói: “Không thể, tuyệt đối không thể, anh Trần còn muốn nói dối chúng tôi sao? Tôi đã ở trong nghề đánh cược đá hơn mười năm, đã từng nhìn thấy vô số người có năng lực, nhưng bất kể bọn họ có lợi hại như thế nào, chỉ cần là lần đầu tiên đặt cược đá, tuyệt đối không thể bốn lần liên tiếp mở ra được Ngọc Băng Phiêu Hoa, đối mặt với sự thật, anh Trần vẫn nói thế này. Đúng là kiểu nói dối, quá vụng về. “

Tất cả mọi người đều gật đầu cảm thấy những gì Tôn Trường Đông nói là có lý, Trần Gia Bảo còn nói dối muốn lừa gạt bọn họ, thật là không biết xấu hổ!

Trong ánh mắt tức giận của mọi người, Trần Gia Bảo đã trở thành mục tiêu.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo hoàn toàn không quan tâm, anh đứng chắp tay, tự tin và tự hào nói: “Kinh nghiệm của anh chỉ là kinh nghiệm cá nhân của anh mà thôi, căn bản không nói lên điều gì. Anh phải biết rằng thế giới rộng lớn như vậy, không thiếu thứ lạ, chưa nói đến Việt Nam cả nghìn năm lịch sử? Anh không thể hiểu được. Điều đó chỉ có thể cho thấy rằng kinh nghiệm của anh chưa đủ và kiến thức của anh còn quá ít. Ít nhất, biểu hiện hại tại của tôi, đã vượt qua phạm vi hiểu biết của anh. “

“Anh Trần thật là khéo mồm khéo miệng.” Tôn Trường Đông chỉ cười lạnh, những gì Trần Gia Bảo nói có vẻ hợp lý, nhưng cùng lắm, cũng chỉ là già mồm át lý lẽ mà thôi.

Trần Gia Bảo không nhịn được cười nói: “Vốn dĩ tôi không cần giải thích với anh, nhưng vì đây là cuộc thi, để anh thua tâm phục khẩu phục, tôi sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh cho anh biết, cái sai của anh thái quá đến thế nào. “

Dùng hành động thực tế để chứng minh?

Mọi người sửng sốt trong chốc lát, đều đang tự hỏi Trần Gia Bảo sau đó sẽ làm gì?

Trần Gia Bảo nhìn xung quanh và nói với Tôn Trường Đông: “Vì anh rất tự tin vào kinh nghiệm của mình, vậy để tôi hỏi anh một lần nữa. Dựa trên kinh nghiệm của anh, cho dù anh là cao thủ hàng đầu trong giới đặt cược đá, anh có thể làm được 100% xuất lục không? “

100% xuất lục?

Không cần Tôn Trường Đông trả lời câu hỏi này, tất cả mọi người đều đã lắc đầu ngán ngẩm, làm sao mà có thể được?

Tôn Trường Đông ngay lập tức nói: “Đây là điều hoàn toàn không thể. Ngay cả với công nghệ tiên tiến mới nhất, cũng không có cách nào để tìm ra được miếng đá thô đó có lấy được ngọc hay không, huống chi là một người trần mắt thịt? Nếu một người như vậy tồn tại trên thế giới này, tôi sợ người đó từ lâu đã là người giàu nhất thế giới, và trở nên nổi tiếng rồi. “

Trần Gia Bảo gật đầu cười khúc khích, nói: “Nếu tiếp theo tôi có thể xuất lục 100%, điều đó có nghĩa là tôi đã hoàn toàn vượt quá kinh nghiệm và hiểu biết của anh? Còn câu nói trước kia anh nói rằng tôi đã lừa dối mọi người, càng trở thành lời nói vô căn cứ.”

Trần Gia Bảo muốn xuất lục 100%?

Mọi người cảm thán, Trần Gia Bảo quá bá đạo rồi, chuyện này làm sao có thể?

“Xuất lục 100%?” Tôn Trường Đông không khỏi chế nhạo, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, nói: “Đừng tưởng rằng có thể liên tiếp mở được Ngọc Băng Phiêu Hoa 4 lần, là thật sự có thể 100% xuất lục. Tôi có thể đảm bảo, trên đời này tuyệt đối không ai làm được. “

“Đó là lý do tại sao tôi nói kiến thức của anh hạn hẹp. Anh không biết rằng không có sự tuyệt đối trong mọi thứ sao?” Đôi mắt Trần Gia Bảo tràn đầy sự tự tin tuyệt đối.

Tôn Trường Đông giận dữ nói: “Nếu anh thực sự có thể xuất lục 100%, vậy thì tôi sẵn sàng chịu thua, nhưng nếu anh không thể xuất lục 100% thì sao?”

“Tuy rằng đến lúc đó, anh cũng chỉ có một con đường nhận lấy thất bại, nhưng để anh thua khâm phục khẩu phục, vậy thì tôi với anh đánh cược một lần này cũng không sao? Tiếp theo đây chỉ cần tôi một lần có đá thô không xuất lục, thì coi như trận đấu này, tôi nhận thua, anh cảm thấy thế nào?”Trần Gia Bảo lớn tiếng, khí thế át người.

Ngay sau khi tuyên bố này được đưa ra, xung quanh đã náo động!

Chương 1178

Chương 1178

Người bình thường có thể chọn ra một miếng đá xuất lục, đã cảm ơn trời đất rồi, Trần Gia Bảo còn muốn xuất lục 100%, có chắc là mình không nằm mơ không?

Tôn Trường Đông vẻ mặt vui mừng, không cho Trần Gia Bảo có chút thời gian hối hận, vỗ đùi một cái, nhanh chóng nói: "Được rồi, không hổ là anh Trần nổi danh Hòa Bình. Làm việc quả nhiên bá đạo hết sức. Mọi người đã nghe thấy rồi. Đây là tự anh Trần nói. Tôi nghĩ, với thân phận và địa vị của anh Trần hiện nay, lời đã nói ra, chắc chắn là chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối không có chuyện nói lời không giữ lời. "

"Anh không cần dùng lời nói để kích động tôi, tôi là Trần Gia Bảo, tôi nói là làm, anh yên tâm!" Trần Gia Bảo khóe miệng cong lên một nụ cười nghiền ngẫm, bây giờ anh ta càng đắc ý, đợi tí nữa, sẽ càng được cảm nhận cảm giác thất vọng càng tràn trề!

Nghĩ vậy, Trần Gia Bảo quay người, lại đi về phía kệ, bắt đầu nhặt những viên đá thô.

Ánh mắt của mọi người xung quanh đều theo sát Trần Gia Bảo, mặc dù không nghĩ Trần Gia Bảo có thể làm được, nhưng mọi người vẫn bất giác trở nên căng thẳng.

Bên kia, Ngụy Phong Lăng cau mày lo lắng nói: "Hỏng rồi, Gia Bảo quá liều lĩnh rồi, muốn xuất lục 100%, độ khó không thua gì mỗi lần mua vé số đều trúng giải nhất. Xác suất này đang dần tiến đến 0, anh ta đã đặt cược màn này với Tôn Trường Đông, không phải rõ ràng anh ta đã tự đặt mình vào thế bất lợi sao? "

Ngụy Nhã Huyên cắn nhẹ môi dưới không nói, nhưng ánh mắt lo lắng cho thấy trong lòng cô ấy lúc này không hề yên lặng.

Liễu Ngọc Phi liếc nhìn bọn họ rồi nói: “Đừng lo lắng, Gia Bảo không phải là người liều lĩnh. Vì đã dám đặt cược kiểu này với Tôn Trường Đông, cậu ấy phải nắm chắc. Hai người đừng quên vừa rồi, Gia Bảo đã bốn lần liên tiếp mở được Ngọc Băng Phiêu Hoa. Đây là một loại kỳ tích. Bây giờ Gia Bảo lại một lần nữa tạo ra kỳ tích, cũng không phải là không thể, chúng ta hãy tin tưởng vào Gia Bảo. “

Anh em nhà Ngụy Phong Lăng sửng sốt trong chốc lát, đúng vậy, Gia Bảo vừa rồi bốn lần liên tiếp mở được Ngọc Băng Phiêu Hoa, đây quả là một kỳ tích.

Nghĩ đến đây hai người đều cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Với mọi con mắt đang nhìn, Trần Gia Bảo chọn phiến đá thô ráp bên kệ.

Sau nửa giờ tích lũy kinh nghiệm ngắn ngủi này, anh phát hiện đá thô có linh khí chắc chắn phải có ngọc, linh khí càng cao thì chất lượng ngọc càng tốt.

Với sự giúp đỡ của ” Tiên Vũ Hợp Tông Quyết”, Trần Gia Bảo đã sớm chọn ra mười viên đá thô có linh khí mạnh nhất từ dãy đá thô dày đặc. Nói cách khác, mười viên đá thô này chứa ngọc chất lượng cao nhất trong thành phố Đặt Cược Đá!

“Sau khi mười viên đá thô này được mở ra, không biết biểu hiện của Tôn Trường Đông sẽ như thế nào?”

Khóe miệng Trần Gia Bảo hiện lên một nụ cười, anh quay sang cười với Tôn Trường Đông: “Mười cục đá thô, tôi nghĩ là đủ rồi đúng không?”

“Đủ rồi, anh Trần đúng thật đúng là người chân thật, một lúc đã chọn được 10 miếng đá, tổng cộng là 2 tỷ 30 triệu. Sau khi anh Trần thanh toán tiền, có thể bắt đầu cắt.” Tôn Trường Đông vô cùng vui mừng, cả mười viên đá thô đều xuất lục, đây hoàn toàn là chuyện viển vông, Trần Gia Bảo đang tự tìm đường chết, không thể trách người khác!

“Để tôi.” Ngụy Nhã Huyên vội vàng quẹt thẻ.

Chẳng bao lâu, Lưu Nhiễm bắt đầu cắt viên đá thô đầu tiên.

Tổng cộng có mười viên đá thô, mỗi một vết cắt, đều có thể quyết định kết quả của trận cá cược đá này, cho nên tất cả mọi

người đều chăm chú theo dõi, khí thế không dám thở.

Đặc biệt là hai cô con gái Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên không hiểu sao lại càng căng thẳng.

Trong tầm mắt của mọi người, Lưu Nhiễm dùng một con dao cắt nó xuống, đột nhiên, phần ngọc bích trong suốt như pha lê xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, sạch sẽ và không có một chút tạp chất nào.

Không chỉ là xuất lục mà nó còn là Ngọc Thủy Tinh quý hiếm!

Những người xung quanh đều kinh ngạc, lại một trận náo động!

Chương 1179

Chương 1179

Đây là lần thứ năm Trần Gia Bảo mở ra được xuất lục, còn là Ngọc Thủy Tinh chất lượng cao hơn, chỉ riêng giá trị của khối ngọc bích này đã có thể so sánh với bốn hạt băng trước đó.

Mọi người xung quanh vô cùng sửng sốt và ghen tị.

Tôn Trường Đông khẽ cau mày, tuy rằng kinh ngạc nhưng vẫn chấp nhận kết quả, dù sao phía sau còn có 9 viên đá thô, Trần Gia Bảo không phải thần thánh, anh ta không tin tất cả đều có thể xuất lục.

“Tiếp tục, khối thứ hai.”

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo rất bình thản và tự tin, đã tính sẵn trong lòng rồi.

Lưu Nhiễm đáp lại và bắt đầu cắt viên đá thô thứ hai.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người lại ồ lên một tiếng, bởi vì viên đá thô lần thứ hai tiếp tục xuất lục, hơn nữa vẫn là Ngọc Thủy Tinh!

Tôn Trường Đông lông mày nhảy dựng lên, trong lòng dấy lên một điềm báo, nhưng lập tức bị đè nén, lại tự an ủi bản thân , không sao đâu, đằng sau có 8 viên đá thô, có đánh chết Trần Gia Bảo, cũng không thể nào được toàn bộ xuất lục.Hi vọng chiến thắng của mình vẫn còn lớn lắm.

Nghĩ đến đây, Tôn Trường Đông thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự ra hiệu của Trần Gia Bảo, Lưu Nhiễm tiếp tục cắt một mảnh đá thô, mọi con mắt đều thu hết tầm mắt, hắn lại cắt xuống một lần nữa, lần này không chỉ là Ngọc Thủy Tinh, mà còn là Ngọc Thủy Tinh Phiêu Hoa.

Người xung quanh đã hoàn toàn không thể hiểu nổi, cộng thêm bốn miếng Ngọc Băng Phiêu Hoa lúc đầu, đây đã là lần thứ bảy mà Trần Gia Bảo xuất lục rồi, đây rốt cuộc là thần tiên gì vật?

Tôn Trường Đông cũng không còn bình tĩnh như trước nữa, trên trán xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh.

Sau đó, Lưu Nhiễm cắt miếng thứ tư, thứ năm và thứ sáu, và ba miếng này đều xuất lục, không phải là Ngọc Thủy Tinh thuần khiết, thì sẽ là Ngọc Thủy Tinh Phiêu Hoa Cả thành phố Đặt Cược Đá đã hoàn toàn sôi sục. Họ chưa nhìn thấy một cảnh tượng kỳ diệu như vậy từ bao giờ, những câu cảm thán "trời đất", "Tuyệt vời" và "quá tuyệt rồi" là vang lên không ngớt.

Liễu Ngọc Phi, Ngụy Nhã Huyên Ngụy Phong Lăng ba người này lúc này đã rất có thể yên tâm rồi, khuôn mặt sáng lên vì sung sướng, đã rất nhiều lần xuất lục rồi, còn lại ba viên đá thô cuối cùng, nếu như không xuất lục ngược lại mới là chuyện lạ.

Tất nhiên đây chỉ là ước tính lạc quan của ba người, chưa cắt đá thô thì không ai biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao, đây chính là ma lực của đặt cược đá.

Lưu Vũ Tình mắt sáng lên, kêu lớn, "Tuệ Lâm, tôi cảm thấy như tôi đang mơ. Nói cho tôi biết, Trần Gia Bảo là một người đàn ông hay một vị thần. Làm thế nào có thể liên tục tạo ra xuất lục như vậy, hơn nữa tất cả chất lượng ngọc bích đều rất cao. Anh ta quả thực đã làm mới thế giới quan của tôi. "

Bùi Tuệ Lâm nhìn Trần Gia Bảo tràn đầy năng lượng trên sân mà trái tim cô cũng tràn đầy bàng hoàng.

Màn trình diễn của Trần Gia Bảo quá tuyệt vời và quá chói sáng. Chỉ riêng màn trình diễn xuất xanh liên tục cũng đủ giết chết hết những tài năng trẻ ở tỉnh Phú Thọ. Cô ta thở dài trong lòng : "Trần Gia Bảo không phải là người hay thần, mà là ác quỷ."

Ác quỷ?

Lưu Vũ Tình sửng sốt, trong tiềm thức nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo chỉ đơn giản là đứng tại chỗ, nhưng lại có một khí thế bay thẳng lên trời cao.

Cô ta phải thừa nhận rằng ngay cả khi Trần Gia Bảo là ác quỷ, anh chắc chắn cũng là một ác quỷ quyến rũ.

Bên kia, Tôn Trương Đông sắc mặt đã trở nên tái nhợt, nếu tính cả bốn miếng Ngọc Băng Phiêu Hoa trước đó, Trần Gia Bảo liên tiếp 11 lần màu xuất lục, liên tiếp 11 lần, ah, đây là cái gì khái niệm gì vậy? Từ khi Tôn Trường Đông tiếp xúc với ngành đặt cược đá, anh ta chưa từng thấy qua.

“Lẽ nào thật sự là như Trần Gia Bảo nói, kinh nghiệm của tôi đối với anh ta là hoàn toàn vô dụng sao?

Không, không không, loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, còn có ba viên đá thô cuối cùng, tôi không tin là một viên phế liệu cũng không có.”

Chương 1180

Chương 1180

Tôn Trường Đông hít sâu một hơi, trán đầy mồ hôi lạnh, khóe mắt giật giật.

Trần Gia Bảo ngược lại là đứng chắp tay, bình tĩnh mà nói với Lưu Nhiễm: “Tiếp tục.”

“A? A … Vâng, anh Trần.”

Sau đó Lưu Nhiễm mới từ tâm trạng kích động mới phản ứng lại, rất nhanh liền đồng ý, trong lòng hưng phấn vô cùng, tay cũng có chút run lên.

Anh ta làm nghề này đã 3 năm, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải tình huống liên tiếp hơn chục lần xuất lục, hơn nữa mỗi lần đều là ngọc có chất lượng cao, đây nhất định phải được ghi vào lịch sử của thế giới đặt cược đá, bản thân anh ta, với tư cách là người cắt đá thô, cũng sẽ trở nên nổi tiếng, và tất cả những điều này là nhờ Trần Gia Bảo mang lại!

Vì vậy, ngay cả khi Lưu Nhiễm là thuộc hạ của Tôn Trường Đông, trái tim của anh ta đã bắt đầu hy vọng rằng Trần Gia Bảo sẽ tiếp tục xuất lục.

Trong tâm trạng vừa kích động vừa lo lắng, Lưu Nhiễm đặt viên đá thô thứ tám lên máy cắt, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu cắt, chẳng mấy chốc, chỉ có bề mặt ngọc bích thủy tinh gần như trong suốt lại hiện ra trước mắt mọi người.

Lại là Ngọc Thủy Tinh!

Mọi người lại náo động!

Lưu Nhiễm dưới sự phấn khích phấn khích, trực tiếp reo hò cổ vũ, nhưng lập tức nhận ra ông chủ vẫn ở bên cạnh mình, trong lòng chấn động, nhưng sau đó anh ta phát hiện ra tiếng hét của

mình đã bị át đi bởi những lời cảm thán của mọi người xung quanh, Tôn Trường Đông hoàn toàn không nghe thấy.

Lưu Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Ông chủ Tôn, còn hai viên đá thô cuối cùng. Anh nghĩ phần trăm thắng của mình là bao nhiêu?” Trần Gia Bảo chống tay đứng thẳng, bình tĩnh, không hề tự mãn vì những viên đá thô liên tục xuất lục.

Lưu Vũ Tình bí mật gật đầu, quả nhiên anh Trần, người có thể thống nhất toàn bộ thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình chỉ trong vài tháng, thực sự có phong thái của một vị tướng lĩnh.

Khuôn mặt của Tôn Trường Đông rất khó coi, anh ta khó nén được nụ cười chua xót, nói: “Anh Trần thật sự rất phi thường. Anh đã xuất lục 12 lần liên tiếp. Thật sự là chuyện chưa từng có. May mắn này thực sự quá nghịch thiên rồi, nhưng trời xanh không thể đặc biệt ưu ái một người nào cả. Theo cá nhân tôi, thịnh vượng đến cực điểm nhất định sẽ suy tàn. Hai viên đá thô cuối cùng này có thể là phế liệu? Vì vậy, anh Trần không nên vui mừng quá sớm. “

Hàm ý của anh ta là Trần Gia Bảo chủ yếu dựa vào may mắn để tiếp tục xuất lục.

Những người xung quanh nghe xong đều lắc đầu ngán ngẩm, mặc dù họ đều là người tỉnh Phú Thọ, đều ủng hộ Tôn Trường Đông giành chiến thắng, nhưng phải thừa nhận rằng anh đã 12 lần liên tiếp cắt ra ngọc bội, điều này chắc chắn không thể dùng may mắn giải thích được, Tôn Trường Đông nói như vậy, khó tránh bị nói là già mồm át lý lẽ.

Bên cạnh đó, cho dù hai viên đá thô cuối cùng là phế liệu thì có làm sao, nhưng phong thái bá đạo liên tiếp 12 lầm xuất lục của Trần Gia Bảo cũng đủ để chấn động toàn bộ tỉnh Phú Thọ, huống chi Trần Gia Bảo bỏ ra chưa đến 3 tỷ 5, đã kiếm được 10.000-14.000 tỷ.

Mặc dù trận đấu đánh cược đá này vẫn chưa kết thúc, nhưng Trần Gia Bảo đã trở thành người được lợi lớn nhất !

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, nói: “Anh đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cũng được, tôi sẽ khiến anh thua tâm phục khẩu

phục.”

Nói xong, anh nhìn về phía Lưu Nhiễm.

Chương 1181

Chương 1181

Lưu Nhiễm lập tức hiểu ra, không nói gì gọi tới một người trợ giúp, hai người cùng nhau đặt viên đá thô thứ 9 , cũng là viên đá thô lớn nhất lên máy cắt.

Về hòn đá này , dài chừng tầm 1m5 , rộng 40 cm, trong các loại đá thô thể tích có thể được coi là khổng lồ, ít nhất cũng phải 5 kg.

Mọi người đều chăm chú quan sát, nếu khối đá thô này lại xuất lục, thì một khối ngọc thạch lớn như, rốt cuộc sẽ vào loại tốt đến như thế nào?

Đột nhiên, ngoại trừ Trần Gia Bảo, tất cả mọi người có mặt đều bắt đầu lo lắng nhìn về phía trước.

Giữa tầm mắt của mọi người, Lưu Nhiễm cảm thấy lòng bàn tay căng thẳng có chút đổ mồ hôi, đột nhiên nghiến răng khởi động máy cắt để cắt đá thô.

Đột nhiên, chỉ thấy một mặt cắt có độ trong rất đủ, màu xanh lá cây, tinh khiết mà dày dặn, hiện ra ở trong mắt mọi người.

Lục Đế Vương!

Chính là loại ngọc thạch thượng hạng khó thấy nhất-Lục Đế Vương!

Với một "bụp" trong tâm trí của Tôn Trường Đông, anh ta sút chút nữa ngã xuống đất.

Toàn bộ thành phố Đánh Cược Đá hoàn toàn bùng nổ, và náo loạn!

Lục Đế Vương trong hàng chục triệu đá mới có một viên, có thể gọi là bá vương trong giới ngọc, hơn nữa giá cả cũng vô cùng đắt đỏ, thậm chí nhiều người cả đời chưa từng nhìn thấy

ai cắt ra được Lục Đế Vương, bây giờ, Trần Gia Bảo lại không chỉ liên tiếp chỉ cắt ra ngọc bội 13 lần, hơn nữa còn là Lục Đế Vương tốt nhất, trong lòng bọn họ vô cùng ra kích động.

Đột nhiên, không biết là ai hét lên: "Tăng, tăng, tăng!"

Trong sự phấn khích của đám đông, họ không quan tâm đến việc Trần Gia Bảo là kẻ thù của tỉnh Phú Thọ, họ hét lớn: "Tăng, tăng, tăng…"

Đột nhiên, tất cả mọi người ở tỉnh Phú Thọ trước đó vốn ủng hộ Tôn Trường Đông đều quay đầu, tất cả đều mong chờ vết cắt của Lục Đế Vương tăng lên, giọng nói vừa lớn vừa mạnh mẽ như sóng biển nối tiếp nhau.

Gương mặt của Tôn Trường Đông thậm chí còn khó coi hơn.

Khóe miệng Trần Gia Bảo hiện lên một nụ cười, anh biết rất rõ đám người đang hò hét xung quanh không phải là ủng hộ anh, mà là muốn chứng kiến sự ra đời của một miếng Lục Đế Vương thượng hạng mà thôi, nhưng tâm trạng của Trần Gia Bảo cũng trở nên vui vẻ. .

Trong tiếng hô xung quanh, Lưu Nhiễm cũng hai mắt nóng rực theo, một nhát vừa chém xuống, vẫn là màu xanh thuần khiết nồng đậm!

Quả nhiên cắt tăng rồi!

Mọi người xung quanh hò reo.

Tôn Trường Đông mặt tái mét.

Chẳng mấy chốc, với kỹ năng cắt điêu luyện của Lưu Nhiễm, một thể tích khổng lồ, tinh khiết và sáng bóng, một lục hoàng đế thượng hạng nhất đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không ngờ rằng trận đấu này, lại có thể nhìn thấy sự ra đời của Lục Đế Vương thượng hạng, thực sự là chuyến đi này rất giá trị.

Tôn Trường Đông mặt mày xám xịt, chịu một đòn đả kích quá lớn.

Từ ánh mắt của anh ta, tất nhiên có thể nhìn ra được, miếng đá Lục Đế Vương này màu sắc thuần khiết, trong suốt, sáng bóng, chất lượng tuyệt đỉnh, nếu làm thành vòng tay, mỗi

chiếc vòng đều trị giá hàng chục tỷ, và một miếng Lục Đế Vương khổng lồ như vậy ít nhất có thể làm hàng trăm chiếc vòng tay, phần còn lại có thể làm nhẫn và mặt dây chuyền. Giá chắc chắn là rất cao!

Chương 1182

Chương 1182

Phải biết rằng, miếng đá thô có Lục Đế Vương này, trước đó đã thuộc về anh ta, nếu như sớm biết được trong cửa hàng có thể mở ra được đá đế vương thượng hạng, anh ta đã sớm cắt hết tất cả các đá thô của mình rồi, đâu có đến phần Trần Gia Bảo chứ?

Nghĩ đến đây, Tôn Trường Đông trong lòng như chảy máu.

Đột nhiên, trong mắt mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc, Trần Gia Bảo cất tiếng cười nói: "Ông chủ Tôn, đây đã là viên đá thô thứ chín, còn có viên cuối cùng. Tôi và anh thắng thua sẽ phân rõ."

Mọi người vừa mới bị Lục Đế Vương thu hút sự chú ý, giờ lại nghe thấy lời của Trần Gia Bảo, mới phản ứng lại được, cuộc thi đặt cược đá này vẫn chưa kết thúc.

Nhưng sau đó, họ lại trở nên phấn khích, Trần Gia Bảo đã chọn ra mười viên đá thô, mỗi viên đều có chất lượng cao, đặc biệt là viên thứ chín, thậm chí còn cắt ra viên ngọc Lục Đế Vương tốt nhất. Viên đá thô cuối cùng có chất lượng tuyệt đối cũng không tồi.

Trái tim họ tràn đầy mong đợi.

Tôn Trường Đông sắc mặt càng thêm khó coi, anh ta đã thua thảm hại rồi, chỉ có thể hy vọng cục đá thô cuối cùng là phế liệu, để cứu lấy thất bại.

Đối với mảnh đá thô cuối cùng, Trần Gia Bảo cũng có kỳ vọng.

Trong số mười viên đá thô mà anh lựa chọn, viên cuối cùng có linh khí mạnh nhất, thậm chí cả viên đá lục đá vương tốt nhất

cũng không sánh được. Vì vậy, Trần Gia Bảo rất tò mò không biết đó là loại nào.

“Mở!”, “Mở!”, “Mở!”

Những người xung quanh hét lên từng đợt, giống như những con sóng lớn.

Mồ hôi lăn dài trên trán Tôn Trường Đông, nhưng anh ta không quan tâm chút nào, hai mắt mở to, nhìn chằm chằm mảnh đá thô cuối cùng sắp bị cắt ra.

Dưới ánh mắt của mọi người, máu Lưu Nhiễm trào dâng, ngay cả hạt mồ hôi trên trán cũng không thể lau sạch, trực tiếp cắt xuống.

Kết quả sẽ được xác định ngay lập tức!

Đột nhiên, giọng nói của khán giả đột ngột dừng lại, mọi người đều chăm chú nhìn và nóng lòng muốn biết người thắng cuộc trong trận đặt cược đá này sẽ là ai.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, mọi người nhìn thấy một viên ngọc bích màu xanh lá cây tinh khiết trên bề mặt cắt nhẵn của đá thô.

Rõ ràng lại xuất lục rồi!

Những người xung quanh sôi sục ngay lập tức. Khả năng xuất lục 14 lần liên tiếp của Trần Gia Bảo đồng nghĩa với việc anh có thể 100% mở được ngọc bích. Điều này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ thông thường của họ và chắc chắn là một phép màu!

Và họ đã may mắn được chứng kiến kỳ tích ra đời, trong lúc bàng hoàng trong lòng họ lại càng kinh ngạc và sợ hãi hơn đối với Trần Gia Bảo!

Tôn Trường Đông sắc mặt thoáng chốc tái đi, hơn mười năm ngành đặt cược đá, anh ta chưa từng nhìn thấy một người xuất lục 100%. Tuy nhiên, Trần Gia Bảo đã thực sự làm được điều đó, dưới sự chấn động trong lòng, ngay cả kinh nghiệm đặt cược đá hơn mười năm của anh ta cũng bị Trần Gia Bảo lật đổ và vỡ vụn.

“Trần Gia Bảo hoàn toàn nằm ngoài kinh nghiệm của tôi. Lẽ nào, anh ta không phải là nói dối, thực sự là lần đầu đặt cược

đá?”

Tôn Trường Đông cảm thấy rằng kết luận này thậm chí còn gây sốc hơn 100% xuất lục của Trần Gia Bảo.

Liễu Ngọc Phi trước tiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó khóe miệng cong lên, vui mừng nói: “Quá tốt rồi, dù cuộc thi này theo lý mà nói thì vẫn chưa kết thúc, nhưng Tôn Trường Đông nhất định không có tự tin khi đối mặt với 100 % xuất lục Gia Bảo. Trận đấu này, chúng tôi đã thắng rồi. “

Chương 1183

Chương 1183

Ngụy Nhã Huyên dẫn dầu, rạng rỡ mặt mày hớn hở.

Ngụy Phong Lăng cũng thở phào nhẹ nhõm, trước khi bắt đầu cuộc thi, anh ta thực sự lo lắng rằng Trần Gia Bảo không phải là đối thủ của Tôn Trường Đông về mặt đặt cược đá, may mắn thay, đó chỉ là do mình suy nghĩ nhiều.

Ở phía bên kia, Lưu Vũ Tình thở dài: "Trần Gia Bảo quá tuyệt vời. Tôi luôn nghĩ rằng môn đặt cược đá là siêu hình. Thắng hay bại còn phụ thuộc vào ý trời, nhưng Trần Gia Bảo có thể xuất lục 100%, hơn nữa đều là ngọc chất lượng cao, tôi có linh cảm rằng vào ngày mai, tên tuổi của Trần Gia Bảo sẽ còn vang xa hơn nữa ở tỉnh lỵ Phú Thọ."

Bùi Tuệ Lâm gật đầu đồng ý, đột nhiên nói: "Nhưng anh ta càng nổi tiếng thì ở tỉnh Phú Thọ càng nguy hiểm. Dù sao đây cũng không phải là tỉnh Hòa Bình. Mười gia tộc lớn, không đúng chín gia tộc lớn khác với nhà họ Ngụy nhất định sẽ không dung túng người ở bên ngoài, tới phô trương thế lực, khoe khoang ở tỉnh Phú Thọ. "

Lưu Vũ Tình cười nói: "Cô nói như vậy, tôi càng thêm mong đợi. Trần Gia Bảo một mình chống lại chín gia tộc lớn mạnh. Cuối cùng Trần Gia Bảo dù thua hay thắng, Trần Gia Bảo đủ kiêu ngạo rồi."

Không quan tâm tới trong lòng mọi người chấn động, đột nhiên, Trần Gia Bảo ho nhẹ, điều này thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt.

Trần Gia Bảo cười tủm tỉm nói: "Mọi người, mọi người đã quên chưa xác định chất lượng của khối ngọc bích này rồi sao?"

Mọi người chợt nhận ra rằng, đúng vậy, họ chỉ đang cảm thán cho sự tuyệt vời của Trần Gia Bảo, mà quên mất miếng đá thô cuối cùng.

Phản ứng xong, bọn họ nhìn Lưu Nhiễm một cái, chuẩn bị để Lưu Nhiễm tiếp tục cắt đá thô.

Lưu Nhiễm cũng hoàn hồn sau cú sốc, mỉm cười ngượng nghịu rồi tiếp tục cắt.

Mọi người đều tinh mắt và nóng lòng muốn xem loại ngọc bích chất lượng nào có thể được mở ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, đá thô lại một lần nữa bị cắt ra, ngọc bội trong đá thô hiện ra trước mặt mọi người càng rõ ràng hơn.

Mọi người nhìn thấy mặt cắt bằng ngọc có màu xanh lục, độ trong rất tốt, trên mặt cắt phẳng của đá thô không có tạp chất, không chỉ toát ra ánh sáng huỳnh quang, mà còn mang đến cho người ta cảm giác của một loại châu tròn ngọc sáng, cảm giác giống như có thể nhỏ ra nước. So với Lục Đế Vương khi nãy, cả về màu sắc và kết cấu, thậm chí còn tốt hơn một bậc.

Đột nhiên, nhiều người trong đám đông biến sắc, lộ ra màu sắc khó tin, như thể họ đã nhìn thấy một điều tuyệt đối không thể xảy ra.

Đồng tử của Tôn Trường Đông đột nhiên giãn ra, cảm giác nhịp tim của mình như ngừng lại trong giây lát, Ngọc Long Thạch… Chính là Ngọc Long Thạch cực kỳ quý hiếm trong truyền thuyết, cao quý hơn cả Lục Đế Vương, đây chắc chắn là loại ngọc thạch đẳng cấp bá vương trong các loại ngọc!

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, lần đầu tiên đặt cược đá, căn bản không hiểu các loại ngọc, nhưng miếng ngọc cuối cùng anh mong chờ đã được cắt ra rồi, nhưng không ai nói cho anh biết đó là loại gì. .

Lúc này, Trần Gia Bảo hỏi Tôn Trường Đông, người vẫn còn đang sửng sốt: “Ông chủ Tôn, anh có thể cho tôi biết, đây là loại ngọc gì không?”

Sau đó, Tôn Trường Đông mới bình phục lại cảm xúc sau bàng hoàng, khóe miệng nén cười nhưng còn khó coi hơn là khóc, nói: “Đây … đây là Ngọc Long Thạch.”

Ngọc Long Thạch?

Nhiều người trẻ tuổi có mặt sửng sốt, cái tên này là lần đầu nghe thấy, nhưng nhìn chất lượng miếng Ngọc Long Thạch, dường như chất lượng còn cao hơn Lục Đế Vương, lẽ nào, Ngọc Long Thạch còn cao quý hơn Ngọc Thủy Thinh?

Bên cạnh, Liễu Ngọc Phi đột nhiên nhớ tới cái gì, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Anh có biết Ngọc Long Thạch là gì không?” Ngụy Nhã Huyên tò mò hỏi.

Chương 1184

Chương 1184

Liễu Ngọc Phi gật đầu, sửng sốt nói: “Tối hôm qua tôi cũng vô tình đọc được trong một cuốn sách. Thế gian chỉ biết Ngọc Thủy Tinh là loại ngọc tốt nhất. Tuy nhiên, ở trên Ngọc Thủy Tinh, còn có Ngọc Long Thạch, không chỉ vô cùng hiếm, mà còn không có thị trường! “

Ngụy Nhã Huyên vô cùng sửng sốt, nhất thời há miệng vì ngạc nhiên.

Ở trên sân, Tôn Trường Đông dường như nhìn ra được sự nghi ngờ của mọi người, cười khổ giải thích: “Sở dĩ gọi Ngọc Long Thạch, bởi vì giống như thần giồng khó gặp khó cầu. Từ cái tên này, mọi người đều có thể biết ” Ngọc Long Thạch” rất hiếm gặp, rất khó có được”.

Ngoài chất lượng cao, hình thức đẹp, đặc điểm quan trọng nhất của Ngọc Long Thạch là ấm về mùa đông, mát về mùa hè, khi đeo trên người có thể giữ ấm cho cơ thể vào mùa đông, mùa hè có thể làm cho con người sảng khoái mát mẻ.Ngoài ra, nó được cho là có tác dụng huyền diệu trong việc trừ tà ma.

Chỉ riêng giá trị của Ngọc Long Thạch này đã có giá trị hơn 13 viên ngọc thạch chất lượng cao trước đây của anh Trần, thậm trí còn giá trị hơn 13 viên cộng giá trị lại. Theo ước tính cặn kẽ của tôi, Ngọc Long Thạch to như quả bóng này có giá trị ít nhất là 70.000 tỷ và thậm chí có thể nhiều hơn thế nữa. “

Sau khi nói xong, Tôn Trường Đông trong lòng cảm thấy một trận đau thắt ruột gan, cho dù là Lục Đế Vương tốt nhất hay là Ngọc Long Thạch quý hiếm, nửa tiếng trước, nó vẫn là vật sở hữu của anh ta. Tuy nhiên, hiện tại anh ta chỉ có thể nhìn những thứ bảo vật quý hiếm này, rơi vào túi của Trần Gia Bảo, anh ta cảm thấy đến cả thở cũng đau đớn!

“Chết tiệt, sớm biết Trần Gia Bảo ở phương diện đặt cược đá nghịch thiên như vậy, đánh chết tôi cũng không đấu với anh ta.”

Tôn Trường Đông muốn khóc nhưng khóc không ra nước mắt!

Những người xung quanh xuýt xoa, khối ngọc này trị giá ít nhất là 70.000 tỷ, đây là khái niệm gì?

Phải biết rằng, thậm chí nhiều di vật và cổ vật lịch sử văn hóa nổi tiếng của quốc gia cũng chỉ thường được bán với giá hàng chục tỷ, và một miếng ngọc bích như vậy trị giá 70.000 tỷ, quả thực đây chính là thuộc hàng kỳ trân dị bảo!

Nếu còn cộng thêm vào 12 viên ngọc bích chất lượng cao do Trần Gia Bảo mở ra được trước đó, cùng với một miếng ngọc đế vương thượng hạng, Trần Gia Bảo mới chưa đến một tiếng, tính chính xác ra ít nhất cũng đã kiếm gần 140.000 tỷ!

Điên rồi điên rồi, đặt cược đá quả thực là quá điên cuồng rồi!

Trong đầu không ít người xung quanh nghĩ tới số tiền khổng lồng đó liền cảm thấy hoa mắt, khiến cho bọn họ cũng sẵn sàng mua một vài viên đá thô về thử tay, không cầu mở ra được Ngọc Long Thạch hay là Lục Đế Vương, nếu như có thể mở được một miếng Ngọc Băng thậm chí là Ngọc Thủy Tinh cũng là quá tốt rồi.

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên trong đám đông: “Anh Trần, tôi bỏ ra 87.500 tỷ muốn mua lại miếng Ngọc Long Thạch này, không biết anh Trần có thể đồng ý không?”

Ngay sau khi câu nói này được đưa ra, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều bàng hoàng, 87.500 tỷ đã cao hơn 17.500 tỷ so với ước tính của Tôn Trường Đông, ai có thể mạnh tay như vậy?

Họ quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn rõ người vừa nói, họ mới chợt nhận ra đây là người nhà họ Bạch.

Người nói là một thiếu nữ xinh đẹp mặc bộ vest đen chuyên nghiệp, tên là Hoắc Nhã Vân, thư ký của cô chủ nhà họ Bạch, mà nhà họ Bạch là dòng họ đứng thứ ba trong mười dòng họ đứng đầu ở tỉnh Phú Thọ, họ cực kỳ giàu có, tài sản vô cùng hùng hậu, so với dòng họ của Bùi Thanh Phong còn mạnh hơn nhiều. Giờ đây, Hoắc Nhã Vân sẵn sàng chi 87.500 tỷ để mua

miếng Ngọc Long Thạch này, có lẽ là đúng lúc nhận được chỉ thị của nhà họ Bạch.

Ai cũng không khỏi ghen tị, Trần Gia Bảo chỉ cần phủi tay, là có thể kiếm được 87.500 tỷ, số tiền này quả thực là quá dễ kiếm .

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của mọi người, Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Tôi từ chối”.

Chương 1185

Chương 1185

“Tại sao?” Hoắc Nhã Vân sửng sốt một chút, sau đó nhíu mày, “Anh có phải cho rằng 87.500 tỷ là quá ít?

Hoắc Nhã Vân nói xong cảm thấy không hài lòng, giá của cô cao hơn Tôn Trường Đông định giá 17.500 tỷ, không ngờ Trần Gia Bảo lại tham lam như vậy.

“Không.” Trần Gia Bảo đứng chắp tay, nhẹ nhàng nói: “Cho dù cô trả bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ không bán, bởi vì tôi định chế tác thành đồ trang sức tặng cho những người bên cạnh mình.”

Ngọc Long Thạch làm ấm về mùa đông và mát về mùa hè, nếu được làm thành vòng tay hay vòng cổ, tặng cho những người đẹp tri kỷ của anh, không những có thể lấy lòng được họ, hơn nữa đối với cơ thể mấy người Hàn Đông Vy cũng rất có lợi.

Vì vậy, Trần Gia Bảo hoàn toàn không có ý định bán Ngọc Long Thạch.

Hoắc Nhã Vân tiếc nuối nói: “Chà, nếu anh Trần bất cứ lúc nào thay đổi quyết định của mình, bất cứ lúc nào anh cũng có thể liên lạc với nhà họ Bạch của chúng tôi.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Nếu có một ngày như vậy, tôi sẽ liên hệ với các người.”

Những người xung quanh lại thở dài, Trần Gia Bảo thậm chí còn lắc đầu từ chối 87.500 tỷ đang ngay trong tầm tay, trời đất, cái tính cách này, thật sự là không phải người thường!

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhìn Tôn Trường Đông, nói: “Ông chủ Tôn, ông có muốn tiếp tục cuộc đọ sức đặt cược đá này không?”

“Không, không, không, anh Trần là kỳ nhân của thời đại, tôi thua tâm phục khẩu phục.” Tôn Trường Đông lắc đầu liên tục.

Đùa sao, nếu như bảo Trần Gia Bảo tiếp tục lựa chọn, e rằng toàn bộ số đá trong cửa hàng của anh ta có thể mở ra được ra ngọc chất lượng cao, toàn bộ đều là do Trần Gia Bảo mua với giá rẻ, đến lúc đó chỉ sợ anh ra đến khóc cũng không kịp nữa rồi.

Trong cuộc thi này, anh ta thực sự là tiền mất tật mang rồi!

Khi Ngụy Nhã Huyên nghe nói Trần Gia Bảo định chế tác Ngọc Long Thạch thành đồ trang sức, muốn tặng cho người khác, ánh mắt không khỏi sáng lên, con gái vốn dĩ đều muốn có trang sức đẹp, đặc biệt là Ngọc Long Thạch quý giá nhất chế tác thành trang sức, tất nhiên là càng thích hơn.

Ngụy Nhã Huyên lúc này mới đột nhiên nói: “Gia Bảo, trang sức anh muốn tặng cho người khác, có phần của tôi không?”

Mặc dù yêu cầu Trần Gia Bảo một món quà quý giá trước mặt mọi người là không tốt, nhưng nụ hôn đầu của cô ấy trong giấc mơ, đã bị Trần Gia Bảo cướp mất, nếu như muốn anh tặng một món đồ coi như để đền bù cũng có làm sao?

Ngoài ra, cô ta nổi tiếng là ác ma ở tỉnh Phú Thọ, làm chuyện gì cũng tùy theo ý thích của mình, không quan tâm đến ý kiến của người khác.

Trần Gia Bảo gật đầu cười, “Đương nhiên rồi, chắc chắn là có phần của Ngụy Nhã Huyên trẻ tuổi rung động lòng người của chúng ta.”

Ngụy Nhã Huyên vui mừng cười: “Như thế còn được. Nếu như anh đã thành tâm thành ý tặng, tôi cũng sẽ miễn cưỡng nhận.”

Liễu Ngọc Phi nhất thời cảm thấy ghen tị, cô ta cũng muốn có một món quà của Trần Gia Bảo, nhưng bản tính dè dặt khiến cô ta cảm thấy ngượng ngùng khi hỏi Ngụy Nhã Huyên như vậy, vì vậy cô ta chỉ nhìn Trần Gia Bảo đầy mong đợi bằng một đôi mắt xinh đẹp.

“Cũng có quà của cô.” Trần Gia Bảo đúng lúc bổ sung cho Liễu Ngọc Phi.

“Hừm, cho dù đến lúc đó anh tặng tôi, tôi có muốn hay không còn chưa chắc đâu.” Liễu Ngọc Phi ngạo nghễ khịt mũi, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vẻ.

Ngụy Nhã Huyên trợn mắt thì thào nói: “Há, phụ nữ, đúng thật là đạo đức giả.”

Mặc dù nhỏ giọng nói, nhưng Liễu Ngọc Phi vốn là cao thủ võ đạo nên có thể nghe rõ nàng, lập tức cong môi nhìn Ngụy Nhã Huyên, nói như thể cô không phải phụ nữ.

Chương 1186

Chương 1186

Đám người ở bên khác, Lưu Vũ Tình trong mắt hiện lên vẻ ghen tị, nói: "Đồ trang sức làm bằng Ngọc Long Thạch phải rất đẹp, chưa kể có tác dụng thần kỳ là sưởi ấm vào mùa đông, giải nhiệt vào mùa hè và xua đuổi ma quỷ. Tôi đã quyết định rồi, tôi cũng muốn sở hữu một mặt dây chuyền Ngọc Long Thạch bằng đá. "

Bùi Tuệ Lâm gật đầu đồng ý và nói: "Nghe anh nói như vậy, tôi cũng muốn có trang sức làm bằng Ngọc Long Thạch. Tiếc là Ngọc Long Thạch cực kỳ hiếm. Muốn mua Ngọc Long Thạch để làm thành trang sức, không biết phải đợi đến lúc nào ".

"Ai nói không mua được, trước mắt không phải là có sẵn rồi sao?" Lưu Vũ Tình chớp mắt cười tinh quái.

Bùi Tuệ Lâm sửng sốt, trong tiềm thức hỏi: "Ý cô là gì?"

"Nhìn tôi đi." Lưu Vũ Tình cười thần bí, đột nhiên cởi bỏ mũ lưỡi trai cùng kính râm, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp cùng đường nét thanh tú, nâng lên đôi chân dài đi về phía Trần Gia Bảo.

"Này, cô định làm gì vậy, cô điên rồi à?" Bùi Tuệ Lâm sửng sốt, nhanh chóng vươn tay muốn kéo Lưu Vũ Tình, nhưng chưa kịp giữ thì Lưu Vũ Tình đã cất bước đi rồi.

Bùi Tuệ Lâm bực bội dậm chân, cô ta không dám xuất hiện trước mặt Trần Gia Bảo như Lưu Vũ Tình, chưa kể ở đây còn có người do anh trai cô cử đến, nếu anh cô ta biết cô ta tự mình đến xem Trần Gia Bảo thi đấu, nhất định khi quay lại, chắc chắn sẽ bị ăn mắng một trận, vì vậy cô ta càng không dám lộ diện, chỉ ở lại chỗ cũ và nhìn Lưu Vũ Tình tiếp cận Trần Gia Bảo.

Khi Lưu Vũ Tình bước vào tầm mắt của mọi người, xung quanh cô ta đều ồ lên kinh ngạc, và tất cả đều nhận ra cô ta là cô chủ nhà họ Lưu.

Mặc dù nhà họ Lưu không thuộc top 10 đại gia tộc nhưng ở tỉnh Phú Thọ, nhà họ Lưu cũng được coi là một dòng họ rất quyền lực, là cô chủ lớn của nhà họ Lưu, Lưu Vũ Tình được biết đến với sắc đẹp và tiếng tăm vang dội khắp cả tỉnh Phú Thọ.

Chỉ là tất cả mọi người đều không ngờ rằng, ngay cả nữ thần cực phẩm nhất như Lưu Vũ Tình cũng tới xem trận đấu đặt cược đá này, xem ra vẫn là bọn họ đánh giá thấp tầm ảnh hưởng của Trần Gia Bảo.

“Xin chào anh Trần, tự giới thiệu. Tôi tên là Lưu Vũ Tình. Tôi đã ngưỡng mộ anh Trần từ lâu.” Lưu Vũ Tình mỉm cười đến bên Trần Gia Bảo, đồng thời đưa bàn tay mảnh khảnh của mình ra với Trần Gia Bảo.

Anh em của Ngụy Phong Lăng đương nhiên biết Lưu Vũ Tình, cũng biết nhà họ Lưu luôn có quan hệ tốt với Bùi Thanh Phong, cho nên bây giờ nhìn thấy Lưu Vũ Tình chủ động tiếp cận Trần Gia Bảo, bọn họ không khỏi nhíu mày.

Trần Gia Bảo chỉ nhìn thấy ngoại hình và vẻ đẹp của Lưu Vũ Tình, cho dù là vóc dáng hay khí chất, cũng không thể xếp dưới Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên, anh không khỏi sáng mắt lên.

Khi ở thành phố Hòa Bình, Lưu Vũ Tình đã nhìn thấy Trần Gia Bảo từ xa, nhưng Trần Gia Bảo chưa bao giờ nhìn thấy Lưu Vũ Tình, vì vậy anh không biết cô ta.

“Xin hỏi, cô tìm tôi có việc gì không?” Trần Gia Bảo nhẹ nhàng bắt tay Lưu Vũ Tình rồi buông ra, lễ phép và đứng đắn.

Lưu Vũ Tình càng cong môi, cười nói: “Tôi nghe anh Trần nói rằng anh có ý định chế tác Ngọc Long Thạch thành đồ trang sức. Không biết anh Trần có ứng cử viên thích hợp để hoàn thiện gia công viên ngọc chưa? Anh biết không, Ngọc Long Thạch cực kỳ hiếm. Để đạt được sự hoàn hảo, người ta phải tìm được những bậc thầy chế tác có kinh nghiệm. “

Trần Gia Bảo lắc đầu.

Lưu Vũ Tình cười và nói: “Thật tình cờ khi nhà họ Lưu của chúng tôi biết một bậc thầy. Ông ấy là người đứng đầu ở tỉnh Phú Thọ và thứ ba ở Việt Nam trong lĩnh vực chế tác ngọc. Ông ấy tất nhiên có thể chế tác hoàn hảo loại Ngọc Long Thạch này. Bậc thầy này tính tình kỳ quái, bình thường sẽ không ra tay. Tôi e rằng việc nhờ ông ấy gia công Ngọc Long Thạch không phải là một chuyện dễ dàng. “

Ngay khi nói xong, những người xung quanh am hiểu về vòng ngọc đột nhiên nhận ra rằng đối với nghề thủ công chế tác ngọc, chỉ có “bậc thầy” đó mới có thể xếp hạng nhất tỉnh Phú Thọ, chỉ cần là ngọc từng qua tay ông ấy chế tác, gần như có thể nói là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo, và được giới thượng lưu vô cùng săn đón.

Chương 1187

Chương 1187

Tuy nhiên, như Lưu Vũ Tình đã nói, bậc thầy này có tính khí kỳ quái, muốn ông ta ra tay gia công ngọc, độ khó rất cao.

“Sau đó thì sao?” Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi, anh biết nếu như Lưu Vũ Tình đã nhắc tới một bậc thầy gia công ngọc như vậy, nhất định cô có cách nghĩ của riêng mình.

Lưu Vũ Tình tiếp tục cười và nói: “Bậc thầy ngọc thạch này từng nợ nhà họ Lưu chúng tôi một ân tình.

Nếu anh Trần tin tưởng tôi, vậy thì để cho nhà họ Lưu chúng tôi ra mặt, mời bậc thầy đó ra tay chế tác miếng Ngọc Long Thạch này, anh thấy thế nào? “

“Đây là một ý kiến hay, vậy tôi cần phải trả cái gì?” Trần Gia Bảo hỏi, anh không tin Lưu Vũ Tình sẽ giúp anh không công.

Lưu Vũ Tình mỉm cười nói: “Tôi sẽ nói về câu hỏi này sau. Để tôi hỏi anh trước, anh định chế tác viên Ngọc Long Thạch này thành loại trang sức nào?”

Trần Gia Bảo hơi suy tư, nếu làm thành vòng tay thì nhất định là tốt nhất, đáng tiếc viên Ngọc Long Thạch này chỉ to bằng quả bóng rổ, nếu làm thành vòng tay thì không đủ cho những người phụ nữ đó của anh.

Thử nghĩ thì, làm nhẫn này là tốt nhất, không chỉ nhỏ nhắn, tinh xảo, còn đẹp mắt mà còn mang một ý nghĩa đặc biệt, những người phụ nữ của anh chắc chắn sẽ thích nó.

Sau khi hạ quyết tâm, Trần Gia Bảo nói: “Tất cả miếng Ngọc Long Thạch này đều dùng để chế tạo thành nhẫn là được.”

Nhẫn?

Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên nghĩ đến một khía cạnh nào đó, hơi cảm thấy xấu hổ và bối rối, bây giờ tặng nhẫn. Tiến độ có phải là quá nhanh không?

Hai người phụ nữ trong lòng giống như con nai nhỏ đang chạy loạn lên, thình thịch nhảy dựng lên.

Lưu Vũ Tình nhớ tới Trần Gia Bảo vừa rồi nói muốn tặng cho Ngụy Nhã Huyên và một người đẹp khác một món quà, không ngờ lại là nhẫn, cô ta không khỏi khóe miệng nở nụ cười giễu cợt, nói: "Anh Trần cũng thật là … thật sự là gây cho người khác sự bất ngờ, bây giờ anh Trần nếu như muốn làm thành nhẫn, vậy thì cũng dễ thôi.

Nhìn bề ngoài, khối Ngọc Long Thạch này có thể làm được khoảng bốn mươi chiếc nhẫn, còn nguyên liệu ngọc còn lại, tôi hy vọng có thể làm được hai chiếc mặt dây chuyền bằng Ngọc Long Thạch và giữ nó cho riêng mình, không biết anh Trần cảm thấy thế nào? "

Cô ta đã lên kế hoạch, hai mặt dây chuyền Ngọc Long Thạch bằng đá, cho cô và Bùi Tuệ Lâm, đây mới thực sự gọi là bạn thân tốt.

Giữa đám đông, Bùi Tuệ Lâm ngay lập tức hiểu được suy nghĩ của Lưu Vũ Tình, vô cùng cảm động.

"Được, thống nhất xong!" Trần Gia Bảo đồng ý mà không cần nghĩ ngợi gì, anh không có lý do gì để từ chối trong khi đôi bên cùng có lợi.

Lưu Vũ Tình trái tim nhảy một cái, nhìn thấy Trần Gia Bảo ánh mắt càng thêm vừa lòng, ngay cả lông mày đều là ý cười, nói: "Anh Trần không hổ là người làm chuyện lớn, chính là thẳng thắn như vậy, tôi rất khâm phục!"

"Chờ đã!"

Đột nhiên, Hoắc Nhã Vân trong đám đông lặng lẽ báo cáo tình hình với cô chủ thông qua Zalo, nhận được chỉ thị của cô chủ, cô ta lập tức lớn tiếng nói: "Anh Trần, đợi khi nhẫn làm xong, nhà họ Bạch hy vọng có thể bỏ ra 3500 tỷ, mua một chiếc nhẫn này, không biết anh Trần có thể thương lượng không? "

Ngay khi câu nói này được đưa ra, mọi người xung quanh đều ồ lên, dù đã biết Ngọc Long Thạch vô cùng quý giá nhưng họ

chưa bao giờ nghĩ rằng một chiếc nhẫn nhỏ lại có thể trị giá tới 3500 tỷ như thế, quả thực là đang cướp tiền mà!

Trần Gia Bảo hơi suy nghĩ, mặc dù xung quanh anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng vẫn chưa đến 40 người.

Chương 1188

Chương 1188

Bán nhẫn cho nhà họ Bạch cũng không có hại gì, hơn nữa anh cũng có thể kết giao với nhà họ Bạch một trong mười đại gia tộc của tỉnh Phú Thọ, đối với bản thân mà nói là có lợi chứ không có chút hại nào.

Nghĩ đến nhiều lý do, Trần Gia Bảo gật đầu đồng ý.

“Cảm ơn.” Hoắc Nhã Vân yên tâm mà nở nụ cười hài lòng.

Tôn Trường Đông, người đứng bên cạnh anh, dường như là một người nhìn thấu được, nghe được thỏa thuận giữa Trần Gia Bảo và Hoắc Nhã Vân bên tai, trái tim anh ta đau đến mức khó thở, có thể nói là Trần Gia Bảo kiếm được bao nhiêu thì anh ta mất bấy nhiêu!

“Đã đến lúc phải rời đi rồi. Chậc chậc chậc, hôm nay thật sự là một vụ bội thu. Cảm ơn ông chủ Tôn vì trận đấu đặt cược đá. Lần sau có chuyện tốt như vậy nhớ lại gọi cho tôi nhé, tôi nhất định sẽ tới tiếp.”

Trần Gia Bảo khẽ cười thầm, tâm trạng thật sự rất vui.

Tôn Trường Đông muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt, nghiến răng nghiến lợi, ‘lần sau tôi còn đấu với anh, tôi không mang họ Tôn nữa!’ Sau đó, Trần Gia Bảo gật đầu với Lưu Vũ Tình và Hoắc Nhã Vân, và rời đi với Ngụy Nhã Huyên và Liễu Ngọc Phi.

Ngụy Phong Lăng tạm thời sắp xếp số ngọc còn lại, trong đó có Lục Đế Vương tốt nhất, tạm thời vận chuyển trở lại biệt thự của nhà họ Ngụy.

Mọi người nhìn bóng lưng rời đi của Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi xúc động.

Lần đầu đặt cược đá này, Trần Gia Bảo chắc chắn đã trở thành người nổi bật nhất, không chỉ giành chiến thắng đậm, mà còn thu về hơn 140.000 tỷ, tư thế bá đạo liên tiếp 14 lần xuất lục, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là nói với tỉnh Phú Thọ, Trần Gia Bảo anh thực sự đã đến rồi!

Lưu Vũ Tình thở dài, không có gì lạ khi ngay cả Bùi Thanh Phong, một trong những người tài năng nhất trong thế hệ trẻ ở tỉnh Phú Thọ, cũng phải thua Trần Gia Bảo và phải thừa nhận rằng Trần Gia Bảo thực sự là một người đàn ông thần kỳ, hơn nữa toàn thân đều đầy sự hấp dẫn.

Lưu Vũ Tình tò mò hơn về Trần Gia Bảo.

Sau đó, cô ta đi tới chỗ Ngụy Phong Lăng đang nhìn chằm chằm người ta khiêng ngọc bội, nở một nụ cười dễ thương, nói: "Anh Ngụy, đã lâu không gặp, xem ra anh Ngụy càng thăng quan tiến chức hơn rồi.

Xem ra lần này có quý nhân giúp đỡ, vị trí của nhà họ Ngụy trong mười gia tộc đứng đầu sẽ được nâng lên, nhưng không biết lần này sẽ xếp thứ mấy? "

"Quý nhân" trong miệng cô ta đương nhiên là muốn nói đến Trần Gia Bảo.

Ngụy Phong Lăng vẻ mặt đắc ý, trong lòng cũng rất đồng ý với lời nói của Lưu Vũ Tình, nhưng anh ta sẽ không bày tỏ điều đó trước mặt mọi người. Anh ta cười nói: "Vũ Tình chớ có đùa giỡn với tôi. Nhà họ Ngụy chúng tôi chỉ là một dòng họ nhỏ bé bình thường, có khả năng đứng ở vị trí cuối cùng trong mười đại gia tộc, đã là mãn nguyện rồi, nào dám mong được tiến thêm một bước nữa? Nếu những gì cô nói bị người khác nghe thấy, điều đó sẽ ảnh hưởng đến sự đoàn kết giữa mười đại gia tộc chúng ta, vậy thì không tốt đâu."

Sự đoàn kết giữ mười đại gia tộc cái mẹ gì chứ!

Lưu Vũ Tình khi nghe những lời đạo đức giả của Ngụy Phong Lăng suýt chút nữa tức nghẹn, nếu mười đại gia tộc thực sự đoàn kết với nhau, vậy thì anh ta rõ ràng biết là Trần Gia Bảo và Bùi Thanh Phong không hòa hợp, vậy mà vẫn có thể đối xử với Trần Gia Bảo nồng nhiệt như vậy sao?

Mặc dù trong lòng cô ta rất ghen tị không tin những lời của Ngụy Phong Lăng, nhưng những thứ này cũng không liên quan gì đến Lưu Vũ Tình, cô ta là một người phụ nữ quá lười biếng để tham gia vào cuộc chiến giữa những người đàn ông này. Sau khi nói vài câu với Ngụy Phong Lăng, tìm người nhà họ Lưu trong đám người, dặn dò bọn họ đưa Ngọc Long Thạch về nhà họ Lưu, hơn nữa còn nhiều lần dặn họ phải cẩn thận trong quá trình vận chuyển, không được để xảy ra thiệt hại dù là nhỏ nhất!

Sau đó, cô ta tìm được Bùi Tuệ Lâm, cùng nhau rời đi.

Chương 1189

Chương 1189

Về phần những người còn lại, bọn họ đã bị kích thích bởi Lục Đế Vương và Ngọc Long Thạch của Trần Gia Bảo, muốn mua một ít đá thô để thử vận may, nhưng bọn họ không ngu xuẩn, hiện tại loại đá thô có chất lượng tốt nhất trong thành Đặt Cược Đá, rõ ràng đã bị Trần Gia Bảo vơ vét hết rồi, hiện tại nếu như còn theo bước tiếp tục đặt cược đá, vậy thì xác suất lớn nhất là vô ích thôi, cho dù là mua, cũng phải đợi một khoảng thời gian nữa, thành phố Đặt Cược Đá một lần nữa nhập một lô đá thô mới rồi thử lại.

Vì vậy, họ cũng không có lý do gì để ở lại thành phố Đặt Cược Đá, ngay sau đó, mọi người đã giải tán, trong thành phố Đặt Cược Đá khổng lồ chỉ còn lại Tôn Trường Đông và một số nhân viên của anh ta.

Tôn Trường Đông muốn khóc nhưng khóc không ra nước mắt, ban đầu trong kế hoạch của anh ta, trận đấu đặt cược đá này nhất định sẽ thu phục được Trần Gia Bảo, sau đó, với khí thế của người thắng cuộc, tối nay anh ta sẽ lập tức xuất hiện thêm trận đấu đua xe thứ hai, nhân dịp thừa thắng xông lên, nếu may mắn, tuyệt đối có thể thắng Trần Gia Bảo một lần nữa và lập chiến công cho riêng mình.

Bằng cách này, nhà họ Tôn có thể tích lũy danh tiếng vang dội, từ đó mà hoàn toàn nổi lên!

Nhưng đâu ngờ tới, anh ta không chỉ thua mà còn thua một trận thảm hại, ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

“Trần Gia Bảo sao lại có thể lợi hại như vậy?”

Tôn Trường Đông lắc đầu, cảm thấy tâm tính gần như suy sụp, dự định ban đầu tối nay coi như phải hủy bỏ, để tôi trì hoãn hai ngày rồi điều chỉnh trạng thái.

Ngay khi Tôn Trường Đông dành thời gian điều chỉnh trạng thái của mình, tin tức Trần Gia Bảo đã xuất lục mười bốn lần liên tiếp trong thành phố Đặt Cược Đá, hơn nữa còn cắt ra được Ngọc Long Thạch và Lục Đế Vương. Giống như một cơn bão dữ dội, nó đã kích nổ toàn bộ tỉnh Phú Thọ và làm cho hội thượng lưu của tỉnh Phú Thọ bàng hoàng trước thành tích bất khả chiến bại của Trần Gia Bảo, đây là điều chưa từng có, là thành tích không thể có ai đánh bại được!

Và đối với Trần Gia Bảo, một người từ ngoài đến tỉnh Phú Thọ để phô trương quyền lực của mình, nhiều thanh niên nhiệt tình trong tầng lớp thượng lưu của tỉnh Phú Thọ đã rất tức giận, họ ủng hộ Tôn Trường Đông và yêu cầu phải hạ bệ Trần Gia Bảo!

Trong một thời gian ngắn, Trần Gia Bảo đã thực sự trở thành kẻ thù công khai của tỉnh Phú Thọ!

Là một trong mười gia đình hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ, nhà họ Bùi cũng không được yên ổn. Mặc dù Bùi Thanh Phong đã đoán rằng Trần Gia Bảo sẽ giành chiến thắng, nhưng anh ta cũng đã rất sốc khi nghe màn thể hiện của Trần Gia Bảo và ngay lập tức tìm Bùi Tuệ Lâm, hỏi cô ta về những tin tức cặn kẽ liên quan đến trận đấu đặt cược đá.

Bùi Tuệ Lâm tưởng rằng cô ta đến thành phố Thái Bình lần này mà không biết, nhưng không ngờ tất cả đều nằm trong tầm tay của anh trai, cô ta thầm lè lưỡi, nói đầu đuôi ngọn ngành những gì cô ta thấy hôm nay.

Bùi Thanh Phong có thể nghe ra được sau khi em gái anh ấy nói về Trần Gia Bảo, bất kể giọng điệu hay thái độ của cô ta, dường như đều rất ngưỡng mộ Trần Gia Bảo, anh ta không khỏi cau mày. Đây không phải là một dấu hiệu tốt, anh ta càng quyết tâm hơn, phải loại bỏ sự tự tin của Trần Gia Bảo, bất kỳ là dùng thủ đoạn gì!

Tại thành phố Thái Bình, để ăn mừng chiến thắng của Trần Gia Bảo, tối hôm đó anh đã đặt một phòng sang trọng trong một khách sạn năm sao, trên bàn ăn rất lớn chỉ có năm người là Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi, Ngụy Phong Lăng, Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết, thưởng thức tài nấu nướng của các đầu bếp hàng đầu.

Đột nhiên, ngay khi Trần Gia Bảo đặt ly rượu xuống, anh nhận được tin nhắn từ Tôn Trường Đông trên điện thoại di động, giao hẹn vào tối hôm sau, ở đường quanh co núi Ngọc Long tiến hành cuộc đọ sức đua xe.

“Đường quanh co, núi Ngọc Long?” Trần Gia Bảo lần đầu tiên nghe cái tên này, liền hỏi Ngụy Phong Lăng: “Núi Ngọc Long ở đâu?

Ngụy Phong Lăng sửng sốt một chút, mới nói: “Anh tại sao lại hỏi địa danh này?”

Trước khi Trần Gia Bảo nói, Ngụy Nhã Huyên vội vã đặt xuống đũa của mình, một bên nhai đồ ăn, một bên giơ tay lên giống như muốn đóng góp kinh nghiệm: “Tôi biết tôi biết, núi Ngọc Long là hơn 40 km về phía bắc của vùng ngoại ô thành phố Thái Bình. Đây là ngọn núi cao nhất gần thành phố Thái Bình. Đỉnh cao 2.188 mét so với mực nước biển và phong cảnh rất đẹp. Năm ngoái tôi đã đến miếu đạo quán trên núi Ngọc Long để thắp hương khói. “

Lúc này, khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy bỗng ửng hồng vì miếu đạo quán mà cô ấy đến là miếu Nguyệt Lão, đặc biệt là để nhân duyên.

“Chẳng lẽ , tôi có thể quen biết Trần Gia Bảo, hoàn toàn đều là sự an bài của Nguyệt Lão?”

Ngụy Nhã Huyên khẽ liếc nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng cô ấy dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Trần Gia Bảo tò mò hỏi: “Cô chỉ giới thiệu về núi Ngọc Long, sao lại đỏ mặt?”

“Không cần anh biết!” Ngụy Nhã Huyên đột nhiên phát cáu, nhanh chóng chuyển chủ đề hỏi: “Tiện thể, sao anh lại hỏi Núi Ngọc Long?

Trần Gia Bảo cũng nghi ngờ gì, nhún vai nói: “Vừa rồi, Tôn Trường Đông đã gửi tin nhắn hẹn tôi tổ chức một cuộc đua xe trên đường quanh co của núi Ngọc Long vào tối hôm sau.”

Chương 1190

Chương 1190

“Cái gì?”

Trước sự ngạc nhiên của Trần Gia Bảo, khi Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên nghe được tin đó, tất cả họ đều thốt lên, như thể họ đã nghe được một tin khủng khiếp.

Ngay cả Tiêu Ngọc Tuyết cũng không khỏi hơi nhíu mày.

Liễu Ngọc Phi kỳ quái nói: “Sao vậy, mọi người vừa rồi không phải nói núi Ngọc Long phong cảnh đẹp sao? Bây giờ nhìn bộ dạng mọi người lại có vẻ ngưng trọn như vậy, không biết còn tưởng Ngọc Long là địa ngục trần gian đấy.”

Trần Gia Bảo cũng rất tò mò, chẳng lẽ, ngọn núi Ngọc Long này có gì đặc biệt?

Ngụy Phong Lăng cười khổ nói: “Nếu là đi chơi, núi Ngọc Long quả thực là một nơi tốt, nhưng nếu ngươi đua xe, thật sự là một địa ngục trần gian, bởi vì địa hình núi Ngọc Long tương đối đặc biệt, dẫn đế đường quanh co vô cùng ngoằn ngoèo khó đi, nếu không cẩn thận rất có thể bị ngã xuống vách núi, rất nguy hiểm.

Ngay cả những người lái xe già dặn kinh nghiệm cũng phải thận trọng khi lái xe trên đường quanh co, núi Ngọc Long, nếu tiến hành đua xe trên đường quanh co, thì độ nguy hiểm không cần nghĩ cũng biết.

Hơn nữa, Tôn Trường Đông là người địa phương và từ lâu đã quen thuộc với tình hình của đường quanh co, trong khi Gia Bảo không hề biết về tình hình của đường quanh co, điều này vô hình trung làm tăng rủi ro, điều này rất không công bằng. “

Liễu Ngọc Phi cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, không khỏi thốt lên lo lắng nói: “Gia Bảo, sao cậu không từ

chối đề nghị của Tôn Trường Đông và đổi sang một con đường khác an toàn hơn. Như vậy mới là công bằng.”

Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên gật đầu đồng ý.

Trần Gia Bảo bất ngờ lắc đầu cười, tin tưởng: “Tại sao lại phải thay đổi? Tôn Trường Đông rõ ràng là quyết đánh đến cùng, trong hoàn cảnh đủ thứ bất lợi như vậy, tôi lại có thể thắng được Tôn Trường Đông, mọi người không thấy hứng thú sao?” “

Lúc đầu, anh lái xe trên con đường núi quanh co ở núi Hồng Lĩnh, tỉnh Hòa Bình, anh không sợ hỏa lực từ ba chiếc trực thăng chiến đấu, bây giờ chỉ là một con đường núi quanh co, anh sao lại kiêng dè chứ?

Ngụy Phong Lăng và Liễu Ngọc Phi ngơ ngác, chuyện nguy hiểm như vậy, trong mắt Trần Gia Bảo chỉ là “hứng thú”? Được rồi, con người đúng là khác với người bình thường.

Tiêu Ngọc Tuyết khịt mũi và nói, “Bây giờ nói có vẻ khá hay, hy vọng cậu sẽ giữ tự tin như bây giờ khi cậu đến đường quanh co núi Ngọc Long và đối mặt với vách đá cao ngất.”

Trần Gia Bảo nâng ly rượu lên, khẽ ra hiệu, cười nói: “Cô sẽ được như những gì mình mong muốn.”

Cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên và uống cạn.

Sáng sớm hôm sau, tin tức Tôn Trường Đông chuẩn bị khiêu chiến với Trần Gia Bảo trên đường quanh co núi Ngọc Long một lần nữa quét sạch toàn bộ tỉnh Phú Thọ, tất cả mọi người lại sôi sục!

Đối với cuộc thi đua này, có thể gọi là một trận quyết đấu sinh tử, tất cả mọi người đều mong chờ, hy vọng rằng Tôn Trường Đông có thể đánh bại Trần Gia Bảo, để chống lại sự kiêu ngạo của Trần Gia Bảo và cứu vãn chút thể diện cho tỉnh Phú Thọ.

Thậm chí, nhiều người đã đến núi Ngọc Long để đặt chỗ trước, dự định tìm một địa điểm tốt để xem trận đấu, và nhiều đại gia tộc đứng đầu cũng đang có ý định cử thế hệ con cái trong gia tộc đi xem trận đấu, thứ nhất để giúp Tôn Trường Đông, thứ hai đến để họ nhìn ra thế giới và xem Trần Gia Bảo trẻ tuổi có phong tái tài năng như thế nào.

Đột nhiên, xã hội thượng lưu ở tỉnh Phú Thọ lại một lần nữa sôi sục vì trận quyết chiến vào tối mai.

Giữa trưa, mặt trời lên cao.

Trong một quán cà phê được xếp hạng sao ở thành phố Thái Bình, một thanh niên đẹp trai tỏa nắng ngồi ở ghế bên cửa sổ với tách cà phê trước mặt, nhắm mắt nghỉ ngơi, tạo cho người ta cảm giác trưởng thành và vững vàng.

Một số nữ phục vụ tại quầy bar đang theo dõi anh ta một cách bí mật, trong lòng loạn nhịp.

Đột nhiên, cánh cửa của quán cà phê mở ra, một người đàn ông cao ráo, đẹp trai trong bộ vest hàng hiệu bước vào.

Đó là Ngụy Phong Lăng!

Nhân viên phục vụ trong quán cà phê lại trừng lớn mắt, hôm nay là ngày gì vậy mà sao lại có nhiều thanh niên đẹp trai ở đây vậy?

Ngụy Phong Lăng đi thẳng đến thiếu niên ngồi bên cửa sổ ngồi xuống, cười nói: “Không ngờ cậu chủ nhà họ Bùi Thanh Phong bận trăm công nghìn việc, lại đích thân đến thành phố Thái Bình.”

Người ngồi đối diện với anh ta, rõ ràng là Bùi Thanh Phong!

Bùi Thanh Phong mở mắt ra nhìn Ngụy Phong Lăng cũng đang hăng hái trước mặt, cười nói: “Bởi vì chỉ khi tôi đích thân ở đây, mới tiện cùng anh thương lượng, nên làm như thế nào để đối phó với Trần Gia Bảo.”

Chương 1191

Chương 1191

Trong quán cà phê, cửa sổ sáng sủa, sạch sẽ, có không gian yên tĩnh trong tiếng nhạc du dương, êm dịu.

Bùi Thanh Phong, một trong những tài năng trẻ hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ, đang nói chuyện với những lời lẽ gây sốc.

Ngụy Phong Linh ngồi đối diện với Bùi Thanh Phong, nghe những lời khiến người khác hiểu lầm của Bùi Thanh Phong, không khỏi nhíu mày bí mật, sau đó duỗi mày cười: "Cậu chủ Bùi, tôi không nhớ đã thảo luận với anh về Trần Gia Bảo, ăn có thể tùy tiện, nhưng nói thì không được đâu. "

Lúc đầu ở núi Yên Tử ở thành phố Nam Định, Trần Gia Bảo đã cứu mạng anh ta và Ngụy Nhã Huyên, vì vậy anh ta tuyệt đối không thể giúp Bùi Thanh Phong đối phó với Trần Gia Bảo, càng không nói đến mối quan hệ hiện tại giữa Ngụy Nhã Huyên và Trần Gia Bảo, nhà họ Ngụy gần như đã ràng buộc cùng với Trần Gia Bảo, anh ta càng không thể đối phó với Trần Gia Bảo.

Bùi Thanh Phong cười và nói: "Như chúng ta đã biết, dù mười đại gia tộc ở tỉnh Phú Thọ cạnh tranh lẫn nhau, nhưng họ vẫn luôn bỏ được hiềm khích, đoàn kết, chống lại kẻ thù ngoại bang khi gặp sự xâm lược của các thế lực bên ngoài. Đó cũng là một trong những yếu tố then chốt để mười đại gia tộc của chúng ta đứng trên đỉnh kim tự tháp quyền lực ở tỉnh Phú Thọ trong một thời gian dài.

Trần Gia Bảo, hiện ở tỉnh Hòa Bình, đến tỉnh Phú Thọ của chúng ta để phô trương quyền lực của mình, trong vòng chưa đầy một tuần, anh ta đã kiếm được 140.000 tỷ ở thành phố Đặt Cược Đá , và ngành công nghiệp đặt cược đá ở tỉnh Phú Thọ cũng bởi vậy mà mất hết thể diện, nếu như bị truyền ra ngoài,

chẳng phải là sẽ bị các tỉnh khác cười nhạo tỉnh Phú Thọ chúng ta không có người tài sao?

Bây giờ gia chủ nhà họ Tang đã chủ động liên lạc với tôi, cùng nhau lên kế hoạch đối phó với Trần Gia Bảo, nhà họ Ngụy với tư cách là một trong mười đại gia tộc nên có nghĩa vụ chung tay với chúng tôi. “

Nhà họ Tang đã hợp tác với Bùi Thanh Phong?

Ngụy Phong Lăng khẽ cau mày, mặc dù đã đoán được nhà họ Tang sẽ thống nhất với Bùi Thanh Phong nhưng không ngờ mọi chuyện lại nhanh như vậy, có vẻ như Trần Gia Bảo đã chặt gãy hai tay của Tang Thiên Vũ khiến nhà họ Tang vô cùng tức giận, cho nên mới chủ động chọn hợp tác với Bùi Thanh Phong, và đây không phải là tin tốt cho Trần Gia Bảo.

Bên này Ngụy Phong Lăng vẫn là nhíu mày trầm tư.

Bùi Thanh Phong đột nhiên thay đổi chủ đề và nói với một nụ cười: “Đúng rồi, liên quan đến cuộc đua xe trên đường lên núi trên núi Ngọc Long vào tối mai, anh có nghĩ Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông, ai có thể giành chiến thắng cuối cùng?”

Ngụy Phong Lăng sửng sốt, tuy rằng anh ta và Bùi Thanh Phong quen nhau nhiều năm, nhưng vẫn chưa quen với phong cách nói chuyện thiếu suy nghĩ của anh ta, nhưng cũng đành phải theo cách suy nghĩ của anh ta trả lời, nghĩ đến bộ dạng vô cùng tự tin của Trần Gia Bảo tối hôm qua, nói: “Tôi nghĩ Trần Gia Bảo Bên sẽ chiến thắng, dù sao anh ta vẫn luôn giỏi trong việc tạo ra những chuyện kỳ tích.

Tuy nhiên, xét cho cùng, điều kiện đường xá trên đường lên núi trên núi Ngọc Long rất đặc biệt và có nhiều biến số. Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Hơn nữa, Tôn Trường Đông, như một con rắn nằm vùng rồi, bất kể là thiên thời, địa lợi hay là nhân hòa, đều đứng về phía anh ta, vô hình chung chiến được một lợi thế rất lớn, chưa đến phút cuối, ai cũng không thể biết được kết quả. “

“Đúng vậy, đường lên núi ở núi Ngọc Long khá phức tạp, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.” Bùi Thanh Phong gật đầu, bày tỏ sự đồng tình, đột nhiên nói tiếp: “Ví dụ, nếu một quả bom hẹn giờ được chôn trên đường lên núi, vừa lúc Trần Gia

Bảo đi ngang qua thì nó phát nổ, khiến Trần Gia Bảo bị nổ tung ra từng mảnh, cả người cả xe đều rơi xuống vực. Những trường hợp đặc biệt thế này cũng không phải là không thể, anh có nghĩ vậy không? “

Anh ta nói chuyện vẫn nở một nụ cười vô hại, nhưng nội dung câu nói thì lại khiến người khác lạnh sống lưng.

Ngụy Phong Lăng sửng sốt, nói: “Anh định đặt thuốc nổ trên đường ở núi Ngọc Long?”

Điều kiện đường xá trên đường lên núi ở núi Ngọc Long vốn đã rất phức tạp và nguy hiểm, nếu chất nổ thực sự bị chôn nửa chừng thì Trần Gia Bảo có thể gọi là mười phần thì chín phần chết, hơn nữa với tính cách của Bùi Thanh Phong thì việc hy sinh Tôn Trường Đông để trừ khử kẻ thù truyền kiếp như Trần Gia Bảo không phải là điều không thể!

Nghĩ đến đây, Ngụy Phong Lăng trên trán đã đổ mồ hôi lạnh.

Bùi Thanh Phong nhấp một ngụm cà phê, ánh nắng ấm áp tràn vào người anh qua tấm kính cửa sổ, trông anh ta thật sảng khoái và đẹp trai, như thể không liên quan gì đến tội lỗi của thế gian, nhưng ai có thể nghĩ rằng anh vừa đề xuất một kế hoạch vô cùng độc ác “Đừng căng thẳng, tôi chỉ nói đùa dựa theo lời anh thôi, cũng sẽ không thực sự đặt chất nổ đâu.” Bùi Thanh Phong đặt cà phê xuống, cười hiền hậu.

Chương 1192

Chương 1192

Chỉ đùa thôi?

Ngụy Phong Lăng trong lòng không nghĩ như vậy, dựa vào hiểu biết của anh ta đối với Bùi Thanh Phong nhiều năm như vậy, tất cả những lời nói đùa mà Bùi Thanh Phong nói, trước vào khi thời khắc cuối cùng sự việc xảy ra, mãi mãi không thể biết được lời của anh ta là thật hay giả.

Vì vậy, Ngụy Phong Lăng cũng tỏ thái độ bán tín bán nghi đối với lời nói của Bùi Thanh Phong, lập tức khịt mũi nói: "Trò đùa này chẳng buồn cười chút nào."

"Haha." Bùi Thanh Phong cười khúc khích nói: "Vậy thì quay lại chủ đề, tôi có thể cho anh ba ngày để suy nghĩ kỹ xem anh có muốn chung tay với tôi để đối phó với Trần Gia Bảo hay không, tôi tin rằng anh, một người luôn thông minh, nhất định sẽ cho tôi một câu trả lời thỏa đáng. "

"Không cần nghĩ, tôi từ chối." Ngụy Phong Lăng không chút do dự, ngay tại chỗ cự tuyệt.

Bùi Thanh Phong nhướng mày nói: "Anh có biết rằng anh đã đưa ra lựa chọn thiếu sáng suốt nhất không?"

Ngụy Phong Lăng dứt khoát nói: "Ngụy Phong Lăn tôi, vẫn tự nhận là người biết ơn báo đáp, Trần Gia Bảo đã cứu mạng tôi, bất luận thế nào tôi cũng sẽ không giúp anh đối phó Trần Gia Bảo, cũng giống như vậy tôi sẽ không giúp Trần Gia Bảo đối phó với anh. Hơn nữa, tôi khuyên bạn nên xua tan ý định trở thành kẻ thù của Trần Gia Bảo đi.

Tôi hiểu Trần Gia Bảo, xét về tính cách của anh ta, chỉ cần anh không chủ động trở thành kẻ thù của anh ta, anh ta sẽ không bao giờ có thù địch với anh, hơn nữa, mục đích chính của anh ta khi đến tỉnh Phú Thọ lần này cũng không phải để chiến đấu

với anh, vì vậy anh không phải bị ám ảnh với việc đối phó với Trần Gia Bảo. Thậm chí, tôi nghĩ nếu anh có thể xóa bỏ hận thù giữa anh và Trần Gia Bảo, hai người nhất định sẽ rất hợp nhau, trở thành những người bạn rất thân thiết đấy. “

Bùi Thanh Phong lắc đầu, mỉm cười: “Có vẻ như anh rất ngưỡng mộ Trần Gia Bảo, nhưng đáng tiếc, lời này anh đã nói quá muộn. Khi Trần Gia Bảo chặt cánh tay của chú Vân, khi anh ta làm nhục Tuệ Lâm, và khi anh ta ngăn cản tôi thôn tính thế giới ngầm của tỉnh Hòa Bình, anh ta định sẵn là trở thành kẻ thù của tôi, và không có chỗ cho sự hòa hoãn. “

Ngụy Phong Lăng cau mày nói: “Tham vọng của anh quá lớn.”

“Sức hấp dẫn của một người đàn ông không nằm ở tham vọng sao?”

Ngụy Phong Lăng bất lực nói: “Vì anh cố chấp như vậy, vậy tôi không còn gì để nói. Tóm lại, ta tuyệt đối không thể giúp anh đối phó Trần Gia Bảo.”

Bùi Thanh Phong vẫn đang cười, nhưng nụ cười của anh ta dần trở nên lạnh lùng, nói: “Anh cho rằng tôi kêu anh hợp lực với tôi chỉ để đối phó với Trần Gia Bảo sao? Đó là một sai lầm lớn. Nguyên nhân tại sao tôi lại đến thành phố Thái Bình hôm nay là không muốn nhìn thấy anh giúp đỡ Trần Gia Bảo, từ đó sẽ dẫn đến cảnh chín đại gia tộc khác chung tay tiêu diệt nhà Ngụy của anh, dù sao thì nhất định phải dẹp giặc trong trước khi đánh giặc ngoài.”

“Vậy thì xin cảm ơn Thiếu gia Bùi Thanh Phong vì lòng tốt này. Tuy nhiên, nhà họ Ngụy chúng tôi sau này có xảy ra chuyện gì, cũng không cần để cậu chủ Bùi Thanh Phong phải lo lắng. Hơn nữa, nhà họ Ngụy của chúng tôi không phải hiền lành không biết đánh trả, tạm biệt! “

Nói xong, Ngụy Phong Linh đứng dậy rời đi, ly cà phê trước mặt từ đầu đến cuối chưa từng đụng tới.

Bùi Thanh Phong ngồi vào chỗ của mình, nhìn Ngụy Phượng Linh bước ra khỏi quán cà phê, anh ta lắc đầu nói: “Thật là ngu ngốc. Nếu như anh đã chọn đặt tâm lên trên người Trần Gia Bảo, dù thế nào đi nữa thì tôi cũng đã nhắc nhở anh rồi,

kết cục, nhà Ngụy sẽ tồn tại hay diệt vong, thì không liên quan gì đến tôi nữa. “

Nói xong, một nụ cười cong lên khóe miệng, anh ta không hề vui vì bị Ngụy Phong Lăng từ chối, anh ta tiếp tục đắm mình trong ánh nắng ấm áp, nghe nhạc êm dịu và nếm ly cà phê ngon lành.

Tuy nhiên, sau khi Ngụy Phong Lăng bước ra khỏi quán cà phê, anh ta đi thẳng đến bãi đậu xe để lên xe và lái một mạch đến công ty của mình.

Trên đường nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện với Bùi Thanh Phong, trong lòng càng thêm rối loạn, tuy Bùi Thanh Phong nói là chỉ đang đùa nhưng nếu thật sự đặt một quả bom hẹn giờ trên con đường lên núi, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. .

Chuyện này không thể không phòng bị được!

Anh ta lập tức lấy điện thoại di động ra, vừa lái xe vừa gọi điện điều động một lượng lớn nhân viên đi điều tra trước đường lên núi, núi Ngọc Long, sau đó lập tức báo cáo cho anh ta khi thấy những tình huống bất thường.

Sau khi sắp xếp xong một loạt, Ngụy Phong Lăng vẫn còn lo lắng, suy nghĩ xong liền gọi điện thoại cho Trần Gia Bảo, yêu cầu Trần Gia Bảo đến văn phòng công ty của anh ta, nếu có việc gấp cần báo cáo.

Chương 1193

Chương 1193

Sau đó, Ngụy Phong Lăng mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi Trần Gia Bảo đến dưới tòa nhà tập đoàn Lăng Ngụy ở trung tâm thành phố, đã là một tiếng sau.

Anh hơi ngẩng đầu lên, nhìn tòa nhà cao lớn và uy nghiêm trước mặt, sơ lược đếm một chút, có gần 60 tầng, có lẽ là tòa nhà cao nhất trong cùng gần đây, khá phù hợp với thân phận của một trong mười đại gia tộc ở Phú Thọ của nhà họ Ngụy.

Khi bước vào tòa nhà, anh nhìn thấy đại sảnh trang trí lộng lẫy, rất nhiều người đồng phục chuyên nghiệp bận rộn qua lại, nhưng cũng có không ít mỹ nam thanh nữ tú.

Trần Gia Bảo đi thẳng đến quầy tiếp tân, cười hỏi: "Xin chào, phòng làm việc của Ngụy Phong Lăng ở đâu?"

Cô tiếp tân là một cô gái trẻ tên Triệu Mỹ Lan có vẻ ngoài ngọt ngào, tóc buộc đuôi ngựa, trông xinh xắn dễ thương, tuy nhan sắc không bằng Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên, nhưng cũng coi như là nhan sắc tầm trung.

Triệu Mỹ Lan biết chủ tịch tập đoàn là Ngụy Phong Lăng, cô ấy nhớ rằng từ khi cô ấy gia nhập công ty năm ngoái, chưa từng có ai có thể gọi thẳng tên chủ tịch, vì vậy khi Trần Gia Bảo nói tên Ngụy Phong Lăng, cô ấy đã mất một lúc ngạc nhiên.

Lúc này, cô ấy nhìn về phía Trần Gia Bảo, và thấy Trần Gia Bảo trông trẻ hơn cô, ăn mặc tương đối bình thường, trên người có chút uể oải, không giống như một tinh anh trong giới thương mại, cũng không giống như một nhân vật trẻ giàu có kiêu căng, mà giống như sinh viên đại học đến nộp đơn.

Nhưng khi sinh viên đại học đến nộp đơn, cũng không thể đến gặp thẳng chủ tịch chứ?

Trong lòng cô ấy cảm thấy kỳ quái, ngoài mặt nở nụ cười ngọt ngào: "Xin chào, anh tên là gì, có hẹn trước không?"

"Tôi tên là Trần Gia Bảo, Ngụy Phượng Linh mời tôi đến."

"Được rồi, chờ một chút." Triệu Mỹ Lan cười ngọt ngào, kiểm tra dữ liệu máy tính, sau đó nói: "Xin lỗi, sắp xếp cuộc hẹn của tôi ở đây cho thấy anh không hẹn trước, hơn nữa nửa tiếng trước chủ tịch Ngụy mới tới, cũng không đặc biệt dặn dò nói anh sẽ tới tìm anh ất, vì vậy tôi không thể đưa anh đến gặp chủ tịch Ngụy. "

Nói đến đây, cũng là trách Ngụy Phong Lăng, lúc đó anh ta đang nghĩ đến việc chôn bom trên đường lên núi, mà quên nói tên Trần Gia Bảo với Triệu Mỹ Lan.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, lẩm bẩm: "Tên Ngụy Phong Lăng này đang làm cái quái gì vậy? Gọi cho mình đến, mà lại không thu xếp."

Triệu Mỹ Lan trong lòng ngạc nhiên vì cô ta phát hiện ra rằng giọng điệu của Trần Gia Bảo thực sự rất rất thất lễ với chủ tịch Ngụy.

"Trần Gia Bảo thân phận là gì? Không những dám trực tiếp gọi tên của chủ tịch mà bất kể phong thái hay giọng điệu còn rất thô lỗ với chủ tịch. Anh ta có phải là bạn của chủ tịch không?

Nhưng mình đã ở công ty này lâu như vậy, mình chưa bao giờ nghe nói rằng chủ tịch có một người bạn như thế này, hơn nữa nhìn cách ăn mặc của anh ta, cũng trông không giống giới trẻ thượng lưu. Theo lý mà nói không có tư cách làm bạn với chủ tịch mới đúng, trừ phi, anh ta là vô cớ đến gây sự? "

Triệu Mỹ Lan càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao tập đoàn Lăng Ngụy cũng là một doanh nghiệp lớn, điều quan trọng nhất là trong công ty có rất nhiều người đẹp, vô cùng có tiếng tăm, hầu như năm nào cũng có người vô cớ đến gây sự, thậm chí còn đến cố ý gây chuyện để lừa tiền, bản thân cô ấy đã nhìn thấy không dưới mười người, liền xếp Trần Gia Bảo vào loại này.

Trần Gia Bảo không biết mình đã nằm trong danh sách "kẻ dối trá" trong lòng Triệu Mỹ Lan, lễ phép cười: "Ừm, cô có thể gọi điện cho Ngụy Phong Lăng và nói cho anh ta biết tôi đang ở đây. Tôi tin rằng cậu ta chắc chắn sẽ để tôi lên."

Nụ cười ngọt ngào nơi khóe miệng Triệu Mỹ Lan biến mất, anh nhàn nhạt nói: "Xin lỗi, chủ tịch của chúng tôi bận trăm công nghìn việc, nếu không có trường hợp khẩn cấp đặc biệt, chúng tôi không thể tùy ý gọi điện cho chủ tịch để xin chỉ thị, theo tôi thấy, anh Trần nên về trước. Hãy quay lại khi anh có hẹn trước."

Tất nhiên, những gì cô ấy nói chỉ là một cái cớ.

Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Quên đi, để tôi gọi điện thoại di động cho anh ta."

Gọi điện thoại di động của chủ tịch?

Chương 1194

Chương 1194

Triệu Mỹ Lan cảm thấy khinh thường, ai mà không biết số điện thoại di động của chủ tịch là tuyệt mật, trừ phi là người thân của chủ tịch và các sếp hàng đầu khác ở tỉnh Phú Thọ, những người khác không có cách nào biết được số điện thoại di động của chủ tịch, về phần Trần Gia Bảo, lại không giống như người thân của chủ tịch, thậm chí không có khả năng trở thành những ông chủ hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ.

Bây giờ, Triệu Mỹ Lan càng chắc chắn Trần Gia Bảo là kẻ nói dối, khi nhìn thấy Trần Gia Bảo vẫn giả vờ lấy điện thoại di động ra, cô ấy liền trợn tròn mắt.

Sau khi Trần Gia Bảo lấy điện thoại di động ra, định bấm số của Ngụy Phong Lăng.

Đột nhiên, một giọng nói kinh ngạc từ bên cạnh truyền đến: "Anh … Anh là anh Trần Gia Bảo?"

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đẹp trẻ tuổi nước da trắng nõn mảnh khảnh mặc lễ phục chuyên nghiệp màu đen, kinh ngạc nhìn mình, gật gật đầu: "Cô biết tôi?"

Triệu Mỹ Lan ở bên cạnh anh sửng sốt, bởi vì người đẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt anh chính là thư ký Kiều Nhĩ Tình của chủ chủ tịch Ngụy, cô ấy không chỉ xinh đẹp mà còn có năng lực xuất chúng, rất chiếm được lòng tin của chủ chủ tịch Ngụy, thậm chí các quản lý của bộ phận khi nhìn thấy Kiều Nhĩ Tình, đều phải chào một cách trân trọng, điều này cho thấy vị trí của Kiều Nhĩ Tình trong tập đoàn Lăng Ngụy.

Triệu Mỹ Lan vội vàng chào hỏi: "Chào chị Nhĩ Tình."

Kiều Nhĩ Tình phớt lờ cô ấy, hay nói chính xác là không thèm nói chuyện với cô ấy, hai chân dài bước thật nhanh tới, nhanh

chóng đến bên Trần Gia Bảo, vươn bàn tay mảnh khảnh, không giấu nổi sự phấn khích, mỉm cười. “Xin chào, anh Trần. Tôi tên Kiều Nhĩ Tình. Tôi là thư ký của chủ chủ tịch Ngụy. Tôi tình cờ đến thành phố Đặt Cược Đá ngày hôm qua. Tôi may mắn được nhìn thấy phong thái phi thường của anh Trần. Điều đó khiến Nhĩ Tình tôi có ấn tượng rất sâu sắc. Tôi không ngờ hôm nay lại được gặp lại anh Trần ở đây. Đây chính là niềm vinh hạnh của Nhĩ Tình tôi.”

Hôm qua, vì buồn bực nên cô ấy đã lẻn ra ngoài khi Ngụy Phong Lăng không đi làm và đi mua sắm với bạn mình, cô ấy cũng tình cờ đến thành phố Đặt Cược Đá và nhìn thấy màn thể hiện bá đạo của Trần Gia Bảo, cũng giống như những người khác, cô ấy cũng rất ngạc nhiên với Trần Gia Bảo, nhưng vì trốn ra ngoài nên cô ấy không thể tiến lên chào Ngụy Phong Lăng, sau khi trận đấu đặt cược đá kết thúc, cô ấy liền vội vàng trở lại công ty càng sớm càng tốt.

Không ngờ hôm nay gặp lại Trần Gia Bảo, điều này khiến Kiều Nhĩ Tình có chút phấn khích.

Trần Gia Bảo đưa tay ra nắm nhẹ tay Kiều Nhĩ Tình, nói với một nụ cười: “Quá khen rồi.”

Đôi mắt của Kiều Nhĩ Tình lấp lánh, mỉm cười: “Anh Trần là bạn tốt của chủ chủ tịch Ngụy. Nếu tôi không nhầm, anh Trần đến tập đoàn Lăng Ngụy, có lẽ là tìm chủ chủ tịch Ngụy đúng chứ?”

“Đúng vậy, nhưng tôi không hẹn trước, cô lễ thân ở quầy lễ tân không nói cho tôi biết phòng làm việc của Ngụy Phong Lăng ở đâu.” Trần Gia Bảo gật đầu.

Triệu Mỹ Lan đã rất sốc khi nghe cuộc trò chuyện giữa họ, cô ấy không thể nghĩ rằng Trần Gia Bảo thực sự là bạn tốt của chủ tịch, và trong tiềm thức cô ta coi Trần Gia Bảo như một kẻ nói dối …

Đột nhiên, khi cô nghe thấy Trần Gia Bảo nhắc đến tên mình, cô đã bị sốc, trong lòng cô dấy lên một điềm báo gì đó.

Quả nhiên, khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Nhĩ Tình sa sầm lại, bước tới gần Triệu Mỹ Lan, khiển trách: “Anh Trần là khách quý của chủ chủ tịch Ngụy. Cô dám ngăn cản anh Trần. Nếu

ông làm chậm trễ chuyện lớn của chủ chủ tịch Ngụy, cô có chịu trách nhiệm được không? Còn không mau xin lỗi anh Trần sao? “

Trần Gia Bảo lắc đầu thầm nghĩ rằng Kiều Nhĩ Tình đã làm ầm chuyện lên rồi.

Triệu Mỹ Lan bị Kiều Nhĩ Tình khiển trách, sắc mặt đột nhiên thay đổi, khuôn mặt thanh tú gần như sắp khóc, cuối cùng cô ấy không dễ dàng gì mới có được một công việc trong tập đoàn Lăng Ngụy, điều này khiến bạn bè xung quanh ghen tị, ngay cả bố mẹ cô cũng cảm thấy tự hào, nếu bị chủ tịch sa thải vì xúc phạm Trần Gia Bảo, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được …

Càng nghĩ đến đây, cô ấy càng sợ hãi, vội vàng cúi đầu, lo lắng nói: “Thực sự xin lỗi, anh Trần là khách quý của chủ chủ tịch Ngụy. Tôi đã xúc phạm đến anh Trần. Xin anh thứ lỗi. Xin đừng nói với chủ tịch điều này, nếu không … nếu không … “

Trần Gia Bảo nhìn dáng vẻ lo lắng cấp bách của cô ấy, không khỏi bật cười, hào phóng xua tay nói: “Không biết không có tội. Kỳ thực, chuyện này không thể trách cô được, cô cũng là làm đúng chức trách.

Chương 1195

Chương 1195

Vấn đề chính là tôi không hẹn trước, hơn nữa Ngụy Phong Lăng cũng không sắp xếp. Sai xót của chúng tôi không nên để cô gánh, bây giờ hiểu lầm đã được gỡ bỏ là tốt rồi. “

“Cảm ơn anh Trần.” Triệu Mỹ Lan trong lòng cảm động, ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười rực rỡ của Trần Gia Bảo, không khỏi sửng sốt, đột nhiên có cảm giác bị điện giật mà tê cứng trong tim.

Kiều Nhĩ Tình cười nói: “Anh Trần đúng thật là rộng lượng, Nhĩ Tình tôi càng thêm kính phục, đi thôi, tôi dẫn anh đi gặp chủ tịch Ngụy.”

“Được rồi.” Trần Gia Bảo gật đầu, và đi theo Kiều Nhĩ Tình vào thang máy.

Triệu Mỹ Lan nhìn bóng lưng Trần Gia Bảo rời đi, không biết nghĩ tới cái gì, khuôn mặt xinh xắn đột nhiên ửng hồng càng thêm quyến rũ, đáng yêu.

Nói tới Trần Gia Bảo và Kiều Nhĩ Tình bước vào thang máy chuyện dụng, và đột nhiên, một mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ Kiều Nhĩ Tình và tràn ngập toàn bộ thang máy.

“Anh Trần, sau khi anh gặp chủ chủ tịch Ngụy, tôi hy vọng anh không nói với anh ấy về việc tôi đã đến Thành phố Đặt Cược Đá ngày hôm qua, bởi vì hôm qua tôi đã lẻn ra ngoài trong giờ làm việc. Không tiện để cho chủ tịch Ngụy biết.”

Đột nhiên, Kiều Nhĩ Tình lên tiếng, đồng thời chớp mắt với Trần Gia Bảo, đầy vẻ nhanh nhẹn và dễ thương.

Trần Gia Bảo cười và nói: “Tất nhiên, nhiệm vụ của mỗi người đàn ông là giúp người đẹp giữ bí mật.”

Kiều Nhĩ Tình khẽ cười, nói: “Anh Trần thực sự rất biết cách nói chuyện. Không có gì lạ khi ngay cả chủ Ngụy Nhã Huyên cao quý cũng có tình cảm đặc biệt với anh Trần.”

Cô ấy trẻ như vậy đã có thể là thư ký của Ngụy Phong Lăng, tất nhiên phải có chỉ số thông minh cao.

Hôm qua nhìn thấy Ngụy Nhã Huyên chủ động đòi quà từ Trần Gia Bảo, và ánh mắt của Ngụy Nhã Huyên dành cho Trần Gia Bảo, tràn đầy một loại tình cảm đặc biệt khác tình bạn, cô ấy đã hơi hơi mường tượng ra rồi, có thể đoán ra được nhân tố quan trọng trong đó.

Trần Gia Bảo nhún vai, nói: “Một người đàn ông ưu tú luôn tràn đầy sức hấp dẫn.”

“Về điểm này, tôi rất đồng tình.” Kiều Nhĩ Tình che miệng khẽ cười.

Chẳng mấy chốc, thang máy đã đến tầng cao nhất, và ở đây là văn phòng của Ngụy Phong Lăng.

“Anh Trần, mời anh đi theo tôi.” Kiều Nhĩ Tình lập tức trấn tĩnh và đưa Trần Gia Bảo đến bên ngoài phòng làm việc của Ngụy Phong Lăng.

Cô ấy đang định gõ cửa, Trần Gia Bảo đã mở cửa bước vào, Kiều Nhĩ Tình không khỏi ngẩn ngơ.

Trần Gia Bảo bước vào, nhìn thấy văn phòng chiếm diện tích lớn, trang trí rất cao cấp và trang nhã, đúng là văn phòng của chủ tịch tập đoàn Lăng Ngụy, có phong cách riêng.

Là chủ nhân của văn phòng, Ngụy Phong Lăng đang đứng trước khung cửa sổ kiểu Pháp khổng lồ, hai tay đút túi, nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Anh ta nghe thấy động tĩnh liền xoay người, sau khi nhìn rõ người đến, khóe miệng cười nói: “Thì ra là Gia Bảo tới rồi. Vừa rồi tôi còn đang nghĩ đến anh. Tìm một chỗ ngồi trước đi, Nhĩ Tình, đi rót hai tách cà phê. “

“Vâng.” Kiều Nhĩ Tình ngay lập tức đáp lại và đồng thời đi ra ngoài.

Trần Gia Bảo thản nhiên đi tới phía sau bàn chủ tịch ngồi trên ghế văn phòng, cầm cây bút trên bàn nghịch ngợm, cười nói:

“Nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Hôm nay tôi đã gặp Bùi Thanh Phong, anh ấy đến thành phố Thái Bình rồi.” Ngụy Phượng Linh đi thẳng vào vấn đề, mở miệng là một tin tức nặng trịch.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh cười: “Anh ta nói gì?”

“Thế mà anh vẫn có thể cười, tôi gần như sắp chết vì phiền muộn rồi.” Ngụy Phong Lăng cười khổ một tiếng, rất nhanh nói hết với Trần Gia Bảo những gì đã nói chuyện với Bùi Thanh Phong.

Đột nhiên, cánh cửa văn phòng bị gõ, Kiều Nhĩ Tình bước vào với hai tách cà phê, cô ấy bị sốc khi nhìn thấy Trần Gia Bảo đang ngồi ở vị trí chủ tịch, theo trực giác đã hiểu hơn về mối quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Ngụy Phong Lăng.

Tuy nhiên, bề ngoài cô ấy tỏ ra bình tĩnh, và sau khi đặt cà phê xuống, lại rút lui.

Ngụy Phong Lăng sau đó tiếp tục: “Anh yên tâm, tôi đã cử người trông trừng đường lên núi Ngọc Long, thậm trí đến cả đội vệ sinh của nhà họ Ngụy chúng tôi cũng đã điều động 5 thành viên. Nếu Bùi Thanh Phong thực sự muốn đặt một quả bom hẹn giờ, cũng không thể qua mắt chúng tôi. “

Chương 1196

Chương 1196

“Anh có lòng rồi, nhưng tôi nghĩ có thể là Bùi Thanh Phong cố tình tiết lộ thông tin sai cho anh, dồn nhân lực và sự chú ý của anh vào việc phòng chống bom đạn, nhưng anh ta lại giấu giếm, bí mật sắp xếp một phương án khác?” Trần Gia Bảo suy đoán nói.

Ngụy Phong Lăng gật đầu nói: “Cái mà anh cũng không phải là không thể, hơn nữa như vậy càng giống phong cách của Bùi Thanh Phong…”

Đột nhiên, chưa kịp nói xong, điện thoại di động của anh ta vang lên, sau khi nhìn thấy tin nhắn trên Zalo, vẻ mặt anh ta đột nhiên ngưng trệ, kêu lên: “Người của tôi thực sự đã bắt được một người khả nghi trên đường lên núi, hơn nữa người đó đang gài bom, Bùi Thanh Phong thực sự điên rồi. “

Trần Gia Bảo cười lắc đầu, với thực lực hiện tại thì dù có bom cũng không thể đe dọa được anh, Bùi Thanh Phong đã từng chứng kiến anh và Phụng Bằng Thanh đấu tay đôi ở núi Hồng Lĩnh, theo lý mà nói anh ta phải biết điều này mới đúng chứ.

“Bùi Thanh Phong rốt cuộc là đang nghĩ gì?”

Trần Gia Bảo trong lòng càng trở nên khó hiểu hơn.

Mặc dù không biết Bùi Thanh Phong định làm gì, nhưng Ngụy Phong Lăng đã cử thêm người đến núi Ngọc Long để theo dõi sát sao để đảm bảo rằng không có gì sai trong ngày diễn ra trận đấu.

Có lẽ nhân lực do Ngụy Phong Lăng phái tới thực sự phát huy tác dụng, kể từ khi bắt được người đầu tiên đặt bom, Bùi Thanh Phong không có hành động nào khác, điều này khiến Ngụy Phong Lăng an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Trong nháy mắt, đã đến ngày thi đấu.

9 giờ tối , trăng sáng treo cao, gió núi thổi tới mát mẻ.

Dưới chân núi Ngọc Long, hơn bốn mươi dặm về phía bắc của thành phố Thái Bình, lập tức người chật kín hết chỗ. Hai bên đường không quá rộng, có xe hơi sang trọng đậu khắp nơi, không biết có bao nhiêu đèn xe, chúng chiếu sáng nơi này như ánh sáng ban ngày, trong màn đêm nơi đây dường như đã trở thành một nơi trưng bày xe hơi sang trọng, ngay cả giữa không trung cũng có vài chiếc trực thăng, tư thế từ trên cao nhìn xuống, nhìn mọi thứ dưới chân núi.

Đây là nơi Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông thi đấu trong cuộc đua xe thứ 2. Nguyên nhân chính là Trần Gia Bảo là người đã thắng trong trận đấu đặt cược đá đầu tiên. Cuộc đua này chính là trận đấu quyết định. Nói cách khác, miễn là Trần Gia Bảo lại giành chiến thắng trong cuộc đua này, vậy thì anh chính là giành được thắng lợi tuyệt đối.

Vì vậy, cho dù là bản thân Tôn Trường Đông hay tầng lớp thượng lưu của tỉnh Phú Thọ đều trận địa sẵn sàng, không thể để Trần Gia Bảo chiến thắng trong cuộc thi đua này.

Hiện tại, toàn bộ con đường lên núi Ngọc Long sớm đã bị giới nghiêm, không ai được phép lên xuống núi, đồng thời có rất nhiều cảnh sát túc trực tại hiện trường để giữ gìn trật tự công cộng.

Những người có thể đến đây để xem trận đấu đương nhiên là giàu có hoặc là thân phận cao quý, ngoài những con cháu dòng họ lớn của thành phố Thái Bình, còn có nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu đến từ các thành phố ở tỉnh Phú Thọ.

Họ lần lượt đến ủng hộ Tôn Trường Đông, thậm chí còn có thế hệ trẻ nhà giàu quyền lực nhiệt tình cấp tiến trong làm những biểu ngữ rất lớn, những câu như “Phú Thọ là bất khả chiến bại!”, “Tôn Trường Đông sẽ chiến thắng!”, ” Trần Gia Bảo cút về Hòa Bình”…..

Trận đấu vẫn chưa bắt đầu, khí thế ở bên Phú Thọ đã rất dọa người rồi!

Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình nghiễm nhiên có mặt trong đám đông đang xem trận đấu. Vì Bùi Thanh Phong và nhà họ Lưu

đều đã biết hai người bọn họ từng đến xem trận đấu đặt cược đá, nên không cần thiết hai người họ phải ngụy trang nữa, thoải máu dựa vào cửa xe Rolls-Royce, bày ra vẻ đẹp khiến người khác phải kinh ngạc.

Những người trẻ giàu có xung quanh đều kinh ngạc trước vẻ ngoài vô song của hai cô gái, nhưng cũng đều biết bọn họ là người có thân phận cao quý, sau khi bước tới chào hỏi cung kính, cũng không dám ở cạnh quấy rầy thêm nữa.

“Tuệ Lâm, cô có nghĩ rằng Trần Gia Bảo có thể giành chiến thắng trong cuộc thi đua này không?” Lưu Vũ Tình tò mò hỏi.

Cô ta hôm nay mặc một bộ váy màu đỏ đặc biệt rất nổi bật dưới ánh trăng, mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp buông nhẹ phía sau, cả người đều toát ra khí chất nữ thần, thu hút sự chú ý của rất nhiều người có mặt.

Lưu Vũ Tình khịt mũi và nói: “Trần Gia Bảo thua là tốt nhất, không không không, tốt nhất là từ trên đường lên núi rơi xuống vực sâu, ngã thịt nát xương tan, như vậy mới có thể giải tỏa được nỗi hận trong lòng tôi.”

Chương 1197

Chương 1197

Vẻ ngoài của cô ta vốn là không kém cạnh Lưu Vũ Tình, và cái miệng bĩu môi cùng sự tức giận của cô ta lúc này càng có vẻ xinh đẹp động lòng người hơn.

Lưu Vũ Tình không khỏi trợn tròn mắt, nếu như không biết Bùi Tuệ Lâm còn lo lắng về việc Trần Gia Bảo sẽ thua trong trận đặt cược đá lần trước, cô ta sẽ thực sự tin vào lời nói dối của Bùi Tuệ Lâm lúc này.

Bỏ qua những lời nói nói miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo của Bùi Tuệ Lâm, Lưu Vũ Tình tự nhủ: "Tôi cũng hy vọng rằng Trần Gia Bảo có thể thua trận này."

Bùi Tuệ Lâm cau mày một lúc, nói, "Tại sao?"

Dưới ánh trăng, có gió núi thổi qua, mái tóc dài xinh đẹp của Lưu Vũ Tình hơi rối tung.

Cô ta đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài ở thái dương, lộ ra vẻ ngoài quyến rũ, khóe miệng nở một nụ cười nói: "Cô nghĩ xem, đây đã là ván thứ hai rồi. Nếu Trần Gia Bảo thắng rồi, không phải là sẽ không thể xem biểu hiện ở trận đấu thứ 3 của Trần Gia Bảo nữa sao, cô không cảm thấy có chút nuối tiếc sao? "

Bùi Tuệ Lâm sửng sốt trong giây lát, như thể … như thể thực sự có chút cảm xúc như vậy.

Lưu Vũ Tình sau đó cười và nói: "Hơn nữa nhà họ Bùi các người đã điều tra Trần Gia Bảo. Anh ta đã sống trên núi từ khi còn nhỏ, mới đi xuống núi vài tháng trước. Chỉ trong vài tháng, tôi không tin anh ta có thể luyện được kỹ năng đua xe tốt đủ để ứng phó được. Kỹ năng đua xe của Tôn Trường Đông nổi tiếng ở toàn tỉnh Phú Thọ của chúng ta. Ngoài ra, cộng thêm đây là sân nhà của Tôn Trường Đông, khả năng thua của Trần Gia Bảo là rất lớn."

Bùi Tuệ Lâm gật đầu, cảm thấy những gì cô ta nói càng ngày càng có lý, trong tiềm thức muốn truy tìm dấu vết của Trần Gia Bảo.

Đáng tiếc là Trần Gia Bảo vẫn chưa tới, tại điểm xuất phát của đường đua chỉ có một chiếc Ferrari màu xanh lam cải tiến, Tôn Trường Đông đứng bên cạnh chiếc Ferrari, lặng lẽ nhắm mắt lại, nhưng thỉnh thoảng lại cau mày. Chứng tỏ trong lòng không yên.

Hôm nay, Tôn Trường Đông đã thay một bộ quần áo tay đua sặc sỡ, trên nắp xe có một chiếc mũ bảo hiểm của người lái xe. Rõ ràng là anh ta đã chuẩn bị đầy đủ.

Nếu cuộc thi này lại thất bại, thì anh ta sẽ hoàn toàn thua Trần Gia Bảo, và chiến tích thách thức Trần Gia Bảo ban đầu của anh ta cũng hoàn toàn bị giảm xuống thành sự chế giễu là "không biết lượng sức", cho nên anh ta tuyệt đối không thể thua!

Sở dĩ anh ta chọn thi đấu ở một nơi hiểm trở như vậy trên đường lên núi Ngọc Long không chỉ vì anh ta có lợi thế sân nhà, mà còn thể hiện quyết tâm tử chiến đến cùng.

Anh ta tự tin rằng mình chắc chắn có thể thắng được Trần Gia Bảo trong cuộc đua trên con đường lên núi này!

Đột nhiên, giữa tiếng động cơ ầm ầm, hai chiếc xe sang trọng phóng từ xa tới gần, ngay sau đó xuất hiện trước mặt mọi người, một chiếc Maybach màu đen và một chiếc Maserati màu đỏ.

Đột nhiên, tất cả mọi người có mặt đều trở nên náo nhiệt, thậm chí có nhiều người nghiến răng nghiến lợi, bởi vì họ đã nhận ra chiếc Maybach màu đen là xe của Trần Gia Bảo.

Sau khi hai chiếc xe sang trọng này dừng lại bên đường, Trần Gia Bảo, Ngụy Phong Lăng, Ngụy Nhã Huyên, Liễu Ngọc Phi và Tiêu Ngọc Tuyết đã xuống xe.

Đột nhiên, nhiều người xung quanh nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, và biểu ngữ "Trần Gia Bảo trở lại tỉnh Hòa Bình" được giơ cao, và nó đặc biệt bắt mắt dưới ánh sáng của đèn xe.

Ngụy Nhã Huyên ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhìn thấy biểu ngữ, tức giận nói: "Chết tiệt, bọn họ thật quá đáng!"

Trần Gia Bảo nhìn chung quanh, chẳng những không cảm thấy phiền phức, khóe miệng còn có ý cười, lắc đầu cười: “Một lũ hề giống như một bầy cừu chọc tứ sư tử, càng về cuối càng thê thảm. Tại sao phải quan tâm làm gì những chiêu trò nhỏ vô nghĩa và lố bịch của họ? “

“Đúng, đúng, nhất định phải đánh bại Tôn Trường Đông và đánh thẳng vào mặt bọn chúng!” Ngụy Nhã Huyên kích động nói, cô ta thích vẻ độc đoán của Trần Gia Bảo.

Bên kia, Lưu Vũ Tình sảng khoái, hưng phấn nói: “Trần Gia Bảo đến rồi.”

Bùi Tuệ Lâm cũng đứng thẳng dậy, vừa mới nhìn Trần Gia Bảo, đột nhiên cong môi nói: “Vẫn là bộ dạng ngông cuồng tự đại đấy, giống như xem thường tất cả mọi người người trên toàn thế giới này, chết tiệt!”

Chương 1198

Chương 1198

Lưu Vũ Tình che miệng cười, trong mắt hiện lên tia sáng, nói: "Cô không thấy rằng một người đàn ông như vậy mới đủ hấp dẫn sao?"

"Có sức hấp dẫn cái rắm!" Bùi Tuệ Lâm chế nhạo, lúc đầu Trần Gia Bảo hoàn toàn không để ý đến cô ta ở khu nghỉ mát suối nước nóng, chính là bộ dạng khó chịu này, cô ta có thiện cảm tốt mới lạ.

Dưới ánh mắt mọi người, Trần Gia Bảo bước đến chỗ Tôn Trường Đông và không nói gì, thay vào đó, anh ngẩng đầu lên và nhìn về ngọn núi Ngọc Long trước mặt.

Dưới ánh trăng, ngọn núi Ngọc Long sừng sững, cao vút lao thẳng lên trời, đỉnh núi còn mờ mờ hiện ra trong mây mù, đua xe trên con đường núi dốc và cao như vậy, nhất là vào ban đêm, quả thực đầy thử thách.

Tôn Trường Đông mở mắt ra, nhìn về phía Trần Gia Bảo, đột nhiên nở một nụ cười tự mãn, nói: "Anh Trần, tuy rằng tôi rất muốn khiêm tốn, nhưng tôi nghĩ điều đó không cần thiết. Trên con đường lên núi của núi Ngọc Long, tôi có tin tưởng tuyệt đối, bởi vì tôi đã đua trên đường đua này cách đây 5 năm. Tôi nhớ mọi tình trạng đường xá và mọi ngóc ngách ở đây, vì vậy tôi chắc chắn sẽ thắng trong trận đấu này."

Những người trẻ thuộc tầng lớp thượng lưu xung quanh họ đã ồ lên cổ vũ nhiệt tình, tán thưởng sự tự tin của Tôn Trường Đông.

Nhất thời, khí thế trấn động!

Tôn Trường Đông giữa đôi lông mày càng thêm vẻ đắc ý.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, thậm chí còn có một nụ cười tự tin trên khóe miệng, nhướng mày nói: “Tôi nhớ rồi, lần trước khi trận đấu đặt cược đá bắt đầu, anh cũng tự tin như đêm nay, nhưng đáng tiếc, kết quả cuối cùng lại là phản tác dụng. Hãy cẩn thận đừng để lặp lại những sai lầm tương tự.”

Ngay sau khi anh nói điều này, những tiếng la ó lớn nổ ra từ xung quanh, thể hiện sự coi thường của họ.

Tôn Trường Đông tỏ vẻ u ám và nói: “Có vẻ như đêm nay anh Trần cũng tràn đầy tự tin. Tôi rất nóng lòng bắt đầu trận đấu, để anh được nhìn thấy sự lợi hại của tôi Tuy nhiên, trước khi trận đấu bắt đầu, tôi sẽ giải thích các quy tắc trước.

Chúng ta khởi hành từ đây đến đỉnh của con đường lên núi rồi quay lại đây, ai dùng thời gian ngắn nhất sẽ thắng, thêm vào đó, điều kiện đường xá trên con đường lên núi này rất phức tạp, có nguy cơ bị hỏng xe chết người nếu anh không cẩn thận. anh Trần phải chuẩn bị tâm lý.”

Nói xong, anh ta muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Trần Gia Bảo, nhưng anh ta lại lần nữa thất vọng.

Trần Gia Bảo có đôi mắt kiên định và vẻ mặt bình tĩnh, tự tin nói: “Cảm ơn lời nhắc nhở của anh, chúng ta hãy bắt đầu đi.”

Tôn Trường Đông gật đầu, lấy lại cảm xúc, đội mũ bảo hiểm và ngồi vào chiếc Ferrari cải tiến.

Trần Gia Bảo cũng lái chiếc Maybach và lái từ từ đến cùng điểm xuất phát với Ferrari.

Trong một lúc, tất cả mọi người xung quanh đều nín thở, hồi hộp và chờ đợi, và vài chiếc trực thăng trên trời sẵn sàng bám theo bất cứ lúc nào.

Người đẹp nóng bỏng trong chiếc váy ngắn bó sát, trên tay cầm lá cờ vàng đi ra giữa đường và giơ cao lá cờ trên tay.

Đột nhiên, cả Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông đều tập trung cao độ.

Ngay sau đó, tấm băng rôn trên tay của người đẹp nóng bỏng ngay lập tức được phất lên.

Trận đấu chính thức bắt đầu!

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo nhấn ga, chiếc Maybach phi nước đại giữa tiếng gầm rú của động cơ.

Gần như cùng lúc đó, qua khóe mắt Trần Gia Bảo, anh nhìn thấy chiếc Ferrari của Tôn Trường Đông cũng phóng lên cùng lúc, gần như ngang tầm với anh.

Mọi người xung quanh la hét, tiếng cổ vũ vang dội cả bầu trời đêm.

Tôn Trường Đông đã đặc biệt cải tiến chiếc xe Ferrari của mình. Chỉ riêng về hiệu suất xe, nó tốt hơn chiếc Maybach của Trần Gia Bảo. Mặc dù cả hai xuất phát cùng lúc, nhưng gần như ngay lập tức, Ferrari của Tôn Trường Đông đã dẫn trước xe Maybach Trần Gia Bảo, và có một xu hướng ngày càng cách xa hơn.

Khán giả đang xem bỗng nhiên hét lên đầy phấn khích.

Trần Gia Bảo ngồi trên xe vẻ mặt bình tĩnh, hiện tại đi sau một chút cũng không thành vấn đề, dù sao anh cũng không quen với đường đua này, nên để Tôn Trường Đông khám phá đoạn đường phía trước, anh tự tin và chờ đợi bản thân làm quen với đường đua này. Sau đoạn đường lên núi, khi đến góc cua, mình chắc chắn có thể vượt qua bờ bên kia!

Cả hai xe đều chạy hết tốc lực, dưới ánh trăng dường như biến thành hai thiên thạch, mắt thường không thể nhìn thấy được.

Chương 1199

Chương 1199

Tuy nhiên, trên bầu trời vẫn có vài chiếc trực thăng đuổi theo, một chiếc trực thăng đã theo dõi toàn bộ quá trình và phát sóng trận đấu lên màn hình điện tử cực lớn ở đám đông phía dưới, để mọi người tiếp tục theo dõi trải nghiệm thú vị và hấp dẫn của trận đấu.

Ngụy Nhã Huyên nhìn kỹ Maybach của Trần Gia Bảo trên màn hình điện tử, phát hiện Trần Gia Bảo đã bị tụt lại phía sau, cô ta lo lắng nói: "Anh, con đường lên núi này nguy hiểm quá. Gia Bảo sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Cô ta còn không biết chuyện hôm qua có người đã gài bom trên con đường lên núi, nếu biết được thì cô ta sẽ lại càng lo lắng hơn.

Ngụy Phong Lăng hơi suy tư, sau đó nở nụ cười: "Đừng lo lắng, nhìn Gia Bảo tự tin như vậy, hẳn là không có vấn đề gì, em cứ chờ tin tức Gia Bảo chiến thắng đi."

Vừa dứt lời, đột nhiên, điện thoại vang lên, vừa nhấc máy, lông mày lập tức cau lại.

Bởi vì đây là cuộc gọi của cha nuôi Tiêu Thiên Nam, và anh ta biết rất rõ rằng trừ khi có trường hợp khẩn cấp, cha nuôi sẽ không chủ động gọi cho anh.

Tự dưng, trong lòng Ngụy Phong Lăng có linh tính không tốt, sau khi trả lời điện thoại, chỉ nghe được một câu, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi rõ rệt.

"Anh, đã xảy ra chuyện gì sao?" Ngụy Nhã Huyên sửng sốt trước vẻ mặt khó coi của Ngụy Phong Lăng, ngay cả Liễu Ngọc Phi và Tiêu Ngọc Tuyết đều nhìn anh ta.

Ngụy Phong Lăng chưa kịp giải thích, anh ta đã trực tiếp bấm điện thoại cho Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, trên trán thậm chí còn xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh.

Nói tới chỗ Trần Gia Bảo đang lái chiếc Maybach phi nước đại trên con đường lên núi chạy theo phía sau thì đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Trần Gia Bảo kinh ngạc, một tay cầm vô lăng tiếp tục lái xe, tay kia lấy điện thoại di động ra trả lời, đột nhiên, giọng nói lo lắng của Ngụy Phong Lăng từ bên trong truyền đến: "Gia Bảo, chuyện lớn không tốt, thuốc độc cỏ trắng Lăng Hoa của ông nội lại tái phát, thuốc giải mà cô Lưu Ly đưa cho đã dùng hết từ lâu, tình hình rất cấp bách, theo lời cha nuôi của tôi, nếu không có thuốc chữa trị thì sẽ … không còn bao lâu nữa."

Trần Gia Bảo sắc mặt hơi thay đổi, không chút do dự trực tiếp cúp điện thoại, trong nháy mắt, anh quay đầu xe, phóng hết tốc lực hướng quay lại đường anh vừa đi.

Anh hiểu được tầm quan trọng của vấn đề, độc dược cỏ trắng Lăng Hoa của Ngụy Giang Tràng lại tái phát, hơn nữa còn chưa có thuốc giải, chính là bây giờ chỉ có Trần Gia Bảo mới có thể cứu được Ngụy Giang Tràng, cho nên anh lựa chọn quay đầu lại, về phần trận đấu, đã bị anh bỏ ra khỏi đầu rồi.

"Chỉ là trước đó mình đã chẩn đoán rõ ràng cho Ngụy Giang Tràng rồi. Độc tố trong cơ thể ông ấy đã được loại bỏ. Làm sao lại có thể tái phát? Chuyện gì đang xảy ra?"

Một dấu vết nghi ngờ lóe lên giữa lông mày của Trần Gia Bảo.

Tôn Trường Đông ban đầu bị Trần Gia Bảo đuổi theo rất sát, cảm thấy có chút sốt ruột, đột nhiên qua gương chiếu hậu, anh ta thấy Trần Gia Bảo quay người bỏ đi, anh ta rất bối rối. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Trần Gia Bảo có phải là nghĩ rằng mình không thể thắng được không? Vì vậy anh ta đã từ bỏ trận đấu?

Cùng lúc đó, từ nơi bắt đầu cuộc đua, mọi người nhìn thấy chiếc Maybach trên màn hình điện tử đột nhiên quay đầu xe, đầu tiên là sững sờ, sau đó là náo nhiệt, không hiểu Trần Gia Bảo đang làm gì?

Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình lần lượt cau mày, một chút vẻ khó giải thích lóe lên giữa lông mày của họ.

Ở bên kia, Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết nghe thấy nội dung cuộc gọi vừa rồi giữa Ngụy Phong Lăng và Trần Gia Bảo, họ đã biết rằng Ngụy Giang Tràng đang gặp nguy hiểm, sắc mặt tái đi, nhìn thấy Trần Gia Bảo quay đầu xe, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó, hai người phụ nữ đã rất cảm động trong lòng, đây là thời điểm quan trọng trong trận đấu giữa Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông, làm như vậy, Trần Gia Bảo gần như đã từ bỏ trận đấu.

Ngụy Phong Lăng và Liễu Ngọc Phi càng thở dài hơn, có vẻ như trận đấu thứ hai là một món hời quá hời cho Tôn Trường Đông.

Ngay sau đó, chiếc Maybach của Trần Gia Bảo đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người với tốc độ cực nhanh.

Trong ánh mắt khó tin của mọi người, Trần Gia Bảo trực tiếp dừng lại trước mặt đám người Ngụy Phong Lăng, không chút lưu tình, mở cửa kính xe nói: “Lên xe, đi thôi!”

Chương 1200

Chương 1200

Ngụy Nhã Huyên và Ngụy Phong Lăng lên xe ngay lập tức, Trần Gia Bảo nhấn ga và phóng xe về phía thành phố Thái Bình với tốc độ tối đa như một cơn lốc.

Liễu Ngọc Phi và Tiêu Ngọc Tuyết ngay lập tức ngồi trên chiếc Maserati màu đỏ và đi theo Trần Gia Bảo.

Tại chỗ, mọi người nhìn chiếc Maybach của Trần Gia Bảo biến mất, bọn họ trước tiên nhìn nhau, sau đó là một trận náo động.

“Là tình huống gì vậy, tại sao Trần Gia Bảo lại đột nhiên bỏ chạy? Anh ta từ bỏ trận đấu sao?”

“Cái này cần phải nói sao? Vừa rồi Tôn Trường Đông đã đi trước Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo cũng hiểu rõ mình không phải là đối thủ của Tôn Trường Đông. Hơn nữa, đường lên núi Ngọc Long rất nguy hiểm.

Anh ta sợ, cho nên anh ta bỏ phiếu trắng. Cái này là gọi là tự hiểu lấy mình.”

Mọi người đều cảm thấy lý do này rất hợp lý, và tiếng reo hò chiến thắng đã nổ ra, và họ bắt đầu chế nhạo Trần Gia Bảo là một kẻ hèn nhát.

Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ trong mắt nhau. Dựa trên sự hiểu biết của họ về Trần Gia Bảo, chắc chắn Trần Gia Bảo không phải là người nhát gan. Có lẽ nào Trần Gia Bảo lại gặp phải chuyện khác quan trọng hơn, vì vậy anh ta tạm thời gác lại?

Nhưng dù thế nào đi nữa, đêm nay không được xem màn biểu diễn tuyệt vời của Trần Gia Bảo, trong lòng hai người đều có

chút tiếc nuối.

Cùng lúc đó, tại một tòa nhà cao tầng ở trung tâm thành phố Thái Bình, đèn sáng rực rỡ.

Đây là vị trí của chi nhánh nhà họ Tang ở thành phố Thái Bình, một trong mười đại gia tộc.Trong văn phòng tổng giám đốc sáng láng và sang trọng, ba người đang ngồi trên chiếc ghế sofa bọc da màu đen xung quanh bàn cà phê. Gia chủ nhà họ Tang – Tang Ngọc Hoàng, thân phận bí ẩn- Vũ Quang Bình, và Bùi Thanh Phong, một trong những người giỏi nhất trong thế hệ trẻ ở tỉnh Phú Thọ.

Ba người họ đã thống nhất với nhau vì cùng một mục tiêu, đó là giết Trần Gia Bảo.

Đúng lúc này, Tang Ngọc Hoàng chủ động cầm ly rượu đỏ trên bàn cà phê lên, định rót một ly cho Bùi Thanh Phong, tự hỏi: “Cháu trai Bùi Thanh Phong, tỷ lệ thành công của kế hoạch có thể giết chết Trần Phi Phong là bao nhiêu phần trăm? “

Bùi Thanh Phong mỉm cười, cầm ly rượu lên, nhắm mắt nhấp một ngụm rượu đỏ êm dịu rồi mới nói, “Tôi chủ động nhắc với Ngụy Phong Lăng sẽ đặt một quả bom hẹn giờ trên đường lên núi. Không cần biết Ngụy Phong Lăng có tin hay không, anh ta đều sẽ cử người đến núi Ngọc Long. Trông chừng, nhưng dựa trên những gì tôi biết về Trần Gia Bảo và Ngụy Phong Lăng, họ chắc chắn sẽ đoán rằng tôi đang nghi ngờ và muốn bẫy sự chú ý của họ trên núi Ngọc Long, vì vậy tôi đã lợi dụng tình hình và để họ thực sự bắt được người lên núi đặt bom.

Bằng cách này, bọn họ nhất định sẽ phái một số lượng lớn nhân lực canh giữ núi Ngọc Long, bọn họ cũng không có thời gian tính đến những kế hoạch khác mà chúng ta bí mật thực hiện, mà đến lúc này, gia chủ nhà họ Tang sẽ cài người vào bên cạnh Ngụy Giang Tràng, lặng lẽ hạ độc cỏ trắng Lăng Hoa cho Ngụy Giang Tràng, mà thần không biết quỷ không hay.

Để đám người Ngụy Phong Lăng vì cứu Ngụy Giang Tràng, hy vọng duy nhất của họ là kỹ năng y thuật thần kỳ của Trần Gia Bảo. Vì vậy, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ bỏ cuộc kiểm tra thứ hai vào tối nay. Từ tình hình hiện tại, mọi thứ đang theo kế hoạch của tôi, còn liệu tiếp theo đây có thể giết được Trần Gia

Bảo hay không, điều đó phụ thuộc vào thủ đoạn hạ độc của anh Vũ đây.”

Sau cùng, Bùi Thanh Phong và Tang Ngọc Hoàng lần lượt nhìn Vũ Quang Bình.

Tang Ngọc Hoàng càng gật đầu nói: “Đúng vậy, lần trước nhà họ Tang chúng tôi đã hạ độc cỏ trắng Lăng Hoa lão già mãi không chết Ngụy Giang Tràng đó, bọn họ đã tìm được thuốc. Lần này chúng ta lại hạ độc cỏ trắng Lăng Hoa cho Ngụy Giang Tràng. Thứ nhất là không cần thiết phải độc chết ông ta, thứ hai cái này dường như không có liên quan gì tới chuyện giết Trần Gia Bảo? “

Vũ Quang Bình mỉm cười tự tin: “Gia chủ nhà họ Tang không biết rằng loại độc dược đưa cho Ngụy Giang Tràng lần này, ngoài cỏ trắng Lăng Hoa, còn có một loại thuốc độc khác chết người hơn – Thiên Y Tán. Chất độc này không màu, không vị, nhưng cực độc., chỉ cần da chạm vào một chút là đối phương có thể bị nhiễm độc, vì vậy rất dễ lây lan.

Và vào thời điểm đặc biệt nhất, bất cứ ai tiếp xúc phải Thiên Y Tán không bao lâu, độc tố của Thiên Y Tán sẽ lặng lẽ ngưng tụ trên cổ tay của họ, nếu bác sĩ muốn giải độc cho bệnh nhân, trước tiên người đó cần phải bắt mạch của bệnh nhân bị ngộ độc, bởi vì chất độc của Thiên Y Tán đã ngưng tụ trên cổ tay của bệnh nhân, ngay cả bác sĩ cũng sẽ bị nhiễm chất độc và chết vì trúng độc.

Chương 1201

Chương 1201

Bởi vì Thiên Y Tán chuyên đầu độc các bác sĩ và có thể tiễn các bác sĩ về chầu trời, cho nên chất độc này được đặt tên là 'Thiên Y Tán '."

Tang Ngọc Hoàng hai mắt sáng lên, buột miệng nói: "Như vậy, Trần Gia Bảo nhất định sẽ trúng độc?"

"Nhất định sẽ trúng độc!" Vũ Quang Bình kiên quyết nói.

Tang Ngọc Hoàng rất cao hứng, nhưng ngay sau đó, ông ta cau mày nói: "Nhưng tôi nghe nói y thuật của Trần Gia Bảo thuộc dạng thâm hậu, trên đời không có bệnh nào không chữa được, cho dù là trúng độc thật, nhưng với y thuật của anh ta có thể cũng không chắc chắn có thể giết chết anh ta."

Vũ Quang Bình, mỉm cười, tự tin nói: "Chuyện này xin đừng lo lắng. Thiên Y Tán là một loại độc dược kỳ lạ. Trên đời, ngoại trừ 'Quỷ Y Thập Tam Châm' của gia tộc chúng tôi có thể giải được, căn bản không có ai có thể giải được, cho dù y thuật của Trần Gia Bảo cao thâm, nhưng với độc tính của Thiên Y Tán, tuyệt đối không còn đường sống! "

Sau khi Bùi Thanh Phong nghe thấy " Quỷ Y Thập Tam Châm ", một tia nghi ngờ lóe lên trong mắt, nhưng anh ta lập tức ngưng trệ lại, sau đó nở nụ cười: "Không chỉ như vậy, Tiêu Thiên Nam đội trưởng đội bảo vệ của nhà họ Ngụy cũng biết y thuật như vậy, tôi cá là anh ta cũng sẽ bắt mạch cho Ngụy Giang Tràng, cho nên không chỉ Trần Gia Bảo, mà ngay cả Tiêu Thiên Nam cũng sẽ bị trúng độc.

Khi đó Trần Gia Bảo và Tiêu Thiên Nam đều sẽ chết, không chỉ giúp chúng ta loại bỏ tai họa lớn trong lòng, thậm chí đến nhà họ Ngụy cũng sẽ trở thành vật trong túi nhà chúng ta, và để đảm bảo rằng không có sai sót, tôi còn phái Nhạc Kim

Luân, tông sư vô cùng mạnh của nhà họ Nhạc bí mật đi mai phục, chỉ cần Trần Gia Bảo và Tiêu Thiên Nam có dấu hiệu trúng độc, ông ta sẽ lập tức ra tay vào thời điểm thích hợp nhất, và cố gắng giết cả hai ngay tại chỗ! “

Tang Ngọc Hoàng không còn nghi ngờ gì nữa, cười nói: “Được rồi, tốt lắm, Trần Gia Bảo dám khiêu chiến chúng ta, tối nay phải khiến anh ta đi gặp diêm vương đi, nào, để chúc mừng thắng lợi giết được Trần Gia Bảo trước, chúng ta cùng cạn ly!”

Cả ba cùng nâng cốc, uống cạn!

Dưới ánh trăng, chiếc Maybach của Trần Gia Bảo đang phóng nhanh trên đường như một cơn lốc.

Bên trong xe, Ngụy Nhã Huyên vẻ mặt lo lắng, hoảng sợ và vô lực, không khỏi vươn tay túm lấy áo Trần Gia Bảo, nói: “Gia Bảo, không phải anh nói cuối cùng độc tố trong cơ thể của ông nội tôi đã hết rồi sao?

Sao …… sao lại còn tái phát? “

Ngụy Phong Lăng đang ngồi ở hàng ghế sau, giữa lông mày hiện lên một tia nghi vấn.

Trần Gia Bảo lắc đầu, trong lòng có chút suy đoán, nói: “Chuyện này nhất định là có vấn đề. Để sau khi xem tình hình của ông nội, chúng ta sẽ nói chuyện này.”

Ngụy Nhã Huyên lo lắng gật đầu.

Không lâu sau, Trần Gia Bảo lái xe đến sân nơi Ngụy Giang Tràng ở.

Sân trong sáng rực, bầu không khí trầm mặc, nặng nề, vẻ mặt nghiêm nghị của những người đứng canh cửa, nhìn thấy đám huynh đệ Ngụy Phong Lăng liền vội vàng cung kính chào hỏi.

“Tình hình của ông tôi thế nào?” Ngụy Phong Lăng vội vàng hỏi.

“Ông cụ đang ở trong phòng ngủ, còn ông Tiêu đang ở trong bắt bạch cho ông ấy…”

Bên kia chưa kịp nói xong, anh em nhà Ngụy Phong Lăng đã dẫn Trần Gia Bảo đến thẳng phòng ngủ của Ngụy Giang

Tràng, ở đằng Tiêu Ngọc Tuyết và Liễu Ngọc Phi cũng đuổi kịp và đi theo họ.

Vừa mở cửa phòng ngủ, Trần Gia Bảo liền nhìn thấy Ngụy Giang Tràng nằm mê man trên giường, sắc mặt không chỉ như giấy vàng, mà còn lộ ra vẻ mờ mịt u ám, rõ ràng là bị trúng độc.

Tiêu Thiên Nam đang ngồi bên cạnh giường, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Ngụy Giang Tràng, lập tức quay đầu nhìn xung quanh, nghe thấy động tĩnh ở cửa, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, anh ta đột nhiên vui vẻ, như là thở phào nhẹ nhõm, ông ta vội vàng từ bên giường đứng dậy, bước nhanh đi tới trước mặt anh, nói: “Mọi người cuối cùng cũng tới rồi, cậu Trần, mau, mau loại bỏ độc của ông cụ.”

Lúc này Ngụy Nhã Huyên đã bước nhanh đến bên giường Ngụy Giang Tràng, nhìn ông nội đang phờ phạc, nước mắt chợt giàn giụa, trông thật đáng thương.

Trần Gia Bảo gật gật đầu, đang định đi về phía Ngụy Giang Tràng, đột nhiên ánh mắt quét qua trên mặt Tiêu Thiên Nam, Tiêu Thiên Nam hai mắt tối sầm lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nói: “Ông cũng trúng độc rồi? “

Lời nói này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều chấn động, hiện tại Ngụy Giang Tràng trúng độc vẫn chưa chữa khỏi, nếu Tiêu Thiên Nam cũng trúng độc theo, thật sự là tai kiếp liên tiếp xảy đến.

Chương 1202

Chương 1202

Tiêu Ngọc Tuyết càng thêm sửng sốt, bước nhanh đến bên cạnh Tiêu Thiên Nam, sốt sắng hỏi: “Bố, bố thấy thế nào?”

Tiêu Ngọc Tuyết khẽ nhíu mày, nhắm mắt lại cảm nhận thể chất, hai mắt đột nhiên mở ra, kinh ngạc nói: “Quả nhiên trúng độc.”

Thật ra ông ta chỉ cảm thấy thân thể có gì đó không ổn, nhưng lúc đó chỉ lo lắng cho Ngụy Nhã Huyên, cũng không quan tâm lắm đến tình hình của mình, hiện tại phát hiện mình thật sự trúng độc, trong lòng chấn động. đồng thời không khỏi ngờ vực, bản thân rốt cuộc là bị trúng độc từ khi nào?

Tiêu Ngọc Tuyết kêu lên, trong lòng lo lắng, cô ta không quan tâm đến sự khó chịu của Trần Gia Bảo, vô thức nắm lấy cổ tay của Trần Gia Bảo và nói, “Trần Gia Bảo, anh … anh có thể giải độc cho bố tôi, phải không?”

Nhìn thấy Tiêu Ngọc Tuyết nhất thời căng thẳng và bất lực, Trần Gia Bảo tự tin gật đầu, nói: “Đừng lo lắng, cho dù là ông Ngụy Giang Tràng hay bố cô, tôi cũng sẽ giúp họ bình yên vô sự.”

Tiêu Ngọc Tuyết cảm động và nói một cách chân thành: “Cảm ơn.”

Tiêu Thiên Nam hành động dứt khoát nói: “Gia Bảo, tôi tu vi thâm sâu, chỉ là trúng độc, trong thời gian ngắn có thể cầm cự. Cậu trước tiên cứ giải độc cho ông cụ đi.”

“Được rồi.” Trần Gia Bảo đáp lại, đang định đi về phía Ngụy Giang Tràng, đột nhiên cổ tay siết chặt lại, anh nhìn Tiêu Ngọc Tuyết.

Lúc này Tiêu Ngọc Tuyết mới có phản ứng lại, hóa ra cô ta vẫn đang nắm chặt cổ tay Trần Gia Bảo, nhanh chóng buông ra, hai má trắng nõn có chút đỏ lên.

Trần Gia Bảo đến bên cạnh Ngụy Giang Tràng, nhìn nước da của ông ta, thở phào nhẹ nhõm, may mà hắc khí trên mặt cũng chưa nghiêm trọng lắm, rõ ràng còn chưa hoàn toàn xâm nhập vào nội tạng.

Liễu Ngọc Phi chủ động mang ghế cho Trần Gia Bảo, đặt ở sau lưng anh, cười ngọt ngào nhìn anh.

Trần Gia Bảo liếc cô ta một cái đầy ngưỡng mộ, sau đó ngồi xuống ghế, nắm cánh tay Ngụy Giang Tràng ra khỏi chăn bông, vừa đặt ngón tay lên cổ tay Ngụy Giang Tràng ra hiệu bắt mạch, anh đột nhiên thở dài một tiếng"Hừ".

"Sao lại?"

Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên đồng thanh hỏi.

Tiêu Thiên Nam, Tiêu Ngọc Tuyết và Liễu Ngọc Phi cũng nhìn anh.

Trần Gia Bảo không nói gì, nhưng bắt đầu nghiêm túc bắt mạch tiếp, vẻ mặt càng ngày càng kinh ngạc, một lúc sau mới hiểu được tình hình của Ngụy Giang Tràng.

Trong ánh mắt lo lắng và mong đợi của mọi người, Trần Gia Bảo đứng dậy, đi đến bên cạnh Tiêu Thiên Nam, không khỏi bắt mạch cho ông ta, trên mặt lộ ra vẻ đúng như dự đoán.

"Gia Bảo, có chuyện gì vậy? Anh nói gì đi được không?" Ngụy Nhã Huyên không nhịn được vội vàng hỏi lại.

"Đừng lo lắng, tôi tổng cộng là có ba điểm phát hiện." Trần Gia Bảo vừa nói vừa duỗi ba ngón tay ra nói: "Điểm thứ nhất, ông Ngụy là lại một lần nữa trúng độc, cũng giống như ông Tiêu tự dưng trúng độc, mà không phải là độc cỏ trắng Lăng Hoa tái phát."

Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết không khỏi cảm thán.

Tiêu Thiên Nam và Ngụy Phong Lăng đã lờ mờ đoán được điều này trong lòng họ, sau khi nghe những lời của Trần Gia Bảo, họ cũng không ngạc nhiên.

“Thật là kinh khủng, rốt cuộc là ai lại độc ác như vậy, một lần hạ độc cỏ trắng Lăng Hoa còn chưa đủ, vẫn muốn lần nữa hạ độc, nếu như để tôi bắt được, nhất định phải ngũ mã phanh thây!” Ngụy Nhã Huyên là tức giận đến mức không ôm được ngực, rõ ràng là thực sự rất tức giận.

Ngụy Phong Lăng lại suy nghĩ sâu xa hơn, Ngụy Giang Tràng một lần nữa bị hạ độ trong im hơi lặng tiếng, cho thấy trong nhà họ Ngụy nhất định phải có nội gián.

Nghĩ đến đây, trong mắt anh ta lóe lên một tia sắc bén.

“Điểm thứ hai.” Trần Gia Bảo nói tiếp: “Ngoài chất độc của cỏ trắng Lăng Hoa, còn có một chất độc khác trong cơ thể của ông Ngụy là Thiên Y Tán.”

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, tất cả mọi người có mặt lại bàng hoàng, cỏ trắng Lăng Hoa đã khá rắc rối rồi, nếu thêm một viên “Bột Thiên Y” sẽ không phải là càng nguy hiểm hơn sao?

Mọi người không khỏi lo lắng thêm.

Chương 1203

Chương 1203

Trần Gia Bảo tiếp tục: “Cách đây một thời gian, ở nhà họ Phụng tôi vô tình có được bí truyền của Quỷ Y Môn “Quỷ Môn Thập Tam Châm”. Cuốn sách này có ghi lại ‘Thiên Y Tán”. Theo ghi chép, ‘Thiên Y Tán “là chất độc chỉ có ở Quỷ Y Môn.” Không chỉ cực độc, mà điều kỳ dị nhất là sau khi bị trúng độc của “Thiên Y Tán”, chất độc sẽ dần dần ngưng tụ trên cổ tay, chỉ cần bác sĩ bắt mạch hoặc chạm vào da cổ tay, sẽ cùng bị trúng độc theo.”

“Đúng là một thứ độc dược nguy hiểm!”

Mọi người cảm thán.

Tiêu Thiên Nam chợt hiểu ra, “Thảo nào tôi lại bị trúng độc. Sau khi độc tố bộc phát, tôi bắt mạch cho ông ấy. Hóa ra là như vậy.”

Nói xong đột nhiên cảm thấy chóng mặt, tứ chi yếu ớt, thậm chí không vận động được sinh khí, lảo đảo suýt chút nữa ngã xuống đất, trong lòng bàng hoàng, đúng là một chất độc đáng sợ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngụy Nhã Huyên, Tiêu Ngọc Tuyết và những người khác lo lắng nhìn Trần Gia Bảo, vừa rồi Trần Gia Bảo cũng bắt mạch cho Ngụy Giang Tràng, vậy không phải có nghĩa là Trần Gia Bảo cũng bị trúng độc sao?

Liễu Ngọc Phi thậm chí còn nắm lấy Trần Gia Bảo, lo lắng nói: “Gia Bảo, anh có sao không?”

Trần Gia Bảo tự tin cười nói: “Đừng lo lắng, tôi không sao.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Liễu Ngọc Phi tò mò nói: “Không phải nói chỉ cần chạm vào da cổ tay sẽ trúng độc sao?”

Đúng vậy.

Ngụy Nhã Huyên và những người khác phản ứng lại và nhìn Trần Gia Bảo một lần nữa, với sự tò mò trong mắt họ.

“Bởi vì tôi trăm độc bất xâm.” Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói, dường như đang miêu tả một chuyện rất bình thường.

Tiêu Thiên Nam và Ngụy Phong Lăng đã bị sốc, mặc dù họ đã biết rằng Trần Gia Bảo lợi jaij, nhưng bây giờ họ phát hiện ra rằng Trần Gia Bảo vẫn còn lợi hại hơn họ nghĩ.

Ngụy Nhã Huyên, Liễu Ngọc Phi và Tiêu Ngọc Tuyết cũng cảm thấy như vậy, mặc dù tình hình lúc này vẫn rất nguy cấp, nhưng trong đôi mắt đẹp của ba người phụ nữ vẫn sáng lên rực rỡ sắc màu.

“Quay lại chủ đề, điểm thứ ba là nếu muốn giải độc cho Ngụy và Tiếu, trên thế giới này chỉ có “Quỷ Môn Thập Tam Châm”của Quỷ Y Môn là hiệu quả nhất, mà vừa hay, tôi chính là “Quỷ Môn Thập Tam Châm”.”

Trần Gia Bảo nói xong liền cảm thấy may mắn, cho dù là Cỏ trắng Lăng Hoa hay Thiên Y Tán, trên đời đều là độc dược có đẳng cấp như nhau, khi hai loại trộn lẫn thì có thể tưởng tượng ra độc tính kinh khủng đến thế nào.

Tuy rằng “Thiên Hành Cửu Châm” của anh là bí thuật châm pháp huyền bí nhất thế giới, nhưng bất đắc dĩ chính là, anh hiện tại chỉ biết một nửa cuồn “Thiên Hành Cửu Châm”, muốn dựa vào nửa quyển “Thiên Hành Cửu Châm” để loại bỏ độc tố của Ngụy Giang Tràng và Tiêu Thiên Nam, không phải là chuyện không thể, nhưng nó sẽ tiêu hao rất nhiều chân khí của anh. Bây giờ có” Quỷ Môn Thập Tam Châm” dùng đúng thuốc đúng bệnh, chắc chắn sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Đám người Ngụy Phong Lăng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Trần Gia Bảo kiềm chế cảm xúc của mình và lấy cây kim bạc mang theo bên mình ra.

Mọi người im lặng ngay lập tức, vì sợ làm phiền Trần Gia Bảo.

Trong ánh mắt lo lắng và mong đợi của mọi người, Trần Gia Bảo cầm trong tay một cây kim bạc, châm vào người của

Ngụy Giang Tràng, châm pháp trong ‘Quỷ Môn Thập Tam Châm’ có ghi lại, một châm nhân trung quỷ cung đình!

Sau đó, Trần Gia Bảo tiếp tục cầm cây châm bạc, và chiếc kim thứ hai xuyên qua điểm đại lăng huyệt lòng bàn tay trái của Ngụy Giang Tràng.

Không nói đến việc Trần Gia Bảo châm cứu và giải độc cho Ngụy Giang Tràng, mà lúc này, trong sân, dưới màn đêm đen kịt, một bóng người mảnh mai đang lặng lẽ ẩn mình trên một cây liễu lớn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào vị trí của Ngụy Giang Tràng. phòng ngủ. Đáng tiếc là không thể xem tình hình cụ thể trong phòng ngủ.

Chương 1204

Chương 1204

Ông ta là Ngạc Kim Luân!

Một thời gian trước, dưới sự giật dây của Phùng Minh Luân và Phụ Hàn cùng với những vị tông sư cao cường, đồng thời đã bao vây và giết Trần Gia Bảo ở tỉnh Hòa Bình, nhưng Trần Gia Bảo đã giết chết ba người trong số họ, còn ông ta nhờ vào thân pháp khinh công hơn người đã trốn thoát trở về Phú Thọ Tỉnh.

Hôm nay, ông ta được Bùi Thanh Phong phái đến đây chỉ vì một mục đích, đó là đảm bảo Trần Gia Bảo sẽ trúng độc mà chết, đương nhiên nếu Trần Gia Bảo chưa chết thì ông ta cũng không ngại lợi dụng lúc nguy cấp. thời điểm Trần Gia Bảo trúng độc mà bổ sung thêm một đao!

“Theo như cách nói cậu chủ Bùi Thanh Phong, bây giờ Trần Gia Bảo và Tiêu Thiên Nam lẽ ra đã bị trúng độc Thiên Y Tán rồi mới đúng. Tại sao trong phòng không có người nào hoảng sợ?”

Nếu Trần Gia Bảo và những người khác thực sự bị trúng độc, lúc này hẳn phải có người chạy ra đưa đến bệnh viện mới đúng, Trần Gia Bảo vẫn chưa trúng độc sao?

Nhạc Kim Luân nhíu mày, nhưng vì ông ta là một tông sư cường giả, hơn nữa cũng là người có vai vế cao nhất trong nhà họ Nhạc, ông ta đương nhiên kiên nhẫn hơn người thường rất nhiều, chỉ cần có thể chắc chắn giết được Trần Gia Bảo đêm nay, hắn không ngại chờ đại thêm một khoảng thời gian.

Ông ta hơi nheo mắt, giống như một thợ săn già, yên lặng chờ đợi sự xuất hiện của con mồi, đồng thời từ từ điều chỉnh trạng thái của mình, tranh thủ vào thời khắc thuận lợi nhất, bảo đảm một đòn là chết!

Trên bầu trời đêm đen kịt, vầng trăng sáng dần dịch chuyển về phía tây.

Nhạc Kim Luân lặng lẽ trốn ở trong cây liễu, không biết đã qua bao lâu, nhưng ông ta không có một chút nóng nảy.

Nhạc Kim Luân đột nhiên mở mắt ra, một tia sáng chói lòa vụt qua, ông ta tinh ý phát hiện cửa phòng ngủ của Ngụy Giang Tràng bị đẩy ra, có người đi ra.

Có thể là Trần Gia Bảo đã bị trúng độc và người nào đó đã ra ngoài để gọi sơ cứu?

Nhạc Kim Luân hưng phấn, nhìn chằm chằm cửa đại sảnh biệt thự.

Ngay sau đó, một bóng người bước ra, dưới ánh trăng nhìn thấy người kinh thanh tú khí chất anh tuấn, tay trái đưa ra sau, tay phải kết thành kiếm quyết, khí phách phóng khoáng mà tự nhiên.

Đó là Trần Gia Bảo!

Nhạc Kim Luân không khỏi nhíu mày, nhìn dáng vẻ bình tĩnh và nhàn rỗi của Trần Gia Bảo, chẳng lẽ trong kế hoạch của Bùi Thanh Phong đã có sai sót, Trần Gia Bảo không trúng độc sao?

Ông ta thầm thở dài, sẵn sàng rời đi sau khi Trần Gia Bảo biến mất.

Đột nhiên, ánh mắt của Trần Gia Bảo đã nhìn về phía câu liễu, đôi mắt của anh sắc bén và xuyên thấu như một thanh kiếm sắc bén, như thể anh đã nhìn thấy ông ta qua bóng đen nặng nề và những cành liễu.

Nhạc Kim Luân toàn thân dựng tóc gáy, trong lòng dấy lên một điềm báo không lành.

Nhạc Kim Luân chưa kịp ra tay, Trần Gia Bảo đã hành động nhanh như gió, ở khoảng cách hơn mười mét chỉ với hai ba bước đã tới cây liễu, kiếm quyết chỉ nghiêng, ba chữ nhẹ nhàng nói ra từ miệng: “Trảm nhân kiếm!”

Cùng với từ cuối cùng của anh rơi xuống, một đạo kiếm quang màu đỏ rực đột nhiên từ trong đầu ngón tay kiếm quyết của

anh bộc phát ra, khí tức cuồng bạo, tốc độ của nó giống như tia chớp sao băng, tiềm lực đủ để hủy diệt cả trời đất!

Khi Trần Gia Bảo vừa ra tay, đã sử dụng Trảm Nhân Kiếm một trong Thiên Địa Nhân Tam Kiếm!

Đồng tử của Nhạc Kim Luân co rút đột ngột, và một mối đe dọa tử thần ngay lập tức bao trùm lấy ông ta, gần như không do dự, ngón chân của ông ta ngay lập tức chạm vào cành cây và dùng sức bay lên phía trên, cố gắng tránh một kiếm kinh thiên này!

Tuy nhiên, cho dù ông ta có thân pháp khinh công, nhưng ở trước dị chiêu kiếm tiên-Trảm Nhân Kiếm, vẫn phải chậm hơn một bậc. Hơn nữa, trình độ tu luyện hiện tại của Trần Gia Bảo đã đạt đến tông sư hậu kỳ, so với cảnh giới tông sư sơ kỳ của Nhạc Kim Luân, chắc chắn là mạnh hơn hai bậc!

Bây giờ Trần Gia Bảo toàn lực xuất kiếm, Nhạc Kim Luân làm sao có thể dễ dàng tránh được?

Quả nhiên, Nhạc Kim Luân vừa mới nhảy lên chưa đến hai mét, kiếm quang sắc bén màu đỏ của "Trảm Nhân Kiếm" đã không chút thương tiếc xuyên thấu qua trái tim của ông ta, tốc độ nhanh đến mức khiến ông ta không thể cảm nhận được một chút đau đớn, mạnh đến mức mở ra một cái lỗ máu lớn trên ngực ông ta.

Chương 1205

Chương 1205

Sau đó, "Trảm Nhân Kiếm" vẫn còn đà, sau khi xuyên qua trái tim Nhạc Kim Luân, nó tiếp tục bay lên trời, dưới bầu trời đêm đen thẳm trông đặc biệt tráng lệ và lộng lẫy.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nhạc Kim Luân từ giữa không trung rơi xuống đất nặng nề, máu trào ra từ ngực nhuộm đỏ cả mặt đất, dưới tác động của "Trảm Nhân Kiếm", vô số lá liễu rơi xuống đất.

Một chiêu là đủ để giết người trong vài giây!

Nhạc Kim Luân cũng là một cường giả có tiếng ở tỉnh Phú Thọ, nếu chuyện này được lan truyền, chắc chắn sẽ gây náo động cả tỉnh Phú Thọ.

Tuy nhiên, với tư cách là người khởi xướng, Trần Gia Bảo trông rất bình tĩnh, như thể anh mới làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

"Tôi không biết dũng khí của ông đến từ đâu, dám cả gan tới rình mò tôi." Trần Gia Bảo nhìn thi thể trên mặt đất lắc đầu.

"Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" mà anh luyện, vốn dĩ là có cảm nhận về chân khí bình thường khác biệt, cộng thêm với anh đã từng giao đấu với Nhạc Kim Luân ở Hòa Bình, vì vậy anh đã phát hiện ra Nhạc Kim Luân từ lâu.

Chỉ là anh đang bận giải độc cho Ngụy Giang Tràng và Tiêu Thiên Nam, lúc đó cũng không quan tâm đến Nhạc Kim Luân, hiện tại tình hình của Ngụy Giang Tràng và Tiêu Thiên Nam đã ổn định, anh đương nhiên sẽ ra tay giải quyết chuyện này.

Có thể chắc chắn là, thời cơ xuất hiện của Nhạc Kim Luân lúc này vừa đúng, điều này cho thấy việc đầu độc Ngụy Giang Tràng và Tiêu Thiên Nam không thể tách khỏi có quan hệ

Nhạc Kim Luân, ngoài ra, ở tỉnh Hòa Bình, Nhạc Kim Luân đã ngăn cản Trần Gia Bảo cứu Hàn Đông Vy, Trần Gia Bảo đã rất tức giận.

Thù mới hận cũ, Trần Gia Bảo tức giận giết chết ông ta chỉ bằng một nhát kiếm!

Về những người đứng sau Nhạc Kim Luân, Trần Gia Bảo có thể đoán được mà không cần nghĩ nhiều, chắc hẳn có liên quan gì đó với Bùi Thanh Phong.

Đột nhiên, động tĩnh ở đây của anh, đã báo động cho các nhân viên tuần tra. Hai nhân viên bảo vệ vội vã chạy đến và khuôn mặt của họ thay đổi sau khi nhìn thấy xác chết trên mặt đất.

“Kéo nó đi.” Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói.

Hai người đáp một tiếng, biết thân phận của Trần Gia Bảo không đơn giản, hơn nữa còn có thể là cậu chủ tương lai, cho nên lúc này bọn họ cũng không dám hỏi thêm, trực tiếp khiêng thi thể của Nhạc Kim Luân ra ngoài.

Gió nổi lên rồi, cây liễu đung đưa, và nhiều lá liễu rơi hơn.

Trần Gia Bảo lắc đầu và mỉm cười.

Đột nhiên, Liễu Ngọc Phi đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, thật ra cô ta đi theo Trần Gia Bảo sau khi anh đi ra ngoài, cho nên đã nhìn thấy hết vừa rồi có chuyện gì xảy ra.

Liễu Ngọc Phi đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, có chút cáu kỉnh nói: “Tôi vốn là tới tỉnh Phú Thọ muốn nhanh chóng tìm ngọc tỷ Truyền Quốc. Không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hừ, giống như là những chiếc lá rơi trong vườn này, có dọn dẹp thế nào cũng không sạch được, nhìn thôi cũng làm người khác khó chịu.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Vậy thì có sao? Dù có bao nhiêu chuyện bất ngờ xảy ra, chỉ cần giải quyết từng việc một. Ví dụ như đống lá rụng trước mặt, lúc nào cũng dọn dẹp, siêng năng dọn dẹp, cuối cùng sẽ có thể sạch được thôi.”

Nói xong, Trần Gia Bảo vung tay phải, một cỗ kình khí trào ra, dưới tác động của kình khí này, những chiếc lá rụng trước mặt lần lượt bay về phía xa và chất thành đống trên chân tường.

Liễu Ngọc Phi cười khúc khích, cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều, cười nói: “Không ngờ, cậu còn có thể nói ra những lời đạo lý như vậy.”

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, dưới ánh trăng, nụ cười của Liễu Ngọc Phi xinh đẹp động lòng người, không khỏi tim đập thình thịch nói: “Bây giờ miệng của cô rất ngọt.”

Sau đó, Trần Gia Bảo đột nhiên vươn tay ôm lấy vòng eo thon thả của Liễu Ngọc Phi, hôn lên đôi môi thơm ngọt của cô ta.

Liễu Ngọc Phi kêu lên, sau đó nhắm chặt mắt lại, trong lòng dâng lên một chút căng thẳng.

Cô ta hiện tại đã hoàn toàn không có suy nghĩ muốn phản kháng lại Trần Gia Bảo, thậm chí cô ta còn mơ hồ bị ám ảnh bởi nụ hôn của Trần Gia Bảo, thật tuyệt đẹp, khiến người ta say đắm.

Không ý thức được, Liễu Ngọc Phi đã dùng hai tay ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, đáp lại một cách đầy yêu thương.

Chương 1206

Chương 1206

Một lúc sau, Trần Gia Bảo mới buông Liễu Ngọc Phi ra, nhìn người đẹp hai mắt mờ mịt thở hổn hển trong tay mình, cười thầm: "Quả nhiên rất ngọt."

Liễu Ngọc Phi nhìn Trần Gia Bảo một cách dữ tợn, sau đó đột nhiên đẩy anh ra, lập tức xoay người, vừa chỉnh lý lại quần áo xộc xệch, vừa ậm ừ: "Lần sau nếu còn làm thế, cẩn thận tôi thực sự cắn đứt lưỡi của cậu đấy! "

Trần Gia Bảo lắc đầu và mỉm cười, phụ nữ, thực sự vẫn là miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo.

"Đi thôi, đã đến lúc phải nói cho mấy người Ngụy Phong Lăng về chuyện vừa xảy ra."

Trần Gia Bảo cười khẽ, chủ động nắm lấy tay Liễu Ngọc Phi đi về phía phòng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Ngọc Phi lại ửng hồng, sau hai lần vùng vẫy, bàn tay nhỏ bé mới cho phép Trần Gia Bảo nắm lấy, đồng thời tự an ủi trong lòng, là do Trần Gia Bảo ép mình …

Không bao lâu, đã đến cửa phòng ngủ của Ngụy Giang Tràng, Trần Gia Bảo đang định đẩy cửa bước vào, Liễu Ngọc Phi lo lắng bị người khác nhìn thấy, lương tâm cắn rứt, lập tức thoát khỏi tay Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cũng không quan tâm, sau khi vào phòng, chỉ có Ngụy Nhã Huyên đang ngồi bên giường chăm sóc ông nội.

Sau khi được Trần Gia Bảo điều trị, vẻ mặt của Ngụy Giang Tràng đã cải thiện rất nhiều, nhưng ông ấy vẫn hôn mê, đợi đến ngày hôm sau mới có thể hoàn toàn tỉnh lại.

Tiêu Thiên Nam ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, nghe được động tác Trần Gia Bảo tiến vào, liền mở mắt ra hỏi: "Vừa rồi là ai?"

Mặc dù Trần Gia Bảo có thể giết Nhạc Vũ Thanh chỉ bằng một chiêu trong khoảng thời gian rất ngắn, nhưng dù sao thì "Trảm Nhân Kiếm" lại cực kỳ uy lực, và đặc biệt là luồng khí tức cuồng bạo dường như muốn hủy diệt cả thế giới, căn bản không thể dấu được Tiêu Thiên Nam không nhìn thấy cảnh tượng cụ thể, nhưng ông ta cũng biết rằng Trần Gia Bảo đã động thủ với ai đó.

Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên cũng nhanh chóng nhìn Trần Gia Bảo.

Đặc biệt là ánh mắt của Ngụy Phong Lăng hiện lên vẻ nghiêm túc, lúc đó người cùng Trần Gia Bảo động thủ, không cần phải nói, đối phương chắc chắn không thể thoát khỏi của liên quan tới chuyện ông nội anh ta trúng độc.

Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói: "Nhạc Kim Luân."

"Là ông ta?" Tiêu Ngọc Tuyết khẽ nhíu mày, nói: "Nhạc Kim Luân Thanh cũng được coi là cường giả có tiếng tăm của tỉnh Phú Thọ, không ngờ, ông ta lại hoàn toàn không màng tới phong độ của tông sư, làm ra hành động tiểu nhân lén lén lút lút, cũng không biết đáng cười hay đáng buồn."

Vẻ mặt của Ngụy Phong Lăng càng thay đổi, Nhạc Kim Luân biết rằng Trần Gia Bảo và Tiêu Thiên Nam rất mạnh, lại còn dám đến đây, vậy thì Nhạc Kim Luân phải có một căn cứ để đảm bảo rằng Trần Gia Bảo và Tiêu Thiên Nam không thể tấn công ông ta, cộng thêm với "Thiên Y Tán" quỷ dị khó lường, cho thấy rõ ràng rằng Nhạc Kim Luân phải liên quan đến vụ trúng độc ngày hôm nay.

Điều quan trọng nhất là nhà họ Lạc luôn có quan hệ tốt với Bùi Thanh Phong, đêm nay Nhạc Kim Luân mai phục ở sân, có lẽ ông ta đã nghe lệnh Bùi Thanh Phong, trước đó anh cũng nghi ngờ nhà họ Tang đã hạ độc cỏ trắng Lăng Hoa, mà nhà họ Tang và Bùi Thanh Phong lại liên hợp lại với nhau…

Ngay sau đó, nguyên nhân hậu quả của toàn bộ sự việc đã được kết nối trong tâm trí của Ngụy Phong Lăng.

“Xem ra, anh đã biết ai là người đứng sau thao túng rồi.” Trần Gia Bảo nhìn thấy sắc mặt Ngụy Phong Lăng đột nhiên trở nên khó coi, trong lòng cũng đoán ra được.

Ngụy Phong Lăng gật đầu, trong lòng tức giận, nắm chặt hai tay, cười lạnh hai tiếng, nói: “Tuy rằng không có bằng chứng, nhưng cũng có thể đoán ra xác suất gần giống nhau, nếu như có người đã không quan tâm đến tình cảm trước kia, muốn khiến nhà họ Ngụy chúng tôi chết không có chỗ chôn, vậy thì nhà họ Ngụy chúng tôi cũng không thể ngồi không chờ chết được, cùng lắm thì cá chết lưới rách! “

“Được rồi!” Tiêu Thiên Nam vỗ bàn, khí phách phi phàm, nói: “Không hổ là con trai nuôi của ta. Khí phách không hề sợ hãi này ta rất tán dương. Tuy nhiên, theo lời nói trước đây của Gia Bảo, bất luận là cỏ trắng Lăng Hoa hay là Thiên Y Tán, đều có liên quan đến Quỷ Y Môn thần bí khó lường, cho nên ngoài những kẻ địch ở ngoài ánh sáng, còn cần phải lưu ý đến Quỷ Y Môn, muốn đối phó với bọn họ, nhất định phải có kế sách chu toàn mới được.”

Ngụy Phong Lăng đồng ý nói: “Cha nuôi, người đừng lo lắng, con sẽ không hành động liều lĩnh.”

Chương 1207

Chương 1207

Trần Gia Bảo nhếch miệng nở một nụ cười, lần trước Phương Mặc Hàn chết dưới kiếm của anh, Quỷ Y Môn ma quái đã mai danh ẩn tích, thật không ngờ, lại một lần nữa xuất hiện ở tỉnh Phú Thọ, điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của anh.

Không thể không nói, chuyến đi đến tỉnh Phú Thọ này thú vị hơn nhiều so với những gì anh tưởng tượng ban đầu.

Cùng lúc đó, trong tòa nhà của chi nhánh tập đoàn nhà họ Tang, Bùi Thanh Phong, Tang Ngọc Hoàng và Vũ Quang Bình đang thưởng thức rượu và trò chuyện trong khi kiên nhẫn chờ đợi tin tức từ nhà họ Ngụy.

Có thể thấy, dù là ai trong 3 người đều đang tràn đầy niềm tin vào kế hoạch đêm nay.

Đột nhiên, Tang Ngọc Hoàng nhìn đồng hồ treo trên tường, nhíu mày, "Cháu Bùi, đã hơn hai giờ rồi, sao chúng ta vẫn chưa nghe tin nhà họ Ngụy?"

Bùi Thanh Phong tự tin mỉm cười và nói, "Đừng lo lắng, gia chủ nhà họ Tang, tối nay mưu kế này, tôi đã diễn đi diễn lại ở trong đầu hàng chục lần rồi. Dù có nhìn thế nào đi nữa, Trần Gia Bảo và Tiêu Thiên Nam chắc chắn sẽ chết. Tất nhiên, nếu như thực sự có xảy ra sai xót, khả năng duy nhất là 'Thiên Y Tán' của anh Vũ không thể gây ra một mối uy hiếp trí mạng cho Trần Gia Bảo."

"Không thể nào!" Vũ Quang Bình lập tức phủ nhận và kiên quyết nói: "Thiên Y Tán là một trong những độc dược độc mạng nhất trên thế giới. Tôi tin chắc rằng trên đời này tuyệt đối không có thứ gì ngoại trừ"

Quỷ Môn Thập Tam Châm "do chính gia tộc tôi truyền lại, có thể chữa trị được, cho dù Trần Gia Bảo có bản lĩnh cao cường

đến đâu, cũng không thể đến "Quỷ Môn Thập Tam Châm" cũng biết được! "

"Vậy thì được rồi." Bùi Thanh Phong đối với sự tự tin Vũ Quang Bình trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, anh ta sờ sờ lòng bàn tay, mỉm cười: "Gia chủ nhà họ Tang cứ bình tĩnh chờ tin vui."

Tang Ngọc Hoàng cười nhẹ nhõm, vừa định nói thì bỗng nhiên, Zalo của điện thoại vang lên, ông ta lập tức lấy lại tinh thần và nói: "Tới rồi!"

Nói xong, ông ta nhanh chóng lấy điện thoại di động ra kiểm tra tin nhắn, nóng lòng muốn thấy tin tức về cái chết của Trần Gia Bảo.

Bùi Thanh Phong và Vũ Quang Bình nhìn nhau, và cả hai đều thấy sự phấn khích trong mắt nhau.

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của hai người, sau khi đọc tin nhắn, sắc mặt của Tang Ngọc Hoàng đột nhiên thay đổi, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc và tức giận, đột nhiên đập mạnh chiếc điện thoại xuống đất một cái "rầm", màn hình điện thoại nứt ra, chửi rủa: "Phế vật!"

Bùi Thanh Phong và Vũ Quang Bình sửng sốt trong giây lát, trong lòng họ dấy lên một điềm báo gì đó.

"Gia chủ nhà họ Tang, chuyện gì vậy?" Bùi Thanh Phong cau mày hỏi, chẳng lẽ kế hoạch của anh ta thất bại rồi sao?

Tang Ngọc Hoàng hít một hơi thật sâu và gần như không kìm nén được lửa giận trong lòng, gương mặt vẫn rất khó coi nói: "Tôi vừa nhận được tin nhắn, cho dù là Trần Gia Bảo hay Tiêu Thiên Nam, hay thậm chí là Ngụy Giang Tràng, bọn họ đều chưa chết."

"Cái này… cái này làm sao có thể?" Mặc dù Vũ Quang Bình đã lờ mờ đoán được kết quả, nhưng sau khi nghe thấy lời nói của Tang Ngọc Hoàng, anh ta không khỏi cảm thán, vội vàng đứng dậy hỏi: "Lẽ nào bọn họ không trúng độc? "

"Không phải, theo đặc vụ ngầm mà tôi cài vào nhà họ Ngụy, Ngụy Giang Tràng và Tiêu Thiên Nam quả thực là bị trúng độc, nhưng đều được Trần Gia Bảo chữa khỏi." Tang Ngọc Hoàng nói, không khỏi trừng mắt nhìn Vũ Quang Bình, bốc

phét cái gì mà ” Thiên Y Tán “, hay “Quỷ Môn Thập Tam Châm” cái gì chứ, vẫn không phải là đều được Trần Gia Bảo ra tay chữa khỏi rồi sao, đúng là phế vật!

Đương nhiên, ông sẽ không trực tiếp nói những lời này, bởi vì ông ta vẫn phải dựa vào Vũ Quang Bình để tiếp tục đối phó với Trần Gia Bảo.

Vũ Quang Bình vốn đã sững sờ, trong mắt hiện lên thần sắc khó hiểu, không khỏi ngồi ở trên sô pha lẩm bẩm: “Cái này … Cái này làm sao có thể? Rõ ràng chỉ có” Quỷ Môn Thập Tam Châm “mới có thể khống chế được Thiên Y Tán. Trần Gia Bảo lại có thể chữa khỏi sao? Chẳng lẽ anh ta cũng biết “Quỷ Môn Thập Tam Châm”. Không, không thể, tuyệt đối không thể! “

Bùi Thanh Phong cũng không thể tin được, lập tức hỏi: “Nhạc Kim Luân đâu?”

“Chết rồi. Nghe nói Trần Gia Bảo giết chỉ bằng một nhát kiếm, trước ngực ông ta thậm chí còn xuất hiện một lỗ thủng lớn. Cái chết vô cùng thê thảm.” Tang Ngọc Hoàng nói xong, bắp thịt ở khóe mắt ông ta co giật hai lần. Nhạc Kim Luân là một cường giả có tiếng ở tỉnh Phú Thọ., Bị giết bởi Trần Gia Bảo dễ dàng như vậy, Trần Gia Bảo đúng thật sự là rất đáng sợ!

Chương 1208

Chương 1208

Bùi Thanh Phong nhíu mày sâu hơn, buồn bực đưa tay ra xoa xoa thái dương, hành động của anh ta đêm nay chẳng những không đạt được mục đích mà còn đánh rắn động cỏ, còn bị hao binh tổn tướng, đến một vị tông sư sơ cấp cũng bị thâm hụt rồi. Thêm vào đó, Vân Bá Hùng, người trước đó đã bị Trần Gia Bảo chặt đứt cánh tay, đã gây ra tổn hao rất nhiều tu vi, sức chiến đấu ở trong tay anh ta càng ngày càng ít đi.

Nghĩ đến đây, Bùi Thanh Phong trong lòng như chảy máu!

Tuy nhiên, anh ta đã quen khi gặp chuyện đều sẽ bình tĩnh, anh ta nhanh chóng điều chỉnh lại tình trạng của mình, nhìn vẻ mặt khó coi của Vũ Quang Bình và Tang Ngọc Hoàng, lập tức nói: "Hai người, tuy rằng kế hoạch đã thất bại, nhưng chúng ta cũng không phải không có lợi, ít nhất, chúng ta đã biết rằng y thuật của Trần Gia Bảo thần kỳ hơn những lời đồn đại. Cái gọi là biết địch biết ta trăm trận trăm tháng, chúng ta càng hiểu rõ về Trần Gia Bảo, cơ hội chiến thắng của chúng ta càng cao.

Hơn nữa, Trần Gia Bảo cũng đã để thua Tôn Trường Đông trong cuộc đua ô tô trên đường lên núi vào tối nay, đây cũng là một đòn giáng mạnh vào tinh thần của Trần Gia Bảo."

Dù anh ta mới là người thiệt nhiều nhất đêm nay nhưng Bùi Thanh Phong lại có tâm thái tốt nhất.

Tang Ngọc Hoàng kinh ngạc, Bùi Thanh Phong tuy còn trẻ nhưng nói về độ thâm sâu thì Bùi Thanh Phong cũng không dưới mấy con cáo già lão thành đó, trong lòng không khỏi có chút ghen tị với Bùi Thanh Phong, nhưng bề ngoài vẫn rất bình tĩnh, dựa theo lời nói của Bùi Thanh Phong, nói: "Những gì cháu Bùi nói không phải là không có lý, vậy anh định làm gì tiếp theo?"

Bùi Thanh Phong bình tĩnh lại cảm xúc và hơi cân nhắc, rồi nói: "Bây giờ đã đánh rắn động cỏ, nếu như còn trực tiếp nhắm vào Trần Gia Bảo mà ra tay, hiệu quả chắc chắn sẽ không tốt. Vì vậy, tôi dự định bắt đầu vào trận đấu thứ 3 giữa Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông, trước tiên phải ngăn Trần Gia Bảo chiến thắng lại. Sau đó, sau khi Trần Gia Bảo lộ ra điểm yếu của mình, chúng ta sẽ tiến hành sắp xếp để bao vây Trần Gia Bảo."

"Được." Tang Ngọc Hoàng bày tỏ sự ủng hộ và nói: "Vậy thì anh đã tìm ra cách để ngăn Trần Gia Bảo giành chiến thắng chưa?"

Bùi Thanh Phong không giấu giếm, tự tin nói: "Vì tôi có thể khiến Trần Gia Bảo thua ván thứ hai, thì đương nhiên tôi cũng có thể khiến anh ta thua ván thứ ba. Tôi sẽ nói chuyện cụ thể với Tôn Trường Đông về cách tiến hành như thế nào vào ngày mai."

"Vậy thì phiền cháu rồi." Tang Ngọc Hoàng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù kế hoạch hạ độc Trần Gia Bảo tối nay không thành, nhưng có thể khiến Trần Gia Bảo thua ván thứ ba, cũng có thể coi như là méo mó còn hơn không.

Bên kia, Vũ Quang Bình đang ngồi trên sô pha vẫn còn đang bàng hoàng, không hiểu sao Trần Gia Bảo lại có thể giải được độc của "Thiên Y Tán"?

Sáng sớm hôm sau, vụ "bỏ trốn" của Trần Gia Bảo ở núi Ngọc Long đêm qua đã lan rộng khắp tỉnh Phú Thọ. Nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu đã cổ vũ và coi đây là một chiến thắng lớn của tỉnh Phú Thọ trước tỉnh Hòa Bình. Họ cười nhạo Trần Gia Bảo như một kẻ hèn nhát, và cũng hết lời ca ngợi Tôn Trường Đông, dường như Tôn Trường Đông đã trở thành anh hùng của toàn tỉnh Phú Thọ.

Mặc dù Tôn Trường Đông không biết chuyện gì xảy ra với Trần Gia Bảo tối hôm qua, nhưng anh ta vẫn không khỏi lâng lâng và tận hưởng những lời khen ngợi của mọi người, đồng thời cũng quyết định thừa thắng xông lên. Tin tức lại lập tức được đưa ra, vào buổi trưa ngày mai, sẽ cùng Trần Gia Bảo tiến hành trận đấu hội họa ở quảng trường bảo táng của thành phố Thái Bình, anh ta nhất định sẽ đánh bại Trần Gia Bảo!

Mọi người ở tỉnh Phú Thọ lại sôi sục, như thể Tôn Trường Đông đã thực sự chiến thắng.

Ngay khi tất cả mọi người đang chìm đắm trong niềm vui sắp đạt được chiến thắng vĩ đại, đánh bại được Trần Gia Bảo, chính lúc này thì một cuộc chiến tranh thương mại quyền cổ phần của tập đoàn Thiên Kỳ của nhà họ Tang cũng đang âm thầm nổi lên, chính là giống như sự yên tĩnh trước khi giông gió ập đến, một khi đã ập tới, nhất định sẽ điên cuồng gào thét, sấm sét đan xen, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, không thể chống đỡ được!

Giờ phút này, Trần Gia Bảo chỉ có một mình, ngồi trong quán trà cao cấp, thưởng thức trà thơm, trà rót vào cổ họng, hương thơm tràn ra.

Anh đang đợi một ai đó, đợi một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Một lúc sau, có tiếng giày cao gót nhã nhặn, một người phụ nữ trưởng thành cao ráo, xinh đẹp mặc chiếc váy hai dây màu trắng, ngồi đối diện với Trần Gia Bảo, đặt chiếc túi LV sang một bên, mỉm cười: “Anh Trần chờ đợi lâu rồi.”

Chương 1209

Chương 1209

Trần Gia Bảo mỉm cười, nâng chén trà trong tay lên hơi ra hiệu, nói: “Tôi luôn rất kiên nhẫn với những người phụ nữ xinh đẹp.”

Người phụ nữ xinh đẹp trước mặt anh ta chính là Phan Phi Uyên, và cuộc gặp gỡ này cũng là Phan Phi Uyên chủ động hẹn Trần Gia Bảo.

“Chẳng trách bên cạnh anh Trần lại có nhiều người đẹp tới như vậy, quả nhiên là rất biết lấy lòng phụ nữ.”

Phan Phi Uyên che miệng cười, sau đó vẫy tay với người phục vụ gọi một cốc trà đen.

Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Cô hẹn tôi tới đây, có lẽ không phải chỉ là muốn tâng bốc tôi đấy chứ?”

“Vậy thì không phải, tôi đâu có nhàn rỗi như vậy.” Phan Phi Uyên cười: “Hai ngày nay, danh tiếng của anh Trần đã bùng nổ ở tỉnh Phú Thọ, khắp nơi đều nói đến anh, ngay cả gia chủ nhà họ Tang cũng đã hợp nhất với Bùi Thanh Phong, nghe nói họ sẽ cùng nhau đối phó với anh.”

Trần Gia Bảo nhướng mày cười: “Cho nên, hôm nay cô hẹn tôi, chính là tới cảnh cáo tôi sao?”

“Đó không phải là cảnh báo, nhiều nhất cũng chỉ là một lời nhắc nhở tử tế, tôi hy vọng anh rời khỏi tỉnh Phú Thọ càng sớm càng tốt, để không rơi vào bẫy của bọn họ.” Phan Phi Uyên nghiêm mặt nói.

Ngày hôm qua cô ta vô tình biết được nhà họ Tang và Bùi Thanh Phong là liên kết, lo lắng Trần Gia Bảo sẽ xảy ra chuyện nên hôm nay cô ta đã chủ động liên lạc với Trần Gia Bảo, muốn anh rời khỏi tỉnh Phú Thọ càng sớm càng tốt, cho

dù là nhà họ Tang hay nhà họ Bùi, cả hai ở tỉnh Phú Thọ, đều là gia tộc quyền lực nhất, chắc chắn Trần Gia Bảo không phải là đối thủ của họ.

Nhưng cô ta vẫn chưa biết, thật ra thì đêm qua Bùi Thanh Phong đã tấn canh Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo cũng đã đoán ra được chân tướng.

Trần Gia Bảo mỉm cười, không có ý kiến gì, đột nhiên nói: "Nói xem, tại sao cô lại đi cùng thuyền với nhà họ Tang? Tôi thực sự rất tò mò về chuyện này."

Phan Phi Uyên sửng sốt một chút, sau đó nở nụ cười: "Thật ra tôi là một người phụ nữ rất dung tục, hiện tại nhà họ Tang có thể mang lại lợi ích nhiều nhất cho tôi. Tôi giải thích như vậy, anh Trần đã hài lòng chưa?"

"Ha." Trần Gia Bảo cười tủm tỉm nói: "Nếu đã như vậy, hôm nay sao phải thuyết phục tôi rời đi? Trực tiếp cùng nhà họ Tang trực tiếp đối phó với tôi, đây không phải là lựa chọn để cô tối đa hóa lợi ích của mình sao? "

Phan Phi Uyên sửng sốt một chút, sau đó cười một tiếng, nói: "Mặc dù tôi dung tục, nhưng tôi vẫn biết cái gì gọi là biết ân báo đáp, anh là vì giúp tôi, mới chặt đứt tay Tang Thiên Vũ, tất nhiên tôi không thể trừng mắt nhìn anh bị nhà họ Tang trả thù ".

"Chỉ là như vậy sao?" Trần Gia Bảo thất vọng nói: "Tôi còn tưởng chúng ta đã là bạn rồi, cho nên cô mới hẹn tôi ra ngoài."

"Bạn bè?" Phan Phi Uyên hơi im lặng, nhớ lại cảnh Trần Gia Bảo khiêu vũ với cô ta lần trước trong bữa tiệc,khóe miệng cong lên một ý cười, nói:"Hai người chúng ta, thực sự cũng coi như là bạn bè chứ?"

Trần Gia Bảo cũng cười và nói:"Tuy nhiên, chỉ bạn bè thôi thì chưa đủ."

Bạn bè vẫn chưa đủ?

Phan Phi Uyên không khỏi sững sờ, chẳng lẽ Trần Gia Bảo muốn tiến hơn một bước với cô ta hơn nữa sao? Tuy nhiên, không phải Trần Gia Bảo đã có hôn thê rồi sao?

Cô ta cảm thấy hơi bối rối, nói:"Anh … anh có ý gì?"

Trần Gia Bảo nhướng mày nói:”Không phải nói, ai là người có thể đem lại lợi ích nhiều nhất cho cô, cô có thể làm việc cho người đó sao?”

Phan Phi Uyên thở phào nhẹ nhõm, sau đó nở nụ cười đắc ý nói:”Không sai.”

Trần Gia Bảo nói tiếp:”Không phải cô nói nhà họ Tang có thể mang lại cho cô những lợi ích lớn hơn sao?

Nếu tôi có thể tiêu diệt nhà họ Tang, điều đó có nghĩa là tôi mạnh hơn nhà họ Tang và có thể mang lại cho cô lợi ích lớn hơn đúng chứ?”

“Về mặt lý thuyết, thì đúng là như vậy.” Phan Phi Uyên cười một cách khó hiểu:”Nhưng mà, tôi không nghĩ rằng anh có thể tiêu diệt được nhà họ Tang.”

Chương 1210

Chương 1210

“Vậy thì đặt cược một ván đi.” Trần Gia Bảo gõ ngón trỏ lên bàn, tự tin nói:”Nếu nhà họ Tang thực sự bị tiêu diệt trong tay tôi, vậy cô từ chức ở Phan Nguyên đi, đến làm việc cho tôi, tôi sẽ giúp cô có được nhiều lợi ích hơn bây giờ.”

Phan Phi Uyên là vua làm công tiếng tăm lẫy lừng ở Việt Nam, Từ danh hiệu này, cũng có thể thấy được bản lĩnh kinh doanh của Phan Phi Uyên thông minh đến mức nào. Tập đoàn Gia Vi của Trần Gia Bảo vừa được thành lập và mọi thứ vẫn còn sơ khai, Hàn Đông Vi vẫn còn có thể lo liệu được, nhưng trong tương lai, khi tập đoàn Gia Vi tiếp tục phát triển và phạm vi kinh doanh không ngừng mở rộng, cho dù Hàn Đông Vy có lợi hại hơn nữa, cũng sẽ có lúc không quán xuyến hết được.

Nếu Phan Phi Uyên bây giờ có thể gia nhập dưới trướng của anh, điều đó sẽ giúp ích rất nhiều cho việc thành lập đế chế tài chính của anh trong tương lai. Hơn nữa, Phan Phi Uyên là một người đẹp có nhan sắc hiếm có, làm cấp dưới của anh, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến người ta hạnh phúc.

Phan Phi Uyên trầm mặc một hồi, mới lên tiếng:”Anh chắc chắn là không phải đang nói đùa không?”

Cô ta biết Trần Gia Bảo thực lực rất lợi hại, nhưng ở đây là tỉnh Phú Thọ, lãnh địa của mười đại gia tộc cho dù Trần Gia Bảo có thực lực cỡ nào, rắn hổ mang chúa cũng không thể là đối thủ của rắn bản địa, càng không nói tới thói quen khiêu chiến thù địch với kẻ từ bên ngoài tới của tầng lớp thượng lưu của tỉnh Phú Thọ., Trần Gia Bảo, với tư cách là thế lực từ bên ngoài tới, một khi ra tay với nhà họ Tang, những gia tộc lớn khác trong mười đại gia tộc cũng sẽ tiến hành tấn công Trần Gia Bảo.

“Cô cho rằng tôi đang nói đùa sao?” Trần Gia Bảo tự tin nói.

Phan Phi Uyên cao giọng nói:”Anh nhất định phải điên rồi, anh có biết nếu nhà họ Tang thật sự bị tiêu diệt trong tay anh, tương đương với việc anh sẽ trở thành là kẻ thù của toàn bộ tỉnh Phú Thọ. Tôi không nghĩ một mình anh, lại có thể là đối thủ của một tỉnh được.”

“Ha!” Trần Gia Bảo cười nhẹ, trong mắt hiện lên vẻ hăng hái, mang theo hoài bão cao cả, nói:”Đừng nói là một tỉnh, cho dù là kẻ thù của cả thiên hạ, Trần Gia Bảo tôi cũng có gì phải sợ sệt?”

Ngay cả Viên Lệ vốn đã quen nhìn đủ kiểu thanh niên tài năng trẻ tuổi anh tuấn, nhưng khi nghe thấy lời nói bá đạo của Trần Gia Bảo, ánh mắt cũng nhất thời kinh ngạc, dù sao cô ta cũng không phải là thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, không thể nào vừa mới nghe anh nói, đã có thể ngay lập tức tin Trần Gia Bảo vô điều kiện.

Ngay sau đó, cô ta lắc đầu cười nhẹ, nói,”Tôi đánh giá cao sự tự tin của anh, nhưng tự tin thì tự tin, chứ thực tế vẫn là thực tế. Mười đại gia tộc ở tỉnh Phú Thọ là quá lớn mạnh, ngay cả nhà họ Phan Nguyên, đối mặt với sự liên hợp của mười đại gia tộc, cũng phải nhượng bộ, cho nên, sự tự tin hiện tại của anh, dưới con mắt của tôi hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả.”

Trần Gia Bảo bật cười, đang định nói thì đột nhiên, một giọng nói có chút ngạc nhiên và giễu cợt vang lên bên cạnh:”Trần Gia Bảo? Anh sao lại ở đây?”

Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên quay đầu lại và nhìn thấy một người đàn ông trẻ đẹp trai đang bước nhanh đến cùng với một người phụ nữ quyến rũ tô son điểm phấn, với ánh mắt vui tươi và một chút giễu cợt.

“Anh biết tôi sao?” Trần Gia Bảo nhướng mày.

“Tôi tên là Trắc Phi Vũ, có thể coi tôi là thế hệ trẻ giàu có quyền lực không lớn không nhỏ ở thành phố Thái Bình.” Người thanh niên sải bước đến chỗ Trần Gia Bảo, nhìn anh một cách trịch thượng và nói,”Tôi cũng có mặt ở cuộc đua xe ở núi Ngọc Long đêm qua. Tôi tình cờ nhìn thấy anh.”

“Cho nên sao?” Trần Gia Bảo nói.

Trắc Phi Vũ chế nhạo, ánh mắt khinh thường, chế giễu:"Toàn bộ tỉnh Phú Thọ của chúng tôi coi anh như kẻ thù lớn, làm tôi còn tưởng anh lợi hại đến thế nào. Không ngờ rằng, trận đấu mới bắt đầu vài phút anh vừa lâm trận đã bỏ chạy rồi, sao vậy? Anh cảm thấy đường lên núi Ngọc Long quá nguy hiểm nên mới sợ hãi sao? Haha, xem ra Trần Gia Bảo nổi tiếng chẳng qua là một kẻ nhát gan, đúng thật là nghe danh không bằng gặp mặt!"

Nói xong, Trắc Phi Vũ không chút khách khí cười thành tiếng, người phụ nữ trong tay anh ta cũng cười khúc khích.

Phan Phi Uyên có vẻ mặt kỳ lạ. Trận đua xe tối hôm qua,chuyện Trần Gia Bảo đột nhiên rời đi, cô ta cũng đã nghe nói rồi. Tuy nhiên, mặc dù không tiếp xúc nhiều với Trần Gia Bảo, cô ta cũng đã bị ấn tượng bởi sự kiêu ngạo của Trần Gia Bảo nên cô ta không nghĩ Trần Gia Bảo bỏ chạy vì sợ hãi, mà có thể là vì chuyện quan trọng khác nên mới tạm thời không quan tâm đến trận đua xe với Tôn Trường Đông.

Có thể nói, Phan Phi Uyên xứng danh là người phụ nữ có IQ rất cao, suy đoán của cô ta cách rất gần sự thật.

"Chạy trốn?" Trần Gia Bảo vẻ mặt thương hại liếc nhìn Trác Tương Ngư, lắc đầu cười: "Tuy rằng tôi và anh không thân cũng chẳng quen, nhưng nếu anh cho rằng' chạy trốn ', có thể làm cho trái tim danh dự mỏng manh của tỉnh Phú Thọ các người cảm thấy dễ chịu hơn một chút, vậy thì tôi có thể phá lệ cho phép anh cho rằng như vậy."

Chương 1211

Chương 1211

Mặt Trắc Phi Vũ trầm xuống, cười lạnh một tiếng, nói: "Anh đúng là có chết cũng vẫn cứng miệng, nhưng anh phải biết, trận đấu thứ ba của anh và Tôn Trường Đông, công ty Cá Độ đã mở ra một trận cá độ, tỷ lệ của Tôn Trường Đông là 1:1.5, còn tỷ lệ của anh là 1:4.5, đến công ty Cá Độ chuyên nghiệp đều cho rằng tỷ lệ thắng của Trôn Trường Đông càng cao hơn, vậy mà anh vẫn còn ở đây cứng miệng được, tôi cũng rất phục độ mặt giày của người ở tỉnh Hòa Bình các người."

Trắc Phi Vũ cũng là một trong những thế hệ trẻ ở thành phố Thái Bình, trước đâ vẫn luôn dành sự ngưỡng mộ sâu sắc cho Ngụy Nhã Huyên, nhưng trong bữa tiệc do Tôn Trường Đông tổ chức lần trước, đã thấy Trần Gia Bảo và Ngụy Nhã Huyên khiêu vũ trong tư thế thân mật, trong lòng anh ta tràn đầy ghen tị với Trần Gia Bảo, thậm chí trước khi Trần Gia Bảo và Ngụy Nhã Huyên khiêu vũ xong, anh ta đã tức giận mà rời đi rồi, lần này cuối cùng anh ta không dễ gì gặp được Trần Gia Bảo, tất nhiên là không kiêng dè gì mà chế nhạo một hồi!

Công ty Cá Cược?

Trần Gia Bảo đột nhiên bật cười, liếc nhìn Phan Phi Uyên, trong đầu hiện lên một suy nghĩ.

Trắc Phi Vũ nhìn thấy Trần Gia Bảo không đếm xỉa đến mình, sắc mặt hơi thay đổi, sau đó nhìn theo ánh mắt của Trần Gia Bảo nhìn Phan Phi Uyên, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, tuy rằng lần trước cũng nhìn thấy Phan Phi Uyên tại buổi tiệc, nhưng lần này nhìn ở khoảng cách gần, càng cảm thấy Phan Phi Uyên môi hồng răng trắng, da trắng, dung mạo xinh đẹp, còn hấp dẫn hơn cả Ngụy Nhã Huyên, tuy nhiên, một mỹ nhân như vậy lại đang hẹn hò với Trần Gia Bảo!

Anh ta không khỏi càng cảm thấy ghen tị hơn nữa, hừ lạnh một tiếng: "Trần Gia Bảo, tôi khuyên sớm cút hơn khỏi tỉnh Phú Thọ của chúng tôi, tránh để đến lúc anh thất bại thảm hại ở tỉnh Phú Thọ, hơn nữa dẫn tới cả tỉnh của anh cũng trở thành a trò đùa cho toàn bộ Việt Nam!"

Trần Gia Bảo đột nhiên quay đầu nhìn anh ta, cau mày nói: "Tôi đã dung túng những lần khiêu khích trước của anh, nhưng anh vẫn còn ở đây lên mặt?"

Trắc Phi Vũ cười lớn giống như đã nghe được chuyện cười lớn nhất trên đời, cả kinh nói: "Đây là tỉnh Phú Thọ, không phải tỉnh Hòa Bình của anh. Anh muốn đuổi tôi đi? Thật nực cười!"

Người đẹp quyến rũ trong vòng tay anh ta thậm chí còn run lên vì buồn cười.

"Ồn ào thật!" Trần Gia Bảo khẽ cau mày rồi đột nhiên đứng lên.

"Anh … anh muốn làm gì? Lẽ nào anh còn muốn động thủ với tôi, cẩn thận tỉnh Phú Thọ chúng tôi …" Trắc Phi Vũ lạnh mặt nói.

Đột nhiên, anh ta còn chưa nói hết câu, Trần Gia Bảo đã giáng xuống một cái tát, chỉ nghe thấy một tiếng giòn rã, Trắc Phi Vũ đột nhiên lùi về phía sau mấy bước, cuối cùng ngã sấp xuống đất, nửa khuôn mặt bên phải đã đỏ bừng sưng tấy, và máu chảy ra từ khóe miệng.

"Anh dám đánh tôi?" Trắc Phi Vũ che mặt kinh ngạc, hiện tại có thể nói toàn bộ tỉnh Phú Thọ đều đã đứng về phía đối đầu với Trần Gia Bảo, trong tình huống cực kỳ bất lợi này, Trần Gia Bảo còn dám là người ra tay đánh người khác trước? Anh ta không sợ động vào sự tức giận của toàn bộ tỉnh Phú Thọ sao?

Người phụ nữ quyến rũ bên cạnh anh ta còn bị sốc hơn.

Phan Phi Uyên lắc đầu, ngay cả Tang Thiên Vũ của nhà họ Tang cũng bị Trần Gia Bảo chặt đứt hai cánh tay, Trắc Phi Vũ là thế hệ trẻ giàu có ở mức bình thường, Trần Gia Bảo làm sao có thể coi trọng anh ta được?

"Một con ruồi vo ve bên tai, cách tốt nhất chính là tát cho chết!" Trần Gia Bảo nói xong, bước đến bên cạnh Trắc Phi

Vũ, nhìn hắn trịch thượng, nói: “Anh muốn tự mình cút ra ngoài, hay là để tôi ném cậu ra ngoài?”

Trắc Phi Vũ lập tức đứng dậy, chỉ vào Trần Gia Bảo, ngoài mạnh trong yếu nói: “Mày … mày mà dám động thủ một lần nữa, coi chừng sau này không thể rời khỏi tỉnh Phú Thọ được đâu!”

“Lời đe dọa của anh đối với tôi mà nói vô cùng không có giá trị, nhưng xem ra anh đã đưa ra được lựa chọn rồi.” Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, đột nhiên ra tay, nhanh như chớp, túm lấy cổ áo trước ngực của Trắc Phi Vũ.

Trắc Phi Vũ toàn thân tê dại, phát hiện chân tay đau nhức, yếu ớt không dùng được chút sức lực nào, sắc mặt thay đổi một cách thê thảm, hét lên một tiếng: “Anh … anh đã làm gì tôi?”

Trần Gia Bảo không trả lời, giống như kéo một con chó chết, kéo cổ áo Trắc Phi Vũ đến cửa quán trà, giơ tay ném anh ta xuống đường, khiến cho một đám người qua đường vây lại xung quanh.

Trắc Phi Vũ nặng nề ngã xuống đất, chỉ cảm thấy khắp người đau nhức, tuy rằng rất tức giận nhưng cũng không dám vào lại quán trà tìm Trần Gia Bảo trả thù.

Chương 1212

Chương 1212

Sau đó, Trần Gia Bảo quay lại chỗ mình và thấy bạn gái của Trắc Phi Vũ vẫn đang đứng bên cạnh, không khỏi liếc nhìn một cái, nói: “Cô còn chưa đi?”

Cô ta đột nhiên giật mình phản ứng lại, mặt mày biến sắc, vội vàng rời khỏi quán trà.

Phan Phi Uyên cười nói:”Anh cũng thật là ngang ngược.”

“Chỉ là giải quyết một hoặc hai con ruồi phiền phức mà thôi. Không thể gọi là ngang ngược hay không được.” Trần Gia Bảo lại ngồi xuống đối diện Phan Phi Uyên, mỉm cười: “Được rồi, chúng ta trở lại vấn đề, nếu như tôi có thể trong một thời gian cực ngắn giúp cô kiếm được một khoản lớn, có phải là cô sẽ có thể cược một ván với tôi đúng không?”

Trong quán trà, cuộc trò chuyện giữa Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên vẫn tiếp tục.

Đối mặt với câu hỏi của Trần Gia Bảo đưa ra, ánh mắt của Phan Phi Uyên lóe lên vẻ thích thú, nói:”Đương nhiên là có thể, nhưng làm sao anh có thể giúp tôi kiếm nhiều tiền trong một thời gian rất ngắn? Trước khi làm phải nói rõ, dã tâm của tôi rất lớn đấy, nếu như chỉ có thể kiếm được mấy chục tỷ, đối với tôi mà nói, chắc chắn không xứng được gọi là ‘số tiền lớn’.”

“Tôi thích phụ nữ có dã tâm, bởi vì rất hợp với khẩu vị của tôi.” Trần Gia Bảo búng tay.

Phan Phi Uyên nghe được sự mập mờ trong câu nói của Trần Gia Bảo, sắc mặt có chút đỏ ửng.

Trần Gia Bảo uống một hớp trà cười khẽ: “Tuy rằng Trắc Phi Vũ chỉ là một con ruồi, nhưng lời nói của anh ta nhắc nhở tôi

rằng ngày mai tôi sẽ đấu trận thứ ba với Tôn Trường Đông, cô có thể đánh cược cho tôi, có bao nhiêu thì đặt bấy nhiêu, tỷ lệ là 1:4.5, nếu như đặt cược 35 tỷ, vậy thì cô có thể thắng được 157500 tỷ, đương nhiên cuối cùng cô có thể thắng được bao nhiêu, đều phụ thuộc vào sự dứt khoát của cô như thế nào".

Phan Phi Uyên không ngờ Trần Gia Bảo lại nói được ra câu này, mỉm cười:"Xem ra anh rất tự tin sẽ thắng được Tôn Trường Đông."

"Một trăm phần trăm tự tin."

"Nếu anh thua thì sao? Vậy thì tôi không phải là sẽ chịu thiệt rất lớn sao?" Mặc dù Phan Phi Uyên cũng có lòng tin với Trần Gia Bảo, nhưng cô ta là một người phụ nữ đặt lý trí lên trước cảm tính, không phải chỉ vì tin tưởng Trần Gia Bảo mà không màng tới mọi thứ để đặt cược.

Trần Gia Bảo tự tin nói: "Nếu tôi thua, cô mất bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả lại gấp đôi cho cô."

"Nghe có vẻ như tôi sẽ không mất tiền." Phan Phi Uyên sửng sốt, che miệng cười:"Xem ra dù thế nào, tôi cũng có thể lợi dụng cơn gió đông này để kiếm lời lớn. Được rồi, tôi đồng ý đặt cược với anh. Nhưng tôi phải nói trước nếu lần này tôi đặt cược 17500 tỷ, đến lúc đó nếu anh thua, anh sẽ phải bồi cho tôi 35000 tỷ."

17500 tỷ này đã chiếm 70 % tài sản của cô ta. Nếu như đã quyết tâm đặt cược, vậy thì phải đặt một khoản lớn mới đã!

"Đúng là một món lớn." Trần Gia Bảo kinh ngạc. Mặc dù có được lời hứa hẹn của anh dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ đạt được kết quả như ý, nhưng mức chi của Phan Phi Uyên là 17500 tỷ, cũng đã khiến anh lau mắt mà nhìn rồi, không ngờ bề ngoài đáng yêu dịu dàng như cô ta, trong lòng lại có thể quyết đoán đến như vậy.

Trong lòng anh không khỏi càng thêm tán dương, nâng chén trà trong tay lên, cười nói: "Rất nhanh, cô sẽ vì quyết định hiện tại mà cảm thấy may mắn, tôi dùng trà thay rượu, trước mắt chúc mừng cô kiếm được một khoản lớn, đồng thời cũng là chúc mừng tôi, có thể có được một nữ trợ thủ tài giỏi trong giới thương nghiệp như cô Phi Uyên lừng danh đây."

“Vậy tôi chúc anh có thể vừa xuất quân là đánh thắng.” Phan Phi Uyên bưng chén trà lên trước mặt, nhấp nhẹ son môi, chỉ cảm nhận được mùi thơm từ môi và răng.

Sau đó, cô ta lấy kính râm và rời đi, sẵn sàng huy động vốn để đặt cược vào Trần Gia Bảo, vì đã hạ quyết tâm nên cô ta phải hành động càng sớm càng tốt.

“Đúng là một người phụ nữ hấp dẫn.” Trần Gia Bảo nhìn tấm lưng cong cong của Phan Phi Uyên, vẻ mặt ngưỡng mộ, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Buổi chiều, biệt thự nhà họ Tôn.

Khi Tôn Trường Đông đang đắm chìm trong sự phấn khích sắp đánh bại hoàn toàn Trần Gia Bảo vào ngày mai, thì một người bất ngờ đột ngột đến thăm.

“Cậu chủ Bùi, không ngờ cậu lại có thể chiếu cố đến thăm, tôi không có từ xa tiếp đón, thất lễ rồi.”

Chương 1213

Chương 1213

Khi Tôn Trường Đông nhìn thấy Bùi Thanh Phong, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, sau vài câu chào hỏi, anh ta vội vàng dẫn khách đi vào phòng khách, cho người rót hai chén trà Bích Loa Xuân hảo hạng.

Tôn Trường Đông trong lòng biết, vào thời điểm này, Bùi Thanh Phong đến với mình, khả năng lớn nhất, không, cần phải nói rằng khả năng duy nhất là liên quan đến cuộc thi vừa rồi của Trần Gia Bảo.

“Anh Tôn, tôi đi thẳng vào vấn đề. Tôi tìm anh lần này để biết, ngày mai cơ hội anh chiến thắng trong cuộc so tài với Trần Gia Bảo là bao nhiêu?” Bùi Thanh Phong ngồi trên ghế sô pha,tuy rằng là trẻ hơn Tôn Trường Đông mấy tuổi, nhưng hào quang của anh ấy rất mạnh, như thể anh ta mới là chủ nhân của cả ngôi nhà.

Tôn Trường Đông hơi cân nhắc, rồi tự tin nói:”Tôi không biết kỹ năng vẽ tranh của Trần Gia Bảo tuyệt đến mức nào. Tuy nhiên, dựa vào năng lực của tôi, tôi chắc chắn 80% rằng mình có thể thắng được Trần Gia Bảo!”

Theo anh ta thấy, độ chắc chắn 80% là khá cao.

Tuy nhiên, không ngờ Bùi Thanh Phong khi nghe thấy lời nói đầy tự tin của anh ta, lại cau mày nói:”Chỉ có 80% tỷ lệ thắng? Quá thấp.”

“Hả?” Tôn Trường Đông gần như phun hết cốc trà ra khỏi miệng, và nói với vẻ không tin, “Anh Bùi, tỷ lệ thắng 80% vẫn còn thấp?”

“Đương nhiên, điều tôi muốn là xác suất chiến thắng 100%!” Bùi Thanh Phong lắc đầu nói:”Hơn nữa, binh pháp Tôn Tử có câu, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng; không biết đôi bên

thế nào mà tự phụ, một phần thắng một phần thua. Tôi thật sự rất khó hiểu, nếu không biết thực lực của Trần Gia Bảo thì làm sao ước tính được 80% cơ hội chiến thắng của mình? Chẳng lẽ trong giấc mơ có tiên nữ nói cho anh biết?"

"Đúng vậy, tôi thực sự không hiểu thực lực của Trần Gia Bảo, nhưng tôi đã học hội họa và thư pháp hơn 10 năm, chưa kể đến tỉnh Phú Thọ. Ngay cả ở Việt Nam, tôi cũng tự tin rằng mình có thể xếp hạng cap với trình độ hội họa của mình, Trần Gia Bảo còn trẻ, tôi không tin anh ta có thể đánh bại tôi."Tôn Trường trong lòng không phục, xuất thân của Bùi Thanh Phong rất hùng mạnh, nếu bây giờ đổi là người khác ngồi đối diện anh ta quở trách, chắc chắn anh ta đã sớm gọi nhân viên bảo vệ, đuổi đi rồi.

Bùi Thanh Phong liếc mắt nhìn anh ta và nói,"Tôi nhớ rằng anh cũng đã rất tự tin trước khi bắt đầu trận đấu đặt cược đá."

Câu nói này như đinh đóng cột và đâm thẳng vào điểm yếu của Tôn Trường Đông.

Tôn Trường Đông há hốc mồm không nói nên lời, thua thảm bại trong trận đấu đầu tiên, anh ta đã không còn gì để nói.

Bùi Thanh Phong cầm tách trà lên nhấp một ngụm, trong mắt hiện lên sự tán dương, cũng may, tách trà Bích Hoa Luân này lưu lại hương thơm rất lâu, so với nói chuyện với Tôn Trường Đông còn thoải mái hơn nhiều.

Một lúc sau, Tôn Trường Đông nói:"Tôi thừa nhận rằng tôi thực sự đã đánh giá thấp Trần Gia Bảo trong trận đấu đầu tiên, nhưng trong trận đấu thứ hai, tôi không phải là thắng rồi sao?"

"Vậy thì anh biết đấy, tại sao đêm qua Trần Gia Bảo lại đột ngột rời đi ở núi Ngọc Long?" Giọng điệu của Bùi Thanh Phong bình thản, tiếp tục nếm trà.

"Tôi không biết, chắc là do điều kiện đường xá nguy hiểm của núi Ngọc Long." Tôn Trường Đông cười gượng hai tiếng, ngoài lý do này ra, anh ta thực sự không thể tìm ra lời giải thích hợp lý nào khác.

Bùi Thanh Phong đảo mắt, đặt tách trà xuống và nói: "Trần Gia Bảo Đường đường đường là cường giả tông sư hậu kỳ. Cho dù điều kiện đường xá có khó khăn gấp mười lần trên

đường trên núi Ngọc Long, đối với Trần Gia Bảo mà nói, cũng chỉ như giẫm trên nền đất, anh lại cho rằng Trần Gia Bảo sẽ bởi vì sợ hãi nên mới vừa lâm trận đã bỏ chạy. Tôi càng ngày càng hoài nghi về"80%" cơ hội chiến thắng của anh đấy."

Tôn Trường Đông thốt lên kinh ngạc, hoàn toàn không nói nên lời, đúng vậy, một cường giả tông sư hậu kỳ làm sao có thể trốn chạy được?

Anh ta đột nhiên cảm thấy suy nghĩ ban đầu của mình có chút quá ngây thơ.

Nghĩ đến đây, trên trán liền xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy Tôn Trường Đông cuối cùng cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, Bùi Thanh Phong gật đầu hài lòng và nói:"Ai sẽ là giám khảo cho cuộc thi vẽ tranh vào ngày mai?"

Tranh khác với đặt cược đá và đua xe, có thể thấy rõ thắng thua của hai người sau này, nhưng tranh phải được các chuyên gia đánh giá mới phân biệt được thắng thua. Vì vậy, Bùi Thanh Phong tin rằng Tôn Trường Đông chắc chắn đã tìm giám khảo.

Tôn Trường Đông gật đầu, lau mồ hôi lạnh trán rồi nói:"Có ba vị giám khảo, là chủ tịch hiệp hội thư pháp và hội họa của thành phố Thái Bình, và hai vị phó chủ tịch."

Chương 1214

Chương 1214

“Đi thôi, dẫn tôi đến gặp bọn họ.” Bùi Thanh Phong đột nhiên đứng lên, nhẹ nói:”Tôi sẽ mua chuộc hết bọn họ, bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, bọn họ cũng đều phải phân định là anh thắng, ngoài ra, ngày mai tôi cũng sẽ tìm một vài nhóm người tâng bốc để tạo đà cho anh. Lúc đó, từ khán giả đến trọng tài, ai cũng sẽ là người của chúng ta. Trần Gia Bảo làm sao có thể đấu với tôi được?”

Tôn Trường Đông thốt lên, sửng sốt đứng dậy:”Mua chuộc họ sao? Nhưng … Nhưng ba người đó đều là những tiền bối đáng kính trong giới hội họa và thư pháp của thành phố Thái Bình, không thể vì tiền mà khom lưng cúi người đâu.”

Tôn Trường Đông trong lòng vướng bận, dù thế nào đi nữa, anh ta ít nhiều cũng là người có cốt cách của người có học, gian lận thì dù có thắng cũng không thể thắng vẻ vang được.

Bùi Thanh Phong cười lắc đầu, tin tưởng: “Trên đời này không có người nào dùng tiền mà không mua chuộc được, nếu như có, vậy cũng chỉ là do anh không đủ tiền thôi, đi thôi, dẫn tôi đi gặp bọn họ.”

Tôn Trường Đông không có lựa chọn nào khác ngoài việc dẫn Bùi Thanh Phong đi.

Ngày hôm sau, giữa trưa, mặt trời đã lên cao.

Là một công trình mang tính bước ngoặt của thành phố Thái Bình, bảo tàng thành phố Thái Bình cũng là một trong những địa điểm giàu văn hóa nhất ở thành phố Thái Bình.

Trận đấu thứ ba cũng là trận chung kết giữa Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông, sẽ được tổ chức tại đây và vào thời điểm này, rất được mọi người mong đợi.

Ngoài những người thuộc tầng lớp cao ở tỉnh Phú Thọ, cũng có rất nhiều người qua đường là người xem, và hầu hết những người qua đường này đều được Bùi Thanh Phong mua chuộc để tạo đà cho Tôn Trường Đông. Tất nhiên, những người qua đường này họ đã chuẩn bị sẵn, hiện tại đang cầm các biểu ngữ để chống lại Trần Gia Bảo, chẳng hạn như "Trần Gia Bảo phải thua","Trần Gia Bảo cút về tỉnh Phú Thọ", v.v.

Tại trung tâm quảng trường, mọi người để trống một khu đất rộng, từ tối hôm qua, Tôn Trường Đông đã phái người đến đây thu xếp những thứ cần thiết cho cuộc thi hội họa, bao gồm bút, mực, giấy, mực in và nguyên liệu để vẽ tranh với nhiều màu sắc khác nhau.

Phía trước là không gian rộng mở, có bốn cái ghế màu đen, ba vị lão nhân gia tao nhã và Tôn Trường Đông đang ngồi ở trong đó.

Ba vị trưởng lão này là giám khảo được Tôn Trường Đông mời tới, họ là chủ tịch hiệp hội tranh thư pháp Thái Bình và hai phó chủ tịch. Họ có rất nhiều danh tiếng trong giới văn hóa Thái Bình. Tất nhiên, ba vị giám khảo này đã bị số tiền lớn của Bùi Thanh Phong đặt trước mặt mê hoặc, không có ngoại lệ, đều đã bị mua chuộc, bảo đảm Tôn Trường Đông sẽ thắng trận đấu này!

Dù ngồi ở ghế ngoài cùng nhưng Tôn Trường Đông lại là tâm điểm của vô số ánh nhìn.

Sau gần hai tiếng đồng hồ suy nghĩ đêm qua, anh ta đã nghĩ thông rồi, chỉ cần có thể thu phục được Trần Gia Bảo, giành được danh tiếng to lớn cho nhà họ Tôn, cho dù có gian lận thì có làm sao? Suy cho cùng, cái gọi là cốt cách cũng không thể ăn được, chỉ có lợi ích thu được mới là thiết thực nhất!

Nghĩ đến đây, Tôn Trường Đông lặng lẽ nắm chặt tay, nhìn những biểu ngữ xung quanh chống lại Trần Gia Bảo, không khỏi bật cười.

Như Bùi Thanh Phong đã nói, trận đấu này, từ khán giả đến trọng tài, tất cả đều là người của họ, bất kể nhìn theo góc độ nào, Trần Gia Bảo đều thua chắc rồi!

“Anh Ngụy, sao tôi không thấy Gia Bảo, anh ta còn chưa tới sao?”

Trong đám người, Phan Phi Uyên chủ động đi tới chỗ Ngụy Phong Lăng và những người khác, dùng một đôi mắt đẹp tìm kiếm xung quanh họ, nhìn thấy Ngụy Nhã Huyên và Liễu Ngọc Phi, nhưng Trần Gia Bảo lại không thấy đâu.

Sau khi chia tay với Trần Gia Bảo ở quán trà ngày hôm qua, cô ta đã ngay lập tức huy động 17500 tỷ và trực đặt cược Trần Gia Bảo sẽ giành chiến thắng.

Bây giờ, Phan Phi Uyên đương nhiên hy vọng Trần Gia Bảo có thể thắng lớn, cho nên sau khi đến quảng trường Bảo tàng, chuyện đầu tiên chính là cô ta phải tìm kiếm dấu vết của Trần Gia Bảo.

“Thì ra là cô Phi Uyên. Mấy ngày không gặp, cô Phi Uyên càng ngày càng rạng rỡ rồi.” Ngụy Phong Lăng hai mắt sáng lên sau khi nhìn thấy Phan Phi Uyên, cô ta mang một vẻ đẹp trưởng thành và nữ tính, đến nét mặt cũng tràn đầy thần thái, cười nói “Gia Bảo vẫn còn một số nguyên liệu cần thiết cho việc vẽ tranh, lát nữa mới tới.”

“Anh Ngụy quá khen rồi. Không ngờ trận đấu cuối cùng này, đủ để khiến toàn bộ người của tỉnh Phú Thọ tới để theo dõi, Gia Bảo lại có thể bình tĩnh như vậy. Xem ra anh ta đối với trận đấu này nắm chắc phần thắng rồi.” Phan Phi Uyên tâm tình rất tốt, Trần Gia Bảo càng tự tin bao nhiêu thì đây sẽ là một tin vui cho cô ta bấy nhiêu.

Chương 1215

Chương 1215

Đột nhiên, Tôn Trường Đông đứng dậy khỏi sân và đi về phía Ngụy Phong Lăng và những người khác, đầu tiên anh ta hơi cúi đầu chào, hỏi: “Anh Ngụy, sắp đến giờ thi đấu rồi. Sao Trần Gia Bảo vẫn chưa đến? Chẳng lẽ anh ta cũng giống như tối hôm qua bỏ trốn sao?”

Anh ta đương nhiên biết rằng Trần Gia Bảo trong trận đấu lần trước là tạm thời có chuyện, nhưng anh ta sẽ không dễ dàng để tuột mất cơ hội hiếm có có thể làm nhụt chí của Trần Gia Bảo.

Quả nhiên, khi mọi người xung quanh nghe những gì Tôn Trường Đông nói, họ đã bật cười một cách không kiêng nể gì.

“Theo tôi thấy, Trần Gia Bảo biết mình không phải là đối thủ của anh Tôn, nên chắc chắn đã chạy trốn rồi.

Hehe, tối hôm trước có người nói anh Trần là kẻ nhát gan, tôi vẫn không tin lắm, nhưng bây giờ dường như không thể tin được.”

“Đúng, đúng, trước đây tôi nghe nói Trần Gia Bảo của tỉnh Hòa Bình khí thế hùng mạnh như vậy, nhưng không nghĩ chỉ là hữu danh vô thực. Xem ra, dưới cái uy danh này, đều là mua danh chuộc lợi, nực cười, thực sự nực cười.”

“Tôi nghĩ Trần Gia Bảo không thể vẽ, hoặc trình độ hội họa không cao, vì vậy đã không đến cuộc thi để không bị xấu hổ trước công chúng. May mắn thay, ngày hôm qua tôi đã bỏ tiền đặt cược cho Tôn Trường Đông. Nếu không, đi đặt cho Trần Gia Bảo, không phải là mất sạch sao?”

“Hả? Vậy là anh cũng đặt cho Tôn Trường Đông. Tôi cũng đã đặt cược cho Tôn Trường Đông 1 tỷ 750 triệu . Đây là tiền tiêu vặt của tôi trong hai tháng. Sau khi thắng, tôi sẽ đến trường đại học để bao nuôi một em gái, haha.”

Trong đám đông, Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình cũng đang ở trong đó, họ nghe thấy những lời chế giễu của Trần Gia Bảo xung quanh họ, họ cảm thấy rất chói tai, cảm giác buồn cười giống như một bầy khỉ đang cười nhạo một con hổ đang say sưa ngủ.

Lưu Vũ Tình khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, nói:"Tại sao bây giờ Trần Gia Bảo vẫn chưa tới? Chẳng lẽ là anh ta đang vướng vào chuyện khác sao?"

Bùi Tuệ Lâm hít một hơi thật sâu và nói: "Từ từ xem đi, Trần Gia Bảo nhất định sẽ đến."

Cô ta nghĩ đến phong thái vô song của Trần Gia Bảo trong khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, cô ta tuyệt đối không tin Trần Gia Bảo lại làm ra chuyện"chạy trốn", hơn nữa anh trai cô ta còn coi Trần Gia Bảo là kẻ thù truyền kiếp, Trần Gia Bảo làm sao có thể thua Tôn Trường Đông được?

Ở một bên đối mặt với những lời châm chọc xung quanh, Ngụy Nhã Huyên trừng mắt nhìn xung quanh, lần đầu tiên cô ấy cảm thấy người của tỉnh Phú Thọ, làm sao lại đáng ghét đến như vậy?

Vẻ mặt Ngụy Phong Lăng vẫn không thay đổi, anh ta cười nhạt nói với Tôn Trường Đông:"Gia Bảo còn cần chuẩn bị một số tư liệu nên thời gian bị chậm trễ. Tuy nhiên, anh ấy đã nói với tôi trước khi tôi đến, anh Tôn có thể vẽ trước, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu. ."

Tôn Trường Đông khẽ nhíu mày, để anh ta bắt đầu vẽ tranh trước? Trần Gia Bảo đang làm cái quái gì vậy?

Không thể hiểu được, trong lòng Tôn Trường Đông có dự cảm không tốt, nhưng ngay lập tức anh ta nghĩ rằng ngay cả ba vị thẩm phán cũng đã bị Bùi Thanh Phong mua chuộc, cho dù kỹ năng của Trần Gia Bảo có nghịch thiên đến thế nào, thì cũng sẽ không thể xoay chuyển được.

Nghĩ đến đây, Tôn Trường Đông vô thức nhìn ba vị giám khảo có mặt ở đây, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lông mày giãn ra, mỉm cười:"Ừm, nếu đã như vậy,vậy thì tôi sẽ nói về quy tắc của trận đấu trước, tôi và Trần Gia Bảo từng người sẽ vẽ một

bức tranh. Để ba giám khảo thẩm định và chấm điểm, ai có điểm cao nhất sẽ chiến thắng.”

Ngụy Nhã Huyên nghe vậy lập tức nghe ra được điểm không đúng, trừng lớn mắt,”Cuối cùng để cho giám khảo chấm điểm? Bây giờ ai mà không biết nơi nào có giám khảo là có nội tình? Ngộ nhỡ mấy người giám khảo này bị bọn họ mua chuộc rồi thì sao?”

Tôn Trường Đông nhất thời cảm thấy chột dạ, nhưng ngoài mặt lại cười nói:”Cô Ngụy thật biết nói đùa.

Chương 1216

Chương 1216

Để xóa tan nghi ngờ của cô, tôi sẽ giới thiệu với cô một chút. Ba vị giám khảo là ông Trọng Văn Nam, chủ tịch của hiệp hội Thư pháp và Hội họa Thái Bình, cũng như hai phó chủ tịch Nhiễm Thiện Long và Sài Nhã Trung, ba ông này đều là những bậc cao niên đáng kính trong giới văn hóa của thành phố Thái Bình, tuy họ không kiêu căng nhưng lại rất kiêu ngạo, mọi người có nghĩ ba vị tiền bối này sẽ bị mua chuộc sao?"

Mọi người xung quanh đều lắc đầu phủ định, bày tỏ sự tin tưởng khi để ba người Trọng Văn Nam là giám khảo.

Ngụy Phong Lăng nhìn trên bục, tuy rằng không quen với bộ ba người Trọng Văn Nam, nhưng cũng biết bọn họ là tiền bối trong giới văn hóa, nếu như có bọn họ làm giám khảo, có lẽ là có thể tin tưởng.

Trước màn đánh trống lảng, bộ ba Trọng Văn Nam mỉm cười hiền hậu với xung quanh, không ai có thể biết rằng họ đã thực sự bị mua chuộc, và đối với họ, trận đấu này chỉ là một đoạn phim đã được lên kịch bản sẵn mà thôi.

"Nếu như mọi người đã không có bất đồng ý kiến, vậy tôi sẽ thể hiện sự kém cỏi của mình trước, đợi chút nữa anh Trần Gia Bảo đến. Chúng ta sẽ đến thưởng thức bức tranh của anh ấy, với điều kiện là anh ấy sẽ đến."

Những người xung quanh lại cười nhạo Trần Gia Bảo.

Ngụy Nhã Huyên tức giận đến mức vung nắm đấm nhỏ nói: "Tên này nói chuyện đúng là rất biết cách khiến người ta chán ghét, tôi không thể chờ đợi được để nhìn thấy Gia Bảo đánh bại anh ta rồi, đánh thật mạnh vào mặt bọn họ!"

“Đừng lo lắng, cô sẽ sớm được nhìn thấy cảnh này thôi.” Liễu Ngọc Phi tự tin nói, cô ta tin tưởng Trần Gia Bảo nhất định sẽ thắng ván cuối cùng.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tôn Trường Đông bước đến chính giữa địa điểm, có bốn chiếc bàn dài màu đen được kê lại với nhau. Trên bàn bày ra một tập giấy màu trắng, cũng như nhiều loại bút vẽ và thuốc nhuộm. Ngoài ra, còn có một chai rượu ngon khá là cao- Hoàng Tửu.

Tôn Trường Đông mở Hoàng Tửu ra, lập tức hương rượu tràn ra bốn phía, uống hai ngụm liền cười nói “Mong mọi người đừng quở trách, đây là một đặc điểm của tôi. Mỗi lần trước khi vẽ tranh đều uống hai ngụm, nếu không sẽ cảm khó chịu.”

Nói xong liền ngẩng đầu uống thêm hai ngụm, sảng khoái!

Những tiếng cười vui vẻ bùng nổ từ xung quanh.

Ngụy Nhã Huyên trợn mắt, nhỏ giọng thì thào “Trời, thực sự còn có thể học đòi văn vẻ, anh ta tưởng mình là thi sĩ hay gì, càng uống càng hăng?”

Ngụy Phong Lăng nghiêm mặt nói:”Tôn Trường Đông quả thực rất có danh tiếng trong lĩnh vực thư pháp và hội họa, danh xưng này cũng không phải là tự nhiên mà có được, có lẽ trình độ của anh ta cũng không thể kém được, từ từ xem đi.”

Trong sân, Tôn Trường Đông đặt Hoàng Tửu lên trên bàn, sắc mặt có chút đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại dần dần sáng lên.

Ngay sau đó, anh ta cầm bút lên, quẹt một chút mực, chấm xuống nghiêm mực và bắt đầu vẽ trên giấy tráng, bất kể phong thái hay oai phong, đều rất có phong thái của văn hào đương thời.

Mọi người xung quanh đều nín thở vì sợ rằng tạo tiếng động sẽ làm ảnh hưởng đến phong độ của Tôn Trường Đông.

Từ từ, dường như rượu bắt đầu dâng lên, và những nét vẽ từ bút lông của Tôn Trường Đông ngày càng nhanh hơn, giống như rồng bay và phượng múa, những nét vẽ tuyệt vời giống như những bông hoa nở rộ.

Không đến nửa giờ, Tôn Trường Đông cười to, tùy tiện ném cọ xuống, bắt lấy Hoàng Tửu uống hai ngụm, nói: “Vẽ xong

rồi, thực sự rất sảng khoái!”

Mọi người cả kinh, nhanh chóng nhìn ra thì thấy Tôn Trường Đông vẽ một bức tranh”Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ”, bức tranh đầy hoa, chim đứng trên cành, sống động như thật, giống như thực sự có mấy con chim Hỷ Tước đứng trên cành cây kêu ríu rít “Tốt!” Đám đông xung quanh bỗng vỡ òa trong tiếng hoan hô.

“Bức tranh” Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ”của anh Tôn có sự thành thạo đến mức có thể gọi là bậc nhất. Ai cũng biết anh Tôn sinh ra đã có đôi mắt thần, am hiểu nhất về việc đánh giá văn vật và đặt cược đá, nhưng không ngờ rằng, anh ấy ở trên phương diện hội họa, cũng có trình độ cao đến như vậy, dựa vào bức “Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ”này, có thể gọi anh Tôn là danh thủ quốc gia cũng không quá đáng chút nào”.

“Phải không? Tôi sớm đã nói với mọi người rồi, trận đấu này tỉnh Phú Thọ chúng ta thắng chắc rồi. Đợi tí nữa Trần Gia Bảo đến, sau khi nhìn thấy” Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ”này, nhất định sẽ sợ hãi muốn đầu hàng ngay lập tức.”

Chương 1217

Chương 1217

“Haha, cho dù Trần Gia Bảo là người đứng trên đỉnh của toàn tỉnh Hòa Bình, anh ta còn có thể làm gì, đến tỉnh Hòa Bình của chúng ta, anh ta cũng phải cong đít chạy về sao? Có thể thấy, mặc dù tỉnh Hòa Bình là tiếp giáp với tỉnh Phú Thọ của chúng ta, nhưng xét về sự dồi dào của nhân tài, tỉnh Hòa Bình đến lau giàu cho tỉnh Phú Thọ chúng ta cũng không xưng!”

Mọi người xung quanh đều cười.

Ngụy Phong Lăng và Phan Phi Uyên cũng có ít kinh nghiệm vẽ tranh, phải thừa nhận bức tranh”Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ” của Tôn Trường Đông quả thực có trình độ phi thường, trong lòng không khỏi thầm lo lắng.

Ba vị giám khảo trong đó có Trọng Văn Nam cũng đến bên tác phẩm “Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ”, đem theo tròng kính bắt đầu tiến hành bình giá.

“Chậc chậc chậc chậc, bức họa này thực sự rất sống động, không nói tới cái khác, chỉ cần nói đến ba con chim này, phong thái, tư thế sống động như thật, thoạt nhìn còn tưởng là chúng đang sống, rất chân thực, không ngờ anh Tôn về phương diện hội họa, cũng có được trình độ cao đến như vậy, bội phục bội phục.”Trọng Văn Nam thở dài.

Hai giám khảo còn lại là Nhiễm Thiện Long và Sài Nhã Trung cũng dành nhiều lời khen ngợi.

Ngay sau đó, ba giám khảo chấm điểm, Trọng Văn Nam trực tiếp cho điểm cao nhất là 10 điểm, trong khi hai giám khảo còn lại đều cho 9 điểm.

Tất cả mọi người đều náo động, với điểm tuyệt đối 30, Tôn Trường Đông trực tiếp ghi được số điểm siêu cao 28, tương đương với việc báo trước chiến thắng của Tôn Trường Đông.

Trong từng tiếng kinh ngạc cảm thán của mọi người, Tôn Trường Đông nắm chắc thắng lợi, đắc ý nhịn không được uống mấy ngụm Trúc Diệp Thanh, cảm giác càng thêm sảng khoái!

Sau đó anh ta lau rượu ở khóe miệng, lắc đầu cười, với anh ta mà nói, hành vi mua chuộc ban giám khảo của Bùi Thanh Phong hoàn toàn là dư thừa, dựa vào thực lực của anh ta tuyệt đối có thể đường đường chính chính đánh bại Trần Gia Bảo!

“Anh Ngụy, bây giờ xem ra, Gia Bảo chỉ có thể thể hiện một cách hoàn mỹ mới thắng được, nói cách khác, muốn thắng trận thi đấu này sẽ vô cùng gian nan.” Phan Phi Uyên thản nhiên nói, trong lúc lơ đãng, ánh mắt hiện lên một tia lo lắng, cô ta đã dồn 17500 tỷ vào người Trần Gia Bảo, tuy rằng Trần Gia Bảo đã hứa với cô ta cho dù như thế nào đi nữa anh chắc chắn sẽ thắng, nhưng cô ta cũng không muốn nhìn thấy Trần Gia Bảo bị thua.

Dù sao ngoài việc cô ta là bạn của Trần Gia Bảo, mà thắng lợi của Trần Gia Bảo cũng có thể giúp cô ta có được lợi ích lớn.

Ngụy Phong Lăng gật gật đầu, tuy rằng trong lòng hơi lo lắng, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng với Trần Gia Bảo, đành nói: “Yên tâm đi, tôi tin Gia Bảo.”

Đột nhiên, Tôn Trường Đông đi đến trước mặt Ngụy Phong Lăng với vẻ mặt đắc ý, cười nói: “Anh Ngụy, tôi đã vẽ xong một bức tranh rồi mà sao Trần Gia Bảo còn chưa tới, sẽ không đúng như lời tôi nói lúc trước, Trần Gia Bảo thật sự bỏ chạy trước khi thi đấu, tính bỏ cuộc rồi chứ?”

Ngụy Phong Lăng thờ ơ nói: “Gia Bảo sẽ đến.”

Ngụy Nhã Huyên cười nhạo một tiếng, nói: “Anh nghĩ hay thật, trình độ vụng về như mèo ba chân của anh sao có thể làm Gia Bảo bỏ chạy chứ? Chờ lát nữa thất bại vì bị Gia Bảo vả mặt đi, với lại tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra một chút, cả người toàn mùi rượu làm tôi kinh tởm đến nỗi không hít thở được.”

Sắc mặt Tôn Trường Đông trầm xuống, tác phẩm anh ta tâm đắc nhất lại bị Ngụy Nhã Huyên châm chọc là trình độ mèo ba chân, trong lòng anh ta vô cùng tức giận, nhưng thế lực của nhà họ Ngụy rất lớn mạnh nên anh ta không dám mở miệng phản bác con gái nhà họ Ngụy.

Lập tức, anh ta lui về phía sau mấy bước, nhìn xung quanh một vòng, cao giọng cười nói: "Như mọi người chứng kiến, lúc đầu tôi đã hẹn trước với Trần Gia Bảo mười hai giờ trưa hôm nay sẽ tiến hành thi đấu, nhưng đã đến buổi trưa, tôi đã vẽ xong bức tranh của mình mà Trần Gia Bảo vẫn chưa tới, chẳng lẽ anh ta định để mọi người chúng ta chờ đến tối? Tôi thấy nếu không cứ chờ Trần Gia Bảo nửa tiếng đi, nếu nửa tiếng sau anh ta còn chưa tới thì sẽ tuyên bố anh ta chịu thua, mọi người nghĩ như thế nào?"

Lời nói vừa nói xong, đám người Ngụy Phong Lăng sôi nổi nhíu mày.

Nhưng mà, mọi người xung quanh lại ồn ào trầm trồ khen ngợi.

Chương 1218

Chương 1218

“Không sai không sai, ở đây rất có nhiều người, đều là những nhân vật lớn có uy tín danh dự, bình thường rất bận rộn, không thể ở đây chờ Trần Gia Bảo mãi được.”

“Tôi thấy ý này của cậu Tôn rất hay, cho Trần Gia Bảo nửa tiếng, có thể thể hiện được phong độ của tỉnh Phú Thọ chúng ta, còn có thể không lãng phí thời gian của mọi người, quả thực là đẹp cả đôi đường, tôi thấy cứ làm như vậy đi.”

“Ha ha, nói không chừng Trần Gia Bảo thấy mình không đấu lại nên không có ý định tới đây đâu, thôi, chúng ta cứ ở đây chờ thêm nửa tiếng đi, dù sao cuối cùng kết quả cũng là Tôn Trường Đông thắng.”

Đa số người xem ở xung quanh đều do Bùi Thanh Phong mời đến tạo khí thế cho Tôn Trường Đông, đương nhiên Tôn Trường Đông tùy tiện nói một câu cũng có nhiều người hưởng ứng, thế lực vô cùng to lớn.

Ngụy Nhã Huyên và Liễu Ngọc Phi tức giận đến cả người đều run rẩy, Phan Phi Uyên hơi nhíu mày, trong lòng rất là bực bội.

Tôn Trường Đông đắc ý cười, đột nhiên xoay người cười nói với Trọng Văn Nam: “Ông Trọng, ông là chủ tịch hội thư pháp và hội họa của thành phố Thái Bình và còn là giám khảo của cuộc thi này, ông cảm thấy ý này như thế nào?”

Trọng Văn Nam gật đầu cười nói: “Cậu nói không sai, lấy nửa tiếng làm hạn chót, nếu đến lúc đó Trần Gia Bảo vẫn không tới thì cứ trực tiếp tuyên bố cậu thắng lợi…”

Đột nhiên, ông ta còn chưa nói xong đã nghe thấy một tiếng chim to rõ dũng mãnh từ trên bầu trời truyền đến vang vọng toàn bộ không gian.

Mọi người sôi nổi theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy ở độ cao trăm mét có một con chim ưng to lớn, cả người đầy lông đen đang từ phương xa giương cánh bay tới.

Đúng là Hải Đông Thanh!

Dù cho ở khoảng cách xa, lại còn cao hơn trăm mét, nhưng mọi người cũng có thể cảm nhận được Hải Đông Thanh có cơ thể rất lớn, lúc giương cánh bay còn to hơn một chiếc máy bay trực thăng không ít, giống như bá chủ trên bầu trời, không chỉ những người ở trong quảng trường của viện bảo tàng, ngay cả mấy chục ngàn người ở trung tâm thành phố Thái Bình cũng đều bị hấp dẫn.

Bọn họ sống ở thành phố, bình thường đều rất khó nhìn thấy một con chim ưng nhỏ, càng đừng nói đến một con chim ưng to như thế, Hải Đông Thanh to như vậy, mọi người không khỏi kinh ngạc hô ra tiếng, còn tưởng rằng thấy được chim thần, sôi nổi lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Liễu Ngọc Phi đột nhiên chấn động, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, kích động đến nỗi cơ thể mềm mại cũng bắt đầu run rẩy, nói: "Gia Bảo, là Gia Bảo tới."

"Cô nói cái gì?" Anh em Ngụy Phong Lăng và Phan Phi Uyên kinh ngạc hỏi, vội vàng ngửa đầu lên nhìn kĩ lại, chẳng lẽ Trần Gia Bảo ở trên lưng Hải Đông Thanh?

Đột nhiên, trong đám người có người tinh mắt hô lên: "Nhìn kìa, mọi người mau nhìn xem, hình như có người trên lưng con chim."

Mọi người sôi nổi kinh ngạc không thôi, vội vàng mở to hai mắt nhìn lại, lập tức đều ồ lên.

Chỉ thấy ở trên lưng Hải Đông Thanh thình lình có một người đón gió mà đứng, tư thế tiêu sái giống như tiên, tuy rằng khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ lắm nhưng cũng có thể nhìn ra được đó là một người người trẻ tuổi.

Hải Đông Thanh càng bay gần, mọi người loáng thoáng có thể nhìn thấy hình như người trẻ tuổi đang đeo một cái túi, trong tay còn cầm một cây "Trường côn" dài khoảng năm mét.

Mọi người vừa kinh ngạc vừa tò mò, sôi nổi nghị luận rốt cuộc người trên lưng chim ưng là người hay là thần tiên?

Lưu Vũ Tình nhìn chim ưng thần trên bầu trời bay càng lúc càng gần, khiếp sợ nói: "Thật không thể tin nổi, trên đời lại có Hải Đông Thanh lớn như vậy, mà điều không thể tin được nhất là người trên lưng Hải Đông Thanh, có thể cưỡi chim ưng thần đến, rốt cuộc anh ta là ai?"

"Trần Gia Bảo, là Trần Gia Bảo." Bùi Tuệ Lâm ngửa mặt lên trời nhìn, trong lòng chấn động.

Lúc ở trên núi Dương Giang, cô ta đã từng thấy Trần Gia Bảo ngồi trên lưng Hải Đông Thanh bay đến quyết chiến với Phụng Bằng Thanh, lúc ấy đã lưu lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng cô ta, cho nên bây giờ nhìn thấy Hải Đông Thanh cô ta đã lập tức nhận ra.

Chương 1219

Chương 1219

“Trần Gia Bảo?” Lưu Vũ Tình kinh ngạc hô lên một tiếng, vội vàng nhìn chăm chú vào bóng người trên bầu trời, không biết có phải vì tác dụng tâm lý hay không, chỉ cảm thấy bóng người giống như thần tiên kia dần dần giống với Trần Gia Bảo.

Lưu Vũ Tình hưng phấn trong lòng, tia sáng trong mắt lóe lên từng đợt!

Mà bên kia, đám người Ngụy Phong Lăng cũng khiếp sợ, trong lòng khó có thể tin nổi, lẩm bẩm nói: “Chẳng… Chẳng lẽ là Gia Bảo thật sao?”

Liễu Ngọc Phi và Ngụy Nhã Huyên vừa hưng phấn vừa kích động, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, ngay cả nội tâm Phan Phi Uyên cũng nhịn không được mà sôi trào lên.

Tôn Trường Đông gắt gao nhìn chằm chằm bóng người như thần tiên trên bầu trời, trong lòng tự nhiên dâng lên cảm giác có điềm xấu, lẽ nào anh ta chính là Trần Gia Bảo? Chuyện này… Chuyện này hẳn là không có khả năng đúng không?

Rất nhanh anh ta đã biết được đáp án, lúc Hải Đông Thanh bay đến phía trên viện bảo tàng, vừa vặn che đi ánh sáng, mọi người nhìn thấy một bóng đen thật lớn ập vào trước mặt như bầu trời đã bị che khuất!

Ngụy Nhã Huyên hưng phấn mà hét lên, giống như một fan hâm mộ, mặc kệ Trần Gia Bảo có thể nghe thấy hay không, liên tục phất tay với không trung, cao giọng hô: “Gia Bảo quá tuyệt vời!”

Mọi người xung quanh lại ồ lên, thần tiên trên lưng chim ưng, vậy mà là Trần Gia Bảo?

Tôn Trường Đông càng chấn động, dự cảm xấu trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Đột nhiên, bóng người trên bầu trời – cũng chính là Trần Gia Bảo nhảy xuống khỏi lưng Hải Đông Thanh dưới ánh nhìn của mọi người, xuyên mây phá sương mù, lần thứ hai vọt lên độ cao mấy chục mét, khiến cho mọi người ở dưới đều kinh ngạc hô lên một trận, mà Hải Đông Thanh thì vỗ cánh bay về phương xa.

Bọn họ ngửa đầu lên coi, nhưng mà bởi vì quá cao nên chỉ có thể nhìn thấy một điểm đen mơ hồ, không ít người có bệnh sợ độ cao càng trắng bệch cả khuôn mặt, hai chân run rẩy, cảm thấy hoa mắt chóng mặt thay Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đang ở trên trời cao, tiếng gió gào thét bên tai, quần áo bay phất phới, hưởng thụ cảm giác tự do tự tại trên bầu trời, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nếu lát nữa phải thi đấu, vậy thì phải tạo khí thế lớn mạnh một chút, làm cho Tôn Trường Đông hoàn toàn cảm thấy tuyệt vọng!

Thật ra "Trường côn" trong tay anh là một tờ giấy trắng được cuộn lại, mà anh định vẽ tranh ở trên trời!

Nghĩ đến đây, tay phải anh khẽ giơ lên, cuộn giấy trải ra trên không trung, chiều dài khoảng mười mười mét.

Ngay cả mọi người ở phía dưới cũng có thể nhìn thấy hình dạng của cuộn giấy vẽ, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, tiếp theo, có người chợt lóe lên suy nghĩ trong đầu, thất thanh khiếp sợ nói: "Đó chẳng phải là cuộn giấy vẽ sao, chẳng lẽ… Chẳng lẽ Trần Gia Bảo định vẽ tranh ở trên trời?"

Lời vừa thốt ra, mọi người đầu tiên là ngạc nhiên ồ lên, cảm thấy khiếp sợ vì phương thức vẽ tranh trước nay chưa từng có của Trần Gia Bảo!

Tôn Trường Đông càng sốt ruột trong lòng khó có thể miêu tả, Trần Gia Bảo quả thật… Quả thật là có một không hai!

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo vừa rơi xuống phía dưới vừa buông lỏng cuộn giấy trong tâm trạng chấn động của mọi người, hơn nữa trước khi cuộn giấy bị gió to thổi đi, anh đã nhanh chóng dùng chân khí bao lấy bên ngoài để ổn định cuộn giấy và làm mặt giấy trở nên bằng phẳng, tiện cho việc vẽ

tranh, về phương diện khác còn làm cho cuộn giấy không bị gió to ảnh hưởng, sẽ không bị gió thổi bay, còn có thể cản lực tác dụng của không khí để giấy không bị rơi xuống.

Tiếp theo, Trần Gia Bảo bước một bước dài trên không trung, đứng trước phía trên của cuộn giấy vẽ, cởi túi trên lưng xuống, bên trong rõ ràng là các loại bút lông và lọ mực.

“Bắt đầu rồi!”

Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc, chấm một nét bút đầu tiên, bắt đầu vẽ lên cuộn giấy vẽ.

Chỉ thấy nét bút của anh tung hoành trên cuộn giấy vẽ, thật có khí chất của một sư phụ.

Hơn nữa tốc độ vẽ của Trần Gia Bảo rất nhanh, sau khi vẽ đến độ cao ba mét, từng ngọn núi cao nguy nga hùng vĩ đã hiện lên trên cuộn giấy vẽ.

Chờ đến khi vẽ đến độ cao năm mét, trên cuộn giấy vẽ đã hiện lên mấy dòng sông và cây cối um xùm, phong cách thật phi thường.

Mọi người ở dưới có thể nhìn thấy cuộn giấy vẽ không ngừng xuất hiện núi sông cây cỏ, tất cả đều không thể không trợn tròn mắt mà xem, bao gồm đám người Tôn Trường Đông và Trọng Văn Nam, cả đám chết lặng tại chỗ, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Phải biết rằng, từ nhỏ đến lớn họ đã nhìn thấy cách vẽ chấn động nhân tâm như Trần Gia Bảo bao giờ đâu chứ?

Chương 1220

Chương 1220

Một màn này làm cho bọn họ sốc quá nhiều, chỉ sợ cả đời này họ sẽ nhớ mãi giờ phút này!

Giữa không trung, những bức tranh độc đáo vẫn được tiếp tục, khi cuộn tranh càng ngày càng thấp, cách mặt đất không đến 10 mét, cuối cùng Trần Gia Bảo cũng hoàn thành bức tranh, anh cười ha hả nhảy từ mép cuộn tranh đó xuống, vững vàng đứng dưới mặt đất. Cả thân người anh thản nhiên, giống như một vị tiên từ trên trời giáng xuống.

Dường như cùng lúc đó, cuộn tranh khổng lồ cũng nhẹ nhàng rơi xuống trên bãi đất trống, uyển chuyển và vững vàng hiện ra trước mắt mọi người.

Tuy nhiên, mọi người xung quanh đều bị thần thái của Trần Gia Bảo làm cho bất ngờ một lúc lâu, từng người cứ đứng ngây ngốc tại chỗ, trong nháy mắt họ đều không phản ứng kịp.

Trong quảng trường rộng lớn không có âm thanh nào phát ra!

Trần Gia Bảo nhìn xung quanh thấy mọi người như chết lặng, khóe miệng anh nở nụ cười, đột nhiên ho khan rồi nói: “Mọi người, tôi đã vẽ xong bức tranh này.” Đến lúc này, mọi người mới phản ứng lại, sau đó cùng nhìn vào cuộn tranh trên mặt đất. Sau đó tất cả mọi người lại kêu lên cùng một lúc.

Trên cuộn bức tranh to lớn ấy, nổi bật ra được một câu: “Vạn dặm sông và núi” với những ngọn núi sừng sững kéo dài vô tận không dứt bên cạnh đó là dòng sông tráng lệ mênh mông. Không chỉ thể hiện được bức tranh sông núi bao la, mà trong bức tranh này, còn có một cảm giác hùng vĩ, tự hào, tung hoành trong vũ trụ.

Hùng vĩ hàng ngàn dặm như một con hổ!

Không những vậy, điều tuyệt vời nhất là bên cạnh "Vạn Lý Giang Sơn Đồ " cũng xuất hiện một bài thơ: "Giang sơn này rất đẹp, vô số vị anh hùng uốn cong vòng eo của họ", đặt cạnh bức tranh lại vô cùng thích hợp cho quan niệm nghệ thuật của " Vạn Lý Giang Sơn Đồ ", mặc kệ là đứng trên phương diện nào thì bức tranh "Vạn Lý Giang Sơn Đồ " này có thể nói là một kiệt tác!

Khó ai có thể tin rằng kiệt tác hiếm lạ này lại thực sự được vẽ trên bầu trời bởi Trần Gia Bảo, điều hiếm hoi hơn nữa là Trần Gia Bảo chỉ mất chưa đầy 10 phút từ đầu cho đến đến cuối bức tranh "Vạn Lý Giang Sơn Đồ" lại lớn như vậy, rất khó có thể tưởng tượng được, chưa kể khi vẽ xong anh còn nhảy từ độ cao 100 mét xuống đất, vẫn không ảnh hưởng gì.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của mọi người, đây … đây không gi một con người bình thường chút nào!

Nếu không được tận mắt chứng kiến, chắc chắn bây giờ họ sẽ nghĩ mình đang mơ.

Tôn Trường Đông nhìn chằm chằm vào tuyệt đẹp và sống động như thật "Vạn Lý Giang Sơn Đồ" trước mặt anh ta. Anh ta đã bị sốc sau khi nhìn thấy tình cảnh này, miệng khẽ lẩm bẩm: "Đây… Chuyện này làm thế nào có thể như vậy, trong một thời gian ngắn, hơn nữa còn là trên bầu trời, không có nơi nào để làm điểm tựa, làm thế nào có thể vẽ được? Sao anh có thể vẽ một bức tranh tuyệt vời như Vạn Lý Giang Sơn Đồ? Chẳng lẽ… đây là sức mạnh của một bậc thầy vĩ đại?"

Anh ta đột nhiên cảm thấy thậm chí nếu như thu mua cả ba người như Trọng Văn Nam, anh ta cũng sẽ thua trong cuộc thi vẽ tranh này. Bây giờ, vì bức tranh Vạn Lý Giang Sơn Đồ của Trần Gia Bảo quá tuyệt vời, lại vô cùng bí ẩn, làm mọi người đều chấn động mạnh như vậy, ngay cả khi trận đấu vẫn chưa kết thúc. Đoán chừng tất cả mọi người có mặt ở đây đều đã nghĩ rằng Trần Gia Bảo là người chiến thắng.

Đột nhiên, Ngụy Phong Lăng bước nhanh tới trước mặt Trần Gia Bảo, anh ta kích động nói: "Gia Bảo, vẽ một bức tranh như thế này mà một thằng nhóc như anh lại có thể làm được, ngay cả tôi cũng bị anh làm cho kinh ngạc." Trần Gia Bảo

nghe vậy chỉ đứng khoanh tay trước ngực, anh nói: “Mỗi bức tranh đều có một linh hồn.

Đương nhiên, anh cần phải dùng hết sức lực và tâm hồn vào đó. Lý Thái Bạch có một bài thơ Hoàng Hà Chi Thuỷ Thiên Thượng Lai, còn trong mắt tôi, bức tranh về Vạn Lý Giang Sơn Đồ cũng xuất phát từ trên không trung, anh không cảm thấy chỉ có như vậy thì mới phù hợp với sự hùng vũ tầm cỡ sánh ngang thế giới trong Vạn Lý Giang Sơn Đồ sao?” “Một bức tranh có ý nghĩa như vậy được vẽ trên bầu trời, lại còn có thể vươn tầm sánh ngang thế giới, anh nói đúng, haha.” Nguỵ Phong Lăng đang có tâm trạng tốt, anh ta không thể kìm lại được, sau khi cười lớn, anh ta nói với Trần Gia Bảo quy tắc của cuộc thi, rồi chỉ ra “Điếu Ngữ Hoa Hương Đồ”của Tôn Trường Đông và ba giám khảo cho anh.

“Đạt được hai mươi tám trên ba mươi điểm sao?” Trần Gia Bảo đã xem qua “Điếu Ngữ Hoa Hương Đồ”

và phải thừa nhận rằng bức tranh của Tôn Trường Đông quả thực là một kiệt tác hiếm có, nhưng anh cũng không thấy lo lắng chút nào, bởi vì “Điếu Ngữ Hoa Hương Đồ” chỉ có thể được coi là một kiệt tác tầm trung, còn “Vạn Lý Giang Sơn Đồ” của anh lại đủ để trở thành một kiệt tác truyền đến muôn đời sau!

Chương 1221

Chương 1221

Tiếp đó, Trần Gia Bảo nhìn ba vị giám khảo bao gồm cả Trọng Văn Nam, mặc dù ánh mắt của ông ta đều không thay đổi nhưng biểu cảm trên gương mặt của cả ba người Trọng Văn Nam lại có chút thay đổi, đặc biệt trong lòng bọn họ cũng đột nhiên trở nên căng thẳng.

Nguyên nhân rất đơn giản, vừa rồi Trần Gia Bảo nhảy từ trên không trung xuống đất cùng với tác phẩm xuất sắc như "Vạn Lý Giang Sơn Đồ" khiến bọn họ quá kinh ngạc, không biết từ khi nào mà cả ba người bọn họ đã coi Trần Gia Bảo là đệ nhất-nhân vật đứng đầu như một vị tiên, nhưng ba người họ cũng sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ biết họ bị Bùi Thanh Phong thu mua.

Trần Gia Bảo hơi ngạc nhiên, cảm thấy ba người Trọng Văn Nam có vẻ hơi sợ anh.

Bên cạnh Nguỵ Phong Lăng đang mỉm cười, trên mặt chợt hiện lên một tia kỳ quái, nghĩ đến cảnh tượng Trần Gia Bảo từ trên trời bay xuống Hải Đông Thanh, có ít nhất hàng trăm ngàn nhân chứng ở thành phố Thái Bình, chắc hẳn chuyện này cũng gây xôn xao dư luận, hôm nay nhất định sẽ làm báo rầm rộ.

Chuyện gọi là "đỏ đen đúng sai" sẽ gây ra một số phiền phức không đáng có cho Trần Gia Bảo vào thời điểm này.

"Xem ra tôi phải gây áp lực với đài truyền hình và báo chí để dẹp chuyện này." Ngụy Phong Lăng tự lẩm bẩm.

Nguỵ Nhã Huyên và Liễu Ngọc Phi cũng phấn khích, vui vẻ như nhau, nhìn thấy phong thái vô song của Trần Gia Bảo, trong lòng bọn họ vừa tự hào vừa ngạc nhiên.

Phan Phi Uyên không khỏi bước đến gần Trần Gia Bảo, cô ta nở một nụ cười đẹp rồi nói: "Gia Bảo, cảm ơn anh, có vẻ như

lần này, tôi thực sự sẽ làm ăn phát đạt.” Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc trước vẻ đẹp tuyệt trần của Phan Phi Uyên, anh mỉm cười: “Cô tin tôi đi, đây là những gì cô xứng đáng có được, và đừng quên những gì cô đã đánh cược với tôi.”

“Đừng lo lắng, chỉ cần anh có thể làm được như những gì anh đã nói thì tôi sẽ không để anh phải thất vọng.” Phan Phi Uyên che miệng cười. Cuối cùng cô ta mới nhớ ra Trần Gia Bảo vừa mới rơi xuống giống như một vị tiên. Phong thái của Trần Gia Bảo vẫn còn làm cho mọi người kinh ngạc, có lẽ Trần Gia Bảo thật sự khiến cho nhà họ Tang tan vỡ, anh có thể thành công, cho nên cô ta sẽ vì Trần Gia Bảo mà làm việc.

Liễu Ngọc Phi và Nguỵ Nhã Huyên nghe cuộc trò chuyện giữa hai người, trong mắt họ lóe lên nghi ngờ, chẳng lẽ Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên có một thỏa thuận nào đó?

Nghĩ đến đây, trong lòng hai người đều cảm thấy cảnh giác đối với Phan Phi Uyên.

Tại thời điểm tiếp theo, Trần Gia Bảo gật đầu với Tôn Trường Đông, rồi sau đó nói với ba người Trọng Văn Nam: “Ba vị giám khảo, có thể bây giờ anh đang thẩm định điểm số của tác phẩm Vạn Lý Giang Sơn Đồ, phải không?” Sau khi nói ra những lời này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều bừng tỉnh, sau khi bị Trần Gia Bảo đánh thức đưa về thực tại, họ mới nhận ra cuộc thi vẽ tranh vẫn chưa kết thúc!

Cũng giống như những gì Tôn Trường Đông đã lo lắng, mặc dù khán giả xung quanh đều từ tỉnh Ngọc Vân đến, họ đã phải thừa nhận rằng Vạn Lý Giang Sơn Đồ là tác phẩm tốt hơn nhiều so về Điếu Ngữ Hoa Hương Đồ của Tôn Trường Đông ở mọi khía cạnh.

Ngoài ra còn có rất nhiều sự ủng hộ đến từ Bùi Thanh Phong, đáng tiếc đều bị phong thái của Trần Gia Bảo làm cho sợ hãi, trong lòng bọn họ đều chấn động, như thể tất cả đều trở nên chết lặng, ngay cả khi họ muốn cổ vũ cho Tôn Trường Đông, lời nói đã bật ra đến môi nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể hét lên được.

Đột nhiên, toàn bộ quảng trường bảo tàng đều yên lặng, chờ đợi điểm số cuối cùng của bộ ba người Trọng Văn Nam. Tôn

Trường Đông nhìn xung quanh sau đó thở dài trong lòng, biết rằng tất cả mọi người đã bị sốc bởi tác phẩm của Trần Gia Bảo, xem ra cuối cùng trận đấu này của anh ta đã kết thúc.

Cả ba người Trọng Văn Nam nhìn nhau, dưới cái nhìn của Trần Gia Bảo, họ miễn cưỡng chuyển đến Vạn Lý Giang Sơn Đồ để thưởng thức đánh giá nó. Kết quả là, họ càng nhìn vào tác phẩm, họ lại càng bất ngờ hơn hơn, mồ hôi lạnh trên trán cũng chảy nhiều hơn.

Bức tranh Vạn Lý Giang Sơn Đồ có một bố cục tuyệt vời, đó cũng là một bầu không khí hấp dẫn. Có một cảm giác mờ nhạt của niềm tự hào mang tầm cỡ thế giới. Cho dù đó là việc thực hiện hay quan niệm về nghệ thuật, thì tác phẩm này cũng chính là kiệt tác tốt nhất trên thế giới, và cũng có thể gọi là đẹp nhất thế giới, so với bức tranh Điếu Ngữ Hoa Hương Đồ của Tôn Trường Đông thì chắc chắn là tuyệt vời hơn nhiều, chưa kể đến bức vẽ trên bầu trời điêu luyện của Trần Gia Bảo, còn khó hơn Tôn Trường Đông vô số lần.

Rõ ràng, chiến thắng cuối cùng này đương nhiên thuộc về Trần Gia Bảo, nhưng ba người Trọng Văn Nam đã được Bùi Thanh Phong mua chuộc, họ cũng thu về cả chục tỷ từ Bùi Thanh Phong, chẳng lẽ bọn họ lại trả lại số tiền đó?

Chương 1222

Chương 1222

Nhưng nếu cả ba người tuyên bố chiến thắng của Tôn Trường Đông theo ý định của Bùi Thanh Phong, không đề cập đến bí mật bên trong trắng trợn này, chắc chắn sẽ khiến họ trở nên nổi tiếng, và quan trọng nhất, họ sẽ xúc phạm đến danh dự của Trần Gia Bảo.

Vừa nghĩ tới Trần Gia Bảo đến đây, phong thái của người đàn ông này xuyên qua mây khói sương mù, đơn giản đó chỉ là dung mạo hạng nhất của thần tiên, và dĩ nhiên, một khi Trần Gia Bảo bị xúc phạm thì ba người bọn họ nhất định sẽ không có một kết cục tốt.

Trong thời gian này, ba người Trọng Văn Nam đã rơi vào tình cảnh khó xử!

Ở bên kia, Nguỵ Nhã Huyên và Liễu Ngọc Phi đang rất hào hứng chờ đợi bộ ba người Trọng Văn Nam thông báo chiến thắng của Trần Gia Bảo, nhưng đợi ông chủ một lúc, Trọng Văn Nam và những người khác vẫn không thông báo kết quả, thay vào đó, ba người của họ đều lưỡng lự, môi cũng mấp máy lên tiếng nhưng lại thôi. Biểu hiện của bọn họ lúng túng định nói nhưng cũng không thể nói lên lời.

Trong lòng Nguỵ Nhã Huyên kinh ngạc, cô ta nói: “Ba người bọn họ sao vậy, Gia Bảo tài giỏi hơn …

Không, không, phải nói là rất nhiều kỹ năng. Chuyện này không phải là quá rõ ràng sao? Tại sao Gia Bảo lại không được nhắc tên. Đã được tuyên bố chiến thắng chưa?”

Liễu Ngọc Phi dù sao quanh năm cũng đều thực hiện nhiệm vụ ở tiền tuyến và tiếp xúc với nhiều cảnh mờ ám. Lúc này cô ta đã đoán được một khả năng nhất định Ngọc Phi cau mày nói: “Rất có thể cô đã nói đúng. Ở đâu có giám khảo, ở đó sẽ có

cảnh mờ ám. Biểu hiện của Gia Bảo quá tuyệt vời. Quá mạnh mẽ, họ không biết phải làm gì bây giờ, và cũng rất khó khăn để đưa ra vị trí số một, cho nên đang khó xử như vậy. “

Nói đến đây, Liễu Ngọc Phi cảm thấy may mắn vì cuộc thi nghệ thuật khác với các cuộc thi khác, mỗi người đều có cách nhìn và gu thẩm mỹ khác nhau, khó có tiêu chuẩn nhất định, nói cách khác là tính chủ quan quá mạnh nên người trong giới có xu hướng tin vào lời nói của những người có thẩm quyền. Một khi ban giám khảo phê duyệt một tác phẩm, hầu hết người xem sẽ mù quáng theo dõi tác phẩm đó.

May mắn thay, trình độ của Trần Gia Bảo quá lợi hại, trực tiếp vượt qua Tôn Trường Đông mấy bậc. Chỉ cần người không mù cũng có thể thấy Gia Bảo hơn hẳn Tôn Trường Đông, trừ khi da mặt của ba người Trọng Văn Nam thực sự dày, không hề quan tâm đến danh tiếng, nếu không ba người bọn họ tuyệt đối sẽ không dám vô cớ công bố chiến thắng của Tôn Trường Đông.

Ở một góc độ khác cũng thấy rõ, trình độ vẽ tranh của Trần Gia Bảo đã đủ mạnh để bỏ qua mức độ mờ ám của bên kia rồi!

Ngụy Nhã Huyên nghe lời của Liễu Ngọc Phi, cảm thấy rất có lý, cô ta tức giận nói: “Được rồi, tôi còn tưởng rằng Tôn Trường Đông là người biết chữ, thế nhưng anh ta thật sự là có thể chuyện mờ ám.”

Lần này là cô ta đang nghĩ sai về Tôn Trường Đông, bởi vì không phải Tôn Trường Đông đã mua chuộc các giám khảo, mà là Bùi Thanh Phong.

Đột nhiên, khi ba người Trọng Văn Nam ngày càng xấu hổ, Trần Gia Bảo lại bước ra sau đó đi đến trước mặt ba người Trọng Văn Nam một cách vô cùng bình tĩnh.

Biểu cảm của ba người Trọng Văn Nam có chút thay đổi, bị phong thái trước đó của Trần Gia Bảo làm cho giật mình, không khỏi lùi lại một bước.

Trần Gia Bảo cười nhẹ, vẻ mặt anh không hề thay đổi nói: “Xem ra cuối cùng ba người cũng rất khó phân định được ai thắng ai thua. Thế nhưng, tôi sẽ giúp ba người một lần. Vị này hẳn là Trọng Văn Nam của Hiệp hội Hội họa và Thư pháp. Là

Chủ tịch phải không?" Sau đó, Trần Gia Bảo mỉm cười nhìn Trọng Văn Nam.

Trọng Văn Nam ổn định tâm lý của mình, ông ta khẽ một tiếng thở dài nhẹ nhõm, nhanh chóng gật đầu: "Đúng vậy." Thấy vậy, Trần Gia Bảo gật đầu và nói: "Được rồi, hãy để tôi hỏi ông, từ quan điểm của kỹ năng vẽ tác phẩm Vạn Lý Giang Sơn Đồ và Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ thì cái nào tốt hơn?"

Mồ hôi lạnh xuất hiện trên trán Trọng Văn Nam, mặc dù ông ta rất muốn nói tác phẩm Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ tốt hơn nhưng dưới sức ép của Trần Bảo, ông ta chỉ có thể thành thật nói rằng: "Từ góc nhìn của kỹ năng vẽ, kỹ thuật tác phẩm Vạn Lý Giang Sơn Đồ vẫn tuyệt vời, sự kết hợp giữa khoảng cách và thực tế, trong một vài nét vẽ, anh có thể phác thảo những ngọn núi độc đáo, sông và cây cối, đặc biệt chúng còn sống động như thật, như thể thấy cảnh vật thật sự đang ở trên giấy, có thể được gọi là một kiệt tác của Thế giới. Tuy rằng Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ cũng tốt, nhưng so với Vạn Lý Giang Sơn Đồ thì vẫn kém hơn mấy phần. Cuối cùng, ông ta đã hoàn toàn đắm chìm trong tác phẩm của Trần Gia Bảo, cả người bắt đầu run rẩy, ông ta cũng hoàn toàn quên mất tình huống khó xử trước đó.

Đám đông nghe những lời như vậy vào tai, không khỏi gật đầu nhẹ, tất cả đều đồng ý với lời nói của Trọng Văn Nam.

Mặt Tôn Trường Đông trở nên méo mó, mặc dù anh ta cũng biết rằng Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ không phải là tốt như Vạn Lý Giang Sơn Đồ nhưng cho dù đó là ai, bị người khác đánh giá tác phẩm của mình không bằng người khác, sắc mặt anh ta cũng không thể tốt hơn được.

Chương 1223

Chương 1223

Trần Gia Bảo mỉm cười gật đầu, đi tới bên cạnh vị giám khảo thứ hai, anh nhẹ nhàng mỉm cười: "Vị giám khảo này hẳn là phó chủ tịch Nhiễm Thiện Long." Nhiễm Thiện Long nở một nụ cười gượng gạo gật đầu.

"Tốt lắm." Trần Gia Bảo cười hỏi: "Cho tôi hỏi, xét về quan niệm nghệ thuật của các bức tranh, ông có thể đưa ra nhận xét xem về sự cao thấp giữa hai bức tranh?"

Nhiễm Thiện Long hơi suy tư, vì Trọng Văn Nam đã nói ra sự thật, bây giờ ông ta có nói dối nơi công cộng cũng không có ý nghĩa gì, nên ông ta thành thật nói: "Theo quan niệm nghệ thuật của tôi ở trong hai bức tranh này, nếu bức Điểu Ngữ Hoa Hương Đồ của anh Tôn là cuộc sống sung túc và yên bình, thì bức tranh của anh Trần với tác phẩm là Vạn Lý Giang Sơn Đồ là để sánh ngang với tầm cỡ trên thế giới, bao trọn lấy những tác phẩm khác trên thế giới, mặc dù rất khó để nói đó là tốt hơn hoặc tồi tệ hơn, nhưng về mặt quan niệm nghệ thuật mà nói thì, bức tranh Vạn Lý Giang Sơn Đồ có bố cục tốt hơn, và cũng vô cùng hợp lý, thậm chí còn tốt hơn." Những người xung quanh nghe đến đây lại gật đầu. Ngay cả khi họ chỉ xem trình độ biểu hiện của hai người, họ cũng có thể cảm thấy rằng Vạn Lý Giang Sơn Đồ vô cùng chân thật, hùng vĩ như cảnh thiên nhiên ngoài đời, như một thanh kiếm sắc bén có thể xông thẳng lên trời, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Gương mặt Tôn Trường Đông thậm chí còn xấu xí hơn, sau đó anh ta bí mật thở dài, vô cùng bất lực, cuối cùng cũng có thể nói rằng: "Bức tranh giống như tâm hồn của người sáng tác", từ Vạn Lý Giang Sơn Đồ anh ta cũng có thể thấy rằng Trần Gia Bảo có tham vọng vô cùng lớn,còn vượt xa ngoài khả năng của anh ta.

Bây giờ anh ta thực sự cảm thấy rằng thử thách Trần Gia Bảo có thể là quyết định tồi tệ nhất trong cuộc đời anh ta!

Đứng ở giữa tầm mắt của mọi người, Trần Gia Bảo cười nói: "Cảm ơn lời khen của ông."

Sau đó, anh ta đến vị giám khảo cuối cùng và nói tiếp: "Không cần phải nói, vị giám khảo này chắc hẳn là Phó chủ tịch Sài Nhã Trung, và cuối cùng tôi cũng có một câu hỏi, về độ khó của bức tranh, tác phẩm của tôi và anh Tôn ai khó ai dễ, tôi cũng xin anh Sài trả lời thật."

Sài Nhã Trung cười khổ. Rõ ràng là tác phẩm của Trần Gia Bảo so với Tôn Trường Đông thì khó vẽ hơn.

Không phải tất cả đều rõ ràng sao? Cho nên ông ta sẽ không thiên vị Tôn Trường Đông, thực ra ông ta cũng không thể thiên vị, chỉ có thể nói thật: "Anh Trần không dùng bất cứ dụng cụ nào để vẽ ở độ cao 100 mét như vậy. Đây quả thực là…tôi đã thấy rất nhiều kiến thức và chỉ có thể chết lặng sau khi xem các phương pháp của ông Trần. Hơn nữa, trong vòng chưa đầy 10 phút, ông Trần có thể tạo ra kiệt tác tiếp theo được lưu truyền và độ khó chắc chắn đã tăng lên rất nhiều thứ hạng, vậy chỉ riêng về độ khó của hội họa, anh Trần không chỉ khó nhất trong cuộc thi vẽ tranh này, mà nhìn khắp thế giới, e rằng không có ai có thể so sánh được với anh."

Mọi người xung quanh lại gật đầu đồng ý, loại phương pháp vẽ tranh từ trên trời rơi xuống ở độ cao 100 mét này chưa từng có trên toàn thế giới. Chỉ với điều này, Trần Gia Bảo đủ để khiến cho chín mươi chín phần trăm họa sĩ trên thế giới chết đứng chỉ trong vài giây. Thật sự khó tin có người làm được điều này.

Ở trình độ khó như vậy, có vẻ như Trần Gia Bảo có thể thống trị toàn bộ tỉnh Trường Lâm ở độ tuổi dưới hai mươi, và quả là khó có thể tượng tượng nổi.

Tôn Trường Đông lắc đầu, thật sự không còn gì để nói về độ khó trong quá trình vẽ tranh, bởi anh ta tin chắc rằng bản thân đã thua.

Cánh tay Trần Gia Bảo giơ lên và anh nhướng mày mỉm cười: "Rất tốt, như vậy so về kỹ năng vẽ và quan niệm nghệ thuật

cùng với độ khó khăn trong việc vẽ tranh thì Vạn Lý Giang Sơn Đồ hơn hẳn tất cả mọi mặt, sau đó tôi có thể hiểu rằng cuộc thi vẽ tranh này, người chiến thắng là tôi, Trần Gia Bảo sao?"

Đối mặt với câu hỏi của Trần Gia Bảo, một lần nữa Trọng Văn Nam, Nhiễm Thiện Long và Sài Nhã Trung nhìn nhau, bọn họ không thể không nhìn nhau để ngầm đưa ra quyết định. Không còn cách nào khác, họ đã tự mình thừa nhận rồi, họ không thể đưa ra một quyết định đảo ngược và gây bất ngờ, công bố Tôn Trường Đông thắng được. Bằng cách này, danh vọng mà họ khó khăn lắm mới tích lũy được không chỉ bị hủy hoại, mà còn không thể ngẩng đầu lên được.

"Đúng vậy, người chiến thắng trong cuộc thi vẽ tranh này đúng là anh Trần Gia Bảo." Trọng Văn Nam miễn cưỡng tuyên bố, trong lòng thở dài, xem ra ông ta phải tự ý trả lại số tiền hôm qua cho Bùi Thanh Phong. Nghĩ đến đây, trong lòng ông ta đau nhói, nếu biết Trần Gia Bảo bất chấp như vậy, thì cho dù có bị giết cũng không lấy tiền của Bùi Thanh Phong.

Mặc dù Tôn Trường Đông đã chuẩn bị tâm lý cho việc thua cuộc, nhưng sau khi nghe Trọng Văn Nam thông báo kết quả, ngay lúc này, sắc mặt anh ta liền tái đi rất nhiều, cả người như nhũn ra.

Nguỵ Nhã Huyên và Liễu Ngọc Phi nhất thời ngạc nhiên, Nguỵ Nhã Huyên đã chủ động nắm lấy cánh tay Liễu Ngọc Phi, cô ta nhảy cẫng lên và cười rất vui vẻ.

Chương 1224

Chương 1224

Ngụy Phong Lăng và Phan Phi Uyên đầu tiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó họ cũng vui mừng.

Đặc biệt là Phan Phi Uyên. Hôm qua cô ta đã đặt cược 17.500 tỷ cho Trần Gia Bảo. Theo tỷ lệ 1: 4,5 cộng cả vốn lẫn lãi, tất cả cộng lại có thể về tay được 78.750 tỷ, đây là một khoản tiền cao ngất trời. Số tiền khổng lồ này còn nhiều hơn số tiền anh ta kiếm được trong gần chục năm làm việc!

Trong lòng kích động, cô lại càng cảm kích Trần Phi Ngọc, đồng thời anh ta cũng thực sự quan tâm đến Trần Gia Bảo.

Trên sân, Trần Gia Bảo đang đứng dưới ánh đèn sân khấu, anh chắp tay đứng nhìn xung quanh và nói: “Các anh thấy đấy, người thắng ván này là tôi, Trần Gia Bảo. Các người không hài lòng sao?”

Mọi người xung quanh nhìn nhau, lại quay ra nhìn người khác, tất cả đều như vậy. Hầu hết người dân ở tỉnh Ngọc Vân đều nhìn thấy Trần Gia Bảo buồn bực, thậm chí có nhiều người còn cho rằng Bùi Thanh Phong đặc biệt tìm đến với mục đích chống lại Trần Gia Bảo. Tuy nhiên, trước màn thể hiện ngang ngược của TRần Gia Bảo, họ sẽ không bao giờ cảm thấy khó chịu. Có thể nói như vậy.

Vì vậy, khi đối mặt với câu hỏi đầy tự hào của Trần Gia Bảo, gần một nghìn người xung quanh đều im lặng, không ai dám nói một câu phản đối.

Trong đám người, Lưu Vũ Tình chỉ cảm thấy Trần Gia Bảo sang trọng và độc đoán không thể tả được, cô ta lẩm bẩm: “Thật đẹp trai.”

Giọng nói của cô hơi nhỏ, Bùi Tuệ Lâm bên cạnh nghe không rõ, vô thức hỏi: “Cô nói gì? “

Lưu Vũ Tình nhìn Trần Gia Bảo tràn đầy năng lượng trong sân, hai mắt cô ta sắc bén, hiện lên một tia gợn sóng, trong lòng khó có thể che dấu ý muốn ngắm nhìn anh thật lâu, thậm chí còn có một tia ngưỡng mộ không thể nhận ra, cô ta nói: "Ý của tôi là, Trần Gia Bảo quá đẹp trai, ngay cả khi chỉ đứng đó thôi cũng khiến bao thế hệ thứ hai giàu có kiêu ngạo ở tỉnh Vân Ngọc phải im lặng, và ngay cả những người đi trước như Trọng Văn Nam cũng bị ánh hào quang của Trần Gia Bảo buộc phải đứng sau. Thật khó tin Trần Gia Bảo mới mười chín tuổi mà thôi. Ở độ tuổi của anh ấy, tôi vẫn đang tận hưởng thời gian nhàn rỗi trong khuôn viên trường đại học."

Bùi Tuệ Lâm cũng nghĩ rằng Trần Gia Bảo rất đẹp trai, phong độ như vậy có thể xứng đáng là "kẻ thù truyền kiếp" của cô ta, vì vậy, cô ấy rất hài lòng với màn trình diễn của Trần Gia Bảo!

Nghĩ đến đây, khoé miệng Bùi Tuệ Lâm nhếch thành một vòng cung đẹp mắt, nhưng cô ta lập tức che lại, khịt mũi, chán ghét nói: "Nhìn đồ ngốc như cô, đừng quên, Trần Gia Bảo là kẻ thù của tôi, vậy thì cô cũng phải giúp tôi đối phó với anh ta."

"Đương nhiên là được rồi." Lưu Vũ Tình trợn mắt cười nói:" Đến lúc đó, tôi sẽ biểu diễn các thủ đoạn làm đẹp cho cô, sau khi Trần Gia Bảo cắn câu, tôi sẽ lại vứt bỏ anh ta đi, thay cô xả giận, cô thấy ý tưởng này thì sao?"

"Thôi nào, không phải lúc đó Trần Gia Bảo không cắn câu. Mà cô đã sa vào nó trước rồi. Sau đó tôi vừa mất cô, vừa thấy suy sụp? "Bùi Tuệ Lâm ngay lập tức lắc đầu từ chối, nhưng trái tim cô ta dần dần sáng lên, làm cho Trần Gia Bảo tự yêu mình, và sau đó tát Trần Gia Bảo một cú thật nghiêm khắc, có vẻ là một ý tưởng tốt.

Trong sân, Nguỵ Phong Lăng, Phan Phi Uyên và những người khác đã đi đến chỗ Trần Gia Bảo. Sau khi chúc mừng, Phan Phi Uyên mỉm cười và nói: "Xin chúc mừng Gia Bảo. Xem ra, ngoài việc giành chiến thắng trong trận đấu lần này, chắc hẳn anh phải kiếm được rất nhiều tiền."

Cô ta tin rằng Trần Gia Bảo sẽ không bao giờ để tuột mất cơ hội hiếm có này, và chắc hẳn anh đã phải tự bỏ ra một số tiền lớn.

Chắc chắn, trong mắt Trần Gia Bảo hiện lên một tia kinh ngạc, gật đầu cười: “Cô đúng là một người phụ nữ thông minh, cô nói rất đúng, ngày hôm qua tôi tự mình đặt 35.000 tỷ lên người mình.”

35.000 tỷ?

Phan Phi Uyên không khỏi bất ngờ, với tỷ lệ cược 1: 4,5, vậy thì cả vốn lẫn lãi của Trần Gia Bảo, không phải là về tay được 157.500 tỷ sao? Vốn dĩ cô ta cho rằng mình đã kiếm đủ rồi, nhưng lại không nghĩ rằng so với Trần Gia Bảo, còn kém xa.

“Gia Bảo đúng là thần tiên hạ phàm, vô cùng quyết đoán. Phan Phi Uyên tôi tự thấy hổ thẹn.” Phan Phi Uyên đã hết lòng khen ngợi anh.

“Quá khen rồi.” Trần Gia Bảo mỉm cười, sau đó bước đến Tôn Trường Đông và nói: “Anh Tôn, theo thỏa thuận giữa anh và tôi, tôi đã thắng hai trên ba trận này và đã coi như là thắng cược với anh” Tôn Trường Đông thở dài chân thành: “Anh Trần là tiên được giáng từ trên trời xuống, tôi thấy thực sự thua kém, dựa theo thỏa thuận trước đó thì bây giờ tôi sẽ đưa anh đi gặp bố tôi.”

Chương 1225

Chương 1225

Liễu Ngọc Phi đã rất ngạc nhiên. Sau ba trận đấu, manh mối về "Truyền quốc ngọc tỷ" cuối cùng đã có chuyển biến!"

"Được rồi, Ngọc Phi sẽ đi theo tôi để gặp Tôn Chấn Bằng." Trần Gia Bảo gật đầu, hy vọng sẽ tìm được manh mối có lợi từ Tôn Chấn Bằng, để anh và Tôn Trường Đông không thi đấu vô ích. Nguỵ Nhã Huyên vốn dĩ muốn đi cùng anh ta, nhưng cô ấy vừa nghĩ tới đây là nhiệm vụ cơ mật của Liễu Ngọc Phi, không thích hợp đi cùng cô ta nên gạt bỏ ý định, mà Ngụy Phong Lăng cũng muốn chuẩn bị chiến tranh thương mại với nhà họ Tang, cổ phiếu của nhóm cũng đã được trả lại cho công ty. Cuộc họp đã được thiết lập xong, vì vậy cũng không có ý định tổ chức.

Phan Phi Uyên cười: "Vậy tôi sẽ chúc Gia Bảo chuyến đi này có thu hoạch như mong đợi, tôi cũng rất muốn cùng anh gặp lại trên thế giới, nhưng đáng tiếc, tôi cần trở về để giành chiến thắng, cho nên chỉ có thể nói lời tạm biệt."

Nói rồi, Phan Phi Uyên chuẩn bị rời đi, mới vừa đi được hai bước, giọng nói của Trần Gia Bảo từ phía sau vang lên: "Phi Uyên, chờ một chút."

"Hả?" Phan Phi Uyên tò mò, quay đầu lại nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo khẽ kêu một tiếng cười nói: "Anh Ngụy, anh sắp xếp một ít người có năng lực để đi cùng Phi Uyên."

Dù sao cũng là 78.750 tỷ, mà đa số người ở Việt Nam cả đời cũng không bao giờ có thể nhìn thấy thấy nhiều tiền như vậy, đối mặt với số tiền khổng lồ này, công ty chơi game có thể không thành thật đưa tiền tận mặt, cho nên chúng ta cần để vài người đi cùng Phan Phi Uyên, ít nhất cũng phải đảm bảo an toàn cho cô ấy."

Nguỵ Phong Lăng đồng ý trả lời, sau khi suy nghĩ một lúc, anh ta lấy điện thoại di động ra, gọi cho vài người của mình để sắp xếp.

Phan Phi Uyên lập tức hiểu được ý đồ của Trần Gia BẢo, chân thành cười: "Cảm ơn."

"Không có gì, chúng ta là bạn tốt." Trần Gia Bảo cười lắc đầu, sau đó dẫn theo Liễu Ngọc Phi cùng Tôn Trường Đông lái xe rời đi.

Tại chỗ này, mọi người xung quanh nhìn Trần Gia Bảo lái xe, trong lòng vẫn còn kinh ngạc.

Cùng lúc đó, trong một câu lạc bộ câu cá cao cấp ở thành phố Thái Bình, Bùi Thanh Phong, Vũ Quang Bình và Tang Ngọc Hoàng đang ngồi bên ao câu cá.

Bùi Thanh Phong đã bao toàn bộ hội quán, nên chỉ có ba người bọn họ ở ngư trường rộng lớn này.

Không giống người thích câu cá như Bùi Thanh Phong, Tang Ngọc Hoàng hơi lơ đãng và ông ta cũng thu hoạch được ít.

Đột nhiên, ông ta cau mày nói: "Cháu trai Bùi Thanh Phong, hôm nay là trận đấu cuối cùng giữa Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông. Cháu có chắc không cần đến hiện trường xem không?"

Bùi Thanh Phong cười tự tin: "Đối với cháu, nếu cháu có thể giành chiến thắng một cách dễ dàng thì tại sao còn phải đi đến hiện trường làm gì?"

Anh ta vừa nói, các cá phao đột nhiên bị chìm, và Bùi Thanh Phong mỉm cười 'haha' sau đó nói: 'Một con cá lớn đã cắn câu." Anh ta dùng cánh tay để bắt con mồi, sau đấy thấy đó là một con cá chép to bự, cộng với con cá mà anh ta bắt được đều cho vào thùng, trông như một mùa màng bội thu.

Tang Ngọc Hoàng lắc đầu nói: "Cháu thật có dã tâm. Vào một ngày quan trọng như vậy, nếu đổi thành tôi, tôi nhất định sẽ không thể yên tâm câu cá ở đây."

Bùi Thanh Phong đặt con cá chép vào trong Anh ấy nói: "Cháu đã mua cả ba vị giám khảo, và cháu đã tin tưởng vào

hàng trăm người làm khán giả. Có thể nói khán giả, thí sinh và trọng tài đều là của chúng ta.

Hơn nữa, Tôn Trường Đông đã đạt được nhiều thành tựu trong lĩnh vực hội họa. Cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại đến đâu cũng không thể thắng trong tình thế cực kỳ bất lợi như vậy, cho nên, bây giờ kết quả đã định. Tại sao cháu phải lo lắng về nó?"

"Cháu trai khôn ngoan thực sự có thể bình tĩnh, chứng tỏ cháu thực sự là một người tuyệt vời." Tang Ngọc Hoàng bật cười, đang định khen Bùi Thanh Phong lần nữa thì trên zalo đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, cầm lấy ra trông rất tức giận, suýt nữa thì ném điện thoại xuống ao cá.

Bùi Thanh Phong và Vũ Quang Bình cảm thấy kỳ lạ, Bùi Thanh Phong hỏi: "Ông Tang, chuyện gì xảy ra vậy?"

Tang Ngọc Hoàng hít sâu một hơi, kìm nén tức giận, đúng lúc làm cho giọng bình thường trở nên bình tĩnh hơn, nói:" Cháu trai, cháu có chắc là giám khảo và khán giả đã bị cháu mua không?"

"Vậy đương nhiên, đối với riêng ba vị giám khảo của Trọng Văn Nam, cháu đã đưa cho họ mỗi người 35 tỷ. Chuyện này có thể là giả được không?" Bùi Thanh Phong khẽ cau mày, lẽ nào có chuyện gì xảy ra ở ván thứ ba? Không nên đâu.

Chương 1226

Chương 1226

“Cháu tự xem đi.” Tang Ngọc Hoàng liếc mắt chế nhạo và đưa điện thoại cho Bùi Thanh Phong, Vũ Quang Bình cũng nhanh chóng bỏ cần câu xuống và chạy lại xem cùng Bùi Thanh Phong.

“Tôn Trường Đông thua?” Làm sao có chuyện này được, chẳng lẽ bọn Trọng Văn Nam vừa lấy tiền mà không có tác dụng? Sau khi Bùi Thanh Phong đọc tình hình trận chiến do zalo gửi đến, một cơn tức giận hiện lên trong mắt anh ta, anh ta liền lấy điện thoại di động ra sau đó cho Trọng Văn Nam. Sau khi cuộc gọi được kết nối, Bùi Thanh Phong nhếch khóe miệng nhưng giọng điệu vẫn bình thường, anh ta cười nói: “Anh Trọng, trò chơi chắc đã kết thúc rồi, tôi đoán, Trần Gia Bảo chắc hẳn đã thua rồi đúng không?”

Trong điện thoại di động, phát ra giọng nói bất lực và xấu hổ của Trọng Văn Nam truyền đến:” Anh Bùi, thật ra thì … thật ra là Trần Gia Bảo đã thắng. Chúng tôi đã làm không tốt, chúng tôi rất xấu hổ, và thực sự xấu hổ.”

Bùi Thanh Phong chế nhạo: “Ồ? Tại sao lại thế này? Tôi nhớ rõ, khi anh lấy tiền của tôi ngày hôm qua, anh đã vỗ ngực và hứa với chắc chắn rằng người chiến thắng phải là Tôn Trường Đông. Tại sao người chiến thắng bây giờ lại là Trần Gia Bảo? Tôi cần một lời giải thích hợp lý, nếu không thì … “

Sau này anh ta còn chưa nói hết những gì, nhưng trong lời nói của Bùi Thanh Phong Trọng Văn Nam đã cảm thấy lạnh sống lưng. Nghĩ đến những chiêu thức bá đạo của Bùi Thanh Phong trong truyền thuyết, anh ta không thể không rùng mình, ngay lập tức nói: “Anh Bùi, tôi sẽ cho anh xem một đoạn video. Sau khi xem nó, anh sẽ biết lý do.”

“Được, vậy tôi sẽ đợi.” Bùi Thanh Phong cười một tiếng chế nhạo và trực tiếp cúp điện thoại. Anh ta rất muốn xem video đó là video gì, có thể hiệu quả hơn 105 tỷ của anh ta không, vậy mà lại cho phép Trần Gia Bảo giành được chiến thắng cuối cùng.

Lập tức, một video hiển thị trên điện thoại của anh ta.

Ngay sau khi video được bật lên, ba người họ nhìn thấy khung cảnh bất ngờ ở Hải Đông Thanh, từ trên trời xuyên qua những đám mây.

Tang Ngọc Hoàng thốt lên: “Con chim gì mà to thế này? Có chắc là chúng ta đang không xem phim không?”

Bùi Thanh Phong giật mình vì đã nhận ra con chim lớn trong đoạn video là ai, anh ta trầm giọng nói: ” Có thể giống như Liêu Đông, người ta gọi với một cái tên đẹp nhất là Hải Đông Thanh, con ưng này là Hải Đông Thanh, hơn nữa còn là Hải Đông Thanh của Trần Gia Bảo. “

“Chim Hải Đông Thanh của Trần Gia Bảo? Hả, có người ngồi trên lưng nó. Có phải Trần Gia Bảo không?”

Tang Ngọc Hoàng ngạc nhiên, ngay sau đó ông ta đã nhìn thấy Trần Gia Bảo đứng ngược gió trên lưng Hải Đông Thanh, ông ta lại còn bất ngờ hơn.

Ngay sau đó, trong đoạn video mà mọi người đang xem xuất hiện Trần Gia Bảo nhảy xuống từ Hải Đông Thanh và vẽ ra một khung cảnh cảnh gây chấn động Vạn Lý Giang Sơn Đồ trên không trung.

“Cái này … Trần Gia Bảo quả thực vô cùng tài giỏi. Anh ta vẽ ở độ cao một trăm mét. Tác phẩm còn đẹp hơn cả Tôn Trường Đông, Trần Gia Bảo này có còn là người không?” Tang Ngọc Hoàng và Vũ Quang Bình lại dụi mắt và một lần nữa, nghĩ rằng họ đã nhìn nhầm.

Sắc mặt Bùi Thanh Phong ảm đạm, nói: “Khó trách là cuối cùng Trần Gia Bảo lại thắng. Cho dù giám khảo cuộc thi bị mua chuộc, Trọng Văn Nam và những người khác cũng không thể kiên quyết tuyên bố Tôn Trường Đông chiến thắng dưới sự chênh lệch thực lực như vậy. Đáng trách, chúng ta chỉ có thể đổ lỗi cho Trần Gia Bảo có kỹ năng tài giỏi như vậy. “

Sau đó, anh ấy cho Trọng Văn Nam tiếp tục gọi điện thoại.

Ngay sau khi điện thoại được kết nối, giọng nói ngại ngùng của Trọng Văn Nam phát ra từ bên trong: “Anh Bùi, tôi biết chuyện này thật xấu hổ vì anh đã rất tin tưởng chúng tôi, nhưng đừng lo lắng, ngày mai tôi sẽ đến thăm anh, gửi lại anh khoản tiền 35 tỷ này. “

Bùi Thanh Phong thở dài và nói: “Chuyện này không đáng trách. Tôi chỉ có thể trách bản thân mình không biết đối phương mạnh như vậy. Không ngờ tay nghề vẽ tranh của Trần Gia Bảo lại tốt đến vậy mới dẫn đến thất bại này.”

Tang Ngọc Hoàng và Vũ Quang Bình đã choáng váng khi nghe điều này, nhưng họ không ngờ rằng Bùi Thanh Phong lại nhận tất cả các lỗi về chính mình.

Trọng Văn Nam cũng sửng sốt, nói: “Cậu Bùi nói chuyện gì vậy? Chuyện này… làm sao có thể trách cậu được, đối với 35 tỷ này…”

Lời ông ta còn chưa nói xong, Bùi Thanh Phong đã nói cướp lời: “Ông không cần phải trả lại 35 tỷ, coi như qua chuyện này chúng ta đã kết giao bạn bè.”

Chương 1227

Chương 1227

Nghe điện thoại, Trọng Văn Nam giật mình không thôi, sau đó ông ta vui mừng khôn xiết, liên tục bày tỏ lòng biết ơn, đặc biệt còn khen ngợi Bùi Thanh Phong có khí độ không giống người thường.

Sau khi cúp điện thoại, đôi mắt của Bùi Thanh Phong lóe lên tia lạnh lẽo, tay phải nắm chặt điện thoại, giống như không hề bình tĩnh, nói: "Xem ra chúng ta phải tìm cách khác để đối phó với Trần Gia Bảo."

Tang Ngọc Hoàng duỗi ra ngón cái nói:" Không hổ là cháu trai, hai tay đưa 105 tỷ cho người ta, không hề chớp mắt, quả thực rất có tính quyết đoán. Tôi tin rằng có cháu ở đây, chắc chắn sẽ không bao lâu nữa Trần Gia Bảo sẽ hoàn toàn không còn chống lại được!"

Vũ Quang Bình gật đầu đồng ý. Anh ta đã từng chứng kiến rất nhiều nhân vật lớn, thậm chí trong số đó có những những người thực sự có thể chuyển tâm sinh mệnh và chết, nhưng anh ta cũng phải công nhận rằng Bùi Thanh Phong quả thực là không hề bình thường,.

Không đề cập đến việc cả ba âm mưu đối phó với Trần Gia Bảo như thế nào, họ cho rằng dưới sự chỉ dẫn của Tôn Trường Đông, Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đã đến một ngôi nhà gỗ trong một con hẻm nhỏ ở thành phố Thái Bình trước đó không lâu.

Sau khi xuống xe, Tôn Trường Đông chỉ vào ngôi nhà gỗ trước mặt và nói: "Ông Trần, cô Liễu, ông Tôn sống ở đây."

Trần Gia Bảo xuống xe và nhìn xung quanh, anh liếc mắt thấy con hẻm này rất hẻo lánh và yên tĩnh, nơi đó là ở Việt Nam. Giống như vô số con hẻm bình thường ở khắp mọi nơi, nhìn

vào có vẻ kín đáo, và các ngôi nhà gỗ với gạch đỏ và ngói đen phía trước họ cũng như nhau.

Nếu không được Tôn Trường Đông đưa họ đến đây, Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi sẽ không bao giờ tưởng tượng được rằng nơi ở của ông vua đồ cổ lại ở thành phố Thái Bình bình thường và đơn giản đến vậy.

Trần Gia Bảo gật đầu với Tôn Trường Đông và bước vào cùng Liễu Ngọc Phi.

Vừa bước chân vào ngưỡng cửa, một khoảng sân nhỏ yên tĩnh với sàn lát đá xanh chào đón bọn họ, cuối cùng thì hai bên sân nhỏ là những căn phòng bình thường lát gạch đỏ và gạch đen, tưởng như thường thấy ở thời gian bình thường, không có sự khác biệt trong sân.

Nhưng mà, Trần Gia Bảo tinh ý nhận ra, ở hai bên trong phòng xung quanh, anh có thể rõ ràng cảm giác được hơi thở của hai vị võ sĩ, một người trong đó yếu hơn, còn lại thì mạnh hơn đã đạt đến hạng cao cấp. Liễu Ngọc Phi cũng cảm nhận được hơi thở của hai vị võ giả ở hai bên, cô ta vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo, lập tức cảm thấy an tâm rằng có Trần Gia Bảo ở đây, nếu có nhiều gấp mười lần thì sao?

Trần Gia Bảo cười nhẹ rồi theo Tôn Trường Đông đi thẳng đến ngôi nhà cuối sân.

Tôn Trường Đông gõ cửa trước, ho nhẹ một tiếng, nói: “Ông ơi, tôi dẫn hai người anh đến gặp ông, chúng ta vào ngay bây giờ.”

Anh ta mở cửa và ra hiệu với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo bước tới, trước mắt liền sáng ngời, anh nhìn thấy trong căn phòng này trang trí đồ cổ, đều là những đồ gốm men ngọc, tranh quý, thư pháp quý giá và những lọ sứ nhỏ xinh,… Mặc dù số lượng nhiều nhưng những thứ này không gây cảm giác phản cảm và thô tục, sự hài hòa tràn ngập ở khắp mọi nơi, như thể những món đồ cổ này sinh ra nên được đặt ở đây, cho con người thấy được vẻ đẹp cổ điển khó tả, bên trong căn phòng này so với sân và ngõ hẻm bình thường bên ngoài giống như hai thái cực khác biệt hoàn toàn .

Nếu có một câu thành ngữ để miêu tả cảm xúc của Trần Gia Bảo lúc này, thì đó chính là "Bề ngoài trông đẹp mã, nhưng bên trong thì thối nát.".

Ngoài việc trang trí cổ kính, trong căn nhà còn có một mùi của trầm hương rất thơm, thanh tao vô cùng, dư vị kéo dài, mang lại cảm giác sảng khoái.

Lúc này, trên chiếc ghế dựa được đặt giữa ngôi nhà, có một ông già đang nhàn nhã ngồi, mái tóc hoa râm, ông ta mặc bộ đồ màu xám thời nhà Đường, trên tay đang cầm hai quả trứng bằng sắt, đang nhắm mắt chơi đùa thoải mái, như thể thế giới bên ngoài xảy ra không liên quan gì đến ông ta.

Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi nhìn nhau, và có vẻ như ông già này chính là người mà họ đang tìm kiếm lần này, Tôn Chấn Bằng.

Chắc chắn là người này, Tôn Trường Đông đi bên cạnh Tôn Chấn Bằng, anh ta cúi người nói nhỏ: "Ông ơi, cháu dẫn theo hai người bạn, họ có chuyện muốn tìm ông."

"Ừm" giọng điệu Tôn Chấn Bằng kéo dài, ông ta từ từ mở mắt ngồi dậy từ chiếc ghế mây, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, mắt ông ta chợt sáng lên, cười cười: "Cậu trai trẻ này có gương mặt thật khôi ngô tuấn tú, có khí phách phi thường. Tuy bề ngoài khiêm tốn, ôn hòa nhưng trong ánh mắt của cậu lại ẩn chứa điều gì đó. Nghĩ đến trong thời gian này, có phải cậu là người ở tỉnh Hải Phòng, đúng không?"

Chương 1228

Chương 1228

Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên vẻ ngạc nhiên, anh cười: "Người xưa thường nói 'Thánh nhân không ra ngoài, nhưng biết hết mọi chuyện trên đời'. Dù ông Tôn sống ẩn dật trong ngõ hẻm nhưng ông có thể nhận ra tôi chỉ qua một ánh mắt đã nhận ra tôi, khâm phục, khâm phục. "

Tôn Trấn Bằng cười cười, ông ta lắc đầu nói:" Đương nhiên, trên danh nghĩa tôi không thể được xưng là 'thánh nhân', không dám, không đáng được xưng như thế, không phải do lần này cậu Trần đã làm cho cả thành phố Thái Bình ầm ĩ sôi nổi một trận, thậm chí một ông già như tôi đã sớm không nghe những chuyện bên ngoài vậy mà vẫn có thể nghe thấy tên cậu, hơn nữa, cậu Trần có tướng mạo xa lạ, rõ ràng không phải người từ thành phố Thái Bình của chúng tôi, nhưng Trường Đông có thể đưa cậu đi gặp tôi như vậy cho nên tôi có thể đoán ra được cậu chắc hẳn là Trần Gia Bảo. "

Tôn Chấn Bằng nói một câu: "Cậu Trần", xem ra ông ta không dám lớn tiếng, cho nên chỉ có thể cùng Trần Gia Bảo thảo luận như bình thường, với tư cách là cháu trai của ông ta, Tôn Trường Đông ở bên cạnh cũng thấy khó xử và ngượng ngùng biết bao. Như thế này thì anh ta sẽ gọi Trần Gia Bảo là "Ông nội" sao? Ngay cả khi thua Trần Gia Bảo trong trận đấu vừa rồi, chẳng lẽ đến cả thân phận anh ta cũng thua Trần Gia Bảo sao?

Nghĩ đến điều này, gương mặt Tôn Trường Đông có vẻ chán nản.

Nghe Tôn Trấn Bằng đánh giá cao Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi rất ngạc nhiên, nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy tự hào, cô ta không khỏi ngẩng cao đầu.

Trần Gia Bảo cười và nói: “Ông Tôn thật có mắt nhìn, xem ra cũng là bảo đao chưa già, thật xứng với danh xưng ‘vua đồ cổ’.”

“Tôi không xứng đáng, quả thật không dám nhận, cái gì mà ông vua đồ cổ, cũng chỉ là người đời gọi như vậy, nếu như không có gọi như thế, vậy thì tôi cũng được tính là gì đây? “Tôn Trấn Bằng lắc đầu cười cười, sau đó ông ta quay đầu nhìn Liễu Ngọc Phi, cười nói:” Cô gái này xinh đẹp tuyệt trần, đứng với Trần Gia Bảo lại giống như một cặp, nghĩ tới có lẽ đây là bạn gái của cậu Trần.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Ngọc Phi đỏ bừng, cô ta cúi đầu xấu hổ, ánh mắt ngập tràn niềm vui. Lúc này, Trần Gia Bảo mỉm cười, sau đó anh mới giới thiệu: “Cô ấy gọi là Liễu Ngọc Phi.”

“Gia Bảo không phủ nhận rằng anh ấy thực sự coi mình là bạn gái sao?” Liễu Ngọc Phi chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Tôn Chấn Bằng quay đầu lại và nói với Tôn Trường Đông: “Cháu đang làm gì vậy, sao pha một bình trà Đại Hồng Bảo để đón tiếp khách quý?” Tôn Trường Đông thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, anh ta nhanh chóng rời đi để tránh tình huống xấu hổ trước mắt này.

“Cậu Trần, cô Lưu, mời hai người ngồi.”

Tôn Chấn Bằng đưa tay ra hiệu cho Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi ngồi đối diện với mình. Có một chiếc bàn gỗ đàn hương màu đen ở giữa, trên đó có đặt một chiếc lư hương bằng đồng, trên đó còn có một lò hương tứ thượng đẳng mạ vàng. Loại trầm hương thanh nhã đang nghi ngút tỏa ra từ lư hương.

Tôn Trấn Bằng nhìn thấy ánh mắt của Trần Gia Bảo quan sát lư hương một lúc, ánh mắt ông ta không khỏi sáng lên, cười nói: “Chiếc lư hương bằng mạ vàng này là di vật văn hóa thời nhà Thanh, có lịch sử hơn 200 năm, tôi thấy nó có hình dạng đẹp mắt, vì vậy mới đặt nó trên bàn để sử dụng, tôi cũng có thể thưởng thức ngắm nhìn nó bất cứ lúc nào. Cậu Trần cảm thấy chiếc lư hương này thế nào?”

Tôn Chấn Bằng một người chơi đồ cổ nổi tiếng, vì thế ông ta nói rằng chiếc lư hương này là di vật văn hóa của nhà Thanh,

cho nên chắc chắn những gì ông ta nói không thể sai được.

Trần Gia Bảo biết Tôn Trấn Bằng cố ý giới thiệu, anh cười: "Tuy rằng tôi không giỏi về những cổ vật văn hóa lắm, nhưng tôi có thể thấy được chiếc lư hương này có hình dạng kiềng ba chân thế này, quả thực là một món đồ vật bắt đầu xuất hiện vào đầu thời nhà Thanh, ngoài ra chiếc lư hương này có hình dáng vững chãi, chắc chắn, trang trí hoa văn màu lam trơn nhẵn, còn có hình tượng của bốn con vật linh thiêng như Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ . Mỗi thứ đều có một đặc điểm riêng, chắc chắn là một đồ vật quý hiếm và tinh xảo. ông Tôn có được món đồ quý hiếm như vậy, hơn nữa còn sử dụng thường xuyên để đốt trầm hương. Điều này không biết bao nhiêu người ao ước như vậy?"

Tôn Trấn Bằng vỗ đùi một cái, càng ngày ông ta càng ngưỡng mộ Trần Gia Bảo, cười lớn: "Cậu Trần nói ra những lời như thế này giống như nói hết những điều trong lòng ông già tôi.. Thật tuyệt vời, hoá ra cậu cũng là người trong nghề này. Vậy cậu đoán xem tôi lấy được lư hương này ở đâu?"

Trong lòng Liễu Ngọc Phi cảm thấy tự hào vô cùng, Trần Gia Bảo thực sự toàn năng.

Nghĩ đến đây, cô ta lại lặng lẽ nhìn Trần Gia Bảo một cái, thật trùng hợp, Trần Gia Bảo dường như cũng có cảm giác, cũng quay lại nhìn cô ta.

Ánh mắt hai người giao nhau trong chốc lát, Liễu Ngọc Phi nhanh chóng quay đầu lại, cảm giác như bị điện giật, trái tim như tê dại. Khuôn mặt xinh xắn lại càng đỏ hơn.

Chương 1229

Chương 1229

Lúc này, Trần Gia Bảo mới quay đầu lại lắc đầu với Tôn Trấn Bằng: "Tôi không biết."

Tôn Trấn Bằng vui vẻ nói: "Mười hai năm trước, khi tôi đi Hà Nội, tôi đã bỏ ra 350 tỷ để mua nó từ một gian hàng đồ cổ. Thật buồn cười, ông chủ quầy hàng đó thực sự không để mắt đến đồ vật quý hiếm này, ông ta còn nghĩ kiếm lời được 350 tỷ. Làm sao ông ta biết được chiếc lư hương bằng mạ vàng này theo giá cả thị trường hiện nay đã có giá trị hàng triệu đô la haha." Sau khi Tôn Chấn Bằng nói xong, ông ta không thể nhịn được cười.

Trần Gia Bảo sửng sốt một hồi, 350 tỷ kiếm lại được 3,5 tỷ, Tôn Trấn Bằng xứng đáng là ông vua đồ cổ ở thành phố Thái Bình, quả nhiên là có tay chơi đồ cổ.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy "Ầm" một tiếng, Tôn Trường Đông đẩy cửa bước vào, trên tay anh ta còn bưng một cái khay, trên đó là một bình trà và ba cái chén nhỏ bằng sứ, đặt trên khay gỗ đàn hương, anh ta rót trà cho ba người Trần Gia Bảo, rồi ý thức bước ra ngoài.

Trần Gia Bảo nhấp một ngụm trà, hương trà thoang thoảng, còn lưu lại hương thơm trên đầu môi.

Tôn Trấn Bằng liếc nhìn bóng lưng Tôn Trường Đông đang đi ra ngoài, đột nhiên cười nói: "Cậu Trần, vào vấn đề chính đi. Tôi nghe nói đứa cháu trai này của tôi đã từng chủ động khiêu chiến với cậu về đua xe và vẽ tranh. Bây giờ có thể gặp nhau ở đây, có lẽ cậu Trần đã trở thành người chiến thắng cuối cùng của cuộc thi này. "

"Đúng vậy." Trần Gia Bảo gật đầu.

Tôn Trấn Bằng khẽ trầm ngâm, sau đó nói tiếp: "Tôi cũng nghe nói cậu Trần có chuyện muốn đến hỏi tôi?"

"Không sai." Trần Gia Bảo kiềm chế cảm xúc, đặt tách trà xuống bàn, nói: "Tôi muốn biết, nửa tháng trước đây, ở thành phố Thái Bình đã từng xảy ra một vụ trộm mộ chưa, và nếu có thì đó là thế lực nào?"

Liễu Ngọc Phi nhanh chóng vứt bỏ tâm tư yêu đương của thiếu nữ, cô ta kiềm chế cảm xúc, nhìn chăm chăm Tôn Trấn Bằng.

Một tia nghi ngờ lóe lên trong mắt Tôn Chấn Bằng, ông ta ta chậm rãi nói: "Theo tôi biết, cậu Trần là một nhân vật lớn, đáng lẽ ra cậu nên đứng ở vị trí cao cao tại thượng, tại sao còn quan tâm đến những thứ thấp kém như trộm mộ?"

"Tôi tự có suy nghĩ của mình." Trần Gia Bảo cười bí hiểm.

Tôn Trấn Bằng nhấp một ngụm trà, ánh mắt ông ta lóe lên, đột nhiên đặt chén trà xuống, kinh ngạc nói: "Nếu tôi không nhầm, hôm nay cậu Trần và cô Liễu đến hỏi chuyện trộm mộ, hẳn là vì Truyền Quốc ngọc tỷ."

Tôn Trấn Bằng nói xong câu này, toàn thân Liễu Ngọc Phi chấn động, đồng thời suy nghĩ của cô cũng bị tác động mạnh mẽ. Chẳng lẽ nhiệm vụ lần này đã bị lộ ra rồi sao?

Trần Gia Bảo cũng kinh ngạc trong chốc lát, nhưng anh lập tức bình tĩnh lại, nhướng mày cười nói: "Tôi rất tò mò, làm sao ông Tôn lại biết được chuyện này?"

Không thể hiểu được, bầu không khí thân thiện trong phòng bị quét sạch, bây giờ chỉ còn vẻ khẩn trương, căng thẳng vô cùng. Ngay cả Tôn Trường Đông đang canh giữ bên ngoài cũng giật mình trước không khí đột nhiên trở nên uy nghiêm ở trong phòng, anh ta nhanh chóng mở cửa bước vào, hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?" "Không sao, cháu cứ đi ra ngoài trước." Tôn Chấn Bằng vẫy tay với anh ta ra hiệu.

"Vâng." Tôn Trường Đông gãi gãi đầu, sau đó lại đi ra ngoài đóng cửa trở lại, vẻ mặt vẫn còn vẻ khó hiểu.

Ở trong nhà, Tôn Trấn Bằng cười nói: "Tôi năm nay hơn 70 tuổi. Cho nên, chỉ cần càng lớn tuổi càng biết nhiều chuyện. Tôi nhớ từ nhỏ đã từng nghe nói qua ngôi mộ cổ ở thành phố

Thái Bình. Trong lăng mộ đó, có một biểu tượng huyền thoại của quyền lực đế quốc trong lịch sử Việt Nam – Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Chỉ là trong nhiều năm như vậy, không ai biết vị trí cụ thể của nó. Dần dần người ta cho rằng truyền thuyết này là giả nên tự nhiên Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng bị quên đi.

Nhưng trong đầu tôi đang suy nghĩ đến chuyện này, bởi vì tôi biết truyền thuyết này là thật, nhưng tôi cũng biết, Truyền Quốc Ngọc Tỷ đang được giấu trong ngôi mộ cổ nào. “

Nghe thấy vậy, Liễu Ngọc Phi đã bị sốc. Tôn Chấn Bằng biết nơi cất giấu Truyền Quốc Ngọc Tỷ. Có thể nào người đã đánh cắp Truyền Quốc Ngọc Tỷ là Tôn Chấn Bằng không?

Nghĩ vậy, Liễu Ngọc Phi rút ra một mảnh bùa hộ mệnh được giấu trong tay áo dưới bàn trong chớp mắt, chuẩn bị bắt lấy Tôn Trấn Bằng trước.

Đột nhiên, có một bàn tay vươn ra, nắm lấy bàn tay ngọc của Liễu Ngọc Phi, ngăn cản động tác của cô ấy.

Liễu Ngọc Phi sững sờ một hồi, không khỏi nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Chương 1230

Chương 1230

Trong căn phòng cổ kính, bầu không khí trở nên vô cùng kỳ lạ.

Trần Gia Bảo cười nói: "Ông Tôn có thể nói sự thật cho chúng tôi biết. Có vẻ như chuyến này tôi và Liễu Ngọc Phi đã đến rất đúng lúc. Tuy nhiên, sau khi nghe những gì ông Tôn nói vừa rồi, điều đó càng khiến tôi khó hiểu.

Chẳng hạn: "Ông hãy nói xem, vì sao ông lại biết Truyền Quốc Ngọc Tỷ được cất giấu trong ngôi mộ cổ nào, vậy trước đây khi Truyền Quốc Ngọc Tỷ bị đánh cắp, có phải do ông thực hiện không? Nếu như không phải, thì ông Tôn cũng đã biết nơi nó được giấu kín tại sao lại không hành động. Xin ông hãy nói rõ ràng."

Tôn Chấn Bằng cười và nói: "Đúng như mong đợi, cậu Trần đến từ tỉnh Hải Phòng. Nếu là một người khác, e rằng sau khi nghe những gì tôi nói trước đây, cậu không thể không bắt đầu làm điều đó với tôi."

Vẻ mặt của Liễu Ngọc Phi chột dạ lương tâm cô ta cắn rứt, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay cố gắng thoát ra khỏi tay Trần Gia Bảo, nhưng sau hai lần giằng co, cô ta vẫn không thoát ra được, vì vậy quay ra nhìn Trần Gia Bảo một cách trống rỗng, sau đó để mặc Trần Gia Bảo nắm lấy nó.

Lúc này, Tôn Chấn Bằng cười và nói: "Đúng là tôi được gọi là 'vua đồ cổ' của thành phố Thái Bình. Ngoài việc tự mình bán lại đồ cổ, thực sự là trong những năm đầu tôi còn làm người đào mộ để tìm kiếm cổ vật quý hiếm, đã vào không ít mộ cổ, trộm không biết bao nhiêu bảo vật."

Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi gật gật đầu, hai người đều không ngạc nhiên về điều này. Dù sao thì đồ cổ cũng có quan hệ mật thiết kẻ trộm, chẳng hạn như Tôn Chấn Bằng, người có

thể làm được việc lớn như vậy, kinh doanh đồ cổ chắc hẳn ông ta cũng thuộc nhóm những người đã tham gia trực tiếp hoặc cũng có thể là gián tiếp trong những vụ trộm đồ cổ.

Tôn Chấn Bằng dường như bị cuốn vào ký ức, ông ta tiếp tục: "Khoảng 25 năm trước, khi tôi nghĩ rằng tin đồn về Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong một ngôi mộ cổ ở thành phố Thái Bình là không có thật, nhưng thực tế đã cho tôi một cái tát thật đau.

Vào thời điểm đó, tôi đã sẵn sàng chuẩn bị đi đến một huyện ở ngoại ô phía bắc thành phố Thái Bình để ăn cắp đồ trong một ngôi mộ lớn, chờ đến khi xuống dưới ngôi mộ đó, tôi đã phát hiện ra rất nhiều cổ vật quý hiếm bên trong, ngay sau đó, tôi thấy một chiếc quan tài của người chủ ngôi mộ đó, cũng trong lần đó, tôi vô tình mở nắp đậy quan tài thì đột nhiên nhìn thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ huyền thoại."

Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi nhìn nhau, cả hai người họ đều nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt người đối diện. Cả hai đều không ngờ Truyền Quốc Ngọc Tỷ lại được tìm thấy dễ dàng như vậy bởi Tôn Chấn Bằng . Thực sự là … Có lòng trồng hoa, hoa không nở, vô tình cắm liễu, liễu lại xanh.

Tôn Trấn Bằng thở dài nói tiếp: "Lúc đó, sau khi xác nhận rằng Truyền Quốc Ngọc Tỷ trước mặt là đồ vật quý hiếm, tôi lập tức quyết định đặt lại vào vị trí ban đầu, sau đó sắp xếp toàn bộ ngôi mộ cổ như thể nó đã bị trộm từ lâu để cho những kẻ trộm mộ khác nghĩ không còn bất cứ bảo vật quý nào ở đây. Cuối cùng, tôi ra khỏi ngôi mộ rồi bịt miệng lỗ trộm lại, tôi không bao giờ đến ngôi mộ đó nữa, sau một thời gian trôi qua như vậy, nó vẫn bị người khác phát hiện, hơn nữa Truyền Quốc Ngọc Tỷ còn bị đánh cắp." Liễu Ngọc Phi kêu lên, vô cùng khó tin nói:"Ông đã tìm thấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ, nhưng vì sao ông không lấy làm của riêng mà lại chọn cách để lại vị trí ban đầu?"

Phải biết rằng, Truyền Quốc Ngọc Tỷ không phải là một cổ vật văn hóa quý hiếm bình thường, mà là một biểu tượng của toàn bộ đất nước Việt Nam. Bảo vật mà vô số hoàng đế muốn có được, vậy mà lại được Tôn Chấn Bằng trả lại vị trí ban đầu?

Liễu Ngọc Phi cảm thấy hơi choáng váng.

Tôn Chấn Bằng uống cạn chén trà lớn của mình, sau đó mỉm cười:

“Chắc hẳn cô Liễu thấy thật khó tin phải không?” “Thật sự là khó tin, thậm chí không thể tin được.”Liễu Ngọc Phi nói thật.

Tôn Chấn Bằng cười và nói: “Thực ra bây giờ nhìn lại, tôi cũng thấy khó tin, nhưng tôi không hối hận, thậm chí tôi còn cảm thấy rất may mắn. Trong ngành của chúng tôi cũng ít nhiều có mê tín. Có một lý thuyết trong sách Kinh Dịch được gọi là ‘phẩm hạnh không xứng đáng’, có nghĩa là nếu phẩm hạnh của cô không xứng đáng với danh vọng, tài sản, địa vị và của cải mà cô có được, thì sớm muộn gì cũng sẽ mang đến tai họa cho bản thân. Như cô Liễu cũng biết, từ thời của vị hoàng đế đầu tiên sơ khai, trong hàng nghìn năm, Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã luôn là biểu tượng cho sức mạnh đế quốc của Việt Nam. Có vô số anh hùng đã mơ ước có được nó, nhưng kết quả là Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã không mang lại quyền lực tối cao cho họ, ngược lại còn mang đến tai họa cho họ, e rằng, ngoại trừ hoàng đế, không ai khác có thể nắm giữ Truyền Quốc Ngọc Tỷ”.

Chương 1231

Chương 1231

“Tôn Chấn Bằng như tôi cũng có hiểu biết về bản thân mình, thử hỏi sau khi người bình thường như tôi lại có Truyền Quốc Ngọc Tỷ thì tôi có thể làm được gì? Bán nó cho Việt Nam được không? Tôi sợ không ai dám lấy củ khoai nóng hổi này, bán ra nước ngoài? Là con cháu của Vua Hùng, làm sao tôi có thể tự tay bán biểu tượng quyền lực đất nước Việt Nam ra nước ngoài rồi có thể sẽ bị người nước ngoài phá huỷ. Còn nếu tôi giữ lại làm của riêng, nhỡ may lộ ra ngoài, chẳng phải sẽ dẫn đến cái chết cho cả gia đình tôi không?”

“Vì vậy, tôi đã nghĩ nên đặt Truyền Quốc Ngọc Tỷ trở lại vị trí ban đầu, như thể tôi chưa từng thấy nó trước đây, đó cũng là cách thích hợp nhất.”

“Không, lúc đó ông vẫn có lựa chọn thích hợp nhất, đó là giao Truyền Quốc Ngọc Tỷ cho nhà nước.” Liễu Ngọc Phi nói thẳng. Cô ấy là đội trưởng đội tinh nhuệ của Cục An ninh Quốc gia cách đây không lâu, tất nhiên sẽ nghĩ giao cho chính phủ lần đầu tiên.

Tôn Trấn Bằng lắc đầu cười nói: “Cô Liễu, những người như chúng tôi, những kẻ trộm mộ sẽ không bao giờ trở thanh người sẵn sàng đối phó với nhà nước, và ngay cả khi Truyền Quốc Ngọc Tỷ thực sự được giao cho nhà nước, chẳng phải tôi đã bị lộ việc trộm mộ trong nhiều năm như vậy sao?”

Liễu Ngọc Phi nghe vậy cũng không nói nên lời.

Tôn Chấn Hoa nói tiếp: “Sau khi trở về từ ngôi mộ cổ đó, tôi đã rửa tay trong chậu vàng để thề không bao giờ đến mộ cổ đó nữa. Cô xem, tôi không phải lo lắng về ăn uống, bây giờ, con cháu cũng rất đông đủ, ở thành phố Thái Bình tôi cũng có chút danh tiếng, dù nhìn thế nào tôi cũng có thể được coi là người

thành đạt, nhưng nếu tôi thực sự lấy đi Truyền Quốc Ngọc Tỷ, tôi còn có thể thể tiếp tục có tất cả những gì tôi có bây giờ không?"

"Vì vậy, bao năm qua cũng có nhiều lần, tôi vẫn thường dùng tiền của mình để làm từ thiện nhằm bù đắp tội lỗi mà tôi đã mắc phải trước khi xảy ra vụ trộm mộ. "

Liễu Ngọc Phi im lặng và cô ta cũng phải thừa nhận rằng những gì Tôn Chấn Băng nói không chỉ hợp lý mà còn mang tính triết lý rất cao.

Trần Gia Bảo sờ sờ lòng bàn tay, quay ra nói :" Ông Tôn biết những gì nên làm và những gì không nên làm. Đây mới là người có suy nghĩ tính toán cẩn thận, người dân ở thành phố Thái Bình đều nói rằng ông có tính khí kỳ dị, nhưng sau khi gặp gỡ, tôi mới phát hiện ra rằng ông Tôn là người hiểu đạo lý nhất, dường như lời đồn đại không nên tin. "

Tôn Trấn Bằng cảm thấy những lời này của Trần Gia Bảo nghĩ đều là những lời ông ta muốn nói, ông ta vui vẻ hơn rất nhiều, cười nói:" Cái gì mà đạo lý, hợp lý, anh nói điều này là quá coi trọng tôi, cùng lắm tôi chỉ là sợ hãi nên không dám nhận lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong ngôi mộ cổ đó. "

Trần Gia Bảo cũng cười: "Chúng tôi cũng nghe xong những chuyện đó của ông Tôn, bây giờ đến lượt chúng ta nói chuyện về vấn đề chính chứ?"

Tôn Chấn Bằng gật đầu và nói:" Anh muốn biết ai đã lấy trộm Truyền Quốc Ngọc Tỷ, phải không? Nếu là người khác, tôi nhất định sẽ không nói, nhưng cậu Trần rất có cảm tình với tôi, câu hỏi bất cứ điều gì thì tôi cũng sẽ nói cho cậu biết."

"Hơn nửa tháng trước đột nhiên có một đội trộm mộ cướp đi Truyền Quốc Ngọc Tỷ, đội trộm mộ đó thuộc về một người tên là Liễu Đức Thắng. Về phần bọn họ tình cờ phát hiện ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ thì còn có kế hoạch, hơn nữa Liễu Đức Thắng cũng không phải người đứng sau làm những việc đó, cho nên tôi không thể biết được." Liễu Đức Thắng!

Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đã ghi nhớ cái tên này.

Liễu Ngọc Phi tiếp tục hỏi: "Anh Tôn, anh có thể nói rõ hơn về Liễu Đức Thắng không?"

“Tôi e là không.” Tôn Trấn Bằng lắc đầu nói: “Liễu Đức Thắng có chút liên hệ với gia tộc họ Tôn của chúng tôi. Nói cho hai người biết tên anh ta là những gì tôi có thể làm. ĐƯợc rồi, tôi đã nói xong những gì tôi nên nói, bây giờ hai người nên rời đi.”

Ông ta kiên quyết, biểu hiện rõ ràng dáng vẻ tiễn khách.

Liễu Ngọc Phi thất vọng thở dài, sau đó cùng Trần Gia Bảo đứng lên.

“Cảm ơn vì thông tin mà ông Tôn cung cấp. Nếu như có cơ hội vào ngày hôm sau. Tôi sẽ tiếp tục đến thưởng thức trà này của ông Tôn.” Trần Gia Bảo mỉm cười rồi quay đi với Liễu Ngọc Phi.

“Bất cứ lúc nào tôi cũng chào đón.” Tôn Chấn Bằng đứng dậy, đưa hai người Trần Gia Bảo ra cửa, sau đó ra lệnh cho Tôn Trường Đông tiễn khách.

Tôn Trường Đông đáp lại rồi đi theo Trần Gia Bảo ra cổng, trong lòng anh ta không kìm được tò mò, nói: “Anh Trần, chuyến đi này anh có thu được gì không?”

Trần Gia Bảo gật đầu cười: “Thu hoạch được rất nhiều, còn nữa, thực sự cảm ơn anh Tôn đã dẫn đường.

Dù chỉ có một cái tên nhưng anh tin rằng với tầm ảnh hưởng của nhà họ Ngụy ở thành phố Thái Bình, anh ấy chắc chắn sẽ sớm tìm ra mọi thứ liên quan đến Liễu Đức Thắng.

Liễu Ngọc Phi cũng có ý nghĩ như vậy, đến tỉnh Hải Phòng mấy ngày, rốt cục cũng có được manh mối có ích, bây giờ bọn họ cách Truyền Quốc Ngọc Ấn còn gần một bước, trong lòng hưng phấn không thôi.

Chương 1232

Chương 1232

Đột nhiên, điện thoại di động của Trần Gia Bảo vang lên.

Anh lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy là Phan Phi Uyên gọi tới, anh trả lời xong liền cau mày nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đi gặp cô ngay bây giờ. Trước hết hãy chú ý an toàn của bản thân. Tất cả hãy chờ tôi đến rồi nói sau.”

“Gia Bảo, chuyện gì đã xảy ra?” Liễu Ngọc Phi hỏi ngay lập tức.

“Phan Phi Uyên đến trao đổi hợp đồng đánh bạc. Kết quả là người phụ trách công ty chơi cá cược lại từ chối đưa tiền cho cô ấy. Thậm chí bọn họ còn tập hợp một nhóm người và bao vây cô ấy.”

“Thật quá đáng.” Ngọc Phi tức giận nói. Tôi sẽ đi với anh sau đó dạy cho họ một bài học!”

“Không được, tôi có thể tự mình xử lý loại chuyện vặt vãnh này. Trước tiên cô hãy trở về tìm Ngụy Phong Lăng để anh ta điều tra về Liễu Đức Thắng.” Trần Gia Bảo lập tức đưa ra quyết định.

“Được rồi.” Liễu Ngọc Phi cảm thấy thất vọng, nhưng cô ta biết nhiệm vụ rất quan trọng, vì vậy cô ta nhanh chóng lái chiếc Maserati màu đỏ của mình đi.

Ở lại đây, chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông.

Khi anh đến, Trần Gia Bảo đi cùng với chiếc Maserati của Liễu Ngọc Phi, lúc này Liễu Ngọc Phi đã lái xe đi, Trần Gia Bảo đột nhiên bị mất xe.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn Tôn Trường Đông, và nói: “Anh Tôn, anh nên biết địa chỉ của công ty chơi cá cược chứ, phiền anh đưa tôi đến đó.”

“Hả?” Tôn Trường Đông mở miệng giọng nói bất lực: “Được rồi.”

“Cảm ơn.”

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên một nụ cười, sau đó ngồi trên chiếc Ferrari của Tôn Trường Đông. Chuyện xảy ra là công ty cá cược vẫn nợ anh 15.750 tỉ. Chuyến đi này anh vừa có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, vừa có thể thu lại tiền của mình, có thể nói đây là một mũi tên trúng hai đích.

Tôn Trường Đông biết Trần Gia Bảo đang vội, lái chiếc Ferrari màu xanh lam đi về hướng Tây, phóng nhanh trong thành phố, mặc dù có rất nhiều phương tiện đang chạy tới và đi trên đường, Nhưng dưới kỹ năng lái xe tuyệt vời của Tôn Trường Đông, nó giống như một con cá bơi qua lại, và trong vòng nửa giờ, anh đã đến trước một tòa nhà gần ngoại ô.

“Anh Trần, tòa nhà văn phòng này là văn phòng của công ty chơi cá độ.” Sau khi dừng xe, Tôn Trường Đông vẫn ngồi trên xe không xuống, hiển nhiên là không muốn cùng Trần Gia Bảo đi vào.

Trần Gia Bảo đẩy cửa bước xuống, nhìn lên thì thấy tòa nhà văn phòng này có tám tầng, trước cửa có đặt hai con sư tử đá lớn. Trông khá tráng lệ nhưng tôi không biết tại sao lại không một có một nhân viên bảo vệ.

Trần Gia Bảo nói: “Tòa nhà văn phòng này rất hoành tráng. Có phải ngay cả công ty cá độ ở thành phố Thái Bình cũng trắng trợn như vậy không?”

Tôn Trường Đông kéo cửa sổ xuống, cúi đầu cười xấu hổ nói: “Mặc dù công việc kinh doanh chính của tòa nhà văn phòng này là cá độ, nhưng bề ngoài nó dưới vỏ bọc của một công ty chứng khoán. Ngoài ra, công ty cá độ này là ngành công nghiệp riêng của tỉnh Hải Phòng chúng tôi. Nó có trụ sở chính tại trung tâm tỉnh Hải Phòng. Đặc biệt còn có một mạng lưới rộng lớn bao gồm các mối quan hệ và bối cảnh lâu đời, nói anh biết đấy.”

“Hoá ra toà nhà cái này có bối cảnh như vậy, quả thật rất tốt.” Miệng Trần Gia Bảo cong lên một nụ cười không thể giải thích được.

Tôn Trường Đông ngẩn ra, kinh ngạc: “Nếu tôi hiểu không lầm, lần này anh tới đây để giải quyết vấn đề, thế nhưng tôi thấy anh lại càng vui vẻ?”

“Ừm” Trần Gia Bảo cười nhẹ nói: “Công ty này còn nợ tôi 15.750 tỷ. Lý lịch của họ càng thâm sâu thì tiền trả lại cho tôi càng nhiều. Anh nói xem, tôi không nên vui sao?”

Hơi thở của Tôn Trường Đông đột nhiên chậm lại, mặc dù gia thế của anh ta rất lớn. Nhưng sau khi nghe đến 15.750 tỷ, nhất thời mất ý thức, sau đó anh ta cười khẩy: “Khoảng thời gian trước cá độ đánh bài, anh Trần đã đánh ra hơn 14 tỷ ở thành phố cờ bạc của chúng tôi, điều này khiến vô số người ghen tị. Trong cuộc thi vẽ tranh ngày hôm nay, anh Trần còn kiếm được thêm 15.750 tỷ. Thực sự anh Trần đã nổi tiếng vô cùng. Quả nhiên là khí phách bất phàm, tôi cũng ngưỡng mộ anh rất nhiều.”

Nói xong, trong lòng Tôn Trường Đông thở dài, tổng cộng là 29,75 tỷ, huống chi ở Việt Nam, cho dù nhìn toàn Thế Giới, cũng đến 90% người dân cả đời sẽ không bao giờ có người nhìn thấy nhiều tiền như vậy, nhưng trong vòng chưa đầy nửa tháng ở tỉnh Hải Phòng, Trần Gia Bảo đã kiếm được gần chục tỷ, nếu không tận mắt chứng kiến thì anh ta cũng sẽ không tin.

Chương 1233

Chương 1233

Trần Gia Bảo nói đùa: “Tôi muốn cảm ơn đến anh Tôn rất nhiều. Làm việc mà thiếu những điều kiện cần thiết thì chuyện khó thành. Nếu anh không chủ động thách thức tôi, làm sao tôi có thể kiếm được nhiều tiền như vậy chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Lần sau, nếu anh Tôn muốn mời tôi thách đấu, tôi sẽ tham gia với anh bất cứ lúc nào, chắc chắn chào đón anh. ”

Tôn Trường Đông sửng sốt, lại lắc đầu: “Không, không, anh Trần giống như một nhân vật lớn. Tôi thách thức anh thì khác nào tự hạ nhục bản thân. Đánh chết còn hơn so sánh với anh, đúng rồi, người phụ trách công ty cá độ này, có quan hệ khá chặt chẽ với nhà họ Tôn chúng tôi, cho nên tôi không dễ dàng xuất hiện, vì vậy anh Trần vào giải quyết vấn đề với bọn họ một mình, tạm biệt.”

Nói xong, ngay lập tức Tôn Trường Đông đạp chân ga rời đi như để trốn thoát. Vì anh ta sợ ở lại, Trần Gia Bảo sẽ chủ động đề nghị anh ta so thí.

Chỉ còn lại có Trần Gia Bảo, anh liếc nhìn tòa nhà văn phòng rồi bước vào trong, đồng thời lấy điện thoại di động ra bấm số của Phan Phi Uyên.

Tuy nhiên, tại sảnh của tòa nhà văn phòng, hàng chục người đàn ông to lớn mặc đồng phục bảo vệ, dáng vẻ hung tợn vây lấy Phan Phi Uyên đứng ở trung tâm, giống như một bầy sói đói, có thể xổng chuồng bất cứ lúc nào để nuốt chửng con cừu nhỏ như Phan Phi Uyên .

Nếu đổi thành một người phụ nữ khác, đối mặt với tình huống nguy hiểm này, e rằng đã sợ hãi từ lâu rồi, nhưng mà dù sao Phan Phi Uyên cũng không phải là một người bình thường, cô ta đã từng chinh chiến ở tuyến đầu của giới doanh nhân Việt

Nam quanh năm và trải qua nhiều âm mưu tàn ác khác nhau. Ngay sau đó mới được phong là Nữ hoàng Việt Nam. Còn tình huống gì cô ta chưa thấy qua?"

Vì vậy, cho dù tình huống lúc này cực kỳ nguy cấp, nhưng thay vì lộ ra chút sợ hãi, Phan Phi Uyên lại ưu nhã ngồi trên ghế, nhìn đám người chung quanh, nhếch khóe miệng lộ ra vẻ bình tĩnh.

Sau lưng Phan Phi Uyên, là hai người đàn ông cao lớn, được Ngụy Phong Lăng cử đến để bảo vệ Phan Phi Uyên, đối mặt với hai mươi ba mươi người đàn ông to lớn, cả hai đều cảm thấy khó khăn, nhưng đều không lùi bước.

"Cô Phan, cô thật sự muốn làm lớn chuyện lên sao? Cô phải suy nghĩ kỹ đi, điều này thực sự không tốt chút nào." Đột nhiên, một thanh niên mặc vest đen, ánh mắt ngông cuồng và kiêu ngạo bước ra khỏi đám đông.

Trải qua lần tiếp xúc trước đó, Phan Phi Uyên biết rằng anh ta được gọi là Phí Văn Đại, là lãnh đạo cấp trung của công ty cá độ này và cô ta chế nhạo: "Những gì anh nói thực sự là một sự lộn ngược trắng đen. Trả tiền cho Nợ. Tôi đã đặt cược vào vụ cá độ mà Trần Gia Bảo đã thắng. Bây giờ đến để lấy tiền, tại sao tôi lại làm khó tôi? "

Phí Văn Đại cảm thấy bực bội. Nếu Phan Phi Uyên thắng ít hơn, anh ta sẽ thực sự đưa tiền bằng cả hai tay và ngoan ngoãn đưa Phan Phi Uyên ra ngoài, nhưng mấu chốt của vấn đề là Phan Phi Uyên đã thắng không phải một trăm nghìn hay một triệu, mà là tổng cộng 7.875 tỷ với khoản lợi nhuận khổng lồ này đủ để khiến bất cứ ai điên lên!

Đối mặt với một con số lớn như vậy, làm sao Phí Văn Đại có thể thành thật cung cấp tiền? Đừng nói là anh ta không đồng ý, ngay cả sếp của anh ta cũng sẽ không đồng ý.

Đó là lý do tại sao bây giờ Phí Văn Đại đã mặt dày một cách đáng xấu hổ. Dù sao đây không phải là lần đầu tiên anh ta làm điều này cho nên anh ta cũng không ngại làm lại. Nhưng điều khiến Phí Văn Đại xấu hổ lúc này là anh đã nhận ra người đang theo dõi Phan Phi Uyên. .Hai người đó đều biết bọn họ là cấp dưới của Nguỵ Phong Lăng, từ khi họ đến bảo vệ Phan Phi

Uyên, chứng tỏ Phan Phi Uyên và nhà họ Ngụy có quan hệ vô cùng thân thiết.

Phí Văn Đại sợ hãi trước sức mạnh của nhà họ Ngụy, biết rằng mình không thể thô bạo với Phan Phi Uyên, vì vậy anh ta chỉ yêu cầu cấp dưới của mình để bao vây Phan Phi Uyên, hy vọng sẽ làm cho Phan Phi Uyên sợ hãi, để cô ta. Rút lui khi thấy khó khăn. Nhưng ai có thể nghĩ rằng, mưu kế này của anh ta hoàn toàn không có tác dụng trước mặt Phan Phi Uyên.

Anh ta hít một hơi thật sâu rồi nói: "Chà, công ty chúng tôi không có gì vô lý. Tôi có thể trả lại tiền gốc cho cpp. Ngoài ra, tôi sẽ đưa cho cô 7.75 tỷ đồng nữa coi như bồi thường cho cô Phan. Dù cho mọi chuyện được giải quyết cô nghĩ sao? "

Phan Phi Uyên suýt chút nữa cười lớn, cô ta khinh thường nói: "Anh tính toán thật tốt. Nếu không tính tiền gốc, thì tôi nhớ tới tôi trúng 6.125 tỷ, hiện tại anh chỉ cho tôi một phần, anh lại còn bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng. Làm sao lại có chuyện tốt như vậy trên thế giới này? Thảo nào công ty cá độ của anh kiếm được nhiều tiền như vậy. Cùng với đó, anh chỉ dựa vào chuyện bắt nạt khách hàng. Anh có thể thắng được nhưng không để người khác chiến thắng, phải không?"

Chương 1234

Chương 1234

Phí Văn Đại cảm thấy bực mình, cô ta thật sự là một người phụ nữ không biết tốt xấu, không phải chỉ dựa vào mối quan hệ của Phan Phi Uyên với nhà họ Ngụy sao? Nếu thực sự tổng hợp lại mà nói, ông chủ lớn đứng sau công ty cá độ, người có địa vị còn cao hơn cả nhà họ Ngụy, nếu có thể cho anh thêm .75 tỷ đồng, anh ta muốn lấy hết tiền tất cả, như vậy cũng là một chuyện tốt đẹp!

Nghĩ đến đây, Phí Văn Đại chế nhạo nói: "Xem ra cô Phan không dễ đối phó, thế nên cũng đừng trách chúng tôi đối với cô thô bạo." Vừa nói, anh ta vừa đưa tay trái ra vẫy vẫy về phía trước, ra hiệu cho ba mươi nhân viên bảo vệ hung tợn tập trung hướng về phía Phan Phi Uyên đang đứng.

Vẻ mặt của hai người phía sau Phan Phi Uyên thay đổi, họ nhanh chóng tiến lên một bước rồi đứng trước mặt chắn cho Phan Phi Uyên.

Tình hình rất nguy hiểm, giống như đang ở trên bờ vực!

Cho dù Phan Phi Uyên đã quen nhìn thấy đủ loại cảnh tượng, đối mặt với loại tình huống khẩn cấp này, trong lòng cô ta cảm thấy hoảng sợ.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô ta đột ngột vang lên, cơ thể Phan Phi Uyên run nhẹ, cô ta nhanh chóng lấy điện thoại di động trong túi ra, sau khi nhìn thấy ID người gọi, trong mắt cô lóe lên vẻ kinh ngạc, nóng lòng muốn nghe điện thoại. Nghe được câu đầu tiên trên điện thoại, giọng nói an ủi của Trần Gia Bảo truyền đến: "Phan Phi Uyên, tôi đã đến cổng công ty cá độ rồi, bây giờ cô đang ở đâu?"

Phan Phi Uyên hưng phấn, không thể giải thích được đang ở trước mặt Thái tử quyến rũ. Cảm thấy sắp được giải cứu, anh

ấy vội nói: “Gia Bảo, tôi đang đứng ở sảnh. Người của công ty cá độ không chỉ

phá hỏng hóa đơn mà giờ họ còn muốn hành động với tôi.” “Hả?” Giọng của Trần Gia Bảo ẩn chứa sự tức giận khi nghe thấy những gì Phan Phi Uyên nói từ điện thoại.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” lớn, cửa kính cực lớn của tòa nhà văn phòng bị đạp đổ, khung cửa kim loại rơi xuống đất cùng với tấm kính cực lớn: “Vụt” kính vỡ vụn và phản chiếu tinh thể cùng. ánh sáng.

Phí Văn Đại và những người khác đều bị sốc, bọn họ nhanh chóng quay lại nhìn về phía cửa.

Thu hết tầm mắt, một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai xuất hiện ở cửa lớn. Mặt đất dưới chân anh đều được bao phủ dày đặc bằng vụn vỡ thủy tinh, phản chiếu tia nắng mặt trời bên ngoài, khiến anh nhìn như đang đứng trong biển ánh sáng, sang trọng không thể tả.

Người đến đây là Trần Gia Bảo!

Lúc này Trần Gia Bảo vẫn còn cầm điện thoại trong tay chưa kịp cúp máy, nhìn xung quanh đã thấy người Phan Phi Uyên đứng giữa trung tâm của đám người, thấy cô ta không sao cả, khóe miệng anh hiện lên một nụ cười. nhẹ giọng: “Đừng sợ, tôi ở đây.”

Nghe giọng nói của Trần Gia Bảo từ điện thoại đứng ngoài cửa, cảm giác an toàn đã mất từ lâu lại dâng lên trong lòng cô ta, khóe miệng không khỏi mỉm cười. Sau đó, lắc đầu nói: “Tôi không sợ.”

Trần Gia Bảo cười một tiếng, nhìn cô ta bằng một ánh mắt đầy ngưỡng mộ, sau đó dời mắt về phía Phí Văn Đại và hai mươi ba mươi tên bảo vệ hung tợn. Vẻ mặt những người trong sảnh lớn đều trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, anh tiến lên giẫm vào những mảnh thủy tinh, tiếng vang lên rõ ràng những âm thanh “cạch cạch” trong sảnh lớn.

Phí Văn Đại và những người khác cũng đang nhìn Trần Gia Bảo.

Lúc đầu, tất cả đều giật mình vì năng lực đập cửa mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, sau đó khi nhìn thấy Trần Gia Bảo đến đây

một mình, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Cái gọi là "song quyền khó địch bốn tay", họ đều nghĩ dù Trần Gia Bảo có thực lực đến đâu, thì cũng là một người, nhưng ở đây có hơn 30 người đàn ông trưởng thành, chỉ cần một chân cũng có thể giẫm chết Trần Gia Bảo!

Phí Văn Đại nhìn một đám nhân viên bảo vệ phía sau, trong lòng vô cùng tự tin, anh ta chế nhạo Trần Gia Bảo: "Anh là ai, quả thật dũng cảm, còn không nhanh chóng mở mắt ra xem nơi này là đâu mà lại dám ngông cuồng như vậy."

Công ty cá độ này chỉ là một chi nhánh, mà Phí Văn Đại chỉ là lãnh đạo cấp trung của chi nhánh đó. Anh ta không đủ tư cách để biết Trần Gia Bảo là ai, vì vậy cũng không cần biết Trần Gia Bảo là ai .

Trần Gia Bảo bước lên phía trước, đi ngang qua Phí Văn Đại, và đi thẳng về phía Phan Phi Uyên, hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Phí Văn Đại, thậm chí không thèm nhìn anh ta.

Bỏ qua một cách trắng trợn!

Hai mắt Phí Văn Đại tràn đầy lửa giận, anh ta quay người lại, hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đi đến bên người Phan Phi Uyên, trước tiên gật đầu với hai người bên cạnh Ngụy Phong Lăng, nói: "Cảm ơn các anh đã vất vả."

Chương 1235

Chương 1235

Thời điểm Trần Gia Bảo vừa bước vào, anh đã nhìn thấy hai người bọn họ đối mặt với rất nhiều nhân viên bảo vệ, thật sự rất khó khăn khi có thể bảo vệ được Phan Phi Uyên.

“Cậu Trần nói vậy làm gì? Đây là việc chúng tôi nên làm.”

Hai người đều biết Trần Gia Bảo là một nhân vật lớn, rất có thể sau này anh có quan hệ chặt chẽ với nhà họ Nguỵ. Lời khen ngợi từ Trần Gia Bảo khiến họ khá thích thú.

Trần Gia Bảo mỉm cười với hai người họ, sau đó hỏi Phan Phi Uyên: “Phan Phi Uyên, có chuyện gì vậy?”

Phan Phi Uyên chỉ nói ngắn gọn chuyện vừa rồi, cuối cùng nói: “Theo tỷ lệ mà nói, chúng ta đã thắng 6.125 tỷ, Phí Văn Đại thật sự muốn dùng 1.75 tỷ để tống tôi đi, thật giống như một kẻ ăn mày, bắt nạt người quá đáng.” Thật ra, đối với Phan Phi Uyên, 1.75 tỷ là đủ, nhưng nghĩ đến việc rõ ràng cô đã kiếm được 1,75 tỷ, chênh lệch quá lớn này khiến cô ta cảm thấy rất khó chịu.

Trần Gia Bảo nhìn lại Phí Văn Đại, anh chỉ nói: “Chuyện lừa dối này đúng là bắt nạt, nhưng một công ty cá độ lớn như thế này có thể tồn tại nữa không tôi cũng chưa dám chắc. ”

Vẻ mặt của Phí Văn Đại thay đổi, anh ta lạnh lùng khịt mũi: “Nơi này của chúng tôi có phải lớn hay không cũng chưa đến lượt anh tính toán. Tôi nói lại lần nữa, bây giờ chúng tôi sẽ đưa cho anh 1.75 tỷ thì anh cũng nên rời đi ngay lập tức, nếu không thì hậu quả các anh cũng không thể gánh nổi.”

“Anh có chắc là anh chỉ đưa 1.75 tỷ?” Trần Gia Bảo cười nhẹ nói.

“Tất nhiên, hơn nữa, tôi không ngại nói cho anh biết, 1.75 tỷ này là đã rất nể mặt nhà họ Nguỵ rồi. Nếu không, hôm nay các anh đừng nghĩ đến chuyện lấy đi một đồng nào.” Phí Văn Đại nói một cách ngạo mạn. Quả thật có một chỗ dựa đằng sau đáng tự hào như công ty cá độ này thì thủ đoạn của bọn họ có thể nói là vô phép tắc!

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: “Nếu như tôi phải lấy hết số tiền nên lấy đi thì sao?” trong mắt Phi Văn Hải lóe lên một tia sắc bén, anh ta hung ác nói: “Vậy thì anh đang tìm cái chết!”

Lời của anh ta chỉ vừa nói xong, coi như xác nhận chắc chắn những gì anh ta nói, nếu như vậy, ba mươi nhân viên bảo vệ lần lượt vây quanh Trần Gia Bảo, nếu có lời nào không hợp, bọn họ đều sẵn sàng xông lên đánh chết Trần Gia Bảo!

Phí Văn Đại cười đắc thắng, nói: “Có thể anh có thực lực rất lớn, nhưng khi đối mặt với nhiều người như vậy, cho dù anh có mạnh mẽ đến đâu, anh cũng sẽ khó chống lại. Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, cho anh 1.75 tỷ, anh lập tức rời đi ta. Nếu không, tôi thật sự không khách sáo với anh.”

Vẻ mặt của Phan Phi Uyên đột nhiên trở nên kỳ quái. Mặc dù những nhân viên bảo vệ này thật sự cao lớn và đông người như vậy, nhưng Trần Gia Bảo là ai? Anh đã có thể bay vút trên bầu trời để vẽ tranh rồi nhảy xuống từ độ cao 100 mét, làm sao có thể bị đám người bình thường này uy hiếp?

Nghe vậy Trần Gia Bảo lắc đầu cười, anh liếc mắt nhìn những nhân viên an ninh xung quanh, vẻ khinh thường vụt qua, nói: “Các anh sai rồi.”

“Sai rồi? Sai ở chỗ nào?” Phí Văn Đại hơi bất ngờ.

Trần Gia Bảo đứng chắp tay, nhẹ nói: “Tôi cho anh cơ hội cuối cùng, 7.785 tỷ này, không mất đi một đồng nào, nếu không chính anh sẽ gặp nguy hiểm.”

“Xem ra anh chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ.” Sắc mặt Phi Văn Đại u ám, anh ta vẫy vẫy tay trái về phía trước, trầm giọng nói: “Lên đi. Đánh anh ta nửa sống nửa chết cho tôi rồi nói sau! ”

Một nhóm lớn nhân viên bảo vệ ở xung quanh lần lượt hô lên một tiếng đầy phấn khích, giương nanh múa vuốt nhào về phía

Trần Gia Bảo.

“Cho dù có nhiều người đi chăng nữa, cũng chỉ là một bầy kiến hôi. Cho dù số lượng nhiều gấp mười lần, chỉ cần một cái búng tay là có thể bị tiêu diệt.” Vẻ mặt của Trần Gia Bảo không chút thay đổi, chờ một tên bảo vệ nhanh nhất bên trái xông tới trước mặt, đột nhiên vang lên một tiếng giòn tan,Trần Gia Bảo đã tát anh ta bay ra ngoài.

Sau đó, anh hơi xoay người sang một bên, tránh đòn đánh lén ở phía bên phải, rồi dùng cùi chỏ đánh vào bụng đối phương.

Kẻ đánh lén đó kêu la thảm thiết, anh ta cảm thấy nội tạng trong bụng đều bị dịch chuyển, nôn ra hết nước đắng, nặng nề ngã xuống đất, ôm bụng không đứng dậy được.

Trần Gia Bảo cũng không thèm nhìn anh ta một cái, hai tay không ngừng di chuyển, đấm ra ngoài, một nhân viên bảo vệ khác cũng bị Trần Gia Bảo đánh ngã trên mặt đất.

Chương 1236

Chương 1236

Trong tích tắc, Trần Gia Bảo đã dễ dàng xử lý ba người bọn họ, đây vẫn là Trần Gia Bảo còn nhẹ tay, anh chỉ dùng chưa tới 10% sức lực, nếu không ba người bọn họ sẽ ói ra máu mà chết.

Thấy như vậy, Phí Văn Đại giật mình sửng sốt, anh ta đột nhiên mở to mắt, chết tiệt, tên này còn có năng lực như vậy chứ?

Vào lúc anh ta đang bị sốc, Trần Gia Bảo đã nhanh chóng đánh bại sáu nhân viên bảo vệ.

Lần này ngay cả những nhân viên bảo vệ đang bao vây Trần Gia Bảo cũng phải kinh ngạc, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người có sức lực như vậy, trong lòng ai nấy đều hoảng sợ, tốc độ ra tay cũng chậm hơn rất nhiều.

Trong lúc bọn họ chậm rãi ra tay, Trần Gia Bảo cũng không hề chần chừ, trong nháy mắt, anh ta đã quật ngã bốn nhân viên bảo vệ xuống đất.

Lúc này, các nhân viên bảo vệ càng hoảng sợ hơn, đột nhiên, một nhân viên bảo vệ cao lớn linh hoạt, biết rằng mình sẽ không thể đánh thắng vào Trần Gia Bảo, vì vậy muốn bắt Phan Phi Uyên làm mối đe dọa. Còn Phan Phi Uyên đang nhìn Trần Gia Bảo với vẻ mặt thích thú, hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Một cơ hội tốt!

Anh ta đảo mắt, lặng lẽ di chuyển về hướng Phan Phi Uyên đang đứng, khi khoảng cách còn chưa tới hai mét, anh ta đột nhiên tăng tốc lao thẳng về phía Phan Phi Uyên.

“Ngu xuẩn.” Trần Gia Bảo quan sát bốn phương, anh liếc mắt đã thấy tận mắt hành vi lén lút của tên bảo vệ đó rồi, khi anh ta

sắp chạm vào người Phan Phi Uyên, chân Trần Gia Bảo khẽ nhúc nhích, anh đã nhanh chóng đến bên cạnh anh ta sút ra một cú đá, một cước đá bay anh ta ra ngoài.

Vừa rồi Phan Phi Uyên còn bị sốc, khi đột nhiên nhìn thấy Trần Gia Bảo lao vào cứu mình, trong lòng vừa cảm động vừa ấm áp.

Sau đó, Trần Gia Bảo đã thể hiện sức mạnh tuyệt vời quật ngã tất cả các nhân viên bảo vệ còn lại xuống đất trong vòng chưa đầy một phút.

Nháy mắt, trong đại sảnh, có rất nhiều nhân viên bảo vệ nằm la liệt, từng người từng người một không chịu nổi đau đớn kêu gào, chỉ có Trần Gia Bảo nghiêm nghị đứng yên, tư thế đặc biệt đứng thẳng.

Hai mắt Phan Phi Uyên biến sắc, khóe miệng cong lên ý cười.

Phí Văn Đại đã bị chấn động, đây là hơn 30 nhân viên bảo vệ, không chỉ bị Trần Gia Bảo dễ dàng đánh ngã xuống đất, mà từ đầu đến cuối, thậm chí bọn họ còn chưa chạm vào một góc áo của Trần Gia Bảo.

“Tôi nói rồi, tôi đã cho anh một cơ hội cuối cùng, cho nên bây giờ anh nên tự chịu lấy hậu quả này.” Trần Gia Bảo nói xong đi về phía Phí Văn Đại. Nhìn thấy đám bảo vệ nằm la liệt dưới đất, Phí Văn Đại cảm giác có một sự áp bức khó tả.

“Dừng lại cho tôi, anh cho rằng mình thắng sao? Thật là ngu ngốc!” Vẻ mặt của Phi Văn Đại thay đổi, anh ta nhanh chóng lùi lại hai bước, hít một hơi thật sâu rồi chế nhạo: “Đừng quên đây là địa bàn của ai, chỉ cần tôi muốn, chắc chắn có thể tìm thêm người để đối phó với anh.”

Trần Gia Bảo vừa đi vừa khinh thường nói:” Dù có bao nhiêu người đi nữa, bọn họ cũng chỉ là một lũ kiến hôi mà thôi. Anh có thể làm gì tôi? ”

Phí Văn Đại hừ lạnh một tiếng, anh ta chỉ biết nói: “Tôi biết cậu đánh nhau rất giỏi, nhưng cậu đừng quên một câu”

“Ồ? Anh muốn nói cái gì vậy?” Trần Gia Bảo quan tâm hỏi.

“Kiến giết voi nhiều lắm!” Phí Văn Đại khiêu khích nói: “Anh cứ nói dù có bao nhiêu người cũng vô dụng. Vậy anh còn dám

ở đây đợi mười phút để tôi gọi người đến không?”

Nghe thấy vậy, Trần Gia Bảo hơi sửng sốt, ngay sau đó anh mỉm cười: “Trận đấu này thật phiền phức, nhưng để khiến anh sẵn sàng bỏ ra 7.785 tỷ đồng thì tôi cũng sẽ cho anh một cơ hội ngoại lệ.”

Nói xong, Trần Gia Bảo quay lại, đi về phía Phan Phi Uyên, anh quay lưng lại với Phí Văn Đại: “Hãy nhớ rằng, anh chỉ có 10 phút. Sau 10 phút, không cần biết người anh đang gọi đã đến hay chưa, Tôi sẽ cho anh biết hậu quả là như thế nào. ”

10 phút là đủ!

Phí Văn Đại lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo, anh ta cảm thấy chế nhạo, tuy rằng anh bây giờ kiêu ngạo, nhưng sau 10 phút, nhất định phải để anh quỳ xuống xin tha!

Chương 1237

Chương 1237

Nghĩ đến đây, anh ta bước nhanh ra khỏi sảnh gọi điện cho ai đó.

Cùng lúc này, trong đại sảnh, Trần Gia Bảo đi đến bên cạnh Phan Phi Uyên, một tay tháo xuống bịt mắt của Ngụy Phong Lăng, nhanh chóng di chuyển một chiếc ghế đến, đặt xuống bên cạnh Phan Phi Uyên.

Ngay khi Trần Gia Bảo vừa ngồi xuống, bên cạnh có giọng nói hơi lo lắng của Phan Phi Uyên: "Gia Bảo, chúng ta thật sự muốn đợi ở đây sao?"

Trần Gia Bảo quay lại nhìn người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh, đồng thời anh còn ngửi thấy mùi của Phan Phi Uyên, mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể cô ta khiến trái tim anh chao đảo, anh mỉm cười: "Tại sao không? Chưa lấy được 7.875 tỷ đồng. Cô cũng đừng quên cuộc cá độ giữa chúng ta, chỉ có số tiền này phải nằm trong tay cô, như vậy cuộc cá độ của chúng ta có thể chính thức bắt đầu." Phan Phi Uyên sửng sốt một lúc, rồi bật cười xinh đẹp mà nói: "Đến lúc này này, anh còn muốn nói về vụ cá cược đó sao, thật sự tôi đã rất khâm phục khẩu phục rồi. Vì anh cứ như vậy nghiêm túc mà giúp tôi hai lần, cho dù tiền có thể lấy được hay không, thì cuộc cá độ giữa chúng ta, từ bây giờ mới thực sự bắt đầu."

Trần Gia Bảo nhìn dáng vẻ xinh đẹp tươi cười quyến rũ của cô ta, tâm tình trở nên vui vẻ hơn, mỉm cười:" Dù vậy, tôi sẽ giúp cô lấy lại số tiền thuộc về cô, hơn nữa, một phần cũng không thể thiếu."

"Vậy thì tôi liền cảm ơn anh." Phan Phi Uyên cười vui hơn, trong ánh mắt sáng rực rỡ của cô ấy tỏa sáng, không khí khắp sảnh lớn như thể trở nên đẹp hơn.

Hai người cấp dưới phía sau càng thêm kinh ngạc, vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn thêm.

Bên ngoài tòa nhà văn phòng, Phí Văn Đại nhìn thấy qua ô cửa vỡ nát thấu Trần Gia Bảo đang trò chuyện cười đùa với Phan Phi Uyên, trong lòng anh ta tự giễu, cười lạnh liên tục, cứ cười đi, vì không lâu nữa, các người sẽ không có nhiều thời gian để vui vẻ nữa.

Không đề cập đến việc Phí Văn Đại đang đợi ở cửa, trong sảnh lớn, Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên đã bắt đầu nói chuyện.

Thực tế mà nói, Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên đã gặp nhau nhiều lần, nhưng mỗi lần gặp mặt đều bị thu hút bởi những thứ khác hoặc vội vàng rời đi, rất ít có cơ hội trò chuyện sâu sắc như bây giờ.

Bây giờ hai người nói chuyện phiếm, càng tán gẫu, càng là vui vẻ, Phan Phi Uyên nhất thời cười khúc khích, trong lòng cô ta dâng lên một cảm giác như gặp được tri kỷ.

Nhìn thấy thời gian cũng đã gần hết, Trần Gia Bảo không kìm chế được tò mò, hỏi: “Tiện thể, lần trước cô nói nhà họ Tang có thể mang lại cho cô nhiều lợi ích nhất. Tôi cũng về trước suy nghĩ hồi lâu, cô rõ ràng là giám đốc tập đoàn Hà Nội, “Nữ hoàng” nổi tiếng của Việt Nam, địa vị không hề thấp hơn Tang Ngọc Hoàng, và thậm chí về mặt kỹ thuật, cô còn cao hơn ông ta. Tôi thực sự không thể hình dung được nguyên nhân là gì?”

Trong chốc lát, vẻ mặt của Phan Phi Uyên tối sầm lại, nhưng một lúc sau, cô ấy duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bên thái dương rồi nói: “Gia Bảo là bạn tốt của tôi, chuyện này cũng không cần thiết phải giấu diếm anh, chỉ là đây là một câu chuyện dài. Tôi sẽ nói với anh lần sau khi có cơ hội thích hợp.”

“Được rồi, một lời đã định.” Trần Gia Bảo gật đầu đồng ý. Đột nhiên, bọn họ nghe thấy tiếng ồn đến từ bên ngoài, anh mỉm cười đùa giỡn: “Thời gian này thực sự không thích hợp vì bọn họ đã đến.”

“Cái gì?” Phan Phi Uyên nhất thời không phản ứng kịp, theo bản năng nhìn ra bên ngoài, cô ta lập tức bị giật mình.

Chỉ nhìn thấy trên con đường rộng rãi bên ngoài, có một đám đàn ông to lớn vây quanh, ít nhất cũng có ba bốn trăm người, cả con đường đều bị vây kín xung quanh, trong tay người nào cũng cầm gậy gộc, mã tấu, rất kiêu ngạo cũng rất đáng sợ, nhiều xe cộ trên đường bị chặn lại, bọn họ cũng chỉ dám oán giận nói ra.

“Tại sao lại có nhiều người như vậy?” Phan Phi Uyên không khỏi thấp giọng kêu lên.

Biểu hiện của hai người đàn ông sau lưng cô cũng thay đổi.

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ lên bàn tay ngọc bích của Phan Phi Uyên, ra hiệu cho cô ấy yên tâm rồi mỉm cười: “Tôi đã nói trước đó dù có bao nhiêu người đi nữa thì cũng chỉ là một lũ kiến. Chúng nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng cũng không có uy hiếp gì cả.”

Phan Phi Uyên bị sự tự tin của Trần Gia Bảo làm lây nhiễm, cô cũng bình tĩnh trở lại, sau đó nhận ra tay mình vẫn đang bị Trần Gia Bảo nắm lấy, khuôn mặt đỏ bừng, cô ta lặng lẽ rút lui.

Khoảnh khắc tiếp theo, Phí Văn Đại ngẩng cao đầu bước vào, ba bốn trăm người đi theo phía sau, vẻ mặt anh ta đã thay đổi so với lúc trước, kiêu ngạo vô cùng.

Do lượng người quá lớn, toàn bộ sảnh lớn này cũng không thể phù hợp, dẫn đến rất nhiều người vẫn còn bên ngoài tòa nhà.

“Các anh cảm thấy thế nào?” Vẻ mặt Phí Văn Đại đắc thắng đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, duỗi ngón tay cái ra chỉ vào đám người phía sau, muốn cho bọn họ xem vẻ mặt hoảng sợ của Trần Gia Bảo.

Chương 1238

Chương 1238

Tuy nhiên, anh ta đã thất vọng, vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, thậm chí còn lắc đầu cười, có vẻ như đang cười trước sự ngây thơ của Phí Văn Đại.

Anh đứng dậy, liếc nhìn những người xung quanh, tuỳ ý nói: "Đây là những gì anh gọi là kiến giết chết một con voi? Nó thực sự làm tôi mong đợi một cách vô ích."

"Như thế nào? Chẳng lẽ anh cảm thấy câu đó là sai sao?" Phí Văn Đại lại giễu cợt, chàng trai này tuổi không lớn, nhưng thật sự có thể ra tay.

"Không, đúng là kiến giết chết voi, nhưng sự thật này…" Trần Gia Bảo lắc đầu, chỉ trỏ về phía đám người, nói: "Nhưng chỉ vài người như vậy thì còn lâu mới đủ."

Phí Văn Đại dường như đã nghe thấy một trò đùa hay nhất trên thế giới, anh ta không thể nhịn được cười.

Hàng trăm người cùng nhau cười nói, tiếng nói của họ lớn, vang vọng khắp toà nhà, nét mặt Phan Phi Uyên cũng hơi thay đổi.

Phí Văn Đại bật cười, không nhịn được mà giễu cợt nói: "Anh thật sự nực cười. Anh có biết ở đây có bao nhiêu người không? Tổng cộng có 382 người, họ còn cầm trong tay những thanh thép và dao rựa, ngay cả khi những người này chỉ sử dụng dao rựa ở khoảng cách xa. Ném một thanh thép vào anh là đủ để đập anh đến chết. Anh vẫn cảm thấy những người này chưa đủ sao? "

"Quả thực là không đủ, còn lâu mới đủ. "Trần Gia Bảo tự tin nói.

Phí Văn Đại chế nhạo: “Ồ? Vậy tôi cũng muốn hỏi, anh nghĩ bao nhiêu người đến mới là đủ?”

Trần Gia Bảo chắp tay đứng đó, sau khi cân nhắc một chút, anh mới nghiêm túc nói: “Ba bốn trăm ngàn người… không, thậm chí là ba, bốn triệu người mới có thể đe dọa tôi, ít nhất điều này mới có thể khiến tôi kiệt sức đến chết.”

Ba hay bốn triệu người?

Nghe những lời nói cực kỳ kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, tất cả mọi người có mặt ở đây, bao gồm cả Phan Phi Uyên, đều sửng sốt, ba bốn triệu người lên tiếng.

Trong số những người có mặt, chỉ có Phan Phi Uyên là tin những gì Trần Gia Bảo nói. Sau khi tỉnh lại từ trạng thái bàng hoàng, trong giây lát, cô ta nhìn dáng đứng kiêu hãnh của Trần Gia Bảo, đôi mắt đầy mong đợi!

Phí Văn Đại và những người khác như nghe thấy trò đùa, bọn họ lại cười lớn hơn, điều này cho thấy suy nghĩ Trần Gia Bảo nực cười như thế nào.

“Thật sự là đáng cười nhạo. Anh dám nói ba bốn triệu người mới có thể đối phó với anh. Tôi phải thừa nhận anh là người giả bộ có năng lực đó. Vậy thì, hãy đợi lát nữa xem anh còn nói như vậy nữa được không. Một đội mấy nghìn người cũng không phải là đối thủ của anh sao?” Phí Văn Đại cười lớn đến nỗi chảy ra nước mắt.

Trần Gia Bảo nhún vai, với thực lực hiện tại, quả thực anh có thể đánh bại một đội quân 10.000 người được trang bị đầy đủ vũ khí trong những tình huống như bất ngờ, tuy nhiên những chuyện như thế này không cần phải nói với một người không liên quan như Phí Văn Đại.

Phan Phi Uyên khẽ cau mày, cảm thấy tiếng cười của Phí Văn Đại rất chói tai, đồng thời cảm phục khả năng bình tĩnh của Trần Gia Bảo, nếu như bị Phí Văn Đại chế giễu như vậy, cô ta đã sớm tát một cái vào mặt.

Thật ra, đối với Trần Gia Bảo mà nói, Phí Văn Đại chỉ là một kẻ nhỏ nhen, không cần vì những lời chế giễu đó mà tức giận, giống như con chim đại bàng lớn bay chín ngày không thèm để ý tới lời chế nhạo của chim yến tước.

Một lúc sau, Phí Văn Đại cười xong, đôi mắt lóe lên một tia sáng, anh ta nói: “Bây giờ, tôi muốn nhìn xem, anh làm thế nào để đấu với bốn triệu người ở đây, các anh em, lên đi!”

Theo lời của anh ta, những người đàn ông to lớn phía sau vung dao hoặc dùng gậy lao về phía Trần Gia Bảo. Một cảnh tượng lớn như vậy chỉ cần nhìn theo cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Vẻ mặt của hai người Ngụy Phong Lăng thay đổi, hai chân run lên, không khỏi nuốt nước bọt.

Phan Phi Uyên ngồi sau lưng Trần Gia Bảo, nhìn bóng lưng thanh tú thậm chí hơi gầy của Trần Gia Bảo mà trong lòng cảm thấy thanh thản.

Chương 1239

Chương 1239

Đối mặt với đám người đang xông đến, Trần Gia Bảo chắp tay phía sau, khóe miệng mỉm cười, bị hàng trăm người bao vây, một chút anh cũng không sợ cũng không sợ! Đột nhiên, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trước mắt Trần Gia Bảo, một con dao rựa đập vào trán anh, dường như là một đòn chí mạng.

Phí Văn Đại đã cười ra tiếng, nếu con dao này đâm trúng Trần Gia Bảo sẽ bị thương nặng, nếu anh không chết cũng phải bị thương, đây chính là kết quả của việc đối đầu chống lại họ!

Ngay khi con dao chuẩn bị đâm vào trán Trần Gia Bảo, đột nhiên có một ngón vươn ra, Trần Gia Bảo búng ngón tay của thẳng vào con dao, chỉ nghe thấy một tiếng "đinh" giòn giã vang lên, sau đó là tiếng dao rựa gãy.

"Cái gì?" Phí Văn Đại kêu lên, vẻ mặt kinh ngạc và khó tin.

Tuy nhiên, trước khi bình tĩnh lại, Phí Văn Đại đã nhìn thấy một thứ khiến anh ta càng sốc hơn.

Động tác của Trần Gia Bảo đột ngột, trong đám người như hổ nhập bầy, bất khả chiến bại nơi nào anh từng đi tới, không ít người gào thét xông lên, lại bị đánh ngã xuống đất.

Trong ba bốn phút, tổng cộng 382 người đàn ông cường tráng ngã xuống đất kêu la thảm thiết, không ai đứng vững, dao rựa và thanh thép rơi tứ tung trên mặt đất.

Hai người đàn ông Nguỵ Phong Lăng vừa vui mừng vừa kích động, chẳng trách một nhân vật lợi hại như vậy lại trở thành người trong lòng của Nguỵ Nhã Huyên, thật sự đặt biệt trâu bò!

Trong ánh mắt Phan Phi Uyên càng thêm biến sắc, cô ấy cảm thấy được Trần Gia Bảo toát ra uy lực, không kiềm chế được.

“Tôi đã nói rồi, số người mà anh đưa đến còn lâu mới đủ.” Trần Gia Bảo chắp tay đứng, mắt nhìn xung quanh.

“Chuyện này… sao có thể vậy?” Phí Văn Đại chỉ tỉnh lại sau cơn sốc. Tuy nhiên, vì quá tỉnh táo nên giờ anh ta còn bị sốc hơn nữa. Ôi trời, đây là 382 người. Chỉ mất chưa đầy vài phút mà mọi chuyện đã được giải quyết một cách dễ dàng. Chẳng lẽ anh thực sự có thể tiêu diệt hàng triệu người?

Phí Văn Đại không muốn tin, nhưng bây giờ anh ta phải tin.

“Tôi không có hứng thú giải thích cho anh nghe. Anh chỉ cần biết rằng trong mắt tôi, anh chỉ là con sâu, con kiến.” Trần Gia Bảo liếc xéo anh ta một cái, nói: “Quỳ xuống.”

Mặc dù anh chỉ liếc mắt, nhưng ánh mắt của anh sắc bén, dù cho giọng nói buồn tẻ, nhưng cũng đã làm cho trái tim mọi người chấn động!

Phí Văn Đại bị sốc, bị khí thế của Trần Gia Bảo ép “phốc” một cái, không khỏi quỳ xuống, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Hai người Ngụy Phong Lăng cảm thán và ngưỡng mộ Trần Gia Bảo hơn, họ nhanh chóng di chuyển ghế ra phía sau Trần Gia Bảo và mỉm cười cung kính: “Anh Trần, mời anh ngồi đi.” Trần Gia Bảo gật đầu rồi ngồi thẳng xuống lưng ghế, khí thế không giảm chút nào, lại nói: “Tôi để cho anh quỳ trước mặt, anh có thấy phục sao?”

“Phục … rất phục …” Trán Phí Văn Đại đầy mồ hôi lạnh, anh ta nghĩ mãi, sao có thể đánh ngã gần 400 người chỉ trong vài phút, và mặt không đỏ bừng, không thở dốc, thậm chí không đổ mồ hôi, một nhân vật mạnh mẽ như vậy, anh ta không thể chấp nhận được.

“Tôi đã yêu cầu anh đưa ra 7.875 tỷ ngay bây giờ, anh có thấy phục không?” khi thế của Trần Gia Bảo tăng lên vài phần.

“Tin chắc, vô cùng thuyết phục …” Phí Văn Đại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, rồi nói: “Nhưng … nhưng tôi không phải là người nắm quyền cao nhất ở đây. Số tiền 7.875 tỷ là quá lớn, tôi không có quyền được huy động nhiều quỹ như vậy.”

Trần Gia Bảo khẽ cau mày nhìn Phan Phi Uyên, thật trùng hợp, Phan Phi Uyên cũng tình cờ nhìn anh.

Hai người nhìn nhau, sau đó Trần Gia Bảo gật đầu với cô ấy, lúc sau nói với Phí Văn Đại: “Vậy thì anh hãy gọi cho người chịu trách nhiệm việc này,còn tôi sẽ nói chuyện riêng với anh ta.”

“Đúng.” Phí Văn Đại nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi cho cấp trên và giải thích ngắn gọn tình hình ở đây cho đến khi cúp máy. Trong suốt thời gian gọi điện, anh ta vẫn quỳ ở đó, cũng không có khả năng đứng lên, sau đó

còn nịnh nọt: “Anh muốn điều gì nữa không?” Trần Gia Bảo thản nhiên chỉ vào mấy trăm người đàn ông lớn đang ngã trên mặt đất, nói: “Các anh đi ra ngoài đi, thật sự chướng mắt. ”

“Được, được.” Phí Văn Đại đáp lại hai lần sau đó nói lớn:” Tất cả các người đã nghe thấy chưa. Hãy ra khỏi đây, nhanh lên.”

Chương 1240

Chương 1240

Anh ta quỳ gối trên mặt đất, giọng điệu chỉ huy ra lệnh cho người khác thật sự buồn cười.

Trên mặt đất có hơn ba trăm người đàn ông to lớn, tuy rằng thân thể vẫn còn đau, nhưng nghe nói còn có thể rời đi, làm sao bọn họ còn quan tâm đến nỗi đau trên thân thể? Tất cả đều miễn cưỡng đứng dậy khỏi mặt đất rồi kéo nhau bước ra ngoài.

Hai ba phút sau, nhóm người đàn ông to lớn đi sạch sẽ, ngay cả mã tấu và thanh thép trên mặt đất cũng bị lấy sạch.

Phí Văn Đại cười nịnh nọt: "Anh nhìn xem, bọn họ đều ngoan ngoãn chạy đi rồi, còn tôi …"

"Anh đứng lên trước đi, trước khi tôi lấy được 7.875 tỷ Việt Nam đồng thì anh cũng đừng nghĩ tới cái gì." Mặc dù giọng điệu của Trần Gia Bảo rất nhẹ nhàng bình thản, nhưng cũng không thể nghi ngờ.

Nghe vậy, Phí Văn Đại thất vọng một lúc, nhưng đứng lên cũng không tệ lắm, dù sao sàn nhà vừa cứng vừa lạnh, khó chịu khủng khiếp.

Sau khi đứng dậy, anh ta lập tức rót hai tách trà cho Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên, cười nịnh nọt nói: "Đây là trà ngon nhất mà tôi nhận được từ văn phòng quản lý. Tôi không biết có hợp với hai người không. Nếm thử đi, cứ từ từ dùng, nếu có cần gì thì hãy nói cho tôi biết." "Tôi hiểu rồi, anh tránh sang một bên đi." Trần Gia Bảo nhấp một ngụm trà, trong mắt hiện lên một tia khen thưởng, mùi vị quả thật là không tệ, anh đột ngột nói: "Chờ đã, tôi

muốn cho họ một tách trà." Trần Gia Bảo chỉ vào hai người đàn ông do Ngụy Phong Lăng sai tới. Tại thời điểm quan

trọng, Trần Gia Bảo đã có ấn tượng tốt về họ.

Vẻ mặt vui vẻ chợt hiện trên gương mặt của hai người bọn họ, một nhân vật lớn như anh Trần như, còn có thể nhớ tới bọn họ, việc này đơn giản là một vinh dự cao cả, không phải vô ích mà bọn họ tiến lên bảo vệ Phan Phi Uyên.

Đột nhiên hai người hưng phấn vui mừng, thậm chí còn có cảm giác nguyện chết cũng cam lòng.

"Vâng, vâng." Phí Văn Đại cung kính đáp lại, pha thêm hai tách trà, lại còn mang hai chiếc ghế, tuy nhiên, hai người họ không ngồi xuống mà vẫn đứng sau lưng Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên, giống như một cận vệ rất trung thành.

Phan Phi Uyên nhìn Phí Văn Đại nở nụ cười kính nể, nhìn qua không còn thấy chút kiêu ngạo nào? Loại tương phản mạnh mẽ này khiến cho trong lòng Phan Phi Uyên nhẹ nhõm một chút, đồng thời cũng không khỏi cảm thán phương pháp của Trần Gia Bảo, che miệng cười: "Không hổ là cậu Trần nổi tiếng, thật là tài giỏi hơn người. Tôi sẽ dùng trà thay rượu, kính anh Gia Bảo một chén."

Nói xong, Phan Phi Uyên nâng chén lên, môi đỏ tươi nhấp một ngụm trà càng thêm quyến rũ.

Trần Gia Bảo ngây ngốc cười cười, đột nhiên duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng nâng chiếc cằm tròn trịa trắng nõn của Phan Phi Uyên, nói: "Chẳng qua chỉ là trấn áp một số kẻ tiểu nhân thôi. Nếu chỉ cần làm như vậy đã có thể khiến Phan Phi Uyên ngưỡng mộ thì lát nữa tôi sẽ giúp cô lấy lại 7.875 tỷ Việt Nam đồng về sau, cô có muốn báo đáp không?"

Ánh mắt đùa giỡn, lời nói mơ hồ, hành động lại càng là phù phiếm.

Nếu người khác dám trêu chọc cô ấy như thế này, e rằng Phan Phi Uyên đã tát cho may phát rồi, nhưng đối mặt với Trần Gia Bảo, thay vì tức giận, cô ta sẽ biểu hiện ra vẻ xấu hổ trong ánh mắt, đôi má ửng đỏ, đầu hơi cúi xuống lui về phía sau tránh né hành vi phù phiếm của Trần Gia Bảo che miệng cười: "Phi Uyên rất có quý giá. Nếu muốn Phi Uyên lấy thân hứa hẹn thì 7.875 tỷ đồng cũng không đủ."

Mặc dù 7.875 tỷ đối với một số người là con số không hề nhỏ, đó là một số tiền khổng lồ, nhưng nó còn lâu mới đủ để khiến trái tim của Phan Phi Uyên rung động, bởi vì cô ta có thể kiếm được rất nhiều tiền bằng chính khả năng của bản thân.

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, lại đột nhiên đưa ngón tay lên nâng cằm của Phan Phi Uyên.

Phan Phi Uyên kinh ngạc, cô ta vừa mới trốn đi, tránh ra cũng đủ để tỏ thái độ, vậy mà Trần Gia Bảo còn muốn lợi dụng cưỡng bức cô ta bất chấp cô ta muốn như thế nào sao?

Nghĩ đến điều này, Phan Phi Uyên cảm thấy khó chịu và thất vọng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Gia Bảo duỗi ngón tay đến trước mặt Phan Phi Uyên, cũng không nâng cằm cô lên nữa, thay vào đó, anh dùng ngón tay vuốt ve khóe miệng của Phan Phi Uyên, đầu ngón tay chỉ cảm thấy mềm mại mượt mà. Anh cười: “Khoé miệng cô vừa dính một chút trà. ”

” Hả? ” Phan Phi Uyên nhìn thấy ngón tay của Trần Gia Bảo quả nhiên có một mẩu trà nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy đâu.

Cô ta thấp giọng kêu lên, để cho Trần Gia Bảo nhìn thấy cảnh tượng đáng xấu hổ như vậy, đơn giản là cô ta luôn chú ý đến ngoại hình sạch sẽ cho nên cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đôi má vốn đã hồng hào của cô ấy trở nên đỏ hơn, giống như những quả táo đỏ.

Chương 1241

Chương 1241

Trần Gia Bảo lấy ra một tờ giấy nhỏ, nhẹ nhàng lau lá trà trên đầu ngón tay, sau khi nhớ lại cảm giác tuyệt vời trên đầu ngón tay, trong lòng rung động, cười nói: “Tôi đồng ý với lời cô vừa nói, bởi vì Phan Phi Uyên cô là một mỹ nữ tuyệt sắc. Người phụ nữ xinh đẹp với 7.875 tỷ quả thực còn lâu mới đủ.”

“Miệng của anh quá ngọt, không biết sau này có bao nhiêu cô gái sẽ bị anh lừa.” Lời khen của Gia Bảo dành cho cô ta, khiến cho trái tim cô ta cũng thấy rất hạnh phúc. Khuôn mặt của Phan Phi Uyên đỏ bừng, cô ta liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái tỏ vẻ hờn dỗi, thể hiện một biểu cảm phong tình.

Hai người phía sau nhìn thấy sự tán tỉnh qua lại giữa Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên, cả hai liền biết chuyện này là sai, dù sao Trần Gia Bảo cũng là người trong lòng của cô chủ Nguỵ Nhã Huyên, là cấp dưới của nhà họ Nguỵ, bọn họ nên báo ngay cho cô chủ Nguỵ.

Tuy nhiên, hai người đã đồng loạt ngoảnh mặt làm ngơ.

Trần Gia Bảo nháy mắt với Phan Phi Uyên và mỉm cười: “Cô Phan, có nghĩa là bây giờ cô đã

bị tôi lừa dối sao?” “Anh nghĩ như vậy sao, Phan Phi Uyên tôi không phải là những người ngây thơ chưa rời trường học, cũng không phải chưa bao giờ nhìn thấy thế giới xung quanh, sao có thể bị anh lừa gạt?” Phan Phi Uyên nhấp một ngụm trà, trong lòng cảm thấy có chút bối rối, nhanh chóng cầm tách trà lên nhấp một ngụm thơm phức, mới có thể đè nén lại suy nghĩ trong lòng cô ta lúc này. trái tim xao động, đôi mắt xinh đẹp cũng sáng lên.

Đột nhiên trong lòng cô ta khẽ run lên, nhớ lại cảnh trò chuyện vừa rồi với Trần Gia Bảo, không ngờ tiết tấu trò chuyện lại bị

Trần Gia Bảo dẫn đi, giữa lời nói của Trần Gia Bảo, cảm xúc của chính cô không khỏi lộ ra vui mừng xen lẫn xấu hổ, còn nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau, thăng trầm như đi tàu lượn siêu tốc, điều này chưa từng xuất hiện trong cuộc đời kinh doanh của cô ta những năm này!

Thật khó tin khi Trần Gia Bảo đã làm tất cả những điều này khi vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa đầy 20 tuổi, nhưng bản thân cô ấy đã gần 30 tuổi.

Phan Phi Uyên linh cảm, nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể một ngày nào đó cô ấy sẽ bị Trần Gia Bảo lừa gạt.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô dấy lên cảnh giác mạnh mẽ, đồng thời cô cũng cảm thấy cho dù có bị Trần Gia Bảo lừa vào tay thì cũng không có gì to tát, ngay cả bây giờ, cô cũng rất thích cảm giác được trò chuyện với Trần Gia Bảo, bởi vì nó khiến cô ta cảm thấy trẻ hơn vài tuổi, như thể trở lại tuổi trẻ vô tư của thời đại học.

"Có lẽ, sau này chuyển từ tập đoàn Phan Nguyên sang làm việc cho Trần Gia Bảo là một quyết định đúng đắn, nhưng …"

Phan Phi Uyên nghĩ đến thân phận của mình, đôi mắt hơi ảm đạm, thở ra một hơi, cô ta không biết đó là hạnh phúc hay là nỗi buồn.

Ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, anh có thể tinh ý nhận ra rằng cảm xúc của Phan Phi Uyên dường như dao động rất mạnh, vẻ mặt có lúc vui sướng, có lúc bất lực, có lúc tức giận, tất cả đều thể hiện sự lo lắng trong lòng.

Trần Gia Bảo không biết Phan Phi Uyên đang nghĩ gì, nhưng thay vì dò hỏi, anh lặng lẽ uống trà.

Trong lòng anh biết nếu như Phan Phi Uyên muốn nói điều gì, cho dù anh không hỏi, thì cô ấy cũng sẽ chủ động nói cho anh nghe.

Ngay khi Phan Phi Uyên đang suy nghĩ về bản thân mình và mối hận thù đẫm máu của cô ta, Trần Gia Bảo nhướng mày và nói: "Họ đến rồi."

"Ngài nói gì?" Phan Phi Uyên đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, cô ta không nghe thấy những gì mà Trần Gia

Bảo nói, cho nên hỏi theo bản năng, sau đó nhìn theo ánh mắt của Trần Gia Bảo, lập tức hiểu được ý của anh.

Trên con đường bên ngoài tòa nhà văn phòng, một chiếc Mercedes Benz màu đen dừng trước cửa, sau đó, bốn người đàn ông bước xuống xe, tức giận đi về phía tòa nhà văn phòng.

Phan Phi Uyên thở dài: "Có vẻ như người chúng ta chờ đều ở đây."

Trần Gia Bảo gật đầu cười: "Cũng có nghĩa là chúng ta cũng sắp lấy được tiền của mình rồi."

Phan Phi Uyên lại quay ra ngoài nhìn bọn họ liếc mắt một cái nói: "Nhìn bộ dáng không thoải mái, rõ ràng bọn họ đang cảm thấy phiền phức, nhất định sẽ không ngoan ngoãn nhượng bộ."

"Vậy thì sao?" Trần Gia Bảo cười, uống một hớp trà, nói: "Từ khi bước chân vào tòa nhà văn phòng này, thái độ của bọn họ không còn quan trọng nữa."

Chương 1242

Chương 1242

Nói cách khác, cuối cùng nơi này cũng chỉ có mình anh Trần Gia Bảo mới có thể tính toán cân nhắc mọi chuyện.

hai mắt Phan Phi Uyên đầy màu sắc, cô ta không thể che giấu sự cảm kích và nói: “Gia Bảo thực sự tài giỏi.”

Trần Gia Bảo nhún vai và mỉm cười: “Chỉ có sức mạnh mạnh mẽ mới là nền tảng của mọi quy tắc trên thế giới. Đối với điều này, sức mạnh chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.”

Phan Phi Uyên vô cùng đồng tình, là một phụ nữ mạnh mẽ trong giới doanh nhân Việt Nam, cô ta đã chứng kiến nhiều âm mưu, nhưng dù thế nào thì bà cũng cần phải có sức mạnh để hỗ trợ.

Phí Văn Đại càng run hơn khi nghe những lời của Trần Gia Bảo ở bên cạnh.

Nếu người khác nói lời này, chắc chắn anh ta sẽ nghĩ người kia đang khoác lác, còn khi thấy Trần Gia Bảo nói những lời này anh ta cũng không dám có chút nghi ngờ, chỉ là nói giỡn mấy phút đồng hồ có thể đánh gục hơn 380 người đàn ông trưởng thành mạnh mẽ, trong tay còn cầm vũ khí trang bị lớn mạnh như vậy, ngay cả đặc công cũng không làm được!

Đột nhiên, bốn người ngoài cửa đi vào.

Người đầu tiên là một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ không mấy đẹp trai, sắc mặt có chút không khỏe, tái nhợt, giống như quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời, mang đến cảm giác nữ tính. Phía sau anh ta có hai người đàn ông cường tráng, và một ông già ngoài năm mươi, mặc bộ đồ tập thể dục màu trắng.

Người đàn ông đi đầu nhìn thấy sự lộn xộn trong sảnh lớn, giữa hai lông mày lóe lên vẻ giận dữ, tức giận nói với Phí Văn Đại: "Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?"

Phí Văn Đại dường như rất sợ người bên kia, đột nhiên giật mình, vội vã chạy tới.

"Quản lý Liễu, chuyện như thế này …" Phí Văn Đại đến bên anh ta rồi nói nhỏ

Chuyện vừa xảy ra…

Đúng lúc này, Trần Gia Bảo cũng đang nhìn bọn họ, trên môi nở nụ cười đùa giỡn, trong bốn người vừa đến, chỉ có ông già mặc đồ trắng luyện công là người biết võ thuật, trình độ tu luyện của ông ta đã đạt tới giai đoạn cuối của Thông U. Có lẽ trong mắt người khác, Thông U đã là tồn tại rất mạnh ở giai đoạn cuối, nhưng trước mặt Trần Gia Bảo, nó không đáng sợ bao nhiêu. Chỉ cần vươn ngón tay út ra là có thể hoàn toàn đè bẹp đối thủ.

Trong khi nghe Phí Văn Đại thuật lại những gì vừa xảy ra, quản lý Liễu nhìn vào người Phan Phi Uyên, anh ta thấy đôi mắt của cô ấy lóe lên những sắc màu tuyệt đẹp. Hóa ra người phụ nữ xinh đẹp và thái quá này là người đã đặt cược 7.875 tỷ vào Trần Gia Bảo, điều đó thật tuyệt.

Anh ta biết rất rõ rằng những người có thể bỏ ra 7.875 tỷ để đặt cược một lúc chắc hẳn phải có lý lịch sâu xa, nhưng mặc kệ nói như vậy thì trong mọi trường hợp, thì 7.875 tỷ là một số tiền khổng lồ, ngay cả khi bên kia có lý lịch sâu rộng, anh ta cũng không thể để bên kia lấy lại nó.

Sau đó, anh ta lại nhìn Trần Gia Bảo, dường như thấy có chút quen thuộc với anh ta, giống như đã nhìn thấy người này ở đâu đó, nhưng anh ta không thể nhớ ra xem ra thân phận của đối phương không quan trọng lắm.

Đúng lúc này, Phí Văn Đại tình cờ nói về việc Trần Gia Bảo một mình đánh hơn 300 người, cuối cùng nói: "Chắc hẳn anh ta là người nhà họ Nguỵ, tôi đã nhìn thấy hai người đứng sau lưng anh ta. Họ đều là người nhà họ Nguỵ."

Quản lý Liễu sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp hỏi: "Họ Nguỵ? Họ Nguỵ nào?"

“Có thể có nhà họ Ngụy nào?” Phí Văn Đại duỗi ngón trỏ ra, chỉ lên trời, nói: “Không phải là một trong mười gia tộc lớn nhất của tỉnh chúng ta, gia tộc họ Ngụy của gia tộc mạnh nhất thành phố Thái Bình sao?”

Quản lý Liễu chợt nhận ra hóa ra là người nhà họ Ngụy, có như vậy mới có thể giải thích rõ ràng tại sao người phụ nữ xinh đẹp đó lại có thể bỏ ra một lúc 7.875 tỷ để đánh cược toàn bộ thành phố Thái Bình, e rằng chỉ có nhà họ Nguỵ mới có thể làm được điều đó.

Trước đây anh ta đã từng nghe nói nhà họ Ngụy có một đội thị vệ, các thành viên của đội hộ vệ, thực lực cơ bản là ở giữa giai đoạn của Thông U đến giai đoạn sau của Thông U, từ góc độ này mà nói, người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai cường tráng trước mặt chắc hẳn là thành viên của nhà họ Ngụy.

Chương 1243

Chương 1243

“Chỉ là kỳ quái, tại sao tôi chưa từng nhìn thấy người phụ nữ này? Không phải đội bảo vệ của nhà họ Nguỵ đã được thành lập nhiều năm trước sao? Người đàn ông đẹp trai trước mặt ta còn quá trẻ. Không phải là thiên tài võ học sao? Cậu ta được nhà họ Ngụy chọn làm thành viên đội hộ vệ khi còn thiếu niên?”

Quản lý Liễu lắc đầu, tạm gác những câu hỏi này sau lưng, cất bước đi về phía trước Trần Gia Bảo, nói:” Tôi họ Liễu, người phụ trách chi nhánh chứng khoán này, một mình cậu có thể đánh bại hơn 300 người, xem ra cậu trai trẻ này cũng là một người học võ, nếu tôi đoán đúng thì cậu là người của nhà họ Ngụy đúng không?”

Mặc dù công ty chứng khoán chỉ là chiêu bài bán thịt chó, nhưng quản lý Liễu dù sao cũng là người có suy nghĩ chín chắn, tuyên bố không được gọi là công ty cờ bạc, để khỏi bị mọi người bàn tán. Rốt cuộc, đánh bạc ở Việt Nam là bất hợp pháp. .

“Là người của nhà họ Ngụy?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười, nói: “Thân phận của tôi, anh không có tư cách biết.”

Cho dù muốn gia nhập người nhà họ Ngụy, thì Ngụy Phong Lăng cũng nhất định không dám chấp nhận một nhân vật lớn như Trần Gia Bảo.

Nghe những lời nói kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, sắc mặt của quản lý Liễu sa sầm lại, mặc dù thái độ của Trần Gia Bảo rất mơ hồ nhưng theo ý kiến của anh ta, Trần Gia Bảo nhất định là người của nhà họ Ngụy, bởi vì trong toàn bộ thành phố Thái Bình, chỉ có người của nhà họ Ngụy mới có sự ngông cuồng, tự tin đến như vậy.

Nghĩ đến đây, anh ta hít sâu một hơi, vươn tay búng ngón tay.

Phí Văn Đại lập tức vui vẻ, di chuyển một chiếc ghế đến, đặt sau lưng quản lý Liễu.

Quản lý Liễu ngồi đối diện với Trần Gia Bảo, anh ta giơ chân gác lên nhau rồi cười: "Chàng trai, chúng ta cùng ăn cơm ở thành phố Thái Bình. Có thể trong tương lai chúng ta sẽ cùng chụp ảnh với nhau. Làm đến mức này cũng không tốt cho ai cả. Cậu cũng biết rằng điều này không phải là chuyện dễ dàng đối với người làm kinh doanh như chúng tôi, đặc biệt là 7.875 tỷ, một số tiền khổng lồ như vậy, mặc kệ các cậu là người đến từ đâu, thì công ty chứng khoán chúng tôi cũng không thể nào dễ dàng bỏ qua cho các cậu được. Ban đầu, Phí Văn Đại là người dốt nát, chỉ đưa cho cậu 1.75 tỷ quả thực là hơi quá đáng. Tôi thay mặt anh ta xin lỗi cậu, cậu xem, tôi sẽ cho cậu 1.75 tỷ đồng nữa, tổng cộng là 3.5 tỷ, chỉ cần cậu gật đầu. Vậy thì vấn đề cậu làm tổn hại đến người của tôi từ nay đã được xóa sạch. Chỉ cần cậu đưa ra quyết định như vậy thôi, cậu nghĩ sao?"

Quản lý Liễu nói xong, anh ta đốt một điếu thuốc và nhả khói mờ ảo, anh ta nể mặt nhà họ Ngụy, không muốn có quan hệ xấu với nhà họ Ngụy nên định đưa thêm 1.75 tỷ, nếu không, dựa theo cách làm việc của anh ta trước đây, anh ta sẽ không để Trần Gia Bảo bước ra khỏi tòa nhà văn phòng này bằng bất cứ cách nào.

Phan Phi Uyên không chịu nổi mùi thuốc lá, cô ta không khỏi che chặt mũi, vẻ mặt chán ghét.

Trần Gia Bảo khẽ liếc cô ta một cái, sau đó nói: "Dập thuốc lá đi."

"Cậu nói cái gì?" Quản lý Liễu nghi ngờ bản thân nghe lầm, anh ta đưa ra đề nghị cô cùng thành khẩn, vậy mà câu đầu tiên mà đối phương nói lại bảo anh ta ra ngoài dập thuốc lá? Có thương lượng nào như vậy không?

"Ý tôi là, hãy dập tắt khói." Trần Gia Bảo lẳng lặng nói.

Phan Phi Uyên có cảm giác Trần Gia Bảo vô cùng cẩn thận, tinh tế, trái tim cô ta ấm lên, trong mắt hiện lên một nụ cười.

Sắc mặt quản lý Liễu thoáng chốc trở nên ảm đạm, ánh mắt lóe lên, sau khi do dự liền ném điếu thuốc xuống đất, dùng giày da giẫm lên, cười nói: “Được rồi, chúng ta có thể nói chuyện. Tôi vừa mới đưa ra đề nghị chân thành như vậy, tôi không biết suy nghĩ của cậu như thế nào?”

Trần Gia Bảo thuận miệng đặt chén trà xuống, nói: “Thái độ của tôi rất rõ ràng. Tôi chắc chắn không thể bớt một xu.”

Biểu hiện trên mặt quản lý Liễu hơi thay đổi, lửa giận trong mắt xẹt qua khiến anh ta suýt chút nữa bùng phát tức giận, nhưng nghĩ đến thân phận của người nhà họ Ngụy bên kia, anh ta cố nén lửa giận trong lòng nói: “Cậu trai trẻ, tôicó chút không hiểu cậu đang nói gì, tuy rằng thực lực của nhà họ Ngụy rất mạnh, nhưng nhìn toàn bộ tỉnh Thái Bình, cũng không hẳn là gia tộc mạnh nhất, ít nhất có chín gia tộc giàu có ở tỉnh này còn mạnh hơn nhà họ Ngụy.” “Rồi sau đó?” Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi. Đồng thời ánh mắt nhanh chóng liếc nhìn Phí Văn Đại, ra hiệu tách trà của anh đã trống rỗng.

Cả người Phí Văn run lên, anh ta hơi do dự nhưng vẫn chủ động rót trà cho Trần Gia Bảo.

Quản lý Liễu không để ý đến hành động của Phí Văn Đại, anh ta tiếp tục: “Tôi không ngại nói với cậu rằng ông chủ lớn đứng sau công ty cá độ này là một trong chín công ty có thế lực mạnh hơn nhà họ Ngụy. Hôm nay đừng nói là cậu, cho dù Ngụy Phong Lăng đích thân đến, cũng tuyệt đối không thể lấy hết tiền!”

Chương 1244

Chương 1244

Phan Phi Uyên hơi ngạc nhiên. Cô không ngờ công ty cá độ này lại có lai lịch sâu xa như vậy, nhưng sau khi suy nghĩ cô lại thất có ý nghĩa. Rốt cuộc, bất cứ ai có thể mở một công ty cá độ như thế này thì làm sao có thể có một nền tảng nhỏ?

“Tôi không biết gia tộc nào đứng sau công ty cá độ. Đầu tiên có thể loại trừ nhà họ Tang, bởi vì thực lực nhà họ Tang chỉ nhỉnh hơn nhà họ Ngụy một chút. Nếu quản lý Liễu là người nhà họ Tang, hiện tại nhất định không dám cứng rắn như vậy… ”

Phan Phi Uyên nhíu mày suy nghĩ, trong lòng đã có những ý niệm khác đay xoay chuyển.

Trần Gia Bảo bưng chén trà, ôn hòa cười nói: “Ngụy Phong Lăng là Ngụy Phong Lăng, tôi là tôi. Ngụy Phong Lăng có thể không lấy hết tiền khi anh ta tới, nhưng khi tôi ở đây, tôi không thể lấy đủ tiền thì tôi sẽ không rời đi.”

Vẻ mặt quản lý Liễu ủ rũ nói:“ Cho nên, anh nhất định muốn gây khó dễ?” “Khó dễ?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười, trong mắt anh hiện lên một tia khinh thường, nói: “Anh muốn hiểu gì thì hiểu, suy nghĩ của tôi sẽ không bao giờ thay đổi. Số tiền đáng ra phải lấy không thiếu một đồng.”

“Tốt, tốt!” Quản lý Liễu cười một cách tức giận. Anh ta đứng dậy khỏi ghế, trên trán nổi lên gân xanh, nhìn qua vô cùng tức giận, anh ta nhìn xuống Trần Gia Bảo, giễu cợt nói: “Tôi chỉ vì thể diện của nhà họ Ngụy mà nể mặt như vậy. Cậu cũng đừng có rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt. Nếu không, Liễu Đức Thắng tôi sẽ rất khó chịu. Ngay cả nhà họ Ngụy cũng không cứu được cậu!”

Ánh mắt Trần Gia Bảo kinh ngạc một hồi, nói: “Anh là Liễu Đức Thắng?” Cách đây không lâu, Tôn Trấn Bằng nói cho anh biết đội trộm mộ lấy đi Truyền Quốc Ngọc Tỷ trong cổ mộ là cấp dưới của Liễu Đức Thắng. Chỉ sau một giờ anh đã có thể nhìn thấy Liễu Đức Thắng, nhưng liệu Liễu Đức Thắng này có thực sự là người mà anh muốn tìm, hay chỉ là cùng tên và họ?

“Không tồi!” Nhìn thấy Trần Gia Bảo đã nghe thấy tên của mình, lúc này Liễu Đức Thắng rất tự hào, nói: “Tôi là Liễu Đức Thắng, trưởng chi nhánh cá độ, toàn bộ mạng lưới quan hệ rộng lớn. Vậy nếu có người dám động đến tôi thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.” Trần Gia Bảo trực tiếp bỏ qua những lời đe dọa của anh ta. Thực ra những lời đe dọa đó không ảnh hưởng gì đến anh. Trần Gia Bảo đổi ý một chút, tốt hơn hết là anh nên thử nghiệm Liễu Đức Thắng để xem đây có phải là người anh đang tìm kiếm hay không.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo cười nói: “Nếu tôi đoán không sai, chắc hẳn là anh biết Tôn Trường Đông?”

Liễu Đức Thắng cho rằng Trần Gia Bảo bị chính mình làm cho sợ hãi, bắt đầu chủ động xây dựng quan hệ bằng hữu với chính mình, anh ta liền nở nụ cười, tự hào nói: “Đúng vậy, ông nội của Tôn Trường Đông là anh em thân thiết của tôi. Suy cho cùng, tôi và Tôn Trường Đông cũng là anh em. Chắc cậu cũng biết Tôn Trường Đông rồi. Vậy thì tôi sẽ nể mặt Tôn Trường Đông để bỏ qua những hiểu lầm này giữa chúng ta!” Quả nhiên là anh ta.

Anh ta không chỉ trùng tên cùng họ mà còn có rất nhiều mối quan hệ với nhà họ Tôn, cũng có những mối liên hệ đáng kể ở tỉnh Thái Bình, sự kết hợp của những điều này không thể sai được. Anh ta là Liễu Đức Thắng, kẻ đã đánh cắp Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Trong lòng Trần Gia Bảo kích động, anh hoàn toàn không cần tốn quá nhiều công sức cũng có thể tìm ra người mà anh muốn gặp nhất lúc này!

Sau khi xác định được danh tính của Liễu Đức Thắng, Trần Gia Bảo lập tức bình tĩnh trở lại sau sự phấn khích ban đầu, anh tự nghĩ rằng mặc dù đã tìm thấy Liễu Đức Thắng, nhưng theo những lời trước đó của Tôn Chấn Bằng, chắc hẳn có một

thế lực lớn hơn đằng sau Liễu Đức Thắng. Liệu người đứng sau có phải là ông chủ của công ty cá độ này không? Hay là có người khác?

Thấy Trần Gia Bảo đã không nói nữa, Liễu Đức Thắng cho rằng Trần Gia Bảo đang cân nhắc thiệt hơn, vì vậy anh ta lại ngồi thẳng trên ghế, anh ta tin rằng Trần Gia Bảo nhất định sẽ lựa chọn an phận.

Phan Phi Uyên cũng ngạc nhiên không kém, đương nhiên cô ta biết rằng Trần Gia Bảo sẽ không coi trọng lời đe dọa của Liễu Đức Thắng, nhưng cô cũng không hiểu tại sao Trần Gia Bảo lại có phản ứng lớn như vậy sau khi nghe đến cái tên "Liễu Đức Thắng" này, có điều gì đó khác sau lưng cô ta sao? Có bí mật gì không?

Trước ánh mắt khó hiểu của Phan Phi Uyên, Trần Gia Bảo đã hạ quyết tâm và quyết định không đánh rắn động cỏ, trong lúc này phải chuẩn bị cẩn thận để bắt được con cá lớn!

Đột nhiên, Liễu Đức Thắng chần chờ có chút sốt ruột, duỗi ngón trỏ gõ nhẹ lên đầu gối của anh ta, nói: "Cậu đã cân nhắc rõ ràng thì hãy cầm tiền liền rời đi, hay muốn cùng Liễu Đức Thắng tôi đánh tới cùng? Tôi phải cho cậu lời khuyên, những người trẻ tuổi như cậu, đừng đưa ra quyết định tiếp theo để sau này phải hối hận. "

Trần Gia Bảo nhìn lên, đôi mắt tính toán cân nhắc, nhướng mày cười:" Thật không may, tôi luôn luôn là người không biết thời cuộc như vậy."

Chương 1245

Chương 1245

“Thật sự không biết tốt xấu gì, nếu đã như vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!” Liễu Đức Thắng lại đứng lên, có lẽ là bởi vì thường xuyên xử lý bọn trộm mộ, cho nên cơ thể anh ta toát ra hơi thở lạnh lẽo, nói: “Lúc nãy Phí Văn Đại gọi cho tôi và nói rằng cậu vô cùng tài giỏi. Lúc đó, tôi đã đoán rằng cậu là một người luyện võ. Cậu nghĩ rằng tôi sẽ ngu ngốc đến mức không chuẩn bị gì, cứ như vậy đến đây để thương lượng với cậu sao?”

“Nếu như anh có biện pháp, thì tôi sẽ khiến cho từng người các anh phải ra đi.” Vẻ mặt Trần Gia Bảo khinh thường, không cần phải nói, “chuẩn bị” của Liễu Đức Thắng chính là người đứng sau lưng anh ta. Tuy nhiên, thực lực của “Thông U hậu kì”, như thế nào, anh lại có thể nhìn thấy qua ánh mắt?

“Đây là những gì cậu đã nói, đừng hối hận!” Liễu Đức Thắng chế nhạo, đột nhiên lớn tiếng nói: “Trương Tam Gia!” Đúng như dự đoán của Trần Gia Bảo, ông già mặc quần áo luyện công màu trắng phía sau Liễu Đức Thắng bước ra. đối diện Trần Gia Bảo hai tay chắp sau lưng, đôi mắt ông ta vốn đã hơi nheo lại, đột nhiên mở to ra, bắn ra ánh sáng sắc bén, khí thế độc đoán, hiển nhiên là có nội tâm tu luyện sâu xa.

Tuy nhiên, trong mắt Trần Gia Bảo, những tu luyện nội lực của ông ta lại giống một cậu bé nghịch ngợm ba tuổi, ồ không, bởi vì đối phương là người luyện đến “Thông U hậu kì” nên anh cho ông ta chút mặt mũi, cùng lắm cũng không khác gì một cậu bé bảy tuổi nghịch ngợm.

Liễu Đức Thắng tự hào giới thiệu: “Trương Tam Gia là một võ sĩ lão làng có tiếng ở thành phố Thái Bình. Mười năm trước, sức mạnh của ông ấy đã đạt tới trạng thái Thông U Hậu kỳ’. Đồng thời, ông ấy còn bắt đầu mở một phòng tập võ thuật để

dạy quyền pháp, và học trò của ông ấy có tới bốn đến năm trăm người. Hàng trăm người đó cũng là những người nổi tiếng nhất ở thành phố Thái Bình. Sau mười năm luyện tập miệt mài này, trình độ tu luyện của Trương Tam Gia dù chưa đạt đến cảnh giới huyền thoại như trong truyền thuyết kia nhưng e rằng sẽ không tệ hơn là mấy."

Phí Văn Đại kêu một tiếng, tuy rằng anh ta đã biết thực lực thật sự của Trương Tam Gia vô cùng mạnh mẽ nhưng thế nào anh ta cũng không thể nghĩ đến, ông ta lại có thể mạnh đến cảnh giới cao như vậy.

"Quản lý Liễu quá khen, tôi chỉ là có chút võ thuật, sao dám so với đẳng cấp của đệ nhất võ tướng?" Trương Tam Gia bị Liễu Đức Thắng khen ngợi như vậy, vẻ mặt ông ta đắc ý, tuy rằng khiêm tốn trong miệng, nhưng cũng không nhịn được muốn thể hiện bản thân.

Ông ta bắt đầu di chuyển, nội lực vận chuyển đến chân, vừa nhấc chân ra khỏi vị trí ban đầu, đột nhiên mọi người nhìn thấy hai dấu giày chìm một tấc trên nền nhà cứng.

"Quả thật là Trương Tam Gia, quá tuyệt vời!" Phí Văn Đại lại thốt lên. Đây là một viên gạch lát nền bằng đá cẩm thạch cứng. Nó rất dễ để lại dấu chân trên đó. Đơn giản ông ta đã thực hiện tốt các kỹ năng, so với nội công được mô tả trong bí kíp võ thuật thì ông ta còn mạnh hơn!

Ngay cả Phan Phi Uyên cũng ngạc nhiên trong phút chốc, ông già này không thể nghĩ tới lại có sức mạnh như vậy, xứng đáng là một lão võ sĩ có tiếng ở thành phố Thái Bình.

Liễu Đức Thắng và hai người đàn ông khác phía sau anh ta cổ vũ tại chỗ!

"Chỉ là một kỹ năng nhỏ thôi, không đáng nhắc đến, không đáng." Trương Tam Gia vẻ mặt đắc thắng, hai tay chắp vào nhau, vui mừng nhìn Trần Gia Bảo, muốn nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của anh.

Tuy nhiên, ông ta rất thất vọng, vì vẻ mặt của Trần Gia Bảo thản nhiên, thậm chí còn nở một nụ cười chế giễu, đối với Trần Gia Bảo mà nói, động thái của Trương Tam Gia quả thực là một chiêu trò dọa người mà thôi.

Trương Tam Gia sửng sốt một lúc rồi khịt mũi, ông ta coi Trần Gia Bảo như một tên nhóc hôi hám, không hiểu được động tác mà ông ta vừa sử dụng khó đến cỡ nào, cho nên ông ta mới khinh thường ra mặt như vậy.

Liễu Đức Thắng trông càng tự hào hơn, anh ta tiếp tục nói với Trần Gia Bảo: “Tôi biết rằng các thành viên trong đội hộ vệ nhà họ Ngụy của cậu hầu hết đều ở giai đoạn trung cấp và giai đoạn cấp cuối. Hoàn toàn không thể đến được giai đoạn cao cấp, giống như cậu còn trẻ như vậy, nếu tôi nói đúng, tu luyện của cậu tốt nhất chính là ở giai đoạn cấp thứ ba.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười, thật sự là tự đoán không sai.

Thấy Trần Gia Bảo không phủ nhận, Liễu Đức Thắng cho rằng mình đã đoán đúng, vẻ mặt càng đắc ý hơn, nói: “Nếu như so sánh, ông chủ lớn của công ty cá độ chúng tôi, còn ở trên người nhà họ Ngụy của cậu. Còn chiến đấu để tu luyện võ công, thì cậu chỉ là giai đoạn trung kì, và Trương Tam Gia đã đạt đến giai đoạn cuối của Thông U, thậm chí chỉ cần một bước nữa, ông ta sẽ có thể đột phá và trở thành huyền thoại cao thủ. Cậu cũng không phải là đối thủ của Trương Tam Gia, có thể nói là đối với tôi, cậu mà thua, thì mọi chuyện cũng đã giải quyết xong!” Sau đó, Liễu Đức Thắng cười lớn, ngông cuồng ngạo nghễ!

Chương 1246

Chương 1246

Trần Gia Bảo dường như đã nghe thấy một chuyện cười vui nhộn, biểu hiện trên mặt anh rất kỳ lạ, anh chỉ vào Trương Tam Gia và nói: "Anh nói rằng ông ta chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá đến cảnh giới huyền thoại? Điều đó thực sự kỳ lạ. Theo quan điểm của tôi, ông ta các vẫn còn cách một trăm ngàn mét nữa, thậm chí còn không thể tiến xa hơn trong cuộc đời ông ta!"

Tiếng cười Liễu Đức Thắng của dừng lại đột ngột.

Sắc mặt Trương Tam Gia càng thêm thay đổi, bởi vì Trần Gia Bảo nói đúng, khi còn trẻ vì tham lam muốn nhanh chóng tu luyện nên đã bị tẩu hoả nhập ma, tuy rằng được cứu trở về nhưng cũng để lại di chứng nặng nề, thế là kết cục rồi. Trong suốt cuộc đời này, ông ta không thể đột phá để trở thành một cao thủ, đây là một trong những lý do tại sao ông ấy bắt đầu thành lập phòng tập võ thuật và tập trung vào việc kiếm tiền.

"Chỉ là chuyện bí mật như vậy, làm sao cậu biết được?"

Trương Tam Gia tỏ vẻ nghi ngờ và khó hiểu.

Khi Liễu Đức Thắng nhìn thấy dáng vẻ của Trương Tam Gia, anh ta biết Trần Gia Bảo nói đúng, vẻ mặt của anh ta chợt sững lại, sau đó lại giễu cợt nói: "Bây giờ nói thêm cũng vô ích. Tốt hơn hết hãy xem sự lợi hại của Trương Tam Gia, tên nhóc này tôi sẽ giao cho ông giải quyết. Nhớ lấy, cậu ta có lẽ là người nhà họ Ngụy. Chỉ cần ông không giết cậu ta, tôi sẽ chịu trách nhiệm phần còn lại, cho dù là cụt tay hay gãy chân cũng không sao!"

"Được rồi!" Trương Tam Gia hít sâu một hơi, không cần suy nghĩ thêm làm sao Trần Gia Bảo biết thể trạng của ông ta, sau này chỉ cần túm lấy anh và trực tiếp tra hỏi.

Nghĩ vậy, ông ta bước đến chỗ trống trong sảnh lớn, lộ ra vẻ khiêu khích nhìn Trần Gia Bảo, nói: "Cậu dám khiêu chiến với tôi?"

"Tôi mong còn không được." Trần Gia Bảo đứng lên.

Phan Phi Uyên nhẹ nhàng kéo tay áo của Trần Gia Bảo xuống, ánh mắt sáng ngời, nói: "Cẩn thận một chút."

Trần Gia Bảo nhìn cô ta với một nụ cười rạng rỡ và tỏa nắng, nói: "Đừng lo lắng." Sau đó, anh vỗ nhẹ lên bàn tay ngọc bích của Phan Phi Uyên và đi về phía đối diện với Trương Tam Gia.

Trương Tam Gia khẽ cau mày, Trần Gia Bảo đơn giản đứng đó, vẻ mặt lười biếng, chỗ nào cũng có khuyết điểm, phá bỏ điều cấm kỵ của người luyện võ!

Đang định hừ lạnh một tiếng khinh thường, trong lòng đột nhiên chấn động, bởi vì ông ta phát hiện Trần Gia Bảo dường như toàn thân đều có khuyết điểm, nhưng thật ra không có chút khuyết điểm nào!

"Hả? Chuyện gì xảy ra vậy?" Trương Tam Gia ngạc nhiên, trong lòng do dự một lúc, không biết nên làm thế nào, ông ta liền bắt đầu đi vòng qua Trần Gia Bảo, cố gắng bắt lấy khuyết điểm của Trần Gia Bảo, tìm cơ hội thích hợp để xuống tay.

Kết quả là mọi người ở gần đó đều nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Trần Gia Bảo thản nhiên đứng tại chỗ, khóe miệng còn mang theo ý cười, không giống đánh nhau mà giống như khách du lịch.

Mà Trương Tam Gia trong tư thế đối mặt với kẻ thù lớn, ông ta đặt hai tay ở tư thế không ngừng xoay người Trần Gia Bảo, đồng thời, một đôi mắt hổ phách nhìn lên nhìn xuống Trần Gia Bảo, nhưng ông ta không biết tại sao. Thay vì tấn công Trần Gia Bảo, ông ta lại khẩn trương lo lắng, thậm chí còn bắt đầu đổ mồ hôi trên trán.

Phí Văn Đại nói một cách kỳ lạ: "Quản lý Liễu, Trương Tam Gia đang làm cái quái gì vậy? Sao ông ta cứ loanh quanh mà không làm gì? Sao tôi không hiểu chuyện gì vậy?" "Làm sao

tôi biết được chuyện quái quỷ gì đang xảy ra? Anh hỏi tôi, tôi hỏi ai?”

Trong lòng Liễu Đức Thắng dâng lên một trận oán hận, nhưng từ khi bị hỏi như thế, anh ta tự nhiên không thể hiện ra sự ngu dốt của mình, sau đó chế nhạo: “Trương Tam Gia là một cao thủ nổi tiếng ở thành phố Thái Bình. Vì ông ấy chọn làm việc này, ông ta phải có sự chuẩn bị, nếu cậu có thể hiểu nó, cậu sẽ không phải là một bậc thầy?

Nhưng hãy chờ xem, chờ một lúc thôi. Khi Trương Tam Gia hành động, đó phải là một đòn sấm sét, và một chiêu thức có thể làm cho cậu biết bản thân thật là ngu ngốc khi chống lại Liễu Đức Thắng này! “Lúc này, Liễu Đức Thắng đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phan Phi Uyên, trong lòng không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc. Trong mắt anh ta, thật đáng tiếc người con gái xinh đẹp như vậy, thế nhưng lại có liên quan gì đến nhà họ Ngụy, suy cho cùng anh ta cũng chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào, thật là đáng tiếc, thật đáng tiếc .

Phí Văn Đại gật đầu có vẻ đã hiểu.

Lúc này chỉ nghe thấy Trần Gia Bảo lãnh đạm nói: “Khi nào thì ông mới hành động? Nếu như không ra tay thì nhận thua đi.”

Sắc mặt Trương Tam Gia hơi thay đổi, dù sao ông ta cũng là một võ sĩ nổi danh ở thành phố Thái Bình, làm sao ông ta có thể chịu đựng được việc bị chế giễu bởi một đứa trẻ khó ưa như Trần Gia Bảo?

Chương 1247

Chương 1247

Ông ta dừng lại, hít một hơi thật sâu, quyết định không tìm kiếm khuyết điểm của Trần Gia Bảo, ông ta đột nhiên hít vào một hơi, ngay sau đó dùng chân phải dậm chân xuống đất, lao về phía Trần Gia Bảo với tốc độ cực nhanh, giống như một mũi tên được bắn ra khỏi cung, mang theo sức mạnh lớn. Nó mạnh đến nỗi ngay cả Liễu Đức Thắng, Phí Văn Đại và những người khác ở cách đó vài mét cũng có thể cảm thấy một luồng gió đấm ào ào!

Vẻ mặt của Phan Lệ Phi hơi thay đổi, cô ta không khỏi lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Trên sân, Trần Gia Bảo bí mật gật đầu, dù sao đối phương cũng là chiến binh ở giai đoạn cuối của Thông U, hơn nữa, ông ta cũng có thực lực.

Liễu Đức Thắng cười đắc thắng: "Trương Tam Gia có kỹ thuật nội công nổi tiếng của gia tộc. Nhìn bề ngoài thân thể không cao, cũng không cường tráng như người trẻ tuổi, nhưng thực lực của Trương Tam Gia đúng là có một không hai." Phương pháp nội lực của ông ta cùng với sức mạnh của một cú đấm, thậm chí nó có thể làm nổ tung đá và núi. Làm sao sức mạnh của người bình thường có thể chống lại?

"Trời ơi, thật mạnh mẽ!" Phí Văn Đại kinh ngạc thốt lên: "Một nghìn lực lượng sức mạnh, chẳng lẽ chỉ với một cú đấm cũng không thể đánh người ta thành từng mảnh sao?"

"Đó là đương nhiên!" Liễu Đức Thắng cười. tự hào nói: "Mặc dù có lẽ là cậu người nhà họ Ngụy, Trương Tam Gia không thể giết cậu ta, thế nhưng bẻ gãy một cánh tay hay giẫm lên một chân cũng không có gì sai."

Phí Văn Đại thở dài trong lòng, sức mạnh thật sự của giai đoạn cuối Thông U, thật sự lớn mạnh không bình thường!

Ngay khi Liễu Đức Thắng và Phí Văn Đại đang nói chuyện, Trương Tam Gia đã lao đến trước mặt Trần Gia Bảo hai mét, đột nhiên nện trên mặt đất, một tiếng hét lớn vang vọng tận trời xanh, đánh vào Trần Gia Bảo bằng một lực kinh người!

Cú đấm này là vô cùng mạnh mẽ!

Mặt khác, Trần Gia Bảo vẫn lười biếng đứng tại chỗ, anh không hề có chút phản kháng, cũng không có dấu hiệu né tránh, dường như anh đang hoảng sợ trước cú đấm dữ dội của Trương Tam Gia, thậm chí Trần Gia Bảo còn không kịp phản ứng.

Liễu Đức Thắng nở một nụ cười phấn khích, như thể ông ta đã nhìn thấy Trần Gia Bảo chút nữa sẽ bị thương nặng bởi một cú đấm này.

Mặc dù Phan Phi Uyên tràn đầy tin tưởng đối với Trần Gia Bảo, nhưng nhìn thấy thực lực của Trương Tam Gia như vậy, cô ấy cũng không khỏi lo lắng.

Trương Tam Gia ở giữa không trung càng thêm đắc ý, tuy rằng thiếu niên trước mặt không có khuyết điểm, nhưng dưới khoảng cách thực lực quá lớn, làm sao cậu có thể trở thành kẻ thù thủ đoạn của chính mình?

Nghĩ vậy, Trương Tam Gia hét lên, lực trên nắm đấm của ông ta dữ dội hơn, nhưng Trương Tam Gia luôn ghi nhớ lời chỉ dẫn của Liễu Đức Thắng và không có ý định giết Trần Gia Bảo, sau khi nắm đấm của mình lao tới, ông ta đột nhiên đổi hướng và nhắm vào bả vai Trần Gia Bảo . Ông ta có ý định huỷ bỏ cánh tay của anh trước rồi nói sau. Nhìn thấy nắm đấm của Trương Tam Gia sắp đánh vào Trần Gia Bảo, Liễu Đức Thắng không nhịn được cười.

Đột nhiên, tình hình thay đổi!

Mọi người nhìn thấy một ngón tay lộ ra khí chất mỏng manh, dễ dàng chặn được nắm đấm của Trương Tam Gia.

Lần này mọi thứ đều trở nên vội vàng, ngoài dự đoán của tất cả mọi người có mặt ở đây, Liễu Đức Thắng đã bị sốc, tiếng cười của anh dừng lại đột ngột, sau đó kêu lên: “Đây … làm

thế nào có thể chỉ có một ngón tay mà có thể chặn cú đấm mạnh mẽ đến từ Trương Tam Gia được?”

Miệng Phí Văn Đại đã mở rộng hơn, ánh mắt anh ta đầy kinh ngạc.

Ngược lại Phan Phi Uyên lại thở phào nhẹ nhõm.

Tại hiện trường, trong lòng Trương Tam Gia còn giật mình hơn Liễu Đức Thắng và những người khác.

Trực gáic ông ta có thể cảm thấy sức lực từ ngón tay duy nhất đang chặn nắm đấm của mình, ông ta có ảo giác rằng dường như có một ngọn núi dốc và cao đang chắn ở phía trước, ngay cả khi ông ta dùng sức mạnh gấp đôi, thì ông ta cũng không thể tiến về phía trước!

Tình trạng này nằm ngoài phạm vi hiểu biết Trương Tam Gia. Phải biết rằng, bây giờ ông ta là một người đàn ông mạnh mẽ trong giai đoạn cuối của Thông U. Thậm chí nếu các bậc thầy bước đến, cũng không có cách nào có thể dễ dàng sử dụng một ngón tay mà ngăn lại được.

Khối đấm toàn lực đó, trừ phi … Trong đầu Trương Tam Gia chợt lóe lên, nghĩ đến một khả năng không thể tưởng tượng nổi, ông ta thất thanh nói: “Cậu … cậu là bậc thầy cấp sao?”

Chương 1248

Chương 1248

Lời này nói ra lại giống như sấm sét đánh xuống mặt đất!

Ngoại trừ hai người cấp dưới bảo vệ của nhà họ Ngụy bên cạnh Phan Phi Uyên, thì những người khác đều chấn động.

Bậc thầy cấp cao, đó là người có thể đứng trên mây nhìn ra mọi sinh linh trong truyền thuyết, có thể giết người vô hình, nhấc tay đã có thể khai mở trời đất.

Bây giờ Trương Tam Gia đã thực sự nói cho họ biết một người trẻ tuổi như Trần Gia Bảo, trông giống như một sinh viên đại học, hóa ra là một bậc thầy vĩ đại, điều này… làm sao có thể?

"Chuyện này … chuyện này hẳn là không thể. Đứa nhỏ này còn nhỏ như vậy, từ trong bụng mẹ đã luyện võ, lúc nhỏ không thể trở thành cao thủ được, đúng không?" ông ta không tin, cũng càng không muốn tin rằng Trần Gia Bảo là một bậc thầy.

Nhưng mà, ngay sau đó, khi chứng kiến cú ngăn chặn vừa rồi, ông ta cũng tin, không, nói đúng ra, ông ta phải tin.

Trong sân, Trần Gia Bảo cười nhẹ nói: "Đúng vậy, ông cũng còn có mắt nhìn."

Vừa mới ngắt lời, đột nhiên động đậy, ngón trỏ chặn lấy nắm đấm của Trương Tam Gia khẽ búng một cái, đập nhẹ lên người Trương Tam Gia.

Nghe thấy một tiếng "cạch" gãy xương, Trương Tam Gia đột nhiên bị gãy xương cổ tay phải!

Cùng lúc đó, Trương Tam Gia chỉ cảm thấy một lực lượng không thể lay chuyển từ ngón tay của Trần Gia Bảo truyền đến, thân thể ông ta đột nhiên chấn động, máu trào ra trong cơ thể, ông ta khịt mũi một cái, không tự chủ bay về phía sau,

nặng nề ngã xuống phía sau mặt đất, phun ra một ngụm máu lớn.

Chỉ cần một ngón tay là đủ để giết người trong vài giây!

Liễu Đức Thắng và những người khác bị giật mình và gần như hóa đá tại chỗ, trời ơi, Trương Tam Gia là một lão già có sức lực mạnh mẽ bất khả chiến bại, lại bị đánh hạ chỉ bằng một ngón tay. Chẳng lẽ đây là sức mạnh của bậc thầy cấp cao sao?

Mặt khác, ban đầu Phan Phi Uyên ngạc nhiên, sau đó vẫn tiếp tục ngạc nhiên. Phụ nữ là sinh vật được sinh ra để tôn thờ kẻ mạnh. Trần Gia Bảo mạnh mẽ đến mức không kiềm chế được, ngay cả Phan Phi Uyên cũng không thể không cảm thấy hài lòng về Trần Gia Bảo thêm một lần nữa.

Trong sân, Trần Gia Bảo chắp tay đứng đó, trịch thượng nhìn Trương Tam Gia liếc mắt một cái, nói: "Ông chỉ là muốn làm gãy một cánh tay của tôi, nhưng hiện tại tôi đã đánh gãy một cánh tay của ông. Ông có thấy phục không?"

Trương Tam Gia bị chấn động mạnh mẽ. Chỉ bằng một ngón tay có thể giết chết ông ta trong giây lát. Loại tu luyện võ công mạnh mẽ này, thậm chí ở cảnh giới cao thủ, nhất định cũng chỉ đạt thực lực trung cấp, nhưng làm sao còn trẻ như vậy lại có thể đạt được cấp độ cao của bậc thầy?

Không đợi nghi ngờ trong lòng được giải đáp, đột nhiên, Trương Tam Gia bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Trần Gia Bảo, trong lòng chợt dâng lên một trận ớn lạnh, chật vật run rẩy đứng lên.

Mặc dù đau đớn vì gãy xương tay phải không chịu nổi, trên trán thậm chí còn xuất hiện mồ hôi lạnh, nhưng ông ta vẫn cung kính cúi đầu trước Trần Gia Bảo cười nhạt nói: "Cảm ơn cậu Trần đã thương xót nhẹ tay, vì đã không thấy thái sơn trước mặt mới có thể đụng đến cậu, thật sự là tội đáng muôn chết, xin cậu cho tôi biết danh tính để sau này có gặp lại xin mời cậu tham gia tiệc lớn."

"Tôi tên là Trần Gia Bảo ." Anh thẳng thừng nói: "Nếu là yến tiệc thì không cần. Hiện tại, tôi là người phân biệt được đạo lý. Vì ông thành thật nhận lỗi cho nên tôi sẽ tha thứ cho ông mà bỏ qua chuyện này, lui ra đi."

“Được, cảm ơn cậu Trần đã khoan dung độ lượng.” Trương Tam Gia vội vàng lui sang một bên, đồng thời trong lòng nghi hoặc, cậu ta họ Trần? Nhưng nhà họ Ngụy hẳn là không có võ sư họ Trần mới đúng.

Bên kia, Liễu Đức Thắng đã hoàn toàn sợ ngây người, ngay sau đó, anh ta nhớ tới một chuyện càng thêm đáng sợ, cậu trai trẻ này dĩ nhiên là một vị bậc thầy võ thuật, mà bọn họ lại muốn đối đầu với cậu ta như thế, đây không phải là định nhổ răng hổ, muốn chết sao?

Liễu Đức Thắng khóc không ra nước mắt!

Phí Văn Đại khiếp sợ, đồng thời trong lòng cũng nhịn không được cảm thấy may mắn, may mắn ngay từ đầu lúc Trần Gia Bảo đến, đúng lúc anh ta cũng quỳ xuống xin lỗi, nếu không, hiện tại người gãy xương chính là anh ta.

Chương 1249

Chương 1249

Đột nhiên, Trần Gia Bảo xoay người, chậm rãi đi về phía Liễu Đức Thắng, ánh mắt anh lạnh lùng, lạnh đến thấu xương, không mang theo chút tình cảm nào.

Sắc mặt Liễu Đức Thắng biến đổi lớn, một trận hàn khí từ lòng bàn chân dâng lên, lạnh đến mức ruột gan cũng lạnh theo, không thể không lui về phía sau, run giọng nói: "Cậu… Cậu đừng tới đây, ngàn vạn lần đừng tới đây, nếu như cậu tiến lên thì tôi sẽ không khách khí với cậu…"

Thật buồn cười, ngay cả Trương Tam Gia luôn luôn cường đại kiêu ngạo, cũng giống như chuột nhìn thấy mèo, kính sợ Trần Gia Bảo như vậy, vậy những người bình thường như bọn họ, làm sao có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo?

Nhân vật lớn như Trần Gia Bảo, lại có thể để ý đến sự đe dọa của Liễu Đức Thắng?

Bước chân của anh vẫn không ngừng, cách Liễu Đức Thắng càng ngày càng gần, khoảng cách giữa hai bên đã không tới 5 mét.

Liễu Đức Thắng kinh hồn bạt vía, đột nhiên nhiệt huyết dâng lên, không biết lấy dũng khí từ đâu đến, anh ta lấy từ trong túi một khẩu súng lục chỉ về phía Trần Gia Bảo, thần sắc hơi điên cuồng, nói: "Tôi nói rồi, cậu dừng lại cho tôi, bằng không tôi liền nổ súng! "

Trương Tam Gia âm thầm lắc đầu, cho dù là một tiểu đội đặc chủng có vũ trang hạng nặng, cũng không có biện pháp uy hiếp đối với bậc thầy võ thuật này, hiện tại Liễu Đức Thắng lại dùng súng lục uy hiếp Trần Gia Bảo, thật sự là ngu không thể chữa nổi.

Quả nhiên, đối mặt với mực súng lục này, bước chân của Trần Gia Bảo cũng không ngừng, trong ánh anh mắt hiện lên một tia khinh miệt, cười nói: "Anh cảm thấy, dùng một cây sắt phế đồng thối rữa, đã có thể uy hiếp một bậc thầy võ thuật sao?"

Theo chữ cuối cùng của Trần Gia Bảo cất lên, đột nhiên, chỉ nghe một tiếng gầm nhẹ, từ miệng Trần Gia Bảo phun ra một luồng khí trắng tràn ra, dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng, hướng về phía súng lục trên tay Liễu Đức Thắng làm cho vỡ đôi.

Mọi người nhìn thấy trước mặt lóe lên một luồng sáng trắng, bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại, thì luồng sáng màu trắng này đã cuốn đi khẩu súng lục, giống như phá băng tuyết, lập tức cắt làm đôi.

Sau khi một nửa nòng súng rơi trên nền gạch lát đá hoa trên mặt đất phát ra âm thanh giòn giã, mọi người đều phản ứng lại, ai cũng đều cảm thán.

Trương Tam Gia càng thêm kinh ngạc, chỉ dựa vào thủ đoạn này để phun ra lửa giận, còn lâu mới có thể ngăn cản lại được, nếu vừa rồi Trần Gia Bảo dùng thủ đoạn này để đối phó với ông ta, e rằng giờ này ông ta đã bị giết.

Nghĩ đến đây, trong lòng ông ta vừa sửng sốt vừa mừng rỡ.

Ở trên sân, vẻ mặt của Liễu Đức Thắng thay đổi rõ rệt, lúc này anh ta gặp một kẻ mạnh mẽ như vậy, tay chân không nhúc nhích, chỉ cần mở miệng ra là có thể cắt đôi một khẩu súng lục cứng rắn?

Điều này hoàn toàn nằm ngoài khả năng hiểu biết của anh ta, trong kinh hãi, anh nuốt một tiếng "ực", mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Lúc này, Trần Gia Bảo đã đi tới bên người Liễu Đức Thắng, mà Liễu Đức Thắng bị khí thế của Trần Gia Bảo bao quanh, anh ta kinh hãi đứng lên, không dám làm ra bất kì hành động khác nào.

Nhưng nghĩ cũng đúng, tuy rằng Liễu Đức Thắng là người số một thành phố Thái Bình, có tài tìm mộ trộm cướp, nhưng đối mặt với một cao thủ, lại không có chút phòng bị?

Trần Gia Bảo vươn tay dễ dàng đoạt lấy nửa khẩu súng lục từ trong tay Liễu Đức Thắng, nhẹ giọng nói: "Tôi nghĩ đến lúc chúng ta nói chuyện tiền bạc."

Sau đó, Trần Gia Bảo đi qua Liễu Đức Thắng, đi tới trước mặt Phan Phi Uyên.

Phan Phi Uyên đứng lên cười nói: "Gia Bảo, anh không sao chứ?"

Trần Gia Bảo cười lắc đầu, nói rằng anh không sao.

Đột nhiên, khi Liễu Đức Thắng nghe được lời nói của Phan Phi Uyên, sắc mặt của anh ta thay đổi rõ rệt, cả người anh ta bắt đầu run lên, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ, cô ta gọi anh ta là Gia Bảo? Lại họ Trần, chẳng lẽ …

Nghĩ đến đây, Liễu Đức Thắng sửng sốt thốt lên: "Anh … Anh là Trần Gia Bảo?"

Liễu Đức Thắng nói ra thân phận của Trần Gia Bảo một lần nữa gây náo động cả hội trường!

Như thể cái tên "Trần Gia Bảo" có ma lực nào đó, họ bị sốc, sau đó nhanh chóng nhìn Trần Gia Bảo, chờ đợi câu trả lời của anh.

Trần Gia Bảo quay đầu lại, nhìn về phía Liễu Đức Thắng, nói: "Đúng vậy, tôi là Trần Gia Bảo."

Chương 1250

Chương 1250

Vừa nói ra những lời này, tương đương với việc Trần Gia Bảo tự thú nhận thân phận của mình, cả hội trường như nổi lên sấm sét.!

Ba chữ "Trần Gia Bảo" hiện tại đã trở thành cái tên ly kỳ nhất trong toàn bộ tỉnh Thái Bình, thậm chí nhiều người còn quý trọng kinh nghiệm huyền thoại của Trần Gia Bảo, ví dụ như lúc còn trẻ anh đã thống trị thế giới ngầm của tỉnh; Ngay tại cuộc thi hội hoạ hôm nay, anh còn vẽ tranh ở độ cao 100 mét, cưỡi chim thần mà đến, từ trên trời hạ xuống giống như thần tiên, chiến thắng Tôn Trường Đông và làm cho Bùi Thanh Phong bị sốc mạnh.

Những việc làm huyền thoại rực rỡ và thậm chí không thể tin được này, tuy làm chấn động lòng người, nhưng cũng khiến danh tiếng của Trần Gia Bảo càng thêm mạnh hơn!

Bây giờ, Trần Gia Bảo là người tạo ra những kỳ tích này đang đứng trước mặt bọn họ, Liễu Đức Thắng và những người khác làm sao có thể không kinh ngạc, làm sao có thể không bất ngờ?

Cách đó không xa, Trương Tam Gia khẽ thở dài, hóa ra người có năng lực mạnh này lại chính là Trần Gia Bảo, chẳng trách còn trẻ như vậy mà căn cơ tu luyện của anh lại mạnh đến thế, không hổ là người có thể nhìn ra vấn đề từ thân thể của ông ta. Dù sao anh cũng là người tạo ra kỳ tích, mà ông ta có thể thua trong tay Trần Gia Bảo, cũng có thể coi là một thất bại vẻ vang.

Nghĩ đến điều này, Trương Tam Gia có tâm trạng tốt hơn và thiếu chút nữa ông ta còn không nhìn được mà ngâm nga bài hát.

Phí Văn Đại cũng may vì nghe nói Trần Gia Bảo là người có thủ đoạn tàn nhẫn có thù chắc chắn sẽ báo, không ngờ hôm nay anh ta đã chọc tức anh Trần hai lần, thế nhưng hình phạt chỉ là quỳ xuống cầu xin tha tội. Trần Gia Bảo vẫn rất tốt bụng.

Người duy nhất sợ hãi trước cảnh tượng này là Liễu Đức Thắng.

Anh ta không ngờ rằng, người thanh niên nổi danh này hóa ra lại chính là Trần Gia Bảo, người gần đây đã làm náo động toàn bộ tỉnh Thái Bình!

"Chết tiệt, từ lâu tôi đã nghe nói Trần Gia Bảo là một người đào hoa phong lưu. Chẳng lẽ người đẹp bên cạnh anh lại là anh gái của Trần Gia Bảo. Chết tiệt, nếu tôi biết rằng 7.875 tỷ thuộc về người phụ nữ của Trần Gia Bảo thì chắc chắn sẽ không đưa một mình Trương Tam Gia đến để chống đỡ với thử thách này?"

Nghĩ đến đây, Liễu Đức Thắng tiếc đứt ruột.

"Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta nên bàn bạc về chuyện cá độ và tiền bạc." Trần Gia Bảo nói xong lại ngồi xuống ghế, thấy trà gần như đã nguội, anh gõ nhẹ vào tách trà và phát ra một tiếng "dinh", âm thanh sắc nét.

Phí Văn Đại giật mình phản ứng lại, nhanh chóng chạy tới giúp Trần Gia Bảo đổi một tách trà nóng bốc khói, sau đó trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, anh ta chủ động giúp Phan Phi Uyên rót đầy một chén trà, cả quá trình anh ta làm từ đầu đến cuối đều cười nịnh nọt, kiêu ngạo lúc ban đầu bây giờ không biết đã biến đi đâu?

Đùa chút thôi, đối phương là Trần Gia Bảo, một người có thế lực vô song ở hai tỉnh Thái Bình và Hải Phòng, còn Phí Văn Đại chỉ là một thủ lĩnh cấp trung nhỏ trong một chi nhánh cá độ, trước mặt Trần Gia Bảo ngoài dáng vẻ ngoan ngoãn thì không có biểu hiện gì thêm?

"Cậu Trần, tôi… tôi xin lỗi." Liễu Đức Thắng đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, sắc mặt anh ta trắng bệch. Anh ta hơi cúi đầu, tiếp tục cung kính nói: "Là tôi… Tôi không biết núi cao trước mắt, cũng không biết thân phận của cậu Trần, vừa rồi xúc

phạm cậu, tôi thực sự xin lỗi anh, cậu là nhân vậy lớn chắc hẳn sẽ không so đo tính toán với kẻ hèn mọn không có hiểu biết như tôi.” Trần Gia Bảo nói đùa:“ Anh có xin lỗi hay không không quan trọng với tôi, vì vậy tốt hơn hết anh nên tiết kiệm những lời này của anh, làm việc có ích hơn đi. ”

“ Đúng… là… Tôi hiểu rồi.” mồ hôi lạnh của Liễu Đức Thắng lăn dài trên trán, anh ta đương nhiên biết “có ích”của Trần Gia Bảo là gì. Mặc dù 7.875 tỷ là một con số lớn, nhưng trước sức ép của Trần Gia Bảo, dưới uy thế vang dội của Trần Gia Bảo, anh ta đành phải nghiến răng nghiến lợi nói: “Đừng lo, tôi sẽ chuyển 7.875 tỷ vào tài khoản của anh cùng với lợi nhuận sau đó.” “Tốt” Trần Gia Bảo mỉm cười với hài lòng sau đó sửa lại: “Nhưng anh đã nói sai một chút, số tiền đó không phải của tôi, anh có thể chuyển tiền cho người phụ nữ xinh đẹp và thanh lịch bên cạnh tôi.”

Trái tim Phan Phi Uyên nhảy lên một hồi, trong khi đó là 7.875 tỷ . Cô ta rất vui khi nhận được nó và cũng rất vui vì lời khen ngợi của Trần Gia Bảo, cô ta quay ra nhìn Trần Gia Bảo một cái đầy ngượng ngùng vì vui mừng.

Liễu Đức Thắng liên tục đáp lại, trong lòng anh ta thầm oán, thật sự không muốn che đậy, ai không biết Trần Gia Bảo có tư chất đào hoa lãng tử, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy ở bên cạnh anh có thể thoát khỏi móng vuốt này sao? Hơn nữa, nếu cô ấy không phải người phụ nữ của anh, anh có thể đứng ra bênh vực cô ấy như thế này không?

Chương 1251

Chương 1251

Nhưng Liễu Đức Thắng đã thành thật hỏi về tài khoản của Phan Phi Uyên, trong vòng mười phút, anh ta đã chuyển 7.875 tỷ vào tài khoản của Phan Phi Uyên, Trương Tam Gia thấy ông ta ở đây, cung không làm chuyện gì, cho nên ông ta kính cẩn từ biệt Trần Gia Bảo sau đó nhanh chóng rời đi, đến bệnh viện để điều trị gãy xương.

Phan Phi Uyên nhận được thông báo tiền đã đến trên điện thoại di động, nhìn chuỗi số 0 dài đằng sau số tiền hiển thị trên màn hình, hai mắt cô ta lập tức sáng ngời, giống như một cô bé vui vẻ, chủ động nhảy vào người Trần Gia Bảo vòng tay ôm lấy cổ anh, kích động nói: “Gia Bảo, cám ơn.”

Trần Gia Bảo ôm thân thể thơm nồng ấm áp của cô ta, ngửi được mùi thơm nhàn nhạt từ thân thể của thê Phan Phi Uyên ở chóp mũi, trái tim không khỏi căng ra, đưa tay ra ôm lấy eo Phan Phi Uyên, cười khẽ bên tai cô ấy: “Cô là bạn tốt của tôi, giúp cô là có lý, và đây cũng là một phần nội dung cuộc cá độ của chúng ta, nhớ kỹ, từ nay cá độ chính thức bắt đầu.”

Trần Gia Bảo nói xong, không biết là cố ý hay vô ý, anh còn thổi một hơi vào tai Phan Phi Uyên.

Đột nhiên, thân thể Phan Phi Uyên khẽ run lên, hai má càng đỏ bừng, cô ta chạy trốn khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, như phản xạ có điều kiện, cắn chặt môi dưới trách móc anh.

Không nói đến động tác thân mật không rõ ràng giữa hai người ở đây, mà nói sau khi Liễu Đức Thắng chuyển 7.875 tỷ cho Phan Phi Uyên, trong lòng anh ta như chảy máu, dù sao đây cũng là số tiền lớn, hơn nữa, anh ta cũng có thể tham gia vào trận cá độ này, làm sao có thể nghĩ bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn đưa tiền bằng cả hai tay cho người khác như vậy!

“May mà có cuộc thi vẽ tranh này. Hầu như ai cũng bị Tôn Trường Đông ép phải thắng. Nếu tôi nhớ không lầm thì số tiền cược Tôn Trường Đông thắng chỉ gần 7 tỷ, thậm chí còn thua Phan Phi Uyên 6.125 tỷ, công ty cá độ của chúng tôi vẫn có thể kiếm được một khoản lợi nhuận nhỏ.”

“Nhưng tôi nhớ rằng ngoài Phan Phi Uyên, còn có một khoản tiền khổng lồ khác là 3.5 tỷ, cũng là khoản đặt cược vào chiến thắng của Trần Gia Bảo, và bây giờ phải thua 15.75 tỷ cùng với số tiền lãi. Chết tiệt, nếu ngay cả những khoản tiền đều thua, công ty cá độ thật sự sẽ phải bồi thường một khoản lớn, không được, loại chuyện này nhất định sẽ không xảy ra, cho dù người bên kia là ai, cho dù có lai lịch gì, đừng nghĩ có thể lấy thêm một đồng nào từ công ty chơi cá độ!”

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Liễu Đức Thắng càng trở nên xấu xí, nhưng đồng thời, hai tay anh ta nắm chặt lại, ánh mắt cũng trở nên kiên định hơn.

Ở bên kia, Phan Phi Uyên hít một hơi thật sâu sau khi rời khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, cô ta cố nén cảm xúc bồn chồn trong lòng, quay người lại mỉm cười nhìn hai người nhà họ Ngụy: “Hai người tên gì?”

“Đường Tuyền Mạnh”, “Bạch Lưu Chú.”

Phan Phi Uyên gật đầu cười: “Tôi rất biết ơn hai anh có thể đứng ra bảo vệ tôi lần này. Anh cho tôi biết tài khoản ngân hàng của hai người. Tôi sẽ chuyển 350 triệu cho mỗi người để mua mấy thứ muốn mua, coi như món quà cảm ơn của tôi.”

“Không, không, nhiệm vụ của chúng tôi là bảo vệ cô Phan, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh Ngụy cũng sẽ thưởng cho chúng tôi. Chúng tôi sao có thể làm như vậy, lại còn nhận tiền của cô Phan sao? Nếu anh Ngụy mà biết, nhất định sẽ trách chúng tôi.”

Đường Quân Mạnh và Bạch Lưu Chú đều kinh ngạc, xua tay lần nữa.

Phan Phi Uyên vẫn khăng khăng: “Ngụy Phong Lăng là Ngụy Phong Lăng, còn tôi là tôi. Phần thưởng mà Ngụy Phong Lăng trao cho hai anh chỉ có thể đại diện cho chính anh ta, chứ

không thể là tôi. Tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn của tôi với hai người. Ngụy Phong Lăng có thể không cho phép sao?"

"Chuyện này… " Đường Tuyền Mạnh và Bạch Lưu Chú xấu hổ một hồi, theo bản năng nhìn về phía Trần Gia Bảo, muốn nghe quan điểm của Trần Gia Bảo. Dù sao thì Trần Gia Bảo rất có thể chính là chủ nhân nhà họ Ngụy bây giờ. Phong Lăng không ở đó, bọn họ đương nhiên muốn nghe Trần Gia Bảo nói.

Trần Gia Bảo mỉm cười gật đầu nói: "Cô Phan có tâm, các cậu có thể tiếp nhận. Về phần Ngụy Phong Lăng, cậu ấy sẽ không có gì phản đối."

Đường Tuyền Mạnh và Bạch Lưu Chú tự tin nhận lấy, trong lòng vui mừng không thôi. Đối với họ, 350 triệu này đã tương đương với lương một năm của họ.

Nhìn thấy hai người nhận tiền, tâm tình của Phan Phi Uyên rất tốt, cô ta không khỏi cười tươi như hoa, hơi xoay người, hỏi Trần Gia Bảo, cười nói: "Chúng ta cũng đi sao?"

Chương 1252

Chương 1252

“Đi?” Trần Phi Phàm lắc đầu cười, thật ra lại ngồi xuống ghế, cười nói: “Chuyện ở đây còn chưa giải quyết xong, sao chúng ta lại rời đi?”

Còn có chuyện gì chưa được giải quyết chứ?

Phan Phi Uyên đang tò mò, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, vô thức nhìn Liễu Đức Thắng, khóe miệng cô ta nhếch lên một nụ cười, sau đó ngồi trở lại bên cạnh Trần Gia Bảo .

Liễu Đức Thắng và Phí Văn Đại đã rất bất ngờ khi nghe tin Trần Gia Bảo không định rời đi, tại sao vị thần bệnh dịch này lại không rời đi?

Đặc biệt là Liễu Đức Thắng, anh ta bị Phan Phi Uyên nhìn chằm chằm đến mức trong lòng dựng thẳng lên, cẩn thận bước đến bên cạnh Trần Gia Bảo, cười kính cẩn: “Anh Trần, tiền đã được chuyển cho cô Phan, anh… Còn chuyện gì nữa không? ”

Trần Gia Bảo cười tinh nghịch: “Tiền của cô ấy đều có trong tay, nhưng tiền của tôi vẫn chưa được ghi nhận.”

Trong lòng Liễu Đức Thắng lẩm bẩm, lẽ nào Trần Gia Bảo nhân cơ hội lừa gạt công ty cá độ của bọn họ, định lên kế hoạch đòi thêm một số khoản bồi thường? Thật không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ, không nghĩ tới mấy năm nay ngay cả các bậc thầy võ thuật cũng trở nên tham lam như vậy!

Thế nhưng, trong lòng anh ta oán hận như vậy, còn bên ngoài vẫn giữ bộ dạng tôn trọng, kính cẩn, Liễu Đức Thắng vẫn cười nói: “Anh Trần, tôi không biết anh cần bao nhiêu tiền?”

Trần Gia Bảo cười nói: “Không nhiều, nhưng chỉ có 15.75 tỷ !”

Ngay khi câu nói này phát ra, tất cả mọi người có mặt ngoại trừ Phan Phi Uyên đều bị sốc, còn Liễu Đức Thắng suýt nữa mắng anh vì 15.75 tỷ, nhiều như vậy, tại sao anh không cướp ngân hàng? Không, ngay cả khi anh cướp ngân hàng, anh cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy!

Đúng thật là một con sư tử!

“Anh Trần, chuyện này… 15.75 tỷ này là quá nhiều, vậy bản thân tôi sẽ lấy ra 350.000 … không, 700.000 triệu làm quà tặng anh Trần, chỉ là lấy nó để đền bù cho thời gian đã lãng phí với chúng tôi ông Trần. Ngài nghĩ thế nào?” Liễu Đức Thắng nói xong cúi đầu, trong lòng càng đau hơn. 700.000 triệu của Trần Gia Bảo hoàn toàn là tiền cá nhân của anh ta, làm như vậy anh ta còn thấy đau khổ hơn.

Trần Gia Bảo hỏi lại: “Làm gì mà tôi lại muốn tiền của anh, tôi chỉ lấy lại phần tiền của riêng tôi thôi, phần còn lại thì một đồng cũng không động đến?”

Tiền của Trần Gia Bảo?

Liễu Đức Thắng đang khó hiểu, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, nghĩ đến khả năng nào đó, trong lòng dâng lên một cỗ ớn lạnh, anh ta kêu thất thanh: “Chẳng lẽ … Chẳng lẽ … là anh làm… Đặt cược 3.5 tỷ?”

“Đúng. Ngoài ra.” Trần Gia Bảo gật đầu thừa nhận và mỉm cười:” Theo tỷ lệ cược 1: 4,5, nhà cái của anh phải trả cho tôi 15.75 tỷ cùng với lợi nhuận. Tôi nói đúng không?”

Liễu Đức Thắng và Phí Văn Đại hoàn toàn sững sờ, anh ta gần như quỳ xuống chân Trần Gia Bảo.

Anh ta vốn tưởng rằng sau khi trả tiền cho Phan Phi Uyên, thì thần dịch hạch Trần Gia Bảo sẽ rời đi. Làm sao có thể nghĩ rằng 7.875 tỷ đồng của Phan Phi Uyên chỉ là món khai vị, nhưng bây giờ 15.75 tỷ của Trần Gia Bảo mới chính là bữa tiệc thực sự!

Trán Liễu Đức Thắng toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, sau khi trả cho Phan Phi Uyên 7.875 tỷ, công ty ít nhất còn có thể kiếm được khoản không nhỏ. Nể mặt của Trần Gia Bảo, ông chủ lớn ở phía sau có lẽ chỉ mắng nhiếc một trận mà thôi, nhưng nếu Trần Gia Bảo đòi trả thêm 15.75 tỷ nữa thì công ty

cá độ thực sự sẽ nghèo nàn chỉ còn cái vỏ bên ngoài, có lẽ ông chủ lớn đứng sau sẽ càng tức giận và sai người xử anh ta. Anh ta thậm chí khóc cũng không thể khóc được.

Tiền này không bao giờ có thể đưa cho Trần Gia Bảo!

Nghĩ đến đây, Liễu Đức Thắng vừa củng cố niềm tin, nhưng khi bắt gặp ánh mắt bình tĩnh không đáy của Trần Gia Bảo, trong lòng chợt lạnh lẽo, không khỏi nuốt nước bọt một tiếng "ừng ực".

"Nhưng Trần Gia Bảo cũng là một người có tiếng tàn nhẫn. Ngay cả Vân Bá Hùng cũng là một người mạnh mẽ như vậy mà vẫn bị Trần Gia Bảo thể chặt đứt cánh tay của mà không cần nói một lời. Nếu anh ta kiên quyết không đưa tiền cho Trần Gia Bảo, nhỡ may anh tức giận mà giết anh ta thì ai có thể ngăn cản được? Ai có thể ngăn cản anh sao? Anh ta sao lại xui xẻo gặp chuyện xấu như vậy?" Liễu Đức Thắng xấu hổ nhất thời không biết nên làm sao.

"Anh Liễu, sao anh không nói nữa, tôi vẫn đang đợi tiền." Trần Gia Bảo nhướng mày.

Liễu Đức Thắng đột nhiên phản ứng lại bằng một cười gượng ngùng nói: "Anh Trần, chuyện này… tôi nói số tiền này ở đâu?"

Chương 1253

Chương 1253

Trần Gia Bảo cười: "Thật ra, anh không cần phải nói chuyện với tôi. Anh chỉ cần ngoan ngoãn đưa tiền theo đúng thỏa thuận cho là được, nghĩ xem, việc này không khó làm đúng không?"

Không khó là cái rắm!

Liễu Đức Thắng muốn khóc mà không ra nước mắt, giải thích: "Nhưng … nhưng 15.75 tỷ này quá nhiều, anh biết đấy, chúng tôi vừa chuyển cho cô Phan 7.875 tỷ, công ty thật sự không có tiền, hoặc là anh sẽ cho chúng tôi chút thời gian hai ngày, và đợi đến khi chúng tôi thu được tiền rồi chuyển cho anh? Anh yên tâm, với uy tín của anh Trần, chúng tôi chắc chắn sẽ làm bất cứ điều gì để trả nợ." Trước tiên anh ta cần ổn định Trần Gia Bảo. Anh ta đang nghĩ về việc vượt qua những khó khăn của ngày hôm nay.

"Không." Trần Gia Bảo trực tiếp lắc đầu từ chối, nói: "Tiền này vốn là của tôi, tôi cứ theo quy tắc cá độ lấy lại. Về phần khó khăn của anh, không liên quan gì đến tôi. Hôm nay không lấy được tiền. Nhất định tôi sẽ không rời đi đâu."

Phan Phi Uyên mỉm cười, nhìn Trần Gia Bảo tiếp tục bức ép Liễu Đức Thắng, trong lòng cô ta cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Trên trán Liễu Đức Thắng đổ mồ hôi nói: "Nhưng … nhưng số tiền thật sự quá lớn. Tôi chỉ là lãnh đạo của một công ty chi nhánh, tôi không có quyền chuyển nhiều tiền như vậy."

Khóe miệng Trần Gia Bảo cong lên một nụ cười, anh nói: "Trong trường hợp này, tôi có thể cho anh một cơ hội. Anh có thể tìm người phụ trách trụ sở chính của mình, hoặc sếp lớn thực sự ở đằng sau, gọi người thực sự có trách nhiệm đến gặp tôi nói chuyện."

“ Được, vậy thì ngài chờ một chút, tôi đi gọi điện thoại.” Liễu Đức Thắng vội vàng gật đầu, sau đó chạy ra ngoài gọi điện thoại.

Khi Trần Gia Bảo nhìn theo bóng lưng Liễu Đức Thắng hoảng hốt rời đi, khóe miệng anh nở nụ cười mãnh liệt hơn, anh muốn xem người đứng sau những người này là ai và có liên quan gì đến Truyền Quốc Ngọc Tỷ hay không.

Đột nhiên, Phan Phi Uyên nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo một hồi, Trần Gia Bảo càng ngày càng quái dị, cô ta đột nhiên cười thành tiếng.

Trần Gia Bảo tò mò hỏi: “Trên mặt tôi phủ đầy hoa sao, lại có thể khiến cô cười vui vẻ như vậy sao?”

Phan Phi Uyên cười tươi như hoa, nói: “Nhìn bộ dạng âm trầm khó hiểu mà anh vừa mới cười, xem ra là có người sẽ bị anh tính toán.”

“Cảm giác của cô thật sự rất nhạy bén.” Trần Gia Bảo mỉm cười khen ngợi.

Phan Phi Uyên vốn dĩ đang nói đùa, nhưng cô ta không biết Trần Gia Bảo lại thừa nhận, lập tức cô ta kêu lên một tiếng nhỏ, ghé vào tai Trần Gia Bảo, trong miệng thở thơm tho, nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện đã xảy ra? Công ty cá độ có vấn đề khác sao. ”

Nghĩ đến đây, Phan Phi Uyên cảm thấy nghi ngờ, cô ta đến công ty cá độ này để đặt cược rõ ràng là ý định nhất thời của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười bí hiểm: “Cô hôn tôi một cái, tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Mơ đi.” Phan Phi Uyên trợn mắt, kiêu ngạo hừ một tiếng.

Lại nói đến Liễu Đức Thắng đi ra ngoài tòa nhà văn phòng, anh ta đứng ôm con sư tử đá lớn bên cạnh rồi thở ra một hơi, áp lực vừa rồi bị Trần Gia Bảo đè lên người quá lớn, hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn.

Anh ta lấy điện thoại di động ra, đang định gọi cho người phụ trách trụ của tổng công ty thì đột nhiên đổi ý, lấy thân phận

của Trần Gia Bảo, nhất định phải tìm người có thân phận tương tự, nếu không người khác sẽ không thể trấn áp anh.

Nghĩ vậy, anh ta bấm số điện thoại của ông chủ lớn đứng phía sau. Một lúc sau, cuộc gọi đã được kết nối.

Liễu Đức Thắng nâng cao tinh thần, cả người cũng không tự giác được mà hơi cúi về phía trước, cung kính nói: "Ông chủ, tôi là Liễu Đức Thắng. Tôi có một việc rất quan trọng cần báo cáo với ngài."

Trong điện thoại, truyền đến một giọng cười lạnh lẽo: "Hóa ra là cậu sao. Tôi cũng đang định gọi cho cậu. Bộ phận tài chính nói với tôi rằng vừa rồi cậu đã huy động trực tiếp 7.875 tỷ đồng vào một tài khoản không quen thuộc. Cậu giải thích điều này như thế nào? "

Liễu Đức Thắng nghe vậy lập tức đổ mồ hôi lạnh, sau đó anh ta vội vàng giải thích: "Ông chủ, tôi sắp nói với ông về điều này. Ông có biết ai là người đã lấy 1750 triệu để đặt cược cho Trần Gia Bảo thắng không? Đó là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, và bây giờ anh ta đang đưa cô ấy đến đây lấy tiền. Không chỉ khiến hàng trăm người của chúng ta bị thương, mà ngay cả tay của Trương Tam Gia cũng bị Trần Gia Bảo đánh gãy xương. Tôi … tôi thực sự không thể nhịn được. Tôi không thể số tiền đó cho anh ta."

Chương 1254

Chương 1254

” Ý của cậu là Trần Gia Bảo?” Người đối diện đang nghe điện thoại cũng không ngờ được khi nghe thấy tên này, giọng nói của ông ta có chút kinh ngạc, trầm mặc một lát mới nói: “Trần Gia Bảo là một kẻ tàn nhẫn. Ngay cả Bùi Thanh Phong cũng đã bị Trần Gia Bảo ra tay. Cho nên cậu cũng không phải là đối thủ của anh ta. Vì Trần Gia Bảo đích thân yêu cầu anh đưa tiền, mà bản thân anh lại không có trách nhiệm về vấn đề này. Tôi nhớ rằng sau khi mất 7.875 tỷ lợi nhuận ban đầu, chúng ta sẽ có thể kiếm được hơn 700 triệu, nếu như chúng ta không bị thiệt hại, thì cứ làm theo cách này đi.”

Liễu Đức Thắng sửng sốt. Thực lực của Trần Gia Bảo lớn đến mức ngay cả một ông chủ lớn như vậy cũng không muốn gây rắc rối cho anh. Tuy nhiên, lần này tình hình rất nguy cấp và ông chủ lớn phải nhanh chóng chớp lấy cơ hội, trước khi cúp máy anh ta còn nói: “Ông chủ, còn một chuyện, còn quan trọng hơn chuyện vừa rồi.”

“Ồ? Còn chuyện gì vậy, cậu nói đi.”

Liễu Đức Thắng biết chuyện này không hề đơn giản, cho nên cẩn thận trịnh trọng nói: “Ông chủ, ngài có nhớ ngoài 1750 triệu, còn có một người khác dùng 3.5 tỷ đồng để cá độ là Trần Gia Bảo sẽ thắng không?”

“Sao, chẳng lẽ người đặt 3.5 tỷ cũng tìm đến cậu để đòi tiền?” Giọng ông ta đột nhiên cao lên, có chút sốt ruột, nói: “Loại chuyện này còn phải hỏi tôi quyết định sao. Cậu cứ tuỳ ý đưa anh ta mấy chục triệu để bịt miệng rồi đuổi anh ta đi cho xong chuyện.” Liễu Đức Thắng nở một nụ cười gượng gạo, anh ta nói: “Ông chủ, tình hình lần này đã khác, 3.5 tỷ là do một tay của Trần Gia Bảo ép tới.”

Trong điện thoại bỗng chốc im bặt, một lúc sau bên kia mới lên tiếng: “Trần Gia Bảo bây giờ đang ở đâu?”

“Anh ta đang ngồi trong công ty, nói sẽ lấy đủ 15.75 tỷ không thiếu một đồng nào. Nếu không lấy được tiền thì tuyệt đối anh ta sẽ không rời đi, nhìn dáng vẻ của anh ta có vẻ như đang định làm lớn chuyện này, hơn nữa nhà họ Ngụy đã phái hai người đến để bảo vệ Trần Gia Bảo.” Liễu Đức Thắng lo lắng rằng ông chủ của anh ta không muốn ra mặt giải quyết vấn đề này cho nên cố ý nói quá lên một chút.

Trong điện thoại có tiếng quát mắng lớn cùng với tiếng đập phá đồ đạc, Liễu Đức Thắng không dám trả lời, chỉ có thể yên lặng lắng nghe.

Một lúc sau, ông chủ của anh ta mới bình tĩnh lại rồi nói: “Tôi vẫn đang ở tỉnh khác, đầu tiên cậu hãy ổn định Trần Gia Bảo trước đi. Ba tiếng sau, tôi sẽ đưa người đúng giờ đến thành phố Thái Bình gặp Trần Gia Bảo. Hừ, tôi muốn xem anh ta có thể làm gì được trên địa bàn của chúng ta!”

“Đúng vậy, tôi sẽ cố gắng hết sức để ổn định Trần Gia Bảo, ông chủ có thể yên tâm.” tinh thần Liễu Đức Thắng sảng khoái, ông chủ của anh ta sẵn sàng đến đây, như vậy vấn đề này còn có hy vọng có cách giải quyết, dù sao thì gia tộc của ông chủ lớn đứng đầu toàn bộ tỉnh Thái Bình này, còn mạnh hơn cả nhà họ Ngụy, Trần Gia Bảo nhất định sẽ không thế chống lại!

Sau khi cúp điện thoại, Liễu Đức Thắng tràn đầy tự tin xoay người bước vào tòa nhà văn phòng, ngay cả tư thế đi đứng cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Khi đến trước mặt Trần Gia Bảo, Liễu Đức Thắng kiềm chế xúc động, gật đầu rồi lại cúi đầu nói: “Anh Trần, tôi vừa gọi điện thoại cho ông chủ, à đúng rồi, không phải người quản lý trụ sở, mà là ông chủ thật sự đứng sau tất cả. Ông ấy hiện đang di chuyển từ tỉnh khác đến thành phố Thái Bình và nói rằng sẽ mất đến 3 giờ mới có thể gặp mặt nói chuyện với anh ở đây.”

“Được, đừng nói là 3 giờ, thậm chí là 30 giờ, tôi cũng có đủ kiên nhẫn chờ ông ta.” Trong lòng Trần Gia Bảo thầm cười lớn, tràn ra hưng phấn, anh hi vọng người mà mình chờ đợi chính là người thật sự cướp đi Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

“Trong khoảng thời gian này, nếu cậu Trần và cô Phan có chuyện gì cần thì cứ hỏi, tôi và Phí Văn Đại sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng yêu cầu của hai người.” Liễu Đức Thắng biểu hiện ra vẻ kính trọng, nhưng thật ra trong lòng lại chế nhạo Trần Gia Bảo, cứ để anh tự hào một hồi, chờ đến khi ông chủ của anh ta đưa người đến đây, e rằng lúc đó Trần Gia Bảo sẽ cười không nổi.

Trần Gia Bảo đột nhiên nhìn anh ta.

Liễu Đức Thắng sửng sốt, lẽ nào những gì anh ta đang suy nghĩ đều bị Trần Gia Bảo nhìn ra?

Anh ta nhanh chóng cúi đầu, vẻ mặt càng thêm kính cẩn, chri biết nhỏ giọng nói: “Cậu Trần có yêu cầu gì không?” Trần Gia Bảo thản nhiên cười: “Không có chuyện gì khác, tôi chỉ là tò mò. Lần trước tôi ở chợ đồ cổ với Tôn Trường Đông, khi thử đặt cược với anh ta, tôi thấy thị trường đồ cổ không chỉ có nhiều loại đồ vật mà còn có kiểu dáng tinh tế, trong đó có nhiều vật cổ văn hóa quý hiếm và những cổ vật có giá trị về mặt thời gian. Vì vậy, tôi nghĩ thị trường đồ cổ ở thành phố Thái Bình có vẻ rất phát triển.”

Chương 1255

Chương 1255

Liễu Đức Thắng hơi ngạc nhiên nói: “Không ngờ cậu Trần lại còn quan tâm đến đồ cổ và di vật văn hóa.” Nói đến di vật văn hóa, đây là lĩnh vực chuyên môn của anh ta. Anh ta có thể sưu tầm được những di vật văn hóa từ nhiều thời kỳ lịch sử từ triều đại nhà Trần cho đến thời kì bao cấp ở Việt Nam, và anh ta vẫn còn một phương pháp tìm kiếm đó là trộm mộ, anh ta đã tự mình đánh cắp và bán ra không dưới một trăm di vật văn hóa quý giá, điều này khiến anh ta khi nói về đồ cổ, sẽ không bao giờ nói hết trong vòng một ngày.

Trần Gia Bảo nở một nụ cười vô hại rồi nói: “Tôi thực sự có chút hứng thú. Dù sao thì, bây giờ còn nhiều thời gian. Nếu anh Liễu có hiểu biết về lĩnh vực này, thì anh cũng có thể nói cho tôi biết một chút.”

“Được, vì cậu Trần quan tâm đến vấn đề này như vậy thì tôi sẽ nói qua cho cậu biết một chút.” Liễu Đức Thắng buông một nửa cảnh giác xuống và mỉm cười: “Cậu Trần trước đó nói không hề sai. Chúng ta phải nói về sự phát triển kinh tế ở thành phố Thái Bình. Trong số rất nhiều thành phố ở tỉnh Thái Bình thì nhiều nhất cũng chỉ có thể được tính là tầm trung trở xuống, nhưng khi nói đến đồ cổ và di vật văn hóa thì thành phố Thái Bình chúng tôi được công nhận vị trí thứ hai, còn các thành phố khác thì tuyệt đối không dám nhận ra vị trí thứ nhất, chính là bởi vì điều này, trong mắt thành phố Thái Bình, các thành phố khác không có cô vật hay di sản văn hoá.”

“Ha.” Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng rồi nói: “Tôi rất tò mò, tại sao lại có nhiều di tích văn hóa và đồ cổ ở thành phố Thái Bình đến vậy?”

Liễu Đức Thắng vô tình quên đi hoàn cảnh hiện tại của bản thân, tự đắc nói:” Có nhiều lý do, nhưng tôi nghĩ một trong

những lý do chính là vì xung quanh thành phố Thái Bình có rất nhiều ngôi mộ cổ và lăng mộ lớn, và nhiều di tích văn hóa quý giá đã được khai quật. Vì vậy, có thể xem ở phương diện này thì thành phố Thái Bình chắc chắn tốt hơn các thành phố khác."

"Hóa ra là như vậy." Trần Gia Bảo đột nhiên nhận ra: "Vậy thì tôi nghĩ, vì các di tích văn hóa cổ đại ở thành phố Thái Bình rất phát triển như vậy, chắc hẳn có nhiều người đến từ khắp mọi miền đất nước đúng không?"

"Sao chỉ có như vậy? Trong những năm gần đây, địa vị của chúng tôi ở Việt Nam ngày càng cao. Nhiều người nước ngoài ngưỡng mộ văn hóa Việt Nam và sẽ đến thành phố Thái Bình để mua một số đồ cổ. Thường thì những người nước ngoài này hoàn toàn là người ngoài cuộc không hề biết rõ về các di tích cổ vật văn hóa Việt Nam của chúng tôi, vì vậy đặc biệt dễ dàng giao dịch mua bán, trong tay bọn họ, chúng tôi luôn có thể bán giá cao."

Liễu Đức Thắng đắc, nói tiếp: "Tuy nhiên, ngoại trừ Nhật Bản, ban đầu, lịch sử của Nhật Bản đã chịu ảnh hưởng sâu sắc của Việt Nam, thậm chí còn có rất nhiều nghiên cứu về đồ cổ Việt Nam. Là người có kinh nghiệm nên tôi biết rất rõ về hàng hóa mà người Nhật thường mua đồ cổ tốt, thậm chí một số di tích văn hóa cấp quốc gia của Việt Nam chúng ta cũng muốn mua, nhưng những bảo vật quốc gia đó, những di tích văn hóa cấp cao làm sao lại có thể dễ dàng có mặt trên thị trường được? Đừng nói gì đến truyền bá ra nước ngoài?"

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, trong mắt anh lóe lên một suy nghĩ. Những lời của Liễu Đức Thắng nhắc nhở anh rằng đối với một di tích văn hóa cấp quốc gia thực sự là báu vật như Truyền Quốc Ngọc Tỷ, không ai trong nước dám nắm một củ khoai tây nóng bỏng như vậy trong tay. Mà để kiếm được số tiền lớn khủng khiếp thì chỉ có cách bán những thứ đồ quý giá ấy ra thị trường nước ngoài.

Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán của Trần Gia Bảo, sự thật không nhất thiết sẽ như vậy.

Anh nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Đây là sự thật. Cho dù là Truyền Quốc Ngọc Tỷ, chỉ cần trong nước có người dám

bán, e rằng ở nước ngoài người mua sẽ đổ xô đến đây. Anh nói đúng không, anh Liễu?"

Nói xong, Trần Gia Bảo nhìn Liễu Đức Thắng bằng ánh mắt đùa cợt.

Vẻ mặt của Liễu Đức Thắng lập tức thay đổi, trong mắt hiện lên một tia bối rối cùng hoảng sợ, lẽ nào chuyện bí mật như vậy cũng bị Trần Gia Bảo phát hiện? Không, không, hoàn toàn không thể. Trần Gia Bảo chỉ muốn đưa ra một ví dụ, và danh tiếng của Truyền Quốc Ngọc Tỷ quá lớn, vì vậy anh đã tình cờ nhắc đến nó mà thôi, chuyện thật sự chắc hẳn cũng không thể biết được tin tức thực sự về Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng sẽ không có khả năng biết về bí mật của anh ta .

Nghĩ đến đây, Liễu Đức Thắng yên lặng thở phào nhẹ nhõm, anh ta lo lắng nếu tiếp tục nói chuyện cùng Trần Gia Bảo thì sẽ thật sự lộ ra khuyết điểm, vì vậy cười nói: "Cậu Trần thật biết nói đùa, Truyền Quốc Ngọc Tỷ đã thất lạc nhiều năm rồi, rất nhiều hoàng đế đều không tìm được, làm sao có người bán Truyền Quốc Ngọc Tỷ được? Nhân tiện, tôi chợt nhớ ra vẫn còn một chút việc vặt cần giải quyết, vậy tôi xin phép rời đi trước. Nếu anh có chuyện gì thì cứ hỏi Phí Văn Đại là được."

Trước khi Trần Gia Bảo đồng ý, Liễu Đức Thắng đã rút lui một cách nhanh chóng, sau khi dặn dò Phí Văn Đại chăm sóc cho cậu Trần và cô Phan, anh ta vội vàng rời đi.

Trần Gia Bảo mỉm cười, nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Liễu Đức Thắng, khi anh ta bỏ chạy như thế, anh biết chuyện Truyền Quốc Ngọc Tỷ nhất định có liên quan đến Liễu Đức Thắng, nói không chừng anh ta còn dùng Truyền Quốc Ngọc Tỷ để bán ra nước ngoài để đạt được lợi lộc cao hơn.

Chương 1256

Chương 1256

Tuy nhiên, cho dù là Truyền Quốc Ngọc Tỷ được bán ở nước ngoài hay để lại ở Việt Nam, cuối cùng chỉ có một điểm đến, đó là rơi vào tay anh mà thôi, Trần Gia Bảo!

Về mặt này, Trần Gia Bảo có sự tự tin tuyệt đối!

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Đột nhiên, giọng nói của Phan Phi Uyên vang lên, nhìn thấy Trần Gia Bảo mỉm cười khó hiểu, cô ta cũng đi theo không thể giải thích được.

“Không có chuyện gì.” Lúc này tâm trạng của Trần Gia Bảo rất tốt, anh quay sang cười với Phan Phi Uyên: “Cô cũng nghe nói rồi. Tôi phải ở đây ít nhất ba tiếng nữa. Nếu cô có chuyện khác cần làm thì có thể nhờ Đường Tuyền Mạnh và những người khác bảo vệ cô trở về. ”

“Không.” Phan Phi Uyên lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt tóc hai bên thái dương và mỉm cười: “Tôi nghĩ ở đây rất thú vị. Tôi có thể chứng kiến một công ty cá độ khó chịu như vậy lại có thể lấy ra 15.75 tỷ, vừa nghĩ tới tôi đã rất vui rồi, tôi cũng muốn biết ông chủ của công ty cá độ này là ai, ngay cả nhà họ Ngụy cũng không thèm để ý tới.”

“Như vậy cũng tốt. Dù nhìn thế nào đi nữa, có một mỹ nhân xinh đẹp và ngon lành như vậy ở bên cạnh, đó là một điều đáng mừng.” Trần Gia Bảo mỉm cười vô cùng hạnh phúc.

Nghe thấy vậy, đầu tiên Phan Phi Uyên nhìn Trần Gia Bảo một cái, sau đó cô quay đầu về phía Đường Tuyền Mạnh và nói với hai người họ: “Tôi có Gia Bảo ở đây, hai người có thể về trước đi, hoặc là tan làm sớm đi mua sắm.”

Đường Tuyền Mạnh và Bạch Lưu Chú cảm động, vừa có trong tay 350 triệu đồng, hai người họ có thể đến quán bar giải trí.

Hai người lập tức nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo gật đầu với bọn họ, cả hai đều vui mừng khôn xiết, cảm ơn lần nữa rồi mới rời đi.

Trần Gia Bảo cười nói: “Cô đối với bọn họ rất tốt. Không chỉ đưa cho bọn họ 700 triệu đồng, còn cho bọn họ nghỉ việc trước. Cũng may cô không phải là ông chủ thực sự của bọn họ. Nếu không, ước chừng bọn họ chắc đã trở thành triệu phú từ lâu rồi.”

Phan Phi Uyên không biết nghĩ đến chuyện gì, thở dài xúc động nói: “Những năm gần đây, ngày càng ít đàn ông có tinh thần trách nhiệm. Thật hiếm hoi mới có hai người như bọn họ đứng lên che chở bảo vệ cho tôi. Như vậy tôi cũng cảm thấy rất vui rồi.” Trần Gia Bảo thấy vậy nói:” Xem ra cô Phan vẫn là người dễ động lòng. Để tôi nghĩ xem, tôi đã giúp cô nhiều lần như vậy, trong lòng cô có phải cũng đặc biệt cảm động không? Và trong trái tim cô, tôi có thể chiếm một vị trí quan trọng hay không?”

Lời nhận xét của Trần Gia Bảo là nửa giả nửa thật, anh muốn đùa giỡn với Phan Phi Uyên, đối với một người phụ nữ doanh nhân thành đạt này, anh không tin là anh đã giúp cô ta vài lần như vậy, cô ta có cảm thấy động lòng một chút nào hay không.

Tuy nhiên, trái với sự ngạc nhiên của Trần Gia Bảo, đôi mắt Phan Phi Uyên lóe lên vẻ dịu dàng, rồi nhìn xuống, trong ánh mắt ấy hiện lên một nỗi buồn bã không thể giải thích, cô ta chỉ mỉm cười và nói: “Gia Bảo, đi với tôi một vòng xung quanh đây chứ?”

“Đi đâu.”

“Lên sân thượng của toà nhà này.” “Được.” Trần Gia Bảo đồng ý mà không hề do dự.

Hai người đứng dậy, trực tiếp đi về hướng thang máy.

Phí Văn Đại nghe theo lời chỉ dẫn của Liễu Đức Thắng, anh ta đi theo Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên, anh ta sẵn sàng làm theo sự sai bảo của họ bất cứ lúc nào, vì vậy cùng nhau đi đến thang máy.

Phan Phi Uyên khẽ cau mày, sở dĩ cô ta muốn lên sân thượng là vì muốn nói với Trần Gia Bảo một số lời riêng tư, nhưng nếu Phí Văn Đại đi theo lên sân thượng, chẳng phải tâm tư của cô ta sẽ vô ích sao?

Cô ta nhìn Trần Gia Bảo, ra hiệu muốn Trần Gia Bảo nói để Phí Văn Đại không cần đi theo, tuy nhiên, vẻ mặt của Trần Gia Bảo rất bình tĩnh và dường như không cảm có vấn đề gì cả.

Cô ta thầm thở dài, có vẻ như cho dù cô có ấn tượng rất tốt về Trần Gia Bảo, nhưng Trần Gia Bảo không thể có quan hệ thân thiết với cô ta.

Trong lòng Phan Phi Uyên có chút thất vọng.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên bước vào thang máy. Phí Văn Đại không nghĩ nhiều về điều đó, anh ta vừa nhấc chân định đi theo thì đột nhiên có một bức tường vô hình chắn ngang trước mặt, anh ta bị đánh bật ra, "Ầm" một tiếng, Phí Văn Đại đột ngột ngã xuống đất, mông anh ta đập mạnh trên mặt đất, lúc này anh ta vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, vẫn ngồi ngẩn ra.

Chương 1257

Chương 1257

Đúng lúc này, cửa thang máy lặng lẽ đóng lại, bắt đầu đi lên tầng thượng.

Trong thang máy, lúc đầu Phan Phi Uyên rất ngạc nhiên, sau đó lập tức phản ứng lại, ngạc nhiên nói: "Vừa rồi anh làm vậy sao?"

Khóe miệng Trần Gia Bảo nở nụ cười ấm áp, chớp mắt nhìn Phan Phi Uyên rồi cười: "Làm sao cơ hội ở một mình với Phan Phi Uyên lại bị mấy bóng đèn phá huỷ được chứ?"

Ánh mắt Phan Phi Uyên lóe lên vẻ hưng phấn, ý cười vô cùng rõ ràng: "Này, ai muốn ở một mình với anh. Ở sảnh một lúc lâu như vậy cho nên tôi chỉ muốn đi dạo thôi. Có điều không khí trên sân thượng rất tốt, lại có anh bên cạnh nên sẽ có cơ hội ở lại với anh. Đừng suy nghĩ nhiều."

Trần Gia Bảo gật đầu cười, nói theo Phan Phi Uyên:" Đúng vậy, cô Phan Phi Uyên của chúng ta có khuôn mặt xinh đẹp và khí chất quyến rũ. Cô là người tình trong mộng của rất nhiều người trong thượng lưu ở Hà Nội? Có bao nhiêu người muốn ở một mình với cô mà không có cơ hội, vậy tôi có nên cảm ơn cô Phan vì đã cho tôi cơ hội đặc biệt như thế này không?"

"Coi như anh biết điều đó là được rồi. "

Khoé miệng Phan Phi Uyên nhếch lên cười cười, xinh đẹp như quả đào mận.

"Được, vậy thì tôi sẽ nhớ lấy điều này."

"…"

Mặc dù tòa nhà văn phòng này chỉ có 8 tầng, nhưng lại cách xa trung tâm thành phố, còn các tòa nhà xung quanh đều có

chiều cao tương đối thấp, cho nên chiều cao của tòa nhà văn phòng này có thể coi là nổi bật.

Khi hai người lên sân thượng thì thấy mái nhà trống trơn, vô cùng yên tĩnh, chỉ có gió chiều thổi qua, cảm giác mát mẻ vô cùng.

Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên đi đến rìa của mái tòa nhà sau đó nhìn ra ngoài, họ nhìn thấy cảnh vật xung quanh không bị che khuất, trong lòng lập tức sảng khoái.

Trên nóc không có lan can, hai chân Phan Phi Uyên đứng bên rìa của mái, chỉ cần một bước nữa là có thể tiến lên độ cao mấy chục mét.

Nhưng cô ta không quan tâm đến sự an toàn của mình một chút nào, đột nhiên mở rộng vòng tay như đang ôm lấy bầu không khí trong lành nơi đây, khẽ nhắm mắt lại, nở một nụ cười vô cùng thoả mãn rồi cười nói: “Chỉ khi tôi đứng trên này, tôi mới thực sự cảm nhận được sự tự do.”

Trần Gia Bảo đứng bên cạnh Phan Phi Uyên. Mặc dù hai tay đút túi quần, nhưng anh vẫn đủ tự tin để đảm bảo an toàn cho Phan Phi Uyên. Anh hỏi cô ta với một nụ cười tò mò: “Nói như vậy, bình thường cô không cảm thấy tự do sao?”

“Có! Phan Phi Uyên trả lời không chút do dự, cô ta vẫn nhắm mắt lại, đầu nhẹ nhàng lắc lư, sau đó họ nhấn mạnh lại nói: “Một chút cũng không thấy tự do.”

Trần Gia Bảo gật đầu và không nói thêm gì nữa, anh biết rằng bây giờ anh chỉ cần đứng yên lắng nghe những gì cô ấy nói là được rồi.

Quả nhiên, sau đó anh chỉ nghe Phan Phi Uyên nhắm mắt tiếp tục nói: “Kỳ thực, tôi cũng biết rất rõ rằng tôi đã có khuôn mặt xinh đẹp, năng lực xuất sắc, tài sản khổng lồ, danh tiếng cũng vang dội, có rất nhiều người ghen tị và khao khát có được những điều đó. Những gì tôi có, hầu hết trong cả đời này, mọi người trên thế giới đều sẽ không có được.

Nhưng nhiều khi, tôi lại hâm mộ với những người bình thường, ít ra, họ còn có thể sống một cuộc sống sinh hoạt bình thường, vô tư cười nói, càng không giống như tôi, rõ ràng tôi đang phải gánh quá nhiều thứ trên lưng, vì vậy nhiều lúc tôi

cảm nhận gần như tắt thở, nhưng vẫn phải mỉm cười mỗi ngày và tự nhủ rằng mình phải kiên nhẫn, cố gắng hơn nữa. Gia Bảo, anh cho rằng tôi rất tham lam, đúng không? ”

Sau khi Phan Phi Uyên nói xong thì cô ta không nhịn được cười nhạt, mở mắt nhìn Trần Gia Bảo.

“Không.” Trần Gia Bảo lắc đầu thật nhẹ, sau đó nói: “Mỗi người trong cuộc sống này, ai cũng có quyền theo đuổi tự do, nhưng không ai cũng có thể tự do được, bởi vì thế giới là một cái lồng lớn, nó trói buộc tất cả mọi người trong đó, và sinh, lão, bệnh, tử, chia ly, ân oán lâu dài, không thể buông bỏ là những hình phạt do trời đất ban tặng.

Chương 1258

Chương 1258

Cho dù là ai, cho dù địa vị xã hội nào, và cuộc sống có như thế nào, nắm trong tay kiểm soát bao nhiêu quyền lực và của cải, miễn là họ còn sống trên thế gian này, thì cô đều phải chịu đựng tất cả những đau khổ ấy, và thế giới rộng lớn như thế nào, cái lồng này rộng lớn như thế nào, vì vậy ngoại trừ một số người, thì đại đa số người trên thế giới không thể trốn thoát được nó, vì vậy đạo đức kinh mới nói: "Mệnh trời thật rộng lớn, không ai có thể tránh được."

"Ồ?" Phan Phi Uyên nghe vậy cũng thấy một chút hứng thú, cô ta nói: "Nghe ý tứ ẩn trong lời nói của anh, trên đời này còn có người nào có thể thoát khỏi tám thứ gian khổ trên đời?"

"Có." Trần Gia Bảo không chút do dự trả lời ngay: "Đúng như lời của đạo đức kinh từng nói: Người sống là gốc của cái chết; người chết mới là nguồn gốc của sự sống, sự sống và cái chết có thể chuyển hóa lẫn nhau, mặc dù trời và đất là một tấm lưới khổng lồ đã trói buộc tất cả mọi người trong đó, nhưng trời và đất cũng mách bảo con người cách thoát khỏi gông cùm của tấm lưới vô hình đó, nên đạo đức kinh cũng nói: cách quan sát bầu trời, chính là cách nắm giữ bầu trời, và có thể làm tất cả mọi việc."

Bầu trời không nói lên điều gì, nhưng có mưa to và sấm sét, đất cùng núi sông hùng vĩ, muốn thoát khỏi cái lồng của trời đất, có được tự do tự tại, thì chỉ có thể lấy âm dương hòa vào mình, tích tụ lại. Sau đó giải thoát bản thân, trở nên mạnh mẽ như trời và đất.

Người xưa siêng năng theo đuổi sự tĩnh tâm, yên lặng, sống hoà hợp với thiên nhiên, và chỉ khi đạt đến trạng thái đó, họ mới có cơ hội tách bản thân họ ra xa hơn với người đời, từ đó vượt qua trời đất, đạt được tự do thực sự."

Con đường ban đầu của Trần Gia Bảo, chính là Đạo giáo, anh ấy có thể nói về lý thuyết Đạo giáo và những gì anh ấy tu luyện, cho dù đó là Tiên Vũ Hợp Tông Quyết hay là Hồn Nguyên Kiếm Kinh, hai bài công pháp tuyệt vời này nói với anh rằng chỉ cần anh tiếp tục luyện tập, thì sớm muộn gì anh cũng có thể đạt đến cấp độ mà anh đã nói, và thậm chí còn có thể đạt được thành tích cao hơn nữa.

Phan Phi Uyên kinh ngạc, không thể ngờ tư duy của Trần Gia Bảo lại lớn như vậy, nhìn thấu thế giới vô biên, không hổ là lúc còn trẻ lại có thể đạt được thành tích cao như vậy.

Trong ánh mắt ngạc nhiên và ngưỡng mộ của Phan Phi Uyên, Trần Gia Bảo duỗi tay phải ra rồi từ từ nắm chặt lại, tự tin nói: "Vũ trụ nằm trong lòng bàn tay, vạn vật trên thế gian này đối với Trần Gia Bảo tôi tự tin rằng bản thân có thể vượt qua thiên hạ và xé tấm lưới trói buộc, và sẽ không bị hạn chế bản thân nữa."

Nghe những lời này, đôi mắt Phan Phi Uyên sáng rực. Dù Trần Gia Bảo nói là đúng hay sai, ít nhất là vào lúc này, cô ta có thể cảm nhận được niềm tin vững chắc và mạnh mẽ của anh.

Phụ nữ, ai lại không ngưỡng mộ phái mạnh thực sự? Phan Phi Uyên đương nhiên không thể tránh khỏi điều này.

Trần Gia Bảo đột nhiên nhìn vào mắt của Phan Phi Uyên, nghiêm túc nói: "Cô có thể nói ra những gì cất giấu trong lòng. Tôi muốn xem chuyện gì có thể khiến mỹ nữ xinh đẹp lo lắng như vậy. Hãy tin tôi đi, ngay cả thiên hạ cũng không thể trói buộc hay bức ép tôi, huống chi những áp lực đang đè nặng lên cô, thực chất cũng chỉ là những phiền muộn trên thế gian này mà thôi, chỉ cần một nhát kiếm, tôi cũng có thể chém đứt nó để cho cô có được tự do mà cô vẫn mong muốn."

Trần Gia Bảo nói xong, miệng hé lên nụ cười ấm áp, đồng thời vươn tay về phía Phan Phi Uyên. Cả người cô ta đều chấn động, Phan Phi Uyên chỉ cảm thấy giờ khắc này Trần Gia Bảo cười tươi như ánh nắng mặt trời, rất sáng lạn, trong lòng cô ta không hiểu sao an tâm hẳn, hơn nữa còn có cảm giác say mê, không tự ý thức được bản thân đã đưa tay ra lúc nào, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay Trần Gia Bảo, gương mặt xinh đẹp hơi hồng nhuận vì ngượng ngùng cười nói: "Được, tôi sẽ nói cho

Gia Bảo biết.” Trần Gia Bảo cười đến sáng lạn, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Phan Phi Uyên, anh chỉ cảm thấy nó mềm mại không xương, nắm trong tay vô cùng thoải mái. Một nam một nữ đứng trên tầng thượng nắm tay nhau, dường như giống một cặp thần tiên quyến luyến. Gương mặt Phan Phi Uyên ngày càng đỏ lên, không khí ngọt ngào quẩn quanh, cô ta không rút tay ra mà mặc cho Trần Gia Bảo nắm chặt lấy, nhiệt độ từ tay Trần Gia Bảo khiến cô có ta cảm thấy yên tâm khó có được. Cô ta nhìn Trần Gia Bảo một lần nữa, hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi đến từ Hà Nội, nhà họ Minh là một trong những gia tộc quyền lực nhất nơi này. Về phần bố tôi …”

Đột nhiên, ánh mắt của Phan Phi Uyên lóe lên sự chán ghét và hận thù sâu sắc. Cô hít một hơi thật sâu, đè nén cảm xúc tiêu cực trong lòng rồi nói tiếp: “Ông ấy là con trai thứ của nhà họ Minh, còn mẹ tôi, từ khi sinh ra đã là một mỹ nữ có quan niệm rất truyền thống. Dựa vào tài năng và sự chăm chỉ nên bà ấy đã được nhận vào Đại học Quốc Gia Hà Nội và trở thành hoa khôi của trường này. Bà ấy tình cờ là bạn cùng lớp với bố tôi. Cò bố tôi bị thu hút sâu sắc bởi vẻ đẹp và tài năng của mẹ. Sau khi bắt đầu theo đuổi điên cuồng, cuối cùng bà cũng đồng ý lấy ông ấy. Vào năm thứ hai, mẹ tôi mang thai thì bố tôi tự nhiên đưa mẹ về nhà nhà họ Minh và nói rằng ông ấy muốn kết hôn với mẹ tôi.

Đây vốn là một chuyện vui đối với mẹ tôi, nhưng bố tôi là một người nhút nhát, yếu đuối và bất tài, không dám chống lại ý kiến của gia đình. Vì mẹ tôi xuất thân bình thường, cho nên nhà họ Minh kiên quyết phản đối cuộc hôn nhân của họ vì quyền lợi gia tộc. Vì thế, trong trời đông buốt giá, mẹ tôi đã bị nhà họ Minh đuổi đi, vội vã rời khỏi nhà đó.”

Chương 1259

Chương 1259

Trần Gia Bảo im lặng lắng nghe, biết rằng đây hẳn là một tổn thương lớn đối với Phan Phi Uyên, nên nắm chặt tay cô ta hơn.

Phan Phi Uyên cảm nhận được những cử động cẩn thận của Trần Gia Bảo, trái tim cô ta ấm lên, nói: "Đừng lo lắng, tôi không sao. Sau đó, mặc dù mẹ tôi rất đau lòng nhưng bà vẫn quyết định sinh ra tôi vì bà nghĩ trẻ con luôn vô tội. Chỉ chưa đầy một tháng sau khi sinh tôi, thì bố tôi đến gặp bà ấy và nói rằng ông ta sẽ chịu trách nhiệm.

Trước những lời nói ngon ngọt ấy, mẹ tôi lại đắm chìm trong tình yêu một lần nữa, sau đó ông ta đưa mẹ tôi đến một căn hộ ở ngoại thành, hàng tháng sẽ đến thăm chúng tôi, còn hứa sẽ tìm cách đưa mẹ tôi về nhà họ Minh, ít ra trong khoảng thời gian đó, tuổi thơ của tôi vẫn hạnh phúc và được hưởng tình yêu thương của bố mẹ, dù tình cha con này không trọn vẹn.

Tuy nhiên, những khoảng thời gian hạnh phúc không bao giờ có thể kéo dài được. Trong ký ức của tôi, khi tôi ngày một lớn lên thì bố tôi cũng càng ít về thăm chúng tôi hơn. từ hơn mười lần một tháng một, đến bảy hoặc tám lần một tháng, sau đó ba tháng một lần hoặc thậm chí nửa năm một lần, và cuối cùng không bao giờ đến nữa.

Sau đó, tôi vô tình nghe tin ông ta đã kết hôn với một người phụ nữ khác, người phụ nữ đó không chỉ trẻ hơn mà còn là một con gái trong những gia đình giàu có của Hà Nội, gia đình bọn họ tình cờ rất môn đăng hộ đối, mẹ tôi đã bị ảnh hưởng nặng nề, sau đó trở nên buồn bực, không vui, thường xuyên nhốt mình trong phòng không ăn uống gì, tuy nhiên, bà ấy vẫn tự mình nỗ lực để nuôi tôi học xong đại học.

Tôi biết mẹ tôi không dễ dàng, khi tôi tìm được một công việc lương cao và chuẩn bị sẵn sàng để báo hiếu với mẹ thì bà ấy đã chết trong đau khổ, tôi biết rằng cái chết của mẹ tôi là do nhà họ Minh và người đàn ông đó. Thế nên tôi đổi sang họ Phan, giống mẹ, để phá tan nhà họ Minh, thề sẽ báo thù cho mẹ, cho cả nhà họ Minh phải quỳ xuống trước mộ mẹ tôi, quỳ lạy xin lỗi! ”

Nói đến đây, giọng nói của Phan Phi Uyên có chút nghẹn ngào, hai mắt đẫm lệ. Rõ ràng, sự việc lần đó đối với cô ta là một đả kích lớn.

Trần Gia Bảo lặng lẽ thở dài, đưa tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đang rơm rớm của cô ta, anh nói: “Con muốn được nuôi dưỡng nhưng mẹ lại không đợi được đúng là bi kịch của con người. Tuy nhiên, ít nhất mẹ cô đã dạy dỗ cô thành người phụ nữ tốt nhất trên đời. Tôi tin rằng bà ấy cũng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm trên thiên đường.”

“Gia Bảo, cảm ơn anh.” Phan Phi Uyên hưởng thụ sự dịu dàng của Trần Gia Bảo, ánh mắt dịu lại.

“Không có gì, tôi có thể cho cô mượn bờ vai nếu cô cần.” Trần Gia Bảo nửa đùa nửa thật nói.

Phan Phi Uyên “Phốc” cười ra tiếng, kết thúc trận mưa lê thê, bĩu môi nói: “Tôi không thích phụ nữ nhu nhược, yếu đuối như vậy. Nhưng, vì anh đã lắng nghe những lời tâm sự của tôi, cho nên tôi sẽ cho anh một cơ hội để giành lấy hảo cảm của tôi.

Sau đó, cô ta nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Trần Gia Bảo, tìm một tư thế thoải mái, khẽ nhắm mắt lại, làn gió nhẹ nhàng thổi trên tầng thượng, tận hưởng sự bình yên hiếm có.

Trần Gia Bảo lợi dụng vòng tay siết chặt eo của cô ta nói: “Vậy, mục đích của cô là báo thù cho mẹ, nhưng dù sao nhà họ Minh cũng là một gia tộc giàu có quyền lực ở Hà Nội. Với tư cách là một người phụ nữ rất khó thực hiện được mục đích này, vô cùng khó khăn.”

Phan Phi Uyên khẽ” ừm “rồi nhắm mắt nói: “Đó là lý do tại sao tôi làm việc chăm chỉ. Sau này, tôi được thăng chức thành giám đốc điều hành tập đoàn, tôi biết cơ hội này hiếm có, vì

vậy tôi làm việc chăm chỉ hơn. Mặc dù tôi đã đạt được danh tiếng không nhỏ trong giới kinh doanh, nhưng muốn báo thù nhà họ Minh, thì đây vẫn là mục tiêu vô cùng to lớn. Vì vậy, Tôi bắt đầu tìm kiếm sự giúp đỡ của thế lực bên ngoài, hợp tác với họ để giúp tôi báo thù."

Nghe vậy, trong lòng Trần Gia Bảo hiểu rõ, nói: "Như vậy có phải nhà họ Tang là gia tộc có thể giúp cô thực hiện mục đích sao?"

Phan Phi Uyên gật đầu nói:" Đúng vậy, tôi cũng vô tình gặp Tang Ngọc Hoàng trong một bữa tiệc. Tang Ngọc Hoàng nhìn thấy khả năng của tôi trong giới kinh doanh, hơn nữa tôi cũng không biết tại sao ông ta lại biết rõ chuyện của tôi như vậy. Cho nên đã chủ động tiếp cận tôi để về làm việc cho nhà họ Tang, ngược lại nhà họ Tang sẽ giúp tôi đối phó với nhà họ Minh.

Ban đầu, sức mạnh của nhà họ Tang không đủ để cạnh tranh với nhà nhà họ Minh ở Hà Nội, nhưng Tang Ngọc Hoàng nói rằng nhà họ Tang có đủ tiềm lực, và ông ta cũng nói nhà họ Tang sẽ sớm thôn tính được nhà họ Ngụy sau đó trở thành một trong ba gia tộc lớn hàng đầu ở tỉnh Thái Bình. Sau đó, ông ta sẽ tiến lên và xếp vào top ba về sức mạnh gia tộc ở thành phố Thái Bình, đoàn kết và cùng nhau chiến đấu với nhà họ Minh, như vậy thì tỷ lệ thắng chắc chắn sẽ tăng lên." Trần Gia Bảo chợt bừng tỉnh, mỉm cười: "Hóa ra là vậy, xem ra nhà họ Tang còn chủ động nói cho cô biết kế hoạch thôn tính nhà Ngụy. May mà cô chưa đồng ý với nhà họ Tang. Nếu không, cô nhất định sẽ không được lợi ích gì."

Chương 1260

Chương 1260

Phan Phi Uyên nhớ lại vụ cá độ giữa cô và Trần Gia Bảo, mỉm cười: "Ý anh là, nhà họ Tang không thể chiếm được nhà họ Ngụy, mà cũng sẽ bị anh tiêu diệt?"

Trần Gia Bảo cười tự tin, đột nhiên giảm bớt cảm xúc, nghiêm nghị nói: "Tôi nói, tôi rất muốn cô làm việc trong tập đoàn Gia Vy, nhưng cô là bạn tốt của tôi. Hiện tại sẽ không nói chuyện công việc, cũng không liên quan gì đến lợi ích, càng không liên quan đến chuyện đặt cược, tôi muốn nói là, một mình cô gánh vác thù hận như vậy rất dễ tổn hại đến bản thân, vì vậy hãy để tôi giúp cô một tay, tôi sẽ để nhà họ Minh cho cô một lời giải thích xứng đáng."

Phan Phi Uyên ngạc nhiên, cô đột ngột bật dậy khỏi vai Trần Gia Bảo. Do động tác quá dứt khoát, cô ta không thể đứng vững dưới chân anh, ngay lập tức mất thăng bằng sắp ngã xuống lầu.

Trong đầu Phan Phi Uyên quay cuồng trong giây lát liền trở nên trống rỗng.

Đột nhiên, trọng lượng cơ thể không bị ngã xuống, cô ta chỉ cảm thấy eo bị thắt lại, ngay sau đó liền bị một vòng tay ấm áp ôm vào lòng.

"Có tôi ở đây, cô sẽ không gặp nguy hiểm."

Giọng nói ấm áp của Trần Gia Bảo vang lên bên tai cô ta.

Phan Phi Uyên cảm thấy trong lòng có cảm giác an toàn, cô ta đứng dậy khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, cười với anh, sau đó nói: "Anh muốn giúp tôi đối phó với nhà họ Minh, nhưng nhà họ Minh rất có thế lực, ở Hà Nội, nơi có rất nhiều gia tộc mạnh ấn nấp, anh không lo lắng nhà họn Minh sẽ trả thù anh sao?" " Ha." Trần Gia Bảo cười nhẹ, mạnh dạn và nói: "Thanh

kiếm dài của Trần Gia Bảo của tôi cũng đủ để phá trời, tiền bạc đủ để cứu cả nhân gian, không sợ gông cùm thiên hạ, huống chi là một gia tộc nhỏ như vậy, cho dù nhà họ Minh mạnh hơn gấp mười lần, thì tôi còn sợ gì? Trần Gia Bảo phải sợ sao? Chỉ là hiện tại tôi còn có việc khác phải làm ở tỉnh Thái Bình. Còn phải đợi một thời gian nữa mới đến Hà Nội được."

Nói xong, Trần Gia Bảo hơi suy tư, khi anh đến Hà Nội điều trị cho cháu gái Cố Minh Nhiên, anh có thể giúp Phan Phi Uyên trả thù nhà họ Minh.

Phan Phi Uyên được Trần Gia Bảo ôm trong tay, cảm nhận được sự tự tin và anh hùng vô song của Trần Gia Bảo, đôi mắt cô ta gợn sóng, khóe miệng cũng cong lên một nụ cười, cảm kích nói: "Cảm ơn Gia Bảo. "

Trần Gia Bảo mỉm cười: "Nếu cô thực sự thấy cảm động, tôi không ngại cô lấy thân báo đáp."

"Xuống địa ngục đi!" Sắc mặt Phan Phi Uyên đỏ bừng, cô ta nhéo eo Trần Gia Bảo một cái.

"Này, này, nói thế nào thì tôi cũng cứu cô một mạng, cô lại đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?" "Đừng nói chuyện." Phan Phi Uyên ngả người vào vòng tay của Trần Gia Bảo, giống như một con mèo nhỏ lười biếng, thoải mái nhắm mắt lại, trên miệng nở nụ cười ngọt ngào, thì thào nói: "Tôi đã lâu không được thoải mái tự do như vậy."

Trần Gia Bảo cảm thấy trong lòng ngọt ngào, ngừng nói, ôm Phan Phi Uyên đứng ngược gió trên sân thượng, tựa như một đôi trời sinh cùng ôm nhau, yên lặng tận hưởng sự ấm áp ngọt ngào hiếm có này.

Một lúc sau, Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy bên tai có tiếng thở nhẹ nhàng, cúi đầu nhìn xuống không nhịn được cười, hóa ra Phan Phi Uyên thực sự đã ngủ gật dựa vào trong vòng tay anh. Áp lực và tính toán trong đầu đều không còn, cô ấy thuần khiết như một đứa trẻ, trên khóe miệng có nụ cười ngọt ngào, dường như cô ấy cũng có một giấc mơ ngọt ngào.

Không biết đã qua bao lâu, mặt trời lặn xuống đổ bóng hai người trải dài trên mái nhà.

Tất cả những điều này thật đẹp.

Đột nhiên, phía sau cánh cửa sân thượng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, sau đó có người gõ cửa sân thượng, đồng thời giọng nói của Phí Văn Đại truyền đến: “Anh Trần. Cô Phan Phi Uyên, người mà ngài đợi hiện tại đã đến, quản lý Liễu nhờ tôi gọi hai người xuống.” Trần Gia Bảo khẽ thở dài, anh nhẹ nhàng đánh thức Phan Phi Uyên.

Phan Phi Uyên bàng hoàng tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt xinh đẹp của Trần Gia Bảo đang ở gần trong tay, trong lòng cô ta dâng lên cảm giác an toàn, cô duỗi eo trong vòng tay của Trần Gia Bảo cười nói: “Đã lâu rồi. Tôi ngủ rất thoải mái.”

Tiếp đó cô ta cũng oán trách Trần Gia Bảo một tiếng, như thể cô đang phàn nàn rằng Trần Gia Bảo không nên quấy rầy giấc mơ này.

Chương 1261

Chương 1261

Trần Gia Bảo nhún vai, bất lực nói: “Chủ công ty cá cược này đã đến, chúng ta hãy xuống gặp ông ta một lát.” Không hổ danh là “nữ hoàng doanh nhân” nổi tiếng của Việt Nam, Phan Phi Uyên đột nhiên thu lại biểu cảm vừa rồi sau đó hai mắt nhướng lên. Cô ta cũng tươi tỉnh và nói: “Đi thôi, tôi cũng muốn xem ông chủ của công ty cá cược này là ai.”

Trong lòng Trần Gia Bảo cũng rất tò mò, anh muốn biết người lấy trộm Truyền Quốc Ngọc Tỷ có liên quan gì đến ông chủ ở phía sau này hay không?

Trần Gia Bảo nắm lấy vòng eo thơm tho của Phan Phi Uyên, lùi hai bước về một nơi an toàn trên sân thượng toà nhà, Phan Phi Uyên đỏ mặt, nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, nhẹ nhàng nói: “Một mình tôi cũng đi được rồi.”

Nói xong cô ta bước đến lối vào sân thượng trước.

Trần Gia Bảo nhớ lại cảm giác tuyệt vời khi được ôm Phan Phi Uyên, một cảm giác vừa xót xa vừa tiếc nuối trong lòng lại dâng lên.

Ngay sau đó, hai người đi thang máy xuống sảnh tầng một, vừa mở cửa thang máy, đột nhiên nhìn thấy rất nhiều người đàn ông mặc vest đứng ở sảnh lớn, Liễu Đức Thắng cũng đã có mặt ở đó.

Khi họ nghe thấy tiếng động ở bên cầu thang, quay ra thì th Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên.

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nắm tay Phan Phi Uyên đi về phía trước, vẻ mặt lãnh đạm và kiêu ngạo, trực tiếp không để ý đến mọi người có mặt ở đây, không, nói đúng ra nơi này chỉ có hai người, điều này càng khiến Trần Gia Bảo để ý hơn.

Người đầu tiên là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, cao khoảng 1,7 mét, mặc một bộ đồ tập võ màu trắng phổ biến ở Nhật Bản, tay cầm một thanh kiếm samurai và đeo một cặp kính gọng đen tinh xảo. Mặc dù vẻ ngoài của ông ta rất bình thường, nhưng hơi thở vững chắc, tính tình thâm trầm, không chỉ là một chuyên gia võ học, mà còn là một bậc thầy hiếm có.

“Thực sự có một bậc thầy võ thuật Nhật Bản? Thật là thú vị.” Kể từ khi Trần Gia Bảo xuống núi vài tháng trước, về cơ bản anh đã giao đấu với các anh hùng võ thuật của Việt Nam. Còn đối với các võ sĩ nước ngoài, Trần Gia Bảo chỉ ở trong Thành phố Nam Định.

Lần này ở tỉnh Thái Bình, lần đầu tiên trong đời Trần Gia Bảo gặp được một võ sĩ bậc thầy của Nhật Bản, không biết võ thuật Nhật Bản có gì độc đáo?

Có một sự thích thú bùng nổ trong trái tim của Trần Gia Bảo.

Về phần người mà Trần Gia Bảo quan tâm hơn, anh ta là một thanh niên dưới 30 tuổi.

Người thanh niên không phải là cao thủ võ thuật cũng không phải là một người có nhan sắc đặc biệt, sở dĩ anh ta khiến Trần Gia Bảo quan tâm là bởi vì tất cả mọi người, bao gồm cả võ sĩ Nhật Bản, đều đang đứng, nhưng chỉ có người thanh niên đang ngồi trên ghế ở trung tâm của đám đông, anh ta hiển nhiên là người lớn nhất trong những người này.

Trong lúc tiếp tục đi về phía trước, Trần Gia Bảo lại liếc mắt nhìn qua nhiều hơn, chỉ thấy thanh niên tuấn tú kia kiêu ngạo, trên ngón tay cái có một chiếc nhẫn ngọc xanh, đặc biệt nổi bật trong đám người.

Chẳng lẽ thiếu niên này chính là người đứng sau như miệng Liễu Đức Thắng nói?

Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên nhìn nhau, và cả hai đều nhìn thấy suy nghĩ trong mắt nhau.

Trước đây cả hai nghĩ rằng ông chủ lớn đứng phía sau của công ty cá độ này sẽ là một người đàn ông trung niên tầm 40 hoặc 50 tuổi, nhưng không ngờ lại trẻ như vậy.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đã đưa Phan Phi Uyên đi ngang qua đám đông.

Liễu Đức Thắng cúi người, cung kính nói với người thanh niên đang ngồi: “Ông chủ, đây là cậu Trần Gia Bảo, cô gái bên cạnh là cô Phan.”

Người thanh niên liếc nhìn về phía trước, trong mắt anh ta lóe lên tia sáng. Sau một thoáng ngạc nhiên, anh ta mỉm cười nói: “Thì ra là cô Phan Phi Uyên nổi tiếng của Việt Nam, tôi thật may mắn được gặp cô.” Phan Phi Uyên không thích dáng vẻ kiêu ngạo của người kia, sau khi gật đầu với anh ta, cô chỉ nói xin chào.”

Sau đó, người thanh niên lại nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, anh ta vẫn bất cẩn ngồi ở chỗ của mình, nói: “Thì ra anh là Trần Gia Bảo. Trước khi nhìn thấy anh, tôi còn tưởng là một anh hùng có ba đầu và sáu tay, thế nhưng không thể tượng tượng được khi gặp mặt lại như vậy thôi.”

Ngay lập tức, đôi mắt của Phan Phi Uyên lóe lên sự khó chịu.

Trần Gia Bảo cười nhẹ, nói: “Tôi thật sự không có ba đầu sáu tay, nhưng làm cho tỉnh Thái Bình của anh khó chịu là được rồi.”

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo!

Chương 1262

Chương 1262

Câu đầu tiên giữa hai câu mở đầu đầy mùi thuốc súng!

Trong đại sảnh của tòa nhà công ty cá độ, mọi người đều trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo vì lời nói của anh.

Liễu Đức Thắng, người vốn rất sợ hãi Trần Gia Bảo, dường như được chống lưng bởi sự xuất hiện của ông chủ của cho nên cũng đang chế nhạo Trần Gia Bảo .

Giữa đám đông, võ sĩ người Nhật Bản cũng đang nhìn từ trên xuống dưới Trần Gia Bảo , một lúc sau, trong mắt ông ta có một tia nghi ngờ lóe lên. Rõ ràng là ông ta không thể hiểu tại sao bản thân không thể cảm nhận được năng lực tiềm ẩn của Trần Gia Bảo ? Không, nói đúng ra thì, trong mắt ông ta, Trần Gia Bảo hoàn toàn bình thường, không có chút thực lực nào bên trong cơ thể.

“Trong truyền thuyết, Trần Gia Bảo cũng là một đại cao thủ, tại sao ta lại không cảm giác được năng lực vó thuật của cậu ta? Thực lực của cậu ta mạnh hơn mình quá nhiều cho nên đã đạt tới ‘cảnh giới huyền thoại’ sao? Không, chuyện này tuyệt đối không thể, chắc hẳn là cậu ta có kỹ thuật đặc biệt để ẩn giấu nội lực, hoặc là đạo cụ đặc biệt ẩn trong cơ thể, có thể ẩn giấu thực lực của chính mình.”

Trong lòng võ sĩ người Nhật Bản âm thầm, quả nhiên là người Việt Nam có nguồn gốc lai lịch thâm hậu, đúng là ngọa hổ tàng long.

Phan Phi Uyên nhẹ nhàng kéo tay áo của Trần Gia Bảo , ánh mắt cô ta có chút lo lắng, có lẽ bởi vì trực giác của người phụ nữ, cô có thể cảm nhận rõ ràng nhóm người xung quanh không dễ khiêu khích, đặc biệt là người cầm kiếm samurai Nhật Bản

mặc dù đang đứng. vẫn ở Phan vị trí, nhưng lại cho cô cảm giác áp bức như núi lớn đè nặng xuống.

Trần Gia Bảo nhìn mọi người xung quanh, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường không hề che giấu, anh vỗ nhẹ lên bàn tay ngọc bích của Phan Phi Uyên, cười nói: "Đừng lo lắng, chỉ là một lũ hề mà thôi." Lời nói như muốn đổ thêm dầu vào lửa, ánh mắt của mọi người xung quanh đều tức giận, bầu không khí của đột nhiên trở nên căng thẳng vô cùng, nếu có bất cứ vấn đề gì thì họ sẵn sàng xông lên chiến đấu.

Trần Gia Bảo đang đứng khoanh tay đầy kiêu hãnh, hoàn toàn không để ý đến họ.

Bị lây nhiễm bởi sự tự tin của Trần Gia Bảo , Phan Phi Uyên cũng thả lỏng người ra một chút.

Đúng lúc bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, mùi thuốc súng càng lúc càng nồng nặc thì đột nhiên, thanh niên ngồi trên ghế đưa tay vuốt ve rồi cười ha hả, nói: "Được rồi! Thật đúng là cậu Trần đến từ tỉnh Thái Bình. Quả nhiên vô cùng dũng cảm. Tôi cũng cảm thấy ngưỡng mộ, Liễu Đức Thắng, tại sao không cho cậu Trần và cô Phan ngồi xuống ghế? "

"Vâng!" Liễu Đức Thắng vội vàng đáp lời, gọi hai người mang theo hai chiếc ghế, đặt chúng ở phía sau Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên.

Nếu là người khác, khi đối mặt với thái độ nghiêm khắc của đối phương, e rằng đã chết lặng rồi, nhưng Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên cũng không phải người thường. Bọn họ từ lâu đã quen nhìn thấy các tình huống như thế này, cho nên tự nhiên thoải mái ngồi xuống.

Sau đó, người thanh niên tươi cười giới thiệu bản thân: "Tôi là người thừa kế thứ hai của nhà họ Hề trong số mười gia tộc hàng đầu ở tỉnh Thái Bình. Hôm nay thật may mắn khi được gặp cậu Trần ở đây, tôi thực sự có phúc ba đời."

Hề Như Kiên ?

Vẻ mặt của Phan Phi Uyên hơi giật mình, anh ta hóa ra là người nhà họ Hề, chẳng trách lúc trước Liễu Đức Thắng không để nhà họ Ngụy vào trong mắt.

Cô quay ra thì thầm vào tai Trần Gia Bảo : “Gia Bảo, nhà họ Chế đứng thứ hai trong số mười gia tộc lớn, và sức mạnh của họ hơn nhiều so với nhà họ Nguỵ, chắc chắn là không được đánh giá thấp.”

Trần Gia Bảo gật đầu, trong lòng anh hơi ngạc nhiên, không có gì lạ khi gia tộc này cứng đầu như vậy và lai lịch của nó thực sự rất lớn mạnh.

Nếu nghĩ kỹ lại nhà họ Ngụy có Tiêu Thiên đứng đằng sau nắm quyền, thực lực gia tộc của anh ta chỉ đứng cuối cùng trong mười gia tộc hàng đầu. Gia tộc họ Bùi, đứng ở vị trí thứ năm, hiện tại có người là Tôn Chấn Hùng và Nhạc Ngọc Thanh, có thể huy động được sức mạnh của gia tộc họ Bùi.

Từ đó có thể tưởng tượng rằng gia tộc họ Hề có thể đứng thứ hai trong mười gia tộc lớn, thì chắc hẳn xuất thân và thực lực của họ còn mạnh mẽ hơn nữa. Đây có thể coi là sự tồn tại thực sự đứng trên đỉnh cao ở tỉnh Thái Bình!

Đương nhiên, dù thế lực của nhà họ Hề có mạnh đến đâu thì Trần Gia Bảo cũng không sợ, anh đến tỉnh Thái Bình lần này là để tìm Truyền quốc ngọc ký và cũng chuẩn bị tinh thần chống lại toàn bộ tỉnh Thái Bình. bằng thực lực của mình thì dù là gia tộc đứng thứ hai ở tỉnh Thái Bình anh cũng thấy vô cùng tầm thường.

Và hiện tại mối quan tâm lớn nhất của Trần Gia Bảo là liệu “Truyền quốc ngọc tỷ” có nằm trong tay nhà họ Hề không?

Chương 1263

Chương 1263

Đột nhiên, Hề Như Kiên tiếp tục cười và nói: “Ba cuộc so tài giữa cậu Trần và Tôn Trường Đông những ngày này đã gây bão ở tỉnh Thái Bình. Thật không may, tôi có việc khác phải làm tạm thời và tôi không đến hiện trường để chứng kiến cảnh đó. Thật tiếc khi không thấy được phong thái xuất sắc của anh Trần .”

“Tôi đã nghe đủ lời khen ngợi qua những trận đánh đó rồi. Anh Hề có thể bớt đi những phép lịch sự không cần thiết. Chúng ta cũng có thể đi thẳng vào vấn đề và nói về 15.75 tỷ đồng tiền Việt Nam.” Trần Gia Bảo nhẹ nói, anh không tin Hề Như Kiên sẽ làm bất cứ điều gì.

Suy cho cùng, 15.75 tỷ là một số tiền khổng lồ không ai dễ dàng bỏ ra, và nhà họ Hề cũng không ngoại lệ, vì họ có những chức vụ khác nhau nên Trần Gia Bảo đương nhiên sẽ không tốn lời thừa mà nói những chuyện khác. Sự tức giận lóe lên trong mắt Hề Như Kiên, là cậu chủ thứ hai của nhà họ Hề, anh ta là người ở vị trí cao cấp trong toàn tỉnh Thái Bình, có khi nào anh ta bị coi thường như thế này không?

Anh ta nén giận trong lòng, ngoài mặt nở nụ cười nói: “Cậu Trần nói chuyện thật là nhanh. Nếu đã như vậy, tôi sẽ đi thẳng vào chủ đề như cậu Trần muốn. Tôi đã nghe nói rồi. Liễu Đức Thắng nói về vấn đề ở đây, cô Phan Phi Uyên đã được hưởng lợi từ số vốn ban đầu và thật sự rất hài lòng khi nhận được 7.875 tỷ đồng tiền Việt Nam. ”

“Chuyện đã qua”. Phan Phi Uyên lễ phép mỉm cười, nhưng nội dung lời nói lại không chút khách sáo, cười nói: “Đây là thứ tôi đáng được hưởng. ”

Khuôn mặt của Hề Như Kiên lại chìm xuống, rồi anh ta vẫn mỉm cười:” Trước đây, tất cả mọi người trong tầng lớp thượng lưu của tỉnh Thái Bình đều vô cùng lạc quan về chiến thắng của Tôn Trường Đông. Không ngờ đến phút cuối thì tình hình trận đấu lại đảo ngược. Người thắng trở thành cậu Trần . Đó thực sự là một cú sốc lớn.

Bất ngờ hơn nữa, cậu Trần và cô Phan Phi Uyên cũng đã lần lượt đặt cược 3,5 tỷ và 1.75 triệu đồng Việt Nam để gây sức ép buộc cậu Trần phải giành chiến thắng, và ngay lập tức giành được một lượng tài sản khổng lồ. Nếu không biết điều này, tôi đã nghĩ rằng cậu Trần và Tôn Trường Đông đã âm mưu đánh trận giả. ”

Lời nói của anh ta vừa là ám chỉ Trần Gia Bảo đang chơi trận giả, đơn giản chỉ là thuyết lên án.

Mọi người xung quanh đồng thanh hô to.

” Đúng vậy, là trận giả, nếu không, Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên làm sao dám đặt cược cao ngất trời để không lo thua hết sạch? ”

Đúng vậy, cho dù kẻ nào can đảm, thì có ai dám đầu tư 3.5 tỷ tiền Việt Nam trước trận quyết đấu, chắc hẳn đây là trận giả!”

“Cậu chủ Hề, đối với một trận giả rõ ràng như vậy, Trần Gia Bảo và Tôn Trường Đông nhất định liên kết lại lừa gạt tiền của công ty cá độ của chúng ta. Không những không trả lại tiền cược cho Trần Gia Bảo , mà còn phải lấy lại 7.875 tỷ Việt Nam, những đồng tiền chúng ta đã đưa cho Phan Phi Uyên. Hãy trả lại số tiền đó để đền bù thiệt hại cho công ty cá độ của chúng tôi!” Ngay sau khi câu nói này được đưa ra, tất cả mọi người xung quanh đều hưởng

ứng và ủng hộ đề xuất này. Hề Như Kiên ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại giễu cợt. Việc lấy tiền từ anh ta quả thực là mơ mộng hão huyền, kể cả Trần Gia Bảo cũng không được.

Gương mặt Phan Phi Uyên khẽ biến, cô ta đã định nói gì đó để bác bỏ ý đó.

Trần Gia Bảo không hề tức giận, anh vỗ nhẹ nhẹ tay Phan Phi Uyên để cho biết rằng cô ấy không phải lo lắng.

Phan Phi Uyên bình tĩnh lại ngay lập tức, có Trần Gia Bảo ở đây, cho dù chuyện gì xảy ra, anh ấy đều có thể giải quyết.

Lúc này Trần Gia Bảo mới nhìn xung quanh bằng ánh mắt lạnh lùng, bất cứ ai bị ánh mắt quét qua đều sẽ cảm thấy ớn lạnh trong lòng, nhanh chóng cúi đầu, ngậm miệng không dám nói thêm nữa.

Hội trường vốn đã ồn ào trở nên im lặng trong giây lát.

Takashima Seira, người cường giả Nhật Bản, âm thầm gật đầu, quả nhiên chính là Trần Gia Bảo nổi tiếng, động lực của anh quả nhiên đủ mạnh, nếu dốc toàn lực thi đấu với Trần Gia Bảo , khẳng định sẽ rất thú vị!

Nghĩ đến đây, hai mắt Takashima Seira rực lửa, tay cầm thanh kiếm cũng nắm chặt.

“Các anh, thật sự là ngu ngốc.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười khinh thường.

Chương 1264

Chương 1264

Sắc mặt những người xung quanh hơi thay đổi, bọn họ vừa muốn mở miệng mắng chửi Trần Gia Bảo , nhưng lại nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Trần Gia Bảo , lại nuốt nước bọt.

Hề Như Kiên khẽ cau mày, không hài lòng nói: “Anh Trần, anh nói thế này là có ý gì?” Trần Gia Bảo cười nhẹ: “Lí do tại sao anh cho rằng cuộc thi vẽ tranh hôm nay là một cuộc thi được sắp xếp, thậm chí là một cuộc thi giả mạo, ngoài việc chứng minh điều đó, anh thật sự cho mình là đúng., phần còn lại không thể giải thích được gì, tôi muốn biết, trước khi bắt đầu cá độ, anh làm thế nào để xác định cấp độ của Tôn Trường Đông cao hơn so với bức tranh của tôi? Có phải là do Tôn Trường Đông không tự phục vụ công bố tỷ lệ chiến thắng của mình là tương đối cao?

Sau trận đấu ngày hôm nay, nếu anh theo dõi toàn bộ quá trình của cá độ mà vẫn nghĩ nó là một trận được sắp đặt hoặc thậm chí là một cá độ giả, sau đó tôi đề nghị anh nên đi đến bệnh viện bác sĩ kiểm tra não cho anh. Rốt cuộc, anh khuyết tật não, hay là do bác sĩ không có thuốc”

Phan Phi Uyên bật cười thành tiếng, Gia Bảo nói ra thật cay độc.

Những người xung quanh nhìn mà tức giận, nhưng họ không dám nói!

Trong lòng Hề Như Kiên càng không vui nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện ra, ngược lại còn cười đắc ý: “Thiên hạ chỉ biết võ công của cậu Trần là một cao thủ ẩn dật. Hóa ra là sự thật. Tôi rất ngưỡng mộ anh. Phải nói rằng, vì chúng ta ở đây để giải quyết vấn đề, chúng ta không phải đánh nhau vô nghĩa nữa. Tôi nói thật, 15.75 tỷ đồng Việt Nam là quá nhiều, huống

gì, ngay cả các công ty cá độ khác, họ cũng không thể trả nổi cho anh.

Tuy nhiên, cậu Trần cũng là một anh hùng, tôi cũng không thể để cậu Trần phải chịu thiệt thòi, thay vào đó hãy để tôi đề xuất giải pháp. Tôi sẽ hoàn trả đầy đủ số tiền gốc của cậu Trần là 3.5 tỷ đồng tiền Việt Nam. Ngoài ra, tôi sẽ đưa ra 350 triệu tiền Việt Nam khác. Đó là khoản bồi thường cho cậu Trần . Bằng cách này, cậu Trần có thể kiếm được 350 triệu một cách dễ dàng, và tôi cũng có thể mất ít hơn. Điều đó tốt cho cả hai chúng ta, cậu cảm thấy thế nào về giải pháp này? ”

Trần Gia Bảo còn chưa lên tiếng, Phan Phi Uyên đã tức giận bật cười, không khỏi chế nhạo:” 15.75 tỷ trở thành 3.85 tỷ, trực tiếp giảm đi 11.9 tỷ, anh thật là khôn ngoan. ”

Thật sự là không biết xấu hổ, không biết cấp dưới anh ta có loại ông chủ này sẽ thấy thế nào!

Đối mặt với sự chế giễu của Phan Phi Uyên, Hề Như Kiên cũng biết thua thiệt, cho nên tôi không hề tức giận, sau đó chậm rãi nói: “Xem ra cô Phan rất không hài lòng. Được thôi, để tỏ lòng thành, tôi sẽ lui một bước, 175 triệu, tôi sẽ dùng thêm 175 triệu tiền Việt Nam bồi thường. Đây là những gì tôi có thể nhượng bộ lớn nhất được thực hiện từ trước đến nay, ý cậu là gì, cậu Trần ? ”

Nói xong, anh ta nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt rực lửa!

Gia tộc họ Hề là một trong những gia tộc hàng đầu ở tỉnh Thái Bình. Bây giờ tình hình của Trần Gia Bảo ở tỉnh Thái Bình vốn dĩ rất đặc biệt. Nếu Trần Gia Bảo không muốn dây dưa với nhà họ Hề một lần nữa, sau đó chấp nhận ý kiến của anh ta mới là lựa chọn tốt nhất của Trần Gia Bảo !

Trần Gia Bảo lắc đầu cười: “Có lẽ theo ý kiến của anh, lấy ra 525 triệu đồng tiền Việt Nam là một ý tốt, nhưng trong mắt tôi, 15.75 tỷ trở thành 3.85 tỷ. Anh nghĩ tôi nên nói gì? ”

Liễu Đức Thắng và những người khác cau mày. Ông chủ là con trai thứ của nhà họ Hề. Anh ấy là một nhân vật vĩ đại của toàn tỉnh Thái Bình. Cho dù đi đâu, thì ai nấy cũng đều tôn kính vô cùng? Bây giờ cậu chủ đã đưa sáng kiến chi 525 triệu

cho Trần Gia Bảo mà cậu ta vẫn không hài lòng với 525 triệu đồng tiền bồi thường.

Hề Như Kiên cũng cau mày, trong lòng bùng lên một tia tức giận, nhưng anh ta cũng biết Trần Gia Bảo không phải người bình thường, không đến mức khó khăn, anh ta cũng không muốn xung đột.

Sau khi cân nhắc, Hề Như Kiên nói: "Như tôi đã nói lúc trước, 525 triệu đồng Việt Nam là số tiền nhiều nhất tôi có thể bồi thường, nhưng ngoài khoản đó ra, tôi có thể nhượng bộ khác."

Trần Gia Bảo không vội, anh mỉm cười. : "Ồ? Anh có ý gì."

Hề Như Kiên cười: "Mặc dù tôi không biết mục đích của việc anh Trần đến tỉnh Thái Bình, nhưng tôi biết rằng ông Trần và Bùi Thanh Phong luôn có những ân oán cũ." Và anh cũng đã cắt ngang hai bàn tay của Tang Thiên Vũ. Nhà họ Tang ghét anh đến tận xương tủy. Điều đó có nghĩa là, hai trong số mười gia tộc hàng đầu đã chống lại anh.

Theo sự nhất trí của mười gia tộc hàng đầu của chúng tôi ở tỉnh Thái Bình, nếu cậu Trần thực sự đánh nhau với Bùi Thanh Phong và nhà họ Tang, thì các gia tộc khác của chúng ta sẽ đoàn kết chống lại cậu. Lúc đó, dù cậu Trần có kinh ngạc đến đâu thì sau này hai nắm đấm cũng khó đánh bại khi đối mặt với liên minh mạnh mẽ của những gia tộc lớn, cậu Trần sẽ bị thất bại, và chết ở tỉnh Thái Bình. tôi nghĩ rằng đây là những gì cậu Trần và người thân của cậu không muốn thấy, phải không? "

Phan Phi Uyên thì thầm kêu lên, nhớ tới lời của Hề Như Kiên nói khỏi lo lắng thay cho Trần Gia Bảo .

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh nhướng mày nói: "Sau đó thì sao?"

Chương 1265

Chương 1265

Hề Như Kiên tiếp tục cười: “Nếu bây giờ cậu Trần chấp nhận lời đề nghị của tôi, thì từ nay cậu Trần sẽ là người của nhà họ Hề chúng tôi. Nhất định chúng tôi sẽ giúp cậu giải quyết đám người Bùi Thanh Phong, và thậm chí làm trung gian để giải quyết bất hoà giữa cậu và Bùi Thanh Phong, để cậu Trần có thể giống như một con cá ở tỉnh Thái Bình, cậu nghĩ thế nào? ”

Phan Phi Uyên sững sờ nghe anh ta nói, mười gia tộc lớn ở tỉnh Thái Bình có thế lực và họ cũng là những con rắn nơi này. Một khi đoàn kết lại, họ nhất định là một thế lực rất lớn. Cho dù nhà họ Ngụy có bị loại bỏ đi chăng nữa. Trần Gia Bảo sẽ khó khăn khi đối mặt với những sức ép từ chín gia tộc khác, khả năng cao sẽ thua.

Nếu bây giờ, nhà họ Hề thực sự có thể giải quyết mối bất hoà cũ giữa Trần Gia Bảo và Bùi Thanh Phong … không, không, ngay cả khi nhà họ Hề có thể tránh khỏi vấn đề này, thì đó sẽ là một tin rất tốt cho Trần Gia Bảo .

Nghĩ đến đây, Phan Phi Uyên cao hứng đến mức nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Trần Gia Bảo , nháy mắt với anh, ý bảo anh nhanh chóng đồng ý.

Hề Như Kiên nhìn thấy cử động nhỏ của Phan Phi Uyên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, đồng thời trong lòng anh ta cũng lộ ra một chút tự hào và khinh thường, xem ra cho dù là Trần Gia Bảo có mạnh mẽ đến đâu , thì anh ta cũng không thể nào đối đầu với những gia tộc lớn ở tỉnh Thái Bình.

Trần Gia Bảo quay đầu liếc nhìn Phan Phi Uyên, nở một nụ cười dịu dàng, sau đó cười với Hề Như Kiên: “Tôi phải thừa nhận rằng điều kiện mà anh đưa ra quả thực rất hấp dẫn …”

Khóe miệng Hề Như Kiên mỉm cười nhiều hơn, Phan Phi Uyên thị cũng yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi họ nghĩ rằng Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ đồng ý, Trần Gia Bảo lại tiếp tục: "Thật không may, tôi từ chối."

Cái gì? Trần Gia Bảo … Trần Gia Bảo từ chối?

Bao gồm cả Phan Phi Uyên và Hề Như Kiên, tất cả mọi người đều bị sốc. Làm sao Trần Gia Bảo lại có thể từ chối một lời đề nghị hào phóng như vậy?

Họ không thể tìm ra lý do là như thế nào!

Hề Như Kiên cảm thấy mình bị Trần Gia Bảo lừa, trong lòng tức giận, đứng lên chế nhạo: "Trần Gia Bảo , anh có biết sau khi từ chối lòng tốt của nhà họ Hề chúng tôi sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng gì không? Thật sự ngu ngốc!"

Phan Phi Uyên khẽ thở dài, nếu không thất vọng thì là giả dối, tuy nhiên, vì Trần Gia Bảo đã có quyết định, tất cả những gì cô ta phải làm là ủng hộ Trần Gia Bảo vô điều kiện.

Trần Gia Bảo lần đầu tiên nở một nụ cười xin lỗi với Phan Phi Uyên, Phan Phi Uyên mỉm cười và lắc đầu, nắm lấy tay phải của anh, làm động tác cổ vũ.

Trần Gia Bảo cười càng thêm vui vẻ, sau đó, anh cũng đứng lên, đối mặt với Hề Như Kiên đang tức giận, khí thế dần dần trở nên kinh người, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, như đang xem tất cả, tự hào nói: "Anh cho rằng tôi sẽ thật sự sợ Bùi Thanh Phong, Tang Ngọc Hoàng hay thậm chí là chín gia tộc lớn của anh ở tỉnh Thái Bình sao? Thật là nực cười! Anh có biết lý do tại sao Bùi Thanh Phong và Tang Ngọc Hoàng vẫn còn sống bây giờ chỉ là vì tôi đã không xuống tay với họ, nếu không, không thành vấn đề. Dù là nhà họ Tang hay nhà Bùi, lòng bàn tay của Trần Gia Bảo đều có thể khiến họ tan thành mây khói! Chưa nói đến việc chín gia tộc lớn của anh ở tỉnh Thái Bình liên kết, cho dù một người chiến đấu chống lại toàn bộ tỉnh Thái Bình, thì Trần Gia Bảo tôi còn phải sợ sao? "

Anh lớn tiếng nói những lời này, với khí thế kinh người, giống như một vị thần giáng thế, khiến mọi người không nghi ngờ điều anh ta nói là đúng hay sai.

Mọi người xung quanh đều bị lời nói độc đoán và kiêu ngạo của Trần Gia Bảo làm cho sửng sốt.

Phan Phi Uyên ngồi sát bên cạnh anh, có thể cảm thấy trực giác Trần Gia Bảo độc đoán và tự tin hơn, trái tim đột nhiên đập mạnh rất nhiều, đôi mắt đẹp hiện lên ý cười.

Takashima Seira mạnh mẽ bí mật gật đầu, Trần Gia Bảo xứng đáng là một cường giả, là người có thế lực trong tỉnh, quả nhiên đủ mạnh để xứng với danh bậc thầy.

Sắc mặt Hề Như Kiên khẽ thay đổi, sau đó cười tức giận, tiếng cười trong toàn bộ sảnh lớn vang tận ra ngoài, không chút giấu giếm khinh thường và mỉa mai! Sau khi cười, Hề Như Kiên khinh thường, lớn tiếng nói: “Một mình cậu mà dám coi thường nhiều gia tộc và những anh hùng trong toàn tỉnh Thái Bình. Thật là nực cười. Nhìn kìa, cậu đều cho rằng những đối thủ mà cậu từng đánh đều yếu đuối cho nên cậu mới ngông cuồng, tự cao tự đại. Đó là lý do tại sao anh trở thành một nhân vật kiêu ngạo như vậy! Chưa nói đến chuyện này, chỉ nói đến thực lực của nhà họ Hề cũng đủ khiến cậu phải ra khỏi tỉnh Thái Bình, về vốn kinh doanh thì tài sản của nhà họ Hề gần 350 tỷ, doanh nghiệp của gia đình vô cùng lớn. Tỉnh Thái Bình này, trong giới chính trị, chúng tôi là một nhân vật quyền lực; trong giới quân sự, gia đình họ Hề của chúng tôi cũng có mối quan hệ cá nhân sâu sắc trong quân đội; về võ thuật, gia đình họ Hề có hai bậc thầy võ thuật vô cùng mạnh mẽ ! Trần Gia Bảo , làm thế nào sức mạnh đơn thuần của cậu có thể cạnh tranh với nhà họ Hề của chúng tôi? Chưa kể, bên trên nhà họ Hề của chúng tôi còn có nhà họ Hoàng, đứng số một trong mười gia tộc hàng đầu, mạnh hơn nhà họ Hề của chúng ta rất nhiều. nghĩ rằng anh có một cơ hội để giành chiến thắng? Thật ngu ngốc, thật ngu ngốc! “

Chương 1266

Chương 1266

Liễu Đức Thắng và những người xung quanh nghe lời nhận xét độc đoán của Hề Như Kiên, chỉ cảm thấy nhiệt tình và bật cười.

Phu quân Phan Phi Uyên nhíu mày bí mật, không thể nghĩ đến thực lực của nhà họ Hề lại hùng mạnh như vậy, chưa kể, chỉ có hai sớm thôi. những bậc thầy đang ngồi trong thị trấn., quả thực là đủ mạnh, tôi không biết liệu Gia Bảo có thể đối phó với họ hay không.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn như cũ, có hai vị sư phụ trong nhà họ Hề nắm quyền. Họ có vẻ rất mạnh mẽ đối với những người khác, nhưng trong mắt Trần Gia Bảo thì họ chẳng là gì. Với thực lực hiện tại của anh, không cần dùng đến "Liệt Địa Kiếm " cũng đủ để đối đầu với một người đàn ông mạnh mẽ nổi danh, nếu" Liệt Địa Kiếm "được hiển anh sử dụng, thì ngay cả những người có võ thuật cao thâm cũng sẽ bị giết bởi anh trong vài giây.

Chưa kể Trần Gia Bảo cũng biết "Vô Cực Quyền", anh giỏi nhất là tận dụng sức mạnh của mình để lấy ít đánh nhiều.

Vì vậy, mặc dù nhà họ Hề rất mạnh, nhưng Trần Gia Bảo lại không hề sợ hãi!

Tất cả mọi người đều đang nhìn, Trần Gia Bảo dùng tay trái hất tay áo, lợi dụng lấy lực từ phía sau, năng lượng mạnh mẽ của anh lập tức phóng ra xung quanh.

Với cú đánh này, anh đã sử dụng ba phần sức mạnh của mình!

Liễu Đức Thắng và những người khác chỉ cảm thấy một luồng không khí cực mạnh quét tới, giống như một cơn gió giật cấp 11, không thể dừng lại được, thân thể không tự chủ được mà

lùi về phía sau mấy bước, sắc mặt lập tức thay đổi rõ rệt, tiếng cười châm chọc cũng đột ngột kết thúc.

Sắc mặt Hề Như Kiên hơi thay đổi, không khỏi lùi về phía sau máy bước, đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai anh ta, ổn định thân hình.

Hề Như Kiên thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa xấu hổ trước mặt Trần Gia Bảo và người của anh ta.

Anh ta nhìn sang bên cạnh, thấy người đó là bậc thầy võ thuật của Nhật Bản-Takashima Seira!

Hề Như Kiên nhìn ông ta bằng ánh mắt biết ơn.

“Cậu Hề, cẩn thận.” Takashima Seira thấy Hề Như Kiên vẫn ổn, liền buông vai Hề Như Kiên ra.

Trần Gia Bảo liếc xéo Takashima Seira, sau đó lập tức nhìn Hề Như Kiên vừa mới đứng vững.

Lông mày Hề Như Kiên nhếch lên tức giận, anh ta lớn tiếng nói: “Trần Gia Bảo, cậu có ý tứ gì?”

Trần Gia Bảo vẫn hiên ngang đứng đó, ánh mắt nhìn chằm chằm, anh nói: “Tôi vẫn nói câu kia, chín gia tộc lớn ở tỉnh Thái Bình của các anh đứng riêng lẻ hay liên kết lại thì cũng được, Trần Gia Bảo tôi không sợ! Còn một điều nữa anh cần biết, với thân phận của tôi ở tỉnh Thái Bình, chỉ có người đứng đầu của nhà họ Hoàng mới đủ tư cách để nói chuyện chính thức mặt đối mặt với tôi. Hơn nữa, anh chỉ đứng thứ hai trong nhà họ Hề, không đủ tư cách để cùng tôi nói chuyện ngang hàng như vậy, bây giờ anh lại uy hiếp tôi, đúng là không biết lượng sức!”

“Cậu …” Hề Như Kiên tức giận, hai tay đột nhiên nắm chặt, ngón tay nắm lấy ngọc bội mà anh ta đeo trên ngón tay cái thật chặt, tức giận nói: “Trần Gia Bảo, cậu dám làm nhục tôi như thế này. Cậu tin hay không thì tôi cũng sẽ cho người đến giết cậu… ”

Trước khi anh ta có thể nói hết lời, Trần Gia Bảo đã khịt mũi với vẻ khinh thường.

Tuy nhiên, khi Hề Như Kiên nghe thấy tiếng này, anh ta chỉ cảm thấy trong đầu anh như có tiếng vo ve. Một tiếng sấm nổ

trong đầu, hai mắt anh tối sầm lại, chóng mặt, anh lại ngồi phịch xuống ghế, sắc mặt tái mét hơn, anh ta cảm thấy đau thắt trong bụng, sau đó định nói điều gì từ trong miệng, nhưng cuối cùng cũng không thể nói.

Trong số tất cả phụ nữ của Trần Gia Bảo , Lục Bảo Ngọc là người giỏi nhất trong các cuộc tấn công bằng âm thanh. Trần Gia Bảo đã thảo luận về các kỹ thuật đó với Lục Bảo Ngọc và anh cũng học được rất nhiều đòn tấn công bằng âm thanh từ Lục Bảo Ngọc. Đây là lần đầu tiên anh ấy sử dụng nó. Nó thựuc sự có tác dụng kỳ diệu.

Đôi mắt của Takashima Seira đột ngột mở to. Với tầm nhìn của mình, ông ta không nhìn thấy chính xác cách Trần Gia Bảo phát ra đòn tấn công. Ông ta chỉ có thể mơ hồ đoán được có thể liên quan đến sóng âm, mà lại rất kinh ngạc thở dài, võ công Việt Nam thâm hậu, quả nhiên là ngọa hổ tàng long, ngoại trừ Phan Phi Uyên cùng Takashima Seira, thì Liễu Đức Thắng và những người khác đều bị Trần Gia Bảo làm cho sợ hãi đến mức ngậm chặt miệng không nói.

Chương 1267

Chương 1267

Trần Gia Bảo nhìn vào Hề Như Kiên, anh nói: “Không ai có thể nợ tôi cờ bạc, 15,75 tỷ Việt Nam đồng, không một thiếu một đồng nào, đây là điểm mấu chốt của Trần Gia Bảo tôi ! ”

Những lời này cực kỳ dứt khoát!

Liễu Đức Thắng và những người khác đã bị sốc. Bọn họ chưa từng gặp con trai thứ hai của nhà họ Hề danh giá này trong bộ dáng như vậy, đặc biệt khiến sắc mặt Hề Như Kiên sợ hãi trắng bệch, hơn nữa lần này người bắt nạt anh ta còn trẻ hơn Hề Như Kiên nhiều tuổi!

Tất nhiên, nếu xét về độ nổi tiếng, Trần Gia Bảo sẽ phải bỏ xa Hề Như Kiên vài phần.

Phan Phi Uyên bị sốc, nhưng trong lòng cô ta cũng ngưỡng mộ Trần Gia Bảo hơn.

Takashima Seira vươn tay ra sau Hề Như Kiên, ông ta từ từ truyền qua một luồng năng lượng mạnh mẽ.

Hề Như Kiên chỉ cảm thấy một luồng nhiệt từ từ xâm nhập vào cơ thể mình, cảm giác khó chịu ban đầu đột nhiên bị quét sạch.

Một lúc sau, khuôn mặt của Hề Như Kiên hồng hào trở lại, đây là lần đầu tiên anh ta cảm ơn Takashima Sei, và nói: “Cảm ơn ông Takashima đã giúp tôi.”

Takashima Seirai mỉm cười và nói bằng tiếng Việt khá chuẩn: “Không có gì cả. Nếu đã cùng anh đến nơi này thì tôi đương nhiên sẽ làm tròn nghĩa vụ của mình.”

Takashima Seira là võ sư mạnh nhất của gia tộc Takashima. Ông ấy đã ngưỡng mộ văn hóa Việt Nam từ khi còn là một đứa trẻ, và thậm chí nhiều người Việt Nam thấy nó thật không

thể hiểu nổi. Ông ta còn đã có thể đọc Đạo đức kinh từ khi còn rất nhỏ.

Kể từ khi gia đình Takashima điều hành một doanh nghiệp lớn mạnh do Nhật Bản làm chủ ở tỉnh Thái Bình và có quan hệ đối tác với nhà họ Hề, Takashima Seira cũng được gia đình gửi đến Việt Nam. Đồng thời, mối quan hệ với nhà họ Hề vẫn luôn tốt như vậy.

Trước đó, khi Liễu Đức Thắng gọi điện cho Hề Như Kiên để nhờ giúp đỡ, Takashima Seira tình cờ là khách của nhà họ Hề, ông ấy nghe nói rằng mình có thể gặp Trần Gia Bảo nổi tiếng trong chuyến đi này cho nên Takashima Seira, với tư cách là một chuyên gia Nhật Bản nổi tiếng, cũng trở thành một tên ngốc như những người đến đây cùng với Hề Như Kiên, muốn xem liệu Trần Gia Bảo có thực sự tuyệt vời như trong truyền thuyết hay không!

“Ngài Takashima là một bậc thầy võ thuật. Ngay cả hai vị sư phụ họ Hề của chúng tôi cũng ngưỡng mộ sức mạnh của ngài Takashima. Trần Gia Bảo tuy mạnh nhưng có lẽ cũng không thể hơn ngài được. May mà lần này đưa ngài Takashima đến đây, nếu không, e rằng mình thực sự sẽ bị Trần Gia Bảo làm nhục. ” Nghĩ đến đây, Hề Như Kiên cảm thấy may mắn trong lòng, nỗi sợ hãi đối với Trần Gia Bảo vừa rồi cũng biến mất.

Trần Gia Bảo tinh ý nhận ra sự thay đổi tinh tế trong tâm trạng của Hề Như Kiên, anh hơi nhướng mày, không quan tâm.

Hề Như Kiên lại đứng lên, khôi phục dáng vẻ ngạo nghễ lúc đầu, đối mặt với Trần Gia Bảo , nói: “Xem ra cậu đã hạ quyết tâm chống lại nhà họ Hề của chúng tôi.”

Trần Gia Bảo lắc đầu cười và nói: “Những gì anh nói thực sự khiến tôi khó hiểu. Bây giờ rõ ràng là anh nợ tôi 15.75 tỷ đồng tiền Việt Nam lại có ý định đòi lại không trả. Sao anh không nói là mình không biết xấu hổ, thay vì nói rằng tôi chống lại anh? Lý lẽ như thế này, cũng như cách cư xử trơ trẽn, thực sự khiến tôi coi thường.”

Phan Phi Uyên cười nhẹ, chỉ cảm thấy rằng lời mắng của Trần Gia Bảo là thực sự ác độc!

Hề Như Kiên như có lửa trong mắt, anh ta nói: “Cậu Trần thực sự không quên sử dụng miệng lưỡi của mình cho dù bất cứ khi nào. Nếu anh muốn lấy lại 15.75 tỷ đồng tiền Việt Nam, tôi có thể cho anh một cơ hội, nhưng anh có thể lấy lại được hay không cũng phải xem thực lực của anh . ”

“Sai rồi.” Trần Gia Bảo lại cười lớn nói:” Không phải anh cho tôi cơ hội, mà là tôi đã cho anh một cơ hội. Anh có bất kỳ thủ đoạn nào muốn thể hiện ra thì Trần Gia Bảo tôi cũng sẵn sàng tiếp nhận hết.”

“Được rồi, đó là những gì anh nói!”Hề Như Kiên không quan tâm đến khí chất của mình bị Trần Gia Bảo chèn ép, anh ta vươn vai đưa tay hướng về Takashima Seira và nói, “Đây là ông Takashima Seira của gia tộc Takashima, ông ấy kĩ năng đấu kiếm bằng một tay. Ngay cả ở Nhật Bản, ông ấy cũng là một bậc thầy võ thuật nổi tiếng. Trần Gia Bảo, anh có dám đấu với Takashima seira ngay bây giờ không? Nếu anh thắng được ông Takashima, thì 15.75 tỷ đồng Việt Nam đó, tôi sẽ đưa cho anh ngay tại chỗ mà không cần nói gì thêm. Nếu anh thua, dù lãi 15.75 tỷ đồng Việt Nam, anh cũng không bao giờ muốn lấy một đồng nào từ đây!

Ngoài ra, tôi còn phải làm một việc nữa. Để tôi nói trước với các anh rằng cái gọi là thanh kiếm không có mắt chứ đừng nói đến một bậ thầy như ngài Takashima. Mỗi chiêu thức đều chứa đựng sức mạnh hủy diệt.Vì vậy, trận chiến quyết định này là vấn đề sống chết!”

Chương 1268

Chương 1268

Phan Phi Uyên thấp giọng kêu lên, điều này không có nghĩa là tính mạng của Trần Gia Bảo sẽ gặp nguy hiểm trong trận chiến quyết định này sao?

Mặc dù rất tin tưởng vào Trần Gia Bảo, nhưng cô ta vẫn lo lắng vì kiếm không có mắt!

Trần Gia Bảo nhìn Takashima Seira, tình cờ là Takashima Seira cũng đang nhìn Trần Gia Bảo . Sau khi thấy Trần Gia Bảo nhìn mình, Takashima Seira khẽ cúi đầu chào Trần Gia Bảo và cười nói: “Cậu Trần, tôi đã ngưỡng mộ từ lâu. Ở Việt Nam , tôi muốn cậu Trần chỉ bảo nhiều hơn.”Trần Gia Bảo khẽ gật đầu cười nói:” Có vẻ như Hề Như Kiên rất tin tưởng vào thực lực của ông. Đã như vậy thì tôi chấp nhận trận đấu quyết liệt này. ”

Cả Hề Như Kiên và Takashima Seira đều vui mừng khôn xiết.

Điều khác biệt là Takashima đến luyện võ giống như duyên phận của mình, có thể quyết đấu với Trần Gia Bảo , một bậc thầy võ thuật ở tỉnh Thái Bình, ông ta đương nhiên không dám nghĩ tới!

Và Hề Như Kiên đã vô cùng ngạc nhiên khi Trần Gia Bảo cắn câu. Với kĩ thuật tuyệt vời của Takashima, Trần Gia Bảo chắc chắn có thể bị giết tại đây. Không chỉ tiết kiệm được một khoản tiền khổng lồ mà danh tiếng của Hề Như Kiên cũng sẽ hoàn toàn vang dội ở tỉnh Thái Bình, điều này sẽ giúp anh ta rất nhiều trong việc tranh giành vị trí đứng đầu của nhà họ Hề trong tương lai!

Vì vậy, với một nguồn lợi khổng lồ như vậy, anh ta cũng không thể không ngạc nhiên!

Sau đó, Hề Như Kiên ngay lập tức nói: “Kiếm thuật của ngài Takashima tinh xảo, uy lực và sức công phá lớn. Mặc dù diện tích hội trường đủ lớn nhưng tôi nghĩ những cây cột này vẫn cản đường, và nếu những cột nhà sụp đổ, toàn bộ các tòa nhà sẽ sụp đổ theo, vì vậy để an toàn, tốt hơn là nên thay đổi địa điểm của trận chiến quyết định thành sân thượng, cậu Trần và ông Takashima nghĩ sao về ý kiến này? “Tôi không có vấn đề gì.” Takashima Seira bật cười.

Trần Gia Bảo nói: “Tôi không có ý kiến.”

“Tuyệt, vậy chúng ta hãy lên sân thượng đi.” Hề Như Kiên vui mừng khôn xiết và ra hiệu cho Trần Gia Bảo cùng Takashima Seira để hỏi hai người họ trước.

Trần Gia Bảo quay lại nói với Phan Phi Uyên, đưa tay về phía cô ta và mỉm cười: “Đi, chúng ta lên sân thượng.”

Phan Phi Uyên nhớ đến cảnh cô ta và Trần Gia Bảo âu yếm trên sân thượng trước đó, thật ngọt ngào và ấm áp. Trong lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào, ấm áp, cô ta cầm tay Trần Gia Bảo đứng lên, khéo léo cười nói: “Được rồi.” Hai người tay trong tay cùng nhau đi tới thang máy.

Hề Như Kiên nhìn bóng lưng gần gũi của hai người, trong lòng cười nhạo, sau khi ông Takashima chặt đầu Trần Gia Bảo, anh sẽ bị đưa xuống địa ngục, xem anh còn có thể vui vẻ bao lâu!

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã trở lại sân thượng.

Trời đã xế chiều, mặt trời lặn chưa kịp buông xuống, cả bầu trời phía Tây có một đám mây lửa đỏ rực, nhuộm những mái nhà rộng 300m2 thành một màu đỏ rực, lộng lẫy và đẹp đẽ.

Vào lúc này, trên mái nhà, những người đứng đầu là Hề Như Kiên đang đứng ở phía tây, trong khi Trần Gia Bảo và Phan Phi Uyên đang đứng ở phía đông.

Phân chia rõ ràng!

“Ngài Takashima, tôi đặt tất cả vào ngài.” Hề Như Kiên hơi cong tay về phía Takashima Seira, sau đó đột nhiên nói nhỏ vào tai ông ta: “Nếu có cơ hội, xin ngài Takashima hãy giết Trần Gia Bảo ở đây. Ngoại trừ sau này có rắc rối xảy ra!”

Mặt Takashima không thay đổi, gật đầu mỉm cười:” Đừng lo lắng, cậu Hề, tôi biết.” Sau cùng, ông ta bước đến trung tâm của tầng thượng với một thanh kiếm samurai trên tay, hoàng hôn cô đơn đổ bóng xuống mặt đất kéo dài giống như một chiến binh hoàng hôn đã trải qua những thăng trầm của cuộc đời, ngay sau đó ông ta nói với Trần Gia Bảo : “Cậu Trần, ra tay đi.” Trần Gia Bảo gật đầu và chuẩn bị tiến lên.

Đột nhiên, Phan Phi Uyên nắm lấy ống tay áo của anh.

Trần Gia Bảo tò mò quay đầu lại, chỉ thấy Phan Phi Uyên lo lắng: “Gia Bảo, cẩn thận một chút.”

Trong lòng Trần Gia Bảo ấm áp cười: “Đừng lo lắng, tôi còn phải báo thù cho cô. Nếu như một chút khó khăn này mà tôi không thể vượt qua được thì làm sao có thể đến Hà Nội giúp cô? ”

Phan Phi Uyên gật gật đầu, đồng thời buông tay ra.

Bên kia, Hề Như Kiên cong môi mỉa mai nói: “‘Khó khăn nhỏ’? Nói thật là vô cùng lớn. Ông Takashima là người có thế lực ở Nhật Bản, Trần Gia Bảo , anh còn phải lo lắng không biết mình có thể sống được không? Trận cược này, cậu hãy nghĩ cách tìm cho mình đường sống đi.” Trần Gia Bảo phớt lờ lời khiêu khích của Hề Như Kiên và đi thẳng đến đối diện Takashima Seira.

Chương 1269

Chương 1269

Sắc mặt Hề Như Kiên hơi thay đổi, trong mắt hiện lên một tia nhục nhã, chết tiệt, lại bị Trần Gia Bảo phớt lờ!

Takashima Seira nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, nghiêm mặt nói: “Cậu Trần , mặc dù tôi không muốn khoe khoang, nhưng như anh Hề đã nói, thực lực của tôi có thể xếp vào top 10 Nhật Bản, và sau này, khi tôi đến Việt Nam, liên tục thách thức những người mạnh mẽ của tỉnh Thái Bình ở Việt Nam, từ trước đến nay chưa một lần thất bại, tuy biết võ công Việt Nam sâu rộng, thâm hậu nhưng lại có phần thất vọng về võ công Việt Nam, vì vậy, lần giao đấu này với cậu Trần, mong rằng cậu Trần có thể làm hài lòng tôi.”

Nói xong, ông ta duỗi tay lấy kính gọng đen bỏ vào túi, khí tức của Takashima Seira đột nhiên thay đổi. Vẻ tao nhã ban đầu biến mất trong tích tắc, cả người trở nên vô cùng sắc bén, giống như một lưỡi kiếm chĩa lên trời, hừng hực muốn uống máu bất cứ lúc nào!

Mọi người xung quanh đều bị ánh hào quang của ông ta làm cho khó thở, sắc mặt của họ lần lượt thay đổi. Chỉ riêng như vậy thôi đã mạnh đến mức không hổ danh là bậc thầy Nhật Bản !

Phan Phi Uyên nhẹ nhàng nắm tay, cổ vũ cho Trần Gia Bảo trong âm thầm..

biểu cảm trên mặt Trần Gia Bảo của vẫn không thay đổi, anh nhướng mày: “Nếu tôi nhớ không lầm thì tại Nhật Bản có một trăm triệu người, vậy mà ông có thể đứng trên 10 người mạnh nhất trong số đó.”

“Đúng.” Takashima Seira gật đầu nói, trên mặt bắt đầu kiêu ngạo lóe lên giữa hai hàng lông mày. Ông ta có thể nổi bật

giữa 100 triệu người và trở thành người giỏi nhất trong số họ. Dù ông ta là ai, thì cũng sẽ cảm thấy vinh dự và tự hào.

“Ông biết chúng tôi có bao nhiêu người mạnh của Việt Nam? “Trần Gia Bảo nhìn ông ta, tự hào lên tiếng:” Tôi có thể nói với ông, không hơn, không kém, là 100 triệu, còn tôi, Trần Gia Bảo, là người mạnh nhất trong số 100 triệu người này!”

Anh là người được chọn mạnh nhất trong số 100 triệu, còn Takashima Seira chỉ nằm trong top 10. Ngược lại, Takashima Seira chỉ nói rằng ông ta được xếp hạng trong top 10 của Nhật Bản. Quả thực không có tư cách khoe khoang.

Gương mặt Takashima có chút thay đổi, đôi mắt tối sầm lại

Trần Gia Bảo tiếp tục: “Sở dĩ ông có thể không thất bại trong trận chiến với Việt Nam, chỉ vì ông đã không đi sang các tỉnh lân cận, nếu không, chuỗi chiến thắng của ông đã kết thúc từ lâu!”

Bởi vì ở đây có anh, Trần Gia Bảo !

Sắc mặt Takashima Seira lại trầm xuống, nói:” Xem ra cậu Trần rất tự tin vào thực lực của chính mình. Nếu là như vậy, chúng ta cùng xem sự thật như thế nào.” Sau đó,” leng keng “, ông ta rút kiếm trong tay ra, lưỡi kiếm sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, nhiệt độ trên nóc tòa nhà lập tức giảm xuống mấy độ. Trận quyết đấu sắp bắt đầu!

Dưới ánh hoàng hôn trên sân thượng, hai bậc thầy hàng đầu của tỉnh Thái Bình Việt Nam và Nhật Bản sắp bắt đầu một trận chiến sống chết!

“Cậu Trần, cậu không cần vũ khí khác sao?” Takashima Seira cầm một thanh kiếm samurai trên tay, toát ra vẻ lạnh lẽo từ thanh kiếm mảnh mai, khiến mọi người xung quanh không khỏi rùng mình.

“Không cần.” Trần Gia Bảo bóp chặt bàn tay nói: “Đối với tôi, chỉ cần võ thuật là đủ rồi.”

Lần này anh đến tỉnh Thái Bình, vốn mang theo chiến lợi phẩm mà anh lục soát được ở nhà họ Phương, đó là thanh kiếm này, chỉ là hôm nay anh không ngờ sẽ đánh một trận quyết định với một bậc thầy võ thuật, cho nên anh mới không

mang theo” Thiên Tế Kiếm “, nhưng cho dù là không dùng kiếm, thì nó cũng không ảnh hưởng nhiều đến Trần Gia Bảo .

“Không hổ danh là một người đàn ông nổi tiếng, cậu Trần thật sự có phong thái. Nếu đã như vậy thì, Takashima Seira xin cậu Trần ra tay!”

Ngay khi lời nói của Takashima Seira cất lên, ánh mắt của ông ta lập tức sắc bén, ông ta nắm chặt cán dao, đột nhiên hô lên một tiếng quát lên, toàn thân xung quanh mạnh mẽ phun ra quét sạch chung quanh, cuốn lên mây khói trên sân thượng!

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng lưỡi kiếm vút vút vang lên trên toàn bộ sân thượng, ngay sau đó, một cây kiếm lạnh thấu xương bao phủ và quấn lấy Trần Gia Bảo, giống như một nguồn áp lực mạnh mẽ!

Sắc mặt của những người xung quanh lại thay đổi, cho dù cách xa trung tâm trận đấu này, bọn họ vẫn có thể cảm nhận được chiêu thức của Takashima Seira, cả không khí xung quanh cũng trở nên ngưng trọng.

Chương 1270

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 1270

Hề Như Kiên và những người khác bắt đầu khó thở và hơi chóng mặt, họ bị sốc và phấn khích. Takashima Seira càng mạnh, cơ hội chiến thắng Trần Gia Bảo của họ càng cao!

Phan Phi Uyên dù sao cũng là một người phụ nữ, có vóc dáng bé nhất trong đám đông. Dưới sự ảnh hưởng của kiếm khí mạnh mẽ và dữ dội của Takashima Seira, cô ấy cảm thấy khó thở ở lồng ngực và chóng mặt. Cô ta đứng không vững và bắt đầu lắc lư.

Nhìn thấy Phan Phi Uyên sắp ngất xuống đất, Trần Gia Bảo nhận ra tình trạng của Phan Phi Uyên chỉ qua cái liếc mắt của mình. Bằng một cái vẫy tay phải, một luồng không khí nhẹ nhàng lao về phía Phan Phi Uyên, quấn lấy cô ấy, và ngăn chặn cô ta ngã xuống. Hơn nữa còn ngăn cản sức mạnh mà Takashima Seira đánh về phía Phan Phi Uyên.

Tất cả cảm giác không thoải mái trong cơ thể Phan Phi Uyên lập tức biến mất, biết được Trần Gia Bảo là người đang giúp cô ta, trong lúc anh đang an tâm thì trong lòng cô lại càng thêm chấn động.

Ngay cả đứng cách xa hơn mười mét, cô cũng có thể cảm nhận được một luồng khí lực mạnh mẽ như vậy, vậy thì Trần Gia Bảo đang đứng đối diện chiến đấu với Takashima Seira, chẳng phải sẽ bị ảnh hưởng nhiều hơn sao?

Cô ta nhìn Trần Gia Bảo, vô tình hai tay ôm ngực, lo lắng!

Trên sân, Trần Gia Bảo đang ở tâm điểm đấu kiếm của Takashima Seira, anh cảm nhận được luồng kiếm cay độc từ ông ta đang đâm tới.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo vẫn đứng khoanh tay, chẳng những không có hành động gì, trong mắt anh thậm chí còn có chút khen ngợi, về sức mạnh của đòn đánh này, Takashima Seira đủ để so sánh với Diệp Kính, người đã bảo vệ cho sư phụ đã mất của Đoạn Khánh Tân. Không hổ danh là một trong mười bậc thầy hàng đầu Nhật Bản, quả thực phi thường!

Đối diện với Trần Gia Bảo, vẻ mặt của Takashima Seira hơi ngạc nhiên, trong tình huống sử dụng toàn bộ năng lực của mình, Trần Gia Bảo chẳng những không sao, mà còn có thêm năng lượng để bảo vệ cho Phan Phi Uyên, đây là lần đầu tiên ông ta thấy điều này.

Click để xem ảnh

này là lần trận chiến quyết định thứ 37 của ông ta sau khi anh ta đến Việt Nam, và cũng là trận quyết đấu với bậc thầy đỉnh cao nổi tiếng của Việt Nam, ông ta tuyệt đối không được thất bại!

Nghĩ đến đây, ông ta hét lên một tiếng, cơ thể đột nhiên chuyển động, hơi xoay cổ tay, mũi kiếm nghiêng sang phải sải bước về phía Trần Gia Bảo, tốc độ càng ngày càng nhanh, khoảng cách 5 mét nhanh chóng lướt qua. .

Ngay sau khi kiếm lóe lên, một đường chém về phía Trần Gia Bảo, trên lưỡi kiếm là sức lực mạnh mẽ chấn động của Trần Gia Bảo, kết cục này thật khó tin!

Trong mắt Hề Như Kiên và những người xung quanh chỉ nhìn thấy bóng người qua lại. Takashima Seira đã đến chỗ Trần Gia Bảo, và bọn họ không thể không thốt lên một tiếng “wow”, kinh ngạc trước tốc độ siêu nhanh của Takashima Seira, sau đó là một đòn đánh mạnh mẽ bất ngờ ập tới.

Ngược lại, Phan Phi Uyên không thể không kêu lên khi cô ta đang vô cùng lo lắng.

Nhìn thấy Takashima Seira chuẩn bị chém Trần Gia Bảo bằng một thanh kiếm duy nhất, mọi chuyện đã kết thúc nhanh chóng

sạch sẽ.

Đột nhiên, khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên một nụ cười, anh đứng yên không né tránh, chỉ bằng một cái búng tay phải, thanh kiếm sắc bén phóng ra không trung. Với hành động này, lưỡi kiếm đã bay ra xa.

Dưới tác động của luồng kiếm khí này, ánh mắt của Takashima Seira lóe lên một tia kinh ngạc, chỉ cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ truyền đến từ lưỡi kiếm đến, và thanh kiếm samurai trong tay đột nhiên không tự chủ được vung sang một bên.

Lúc này, Trần Gia Bảo khẽ vung tay lên, trường kiếm trong tay chỉ vào tim của Takashima Seira, đầu ngón tay giữ chặt kiếm.

Chương 1272

Chương 1272

Chỉ thấy nơi Trần Gia Bảo đứng ban đầu, đã có một đám khói bụi dày đặc, bao phủ lấy anh, chắn tầm mắt của mọi người, khiến anh không thể nhìn thấy tình hình cụ thể bên trong, khói bụi mịt mù. im lặng và khủng khiếp!

Phan Phi Uyên lộ vẻ lo lắng, cô ta vô cùng căng thẳng, chỉ cảm thấy tim mình như muốn nhảy lên cổ họng, hai tay ôm ngực lẩm bẩm: “Gia Bảo, anh nhất định không được gặp tai nạn …”

Hề Như Kiên cũng muốn biết tình hình như thế nào. Trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, nghĩ đến một khả năng, hưng phấn nói: “Ngài Takashima, hiện tại là tình huống gì, Trần Gia Bảo đã chết rồi sao?” Takashima Seira khẽ cau mày, khói rất nhiều, cũng cản tầm nhìn của ông ta, nhưng ông ta không cảm nhận được hơi thở của Trần Gia Bảo , nói cách khác, chính ông ta cũng không biết tình hình bên trong.

Tuy nhiên, là một người đàn ông mạnh mẽ với sự tự tin, ông ta tự hào nói: “Tôi đã ra đòn mạnh mẽ, ngay cả ở Nhật Bản cũng ít người có thể chịu được. Trần Gia Bảo to lớn như vậy, dù không chết cũng bị trọng thương!”

Nghe lời Takashima Seira nói như vậy, Phan Phi Uyên đột nhiên kêu lên, trong đầu cô ta chỉ thấy ong ong, suýt nữa thì ngất xỉu trên mặt đất.

Hề Như Kiên vui mừng khôn xiết, chỉ cảm thấy trong lồng ngực nhẹ nhõm, bây giờ anh ta mới cảm thấy thoải mái, không khỏi bật cười: “Đây là kết cục của việc Trần Gia Bảo và tôi Hề Như Kiên đấu với nhau. cái gì danh chấn, cái gì tuyệt đại bậc thầy võ thuật, cái gì trăm năm khó gặp thiên tài, tôi khinh, còn

không phải là ở tỉnh Thái Bình chúng ta mà biến đi, tôi thấy Trần Gia Bảo cũng không quá đến như vậy, hahahaha … ”

Những lời nói ngạo mạn và bực tức của Hề Như Kiên vẫn chưa nói hết.

Đột nhiên, từ trong làn khói, một giọng nói có chút giễu cợt truyền đến: “Mặc dù tôi không muốn quấy rầy sự mơ tưởng của anh, nhưng tiếng cười vừa rồi của anh thực sự khiến tôi chán ghét.”

Đó là giọng của Trần Gia Bảo .

Takashima Seira đột nhiên cau mày, nghe Trần Gia Bảo nói xong, giọng nói tràn đầy tự tin, hiển nhiên không có bị thương gì cả, làm sao có thể?

Phan Phi Uyên ngạc nhiên vui vẻ, hai mắt sáng lên, trong lòng lại nhen nhóm hy vọng.

Tiếng cười của Hề Như Kiên đột ngột dừng lại, sau đó anh ta kêu lên: “Trần Gia Bảo … anh, anh chưa chết?”

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng “vút”, một thanh kiếm sắc bén xông ra từ khói bụi hương về phía Hề Như Kiên.

Đây là câu trả lời của Trần Gia Bảo !

Hề Như Kiên chỉ là một công tử nhà giàu đời thứ hai, hoàn toàn không biết võ công, Trần Gia Bảo làm sao có thể tránh được đường kiếm hung hãn và nhanh chóng này?

Đối mặt với kiếm đâm đột ngột, sắc mặt của Hề Như Kiên thay đổi đáng kể, anh ta đứng yên tại chỗ, không kịp phản ứng gì.

Trong khoảnh khắc này, một bóng đen của cái chết bao trùm Hề Như Kiên, anh ta cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng thật mãnh liệt!

Nhìn thấy Hề Như Kiên sắp bị giết bởi năng kiếm của Trần Gia Bảo, đột nhiên, một thanh kiếm mảnh, sắc bén từ đâu xuất hiện, sau đó chặn cơ thể của Hề Như Kiên. Kiếm đã bị chặn lại và mạng sống của Hề Như Kiên đã được cứu.

Đó là Takashima Seira!

Hề Như Kiên thoát chết, sắc mặt tái nhợt, môi khẽ run, trong lòng nhất thời có chút sợ hãi, thậm chí còn không kịp cảm ơn Takashima Seira.

Khoảnh khắc tiếp theo, làn khói cản tầm mắt của mọi người dần dần tan biến, lộ ra bóng dáng của Trần Gia Bảo .

Mọi người nhìn về phía Trần Gia Bảo , thấy mặt đất dưới chân Trần Gia Bảo xuất hiện những vết nứt dày đặc như mạng nhện, thậm chí những thanh thép trên cùng cũng lộ ra, bọn họ không khỏi sửng sốt.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo đã bị bỏ lại phía sau, anh ta không những không bị thương nhẹ, mà ngay cả các góc quần áo của anh ta cũng không bị vấy bẩn dù chỉ là một lượng bụi nhỏ nhất.

Chương 1274

Chương 1274

Tốc độ phóng kiếm của ông ta nhanh đến mức tạo thành một vết cắt to lớn ở giữa không trung, uy lực của lưỡi kiếm cắt ngang vừa xuất hiện, hào quang kiếm mạnh mẽ đã phun ra, ngưng tụ trên không trung thành vô số hình dạng khác nhau. Sau đó lao về phía Trần Gia Bảo, như muốn xé Trần Gia Bảo ra làm đôi!

Phía trước có một kiếm, phía sau có một kiếm, dưới hai đợt công kích hủy diệt này, trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia ngưỡng mộ, nói: "Mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa đủ!"

Ngay khi lời nói của anh vang lên, thanh kiếm trong tay đột nhiên rơi xuống, anh vung về phía trước, từ đầu ngón tay rút ra một kiếm phóng về phía trước, va chạm với năng lượng kiếm của ông ta, lập tức tiêu tán, vang lên một tiếng "bang" nổ ra, khí lực mạnh mẽ đột nhiên lan tràn ra xung quanh.

Ngay sau đó, gần như không có khoảng cách thời gian nào, một lưỡi kiếm mảnh mai sắc bén với tốc độ vô song, xuyên qua năng lượng mạnh mẽ, đâm vào ngực Trần Gia Bảo, phản chiếu ánh sáng đỏ rực dưới ánh mặt trời.

Trước khi kiếm đâm đến, Trần Gia Bảo cảm thấy lồng ngực có cảm giác kỳ quái, khí lực mãnh liệt.

Trần Gia Bảo hơi cau mày, tự hỏi rằng cuộc tấn công của Takashima Seira lại dữ dội như vậy, không có một chút dừng lại. Nhưng Trần Gia Bảo là một nhân vật như thế nào, dù đường kiếm của Takashima Seira rất dữ dội nhưng cũng không thể làm được gì anh.

Trần Gia Bảo búng ngón tay, một kiếm khí bộc phát ra, đánh vào lưỡi kiếm giòn tan, bản thân anh thuận thế rút lui.

Công kích của Takashima Seira bị cản trở nhưng ông ta lập tức điều chỉnh. Lực toàn thân càng lúc càng cao, hét lớn một tiếng, sau đó ông ta tung ra một thanh kiếm trắng dài 10 mét, rồi chém về phía Trần Gia Bảo!

Tốc độ của thanh kiếm này nhanh hơn, công kích dữ dội hơn, tiếng gió và tiếng sấm kinh ngạc hơn!

“Đến đây!” Trần Gia Bảo nhìn thấy Takashima Seira công kích càng ngày càng ác liệt, trong lòng cũng bừng bừng khí thế, hào phóng cười một tiếng, cầm kiếm nghênh đón!

Trước mắt bao người, Trần Gia Bảo xông ra đập nát thanh kiếm, và định lợi dụng kẽ hở để Takashima Sheng lao tới tấn công thì bị chặn lại.

Đột nhiên, sự thay đổi đột ngột xảy ra!

Một lưỡi kiếm sắc bén đột nhiên xuất hiện trước mắt Trần Gia Bảo, phản chiếu ánh sáng rực rỡ của mặt trời lặn, và chém về phía đầu anh.

Tốc độ chớp mắt quá nhanh, lạnh như đao, lạnh đến thấu xương!

Trần Gia Bảo sững sờ, tốc độ dùng kiếm của Takashima Seira rất nhanh, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo sắp bị chém thành đôi, máu vẩy đầy khắp nơi.

Hề Như Kiên và những người khác vui mừng khôn xiết.

Phan Phi Uyên càng không nhịn được mà hét to hơn nữa.

Vào thời điểm quan trọng này, Trần Gia Bảo đã đặt chân tới bộ Cửu Cung, cùng với bộ pháp huyền diệu, có thể né được một cách dễ dàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, kiếm samurai rầm rầm chém mạnh xuống, đao cương hùng mạnh đứng trên mặt đất, chỉ nghe thấy một tiếng”bùm”, cả tòa nhà lại run lên, trên nóc tòa nhà xuất hiện một vết nứt dài, sức công phá thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Cũng may là chất lượng của tòa nhà văn phòng này tương đối cao, nếu không thì e rằng với một đao này, cả tòa nhà cũng có

thể sẽ sụp đổ theo!

Phan Phi Uyên dưới chân lập tức không đứng vững, thân thể lắc lư, nhìn như sắp ngã sang bên cạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể cô ta nghiêng sang một bên và rơi vào một vòng tay ấm áp.

Phan Phi Uyên ngước mắt lên nhìn thấy đó là Trần Gia Bảo, cô ta nhẹ giọng nói:"Gia Bảo, cảm ơn anh."

Trần Gia Bảo lắc đầu, trong lòng cảm thấy khó hiểu, kiếm pháp của Takashima Seira, lại có thể càng ngày càng nhanh, càng mạnh mẽ tới như vậy, như thể có thể nâng cao đến vô hạn, thật sự là không thể tin được.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn từ phía Takashima Seira, ở khoảng cách hơn mười mét, lại là một đao vút lên cao quét qua không trung tiến đến, chém ra một đạo cương càng lớn hơn hình bán nguyệt, không những phạm vi rộng, mà uy lực cũng rất mạnh, tất cả những nơi đao cương đai qua, trên bề mặt tầng thượng liền xuất hiện những vết nứt hẹp dài, quả thực là vô cùng khốc liệt!

Chương 1273

Chương 1273

Rõ ràng, Trần Gia Bảo không nhận đòn đánh của Takashima Seira mà còn rất thoải mái.

Phan Phi Uyên ngay lập tức ngạc nhiên thích thú, điều đó thật tuyệt, Gia Bảo quả thực là người giỏi nhất.

Takashima Seira cau mày, không ai hiểu rõ sức mạnh của thanh kiếm đó hơn ông ta. Ông ta đã ở Việt Nam vài năm và thách thức 36 chuyên gia võ thuật của Việt Nam. Không ai có thể hạ gục ông ta dễ dàng như Trần Gia Bảo. Và điều đó đã xảy ra với Trần Gia Bảo, anh còn là người trẻ nhất trong số những người đàn ông mạnh mẽ mà ông ta từng chạm trán. Điều này … đơn giản là không thể tin được!

Như thể nhìn thấy sự nghi ngờ của Takashima Seira, Trần Gia Bảo nhướng mày và nói: "Ông có thắc mắc tôi đã làm như thế nào không?"

"Có." Takashima Seira trả lời một cách chân thành, và tiếp tục: "Tôi thực sự không hiểu." Trần Gia Bảo cười nhẹ và nói: "Ở Việt Nam có một lịch sử lâu đời đó là võ thuật Việt Nam thậm chí còn sâu rộng và mạnh mẽ hơn nữa. Văn hóa, kiến trúc, âm nhạc, võ thuật của Nhật Bản của ông đều được học hỏi từ Việt Nam. Mặc dù họ có học lực cao, bọn họ làm mất đi một khí thế của đất Việt, không thể là chân chính, cho nên không hiểu cũng là chuyện bình thường. "

Phan Phi Uyên chỉ cảm thấy những gì Trần Gia Bảo nói đều rất đặc sắc, cộng với những thăng trầm gần đây, cô ấy đang ở trong trạng thái xúc động, cô ta không nhịn được cười ra tiếng, dưới ánh mặt trời, cô ấy thật đẹp như thể cô làm mờ được mọi thứ ở đây.

Takashima Seira nghiêm trang nói: “Việt Nam quả thật có một nền tảng lâu đời, và Takashima Seira đồng ý với điều này. Chính vì điều này mà tôi đã học văn hóa Việt Nam từ khi còn nhỏ, và ngay cả Đạo Đức Kinh khó hiểu, tôi có thể đọc thuộc lòng. Nói ngược lại. Về điểm này, tôi tin rằng thậm chí nhiều người Việt Nam cũng không giỏi như tôi. Tuy nhiên, có một điều mà cậu Trần đã nói sai. Chúng tôi ở Nhật Bản thực sự đã vay mượn rất nhiều văn hóa từ việc học Việt Nam, nhưng chúng tôi Không chỉ là người học mà còn là người sáng tạo. Ngoài ra, trên nền tảng văn hóa Việt Nam, chúng tôi cũng đã phát triển nền văn hóa Nhật Bản độc đáo của mình và thậm chí tôi tin rằng nó còn vượt trội hơn văn hóa Việt Nam ngày nay ở nhiều khía cạnh.” Sau cùng, Takashima Seira hít một hơi thật sâu, như muốn xác nhận lời nói trong miệng, lưỡi kiếm sắc bén mảnh mai trong tay run lên phát ra tiếng kiếm “ù ù”, thể hiện nội tâm mạnh mẽ tự tin.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: “Hóa ra học thuộc lòng Đạo Đức Kinh ngược lại khiến ông tự hào như vậy. Ông có biết văn hóa truyền thống Việt Nam luôn nhấn mạnh chữ nghĩa không.. Tôi, tin rằng “đạo đức” là buộc phải thảo luận về lối sống, cảnh báo mọi người không bị ám ảnh bởi bề mặt chữ viết, vì vậy “đạo đức” bắt đầu chỉ có thể được tính khi áp dụng vào cuộc sống. Ông học thuộc như vậy thì tôi không nghĩ rằng nó có ích? Đó là lý do tại sao tôi nói rằng Nhật Bản chú ý đến bộ lông, nó trông tuyệt đẹp và tinh tế, nhưng ông không có bản chất.” Takashima Seira hơi run rẩy, trong mắt lóe lên vẻ trầm ngâm. Sau đó nói:” Nhận xét của cậu Trần khiến Takashima rất kinh ngạc. Cảm ơn cậu đã góp ý. Tuy nhiên, tôi vẫn tin chắc rằng văn hóa phát triển ở Nhật Bản tốt hơn Việt Nam ở một số khía cạnh. Hôm nay, tôi sẽ cho anh thấy võ thuật của Việt Nam có cao thâm như lời anh nói hay không. ”

Hề Như Kiên ngay lập tức phấn khích bởi kỹ thuật của Takashima Seirai quả thực vô cùng lợi hại, thật là khó lường!

“Kỹ thuật kiếm thuật tuyệt đẹp là do ông Takashima đánh ra. Một khi nó được thể hiện thì chắc chắn sẽ gây sốc. Lần này Trần Gia Bảo nhất định sẽ chết! ”

Hề Như Kiên vui mừng, vô cùng phấn khích, anh ta không thể chờ đợi để xem Trần Gia Bảo bị Takashima chặt đầu, về phần

tranh chấp văn hóa giữa Trần Gia Bảo và Takashima Seira, anh ta không quan tâm.

Trên sân, Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: "Vì ông tự tin như vậy, chúng ta bắt đầu đi. Tôi sẽ cho ông tận mắt nhìn thấy võ công Việt Nam thâm hậu đến mức nào!"

Sau đó, Takashima Seira khẽ xoay cổ tay để mũi kiếm lao xuống đất. Ông ta nhẹ tay, thanh kiếm samurai tự nhiên rơi xuống, chỉ nghe thấy tiếng "bụp", như phá băng cắt tuyết. Nói chung, lưỡi dao xuyên qua mặt đất dễ dàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Takashima Seira hít một hơi thật sâu, đưa tay kéo bộ đồng phục samurai sang hai bên, đột nhiên lộ ra phần thân trên rắn chắc và đầy sẹo.

Khó tin là năm nay ông ta đã hơn 50 tuổi nhưng tùy thể trạng mà thân thể còn hơn cả đàn ông tuổi 30!

Sau đó, Takashima Seira lại cầm thnah kiếm trong tay, trầm giọng nói : "Cậu Trần, cẩn thận!" Khi lời cuối cùng cất lên, cơ thể ông ta đột ngột được kích hoạt và lao về phía Trần Gia Bảo với tốc độ nhanh vô cùng. Đi được nửa đường, ông ta đã chém tới Trần Gia Bảo, lưỡi kiếm mảnh mai chém vào không trung, không chỉ chém ra một nhát, mà còn phát ra tiếng "ầm ầm", giống như sấm nổ.

Phan Phi Uyên và những người khác sửng sốt vì ngạc nhiên.

Đối mặt với đòn tấn công lớn từ Takashima Seira, biểu cảm của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, và anh cũng nhảy về phía trước, thanh kiếm trong tay lập tức chĩa vào mày đối phương.

Takashima Seira đánh trượt một đòn nhưng hoàn toàn không quan tâm. Ông ta chạm nhẹ vào mũi chân và nhanh chóng lùi về phía sau ba bước. Vừa ra khỏi phạm vi tấn công của Trần Gia Bảo, ông ta lập tức nhấn về phía trước năm bước với tốc độ nhanh hơn, đồng thời cản kiếm của Trần Gia Bảo hai lần liên tiếp!

Chương 1275

Chương 1275

Phan Phi Uyên lập tức sắc mặt trắng bệch, hét lên một tiếng, vội vàng vùi đầu vào vòng tay của Trần Gia Bảo.

Hề Như Kiên và những người khác càng sợ hãi hơn cả mặt biến sắc, mặc dù biết Takashima Seira sẽ không làm mình bị thương, nhưng anh ta vẫn vô cùng khiếp sợ khi đối mặt với một đường kiếm mạnh mẽ với phạm vi rộng như vậy, chỉ sợ rằng không phải là bị thương mà là bị chém thành hai mảnh!

Khoảnh khắc tiếp theo, khi đạo cương chuẩn bị bổ tới trước mặt Trần Gia Bảo, mũi chân của Trần Gia Bảo chĩa xuống đất, ôm chặt Phan Phi Uyên lập tức nhảy lên, nhảy lên cao hơn 40 mét, dễ dàng né tránh .

Giữa không trung, Phan Phi Uyên chỉ có thể nghe thấy tiếng hổ gầm bên tai, tò mò khẽ mở mắt, chỉ thấy mình vẫn ở trong vòng tay của Trần Gia Bảo, trong lòng trước tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn xung quanh, phát hiện bản thân đang ở giữa không trung, hơn nữa còn đang tiếp tục bay lên trời, nhất thời bị sốc nặng. Một ý nghĩ không thể tin được chợt lóe lên trong đầu. Một nụ cười chua sót xuất hiện trên khóe miệng, cô ta hỏi:"Gia Bảo, chúng ta có phải là đã chết rồi không, đang chuẩn bị lên thiên đường sao?"

Trần Gia Bảo cúi đầu nhìn Phan Phi Uyên trong vòng tay, chớp mắt nhìn cô ta, giễu cợt nói: "Đúng vậy, chúng ta chết cùng nhau, hơn nữa còn lên thiên đường cùng nhau, sau này cũng phải mãi mãi ở bên cạnh nhau bầu bạn với nhau, cô nói xem có phải rất lãng mạn không ?"

Phan Phi Uyên cả người chấn động, thì ra bản thân thật sự đã chết.

Khóe miệng càng thêm chua xót, tuy rằng trong lòng còn có ý nguyện chưa hoàn thành, nhưng có thể cùng người đàn ông này chết, hơn nữa còn cùng lên thiên đường, hình như cũng không tồi.

Nghĩ đến đây, Phan Phi Uyên trong lòng tràn đầy sự bình yên vui vẻ, nụ cười chua xót khóe miệng trở nên ngọt ngào, hai tay ôm chặt lấy eo của Trần Gia Bảo, cô ta ngã vào trong vòng tay của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Phan Phi Uyên sửng sốt, chỉ nghe thấy tiếng tim đập mạnh của Trần Gia Bảo.

Có nhịp tim, làm sao có thể chết được?

Phan Phi Uyên đột nhiên vùng dậy khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, ngạc nhiên nói: "Chúng ta … vẫn chưa chết?"

Trần Gia Bảo nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô ta, không nhịn được cười nói: "Có tôi ở đây, cô làm sao có thể chết được, chỉ cần nhảy lên không trung là có thể tạm thời tránh được kiếm pháp của Takashima Seira."

Không biết tại sao, Phan Phi Uyên trong lòng lại có cảm giác mất mát không giải thích được, khi phát hiện ra điểm này, chính bản thân cô ta cũng sửng sốt, chẳng lẽ bản thân đối với Trần Gia Bảo từ có thiện cảm đang dần biến thành thích sao?

Cô ta không dám suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chuyển sự chú ý, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bản thân vẫn không ngừng bay lên, cô cảm thấy choáng váng, vội vàng ngã vào trong vòng tay của Trần Gia Bảo, không dám nhìn nữa, phàn nàn: "Đây chính là nhảy lên không trung mà anh nói sao? Tôi thấy có khác gì bay lên không trung đâu."

Phía dưới, Takashima Seira ngẩng đầu lên trời, không nói lời nào, ông ta cầm kiếm samurai ở phía trước, khí thế toàn thân không ngừng dâng lên, kiếm ý càng thêm dày đặc như biển sâu, cả người hóa thành một thanh ma đạo khát máu, sẵn sàng giáng cho Trần Gia Bảo một đòn sấm sét bất cứ lúc nào!

Dưới sự tác động của đà tấn công của Takashima Seira, mặc dù sắc mặt của Hề Như Kiên tái đi, từ đáy lòng phát lạnh, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết, nói: "Ông

Takashima cuối cùng phải thi triển tuyệt kỹ của ông ta rồi, thêm một chiêu nữa, Trần Gia Bảo nhất định sẽ chết!"

Sắc mặt của Liêu Vân Phi đứng bên cạnh còn khó coi hơn cả Hề Như Kiên, như thể bất cứ lúc nào cũng lo sợ sẽ bị Takashima Seira chém chết.

Nghe thấy âm thanh của Hề Như Kiên, trong lòng không khỏi tò mò, bất đắc dĩ hỏi: "Cậu … cậu Kiên, tại sao anh … tại sao anh lại chắc chắn rằng Trần Gia Bảo sẽ chết như vậy?"

Hề Như Kiên hít một hơi thật sâu, thích ứng với một chút khí chất uy nghiêm của Takashima Seira, giải thích: "Khi nãy ông Takashima thi triển chính là tuyệt kỹ cả đời của ông ấy – 'Đao pháp Vãn Dương'. Điều đáng sợ cảu bộ đao pháp này nằm ở, nó sẽ không ngừng thi triển theo trận đấu, đao ý, chiêu thức, tốc độ, sức mạnh, v.v. sẽ tích lũy ngày càng mạnh mẽ, giống như mặt trời mọc từ chân trời và sau đó càng lúc càng cao hơn.

Chương 1271

Chương 1271

Một mối đe dọa giữa sự sống và cái chết mạnh mẽ ngay lập tức bao trùm Takashima Seira, ở khoảng cách gần như vậy, một khi Trần Gia Bảo bắn ra hào quang từ kiếm của mình, sợ rằng ông ta sẽ bị thương nặng nếu không chết.

Takashima Seira xứng danh là bậc thầy võ thuật nổi tiếng Nhật Bản, chính lúc này, cổ tay Takashima Seira hất tung lên, một lần nữa điều khiển thanh kiếm samurai tạm thời không kiểm soát được, đồng thời, lưỡi kiếm bị đánh văng ra, tạo thành vòng cung chặn tim ông ta với một tốc độ khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng "vút", Trần Gia Bảo chĩa mũi kiếm của mình ra ngoài, nhưng đáng tiếc là Takashima Seira đã dùng kiếm samurai để bảo vệ ngực của ông ta trước. Ánh sáng từ kiếm bắn ra rồi lại đánh vào. thân kiếm, có tiếng va chạm kim loại "cạch cạch", một luồng khí tức bộc phát, khói mù mịt bao trùm xung quanh.

Takashima Seira cũng lợi dụng sức mạnh này để nhảy lùi xa 10m đối mặt với Trần Gia Bảo .

Mặt trời lặn ở phía tây, kéo hai bóng người đi rất dài.

Mọi người xung quanh đều sững sờ, nhất là Hề Như Kiên còn kinh ngạc hơn, lúc đầu rõ ràng là do ông Takashima nắm thế chủ động, tại sao … rốt cuộc nhìn thế nào mà ông Takashima lại bị Trần Gia Bảo đẩy lui?

"Ông Takashima đã không phát huy hết sức mạnh của mình. Đúng, phải như vậy. Đó là lý do tại sao Trần Gia Bảo chiếm ưu thế. Hơn nữa, môn võ thuật mạnh nhất của ông Takashima – kỹ thuật kiếm mạnh mẽ vẫn chưa được sử dụng. Trần Gia

Bảo chắc chắn sẽ chết. Tóm lại, ông Takashima nhất định phải thắng trận này! ”

Nghĩ đến đây, Hề Như Kiên thở phào nhẹ nhõm.

Phan Phi Uyên cũng cảm thấy nhẹ nhõm một chút, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, tuy là phụ nữ nhưng vẫn có thể nhìn ra trận đấu giữa hai người vừa rồi, vừa rồi chân của Trần Gia Bảo không nhúc nhích mà chỉ hơi di chuyển. Chỉ cần vài ngón tay, Takashima Seira có thể buộc phải rút lui, rõ ràng là Trần Gia Bảo xuất sắc hơn!

Trên sân, Takashima Seira lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng, nói: “Cậu Trần xứng là bậc thầy nổi tiếng ở Việt Nam. Thực lực của cậu thật là phi thường. Takashima ngưỡng mộ cậu rất nhiều!”

“Tôi không dám!” Trần Gia Bảo chắp tay đứng, kinh hãi nói: “Ông cũng ra tay tiếp đi!”

Ngay khi giọng nói đó vang lên, kiếm của Trần Gia Bảo bay lên cao và bao trùm toàn bộ tòa nhà, với vô số thanh kiếm nhỏ xoay quanh anh dưới ánh hoàng hôn. Dưới ánh sáng rực rỡ, trông thật lộng lẫy!

“Tôi đến đây!”

Hề Như Kiên và những người khác đã nhìn thấy cảnh tượng bí ẩn này đều thốt lên.

Biểu cảm của Takashima Seira thậm chí còn mạnh mẽ hơn, và ông ấy đã sẵn sàng chờ đợi!

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Gia Bảo đứng tại chỗ vung kiếm phải về phía trước, đột nhiên, vô số thanh kiếm nhỏ cùng một lúc, lần lượt bắn về phía Takashima!

“Đến đi!” Takashima Seira hét lên, toàn thân lại nhảy lên, trường kiếm trong tay đột nhiên hướng lên trời, sau đó, đối mặt với hàng trăm luồng kiếm nhỏ dữ tợn trước mặt, ông ta đột nhiên chém tới!

Đột nhiên, một thanh kiếm khổng lồ dài khoảng 3 mét xuất hiện từ không trung mang theo luồng khí dữ dội.

Kiếm khí bị đánh tan, năng lượng kiếm phân ra trăm phương rồi biến mất trong không trung, uy lực của kiếm khí là vô tận,

Trần Gia Bảo tiếp tục phát ra năng lượng mạnh mẽ khiến người khác lác mắt.

Sức mạnh của mũi kiếm này dường như có thể cắt núi và phá biển!

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo vẫn đứng tại chỗ, không hề né tránh và dường như hoàn toàn không để ý đến thanh kiếm trước mặt.

Vẻ mặt Takashima Seira khinh thường, thanh kiếm này vốn đã là toàn sức lực của ông ta, ông ta tự tin năng lựuc của mình đã đạt tới "cảnh giới huyền thoại", nếu không sẽ không ai có thể dễ dàng nhận được hành động giao phó tuyệt thế của Trần Gia Bảo cho ông ta, không khác gì cái chết!

Ngay sau đó, Takashima Seira ngã xuống ngay lập tức!

Chỉ nghe thấy tiếng ồn ào "Bùm", Hề Như Kiên, Phan Phi Uyên và những người khác cảm thấy toàn bộ tòa nhà văn phòng đã bắt đầu rung chuyển vài lần, gần như đứng không vững.

Biểu cảm của họ thay đổi một chút, chỉ thấy thanh kiếm mạnh mẽ như vậy, đây có thực sự là những gì con người có thể làm?

Ngay sau đó, bọn họ lần lượt nhìn về phía Trần Gia Bảo !

Chương 1276

Chương 1276

Tương tự như vậy, khi mặt trời đến giữa trưa, sau khi tiến lên tới đỉnh, lúc đó dương khí là mạnh nhất, sức sát phạt cũng là dữ tợn nhất. 'Đao pháp Văn Dương' cũng có nguyên lý giống như vậy, khi 'đao pháp Văn Dương' đạt đến đỉnh điểm, nó sẽ giáng cho đối thủ một đòn sấm sét, một đao cuối cùng này có thể nói là uy lực vô cùng, quét sạch thế giới!

Bây giờ kiếm ý của ông Takashima đã đạt đến trạng thái cực điểm, khi Trần Gia Bảo hạ xuống, điều mà anh ta phải đối mặt, chính là một đao mạnh nhất mà ông Takashima đã ngưng tụ tất cả tinh thần thể lực để thi triển ra, với một đao này, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chết!"

Hóa ra là như vậy.

Liêu Vân Phi và những người khác đột nhiên hiểu ra, vừa có cảm giác tôn sùng trước sức mạnh hùng mạnh của Takashima Seira, cũng có sự phấn khích kích động khi biết Trần Gia Bảo sắp chết dưới một đao này!

Hề Như Kiên ngẩng đầu nhìn trời, sau đó đột nhiên thở dài nói: "Cái chết của Trần Gia Bảo không đáng tiếc, nhưng điều đáng tiếc là, một người phụ nữ xinh đẹp như Phan Phi Uyên, cũng bị Trần Gia Bảo làm cho liên lụy, cùng Trần Gia Bảo chết dưới đao của ông Takashima. Thật là đáng tiếc."

Liêu Vân Phi duỗi ngón tay cái ra nịnh nọt: "Cậu Kiên quả thật là một người nho nhã, biết thương hoa tiếc ngọc, khâm phục khâm phục."

Giữa không trung, Trần Gia Bảo cũng cảm nhận được kiếm ý mạnh mẽ của Takashima Seira bên dưới, hơi nhướng mày nói: "Takashima Seira không hổ là cường giả nằm trong top 10 Nhật Bản, quả nhiên là có chút tài năng, chỉ riêng với khí thế

này của ông ta, đã lớn hơn một bậc so với vô số cường giả tông sư hậu kỳ rồi.

Bây giờ ông ta một bên đang ở bên dưới đợi quân địch kiệt sức rồi tấn công, một bên vừa điều chỉnh kiếm ý về trạng thái đỉnh cao, chỉ đợi đến khi chúng ta hạ xuống, ông ta sẽ giáng cho chúng ta một đòn sấm sét."

Phan Phi Uyên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nói: "Không ngờ Takashima Seira lại lợi hại như vậy, vậy chúng ta bây giờ phải làm sao, cũng không thể nào thực sự khoanh tay chịu chết được?"

Khoanh tay chịu chết?

Trần Gia Bảo đột nhiên nhìn lên trời cười lớn, khí phách hướng thẳng lên trời xanh, kiêu ngạo nói: "Nếu như tôi nói, tôi vừa nãy khi cùng Takashima Seira quyết chiến, vẫn luôn chưa dùng hết toàn lực, cô có tin không?"

Phan Phi Uyên cúi đầu cảm thán một tiếng, thực lực của Takashima Seira ai cũng thấy rõ. Nếu Trần Gia Bảo thực sự chưa phát huy hết toàn lực, còn có thể đánh tới đánh lui được với Takashima Seira, vậy thì thực sự thật sự của Trần Gia Bảo, lớn mạnh tới mức nào chứ?

Như thể nhìn ra được sự nghi hoặc của Phan Phi Uyên, đôi mắt của Trần Gia Bảo đầy vẻ quyến rũ, với sự tự tin không gì sáng bằng, nói: "Mặc dù Takashima Seira rất mạnh, nhưng trong mắt tôi không là gì cả. Dù chiêu thức của ông ta rất ác liệt, nhưng vẫn kém xa võ học uyên bác chính thống của Việt Nam, hôm nay, tôi sẽ cho cô mở mang kiến thức một chút, tôi dùng một chiêu phá địch như thế nào!"

Một chiêu phá địch?

Phan Phi Uyên cảm thấy choáng váng, Takashima Seira lợi hại như vậy, hơn nữa thứ mà Trần Gia Bảo sắp đối mặt, còn là một đao mạnh nhất của Takashima Seira. Dù Trần Gia Bảo có mạnh đến đâu, làm sao anh có thể 'một chiêu phá địch'?

Chính vào lúc này, sức mạnh tăng dần dần cạn kiệt, hai người đã lên đến đỉnh cao nhất trên bầu trời, đang chuẩn bị hạ xuống.

"Ôm chặt tôi." Trần Gia Bảo nghiêm nghị nói.

“A? A, được.” Phan Phi Uyên nhanh chóng ôm chặt lấy Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo ôm Quan Nguyên Lý hơi xoay người trên không trung, điều chỉnh lại thành tư thế đầu bên dưới chân ở trên, đưa lưng về phía nắng chiều trên bầu trời, cùng với tốc độ hạ xuống vô cùng nhanh.

Ánh mắt kinh ngạc, khí thế kinh người, giống như sao băng từ trên trời rơi xuống!

Phan Phi Uyên bị tình cảnh trước mắt làm cho sửng sốt, chỉ cảm thấy đầu óc đau đớn nên càng ôm chặt lấy Trần Gia Bảo hơn, đồng thời nhìn lên phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy trong mắt Trần Gia Bảo đầy nhiệt huyết, có ý chí hiên ngang không gì ngăn được.

Nhất thời, Phan Phi Uyên không khỏi ngây người.

Phía dưới, Liêu Vân Phi đột nhiên chỉ lên trời hét lên: “Cậu Kiên, Trần Gia Bảo … Trần Gia Bảo đang rơi xuống!”

“Tôi nhìn thấy rồi!” Hề Như Kiên cũng không kém phần kích động, nói: “Một đao toàn lực của ông Takashima, Trần Gia Bảo trong thời khắc mạnh nhất cũng chưa chắc có thể đỡ được, hiện tại anh ta còn ôm thêm gánh nặng là Phan Phi Uyên, có thể nói là, lần này anh ta nhất định sẽ chết!”

Chương 1277

Chương 1277

Ở bên kia, nhìn Trần Gia Bảo đang nhanh chóng hạ xuống, cổ tay của Takashima Seira khẽ xoay, thanh kiếm samurai trong tay phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, tiếng kiếm "vù vù" của đao vang lên, vang vọng khắp toàn bộ sân thượng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt ông ta lóe lên một tia sáng lạnh, chân phải đập mạnh trên mặt đất, "rầm" một tiếng, cả người bắn ra, lao thẳng về phía Trần Gia Bảo trên bầu trời, con dao dài trong tay nện xuống, một tia sáng lạnh lùng xẹt qua không trung, giống như một con rồng bạc thật dài!

Khí thế oai phong lẫm liệt, mặc dù còn cách khoảng 20 mét nhưng Phan Phi Uyên đã bị bóp nghẹt dưới khí thế của Takashima Seira, chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía, gắt gao nằm chặt trong vòng tay của Trần Gia Bảo, thậm chí không dám mở mắt.

Trần Gia Bảo cười, cười to, tiếng cười thấu tận trời xanh, cầm kiếm quyết trong tay, lớn tiếng nói: "Một chiêu cuối cùng, Trần Gia Bảo tôi sẽ cho ông nhận thức được, cái gì gọi là võ học tinh hoa của Việt Nam!"

Trong giọng nói của anh mang theo một lý tưởng hào hùng, lan tỏa xa trong không khí.

Takashima Seira im lặng, không nói lời nào, nhưng ánh mắt càng thêm sắc bén, thanh kiếm samurai trong tay càng thêm sắc bén, phản chiếu ánh sáng rực rỡ của mặt trời lặn, hướng về phía Trần Gia Bảo, với tốc độ không gì sánh bằng, đột nhiên vung đao chém tới!

Một đao này tập hợp tất cả tinh khí thần lực của ông ta. Tuy đơn giản ,không phô trương nhưng với nguyên trạng của nó,

cũng đủ để chặt đứt tất cả mọi thứ trên thế giới, có thể gọi là một đao đỉnh cao!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, thắng thua đã phân rõ, sống chết rõ ràng!

Bên dưới, Hề Như Kiên, Liêu Vân Phi và những người khác giống như đã nhìn thấy trước cảnh Trần Gia Bảo bị chém làm đôi.

Xét cho cùng, đối mặt với một đao không gì sánh bằng của Takashima Seira, cùng với tình trạng còn có một gánh nặng trong vòng tay của Trần Gia Bảo, bất kể là nhìn theo góc độ nào, Trần Gia đều khó có thể thoát khỏi!

Hề Như Kiên và những người khác không khỏi lộ ra vẻ mặt hưng phấn, vô cùng vui mừng!

Trên bầu trời, một đao tuyệt sát của Takashima Seira, Trần Gia Bảo không sợ hãi, không né tránh, trong lòng có niềm tự hào liếc nhìn thế giới!

Tay trái anh ôm lấy Phan Phi Uyên, tay phải cầm kiếm quyết, trực tiếp nghênh đón thân đao của Takashima Seira!

“Lẽ nào Trần Gia Bảo muốn dùng kiếm khí ngăn cản một đao này của tôi? Đúng là ngu xuẩn, một đao này được kết tinh tất cả tinh thần khí lực của tôi, trừ phi là cảnh giới Truyền Kỳ, nếu không tuyệt đối không thể dùng kiếm khí bình thường chặn lại dược!”

Vào thời khắc phân định thắng bại, Takashima Seira lập tức lộ ra biểu cảm, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

Tuy nhiên, một điều bất ngờ đã xảy nằm ngoài dự liệu của ông ta.

Trần Gia Bảo ở đầu ngón tay không hề xuất hiện kiếm khí, mà trực tiếp dùng hai ngón tay, hướng về phía thân đao.

Trong mắt Takashima Seira vừa có sự sợ hãi vừa có sự nghi hoặc. Lẽ nào Trần Gia Bảo định tay không đoạt kiếm, muốn dùng hai ngón tat tiếp một đao của mình? Đây … đây không

thể dùng hai từ ‘ngu xuẩn’ để hình dung nữa rồi, đích thực là vô cùng ngu xuẩn!

Phan Phi Uyên cũng bị sốc trước hành động điên rồ của Trần Gia Bảo, không khỏi hét lên.

Ngay sau đó, ngón tay của Trần Gia Bảo đã chạm vào thân đao, Takashima Seira cười lạnh một tiếng, trong lòng đã chuẩn bị xong tâm lý hai ngón tay của Trần Gia Bảo sẽ bị chém đứt.

Đột nhiên, Takashima Seira còn chưa bật ra được tiếng cười, khí kình mạnh mẽ ẩn trong thân đao đột nhiên biến mất, trở nên trống rỗng, thậm chí bắt đầu dần dần thoát khỏi tầm kiểm soát của ông ta.

Lúc này, Trần Gia Bảo dùng hai ngón tay kẹp chặt lưỡi kiếm, tiếp lấy nó một cách dễ dàng.

Lúc này, dường như thời gian đã ngừng trôi!

“Chuyện này… làm sao mà có thể?” Đôi mắt Takashima Seira đột nhiên mở to.

Chương 1278

Chương 1278

Trong lòng ông ta dâng lên một làn sóng kinh hãi!

Cùng lúc đó, bao gồm cả Phan Phi Uyên, Hề Như Kiên, Liêu Vân Phi và những người khác đều ngây người ra.

“Tôi đã nói rồi, Nhật Bản so với Việt Nam, chung quy vẫn là kém hơn, ‘đao pháp Vãn Dương’ của ông ở Nhật Bản có lẽ có thể coi là đao pháp rất lợi hại, nhưng làm sao có thể so với ‘Vô Cực Quyền’ uyên thâm của Việt Nam chúng tôi chứ?”

Khi lời cuối cùng của Trần Gia Bảo rơi xuống, đột nhiên, với một tiếng “phụt” phát ta, một cương khí màu trắng phun ra từ miệng Trần Gia Bảo. Ở khoảng cách gần như vậy, cộng với tâm trạng kích động của Takashima Seira, căn bản không kịp tránh được, trong nháy mắt cương khí xuyên thấu qua xương bả vai của Takashima Seira, máu tươi bắn tung tóe!

Vào lúc này, Trần Gia Bảo cũng ôm theo Phan Phi Uyên, vượt qua người Takashima Seira, cuối cùng dừng chân trên mặt đất một cách vững vàng.

Phan Phi Uyên hai chân giẫm trên mặt đất, vẫn còn vô cùng choáng váng vẫn chưa phản ứng lại được.

Trần Gia Bảo ngoảnh đầu lại nhìn trời, thấy giữa không trung, vai của Takashima Seira đẫm máu, tuy rằng thế bay lên thiên ban đầu trong cơ thể ông ta vẫn chưa cạn kiệt, vẫn tiếp tục bay hướng lên không trung, nhưng ông ta giống như đã mất hết tinh khí thần trí, không thể lấy lại thần thái ban đầu nữa.

Khóe miệng Trần Gia Bảo nở nụ cười, khi nãy ở giữa không trung tiến hành một chiêu quyết đấu cuối cùng, anh đã dùng trân khí bao bọc lại ngón tay của mình, vì thế có thể xuyên thấu đao cương ở thân đao, từ đó dùng quyết tự ‘hóa’ trong ‘Vô Cực Quyền’ khiến khí kình trong thân đao biến mất, thứ

nhất là ‘Vô Cực Quyền’ quá sức huyền diệu, thứ hai là hành động bất ngờ, Trần Gia Bảo mới có thể toàn thắng lớn thuận lợi như vậy.

Với thực lực hiện tại của anh, ngay cả nội lực của ‘cường giả Truyền Kỳ sơ cấp’, anh cũng có thể tiêu trừ được hơn một nửa rồi, tuy rằng ‘đạo pháp Vãn Dương’ của Takashima Seira rất mạnh, nhưng vẫn không thể mạnh bằng cường giả ‘Thuyền Kỳ sơ cấp’. Trần Gia Bảo muốn tiêu trừ khí kình của đối phương, đương nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay!

Ở phía bên kia, Hề Như Kiên, Liêu Vân Phi và những người khác đều bị dọa cho ngây người rồi, hai mắt mở to, đầy sự kinh ngạc và chấn động!

Vốn dĩ cho rằng Trần Gia Bảo nhất định sẽ chết, nhưng ngược lại có thể đánh bại được Takashima Seirai, hơn nữa lại còn còn trong thời gian ngắn đánh bại một cách dễ dàng như vậy, quả thực….quả thực là quá sức dũng mãnh!

Nếu không phải là tận mắt chứng kiến, đánh chết bọn họ cũng không dám tin!

“Chẳng trách Bùi Thanh Phong lại kiêng dè Trần Gia Bảo đến vậy, còn muốn chúng ta liên hợp để đối phó với Trần Gia Bảo. Hóa ra … Hóa ra thực lực của Trần Gia Bảo thực sự mạnh như vậy, cho dù nhà họ Hề bọn họ có hai vị cường giả tông sư hậu kỳ trấn thủ, nhưng làm sao có thể….có thể đối phó với Trần Gia Bảo được?”

Hề Như Kiên trong lòng chấn động không thể nói nên lời, thậm trí anh ta còn tiến thêm một bước, nghĩ đến, nếu như sớm biết Trần Gia Bảo mạnh đến như vậy, còn không bằng ngay từ đầu ngoan ngoãn hai tay dâng tiền lên rồi, như vậy còn có thể qua lại thân thiết với Trần Gia Bảo, nói không chừng sau này còn có thể làm trợ thủ đắc lực đắc lực trên con đường giành lấy vị trí gia chủ nhà họ Hề của anh ta.

Nhưng bây giờ … bây giờ anh ta lại còn bất chấp ở đây mạo phạm tới Trần Gia Bảo, không những không thể kết giao với Trần Gia Bảo, hơn nữa còn khiến bản thân có thêm một kẻ địch vô cùng mạnh như thế này…

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hề Như Kiên nở một nụ cười chua chát, một sự hối hận sâu sắc dâng lên trong lòng anh ta.

Chương 1279

Chương 1279

Ngay sau đó, Takashima Seira từ từ rơi xuống từ giữa không trung.

Cũng không biết là bởi vì bả vai ông ta bị thương quá nặng, hay là trong lòng chịu đả kích quá lớn, sau khi Takashima Seira ngã trên mặt đất, cơ thể nghiêng ngả, lại còn quỳ một gối trên đất.

Hề Như Kiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, anh ta chưa từng nhìn thấy ông Takashima luôn tỏ ra hùng mạnh, lại lộ ra bộ dạng bê thảm như vậy.

Trong lòng anh ta đối với sức mạnh của Trần Gia Bảo, lại càng hiểu rõ thêm một bậc.

“Anh Trần, cách khi nãy anh tiếp lấy một chiêu cuối cùng của tôi, chính là ‘Vô Cực Quyền”mà anh nói sao?”

Takashima Seira cầm đao chậm rãi đứng lên, quay người đối mặt với Trần Gia Bảo, trong giọng nói có ba phần kinh ngạc, ba phần kính phục, ba phần bối rối, và một phần hiu quạnh.

Trần Gia Bảo gật đầu, nói: “Quả thực là Vô Cực Quyền. Nhưng tuy nói là quyền pháp, nhưng trên thực tế lại là một loại môn pháp vận kình kỳ diệu, đạo gia gọi là ‘đại đạo sinh một khí, một khí sinh âm dương, âm dương sinh vạn vật’, cũng chính là câu nói trong {Đạo Đức Kinh} ‘đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật’, Vô Cực Quyền chính là tay nhận âm dương quy về thời hồng quang, để vạn vật quy lại một khí, từ đó thuộc quyền sử dụng của tôi.

Đổi cách nói khác, thực ra chính là quay ngược lại, từ tam quy về nhị, nhị quy về nhất, nhất quy về đạo, có thể nói, ‘Vô Cực Quyền’ là một loại quyền pháp phù hợp với đại đao nhất.”

Takashima Seira trong lòng trấn động, lẩm bẩm nói: "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam quy nhị, nhị quy nhất, nhất quy đạo…. tuy rằng chỉ có vài từ ít ỏi, nhưng cô đọng súc tích, cái này tính từ khi Takashima học võ, là lý luận uyên thâm nhất mà tôi được nghe, võ học Việt Nam quả nhiên là sâu rộng thâm thúy, Takashima tôi thua tâm phục khẩu phục."

Dứt lời, ông ta cũng không quan tâm đến bả vai đang thấm đẫm máu của mình, đứng thẳng người và cúi đầu cảm ơn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo thoải mái tiếp nhận, cười nói: "Ông thua cũng không dễ dàng gì."

Phan Phi Uyên vừa tỉnh táo lại sau cơn choáng váng, không ngờ rằng, lại lập tức nhìn thấy cảnh Takashima Seira nhận thua cúi đầu trước Trần Gia Bảo, trái tim cô ta lại chấn động, Trần Gia Bảo thực sự là một người đàn ông mạnh mẽ tới mức khó tin.

Cô ta vô thức ngẩng đầu lên, nhìn Trần Gia Bảo, vừa hay Trần Gia Bảo cũng đang nhìn về phía cô ta.

"Cô không sao chứ?"

Nghe thấy những lời quan tâm của Trần Gia Bảo cùng với ánh mắt quan tâm của Trần Gia Bảo, tâm trí của Phan Phi Uyên run lên, bên má giống như bị bắt nạt đột nhiên đỏ lên, lặng lẽ vặn người, thoát ra khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, quay lưng về phía Trần Gia Bảo, nhẹ giọng nói: "Tôi không sao."

Trần Gia Bảo gật đầu, rồi quay lại. Đôi mắt anh thoáng hiện vẻ kinh ngạc, anh nói: "Cậu chủ Hề, tôi và Takashima Seira thắng bại đã phân, bây giờ có phải là nên nói đến chuyện giữa chúng ta rồi đúng chứ?"

Nói xong, Trần Gia Bảo đi chậm đến chỗ Hề Như Kiên, và đã đến lúc lấy 157.500 tỷ, cũng đến lúc lấy lại rồi.

Khuôn mặt của Hề Như Kiên ngay lập tức biến sắc, trong mắt thần sắc càng thêm kinh sợ, vội vàng nhìn tới chỗ Takashima Seira giống như đang cầu cứu.

Takashima Seira trực tiếp quay người lại, làm như không nhìn thấy gì.

Khuôn mặt của Hề Như Kiên càng trở nên khó coi hơn!

Hiện tại trong lòng anh ta biết rất rõ, dù Hề Như Kiên anh ta tuy rằng có địa vị cao ở tỉnh Phú Thọ, nhưng đối mặt với một cường giả vô song có thể giành chiến thắng tuyệt đối với Takashima Seira, cái gọi là thân phận và địa vị của anh đều chỉ là hư vô!

Bởi vì anh ta biết Trần Gia Bảo chỉ cần dơ một ngón tay ra cũng có thể dễ dàng giết anh ta như giẫm chết một con kiến, mà khả năng cao là nhà họ Hề cũng không thể báo được thù này!

Nghĩ đến đây, Hề Như Kiên cố nở nụ cười trên mặt sợ hãi, cười gượng nói: "Anh … anh Trần, không biết anh có gì dặn dò?"

Trần Gia Bảo đã tới trước mặt anh ta, trong mắt mang theo vẻ vui đùa, có chút mỉa mai, nói: "Cậu chủ Hề đúng là người hay quên, chúng ta trước đó không phải là đã hứa hẹn rồi sao, chỉ cần tôi có thể đánh thắng được Takashima Seira, 157.500 tỷ đó anh sẽ lập tức dâng lên, bây giờ cậu chủ Hề không phải là nói một đằng làm một nẻo đấy chứ?"

Chương 1313

Chương 1313

Trần Gia Bảo mặc quần đùi hoa lớn màu xanh, nửa người trên cởi trần. Anh nằm trên ghế dựa bên cạnh bể bơi, phơi ánh nắng mặt trời.

Mà trong bể bơi trong veo ở phía trước lại vô cùng náo nhiệt ồn ào, ba cô gái vô cùng xinh đẹp tuyệt trần Liễu Ngọc Phi, Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết mặc đủ loại quần áo bơi và đang bơi lội chơi đùa trong bể bơi.

Trong khoảng thời gian ngắn, nước trong bể bơi bắn tung tóe. Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, ngay cả Trần Gia Bảo cũng không khỏi đôi mắt sáng ngời.

Một lúc sau, có lẽ đã hơi thấm mệt nên Liễu Ngọc Phi đi từ dưới bể bơi lên. Cô ta tiện tay khoác một chiếc khăn tắm lau những giọt nước trên người mình, đi đến nằm xuống bên cạnh Trần Gia Bảo, không hề để ý cơ thể mềm mại mê đắm lòng người của mình phô bày trước mắt Trần gia Bảo. Cô ta lười biếng nói: "Bây giờ nếu như nhà họ Ngụy quyết định quyết chiến với nhà họ Tang trên thương trường, nhà họ Tang chắc chắn sẽ nghĩ hết cách để đối phó với nhà họ Ngụy, thậm chí không loại trừ phái sát thủ ám sát. Nhưng Ngụy Phong Lăng đã bố trí cả một đêm, còn cậu thì lại nhàn nhã ung dung như vậy."

Trần Gia Bảo liếc nhìn cặp đùi trắng trẻo nõn nà của Liễu Ngọc Phi, cười nói: "Người xưa có câu "thà làm thương mười ngón tay còn hơn chặt đứt một ngón tay", tôi chỉ mong nhà họ Tang giở trò sau lưng mà phái người giỏi đến thành phố Thái Bình này. Như vậy không những có thể khiến nhà họ Tang bị tổn thương nguyên khí mà còn có thể để lại chút thời gian để tôi đi đến thành phố Vinh."

Ngày thứ hai, cuộc cạnh tranh trong kinh doanh vẫn tiếp tục. Đúng như trong phân tích vào tối hôm qua của Kinh Lập Thành, Ngụy Phong Lăng đã mang theo một số tiền lớn và quay trở lại. Vừa mới giao dịch chưa được bao lâu đã đổ vào một số tiền lớn vào trong thị trường chứng khoán, tiếp tục chèn ép giá cổ phiếu của tập đoàn Tang Thiên với khí thế không ép chết thì không ngừng lại.

Dường như cùng một lúc, qua lần lên men cả một ngày, cuối cùng tin tức về mặt trái của tập đoàn Tang Thiên lại trôi nổi một lần nữa trên mạng. Dường như tập đoàn Tang Thiên đã rơi vào trong cơn sóng gió bấp bênh, bất cứ lúc nào cũng có thể phá sản. Điều đó khiến cho rất nhiều người bàng hoàng, thậm chí ngay cả rất nhiều đại cổ đông cũng bắt đầu gọi điện thoại liên tục cho Tang Ngọc Hoàng, hỏi ông ta đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy cho nên bắt đầu phiên giao dịch chưa được bao lâu, giá cổ phiếu của tập đoàn Tang Thiên bắt đầu giảm xuống điên cuồng. Thậm chí ngay cả giá cổ phiếu công ty liên quan đến tập đoàn Tang Thiên cũng bắt đầu giảm xuống theo, dẫn đến cuộc khủng khoảng luân hồi của thị trường chứng khoán.

Đương nhiên Tang Ngọc Hoàng sẽ không thờ ơ ngồi xem tình hình chèn ép giá cổ phiếu của tập đoàn Tang Thiên xảy ra, lúc này lại đưa ba mươi lăm nghìn tỷ vào thị trường chứng khoán, khó khăn lắm mới dừng lại sự sụt giảm của giá cổ phiếu. Hơn nữa ông ta còn mua chuộc những blogger trên mạng để tiến hành dẹp bỏ những tin đồn ở trên mạng.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai phe người trên mạng và người đi đường dần dần nổ ra trận chiến mắng chửi kịch liệt.

Nhưng mặc dù Tang Ngọc Hoàng có cố gắng làm đủ mọi cách, nhưng dù sao Ngụy Phong Lăng cũng có được hơn sáu trăm triệu đô la Mỹ tiền viện trợ của Trần Gia Bảo, đập tiền ra mà không hề chùn tay. Chưa đến một tiếng sau, giá cổ phiếu của tập đoàn Tang Thiên lại bắt đầu chậm chạp và duy trì hạ xuống.

Có thể nói với tình hình hiện nay thì nhà họ Tang rất bất lợi, nếu như không có điều gì xảy ra thì giá cổ phiếu của nhà họ Tang bị cắt ngang chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Trước tình hình nguy hiểm như vậy, Tang Ngọc Hoàng là người lăn lộn trong thương trường hơn chục năm qua và là người có thủ đoạn độc ác đương nhiên sẽ không hiền lành chỉ đánh trong kinh doanh. Trong lòng ông ta hiểu rõ mặc dù trận chiến này do Ngụy Phong Lăng khởi xướng ra, nhưng thực tế nhân vật trọng yếu lại là Trần Gia Bảo.

Dù sao giết Ngụy Phong Lăng còn có người khác đến thay thế anh ta mà tiếp tục trận chiến cạnh tranh với nhà họ Tang, nhưng nếu như Trần Gia Bảo chết rồi, vậy nhà họ Ngụy đương nhiên vô cùng hỗn loạn và khiến nhà họ Ngụy hoàn toàn sụp đổ.

Chương 1314

Chương 1314

Vì vậy thông qua việc thành lập liên minh với Kinh Lập Thành, vì vậy đang dần dần kế hoạch chém đầu Trần Gia Bảo rồi. Đương nhiên, ngoại trừ chĩa vào Trần Gia Bảo ra, nếu như có thể chém được Ngụy Phong Lăng thì trong trận chiến này nhà họ Tang có thể dễ dàng giành được thắng lợi.

Ngụy Phong Lăng rất hiểu Tang Ngọc Hoàng, từ giây phút bắt đầu quyết định trận chiến kinh doanh là anh ta đã dự đoán được với tình hình không ngừng phát triển này có thể nhà họ Ngụy sẽ bị ám sát. Vì để ngăn ngừa nhà họ Tang con giun xéo lắm cũng oằn, anh ta đã trốn ở một nơi bí mật cả một đêm và dùng điện thoại, máy tính điều khiển thị trường chứng khoán từ xa. Bên cạnh anh ta còn có mấy người trong đội bảo vệ để bảo vệ mình.

Mà bởi vì sức khỏe của Ngụy Giang không tốt nên vẫn ở trong ngôi nhà ở vùng ngoại ô để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Ba cô gái Liễu Ngọc Phi, Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết cũng đi đến ngôi nhà ở vùng ngoại ô. Bởi vì ở nơi đó có Tiêu Thiên Nam – cường giả của Tông sư hậu kỳ cũng đang ở đó nên đủ để bảo đảm sự an toàn cho các cô gái ấy.

Còn về Trần Gia Bảo, trong lòng hận thù của nhà họ Kinh và nhà họ Tang thì anh lại ung dung nghênh ngang đi đến câu lạc bộ giải trí Sakura.

Bắt đầu từ tối ngày hôm qua, câu lạc bộ giải trí Sakura đã được hai cô gái Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm bao trọn. Vì vậy trong câu lạc bộ giải trí Sakura, ngoại trừ nhân viên phục vụ ra thì cũng chỉ có hai người Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm.

Trần Gia Bảo đột nhiên đến ghé thăm, Lưu Vũ Tình vô cùng kinh ngạc và vui vẻ. Sau khi nhận được điện thoại của Trần

Gia Bảo, cô ta vội vội vàng vàng đi đến cửa lớn để chào đến Trần Gia Bảo.

Vẫn là không gian tối hôm qua, cánh cửa vừa mở ra là có thể trực tiếp thưởng thức cảnh đẹp hoa anh đào ở bên trong sân.

Bây giờ đã sắp đến buổi trưa rồi, Lưu Vũ Tình bảo đầu bếp nấu một bàn món ăn thịnh soạn, rồi lại lấy rượu ra để tiếp đãi Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo à, em không ngờ ngày hôm nay anh sẽ đến đây. Điều này thật sự khiến cho Vũ Tình vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.” Bởi vì Lưu Vũ Tình không biết Trần Gia Bảo sẽ đến đây cho nên cũng không thay quần áo, cô ta vẫn còn mặc bộ hán phụ tối hôm qua. Cả người toát lên vẻ cổ điển.

Sau khi nói xong, vẻ mặt cô ta hơi ửng đỏ, khóe miệng mỉm cười. Cô ta cầm lấy bình rượu rót một chén cho Trần Gia Bảo, không biết là mùi rượu hay là mùi thơm trinh nữ trên người Lưu Vũ Tình mà khiến người ta còn chưa say rượu đã bắt đầy say mê mẩn.

Bùi Tuệ Lâm trợn mắt mình, Trần Gia Bảo đã tới rồi nhưng cũng đâu cần phải vui mừng đến nỗi đích thân đi rót rượu cho Trần Gia Bảo?

“Trần Gia Bảo tôi luôn nói ra thì nhất định sẽ thực hiện, nếu như tôi đã đồng ý với cô rằng có thời gian sẽ đến đây, vậy đương nhiên không thể nuốt lời.” Trần Gia Bảo nói rồi nâng chén rượu lên uống cạn một hơi, đúng là rượu ngon!

Lưu Vũ Tình che miệng nói: “Gia Bảo thật sự là người nhiều tiền nhiều bạc, Vũ Tình rất khâm phục.”

Trong lòng Bùi Tuệ Lâm dâng lên cảm giác khó chịu, cô ta thẳng thực nói châm chọc: “Ngừng, trên thế giới này điều thu hút đàn ông nhất không phải là tiền bạc, quyền lực hay phụ nữ. Cô chủ Vũ Tình của chúng ta xinh đẹp như vậy, là nữ thần trong lòng vô số những tên nhà giàu có trong tỉnh Thanh Hóa này. Là một người đàn ông, sao Trần Gia Bảo có thể không động lòng được? Háo sắc chính là háo sắc, cần gì phải nói quang minh chính đại như vậy? Thật đúng lươn lẹo như lưỡi gà.”

Trước lời châm chọc của Bùi Tuệ Lâm, Trần Gia Bảo chỉ khẽ cười "ha" một tiếng, nói: "Tôi không phủ nhận, sở dĩ tôi đến lại câu lạc bộ giải trí Sakura này nhanh như vậy quả thật là vì vẻ đẹp của các cô. Dù sao hai người phụ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc này lại làm bạn cùng với nhau cũng đã là một chuyện khiến người ta vui vẻ thoải mái."

"Hai người" trong miệng Trần Gia Bảo nói đương nhiên cũng bao gồm cả Bùi Tuệ Lâm.

Bùi Tuệ Lâm châm chọc Trần Gia Bảo, nhưng lại không muốn bị Trần Gia Bảo khen mình xinh đẹp. Cô ta hơi ngẩn ra một chút, sau đó hừ nhẹ một tiếng rồi nghiêng đầu đi chỗ khác, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một đường cong.

Chương 1315

Chương 1315

Lưu Vũ Tình nhảy cẫng lên nói: “Gia Bảo thật sự cảm thấy Vũ Tình xinh đẹp sao?”

Trần Gia Bảo gật đầu cười nói: “Gương mặt như bức họa, làn da trắng không tì vết.”

Con ngươi Lưu Vũ Tình toát lên vẻ kích động, cô ta nâng ly rượu lên nói: “Vậy có phải anh nên cùng uống một chén với người đẹp trước mặt đúng không?”

“Rượu ngon, người đẹp, nên làm như vậy.” Trần Gia Bảo mỉm cười gật đầu, nâng ly rượu lên và đồng thời liếc nhìn Bùi Tuệ Lâm.

Bùi Tuệ Lâm cố tình cúi đầu xuống, làm như không nhìn thấy gì nhưng thật ra trong lòng cũng hơi mong chờ.

Lưu Vũ Tình rất buồn cười, đưa tay ra kéo ống tay áo của Bùi Tuệ Lâm và nói: “Tuệ Lâm à.”

Bùi Tuệ Lâm nhân cơ hội nghiêng đầu qua chỗ khác làm dáng vẻ “không tình nguyện”, sau đó kiêu ngạo nói: “Tôi nói trước nhé, tôi là đang nể mặt mũi Vũ Tình nên mới uống chén rượu này.”

“Được rồi được rồi, tớ biết rồi.” Lưu Vũ Tình che miệng cười, sau đó lén lút liếc trộm Trần Gia Bảo. Gương mặt cô ta ửng hồng, nâng chén nói: “Giờ đây có hoa, có rượu, có người đẹp còn có thiếu niên anh hùng. Để chúng ta cùng uống một chén, hy vọng giây phút đẹp đẽ này có thể còn mãi. Tôi cũng hy vọng chúng ta có thể mãi mãi làm bạn với nhau như vậy.”

Mãi mãi làm bạn?

Trần Gia Bảo hơi sững sờ, câu nói chúc rượu này hơi mập mờ không rõ ràng.

Anh vô thức liếc nhìn Lưu Vũ Tình, chỉ thấy ngoại trừ đỏ mặt ra thì Lưu Vũ Tình không còn điều khác thường nào khác.

Trong lòng Bùi Tuệ Lâm rất phức tạp, lẽ nào uống cạn chén rượu này thì phải mãi mãi làm bạn với Trần Gia Bảo sao?

Bây giờ cô ta đã nâng chén rượu lên rồi, uống cũng không được mà không uống cũng không được.

Ngược lại Lưu Vũ Tình lại vô cùng thoải mái mà uống một hơi cạn sạch, độ mạnh của rượu hơi lớn nên gương mặt của cô ta trước đã đỏ nay càng đỏ hơn, đỏ hây hây giống như quả mận.

Sau khi cô ta đặt chén rượu xuống, nhìn thấy hai người Trần Gia Bảo và Bùi Tuệ Lâm vẫn còn nâng chén rượu mà vẫn chưa uống, cô ta nói với vẻ oán trách: "Sao vậy? Lẽ nào hai người không muốn uống chén rượu này với Vũ Tình sao?"

Bùi Tuệ Lâm nở nụ cười đau khổ, trong lòng mềm nhũn trước vẻ mặt đáng thương của cô bạn thân. Mà thôi, cùng lắm thì dây dưa tiếp với Trần Gia Bảo, ai sợ ai chứ?

Nghĩ đến điều này, cô ta ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sau khi đặt ly rượu xuống thì trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo.

"Gia Bảo, bây giờ chỉ còn lại anh thôi đó." Lưu Vũ Tình ngập tràn mong chờ, nơi khóe mắt lóe lên ánh sáng.

Cô ta thật sự cố tình nói ra câu chúc rượu mập mờ không rõ ràng vừa nãy.

Trước đây cô ta nhìn thấy Trần Gia Bảo so tài với Tôn Trưởng Đông và đã bị thu hút bởi phong thái tao nhã độc nhất vô nhị của Trần Gia Bảo. Cô ta vốn đa có hảo cảm với Trần Gia Bảo, sau này lại bị sự mạnh mẽ của Trần Gia Bảo mà trong lòng vừa thẹn vừa giận. Sau đó Trần Gia Bảo lại tặng hoa anh đào nở rực rỡ khắp vườn, không những vô cùng kỳ diệu mà vô cùng lãng mạn, làm rung động nơi mềm mại nhất trong lòng cô ta. Huống hồ Trần Gia Bảo còn giúp cô ta thoát khỏi sự vướng mắc với Kinh Lập Thành.

Kết hợp những điều này lại, Lưu Vũ Tình muốn không thích Trần Gia Bảo cũng là điều khó khăn.

Mà câu nói chúc rượu vừa nãy Lưu Vũ Tình mới có thể nói mập mờ không dễ dàng như vậy, dường như chỉ cần Trần Gia Bảo uống chén rượu này thì sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô ta.

Chương 1316

Chương 1316

Trước sự mong chờ của Lưu Vũ Tình và trong ánh mắt phức tạp của Bùi Tuệ Lâm, Trần Gia bảo nở nụ cười mỉm. Anh nâng chén, chuẩn bị ngẩng đầu uống.

Trong đôi mắt Lưu Vũ Tình lóe lên ánh sáng, trong lòng vô cùng hồi hộp mà đập thình thịch.

Đột nhiên Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ tiền sảnh đi về phía sân nhà nơi bọn họ đang ở. Hơn nữa dựa theo âm thanh để phán đoán thì ba người đó đều bước chân rất nhẹ, có thể thấy bọn họ là cao thủ võ đạo. Anh khẽ lên tiếng, đặt chén rượu xuống rồi nói: "Xem ra tạm thời tôi không thể uống chén rượu này."

Lưu Vũ Tình không biết đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng Trần Gia Bảo không muốn "mãi mãi làm bạn" với mình. Vì vậy trong lòng cô ta không khỏi thất vọng, ánh mắt vô cùng buồn bã.

Cùng lúc đó Bùi Tuệ Lâm thở phào, trong lòng cũng hiện lên sự thất vọng mập mờ, sau đó là tức giận. Cô ta tức giận nói: "Trần Gia Bảo, anh nói như vậy là có ý gì? Tôi và Vũ Tình đều đã uống rồi, còn anh thì khăng khăng không uống. Anh khinh thường bọn tôi và cảm thấy bọn tôi không xứng uống rượu cùng với anh sao?"

Lưu Vũ Tình thầm thở dài trong lòng, vẻ mặt càng buồn bã hơn.

Trần Gia Bảo bị Bùi Tuệ Lâm phản ứng như vậy thì suýt chút nữa bật cười, anh nói: "Có vị khách không mời mà đến nên tôi tạm gửi nhờ chén rượu này. Đợi đến khi đuổi bọn họ đi rồi, tôi uống lại chén rượu cũng chưa muộn."

Trong lòng Lưu Vũ Nhan rất vui mừng, hóa ra là Trần Gia Bảo không phải cố tình không uống. Vậy thì được, vậy thì được.

Bùi Tuệ Lâm vô thức nhìn ra ngoài cửa, nhíu mày nói: "Làm gì có ai, anh có lừa người ta thì cũng không cần dùng lý lẽ vô lý như vậy… Á, thật sự có người đến kìa!"

Cô ta vừa mới nói được một nửa thì đột nhiên nhìn thấy có bốn người đàn ông đang đến từ phía cuối hành lang, người dẫn đầu mặt mày tươi cười như hoa, vẻ mặt rất đắc ý. Có thể thấy người đó là Kinh Lập Thành.

Lưu Vũ Tình đưa ánh mắt nhìn theo Bùi Tuệ Lâm và cũng nhìn thấy Kinh Lập Thành, gương mặt thanh tú của cô ta lập tức nhíu lại, trong lòng vô cùng căm tức phẫn uất. Kinh Lập Thành dám không làm theo quy ước mà lại xuất hiện trước mặt cô ta, hơn nữa nếu như không phải Kinh Lập Thành đột nhiên xuất hiện thì bây giờ Trần Gia Bảo đã uống chén rượu đó rồi. Tất cả đều do tên Kinh Lập Thành.

Trong lòng cô ta lập tức càng thêm căm ghét cái tên Kinh Lập Thành này hơn.

Vào lúc này, Kinh Lập Thành ngẩng đầu ưỡn ngực và đi vào trong phòng. Nhìn thấy Trần Gia Bảo được vây xung quang Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm, trong đôi mắt anh ta lóe lên ngọn lửa đố kỵ hừng hực. Anh ta lạnh lùng nói: "Trần Gia Bảo, anh sắp chết đến nơi rồi mà vẫn có tâm tư phong lưu chơi bời trăng hoa ở đây sao?"

Ngày hôm nay, Kinh Lập Thành anh ta đến để báo thù.

Trong vườn hoa anh đào, trong phòng riêng, Kinh Lập Thành sắc mặt hung hăng điên cuồng tức giận!

Lưu Vũ Tình lập tức đứng dậy, tức giận nói: "Đúng là không biết xấu hổ, hôm qua cũng không biết là ai đã thua Gia Bảo, còn hứa sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa, nào ngờ, giờ mới được có một ngày, anh đã nuốt lời rồi, mà anh còn là cậu cả nhà họ Kinh, thực sự không cần chút sĩ diện nào nữa rồi à! "

"Mắng hay lắm!" Bùi Tuệ Lâm vỗ tay tán thưởng nói: "Đối với loại người không biết xấu hổ như vậy, phải hung dữ mới được!

Đối mặt với sự tức giận của Lưu Vũ Tình, trong lòng Kinh Lập Thành cảm thấy phát cáu, nhưng suy cho cùng, Lưu Vũ Tình mới là người phụ nữ anh ta yêu, anh ta không nhẫn tâm nổi cáu với Lưu Vũ Tình, vì vậy chỉ có thể đem tất cả lửa giận, chuyển hết lên người Trần Gia Bảo, cười lạnh nói: "Trần Gia Bảo, đây là chuyện giữa đàn ông chúng ta, anh lại đi trốn sau lưng một người phụ nữ, để phụ nữ thay anh ra mặt?"

Trần Gia Bảo cười ranh mãnh, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm, kéo họ ra phía sau mình, mỉm cười nói: "Việc đàn ông mâu thuẫn, để tôi giải quyết. Hai người đẹp, chỉ cần đứng bên cạnh xem là được rồi."

Chương 1317

Chương 1317

Lưu Vũ Tình ánh mắt lộ ra vẻ xấu hổ, "Ừm" một tiếng, ngoan ngoãn đi ra sau.

Bùi Tuệ Lâm cũng không thèm lên tiếng cắt lời.

Kinh Lập Thành chưa bao giờ trông thấy dáng vẻ Lưu Vũ Tình ngoan ngoãn và e thẹn như vậy? Bây giờ nội tâm anh ta càng ghen tị hơn nữa, hận không thể đem Trần Gia Bảo chia thành tám phần ngay lập tức!

Trần Gia Bảo tiến lên hai bước, nói: "Không ai có thể nợ tiền cược của Trần Gia Bảo tôi được, mà anh không chỉ vi phạm đặt quy ước, mà còn đến tìm tôi trả thù, xem ra, anh có sức mạnh đáng kể đấy."

Sắc mặt Kinh Lập Thành khẽ thay đổi, sau đó cười tự đắc, nói: "Tiền cược là cái thá gì? Từ xưa đến nay, chỉ có kẻ mạnh mới có thể làm ra quy tắc, còn kẻ yếu chỉ có thể tuân theo quy tắc, mà anh Trần Gia Bảo, hôm nay phải chết ở đây, còn đáng thương hơn cả kẻ yếu, hà cớ gì tôi phải giữ một cuộc giao ước của một kẻ đã chết chứ? "

Lưu Vũ Tình chế nhạo nói: "Đúng là vô liêm sỉ!"

"Chỉ cần có thể giành được em, dù có vô liêm sỉ gấp mười lần cũng không sao cả?" Kinh Lập Thành nhìn Lưu Vũ Tình, trong mắt lóe lên cuồng nhiệt!

"Anh đừng hòng!" Lưu Vũ Tình nắm đôi bàn tay nhỏ bé trắng như ngọc, bả vai bắt đầu run lên tức giận.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo quay lại cười với cô, lộ ra ánh mắt yên tâm, nói: "Ở đây cứ giao cho tôi. Nếu có người vi phạm giao ước, tôi nhất định sẽ khiến anh ta phải hối hận, mà tôi bảo

đảm, sau ngày hôm nay, Kinh Lập Thành sẽ không có cách nào xuất hiện ở trước mặt cô đâu. ”

Nội dung lời nói của Trần Gia Bảo, tự mình lại nghĩ ngợi, mà cũng không biết đó có phải là vẻ đẹp nằm trong ánh mắt của kẻ si tình hay không, nhưng Lưu Vũ Tình chỉ cảm thấy nụ cười của Trần Gia Bảo rất tỏa nắng, tươi sáng, tâm trạng của cô cũng yên tâm phần nào, đồng thời trong lòng như có chút ngọt ngào, khẽ gật đầu: “Ừ” một tiếng.

Bùi Tuệ Lâm liếc mắt, rất rõ ràng, khi Trần Gia Bảo nói điều này, đã ra tay sát hại với Kinh Lập Thành, nhưng Vũ Tình thậm chí còn không nghe thấy, chẳng lẽ ở trước mặt người mình thích, chỉ số IQ của con gái lại tự động trở về con số 0 sao?

Vẻ mặt của Kinh Lập Thành chìm xuống, lạnh lùng nói: “Chỉ sợ rằng từ ngày mai người không được gặp lại Vũ Tình, là Trần Gia Bảo anh mới đúng.”

Trần Gia Bảo quay đầu lại, tự tin cười nói: “Anh đến sớm như vậy là để tìm tôi báo thù, quả là có chút nằm ngoài dự đoán của tôi, mặc dù nhà họ Kinh các anh đứng thứ sáu ở tỉnh Phú Thọ, nhưng anh cũng không thể thắng được Trần Gia Bảo tôi, mà chắc chắn không thể nắm trong tay phần thắng mới đúng, càng huống hồ Chắc chắn hơn nữa, nhà họ Ngụy đồng thời cũng có những cao thủ, đương nhiên nhà họ Kinh của anh không dám hành động một mình, nếu tôi đoán không sai thì anh nên tìm một chỗ dựa vững chắc khác, đó là nhà họ Tang hoặc là nhà họ Bùi? ”

Trần Gia Bảo nói xong, nhìn ba người đàn ông phía sau Kinh Lập Thành, cả ba người đàn ông đều khoảng 50 tuổi trở lên, đều có đôi mắt sáng ngời, hơi thở dài, tuy đứng ở hai nơi khác nhau nhưng đều cho người ta cảm giác bình lặng như núi, không chỉ là cường giả võ lâm, còn có hai cao thủ ở giai đoạn cuối, và một cao thủ ở giai đoạn trung kỳ!

Trần Gia Bảo biết rõ dù là nhà họ Hề đứng thứ hai thì cũng chỉ như có hai vị sư phụ hôm nọ, vì vậy với thực lực hạng sáu của nhà họ Kinh, tuyệt đối không thể cử một đội hình xa xỉ như vậy vào một lúc, khả năng duy nhất đó là Kinh Lập Thành đã

tìm được chỗ dựa khác, mà trước mắt rất có thể đã bắt tay với Kinh Lập Thành, chỉ có thể là nhà họ Tang hoặc nhà họ Bùi.

Sau khi nghe Trần Gia Bảo nhắc đến "nhà họ Bùi" Bùi Tuệ Lâm khẽ cau mày, trong lòng tâm phiền ý loạn.

Kinh Lập Thành cười lớn, nói: "Anh Trần không hổ danh người có tiếng ở Hòa Bình, quả nhiên thông minh, không tồi, nói thật với anh, tối hôm qua tôi đã đến nhà họ Tang ở thành phố Vinh, đã thành lập một liên minh với nhà họ Tang, và chủ động từ trong gia tộc phái ra những người mạnh nhất để đối phó với anh, tất cả có hai vụ tông sư hậu kỳ cường giả, và một vị tông sư trung kỳ cường giả, ba đấu một, Trần Gia Bảo, cho dù sức mạnh của anh có mạnh hơn gấp trăm lần, hôm nay anh cũng khó chạy thoát! "

Chương 1318

Chương 1318

“A…” Lưu Vũ Tình kêu lên một tiếng, hai vị tông sư hậu kỳ cường giả, cộng thêm một vị tông sư trung kỳ, như vậy sức mạnh đã tăng thêm mười phần rồi, coi như Gia Bảo lợi hại, nhưng có thể đối mặt với sự bao vây của ba cường giả hàng đầu này, Gia Bảo lần này tuyệt đối là lành ít giữ nhiều rồi!

Một nỗi lo lắng sâu sắc hiện lên trong mắt cô.

Bùi Tuệ Lâm cong môi khinh bỉ. Khi cô ở dãy núi Hồng Lĩnh, tỉnh Hòa Bình, cô đã từng tận mắt chứng kiến cảnh đó, Trần Gia Bảo một nhát kiếm truyền kỳ đã giết chết Phụng Bằng Thanh, nhát kiếm đó đã từng kinh thiên động địa, rợn trời đất khóc quỷ thần!

Ngay cả những cường giả tuyệt thế trong khu vực truyền kỳ, cũng đều không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, chưa kể đến hai vị tông sư hậu kỳ và một vị tông sư trung kỳ, tuy rằng số lượng chiếm ưu thế, nhưng dựa vào bọn họ để đánh bại Trần Gia Bảo, thực sự là mơ mộng hão huyền!

Vì vậy, Bùi Tuệ Lâm một chút cũng không hề lo lắng cho Trần Gia Bảo, thậm chí, còn có chút cảm thấy mặc niệm cho Kinh Lập Thành.

Quả nhiên, đúng như Bùi Tuệ Lâm dự đoán, đối mặt với một đội hình mạnh như vậy, Trần Gia Bảo không những không có chút rụt rè mà còn nhướng mày khó hiểu nói: “Ồ? Chỉ có nhà họ Tang, không có Bùi Thanh Phong sao?”

Kinh Lập Thành cười khinh thường nói: “Tối hôm qua tôi đã nói chuyện điện thoại với Bùi Thanh Phong, tôi vốn tưởng rằng Bùi Thanh Phong cũng là một người to gan và biết điều, nhưng không ngờ hắn lại là một kẻ nhát gan, nên đã từ chối lời đề nghị của chúng tôi và không chịu phái tông sư cường giả

của nhà họ Bùi, đến cùng chúng tôi tấn công anh, thật là đáng khinh bỉ! ”

Sắc mặt của Bùi Tuệ Lâm đột ngột thay đổi, cô ta đang định phản bác thì đột nhiên nghe thấy Trần Gia Bảo đã cười phá lên, vừa cười vừa nói: “Anh cho rằng Bùi Thanh Phong là vì nhát gan nên không phái cao thủ đến đối phó tôi sao? Sai rồi, quả là sai lại càng sai, bởi vì Bùi Thanh Phong biết, ngay cả khi tất cả các tông sư cường giả của nhà họ Bùi được phái đi, ở trước mặt Trần Gia Bảo tôi, cũng chỉ là chết trong vô ích thôi! ”

Nói đến cuối cùng, ánh mắt Trần Gia Bảo dần dần sắc lại, giống như một thanh kiếm sắc bén, tuy rằng chưa rút ra khỏi vỏ kiếm, nhưng thanh kiếm ấy đã ngút thẳng lên trời!

Kinh Lập Thành nhớ tới cảnh tượng thần kỳ của Trần Gia Bảo ngày hôm qua, sắc mặt hơi đổi!

“Khẩu khí của người trẻ tuổi thật là kiêu căng ngạo mạn, người trẻ bây giờ, thực sự là càng ngày càng không biết khiêm tốn. Không biết thời thế thay đổi hay con người ngày càng nông cạn.” Đột nhiên, một người có vẻ ngoài sạch sẽ, tóc đã bạc nửa đầu đứng bên trái Kinh Lập Thành, tiến lên một bước, tay chắp sau lưng, đi tới tầm mắt của Trần Gia Bảo. Ông ta mỉm cười tự hào, toàn thân khí thế bay vút lên, và đối đầu gay gắt với Trần Gia Bảo, và tiếp tục nói: “Tôi là người của nhà họ Kinh, Kinh Hoàng Thái, tông sư hậu kỳ!”

Ngay khi những lời này nói ra, Kinh Lập Thành và hai vị tông sư kia đều cười thành tiếng.

Trần Gia Bảo có thể cảm nhận rõ ràng người đang nói chuyện trước mặt mình, chính là Kinh Hoàng Thái của nhà họ Kinh, toát ra hơi thở mạnh nhất trong ba người đối diện.

Trần Gia Bảo khẽ đảo mắt, cười nói: “Hoặc là còn có một khả năng khác, đó là thị lực của ông quá tệ, không nhìn ra được lời tôi nói vốn đã rất là khiêm tốn rồi.”

Trước mặt Kinh Lập Thành và những người khác như thể nghe được câu chuyện cười hài hước nhất trên đời, tiếng cười càng thêm suồng sã.

Kinh Lập Thành thậm chí còn cười nhạo chế giễu: “Thật nực cười, trên đời này còn có người không biết tự lượng sức mình như vậy, Trần Gia Bảo, sự hung hăng càn quấy của anh đúng là không màng đến người khác chế giễu!”

Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm chỉ cảm thấy rất chối tai, trong ánh mắt toàn là ý ghét bỏ.

Một lúc sau, đối phương bật cười, sau đó là một vị cường giả Tông sư khác bước ra, trên người mặc một bộ đồ luyện công màu xám, sắc mặt u ám, giống như một tảng băng, khí thế tỏa ra khắp người cũng chỉ kém Kinh Hoàng Thái một chút, nói: “Tông sư hậu kỳ nhà họ Tang, Tôn Kỳ, đã đến đây để lấy mạng của Trần Gia Bảo!”

“Tả Kiếm Thiên, tông sư trung kỳ nhà họ Kinh, đến đây để thăm anh Trần!”

Chương 1319

Chương 1319

Một vị cường giả tông sư trung kỳ khác cũng bước tới, thân hình hắn cao lớn, tay chân dài, đôi mắt long lanh nhìn, như toát ra vẻ sáng chói!

Ba người đứng cùng nhau, mặc dù không làm gì, nhưng khí thế của bọn họ đã khiến Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình trong lòng không khỏi run sợ.

Trong lòng lo lắng, Lưu Vũ Tình trực tiếp nắm lấy tay của Bùi Tuệ Lâm, thấp giọng lo lắng hỏi: "Phía đối diện có nhiều người như vậy, hơn nữa trông ai cũng đều đặc biệt lợi hại, Gia Bảo sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Cô yên tâm đi." Bùi Tuệ Lâm thì thào: "Đừng quên, tôi đã nói với cô về trận quyết chiến của Trần Gia Bảo trên đỉnh Hồng Lĩnh, cô nói xem, Trần Gia Bảo sẽ có chuyện không?

Lưu Vũ Tình ngây ra, đúng vậy, Trần Gia Bảo có thể giết chết cả một cường giả trong truyền thuyết, chưa nói tới đối diện chỉ có tông sư.

Nghĩ đến đây, Lưu Vũ Tình mới thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nói: "Hai vị tông sư hậu kỳ, và một vị tông sư trung kỳ, đây hẳn là toàn lực chiến đấu của nhà họ Kinh và nhà họ Tang cậu?"

Dựa vào thực lực của nhà họ Ngụy và nhà họ Hề cũng có thể suy đoán, lẽ ra nhà họ Tang chỉ có một vị tông sư hậu kỳ là Tôn Kỳ, mà nhà họ Kinh thì mạnh hơn một chút, ngoài tông sư hậu kỳ Kinh Hoàng Thái ra thì còn có thêm một vị cường giả tông sư trung kỳ nữa.

Cảnh Hành Thái cũng chắp tay đứng, kiên cường nói: "Nếu nói về sức chiến đấu đỉnh cao, tất nhiên chỉ có ba người chúng

tôi mới đúng!”

Trần Gia Bảo gật đầu nói: “Đó cũng có nghĩa là, chỉ cần ba người các ông bị giết ở đây, thì nguyên khí nhà họ Kinh và nhà họ Tang sẽ bị tổn thất rất nhiều, thậm chí còn bị loại khỏi mười gia tộc hàng đầu, tôi nói không sai chứ?”

Giọng anh đều đều, như thể anh đang nói điều gì đó được coi là đương nhiên.

Mà Kinh Hoàng Thái và những người khác lại cười rất lớn.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình. Ba người chúng tôi liên thủ, trừ phi Trần Gia Bảo cậu đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết, hoặc là có cường giả truyền kỳ cứu đến cứu cậu, nếu không, thì hôm nay cậu nhất định sẽ phải chết!” Kinh Hoàng Thái cười không ngớt.

Trần Gia Bảo nắm chặt thanh kiếm trong tay, kiếm khí không gì sánh được, liếc nhìn bằng nửa con mắt nói: “Hôm nay ai giết ai, ai sẽ chết ở chỗ này, tôi sẽ cho các ông tìm đáp án từ thanh kiếm của tôi!”

“Ba vị tiền bối, Trần Gia Bảo tuy là một tên tử tặc tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, nổi tiếng khắp tỉnh Hòa Bình, nhất định không thể coi thường. Hơn nữa, hắn cùng nhà họ Kinh và nhà họ Tang là kẻ thù không đội trời chung, ba vị tiền bối không cần tính đến đạo đức xã hội thân phận, ba người bọn họ trực tiếp hợp lực, hơn nữa sẽ tuyệt không nương tay, chính là trong thời gian ngắn nhất giết chết Trần Gia Bảo tại nơi đây! ”

Kinh Lập Thành kính trọng nói, tuy anh ta là người thừa kế của nhà họ Kinh, nhưng trước mặt ba vị tông sư cường giả vẫn giữ tư thế thấp hơn, hơn nữa vẻ mặt vô cùng kính nể.

Dù sao tông sư cũng đều là người bề dưới, Kinh Lập Hoa tuy rằng có thân phận cao quý, nhưng trước mặt các vị cường giả, anh ta hoàn toàn không thể tự kiêu!

“Đừng lo lắng, anh Kinh, sự việc nặng nhẹ như nào chúng ta vẫn có thể phân biệt được. Lần này không phải là một cuộc thi võ thuật mà là một trận đọ sức sinh tử, tất cả chúng ta đương nhiên sẽ tập trung vào tình hình chung và đối phó với tên tử tặc như Trần Gia Bảo. Càng huống hồ, chúng ta với tư cách là

tông sư của tỉnh Thanh Hóa, chúng ta làm sao có thể dễ dàng nhẫn nhịn cho Trần Gia Bảo, một kẻ ngoại tỉnh tới tác oai tác quái được? Tóm lại, hôm nay chúng ta phải để Trần Gia Bảo tưới máu cho cây anh đào! ”

Vị cường giả tông sư trung kỳ cấp trung của nhà họ Kinh, Tả Kiếm Thiên, mỉm cười tự tin, ông ta biết Trần Gia Bảo rất mạnh, nhưng ba chọi một, cho dù Trần Gia Bảo có giỏi đến đâu thì hôm nay anh ta cũng không có cách nào ra khỏi gốc cây anh đào này được.

Chương 1320

Chương 1320

“Ông Tả nói rất đúng, vậy Lập Thành chúc các ông giành được chiến thắng!”

Kinh Lập Thành cười lớn, như thể đã nhìn thấy trước cái chết của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn Kinh Lập Thành nói: “Anh bây giờ có thể đắc ý như vậy, trước tiên tôi sẽ giết ba người bọn họ, cuối cùng sẽ giết anh.”

Vẻ mặt anh bình tĩnh và giọng điệu đơn giản, như thể anh đang kể một chuyện nhỏ rất bình thường.

Tiếng cười của Kinh Lập Thành đột ngột dừng lại, sau đó hắn lộ ra vẻ khinh thường, khinh thường nói: “Tôi biết anh là một cường giả tông sư hậu kỳ, anh quả thực có năng lực siêu phàm, cũng có thể đạt được cảnh giới cao như vậy là vì tuổi còn trẻ, khiến cho anh có chút hơi quên hết tất cả, cho rằng mình mạnh nên không cách nào phán đoán tình hình hiện tại của mình!

Bên phía chúng tôi có ba vị cường giả tông sư, mà tiền bối Kinh Hoàng Thái và tiền bối Tôn Kỳ, đều cùng cảnh giới với anh, đánh bại một trong hai vị này còn khó, huống chi là đối mặt với sự liên thủ của cả ba vị tông sư? Tôi thực sự nghi ngờ, lúc này anh có phải đang sợ hãi với tình hình hiện tại không, sợ đến mức bắt đầu ăn nói hồ đồ rồi.”

Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ cười tự mãn, Kinh Lập Thành nói đúng, về mặt tu luyện, bọn họ nhất định không kém Trần Gia Bảo, huống chi bọn họ cũng đã lớn tuổi rồi, trải qua vô số trận sinh tử, kinh nghiệm chiến đấu, sự tự tin của bọn họ còn vượt xa Trần Gia Bảo!

Tả Kiếm Thiên cười khinh bỉ, nói: "Cậu muốn giết ba người chúng tôi? Sự ngạo mạn của cậu đúng là một trò cười đấy, có điều nói đến cũng là "Thiên dục sử kỳ vọng, tất tiên sử kỳ cuồng", sự ngạo mạn của cậu bây giờ, xem ra lại là phù hợp với câu này…"

Đột nhiên, Tả Kiếm Thiên còn chưa nói dứt lời, Trần Gia Bảo đột nhiên bắt đầu hành động!

Hai mắt Trần Gia Bảo lạnh như băng, chân phải giậm trên mặt đất, phóng về phía Tả Kiếm Thiên, tốc độ cực nhanh, giống như tia chớp sao băng, trong chốc lát đã tới trước mặt Tả Kiếm Thiên.

Tả Kiếm Thiên đột ngột mở to mắt, không ngờ Trần Gia Bảo lại có thể đột nhiên làm như vậy? Cộng thêm việc tu luyện của ông ta tệ hơn Trần Gia Bảo một bậc, nên ông ta vẫn chưa kịp phản ứng, Trần Gia Bảo đã dùng tay trái ấn vào mặt ông ta, đẩy thân thể của ông ta, và tiếp tục bay về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Đơn giản, thô bạo!

Chỉ nghe thấy một tiếng "răng rắc" lớn, cửa gỗ và cửa sổ của căn phòng bị lưng Tả Kiếm Thiên đập vào, bụi gỗ bay ra!

Mà Tả Kiếm Thiên không thể theo ý mình chỉ có thể Trần Gia Bảo đẩy ra.

Trong đình viện hoa anh đào.

Dù gì thì Tả Kiếm Thiên cũng là một cường giả tông sư, tuy rằng bị Trần Gia Bảo đẩy xuống đình viện hoa anh đào một cách cực kỳ nhục nhã, thậm chí ông ta còn bị Trần Gia Bảo làm cho đau cả tay, nhưng trình độ của bản thân vẫn còn, hét lên một tiếng, điều động thể nội chân nguyên, một con dao hướng đến kề vào cổ Trần Gia Bảo!

Đòn này nhất định phải cứu đối phương, mà kẻ ra tay trước sẽ có toàn quyền, cứ thế trên tay xuất hiện ra một con dao màu trắng!

Nếu anh thực sự bị dao cứa vào cổ, e rằng Trần Gia Bảo sẽ bị đầu người phân ly ngay tại chỗ!

“Tài vặt.” Trần Gia Bảo khinh thường, nắm chặt khuôn mặt của Tả Kiếm Thiên, rồi mạnh mẽ ấn xuống.

Một tiếng “ầm ầm” lớn vang lên, Trần Gia Bảo đập Tả Kiếm Thiên xuống đất. Một hố lớn sâu nửa thước xuất hiện trên mặt đất, làm bụi bay lên, những cây anh đào xung quanh ngày càng lay động, và hoa anh đào lần lượt rơi xuống.

Tả Kiếm Thiên khịt mũi, mặt đỏ bừng bất thường, rõ ràng là bị nội thương, đồng thời, con dao trên tay vốn đã cứa vào cổ Trần Gia Bảo cũng bởi vì nguyên do bị thương, dẫn đến ngưng trệ con dao trên tay chỉ cắt được nửa chừng, mà đã mềm nhũn rơi xuống mặt đất.

Trần Gia Bảo dùng tay trái đè đầu Tả Kiếm Thiên xuống đất, trong khi tay phải bóp thành kiếm pháp, vút lên trời ngắm chuẩn vào ngực Tả Kiếm Thiên, và năng lượng kiếm lập lòe ở đầu ngón tay.

Chiêu tiếp theo, kiếm khí của Trần Gia Bảo, đã xuyên qua tim của Tả Kiếm Thiên!

Chương 1321

Chương 1321

Ngay khi Trần Gia Bảo đang định động thủ thì đột nhiên, phía sau truyền đến hai tiếng hét tức giận!

“Dừng lại!”

“Tên tặc tử này!”

Cùng lúc đó, hai khí lực mạnh mẽ tràn tới, hơn nữa tốc độ cực kỳ nhanh!

Đột nhiên, Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ lao ra khỏi phòng, thấy Tả Kiếm Thiên đang trong tình trạng nguy kịch, bọn họ đã ra tay cứu giúp Tả Kiếm Thiên.

Hai luồng khí lực vậy Ngụy cứu Triệu, mà tốc độ cực kỳ nhanh chóng, nếu Trần Gia Bảo nhất định muốn giết Tả Kiếm Thiên, thì đã quá muộn để tránh sự tấn công của hai đường khí lực này.

“Thật đáng tiếc.” Trần Gia Bảo thầm thở dài, chân hạ xoay người, kịp thời vọt tới bên cạnh, đứng cách đó ba thước, dưới chân đầy hoa anh đào phiêu dạt, thậm chí trong không khí còn có một chút hương hoa.

Sau khi đứng vững, Trần Gia Bảo chỉ thấy Tôn Kỳ và Kinh Hoàng Thái, hai vị cường giả tông sư hậu kỳ, đã xuất hiện trong vườn hoa anh đào, cười khinh thường: “Hai người các ông vẫn là cường giả tông sư hậu kỳ sao, không những ỷ đông hiếp yếu, mà còn đánh lén sau lưng nữa, ha ha, xem ra võ công của võ sĩ tông sư tỉnh Thanh Hóa của các ông, thực sự kém hơn nhiều so với tỉnh Hòa Bình bọn tôi. ”

Vẻ mặt của Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ đều tối sầm lại, thay vì phản bác lại, nội tâm bọn họ trở nên ngưng trệ lại.

Ngay trước khi Trần Gia Bảo động thủ, bọn họ còn có chút khinh thường Trần Gia Bảo, dù sao Trần Gia Bảo cũng còn trẻ như vậy, mặc dù tu luyện đã cao thâm, nhưng kinh nghiệm của anh đối với kẻ địch nhất định kém xa bọn họ.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo đã đẩy Tả Kiếm Thiên ra khỏi phòng trước mặt họ.

Tuy rằng sự bất ngờ của Trần Gia Bảo và những yếu tố bất cẩn của họ có liên quan đến việc này, nhưng họ cũng phải thừa nhận rằng Trần Gia Bảo quả thực là một cường giả có danh tiếng ở tỉnh Hòa Bình, và một khi anh ra tay thì quả thật là phi thường!

Không hẹn mà gặp, Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ bắt đầu thực sự chú ý đến Trần Gia Bảo.

Đúng lúc này, Kinh Lập Thành, Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm chạy từ trong phòng ra ngoài hành lang, tất nhiên Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm cố tình tách khỏi Kinh Lập Thành để thể hiện rằng họ không liên quan gì đến anh ta.

Cả ba người họ thốt lên sau khi nhìn thấy cảnh Tả Kiếm Thiên bị thương nằm trên mặt đất trong vườn hoa anh đào.

Điểm khác biệt là Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm đều ngạc nhiên nhìn nhau, nhưng vẻ mặt của Kinh Lập Thành lại thay đổi rõ rệt, dù thế nào đi nữa, Tả Kiếm Thiên cũng là một cường giả tông sư, nhưng lại bị thương bởi Trần Gia Bảo thì thật là khủng khiếp.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng "ầm ầm", Tả Kiếm Thiên phủi sạch bụi trên người rồi lại đứng dậy, nhưng sắc mặt có chút tái nhợt, quần áo trở nên tả tơi, trông khá là xấu hổ, và điều quan trọng nhất là, giữa khóe miệng vẫn là vết máu đọng lại, hiển nhiên là bị nội thương.

Kinh Lập Thành sắc mặt càng thêm xấu, vội hỏi: "Ông Tả, bây giờ ông cảm thấy thế nào?"

Tả Kiếm Thiên là tông sư của nhà họ Kinh, nếu Tả Kiếm Thiên gục xuống tại nơi đây, cho dù có giết được Trần Gia Bảo thì thực lực của nhà họ Kinh cũng bị giảm đi rất nhiều, thậm chí vị trí thứ sáu trong mười gia tộc đứng đầu cũng không giữ được .

Tả Kiếm Thiên hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Không sao, tôi vẫn còn sức chiến đấu!”

Giọng ông ta đầy tức giận, rõ ràng vết thương đối với ông ta không phải là vấn đề lớn.

Kinh Lập Thành thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1322

Chương 1322

Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ nhìn nhau rồi đột ngột nhảy đến hai bên của Trần Gia Bảo, tạo thành một hình tam giác với vị trí của Tả Kiếm Thiên, bao vây Trần Gia Bảo ở giữa.

Kinh Hoàng Thái cao giọng nói: "Trần Gia Bảo, tôi thừa nhận vừa rồi đã đánh giá thấp cậu, vì vậy đã hơi bất cẩn dẫn đến việc anh Tả bị cậu ra một chiêu. Tuy nhiên, bây giờ ba người chúng tôi đang cùng nhau dốc toàn lực, cậu xem ra không có cơ hội nữa rồi, nếu biết điều, lập tức hủy bỏ tu vi của chính mình, sau đó chặt đứt cánh tay của chính mình, có lẽ chúng tôi có thể tha mạng cho cậu!"

Nói xong, Kinh Hoàng Thái, Tả Kiếm Thiên và Tôn Kỳ ba người khí thế bức người, khí thế mạnh mẽ bao phủ toàn bộ vườn hoa anh đào, như thể họ sẽ làm bất cứ điều gì với Trần gia Bảo bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, bầu không khí trở nên căng thẳng và quyết liệt, giống như một con ngựa vàng, như sắp xảy ra!

Trần Gia Bảo chính là trung tâm của ba người, có thể trực tiếp cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của ba người, tuy nhiên vẻ mặt vẫn không thay đổi, thậm chí ánh mắt còn tràn đầy năng lượng, tinh thần hưng phấn, lớn tiếng nói: "Trần Gia Bảo tôi đầu đội trời chân đạp đất, không lẽ lại quỳ gối đầu hàng sao? Muốn đấu thì cùng đấu, hôm nay tôi cùng các ông không chết không ngừng!"

Sau cùng, Trần Gia Bảo lại động thủ trước một lần nữa, chân hạ xuống trên mặt đất, anh lao về phía Kinh Hoàng Thái!

Một tia khinh thường lóe lên trong mắt Kinh Hoàng Thái, ông ta là người mạnh nhất trong số ba người, thật là ngu ngốc khi Trần Gia Bảo chọn ông ta làm đối thủ đầu tiên!

Tôn Kỳ và Tả Kiếm Thiên có cùng suy nghĩ, cho rằng Trần Gia Bảo quá ngu ngốc, đồng thời hai người nhìn nhau, rồi đột nhiên cùng nhau lao về phía Trần Gia Bảo, lên kế hoạch tấn công Trần Gia Bảo bằng ba người cùng với Kinh Hoàng Thái.

Khi Trần Gia Bảo đến trước Kinh Hoàng Thái 2 mét, Kinh Hoàng Thái đã hét lớn một tiếng, mạnh mẽ tiến lên một bước, giáng cho Trần Gia Bảo một cú đấm.

Nắm đấm dữ dội, mang theo một luồng gió mạnh, khiến cho những cây anh đào xung quanh xào xạc, vô số cánh hoa rơi xuống đất, ngay cả hai cô gái là Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm, cách đó hơn mười mét, cũng đều bị cơn gió thổi qua má, trong lòng vô cùng kinh sợ.

Gần như cùng lúc đó, cả Tôn Kỳ lẫn và Tả Kiếm Thiên cùng lao ra sau Trần Gia Bảo, đồng lực tấn công anh.

Ba cường giả tông sư lần đầu tiên liên thủ chống lại đối phương, uy lực há có thể nhỏ sao?

Mặc dù Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình biết rằng Trần Gia Bảo rất mạnh, nhưng sắc mặt của họ hơi thay đổi, bắt đầu lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Ba vị tông sư, công kích ba đường!

Vào thời khắc khủng hoảng này, vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh đưa tay trái ra nhẹ nhàng vuốt ve nắm đấm của Kinh Hoàng Thái, đồng thời nâng "Vô Cực quyền" để chuyển hóa nội lực từ nắm đấm của đối phương vào trong cơ thể mình.

Vẻ mặt của Kinh Hoàng Thái thay đổi đáng kể, ông ta bàng hoàng phát hiện ra một sức hút cực mạnh từ lòng bàn tay của Trần Gia Bảo đã hút hết nội lực trong nắm đấm của ông ta, đây là lần đầu tiên ông ta gặp phải chuyện kỳ lạ này, đúng là như gặp phải ma quỷ!

Trước tình huống quái gở đó, Kinh Hoàng Thái không đòi hỏi công lao nhưng cầu không được, ngay lập tức gõ ngón chân và rút lui cách Trần Gia Bảo 6 mét, mở rộng khoảng cách với Trần Gia Bảo như trước nữa.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đột nhiên xoay người, dùng tay trái nắm đấm, đánh vào nắm đấm của Tôn Kỳ, đồng thời siết

chặt tay phải thành ngón kiếm, hướng đến bao cát Tả Kiếm Thiên , đồng thời đấm ra một nắm đấm bao phủ khí mạnh!

Đáng ngạc nhiên là Trần Gia Bảo lại dùng sức mạnh của chính mình để chống lại hai vị đại tông sư kia cùng một lúc!

Chương 1323

Chương 1323

Đôi mắt của Tôn Kỳ và Tả Kiếm Thiên lóe lên những tia khác nhau, và sau đó mỗi người đều chế nhạo, đúng là tìm đến cái chết!

Nghĩ đến đây, hai người huy động chân khí trong cơ thể điên cuồng hơn, ra tay càng thêm ác liệt, cố gắng làm Trần Gia Bảo bị thương nặng!

Trên hành lang, Lưu Vũ Tình vẻ mặt căng thẳng, lo lắng nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo: "Gia Bảo… Gia Bảo sẽ không gặp tai nạn đâu phải không?"

Bùi Tuệ Lâm nắm lấy tay cô và nói nhẹ nhàng và bình tĩnh: "Đừng lo lắng, với sức mạnh của Gia Bảo, anh ta nhất định có thể đánh bại chúng một cách dễ dàng…"

"Đúng là mơ mộng hão huyền."

Đột nhiên, Kinh Lập Thành khinh thường chế nhạo: "Ông Kinh thực lực cực kỳ mạnh, Trần Gia Bảo vừa nhận phải cú đấm của ông Kinh. Tuy rằng bề ngoài anh ta không có gì khác thường, nhưng theo lẽ thường, Trần Gia Bảo chắc chắn lúc này đang vô cùng khó chịu, tự dùng sức mình để tiếp nhận các cuộc tấn công của ông Tôn và ông Tả, đúng là ngu ngốc!

Chưa kể Trần Gia Bảo giờ đã kiệt sức, thậm chí ở thời kỳ mạnh nhất, với trình độ tu vi của anh ta cũng chỉ ngang với ông Tôn, muốn đối phó một mình ông Tôn đã khá khó rồi. Hơn nữa, bây giờ vẫn còn có ông Tả đang chầu chực cùng một lúc? Sau chiêu này, chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ bị thương nặng!"

Nói xong, Kinh Lập Thành cười to, chỉ nghĩ có thể đánh gục Trần Gia Bảo trước mặt Lưu Vũ Tình, anh ta liền cảm thấy thỏa mãn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Vũ Tình trở nên xấu xí hơn, ánh mắt lo lắng hơn.

“Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, Lưu Vũ Tình đừng để ý đến chuyện vô nghĩa của anh ta, hiện tại anh ta đắc ý như vậy, sau này sẽ bị vả miệng cho xem.” Bùi Tuệ Lâm hừ lạnh, trực tiếp quay đầu lại, lười không thèm để ý đến Kinh Lập Thành.

Đột nhiên, tình hình trong trận đấu thay đổi đáng kể!

Nắm đấm trái của Trần Gia Bảo đã chạm trán với Tôn Kỳ trước.

Trái với dự đoán của Tôn Kỳ, một luồng nội lực mạnh mẽ phát ra từ nắm đấm của Trần Gia Bảo, thậm chí còn khiến ông ta bị chấn động, nhanh chóng huy động toàn bộ sức mạnh của mình để chiến đấu.

Hai luồng nội lực mạnh mẽ va chạm vào nhau, chỉ nghe thấy một tiếng “ầm”, một luồng khí cực mạnh truyền ra từ nơi hai nắm đấm giao nhau, như có cuồng phong lướt qua. Cây anh đào xào xạc khi nó đi qua. Vô số bông hoa anh đào bị cuốn lên rồi rớt xuống, và nhiều loại hoa trên mặt đất cũng bị bật gốc.

Quả là nhìn thấy mà giật mình!

Cùng lúc đó, Tôn Kỳ bị sức mạnh nắm đấm của Trần Gia Bảo áp chế, lui về phía sau mấy bước, cuối cùng cũng đứng vững, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng, chỉ cảm thấy cổ họng hơi ngọt, phát ra một tiếng “Ọc”, máu chảy từ trong miệng ra.

Sau khi tung một cú đấm với Trần Gia Bảo, ông ta đã bị thương bởi nội lực vô song của Trần Gia Bảo!

Tôn Kỳ và Kinh Lập Thành lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng là Trần Gia Bảo đã đối đầu với Kinh Hoàng Thái, tại sao anh ta vẫn có thể có nội lực mạnh mẽ như vậy? Chẳng lẽ thực lực của anh ta phi thường như vậy rồi sao?

Tả Kiếm Thiên cũng sửng sốt, nhưng sau đó vui mừng khôn xiết, Trần Gia Bảo nhận liền hai chiêu của Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ hai cường giả cùng cấp với nhau, cho dù Tôn Kỳ có bị trấn áp, nhưng Trần Gia Bảo chắc hẳn đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, đã sức cùng lực kiệt, tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận sự tấn công của ông ta!

“Có thể, sau nắm đấm này, Trần Gia Bảo sẽ chết dưới nắm đấm của tôi, hơn nữa Tả Kiếm Thiên tôi, cũng sẽ vang danh khắp tỉnh Thanh Hóa!”

Nghĩ đến đây, Tả Kiếm Thiên trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn cùng khát máu, hắn hét lớn: “Trần Gia Bảo, chịu chết đi!”

Chương 1324

Chương 1324

“Mạng của tôi ở đây, có bản lĩnh thì hãy đến mà lấy.” Trần Gia Bảo tỏ vẻ bông đùa.

Vào khoảnh khắc tiếp theo, kiếm chỉ của anh đã nằm trên nắm đấm của Tả Kiếm Thiên.

Ngay khi Tả Kiếm Thiên đang phấn khích nghĩ rằng Trần Gia Bảo sẽ bị gãy ngón tay và bị thương nghiêm trọng, đột nhiên, một điều bất thường xảy ra!

Một luồng kiếm khí gần như không gì sánh được bắn ra từ đầu ngón tay của Trần Gia Bảo, trực tiếp xuyên thủng nắm đấm của Tả Kiếm Thiên, xuyên qua toàn bộ cánh tay phải của ông ta, và làm tan nát xương cánh tay phải của ông ta!

Trong tích tắc, máu bắn tung tóe, phun vào bông hoa anh đào, khiến nó càng trở nên đẹp đẽ hơn.

Dưới cơn đau dữ dội của Tả Kiếm Thiên, hét lên một tiếng thấu trời, trên trán đổ mồ hôi lạnh, đôi mắt đen lại, suýt nữa ngất đi vì đau.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đá vào bụng dưới của ông ta. Ông ta cảm thấy các cơ quan trong dạ dày của mình đều xoắn lại vào nhau, nôn ra một ngụm máu lớn. Ông ta lập tức bay về phía sau, nặng nề ngã xuống đất, không đứng dậy được, máu chảy khắp nơi, có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Tất cả mọi người xung quanh đều sửng sốt, Trần Gia Bảo dùng sức mạnh của mình, trong một thời gian ngắn, dùng một tay để đẩy Kinh Hoàng Thái ra, đẩy lùi Tôn Kỳ bằng một nắm đấm và đánh Tả Kiếm Thiên bằng một ngón tay, mà động tác thì như mây trôi nước chảy, cho thấy sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, thậm chí ngoài sức tưởng tượng của mọi người!

Kinh Lập Thành sững sờ, hai mắt chấn động, hắn lẩm bẩm: "Trần Gia Bảo… làm sao Trần Gia Bảo có thể mạnh như vậy? Không… không thể, tuyệt đối không thể…"

Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình thở phào nhẹ nhõm, sau đó vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, họ liếc nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự phấn khích trong mắt đối phương.

Vẻ mặt của Kinh Hoàng Thái vô cùng ảm đạm, phức tạp, ánh mắt lóe lên tia vô định. Phong độ của Trần Gia Bảo hoàn toàn vượt quá lẽ thường của anh ta. Đặc biệt là khi ông ta đấu với Trần Gia Bảo, nội lực mạnh mẽ trong nắm đấm của ông ta sẽ bị Trần Gia bảo hút mất, thực sự là quá kỳ lạ.

"Trận chiến này có vẻ khó hơn tưởng tượng…"

Nghĩ đến đây, sắc mặt Kinh Hoàng Thái càng thêm ảm đạm.

Bên kia, Tôn Kỳ cũng kinh hãi, cơ hồ co giật, Trần Gia Bảo rõ ràng cũng là một cường giả tông sư hậu kỳ, nhưng so với ông ta thì thực lực của anh lại tốt hơn, tại sao thực lực của Trần Phi Ngư lại đạt được như vậy, mạnh hơn ông ta gấp mấy lần?

Trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng, nghĩ đến một khả năng nào đó, ông ta không khỏi thất kinh, kinh hãi nói: "Cậu… cậu là cường giả truyền kỳ?"

Ngoài cường giả truyền kỳ, Tôn Kỳ thật sự không thể nghĩ ra lý do nào khác có thể khiến Trần Gia Bảo đối mặt với sự liên thủ của ba vị tông sư, vẫn có thể chiến đấu như vậy!

Kinh Hoàng Thái gật đầu liên tục, cũng chỉ có cường giả truyền kỳ mới có thể có màn trình diễn kỳ diệu như vậy.

Sắc mặt Kinh Lập Thành thay đổi rõ rệt, nếu như Trần Gia Bảo thực sự là cường giả truyền kỳ, thì hôm nay hắn cùng Kinh Hoàng Thái và những người khác sợ rằng sẽ không bao giờ được tha mạng!

Anh ta hối hận vì đã không nghe theo lời khuyên của Bùi Thanh Phong, vậy nên hôm nay mới đến gặp Trần Gia Bảo để gây rắc rối.

Trần Gia Bảo đứng tại chỗ, giẫm lên cánh hoa anh đào, tay phải vẫn giữ kiếm chỉ, nhướng mày nói: "Nếu tôi là cường giả

truyền kỳ, thời gian vừa giao đấu kia, ba người đã bị tôi giết chết rồi. ”

Tôn Kỳ lập tức lắc đầu nói: “Không thể, tuyệt đối không thể, trên đời ngoại trừ cường giả truyền kỳ, tuyệt đối không ai có thể sống sót sau vòng vây của ba người chúng tôi.”

Trần Gia Bảo cười tự đắc nói: “Người Việt Nam võ công thâm hậu, có vô số chiêu thức huyền diệu, muốn đánh bại ngươi, vì sao cần phải đạt tới cảnh giới truyền kỳ?”

Với thực lực hiện tại của Trần Gia Bảo, ngay cả nội lực của một cường giả truyền kỳ cũng có thể chuyển hóa lợi dụng, huống chi là một tông sư?

Chương 1325

Chương 1325

Sau khi chiến đấu với Kinh Hoàng Thái, ngay lập tức anh đã hấp thụ nội lực của Kinh Hoàng Thái, chuyển sang để sử dụng cho bản thân, sau đó anh lập tức dùng phần nội lực này chống lại Tôn Kỳ, áp chế nó, cuối cùng dùng nội lực của chính mình, một lực kiếm sắc bén xuyên qua cánh tay trái của Tả Kiếm Thiên!

Chính vì điều này mà Trần Gia Bảo mới có thể vững vàng chiếm thế thượng phong và gây chấn động cho tất cả mọi người!

Vẻ mặt của Tôn Kỳ và Kinh Hoàng Thái có chút thay đổi, kiến thức võ thuật lâu năm của họ khiến họ muốn phản bác lại Trần Gia Bảo, nhưng họ ngạc nhiên nhận ra rằng họ không biết phản bác lại như thế nào.

Có phải như Trần Gia Bảo đã nói, cho dù không ở cảnh giới truyền kỳ, thì anh cũng có thể dễ dàng đánh bại bọn họ hay không?

“Như đã nói, ngày hôm nay không chết không ngừng!” Trần Gia Bảo vẻ mặt đắc thắng, hướng kiếm khí nói: “Các ông tới đây là để giết tôi, nhưng theo tôi thấy, các ông tự nộp chính mình. Hôm nay, Trần Gia Bảo tôi giết ba vị tông sư trước, sau đó là Kinh Lập Thành!”

Giết ba vị tông sư trước, sau đó giết Kinh Lập Thành!

Những lời này thật lớn tiếng và độc đoán!

Kinh Lập Thành sắc mặt biến đổi kịch liệt, nhất thời ngay cả đồng tử đều co rút lại!

Mặc dù Kinh Lập Thành và Tôn Kỳ, hai đại cường giả tông sư hậu kỳ vẫn có mặt, nhưng không thể giải thích được, Kinh Lập

Thành từ đáy lòng cảm thấy một luồng sát ý, trong lòng hối hận, đồng thời cũng có một chút x hiểu rõ: “Chẳng trách Bùi Thanh Phong không phái cường giả tông sư nhà họ Bùi đi. Chúng ta cùng nhau bao vây Trần Gia Bảo. Mẹ kiếp, Trần Gia Bảo ghê gớm như vậy, cho nên mới không nói trước với chúng ta rằng anh quá lợi hại. Nếu lần này tôi có thể thoát ra ngoài an toàn, tôi phải đến tìm Bùi Thanh Phong để đòi nợ!”

Đột nhiên, có một sự thay đổi!

Trần Gia Bảo dường như đang cố gắng chứng minh tính xác thực của lời mình nói, ngón tay cầm kiếm của anh khẽ giơ lên, một luồng kiếm khí bộc phát trên không trung, bắn về hướng Tả Kiếm Thiên!

Tả Kiếm Thiên vốn đã bị thương nặng, còn có thể trụ vững mà không ngất xỉu, đã được coi là ý chí kiên cường rồi, đối mặt với kiếm khí nhanh và sắc bén của Trần Gia Bảo, làm sao ông ta có thể né được?

Trong nháy mắt, kiếm khí đã xuất hiện, xuyên qua trái tim trong lồng ngực của Tả Kiếm Thiên, máu lại bắn ra!

Tả Kiếm Thiên đáng tiếc tuy cũng là một cường giả tông sư trung kỳ, nhưng lại chết quá dễ dàng trong tay Trần Gia Bảo.

Khuôn mặt của Tôn Kỳ và Kinh Hoàng Thái thậm chí còn tệ hơn.

Thu lại tầm mắt, Trần Gia Bảo cười tự đắc, liếc nhìn Tôn Kỳ và Kinh Hoàng Thái, cuối cùng lại liếc nhìn Kinh Lập Thành, nhướn mày nói: “Bây giờ, chỉ còn lại ba người thôi.”

Trong vườn hoa anh đào lộng lẫy, ánh mắt Trần Gia Bảo nghiêm nghị vô cùng, kiếm ý bay trên mây càng làm nền cho thi thể của Tả Kiếm Thiên, hiện lên sự quyết đoán và độc đoán của Trần Gia Bảo!

Sắc mặt Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ đông cứng, Trần Gia Bảo có thể dễ dàng giết Tả Kiếm Thiên kể cả là một chọi ba, điều này khiến cho bọn họ nhận một cú sốc rất lớn!

Đột nhiên hai người liếc nhau, ánh mắt lóe lên, cùng nhau lao tới chỗ Trần Gia Bảo, định hợp lực ra tay công kích Trần Gia Bảo, hy vọng có thể dùng kỹ năng chiến đấu tuyệt đỉnh của mình để giết chết Trần Gia Bảo tại đây!

“Đến đúng lúc quá!”

Trần Gia Bảo hét lên một tiếng, bước nhanh về phía trước, đồng thời nghênh đón. Ngay lập tức, cả ba người đã lại tiếp tục lao vào chiến đấu với nhau.

Cái gọi là một tấc ngắn lại một tấc nguy hiểm, ba người gần như đánh tay không, thủ đoạn chí mạng, có thể nói là rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận có thể mất mạng ngay.

Chương 1326

Chương 1326

Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ có kỹ năng chiến đấu rất tốt, dù là lần đầu tiên phối hợp nhưng họ đã phối hợp chặt chẽ, không chỉ tấn công mạnh mà còn phòng thủ cẩn thận, không để lộ một chút khuyết điểm nào.

Đồng thời, với tư cách là những tông sư của tỉnh Phú Thọ, hai người đều có căn cơ tu luyện sâu sắc, chỉ cần dùng tay không cũng ẩn chứa sức công phá cực lớn, thường chỉ cần một cú đấm và một cú đá chân là có thể tạo ra một luồng gió mạnh cuồn cuộn lên mặt đất, bụi đất cùng những cánh hoa anh đào bay tứ phía, uy lực vô cùng mạnh mẽ!

Ngay cả Kinh Lập Thành, Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm đang đứng trên hành lang theo dõi trận chiến cũng bị ảnh hưởng bởi luồng gió mạnh, họ chỉ cảm thấy làn gió ấy như một con dao cứa vào xương, thổi qua người nóng đến đau rát làm cho họ phát sợ, sau đấy, họ nhanh chóng lui về phía sau từng bước, lại lùi vào trong phòng, chỉ như vậy mới có thể giảm bớt ảnh hưởng của gió.

Ba người bọn họ chỉ có thể từ xa quan sát trận chiến qua cửa kính vỡ nát, càng nhìn càng sợ hãi!

Trong sân, Trần Gia Bảo đối mặt với sự tấn công tổng hợp của hai đại tông sư, xem ra rất điêu luyện.

Chỉ thấy Trần Gia Bảo chập chờn trước đòn tấn công của Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ, anh nắm tay trái lại, dùng Vô Cực quyền để hóa giải đòn tấn công của đối thủ. Kiếm quang nổ tung khắp nơi, mang lại mối đe dọa lớn cho Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ!

Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ sợ hãi, tức giận, điên cuồng thúc giục bản thân, toàn bộ sân đều sột soạt, vang dội ầm ầm, như

thể gặp phải cơn gió giật cấp mười!

Trần Gia Bảo sử dụng Vô Cực quyền để tận dụng sức mạnh của mình, tạo thành một cơn lốc xung quanh ba người họ.

Phải biết rằng tu vi của Trần Gia Bảo, Kinh Hoàng Thái cùng Tôn Kỳ mạnh mẽ cỡ nào, dưới tác động của ba nội lực cuồng bạo và ảnh hưởng từ lực hút xoắn ốc của Trần Gia Bảo, cơn lốc này càng ngày càng lớn. Trong khoảng thời gian ngắn đã tạo thành một cơn lốc xoáy hơn mười mét, đường kính dày khoảng năm sáu mét, không chỉ quấn lấy Trần Gia Bảo và ba người kia mà còn cuốn phăng toàn bộ những bông hoa anh đào lên trên bầu trời, trông chẳng khác nào một cơn lốc xoáy hoa đào rực đỏ!

Cơn lốc màu đỏ này không chỉ cản tầm nhìn của Lưu Vũ Tình và những người khác, mà còn tạo ra tiếng gió mạnh như tiếng rồng gầm.

Kinh Lập Thành, Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm đã bao giờ nhìn thấy cảnh tượng tuyệt vời như vậy bao giờ đâu?

Bọn họ trốn ở trong phòng, nhìn lên cơn lốc màu đỏ ấy, vẻ mặt kinh hãi, trong lòng chấn động!

“Ầm ầm…” Tiếng động vang lên, Kinh Lập Thành không khỏi nuốt nước miếng, hai mắt kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Chẳng trách bọn họ đều nói những người dưới Tông Sư đều chỉ như con kiến hôi, bọn họ… Chúng nó thật là lợi hại…”

Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm cũng đều bị sốc toàn tập, nhưng Lưu Vũ Tình ngoài tâm trạng sửng sốc đó ra, cô còn lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Mặc dù những bông hoa anh đào bị lốc xoáy cuộn lại che khuất tầm nhìn của cô, Lưu Vũ Tình không thể nhìn rõ bên trong cơn lốc xoáy xảy ra chuyện gì, nhưng cô thậm chí không cần nhìn cũng biết, Trần Gia Bảo sẽ phải đối mặt với sự bao vây của hai cường giả Tông Sư, hơn nữa còn phải chịu được áp lực cực mạnh từ cơn lốc xoáy, có thể tưởng tượng được nó nguy hiểm tới mức nào!

Trong lòng Lưu Vũ Tình lo lắng không thôi, hai tay ôm ngực thật chặt, trong lòng thầm cầu mong Trần Gia Bảo được bình an vô sự.

Ở bên trong đình viện, cơn lốc xoáy hoa anh đào này lộng lẫy lại nguy hiểm, hùng vĩ cùng quyền rũ, thậm chí chiều cao còn không ngừng tăng lên, 20 mét… 25 mét… 30 mét… khiến cho người qua đường ở bên ngoài Câu lạc bộ Sakura cũng có thể nhìn thấy.

Người đi đường ồ lên cảm thán, lốc xoáy thông thường còn hiếm chứ nói gì đến lốc xoáy hoa anh đào đỏ rực thế này?

Chương 1327

Chương 1327

Họ vội vàng dừng lại, lấy điện thoại di động ra để chụp ảnh, quay phim, thậm chí nhiều người còn táo tợn muốn lao vào Câu lạc bộ giải trí Sakura để chụp cận cảnh. Tuy nhiên, trước khi Kinh Lập Thành đến, để đảm bảo rằng Trần Gia Bảo sẽ không bị quấy rầy, Câu lạc bộ Giải trí Sakura đã bị đóng cửa. Vì vậy mà những người qua đường hoàn toàn không thể vào được, khiến mọi người rất thất vọng.

Vào lúc này, trong trung tâm cơn lốc xoáy hoa anh đào, trận quyết đấu sinh tử của Trần Gia Bảo, Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ vẫn đang diễn ra!

Ngoài việc đối mặt với sự tấn công dữ dội của nhau, cả ba người họ còn phải chống lại sức ép của cơn lốc xoáy từ mọi hướng, khiến Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ rất chật vật!

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo lại tỏ ra thong dong vô cùng!

Trần Gia Bảo tay trái dùng quyền tay phải dùng kiếm, một phòng thủ lại một đòn tấn công, không chỉ hóa giải thành công cuộc tấn công của Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ mà còn sử dụng nội lực của họ để phản công, để bên trong lốc xoáy tràn ngập kiếm khí sắc bén của Trần Gia Bảo, vô số kiếm khí lưu chuyển không ngừng ở vòng trong của lốc xoáy cùng gió lốc, không chỉ lộng lẫy vô phương mà còn có thể uy hiếp được Kinh Hoàng Thái cùng Tôn Kỳ!

Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ kinh hãi phát hiện, rằng mặc dù tấn công bằng cách nào thì họ cũng không thể đe dọa được Trần Gia Bảo. Lực lượng quyền kình hùng mạnh ban đầu vừa mới tiếp xúc với Trần Gia Bảo đã lập tức biến mất không còn tăm hơi. Mà điều đáng sợ hơn cả là lực tấn công của họ càng

mạnh, trong giây tiếp theo, cuộc phản công của Trần Gia Bảo lại càng trở nên ác liệt hơn.

Không mất bao lâu, trên người bọn họ đã xuất hiện rất nhiều vết thương do kiếm khí của Trần Gia Bảo để lại, tuy không nghiêm trọng lắm nhưng máu me be bét, trông rất kinh hãi!

Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ càng đánh càng thấy kinh hoảng, hai người họ đã ở tỉnh Phú Thọ nhiều năm rồi, lúc nào cũng ân oán rõ ràng, chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi, vậy mà hôm nay lại phải bất lực thế này? Hơn nữa lại còn trong tình huống hai người cùng nhau liên thủ?

"Trần Gia Bảo quả thật quá kinh khủng, chẳng trách hắn lại dám đến tỉnh Phú Thọ để phô trương thực lực, e rằng ngoài người quyền lực nhất trong gia tộc họ Hoàng ra, không ai ở đây là đối thủ của Trần Gia Bảo!"

Tôn Kỳ hoảng sợ, nghĩ đến việc phải bỏ mạng nơi đây, ông ta không cam lòng chút nào, dùng toàn lực đánh một chưởng về phía Trần Gia Bảo, uy lực kinh người mang theo tiếng sấm rền vàng cùng tiếng lốc xoáy cuồng bạo xung quanh, khiến cho khung cảnh xung quanh càng thêm tuyệt luân.

Thấy vậy, Kinh Hoàng Thái cũng kịp thời phối hợp với Tôn Kỳ đánh trả mạnh mẽ, hét lên một tiếng, đập thẳng vào người Trần Gia Bảo, sức mạnh đến mức chấn động toàn bộ bên trong lốc xoáy, luồng kiếm khí cũng bắt đầu lắc lư!

"Tới rồi à, được lắm!" Trần Gia Bảo ngẩng đầu lên trời cười, cũng vươn lòng bàn tay đón lấy sự công kích của Tôn Kỳ.

Có công kích Trần Gia Bảo kiểu gì cũng bị mất hiệu lực, chẳng lẽ trận chiến này đã định sẵn kết cục rồi sao?

Khoảnh khắc tiếp theo, khi hai lòng bàn tay hai người chạm nhau, Tôn Kỳ chỉ cảm thấy nội lực trong lòng bàn tay lần nữa tiêu tán, trong lòng đột nhiên "thình thịch" một tiếng, trào dâng cảm xúc tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, Trần Gia Bảo mượn lấy chưởng kình của Tôn Kỳ, kết hợp với nội lực của bản thân, cuối cùng ngưng tụ ra một đạo kiếm quang màu trắng dài ba thước từ đầu ngón tay, hướng về phía nắm đấm bùng nổ của Kinh Hoàng Thái!

Kiếm quang này cực kỳ uy lực, chỉ riêng linh khí từ kiếm quang thôi đã vượt xa cảnh giới Tông Sư Hậu Kỳ rồi, cho dù Trần Gia Bảo vừa mới ngưng tụ ra, Kinh Hoàng Thái khắp người cũng đã nổi hết da gà, cảm giác khủng hoảng mạnh mẽ càng bao trùm ông ta nhiều hơn nữa!

Kinh Hoàng Thái vô cùng kinh hãi, ông ta linh cảm nếu tiếp tục đấu với anh, cái tay của ông ta nhất định sẽ bị một kiếm này chém mất!

Chương 1328

Chương 1328

Nghĩ đến đây, Kinh Hoàng Thái không chút do dự, nhanh chóng khép chặt nắm tay lui về phía sau. Vậy nhưng quyền này của ông ta là dùng toàn lực đánh ra, nói rút là rút được ngay sao? Hơn nữa, nhát kiếm của Trần Gia Bảo quá nhanh và dữ tợn, làm sao ông ta có thể dễ dàng tránh được?

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Gia Bảo hướng thanh kiếm về phía trước, đâm thẳng lên như tia chớp, ngay lập tức để lại một vết máu trên xương bả vai của Kinh Hoàng Thái.

Kinh Hoàng Thái đau đớn kêu lên một tiếng, bờ vai đã rớm máu tươi, nhanh chóng nhảy lùi về phía sau.

Được như vậy là do ông ta nhận thức được tình hình không khả quan rồi kịp thời dừng lại, nếu không thì bây giờ tay phải của ông ta đã bị nhát kiếm của Trần Gia Bảo chặt đứt rồi.

Kinh Hoàng Thái nhảy lùi lại cách đó ba mét, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, nghĩ đến cảnh lần đầu tiên bản thân giao đấu với Trần Gia Bảo, nội công bị Trần Gia Bảo hút đi, ông ta đột nhiên mất giọng, nói: “Cậu… cậu đã hấp thu nội công của Tôn Kỳ, rồi sau đó quay sang tấn công tôi?”

Kiếm quang của Trần Gia Bảo đột nhiên biến mất, vẻ mặt anh thờ ơ, hào quang kiếm khí tuyệt đẹp bên trong vòng xoáy càng tôn lên vẻ bất khả chiến bại của anh, anh nói: “Đương nhiên là tôi đã hấp thụ nội lực của các ông để tăng cường sức mạnh cho bản thân, sau đó lại đánh lại các ông. Đáng tiếc thật đấy, phải mất nhiều thời gian như vậy mấy người mới nhận ra rằng, võ đạo ở tỉnh Phú Thọ mấy người đúng là làm cho người ta thất vọng!”

Ngay khi những lời này được nói ra, Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ lập tức kinh hãi biến sắc, nội tâm chấn động không ngừng!

Bảo sao các đòn tấn công của họ vào Trần Gia Bảo lại không hiệu quả, thảo nào Trần Gia Bảo lại có thể thong dong lấy một địch hai như vậy, chẳng trách các chiêu thức của Trần Gia Bảo còn mạnh hơn nhiều so với các bậc cường giả tông sư hậu kỳ, hóa ra là hấp thu sức mạnh của họ để chống lại, còn có phương thức chiến đấu đặc biệt như vậy sao?

Cả hai người Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ đều cảm thấy tuyệt vọng trong lòng!

“Chiêu cuối cùng , sống chết sẽ rõ!”

Giọng nói lạnh lùng của Trần Gia Bảo đột ngột vang lên, cánh tay phải đang cầm kiếm bỗng dưng chỉ thẳng lên trời, vô số kiếm khí lượn vòng theo vòng tròn bên trong của cơn lốc xoáy lần lượt chĩa chéo xuống hai người Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ.

Ngay lúc ấy, một kiếm ý mạnh mẽ khóa chặt hai người lại.

Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ nhìn nhau, nói gì đi nữa họ đều là những cường giả tông sư hậu kỳ, cho dù trong lòng tuyệt vọng, nhưng khi đối mặt với chiêu quyết định sinh tử cuối cùng, bọn họ tuyệt đối không thể khoanh tay chịu chết!

Trần Gia Bảo vung kiếm chỉ, vô số kiếm khí bắn ra!

Một chiêu cuối cùng, sống chết đã định!

Trong căn phòng ở câu lạc bộ Sakura, có hai người phụ nữ Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm đang chăm chú nhìn vào cơn lốc xoáy màu đỏ trong vườn, nét mặt lộ rõ vẻ căng thẳng và lo lắng!

Tuy rằng bọn họ rất tin tưởng Trần Gia Bảo nhưng họ cũng không thể làm gì được, cảnh tượng trước mắt quá tráng lệ, ngay cả cơn lốc xoáy cũng vô duyên vô cơ xuất hiện rồi, người ở trong cơn lốc thì liệu còn có ai có thể đảm bảo Trần Gia Bảo thực sự sẽ có thể không sai sót một chút nào chứ?

Còn có một người nữa cũng đang cảm thấy căng thẳng không kém, đó chính là Kinh Lập Thành. Đương nhiên là anh ta đang lo lắng cho Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ, nếu lỡ như hai vị tông sư này chết vậy thì chẳng còn gì có thể nghi ngờ thêm nữa, chắc chắn anh ta cũng sẽ bị Trần Gia Bảo chém bay đầu!

Kinh Lập Thành vừa nghĩ đến đây thì sắc mặt cũng liền trở nên tối sầm lại, anh ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Nhất định phải để Trần Gia Bảo chết trong cơn lốc xoáy này mới được!”

Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm nghe anh ta nói vậy thì vẻ mặt hơi thay đổi, hai người bọn họ chỉ cảm thấy giọng điệu của anh ta cực kỳ chói tai.

Bùi Tuệ Linh không kìm được, nhếch miệng cười khẩy rồi nói: “Chỉ sợ là phải khiến anh thất vọng rồi, trước kia đã từng có ba vị tông sư cùng nhau công kích Trần Gia Bảo, trong đó có một người đã bị anh ta dễ dàng hạ gục, hiện giờ chỉ còn sót lại hai người bọn họ thì sao có thể đối thủ của Trần Gia Bảo được chứ? Tôi khuyên anh vẫn nên suy nghĩ thật kỹ xem chút nữa sau khi Trần Gia Bảo bước ra từ cơn lốc, anh nên quỳ xuống cầu xin anh ta thương xót như thế nào đi? À đúng rồi, đột nhiên tôi nhớ ra cái tên đen đủi bị giết chết kia tên là Tả Kiếm Thiên, hình như ông ta là người nhà họ Kinh các anh đúng chứ? Chậc chậc, nhà họ Kinh các anh thật đúng là mất cả chì lẫn chài, nói không chừng hôm nay nhà họ Kinh không chỉ mất đi hai vị tông sư mà thậm chí ngay cả cậu cả nhà họ Kinh cũng sẽ chết dưới kiếm của Gia Bảo đó.”

Chương 1329

Chương 1329

Nghe vậy, sắc mặt Kinh Lập Thành càng ngày càng xấu đi, tựa như đang suy xét đến lời nói của Bùi Tuệ Lâm cũng rất có khả năng trở thành sự thật nên càng không thể che giấu được nỗi sợ hãi hiện lên rõ mồn một trong ánh mắt, nhưng sau đó lại vẫn cứng đầu "hừ" lạnh một tiếng rồi nói: "Nếu tôi nhớ không lầm thì nhà họ Bùi và Trần Gia Bảo cũng đã từng có mối thù không đội trời chung, thậm chí Bùi Thanh Phong còn tìm mọi cách để giết chết Trần Gia Bảo, cô là em gái của Bùi Thanh Phong thế mà lại nói giúp cho Trần Gia Bảo, không những thế cô còn lo lắng cho anh ta nữa, chậc chậc, người nào không biết còn tưởng rằng cô thích Trần Gia Bảo nên mới mang lợi ích của nhà họ Bùi vứt ra sau đầu như vậy đó."

Hai má Bùi Tuệ Lâm bất chợt đỏ ửng lên, thẹn quá hóa giận nói: "Anh nói linh tinh cái quái gì vậy?"

Kinh Lập Thành vừa thấy thái độ của Bùi Tuệ Lâm như vậy thì không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, anh ta biết Trần Gia Bảo và Lưu Vũ Tình đang yêu nhau nên mới không hề nghĩ rằng sẽ có chuyện Bùi Tuệ Lâm thích Trần Gia Bảo, vừa rồi cũng chỉ là tiện miệng nên nói như vậy thôi. Nhưng bây giờ, thấy Bùi Tuệ Lâm phản ứng quá kích như vậy thì anh ta có thể chắc chắn trong chuyện này có điều uẩn khuất, chẳng lẽ, Bùi Tuệ Lâm thích Trần Gia Bảo thật sao?

Không đợi anh ta suy xét mọi chuyện thật rõ ràng thì đột nhiên có hai tiếng hét thảm thiết truyền ra từ trong cơn lốc ở Đình viện!

Ba người Lưu Vũ Tình, Bùi Tuệ Lâm và Kinh Lập Thành giật mình hoảng sợ, vội vàng quay sang nhìn về phía sân.

Chỉ thấy cơn lốc xoáy trong sân biến mất trong nháy mắt, vô số cánh hoa anh đào đỏ rực lần lượt rơi xuống, tạo thành một trận mưa hoa xinh đẹp tuyệt trần.

Trần Gia Bảo đứng sừng sững trong cơn mưa hoa, khắp người tản ra sức mạnh hiên ngang, anh dũng, ánh mắt sáng quắc, nhạy bén!

Mà trên mặt đất lại có hai thi thể nằm sõng soài dưới chân Trần Gia Bảo, hai người đó chính là Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ!

Máu tươi từ trong người chảy ra đầm đìa, mà vết thương chí mạng nhất chính là vết dao cứa dứt khoát trên cổ, hiển nhiên là tác phẩm do thanh kiếm của Trần Gia Bảo tạo nên.

Lúc này không cần nói cũng biết được kết quả, hai nhà họ Tang và nhà họ Kinh vây hãm nhằm vào Trần Gia Bảo nhưng cuối cùng lại kết thúc trong chiến thắng vẻ vang của anh.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Kinh Lập Thành liền thay đổi trong chớp mắt, trong lòng vừa cảm thấy kinh ngạc vừa sợ hãi, ba vị tông sư, đây là ba vị tông sư đó, trong đó còn có hai vị tông sư cường giả hậu kỳ, hai người bọn họ đã liên thủ với nhau, vậy mà cuối cùng vẫn chết thảm dưới tay Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo thực sự quá kinh khủng rồi…

Bỗng nhiên anh ta nhớ đến những lời Trần Gia Bảo đã nói trước đây, sau khi anh chém chết ba vị tông sư xong thì sẽ đến lượt anh ta – Kinh Lập Thành, nghĩ đến đây sắc mặt anh ta liền tái mét đi, mặt cắt không còn giọt máu.

Trong đôi mắt của Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm ánh lên tia mừng rỡ, trong lúc kích động liền ôm chặt lấy nhau, vừa chạy vừa nhảy hoan hô ầm ĩ.

Trần Gia Bảo đưa mắt nhìn hai người phụ nữ đang quấn chặt lấy nhau, vừa nhảy vừa hò hét kia, khóe miệng bất giác nhếch lên, ý cười dịu dàng nồng đậm trên môi, tạo cho người nhìn một cảm giác say mê đắm đuối.

Bùi Tuệ Lâm nhìn anh, hai má đỏ ửng lên, trong giây phút chột dạ liền vội vàng buông Lưu Vũ Tình ra, sau đó quay đầu kiêu ngạo "hừ" một tiếng.

Lưu Vũ Tình mím môi mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt Trần Gia Bảo, trong ánh mắt chứa đựng sự yêu thích cuồng nhiệt.

Chương 1330

Chương 1330

Trần Gia Bảo thấy vậy thì khẽ mỉm cười với cô ta, sau đó quay đầu nhìn về phía Kinh Lập Thành, bầu không khí trong nháy mắt đã trở nên lạnh lùng đến thấu xương, anh nhàn nhạt nói: "Cậu chủ Kinh, anh còn nhớ những lời tôi đã nói với anh trước đó không?"

Giết ba vị tông sư trước, sau đó mới đến Kinh Lập Thành!

Nghe vậy, sắc mặt Kinh Lập Thành ngày càng khó coi hơn, trên trán cũng toát ra từng tầng mồ hôi lạnh, dưới cái nhìn rét lạnh của Trần Gia Bảo, hai chân của anh ta đã run đến mức không thể đứng vững được nữa, đến cả khóe miệng cũng run rẩy, lắp ba lắp bắp, nói không nên lời.

Đây không phải do Kinh Lập Thành nhát gan mà là do sức mạnh của Trần Gia Bảo quá ghê gớm, thực sự đã vượt xa khỏi trí tưởng tượng của anh ta. Tuy Kinh Lập Thành là người thừa kế của nhà họ Kinh nhưng đứng trước mặt Trần Gia Bảo, người mà đến ba vị tông sư cũng dễ dàng giết chết thì anh ta chẳng là cái thá gì!

Lúc này, anh ta mới thực sự lĩnh hội được những lời Trần Gia Bảo đã nói trước đó, chỉ có thực lực lớn mạnh thì mới là ý nghĩa cơ bản thực sự.

Trần Gia Bảo nhấc chân, bước qua thi thể của Tôn Kỳ và Kinh Hoàng Thái, giẫm lên mặt đất đầy cánh hoa đào, sải bước đi về phía Kinh Lập Thành.

Mà Kinh Lập Thành lúc này chỉ có thể trợn trừng hai mắt, hoảng sợ vội vàng lùi về phía sau, đột nhiên cảm thấy sau lưng đập vào một vật rất cứng, quay lại mới phát hiện bản thân đã lùi sát vào tường.

Trong lòng cảm thấy rất tuyệt vọng, anh ta đã không còn đường lui nữa rồi!

Trần Gia Bảo sải bước đi vào trong phòng riêng, ánh mắt rét lạnh lướt qua khiến Kinh Lập Thành không kìm được mà run lên.

“Tôi đã từng nói sau khi giết ba vị tông sư thì sẽ đến lượt Kinh Lập Thành anh.”

Giọng điệu bình thản nhưng lại ẩn chứa hàm ý chết chóc đáng sợ.

“Phù!” một tiếng, hai chân của Kinh Lập Thành đã mềm nhũn từ lâu, anh ta quỳ rạp xuống đất, đáng thương xin tha thứ: “Đừng… đừng giết tôi, chỉ cần hôm nay anh chịu thả tôi đi, tôi sẽ đưa anh tiền, rất nhiều, rất nhiều tiền, hơn nữa tôi đảm bảo, sau này nhà họ Kinh chúng tôi sẽ không đối địch với anh nữa, còn có tôi cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt Lưu Vũ Tình nữa, anh… anh có thể tha cho tôi không?”

Lưu Vũ Tình vừa nghe thấy Kinh Lập Thành nhắc đến tên mình thì ánh mắt liền hiện lên một tia chán ghét, nhất là nhìn thấy bộ dạng hèn nhát, quỳ gối xin tha thứ của Kinh Lập Thành, nhìn anh ta chẳng có chút cốt khí nào ra hồn, càng nhìn càng đáng khinh thường.

Ánh mắt Trần Gia Bảo mạnh mẽ, liếc nhìn Kinh Lập Thành bằng nửa con mắt, anh nói: “Trước đây tôi đã từng nói chưa từng có người có thể nói chuyện nợ nần với tôi, nếu không sẽ phải tự mình gánh chịu hậu quả, mà anh chẳng những xuất hiện trước mặt Lưu Vũ Tình hết lần này đến lần khác mà còn liên thủ với nhà họ Tang, dùng ba vị tông sư vây hãm giết chết tôi, anh nghĩ xem, tôi có thể tha cho anh được không?”

Sắc mặt Kinh Lập Thành lúc này đã tái mét đi, anh ta có thể cảm nhận được cái chết đang đến rất gần với mình.

“Trước nay Trần Gia Bảo tôi đã nói là làm, muốn trách thì phải trách anh đã chọc phải một đối thủ mà anh không dậy nổi.”

Giọng nói của Trần Gia Bảo rất lạnh, anh vừa nâng kiếm lên, thanh kiếm liền được phóng ra trong nháy mắt, đâm xuyên qua trán của Kinh Lập Thành.

Mà Kinh Lập Thành còn chưa kịp phản ứng lại thì trên trán đã xuất hiện một lỗ hổng to bằng ngón tay cái, cơ thể hơi nghiêng một chút rồi lập tức đổ nhào xuống nền đất, hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Trần Gia Bảo quay người đi vào trong, sát ý liền tan biến trong nháy mắt.

Lưu Vũ Tinh nhanh chân chạy theo anh, vươn tay bắt lấy tay Trần Gia Bảo sau đó không khỏi lo lắng hỏi: “Gia Bảo, anh không sao chứ?”

Chương 1331

Chương 1331

Mặc dù Trần Gia Bảo đã chiến thắng trong trận chiến này nhưng dù gì cũng là đối mặt với ba vị tông sư tiếng tăm lừng lẫy nên khó tránh khỏi việc bị thương.

Trần Gia Bảo mỉm cười lắc đầu, nói: "Tôi không sao, chỉ có điều…"

Thấy Trần Gia Bảo ngập ngừng không nói thì Lưu Vũ Tình lại càng nghĩ rằng Trần Gia Bảo thực sự đã bị thương ở đâu đó, cảm xúc cũng theo đó mà căng thẳng theo, ngay cả Bùi Tuệ Lâm cũng vội vàng chạy về phía anh, trong ánh mắt không giấu nổi sự lo lắng.

"Chỉ có điều…" Trần Gia Bảo đưa tay chỉ hoa đào rơi đầy trên mặt đất trong đình viện, không khỏi tiếc nuối nói: "Cô không có cơ hội thưởng thức chỗ hoa đào này nữa rồi."

Lưu Vũ Tình nghe anh nói vậy thì không kìm được mà phì cười, cô ta nói; "Em còn tưởng rằng anh bị thương rồi cơ, làm em lo lắng muốn chết, tuy không còn chỗ hoa đào này nữa cũng rất đáng tiếc nhưng trong mắt Vũ Tình, dù hoa đào ở khắp nơi tụ lại tại đây cũng không bì được với một sợi tóc của Gia Bảo."

Lời này của cô ta cũng coi như là lời tỏ tình rất dũng cảm rồi, sau khi nói xong liền không kìm được mà đỏ mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ, có điều vẫn lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt Trần Gia Bảo, ánh mắt mềm mại, chứa chan tình cảm.

Mới đầu Trần Gia Bảo còn hơi ngẩn người nhưng sau đó khóe miệng lại khẽ nhếch lên, cười dịu dàng rồi nói: "Cảm ơn cô đã quan tâm, với lại, cũng cảm ơn cả cô nữa."

Câu nói cuối cùng là đang nói với Bùi Tuệ Lâm.

Trong lòng Bùi Tuệ Lâm liền cảm thấy vui vẻ, nhưng ngoài mặt thì làm ra vẻ hờ hững "hừ" một tiếng, nói: "Xí, ai thèm lo cho anh, tôi chỉ không muốn nhìn thấy bộ dạng đắc ý của Kinh Lập Thành mà thôi."

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khổ, anh cũng lười đôi co với cô ta, sau đó tiếp tục nói thêm: "Tôi sẽ sai người đến dọn dẹp thi thể của bọn họ, Đình viện Hoa Đào bị phá hủy rồi, tôi cũng sẽ bồi thường thật thích đáng, chỉ là ở đây từng có người chết nên đã không còn sự bình yên như lúc đầu nữa, tôi nghĩ hôm nay hai người vẫn nên đến nơi khác ở thì hơn."

Lưu Vũ Tình nghe vậy thì vội vàng gật đầu, kể cả Trần Gia Bảo không nói thì cô ta và Bùi Tuệ Lâm cũng sẽ quyết định tìm nơi khác để ở, chỉ là nhất thời cô ta vẫn chưa muốn rời khỏi thành phố Thái Bình, thế là liền mở lời nói với Trần Gia Bảo: "Nếu như mấy ngày hôm nay anh có thời gian thì em có thể đến nhà họ Ngụy tìm anh không?"

Trần Gia Bảo lắc đầu.

"Được thôi." Lưu Vũ Tình không khỏi có chút thất vọng.

Thấy vậy, Trần Gia Bảo liền tiếp tục nói: "Tôi sắp phải đi đến thành phố Yên Bái rồi, cô đến nhà họ Ngụy cũng không tìm thấy tôi đâu."

Thành phố Yên Bái chính là nơi gần với tỉnh Phú Thọ, hơn nữa rất có khả năng chính gia tộc Takashima đã trộm Ngọc tỷ Truyền Quốc đi, sau đó thành lập công ty tại chính thành phố Yên Bái, vả lại hiện giờ nhà họ Ngụy cũng không còn bất cứ mối nguy hiểm nào, đây chính là lúc thích hợp để anh thoát thân, sau đó tiến về thành phố Yến Bái để tìm hiểu mọi chuyện.

Hóa ra không phải anh từ chối cô ta!

Lưu Vũ Tình liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Thế nhưng Bùi Tuệ Lâm lại nhíu mày nói: "Anh đến thành phố Yên Bái làm gì? Nhà họ Hoàng đứng đầu và cả nhà họ Hề xếp thứ hai trong mười gia tộc lớn đều đang ở thành phố Yên Bái, cả hai nhà đều có sức mạnh cực kỳ khủng khiếp, bọn họ tuyệt đối không giống với nhà họ Tang và nhà họ Kinh ở đây

đâu, lỡ như bọn họ cùng nhau liên thủ đối phó với anh, anh đến đó chẳng phải là tự sa vào lưới sao?”

Lúc này, Lưu Vũ Tình cũng phản ứng lại, cô ta lo lắng nói: “Tuệ Lâm nói đúng đó, việc anh xuất hiện ở tỉnh Phú Thọ đã là chuyện tế nhị rồi, hiện giờ lại còn ra tay giết chết ba vị tông sư của hai nhà Tang, Kinh, em nghĩ chắc hẳn việc này sẽ tạo nên một đợt sóng gió ở tỉnh Phú Thọ, nhà họ Hoàng và nhà họ Hề vốn là hai gia tộc lớn mạnh nhất ở đây, chắc chắn bọn họ sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu, bây giờ anh muốn đi thành phố Yên Bái thì quả thực không phải là lựa chọn hay.”

Chương 1332

Chương 1332

Trần Gia Bảo thấy hai người lo lắng thì mỉm cười, tự tin nói: "Đàn ông con trai, đầu đội trời chân đạp đất, tôi biết mình nên làm gì và không nên làm gì, chuyến đi đến Yên Bái lần này tôi cũng phải có lý do của riêng mình, huống hồ, tuy là nhà họ Hoàng và nhà họ Hề lớn mạnh nhưng cũng không chắc có thể làm gì được Trần Gia Bảo tôi!"

"Cẩn thận khoác lác quá mức rồi rước họa vào thân đó!" Bùi Tuệ Lâm trợn mắt, nói: "Nói tóm lại là anh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, có lẽ nhà họ Hề không làm gì được anh nhưng nhà họ Hoàng… Nói chung là, nhà họ Hoàng thực sự rất mạnh."

"Tôi biết rồi, cảm ơn cô đã nhắc nhở." Trần Gia Bảo cười nói: "Bây giờ tôi phải đi rồi, có điều tôi vẫn còn việc phải làm trước khi rời đi."

"Chuyện gì vậy?" Bùi Tuệ Lâm tò mò hỏi.

Trần Gia Bảo đi đến bên bàn ăn, bưng ly rượu của mình lên rồi nghiêng đầu uống cạn.

Trái tim Lưu Vũ Tình lại nhảy loạn nhịp một hồi, trong mắt toát lên ánh sáng lấp lánh động lòng người.

"Đáng tiếc, bầu không khí hôm nay lại không còn thích hợp để nghe lại chuyện xưa. Lần gặp mặt tiếp theo, tôi sẽ chuẩn bị một bàn rượu ngon, cùng nghe câu chuyện về lý do tại sao lại chán ghét Kinh Lập Thành của cô."

Trần Gia Bảo nói với Lưu Vũ Tình sau khi uống rượu xong.

Trước đó khi lần đầu tiên anh gặp mặt Lưu Vũ Tình, Lưu Vũ Tình đã đồng ý với anh rằng lần sau khi bọn họ gặp nhau, cô ấy sẽ nói với Trần Gia Bảo tại sao cô ấy lại chán ghét Kinh

Lập Thành đến như vậy, vì vậy lúc này Trần Gia Bảo mới nói ra câu này.

Lưu Vũ Tình gật gật đầu, cười tươi như hoa nói: "Được, vậy lần sau tôi sẽ chọn một nơi thật thơ mộng đẹp như tranh vẽ, hơn nữa có rượu có chuyện, tôi nhất định sẽ làm cho Gia Bảo vừa lòng."

Trần Gia Bảo cười cười, chuyến đi đến Câu lạc bộ giải trí Sakura lần này coi như là đã hoàn thành, cũng đã đến lúc anh nên rời đi rồi.

Bởi vì biết được rằng trong hai ngày nay Trần Gia Bảo sẽ đến Yên Bái của tỉnh Phú Thọ, cho nên Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình cũng không tiếp tục dừng lại ở thành phố Thái Bình này nữa.

Theo lời mời của Bùi Tuệ Lâm, Lưu Vũ Tình cùng đến nhà họ Bùi với cô ấy, dự định hai ngày nữa sẽ chạy đến Yên Bái để tìm Trần Gia Bảo.

Không nói đến chút tâm tư nhỏ của hai người phụ nữ, lại nói cũng không lâu sau đó, nhà họ Tang và nhà họ Kinh phái hai vị cường giả tông sư hậu kỳ và một vị cường giả tông sư trung kỳ đến Câu lạc bộ giải trí Sakura để vây giết Trần Gia Bảo, cuối cùng toàn bộ đại quân lại bị giết sạch, ngày tiếp theo tất cả mọi nơi đều là tin tức Kinh Lập Thành bị Trần Gia Bảo giết chết, tin tức này giống như một trận mưa to gió lớn, làm nổ tung toàn bộ tầng lớp thượng lưu của Tỉnh Phú Thọ và khiến cho tất cả mọi người phải bàng hoàng một phen!

Đặc biệt là những người đến từ mười gia tộc hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ đều bị kinh hãi không thôi, cho nên trong đầu bọn họ không khỏi có một suy nghĩ: Chẳng lẽ Trần Gia Bảo, tuổi còn trẻ, mà đã trở thành một vị cường giả đạt tới cảnh giới truyền kỳ rồi sao?

Phải biết rằng, cảnh giới tông sư và cảnh giới truyền kỳ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nếu Trần Gia Bảo thực sự là một cường giả truyền kỳ, điều đó đồng nghĩa với việc Trần Gia Bảo thực sự có đủ sức mạnh để lật đổ mười gia tộc lớn của bọn họ!

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ nhà họ Ngụy, rất nhiều người trong mười gia tộc hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ đều cảm thấy bàng hoàng trong lòng, những người không cần biết có hiềm khích với Trần Gia Bảo hay không, bọn họ cũng đã bắt đầu tự nghĩ cách làm thế nào để đối phó với Trần Gia Bảo, thậm chí còn có rất nhiều người bắt đầu chủ động gọi cho Bùi Thanh Phong hỏi thăm thông tin cụ thể về Trần Gia Bảo.

Đối với việc mọi chuyện phát triển thành như thế này, Bùi Thanh Phong cảm thấy rất vui khi nhìn thấy kết quả, đối với anh ta mà nói, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt để tập hợp đủ tất cả sức mạnh của toàn bộ tỉnh Phú Thọ đứng lên, sau đó có thể hoàn toàn đè bẹp Trần Gia Bảo!

Trong cuộc vây giết ở Sakura này, nhà họ Tang và nhà họ Kinh chắc chắn là người phải chịu nhiều tổn thất nhất, đặc biệt là nhà họ Kinh thiệt hại có thể nói là vô cùng thê thảm!

Cả hai vị tông sư Kinh Hoàng Thái và Tả Kiếm Thiên đều đã bị giết chết, điều này khiến sức mạnh của nhà họ Kinh bị tổn hại rất lớn và đang đứng trước nguy cơ bị xóa tên ra khỏi top 10 gia tộc lớn. Mà ngay cả Kinh Lập Thành, người thừa kế trong tương lai của nhà họ Kinh, cũng chết dưới lưỡi kiếm của Trần Gia Bảo!

Chương 1333

Chương 1333

Với tư cách chủ nhân hiện tại của nhà họ Kinh và cũng là bố của Kinh Lập Thành, Kinh Gia Minh đã rất khiếp sợ và đau buồn khi biết được tin tức, trong cơn tức giận, ông ta đã trực tiếp đập phá toàn bộ số đồ cổ trong phòng làm việc mà bản thân từng tiêu tốn rất nhiều tiền của sưu tầm được. Ông ta đều đập hết một lượt, để lại một đống lộn xộn khắp mặt đất, nhưng trong lòng vẫn còn rất hoang mang cùng căm hận!

“Trần Gia Bảo, chính là mày đã giết chết người con trai yêu quý của tao và cả hai vị tông sư, thù này quyết không đội trời chung, cho dù nhà họ Kinh chúng tao có liều mạng đến thịt nát xương tan tao cũng muốn Trần Gia Bảo mày phải chôn cùng!”

Kinh Gia Minh giận dữ đến cả người run lên, đôi mắt u ám và đầy sát khí!

Sau đó, ông ta hít một hơi thật sâu, dần dần áp chế lại lửa giận trong lòng xuống, đồng thời đầu óc nhanh chóng quay ngược trở lại, phân tích tình huống trước mắt.

“Bây giờ thực lực của nhà họ Kinh đã bị tổn hại rất lớn, nếu chỉ dựa vào thực lực của một mình nhà họ Kinh chắc chắn không đủ để đối phí với Trần Gia Bảo, bây giờ điều cần thiết nhất là có một người có thể tăng cường thực lực cho nhà họ Kinh, hai là tìm cho mình một đồng minh,thế nhưng ngược lại người đồng minh này đã có sẵn, trong mười gia tộc đứng đầu ngoại trừ nhà họ Ngụy, tất cả các gia tộc khác đều có thể liên minh, thế nhưng phải làm thế nào để có thể gia tăng thực lực cho nhà họ Kinh?

Đúng rồi, mấy năm trước nhà họ Kinh chúng ta đã từng có một phen giao tình với Ngô Uyển Tông, vì kế hoạch ngày hôm nay, mình không còn cách nào khác là gửi một tin nhắn đến

cho Ngô Uyển Tông và nhờ Ngô Uyển Tông có thể phái một vị tông sư cường giả đến giúp đỡ mình đối phó với Trần Gia Bảo."

Nghĩ đến đây, Kinh Gia Minh lấy điện thoại di động ra, trước tiên là gọi cho nhà họ Bùi, mời Bùi Thanh Phong ngày mai đến nhà ông ta một lát, sau đó mới gửi tin nhắn thông báo cho Ngô Uyển Tông.

Cùng lúc đó, tại thành phố Vinh, trong Văn phòng Chủ tịch của tập đoàn Tang Thiên.

Khi Tang Ngọc Hoàng, người đứng đầu nhà họ Tang, lúc biết được tin tức Tôn Kỳ bị giết chết, ông ta đang ngồi trên ghế làm việc trong văn phòng, suy nghĩ làm thế nào để phản công cuộc chiến kinh doanh do nhà họ Ngụy khởi xướng sau cái chết của Trần Gia Bảo, hơn nữa làm thế nào để có thể chuyển bại thành thắng và thôn tính được hết nhà họ Ngụy.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ hết về tất cả các bước, ông ta lại nhận được tin xấu rằng kế hoạch đã thất bại và nhóm người Tôn Kỳ đã bị Trần Gia Bảo giết chết trong vườn hoa anh đào, đối mặt với một cú đả kích lớn như thế, ông ta "vụt" một phát đứng phắt dậy từ trên ghế, chỉ thấy trước mắt bỗng tối sầm lại, suýt chút nữa đã ngất đi, trong lòng ông ta vừa tức giận lại vừa có một trận đau buồn!

Tôn Kỳ không chỉ là vị thần hộ mệnh để nhà họ Tang dựa vào mà còn là người anh trai mà ông ta kết bái, có thể nói rằng mối quan hệ của ông ta và Tôn Kỳ tốt như anh em ruột thịt, bây giờ Tôn Kỳ đã bị Trần Gia Bảo giết, điều này làm sao có thể khiến ông ta không tức giận? Làm sao có thể không đau buồn?

Chưa nói đến việc ông ta vốn đang mong chờ rằng sau khi Tôn Kỳ cùng với đám người Kinh Hoàng Thái liên kết lại chém giết Trần Gia Bảo xong, ông ta sẽ thừa thắng xông lên, phát động phản công lại nhà họ Ngụy, sau đó thôn tính hoàn toàn nhà họ Ngụy.

Tuy nhiên bây giờ Tôn Kỳ đã chết, Kinh Hoàng Thái và Tả Kiếm Thiên cũng đã bỏ mình, không chỉ đã phá vỡ hoàn toàn sự sắp xếp ban đầu của ông ta, mà còn làm cho Trần Gia Bảo càng trở nên kiêu ngạo hơn, tinh thần của nhà họ Ngụy cũng đi theo sự chấn động đó, cuộc chiến thương trường tiếp theo

chống lại nhà họ Tang sẽ trở nên mãnh liệt hơn, điều này không thể nghi ngờ rằng sẽ khiến cho nhà họ Tang vốn đang trong cơn bấp bênh lâm vào tình cảnh đã rét vì tuyết lại còn lạnh vì sương.

Thậm chí lần này nhà họ Tang không những sẽ bị xoá tên ra khỏi top khỏi mười gia tộc đứng đầu, nói không chừng còn có thể sẽ lần lượt bị nhà họ Ngụy thôn tính, ăn đến một mảnh xương vụn cũng không còn!

“Trần Gia Bảo tại sao lại lợi hại như vậy? Ngay cả ba vị tông sư lớn liên kết lại cũng không phải là đối thủ của anh ta? Xong rồi, bây giờ mọi chuyện đã xong thật rồi…”

Chương 1334

Chương 1334

Tang Ngọc Hoàng đặt mông ngồi phịch xuống ghế làm việc, sắc mặt tái nhợt, cả người như bị rút đi hết toàn bộ tinh thần, trong nháy mắt như đã già đi hơn mười tuổi.

Buổi tối, Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình đã vội vã trở về nhà họ Bùi.

Bởi vì có Lưu Vũ Tình đến nhà họ Bùi làm khách, Bùi Thanh Phong tiếp đón cô ấy rất nhiệt tình, như thể anh ta hoàn toàn không hề biết ngày hôm nay đã xảy ra những chuyện lớn gì.

Ăn bữa tối xong, Bùi Thanh Phong gọi Bùi Tuệ Lâm đến phòng làm việc của anh ta.

"Anh, anh tìm em có việc gì không?" Bởi vì Bùi Tuệ Lâm lén lút đi gặp Trần Gia Bảo sau lưng Trần Thanh Phong, nên bây giờ cô ta có chút chột dạ.

Bùi Thanh Phong đứng ở trước giá sách, tùy ý rút ra một quyển "Binh pháp Tôn Tử", vừa mở sách ra vừa nói: "Nói đi, hôm nay ở Câu lạc bộ Sakura đã xảy ra chuyện gì?"

Bùi Tuệ Lâm ngạc nhiên kêu lên một tiếng và nói: "Anh, anh cũng biết sao?"

"Anh và em từ nhỏ đã lớn lên cùng với nhau, em cho dù có làm chuyện gì cũng sao có thể lừa gạt được anh?" Bùi Thanh Phong cười tự tin, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc, nói: "Ngồi đi, nhân tiện pha cho anh một ấm trà."

Bùi Tuệ Lâm lè lưỡi, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nghi ngờ sự thông minh tài trí của người anh trai ruột này.

Cô ta ngoan ngoãn đi tới bên cạnh bàn làm việc, chỉ thấy trên đó đã bày sẵn những dụng cụ để pha trà, cô ta vừa pha trà vừa nói: "Đúng là em có đến gặp Trần Gia Bảo cùng với Vũ Tình,

nhưng cả hai bọn em đều không ngờ được rằng nhà họ Tang lại liên minh với nhà họ Kinh, phái ra hai vị tông sư hậu kỳ, còn có một vị tông sư trung kỳ để đối phó với Trần Gia Bảo."

Sau đó, Bùi Tuệ Lâm kể hết về những chuyện gì đã xảy ra ngày hôm nay, cuối cùng còn kích động nói: "Anh, anh không được tận mắt chứng kiến, quả thật rất là đáng tiếc đó nha, cái cơn lốc xoáy vòng quanh những cây hoa anh đào trông cực lộng lẫy và xinh đẹp, và khi nó biến mất, Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ đã bị Trần Gia Bảo phong ấn chỉ bằng một thanh kiếm rồi, ai cũng không thể nói một lời nào, không thể không nói rằng Trần Gia Bảo thực sự là quá lợi hại, anh ấy lại còn đang trẻ như vậy, thật sự không biết làm thế nào để có thể tu luyện đạt được đến trình độ như vậy."

Lúc nói chuyện, cô ta không tự chủ được mà cảm thấy bớt hận thù hơn một chút, và nhiều thêm một chút ngưỡng mộ, đôi mắt cũng trở nên lấp lánh ánh sáng.

Bùi Thanh Phong âm thầm cau mày, nhưng nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, lông mày của anh ta lại giãn ra và nói: "Có phải Trần Gia Bảo đã thi triển 'Liệt địa kiếm' mới có thể giết Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ đúng không?"

"Em cũng không biết nữa, cơn lốc xoáy kia quá lớn, hơn nữa còn có những cánh hoa bị cuốn bay xung quanh, cơ bản là không thể nhìn thấy rõ được tình hình bên trong." Bùi Tuệ Lâm lắc đầu nói.

Bùi Thanh Phong gật gật đầu và nói: "Kinh Hoàng Thái và Tôn Kỳ đều là những cường giả tông sư thành danh đã lâu ở tỉnh Phú Thọ. Nếu Trần Gia Bảo có thể thuận lợi giết chết được khi người người họ đang hợp lực với nhau, chắc chắn anh ta đã sử dụng 'Liệt địa kiếm'" mới đúng."

Bùi Tuệ Lâm "Ồ" một tiếng, có lẽ Trần Gia Bảo thật sự đã sử dụng "Liệt địa kiếm" cũng nên.

"Thật ra tối hôm qua Kinh Lập Thành đã gọi điện cho anh và yêu cầu nhà họ Bùi chúng ta phái ra một vị Tông sư hợp tác với ông ta để cùng đi giết Trần Gia Bảo, nhưng anh đã từ chối, bởi vì anh và em đều đã từng xem qua trận quyết chiến giữa Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh ở núi Hồng Lĩnh, một khi

Trần Gia Bảo thi triển “Liệt địa kiếm”, anh ta sẽ có thể giành chiến thắng một cách dễ dàng.” Bùi Thanh Phong tiếp tục nói.

Bùi Tuệ Lâm gật đầu và tò mò nói: “Nếu đã như vậy, tại sao anh lại không nói với Kinh Lập Thành mà lại để bọn họ đi tìm chết một cách vô ích?”

“Tại sao lại phải nói cho Kinh Lập Thành?” Bùi Thanh Phong đóng sách lại một cái “bộp”, ánh sáng trong hai mắt lóe lên, nói: “Tình hình phát triển như bây giờ không tốt sao? Trần Gia Bảo giết ba người chỉ với sức mạnh của một người, gây nên một con chấn động trong nội bộ mười gia tộc lớn, thậm chí cả nhà họ Hoàng và nhà họ Hề đều đã sinh ra vài phần kiêng kị với Trần Gia Bảo, vì họ sợ rằng sự xuất hiện của con rồng vượt biển như Trần Gia Bảo này sẽ ảnh hưởng đến quyền lợi của mấy gia tộc bọn họ.

Chương 1335

Chương 1335

Điều nực cười chính là nhà họ Hoàng trước đây còn không thèm để mắt đến Trần Gia Bảo, rồi từ chối lời đề nghị liên minh của anh, bây giờ ngay sau khi vừa nhận được tin tức về thực lực của Trần Gia Bảo rất mạnh mẽ, lại chủ động gọi điện thoại cho anh và bày tỏ ý định muốn liên minh.

Bây giờ đã có sự dẫn dắt của nhà họ Hoàng, chỉ cần đợi tới thời cơ thích hợp, các gia tộc lớn còn sót lại sẽ thống nhất một trận tuyến, chung tay đối phó với Trần Gia Bảo, đến lúc đó cho dù Trần Gia Bảo có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng sống sót mà ra khỏi tỉnh Phú Thọ được!"

Bùi Tuệ Lâm cảm thán một tiếng và nói với vẻ khó tin: "Anh đã đoán trước được tình hình hiện tại từ lâu rồi, cho nên mới cố ý không nói cho Kinh Lập Thành ư?"

Đột nhiên, cô kêu một tiếng "Ui da" rồi vội vàng rít tay lại, hóa ra là do nước trong ấm trà đã sôi, cô không cẩn thận nên đã bị bỏng một ít.

"Tất cả những chuyện thế này đều là do Kinh Lập Thành tự mình lựa chọn, anh chỉ là thuận thế mà làm thôi, hơn nữa nhiều khi để đạt được mục đích của mình, những hy sinh cần thiết là hoàn toàn không tránh khỏi, huống hồ gì quan hệ giữa nhà họ Bùi chúng ta và nhà họ Kinh vốn cũng không tốt." Bùi Thanh Phong đi đến đối diện Bùi Tuệ Lâm ngồi xuống, nói: "Hai ngày này em chỉ cần ngoan ngoãn ngồi ở nhà đợi, không được phép đi gặp Trần Gia Bảo, bởi vì trận chiến cuối cùng giữa tỉnh Phú Thọ và Trần Gia Bảo, sẽ đến sớm thôi!"

"Em… em biết rồi." Bùi Tuệ Lâm cắn đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt rất phức tạp, không thể giải thích được, trong lòng cô ta rất lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Đúng như Tang Ngọc Hoàng đã dự đoán trước đó, ngày hôm sau ngay khi thị trường chứng khoán mở cửa giao dịch, giá cổ phiếu của tập đoàn Tang Thiên lại một lần nữa bị ảnh hưởng nặng nề.

Tuy nhiên, lúc này đây Tang Ngọc Hoàng đã hoàn toàn không còn chút tinh thần nào, nhìn giá cổ phiếu của Tập đoàn Tang Thiên cứ giảm xuống không ngừng, thậm chí đã giảm đi được một nửa, ông ta vậy mà lại không thể có một chút ý tưởng phản công nào.

Không chỉ có thư ký vội vàng chạy vào báo cáo tình hình và bị ông ta quát ra ngoài mà tất cả các cuộc gọi của các cổ đông lớn của tập đoàn Tang thị cũng bị ông ta phớt lờ.

Dưới sự ảnh hưởng của ông ta, toàn bộ nhân viên trong nội bộ Tập đoàn Tang Thiên cũng bỏ qua công việc của mình, bắt đầu bàn tán về khả năng Tập đoàn Tang Thiên có bị sụp đổ hay không, dần dần, một cỗ tâm trạng tuyệt vọng bao trùm khắp toàn bộ tập đoàn Tang Thiên..

Trong văn phòng chủ tịch, Tang Ngọc Hoàng với khuôn mặt mệt mỏi và đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu, làm gì còn có thần thái hăng hái và sự tự tin trưởng thành của một người từng là một doanh nhân thành đạt trong giới kinh doanh ngày xưa?

Một hơi hút xong điếu thuốc cuối cùng trong tay, Tang Ngọc Hoàng vươn tay xoa xoa thái dương, đột nhiên ông ta nghiến răng nghiến lợi, cầm lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi cho Ngụy Phong Lăng, bất lực nói: “Tôi… Tôi nhận thua, anh có thể tới đây bất cứ lúc nào cũng được, tôi sẽ ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần với anh và giao lại tập đoàn Tang Thiên cho anh và Trần Gia Bảo, nhưng mà tôi có một điều kiện, anh hãy để cho Trần Gia Bảo buông tha cho tôi và gia đình của tôi đi, chúng tôi sẽ không bao giờ xuất hiện ở tỉnh Phú Thọ nữa… ”

Tối hôm qua Tang Ngọc Hoàng đã ngồi suy nghĩ suốt cả một đêm, bây giờ việc nhà họ Tang bị sụp đổ sớm hay muộn chỉ còn là vấn đề của thời gian mà thôi, hơn nữa nếu cứ theo cái đà này, nguy cơ của nhà họ Tang sẽ chỉ càng ngày càng lớn thêm, nếu lúc đó mà Trần Gia Bảo lại thật sự tìm đến tận cửa, chỉ sợ không những không bảo vệ được Tập đoàn Tang Thiên,

mà ngay cả tính mạng của ông ta và gia đình ông ta cũng sẽ không giữ được.

Vì vậy, tốt hơn hết là nên đầu hàng Trần Gia Bảo và Ngụy Phong Lăng thừa lúc mà ông ta vẫn đang còn nắm giữ được cổ phần của tập đoàn Tang Thiên trong tay, lúc này nó ít nhất vẫn còn một chút giá trị thương lượng, như vậy nói không chừng ông ta vẫn còn có thể tranh thủ chút lợi cho bản thân, đương nhiên, nếu làm vậy chắc chắn ông ta chắc chắn sẽ không còn chút vinh quang nào, nhưng ít nhất có thể cứu được mạng sống của ông ta, hơn nữa những gia sản mà ông ta dành dụm bao năm qua cũng không ít, có thể bảo đảm bọn họ cả đời không lo ăn mặc.

Đó là lý do tại sao bây giờ ông ta lại có thể đánh liều một trận gọi điện thoại đầu hàng với Ngụy Phong Lăng.

Chương 1336

Chương 1336

Cùng lúc đó, trong biệt thự của nhà họ Ngụy ở thành phố Thái Bình.

Ngụy Phong Lăng đang ngồi trên sô pha, cầm điện thoại di động hưng phấn một hồi lâu, nếu không phải vẫn chưa cúp điện thoại, anh ta đã muốn người mặt lên trời mà cười to ba lần, Tang Ngọc Hoàng, người đã âm mưu chống lại nhà họ Ngụy, thậm chí còn dùng cả chất độc của cỏ trắng và hoa đỗ quyên để hại ông nội của nhà mình đây, thế mà cuối cùng cũng đã đầu hàng!

Chuyện này làm sao có thể khiến cho Ngụy Phong Lăng không cao hứng, sao có thể không kích động cho được?

Thế nhưng sau khi cao hứng xong, anh ta lại gặp phải một vấn đề khó xử, thật vất vả lắm mới có thể ép Tang Ngọc Hoàng đến tình cảnh tuyệt vọng như vậy, bây giờ nhà họ Tang đã tự nguyện đầu hàng, chẳng lẽ thật sự muốn cứ như vậy buông tha cho ông ta một con sống?

Đối mặt với một vấn đề khó giải quyết thế này, Ngụy Phong Lăng lười chẳng muốn suy nghĩ thêm gì nhiều, anh ta trực tiếp đổ vấn đề đó lên đầu Trần Gia Bảo, bởi vì chính Tang Ngọc Hoàng mở miệng nói rằng để cho "Trần Gia Bảo" để lại cho ông ta một con đường sống, và nói: "Tang Ngọc Hoàng đã nhận thua và đồng ý chuyển nhượng cổ phiếu cho chúng ta, chẳng qua là ông ta cầu xin anh tha cho ông ta một lần và hứa rằng ông ta sẽ không bao giờ xuất hiện ở tỉnh Phú Thọ này một lần nào nữa."

Ngụy Nhã Huyên và Liễu Ngọc Phi cũng ở trong phòng khách, hai người ngồi ở hai bên Trần Gia Bảo.

Ngụy Nhã Huyên thiếu chút nữa đã dựng tóc lên khi nghe được câu này, cô ta lập tức vung nắm đấm lên nổi giận đùng đùng mà nói: "Không được, nhà họ Tang đã làm hại ông nội của chúng ta suýt chết vì trúng độc, lại còn phái tông sư đi đến giết Gia Bảo, chúng ta nhất định không thể buông tha cho ông ta đi một cách dễ dàng như vậy, anh nói có đúng không, Gia Bảo?"

Sau khi nói xong, Ngụy Nhã Huyên quay đầu nhìn lại Trần Gia Bảo, hy vọng có được câu trả lời khẳng định của Trần Gia Bảo.

Liễu Ngọc Phi không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, ân oán giữa nhà họ Ngụy và nhà họ Tang vốn không có liên quan gì đến cô, vì vậy cho dù Trần Gia Bảo có đưa ra quyết định gì, cô cũng sẽ ủng hộ Trần Gia Bảo.

Đối diện với ánh mắt dò hỏi của Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên, Trần Gia Bảo cầm một quả nho trên bàn trả ném vào trong miệng, cười nói: "Người xưa từng nói, "Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại", nhưng cũng có người nói "Thích hợp thừa thắng truy giặc cùng đường, không thể mua danh học bá vương", cho nên dù có bao nhiêu lý do để buông tha cho nhà họ Tang đi chăng nữa, chúng ta cũng có thể tìm ra một đống lý do không."

"Chỉ là đối với tôi mà nói, nhà họ Tang cũng chỉ là một con sâu con kiến mà thôi, buông tha cho ông ta hay không chẳng có ảnh hưởng lớn gì đến tôi hết. Cho nên phân tích cuối cùng, đây vẫn là ân oán giữa hai nhà họ Ngụy và nhà họ Tang, vấn đề này phụ thuộc vào việc các người có muốn buông tha cho Tang Ngọc Hoàng một con đường sống hay không thôi."

Ngụy Phong Lăng hơi trầm ngâm suy nghĩ, mặc dù nhà họ Ngụy chiếm thế thượng phong trong hai ngày chiến tranh kinh doanh này, nhưng nếu không có Trần Gia Bảo giết chết Tôn Kỳ, Kinh Hoàng Thái và mấy vị tông sư, phá hủy hoàn toàn chỗ dựa lòng tin của Tang Ngọc Hoàng, nếu chỉ đơn giản là muốn đánh bại nhà họ Tang bằng cuộc chiến kinh doanh, chắc chắn sẽ còn cần trả một cái giá lớn hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, nhà họ Ngụy đã đầu tư quá nhiều tiền vào thị trường chứng khoán trong hai ngày qua, mặc dù Ngụy Phong

Lăng có nhận được sự ủng hộ 4,5 tỷ đồng tiền Việt Nam của Trần Gia Bảo, anh ta vẫn cảm thấy lòng đau như cắt như cũ, nếu như chỉ đơn thuần là vì khí phách trên thương trường, muốn cùng nhà họ Tang cá chết lưới rách, rõ ràng nhà họ Ngụy vẫn cần phải đầu tư nhiều tiền hơn trên thị trường chứng khoán mới được, không khỏi có chút được không bù mất…

Nghĩ đến đây, Ngụy Phong Lăng trong lòng đã có quyết định, kiềm chế xúc động, nghiêm nghị nói vào điện thoại: "Tôi chỉ có thể đồng ý sẽ để cho người nhà của ông đi."

Nói cách khác, Tang Ngọc Hoàng chắc hẳn phải chết!

Bên kia điện thoại, toàn thân Tang Ngọc Hoàng chấn động, khóe miệng chậm rãi nổi lên một tia chua xót, ít nhất, vợ con của ông ta có thể có một đời không lo lắng gì, nói: "Được, buổi chiều anh có thể đến Thành phố Vinh, tôi sẽ mời luật sư tới chứng kiến, chuyển nhượng cổ phần trong tay cho anh. "

Sau khi cúp điện thoại, Ngụy Phong Lăng thở phào nhẹ nhõm một cái, vui mừng nói: "Buổi chiều, tôi sẽ đến thành phố Vinh để ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần với Tang Ngọc Hoàng, hơn nữa hai người trước chúng ta đã bắt đầu thu mua cổ phần của tập đoàn Tang Thiên, đến lúc đó chúng ta sẽ trở thành vị cổ đông lớn nhất của tập đoàn Tang Thiên, đến lúc đó toàn bộ Tang Thiên sẽ rơi vào tay của chúng ta dễ như chơi, điều này thực sự khiến tôi cảm thấy rất hưng phấn!

Chương 1337

Chương 1337

Tuy nhiên, trong thâm tâm tôi biết rất rõ ràng rằng tôi phải cảm ơn Gia Bảo vì tất cả những điều này, nếu như không có anh, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ chiến thắng được nhà họ Tang một cách êm đẹp như vậy, thậm chí, rất có thể sẽ chết trong tay nhà họ Tang, ân tình của anh, tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ!

Dựa theo thỏa thuận trước đó, sau khi tôi ký xong hợp đồng chuyển nhượng cổ phần với Tang Ngọc Hoàng, tôi sẽ chuyển sang cho anh một phần cổ phần của cả nhà họ Ngụy và nhà họ Tang, với ý tứ là dùng để báo đáp lại anh."

Ngụy Nhã Huyên cũng là một bộ dạng rất biết ơn Trần Gia Bảo, cô vô thức vươn tay ôm lấy cánh tay anh.

Trần Gia Bảo cười nói: "Không cần khách khí, mọi người đều là người một nhà."

Người một nhà!

Ngụy Nhã Huyên không khỏi cảm thấy trong lòng ngọt ngào, cô chủ động lột vỏ một quả nho, đút vào trong miệng Trần Gia Bảo.

Bên kia, Liễu Ngọc Phi trợn tròn mắt một cái, trong lòng có chút ghen tị, nhưng cô biết cô không thể làm ra loại chuyện thân mật như vậy ở nơi công cộng, cô không thể làm được.

Vào buổi chiều, Ngụy Phong Lăng đúng giờ đến Tập đoàn Tang Thiên ở thành phố Vinh như đã hẹn, và ký một hợp đồng chuyển nhượng cổ phần với Tang Ngọc Hoàng tại cuộc họp hội đồng quản trị, thông báo rằng Tập đoàn Tang Thiên đã chính thức đổi chủ, khiến toàn bộ thị trường chứng khoán rung chuyển, sau đó Tang Ngọc Hoàng vội vã dẫn vợ con bỏ đi khỏi tỉnh Phú Thọ và không thấy tung tích đâu nữa, nhưng sau đó

vẫn có một tin tức nhỉ được đồn thổi rằng Tang Ngọc Hoàng sau khi sắp xếp tốt tất cả mọi chuyện cho vợ con đã treo cổ tự tử, chẳng qua là không ai biết được đó có phải là sự thật hay không.

Vào buổi tối, trong một quán cà phê cao cấp và yên tĩnh của một tòa nhà cao tầng, Phan Phi Uyên ngồi ở vị trí gần bên cửa sổ, đợi Trần Gia Bảo đến.

Hôm nay cô ta đặc biệt trang điểm tinh xảo nhẹ nhàng, mặc một chiếc sườn xám màu xanh nước biển, khắc hoạ hoàn toàn được thân hình quyến rũ và nóng bỏng của cô ta.

Tôn Kỳ, Kinh Hoàng Thái và các vị cường giả tông sư hậu kỳ đã bị Trần Gia Bảo giết, tin tức nhà họ Tang chuyển nhượng cổ phần của công ty sang cho nhà họ Ngụy, cô đều đã nghe qua, khi nghe được mấy tin tức này, đầu tiên cô ta vốn nghi ngờ rằng mình đã nghe nhầm, nhưng sau đó hoàn toàn rung động.

Tại quán cà phê này mấy ngày hôm trước, Trần Gia Bảo đã đánh cược với cô rằng anh có thể phá hủy nhà họ Tang, lúc đó cô thế nào cũng không tin, nhưng bây giờ, nhà họ Tang không chỉ đã bị tiêu diệt, mà còn bị tiêu diệt nhanh như vậy, nhanh đến mức khiến cho cô ta có chút trở tay không kịp, thậm chí cảm thấy rằng mình là đang nằm mơ!

Tuy nhiên, khi nhận được tin tức về việc nhà họ Tang bị sụp đổ, trong lòng của Phan Phi Uyên lại âm thầm tràn ngập một niềm vui mừng, dựa theo cá cược của cô ta với Trần Gia Bảo, sau khi nhà họ Tang sụp đổ, cô ta phải từ chức khỏi tập đoàn Minh Nhiên và gia nhập vào tập đoàn Gia Vy của Trần Gia Bảo, làm việc cho Trần Gia Bảo, điều đó cũng có nghĩa là cô ta sẽ thường xuyên được gặp Trần Gia Bảo nhiều hơn trong tương lai.

Đột nhiên, cửa ra vào bằng kính trong suốt của quán cà phê bị đẩy ra, Trần Gia Bảo xuất hiện trong tầm mắt của Phan Phi Uyên, cùng Phan Phi Uyên liếc nhìn nhau một cái, thả lỏng một tay ra đằng sau, cất bước đi về phía cô ta.

“Tặng cô.” Sau khi Trần Gia Bảo đi đến phía sau của Phan Phi Uyên, tay trái vốn dĩ đang thả lỏng ở phía sau đột nhiên duỗi

ra, trong tay cầm một đóa hoa hồng tinh xảo, đưa tới trước người Phan Phi Uyên.

Hai mắt Phan Phi Uyên sáng lên, vươn tay cầm lấy bông hoa hồng, cười nói: “Cảm ơn, tôi rất thích.”

Trần Gia Bảo ngồi xuống đối diện với cô và gọi một ly trà Long Tĩnh Tây Hồ.

Chương 1338

Chương 1338

Phan Phi Uyên nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, đột nhiên cảm thán nói: "Tôi đã nghe được tin tức của nhà họ Tang rồi, thật sự khó có thể tưởng tượng được rằng gia tộc họ Tang ban đầu vốn quyền lực cực kỳ mạnh mẽ lại bị tiêu diệt nhanh chóng như vậy, đúng là nhìn ông ta xây nhà cao tầng rồi lại nhìn nó bị sụp đổ, và càng khó tin rằng, với tư cách là người khởi xướng tất cả những điều này, anh vậy mà thậm chí còn chưa đến 20 tuổi."

Trần Gia Bảo nhún nhún vai nói: "Cô nên nói rằng, may mắn là tôi còn chưa đầy 20 tuổi, nếu không, hôm nay chỉ sợ sẽ không chỉ mỗi nhà họ Tang bị diệt vong thôi đâu."

"Không hổ là Gia Bảo, quả nhiên đủ khí phách." Phan Phi Uyên mỉm cười, cô ta thích đàn ông tự tin, mà Trần Gia Bảo không chỉ có tự tin, mà anh ta còn có thực lực đủ để chống đỡ cho sự tự tin đó!

"Cảm ơn lời khen của cô." Trần Gia Bảo nâng tách trà lên ra hiệu, ý bảo nhấp một ngụm trà thay vì uống rượu, nói: "Theo như đã thỏa thuận trước đây, nhà họ Tang đã bị tiêu diệt, vì vậy cô sẽ phải làm việc cho tôi trong tương lai. Tôi đại diện cho Tập đoàn Gia Vy rất hoan nghênh sự tham gia của cô."

"Gia Bảo có thể nói có thể làm, Phi Uyên dĩ nhiên cũng sẽ là một người nói được làm được, chỉ có điều, mặc dù tôi và anh là bạn bè, nhưng trong kinh doanh thì nên nói chuyện kinh doanh, sau khi gia nhập tập đoàn Gia Vy, mức lương tôi muốn không phải là thấp." Phan Phi Uyên mỉm cười và tiếp tục nói: "Hơn nữa, theo điều tra của tôi mấy ngày hôm nay, tập đoàn Gia Vy hiện tại đang chủ yếu là tham gia vào sản xuất và kinh doanh thuốc, tổng giám đốc Hàn Đông Vy cũng là một người

phụ nữ rất có năng lực kinh doanh, vậy thì sau khi tôi gia nhập tập đoàn Gia Vy, anh sẽ đưa tôi vào vị trí nào?"

Mấy ngày hôm nay cô ta đã đặc biệt điều tra tập đoàn Gia Vy một lượt và đã hiểu rõ được sơ bộ về tình hình của tập đoàn Gia Vy.

Trần Gia Bảo vỗ tay ra tiếng nói: "Tôi có thể hiểu được lo lắng của cô, dù sao thì Phi Uyên ở Việt Nam cũng đường đường là một nữ hoàng, cho nên sau khi gia nhập tập đoàn Gia Vy, địa vị không thể thấp được, cho nên tôi đang có ý định tập trung vào dược liệu trong Tập đoàn Gia Vy trên cơ sở kinh doanh, sau đó thành lập một công ty con mới.

Mà Phan Phi Uyên đương nhiên sẽ trở thành Tổng Giám đốc của công ty con đó, còn tập đoàn muốn phát triển kinh doanh về cái gì,mở rộng nghiệp vụ ra cái gì, là dược liệu, mỹ phẩm, hay thậm chí là các dự án từ trung cấp đến cao cấp khác thì hoàn toàn tùy thuộc vào khi đó cô quyết định như thế nào, còn việc cần bao nhiêu tiền đến lúc đó cô cứ trực tiếp mở miệng nói với tôi là được, à đúng rồi, về mức lương đãi ngộ chắc chắn sẽ không thấp hơn Tập đoàn Minh Nhiên."

Phan Phi Uyên sửng sốt, nói: "Anh… anh để tùy tôi quyết định những dự án nào muốn mở rộng, khai triển sao? Anh không sợ cuối cùng sẽ mất tiền bồi thường sai?"

Trần Gia Bảo mỉm cười tự tin: "Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi ngờ người thì không dùng người, tôi tin tưởng vào năng lực của Phi Uyên, chỉ có cho cô toàn quyền được tự quyết định hoàn toàn, lúc đó cô mới có thể thể hiện hết khả năng thương mại của mình, và quan trọng nhất là, tôi tin vào ánh mắt của chính mình. "

Phan Phi Uyên khẽ cắn bờ môi, nhìn Trần Gia Bảo một cái thật sâu, nói: "Được, tôi đồng ý."

"Cụng ly." Trần Gia Bảo dùng trà thay rượu, cười nói: "Tôi với tư cách là ông chủ của tập đoàn Gia Vy, rất hoan nghênh Phi Uyên gia nhập."

Phan Phi Uyên cũng nhấp một ngụm trà rồi cười nói: "Cậu đừng vui mừng quá sớm như vậy. Mặc dù tôi đã hứa gia nhập tập đoàn Gia Vy, nhưng tôi phải trở về Hà Nội gửi thư từ chức

cho lão già Cố Minh Nhiên. Sau đó phải đợi ông ấy tìm được người tiếp quản thích hợp, bàn giao lại toàn bộ nghiệp vụ xong xuôi thì mới có thể chính thức gia nhập tập đoàn Gia Vy. Đại khái việc này cần khoảng một tháng mới hoàn thành."

"Không thành vấn đề. Trần Gia Bảo này tuy lòng kiên nhẫn có hạn, nhưng Phi Uyên là người phụ nữ đáng để tôi chờ đợi mãi mãi." Trần Gia Bảo cười rồi nói tiếp: "Tranh thủ khoảng thời gian này, Phi Uyên cũng có thể suy nghĩ rõ ràng xem tiếp theo cô muốn làm hạng mục nào. Ngoài ra, về vấn đề địa chỉ mới cho công ty con, tỉnh Hòa Bình hay tỉnh Phú Thọ đều được. Đương nhiên, ở luôn tại Hà Nội cũng không phải là không được. Chỉ có điều là hiện tại tôi chưa có thế lực ở Hà Nội, tạm thời chắc không chiếu cố được cho cô."

"Tôi thích tỉnh Hòa Bình hơn, dù sao chỗ đó trong phạm vi thế lực của anh, còn nữa…" Phan Phi Uyên cười nói đầy tự tin: "Tôi cũng muốn so tài cao thấp với vị giám đốc nổi tiếng Hàn Đông Vy kia. Để xem ai có khả năng tạo ra nhiều lợi nhuận hơn."

Chương 1339

Chương 1339

Trần Gia Bảo cười ngây ngốc. Không cần nghĩ cũng biết là vị Phan Phi Uyên nổi tiếng như cồn với danh xưng Nữ Hoàng công sở tại Việt Nam này chắc chắn không phục giám đốc hiện tại của tập đoàn là Hàn Đông Vy, hơn nữa việc Phan Phi Uyên vào làm, cũng tạo ra áp lực không nhỏ cho Hàn Đông Vy.

Người giỏi thường kỵ tài, huống hồ cả hai đều là những phụ nữ ưu tú. Để hai người họ làm cùng một công ty, chắc chắn sẽ tạo thành sự va chạm cực kỳ lớn và đặc sắc.

Đối với Trần Gia Bảo mà nói, nếu giữa Hàn Đông Vy và Phan Phi Uyên có thể giữ được sự cạnh tranh hòa bình, chắc chắn là một chuyện tốt. Anh cười nói: "Tôi đang rất mong chờ biểu hiện của cô sau khi gia nhập tập đoàn Gia Vy."

"Vậy sau này Phi Uyên phải trông cậy vào Gia Bảo rồi" Phan Phi Uyên nói chuyện mập mờ, mặt thì ửng hồng, nở nụ cười rung động lòng người.

Cho dù Trần Gia Bảo đã quen nhìn thấy nhiều mỹ nhân xinh đẹp vô song, nhưng bây giờ mắt anh cũng không thể không sáng lên. Nhìn Phan Phi Uyên xinh như mộng nhất thời động lòng, không kiềm được mà đưa tay lên mặt của Phan Phi Uyên. Khẽ vuốt ve đôi má trắng trẻo mịn màng của cô, khóe miệng nở một nụ cười ấm áp, anh nói: "Tôi bảo đảm, cô sẽ có được tất cả những gì cô muốn ở tập đoàn Gia Vy, bao gồm cả việc đòi lại công bằng cho mẹ cô."

"Cảm ơn anh" Phan Phi Uyên rất cảm động, đồng thời trong lòng lại có chút thẹn thùng, thậm chí còn có chút ngọt ngào không rõ ràng.

Thật khó mà tưởng tượng cô như vậy mà lại rung động vì chàng thanh niên Trần Gia Bảo nhỏ hơn mình khá nhiều tuổi

này.

Vì vậy Phan Phi Uyên vội vàng uống cho xong tách trà rồi chào tạm biệt. Cô ta sợ nếu ở lại lâu hơn nữa sẽ rơi vào cái bẫy dịu dàng của Trần Gia Bảo mất.

Đến sáng ngày mai, vì biết Trần Gia Bảo sẽ đến thành phố Yên Bái, Ngụy Nhã Huyên cũng vui vẻ định cùng anh đi một chuyến, đáng tiếc bị Trần Gia Bảo từ chối.

Chuyến đi Yên Bái lần này của Trần Gia Bảo, ngoại trừ phải gặp mặt gia tộc Takashima, còn phải gặp nhà họ Hoàng và nhà họ Hề, hai trong mười gia tộc đứng đầu ở đó.

Nhà họ Hề còn dễ nói chuyện. Trước kia Trần Gia Bảo từng có qua lại với nhà họ Hề, anh biết lực chiến mạnh nhất của nhà họ là ở hai vị Tông sư hậu kỳ cường giả, nên không tạo được bao nhiêu uy hiếp với Trần Gia Bảo.

Nhưng nhà họ Hoàng được đánh giá là gia tộc mạnh nhất của tỉnh Phú Thọ, trong nhà lại có một cường giả truyền kỳ dẫn dắt.

Với thực lực hiện tại của Trần Gia Bảo, đối phó với một cường giả đã đạt cảnh giới truyền kỳ như vậy, tuy rằng có thể dựa vào Liệt địa Kiếm, một trong Thiên Địa Nhân Tam Kiếm, mà ứng phó, nhưng một khi đã xuất ra chiêu này tất cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chân khí trong người anh. Đến lúc đó, muốn đối phó với những tông sư hậu kỳ khác e rằng lực bất tòng tâm.

Nếu như hai nhà họ Hoàng, Hề liên kết truy sát Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo thực sự sẽ rơi vào thảm cảnh.

Vì vậy, chuyến đi tới thành phố Yên Bái lần này thực sự không thích hợp để Ngụy Nhã Huyên đi theo.

Ngụy Phong Lăng cũng biết tình hình phức tạp ở đó, nên vừa khuyên vừa ngăn không cho Ngụy Nhã Huyên đi cùng

Ngụy Nhã Huyên hết cách đành phải bỏ đi ý định ban đầu, nhưng vẫn bĩu môi bắt một mình Trần Gia Bảo phải cùng cô đi dạo phố, mua sắm, xem phim, xem như là bù đắp cho việc cô không được đi.

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút, chuyện "Ngọc tỷ Truyền Quốc" tuy là rất gấp nhưng trễ nửa ngày cũng không vấn đề gì

nên gật đầu đồng ý đi cùng Ngụy Nhã Huyên vào buổi sáng. Sau cùng còn cùng ăn trưa tại một nhà hàng dành cho tình nhân,làm cho Ngụy Nhã Huyên cảm thấy khá ngọt ngào.

Khoảng 3 giờ chiều, Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi lái xe rời thành phố Thái Bình. Sau 4 tiếng lái xe đường dài, cuối cùng họ cũng đến được Yên Bái lúc 7 giờ rưỡi tối.

Chương 1340

Chương 1340

Ở ngoại ô thành phố này có một hồ nước vô cùng trong xanh và đẹp mắt, đặc biệt là vào ban đêm, phản chiếu các vì sao trên bầu trời, giống hệt như dải Ngân Hà trên bầu trời. Công viên chủ đề của thành phố cũng là một điểm thu hút khách du lịch nổi tiếng ở đây.

Sau khi Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đến nơi liền tìm một khách sạn năm sao để ở.

Ngoài suy nghĩ của Liễu Ngọc Phi, Trần Gia Bảo lại báo với lễ tân chỉ lấy một phòng tổng thống ở tầng cao nhất. Như vậy là có ý gì đây ? Chẳng lẽ đêm nay cô ta sẽ ở chung phòng với Trần Gia Bảo sao?

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, không cần nói cũng biết.

Trống ngực cô ta đập thình thịch, thậm chí có chút hoảng loạn, đến nỗi khi ăn tối ở nhà hàng mà cả người cứ ngơ ngẩn. Khá kì cục là trong lòng cô ta lại có chút mong đợi, lại còn không yêu cầu Trần Gia Bảo đặt thêm một phòng nữa.

Ăn cơm tối xong, Trần Gia Bảo nắm tay Liễu Ngọc Phi đi về phòng tổng thống. Liễu Ngọc Phi vừa đi vừa cúi đầu e lệ, hệt như một nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi mở cửa bước vào phòng, trái tim Liễu Ngọc Phi run lên. Đột nhiên cô ta cảm thấy như mình đã lên nhầm thuyền giặc, bây giờ có muốn xuống cũng không thể xuống được nữa, không, nói chính xác hơn, cô ta vốn không nghĩ tới chuyện xuống.

Đầu óc choáng váng, Liễu Ngọc Phi đi theo Trần Gia Bảo đến bên ghế sô pha mềm mại mà ngồi xuống. Tim cô ta đập thình thịch, tay chân thì cứ luống cuống không biết để đâu.

Trần Gia Bảo nhìn dáng vẻ khẩn trương đến kỳ lạ của cô ta, không khỏi cười "ha" lên một tiếng. Anh đùa: "Thật khó tin là có lúc đội trưởng Liễu Ngọc Phi oai phong lẫm liệt của chúng ta cũng biết ngại ngùng xấu hổ như vậy. Nếu để đám thuộc hạ trước đây của cô nhìn thấy, không biết họ có cảm tưởng gì ha?"

Nghe lời đùa của Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi thẹn quá hóa giận, bộ dạng mắc cỡ ngại ngùng khi nãy lập tức biến mất. Liễu Ngọc Phi nhướn mày: "Cậu nói bậy bạ gì đó, còn không phải… còn không phải tại cậu chỉ thuê có một phòng à? Tôi… tôi… hừ, tôi đến lễ tân bảo nhân viên lấy phòng khác cho tôi, xem cậu còn đắc ý nữa không…"

Cô ta nói xong, tức giận đứng lên muốn đi ra ngoài.

Trần Gia Bảo lập tức kéo lấy tay cô lại. Chỉ dùng chút sức, Liễu Ngọc Phi đã ngã vào trong lòng của Trần Gia Bảo. Ngửi thấy mùi hương nam tính trên người Trần Gia Bảo, mặt Liễu Ngọc Phi đỏ ửng lên, cô ta xấu hổ nói: "Buông tôi ra, tôi… Ưm …"

Cô ta còn chưa dứt lời, đôi môi đỏ mọng đã bị Trần Gia Bảo chiếm lấy, lời muốn nói ra cũng bị chặn lại.

Dưới sự tấn công cuồng nhiệt của Trần Gia Bảo, sự tức giận ban đầu của Liễu Ngọc Phi dần dần biến mất, thay vào đó, cô ta vòng tay mình qua cổ Trần Gia Bảo, đáp lại anh bằng sự dịu dàng như nước.

Một lúc lâu, nhìn Liễu Ngọc Phi mặt mày ửng đỏ nhưng trong mắt lại lấp lánh như phát sáng, Trần Gia Bảo vươn tay nhẹ nhàng mân mê phần dưới khuyên tai đính hạt của cô ta, cười nói: "Trông cô bây giờ thật say lòng người, cả người tràn đầy hơi thở quyến rũ, khiến người ta muốn phạm tội ghê."

Vành tai là bộ phận nhạy cảm của Liễu Ngọc Phi, bây giờ bị Trần Gia Bảo tùy ý xâm phạm, cô ta khẽ rùng mình, nổi hết da gà. Cô nhanh chóng đẩy ra Trần Gia Bảo, vừa ngồi dậy chỉnh lại quần áo trên người, vừa liếc xéo Trần Gia Bảo. "Chỉ biết bắt nạt tôi."

"Bởi vì cô là của tôi, dưới gầm trời này cũng chỉ có Trần Gia Bảo tôi mới có thể bắt nạt cô." Trần Gia Bảo nâng cằm Liễu

Ngọc Phi lên, nhìn thẳng vào mắt cô ta, giống như đang tuyên bố quyền chiếm hữu của anh với Liễu Ngọc Phi.

Trần Gia Bảo nói chuyện bá đạo, thậm chí có chút vô lễ, nhưng lại khiến Liễu Ngọc Phi trong lòng ngọt ngào. Khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong xinh đẹp, ậm ừ nói: "Dẹp, bổn cô nương chỉ thuộc về chính mình thôi."

"Không lâu nữa đâu, cô sẽ phải chính miệng thừa nhận cô là của tôi thôi." Trần Gia Bảo cười nói đầy tự tin, buông cằm Liễu Ngọc Phi ra, đứng dậy.

Liễu Ngọc Phi nhìn anh tò mò, còn Trần Gia Bảo thì vươn eo, bước ra ban công kéo rèm cửa sổ. Phía sau rèm là một cửa sổ cực lớn từ sàn nhà chạm đến nóc. Nhìn qua cửa sổ, bầu trời lúc này chỉ còn ánh trăng sáng. còn bên dưới thì lấp lánh ánh đèn đường tạo nên một cảnh đêm tuyệt đẹp.

Liễu Ngọc Phi đi đến quầy rượu, khui một chai Lafayette đỏ, rót vào hai ly. Cô đến bên Trần Gia Bảo, đưa cho anh một ly sau đó nhẹ giọng hỏi: "Cậu đang nghĩ gì vậy?"

Chương 1341

Chương 1341

Trần Gia Bảo ngắm cảnh đêm bên ngoài, ngửi ngửi hương rượu thơm dịu dàng, cười nói: “Qua vài ngày nữa, chắc có thể điều tra ra tung tích của Ngọc tỷ Truyền Quốc. Sau khi tìm được nó, chúng ta có thể rời khỏi tỉnh rồi. ”

“Cậu muốn rời khỏi sao?” Liễu Ngọc Phi bất ngờ. Vừa nghĩ đến không lâu nữa phải rời khỏi tỉnh này, trong lòng cô ta có chút không nỡ, vì nơi này có những kỷ niệm đẹp đẽ giữa cô ta và Trần Gia Bảo.

Thực ra Trần Gia Bảo cũng không phải rất muốn rời khỏi đây, mà là phải gấp rút đi giúp Lưu Ly lấy lại xá lợi Phật. Anh cười không đáp, nhấp một ngụm rượu rồi chuyển đề tài: “Giám sát Liễu Đức Thắng và nhà Takashima hai ngày nay có phát hiện gì không?”

Nhắc đến công việc, Liễu Ngọc Phi bình tĩnh lại và nghiêm mặt nói: “Có. Hai ngày qua, Liễu Đức Thắng đã lén gặp người của nhà Takashima. Người của nhà Takashima hình như đã đưa cho Liễu Đức Thắng một số tiền lớn. Còn nữa, nhà họ Hề hình như là không hề biết chuyện này.”

Trần Gia Bảo suy nghĩ một lúc rồi nói: “Như vậy xem ra Liễu Đức Thắng đã qua mặt Hề Như Kiên, khả năng cao là sẽ hợp tác với nhà Takashima đánh cắp Ngọc tỷ Truyền Quốc.”

“Vậy tiếp theo cậu tính làm thế nào?” Liễu Ngọc Phi hiếu kỳ hỏi.

“Ngày mai. Tôi sẽ đường đường chính chính đến thẳng nhà Takashima để thăm dò một chuyến” Mắt Trần Gia Bảo ánh lên vẻ tinh ranh.

Liễu Ngọc Phi lập tức nói: “Để tôi đi cùng cậu.”

“Được, nhưng mà trước lúc đó, chúng ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm” Trần Gia Bảo nói rồi uống cạn ly rượu. Anh đặt ly rượu xuống, sau đó không nhịn được mà ôm lấy Liễu Ngọc Phi vào lòng, sải bước đi tới giường ngủ.

“Oái… cậu… cậu bỏ tôi xuống”

Liễu Ngọc Phi kinh ngạc kêu lên, trước khi cô ta có thời gian vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đã đặt cô ta lên giường lớn mềm mại.

“Gia Bảo… đừng… đừng mà…”

Tuy là Liễu Ngọc Phi biết chắc rằng tối nay Trần Gia Bảo sẽ không tha cho cô ta, cô ta cũng đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng đến khi lâm trận vẫn lo lắng vô cùng.

Trong lời cự tuyệt lại có chút mời gọi, Trần Gia Bảo ôm lấy cô ta mà hôn. Đầu óc Liễu Ngọc Phi đã trở nên mơ hồ, chỉ còn cảm thấy toàn thân đau đớn và yếu ớt, mặc cho Trần Gia Bảo muốn làm gì thì làm.

Nhờ đôi tay cởi đồ điêu luyện của Trần Gia Bảo, quần áo của hai người đã nhanh chóng rơi đầy trên đất như những cánh bướm.

Vào thời khắc mấu chốt, Trần Gia Bảo lại nhìn thẳng vào Liễu Ngọc Phi, độc đoán mà nói: “Nói, cô thuộc về tôi!”

“Tôi… tôi chỉ thuộc về chính tôi…” Liễu Ngọc Phi dù lúc này ánh mắt đã trở nên mê đắm, tinh thần không còn tỉnh táo. Dẫu biết trái tim đã thua vào tay Trần Gia Bảo, nhưng cô ta sẽ quyết không mở miệng nhận thua.

“Cô chắc chứ?”

“Chắc chắn… a…” Liễu Ngọc Phi run rẩy, một cơn đau đớn bất ngờ ập đến, điều này cũng có nghĩa là từ giờ phút này, cô đã chính thức trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Nói, bây giờ em là của ai?”

“Em… em … em thuộc về anh, mãi mãi là của anh.” Một giọt nước mắt hạnh phúc nhạt nhòa chảy ra từ khóe mắt Liễu Ngọc Phi, cánh tay cô ta ôm chặt lấy cổ Trần Gia Bảo.

Sau đó thì cả phòng chìm đắm trong sắc xuân tình ái.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Ngọc Phi vốn đã quen với những yêu cầu khắt khe đối với bản thân, tỉnh dậy trước, vừa mở mắt ra đã thấy mình nằm trong vòng tay Trần Gia Bảo. Cô thẹn thùng, đồng thời trong lòng cũng có một tia hạnh phúc vỡ òa. Trong lòng dâng lên niềm vui, cô nhắm mắt lại, tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào hiếm có này.

Chương 1342

Chương 1342

Một lúc sau, Trần Gia Bảo mới tỉnh dậy. Anh nhìn xuống Liễu Ngọc Phi đang cười ngọt ngào trong vòng tay, khóe miệng nở một nụ cười tự mãn. Người phụ nữ kiêu hãnh này cuối cùng cũng đã thuộc về anh mãi mãi.

Đêm qua cả hai quá dữ dội, lại là lần đầu tiên của Liễu Ngọc Phi, kết quả là bây giờ bên dưới của cô ta đau rát như lửa đốt. Trần Gia Bảo tinh ý, bảo cô ta cứ tiếp tục nằm đó nghỉ ngơi. Anh ngồi dậy, mặc quần áo rồi đến nhà hàng lấy một ít điểm tâm sáng. Trở về phòng lại dịu dàng đút từng chút cho Liễu Ngọc Phi.

Liễu Ngọc Phi hưởng thụ sự tận tâm và dịu dàng của Trần Gia Bảo, trong lòng càng thêm hạnh phúc ngọt ngào.

Hai người lại nghỉ ngơi thêm một lúc thì Trần Gia Bảo chuẩn bị đến nhà Takashima để thăm dò tình hình.

Theo kế hoạch lúc đầu, Liễu Ngọc Phi muốn đi cùng anh, nhưng tình trạng hiện giờ của cô ta e rằng không thích hợp thực hiện nhiệm vụ. Anh đành để cô ta lại khách sạn tiếp tục nghỉ ngơi, thế là lại làm cho người đẹp này hờn mát, giận dỗi.

Lần trước, Trần Gia Bảo đã có trận quyết chiến với Takashima Seira. Tuy rằng Takashima Seira đã thua, nhưng ông ta là người cởi mở. Ông ta không chỉ vô cùng khâm phục Trần Gia Bảo, thậm chí còn muốn thường xuyên được thỉnh giáo Trần Gia Bảo. Cho nên lần này, cách tốt nhất để thăm dò là cứ quang minh chính đại đến nhà Takashima.

Sau khi hỏi thăm được địa chỉ nhà Takashima, Trần Gia Bảo liền lái xe đến đó.

Tập đoàn Ninh Hòa do gia đình Takashima điều hành có thể coi là một tập đoàn lớn của toàn tỉnh. Vừa có tiền vừa có

quyền, lẽ tự nhiên nơi họ ở sẽ là khu biệt thự nổi tiếng của giới nhà giàu trong thành phố.

Lúc này, trong vườn hoa của khu biệt thự nhà Takashima, Takashima Seira đang cùng một đôi nam nữ ngồi trong một đình nghỉ mát trang nhã. Họ vừa uống trà, vừa thảo luận chuyện bí mật.

Cô gái chỉ trong độ tuổi hai mươi, tóc búi cao nhã nhặn, mặc một bộ kimono màu đỏ. Cô không chỉ có môi đỏ răng trắng, dung mạo thanh tú, mà còn có một loại khí chất cao quý, khiến người khác vừa nhìn đã biết thân phận không tầm thường.

Người đàn ông kia cũng mới ngoài hai mươi, tuấn tú trắng trẻo. Thế nhưng, anh ta khí chất lạnh lùng, đặc biệt là ánh mắt, lạnh lùng như rắn độc!

“Ông Takashima, mặc dù tôi đến tỉnh này chưa được bao lâu, nhưng khoảng thời gian này hầu như lúc nào cũng có có thể nghe thấy cái tên Trần Gia Bảo. Thậm chí tôi nghe nói thực lực của Trần Gia Bảo này đã đạt đến cảnh giới tông sư hậu kỳ, khiến cho cả tỉnh bị quậy đến long trời lở đất. Anh ta thực sự lợi hại như vậy sao?”

Terai Chika, cũng chính là cô gái trẻ cao quý đó, hiếu kỳ hỏi. Cô ấy đang nghịch tách trà bằng sứ trong tay, cảm thấy rất hứng thú đối với người tên Trần Gia Bảo này.

Cô ấy tuy rằng là người Nhật nhưng từ nhỏ đã yêu thích văn hóa Việt Nam, bây giờ cũng biết nói tiếng Việt Nam.

Takashima Seira còn chưa kịp lên tiếng, thì chàng trai trẻ bên cạnh đã khinh thường nói: “Cô Terai, bên ngoài đều nói rằng Trần Gia Bảo tuổi trẻ tài cao, riêng tôi thì cảm thấy chưa chắc. Thử nghĩ mà xem, Trần Gia Bảo chẳng qua cũng chỉ mới 19 tuổi mà thôi. 19 tuổi tức là vừa mới trưởng thành, coi như cậu ta đã bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ đi, thì cũng không thể trở thành Tông sư hậu kỳ sớm như vậy được.

Suy cho cùng, ngay cả người tuyệt vời và xuất chúng nhất trong thế hệ trẻ chúng ta ở Nhật Bản cũng không thể trở thành Tông sư hậu kỳ ở tuổi 19. Vì vậy, tôi cho rằng lời đồn về Trần Gia Bảo hầu hết chỉ là những câu chuyện lúc trà dư tửu hậu, hoặc là tin vịt, hoặc là cố tình phóng đại lên. ”

Kobayashi Shino tuy còn trẻ nhưng đã trở thành cường giả nổi tiếng Nhật Bản, có trình độ xuất sắc. Hơn nữa, vào năm ngoái, cuối cùng đã đột phá để trở thành Tông Sư sơ kì, được xem là thiên tài võ đạo, có cơ hội đạt đến cảnh giới truyền kỳ của đời này.

Vì vậy, anh ta trước nay đều kiêu ngạo tự phụ, mắt mọc trên đỉnh đầu. Nghe nói Trần Gia Bảo 19 tuổi đã trở thành tông sư hậu kỳ, lập tức cho rằng không thể nào.

Chương 1343

Chương 1343

Tất nhiên, điều này cũng liên quan đến việc anh ta mới đến Việt Nam chưa đầy một tuần, cũng chưa thực sự tiếp xúc và hiểu được võ công thâm hậu của vùng này.

Terai Chika gật đầu tán thành: "Tôi cũng nghĩ như vậy. Một Tông sư hậu kỳ mới 19 tuổi. Nếu điều này là thực thì quá đáng sợ. Vậy thì ngay cả Nhật Bản chúng ta cũng không có ai sánh ngang trình độ với cậu ta"

"Cho nên mới nói, đây vốn là chuyện không thể." Kobayashi Shino khinh thường cười, quay sang Takashima Seira hỏi: "Ngài Takashima, ngài thấy tôi nói đúng không?"

Takashima Seira xoa xoa cằm nói: "Trần Gia Bảo đích thực là một Tông sư hậu kỳ, hơn nữa còn lợi hại hơn cả lời đồn bên ngoài!"

Nếu không phải nghe chính Takashima nói thì có chết cũng không tin.

Cả Terai Chika và Kobayashi Shino đều bị sốc.

Đặc biệt là đối với Kobayashi Shino, điều này còn gây sốc hơn nữa. Bởi anh ấy đã nổi tiếng khắp Nhật Bản vì có thể trở thành cao thủ ở tuổi 25. Đây là điều anh ta tự hào nhất.

Nhưng còn bây giờ, chỉ vừa đến Việt Nam không lâu, đã xuất hiện một tên Trần Gia Bảo còn ghê gớm hơn cả anh. Mới 19 tuổi đã đạt được Tông Sư Hậu kỳ cường giả. Tất cả niềm tự hào của anh trong chốc lát đã bị nghiền nát. Không không không, không chỉ có anh, e rằng là trình độ võ thuật của cả một thế hệ trẻ Nhật Bản đã bị một mình Trần Gia Bảo này đè bẹp, "người đó" cũng không ngoại lệ.

Cùng với cảm giác bị sốc, trong lòng Kobayashi Shino càng cảm thấy không cam tâm.

Terai Chika cũng kêu lên, nhanh chóng hỏi: “Ngài Takashima, ngài nói thật sao?”

Seira Takashima mặc dù là một Tông sư hậu kỳ nổi tiếng, được kính trọng ở Nhật Bản, nhưng ở trước mặt Terai Yuka thái độ vô cùng kính nể. Ông gật đầu nói: “Cô Terai, Trần Gia Bảo quả thực là kì tài hiếm có của võ đạo, bất kể là kiến thức, tầm nhìn hay rèn luyện võ đạo, cậu ấy là đều là kiểu vạn người có một mà tôi may mắn gặp được trong đời. Còn một chuyện nữa, tôi quên nói với hai người, cách đây vài ngày, tôi có đến thành phố Thái Bình. Khi đó tôi và Trần Gia Bảo đã quyết chiến một trận trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng.”

Terai Chika và Kobayashi Shino lại thốt lên kinh ngạc. Đây quả thực là lần đầu tiên họ biết về điều này, đương nhiên họ rất nóng lòng muốn biết kết quả cuối cùng.

Shino Kobayashi ngay lập tức phân tích: “Ngài Takashima là một trong mười cường giả vô song đứng đầu Nhật Bản. Ngài không chỉ có tu vi thâm hậu, kinh nghiệm phong phú, mà “Đao pháp Vãn Dương” của ngài cũng đã luyện đến xưa nay chưa từng thấy, được xưng tụng là tuyệt đỉnh của võ đạo Nhật Bản. Kể cả Trần Gia Bảo thực là cường giả Tông sư hậu kỳ , cũng không thể nào thắng được ngài Takashima đây. Cho nên kết quả sau cùng nhất định phần thắng đã thuộc về ngài Takashima.”

Terai Chika cũng cảm thấy như vậy, chủ động rót thêm nước trà còn đang nghi ngút khói vào tách trà của Takashima, nói: “Đúng vậy, ngài Takashima là một cường giả khiến cả đất nước chúng ta tự hào. Dù Trần Gia Bảo kia có lợi hại đến đâu, cậu ta hẳn không phải là đối thủ của ngài Takashima. ”

Takashima Seira lắc đầu, lại một lần nữa nói ra những lời khiến người khác không thể tin. “Cảm ơn lời khen ngợi của cô Terai. Thực tế là tôi đã thua trận đấu đó, và đó là một trận thua khủng khiếp. Ngay cả bây giờ nếu tôi đấu với Trần Gia Bảo một lần nữa, đó vẫn sẽ là một thất bại hoàn toàn.”

Terai Chika và Kobayashi Shino lại bị sốc lần nữa. Thậm chí cả ngài Takashima quyền năng cũng thua rồi. Sao có thể như

vậy?

Kobayashi Shino không dám tin mà kêu lên: “Lẽ nào Trần Gia Bảo có thể phá giải được Đao pháp Vãn Dương?”

Đao pháp Vãn Dương được xem là đao pháp số một của Nhật Bản. Uy lực mạnh mẽ, tấn công phòng thủ đều tốt, có thể một người địch được số đông. Trước giờ chưa từng nghe có người phá giải được Đao pháp Vãn Dương.

“Trần Gia Bảo không chỉ có thể phá giải được Đao pháp Vãn Dương, mà còn phá nó một cách dễ dàng” Takashima Seira đưa hai ngón tay lên cười khổ. “Chiêu mạnh nhất của Viên Nhật đao pháp, Trần Gia Bảo chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp được lưỡi đao của tôi. Cậu ta không chỉ phá giải Đao pháp Vãn Dương, còn làm vai tôi bị thương.”

Chương 1344

Chương 1344

Cái gì?

Kobayashi Shino và Terai Chika đã sốc đến nỗi gần như hóa đá tại chỗ.

Chỉ với hai ngón tay đã phá giải được đao mạnh nhất trong đao pháp Vãn Dương. Nếu không phải chính tai nghe được từ Takashima Seira, đánh chết họ cũng không tin.

Takashima Seira dường như cảm thấy cú sốc như vậy đối với Terai Chika và Kobayashi Shino là chưa đủ nên tiếp tục: "Hơn nữa, lúc đó Trần Gia Bảo còn đang ôm trong lòng một phụ nữ không biết võ đạo. Nói cách khác, anh ta đang phân tâm vì phải bảo vệ người phụ nữ đó, mà vẫn chỉ dùng có hai ngón tay để phá chiêu mạnh nhất của tôi. Bây giờ nghĩ lại tình hình hôm đó, tôi vẫn cảm thấy khó mà tin được."

Kobayashi Shino và Terai Chika hoàn toàn không nói nên lời, biểu hiện của Trần Gia Bảo đã vượt ra ngoài tầm hiểu biết của họ!

"Thật khó có thể tưởng tượng được rằng ở Việt Nam lại có một nhân vật thần kỳ như vậy. Quả không hổ là Việt Nam, thực sự nhân tài đầy rẫy, không như Nhật Bản chỉ là một hòn đảo cô lập. Terai Chika thở dài, nhưng sau đó đôi mắt cô lại sáng lên. Cô nói: "Có điều, Trần Gia Bảo càng lợi hại thì càng có lợi cho chúng ta. Nếu Trần Gia Bảo thu hút tất cả sự chú ý của mười gia tộc đứng đầu, thì sẽ không ai chú ý đến mục đích và kế hoạch của chúng ta nữa."

Takashima Seira gật đầu định nói gì đó thì đột nhiên một người trông giống như quản gia bước nhanh đến và nói: "Cô Terai, ngài Takashima, có Trần Gia Bảo đến xin gặp."

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

Ba người đồng thanh kêu lên kinh ngạc.

“Trần Gia Bảo đến đây làm gì?” Kobayashi Shino ngạc nhiên hỏi: “Lúc này đáng lẽ anh ta phải ở thành phố Thái Bình chứ? Sao tự dưng lại chạy đến thành phố Yên Bái rồi? Đã thế lại còn nghênh ngang đến cửa thăm hỏi nữa chứ.”

Takashima Seira khẽ cau mày, khó hiểu nói: “Theo như tôi biết thì trong số mười đại gia tộc hiện tại ở tỉnh Phú Thọ, ngoại trừ nhà họ Ngụy ra thì những đại gia tộc khác đều cực kì kiêng dè Trần Gia Bảo, thậm chí còn đang âm thầm bắt đầu liên kết với nhau để chuẩn bị ra tay với Trần Gia Bảo nữa. Bây giờ Trần Gia Bảo lại đến thành phố Yên Bái, nhà họ Hoàng và nhà họ Hề tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu. Đáng lẽ ra Trần Gia Bảo phải biết mới đúng chứ, nhưng anh ta lại cứ chọn thời điểm này để đến thành phố Yên Bái, nguyên nhân đằng sau quả thực khiến người ta rất khó hiểu.”

Đột nhiên một suy nghĩ lóe lên trong đầu của Kobayashi Shino, trầm giọng nói: “Đằng sau hành động của mỗi người đều có logic ẩn bên trong đó. Trần Gia Bảo thà bị chĩa vào nguy hiểm với nhà họ Hoàng và nhà họ Hề cũng vẫn đến cửa thăm hỏi, chẳng lẽ anh ta… chẳng lẽ anh ta đã nhận được tin tức, biết rằng “Ngọc tỷ Truyền Quốc” đang ở trong tay chúng ta, nên mới đặc biệt vì “Ngọc tỷ Truyền Quốc” mà đến đây sao?”

Nhiệm vụ chính của anh ta và Terai Chika khi đến tỉnh Phú Thọ của Việt Nam lần này là để mang “Ngọc tỷ Truyền Quốc” về nước Nhật. Đến hiện tại, kế hoạch vẫn đang diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng nếu Trần Gia Bảo đến để cướp mất “Ngọc tỷ Truyền Quốc” thì đối với họ mà nói, đó chắc chắn không phải là tin tức tốt lành gì!

Hơn nữa, ở đây là Việt Nam, cộng với tính biểu tượng và vị trí quan trọng của “Ngọc tỷ Truyền Quốc” trong lịch sử Việt Nam, một khi tin tức về “Ngọc tỷ Truyền Quốc” đang nằm trong tay họ được truyền ra ngoài, cả mười đại gia tộc ở tỉnh Phú Thọ, không, thậm chí là cả Việt Nam sẽ nhằm vào nhóm người bọn họ. Đến lúc đó, đừng nói đến việc mang “Ngọc tỷ Truyền Quốc” về nước Nhật mà việc bọn họ có thể bình an về nước hay không cũng còn là một ẩn số.

Takashima Seira cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, sắc mặt không khỏi thay đổi ngay lập tức, trầm giọng nói: “Suy đoán của Kobayashi Shino cũng không phải là không có khả năng. Tóm lại, Trần Gia Bảo bỗng dưng lại tới đây chắc chắn đáng để người khác phải suy ngẫm.”

Trong số 3 người, Terai Chika là người bình tĩnh nhất. Cô ta vuốt ve phần tóc đằng sau tai mình rồi mở miệng cười nói: “Bây giờ bất kể có nói gì thì cũng chỉ là suy đoán cả thôi, chúng ta không cần phải tự mình làm tình hình hỗn loạn thêm. Ngược lại, giữa lúc nhạy cảm này, Trần Gia Bảo lại dám đến thành phố Yên Bái, không thể không thừa nhận một điều rằng anh ta quả thực là một người vừa có tài lại vừa gan dạ. Bây giờ tôi lại càng ngày càng có hứng thú với anh ta hơn rồi.”

Chương 1345

Chương 1345

Kobayashi Shino khẽ hừ lạnh, đưa ra đề xuất: “Thân phận của cô Terai rất nhạy cảm, không thể gặp mặt trực tiếp với Trần Gia Bảo được. Vậy nên ngài Takashima sẽ ra mặt xem xem mục đích lần này Trần Gia Bảo đến đây là để làm gì. Còn tôi với cô Terai sẽ nấp vào một chỗ khác trong căn phòng để có thể thừa cơ quan sát Trần Gia Bảo.”

“Ý kiến này cũng được đấy.” Terai Chika cười nói: “Vậy tất cả đều làm phiền ngài Takashima rồi.”

“Cô Terai khách sáo rồi, đây là việc mà Takashima nên làm.” Sau khi Takashima Seira đứng dậy thì hơi cúi chào với Terai Chika rồi xoay người đi về phía cửa biệt thự.

Nói thật, Trần Gia Bảo đến đây khiến Takashima Seira vừa thấy đề phòng vừa thấy ngạc nhiên và vui mừng. Trận đấu ở dưới ánh hoàng hôn lần trước giữa ông ta với Trần Gia Bảo đã khiến ông ta vô cùng khâm phục sức mạnh phi thường và kiến thức uyên bác của Trần Gia Bảo, rất muốn gặp lại Trần Gia Bảo để xin chỉ bảo học hỏi thêm nữa.

Nhưng đáng tiếc là lần trước lúc ông ta bày tỏ mong muốn được xin chỉ bảo nhiều hơn từ Trần Gia Bảo đã bị Trần Gia Bảo từ chối khiến ông ta cảm thấy hơi tiếc nuối. Bây giờ Trần Gia Bảo lại tự dưng đến cửa thăm hỏi, điều này đối với Takashima Seira mà nói thì chắc chắn là một cơ hội tuyệt vời để Takashima Seira xin Trần Gia Bảo chỉ bảo thêm!

Đương nhiên điều kiện trước tiên phải là Trần Gia Bảo đến đây không liên quan gì đến “Ngọc tỷ Truyền Quốc” cả!

Takashima Seira đi qua vườn hoa, đến cổng lớn của biệt thự, qua cánh cửa sắt chỉ thấy Trần Gia Bảo đang đứng dựa lưng vào chiếc xe Maybach. Hai tay đang đút vào túi quần, tinh

thần uể oải, ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời xanh, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Nếu không biết Trần Gia Bảo là một cường giả đỉnh cao nhất, thì tất cả những người khi nhìn thấy cảnh này đều sẽ cho rằng Trần Gia Bảo chỉ là con nhà giàu bình thường thôi.

Ngoài ra còn có hai người gác cổng mặc đồng phục đứng bên cạnh nữa. Họ đều là thuộc hạ do Takashima Seira mang từ nước Nhật đến. Vì không biết thân phận của Trần Gia Bảo nên cho dù thấy Trần Gia Bảo lái một chiếc xe hạng sang thì bọn họ cũng chặn Trần Gia Bảo lại.

Sau khi họ thấy Takashima Seira thì lập tức cúi đầu chào hỏi: "Ngài Takashima."

Takashima Seira gật đầu, bước nhanh đến trước mặt Trần Gia Bảo, cười nói vô cùng nhiệt tình: "Anh Trần tới tận cửa thăm hỏi, thật sự khiến hàn xá như căn nhà tranh phát sáng vậy. Mời vào, mời vào."

"Khách sáo rồi." Trần Gia Bảo mỉm cười gật đầu rồi ném chìa khóa xe cho người gác cổng bên cạnh. Sau khi dặn dò người gác cổng lái xe đến bãi đỗ xe, Trần Gia Bảo đi theo Takashima Seira đến thẳng phòng khách của biệt thự.

Phòng khách cực kì to hoàn toàn được trang trí theo phong cách Nhật Bản, trông khá cổ kính. Trên bức tường bên phải trong phòng khách có một cái gương lớn, thực tế đó là gương hai mặt. Người ngồi sau tấm gương có thật thấy được tình hình bên trong phòng khách, nhưng người ngồi trong phòng khách sẽ không thấy được người ở đằng sau.

Hai người Terai Chika và Kobayashi Shino đang ngồi sau cái gương trong phòng và quan sát từng nhất cử nhất động của Trần Gia Bảo qua tấm gương.

Trần Gia Bảo ngồi xuống ghế sofa, Takashima Seira vừa căn dặn người hầu rót trà cho Trần Gia Bảo, vừa cười nói đầy khách sao: "Thực sự khó có thể nghĩ tới anh Trần đây lại tới đây vào lúc này, Takashima không chuẩn bị chu đáo, tiếp đón không được chu đáo, vẫn mong anh Trần bỏ qua cho."

Trần Gia Bảo cười nói: "Xem ra tôi đến đây khiến ngài Takashima rất ngạc nhiên nhỉ?"

Takashima Seira thừa nhận hết sức tự nhiên: “Đúng thế. Mặc dù anh Trần đã không đến tỉnh Yên Bái trong một thời gian dài rồi nhưng đã quấy nhiễu cả tỉnh Phú Thọ đến long trời trở đất. Theo như tôi biết, trong số mười đại gia tộc ở tỉnh Phú Thọ, ngoại trừ nhà họ Ngụy có quan hệ qua lại thân thiết với anh Trần và nhà họ Tang đã bị hủy diệt ra thì 8 đại gia tộc còn lại đều xem anh Trần là mối đe dọa vô cùng lớn. Bây giờ nhìn anh Trần có vẻ là vô cùng nở mày nở mặt, nhưng thực tế thì anh đã ở trong một tình thế khá là bấp bênh.

Chương 1346

Chương 1346

Hơn nữa, hạng một và hạng hai ở thành phố Yên Bái do nhà họ Hoàng và nhà họ Hề nắm giữ. Thực lực của hai gia tộc này mạnh vô cùng, đặc biệt là nhà họ Hoàng, có thể nắm giữ vị trí đầu tiên của tỉnh Phú Thọ trong hơn 10 năm liền, thế lực trong gia tộc đó càng không phải tầm thường. Nói thật anh Trần chọn thời điểm này để đến thành phố Yên Bái thật sự không phải là một lựa chọn sáng suốt."

Trần Gia Bảo bưng ly trà lên cười vô cùng tự tin, nói: "Đối với Trần Gia Bảo tôi mà nói thì bất kể là nước lũ cuồn cuộn hay ngọn lửa thiêu đốt mạnh mẽ, đó cũng chỉ là một con đường bằng phẳng bao la, cứ tự tin mà bước đi. Cho dù thành phố Yên Bái nhỏ bé này vô cùng nguy hiểm đi nữa thì Trần Gia Bảo tôi cũng có gì phải sợ đâu?"

Takashima Seira vỗ tay rồi cười nói: "Không hổ danh là anh Trần, quả nhiên là có đủ sự ngang ngược."

Bên trong căn phòng sát vách, Terai Chika nghe được những lời nói hùng hồn của Trần Gia Bảo, thì cười mỉm nói: "Chẳng trách chỉ dựa vào một mình anh ta đã có thể khiến cả tỉnh Phú Thọ như gặp phải đại quân của địch, chỉ dựa vào độ tự tin của anh ta hiện tại thôi cũng đã đủ để đánh bại hết đại đa số đàn ông trên thế giới này rồi."

Kobayashi Shino thấy Terai Chika đánh giá cao Trần Gia Bảo như vậy thì trong lòng thấy không thoải mái, bĩu môi hừ nhẹ một tiếng rồi mỉa mai nói: "Tự tin là điều cần thiết để chống đỡ thực lực, nhưng nhiều lúc tự tin thái quá chính là tự đại, mà tự đại thường sẽ mang đến sự diệt vong!"

Terai Chika mỉm cười gật cười, chẳng ừ hử gì cả.

Trong phòng khách, Trần Gia Bảo chợt liếc nhìn về phía tấm gương. Mặc dù Terai Chika và Kobayashi Shino đã cố ý đè giọng mình xuống rồi, nhưng khả năng nghe của Trần Gia Bảo rất thính nên vẫn có thể nghe được giọng nói của họ. Chưa kể, với sự nhạy cảm vô cùng cao của Trần Gia Bảo, từ lúc bước chân vào phòng khách anh đã phát hiện ra trong căn phòng sát vách có một vị tông sư rồi.

Phát giác được Trần Gia Bảo nhìn về phía gương, Takashima Seira thầm nhủ không ổn rồi, chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã phát hiện ra cô Terai rồi sao?

Vào lúc Takashima Seira thấp thỏm không yên, Trần Gia Bảo đã thu lại tầm mắt, làm như không có gì, cười nói: "Quá khen rồi."

Thấy vẻ mặt của Trần Gia Bảo không có gì thay đổi nên Takashima Seira thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chuyển chủ đề, nói: "Không biết lần này anh Trần đến tìm Takashima là có chuyện gì sao?"

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, tỏ vẻ hơi bất lực, cười nói: "Bạn bè của tôi ở tỉnh Phú Thọ không nhiều, ông cũng xem như là một trong số rất ít những nhân vật có thể khiến tôi để ý, vậy nên trong lúc buồn chán quá đã muốn tới đây tìm ông để thảo luận và học tập kinh nghiệm lẫn nhau."

"Anh Trần quá khen rồi, có thể cùng nghiên cứu thảo luận với anh Trần chính là vinh hạnh của Takashima."

Trong lòng Takashima Seira hơi xốn xang, liền thảo luận về kinh nghiệm võ đạo với Trần Gia Bảo. Đương nhiên hầu hết thời gian đều là Takashima Seira hỏi và Trần Gia Bảo trả lời.

Trần Gia Bảo thường chỉ nói 2-3 câu thôi, còn Takashima Seira lại càng nghĩ ra nhiều hơn, giống như được đã ghiền vậy, càng ngày càng kính phục Trần Gia Bảo hơn.

Trong căn phòng sát vách, Terai Chika không có hứng thú với võ đạo, nghe cuộc thảo luận của hai người trong phòng khách, chỉ cảm thấy vô cùng nhàm chán thôi, nên nhẹ giọng nói: "Bây giờ xem ra là chúng ta nghĩ nhiều rồi, Trần Gia Bảo thật sự tới đây tìm Takashima Seira thảo luận về võ đạo thôi, không biết gì về chuyện "Ngọc tỷ Truyền Quốc" cả."

Kobayashi Shino vừa đắc ý vừa khinh thường nói: “Thế giới bên ngoài đã truyền bá về sự thần kỳ không gì sánh được của Trần Gia Bảo, xem ra chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi. Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, những người Việt Nam này cũng thật ngu xuẩn, chỉ quan tâm đến chuyện đấu đá trong nội bộ mình mà thôi, quả thật là một đống cát sạn mà. Bằng không, nếu mười đại gia tộc bắt tay giảng hòa với Trần Gia Bảo, dựa vào sự điều khiển và giám sát của mười đại gia tộc ở tỉnh Phú Thọ thì sao chúng ta có thể dễ dàng qua được mắt bọn họ để mang “Ngọc tỷ Truyền Quốc” về nước Nhật được?”

Đúng lúc này, Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, trong mắt lóe lên gì đó nhưng vừa lóe lên đã mất, bật cười đầy sảng khoái: “Ngài Takashima, xem ra ông hiểu rất rõ về văn hóa Việt Nam đấy.”

Takashima Seira khiêm tốn cười nói: “Việt Nam là thầy của Nhật Bản, vậy nên từ nhỏ Takashima đã ngưỡng mộ văn hóa Việt Nam rồi nên đương nhiên cũng tương đối hiểu về văn hóa Việt Nam. Đương nhiên nếu so sánh với anh Trần đây thì những gì tôi biết chẳng qua cũng là chỉ ánh sáng của chú đom đóm so với ánh trăng sáng mà thôi. Không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến.”

Chương 1347

Chương 1347

“Khiêm tốn quá rồi.” Trần Gia Bảo tiếp tục cười nói: “Có lẽ ngài Takashima cũng đã đọc lướt qua các di vật văn hóa cổ đại của Việt Nam chúng tôi rồi mới đúng nhỉ?”

Takashima Seira gật đầu liên tục.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo hớp một ngụm trà, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, tiếp tục nói: “Ví dụ như, Ngọc tỷ Truyền Quốc, tôi nghĩ ngài Takashima chắc chắn hiểu rất rõ về nó đấy.”

Bốn chữ “Ngọc tỷ Truyền Quốc” vừa phát ra giống như đất bằng nổi sóng vậy!

Sắc mặt Takashima Seira bỗng thay đổi, Terai Chika và Kobayashi Shino đang ở phòng bên cạnh nghe thấy vậy cũng không kìm được mà chau mày thật chặt, kinh ngạc mãi không thôi.

“Cô Terai, chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã biết tin Ngọc tỷ Truyền Quốc đang ở trong tay chúng ta rồi sao? Hay là Trần Gia Bảo chỉ vô tình nhắc đến Ngọc tỷ Truyền Quốc thôi?” Kobayashi Shino trầm mặt phỏng đoán.

“Không biết nữa, cứ quan sát thêm đã rồi nói sau.” Ánh mắt Terai Chika toát lên sự nguy hiểm, nghiêm trọng, nếu thực sự Trần Gia Bảo đã biết Ngọc tỷ Truyền Quốc ở trong tay bọn họ thì đây chắc chắn sẽ là một vấn đề cực kỳ nan giải.

“Nếu như Trần Gia Bảo thực sự đến đây vì Ngọc tỷ Truyền Quốc thì hôm nay nhất định không thể để anh ta an toàn rời khỏi đây!”

Ánh mắt Kobayashi Shino lóe lên tia sát ý rét lạnh, “Ngọc tỷ Truyền Quốc là vật vô cùng quan trọng, nó mang ý nghĩa cực

kỳ to lớn đối với nước Nhật, cho nên chúng ta tuyệt đối không được để anh ta tung tin tức này ra ngoài.”

Trong phòng khách, lúc này Takashima Seira vô cùng hoảng loạn, đầu óc quay cuồng nhưng ngay giây tiếp theo sắc mặt đã khôi phục lại trạng thái bình thường, giả vờ như mình không hề biết chuyện gì, nhàn nhạt bật cười rồi nói: “Tất nhiên Takashima đã từng nghe mọi người nói đến danh tiếng của Ngọc tỷ Truyền Quốc, đó là biểu tượng của quyền lực vương quyền do đời trước truyền lại, từ thời xa xưa đến nay có biết bao bậc vua chúa và anh hùng hào kiệt muốn sở hữu vật báu này, chỉ tiếc là Ngọc tỷ Truyền Quốc đã sớm bị thất truyền trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, Takashima không có duyên được chiêm ngưỡng, quả thực rất tiếc nuối.”

“Thế nhưng theo những gì tôi được biết thì Ngọc tỷ Truyền Quốc đã từng xuất hiện tại tỉnh Phú Thọ, không biết ông Takashima đây có biết điều đó không?” Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói.

Giọng điệu của anh rất bình tĩnh, nhưng nội dung câu nói lại như từng bước từng bước áp đặt người nghe.

Nhất thời bầu không khí vốn còn lưu giữ một chút xíu tình bạn hữu nghị, khách sáo giữa hai bên liền tan biến trong nháy mắt, bất chợt trở nên căng thẳng và nghiêm túc hơn, thậm chí còn có cảm giác như hai bên chuẩn bị sẵn sàng để lao vào đánh nhau.

Takashima Seira thầm nhíu mày, nhưng nét mặt lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc, ông ta nói: “Thế mà Ngọc tỷ Truyền Quốc lại xuất hiện ở tỉnh Phú Thọ sao? Chuyện lớn như vậy mà Takashima tôi lại không hề hay biết, xem ra rời khỏi quê hương thì nguồn tin của tôi cũng trở nên chậm chạp hơn rồi.”

Nói rồi lại tỏ ra vô cùng tiếc nuối.

“Xem ra là ông Takashima đây không hề hay biết chuyện gì, vậy thì tôi chỉ có thể đi hỏi người khác thôi vậy.”

Vừa nói xong, ánh mắt của Trần Gia Bảo liền trở nên lạnh đến thấu xương, dưới sự kinh ngạc của Takashima Seira, Trần Gia Bảo búng tay một cái, chỉ kịp nghe thấy một tiếng “soạt”, một

thanh kiếm trắng sắc nhọn lao ra, xé rách không gian, trực tiếp lao thẳng đến cắm vào tấm gương hai mặt phía không xa.

Ngay lúc đó, vừa nghe thấy một tiếng "rắc" khe khẽ thì từng mảnh gương cũng theo đó mà vỡ tan ra, rơi la liệt trên mặt đất, để lộ ra hai người Terai Chika và Kobayashi Shino đang sững sờ ngồi im tại chỗ.

Không ổn rồi!

Chương 1348

Chương 1348

Sắc mặt Takashima Seira liền thay đổi nhanh chóng, trực tiếp đứng phắt dậy, đồng thời cả người đứng ở tư thế chuẩn bị, sẵn sàng, đề phòng Trần Gia Bảo sẽ động tay động chân với Terai Chika.

Thế nhưng Trần Gia Bảo lại không hề có hành động nào khác, anh bình tĩnh ngồi trên ghế sô pha, tuy ánh mắt vẫn rét lạnh như vậy nhưng lại không hề có ý động tay đánh người.

Khóe miệng của anh khẽ cong lên, ý cười nghiền ngẫm nồng đậm bên môi, anh nói: "Hai vị đây cũng dự thính được một lúc khá lâu rồi, cũng đến lúc lộ mặt rồi chứ nhỉ? Dù sao thì nghe lén người khác nói chuyện cũng không phải hành động mà bậc chính nhân quân tử nên làm đâu."

Kobayashi Shino nghe vậy thì vô cùng giận dữ, đang định mở miệng nói chuyện.

Thì đột nhiên bị Terai Chika khẽ kéo tay lại, Kobayashi Shino thấy vậy liền hiểu ý của cô ta nên chỉ đành ngậm miệng lại, có điều trong lòng vẫn có chút khó chịu nên không kìm được "hừ" lạnh một tiếng.

Terai Chika mỉm cười nói: "Xin tự giới thiệu, tôi tên là Terai Chika, thực sự rất bái phục sự nhạy bén của anh có thể phát hiện ra chúng tôi đang ở trong phòng nghe trộm hai người nói chuyện. Ngoài ra tôi cũng phải chỉ ra một điểm mà anh Trần vừa rồi nói sai, bởi vì Terai tôi đây chỉ là một người phụ nữ, từ trước đến nay chưa từng tự cho mình là bậc chính nhân quân tử gì hết, kể cả tôi có lén lút nghe trộm một chút thì hình như cũng không có hề hấn gì, anh Trần nói xem có phải vậy không?"

“Tất nhiên lén lút nghe trộm một chút thì sẽ không sao cả…” Trần Giao Bảo đang cười nhưng trong đó lại không hề có một chút cảm tình nào, anh nói: “Nhưng nếu như lén lút trộm đi một vật gì đó lớn lao thì cũng sẽ rất dễ bị mất đi cái mạng nhỏ này đó.”

“Ồ? Ví dụ như?” Terai Chika nghiêng đầu hỏi, nhìn cô ta lúc này vô cùng… đáng yêu, nhưng nếu như có người nào đó ngu ngốc thực sự tin vào dáng vẻ ngây thơ vô hại của cô ta thì hậu quả sẽ cực kỳ khó lường.

Nhân lúc hai người bọn họ đang nói qua nói lại, Takashima Seira đã lặng lẽ đi đến bên cạnh Terai Chika, ông ta và Kobayashi Shino một trái một phải che chắn cho Terai Chika ở giữa, cho dù Trần Gia Bảo đột ngột ra tay thì hai người bọn họ cũng có thể kịp thời bảo vệ Terai Chika an toàn.

Trần Gia Bảo làm như không nhìn thấy động tác nhỏ của Takashima Seira, tiếp tục nói: “Ví dụ như Ngọc Tỷ Truyền Kỳ, nếu như tên trộm nào không có mắt, dám cả gan trộm nó đi thì không những không mang lại chút lợi lộc nào mà còn làm cho cái mạng nhỏ đó cũng tan biến khỏi thế giới này luôn!”

“Ồ? Vậy sao?” Terai Chika cười phá lên, cô ta nói: “Nghe anh Trần nói như vậy thì hình như Ngọc tỷ Truyền Quốc cũng chỉ là một vật chẳng lành, chẹp chẹp… xem ra biểu tượng của quyền lực vương quyền này cũng chẳng ra làm sao cả, cũng may đất nước chúng tôi chẳng có Ngọc tỷ Truyền Quốc gì đó, nếu không há chẳng phải đã bị khắc chết rồi hay sao?”

“Đối với một số người mà nói thì tất nhiên Ngọc tỷ Truyền Quốc là một vật chẳng lành.” Trần Gia Bảo vừa lắc đầu vừa khẽ bật cười, nói: “Ngọc tỷ Truyền Quốc là biểu tượng của quyền lực vương quyền theo mệnh trời và thời vận, người nào tâm địa không trong sạch khi nhận được Ngọc tỷ Truyền Quốc tất nhiên sẽ bị cắn trả, nhưng nếu người nào một lòng ủng hộ chính nghĩa, tận trung tận hiếu thì đương nhiên… người đó sẽ có thể khống chế được sức mạnh của Ngọc tỷ Truyền Quốc. Quân không thấy Tần Thủy Hoàng, chỉ cần Ngọc tỷ Truyền Quốc và Tùy Hầu Bảo Châu trong tay thì đều có thể cuốn sạch chốn xa xăm, chiếm đoạt bốn phương, chứa chấp vũ trụ, càn quét đất trời, trở thành bậc đế vương uy minh của thời đại. Vì thế nên muốn biết rốt cuộc Ngọc tỷ Truyền Quốc là vật mang

đến tai ương hay biểu tượng của quyền lực vương quyền thì phải xem người có được nó liệu có số kiếp này hay không? Trước mắt xem ra, người Nhật các người vẫn chưa có số kiếp đó đâu."

Lời này vừa nói ra đã làm cho sắc mặt Takashima Seira và Terai Chika thay đổi hẳn.

Còn Kobayashi Shino lại tức giận nói: "Ăn nói hàm hồ, Ngọc tỷ Truyền Quốc đã thất truyền ở Việt Nam các anh biết bao lâu nay, điều này chứng tỏ số kiếp của các anh đã hết, mà Nhật Bản chúng tôi là đất nước mặt trời mọc, được thần Amaterasu bảo hộ, đương nhiên sẽ có vận khí sở hữu vật báu này, chính vì cớ đó nên trong trận chiến mười mấy năm trước Việt Nam các anh mới suýt nữa bị chúng tôi nuốt chửng. Nếu như số kiếp của đất nước các anh đã tận, vậy theo lý mà nói thì Ngọc tỷ Truyền Quốc không nên thuộc quyền sở hữu của các anh nữa, ngược lại Nhật Bản chúng tôi sẽ tiếp tục kế thừa nền văn minh chân chính, đừng nói rằng chúng tôi không có Ngọc tỷ Truyền Quốc, cho dù Ngọc tỷ Truyền Quốc thực sự nằm trong tay chúng tôi thì đó cũng là điều đương nhiên."

Chương 1349

Chương 1349

Anh ta vừa nói dứt lời thì bất chợt, chỉ nghe thấy một tiếng "phựt", lại là một thanh kiếm sắc nhọn đang lao nhanh trong không trung, trực tiếp phi thẳng về phía Kobayashi Shino.

Trần Gia Bảo bất chợt ra tay, vừa búng tay một cái thì đã thấy một luồng kiếm khí lao đến, hướng thẳng về phía chính giữa cổ họng của Kobayashi Shino.

Chỉ riêng tốc độ và sức mạnh của cây kiếm này đã đủ để lấy mạng Kobayashi Shino ngay tức khắc.

Sắc mặt Kobayashi Shino chợt biến đổi, trong thời khắc nguy hiểm cận kề, cổ tay khẽ run lên lấy ra một con dao găm sắc bén từ trong tay áo ra chặn ngay trước mặt.

Tuy anh ta cũng là một thiên tài võ thuật, nhưng dù sao anh ta cũng chỉ mới đột phá được giai đoạn sơ kỳ để trở thành cao thủ vào năm ngoái, làm sao có thể chống đỡ được một kiếm toàn lực của Trần Gia Bảo chứ?

Chỉ nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau "keng" một cái, thanh kiếm đâm trúng dao găm nhưng chỉ dừng lại một chút liền lao vụt về đằng sau.

Cổ tay của Kobayashi Shino bị thương, không thể tiếp tục chống đỡ được nữa nên con dao găm cũng cứ thế tuột khỏi tay rồi lao về phía đằng sau theo sức hút của thanh kiếm.

Mắt nhìn thấy thanh kiếm sắp đâm xuyên qua cổ họng của Kobayashi Shino.

Trong thời khắc nguy hiểm cũng may Takashima Seira nhanh tay nhanh mắt nên đã lập tức vung tay phải thành công chặn lại đường kiếm của Trần Gia Bảo, lúc này mới có thể cứu được một mạng của Kobayashi Shino.

Kobayashi Shino vừa đi dạo một vòng từ Quỷ Môn Quan trở về, trong lòng không khỏi một phen khiếp sợ, sắc mặt càng lúc càng tái xanh đi, trên trán cũng toát ra từng tầng mồ hôi lạnh, một hồi lâu mới khẽ nói với Takashima Seira: "Cảm… cảm ơn ông Takashima."

Takashima Seira lắc đầu rồi nói: "Cẩn thận một chút, nên nhớ thề chết cũng phải bảo vệ an toàn cho cô Terai Chika."

"Vâng." Kobayashi Shino đáp lại một tiếng, anh ta có một dự cảm chẳng lành, chỉ sợ là lần này thực sự phải "thề chết" bảo vệ rồi.

Terai Chika thấy Kobayashi Shino không sao thì mới khẽ thở phào một hơi, sau đó nhíu mày nói: "Anh Trần, chỉ một câu không vừa ý mà anh đã đột nhiên động tay động chân, hình như điều này không phù hợp với thân phận của anh đâu nhỉ?"

Trần Gia Bảo không thèm đếm xỉa đến Terai Chika mà chỉ chậm rãi đứng dậy, đi thẳng về phía Kobayashi Shino, sắc mặt lạnh thấu xương, anh liếc nhìn anh ta rồi nói: "Anh là ai?"

Kobayashi Shino vừa mới suýt chết bất đắc kỳ tử trong tay Trần Gia Bảo nên bây giờ trong lòng vẫn còn hơi cẩn thận dè dặt, nhưng vẫn cứng miệng, giận dữ, kiêu ngạo nói: "Tôi là Kobayashi Shino, học trò của Thủy Vân Lưu Nhật Bản, là thiên tài được hàng trăm tỷ người dân Nhật ngưỡng mộ!"

Ánh mắt Trần Gia Bảo lộ rõ vẻ khinh thường, anh đưa ba ngón tay ra và nói: "Thứ nhất, đất nước của các anh chỉ có thể bị mắc kẹt ở hải đảo xa xôi cả nghìn năm nay, không những nguồn tài nguyên thiên nhiên thiếu thốn mà còn thường xuyên phải hứng chịu thiên tai, thậm chí đến tận bây giờ bất kể là chính trị hay quân sự, các anh vẫn phải ôm đùi của Hoa Kỳ, cái này mà cũng gọi là "vận khí" sao? Thật nực cười.

Thứ hai, Ngọc tỷ Truyền Quốc là biểu tượng của quyền lực vương triều Việt Nam hàng nghìn năm nay, thuộc quyền sở hữu của Việt Nam, mà trong thời kỳ cổ đại Nhật Bản của các anh cũng chỉ là các nước nhỏ dưới triều nhà Hán, giữ ấn vàng của vua Nhật Bản được nhà Hán ban tặng, các anh có tư cách gì đòi tiếp tục kế thừa nền văn minh của Việt Nam, chiếm giữ Ngọc tỷ Truyền Quốc chứ? Anh khoác lác mà không cảm thấy ngượng mồm sao?

Thứ ba, anh là thiên tài được hàng trăm tỷ người dân Nhật ngưỡng mộ nhưng tôi chỉ là một con người nhỏ nhoi của tỉnh Hòa Bình, mà đã tiếp xúc với rất nhiều người có trẻ hơn anh, có trình độ tốt hơn và có cơ sở rèn luyện cao hơn anh, từ đó có thể thấy thiên tài ở Nhật Bản của các anh cũng chỉ có thế mà thôi. Tất nhiên, điều này cũng có lý đó cả thôi, Nhật Bản của các anh không chỉ là nơi đất khách quê người, nhỏ bé, tài nguyên thiên nhiên nghèo nàn, mà so với Việt Nam chúng tôi, các anh còn thiếu đi một phần hoành tráng, không so bì được với đất Việt Nam lớp lớp người tài như chúng tôi, suy cho cùng thì đều rất hợp lý.”

Chương 1350

Chương 1350

Hai người tài giỏi mà anh đang nói đến tất nhiên muốn chỉ hai người phụ nữ là Đạm Đài Thái Vũ và Lưu Ly, bất kể là ai trong số hai người bọn họ ra tay thì cũng có thể dễ dàng xử lý Kobayashi Shino.

Trong lòng Kobayashi Shino cảm thấy vô cùng tức giận, sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi, nhưng những điều Trần Gia Bảo nói không chỉ là qua loa đại khái mà từng câu từng chữ đều là sự thật, cho dù Kobayashi Shino muốn phản bác thì nhất thời cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Terai Chika thở dài, nói: "Anh Trần không chỉ giỏi võ mà từng lời nói ra cũng vô cùng sắc bén, Terai thực sự rất bái phục, nhưng đáng tiếc Ngọc tỷ Truyền Quốc không có ở chỗ chúng tôi, e là đã làm cho anh Trần thất vọng rồi."

Vẻ mặt tiếc nuối, giọng điệu chân thành, nếu như không nhờ có thính lực nhạy bén nghe được tiếng Terai Chika thì thầm ở phòng bên, chính miệng cô ta đã nhắc đến Ngọc tỷ Truyền Quốc thì có lẽ Trần Gia Bảo đã thực sự bị dáng vẻ này của cô ta lừa rồi."

Một tay Trần Gia Bảo đặt sau lưng, tay phải nâng thanh kiếm lên, kiếm khí dâng trào, cuộn quanh cơ thể, bao phủ toàn bộ biệt thự, anh nói: "Nếu đã như vậy thì tôi cũng không ngại giữ các người lại để từ từ tra hỏi đâu, tuy Trần Gia bảo tôi chỉ là một con người nhỏ bé nhưng khả năng này thì tôi vẫn rất tự tin."

Nghe vậy, sắc mặt Takashima Seira liền thay đổi, ông ta đã từng đấu tay đôi với Trần Gia Bảo, ông ta biết rốt cuộc Trần Gia Bảo mạnh đến mức nào, kể cả ông ta và Kobayashi Shino cùng hợp tác tấn công thì cũng không chắc có thể đánh bại

được Trần Gia Bảo, huống hồ trong mấy ngày nay Trần Gia Bảo đã chém đầu hai vị cường giả đời sau, lúc này vừa hay là khoảng thời gian kiêu ngạo, càn quấy nhất, thế thì lại càng không thể địch nổi anh.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Takashima Seira liền cảm thấy hơi trùng xuống.

"Này…"

Đột nhiên, Terai Chika liền thở dài, dường như đang lấy làm tiếc nuối vì điều gì đó, cô ta nói: "Anh Trần, nếu anh đã cố chấp muốn động tay động chân, vậy chi bằng chúng ta đánh cược một ván đi?"

"Cược cái gì?" Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi.

"Đánh cược bằng mạng sống." Terai Chika nói: "Đánh cược bằng mạng sống của Trần Gia Bảo anh."

Trong biệt thự mang phong cách kiểu Nhật, một câu 'đánh cược tính mạng' Terai Chika đã đẩy không khí căng thẳng ở đây lên cao trào.

"Đánh cược tính mạng?" Trần Gia Bảo chỉ chỉ vào thanh kiếm, lắc đầu cười, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ nói: "Tôi không biết là ai cho cô tự tin khiến cho cô cảm thấy rằng mình có tư cách đánh cuộc tính mạng với tôi sao?"

"Im miệng, thân phận của cô Terai cao quý như vậy, làm sao có thể để cho anh hạ thấp như vậy được?" Kobayashi Shino lập tức quát lên, ở trong lòng anh ta Terai Chika vốn là người xinh đẹp, tao nhã, cao quý, chẳng những là lãnh đạo của anh ta mà còn là nữ thần trong lòng anh ta ngưỡng mộ từ lâu, tuyệt đối không cho phép Trần Gia Bảo ở trước mặt anh ta coi thường Terai Chika

Terai Chika cao ngạo ngẩng đầu lên nói: "Về thân phận thật sự của tôi thì anh Trần đây không cần biết, anh chỉ cần biết ngài Takashima đây là một trong mười cường giả hàng đầu Nhật Bản, có địa vị cao quý cùng danh tiếng, Kobayashi Shino cũng là một thiên tài võ thuật hiếm có ở nước tôi, vô số người gửi gắm kỳ vọng lớn lao lên người anh ta, hơn nữa Kobayashi Shino còn xuất thân trong một gia tộc lớn, tài giỏi, thế lực cũng không phải là nhỏ đâu.

Nhưng với thân phận và địa vị của hai người họ bây giờ lại thề sống thề chết bảo vệ tôi, cho nên chắc anh Trần có thể nhìn ra thân phận của tôi ở Nhật Bản là như thế nào, tuyệt đối không đơn giản, hiện tại anh Trần cảm thấy Terai Chika có tư cách đánh cược tính mạng với anh không?"

"Như vậy xem ra thân phận, địa vị của cô ở Nhật Bản chắc chắn không nhỏ rồi, nhưng đáng tiếc…" Trần Gia Bảo lắc đầu cười cười, sau đó tiếp tục nói: "Nếu đúng như lời cô đã nói thì thân phận của cô đã cao quý như vậy nếu tôi trực tiếp bắt lấy cô làm con tim, ép hỏi về 'Ngọc tỷ Truyền Quốc' không phải là càng thuận tiện hơn sao?

Lời vừa nói ra khiến Takashima Seira và Kobayashi Shino đều phải rùng mình, không hẹn nhau mà bước về phía trước từng bước, chắn cho Terai Chika ở phía sau.

Chương 1351

Chương 1351

Ngược lại với Takashima Seira và Kobayashi Shino như gặp phải kẻ thù lớn mạnh thì khóe miệng Terai Chika lại nở một nụ cười, đối với sự uy hiếp của Trần Gia Bảo cô ta không thèm để ý, cười nói: "Tôi biết võ nghệ của anh Trần đây tinh thông, huyền bí, nếu đúng như lời anh nói là cố ý bắt giữ tôi làm con tim thì hai người Takashima Seira và Kobayashi Shino hợp lực lại cũng không chắc chắn là có thể ngăn cản được anh."

Nhưng mà anh Trần tuy mạnh cũng không nhất định là mọi việc đều có thể thuận theo ý mình, Chika đã là một người phụ nữ trưởng thành, trong cơ thể chảy dòng máu mang đậm tinh thần võ sĩ đạo cho nên nguyện tự sát cũng tuyệt đối không chịu khuất phục, cho dù anh thật sự bắt được tôi nhưng anh cũng đừng mơ tưởng lấy được tin tức gì về 'Ngọc tỷ Truyền Quốc' trong miệng tôi.

Dứt lời Terai Chika cao ngạo ngẩng đầu lên, ánh mắt có một tia quyết tiệt.

"Nói như vậy là cô thừa nhận 'Ngọc tỷ Truyền Quốc' ở trên tay cô sao?" Trần Gia Bảo nhướng mày.

Khóe miệng Terai Chika nhếch lên một nụ cười, từ chối cho ý kiến nói: "Hiện tại Chika có thừa nhận hay không thì cũng không còn quan trọng nữa rồi, mấu chốt là anh Trần nghĩ như thế nào thôi, anh đã kiên trì cho rằng 'Ngọc tỷ Truyền Quốc' ở trong tay của Chika, như vậy thì Chika cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận 'Ngọc tỷ Truyền Quốc' ở trong tay tôi thôi.

Hiện tại biện pháp duy nhất để anh Trần có thể lấy được 'Ngọc tỷ Truyền Quốc' trên tay tôi chính là anh cùng tôi đánh cược tính mạng, nếu anh thắng, Chika sẽ dùng hai tay dâng 'Ngọc tỷ Truyền Quốc' của Việt Nam lên, đương nhiên nếu anh Trần

thua vậy thì tính mạng của anh khó mà giữ lại được, không biết anh Trần đây có thể can đảm thấy chết không sờn hay không?"

Trần Gia Bảo trầm ngâm một chút sau đó lập tức gật đầu nói: "Được, không phải chỉ là đánh cược tính mạng thôi sao, tôi đồng ý, mà nếu kết quả cuối cùng khiến tôi phát hiện ra cô lừa gạt tôi thì cho dù cô có trốn về Nhật Bản tôi cũng nhất định khiến cô phải trả một cái giá thật đắt."

Sau khi nói xong dường như để chứng minh cho lời mình nói Trần Gia Bảo đem kiếm quy lại một điểm rồi đột nhiên đưa tay chỉ lên trời, trong chớp mắt một thanh kiếm sắc bén vung lên, lấy khí thế không thể chống đỡ xuyên qua mái nhà thành một cái lỗ lớn bằng miệng bát, hơn nữa còn tiếp tục xuyên thủng nóc của tòa biệt thự bốn tầng mà bay thẳng lên trời.

Có thể nói là một thanh kiếm quét ngang chín nghìn dặm.

Sắc mặt Kobayashi Shino khẽ thay đổi, một đạo kiếm vừa rồi của Trần Gia Bảo không chỉ uy lực cực mạnh mà tốc độ còn cực nhanh, nếu mà phóng tới chỗ của anh ta thì anh ta nhất định không thể may mắn thoát nạn.

Cảm xúc của Takashima Seira cũng ngưng đọng, ông ta biết rõ chỗ đáng sợ của Trần Gia Bảo, hôm nay muốn bảo toàn tính mạng trở ra chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng.

Khác với Kobayashi Shino và Takashima Seira như gặp phải kẻ địch lớn, vẻ mặt Terai Chika lại vô cùng thoải mái, cô ta vỗ tay, cười cười nói: "Không hổ là người đã khuấy đảo Phú Thọ đến long trời lở đất, anh Trần quả nhiên rất dứt khoát, sức hấp dẫn tuyệt với thật sự khiến Chika vô cùng bội phục, nếu anh Trần đã đồng ý đánh cược tính mạng vậy mời anh Trần ngồi ở phòng khách, Chika đi chuẩn bị."

"Tôi không thích chờ đợi quá lâu."

Trần Gia Bảo yên lặng ngồi trên ghế nhìn xem Terai Chika có thể giở trò gì.

"Anh Trần yên tâm, Chika sẽ nhanh chóng quay lại, hơn nữa tôi cam đoan sẽ mang đến cho anh Trần một bất ngờ lớn."

Terai Chika nở nụ cười bí ẩn sau đó xoay người đi đến một căn phòng khác.

Takashima Seira cùng Kobayashi Shino đứng yên tại chỗ, âm thâm canh gác.

Trần Gia Bảo bắt chéo chân, vẻ mặt thản nhiên, thoải mái ngồi trên ghế sô pha.

Sau đó anh thuận tiện liếc mắt nhìn Takashima Seira và Kobayashi Shino một cái rồi đột nhiên nở nụ cười nói: “Ngài Takashima, ban đầu tôi vốn rất khâm phục ý chí của ông, không ngờ ông cũng tham gia vào việc đánh cắp ‘Ngọc tỷ Truyền Quốc’, người xưa đã nói rồi, quả nhiên là biết người biết mặt không biết lòng. “

Chương 1352

Chương 1352

Những lời này tràn đầy vẻ chế nhạo.

Takashima Seira trầm mặc một chút, sau đó lại lập tức nói: "Tu vi của anh Trần đây thực sự là vô cùng cao thâm, uyên bác, điều này làm cho Takashima Seira tôi kính nể không thôi, nói thật là tôi không muốn đứng ở phía đối lập với anh Trần, nhưng Takashima Seira tôi vốn là một người Nhật chỉ có thể vì đại nghĩa của quốc gia mà từ bỏ lập trường của cá nhân mình."

Vẻ mặt Trần Gia Bảo dần dần trở nên khinh miệt, cười nói: "Thì ra 'đại nghĩa' mà nước các người nói chính là đi cướp bảo vật của nước khác hay sao, chậc chậc, đại nghĩa như thế thật sự khiến người khác phải ghê tởm."

Sắc mặt Takashima Seira vô cùng khó coi nhưng mà ông ta cũng đuối lý nên chỉ có thể ngậm miệng lại không nói gì nữa.

Kobayashi Shino rất muốn phản bác lại nhưng lại kiêng dè thực lực vô cùng mạnh mẽ của Trần Gia Bảo cho nên những lời nói phản bác ở trong lòng chỉ có thể nghẹn lại không nói thành lời.

Hơn mười phút sau "kẽo kẹt" một tiếng, cửa phòng ngủ được đẩy ra, Terai Chika

một lần nữa đi ra giữa phòng khách.

Cô ta một lần nữa bày ra nhan sắc tinh xảo, nhan sắc vốn đã mỹ mạo nay càng thêm quyến rũ, mị hoặc, mặt khác trong tay cô ta còn cầm một cái khay gỗ, trên khay còn đặt ba chén rượu trắng.

Trong mắt Kobayashi Shino là vẻ si mê nồng đậm, anh ta càng quyết tâm hơn, thề sống thề chết phải bảo vệ cô Terai.

Terai Chika thướt tha đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, cô ta cầm cái khay đến, trên khay có ba chén rượu sứ màu trắng, lần lượt đặt trên bàn trà trước mặt Trần Gia Bảo, mùi rượu nồng nặc lan tỏa trong không khí.

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: "Đây chính là cái mà cô nói là 'đánh cược tính mạng' sao ?"

Terai Chika lộ ra nụ cười mê hoặc chúng sinh, nói: "Đúng như những gì anh Trần nhìn thấy, ở đây có ba chén rượu trắng, trong đó có hai chén đã được hạ kịch độc, một loại độc là 'U Minh Tán' ý nghĩa như tên, trúng phải loại độc 'U Minh Tán' này thì chỉ trong vòng 10 giấy linh hồn sẽ rời khỏi thể xác, đi đời nha ma.

Loại độc trong một chén rượu khác tên là 'Thiên Mệnh Ma Nhụy' vốn là một loại độc vật thần bí ở tận sâu trong rừng mưa Đông Nam Á, sau này lại bị chuyên gia hóa học trong nước mang về chế tạo thành một loại độc dược không màu không vị, nếu trúng phải độc này nó sẽ phá hủy toàn bộ các huyệt đạo trên người anh, võ công cao cường của anh cũng có thể bị phá hủy, trong nháy mắt có thể phá hủy toàn bộ tu vi của anh.

Sắc mặt của Kobayashi Shino khẽ biến đối, đối với một người trong võ đạo như anh ta mà nói, mất đi tu vi so với mất đi tính mạng còn nghiêm trọng hơn, cho dù chén 'Thiên Mệnh Ma Nhụy' này là để cho Trần Gia Bảo uống nhưng anh ta vẫn kinh sợ theo bản năng lùi về phía sau từng bước.

Terai Chika quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo, muốn nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ thậm chí là sợ hãi của Trần Gia Bảo, nhưng mà lại khiến cô ta thất vọng rồi, sắc mặt Trần Gia Bảo bình tĩnh, thản nhiên, không có một chút dao động nào.

"Chẳng lẽ tâm trạng của Trần Gia Bảo đã vững vàng đến mức này rồi sao? Hừ, chờ đến lúc anh ta uống phải chén rượu độc xem anh ta còn bình tĩnh như thế nào nữa."

Terai Chika nghĩ đến đây ý cười bên miệng càng đậm, cô ta tiếp tục nói: "Trong ba chén rượu trắng này chỉ có một chén là rượu bình thường, mà quy tắc của trận 'đánh cược tính mạng' lần này chính là trong ba chén rượu tại đây anh Trần chọn một

chén để uống, sau khi uống xong nếu anh còn có thể bình an vô sự thì Chika

liền hai tay dâng ‘Ngọc tỷ Truyền Quốc’ cho anh.

Ngược lại nếu anh Trần không cẩn thận uống phải uống độc làm mất mạng hoặc bị phế công lực thì đó là anh Trần thua, chẳng những làm mất ‘Ngọc tỷ Truyền Quốc’ thậm chí ngay cả mạng hoặc tu vi của mình cũng sẽ mất đi nếu thua ở nơi này, anh Trần, phương pháp đánh cược mạng sống như vậy anh cảm thấy đủ kích thích chưa?

Chương 1353

Chương 1353

Trần Gia Bảo gật gật đầu, cười nói: “Ba chén rượu trắng, một ly đoạt mạng, một ly phế võ công, chỉ có một ly còn lại là có thể thắng, xác suất một phần ba này cũng đủ kích thích đó.

Kobayashi Shino liếc mắt nhìn Takashima Seira, cả hai đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương, một khi chọn sai một trong ba chén rượu trắng này thì hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc, đến cả bọn họ ở bên cạnh nhìn thấy đều cảm thấy nguy hiểm muôn phần.

Ngay sau Kobayashi Shino liền hưng phấn đứng lên, lần “đặt cược tính mạng” này chỉ có thể dựa vào vận may, dựa vào tu vi cao thâm mà Trần Gia Bảo vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo thì lúc này cũng không có đất dụng võ, có thể nói Trần Gia Bảo đã bước một chân vào cửa âm phủ rồi.

Terai Chika đắc ý, cười cười nói: “Anh Trần là một thiếu niên anh tuấn, kiệt suất khó gặp cho nên Chika có thể cho anh Trần đây một cơ hội nữa, nếu anh Trần lo sợ thì bây giờ rời đi vẫn còn kịp, đương nhiên từ nay về sau anh Trần cũng không được nhúng tay vào chuyện ‘Ngọc tỷ Truyền Quốc’.

“Sợ ư?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: “Trong từ điển của Trần Gia Bảo tôi chưa từng xuất hiện chữ ‘sợ’, chỉ là mấy chén rượu độc mà thôi, tôi cũng không để vào trong mắt.”

Từ lâu bách độc đã không thể xâm nhập được vào anh, dù có là ‘U Minh Tán’ hay là ‘Thiên Mệnh Ma Nhụy’ mà người ta vẫn hay nói cũng không có một chút tác dụng nào đối với anh, cho nên vật cực độc ở trong mắt người khác thì đối với Trần Gia Bảo cũng không khác gì những gia vị bình thường cả.

Cho nên cái mà Terai Chika gọi là “đánh cược tính mạng” ngay từ đầu đã nhất định thất bại rồi.

“Anh Trần đây thật là can đảm, khí phách như vậy làm cho Chika bội phục.” Trong đôi mắt của Terai Chika hiện lên vẻ tán thường: “Một khi đã như vậy thì xin mời anh Trần bắt đầu đi.”

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, cũng không thèm nhìn tới tùy tiện cầm lấy một chén rượu đưa lên miệng.

Terai Chika liền cảm thấy hưng phấn, bởi vì nếu chén rượu Trần Gia Bảo uống thật sự là ‘Thiên Mệnh Ma Nhụy’ thì chỉ cần Trần Gia Bảo uống xong thì tu vi của anh sẽ tiêu tan không còn, đến lúc đó Trần Gia Bảo sẽ là vật trong tay của cô ta.

Tuy rằng trong lòng Terai Chika rất kích động nhưng ngoài mặt lại cố gắng thể hiện như bình thường sợ bị Trần Gia Bảo nhìn ra điểm khác thường mà phát hiện ra chén rượu này có vấn đề.

Ngay lúc Trần Gia Bảo chuẩn bị uống ‘Thiên Mệnh Ma Nhụy’ trong lòng Terai Chika lại càng kích động, đột nhiên động tác uống rượu của Trần Gia Bảo ngừng lại, hơn nữa còn đặt lại chén rượu xuống bàn trà.

Terai Chika cảm thấy chán nản, chẳng lẽ cô ta khống chế biểu cảm không tốt nên bị Trần Gia Bảo phát hiện sao?

Terai Chika thu lại cảm xúc rồi mở miệng giễu cợt: “Sao nào, chuyện đến đường này rồi anh Trần rốt cuộc cũng biết sợ rồi sao?”

Kobayashi Shino cười nhạo, nói: “Xem ra lá gan này của anh cũng không thực sự là thấy chết không sờn nhỉ.”

“Trò khích tướng này của các người chẳng có tác dụng gì với tôi đâu.” Trần Gia Bảo nói: “Tôi chỉ cảm thấy ít nhất là trước khi tôi uống thì tôi phải thấy được Ngọc tỷ Truyền Quốc trước mới đúng, bằng không tôi cứ uống luôn như vậy thì có vẻ có hơi ngu ngốc rồi.”

Terai Chika lắc đầu chối từ, nói: “Nếu sau khi tôi lấy Ngọc tỷ Truyền Quốc ra, anh lại trực tiếp ra tay thì phải làm sao? Tu vi của anh quá cao rồi, ông Takashima cùng Kobayashi Shino có hợp sức lại cũng chưa chắc có thể chống cự nổi, cho nên để

đảm bảo thì trước khi anh uống rượu, Chika tuyệt đối sẽ không lấy Ngọc tỷ Truyền Quốc ra đâu."

"Anh Trần muốn giành được Ngọc tỷ Truyền Quốc thì chỉ có thể lựa chọn tin tưởng tôi, chỉ cần anh uống chén rượu cá cược này mà thắng thì Chika lập tức cung kính dâng lên Ngọc tỷ Truyền Quốc, còn chưa kể đến, dù cho anh có ra tay giết Chika thì anh cũng tuyệt đối sẽ không có lấy được Ngọc tỷ Truyền Quốc đâu."

"Tôi không thể không thừa nhận rằng tuy cô không phải người trong võ đạo, nhưng cả người cô đều tràn ngập hơi thở nguy hiểm." Trần Gia Bảo cũng không biết là tán thưởng hay đang thở dài, anh nói tiếp: "Thôi bỏ đi, xem ra hiện giờ tôi cũng chẳng còn lựa chọn nào khác nữa."

Chương 1354

Chương 1354

Nói xong, Trần Gia Bảo lại lần nữa nâng chén rượu lên rồi đưa đến bên miệng.

“Cảm ơn anh Trần đã có lời khen.”

Terai Chika thấy Trần Gia Bảo đã sắp sửa uống rượu độc Thiên Mệnh Ma Nhuỵ, trong lòng càng lúc lại càng hưng phấn, còn một chút nữa thôi, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi thì Trần Gia Bảo sẽ trúng độc rồi, đến lúc đó thì dù Trần Gia Bảo có bản lĩnh hơn đi nữa thì cũng chỉ có thể mặc cho cô ta chém giết mà thôi!

Terai Chika kích động đến mức đôi bàn tay giấu dưới ống tay áo đã siết chặt lại với nhau, thậm chí đôi bàn tay ấy còn hơi run rẩy!

Ngay lúc Trần Gia Bảo sắp uống còn Terai Chika đã không nhịn được mà để lộ ra vẻ hưng phấn thì Trần Gia Bảo bỗng lại nhếch khóe miệng cười, lần nữa dừng lại động tác uống rượu rồi đặt lại chén rượu lên bàn.

Terai Chika cực độ thất vọng, nét mặt cô ta thoáng cái đã cương cứng, mắt thấy chỉ còn cách chút xíu nữa thôi là Trần Gia Bảo đã trúng độc nhưng sao anh ta lại đặt chén rượu xuống nữa rồi?

Kobayashi Shino càng thêm coi thường ừ hử một tiếng, đám người Việt Nam này mặt ngoài thì nói dễ nghe lắm nhưng thực tế thì còn không phải sợ chết sao?

Trong lòng Terai Chika suýt nữa đã phát điên lên, nhưng bề ngoài vẫn miễn cưỡng cười khan hai tiếng, ra vẻ tò mò, nói: “Lại sao nữa vậy, anh Trần?”

Trần Gia Bảo cười đáp: “Tôi bỗng cảm thấy đã đánh cược cả tính mạng mình như vậy rồi thì không bằng cược lớn hơn chút nữa.”

“Cược lớn thêm chút nữa? Lời này của anh Trần là có ý gì?” Terai Chika không thôi, chẳng lẽ còn cách cá cược nào lớn hơn cả cược mạng nữa sao? Hay chỉ là Trần Gia Bảo này không dám uống độc nên mới sợ sệt tìm cơ chăng?

“Thực ra trong lòng tôi vẫn còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, hơn nữa…” Trần Gia Bảo liếc nhìn ba chén rượu độc trên bàn, nói: “Hơn nữa chỉ uống mỗi chén rượu cũng khó tránh không đủ kích thích, cũng không thể hiện được cái tính hào sảng của đàn ông Việt Nam chúng tôi, không bằng thế này đi, tôi uống xong một chén thì cô liền trả lời thêm một câu hỏi của tôi, đương nhiên vẫn phải đưa Truyền quốc ngọc tỷ cho tôi theo ước hẹn.”

“Ý của anh Trần là anh có thể uống… Uống hết cả ba chén rượu độc này?” Terai Chika kinh sợ kêu lên, ba chén rượu đã có hai chén có kịch độc, chưa nói đến ba chén, chỉ cần uống phải bất kỳ chén rượu nào trong hai chén đó thì Trần Gia Bảo đều sẽ trúng độc. Chưa kể đến Trần Gia Bảo mới chỉ ở cảnh giới Tông sư hậu kỳ, cho dù anh ta có là cường giả truyền kỳ thì cũng không thể nào chống đỡ được U Minh Tán cùng Thiên Mệnh Ma Nhuỵ. Hành động này của anh ta xác thực không phải là tự sát đấy chứ?

Trần Gia Bảo nhún vai, nói: “Ai mà biết chứ, nếu như chỉ hỏi một câu đã giải đáp được hết toàn bộ các thắc mắc của tôi thì cũng có thể tôi sẽ chỉ uống một chén. Ngược lại, nếu như tôi có quá nhiều thắc mắc thì tôi cũng có thể uống cả ba chén để thoả lòng hiếu kỳ của mình.”

Anh đã sớm miễn dịch với độc rồi nên nếu U Minh Tán và Thiên Mệnh Ma Nhuỵ đã không có tác dụng với anh thì không bằng nhân cơ hội này cò kè mặc cả, từ đó mang đến cho mình càng nhiều ích lợi hơn nữa.

Terai Chika khẽ nhíu mày, theo lý mà nói thì đề nghị của Trần Gia Bảo có vẻ như là cực kỳ có lợi với cô ta, cô ta hẳn là nên đáp ứng ngay lập tức mới phải. Nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy dáng vẻ tràn ngập tự tin của Trần Gia Bảo, trong

lòng cô ta lại cảm thấy quái lạ khiến cô ta nhất thời cũng không hiểu được tình hình trước mắt, cũng không biết bản thân có nên đồng ý hay không.

Hai người Takashima Seira cùng Kobayashi Shino cũng không hiểu ra sao, Trần Gia Bảo chán ghét bản thân anh ta sống không đủ lâu cho nên mới cố ý uống rượu độc tự tìm được chết hay sao?

Hai người nhìn nhau rồi đều nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt của đối phương. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của Kobayashi Shino đã lại trở nên khinh miệt, đây vẫn là lần đầu tiên anh ta thấy được người ngu xuẩn như Trần Gia Bảo như vậy đấy!

Cơn sửng sốt ban đầu qua đi, Terai Chika khẽ nhíu mày, nói: "Anh Trần, chẳng lẽ anh không sợ chết sao?"

Chương 1355

Chương 1355

Trần Gia Bảo cười nói: "Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam. Chỉ cần có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi thì chỗ rượu độc trước mắt này cũng chỉ có thể lựa chọn uống mà thôi, hơn nữa tôi cũng không cho rằng hai chén rượu độc này có thể làm gì được tôi."

"Xem ra anh Trần không chỉ có tính hiếu kỳ vô cùng lớn mà lòng tự tin cũng mạnh mẽ như vậy nhỉ. Bất kể như thế nào thì Chika cũng đều không có lý do từ chối. Vậy thì cứ làm theo ý anh đi. Mời!" Terai Chika đưa tay làm động tác mời, nhưng trong lòng lạ thầm cười lạnh, nếu Trần Gia Bảo anh đã thích tìm đường chết thì cũng không thể trách cô ta được!

Trần Gia Bảo cười đầy tự tin, anh cũng mặc kệ là rượu có độc hay không có độc thì anh cũng chỉ tùy ý nâng chén cạn sạch, vô cùng phóng khoáng, hào sảng!

"Anh Trần không hổ là thiếu niên hào kiệt của Việt Nam, quả nhiên là vừa can đảm vừa khí phách, Chika cũng thực khâm phục!" Terai Chika lập tức trở nên hưng phấn, bởi vì chén rượu mà Trần Gia Bảo uống chính là chén rượu có Thiên Mệnh Ma Nhụy!

Ánh mắt Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, anh đặt chén rượu xuống rồi nói: "Câu hỏi thứ nhất, tôi rất muốn biết Ngọc tỷ Truyền Quốc của Việt Nam hẳn là chắc có chút liên quan gì đến Nhật Bản mới đúng, nước Nhật các cô "cướp" Ngọc tỷ Truyền Quốc rốt cuộc là để làm gì, cô đừng nói với tôi chỉ là để sưu tầm mà thôi, bởi những lời xằng bậy cũng không lừa nổi bọn trẻ con đâu."

Terai Chika hơi do dự, dù sao thì Trần Gia Bảo cũng đã trúng độc Thiên Mệnh Ma Nhụy thì chỉ cần qua nửa tiếng nữa là

công lực của Trần Gia Bảo sẽ hoàn toàn biến mất. Đến lúc đó, Trần Gia Bảo chính là thứ trong lòng bàn tay của cô ta, anh ta cũng không thể uy hiếp đến cô ta nữa nên dù có nói sự thật cho Trần Gia Bảo thì cũng không việc gì cả.

Terai Chika vừa nghĩ đến đây liền cười nói: "Câu hỏi này của anh Trần thật làm khó Terai rồi, nhiệm vụ của Terai trong chuyến đến Việt Nam lần này cũng chỉ là đem Ngọc tỷ Truyền Quốc của quý quốc về Nhật, còn về mục đích mang nó về là gì thì Terai cũng không biết."

"Chỉ một câu không biết như vậy mà muốn lừa gạt cho qua Trần Gia Bảo tôi sao?" Trong mắt Trần Gia Bảo thoáng qua vẻ nghiêm khắc.

Dường như là Terai Chika thấy được vẻ không kiên nhẫn cùng không tin tưởng của Trần Gia Bảo nên cô ta cũng thầm nhíu mày, hiện giờ độc Thiên Mệnh Ma Nhụy còn chưa phát tác, tu vi của Trần Gia Bảo vẫn còn đó, nếu hiện giờ mà chọc tức anh ta thì cũng không phải lựa chọn hay ho gì.

Vì thế Terai Chika liền cười nói: "Anh Trần đừng vội, Chika còn chưa nói xong mà. Chừng mười năm về trước, thầy bói âm dương của Nhật Bản chúng tôi từng kiến nghị với Thiên Hoàng muốn mang Ngọc tỷ Truyền Quốc về Nhật Bản, còn về chuyện thầy bói âm dương muốn Ngọc tỷ Truyền Quốc của quý quốc làm gì thì cũng không phải chuyện Terai có thể biết được."

Trần Gia Bảo thầm kinh ngạc, thầy bói âm dương của Nhật Bản vốn bắt nguồn từ Việt Nam, tuy không được bác đại tinh thâm như đạo giáo nhưng cũng có nét đặc thù trưng của riêng mình. Rốt cuộc thầy bói âm dương của Nhật muốn có Ngọc tỷ Truyền Quốc để làm gì? Chẳng lẽ là có liên quan đến số kiếp ẩn chứa bên trong Ngọc tỷ Truyền Quốc?

Trần Gia Bảo thoáng cái đã rơi vào trầm ngâm.

Terai Chika thấy Trần Gia Bảo không nói gì cũng vui vẻ giữ im lặng. chỉ cần kéo dài thời gian thêm chút nữa thì chỗ độc trong người Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ phát tác, đến lúc đó muốn bắt muốn giết Trần Gia Bảo thế nào đi nữa thì cũng chỉ là chuyện trong tầm tay của cô ta.

Nhưng Terai Chika lại dần cảm thấy hết sức ngạc nhiên bởi vì vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn như thường, cứ như là anh ta chẳng chịu ảnh hưởng của độc Thiên Mệnh Ma Nhụy.

“Sao lại thế này? Hiện giờ cũng đã được ba phút đồng hồ rồi, theo như kinh nghiệm trước đây thì lúc này Trần Gia Bảo hẳn phải phát độc rồi mới đúng, sao giờ anh ta vẫn chẳng có chuyện gì? Chẳng lẽ là do tu vi của Trần Gia Bảo quá cao nên độc tính của Thiên Mệnh Ma Nhụy cần thời gian phát tác lâu hơn?

Terai Chika thầm kinh ngạc không thôi, nhưng cuối cùng cô ta vẫn chỉ cho rằng là do tu vi của Trần Gia Bảo quá cao nên dẫn đến chuyện như vậy.

Chương 1356

Chương 1356

Lát sau, Trần Gia Bảo chỉ lắc đầu, nếu đã không nghĩ ra được thì tạm thời không nghĩ nữa vậy.

“Câu hỏi thứ hai.” Trần Gia Bảo cầm chén rượu thứ hai lên cạn sạch rồi nói: “Hóa ra bắt đầu từ mười năm trước, Nhật Bản các cô dòm ngó đến Ngọc tỷ Truyền Quốc của rồi, vậy tại sao hiện tại mới tìm được Ngọc tỷ Truyền Quốc?”

Trong lòng Terai Chika có hơi thất vọng bởi vì chén rượu Trần Gia Bảo vừa uông chính là chén rượu không có độc. Nhưng cũng không cần phải vội, dù sao thì Trần Gia Bảo cũng đã trúng Thiên Mệnh Ma Nhụy nên cô ta liền hào phóng thừa nhận: “Mười năm trước, vì để hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm Ngọc tỷ Truyền Quốc mà gia tộc nhà ông Takashima đã phụng mệnh mang tiền đến tỉnh Phú Thọ của Việt Nam bắt đầu mượn danh nghĩa của các tập đoàn không ngừng âm thầm thăm dò tin tức của Ngọc tỷ Truyền Quốc.

Cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, một tháng trước đã chúng tôi đã vô tình biết được Ngọc tỷ Truyền Quốc đang ở trong một ngôi mộ cổ ở ngoại ô thành phố Thái Bình qua lời của Liễu Đức Thắng, sau đó chúng tôi hứa hẹn sẽ cho Liễu Đức Thắng một khoản tiền để ông ta trộm Ngọc tỷ Truyền Quốc ra khỏi ngôi mộ cổ đó.”

“Hóa ra còn có chuyện như vậy.” Trần Gia Bảo như bừng tỉnh, mọi chuyện cũng gần như những gì anh suy đoán, xem ra là Terai Chika cũng không có nói dối.

Kobayashi Shino bỗng nhiên cười lạnh, cực kỳ khinh miệt nói: “Chuyện đáng cười chính là Ngọc tỷ Truyền Quốc chính là tượng trưng của vương quyền Việt Nam, là vật luôn được xếp vào ba văn vật đứng đầu trong lịch sử Việt Nam, nhưng chúng

tôi chỉ cho Liễu Đức Thắng một trăm vạn mà ông ta đã đồng ý lấy Ngọc tỷ Truyền Quốc ra cho chúng tôi, quả thực là buồn cười mà."

Trần Gia Bảo chỉ liếc nhìn Kobayashi Shino lạnh thấu xương, anh nói: "Nếu anh còn mở miệng nói thêm lời nào nữa thì tôi đảm bảo rằng kiếm khí của tôi sẽ xuyên thẳng qua yết hầu của anh."

Sắc mặt Kobayashi Shino bỗng thay đổi, anh ta còn định châm chọc Trần Gia Bảo anh cũng đã trúng độc rồi nhưng anh ta bỗng nhiên lại thấy Terai Chika đưa mắt ra hiệu với anh ta nên anh ta chỉ hừ mạnh một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Trần Gia Bảo thu lại ánh mắt rồi nâng lên chén rượu thứ ba, nói: "Còn một câu hỏi cuối cùng, tôi mong rằng sau khi tôi hỏi xong thì Ngọc tỷ Truyền Quốc xuất hiện trước mắt tôi, nếu không thì các cô tự gánh lấy hậu quả."

Terai Chika ngạc nhiên không thôi, Trần Gia Bảo thực sự đã uống liền ba chén rồi sao? Thật không thể tin được, độc U Minh Tán và Thiên Mệnh Ma Ngụy chính là độc dược đến cả cường giả cũng không chịu nổi trong truyền thuyết, Trần Gia Bảo thực sự là ngu ngốc sao?

Takeshima Sei cùng Kobayashi Shino đều vô cùng sốc!

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo liền vô cùng khí phách ngưởng đầu uống cạn chén rượu trước ánh mắt khiếp sợ của ba người Terai Chika!

"Một câu hỏi cuối cùng."

Sau khi uống xong, Trần Gia Bảo đập ly rượu xuống bàn nhỏ uống trà kêu "canh" lên một tiếng. Dưới sự tác động của anh, 3 ly rượu lập tức vỡ tan tành, nói: "Mấy người các cô đã bắt đầu tìm kiếm "Ngọc tỷ Truyền Quốc" từ 10 năm trước rồi, lại còn thực sự nghĩ trăm phương ngàn kế nữa. Theo như suy đoán của tôi trước đó, mấy người các cô đã có được "Ngọc tỷ Truyền Quốc" từ mấy ngày trước rồi, vậy tại sao lại không mang "Ngọc tỷ Truyền Quốc" về nước ngay lập tức?"

Terai Chika tự đắc cười nói: "Bởi vì ở đây là tỉnh Phú Thọ, mười đại gia tộc kiểm soát mọi mặt ở tỉnh Phú Thọ này, hơn nữa "Ngọc tỷ Truyền Quốc" lại vô cùng quan trọng, chỉ cần

Chika để lộ một chút ra ngoài thôi thì rất có thể sẽ bị người của mười đại gia tộc phát hiện.”

“Vậy nên, để đảm bảo không gặp nguy hiểm, Chika chỉ có thể đợi một cơ hội tuyệt vời và anh đã đến đấy thôi. Và chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, anh đã làm đảo lộn cả tỉnh Phú Thọ đến long trời lở đất, ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt hết lên người anh. Thế nên Chika biết cơ hội tuyệt vời mà tôi đang đợi đã đến rồi. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì ngày mai tôi sẽ lên máy bay về nước và mang theo “Ngọc tỷ Truyền Quốc” về nước Nhật.

Chỉ là tôi không ngờ rằng mục đích anh Trần tới tỉnh Phú Thọ lần này lại là vì “Ngọc tỷ Truyền Quốc”, hơn nữa còn chủ động tìm đến tận cửa, suýt chút nữa đã phá hỏng kế hoạch ban đầu của chúng tôi rồi.”

Chương 1357

Chương 1357

“Hóa ra là như vậy, xem ra sự xuất hiện của tôi đã vô tình giúp các cô rồi.” Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: “Nhưng những thứ này đã chẳng còn quan trọng nữa rồi. Tôi đã uống xong ba ly rượu trắng rồi, giao “Ngọc tỷ Truyền Quốc” ra đây đi.”

“Giao “Ngọc tỷ Truyền Quốc” ra?” Terai Chika chớp chớp mắt, trong mắt hiện lên một tia giễu cợt, hỏi lại: “Tôi nghe không sai chứ, bây giờ anh muốn tôi giao “Ngọc tỷ Truyền Quốc” ra sao?”

“Đương nhiên.” Trần Gia Bảo nói hết sức tự nhiên.

Terai Chika giống như đang nghe chuyện cười hài hước nhất trên đời này vậy, nhịn không được mà bật cười khanh khách. Hơn nữa lại còn càng cười càng suồng sã, thậm chí cười đến chảy nước mắt luôn, thật khó khăn lắm mới không cười nữa, nói: “Bây giờ anh đã trúng độc “U Minh Tán” và “Thiên Mệnh Ma Nhụy” rồi, nếu không được uống thuốc giải kịp thời, chỉ trong tích tắc thôi, không những sức lực toàn thân của anh sẽ bị mất hết, mà cũng sẽ chết thẳng cẳng nữa đó.”

Bây giờ mạng anh đã không còn kéo dài được bao lâu nữa rồi, cũng chỉ có tôi mới có thuốc giải thôi, anh sống hay chết đều nằm trong tay tôi. Thế mà bây giờ anh lại còn hy vọng hão huyền bảo tôi giao “Ngọc tỷ Truyền Quốc” ra, anh thật sự là ngây thơ đến ngu ngơ, ngây thơ, thật sự là hết sức ngây thơ mà.”

Takashima Seira thầm lắc đầu, ông ta thực sự không hiểu nổi tại sao Trần Gia Bảo không những “đánh cược mạng sống” mà còn chủ động uống cạn ba ly rượu như vậy. Hành động này có khác gì đưa anh vào chỗ chết đâu. Lẽ nào Trần Gia Bảo định dùng mạng sống của mình để đổi lấy “Ngọc tỷ Truyền Quốc”

và rất nhiều những tin tình báo khác sao? Ngoại trừ điểm này ra, hình như chẳng thể tìm được cách lý giải nào hợp hơn nữa cả. Không hiểu nổi, thật sự không hiểu nổi.

Kobayashi Shino cười càng có vẻ châm biếm hơn, ngu xuẩn, Trần Gia Bảo quả thực là quá ngu xuẩn rồi. Đến cả Trần Gia Bảo được lan truyền là vô cùng thần kỳ trong khoảng thời gian này như vậy mà cũng ngu xuẩn như thế, thì những người bình thường khác ở Việt Nam chắc chắn là càng kinh khủng hơn nữa. Đối thủ ngu xuẩn như vậy thì sao nước Nhật không thể đến gần Việt Nam thêm một lần nữa được?

Đối diện với sự trào phúng của Terai Chika, sắc mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, nhướng mày nói: "Nói như vậy là cô thật sự không định giao "Ngọc tỷ Truyền Quốc" ra à?"

"Tính mạng của anh đã bị khống chế trong tay tôi rồi, tôi đã nắm giữ quyền kiểm soát rồi, thì anh cảm thấy tôi sẽ giao "Ngọc tỷ Truyền Quốc" ra cho anh sao?" Ngữ khí của Terai Chika như đinh đóng cột, cùng lúc đó cô ta cũng từ từ đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Trần Gia Bảo, cười nói: "Nhưng anh yên tâm đi, tu vi của anh cao như thế, chắc chắn tôi sẽ không cam lòng để anh chết như vậy đâu. Chỉ cần anh chịu đầu hàng tôi thì hàng tháng tôi sẽ cho anh một loại thuốc giải cố định để anh tránh bị độc "U Minh Tán" và "Thiên Mệnh Ma Nhụy" hủy hoại, bằng không anh sẽ không sống nổi qua ngày hôm nay đâu!"

Trong giọng nói của Terai Chika tràn đầy sự đắc ý và châm biếm, vô cùng tận hưởng cảm giác thắng lợi!

"Trúng độc? Đầu hàng? Đến cuối cùng thì ai mới kẻ ngây thơ?" Trong mắt Trần Gia Bảo lộ ra vẻ khinh thường. Đột nhiên ngón tay khẽ cử động, một thanh kiếm khí sắc bén ngay lập tức bay ra với tốc độ cực nhanh, bay lướt ngang qua bên tai của Terai Chika cắt đứt một nhúm tóc mai của cô ta rồi khiến nó từ từ rơi xuống đất.

Đây là Trần Gia Bảo còn giơ cao đánh khẽ đấy, nếu không chỉ cần ngón tay của Trần Gia Bảo lệch nhẹ sang một bên thì thanh kiếm khí sẽ xuyên qua trán của Terai Chika, và rồi cô gái xinh đẹp này sẽ mất mạng!

Kobayashi Shino vô cùng kinh ngạc, lập tức tiến lên phía trước 2 bước, chặn trước người Terai Chika, tức giận hét lên: "Trần Gia Bảo, trong người cậu đã trúng độc rồi mà còn dám động thủ nữa, cậu muốn chết nhanh hơn sao?"

Terai Chika đứng sau ông ta mở to hai mắt, trong khoảnh khắc vừa rồi, cô ta đã dạo một vòng quanh Quỷ Môn Quan rồi. Vì sợ hãi mà trên vầng trán trắng nõn nà của cô ta hiện ra một tầng mồ hôi lạnh.

Trần Gia Bảo chậm rãi đứng dậy, nhìn bằng nửa con mắt, nói: "Đến lúc này rồi mà các cô vẫn còn chưa phản ứng lại được à? Các cô cho rằng, nếu tôi không biết chắc chắn mà tôi sẽ chủ động uống hết mấy ly rượu độc đưa tôi vào chỗ chết đó sao? Rốt cuộc ai mới kẻ ngu xuẩn, rốt cuộc thì ai mới là người ngây thơ đây?"

Chương 1358

Chương 1358

Ngay khi những lời này được nói ra, cả 3 người có mặt ở đó đều vô cùng kinh ngạc!

Terai Chika thất thanh nói: "Anh… anh không trúng độc sao? Sao có thể như vậy được? Nhưng đó là "U Minh Tán" và "Thiên Mệnh Ma Nhụy", là kịch động đến cả cường giả ranh giới truyền kỳ cũng không thể ngăn lại được, sao có thể mất hiệu lực được?"

"Bởi vì tôi là người cho dù là cả trăm loại độc cũng không nhiễm được." Trần Gia Bảo kiên cường đứng dậy, nhìn thế giới bằng nửa con mắt.

Một lời nói lại gây ra phản ứng mạnh mẽ, Terai Chika, Takashima Seira và những người khác đều vô cùng kinh hoàng. Trần Gia Bảo vẫn còn trẻ tuổi mà thực lực đã dũng mãnh như kia thì cũng thôi đi, vậy mà vẫn có thể là người cho dù là cả trăm loại độc cũng không nhiễm được? Không cần phải dọa người khác như vậy chứ?

"Vậy nên, anh Trần mới đưa ra đề nghị một ly rượu đổi lấy một tin tình báo sao? May mà lúc đó tôi còn tưởng rằng mình đã chiếm được lợi thế cực lớn rồi, hóa ra… hóa ra lại chỉ là bị anh Trần đây tính kế mà thôi. Anh Trần, đây là thủ đoạn anh lừa gạt phụ nữ sao, thật là dày công tôi luyện mà."

Terai Chika bĩu môi tỏ vẻ vô cùng uất ức, ai không biết còn tưởng rằng cô ta đang làm nũng với Trần Gia Bảo. Nhưng thực tế thì nội tâm cô ta đã căm hận tới mức nghiến răng vì đã tiết lộ hết tất cả các tin tình báo cho Trần Gia Bảo. Thực sự lần này thua đậm rồi.

"Người muốn chiếm được lợi nhỏ thì đến cuối cùng thường sẽ bị thâm." Trần Gia Bảo xoay người, thanh kiếm khí từ từ dâng

cao lên, tay cầm kiếm quyết, ngón tay vuốt thanh kiếm khí không biết sẽ thôn tính tiêu diệt lúc nào, nói: "Tôi nói lại một lần cuối cùng, giao "Ngọc tỷ Truyền Quốc" ra đây, nếu không tôi thật sự sẽ giết người đấy."

Terai Chika thở dài, "oán hận trong lòng" nói: "Anh Trần thật sự không thương hoa tiếc ngọc chút nào, Chika cho rằng mình cũng là một người đẹp vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa lại còn vô cùng yêu thích anh Trần, nhưng anh Trần lại luôn muốn dùng bàn tay ác độc phá hủy hết những thứ tốt đẹp, xem Terai như miếng giẻ rách vậy, xem ra những gì phụ nữ ở Việt Nam các anh nói đều không sai chút nào, đàn ông các anh đều là móng heo bự cả."

Biểu cảm đáng yêu của cô ta lúc này, cộng với ánh mắt oán hận trong lòng giống như là một người vợ hờn giận nhỏ bé bị Trần Gia Bảo bỏ rơi vậy.

"Cô nên thu bộ dạng làm bộ làm tịch này của cô lại đi. Nếu cô còn bày ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu này với những người đàn ông khác, sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy chán ghét và buồn nôn mà thôi." Khí thế của Trần Gia Bảo lạnh đến thấu xương, giống như có thể ra tay bất cứ lúc nào vậy.

Sắc mặt Terai Chika thay đổi và bộc phát sự tức giận ngay lập tức.

Bất kể là ngoại hình hay thân thế, ở nước Nhật đều được tôn vinh đến tột cùng, là nữ thần trong mắt vô số đàn ông. Bất kể là đi tới đâu, nếu không phải là vô cùng nở mày nở mặt thì sẽ được những người đàn ông qua đường theo đuổi. Với gia đình và địa vị cao quý của cô ta mà lại phải giả bộ yếu đuối trước mặt người đàn ông khác sao?

Hơn nữa, lần này đối diện với Trần Gia Bảo cường thế, cô ta theo bản năng sử dụng ưu thế của phụ nữ để giả bộ làm ra bộ dạng đáng thương trước mặt Trần Gia Bảo, không ngờ lại bị Trần Gia Bảo làm nhục không chút nể nang gì!

Đối với Terai Chika, đây chắc chắn là điều vô cùng nhục nhã!

"Trần Gia Bảo, anh biết không, câu nói vừa rồi của anh đủ để một người phụ nữ kiêu ngạo ghi hận suốt đời đấy!" Sắc mặt của Terai Chika trầm xuống, cô ta tức giận tới mức đến cả

“anh Trần” cũng không thèm gọi mà gọi thẳng tên Trần Gia Bảo luôn.

“Ghi hận cả đời thì có làm sao đâu?” Trần Gia Bảo nhướng mày, kiếm chỉ hơi nâng lên, nói: “Dù sao nếu cô không giao “Ngọc tỷ Truyền Quốc” ra đây thì cũng sẽ chết tại đây thôi, thì lời đe dọa của cô chẳng có tí ý nghĩa gì với tôi cả.”

Chỉ trong phút chốc, bầu không khí đã trở nên căng thẳng kịch liệt rồi.

Tuy nhiên, đối diện với khí thế lạnh thấu xương của Trần Gia Bảo, Terai Chika không những không căng thẳng chút nào, ngược lại còn thở dài đầy tiếc nuối nói: “Anh thật sự là người đàn ông đáng hận nhất trong số những người tôi từng gặp, nhưng đáng tiếc là tôi không có cách nào để giết anh ở đây cả. Thật sự là một mối hận suốt đời. Tôi mong rằng lần sau có thể gặp anh ở nước Nhật và có thể chính tay mình báo thù cho nỗi nhục nhã lần này.”

Chương 1359

Chương 1359

Ngay khi cô ta vừa dứt lời, Takashima Seira giống như đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, bỗng nhiên chém một nhát dao hung dữ mạnh mẽ về phía Trần Gia Bảo, cùng lúc đó tay còn lại cũng nắm lấy vai Terai Chika rồi dẫn cô ta ra cửa trong phút chốc.

“Tài năng thấp kém!”

Trần Gia Bảo cười nhạt một tiếng rồi nâng tay lên bắn ra kiếm khí, triệt tiêu lẫn nhau với con dao rồi rơi xuống đất cùng lúc, sau đó đuổi theo Terai Chika.

Đột nhiên, trước mắt Trần Gia Bảo lóe lên một bóng người người, thoáng chốc Kobayashi Shino chặn trước người anh. Cùng lúc đó anh ta cũng quăng một quả bom khói ra, chỉ nghe thấy một tiếng “bùm”, khói mạnh bao phủ xung quanh, khiến cho tầm nhìn của Trần Gia Bảo bị hạn chế.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, đột nhiên một con dao găm sắc bén xuyên qua làn khói dày đặc đâm vào tim anh.

Một nhát dao này vô cùng im hơi lặng tiếng, hơn nữa góc độ lại khó đoán, có thể nói là khó đoán đến kỳ lạ.

Nếu Kobayashi Shino ra tay với những đối thủ cùng đẳng cấp thì rất có khả năng nhát dao này sẽ có hiệu quả. Nhưng thực lực của Trần Gia Bảo mạnh hơn anh ta rất nhiều. Anh dừng bước chân lại ngay lập tức, cùng lúc đó anh cũng cong ngón tay lại, một tiếng “ting”, ngón tay giữa của anh đã búng vào thân dao.

Kobayashi Shino chỉ cảm thấy một đòn tấn công mạnh mẽ, cổ tay đau nhức, gần như không thể cầm nổi con dao găm, nên anh ta vội nhảy về phía sau, nấp trong làn khói trắng, giọng

nói đầy lạnh lùng: “Trần Gia Bảo, tôi sẽ không để anh có cơ hội đuổi theo cô Chika đâu.”

Trần Gia Bảo nói: “Vậy thì anh cũng phải biết, nếu anh ở lại đây ngăn cản thì chỉ có một con đường chết thôi.”

“Cô Chika là người phụ nữ tôi ngưỡng mộ, vì cô ấy, cho dù có chết ở đây thì tôi cũng cam tâm tình nguyện.” Trong làn khói truyền đến giọng nói của Kobayashi Shino.

“Vậy thì anh đi chết đi.”

Hai mắt Trần Gia Bảo rét lên, anh phân biệt phương hướng dựa vào hơi thở của Kobayashi Shino, một thanh kiếm khí sắc bén được bắn ra trong tích tắc, đẩy làn khói dày đặc về sau một chút rồi xuyên qua cổ họng của Kobayashi Shino trong phút chốc.

Máu tươi từ cổ họng của Kobayashi Shino trào ra, anh ta nằm thẳng đờ trên mặt đất, đến lúc chết hai mắt vẫn trừng to như cũ, giống như là hoàn toàn không hề nghĩ tới làm sao Trần Gia Bảo có thể giết chết anh ta bằng một chiêu như thế được?

Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: “Nịnh bợ thật đúng là chết cũng không yên mà.”

Trần Gia Bảo từ trong sương mù nhảy ra, lập tức đi thẳng đến cửa biệt thự, chỉ thấy bóng dáng của Terai Chika và Takashima Seira đã sớm biến mất từ lâu.

Vừa rồi Kobayashi Shino đã dùng tính mạng của mình để trì hoãn thêm một chút thời gian của anh, chút đó đối với tông sự hậu kỳ Takashima Seira mà nói đã đủ để ông ta mang theo Terai Chika chạy trốn không còn chút tung tích rồi.

“Muốn chạy cũng không dễ dàng như vậy.”

Trần Gia Bảo bước đi về phía bên ngoài bãi đậu xe, mấy nhân viên bảo vệ dồn dập không biết sợ chết mà lao về phía Trần Gia Bảo.

Đối với những người bình thường này, Trần Gia Bảo cũng khinh thường không thèm động thủ giết họ. Tốc độ của anh lao nhanh như gió, trong nháy mắt đã vượt qua các nhân viên bảo vệ. Trong vẻ mặt khiếp sợ ngây dại ra của những nhân

viên bảo vệ này, Trần Gia Bảo đã ngồi vào trong xe, đạp mạnh chân ga chạy về hướng tập đoàn Ninh Hòa.

Tập đoàn Ninh Hòa là một công ty thuộc tập đoàn do gia tộc Takashima thành lập, bề ngoài là một doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, nhưng những việc làm của họ là bí mật tìm kiếm căn cứ điểm cho "Ngọc tỷ Truyền Quốc". Bây giờ rất có thể Terai Chika và Takashima Seira đã chạy trốn đến tập đoàn Ninh Hòa.

Chương 1360

Chương 1360

Tuy nhiên, khi Trần Gia Bảo đi đến tập đoàn Ninh Hòa, lại được biết các thành viên của gia tộc Takashima đã rời đi từ nửa giờ trước, hơn nữa cũng không ai biết họ đã đi đâu.

“Có vẻ như Terai Chika cũng không có quay về tập đoàn Ninh Hòa, nhưng lại thông báo cho các thành viên khác có liên quan để cho bọn họ sớm rút lui. Người phụ nữ Nhật Bản này còn suy nghĩ rất tinh tế. Giữa biển người mờ mịt, cô ta lại cố tình tránh né, xem ra để tìm được cô ta cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhiệm vụ trước mắt chính là ngăn chặn không cho Terai Chika mang theo “Ngọc tỷ Truyền Quốc” trốn trở về Nhật Bản. Hiện tại chỉ có thể dựa vào thế lực của nhà họ Ngụy ở tỉnh Phú Thọ để cho nhà họ Ngụy đi tìm Terai Chika.

Trần Gia Bảo bước ra khỏi cổng tập đoàn Ninh Hòa, trong lòng dâng lên một trận tiếc hận. Nếu không phải Kobayashi Shino liều mạng chặn lại thì anh đã bắt được Terai Chika rồi. Xem ra những tên mặt nóng dán mông lạnh này chẳng những đáng chết mà còn vô cùng vướng víu.

Trần Gia Bảo thầm than thở một tiếng, có chút do dự ngồi vào trong xe, lấy điện thoại di động ra, bấm số của Ngụy Phong Lăng.

Bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng nói kinh ngạc của Ngụy Phong Lăng: “Gia Bảo, tôi đang định gọi cho cậu, ai ngờ đâu cậu lại chủ động gọi cho tôi.”

Trần Gia Bảo có chút ngạc nhiên rồi nói: “Vậy để tôi nói trước nha, việc của tôi có chút gấp.”

Sau đó, Trần Gia Bảo kể lại câu chuyện của Terai Chika một lần, cuối cùng nói: “Terai Chika rất có thể trong một thời gian

ngắn sẽ rời khỏi Việt Nam. Tôi hy vọng cậu có thể cử thật nhiều người mau chóng tìm ra tung tích của Terai Chika để ngăn chặn cô ta mang "Ngọc tỷ Truyền Quốc" trở về nước."

Ngụy Phong Lăng biết tính chất nghiêm trọng của vấn đề, lập tức trầm giọng nói: "Tôi hiểu rồi, "Ngọc tỷ Truyền Quốc" là một bảo vật quốc gia của Việt Nam, tuyệt đối không được phép để cô ta mang về Nhật Bản. Tôi sẽ phân phó xuống ngay, phái đội hộ vệ cùng nhân thủ nhà họ Ngụy để cho bọn họ tìm tung tích của Terai Chika."

"Cảm ơn, đúng rồi, cậu vừa nói muốn gọi điện thoại cho tôi, là có chuyện gì sao?" Trần Gia Bảo tò mò hỏi, hiện tại nhà họ Ngụy vừa mới chiếm lấy nhà họ Tang, hẳn là phải bận đến sứt đầu mẻ trán mới đúng chứ? Chẳng lẽ là tập đoàn Tang Thiên lại có người không phục? Lại làm ra trò ngu ngốc gì rồi sao?

"Là như này. Vừa rồi cô cả nhà họ Bạch gọi điện cho tôi. Cô ấy muốn gặp mặt cậu, hơn nữa cũng đã hẹn cả thời gian và địa điểm rồi. 8 giờ tối nay cô ấy sẽ ở bên hồ của khách sạn Yên Bái đợi cậu."

Trần Gia Bảo kỳ lạ nói: "Cô cả của nhà họ Bạch, tôi có biết cô ấy không, hơn nữa sao cô ấy lại biết tôi đang ở thành phố Yên Bái?"

Từ trong điện thoại truyền đến thanh âm giải thích của Ngụy Phong Lăng: "Cậu quên mất rồi, lúc trước khi ở trong thành đổ thạch Tôn Trương Đồng, có một người phụ nữ xinh đẹp tên là Hoắc Nhã Vân, hẹn với cậu sẽ bỏ ra 100 triệu đồng tiền Việt Nam để mua một chiếc nhẫn ngọc bằng đá rồng. Hoắc Nhã Vân chính là thư ký cho cô cả nhà họ Bạch, Bạch Ngọc Thanh.

Nhà họ Bạch ở tỉnh Phú Thọ đứng thứ ba trong mười đại gia tộc mà người phụ nữ Bạch Ngọc Thanh này không chỉ cực kỳ xinh đẹp, mà năng lực cũng rất mạnh. Cô ta là một phụ nữ rất không thể hiểu thấu được trong toàn bộ tỉnh Phú Thọ. Về phần cô ta làm sao biết cậu đang ở thành phố Yên Bái thì tôi không biết, nhưng, cô ta đã muốn hẹn gặp cậu, cậu không ngại thì cũng có thể đến gặp cô ta tối nay và xem cô ta muốn làm gì."

"Được rồi, tôi biết rồi, tối nay tôi sẽ đi gặp cô ta."

Sau khi Trần Gia Bảo cúp điện thoại, nghĩ ngợi một chút, liền lái xe trở về khách sạn tìm Liễu Ngọc Phi. Dù sao cũng lấy lần đầu tiên của cô ấy vào tối hôm qua. Đối với một người phụ nữ mà nói thì đây là thời khắc nhạy cảm. Nếu hiện tại không có tung tích của Terai Chika, không bằng quay lại bầu bạn cùng với Liễu Ngọc Phi nhiều một chút.

Sau khi đến phòng tổng thống của một khách sạn năm sao, Trần Gia Bảo vừa mở cửa bước vào, Liễu Ngọc Phi đã ngạc nhiên kêu lên một tiếng rồi trực tiếp nhảy xuống chiếc giường êm ái, ôm chặt lấy Trần Gia Bảo.

Chương 1361

Chương 1361

Sau đó, cô ôm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, khuôn mặt tươi cười hồng hào, đôi mắt nhu tình trong như nước, vui mừng nói: "Anh đã về, tình hình thế nào rồi?"

Cô vừa mới chính thức trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo vào đêm qua. Trong lòng cô tràn đầy nhu tình mật ý, nếu không phải Trần Gia Bảo có nhiệm vụ vì "Ngọc tỷ Truyền Quốc" không thể không đi trước gia tộc Takashima thì cô một khắc cũng không muốn chia xa với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo ôm lấy cô, đi tới ban công để cô ngồi xuống trên ghế mây, còn bản thân anh thì đi lấy một chai rượu đỏ đến rót cho Liễu Ngọc Phi một ly.

Liễu Ngọc Phi vì sự săn sóc của Trần Gia Bảo mà vui sướng không thôi, nâng ly rượu lên nhấp nhẹ một ngụm, chỉ cảm thấy ngọt ngào đến tận tâm can.

Trần Gia Bảo ngồi xuống đối diện với Liễu Ngọc Phi, sau đó nói: "Có thu hoạch nhưng cũng thực đáng tiếc."

Sau đó, Trần Gia Bảo kể lại những gì đã xảy ra ngày hôm nay một lần.

Liễu Ngọc Phi ngạc nhiên không thôi, sau đó giận dữ nói: "Nhiều chuyện xảy ra như vậy? Hóa ra là "Ngọc tỷ Truyền Quốc" thực sự đã bị nước Nhật cướp đi, còn Terai Chika kia, quả thật rất đáng giận. Thật may là anh bách độc bất xâm nếu không đã để cho người phụ nữ đó đạt được ý đồ rồi."

"Anh đã nói qua với Ngụy Phong Lăng, cậu ta sẽ cử người đi tìm kiếm tung tích của Terai Chika. Dù sao thì nhà họ Ngụy cũng là một cây cao bóng cả ăn sâu bén rễ ở tỉnh Phú Thọ, thế lực không hề nhỏ, nên vẫn tin cậu ấy đi." Trần Gia Bảo nói, vươn ngón trỏ nhẹ nhàng gõ nhẹ lên mặt kính trên bàn trà.

“Không được, “Ngọc Tỷ Truyền Kỳ” là quốc bảo của Việt Nam. Tuyệt đối không thể lưu lạc ở nước ngoài, huống chi là lại bị người Nhật cướp đi. Nếu chỉ dựa vào nhà họ Ngụy, vẫn có chút đơn bạc!” Liễu Ngọc Phi đột nhiên đứng bật lên, kích động nói: “Em không thể ngồi yên ở đây, em sẽ liên hệ với người phụ trách ở tỉnh Phú Thọ bên này, để bọn họ cũng phái người đi điều tra.”

“Tốt, đây là một ý kiến hay.” Trần Gia Bảo lơ đãng liếc mắt nhìn thoáng qua trên người Liễu Ngọc Phi, liền nhớ tới một màn điên cuồng tối hôm qua, nghiền ngẫm nói: “Nhưng là cơ thể em vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, có thể đi ra ngoài sao? Không bằng anh đưa em đi?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Ngọc Phi ửng đỏ lên toàn bộ, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, tựa hồ oán trách Trần Gia Bảo tối qua không biết thương hoa tiếc ngọc, liền nói: “Bổn cô nương dù sao cũng là một cao thủ võ lâm, không phải là đóa hoa õng ẹo, chút vết thương nhẹ này thì tính cái gì, ai cần anh đưa đi chứ?”

Nói xong, Liễu Ngọc Phi hừ một tiếng, cao ngạo ngẩng đầu, giẫm giày cao gót bước ra khỏi cửa, định tìm kiếm sự trợ giúp của người phụ trách của Cục An ninh tỉnh Phú Thọ bên này.

Trần Gia Bảo trơ mắt nhìn theo cũng không có dáng vẻ phải khăng khăng muốn đưa cô đi.

Khi ra đến cửa, Liễu Ngọc Phi vẫn không muốn tách khỏi Trần Gia Bảo, quay người lại, đáng thương hề hề nói: “Em vẫn là cảm thấy trong người có chút không thoải mái, hay là… hay là anh đưa em đến đó đi.”

“Ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, lộ ra bộ dạng quả nhiên là vậy, đứng dậy đi đến trước mặt Liễu Ngọc Phi, nhẹ nhàng ôm eo của cô, và nói: “Đi thôi, vì vợ phục vụ là vinh hạnh của anh.”

“Xì, ai là vợ của anh?” trong lòng Liễu Ngọc Phi lan tràn niềm hạnh phúc, có loại cảm giác yêu đương ngọt ngào, khóe miệng lại nhịn không được khẽ cong lên, mở cửa đi theo Trần Gia Bảo đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đúng rồi, cô Bạch Ngọc Thanh mà anh hẹn gặp tối nay nhất định là rất xinh đẹp phải không?”

“Cái này anh đâu biết đâu, anh cũng chưa gặp lại cô ấy.”

“Hừ, không cần biết cô ấy có xinh đẹp hay không, dù sao, khi anh đi gặp cô ấy hôm nay, anh không được đánh chủ ý lên người cô ấy đâu đó.”

“Anh chỉ đánh chủ ý lên người em.”

“Này thì còn được, thưởng cho anh cái hôn.”

Không lâu sau, dưới sự hướng dẫn của Liễu Ngọc Phi, Trần Gia Bảo đã lái xe đưa Liễu Ngọc Phi đi tìm gặp được Trương Nam, người phụ trách tỉnh Phú Thọ bên này.

Chương 1362

Chương 1362

Trên đường đến đây, Triệu Khánh Lợi đã nhận được báo cáo nhiệm vụ của Liễu Ngọc Phi, hơn nữa còn thông báo cho Trương Nam để Trương Nam toàn lực phối hợp theo chỉ thị của Liễu Ngọc Phi, chẳng qua lần tìm kiếm "Ngọc tỷ Truyền Quốc" này là một nhiệm vụ tuyệt mật, vì vậy Trương Nam cũng không biết chi tiết cụ thể.

Sau khi Trương Nam nhìn thấy Trần Gia Bảo cùng Liễu Ngọc Phi, thái độ thập phần khách khí, phái ra hết tất cả nhân thủ có thể dùng để điều tra tung tích của Terai Chika.

Chỉ là dường như Terai Chika như đã bốc hơi khỏi nhân gian. Tìm kiếm toàn bộ thành phố Yên Bái cũng không tìm thấy dấu vết của Terai Chika. Ngay cả Takashima Shei cũng biến mất một cách bí ẩn. Rơi vào đường cùng, lại càng mở rộng phạm vi tìm kiếm ra toàn bộ tỉnh Phú Thọ. Chỉ là diện tích tỉnh Phú Thọ quá rộng lớn, muốn tìm thấy Terai Chika đã khó lại càng khó hơn.

Liễu Ngọc Phi bất đắc dĩ lại tâm phiền ý loạn, dưới giọng nói nhẹ nhàng an ủi của Trần Gia Bảo, tâm trạng mới dần dần chuyển biến tốt đẹp lên.

Vào buổi tối, Trần Gia Bảo mời Liễu Ngọc Phi cùng đi đến khách sạn nghỉ dưỡng Yên Bái.

"Hay là thôi đi, không tìm thấy Terai Chika, đã đủ phiền phức rồi. Nếu em lại nhìn thấy anh và những mỹ nữ khác liếc mắt đưa tình, thì bổn cô nương phỏng chừng sẽ phát điên mất. Em vẫn là một mình lặng lẽ thì hơn. Đúng rồi, buổi tối nhất định phải trở về, em sẽ ở trong khách sạn đợi anh." Nói xong, Liễu Ngọc Phi đỏ mặt giải thích: "Đừng hiểu lầm, em chỉ là không muốn ở một mình, muốn nói chuyện với anh mà thôi."

Trần Gia Bảo nhếch khóe miệng lên mỉm cười ôn nhu, nói: "Buổi tối anh nhất định sẽ trở về."

Sau đó, sau khi Trần Gia Bảo lái xe đưa Liễu Ngọc Phi trở lại khách sạn năm sao, rồi tự mình lái xe đến Khách sạn nghỉ dưỡng Yên Bái.

Khách sạn nghỉ dưỡng Yên Bái nằm bên bờ hồ Yên Bái, toàn bộ khách sạn tràn đây hơi thở cao cấp, được xây dựng sát bên bờ hồ, đứng trong khách sạn có thể nhìn bao quát toàn bộ bờ hồ Yên Bái, hoàn toàn không sót chút gì nên khách sạn này rất nổi tiếng ở tỉnh Phú Thọ, cũng là một thắng cảnh nghỉ dưỡng nổi tiếng.

Khi Trần Gia Bảo lái xe đến khách sạn nghỉ dưỡng Yên Bái, Hoắc Nhã Vân, người đã từng gặp qua một lần đã đợi sẵn ở trước cửa khách sạn, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, liền cung kính nói: "Xin chào anh Trần, cô chủ của chúng tôi đã ở hoa viên đợi anh rất lâu, mời anh đi cùng tôi."

Hoắc Nhã Vân mặc một bộ đồ công sở màu trắng, hoàn hảo tôn lên dáng người nóng bỏng của cô ta, nhìn qua có chút mê người.

Trần Gia Bảo gật đầu, vừa đi về phía trước vừa hỏi: "Cô Bạch mời tôi qua đây, cụ thể là có việc gì?"

Hoắc Nhã Vân cười bí hiểm, nói: "Không được cô chủ cho phép tôi cũng không dám ở sau lưng nói lung tung, bất quá anh Trần cứ yên tâm đây đối với anh mà nói lại là một chuyện tốt."

"Phải không? Tôi vậy mà lại có chút mong đợi." Trần Gia Bảo khẽ giương khóe miệng mỉm cười, sau đó đi theo Hoắc Nhã Vân đến thang máy.

Ban đêm, trăng sáng treo cao, gió thu hơi lạnh.

Trần Gia Bảo theo Hoắc Nhã Vân đi tới vườn hoa nhỏ trên tầng thượng, vườn hoa trên không này rất lớn, hoa tươi đa dạng, trong không khí đều là mùi hoa.

Dưới ánh trăng trong trẻo lành lạnh, giữa không gian tràn ngập mùi hoa, Trần Gia Bảo thấy một cô gái xinh đẹp mặc váy tiệc màu trắng, tao nhã ngồi trước bàn ăn giữa vườn hoa. Gương mặt tinh xảo, da trắng nõn, khí chất cao ngạo, lạnh lùng, ánh

trăng chiếu rọi khiến da cô ta như phiếm một tầng vầng sáng, đẹp như một tinh linh.

Cô ưu nhã thong dong vô cùng, bàn cơm trước mặt bày rượu tây quý giá và các loại thức ăn tinh xảo ngon miệng, chỉ nhìn thoáng qua là hiểu cô được giáo dục và trưởng thành trong giới thượng lưu.

Trần Gia Bảo thoáng đoán được, nếu không ngoài ý muốn thì cô gái xinh đẹp này là chính là Bạch Ngọc Thanh, người mà Ngụy Phong Lăng tôn sùng cực độ.

Hoắc Nhã Vân đi đến cạnh cô ta, khom người cung kính nói: "Cô chủ, anh Trần Gia Bảo đến."

Chương 1363

Chương 1363

Bạch Ngọc Thanh ngẩng đầu đánh giá Trần Gia Bảo, đứng lên vươn tay về phía anh: "Chào anh Trần, tôi là Bạch Ngọc Thanh từ nhà họ Bạch, nghe danh anh đã lâu, lần này gặp có thể khẳng định, quả nhiên là anh hùng thiếu niên."

Trần Gia Bảo đi tới, quan sát gần mới thấy người này trong trẻo lại lạnh lùng như ngọc, nhưng càng thêm tươi đẹp động lòng người. Anh nhẹ nhàng nắm tay cô ta, mềm mại như không có xương, nhưng anh buông tay ngay, cười nói: "Quá khen, thì ra cô chính là Bạch Ngọc Thanh. Lời đồn thật không sai, đúng là người trong như ánh trăng, đẹp thắng hoa hồng."

Bạch Ngọc Thanh mỉm cười: "Anh Trần khen trật rồi, mời ngồi, chị Vân, rót rượu cho anh Trần đi."

"Vâng."

Hoắc Nhã Vân đáp một tiếng, mở một chai rượu đỏ ra, lần lượt rót vào ly trước mặt Trần Gia Bảo cùng Bạch Ngọc Thanh.

Mùi rượu thoáng chốc lan tỏa.

Trần Gia Bảo ngồi đối diện Bạch Ngọc Thanh, gió đêm phất qua khiến người ta cảm thấy sảng khoái lại thư giãn, anh tò mò hỏi: "Không biết hôm nay cô Bạch hẹn tôi tới làm gì?"

Anh thật sự tò mò, một cô gái xinh đẹp, cao quý như thế tìm mình với mục đích gì? Chắc không đến mức là nghe đồn mình rất vĩ đại nên coi trọng mình chứ? Đánh chết Trần Gia Bảo cũng không tin.

Bạch Ngọc Thanh giơ ly rượu ý mời, nhẹ nhàng nhấp một ngụm mới nói: "Vì tôi tò mò không biết là người như thế nào mà tới tỉnh Phú Thọ chưa được một tháng đã có thể quấy cho

cả tỉnh long trời lở đất, chuyện này đúng là chưa từng có trong lịch sử tỉnh Phú Thọ đâu. Tôi muốn gặp anh xem thử thôi."

"Cô gặp được tôi rồi đây, sau đó thì sao?" Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi.

Bạch Ngọc Thanh mỉm cười nói: "Anh trẻ hơn tôi nghĩ nhiều, cũng quyết đoán hơn tôi nghĩ, lúc đầu tôi còn lo anh nhận lời mời của tôi sẽ cho rằng đây là cái bẫy do mười gia tộc lớn nhằm vào anh, sau đó không dám đến cơ. Nhưng không những anh đến, mà còn đến một mình. Chỉ riêng phần quyết đoán này đã đủ đáng giá bàn tiệc và phong cảnh lúc này rồi."

Trần Gia Bảo nhún vai: "Cho nên cô mời tôi đến, cũng chỉ đơn thuần muốn gặp tôi thôi à?"

"Muốn mở mang kiến thức một chút, xem thử anh Trần nổi danh là người thế nào là mục đích thứ nhất, mà chỉ có gặp được anh rồi mới có thể bàn tới mục đích thứ hai."

"Vậy cô nói tiếp đi, tôi ăn trước."

Trần Gia Bảo còn chưa ăn cơm chiều, đầu tiên là nhấp một ngụm rượu, sau đó cầm đũa lên tiêu diệt đồ ăn trước mặt, không hề để ý hình tượng mà ăn như hùm như sói.

Hoắc Nhã Vân câm nín rồi, nếu là người đàn ông khác, cho dù là thanh niên xuất sắc nhà họ Hoàng cũng sẽ duy trì lịch sự và lễ phép trước mặt phụ nữ, tranh thủ hảo cảm của các cô, làm gì có ai như Trần Gia Bảo?

Nhưng Bạch Ngọc Thanh không để ý, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra ý cười: "Anh Trần ăn ngon miệng nhỉ? Nói thật, tuy tôi không biết anh tới tỉnh Phú Thọ làm gì, nhưng tôi lại biết bây giờ anh đang rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm cực kỳ. Ngoài nhà họ Ngụy và nhà họ Tang đã bị diệt, tám gia tộc còn lại trong mười gia tộc lớn đã bắt đầu liên hợp lại nhằm vào anh, có lẽ sẽ ra tay trong mấy ngày này thôi. Trong tình trạng như vậy mà anh còn ăn uống thoải mái thế này, tôi chỉ có thể nói anh thật rất bất cần."

"Cho nên trong tám gia tộc lớn liên hợp cũng có nhà họ Bạch các cô sao?" Trần Gia Bảo nhướng mày.

Bạch Ngọc Thanh hỏi ngược lại: "Nếu tôi nói phải thì sao?"

“Thì tôi có thể bắt giữ cô tại chỗ, tăng một phần lợi thế dùng để uy hiếp bọn họ trước rồi tính tiếp.” Trần Gia Bảo nói đương nhiên.

Không khí lập tức trở nên rất quái dị, thậm chí mang theo vài phần khẩn trương.

Chương 1364

Chương 1364

Hoắc Nhã Vân giật thót, trong lòng thầm than hỏng rồi, nếu Trần Gia Bảo thật sự ra tay thì hai người các cô tuyệt đối không có năng lực kháng cự.

Nhưng so với Hoắc Nhã Vân khẩn trương thì Bạch Ngọc Thanh không hề sợ hãi, thậm chí bên môi còn lấp loáng nụ cười: "Tôi rất thích tính cách dao sắc chặt đay rối của anh Trần đấy. Chị Nhã Vân, ở đây không không cần chị nữa, chị về nghỉ ngơi trước đi."

Bạch Ngọc Thanh nói xong, nhìn sang Hoắc Nhã Vân.

Hoắc Nhã Vân do dự nói: "Sao? Nhưng… nhưng mà…"

Cô ta không nói ra được nhưng cái gì, mà ánh mắt luôn liếc về phía Trần Gia Bảo cũng đủ để nói lên cô ta lo cô chủ nhà mình ở lại cùng Trần Gia Bảo sẽ gặp nguy hiểm.

"Yên tâm đi, tôi tin thái độ làm người của anh Trần, anh ấy không phải dạng đàn ông thích vô cớ bắt nạt phụ nữ, hơn nữa…" Bạch Ngọc Thanh hơi dừng lại, sau đó mới nói: "Hơn nữa, tu vi của anh Trần rất bí hiểm, nếu anh ấy thật muốn ra tay với tôi thì chị có ở lại cũng vô dụng thôi."

Hoắc Nhã Vân cảm thấy tiểu thư nói rất có lý, bất đắc dĩ chào hỏi rời đi.

Vườn hoa trên không này chỉ còn lại hai người Trần Gia Bảo cùng Bạch Ngọc Thanh.

Bấy giờ Bạch Ngọc Thanh mới nói: "Thật ra nhà họ Bạch còn chưa xác định lập trường, nói cách khác, cho dù cuối cùng nhà họ Bạch kề vai sát cánh với mười gia tộc lớn tỉnh Phú Thọ đối phó anh, hay là không đếm xỉa đến, sống chết mặc bây, hoặc

thậm chí quay ngược mũi giáo giúp đỡ anh chống lại các gia tộc khác đều có khả năng rất lớn."

Trần Gia Bảo dừng ăn, uống một ngụm vang đỏ, rút giấy ăn lau miệng rồi mới nói: "Thì ra nhà họ Bạch các cô còn có ý hợp tác với tôi à? Tôi nói thật, lời của cô khiến tôi rất ngạc nhiên, sao cô lại muốn liên thủ với tôi, không đến mức thấy tôi đẹp trai nên vừa gặp đã thương, đưa ra ý định phản bội mười gia tộc lớn tỉnh Phú Thọ đấy chứ?"

"Khì khì…" Bạch Ngọc Thanh không nhịn được cười phì: "Tôi thừa nhận anh Trần rất thanh tú điển trai, nhưng còn lâu mới đến mức khiến người ta ngỡ người trong mộng, làm tôi vừa gặp đã thương."

"Ồ? Vậy động cơ của cô là cái gì?" Trần Gia Bảo chân thành hỏi.

Bạch Ngọc Thanh đứng lên, bưng ly đến cạnh lan can, gió đêm thổi mái tóc đen dài của cô hơi hỗn độn, nhìn hồ nước lấp lánh màu bạc dưới ánh đêm, không đáp mà hỏi ngược lại: "Anh Trần, anh cảm thấy cảnh ở đây thế nào?"

Trần Gia Bảo nghe vậy thì đứng lên đi tới cạnh Bạch Ngọc Thanh, ngước mắt nhìn mặt hồ mênh mang thoáng gợn nơi xa, trên mặt hồ in bóng trăng trong trẻo lạnh lùng, tản ra ánh sáng màu bạc lấp lánh, tựa như dòng ngân hà trên cao vậy, thậm chí còn có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách thoáng qua, khiến người ta cảm thấy thanh thản thư giãn. Anh gật đầu: "Sóng nước mênh mông, trăng thanh, gió mát, là cảnh đẹp khó thấy."

"Đúng vậy, cảnh thật là đẹp." Bạch Ngọc Thanh thở dài: "Đáng tiếc, cảnh đẹp như vậy chỉ có thể thấy ở thành phố Yến Bái, mà thành phố Yên Bái thuộc phạm vi thế lực của nhà họ nhà họ Hoàng và nhà họ Hề."

Trần Gia Bảo kinh ngạc: "Ý cô là cô muốn đối phó nhà họ Hoàng và nhà họ Hề?"

"Phải, tôi không hài lòng khi nhà họ Bạch chỉ xếp thứ ba, không, nói đúng hơn thì tôi muốn dẫn nhà họ Bạch leo lên đỉnh tỉnh Phú Thọ, trở thành thế gia bậc nhất tỉnh Phú Thọ." Bạch Ngọc Thanh xoay qua nhìn anh, tuy vẫn thanh cao lạnh

nhạt như trước, nhưng trong mắt dần sinh ra một loại hừng hực nóng cháy: “Thế nào, có phải anh cảm thấy dã tâm của tôi quá lớn không?”

Trần Gia Bảo lắc đầu: “Bình thường, đối phó nhà họ Hoàng và nhà họ Hề mà thôi, không tính là quá dã tâm, hơn nữa tôi rất thích phụ nữ có dã tâm.”

Bạch Ngọc Thanh khẽ nở nụ cười, hít sâu một hơi: “Đáng tiếc, nhà họ Hề còn chưa tính, thực lực cũng tương đương với nhà họ Bạch chúng tôi, nhưng nhà họ Hoàng là gia tộc mạnh nhất tỉnh Phú Thọ, thực lực vượt qua nhà họ Bạch quá xa, trong tình huống bình thường, nếu nhà họ Bạch muốn đánh bại nhà họ Hoàng thì đúng là hy vọng xa vời. Nhưng sự xuất hiện của anh Trần làm tôi lại thắp lên hy vọng, nếu tôi và anh liên hợp lại thì chưa chắc không thể lật đổ nhà họ Hoàng và nhà họ Hề, đây mới là mục đích tôi mời anh Trần đến đây hôm nay.”

Chương 1365

Chương 1365

Thì ra là thế!

Trần Gia Bảo bừng tỉnh đại ngộ: "Nói như vậy, cô đặt một ván cược lớn trên người của tôi, không sợ nếu chúng ta thua thì nhà họ Bạch cũng đối mặt với tai ương ngập đầu sao?"

Bạch Ngọc Thanh tự tin cười: "Phiêu lưu càng lớn, hồi báo càng cao, loại hậu quả này tôi còn có thể thừa nhận nổi. Từ khi anh Trần tiến vào tỉnh Phú Thọ, tôi đã bắt đầu phái người quan sát anh, mà càng quan sát càng khiến tôi khiếp sợ. Bởi vì tôi phát hiện, chỉ cần là người đối địch với anh liền không có kết cục tốt. Tôn Trường Đông ước chiến ba ván với anh, thua tới mức đầy người thương tích; ngọc phẩm chất cao trong thành đổ thạch bị anh quét sạch, thua lỗ vài nghìn tỷ; người nhà họ Tang mượn cớ báo thù cho Tang Nhạc Thiên mà âm thầm đối phó anh, kết quả là toàn tộc bị diệt, ngay cả tập đoàn Tang Thiên lớn như thế cũng bị nhà họ Ngụy thu mua; Kinh Lập Thành tranh đoạt Lưu Vũ Tình với anh, chẳng những mất mạng vào tay anh, cũng vì thế mà khiến hai tông sư nhà họ Kinh bồi mạng; Mà ngay cả nhà họ Bùi cũng vì đối nghịch với anh mà tổn thất nghiêm trọng. Có nhiều vết xe đổ như vậy cho tôi tham khảo, tôi cảm thấy dù nhà họ Bạch và nhà họ Hề trở lại thời điểm mạnh mẽ nhất cũng không đối mặt được với anh Trần, chỉ có thể ủ rũ cúp đuôi mà thôi. Cho nên, truyền kỳ của anh Trần làm tôi tự tin rất nhiều, giúp tôi sinh ra khí phách muốn đổi vật dời sao, càng tin tưởng anh Trần có thể dùng một kiếm mở rộng giang sơn."

Dứt lời, Bạch Ngọc Thanh ngửa chiếc cổ thiên nga của mình uống cạn rượu đỏ trong ly, trên gương mặt trắng nõn dần lộ mây đỏ, xinh đẹp động lòng người.

“Hợp tác với tôi đi, chúng ta có chung kẻ địch, mà liên thủ với tôi thì đồng nghĩa với ở Phú Thọ này anh có thêm một người bạn, giảm đi một kẻ địch.” Bạch Ngọc Thanh uống rượu xong, nhìn ra mặt hồ lấp loáng cách đó không xa, khẽ nhếch môi cười, tin tưởng vững chắc Trần Gia Bảo sẽ đồng ý hợp tác với cô ta.

“Hình như tôi không có lý do từ chối cô.” Trần Gia Bảo cười nói: “Nhưng tôi có một điều kiện, tôi muốn mượn người của nhà họ Bạch điều tra một cô gái Nhật tên là Terai Chika, đúng rồi, cạnh cô ấy có hai cao thủ tông sư từ đảo thánh, cho nên nhất định phải cẩn thận.”

“Terai Chika?” Bạch Ngọc Thanh thấp giọng lặp lại, nghiêm túc nói: “Được, tôi biết rồi, tôi sẽ phái người ra sức tìm kiếm Terai Chika. Vậy từ lúc này, Bạch Ngọc Thanh tôi và anh Trần đã thành đối tác, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Trần Gia Bảo gần như lập tức có thể lĩnh hội ý tứ của Bạch Ngọc Thanh: “Không phải nhà họ Bạch, mà là Bạch Ngọc Thanh à?”

Bạch Ngọc Thanh cười nói: “Đúng vậy, lần này tôi tới tìm anh là tự mình quyết định, tôi là người thừa kế tương lai của nhà họ Bạch, tôi có trách nhiệm và nghĩa vụ làm ra lựa chọn tốt nhất cho nhà họ Bạch, nhưng cha tôi không hẳn đồng ý với tôi, cho nên bây giờ có thể mời anh Trần cùng tôi về nhà họ Bạch không? Chỉ cần anh tới, cha tôi chắc chắn sẽ đồng ý với quyết định của tôi.”

“Cô tự tin vậy sao?”

“Tất nhiên rồi, tôi biết anh Trần là thần y đương đại, mà ông nội của tôi bệnh nặng đã lâu, chỉ cần anh có thể chữa khỏi cho ông nội tôi, nhà họ Bạch nợ ân tình này, đến lúc ấy sẽ vui vẻ cam nguyệt kết minh với anh thôi.”

Nói xong, Bạch Ngọc Thanh đưa tay làm động tác mời, sau đó xoay người đi về phía thang máy.

Thấy dáng người thướt tha của Bạch Ngọc Thanh, Trần Gia Bảo lắc đầu, nhỏ giọng nói thầm: “Không ngờ tôi còn phải có nghĩa vụ chữa bệnh cho cụ Bạch nhà các người trước à? Đã thế bên tôi chỉ có một cái hiệp ước miệng nữa chứ! Cuối cùng

có thể hợp tác hay không còn không biết đâu. Sao phụ nữ dạo này mình gặp đều khôn khéo quá vậy?”

Bạch Ngọc Thanh đi đằng trước, không biết có nghe thấy Trần Gia Bảo lầu bầu không, thoáng nhếch môi nở nụ cười.

Hai người vào thang máy xuống tới sảnh tiếp khách của khách sạn Yên Bái, dưới ánh nhìn cung kính của quản lý tiến ra bãi đỗ xe bên ngoài.

Bạch Ngọc Thanh đi đến trước một chiếc Ferrari màu lam, vừa mở cửa xe lại chợt quay đầu cười với Trần Gia Bảo: “Tôi nghe nói cuộc thi đấu thứ hai giữa anh Trần và Tôn Trường Đông là đua xe, nhưng vì có chuyện ngoài ý muốn nên buộc phải bỏ dở giữa chừng, như vậy chắc hẳn anh Trần cũng là một người yêu đua xe nhỉ! Vừa hay, thật ra tôi cũng rất thích đua xe, anh Trần có muốn ngồi cùng xe với tôi không? Thử xem kỹ năng của tôi thế nào?”

Chương 1366

Chương 1366

“Không ngờ cô cả nhà họ Bạch trông thì nhã nhặn mà cũng có một mặt điên cuồng như vậy.” Trần Gia Bảo xoay người ngồi vào ghế phó lái của chiếc Ferrari.

Bạch Ngọc Thanh ngồi vào xe, thắt dây an toàn: “Anh Trần là người khác phái đầu tiên ngồi xe của tôi đấy.”

Trần Gia Bảo ngửi được từng đợt hương thơm thoang thoảng truyền tới, nhướn mày đáp: “Thế thì tôi thật vinh hạnh.”

Bạch Ngọc Thanh cười không đáp, gót giày thủy tinh giẫm mạnh chân ga, Ferrari vọt ra mang theo tiếng động cơ gầm rú, xẹt nhanh dưới ánh trăng.

Đừng nhìn Bạch Ngọc Thanh chỉ là một cô gái hơn hai mươi mà thôi, kỹ thuật điều khiển cao siêu cực kỳ. Chiếc xe màu lam chỉ lưu lại một vệt sáng xanh trên đường cái, tốc độ nhanh chóng vọt về phía nhà họ Bạch ở thành phố Bắc Ninh.

Dọc đường đi, Trần Gia Bảo nghe Bạch Ngọc Thanh giới thiệu mới biết được thì ra thành phố Bắc Ninh và thành phố Yên Bái kề bên nhau. Yên Bái có nhà họ Hoàng và nhà họ Hề tọa trấn, Bắc Ninh lại chỉ có mình nhà họ Bạch xưng vương, mà nhà họ Bạch thực lực mạnh, gần như nắm giữ hai phần ba kinh tế của cả thành phố Bắc Ninh, cống hiến hơn nửa thu nhập từ thuế, có thể nói là bá chủ khổng lồ của Bắc Ninh.

Mặt khác, trừ bỏ có liên hệ rất nhiều trong chính giới và thương giới, nhà họ Bạch còn có hai tông sư hậu kỳ tọa trấn, đây cũng là chỗ dựa cho nhà họ Bạch xưng bá Bắc Ninh.

“Nói như vậy, thực lực của nhà họ Bạch các cô cũng không kém nhà họ Hề, theo tôi được biết thì nhà họ Hề cũng chỉ có hai tông sư hậu kỳ mà thôi.” Trần Gia Bảo nhìn ra ngoài cửa

sổ xe, bọn họ đã đi tới ngoại ô thành phố Bắc Ninh, dọc đường cái, dưới đèn đường đã không còn bóng người nào qua lại.

Bạch Ngọc Thanh gật đầu nói: "Không nói khoác chứ nếu so về lực lượng thì nhà họ Bạch và nhà họ Hề chẳng sai biệt bao nhiêu, nhưng Yên Bái là thành phố trực thuộc tỉnh Phú Thọ, nhà họ Hề cày cấy ở Yên Bái nhiều năm, so về mảng quan hệ thì mạnh hơn nhà họ Bạch nhiều, cho nên nhà họ Bạch mới xếp hạng sau nhà họ Hề. Tôi đi tắt nhé."

Bạch Ngọc Thanh đánh tay lái, Ferrari rẽ vào một ngõ tắt nhỏ hẻo lánh, vẫn duy trì tốc độ siêu nhanh, mà hai bên con đường nhỏ này đều là phòng ốc đang xây dở.

"Về phần bệnh của ông nội tôi, ông mắc bệnh Alzheimer, tục xưng là mất trí tuổi già, tôi hy vọng y thuật của anh thần kỳ như lời đồn, có thể… ối… cái gì vậy?"

Bạch Ngọc Thanh chưa nói xong lại chợt hô lên sợ hãi, hai mắt trợn to không dám tin, trên đầu xe đang chạy với tốc độ cao chợt vô cùng quỷ dị mà xuất hiện một cô gái xinh đẹp!

Cô gái này mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, cầm kiếm Thu Thủy, gương mặt tinh xảo thanh lệ, tóc đen bay múa, đứng dưới ánh trăng đẹp đến mê hoặc lòng người, không biết là thần tiên hay yêu quái?

Lúc này cô ta đứng trên đầu xe đang phi với tốc độ cao, hơi cúi đầu nhìn Trần Gia Bảo bên ghế phó lái qua cửa kính, gương mặt đạm nhạt không có tình cảm.

Là Đạm Đài Thái Vũ!

"Đây… chuyện gì vậy?" Tuy Bạch Ngọc Thanh là cô cả nhà họ Bạch, nhưng cô ta nào đã gặp cảnh tượng kinh khủng như thế bao giờ đâu, hoảng hốt đạp chân phanh, chiếc Ferrari vốn đang bay với tốc độ cao bị quán tính trượt một vòng tới trước, lốp xe ma sát với mặt đất phát ra tiếng mài chói tai.

Đạm Đài Thái Vũ cứ như đã cắm rễ ở đầu xe, mặc cho quán tính lớn cỡ nào vẫn đứng vững không động, nhờ ánh trăng làm nền khiến cô ta càng thêm quỷ quái, cũng càng thêm tựa thần tiên.

Trần Gia Bảo sầm mặt, mới không gặp một thời gian mà cảm giác áp bách từ Đạm Đài Thái Vũ gây cho anh càng thêm

mạnh mẽ, rõ ràng đã tới tông sư hậu kỳ, thậm chí còn là tồn tại vô cùng mạnh trong các tông sư hậu kỳ nữa, rất có có thể, chỉ một chút nữa thôi là Đạm Đài Thái Vũ có thể bước nửa chân vào cảnh giới "truyền kỳ".

"Chẳng lẽ là nhờ tác dụng của "xá lợi cốt Phật" sao? Nó thật sự có thể giúp Đạm Đài Thái Vũ tăng thực lực nhanh như vậy?"

Chương 1367

Chương 1367

Lúc này Trần Gia Bảo càng thêm quyết ý muốn đoạt "Xá lợi cốt Phật" về. Không chỉ lưu ly, còn là vì chính bản thân anh. Nếu để Đạm Đài Thái Vũ tiếp tục tìm hiểu lĩnh ngộ "Xá lợi cốt Phật" thì e là cô ta sẽ càng ngày càng mạnh, không bao lâu sẽ đột phá tới cảnh giới "Truyền kỳ". Đến lúc ấy cơ hội đoạt lại "Xá lợi cốt Phật" sẽ càng thêm khó khăn. Trong lúc suy nghĩ, anh thấy tay của Đạm Đài Thái Vũ đã đặt lên chuôi kiếm Thu Thủy.

Một luồng kiếm ý sắc bén nhoáng cái đã bao phủ toàn bộ ngõ nhỏ!

Kiếm ý mãnh liệt, dày đặc như hóa thành thực chất, Bạch Ngọc Thanh cảm thấy hoa mắt chóng mặt, ngực như bị nghẹn, suýt thì không thể hô hấp.

Nếu chỉ có mình Trần Gia Bảo thì anh đã phá vỡ nóc xe lên giao chiến với Đạm Đài Thái Vũ rồi, nhưng bên cạnh anh còn có Bạch Ngọc Thanh, huống chi cô ấy đang ngồi trong xe, nếu có sự cố gì thì thật là xe hủy người vong.

Thấy Đạm Đài Thái Vũ muốn ra tay, Trần Gia Bảo quyết định thật nhanh, dùng ngón tay cắt đứt đai an toàn, đá văng cửa xe, không nói không rằng ôm theo Bạch Ngọc Thanh còn đang hốt hoảng xuống khỏi đó.

Ngay sau đó, ánh sáng lóe lên, kiếm ý tản ra lạnh lẽo phóng lên tận trời.

Một kiếm này của Đạm Đài Thái Vũ bổ chiếc Ferrari thành hai nửa, xe lập tức bốc lên ngọn lửa hừng hực, tiếng nổ mạnh vang lên, ánh lửa chiếu rọi cả ngõ nhỏ sáng như ban ngày, cùng với đó là gió lốc mãnh liệt bao quanh.

Đạm Đài Thái Vũ thừa cơ nhảy lên, tay nắm kiếm đứng vững trên một kiến trúc chưa thành hình cạnh đó, lửa rọi lên má cô ta ửng hồng, váy nhạt phấp phới theo gió, tựa như một nàng tiên lạc chốn nhân gian vậy.

Trần Gia Bảo dùng tu vi mạnh mẽ của mình cường ngạnh gánh lấy sức ép của vụ nổ, bảo vệ Bạch Ngọc Thanh trong lòng.

Tiếp theo, anh ngẩng đầu nhìn Đạm Đài Thái Vũ cao cao tại thượng bên kia, trong mắt dâng lên chiến ý!

Đạm Đài Thái Vũ nhìn thẳng vào mắt Trần Gia Bảo thật sâu, bất ngờ nhún người lao về phía xa.

Trần Gia Bảo cực kỳ muốn đuổi theo ép hỏi cô ta "Xá lợi cốt Phật" ở đâu. Nhưng cúi đầu nhìn cô gái còn đang sợ run trong lòng thì khựng lại, trong lòng thầm than, nhưng vẫn không đuổi theo nữa.

Đạm Đài Thái Vũ tranh thủ thời gian mượn mấy công trình dở dang làm điểm tựa, nhún bật vài cái đã biến mất trong bầu trời đêm đằng xa.

Trần Gia Bảo âm thầm tiếc hận.

Bạch Ngọc Thanh nhanh chóng ổn định cảm xúc của mình, khiếp sợ nói: "Cô gái vừa nãy là thần tiên hay yêu quái vậy?"

"Đó là Đạm Đài Thái Vũ, một cô gái có chút lợi hại." Trần Gia Bảo trầm giọng đáp.

Bạch Ngọc Thanh nghe nói Đạm Đài Thái Vũ là người thì đầu tiên là thở phào một hơi, sau đó lại trợn trắng mắt: "Đấy gọi là "có chút lợi hại" ấy à? Im hơi lặng tiếng xuất hiện trên nóc xe, một kiếm chém xe thành hai nửa, cô gái này quá quá quá mạnh đi chứ. Người như thế lại đến tìm anh? Anh với cô ấy có thù à?"

"Có thù oán, còn không nhỏ." Trần Gia Bảo gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, nếu Đạm Đài Thái Vũ đã chủ động xuất hiện thì sao chỉ giáng một đòn liền chạy mất rồi? Chẳng lẽ, cô ta chỉ định nhắn nhủ rằng đã tới tỉnh Phú Thọ, còn biết tung tích của anh nữa à?

“Xem ra ngoài bảy gia tộc lớn ra anh còn có một đối thủ mạnh mẽ nữa. Như vậy con đường đạt tới mục tiêu của chúng ta lại tăng thêm một tầng khó khăn rồi.” Bạch Ngọc Thanh lắc đầu, lại bỗng phát hiện mình còn đang ở trong lòng Trần Gia Bảo thì đỏ mặt lên, âm thầm giãy khỏi vòng tay của anh.

Cô đi tới một bên, nhìn chiếc Ferrari còn đang cháy hừng hực thì lại nghĩ mà sợ, chân thành nói: “Thanh kiếm kia thật bén, nếu tôi còn ở trong xe thì dù không bị kiếm của cô ta đánh chết cũng bị đốt thành tro tàn rồi, may là anh cứu tôi ra đúng lúc. Cảm ơn anh.”

Chương 1368

Chương 1368

Trần Gia Bảo lắc đầu: “Không cần khách sáo, lần này là do tôi làm cô bị liên lụy, nếu không vì tôi thì Ferrari của cô đã không bị hủy rồi.”

“Hủy một chiếc xe tốt hơn bỏ mạng nhiều.” Bạch Ngọc Thanh cười: “Hơn nữa, loại xe này tôi còn nhiều lắm.”

Bạch Ngọc Thanh như muốn chứng minh lời của mình, sau khi điều chỉnh tâm trạng xong liền gọi điện cho cấp dưới đưa một chiếc xe khác tới, tiếp tục lái xe đưa Trần Gia Bảo về nhà.

Khoảng hai tiếng sau, Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh mới tới nhà họ Bạch ở thành phố Bắc Ninh.

Giống như Bạch Ngọc Thanh đã giới thiệu qua trước đó, nhà họ Bạch ở thành phố Bắc Ninh có thể nói là lớn nhưng không thô, như vậy chính tự nhiên cũng không giống bình thường, cũng không phải là biệt thự đơn thuần, mà là cả một tòa đình viện lâm viên mang phong cách xa xưa, không chỉ cổ kính, còn cực kì phú quý thanh lịch.

Khi xe đi đến cổng lớn, Trần Gia Bảo hơi hơi ghé mắt, chỉ thấy có không ít bảo vệ mặc đồ màu đen đang đứng, nhìn có vẻ được bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Những bảo vệ này sau khi nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh ngồi ở vị trí ghế lái, đều khom người vấn an, vội vàng mở cổng ra, cung kính mời Bạch Ngọc Thanh đi vào.

“Chỗ này là nhà của tôi, thế nào, hoàn cảnh không tệ ha?”

Bạch Ngọc Thanh tiếp tục lái xe, chạy tới chỗ ga ra.

Trần Gia Bảo xuyên qua cửa kính xe, nhìn khung cảnh êm ả xung quanh, cười nói: “Cầu nhỏ nước chảy, khung cảnh thanh nhã, nhà cô quả thật rất đẹp.”

“Đúng vậy, quả thật rất đẹp.” Bạch Ngọc Thanh nhún nhún vai, nói: “Đáng tiếc thanh tú có thừa, khí phách lại không đủ, hơn nữa tôi nghe ông nội nói phong thuỷ ở chỗ này cũng chỉ có thể miễn cưỡng coi là trung bình, cho nên tôi cũng không phải thực vừa lòng. Tôi nghĩ, chỉ có ở trung tâm thành phố tỉnh Phú Thọ như Yên Bái, có được một tòa đình viện lâm viên thuộc về mình, mới có thể khiến tôi cảm thấy thỏa mãn.”

Bạch Ngọc Thanh không chút nào che dấu dã tâm của cô ta, so với bề ngoài lạnh lùng điềm đạm của cô ta, hình thành sự tương phản rõ ràng.

“Chuyện này, tôi tin tưởng cô nhất định sẽ thực hiện được ước mơ của mình.” Trần Gia Bảo cười nói.

“Cho nên, vì để đạt được ước mơ này, tôi mới chủ động tìm anh, cùng anh hợp tác.” Bạch Ngọc Thanh vừa nói vừa đem xe đậu vào ga ra, sau khi xuống xe, tiếp tục nói: “Giờ này bố mẹ của tôi hẳn còn chưa ngủ, đi thôi, tôi dẫn anh đi gặp bọn họ, sau đó lại làm phiền anh thi triển y thuật thần kỳ của mình, khám cho ông nội tôi một phen.”

Sau khi nói xong, không biết cô nghĩ tới cái gì, không nói rõ được, trong mắt hiện lên một mặt lo lắng, cất bước đi về phía trước.

“Ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nhanh chân đuổi theo Bạch Ngọc Thanh, trong mũi ngửi thấy mùi hoa lan nhàn nhạt truyền đến từ trên người cô, cười nói: “Nhìn bộ dáng cực kỳ lo lắng của cô, người không biết, còn tưởng rằng cô đang dẫn bạn trai về ra mắt bố mẹ, như vậy không phải là tôi rất xấu hổ sao?”

Khuôn mặt trắng nõn của Bạch Ngọc Thanh nổi lên một mặt ửng đỏ, khẽ gắt một chút, nói: “Miệng chó phun không được ngà voi, tôi chỉ là lo lắng thái độ của bố tôi mà thôi, bởi vì suy nghĩ của bố với tôi có chút bất đồng, ông ấy luôn cho rằng nhà họ Hoàng rất mạnh, luôn cố gắng hết sức tránh trở thành kẻ địch với nhà họ Hoàng.”

Hơn nữa, cho dù trong khoảng thời gian này anh nổi bật xuất sắc, ông ấy cũng sẽ cho rằng anh là đối thủ của nhà họ Hoàng, cho nên một lát nữa anh có gặp họ, thái độ của bố tôi với anh hẳn không được tốt lắm. Tôi hy vọng anh có thể xem như nể

mặt tôi, nhường nhịn một chút, chỉ cần anh có thể chữa khỏi bệnh cho ông nội tôi, bố tôi khẳng định sẽ nhìn anh với con mắt khác, đến lúc đó cơ hội hợp tác với anh sẽ rất lớn.”

“Tôi biết nên làm thế nào.” Trần Gia Bảo cười khẽ, từ chối cho ý kiến.

Bạch Ngọc Thanh gật gật đầu, tuy rằng chiếm được sự cam đoan của Trần Gia Bảo, bất quá nghĩ đến những lời đồn đại không hay về Trần Gia Bảo, trong lòng cô ta vẫn âm thầm bồi hồi.

Chương 1369

Chương 1369

Chung quanh nhà họ Bạch có rất nhiều nhân viên công tác đang làm việc, nhìn thấy cô chủ băng thanh ngọc khiết nhà mình thế nhưng lại đi với một người bạn khác giới, lại còn thân mật nói chuyện thì thầm, không khỏi đều sợ ngây người, người kia là ai, lại thân mật với cô chủ như vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều nghị luận, đoán thân phận thật sự của Trần Gia Bảo.

Lại nói, Trần Gia Bảo với Bạch Ngọc Thanh xuyên qua đình viện thanh nhã, cùng với hành lang dài màu đỏ, đến trước một phòng khách lớn, Bạch Ngọc Thanh mới vừa đẩy cửa đi vào, trong phòng có một người phụ nữ trung niên khí chất cao quý, thuỳ mị thướt ta, vừa thấy cô ta liền vui mừng kêu một tiếng, bước nhanh đến trước mặt cô ta, nắm lấy tay của Bạch Ngọc Thanh, lo lắng nói: "Ngọc Thanh, mẹ nghe người ta nói con gặp tập kích ở thành phố Yên Bái, ngay cả xe đều bị nổ tan tành, con sao rồi, có bị thương không?"

Bà ta là Hà Tử Lan, là mẹ của Bạch Ngọc Thanh, bởi vì nghe thấy nhân viên công tác tặng xe cho Bạch Ngọc Thanh báo, nói rằng Ngọc Thanh gặp phải tập kích trên đường, bởi vì lo lắng, nên bà ta vẫn luôn ở phòng khách đứng ngồi không yên, sau khi nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh, lập tức vọt người qua.

"Mẹ, con không sao, không cần lo lắng, đúng rồi, bố con đâu?" Bạch Ngọc Thanh le lưỡi, hiếm khi lộ ra vẻ mặt đáng yêu, làm cho người ta một chút cũng không nhìn ra được, trong lòng cô ta còn cất giấu một mặt đầy dã tâm.

"Bố con sau khi biết tin con bị tập kích thì cực kì tức giận, trước tiên đã gọi điện hỏi tội cục cảnh sát, may mắn nhân viên công tác nói con không có việc gì, bằng không thì bố con nhất

định sẽ náo loạn thành phố Yên Bái, mặt khác, bố con còn gọi điện cho thông gia họ Hề ở thành phố Yên Bái, vừa vặn cậu chủ Hề Vân Lâm nhà họ Hề cũng đang ở thành phố Bắc Ninh, sau khi nghe thấy tin liền chạy ngay đến nhà chúng ta, bây giờ cậu ấy còn đang vấn an ông nội ở phòng ngủ sau viện với ba con." Hà Tử Lan giải thích nói.

"Hề Vân Lâm cũng đến đây? Anh ta đúng là âm hồn bất tán mà."

Bạch Ngọc Thanh không nhịn được nhíu mày, Hề Vân Lâm là người thừa kế chính thức của nhà họ Hề, trước đây theo đuổi cô ta rất lâu, có điều Bạch Ngọc Thanh không có hứng thú với Hề Vân Lâm, nên đã cự tuyệt rất nhiều lần, không thể tưởng tượng được Hề Vân Lâm lại tới nữa.

"Hề Vân Lâm người ta cũng là quan tâm con thôi, nửa đêm còn đặt biệt chạy tới, không dễ dàng gì, đợi lát nữa gặp mặt, con cũng nên cho người ta tí mặt mũi." Hà Tử Lan sau khi dặn dò một câu xong, lúc này mới phát hiện thân ảnh Trần Gia Bảo, hiếu kỳ nói: "Ngọc Thanh, anh này là bạn con à?"

"Phải, anh ấy là bạn con, đợi lát bố con đến đây, con sẽ giới thiệu mọi người với nhau, Gia Bảo, đây là mẹ tôi." Bạch Ngọc Thanh giới thiệu nói.

Trần Gia Bảo lễ phép cười nói: "Chào dì."

Hà Tử Lan đánh giá Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, trong ấn tượng của bà ta, con gái của mình tính tình lạnh lùng, hơn nữa ánh mắt rất cao, bạn bè khác giới có thể làm cho Bạch Ngọc Thanh để mắt tới đã ít lại càng ít, càng đừng nói, đã muộn như vậy còn dẫn người ta về nhà.

"Trừ khi, anh bạn này, cậu là bạn trai của Ngọc Thanh?"

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Hà Tử Lan vừa mừng vừa sợ, ngay cả ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo đều thay đổi, bộ dáng như mẹ vợ nhìn con rể, đến nỗi Trần Gia Bảo có thân phận gì, có xứng với con gái của bà ta không, Hà Tử Lan cũng không thèm suy nghĩ, nói giỡn, với tiêu chuẩn cao của con gái bà ta, có thể được con gái bà ta coi trọng, có thể tệ được sao?

Nghĩ đến đây, Hà Tử Lan ý cười càng đậm, nhiệt tình tiếp đón Trần Gia Bảo vào phòng khách, nói: "Gia Bảo phải không,

mau ngồi xuống, dì kêu người đi pha trà, đứng bên đó nãy giờ lâu như vậy, Ngọc Thanh đứa nhỏ này cũng không biết mời con vào ngồi, con nhóc này không hiểu quy tắc gì hết. Gia Bảo, Ngọc Thanh nhà dì không bị ai uốn nắn, là đứa nhóc lỗ mãng, về sau con bé có chỗ nào làm không đúng, con cứ nói với dì, dì giúp con giáo huấn nó.”

Nghe những lời thân thiết của bà ta, hoàn toàn xem Trần Gia Bảo là con rể tương lai rồi.

Chương 1370

Chương 1370

Bạch Ngọc Thanh thiếu chút nữa phun ra một búng máu, trong lòng vừa vội vừa thẹn, dậm chân một cái, vội vàng đi vào phòng, mới vừa muốn mở miệng giải thích, đột nhiên không biết nghĩ tới cái gì, lời vừa đến bên miệng lại nuốt trở vào, khóe miệng nhếch lên một ý cười khó hiểu, hoàn toàn là một bộ cam chịu thừa nhận.

Nhìn thấy phản ứng của Bạch Ngọc Thanh, Hà Tử Lan càng thêm kiên định với suy nghĩ của mình, nhìn Trần Gia Bảo càng thêm thân thiết.

Trần Gia Bảo ngồi trên ghế sô pha, trước tiên chớp chớp mắt cười với Bạch Ngọc Thanh, tiếp theo cười nói: "Dì nói đúng á, Ngọc Thanh bề ngoài xinh đẹp, thái độ làm người ổn trọng, tao nhã hào phóng, tuyệt đối là người phụ nữ ưu tú của thời đại mới, hơn nữa cái gọi là mẹ nào con nấy, dì đây bộ dạng thùy mị, hiểu biết, lễ độ, chỗ nào cũng thể hiện phong phạm quý tộc, dưới sự dạy dỗ của ngài, Ngọc Thanh sao có thể là cô nhóc lỗ mãng được?"

Bạch Ngọc Thanh trợn trắng mắt, vẻ mặt khinh thường, bất quá vẫn có chút hưởng thụ đối với lời khen của Trần Gia Bảo.

Hà Tử Lan nghe được mặt mày hớn hở, nói: "Đúng đúng đúng, Gia Bảo thật biết nói chuyện, miệng ngọt như vậy, khó trách đến cả Ngọc Thanh mắt cao nhà dì cũng bị con bắt cóc."

Bạch Ngọc Thanh sợ mẹ cô càng nói càng quá phận, vội vàng ho nhẹ hai tiếng, nói: "Mẹ, mẹ vẫn nên gọi bố ra đây trước đã, con dẫn Gia Bảo về nhà vì có việc chính."

"Đúng đúng, con xem mẹ kìa, chỉ lo tiếp đãi Gia Bảo, mẹ đi gọi bố con liền." Hà Tử Lan nói xong, liền đi tới phòng ngủ sau viện.

Trong phòng khách, chỉ còn lại hai người Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh.

Trần Gia Bảo nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy diện tích phòng khách rất lớn, hoàn toàn được trang hoàng theo phong cách dân quốc, nhìn qua cổ kính, giống như xuyên về thời đại trước, trong miệng đồng thời nói: "Không ngờ được dì lại nhiệt tình như vậy."

Bạch Ngọc Thanh cắt ngang một tiếng, ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, cười nhạo nói: "Đừng nói với tôi là anh không nhìn ra, bà ấy đỗi đãi anh như con rể tương lai, có thể không nhiệt tình được à?"

Trần Gia Bảo nhướn mi cười nói: "Vậy sao cô lại không lập tức giải thích?"

"Vì sao phải giải thích?" Bạch Ngọc Thanh hỏi lại, tiếp đó ý giảo hoạt liền hiện lên trong mắt, nói: "Hồi nãy anh cũng nghe mẹ tôi nói rồi đi, Hề Vân Lâm của nhà họ Hề cũng đến đây, anh ta theo đuổi em nhiều năm rồi, như âm hồn không tan, vừa vặn, hiện tại mẹ em hiểu lầm anh là bạn trai em, đợi một lát khi Hề Vân Lâm tới, để anh ra mặt, làm cho anh ta biết khó mà lui, không bao giờ muốn dây dưa với tôi nữa. Mặt khác, sau khi bố mẹ tôi coi anh là bạn trai tôi, tỉ lệ hợp tác giữa anh với nhà họ Bạch chắc chắn sẽ càng lớn hơn nhiều, cho nên chuyện một mũi tên trúng hai con chim này tôi sẽ không cự tuyệt đâu."

Trần Gia Bảo thở dài, nói: "Lại bị cô tính kế, hừ, hợp tác cùng cô tôi chẳng thấy đạt được lợi ích gì cả, chẳng những phải chữa bệnh cho ông nội cô, còn phải giả dạng là bạn trai cô, giúp cô đuổi cổ người theo đuổi cô đi, mặc kệ thế nào, dường như đều là tôi chịu thiệt."

Bạch Ngọc Thanh cười đỏ cả mặt, cũng có chút chột dạ, mạnh miệng nói: "Biết bao nhiêu người muốn có cơ hội giả dạng thành bạn trai tôi đều không được, anh chiếm được hời như thế, vậy mà còn không vui, thế nào, chẳng lẽ anh sợ Hề Vân Lâm, cho nên muốn trật tự rút lui?"

"Phép khích tướng của cô không có tác dụng với tôi đâu." Trần Gia Bảo lắc đầu mà cười.

Bạch Ngọc Thanh nhíu mày nói: “Anh thật sự muốn giải thích rõ ràng với mẹ tôi?”

Trong lòng cô một trận thất vọng, cảm thấy Trần Gia Bảo có chút nhát gan sợ phiền phức, trong lòng hoài nghi có phải tìm Trần Gia Bảo hợp tác là sai lầm rồi?

Trần Gia Bảo nói tiếp: “Tôi đồng ý giả dạng thành bạn trai cô, chẳng qua là bởi vì tôi vừa nhìn thấy người nhà họ Hề liền không thích.”

Bạch Ngọc Thanh sửng sốt, lập tức hai tròng mắt lóe sáng, lúm đồng tiền như hoa, nói: “Trùng hợp rồi,tôi cũng không vừa mắt nhà họ Hề kia, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Khoảng thời gian trước, Trần Gia Bảo từng cá cược ở công ty khiến Hề Như Kiên bị kéo xuống, vốn là có thù oán với nhà họ Hề, hơn nữa, anh có biết được từ phía Bạch Ngọc Thanh là nhà họ Hề đã liên thủ với những gia tộc khác bắt đầu nhắm vào anh hành động rồi.

Chương 1371

Chương 1371

Thù mới hận cũ đan xen vào nhau, ý định để Trần Gia Bảo đóng giả làm bạn trai Bạch Ngọc Thanh để trêu chọc Hề Vân Lâm đương nhiên cũng hợp tình hợp lý.

Rất nhanh sau đó, bên ngoài hành lang màu đỏ đã có nhưng âm thanh dồn dập, còn có giọng nói đầy kích động và hưng phấn của động của một người: "Ngọc Thanh bình an trở lại rồi sao?"

Bên trong phòng, Bạch Ngọc Thanh thu lại sắc mặt, ghé vào tai Trần Gia Bảo nói nhỏ: "Bọn họ tới, cần thận đừng để bị lộ tẩy."

Bạch Ngọc Thanh nhẹ nhàng nói, như phả khí vào tai Trần Gia Bảo khiến Trần Gia Bảo có chút ngứa ngáy, anh cười nói: "Yên tâm đi, loại truyện đóng giả bạn trai này tôi đã chuyên nghiệp rồi, chẳng qua, cô phải hy sinh chút thôi."

Hy sinh?

Bạch Ngọc Thanh suýt chút nữa khịt mũi coi thường, nơi này chính là nhà họ Bạch, là địa bàn của Bạch Ngọc Thanh cô ra, cô ta không tin Trần Gia Bảo dám làm gì cô ta ở nhà họ Bạch.

Ngay sau đó, người trên hàng lang đã vội vàng đuổi theo vào phòng khác, Bạch Ngọc Thanh thu lại sắc mặt, ngồi nghiêm chỉnh.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi vào, cả người mặc hàng hiệu, diện mạo anh tuấn, hàng lông mày có chút giống với Hề Như Kiên, có điều khí chất hơn so với Hề Như Kiên, vừa nhìn đã biết là một người ưu tú.

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, nếu đoán không sai thì người đàn ông này chính là người đứng đầu trong hàng ngũ thừa kế

nhà họ Hề, Hề Vân Lâm.

Hề Vân Lâm liếc mắt một cái, nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh, trong ánh mắt hiện lên vẻ bất ngờ và vui vẻ, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Trần Gia Bảo, lập tức bước nhanh tới trước mặt Bạch Ngọc Thanh, lo lắng nói: "Ngọc Thanh, cô không sao chứ, lúc trước tôi nhận được điện thoại của bác trai, biết được cô bị tấn công thành phố Yên Bái nên lập tức gọi điện thoại cho cô nhưng không gọi được, tôi vô cùng lo lắng nên trực tiếp tới nhà cô, bác trai nói với tôi cô chỉ là bị kinh sợ chứ không có gì nguy hiểm, bây giờ nhìn thấy cô không sao, cuối cùng tôi cũng có thể yên tâm được rồi."

Bạch Ngọc Thanh nói chuyện điện thoại xong bảo lái xe đi, di động cũng hết pin rồi, cho nên không hề nhận được điện thoại của Hề Vân Lâm.

Có điều những điều này đối với Bạch Ngọc Thanh mà nói, có thể nhận được điện thoại của Hề Vân Lâm hay không, cô ta hoàn toàn không để bụng, nhàn nhạt nói: "Cảm ơn anh Hề quan tâm, tôi không sao cả, hiện giờ trời cũng đã muộn rồi, có phải anh Hề Vân Lâm cũng nên trở về rồi không?"

Vừa mới mở miệng nói câu đầu tiên đã đuổi người, nếu như là người khác thì chắc chắn sẽ tức giận đến biến đổi sắc mặt ngay.

Nhưng lòng dạ Hề Vân Lâm nhanh hiểm, tuy bị Bạch Ngọc Thanh không nể mặt chút nào nhưng sắc mặt cũng không thay đổi, cười nói: "Không sao, bác trai đã sắp xếp ổn thỏa, bảo tôi đêm nay ở lại đây."

"Phải đó, đúng là tôi đã sắp xếp ổn thỏa, để Văn Lâm ở lại đây đêm nay."

Đột nhiên,một giọng nói trầm thấp hồn hậu vang lên, một người đàn ông trung niên đi tới, Hà Tử Lan đi theo phía sau ông ta, ánh mắt lặng lẽ nhìn về phía Bạch Ngọc Thanh với vẻ bất đắc dĩ.

Người đàn ông trung niên này là bố của Bạch Ngọc Thanh, ông chủ của nhà họ Bạch, Bạch Hải Hồng, ông ta đi tới trước mặt Bạch Ngọc Thanh, nhìn thấy con gái bảo bối của mình không bị thương, hơn nữa sắc mặt còn hồng hào khỏe mạnh,

lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một hơi: “Trở về an toàn là tốt rồi, rốt cuộc là ai tấn công con, sao con lại an toàn trở về được?”

Vì quá lo lắng cho con gái, ông ta cũng không chú ý tới Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo ngồi ở một bên, hoàn toàn biến thành một người vô hình.

“Bố, con giới thiệu một người với bố trước, là anh ấy đã cứu con.” Bạch Ngọc Thanh đột nhiên đứng lên, nhìn về phía Trần Gia Bảo nói: “Gia Bảo, đây là bố tôi, người vừa rồi anh gặp là mẹ tôi.”

Trần Gia Bảo đứng lên, cười nói: “Cháu chào bác trai ạ.”

Chương 1372

Chương 1372

Bạch Hải Hồng cảm thấy hai từ "Gia Bảo" này có chút quen tai, có điều cũng không nghĩ nhiều, thấy Trần Gia Bảo cứu con gái mình, không khỏi biết ơn Trần Gia Bảo, duỗi tay nhiệt tình vỗ vỗ bả vai Trần Gia Bảo, nói lời cảm ơn từ đáy lòng với anh: "Gia Bảo đúng không, cảm ơn cậu nhiều, cậu có yêu cầu gì cứ việc mở miệng, chỉ cần nhà họ Bạch chúng tôi có thể làm được thì chắc chắn sẽ cố gắng hết sức có thể để làm."

Hề Vân Lâm nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, trong lòng đã sinh ra địch ý với Trần Gia Bảo.

Tuy rằng anh ta không biết quan hệ của Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh nhưng chỉ cần là người khác giới trẻ tuổi xuất hiện bên cạnh Bạch Ngọc Thanh đối với anh ta mà nói đều là một sự uy hiếp, buộc anh ta phải nghiêm túc chống trả!

Việc này không chứng tỏ Hề Vân Lâm thích Bạch Ngọc Thanh nhiều đến đâu, chỉ yếu là vì nhà họ Bạch chỉ có một cô con gái là Bạch Ngọc Thanh, nếu anh ta có thể theo đuổi được Bạch Ngọc Thanh, chẳng những có thể tiến thêm một bước chèn ép Hề Như Kiên, từ đó củng cố địa vị của anh ta ở nhà họ Hề, nói không chừng còn có cơ hội nắm toàn bộ tài sản nhà họ Bạch ở trong tay.

Cho nên Hề Vân Lâm mới nhất quyết theo đuổi Bạch Ngọc Thanh nhiều năm như vậy, anh ta tuyệt đối không cho phép bên cạnh cô ta xuất hiện một người đàn ông nào khác!

Chẳng qua Bạch Ngọc Thanh cũng là người phụ nữ thông minh, từ lâu đã nhìn ra ý định của Hề Vân Lâm cho nên vẫn luôn từ chối Hề Vân Lâm, cũng bởi vậy mà hiện giờ cô ta mới đang nhờ Trần Gia Bảo đóng giả làm bạn trai mình.

Giờ phút này, nghe được Bạch Hải Hồng nói vậy, Trần Gia Bảo cười nói: "Bác trai khách khí quá rồi, đây đều là những chuyện cháu nên làm."

Bạch Hải Hồng còn tưởng là Trần Gia Bảo khách sáo, cười ha hả nói: "Cậu không cần khách sáo, nhà họ Bạch chúng tôi cũng không phải người keo kiệt, cậu muốn báo đáp gì cứ việc nói."

Hề Vân Lâm lập tức ở một bên phụ họa nói: "Đúng vậy, anh cứu Ngọc Thanh, thì cũng chính là ân nhân của Hề Vân Lâm tôi, tôi sẽ chuyển cho anh ba tỷ coi như là báo đáp ơn cứu mạng của anh với Bạch Ngọc Thanh."

Anh ta chủ động mở miệng nói muốn báo đáp, trên thực tế là muốn tuyên bố chủ quyền của anh ta với Bạch Ngọc Thanh trước mặt Trần Gia Bảo, đồng thời ra mặt thị uy trước Trần Gia Bảo.

Khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ nhếch lên một nụ cười, hiện giờ Hề Vân Lâm càng thể hiện, một lát nữa bị vả mặt lại càng thêm tàn nhẫn.

Quả nhiên, Bạch Ngọc Thanh lập tức khẽ cau mày, bất mãn nói: "Tôi và anh có quan hệ gì, ai cần anh báo đáp? Hơn nữa, Gia Bảo căn bản không cần mọi người báo đáp."

Bạch Hải Hồng nhíu mày nói: "Ngọc Thanh, Tại Tâm cũng là có ý tốt thôi, con không cần tỏ ra xa cách như người ngoài vậy, hơn nữa con nói không cần báo đáp vậy thì chẳng phải nhà họ Bạch chúng ta quá không hiểu lễ nghĩa sao?"

Trong lòng Hà Tử Lan hiểu rõ, vẻ mặt cười khổ, đến con gái cục cưng của mình mà cũng bị bắt cóc, đương nhiên là không cần báo đáp rồi.

"Vốn dĩ không cần báo đáp anh ấy." Bạch Ngọc Thanh hơi đỏ mặt, không cho Bạch Hải Hồng thời gian thích ứng, chủ động ôm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, ngại ngùng nói: "Gia Bảo là bạn trai con."

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta đỏ ứng lên, vẻ mặt ngại ngùng như một cô gái trẻ đang yêu, nếu không phải Trần Gia Bảo biết Bạch Ngọc Thanh đang diễn kịch, anh còn tưởng Bạch Ngọc Thanh thật sự thích mình.

“Không thể không thừa nhận, phụ nữ đúng là có kỹ năng diễn xuất trời sinh.”

Trong lòng Trần Gia Bảo không khỏi cảm thán.

Nhưng mà, xung quanh ngoại trừ Hà Tử Lan, Bạch Hải Hồng và Hề Vân Lâm hoàn toàn bị câu nói này làm cho bất ngờ, sao lại… Sao có thể đi ra ngoài một chuyến mà đã có bạn trai rồi, hơn nữa đối phương còn là một người xa lạ bọn họ chưa từng gặp qua bao giờ?

Bạch Hải Hồng và Hề Vân Lâm vốn dĩ là một người cực kỳ thông minh, lập tức cảm giác hai người họ có vấn đề.

Chương 1373

Chương 1373

“Ngọc Thanh, tôi nhớ rõ là trong khoảng thời gian này bên cạnh cô không xuất hiện người đàn ông nào mà, cô cảm thấy tôi sẽ tin anh ta là bạn trai cô thật sao?” Hề Vân Lâm cố gắng đè nén sự ghen tị trong lòng, sau đó cười lạnh nói với Trần Gia Bảo: “Tôi mặc kệ Ngọc Thanh cho anh lợi ích gì để anh tới giả làm bạn trai Ngọc Thanh, có điều chuyện này không dễ dàng vậy đâu.’

Bạch Hải Hồng âm thầm gật đầu, ông ta cũng cảm thấy Bạch Ngọc Thanh đang diễn kịch, lúc trước Bạch Ngọc Thanh không hề có dấu hiệu yêu đương nào, sao có thể đột nhiên lại có bạn trai như vậy chứ? Chuyện này nghĩ thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Hà Tử Lan cũng không khỏi cảm thấy nghi ngờ, lẽ nào bọn họ thật sự là giả vờ?

Bạch Ngọc Thanh hơi nheo mắt lại, không ngờ Hề Vân Lâm lại thông minh như vậy, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bọn họ đang đóng giả tình nhân.

Bạch Ngọc Thanh còn đang không biết phải làm gì thì Trần Gia Bảo đột nhiên nhếch miệng, khẽ cười, nhướng mày nói: “Giả làm bạn trai Ngọc Thanh? Suy nghĩ của các người đúng là chủ quan.”

Đột nhiên, ở trước mặt bao nhiêu người, Trần Gia Bảo giơ tay nâng cằm Bạch Ngọc Thanh lên, trực tiếp mạnh mẽ hôn lên đôi môi kiều diễm của Bạch Ngọc Thanh.

Cảm giác ngọt ngào khiến người ta mất hồn.

Bạch Ngọc Thanh bất ngờ bị hôn, khi phản ứng lại mình đã bị Trần Gia Bảo lấy đi nụ hôn đầu rồi, ngây ra một lúc lâu, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Đám người Hề Vân Lâm ngây người đứng nhìn, bọn họ hiểu Bạch Ngọc Thanh, cô ta luôn băng thanh ngọc khiết, tuyệt đối không có khả năng để người khác giới làm ra hành động thân mật như thế với mình, chẳng lẽ bọn họ thật sự là một đôi?

Bạch Hải Hồng âm thầm nhíu mày, theo ông ta nhận thấy, cho dù là gia đình hay là năng lực bản thân, Hề Vân Lâm vẫn là con rể tương lai phù hợp nhất mà ông ta lựa chọn, chỉ là hiện giờ giữa đường lại nhảy ra một tên cản đường thế này, hoàn toàn làm rối loạn hết những sắp xếp của ông ta lúc trước.

Hề Vân Lâm càng nhìn càng đố kỵ, nắm chặt tay lại đến nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Hà Tử Lan thật ra rất vui vẻ, chỉ cần con gái mình có thể tìm được người mình yêu, bà ta sẽ không để ý đối phương là ai.

Một lát sau, Trần Gia Bảo mới buông Bạch Ngọc Thanh ra, đầu tiên là khẽ cười một tiếng với Bạch Ngọc Thanh đang có chút bực bội lẫn xấu hổ đan xen, tiếp đó xoay đầu nói với Hề Vân Lâm: "Hiện giờ anh còn cảm thấy tôi chỉ là bạn trai giả dạng của Ngọc Thanh không?"

Bạch Ngọc Thanh khóc không ra nước mắt, nhưng lúc này lại không thể không phối hợp với Trần Gia Bảo, vội vàng làm dáng vẻ xấu hổ cúi đầu, nhưng thật ra trong lòng đã hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Bạch Hải Hồng sửng sốt, không ngờ tên nhãi này lại khiêu khích Hề Vân Lâm? Lẽ nào anh không biết Hề Vân Lâm là cậu chủ nhà họ Hề sao, đúng là gan to bằng trời!

Ánh mắt Hề Vân Lâm lóe lên vẻ đố kỵ, hận không thể đánh bầm dập Trần Gia Bảo, lạnh lùng nói: "Anh có biết là hiện giờ mình đang đùa với lửa không, ở địa bàn tỉnh Phú Thọ này mà anh dám đối đầu với Hề Vân Lâm tôi sao!

Bạch Hải Hồng âm thầm gật đầu, nhà họ Hề xếp thế hai ở tỉnh Phú Thọ này, trừ phi là người của nhà họ Hoàng tới, nói cách khác, ở khắp tỉnh Phú Thọ này, không ai có thể giàu có bằng Hề Vân Lâm.

"Ha ha." Trần Gia Bảo khẽ cười, dưới ánh mắt phẫn nộ của Hề Vân Lâm, duỗi tay ôm lấy eo thon của Bạch Ngọc Thanh nói: "Tôi nhớ rõ anh có một người em trai tên là Hề Như Kiên, anh

ta cũng nói với tôi như vậy, nhưng cuối cùng lại phải ở trước mặt tôi nhận lỗi như một con chó.”

Lời vừa nói ra khiến Bạch Hải Hồng và Hề Vân Lâm vô cùng sửng sốt.

Sau đó, Hề Vân Lâm như thể vừa mới nghe được một chuyện vô cùng nực cười, cười ha hả nói: “Thật là lớn miệng, tuy rằng em trai tôi không biết cố gắng nhưng nói thế nào cũng là người của nhà họ Hề, anh lấy đâu ra tư cách khiến em trai tôi nhận lỗi chứ? Thật đúng là buồn cười chết tôi.”

Chương 1374

Chương 1374

Trong lòng Bạch Hải Hồng cũng cười lạnh, sao bạn trai của con mình lại là người không biết trời cao đất dày là gì như vậy chứ?

Ông ta càng thêm kiên định không thể để tên nhãi này có được con gái mình.

Trước nụ cười giễu cợt của Hề Vân Lâm và ánh mắt khinh bỉ của Bạch Hải Hồng, vẻ mặt Trần Gia Bảo không chút thay đổi nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì tên tôi là Trần Gia Bảo."

Trần Gia Bảo?

Sắc mặt Bạch Hải Hồng và Hề Vân Lâm đột nhiên thay đổi, tiếng cười cũng tức khắc im bặt!

Mấy ngày nay, cái tên Trần Gia bảo này có thể nói như sấm rền bên tai trong giới thượng lưu ở tỉnh Phú Thọ, đặc biệt là khi Trần Gia Bảo một lần chém chết ba vị tông sư ở câu lạc bộ giải trí Sakura, hơn nữa sau khi hợp tác với nhà họ Ngụy thu mua tài sản của nhà họ Tang, ba chữ "Trần Gia Bảo" lại ngày càng nổi tiếng hơn, bắt đầu có không ít người lấy Trần Gia Bảo so sánh với nhà họ Hoàng.

Vậy nên sau khi Hề Vân Lâm và Bạch Hải Hồng nghe được tên Trần Gia Bảo đều không khỏi vô cùng khiếp sợ, không thể nào tin nổi bạn trai của Bạch Ngọc Thanh lại là Trần Gia Bảo!

Ngay cả Hà Tử Lan, sắc mặt bà ta cũng dần trở nên kỳ quái, nhìn về phía Bạch Ngọc Thanh con gái bảo bối của mình, rồi lại nhìn dáng vẻ tuấn tú nổi bật của Trần Gia Bảo, đột nhiên cảm thấy họ rất xứng đôi.

Bạch Ngọc Thanh hơi ngẩng đầu, nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười hài lòng, xem ra, bảo Trần Gia Bảo giả làm bạn trai vô cùng có hiệu quả, chẳng qua Trần Gia Bảo lại dám nhân cơ hội chiếm tiện nghi, thật đúng là đáng giận, chờ mọi chuyện hôm nay xong xuôi, cô ta nhất định phải cho Trần Gia Bảo một trận!

Giờ phút này, Trần Gia Bảo nhíu mày nói: "Hiện giờ các người còn cảm thấy tôi không có tư cách khiến Hề Như Kiên nhận lỗi không?"

Khi khiếp sợ qua đi, sắc mặt Hề Vân Lâm trở nên âm trầm, cười lạnh nói: "Hóa ra anh chính là Trần Gia Bảo, tốt lắm, chính anh là người khiến nhà họ Hề chúng tôi phải bồi thường hơn một trăm tỷ, khiến nhà họ Hề chúng tôi mất hết mặt mũi, hiện giờ không ngờ anh còn tranh giành Bạch Ngọc Thanh với tôi, xem ra, anh thật sự muốn làm kẻ thù với nhà họ Hề chúng tôi!"

"Kẻ thù với nhà họ Hề?" Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: "Tôi không biết là ai cho anh tự tin nữa, anh cảm thấy nhà họ Hề xứng đáng trở thành đối thủ của tôi sao?"

Ngữ khí anh bằng phẳng, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại có một khí phách không ai sánh kịp.

Bạch Hải Hồng âm thầm cảm thán, nhà họ Hề chính là gia tộc đứng thứ hai ở tỉnh Phú Thọ, từ trước đến nay không có ai dám nói những lời như vậy với người của nhà họ Hề, xem ra, tuổi tác Trần Gia Bảo không lớn nhưng khí thế lại hơn người, chẳng trách chỉ mới tới tỉnh Phú Thọ một thời gian ngắn lại có thể tạo ra uy danh lớn như vậy.

"Theo lý mà nói, Trần Gia Bảo hoàn toàn có thể xứng đôi với Bạch Ngọc Thanh, nếu Trần Gia Bảo có thể trở thành con rể nhà họ Bạch thì cũng rất được, chỉ trách Trần Gia Bảo khá mạnh khiến đa số các gia tộc lớn ở tỉnh Phú Thọ đều bắt đầu kiêng kỵ với cậu ta, thậm chí nhà họ Hoàng cũng coi Trần Gia Bảo như kẻ thù, cho nên nhà họ Hoàng đã quyết định sắp tới sẽ ra tay với Trần Gia Vũ, ở thời gian nhạy cảm này, nếu như đồng ý để Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh ở bên nhau đồng nghĩa với việc khiến nhà họ Bạch đối đầu với nhà họ Hoàng,

không thể nghi ngờ sẽ rước họa ngập đầu đến cho nhà họ Bạch.

Hơn nữa, hiện giờ giới thượng lưu ở tỉnh Phú Thọ, chỉ cần là người hiểu biết, đều biết tình cảnh nguy hiểm của Trần Gia Bảo, thân là đương sự, Trần Gia Bảo chắc là không biết, mà bây giờ cậu ta lại ở đây nói đang qua lại với con gái mình, liệu có phải đang mượn cơ hội tiếp cận với Ngọc Thanh để lợi dụng thế lực của nhà họ Bạch để giúp cậu ta đối đầu với nhà họ Hoàng và các gia tộc lớn khác không? Thật là nham hiểm!"

Nghĩ tới đây, Bạch Hải Hồng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm hạ quyết định, dù thế nào đi nữa cũng không thể đồng ý đê Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo ở bên nhau!

Giờ phút này, đối mặt với Trần Gia Bảo mạnh mẽ, quyết liệt, sặc mặt Hề Vân Lâm thay đổi, không lâu trước đây, tại đình viện Hoa đào ở thành phố Thái Bình, nhà họ Tang và nhà họ Tông hiệp lực phái ba vị tông sư đuổi giết Trần Gia Bảo, trong đó có hai vị tông sư hậu kỳ rất mạnh nhưng lại bị Trần Gia Bảo chính tay giết chết, chuyện đó đã khiến cả tỉnh Phú Thọ chấn động.

Tuy rằng nhà họ Hề xếp thứ hai trong mười gia tộc lớn nhưng nhiều nhất cũng chỉ có hai vị tông sư hậu kỳ mà thôi, cho dù có liên thủ cũng không thể đánh lại Trần Gia Bảo, vì vậy Trần Gia Bảo đúng là nói không sai, chỉ dựa vào nhà họ Hề, căn bản không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo.

Chương 1375

Chương 1375

Có điều, những điều này cũng không thể khiến anh ta chịu cúi đầu, anh ta cười lạnh rồi nói: "Trần Gia Bảo anh dù có lợi hại nhưng chỉ có một mình, mười gia tộc lớn chúng tôi liên thủ, cho dù loại trừ nhà họ Ngụy có ý tưởng đen tối hợp tác với anh và nhà họ Tang đã bị hủy diệt ra thì chúng tôi vẫn còn tám gia tộc lớn, nếu như liên thủ lại thì có thể nghiền nát anh dễ như trở bàn tay.

Trần Gia Bảo, tôi khuyên anh một câu, tốt nhất anh nên cút về tỉnh Phú Thọ đi, nói không chừng còn có thể giữ được cái mạng, nếu không, tỉnh Phú Thọ sẽ trở thành chỗ chôn anh đất, còn nữa anh phải hiểu rõ chút, không phải tôi đang uy hiếp anh, mà là đang nói cho anh biết sự thật mà thôi."

Hà Tử Lan thầm kinh hô một tiếng, ngày thường bà ta không quan tâm nhiều chuyện, chỉ biết thanh danh vang dội của Trần Gia Bảo nhưng không biết Trần Gia Bảo đang trong tình thế nguy hiểm như vậy.

Từ sự lo lắng của một người mẹ cho con gái, bà ta lặng lẽ kéo Bạch Hồng Hải tới một bên, nhỏ giọng hỏi: "Tôi hỏi ông, Hề Vân Lâm nói tình cảnh của Trần Gia Bảo rất nguy hiểm là thật hay giả thế?"

"Đương nhiên là thật rồi, hiện giờ ngay cả nhà họ Hoàng cũng đang chuẩn bị đối phó với Trần Gia Bảo, cậu ta có thể sống sót rời khỏi tỉnh Phú Thọ không còn chưa biết được." Bạch Hải Hồng gật đầu, nói với vẻ chắc chắn.

Hà Tử Lan chợt cảm thấy lòng lạnh lẽo, nhớ tới thế lực khủng bố của nhà họ Hoàng, lập tức hạ quyết tâm, nhỏ giọng kiên định nói: "Nếu thật sự như vậy thì tôi tuyệt đối không đồng ý cho Ngọc Thanh ở bên cạnh Trần Gia Bảo."

“Yên tâm, tôi biết nên làm thế nào mà.” Bạch Hải Hồng gật đầu, ý của Hà Tử Lan hoàn toàn giống với ý của ông ta.

Tuy rằng hai người họ nói chuyện riêng rất nhỏ nhưng Trần Gia Bảo vẫn có thể nghe được rõ ràng, anh khẽ liếc mắt một cái về phía Bạch Hải Hồng, sau đó nói với Hề Vân Lâm: “Các người còn tám gia tộc lớn? Lẽ nào các người đã quên hai vị tông sư của nhà họ Kinh chết trong tay tôi rồi sao, có thể nói nhà họ Kinh bây giờ không khác gì tàn phế, hơn nữa…” Ánh mắt Trần Gia Bảo nghiền ngẫm, đột nhiên ôm lấy eo Bạch Ngọc Thanh thật chặt, kéo cô ta vào lòng mình, cười nói: “Ngọc Thanh là bạn gái tôi, sau này cũng sẽ là vợ tôi, anh cảm thấy tôi sẽ xem nhà họ Bạch là đối thủ của mình sao?”

Bạch Ngọc Thanh đột nhiên bị Trần Gia Bảo ôm vào lòng, cảm nhận được hơi thở nam tính của anh, trong nháy mắt cả người trở nên cứng đờ nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình thường, đỏ mặt nói: “Gia Bảo là… là chồng tương lai của tôi, nhà họ Bạch đương nhiên sẽ không ở phe đối lập với Gia Bảo.”

Lời vừa nói ra khiến Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan lập tức nhíu mày.

Hề Vân Lâm theo đuổi Bạch Ngọc Thanh nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy dáng vẻ dựa dẫm người khác như vậy của Bạch Ngọc Thanh?

Trong lòng anh ta ghen ghét không thôi, có điều với thân phận cậu chủ nhà giàu trong giới thượng lưu, anh ta vẫn phải duy trì dáng vẻ bình tĩnh lý trí của mình, khinh miệt nói: “Anh tự tin vậy sao, anh nghĩ mình thật sự có thể cưới được Ngọc Thanh sao? Đúng là lớn miệng!”

“Đúng vậy.” Bạch Hải Hồng lập tức đi lên phía trước, trầm giọng nói: “Trần Gia Bảo, có lẽ cậu đúng là một thanh niên tài giỏi, nhưng cho dù cậu có tài giỏi gấp mười lần đi chăng nữa, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý để Ngọc Thanh và cậu ở bên nhau, bởi vì lập trường của chúng ta đối lập nhau, hơn nữa nói thật, tôi không xem trọng cậu.”

Bạch Ngọc Thanh không ngờ bố mình lại từ chối dứt khoát như vậy, bất mãn nói: “Bố…”

“Câm miệng!” Bạch Hải Hồng hoàn toàn không cho Bạch Ngọc Thanh cơ hội nói chuyện, trực tiếp ngắt lời cô ta, nói: “Chuyện này ý tôi đã quyết, Trần Gia Bảo, cảm ơn cậu đã cứu con gái tôi một mạng, ân tình này chúng tôi sẽ nhớ kỹ, sau này chắc chắn sẽ báo đáp, hiện giờ trời cũng không còn sớm nữa, nhà họ Bạch chúng tôi chỉ là gia đình bình thường, không thể giữ được nhân vật lớn như cậu, nhân lúc trời còn chưa muộn hẳn cậu mau đi đi.”

Ông ta không hề nể mặt chút nào, trực tiếp mở miệng đuổi người.

Vẻ mặt Bạch Ngọc Thanh đầy ấm ức.

Hà Tử Lan gật đầu, nhìn dáng vẻ mạnh mẽ kiên quyết của chồng mình, không khỏi vui vẻ bật cười.

Chương 1376

Chương 1376

Không phải bà ta không vừa ý với Trần Gia Bảo mà là Trần Gia Bảo đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, bà ta không thể trơ mắt nhìn con gái mình nhảy vào hố lửa được.

Hề Vân Lâm đắc ý cười nói: "Bác trai đúng là anh minh, Trần Gia Bảo là châu chấu đá xe, thân mình còn khó giữ, người như vậy sao có thể mang đến hạnh phúc cho Ngọc Thanh chứ? Trần Gia Bảo, nếu anh biết suy nghĩ thì chủ động rời đi đi, nếu không đợi lát nữa nhà họ Bạch phải đuổi người thì mất mặt cả hai bên."

Dựa vào tính cách kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, bị Bạch Hải Hồng coi thường như vậy chắc chắn sẽ "ngẩng mặt lên trời cười lớn rời đi" nhưng ai bảo lúc trước anh đã đồng ý với Bạch Ngọc Thanh sẽ khám bệnh cho ông cô ta chứ?

Trong lòng Trần Gia Bảo thầm than một tiếng, đầu tiên là vỗ nhẹ vòng eo nhỏ của Bạch Ngọc Thanh, ý bảo cô ta yên tâm, sau đó lại nhìn xung quanh một vòng, thu hết vẻ mặt ba người vào trong mắt, cuối cùng nói với Bạch Hải Hồng: "Ông chắc chắn muốn tôi đi? Ông có tin là nếu tôi thật sự rời khỏi nhà họ Bạch, các người nhất định sẽ hối hận không."

Hề Vân Lâm lập tức mỉa mai nói: "Lời này của anh đúng là quá phiến diện, nhà họ Bạch xếp thứ ba trong mười gia tộc lớn, quyền lực lớn mạnh ở tỉnh Phú Thọ, có thể hô mưa gọi gió ở đây, vậy mà anh lại dám đứng ở địa bàn nhà họ Bạch để uy hiếp nhà họ Bạch sao, không cảm thấy nực cười sao?"

Trần Gia Bảo liếc xéo anh ta một cái, nhàn nhạt nói: "Đâu là chuyện giữa tôi và nhà họ Bạch, người ngoài như anh đừng có xen mồm vào."

Hiện giờ anh nói như vậy với tư cách là bạn trai của Bạch Ngọc Thanh nên chẳng có vấn đề gì cả.

“Anh…” Sắc mặt Hề Vân Lâm thay đổi, sau đó cố gắng đè nén tức giận trong lòng, cười lạnh nói: “Để anh khoe khoang một lát, dù sao cũng chẳng được bao lâu, anh sẽ phải ngoan ngoãn cút khỏi nhà họ Bạch thôi.”

Trần Gia Bảo nghe vậy hừ nhẹ một tiếng khinh thường.

“Trần Gia Bảo, lời này của cậu có ý gì?” Bạch Hải Hồng trầm mặt nói: “Chẳng lẽ, cậu đang uy hiếp nhà họ Bạch chúng tôi?”

Dù sao ông ta cũng là ông chủ của nhà họ Bạch, lời này nói ra tràn đầy khí thế áp bách.

Trần Gia Bảo nhàn nhạt cười nói: “Uy hiếp hay không thì chưa nói, chỉ là tôi biết, nếu bây giờ tôi rời đi thì các người chắc chắn sẽ phải hối hận.”

“Đúng vậy!” Bạch Ngọc Thanh lập tức nói: “Bố, y thuật của Trần Gia Bảo rất cao siêu, lần này con đưa Gia Bảo về nhà là để nhờ anh ấy xem bệnh cho ông nội, nếu như mọi người thật sự đuổi anh ấy đi thì có lẽ không ai có thể chữa khỏi bệnh cho ông đâu.”

Lời vừa nói ra lập tức khiến Bạch Hải Hồng và Hạ Tử Lan liếc mắt nhìn nhau với vẻ kinh ngạc, không ngờ Trần Gia Bảo lại tới đây để chữa bệnh?

Các bạn chọn truyen2. one đọc để ủng hộ team ra chương mới nhé!

Hề Vân Lâm không nhịn được cười khẩy nói: “Ông cụ nhà họ Bạch bị chứng Alzheimer, cho dù là y học hiện đại tiên tiến nhất cũng khó mà chữa khỏi, Trần Gia Bảo anh mà đòi chữa khỏi được ư? Ngọc Thanh, cô đừng để bị Trần Gia Bảo lừa!”

Bạch Hải Hồng cũng nghĩ như vậy, ông ta hoài nghi đánh giá Trần Gia Bảo: “Tuy rằng tôi cũng nghe nói Trần Gia Bảo có y thuật cao siêu, nhưng chứng Alzheimer cũng không dễ dàng chữa khỏi được.”

Ý tứ của ông ta rất rõ ràng, ông ta không tin tưởng Trần Gia Bảo có thể chữa khỏi bệnh cho ông cụ.

Trần Gia Bảo tự tin cười, ngạo nghễ nói: “Chỉ là chứng Alzheimer nhỏ nhặt, đối với tôi mà nói dễ như trở bàn tay, đương nhiên nếu tôi thật sự không chữa khỏi, Trần Gia Bảo tôi sẽ tự sát ngay tại đây!”

Một câu “tự sát ngay tại đây” khiến mọi người kích động!

Ngay cả Bạch Ngọc Thanh cũng hốt hoảng kêu thành tiếng.

Mấy lời khí phách của Trần Gia Bảo khiến Hà Tử Lan và Bạch Hải Hồng bị lung lay, nếu Trần Gia Bảo tự tin như vậy, không bằng để anh xem bệnh cho ông cụ xem sao?

Chương 1377

Chương 1377

Khi hai người vừa định mở miệng nói thì Trần Gia Bảo đột nhiên tiếc hận thở dài nói: "Đáng tiếc, nhà họ Bạch các người không hoan nghênh tôi, Trần Gia Bảo tôi đây kiêu ngạo từ trong máu, sao có thể chịu được sự coi thường của các người như vậy? Vậy thì xin phép đi trước!"

Dứt lời, trước ánh mắt kinh ngạc của Bạch Hải Hồng và những người khác, Trần Gia Bảo buông eo Bạch Ngọc Thanh ra, bước về phía bên ngoài.

Vẻ mặt Bạch Ngọc Thanh kinh ngạc, tuy rằng biết Trần Gia Bảo lấy lùi làm tiến nhưng thấy Trần Gia Bảo thật sự muốn ra đi, trong lòng vẫn không tránh khỏi nôn nóng.

Khi Trần Gia Bảo đã bước ra khỏi tiền sảnh, Hà Tử Lan mới nhận ra và vội vàng gọi: "Ơ, Gia… Gia Bảo, chờ đã, có chuyện gì thì chúng ta nói cho tử tế."

Mặc cho Hà Tử Lan gọi, Trần Gia Bảo vẫn bỏ ngoài tai và tiếp tục bước ra ngoài.

Ban đầu, Bạch Ngọc Thanh nghĩ rằng mẹ mình đã gọi như thế thì Trần Gia Bảo sẽ biết điểm dừng, lập tức quay bước về, nhưng không ngờ rằng Trần Gia Bảo lại một đi không trở lại.

"Chẳng lẽ không phải Trần Gia Bảo lùi một bước để tiến ba bước, mà định bỏ đi thật sao?"

Bạch Ngọc Thanh bối rối, nếu Trần Gia Bảo kiên quyết bỏ đi thật, thì kế hoạch đánh bại nhà họ Hoàng, đưa nhà họ Bạch bước lên đỉnh cao huy hoàng của cô ta thật sự không thể thực hiện được.

Thấy Trần Gia Bảo đi mỗi lúc một xa hơn, trong lúc sốt sắng, Hà Tử Lan vội vàng đẩy tay Bạch Hải Hồng, rối rít nói: "Anh

còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau đuổi theo gọi Trần Gia Bảo quay lại đi? Có khi bệnh của ông cụ thật sự chỉ có thể dựa vào cậu ta thôi đấy."

Bạch Hải Hồng mặc dù bất lực, nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan đến sức khỏe của bố mình, không nghĩ ngợi gì nhiều nữa, ông ta tức tốc chạy ra khỏi phòng khách đuổi theo Trần Gia Bảo dưới ánh trăng, túm lấy lấy cánh tay anh, ngọt nhạt: "Cháu trai thong thả đã nào, có vấn đề gì thì chúng ta còn bàn bạc được mà."

Trần Gia Bảo dừng lại, quay đầu nhìn Bạch Hải Hồng, cười trêu: "Chắc bác Bạch gọi nhầm người mất rồi, nhà họ Bạch không chào đón cháu cơ mà nhỉ? Cháu thật tình không dám nhận hai chữ "cháu trai" đâu."

Đâu phải Bạch Hải Hồng không biết rằng Trần Gia Bảo đang nhân cơ hội này trút ra sự bất mãn của mình, ông ta cười gượng: "Xem cháu trai nói kìa, cháu là bạn trai của Ngọc Thanh. Gọi cháu trai là lẽ đương nhiên còn gì nữa?"

"Ồ? Thì ra bác Bạch biết cháu là bạn trai của Ngọc Thanh cơ ạ." Trần Gia Bảo kéo dài giọng, cười bảo: "Nhưng sao cháu lại nhớ là bác Bạch cực lực phản đối việc cháu với Ngọc Thanh yêu nhau mà."

"Khụ khụ."

Trước sự mỉa mai của Trần Gia Bảo, Bạch Hải Hồng hắng giọng để che đi sự xấu hổ của mình, ông ta bất lực lên tiếng: "Có chuyện gì thì chúng ta cứ ngồi lại nói với nhau. Nếu như cháu thực sự… thực sự chữa khỏi bệnh cho bố tôi, thì cũng không phải là không thể đồng ý cho cháu với Ngọc Thanh yêu nhau."

Khi mọi người trong phòng khách nghe thấy Bạch Hải Hồng xuống nước thỏa hiệp, Bạch Ngọc Thanh thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười.

Mặt Hề Vân Lâm hơi biến sắc, đây không phải là tin tốt lành với anh ta. Tuy nhiên anh ta không hề lên tiếng phản đối. Vì anh ta biết rằng, thứ nhất, hiện tại có phản đối cũng vô ích, và thứ hai, Alzheimer là căn bệnh nan y, anh ta không tin Trần Gia Bảo có thể chữa khỏi được. Chưa kể một khi Trần Gia

Bảo không chữa được cho ông Bạch khỏi bệnh, thì dù có không tự sát tại chỗ đi chăng nữa, ít nhất nhà họ Bạch cũng sẽ kiên quyết phản đối Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo đến với nhau.

Vì vậy, Hề Vân Lâm định bụng sẽ trơ mắt đứng nhìn.

Dưới ánh trăng, Trần Gia Bảo đứng yên bất động, ngạo nghễ giữa sân.

Bạch Hải Hồng càng lúc càng bối rối hơn, đến khi cơn bực dọc trong lòng bắt đầu bốc hỏa lên thì Bạch Ngọc Thanh vội vàng chạy ra sân, đến bên Trần Gia Bảo, nhẹ giọng nói: “Gia Bảo, nể mặt tôi, anh đừng đi nữa.”

Chương 1378

Chương 1378

Tuy Bạch Ngọc Thanh không phải bạn gái thật của Trần Gia Bảo, nhưng đứng trước một cô gái xinh đẹp tuyệt trần nói năng nhẹ nhàng, có lẽ người đàn ông nào cũng sẽ rung động, chưa kể vốn dĩ Trần Gia Bảo cũng không định bỏ đi, mà chỉ lùi một bước để tiến ba bước, cho Bạch Hải Hồng biết mặt mà thôi.

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo chớp lấy thời cơ để lùi bước, anh khẽ cười và nói, "Ngọc Thanh đã nói như vậy rồi mà cháu còn từ chối, lại thành ra không biết điều. Đi nào, trở lại phòng khách thôi."

"Đúng, đúng, trở lại phòng khách, trở lại phòng khách cái đã, có chuyện gì, chúng ta trở về phòng khách rồi nói chuyện tiếp." Bạch Hải Hồng hân hoan, dẫn đường đi tới phòng khách, không hề nhận ra trước đó ông ta đã xua đuổi Trần Gia Bảo như thế nào.

Bạch Ngọc Thanh thấy hết sức dễ chịu, nở nụ cười xao động lòng người, cô ta đang định đi theo Trần Gia Bảo trở lại phòng khách, đột nhiên phát hiện thấy Trần Gia Bảo đứng yên tại chỗ thì không khỏi lấy làm tò mò.

Trần Gia Bảo liếc nhìn cánh tay của mình rồi nói: "Cô hiểu mà."

Bạch Ngọc Thanh tròn mắt, chủ động khoác tay Trần Gia Bảo: "Như thế này đã được chưa?"

Dứt lời, cô ta không khỏi bật cười.

Bỗng có một mùi hương thấm vào ruột gan khiến người ta rung rinh tỏa ra từ người Bạch Ngọc Thanh, Trần Gia Bảo tươi cười nói: "Đi thôi."

Hai người sóng bước vào phòng khác hệt như một cặp đôi thắm thiết mặn nồng, không ai biết được họ đang giả vờ.

Sau khi trở lại phòng khách, Hề Vân Lâm hậm hực nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, không khỏi thấy ghen tị và bất mãn.

Sau khi Bạch Ngọc Thanh nắm tay Trần Gia Bảo và ngồi xuống ghế sô pha, Bạch Hải Hồng lập tức ra lệnh cho người pha một ấm trà ngon cho Trần Gia Bảo.

Hà Tử Lan sốt sắng hỏi: "Gia Bảo, cậu thật sự có thể chữa khỏi bệnh Alzheimer sao?"

"Tất nhiên là cháu có lòng tin, nhưng không thể chỉ nói suông được, chắc phải đợi cháu chữa khỏi bệnh cho ông xong thì mọi người mới thật sự tin." Trần Gia Bảo nhấp nhẹ một ngụm trà.

"Đúng, đúng." Bạch Hải Hồng gật đầu nói: "Câu này đáng tin, vậy cháu hãy chẩn đoán tình trạng của ông cụ trước đã."

Nói xong, Bạch Hải Hồng đứng dậy và làm động tác mời.

"Không vội." Trần Gia Bảo ngồi trên sô pha cười: "Trước khi đi, chúng ta bàn chuyện khác trước đã nhỉ?

Không chỉ Bạch Hải Hồng và những người khác, Bạch Ngọc Thanh cũng chớp mắt tò mò hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Trần Gia Bảo uống cạn tách trà rồi cười bảo: "Sau khi cháu chữa khỏi bệnh cho ông Bạch, mọi người sẽ không qua cầu rút ván, đuổi cháu ra ngoài, và còn không cho phép Ngọc Thanh và cháu yêu nhau chứ? Dù sao thì những lời mọi người nói và những việc mọi người làm cháu cũng nhớ rõ lắm. "

Bạch Ngọc Thanh giật mình, phải thừa nhận rằng những lo lắng của Trần Gia Bảo thực sự chính đáng.

Bạch Hải Hồng lúng túng cười: "Về chuyện này thì cháu trai không phải lo, nhà họ Bạch chúng ta không phải người không giữ chữ tín. Chỉ cần cháu thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho bố tôi, nhà họ Bạch sẽ coi cháu như khách quý."

"Khách quý? Nếu chỉ có vậy thôi thì e là cháu chưa thấy thành tâm cho lắm." Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: "Chắc bác Bạch hiểu cháu muốn nói gì chứ."

Bạch Hải Hồng chỉ nhắc đến hai chữ "khách quý" mà không đề cập đến quan hệ giữa anh và Bạch Ngọc Thanh, rõ ràng là định qua cầu rút ván, Trần Gia Bảo không ngu ngốc, sao có thể đồng ý chữa bệnh cho ông Bạch một cách dễ dàng như vậy?

Muốn Trần Gia Bảo ra tay thì ít nhất Bạch Hải Hồng phải thừa nhận mối quan hệ của anh với Bạch Ngọc Thanh.

Hề Vân Lâm tức giận nói: "Trần Gia Bảo, nhà họ Bạch có thể coi anh như một "khách quý" đã là đặc ân rồi. Anh đừng có mà được voi đòi tiên."

Chương 1379

Chương 1379

Trần Gia Bảo liếc xéo anh ta, cười khinh bỉ: "Người ngoài nên giữ im lặng thì tốt hơn, hay là anh đã tự coi mình là chủ nhà họ Bạch trong tương lai rồi, nên muốn quyết định thay cho chủ nhà họ Bạch?"

Tất nhiên Hề Vân Lâm muốn trở thành chủ nhà họ Bạch trong tương lai, nhưng hiện tại anh ta không thể thừa nhận điều đó, thẹn quá hóa giận, vội nói: "Nói vớ nói vẩn, nhà họ Hề có mối quan hệ tốt đẹp với nhà họ Bạch từ bao đời nay, bây giờ anh hỗn hào ngay giữa nhà họ Bạch như thế, tôi thấy anh chướng mắt là lẽ đương nhiên!"

"Nói như vậy thì anh vẫn chỉ là người ngoài, còn tôi đang nói chuyện với bố vợ tương lai của tôi, làm gì có chỗ cho anh xen vào?" Trần Gia Bảo đáp lại dửng dưng.

Hề Vân Lâm rất giận dữ nhưng không biết phải phản bác lại như thế nào, tức muốn nổ tung.

Bạch Ngọc Thanh cười tươi roi rói, đây là lần đầu tiên thấy Hề Vân Lâm ngậm hột thị như vậy, cô ta lại càng thấy có thêm thiện cảm với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn Bạch Hải Hồng, cười nói: "Bố vợ thấy sao ạ?"

Bạch Hải Hồng cảm thấy hai tiếng "bố vợ" hết sức chói tai, đâu phải ông ta không hiểu ý của Trần Gia Bảo, nhưng có đánh chết ông ta cũng không muốn thừa nhận mối quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh, nhưng nếu như không đồng ý thì Trần Gia Bảo lại sẽ không chữa trị cho ông cụ.

Bạch Hải Hồng bối rối đứng như trời trồng, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, chẳng còn thấy bóng dáng lạnh lùng lúc ban

đầu khi xua đuổi Trần Gia Bảo đâu nữa.

Hà Tử Lan nháy mắt với Bạch Ngọc Thanh để cô ta thuyết phục Trần Gia Bảo.

Bạch Ngọc Thanh quay đầu làm ngơ.

Tức cười, mục đích chính của cô ta đêm nay là để nhà họ Bạch thành lập quan hệ liên minh với Trần Gia Bảo, bây giờ khó khăn lắm mới có được dấu hiệu khả quan, làm sao cô ta có thể phá hoại công sức của Trần Gia Bảo được?

Hà Tử Lan cảm thấy bất lực, đúng là con gái lớn rồi, việc nhà thì nhác việc chú bác thì siêng.

Trần Gia Bảo liếc nhìn xung quanh và cười nói: "Có vẻ như bố vợ thấy khó xử quá, thôi vậy, bác đã không biết phải làm thế nào thì cháu sẽ dùng hành động trực tiếp để cho bác biết."

Nói xong, Trần Gia Bảo kéo Bạch Ngọc Thanh đứng dậy, cùng nhau đi đến giữa phòng khách.

Bạch Ngọc Thanh thắc mắc: "Gia Bảo, anh định làm gì thế?"

Bạch Hải Hồng, Hà Tử Lan và Hề Vân Lâm cũng ngơ ngác, nhưng có một điềm báo không lành đang manh nha trong đầu họ.

"Anh đang làm một việc nên làm và nhất định phải làm ngay bây giờ." Trần Gia Bảo mỉm cười, lấy trong túi chiếc hộp nhỏ bằng gấm và mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy long thạch chủng, sáng lên dịu dàng dưới ánh đèn, trông thật rực rỡ.

Chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy long thạch chủng này là mẫu mà Lưu Vũ Tình tặng cho Trần Gia Bảo, sau khi nhận được, Trần Gia Bảo luôn mang theo người, không ngờ bây giờ nó lại có ích.

Bạch Ngọc Thanh tròn mắt, lập tức hiểu ngay ra rằng Trần Gia Bảo đang cầu hôn mình!

Đột nhiên, cô ta cảm thấy trái tim rộn ràng đang bắt đầu đập thình thịch.

Hề Vân Lâm, Bạch Hải Hồng và những người khác mặt biến sắc, chẳng lẽ Trần Gia Bảo muốn cầu hôn Bạch Ngọc Thanh

trước sự chứng kiến của đông đảo mọi người? Làm thế thì rõ ràng là công khai tát vào mặt họ!

“Trần Gia Bảo, anh dám!” Hề Vân Lâm tức giận nói.

Trần Gia Bảo liếc nhìn Hề Vân Lâm, nhếch miệng cười, sau đó quỳ một gối xuống, nở một nụ cười ấm áp say lòng người, nói rất “chân thành”: “Ngọc Thanh, hãy làm vợ chưa cưới của anh nhé.”

Việc anh phải làm rất đơn giản, đó là xác nhận quan hệ giữa anh và Bạch Ngọc Thanh. Như vậy thì, thứ nhất, sau khi chữa khỏi bệnh cho ông Bạch, anh sẽ không bị Bạch Hải Hồng qua cầu rút ván, thứ hai, anh có vả vào mặt Hề Vân Lâm và Bạch Hải Hồng ngay tại chỗ. Đúng là một mũi tên trúng hai con chim!

Chương 1380

Chương 1380

Bạch Hải Hồng, Hề Vân Lâm và những người khác đều sửng sốt, làm sao họ có thể ngồi nhìn Bạch Ngọc Thanh đồng ý lời cầu hôn của Trần Gia Bảo?

Cả hai vội vàng lao lên, định kéo Bạch Ngọc Thanh đi. Thế nhưng Trần Gia Bảo đã chuẩn bị sẵn sàng, anh dùng chân khí tạo thành lớp bao phủ trong phạm vi ba mét quanh mình. Sau khi Bạch Hải Hồng và Hề Vân Lâm lao lên, họ phát hiện ra mình bị một bức tường vô hình chặn lại, sắc mặt thay đổi rõ rệt, lo lắng bối rối.

Lúc này, trước lời cầu hôn đột ngột của Trần Gia Bảo, tuy Bạch Ngọc Thanh biết là giả nhưng lòng vẫn không khỏi xốn xang, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng lên.

Có thể nói, mọi chuyện xảy ra lúc này, từ việc bố mẹ xua đuổi Trần Gia Bảo đến lời cầu hôn táo tợn của anh đều hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Bạch Ngọc Thanh, ngay lúc này cô không biết mình có nên nhận chiếc nhẫn của Trần Gia Bảo hay không.

“Ngọc Thanh, con tuyệt đối không được nhận lời Trần Gia Bảo, nếu không con sẽ đẩy nhà họ Bạch chúng ta vào ngõ cụt đấy!”

“Đúng thế, đúng thế, chắc chắn Trần Gia Bảo đang lừa gạt em. Anh ta chỉ muốn tiếp cận em, rồi từ đó lợi dụng quyền lực của nhà họ Bạch. Em đừng để bị anh ta lừa, nếu không sau này sẽ phải hối hận!”

Bạch Hải Hồng và Hề Vân Lâm không thể chui qua được màn khí bảo vệ, nên chỉ có thể hét lên bất lực bên ngoài, cố gắng ngăn cản Bạch Ngọc Thanh đồng ý lời cầu hôn của Trần Gia Bảo. Và tình hình hiện tại đã quá rõ ràng. Nếu Bạch Ngọc

Thanh từ chối Trần Gia Bảo, thì Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ mất hết mặt mũi, nhưng nếu Bạch Ngọc Thanh nhận lời thì không khác gì công khai vả vào mặt họ!

Hà Tử Lan cũng ngẩn ra, bà ta không ngờ Trần Gia Bảo lại đột ngột cầu hôn con gái mình, ngay cả khi bà ta và Bạch Hải Hồng đều phản đối rõ ràng, Trần Gia Bảo… làm thế này thì táo tợn và ngông nghênh quá còn gì?

Bên trong màn khí bảo vệ, với tư cách là người trong cuộc, Bạch Ngọc Thanh rất phấn khích, tuy biết là giả nhưng cô ta cũng rất thích cảm giác được cầu hôn, đặc biệt Trần Gia Bảo là một người đàn ông tuyệt vời, và còn khiến cô thấy hơi mủi lòng.

“Chi bằng bắt tay hợp tác với Trần Gia Bảo vậy, dù sao thì cũng tốt cho kế hoạch của cả hai bên.”

Bạch Ngọc Thanh lên tiếng thuyết phục bản thân, cô ta hít sâu một hơi, hai má ửng hồng, ánh mắt sáng lấp lánh, giống như một người phụ nữ hạnh phúc khi nhận lời cầu hôn của người mình yêu, cô ta nói: “Anh sẽ tốt với em cả đời chứ?”

Ngay khi nghe thấy những lời này, mặt Bạch Hải Hồng và Hề Vân Lâm biến sắc.

Nhất là Hề Vân Lâm lại càng lo lắng hơn, chỉ biết trơ mắt nhìn người con gái mình theo đuổi nhiều năm chấp nhận lời cầu hôn của người đàn ông khác, mà người đàn ông này còn có thù với nhà họ Hề!

Hề Vân Lâm bỗng nghiến răng căm tức và phát điên lên vì ghen tuông!

Trần Gia Bảo cười tươi rói: “Tất nhiên rồi, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời.”

“Được, em nhận lời cầu hôn của anh.” Trái tim Bạch Ngọc Thanh bỗng cảm thấy ngọt ngào khó tả, cô ta giơ bàn tay mảnh mai ra phía trước.

Ý nghĩa của hành động đó là gì không cần phải giải thích cũng hiểu.

Trần Gia Bảo nắm lấy lòng bàn tay Bạch Ngọc Thanh, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay đeo nhẫn mảnh mai và xinh đẹp của

cô ta.

Chiếc nhẫn màu xanh lục bảo nổi bật trên ngón tay trắng nõn trông thật quyến rũ.

Mặt Bạch Hải Hồng và Hề Vân Lâm đều tái nhợt, biết bây giờ ván đã đóng thuyền, cho dù họ có phản đối thì cũng vô ích.

Hề Vân Lâm nhìn người con gái mình theo đuổi trở thành vợ chưa cưới của người khác, trong cơn ghen tức, mắt anh ta bừng bừng lửa giận.

Cơn giận và nỗi bất lực trong lòng Bạch Hải Hồng không kém gì Hề Vân Lâm, lúc đầu lạnh lùng xua đuổi Trần Gia Bảo, khăng khăng không đồng ý Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh yêu nhau, quay qua quay lại

Chương 1381

Chương 1381

Trần Gia Bảo đã cầu hôn Bạch Ngọc Thanh ngay trước mặt ông ta, và Bạch Ngọc Thanh thậm chí còn không đồng ý mà không hề do dự, đây… đây đúng là một cái tát đau điếng!

Hà Tử Lan cũng bất lực thở dài, con gái bà ta đã đồng ý lời cầu hôn của Trần Gia Bảo, chưa biết chừng sau này con gái sẽ bị Trần Gia Bảo làm cho liên lụy.

Bỗng nhiên bà ta thấy lo lắng vô vàn!

Trong sân, tim Bạch Ngọc Thanh đập thình thịch, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng sau khi đeo nhẫn vào vẫn còn thấy choáng ngợp, dù biết mình đang diễn nhưng vẫn không khỏi suy nghĩ: "Mình đã đeo nhẫn của Gia Bảo, từ nay mình sẽ là vợ chưa cưới của Trần Gia Bảo sao?"

Sau khi đeo nhẫn cho cô ta, tay trái của Trần Gia Bảo chợt làm động tác bắt hụt, bỗng một bó hoa hồng tuyệt đẹp trong chiếc bình ở góc bị hút tới tay anh.

Trần Gia Bảo đứng dậy trao bó hoa hồng cho Bạch Ngọc Thanh, ngông nghênh nhưng không thiếu sự dịu dàng: "Từ nay, em sẽ là người phụ nữ của anh. Bó hoa này anh dành tặng em."

"Dạ!" Bạch Ngọc Thanh đỏ mặt trông thật quyến rũ, cô ta vô thức đưa tay nhận lấy đóa hồng, nghĩ rằng màn cầu hôn giả này cũng tương đối lãng mạn.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhìn Hề Vân Lâm đầy khiêu khích, dưới sự chứng kiến của đông đảo mọi người, anh vươn tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Bạch Ngọc Thanh, kéo cô ta vào lòng và đặt nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng.

“Ơ ơ…” Bạch Ngọc Thanh không kịp phản ứng thì môi cô đã bị Trần Gia Bảo chiếm lấy, cảm thấy xấu hổ vì biết rằng bố mẹ vẫn còn ở ngay cạnh, cô ta vươn tay đẩy lên ngực Trần Gia Bảo, sau khi phát hiện ra hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, đành bất lực từ bỏ việc vùng vẫy, nhẫn nhịn chịu đựng, không ngừng tự thôi miên bản thân: “Mình đang hôn chồng chưa cưới, không sao hết, không sao hết…”

Hề Vân Lâm vừa sửng sốt vừa tức giận. Phải biết rằng, từ lâu anh ta đã coi Bạch Ngọc Thanh là của riêng, nhưng giờ đây anh ta chỉ có thể bất lực nhìn Trần Gia Bảo thỏa thích ôm Bạch Ngọc Thanh trong tay, siết chặt nắm đấm và nghiến răng nghiến lợi rủa thầm: “Trần Gia Bảo, tao muốn mày phải chết, nhất định mày sẽ chết với tao!”

Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan cảm thấy vô cùng bối rối, cảm thấy Trần Gia Bảo đã giáng cho họ một cái tát đau điếng, mặt hai vợ chồng nóng bừng lên.

Một lúc sau, Trần Gia Bảo buông Bạch Ngọc Thanh ra.

Mặt Bạch Ngọc Thanh đỏ lựng, thở hổn hển, quay lưng về phía Bạch Hải Hồng và những người khác, cô ta trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, thế nhưng, kết hợp với vẻ mặt ngơ ngác của cô ta lúc này lại quyến rũ đến khó tả.

“Hì.” Trần Gia Bảo cười khúc khích, lòng vui sướng, anh quay lại nói với Bạch Hải Hồng: “Bố vợ ạ, như bố thấy đấy, Ngọc Thanh đã đồng ý lời cầu hôn của con, em ấy đã là vợ chưa cưới của con rồi, bây giờ con gọi bố “bố vợ” cũng coi như là danh chính ngôn thuận.”

Bạch Hải Hồng bối rối vô cùng, tuy không hề muốn, nhưng ông ta cũng biết lời Trần Gia Bảo nói là sự thật, ông ta vẫn phải cậy nhờ Trần Gia Bảo để chữa bệnh cho ông cụ, nên đành phải thuận theo Trần Gian Bảo: “Gia Bảo, cháu thấy đấy, bây giờ chúng ta đã thành người một nhà rồi, cháu không phải lo lắng. về việc qua cầu rút ván nữa. Có thể chữa bệnh cho ông cụ được rồi đúng không?”

“Tất nhiên, Ngọc Thanh là vợ chưa cưới của con, ông nội của cô ấy cũng là ông nội của con. Chữa bệnh cho ông nội là việc con không thể thoái thác.” Trần Gia Bảo nói hùng hồn.

Bạch Ngọc Thanh không khỏi nguýt anh.

Bạch Hải Hồng cảm thấy chuyện xảy ra đêm nay quá vô lý, vội nói: "Nếu đã vậy thì chúng ta đừng chần chờ nữa, mau đi khám cho ông cụ. Nếu chắc chắn có thể chữa khỏi được bệnh thì hiển nhiên mọi người sẽ rất vui. Nhưng nếu không thể chữa khỏi được, thì bác sợ là việc cháu kết hôn với Ngọc Thanh sẽ phải bàn bạc lại. Dù sao chăng nữa, hai bác nể tình cháu có thể chữa được bệnh cho ông nên mới đồng ý cho mối quan hệ của cháu với Ngọc Thanh."

Chương 1382

Chương 1382

Thực tế là Trần Gia Bảo táo tợn ngỏ lời cầu hôn, Bạch Ngọc Thanh giả vờ nhận chiếc nhẫn của Trần Gia Bảo là vì kế hoạch lớn, không liên quan gì đến ý kiến của Bạch Hải Hồng, nhưng Bạch Hải Hồng cố tình nói như vậy để đỡ mất mặt, đồng thời tranh thủ giành lấy lợi ích lớn nhất.

Mắt Hề Vân Lâm sáng rỡ, lập tức nói: "Đúng, đúng vậy, nếu như Trần Gia Bảo không chữa được bệnh của ông, thì lời cầu hôn này cũng không tính!"

Bạch Ngọc Thanh không khỏi nhíu mày, bực bội cất tiếng: "Anh ấy cầu hôn con, có chấp nhận Trần Gia Bảo hay không, có tính hay là không nên do con quyết định. Con không muốn mọi người lấy chuyện hôn nhân của con ra làm điều kiện."

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng vỗ về bàn tay ngọc ngà của cô ta cười bảo: "Đừng lo, em đã đồng ý lời cầu hôn của anh, thì em chính là người phụ nữ của Trần Gia Bảo này. Anh sẽ không để vuột mất em khỏi lòng bàn tay. Về bệnh tình của ông nội thì em yên tâm. Chắc chắn anh sẽ chữa khỏi cho ông."

Nghe lời tuyên bố chủ quyền đầy tự tin và ngông nghênh của Trần Gia Bảo với mình, trái tim của Bạch Ngọc Thanh đập rộn ràng, cô không thể phân biệt rõ được liệu Trần Gia Bảo đang nói thật hay đang diễn.

"Vậy chúng ta đi thôi nào."

Bạch Hải Hồng làm động tác mời, rồi dẫn đường đi đến phòng ngủ ở phía sau, Hà Tử Lan cũng Hề Vân Lâm vội vàng đi theo.

Trần Gia Bảo sải sóng đôi cùng Bạch Ngọc Thanh.

Bước ra khỏi phòng khách suốt dọc theo hành lang bằng gỗ đỏ, Bạch Ngọc Thanh cố ý đi chậm lại, tránh xa Bạch Hải Hồng và những người khác, khoác tay Trần Gia Bảo và thì thầm vào tai anh: "Kế hoạch liên minh của chúng ta tối nay có thể thành công hay không phụ thuộc vào việc anh có thể chữa khỏi căn bệnh Alzheimer của ông tôi hay không. Tôi đã hy sinh lớn như vậy rồi. Nếu đến lúc đó mà anh hỏng việc thì vui lắm đấy. Tôi đoán chắc tôi sẽ phát điên mất."

Tóm lại, đêm nay, vì hợp tác với Trần Gia Bảo nên Bạch Ngọc Thanh đã tổn thất lớn, không chỉ bị Trần Gia Bảo hôn mà cô ta còn trở thành vợ chưa cưới của Trần Gia Bảo, sau khi tin tức cô ta nhận lời cầu hôn đêm nay sẽ chắc chắn được tung ra, chắc chắn sẽ làm rung động tỉnh Phú Thọ, và cũng sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô ta.

"Đừng có lo." Trần Gia Bảo cười tự tin nói: "Tôi, Trần Gia Bảo, đã nói được là làm được, chắc chắn tôi sẽ chữa khỏi bệnh cho ông Bạch."

Khi còn ở tỉnh Hòa Bình, ông nội của Kiều Phượng Hoa cũng mắc bệnh Alzheimer, và đã được Trần Gia Bảo chữa khỏi nên anh rất tự tin.

Bạch Ngọc Thanh hiển nhiên cũng biết Trần Gia Bảo nói được là làm được, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Em cũng hy vọng như vậy, nếu không thì đêm nay đúng là mất cả chì lẫn chài."

Chốc lát đã đến một căn phòng ngủ yên tĩnh ở sân sau, Trần Gia Bảo nhìn thấy một cụ già tóc bạc phơ ngồi trên xe lăn, vẻ mặt ngây dại. Vẫn còn nước chảy ra từ khóe miệng. Đây là triệu chứng của bệnh Alzheimer, thường được gọi là "chứng mất trí tuổi già".

Nhân viên y tế xinh đẹp bên cạnh nhanh chóng lấy khăn giấy lau sạch nước miếng cho ông cụ, sau đó kính cẩn cất tiếng chào Bạch Hải Hồng và những người khác: "Ông chủ, bà chủ lại tới thăm cụ đấy ạ?"

Nói dứt lời, cô ấy cảm thấy kỳ lạ, họ vừa mới tới thăm còn gì, sao bây giờ lại tới nữa? Ơ, người bên cạnh cô chủ là ai thế, trời ơi, cô chủ còn khoác tay anh ta thân mật nữa, không lẽ là bạn trai của cô ấy sao?

Nhân viên xinh đẹp cảm thấy chóng mặt.

“Tiểu Liên, cô vất vả quá.” Bạch Hải Hồng gật đầu coi như là lời chào, rồi quay sang Trần Gia Bảo nói: “Gia Bảo, cháu cũng thấy tình trạng của ông rồi đấy, cháu khám cho ông cụ trước đi đã, mong sao được như lời cháu nói, chữa khỏi được cho ông cụ. ”

“Được.” Trần Gia Bảo nhận lời, Bạch Ngọc Thanh thủ thỉ: “Cố lên, em tin anh.”

Trần Gia Bảo cười rạng rỡ, đi về phía ông Bạch.

Tiểu Liên ngạc nhiên: “Anh ta khám bệnh cho ông Bạch à? Trời ơi, tuổi còn trẻ như vậy hóa ra anh ta còn là bác sĩ, nhưng chẳng lẽ anh ta không biết là bệnh Alzheimer không chữa được sao?”

Với sự cổ vũ của Bạch Ngọc Thanh và ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Liên, Trần Gia Bảo bước đến bên chiếc xe lăn và ngồi xuống ghế bên cạnh, chuẩn bị bắt mạch cho ông Bạch.

Chương 1383

Chương 1383

“Khoan đã!”

Đột nhiên, Hề Vân Lâm đứng phắt dậy, nhếch miệng cười khẩy.

Trần Gia Bảo liếc xéo anh ta, nói giọng thờ ơ: “Anh lại làm sao nữa vậy?”

Bạch Ngọc Thanh không hài lòng, Hề Vân Lâm khiêu khích Trần Gia Bảo hết lần này đến lần khác, quả là đáng ghét, nếu bố mẹ cô ta không có mặt ở đây thì cô ta thực sự muốn đuổi Hề Vân Lâm ra khỏi nhà họ Bạch!

“Anh nên giao hẹn trước khi khám bệnh cho ông Bạch chứ nhỉ?” Hề Vân Lâm cười khẩy, nói xong còn nháy mắt với Bạch Hải Hồng.

Bạch Hải Hồng lập tức hiểu ra, gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, đúng vậy, không có phép tắc quy củ thì loạn hết, quả thực chúng ta cần phải giao hẹn trước.”

Nhân viên y tế Tiểu Liên đứng kế bên lấy làm khó hiểu, hình như Trần Gia Bảo là bạn trai của cô chủ, nhưng tại sao ông chủ lại có vẻ cố tình nhắm vào Trần Gia Bảo nhỉ? Chẳng lẽ ông chủ không vừa lòng với chàng rể tương lai này sao?

Bạch Ngọc Thanh hiểu cái gọi là “giao hẹn” mà họ nói nhất định sẽ gây bất lợi cho Trần Gia Bảo, cô ta vội đánh mắt ra hiệu cho Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, người có tài cao thường dũng cảm, Trần Gia Bảo chẳng hề sợ hãi, thản nhiên nói: “Giao hẹn gì nào, mấy người nói đi.”

Bạch Ngọc Thanh bỗng cạn lời.

“Thực ra, thì giao hẹn cũng như lời anh vừa nói đấy. Nhưng lời nói gió bay, dù sao thì nhà họ Bạch cũng là gia đình giàu có, tất cả mọi thỏa thuận đều phải được hợp pháp hóa và thực hiện đúng nguyên tắc.” Hề Vân Lâm cười nói: “Đầu tiên, theo như thỏa thuận vừa rồi của anh với nhà họ Bạch, nếu anh không chữa khỏi được cho ông Bạch, thì lời cầu hôn vừa rồi của anh với Ngọc Thanh sẽ bị hủy bỏ, và sau này anh cũng đừng gặp Ngọc Thanh nữa.”

Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan lại gật đầu lia lịa.

Bạch Ngọc Thanh khẽ nhíu mày, trong lòng cảm thấy không vui, nhưng cô ta cũng biết đây là giới hạn của bố mẹ nên không nói năng gì.

Trần Gia Bảo nói: “Được.”

Hề Vân Lâm nhếch miệng cười, nói tiếp: “Thứ hai, như anh đã nói trước đây, nếu không chữa được cho ông Bạch thì anh sẽ tự sát tại chỗ. Đương nhiên, nhà họ Bạch không phải gia đình quyền quý không biết lí lẽ, dĩ nhiên sẽ không thể để anh tự sát thật được, nhưng anh phải rời khỏi Phú Thọ ngay lập tức, suốt đời cũng không được bước chân vào Phú Thọ nữa!”

Hề Vân Lâm biết rất rõ rằng ngay cả khi không thể chữa khỏi cho ông Bạch cũng không thể ép Trần Gia Bảo tự sát, tốt hơn hết là chọn cách để Trần Gia Bảo rời khỏi Phú Thọ mãi mãi. Điều này không chỉ loại bỏ mối đe dọa cho anh ta mà còn thể hiện lòng nhân từ độ lượng của nhà họ Bạch. Bởi vậy cho nên Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan càng tăng thêm thiện cảm với anh ta.

Quả nhiên, vừa nói dứt lời thì Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan đã gật đầu liên tục, khen ngợi ý kiến của Hề Vân Lâm.

Bạch Ngọc Thanh bực bội, nhưng cô ta cũng biết chính miệng Trần Gia Bảo đã đồng ý, nên không tiện lên tiếng phản bác, chỉ có thể hờn dỗi một mình.

Tiểu Liên đứng bên cạnh sửng sốt, không phải chỉ là chữa bệnh thôi sao? Sao lại có thể liên quan đến việc “tự sát” và “rời khỏi Phú Thọ mãi mãi”? Ông chủ ghét Trần Gia Bảo đến vậy sao? Chẳng lẽ là do Trần Gia Bảo là con nhà nghèo mà

anh ta và cô chủ yêu nhau rồi hẹn ước chuyện cả đời nhưng bị gia đình phản đối?

Bỗng chốc, một câu chuyện tình yêu của anh học trò nghèo đem lòng yêu cô chủ con nhà giàu nhưng lại bị phía nhà gái chia uyên rẽ thúy hiện ra trong trí tưởng tượng của Tiểu Liên.

Trần Gia Bảo gật đầu nói: “Không thành vấn đề, tôi đồng ý với những gì anh nói.”

Chương 1384

Chương 1384

“Được, thẳng thắn lắm!” Hề Vân Lâm cười: “Tiểu Liên, làm ơn lấy giấy bút giúp tôi.”

“Hả? À, vâng…” Tiểu Liên hiểu ra và đi tới tủ đầu giường lấy một tờ giấy trắng cùng một cây bút nước màu đen đưa cho Hề Vân Lâm.

Hề Vân Lâm cúi xuống bàn, viết liến thoắng nội dung của bản thỏa thuận, Bạch Hải Hồng đứng bên cạnh nhìn những con chữ, gật đầu hài lòng.

Sau khi viết xong, Hề Vân Lâm tươi cười đưa cho Trần Gia Bảo nói: “Đây là nội dung của bản thỏa thuận. Nếu anh không có ý kiến gì, thì hãy ký và điểm chỉ lên đó. Nếu anh không chữa khỏi được cho ông Bạch, thì thông cảm nhé, phải nghiêm túc chấp hành theo nội dung được ghi ở đây thôi.”

Bạch Ngọc Thanh ghé người về phía trước, cùng Trần Gia Bảo đọc nội dung trên đó, suýt chút nữa bật cười, tức giận nói: “Đã thỏa thuận bằng miệng rồi mà còn bắt Gia Bảo ký tên rồi điểm chỉ. Thật đúng là bắt nạt người khác quá đáng!”

Hề Vân Lâm cười bảo: “Biết làm thế nào được, lời nói gió bay. Chỉ khi bút sa gà chết thì mới có sức thuyết phục. Tôi làm điều này để bảo vệ lợi ích của nhà họ Bạch. Tôi tin chắc rằng bác trai cũng sẽ đồng ý.”

Bạch Hải Hồng nói: “Đúng vậy, làm như thế cũng là để đảm bảo quyền lợi cho nhà họ Bạch. Bố thấy Tại Tâm làm như vậy không có vấn đề gì cả, Trần Gia Bảo, nếu như cháu không phản đối, thì hãy ký tên và điểm chỉ đi.”

“Gia Bảo…” Bạch Ngọc Thanh còn định khuyên nhủ Trần Gia Bảo.

Anh lắc đầu cười với cô và nói: “Chữ ký thì được, nhưng tôi nghĩ cần bổ sung thêm một khoản nữa, vả lại chỉ một mình tôi ký thì không công bằng.”

“Ồ? Anh muốn thêm nội dung gì?” Hề Vân Lâm bật cười.

Trần Gia Bảo tươi cười nhưng ánh mắt lạnh dần đi, anh nói: “Ngọc Thanh là vợ chưa cưới của tôi. Tôi không muốn thấy ai đó suốt ngày quấy rầy Ngọc Thanh như một con chó. Mặc dù con chó chẳng gây đe dọa gì cho tôi, nhưng nhìn nó lại thấy khó chịu. Vậy nên, tôi hy vọng sẽ bổ sung thêm một điều nữa. Sau khi tôi chữa khỏi bệnh cho ông Bạch, thì anh Hề Vân Lâm sẽ chủ động cách xa Ngọc Thanh và tôi một trăm ki lô mét, và không được phép xuất hiện trước mặt Ngọc Thanh nữa.”

Hề Vân Lâm khẽ cau mày, sau đó giãn mặt ra và nói: “Được, tôi đồng ý!”

Anh ta cho rằng Trần Gia Bảo không thể chữa khỏi được bệnh Alzheimer, nên ký tên ngay lập tức, dù sao chăng nữa Trần Gia Bảo cũng sẽ thua thôi!

“Tốt lắm, rất công bằng.” Trần Gia Bảo đặt bút ký và lăn tay điểm chỉ lên tờ giấy.

Sau khi Hề Vân Lâm cũng ký tên và điểm chỉ, Trần Gia Bảo nhếch miệng cười, nói: “Tốt lắm, để tôi nhắc nhở anh thêm một điều này. Không ai có thể thua cược và quỵt nợ Trần Gia Bảo tôi đâu. Kinh Lập Thành không thể quỵt được, Hề Như Kiên không quỵt được, Hề Vân Lâm anh cũng không thể quỵt được.”

“Chờ anh chữa khỏi bệnh cho ông Bạch trước đi đã rồi hãy huênh hoang.” Hề Vân Lâm cười khinh thường. Lâu lâu anh ta lại chạy đến nhà họ Bạch, nên biết rõ bệnh tình của ông Bạch. Ngay cả chuyên gia nổi tiếng thế giới của Hoa Kỳ cũng bó tay với căn bệnh Alzheimer của ông Bạch. Trần Gia Bảo còn trẻ như vậy, làm sao có thể chữa khỏi bệnh cho ông Bạch được? Anh ta cầm chắc chiến thắng trong vụ cá cược này.

“Đợi tôi chữa khỏi bệnh xong, anh chỉ có đường chạy trốn mà thôi.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, ngồi xuống trước mặt ông cụ, vươn tay ra bắt mạch.

Trong khái niệm "thận chủ xương tủy", thì "tủy" bao gồm tủy sống, dịch não tủy, tủy xương, v.v. đều do thận khí điều khiển, thận tinh theo các đường kinh mạch chuyển hóa thành tủy ở cột sống và thông lên não nên người trẻ có trí óc linh hoạt, trí nhớ tốt, xương cốt chắc khỏe là do chức năng thận hoạt động tốt.

Và khi tuổi càng cao thì thận khí cũng dần suy yếu, trí nhớ cũng suy yếu, về già do không đủ thận tinh nên sẽ tiềm ẩn nguy cơ mắc bệnh Alzheimer.

Như Trần Gia Bảo đã dự đoán trước đó, sau khi bắt mạch cho ông Bạch, anh đã phát hiện ra nguyên nhân sâu xa dẫn đến chứng đãng trí tuổi già của ông Bạch cũng giống với ông nội của Kiều Phượng Hoa, cả hai đều là do thận không đủ dịch. Muốn điều trị, chỉ cần kê đơn thuốc phù hợp là được.

Chương 1385

Chương 1385

Bắt mạch xong, Trần Gia Bảo vừa rút tay khỏi cổ tay của ông Bạch thì Bạch Ngọc Thanh lập tức bước đến chỗ Trần Gia Bảo và sốt sắng hỏi: "Sao hả, Gia Bảo?"

Hề Vân Lâm cười khẩy và nói: "Còn sao được nữa? Bệnh Alzheimer gần như là một căn bệnh nan y. Ngay cả các chuyên gia về não nổi tiếng thế giới cũng bó tay. Làm sao Trần Gia Bảo có thể chữa khỏi được?"

Trần Gia Bảo liếc xéo anh ta, cười ranh mãnh và nói: "Theo tôi thấy qua lời nói của anh, có vẻ như anh không muốn ông Bạch được chữa lành thì phải. Chậc chậc, thế mà còn bảo nhà họ Hề với nhà họ Bạch có mối quan hệ tốt, cây này thốt ra từ miệng anh nghe đến là mỉa mai."

Anh vừa dứt lời, mặc dù Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan không nói gì, nhưng ánh mắt không hài lòng của họ cũng dồn cả về phía Hề Vân Lâm.

Hề Vân Lâm thầm mắng Trần Gia Bảo vô liêm sỉ vì đã xúi giục chia rẽ, anh ta lập tức phản bác lại: "Nói vớ vẩn, chẳng qua là tôi thấy anh chướng mắt…"

Anh ta chưa kịp nói hết câu thì Trần Gia Bảo đã xua tay ngắt lời, bảo: "Tôi không quan tâm việc anh nghĩ gì, không cần phải cho tôi biết. Còn nữa, tôi đang chữa bệnh cho ông Bạch, nên hi vọng anh có thể ngậm miệng lại, đừng gây ồn ào nữa, bởi vì nó sẽ ảnh hưởng đến tôi và gián tiếp ảnh hưởng đến sự hồi phục của ông Bạch."

Hề Vân Lâm tức giận, anh ta là người thừa kế của nhà họ Hề mà lại bị Trần Gia Bảo khinh thường như vậy. Anh ta thực sự rất muốn mắng chửi Trần Gia Bảo, nhưng Trần Gia Bảo lại lấy tình trạng sức khỏe của ông Bạch ra làm cái cớ, khiến anh ta

khổ sở mà không nói được thành lời, đành phải nín lặng và rủa thầm Trần Gia Bảo trong lòng!

Thấy bộ dạng ấm ức của Hề Vân Lâm, Bạch Ngọc Thanh tươi cười hớn hở.

Trần Gia Bảo nghiêm nghị nói với Bạch Ngọc Thanh: "Anh đã bắt mạch rồi, em yên tâm, anh thực sự có thể chữa khỏi được bệnh này."

Ngay khi anh nói xong, Bạch Ngọc Thanh vui mừng khôn xiết, Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan vừa mừng lại vừa hoài nghi.

Hề Vân Lâm khinh khỉnh khịt mũi, không tin Trần Gia Bảo thực sự có thể chữa khỏi được bệnh Alzheimer, anh ta cười mỉa mai: "Làm bộ làm tịch."

Thốt lời châm biếm xong anh ta lập tức thấy hối hận ngay, sợ lại bị Trần Gia Bảo chỉ trích rằng "không muốn ông Bạch khỏi bệnh", từ đó làm ảnh hưởng đến hình ảnh của anh ta trong suy nghĩ của người nhà họ Bạch, anh ta vội vàng quay sang nhìn Bạch Hải Hồng và Bạch Ngọc Thanh, thì thấy cả hai đều dồn hết sự chú ý vào Trần Gia Bảo, hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Đầu tiên, Hề Vân Lâm thở phào nhẹ nhõm, sau đó càng thêm tức tối, cảm giác bị phớt lờ này càng khiến anh ta thấy giận dữ hơn!

Trần Gia Bảo vỗ về bàn tay ngọc ngà của Bạch Ngọc Thanh tự nhiên và thân mật, mỉm cười nói: "Được rồi, bây giờ anh sẽ bắt đầu điều trị cho ông."

Mặt Bạch Ngọc Thanh đỏ bừng ngay tắp lự, cô ta vội vàng lùi về sau vài bước, mặc dù trên danh nghĩa thì cô ta đã là vợ chưa cưới của Trần Gia Bảo nhưng dù sao cũng chỉ là đóng kịch, lúc này bị Trần Gia Bảo sàm sỡ công khai, cô ta không khỏi cảm thấy xấu hổ, nhưng lại chẳng hề tức giận, chỉ yên lặng liếc nhìn Trần Gia Bảo.

Sau đó, khi nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình, cô ta cảm thấy lòng rối bời.

Trần Gia Bảo lấy trong túi chiếc hộp gấm lụa màu vàng mang theo bên người và mở ra, bên trong có chín cây kim bạc. Dưới

ánh nhìn của mọi người, anh cầm kim bạc trong tay bắt đầu châm cứu cho ông Bạch.

Bạch Ngọc Thanh gác lại chuyện tình cảm trai gái, và chăm chú theo dõi động tác của Trần Gia Bảo. Tối nay, nhà họ Bạch và Trần Gia Bảo có thể hợp tác suôn sẻ hay không phụ thuộc cả vào biểu hiện của Trần Gia Bảo!

Chương 1386

Chương 1386

Theo sự chẩn đoán trước đây của Trần Gia Bảo đã nói với ông Bạch, nếu bệnh của ông Bạch là do người lớn tuổi không thể lưu thông khí huyết gây ra, thì chỉ cần vận động khi huyết và chuyển hóa nó vào não thì có thể khiến cho ông ấy tỉnh lại, hơn nữa tiến hành bồi dưỡng thêm, giữ nguyên khi ở trong người, từ từ có thể điều dưỡng cơ thể quay lại ban đầu.

Muốn đạt được điều này, phương pháp hiệu quả nhất là "thiên hành cửu châm" của Trần Gia Bảo!

Anh cầm một cây kim bạc, đâm vào huyệt của ông Bạch, lấy chân khí của chính mình, thông qua cây kim chậm rãi chuyển khí tức vào bên trong ông Bạch, thử điều động nguyên dương trong thận của ông Bạch, đồng thời thêm một bước bồi dưỡng thêm khi huyết vào, sau đó theo đường kinh lạc chuyển hóa vào tủy não, khái niệm của trung y gọi là "hoàn tinh bổ não".

Không lâu sau, đám người Bạch Ngọc Thanh và Bạch Hải Hồng chỉ thấy vẻ mặt của ông Bạch đột nhiên ửng đỏ, trên trán lấm tấm mồ hôi, trên đỉnh đầu toát ra một luồng khói trắng nhè nhẹ, giống như hơi nước bốc lên.

Bạch Hải Hồng, Bạch Ngọc Thanh và những người khác chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng trước mắt, cùng kinh hô lên, ngay sau đó lại lo lắng lên tiếng nhưng biết sẽ ảnh hưởng đến tình hình sức khỏe của ông nên vội vàng che miệng lại.

Bọn họ bị cảnh tượng thần kỳ trước mắt cuốn hút, đều nhao nhao lên cho rằng ông sẽ tỉnh lại, trong ánh mắt xẹt lên một tia hưng phấn.

Tiểu Liên càng thêm kinh ngạc, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ Trần Gia Bảo có khả năng bị cô chủ nhìn trúng, hóa ra… hóa ra anh ấy lợi hại đến như vậy…"

Vẻ mặt Hề Vân Lâm lộ ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt trông có vẻ rất khó tin, đồng thời, trong lòng bắt đầu dâng lên một dự cảm, chẳng lẽ, Trần Gia Bảo thật sự có thể trị khỏi bệnh mất trí nhớ của ông Bạch sao?

“Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, cho dù khoa học kỹ thuật và y học có phát triển như ngày hôm nay thì bệnh mất trí nhớ vẫn là vấn đề nan giải đối với ngành y, khiến vô số các bác sĩ có y thuật tinh thông cũng phải bó tay, Trần Gia Bảo trẻ tuổi như vậy, tuyệt đối không có khả năng trị khỏi, bây giờ ông Bạch xuất hiện tình huống thần kỳ như thế này, chắc chắn là do Trần Gia Bảo cố ý lừa bịp, làm ra vẻ huyền bí, nhằm lừa gạt Bạch Ngọc Thanh!

Đúng vậy, tuyệt đối là như thế, vốn dĩ Trần Gia Bảo là một chuyên gia võ thuật mạnh mẽ, hoàn toàn có thể làm được đến trình độ này, hay cho Trần Gia Bảo, quả nhiên là rất nham hiểm, nhưng có tôi ở đây, anh đừng hòng đạt được!”

Hề Vân Lâm liên tục cười lạnh, trong lòng đã hạ quyết tâm, một khi Trần Gia Bảo phát ra thông báo ông Bạch vẫn chưa tỉnh lại, anh sẽ lập tức đứng ra, vạch trần thủ đoạn của Trần Gia Bảo!

Không giống như sự khinh thường và không thèm để ý của Hề Vân Lâm, Trần Gia Bảo lại rất hưng phấn, cái gọi là “âm quản nhiệt, dương quản hàn”, bây giờ cả người ông Bạch đang tỏa nhiệt, dương khí bên trong cơ thể có dấu hiệu được điều động.

Trần Gia Bảo thừa thắng xông lên, lại một lần nữa châm kim lên, truyền chân khí vào bên trong cơ thể, dẫn đường cho dưỡng chất cho nguyên khí trên người mình vào bên trong ông Bạch, khiến cho tốc độ chuyển hóa vàng tăng nhanh.

Dưới sự nỗ lực của Trần Gia Bảo, không lâu sau, nguyên khí bên trong cơ thể của ông Bạch đã được điều động đầy đủ, đồng thời mồ hôi cũng ra đầy cơ thể.

Trong lòng Trần Gia Bảo vui mừng, nhìn sang phía Tiểu Liên sai bảo: “Lau mồ hôi.”

“Hả? A…”

Lúc này Tiểu Liên mới bừng tỉnh lại trong sự kinh ngạc, vội vàng lấy cái khăn ướt, chuẩn bị lau mồ hôi cho ông Bạch.

“Để tôi.” Bạch Ngọc Thanh giành phần, giật lấy cái khăn từ trong tay của Tiểu Liên, tỉ mỉ lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

Chương 1387

Chương 1387

Không lâu sau, đột nhiên từ miệng ông Bạch phát ra một tiếng "Ư hự…", ngay sau đó, ánh mắt của ông dần dần hồi phục lại, đầu tiên nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh đang cẩn thận từng li từng tí lâu mồ hôi cho mình, yếu ớt nói: "Nhóc Thanh, cực khổ cho cháu rồi."

Mặc dù giọng nói không lớn lắm, nhưng lại như sấm chớp rung trời chuyển đất, mấy người trong phòng đều sợ ngây người, động tác lau mồ hôi của Bạch Ngọc Thanh chợt khựng lại!

Ông Bạch thực sự vô cùng tỉnh táo như lời đã nói sao?

Tiếp theo, Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan không khỏi kích động, cuối cùng ông cũng đã tỉnh lại, thật tốt quá, thực quá tốt rồi!

Hai người bốn mắt nhìn nhau đều hiện lên vẻ ngạc nhiên đầy vui mừng.

Tiểu Liên hết sức kinh hãi há hốc mồm, mấy năm nay cô vẫn luôn chăm lo cho sinh hoạt của ông Bạch, biết được mấy năm gần đây, nhà họ Bạch đã mời đến rất nhiều chuyên gia khám bệnh cho ông, nhưng đều không có ngoại lệ nào, ai cũng đều thất bại, chủ nhà vì chuyện này mà đã buồn rầu không biết bao nhiêu, thế mà nào ngờ, Trần Gia Bảo chưa đến nửa tiếng đã có thể khiến ông Bạch tỉnh lại, chuyện này… chuyện này quả thật là kỳ tích.

"Mắt nhìn người của cô chọn người đàn ông này thật lợi hại, tương lai của anh ấy quả thật sẽ vô cùng kì diệu!"

Trong lòng Tiểu Liên tràn đầy khâm phục, nhìn về phía Trần Gia Bảo với ánh mắt sáng rực.

Khác với sự vui mừng của mọi người xung quanh, Hề Vân Lâm vô cùng bàng hoàng kinh sợ, hai mắt mở lớn, nếu như không tận mắt nhìn thấy thì đánh chết anh ta cũng không tin Trần Gia Bảo có thể khiến ông Bạch tỉnh lại, nhớ lại "ba điều kiện" trước đây đã đồng ý với Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi hối hận!

Sau cú sốc ban đầu, Bạch Ngọc Thanh hơi run lên vì kích động, tay khẽ run rẩy đưa lên, xúc động nói: "Ông ơi, ông… cuối cùng cũng đã tỉnh lại rồi, tốt quá, thật sự tốt quá…"

Ông Bạch cười he he nói: "Tỉnh lại rồi, lần này thực sự đã tỉnh lại rồi, để bọn cháu phải lo lắng rồi."

Bạch Ngọc Thanh vội vàng lắc đầu, hai mắt đã ngấn nước, kích động nói không nên lời.

Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan cùng nhao nhao lên muốn nói chuyện với ông Bạch, tỏ vẻ quan tâm.

Trong khoảng thời gian ngắn, hình ảnh người chung một nhà vui vẻ bên nhau, thật đầm ấm.

Trần Gia Bảo vừa tiếp tục truyền chân khí cho ông Bạch, vừa lạnh lùng quan sát, phát hiện ra tình bố con của giữa ông Bạch và Bạch Hải Hồng là xuất phát từ tận đáy lòng, không khỏi thay đổi ấn tượng với Bạch Hải Hồng.

Sau khi ôn lại chuyện xưa, đột nhiên ông Bạch nhìn vào ngón áp út của Bạch Ngọc Thanh đang đeo một chiếc nhẫn màu ngọc bích, ánh mắt lóe lên, vui mừng nói: "Nhóc Thanh, không ngờ cháu đã kết hôn rồi sao? Đối phương là ai, tính cách như thế nào?"

Ban đầu Bạch Ngọc Thanh hơi ngượng ngùng, sau đó trong lòng lại vui mừng, chỉ cần ông chấp nhận Trần Gia Bảo thì chuyện giữa nhà họ Bạch và Trần Gia Bảo gần như sẽ chắc như đinh đóng cột!

Cô liếc mắt về phía Trần Gia Bảo vẫn đang truyền chân khí cho ông, mỉm cười ngượng ngùng nói: "Ông nội ơi, để cháu giới thiệu cho ông, anh ấy tên là Trần Gia Bảo, hôm nay vừa mới đồng ý lời cầu hôn của anh ấy, hơn nữa Gia Bảo cũng là người đã trị khỏi bệnh mất trí nhớ cho ông."

Trần Gia Bảo cười nói: “Chào ông nội, cháu là chồng chưa cưới của Ngọc Thanh, ông cứ gọi cháu Gia Bảo là được rồi.”

Thân phận hiện tại của anh ấy là chồng chưa cưới của Bạch Ngọc Thanh, và việc gọi một tiếng ông nội, hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Hề Vân Lâm đứng bên cạnh nghe được, vừa thấy chói tai vừa đố kỵ.

Lúc này ông Bạch mới phát hiện ra, cả người mình đang châm đầy kim, mà Trần Gia Bảo là người đang châm cứu cho mình, đồng thời, từ cây kim cũng truyền đến một luồng khí nóng, cảm giác vô cùng thoải mái.

Chương 1388

Chương 1388

Dù sao ông Bạch cũng đã nhìn thấu thế giới này, biết vận dụng châm cứu thần kỳ đến mức này, tuyệt đối là chuyện rất hiếm thấy, vì thế có thể thấy được, y thuật của Trần Gia Bảo tuyệt đối vượt xa người thường!

Lúc này ông lập tức vừa mừng vừa lo, nói: "Được được được, Gia Bảo chẳng những là một nhân tài mà y thuật còn cao siêu đến như vậy, trị khỏi bệnh cho ông, chắc chắn là cháu rể của ông rồi, Hải Hồng, Tử Lan, hai đứa làm rất tốt, tìm được một người xứng đối với Ngọc Thanh!"

Ông vừa tỉnh lại đã nghe được tin vui của cháu gái, trong vui mừng khó có thể nói thành lời, nét mặt hồng hào.

Hai vợ chồng Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan nhất thời có chút xấu hổ, chỉ đành đứng bên cạnh cười trừ.

Hề Tại Tân càng ganh tị đến mức suýt chút nữa đã ói ra máu, lời ông Bạch nói là vàng là ngọc, chỉ sợ sau này thật sự sẽ không còn cơ hội có được Bạch Ngọc Thanh.

Trần Gia Bảo khiêm tốn cười nói: "Ông quá khen rồi, đây đều là do phúc lớn nên ông mới tỉnh lại."

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo tay chân lưu loát, lấy ra khỏi người người ông Bạch, ngay lập tức, ông Bạch chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, thoải mái không thể tả, khen ngợi: "Y thuật của Gia Bảo rất giỏi, ngay đến cả lão già ngu ngốc như ta cũng chữa khỏi bệnh, quả thật là mới nghe lần đầu, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao."

Nghe ông nội khen ngợi Trần Gia Bảo như vậy, trong lòng Bạch Ngọc Thanh cũng cảm thấy ngọt ngào, chỉ cảm thấy tự hào về mối quan hệ này, khóe miệng nở một nụ cười.

Trần Gia Bảo vừa rút kim ra đặt vào trong hộp vừa lắc đầu nói: "Muốn trị khỏi bệnh đãng trí cho người già, nào có dễ dàng như vậy."

Bạch Ngọc Thanh kinh ngạc, vội vàng hỏi: "Gia Bảo, bệnh tình của ông em, rốt cuộc phải làm như thế nào mới khỏi hết?"

Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan cũng căng thẳng, vội vàng nhìn Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt ông Bạch lại rất thoải mái, ông có thể tỉnh lại là đã tạ ơn trời đất lắm rồi, căn bản không hy vọng sức khỏe của mình có thể khỏi hoàn toàn.

Trần Gia Bảo nói: "Sinh lão bệnh tử là quy luật của tự nhiên, còn trị bệnh người ra này còn tùy thuộc vào cơ quan chức năng của cơ thể thoái hóa gây nên, cho nên trong thời gian ngắn mà trị hết hoàn toàn là chuyện không dễ dàng gì, nhưng mọi người không cần phải lo lắng, tôi sẽ kê một ít thuốc bổ tiến hành từ từ điều trị, ngoài ra hiện tại trên thị trường đang tiêu thụ "Cố Tinh Hoàn", mọi người có thể mua về để cho ông dùng, đối với bệnh của ông rất hiệu quả."

Anh ấy không nói mình ông lớn đứng sau thuốc "Cố Tinh Hoàn" này, vì bây giờ trên danh nghĩa anh là chồng chưa cưới của Bạch Ngọc Thanh, thực tế rằng quan hệ liên minh giữa anh và nhà họ Bạch vẫn chưa hoàn toàn được xác định, cái gọi là "thân thiết quen sơ đúng thật tối kỵ", cho nên Trần Gia Bảo đường nhiên sẽ không tiết lộ điều này.

"Cố Tinh Hoàn." Bạch Ngọc Thanh thấp giọng nhắc lại một lần nữa, nghiêm mặt nói: "Được, em biết rồi, em sẽ cố gắng nhanh hết sức sai người đi mua về."

"Được." Trần Gia Bảo đáp lại, sau đó bảo Tiểu Liên lấy giấy bút ra, "soạt soạt" viết lên giấy đơn thuốc, căn dặn Tiểu Liên cứ theo đơn thuốc này mà bốc, kèm theo "Cố Tinh Hoàn" để hiệu quả tốt hơn.

Đợi đến sau khi sắp xếp xong tất cả, một tay đặt sau lưng, đột nhiên mỉm cười nói với Bạch Hải Hồng: "Bố vợ, mối quan hệ giữa con và Bạch Ngọc Thanh, bố đã công nhận hay chưa?"

Ông Bạch lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, sắc mặt trầm xuống: "Hải Hồng, Gia Bảo nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ

con không đồng ý chuyện hôn sự của Gia Bảo và Ngọc Thanh sao?”

Bạch Hải Hồng lập tức run rẩy, toát mồ hôi lạnh, nửa thật nửa giả nói: “Làm gì có, làm gì có, lúc Gia Bảo cầu hôn Ngọc Thanh, cũng có con và Tử Lan làm chứng, bọn con sao có thể không đồng ý được?”

Hà Tử Lan vội vàng phụ họa thêm vào, gật đầu.

Chương 1389

Chương 1389

Lúc này ông Bạch mới lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Thấy bố kinh ngạc trước mặt Gia Bảo, khóe miệng Bạch Ngọc Thanh không khỏi cong lên, đôi mắt xinh đẹp mới y thức được nhìn về phía Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo thật sự mang đến cho quá nhiều sự vui mừng ngạc nhiên.

Trong ánh mắt cô xẹt lên một tia xúc động.

Sau đó, Trần Gia Bảo nhìn về phía Hề Vân Lâm đang đứng ngồi không yên, nhíu mày cười: "Cậu Hề, bây giờ là lúc để nói chuyện giữa tôi và anh."

Sắc mặt Hề Vân Lâm lập tức thay đổi.

Lúc này ông Bạch mới chú ý đến sự tồn tại của Hề Vân Lâm, kinh ngạc hỏi: "Cậu nhóc nhà họ Hề, hóa ra cậu cũng ở đây."

Hề Vân Lâm suýt chút nữa đã tức sùi bọt mép, tôi đứng ở đây đã gần tám trăm năm rồi, mà vẫn không có cảm giác tồn tại nào sao?

"Chuyện cũng đã rồi, thắng thua cũng đã được phân định, Hề Vân Lâm, cậu có phải nên thực hiện lời cá cược lúc trước rồi sao?" Trần Gia Bảo nghiêng người lén nhìn Hề Vân Lâm, mặc dù giọng nói rất bình thường nhưng lại mang theo một khí phách không dễ gì cự tuyệt được.

Sắc mặt Hề Vân Lâm liền thay đổi, chột dạ, ánh mắt lóe lên, khóe miệng ngập ngừng, mấp máy nói không nên lời.

Ông Bạch tò mò hỏi: "Gia Bảo, giữa cháu và Hề Vân Lâm xảy mâu thuẫn gì cần giải quyết sao?"

Ông biết lúc trước Hề Vân Lâm vẫn luôn theo đuổi Bạch Ngọc Thanh, nhưng Bạch Ngọc Thanh bây giờ lại trở thành vợ chưa

cưới của Trần Gia Bảo, chắc chắn mối quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Hề Vân Lâm sẽ không hợp nhau.

Bây giờ ông Bạch lại gọi Trần Gia Bảo là Gia Bảo, còn đối với Hề Vân Lâm thì lại gọi cả họ lẫn tên, trong đó mối quan hệ nào gần, mối quan hệ nào xa nghe một cái là biết ngay.

Trần Gia Bảo cười nói: "Lúc trước trị bệnh cho ông, cậu chủ của nhà họ Hề này đã châm chọc khiêu khích cháu, ép cháu và anh ta có "ba điều quy ước", nếu như cháu không trị khỏi cho ông, thì hôn ước giữa cháu và Bạch Ngọc Thanh sẽ hủy bỏ, hơn nữa sau này mãi mãi sẽ không thể bước chân tỉnh Phú Thọ này nửa bước."

"Còn có chuyện này nữa sao?" Ông Bạch nhíu mày, nhìn Bạch Hải Hồng nói: "Hải Hồng, chuyện này con có biết không?"

Sắc mặt Bạch Hải Hồng khẽ thay đổi, dưới ánh mắt sắc bén của ông nội chỉ đành thừa nhận: "Biết… biết ạ…"

"Thực sự là làm loạn quá mà!" Vẻ mặt ông Bạch trầm xuống: "Con đứng trơ mắt ra nhìn người ngoài lấy hôn ước của Ngọc Thanh ra mà đánh được gây khó dễ cho Gia Bảo sao, con còn không ngăn cản, sao con lại có thể làm bố như thế chứ, thật là ngu xuẩn, khốn nạn!"

Bạch Ngọc Thanh thấy ông vì mình mà ra mặt, trong lòng cảm thấy xúc động.

"Vâng vâng, bố dạy rất đúng." Bạch Hải Hồng đứng bên cạnh xấu hổ chỉ có thể cười trừ, trong lòng đã bắt đầu mắng chửi: "Hay cho Hề Vân Lâm, cậu khiêu khích Trần Gia Bảo, vậy mà còn làm liên lụy đến tôi bị ông cụ mắng cho, uổng công lúc trước tôi coi trọng cậu như vậy, đúng là đồ vô dụng!"

Trong lòng Hề Vân Lâm càng tức giận hơn, lúc trước anh ta còn vì muốn giành được cảm tình của Bạch Ngọc Thanh mà đã đến thăm ông cụ Bạch rất nhiều lần, nhưng nào ngờ, ông cụ Bạch lại mở miệng gọi anh ta là "người ngoài", trong lòng anh tức giận, suýt chút nữa đã ói máu!

Tiểu Liên đứng bên cạnh lấy làm kinh ngạc, cậu chủ Hề là người thừa kế của nhà họ Hề, bình thường hô mưa gọi gió ở tỉnh Phú Thọ, có thể nói là đối tượng mà vô số người muốn nịnh bợ, không ngờ rằng hôm nay không chỉ vì đánh cược với

chồng sắp cưới của cô chủ mà bị ép đến mức nhục nhã, khó xử, xem ra chồng sắp cưới của cô chủ thực sự rất lợi hại.

Trần Gia Bảo tiếp tục cười: “Trái lại, nếu như cháu thực sự có thể cứu ông tỉnh lại, thì sau này Hề Vân Lâm sẽ mãi mãi không được xuất hiện trước mặt Bạch Ngọc Thanh nữa, mặc dù cháu tin tưởng Bạch Ngọc Thanh trăm phần trăm, nhưng nói thế nào đi nữa, cháu cũng không muốn có người khác giới ngày nào cũng đến làm phiền vợ sắp cưới của cháu, đây là sự nhỏ nhen của đàn ông.”

Chương 1390

Chương 1390

Ông Bạch gật đầu nói: ‘Hợp tình hợp lý, chỉ sợ người đàn ông đó chịu không nổi, hơn nữa Gia Bảo đã nói như vậy, hoàn toàn chứng minh được cậu ấy rất quan tâm đến Ngọc Thanh, điểm này rất tốt, bên cạnh đó, thân là một người đàn ông có lẽ phải biết thực hiện ước hẹn, nếu Hề Vân Lâm và Gia Bảo đã có “ba điều quy ước”, vậy thì cứ theo đó mà giữ đúng thôi.”

Bạch Ngọc Thanh nhịn không nổi sắp bật cười thành tiếng đến nơi, lời ông nói toàn là bảo vệ cho Gia Bảo, xem ra trước sau như một vẫn tự bênh vực mình, quá tốt rồi!

Trần Gia Bảo khoanh tay đứng, thản nhiên nói: “Cậu chủ Hề, bây giờ mời anh rời khỏi nhà họ Bạch, tôi và Bạch Ngọc Thanh không chào đón anh.”

“Đúng đúng, không chào đón, không có một chút hoan nghênh luôn.” Bạch Ngọc Thanh vội vàng gật đầu, có ông chống lưng, cô không hề che dấu sự chán ghét của mình đối với Hề Vân Lâm.

Hề Vân Lâm vừa tức giận vừa không biết phải làm sao, ngay đến cả ông Bạch cũng nói như vậy rồi, bây giờ anh muốn lật kèo cũng không được, sau đó chịu đựng, giận dữ nói: “Tạm biệt!”

Anh ta tức giận, xoay người đi ra ngoài, giống như chó chết chủ!

“Đợi chút!”

Đột nhiên, giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên phía sau.

Hề Vân Lâm lập tức dừng bước, quay người lại, tức giận nói: “Trần Gia Bảo, anh còn muốn làm cái gì nữa?”

Vẻ mặt Trần Gia Bảo trông trất lưu manh, ánh mắt lạnh lùng, có vẻ như rất coi thường, lại cũng có vẻ như đang cảnh cáo, nói: "Nhớ cho kỹ, trên đời này không có người nào có thể nợ Trần Gia Bao tôi đánh cược, Kinh Lập Thành và Hề Vân Lâm không tin, đã lần lượt trả giá, Hề Vân Lâm anh cũng nợ như thế, sau này nếu như còn xuất hiện trước mặt Bạch Ngọc Thanh thì hãy tự mình gánh lấy hậu quả!"

Nói ra một tràng khiến người khác ngạc nhiên, rất mạnh mẽ, có khí phách.

Ông cụ Bạch không khỏi sửng sốt, Trần Gia Bảo trẻ tuổi như vậy mà đã có khí thế bức người như vậy rồi, tuyệt đối là rồng phượng giữa biển người rồi!

Ông đối càng xem trọng "cháu rể" Trần Gia Bảo hơn!

Hề Vân Lâm tức giận, hừ mạnh một tiếng, rồi đùng đùng xoay người bỏ đi.

Bạch Hải Hồng nhìn theo bóng lưng Hề Vân Lâm, trong lòng âm thầm thương tiếc, ông rất coi trọng Hề Vân Lâm, cũng muốn tác hợp cho Hề Vân Lâm với Bạch Ngọc Thanh, chỉ đáng tiếc là, mới đi được nửa đường đã bị Trần Gia Bảo đánh chết, hơn nữa còn chắn trước mặt ông cụ, Hề Vân Lâm mà tiếp tục tiến lên, sợ rằng lần sau sẽ không còn cơ hội tác hợp cho Hề Vân Lâm với Bạch Ngọc Thanh.

Sau khi Hề Vân Lâm ra đến bên ngoài khuôn viên, ánh trăng vắng lặng, lạnh lùng nhưng cũng thể nào dập được ngọn lửa giận của anh ta, anh ta cũng không nhịn được phẫn nộ trong lòng, vẻ mặt rất xấu xí, siết chặt tay thành nắm đấm, quay đầu nhìn về phía phòng ngủ của ông Bạch, ánh mắt lóe lên một tia thù hận, thầm cảnh báo: "Trần Gia Bảo, rồi cũng sẽ có một ngày, tôi sẽ có anh quỳ xuống trước mặt tôi, nhục nhã ngày hôm nay tôi chịu đựng sẽ bắt anh phải trả gấp trăm lần!"

Lại nói đến bên trong phòng ngủ, Hề Vân Lâm vừa đi, không khí bên trong căn phòng càng trở nên vui vẻ, ấm áp.

Bạch Ngọc Thanh quỳ xuống trước mặt ông, vẻ mặt đỏ lên cười nói: "Ông nội, ông xem Gia Bảo đã thành cháu rể của ông rồi, chuyện của Gia Bảo cũng như là chuyện nhà họ Bạch, phải không ạ?"

Bây giờ mọi chuyện đều đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần ông cụ gật đầu, nhà họ Bạch và Trần Gia Bảo sẽ hợp lại với nhau, chắc như đinh đóng cột!

Vẻ mặt Bạch Hải Hồng khẽ thay đổi, đương nhiên ông biết con gái mình có ý gì, nhưng ông không thể nào hoàn toàn đồng ý, một khi nhà họ Bạch và Trần Gia Bảo cùng chung một thuyền, thì chắc chắn sẽ bị nhà họ Hoàng báo thù, việc này đối với nhà họ Bạch mà nói, tuyệt đối không là chuyện tốt lành gì.

Chương 1391

Chương 1391

Nghĩ đến đây, nhân lúc ông cụ Bạch còn chưa lên tiếng, ông đã vội vàng cướp lời: "Ngọc Thanh, ông con vừa mới tỉnh lại, cơ thể còn khá yếu, cần phải nghỉ ngơi nhiều thêm, con có lời gì muốn nói thì đợi ông khỏe đã rồi hẵng nói cũng không muộn."

Bạch Ngọc Thanh suy nghĩ, cảm thấy lời bố nói cũng có lý, hơn nữa bây giờ dựa vào hôn ước giữa cô và Trần Gia Bảo, nhà họ Bạch đã đồng ý đứng chung một thuyền với Trần Gia Bảo.

Nghĩ vậy, Bạch Ngọc Thanh liền cười nói: "Được, thế ông nghỉ ngơi sớm đi ạ, cháu và Gia Bảo không làm phiền ông nữa, ngoài ra hy vọng bố có thể phái thêm người đến giúp Gia Bảo điều tra tung tích của cô gái tên là Terai Chika ở Nhật Bản, việc này có lẽ sẽ không quá đáng chứ ạ?"

"Terai Chika?" Bạch Hải Hồng khẽ nhíu mày, cảm thấy cái tên này rất xa lạ, nhưng cũng không quan tâm nhiều, gật đầu nói: "Được, không vấn đề gì, chuyện này cứ để bố lo."

"Ông, cháu và Gia Bảo đi trước đây ạ, đợi sau khi ông tinh thần ông ổn định lại, cháu và Gia Bảo sẽ đến thăm ạ." Bạch Ngọc Thanh đến trước mặt Trần Gia Bảo, chủ động khoát lấy tay anh, cười nói: "Gia Bảo, chúng ta đi thôi."

Trần Gia Bảo gật đầu, đi ra ngoài.

Đi qua hành lang đỏ dài ngoằng, Bạch Ngọc Thanh dẫn Trần Gia Bảo đến bên hồ nước ở giữa sân, chỉ thấy sao thưa trên bầu trời, tiếng nước chảy róc rách, thâm chí còn có tiếng côn trùng kêu vang, khiến trong lòng trở nên thoải mái, cởi mở hơn.

“Kết cục tối hôm nay thật viên mãn, tôi cũng nên rời đi rồi.” Trần Gia Bảo đứng bên cạnh hồ nước, chỉ nhìn mặt nước phản chiếu ánh trăng, trong veo.

Trong lòng Bạch Ngọc Thanh có chút không nỡ nói: “Trời cũng đã muộn rồi, hay là… hay là tối nay anh ở lại nhà họ Bạch đi.”

Dù sao bây giờ Trần Gia Bảo cũng là chồng sắp cưới của cô, cho dù có ở lại nhà họ Bạch cũng không có ai nói gì.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, đáp lại: “Không được, người con gái của tôi vẫn còn đang ở thành phố Yên Bái chờ tôi, tôi đã hứa với cô ấy, tối nay nhất định sẽ về.”

Bạch Ngọc Thanh cảm thấy một cảm giác chua xót khó tả, miễn cưỡng gượng cười :”Thế… thế được rồi, tôi đưa anh đến gara, anh có thể lái xe của tôi về, trên đường nhớ chú ý an toàn.”

Sau khi nói xong một mạch, cô không nỡ dẫn Trần Gia Bảo đến phía trước xe, sau đó tiễn Gia Bảo đi.

Thấy bóng dáng chiếc xe đã khuất xa dần, Bạch Ngọc Thanh chỉ cảm thấy trong lòng hoảng sợ, cứ như đứng trơ mắt nhìn người đàn ông của mình đi hẹn hò với người phụ nữ khác.

Đợt nhiên, trong lòng cô kinh sợ, vội vang xua cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu, tự nhủ: “Ngọc Thanh, Trần Gia Bảo chỉ đang giả vờ là chồng sắp cưới của mày mà thôi, tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay, đều là vì muốn thúc đẩy sự hợp tác của nhà họ Bạch và Trần Gia Bảo, mày sao có thể để bản thân bị rơi vào hố như vậy!”

Cô nắm chặt tay, dường như đang muốn tiếp thêm sức mạnh, nhưng trong đầu không ngừng nhớ đến cảnh tối nay được Trần Gia Bảo cầu hôn, trong lòng cảm thấy có chút bối rối, hạnh phúc.

Lại nói về bên trong phòng ngủ, đợi đám người của Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo đu, ông Bạch liền gọi Tiểu Liên đến nói: “Tiểu Liên, mấy năm nay vất vả cho cháu rồi, cháu đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng ạ.” Tiểu Liên cung kính đáp lại một tiếng, biết ông có chuyện không muốn để mình nghe thấy, nên vội vàng lui ra,

còn đóng luôn cả cửa phòng lại.

Trong phòng, chỉ còn lại ba người là ông Bạch, Bạch Hải Hồng và Hà Tử Lan.

Ông Bạch có chút do dự nói: “Hải Hồng, mấy năm nay đầu óc bố không được tỉnh táo, không thể hiểu nổi chuyện này ngoài, cũng không biết lai lịch của Trần Gia Bảo kia, nhưng bố phát hiện ra hình như con không hài lòng với Trần Gia Bảo cho lắm, sao thế, là do gia thế nhà Gia Bảo không tốt, không xứng với Ngọc Thanh sao?”

Bạch Hải Hồng phủ nhận nói: “Không phải, mặc dù Trần Gia Bảo còn rất trẻ nhưng đã là anh hùng của một phương ở tỉnh Hòa Bình rồi, bất kể là nói về danh tiếng, tài chính hay thực lực của bản thân đều xuất chúng, dư sức xứng với Ngọc Thanh.”

“Hả? Hóa ra Gia Bảo lại lợi hại đến như vậy sao, thế thì bố lại càng khó hiểu, vì sao con lại muốn phản đối?” Ông Bạch nghi ngờ nói.

Chương 1392

Chương 1392

Bạch Hải Hồng liền nói lại mọi chuyện mà Trần Gia Bảo đã làm ở tỉnh Phú Thọ, cuối cùng nói: "Cái gọi là cây lạ mọc trong rừng, gió sẽ phá hủy nó, thì Trần Gia Bảo đã giết chết ba vị tông sư, gây nên thù oán với nhà họ Hoàng, nếu như họ Bạch của chúng ta cùng hội cùng thuyền với Trần Gia Bảo, không còn nghi ngờ gì nữa nhà họ Bạch sẽ chìm ngập trong tai ương, cho nên vì lợi ích của nhà họ Bạch, con mới cố gắng hết sức phản đối Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo ở bên nhau."

Ông Bạch sau khi nghe xong, cả người hoàn toàn chấn động, bị sốc, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà Trần Gia Bảo lại có thể làm nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy, không nhịn được mà cười ha ha: "Không ngờ cháu rể của bố lại lợi hại đến như vậy, thật khoái chí, thật rất sảng khoái, Hải Hồng, con có từng nghĩ rằng, nói không chừng Trần Gia Bảo có thể cũng sẽ đạp nhà họ Hoàng dưới chân không?"

Đạp nhà họ Hoàng dưới chân?

Bạch Hải Hồng ngẩng người, chuyện này có thể sao?

Bạch Hải Hồng lắc đầu, trong lòng không tin nói: "Mặc dù Trần Gia Bảo rất mạnh, nhưng căn cứ theo những gì con biết, thì cậu ta là một tông sư hậu kỳ rất mạnh mà thôi, nhưng tông sư hậu kỳ thuộc dạng đặc biệt mà thôi, còn nhà họ Hoàng lại truyền kỳ như một tòa thành đồ sộ, Trần Gia Bảo làm sao có thể giẫm đạp lên nhà họ Hoàng được?"

Ông Bạch cười nói: "Mặc dù bố và Trần Gia Bảo chỉ gặp nhau có một lần nhưng con mắt nhìn người của bố rất chuẩn, Trần Gia Bảo chắc chắn là một nhân vật lớn nào đó, nếu như cậu ấy thật sự dám khiêu khích nhà họ Hoàng, vậy thì nhất định cậu ta phải suy xét cẩn thận, bằng không chúng ta đặt cược ván

này đi, một khi giữa nhà họ Hoàng và Trần Gia Bảo xảy ra xung đột, giành được chiến thắng cuối cùng thì người đó chắc chắn sẽ là Trần Gia Bảo!"

Trong lòng Bạch Hải Hồng cũng rất cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc Trần Gia Bảo có ma lực gì mà có thể khiến cho ông cụ tin cậu ta đến như vậy?

Bây giờ Bạch Hải Hồng đang là chủ của nhà họ bạch, ông sẽ cân nhắc về lợi ích cho nhà họ Bạch, đương nhiên chuyện này không thể dựa vào cảm tính được, cho dù xảy ra chuyện gì thì giữa nhà họ Hoàng lớn mạnh và Trần Gia Bảo đơn phương độc mã, chắc chắn Bạch Hải Hồng sẽ cho rằng khả năng chiến thắng của nhà họ Hoàng cao hơn.

Ông ta lập tức cười ha ha, thắng thua sau này của Trần Gia Bảo và nhà họ Hoàng không thể nói rõ được.

Cái gọi là "con hơn cha", ông Bạch sao có thể không nhìn ra được suy nghĩ của Bạch Hải Hồng, không khỏi âm thầm lắc đầu, nói: "Ngoài ra, về chuyện hôn ước của Trần Gia Bảo và Ngọc Thanh, đổi ngày tìm thời gian phù hợp, tổ chức đám cưới cho hai đứa nó đi."

"Bố, chuyện đám cưới từ từ rồi hẵng nói, ít nhất cũng phải đợi đến khi mâu thuẫn giữa Trần Gia Bảo và nhà họ Hoàng được giải quyết đã, như thế nhà họ Bạch chúng ta cũng có thể chiếm được thế chủ động hơn." Bạch Hải Hồng còn chưa nói xong câu sau, một khi Trần Gia Bảo chết dưới tay nhà họ Hoàng, thì nhà họ Bạch có thể hoàn toàn cắt đứt với Trần Gia Bảo, vì thế có thể bảo vệ hết mức tối đa nhà họ Bạch."

Ông cụ Bạch suy nghĩ một chút, cũng biết Bạch Hải Hồng suy nghĩ đến lợi ích cho nhà họ Bạch, thở dài nói: "Thế cứ theo ý con mà làm, còn về chuyện Ngọc Thanh và Gia Bảo, cứ để cho hai đứa phát triển theo lẽ tự nhiên."

"Vâng, con và Hạ Tử Lan đi gọi Tiểu Liên đến chăm sóc cho bố nghỉ ngơi, hai bọn con xin phép đi trước ạ."

Bạch Hải Hồng cười trừ hai tiếng, sau khi bảo Hạ Tử Lan ra ngoài, liền nhớ đến hôn ước của Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo, trong lòng tức giận.

Lại nói về Trần Gia Bảo lái xe, dưới sự phản chiếu của ánh trăng, anh chạy thẳng một đường về thành phố Yên Bái.

Lúc anh anh đến khách sạn, đã là mười hai giờ khuya.

Anh đẩy cửa phòng hạng tổng thống đi vào, chỉ thấy đèn vẫn còn sáng, Liễu Ngọc Phi mặc một bộ đồ ngủ màu hồng phấn, đeo một đôi mắt kính màu vàng, đang dựa vào đầu giường tập trung đọc sách.

Nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, Liễu Ngọc Phi lập tức ngẩng đầu nhìn xem, thấy Trần Gia Bảo mỉm cười bước vào, liền đặt sách xuống một bên, nhảy xuống khỏi giường, nhào vào lòng Trần Gia Bảo, giống như một người vợ, ra đón chồng trở về.

Chương 1393

Chương 1393

Hương thơm quấn lấy anh, Trần Gia Bảo hôn lên mái tóc dài óng mượt của Liễu Ngọc Phi, cười nói: "Sao giờ còn chưa ngủ?"

"Em đang đợi anh đó." Đầu Liễu Ngọc Phi cọ cọ vào lòng Trần Gia Bảo, cảm nhận nhịp tim của Trần Gia Bảo, ánh mắt long lanh như nước.

"Cực cho em rồi, để em đợi lâu như vậy, thế anh sẽ cố gắng hết sức tiếp đãi em rồi." Trong lòng Trần Gia Bảo ấm áp, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, đột nhiên ôm lấy eo Liễu Ngọc Phi, đi về phía giường.

Liễu Ngọc Phi cười khanh khách, đôi chân nhỏ dài trắng như tuyết đạp vào không trung mấy cái, hai tay ôm lấy cô Trần Gia Bảo, cười nói: "Ai cho anh tiếp đãi, anh thả em xuống trước đi, không phải anh đi gặp cô chủ của nhà họ Bạch sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại về muộn như thế, mau nói rõ em biết."

Trần Gia Bảo hiểu rất rõ, tối muộn còn ở bên ngoài cùng người phụ nữ xinh đẹp khác, hơn nữa còn về trễ, cho dù Liễu Ngọc Phi không nói nhưng trong lòng cô chắc chắn đang ghen, lập tức cười nói: "Nếu em muốn biết thì anh sẽ nói cho em nghe."

"Ngưng, thôi em không muốn biết." Liễu Ngọc Phi mân mê cánh môi, nhưng đôi mắt lại tò mò, cách này lại đang bán đứng suy nghĩ trong lòng cô.

Trần Gia Bảo ôm Liễu Ngọc Phi ngồi xuống bên giường, kể đại khái chuyện xảy ra tối nay, đương nhiên, chuyện cầu hôn Bạch Ngọc Thanh anh chỉ kể qua loa.

Liễu Ngọc Phi hơi do dự, nói: "Nhà họ Bạch là gia tộc nổi tiếng lớn thứ ba ở tỉnh Phú Thọ, có nhà họ Bạch trợ giúp, chúng ta cần phải tìm cơ hội tìm được Terai Chika, chắc chắn rất hời, nhưng, Bạch Ngọc Thanh muốn anh giúp cô ta đối phó chuyện với nhà họ Hoàng, chuyện này không tránh khỏi… tránh khỏi có chút nguy hiểm."

Theo quan điểm của Liễu Ngọc Phi, Trần Gia Bảo và nhà họ Hoàng xảy ra mâu thuẫn sẽ không có ích lợi gì, nếu như có thể ngồi xuống cùng nói chuyện với nhà họ Hoàng, không nhất định phải xung đột với bọn họ, nhưng một khi nhà họ Bạch kết hợp liên minh đối phó nhà họ Hoàng, thì chắc chắn sẽ thật sự gây thù chuốc oán với nhà họ Hoàng, nếu không sẽ ngăn cản bọn họ tìm được "Ngọc tỷ Truyền Quốc", hơn nữa còn uy hiếp đến mạng sống của Trần Gia Bảo, lại càng chưa nói đến, Bạch Ngọc Thanh còn là một người con gái vô cùng xinh đẹp, cứ mặc kệ để Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo tiếp xúc với nhau, Liễu Ngọc Phi sẽ chẳng cảm thấy vui vẻ hạnh phúc gì.

Cho nên từ tận đáy lòng Liễu Ngọc Phi phản đối việc liên minh với nhà họ Bạch.

Trần Gia Bảo dịu dàng vuốt ve mái tóc của Liễu Ngọc Phi, cười nói: "Cứ coi như anh không muốn đối đầu với nhà họ Hoàng, thì nhà họ Hoàng cũng sẽ chủ động tìm đến cửa, em nghĩ xem, nhà họ Tang bị thu mua, tập đoàn doanh nghiệp cực khổ xây dựng, kết quả nhà họ Ngụy lại bị chúng ta lừa, hai vị tông sư nhà họ Kinh cũng bị anh giết chết, lúc nào cũng có thể bị mười gia tộc lớn tiêu diệt, hơn nữa, không có một tông sư hùng mạnh nào, doanh nghiệp nhà họ Kinh rồi cũng có nguy cơ bị kẻ thù tiếp quản mà thôi."

Nếu như em là người của nhà họ Hoàng, chắc em sẽ không cảm thấy, anh và nhà họ Ngụy cấu kết với nhau, sẽ đấu đá với từng gia tộc một sao? Đương nhiên, cứ cho là nhà họ Hoàng lúc bắt đầu không nghĩ như thế, nhưng thông minh tuyệt cũng nhất định khiến cho nhà họ Hoàng nhớ đến tầng này.

Hơn nữa, theo thông tin mà anh nhận được, nhà họ Hoàng đã liên kết với các gia tộc khác chuẩn bị ra tay với anh, mặc dù anh không sợ nhà họ Hoàng, nhưng như Bạch Ngọc Thanh đã nói, sau khi liên minh với nhà họ Bạch, chúng ta sẽ có thêm

nhiều bạn, bớt đi kẻ thù, chuyện này đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại.”

Liễu Ngọc Phi nhăn chiếc mũi thanh tú của mình lại, giống như một chú mèo rất ngoan ngoãn, cuộn mình nằm trong vòng tay của Trần Gia Bảo, khẽ thở dài: “Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, thật không dễ dàng gì tìm được “Ngọc tỷ Truyền Quốc”, để nó chạy mất khỏi chùa Tỉnh Thiên Phong, bây giờ nhà họ Hoàng lại muốn đối phó với anh, nhà họ Hoàng là một trong những gia tộc lớn mạnh nhất ở tỉnh Phú Thọ, một khi đã ra tay thì chắc chắn sẽ sấm chớp vang trời, Gia Bảo, hứa với em, nhất phải đảm bảo an toàn cho chính mình.”

Tính cô khá ương bướng, từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, bây giờ lại lo lắng đến như thế này, có thể thấy được, nhà họ Hoàng thực sự rất mạnh.

Chương 1394

Chương 1394

Trần Gia Bảo tự tin cười nói: "Yên tâm đi, chuyện phiền phức khá nhiều, nhưng anh có thể giải quyết được từng chuyện một, sống đến từng này rồi để cho nước tiểu dìm chết sao? Hơn nữa, nhà họ Hoàng tuy mạnh, nhưng Trần Gia Bảo anh đây cũng không yếu, nếu như nhà họ Hoàng ra tay với anh, chắc anh sẽ tiêu diệt luôn nhà họ Hoàng quá."

Bị sự tự tin của Trần Gia Bảo lây nhiễm, Liễu Ngọc Phi cũng bật cười, ánh mắt lóe lên, chủ động hôn lấy cánh môi Trần Gia Bảo, cười: "Em thích sự tự tin của anh."

"Trên người anh càng khiến em thích hơn." Khóe miệng Trần Gia Bảo cong khóe môi lên đầy xấu xa, đột nhiên ôm lấy Liễu Ngọc Phi, đẩy cô ngã xuống giường mềm mại, đè chặt cô ở bên dưới.

"Đừng… đồ đáng ghét, đi tắm trước đi…"

"Tắm cùng đi."

"…"

Ngày hôm sau, tối qua đã trải qua một đêm điên cuồng, cả người Liễu Ngọc Phi như phấn chấn hơn, nhìn vào ánh mắt của Trần Gia Bảo, ngâm mình trong lạc thú, dường như trẻ ra hơn mấy tuổi.

Sau khi tắm rửa xong, cả hai người cùng xuống nhà hàng ăn sáng.

"Gia Bảo, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Liễu Ngọc Phi đang nhã nhặn ăn salad trước mặt anh, tò mò hỏi.

Trần Gia Bảo lấy đũa gắp một miếng bánh bao nhân thịt, bỏ vào dĩa của Liễu Ngọc Phi, nói: "Một chữ thôi. Đợi."

Nhà họ Ngụy, nhà họ Bạch và phân cục an ninh ở tỉnh Phú Thọ, đã phái người đi tìm Terai Chika, cho nên chỉ cần đợi thôi.

Liễu Ngọc Phi cứ thân thiết dính chặt lấy Trần Gia Bảo, nhẹ nhàng cắn một miếng, bánh bao tròn giờ như vầng trăng khuyết, cười nói: 'Đợi sau khi ăn xong, em sẽ đến phân cục nghe ngóng thử xem, một khi có thông tức gì chúng ta cũng có thể biết được đầu tiên."

Trần Gia Bảo gật đầu, hôm nay anh đến nhà họ Bạch một chuyến, chuyện liên minh với nhà họ Bạch đã được xác định, đột nhiên, từ cổng khách sạn bước vào một người đàn ông trung niên mang đồ vest màu đen, đeo kính râm, đi thẳng về phía Trần Gia Bảo.

Ông ta đến trước mặt Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi, vẻ mặt không hề che giấu đi sự kiêu ngạo: "Có lẽ hai vị đây là ngài Trần Gia Bảo và cô Liễu Ngọc Phi đúng không?"

Liễu Ngọc Phi tò mò liếc nhìn, nói: "Ông là ai? Sao lại biết chúng tôi?"

Người đàn ông trung niên này nhìn về phía Liễu Ngọc Phi, nhất thời ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, bị nhan sắc của Liễu Ngọc Phi cuốn hút, bỗng chốc quên mất mình muốn nói gì.

"Khụ khụ." Trần Gia Bảo ho nhẹ hai tiếng, lập tức, người đàn ông trung niên dường như nghe thấy tiếng động này mới tỉnh táo lại, trán đã toát mồ hôi lạnh, ý thức được nhìn về phía Trần Gia Bảo, trái tim đập thình thịch, người tên Trần Gia Bảo này mới ho nhẹ có hai tiếng đã mà khủng khiếp như vậy rồi, nếu như anh ta hành động thẳng tay há chẳng phải càng dã man hơn sao? Thảo nào chủ nhà lại xem trong Trần Gia Bảo như vậy, đúng là không phải người thường!

Trần Gia Bảo nghiêng người liếc nhìn ông, vừa ăn vừa nhíu mày nói: "Hình như chúng tôi không quen biết ông."

Người đàn ông trung niên này lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng thu lại ánh nhìn, nói: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là lần này tôi đến là muốn thay mặt cho cậu chủ nhà họ Hoàng mang thiệp mời đến."

“Cậu chủ nhà họ Hoàng? Nhà họ Hoàng?” Trần Gia Bảo có chút cân nhắc, không ngờ nhà họ Hoàng lại tìm đến cửa nhanh như thế.

Liễu Ngọc Phi càng kinh ngạc không thôi, không ngờ nhà họ Hoàng lại chủ động tìm đến giữa ban ngày ban mặt như thế!

Chương 1395

Chương 1395

“Ngài Trần Gia Bảo nghĩ không sai, đúng là nhà họ Hoàng một trong mười gia tộc danh tiếng nhất.” Sau khi người đàn ông trung niên đó nói xong, từ trong túi áo lấy ra hai tấm thiệp mời bằng đồng màu đỏ, đặt xuống trước mặt Trần Gia Bảo, trên đó còn có hai cái tên Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi, nói: “Trưa nay, cậu chủ nhà họ Hoàng sẽ bày tiệc ở khuôn viên của khách sạn Yên Bái, mời ngài Trần Gia Bảo và cô Liễu Ngọc Phi đến đúng giờ.”

Trần Gia Bảo liếc nhìn tấm thiệp, cười: “Quay về nói với cậu chủ nhà họ Hoàng, hai người chúng tôi sẽ đến đúng hẹn.”

“Ngài Trần Gia Bảo yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển lời đến cho cậu chủ,” Người đàn ông trung niên xoay người rời đi.

Chuyện nhà họ Hoàng đột nhiên gửi lời mời nằm ngoài dự liệu của mọi người. Cả Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đều cảm thấy bất ngờ. Đứng ở một góc độ khác thì chuyện này cho thấy nhà họ Hoàng biết rõ tung tích của hai người bọn họ ở đâu.

Đợi người đàn ông trung niên rời đi, Liễu Ngọc Phi cầm hai bức thư mời lên xem, cô ta cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu: “Nhà họ Hoàng không hổ là gia tộc lớn nhất ở tỉnh Phú Thọ. Không ngờ bọn họ lại biết rõ tung tích của chúng ta như vậy. Gia Bảo, anh nói xem lần này nhà họ Hoàng chủ động đưa ra lời mời rốt cuộc là đang tính toán chuyện gì?”

Trần Gia Bảo cười nhạt một tiếng rồi dùng ngón tay trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn. Chiếc bàn phát ra những âm thanh cộc cộc. Trần Gia Bảo nói: “Cuộc gặp gỡ này nhất định không có ý đồ gì tốt đẹp, có lẽ lại là một cái bẫy khác?”

“Nếu biết trước đó là một cái bẫy thì chúng ta có bước vào không?” Liễu Ngọc Phi lo lắng hỏi: “Thành phố Bắc Ninh là

căn cứ địa của nhà họ Hoàng, nhà họ Hoàng có đầy đủ cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Nếu bọn họ định ra tay với chúng ta trên bàn tiệc thì chúng ta vô cùng bất lợi."

Trần Gia Bảo hỏi ngược lại: "Tại sao lại không đi? Nhà họ Hoàng là gia tộc lớn nhất Phú Thọ, một cơ hội tốt để tìm hiểu nhà bọn họ từ một khoảng cách gần như vậy không phải là nhiều đâu. Anh cũng muốn thử xem xem nhà họ Hoàng mạnh nhất ở tỉnh Phú Thọ với nhà họ Phụng lúc trước từng mạnh nhất ở tỉnh Hòa Bình thì ai mạnh hơn, ai yếu hơn. Hy vọng đến lúc đó bọn họ không làm chúng ta thất vọng.

Trần Gia Bảo muốn so sánh nhà họ Phụng và nhà họ Hoàng mà nhà họ Phụng trước đây đã từng bị Trần Gia Bảo giẫm nát. Ý tại ngôn ngoại, nói vậy cũng là thầm khẳng định Trần Gia Bảo anh cũng có thể giẫm nát nhà họ Hoàng như vậy.

Khóe miệng Liễu Ngọc Phi cong lên thành một nụ cười, cô rất thích dáng vẻ tự tin, khí thế này của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo im lặng một lát rồi nói tiếp: "Nhưng tối hôm qua anh nghe Bạch Ngọc Thanh nói nhà họ Hoàng có cường giả truyền kỳ chống đỡ. Mặc dù chúng ta đường hoàng ngay thẳng nhưng để an toàn thì trưa nay em đừng đi nữa."

Liễu Ngọc Phi cười lắc đầu rồi đưa tay bóc cho Trần Gia Bảo một quả trứng trà. Ánh mắt của Liễu Ngọc Phi ôn tình như nước: "Không, cho dù nguy hiểm thế nào em cũng phải đi cùng với anh. Dù sao cả đời này em cũng mãi mãi luôn ở cạnh anh."

"Được." Tâm trạng của Trần Gia Bảo trở nên vui vẻ, anh cười rồi nói: "Thuận vợ thuận chồng tát biển đông cũng cạn. Để chúng ta cũng đi xem xem cậu chủ của nhà họ Hoàng kia và gia đình đó có gì đặc biệt."

"Hứ, anh thèm là vợ chồng với anh."

Liễu Ngọc Phi nở một nụ cười rất đẹp.

Ăn sáng sau, hai người cùng đến phân cục, kết quả vẫn không tìm thấy tung tích của Tỉnh Thiên Phong đâu. Chuyện này làm Liễu Ngọc Phi hơi lo lắng. Một ngày vẫn chưa tìm được Tỉnh Thiên Phong thì đồng nghĩa với việc thời gian cô và Trần Gia Bảo ở lại tỉnh Phú Thọ càng dài. Điều này cũng có nghĩa là

trận quyết chiến của Trần Gia Bảo và nhà họ Hoàng là không thể tránh được.

Trần Gia Bảo lại có vẻ không quan tâm gì, dù sao anh cũng nhất định phải lấy được "Ngọc tỷ Truyền Quốc". Cho dù phải đuổi theo tới nước Nhật, lật tung cả Nhật Bản lên thì anh cũng nhất định phải lôi Tỉnh Thiên Phong ra để lấy lại "Ngọc tỷ Truyền Quốc".

Chương 1396

Chương 1396

Buổi trưa, Trần Gia Bảo và Liễu Thanh Phượng y như hẹn đến trước khách sạn Yên Bái, chuẩn bị một lát nữa sẽ gặp cậu chủ của nhà họ Hoàng.

Đây là lần thứ hai Trần Gia Bảo đến khách sạn này nên anh cũng khá quen đường. Nửa tiếng sau hai người đã đến bãi đỗ xe của khách sạn.

Tối hôm qua Trần Gia Bảo ngồi xe của Bạch Ngọc Thanh đến thành phố Bắc Ninh nên anh để xe của mình lại trong bãi đỗ xe của khách sạn Yên Bái. Vậy nên ngay vừa khi xuống xe anh đã nhìn thấy chiếc Maybach của mình.

Liễu Ngọc Phi hơi chu môi, trong lòng hơi ghen tức, khó chịu nói: "Tối hôm qua anh tới nhà họ Bạch thì thôi đi, lại còn ngồi chung một xe với Bạch Ngọc Thanh. Hứ, em thấy cô ta đang cố tình muốn quyến rũ anh."

"Đâu chỉ là quyến rũ, cô ấy còn thành vợ chưa cưới của tôi rồi."

Trong lòng Trần Gia Bảo còn thầm nói thêm một câu đó vì câu này không thể nói trước mặt Liễu Ngọc Phi. Trần Gia Bảo chủ động nắm tay Liễu Ngọc Phi rồi nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người đi khỏi bãi giữ xe, lúc đến cửa của khách sạn Hưu Nhàn, giám đốc của khách sạn đã đứng ở trước cửa chờ. Nhìn thấy Trần Gia Bảo, ông ta lập tức cung kính: "Anh Trần, chúng ta lại gặp nhau rồi, cậu chủ của nhà họ Hoàng đã bao hết cả khách sạn này rồi. Cậu ấy đang ở vườn hoa trên sân thượng đợi hai người, mời hai người đi theo tôi."

Nói xóng, giám đốc khách sạn quay người đi vào sảnh lớn.

Trần Gia Bảo gật đầu rồi cùng đi vào trong với Liễu Ngọc Phi.

Liễu Ngọc Phi nói nhỏ: "Cậu chủ nhà họ Hoàng này cũng khoa trương thật, mời anh tới đây gặp mặt mà còn bao cả khách sạn lại. Sợ người khác không biết nhà anh ta có tiền có thế sao, đúng là đáng ghét."

"Ha!" Trần Gia Bảo cười nhạt một tiếng rồi nói: "Bây giờ anh cũng được tính là người có quyền có thế, vậy thì em thích hay là em ghét?"

Liễu Ngọc Phi lườm anh một cái rồi nói: "Cho dù anh có tiền hay không có tiền thì em cũng thích anh."

Nói xong, Liễu Ngọc Phi không nhịn được bật cười.

Những câu nói ngọt ngào, người phụ nữ xinh đẹp đủ để khiến bất cứ người đàn ông nào cũng phải động lòng

Trần Gia Bảo cũng không phải là một ngoại lệ. Tâm trạng anh vui vẻ, bàn tay nắm tay Liễu Ngọc Phi cũng trở nên chặt hơn.

Hai người cùng đi vào bên trong khách sạn, cùng đi lên vườn hoa ở trên tầng thượng.

Vừa bước tới đập vào mắt hai người là một vườn hòa rất lớn, chỗ đó ít nhất cũng phải có 20- 30 người. Trong số đó có không ít trai xinh gái đẹp đang mặc đồ hiệu, vừa nhìn cũng biết đây là con nhà giàu. Ngoài ra vẫn còn những người đàn ông mặc đồ đen, đeo kính đen đứng một bên làm vệ sĩ. Và người vệ sĩ lần trước tới đưa thư mời cho Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi cũng có ở trong đó.

Ở giữa vườn hoa có bày mấy chiếc bàn đánh bida, đám con nhà giàu này đang vây quanh những chiến bàn đó.

Trong đó có một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi là được mọi người yêu thích nhất. Bởi vì Trần Gia Bảo nhìn thấy có rất nhiều cô gái đẹp đứng xung quanh chiếc bàn đó, không ngừng cổ vũ cho anh ta.

Trần Gia Bảo không thể không nhìn anh ta lâu hơn một chút, cậu thanh niên đó mặc áo đen, dáng người cao, đẹp trai tuấn tú. Từng cử chỉ động tác đều thấp thoáng khí chất lãnh đạo, vừa nhìn cũng biết thanh niên này chính là người đứng đầu

của nhóm con nhà giàu này, phân nửa khả năng đây chính là cậu chủ nhà họ Hoàng.

Quả nhiên giám đốc khách sạn nhanh chân bước tới bên cạnh cậu thanh niên đó, mỉm cười rồi nói: “Cậu Hoàng, Trần Gia Bảo và cô Liễu đã tới rồi.”

Chương 1397

Chương 1397

Nghe thấy những vậy, cả đám con nhà giàu vốn dĩ đang chơi bời náo nhiệt bỗng nhiên quay hết đầu lại nhìn về phía Trần Gia Bảo. Tất cả mọi người đều muốn xem xem, người có thể khuấy đảo cả thành phố Phú Thọ trong một thời gian ngắn như vậy rốt cuộc có phải có ba đầu sáu tay hay không?

Bọn họ nhìn sang Trần Gia Bảo, có người kinh ngạc, có người đố kỵ, có người tức giận và đương nhiên cũng có người tò mò.

Không ít thanh niên con nhà giàu lại nhìn sang Liễu Ngọc Phi đang đứng bên cạnh Trần Gia Bảo. Những cậu thanh niên bị nhan sắc của cô thu hút, lộ ra ánh mắt bất ngờ còn những cô gái lại tỏ ra ghen ghét đố kỵ.

Trần Gia Bảo mỉm cười: "Xem ra bọn họ đều bị em hớp hồn rồi."

Liễu Ngọc Phi bĩu môi nói nhỏ: "Hứ, một đám trẻ ranh thôi."

Thực ra Trần Gia Bảo còn nhỏ hơn đám con nhà giàu này mấy tuổi nhưng trong mắt của Liễu Ngọc Phi, Trần Gia Bảo trưởng thành, cẩn trọng, tài năng xuất chúng, như vậy thì đám con nhà giàu này làm sao có thể so sánh được? Không đúng không đúng, phải nói là hoàn toàn không có khả năng so sánh.

Ở phía bên kia, cậu chủ nhà họ Hoàng nghe thấy Trần Gia Bảo tới không hề quay sang nhìn ngay lập tức như đám người kia. Anh ta kìm chế được. Anh ta cầm gậy trong tay, quan sát cục diện trên bàn rồi đánh thẳng vào quả bóng màu trắng. "Binh!" một tiếng, quả bóng trắng đập trúng vào quả bóng vàng, đẩy quả bóng vàng đi thẳng xuống lỗ.

Đám con nhà giàu đứng xung quanh vội vàng nhìn sang rồi liên tục kêu lên "đánh hay", "đánh hay".

Cậu chủ nhà họ Hoàng tự đắc mỉm cười, anh ta bỏ gậy xuống bàn rồi lúc này mới nhìn sang chỗ của Trần Gia Bảo. Khóe miệng anh ta cong lên thành một nụ cười rồi đi về phía của Trần Gia Bảo. Đám con nhà giàu và vệ sĩ đồng loạt đi theo đằng sau, giống như tất cả mọi chuyện đều do cậu thanh niên này dẫn đầu.

Dưới sự hỗ trợ của đám con nhà giàu, khí thế của cậu chủ nhà họ Hoàng càng trở nên mạnh hơn.

Nếu đổi lại là người khác thì e rằng chưa kịp mở miệng ra nói gì đã bị khí thế này của anh ta làm cho sợ hãi. Nhưng Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đều là những người từng trải qua chuyện đời nên làm sao có thể bị cảnh tượng trước mặt làm cho sợ hãi được?

Vậy nên sắc mặt của Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đều không hề thay đổi, hai người vẫn rất bình tĩnh thong dong.

Cậu chủ nhà họ Hoàng đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới rồi nhìn sang Liễu Ngọc Phi. Ánh mắt anh ta lộ ra vẻ bất ngờ, nhưng dù sao cũng là người từng trải nên sự bất ngờ nhanh chóng đi qua, thần sắc anh ta trở lại bình thường. Anh ta nói với Trần Gia Bảo: “Anh chính là Trần Gia Bảo?”

“Là tôi.” Trần Gia Bảo nhướn mày: “Cậu là cậu chủ của nhà họ Hoàng?”

Cậu chủ của nhà họ Hoàng cười nói: “Tôi là Hoàng Minh Diệu, là người thừa kế tương lai của nhà họ Hoàng. Trong đám con nhà giàu ở thành phố Yên Bái, mọi người đều tôn trọng gọi tôi là “anh Diệu”. Tôi cũng không để ý nếu anh gọi tôi như vậy.”

Anh Diệu?

Trần Gia Bảo lắc đầu cười rồi nói: “Chỉ sợ cậu không đủ tư cách để tôi tôn trọng gọi một tiếng anh thôi.”

Liễu Ngọc Phi bật cười, cô biết những gì Trần Gia Bảo nói là sự thật. Không hề nói quá khi nói rằng một mình Trần Gia Bảo có thể ngang bằng với một thế gia. Vậy nên đừng nói là Hoàng Minh Diệu, cho dù người đó là người đứng đầu của nhà họ Hoàng ra mặt thì cũng chỉ bằng vai vế so với Trần Gia

Bảo.Vậy nên Hoàng Minh Diệu không đủ tư cách để Trần Gia Bảo gọi một tiếng “anh”.

Nghe Trần Gia Bảo nói vậy, ánh mắt của anh ta lộ ra vẻ không vui. Có không ít cô gái đứng trong đám con nhà giàu đứng sau lưng anh ta cảm thấy kinh ngạc, đám con trai thì suýt xoa không thôi. Thậm chí còn có không ít người mắng chửi Trần Gia Bảo.

“Trần Gia Bảo anh cũng hống hách quá rồi đấy. Anh Diệu là người thừa kế tương lai của nhà họ Hoàng, thân phận vô cùng cao quý. Bảo anh gọi một tiếng anh Diệu đã là nể mặt anh lắm rồi. Anh đừng có mà không biết tốt xấu như vậy.”

“Đúng vậy, quá đáng quá đi mất. Đừng tưởng anh làm ra được một số minh đường ở Phú Thọ là trong mắt đã không coi ai ra gì. Con rồng mạnh còn không thể đè bẹp được con rắn dưới đất, huống hồ nhà họ Hoàng lại không phải là một con rắn bình thường. Nhà họ Hoàng là một con rồng thật đã từng bay vượt chín tầng mây ở Phú Thọ, một con rồng mới qua được sông như anh làm sao có thể là đối thủ của rồng thật?”

Chương 1398

Chương 1398

“Trần Gia Bảo, nếu anh thức thời thì mau gọi một tiếng anh Diệu đi hơn nữa còn phải đưa lễ xin lỗi. Nếu không anh đừng hòng sống được ở thành phố Phú Thọ này.”

Hoàng Minh Diệu cũng khó chịu với Trần Gia Bảo như thế nên để mặc đám con nhà giàu làm khó anh, đây cũng là một cơ hội để anh ta thị uy.

Liễu Ngọc Phi lắc đầu, cô chỉ cảm thấy vô cùng nực cười. Đến nhà họ Tang trong mười đại gia tộc còn bị Trần Gia Bảo đè bẹp mà đám con nhà giàu này lại còn dám kêu anh huênh hoang. Bọn chúng cũng là vì dựa vào được thế lực của nhà họ Hoàng. Nhưng cho dù như vậy cũng hết sức buồn cười, bọn chúng không khác gì một bầy dê, tương rằng có được sự bảo vệ của hổ nên dám hung hăng với một con sư tử. Đúng là đâm đầu vào chỗ chết.

Trần Gia Bảo nhìn quanh đám con nhà giàu đó một vòng rồi cười nhạt: “Cáo mượn oai hùm bốn chữ này nếu đặt lên người các cậu đúng là không còn gì đúng hơn.”

Bốn chữ “cáo mượn oai hùm” kia càng làm bọn con nhà giàu kia phẫn nộ và huênh hoang hơn.

Sắc mặt Hoàng Minh Diệu trầm lại, anh ta đưa tay lên biểu thị dừng lại, bỗng chốc đám con nhà giàu kia không tiếp tục hò hét nữa nhưng vẫn tức giận nhìn Trần Gia Bảo đăm đăm.

Hoàng Minh Diệu lúc này mới cười: “Mọi người đều nói anh là người cao ngạo, hôm nay được gặp đúng là danh bất hư truyền. Ở đây tôi đã chuẩn bị xong tiệc, anh Trần và cô Liễu, mời hai người.”

Nói rồi anh ta mỉm cười đưa tay làm động tác mới rồi quay người đi trước. Đám con nhà giàu và vệ sĩ cũng lũ lượt quay

người sang hai bên, hình thành cả một lối đi để nhường đường cho Hoàng Minh Diệu.

Trần Gia Bảo cầm tay Liễu Ngọc Phi đi theo phía sau Hoàng Minh Diệu, rồi cũng đi qua lối đi do đám con nhà giàu kia tạo ra. Hai người bọn họ đi đến đâu là đám người hai bên không ngừng nhìn bọn họ tức giận.

Trần Gia Bảo cười nhạt, anh không hề để ý tới đám người này vô dụng không làm được gì nên chỉ có thể tức giận suông. Dù sao một con sư tử cũng không cần để ý tới thái độ của bầy cừu.

Chẳng bao lâu sau, Hoàng Minh Diệu đi đến một bàn ăn rồi ngồi xuống. Anh ta mỉm cười, mời: "Anh Trần, chị Liễu, mời hai người ngồi."

Trần Gia Bảo phát hiện ra chiếc bàn này chính là chiếc bàn anh và Bạch Ngọc Thanh đã dùng tối hôm qua. Ngồi ở đây có thể nhìn thấy sóng vỗ dập dờn, trong lòng không khỏi cảm thán đây đúng là một sự trùng hợp.

Anh đi tới trước mặt Liễu Ngọc Phi, chủ động kéo ghế ra giúp cô.

Liễu Ngọc Phi cũng cảm thấy vui mừng vì Trần Gia Bảo chu đáo như vậy. Cô cười mỉm rồi ngồi xuống, lúc này anh mới ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh.

Lúc này, đám con nhà giàu và vệ sĩ cũng nhanh chóng đi sang đứng sau lưng Hoàng Minh Diệu. Đồng thời có một cô gái vô cùng xinh đẹp ngồi xuống bên cạnh Hoàng Minh Diệu. Cô gái rót rượu cho Hoàng Minh Diệu xong rồi tiện thể dựa vào lòng anh ta, khiến không ít những cô gái đằng sau đều phải ghen tỵ.

Hoàng Minh Diệu uống một ngụm rượu, ôm cô gái trẻ đẹp vào lòng, tận hưởng cơn gió trên tầng thượng rồi cười nói: "Anh Trần, nói thật lần này tôi hẹn anh ra đây cũng là vì tôi tò mò vì anh. Tôi rất muốn nhìn thấy người có thể làm chấn động cả tỉnh Phú Thọ rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Trần Gia Bảo nhún vai nhón: "Bây giờ cậu cũng đã gặp được rồi đấy."

Liễu Ngọc Phi mở một chai rượu vàng để rót cho Trần Gia Bảo và mình một ly.

“Đúng, đúng là gặp được nhưng tôi càng cảm thấy tò mò hơn.” Hoàng Minh Diệu cười rồi nói: “Anh còn trẻ quá, hình như vẫn còn chưa tới 20 tuổi, trẻ đến mức khiến người ta không thể tin tưởng. Trông anh không khác gì với một sinh viên đại học, tôi rất tò mò không biết một người trẻ tuổi như anh làm sao có thể đạt được những thành tựu lớn lao như vậy?”

Trần Gia Bảo cười và nói: “Nếu cậu tò mò về tuổi của tôi thì chi bằng nên chúc mừng vì tôi vẫn còn trẻ.”

Chương 1399

Chương 1399

“Anh có ý gì?” Hoàng Minh Diệu hơi đơ người ra, anh ta cảm thấy câu nói này của Trần Gia Bảo vẫn còn ẩn ý gì đó.

Khóe miệng Trần Gia Bảo mỉm cười nhưng anh không nói ra và thẳng thừng đưa ra nhận xét: “Trong mắt các anh, những thành tựu tôi đạt được không tương xứng với tuổi của tôi nên mới cảm thần kỳ, không thể tin đương. Nhưng đối với tôi mà nói, tuổi trẻ đã hạn chế những thành tựu của tôi.

Nếu như hiện giờ tôi không phải là 19 tuổi mà là 29, 39 tuổi thì thực lực của tôi sẽ vượt qua hẳn thực lực hiện tại của tôi và những gì tôi đạt được cũng tuyệt đối không dừng lại ở đó. Và hiện giờ cũng không phải một mình Hoàng Minh Diệu cậu tới gặp mặt tôi mà là cả nhà họ Hoàng của cậu, thậm chí cả tỉnh Phú Thọ phải đứng run rẩy dưới chân của Trần Gia Bảo tôi.”

Nói xong, Trần Gia Bảo cầm ly rượu lên, một hơi uống cạn, vô cùng hào sảng.

Hai mắt của Liễu Ngọc Phi cũng rạng ngời lấp lánh, trong lòng không khỏi nghiêng ngả vì sự bá đạo của Trần Gia Bảo. Cô khẽ cười và lại chủ động rót cho anh thêm một ly rượu nữa.

Đám con nhà giàu đứng bên cạnh ngây hết người ra. Má nó, Trần Gia Bảo này cũng quá huênh hoang bá đạo rồi? Đến cả câu khiến nhà họ Hoàng cũng phải phục tùng mà cũng nói ra được. Bọn chúng chưa từng gặp ai ngông cuồng như vậy?

Ánh mắt Hoàng Minh Diệu lóe lên vẻ tức giận nhưng lại cười nhạt hai tiếng, nói: “Anh Trần đúng là bá đạo như trong lời đồn, đến cả nhà họ Hoàng chúng tôi cũng không coi ra gì. Bái phục, bái phục. Nếu đã như thể thì tôi cũng không cần phải

rườm già khách sáo, tôi cũng muốn hỏi thẳng anh tới Phú Thọ để làm gì?

Đây chính là một trong những mục tiêu mà Hoàng Minh Diệu muốn đạt được khi mời Trần Gia Bảo đến đây hôm nay. Chỉ cần làm rõ được mục đích thật sự của Trần Gia Bảo thì nhà họ Hoàng sẽ có đủ thời gian để thay đổi chiến thuật của mình, đồng thời cũng là để gửi cho Trần Gia Bảo lời cảnh cáo cuối cùng. Nếu như Trần Gia Bảo vẫn còn không biết tốt xấu thì nhà họ Hoàng nhất định sẽ không nương tay.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười rồi nói: "Mục đích của tôi có quan trọng với nhà họ Hoàng sao?"

Hoàng Minh Diệu nói: "Nếu như là người khác thì cho dù là mục đích gì, nhà họ Hoàng chúng tôi cũng không quan tâm, nhưng Trần Gia Bảo anh lại không giống như vậy. Thời gian anh tới Phú Thọ này chưa dài nhưng đã liên tiếp chém giết những vị tông sư cường giả của Phú Thọ, thậm chí nhà họ Tang cũng vì thế mà diệt vong, nhà họ Kinh tổn thương trầm trọng nguyên khí.

Sự tồn tại của anh đã trở thành mười đại gia tộc ở Phú Thọ chúng tôi, không đúng, ngoại trừ nhà họ Ngụy và nhà Tang ra, anh là mối uy hiếp với tất cả những gia tộc còn lại. Nhà họ Hoàng chúng tôi là gia tộc lớn nhất Phú Thọ, chúng tôi đương nhiên phải có nghĩa vị và trách nhiệm bảo vệ nguyên vẹn lợi ích của Phú Thọ, tới tìm hiểu mục đích thật sự anh tới đây là gì."

Anh ta nói những lời này vô cùng hiên ngang lẫm liệt, khiến tất cả đám con nhà giàu phía sau nhao nhao khen là tốt, cô gái xinh đẹp trong lòng anh ta càng nhìn anh ta sùng bái, chủ động đưa ly rượu lên miệng Hoàng Minh Diệu để mời anh ta uống.

Trần Gia Bảo cảm thấy hơi buồn cười, anh nói: "Đúng là hiên ngang lẫm liệt thật. Nhưng tôi chỉ có thể nói cho mọi người biết, mục đích Trần Gia Bảo tôi đến đây không liên quan tới các anh. Tôi càng không đến đây để đối đầu với mọi người ở đây."

Mục đích Trần Gia Bảo đến đây đương nhiên là để tìm "Ngọc tỷ Truyền Quốc". Nhưng chuyện này là nhiệm vụ tuyệt đối cơ mật, anh không thể nói cho nhà họ Hoàng biết. Hơn nữa,

“Ngọc tỷ Truyền Quốc” còn là bảo vật vô cùng quý giá. Nếu thông tin này bị lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ khiến những thế lực khác tranh giành, nhất là thế mạnh nhất Phú Thọ của nhà họ Hoàng. Nếu như vậy, công việc của anh sẽ gặp phải những trở ngại rất lớn.

“Không đối đầu với chúng tôi.” Hoàng Minh Diệu giống như vừa nghe được một câu nói đùa buồn cười nhất trên thế giới này. Anh ta không nhịn được, bật lên cười lớn thậm chí còn cười ra cả nước mắt. Khó khăn lắm anh ta mới dừng cười lại được, Hoàng Minh Diệu cười nhạt nhìn Trần Gia Bảo khinh thường: “Anh nghĩ tôi sẽ tin những gì anh nói không? Nếu như anh không định đối địch lại với 10 đại gia tộc chúng tôi thì tại sao nhà họ Tang lại bị thu mua? Nhà họ Kinh vì sao suýt chút nữa bị diệt vong? Thậm chí nhà họ Hề còn phải bồi thường cho cậu 15 nghìn tỷ nên mới thua lỗ nặng nề?

Hơn nữa tôi còn biết, tối hôm qua, anh cũng đã ở trong khách sạn ở Yên Bái, tại chính chiếc bàn này gặp mặt Bạch Ngọc Thanh của nhà họ Bạch, rồi sau đó còn đi thẳng về nhà họ Bạch ở thành phố Bắc Ninh. Bạch Ngọc Thanh mặc dù là một người phụ nữ đẹp nhưng dã tâm của cô ta cũng rất lớn. Không biết cô ta có nghĩ tới chuyện thay thế cả nhà họ Hoàng hay không? Tối hôm qua anh và cô ta gặp nhau, anh đừng nói với tôi hai người chỉ nói chuyện tình cảm yêu đương. Những câu như vậy anh nghĩ anh có thể lừa được tôi sao?”

Chương 1400

Chương 1400

Trong lòng Trần Gia Bảo không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Thành phố Yên Bái không hổ là đại bản doanh của nhà họ Hoàng. Bọn họ không chỉ nắm rõ Trần Gia Bảo làm gì ở đây mà thậm chí đến cả chuyện tối qua anh gặp Bạch Ngọc Thanh ở đây mà bọn họ cũng biết, thậm chí còn vì thế mà bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

“Xem ra phải nhanh chóng thông báo cho Bạch Ngọc Thanh biết nhà họ Hoàng đã bắt đầu chú ý đến cô rồi.”

Trần Gia Bảo im lặng một lát.

Liễu Ngọc Phi nghe thấy Hoàng Minh Diệu nhắc đến chuyện Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh gặp nhau, trong lòng không khỏi cảm thấy ghen tức nên lườm anh một cái.

Hoàng Minh Diệu cười đắc ý: “Trần Gia Bảo, anh bị tôi nói trúng tim đen rồi nên không biết giải thích thế nào đúng không?”

Lúc này Trần Gia Bảo mới ngẩng đầu lên, anh lắc đầu cười: “Sai rồi, không phải tôi không biết giải thích như thế nào mà là tôi không cần phải giải thích với cậu. Nếu cậu đã cho rằng tôi đến Phú Thọ là bất lợi cho nhà họ Hoàng các cậu thì tôi có nói gì cũng là vô ích.”

Đối với Hoàng Minh Diệu, câu trả lời này của Trần Gia Bảo là đã ngầm thừa nhận tất cả.

Hoàng Minh Diệu đứng dậy đi đến bên cạnh sân thượng, nhìn xuống thành phố Yên Bái ở ngay trước mắt, làn gió thu thổi nhẹ qua. Mắt anh ta hiện lên một tia nhìn rất điên cuồng: “Gia đình nhà họ Hoàng chúng tôi bám ở đất Phú Thọ 30 năm mới có thể trở thành gia tộc mạnh nhất ở đó. 40 năm tiếp theo mới có thể hoàn thành chế độ thống trị của nhà họ Hoàng ở Phú

Thọ, trấn áp rất nhiều gia tộc lớn bé đã đối đầu với nhà họ Hoàng, trong đó có cả nhà họ Hề, nhà họ Bạch hiện tại. Nhưng phần lớn những gia tộc đã từng chống đối nhà họ Hoàng đều hoàn toàn diệt vong, biến mất khỏi dòng chảy lịch sử của tỉnh Phú Thọ.

Cho đến thời điểm hiện tại, nhà họ Hoàng đã trở thành một gia tộc hùng mạnh về tất cả các mặt ở Phú Thọ, cho dù đó là thương trường, chính trường hay thậm chí là văn hóa. Tất cả đều bị nhà họ Hoàng khống chế chặt chẽ, thậm chí chúng tôi còn có cường giả truyền kỳ mạnh nhất của tỉnh Phú Thọ ở phía sau hậu thuẫn. Có thể nói nhà họ Hoàng có thể khống chế được tất cả mọi thứ trong tỉnh này."

Đám con nhà giàu đứng xung quanh nghe thấy những lời này của Hoàng Minh Diệu cũng cảm thấy máu huyết hừng hực trong người, tất cả cùng vỗ tay hoan hô. Còn đám con gái lại càng nhìn Hoàng Minh Diệu bằng ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ.

Hoàng Minh Diệu quay người lại dựa vào lan can, tiếp tục nói: "Mặc dù thực lực của Trần Gia Bảo anh mạnh nhưng cũng không thể mạnh hơn cường giả truyền kỳ. Mối làm ăn của anh với nhà họ Ngụy mặc dù nhiều tiền nhưng cũng không thể so sánh với nhà họ Hoàng đã xưng hùng ở tỉnh Phú Thọ này suốt 40 năm nay. Càng không phải kể đến chuyện, chỉ cần nhà họ Hoàng chúng tôi lên tiếng kết gọi, phần lớn nhân dân trong mười đại gia tộc sẽ đều lên tiếng trả lời, cùng nhau đối phó với anh."

Đến lúc đó Trần Gia Bảo anh đối mặt với một số tiền vô cùng lớn, cường giả truyền kỳ và trận pháp đáng sợ do mười mấy cường giả tông sư hợp thành. Đừng nói là Trần Gia Bảo anh, cho dù anh có liên thủ với Tiên Thiên Tắc, đội hộ vệ của nhà họ Ngụy thì chưa chắc đã chịu nổi một chiêu."

Ánh mắt của Liễu Ngọc Phi hiện lên vẻ lo lắng, nếu nhà họ Hoàng thật sự hùng mạnh như những gì Hoàng Minh Diệu nói thì tương lai sắp tới của Trần Gia Bảo nhất định là rất nguy hiểm.

Vì lo âu nên Liễu Ngọc Phi nắm chặt lấy tay của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn cô mỉm cười ý nói rằng cô không cần phải lo lắng rồi mới nói tiếp với Hoàng Minh Diệu: “Nếu cậu đã có lòng tin như vậy với nhà họ Hoàng các cậu thì vì sao còn phải mời tôi tới đây? Không lẽ chỉ vì muốn khoe khoang thực lực của nhà họ Hoàng với tôi sao?”

Hoàng Minh Diệu đứng ở trên cao nhìn Trần Gia Bảo, nụ cười mang theo vẻ kiêu ngạo khó lòng che lấp. Anh ta nói: “Khoe khoang thực lực của nhà họ Hoàng? Không, tôi không có rảnh như vậy, tôi đến đây là muốn cho anh một cơ hội, một cơ hội để sống. Còn về chuyện anh có nắm bắt được hay không thì còn phải xem Trần Gia Bảo anh có phải là người thức thời hay không.”

Chương 1401

Chương 1401

“Ra khỏi Phú Thọ, từ nay về sau không được bước chân nửa bước vào địa phận của tỉnh. Đây là cơ hội duy nhất mà tôi và nhà họ Hoàng cho anh, một cơ hội duy nhất để anh giữ được mạng sống.”

Hoàng Minh Diệu đứng ở trên cao, giống như đang tự coi mình là người đứng đầu của cả tỉnh Phú Thọ. Còn Trần Gia Bảo đang đứng trước mặt anh ta không khác gì một con tôm tép đang cầu xin tha mạng.

Đám con nhà giàu ở bên cạnh không ngừng gào thét.

“Anh Diệu hay quá, không những thân thế hiển hách mà còn bá đạo như vậy. Có nhà họ Hoàng, có anh Diệu ở đây, Trần Gia Bảo đừng hòng tiếp tục tác oai tác quái ở Phú Thọ nữa.”

“Trần Gia Bảo, anh đã nghe thấy hay chưa? Nếu anh là người thức thời thì mau nhanh chóng cảm ơn anh Diệu vì đã cho anh một cơ hội này rồi vĩnh viễn biến khỏi tỉnh Phú Thọ này đi. Nếu không chỉ cần nhà họ Hoàng ra tay thì cho dù anh có giỏi đến đâu cũng sẽ dễ dàng bị đánh bại thôi, mãi mãi anh cũng không có cơ hội để trở mình đâu.”

“Đây là tỉnh Phú Thọ, là thiên hạ của nhà họ Hoàng chứ không phải là tỉnh Hòa Bình của anh, ở đây không chứa chấp được được anh. Thêm nữa, lúc nào anh rời khỏi đây nhớ mang theo Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên, ở tỉnh Phú Thọ của chúng tôi không chào đón những kẻ phản bội.”

Xung quanh la hét sỉ nhục Trần Gia Bảo, càng làm Hoàng Minh Diệu đắc ý hơn. Anh ta búng tay một cái, lập tức có một cô gái xinh đẹp rót thêm rượu vào trong ly cho anh ta, rồi ngồi trong vòng tay của anh ta cười đùa.

Cả người Liễu Ngọc Phi run lên, cô hận không thể giáo huấn cho đám công tử con nhà giàu xung quanh một trận.

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ vào tay cô, để xoa dịu tâm trạng tâm trạng phẫn nộ của cô rồi lạnh lùng nhìn xung quanh một vòng.

Những người bị Trần Gia Bảo nhìn tới bỗng chốc đều cảm thấy mắt mình như bị kim đâm, trong lòng nơm nớp lo sợ nên vội vàng cúi đầu xuống, im miệng lại không dám nói tiếp nữa.

Đám người vừa nãy còn hò hét sỉ nhục Trần Gia Bảo nhanh chóng yên tĩnh trở lại, cảm giác có vẻ rất lạ lùng.

Hoàng Minh Diệu không khỏi cau mày lại.

Lúc này Trần Gia Bảo mới lắc đầu mỉm cười, ánh mắt anh từ từ lạnh xuống, liếc nhìn anh ta rồi mới nói: "Trần Gia Bảo tôi đội trời đạp đất, đừng nói là tỉnh Phú Thọ này, cho dù là khắp Việt Nam, thậm chí là cả thế giới này, tôi muốn đi đâu thì đi, làm gì đến lượt người khác phải cho phép?"

Ánh mắt của Hoàng Minh Diệu cũng tối xuống: "Nói như vậy là anh nhất quyết muốn đối địch với nhà họ Hoàng chúng tôi?"

"Đối địch với nhà họ Hoàng các anh?" Khóe miệng Trần Gia Bảo hiện lên một nụ cười khinh miệt: "Nếu như tôi tiếp tục ở lại đây mà lại bị cho rằng đối địch với nhà họ Hoàng thì tôi cũng không biết làm gì hơn ngoài việc cho các anh nghĩ như vậy."

Hoàng Minh Diệu cười nhạt: "Được lắm, cuối cùng anh cũng thừa nhận, quả nhiên mục đích anh đến đây là để nhúng tay vào chuyện của tỉnh Phú Thọ. Hừ, tôi thật sự không thể hiểu được, tỉnh Hòa Bình rõ ràng cũng đủ rộng vì sao anh vẫn không thấy đủ mà còn động lòng tham với tỉnh Phú Thọ của chúng tôi? Anh đúng là một con người quá tham lam."

Liễu Ngọc Phi thật sự không còn gì để nói với Hoàng Minh Diệu, anh ta thật sự cho rằng mình suy nghĩ rất logic, cho rằng Trần Gia Bảo đến Phú Thọ là định xen vào chuyện ở đây sao? Vậy thì Trần Gia Bảo ở Việt Nam này cũng đồng nghĩa với việc chuẩn bị xen vào việc của cả đất nước này sao?

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, anh đứng khỏi ghế rồi nói: "Đường đường là cậu chủ của nhà họ Hoàng mà hiểu biết của cậu cũng

chỉ được một chút như vậy, thật sự khiến người khác cảm thấy thất vọng.”

“Anh nói vậy là có ý gì?” Ánh mắt Hoàng Minh Diệu hiện lên vẻ không vui.

“Cậu quá ngu ngốc, cũng quá ngạo mạn, cũng quá nực cười.” Trần Gia Bảo đứng thẳng, hai tay để sau lưng, vẻ mặt coi thường nói: “Mặc dù thời gian tôi ở Phú Thọ không dài nhưng tôi cũng tiếp xúc qua với những thế hệ thứ hai trong mười đại gia tộc. Ngụy Phong Lăng tôi không cần phải nói nhiều nữa, tuổi trẻ như vậy nhưng đã trở thành tộc trưởng trẻ tuổi nhất trong số mười đại gia tộc, thành tựu thì ai cũng đã nhìn thấy.”

Chương 1402

Chương 1402

“Kinh Lập Thành mặc dù đã chết trong tay tôi nhưng lúc anh ta gặp tôi, anh ta cũng cố gắng không chọc tôi nổi điên, đợi đến khi tập hợp được ba vị cường giả tông sư, tìm đến sau núi rồi lúc mới tới báo thù tôi. Anh ta cũng là người hiểu mình hiểu người.”

“Hề Như Kiên mặc dù phải bồi thường cho tôi 15 nghìn tỷ, bị tôi đạp xuống dưới. Nhưng lúc anh ta tới thành phố Thái Bình tìm tôi còn biết mang theo một tông sư cường giả hậu kỳ để cho chắc chắn. Hơn nữa trong lúc đàm phán anh ta cũng biết mềm trước rắn sau, khi cục diện bất lợi lập tức cúi đầu chịu thua, cũng coi như là người biết co biết duỗi. Càng không cần phải nhắc tới một người thông minh tuyệt đỉnh như Bùi Thanh Phong và một người có dã tâm lớn như Bạch Ngọc Thanh. Hai người đó đều rất có tài.

Nhưng còn cậu Hoàng Minh Diệu, đường đường là người kế thừa của nhà họ Hoàng, cậu chủ động hẹn gặp mặt tôi vậy cả đến một cường giả tông sư cũng không mang theo mà chỉ dẫn theo một đám con nhà giàu và vệ sĩ bình thường.

Bên người cậu không những đã không có ai bảo vệ rồi mà cậu còn hết lần này đến lần khác chọc tức tôi. Để tôi thấy hết được ngu xuẩn và ngạo mạn của cậu.

Có lẽ chính thân phận người thừa kế của nhà họ Hoàng đã khiến cậu tự tin một cách mù quáng như vậy. Chẳng lẽ cậu không sợ Trần Gia Bảo tôi đột nhiên tức giận lấy mạng cậu ngay ở đây sao?”

Những lời này của Trần Gia Bảo khí thế kinh người khiến đám con nhà giàu đứng đằng sau Hoàng Minh Diệu đều bị sợ hãi.

Không phải chứ, đây là thành phố Yên Bái, Trần Gia Bảo dám ra tay với Hoàng Minh Diệu ở đây sao?

Đây cũng là lần đầu tiên bọn chúng thấy có người dám đứng ở Yên Bái nói những câu này với Hoàng Minh Diệu. Mặc dù cảm thấy không thể tin được, nhưng bọn chúng vẫn bị khí thế của Trần Gia Bảo làm cho sợ hãi và không thể không tin đó là thật.

Hoàng Minh Diệu giống như nghe được một câu nói đùa buồn cười nhất trên thế giới này, anh ta ha ha cười lớn. Vừa cười anh ta còn vừa nói đểu: "Trần Gia Bảo, anh dọa được người khác chứ không dọa nổi tôi đâu. Tôi là người thừa kế của nhà họ Hoàng, nếu anh dám động vào một sợi lông của tôi thì nhà họ Hoàng tuyệt đối sẽ không tha cho anh đâu…"

Hoàng Minh Diệu còn chưa nói xong thì đã nghe thấy một tiếng "xoẹt" của một thanh kiếm trắng, bay xoẹt qua má của anh ta rồi bay chéo lên trên.

Đột nhiên, trên má của Hoàng Minh Diệu xuất hiện một vết máu, màu máu đỏ chói mắt chảy xuống theo vết thương, khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy kinh sợ.

Cô gái xinh đẹp đang nằm trong lòng của Hoàng Minh Diệu càng bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi, khuôn mặt của cô gái trắng bệch đi.

Trần Gia Bảo cầm kiếm trong tay, ánh mắt khinh thường: "Sự uy hiếp của cậu với tôi không có giá trị gì cả nhưng sự uy hiếp của tôi thật sự có thể lấy đi tính mạng của cậu đấy."

Nghe Trần Gia Bảo hùng hồn nói như vậy, Liễu Ngọc Phi cũng cảm thấy bõ tức.

Hai mắt của Hoàng Minh Diệu trợn trừng, vừa nãy nếu chỉ chệch một chút thì không phải là má của anh ta bị thương mà con dao kia sẽ đâm xuyên qua trán.

Cơn sợ hãi qua đi, khuôn mặt của Hoàng Minh Diệu trắng bệch, một cảm giác hoảng sợ và ngay sau đó là cảm giác bị sỉ nhục trước đây anh ta chưa từng trải qua đang dâng lên trong lòng. Hoàng Minh Diệu tức giận hét lên: "Trần Gia Bảo, anh… anh dám ra tay với tôi sao? Anh đừng quên gia đình nhà họ Hoàng chúng tôi còn có một cường giả truyền kỳ làm hậu

thuẫn. Nếu như anh chọc tức đến nhà họ Hoàng chúng tôi thì không những Trần Gia Bảo anh mà cả người phụ nữ ở bên cạnh anh và cả nhà họ Ngụy đều sẽ bị tiêu diệt.”

Trần Gia Bảo mỉm cười, một nụ cười nhạt, một nụ cười khinh thường rồi nói: “Cường giả truyền kỳ của nhà họ Hoàng anh đúng là rất mạnh nhưng ông ta chưa chắc đã đủ khả năng để giết tôi. Nhưng chuyện tôi giết cậu ở đây lại dễ như trở bàn tay. Nếu cậu không tin chúng ta có thể thử xem.”

Chương 1403

Chương 1403

Hoàng Minh Diệu biến sắc, anh ta biết Trần Gia Bảo đang nói thật. Không nói gì tới những chuyện khác, nếu như Trần Gia Bảo thật sự quyết định giết chết anh ta ở đây thì anh ta chống đỡ không nổi, ngăn không nổi và càng không trốn nổi.

“Mẹ ơi, Trần Gia Bảo hoàn toàn không coi nhà họ Hoàng ra cái gì. Mới một câu không đúng ý anh ta mà anh ta đã ra tay, đúng là một kẻ điên. Nếu biết trước như thế này thì hôm nay trước khi đến đây nên mời Y tiền bối tới để làm chỗ dựa cho chúng ta. Nếu như có ông ấy ở đây thì Trần Gia Bảo làm sao có thể huênh hoang được như thế?”

Hoàng Minh Diệu nghĩ như vậy trong đầu, anh ta vô cùng hối hận.

Đám con nhà giàu và vệ sĩ bên cạnh cũng bị khí thế của Trần Gia Bảo làm cho sợ hãi, tất cả đều trở nên yên lặng, thậm chí còn không dám thở mạnh vì sợ sẽ trêu tức đến Trần Gia Bảo và khi anh điên lên sẽ đâm chết bọn họ.

Trong chốc lát, vườn hoa bỗng chốc trở nên yên tĩnh, ai nấy cũng chỉ nghe thấy tiếng gió xào xạc và tiếng tim đập của mình.

Liễu Ngọc Phi nhìn thấy cảnh tượng này khóe miệng nở một nụ cười. Đám con nhà giàu kia không dám thể hiện nữa. Bọn chúng dù sao cũng chỉ là một đám con nhà giàu, làm sao có thể so sánh với Trần Gia Bảo thông minh tuyệt đỉnh. Chuyện bọn chúng bị Trần Gia Bảo làm cho sợ hãi hoàn toàn vượt ra khỏi suy nghĩ của bọn chúng.

Trong những người đứng đó, Hoàng Minh Diệu là người sợ hãi nhất, anh ta phải đối mặt trực tiếp với khí thế đáng sợ của Trần Gia Bảo, áp lực trở nên vô cùng nặng nề. Hơn nữa anh ta

là người thừa kế của nhà họ Hoàng, cảm giác hơn người và sự ngạo mạn không cho phép anh chịu khuất phục.

Hoàng Minh Diệu nhìn Trần Gia Bảo chằm chằm, trên trán anh ta túa ra một lớp mồ hôi.

Nhìn lại Trần Gia Bảo, anh đã ngồi lại vào chỗ của mình, thong thả ngồi uống rượu. Anh liếc mắt nhìn Hoàng Minh Diệu rồi thở dài tiếc nuối nói: "Mọi người thường nói không ai giàu ba họ. Nhà họ Hoàng chọn anh làm người thừa kế tương lai xem ra vận khí của gia đình này đã hết. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Liễu Ngọc Phi bật cười, cô thầm quan sát Hoàng Minh Diệu. Câu nói này thật sự có sức sát thương quá lớn.

Khuôn mặt của Hoàng Minh Diệu lại biến sắc, câu nói này của Trần Gia Bảo thật là một sự sỉ nhục quá lớn với anh ta. Anh ta nắm chặt chân chiếc ly, anh ta chỉ muốn có thể xông lên ngay để xé xác Trần Gia Bảo ra làm trăm mảnh. Nhưng anh ta biết với thực lực của mình không thể làm được chuyện đó nên đành phải cố gắng nén cơn giận trong lòng lại.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Hoàng Minh Diệu cảm thấy bất lực như vậy.

Không khí xung quanh như ngưng đọng lại, thậm chí có cậu thiếu gia nào đó còn sắp không thở được. Nhưng đúng lúc đó cánh cửa vườn hoa lại bị đẩy ra, giám đốc của khách sạn bước vào, nhìn thấy cảnh tượng này, ông ta không khỏi giật mình sợ hãi, mồ hôi trên trán cũng không kìm được mà túa ra.

Trần Gia Bảo lập tức nhìn về phía ông ta.

Giám đốc khách sạn nhanh chóng đi tới cạnh Hoàng Minh Diệu rồi nói thầm gì đó mấy câu vào tai của anh ta.

"Thật sao?" Hoàng Minh Diệu nhận được câu trả lời xác nhận của ông giám đốc khách sạn thì vui mừng hớn hở, khuôn mặt như phát ra ánh sáng, những áp lực trên người cũng nhanh chóng biến mất: "Tốt lắm, nhanh, mau mời cô ấy vào đây. Không, tôi sẽ đi đón cô ấy cùng với ông."

Giám đốc khách sạn liên tục gần đầu, trong lòng không khỏi cảm thán. Không hổ danh là một nhân vật lớn đến từ nơi đó, có thể khiến đích thân cậu chủ của nhà họ Hoàng tới đón tiếp.

Sau đó, Hoàng Minh Diệu nhìn Trần Gia Bảo đầy khiêu khích rồi vui mừng nói với đám công tử con nhà giàu: “Mọi người, hôm nay chúng ta có phúc đến rồi. Đợi một lát nữa tôi sẽ giới thiệu cho mọi người một nhân vật lớn thật sự. Đến lúc đó mọi người phải tiếp đón cho thật tốt.”

Đám con nhà giàu vô cùng kinh ngạc, nhân vật có thể khiến đích thân cậu chủ của nhà họ Hoàng đi đón tiếp nhất định là một nhân vật lớn tầm cỡ.

Đám công tử đột nhiên cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Chương 1404

Chương 1404

Hoàng Minh Diệu cười nhạt liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái. Có nhân vật lớn này chống lưng để xem Trần Gia Bảo còn có thể kiêu ngạo nữa được không?

Hoàng Minh Diệu cười lạnh hai tiếng xong liền vội vàng đi theo giám đốc khách sạn đi xuống dưới, bộ dạng có vẻ vô cùng kích động.

Đám con nhà giàu nhao nhao lên để thảo luận, trong lòng ai cũng cảm thấy tò mò. Hoàng Minh Diệu là người thừa kế của nhà họ Hoàng và cũng đã là một nhân vật lớn hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ. Vậy thì người được Hoàng Minh Diệu đích thân tiếp đón còn là một nhân vật lớn đến như thế nào nữa?

Hay đó là gia chủ của nhà họ Hoàng? Hay là cường giả thần kỳ của nhà họ Hoàng chuẩn bị tới đây?

Đám đông cùng lắc đầu vì không thể đoán ra được.

Trên bàn ăn, Liễu Ngọc Phi cũng tò mò như vậy nhưng đồng thời cũng cảm thấy lo lắng. Cô nói nhỏ: "Gia Bảo, nhìn dáng vẻ vừa rồi của Hoàng Minh Diệu có thể thấy người đến này nhất định là một nhân vật không nhỏ. Anh đoán xem người đó có thể là ai? Liệu có phải biết Hoàng Minh Diệu hẹn chúng ta ở đây nên mới tới chống lưng cho anh ta không?"

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Anh cũng không biết nhưng binh tới tướng chặn, nước lên đất ngăn. Không cần quan tâm người tới là ai, có tới chống lưng cho Hoàng Minh Diệu hay không chúng ta chỉ cần chờ là được."

Sự tự tin của Trần Gia Bảo lây cả sang người Liễu Ngọc Phi, cô cũng mỉm cười yên tâm rồi một ly rượu cho anh: "Đúng vậy, chúng ta không cần quan tâm người đó là ai, dù sao chúng ta cũng không sợ."

Trần Gia Bảo cầm ly lên và cười: “Cạn ly.”

“Đinh” một tiếng, ly của Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi chạm vào với nhau, hai người cùng ngửa đầu uống cạn. Làn da trắng bóc của Liễu Ngọc Phi xuất hiện một màu hồng vô cùng mê người.

Chẳng bao lâu sau, cánh cửa vườn hoa lại bị mở ra, Hoàng Minh Diệu là người bước vào trước. Anh ta đắc ý nhìn về phía Trần Gia Bảo rồi đứng ở cửa làm động tác mời, cười nói: “Hai vị, xin mời.”

Hoàng Minh Diệu vừa nói xong, một cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ, khí chất ngọt ngào cùng một ông già uyên bác, âm trầm bước vào bên trong vườn hoa.

Người phụ nữ này dong dỏng cao, vẻ đẹp ngọt ngào, mặc một chiếc váy trắng thoải mái. Mái tóc dài đen mượt buông nhẹ phía sau, dung mạo xinh đẹp không hề thua kém so với Liễu Ngọc Phi. Mặc dù không dùng quá nhiều đồ trang sức nhưng chính điều đó lại làm bật vẻ đẹp trong sáng như hoa phù dung của người phụ nữ này.

Ông lão kia mặc bộ đồ truyền thống màu đen, mặc dù tóc đã bạc nhưng sắc mặt hồng hào, khỏe mạnh, hơn nữa khí chất trầm tư, hơi thở kéo dài. Vừa nhìn đã biết đây là một võ đạo cường giả hiếm có.

Người phụ nữ và ông lão đi về phía nhóm người dưới sự dẫn đường của Hoàng Minh Diệu.

Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi quay sang nhìn nhau, cả hai đều cùng nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt của đối phương.

Không ngờ hai người đến chính là Đoạn Khánh Tân và Diệp Kính.

Đoạn Khánh Tân là con gái một gia đình cành vàng lá ngọc ở thủ đô, cô không thích không khí ở thủ đô nên một mình tới trường Đại học Thương mại Thanh Xuyên làm giáo sư triết học.

Lúc Trần Gia Bảo còn ở Đại học Thương mại Thanh Xuyên, Đoạn Khánh Tân hoàn toàn bị thu hút bởi kiến thức uyên bác của Trần Gia Bảo, gần như trở thành một fan cuồng của Trần Gia Bảo.

Thậm chí Đoạn Khánh Tân còn chủ động giúp đỡ anh, mời nah vào nhà họ Đoạn, từ đó hóa giải mối ân oán của anh với nhà họ Phụng. Như vậy cũng có thể thấy Đoạn Khánh Tân có cảm tình rất tốt với Trần Gia Bảo.

Ông già còn lại là Diệp Kính, là tông sư cường giả hậu kỳ được nhà họ Đoạn ở Hà Nội phái tới để bảo vệ Đoạn Khánh Tân. Ông cũng đã từng tiếp xúc với Trần Gia Bảo.

Hơn nữa trong trận quyết chiến của Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh trên núi Hồng Lĩnh, Diệp Kính cũng áp sát gần hiện trường, khiến cho những người nhà họ Phụng sợ hãi, không dám hành động ngông cuồng. Như vậy cũng coi như là đã từng giúp đỡ Trần Gia Bảo.

Chương 1405

Chương 1405

Lúc này, Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi không thể ngờ tới được người mà Hoàng Minh Diệu cung kính mời tới, thậm chí anh ta còn hy vọng người này tới sẽ dằn mặt Trần Gia Bảo lại là Đoạn Khánh Tân và Diệp Kính.

Liễu Ngọc Phi suýt chút nữa bật cười ra thành tiếng, cô cố nhịn nên cả mặt đỏ ửng lên. Cô vùi đầu vào trong ngực của Trần Gia Bảo và nghe thấy tiếng cười khẽ bên ta mình: "Hoàng Minh Diệu lại còn mong chờ Đoạn Khánh Tân tới để chống lưng cho anh ta đánh anh. Nếu như để cho anh ta biết được mối quan hệ của anh và Đoạn Khánh Tân thì biểu cảm trên mặt anh ta nhất định rất đặc sắc. Em cũng không nỡ lòng nào nhìn thấy nhìn thấy bộ dạng anh ta sau khi biết được chân tướng.

Trần Gia Bảo chỉ cười mà không nói gì. Anh cũng cảm thấy kinh ngạc không hiểu vì sao Đoạn Khánh Tân lại quen biết Hoàng Minh Diệu hơn nữa không phải cô đang dạy học ở trường Đại học Thương mại Thanh Xuyên sao? Vì sao lại đột nhiên chạy về Phú Thọ?

Lúc này Đoạn Khánh Tân và Diệp Kính vẫn chưa hề phát hiện ra hai người Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi. Được Hoàng Minh Diệu dặn dò nên đám công tử con nhà giàu vây kín lại xung quanh hai người đó.

Hoàng Minh Diệu vui mừng, cao giọng giới thiệu: "Tôi giới thiệu cho mọi người một chút. Cô gái xinh đẹp này chính là cô chủ của nhà họ Đoạn ở Hà Nội, cô Đoạn Khánh Tân. Ông nội của chị Đoạn Khánh Tân là khai quốc công thần của nước ta và nhà họ Đoạn cũng là một trong những gia tộc lớn nhất ở Hà Nội.

Nói xong, đám con nhà giàu xung quanh đồng loạt kêu lên kinh ngạc. Chẳng trách lại có thể khiến cậu chủ Hoàng Minh Diệu của nhà họ Hoàng phải đích thân xuống đón. Hóa ta là một đại gia tộc đến từ Hà Nội, khuôn mặt của đám người bọn họ hiện lên vẻ cung kính rồi nhao nhao lên để chào hỏi Đoạn Khánh Tân.

Đoạn Khánh Tân mỉm cười với bọn họ rồi gật đầu.

Đám con nhà giàu đó đột nhiên rất phấn khích.

Hà Nội là một thành phố trực thuộc trung ương ở trên đỉnh kim tự tháp quyền lực của Việt Nam. Bên trong Hà Nội ngọa hổ tàng long, xuất hiện rất nhiều người có năng lực xuất chúng. Nhà họ Đoạn có thể trở thành một trong những gia tộc lớn nhất ở Hà Nội, điều đó cũng có nghĩa là nhà họ Đoạn là một trong số những gia tộc mạnh nhất ở Việt Nam.

Đám con nhà giàu này mặc dù bình thường giả vờ uy phong, miễn cưỡng cũng có thể coi là những nhân vật lớn của thành phố Yên Bái. Nhưng so với cô chủ nhà họ Đoạn đến từ Hà Nội thì đám người bọn chúng còn thua kém rất nhiều.

Hoàng Minh Diệu tiếp tục nói rất phấn khích: “Ông lão đáng kính này cũng đến từ nhà họ Đoạn ở Hà Nội, không những là tiền bối của cô Đoạn mà còn là một tông sư cường giả hậu kỳ vô cùng nổi tiếng.

Đám con nhà giàu lại được một phen kinh ngạc nữa. Đối với đám người bọn chúng, tông sư cường giả hậu kỳ là một nhân vật cao cao tại thượng, tùy tiện hắt hơi một cái cũng có thể thổi bay bọn chúng đi. Mặc dù đám người này là con nhà giàu ở thành phố Yên Bái nhưng bình thường muốn gặp cường giả tông sư là một chuyện rất khó khăn. Không ngờ hôm nay lại được gặp một vị cường giả tông sư nên trong lòng đám đông đều không khỏi cảm thấy tôn kính, tất cả cùng cúi người xuống chào hỏi: “Chào ông Kính!”

Diệp Kính hơi nheo mắt lại, hai tay ông chắp ở sau lưng, thần sắc điềm nhiên. Ông không trả lời lại nhưng điều đó lại khiến đám con nhà giàu càng cảm thấy tôn kính hơn.

Trong lòng Hoàng Minh Diệu cũng vô cùng phấn khích. Mặc dù nhà họ Hoàng là gia tộc đứng đầy ở Phú Thọ và Trần Gia

Bảo đứng đầu ở tỉnh Hòa Bình nhưng cả hai đều kém xa so với thế lực của nhà họ Đoạn ở Hà Nội. Bây giờ Đoạn Khánh Tân đột nhiên đến đây nhất định có thể làm Trần Gia Bảo sợ hãi, càng không nói đến có một vị tông sư cường giả hậu kỳ tới chống lưng. Phen này Trần Gia Bảo nhất định không thể làm được trò trống gì.

Nghĩ đến đây, Hoàng Minh Diệu lại càng cảm thấy đắc ý, anh ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nhìn thấy kịch hay của Trần Gia Bảo.

Nói rồi, Hoàng Minh Diệu quay sang nói với Đoạn Khánh Tân: “Cô Đoạn, lần này cô tới chơi Phú Thọ không biết là có chuyện gì không?”

Chương 1406

Chương 1406

Đoạn Khánh Tân cười rồi nói: "Tôi có một người bạn, nghe nói thời gian gần đây anh ấy đến tỉnh Phú Thọ. Nhưng tôi lo với tính của anh ấy nhất định sẽ đắc tội với không ít người ở đây nên muốn tìm theo tới để xem có thể giúp được gì cho anh ấy không."

Ở một nơi cách đó không xa, Liễu Ngọc Phi nghe thấy những gì Đoạn Khánh Tân nói không khỏi ngây người ra. Cô kề sát vào tai của Trần Gia Bảo rồi nói nhỏ: "Người mà cô ấy đang nói tới không phải chính là anh đấy chứ? Cô ấy đúng là thật lòng đối xử tốt với anh. Không ngờ vì anh mà không tiếc công sức chạy từ Hòa Bình tới Phú Thọ.

Nói xong, Liễu Ngọc Phi cũng cảm thấy trong lòng nổi cơn ghen.

Khuôn mặt của Trần Gia Bảo cũng vô cùng khó hiểu, nghe những gì Đoạn Khánh Tân nói thì hình như cô đang thực sự nói đến anh.

Hoàng Minh Diệu đứng ở bên cạnh vẫn tiếp tục cười nói: "Có thể làm cho cô Đoạn lo lắng nhất định người đó phải có quan hệ rất tốt với cô nhỉ?"

Khuôn mặt của Đoạn Khánh Tân hơi đỏ lên, cô mỉm cười: "Đúng vậy, anh ấy là một người bạn rất tốt của tôi."

Liễu Ngọc Phi nghe thấy câu này không nhịn được lườm Trần Gia Bảo một cái, trong lòng càng cảm thấy ghen tức hơn.

Trong lòng Hoàng Minh Diệu cũng thầm cảm thán, người có thể khiến Đoạn Khánh Tân để tâm tới như vậy nhất định là một thanh niên tuấn tú, xuất thân từ một gia tộc lớn nào đó ở Yến Thành bởi vì người bình thường nhất định không thể có được cái phúc này.

Nhưng chuyện này không liên quan gì tới anh ta, chuyện quan trọng nhất bây giờ là mượn tay của Đoạn Khánh Tân để dằn mặt Trần Gia Bảo.

Nghĩ đến đây, khóe miệng của anh ta nở một nụ cười đắc ý. Anh ta tiếp tục nói: "Cô Diệp, ông Đoạn, hai người tới đây hôm nay thật trùng hợp. Hôm nay tôi cũng mời những người khác tới, đây cũng là một nhân vật làm mưa làm gió ở Phú Thọ trong quãng thời gian gần đây. Để tôi giới thiệu cho hai người biết!"

Một nhân vật làm mưa làm gió?

Đoạn Khánh Tân lập tức nghĩ trong lòng, không phải gần đây anh ấy cũng đang làm mưa làm gió ở Phú Thọ sao? Thật sự là anh ấy sao?

Nghĩ đến đây, hai mắt cô sáng lên, giọng nói mang theo vẻ mong chờ và hơi gấp gáp: "Được, anh mau đưa tôi đi gặp người đó."

Hoàng Minh Diệu kinh ngạc, sao có vẻ Đoạn Khánh Tân còn sốt ruột hơn so với anh ta vậy?

Nhưng đây cũng là điều anh ta mong chờ nhìn thấy, anh ta đưa tay làm động tác mời, Đoạn Khánh Tân và Diệp Kính đi theo về phía Trần Gia Bảo.

Đám đông ở hai bên tránh ra, ngay lập tức nhìn thấy bóng người của Trần Gia Bảo. Đoạn Khánh Tân cảm thấy rất bất ngờ, bước chân cũng vì thế mà nhanh hơn.

Hoàng Minh Diệu nhìn Trần Gia Bảo đầy khinh miệt nên không chú ý tới sự thay đổi của Đoạn Khánh Tân đang đi bên cạnh. Vừa đi anh ta còn châm chọc: "Nhân vật này thật sự không đơn giản. Thời gian ở Phú Thọ không dài nhưng đã làm mưa làm gió ở đây mấy lần, suýt chút nữa còn làm điên đảo cả tỉnh Phú Thọ. Nhưng anh ta quá kiêu ngạo, quá huênh hoang, còn dám thách thức cả nhà họ Hoàng chúng tôi. Cô Đoạn, có phải cô cảm thấy người như vậy rất ngu ngốc không?"

Lời của anh ta còn chưa nói xong thì bước chân của Đoạn Khánh Tân càng lúc càng nhanh. Cô đi vượt lên hẳn Hoàng Minh Diệu rồi vui mừng đi thẳng về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cũng đứng dậy khỏi bàn ăn, khóe miệng anh nở một nụ cười ấm áp.

Hoàng Minh Diệu cũng ngây người ra, câu nói đang nói dở cũng bị ngừng lại, đột nhiên không hiểu vì sao trong lòng anh ta bắt đầu có một dự cảm không lành.

Chương 1407

Chương 1407

Một giây sau, Đoạn Khánh Tân đã vui mừng đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, hình như cô định ôm anh nhưng đã cố kiềm chế lại được. Cô mím môi cười: "Gia Bảo, lâu rồi không gặp."

Đoạn Khánh Tân vừa nói xong, hai mắt Hoàng Minh Diệu trợn trừng, không lẽ người bạn mà cô Đoạn này nói tới chính là Trần Gia Bảo? Làm sao… làm sao có thể như vậy được?

Trần Gia Bảo mỉm cười coi như đáp lại, qua một khoảng thời gian không gặp Đoạn Khánh Tân, anh phát hiện ra cô càng lúc càng đẹp ngọt ngào. Tâm trạng trong lòng anh cũng vì thế mà trở nên vui vẻ hơn: "Đúng vậy, lâu lắm rồi không gặp. Thật ra bây giờ anh rất muốn ôm em một cái thật chặt."

Trần Gia Bảo vừa dứt lời, Đoạn Khánh Tân đã dang rộng hai tay để ôm lấy anh.

Trần Gia Bảo ôm được người đẹp vào trong lòng, cả khoang mũi ngập tràn mùi hương của cô.

Liễu Ngọc Phi bĩu môi, trong lòng cảm thấy ghen tức.

Còn ở bên cạnh, Hoàng Minh Diệu và đám con nhà giàu bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, suýt chút nữa thì hóa đá ngay tại chỗ.

Đoạn Khánh Tân lại chủ động ôm Trần Gia Bảo sao? Không lẽ người bạn rất tốt mà cô vừa nói tới chính là Trần Gia Bảo? Không không không, làm gì còn chuyện là bạn tốt nữa, sắp trở thành bạn trai rồi.

Đám đông xung quanh há hốc mồm kinh ngạc, nét mặt có vẻ không thể tin được.

Hoàng Minh Diệu trong lòng càng chấn động hơn, khuôn mặt anh ta đỏ lên bừng bừng. Anh ta còn định mượn thế lực của cô

chủ ở Hà Nội tới để dằn mặt Trần Gia Bảo mà không ngờ quan hệ của Đoạn Khánh Tân và anh ta lại tốt như vậy. Thậm chí Đoạn Khánh Tân còn chạy tới Phú Thọ để tìm Trần Gia Bảo, con mẹ nó đúng là nhục nhã!

Diệp Kính đứng một bên chắp hai tay đằng sau, khuôn mặt lộ ra nụ cười vui vẻ. Ông cũng khá coi trọng Trần Gia Bảo, chỉ có một điều ông không hài lòng là Trần Gia Bảo quá đa tình nên không thích hợp lắm.

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, Trần Gia Bảo cũng đưa tay ôm lấy Đoạn Khánh Tân rồi còn cười và nói bên tai cô: "Sao em lại tới Phú Thọ tìm anh vậy?"

Khuôn mặt Đoạn Khánh Tân đỏ lên, cô cũng nói nhỏ vào tai của Trần Gia Bảo: "Đợi một lát nữa rồi em nói cho anh biết."

Sau đó, cô tách ra khỏi người anh, quay người lại nhìn về phía Hoàng Minh Diệu. Khuôn mặt trong chốc lát trở nên lạnh như băng, ánh mắt cũng lạnh lùng khó chịu.

Hoàng Minh Diệu hơi hoang mang, tự nhiên trong đầu xuất hiện một dự cảm không lành.

Mặc dù là cậu chủ của nhà họ Hoàng nhưng đứng trước nhà họ Đoạn có quyền thế như vậy ở Hà Nội đương nhiên nhà họ Hoàng vẫn nằm ở thế yếu. Vậy nên anh ta không thể đắc tội với Đoạn Khánh Tân.

Khuôn mặt Đoạn Khánh Tân lộ ra vẻ không vui, cô đi đến trước mặt Hoàng Minh Diệu đứng cách anh ta 2 mét rồi nói: "Tôi vẫn còn nhớ lúc anh dẫn tôi đi gặp Trần Gia Bảo, anh còn nói những lời chế nhạo anh ấy đúng không?"

Lúc đó cô nhìn thấy Trần Gia Bảo nên vô cùng kích động, nhất thời không quan tâm đến những lời châm chọc của Hoàng Minh Diệu. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc cô đã quên. Bây giờ cô ta gặp mặt Trần Gia Bảo, sự xúc động ban đầu qua đi nên đương nhiên cô phải tới tìm Hoàng Minh Diệu tính sổ.

Dù sao phụ nữ cũng đều tính toán như vậy!

Liễu Ngọc Phi dựa vào người Trần Gia Bảo nói nhỏ: "Nhìn xem, có người chuẩn bị trút giận thay cho anh rồi kia. Mặc dù

em cũng hơi ghen nhưng nhìn thấy Hoàng Minh Diệu xấu mặt thì trong lòng cũng cảm thấy rất vui.”

Trần Gia Bảo mỉm cười, trong lòng anh cũng cảm kích về hành động của Đoạn Khánh Tân. Hơn nữa, để một người phụ nữ ra mặt trút giận giúp mình, cảm giác một lần làm một người đàn ông “dựa dẫm” cũng không tồi.

Sắc mặt của Hoàng Minh Diệu hơi thay đổi, anh ta siết chặt hai tay nói: “Đúng là nhưng vậy nhưng có điều tôi không biết cô Đoạn và Trần Gia Bảo lại là bạn bè.”

Nói xong, trong lòng anh ta tuôn ra một đống câu chửi thề. Nếu biết trước Đoạn Khánh Tân có quan hệ tốt như vậy với Trần Gia Bảo thì lúc đầu anh ta ngu mới chửi Trần Gia Bảo trước mặt cô.

Chương 1408

Chương 1408

Ánh mắt của cô vẫn lộ ra vẻ không vui, giống như đang suy nghĩ nên làm thế nào để trừng phải Hoàng Minh Diệu mới có thể khiến Trần Gia Bảo trút được tức giận.

Nhưng Diệp Kính đứng ở đằng xa nhìn cô và lắc đầu nhẹ.

Đoạn Khánh Tân lập tức hiểu được ý của ông. Cho dù nói thế nào thì nhà họ Hoàng cũng là một gia tộc lớn nhất ở Phú Thọ, hơn nữa còn có truyền kỳ cường giả chống lưng. Mặc dù là cô chủ của nhà họ Đoạn ở Hà Nội nhưng đang ở Phú Thọ thì cô cũng phải ít nhiều nể mặt nhà họ Hoàng. Cô cũng không thể làm chuyện gì quá đáng, nếu như nhà họ Hoàng lật mặt thì chuyện này không tốt cho cả hai bên và càng khiến bọn họ ghi thù Trần Gia Bảo.

Nghĩ đến đây, Đoạn Khánh Tân thầm thở dài một hơi rồi mới nói: “Gia Bảo là bạn tốt nhất của tôi. Anh châm chọc anh ấy cũng là châm chọc tôi. Đáng ra tôi phải trừng phạt anh thật nặng mới đúng nhưng dù sao gia chủ của nhà họ Hoàng với cha tôi cũng có giao tình lâu năm. Nể mặt bác Hoàng, tôi cũng không so đo tính toán với anh nữa. Như vậy nhé, anh chỉ cần đứng trước mặt Trần Gia Bảo xin lỗi anh ấy là anh có thể đi được rồi.”

Khuôn mặt của Hoàng Minh Diệu biến sắc, anh ta đường đường là cậu chủ của nhà họ Hoàng, là những người đứng hàng đầu ở đây. Bình thường chỉ có người khác phải xin lỗi anh ta chứ làm gì có chuyện anh ta phải đi xin lỗi người khác? Nếu như bây giờ anh ta xin lỗi Trần Gia Bảo, chuyện này bị lan truyền ra ngoài thì không phải đang nói cho cả tỉnh Phú Thọ này anh ta cúi đầu nhận thua trước Trần Gia Bảo sao?

Nhưng nếu không xin lỗi Trần Gia Bảo, Đoạn Khánh Tân nhất định không bỏ qua dễ dàng. Cho dù nhà họ Hoàng là gia tộc lớn nhất của Phú Thọ cũng khó để chịu được trận lôi đình của nhà họ Đoạn ở Hà Nội.

“Con mẹ nó, mời Trần Gia Bảo đến đây vốn dĩ định dằn mặt anh ta để ép anh ta rời khỏi Phú Thọ mà sao kết quả lại thành ra anh bị anh ta dằn mặt vậy?”

Nhất thời trong lòng Hoàng Minh Diệu vừa cảm thấy hối hận vừa hoang mang, mặt anh ta hết xanh rồi lại trắng vì đã đứng trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đám con nhà giàu đứng bên cạnh xem cũng ngây người ra. Đường đường là cậu chủ nhà họ Hoàng mà cũng có lúc bị người khác ép vào tình thế khó khăn như vậy sao?

Bọn họ càng hiểu hơn về quyền thế của nhà họ Đoạn ở Hà Nội và càng thêm kính nể Trần Gia Bảo.

Đoạn Khánh Tân sầm mặt xuống: “Thời gian của tôi rất quý giá, tôi không có thời gian để lãng phí ở đây với anh. Anh nói một câu thôi, xin lỗi hay không xin lỗi?”

Đối mặt với lời cảnh báo cuối cùng của Đoạn Khánh Tân, Hoàng Minh Diệu đưa ra quyết định cuối cùng, con mẹ nó đàn ông phải biết rắn biết mềm, xin lỗi thì xin lỗi.

Nghĩ đến đây, anh ta tới trước mặt Trần Gia Bảo, nghiến răng cúi đầu xuống rồi nói: “Anh Trần, xin lỗi anh.”

Đám con nhà giàu xung quanh ồn ào lên, đường là cậu chủ của nhà họ Hoàng mà phải xin lỗi Trần Gia Bảo? Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài nhất định sẽ trở thành một chuyện rất ầm ĩ ở Phú Thọ.

Trần Gia Bảo hừ lạnh một tiếng, anh nhìn Hoàng Minh Diệu khinh thường rồi nói: “Cậu có xin lỗi hay không đối với tôi cũng không quan trọng, bởi vì cậu chẳng là gì trong mắt tôi cả. Về nói lại với gia chủ của nhà họ Hoàng rằng, nếu muốn đối phó với Trần Gia Bảo tôi thì cứ dùng hết mọi thủ đoạn đi, Trần Gia Bảo tôi tiếp được hết.”

Đoạn Khánh Tân định nói gì đó rồi cuối cùng lại chỉ thở dài, nuốt hết những gì định nói vào trong lòng.

Hoàng Minh Diệu đứng thẳng người dậy, trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái rồi quay người đi thẳng về phía thang máy. Hôm nay anh ta không chỉ phải đứng trước mặt mọi người xin lỗi Trần Gia Bảo mà còn bị anh ta không coi ra gì. Đây đúng là một nỗi nhục lớn của Hoàng Minh Diệu.

“Chẳng trách Trần Gia Bảo đến Phú Thọ lại kiêu ngạo như vậy, thậm chí đến nhà họ Hoàng của chúng ta còn không coi ra gì, hóa ra đằng sau có nhà họ Đoạn chống lưng. Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải nhanh chóng nói chuyện này cho cha biết.”

Nghĩ đến đây, Hoàng Minh Diệu vô cùng tức giận, thần sắc trầm xuống, trên trán túa ra mồ hôi lạnh.

Chương 1409

Chương 1409

Đám con nhà giàu xung quanh nhìn thấy Hoàng Minh Diệu bỏ đi, thấy không có người cầm đầu nên cả bọn cũng vội vàng đi theo. Tất cả đều sợ ở đây thêm một lát nữa sẽ bị Trần Gia Bảo và Đoạn Khánh Tân trút giận. Dù sao đến cậu chủ của nhà họ Hoàng còn phải xin lỗi thì đám con nhà giàu bọn chúng có đáng gì chứ?

Vườn hoa ban nãy còn rất náo nhiệt bỗng nhiên chỉ còn lại bốn người Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi, Đoạn Khánh Tân và Diệp Kính.

Đoạn Khánh Tân lại quay người nhìn về phía Trần Gia Bảo, khuôn mặt đang từ tối sầm bỗng trở lại bình thường, khóe mắt vui vẻ, khóe môi nhoẻn nụ cười, lại là một giáo sư triết học xinh đẹp ngọt ngào, không còn vẻ lạnh lùng nghiêm nghị khi đối mặt với Hoàng Minh Diệu ban nãy.

“Chào tiền bối Diệp.” Trần Gia Bảo cung kính đưa tay đến trước mặt Diệp Kính.

Diệp Kính có ấn tượng tốt với Trần Gia Bảo nên cười vui vẻ: “Thằng nhóc này đúng là không chịu an phận, mới đến Phú Thọ chưa được bao lâu mà đã làm mưa làm gió ở đây rồi.”

Trần Gia Bảo nhún vai cười: “Không phải là tôi không an phận mà là tỉnh Phú Thọ này quá nhỏ, tôi lấy không kìm được lấy ra chơi thử thôi.”

Diệp Kính ngây người ra một lát rồi ha ha cười lớn: “Thằng nhóc này đúng là vẫn cao ngạo như trước, tốt, tốt lắm, tôi thích.”

Liễu Ngọc Phi cũng cười theo, trong ánh mắt đều là tình cảm dành cho Trần Gia Bảo.

“Diệp tiền bối quá khen rồi.” Trần Gia Bảo nhìn sang Đoạn Khánh Tân. Càng nhìn anh càng thấy cô xinh đẹp động lòng người, Trần Gia Bảo cười rồi nói: “Lần này phải cảm ơn em.”

Đoạn Khánh Tân lắc đầu nói: “Anh không cần phải khách sáo. Hơn nữa em cũng biết kể cả không có em thì Hoàng Minh Diệu cũng bị anh đè bẹp. Đúng rồi, em chỉ bắt anh ta xin lỗi rồi cho anh ta đi, anh không trách em tự quyết mà không hỏi ý anh chứ?”

“Đương nhiên là không rồi.” Trần Gia Bảo cười: “Hoàng Minh Diệu cũng chỉ là một con kiến, cho dù để yên cho anh ta đi cũng không có ảnh hưởng gì cả. Hơn nữa anh cũng biết em đang suy nghĩ lo lắng. Em lo lắng ra tay quá mạnh với HTV rồi nhà họ Hoàng sẽ ghi hận trong lòng và báo thù anh đúng không?”

Hai mắt Đoạn Khánh Tân sáng lên vì Trần Gia Bảo nói đúng suy nghĩ trong lòng cô. Trong lòng cô có cảm thấy nhất định hai người tâm linh tương thông. Mặt cô hồng lên: “Anh có thể nghĩ được như vậy thì em cũng thấy rất vui.”

Bầu không khí trở nên khó nói, giữa hai người và cả không khí xung quanh hình như đều biến thành màu hồng.

Liễu Ngọc Phi bĩu môi, trong lòng ghen tị. Cô khoác tay TGN thân mật rồi cười nói: “Cô Đoạn đường xa tới Phú Thọ để giúp đỡ Trần Gia Bảo, tôi thay mặt anh ấy cảm ơn cô.”

Liễu Ngọc Phi đang thị uy.

Ba người phụ nữ có thể tạo ra một vở kịch còn hai người phụ nữ lại tạo ra một trận chiến tranh.

Trần Gia Bảo thầm cười khổ một tiếng trong lòng.

Đoạn Khánh Tân vô cùng kinh ngạc, đánh giá Liễu Ngọc Phi từ trên xuống dưới rồi mỉm cười, nói: “Lúc còn ở tỉnh Hòa Bình, tôi vẫn còn nhớ cô Liễu rất có thành kiến với Trần Gia Bảo, hoàn toàn là cảm giác muốn chém muốn giết. Sao mới tới tỉnh Phú Thọ mà hai người đã thân thiết với nhau như vậy?”

Khuôn mặt Liễu Ngọc Phi hơi đỏ lên, sau đó cô ngẩng cao đầu, cười nói: “Đánh là thương, mắng là yêu. Lúc ở Hòa Bình, tôi và Trần Gia Bảo cũng là tình trong như đã mặt ngoài còn e, đánh nhau như vậy cũng là các chúng tôi thể hiện tình yêu. Cô

Đoạn là người ngoài cuộc, không hiểu được cách tôi và Trần Gia Bảo sống chung với nhau cũng là điều bình thường.

Ba chữ "người ngoài cuộc" khiến Đoạn Khánh Tân vô cùng khó chịu, nhưng cô vẫn nở nụ cười ngọt ngào. Những gì cô nói còn đem theo cả sự châm chọc: "Ở Hòa Bình hai người đã tình trong như đã mặt ngoài còn e sao? Nhưng theo như những gì tôi biết thì lúc Gia Bảo ở Hòa Bình, anh ấy đã có bạn gái rồi. Cô gái xinh đẹp nhất trong trường tôi Đoạn Thi Dương có tình cảm rất tốt với Trần Gia Bảo. Còn có cả Hà Kim Hương ở trường tôi cũng thường xuyên hỏi thăm tôi tin tức của anh ấy. Không phải cô nhân cơ hội cùng anh ấy đi tới Phú Thọ để đập chậu cướp hoa của mấy cô gái trường tôi đấy chứ? Nếu vậy thì người làm cô như tôi không thể chấp nhận được rồi."

Chương 1410

Chương 1410

“Đập chậu cướp hoa?” Mặc dù Liễu Ngọc Phi đang tức giận, nhưng bên ngoài cô vẫn cố gắng che giấu để nở một nụ cười nhạt, ánh mắt lộ rõ vẻ đắc ý: “Nếu như Trần Gia Bảo thật sự bị tôi đập chậu cướp hoa thì chuyện này càng cho thấy những cô hot girl ở trường cô vẫn không đủ xuất sắc, hoặc chính bản thân những cô gái này đã không xuất sắc. Cũng có khả năng là do giáo viên dạy dỗ không tốt.”

Hai người phụ nữ này đối đầu nhau, Trần Gia Bảo đứng ở giữa cũng cảm thấy đau đầu. Anh nhìn sang phía Diệp Kính để ông lên tiếng, làm dịu bớt tình hình khó xử hiện giờ.

Nhưng Diệp Kính chỉ nhìn Trần Gia Bảo một cái rồi quay người đi thẳng ra bên ngoài. Đúng là trò đùa, thằng nhóc cậu trêu hoa ghẹo nguyệt thì bây giờ tự gánh lấy hậu quả đi.

Diệp Kính vừa đi, trong vườn hoa trên không, chỉ còn lại ba người Trần Gia Bảo, Liễu Ngọc Phi và Đoạn Khánh Tân.

Liễu Ngọc Phi và Đoạn Khánh Tân hai người phụ nữ mắt to trừng mắt bé, lửa giận bùng cháy, đến cả không khí cũng có chút nặng nề.

Trần Gia Bảo cảm thấy, nếu cứ tiếp tục thế này, hai người phụ nữ này nhất định sẽ xảy ra chiến tranh, ngay lúc Đoạn Khánh Tân chuẩn bị mở miệng trào phúng, Trần Gia Bảo kịp thời đưa tay ra vỗ vào vai của Đoạn Khánh Tân, cười nói: “Khánh Tân, sao em lại đến tỉnh Phú Thọ tìm anh, lại vì sao mà tìm thấy khách sạn Yên Bái?”

Trần Gia Bảo quả thực rất tò mò, hiện nay giới thượng lưu của tỉnh Phú Thọ cơ bản đều biết, Trần Gia Bảo anh và nhà họ Ngụy quan hệ rất gần gũi, Đoạn Khánh Tân nếu như muốn đến tìm anh, cũng nên đến nhà họ Ngụy trước mới đúng.

“Chuyện này lát nữa em sẽ nói cho anh.”

Ngoại địch trước mặt, Đoạn Khánh Tân tự nhiên phải giải quyết kẻ địch trước sau đó lại cùng Trần Gia Bảo nói chuyện cũ.

Ánh mắt cô ấy vừa chuyển, đột nhiên liếc đến bàn bi-a ở phía gần đó, lập tức trong lòng nảy ra một kế, sau khi bước qua đó, cầm lấy cây gậy dài lên, khóe miệng mỉm cười, hướng đến Liễu Ngọc Phi lộ ra ánh mắt khiêu khích, nói: “Có muốn đến đọ một trận hay không, xem tôi với chị ai giỏi hơn?”

Liễu Ngọc Phi lập tức phì cười ra tiếng, nói: “Đọ thì đọ, ai sợ cô?”

Cô ta đường đường là kẻ mạnh võ thuật, sự phát triển khống chế đối với các chức năng của cơ thể, đã vượt xa người bình thường rất nhiều, Đoạn Khánh Tân đẹp thì có đẹp, nhưng muốn so đánh bi-a thắng thua với cô ta, quả thực là tự tìm đường chết!

Trần Gia Bảo cũng có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao Đoạn Khánh Tân chủ động muốn so đấu đánh bi-a với Liễu Ngọc Phi, có điều, cậu biết Đoạn Khánh Tân là một người phụ nữ thông minh, làm như thế tuyệt đối có lí do của cô ấy, bèn yên lặng nhìn, không hề mở miệng phản đối.

Liễu Ngọc Phi đi đến trước bàn bi-a, cầm lấy gậy, bá đạo nói: “Đánh chín bóng hay là snooker, tùy cô chọn.”

“Chín bóng.” Đoạn Khánh Tân tròng mắt vừa chuyển, sau đó chớp mắt với Trần Gia Bảo cười nói: “Gia Bảo, làm phiền anh đến xếp bóng.”

“Được.” Trần Gia Bảo đáp một tiếng rồi đi qua.

Trước kia lúc anh ở trên núi, chưa từng tiếp xúc với bóng bi-a, nhưng xuống núi lâu như vậy, từng xem thi đấu bóng bi-a, bèn bắt đầu xếp bóng đâu ra đấy.

“Hai người ai đánh trước?”

Sau khi xếp bóng xong, Trần Gia Bảo thuận thế hỏi.

Đoạn Khánh Tân cười nói: “Đội trưởng Liễu đánh trước đi, vừa hay để tôi mở mang tầm mắt một chút, đội trưởng Liễu

khiến vô số phú nhị đại của Hà Nội say mê sùng bái, rốt cuộc có phong thái mạnh mẽ dường nào?”

Chương 1411

Chương 1411

“Đừng tưởng rằng cô tâng bốc tôi hai câu, thì tôi sẽ nương tay, trận thi đấu này, tôi thắng chắc rồi!” Liễu Ngọc Phi nhẹ hừ một tiếng, đây là cơ hội tốt để quang minh chính đại đánh bại tình địch, cô ta nhất định sẽ dốc hết sức, hơn nữa với thân thủ của người mạnh võ thuật, muốn thắng Đoạn Khánh Tân cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Nói hay lắm, nương tay thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi, xin mời đội trưởng Liễu.” Đoạn Khánh Tân gật đầu rồi cười, sau đó gọi Trần Gia Bảo nói: “Gia Bảo anh đến chỗ em bên này, đừng ở bên đó cản trở đội trưởng Liễu phát huy.”

Liễu Ngọc Phi cầm gậy đi đến trước bàn bi-a, đang chuẩn bị đánh bóng màu trắng, đánh một gậy vào bốn trái để thị uy với Đoạn Khánh Tân, đột nhiên khóe mắt liếc thấy sau khi Trần Gia Bảo đi đến bên cạnh Đoạn Khánh Tân, Đoạn Khánh Tân quang minh chính đại khoác lấy tay của Trần Gia Bảo, hơn nữa còn dựa lên người của Trần Gia Bảo, muốn có bao nhiêu thân mật liền có bao nhiêu thân mật.

Trong lòng Liễu Ngọc Phi lập tức trở nên phiền muộn, tiếp đó cũng ảnh hưởng đến sự phát huy của cô, một gậy đánh ra, “cạch” một tiếng, bóng màu trắng đánh ra, đánh cho những quả bóng con đã được xếp gọn tản ra, cuối cùng chỉ có hai trái bóng lăn vào lỗ, ít một nửa so với kết quả Liễu Ngọc Phi dự kiến lúc đầu, lập tức không hài lòng nhăn mũi.

“Đội trưởng Liễu lợi hại quá, không hổ là người mới trẻ tuổi như vậy đã trở thành đội trưởng của tiểu đội đặc chủng cục an ninh quốc gia, quả nhiên lợi hại, kiểu này lát nữa em nhất định thua chắc rồi.” Đoạn Khánh Tân vỗ tay mà khen, sau đó hai bàn tay nắm lấy tay của Trần Gia Bảo, đáng thương nói: “Gia

Bảo, lát nữa nếu như người ta thua, anh đừng có chê cười em đấy."

"Đương nhiên sẽ không."

Trong ánh mắt Đoạn Khánh Tân lộ ra thần thái vui vẻ, đột nhiên hôn một cái lên má của Trần Gia Bảo, sau đó cả mặt đỏ lên, cô ấy lớn từng này, đây là lần đầu tiên chủ động hôn bạn khác giới.

Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy xúc cảm trên má cực kì mềm mại, chỉ đáng tiếc vừa chạm vào đã rời đi, ngoài sự ngạc nhiên, trong lòng cũng đang cảm thán, ở ngay trước mặt của Liễu Ngọc Phi, Đoạn Khánh Tân làm ra hành động thân mật như vậy, đây rõ ràng là đang làm cho Liễu Ngọc Phi tức giận.

Quả nhiên, Liễu Ngọc Phi đều đem hành động của Đoạn Khánh Tân toàn bộ đều nhìn ở trong mắt, chỉ cảm thấy cực kỳ vướng mắt, sau khi một gậy lại đánh ra, đánh một trái bóng bi-a lăn vào trong lỗ, nhưng lại không hề có chút vui vẻ nào.

Ở bên cạnh Đoạn Khánh Tân lại làm một số hành động thân mật, trong lòng Liễu Ngọc Phi càng thêm phiền muộn, dưới sự tâm phiền ý loạn, trong lòng đem Trần Gia Bảo ra mắng đến gần chết, nắm chặt lấy cây gậy, dường như đang đem hết oán khí trong lòng phát tiết lên cây gậy, lập tức đánh một gậy ra, nhưng mà dùng lực quá mạnh, sau khi trái bóng màu trắng bay một vòng cong trên không trung, đập vào một cái bình hoa ở ngoài xa tầm mười mét.

Lập tức, "bộp" một tiếng, bình hoa theo tiếng mà vỡ.

Đoạn Khánh Tân lập tức vùi vào vai của Trần Gia Bảo cười khanh khách: "Đội trưởng Liễu, chị đây là đang đánh bi-a hay là đang đánh bình hoa thế?"

Liễu Ngọc Phi cũng biết trái bóng này đánh quá khó coi, trên mặt trở nên xấu hổ, có điều không hề để ý đến sự cười nhạo của Đoạn Khánh Tân, giận dữ trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái, giống như đang nói, nếu không phải là anh thân mật cùng với Đoạn Khánh Tân, bà đây sẽ phát huy sai sót sao?

Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, được, nói chung đến cuối cùng, anh đều là con cừu thế tội.

“Cô chủ Đoạn, bây giờ đến lượt cô, tôi lại muốn nhìn xem, kĩ năng đánh bóng của cô cao bao nhiêu.” Liễu Ngọc Phi đặt gậy lên bên cạnh bàn bi-a, tuy trái này không đánh vào, nhưng không cần lại phải nhìn thấy Đoạn Khánh Tân và Trần Gia Bảo thân mật nữa, cũng coi như là có được có mất.

Nhưng mà, ngoài dự kiến của Liễu Ngọc Phi, Đoạn Khánh Tân cười nhẹ một tiếng, trực tiếp kéo Trần Gia Bảo, đi đến trước bàn bóng bi-a.

Đoạn Khánh Tân ngây ra, sau đó giận dữ nói: “Cô đánh bóng thì đánh bóng, sao lại còn phải kéo Gia Bảo qua?”

Đoạn Khánh Tân dáng vẻ đương nhiên nói: “Bởi vì tôi không biết đánh bóng bi-a, cho nên để Gia Bảo dạy tôi.”

Chương 1412

Chương 1412

“Sao, cô không biết đánh bóng bi-a, vậy cô thi đấu với tôi làm gì?” trong lòng Liễu Ngọc Phi cảm thấy không biết nói gì, Đoạn Khánh Tân không biết đánh bóng bi-a, dù mình có thắng được cô ta thì cũng là thắng không chính đáng.

Đoạn Khánh Tân nũng nịu nói: “Ai nói không biết đánh bóng bi-a, thì không thể thi đấu với cô, Gia Bảo, anh đến dạy em, em nhất định học rất nhanh.”

Sau khi nói xong, Đoạn Khánh Tân cầm lấy cây gậy, cực kì ra dáng gập người xuống trước bàn bóng bi-a, để lộ ra dáng dấp cực kì nóng bỏng, đưa cho Liễu Ngọc Phi một ánh mắt khiêu khích trước, sau đó nũng nịu nói: “Gia Bảo, anh xem tư thế của người ta chỗ nào không đúng, anh đến chỉnh lại cho người ta một chút.”

Dụ hoặc, dụ hoặc một cách quang minh chính đại!

Nhìn tư thế mê người của Đoạn Khánh Tân, cho dù Trần Gia Bảo đã nhìn quen dáng vẻ gầy béo khác nhau, trước mắt vẫn vụt qua thần sắc kinh diễm, trong lòng rung động.

Liễu Ngọc Phi càng kinh ngạc há hốc mồm, trời, đường đường là thiên kim tiểu thư của nhà họ Đoạn ở Hà Nội, không chỉ đến giành đàn ông với bà đây, hơn nữa còn ở trước mặt mọi người bày ra tư thế câu dẫn người như vậy?

Cho dù bây giờ Đoạn Khánh Tân và cô ta là tình địch, cô ta cũng không thể không thừa nhận, Đoạn Khánh Tân lúc này thật sự là ngập tràn mê hoặc, đến ngay cả cô ta cũng động lòng, đến nỗi cô ta ngây ra nhìn, còn quên cả mở miệng ngăn lại.

Nhưng trên thực tế, cho dù cô ta có muốn ngăn lại cũng không ngăn lại nổi.

Sắc đẹp ở trước mặt, Trần Gia Bảo có chút miệng khô lưỡi đắng, cúi người xuống, cùng với thân thể của Đoạn Khánh Tân dính lại một chỗ, năm lấy hai tay của Đoạn Khánh Tân, chỉnh lại tư thế của cô ấy, một mùi hương hấp dẫn mê người của cơ thể con gái, lập tức bay vào trong mũi của Trần Gia Bảo, khiến cho lòng anh run lên.

Đoạn Khánh Tân càng đỏ bừng cả mặt, tim đập thình thịch, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững.

Đây là lần đầu tiên cô to gan như vậy, bày ra tư thế dụ người để câu dẫn người khác giới, nếu không phải do sự tranh chấp giữa cô và Liễu Ngọc Phi, cho dù cô có hảo cảm với Trần Gia Bảo hơn nữa, cũng sẽ không làm ra loại chuyện này.

Đúng lúc Đoạn Khánh Tân càng ngày càng xấu hổ, Trần Gia Bảo nắm lấy hai tay của cô, đột nhiên giơ gậy đánh vào trái bóng màu trắng, chỉ nghe "bành" một tiếng giòn tan, trái bóng trắng đem một trái bóng có màu sắc đánh lăn vào trong lỗ.

Bóng lăn cực kì đẹp!

"Vào rồi, thật sự vào rồi." Đoạn Khánh Tân mắt sáng lên, mặt đỏ bừng lên dưới sự hưng phấn, to gan thơm một cái lên má của Trần Gia Bảo, vui đến hoa chân múa tay.

Liễu Ngọc Phi bĩu môi, giống như bản thân hoàn toàn trở thành người thừa, chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua xót vừa tủi thân, đột nhiên vứt cây gậy đi, tùy hứng nói: "Không đánh nữa."

Đoạn Khánh Tân ngây ra, sau đó đi đến trước mặt Liễu Ngọc Phi, chủ động cầm lấy tay của Liễu Ngọc Phi, cười nói: "Chị Liễu, Khánh Tân chỉ là đùa với chị một chút mà thôi, có chỗ nào đắc tội với chị, còn mong chị đừng để tâm, đi, hai chị em chúng ta đi nói chuyện thầm kín."

Tuy Đoạn Khánh Tân là tình địch của Liễu Ngọc Phi, có điều, Đoạn Khánh Tân đường đường là thiên kim tiểu thư của nhà họ Đoạn ở Hà Nội, lại có thể lấy hạ mình xin lỗi, trong lòng Liễu Ngọc Phi ít nhiều cũng có chút cảm động, lại thêm Đoạn Khánh Tân vốn dĩ đã mang khí chất ngọt ngào, khiến người không nhỡ từ chối.

Sau khi hơi do dự, Liễu Ngọc Phi bèn gật đầu đồng ý.

Đầu mày của Đoạn Khánh Tân vụt qua thần sắc vui mừng, kéo Liễu Ngọc Phi đi đến phía bên cạnh, vừa đi được hai bước, đột nhiên nhớ đến Trần Gia Bảo tu vi cao thâm thính lực rất tốt, quay đầu cảnh cáo Trần Gia Bảo nói: "Hai chị em em nói chuyện riêng tư, anh không được nghe trộm đấy."

Chương 1413

Chương 1413

Trần Gia Bảo nhún vai, đáp ứng, tuy anh cũng tò mò hai người phụ nữ sẽ nói gì, nhưng anh trước nay kiêu ngạo, còn chưa đến nỗi phải đi nghe trộm lời bọn họ nói.

Đoạn Khánh Tân cũng biết với tính cách của Trần Gia Bảo, nếu đã đáp ứng nhất định sẽ làm được, yên tâm kéo Liễu Ngọc Phi đi đến phía bên kia của vườn hoa trên không, dựa vào lan can nói chuyện.

Trần Gia Bảo ngồi lại bàn ăn, nhàn nhã tự rót cho mình một ly rượu bắt đầu uống.

Cũng không biết Đoạn Khánh Tân và Liễu Ngọc Phi nói gì, chưa được bao lâu, hai người phụ nữ lúc đầu vốn ngập tràn địch ý, ngược lại bắt đầu nói nói cười cười.

Trong lòng Trần Gia Bảo cực kì kinh ngạc tò mò, đồng thời cũng âm thầm bội phục thủ đoạn của Đoạn Khánh Tân, con ngựa mạnh mẽ Liễu Ngọc Phi này, vậy mà sao rất nhanh đã bị cô ấy thu phục rồi.

Chưa được bao lâu, Đoạn Khánh Tân và Liễu Ngọc Phi thân thiết nắm tay trở lại, giống như một đôi bạn thân.

Trần Gia Bảo không nhịn được tò mò hỏi: "Bọn em vừa nói những gì, sao chỉ mới qua một lúc, đã thân thiết như vậy rồi?"

Liễu Ngọc Phi hừ một tiếng, nhướng mày nói: "Đây là bí mật giữa phụ nữ chúng em, không nói cho anh."

"Ha." Trần Gia Bảo nhẹ cười một tiếng, cứ có cảm giác hai người phụ nữ này đã liên thủ với nhau.

"Được rồi được rồi, Khánh Tân không dễ gì tới tỉnh Phú Thọ tìm anh, nhất định có rất nhiều lời muốn nói với anh, anh mau

nói chuyện với Khánh Tân đi, miễn để Khánh Tân tương tư thành bệnh.” Liễu Ngọc Phi cười tinh nghịch nói.

Mặt của Đoạn Khánh Tân đỏ bừng lên, gãi eo của Liễu Ngọc Phi, không tha nói: “Ngọc Phi chị được lắm, bây giờ lại đến trêu chọc em, ai nói em tương tư thành bệnh rồi.”

Liễu Ngọc Phi bị gãi đến cười khanh khách, run lên.

Sau khi đùa một lúc, Liễu Ngọc Phi lại giục Trần Gia Bảo đi nói chuyện với Đoạn Khánh Tân.

Đoạn Khánh Tân tuy không nói gì, nhưng ánh mắt chuyển động, cả mặt chờ mong.

Trần Gia Bảo nghĩ nghĩ đột nhiên một ngón tay chỉ đến mặt nước mông mênh rộng lớn của Yên Bái ở phía gần đó, nói: “Khánh Tân, hay là cùng nhau chèo thuyền đi!”

“Được.” khóe miệng Đoạn Khánh Tân cong lên một ý cười, quay đầu nhìn về hướng Yên Bái, tưởng tượng đến cảnh hai người cùng ở trên một con thuyền, dường như cũng cực kỳ lãng mạn, tim đập như hươu chạy, cực kì mong đợi.

Trần Gia Bảo lại nhìn về phía Liễu Ngọc Phi, lộ ra ánh mắt hỏi han, nói: “Em có muốn đi cùng không?”

Liễu Ngọc Phi suy nghĩ một lát, nhưng nghĩ đến Đoạn Khánh Tân, vẫn là lắc đầu, nói: “Không cần, Khánh Tân không dễ gì mới gặp anh một lần, em không ở cạnh gây phiền đâu, em ở đây đợi bọn anh.”

Sau khi nói xong, cô lại kịp thời bổ sung thêm một câu, nói: “Nhưng mà, đợi lần sau, anh phải cùng em đi chèo thuyền, chỉ hai người chúng ta.”

Đoạn Khánh Tân cười, cũng không biết Trần Gia Bảo dùng thủ đoạn gì, vậy mà lại có thể khiến cho Liễu Ngọc Phi một lòng một dạ như vậy.

“Được.” Trần Gia Bảo đồng ý, đột nhiên cúi xuống ôm Đoạn Khánh Tân lên.

Dưới sự bất ngờ, Đoạn Khánh Tân lập tức kinh hô một tiếng, đợi lúc phản ứng lại, đã bị Trần Gia Bảo ôm vào trong lòng, chú ý đến ánh mắt của Liễu Ngọc Phi ở bên cạnh, cô đỏ mặt

lên đánh hai cái vào ngực của Trần Gia Bảo, nói: “Anh làm gì đấy?”

Nếu như ở đây chỉ có cô và Trần Gia Bảo, cô có lẽ rất hưởng thụ được Trần Gia Bảo ôm như vậy, nhưng bên cạnh còn có Liễu Ngọc Phi ở đấy, tuy nói hai người đã trở thành bạn thân, nhưng Đoạn Khánh Tân vẫn rất xấu hổ.

“Đương nhiên là đi chèo thuyền nói chuyện rồi.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, đột nhiên hướng đến phía bờ của vườn hoa trên không đi qua đó.

Chương 1414

Chương 1414

Đoạn Khánh Tân kinh hô một tiếng, lẽ nào Trần Gia Bảo muốn cứ ôm cô mà đi đến Yên Bái chèo thuyền sao? Vậy chẳng phải sẽ bị rất nhiều người nhìn thấy, xấu hổ chết mất, lập tức giãy giụa ở trong lòng Trần Gia Bảo, nói: "Anh…anh mau bỏ em xuống…"

"Suỵt, yên lặng, nếu không, rơi xuống anh không chịu trách nhiệm đâu đấy." Trần Gia Bảo trêu đùa nói.

Rơi xuống?

Đoạn Khánh Tân ngây ra, giờ mới phát hiện, mình đã bị Trần Gia Bảo ôm đến bên rìa của vườn hoa trên không, ở bên cạnh lan can chính là bầu trời cao mấy chục mét, không kìm được nói: "Anh… anh muốn làm gì… á… chẳng lẽ anh muốn…"

Cô vừa dứt lời, trong đầu sáng lên, bèn đột nhiên hiểu ra, trong lòng dâng lên một cảm giác mộng ảo không chân thực.

Giây tiếp theo, Trần Gia Bảo cười nhẹ, đột nhiên ôm Đoạn Khánh Tân nhảy lên một cái, sau đó chân đạp vào lan can mượn lực, đã ôm Đoạn Khánh Tân bay đến phía xa.

Đoạn Khánh Tân chỉ thấy bên tai gió thổi vù vù, cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy bên dưới là bầu trời cao mấy chục mét thoáng đãng, không sai, vừa đúng như điều cô vừa nghĩ đến, Trần Gia Bảo thật sự đưa cô bay đến Yên Bái.

Từ bé đến lớn, Đoạn Khánh Tân vẫn là lần đầu tiên thử cảm giác bay trên trời, chỉ thấy vừa lãng mạn lại kích thích, khuôn mắt trắng trẻo đỏ bừng, đột nhiên giơ hai tay ra ôm lấy cổ của Trần Gia Bảo, chủ động dâng tặng nụ hôn, hôn lên môi của Trần Gia Bảo, cười nói: "Cảm ơn anh, em rất thích cảm giác này."

Tuy rằng hôm nay khách sạn Yên Bái đã bị Hoàng Minh Diệu bao trọn, nhưng có rất nhiều du khách không biết, cho nên bên ngoài khách sạn khách sạn Hưu Nhàn có rất nhiều người vây quanh, sau khi bọn họ ngẩng đầu nhìn thấy Trần Gia Bảo và Đoạn Khánh Tân ở trên trời, đồng loạt há hốc mồm, sau đó là một mảnh yên tĩnh, còn tưởng rằng nhìn thấy thần tiên, dưới sự chấn động, còn quên cả lấy máy điện thoại ra chụp ảnh!

Trên bầu trời, Trần Gia Bảo tâm trạng vui vẻ, đột nhiên cúi đầu, cũng hôn lên đôi môi hồng mềm mại của Đoạn Khánh Tân, nói: "Có thể khiến Khánh Tân vui vẻ, là vinh hạnh của anh."

Đoạn Khánh Tân ôm lấy cổ của Trần Gia Bảo cười dịu dàng, chỉ thấy có một cảm giác giống như đang nằm mơ, giống như được hạnh phúc vây trọn.

Ở phía khác, trong vườn hoa trên không, hai tay Liễu Ngọc Phi đặt trên lan can, nhìn cảnh trước mắt, tuy đã làm hòa với Đoạn Khánh Tân, hơn nữa còn trở thành bạn thân, nhưng trong lòng vẫn thấy ghen, sau khi trợn trắng mắt, trực tiếp ngồi trên bàn ăn, mắt không thấy tâm không phiền, tự nói một mình: "Sau này tôi cũng phải bảo Trần Gia Bảo đưa tôi đi hưởng lãng mạn."

Sau khi nói xong, cô ta cầm ly rượu lên, một hơi cạn sạch.

Chỉ chớp mắt, Trần Gia Bảo đã ôm Liễu Ngọc Phi bay ra ngoài hơn ba mươi mét, hơn nữa độ cao bay càng ngày càng thấp, đột nhiên gập đầu ngón tay bắn một cái, một đạo kiếm khí lập tức ngưng lại bắn ra.

Một con thuyền buộc bên bờ ở ngoài xa tầm mười mét, dây thừng lập tức bị cắt đứt, ven theo mặt hồ trôi về phía xa.

Trần Gia Bảo ôm Đoạn Khánh Tân nhảy xuống, vững vàng rơi trên thuyền nhỏ, lúc con thuyền nhỏ hơi chìm xuống nước một chút, "soạt" một tiếng, những bọt nước cao hơn năm mét xung quanh bốn phía của thuyền bắn lên, giống như trời đang mưa vậy.

Đoạn Khánh Tân kinh sợ kêu lên, còn tưởng là sẽ bị ướt như gà luộc, nhưng sau đó cô phát hiện, không biết vì lí do gì,

những bọt nước này không hề rơi trên người bọn họ, lúc này mới thở phào một hơi.

Dưới sự phản xạ của ánh mặt trời, vô số bọt nước cùng rơi xuống, trên mặt nước xuất hiện một cầu vồng bảy màu, sắc màu lung linh rực rỡ.

Đoạn Khánh Tân "oa" một tiếng, vì cảnh đẹp trước mắt mà bất ngờ, dưới sự vui vẻ, giống như một cô gái nhỏ, đưa tay ra bắt lấy cầu vồng, nói: "Mau nhìn xem mau nhìn xem, em chạm vào cầu vồng rồi."

Chương 1415

Chương 1415

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của Đoạn Khánh Tân, khóe miệng của Trần Gia Bảo nở một nữ cười dịu dàng, dưới sự thúc đẩy của chân khí, con thuyền nhỏ tự động trôi đến giữa hồ, giống như là một đôi thần tiên quyến lữ đang chèo thuyền.

Ở phía khác, trước cửa khách sạn Yên Bái, đám người nhìn con thuyền nhỏ ở phía xa, giờ mới phản ứng lại.

“Vãi, đó không phải là thần tiên chứ, vậy mà lại từ trên trời rơi xuống, hơn nữa còn làm nổi lên bọt sóng lớn như vậy, đây quả thực là thần tiên.”

“Đáng tiếc lúc nãy quên mang điện thoại ra quay, nếu không, đưa đoạn này đăng lên mạng, nhất định sẽ rất nổi, nói không chừng còn nổi khắp toàn thế giới!”

“Suỵt, tên nhãi cậu cảm thấy may mắn đi, may mà cậu chưa quay được, nếu không, cậu gặp phải phiền phức lớn rồi, cậu biết người trẻ tuổi đó là ai không?”

“Xời, chẳng lẽ ông biết à? Ông cứ bốc phét đi, đó rõ ràng là hai vị thần tiên, một người phàm như ông làm gì có tư cách quen biết thần tiên?”

“Bốc phét cái gì, tuy tôi không biết người phụ nữ xinh đẹp kia, nhưng tôi biết, người trẻ tuổi kia là Trần Gia Bảo, chính là anh Trần nổi danh ở tỉnh Hòa Bình, gần đây lại khiến cho tỉnh Phú Thọ của chúng ta long trời lở đất, lần trước lúc Tôn Trường Đông và Trần Gia Bảo thi vẽ ở thành phố Thái Bình, lúc đó tôi cũng có mặt ở đấy, tận mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo trên thần ưng từ trên trời bay xuống, còn khoa trương hơn cả hôm nay, ông đây sao có thể nhận nhầm?”

Ba chữ Trần Gia Bảo này vừa nói ra, đám đông xung quanh đều nhao nhao chấn động không thôi, sau đó đều tấm tắc khen

ngợi.

Đoạn thời gian này trở lại, Trần Gia Bảo đã trở thành nhân vật cực kì nổi tiếng của tỉnh Phú Thọ, bọn họ giờ mới biết, quả nhiên là dưới sự nổi tiếng thì không phải chỉ có cái danh vô thực, Trần Gia Bảo quả nhiên là rất giỏi.

Lúc này, trên Yên Bái mênh mông rộng lớn, sóng nước miên man, một con thuyền nhỏ đang tự động trôi không nhanh không chậm trên mặt hồ.

Trên thuyền nhỏ, chỉ có hai người Trần Gia Bảo và Đoạn Khánh Tân.

Đoạn Khánh Tân được Trần Gia Bảo ôm vào trong lòng, vẫn chìm đắm trong cảnh tượng lãng mạn đẹp đẽ vừa rồi, ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, mặt đỏ bừng, ánh mắt ngập nước, nói: "Em rốt cuộc đã biết, tại sao lại có nhiều người con gái ưu tú như vậy thích anh rồi, ở bên cạnh anh, mỗi giây mỗi phút đều được hưởng thụ sự bất ngờ, đối với phụ nữ mà nói, anh quả thực là thứ độc dược ngọt ngào nhất trên đời, khiến người ta không tự chủ được mà chìm đắm."

Trần Gia Bảo hôn một cái lên trán của Đoạn Khánh Tân, nói: "Vậy em thì sao? Có bị trúng độc không?"

Đoạn Khánh Tân cười dịu dàng nói: "Đã trúng độc rồi, hơn nữa độc đã vào đến lục phủ ngũ tạng, không có thuốc chữa."

Trên thực tế, sau khi tạm biệt Trần Gia Bảo ở tỉnh Hòa Bình, Đoạn Khánh Tân đối với Trần Gia Bảo chỉ là cảm thấy cực kì tò mò mà thôi, nhiều hơn cả là mông lung, thậm chí là cảm giác thích khó mà phát hiện ra.

Nhưng sau đó không bao lâu, nhà họ Đoạn ở Hà Nội vì suy nghĩ cho lợi ích gia tộc, có ý muốn để Đoạn Khánh Tân liên hôn với nhà họ Minh là một gia tộc lớn khác ở Hà Nội, nhìn bề ngoài Đoạn Khánh Tân tuy dịu dàng ngọt ngào, nhưng thực chất thì là ngoài mềm trong cứng, thề chết cũng không đồng ý, hơn nữa dưới áp lực liên hôn, khiến cô thật sự hiểu rõ lòng mình, thực ra sớm đã thích Trần Gia Bảo.

Ngoài ra, sau khi Đoạn Khánh Tân đem cậu cả nhà họ Minh ra so sánh với Trần Gia Bảo, càng cảm thấy Trần Gia Bảo mới là bạch mã hoàng tử thật sự của mình, cho nên tâm tư tự nhiên

đều đặt hết trên người Trần Gia Bảo, phái người đi tỉnh Phú Thọ thăm dò tin tức của Trần Gia Bảo, biết được danh tiếng của Trần Gia Bảo không chỉ rất nổi ở tỉnh Phú Thọ, hơn nữa còn đắc tội với các gia tộc lớn như nhà họ Hoàng, nhà họ Hề, dưới sự lo lắng, cô đành xin Diệp Kính, cùng đến tỉnh Phú Thọ để giúp đỡ Trần Gia Bảo.

Lại trải qua cảnh vừa lãng mạn vừa kích thích mà Trần Gia Bảo mang lại cho cô vực nãy, Đoạn Khánh Tân phát hiện, cô càng si mê Trần Gia Bảo hơn.

Chương 1416

Chương 1416

Lúc này, nghe Đoạn Khánh Tân to gan tỏ tình, trong lòng Trần Gia Bảo cực vui, vừa ôm Đoạn Khánh Tân, vừa cúi đầu xuống, ngậm lấy đôi môi đỏ hồng của người đẹp trong lòng.

Đoạn Khánh Tân cũng nhiệt tình đáp trả lại, trong lòng vui vẻ hạnh phúc.

Sau một lúc, môi hai người rời ra.

"Thì ra đây chính là cảm giác khi hôn, không tệ lắm." Đoạn Khánh Tân đỏ bừng mặt, liếm môi, giống như đang hồi tưởng lại, sau đó cô nhìn trái nhìn phải, mới phát hiện con thuyền không biết đã trôi đến giữa Yên Bái từ bao giờ, xung quanh đều là nước hồ trong vắt, mà khách sạn Yên Bái cạnh bờ, đã chỉ có thấy bóng dáng đại khái.

Nhất thời, một cảm giác trời đất vô biên, cùng người yêu dựa dẫm vào nhau ngọt ngào hạnh phúc, dâng lên trong lòng Đoạn Khánh Tân, chỉ động dịch vào lòng của Trần Gia Bảo, tìm một tư thế thoải mái, híp mắt nói: "Gia Bảo, cảm ơn anh, em đã rất lâu rồi không cảm thấy an tâm như vậy."

Con thuyền gỗ nhỏ vẫn đang trôi chậm rãi trên mặt hồ, Đoạn Khánh Tân được Trần Gia Bảo ôm ở trong lòng, giống như một con mèo nhỏ, khiến người ta yêu thương.

Trần Gia Bảo đứng ở mũi thuyền, nhìn cảnh sắc của mặt nước xung quanh, tâm trạng thư thái, hỏi: "Đúng rồi, em đến bây giờ vẫn chưa nói cho anh, sao em lại tìm đến Yên Bái?"

Đoạn Khánh Tân nghe thấy mở mắt ra, cười nói: "Anh đặt em xuống trước đã, em nói cho anh."

"Được." Trần Gia Bảo nghe theo đặt Đoạn Khánh Tân xuống.

Đoạn Khánh Tân đứng ở mũi thuyền, đứng sánh vai với Trần Gia Bảo, ở dưới sự làm nền của thuyền, nước hồ, bầu trời, giống như một đôi thần tiên quyến lữ.

Cô hơi nhẹ than một hơi, nói: "Những chuyện anh làm lúc ở tỉnh Phú Thọ thời gian này quá lớn rồi, ngay cả em ở tỉnh Hòa Bình còn nghe nói, em không biết vì sao nhất định phải đến tỉnh Phú Thọ, nhưng em biết, hoàn cảnh của anh bây giờ ra không ổn, đã dẫn đến sự kiêng dè của nhà họ Hoàng, nhà họ Hề và vài gia tộc lớn rồi."

"Em lo lắng, sợ anh xảy ra chuyện ở tỉnh Phú Thọ, em xin nghỉ dài hạn ở trường, lại cầu xin ông Kính đưa em đến tỉnh Phú Thọ, em nghĩ, gia chủ của nhà họ Hoàng, từng quen biết với bố em, nếu như do em đứng ra thay mặt đi nhà họ Hoàng hòa giải, nhà họ Hoàng nói không chừng sẽ nhìn trên thể diện của nhà họ Đoạn chúng em, từ đó mà bỏ xuống lòng thù địch với anh."

Cảm nhận được tấm lòng của người đẹp, trong lòng Trần Gia Bảo cảm động, khoác vai Đoạn Khánh Tân chặt hơn, nói: "Đều nói khó nhất là trả nợ của người đẹp, lần trước nhà họ Phụng ở tỉnh Hòa Bình, còn có lần này là nhà họ Hoàng ở tỉnh Phú Thọ, em đều suy nghĩ cho anh, Trần Gia Bảo anh có tài đức gì, vậy mà lại được Đoạn Khánh Tân em yêu, chỉ sợ phải lấy thân báo đáp mới có thể báo đáp được ân tình của em."

"Biết em tốt với anh là được rồi." Đoạn Khánh Tân khanh khách cười, tiếp tục nói: "Em nghe nói thời gian này anh ở tỉnh Phú Thọ, rất thân thiết với nhà họ Ngụy ở thành phố Thái Bình, sau khi em đến tỉnh Phú Thọ, vốn dĩ định trực tiếp đến nhà họ Ngụy, nhưng em thay đổi suy nghĩ, nhà họ Hoàng là gia tộc mạnh nhất ở tỉnh Phú Thọ, hơn nữa trong gia tộc còn có cường giả truyền kỳ làm chủ, nếu như một khi quyết định ra tay với anh, vậy thì sẽ như mưa to sấm chớp, cho nên em không muốn làm lỡ thời gian, nên đi thẳng đến Yên Bái.

Sau đó, nửa đường em nghe nói Hoàng Minh Diệu nhà họ Hoàng ở khách sạn Yên Bái Tiêu Nhàn, muốn gặp mặt Hoàng Minh Diệu một lần, từ chỗ anh ta nghe ngóng thái độ của nhà họ Hoàng với anh thế nào, đâu nghĩ sẽ trùng hợp như vậy, Hoàng Minh Diệu vậy mà lại mời anh, nói ra, còn phải cảm ơn

Hoàng Minh Diệu, nếu không thì, em muốn gặp anh, chỉ sợ còn phải lui lại vài ngày."

Thì ra là vậy.

Trần Gia Bảo hiểu ra, triệt để hiểu rõ nguồn cơn, càng thêm cảm động với sự hy sinh của Đoạn Khánh Tân dành cho mình, nói: "Em vất vả rồi, để em vì chuyện của anh, đi lại bôn ba nhiều lần."

"Không vất vả, vì anh, em nguyện ý." Đoạn Khánh Tân cười lắc đầu, đột nhiên không biết nghĩ đến cái gì, nhăn mũi, nói: "Ai mà biết Hoàng Minh Diệu vậy mà lại không có lòng tốt, muốn ở trước mặt em đối phó với anh, em tức giận, không nhịn được dạy dỗ anh ta một trận, còn bảo anh ta xin lỗi anh, ôi, lần này nhà họ Hoàng nhất định sẽ càng thêm thù anh, muốn hòa giải quan hệ giữa anh và nhà họ Hoàng lần nữa, chỉ sợ không phải là chuyện dễ, Gia Bảo, anh sẽ trách em chứ?"

Chương 1417

Chương 1417

“Sao có thể?” Trần Gia Bảo cúi đầu hôn lên tóc của Đoạn Khánh Tân, có thể ngửi được mùi thơm từ tóc của cô truyền đến, nói: “Trần Gia Bảo anh không phải là người không biết tốt xấu, hơn nữa, nếu như em không đến, Hoàng Minh Diệu chỉ sợ bây giờ đã chết ở trên tay anh rồi, đến lúc đó giữa anh và nhà họ Hoàng càng thêm khó hòa giải, đương nhiên, anh vốn dĩ cũng không sợ nhà họ Hoàng, cho dù không hòa giải được cũng không sao, em cứ coi như là đến tỉnh Phú Thọ nghỉ dưỡng một thời gian đi.”

Đoạn Khánh Tân cười vui vẻ, vì Trần Gia Bảo hiểu cho cô mà vui vẻ, chủ động hôn Trần Gia Bảo một cái coi như phần thưởng, nói: “Bao giờ anh về tỉnh Hòa Bình, vậy thì em có thể thường xuyên gặp anh rồi.”

“Đợi sau khi chuyện ở tỉnh Phú Thọ kết thúc, anh sẽ trở về, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc sẽ nhanh thôi.” Trần Gia Bảo nghĩ đến Terai Yuka không biết đang trốn ở chỗ nào, người phụ nữ Nhật Bản này, trốn kĩ thật đấy.

“Thời gian anh ở lại tỉnh Phú Thọ càng dài, hoàn cảnh cũng càng nguy hiểm hơn.” Đoạn Khánh Tân dựa ở trong lòng Trần Gia Bảo than một hơi, tiếp tục nói: “Anh đến tỉnh Phú Thọ rốt cuộc là vì cái gì? Hơn nữa còn đến cùng Ngọc Phi, chẳng lẽ là có nhiệm vụ? Đương nhiên, nếu như không tiện, có thể không cần nói với em.”

Lúc đầu ở đỉnh núi Hồng Lĩnh tỉnh Hòa Bình, lúc Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh quyết chiến, Triệu Khánh Lợi của Cục công an đã từng xuất hiện giúp đỡ Trần Gia Bảo, từ đó có thể thấy quan hệ giữa Trần Gia Bảo và cục công an rất thân thiết.

Bây giờ Trần Gia Bảo lại cùng Liễu Ngọc Phi đi đến tỉnh Phú Thọ, khiến Đoạn Khánh Tân không thể không nghĩ sâu hơn.

Trần Gia Bảo cười, không có chút do dự nào, nói: "Đích thực là nhiệm vụ, thay quốc gia tìm kiếm "Ngọc tỷ Truyền Quốc"."

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo lại bổ sung thêm một câu ở trong lòng,tìm được "Ngọc tỷ Truyền Quốc", sau khi hấp thụ khí vận trên "Ngọc tỷ Truyền Quốc" nâng cao tu vi, sẽ ngoan ngoãn giao cho quốc gia, suy cho cùng, đối với quốc gia hiện đại mà nói, "Ngọc tỷ Truyền Quốc" cũng chỉ còn tác dụng tượng trưng, đối với "khí vận" tiềm ẩn ở bên trong, để lại cũng lãng phí, còn không bằng chuyển hóa thành một phần tu vi của anh.

Đoạn Khánh Tân kinh hô một tiếng, giãy ra từ trong lòng của Trần Gia Bảo, kinh ngạc nói: "Vậy mà lại là "Ngọc tỷ Truyền Quốc", chậc chậc, đây là quốc bảo giá trị lắm đấy, không ngờ lại ở tỉnh Phú Thọ, nếu tin tức này truyền ra ngoài, sợ là cả Việt Nam sẽ ầm ĩ đây."

Trần Gia Bảo nhún vai, nói: "Cho nên, bây giờ chỉ có thể tiếp tục ở lại tỉnh Phú Thọ."

"Ngọc tỷ Truyền Quốc" đích thực là chuyện lớn, bây giờ nhà họ Hoàng đã biết em đến Yên Bái, em. sẽ để ông Kính đến nhà họ Hoàng một chuyến, cố gắng xoay chuyển quan hệ giữa anh và nhà họ Hoàng, hi vọng có thể bỏ xuống được sự thù hận với anh…á…"

Đoạn Khánh Tân còn chưa dứt lời, đột nhiên kêu lên một tiếng, đã bị Trần Gia Bảo kéo xuống ngồi trên mũi thuyền, dọa cô hết hồn, sau đó đấm nhẹ một cái lên lồng ngực của Trần Gia Bảo, nói: "Anh làm gì thế?"

Trần Gia Bảo đưa tay ra nhấc cằm của cô lên, cười nói: "Bây giờ trời đẹp gió mát, mặt hồ lấp lánh, giờ đẹp cảnh đẹp như vậy, lại có giai nhân làm bạn, em không cảm thấy, chúng ta nên làm một chút chuyện yêu thích hay sao?"

"Chuyện… chuyện gì cơ…"

Đoạn Khánh Tân còn chưa nói xong, đôi môi đã bị Trần Gia Bảo chiếm giữ lần nữa, mấp máy môi không nói ra lời, cuối cùng cả người mềm nhũn nằm ở trong lòng Trần Gia Bảo.

Ở phía khác, trong vườn hoa trên không của khách sạn Yên Bái, Liễu Ngọc Phi ngồi bên bàn ăn uống rượu, quay đầu nhìn về phía giữa hồ, với thị lực cường đại của cô ta, cũng chỉ có thể nhìn chiếc thuyền nhỏ thành một điểm đen, không nhìn rõ tình hình ở trên thuyền, nhưng cho dù không nhìn thấy, không cần nghĩ cũng biết Trần Gia Bảo và Đoạn Khánh Tân sẽ làm những chuyện gì.

Nhưng xem ra Liễu Ngọc Phi đã chấp nhận Đoạn Khánh Tân, tuy trong lòng hơi ghen, nhưng cũng không tức giận mấy, giống như lúc trước Đoạn Khánh Tân nói với cô ta, phụ nữ ở bên cạnh Trần Gia Bảo không hề ít, hơn nữa đều là những người phụ nữ cực kì xinh đẹp ưu tú, chỉ có hai người liên thủ với nhau, mới có thể đánh bại những người phụ nữ khác, cướp Trần Gia Bảo lại từ trong tay của đám hồ ly tinh kia, đối với việc ai cuối cùng trở thành vợ thực sự của Trần Gia Bảo, giữa hai người sẽ quyết thắng thua một trận cuối cùng!

Chương 1418

Chương 1418

Có thể nói, giữa Liễu Ngọc Phi và Đoạn Khánh Tân, đã kết thành liên minh tạm thời, cho nên quan hệ giữa Liễu Ngọc Phi và Đoạn Khánh Tân mới đột nhiên trở nên tốt như vậy.

Nghĩ đến đây, Liễu Ngọc Phi tự mình rót một ly rượu, lẩm bẩm nói: "Đoạn Khánh Tân, hy vọng có sẽ không khiến tôi thất vọng, thật sự có cách chiến thắng những người phụ nữ khác!"

Không nhắc đến Liễu Ngọc Phi tự ở bên này chìm đắm vào ảo tưởng của mình với tương lai, lại nói đến con thuyền nhỏ giữa Yên Bái, do Đoạn Khánh Tân đã lâu chưa gặp Trần Gia Bảo, hiếm được lúc ở trên thuyền không có ai làm phiền, cô liền tùy hứng, dính bên người Trần Gia Bảo một thời gian thật dài, mới cùng Trần Gia Bảo quay lại vườn hoa trên không của khách sạn Yên Bái.

Liễu Ngọc Phi lập tức tiến lên đón, thân thiết nắm hai tay của Đoạn Khánh Tân, chớp mắt cười nói: "Giải được nỗi khổ tương tư rồi thấy thế nào, có phải là rất hạnh phúc không?"

Đoạn Khánh Tân mặt đỏ bừng, một lúc không thôi, trêu đùa với Liễu Ngọc Phi.

Chưa bao lâu, do Đoạn Khánh Tân rất thích không khí ở khách sạn này, không, nói chuẩn xác hơn, Đoạn Khánh Tân cùng Trần Gia Bảo chính thức xác lập mối quan hệ, cho nên khách sạn này đối với Đoạn Khánh Tân mà nói rất đặc biệt, cô bao hết cả khách sạn khách sạn Hưu Nhàn, cũng để Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi trực tiếp ở lại đây, hơn nữa trong đầu còn dự định, có nên mua lại khách sạn này hay không?

Do hành trình mệt mỏi, đến buổi chiều, Đoạn Khánh Tân kéo theo Liễu Ngọc Phi nghỉ lại ở phòng tổng thống của khách

sạn.

Còn Trần Gia Bảo lại bị Diệp Kính gọi đến nhà ăn ở tầng dưới.

Sau khi nhân viên mang lên hai tách trà rồi lui xuống.

Trong nhà ăn trang hoàng lộng lẫy, chỉ có Trần Gia Bảo và Diệp Kính hai người ngồi đối diện nhau, khiến cho ở đây trở nên rất rộng rãi trống vắng.

Diệp Kính cầm tách trà lên, nhẹ than một hơi, nhướng mày nói: "Anh Bảo, anh biết tại sao cô chủ lại đến tỉnh Phú Thọ tìm anh chứ?"

"Tôi đã nghe Khánh Tân nói qua rồi, đối với tầm lòng sâu nặng của cô ấy, tôi cảm ơn ở trong lòng."

"Vậy anh có từng biết, cô chủ đến tỉnh Phú Thọ tìm anh, thực ra là gánh áp lực rất lớn?" Diệp Kính tiếp tục hỏi.

Áp lực?

Trần Gia Bảo lắc đầu, không hiểu nói: "Còn mong ông Kính giải đáp nghi hoặc."

Diệp Kính nhấp một ngụm trà, nói: "Thực ra nhà họ Đoạn ở Hà Nội, đã sắp xếp một mối hôn sự cho cô chủ."

"Sắp xếp hôn sự cho Khánh Tân? Sao cô ấy không nói với tôi?" Trần Gia Bảo lập tức nhíu mày, Đoạn Khánh Tân là người phụ nữ của anh, anh tuyệt đối không cho phép Đoạn Khánh Tân gả cho người khác!

Diệp Kính giải thích nói: "Cô chủ không nói với anh, cũng có suy nghĩ của mình, suy cho cùng hoàn cảnh hiện tại của anh ở tỉnh Phú Thọ, đã tương đối nguy hiểm rồi, nếu cô ấy lại nói với anh, cũng chỉ tăng thêm áp lực cho anh mà thôi, tất cả những gì cô chủ làm bây giờ, đều là vì anh."

"Tôi hiểu." Trần Gia Bảo hít một hơi sâu, bình tĩnh nói: "Tôi sẽ không để Khánh Tân gả cho người khác, bởi vì người cô ấy muốn lấy, chỉ có thể là Trần Gia Bảo tôi đây!"

Diệp Kính hài lòng gật đầu, nói: "Anh có thể nói như vậy, cũng không uổng công cô chủ vì anh mà thề chết phản sự sắp

xếp của gia đình, còn vì anh mà đi đến tận tỉnh Phú Thọ xa xôi này.”

Cái gọi là con rồng có một cái vảy mọc ngược, người chạm vào nhất định sẽ phải chết!

Đối với Trần Gia Bảo mà nói, người phụ nữ ở bên cạnh anh, chính là cái vảy rồng mọc ngược của anh, tuyệt đối sẽ không để người khác động vào, cho dù người đó có là ai đi chăng nữa!

Chương 1419

Chương 1419

“Ông Kính, đối tượng liên hôn mà nhà họ Đoạn đã sắp xếp cho Khánh Tân rốt cuộc là ai vậy?”

Trần Gia Bảo thắc mắc hỏi.

Diệp Kính thở dài một tiếng, rồi ông ta nói: “Anh nghe tôi tiếp tục nói, vài năm gần đây thế lực của nhà họ Đoạn ở Hà Nội đã có chút suy yếu, chủ gia đình vì suy nghĩ cho lợi ích của cả gia đình, vậy nên mới quyết định cho tiểu thư mối liên hôn này, dựa vào đó mà tăng thêm sức ảnh hưởng của nhà họ Đoạn, còn đối tượng liên hôn mà nhà họ Đoạn sắp xếp đó chính là một vị đại thiếu gia của nhà họ Minh ở Hà Nội, có lẽ anh chưa từng nghe qua nhà họ Minh, nhà họ Minh ở Hà Nội cũng là một trong những gia tộc có máu mặt nhất ở đây, thực lực cũng rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả nhà họ Đoạn.”

“Nhà họ Minh sao?”

Trần Gia Bảo không nhìn được mà chau mày lại, nếu như anh không nhớ nhầm thì gia tộc lớn mà Nguyên Lễ Phi muốn báo thù chính là nhà họ Minh ở Hà Nội, mà bây giờ gia tộc muốn liên hôn với Đoạn Khánh Tân lại chính là nhà họ Minh ở Hà Nội, trên đời lại có chuyện trùng hợp đến như vậy, lần này anh và nhà họ Minh thật sự phải đối đầu với nhau rồi!

“Khánh Tân là người phụ nữ của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép Khánh Tân gả cho người khác, vả lại tôi đã từng đồng ý với Nguyên Lễ Phi, giúp cô ấy đối phó với nhà họ Minh ở Hà Nội, xem ra, cuộc chiến với nhà họ minh ở Hà Nội sau này, sẽ là một trận chiến không có cách nào có thể tránh được rồi!”

Trần Gia Bảo nghĩ đến đây, vẻ mặt anh nghiêm túc nói: “Đừng nói nhà họ Minh có là một trong những gia tộc mạnh nhất ở

Hà Nội này, cho dù nhà họ Minh có là gia tộc mạnh nhất trên thế giới này, Trần Gia Bảo tôi nhất định cũng sẽ ngăn cản việc Khánh Tân gả đến nhà họ Minh!"

"Người trẻ có lòng quyết đoán, rất tốt, không tồi chút nào." Trong mắt của Diệp Kính lóe lên một tia sáng thể hiện sự tán thưởng rồi tiếp tục nói: "Nhưng mà, nếu như muốn ngăn cản mối liên hôn giữa nhà họ Đoạn và nhà họ Minh này, vậy thì anh phải tranh thủ thời gian rồi, bởi vì theo như sắp xếp trước đó của nhà họ Đoạn, vào khoảng mùa xuân năm nay, tiểu thư sẽ đính hôn với nhà họ Minh, cho dù tiểu thư có phản đối quyết liệt cũng chỉ có thể miễn cưỡng lùi buổi lễ đính hôn đến đầu năm sau mà thôi."

"Chậm nhất là đầu năm sau sao?" Trần Gia Bảo có chút do dự rồi nói: "Mặc dù thời gian gấp rút, nhưng từng ấy thời gian cũng đủ rồi."

"Người trẻ có lòng tự tin là một chuyện tốt." Diệp Kính đứng dậy, ông nhìn vào một bức vẽ được treo trên tường có tên là "Thanh Minh Thượng Hà Đồ", ông khoanh hai tay ra sau nói: "Thực ra tiểu thư có nói chuyện của anh với nhà họ Đoạn, nhà họ Đoạn cũng biết tiểu thư thích anh, nhưng mà, sau khi nhà họ Đoạn điều tra được lai lịch của anh, thì không đồng ý để tiểu thư đến với anh, anh có biết nguyên nhân là gì không?"

Trần Gia Bảo có chút do dự, rồi nói: "Nhà họ Đoạn nghĩ tôi không sánh bằng nhà họ Minh?"

"Không sai." Diệp Kính quay người lại nói: "Nói thật, cho dù anh có võ công cao cường, nắm giữ vốn kinh doanh trong tầm kiểm soát, tất cả đều là những ưu điểm đáng để lựa chọn, anh cũng xem như là một người trẻ có bản lĩnh và tài năng, nhưng có duy nhất một điểm chính là điểm yếu của anh, đó chính năng lực là chính trị!

Về mặt chính trị anh hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào, còn thứ mà hiện tại nhà họ Đoạn cần nhất trước mắt lại chính là sức ảnh hưởng về mặt chính trị, đây cũng chính là nguyên nhân gốc rễ mà nhà họ Đoạn loại anh ra, vậy nên, nếu như có thể giúp đỡ được nhà họ Đoạn về mặt chính trị, vậy thì nhà họ Đoạn sẽ không còn có lý do gì để ngăn cản anh và tiểu thư đến với nhau nữa.

Vậy nên, tôi hi vọng anh có thể tham gia chính trị, đây cũng coi như là một phiếu biểu quyết tỏ ý sự ủng hộ của anh với nhà họ Đoạn, khiến cho nhà họ Đoạn thấy được thành ý của anh, như vậy thì tiểu thư có thể dễ dàng ra mặt, để nhà họ Đoạn cho anh một cơ hội, thuyết phục gia đình tạm thời hoãn lại ý định liên hôn với nhà họ Minh.

Anh yên tâm, khi anh có được sự giúp đỡ của nhà họ Đoạn, cộng thêm sự tài năng của anh, cậu ở trong lĩnh vực chính trị nhất định sẽ như cá gặp nước, không bao lâu anh có thể có được nhiều thành tựu trong lĩnh vực này, lại thêm có thể cùng với tiểu thư bên nhau trọn đời, cũng coi như trong chuyện vui có chuyện mừng. Tôi cho anh thời gian ba ngày, cậu hãy suy nghĩ cho thật kỹ, tôi hi vọng có thể nghe được đáp án mà tôi kì vọng từ cậu."

Chương 1420

Chương 1420

Tham gia chính trị sao?

Trần Gia Bảo chau mày lại, một anh hùng khí khái nhìn đời bằng nửa con mắt như anh, lại có thể hạ thấp bản thân mình đi tham gia chính trị được sao? Huống chi, với tính cách ngang tàng không chịu khuất phục như anh, cũng không thể chịu được sự ràng buộc của những người khác, cũng chính là vì như vậy, một trong những điều kiện để anh tham gia vào cục an ninh quốc gia đó chính là cần có một lý do đầy đủ thuyết phục, nói cách khác, đó chính là anh và cục an ninh quốc gia hai bên không phải mối quan hệ phụ thuộc vào nhau, mà thay vào đó là hai bên có mối quan hệ hợp tác với nhau.

Bây giờ muốn anh đi tham gia chính trị, là một chuyện hoàn toàn không có khả năng!

Vậy nên, ngay lúc đó Trần Gia Bảo liền nói: "Không cần phải suy nghĩ nữa, tôi sẽ không tham gia chính trị đâu."

Diệp Kính bắt đầu chau mày lại, giữa trán hiện lên một đường nét nhăn nhó của sự không vui, rồi ông ta nói: "Nói như vậy, là cậu sẽ phụ lại tấm chân tình mà tiểu thư dành cho anh, ngồi nhìn cô ấy và nhà họ Minh liên hôn?"

"Không." Trần Gia Bảo lắc lắc đầu rồi nói: "Khánh Tân là người phụ nữ mà tôi đã xác định sẵn, cô ấy chỉ có thể là người phụ nữ của tôi, tôi nhất định sẽ không để người nhà họ Đoạn gả cô ấy cho người khác."

"Nhưng nếu như anh không tham gia vào chính trị, anh nhất định sẽ bị nhà họ Đoạn từ chối một trăm phần trăm, bởi vì nhà họ Đoạn tuyệt đối sẽ không gả tiểu thư cho một người mà không có cách nào đem lại lợi ích chính trị cho nhà họ Đoạn, Trần Gia Bảo, suy nghĩ của anh thật sự là quá ngây thơ." Diệp

Kính đã có chút gì đó tức giận, nếu như Trần Gia Bảo không tham gia vào chính trị, với thế lực của nhà họ Đoạn mà nói, tuyệt đối sẽ không gả tiểu thư cho một người như Trần Gia Bảo.

Vì vậy, nếu như Trần Gia Bảo cương quyết không chịu tham gia vào chính trị, theo như Diệp Kính thấy thì Trần Gia Bảo không hề quan tâm để ý đến tiểu thư một chút nào.

Trần Gia Bảo tự tin nói: "Trên đời này không phải chỉ có duy nhất một con đường tham gia chính trị, bất luận là kinh tế hay con đường võ đạo, tôi đều sẽ thể hiện ra thực lực khiến nhà họ Đoạn phải bất ngờ của tôi, tôi sẽ khiến nhà họ Đoạn phải biết rằng cho dù tôi không tham gia chính trị, Trần Gia Bảo tôi cũng có thể đem lại lợi ích to lớn đến cho nhà họ Đoạn, vả lại còn đem lại nhiều lợi ích to lớn hơn so với nhà họ Minh, đến lúc đó, tôi có thể quang minh chính đại đón Khánh Tân từ nhà họ Đoạn, Trần Gia Bảo tôi nói được làm được!"

Diệp Kính khẽ chau mày lại, mặc dù thái độ của ông đối với Trần Gia Bảo có chút gì đó vui vẻ yên tâm, nhưng ông vẫn có vẻ không thích mà nói: "Vậy thì anh có biết rằng, anh đã chọn một con đường vô cùng khó khăn không, ít nhất là nó khó hơn nhiều so với việc anh trực tiếp tham gia chính trị, muốn nhà họ Đoạn chấp nhận anh, hầu như là một chuyện không thể nào, nếu như đến lúc đó nhà họ Đoạn vẫn không chịu đồng ý để cậu và tiểu thư đến với nhau thì sao?"

"Đối với Trần Gia Bảo tôi mà nói, trên đời này chỉ có chuyện tôi muốn hay không muốn làm, không bao giờ có chuyện mà tôi không làm được, thêm nữa…" Trần Gia Bảo cười một cách thách thức rồi nói tiếp: "Nếu như đến cuối cùng nhà họ Đoạn vẫn kiên quyết gả Khánh Tân cho nhà họ Minh thì cho dù Trần Gia Bảo tôi có phải một mình vào Hà Nội làm loạn cả hôn lễ lên, cũng nhất định phải đưa được Khánh Tân đi, còn bất luận là nhà họ Đoạn hay nhà họ Minh, bọn họ không thể nào ngăn cản được tôi."

Trời đất, tên Trần Gia Bảo này còn có ý định cướp dâu giữa ban ngày nữa sao?

Diệp Kính mới mới đầu hơi bất ngờ á khẩu, sau đó liền cười lớn ha ha rồi nói: "Được đấy thằng nhóc, đủ thẳng thắn, và

thật là không cần mặt mũi, nhưng tôi thích như vậy, nếu như anh giám đại náo hôn lễ cho dù tôi có bị ông chủ trừng phạt thì cũng sẽ nhất định giúp đỡ anh hết sức."

"Vậy thì cảm ơn ông Kính nhiều." Trần Gia Bảo nhếch mép cười, vô cùng cảm kích mà nói.

"Anh không cần phải cảm ơn tôi, tôi là đang suy nghĩ cho tiểu thư, tiểu thư là do một tay tôi chăm sóc từ nhỏ nhìn cô ấy lớn lên từng ngày, tôi đã sớm coi cô ấy như là một đứa cháu gái ruột của mình rồi, tôi không thể hai mắt tròn xoe nhìn cô ấy bị gả đi cho người mà cô ấy không thích được." Đầu tiên là Diệp Kính trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái, sau đó nói một cách thản nhiên: "Nếu như cậu là người thật sự có tấm lòng, thì cuối năm nay, hãy đến nhà họ Đoạn ở Hà Nội một chuyến, đến lúc đó có thể ngăn cản tiểu thư gả cho nhà họ Minh hay không, vậy thì phải xem bản lĩnh của cậu rồi."

"Cuối năm nay sao?"

Chương 1421

Chương 1421

Trần Gia Bảo nhỏ giọng lặp lại một câu hỏi, bây giờ đã là mùa thu, khoảng thời gian đến cuối năm không còn đến nửa năm nữa, mặc dù rất gấp rút, nhưng anh không hề cảm thấy sợ hãi!

Lúc đó, Trần Gia Bảo đứng lên, tự tin cười một cái rồi nói: "Tôi biết rồi, cuối năm nay tôi nhất định sẽ đến nhà họ Đoạn ở Hà Nội một chuyến, đích thân đưa Khánh Tân đi từ tay nhà họ Đoạn."

Ngoại trừ việc đưa Khánh Tân đi, Trần Gia Bảo còn quyết chiến với nhà họ Minh một phen, báo thù cho Nguyên Lễ Phi!

"Các dòng tộc hào môn tôi đã từng dẫm đạp qua không ít, không biết rằng cảm giác đạp một trong những gia tộc mạnh nhất ở Hà Nội xuống dưới chân sẽ có cảm giác như thế nào."

Trần Gia Bảo nghĩ đến đây, trong lòng anh cảm thấy vô cùng chờ đợi thời khắc đó, sau đó liền tạm biệt rồi rời đi, anh còn phải đến nhà họ Bạch ở thành phố Bắc Ninh một chuyến, tái khám lại cho ông chủ bạch một lần nữa, thuận tiện củng cố chắc chắn lại một lần nữa triệt để mối quan hệ hợp tác giữa anh với nhà họ Bạch.

Đợi sau khi Trần Gia Bảo rời đi, Diệp Kính hướng đầu tới một gian phòng ở bên cạnh nói: "Tiểu thư, cô đã nghe thấy hết rồi chứ?"

Cửa của căn phòng được mở ra, khuôn mặt nước mắt đầm đìa của Đoạn Khánh Tân bước ra, cô vừa khóc vừa cười rồi nói: "Cháu đã nghe thấy hết rồi, cháu rất thích anh ấy."

Cô ấy thực ra không nghỉ ngơi trong phòng ở tầng trên, mà cô ấy đã trốn sẵn từ trước ở gian phòng bên cạnh, cô muốn biết được thật ra trong lòng của Trần Gia Bảo nghĩ như thế nào.

Vừa mới bắt đầu sau khi nghe được Trần Gia Bảo không chịu đồng ý tham gia chính trị, trong lòng cô cảm thấy vô cùng thất vọng, nhưng sau khi tiếp tục nghe được Trần Gia Bảo vì cô mà không ngại đối đầu với nhà họ Đoạn và nhà họ Minh, cô bỗng chốc cảm động đến mức hai mắt đỏ hoe, không cầm được nước mắt vừa khóc vừa cười, cô chỉ còn cảm thấy trong lòng tràn ngập hạnh phúc, nếu như không phải cô đang nấp ở trong phòng, thì sợ rằng cô đã xông ra từ sớm lao vào trong vòng tay của Trần Gia Bảo.

Ngay sau đó, Đoạn Khánh Tân liền lau đi nước mắt, lo lắng mà hỏi: "Ông Kính, nửa năm sau mà Gia Bảo đi đến Hà Nội, nhất định sẽ bị làm khó rất nhiều, cháu lo lắng… lo lắng Gia Bảo sẽ chịu thiệt thòi…"

Diệp Kính lập tức chau mày lại, âm thanh mang theo sự nghiêm khắc nói: "Đây là lựa chọn của Trần Gia Bảo, tất cả mọi hậu quả đều phải do anh ta đón nhận, vả lại Trần Gia Bảo là một người đàn ông, nếu như ngay cả một chút thiệt thòi cũng không chịu đựng được thì sau này sao có thể làm được chuyện lớn, làm sao có thể xứng đáng với cô được?"

Đoạn Khánh Tân mở miệng định nói gì đó, mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng cô không ngừng cảm thấy lo lắng.

"Được rồi, bây giờ cô mau đi rửa mặt đi, đi lên trên nghỉ ngơi đi." Diệp Kính khoanh hai tay ra sau lưng đi ra phía bên ngoài.

Đoạn Khánh Tân gật gật đầu rồi hỏi: "Ông Kính, ông đi đâu vậy?"

"Đi nhà họ Hoàng." Diệp Kính bước chầm chậm từ tốn từng bước, sau đó liền đi một mạch đi về phía ngoài khách sạn.

Đoạn Khánh Tân biết rằng, lần đi nhà họ Hoàng này của ông Kính nhất định là đi khuyên nhà họ Hoàng bỏ đi ý định đối địch với Trần Gia Bảo, trong lòng cô cảm thấy vô cùng cảm kích.

Ở một bên, Trần Gia Bảo đã nổ máy đi đến nhà họ Bạch ở thành phố Bắc Ninh, từ miệng của Bạch Ngọc Thanh được biết, vẫn không tìm được tung tích của Terai Chika.

Trần Gia Bảo cũng không cảm thấy bất ngờ về chuyện này, nên không cảm thấy thất vọng gì, anh liền đi đến căn phòng ở

vườn sau để thăm khám cho ông chủ Bạch, có lẽ là do tác dụng của uống thuốc bắc,tình trạng sức khỏe của ông chủ Bạch đã tốt lên không ít rất rõ rệt, sợ rằng dùng thuốc không bao lâu nữa, cơ thể có thể khỏe lại hoàn toàn.

Sau đó, ngay trước mặt của Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh đề cập tới chuyện sau này nhà họ Bạch sẽ cùng hợp tác với Trần Gia Bảo, thái độ của Bạch Hải Hồng khác lại so với trước, chính miệng đồng ý hợp tác.

Chương 1422

Chương 1422

Bạch Ngọc Thanh vui mừng không ngớt, không ngờ mọi chuyện lại có thể thuận lợi đến như vậy.

Trần Gia Bảo cũng vui mừng không kém, nhưng lại cảm thấy có chút gì đó kì lạ, anh nghĩ mãi không ra tại sao thái độ của Bạch Hải Hồng lại thay đổi nhanh đến như vậy?

Mặc dù nhà họ Bạch đã quyết định cùng tiến cùng lùi với Trần Gia Bảo. Để thể hiện lòng thành của nhà họ Bạch, Bạch Hải Hồng xua tay phái thêm càng nhiều người đi truy tìm dấu vết của Terai Chika, thậm chí còn mời tới một vị Tông sư hậu kì rất mạnh. Cho dù có gặp phải Takashima Seira cũng đủ để chiến đấu một trận, đảm bảo rằng có thể bắt được Terai Chika!

Vì vậy Bạch Ngọc Thanh càng thêm hài lòng hơn.

“Hiện nay nhà họ Bạch đã quyết định đứng về phía anh rồi, tại sao nhìn vẻ mặt của anh có vẻ không vui vẻ gì cho cam vậy?”

Lúc này đã hơn sáu giờ chiều rồi, bên cạnh một cái hồ tại resort Minh Lâm của nhà họ Bạch, Bạch Ngọc Thanh đang ngồi trên một cái ghế gỗ dài, nghiêng đầu ngắm nhìn Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo khẽ cau mày, dường như đang suy nghĩ gì đó nên càng thêm tò mò mà hỏi.

Trần Gia Bảo lắc đầu rồi nói: “Không có gì, tôi chỉ là tò mò tối qua bố của cô vẫn còn có ý kiến rất lớn đối với tôi, hơn nữa đối với nhà họ Hoàng lại cực kì tốt. Tại sao chỉ mới chớp mắt một cái đã nhận lời, đồng ý cho nhà họ Bạch kết liên minh với tôi rồi?”

Bạch Ngọc Thanh trợn mắt một cái rồi nói: “Anh thật sự coi bố của tôi thành ông già bảo thủ rồi sao? Hơn nữa bố tôi không thể coi anh là con rể tương lai của ông ấy mà tới giúp anh cùng nhau đối phó với nhà họ Hoàng sao?”

Sau khi nói xong câu này, Bạch Ngọc Thanh tự nhịn không nổi nữa mà bật cười. Chuyện xảy ra tối hôm qua quá mộng ảo, mơ mơ màng màng đã trở thành vị hôn thê của Trần Gia Bảo rồi. Ngay cả những chuyện mà cô ta muốn xảy ra cũng đều cảm thấy không thể nghĩ tới, tối hôm qua cô ta cứ thế mà suy nghĩ nên suýt chút nữa ngủ không được ngon giấc.

“Ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, cảm thấy Bạch Ngọc Thanh nói cũng có đạo lý, liền đem nghi hoặc trong lòng ném qua sau đầu, sau đó nói đùa: “Đáng tiếc đứa con rể tương lai này lại là giả.”

“Làm sao, anh còn muốn diễn kịch mà thành thật hay sao?” Bạch Ngọc Thanh hơi đỏ mặt, vô tức đưa tay sờ sờ chiếc nhẫn ở ngón áp út của mình, hơi cúi đầu xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì?

Một lúc sau, cô ta đột nhiên ngẩng đầu, mở lời đề nghị: “Có muốn ra bên ngoài uống ly rượu không, coi như là để chúc mừng nhà họ Bạch và anh kết liên minh?”

Trần Gia Bảo vẫn còn muốn quay trở lại thành phố Yên Bái để ở bên Đoạn Khánh Tân nhiều hơn. Nhưng dưới ánh mắt mong đợi của Bạch Ngọc Thanh thì chợt mềm lòng, liền đồng ý nói: “Được.”

“Vậy anh đợi một chút, tôi đi thay đồ đã.” Bạch Ngọc Thanh trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, đứng dậy quay trở về phòng.

Hơn ba mươi phút sau, Bạch Ngọc Thanh mới thong dong đi đến, lại lần nữa xuất hiện trước mặt của Trần Gia Bảo.

Ánh mắt Trần Gia Bảo lập tức sáng lên, chỉ nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh trang điểm lại một cách đẹp đẽ, bốn phía phát ra ánh tuyệt đẹp rung động lòng người. Bên trên mặc một cái áo sơ mi bó eo màu trắng, phía dưới mặc một cái váy ngắn màu trắng cùng với một đôi bốt cao cổ màu đen, lộ ra một cặp đùi thon dài, chẳng những thể hiện được thân hình quyến rũ nóng bỏng, mà cả người còn thay đổi khí chất lạnh lùng tao nhã ban đầu sang tràn ngập hơi thở thanh xuân khiến người ta rung động.

Bạch Ngọc Thanh nhìn thấy ánh mắt kinh diễm của Trần Gia Bảo rất hài lòng, cố ý quay vài vòng trước mặt Trần Gia Bảo,

phô bày thân hình yêu kiều quyến rũ trước mặt anh rồi nháy mắt nói: “Thế nào?”

“Những cô gái như này chỉ trên trời mới có, nhân gian có được mấy ai như vậy.” Trần Gia Bảo tự đáy lòng cảm thán, đáng tiếc cô gái xinh đẹp tới nhường này chỉ là vị hôn thê giả của anh ta mà thôi.

Chương 1423

Chương 1423

Bạch Ngọc Thanh đắc ý cười, chủ động bước tới kéo lấy cánh tay của Trần Gia Bảo rồi nói: “Coi như anh cũng biết nói chuyện, đi, chị đây dẫn chú đi uống rượu, hôm nay uống không say không về.”

Đột nhiên, bên cạnh Trần Gia Bảo là Bạch Ngọc Thanh với cơ thể mềm mại, mùi thơm nhàn nhạt trên người cô ta vờn quanh chóp mũi anh, lòng anh không khỏi lay động.

Trong lòng Bạch Ngọc Thanh cũng xấu hổ không kém, nhưng vừa nghĩ tới cô ta với Trần Gia Bảo hiện tại đang trong thân phận người yêu, dù sao cũng sẽ không có ai dị nghị nên hào phóng cùng với Trần Gia Bảo đi vào gara để xe.

Sau khi tới gara để xe, Bạch Ngọc Thanh lái một chiếc Lamborghini màu trắng, đạp chân ga rồi lái thẳng về phía khu đô thị của thành phố Bắc Ninh.

Với tính cách bên ngoài lạnh lùng bên trong buông thả của Bạch Ngọc Thanh, cộng thêm với việc hiện tại tâm trạng cô ta đang rất vui vẻ càng làm cho cô ta thả mình hơn nữa. Trên đường lái xe rất nhanh, xe lao đi vù vù, khí phách như bão tố, chỉ khi tiến vào nơi xe cộ dần dần tăng lên của trung tâm thành phố thì mới giảm chậm tốc độ. Cuối cùng chiếc Lamborghini dừng lại trước cửa một quán bar bình thường của thành phố Bắc Ninh.

Vốn dĩ trong suy nghĩ của Trần Gia Bảo, với cái thân phận cô cả cao quý của nhà họ Bạch của Bạch Ngọc Thanh nếu như muốn vào quán bar cũng nên chọn một quán bar cao cấp mới đúng, ít nhất cũng phải tương đương với khách sạn Yên Bái mới là hợp tình hợp lý. Không ngờ được rằng cô ta lại chọn một quán bar bình thường.

Đương nhiên Trần Gia Bảo không có thành kiến gì về quán bar này, ngược lại còn cảm thấy tới quán bar uống rượu càng thêm có không khí. Chỉ là cho dù nhìn thế nào đi nữa thì quán bar ồn ào hỗn tạp cũng không phù hợp với khí chất cao quý của Bạch Ngọc Thanh.

Cái sự tương phản mạnh mẽ này khiến cho Trần Gia Bảo không khỏi nhìn quán ba thêm vài lần, chỉ thấy ở cửa quán bar viết bốn chữ "Tới Happy nào", trước cửa đỗ không ít xe. Bất kể có nhìn thế nào cũng không cảm thấy có chút hấp dẫn nào. Không biết tại sao lại có thể thu hút một người cấp bậc nữ thần như Bạch Ngọc Thanh được.

Bạch Ngọc Thanh hai mắt sáng ngời, giơ ngón tay cái chỉ vào cửa quán bar rồi mím môi cười nói: "Gia giáo của nhà họ Bạch rất nghiêm khắc, trước đây tôi chưa từng tới quán bar bao giờ. Cho nên vẫn luôn muốn thử cảm giác ngồi quán bar xem nó như thế nào. Đi, cùng chị đây vào trong uống hai ly, tuy nhiên tôi nghe nói quán bar hơi loạn, anh phải bảo vệ tốt cho tôi mới được."

"Nếu Ngọc Thanh đã có nhã hứng như vậy, tôi tất nhiên phải xả thân để bảo vệ người đẹp rồi." Trần Gia Bảo giơ tay nhấc cằm của Bạch Ngọc Thanh, mở miệng trêu đùa: "Hơn nữa tôi nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt, cô là vị hôn thê của tôi, nếu như để cho kẻ khác chiếm tiện nghi của cô, vậy chẳng phải tôi sẽ bị thiệt lớn sao?"

"Cắt, cái danh vị hôn phu này của anh là giả mạo thôi, bổn cô nương có thể đá anh bất cứ lúc nào." Bạch Ngọc Thanh đỏ mặt cười khúc khích, đột nhiên mở cửa xe chạy tới cửa quán bar, còn làm mặt quỷ với Trần Gia Bảo, xem ra tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Sau khi Trần Gia Bảo xuống xe liền đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Thanh, rất tự nhiên mà vương tay ôm lấy eo của Bạch Ngọc Thanh, kéo cô ta vào lòng của mình.

"Anh… anh làm gì vậy?" Bạch Ngọc Thanh lập tức ngạc nhiên hô một tiếng. Vừa mới đến cửa quán bar đã bị anh ôm vào lòng rồi, nếu như uống nhiều rượu thì Trần Gia Bảo chẳng phải sẽ càng quá đáng hơn sao?

Trần Gia Bảo hiển nhiên nói: “Ngọc Thanh là tiên nữ giáng xuống trần gian, cả cái thành phố Bắc Ninh này chỉ sợ không có ai xinh đẹp hơn cô. Chỉ cần cô vừa bước vào quán bar, nhất định sẽ điên cuồng thu hút được sự chú ý của cả đống ông lớn. Tôi phải tuyên bố chủ quyền trước, nói cho bọn họ biết Bạch Ngọc Thanh là hoa đã có chủ mới được, đây chính là một cách để bảo vệ cô.”

Nghe thấy Trần Gia Bảo thật thật giả giả mà giải thích, Bạch Ngọc Thanh nghĩ ngợi rồi cảm thấy dường như cũng có chút đạo lý, liền ngoan ngoãn để Trần Gia Bảo ôm lấy, sau đó tò mò hỏi: “Nếu như thật sự có người tới chiếm tiện nghi của tôi thì sao?”

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng rồi nói: “Chỗ này là quán bar, nếu có người tới chiếm tiện nghi của cô thì cô cứ cầm lấy chai rượu, hung hăng đập lên đầu kẻ đó!”

Chương 1424

Chương 1424

“Được!” Bạch Ngọc Thanh hai mắt sáng ngời, lời nói lỗ mãng đơn giản của Trần Gia Bảo lại làm cho cô ta cảm động!

Trần Gia Bảo đẩy cửa quán bar kéo theo Bạch Ngọc Thanh bước vào trong. Ngay lập tức có âm thanh sống động nhịp nhàng của DJ xen lẫn với đó là mùi vị của rượu và đồ uống có ga ập thẳng vào hai người họ.

Bạch Ngọc Thanh cứ như một đứa trẻ hiếu kỳ mà ngó đông ngó tây, nhìn thấy trên sàn nhảy của quán ba có không ít trai xinh gái đẹp đang điên cuồng uốn éo nhảy múa theo tiếng nhạc dưới ánh đèn nhấp nháy. Cả quán ba đều tràn ngập trong bầu không khí nồng nhiệt hăng say.

Khi Bạch Ngọc Thanh đang quan sát khung cảnh trong quán bar thì xung quanh có không ít đàn ông đã chú ý tới sự hiện diện của Bạch Ngọc Thanh, lập tức trong mắt lóe lên sự kinh diễm và si mê. Đậu phộng, cô gái này quá mức xinh đẹp rồi.

Không ít người bắt đầu bàn tán xôn xao, chỉ chỉ chỏ chỏ về phía của Bạch Ngọc Thanh, còn có không ít người phóng ánh mắt ghen tị lên Trần Gia Bảo, nghĩ xem làm cách nào có thể hôn lên gương mặt Bạch Ngọc Thanh. Dường như trong mắt của mấy người đó, Bạch Ngọc Thanh đã trở thành một con cừu non chuẩn bị bị làm thịt.

Trần Gia Bảo đảo mắt nhìn một vòng, đem phản ứng của những người xung quanh đều thu hết vào mắt, khóe miệng khẽ cong lên cười, ôm lấy Bạch Ngọc Thanh bước lên quầy bar rồi gọi hai ly cocktail màu xanh.

Sau khi cùng Bạch Ngọc Thanh cụng ly và uống một ngụm xong, Trần Gia Bảo cười nói: “Cảm giác lần đầu tiên tới quán bar như thế nào?”

Bạch Ngọc Thanh uống hết một ly cocktail, hai má chợt ửng đỏ một mảng càng làm hiện thêm vẻ xinh đẹp động lòng người, sau đó cười nói: "Cũng tạm, rất mới mẻ, rất náo nhiệt, cũng rất… rất điên cuồng."

"Còn có càng điên cuồng hơn nữa, đi, chúng ta đi nhảy, dẫn cô đi trải nghiệm thế nào là điên cuồng chân chính."

Bạch Ngọc Thanh kinh hô một tiếng, chỉ có thể để mặc Trần Gia Bảo tùy ý kéo đi.

Người đứng bên sàn nhảy làm gì đã gặp qua người còn đẹp hơn cả diễn viên điện ảnh như Bạch Ngọc Thanh? Cho nên khi nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh vừa đi tới liền vô thức dạt sang hai bên. Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh nhanh chóng bước tới trung tâm sàn nhảy.

Bị những người đang nhảy múa nóng bỏng xung quanh làm ảnh hưởng, mặt Bạch Ngọc Thanh đỏ bừng, đấm nhẹ vào ngực Trần Gia Bảo một cái rồi nói: "Tôi… tôi không biết nhảy múa như bọn họ."

Cô ta xuất thân danh môn, gia giáo rất nghiêm khắc, từ nhỏ đã học qua các loại múa dân tộc, cô ta là một bậc thầy nhảy múa chân chính nhưng lại không biết cách nhảy trong quán bar.

Trần Gia Bảo nhìn thấy dáng vẻ dễ thương của cô ta, trong lòng vui vẻ cười nói: "Rất đơn giản, chỉ có mấy động tác đơn giản thôi. Lắc eo, ưỡn ngực, đong đưa lặp đi lặp lại không ngừng theo nhịp điệu của nhạc là được."

Vừa nói dứt lời Trần Gia Bảo đã bắt đầu nhảy múa bên cạnh Bạch Ngọc Thanh.

Thực ra Trần Gia Bảo cũng không biết nhảy, nhưng với khả năng kiểm soát hoàn hảo các bộ phận cơ thể của anh, chỉ cần nhìn những người xung quanh nhảy một lần anh liền lập tức có thể bắt chước được và nhảy được ngay.

Bạch Ngọc Thanh vội vàng lùi về sau hai bước, sau đó khẽ bật cười một tiếng. Dường như bị Trần Gia Bảo lây nhiễm, sau khi hơi do dự cô ta cũng bắt đầu cũng nhảy với Trần Gia Bảo.

Lúc mới bắt đầu Bạch Ngọc Thanh còn có chút không thành thạo, động tác còn hơi xa lạ. Nhưng dù sao cô ta cũng tập múa từ nhỏ, đã có một nền tảng vững chắc cho nên đợi sau khi đã

quen động tác thì liền thành thục nhảy và dần dần tăng tốc động tác. Trong sự đẹp đẽ có một tia cuồng dã, lại phối hợp thêm khuôn mặt xinh đẹp của cô ta dường như đã trở thành sự tồn tại thu hút ánh mắt người khác nhất trong quán bar này.

Chương 1425

Chương 1425

Dưới sự ảnh hưởng của môi trường xung quanh, Bạch Ngọc Thanh hoàn toàn chìm đắm vào tiết tấu của điệu nhảy, cơ thể càng ngày càng nóng bỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, càng tiến gần hơn tới cơ thể của Trần Gia Bảo để Trần Gia Bảo chiếm tiện nghi.

Có không ít người có lòng dạ xấu xa, lấy nhảy múa che đậy để từ từ tiến gần tới thân thể của Bạch Ngọc Thanh, muốn nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của Bạch Ngọc Thanh.

Trần Gia Bảo nhìn quanh một vòng, làm sao không biết ý đồ của đám người xung quanh cho được? Mặc dù bên ngoài không có biểu cảm gì nhưng trên thực tế lại phóng nội kình ra bên ngoài, hình thành một bức tường chân khí ngăn cách, bao phủ toàn bộ xung quanh trong phạm vi hai mét.

Sau khi dám người đó đụng phải bức tường không khí liền lần lượt bị ngăn trở lùi ra sau, trong lòng vừa kinh ngạc vừa khó hiểu, còn nghĩ rằng uống nhiều rượu nên sinh ra ảo giác.

Khi điệu nhảy nóng bỏng kết thúc, khuôn mặt Bạch Ngọc Thanh đỏ bừng, thở hổn hển, ánh mắt tràn đầy vẻ hưng phấn, thân thể dính chặt vào Trần Gia Bảo.

Trong ánh mắt vừa ghen tị vừa căm hận của mọi người, Trần Gia Bảo cười nói: “Không hổ là Ngọc Thanh, người đã đẹp, nhảy cũng đẹp.”

“Đương nhiên.” Bạch Ngọc Thanh vui vẻ, thở hổn hển, hơi thở mang theo hương hoa, bởi vì hai người đứng gần nhau nên hơi thở ấm nóng từ trong miệng cô ta phả lên cổ Trần Gia Bảo.

“Đi, trở lại quầy bar tiếp tục uống rượu.”

Trần Gia Bảo ôm lấy eo Bạch Ngọc Thanh, quay lại quầy bar.

Bị ảnh hưởng bởi khung cảnh nóng bỏng xung quanh, cộng thêm việc Bạch Ngọc Thanh vốn đã có ấn tượng tốt về Trần Gia Bảo, cô ta để Trần Gia Bảo ôm, trong lòng vẫn nhớ lại sự phấn khích khi khiêu vũ với Trần Gia Bảo lúc nãy.

Sau khi trở lại quầy rượu ngồi xuống, Trần Gia Bảo gọi hai ly rượu lạnh, đẩy một ly đến trước mặt Bạch Ngọc Thanh, hỏi: "Thần tiên rơi xuống bụi trần có cảm giác thế nào?"

Bạch Ngọc Thanh đỏ mặt, uống một hớp rượu, hơi nghiêng đầu suy nghĩ, nghiêm túc cười nói: "Không tồi, cảm thấy không có ràng buộc, không có phiền muộn, muốn làm gì thì làm, cảm giác này thật tuyệt vời, ít nhất thì cũng thoải mái hơn rất nhiều so với việc làm cô cả nhà họ Bạch.

"Ha, cái này gọi là trải nghiệm cuộc sống của người bình thường." Trần Gia Bảo cười tủm tỉm, đột nhiên vươn tay sờ đầu Bạch Ngọc Thanh, nói: "Bình thường Ngọc Thanh đã quen ngồi trên cao, bây giờ được trải nghiệm cảm giác của người bình thường, tất nhiên sẽ cảm thấy khác lạ."

"Anh nói cũng có lý." Bạch Ngọc Thanh uống thêm một ngụm rượu, uống cạn rượu trong ly, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn Trần Gia Bảo, chờ mong nói: "Nếu lần sau tôi muốn đến quán bar, anh còn đi cùng tôi không?"

Trần Gia Bảo mỉm cười, đang chuẩn bị mở miệng trả lời.

Trái tim Bạch Ngọc Thanh nhảy dựng, không hiểu sao lại bắt đầu kích động, đột nhiên, một ly rượu đặt xuống trước mặt cô ta, đồng thời có một giọng nói vang lên: "Cô gái xinh đẹp, tôi mời cô uống rượu sau đó cô ra nhảy cùng tôi một bài, thế nào?"

Bạch Ngọc Thanh quay đầu lại nhìn, thấy bên cạnh là một người đàn ông mặc áo sơ mi, ngoại hình trắng nõn, mềm mại như con gái, trên người tỏa ra mùi rượu.

Thanh niên này tên là Mông Chí Phàm, cháu trai của chủ quán bar, dựa vào vẻ ngoài điển trai và thân phận cháu trai của chủ quán bar mà thường đi cưa cẩm phụ nữ trong quán. Hôm nay từ khi Bạch Ngọc Thanh bước vào, anh ta đã bị vẻ xinh đẹp tuyệt trần của cô ta thu hút. Anh ta cảm thấy những người phụ nữ trước đây từng lên giường với mình đều không có gì đặc

biệt, không nhịn được muốn đem Bạch Ngọc Thanh về tay để trêu đùa.

Vì vậy, anh ta vẫn luôn để ý đến Bạch Ngọc Thanh, đặc biệt là vừa rồi khi Bạch Ngọc Thanh nhảy trên sàn nhảy khiến trái tim anh ta nóng lên, hận không thể đặt người đẹp Bạch Ngọc Thanh xuống dưới thân ngay lập tức. Mãi mới đợi được đến khi Bạch Ngọc Thanh nhảy xong, anh ta lập tức vui vẻ chạy tới bắt chuyện. Còn về Trần Gia Bảo đang ở bên cạnh Bạch Ngọc Thanh, Mông Chí Phàm không thèm để ý tới, dù sao quán bar này cũng là địa bàn của anh ta, nếu Trần Gia Bảo dám ngăn cản, anh ta sẽ gọi người đến đánh Trần Gia Bảo.

Khóe miệng Trần Gia Bảo càng cong lên, người cần tới vẫn phải tới, đột nhiên nói: “Đem hai chai rượu đến đây, nghe kỹ, là “chai”, không phải “cốc”.”

Chương 1426

Chương 1426

Người pha chế tò mò, tửu lượng của Trần Gia Bảo tốt đến như vậy? Lập tức lấy ra hai chai rượu whisky, đặt trước mặt Trần Gia Bảo.

“Hiện tại tôi hơi mệt, tạm thời không muốn khiêu vũ, cám ơn lòng tốt của anh, mời anh rời đi cho.” Bạch Ngọc Thanh lịch sự từ chối, đang định tiếp tục hỏi Trần Gia Bảo về vấn đề lúc nãy.

Mông Chí Phàm nghe xong, cười nói: “Nếu không muốn nhảy thì kết bạn cũng được, quên chưa giới thiệu, chủ quán bar này là chú của tôi, mọi chi phí của cô ở đây đều sẽ do tôi trả.”

Mông Chí Phàm nói xong không khỏi cảm thấy tự hào, trước đây mỗi khi tiếp cận với phụ nữ, anh ta thường chỉ cần nói ra thân phận của mình ở quán bar này là hầu như đều có thể thuận lợi đạt được mục đích. Chưa kể, lần này anh ta còn đặc biệt đề xuất miễn toàn bộ chi phí cho Bạch Ngọc Thanh, Bạch Ngọc Thanh chắc chắn sẽ động lòng!

Nhưng mà, Mông Chí Phàm lại phải thất vọng rồi, Bạch Ngọc Thanh lắc đầu từ chối: “Không cần, tôi có thể trả được ít tiền này.”

Cô ta chính là cô chủ nhà họ Bạch, tài sản gia tộc hơn 35 nghìn tỷ đồng tiền Việt Nam, sao có thể để tên cháu nhà quán bar này vào mắt chứ.

Mông Chí Phàm thầm cau mày, đúng là người con gái không biết nặng nhẹ!

Anh ta vẫn không bỏ cuộc, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Vậy thì như này đi, tôi mời cô uống mấy ly, coi như là để làm quen, trao đổi thông tin liên lạc với nhau, sau này dành thời gian hẹn nhau ra cùng uống rượu.”

Lúc này anh ta đang tính xem nên chuốc say hay đánh thuốc Bạch Ngọc Thanh. Sau khi Bạch Ngọc Thanh bất tỉnh, anh ta sẽ đưa cô ta lên phòng ở trên tầng, từ từ thưởng thức. Còn về Trần Gia Bảo đang ở bên cạnh Bạch Ngọc Thanh, anh ta hoàn toàn không thèm để ý đến.

Chân mày Bạch Ngọc Thanh cau lại, cô ta đã từ chối rõ ràng như vậy mà người bên kia vẫn còn sống chết không buông. Cô ta cảm thấy không vui, đột nhiên dựa vào Trần Gia Bảo, nhẹ giọng nói: "Tôi đã có chồng sắp cưới rồi, anh ấy không đồng ý để tôi uống rượu với người đàn ông khác."

Trần Gia Bảo gật đầu, như để tuyên bố chủ quyền của mình, vươn tay ôm lấy eo Bạch Ngọc Thanh, hôn lên má cô ta một cái, nói: "Anh cũng nghe rồi đó, tôi là chồng sắp cưới của cô ấy, mời anh đi cho."

Bạch Ngọc Thanh đột nhiên đỏ mặt, nhưng nghĩ đến chuyện nụ hôn đầu của mình cũng đã bị Trần Gia Bảo lấy mất, bây giờ chỉ là hôn lên má một cái, cũng chẳng phải chuyện gì không thể chấp nhận được, vì vậy cô ta chỉ hờn dỗi nhìn Trần Gia Bảo một cái.

Nhưng dáng vẻ này lại quyến rũ khôn tả, cướp mất hồn người.

Mông Chí Phàm ở một bên quan sát, trong lòng càng rạo rực, cho dù thế nào đêm nay anh ta cũng phải có được người phụ nữ xinh đẹp nhưng cứng đầu trước mặt này!

Anh ta lập tức nhìn Trần Gia Bảo một lượt từ trên xuống dưới, chỉ thấy Trần Gia Bảo còn trẻ, dáng vẻ trông như cậu sinh viên đại học còn chưa tốt nghiệp. Hơn nữa cả người từ trên xuống dưới cũng không phải quần áo hàng hiệu gì, chắc cũng không có thân phận hay bối cảnh gì đặc biệt, vì vậy anh ta cười khinh thường: "Anh Phàm này cũng nói thật, tôi nhìn trúng vợ sắp cưới của anh, nếu anh thức thời thì để bạn gái uống cùng tôi vài ly. Nếu không, anh đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi quán tối nay."

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Ngọc Thanh đột nhiên mở to, tuy rằng trong lòng tức giận nhưng lại càng muốn cười hơn, không nghe nhầm chứ, anh ta thật sự… thật sự đang uy hiếp Trần Gia Bảo sao? Trần Gia Bảo là cường giả Tông Sư đỉnh phong, cả

tỉnh Phú Thọ này ngoại trừ nhà họ Hoàng lớn mạnh nhất ra thì chỉ sợ không còn ai có tư cách để uy hiếp Trần Gia Bảo nữa.

Không ngờ hôm nay trong quán bar nhỏ này lại xuất hiện một người còn không được coi con nhà giàu mà dám uy hiếp Trần Gia Bảo, còn có ý với Bạch Ngọc Thanh này.

Bạch Ngọc Thanh chỉ cảm thấy vừa khôi hài vừa buồn cười, không nhịn được mở miệng cười lớn.

Mông Chí Phàm nhìn mà mê mẩn, người phụ nữ này sao có thể xinh đẹp đến vậy?

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: “Anh đang uy hiếp tôi? Muốn cướp vợ sắp cưới của tôi?”

Chương 1427

Chương 1427

“Đúng vậy, anh Phàm tôi đang uy hiếp anh đấy, anh nhìn xung quanh xem xem…” Mông Chí Phàm định thần lại, vươn tay chỉ vào xung quanh, ngạo nghễ nói: “Quán bar này là của chú tôi, khách ở đây đa số là anh em của tôi, tất cả các nhân viên bảo vệ ở đây cũng là người của tôi, chỉ cần tôi ra lệnh, họ sẽ tấn công anh, đánh anh thừa sống thiếu chết, nhưng anh không thể làm gì được tôi cả. Sao nào, sợ chưa?”

Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh nhìn xung quanh, quả nhiên thấy bảo vệ và rất nhiều người đàn ông cao lớn ngồi uống rượu đang nhìn sang đây, không có ý tốt, bộ dạng giống như có thể xông lên bất cứ lúc nào.

Khóe miệng Trần Gia Bảo càng cong lên, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc, nói: “Đúng là có nhiều người phết.”

“Tất nhiên!” Mông Chí Phàm càng thêm tự hào, nói: “Nếu thức thời thì lập tức cút đi, nhưng anh phải để vợ sắp cưới của mình lại, yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.

Nghe những lời bẩn thỉu của của Mông Chí Phàm, Bạch Ngọc Thanh ngừng cười, mặt tái đi vì tức giận.

Lúc này, Trần Gia Bảo nói với Bạch Ngọc Thanh: “Vợ, em có nhớ những gì anh đã nói với em trước khi vào quán bar không?”

Bạch Ngọc Thanh trực tiếp bỏ qua chữ “vợ”, gật đầu nói: “Nhớ.”

“Nhớ thì tốt.” Trần Gia Bảo cầm một chai rượu khác lên, khóe miệng nở nụ cười vô hại, nói: “Với những kẻ muốn lợi dụng em, cứ cầm chai rượu lên, đánh mạnh vào đầu anh ta là được, bây giờ anh sẽ làm mẫu cho em xem! ”

Nói rồi, không cho Mông Chí Phàm có thời gian kịp phản ứng, Trần Gia Bảo đã cầm chai rượu, không nói lời nào mà đập mạnh vào đầu anh ta.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng "bốp", chai rượu ngay lập tức vỡ tung, rượu hòa cùng máu trên đầu Mông Chí Phàm chảy xuống, trông rất đáng sợ.

Mông Chí Phàm chỉ cảm thấy trước mắt đen kịt, lùi lại mấy bước, trán truyền đến cơn đau dữ dội, thậm chí trước mắt còn có máu chảy ròng ròng. Cơn đau khiến các đường nét trên khuôn mặt anh ta biến dạng, cả giận nói: "Anh… Anh dám đánh tôi?"

Chuyện này xảy ra rất nhanh, mọi người xung quanh đều không ngờ Trần Gia Bảo dám động ta trong quán bar, hơn nữa lại còn tàn nhẫn như vậy, ai nấy đều sững sờ, không phản ứng kịp.

Trần Gia Bảo không đáp lại tiếng hét của Mông Chí Phàm, đặt một chai rượu khác vào tay Bạch Ngọc Thanh, nói: "Vợ, anh đã làm mẫu xong rồi, bây giờ đến lượt em tự làm."

Bạch Ngọc Thanh vô thức cầm lấy chai rượu, trong chốc lát liền nắm chặt, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn, trong lòng rung động, cô ta chưa từng dùng bình rượu đập vào đầu người khác ở nơi công cộng bao giờ, không biết sẽ cảm thấy như thế nào?

Mông Chí Phàm giật mình, nói: "Các… các người dám… cho dù thế nào tối nay ông đây cũng sẽ khiến các người phải trả giá đắt…"

Vẻ mặt Bạch Ngọc Thanh đanh lại, không thèm do dự nữa, hoàn toàn nghe theo lời nói của Trần Gia Bảo, giơ chai rượu lên, đập mạnh vào đầu Mông Chí Phàm, trút hết lửa giận trong lòng!

"Bang" một tiếng, đầu Mông Chí Phàm lại nở hoa, hai mắt tối sầm, ngã thẳng xuống đất, đầu choáng váng, chảy đầy máu.

Hai mắt Trần Gia Bảo sáng lên, vừa nãy Bạch Ngọc Thanh dùng hết tất cả sức lực trông khá giống với dáng vẻ trước đó của anh, thỏa mãn hỏi: "Vợ, em thấy thế nào?"

Bạch Ngọc Thanh dường như không hài lòng với hai từ "Vợ", trợn trắng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái trước, sau đó mới

gượng gạo cười khúc khích, nói: “Tuyệt, rất tuyệt!”

“Ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười, xem ra Bạch Ngọc Thanh cũng là một người tuyệt vời, ấn tượng tốt của anh dành cho Bạch Ngọc Thanh cũng theo đó mà tăng lên nhiều.

Lúc này, các nhân viên bảo vệ xung quanh và anh em của Mông Chí Phàm mới phản ứng lại, tức giận lao về phía Trần Gia Bảo. Các vị khách trong quán bar đã quen với cảnh này, lần lượt im lặng nhìn về phía Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh, bất kể là ai, nếu dám động vào Mông Chí Phàm ở trong quán bar này, đều sẽ không bao giờ có kết thúc tốt đẹp.

Bạch Ngọc Thanh vô thức dựa vào gần Trần Gia Bảo, nhưng vẻ mặt của cô ta không hề hoảng sợ mà ngược lại cau mày, phiền não nói: “Trong tay không còn chai rượu nào nữa.”

Vì không có chai rượu, không đánh người được nên cô ta mới cảm thấy phiền não.

Chương 1428

Chương 1428

Trần Gia Bảo cười nói: "Vợ, bọn họ chỉ là một đám tôm tép mà thôi, không cần em phải ra tay, cứ giao cho anh giải quyết là được."

Bạch Ngọc Thanh dường như đã quen với cách gọi "Vợ", gật đầu một cái, cười nói: "Cố lên, em ở đây cổ vũ anh."

Trần Gia Bảo vui vẻ bước tới đợi người. Đợi đến khi nhóm bảo vệ xông tới, động tác của Trần Gia Bảo đột nhiên nhanh hơn, bước chân khẽ xoay, như hổ xuống núi, lập tức xông vào trong đám người, tay đấm một cái, chân đá một cái, đã có mấy người bị đánh ngã xuống đất.

Trần Gia Bảo đã cố gắng nhẹ tay rồi, anh còn chưa dùng đến mười phần trăm sức lực, nếu không chỉ cần đánh bừa một đấm thì những người bình thường như bọn họ nhẹ nhất là sẽ bị tàn phế, nặng nhất là sẽ chết.

Rất nhanh, chưa đầy một phút Trần Gia Bảo đã đánh ngã tất cả các nhân viên bảo vệ và anh em của Mông Chí Phàm, từng người nằm trên mặt đất, kêu gào thảm thiết, không đứng dậy được.

Những người xung quanh đều sững sờ, mẹ nó, tên nhóc này đánh nhau giỏi quá đi chứ?

Bạch Ngọc Thanh ở bên cạnh kêu hoan hô liên hồi, vui mừng nhảy dựng lên, đợi đến khi Trần Gia Bảo hạ gục đối thủ quay trở lại, cô ta đã vui vẻ tiến lên đón, còn chủ động ôm Trần Gia Bảo một cái, mừng rỡ nói: "Gia Bảo, anh thật giỏi."

Thực tế, Bạch Ngọc Thanh đã từng chứng kiến trận chiến giữa các cường giả tông sư, khung cảnh tráng lệ lúc đó có thể nói là như khiến cho thế giới tan vỡ. Nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo đánh bại đám lâu la này, mặc dù khung

cảnh nhỏ hơn nhiều, nhưng cô ta lại cảm so với những cảnh đánh nhau đã từng thấy thì bây giờ trông Trần Gia Bảo đẹp trai nhất, khiến cô ta vừa hả dạ vừa phấn khích!

Trần Gia Bảo cười nói: "Tất nhiên, anh phải biểu hiện tốt hơn trước mặt Vợ của mình chứ."

"Ai là Vợ của anh?" Bạch Ngọc Thanh đỏ mặt, hừ nhẹ, vội vàng rời khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, vuốt tóc mai sau tai, nói: "Có mấy người ở đây khiến người khác chán ghét, có phải bây giờ chúng ta nên đi rồi không?"

"Còn một việc cuối cùng phải làm." Trần Gia Bảo quay người đi đến trước mặt Mông Chí Phàm, nhìn anh ta vẫn đang nằm trên mặt đất, nói: "Anh ta đã dùng những từ ngữ bẩn thỉu để xúc phạm cô, chỉ đập hai chai rượu vào đầu anh ta, tôi thấy như vậy quá hời cho anh ta."

"Đúng, đúng là quá hời cho anh ta rồi." Hai mắt Bạch Ngọc Thanh sáng lên, yêu cầu người phục vụ mang thêm một chai rượu whisky đến, nói: "Lần này để tôi."

Nói xong, Bạch Ngọc Thanh cầm chai rượu, vui vẻ bước tới, như thể vẫn còn rất hứng thú, định đánh vào đầu Mông Chí Phàm một lần nữa.

Tuy Mông Chí Phàm nằm trên mặt đất nhưng vẫn rất tỉnh táo, sau khi nhìn thấy chai rượu trong tay Bạch Ngọc Thanh, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, nếu bị chai rượu đó đập vào đầu, anh ta chắc chắn sẽ phải đến bệnh viện khâu vài mũi. Anh ta cố gắng chống nửa thân trên dậy, kinh hãi nói: "Chờ đã, tôi… tôi sẽ tự làm."

Vừa nói, Mông Chí Phàm vừa nghiến răng, cầm lấy ly rượu pha lê đập vào đầu mình, giả vờ ngất xỉu.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh.

Trần Gia Bảo không nhịn được cười, mặc dù Mông Chí Phàm này rất đáng ghét nhưng anh ta vẫn khá nhanh trí đó chứ.

Bạch Ngọc Thanh sững người một lúc, sau đó cong môi, đặt chai rượu whisky trở lại quầy rượu, nói: "Thật nhàm chán, Gia Bảo, đi thôi."

“Ừ.” Trần Gia Bảo nắm lấy bàn tay đẹp của Bạch Ngọc Thanh, cùng nhau đi ra ngoài.

Tại chỗ cũ, một đám người thấy Trần Gia Bảo rời đi, miệng mở lớn, trong lòng vẫn rất kinh ngạc.

Chương 1429

Chương 1429

Sau khi ra ngoài trời đã tối hẳn, bầu trời đầy sao, tóc tai của Bạch Ngọc Thanh bị gió thu ban đêm thổi hơi rối, cô ta đi tới trước xe nhưng không mở cửa mà thay vào đó quay lại nhìn Trần Gia Bảo, trong đôi mắt sáng người mang theo vẻ dịu dàng, cười nói: "Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của tôi, Gia Bảo, cảm ơn anh."

Trần Gia Bảo đi tới, rất tự nhiên duỗi tay đặt trên eo thon của cô ta, nhướng mày nói: "Gia Bảo? Không phải nên gọi là chồng sao? Lúc nãy ở quán bar cô gọi tình cảm lắm mà.

"Đáng ghét." Mặt Bạch Ngọc Thanh đỏ bừng, chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran, nhanh chóng hất đôi tay đang lợi dụng của Trần Gia Bảo ra, mở cửa xe ngồi vào, đạp ga, lái xe về phía trước, để lại Trần Gia Bảo một mình đứng tại chỗ.

Trần Gia Bảo đứng yên, nhìn theo chiếc Lamborghini màu trắng đang chạy đi.

Nhưng không lâu sau, Bạch Ngọc Thanh lại lái quay trở lại, dừng trước mặt Trần Gia Bảo, kéo kính xe xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp không lẫn vào đâu được, lườm Trần Gia Bảo một cái, nói: "Còn không mau lên xe."

Trần Gia Bảo ngồi vào ghế phụ, ngửi thấy mùi thơm trong xe, mỉm cười nói: "Vợ ngoan, anh biết em không nỡ bỏ anh lại mà.

Bạch Ngọc Thanh dường như đã hoàn toàn thích nghi với cách gọi "vợ" này, cũng không cảm thấy có vấn đề gì, đỏ mặt nói: "Dừng, bớt tưởng bở, tôi chỉ lo anh sẽ bị lạc ở thành phố Bắc Ninh mà thôi. Dù sao thì anh cũng là chồng sắp cưới trên danh nghĩa của tôi, nếu làm ra chuyện gì buồn cười thì không phải tôi cũng bị mất mặt theo sao?

“Vậy thì vợ định dẫn anh đi đâu tiếp theo đây?”

“Tiễn anh trở lại thành phố Yên Bái!”

Sự thật đã chứng minh rằng thay vì đưa Trần Gia Bảo trở lại thành phố Yên Bái, Bạch Ngọc Thanh đã đưa anh đến một cây cầu vượt ở ngoại ô.

Ở đây khá hẻo lánh, xung quanh yên tĩnh, người qua lại rất ít, chỉ có hai người ở trên cầu là Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo.

Hai tay Bạch Ngọc Thanh nắm lấy lan can, ngẩng đầu nhìn ngắm những vì sao trên bầu trời, sau đó nhìn Trần Gia Bảo, không biết đang nghĩ gì, hai mắt trở nên mờ mịt và ngượng ngùng.

Trần Gia Bảo sờ sờ mặt, buồn cười nói: “Trên mặt tôi có hoa à, không thì sao cô cứ nhìn tôi mãi thế?”

Mặt Bạch Ngọc Thanh ửng hồng, vội vàng dời tầm mắt, nói: “Nghe nói Hoàng Minh Diệu hẹn gặp mặt anh ở khách sạn Yên Bái?”

“Đúng vậy.” Trần Gia Bảo không giấu diếm, nói với Bạch Ngọc Thanh về việc gặp Hoàng Minh Diệu, cuối cùng nói: “Mọi việc là như vậy, Hoàng Minh Diệu hẹn gặp mặt tôi chẳng qua là vì dựa vào thế lực của nhà họ hàng để đến cho tôi một con đường lui, đúng là không biết anh ta ngu ngốc hay là ngây thơ nữa.”

Bạch Ngọc Thanh hơi trầm ngâm, vừa nhắc đến chuyện chính liền quay lại là cô chủ nhà họ Bạch bình tĩnh và cao quý, nói: “Từ trước đến nay nhà họ Hoàng vẫn luôn là đối tượng của những dòng họ khác ở thành phố Phú Thọ. Dưới những vinh quang và sự nịnh nọt này, không chỉ Hoàng Minh Diệu mà ngay cả nhà họ Hoàng cũng sẽ không tránh khỏi chuyện mất ổn định, vì vậy mới đánh giá thấp các anh hùng trên thế giới, mà đây chính là điểm yếu mà chúng ta có thể lợi dụng.

Ngoài ra, còn có một chuyện tôi rất tò mò, nếu nhà họ Đoạn ở Hà nội đã sẵn sàng đứng ra hòa giải mối quan hệ của anh với nhà họ Hoàng rồi, nếu nhà họ Hoàng thực sự buông bỏ sự thù địch của họ với anh thì anh sẽ làm như thế nào? Trực tiếp từ bỏ thỏa thuận với tôi?”

Bạch Ngọc Thanh nói xong, đôi mắt nhìn về phía con đường tràn ngập ánh đèn neon phía dưới, trông thì có vẻ không để tâm, nhưng thật ra là để che giấu vẻ hoảng sợ trong mắt.

Nếu giao ước với Trần Gia Bảo thực sự bị hủy bỏ thì mối quan hệ yêu đương giả tạo giữa cô ta và Trần Gia Bảo cũng sẽ trở nên vô hiệu. chuyện này khiến Bạch Ngọc Thanh sợ hãi, sợ rằng sẽ nhận được câu trả lời chắc chắn từ anh.

Chương 1430

Chương 1430

Trần Gia Bảo đứng bên cạnh Bạch Ngọc Thanh nhanh chóng cười: "Bây giờ nhà họ Hoàng xem tôi như cái gai trong mắt, cho dù nhà họ Đoạn Hà Nội có ra mặt thì tôi cũng không nghĩ rằng nhà họ Hoàng sẽ buông bỏ thái độ thù địch của họ đối với tôi.

"Tôi nói là nếu… nếu nhà họ Hoàng thực sự quyết định không nhắm vào anh nữa, nếu anh không phải đối phó với nhà họ Hoàng nữa thì nhà họ Bạch không còn giá trị gì với anh, đến lúc đó anh chắc chắn sẽ từ bỏ giao ước với nhà họ Bạch." Bạch Ngọc Thanh hơi cúi đầu, vô thức chạm vào chiếc nhẫn ngọc thạch rồng trên tay, đây là chiếc nhẫn mà Trần Gia Bảo dùng khi cầu hôn cô ta.

"Sẽ không." Trần Gia Bảo phủ nhận mà không hề do dự.

Sau khi nhận được câu trả lời rõ ràng của Trần Gia Bảo, nỗi lo lắng của Bạch Ngọc Thanh tan biến trong phút chốc, khóe miệng nở một nụ cười, quay sang nhìn Trần Gia Bảo hỏi: "Tại sao không?"

"Bởi vì em là vợ anh." Trần Gia Bảo tự nhiên nói, chớp mắt nhìn Bạch Ngọc Thanh.

Trong lòng Bạch Ngọc Thanh cảm thấy ngọt ngào, không khỏi nở nụ cười: "Ha, ai muốn làm vợ của anh chứ, đừng quên, chúng ta là vợ chồng sắp cưới giả, muốn phim giả tình thật thì với biểu hiện bây giờ của anh vẫn chưa đủ."

Bây giờ đang là mùa thu, gió đêm khá lạnh, Bạch Ngọc Thanh nói xong liền rùng mình một cái.

"Nói như vậy, chỉ cần khiến Ngọc Thanh hài lòng thì từ vợ chồng giả có thể biến thành tình nhân thật rồi." Trần Gia Bảo

vươn tay ôm lấy vòng eo thon thả của Bạch Ngọc Thanh, nói: "Bây giờ hơi lạnh, ở trong vòng tay của tôi sẽ ấm hơn."

Lúc anh định ôm lấy vòng eo thon thả của Bạch Ngọc Thanh, cô ta đã kịp bắt lấy tay Trần Gia Bảo, không để anh làm tiếp, nói: "Vậy thì tôi hỏi anh thêm lần nữa, lần sau nếu tôi muốn đi quán bar, anh còn cùng tôi đi uống rượu, nhảy nhót, cùng điên cuồng không?"

"Có." Trần Gia Bảo dứt khoát nói, không hề do dự.

Trong lòng Bạch Ngọc Thanh cảm thấy ngọt ngào, buông bàn tay Trần Gia Bảo ra, để anh vòng tay qua vòng eo thon thả của mình, ngả vào lòng Trần Gia Bảo, hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì em là vợ anh."

"Thôi, tên chồng sắp cưới giả như anh còn chưa thành thật đâu, bớt tự mãn… ưm, ôm chặt tý, bây giờ tôi hơi lạnh."

Dưới những vì sao, trên cây cầu vượt, Bạch Ngọc Thanh vùi sâu trong vòng tay của Trần Gia Bảo, khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào, giống như một cô gái đang yêu.

Trần Gia Bảo nhìn người phụ nữ xinh đẹp, nhẹ nhàng hôn lên trán, ôm cô ta trở lại xe, chở về nhà họ Bạch, nhớ ra Liễu Thiên Phượng và Đoạn Khánh Tân vẫn đang đợi mình ở khách sạn Yên Bái, vì vậy anh ngồi lên chiếc xe thể thao, lái về phía thành phố Yên Bái.

Cùng lúc này, một âm mưu chống lại Trần Gia Bảo cũng đang được thực hiện.

Sau khi Trần Gia Bảo tới khách sạn Yên Bái, chỉ có Diệp Kính Độc đang ngồi một mình trong sảnh sáng đèn uống rượu, trên bàn đặt hai vò rượu màu đen, một vò rượu đã được mở, mùi thơm tỏa ra.

"Cô chủ và Liễu Ngọc Phi đã về nghỉ ngơi, đến đây, cùng tôi uống hai ly rượu."

Diệp Kính Độc ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Gia Bảo, cầm một vò rượu lên, trực tiếp ném về phía Trần Gia Bảo.

Lúc này, vò rượu bay chậm và vững vàng về phía Trần Gia Bảo trên không trung, cho thấy tu vi thâm sâu của Diệp Kính Độc.

Trần Gia Bảo bắt lấy, xé mở nắp vò rượu, ngửa đầu uống hai hớp lớn, hào phóng, thoải mái!

“Rượu Nữ Nhi Hồng, đúng là rượu ngon.”

Chương 1431

Chương 1431

Trần Gia Bảo đặt vò rượu xuống, lau rượu vương trên khóe miệng, đi tới ngồi xuống đối diện Diệp Kính Độc, nói: "Ông Kính, ông cố tình đợi tôi sao?"

Diệp Kính Độc gật đầu nói: "Hôm nay tôi đã đến nhà họ Hoàng, nhà họ Hoàng đã hứa với tôi rằng họ có thể buông bỏ thù hận với anh. Nhưng có một điều kiện là anh phải rời khỏi tỉnh Phú Thọ. Tất nhiên, tôi biết với tính khí của anh chắc chắn sẽ không bao giờ đồng ý điều kiện này."

"Ông Kính đúng là tất hiểu tôi." Trần Gia Bảo cười: "Tôi cũng đã đoán được phản ứng của nhà họ Hoàng, cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài. Sự xuất hiện của tôi quả thực khiến nhà họ Hoàng cảm thấy bị đe dọa. Nếu tôi là bọn họ, e rằng cũng sẽ không yên tâm."

Diệp Kính thở dài, nói: "Dù sao cũng là tỉnh Phú Thọ, cách Hà Nội mấy trăm cây số. cho dù nhà họ Đoạn Hà nội có quyền thế mạnh đến đâu, thì vẫn giống như nước xa không cứu được lửa gần. Nếu đang ở Hà Nội, làm sao nhà họ Hoàng có thể tự phụ như vậy chứ? Nhưng anh cũng đừng lo lắng, nhà họ Hoàng đã hứa với tôi, nếu tôi và cô chủ còn ở thành phố Phú Thọ một ngày, nhà họ Hoàng sẽ không động vào anh, anh có thể yên tâm xử lý chuyện riêng của mình."

"Cám ơn ông Kính đã lo lắng, tôi kính ông Kính một chén." Mặc dù Trần Gia Bảo không hề sợ nhà họ Hoàng, nhưng vẫn vì sự cố gắng của Diệp Kính Độc mà cảm động.

"Chỉ uống một ly?" Diệp Kính lắc đầu một cái: "Không không không, rượu để tâm tình cùng tri kỷ thì ngàn chén cũng ít, lời không thể thiếu nửa câu, thằng nhóc anh rất biết to mồm với tôi, tối nay không say không về."

Trần Gia Bảo sửng sốt, sau đó bật cười, nói: "Vậy thì không say không về!"

Hai người một già một trẻ uống rượu say sưa trong đại sảnh, mùi rượu nồng nặc thoang thoảng khắp nơi.

Trong vài ngày tới, trong lúc chờ đợi tin tức của Terai Chika, Trần Gia Bảo một bên cùng hai người phụ nữ là Đoạn Khánh Tân và Liễu Ngọc Phi du ngoạn một chuyến ở thành phố Yên Bái, khiến hai người phụ nữ rất vui vẻ, một bên nói chuyện điện thoại hàng ngày với Ngụy Nhã Huyên, nói mấy lời yêu thương, trêu chọc đến nỗi khiến cô ấy mặt đỏ tim đập.

Chỉ có điều, nhiều ngày không nhận được tin tức của Terai Chika khiến Trần Gia Bảo thầm lo lắng. Mặt khác là do mấy ngày trước Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên xuất hiện trong đêm tối, dùng kiếm phá hủy xe của Bạch Ngọc Thanh, sau đó không thấy xuất hiện nữa, khiến Trần Gia Bảo thầm ngạc nhiên, không hiểu Đạm Đài Thái Vũ đang định làm gì.

Cùng lúc này, nhà họ Kinh, thành phố Thanh hóa, tỉnh Hải Dương!

Thời tiết hơi âm u, mây đen kéo tới, mưa gió sắp ập đến, gió cuốn khắp các tòa nhà!

Đạm Đài Thái Vũ ngồi một mình, nhắm mắt nghỉ ngơi trong đình nghỉ mát ở khu vườn của nhà họ kinh, trường kiếm Thu Thủy đặt tùy ý trên bàn đá, chiếc váy màu vàng nhạt khẽ đung đưa theo gió, đẹp như một bức tranh tiểu thư thanh lịch vượt thời gian.

Với sự trợ giúp của Phật lực có trong "xá lợi cốt Phật", cô ta đã đột phá thành công đến Tông sư hậu kỳ, sức mạnh tăng vọt. hơn nữa, dựa vào năng khiếu phi thường và võ công huyền diệu được thừa hưởng từ Ngô Uyển Tông, thì cô ta cũng thuộc vào hàng ngũ những người mạnh nhất trong số những cường giả Tông Sư hậu kỳ.

Vài ngày trước, Ngô Uyển Tông nhận được yêu cầu giúp đỡ từ nhà họ Kinh ở tỉnh Phú Thọ, hy vọng rằng Ngô Uyển Tông có thể nể tình mối quan hệ trong quá khứ, cử một cường giả cấp cao đến báo thù cho nhà họ Kinh!

Vốn dĩ quan hệ giữa Ngô Uyển Tông và nhà họ Kinh đã phai nhạt từ lâu, họ sẽ không phái cường giả Tông sư đến hỗ trợ nhà họ Kinh. Nhưng khi Ngô Uyển Tông biết được đối tượng báo thù của nhà họ Kinh chính là Trần Gia Bảo, người đứng đầu Ngô Uyển Tông lập tức thông báo cho Đạm Đài Thái Vũ.

Đúng lúc Đạm Đài Thái Vũ vừa đột phá cảnh giới Tông Sư hậu kỳ, đang chuẩn bị xuống núi để lấy kinh nghiệm. Cô ta không nói một lời liền cầm kiếm xuống núi, đến nhà họ Kinh ở thành phố Hải Dương tỉnh Phú Thọ, tìm hiểu tất cả những gì mà Trần Gia Bảo đã làm khi đến tỉnh Phú Thọ, đồng thời sau khi lần ra dấu vết của Trần Gia Bảo, cô ta liền chạy đến thành phố Yên Bái ngay trong đêm. Sau đó mới có chuyện Đạm Đài Thái Vũ cầm kiếm ngăn cản Trần Gia Bảo giữa đêm.

Chương 1432

Chương 1432

“Trần Gia Bảo đến tỉnh Phú Thọ chưa được bao lâu, thế mà đã làm ra nhiều chuyện như vậy, đúng là đi đến đâu cũng không dừng lại.”

Đạm Đài Thái Vũ nghĩ đến đây, khóe miệng bất giác nở một nụ cười, tuy rằng chỉ là một nụ cười nhẹ nhưng lại đẹp đến kinh ngạc, khiến hoa trong vườn cũng trở nên ảm đạm.

Đối với cô ta, cho dù nhà họ Kinh có bị tiêu diệt hoàn toàn thì cô ta cũng không hề quan tâm, còn Trần Gia Bảo càng nổi tiếng, càng trở nên mạnh mẽ thì trong trận chiến quyết định vào ba năm sau cô ta càng có cảm giác thử thách, khát vọng đánh bại Trần Gia Bảo của cô ta càng mãnh liệt!

Đột nhiên, sau lưng vang lên tiếng bước chân.

Từ tiếng bước chân có thể đoán ra người này là Kinh Gia Minh, chủ nhà họ Kinh.

Đạm Đài Thái Vũ lập tức thu lại nụ cười của mình.

Ngay sau đó, bóng dáng của Kinh Gia Minh xuất hiện trong khu vườn, ông ta đi đến đứng dưới bậc thềm của đình nghỉ mát, không bước vào trong, hơi cúi đầu tỏ vẻ kính trọng.

Mặc dù là chủ nhà họ Kinh, nhưng một là do hai Tông Sư của nhà họ Kinh đã bị Trần Gia Bảo chém chết, dẫn đến việc thực lực của nhà họ Kinh giảm đi rất nhiều so với trước đây, căn bản không thể xúc phạm đến một thế lực mạnh như Ngô Uyển Tông. Hai là Kinh Gia Minh biết rõ Đạm Đài Thái Vũ có địa vị rất cao trong Ngô Uyển Tông, đừng nói bây giờ nhà họ Kinh đã bị tổn thương đến sức mạnh một cách nghiêm trọng, cho dù lúc nhà họ Kinh còn hưng thịnh cũng không dám tỏ ra không tôn trọng người phụ nữ có địa vị cao như cô ta. Huống

chi nhà họ Kinh muốn bảo toàn thứ hạng mười dòng họ đứng đầu thì vẫn cần sự giúp đỡ của Ngô Uyển Tông!

Nghĩ đến đây, Kinh Gia Minh càng tỏ vẻ cung kính, hơi nghiêng người nói: "Cô Đạm Đài, theo tin tức từ nhà họ Hoàng, mấy ngày trước, nhà họ Đoạn Hà Nội đã đến nhà họ Hoàng một chuyến để giúp đỡ Trần Gia Bảo. Nhà họ Hoàng nể sợ thế lực của nhà họ Đoạn Hà Nội nên đã miễn cưỡng hứa với nhà họ Đoạn rằng chừng nào cô Đoạn Khánh Tân vẫn còn ở tỉnh Phú Thọ thì họ sẽ không ra tay với Trần Gia Bảo.

Đạm Đài Thái Vũ không nói gì, đầu nhớ lại lúc đầu khi Trần Gia Bảo và Phụng Bằng Thanh đang quyết chiến trên đỉnh núi Hồng Lĩnh, Đoạn Khánh Tân và Diệp Kính cũng từng xuất hiện. Bây giờ cô chủ nhà họ Đoạn lại không ngại đường xa mà đến tỉnh Phú Thọ vì Trần Gia Bảo, có vẻ như mối quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Đoạn Khánh Tân rất thân thiết.

Kinh Gia Minh hơi ngẩng đầu lên nhìn Đạm Đài Thái Vũ, chỉ thấy vẻ mặt của cô ta rất bình thản, thậm chí còn nhắm mắt lại, như thể một vị sư già đã nhập định, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng Kinh Gia Minh biết rằng cô Đạm Đài chắc chắn đã nghe thấy những gì mình vừa nói, ông ta tiếp tục: "Bây giờ nhà họ Hoàng đã biết rằng cô Đại Đàm đã đến thành phố Hải Dương, vì vậy đã mời cô Đại Đàm và tôi đến thành phố Yên Bái để cùng nhau bàn bạc kế hoạch đối phó với Trần Gia Bảo. "

Vẻ mặt của Đạm Đài Thái Vũ cuối cùng cũng thay đổi, mở mắt ra nói tiếp: "Ngoài nhà họ Kinh ra, nhà họ Hoàng còn mời ai nữa?"

Kinh Gia Minh cung kính nói: "Ngoại trừ nhà họ Ngụy thân thiết với Trần Gia Bảo, nhà họ Tang đã bị tiêu diệt, cùng với nhà họ Hoàng là người khởi xướng ra, tất cả bảy dòng họ lớn còn lại trong mười dòng họ lớn đều được mời. Nhà họ Hoàng đã nói, họ dự định tập hợp tất cả các lực lượng ở tỉnh Phú Thọ, bắt đầu trận chiến quyết định với Trần Gia Bảo trong vài ngày cuối để giải quyết triệt để tên Trần Gia Bảo rắc rối này!"

Nói xong, Kinh Gia Minh rất tự hào, tám dòng họ lớn liên kết lại, đây là đội hình bất khả chiến bại gồm hơn chục vị Tông Sư

và một vị cường giả Truyền Kỳ. Dù Trần Gia Bảo có mạnh đến đâu cũng sẽ bị lực lượng mạnh mẽ này nghiền nát!

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ hơi động, không ngờ mình mới đến tỉnh Phú Thọ có mấy ngày, mà cả tỉnh Phú Thọ đã chuẩn bị giao chiến với Trần Gia Bảo, xem ra nhà họ Hoàng thật sự không thể chờ được nữa, cũng nói lên rằng Trần Gia Bảo thực sự đã mang lại rất nhiều áp lực cho nhà họ Hoàng

“Trần Gia Bảo, tôi hy vọng lần này anh có thể bảo toàn tính mạng của mình, để ba năm nữa có thể đấu cùng tôi như đã thỏa thuận!”

Chương 1433

Chương 1433

Đạm Đài Thái Vũ nghĩ đến điều này, ngẩng đầu liếc nhìn mây đen dày đặc trên bầu trời, có cảm giác mây đen đang đè lên thành phố, trong lòng hơi lo lắng, cô ta lắc lắc đầu, đứng dậy, cầm lấy thanh trường kiếm trên bàn đá, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Chuẩn bị xe, đến nhà họ Hoàng ở thành phố Yên Bái."

"Vâng!" Kinh Gia Minh đáp, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng, cơ hội báo thù cho người con trai Kinh Lập Thành yêu quý của mình cuối cùng cũng đã đến. Lần này nhất định phải khiến Trần Gia Bảo tan thành nghìn mảnh!

Ba ngày sau, Đoạn Khánh Tân đột nhiên nhận được tin tức từ nhà họ Đoạn ở Hà Nội, nói rằng có chuyện quan trọng, lệnh cho cô ấy trở về Hà Nội càng sớm càng tốt, không được chậm trễ.

Đối với Đoạn Khánh Tân mà nói, đây đúng là tiếng sét giữa trời quang, khó khăn lắm mới được ở với Trần Gia Bảo mấy ngày, nhanh như vậy đã phải rời đi, trong lòng cảm thấy không nỡ.

Trần Gia Bảo lái xe chở cô ấy đến sân bay, ở nơi soát vé, Đoạn Khánh Tân và Trần Gia Bảo chào tạm biệt nhau.

"Gia Bảo, em hy vọng anh có thể xử lý chuyện ở tỉnh Phú Thọ càng sớm càng tốt, sớm ngày trở về tỉnh Hòa Bình, để em có thể gặp anh thường xuyên hơn."

Đoạn Khánh Tân vùi mình trong vòng tay của Trần Gia Bảo, vẻ mặt không nỡ, khóc nức nở.

Diệp Kính Độc đứng ở phía xa, hơi nhắm mắt lại, giống như hoàn toàn không để ý tới tình huống phía bên này của hai người.

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ lên bờ vai nhỏ nhắn của Đoạn Khánh Tân, cười nói: “Được rồi, khi nào anh trở về tỉnh Hòa Bình, tôi sẽ lại đến lớp dạy triết học của cô giáo Đoạn.”

“Đợi anh đến trường Thương mại Thanh Xuyên, e rằng hai hoa khôi trong trường chúng tôi là Đoạn Thi Dương và Hà Kim Hương sẽ dính chặt lấy anh, làm gì có phần của tôi?”

Đoạn Khánh Tân nhớ lại biểu hiện khiến người khác ngạc nhiên của Trần Gia Bảo trong lớp lần trước, tâm trạng của đột nhiên cải thiện rất nhiều, cười “hì hì” một cái rồi vỗ nhẹ vào ngực Trần Gia Bảo, nói tiếp: “Gia Bảo, em đi đây, phải nhớ em đấy.”

Trần Gia Bảo nghiêm túc nói: “Nửa năm sau, anh sẽ đến nhà họ Đoạn ở Hà Nội để bố cô trực tiếp thừa nhận quan hệ của anh và em.”

Trong mắt Đoạn Khánh Tân tràn đầy vui sướng, chủ động tặng một nụ hôn ngọt ngào cho anh.

Rất lâu sau, hai đôi môi tách ra.

Lúc này Đoạn Khánh Tân mới vừa lên máy bay vừa quay đầu lại.

Diệp Kính Độc đến bên Trần Gia Bảo, trầm giọng nói: “Lần này nhà họ Đoạn đột nhiên kêu cô chủ trở về, tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn. Nói tóm lại, trong thời gian ở tỉnh Phú Thọ, phải cẩn thận nhà họ Hoàng ra tay với anh.”

“Cảm ơn ông Kính đã nhắc nhở, tôi biết rồi.” Trần Gia Bảo gật đầu.

Đoạn Khánh Tân và Diệp Kính Độc đã ngồi lên máy bay bay đến Hà Nội, không lâu sau khi Trần Gia Bảo quay trở lại khách sạn Yên Bái thì nhận được cuộc gọi từ chủ nhà họ Bạch – Bạch Hải Hồng, nói rằng đã tìm thấy dấu vết của Terai Chika!

Ở núi Văn Hồ, thành phố Hải Dương, một chiếc Maybach đang phóng nhanh trên con đường quanh co và dốc.

Người lái xe là Trần Gia Bảo!

Hai giờ trước, Trần Gia Bảo bất ngờ nhận được cuộc gọi từ Bạch Hải Hồng, cuối cùng nhà họ Bạch cũng tìm được tin tức

về Terai Chika, hiện tại cả Terai Chika và Takashima Seira đều đang ẩn náu ở núi Văn Hồ ngoại ô thành phố Hải Dương, hy vọng Trần Gia Bảo có thể đến càng sớm càng tốt, nếu không, để Takashima Seira phát hiện ra thì có thể anh ta sẽ bỏ chạy thêm lần nữa.

Đối với Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi, đây chắc chắn là tin vui nhất trong khoảng thời gian này, sau khi tìm được Terai Chika và lấy lại được "Ngọc tỷ Truyền Quốc", hai người có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, Trần Gia Bảo cũng có thể tiếp thu "vận may", sau khi cải thiện rất lớn căn cơ tu luyện, đặt lại "thượng giao quốc gia", cũng có nghĩa là hai người sẽ sớm có thể rời khỏi tỉnh Phú Thọ .

Chương 1434

Chương 1434

Nhưng sau sự khi kích động ban đầu qua đi, Trần Gia Bảo mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, tuy rằng tin tức đến từ nhà họ Bạch, mà nhà họ Bạch bây giờ đã cùng hội cùng thuyền với Trần Gia Bảo, không có lý do gì để hại anh, nhưng Diệp Kính Độc và Đoạn Khánh Tân đột nhiên nhận được tin tức của nhà họ Đoạn, vừa mới bay đến Hà Nội, thì bên nhà họ Bạch đã truyền tới tin tức về Terai Chika, thời điểm khá trùng hợp.

Vì vậy, ban đầu Liễu Ngọc Phi định đi theo Trần Gia Bảo đến núi Văn Hồ để bắt Terai Chika, Trần Gia Bảo suy nghĩ một lúc, sau đó từ chối yêu cầu của cô ta, bảo cô ta đến chi nhánh tỉnh Phú Thọ, dẫn một đội bảo vệ các giao lộ lớn ở thành phố Hải Dương để ngăn chặn Terai Chika trốn thoát một lần nữa.

Sau đó, Trần Gia Bảo lái xe một mình đến núi Văn Hồ, vậy mới có tình huống như bây giờ.

“Nếu Terai Chika thực sự đang ở núi Văn Hồ, thì cho dù thế nào lần này cũng không thể để cô ta chạy trốn lần nữa, nán lại tỉnh Phú Thọ đã đủ lâu, lần này anh chắc chắn sẽ chiếm được “Ngọc tỷ Truyền Quốc”!”

Bên trong xe, Trần Gia Bảo một tay lái xe, tay còn lại sờ lên “kiếm Thiên Tế” bên cạnh.

“Kiếm Thiên Tế” này là thanh kiếm gia truyền của nhà họ Phụng tỉnh Hòa Bình, khi bắt đầu trận chiến trên núi Hồng Lĩnh, Phụng Bằng Thanh đã cầm “kiếm Thiên Tế” và sử dụng “kiếm pháp Thiên Tế”, điều này đã đem lại sự uy hiếp lớn đối với Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo đã chặt đầu Phụng Bằng Thanh, “kiếm Thiên Tế” này nghiễm nhiên cũng trở thành chiến tích của anh.

Lần này Trần Gia Bảo đặc biệt mang "Kiếm Thiên Tế" này đến núi Văn Hồ, quyết định không cho Terai Chika một cơ hội nào. Cho dù Takashima Seira có đứng ra bảo vệ cô ta, Trần Gia Bảo cũng hoàn toàn chắc chắn sẽ chém chết cô ta trong khoảng thời gian ngắn nhất!

Trần Gia Bảo lái xe dọc theo con đường núi ngoằn ngoèo đến tận sườn núi, nhìn lên trước chỉ thấy có một con đường núi hiểm trở, không thể lái xe, Trần Gia Bảo bỏ Maybach, cầm kiếm đi lên núi.

Tốc độ của anh rất nhanh, đi theo đường núi hiểm trở như một đợt gió bay qua, nhảy vài bước liền đi được hơn mười mét, không bao lâu đã tới một rừng trúc xanh tươi tốt.

Rừng trúc xanh tươi, cao ngất, rộng lớn như biển xanh, ngay cả nhiệt độ trong rừng trúc cũng giảm xuống mấy độ.

Trần Gia Bảo hơi cau mày, bởi vì anh tinh ý phát hiện ra rằng toàn bộ khu rừng trúc im lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng côn trùng hay chim chóc dù là nhỏ nhất cũng không thể nghe thấy, trông khá kỳ dị.

Chuyện không bình thường chắc chắn có trá, Trần Gia Bảo thầm đề phòng, giảm tốc độ xuống một chút.

Khi Trần Gia Bảo tiến sâu vào trong rừng trúc, đột nhiên, một luồng kiếm sắc bén xuyên qua rừng trúc, phát ra tiếng "xẹt xẹt" trong không trung, bất cứ nơi nào thanh kiếm đi qua, đến cả lá tre ở xung quanh cũng bị kiếm quang sắc bén làm cho lay động rồi rơi xuống, điều này cho thấy chủ nhân của kiếm khí này có tu vi rất cường mạnh.

Ánh mắt Trần Gia Bảo sáng lên, quả nhiên có trá!

Đột nhiên anh dừng bước chân đang phi nước đại lại, tay phải búng một cái, đồng thời bắn ra năng lượng kiếm màu trắng, trực tiếp va chạm với năng lượng kiếm đang lao tới.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng, hai đạo kiếm khí đồng thời bị triệt tiêu, hào quang mạnh mẽ cuốn qua vô số cây trong rừng trúc khiến chúng lắc lư, trong bán kính mười mét, cả rừng trúc kêu xào xạc, lắc lư từ đông sang tây, giống như có cơn gió mạnh đang mạnh mẽ quét qua!

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe sâu thẳm trong rừng trúc truyền đến một giọng nói tán thưởng: “Không hổ là anh Trần nổi tiếng gần xa, thế mà có thể dễ dàng phá giải chiêu này của tôi, tu vi thật sự rất đáng kinh ngạc.”

Ngay khi giọng nói vừa cất lên, một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi xuất hiện phía trong rừng trúc, hai tay chống lưng, giẫm lên lá tre, chậm rãi đi về phía Trần Gia Bảo.

Chương 1435

Chương 1435

“Ông là ai?” Trần Gia Bảo trầm giọng hỏi, từ khí chất trên người đối phương có thể đoán ra, quả nhiên là một cường giả Tông Sư hậu kỳ.

Người đàn ông hơn năm mươi tưởi bước tới đứng trước mặt, cách Trần Gia Bảo mười mét, liếc nhìn anh từ trên xuống dưới trước, sau đó tự hào nói: “Khang Trường Minh, người nhà họ Bùi, đặc biệt tới đây để lấy mạng cậu.”

“Cường giả Tông Sư hậu kỳ nhà họ Bùi, xem ra nhà họ Bùi không thể nhịn được nữa. Chỉ sợ rằng ông không có bản lĩnh để lấy mạng của tôi.” Trần Gia Bảo khinh thường nhìn, nhưng trong lòng anh đã rối bời rồi, ở núi Văn Hồ lại có cường giả Tông Sư của nhà họ Bùi, điều đó có nghĩa là chuyến đi tới núi Văn Hồ này chắc chắn có vấn đề!

Khang Trường Minh cười nói: “Tôi biết tu vi của cậu rất thâm hậu, từng một mình đánh bại ba Tông Sư ở trong Câu lạc bộ Sakura thành phố Thái Bình, hơn nữa hai người trong số đó còn là Tông Sư hậu kỳ, sức mạnh có thể so sánh với tôi. Vì vậy, tôi tự ý thức được rằng mình không phải là đối thủ của cậu, nhưng thật đáng tiếc rằng tôi không phải là người duy nhất muốn lấy mạng của Trần Gia Bảo cậu.”

Khang Trường Minh vừa nói xong, đột nhiên từ xa xa xuất hiện một bóng người, giẫm lên lá trúc, từ xa tiến tới, tư thế tao nhã, sang trọng, hơn nữa tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bay tới, giống như một chiếc lông vũ bay phấp phới xuống trước mặt Khang Trường Minh.

Ông ta cũng đánh giá Trần Gia Bảo một lượt, cười nói: “Hề Vũ Triều của nhà họ Hề, tôi nghe nói rằng cậu và nhà họ Hề của chúng tôi có rất nhiều kỷ niệm, không chỉ lấy đi 15 nghìn

tỷ của nhà họ Hề, mà còn giật con dâu của nhà họ Tề chúng tôi. Với tư cách là Tông Sư của nhà họ Hề, tôi không còn cách nào khác là lấy đầu của cậu để xoa dịu cơn giận của nhà họ Hề."

Trong khi Hề Vũ Triều đang nhìn Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo cũng đang đánh giá ông ta, thấy Hề Vũ Triều có vẻ ngoài đẹp trai, tuy thái dương tái nhợt, khuôn mặt trắng bệch và căng cứng, ánh mắt mệt mỏi nhưng có thần, thật sự không thể đoán ra tuổi thật của ông ta, điều đáng sợ hơn nữa là trên người của Hề Vũ Triều còn toát lên khí chất của một cường giả Tông Sư hậu kỳ.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo hơi ngưng trọng, nói: "Nhà họ Hề của các người cũng tới hắt nước bẩn lên người tôi sao? Nghe nói nhà họ Hề có hai vị cường giả Tông Sư hậu kỳ, còn một người nữa đâu?"

"Không cần anh Trần phải lo lắng, tôi ở đây!"

Đột nhiên, một giọng nói mạnh mẽ và thâm hậu vang lên, có vẻ như phát ra từ nơi xa xa trong rừng trúc, lại dường như ở ngay bên tai của mọi người.

Ngay sau đó, trong rừng trúc xuất hiện một ông già râu tóc bạc trắng, hai tay chắp sau lưng, bước chậm rãi qua, chỉ thấy theo từng bước chân của ông ta, vô số lá trúc rụng trên mặt đất đều bắt đầu bay lơ lửng lên không trung. Ông ta khẽ khịt mũi, lá trúc đang bay khắp trời hóa thành vũ khí đáng sợ nhất thế giới, lao thẳng về phía Trần Gia Bảo với tốc độ cực nhanh, phát ra âm thanh sắc bén, xuyên thấu, dày đặc không một kẽ hở.

"Tài năng thấp kém!"

Trần Gia Bảo chế nhạo, vươn lòng bàn tay phải về phía trước, lập tức một lá chắn bằng khí hình cầu vô hình được hình thành, bao phủ lấy anh.

Vô số lá tre lần lượt va vào lá chắn, tạo ra âm thanh va chạm kim loại chói tai, mặc dù lá tre dày đặc nhưng lá chắn của Trần Gia Bảo vẫn rất kiên cố, chặn hết lá trúc khiến chúng lần lượt rơi xuống đất.

Lúc này ông lão đã đi tới đứng bên cạnh Hề Vũ Triều, hơi đắc ý nói: "Tôi chính là Tông Sư còn lại của nhà họ Hề mà cậu

nói, Du Nam. Không hổ là anh Trần tiếng tăm lẫy lừng, hôm nay được gặp mặt đúng là không phải người thường, trẻ như vậy mà đã là một anh hùng, có thể dễ dàng đỡ được đòn công kích của tôi. Nếu để cậu phát triển trong mười hoặc hai mươi năm nữa, chẳng phải sẽ bất khả chiến bại trên toàn thế giới sao? ”

“Chưa chắc.” Hề Vũ Triều lắc đầu cười ha ha nói: “Đừng nói là mười hai mươi năm, thậm chí mười ngày hai mươi ngày, Trần Gia Bảo cũng không sống nổi, bởi vì hôm nay cậu ta sẽ phải mất mạng ở đây.”

Nói xong, Hề Vũ Triều, Khang Trường Minh và Du Nam đều bật cười, tiếng cười của họ xen lẫn với tu vi thâm hậu, khiến cho âm thanh rung chuyển bầu trời, ngay cả rừng trúc xung quanh cũng rung chuyển, vô số lá tre rơi xuống.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo hơi ngưng trọng, bây giờ gần như có thể chắc chắn tin tức về việc Terai Chika ở núi Văn Hồ chính là một cái bẫy, một cái bẫy để dụ chính mình đến, sau đó tiến hành bao vây!

“Thật không ngờ Bạch Hải Hồng lại vi phạm giao ước, đích thân đến để tính kế tôi, không biết Ngọc Thanh có biết chuyện này không.”

Chương 1436

Chương 1436

Trần Gia Bảo nghĩ đến cảnh Bạch Ngọc Thanh nằm trong vòng tay của mình đêm đó, trong lòng không rõ có cảm giác gì.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo thu lại vẻ mặt ban nãy, nhìn ba người vẫn đang cười nhạo trước mặt, nói: "Ba vị cường giả Tông Sư hậu kỳ hợp sức xử lý tôi, tuy rằng đối với tôi hơi khó khăn, nhưng, còn lâu mới đủ!"

Ba người Hề Vũ Triều ngừng cười, sau đó, Hề Vũ Triều vỗ tay và cảm thán: "Anh Trần thực sự rất độc đoán, tôi ngưỡng mộ anh. Chỉ đáng tiếc là, giết chết anh ở núi Văn Hồ là chuyện của mười dòng họ lớn nhất tỉnh Phú Thọ. Ồ không, phải nói là mục tiêu chung của tám dòng họ lớn , cho nên người đến núi Văn Hồ không chỉ có ba người chúng tôi, các anh em thân thiết, mời ra ngoài gặp mặt."

Hề Vũ Triều vừa nói xong, một vài bóng người xuất hiện từ sâu trong rừng trúc.

"Quế Việt Nhiên của nhà họ Hoàng, cảnh giới Tông Sư hậu kỳ, chào anh Trần tỉnh Hòa Bình."

"Phù Minh Giám nhà họ Nhậm, tu vi Tông Sư hậu kỳ, đặc biệt đến lấy đầu của Trần Gia Bảo!"

"Cảnh Nghị Long cảnh giới Tông Sư hậu kỳ, nhận lời mời của chủ nhà họ Cảnh, đến đây để giết Trần Gia Bảo!"

"Nhà họ Quế, Tông Sư trung kỳ…"

Với sự xuất hiện của một số nhân vật, Trần Gia Bảo nhìn lướt qua, thêm Khang Trường Minh, Hề Vũ Triều và Du Nam xuất hiện lúc đầu, tổng cộng có 11 người, tất cả đều là cảnh giới

Tông Sư, hơn nữa chủ yếu là những cường giả Tông Sư hậu kỳ!

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo hoàn toàn trở nên ảm đạm, 11 cường giả Tông Sư, đội hình này dù đi đến đâu cũng là một lực lượng cực kỳ đáng sợ!

Ngay khi Trần Gia Bảo cảm thấy có chút khó khăn, đột nhiên, một luồng khí cực kỳ mạnh mẽ bao phủ toàn bộ rừng trúc, dường như hóa thành thực thể, đè lên lòng người, khiến mọi người khó thở, ngay cả rừng trúc xanh tươi và cao lớn cũng bị ảnh hưởng, thân tre khẽ cúi xuống, dường như đang chào đón sự xuất hiện của một vị cường giả mạnh mẽ nào đó!

Chỉ riêng khí thế này thôi đã đáng sợ hơn cả 11 Tông Sư đám Hề Vũ Triều!

Sắc mặt Trần Gia Bảo hơi đổi, anh biết nhất định cường giả Truyền Kỳ của nhà họ Hoàng tới rồi!

Một cường giả Truyền Kỳ, 11 cường giả Tông Sư, đây chắc chắn là cuộc vây giết đáng sợ nhất!

Thành phố Bắc Ninh, nhà họ Bạch.

Trên hành lang dài màu đỏ, Bạch Ngọc Thanh một mình đi bộ đến phòng làm việc của bố mình, Bạch Hải Hồng, hai ngày qua cô ta luôn cảm thấy buồn bực, cũng không biết tại sao, những người ban đầu nhà họ Bạch phái đi tìm Terai Chika, đều đã trở về đội, thậm chí còn không báo cho cô chủ cả là cô ta một tiếng.

Phải biết rằng bây giờ Trần Gia Bảo đã là chồng sắp cưới trên danh nghĩa của cô ta, nhân lực mà nhà họ Bạch cử đi lại làm việc qua loa như vậy, điều này khiến Bạch Ngọc Thanh hơi tức giận.

Nhưng cô ta cũng biết đây chắc hẳn là tác phẩm của bố mình nên trực tiếp đi tìm Bạch Hải Hồng, định hỏi cho rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

Cô ta đến thẳng phòng làm việc của Bạch Hải Hồng, gõ cửa rồi bước vào.

Bạch Hải Hồng đang ngồi đọc sách sau bàn làm việc, nghe thấy tiếng động cũng không ngẩng đầu lên, ông ta biết Bạch

Ngọc Thanh đã đến, đặt cuốn "Lịch sử cận đại Việt Nam" xuống, tháo kính ra, hỏi: "Ngồi xuống rồi nói, con có chuyện gì sao?"

"Bố, không phải Đồ Phi Long và những người khác được phái đi để giúp Gia Bảo tìm Terai Chika sao? Tại sao tất cả họ đều quay trở lại? Hơn nữa không có ai báo cáo cho con?" Bạch Ngọc Thanh ngồi ở ghế đối diện với bố mình, không che dấu được vẻ không hài lòng trên mặt.

Giúp Trần Gia Bảo tìm Terai Chika, đây là điều cô ta đã hứa với Trần Gia Bảo, bây giờ nhà họ Bạch làm như vậy, chắc chắn sẽ khiến cô ta xấu hổ trước mặt Trần Gia Bảo.

"Hóa ra là chuyện này." Bạch Hải Hồng đứng dậy, rót một chén trà Thái Nguyên cho Bạch Ngọc Thanh rồi mỉm cười: "Bố đang định nói cho con biết, sau này con không cần đi tìm Trần Gia Bảo nữa."

Chương 1437

Chương 1437

“Tại sao?” Bàn tay Bạch Ngọc Thanh vừa mới cầm tách trà dừng lại giữa không trung.

Bạch Hải Hồng bình tĩnh nói: “Bởi vì, hôm nay Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chết!”

Bạch Ngọc Thanh kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó cau mày: “Bố, bố đang đùa con à, Gia Bảo còn mạnh hơn cả cường giả Tông Sư, sao anh ấy có thể chết vào hôm nay chứ?”

“Trần Gia Bảo quả thực rất mạnh, nhưng Trần Gia Bảo dù mạnh đến đâu cũng không phải là kẻ bất khả chiến bại.” Bạch Hải Hồng ngồi vào chỗ của mình, nhẹ giọng nói: “Một cường giả Truyền Kỳ đã đích thân ra tay đối phó với Trần Gia Bảo, con nghĩ Trần Gia Bảo có mấy phần thắng? ”

“Chẳng lẽ cường giả Truyền Kỳ của nhà Hoàng định ra tay với Gia Bảo?” Lòng Bạch Ngọc Thanh chìm xuống, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng, sau đó nói: “Nhưng Gia Bảo không phải người thường, có thể tự mình đánh bại ba cường giả Tông Sư, cho dù là cường giả Truyền Kỳ thì cũng không hơn gì. Con nghĩ rằng cho dù cường giả Truyền Kỳ của nhà họ Hoàng có tự mình đối phó với Gia Bảo, cho dù anh ấy không thể chiến thắng, nhưng ít nhất cũng có thể an toàn trốn thoát, nhiều nhất là chịu một vài thương tích.”

Bạch Ngọc Thanh có một sự tin tưởng không thể giải thích được đối với Trần Gia Bảo, chính vì lý do này mà cô ta đã chọn liên minh với Trần Gia Bảo. Nói cách khác, ngoài mối quan hệ trên danh nghĩa giữa cô ta và Trần Gia Bảo, cô ta thực sự có một tình yêu thầm kín dành cho anh, tất nhiên cũng sẽ có thêm niềm tin vào anh.

Bạch Hải Hồng cười nói: “Con có lòng tin với Trần Gia Bảo, vậy bố hỏi lại con, nếu có người giăng bẫy, ngoài một cường giả Truyền Kỳ, còn có thêm mười một cường giả Tông Sư hợp lực vây giết Trần Gia Bảo, thì con nghĩ Trần Gia Bảo sẽ sống hay chết? ”

“Còn có mười một cường giả Tông Sư?” Sắc mặt Bạch Ngọc Thanh đột nhiên thay đổi, một cường giả Truyền Kỳ cộng thêm mười một cường giả Tông Sư, đây có lẽ chính là đội hình đáng sợ nhất, cô ta run giọng đáp: “Nếu đúng là như vậy thì Gia Bảo… chắc chắn sẽ chết, nhưng… nhưng Gia Bảo vô cùng thông minh, sao có thể mắc vào cạm bẫy chết như vậy?”

“Bởi vì, cái bẫy này là ý tưởng của Bùi Thanh Phong, thêm việc bố ra mặt thực hiện, cùng với sự liên minh của Trần Gia Bảo và nhà họ Bạch, làm sao cậu ta có thể nghĩ rằng bố sẽ hại cậu ta? Bây giờ Trần Gia Bảo đã bị bao vây, trừ khi bụt hiện lên, nếu không Trần Gia Bảo nhất định sẽ chết!” Bạch Hải Hồng nhẹ giọng nói, như thể đang thuật lại một chuyện bình thường.

Tuy nhiên, Bạch Ngọc Thanh như nghe thấy tiếng sét đánh giữa trời quang, mặt lập tức tái nhợt, chén trà trong tay cầm không vững, rơi xuống đất vang lên một tiếng giòn tan, nước trà văng khắp sàn nhà.

Nhưng cô ta không hề quan tâm đến chén trà, đột ngột đứng dậy: “Tại sao… tại sao… tại sao bố lại làm như vậy? Gia Bảo… Gia Bảo rõ ràng là con rể tương lai của nhà họ Bạch”

“Con muốn biết tại sao?” Bạch Hải Hồng cười lạnh hai tiếng, đứng lên, chính trực nói: “Vậy bố sẽ nói cho con biết tại sao, bởi vì bố không muốn nhà họ Bạch bị diệt vong vì Trần Gia Bảo!”

Dù Trần Gia Bảo có bản lĩnh cao nhưng cũng không phải là đối thủ của cường giả Truyền Kỳ nhà họ Hoàng. Nhà họ Hoàng từ lâu đã không vừa ý Trần Gia Bảo, muốn giết anh em Trần Gia Bảo và Ngụy Phong Lăng. Nếu họ Bạch của chúng ta làm loạn cùng với Trần Gia Bảo, nhà họ Hoàng cũng sẽ muốn giết chúng ta, đây là chuyện mà nhà Bạch không có khả năng chống chịu được!

Chưa kể Trần Gia Bảo vốn là người tỉnh Hòa Bình, một khi cậu ta mất đi quyền lực ở tỉnh Phú Thọ thì sẽ vỗ mông chạy về tỉnh Hòa Bình, như vậy cậu ta vẫn có thể thống trị tỉnh Hòa Bình, tiếp tục cuộc sống an nhàn, còn nhà họ Bạch của chúng ta thì sao? Lẽ nào thực sự muốn từ bỏ cả cơ nghiệp kinh doanh khổng lồ của dòng họ để chạy theo Trần Gia Bảo, trốn trong hàng rào bảo vệ tỉnh Hòa Bình sao? Cho dù Bạch Hải Hồng này đồng ý, tổ tiên của nhà họ Bạch cũng không đồng ý!

Chưa kể Trần Gia Bảo chỉ là con rể tương lai của nhà họ Bạch, cho dù Trần Gia Bảo có là con ruột của bố thì vẫn có thể hy sinh cậu ta vì lợi ích của nhà họ Bạch. Bây giờ bố không để cho hai vị cường giả Tông Sư của nhà họ Bạch cùng tới vây giết Trần Gia Bảo đã là tốt với cậu ta lắm rồi.

Bố nói cho con biết, còn đừng hòng biết Trần Gia Bảo đang ở đâu, bố sẽ không bao giờ nói cho con biết. Hơn nữa bố đã hạ lệnh xuống dưới, cho dù hôm nay con có cầu xin như thế nào thì cũng không được đi đâu hết!”

Bạch Hải Hồng nói xong phất tay áo, xoay người rời khỏi phòng làm việc, khóa trái cửa không cho Bạch Ngọc Thanh lẻn ra ngoài!

Chương 1438

Chương 1438

Lúc này, chỉ còn lại Bạch Ngọc Thanh trong phòng làm việc được thiết kế theo phong cách cổ xưa.

Bạch Ngọc Thanh chỉ cảm thấy hít thở khó khăn, trong lòng như có tảng đá lớn đè nặng, cô ta đột nhiên ngồi xuống. Cô ta biết nếu không phải Trần Gia Bảo tin mình sau đó tin nhà họ Bạch, thì anh sẽ không bị mắc vào âm mưu đơn giản nhưng độc ác này.

“Cuối cùng, chính mình là người đã hại Gia Bảo…”

Lúc Bạch Ngọc Thanh ngẩng đầu lên lần nữa, hai mắt đã đẫm lệ, môi dưới chảy máu nhưng cô ta cũng không thèm để ý, hai tay ôm chặt trước ngực, trong lòng vừa đau vừa hối hận.

Cùng lúc đó ở trong rừng trúc núi Văn Hồ.

Mười một Tông Sư cùng xuất hiện, chặn đường lui của Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo đang phải đối mặt với tình huống tuyệt vọng nhất kể từ khi xuống núi!

Cùng lúc đó, một luồng khí cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ bao trùm cả khu rừng trúc, 11 vị cường giả Tông Sư có mặt hơi cúi đầu, thể hiện sự tôn kính.

Phải biết ràng, đây là 11 cường giả Tông Sư, dù đi đến đâu, họ đều là những người có địa vị cao, có thể làm rung chuyển thế giới. Có thể khiến cả 11 cường giả Tông Sư phải cúi đầu, có thể đoán ra sức mạnh của người tới lớn đến chừng nào!

Khoảnh khắc tiếp theo, một thân hình cao lớn và uy nghiêm xuất hiện trong tầm mắt của Trần Gia Bảo.

Chỉ thấy một bóng người đang đứng trên đỉnh ngọn núi gần nhất, quay lưng về phía mặt trời, đang nhìn về hướng Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đưa mắt nhìn lên, dưới ánh mặt trời chói chang, anh khẽ nheo mắt, chỉ thấy bóng dáng đen kịt của đối phương. Nhưng chỉ cần như vậy Trần Gia Bảo vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của đối phương giống như một lưỡi dao sắc bén từ trên trời rơi xuống, anh không khỏi thầm giật mình, riêng khí thế này đã mạnh hơn rất nhiều so với Phụng Bằng Thanh, xem ra là đối thủ ít nhất cũng là cường giả Truyền Kỳ trung kỳ!

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo càng cảm thấy khó khăn!

Ngay sau đó, bóng người kia từ trên đỉnh núi vọt lên, hướng về phía Trần Gia Bảo, tốc độ cực nhanh, giống như đã hóa thành một một viên thiên thạch lao tới!

Khoảng cách trăm mét, nhưng người kia gần như bay đến trong chốc lát, đáp xuống rừng trúc một cách vững chắc, thời điểm ngón chân vừa hạ xuống, một cỗ năng lượng cực lớn quét qua xung quanh, giống như gió cấp mười hai, cuộn tròn vô số lá tre bay lên, che khuất tầm nhìn của mọi người, những cây tre xung quanh cũng bị ảnh hưởng bởi gió lớn, chúng chao đảo, tạo ra tiếng gió rít qua rừng tre.

Vừa mới xuất hiện đã tạo ra khí thế lớn mạnh!

Một lúc sau, gió ngừng, vô số lá tre lần lượt rơi xuống.

Sau đó Trần Gia Bảo mới nhìn thấy một người đàn ông trung niên có dáng người uy nghiêm, khí chất như núi, ánh mắt như biển. không, nói là trung niên cũng không đúng, bởi vì ánh mắt của ông ta sâu như biển cả, chứa đầy thăng trầm của thế gian, giống như là một ông già trăm tuổi, nhưng vẻ ngoài lại trông giống như một người đàn ông trung niên, căn bản không thể nhìn ra tuổi thật của ông ta.

Ông ta chắp tay sau lưng, đứng trước những cường giả Tông Sư như Hề Vũ Triều và Du Nam, thể hiện địa vị cao cấp của bản thân, còn đám người Hề Vũ Triều vốn đã cúi đầu, lại càng cúi đầu thấp hơn.

Nếu là người thường, e rằng đã bị dọa cho hai đầu gối mềm nhũn trước khí thế mạnh mẽ của người kia, thậm chí là giơ tay đầu hàng, thế nhưng, Trần Gia Bảo nào phải là người thường chứ.

Cho dù thực lực của đối thủ rất mạnh, số lượng lớn thì Trần Gia Bảo vẫn rất dũng cảm, không hề sợ hãi, nhìn về phía cường giả Truyền Kỳ trước mặt, nói: "Ông chính là cường giả Truyền Kỳ của nhà họ Hoàng?"

"Tôi tên là Cung Thiên Kinh, chính là cường giả Truyền Kỳ của nhà họ Hoàng." Cung Thiên Kinh cũng nhìn Trần Gia Bảo, nói: "Nghe nói cậu là người mạnh và nổi danh nhất trong 30 năm qua ở tỉnh Hòa Bình và tỉnh Phú Thọ, thậm chí nhiều Tông Sư ở tỉnh Phú Thọ của chúng tôi cũng đã chết trong tay cậu."

Chương 1439

Chương 1439

“Tông Sư của tỉnh Phú Thọ các ông đã chết trong tay tôi, nếu tôi nhớ không lầm, tổng cộng mới chỉ có bốn người.” Trần Gia Bảo không hề giảm khí thế, nhướng mày nói: “Hay là, mấy người cảm thấy người chết hơi ít nên hôm nay muốn chết thêm sao?”

Hề Vũ Triều và những người khác thầm cười nhạo, Cung Thiên Kinh là cường giả Truyền Kỳ duy nhất ở tỉnh Phú Thọ, một thân tu vi hoàn toàn sánh với trời, có thể trấn áp mọi thứ ở tỉnh Phú Thọ. Ngay cả chủ nhà họ Hoàng ở trước mặt Cung Thiên Kinh cũng phải cực kỳ cẩn trọng, Trần Gia Bảo còn nhỏ mà dám tự phụ như vậy trước mặt Cung Thiên Kinh, thật đúng là chết rồi mà không biết tại sao mình lại chết.

Cung Thiên Kinh nhẹ nhàng nói: “Bởi vì cậu đến nên mới dẫn đến chuyện ở tỉnh Phú Thọ dạo gần đây hơi loạn, tôi cảm thấy không vui.”

“Ồ?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười, nói: “Ông không vui, vậy thì sao?

Cung Thiên Kinh chống tay, khí thế tỏa ra khắp trời đất, nói: “Tôi tên là “Thiên Kinh”, ngay cả bầu trời cũng phải kinh hãi, chứ đừng nói gì đến cái tỉnh Phú Thọ này! Hôm nay, tôi phải giết chết cậu tại đây, khiến thì tình hình rối loạn ở tỉnh Phú Thọ được chỉnh đốn lại!”

Trên ngọn núi Văn Hồ, sâu trong rừng trúc hẻo lánh, những lời nói của Cung Thiên Kinh là những lời độc đoán nhất, ông ta thề sẽ giết Trần Gia Bảo ở đây, nhưng giọng điệu lại đều đều, như thể đang thuật lại một chuyện bình thường.

Bên trong rừng trúc, bầu không khí dần trở nên căng thẳng và ác liệt, trận chiến sinh tử nguy hiểm sắp bắt đầu!

Trần Gia Bảo nhìn quanh Cung Thiên Kinh và những người khác, mặc dù trông anh bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng anh đang cực kỳ nghiêm túc.

Không phải anh chưa từng đấu với cường giả Truyền Kỳ, cũng không phải chưa từng bị cường giả Truyền Kỳ bao vây. Như lúc trước khi đến núi Yên Tử để tìm Lưu Ly, anh cũng đã giao đấu với bốn cường giả Truyền Kỳ như Trương Thành Trực và Liệu Thành Phùng. Lần đó là đội hình mạnh nhất mà anh từng gặp kể từ khi xuống núi. Nhưng lúc đó chính Lưu Ly đã dùng thực lực của mình để cầm chân 3 Truyền Kỳ Liệu Thành Phùng và Tôn Khai Sơn, Trần Gia Bảo mới có thể dùng "Liệt Địa kiếm" giết chết Trương Thành Trực.

Cũng tại núi Hồng Lĩnh, Trần Gia Bảo cũng chém chết Truyền Kỳ Phụng Bằng Thanh dưới lưỡi kiếm, tuy nhiên, trận chiến quyết định đó là một chọi một, hai Tông Sư còn lại của nhà họ Phụng không thể ra tay. Nếu không, lúc đó Trần Gia Bảo không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Chưa kể, cả Trương Thành Trực và Phụng Bằng Thanh đều mới chỉ ở Truyền Kỳ sơ kỳ nhưng đã mang đến một mối đe dọa rất lớn cho Trần Gia Bảo, nếu anh không có "Thiên Địa Nhân Tam kiếm" thì e rằng anh đã chết trong tay đối phương từ lâu…"

Giờ phút này, tình cảnh mà Trần Gia Bảo phải đối mặt khác hoàn toàn so với trước đây, trước hết, khí thế của Cung Thiên Kinh mạnh hơn Trương Thành Trực và Phụng Bằng Thanh, ít nhất ông ta cũng là cường giả Truyền Kỳ trung kỳ. Hơn nữa, ngoài Cung Thiên Kinh Ngoài còn có mười một Tông Sư, họ sẽ không thật sự chiến đấu một mình, mà sẽ tìm cơ hội dồn Trần Gia Bảo vào chỗ chết bất cứ lúc nào!

Có thể nói đây là tình huống nguy hiểm nhất mà Trần Gia Bảo gặp phải kể từ khi xuống núi!

Nhưng nói là như vậy, Trần Gia Bảo vẫn không hề sợ hãi như cũ, hai mắt lóe lên, khí thế nồng đậm tỏa ra, nói: "Muốn giết tôi ở chỗ này, sợ rằng phải khiến các người thất vọng rồi. Ngược lại nói không chừng nhiều người trong số các người sẽ chết ở đây, hơn nữa còn là chết thảm hại!"

Đối mặt với đội hình khủng khiếp như vậy, thần thái của Trần Gia Bảo vô cùng lẫm liệt, khí thế vẫn mạnh mẽ như cũ, điều này khiến Hề Vũ Triều và những người khác phải ngạc nhiên.

Cung Thiên Kinh vỗ tay, trong mắt hiện lên một tia ngưỡng mộ, mỉm cười nói: "Đã lâu lắm rồi không có người nào dám lớn tiếng như vậy trước mặt tôi, người trẻ tuổi đúng là có dũng khí, nếu cậu biết thân biết phận trốn ở tỉnh Hòa Bình, chờ đợi hai mươi đến ba mươi năm nữa thì với tố chất của cậu, đến lúc đó cả tỉnh Hòa Bình và tỉnh Phú Thọ có ai có thể làm đối thủ của cậu được nữa chứ?

Thật đáng tiếc, có trách thì trách cậu quá kiêu ngạo, ở tỉnh Hòa Bình làm người thống trị thì cũng thôi đi, lại còn đến tỉnh Phú Thọ để tự phụ, khiến tỉnh Phú Thọ cảm thấy như long trời lở đất. Là Truyền kỳ duy nhất ở tỉnh Phú Thọ, tôi chỉ có thể giết cậu ở nơi này để điều chỉnh tình hình ở tỉnh Phú Thọ. Trận chiến hôm nay đã định sẵn sẽ là trận chiến cuối cùng của Trần Gia Bảo cậu, mà rừng trúc núi Văn Hồ sẽ sớm trở thành nơi chôn xác cậu!"

Hề Vũ Triều và những người khác gật đầu lia lịa, lần này đến núi Văn Hồ để vây giết Trần Gia Bảo, ngoài nhà họ Bạch ra thì các dòng họ lớn khác đều hưởng ứng, có thể nói là tập hợp được sức chiến đấu hàng đầu ở tỉnh Phú Thọ, cho dù Trần Gia Bảo mạnh có hơn gấp mười lần thì hôm nay cũng sẽ chết mà không có chỗ chôn!

Chương 1440

Chương 1440

“Không, ông nói sai rồi, trận chiến hôm nay sẽ là trận chiến bi thảm nhất trong lịch sử của tỉnh Phú Thọ. Cho dù hôm nay tôi có chết ở đây, tôi cũng sẽ khiến tất cả các người phải chôn cùng!” Lời nói của Trần Gia Bảo cực kỳ độc đoán, thần thái ngút trời, ánh mắt cương nghị tự tin, khiến người khác không thể nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của anh.

Cung Thiên Kinh và những người khác cau mày, sau đó khinh thường cười nói: “Có thể cậu rất mạnh, nhưng ở trước mặt tôi, cậu còn lâu mới đủ mạnh!”

“Đừng nói linh tinh nữa, muốn đánh thì đánh, rút kiếm ra!”

Tay phải Trần Gia Bảo cầm chuôi kiếm, chỉ nghe một tiếng “leng keng” giòn tan, giống như tiếng rồng ngâm vang vọng trong rừng trúc, “Thiên Tế Kiếm” lại lần nữa được rút ra khỏi vỏ!

Thân kiếm thon dài, toàn thân trong suốt như pha lê, nếu không nhìn kỹ thì sẽ nghĩ rằng nó trong suốt, lúc này thanh kiếm đang toát ra ánh sáng lạnh, cảm giác cực quái dị!

“Kiếm tốt.” Cung Thiên Kinh đứng chắp tay nói: “Sau khi cậu chết, tôi sẽ để nhà họ Hoàng chôn cất cậu, thanh kiếm này sẽ là đồ chôn cùng duy nhất của cậu. Bây giờ, người nào định ra tay giết Trần Gia Bảo?”

Sau khi Cung Thiên Kinh nói xong, vẫn đứng tại chỗ, không tấn công Trần Gia Bảo. Là một cường giả Truyền Kỳ, ông ta có chiến thuật của riêng mình, ông ta phải là người cuối cùng xuất chiêu, hơn nữa còn có 11 Tông Sư ở đây. Thực lực của bọn họ đã đủ để giết chết Trần Gia Bảo, Cung Thiên Kinh đến đây để cầm trận, chỉ cần đảm bảo không có thương vong cho

bên họ. Cho nên ngay từ đầu Cung Thiên Kinh đã biết khả năng cao là trận chiến này sẽ không cần ông ta phải ra tay!

“Anh Cung, vậy thì hãy để chúng tôi tiếp mấy chiêu của Trần Gia Bảo!”

Khi giọng nói vang lên, sáu Tông Sư bước ra từ phía sau Cung Thiên Kinh, đứng cách nhau vài mét, tạo thành một hình bán nguyệt, bao vây Trần Gia Bảo ở trung tâm.

Trần Gia Bảo nhìn sáu người này, thấy Hề Vũ Triều, Du Nam và Khang Trường Minh xuất hiện trước, còn ba người còn lại, Trần Gia Bảo nhớ rằng họ từng giới thiệu dòng họ khi xuất hiện, và họ đã được xếp hạng. đứng đầu trong mười gia tộc hàng đầu, lần lượt là Quế Minh Hữu của nhà họ Quế đứng thứ tư trong mười dòng họ hàng đầu, Cảnh Nghị Long của nhà họ Cảnh đứng thứ bảy, cùng với Phù Minh Giám của nhà họ Nhậm đứng thứ tám.

Sáu người này cũng không ngoại lệ, đều là Tông Sư hậu kỳ!

Cung Thiên Kinh gật đầu nhẹ, sáu người này rất mạnh, sáu người bọn họ ra tay chống lại Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo chắc chắn không thể tránh khỏi cái chết.

Nếu một người bình thường gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy, sợ rằng vẻ mặt đã tái mét, giơ tay đầu hàng rồi, thế nhưng, Trần Gia Bảo có phải là người thường không?

Thay vì sợ hãi, Trần Gia Bảo lại thầm thở phào nhẹ nhõm, ở đây chắc chắn Cung Thiên Kinh là người có thể gây ra mối đe dọa cực lớn cho anh, sau đó là sự chung sức của 11 Tông Sư. Giờ Cung Thiên Kinh chỉ ở cạnh quan sát, hơn nữa chỉ có 6 Tông Sư hậu kỳ ra tay, rõ ràng là cho anh cơ hội. Nếu anh có thể tận dụng thời điểm này để giết chết vài vị Tông Sư với tốc độ nhanh nhất, thì mối đe dọa mà anh phải đối mặt chắc chắn sẽ nhỏ hơn rất nhiều!

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo quyết định nhân cơ hội này đánh phủ đầu, ánh mắt anh trở nên lạnh lùng, chân phải đột nhiên đạp trên mặt đất, cả người lao về phía Du Nam!

Tốc độ của anh rất nhanh “Thiên Tế kiếm” trong tay vẽ ra một vệt dư ảnh tuyệt đẹp trên không, sức mạnh kinh người, kiếm

thế còn chưa bắn ra, kiếm ý nồng đậm đã bao trùm lấy Du Nam, dội vào khiến quần áo trên người ông ta bay phấp phới!

Đối mặt với sự tấn công mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, Du Nam không hề kinh ngạc hay sợ hãi, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, cười nói: “Không ngờ anh Trần sẽ tìm đến tôi trước, ông già này đúng là vinh hạnh!”

Chương 1441

Chương 1441

Sau khi cười xong, Du Nam điên cuồng huy động chân nguyên trong cơ thể, đột nhiên hét lên một tiếng, hai mắt mở to như mắt hổ, hai tay nắm chặt như vượn, chân chạy loạn trên mặt đất, sau lưng có một đám mây bụi cuộn lên, cùng dùng tốc độ cực nhanh để đón tiếp Trần Gia Bảo!

Hai người còn chưa giao chiến, hai luồng khí tức mạnh mẽ đã va chạm vào nhau trước, cùng lúc khí tức va chạm, tạo thành vài cơn lốc nhỏ xung quanh.

Cùng với tốc độ càng lúc càng nhanh của Trần Gia Bảo và Du Nam, trong chớp mắt, hai người đã đấu với nhau.

Trần Gia Bảo vung kiếm, Thiên Tế kiếm phát ra tiếng kiếm "ù ù", trên thanh kiếm đột nhiên xuất hiện ánh kiếm màu trắng dài ba mét, dư ảnh màu trắng gần như trong suốt được rút ra trên không trung, đâm tới trước ngực Du Nam, tuy rằng chưa tới chạm tới người, nhưng kiếm ý nồng đậm đã ngưng tụ vào một điểm, va chạm làm cho huyệt Tân Trung trên ngực Du Nam khiến ông ta đau đớn.

Nhẹ, bóng kiếm bay phấp phới, nhẹ tựa lông hồng!

Nặng, kiếm mạnh như núi Thái Sơn!

Đối mặt với nhát kiếm đoạt mạng của Trần Gia Bảo, Du Nam hét lên, chân phải đập mạnh xuống đất, lòng bàn chân lún xuống đất ba centimet. Đồng thời, ông ta dùng hết sức đấm vào "Thiên Tế kiếm", mạnh đến mức nắm đấm dữ dội cọ xát với không khí, trên nắm đấm xuất hiện một tia sáng vàng!

Đáng ngạc nhiên là Du Nam lại nhắm vào cạnh sắc của "Thiên Tế kiếm", định chặn nhát kiếm bằng tay không!

"Chán sống rồi!"

Ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên, với tu vi mạnh mẽ của mình, "chưởng vô cực" huyền diệu, cùng với "Thiên Tế kiếm" sắc bén, anh có tự tin 100% rằng nhất định có thể dùng toàn bộ sức lực chém xuống một kiếm, chắc chắn có thể chém qua tay phải của Du Nam, ghim "Thiên Tế kiếm" vào trong ngực của Du Nam!

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo lần nữa huy động chân khí trong cơ thể, định giết Du Nam bằng một kiếm, khiến bản thân bớt đi một mối đe dọa.

Đột nhiên, cùng lúc đó, năm người còn lại, bao gồm Hề Vũ Triều, Khang Trường Minh và Cảnh Nghị Long ở cách đó không xa nhìn nhau, không hẹn mà cùng xông tới chỗ Trần Gia Bảo!

Trong thời gian ngắn, sáu Tông Sư cùng nhau tấn công Trần Gia Bảo, uy lực kinh thiên động địa, khí thế khổng lồ khiến người khác kinh ngạc lập tức bao trùm cả rừng trúc, nếu một người thường có mặt tại đây lúc này, chắc chắn sẽ bị khí thế này làm cho chấn động, nôn ra máu ngay tại chỗ!

Cung Thiên Kinh thầm gật đầu, cho dù thực lực mạnh mẽ như ông ta, đối mặt với vòng vây của sáu vị Tông Sư hậu kỳ, cũng chỉ có thể trấn áp bằng tu vi cường đại. Mặc dù tu luyện của Trần Gia Bảo rất mạnh, nhưng cậu ta mới chỉ ở cảnh giới Tông Sư hậu kỳ, lấy một địch sáu, sao có thể thoát chết được chứ?

Vì vậy, Cung Thiên Kinh mới dám khẳng định rằng sau chiêu này, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chết hoặc bị thương!

Trong trận chiến, Trần Gia Bảo quan sát sáu phương, nghe ngóng tứ phía, lúc đám người Hề Vũ Triều bắt đầu xông tới anh đã phát hiện ra. Nếu còn dùng hết sức để giết Du Nam thì cho dù Du Nam có thực sự chết dưới kiếm của anh đi chăng nữa, thì trong thời gian ngắn anh cũng sẽ để lộ ra điểm yếu, sau đó chắc chắn sẽ bị thương nặng dưới sự bao vây của Hề Vũ Triều và những người khác!

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo thầm thở dài một tiếng, đâm vào kiếm thức của Du Nam, thay vì phát huy hết sức lực, anh thu lại ba phần sức mạnh.

Rất nhanh, nắm đấm màu vàng của Du Nam đánh vào "Thiên Tế kiếm", lúc này vang lên một tiếng "keng", tạo ra tiếng kim loại va chạm, đồng thời năng lượng mạnh mẽ bộc phát ra, điên cuồng cuốn qua xung quanh.

Du Nam chỉ cảm thấy một cỗ lực cực lớn từ trong kiếm truyền đến, ông ta lập tức lui về phía sau ba bước tạo ra tiếng "Bộp bộp bộp". Cùng lúc đó, trên tay truyền đến từng cơn đau nhức, tay phải bị thương chảy máu, khiến ông ta không khỏi bàng hoàng.

Chương 1442

Chương 1442

Trần Gia Bảo sử dụng "chưởng vô cực" kết hợp sức mạnh của Du Nam vào cơ thể của mình thông qua thân kiếm, đồng thời nhanh nhẹn nhảy về phía sau như một con én.

Ngay sau đó, lợi dụng khe hở sau trận đánh giữa Trần Gia Bảo và Du Nam, năm cường giả Tông Sư có Hề Vũ Triều, Khang Trường Minh đã tiến đến bao vây xung quanh Trần Gia Bảo, cùng nhau tấn công anh!

Chớp mắt, một luồng khí mạnh mẽ và đáng sợ bao trùm lấy Trần Gia Bảo.

Khóe miệng Cung Thiên Kinh nở một nụ cười mãn nguyện, sau chiêu này, chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ chết!

Ngay khi trận chiến quyết định bắt đầu, Trần Gia Bảo đã rơi vào thế yếu!

Tận dụng khoảnh khắc khi Trần Gia Bảo và Du Nam vừa đấu xong, Hề Vũ Triều những người khác cùng nhau ra tay. Chỉ thấy Hề Vũ Triều, Khang Trường Minh và Cảnh Nghị Long ra tay ở phía trước, Quế Minh Hữu ở bên trái, Phù Minh Giám ở bên phải, cùng bao vây lấy Trần Gia Bảo!

Bọn họ rất tin tưởng năm Tông Sư cùng nhau ra tay chắc chắn có thể giết chết Trần Gia Bảo!

Chiêu chưa tới mà sức mạnh đã đến trước.

Sức mạnh của năm vị Tông Sư vô cùng đáng kinh ngạc, năng lượng mạnh mẽ tác động vào mặt đất dưới chân Trần Gia Bảo, lá tre bay lên, đất đá cũng bị cuốn theo, trên nền đất thậm chí còn xuất hiện những vết nứt, cảnh tượng kinh khủng giống như tận thế .

Du Nam không thể chăm sóc cho tay phải bị thương, vội vàng lùi lại, sợ bị ảnh hưởng bởi đợt tấn công của Hề Vũ Triều và những người khác.

Đối mặt với sự bao vây mạnh mẽ như vậy, vẻ mặt Trần Gia Bảo lẫm kiệt, gần như không hề do dự, vừa điên cuồng huy động chân nguyên của bản thân, vừa huy động nội lực của Du Nam tạm thời tích trữ trong cơ thể, nuốt một ngụm nước bọt, vung kiếm lên!

Chỉ thấy ánh sáng màu bạc lấp lóe, một thanh kiếm khổng lồ hình trăng khuyết chém tới trước mặt Hề Vũ Triều, Khang Trường Minh và Cảnh Nghị Long. Đồng thời, anh hơi quay lại đối mặt với Quế Minh Hữu ở bên trái, lui lại hai bước liên tiếp, hoàn toàn quay lưng về phía Phù Minh Giám.

Cung Thiên Kinh lắc đầu mỉm cười, hành động của Trần Gia Bảo đúng là tự mình tìm chết, phải biết rằng dù là Hề Vũ Triều hay Khang Trường Minh, sức mạnh của họ cơ bản đều giống như Trần Gia Bảo, kiếm thức trăng khuyết của anh sao có thể chịu được đợt tấn công của Hề Vũ Triều, Khang Trường Minh và Cảnh Nghị Long chứ?

Ngoài ra, sau khi Trần Gia Bảo vung kiếm, lẽ ra anh phải phát huy hết sức lực của mình, trong tình trạng này, anh phải đối phó như thế nào với Quế Minh Hữu đang ở thời kỳ đỉnh cao? Chưa kể, Trần Gia Bảo còn không thèm phòng bị mà quay lưng về phía Phù Minh Giám, phải biết rằng Phù Minh Giám chỉ cần đánh xuống một cái, Trần Gia Bảo không chết thì cũng bị thương nặng!

Cung Thiên Kinh một lần nữa khẳng định rằng sau chiêu này, chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ chết!

“Vốn nghĩ rằng Trần Gia Bảo là một đối thủ xứng tầm, đâu ngờ được sáu người đám Hề Vũ Triều lại có thể dồn Trần Gia Bảo vào chỗ chết. Chuyến đi đến núi Văn Hồ này đúng là khiến người ta mất hứng.”

Cung Thiên Kinh lắc đầu, định quay người rời đi.

Đúng lúc này, kiếm pháp hình bán nguyệt chỉ cách Hề Vũ Triều và những người khác chưa đầy ba centimet.

Vốn dĩ, trong mắt ba người Hề Vũ Triều, cho dù kiếm pháp của Trần Gia Bảo có dữ dội hơn nữa, họ cũng có thể dễ dàng trấn hợp lực để áp bằng, sau đó khiến Trần Gia Bảo bị thương nặng.

Nhưng khi đến kiếm pháp đuổi đến trước mặt, Hề Vũ Triều và những người khác cảm thấy kiếp pháp này rất mạnh, hơn hẳn bất kỳ kiếp pháp nào, hơn nữa nếu so với ba người bọn họ hợp lực thì cũng chỉ thua kém một chút.

Thanh kiếm này thực ra đã kết hợp toàn bộ sức mạnh của Trần Gia Bảo và nội lực của Du Nam, sau đó thông qua sự sắc bén của "Thiên Tế kiếm" có thể bùng phát với một lực lượng mạnh mẽ đến mức có thể chạm tới trình độ hợp lực của ba Tông sư.

Chương 1443

Chương 1443

Chỉ là, đám người Hề Vũ Triều làm sao có thể biết được bí mật trong đó?

Vẻ mặt của ba người Hề Vũ Triều khẽ thay đổi, bọn họ càng thêm kinh ngạc, thực lực của Trần Gia Bảo mạnh như vậy, chẳng lẽ cũng là cường giả Truyền Kỳ sao?

Không để cho bọn họ kịp nghĩ ngợi, kiếm pháp đã tiến đến, ba người cùng nhau ngăn chặn kiếm quang.

Lúc này, chỉ nghe "rầm" một tiếng, một cỗ khí tức mạnh mẽ phun trào, cuồng bạo quét qua xung quanh, ba người Hề Vũ Triều "Bụp bụp bụp" lùi về phía sau mấy bước, dáng vẻ khá chật vật, không khỏi nhìn nhau, trong lòng ai cũng đều cảm thấy kinh ngạc!

Cung Thiên Kinh đang chuẩn bị rời đi, nhìn thấy cảnh này, đột nhiên dừng chân lại, hai mắt đột nhiên mở to, kiếm pháp của Trần Gia Bảo lại có thể đẩy lùi ba Tông Sư như Hề Vũ Triều? Điều này… làm sao điều này có thể xảy ra?

"Chẳng trách có thể làm cả tỉnh Phú Thọ bị đảo lộn, Trần Gia Bảo đúng là có bản lĩnh, chỉ dựa vào kiếm pháp này, thực lực của anh đã vượt xa cảnh giới Tông Sư hậu kì. Chẳng lẽ cậu ta cũng là cường giả Truyền Kỳ sao? Không, không thể nào, nếu cậu ta là cường giả Truyền Kỳ thì kiếm pháp này sẽ không đẩy lùi Hề Vũ Triều, mà sẽ chém đầu bọn họ, điều này thật sự rất kỳ lạ.

Tuy nhiên kiếm pháp này hẳn đã sử dụng toàn bộ sức mạnh của Trần Gia Bảo, cho dù ba người Hề Vũ Triều buộc phải rút lui, cậu ta cũng không thể đối phó với sự tấn công từ trước sau của Phù Minh Giám và Quế Minh Hữu, Trần Gia Bảo vẫn chỉ còn một con đường chết. "

Cung Thiên Kinh thừa nhận rằng lúc trước ông ta đã đánh giá thấp Trần Gia Bảo, nhưng vẫn tin rằng Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chết!

Trong trận chiến, Phù Minh Giám nhìn thấy tấm lưng của Trần Gia Bảo lộ ra, chỗ nào cũng là điểm yếu, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, sau đó lộ ra vẻ mừng rỡ!

"Nếu cậu đã tìm chết, vậy thì đừng trách tôi!"

Ánh sáng sắc bén lóe lên trong mắt Phù Minh Giám, lòng bàn tay phải giơ lên cao, tập trung toàn lực, lao về phía Trần Gia Bảo với tốc độ cực nhanh.

Đối diện với Trần Gia Bảo, Quế Minh Hữu cũng lao về phía anh với tốc độ nhanh nhất!

Đối mặt với đòn tấn công từ hai bên sườn trước và sau của hai Tông Sư hậu kỳ, Trần Gia Bảo dường như hoàn toàn từ bỏ, không phản kháng.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Phù Minh Giám đã nhảy ra phía sau Trần Gia Bảo, ấn trọn lòng bàn tay vào lưng anh. Một tia khát máu điên cuồng lóe lên trong mắt ông ta, Trần Gia Bảo, kẻ đã làm đảo lộn toàn bộ tỉnh Phú Thọ, sắp chết dưới tay ông ta!

Lúc tất cả mọi người, bao gồm cả Cung Thiên Kinh, đều nghĩ rằng Trần Gia Bảo không chết cũng bị thương nặng, khóe miệng Trần Gia Bảo lại cong lên, tạo ra một nụ cười khó giải thích, vận dụng chiêu "chưởng vô cực", đem nội lực của Phù Minh Giám chuyển sang cơ thể mình!

Ánh mắt Trần Gia Bảo lộ ra vẻ hưng phấn, sau đó, chân phải đạp trên mặt đất, cả người vọt về phía Quế Vạn Thanh trước mặt, "Thiên Tế kiếm" trong tay mãnh liệt bộc phát kiếm pháp.

Ánh kiếm cao vút!

Điều này vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, họ lần lượt kinh ngạc mở to mắt.

Phù Minh Giám cực kì kinh ngạc, không hiểu sao sau khi Trần Gia Bảo nhận một chưởng này của mình, không những không bị thương mà còn trở nên mạnh mẽ hơn, chuyện… chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Đột nhiên, Trần Gia Bảo càng ngày càng tiến đến gần Quế Minh Hữu, ánh kiếm mạnh mẽ của anh khiến tóc Quế Minh Hữu bay loạn, hai má đau rát, trong lòng càng thêm kinh ngạc, vốn tưởng rằng Trần Gia Bảo đã là nỏ mạnh hết đà, không ngờ anh vẫn còn mạnh như vậy!

Nhưng Quế Minh Hữu là một Tông Sư hậu kì có tiếng của tỉnh Phú Thọ, sau cú sốc ban đầu, ông ta lập tức phục hồi trạng thái, ánh mắt sắc bén, tay phải chĩa ra như dao, nhanh chóng vung ra một con dao, dữ dội chém về phía Trần Gia Bảo!

Chương 1444

Chương 1444

“Tài mọn!”

Trần Gia Bảo chế nhạo, cầm kiếm chém một cái, kiếm pháp chạm vào đao, dưới sự bảo hộ của “Thiên Tế kiếm”, thanh kiếm lập tức cắt đao.

Sắc mặt Quế Minh Hữu đột ngột thay đổi, mặc dù ông ta kinh ngạc nhưng không hề loạn, dùng dao tay chuẩn bị chém thêm một nhát.

Lúc này, ánh mắt của Trần Gia Bảo lóe lên, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, cả người như hóa thành sao băng tiến đến gần người Quế Minh Hữu. Lúc con dao trên tay Quế Minh Hữu chuẩn bị chém ra, “Thiên Tế kiếm” trong tay Trần Gia Bảo lập tức quét qua cổ Quế Minh Hữu

Cái chết bào trùm lấy Quế Minh Hữu.

Dù sao Quế Minh Hữu cũng là một Tông Sư hậu kì, trong lòng cảm nhận được có điều không tốt, lập tức rút lui, vừa đặt chân xuống đất, cả người đã lùi về phía sau.

Nhưng kiếm của Trần Gia Bảo nhanh như thế nào chứ, “Thiên Tế kiếm” sắc bén thế nào chứ? Mặc dù Quế Minh Hữu đã trốn thoát ngay lập tức, nhưng cánh tay của ông ta vẫn bị ánh sáng của kiếm pháp quét qua, vết cắt vào tận xương, dòng máu đỏ tươi chảy ra, nhuộm đỏ cả quần áo, trông rất đáng sợ!

Sắc mặt Quế Minh Hữu thay đổi rõ rệt, ông ta duỗi ngón tay điểm vài huyệt xung quanh vết thương trước để cầm máu.

Trần Gia Bảo đứng tại chỗ, trong lòng cảm thấy hối hận, anh vừa mới dùng phương thức “chưởng vô cực” tạm thời hấp thu sức mạnh mà Phù Minh Giám đánh vào sau lưng, với phần nội

lực này, anh bổ sung "Thiên Tế kiếm" như vậy mới có thể khiến Quế Minh Hữu bị thương.

Nhưng dù sao đây cũng là ngoại lực mượn được, ít nhiều không phù hợp, chiêu thức mà anh đánh ra cũng không thể thực sự hoàn hảo, nếu vừa rồi có thể phô diễn hết sức mạnh của bản thân, kiếm vừa rồi chắc chắn có thể khiến Quế Minh Hữu bị thương suýt chết.

Không để ý đến Trần Gia Bảo đang thầm tiếc nuối, mọi người xung quanh đều đã cảm thấy choáng váng.

Chỉ trong tích tắc, Trần Gia Bảo đấu với Du Nam trước, để Du Nam xuất chiêu đầu tiên bằng tay phải, sau đó đối mặt với vòng vây của năm Tông Sư, một kiếm pháp buộc ba cao thủ đám Hề Vũ Triều phải rút lui, lại chịu thêm một đòn của Phù Minh Giám mà không làm sao, thậm chí anh còn dùng sức mạnh đâm vào cánh tay của Quế Minh Hữu, và toàn bộ quá trình rất trôi chảy, rất tự nhiên.

Có thể nói, với thực lực của một mình Trần Gia Bảo, không chỉ phá vỡ vòng vây của sáu Tông Sư hậu kỳ, mà thậm chí còn làm bị thương hai người trong số họ, vững vàng chiếm thế thắng, trận đánh lấy một địch 6 này đúng là khiến mọi người kinh ngạc, nếu không tận mắt chứng kiến, có đánh chết họ cũng không tin rằng Trần Gia Bảo lại có thể mạnh đến vậy!

Vẻ mặt của Cung Thiên Kinh đã trở nên ảm đạm, ánh mắt chớp giật, không hổ là Trần Gia Bảo có thể làm đảo loạn cả tỉnh Phú Thọ, thậm chí còn có thể phá vỡ sự vây giết của lực lượng hàng đầu Tỉnh Phú Thọ, thật đáng kinh ngạc!

"Trần Gia Bảo tuổi còn trẻ mà đã giỏi như vậy, nếu cho cậu ta thêm hai mươi ba năm nữa, không, chỉ cần cho cậu ta thêm mười năm nữa, e rằng đến tôi cũng không phải là đối thủ của anh ta. Cũng may, hôm nay chúng ta đã đặt một cái bẫy để dồn Trần Gia Bảo vào đường chết, chúng ta phải nhân cơ hội này giết chết Trần Gia Bảo, khiến mối nguy hại này chết ngay từ trong trứng nước!"

Nghĩ đến đây, trong lòng Cung Thiên Kinh đã nghĩ ra một cách giết người tàn bạo.

Ở đây, ánh mắt của tất cả mọi người đầy nghi hoặc và kinh ngạc, Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, cảm thấy khí tức trong cơ thể đã khôi phục, đang không ngừng chảy dọc theo kinh mạch trong cơ thể, lòng tự tin liền tăng lên rất nhiều, tay phải cầm kiếm chỉ vào Quế Minh Hữu, Hề Vũ Triều và những người khác xung quanh, nhìn họ đầy khiêu khích.

Vẻ mặt của Hề Vũ Triều và những người khác hơi thay đổi, họ đều là những Tông Sư hậu kỳ nổi tiếng, có thế lực ở tỉnh Phú Thọ, nào đã từng hợp sức đi bao vây kẻ khác? Nhưng mà, hôm nay không chỉ có sáu người cùng nhau hợp lực đối phó Trần Gia Bảo, còn bị Trần Gia Bảo làm bị thương hai người, chuyện này đối với họ rất đáng xấu hổ!

Chương 1445

Chương 1445

Ở bên kia, ánh mắt Trần Gia Bảo lẫm liệt, cầm kiếm nhìn xung quanh, nói: "Hôm nay, trong rừng trúc núi Văn Hồ, chỉ có một mình tôi, Trần Gia Bảo, đấu với những cường giả mạnh nhất ở tỉnh Phú Thọ."

"Thiên Tế kiếm" trong tay phát ra tiếng rền vang, khí thế chiến đấu của tràn ngập!

Cuồng, quá ngông cuồng!

Mọi người có mặt ở đây đều là hạng người kiến thức rộng rãi, nhất là Cung Thiên Kính, đã sống gần một trăm năm mươi tuổi, từng gặp không ít người tài năng kinh người, không gì sánh nổi, nhưng người ngông cuồng như Trần Gia Bảo, thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Sắc mặt đám sáu người Hề Vũ Triều đều thay đổi, sáu đại tông sư bọn họ cùng nhau liên kết lại bao vây tấn công Trần Gia Bảo, không những không thể giết chết Trần Gia Bảo trong vòng một chiêu, ngược lại làm cho dáng vẻ kiêu ngạo của Trần Gia Bảo càng thêm điên cuồng, chuyện này đối với bọn họ mà nói, đơn giản là trần trụi làm mất mặt, nhục nhã, vô cùng nhục nhã!

Trần Gia Bảo cầm kiếm, nhìn thấy rõ ràng tất cả đám người Hề Vũ Triều, nhếch miệng lên ý cười khiêu khích, dưới chân hơi dịch chuyển, đột nhiên khởi động, xông về phía trước, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất, chém giết nhiều tông sư nhất có thể!

Mà người đầu tiên Trần Gia Bảo lựa chọn chính là Quế Đan Hữu – người có cánh tay đang bị thương, nhân lúc ông ta đang yếu, thì đòi mạng ông ta!

Sắc mặt Quế Đan Hữu thay đổi, sau đó giận tím mặt, Trần Gia Bảo chủ động tìm tới ông ta, không phải có nghĩ là, Trần Gia Bảo cảm thấy ông ta yếu nhất sao?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Quế Đan Hữu phẫn nộ, bất chấp vết thương trên cánh tay, đứng ra đón lấy đòn tấn công của Trần Gia Bảo.

Lập tức, hai người lại lần nữa xông vao đánh giáp lá cà, kiếm khí quanh người Trần Gia Bảo, tung hoành bắn ra bốn phía, lại nương tựa theo uy lực của Thiên Tế Kiếm trong tay, vừa mới bắt đầu đánh, Trần Gia Bảo đã chèn ép được Quế Đan Hữu.

Năm người còn lại bao gồm Hề Vũ Triều, đều nhìn thấy rõ những gì xảy ra trước mắt, rối rít xông lên hỗ trợ, hợp lại bao vây tấn công Trần Gia Bảo, trong nháy mắt lại lần nữa hình thành cục diện Trần Gia Bảo lấy một chọi sáu.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong rừng trúc ngàn vạn kiếm khí tung hoành bắn ra bốn phía, tuyệt đẹp không gì diễn tả nổi, vô số cây trúc bị chặt gãy trong trận chiến, lá trúc ào ào rơi xuống, cảnh tượng vô cùng nguy hiểm!

Cùng thời khắc đó, trong khi bọn họ đang đánh nhau quyết liệt, ở bên sườn núi phía Đông của núi Văn Hồ, có một hang núi bị che khuất, bí mật được sửa lại thành mật thất, dùng tảng đá lớn che kín cửa hang lại, từ bên ngoài nhìn vào, nếu như không nhìn kỹ, tuyệt đối không thể nhận ra được một chút sơ hở nào, mười phần kín đáo.

Ở trong mật thất hang đá, có giường có bàn, có đèn có điện, được chia ra thành mấy gian phòng, trang trí không khác quá nhiều so với phòng ngủ bình thường là mấy, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, đó là không có chút ánh sáng mặt trời nào.

Giờ phút này, ở trong một gian phòng trong mật thất, Terai Chika không thấy tăm hơi đã lâu, đang ngồi ở trước bàn trang điểm, dưới ánh đèn chiếu rọi, đối mặt với tấm gương buồn bực ngán ngẩm trang điểm, mà gương mặt trong gương là dung nhan mê hoặc chúng sinh của cô ta.

Một thất trong hang động này, chính là nơi mà sau khi gia tộc Takashima đi vào Việt Nam, hao tốn mất mấy năm thời gian

mới lén lút xây dựng nên được, chính là để chừa lại đường lùi sau này.

Lúc trước thất bại trong kế hoạch độc chết Trần Gia Bảo, vì tránh né sự truy đuổi và điều tra của Trần Gia Bảo, Takashima Seira liền đưa Terai Chika chạy trốn trong đêm tới nơi này, đồng thời vẫn trốn ở trong hang động mật thất này, tính toán đợi sau khi tình hình có thay đổi mới lén lút mang theo "Ngọc tỷ Truyền Quốc" chạy về Nhật Bản, may mà trong mật thất dự trữ rất nhiều bánh bích quy và nước lọc quân dụng, nên cũng đầy đủ để bọn họ sinh sống ở chỗ này một quãng thời gian rất dài.

Trùng hợp là, Bạch Hải Hồng và Bùi Thanh Phong lấy Terai Chika ở núi Văn Hồ làm mồi nhử, dẫn dụ Trần Gia Bảo bày ra cạm bẫy, nhưng mà bọn họ không hề biết rằng, Terai Chika thật sự ở tại núi Văn Hồ!

Chương 1446

Chương 1446

“Nếu không phải là bị Trần Gia Bảo phá hỏng chuyện tốt, hiện tại tôi cũng đã về tới Nhật Bản, nhận được lời khen ngợi từ thiên hoàng bệ hạ rồi, tham gia tiệc tối cấp cao tao nhã xinh đẹp, thưởng thức rượu đỏ quý báu, mà bây giờ, tôi lại không thể không trốn ở trong một hang động tối tăm không thấy ánh sáng này, ai…”

Terai Chika tiếc rẻ thở dài, mở ngăn kéo trong bàn trang điểm ra, lấy ra một cái tượng gỗ, phía trên còn dán một tờ giấy vàng, viết ba chữ “Trần Gia Bảo”, bên cạnh còn có mấy cái kim vàng.

Con rối này là cái mà cô ta đã làm ra trong lúc rảnh rỗi nhàm chán khi trốn ở đây, cô ta cầm lấy con rối có viết tên Trần Gia Bảo, chăm chú nhìn hồi lâu, nói với vẻ đầy giận dữ: “Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, anh thật đúng là làm cho người ta chán ghét!”

Dứt lời, Terai Chika cầm lấy một cây kim vàng, hung hăng đâm vào vị trí “cậu nhỏ” của con rối có tên “Trần Gia Bảo”, giống như là đang trút hết sự giận dữ của mình.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một tràng tiếng gõ cửa, đồng thời truyền đến giọng nói của Takashima Seira: “Tiểu thư Chika, có phát hiện mới nhất rồi.”

Terai Chika khẽ nhíu mày, lập tức đặt con rối “Trần Gia Bảo” trở lại trong ngăn kéo, sau khi kìm chế lại được cảm xúc của mình, mới thản nhiên nói: “Vào đây.”

Toeengs mở cửa “Kẽo kẹt” vàng lên, Takashima Seira đi vào, đầu tiên là hơi hơi cúi đầu, sau đó lại nghiêm mặt nói: “Tiểu thư Chika, lúc nãy khi tôi ở bên ngoài dò la tra xét, cảm nhận được trên núi Văn Hồ có hơi thở của cường giả tông sư chiến

đấu, vả lại số lượng còn không ít, mấu chốt nhất đó là, trong đó còn có cả hơi thở của Trần Gia Bảo!"

Lúc trước Takashima Seira từng chiến đấu với Trần Gia Bảo ở Thái Bình, sau trận chiến đó đã để lại cho ông ta đã ấn tượng rất sâu sắc.

"Ồ? Trần Gia Bảo cũng tới núi Văn Hồ?" Đầu tiên Terai Chika âm thầm giật mình, sau đó lại lo lắng nói: "Không phải là tới đây vì chúng ta chứ?"

"Không phải!" Takashima Seira lập tức lắc đầu, nói: "Tôi có thể cảm giác được, Trần Gia Bảo đang chiến đấu cùng với người khác, hơn nữa tình hình chiến đấu rất quyết liệt, căn cứ và những tin tức mấy ngày nay được truyền về, hẳn là mười gia tộc lớn nhất tỉnh Phú Thọ đã bắt đầu ra tay với Trần Gia Bảo, chỉ có điều không biết là bởi vì nguyên nhân gì, bọn họ lại sắp xếp địa điểm chiến đấu quyết liệt ở tại núi Văn Hồ."

Terai Chika hơi trầm ngâm, đột nhiên đứng lên, nói: "Đi, chúng ta đi xem trận chiến đấu kia đi."

Takashima Seira giật nảy mình, kinh ngạc nói: "Tiểu thư Chika, tôi không nghe lầm chứ, sao chúng ta lại đi xem chiến đấu? Nếu lỡ như bị phát hiện, hậu quả sẽ khó mà lường được!"

Terai Chika tự tin nói: "Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, nếu thật sự là mười gia tộc lớn nhất tỉnh Phú Thọ bắt tay nhau ra tay đối phó với Trần Gia Bảo, mặc kệ cuối cùng bọn họ ai thua ai thắng, trong thời gian ngắn đều sẽ không rảnh tay mà để ý tới chúng ta, cho nên đây chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta thừa cơ mang theo "Ngọc tỷ Truyền Quốc" trở về Nhật Bản!"

Takashima Seira gật gật đầu, nói: "Đích thật là cơ hội tốt của chúng ta, vậy chúng ta cứ thẳng thừng rời đi là được rồi, vì sao còn phải đi xem trận chiến chứ?"

Trong mắt Terai Chika lóe lên một tia sáng sắc bén, nói: "Trần Gia Bảo khiến cho tôi không thể không trốn ở chỗ này, trải qua cuộc sống tối tăm không có mặt trời, thực sự là vô cùng nhục nhã, tôi muốn tận mắt nhìn xem cảnh Trần Gia Bảo bị giết chết!"

Takashima Seira sững sờ, lập tức gật gật đầu, nói: “Vậy thì được, cô chỉnh đốn cho xong hành lý, tôi dẫn cô đi xem chiến đấu, chỉ có điều, một khi tình hình có gì đó không đúng, tôi sẽ lập tức đưa cô chạy trốn về Nhật Bản.”

Sau khi nói xong, Takashima Seira đã đi ra khỏi phòng.

Terai Chika mở một cái tủ sắt bên cạnh ra, lấy ra một cái hộp gấm, “Ngọc tỷ Truyền Quốc” được đặt ở trong hộp gấm này.

Chương 1447

Chương 1447

Cô ta mang hộp gấm lên, , đang chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên dừng bước, nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên kéo ngăn kéo ở bên dưới ra, lấy con rối "Trần Gia Bảo" Bỏ vào trong ba lô, lúc này mới đi ra khỏi cửa phòng.

Sau khi cô ta theo Takashima Seira cùng đi ra khỏi mật thất, Takashima Seira bắt lấy bả vai Terai Chika, đưa cô ta theo với tốc độ cao nhất đi tới một đỉnh núi khác.

Ông ta đường đường là cường giả tông sư hậu kỳ, lúc di chuyển với tốc độ cao nhất thậm chí còn nhanh hơn ô tô, không đến hai mươi phút, liền vượt qua hai đỉnh núi, cứ thế đi thẳng xuống rừng trúc ở chân núi.

Terai Chika nhạy cảm phát hiện ra, khoảng cách rừng trúc càng gần, vẻ mặt Takashima Seira càng nghiêm trọng hơn, không khỏi âm thầm cảm thấy nghi ngờ: Đến cùng trong rừng trúc đã xảy ra chuyện gì, vì sao mà ông Takashima lại có dáng vẻ như đối diện với kẻ địch rất mạnh vậy?

Đến gần bên rìa của rừng trúc, từ xa xa, còn chưa nhìn thấy bóng người, Terai Chika đã có thể nghe thấy tiếng người ta đánh nhau rất quyết liệt, cùng lúc đó cũng nhìn thấy rất nhiều kiếm khí từ trong rừng trúc xuyên thẳng lên, qua lại không dứt, những nơi mà kiếm khí đi qua, cây trúc ào ào đổ rạp, cảnh tượng vô cùng dữ dội, quyết liệt.Terai Chika không nhịn được há ngoác miệng ra thật to, còn chưa nhìn thấy bóng người, tình hình chiến đấu đã dữ dội như thế, có thể tưởng tượng ra được, trận chiến ở trong rừng trúc này phải quyết liệt đến nhường nào.

Ngay tại lúc Terai Chika không nhịn được muốn tìm hiểu ngọn nguồn mọi chuyện, đột nhiên, sắc mặt Takashima Seira thay

đổi rất nhanh, bỗng nhiên dừng bước, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng và khiếp sợ, nhìn chằm chằm một nơi ở giữa rừng trúc, sợ hãi nói: "Vậy mà ông ta cũng tới đây rồi!"

Terai Chika đương nhiên không có thị lực tốt như Takashima Seira, mới tò mò nói: "Ai cơ?"

"Cung Thiên Kính." Takashima Seira trầm giọng nói: "Cường giả trong truyền thuyết của tỉnh Phú Thọ, với thực lực của ông ta, cho dù có ở Nhật Bản cũng có thể ổn định nằm trong top ba những người mạnh nhất, thật là không ngờ được ngay cả ông ta cũng tới đây, xem ra lần này Trần Gia Bảo không còn đường sống nữa rồi!"

"Dữ dội như vậy sao?" Terai Chika không nhịn được kinh ngạc hô lên thành tiếng, sau đó lại lo lắng nói: "Nếu như ông ta đã dữ dội như vậy, mà chúng ta còn đến đây xem trận chiến, chẳng phải là sẽ bị ông ta phát hiện sao?"

Takashima Seira mới trầm giọng tiếp lời: "Chuyện này thì cũng không soa, tôi sẽ cố hết sức che giấu hơi thở của cô, chỉ cần cô cố gắng hết sức không gây ra tiếng động gì là được."

Dứt lời, Takashima Seira dẫn theo Terai Chika chạy tới sâu bên trong rừng trúc, tìm tới một bụi cỏ nhìn có thể che giấu người được, cách chừng mấy trăm mét, hai người lặng yên núp ở đằng sau. Mà ngay lúc này, âm thanh của trận chiến càng lúc càng khiến cho lòng người rung động, cứ từng chiêu lại từng chiêu một tiếp nối nhau bắn ra bốn phía!

Từ sâu trong lòng Terai Chika đã cảm thấy được một cảm giác kinh hồn táng đảm, lấy ra một cái ống nhòm nhỏ từ trong ba lô ra, nhìn tới phương hướng mà trận chiến đang diễn ra, sau khi nhìn thấy, đã suýt chút nữa thì ngạc nhiên quá mà kêu lên thành tiếng, vội vàng bịt cái miệng nhỏ của mình lại, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, Trần Gia Bảo vậy mà… Vậy mà còn đang lấy một chọi sáu?

Takashima Seira cũng đã phát hiện ra điểm này, khiếp sợ trong lòng so với Terai Chika chỉ có hơn chứ không kém, nhất là khi ông ta nhận ra được những người đang chiến đấu với Trần Gia Bảo, chỉ cảm thấy trong nháy mắt, đột nhiên trái tim mình như ngừng lại, mà điều càng khiến anh ta sợ hãi là Trần Gia Bảo còn đang ở thế lấn át những người kia, chuyện này… Chuyện

này hoàn toàn vượt ra khỏi những hiểu biết của Takashima Seira!

“Ông Takashima, những người đang đánh nhau cùng với Trần Gia Bảo là ai vậy?”

Terai Chika nhỏ giọng hỏi, thời gian mà cô ta đến Việt Nam cũng không dài, lại thêm đám người người Hề Vũ Triều rất ít khi xuất hiện trước mắt người khác, cho nên Terai Chika cũng không nhận ra bọn họ.

Takashima Seira nhỏ giọng giải thích nói: “Sáu người kia là cường giả tông sư hậu kỳ bên trong mười gia tộc lớn nhất, mà người đang đứng xem ở gần đó, nhìn có vẻ như là người trẻ tuổi nhất chính là Cung Thiên Kính, mà những người khác, cũng đều là cường giả tông sư bên trong mười gia tộc lớn nhất, có thể nói rằng, mỗi người trong bọn họ, nếu như đi đến Nhật Bản đều có thể là cường giả nổi tiếng!”

Chương 1448

Chương 1448

Trong lòng Terai Chika càng thêm rung động, nói: "Trần Gia Bảo lấy sức một mình, một mình đối mặt với sáu cường giả đại tông sư hậu kỳ sao? Chuyện này sao có thể được, chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã… Đã là cường giả truyền kỳ rồi?"

"Không." Takashima Seira lắc đầu, trầm giọng nói: "Trần Gia Bảo còn chưa tới cảnh giới truyền kỳ, vốn anh ta có thể lấy một chọi sáu, hẳn là toàn bộ nhờ vào cách thức ra chiêu ảo diệu của Vô Cực Quyền mà anh ta đã có."

Lần trước lúc anh ta đánh nhau với Trần Gia Bảo, bị Trần Gia Bảo sử dụng tới một chiêu trong Vô Cực Quyền mà thua không kịp ngáp, đã tạo nên ấn tượng rất sâu sắc.

Terai Chika lại là không thể nào tin nổi vào chuyện này, ôm tâm lý may mắn nói: "Trần Gia Bảo vẫn còn ở cảnh giới tông sư hậu kỳ, mà lại có thể giỏi giang như vậy, nếu như anh ta thật sự là một cường giả truyền kỳ, chẳng phải là vô địch thiên hạ rồi sao? May mắn thay, lần này cường giả của mười gia tộc lớn nhất tỉnh Phú Thọ đi bao vây giết chết anh ta, tuy nói là vì bản thân mười gia tộc lớn nhất, nhưng cũng tiện thể diệt bớt một kẻ địch mạnh cho Nhật Bản chúng ta, thật sự là ông trời phù hộ Nhật Bản."

Lúc này, trừ Terai Chika và Takashima Seira đang trốn ở bên ngoài, thì trận quết đấu trên ngọn núi kia, có một cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt, đang cầm kiếm đứng trên đỉnh núi, quan sát trận đấu trong rừng trúc của Trần Gia Bảo.

Cô ta chính là Đạm Đài Thái Vũ!

Lúc này, Đạm Đài Thái Vũ chăm chú nhìn trận quyết đấu trong rừng trúc, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Cô ta biết Trần Gia Bảo rất lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến bước này, một đánh sau mà vẫn có thể chiếm ưu thế!

“Xem ra, trận đấu ba năm sau, trừ việc phải cẩn thận với ‘Thiên Địa Nhân Tam Kiếm’ của Trần Gia Bảo, thì phải giải được ‘Vô Cực Quyền’ của anh, nếu không, đến lúc đó phần thắng rất mong manh!”

Đạm Đài Thái Vũ nắm chặt kiếm dài Thu Thủy trong tay, càng siết chặc hơn.

Đột nhiên, Kinh Gia Minh đứng sau lưng Đạm Đài Thái Vũ nhíu mày nói: “Không gờ Trần Gia Bảo lại lợi hại như vậy, đến sáu đại tông sư cũng không đánh bại được anh, cô Tantai, bây giờ gia nhập trận đấu? Với thực lực và võ công của cô, phối hợp với nhóm người của Hề Vũ Triều, tuyệt đối có thể hạ Trần Gia Bảo tring một chưởng!”

Đạm Đài Thái Vũ lãnh đạm nói: “Đợi một chút, bây giờ chưa phải lúc.”

“Vâng.”

Kinh Gia Minh cung kính đáp lại, sau đó ngước mắt lên nhìn về hướng Trần Gia Bảo, trong lòng cười lạnh, Trần Gia Bảo, để anh được một lúc đắc ý, đợi cô Đạm Đài Thái Vũ ra tay, thì anh sẽ chết không có chỗ chôn!

Lúc này, trong rừng trúc, trận đấu vẫn tiếp tục ác liệt, mà đang tiến vào tình trạng quyết liệt!

Trần Gia Bảo vừa đánh vừa lợi dụng cơ hội hấp thu nội lực của đối phương, lại dùng nội lực phản kích, thêm nữa là uy lực của ‘Thiên Tế kiếm,’ nắm chắc chiếm ưu thế, không chỉ công kích vô cùng ác liệt, mà khí thế cũng vô song, từng chiêu từng kiếm, đem đến sự đe dọa với sáu người Hề Vũ Triều!

Mặt khác nhóm người Hề Vũ Triều, khó tấn công Trần Gia Bảo, mà đối với những chiêu thức, bước đi của Trần Gia Bảo, bọn họ cần ít nhất ba người hợp sức chặn lại, đừng nghĩ đến việc khác!

Trần Gia Bảo lúc này kết hợp kiếm pháp với vô cực quyền vô cùng thần kỳ, rất nhanh sáu người Hề Vũ Triều đã không còn tự tin của lúc đầu, mỗi người đều bị thương, thở hổn hển, rõ ràng chân khí tiêu hao không ít, cảm thấy rất xấu hổ.

Bọn họ càng đánh càng thấy sợ hãi, đây là lần đầu tiên gặp được một tông sư hậu kỳ mạnh như vậy!

Bên kia, Cung Thiên Kinh càng nhìn vẻ mặt càng nghiêm trọng, có thể nói sức mạnh của Trần Gia Bảo đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn!

“Trần Gia Bảo cư nhiên lại có thể trấn áp được sáu người Hề Vũ Triều, thực lực của anh tuyệt đối là tông sư hậu kỳ, nhưng thở toát ra, chỉ có thể là cảnh giới của tông sư hậu kỳ, thật sự là kỳ lạ, nhưng cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại hơn nữa, thì hôm nay anh cũng phải chết ở đây!”

Chương 1449

Chương 1449

Sát khí trong mắt Cung Thiên Kinh càng lúc càng mãnh liệt, phải giết Trần Gia Bảo ở đây, để khó tránh khi Trần Gia Bảo trưởng thành sẽ trở thành mối uy hiếp lớn nhất với hắn.

Nhưng lúc này, tình hình trận đấu trong rừng đột nhiên thay đổi!

Chỉ thấy Trần Gia Bảo vung tay trái lên tránh đòn tấn công của Quế Đan Hữu, lúc đó cơ thể anh hấp thụ nội lực, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, không lùi lại, mà chân phải đạp lên đất, xoay ra sau người Quế Đan Huế, đồng thời đổi kiếm qua tay trái, mũi kiếm chỉ vào tim Quế Đan Hữu.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo ngưng tụ nguyên khí toàn thân, chuyển thành một phần sức mạnh trên thanh kiếm chỉ vào Quế Đan Hữu, lúc đó năng lượng mãnh liệt từ kiếm bắn ra, với tốc độ cực nhanh, đâm vào ngực Quế Đan Hữu, đây là lấy đạo người trả lại cho người!

Năng lượng của thanh kiếm vô cùng nhanh và cuồng bạo, khoảng cách ngắn như vậy, tuyệt đối không thể tránh được, hơn nữa Quế Đan Hữu cả người bị thương, thực lực đã giảm nhiều hơn so với lúc đầu.

Đột nhiên, một sự đe dọa tử vong, lập tức ập đến bao chùm lấy Quế Đan Hữu.

Sắc mặt Quế Đan Hữu tái nhợt, thậm chí bị vây chặt dưới kiếm của Trần Gia Bảo, vết thương ở tim cũng không cảm thấy đau.

Tuy nhiên, Quế Đan Hữu cũng là tông sư hậu kỳ, tu vi thâm hậu, mà kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vào thời khắc nguy hiểm, Quế Đan Hữu cũng bộc phát hết sức mạnh của mình, hét lớn một tiếng, chỉ nghe thấy tiếng “A” một luồng khí màu

trắng từ trong miệng ông ta bay ra, sau đó tan biến với tốc độ vô cùng nhanh, khi va chạm với kiếm khí của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, nghe thấy một tiếng nổ lớn, kiếm khí và băng khí đồng thời biến mát, một luồng khí mạnh lao ra, trên mặt đất xuất hiện một hố lớn giữa Trần Gia Bảo và Quế Đan Hữu, lớp đất bị bốc lên khoảng hai mét, chặn tầm nhìn của hai người.

Thấy mình thoát khỏi cái chết, Quế Đan Thanh thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên sắc mặt thay đổi, bởi vì ông ta cảm thấy, có một luồng khí mạnh hơn lúc nãy bao trùm lấy mình.

Khoảng khắc tiếp theo, trên bầu trời đầy bùn, Quế Đan Hữu nhìn thấy một thanh kiếm sắc bén xông đến, quét sạch lớp bùn ở giữa, lộ ra bóng dáng oai phong của Trần Gia Bảo.

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Trần Gia Bảo, ẩn chứa sát khí vô tận, liền xoay chuyển chân khí của mình, dùng "Thiên tế kiếm" ngưng tụ thành một thanh kiếm lớn, một tiếng thở dài, chém tới hướng của Quế Đan Hữu!

Sắc mặt Quế Đan Hữu tái mét ngay lập tức, ông ta vừa hóa giải kiếm khí của Trần Gia Bảo, đã phát huy hết sức, bây gì chân khí còn chưa khôi phục, lại đối diện với kiếm khí mạnh mẽ của Trần Gia Bảo lần nữa, ông ta căn bản không còn cách nào, chỉ có thể chờ đợi cái chết!

Tuyệt vọng, chân chính tuyệt vọng!

Đến cả Cung Thiên Kinh cũng nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia kỳ lạ, nhưng hắn vẫn đứng yên, không có ý muốn cứu ông ta, dù sao, Quế Đan Hữu là tông sư nhà họ Quế, sống chết cũng không liên quan đến nhà họ Hoàng, càng không liên quan đến Cung Thiên Kinh hắn.

Trên sân, Hề Vũ Triều và bốn người còn lại sắc mặt cũng thay đổi, nếu như sáu người họ liên thủ, mà một người bị Trần Gia Bảo giết chết, nếu chuyện này truyền ra ngoài, sẽ bị người khác vây quanh, trở thành trò cười của giới võ thuật Việt Nam.

Nghĩ như vậy, năm người Hề Vũ Triều cũng lần lượt tấn công về phía Trần Gia Bảo, họ định giương đông kích tây, để cứu Quế Đan Hữu.

"Dừng tay!"

“Trần Gia Bảo cút đi!”

“Mau nộp mạng!”

Đột nhiên, có một nguồn năng lượng mạnh mẽ bao quanh Trần Gia Bảo, nếu như Trần Gia Bảo cố chấp muốn giết Quế Đan Hữu, thì sẽ trúng đòn của Hề Vũ Triều và những người khác!

Trong lòng Quế Đan Hữu vẫn mong một tia hy vọng, nói không chừng, ông ta sẽ thoát được một mạng!

Vào lúc này, sát khí trong mắt Trần Gia Bảo không hề giảm, anh mặc kệ sự tấn công của Hề Vũ Triều và những người khác, động tác đột nhiên nhanh hơn, cố chấp muốn đánh vè phía Quế Đan Hữu!

Chương 1450

Chương 1450

Khoảng khắc tiếp theo, hai mắt của Quế Đan Hữu mở lớn, còn chưa kịp phản ứng, thì đã thanh kiếm sắt bén đã chém xuống đầu của ông ta, chém làm hai!

Hề Vũ Triều và những người khác vô cùng tức giận, đồng thời hét lên một tiếng, tấn công về hướng Trần Gia Bảo.

Nhìn thấy Hề Vũ Triều và bốn đại tông sư khác đánh về phía Trần Gia Bảo, Terai Chika rất hưng phấn, thấp giọng nói: "Trần Gia Bảo to gan như vậy, nhất định sẽ bị đám người Hề Vũ Triều đánh bị thương, hừ, tôi hy vọng Trần Gia Bảo sẽ chết ở đây, mới có thể giải được mối hận trong lòng tôi!"

Takashima Seira không nói gì, từ góc độ người ngoài mà nói, ông ta cũng hy vọng Trần Gia Bảo sẽ chết ở đây, như vậy thì Nhật Bản sẽ ít đi một kẻ địch lớn, nhưng về tư mà nói, ông ta rất khâm phục võ thuật và kinh nghiệm, nếu Trần Gia Bảo mà chết ở đây, thì chút đáng tiếc.

Trên Đỉnh núi, Kinh Gia Minh vui vẻ đến mức không nhịn được nói: "Cô Tabtai mau xem, lần này Trần Gia Bảo sẽ khó tránh khỏi cái chết."

Đạm Đài Thái Vũ nhíu mày, nắm chặt kiếm, chân khẽ nhúc nhích, như muốn lao xuống dưới, cuối cùng cũng không biết nghĩa đến cái gì, chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Trong rừng trúc, Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn đám người Hề Vũ Triều, chỉ anh chém Quế Đan Hữu làm hai, kiếm cũng không dừng lại, thuận thế xoay người và nghiêng người lên trên, đối mặt với đám người Hề Vũ Triều, vung thanh kiếm sắc bén lên, miễn cưỡng ngăn cản công kích của họ, mà Trần Gia Bảo nhân cơ hội nhảy lùi lại, cuối cùng đứng vững cách xa ba thước, cầm kiếm đầy kiêu ngạo!

Mà lúc này, người bị Trần Gia Minh chém làm hai, vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt kinh hoàng trước khi chết là Quế Đan Hữu, từ từ ngã xuống đất, máu màu đỏ tươi nháy mắt liền bắn ra, từ trên không trung chậm rãi rơi xuống, như mưa máu, xinh đẹp tuyệt trần, đối diện với bóng dáng đang cầm kiếm của Trần Gia Bảo, càng thêm ấn tượng.

Terai Chika thất vọng một lúc, nói: "Nhiều người như vậy liên thủ, lại không giết được Trần Gia Bảo, theo tôi thấy, đám người tông sư cường giả của Việt Nam, toàn là một đám vô dụng!"

Takashima Seira nhíu mày, ánh mắt lóe lên tia bất đắc dĩ, với thực lực của ông ta và Terai Chika so với người khác thì cũng đứng nhất nhì, nếu đám người của Hề Vũ Triều vô dụng, vậy không phải nói ông ta vô dụng hay sao?

Nhưng, Takashima Seira đã xem thân phận của Terai Chika, tuy bất mãn, nhưng cũng không nói gì.

Trên đỉnh núi bên kia, Kinh Gia Minh tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, tình huống này mà Trần Gia Bảo có thể tránh được, thật đáng tiếc."

Terai Chika thở phào nhẹ nhõm, như mọi áp lực trên vai đã bị cuốn trôi.

Trên sân, vẻ mặt của đám người Hề Vũ Triều rất khó coi, sáu đại tông sư hậu kỳ liên thủ bao vây, lại bị Trần Gia Bảo giết một người, đây chính là đánh vào mặt họ.

"Trần Gia Minh, anh dám giết Đan Hữu, hôm nay anh phải đền mạng!"

Đột nhiên, phía sau Cung Thiên Kinh, có một tông sư trung kỳ nhà họ Quế là Vân Thành Hổ, nhìn thấy bạn tốt chết thảm, lửa giận bùng lên, trực tiếp xông về hướng Trần Gia Bảo, thề muốn báo thù cho bạn tốt!

Sắc mặt Hề Vũ Triều thay đổi, sáu người bọn họ là tông sư hậu kỳ liên thủ cũng không đánh bại được Trần Gia Bảo, càng huống hồ cảnh giới của Vân Thành Hổ chỉ là tông sư trung kỳ? vội hét lên: "Anh Thành Hổ, đừng xúc động…"

Ông ta còn chưa nói xong, Vân Thành Hổ đã xông về phía Trần Gia Bảo chỉ cách anh hai mét, vươn tay muốn đánh vào

ngực của Trần Gia Bảo, chiêu thức vô cùng sắc bén!

Trần Gia Bảo ánh mắt lóe lên, đợi Vân Thành Hổ lao đến, ‘Thiên tế kiếm’ đâm về phía trước, thanh kiếm mạnh mẽ như muốn phá vỡ không khí trên tay Vân Thành Hổ, dễ dàng cắt đứt cổ tay anh ta, máu phun ra ngoài.

Chương 1451

Chương 1451

Tuy nhiên, không đợi Vân Thành Hổ cảm nhận được sự đau đớn, động tác của Trần Gia Bảo không dừng lại, 'Thiên tế kiếm' lại lao về phía trước, mọi người chỉ thấy một ánh sáng lóe lên trước mặt, 'Thiên tế kiếm' đã đâm vào tim của Vân Thành Hổ.

Hai mắt Vân Thành Hổ mở to, khóe miệng cũng có một tia máu, dường như anh ta không dám tin tưởng, mình lại bị Trần Gia Bảo giết trong một chiêu!

Trần Gia Bảo rút kiếm ra, lúc đó, máu từ trong ngực Vân Thành Hổ bắn ra, cả người mềm nhũn ngã xuống đất, hai mắt mở to chết không nhắm mắt.

Trong một lúc, Trần Gia Bảo đã liên tiếp giết chết hai vị tông sư, đó là một kỷ lục kinh ngạc!

Vẻ mặt của Hề Vũ Triều và những người khác cũng thay đổi.

Vẻ mặt Cung Thiên Kinh u ám, đột nhiên phất tay, ra hiệu cho bốn người tông sư phía sau, họ liền hiểu ý nhảy xuống phía dưới, cùng nhóm người của Hề Vũ Triều vây thành một vòng tròn lớn, Trần Gia Bảo đang đứng ở trung tâm.

Nhất thời, chín vị tông sư liên thủ, chuẩn bị đấu với Trần Gia Bảo lần nữa!

Ở ngọn núi bên kia, Terai Chika hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định, nói: "Bây giờ cũng là lúc tôi nên ra sân rồi."

Takashima Seira ngây người, sau đó vô cùng vui mừng, liền nói: "Có cô Terai Chika ra tay, Trần Gia Bảo chết không thể nghi ngờ!"

Trong rừng trúc, bầu không khí càng lúc càng căng thẳng.

Trần Gia Bảo liếc nhìn xung quanh một vòng, chín người tông sư, có sáu tông sư hậu kỳ, hai người tông sư trung kỳ, và một người tông sư sơ kỳ.

Đội hình như vậy, cho dù Trần Gia Bảo có 'Vô cực quyền' cũng rất khó đối phó, lúc nãy là anh may mắn trong thời gian ngắn như vậy, có thể giết chết Quế Đan Hữu và Vân Thành Hổ, nếu không tình hình của anh sẽ càng bất lợi hơn.

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo cũng hoàn toàn trịnh trọng.

Anh hít sâu một hơi, ý chí chiến đấu trong mắt nổi lên, giơ 'Thiên tế kiếm' trong tay lên, nói: "Đến đây, ai sống ai chết, hỏi kiếm sẽ biết!"

Hề Vũ Triều và những người khác nhìn nhau, chuẩn bị xông về phía Trần Gia Minh.

"Đợi một chút!"

Đột nhiên, có một giọng nói lạnh lùng vang lên, nghe rõ ràng trong rừng trúc.

Trần Gia Bảo nhíu mày, bởi vì giọng nói này rất quen thuộc.

Hề Vũ Triều và những người khác dừng động tác, đứng yên tại chỗ, nhìn về hướng phát ra giọng nói.

Nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, mặc đồ màu vàng nhạt, khí chất lạnh lùng như tiên nữ, đứng trên một cành trúc, tư thế nhẹ nhàng, uyển chuyển như một con rồng, đứng ở trên cao nhìn xuống Trần Gia Bảo ở dưới, tay phải vịn vào chui kiếm, dường như kiếm lúc nào cũng có thể ra khỏi vỏ.

Đạm Đài Thái Vũ!

Trần Gia Bảo đột nhiên mở to mắt, Đạm Đài Thái Vũ cũng xuất hiện ở đây, với thực lực của Đạm Đài Thái Vũ, nếu cô cũng tham gia bao vây, vậy tình trạng của anh sẽ vô cùng nguy hiểm, thêm nữa là Cung Thiên Kinh đang nhìn chằm chằm bên cạnh, có thể nói, hôm nay anh muốn sống ra khỏi rừng trúc núi Văn Minh Hổ, thì hy vọng rất mong manh!

Cung Thiên Kinh chống ta đứng lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, cười hỏi: "Cô Đạm Đài Thái Vũ, cô cũng chuẩn bị ra tay sao?"

Đạm Đài Thái Vũ là đồ đệ của tông chủ Ngô Uyển Tông, tuy Cung Thiên Kinh cũng là một cường giả truyền kỳ, nhưng nể mặt Ngô Uyển Tông, Cung Thiên Kinh cũng nhường Đạm Đài Thái Vũ mấy phần.

Chương 1452

Chương 1452

Đạm Đài Thái Vũ gật đầu, duỗi nhẹ chân lên cành trúc, cả người đã vọt đến trước mặt Trần Gia Bảo, đứng cách anh ba mét, nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt lạnh lùng.

Khóe môi Trần Gia Bảo nở nụ cười khiêu khích, trong mắt hiện lên ý chiến đấu, nói: "Đây là ân oán giữa tôi và Tỉnh Ngọc Vân, không ngờ cô cũng muốn nhúng tay vào."

Đạm Đài Thái Vũ không nói gì, đột nhiên, có một tiếng rồng gầm lên, kiếm thu thủy trong tay Đạm Đài Thái Vũ cũng ra khỏi vỏ, dường như nó mạnh hơn của Trần Gia Bảo ba phần.

Dưới kiếm ý mạnh mẽ của kiếm thu thủy, 'Thiên tế kiềm' trong tay Trần Gia Bảo cũng run lên và phát ra những tiếng 'ong' như không thể đợi được nữa mà muốn quyết đấu phân cao thấp với kiếm thu thủy!

Ở phía xa, Takashima Seira trầm giọng nói: "Khí chất của người phụ nữ mạnh mẽ như vậy, chỉ dựa vào khí thế này, tôi cũng cảm giác được, cô ta quả thật xếp trên tôi, không ngờ thế hệ trẻ của Việt Nam, trừ Trần Gia Minh ra, lại còn có nhân tài như vậy, không hổ là Việt Nam, nhân tài khắp nơi!"

Terai Chika kinh ngạc, liền vui mừng nói: "Qủa nhiên cô ta lợi hại như vậy, Trần Gia Bảo cũng không có sức đỡ, đợi khi tận mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo chết ở đây, thì chúng ta lập tức trở về Nhật Bản…"

Cô ta còn chưa nói xong, trên sân đã có thay đổi, Hề Vũ Triều cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, liền hét lớn, xông thẳng về phía Trần Gia Bảo!

Đột nhiên, có sự thay đổi!

Ngay khi Trần Gia Bảo chuẩn bị vung kiếm về phía kẻ thù, đột nhiên Đạm Đài Thái Vũ xoay người, mũi kiếm chỉ về hướng của Hề Vũ Triều, sức mạnh như muốn phá vỡ mặt đất, cản trở con đường duy nhất của Hề Vũ Triều.

Tất cả mọi người, bao gồm Trần Gia Bảo đều bất ngờ, và cảm thấy kinh ngạc.

Sắc mặt Hề Vũ Triều thay đổi, nhưng không ngờ, cho rằng Đạm Đài Thái Vũ là đồng minh của mình, bây giờ lại tấn công ông ta, không ngờ trước, liền thu chiêu lại, lui về phía sau, để tránh khỏi thanh kiếm này, cũng may Đạm Đài Thái Vũ chỉ dùng tám phần sức, nếu không thì Hề Vũ Triều tuyệt đối sẽ bị thương.

Cho dù như vậy, cũng khiến Hề Vũ Triều xấu hổ, thấy chút nữa thì hai tay mình đã bị chắt đứt, tức giận nói: “Cô Đạm Đài Thái Vũ, cô làm gì vậy?”

Trong khoảng khắc, mọi người nhìn Đạm Đài Thái Vũ, vừa kinh ngạc lại khó hiểu.

Mà ở ngọn núi bên kia sắc mặt của Kinh Gia Minh cũng thay đổi, Đạm Đài Thái Vũ là ông ta mời đến để dối phó với Trần Gia Minh, tại sao ngược lại giúp Trần Gia Bảo thoát khỏi vầy vong?

Trong rừng trúc phía dưới, Cung Thiên Kinh nhíu mày,vẻ mặt có chút trầm trọng, tuy trong lòng tức giận, nhưng lại kiêng kỵ Ngô Uyển Tông phía sau Đạm Đài Thái Vũ, chỉ có thể nén cơn giận, bình tĩnh nói: “Cô Đạm Đài Thái Vũ, tôi nghĩ cô nên giải thích một chút.”

Trần Gia Bảo cũng nhìn về phía Đạm Đài Thái Vũ, trong lòng cũng nghi ngờ, nhíu mày hỏi: “Cô có ý gì vậy?”

Đạm Đài Thái Vũ liếc nhìn Trần Gia Bảo, cũng không đáp lời của Trần Gia Bảo, ngược lại vung kiếm lên trên không như một vòng tròn, nói: “Anh Cung, tôi sẽ cứu Trần Gia Bảo.”

Sau khi nói xong lời này, như sét đánh giữa trời mây!

Khi gió thổi qua, lá trúc xào xạt.

Nhóm người Hề Vũ Triều sắc mặt thay đổi.

Trần Gia Bảo càng ngạc nhiên hơn, từ lần đầu tiên anh và Đạm Đài Thái Vũ gặp nhau, thì đã luôn xem như kẻ thù, chưa kể trên tay Đạm Đài Thái Vũ còn cầm 'Phật cốt xá lợi,' đây là thứ mà Trần Gia Bảo luôn muốn lấy về, có thể nói Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ là kẻ thù không đội trời chung!

Nhưng không ngờ, lúc anh bị tông sư cường giả bao vây, Đạm Đài Thái Vũ lại xuất hiện đứng cùng chuyến tuyến với anh, làm sao có thể khiến Trần Gia Bảo không kinh ngạc, không ngoài ý muốn?

Lúc này, Đạm Đài Thái Vũ dường như nhìn thấu tâm trạng của Trần Gia Bảo, quay lưng về phía anh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nhưng không thu kiếm lại, tuy rằng bóng lưng gầy yếu, nhưng vô cùng kiên nghị!

Chương 1453

Chương 1453

Cung Thiên Kinh nhìn Đạm Đài Thái Vũ, bất mãn nói: "Cô Đạm Đài Thái Vũ, cô biết mình đang nói gì không?"

"Đạm Đài Thái Vũ tôi đại diện cho Ngô Uyển Toing, tôi muốn cứu Trần Gia Bảo, còn xin anh Cung thu tay lại, Ngô Uyển Tông sẽ ghi nhớ ân tình này của anh Cung."

Đạm Đài Thái Vũ nói lại một lần, giọng cũng cao hơn một chút.

Cô ta và Trần Gia Bảo còn hẹn một trận chiến ba năm sau, trận chiến này đối với Đạm Đài Thái Vũ cực kỳ quan trọng, tính khí của Đạm Đài Thái Vũ rất kiêu ngạo, trước khi trận chiến phân thắng bại thì cô ta sẽ không để Trần Gia Bảo chết trong tay người khác, vì vậy ngay cả khi đối mắt với cường giả truyền kỳ như Cung Thiên Minh, Đạm Đài Thái Vũ cũng sẽ bảo vệ Trần Gia Bảo.

Hề Vũ Triều và những người khác nhìn nhau, Ngô Uyển Tông là một môn phái võ thuật cao cường, dù bọn họ xuất thân từ gia đình giàu có ở tỉnh Ngọc Vân, thì căn bản không phải là đối thủ của nhân vật lớn như Ngô Uyển Tông, bây giờ Đạm Đài Thái Vũ lại dùng danh nghĩa của Ngô Uyển Tông để bảo hộ Trần Gia Bảo, trong lòng bọn họ có chút sợ hãi, không dám ra tay với Trần Gia Bảo.

Có thể nói, tình hình phát triển như bây giờ, đã nằm ngoài tầm kiểm soát của bọn họ.

Kinh Gia Minh đứng trên đỉnh núi, vô cùng kinh ngạc, trong lòng dâng lên cảm giác hối hận, ông ta thực sự không ngờ được, Đạm Đài Thái Vũ lại giúp Trần Gia Bảo.

"Không ngờ Đạm Đài Thái Vũ lại quen biết với Trần Gia Bảo, tôi vẫn trông cậy vào Đạm Đài Thái Vũ báo thù, sớm biết như

vậy, từ đầu không nên nhờ Đạm Đài Thái Vũ, xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng may là còn có anh Cung làm chủ, hy vọng anh Cung không sợ hãi Ngô Uyển Tông, mà trực tiếp giết Trần Gia Bảo ở đây!"

Nghĩ đến chuyện này, Kinh Gia Minh nhìn xuống Cung Thiên Kinh, chờ quyết định của Cung Thiên Kinh.

Trong rừng trúc, đôi mắt của Cung Thiên Kinh sắc bén, nhìn thẳng vào Đạm Đài Thái Vũ, khí thế mạnh mẽ, bao trùm cả rừng trúc.

Terai Chika và Takashima Seira chỉ là người bình thường, bị khí thế ảnh hưởng, họ chỉ cảm thấy chóng mặt, tức ngực khó thở, suýt nữa đứng không vững.

Đạm Đài Thái Vũ nhìn thẳng Cung Thiên Kinh, dũng cảm quan sát ông ta, tuy sắc mặt có hơi tái, nhưng vẫn đứng hiên ngang, cầm kiếm một cách kiêu hãnh, chưa từng nhúng nhường.

Trần Gia Bảo nhíu mày, tuy nói anh và Đạm Đài Thái Vũ không phải kẻ thù cũng chưa phải là bạn, càng không biết tại sao Đạm Đài Thái Vũ lại muốn giúp anh, nhưng bây giờ hai người họ lại đứng trên một chuyến tuyến.

Trần Gia Bảo bước lên phía trước, đi đến bên cạnh Đạm Đài Thái Vũ, vận chuyển pháp môn 'Vô cực quyền' toát ra một phần nội lực, áp chế hóa khí trên người Cung Thiên Kinh.

Áp lực của Đạm Đài Thái Vũ được giảm bớt, thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cảm ơn nhìn Trần Gia Bảo.

Cung Thiên Kinh nhíu mày, thấp giọng nói: "Cô Đạm Đài Thái Vũ, tôi muốn biết, tại sao cô lại muốn bảo hộ Trần Gia Bảo?"

Đạm Đài Thái Vũ thu lại sắc mặt, cao giọng nói: "Về chuyện này, thứ cho tôi không thể nói, tóm lại hôm nay Ngô Uyển Tông muốn bảo vệ Trần Gia Bảo, ai dám đụng đến Trần Gia Bảo, thì chính là kẻ thù của Ngô Uyển tông."

Tuy Đạm Đài Thái Vũ không nói lý do cụ thể, nhưng nhóm người Hề Vũ Triều nhìn Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ giống như một đôi tình nhân,trong lòng như giác ngộ, lẽ nào, Đạm Đài Thái Vũ thích Trần Gia Bảo? Hay Trần Gia Bảo là

người của Ngô Uyển tông, cho nên Đạm Đài Thái Vũ mới bảo vệ Trần Gia Bảo?

Nghĩ đến đây, nhóm người Hề Vũ Triều muốn ói ra máu, chết tiệt, thì ra Trần Gia Bảo có núi dựa là Ngô Uyển tông, khó trách một mình lại dám vào tỉnh Ngọc Vân, đến mười đại gia tộc cũng không để vào mắt!

Cung Thiên Kinh cho rằng Đạm Đài Thái Vũ thích Trần Gia Bảo, trong lòng bận tâm, không dễ đẩy Trần Gia Bảo vào tuyệt vọng, nhưng đây là cơ hội tốt để giết Trần Gia Bảo, nếu mà bỏ qua thì thật quá đáng tiếc, chưa nói đến, chuyện hôm nay rốt cuộc đã như vậy, ai có thể đảm bảo sau khi anh trở thành cường giả truyền kỳ, sẽ không quay lại tỉnh Ngọc Vân báo thù?

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, nếu không khi có gió sẽ mọc lại!

Chương 1454

Chương 1454

Cung Thiên Kinh quyết định ngay lập tức, nói: “Cô Đạm Đài Thái Vũ, đây là ân oán của tỉnh Ngọc Vân chúng tôi, Ngô Uyển tông của các người không có tư cách xen vào, hôm nay, Trần Gia Bảo nhất định phải chết, đợi khi giết Trần Gia Bảo thì tôi sẽ tự mình đến Ngô Uyển tông xin lỗi.”

Nhóm người Hề Vũ Triều rất hào hứng vì điều này.

Đạm Đài Thái Vũ nhíu mày, sau đó nhướng mày nói: “Bây giờ tuy tôi không hư Trần Gia Bảo lấy một đánh với sáu, nhưng đối phó với hai tông sư hậu kỳ thì không có vấn đề gì, hôm nay tôi sẽ cùng Trần Gia Bảo liên thủ, nghênh chiến với cường giả ở tỉnh Ngọc Vân!”

Nói xong, Đạm Đài Thái Vũ vung kiếm lên, một thanh kiếm phát sáng bay lên bầu trời!

Trần Gia Bảo kinh ngạc không thôi, Đạm Đài Thái Vũ vì giúp đỡ anh lại có thể không ngại ra tay với đối phương. Lẽ nào cô ta không biết, cô ta làm như vậy sẽ kéo ngay cả bản thân cô ta lâm vào trong tuyệt cảnh sao?

Rõ ràng, Đạm Đài Thái Vũ cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, thấp giọng nói: “Tôi đối phó với hai tông sư hậu kỳ, những người còn lại giao cho anh, tranh thủ trước khi Cung Thiên Kinh ra tay giải quyết sạch sẽ tất cả bọn họ, sau đó chúng ta lại hợp tác với nhau đối phó Cung Thiên Kinh. Đương nhiên, nếu anh ngay cả những người còn lại này cũng không đánh lại được, vậy thì hôm nay anh đừng nghĩ sống sót mà rời khỏi núi Văn Hồ này.”

Dứt lời, Đạm Đài Thái Vũ cũng không cho Trần Gia Bảo có hội mở miệng nói chuyện. Trước tiên cô ta ra chiêu gây rối loạn, nhún người nhảy về phía Hề Vũ Triều, đồng thời vung ra

một đường kiếm sắc bén, bao phủ lấy hai người Hề Vũ Triều và Khang Trường Minh.

Đúng như cô ta đã nói, lấy một địch hai!

Trong lòng Hề Vũ Triều và Khang Trường Minh lập tức dâng lên một cơn lửa giận. Đầu tiên là bị Trần Gia Bảo đè ép đánh phá thì cũng thôi đi, bây giờ Đạm Đài Thái Vũ một cô gái nhỏ tuổi tác không lớn lại cũng dám một mình khiêu chiến hai người bọn họ. Rõ ràng là coi thường bọn họ, bọn họ không khỏi cảm thấy phẫn nộ, cả hai đều xông lên nghênh đón, giao chiến với Đạm Đài Thái Vũ.

Có điều, dù sao Đạm Đài Thái Vũ cũng là đồ đệ giỏi của Ngô Uyển Tông, hai người bọn họ không dám ra tay giết chết, dự định bắt Đạm Đài Thái Vũ lại trước, sau đó cùng đi bao vây tấn công Trần Gia Bảo.

Nhưng mà, hai người bọn họ vừa mới đánh nhau với Đạm Đài Thái Vũ, liền nhận ra được kiếm thức phi phàm của Đạm Đài Thái Vũ. Mặc dù thua kém sự sắc bén có một không hai của Trần Gia Bảo, nhưng kiếm thức biến hóa đa dạng, mũi kiếm lóe sáng ở trước, chợt yên ở sau, làm cho người ta khó mà đề phòng cho được. Hơn nữa nội lực của Đạm Đài Thái Vũ mơ hồ có loại trang trọng nghiêm túc của Phật gia, trong mỗi một động tác vung kiếm, trên thân kiếm đều chứa lực hàng ma vô cùng lớn, khiến cho Hề Vũ Triều và Khang Trường Minh có một loại cảm giác khiếp sợ không thể giải thích được, động tác trên tay nhất thời đình trệ vài phần.

Đạm Đài Thái Vũ lấy một địch hai, chẳng những không hề mảy may rơi vào thế yếu, mà còn rất nhanh áp chế được Hề Vũ Triều và Khang Trường Minh, thi triển hết phong thái tuyệt thế của Ngô Uyển Tông một đời thiên kiêu.

Hề Vũ Triều và Khang Trường Minh càng đánh càng kinh hãi, hai người bọn họ vốn dĩ không phải là đối thủ của Đạm Đài Thái Vũ, lại thêm trước đó đã chiến đấu với Trần Gia Bảo một trận cũng làm tiêu hao đi không ít chân khí. Bây giờ đối mặt với Đạm Đài Thái Vũ đang thời kỳ hưng thịnh, không bao lâu hai người đã rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm, bất đắc dĩ chỉ có thể ngưng thần tụ khí toàn lực tự bảo vệ mình.

Nhưng mà ai cũng có thể nhìn ra được, hai người bọn họ bại dưới tay Đạm Đài Thái Vũ chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn nữa mà thôi.

Đạm Đài Thái Vũ nắm chắc thắng lợi trong tầm tay, chiêu thức càng thêm mạnh mẽ, giống như mưa rền gió dữ tấn công tới, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất giải quyết gọn hai người này, sau đó đi trợ giúp Trần Gia Bảo.

Trong mắt Cung Thiên Kinh chợt lóe lên vẻ khác thường. Mặc dù biết Đạm Đài Thái Vũ là đồ đệ giỏi của Ngô Uyển Tông, nhất định có chỗ hơn người, nhưng sau khi nhìn thấy được thực lực của Đạm Đài Thái Vũ thể hiện ra, quả thực vẫn khiến trong lòng ông ta cảm thấy kinh ngạc không thôi, lại đánh giá Đạm Đài Thái Vũ cao thêm ba phần.

Chương 1455

Chương 1455

Ở bên kia, Trần Gia Bảo thế nào cũng không nghĩ đến vậy mà có thể có một ngày được kề vai chiến đấu với Đạm Đài Thái Vũ, hoặc nhiều hoặc ít anh cũng có loại cảm giác không chân thực.

“Cho dù nói như thế nào, có sự trợ giúp của Đạm Đài Thái Vũ, trận chiến đấu này phần thắng xem như tăng lên rất nhiều.”

Trần Gia Bảo thu lại cảm xúc, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy còn dư lại bốn vị tông sư hậu kỳ, hai vị tông sư trung kỳ và một tông sư sơ kỳ. Mặc dù bên đối phương đông người hơn, nhưng Trần Gia Bảo có lòng tin tuyệt đối, chỉ cần Cung Thiên Kinh không ra tay, anh nhất định có thể đánh thắng đối phương.

Bởi vì “Vô Cực Quyền” của anh giỏi nhất chính là mượn lực đánh lực, lấy ít thắng nhiều.

Vừa nghĩ đến điều này, Trần Gia Bảo không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, ánh mắt lại trở nên sắc bén, đột nhiên anh khẽ quát một tiếng, cầm kiếm lao về phía quân địch ở đằng trước, kiếm ý mạnh mẽ, âm thanh của “Thiên Tế Kiếm” phát ra ‘vù vù’ vang lên, giống như rồng ngâm.

Mục tiêu đầu tiên là Du Nam đã bị thương.

Du Nam biết rõ sức mạnh khủng bố dũng mãnh của Trần Gia Bảo, không muốn một mình đơn độc đối mặt với Trần Gia Bảo, lập tức dốc hết sức vào một quyền, bay vút lên không trung ‘ầm’ một tiếng nhằm thẳng về phía Trần Gia Bảo. Thoáng một cái, trong không trung xuất hiện một nắm đấm với luồng không khí mạnh màu vàng như trái bóng rổ lớn hư không đánh về phía Trần Gia Bảo. Tiếp đó, mũi chân của Du

Nam nhún xuống đất, lấy tốc độ cực nhanh nhảy về phía sau, chạy ra khỏi phạm vi tấn công của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đang đứng ở giữa đường khóe miệng đột nhiên cong lên vẽ thành ý cười, đối mặt với quyền kình mạnh mẽ không ngừng, Trần Gia Bảo lòng bàn tay trái giơ ra trước, thu nạp quyền kình của Du Nam vào trong cơ thể. Đồng thời anh mượn luồng nội lực này đột nhiên thay đổi phương hướng, xông về phía một vị tông sư sơ kỳ cường giả ở phía bên trái, tốc độ nhanh gần như gấp đôi, thậm chí "Thiên Tế Kiếm" cũng kéo ra đường ánh sáng tàn nhẫn ở trong không trung.

Tên tông sư sơ kỳ cường giả kia vốn dĩ cũng xem như là nhân vật số một, nhưng đối mặt với Trần Gia Bảo giống như tử thần xuất hiện lại hoàn toàn không kịp phản ứng.

"Mau tránh ra!" Sắc mặt Du Nam lập tức thay đổi, vội vàng nhảy tới chỗ Trần Gia Bảo, đồng thời mấy vị tông sư bên cạnh cũng cùng lúc ra tay, ào ào xông lên phía trước, muốn tiến hành trợ giúp.

"Tránh được rồi sao?"

Giọng nói châm biếm của Trần Gia Bảo vang lên, tốc độ rõ ràng lại nhanh thêm hai phần, chỉ thấy ánh sáng lạnh lẽo vụt qua, trong nháy mắt quét qua tên tông sư sơ kỳ cường giả đó.

Phần gáy của tên tông sư sơ kỳ cường giả xuất hiện một vết máu, rõ ràng là anh ta hoàn toàn không kịp phản ứng, đã bị một kiếm của Trần Gia Bảo cắt vào cổ rồi.

Miểu sát!

Mà đúng lúc này, đám người Du Nam mới chạy tới.

Ngay sau đó, máu tươi trong nháy mắt phun ra ào ào, tạo thành một mảnh mưa máu, tưới lên mình tất cả đám người Du Nam. Tiếp đó "phịch" một tiếng, tên tông sư sơ kỳ cường giả này đã thẳng thắp ngã trên mặt đất, máu tươi lênh láng chảy dài trên đất, nhìn thấy mà giật mình.

Đám người Du Nam sắc mặt lại thay đổi. Đây đã là vị tông sư thứ ba bị Trần Gia Bảo chém chết rồi, loại thành tích chiến đấu này thật quá đáng sợ.

"Người kế tiếp!"

Không cho bọn họ cơ hội phản ứng, Trần Gia Bảo lại lần nữa cầm kiếm đi về phía đám người Du Nam, khí thế hùng hổ, kiếm quang lấp lánh, ánh mắt đằng đằng sát khí, giống như thiên thần bách chiến bách thắng.

Du Nam và sáu người còn lại cảm thấy rùng mình, biết Trần Gia Bảo là kẻ địch đáng sợ nhất gặp phải từ trước đến nay. Dưới thúc đẩy của sự kinh hãi, tất cả bọn họ dồn dập liên kết với nhau xông lên đánh Trần Gia Bảo.

Chỉ có điều, sáu đại tông sư hậu kỳ cường giả ban đầu liên kết lại còn không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, huống hồ bây giờ chỉ còn lại bốn vị tông sự hậu kỳ và hai tên tông sư trung kỳ.

Chương 1456

Chương 1456

Sự tấn công của bọn họ chẳng những không sinh ra ảnh hưởng quá lớn đối với Trần Gia Bảo, ngược lại còn bị Trần Gia Bảo hấp thu nội lực của bọn họ tăng cường sức mạnh cho bản thân mình, tấn công ngược lại bọn họ. Có thể nói, bọn họ đang đối mặt là sự phòng thủ hoàn mỹ không có kẽ hở nhất và thế tấn công mạnh mẽ vô địch của Trần Gia Bảo.

Trong lúc nhất thời, đám người Du Nam bị Trần Gia Bảo đánh cho luống cuống tay chân, kêu la oai oái, trên người xuất hiện vô số vết thương.

Cách đó không xa, Terai Chika chăm chú nhìn tình hình cuộc chiến, mắt thấy Trần Gia Bảo đại phát thần uy, giậm chân nói: "Đáng ghét, tình thế vậy mà lại phát triển theo chiều hướng có lợi cho Trần Gia Bảo rồi. Nếu không phải đột nhiên nhảy ra một Đạm Đài Thái Vũ, nói không chừng bây giờ Trần Gia Bảo đã bị bao vây tấn công chết rồi."

"Không sao cả." Takashima Seira trầm giọng nói: "Cô đừng quên Cung Thiên Kinh còn chưa ra tay đâu, ông ta mới là đại phật thật sự. Một khi ra tay, cho dù Trần Gia Bảo có lợi hai gấp trăm lần nữa, cũng không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của Cung Thiên Kinh."

Terai Chika gật đầu một cái, khẽ cắn môi dưới nói: "Bây giờ cũng chỉ có thể trông cậy vào Cung Thiên Kinh thôi."

Ngay khi hai người bọn họ đang nói chuyện, tình thế trong sân lại tiếp tục thay đổi.

Trần Gia Bảo dùng một kiếm tấn công ép lui tông sư nhà họ Hoàng Quế Việt Nhiên, đột nhiên cong người bắn về phía bên trái, tiến tới trước mặt một tên tông sư trung kỳ cường giả, dưới tình thế khi người ta không đề phòng tay trái kiếm quyết

trong nháy mắt chọc vào trán của anh ta. Sau đó chỉ nghe thấy "phịch" một tiếng, một đường kiếm khí nhằm thẳng vào ấn đường của anh ta mà xuyên qua, máu tươi bắn ra tung tóe.

Tỉnh Phú Thọ lại có một tên tông sư ngã xuống dưới kiếm của Trần Gia Bảo rồi.

Tiếp theo, không đợi đám người Du Nam phản ứng lại, động tác của Trần Gia Bảo lại liên tục không ngừng, chân khí hoạt động trong cơ thể."Thiên Tế Kiếm" lập tức rời tay bay ra ngoài, bay vút lên không trung hướng về phía một tên tông sư trung kỳ cường giả ở sau cùng trong sân, tốc độ cực nhanh giống như một ngôi sao băng vụt lướt qua.

Tên tông sư trung kỳ kia được người trong giới gọi là Đỗ Tân Hải, xuất thân từ nhà họ Cao. Mắt thấy "Thiên Tế Kiếm" đang vùn vụt lao tới, sắc mặt anh ta khẽ thay đổi, vội vàng ở tại chỗ nhảy lên cao mười mét, tránh thoát được hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà "Thiên Tế Kiếm" lại từ dưới chân Đỗ Tân Hải bay tới.

Cùng lúc này, Du Nam mắt thấy trong tay Trần Gia Bảo không có kiếm, hô lớn một tiếng: "Kiếm của anh ta không có ở trên tay, mọi người cùng tiến lên."

Lập tức, bốn gã tông sư hậu kỳ cường giả gần như cùng một lúc ra tay, chia thành bốn hướng trước sau phải trái cùng xông tới chỗ Trần Gia Bảo.

Khóe miệng Trần Gia Bảo hơi cong lên một ý cười nghiền ngẫm, hai châm tách ra hai bên trái phải, hay tay ôm tròn trước ngực, chờ đợi đám người Du Nam đến.

Chân phân chia lưỡng nghi, tay nạp âm dương, thật sự là chiêu thức khởi đầu của "Vô Cực Quyền".

Ngay sau đó, Du Nam và bốn vị tông sư hậu kỳ cường giả đã đến trước mặt Trần Gia Bảo, tung ra một quyền đánh tới trên người của Trần Gia Bảo. Dưới khí thế tấn công mạnh mẽ, mặt đất dưới chân Trần Gia Bảo cũng 'rầm rầm' vỡ ra, lá trúc xung quanh lại càng xào xạc hỗn loạn bay lượn.

Trần Gia Bảo vẫn duy trì trạng thái ban đầu, đứng bất động ngay tại chỗ.

Du Nam và bốn người kia đều vui mừng khôn xiết, Trần Gia Bảo đã muốn tìm đường chết, vậy thì bọn họ sẽ tác thành cho anh ta.

Bốn đại tông sư cường giả lại lần nữa huy động chân khí trong cơ thể, nắm đấm ẩn chứa nội lực vô biên, 'ầm ầm' đánh vào trên người Trần Gia Bảo.

Nhất thời bốn luồng nội lực mạnh mẽ không ngừng đánh tới thân thể của Trần Gia Bảo lấy Trần Gia Bảo làm tâm đường tròn, một trận gió dữ dội trong không trung bắt đầu tàn sát bừa bãi bốn phía xung quanh.

Chương 1457

Chương 1457

Ngay khi đám người Du Nam cho rằng Trần Gia Bảo nhất định phải chết không thể nghi ngờ gì nữa, thì ý cười trên khóe miệng Trần Gia Bảo hiện lên càng đậm hơn.

Nghĩ tới lúc đầu ở trên đỉnh núi Hồng Lĩnh, Trần Gia Bảo ngay cả nội lực của Phụng Bằng Thanh cũng có thể hấp thu chuyển hóa, tuy rằng thế tấn công của Du Nam và bốn người kia mạnh mẽ, nhưng so với cường giả truyền kỳ vẫn thua kém không ít, Trần Gia Bảo sao có thể chuyển hóa không được chứ?

Trần Gia Bảo điên cuồng hoạt động chân khí, thu nạp bốn luồng nội lực vào vị trí đan điền, sau đó, mạnh mẽ bùng nổ, ngửa mặt lên trời hét lớn, âm thanh chấn động khắp nơi, vang vọng cả trong rừng trúc.

Trong đầu Terai Chika ‘ong’ lên một tiếng, thiếu chút nữa ngất xỉu luôn rồi, Takashima Seira vội vàng đưa bàn tay ra đỡ lấy phía sau người cô ấy, chuyển qua một luồng chân khí mới khiến cô ấy bình phục tâm thần trở lại.

Đám người Du Nam vẫn còn chưa kịp vui mừng, chỉ cảm thấy từ trong cơ thể của Trần Gia Bảo tuôn ra một luồng nội lực tràn đầy sôi sục, với khí thế sức mạnh vô địch, trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể bọn họ, tàn sát bừa bãi ở trong kinh mạch của bọn họ.

Nhất thời, sắc mặt của Du Nam và bốn người kia trở nên xanh mét, không tự chủ được bay ngược ra ngoài, rơi mạnh trên mặt đất phía sau. Bọn họ chỉ cảm thấy cổ họng có mùi vị ngòn ngọt, tiếp đó gần như cùng lúc này, “oa” một tiếng, tất cả đều phun ra một ngụm máu tươi.

Rõ ràng là bốn đại tông sư đồng thời đều bị thương.

Mọi người có mặt ở đây sắc mặt lập tức đồng loạt thay đổi, bốn vị tông sư hậu kỳ cường giả cùng nhau ra tay ở trên người của Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo chẳng những bình an vô sự, ngược lại bốn người bọn họ lại bị thương, nếu không bản thân tự mình trải nghiệm, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Cung Thiên Kinh cũng giống với mọi người cảm thấy hết sức kinh ngạc, biểu hiện của Trần Gia Bảo đã vượt ra ngoài dự liệu của ông ta quá xa rồi.

Đúng lúc này, tay phải của Trần Gia Bảo tạo thành kiếm quyết, "xùy" một tiếng, một đường kiếm khí sắc bén phá vỡ không trung lao ra, bắn nhanh về phía tông sư trung kỳ cường giả Đỗ Tân Hải vẫn đang bị vây ở giữa không trung.

Đỗ Tân Hải đã bị Trần Gia Bảo làm cho kinh sợ vỡ mật rồi, làm sao còn dám đón đỡ chiêu thức của Trần Gia Bảo nữa chứ.

Lúc này, anh ta đánh ra một chiêu thiên cân đính, cơ thể nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

Đúng lúc này, "Thiên Tế Kiếm" vốn đã bay ra, dưới sự điều khiển của Trần Gia Bảo, sau khi ở giữa không trung chặt đứt mấy gốc trúc dài, lại theo đường cũ trở về, vừa đúng chỗ Đỗ Tân Hải mới rơi xuống."Thiên Tế Kiếm" xuyên thấu qua lưng của anh ta, bay trở về trên tay của Trần Gia Bảo.

Nhất thời, lại một vị tông sư trung kỳ cường giả tỉnh Phú Thọ ngã xuống dưới kiếm của Trần Gia Bảo.

Sắc mặt của đám người Du Nam lại một lần nữa thay đổi, nhìn Trần Gia Bảo cầm kiếm đứng hiên ngang ngạo nghễ, trong lòng bọn họ dâng lên từng cơn rùng mình ớn lạnh.

Ở cách đó không xa, vẻ mặt của Terai Chika lại càng chấn động hơn, trợn to hai mắt, lẩm bẩm nói: "Thật là mạnh, Trần Gia Bảo anh ta… Anh ta quá mạnh mẽ rồi…"

Bên rừng trúc phía bên kia, Đạm Đài Thái Vũ đang đồng thời áp chế Hề Vũ Triều và Khang Trường Minh, cũng phân ra một phần tinh lực để chú ý đến Trần Gia Bảo, mắt thấy Trần Gia Bảo liên tục chém giết hai vị tông sư trung kỳ, hơn nữa một đòn đè áp bốn vị cường giả tông sư hậu kì sau Du Nam, trong lòng đồng thời kinh ngạc, càng cảm nhận được sâu hơn thực lực mạnh mẽ và kinh khủng của Trần Gia Bảo!

Tiếp theo, Đạm Đài Thái Vũ hít sâu một hơi, trong lòng tràn đầy sự quật cường không muốn chịu thua, Trần Gia Bảo có thể làm được, cô ta đương nhiên cũng có thể làm được!

Ngọn lửa chiến đấu trong mắt cô ta hừng hực bùng cháy, khí thế đột nhiên tăng lên một cấp bậc không ngừng, thanh kiếm trong tay dường như càng trở nên sắc bén gấp đôi!

Hề Vũ Triều và Khang Trường Minh vốn dĩ bị Đạm Đài Thái Vũ áp chế, đột nhiên đối diện với chiến ý cao ngất của Đạm Đài Thái Vũ, trong lòng hai người hoảng hốt, càng bị chiêu thức của thanh kiếm ác liệt của Đạm Đài Thái Vũ đánh cho không ngừng tháo chạy.

“Mẹ nó, bên trẻ có một tên biến thái là Trần Gia Bảo thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn xuất hiện thêm một Đạm Đài Thái Vũ, thực lực không kém hơn bao nhiêu so với Trần Gia Bảo, cái thời đại này đã trở nên điên cuồng như vậy rồi sao? Bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào Cung Thiên Kinh thôi, hy vọng hắn ta có thể mau chóng ra tay, chém chết Trần Gia Bảo!”

Chương 1458

Chương 1458

Khang Trường Minh vừa cố gắng tự vệ, ý thức dưới ánh mắt vừa nhìn về phía của Cung Thiên Kinh.

Ánh mắt của Đạm Đài Thái Vũ trở nên lạnh lẽo, trong lòng âm ỷ có chút căm tức, nói: "Đánh nhau với tôi còn dám phân tâm chỗ khác, cho ông chết!"

Dứt lời, Đạm Đài Thái Vũ nhìn thấy chuẩn xác sơ hở của Khang Trường Minh, một kiếm đâm tới, chỉ thấy mũi kiếm chợt lóe lên, xoẹt qua trước ngực của Khang Trường Minh một đường vết thương thật dài, máu tươi bắn ra tung tóe, làm quần áo đều nhuộm thành một màu đỏ tươi!

Khang Trường Minh chỉ cảm thấy trước ngực truyền tới một cơn đau nhức, đang chuẩn bị lui về phía sau, ý muốn giết người trong mắt Đạm Đài Thái Vũ càng mãnh liệt, không có Khang Trường Minh một chút cơ hội nào, xông người về phía trước, trong nháy mắt xoẹt qua người Khang Trường Minh, kiếm Thu Thủy vạch qua một đường kiếm chói lọi, từ trên cổ Khang Trường Minh xoẹt qua.

Con ngươi của Khang Trường Minh bỗng nhiên trợn to, dưới cổ họng giật giật mấy cái, há hốc mồm muốn nói lời gì đó, nhưng còn chưa kịp được nói ra, đột nhiên, từ chỗ cổ một tia máu bắn ra tung tóe, 'phụt phụt' một tiếng, trực tiếp té ngã xuống đất.

Một đại cường giả tông sư hậu kỳ, chết rồi!

Sắc mặt của Hề Vũ Triều thay đổi lớn, hai người là ông ta và Khang Trường Minh liên thủ lại đều bị Đạm Đài Thái Vũ đánh bẹp, bây giờ Khang Trường Minh đã chết dưới kiếm rồi, chỉ còn lại một mình ông ta, thì làm sao có thể là đối thủ của Đạm Đài Thái Vũ chứ?

“Bây giờ, đến lượt ông rồi.”

Đạm Đài Thái Vũ vẫy vẫy kiếm, làm rơi xuống vài giọt máu trên kiếm Thu Thủy, đi về hướng của Hề Vũ Triều.

Hề Vũ Triều chỉ cảm thấy cả người từ bàn chân lên tới lục phủ ngũ tạng lạnh toát, từ sau khi ông ta đột phá lên làm cường giả tông sư hậu kỳ, lần đầu có loại cảm giác sợ hãi như vậy!

Một khắc sau, trong nháy mắt Đạm Đài Thái Vũ chạy tới, cầm kiếm đâm về phía Hề Vũ Triều, ý thức của thanh kiếm mãnh liệt, đánh ào ào vào rừng trúc xung quanh, làm lá trúc rơi xuống rào rào.

Hề Vũ Triều hít sâu một hơi, đem sợ hãi trong lòng hất ra ngoài, chờ tới lúc Đạm Đài Thái Vũ vọt tới bên cạnh, thì dùng toàn lực nghênh đón.

Trong nháy mắt, hai người lại đánh với nhau lần nữa!

Đạm Đài Thái Vũ mang sự oai phong vừa mới chém chết Khang Trường Minh, khí thế to lớn, lúc đột ngột ra đòn như gió bão, như có lực uy phong của sấm sét, tia chớp!

Hề Vũ Triều vốn dĩ không phải là đối thủ của Đạm Đài Thái Vũ, hơn nữa Khang Trường Minh đã chết rồi, sức của một người như Hề Vũ Triều không thể làm nên được việc gì, chỉ có thể dưới một đợt lại một đợt tấn công mạnh mẽ của Đạm Đài Thái Vũ mà miễn cưỡng tự vệ, trán tràn đầy mồ hôi, chỉ cần sơ ý một chút, thì sẽ giống như Khang Trường Minh vậy, chết ở dưới kiếm của Đạm Đài Thái Vũ!

Bây giờ ai cũng thể nhìn ra được, từ sau khi Đạm Đài Thái Vũ gia nhập, toàn bộ tình hình phát triển, đã dần dần thoát khỏi sự khống chế của mười gia tộc lớn ở tỉnh Phú Thọ, phương hướng bắt đầu phát triển có lợi về phía của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn Đạm Đài Thái Vũ giống như Cửu Thiên Tiên Tử vậy, trong lòng không cầm được kinh diễm, ban đầu lúc anh và Đạm Đài Thái Vũ lần đầu tiên gặp mặt, Đạm Đài Thái Vũ đã chuẩn bị đột phá đến cảnh giới tông sư trung kỳ, bộc lộ ra thiên phú năng lực hơn người một bậc, không nghĩ tới mới vừa qua không bao lâu, Đạm Đài Thái Vũ đã trở nên đáng sợ như vậy.

Xem ra, muốn đoạt lại ‘Phật cốt xá lợi’ từ trong tay Đạm Đài Thái Vũ, độ khó chắc chắn đã tăng lên một nấc thang nữa rồi.

Bốn người bọn Du Nam hai mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ mặt chấn động nghiêm trọng trong mắt đối phương, cứ cho rằng hôm nay có thể thành công đánh chết Trần Gia Bảo ở chỗ này, sinh lực của tỉnh Phú Thọ cũng sẽ bị tổn thương nặng nề, có thể nói rằng, trận chiến này, giới võ đạo của tỉnh Phú Thọ thương vong nặng nề!

Chương 1459

Chương 1459

Trần Gia Bảo thu hồi ánh mắt từ bên Đạm Đài Thái Vũ về, đảo mắt một vòng về phía bốn người Du Nam, 'Kiếm Thiên Tế' trong tay giơ lên trước ngực, trong nháy mắt thanh kiếm phát ra tiếng rồng ngâm, nói: "Sau hôm nay, cường giả tông sư của tỉnh Phú Thọ hoàn toàn không tồn tại!"

Một câu 'Hoàn toàn không tồn tại' giống như một tuyên bố ngang ngược, một luồng ý muốn giết người mãnh liệt lan tràn ra từ trong người của Trần Gia Bảo, bao phủ hoàn toàn chỗ của bốn người Du Nam, tiếp theo, Trần Gia Bảo huơ kiếm, hướng về phía bốn người Du Nam.

Thề phải chém chết toàn bộ đối phương.

Trong nháy mắt sắc mặt của bốn người bọn Du Nam tái nhợt đi, bọn họ dù sao cũng là cường giả thành danh đã lâu của tỉnh Phú Thọ, mặc dù trên người bị thương nặng, nhưng vẫn có sức đánh một trận, hai mắt nhìn nhau một cái, nhao nhao quyết định, lại liên thủ lần nữa phóng tới hướng của Trần Gia Bảo.

Trong nháy mắt, Trần Gia Bảo lại cùng bốn người đánh nhau lần nữa, chỉ thấy bóng kiếm bên trong rừng trúc lóe lên ngang dọc, ra quyền vô cùng mạnh mẽ, toàn bộ dáng vẻ của rừng trúc bị bọn họ đánh nhau ảnh hưởng lộ ra ngoài, vô số cây trúc lung lay, lá trúc lại rơi xuống ào ào, mặt đất giống như bụi bay cát thổi, xuất hiện một cái rồi lại một cái hố to, nhìn qua mà giật mình.

Cách đó không xa, trong đôi mắt đẹp của Kinh Lập Thành, chỉ cảm thấy sợ mất hồn mất vía, lại lần nữa khiếp sợ với thực lực dũng mãnh của Trần Gia Bảo.

Rất nhanh, dưới sự tấn công hoàn mỹ của 'Vô Cực Quyền' và 'Kiếm Thiên Tế' của Trần Gia Bảo, anh lại chiếm lợi thế một

lần nữa, không bao lâu sau, trên người của bốn người Du Nam đã có thêm một đường lại thêm một đường vết thương.

Ngay tại thời điểm hoàn cảnh của bốn người Du Nam càng xấu đi, ý lạnh trong mắt của Trần Gia Bảo lóe lên, lợi dụng đúng cơ hội, đánh một đòn vào ngực tông sư Quế Việt Nhiên của nhà họ Hoàng.

Quế Việt Nhiên chỉ cảm thấy trước ngực đau đớn, 'A' một tiếng phun ra một búng máu, vết thương trên cộng thêm vết thương dưới, không tự chủ được 'lết lết lết' lui về phía sau.

Động tác của Trần Gia Bảo một chút cũng không ngừng, lập tức đuổi giết tới, một kiếm tung hoành, vạch ra một đường kiếm hình bán nguyệt, dồn ép đám người Du Nam về phía sau, đâm về phía ngực của Quế Việt Nhiên!

Một kiếm này, Trần Gia Bảo cực kỳ tự tin, nhẹ thì có thể làm tổn thương nặng nề cho đối phương, nặng thì có thể trực tiếp lấy mạng của Quế Việt Nhiên!

Sắc mặt Quế Việt Nhiên đại biến, một kiếm này, đã không thể tránh né được!

Cách đó không xa, ánh mắt sắc bén của Cung Thiên Kinh lóe lên, hắn ta vừa ngồi xem mấy vị tông sư kia chết thảm cũng không động tay, đó là bởi vì trong mười gia tộc lớn, những tông sư khác chết hay sống, không quan hệ gì quá lớn với hắn ta, nhưng mà, bây giờ Quế Việt Nhiên có xuất thân từ nhà họ Hoàng bị nguy hiểm tới tính mạng, Cung Thiên Kinh tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý đến!

Lúc này, Cung Thiên Kinh nhảy lên một cái, bay vút lên trời cao đánh về phía Trần Gia Bảo, đòn chưởng này rất lớn, mạnh mẽ, hơn nữa bay từ sau tới trước, thoáng qua giữa, đã ép tới sau lưng Trần Gia Bảo.

Ngay lúc kiếm của Trần Gia Bảo chuẩn bị đâm vào ngực Quế Việt Nhiên, lúc lần nữa vì bản thân mình trừ đi một sự uy hiếp nữa, thì đột nhiên, Trần Gia Bảo cảm thấy một lực lượng vô cùng dữ dội tấn công tới từ phía sau lưng, mặc dù vẫn chưa đánh lên người mình, nhưng tóc ngáy cả người Trần Gia Bảo đã dựng lên, từ đáy lòng dâng lên một sự uy hiếp chết người!

Trần Gia Bảo rất rõ ràng, ở trong rất nhiều đối thủ, có thể bộc phát ra nội lực mạnh kinh người như vậy, trừ Cung Thiên Kinh ra, thì tuyệt đối không suy nghĩ ra được người thứ hai!

Anh không kịp nghĩ nhiều, bây giờ tránh né như vậy cũng không kịp, quyết định thật nhanh buông tha không giết Quế Việt Nhiên, tiếp theo xoay người, một kiếm toàn lực, chém về phía trước một đường kiếm sắc bén, hy vọng có thể chống đỡ được đòn chưởng này.

Nhưng mà, thực lực đối phương vô cùng mạnh mẽ, sắc kiếm trắng bạc mới vừa tiếp xúc với đòn chưởng này, trong nháy mắt biến mất vô hình trong không trung, mà đòn chưởng của đối phương vẫn vô cùng mạnh mẽ như cũ, tiếp tục bay về phía Trần Gia Bảo!

Sắc mặt Trần Gia Bảo hơi thay đổi, trong lúc vội vàng, lập tức nghênh đón một đòn này, trong nháy mắt tiếp xúc với đòn chưởng này, chỉ cảm thấy lực lượng này vô cùng mạnh mẽ, không thể làm gì khác ngoài miễn cưỡng dùng Vô Cực Quyền hóa giải một số nội lực, nhưng mà, dù sao cũng là một kích toàn lực của cường giả trung kỳ truyền kỳ, nội lực mạnh mẽ còn dư lại như cũ, ngang nhiên xông vào tàn phá cơ thể Trần Gia Bảo.

Chương 1460

Chương 1460

Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy hơi thở bên trong loạn lên, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, liên tục thụt lùi về phía sau, đồng thời trong cổ ngọt ngọt, phun ra một ngụm máu tươi.

Một đòn, Trần Gia Bảo cũng đã bị thương!

Lúc này, Cung Thiên Kinh mới nhẹ nhàng bay xuống dưới đất, tư thế tự nhiên phóng khoáng, giống như tiên giáng trần, ánh mắt đồng thời nhìn về phía Trần Gia Bảo, tràn đầy ý khinh miệt.

Cho dù Trần Gia Bảo có tài giỏi tuyệt vời như thế nào, ở dưới khoảng cách to lớn của tông sư cùng truyền kỳ, Trần Gia Bảo không phải vẫn trúng một đòn của hắn ta sao!

Ngay tại lúc này, Du Nam lợi dụng đúng cơ hội, thừa dịp lúc Trần Gia Bảo bị thương còn chưa thể đứng vững được, chân phải đột nhiên đạp đất, trong nháy mắt bay về phía Trần Gia Bảo, tiếp theo, lấy thế nhanh như chớp, ngang tàng đánh một đòn vào người Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo vốn đang bị thương, lại trúng phải một đòn toàn lực này của Du Nam, ngay lập tức càng bị thương nặng thêm, ‘phụt’ một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, cả người đã không còn tự chủ được rớt bay ra ngoài, sau lưng đụng phải mấy trúc, và bị bay ngược lại chỗ cũ.

Đạm Đài Thái Vũ cả kinh, vốn dĩ là cô ta đã hoàn toàn chiếm được ưu thế, đang định một kiếm chém chết Hề Vũ Triều, nhưng sau khi thấy Trần Gia Bảo bị thương, không bất chấp dây dưa với Hề Vũ Triều, vội vàng nhảy về phía Trần Gia Bảo, và từ sau tới trước, sau khi đuổi kịp Trần Gia Bảo, đem anh đón vào vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Trần Gia Bảo lại ‘phụt’ một tiếng, phun ra một búng máu, sắc mặt cũng tái nhợt đi mấy phần.

“Anh…anh không sao chứ?”

Trong con ngươi của Đàm Đài Thái Vũ thoáng qua vẻ lo âu, chẳng qua giọng nói của cô ta có chút cứng nhắc, cô ta luôn luôn cao cao tại thượng, cũng không thích hợp đi quan tâm người khác, đặc biết khi đối phương là Trần Gia Bảo, một người đàn ông mà suốt đời này bị cô ta coi là đối thủ, điều này khiến cô ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Tôi không sao, cảm ơn nhiều.”

Trần Gia Bảo lau vết máu ở khóe miệng, từ trong ngực của Đạm Đài Thái Vũ đứng lên, hít sâu một hơi, hóa giải nội lực bị bạo loạn trong cơ thể, sắc mặt lúc này mới trở nên khá hơn một chút.

Tiếp theo, Trần Gia Bảo đi về phía trước hai bước, nhìn về hướng của Cung Thiên Kinh và đám người Du Nam, mặc dù tình cảnh nguy hiểm, mặc dù trên người bị thương, nhưng Trần Gia Bảo lại ngước thẳng lên trời cười lớn, tiếng cười tràn trề khí phách, hào hùng không sợ sệt, thậm chí còn có một ý khinh miệt không che giấu được trong cổ họng, vang vọng không ngừng ở trong rừng trúc.

Đám người Du Nam chỉ cảm thấy tiếng cười này hết sức chói tai, cau mày hừ lạnh nói: “Sắp chết đến nơi rồi, mà mày vẫn có thể cười được.”

Tiếng cười của Trần Gia Bảo dần dần ngừng lại, khinh miệt nói: “Còn khen đám cường giả thành danh đã lâu trong giới võ đạo các người, lấy ít địch nhiều thì thôi đi, vậy mà ở bên trong còn bao gồm một cường giả truyền kỳ, còn đánh lén sau lưng một cái, chậc chậc, phẩm chất võ đạo của giới võ đạo tỉnh Phú Thọ, thật là khiến cho người ta khinh thường!”

Đám người Du Nam chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, lần này bọn họ quả thực là đông người đánh ít người, mà còn bị tình nghi đánh lén, mặc kệ thế nào, cũng không tương xứng với thân phận tông sư cường giả của bọn họ.

Đôi mắt của mỗi người nheo lại, trầm mặc chờ ứng phó.

Ánh mắt Cung Thiên Kinh khinh miệt, nụ cười cũng đầy sự khinh thường, đứng chắp tay nói: ”Nơi này là tỉnh Phú Thọ, mà Cung Thiên Kinh tôi chính là ông trời của tỉnh Phú Thọ, tất cả quy củ ở nơi đây đều là do tôi lập ra, tôi đại diện cho ý chí của tỉnh Phú Thọ, Trần Gia Bảo cậu tới đạp cửa, đến tỉnh Phú Thọ của tôi diễu võ giương oai, giết rất nhiều tông sư của tỉnh Phú Thọ, thu mua xí nghiệp trong vùng tỉnh Phú Thọ, cậu đã sớm không ngừng dây dưa với tỉnh Phú Thọ rồi! Hôm nay đánh một trận ở rừng trúc, là trận đấu phục thù võ truyền thống ở tỉnh Phú Thọ, một cuộc chiến sinh tử cậu chết thì tôi sống, ngay lúc này, cậu còn nói với tôi cái gì mà quy tắc võ cổ truyền, cái gì mà nhân cách, cậu không cảm thấy quá buồn cười sao? Hừ, cho dù thắng không vẻ vang, hôm nay cũng thề phải lấy mạng cậu ở chỗ này, để hạ lửa giận giới võ cổ truyền ở tỉnh Phú Thị!”

Chương 1461

Chương 1461

”Ngài Cung nói đúng!”

”Không sai, trận chiến sinh tử thế này, hoàn toàn không cần nói với Trần Gia Bảo mấy cái quy tắc!”

Con mắt của đám người Du Nam sáng lên, nhao nhao mở miệng phụ họa.

Đàm Đài Thái Vũ trong lòng thầm kinh ngạc, Cung Thiên Kinh không những thâm sâu khó lường, mà ngay cả lời nói cũng lợi hại như vậy, chỉ bằng dăm ba câu, đã thay đổi được cục diện, chiếm được lòng người, không hổ là một lão yêu quái hơn sống hơn một trăm tuổi!

”Thắng mà không vẻ vang?” Trần Gia Bảo ngạo nghễ cười nói: ”Không đâu, hiện tại vẫn chưa phân thắng thua, còn chưa biết người chết là ai, bây giờ ông càng tự tin, cẩn thận đến lúc đó bại dưới tay tôi đó!”

”Cậu đúng thật là cuồng vọng, đường đường là chủ của tỉnh Hòa Bình, vậy mà tự cao tự đại như thế, sẽ chỉ khiến người khác chê cười.” Cung Thiên Kinh cười khinh thường, không để ý tới Trần Gia Bảo nữ, mà ánh mắt lại chuyển về phía Đàm Đài Thái Vũ, nói: ”Cô Thái Vũ, có lẽ quan hệ của cô và Trần Gia Bảo không phải là quan hệ thân thiết bình thường, nhưng mà Trần Gia Bỏa với tỉnh Phú Thọ của chúng tôi đã là kẻ địch không đội trời chung, vì Ngô Uyển Tông, tôi có thể cho cô một cơ hội, chỉ cần bây giờ cô rời đi, tôi cam đoan tuyệt đối sẽ không có ai ngăn cản cô, thậm chí trước đó cô giết Khang Trường Minh báo thú, tỉnh Phú Thọ cũng có thể bỏ qua.”

Rất rõ ràng, Cung Thiên Kinh hiểm lầm Đạm Đài Thái Vũ có quan hệ với Trần Gia Bảo, còn tưởng rằng Đạm Đài Thái Vũ thích Trần Gia Bảo, cho nên mới đứng ra giúp đỡ.

Đạm Đài Thái Vũ nhẹ chau đôi mi thanh tú, biết Cung Thiên Kinh hiểu lầm quan hệ của cô với Trần Gia Bảo, có điều cô cũng không phải kiểu phụ nữ nói nhiều, cũng không giải thích gì, cầm kiếm đúng cạnh Trần Gia Bảo nói: ”Cảm ơn ý tốt của ngài Cung, hôm nay, Đạm Đài Thái Vũ tôi mỗi người một kiếm, cùng tiến cùng lùi với Trần Gia Bảo!”

Lời vừa nói ra, Trần Gia Bảo kinh ngạc không thôi, nhỏ giọng nói: ”Cô vốn dĩ là địch chứ không phải là bạn, không cần thiết phải ở lại, hôm nay tôi nhớ ơn của cô, nếu như hôm nay có thể giữ được tính mạng, sau này chắc chắn sẽ tìm cơ hội để báo đáp, cô vẫn là nên đi đi…”

Anh còn chưa nói xong, Đạm Đài Thái Vũ đã kiên định lắc đầu, ngắt lời Trần Gia Bảo: ”Ý tôi đã quyết, anh không cần phải nhiều lời.”

Dứt lời, cô ta vung thanh kiếm trong tay, phát ra tiếng ”vù vù”, biết hiện sự quyết tâm của mình!

Trần Gia Bảo nhìn chằm chằm Đạm Đài Thái Vũ, không nói gì thêm nữa!

Cách đó không xa, Terai Chika đỡ chán, có chút cạn lời: ”Thật không biết Đạm Đài Thái vũ, cái người này đến cùng bị Trần Gia Bảo cho uống thuốc mê gì, mà lại nguyện ý vì Trần Gia Bảo trở mặt đối đầu với Cung Thiên Kinh nữa, hừ, hi vọng hai người bọn họ hôm nay đều chết ở chỗ này, nếu không, đợi đến lúc Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thật sự kết hợp, tuyệt đối sẽ trở thành kẻ thù khó giải quyết nhất của Nhật Bản!”

Takashima Seira cũng cho rằng như thế, bất luận là Trần Gia Bảo hay là Đạm Đài Thái Vũ, tuổi trẻ đã có được sức mạnh lớn như vậy, ở Nhật Bản, e là cũng chỉ có yêu quái nổi danh nhất mới có thể miễn cưỡng so sánh với nhau, may mắn Trần Gia Bảo đã khiến Cung Thiên Kinh muốn giết anh, cuộc đời huy hoàng của Trần Gia Bảo đến hôm nay là kết thúc!

Một bên khác trên đỉnh núi cao, sắc mặt Kinh Gia Minh không ngừng biến hóa, Đạm Đài Thái Vũ là do ông ta mời đến tỉnh Phú Thọ, bây giờ ngược lại trợ giúp Trần Gia Bảo, coi như hôm nay Trần Gia Bảo có chết ở chỗ này, Cung Thiên Kinh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông ta!

Nội tâm Kinh Gia Minh vô cùng sợ hãi, hai đầu gối nhũn ra, đặt mông té trên mặt đất.

Bên trong rừng trúc, giữa hai lông mày của Cung Thiên Kinh hiện lên một tia thịnh nộ, từ khi hắn ta trở thành một huyền thoại, cơ hồ có rất ít người dám ngang ngược với ông ta, hôm nay ông ta ở Ngô Uyển Tông, đã cho Đạm Đài Thái Vũ hai lần cơ hội, một lần Đạm Đài Thái Vũ vậy mà cũng không nhận, thật là khiến người khác nổi nóng.

Hắn ta vung tay áo, lạnh lùng nói: ”Đạm Đài Thái Vũ đối với Trần Gia Bảo đúng là tình sâu nghĩa nặng, cũng được thôi, nhưng mà đao kiếm không có mắt, nếu như làm tổn thương đến cô Thái Vũ, thì cũng đừng trách tôi!”

Vừa dứt lời, Cung Thiên Kinh phất tay, Du Nam, Hề Vũ Triều, năm tông sư cường giả hiểu ý, lập tức đứng tản ra, trong nháy mắt tạo thành một vòng vây, bao quanh Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Mà Cung Thiên Kinh chắp hai tay sau lưng, ở một bên nhìn chằm chằm.

Có thể nói, giờ phút này, Trần Gia Bảo đang ở trong nguy hiểm khó trốn thoát!

Đạm Đài Thái Vũ đảo mắt một vòng, một bên đề phòng đám người Du Nam, một bên nói nhỏ, chỉ hai người có thể nghe được: ”Liệt địa kiếm của anh có thể một lần duy nhất giải quyết hết bọn họ không?”

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ rất rõ ràng, giờ phút này, ”Liệt địa kiếm” của Trâng Gia Bảo sẽ trở thành át chủ bài sau cùng của bọn họ!

Trần Gia Bảo lắc đầu, nhỏ giọng nói: ”Không thể, nếu có thể một lần duy nhất giải quyết hết bọn họ, thì tối đã sớm dùng ”Liệt địa kiếm”, với sức lực và vết thương của tôi hiện tại, cũng chỉ có thể thi triển một lần ”Liệt địa kiếm”, mà sau khi thi triển xong, khí lực toàn thân sẽ tiêu hao hết, trong thời gian ngắn không có cách nào đánh nhau với người khác.”

Chương 1462

Chương 1462

”Vậy thì khó thật.”

Đàm Đài Thái Vũ trầm giọng nói, coi như Trần Gia Bảo thi triển ”Liệt địa kiếm” đánh chết Cung Thiên Kinh, bằng thực lực của cô bậy giờ, cũng khó có thể thoát khỏi năm vị tông sư kia, chứ nói gì mang theo cả Trần Gia Bảo, tuyệt đối khó càng thêm khó!

Cho dù đối phương xem cô là trò giỏi của Ngô Uyển Tông, không biết họ sẽ đối với cô như thế nào, nhưng mà bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho Trần Gia Bảo, nói không chừng, hôm nay Trần Gia Bảo sẽ thật sự chết ở chỗ này!

Nghĩ tới đây, thần sắc Đạm Đài Thái Vũ vô cùng nghiêm trọng.

Đúng lúc này, Cung Thiên Kinh trầm giọng nói: ”Động thủ!”

Lúc hắn ta nói, đột nhiên di chuyển, tay trái thả lỏng ra phía sau, dẫn đầu xông lên trước, vọt tới phía Trần Gia Bảo, động tác nhìn qua mặc dù nhẹ nhàng, nhưng thật ra tốc độ cực nhanh, lao tới trước mặt Trần Gia Bảo, tay phải hướng tới, vung chiếc đao màu đỏ ra , lực sát thương cực mạnh, chém về phía cổ Trần Gia Bảo, tốc độ cực nhanh, ma sát vào không khí phát ra tiếng ”vù vù”.

Cùng lúc đó, năm vị tông sư cường giả cũng nhao nhao đuổi theo, đông thời hướng về phái Trần Gia Bảo.

Sắc mắt Trần Gia Bảo thay đổi, đối mặt với sự uy hiếp của Cung Thiên Kinh, không để ý tới đám người Du Nam, vội vàng vung kiếm, hi vọng có thể ngăn cản Cung Thiên Kinh.

Ngay lúc thanh kiếm sắc bén và chiếc đao màu đỏ chạm nhau, Trần Gia Bảo cảm thấy có một lực đạo truyền đến không thể

chống đỡ được, vội vàng dùng môn pháp ”Vô cực quyền” để hóa giải.

Thế nhưng, nguyên khí của Cung Thiên Kinh vô cùng kinh khủng, giống như làn sóng cuộc trào mãnh liệt, Trần Gia Bảo vận toàn bộ khí lực, cũng chỉ có thể miễn cưỡng hóa giải một phần ba, mà toàn bộ nội công còn lại đánh về phía Trần Gia Bảo!

Lập tức, Trần Gia Bảo toàn thân chấn động, bên trong khí huyết cuồn cuộn, trên mặt càng ửng đỏ.

Đạm Đài Thái Vũ thấy tình thế không ổn, lập tức ra tay trợ giúp, vung kiếm chém xuống thanh đao của Cung Thiên Kinh, hi vọng có thể hợp lực hai người hạ gục Cung Thiên Kinh!

Cung Thiên Kinh nhíu mày một cái, chỉ cảm thấy trên tay truyền tới một trận đau đớn, rõ ràng là ”Thiên tế kiếm” của Trần Gia Bảo và kiếm Thu Thủy của Đạm Đài Thái Vũ quá mức sắc bén, mũi kiếm đâm xuyên qua đao của Cung Thiên Kinh, còn để lại trên tay hắn ta một vết thương.

”Ngu ngốc, lui xuống cho tôi!”

Cung Thiên Kinh phẫn nộ quát một tiếng, vẫn lại nội công, màu đỏ của thanh đao càng thêm lóa mắt!

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ chỉ cảm thấy truyền đến một lực khó có thể chống đỡ, lập tức, hai người kêu lên một tiếng đau đớn, không tự chủ được mà bay ngược ra sau khoảng năm, sáu mét, đứng còn không vững, đột nhiên cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, khóe miệng đông thời chảy ra máu đỏ tươi.

Trong lòng Trần Gia Bảo kinh hãi, thực lực của Cung Thiên Kinh thật sự mạnh hơn rất nhiều, không, còn mạnh hơn một bậc so với Liệu Thành Phùng, có thể nói, thực lực của Cung Thiên Kinh gần như đã đạt đến cảnh giới cuối cùng.

ần Gia Bảo rồi mà vẫn bị đối phương một chiể đả thương, sức mạnh thật là đáng sợ!

Đúng lúc này, Du Nam đã cùng năm vị tông sư đuổi kịp Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, cũng nhau xuất chưởng, có điều mục tiêu của cả năm người bọn họ đều là Trần Gia Bảo!

Sắc mặt Đạm Đài Thái Vũ thay đổi, nếu như bị toàn bộ bọn họ đánh trúng, chỉ sợ Trần Gia Bảo thật sự sẽ mất mạng!

Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, cố chuyển hóa nguyên khí tàn sát trong cơ thể của Cung Thiên Kinh, thế nhưng anh vừa trải qua trận đấu ác liệt, vừa mới bị Cung Thiên Kinh đả thương, muốn trong nháy mắt chuyển hóa nguyên khí của Cung Thiên Kinh, đâu phải là chuyện dễ?

Mắt thấy đám người Du Nam tiến đến càng ngày càng gần, Trần Gia Bảo vẫn đứng yên bất động như cũ, Đạm Đài Thái Vũ kinh hãi, miễn cưỡng vẫn nội công, chém một nát kiếm màu vàng nhạt hướng về đối phương.

Có điều, Đạm Đài Thái Vũ vốn là đang bị thương, nguyên khí trong cơ thể hỗn loạn, không thể thi triển hết toàn lực, lại thêm thời gian tương đối gấp gáp, mặc dù nhìn trông có vẻ mạnh, nhưng lực yếu đi không ít, nhiều lắm cũng chỉ có thể ngăn được một người.

Hề Vũ Triều khẽ nhíu mày, quát một tiếng, toàn lực một quyền đánh tan, mà chính ông ta cũng bị một kiếm vừa rồi cản lại, lùi về sau mấy bước.

Đám người Du Nam còn lại bốn người, vẫn như cũ phóng về phía Trần Gia Bảo.

Giờ phút này, không có bất kì người nào có thể trợ giúp Trần Gia Bảo!

Bọn họ sắp đáng được Trần Gia Bảo, thậm chí trong mắt đám người Du Nam, còn có chút vui mừng.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ mặc dù lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt ra nhìn.

Ngay trong thời khắc vô cùng nguy cấp, vẻ mặt Trần Gia Bảo bỗng nhiên vui mừng, chuyển hóa toàn bộ nguyên khí của Cung Thiên Kinh, hô lên: ”Trảm Nhân Kiếm!”

Chương 1463

Chương 1463

Trần Gia Bảo vừa dứt lời, ”Thiên tế kiếm” trong tay anh lập tức phát ra ánh sáng màu đỏ, xung quanh thân kiếm xuất hiện mấy cái sấm sét bé bé quấn quanh, rõ ràng là sự kết hợp của ”Trảm nhân kiếm” và ”Thiên tế kiếm”!

Một cỗ khí cuống bạo lập tức lan ra bốn phía, quét sạch toàn bộ rừng trúc!

Ngay cả Takashima Seira ở cách xa cả trăm mét, cũng có cảm giác tim đập nhanh, dao động nói: ”Đây là… Đây là chiêu thức gì, thật là kinh khủng…”

Trên mặt đám người Du Nam nhất thời hiện ra sự kinh hãi, không nghĩ tới trong tình hướng này, Trần Gia Bảo có thể bộc phát ra năng lượng mạnh đến thế!

Sắc mặt bọn họ biến hóa, có điều vừa nghĩ tới Trần Gia Bảo vừa rồi bị thương không nhẹ, lại thêm bốn người bọn họ liên thủ, thì sợ gì Trần Gia Bảo?

Vừa nghĩ đến đây, bọn họ ngược lại càng điên cuồng vận nguyên khí, chiêu thức càng thêm mãnh liệt, tấn công về phía Trần Gia Bảo!

Khí thế cường đại, xông đến chỗ Trần Gia Bảo, Đạm Đài Thái Vũ ở bên cạnh, tóc tai váy áo bay phất phới.

Có điều, Đạm Đài Thái Vũ lại thở phào nhẹ nhõm, Trần Gia Bảo đã thi triển được ”Trảm nhân kiếm”, đám người Du Nam tuyệt đối không phải là đối thủ!

Quả nhiên, ánh mắt Trần Gia Bảo lạnh lùng, khí thế nghiêm nghị, đột nhiên nắm chặt chuôi kiếm, đạp mạnh về phía trước một bước, trong vòng bốn mét, đám người Du Nam lập tức đông thời vung kiếm ra, vé lên không trung một tia màu đỏ,

trước tiên bổ xuống đầu Du Nam, người đã từng đánh lén mình, bất luận là tốc độ hay sức lực, dưới ”Trảm nhân kiếm” tất cả đều tăng thêm một cấp!

Đám người chỉ thấy lóe lên một tia màu đỏ, thân kiếm đã đến gần Du Nam, nhanh đến mức mọi người đều không kịp phản ứng.

Du Nam hiêt một hơi sâu, trong giây phút sinh tử, vậy mà bộc phát ra tiềm lực của mình, hét lớn một tiếng, nguyên khí quanh người đột nhiên tăng vọt, toàn lực đánh một chưởng, muốn ngăn mũi kiếm của Trần Gia Bảo lại!

”Chết!”

Giọng nói kiêu ngạo của Trần Gia Bảo vang vọng rừng trúc, như giọng nói đến từ địa ngục, kiếm màu đỏ đột nhiên chém xuống dưới, không những phá một chưởng của Du Nam thành mảnh nhỏ, mà còn mạnh mẽ chém về phía trước!

Con ngươi của Du Nam bỗng nhiên co vào, còn chưa kịp phản ứng với tia đỏ ở trước mặt, trong nháy mắt đã bị thanh kiếm chém thành hai khúc!

Đường kiếm của Trần Gia Bảo quá nhanh, sau khi chém Du Nam thành hai khúc, Du Nam vẫn giữ y nguyên tư thế khi chết, cơ thể còn chưa hoàn toàn tách ra.

Đúng lúc này, Quế Việt Nhiên và ba vị tông sư còn lại bị cái chết của Du Nam dọa hết hồn.

Cung Thiên Kinh càng biến sắc, một chiêu này của Trần Gia Bảo có thể nói là chưa nghe qua, hết lần này tới lần khác nguyên khí lại mạnh kinh khủng, vội vàng quát to: ”Tất cả lui ra!”

Cùng lúc đó, Cung Thiên Kinh nhảy lên, phóng với tốc độ cực nhanh về phía Trần Gia Bảo.

Không cần Cung Thiên Kinh nhắc nhở, đám người Quế Việt Nhiên bị khí thế của Trần Gia Bảo dọa sợ, đâu còn dám tiếp tục đấu với Trần Gia Bảo? Vội vàng rút lui về phía sau.

Trần Gia Bảo rút kiếm, đang chuẩn bị vung kiếm đuổi theo, mà lúc này cơ thể Du Nam cũng chia làm hai, máu tươi trào ra, bắn tung tóe về phía Trần Gia Bảo, đều bị nguyên khí trên

người Trần Gia Bảo ngăn lại, không một giọt máu nào dính trên người anh.

Đột nhiên, Cung Thiên Kinh nhảy vọt tới cạnh Trần Gia Bảo, một đao chém vào Trần Gia Bảo, cho dù Trần Gia Bảo có ”Trảm nhân kiếm” trong tay, nhưng thanh đao rất mạnh, vẫn khiến mặt Trần Gia Bảo đau nhức.

Chương 1464

Chương 1464

Trần Gia Bảo thầm than một tiếng, đành phải từ bỏ ý định truy sát đám người Quế Việt Nhiên, quay người vung kiếm về phía Cung Thiên Kinh.

Lập tức, thanh kiếm sấm sét màu đỏ cùng thanh đao đỏ chạm nhau, phát ra tiếng vang ”Ầm ầm” rất lớn, nguyên khí mạnh mẽ bùng phát, giống như có bão, nhất thời thởi bay đá cát, cố số lá trúc bay tán loạn trong không trung, khung cảnh có chút dọa người!

Đạm Đài Thái Vũ và đám người Quế Việt Nhiên, Hề Vũ Triều bị ảnh hưởng, không tự chủ được lùi về phía sau, trong lòng một trận kinh hãi, nội lực bộc phát của Trần Gia Bảo mạnh đến mức nào chứ?

Thật ra, thời khắc này nội lực của Trần Gia bảo có lớn, nhưng dù sao Cung Thiên Kinh cũng đã gần đến truyền kì sơ kì, mạnh hơn mấy bậc so với Phương Bằng Thanh, muốn ngăn cản sự tấn công của Cung Thiên Kinh, đâu phải là chuyện dễ?

Giờ phút này Trần Gia Bảo dựa vào sự kếp hợp của ”Trảm nhân kiếm” và ”Thiên tế kiếm”, cung môn pháp ”Vô cự quyền” để chuyể hóa nội công của Cung Thiên Kinh, lúc này mới có thể miễn cưỡng ngăn cản thanh đao của Cung Thiên Kinh, chỉ là, điều này cũng đã khiến tất cả mọi người ở đây khiếp sợ!

Dù sao, giữa tông sư cảnh giới và truyền kì cảnh giới, có khoảng cách to lớn giữa tời và đất!

Cung Thiên Kinh kinh ngạc, lực đạo thanh đao của mình, vậy mà bị Trần Gia Bảo chặn lại, nếu cái này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị giới võ cổ truyền Việt Nam chế giễu sao?

Lúc này, sự phẫn nộ hiện lên giữa lông mày Cung Thiên Kinh, vận lại nguyên khí lần nữa, dùng tới mười phần công lực, quát: ”Làm càn, chỉ là tôm tép, còn không lui xuống!”

Lập tức, Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy một lực đạo khổng lồ đánh tới, không chịu được, sắc mặt tái nhợt đi vài phần, khí huyết trong cơ thể dâng trào.

Ngay lúc Cung Thiên Kinh còn tưởng Trần Gia Bảo sẽ bị mình đánh bay, đột nhiên, sự việc phát triển lại hoàn toàn nằm ngoài dữ liệu của anh.

Ánh mắt Trần Gia Bảo tràn đầy ý chí chiến đấu bất khuất, kiêu ngạo nói: ”Muốn tôi lui, sao có thể?”

Dứt lời, Trần Gia Bảo đỡ lấy lực đạo cực mạnh của Cung Thiên Kinh, ngang nhiên không lùi một bước, hai chân ghì sâu vào mặt đất, đồng thời cũng chuyển hóa nội kình của Cung Thiên Kinh, chịu đựng toàn thân như bị kim đâm, dùng ”Trảm nhân kiếm” đẩy về phía trước, quát: ”Người phải lui là anh mới đúng!”

Đột nhiên, sấm sét trên thân ”Trảm nhân kiếm” bỗng nhiên xoay quanh, phát ra tiếng vang lốp bốp, thậm chí ngay cả trên toàn bộ cánh tay của Trần Gia Bảo cũng xuất hiện sấm sét!

Cung Thiên Kinh chưa thấy qua chiêu thức thần kì này. Mặt biết sắc, chỉ thấy trên thân kiếm của Trần Gia Bảo có một lực đạo cực mạnh đánh tới, cả người dường như bị sấm sét đánh trúng, cơ thể bỗng run lên, nguyên khí ngưng trệ, trong lòng càng thêm kinh hãi!

”Lùi xuống cho tôi!”

Trần Gia Bảo hét lớn một tiếng, khóe miệng chảy ra máu tươi, nhưng mà anh không hề để ý tới vế thương trên người, nhân lúc Cung Thiên Kinh sơ hở, lại vẫn nguyên khí!

Sắc mặt Cung Thiên Kinh giận dữ, càng muốn phản kích, tiếc rằng nội lực vẫn ngưng trệ như cũ, lúc Trần Gia Bảo vung kiếm đến, bất đắc dĩ ”Bạch bạch bạch” lui về sau năm, sáu bước, đồng thời chỉ cảm thấy trên tay đau đớn, rõ ràng đã bị Trần Gia Bảo đâm kiếm vào mu bàn tay, chảy xuống một dòng máu tươi.

Đạm Đài Thái Vũ, Terai Chika, cùng mấy tông sư cường giả nhao nhao kinh hãi không thôi, Trần Gia Bảo chỉ là tông sư chi cảnh, lại có thể đánh lui một cường giả trung kì truyền kì, hơn nữa còn để lại vết thương trên tay đối phương, cái này… Đây quả thực khó mà tin nổi, nếu không phải là tận mắt chứng kiến, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Nhất là bốn vị tông sư Hề Vũ Triều, mặt càng biến sắc, từ lúc chào đời đến nay, bọn hắn lần đầu nhìn thấy, tông sư chi cảnh lại có thể so chiêu với cường giả truyền kỳ, điều này đã vượt qua sự nhận biết của bọn họ, qua trận chiến này, Trần Gia Bảo cũng đủ rạng danh ở Việt Nam!

Cách đó trăm mét, Terai Chika tâm tình dao động, không nhịn được lẩm bẩm: ”Mạnh thật đó, Trần Gia Bảo quả thật quá mạnh, anh ta… Thật sự mới là cảnh giới tông sư sao? Là thiên tài sao, sao không phải là người của nước chúng ta? Nếu là vậy, Trần Gia Bảo nhất định sẽ rất nổi danh ở Nhật Bản!”

Vừa dứt lời, đôi mắt của Terai Chika hiện lên sự ghen ghét và căm phẫn!

Chương 1465

Chương 1465

Takashima Seira cũng kinh ngạc, ông ta từng chiến đấu với Trần Gia Bảo, vẫn cho rằng Trần Gia Bảo chỉ là dựa vào ”Vô cực quyền” mới có thể đứng đầu ở trong cảnh giới tông sư, nhưng bây giờ ông ta mới biết, Trần Gia Bảo còn có quân át chủ bài mạnh hơn!

Trần Gia Bảo không chuyển hóa nguyên khí của Cung Thiên Kinh nữa, vì đề phòng tiêu hao quá nhiều nguyên khí, tạm thời thu ”Trảm nhân kiếm về”, lập tức ”Thiên tế kiếm” khôi phục nguyên dạng.

Lúc này, Trần Gia Bảo thở hồng hộc, trên trán đổ mồ hôi lạnh, mặc dù nhìn qua có chút chật vật, nhưng trong mắt anh tràn đầu tinh thần chiến đấu!

Đạm Đài Thái Vũ lo sợ Cung Thiên Kinh thẹn quá hóa giận, phẫn nộ giết người, bước nhanh đến cạnh Trần Gia Bảo tác chiến, đông thời nhỏ giọng hỏi han: ”Anh không sao chứ?”

”Không sao.” Trần Gia Bảo lắc đầu, hít một hơi sâu, cảm giác được nguyên khí đã bắt đầu khôi phục, ngay cả mệt mỏi cũng biến mất, vì vậy trỏng lòng an tâm hơn, lau máu tươi trên miệng, cầm kiếm chỉ Cung Thiên Kinh, kiêu ngạo nói: ”Cuối cùng thì ai mới là tôm tép đây, là ai mới là người lùi xuống?”

Khiêu khích, khiêu khích trắng trợn!

Cung Thiên Kinh nhìn vết thương trên mu bàn tay, trong mắt lóe lên sự giận dữ, trầm giọng nói: ”Tôi quả thật đã xem thường cậu, không ngờ cậu chỉ là tông sư chi cảnh lại có thể làm tôi bị thương, cậu thật sự đáng để tôi khen ngợi, cũng không uổng công tỉnh Phú Thọ chúng tôi dốc toàn bộ lực lượng để bao vây cậu, tôi rất tò mò, chiêu mà cậu vừa dùng là chiêu gì, mà uy lực lại lớn như thế!”

”Thiên địa nhân tam kiếm!” Trần Gia Bảo ngạo nghễ nói: ”Đây là chiêu thức của Kiếm Tiên, uy lực đương nhiên không tầm thường!”

Chiêu thức Kiếm Tiên.

Cung Thiên Kinh có chút trầm ngâm, gật đầu nói: ”Uy lực mạnh như thế đúng là không giống với chiêu thức bình thường, cậu đúng là lợi hại, lại có thể đạt được truyền thừa của Kiếm Tiên, đáng tiếc, chiêu của Kiếm Tiên tuy mạnh, nhưng cảnh giới của cậu lại không đủ, vốn dĩ không phải là đối thủ của tôi, cho nên hôm nay cậu nhất định phải chết ở đây. Mà đáng tiếc, tôi trước nay không thích dùng kiếm, nếu không, tôi thất sự một tha cậu một mạng, để ghi chép lại toàn bộ ”Thiên địa nhân tam kiếm” kia, để chiêu thức Kiếm Tiên tiếp tục được lưu truyền.”

“‘Tha cho tôi một mạng? Thực lực của ông tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không giết được tôi, ngược lại sẽ chết dưới kiếm của tôi!” Ánh mắt Trần Gai Bảo đảo nhìn xung quanh, bông nhiên giơ kiếm lên trời, ngạo nghễ nói: ”Tiếp tục đánh đi, xem là cường giả truyền kì lợi hại, hay là tuyền thừa Kiếm Tiên của tôi mạnh hơn!”

Lí do mà trước giờ Trần Gia Bảo vẫn chưa từng dùng đến “Trảm Nhân Kiếm” là vì anh chưa muốn tung hết sức. Nhưng sau khi đánh bại Du Nam và đám tông sư khác, trong lúc so chiêu với Cung Thiên Kinh thì anh lại đột nhiên dùng đến nó với hi vọng đạt được kết quả bất ngờ, và cũng từ đó mà đả thương được Cung Thiên Kinh.

Thế nhưng, Cung Thiên Kinh không hề kiêng dè thân phận là cường giả Truyền Kỳ. Hắn ta chẳng những ngang nhiên đánh lén sau lưng, mà còn bao vây tấn công cùng với đám người Du Nam, khiến Trần Gia Bảo không kịp ứng phó, suýt nữa thì bị thương nặng. Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể dùng đến “Trảm Nhân Kiếm” để đối phó với kẻ địch, dù mất đi yếu tốt bất ngờ, những cũng có thể chém được Cung Thiên Kinh, như vậy cũng coi là tạm được.

Giờ đây, ngoài “Trảm Nhân Kiếm”, Trần Gia Bảo một con át chủ bài nữa chưa lật là “Liệt Địa Kiếm”, anh vẫn thấy hết sức tự tin!

“Nếu còn tiếp tục càn quấy như thế thì hãy đi chết đi!”

Ánh mắt Cung Thiên Kinh bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, hắn quyết định không kiềm chế lại nữa mà dùng toàn lực để đánh chết Trần Gia Bảo!

Chân trái của Cung Thiên Kinh bỗng nhiên bước về phía trước một bước, động tác hết sức ung dung, tựa như hắn chỉ đang đi dạo trên một mạnh sân vắng, nhưng chỉ trong một bước ấy, hắn đã tiếp cận được với Trần Gia Bảo, đồng thời tung một cú đấm ra.

Chương 1466

Chương 1466

Nhanh, nhanh hơn cả một lần chớp mắt!

Trần Gia Bảo giật mình, cả cơ thể đều phản ứng theo bản năng, anh né khỏi Cung Thiên Kình ở phía bên phải, tránh thoát đòn tấn công của hắn ta giữa tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Đồng thời, chân nguyên trong cơ thể anh cũng xuất hiện, anh lại dùng đến "Trảm Nhân Kiếm" một lần nữa, đâm xuống mạn sườn của Cung Thiên Kinh.

"Chỉ có chút tài mọn vậy thôi sao!"

Giọng nói khinh thường của Cung Thiên Kinh bỗng vang lên, hắn ta quay người, thủ đao đâm xuyên qua luồng khí màu đỏ, rồi thuận thế bổ ra ngoài. Một lần nữa, hắn lại dùng thủ đao để chống lại "Trảm Nhân Kiếm", trong chốc lát, tiếng kim loại va chạm bỗng vang lên, luồng khí mãnh liệt sượt qua khiến gò má Trần Gia Bảo đau nhức.

Trần Gia Bảo thấy cơ thể mình bị đẩy lùi, đành phải vội vàng tìm cách hóa giải tấn công điên cuồng của Cung Thiên Kinh lên "Trảm Nhân Kiếm". Chỉ như thế mới có thể miễn cưỡng giải được thế giằng co. Thế nhưng, mạch máu trong cơ thể bỗng đau nhói lên, có thể tưởng tượng được áp lực đè nặng lên Trần Gia Bảo nặng nề đến nhường nào!

Cung Thiên Kinh cười một tiếng khinh bỉ, hắn ta không công kích vào "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo nữa, mà đưa chân lên đá thẳng vào ngực của Trần Phi Vũ.

Cú đá này đá vào chỗ rất hiểm, hơn nữa còn đứng ở khoảng cách gần như vậy, khiến người ta khó mà phòng bị được!

Trần Gia Bảo đã vận hết võ công để chống đỡ được thủ đao của Cung Thiên Kinh, giờ làm gì còn sức lực để kháng cự trước cú đá này của hắn?

Đạm Đài Thái Vũ thấy vậy thì lập tức rút kiếm ra giúp đỡ, cô ta bất chấp cả "Trảm Nhân Kiếm" và thủ đao đang hừng hực khí thế kia, bước lên trước hai bước, đến sau lưng Cung Thiên Kình. Nhưng với tính cách cao ngạo, cô ta không muốn đánh lén sau lưng, mà cố ý quát khẽ một tiếng, rồi giáng kiếm xuống một đòn trí mạng, chém thẳng vào sau gáy Cung Thiên Kinh.

Nhát kiếm vô cùng nhanh nhẹn và mạnh mẽ, xuống tay không hề có chút thương tiếc nào cả!

Cung Thiên Kinh khẽ cau mày, hắn ta đạp bay Đạm Đài Thái Vũ ra ngoài chỉ trong một cú, đôi chân vô thức kiềm lực lại. Trần Gia Bảo gắng gượng hóa giải nội lực đang tàn phá cơ thể mình, trên khóe miệng bỗng tràn ra chút máu tươi.

Cùng lúc này, Cung Thiên Kinh quay người đối diện với phát kiếm mà Đạm Đài Thái Vũ đã dùng toàn lực để chém xuống. Hắn ta nhẹ nhàng đưa tay ngón tay ra mà đương đầu với nó.

Trong nháy mắt, kiếm Thu Thủy dừng lại giữa không trung, ánh sáng lóe lên từ thanh kiếm bỗng tan biến.

Hai ngón tay của Cung Thiên Kình kẹp lấy thân kiếm, dù nhìn như nhẹ bẫng, nhưng dù Đạm Đài Thái Vũ có gắng sức đến mức nào thì cũng không thể nhúc nhích nổi.

Đạm Đài Thái Vũ tái mặt, quả nhiên, cường giả Truyền Kỳ thực sự rất mạnh.

"Cô Đạm Đài, xin thứ lỗi!"

Cung Thiên Kinh hừ nhẹ một tiếng, ngón tay bỗng dùng thêm sức.

Đạm Đài Thái Vũ cảm nhận được một luồng nội lực khổng lồ truyền tới từ thân kiếm, rồi điên cuồng tàn phá thân thể cô ta.

Chốc lát sau, Đạm Đài Thái Vũ rên lên một tiếng, cô ta vô thức bị đánh bật về phía sau, một ngụm máu tươi bị phun ra giữa không trung rồi rơi xuống đất. Mấy tiếng "cộp cộp cộp" vang lên, cô ta phải lập tức dùng kiếm chống xuống đất mới có thể ngăn mình bị đẩy lui ra, lòng thầm thấy sợ hãi.

Trong chớp mắt, sự kết hợp giữa Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ lại một lần nữa bị Cung Thiên Kình đánh lui, hắn ta

đả thương hai người dễ như trở bàn tay!

Với thực lực này có thể nói là quá sức mạnh mẽ!

Chương 1467

Chương 1467

Lúc này, Trần Gia Bảo cũng đáp xuống mặt đất cách đó tầm mười mét, còn chưa kịp đứng vững thì Hề Vũ Triều và bốn vị tông sư cường giả Hậu Kỳ đã vội vàng tấn công tới chỗ anh. Khí thế mạnh mẽ như nuốt chửng lấy Trần Gia Bảo chỉ trong chớp mắt.

Trong khoảnh khắc nguy hiểm, Trần Gia Bảo hét lớn một tiếng: "Lui ra!"

Anh điên cuồng điều chân khí trong cơ thể, miễn cưỡng dùng "Trảm Nhân Kiếm" chém một nhát.

Đám người Hề Vũ Triều đã học hỏi từ cái chết thảm của Du Nam, ngay khi thấy "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo thì lập tức lui về phía sau, tránh khỏi "Trảm Nhân Kiếm" một cách hoàn hảo.

Kiếm của Trần Gia Bảo chém vào một khoảng không, anh định đuổi theo, trước hết phải chém chết một tên tông sư cường giả Hậu Kỳ rồi hẵng nói tiếp/ Đột nhiên, một nguồn nội lực khổng lồ bỗng ập vào lưng anh, Cung Thiên Kinh bất ngờ xuất hiện ngay sau lưng Trần Gia Bảo, đưa bàn tay chém thẳng vào cổ Trần Gia Bảo.

Dù thủ đao không chém trúng, nhưng luồng khí từ đó cũng đã đánh vào cổ Trần Gia Bảo, khiến anh đau đớn, kinh hãi. Nếu cú chém vừa rồi trúng mục tiêu, thì chắc chắn đầu Trần Gia Bảo sẽ lìa khỏi cổ!

Đạm Đài Thái Vũ tái mét mặt, dù hơi thở vẫn gấp gáp, nhưng cô ta vẫn vội vàng vung kiếm về phía Cung Thiên Kinh, hi vọng có thể tránh nơi địch mạnh mà đánh vào nơi yếu của địch, từ đó cứu Trần Gia Bảo.

Khóe mắt Cung Thiên Kinh đã thấy được đường kiếm nhanh nhẹn ấy, nhưng hắn ta vẫn tỏ vẻ khinh khỉnh. Thủ đao của hắn bỗng đưa nhanh hơn, lấy đà rồi chém về phía cổ Trần Gia Bảo!

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, Trần Gia Bảo cắn răng một cái, đột nhiên quay người. Anh không hề để tâm đến thủ đao của Cung Thiên Kinh, mà dùng "Trảm Nhân Kiếm" đâm thẳng vào bụng Cung Thiên Kinh.

Nếu Cung Thiên Kinh vẫn cố tình chém xuống cổ Trần Gia Bảo, thì cũng sẽ bị "Trảm Nhân Kiếm" gây thương tích, dù sẽ không đe dọa đến sinh mạng, nhưng đó sẽ là một lần trọng thương!

Thật bất ngờ, Trần Gia Vũ chịu thương tích để đổi lấy thương tích… không, nói đúng ra thì anh đã không dùng lối đánh chịu tổn thất nữa rồi, mà giờ là mở đường máu để tìm con đường sống!

Trần Gia Bảo như đang đánh cược, đánh cược vào sự tự tin và kiêu ngạo của một cường giả Truyền Kỳ như Cung Thiên Kinh, nhất định không muốn bị một tên tông sư với cảnh giới "kiến hôi" gây thương tích cho mình!

Nếu thắng cược, Trần Gia Bảo có thể tạm thời thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm, nhưng đương nhiên, nếu thua cược, thì thân thể Trần Gia Bảo sẽ ngay lập tức đứt lìa!

Có thể nói, sống chết chỉ phụ thuộc vào suy nghĩ của Cung Thiên Kinh!

Ngay tại thời khắc hết sức nguy hiểm ấy, Cung Thiên Kinh khẽ cau mày, với tu vi và cảnh giới của hắn ta, nếu bị thương quá nặng chỉ để chém chết Trần Gia Bảo thì quả thực không đáng. Hơn nữa, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì chắc chắn hắn sẽ trở thành trò cười của toàn bộ giới võ Việt Nam này. Với thực lực của hắn, dù có tạm bỏ qua cơ hội lần này, thì hắn vẫn chắc chắn mình có thể giết chết Trần Gia Bảo ở núi Văn Hồ này.

"Thôi, tạm thời tha cho một lần, dù sao hôm nay, Trần Gia Bảo chắc chắn phải bỏ xác tại đây."

Nghĩ đến đây, Cung Thiên Kinh cũng thầm thở dài, hắn ta lập tức thu chiêu về, tránh khỏi "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia

Bảo, đồng thời, ngón tay trái cong lại thành móng vuốt, trực tiếp bắt lấy kiếm khí của Đạm Đài Thái Vũ trong tay. Hắn ta nắm chắc một cách rất nhẹ nhàng, kiếm khí tan biến vào hư vô.

Thấy mình thắng cược, Trần Gia Bảo thở phào nhẹ nhõm trong may mắn, từ khi xuống núi đến nay, anh đã đối đầu với nhiều người, ngoại trừ Lưu Ly ra, thì Cung Thiên Kinh này là người khiến anh áp lực nhất, thật không hổ danh là người mạnh nhất cả tỉnh Phú Thọ!

Vì vậy, Trần Gia Bảo không dám dừng lại chút ngào cả, anh lập tức nhảy về phía sau mười mét, định thoát khỏi phạm vi tấn công của Cung Thiên Kinh đã rồi tính tiếp.

Chương 1468

Chương 1468

“Hừ, nghĩ sao mà thoát được vậy?” Cung Thiên Kinh hừ nhẹ một tiếng, hắn ta đưa bàn tay trái vừa bóp nát kiếm khí của Đạm Đài Thái Vũ ra sau lưng, hai chân đạp mạnh xuống đất. Toàn bộ cơ thể của hắn đưa ra phía sau, rồi lại bật lên phía trước, chỉ trong nháy mắt đã chỉ còn cách Trần Gia Bảo ba mét!

Một lần nữa, nguồn nội lực mạnh mẽ lại bao trùm lấy Trần Gia Bảo!

Trần Gia Bảo trợn to mắt, trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, anh chém xuống một đường kiếm, muốn cản Cung Thiên Kinh lại.

Cùng lúc đó, Đạm Đài Thái Vũ cũng vội vàng chạy tới muốn tiếp viện. Nhưng hai người các cô ta khá xa, hơn nữa, tốc độ của cô ta cũng không thể so bằng Cung Thiên Kinh, nên chỉ có thể bất lực nhìn Cung Thiên Kinh tiếp tục công kích Trần Gia Bảo.

“Buông kiếm ra!”

Cung Thiên Kinh tỏ vẻ khinh miệt, hắn ta ra tay nhanh như chớp, vừa cong tay bắn, một viên đạn đã bay đến chỗ cổ tay Trần Gia Bảo.

Cổ tay Trần Gia Bảo tê rần, “Trảm Nhân Kiếm” cũng suýt nữa bị buông rơi, anh phải cố hết sức hóa giải nguồn nội lực ở cổ tay, rồi mới gắng gượng cầm lại “Trảm Nhân Kiếm” trong tay được. Đồng thời, với nguồn nội lực vừa thu nạp được, Trần Gia Bảo tăng tốc độ lên, tiếp tục dùng “Trảm Thiên Kiếm” mà chém tới chỗ Cung Thiên Kinh.

“Hả?”

Ánh mắt Cung Thiên Kinh bỗng lộ ra vẻ kinh ngạc, hình như hắn ngạc nhiên vì không thể để khiến Trần Gia Bảo buông lơi thanh kiếm trên tay. Thế nhưng, dù sao năng lực của hắn ta cũng đã vượt xa Trần Gia Bảo, dù lần tấn công này có phạm sai lầm thì cũng không hề ảnh hưởng tới hắn, chỉ trong chốc lát, hắn đã bình tĩnh trở lại.

Đối mặt với "Trảm Nhân Kiếm" hung hăng, Cung Thiên Kinh lại một lần nữa chọn cách cứng rắn đương đầu. Cậy có căn cơ tu luyện đủ để đánh bay tu vi của Trần Gia Bảo, hắn lại dùng thủ đao để chặn lấy "Trảm Nhân Kiếm"!

Chớp mắt, một luồng gió mạnh mẽ bỗng tỏa ra từ nơi va chạm. Dù Trần Gia Bảo đã gắng hết sức mình để lợi dụng nguồn nội lực của Cung Thiên Kinh, song anh vẫn thấy hơi máu trong cơ thể đang cuồn cuộn dâng lên. Mạch máu cũng vì miễn cưỡng nhận lấy nội lực của Cung Thiên Kinh mà đau đớn như có kim châm vậy.

Thoáng chốc, khóe miệng Trần Gia Bảo lại tràn máu, nhưng ánh mắt anh vẫn kiên định như bàn đá!

"Mày chỉ là một tông sư ở trình độ Hậu Kỳ, nhưng lại có thể chống đỡ đến mức này trước năng lực của tao. Nói thật, mày đúng là một thiên tài hiếm có, nhưng thật đáng tiếc, hôm nay, mày sẽ phải bỏ mạng tại nơi này." Cung Thiên Kinh có vẻ khen ngợi, nhưng vẫn xuống tay không chút thương tiếc. Hắn ta tiếp tục vận chân khí hòng phá nát "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo, từ đó chém chết Trần Gia Bảo!

Dù Cung Thiên Kinh dùng chính thân thể của mình để đỡ lấy "Trảm Nhân Kiếm", nhưng với tu vi thâm hậu, dài hàng trăm năm của hắn ta, cơ thể đã được luyện đến trình độ vô địch. Nếu không gặp phải "Trảm Nhân Kiếm", thì chỉ cần hắn gạt thủ đao một phát, đại đa số binh khí trên đời đều sẽ bị hắn chém đứt.

Trần Gia Bảo thấy mạch máu trong cơ thể mình càng lúc càng đau đớn, vì cứ miễn cưỡng dùng nội lực của Cung Thiên Kinh, nên đã vượt khỏi tầm kiểm soát của anh. Mạch máu anh lúc này trong tình trạng như sắp nổ tung vậy, thậm chí, ánh sáng màu đỏ của "Trảm Nhân Kiếm" cũng dần nhạt nhòa đi.

Bỗng nhiên, sau một tiếng thì thầm, kiếm của Đạm Đài Thái Vũ đã ập tới, ánh mắt cô ta hết sức kiên cường, mái tóc bay lượn trong gió toát nên khí thế mạnh mẽ. Với sức mạnh của kiếm Thu Thủy, một nhát kiếm đâm xuyên qua trái kim của Cung Thiên Kinh.

Trần Gia Bảo thấy vậy thì cũng được khích lệ, anh không để ý tới thương tích trên ở thể mình nữa, mà lại tiếp tục hút nội lực của Cung Thiên Kinh. Chỉ trong chốc lát, "Trảm Nhân Kiếm" lại một lần nữa phát ra ánh sáng đỏ chói đến lòa mắt!

Thanh kiếm mạnh mẽ đâm về hướng Cung Thiên Kinh. Cung Thiên Kinh đột nhiên thấy bản thân hết sức chật vật!

Chương 1469

Chương 1469

Kiếm của Đạm Đài Thái Vũ cũng mãnh liệt đâm vào tim của Cung Thiên Kinh!

Cung Thiên Kinh càng lúc càng thấy căng thẳng!

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ là những thiên tài giỏi nhất trong số những người trẻ tuổi. Họ lại lần nữa cùng nhau hợp lực, ra sức giáng cho Cung Thiên Kinh một đòn chí mạng!

Một tia lửa giận lóe lên giữa hai lông mày của Cung Thiên Kinh, hắn ta nhìn lên mặt của Ngô Uyển Tông, hắn ta năm lần bảy lượt đã cho Đạm Đài Thái Vũ một cơ hội, không ngờ rằng, không những Đạm Đài Thái Vũ kiên quyết muốn hợp lực cùng Trần Gia Bảo, mà còn kêu gọi thêm người, quyết không cho hắn ta một con đường lui!

“Thật không biết tốt xấu!”

Cung Thiên Kinh khẽ hừ một tiếng, mạnh mẽ hít vào một hơi, ngay lập tức tránh đi “Trảm Nhân Kiếm” của Trần Gia Bảo, nhanh chóng lùi lại phía sau một khoảng nhất định, hắn ta vung tay lên không trung, chém về phía Đạm Đài Thái Vũ.

Kiếm của Đạm Đài Thái Vũ bị làm hư hại, nghe thấy gió rít lên từ thủ đao tấn công đến, cô nhận ra rằng với thực lực của mình, chắc chắn sẽ không thể chống lại đòn tấn công hung hãn cường bạo của cường giả Truyền Kỳ, vì vậy gương mặt cô có chút biến sắc.

Đúng lúc này, một thanh kiếm tia chớp màu đỏ xuyên qua, chặn đứng thủ đao của Cung Thiên Kinh.

Chính là Trần Gia Bảo!

“Cảm… cảm ơn.”

Đạm Đài Thái Vũ liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó liếc nhìn Trần Gia Bảo, vẻ mặt có chút phức tạp.

“Phòng bị cẩn thận. Ngoài Cung Thiên Kinh, còn có bốn vị Tông Sư hậu kỳ, bọn họ cũng khó đối phó không kém.”

Trần Gia Bảo lắc đầu, lại một lần nữa vung kiếm về phía Cung Thiên Kinh.

“Đúng là tự mình tìm cái chết!” Cung Thiên Kinh một tay chống sau lưng, tỏ vẻ khinh thường.

Sau đó, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt hắn ta. Hắn ta nâng người nhảy lên, cùng lúc đó, Hề Vũ Triều và bốn Tông Sư hậu kỳ cũng nhảy lên cao, tấn công tới tấp về phía Trần Gia Bảo.

Trong khoảnh khắc, Trần Gia Bảo lại một lần nữa phải đối mặt với sự liên thủ của cường giả Truyền Kỳ và bốn vị Tông Sư hậu kỳ cường giả, cho dù Trần Gia Bảo có trong tay “Trảm Nhân Kiếm” thì một mình vẫn rất khó đối phó, anh giống như con thuyền nhỏ chìm trong mưa bão, có thể bị lật bất cứ lúc nào.

Đạm Đài Thái Vũ sửng sốt, vội vàng cầm kiếm lên, nhanh nhóng trợ giúp Trần Gia Bảo.

Bỗng nhiên, Cung Thiên Kinh với tốc tộ vượt xa những người khác, nhanh chóng tiếp cận thân hình của Trần Gia Bảo, hắn ta nghiêng người tránh đi “Trảm Nhân Kiếm” của Trần Gia Bảo, đánh về phía ngực của Trần Gia Bảo một đòn vang trời khó mà có thể chống đỡ nổi.

Trần Gia Bảo đột nhiên cảm thấy ngực mình có chút đau đớn, nhanh chóng đưa “Trảm Nhân Kiếm” ra chắn ngang trước ngực, tuy rằng đã chặn được nắm đấm của Cung Thiên Kinh nhắm vào chỗ hiểm, nhưng Trần Gia Bảo vừa trúng một đòn tấn dữ dội của Cung Thiên Kinh, bất giác vẫn phải lui về phía sau.

Cung Thiên Kinh được đà quyết không buông tha, ngón chân vừa chạm nhẹ mặt đất, người đã nhảy vọt về phía trước, trong mắt hiện lên vẻ khát máu. Hắn ta giang rộng thủ đao, mũi tay như cháy sáng rừng rực, lập tức từ trên cao giáng xuống đầu của Trần Gia Bảo.

Nhưng đây lại là đòn đánh toàn lực của Cung Thiên Kinh, mũi tay cường bạo vừa vung xuống, hai má của Trần Gia Bảo đau đớn âm ỷ, thậm chí hai chân cũng như bị lún xuống đất. Lá tre xung quanh cũng vì tác động mãnh mẽ từ thủ đao của Cung Thiên Kinh bay lượn tán loạn trong không trung.

Cùng lúc đó, Hề Vũ Triều và bốn người khác cũng xông lên, lợi dụng thời điểm Trần Gia Bảo bị Cung Thiên Kinh dùng toàn lực tấn công, họ hung hãn bao vây Trần Gia Bao.

Chương 1470

Chương 1470

Vào thời khắc nguy cấp này, Trần Gia Bảo căn bản không thể quan tâm đến Hề Vũ Triều và những người khác, vì vậy anh chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực của mình để chống lại Cung Thiên Kinh.

Ánh mắt anh kiên định, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, anh dùng hết toàn bộ chân khí, làm tia chớp màu đỏ trên kiếm lại càng rực rỡ chói mắt.

“Hạ gục hết cho ta!”

Trần Gia Bảo hét lên một tiếng, quần áo trên người lay động, anh đột nhiên vung kiếm lên, ngay tức khắc, tia chớp màu đỏ của “Trảm Nhân Kiếm” thoát ra khỏi “Thiên Tế Kiếm”, mãnh liệt bắn thẳng về phía Cung Thiên Kinh.

Ánh mắt của Cung Thiên Kinh có chút thay đổi, hắn không nghĩ tới “Trảm Nhân Kiếm” lại có thể dùng như một loại kiếm khí, không kịp phòng bị, “Trảm Nhân Kiếm” trong nháy mắt liền tiếp cận Cung Thiên Kinh.

“Hừ, tài năng thấp kém!”

Cung Thiên Kinh khẽ hừ một tiếng, thủ đao đột nhiên đổi hướng, trực tiếp chặn lại “Trảm Nhân Kiếm”.

“Trảm Nhân Kiếm” không còn nhận được chân khí truyền đến liên tục của Trần Gia Bảo, sau khi giằng co với thủ đao trên không trung một hồi, liền biến mất vô hình.

Tuy nhiên, đối với Trần Gia Bảo, như vậy là đủ rồi.

Lợi dụng thế trận giằng co giữa Cung Thiên Kinh và “Trảm Nhân Kiếm”, Trần Gia Bảo lập tức rút lui, nhảy lùi về phía sau gần mười mét.

Nhưng Hề Vũ Triều và tứ đại Tông Sư đã kịp đuổi theo Trần Gia Bảo, ầm ĩ hét lớn bao vây anh.

Trần Gia Bảo vừa mới dùng toàn bộ sức lực để chạy thoát khỏi tay của Cung Thiên Kinh, lúc này chân khí trong cơ thể vẫn có chút ngưng trệ, đối mặt với sự liên thủ của tứ đại Tông Sư, cho dù có dùng đến "Vô Cực Quyền", thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng chuyển hóa được phần nào nội lực của một trong bốn vị Tông Sư, còn lại ba vị Tông Sư, cũng đủ để đánh trọng thương Trần Gia Bảo!

Có thể nói, muốn tiếp hết chiêu thức của tứ đại Tông Sư, với tình trạng của Trần Gia Bảo lúc này, tuyệt đối là điều không thể.

Nhìn thấy chiêu thức của Hề Vũ Triều và những người khác sắp đánh trúng Trần Gia Bảo, đột nhiên, thanh kiếm Thu Thủy cực kỳ hung hãn xuất hiện xiên đến từ phía sau, mang theo sức mạnh của bão tố và sấm sét, đánh lui hai vị Tông Sư.

Chính là Đạm Đài Thái Vũ đã đến kịp lúc!

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vui mừng khôn xiết, mặc dù chân khí trong cơ thể vẫn còn ngưng trệ, nhưng vẫn đủ để đối phó với hai vị Tông Sư hậu kỳ cường giả!

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo đưa tay trái ra, đập vào lòng bàn tay của Hề Vũ Triều, sau khi chuyển hóa nội lực, lập tức tung ra "Thiên Tế Kiếm", trong tức khắc kiếm quang của "Thiên Tế Kiếm" hừng hực, anh lập tức vung kiếm, chém về phía vị Tông Sư Quế Ưu Nhiên.

Mặc dù kiếm quang này không phải là "Trảm Nhân Kiếm", nhưng vẻ mặt của Quế Ưu Nhiên có hơi biến sắc, sau một chút do dự, anh ta lập tức rút chiêu và lui về phía sau.

Không thể nào, việc Trần Gia Bảo liên tục chém giết nhiều vị Tông Sư thật sự khiến người khác kinh hãi, trong lòng Quế Ưu Nhiên đã xuất hiện tâm lý, có đánh chết anh ta cũng không dám một mình chạm trán với kiếm quang của Trần Gia Bảo.

Sau khi tứ đại Tông Sư rút lui, không đợi Trần Gia Bảo thở phào nhẹ nhõm, Cung Thiên Kinh đã điên cuồng gấp rút đuổi theo, bị động bởi nộ khí của hắn ta, lá tre ở đằng sau bay tán loạn đầy trời, tạo nên một cảnh tượng khí thế kinh người!

Trong nháy mắt, Cung Thiên Kinh đã ở cách bốn mét trước mặt Trần Gia Bảo, sau đó nhảy vút lên cao, đấm một đấm thật mạnh về phía Trần Gia Bảo.

Khí lực mạnh mẽ bao trùm lên ba thước đất xung quanh Trần Gia Bảo, thậm chí đến cả Đạm Đài Thái Vũ đang đứng bên cạnh anh, cũng bị luồng khí lực mạnh mẽ này đẩy lùi ra sau vài bước.

Chương 1471

Chương 1471

Cách đó không xa, Takashima Seira với ánh mắt vô cùng sắc bén, đã nhận ra rằng chân khí trong cơ thể của Trần Gia Bảo đã bị ngưng trệ, lập tức trầm giọng nói: “Sau cú đấm này, cho dù Trần Gia Bảo không chết, thì cơ thể cũng sẽ bị thương nặng!”

Terai Chika hưng phấn nói: “Vậy thì quá tốt rồi. Một khi Trần Gia Bảo chết, chúng ta có thể yên ổn mà quay về Nhật Bản.”

Trần Gia Bảo bị bao phủ bởi nắm đấm của Cung Thiên Kinh, sắc mặt anh biến đổi, vừa rồi đẩy lùi được Quế Ưu Nhiên đã khiến chân khí trong cơ thể anh rơi vào tình trạng trở nên càng nghiêm trọng, với tình cảnh hiện giờ của anh, tuyệt đối sẽ không thể nào đối phó được với đòn tấn công toàn lực của Cung Thiên Kinh.

Muốn trốn cũng không thể trốn, muốn đánh lại không thể đánh được!

Đạm Đài Thái Vũ ở bên cạnh khẽ cau mày, không nói gì, lập tức vung kiếm quang với sức mạnh cực lớn, cố chặn lại Cung Thiên Kinh.

Ánh nhìn khinh thường lóe lên trong mắt của Cung Thiên Kinh, ngay khi kiếm quang sắc bén vừa bay tới, liền bị một đòn mạnh mẽ của hắn đánh tan. Cung Thiên Kinh tiếp tục đánh về phía Trần Gia Bảo, lực đạo trong nắm đấm không hề suy giảm đi chút nào!

Nhìn thấy cơ thể của Trần Gia Bảo sắp bị thương nặng, vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, Đạm Đài Thái Vũ nghiến răng nghiến lợi, trong mắt cô lóe lên một tia kiên định, lập tức hạ quyết tâm đi tới đứng chắn trước mặt Trần Gia Bảo.

Cô ấy đột nhiên làm như vậy, là muốn thay Trần Gia Bảo đỡ lấy đòn tấn công của Cung Thiên Kinh!

Sắc mặt của tất cả mọi người có mặt ở đó đều thay đổi rõ nét, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc trước hành động của Đạm Đài Thái Vũ.

Trần Gia Bảo trong lòng cũng cảm thấy chấn động, anh và Đạm Đài Thái Vũ rõ ràng là kẻ thù chứ không phải bạn bè, rốt cuộc vì lí do gì mà cô lại có thể quyết định làm ra hành động như vậy?

Nhìn thấy hình dáng gầy gò nhưng lại hết sức kiên định ở trước mắt, Trần Gia Bảo vô cùng kinh ngạc, hét lên: "Mau tránh ra!"

Hắn lập tức vươn tay ra, muốn đẩy Đạm Đài Thái Vũ lui ra ngoài!

Tuy nhiên, tốc độ của Cung Thiên Kinh quá nhanh, không đợi anh kịp đẩy Đạm Đài Thái Vũ ra, nắm đấm của Cung Thiên Kinh đã ập đến mạnh mẽ!

"Đạm Đài Thái Vũ, cô đã nhiều lần làm hỏng việc tốt của ta, cô đã muốn chết, thì ta sẽ cho cô toại nguyện!"

Một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt Cung Thiên Kinh, hắn ta vừa chuẩn bị dùng một đòn để giết chết Đạm Đài Thái Vũ, đột nhiên lại nghĩ đến Ngô Uyển Tông ở phía sau Đạm Đài Thái Vũ, lập tức cau mày.

"Nếu giết chết Đạm Đài Thái Vũ ở đây, Ngô Uyển Tông tuyệt đối sẽ không chịu để yên, ta có thể tha chết cho Đạm Đài Thái Vũ, nhưng cô ta đừng hòng lành lặn rời khỏi nơi này!"

Ngay lập tức, trong đầu Cung Thiên Kinh hiện ra mấy dòng suy nghĩ, trong tay bất giác thu lại ba phần lực đạo, đồng thời tránh đi những chỗ hiểm của Đạm Đài Thái Vũ, sau đó đánh tới tấp lên vai cô.

Tuy rằng hắn đã thu lại ba phần lực đạo, nhưng đường đường là sức mạnh vô cùng khủng khiếp của cường giả Truyền Kỳ, mà cô chỉ là người thuộc giới Tông Sư hậu kì, làm sao có thể chịu đựng được nổi?

Đạm Đài Thái Vũ lập tức bị thương nặng, cô phun ra một ngụm, đằng sau đụng trúng thân hình của Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo lúc này trong người không còn chân khí, cũng bị đánh bay về phía sau, khóe miệng chảy ra một dòng máu.

Đợi Trần Gia Bảo khó khăn lắm mới hóa giải được lực đạo của Đạm Đài Thái Vũ xong, cả hai người đã bay xa ra đằng sau bảy tám mét, miễn cưỡng rơi xuống mặt đất.

Chương 1472

Chương 1472

Cách đó không xa, Terai Chika nhìn thấy Trần Gia Bảo thoát chết, cô căm hận nói: "Trần Gia Bảo thật may mắn, tự nhiên lại được cô gái xinh đẹp như vậy đỡ hộ một chiêu, giúp anh ta thoát được một kiếp, thật là đáng chết mà!"

Lúc này, Đạm Đài Thái Vũ giống như một con thiêu thân, nửa người cô dựa vào lòng của Trần Gia Bảo, khuôn mặt trắng trẻo và thanh tú của cô giờ đây trở nên xanh xao ốm yếu, trên chiếc váy màu vàng nhạt là những vệt máu, giống như những bông hoa màu đỏ kiều diễm nhưng lại đẹp đến mức thê lương.

"Tại…tại sao?"

Trần Gia Bảo nhìn Đạm Đài Thái Vũ trong lòng mình, rất nhiều cảm xúc như cảm kích, kinh ngạc, nghi ngờ… ùn ùn kéo đến trong anh.

Giữa hai lông mày của Đạm Đài Thái Vũ hiện lên một dấu vết yếu ớt hiếm thấy, cô vươn tay nắm lấy vai của Trần Gia Bảo, cố gắng thoái khỏi vòng tay của anh, lãnh đạm nói: "Tôi đã nói rồi, hôm nay tôi sẽ không để anh chết ở đây, tôi Đạm Đài Thái Vũ nói được làm được."

Nói xong, Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên đột nhiên cau mày ho nhẹ, từ khóe miệng trắng nõn của cô chảy một vệt máu đỏ tươi.

Trong lòng Trần Gia Bảo cảm thấy chấn động, anh nói: "Cô… Cô không sợ chết sao?"

Đạm Đài Thái Vũ dùng kiếm chống lên mặt đất, gắng gượng hít vào một hơi mới có thể đứng vững, tuy rằng yếu ớt nhưng giữa hai lông mày cô vẫn hiện lên vẻ cứng cỏi. Cô nhìn Trần Gia Bảo nói: "Anh không cần phải cảm ơn tôi, cũng không cần phải cảm thấy áy náy, cứ coi như tôi đã chết, đó là lựa chọn

của tôi, không liên quan đến Trần Gia Bảo anh, hiện tại cơ thể tôi đã bị trọng thương, không còn sức để chiến đấu nữa, anh cứ suy nghĩ kĩ nên làm thế nào để thoát chết ngày hôm nay đi."

"Thoát chết? Thật là một giấc mộng ngu xuẩn!"

Đột nhiên, giọng nói khinh thường của Cung Thiên Kinh truyền đến, hắn ta đứng cách đó năm mét, chống một tay về phía sau, phong thái tự nhiên, từ trên cao nhìn xuống, nói: "Cô nương Đạm Đài thật xứng là đồ đệ giỏi của Ngô Uyển Tông, thân là nữ nhi, nhưng lại khí thế hơn người, đánh bại vô số nam nhân, Cung Thiên Kinh ta thật lấy làm bái phục, chỉ là đã để cô nương Đạm Đài phải thất vọng rồi, bởi vì hôm nay, Trần Gia Bảo sẽ phải chết!"

Vừa nghe đến một tiếng "phải chết", Hề Vũ Triều cùng bốn vị Tông Sư khác ngay lập tức bao vây lấy Trần Gia Bảo.

Trong khoảnh khắc, Trần Gia Bảo đã rơi vào chỗ chết thật rồi!

"Quá tuyệt, Đạm Đài Thái Vũ đã bị thương nặng, không thể tiếp tục tham gia chiến đấu, chỉ còn lại một mình Trần Gia Bảo thì khó có thể chống đỡ, tuyệt đối không thể thoát chết được!"

Terai Chika rất phấn khích, dường như cô ấy đã nhìn thấy trước cái chết của Trần Gia Bảo.

Trong sân, Trần Gia Bảo hít thật sâu một hơi, khôi phục chân khí trong cơ thể, mặc dù đang phải đối mặt với tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nhưng ánh mắt anh vẫn rất cứng rắn, kiên định, không chút sợ hãi hay chùn bước.

Cung Thiên Kinh khinh thường nói: "Tôi biết mối quan hệ giữa anh với nhà họ Ngụy rất tốt, anh yên tâm đi, đợi sau khi anh chết, tôi sẽ dẫn những người còn lại, trực tiếp tiêu diệt nhà họ Ngụy, giết chết Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên, để họ được xuống âm phủ đoàn tụ cùng anh. À đúng rồi, tôi nghe nói rằng hầu hết những người phụ nữ của anh đều ở tỉnh Hà Tĩnh, nói không chừng, bất chợt vào một lúc nào đó, tôi sẽ đến tỉnh Hà Tĩnh và giết chết tất cả những người phụ nữ của anh, vì vậy sau khi anh xuống âm phủ, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn đâu."

Hề Vũ Triều và bốn người khác phá lên cười, trong trận đấu ngày hôm nay, mặc dù tỉnh Hà Tĩnh đã bị thiệt hại nặng nề trong giới võ lâm, nhưng đổi lại có thể đánh bại hoàn toàn một đối thù mạnh như Trần Gia Bảo, thì cũng đáng!

Ánh mắt Trần Gia Bảo như muốn bùng cháy, rồng có Nghịch Lân, nếu ai dám động vào thì rồng sẽ giết người đó, và người phụ nữ của Trần Gia Bảo cũng chính là Nghịch Lân của anh!

Chương 1473

Chương 1473

Anh đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi cuối cùng hướng ánh mắt nhìn về phía Cung Thiên Kinh, trong mắt lóe lên tia sát khí, nói: “Các anh áp bức người ta quá đáng như vậy, đến hoàn cảnh này rồi, cũng không cần phải tiếp tục giữ làm gì nữa. Hôm nay, tôi với anh không chết thì không nghỉ!”

Ngay khi Trần Gia Bảo nói câu này ra, tất cả mọi người có mặt trong sân thi đấu đều sửng sốt, theo ý trong câu nói của Trần Gia Bảo, lẽ nào trước đây anh vẫn luôn che giấu thực lực của mình sao?

Nhưng anh đã sử dụng sức mạnh đạt đến cảnh giới của một tông sư, cưỡng chế thi hành vượt cấp và chiến đấu với một cường giả huyền thoại, điều này cũng đủ để gây chấn động thế giới. Làm thế nào anh vẫn có thể che giấu được sức mạnh của mình? Điều này… điều này nghe có vẻ như là một điều viển vông!

Một chút lo lắng thoáng hiện lên giữa hai lông mày của Đạm Đài Thái Vũ, cô ta nói nhỏ: “Có phải là anh chuẩn bị sử dụng ‘Liệt địa kiếm’ không? Tôi tin rằng ‘Liệt địa kiếm’ chắc chắn có thể giết chết Cung Thiên Kinh, nhưng sau khi sử dụng ‘Liệt địa kiếm’, toàn bộ chân khí của anh sẽ bị tiêu hao hết, làm sao còn có thể đối phó với bốn vị cường giả còn lại?”

Trần Gia Bảo khẽ lắc đầu,nói: “Con át chủ bài của tôi không phải chỉ có mỗi ‘Liệt địa kiếm’.”

Không phải là ‘Liệt địa kiếm’ sao?

Đạm Đài Thái Vũ ngạc nhiên, lẽ nào Trần Gia Bảo còn có những con át chủ bài khác?

Cách đó không xa, Terai Chika cũng không khỏi kinh ngạc: “Không phải chứ, tới lúc này rồi mà Trần Gia Bảo vẫn còn che

giấu thực lực của mình sao, chuyện này làm sao có thể được chứ? Anh ta đang cố làm ra vẻ thôi, đúng vậy, chắc chắn là đang cố làm ra vẻ!"

Trong sân, có không ít người cũng nghĩ giống như Terai Chika, Cung Thiên Kinh khẽ cau mày, sau đó lập tức khinh thường nói: "Che giấu thực lực sao? Giao đấu với tôi mà vẫn còn che giấu được sức mạnh. Anh cho rằng tôi ngu xuẩn đến mức tin lời anh nói sao? Ngay cả khi tôi lùi lại 10.000 bước, thì anh cũng làm sao có thể thật sự che giấu được thực lực của mình? Với khoảng cách cực lớn giữa cảnh giới truyền kỳ và cảnh giới tông sư, cho dù anh có phô trương sức mạnh thực sự của mình ra, thì anh cũng chắc chắn không phải là đối thủ của tôi!"

Vừa dứt lời, Cung Thiên Kinh đột nhiên chuyển động, trong nháy mắt đã vọt tới bên cạnh Trần Gia Bảo, vung chân lên, tạo thành một trận gió lốc trên mặt đất, hướng vào Trần Gia Bảo mà tấn công.

Trần Gia Bảo giật mình, vội vàng nhảy từ đất lên, đột nhiên, Cung Thiên Kinh lại tấn công một lần nữa bằng một con dao cầm tay, đập vào ngực Trần Phi Vũ từ dưới lên!

Đạm Đài Thái Vũ chợt mở to mắt, muốn ra tay giúp đỡ thì đột nhiên lại bị chấn thương, còn suýt nữa ngất đi, chỉ có thể giương mắt nhìn Cung Thiên Kinh tấn công Trần Gia Bảo.

Đúng lúc này, Trần Gia Bảo vội vàng sử dụng 'Trảm Nhân Kiếm' của mình để chặn lại, nhưng với nội lực mạnh mẽ của Cung Thiên Kinh, anh vẫn bay lộn ngược ra xa gần mười mét, vừa mới gắng gượng đứng xuống đất, khóe miệng cũng chảy máu.

Cung Thiên Kinh không tiếp tục tấn công, mà là đứng tại chỗ, vẻ mặt càng tỏ ra khinh thường, tay nắm chặt thành nắm đấm, nói: "Đây chính là khoảng cách giữa những cảnh giới, sức mạnh trần trụi bị nghiền nát, cho dù anh thật sự đang che dấu sức mạnh thật của mình, thì tông sư cũng chắc chắn không phải là đối thủ của truyền kỳ, đây là quy luật của muôn đời, và sẽ không bao giờ thay đổi!"

Bốn vị tông sư reo hò cổ vũ cho anh ta, khiến Hề Vũ Triều càng trở nên đắc ý, nói: "Anh Cung có sức mạnh hơn người,

dù Trần Gia Bảo có mạnh cỡ nào thì trước mặt anh Cung, cũng chỉ là con đom đóm nhỏ bé le lói so với ánh trăng sáng thôi. Anh ta làm sao có thể là đối thủ của anh Cung được? Trần Gia Bảo, tôi khuyên anh, tốt hơn là anh nên tự tử đi, như vậy có thể sẽ bớt đau hơn một chút đấy!"

Trần Gia Bảo liếc xéo Hề Vũ Triều một cái, lau vết máu trên khoé môi, khinh thường nói: "Nếu ở đây chỉ có một mình anh với tôi, thì làm sao anh có gan dám nói chuyện với tôi như thế này được? Đang dựa hơi người khác, thì đừng có hống hách như thế này, vì như vậy không những không thể hiện được sự can đảm của anh, mà ngược lại còn khiến tôi khinh thường anh hơn nữa đấy."

Chương 1474

Chương 1474

Hề Vũ Triều hơi thay đổi sắc mặt, nhưng anh ta cũng biết rõ rằng Trần Gia Bảo nói đúng, nếu như chiến đấu một mình cùng Trần Gia Bảo, nhất định anh ta sẽ chết rất thảm!

Cung Thiên Kinh cười khinh thường, nói: "Sắp chết đến nơi rồi, còn mạnh mồm được nữa à. Nếu cái mà anh gọi là 'át chủ bài' đến giờ anh vẫn chưa tung ra, thì sợ rằng anh sẽ không bao giờ có cơ hội nữa rồi, bởi vì sau đây, tôi sẽ ban cho anh một cái chết!"

Vừa nói, Cung Thiên Kinh vừa nắm chặt tay trước ngực, khí thế mạnh mẽ của anh ta ngay lập tức bùng nổ, khiến rừng trúc xung quanh xào xạc!

"Nếu như anh nóng lòng muốn xem con át chủ bài của tôi đến thế, vậy thì tôi sẽ cho anh xem, con át chủ bài thực sự của tôi!"

Với vẻ mặt nghiêm nghị, Trần Gia Bảo cắm thanh 'Kiếm Thiên Tế' xuống đất, lấy từ trong túi áo ra một chiếc túi vải màu vàng to hơn nắm tay người lớn một chút, thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ càng thêm tò mò, đây… đây chính là con át chủ bài của Trần Gia Bảo sao?

Cung Thiên Kinh nhếch khóe miệng cười khinh bỉ, Trần Gia Bảo muốn dùng dị vật để đánh bại anh ta, thật sự là ngu xuẩn!

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo mở túi vải đó ra, để lộ ra hai cái cây khô bên trong, nó trông giống như nấm linh chi, đó là 'Côn Luân Chi' Trần Gia Bảo đã lấy được ở tỉnh Phú Thọ và chiến lợi phẩm 'Tử Chi' mà anh tìm thấy trong nhà họ Phụng.

Hai cây dược liệu quý này đều là báu vật của trời đất, sau khi lấy có thể nâng cao trình độ của võ sĩ, Trần Gia Bảo vốn dĩ

muốn gom ba cây dược liệu quý lại, luyện thành một viên thuốc, để có thể đột phá cấp độ tu luyện của bản thân đến ‘cảnh giới truyền kỳ’, vì vậy Trần Gia Bảo đã kiềm chế bản thân không ăn nó và giữ gìn rất cẩn thận. Lần trước đến tỉnh Phú Thọ, Trần Gia Bảo nghĩ rằng mình có thể tìm được một bảo vật của trời đất giống như vậy, cho nên anh mới luôn mang theo ‘Côn Luân Chi’ và ‘Tử Chi’ bên mình.

Bây giờ tình hình rất nguy cấp, cũng không còn thời gian để quan tâm đến chuyện tinh luyện viên thuốc sau này nữa, chỉ có thể trực tiếp nuốt xuống để nâng cao trình độ võ thuật, có lẽ như vậy mới có thể đủ sức để chiến đấu với Cung Thiên Kinh!

“Đáng tiếc là sau khi nuốt nó vào, cùng lắm tôi chỉ có thể nâng trình độ của mình lên đến cảnh giới ‘bán bước Truyền kỳ’, hiệu quả giảm đi rất nhiều, hơn nữa còn có nguy cơ gặp rủi rõ, nhưng tình hình bây giờ rất nguy cấp, và tôi không thể lo nghĩ nhiều như vậy!”

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Gia Bảo cảm thấy hối hận, nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi nhét tất cả ‘Côn Luân Chi’ và ‘Tử Chi’ vào miệng, rồi nuốt xuống!

Cung Thiên Kinh vốn rất hiểu biết, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, lẽ nào, hai cây dược liệu quý này có thể giúp Trần Gia Bảo nâng cao trình độ?

Ngay sau đó, anh ta cũng đã biết câu trả lời.

Sau khi Trần Gia Bảo nuốt hai báu vật của trời đất xuống, chúng hóa thành hai luồng năng lượng và lưu chuyển theo tám đường kinh mạch trong cơ thể. Cùng lúc đó, giữa không gian trời đất, một luồng năng lượng khổng lồ, điên cuồng dâng lên trong cơ thể Trần Gia Bảo, lan tỏa mạnh mẽ trong cơ thể anh, như muốn bùng phát ra ngoài!

Đột nhiên, có một vệt máu chảy ra từ khóe miệng Trần Gia Bảo, anh vội vàng sử dụng cách thức để vận chuyển nội lực “tiếp nhận, chuyển đổi, vận chuyển, bùng phát”, anh liên tục luyện hóa nguồn năng lượng khổng lồ này rồi đưa nó vào trong linh khí của bản thân.

Bao gồm cả Đạm Đài Thái Vũ, sắc mặt của tất cả mọi người có mặt trong sân đều dần thay đổi, và tất cả đều giật mình

trước nguồn năng lượng thần kì đột ngột xuất hiện trong rừng trúc.

“Đây… là tình huống gì vậy?”

Cách đó khoảng vài trăm mét, Terai Chika rất ngạc nhiên, từ khoảng cách như vậy cô vẫn có thể cảm nhận được luồng khí mạnh mẽ tỏa ra xung quanh Trần Gia Bảo, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tình huống này!

Takashima Seira gằn giọng nói: “Anh ta đang đột phá kẻ địch, thật là điên rồ!”

Chương 1475

Chương 1475

Đột phá kẻ địch?

Terai Chika càng kinh ngạc hơn!

Trên sân thi đấu, ánh mắt của Cung Thiên Kinh càng thêm kinh ngạc, Trần Gia Bảo đang đột phá!

“Hóa ra đây là con át chủ bài của Trần Gia Bảo, hừm, để có thể đột phá đến cảnh giới truyền kỳ thì vô cùng gian nan, tuy rằng luồng linh khí này rất lớn, nhưng còn lâu mới đủ để hỗ trợ Trần Gia Bảo đột phá đến cảnh giới truyền kỳ. Hơn nữa, ngoài luồng linh khí khổng lồ này, anh ta cũng cần phải có đủ hiểu biết về đạo trời, Trần Gia Bảo có lên trời cũng chỉ có thể đột phá đến ‘bán bước truyền kỳ’. Cung Thiên Kinh tôi đây vẫn có thể đè chết anh ta như đè một con kiến!”

Ánh mắt Cung Thiên Kinh rất nham hiểm, chỉ cần liếc mắt một cái anh ta đã có thể nhìn thấu sự đột phá của Trần Gia Bảo, vì hoàn toàn tin tưởng vào sức mạnh của bản thân, nên Cung Thiên Kinh đã không tiến lên để ngăn chặn sự đột phá của Trần Gia Bảo, thay vào đó, anh ta đứng khoanh tay tại chỗ và chờ đợi với vẻ thích thú.

Tuy nhiên, Cung Thiên Kinh không ra tay ngăn cản sự đột phá của Trần Gia Bảo dừng lại không có nghĩa là những người khác cũng sẽ để yên như vậy!

Hề Vũ Triều hét to một tiếng rồi nói: “Không ổn rồi, Trần Gia Bảo đang đột phá, mau ngăn cản anh ta lại!”

Vừa dứt lời, Hề Vũ Triều và ba vị Tông sư khác ở giai đoạn sau cường giả đột nhiên xuất phát, lần đầu tiên lao về phía Trần Gia Bảo mà tấn công, muốn ngăn cản sự đột phá của Trần Gia Bảo.

Đạm Đài Thái Vũ thấy vậy, trong lòng rất lo lắng, cô ta muốn giúp đỡ Trần Gia Bảo, nhưng vừa đi được hai bước, cô ta đã chóng mặt, đứng còn không vững, đành cầm kiếm đứng tại chỗ, chỉ có thể giương mắt nhìn Hề Vũ Triều và những người khác lao vào tấn công Trần Gia Bảo.

Khi bốn người Hề Vũ Triều đến gần Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo cầm thanh kiếm trong tay, nhẹ nhàng nói: "Các người muốn ngăn cản tôi à, các người nghĩ rằng có thể ngăn cản tôi được sao?"

Vừa dứt lời, ánh mắt Trần Gia Bảo rất dữ dằn, anh hét lên một tiếng, rồi đột nhiên rút kiếm ra, điên cuồng chuyển nguồn chân khí trong kinh mạch tới 'Kiếm Thiên Tế', chém một nhát ra ngoài!

Một luồng kiếm khí cực lớn bùng phát trên bầu trời, uy lực mạnh mẽ hơn tất cả những kiếm khí mà Trần Gia Bảo đã từng dùng trước đây, dường như làm ngưng tụ tinh hoa của trời đất, khí thế vô cùng!

Sắc mặt của bốn người bao gồm cả Hề Vũ Triều đều có sự thay đổi lớn, họ bị kinh hoàng trước luồng kiếm khí của Trần Gia Bảo, lần đầu tiên họ lùi lại phía sau để tránh né.

Sau đó, Hề Vũ Triều lao lên trước, anh ta gần Trần Gia Bảo nhất, nhưng không kịp thoát khỏi tầm kiếm khí, cánh tay bị kiếm khí chém, cánh tay phải bị chặt đứt, văng ra xa.

Hề Vũ Triều hét lên một tiếng đau đớn, máu không ngừng chảy ra từ cánh tay bị gãy!

Ba người Quế Việt Nhiên và những người khác đã bỏ chạy ra xa cách đó mười mét, nhìn thấy tình cảnh bi thảm của Hề Vũ Triều, vừa sửng sốt vừa thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Trần Gia Bảo chuyển hóa xong nguồn sức mạnh đã quá muộn để ngăn chặn trong cơ thể mình, cuối cùng anh cũng đột phá thành công, không chỉ đạt tới cảnh giới 'bán bước truyền kỳ', thậm chí anh còn khôi phục lại những vết thương chằng chịt trên cơ thể. Trong cơ thể như có một nguồn sức mạnh vô hạn!

Nhìn thấy Trần Gia Bảo đột phá thành công, trong lòng Đạm Đài Thái Vũ không tránh khỏi thất vọng, không nghĩ tới tu vi

lại bị Trần Gia Bảo phản đòn, nhưng mà ngay sau đó, trong mắt cô ta hiện lên sự vui mừng, Trần Gia Bảo đột phá đến "Bán bước Truyền Kỳ", cũng có nghĩa là phần thắng hôm nay sẽ tăng cao, không chừng còn có thể giết chết bọn người Cung Thiên Kinh.

Trần Gia Bảo giơ kiếm hướng về phía Cung Thiên Kinh nói: "Anh biết rõ tôi muốn đột phá nhưng lại không ra tay ngăn cản tôi, đúng là sai lầm lớn nhất trong đời của anh, hậu quả chính là tính mạng của anh."

Chương 1476

Chương 1476

Cung Thiên Kinh hoàn toàn không để ý đến cánh tay bị đứt lìa của Hề Vũ Triều, khinh thường nói: "Cậu cho là cậu đột phá "Bán bước Truyền Kỳ" là có thể có tư cách đánh nhau với tôi sao? Sai hoàn toàn, tu vi của tôi bây giờ đã sắp đến gần Truyền Kỳ hậu kỳ rồi, việc đánh bại cậu dễ như trở bàn tay, cái cậu gọi là "Con bài chưa lật" kia ở trong mắt tôi không đáng một đồng."

"Vậy sao?"

Khóe miệng Trần Gia Bảo thoáng hiện lên một nụ người, bỗng nhiên tấn công về phía Hề Vũ Triều, giống như một trận lốc xoáy, tốc độ nhanh hơn trước đây rất nhiều.

Con mắt của Hề Vũ Triều trợn to, cắn răng chịu đựng sự đau đớn từ chỗ tay bị đứt, xoay người bỏ chạy về phía sau.

Bất thình lình, ông ta cảm thấy tóc mình đau đớn, Trần Gia Bảo ra tay nhanh như chớp, tay trái nắm lấy tóc của Hề Vũ Triều, cố gắng đem ông ta kéo lại, sự lạnh lùng lóe lên, kiếm đã đâm thủng bụng của Hề Vũ Triều, phía sau lưng còn xuất hiện một nửa thân kiếm, máu tươi văng khắp nơi, hơn nữa còn bắn không ít màu lên người của Trần Gia Bảo, nhìn qua giống như một chiến binh cả người đầy máu.

"Tôi đã nói rồi, nếu như là cáo mượn oai hùm vậy thì không nên quá ra vẻ, nếu không thì rất dễ dàng gặp chuyện, dù gì đi nữa ông cũng đâu phải là con cọp thật đâu."

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng: "Thiên Tế Kiếm" thì trên thâm kiếm đã tỏa ra kiếm khí mạnh mẽ, nội tạng của Hề Vũ Triều bị kiếm khí phá nát chỉ trong chớp mắt, con ngươi ông ta co lại, sau đó thì không còn biểu cảm nào nữa.

Ở phía bên kia, Terai Chika kinh ngạc nói: "Đầu tiên là đánh bại bốn Tông Sư, sau đó lại dùng kiếm chém chết Hề Vũ Triều, được lắm… thật là quá giỏi, chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã đột phát đến cánh giới Truyền Kỳ rồi sao?"

Takashima Seira lắc đầu nói: "Không phải Truyền Kỳ, mà là Bán bước Truyền Kỳ, mặc dù cũng có hai chữ Truyền Kỳ nhưng mà sai một ly đi một dặm, so sánh với cường giả Truyền Kỳ thật sự thì còn chênh lệch rất lớn, hơn nữa thực lực của Cung Thiên Kinh ở trong cảnh giới Truyền Kỳ cũng được coi như là một cường giả bậc trung, bậc cao. Trận đấu này của Trần Gia Bảo có tỉ lệ thắng được không cao."

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi." Terai Chika vỗ ngực mấy cái, thở phào nhẹ nhõm nói: "Chỉ cần Trần Gia Bảo có thể chết ở đây là được."

Ở trong sân, Trần Gia Bảo dùng kiếm chém chết Hề Vũ Triều, sau đó rút kiếm ra, Hề Vũ Triều không còn gì chống đỡ nữa cho nên mềm nhũn ngã xuống."

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo không hề do dự mà ngay lập tức cầm kiếm tấn công về phía nhóm người của Quế Việt Nhiên.

Chiến lược của anh vẫn không thay đổi, chém chết mấy Tông Sư trước cuối cùng mới sử dụng "Liệt Địa Kiếm" để giải quyết Cung Thiên Kinh.

Sắc mặt của Quế Việt Nhiên cùng với hai người tông sự còn lại thay đổi, không muốn chết giống như Hề Vũ Triều, cho nên nhanh chóng nhảy về phía sau, muốn tránh khỏi sự tấn công của Trần Gia Bảo, nói đùa hả, lúc Trần Gia Bảo ở cảnh giới Tông Sư hậu kỳ bọn họ còn không đánh lại thì nói gì đến bây giờ Trần Gia Bảo đã đến được "Bán bước Truyền Kỳ", bọn họ càng không phải là đối thủ của anh.

Lúc còn cách nhóm người của Quế Việt Nhiên khoảng năm mét thì Trần Gia Bảo đã chém xuống một kiếm, kiếm quang to lớn màu trắng bỗng nhiên xuất hiện sau đó nhanh chóng bắn về phía trước, chỉ trong chớp mắt đã đuổi kịp Quế Việt Nhiên, kiếm ý mạnh mẽ chặn đứng Quế Việt Nhiên.

Vẻ mặt Quế Việt Nhiên thay đổi, phối hợp cùng với hai vị Tông Sư bên cạnh cùng nhau ra chiêu ngăn chặn cho nên mới

có thể ngăn chặn kiếm quang này, nhưng mà bọn họ cũng bị kiếm quang ảnh hưởng: "Đăng.. đăng..đăng" lùi về phía sau mấy bước, quần áo xốc xếch nhìn hết sức thảm hại.

Chỉ một cái kiếm mạng đã có thể đẩy lui ba cường giả Tông Sư hậu kỳ, hơn nữa kiếm quang lần này không phải do Trần Gia Bảo hấp thụ nội lực của đối phương để tiến hành, thậm chí còn không sử dụng "Trảm Nhân Kiếm", đây hoàn toàn lại cho thực lực của bản thân anh.

Trần Gia Bảo hít một hơi thật sâu, cảm nhận nội lực mênh mông của cơ thể, sự tự tin trong lòng cũng tăng lên nhiều!

Chương 1477

Chương 1477

Đúng lúc này, Cung Thiên Kinh "hừ" một tiếng tỏ vẻ khinh thường nói: "Một kiếm vừa rồi nếu như là tôi chém thì ba người Quế Việt Nhiên sẽ bị tôi giết chết ngay tại chỗ chỉ trong chớp mắt, chỉ dựa vào thực lực của "Bán Bước Truyền Kỳ" thì chắc chắn ngày hôm nay cậu sẽ chết ở chỗ này."

Dứt lời, Cung Thiên Kinh bất ngờ nhảy lên một cái, giống như một con chim đại bàng vô cùng to lớn trên không trung, đồng thời giơ cao lòng bàn tay, đột nhiên, nội lực hùng hậu ngưng tụ thành một cái bàn tay khổng lồ màu vàng ở giữa không trung, giống như bàn tay của hai người đàn ông trưởng thành, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống sau đó nhắm ngay đầu của Trần Gia Bảo mà vỗ xuống.

Khi cái bóng khổng lồ bao trùm lấy Trần Gia Bảo, nội lực mạnh mẽ đánh sâu xuống mặt đất, một chưởng ấn to lớn xuất hiện.

Trần Gia Bảo đứng ở giữa chưởng ấn nhìn lên, ánh mắt kinh ngạc, quần áo vang lên tiếng vù vù rất to, đột nhiên hét lớn một tiếng, giơ kiếm chỉ thẳng lên trời, kiếm quang to lớn phóng lên cao, đi thẳng vào trong chưởng ấn kia!

Kiếm quang đâm thẳng vào trong bàn tay chưởng ấn to lớn, giằng cho một hồi thì kiếm mang ở trên không trung vỡ tan, mà cái chưởng ấn to lớn kia lại tiếp tục bay về phía Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt Đạm Đài Thái Vũ thay đổi, nhìn thấy sức mạnh to lớn của chưởng ấn kia, cho nên rất lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Nhưng mà Trần Gia Bảo đã thừa cơ hội, trong nháy mắt đã nhanh chóng đi về phía sau né tránh.

"Cậu chạy thoát được sao?"

Cung Thiên Kinh khinh thường một tiếng, bàn tay to lớn chạm vào trên mặt đất, sau đó một tiếng "Ầm" rất to vang lên, mặt đất bị lõm xuống một cái hố to hình bàn tay, làm cho bụi đất và lá trúc bay khắp nơi.

Trong bụi đất và lá trúc bay khắp nơi thì bỗng nhiên xuất hiện một luồng không khí mạnh làm cho bụi đất cùng lá trúc bay ra xa tận ba mét, lộ ra bộ mặt thật hung ác của Cung Thiên Kinh ở bên trong, đang chưởng ra!

Một chưởng mạnh mẽ hướng về phía Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo vừa mới lùi ra ngoài mười mét thì lại phải đối mặt với một chưởng độc ác của Cung Thiên Kinh, nhưng mà anh không lùi mà lại tiến lên, cũng đánh ra một chưởng để chống lại một chưởng của Cung Thiên Kinh.

Ngay lập tức nghe thấy Trần Gia Bảo rên lên một tiếng, cảm thấy nội lực to lớn đánh thẳng vào trong cơ thể làm cho khí huyết dâng cao, ngay lập tức hấp thụ nội lực của Cung Thiên Kinh, cùng lúc đó cũng sử dụng tới "Trảm Nhân Kiếm", ngay khi ánh sáng chói mắt màu đỏ của "Trảm Nhân Kiếm" xuất hiện thì đã lấy tốc độ rất nhanh để đâm về hướng của Cung Thiên Kinh.

Phải hiểu rằng, lúc Trần Gia Bảo còn ở cảnh giới Tông Sư hậu kỳ, khi sử dụng "Trảm Nhân Kiếm" đã có thể tăng nhanh tốc độ, ép nó tới gần tốc độ của cường giả Truyền Kỳ, bây giờ anh đã đột phá đến "Bán bước Truyền Kỳ" thì khi sử dụng "Trảm Nhân Kiếm" thì tốc độ làm sao chỉ tăng gấp đôi được?

Cung Thiên Kinh nhìn thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên, "Trảm Nhân Kiếm" đã bay đến ngực, từ sâu trong lòng cảm thấy có một sự uy hiếp vô cùng, giận dữ quát: "Láo xược, tránh ra cho tôi."

Anh ta bỗng nhiên huy động toàn bộ chân khí trong cơ thể, sau đó đánh một chưởng bên phát, muốn đánh bay Trần Gia Bảo, song song đó là mũi chân hướng xuống đất, nhảy về phía sau để tránh khỏi "Trảm Nhân Kiếm".

Trần Gia Bảo mất kiểm soát văng về phía sau rớt ra ngoài, nhưng khóe miệng lại xuất hiện một nụ cười có hiểu, nói: "Cảm ơn."

Chỉ thật Trần Gia Bảo mượn nội lực của Cung Thiên Kinh sau đó nhảy về phía sau một cường giả Tông Sư hậu kỳ, hơn nữa còn tăng tốc "Trảm Nhân Kiếm", tốc độ rất nhanh không kịp phản ứng.

Tên cường giả Tông Sư hậu kỳ kia trong nháy mắt bị cái bóng mờ chết chóc kia bao trùm, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, theo phản ứng của cơ thể mà ngay lập tức nhảy lên không trung, chân phải mượn lực từ một bụi trú, mượn thế nhanh chóng nhảy ra xa, muốn tránh thoát được chiêu này.

Chương 1478

Chương 1478

“Chết đi!”

Giọng nói nghiêm nghị của Trần Gia Bảo, sau đó lại bước về trước, đuổi theo người phía trước, “Trảm Nhân Kiếm” trong phút chốc cũng xuất hiện, đâm thẳng vào trái tim của đối phương, trong miệng tên cường giả Tông Sư hậu kỳ phun ra máu tươi, từ trên cao rơi xuống mặt đất, chết không nhắm mắt!

Vẻ mặt của Quế Việt Nhiên và tên Tông Sư khác vô cùng khó cói, trong lòng Cung Thiên Kinh vô cùng tức giận, lại bị Trần Gia Bảo lợi dụng, thật đáng ghét!

Trần Gia Bảo nhân tiện rơi trên một bụi trúc, cành trúc chập chờn đung đưa lên xuống, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, còn hai tên Tông Sư nữa, chỉ cần đi lại chém chết bọn họ là xong, có thể đảm bảo thắng lợi một trăm phần trăm!

Anh hít một hơi thật sau, ánh mắt lại trở nên sắc bén, chân dẫm lên cành trúc, tay cầm “Thiên Tế Kiếm” ngay lập tức chém về phía Quế Việt Nhiên ở dưới, tranh thủ giết thêm một người!

Vẻ mặt của Quế Việt Nhiên thay đổi, ông ta bị Trần Gia Bảo cả người đầy máu dọa sợ vỡ mật, cho nên đâu dám đánh nhau với Trần Gia Bảo, dường như không chút do dự đã ngay lập tức xoay người chạy về phía của Cung Thiên Kinh.

Cung Thiên Kinh cũng nhảy lên một cái, nếu như thật sự để Quế Việt Nhiên bị Trần Gia Bảo giết ngay trước mặt thì danh tiếng của cường giả đứng đầu tỉnh Phú Thọ của anh ta chẳng phải sẽ trở thành trò cười ở Việt Nam sao?”

“Chỉ là một con kiến hôi, dám ngang ngược ở trước mặt tôi.”

Ngay lúc này, anh ta ngay lập tức nghênh đòn Trần Gia Bảo, trước khi Trần Gia Bảo đuổi kịp Quế Việt Nhiên đã ép sáp lại gần Trần Gia Bảo, một bàn tay mang theo khí thế mãnh liệt chém về phía cổ của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo ngay lập tức đổi hướng, sử dụng "Trảm Nhân Kiếm" để đón lấy bàn tay kia.

Ngay khi "Trảm Nhân Kiếm" đụng độ với bàn tay thì chỉ nghe một tiếng "Đinh", sau đó là tiếng kim loại mạnh mẽ đụng vào nhau vang lên, khí thế mạnh mẽ đột nhiên bùng nổ, mặt đất ở xung quanh hai người xuất hiện khe hở như mạng nhện, làm cho lá trúc và đất bay lên đầy trời.

Cung Thiên Kinh cảm thấy mu bàn tay đau rát, vô cùng bất ngờ bị "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo đánh tới, rạch một vết thương ở trên tay anh ta, ngay lập tức chảy máu, đồng thời cũng hết sức kinh ngạc trước sự sắc bén của "Trảm Nhân Kiếm", trong lòng lại tức giận không thôi, cuối cùng cũng bị Trần Gia Bảo làm cho bị thương.

Trần Gia Bảo nhân lúc Cung Thiên Kinh không chú ý ngay lập tức mượn lực nhảy về phía sau, tránh khỏi phạm vi tấn công của Cung Thiên Kinh, kiếm khí mạnh mẽ màu đỏ của "Trảm Nhân Kiếm" ngay lập tức thoát khỏi phần thân của "Trảm Nhân Kiếm", bắn về phía của một cường giả Tông Sư hậu kỳ khác.

"Trảm Nhân Kiếm" có tốc độ vừa nhanh, sức tấn công lại mạnh, trên mặt đất chỗ mà nó đi qua xuất hiện một cái rãnh thật dài, tên cường giả Tông Sư kia vừa định tránh đi thì đã bị "Trảm Nhân Kiếm" xuyên qua tim!

Trong chớp mắt, trong sân chỉ còn lại Quế Việt Nhiên và một cường giả Tông Sư hậu kỳ, đối với Trần Gia Bảo mà nói có thể thắng lợi!

"Đáng chết!"

Cung Thiên Kinh tức giận không thôi, Trần Gia Bảo giết chết một tên Tông Sư ngay trước mặt anh ta mà lại, đây quả thật là bị đánh vào mặt, anh ta ngay lập tức phóng về phía Trần Gia Bảo, khí thế trên người vô cùng mãnh liệt, thề nhất định phải giết chết Trần Gia Bảo ở chỗ này!

Trần Gia Bảo lại sử dụng một chiêu "Trảm Nhân Kiếm", ý đồ muốn cảm Cung Thiên Kinh lại, mà anh sẽ thừa lúc đó, dùng tốc độ thật nhanh để đi về phía Quế Việt Nhiên.

Vẻ mặt Quế Việt Nhiên thay đổi, la to: "Anh Cung, cứu tôi."

Cung Thiên Kinh dùng một chiêu đã chặn được "Trảm Nhân Kiếm", xoay người đuổi theo Trần Gia Bảo, đồng thời chưởng ra một chưởng ở trên không trung, đánh về phía sau lưng của Trần Gia Bảo, muốn vây Ngụy cứu Triệu.

Nhưng mà Trần Gia Bảo không thèm quan tâm tới nó, để mặc cho nó tấn công mình, đôi mắt của anh sáng lên như ánh lửa, tay vẫn cầm kiếm tấn công về phía Quế Việt Nhiên, chỉ cần giết chết Quế Việt Nhiên thì trận chiến thảm khốc này có thể đi đến bước cuối cùng rồi.

Chương 1479

Chương 1479

Đối mặt với Trần Gia Bảo cả người đầy máu, vừa giống ma quỷ vừa giống thần thì vô cùng sợ hãi, trong lòng ông ta hiểu rõ, nếu như bản thân chạy trốn thì cũng sẽ không thể so sánh được với tốc độ của Trần Gia Bảo, tuyệt đối sẽ bị Trần Gia Bảo đuổi kịp, đến lúc đó thì bản thân ông ta sẽ bị giết giống như đám người Hề Vũ Triều.

Vì vậy, một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt Quế Việt Nhiên, thay vì bỏ chạy và chờ chết, tốt hơn hết hãy đứng lên và phản kháng, biết đâu vẫn có thể tìm được một đường sống!

Nghĩ đến đây, Quế Việt Nhiên vận chuyển nội lực toàn thân dồn vào tay phải, hét lên rồi đột nhiên đấm thẳng một quyền về phía Trần Gia Bảo!

Trong chốc lát, Trần Gia Bảo phải đối mặt với tình trạng tấn công từ cả hai hướng, nhưng anh không những không né tránh mà ngược lại càng tăng nhanh tốc độ, cầm kiếm phóng về phía của Quế Việt Nhiên.

Cùng lúc đó, một chưởng của Cung Thiên Kinh đánh ra đã đến, đánh vào lưng của Trần Gia Bảo trước.

Ánh mắt Trần Gia Bảo kiên định, tình nguyện bị Cung Thiên Kinh đánh một đòn cũng phải chém chết Quế Việt Nhiên.

Cho nên Trần Gia Bảo rên lên một tiếng, dưới sức mạnh từ chưởng của Cung Thiên Kinh mà cả người chấn động, nhanh chóng sử dụng phương pháp vận hành nội lực "Vô Cực Quyền", cố gắng hấp thụ hết sức mạnh từ cái chưởng đó.

Nhưng mà nội lực của Cung Thiên Kinh vô cùng lớn, hơn nữa lưng chính là nơi yếu ớt nhất của con người, cho dù bây giờ Trần Gia Bảo đã đột phá đến cảnh giới Bán Bước Tông Sư đi nữa thì cũng chỉ có thể hấp thụ phần nói nội lực, phần nội lực

còn dư lại vẫn sẽ ở trong cơ thể của Trần Gia Bảo mà phá hoại như cũ.

Trần Gia Bảo rên lên một tiếng, khóe miệng chảy ra một ngụm máu tươi, cơ thể đã bị thương, mà một quyền mạnh mẽ của Quế Việt Nhiên cũng đã đến gần trước mắt Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt Quế Việt Nhiên mừng rỡ, la to: "Trần Gia Bảo, coi như bây giờ cậu đột phá đến cảnh giới "Bán bước Truyền Kỳ" đi nữa thì dưới cú đấm toàn lực của tôi và một chưởng của anh Cung trước sau cùng tấn công, chẳng phải đã có thể ngăn cản cậu rồi sao, tôi không tin cậu có thể giết được tôi."

"Tin hay không là chuyện của ông, còn giết được ông hay không là chuyện của tôi."

Giọng nói của Trần Gia Bảo lạnh lẽo vang lên, nhờ hấp thụ một chưởng của Cung Thiên Kinh mà khí thế có thể bộc phát như là cường giả Truyền Kỳ, một kiếm phá vỡ một quyền của Quế Việt Nhiên, nhưng khí thế vẫn không giảm mà tốc độ vẫn nhanh chóng hướng về phía của Quế Việt Nhiên.

Vẻ mặt của Cung Thiên Kinh thay đổi, lúc này muốn đi đến cứu Quế Việt Nhiên e rằng cũng không kịp nữa rồi, la to: "Trần Gia Bảo, cậu dám."

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo không để cho Quế Việt Nhiên có thời gian phản ứng, tốc độ nhanh như chớp, Cung Thiên Kinh vừa dứt lời thì cũng đã đứng ở bên cạnh của Quế Việt Nhiên, "Thiên Tế Kiếm" độc ác xẹt qua cổ của Quế Việt Nhiên.

Mắt Quế Việt Nhiên mở tro, trong đó tràn ngập vẻ khó tin, có nghĩ sao cũng không ngờ tới bản thân cùng Cung Thiên Kinh đã cùng nhau tấn công trước sau mà Trần Gia Bảo vẫn có thể chém chết mình.

Ông ta há hốc mồm, cổ họng ừng ực hai cái, không nói nên lời: "Bịch" một tiếng, một dòng máu đỏ bắn ra từ cổ của ông ta, Quế Việt Nhiên ngã thẳng xuống đất.

Trần Gia Bảo dứt khoát xoay người lại, trên thân kiếm vẫn còn chảy máu, đối mặt với Cung Thiên Kinh, từ khi bước chân vào rừng trúc, toàn bộ mười một tên cường giả Tông Sư đều bị anh chém chết hoàn toàn, bây giờ chỉ còn lại một mình Cung Thiên Kinh.

Đạm Đài Thái Vũ nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, bây giờ chỉ còn một mình Cung Thiên Kinh, vậy thì có nghĩa là cho dù Trần Gia Bảo có sử dụng "Liệt Địa Kiếm" đi nữa thì cũng không lo lắng chân khí bị đứt đoạn, nói cách khác là cuối cùng thì Trần Gia Bảo có thể dùng "Liệt Địa Kiếm" để giết chết Cung Thiên Kinh.

Chương 1480

Chương 1480

Cách đó một trăm mét, Terai Chika che miệng lại, mở to đôi mắt xinh đẹp sợ hãi nói: "Được lắm… thật là lợi hai. Trần Gia Bảo lại có thể giết chết toàn bộ mười một Trần Đông, hơn nữa lại còn ở trước mặt của Cung Thiên Kinh… anh còn là người sao, anh Takashima, tôi có một linh cảm rằng Trần Gia Bảo cũng sẽ giết luôn cả Cung Thiên Kinh."

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào." Takashima Seira phủ nhận, trầm giọng nói: "Cường giả cấp bậc Truyền Kỳ rất mạnh, tuyệt đối không phải là thứ mà cô có thể tưởng tượng được, cho dù Trần Gia Bảo có tài năng như thế này đi nữa nhưng khi đối mặt với Cung Thiên Kinh thì khả năng chiến thắng của Trần Gia Bảo nhiều lắm chỉ có mười phần trăm, nếu như không ngoài dự đoán thì không nghi ngờ gì nữa ngày hôm nay Trần Gia Bảo sẽ phải chết."

Đương nhiên việc Trần Gia Bảo có thể giết chết mười một cường giả Tông Sư đã đủ làm cho mọi người kinh ngạc, sau trận chiến này, cho dù Trần Gia Bảo có chết ở đây cũng đủ để trở thành một ngôi sao chói lọi trong lịch sử võ cổ truyền Việt Nam!"

Terai Chika nghe thấy Takashima Seira vẫn bình tĩnh nói thì cũng thở phào nhẹ nhõm nói: "Tôi không quan tâm sau khi chết Trần Gia Bảo có được vinh dự như thế nào, tôi chỉ muốn xem Trần Gia Bảo bị Cung Thiên Kinh giết chết là được."

Ở trong sân, trong lòng Cung Thiên Kinh vô cùng tức giận, Quế Việt Nhiên cùng với anh ta đều xuất thân từ nhà học Hoàng, có họ hàng với nhau, anh ta không quan tâm tới sống chết của nhóm người Hề Vũ Triều nhưng không thể không quan tâm Quế Việt Nhiên!

Lúc này trong mặt anh ta hiển rõ ý muốn giết người, nói: "Trần Gia Bảo, cậu đáng chết!"

Trần Gia Bảo kiêu ngạo cầm kiếm, trên thân kiếm phát ra âm thanh của kiếm "vo ve" nói: "Đối với tôi mà nói thì anh cũng đáng chết, hơn nữa anh cũng sẽ chết ở đây thôi."

Cung Thiên Kinh đang vô cùng tức giận, ngược lại cười nói: "Đúng là kiêu căng, thật đúng là ngu ngốc, cậu đừng tưởng mình giết được nhóm người của Hề Vũ Triều thì nghĩ rằng bản thân có thể thắng được tôi."Bán bước Truyền Kỳ" so với "Truyền Kỳ" thì như trời với đất, khoảng cách vô cùng to lớn, hôm nay cậu phải chết không thể nghi ngờ."

Vừa dứt lời, từ trên người Cung Thiên Kinh phát ra khí thế mạnh mẽ, ảnh hưởng tới xung quanh, cả cánh rừng trúc đều bị khí thế của anh ta ảnh hưởng, vô số lá trúc rào rạt tới tấp bay xuống.

Đạm Đài Thái Vũ vốn dĩ là người bị thương nặng lại bị khí thế của Cung Thiên Kinh đánh vào cho nên không thể đứng vững, ngay lập tức dùng kiếm cắm vào trên mặt đất chống đỡ mới có thể miễn cưỡng đứng vững tại chỗ.

Trần Gia Bảo nhíu mà, thu hồi ánh mắt không nhìn Đạm Đài Thái Vũ nữa, nói: "Cường giả Truyền Kỳ đúng là rất mạnh, nhưng nếu như tôi không sử dụng "lá bài chưa lật" của mình thì đúng là không phải đối thủ của anh."

"Lá bài chưa lật?" Cung Thiên Kinh khinh thường hừ một tiếng nói: "Lá bài chưa lật của cậu không phải là hai cây bỏ giúp tăng tu vi của cậu lên tới 'Bán bước Truyền Kỳ" sao? Lá bài chưa lật như vậy thì tôi không để ý đâu."

"Anh sai rồi." Trần Gia Bảo nói một cái bí ẩn: "Ngoài 'Côn Luân Chi' và 'Tử Chi' ra thì tôi còn có những lá bài chưa lật khác, mà chỉ cần một trong số đó thôi là đủ giết chết anh rồi."

Chỉ có Đạm Đài Thái Vũ biết lá bài chưa lật mà Trần Gia Bảo nói chính là "Trảm Nhân Kiếm", Terai Chika vừa ngạc nhiên vừa lo lắng nói: "Trần Gia Bảo vẫn còn lá bài chưa lật sao? Nhìn vẻ mặt tự tin của anh ấy thì giống như là thật sự có thể đánh thắng Cung Thiên Kinh vậy."

Takashima Seira lập tức lắc đầu nói: “Không thể nào, cho dù Trần Gia Bảo có bao nhiêu lá bài tẩy, ‘Bán Bước Truyền Kỳ’ tuyệt đối không phải đối thủ của cưởng giả Truyền Kỳ. Đây là lẽ thường trong giới võ thuật cổ truyền, và đó là quy luật không bao giờ thay đổi qua các thời đại!”

Terai Chika nhíu mày nói: “Nhưng theo lẽ thường của giới võ cổ truyền mà nói thì Trần Gia Bảo có thể giết nhiều Tông Sư như vậy sao?”

Takashima Seira sửng sốt trong giây lát, không nói nên lời.

Chương 1481

Chương 1481

Trong sân, Cung Thiên Kinh giống như nghe được truyện cười hài nhất trên đời, không thể nhịn được mà ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười vang khắp rừng trúc rồi truyền ra bên ngồi, cười đủ rồi mới lên tiếng: "Thật là nói khoác mà không biết ngượng, trên đời này làm gì có chuyện một lá bài tẩy giúp "Bán bước Truyền Kỳ" có thể đánh bại "Truyền Kỳ" được chứ?"

"Không, đây không phải là chuyện cổ tích mà là sự thật sẽ xảy ra, nếu như anh không tin vậy thì thôi sẽ cho anh nhìn thấy một chút." Trần Gia Bảo nói xong thì hai tay cầm kiếm giơ thẳng lên trời, hô to: "Liệt Địa Kiếm."

Đột nhiên, một tia kiếm ý bay lên cao, như thể nó có sức mạnh và bao trùm toàn bộ ngọn núi Văn Hổ.

Vẻ mặt Cung Thiên Kinh thay đổi, kiếm ý mạnh mẽ như vậy ngay cả anh ta cũng cảm thấy tim hồi hộp, "Liệt Địa Kiếm" mà Trần Gia Bảo nói chẳng lẽ có thể giết chết cường giả Truyền Kỳ? Không, tuyệt đối không thể nào!

"Không cần biết lá bài chưa lật đó là gì, nếu như tu vi chênh lệch lớn thì tất cả chỉ là uổng phí, Trần Gia Bảo tôi sẽ cho cậu biết ý nghĩ vừa rồi của cậu ngu ngốc như thế nào."

Cung Thiên Kinh hét lên một tiếng, lập tức lao về phía Trần Gia Bảo, đồng thời trong tay phải xuất hiện một luồng khí tức hung hăng, chuẩn bị đánh Trần Gia Bảo bị thương nặng!

Trong mắt Đạm Đài Thái Vũ xuất hiện vẻ lo lắng, bây giờ Trần Gia Bảo còn chưa thể hoàn thành "Liệt Địa Kiếm", có khi nào bị Cung Thiên Kinh cắt đứt hay không?

Lúc này, Trần Gia Bảo hoàn toàn không thấy Cung Thiên Kinh, hét lớn một tiếng, bỗng nhiên, từ trên thân kiếm "Thiên

Tế Kiếm", xuất hiện một luồng kiếm khí to lớn màu tím, đem rừng trúc xung quanh cũng nhuộm thành màu tím, cùng lúc đó từ trên kiếm khí màu tím xuất hiện một vòng sáng màu tím, giống như gợn sóng lan truyền ra xung quanh.

Cung Thiên Kinh vừa mới tiếp xúc với vòng sáng màu tím, thì cảm thấy bị một luồng kiếm khí mạnh mẽ tấn công, sau đó không thể kiềm chế được phải lùi về phía sau, nét mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Chuyện nào không thể nào?"

Cách đó không xa, vẻ mặt của Takashima Seira thay đổi, đường đường là một cường giả Truyền Kỳ trung kỳ, vậy mà lại bị "Bán bước Truyền Kỳ" đánh lùi về sau, nếu như không tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết anh ta cũng không tin!

Terai Chika cũng vô cùng ngạc nhiên, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt, trận đấu này, nói không chừng Cung Thiên Kinh sẽ bị Trần Gia Bảo giết chết!

Mặc dù không phải là lần đầu tiên Đạm Đài Thái Vũ nhìn thấy "Liệt Địa Kiếm" nhưng khi thấy kiếm khí mày tiếng trước mặt, cảm nhận được kiếm khí mạnh mẽ ngất trời đó thì trong lòng cũng không rõ mùi vị, lẩm bẩm nói: "Đây là chiêu cuối cùng của Kiếm Tiên, ba năm sau mình có thể chiến thắng Trần Gia Bảo sao?"

Dưới ánh mắt của mọi người, khắp người Trần Gia Bảo hiện lên bảy đạo kiếm quang, toát ra hào quang chói mắt!

Cung Thiên Kinh chỉ cảm thấy mình bị một luồng kiếm ý mạnh mẽ khóa chặt, đã không thể rút lui được nữa, cũng không thể né tránh, tuy nhiên, anh ta vô cùng tự tin đối với thực lực của chính mình, Cung Thiên Kinh không hề sợ hãi mà hét lên: "Trần Gia Bảo, tôi sẽ tiếp một chiêu này của cậu, để cho cậu chân chính cảm nhận được sự khác biệt về thực lực giữa cậu và tôi, xem nó khác biệt đến mức nào."

"Đây là chiêu thức của Kiếm Tiên, anh chính là một người phàm, làm thế nào tiếp được?"

Trần Gia Bảo nhìn Cung Thiên Kinh bằng ánh mắt đầy kinh ngạc, đồng thời trong lòng anh vừa động, bảy luồng kiếm quang thật nhỏ cùng lúc bắn về phía Cung Thiên Kinh.

“Vậy thì tôi sẽ tiếp một chiêu này cho cậu nhìn một chút!”

Cung Thiên Kinh dường như phát điên, điên cuồng huy động tất cả tinh hoa chân nguyên trong cơ thể, quần áo trên người bay lên vù vù, cho đến khi bảy luồng kiếm quang bắn tới trước mặt thì anh ta đang dù dao đánh cho tan ra.

Chương 1482

Chương 1482

Quần áo săn bắn, khi bảy thanh kiếm nhỏ bắn tới trước mặt, hắn đang chuẩn bị dùng đao cương đánh lại.

Bỗng nhiên, bảy luồng kiếm quang này giống như không thấy đao cương của anh ta, trực tiếp xuyên thấu qua đao cương mà tiếp tục đi tới.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Cung Thiên Kinh sững sờ một lúc, bảy luồng kiếm quang đã đâm thẳng vào cơ thể anh ta với tốc độ cực nhanh.

Trong phút chốc, Trần Gia Bảo đã cầm kiếm quang to lớn màu tím đuổi theo sát phía sau!

Cung Thiên Kinh bị bảy thanh kiếm mỏng đâm xuyên vào người, trong lòng cực kì ngạc nhiên, không quan tâm đến việc Trần Gia Bảo vung kiếm đến, vội vã kiểm tra tình trạng thân thể, lại kinh ngạc phát hiện, trên người hắn ta không có một vết thương nào, đồng thời thở phào một cái nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy vô cùng kì lạ.

Nhưng mà ngay sau đó, Cung Thiên Kinh liền khinh thường hừ một tiếng, đối mặt với Trần Gia Bảo đang điều khiển thanh kiếm màu tím phi tới, nói: "Tôi còn cho rằng át chủ bài của cậu thần kì như thế nào, thì ra chỉ là cái thùng rỗng kêu to mà thôi."

"Vậy sao? Uổng cho anh thân là một cường giả truyền kì, vậy mà kiếm xuyên qua người cũng không biết, đây là một chuyện đáng cười hay đáng buồn đây."

Trần Gia Bảo đang phi kiếm, cả người đã bị kiếm quang bao phủ biến thành màu tím, nhưng sát ý trong mắt không thể che giấu!

“Tôi đã bị trúng một chiêu kiếm? Vậy thì sao nào, bây giờ tôi vẫn không bị làm sao đứng ở chỗ này?”

Cung Thiên Kinh khẽ cau mày, sau đó cười khinh thường, chuẩn bị lùi về phía sau để tránh đòn tấn công của Trần Gia Bảo.

Khi hắn ta vừa mới nhảy lùi về sau được nửa mét, đột nhiên cảm giác được chân khí trong người lập tức biến mất, cả người lại nặng nề ngã trên mặt đất, thậm chí đứng còn không vững suýt nữa ngã, đồng thời thấy cơ thể già đi nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, làn da của hắn ta trở nên khô và chảy xệ xuống, trong phút chốc tóc cũng chuyển sang màu trắng, trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn già nua, hắn ta trợn to mắt kinh ngạc nói: “Đây là….Đây là chuyện gì vậy? Tại sao tôi lại trở nên già nua như vậy, hơn nữa đến ngay cả tu vi của tôi cũng mất hết….”

Còn chưa kịp nói xong, răng của Cung Thiên Kinh cũng đã rụng từng cái xuống đất, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu thều thào, lão hóa càng thêm nghiêm trọng.

Trong nháy mắt, một Cung Thiên Kinh ban đầu vẫn mang phong thái thần tiên phong độ phóng khoáng ngời ngời, bây giờ đã trở thành một ông lão già nua!

“Đây chính là “Liệt Địa Kiếm”, là kiếm tiên chi chiêu, đừng nói đến anh chỉ là một cường giả “truyền kỳ trung kỳ”, cho dù có anh đạt tới “truyền kỳ hậu kỳ”, cũng sẽ bị đủ để giết chết!”

Trần Gia Bảo vừa nói xong câu, đã nhảy vọt tới trước người của Cung Thiên Kinh, vung một thanh kiếm cực lớn màu tím, từ cổ anh ta chặt đầu rơi xuống đất.

Đầu lìa khỏi ra!

Trần Gia Bảo kiêu ngạo đứng tại chỗ cất “Liệt Địa Kiếm”, kiếm quang màu tím khổng lồ từ từ biến mất, lộ ra thân kiếm mờ ảo của “Thiên Tế Kiếm”. Toàn bộ rừng trúc mất đi sự chiếu rọi của “Liệt địa kiếm”, cũng chuyển từ màu tím sang màu xanh lục, mà trên mặt đất của rừng trúc là xác của Cung Thiên Kinh và mười một vị tông sư truyền kỳ, máu đổ khắp mặt đất, nhìn thấy mà giật mình!

Mà Trần Gia Bảo tay đang cầm một lưỡi kiếm sắc bén, trên quần áo đầy máu, giống như quỷ thần tái sinh từ đống tro tàn!

Terai Chika và Takashima Seira cách đó không xa, hoàn toàn không ngờ rằng sẽ là kết quả như vậy, suýt nữa đã hóa đá tại chỗ vì kinh ngạc.

Terai Chika che miệng nhỏ của mình lại kinh ngạc, hoảng sợ nói: "Đây… Đây rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra vậy, tại sao… tại sao trong phút chốc Cung Thiên Kinh lại già nua như vậy? Hơn nữa còn… còn dễ dàng bị Trần Gia Bảo giết rồi? Trời ơi, lẽ nào thật sự như Trần Gia Bảo nói, đây là kiếm pháp do kiếm tiên để lại sao?"

Chương 1483

Chương 1483

Takashima Seira cũng cực kì kinh ngạc, không, nghiêm túc mà nói, bởi vì ông ta là một tông sư truyền kỳ, ở phương diện võ thuật, ông ta còn hiểu biết nhiều hơn Terai Chika, nhưng cũng bởi vì hiểu biết, nên ông ta mới càng là kinh ngạc, kinh ngạc đến mức không có nghe thấy lời nói của Terai Chika.

Là một cường giả tông sư hậu kỳ, ông ta lờ mờ hiểu rằng sự già đi của Cung Thiên Kinh nhất định có liên quan đến bảy thanh kiếm khí trước đó đã xuyên qua cơ thể Cung Thiên Kinh, đợi sau khi Cung Thiên Kình già đi, Trần Gia Bảo mới dùng kiếm quang màu tím để giết Cung Thiên Kinh.

Chỉ là, ông ta thực sự không thể hiểu được, bảy thanh kiếm nhỏ bé kia là cái gì mà lại có thể biến một cường giả truyền kỳ trung kỳ, trong một thời gian ngắn ngủi biến thành một ông lão tóc bạc phơ. Điều này hoàn toàn nằm ngoài tầm hiểu biết của ông ta, không, nghiêm túc mà nói, điều này đã vượt ra khỏi phạm vi võ thuật của con người!

“Lẽ nào đây chính là sức mạnh của “Liệt Địa Kiếm” trong miệng Trần Gia Bảo không? Chiêu cuối của tiên kiếm quả thật kinh khủng, Trần Gia Bảo có trong tay “Liệt Địa Kiếm”, cho dù là cả Nhật Bản, ngoài vị kia ra, chỉ sợ rằng không có ai là đối thủ của Trần Gia Bảo… Không, cho dù là vị kia, cũng chưa chắc là đối thủ “Liệt Địa Kiếm” của Trần gia Bảo, thật đáng sợ, thực sự là quá đáng sợ rồi!”

“Bây giờ “Ngọc tỷ truyền quốc” của Hoa Hạ đang nằm trong tay chúng ta, nói không chừng sau khi cơn phẫn nộ sẽ đến Nhật Bản, đến lúc đó, thế giới võ thuật của Nhật Bản chắc chắn sẽ bị Trần Gia Bảo làm cho long trời lở đất thậm chí còn máu chảy thành sông, không được, phải nhanh chóng quay về Nhật Bản sớm để chuẩn bị mới được!”

Takashima Seira cực kì kinh ngạc, đồng thời trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Mặt của Terai Chika trông cũng vô cùng nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Ngài Takashima, hiện tại mười một vị cường giả tông sư và một vị cường giả truyền kỳ đã bị Trần Gia Bảo giết chết ở đây, đợi sau khi tin tức truyền ra, toàn bộ tỉnh Ngọc Vân sẽ chấn động, đặc biệt là mười gia tộc lớn tham gia bao vây tấn công mà nói, thì càng làm cho lòng người thêm hoang mang, tôi có thể đảm bảo rằng Trần Gia Bảo nhất định sẽ đến mười đại gia tộc báo thù.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, dù là Trần Gia Bảo hay mười gia tộc lớn, sẽ không còn thời gian để lo lắng cho chúng ta, đó chính là thời điểm tốt nhất để chúng ta mang theo "Ngọc tỷ truyền quốc" rời Hoa Hạ trở về Nhật Bản!"

Takashima Seira gật đầu và nói: "Tôi hiểu rồi, nhân lúc Trần Gia Bảo bị thương, tôi sẽ đưa cô Terai rời đi trước."

"Vậy còn ngài Takashima Seira."

Takashima Seira đã từng nghiên cứu các phương pháp của các ninja, giỏi nhất là giấu hơi thở, liền mang theo Terai Chika rồi lặng lẽ rời đi.

Trên sân, Trần Gia Bảo bị nội thương, việc sử dụng "Liệt Địa Kiếm" rất tiêu hao thể lực, nên không phát hiện ra Takashima Seira đã đưa Terai Chika rời đi.

"Phù, cuối cùng cũng kết thúc rồi."

Anh cắm "Thiên Tế Kiếm" xuống đất, thở phào một hơi nhẹ nhõm, lau mồ hôi chảy trên trán, sau đó trong lòng cảm thấy vui mừng.

Trận quyết chiến này, có thể được coi là trận chiến nguy hiểm nhất kể từ khi Trần Gia Bảo xuống núi, nếu không có Đạm Đài Thái Vũ đứng ra chắn đỡ thay anh, và nếu khi anh nuốt xuống "Côn Luân Chi" và "Tử Chi" đâm thủng kẻ thù, Cung Thiên Kình kịp thời ra tay ngăn chặn anh, vì vậy làm anh tẩu hỏa nhập ma, trận quyết chiến này, cuối cùng ai sống ai chết, e rằng nó sẽ bị đảo ngược hoàn toàn.

Tuy nhiên, mặc dù trận chiến quyết định này rất khốc liệt, nhưng Trần gia Bảo cũng đã thu hoạch được khá nhiều.

Đầu tiên, Cung Thiên Kinh và mười một vị tông sư truyền kỳ gần như đã là toàn bộ sức chiến đấu của mười gia tộc lớn ở tỉnh Ngọc Vân, bây giờ họ đều đã ngã xuống trong rừng trúc, nguyên khí của mười gia tộc lớn cũng bị tổn hại rất lớn, cũng không có cách nào đe dọa anh nữa, ngoài ra, bây giờ sau khi anh đã đột phá đến cảnh giới "truyền kỳ bán bộ", mặc dù thi triển "Liệt Địa kiếm" tiêu hao khí nhiều thể lực, nhưng ít nhất, bây giờ chân nguyên còn lại trong cơ thể cũng đủ cho anh chống lại một tông sư trung kỳ!

Chương 1484

Chương 1484

Đương nhiên, trong lòng Trần Gia Bảo biết rất rõ, mặc dù Cung Thiên Kình và mười một vị cường giả tông sư chết ở đây, nhưng trận quyết đấu này vẫn chưa kết thúc, bởi vì Trần Gia Bảo còn phải để mười gia tộc lớn phía sau phải trả cái giá thật đắt!

Trần Gia Bảo không thể không nghĩ đến Bạch Ngọc Thanh của nhà họ Bạch, nghĩ đến cô gái xinh đẹp dựa vào vòng tay mình, ôm ấp thân mật trên cầu vượt đêm đó, trong tim có chút đau đớn, nhưng anh lập tức hít một hơi thật sâu, loại bỏ những suy nghĩ đen tối ra khỏi tâm trí.

“Không hổ là chiêu cuối cùng của kiếm tiên, mặc dù tôi đã nhìn thấy nó một lần trên đỉnh núi Dương Giang, nhưng bây giờ khi nhìn thấy nó một lần nữa, tôi vẫn rất kinh ngạc.”

Đột nhiên, giọng nói du dương của Đạm Đài Thái Vũ vang lên, mặc dù giọng nói có chút bình thản, nhưng vẫn có thể nghe ra được cô ta đang thật lòng được khen ngợi.

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn Đạm Đài Thái Vũ, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh tú và hoàn mỹ của Đạm Đài Thái Vũ có một ít vết máu, trên bộ váy màu vàng nhạt sạch sẽ, gọn gàng ban đầu cũng có vài vết máu, nhưng những điều này không những không ảnh hưởng đến sự xinh đẹp của cô, ngược lại, còn có một loại mỹ mạo xinh đẹp khác, khiến người ta không khỏi yêu thương.

“Cảm ơn cô.” Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ là kẻ thù chứ không phải bạn bè, nhưng mặc dù vậy, anh vẫn cảm động bởi sự giúp ra tay đỡ hiếm hoi của Đạm Đài Thái Vũ.

“Tôi ra tay giúp anh cũng chỉ vì bản thân mình, ba năm sau, trận chiến quyết định giữa tôi và anh có ý nghĩa rất lớn đối với

tôi. Trước khi tôi và anh quyết đấu, tôi sẽ không bao giờ cho phép anh chết trong tay kẻ khác.” Đạm Đài Thái Vũ gật đầu, giọng nói vô cùng bình thản, tiếp tục: “Hơn nữa, tôi biết rằng “Phật cốt xá lợi” trong tay tôi ban đầu vốn thuộc về một người tên là Lưu Li, hơn nữa tôi cũng biết rằng cô Lưu Ly có mối quan hệ rất thân thiết với anh.

Vì lý do nào đó, bây giờ tôi không thể trả lại “Phật cốt xá lợi” cho các anh, nhưng Đạm Đài Thái Vũ tôi cũng có quan điểm của riêng tôi. Bây giờ tôi ra tay giúp anh cũng chỉ để bù đắp hổ thẹn của bản thân, vì vậy anh không cần phải cảm ơn tôi, đợi lần sau khi chúng ta gặp, anh và tôi sẽ vẫn là kẻ thù chứ không phải bạn bè!”

“Cô Thái Vũ quả nhiên rất thẳng thắn vô tư.” Trần Gia Bảo gật đầu, một tia cảm kích hiện lên trong mắt anh, nói: “Trần Gia Bảo tôi, luôn có ân báo ân, có thù báo thù, nếu hôm nay cô ra tay giúp đỡ, sau này tôi nhất định sẽ báo đáp cô, đây là báo ân. Nhưng “Phật cốt xá lợi”tôi cũng nhất định sẽ lấy từ tay cô về, đây là báo thù.”

“Phật cốt xá lợi” được tôi để lại trong Ngũ Uẩn tông, mà trong Ngũ Uẩn tông có rất nhiều cao thủ, hơn nữa cũng có rất nhiều cơ quan ngầm. Với trình độ tu luyện bây giờ của anh, ngươi muốn lấy lại “Phật cốt xá lợi”. Không phải là một chuyện dễ dàng, không, thậm chí có thể nói là một chuyện hoàn toàn không thể.” Đạm Đài Thái Vũ cầm kiếm quay người và bước xuống núi, trong khi bước đi, vừa quay lưng lại với Trần Gia Bảo nói: “Nếu anh thực sự muốn lấy lại “Phật cốt xá lợi”, vậy hãy đánh bại tôi trong trận chiến quyết định ba năm sau. Chỉ cần anh có thể thắng, tôi sẽ trả lại “Phật cốt xá lợi” bằng cả hai tay.

Đương nhiên Trần Gia Bảo thực sự sẽ không đợi ba năm mới lấy “Phật cốt xá lợi”, bởi vì nếu như vậy, không dễ gì mới làm Lưu Ly có chút cảm tình với anh, e rằng đến lúc đó tình cảm cũng sẽ bị phai nhạt đi. Đến lúc đó, Trần Gia Bảo chỉ sợ rằng đến lúc đó muốn khóc cũng không khóc được.

Vì vậy anh tự động bỏ qua những lời cuối cùng của Đạm Đài Thái Vũ, nhìn thấy Đạm Đài Thái Vũ càng lúc càng đi xa, anh mới nhớ tới Đạm Đài Thái Vũ đã đứng ra bảo vệ mình, mà bị Cung Thiên Kinh làm thương, anh lập tức cao giọng nói: “Bây

giờ cô bị thương nghiêm trọng, nếu miễn cưỡng xuống núi sợ rằng sẽ có nguy hiểm, không bằng hãy để tôi trị thương cho cô trước,đợi vết thương của cô khỏi rồi, sau đó cô lại xuống núi.”

Đạm Đài Thái Vũ không nói gì, cũng không trả lời, kiên định bước xuống núi.

Trần Gia Bảo lắc đầu lẩm bẩm một mình: “Người phụ nữ này thật là ngoan cố, mặc dù bị thương nhưng dù gì cũng là một tông sư hậu kỳ, nếu cô ta nhất quyết bỏ đi một mình, có lẽ cũng có cách để đối phó với nguy hiểm.

Dù nói như vậy, Trần Gia Bảo vẫn rút “Thiên Tế Kiếm” trên mặt đất, cách một khoảng xa đi theo Đạm Đài Thái Vũ, một khi Đạm Đài Thái Vũ thực sự gặp nguy hiểm, anh sẽ có thể kịp thời ra tay cứu giúp.

Chương 1485

Chương 1485

Đạm Đài Thái Vũ tuy bị thương, nhưng vẫn nhận ra được Trần Gia Bảo đi theo sau, ngẫm nghĩ một hồi mới biết được Trần Gia Bảo vì lo lắng cho cô sẽ gặp nguy hiểm, nhưng lại chú ý đến quan hệ thân phận của hai người là địch không phải bạn, nên len lén đi theo sau nhằm bảo vệ.

Bỗng chốc, trong lòng Đạm Đài Thái Vũ có chút ấm áp, nhếch miệng nở nụ cười nhẹ.

Cô ta không quay người vạch trần Trần Gia Bảo, sau khi thu hồi nụ cười, giả vờ không biết Trần Gia Bảo đi theo sau, cứ thế tiếp tục đi xuống núi.

Suốt đoạn đường đi theo đưa Đạm Đài Thái Vũ xuống núi, Trần Gia Bảo ngẫm nghĩ, dưới chân núi không xa có một thị trấn, Đạm Đài Thái Vũ chắc không còn gặp nguy hiểm gì nữa.

Nghĩ đến đây, anh quay về giữa lưng núi, ngồi vào chiếc xe Maybach của anh, tiếp tục lái xe xuống núi.

Và lúc này trên đỉnh núi khác của trúc lâm, Kinh Gia Minh gia chủ nhà họ Kinh, ngồi bệt xuống đất, ông ta hoàn toàn bị Trần Gia Bảo dọa đến mất hồn, trong mắt chứa đầy sự khủng hoảng và sợ hãi.

Dưới chân núi, Liễu Ngọc Phi không hề hay biết những chuyện xảy ra trên núi, cô đang dẫn dắt những người thuộc phân cục quốc an, trấn giữ ở các giao lộ lớn, phòng ngừa Terai Chika trốn thoát khỏi tay Trần Gia Bảo.

Tuyệt nhiên, Terai Chika và Takashima Seira đích thực trốn trên núi Văn Hồ, nhưng Trần Gia Bảo những tưởng đây là mồi nhử nên chưa tìm thấy hai người họ, càng không thể khiến Takashima Seira bị thương, tất nhiên, Takashima Seira đang trong trạng thái toàn thắng, dễ dàng tránh né được tai mắt của

nhóm người Liễu Ngọc Phi, dẫn theo Terai Chika trốn thoát đi xa.

Đột nhiên, người phụ trách của phân cục quốc an Vương Hạo, dẫn theo hai thuộc hạ đi đến gần một chiếc xe Maserati màu đỏ, gõ nhẹ lên cửa xe.

Cửa xe kéo xuống, lộ rõ khuôn mặt tinh tế trắng mịn của Liễu Ngọc Phi, cô ta đeo cặp kính mát, khí chất lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Trước mắt vẫn chưa có phát hiện gì, chỗ khỉ ho cò gáy này không thấy một bóng dáng nào."

Vương Hạo lắc đầu nói: "Đội trưởng Liễu, anh Trần một mình lên núi đã được một thời gian rồi, cô nói anh Trần đi một mình không thể gặp nguy hiểm gì chứ? Nói chứ Takashima Seira cũng là tông sư cường giả hậu kỳ, còn là người Nhật, đám người này trước giờ nham hiểm gian xảo, cộng thêm núi Văn Hồ này ít người, nếu họ đặt bẫy trên núi, một mình anh Trần, e rằng sẽ có nguy hiểm gì đó."

Vương Hạo chỉ là người phụ trách của phân cục quốc an thuộc tỉnh Phú Thọ, còn Liễu Ngọc Phi là từ Phan Nguyên đến, tựa như 'khâm sai đại thần', Vương Hạo khi nói chuyện với cô bất giác mang theo thái độ cung kính.

Liễu Ngọc Phi tràn đầy tự tin trước mặt Vương Hạo, tự tin nói: "Gia Bảo là thiên tài nổi trội nhất trong giới võ thuật, đừng nói Takashima Seira là tông sư cường giả hậu kỳ, cho dù là cường giả truyên kỳ của nhà họ Hoàng thuộc tỉnh Phú Thọ đến đây, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Gia Bảo."

Trước đây trên đỉnh núi Hồng Lĩnh thuộc tỉnh Hà Tĩnh, Liễu Ngọc Phi từng tận mắt chứng kiến Trần Gia Bảo dùng 'liệt địa kiếm' chém giết Phụng Bằng Thanh, sự huyền diệu cực độ của 'liệt địa kiếm' đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cô, cô tin rằng chỉ cần Trần Gia Bảo xuất chiêu 'liệt địa kiếm', cho dù là cường giả truyên kỳ của nhà họ Hoàng cũng bị bại dưới tay Trần Gia Bảo.

"Anh Trần lợi hại thế sao?"

Vương Hạo và hai thuộc hạ đứng bên cạnh anh ta bất giác phát ra tiếng kinh ngạc.

Bọn họ trường kỳ làm nhiệm vụ ở tỉnh Phú Thọ, họ nắm rất rõ tỉnh Phú Thọ, trong lòng họ, cường giả truyên kỳ của nhà họ Hoàng rất hiếm khi lộ diện, thậm chí ngay cả tên Cung Thiên Kinh họ còn không biết, nhưng trong mắt họ, Cung Thiên Kinh là sự tồn tại vô địch tuyệt đối của tỉnh Phú Thọ, không, thậm chí là Phan Nguyên đầy nhân tài ấy thì Cung Thiên Kinh cũng được xếp vào hạng nhất nhì trong cường giả, Trần Gia Bảo cho dù có lợi hại thì cũng chỉ là tông sư cường giả, sao có thể vượt cấp chiến thắng Cung Thiên Kinh được?

Chương 1486

Chương 1486

Vì thế sau khi họ nghe thấy lời của Liễu Ngọc Phi, ai nấy đều lộ vẻ hoài nghi, xem những lời Liễu Ngọc Phi nói chỉ là sự tự tin mù quáng của cô dành cho bạn trai mà thôi.

Liễu Ngọc Phi thấy họ không tin, trong lòng bất giác nổi một cơn lửa, nhưng cô cũng biết trong mắt người đời thì sự tồn tại của truyên kỳ cường giả sẽ đè ép tông sư, nếu không tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không ai tin được Trần Gia Bảo có thể chiến thắng truyên kỳ cường giả, vì thế Liễu Ngọc Phi giận thì giận nhưng không cách nào khiến họ tin tưởng, đành kìm nén cơn giận lại.

“Sẽ có một ngày để các cậu thấy được thực lực thật sự của Trần Gia Bảo!”

Trong lòng Liễu Ngọc Phi thầm nói, đột nhiên, thông qua kính mát màu đen, nhìn thấy trên quốc lộ núi Bàn, một chiếc Maybach phóng nhanh đến, là xe của Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo về đến rồi.”

Liễu Ngọc Phi mừng rỡ, lập tức mở cửa xe bước xuống.

Nhóm người Vương Hạo cũng tràn đầy tinh thần, tuy họ không tin Trần Gia Bảo có thể chém giết truyên kỳ cường giả, nhưng không giảm thiểu sự tôn kính của họ đối với tông sư cường giả Trần Gia Bảo.

Nhanh chóng, chiếc Maybach dừng lại trước mặt họ, cửa xe mở ra, Trần Gia Bảo bước xuống.

“Gia Bảo, anh về rồi. Ơ! Anh bị thương ư? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao toàn thân anh đều là máu vậy?”

Liễu Ngọc Phi vừa gỡ bỏ kính mát vừa bước đến trước, được một phen hú vía khi thấy quần áo của Trần Gia Bảo nhuốm

đầy máu, cô nhanh chân bước đến bên cạnh Trần Gia Bảo, nắm lấy cánh tay anh, trong lòng lo lắng vô cùng.

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Yên tâm, anh không sao, máu này đều là của người khác."

Liễu Ngọc Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó trong lòng thắc mắc, nếu đã là máu của người khác, không lẽ của Takashima Seira và Terai Chika ư?

Vương Hạo cũng kinh ngạc theo, liền hỏi: "Người khác? Không lẽ là của Takashima Seira và Terai Chika? Anh Trần, không lẽ anh giết cả hai người họ rồi sao?"

Hai thuộc hạ đứng bên cạnh đơ người luôn, anh Trần đúng là hung hãn, giết hai mạng người mà máu nhuốm đầy quần áo như thế thì thủ đoạn phải tàn nhẫn đến mức nào đây?

"Không phải."

Trần Gia Bảo tiếp tục lắc đầu nói: "Tin tức Takashima Seira và Terai Chika trên núi Văn Hồ là giả, mười gia tộc lớn vì muốn đối phó với anh nên đã tung tin đồn giả, lừa anh vào sâu trong trúc lâm núi Văn Hồ, còn phái đến rất nhiều cường giả, định giết chết anh trên núi Văn Hồ, nhưng tiếc rằng 'vỏ quýt dày có móng tay nhọn', những người đến vây sát anh đều chết dưới kiếm của anh rồi, vì thế trên quần áo anh mới nhuốm đầy máu như vậy."

Vừa dứt lời, dường như có động đất xảy ra vậy, tất cả những người đang nghe đều kinh hoàng, không… không ngờ đây là do mười gia tộc lớn tỉnh Phú Thọ, vì muốn đối phó Trần Gia Bảo mà bày ra cái bẫy này? Vả lại còn phái đến rất nhiều cường giả nữa.

Liễu Ngọc Phi liền thốt lên kinh ngạc, tiếp đến trong lòng dấy lên sự sợ hãi và nói: "Hành động của mười gia tộc lớn không ngờ nhanh đến thế, xem ra bọn họ không nhịn được nữa, Gia Bảo, lần sau khi có nhiệm vụ mới, nói gì thì em cũng không đồng ý anh đi một mình nữa, lần này may rằng anh không sao, nếu không… nếu không em…"

Nói đến đây, trong mắt Liễu Ngọc Phi rưng rưng nước mắt, lần đầu tiên lộ sự yếu ớt trước mặt nhiều người như thế.

Trong lòng Trần Gia Bảo thấy ấm áp, cười với cô và nói: “Yên tâm đi! Mười gia tộc lớn hiện tại không còn năng lực đối phó với anh nữa rồi.”

“Tại sao?”

Trong lòng Liễu Ngọc Phi vừa lo lắng vừa sợ hãi, nên chưa kịp hiểu ý nghĩa câu nói của Trần Gia Bảo.

Trong đầu Vương Hạo bỗng lóe lên tia sáng, đột nhiên phản ứng ngay, nhưng lại thấy kinh hoàng không dám tin, liền hỏii: “Anh Trần, mười gia tộc lớn lần này vì muốn đối phó với anh đã phái đến tổng cộng bao nhiêu tông sư cường giả?”

Chương 1487

Chương 1487

Anh ta biết cảnh giới của Trần Gia Bảo là tông sư hậu kỳ, vậy mười gia tộc lớn vì Trần Gia Bảo, chắc chắn sẽ phái tông sư cường giả đến mới đúng, vì vậy anh ta không hỏi đối phương phái đến bao nhiêu cường giả mà hỏi thẳng đối phương phái đến bao nhiêu tông sư.

Trần Gia Bảo thản nhiên đáp: "Tổng cộng mười một vị tông sư cường giả, bao gồm trong đó có một sơ kỳ, ba trung kỳ và bảy hậu kỳ tông sư cường giả…"

Lời nói anh chưa dứt thì Liễu Ngọc Phi và nhóm người Vương Hạo đều đơ người luôn. Trời ạ! Mười một vị tông sư cường giả, trong đó còn có đến bảy vị tông sư hậu kỳ, đội ngũ như thế cho dù tìm khắp Việt Nam, cũng là một đội ngũ mạnh kinh khủng, không ai dám xem nhẹ, đội ngũ kinh khủng như thế vây sát anh Trần, còn bị Trần Gia Bảo giết ngược lại, quả thật khiến người khác kinh hoàng!

Tuy nhiên, vẫn chưa chờ đến lúc bọn họ tiêu hóa thông tin này, Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Ngoại trừ mười một vị tông sư ra, truyên kỳ cường giả của nhà họ Hoàng cũng ra mặt, anh ta tên Cung Thiên Kinh, thực lực đã đến cảnh giới truyên kỳ trung kỳ, và còn đang tiến đến vô hạn cận truyên kỳ hậu kỳ, đích thực là một đối thủ đáng gờm!

Vừa dứt lời, tất cả mọi người lại kinh hoàng lần nữa, không ngờ… không ngờ truyên kỳ trung kỳ cường giả cũng lên núi Văn Hồ giết Trần Gia Bảo, nếu không phải tận tai nghe Trần Gia Bảo nói, có đánh chết bọn họ cũng không tin, tuy nhiên điều khiến họ kinh hoàng hơn hết là khi đối diện với sự vây sát của truyên kỳ trung kỳ cường giả và mười một tông sư cường giả, anh Trần có thể bảo toàn tính mạng xuống núi, không,

không chỉ xuống núi, nghe lời nói của Trần Gia Bảo thì những người vây sát anh đều chết dưới kiếm anh rồi.

Vương Hạo liền trừng to đôi mắt, trong lòng dậy sóng, giọng khẽ run hỏi: "Anh Trần, anh… anh đã giết hết… mười một vị tông sư cường giả… và truyên kỳ trung kỳ cường giả… rồi sao?"

Câu hỏi của Vương Hạo cũng là điều mà mọi người xung quanh muốn biết, liền trừng to đôi mắt, kinh hoàng nhìn sang Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo gật đầu đáp: "Không sai, họ đều chết dưới kiếm của tôi, qua trận chiến này, nguyên khí của mười gia tộc lớn bị tổn thất nặng nề, chính vì thế nên tôi mới nói mười gia tộc lớn không còn năng lực có thể đối phó với tôi nữa."

Nghe đích thân Trần Gia Bảo thừa nhận, nhóm người Vương Hạo tràn đầy sự kinh hoàng, toàn bộ hóa đá tại chỗ. Trời ạ! đối diện với đội ngũ mạnh như thế mà anh Trần có thể đảo ngược lại giết chết đối phương, đúng là kỳ tích!

"Thì ra thực lực của anh Trần đã đến bước đáng sợ như thế, qua trận chiến này, toàn tỉnh Phú Thọ không còn ai là đối thủ của anh nữa, quả thật lợi hại! Đáng cười nhất là lúc đội trưởng Liễu nói với tôi là cảnh giới truyên kỳ cũng không phải là đối thủ của anh, tôi còn không tin, thì ra… thì ra tất cả đều là sự thật!"

Nghĩ đến đây, Vương Hạo bất giác cảm thấy càng tôn trọng Trần Gia Bảo hơn, đó là sự tôn trọng xuất phát từ tận đáy lòng, đối với cường giả!

Liễu Ngọc Phi cũng thấy chóng mặt, tuy cô có tự tin tuyệt đối đối với thực lực của Trần Gia Bảo, nhưng cô vẫn không dám tin, đối diện với sự vây sát của mười một vị tông sư và một vị truyên kỳ, Trần Gia Bảo vẫn có thể chiến thắng, có thể nói Trần Gia Bảo lần nữa khiến cô kinh ngạc.

Tiếp theo đó, Liễu Ngọc Phi nghĩ đến trước đó Vương Hạo còn nghi ngờ thực lực của Trần Gia Bảo, lập tức nhìn sang Vương Hạo, thấy Vương Hạo vừa kinh hoàng vừa tôn kính, trong lòng không khỏi cảm thấy kiêu ngạo.

“Chúng ta rời khỏi đây trước, cụ thể như nào trên đường anh sẽ kể cho em nghe.”

Trần Gia Bảo vừa nói vừa kéo tay của Liễu Ngọc Phi, đi về phía xe Maybach, đồng thời nói với Vương Hạo: “Xe của Ngọc Phi chốc nữa các cậu lái về, ngoài ra, thi thể của Cung Thiên Kinh bọn họ còn trong trúc lâm, cậu phái một nhóm người lên đó dọn dẹp, giúp tôi đưa thi thể của họ đưa về mười gia tộc lớn, xem như là món quà đáp lễ của tôi dành cho họ.”

“Vâng.”

Vương Hạo lập tức cung kính vâng theo, đồng thời trong lòng nghĩ, anh Trần quả nhiên là người hung hãn, đưa thi thể về cho mười gia tộc lớn, chắc chắn mười gia tộc lớn sẽ tức chết thôi!

Chương 1488

Chương 1488

“Gia Bảo, chúng ta trở về thành phố Yên Bái hả? Liễu Ngọc Phi ngồi ở ghế lái phụ, thắt dây an toàn.

“Không, đi đến thành phố Thái Bình, tôi có vài chuyện quan trọng, cần Ngụy Phong Lăng đi làm.”

Trần Gia Bảo nói xong, chân đạp ga, lái xe về phía thành phố Thái Bình.

Liễu Ngọc Phi tò mò hỏi: “Là chuyện gì vậy?”

Trong mắt Trần Gia Bảo hiện lên một tia sắc nét, nói: “Đám người Cung Thiên Kinh và Hề Vũ Triều một khi chết, mười gia tộc lớn gia tộc, không, chuẩn xác mà nói là bảy đại gia tộc bị tổn thất nặng nề, nhưng chỉ như vậy thì vẫn chưa đủ, hiện tại đã đến lúc để bọn họ phải chân chính trả giá đắt, tôi muốn bọn họ phải xóa tên khỏi tỉnh Phú Thọ.”

Lúc anh nói những lời này, trong lúc cố ý hay vô tình đã đem nhà họ Bạch loại trừ ra ngoài, nghĩ tới Bạch Ngọc Thanh, Trần Gia Bảo lại ập một trận phiền não khó hiểu.

Lại nói sau khi Trần Gia Bảo lái xe rời đi, Vương Hạo cũng nghe theo Trần Gia Bảo phân phó, mang theo mười mấy nhân viên, thẳng đường đi về phía rừng trúc núi Văn Hổ, dự định đi nhận thi thể cho đám người Cung Thiên Kinh và Hề Vũ Triều.

Nửa giờ sau, bọn họ đã đi tới rìa rừng trúc, một đội viên đột nhiên nói: “Vương đội, cậu Trần chúng ta thật sự là nghịch thiên đến nổ tung, một vị cường giả truyền kỳ, cộng thêm mười một vị tông sư cường giả, dĩ nhiên đều bị cậu Trần giết ngược lại rồi, chẳng lẽ cậu Trần đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên rồi?”

Đội viên này tên là Điền Chí, trong nhận thức trước kia của anh ta, ngoại trừ siêu cấp cường giả cảnh giới Tiên Thiên ra, trên đời này còn có ai có thể chém giết cường giả truyền kỳ? Càng đừng nói lần này Trần Gia Bảo phải đối mặt, vẫn là truyền kỳ cường giả và mười một vị tông sư cường giả vây công!

Cho nên Điền Chí không thể không hoài nghi, Trần Gia Bảo có thể đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên huyền diệu lại huyền bí đó trong truyền thuyết.

"Không có khả năng." Vương Hạo lắc đầu nói: "Tôi từng đặc biệt hỏi đội trưởng Liễu, cảnh giới cậu Trần đích thật là Tông sư hậu kỳ, trừ phi đội trưởng Liễu lừa gạt tôi, chỉ là vì sao cậu Trần có thể chém giết cường giả truyền kỳ, tôi cũng không rõ lắm."

Đương nhiên, hiện tại Trần Gia Bảo đã đột phá tới "nửa bước truyền kỳ", đây không phải là điều Vương Hạo có thể biết.

Điền Chí vẫn muốn nói cái gì, đột nhiên, Vương Hạo khẽ nhíu mày, nói: "Các người ngửi thấy không, trong gió núi có một tia mùi máu tanh, điều này chứng tỏ chúng ta sắp tới nơi rồi, tăng tốc độ, tranh thủ hôm nay đem 'Đại Lễ' tặng cho mười gia tộc lớn."

Bọn họ càng đi về phía trước, mùi máu tanh trong gió càng nồng đậm, bọn họ càng kinh hãi, đến lúc bọn họ đi tới địa điểm giao chiến, đã hoàn toàn khiếp sợ.

Chỉ thấy chung quanh khắp nơi đều là thi thể, mặt đất đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ đen, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí, mà điều càng chấn động chính là mặt đất trong rừng trúc khắp nơi đều là vết nứt thật dài, trong vòng năm mươi mét vỡ vụn không hết, vô số tu trúc bẻ gãy trên mặt đất, so với cảnh tượng bị bão cuốn qua còn khoa trương hơn, khắp nơi cho thấy nơi này vừa mới xảy ra một trận quyết chiến thảm thiết!

"Khó trách cậu Trần cả người đẫm máu, nơi này quả thực quá thảm thiết." Điền Chí kinh ngạc nói.

Nội tâm Vương Hạo cũng khiếp sợ, bất quá dù sao anh ta cũng là người phụ trách, lúc nào cũng nhớ rõ nhiệm vụ của mình,

lập tức nói: “Đừng hoảng sợ, mau đi xem xét phân biệt thi thể, đến lúc đó còn phải đem bọn họ làm ‘đại lễ’ đưa về nữa.”

“Rõ, Vương đội.”

Đám người Điền Chí đáp một tiếng, lập tức phân tán ra đi thu dọn thi thể.

Đột nhiên có người kinh hô một tiếng, nói: “Vương đội, mau tới đây, tôi tìm được thi thể tông sư nhà họ Hề, Hề Vũ Triều, trời ơi, ngay cả tay của ông ta cũng bị chặt đứt, chết thật thảm mà.”

Chương 1489

Chương 1489

Vương Hạo vội vàng dẫn người đi đến, quả nhiên, chỉ thấy thi thể Hề Vũ Triều mở to hai mắt ngã trên đất, chết thảm đến mức nào, thậm chí, từ biểu cảm của ông ta cũng có thể nhìn ra ông ta đã hoảng sợ như thế nào trước khi chết.

"Hề Vũ Triều chính là cường giả đã thành danh ở tỉnh Phú Thọ từ lâu, không ngờ ông ta lại chết ở nơi này." Trong lòng Hạo khiếp sợ vô cùng, sau đó thán phục nói: "Lúc trước khi tôi đi đến nhà họ Hề, từng gặp qua Hề Vũ Triều một lần, lúc đó ông ta hăng hái biết bao, đối với tôi còn khinh thường một chút, hiện tại lại chết thảm ở chỗ này, còn phải tôi đến thu thi thể cho ông ta. Chậc chậc, cuộc sống này thật đúng là trào phúng mà."

"Vương đội, tôi phát hiện thi thể Quế Việt Nhiên rồi."

"Ở đây còn có Du Nam, còn có cả Khang Trường Minh, hai người bọn họ đều là cường giả tông sư hậu kỳ…"

"Trời ơi, tôi tìm được thi thể Quế Đan Hữu."

"Vương đội mau tới đây, Phù Minh Giám cũng chết ở chỗ này…"

Từng cái tên một bị gọi ra, vương Hạo và những người khác đều sợ ngây người, những người này đều là cường giả tông sư nổi danh ở tỉnh Phú Thọ, riêng lẻ xách ra, đều là những tồn tại khiến bọn họ phải ngưỡng vọng, không ngờ rằng vậy mà toàn bộ lại chết ở nơi này.

Vương Hạo vừa khiếp sợ vừa kính nể, thở dài: "Ban đầu cậu Trần nói anh ấy giết mười một vị tông sư cường giả, trong lòng tôi còn có chút không tin, nhưng bây giờ nhìn thấy thi thể của Hề Vũ Triều thì không thể không cảm thán một câu, cậu

Trần quá tuyệt vời rồi. Tỉnh Phú Thọ này về sau, chỉ sợ chính là thiên hạ của cậu Trần rồi."

Mọi người xung quanh nhao nhao gật đầu, sâu sắc cho là được.

Không bao lâu sau, Điền Chí liền đi tới trước mặt Vương Hạo báo cáo, nói: "Vương đội, tổng cộng tìm được mười hai thi thể, trong đó thân phận mười một thi thể đã được xác nhận rõ ràng, phân biệt là nhà họ Hoàng, nhà họ Hề, nhà họ Bùi và các gia tộc tông sư cường giả lớn khác. Ngoài ra, còn có một thi thể người già, phần đầu đã bị chặt đứt, tuy chúng tôi tìm được đầu của ông ta nhưng trước nay chúng tôi chưa từng gặp qua ông ta. Có lẽ… Có lẽ chính là những gì cậu Trần nói là cường giả truyền kỳ Cung Thiên Kinh."

"Dẫn tôi đi xem một chút." Tinh thần Vương Hạo chấn động, vội vàng đi theo Điền Chí, chỉ thấy đầu thi thể đã ghép vào cổ, cả người da chảy xệ, trên mặt đầy những vết bớt lốm đốm, thật sự không nhận ra đây là ai, chỉ có thể nhíu mày nói: "Nếu thi thể xuất hiện ở đây, vậy hẳn là cường giả truyền kỳ trong miệng cậu Trần, mặc kệ đi, các người mang những thi thể này xuống núi, rồi tìm người phân biệt đưa đến cho nhà họ Hoàng và các gia tộc khác. Khà khà, nghĩ đến đã kích thích rồi."

Điền Chí cười khổ nói: "Vương đội, cậu Trần bảo chúng ta đem thi thể đưa về cho những đại gia tộc kia, đây chính là cái tát trần trụi và khiêu khích mà, đám người nhà họ Hoàng có thể sẽ nhận một cơn thịnh nộ mà giết chết người bên chúng ta cử đi không chứ?"

"Tuyệt đối không thể!" Vương Hạo chắc chắn nói: "Chờ bọn họ nhìn thấy thi thể, phỏng chừng trong lòng chỉ còn lại sự sợ hãi cậu Trần, làm gì còn tâm trí tức giận mà giết người chứ? Cậu yên tâm đi."

Điền Chí lập tức phản ứng lại, trong lòng đối với Trần Gia Bảo cũng càng thêm kính sợ, cảm thán: "Cậu Trần dùng sức một mình, làm kinh sợ mười gia tộc lớn, đây quả thực là quá khó tin, mấu chốt là cậu Trần còn chưa tới hai mươi tuổi, so với tôi còn nhỏ hơn nhiều tuổi, chênh lệch giữa người và người thật lớn!"

Vương Hạo cười khà khà, cầm một chiếc lá trúc chơi đùa, nói: "Người trẻ tuổi cậu tâm thật lớn, còn so sánh mình với cậu Trần, nhưng mà chúng ta tuy rằng kém cậu Trần, nhưng cố gắng đề cao bản thân, luôn có thể thành công trong sự nghiệp, đàn ông mà, cũng không thể ngồi ăn chờ chết được phải không."

Điền Chí nặng nề gật đầu!

Lại nói Trần Gia Bảo nửa đường đã thay một bộ quần áo sạch sẽ sảng khoái, sau khi trở về đến biệt thự nhà họ Ngụy ở thành phố Thái Bình, anh em Ngụy Phong Lăng và Ngụy Nhã Huyên biết được Trần Gia Bảo tới thì vui mừng, vội vàng ra ngoài nghênh đón, thậm chí, ngay cả Tiêu Ngọc Tuyết cũng đi theo.

Chương 1490

Chương 1490

Bọn họ vừa mới đi tới sân biệt thự thì vừa lúc gặp được Trần Gia Bảo và Liễu Ngọc Phi đang đi về phía biệt thự.

Ngụy Nhã Huyên đã mấy ngày không gặp Trần Gia Bảo, giờ chợt nhìn thấy người yêu thì vui mừng khôn xiết, không cả bận tâm Liễu Phi Ngọc còn ở bên cạnh đã lập tức nhảy vào trong ngực Trần Gia Bảo, cười hì hì nói: "Anh không phải ở thành phố Yên Bái sao, sao đột nhiên trở về rồi?"

Trần Gia Bảo ôm viên ngọc bích thơm ngát, trong lòng tràn đầy cảm xúc, nhẹ nhàng vỗ lưng Ngụy Nhã Huyên, giọng nói trong suốt ở bên tai cô ấy nói: "Nếu anh không trở về, chỉ sợ người nào đó sẽ tương tư khó chịu, trực tiếp bay đến thành phố Yên Bái tìm anh rồi."

"Xí, ai tương tư khó chịu chứ?"

Khuôn mặt Ngụy Nhã Huyên đỏ hồng, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào, khẽ xì một tiếng rồi lập tức đẩy Trần Gia Bảo ra, đỏ mặt đi tới bên cạnh Liễu Phi Ngọc chào hỏi cô ta.

Tuy rằng cô ấy và Liễu Phi Ngọc là tình địch, nhưng cho dù nói như thế nào thì giữa hai người cũng trải qua một thời gian ở chung, coi như là trở thành bạn bè tốt của nhau.

Ngụy Phong Lăng đi tới, vỗ vỗ bả vai Trần Gia Bảo, cười nói: "Gia Bảo, sao anh đột nhiên trở về vậy?"

"Đi vào rồi nói sau."

Trần Gia Bảo và Ngụy Phong Lăng đi vào phòng khách biệt thự, nói ngắn gọn về những gì trải qua mấy ngày nay của mình.

Sau khi nghe Trần Gia Bảo chém giết một đám cường giả tông sư, cùng một vị cường giả truyền kỳ, anh em Ngụy Phong

Lăng và Tiêu Ngọc Tuyết đều sợ ngây người, tuy Trần Gia Bảo chỉ là nói tóm lược qua loa, nhưng nghĩ cũng không cần nghĩ, quá trình này khẳng định là nguy hiểm vạn phần!

Ngụy Nhã Huyên sau đó sợ hãi, lập tức nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, phảng phất chỉ cần cô ấy buông tay, Trần Gia Bảo sẽ biến mất khỏi trước mắt cô ấy.

Ngụy Phong Lăng vừa khiếp sợ vừa hưng phấn, bởi vì anh ta đã nhìn thấy cơ hội cực lớn, nói: "Đám người Cung Thiên Kinh và Hề Vũ Triều một khi chết thì nhà họ Hoàng sẽ tổn thất nặng nề, chuyện này đối với nhà họ Ngụy mà nói, đây là cơ hội tốt hiếm có!"

Trong mắt Trần Gia Bảo hiện lên vẻ tán thưởng, nói: "Đây là một trong những mục đích của tôi trở về thành phố Thái Bình, mấy ngày tiếp theo, tôi sẽ khiến đám gia tộc nhà họ Hoàng phải rơi vào trong tình cảnh bấp bênh, mà nhà họ Ngụy có thể nhân cơ hội dìm bọn họ xuống, từ đó thay thế nhà họ Hoàng, nhảy vọt trở thành gia tộc cường đại nhất của tỉnh Phú Thọ."

Thay thế nhà họ Hoàng, trở thành gia tộc cường đại nhất tỉnh Phú Thọ!

Ngụy Nhã Huyên và Tiêu Ngọc Tuyết giật mình, trở thành gia tộc cường đại nhất của tỉnh Phú Thọ, đối với hai người bọn họ mà nói là một mục tiêu không thể đạt được.

Trong mắt Ngụy Phong Lăng lại hiện lên hào quang kích động cuồng nhiệt, trở thành gia tộc mạnh nhất tỉnh Phú Thọ, đối với Ngụy Phong Lăng mà nói, trước kia chỉ có thể nghĩ qua một chút nhưng bây giờ lại có cơ hội vô hạn trở thành hiện thực, anh ta biết, tất cả đều là nhờ Trần Gia Bảo mang đến!

Tuy rằng đã không phải là lần đầu tiên xác định, nhưng Ngụy Phong Lăng vẫn lại lần nữa xác nhận, có thể kết giao với Trần Gia Bảo, tuyệt đối là lựa chọn chính xác nhất trong cả đời này anh ta từng làm!

Lúc này, Ngụy Phong Lăng cảm kích nói: "Gia Bảo, cám ơn anh, nhưng mà chỉ lấy khối lượng vốn của nhà họ Ngụy mà nói, cho dù gia tộc nhà họ Hoàng bị tổn thất nặng nề, nhưng cũng không phải nhà họ Ngụy có đủ để vốn mua lại."

Trần Gia Bảo cười thần bí nói: “Yên tâm, điểm này tôi tự có sắp xếp, tôi sẽ vận dụng vốn của tỉnh Hà Tĩnh để giúp nhà họ Ngụy, mặt khác tôi muốn cho tập đoàn Gia Vy sáp nhập vào tỉnh Phú Thọ, trở thành một trong những tập đoàn lớn mạnh nhất tỉnh Phú Thọ!”

Phan Phi Uyên đã từng đồng ý với Trần Gia Bảo, sau khi cô ta bàn giao xong chức vụ chủ tịch của tập đoàn Minh Nhiên thì sẽ từ chức để đến tập đoàn Gia Vy làm việc cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đưa tập đoàn Gia Vy vào tỉnh Phú Thọ, đúng lúc có thể để Phan Phi Uyên làm người phụ trách bên tỉnh Phú Thọ. có được Phan Phi Uyên đầy mánh khoé thương mại cao siêu, lại có thêm sự giúp đỡ từ phía nhà họ Nguỵ, tập đoàn Gia Vy chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành công ty có vốn vững mạnh nhất tỉnh Phú Thọ, việc này cũng không mấy khó khăn.

Chương 1491

Chương 1491

Đầu tiên đương nhiên là Trần Gia Bảo có đủ khả năng thu mua lại tài sản của nhà họ Hoàng và các gia tộc lớn… Không, cũng không thể nói là thu mua, mà nên nói là thu hoạch!

Trần Gia Bảo lập tức gọi cho Phan Phi Uyên, sau khi bàn bạc cùng với Phan Phi uyên lại gọi cho Hàn Đông Vy để cô nhanh chóng đến tỉnh Phú Thọ một chuyến.

hông bàn đến sự sắp xếp của Trần Gia Bảo, bây giờ trong phòng của Bùi Tuệ Lâm tại biệt thự nhà họ Bùi, Lưu Vũ Tình đang nằm sấp trên chiếc giường lớn mềm mại, chiếc váy màu xanh có chút xộc xệch, để lộ đôi cánh tay trắng nõn, cầm điện thoại chơi vô cùng buồn chán, đột nhiên lại vứt điện thoại sang một bên, có chút bực dọc nói: "Tuệ Lâm, cậu nói xem chừng nào tụi mình mới được đi thành phố Yên Bái? Nếu cứ như thế này, nói không chừng Gia Bảo đã rời khỏi Yên Bái rồi."

Bùi Tuệ Lâm ngồi trước bàn trang điểm, giữa hai lông mày có chút cau có, khổ sở nói: "Tớ cũng muốn ra khỏi cửa vậy, nhưng ai mà biết anh tớ lại cấm túc tớ ở đây không cho ra ngoài, cũng không biết khi nào anh ấy mới bỏ lệnh cấm túc, Vũ Tình tốt bụng, cậu lại tiếp tục ở đây với mình vài ngày nha."

Thì ra cách đây vài ngày sau khi Lưu Vũ Tình và Bùi Tuệ Lâm đến nhà họ Bùi thì đều ở trong nhà, ban đầu Lưu Vũ Tình muốn đến thành phố Yên Bái để có một "cuộc gặp gỡ tình cờ thật đẹp" với Trần Gia Bảo.

Nhưng cũng không biết chuyện gì mà Bùi Thanh Phong ra lệnh cấm túc Bùi Tuệ Lâm, nghiêm cấm cô ấy ra khỏi nhà, thậm chí còn cắt cử hai người giám sát Bùi Tuệ Lâm.

Tuy Bùi Tuệ Lâm rất bực tức, nhưng cũng chỉ ngoan ngoãn ở trong nhà, mà Lưu Vũ Tình lại là bạn thân nhất của Bùi Tuệ Lâm, nhìn thấy Bùi Tuệ Lâm bị quản thúc ở nhà một mình vô cùng buồn chán, cô đành ở bên Bùi Tuệ Lâm, tạm thời huỷ bỏ kế hoạch đến thành phố Yên Bái.

Lúc này không biết Lưu Vũ Tình đang nghĩ gì, từ trên giường nhảy xuống suy đoán: "Cậu nói xem, có phải anh cậu biết tụi mình muốn đi Yên Bái tìm Trần Gia Bảo, nên mới ra lệnh cấm túc cậu?"

"Chắc là như vậy rồi…" Bùi Tuệ Lâm chưa nói xong, đột nhiên phụt một cái, có chút chột dạ: "Hừ, ai muốn đi Yên Bái tìm Trần Gia Bảo chứ, tớ chẳng qua là muốn đi cùng cậu thôi."

Nhìn thấy dáng vẻ giấu đầu lòi đuôi của bạn thân mình, Lưu Vũ Tình phì cười một tiếng, đi qua kéo cánh tay của Bùi Tuệ Lâm, gật đầu theo lời cô ấy nói: "Phải phải phải, xứng đáng là chị em tốt của tớ, đúng là suy nghĩ cho tớ, có điều là tớ cảm thấy cậu chỉ làm tới mức đó thì thiếu chút thú vị."

"Thiếu gì chứ?" Bùi Tuệ Lâm tò mò hỏi.

Lưu Vũ Tình đảo mắt một cái rồi đột nhiên bước tới một bước ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Bùi Tuệ Lâm, cười ở bên tai cô ấy: "Cậu cũng biết bên cạnh Trần Gia Bảo có rất nhiều cô gái xinh đẹp, mà ai cũng đều rất ưu tú, nếu tớ muốn cướp lấy Trần Gia Bảo, một mình tớ không đủ sức để làm được, nếu cậu thật sự nghĩ cho tớ, chi bằng cậu với tớ liên kết với nhau, hai người chị em tụi mình đồng lòng, cùng nhau quyến rũ Trần Gia Bảo, chắc chắn có thể cả hồn của Trần Gia Bảo cũng bị lôi ra ngoài. Đến lúc đó cậu đá Trần Gia Bảo đi, thì có thể trả thù anh ta rồi, mà đến cuối cùng bên cạnh Trần Gia Bảo chỉ còn lại một mình tớ, khiến cho cả trái tim Trần Gia Bảo hoàn toàn dành cho tớ, hai đứa mình ai cũng đạt được mục đích của riêng mình, cậu cảm thấy thế nào?"

Trái tim Bùi Tuệ Lâm nhảy lên, trước đây Lưu Vũ Tình đã từng đề nghị điều tương tự như vậy, chỉ là lúc đó chủ yếu là nói đùa thôi, nhưng hiện tại Bùi Tuệ Lâm có thể cảm nhận được lần này Lưu Vũ Tình thật sự nghiêm túc.

Cô chiêm nghiệm mãi không thể diễn tả được, nhưng nói đến chủ đề này trong ánh mắt loé lên một sự lúng túng, cả trái tai

cũng đỏ lên, nói: “Hai đứa mình… hai đứa mình quyến rũ Trần Gia Bảo, cậu nói xem Trần Gia Bảo có thể động lòng không?”

Mắt Lưu Vũ Tình sáng lên, trong lòng biết sắp có kịch hay, ngay lập tức ưỡn ngực, biểu lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo ngập tràn năng lực, nói: “Đó là lẽ đương nhiên, dù sao hai đứa mình cũng là hai cô gái xinh đẹp của tỉnh Phú Thọ này, nhìn hết cái tỉnh Phú Thọ, ngoại trừ một số ít cô gái xinh đẹp như Bạch Ngọc Thanh và Nhậm Mộng Vũ có thể so sánh với chúng ta thì còn cô gái nào có thể sánh bằng chúng ta nữa chứ?

Dù cho cô gái bên cạnh Trần Gia Bảo đẹp như thế nào, nhiều lắm cũng chỉ ngang ngửa hai đứa mình, hai cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc như mình chủ động tấn công, chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ gục ngã trước sắc đẹp của hai người chúng ta, trở thành kẻ tôi tớ dưới trướng hai đứa mình.”

Chương 1492

Chương 1492

Đương nhiên, dựa vào những hiểu biết của cô ta với Bùi Tuệ Lâm cũng có thể loáng thoáng nhìn ra được Bùi Tuệ Lâm có một chút cảm tình mông lung với Trần Gia Bảo, nếu không thì cô ta cũng không chủ động kéo Bùi Tuệ Lâm vào chuyện này làm gì.

Nghe Lưu Vũ Tình nói xong, trong lòng Bùi Tuệ Lâm có chút dao động, nhưng cô ta không thể thừa nhận rằng bản thân mình thích Trần Gia Bảo, mà không ngừng nhủ trong lòng rằng mình làm như vậy hoàn toàn là để trả thù.

Bùi Tuệ Lâm đang định gật đầu đồng ý thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, đồng thời là tiếng của Bùi Thanh Phong: "Tuệ Lâm, là anh đây."

Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình cau mày cùng một lúc, tiếp theo sau đó Lưu Vũ Tình liền buông chiếc eo nhỏ nhắn của Bùi Tuệ Lâm ra, sửa sang lại chiếc váy.

Ngay sau đó, Bùi Thanh Phong đẩy cửa đi vào.

Khoé miệng anh ta đang mỉm cười, giữa hai đầu lông mày đầy khí phách tao nhã, dường như đã gặp phải chuyện vui rất to lớn.

Bùi Tuệ Lâm nhìn anh ta trong lòng đầy hờn giận, lúc này vẻ mặt cô không có chút vui vẻ gì dành cho anh ta, nói: "Anh cấm túc em ở đây bây giờ lại đến tìm em để làm gì?"

Bùi Thanh Phong cười nói: "Anh đến đây để thông báo cho em, từ bây giờ trở đi em được tự do đi lại rồi."

"Thật không?" Mắt Bùi Tuệ Lâm sáng rỡ, huỷ bỏ lệnh cấm túc đồng nghĩa với việc cô có thể đi đến Yên Bái rồi, ngay lập tức

cô ta và Lưu Vũ Tình nhìn nhau đều thấy được nét vui mừng trong mắt người kia.

Dường như Bùi Thanh Phong đã nhìn ra suy nghĩ của Bùi Tuệ Lâm, ánh mắt chợt sáng lên, hời hợt nói: "Bọn em định đi Yên Bái tìm Trần Gia Bảo đúng không? Anh khuyên bọn em không cần đi đâu, tránh lãng phí thời gian, vì Trần Gia Bảo đã đi đến núi Vân Hồ ở thành phố Hải Dương rồi."

Nghe Bùi Thanh Phong nói ra suy nghĩ của mình, Bùi Tuệ Lâm hoảng sợ trong lòng, sau khi nghe xong nửa câu sau liền vô thức hỏi: "Trần Gia Bảo đến nói Vân Hồ để làm gì?"

Lưu Vũ Tình cũng tò mò như thế."

Bùi Thanh Phong không trả lời câu hỏi đó: "Không chỉ Trần Gia Bảo đi núi Vân Hồ, mà cả ông Khang Trường Minh cũng đi."

"Ông Khang cũng đi sao, lẽ nào… lẽ nào là vì đối phó với Trần Gia Bảo?" Bùi Tuệ Lâm lập tức kêu lên, Khang Trường Minh chính là tông sư cường giả hậu kỳ của nhà họ Bùi, thực lực dũng mãnh, có thể xem đây là trụ cột của sự tồn tại của nhà họ Bùi, thậm chí ngay cả ba của cô ta cũng vô cùng kính trọng ông Khang, bây giờ cả ông Khang và Trần Gia Bảo đều đang ở núi Vân Hồ, ngoài việc đối phó với Trần Gia Bảo ra cô ta thật sự không thể nghĩ ra được khả năng thứ hai.

Lưu Vũ Tình cũng bị sửng sốt, nhưng ngay sau đó cô ta liền thở phào, vẻ mặt vô cùng bình thản nói: "Tôi đã nhìn thấy sức mạnh của Trần Gia Bảo rồi, anh ấy từng một mình giết chết ba vị tông sư cường giả tại resort Sakura, sức mạnh của ông Khang tuy rất mạnh, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo."

Bùi Tuệ Lâm cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bùi Thanh Phong tiếp tục cười nói: "Chỉ dựa vào sức mạnh của ông Khang quả thực không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, nhưng tiếc là ngoài nhà họ Nguỵ đã phản bội tỉnh Phú Thọ, nhà họ Tang đã từng bị Trần Gia Bảo chà đạp, và cả nhà họ Bạch không muốn ra mặt, còn có bảy gia tộc lớn khác bao gồm cả nhà họ Hoàng, tổng cộng mười mấy vị tông sư cường

giả, tất cả đều được gửi đến núi Vân Hồ vây giết Trần Gia Bảo.”

Lời này vừa nói ra, Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình tái mặt sợ hãi kêu lên: “Nhiều tông sư vậy sao? Vậy… vậy há không phải Gia Bảo lành ít dữ nhiều hay sao?”

Hai người bọn họ sợ hãi tột độ, quên cả che giấu mà kêu lên “Gia Bảo”.

Nhưng ngay sau đó, dường như trong lòng Bùi Tuệ Lâm thấy may mắn nói: “Nhưng…nhưng mà Gia Bảo biết ‘Liệt Địa Kiếm’, đó là chiêu thức kiếm tiên, ngay cả các cường giả truyền kỳ cũng bị chém giết, dù cho có bị mười mấy vị tông sư vây giết, Gia Bảo dù không thể thắng, nhưng… nhưng trốn thoát thì không thành vấn đề.”

Chương 1493

Chương 1493

Cảm nhận được sự quan tâm thái quá của Bùi Tuệ Lâm dành cho Trần Gia Bảo, Bùi Thanh Phong cũng không chú ý quá nhiều, thậm chí anh ta còn cảm thấy vẫn chưa đủ chấn động hai cô gái, kiêu ngạo nói: "Em đừng quên rằng anh cũng biết là Trần Gia Bảo biết 'Liệt Địa Kiếm', sao có thể không gia tăng phòng bị, lần này đi tới núi Vân Hồ, ngoài mười mấy vị tông sư ra còn có Cung Thiên Kinh – tông giả truyền kỳ của nhà họ Hoàng!

Cung Thiên Kinh chính là cường giả số một tỉnh Phú Thọ, sức mạnh đã đạt đến cảnh giới truyền kỳ của trung kỳ, còn lâu Phụng Bằng Thanh của tỉnh Hoà Bình có thể so sánh được, trước đây khi Trần Gia Bảo chém chết Phụng Bằng Thanh đã thở hồng hộc, đối mặt với Cung Thiên Kinh mạnh hơn nhiều so với Phụng Bằng Thanh, Trần Gia Bảo chỉ có thể chiến đấu thêm khó khăn, cộng thêm mười mấy vị tông sư bao vây tấn công, Trần Gia Bảo làm sao có cơ hội để thoát thân?"

Gương mặt Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình lập tức trắng bệch, với đội hình như vậy, gần như là có sức chiến đấu đứng đầu tỉnh Phú Thọ, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thể nói Trần Gia Bảo không hề có hy vọng sống sót trở về!

Hai cô gái chỉ cảm thấy trái tim thắt lại, khó chịu đến mức hít thở thôi cũng thấy đau buốt.

Trái lại, Bùi Thanh Phong mặt mày hồng hào, cả cơ thể đều phấn chấn, thể hiện nét mặt của người chiến thắng, thậm chí trong mắt còn hiện lên nét cuồng nhiệt nói: "Cái chết của Trần Gia Bảo đã được định trước, ngay từ đầu anh ta không nên đối địch với anh, dù cho anh ta có là nhân tài trời sinh trăm năm mới thấy một lần, cuối cùng không phải là chết dưới mưu kế

của anh sao, chỉ có Bùi Thanh Phong anh mới là người thật sự cười đến cuối cùng!"

Anh ta vừa nói xong, đột nhiên người quản gia vội vàng đẩy cửa chạy vào quên cả việc gõ cửa. nếu như bình thường, vẻ mặt Bùi Thanh Phong chắc chắn không vui, nhưng hiện tại anh ta đang có tâm trạng tốt, cười hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt của quản gia vô cùng khó coi, thậm chí trong ánh mắt toàn nét kinh hoàng nói: "Cậu Bùi, chuyện lớn… chuyện lớn không tốt rồi, bè phái của Trần Gia Bảo… đã gửi xác của ông Khang về…"

Vừa dứt lời, trong nháy mắt vẻ mặt của Bùi Thanh Phong đã thay đổi, sau đó trong đầu liền "Ong" một tiếng, chỉ còn lại một suy nghĩ trong đầu: Lẽ nào Trần Gia Bảo chưa chết, không thể, hoàn toàn không thể!

"Nhanh, mau dẫn tôi qua đó!"

Sóng to gió lớn nổi lên trong trong lòng Bùi Thanh Phong, hiếm khi lộ ra vẻ mặt kinh hoảng.

Quản gia cũng hiểu sự việc nghiêm trọng, lập tức dẫn Bùi Thanh Phong bước nhanh ra ngoài.

"Đi, chúng ta cũng đi xem xem!"

Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình liếc nhau, nhanh chóng chạy theo sau, đồng thời trong đầu chỉ còn một ý nghĩ duy nhất, Trần Gia Bảo không chết, Trần Gia Bảo không chết…

Đi vào trong sân biệt thự, đập vào mắt Bùi Thanh Phong là một bộ cáng cứu thương được đặt trên thảm cỏ, bên trên phủ vải trắng lên thi thể, có hai người đang đứng hai bên trái phải của cáng cứu thương, diện mạo có phần xa lạ nhưng Bùi Thanh Phong không còn tâm trạng đâu mà đi quan sát bọn họ, anh ta nhanh chóng đi đến bên cạnh cáng cứu thương.

Song càng đến gần thì trong lòng Bùi Thanh Phong càng hoang mang hơn, thậm chí hai tay đều hơi run rẩy. Anh ta đột nhiên cắn răng, tự tay vén một góc vải trắng lên, tức khắc thấy được rõ ràng diện mạo bên trong, chính là cường giả tông sư hậu kỳ của nhà họ Bùi – Khang Trường Minh!

Mặc dù đã biết trước rằng Khang Trường Minh thật sự bị chém chết nhưng sau khi nhìn thấy tận mắt thi thể của Khang Trường Minh, trong đầu Bùi Thanh Phong vẫn "ong" lên, trước mắt tối sầm lại, suýt chút nữa đã hôn mê bất tỉnh. Một phút trước anh ta còn chắc như đinh đóng cột rằng Trần Gia Bảo chết chắc rồi, vậy mà chỉ chớp mắt Trần Gia Bảo đã đưa thi thể của Khang Trường Minh đến, đây quả thật là cú vả mặt tên tò.

Chương 1494

Chương 1494

Hơn nữa, Khang Trường Minh và Vân Bá Hùng là hai cường giả nhà họ Bùi dựa vào nhiều nhất. Vân Bá Hùng đã bị Trần Gia Bảo chặt đứt cánh tay khiến tu vi bị tổn hại rất lớn, gây ra tổn thất nghiêm trọng cho nhà họ Bùi, bây giờ Khang Trường Minh cũng chết trong tay Trần Gia Bảo, nhà họ Bùi đã bị tổn hại nặng nề đến căn cơ!

Quan trọng hơn nữa là, hiện giờ Khang Trường Minh chết rồi, còn là bị Trần Gia Bảo phái người mang xác đến, vậy đã chứng minh kế hoạch vây giết Trần Gia Bảo ở núi Văn Hổ đã thất bại hoàn toàn, thậm chí còn bết bát hơn nữa, Trần Gia Bảo sẽ ra tay trực tiếp với nhà họ Bùi để trả thù.

"Đáng ghét, vì sao nhiều tông sư ra tay cùng lúc như vậy, còn dưới tình huống có cường giả Truyền Kỳ trấn giữ mà Trần Gia Bảo vẫn không bị giết chết? Lẽ nào Trần Gia Bảo dựa vào 'Liệt địa kiếm' trốn thoát khỏi vòng vây, đồng thời chém chết ông Khang?"

Bùi Thanh Phong có cảm giác đầu óc rối bời, dưới sự đả kích to lớn, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hoảng, đâu còn khí thế hăm hở của kẻ thắng cuộc vừa rồi?

Bùi Lâm Tuệ đứng bên cạnh biết Trần Gia Bảo không chết, không khỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng, còn Khang Trường Minh mất mạng, tuy ông ta là cường giả tông sư hậu kỳ nhưng hành tung của ông ta rất thần bí, Bùi Lâm Tuệ từ nhỏ đến lớn cũng chưa gặp Khang Trường Minh được mấy lần, hơn nữa Khang Trường Minh còn rất khinh thường đàn bà con gái, lần nào gặp Bùi Lâm Tuệ cũng không tỏ ra vui vẻ gì khiến Bùi Lâm Tuệ không có ấn tượng tốt với ông ta.

Cho nên Khang Trường Minh bỏ mạng, Bùi Lâm Tuệ không hề phản ứng dữ dội như Bùi Thanh Phong, không những thế còn âm thầm vui vẻ vì Trần Gia Bảo không chết, đột nhiên không kiềm chế được muốn bật cười, vội vã nhào vào lòng Lưu Vũ Tình, hai vai run nhẹ nhìn như đang khóc nhưng thực tế là trốn trong ngực Lưu Vũ Tình cười trộm.

Lưu Vũ Tình cũng cảm thấy tức cười, có điều vui sướng trong lòng cô ta còn hơn so với Bùi Lâm Tuệ nhiều, trước đó cô ta nghe thấy lời nói chắc như đinh đóng cột của Bùi Thanh Phong còn tưởng rằng Trần Gia Bảo chết rồi, khi đó trái tim cô ta tan nát, bây giờ nhận được tin Trần Gia Bảo không chết quả thật giống như nghe được âm thanh của thần tiên. Nếu không phải có thi thể của Khang Trường Minh ở trước mắt, vẻ mặt cô ta chắc vui như hoa nở luôn!

“Mong cậu chủ Bùi nén bi thương, anh Trần phái chúng tôi đưa thi thể của ông Khang về nhà họ Bùi, kèm theo một câu nói dặn chúng tôi chuyển lời cho cậu chủ Bùi.”

Đột nhiên, một người đàn ông đứng bên cạnh cáng cứu thương lên tiếng, anh ta chính là Điền Chí.

Sau khi bọn họ phân biệt thân phận của thi thể ở núi Văn Hổ, Vương Hạo bèn phái người nhanh chóng đưa đám tông sư cường giả này về các gia tộc lớn, mà Điền Chí và một vị đội viên khác trùng hợp được phân đi nhà họ Bùi cho nên mới có một màn này.

Lúc này, Bùi Thanh Phong mới nhớ tới hai người Điền Chí, hít sâu một hơi gắng gượng duy trì trạng thái bình tĩnh của mình, nói: “Trần Gia Bảo bảo các người nói gì?”

Bùi Lâm Tuệ và Lưu Vũ Tình lập tức vểnh tai nghe ngóng.

Điền Chí ho khan hai tiếng, nói: “Anh Trần nói, cái gọi là có đi có lại, anh Trần rất cảm tạ cậu chủ Bùi đã nhiệt tình chiêu đãi ở núi Văn Hổ cho nên cũng chuẩn bị một món quà lớn y như vậy, bây giờ mới đưa đến món khai vị nhỏ thôi, còn phần quà chính thì kính xin cậu chủ Bùi chờ thêm.”

Rất rõ ràng, Trần Gia Bảo định tiếp tục trả thù nhà họ Bùi!

Bùi Thanh Phong hơi nhíu mày, lấy thực lực của nhà họ Bùi bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo,

trong lòng anh ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Tâm trạng của Bùi Lâm Tuệ cũng rối bời, cô ta có thiện cảm với Trần Gia Bảo thậm chí còn có ý định đi "dụ dỗ" Trần Gia Bảo nữa, nếu như Trần Gia Bảo thật sự trả thù nhà họ Bùi, một bên là người đàn ông có thiện cảm, bên còn lại là gia tộc của mình, cô ta kẹp ở giữa cũng không biết phải đối mặt với Trần Gia Bảo như nào nữa.

Nghĩ vậy, vành mắt cô ta thật sự đỏ ửng nghẹn ngào rúc trong lòng Lưu Vũ Tình.

Dường như Lưu Vũ Tình đã nhìn thấu suy nghĩ của Bùi Lâm Tuệ, ôm lấy hai vai Bùi Lâm Tuệ thở dài.

Bùi Thanh Phong thấy dáng vẻ sụt sùi của em gái còn tưởng rằng Bùi Lâm Tuệ đang đau lòng vì cái chết của Khang Trường Minh, không khỏi vui vẻ trong lòng, thầm nghĩ: "Tuy bình thường ông Khang đối xử với Lâm Tuệ không tốt lắm nhưng rõ ràng Lâm Tuệ đang đau lòng vì cái chết của ông Khang, xem ra Lâm Tuệ đã trưởng thành rồi."

Chương 1495

Chương 1495

Anh ta đâu biết rằng, thực tế thì Bùi Lâm Tuệ đang đau lòng cho quan hệ giữa cô ta và Trần Gia Bảo mà thôi.

Điền Chí tiếp tục nói: "Bên trên là nguyên văn câu nói của anh Trần, cậu chủ Bùi, nếu đã chuyển lời xong rồi thì chúng tôi cũng nên từ biệt thôi."

Sau khi nói xong, Điền Chí và một đội viên khác lập tức xoay người đi ra ngoài. Cái chết của Khang Trường Minh thật sự đã đả kích rất lớn đến Bùi Thanh Phong. Mặc dù Vương Hạo cam đoan rất nhiều lần rằng nhà họ Bùi Tuyệt đối sẽ không đuổi tận giết tuyệt bọn họ nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của nhà họ Bùi, nhỡ đâu Bùi Thanh Phong đã tan rồi thì cho nát luôn, thật sự giết chết bọn họ ở đây thì bọn họ biết đi đâu tìm lẽ phải.

Đột nhiên, giọng nói Bùi Thanh Phong vang lên phía sau: "Chờ đã."

Trong lòng hai người Điền Chí "lộp bộp", không thể không dừng bước, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, không phải Bùi Thanh Phong sẽ ra tay với bọn họ ngay chỗ này đó chứ?

Điền Chí xoay người lại, nỗ lực nặn ra vẻ tươi cười, đột nhiên nghĩ ra tông sư cường giả của nhà họ Bùi vừa mới chết, vui cười là cực kỳ không tôn trọng người ta, trong khoảnh khắc không biết nên bày ra biểu cảm thế nào, nụ cười không khỏi cứng ngắc trên gương mặt.

May sao Bùi Thanh Phong cũng không để ý đến thái độ của anh ta, đi đến trước mặt Điền Chí hỏi: "Xin hỏi xưng hô thế nào?"

"Tôi tên là Điền Chí."

Bùi Thanh Phong gật đầu nói: "Dù thế nào thì cũng cảm ơn các anh đã mang ông Khang… trả lại thi thể của ông Khang, Bùi Thanh Phong tôi chịu ơn các anh, xin hãy nhận lấy chút lòng thành."

Nói xong, anh ta lấy một tấm séc ra từ trong túi áo nhét vào túi Điền Chí.

Điền Chí được cảm ơn mà lo sợ, nhà họ Bùi vừa có người chết, bản thân lại nhận được tiền thưởng của Bùi Thanh Phong, đây là có chuyện gì thế? Hơn nữa tuân theo kỷ luật thì không được phép nhận phong bì.

Nghĩ vậy, Điền Chí lập tức lấy tấm séc ra trả lại cho Bùi Thanh Phong: "Không được, việc này không được phép…"

Bùi Thanh Phong cản lại động tác của anh ta, nói: "Quà Bùi Thanh Phong tôi đã tặng, không lẽ nào lại thu về."

Điền Chí chú ý đến ánh mắt rét lạnh của Bùi Thanh Phong, trong lòng căng thẳng, rơi vào đường cùng không thể làm gì khác đành nhét tấm séc vào trong túi, nói: "Vậy thì cảm ơn cậu chủ Bùi."

Bùi Thanh Phong gật đầu: "Tôi có một câu hỏi xin phép được hỏi người anh em Điền."

Cái gọi là nhận lợi ích từ người khác thì phải làm gì đó cho người ta, Điền Chí vừa mới nhận "phong bì" của Bùi Thanh Phong, chỉ có thể cười khổ nói: "Mời cậu chủ Bùi nói."

Ánh mắt Bùi Thanh Phong hơi lóe lên: "Trừ nhà họ Bùi chúng tôi ra, các người còn đưa đến những gia tộc nào khác không…"

Nói đến đây, anh ta liếc sang thi thể của Khang Trường Minh, hàm ý không cần nói cũng hiểu, đương nhiên Bùi Thanh Phong không cho là tông sư vây giết Trần Gia Bảo đã chết hết, này cũng quá khủng bố rồi, anh ta cho rằng cùng lắm thì Trần Gia Bảo chỉ có thể chém chết vài bị tông sư chạy thoát khỏi vòng vây, do vậy mới nhặt được mạng về.

Cho nên Bùi Thanh Phong rất muốn biết còn gia tộc nào khác bị xúi quẩy như nhà họ Bùi không, tin tức này có ý nghĩa cực kỳ quan trọng với sự sắp xếp chiến lược sau này của anh ta.

Chương 1496

Chương 1496

Điền Chí nghĩ một lúc, dù sao thì nói cho Bùi Thanh Phong biết cũng không sao cả, chẳng bao lâu nữa khi truyền khắp tỉnh Phú Thọ rồi thì Bùi Thanh Phong cũng biết thôi, thuận miệng nói: "Không giấu cậu chủ Bùi, ngoài nhà họ Bùi ra còn có nhà họ Hoàng, nhà họ Hề…"

Theo từng tên gia tộc được kể ra từ miệng Điền Chí, đám người Bùi Thanh Phong đều kinh hãi, đây là toàn bộ gia tộc tham gia bao vây tấn công Trần Gia Bảo!

Bùi Thanh Phong khiếp sợ, mồ hôi lạnh rịn ra ướt trán, lập tức hỏi: "Chẳng lẽ… chẳng lẽ… Trần Gia Bảo giết… giết chết toàn bộ những tông sư đó?"

Bùi Lâm Tuệ và Lưu Vũ Tình càng sợ hãi hơn, Trần Gia Bảo chém chết hơn mười vị tông sư một lúc. Đây… đây cũng quá khiến người ta kinh hãi?!

"Đúng vậy." Điền Chí lập tức đưa ra câu trả lời cho bọn họ: "Tính cả ông Khang thì có tổng cộng mười một vị tông sư, toàn bộ đều bị anh Trần chém chết, đồng thời đưa về gia tộc của họ."

Bùi Thanh Phong lập tức hít một hơi khí lạnh, trong mắt lộ ra kinh hãi tột độ, nhưng ngay sau đó không biết nghĩ tới cái gì mà hỏi lại: "Vậy Cung… cường giả Truyền Kỳ thì sao, không phải nhà họ Hoàng có một vị cường giả Truyền Kỳ hợp sức vây giết Trần Gia Bảo à, hắn ta sao rồi?"

Điền Chí chợt hiểu ra: "Cậu chủ Bùi đang nói đến Cung Thiên Kinh hả?!"

"Đúng vậy, chính xác là Cung Thiên Kinh." Bùi Phong sửng sốt, không ngờ Điền Chí vậy mà thật sự biết đến tên của "Cung Thiên Kinh", trong lòng hẫng một nhịp, lẽ nào hắn ta

cũng chết trong tay Trần Gia Bảo? Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng, anh Cung là cường giả tuyệt thế ở cảnh giới trung kỳ Truyền Kỳ, hơn nữa hơn mười vị tông sư bao vây tấn công, Trần Gia Bảo tuyệt đối không phải đối thủ của anh Cung.

Điền Chí cười nói: "Cung Thiên Kinh cũng bị anh Trần chém chết rồi, không những bị chém đầu mà còn biến thành ông già nữa, haiz, thảm, thật sự quá thảm mà."

Não Bùi Thanh Phong "ong" lên, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, ngay cả Cung Thiên Kinh cũng bị Trần Gia Bảo chém chết, toàn bộ tỉnh Phú Thọ còn ai là đối thủ của Trần Gia Bảo nữa đây?

Nghe nói Cung Thiên Kinh biến thành ông lão, Bùi Thanh Phong biết, Cung Thiên Kinh nhất định đã chết dưới "Liệt Địa Kiếm" .

"Chẳng lẽ 'Liệt Địa Kiếm' của Trần Gia Bảo đã khủng bố đến trình độ như vậy, có thể giết chết ngay cả mấy cường giả Truyền Kỳ với hơn mười mấy Tông sư cường giả? Nhưng tại sao ông Khang không già đi?"

Lúc này, Bùi Thanh Phong mới thật sự cảm nhận được thực lực khủng bố của Trần Gia Bảo, lại nhớ tới Trần Gia Bảo còn muốn trả thù nhà họ Bùi, lần đầu tiên trong lòng Bùi Thanh Phong dâng lên một nỗi hoảng sợ thật lớn, trán anh ta xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh.

"Cậu chủ Bùi, nếu không có việc gì nữa thì chúng tôi rời đi trước."

Điền Chí nhìn thấy sắc mặt Bùi Thanh Phong trắng bệch, hồi lâu vẫn không lên tiếng, liền chủ động rời đi.

"Được… Được, anh em nhà họ Điền à, để tôi tiễn hai người các cậu, sau khi trở về thì gửi lời hỏi thăm sức khỏe của anh Trần giúp tôi." Bùi Thanh Phong lập tức phản ứng lại, hơn nữa còn nở nụ cười, "nhiệt tình" đưa hai người ra ngoài cửa biệt thự.

Hai người Điền Chí được nhiệt tình đón tiếp như vậy thì vừa mừng vừa lo, ngay sau đó thì nét mặt hai người hồng hào trở lại, đây chính là cậu chủ Bùi Thanh Phong đứng đầu đỉnh Kim

Tự Tháp của tỉnh Phú Thọ đấy, nếu là bình thường, bọn họ dù muốn gặp mặt Bùi Thanh Phong còn không được thì làm sao có thể tới phiên Bùi Thanh Phong tự mình tiễn bọn họ ra cửa?"

Hai người bọn họ biết, Bùi Thanh Phong lịch sự như vậy là vì muốn nể mặt ông Trần, mục đích là muốn thông qua bọn họ, bày tỏ lòng tốt với anh Trần.

"Xem ra đội Vương quả nhiên nói không sai mà, Bùi Thanh Phong thật sự bị anh Trần hù dọa, rõ ràng hai chúng ta là tới thay anh Trần làm mất mặt Bùi Thanh Phong, Bùi Thanh Phong chẳng những đối xử khách sáo với chúng ta, hơn nữa lại còn tặng cả séc tiền nữa cơ, haha, chuyến đi lần này thật sự là quá lời."

Nghĩ đến đây, trong lòng Điền Chí không khỏi hưng phấn.

Hai người vẫn ở trong trạng thái hưng phấn đi tới chiếc xe đậu ở ngoài đường lớn, đang chuẩn bị lên xe rời đi.

Đột nhiên, sau lưng vang lên một âm thanh dễ nghe: "Hai vị chờ một chút."

Chương 1497

Chương 1497

Điền Chí sửng sốt, xoay người lại, chỉ thấy ở phía sau Bùi Thanh Phong có một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp chạy ra, chính là Lưu Vũ Tình!

Bùi Tuệ Lâm thì đứng bên cạnh Bùi Thanh Phong.

"Cô Nhan có chuyện gì sao?"

Điền Chí tò mò hỏi, anh ta từng xem qua tư liệu các gia tộc lớn của tỉnh Phú Thọ, tuy rằng đây là lần đầu tiên gặp mặt Lưu Vũ Tình, nhưng anh ta liếc mắt một cái đã nhận ra.

Trên khuôn mặt của Lưu Vũ Tình không hiểu sao lại xuất hiện một rặng mây đỏ, sau đó cô ta lo lắng hỏi: "Trần… anh Trần từ núi Văn Hổ trở về, bây giờ đã thế nào rồi?"

Lời này vừa nói ra thì bao gồm cả Bùi Thanh Phong với Bùi Tuệ Lâm cả hai đều tự tin dựng tai lên nghe.

Bọn họ biết, trận Trúc Lâm Văn Hổ tuyệt đối là một trận quyết chiến long trời lở đất thảm thiết, cho dù Trần Gia Bảo chống trả ngược lại đám người Cung Thiên Kinh thì Trần Gia Bảo chắc chắn cũng không thể sống yên ổn được, nói không chừng bản thân còn bị thương nặng.

Điền Chí cười nói: "Lúc ấy, anh Trần đi xuống dưới chân núi Văn Hổ, cả người bê bết máu giống như một người máu (*), khi đó tất cả chúng tôi đều giật cả mình…"

(*): từ gốc là huyết nhân nhưng mình không biết nghĩa tiếng việt là gì nên để tạm.

Anh ta còn chưa dứt lời, Lưu Vũ Tình đã lo lắng không thôi, trái tim giống như bị siết chặt, cô ta lập tức khẩn trương hỏi: "Anh ấy… Anh ấy bị thương nặng lắm sao?"

Bùi Thanh Phong lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nghe có vẻ như Trần Gia Bảo bị thương rất nghiêm trọng, trong khoảng thời gian ngắn này, hẳn là không có cách trả thù nhà họ Bùi.

Nhưng mà, chưa đợi Bùi Thanh Phong thật sự vui vẻ, Điền Chí tiếp tục nói: "Không không, đống máu đó đều là của người khác, anh Trần vẫn vui vẻ như cũ, ngoại trừ bị thương một chút, thoạt nhìn ảnh có chút mệt mỏi, nhưng cũng không có gì đáng ngại. Hiện tại, ảnh đã quay về thành phố Thái Bình dưỡng thương rồi, với khả năng chữa bệnh tuyệt diệu phi phàm của anh Trần, hẳn là hai ngày nữa có thể một lần nữa khôi phục về trạng thái tốt nhất."

Bùi Thanh Phong thiếu chút nữa đã kinh hô ra tiếng, đối đầu với chiến lược bao vây tấn công hàng đầu của tỉnh Phú Thọ, chẳng những Trần Gia Bảo giết ngược lại đối phương, hơn nữa chỉ còn có chút mệt mỏi? Điều này… Điều này sao có thể, chẳng lẽ Trần Gia Bảo không phải người?

Bùi Thanh Phong hoàn toàn chấn động, đồng thời trong lòng càng thêm hoảng sợ trước 'món quà to lớn' của Trần Gia Bảo.

Mà ở bên kia, Lưu Vũ Tình hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, gương mặt xinh đẹp tươi cười như hoa, chân thành nói: "Anh ấy không sao là được rồi, cảm ơn các anh."

"Cô không cần khách sáo."

Sau khi Điền Chí nói xong, trong lòng không khỏi cảm khái, số đào hoa của anh Trần thật sự là vượt mức tưởng tượng mà, bên cạnh ảnh chẳng những có người đẹp tuyệt trần như Liễu Ngọc Phi, ngay cả người phụ nữ xinh đẹp giàu có nức tiếng nhất tỉnh Phú Thọ là cô Lưu Vũ Tình đây cũng dành sự quan tâm cho anh Trần, người này so với người thật đúng là tức chết người mà!

Đương nhiên, nếu anh ta biết được ngay cả cô công chúa nhỏ nhà họ Ngụy Nhã Huyên với con gái nhà họ Bạch Ngọc Thanh đều có quan hệ mờ ám với Trần Gia Bảo, chỉ sợ sẽ há hốc mồm kinh ngạc.

Hai người Điền Chí chào tạm biệt Lưu Vũ Tình, ngồi trên xe chạy thẳng một đường tới thành phố Thái Bình, dự tính sẽ báo cáo lại tình huống chỗ này lại cho anh Trần.

Chờ đến khi hai người Điền Chí lái xe đi xa, sắc mặt Bùi Thanh Phong lập tức trở nên tái nhợt, đồng thời trong mắt anh ta hiện lên vẻ kinh hoảng, ngay cả Cung Thiên Kinh cũng chết trong tay Trần Gia Bảo, chẳng lẽ anh ta chỉ có thể trơ mắt chờ Trần Gia Bảo đến đạp đổ tiêu diệt nhà họ Bùi sao?

Cho dù Bùi Thanh Phong luôn tự nhận mình là người cực kỳ thông minh, nhưng đối mặt với Trần Gia Bảo có ưu thế tuyệt đối về phương diện vũ lực, nhất thời anh ta không thể tìm ra chút biện pháp nào để đối phó.

Chương 1498

Chương 1498

Bùi Tuệ Lâm nhìn thấy sắc mặt khó coi của Bùi Thanh Phong, đột nhiên cô ta do dự một chút rồi nói: "Anh à, tại sao chúng ta cứ phải đối đầu với Trần Gia Bảo chứ, hòa bình chung sống không phải tốt hơn sao?"

Bùi Thanh Phong chậm rãi lắc đầu, thở dài nói: "Hiện tại không phải là anh cố ý không muốn chống lại với Trần Gia Bảo, mà vấn đề là Trần Gia Bảo có thể buông tha cho nhà họ Bùi hay không, chẳng lẽ, nhà họ Bùi nhất định bị Trần Gia Bảo tiêu diệt?"

Anh ta xoay người đi về phía biệt thự, nhưng bóng lưng hơi đờ đẫn, có chút mỏi mệt, làm sao còn tự tin phóng khoáng như hồi xưa?

Cùng lúc đó, ở thành phố Yên Bái, nhà họ Hoàng!

Nhà họ Hoàng là gia tộc lớn mạnh nhất của tỉnh Phú Thọ trong nhiều năm qua, có thể nói là sự tồn tại quyền lực nhất ở tỉnh Phú Thọ, mà nhà họ Hoàng nằm ở ngoại ô thành phố Yên Bái, có diện tích rộng lớn, phong cách kiến trúc cao lớn hùng vĩ, hoàn toàn xứng đáng với địa vị quyền thế của nhà họ Hoàng.

Giờ phút này, bên cạnh cái ao ở sân sau của nhà họ Hoàng, một người đàn ông trung niên nửa trăm tuổi, ngồi trong một cái chòi nghỉ mát bên cạnh ao, đang cầm một cây bút lông cúi đầu viết chữ.

Người đàn ông nửa một trăm tuổi này, chính là người đàn ông quyền lực nhất tỉnh Phú Thọ – người đứng đầu nhà họ Hoàng, Hoàng Văn Khánh.

Ngay sau đó, Hoàng Văn Khánh đã viết một chữ "Nhẫn" thật to trên giấy Tuyên Thành.

Hoàng Minh Diệu lập tức giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: "Chữ đẹp quá, móc bạc treo sắt, nét giống như rồng, thật sự là chữ đẹp, con thấy ngay cả chủ tịch Hiệp hội Thư pháp tỉnh Phú Thọ của chúng ta là ông Vi Võ Nghị cũng không sánh bằng cảnh giới viết thư pháp của bố, chỉ là có một chỗ con vẫn cảm thấy không ổn."

Hoàng Văn Khánh đặt bút lông sang một bên, cười mắng: "Vậy nói cho bố, chữ này có gì không ổn?"

Hoàng Minh Diệu kiêu ngạo nói: "Nhà họ Hoàng chúng ta hùng mạnh ở tỉnh Phú Thọ này gần bốn mươi năm, sớm đã trở thành Cự Vô Bá của tỉnh Phú Thọ, cho dù là chín gia tộc lớn khác liên minh lại, cũng không dám trêu chọc tới nhà họ Hoàng chúng ta, đến địa vị như vậy rồi, nhà họ Hoàng gia làm việc cần gì phải nhẫn nhịn chứ? Theo con mà nói, có ân oán gì thì cứ tự nhiên mà trả, theo tính mà làm, cho nên con cảm thấy cái chữ 'nhẫn nại' này của bố không thích hợp lắm."

"Con có loại ý nghĩ này đúng là không coi ai ra gì, chính là mầm gây họa." Hoàng Văn Khanh lắc đầu, nói: "Chính vì nhà họ Hoàng chúng ta đứng ở đỉnh cao của tỉnh Phú Thọ, cho nên mỗi hành động cử chỉ đều có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào, đồng thời cũng có vô số người muốn kéo nhà họ Hoàng xuống, nếu thật sự nói như con, gặp chuyện thì tùy ý mà làm, không chỉ trêu chọc người khác thành kẻ thù, mà còn dễ dàng để lại điểm yếu, chẳng may có một ngày nhà họ Hoàng thật sự suy tàn thì đến lúc đó người mà ngươi trêu chọc vào, sẽ nhân cơ hội xông lên, ăn tươi nuốt sống con, phải biết là, trèo càng cao thì ngã càng đau"

"Đúng vậy, lời bố dạy chí phải." Ngoài mặt Hoàng Minh Diệu cung kính đáp, nhưng trên thực tế trong lòng lại không cho là đúng, với thực lực hùng hậu của nhà họ Hoàng, làm sao có thể suy tàn được?

Hoàng Văn Khánh giống như đã nhìn ra ý nghĩ của Hoàng Minh Diệu, ông ta âm thầm lắc đầu, tiếp tục nói: "Nhà họ Hoàng tuy mạnh, nhưng còn lâu mới đến mức 'ngắm nhìn mới thấy núi non xung quanh nhỏ bé', mấy ngày trước Phan Nguyên(*) nhà họ Đoàn tìm tới cửa, vì Trần Phi Vũ mà hòa giải, nếu lúc ấy bố không nhịn được mà trực tiếp cự tuyệt thì không phải là đã đắc tội tới Phan Nguyên nhà họ Đoàn sao?

(*): Chỗ này mình tra trong bảng thì xuất hiện nhiều nghĩa của từ ‘yên kinh’ quá cũng không biết là Yên Kinh nào nên khi beta check thì để ý lại giúp mình phần này nha. Nếu sai thì hãy sửa giúp mình nha, xin cảm ơn.

Ngược lại, chỉ cần tạm thời nhẫn nhịn chịu đựng, ổn định lại nhà họ Đoàn, sau đó dùng một chút mưu kế để nhà họ Đoàn rời khỏi tỉnh Phú Thọ, chẳng những sẽ không xúc phạm đến nhà họ Đoàn, mà còn đạt được mục tiêu loại bỏ Trần Gia Bảo. Một mũi tên trúng hai con nhạn, tại sao không làm?”

Hoàng Minh Diệu sửng sốt, lập tức cười nói: “Vâng, vẫn là bố sáng suốt, đúng rồi, anh Cung với anh(*) Quế Ưu Nhiên không phải cùng nhau đi lên núi Văn Hổ bao vây giết Trần Gia Bảo sao, hiện tại hẳn là cũng nên trở về rồi chứ nhỉ?”

(*): để ngôi 3 là anh do editor không biết tuổi.

Chương 1499

Chương 1499

“Tính toán thời gian, hẳn là sắp trở về rồi, lần này có cậu Cung tự mình ra tay, hẳn là rất nhanh sẽ có thể loại bỏ được Trần Gia Bảo.”

Hoàng Minh Diệu nghĩ tới việc Trần Gia Bảo rất có khả năng đã bị đánh chết, trong lòng anh ta lập tức dâng lên khoái cảm báo thù, nói: “Đối phó với một Trần Gia Bảo, vậy mà còn phải làm phiền tới anh Cung tự mình ra tay, Trần Gia Bảo cho dù có chết, cũng nên cảm thấy vinh hạnh.”

Hoàng Văn Khánh cười nói: “Đây là Bùi Thanh Phong cố ý yêu cầu, anh ta nói chỉ khi cậu Cung tự mình ra tay thì mới có thể đảm bảo hoàn toàn đánh chết được Trần Gia Bảo.”

Hoàng Minh Diệu bĩu môi, khinh thường nói: “Cả tỉnh Phú Thọ đều nói tính toán của Bùi Thanh Phong là không bỏ sót, thông minh không ai sánh bằng, nhưng theo con thấy, Bùi Thanh Phong quá lắm cũng chỉ là một kẻ hèn nhát mà thôi, đối phó một Trần Gia Bảo, vậy mà còn yêu cầu anh Cung tự mình ra tay, thật sự là chuyện bé xé ra to, hừ, một ngày nào đó, con muốn đạp Bùi Thanh Phong xuống, để cho cả tỉnh Phú Thọ biết, con mới là người trẻ tuổi lợi hại nhất của tỉnh Phú Thọ!

Về phần Trần Gia Bảo, mặc dù cũng là một thanh niên tài giỏi, nhưng hẳn là bây giờ anh ta đã chết ở núi Văn Hổ, không còn uy hiếp gì đến con nữa!”

Hoàng Văn Khanh cười gật đầu, nói: “Cậu Cung ra tay, tự nhiên có thể đảm bảo không xảy ra sơ hở nào, Trần Gia Bảo nhất định phải chết…”

Đột nhiên, ông ta còn chưa dứt lời, một người đàn ông mặc đồ đen ở bên cạnh chòi nghỉ mát đột nhiên nhận được một cuộc gọi điện thoại, trong mắt gã đầy vẻ hoảng loạn, gã ngay lập tức

bước nhanh đến giữa chòi nghỉ mát, nói, "Gia chủ, chuyện lớn. Chuyện lớn không tốt rồi…"

Hoàng Văn Khanh còn chưa nói gì, Hoàng Minh Diệu đã nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì, sao lại ầm ĩ vậy?"

Người đàn ông mặc đồ đen xuất hiện với một lớp mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Vừa nhận được tin tức, ông Quế Ưu Nhiên với ông Cung đã chết… Chết trong tay của Trần Gia Bảo, hơn nữa Trần Gia Bảo còn sai người, đem thi thể của bọn họ đưa về, hiện tại đang chờ ở sân trước…"

"Cái gì?

Hoàng Văn Khánh với Hoàng Minh Diệu đồng thời hoảng sợ kêu thành thành tiếng, vội vàng tiến đến phía sân trước, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: anh Cung vậy mà đã bị Trần Gia Bảo giết chết, nhà họ Hoàng tiêu rồi, hoàn toàn tiêu rồi…

Hoàng Văn Khánh với Hoàng Minh Diệu vội vàng chạy đến sân trước, quả nhiên như người đàn ông mặc đồ đen đã nói, trên sàn đá xanh ở sân trước đặt hai cáng, trên cáng là hai thi thể được phủ bằng vải trắng.

Hoàng Văn Khánh với Hoàng Minh Diệu không cần nghĩ cũng biết, đây chắc hẳn là hài cốt của Cung Thiên Kinh với Quế Ưu Nhiên.

Sắc mặt của Hoàng Minh Diệu càng thêm khó coi, lúc này lại đờ người ra tại chỗ, không dám tiến lên phía trước, anh ta thật sự khó mà tin được, ngay cả Thần đao vô địch như anh Cung vậy mà cũng bị Trần Gia Bảo chém chết.

"Này… Điều này sao lại có thể, không phải thực lực Trần Gia Bảo chỉ mới tới Tông Sư hậu kỳ thôi sao, sao bây giờ ngay cả huyền thoại cảnh giới Trung Kỳ như anh Cung cũng không còn là đối thủ của Trần Gia Bảo nữa rồi?"

Trong lòng Hoàng Minh Diệu khiếp sợ, hoảng loạn với nhiều cảm xúc khác ùn ùn kéo tới, thậm chí trong nội tâm còn có một chút hối hận, nếu biết trước thì ngay từ đầu đã không nên trêu chọc vào Trần Gia Bảo!

Mà Hoàng Văn Khánh thì hít sâu một hơi, ông ta dù sao cũng là người đứng đầu nhà họ Hoàng, đã thấy nhiều biết rộng, sau khi nỗi sợ hãi ban đầu qua đi thì hiện tại đã bình tĩnh lại, đồng

thời nội tâm còn có nghi ngờ, dựa theo thực lực của cậu Cung mà nói, Trần Gia Bảo tuyệt đối không phải là đối thủ, huống chi ngoại trừ cậu Cung ra, còn có hơn mười mấy tông sư hỗ trợ, Trần Gia Bảo càng không thể có sức lực để chống trả lại.

Vì vậy, hai thi thể trước mặt này có thể không chắc chắn là của Cung Thiên Kinh với Quế Ưu Nhiên, nói không chừng có thể chúng là mưu kế sâu xa của Trần Gia Bảo, thậm chí nếu suy nghĩ kỹ thì có thể còn có một âm mưu sâu xa hơn!

Chương 1500

Chương 1500

Nghĩ đến đây, Hoàng Văn Khánh thở phào nhẹ nhõm, cũng không đi vén vải trắng trên cáng lên, thay vào đó là nhìn về phía hai người xa lạ bên cạnh cáng, đánh giá đối phương một cái, đứng khoanh tay lại, lạnh nhạt hỏi: "Các ngươi chính là người Trần Gia Bảo sai tới?"

Cả hai đều là thuộc hạ của Vương Hạo, một người tên là Tạ Anh Dũng, một người tên là Phương Thanh Hoa.

Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng đều kinh ngạc, quả nhiên là người đứng đầu của nhà họ Hoàng, dưới tình huống này vẫn còn có thể bình tĩnh, phong thái của Hoàng Văn Khánh quả nhiên không tầm thường chút nào.

Phương Thanh Hoa nói: "Đúng là anh Trần đã sai chúng tôi tới, anh Trần nói, Cung Thiên Kinh với Quế Ưu Nhiên hồi còn sống đều là những kẻ mạnh, tuy rằng thủ đoạn đê tiện vô liêm sỉ, thích ra tay đánh lén, lại còn chơi lấy nhiều đánh ít, nhưng dù sao cũng là nhân vật quan trọng của nhà họ Hoàng, không thể để mặc họ phơi thây nơi đồng không mông quạnh, cho nên sai chúng tôi tới nhà họ Hoàng, đưa thi thể Cung Thiên Kinh với Quế Ưu Nhiên về."

Hoàng Minh Diệu lập tức đỏ mặt, chết tiệt, Trần Gia Bảo chẳng những đã giết Cung Thiên Kinh với Quế Ưu Nhiên, vậy mà còn sai hai con cá tạp đến trào phúng nhà họ Hoàng, đây thực sự chính là đến để làm mất mặt mà, ức hiếp người quá đáng, thật sự quá ức hiếp người!

Trong cơn giận dữ, Hoàng Minh Diệu quát lớn: "Người đâu, kéo hai người bọn họ ra ngoài đánh một trận cho tôi!"

Hai người đàn ông áo đen ở phía sau rầm rầm chạy tới, đang chuẩn bị hùng hổ đi lên thì Hoàng Văn Khánh đã vươn tay

phải, ngăn cản động tác của họ, nói: “Mấy người lui ra đi.”

Sắc mặt Hoàng Minh Diệu khẽ thay đổi, không rõ tại sao bố lại muốn ngăn cản mình dạy dỗ hai con cá tạp này.

Hoàng Văn Khánh hầm hừ nói với Phương Thanh Hoa: “Tôi không tin Trần Gia Bảo có thể giết chết được cậu Cung với ông Quế cho nên tôi nghi ngờ hai thi thể trước mặt này có vấn đề, trên cáng có thể còn có mưu kế, cũng có thể có độc ở trên đó, nếu như tôi dễ dàng vén vải trắng lên, nói không chừng sẽ trúng độc.”

Hoàng Minh Diệu trợn to hai mắt, đúng rồi, lấy thực lực của Trần Gia Bảo, làm sao có thể giết được anh Cung? Phương diện này chắc chắn phải có điều gì đó lắt léo, vấn đề đơn giản như vậy, tại sao anh ta lại không nghĩ ra?

Nghĩ đến đây, nội tâm Hoàng Minh Diệu không khỏi bái phục, không hổ là bố, mặc kệ chuyện thế nào vẫn có thể giữ bình tĩnh, mới liếc mắt một cái thôi đã có thể nhìn thấu âm mưu của Trần Gia Bảo!

Cả Phương Thanh Hoa với Tạ Anh Dũng đều bĩu môi, lúc đó chính là hai người bọn họ tới nhặt xác Cung Thiên Kinh với Quế Ưu Nhiên, giả là giả thế nào?

Lúc này, Phương Thanh Hoa tiếp tục nói: “Tâm tư nhà họ Hoàng đúng là kín đáo, thôi được, nếu người đứng đầu nhà họ Hoàng cho rằng trên cáng có độc vậy thì để tôi thay chủ nhà họ Hoàng vén lên khăn trắng vậy.”

Nói xong, Phương Thanh Hoa liền vén lên tấm khăn trắng, Hoàng Văn Khánh với Hoàng Minh Diệu cùng với mọi người xung quanh lập tức mở to hai mắt nhìn, nhất thời, chỉ thấy thi thể Quế Ưu Nhiên đập thẳng vào mắt!

Sắc mặt hai cha con Hoàng Văn Khánh với Hoàng Minh Diệu nhất thời chấn động.

Phương Thanh Hoa liếc nhìn bọn họ một cái, nói thêm: “Để ngăn người đứng đầu nhà họ Hoàng cho rằng thi thể là giả mạo, vậy tôi chỉ có thể mạo phạm thi thể của ông Quế Ưu Nhiên.”

Nói xong, Phương Thanh Hoa đưa tay xoa nắn mặt Quế Ưu Nhiên một chút, nói: “Như chủ nhà họ Hoàng thấy đó, trên

mặt thi thể không có vấn đề gì.”

Hiện tại Hoàng Văn Khánh không còn chút nghi ngờ nào, đây quả thật là thi thể của Quế Ưu Nhiên, nếu thi thể Quế Ưu Nhiên là thật, vậy chẳng phải đã rõ, thi thể của Cung Thiên Kinh cũng là thật sao?

Trước đả kích lớn như vậy, trước mắt Hoàng Văn Khanh tối sầm lại, suýt nữa té xỉu xuống đất.

Sắc mặt Hoàng Minh Diệu cũng khó coi, địa vị quyền thế của nhà họ Hoàng ở tỉnh Phú Thọ phần lớn đều đến từ sự uy hiếp của Cung Thiên Kinh với Quế Ưu Nhiên, hiện tại hai vị trụ cột đã chết trong tay Trần Gia Bảo, vậy nhà họ Hoàng… Nhà họ Hoàng sau này chẳng phải là từ nhà có danh thế đứng đầu suy bại trở thành gia tộc lớn thứ hai sao?

Chương 1501

Chương 1501

Loại chênh lệch rất lớn như sông so với biển này, Hoàng Minh Diệu chỉ cần suy nghĩ một chút, đã cảm thấy sống không bằng chết!

Phương Thanh Hoa nói: "Chủ nhà họ Hoàng, về phần vải trắng trên người Cung Thiên Kinh, ông còn cần tôi vén lên không?"

"Không… Không cần, cậu Cung có ân rất lớn với nhà họ Hoàng của tôi, để tôi tự mình làm."

Hoàng Văn Khánh đi đến cáng, vươn bàn tay run rẩy, mạnh mẽ vén lên vải trắng, đột nhiên, cảnh tượng như dự kiến không xảy ra, chỉ thấy xuất hiện trước mắt là thi thể của một ông lão.

Ông ta sửng sốt, ngay sau đó trong lòng không khỏi mừng rỡ, đây không phải thi thể của cậu Cung, chẳng lẽ cậu Cung vẫn chưa chết?

Nhất thời, trong lòng ông ta bình tĩnh lại, chỉ cần cậu Cung không chết, nhà họ Hoàng vẫn là nhà họ Hoàng gia ngồi ở trên đỉnh cao, vẫn có khả năng diệt trừ Trần Gia Bảo!

Hoàng Văn Khanh đột nhiên xoay người, hung hăng vênh váo, đối mặt với hai người Phương Thanh Hoa, cười khẩy nói: "Hừ, tôi đã nói rồi, với thực lực của Trần Gia Bảo là cảnh giới Tông Sư hậu kỳ, làm sao có thể là đối thủ của cậu Cung? Cậu ta có thể chạy trốn dưới tay của cậu Cung đã hết sức khó khăn rồi, làm sao có thể có được bản lĩnh chém chết cậu Cung?"

Hoàng Minh Diệu đồng thời cũng đã bình tĩnh lại, nghĩ lại cũng đúng, Trần Gia Bảo căn bản cũng không có thực lực chém giết anh Cung, hại anh ta vừa mới ở đó lo lắng sợ hãi, ngẫm lại thật đúng là buồn cười, lúc này anh ta cười khẩy hai tiếng, nói với hai người Phương Thanh Hoa: "Các người đúng

là đáng chết, lại còn dám giả tạo anh Cung, chẳng lẽ các người cho rằng nhà họ Hoàng là quả hồng mềm mặc cho người nhào nặn sao? Người đâu, kéo hai người bọn họ ra ngoài đánh đến chừng nào hấp hối thì thôi, sau đó ném lên núi phía sau để cho bọn họ mặc sống chết!"

"Dạ!"

Hai người áo đen ở phía sau hùng hổ xông lên, chuẩn bị tấn công hai người Phương Thanh Hoa!

"Từ từ!"

Phương Tây Hoa lớn tiếng nói: "Ông chủ nhà họ Hoàng à, tôi biết các người không tin, nhưng thi thể này quả thật là Cung Thiên Kinh, anh Trần vốn thông thần kiếm pháp, chẳng những chém giết được Cung Thiên Kinh, hơn nữa chỉ cần một kiếm đã cướp được tuổi thọ của Cung Thiên Kinh, biến hắn ta thành một ông lão, nếu người đứng đầu nhà họ Hoàng không tin thì có thể mời bác sĩ đến làm giám định thi thể Cung Thiên Kinh, nếu kết quả giám định cũng không phải là Cung Thiên Kinh, vậy đến lúc đó nhà họ Hoàng sai người dạy dỗ chúng tôi cũng không muộn."

Cái gì mà một kiếm đã cướp đoạt được tuổi thọ, hoàn toàn là chuyện bịa đặt của Phương Thanh Hoa, mục đích là muốn làm nhà họ Hoàng kinh sợ, sau đó thay anh Trần làm bọn họ mất mặt, nhưng mà cũng coi như chó ngáp phải ruồi, tuy rằng "Liệt địa kiếm" của Trần Gia Bảo không thể cướp được tuổi thọ, nhưng lại có thể trực tiếp xóa sạch tuổi thọ của đối phương!

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Hoàng Văn Khánh với Hoàng Minh Diệu đều bị hù dọa, trên đời này còn có kiếm pháp đáng sợ như vậy sao? Vậy Trần Gia Bảo chẳng phải là có thể luôn cướp đoạt tuổi thọ của người khác, vì chính bản thân anh ta mà tăng tuổi thọ, từ đó trở thành một lão yêu nghìn năm sao?

Ngay sau đó, Hoàng Văn Khánh hừ lạnh một tiếng, nói: "Chỉ toàn nói nhảm, cậu thật sự coi họ Hoàng tôi đây là một đứa trẻ ba tuổi, sẽ tin loại chuyện ma quỷ như mấy người sao? Tôi sẽ gọi bác sĩ, nếu đây không phải là cậu Cung, tôi sẽ khiến hai người phải trả giá đắt!"

Rất nhanh đã có một bác sĩ mặc áo blouse trắng đã đến hiện trường, lấy mẫu hài cốt của Cung Thiên Kinh rồi vội vã rời đi, không lâu sau đó, vị bác sĩ vội vã chạy đến, thậm chí trong ánh mắt còn có vẻ hoảng sợ.

Đột nhiên trong lòng Hoàng Văn Khánh tới Hoàng Minh Diệu có một điềm báo chẳng lành.

Chương 1502

Chương 1502

Vị bác sĩ đến bên cạnh Hoàng Văn Khánh rồi ghé vào tai ông ta nói, "Ông chủ, sau khi xem xét thì ADN hoàn toàn giống với cậu Cung, nếu không có gì xảy ra bất ngờ thì đúng là… Đó đúng là cậu Cung Thiên Kinh."

Sắc mặt Hoàng Văn Khánh trong nháy mắt chấn động, kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông ta, làm sao có thể biến cậu Cung phóng khoáng anh tuấn thành một lão già được chứ? Nếu không phải vị bác sĩ này đã làm việc ở nhà họ Hoàng hơn mười năm, vẫn luôn đã trung thành với tận tâm nếu không ông ta đã nghi ngờ rằng vị bác sĩ này đã thông đồng với Phương Thanh Hoa lừa gạt mình.

"Chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự có thể dùng kiếm pháp cướp đoạt tuổi thọ của người khác? Thậm chí, Trần Gia Bảo tuy bề ngoài là một thiếu niên, trên thực tế đã là một lão yêu quái đã sống hơn trăm năm, cho nên cậu ta mới lợi hại như vậy, có thể chém cậu Cung với Quế Ưu Nhiên?"

Hoàng Văn Khánh càng nghĩ càng thấy có khả năng, thậm chí còn cảm thấy mình đã phát hiện ra bí mật của Trần Gia Bảo, đột nhiên từ sâu trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi rất lớn, trên trán ông ta toát ra mồ hôi lạnh, Trần Gia Bảo này một người giống như yêu quái, nhà họ Hoàng gia sao có thể có thể là đối thủ của cậu ta? Bây giờ nhà họ Hoàng đang đối đầu với Trần Gia Bảo, chẳng phải chắc chắn sẽ bị Trần Gia Bảo đạp đổ tiêu diệt sao?

Hoàng Văn Khánh cảm giác cả ruột đều hối hận, nếu biết trước Trần Gia Bảo lợi hại như vậy thì có đánh chết ông ta cũng sẽ không chủ động đi đối phó Trần Gia Bảo!

Nhìn thấy nét mặt hoảng sợ của Hoàng Văn Khánh, ánh mắt Phương Thanh Hoa sáng lên, trong lòng tràn đầy khí phách, kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nói: "Hoàng Văn Khánh, hiện tại ông đã biết anh Trần rất mạnh rồi đúng không? Nhà họ Hoàng đối đầu với anh Trần, quả thực đúng là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình. Đúng rồi, anh Trần còn nhắn một câu, bảo tôi mang đến cho các người."

Có Trần Gia Bảo làm chỗ dựa, Phương Thanh Hoa ngay cả tôn xưng "Ông chủ Hoàng" cũng không thèm kêu, trực tiếp gọi thẳng tên Hoàng Văn Khánh.

Trong mắt Hoàng Văn Khánh lóe lên vẻ hoảng sợ, lập tức nói: "Cậu Phương, xin cậu hãy nói."

Nghe thấy Hoàng Vân Kính ngay cả chữ "cậu" cũng nói ra, làm gì còn bộ dáng vênh váo tự cao nữa đâu?

Hai người Phương Tây Hoa trong thoải mái khỏi cần nói, lập tức cao giọng nói: "Anh Trần nói, nhà họ Hoàng sai Cung Thiên Kinh với Quế Ưu Nhiên đối phó anh ấy, tội này khó tha, ác này đáng chém, chờ ngày anh Trần tới nhà, chính là lúc tự mình đòi nợ!"

Tội này là không thể tha thứ, điều ác này là đáng chém!

Sắc mặt Hoàng Văn Khanh thoáng chốc tái nhợt!

"Hoàng Văn Khánh, tôi mong rằng anh sẽ tự mình giải quyết vấn đề này!"

Nói xong, Phương Thanh Hoa ưỡn ngực ngẩng đầu rời đi cùng Tạ Đại Dũng, bọn họ nghĩ rằng đây là khoảnh khắc đẹp đẽ nhất trong đời người, nếu là khi bình thường, thậm chí bọn họ còn không vào được cửa lớn nhà họ Hoàng. Cho dù họ có đi vào, thì Hoàng Văn Khánh cũng chả thèm để ý đến họ.

Nhưng bây giờ, bọn họ vênh váo hống hách làm mất mặt nhà họ Hoàng, rồi rời đi với tư thế ưỡn ngực và ngẩng cao đầu. Thật là quá khác biệt đi, thế này mới sướng làm sao!

Sau khi hai người Phương Thanh Hoa rời đi, sắc mặt Hoàng Văn Khánh trở nên tái nhợt: "Ực ực." Anh ta nuốt nước bọt nói: "Ba, anh Cung và anh Quế đều bị Trần Gia Bảo giết chết đấy, con phải làm sao bây giờ?"

Hoàng Minh Diệu có thể thấy rằng, trước mắt nhà họ Hoàng sẽ không chỉ tụt vị trí từ trên mây xuống, mà có thể bị Trần Gia Bảo tiêu diệt toàn bộ. Khi đó, bất kể là tiền bạc, sắc đẹp hay xe thể thao, anh ta cũng sẽ không còn gì!

Nghĩ đến đây, Hoàng Minh Diệu liền cảm thấy hoảng sợ.

Hoàng Văn Khánh dù sao cũng là người hiểu biết, tuy rằng trong lòng hoảng hốt, nhưng lại biểu hiện tốt hơn Hoàng Minh Diệu, nói: “Anh Cung và anh Quý đều có ân huệ lớn với nhà họ Hoàng ta. Tý nữa con tìm hai người đến, hạ táng bọn họ theo đúng quy tắc, để họ có thể bình an dưới suối vàng.”

Chương 1503

Chương 1503

“Không… ý con không phải là chuyện này, ý con là Trần Gia Bảo phải làm sao bây giờ?” Hoàng Minh Diệu hoảng sợ.

“Trần Gia Bảo…” Hoàng Văn Khánh nghĩ đến thiếu niên chưa từng gặp mặt, trong lòng ngẩn ra, không ngờ một nhà họ Hoàng to lớn như thế lại bị Trần Gia Bảo đánh bại, hiện tại còn đang đối diện với nguy cơ bị Trần Gia Bảo tiêu diệt. Nếu anh ta biết điều đó sớm hơn, khi nhà họ Đoàn đến để làm hòa cho Trần Gia Bảo, họ nên đồng ý một cái, nếu vậy, họ sẽ không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như lúc này!

Điều đó đã quá muộn rồi!

Nghĩ đến đây, Hoàng Văn Khánh tiếc đứt ruột, chợt nghiến răng nghiến lợi nói: “Ba sẽ chủ động mời Trần Gia Bảo đến và làm hòa với anh ta.”

“Ba, ba phải chủ động nhận thua sao? Điều này chẳng phải sẽ khiến cho anh ta càng thêm kiêu ngạo à?” Hoàng Minh Diệu lập tức hít một hơi, người đàn ông quyền lực nhất tỉnh Phú Thọ,sự tồn tại mà vô số người thường ngưỡng mộ. Lúc này..lại muốn cúi đầu nhận thua với một cậu thiếu niên, chuyện này… nếu truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây náo động cho xem!

“Nếu còn không nhận thua, con thật sự muốn Trần Gia Bảo đến tận nhà đòi nợ sao? Đến lúc đó, cả ba và con đều không thoát được kết cục chết dới tay của Trần Gia Bảo!”

Hoàng Văn Khánh nói xong liền thở dài, cả người như đã già đi, khóe miệng mang ý chua xót, nói: “Nhìn thấy hắn trên lầu cao, nhìn thấy hắn đãi khách, nhìn nhà mình sụp đổ. Nhà họ Hoàng vinh quang 40 năm ở tỉnh Phú Thọ, sợ rằng nó sẽ thực sự biến mất.”

Hoàng Minh Diệu liếc nhìn di thể Cung Thiên Kinh, lại nghĩ lại lúc Trần Gia Bảo cầm kiếm giết Quế Ưu, không khỏi rùng mình.

Đồng thời, cảnh nhà họ Bùi và họ Hoàng cũng được diễn ra ở nhiều gia tộc lớn như nhà họ Quế, nhà họ Cảnh, nhà họ Hề.

Khoảnh khắc nhìn thấy vị đại sư do gia tộc phái đến vây Trần Gia Bảo, biến thành hài cốt và bị thuộc hạ của Trần Gia Bảo mang vào, cả gia tộc đều bối rối, không hiểu làm sao, rất nhiều đại sư cùng nhau vây công Trần Gia Bảo, hơn nữa có một cường giả huyền thoại bên cạnh, tại sao lại thua Trần Gia Bảo được chứ?

Nhưng sau đó, họ sợ hãi trước sức mạnh đáng sợ của Trần Gia Bảo, bàng hoàng, hối hận và run sợ trước cái gọi là "Trả thù" của Trần Gia Bảo. Tất cả đều đột ngột, ngoại trừ nhà họ Ngụy, nhà họ Tang và nhà họ Bạch. Ngoài ra, một số gia gia tộc lớn khác trong tốp 10 gia đình đều rơi vào tình trạng hoang mang, thậm chí có nhiều gia đình đã cuống cuồng bán tài sản của mình để bỏ trốn càng sớm càng tốt.

Đồng thời, dưới sự tuyên truyền có chủ đích của những người quan tâm, bảy gia tộc lớn đã cử các cường giả huyền thoại và một tá cường quốc chủ để bẫy Trần Nam Bảo ở núi Văn Hổ. Thay vào đó, tin tức về việc Trần Gia Bảo bị giết một cách thảm hại đã được lan truyền như một cơn bão. trên dưới toàn bộ tỉnh Phú Thọ, gây ra một sự náo động không hề nhỏ.

Trần Gia Bảo một tay đánh bại chiến công của mười gia tộc đứng đầu, điều này cũng khiến vô số người trong tỉnh Phú Thọ sôi sục và rơi vào khiếp sợ!

Bọn họ hiểu rõ sẽ chứng kiến lịch sử mới, mười đại gia tộc thống trị tỉnh Phú Thọ mấy chục năm sẽ tan hoang, mà sợ rằng toàn tỉnh Phú Thọ này sẽ phải đổi sang họ Trần mất.

Đương nhiên, rất nhiều gia tộc lớn nhỏ đều bắt đầu nổi lên tâm tư, muốn lợi dụng thời cơ khi mà Trần Gia Bảo chưa hoàn toàn khống chế được tỉnh Phú Thọ, để tận dụng cơ hội lấy lòng Trần Gia Bảo và thu thêm lợi ích cho gia đình họ.

Cùng lúc đó, Bạch Hải Hồng, người đứng đầu nhà họ Bạch ở thành phố Bắc Ninh, đã biết được rằng Cung Thiên Kinh và

những người khác đã thất thủ ở núi Văn Hổ. Ông ta dường như bị sét đánh ngang tai. Ông ta ngồi thụp xuống ghế rồi sửng sốt nói: “Cái này… cái này làm sao có khả năng? Cung Thiên Kinh của nhà họ Hoàng không phải cường giả bất khả chiến bại của tỉnh Phú Thọ ư? Làm sao hắn cũng có thể chết trong tay Trần Gia Bảo được, chưa kể… còn có hơn chục đại cường giả đang cùng nhau vây bắt, sức mạnh của Trần Gia Bảo, đã đạt tới ‘cảnh giới bẩm sinh’ rồi sao?”

Chương 1504

Chương 1504

Một người đàn ông trung niên bên cạnh nhớ tới tin tức vừa dò hỏi, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, sau đó cung kính nói: "Ông chủ, chuyện này là thật. Toàn bộ tỉnh Phú Thọ đều đã truyền ra, đặc biệt là Trần Gia Bảo sau khi giết chết Cung Thiên Kinh, nhà họ Hoàng đã chủ động đến cầu hòa với Trần Gia Bảo! Tuy nhiên, Trần Gia Bảo đã khóa cửa bước vào, giờ ông ta đã trở về nhà họ Hoàng trong tâm trạng tuyệt vọng. Chậc chậc, đã ba mươi năm ở Hà Đông và ba mươi năm ở Hà Tây. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Hoàng Văn Khánh, nhất là người quyền lực ở tỉnh Phú Thọ, một ngày khi anh ấy bị quay lưng, tôi phải nói rằng Trần Gia Bảo đã gây ra sự việc quá khó xử rồi.

Ông chủ, bây giờ nhìn chung toàn bộ tỉnh Phú Thọ, ngoài Trần Gia Bảo đang nổi như cồn ra, họ Bạch của chúng ta là có thực lực mạnh nhất. Cùng với mối quan hệ hôn nhân giữa cô chủ và Trần Gia Bảo, mượn sự trợ giúp của Trần Gia Bảo, việc chúng ta thay thế nhà họ Hoàng, trở thành gia đình quyền lực nhất trong tỉnh Phú Thọchỉ là chuyện sớm muộn thôi!"

Bạch Hải Hồng ngồi phịch xuống ghế, sắc mặt trắng xanh.

Lần này trên núi Văn Hổ vây bắt Trần Gia Bảo, tuy rằng nhà họ Bcahj không phái cao thủ ra tay, nhưng Trần Gia Bảo đang tìm kiếm tin tức của Terai Chika, nhưng anh ta đã tiết lộ cho nhà họ Hoàng biết. Đối mặt với nhà họ Hoàng bất khả chiến bại trên núi Văn Hổ, sao có thể nghĩ rằng Trần Gia Bảo không chỉ sống sót, lại còn có thể giết chết Cung Thiên Kinh và những người khác, mà còn trở thành nhân vật lớn nhất trong toàn tỉnh Phú Thọ nữa!

Vốn dĩ chỉ dựa vào hôn ước giữa Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo, nhà họ Bạch có thể lợi dụng tình hình để trở thành

gia tộc quyền lực nhất tỉnh Phú Thọ, nhưng bây giờ ông ta đã xúc phạm đến Trần Gia Bảo, nếu Trần Gia Bảo không đối phó với nhà họ Bạch là may rồi, làm sao có thể mơ vọng hão huyền được chứ.

Nghĩ đến đây, Baạch Hải Hồng ruột gan đều hối hận.

“Không, ngay cả khi cơ hội mỏng manh, tôi cũng phải thử. Dù thế nào đi chăng nữa, Trần Gia Bảo và Ngọc Thanh vẫn còn có hôn ước. Họ nói rằng anh hùng khó qua nổi ải mỹ nhân. Chỉ cần Ngọc Thanh sẵn sàng thuyết phục Trần Phi Vũ, Trần Phi Vũ nhất định sẽ đứng về phía nhà họ Bạch!”

Bạch Hải Hồng hai mắt càng ngày càng sáng, đứng bật dậy, bước nhanh về phía phòng của Bạch Ngọc Thanh.

Bạch Ngọc Thanh lúc này đang ngồi trước bàn trang điểm trong phòng ngủ, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp tràn đầy lo lắng.

Trong hai ngày này, cô đã bị giam trong phòng ngủ hai ngày, ngay cả điện thoại di động và máy tính của cô cũng đều bị tịch thu.

Cô đang vô cùng lo lắng cho tình hình của Trần Gia Bảo, khi nghĩ đến cảnh Trần Gia Bảo bị cường giả bao vây ở núi Văn Hổ, không rõ sống chết, trái tim cô như bị bóp nghẹt, thở cũng cảm thấy đau đớn.

“Gia Bảo…Anh ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!”

Bạch Ngọc Thanh hai chắp trước+ ngực và cầu nguyện.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa phòng ngủ, giọng nói nhiệt tình của Bạch Hải Hồng nghe vô cùng nhiệt tình: “Ngọc Thanh, ba có thể vào được không?”

Bạch Ngọc Thanh sắc mặt đột nhiên trầm xuống, tuy rằng lúc này không muốn nhìn thấy Bạch Hải Hồng, nhưng trong lòng vẫn mong có chút tin tức của Trần Gia Bảo, lập tức đứng dậy mở cửa.

Bạch Hải Hồng bước vào với nụ cười trên môi, quan tâm hỏi: “Ngọc Thanh, hai ngày qua con ăn có ngon, ngủ có được không?”

Bạch Ngọc Thanh vẻ mặt phụng phịu đi tới bên giường, nói: "Nếu như ba bị nhốt trong phòng hai ngày, không nhận được tin tức, thì ba ăn có ngon không?"

Giọng điệu của Bạch Ngọc Thanh rất không khách khí, nhưng Bạch Hải Hồng không quan tâm chút nào, thậm chí còn có chút nịnh hót trong nụ cười, lập tức thừa nhận sai lầm của mình: "Đúng, đúng, ba đã sai khi làm việc này, là ba không xem xét nó đúng cách. Ba xin lỗi.

Bây giờ con không còn bị giam giữ nữa!"

Chương 1505

Chương 1505

Ban đầu Bạch Ngọc Thanh đã rất ngạc nhiên, việc giam giữ đã kết thúc. Thực sự có điều gì đó không ổn với Gia Bảo sao?

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Thanh đoạt nhiên đứng lên, trong mắt có phủ một lớp sương mỏng: "Chẳng lẽ… Gia Bảo đã chết ở núi Văn Hổ sao?"

Khi cô ấy khóc, đôi mắt cô ấy luôn lóe lên những tia hận thù trong vô thức.

Bạch Hải Hồng sửng sốt, vội vàng lắc đầu: "Không, không có, Trần Gia Bảo không sao hết."

"Gia Bảo không sao chứ?" Bạch Ngọc Thanh sững người, sau đó mừng rỡ, nói: "Gia Bảo đã trốn thoát rồi sao?"

"Không, không có." Bạch Hải Hồng lập tức nói: "Trần Gia Bảo không có chạy trốn."

"Không chạy thoát?" Bạch Ngọc Thanh ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ Cung Thiên Kinh đã để Gia Bảo đi?

Bạch Hải Hồng lập tức lắc đầu nói: "Không phải, Trần Gia Bảo không chạy thoát, ngược lại còn giết chết Cung Thiên Kinh cùng mấy chục đại cao thủ vây công anh ta. Đơn giản là gây ra chấn động rồi."

Bạch Ngọc Thanh kêu lên ngay lập tức, và ngay sau đó, khuôn mặt của cô ấy lại trở nên u ám, và nói: "Ba nghĩ việc nói dối con với những điều vô nghĩa này có thú vị không? Mặc dù Gia Bảo rất mạnh, nhưng anh ấy sao có thể đối mặt với các cường thủ huyền thoại và hàng chục cường thủ chứ? Thoát chết đã là vô cùng khó rồi, làm sao có thể giết được đối thủ? Ba đã gài bẫy Gia Bảo, bây giờ anh còn dùng chuyện sống chết của anh

ấy để nói dối con. Con hận ba, ba mau đi ra ngoài đi, mau đi đi!"

Bạch Hải Hồng bị Bạch Ngọc Thanh đẩy ra khỏi cửa, lập tức vươn tay chặn cửa, không cho cửa đóng lại, nhếch mép cười nói: "Chuyện này thật sự là không thể tin được, chẳng trách con không tin, Nhưng sự thật là như thế này, Trần Gia Bảo đã giết người bên kia, và cũng lấy hài cốt của họ. Tất cả đều được gửi về, đó là một sự khiêu khích không hề nhỏ.

Hơn nữa, nghe nói Hoàng Văn Khánh còn đến thừa nhận thất bại với Trần Gia Bảo, cầu bình, nhưng cửa đóng then cài, bây giờ toàn bộ tỉnh Phú Thọ đều đang bàn tán, chỉ cần con hỏi thăm là có thể biết, tại sao ba phải nói dối con chứ?"

"Gia Bảo thực sự giết ngược lại bọn Cung Thiên Kinh?"

Bạch Ngọc Thanh sợ đến ngây người, cô tôi biết Trần Gia Bảo lợi hại, cũng biết Trần Gia Bảo giỏi nhất là sáng tạo kỳ tích, nếu không, ngay từ đầu cô tôi sẽ không chủ động liên thủ với Trần Gia Bảo, thế nhưng cô tôi hoàn toàn không ngờ được là Trần Gia Bảo lại lợi hại đến mức này.

Bạch Ngọc Thanh chỉ cảm thấy mình hồ đồ mất rồi nhưng ngay sau đó lại cảm thấy như gánh nặng trong lòng được buông bỏ, áp lực hai ngày nay vẫn luôn đè nặng lên vai cô đã bị quét sạch, bây giờ ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên tươi đẹp hơn nhiều.

Bạch Hải Hồng thấy Bạch Ngọc Thanh tin lời mình thì khóe miệng cũng kéo ra một nụ cười, nhiệt tình nói: "Gia Bảo thực sự quá mạnh, trải qua trận chiến này cậu tôi đã trở thành nhân vật có quyền thế nhất trong toàn bộ tỉnh Phú Thọ, ngược lại, các gia tộc nhà họ Hoàng bị tổn thất nặng nề, ban đầu có mười mấy gia tộc lớn bây giờ thực lực của nhà họ Bạch chúng tôi đứng thứ nhất, thứ hai là nhà họ Ngụy. Nói cách khác thì đời sau mạnh nhất của tỉnh Phú Thọ chỉ có thể thuộc một trong hai nhà là nhà họ Bạch của chúng tôi hoặc là nhà họ Ngụy, Ngọc Thanh, con và Gia Bảo có hôn ước với nhau, đây quả là một điều kiện vô cùng có lợi, chỉ cần con nói vài lời với Trần Gia Bảo, nhờ cậu tôi chống đỡ cho nhà họ Bạch chúng tôi thì nhà họ Bạch có thể thay thế nhà họ Hoàng, trở thành gia tộc mạnh nhất tỉnh Phú Thọ!

Ngọc Thanh, nhanh, nhanh lên nào, mau đi trang điểm, thay đồ đi, sau đó cùng bố đi gặp Trần Gia Bảo, dựa vào dung mạo của con, nhất định có thể khiến Trần Gia Bảo chết mê chết mệt!”

Sau khi nói xong, trong mắt Bạch Hải Hồng đã xuất hiện vẻ cuồng nhiệt đối với việc nhà họ Bạch có thể trở thành gia tộc mạnh nhất tỉnh Phú Thọ, nếu là trước đây, đây là việc ngay cả nghĩ ông ta cũng không dám nghĩ, nhưng bây giờ, ông ta lại phát hiện nhà họ Bạch gần với vị trí này đến như vậy!

Đương nhiên, bây giờ tất cả mọi thứ đều phải xem thái độ của Trần Gia Bảo thế nào, nhưng mà ông ta tin rằng, chỉ cần Bạch Ngọc Thanh đồng ý ra mặt vì nhà họ Bạch thì Trần Gia Bảo nhất định sẽ chống đỡ cho nhà họ Bạch!

Chương 1506

Chương 1506

Nhưng mọi chuyện lại lệch khỏi dự liệu của Bạch Hải Hồng, sau khi Bạch Ngọc Thanh nghe ông ta nói xong thì sắc mặt tối sầm lại, quyết liệt cự tuyệt: "Con không đi!"

Nụ cười của Bạch Hải Hồng bỗng chốc cứng đờ, kinh ngạc nói: "Vì sao, làm cho nhà họ Bạch trở thành gia tộc mạnh mẽ nhất tỉnh Phú Thọ chẳng phải là tâm nguyện của con sao, đây là cơ hội khó lắm mới có được thậm chí là chỉ tới một lần thôi, nếu bỏ qua thì sợ rằng không có lần sau nữa đâu."

Bạch Ngọc Thanh lạnh nhạt nói: "Lần đầu tiên con đưa Trần Gia Bảo đến nhà họ Bạch, dù bố có bao nhiêu ý kiến với Gia Bảo thì Gia Bảo cũng không thèm để ý, thậm chí còn ra tay cứu ông nội, hơn nữa ông nội cũng đã đồng ý hôn ước giữa con và Gia Bảo rồi nhưng ông vẫn cứ đối xử lạnh nhạt với Gia Bảo! Lúc ông đối xử nhiệt tình với Gia Bảo, còn phái người trong nhà đi tìm kiếm Tera Chika, tôi còn tưởng rằng ông đã thay đổi cách nhìn với Gia Bảo rồi, nào ngờ được ông lại cố tình giả vờ, mục đích là để Trần Gia Bảo buông bớt đề phòng, ông còn ngầm cấu kết với nhà họ Hoàng để bày bẫy vây giết Gia Bảo. Bây giờ Gia Bảo lại giết ngược lại bọn người Cung Thiên Kinh, một bước trở thành người mạnh nhất tỉnh Phú Thọ, bây giờ ông lại muốn tôi dùng sắc đẹp lấy lòng Gia Bảo, tuy ông là bố tôi nhưng tôi vẫn phải nói, loại người bội bạc, gió chiều nào theo chiều nấy như ông chỉ khiến người khác cảm thấy buồn nôn thôi!"

Dường như Bạch Ngọc Thanh muốn phát tiết hết tất cả nỗi bất mãn chất chứa mấy ngày qua ra ngoài, cho dù có đối mặt với Bạch Hải Hồng thì cô ấy vẫn không chút nể nang gì mà nói hết ra, sau khi nói xong còn 'phanh' một tiếng đóng cửa lại, nhốt Bạch Hải Hồng ngoài cửa.

Sắc mặt Bạch Hải Hồng lúc trắng lúc xanh, những câu nói của Bạch Ngọc Thanh đã chạm trúng nỗi đau của ông ta, ông ta giận dữ nói: "Phản rồi, con còn coi bố là bố con nữa hay không, lại dám nói với bố những lời này…"

Đột nhiên, ông ta lại nhớ ra bây giờ phải nhờ Bạch Ngọc Thanh để đổi lấy sự trợ giúp của Trần Gia Bảo, lửa giận ngập trời nhất thời lắng xuống, ông ta miễn cưỡng duy trì vẻ mặt và giọng nói ôn hòa, từ ngoài cửa nói vào trong: "Ngọc Thanh, việc này con cũng không thể trách bố, bố cũng chỉ vì lợi ích của nhà họ Bạch mà suy nghĩ, trên thương trường làm gì còn ai suy xét đến 'nhân, lễ, nghĩa, trí, tín' chứ? Hơn nữa ai lại ngờ được Trần Gia Bảo mạnh đến mức này? Nếu như bố biết từ trước bố cần gì phải làm như thế? Hơn nữa, bây giờ bố muốn con đến gặp Trần Gia Bảo không chỉ vì suy nghĩ cho nhà họ Bạch mà còn vì chuyện hôn nhân của con nữa đấy, bây giờ con có hôn ước với Trần Gia Bảo, đây là sự thực, mặc dù người bố vợ như bố có sai nhưng cũng không thể cả đời không gặp Trần Gia Bảo được. Đến lúc đó bố chủ động cúi đầu nhận sai với Trần Gia Bảo chẳng phải được rồi sao, lẽ nào cậu ta còn định ghi hận người bố vợ này cả đời? Đúng rồi, bố còn nghe nói tiểu công chúa nhà họ Ngụy, Nhã Huyên và Trần Gia Bảo có mối quan hệ mờ ám với nhau, nếu con còn không chịu chủ động thì đến lúc đó Trần Gia Bảo bị Nhã Huyên cướp đi mất thì con còn biết khóc với ai đây, được rồi, bố nói đến đây thôi, con suy nghĩ cho thật kỹ đi!"

Bạch Hải Hồng nói xong thì lắc đầu rời đi, ông ta hy vọng Bạch Ngọc Thanh có thể nghĩ thông suốt mọi việc mới tốt.

Bên trong phòng, Bạch Ngọc Thanh ngồi trước bàn trang điểm, đối mặt với hình ảnh phản chiếu gương mặt hối hận của bản thân trong gương, ngoài những việc làm của bố khiến cô ấy tức giận ra thì còn một điều vô cùng quan trọng đó là cô ấy không biết nên làm thế nào để đối mặt với Trần Gia Bảo nữa, vừa nghĩ đến việc chính bố mình là người bày mưu đối phó với Trần Gia Bảo thì lòng cô ấy lại lạnh giá.

"Cho dù có thế nào đi nữa, bây giờ Gia Bảo không sao cả, hơn nữa lại sáng tạo kỳ tích, thật tốt."

Khóe miệng Bạch Ngọc Thanh kéo lên một nụ cười, vì Trần Gia Bảo mà vui vẻ.

Mấy ngày sau đó, phàm là những gia tộc có máu mặt ở tỉnh Phú Thọ đều nhao nhao mang quà đến thăm Trần Gia Bảo ở nhà họ Ngụy, thành phố Thái Bình, họ đều muốn lấy lòng vị bá chủ tương lai của tỉnh Phú Thọ, thậm chí không ít người còn đưa con gái bảo bối theo hy vọng có thể được Trần Gia Bảo nhìn trúng, một bước lên mây.

Ngụy Nhã Huyên trông thấy có người mang theo con gái đến thăm thì biết ngay bọn họ có ý gì, lúc tức giận còn ra mặt đuổi rất nhiều người đi, nhưng người đến rất nhiều, có cản cũng cản không hết.

Lúc không còn cách nào khác, Ngụy Nhã Huyên đành dùng đến quan hệ của nhà họ Ngụy, mua một căn biệt thự ở ngoại ô cho Trần Gia Bảo, để cho những người muốn lấy lòng Trần Gia Bảo đều mang theo quà và con gái đến biệt thự tìm Trần Gia Bảo, mắt không thấy thì tim không phiền.

Còn nhà họ Hoàng thì liên minh với những gia tộc như nhà họ Hề, nhà họ Bùi, phát thiệp mời cho Trần Gia Bảo, dự tính vào năm ngày sau sẽ tổ chức một buổi tiệc tối, bọn họ muốn gặp mặt nói chuyện với Trần Gia Bảo, hơn nữa còn mời một vị nữ minh tinh nổi tiếng toàn quốc đến hát góp vui trong bữa tiệc

Chương 1507

Chương 1507

Mặt khác, bất cứ gia tộc có tiếng nào trong tỉnh Phú Thọ đều có tên trong danh sách khách mời của nhà họ Hoàng, làm người làm chứng cho cuộc nói chuyện giữa mười gia tộc lớn và Trần Gia Bảo.

Toàn bộ giới thượng lưu của tỉnh Phú Thọ đều loáng thoáng có cảm giác biết được, sau này tỉnh Phú Thọ sẽ là thiên hạ trong tay ai, sau khi bữa tiệc này kết thúc, mọi chuyện xem như đã có kết quả.

Trong một thời gian ngắn, buổi tiệc vào năm ngày sau đều được mọi người quan tâm!

Lúc này, bỏ lại những người đến tặng quà, Trần Gia Bảo lái xe đến sân bay thành phố Thái Bình.

Hôm nay là ngày Hàn Đông Vy đến tỉnh Phú Thọ, đã rất lâu rồi không được gặp người đẹp, nội tâm Trần Gia Bảo nóng như lửa đốt.

Lúc đi tới sân bay, Trần Gia Bảo đã thấy trong sân bay rộng rãi và sáng sủa có rất nhiều người đang đứng chờ, không ít người còn giơ cao các loại biểu ngữ ghi ‘Hoan nghênh nữ thần Đường Thiên’.

Trần Gia Bảo nghĩ vị ‘Đường Thiên’ này chắc là một nữ minh tinh! Chỉ có điều anh không quan tâm lắm đến mấy chuyện liên quan đến giới giải trí thế nên ngồi trên ghế đợi Hàn Đông Vy đến.

“Người anh em, cậu cũng đang chờ người sao?”

Đột nhiên một giọng nói hùng hậu từ bên cạnh truyền tới.

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông trung niên có tướng mạo mình thường, đang nở nụ cười thật

thà nhìn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo gật đầu cười nói: "Đúng vậy, đang đợi người phụ nữ của tôi."

Người đàn ông trung niên rút ra một điếu thuốc đưa cho Trần Gia Bảo, cười nói: "Nào nào nào, gặp được nhau chính là duyên phận, người anh em, nhìn tuổi của cậu thì hình như còn chưa lên đại học phải không! Tuổi còn trẻ mà đã có bạn gái rồi, thực sự là trẻ nhỏ dễ dạy, tôi nhớ lúc đó khi yêu đương với vợ tôi còn phải lén lén lút lút đấy."

Mặc dù Trần Gia Bảo không hút thuốc nhưng vẫn cài điếu thuốc lá trong tay lên vành tai, cười nói: "Ông anh cũng đang chờ vợ sao?"

"Không phải, không phải, không phải." người đàn ông trung niên đưa thuốc cho anh hít một hơi, cười nói: "Tôi đang đợi Đường Thiên, vợ tôi là người hâm mộ của cô ấy, vẫn muốn lấy được chữ ký của Đường Thiên, chỉ có điều là vợ tôi thương tôi, không dùng tiền bừa bãi, cũng chưa đi xem buổi biểu diễn của Đường Thiên, cho nên không có cơ hội xin được chữ ký. Mặc dù bình thường tôi cũng rất cố gắng thế nhưng vẫn chỉ đủ ăn chứ không dư dả gì nhiều, cũng không mua được quà gì cho cô ấy, mấy ngày nữa là sinh nhật cô ấy rồi cho nên tôi muốn xin được chữ ký của Đường Thiên làm quà sinh nhật cho cô ấy, nên hôm nay tôi mới đến đây chờ, nhưng ở phía trước có nhiều người như vậy, không biết có xin được chứ ký hay không nữa, khà khà."

Sau khi nói xong, người đàn ông trung niên có chút ngại ngùng mà gãi gãi đầu, hình như cảm thấy một người lớn tuổi như vậy còn học người khác tiếp ứng thần tượng thì có chút không thích hợp.

Trần Gia Bảo cười nói: "Xem ra ông anh cũng rất thương chị dâu, anh có lòng như vậy chị dâu mà biết chắc chắn sẽ rất vui, hơn nữa tôi tin, ông anh nhất định có thể xin được chữ ký."

Người đàn ông trung niên nhìn đám fan đông như kiến ở trước mặt, khẽ nhíu mày, cảm thấy việc xin được chữ ký là rất khó thực hiện được liền cười nói: "Tranh thủ thì chắc là cướp được! Nghe nói lần này Đường Thiên đến tỉnh Phú Thọ không chỉ để mở nhạc hội mà còn biểu diễn góp vui trong một buổi

tiệc vì một người tên ‘Trần Gia Bảo’. Ai, đầu năm nay có tiền có thế vẫn tốt nhất, chỉ cần bỏ tiền ra sẽ có nữ minh tinh hát cho họ nghe, còn những người bình thường như chúng ta thì chỉ vì một cái chữ ký cũng phải tranh giành.”

Sắc mặt Trần Gia Bảo bỗng trông vô cùng lạ, buổi tiệc mấy ngày sau được tổ chức ở nhà họ Hoàng quả thật có mời một nữ minh tinh đến, thì ra người đó là Đường Thiên, thật quá trùng hợp.

“Tôi cũng muốn giống một nhân vật lớn như Trần Gia Bảo, tôi có thể tham gia buổi biểu diễn của Đường Thiên, bao một phòng VIP để vợ của tôi có thể trải nghiệm cảm giác tham gia buổi nhạc hội của một minh tinh, khà khà, thế nào, có phải cậu cảm thấy ý nghĩ của tôi rất ngây thơ không?”

Chương 1508

Chương 1508

Người đàn ông trung niên rít một hơi nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Trần Gia Bảo, ông còn tưởng anh đang chê cười mình nên ngại ngùng nở nụ cười.

Trần Gia Bảo lắc đầu, nở nụ cười thần bí, nói: "Không đâu, không ngây thơ chút nào cả, nói không chừng nguyện vọng đó của anh chẳng mấy chốc sẽ thực hiện được."

"Chỉ mong là vậy!" người đàn ông trung niên tự giễu lắc lắc đầu.

Đột nhiên, máy bay hạ cánh, người đàn ông trung niên dập tắt điếu thuốc, hưng phấn nói: "Đường Thiến Thiến sắp tới rồi, tôi muốn đến đó tranh giành chữ ký, Ông anh đây không tán dóc với cậu nữa."

Trần Gia Bảo cũng đứng lên, cười nói: "Tôi cũng nên đến đón người phụ nữ của tôi rồi."

Sau khi mở khoang máy bay ra, trong đám người ở dưới máy bay, có ba cô gái xinh đẹp nổi bật nhất, thu hút ánh nhìn của mọi người ở đây. Hai cô gái trong số đó chính là Hàn Đông Vy đã lâu không gặp và thư ký Lê Thanh Vân, đương nhiên, trừ Hàn Đông Vy đã xác định là người phụ nữ của Trần Gia Bảo ra, Lê Thanh Vân cũng có quan hệ mập mờ với Trần Gia Bảo. Thậm chí, Lê Thanh Vân còn nợ Trần Gia Bảo một lần 'thuê phòng'.

Trần Gia Bảo không ngờ Lê Thanh Vân cũng đến, nhìn thấy hai người phụ nữ, khóe miệng anh nở nụ cười mập mờ.

Còn về người phụ nữ xinh đẹp kia, khoảng hai mươi tuổi, vóc dáng cao ráo, khí chất thanh thuần, riêng chỉ dung mạo đã không kém hơn Hàn Đông Vy.

Trần Gia Bảo ước tính chắc người phụ nữ xinh đẹp tuyệt sắc này chính là nữ minh tinh Đường Thiên.

Quả nhiên, sau khi họ bước xuống, fan đông đảo như kiến trong máy bay nhao nhao thét lên, kêu lớn cái tên 'Đường Thiên'.

Mà Đường Thiên cũng nở nụ cười, vẫy tay cảm ơn các fan.

Lập tức, các fan nhiệt tình hơn nữa, không ngừng có người gọi to 'Đường Thiên em yêu chị'.

Trần Gia Bảo chặc lưỡi, không ngờ độ nổi tiếng của Đường Thiên lại cao như vậy.

Người đàn ông trung niên đó chen tới chen lui ở phía sau đám người, muốn chen đến trước mặt để Đường Thiên ký tên, nhưng xung quanh người đông như kiến, sao có thể chen vào được?

"Anh trai, đi theo phía sau tôi, tôi đưa anh vào trong."

Người đàn ông trung niên sững sờ, Trần Gia Bảo đã bước vào trong đám người, anh ta không kịp suy nghĩ, trực tiếp theo sau Trần Gia Bảo.

Nói ra cũng lạ, vốn dĩ người đàn ông trung niên không chen được vào trong đám người, chỗ Trần Gia Bảo đi qua, đám người nhao nhao tránh ra hai bên, bước vào phía trước đám người dễ như trở bàn tay.

"Chú em, cảm ơn cậu, tôi tên Đoàn Văn, lần sau có cơ hội tôi mời cậu uống rượu." Người đàn ông tên Đoàn Văn nói cảm ơn.

"Đừng khách sáo, tôi cũng phải đi gặp người phụ nữ của tôi rồi, chúc anh trai may mắn."

Trần Gia Bảo mỉm cười, trực tiếp bước về phía Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân, lúc khóe miệng lộ ra nụ cười ôn hòa, anh giang hai tay mình ra.

Dường như Hàn Đông Vy và Đường Thiên quen biết nhau, vốn dĩ nói cười hai câu với Đường Thiên, chợt nhìn thấy Trần Gia Bảo, trong mắt lập tức lóe qua vẻ vui mừng bất ngờ, cô lập tức bước nhanh về phía Trần Gia Bảo, ôm chặt Trần Gia Bảo.

“Gia Bảo, em nhớ anh quá.”

Hàn Đông Vy hưởng thụ cái ôm kéo dài, trong sự vui mừng kích động, cô chủ động tặng một nụ hôn thơm ngát.

Trong lòng Trần Gia Bảo trở nên ấm áp, biết Hàn Đông Vy rất yêu mình, anh ôm chặt Hàn Đông Vy đáp lại một cách mạnh mẽ.

Bây giờ cũng muốn tận hưởng cái ôm và nụ nôn nồng cháy của Trần Gia Bảo, nhưng không thể, cô ta cũng biết chủ tịch Hàn Đông Vy mới là bạn gái chính hiệu của Lê Thanh Vân. Tuy cô ta ghen, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể đứng qua một bên với sự ngưỡng mộ tràn đầy.

Chương 1509

Chương 1509

Đường Thiên cũng bị dọa một phen, cô ta từng mấy lần nhìn thấy bóng dáng của Hàn Đông Vy trong tiết mục kinh tế tài chính, biết Hàn Đông Vy là chủ tịch của tập đoàn Gia Vy, sau này tiền đồ không thể giới hạn. Lần này sau khi cô ta gặp được Hàn Đông Vy trên máy bay, thì lập tức nhận ra và chủ động chào hỏi bắt chuyện với Hàn Đông Vy, sau đó càng thêm kính phục khả năng quan sát và tài ăn nói của Hàn Đông Vy.

Nhưng, bây giờ Đường Thiên lại nhìn thấy Hàn Đông Vy hôn một thanh niên một cách mãnh liệt trước mọi người, có cảm giác nữ thần trên trời hạ phàm, đầu óc mờ mịt. Lẽ nào chàng trai tướng mạo thanh tú này chính là bạn trai của chủ tịch Hàn Đông Vy?

Ngay sau đó, Đường Thiên tràn đầy sự hứng thú với Trần Gia Bảo, rất tò mò không biết Trần Gia Bảo là người đàn ông như thế nào mới có thể theo đuổi được một người ưu tú như Hàn Đông Vy.

“Lẽ nào anh ấy là cậu cả của một gia tộc lớn nào đó ở tỉnh Phú Thọ sao? Hoặc là dòng dõi quan chức cấp cao của gia tộc đỏ?”

Đường Thiên thầm suy đoán thân phận của Trần Gia Bảo.

Vài giây sau đó, Trần Gia Bảo mới buông Hàn Đông Vy ra, anh cười nói: “Chị Vy vẫn nhiệt tình như lửa giống với trước đây, đến cả anh suýt chút nữa cũng không đỡ nổi.

Mặt Hàn Đông Vy ửng đỏ, liếc nhìn Trần Gia Bảo một cách xinh đẹp, đủ loại phong tình.

“Chú em, đây là bạn gái của cậu? Thật là đẹp, không hề thua kém nữ minh tinh.”

Đột nhiên, Đoàn Văn nói một cách kinh ngạc ở bên cạnh.

Trần Gia Bảo cười nói: “Cảm ơn anh trai khen, cô Đường Thiên ở đó, anh còn đợi gì nữa?”

Người đàn ông trung niên vỗ đầu, không quan tâm thứ khác nữa, chạy đến trước mặt Đường Thiên, lấy giấy và bút ra, mang theo sự xấu hổ của một người đàn ông thật thà, nói: “Cô Đường Thiên, vợ tôi là fan của cô, mấy ngày nữa là sinh nhật của cô ấy, xin hỏi cô có thể ký tên một cái cho tôi không?”

“Đương nhiên có thể.” Đường Thiên tỉnh lại, mỉm cười ngọt ngào với người đàn ông trung niên, ký tên mình trên giấy, đang chuẩn bị trả cho Đoàn Văn thì đột nhiên trong lòng khẽ động, nhớ ra dường như Đoàn Văn và Trần Gia Bảo quen biết nhau. Cô ta lập tức dặn dò trợ lý bên cạnh lấy một tờ album, sau đó cười nói với người đàn ông trung niên: “Đây là album mới nhất của tôi, phía trên có chữ ký của tôi, vẫn chưa chính thức tiêu thụ, tặng cho anh đấy, xem như là quà sinh nhật cho vợ anh.”

Trong nháy mắt Đoàn Văn vô cùng vui mừng, nhận lấy album một cách kích động, anh ta nói: “Cảm ơn cô Đường Thiên, đây chắc chắn là món quà sinh nhật vợ tôi thích nhất.”

Đường Thiên cười nói: “Đừng khách sáo.”

Đoàn Văn cười đến mức không khép được mồm, bước nhanh đến trước mặt Trần Gia Bảo, vỗ vai Trần Gia Bảo, nói số điện thoại của mình cho Trần Gia Bảo biết. Sau đó giơ album trong tay, anh ta khoe khoang: “Chú em, lần này vận số tôi tốt, cô Đường tặng cho tôi một tờ album có chữ ký, vợ tôi nhất định sẽ vui đến phát điên. Đúng rồi, nhớ gọi điện thoại cho tôi, ngày nào đó cùng ra ngoài, tôi mời cậu uống rượu.”

Anh ta vẫn không biết sở dĩ Đường Thiên tặng anh ta một tờ album, hoàn toàn là nể mặt của Trần Gia Bảo.

“Được, mau đi về đi, để chị dâu cũng vui theo.” Trần Gia Bảo cười trả lời.

“Đúng đúng đúng, tôi phải mau chóng trở về, lần sau gặp.” Đoàn Văn cầm album, rời khỏi trong sự vui mừng khôn xiết.

Hàn Đông Vy tò mò hỏi: “Anh quen anh ấy?”

“Bèo nước gặp gỡ mà thôi.” Trần Gia Bảo khẽ hôn lên trán Hàn Đông Vy, nói: “Đi, anh dẫn em đi xem thử nhà ở tỉnh Phú

Thọ của chúng ta.”

Đối với “nhà của chúng ta” mà Trần Gia Bảo nói, Hàn Đông Vy mở cờ trong bụng, gật đầu liên tục, sau khi chào hỏi với Đường Thiên, cô gọi Lê Thanh Vân rồi bước về phía bãi đậu xe.

Chương 1510

Chương 1510

Đường Thiên nhìn thấy bóng lưng rời đi của Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy, trong mắt lóe qua vẻ hứng thú.

Đến bãi đậu xe, sau khi ngồi lên xe, Trần Gia Bảo đạp ga, lái xe về phía biệt thự ngoại ô mới mua, đồng thời cũng gọi điện cho nhân viên bảo vệ bên đó, bảo họ đuổi hết toàn bộ con cháu nhà làm quan đến tặng quà đó đi.

Trên đường, Trần Gia Bảo đơn giản kể về trải nghiệm của mình ở tỉnh Phú Thọ cho Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân nghe và phân tích tình hình hiện nay của tỉnh Phú Thọ.

Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân đều nghe đến mức ngây người, không ngờ Trần Gia Bảo trải qua chuyện nguy hiểm kích thích như vậy ở tỉnh Phú Thọ, hơn nữa bây giờ cũng trở thành nhân vật chói mắt nhất ở tỉnh Phú Thọ, trong lòng vừa sợ vừa tự hào.

Đột nhiên, sắc mặt Hàn Đông Vy đỏ lên, bởi vì tay của Trần Gia Bảo đã vô thức đặt trên đùi cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Hôm nay cô vì gặp Trần Gia Bảo mà chú ý ăn mặc, phía dưới mặc một chiếc váy đỏ rực rỡ như lửa. Thời khắc này Trần Gia Bảo đã đưa tay xuống dưới váy chậm rãi vuốt ve.

Toàn thân Hàn Đông Vy run rẩy, hơi thở cũng trở nên dồn dập, thân hình xinh đẹp nổi lên từng lớp da gà, sau đó hai mắt trong suốt ướt đẫm nước, liếc nhìn Trần Gia Bảo một cách phong tình vạn chủng, dường như đang cổ vũ động tác của Trần Gia Bảo.

Khoảng thời gian này, sau khi cô làm việc xong thì hồi tưởng từng chút một kỷ niệm ở bên nhau với Trần Gia Bảo, đã sớm yêu Trần Gia Bảo say đắm. Bây giờ người yêu mê mệt cơ thể

của cô, tuy vô cùng xấu hổ, nhưng cô đâu thể ngăn cản Trần Gia Bảo?

Lê Thanh Vân ngồi ở phía sau, đã nhìn thấy động tác mạnh dạn nóng bỏng của Trần Gia Bảo, gương mặt lập tức đỏ bừng, lúc trong lòng nổi cơn ghen, cũng thầm oán trách Trần Gia Bảo. Lần này sau khi gặp mặt Trần Gia Bảo chỉ chào hỏi với cô ta, chứ không có hành động nào khác. Chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã quên cô ta rồi sao?

Nghĩ đến đây, Lê Thanh Vân thầm làm tổn thương mình.

Tuy Lê Thanh Vân tự cho rằng mình rất xinh đẹp, nhưng ở trước những người phụ nữ xinh đẹp tuyệt sắc như Hàn Đông Vy, Tô Ánh Mai và Tạ Cẩm Tú, cô ta thực sự không tự tin lắm.

Đột nhiên, thông qua kính chiếu hậu, ánh mắt Lê Thanh Vân và Trần Gia Bảo vô tình chạm vào nhau, chỉ thấy ánh mắt Trần Gia Bảo mập mờ, chớp mắt với Lê Thanh Vân, đồng thời giấu Hàn Đông Vy, mở miệng nói ra hai chữ không có tiếng.

Thông qua ngôn ngữ miệng, Lê Thanh Vân lập tức nhìn ra được hai chữ Trần Gia Bảo nói là ‘thuê phòng’.

Trên má trắng ngần của Lê Thanh Vân lập tức đỏ lên, nhưng trong lòng lại nở gan nở ruột. Hóa ra Trần Gia Bảo không quên cô ta, sau đó trong lòng vẫn mang theo sự mong chờ.

Chẳng lâu sau đó, Trần Gia Bảo lái xe đến biệt thự ngoại ô, những người vốn đến tặng quà đã sớm rời đi.

Ngay từ đầu Hàn Đông Vy còn vì Lê Thanh Vân ở bên cạnh nên không buông được, nhưng rất nhanh đã tan vào trong thế tấn công nhiệt tình của Trần Gia Bảo, cô đáp lại một cách mạnh mẽ.

Nhất thời, sắc xuân xinh đẹp chiếu sáng biệt thự.

Lê Thanh Vân ngồi trên sô pha, nhìn động tác nóng bừng mạnh dạn của hai người, trong lòng động đậy, hai má ửng đỏ.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, hai người mới tách khỏi nhau.

Gương mặt Hàn Đông Vy đã đỏ bừng, liếc nhìn Lê Thanh Vân ngồi trên sô pha, trong mắt lóe qua vẻ xấu hổ, khẽ đấm vào

ngực của Trần Gia Bảo, cô quở trách: “Đáng ghét, em đi trang điểm lại đã.”

Nói xong, Hàn Đông Vy bèn đỏ mặt bước nhanh về phía nhà vệ sinh.

Lê Thanh Vân bị nụ hôn nóng bỏng của hai người kích thích đến mức toàn thân mềm nhũn, mắt thấy cuối cùng Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy cũng kết thúc, vừa thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên nhìn thấy Trần Gia Bảo bước đến, cô ta lập tức bị dọa một phen. Dự cảm được chuyện Trần Gia Bảo làm sau đó, trong lòng rối bời, cô ta nói lắp: “Anh… Anh muốn làm gì, chị Vy vẫn còn ở… đây.”

Chương 1511

Chương 1511

Trần Gia Bảo ngồi bên cạnh Lê Thanh Vân, đưa tay nâng cằm trơn bóng trắng tinh của cô ta lên, nhếch mày cười nói: "Đương nhiên là làm chuyện nên làm."

Nói xong, Trần Gia Bảo trực tiếp ôm lấy eo thon của cô ta, hôn lên đôi môi đỏ mượt mà của cô ta, vẫn dịu dàng và ngọt ngào như trước đây.

Trong lòng Lê Thanh Vân run rẩy, vội liếc mắt nhìn về phía nhà vệ sinh, chỉ thấy cửa nhà vệ sinh đóng chặt, cô ta thầm thở phào nhẹ nhõm, bèn đáp lại nhiệt tình. Đồng thời trong lòng cô ta có cảm giác kích thích của 'yêu trộm', cơ thể xinh đẹp trở nên nhạy cảm và mềm mại.

"Ưm… ưm đừng…"

Ngay khi Lê Thanh Vân cảm thấy sắp thở không ra hơi nữa, Trần Gia Bảo mới buông cô ta ra, khẽ liếm vành tai mượt mà của cô ta.

Thân thể mềm mại của Lê Thanh Vân lại run lên, thở hổn hển nhỏ giọng nói: "Anh… Anh cũng đừng tiếp tục trêu chọc tôi nữa, nếu để chủ tịch Hàn phát hiện thì không tốt lắm đâu…"

Trần Gia Bảo hơi nhướn mày cười nói: "Bị chị Đông Vy phát hiện thì phát hiện thôi, cô ấy cũng không phải không biết tôi có phụ nữ khác ngoài cô ấy."

Tuy nói thì nói như vậy, nhưng Trần Gia Bảo vẫn buông Lê Thanh Vân ra.

"Đồ nhát gan, tôi còn thật sự cho rằng anh không thèm quan tâm nữa chứ." Lê Thanh Vân cười duyên liếc trắng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái.

Ngay khi Lê Thanh Vân muốn đứng dậy sửa sang lại quần áo, Trần Gia Bảo lại lần nữa kéo cô ta ôm vào trong ngực, đưa tay nắm lấy cằm của cô ta, nói: "Tôi nhớ đã từng nói với cô, đàn ông là sinh vật không chịu đựng được khiêu khích."

Cùng lúc nói chuyện, một bàn tay khác của Trần Gia Bảo đã từ eo của Lê Thanh Vân chậm rãi lần mò lên bộ ngực no đủ của cô ta.

Lê Thanh Vân bị dọa nhảy dựng rồi, lập tức đè lại bàn tay của Trần Gia Bảo. Đầu tiền nhìn về phía phòng vệ sinh, chỉ thấy Hàn Đông Vy vẫn chưa đi ra, trong lòng hơi bình tĩnh trở lại, giọng điệu van xin nói: "Đừng… Bây giờ thật sự không thích hợp, lần sau… Lần sau tôi thật sự cho anh, có được không hả…"

"Bây giờ cũng có khác gì đâu." Trần Gia Bảo tự đắc mỉm cười, lại mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại của Lê Thanh Vân một phen, mới lần nữa buông cô ta ra.

Lê Thanh Vân hờn dỗi liếc mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái, lập tức đứng dậy sửa sang lại quần áo. Sau khi cảm thấy không có gì sơ hở cô ta mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô ta mới vừa ngồi xuống lần nữa, Hàn Đông Vy liền từ trong phòng vệ sinh đi ra. Sau khi trang điểm thêm chút nữa khuôn mặt của cô càng hiện lên vẻ xinh đẹp tinh tế.

Lê Thanh Vân nhẹ nhàng thở ra, nếu như chậm thêm một chút nữa thôi thì sẽ bị chị Đông Vy phát hiện ra rồi. Trần Gia Bảo có lẽ không thèm để ý, nhưng cô ta chịu không nổi cơn tức giận của chị Đông Vy đâu. Ngộ nhỡ bị chị Đông Vy làm khó dễ, vậy sau này cô ta sẽ không thể ở lại tập đoàn Gia Vy nữa rồi.

Cô ta nào biết rằng, với thính lực mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, chỉ cần Hàn Đông Vy thật sự định từ trong phòng vệ sinh ra ngoài, Trần Gia Bảo nhất định sẽ phát hiện ra trước tiên.

Lúc này, Hàn Đông Vy đi tới, ngồi xuống một bên khác của Trần Gia Bảo, thuận tay kéo cánh tay của Trần Gia Bảo, cười nói: "Gia Bảo, anh tán gẫu với Thanh Vân cái gì đấy, sao mặt của Thanh Vân lại đỏ như vậy?"

Lê Thanh Vân cảm thấy trong lòng chột dạ, vội vàng xua tay nói: “Không có gì đâu ạ, chủ tịch Trần chỉ nói đùa mấy câu với em thôi.”

Hàn Đông Vy nghi ngờ một hồi, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Lúc này, cô mới chú ý đến xung quanh, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy diện tích phòng khách của căn biệt thự này rất lớn, hơn nữa được trang trí theo phong cách cổ xưa. Tuy không giống như biệt thự Biển Xanh ở thành phố Hòa Bình của Trần Gia Bảo, nhưng cũng khá tốt.

Chương 1512

Chương 1512

Nói tóm lại, Hàn Đông Vy cảm thấy tương đối hài lòng đối với căn nhà mới ở tỉnh Phú Thọ này.

Cô rúc vào trong ngực của Trần Gia Bảo, đáy lòng dâng lên một trận vui vẻ bình yên, cười nói: "Gia Bảo, ở trong điện thoại anh nói muốn thu mua lại tài sản của nhà họ Hoàng và các gia tộc à?"

Nhắc đến chuyện nghiêm chỉnh, Lê Thanh Vân lập tức trở nên nghiêm túc, lấy máy tính xách tay đặt lên trên bàn mở ra, tìm kiếm thông tin về tài sản của nhà họ Hoàng.

Trần Gia Bảo nửa ôm Hàn Đông Vy, trong mắt lóe lên một tia sáng rực rỡ, gật đầu nói: "Không sai, nhà họ Hoàng và mấy gia tộc lớn đã lựa chọn đối đầu với anh, vậy thì bọn họ phải chuẩn bị thật tốt chấp nhận cái giá phải trả. Trước mắt anh đã phái người đưa di hài trả lại cho các gia tộc lớn, cũng cho bọn họ chuyển lời, để những gia tộc kia biết anh muốn đối phó bọn họ. Quả nhiên giống như anh dự đoán, đã có mấy gia tộc không thể chờ đợi được mà bắt đầu bán tống bán tháo tài sản với giá thấp đi rồi.

Nhân cơ hội này, anh đã cùng Ngụy Phong Lăng chia nhau lấy ra một khoản tiền lớn, thừa cơ thu mua không ít tài sản. Nhưng muốn thu mua toàn bộ tài sản của những gia tộc lớn này thì vẫn còn thiếu rất nhiều tiền, cho nên anh cần phải mượn một ít vốn của tỉnh Hòa Bình để giúp anh tiến hành thu mua.

Ngoài ra, anh dự định thành lập công ty chi nhánh của tập đoàn Gia Vy ở tỉnh Phú Thọ, đợi sau khi chúng ta nắm được tài sản chất lượng tốt của nhà họ Hoàng và mấy gia tộc lớn vào trong tay của mình, tập đoàn Gia Vy sẽ một bước trở thành chỉ số Big Mac của tỉnh Phú Thọ, đồng thời có thể cùng tổng

bộ của tỉnh Hòa Bình giúp đỡ lẫn nhau, trở thành đế quốc tài chính thật sự.”

Sau khi nói xong, trong mắt Trần Gia Bảo chợt lộ ra vẻ hào hứng, toát ra sức hấp dẫn quyến rũ chỉ thuộc về đàn ông.

Không sai, khi Trần Gia Bảo phái người đưa Cung Thiên Kinh và di hài trở về các gia tộc lớn, anh đã đoán trước được, nhất định sẽ có gia tộc nhịn không được bán tháo giá thấp tài sản để chạy trốn. Trần Gia Bảo liền nhân cơ hội này, buổi tối ngày hôm qua cùng Ngụy Phong Lăng lặng lẽ thu mua một phần tài sản trong đó, kiếm lời được rất nhiều tiền.

Nếu để cho Bùi Thanh Phong và Hoàng Văn Khánh biết được Trần Gia Bảo đưa trả lại di hài không chỉ là để làm mất mặt, càng là để tiến thêm một bước thu mua tài sản của các gia tộc lớn, nhất định bọn họ sẽ mắng Trần Gia Bảo một câu “gian thương”.

Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân đều bị dã tâm hừng hực của Trần Gia Bảo làm cho sợ ngây người rồi. Trần Gia Bảo muốn hoàn toàn thống trị nhịp điệu của giới kinh doanh tỉnh Phú Thọ đó nha.

Ngay sau đó, trong ánh mắt hai người phụ nữ hiện lên vẻ rung động, bởi vì người đàn ông có dã tâm mới có thể toát ra sức quyến rũ hấp dẫn được phụ nữ.

“Gia Bảo, anh muốn thu mua tài sản của mấy gia tộc lớn này, cá nhân em hoàn toàn ủng hộ. Nhưng mà chỉ riêng một nhà họ Hoàng đã to lớn không gì sánh được, lại thêm các gia tộc khác, lấy thực lực của tập đoàn Gia Vy chỉ sợ hoàn toàn không đủ khả năng kinh tế để thu mua, càng huống hồ tập đoàn Gia Vy đang trong giai đoạn cất bước khởi nghiệp, mới vừa bắt đầu có lợi nhuận, trong thời gian ngắn lấy ra một khoản tiền lớn, em lo lắng chuỗi tài chính sẽ bị đứt đoạn.” Hàn Đông Vy lo lắng không thôi.

Trần Gia Bảo cười nói: “Điểm này em không cần phải lo lắng, trước kia anh và nhà họ Tần hợp tác ‘Cố Tinh Hoàn’ đã kiếm được một khoản tiền lớn rồi, ngoài ra anh cũng sẽ cùng nhà họ Tần, nhà họ Kiều, nhà họ Lục và các gia tộc khác ở tỉnh Hòa Bình trao đổi tin tức với nhau. Đối mặt với với một chiếc bánh

bao thơm ngon như vậy ở tỉnh Phú Thọ, anh không tin bọn họ sẽ không động lòng.

Đợi bọn họ đưa tiền vốn tới, chuyện thu mua cụ thể nhà họ Hoàng và tài sản sẽ giao cho chị Đông Vy đến xử lý. Với bản lĩnh kinh doanh cao siêu của em, anh tin tưởng em có thể xử lý tốt."

Tần Ly Nguyệt, Kiều Phượng Hoa và Lục Bảo Ngọc đều là người phụ nữ của anh, để mấy gia tộc này cùng nhau bỏ tiền thu mua, cũng xem như là nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài.

"Nếu nhà họ Tần, nhà họ Lục bọn họ muốn ra tay, lại thêm tập đoàn Gia Vy và nhà họ Ngụy, nuốt trọn nhà họ Hoàng và mấy gia tộc lớn mặc dù có hơi gắng gượng, nhưng cũng không phải là không có khả năng." Con ngươi Hàn Đông Vy sáng lên, tiếp đó nằm ở trong lòng Trần Gia Bảo hi hi cười duyên, nói: "Đều nói nhà họ Hoàng là chỉ số Big Mac của tỉnh Phú Thọ, mấy chục năm tới không có ai dám đối đầu với nhà họ Hoàng. Nhưng theo em thấy, nhà họ Hoàng chỉ là một bé thỏ trắng, mà anh lại là một chú sói lớn, hì hì."

Chương 1513

Chương 1513

“Đúng đúng đúng, chị Đông Vy so sánh quá hình tượng rồi. Chủ tịch Trần chính là một chú sói lớn.” Lê Thanh Vân cũng nở một nụ cười duyên, ở sau lưng Hàn Đông Vy ném một ánh mắt quyến rũ về phía Trần Gia Bảo, trong lòng lặng lẽ bổ sung thêm một câu, hơn nữa còn là một con sói hung ác háo sắc chuyên ăn thịt các cô gái đẹp.

Hàn Đông Vy ở trong lòng Trần Gia Bảo cười xong, ngẩng đầu lên hỏi: “Gia Bảo, anh muốn thanh lập công ty chi nhánh của tập đoàn Gia Vy ở tỉnh Phú Thọ à. Chuyện nay không phải là chuyện nhỏ đâu, nhất định phải tìm một người đáng tin cậy, mà còn có năng lực làm việc mạnh mẽ để tiến hành quản lý mới được. Bên này anh đã có ứng cử viên thích hợp nào chưa?”

“Phan Phi Uyên.” Trần Gia Bảo nói ra một cái tên khiến Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân kinh ngạc không thôi.

Hàn Đông Vy lập tức hỏi đến cùng: “Là Phan Phi Uyên chủ tịch của tập đoàn Minh Nhiên ở Hà Nội, nữ hoàng làm thuê Việt Nam kia ư?”

“Đúng vậy.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Trần Gia Bảo, Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân đều sợ ngây người rồi.

Sau đó, Hàn Đông Vy cười khổ nói: “Gia Bảo, anh thật sự lại khiến em kinh ngạc một trận rồi. Ngay cả Phan Phi Uyên loại phụ nữ này cũng bị anh lôi tới đây. Ôi, địa vị của cô ta ở trong giới kinh doanh còn cao hơn em rất nhiều đấy. Đến lúc em là chủ tịch của tổng bộ tập đoàn, mà cô ta lại là người phụ trách của công ty chi nhánh, thoáng cái em cảm thấy áp lực nhiều hơn rất nhiều nha.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Chị Đông Vy là người phụ nữ của anh, đương nhiên anh phải thiên vị em hơn chứ. Bây giờ anh tặng em một thứ đồ tốt, để tổng bộ tập đoàn Gia Vy của em lại được nâng lên một tầng cao mới. Thanh Vân, giúp tôi lấy giấy bút qua đây.”

Lê Thanh Vân đáp lại một tiếng, lấy giấy bút đặt ở trên bàn tròn màu đen.

Trần Gia Bảo đi đến bên cạnh bàn tròn, cầm lấy bút rồng bay phượng múa viết xuống một phương thuốc.

“Gia Bảo, đây là phương thuốc gì vậy?” Tuy Hàn Đông Vy nhìn không hiểu, nhưng cô biết, hễ là phương thuốc mà Trần Gia Bảo viết xuống, không ngoại lệ đều là phương thuốc quý giá thất truyền đã lâu.

Trần Gia Bảo giải thích: “Đây là phương thuốc anh xem được ở trên một cuốn sách y học cổ đại, tên chữ gọi là “Biến Chất Hóa Ứ Hoàn”, đặc biệt điều trị bệnh ung thư dạ dày, hơn nữa theo trong sách ghi chép lại, phương thuốc này có hiệu quả rất kỳ diệu.

Em có thể dựa theo phương thuốc này để sản xuất. Anh nghĩ nhất định sẽ được ưa chuộng trên thị trường. Đợi đến khi tập đoàn Gia Vy thành lập công ty chi nhánh, tổng bộ tập đoàn Gia Vy của em đã trở thành doanh nghiệp ‘ngôi sao’ ở Việt Nam rồi, đến lúc đó có áp lực thì do Phan Phi Uyên phải chịu rồi.”

Nói thật, đối với sự cạnh tranh lành mạnh giữa Hàn Đông Vy và Phan Phi Uyên, Trần Gia Bảo rất vui vẻ đứng bên ngoài xem. Điều này có lợi ích to lớn đối với sự phát triển sau này của tập đoàn Gia Vy.

Giờ phút này, Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân hoàn toàn kinh hãi rồi. Nếu thật sự có thể chữa được bệnh ung thư dạ dày, đây chắc chắn là một công trình lớn, mà tập đoàn Gia Vy càng có thể thừa thế mở rộng lên một tầng cao mới.

Ý thức được mối liên hệ to lớn này, Hàn Đông Vy hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “Gia Bảo, em sẽ xin bản quyền sáng chế phát minh đối với phương thuốc này, hơn nữa nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của anh. Đúng rồi, anh cảm thấy đưa ra giá bán sản phẩm này như thế nào thì thích hợp? Nếu để em

đưa ra ý kiến, giá bán phải cao hơn ‘Cố Tinh Hoàn’ mới được. Bởi vì ‘Cố Tinh Hoàn’ là sản phẩm chăm sóc sức khỏe, mà ‘Biến Chất Hóa Ứ Hoàn’ lại là thuốc cứu mạng thật sự.”

“Không ổn.” Trần Gia Bảo hơi trầm ngâm suy tính một lát, sau đó nói: “‘Cố Tinh Hoàn’ là sản phẩn chăm sóc sức khỏe, người có tiền mua tương đối nhiều, cho nên giá đưa ra cao một tí cũng không quan trọng. Còn ‘Biến Chất Hóa Ứ Hoàn’ đối với rất nhiều người nghèo và người bình thường mà nói lại là thuốc cứu mạng của bọn họ. Anh cảm thấy giá bán nên thấp một chút để tất cả mọi người đều có thể mua được.

Chương 1514

Chương 1514

Mặc dù làm như vậy tập đoàn Gia Vy sẽ kiếm ít đi rất nhiều tiền, nhưng ít nhất có thể cứu được mạng sống của càng nhiều người hơn, coi như là làm việc thiện tích đức đi."

Trong mắt Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân đều hiện lên vẻ cảm động. Ở trước mặt lợi ích to lớn, vẫn có thể nhịn được sự cám dỗ của đồng tiền mà suy nghĩ cho người nghèo, người đàn ông như vậy mới đáng để bọn họ phó thác cả đời.

Hàn Đông Vy kích động dâng lên một nụ hôn. Hôn xong, cô ôm lấy cổ của Trần Gia Bảo nói: "Gia Bảo, sự lương thiện của anh nhất định có thể cứu được hàng nghìn hàng vạn gia đình bình thường, em cảm thấy tự hào vì anh."

Dưới sự kích động Lê Thanh Vân cũng đánh bạo hôn lên gương mặt của Trần Gia Bảo một cái, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. Sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Đông Vy vẫn như cũ lúc này cô ta mới khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Chỉ là một khi định giá quá thấp, tương đương với việc chúng ta chặt đứt mất đường lợi nhuận của vô số công ty dược, khẳng định sẽ chọc cho bọn họ đỏ mắt, thậm chí bọn họ sẽ còn liên hiệp lại, đối phó với tập đoàn Gia Vy, ây da, bao nhiêu người đã nói là đồng hành là oan gia, tôi thấy không những là oan gia mà có khi còn là chướng ngại vật."

Hàn Đông Vy đã có thể tiên đoán được, sau khi thuốc điều trị ung thư dạ dày giá thấp được đưa ra thị trường, tuyệt đối sẽ gây nên xôn xao trên phạm vi lớn, khiến cho vô số người cực kỳ tức giận, đồng thời, việc hạ giá của Biến chất hóa ứ hoàn, tuy đối với người bình thường là tin mừng, nhưng cũng không nghi ngờ gì về việc chặt đứt con đường làm ăn của nhiều công ty dược khác trong và ngoài nước, cho nên đến lúc đó, tập

đoàn Gia Vy tuyệt đối sẽ tuyệt đối sẽ trở thành mục tiêu công kích!

“Loại thuốc này sẽ đem đến hy vọng cho nhiều người bệnh, cũng giúp ích cho họ, mà những công ty dược kia mặc dù có tiền có vốn liếng, nhưng ở trước mặt vô số sinh mạng con người, chẳng qua chỉ là giọt nước trong biển cả không đỡ nổi một đòn, huống chi…” Trần Gia Bảo tự tin mà cười, đưa tay phải ra chậm rãi nắm tay lại, tự tin nói: “Tôi thích lấy đức ra để khiến cho người ta tin phục, nhưng lại càng thích dùng võ để khiến cho người ta nghe lời răm rắp hơn, bất kể là ai đối phó tập đoàn Gia Vy, chỉ cần thẳng thừng nghiền nát nó ra là được rồi.”

Hàn Đông Vy cùng Lê Thanh Vân liếc nhau, chỉ cần có Trần Gia Bảo ở đây, các cô sẽ luôn tràn ngập niềm tin về tương lai của mình.

Sau đó, Trần Gia Bảo tiến hành liên lạc cũng với các đại gia tộc của tỉnh Hòa Bình đó là nhà họ Tần, nhà họ Lục, nhà họ Kiều, báo cho bọn họ biết rằng ở tỉnh Phú Thọ này có cơ hội kiếm một chén canh, thậm chí có thể khuếch trương xí nghiệp của gia tộc đến tỉnh Phú Thọ, đến lúc đó, bọn họ đều nhao nhao bày tỏ rằng mình rất có hứng thú, không nói lời gì liền lần lượt chuyển khoản qua cho Trần Gia Bảo, nhà nào nhà nấy đều là một khoản tiền khổng lồ.

Trần Gia Bảo tính toán qua loa sơ bộ, chỉ vẻn vẹn mấy cái gia tộc này, hết thảy có thể lấy ra được khoảng chừng mười bảy tỷ rưỡi, nhưng mà con số này còn chỉ là đầu tư trước, chờ đến sau này ắt sẽ còn đầu tư thêm.

Lòng tin của Trần Gia Bảo càng tăng lên nữa, sau khi ăn cơm trưa xong cùng Hàn Đông Vy và Lê Thanh Vân, liền dẫn hai người phụ nữ đi thẳng về biệt thự của nhà họ Ngụy, giới thiệu cho Ngụy Phong Lăng làm quen, đồng thời với Hàn Đông Vy làm chủ đạo, Ngụy Phong Lăng cùng Lê Thanh Vân giúp đỡ, bọn họ liền cùng nhau bắt đầu lên kế hoạch cụ thể để thu mua tài sản các gia tộc của nhà họ Hoàng.

Bên kia, Ngụy Nhã Huyên cùng Liễu Ngọc Phi vốn là một mực đợi ở trong biệt thự, sau khi nhìn thấy Hàn Đông Vy, biết Hàn Đông Vy là bạn gái đầu tiên của Trần Gia Bảo, cho dù hai

người phụ nữ luôn kiêu ngạo mắt cao hơn đầu, cũng không khỏi cảm thấy lo sợ, còn có một kiểu chột dạ của kẻ thứ ba, liền chủ động chào hỏi cùng Hàn Đông Vy, hi vọng có thể đạt được ấn tượng tốt của Hàn Đông Vy.

Nhất là Liễu Ngọc Phi, tốt xấu gì nơi này cũng là biệt thự của nhà họ Ngụy, Ngụy Nhã Huyên còn có người nhà làm chỗ dựa, nhưng Liễu Ngọc Phi thì khác, đồng minh tranh thủ tình cảm của Trần Gia Bảo với Liễu Ngọc Phi là Đoạn Khánh Tân hết lần này tới lần khác vẫn không ở nơi này, một người khó tránh khỏi một cây làm chẳng nên non, cho nên trong lòng càng thêm thấp thỏm.

Hàn Đông Vy thế mới biết, hoá ra Liễu Ngọc Phi cùng Ngụy Nhã Huyên cũng là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, trong lòng chua chua, đồng thời cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tạm thời chấp nhận, liền bày ra nét mặt tươi cười, nhiệt tình kéo tay hai người phụ nữ kia qua, nói tới nói lui.

Chương 1515

Chương 1515

Liễu Ngọc Phi cùng Ngụy Nhã Huyên lập tức nhẹ nhàng thở ra, bày ra nét mặt tươi cười nhiệt tình bắt chuyện cùng Hàn Đông Vy, mặc dù đây là lần đầu tiên mà các cô gặp Hàn Đông Vy, chỉ có điều rất nhanh liền hòa nhập thành một nhóm nhỏ, thân thiết giống như là chị em ruột đã rất nhiều năm không gặp mặt vậy.

Ngụy Phong Lăng nhìn thấy rất rõ ràng cảnh này, trong lòng cảm thán một trận, ba người phụ nữ xinh đẹp như hoa như ngọc, lại thêm Hồng Liên mà anh ấy biết đến, hết thảy đều là bốn vị nữ thần cực kỳ giỏi giang xinh đẹp xuất sắc, vậy mà tất cả đều bị Trần Gia Bảo cứ thế bỏ vào túi, hơn nữa còn sống chung với nhau hài hòa như thế, Trần Gia Bảo quả nhiên am hiểu chuyện lấy được trinh tiết của người ta dù cách ngàn dặm.

Nếu để cho anh ấy biết, một người phụ nữ xinh đẹp quốc sắc thiên hương khác ở ngay bên cạnh là Lê Thanh Vân cũng là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, sợ rằng cũng càng thêm khiếp sợ há to mồm hơn nữa.

Sau khi nói chuyện cười đùa một hồi, Hàn Đông Vy liền bắt đầu làm chuyện chính, cùng Ngụy Phong Lăng lập nên kế hoạch thu mua tài sản các gia tộc của nhà họ Hoàng.

Trần Gia Bảo thì làm ông chủ phất tay mặc kệ, một thân một mình lái xe đi đến thành phố Bắc Ninh, ở đây vài ngày, trước khi bữa tiệc chính thức bắt đầu, anh ấy cũng nên gặp Bạch Ngọc Thanh một lần, sau đó mới có thể quyết định sẽ làm như thế nào đối với nhà họ Bạch.

Nhớ tới Bạch Ngọc Thanh băng thanh ngọc khiết kia, tâm trạng Trần Gia Bảo có chút bực bội.

Không đề cập tới chuyện Trần Gia Bảo đã lên đường đi đến nhà họ Bạch, lại nói đến sau khi ngôi sao nữ Đường Thiên rời khỏi sân bay, thẳng thừng ngủ lại ở bên trong một khách sạn năm sao tại thành phố Vĩnh Kỳ, bữa tiệc mà mấy ngày sau sẽ bắt đầu, được tổ chức ở thành phố Vĩnh Kỳ này, dựa theo sắp xếp hành trình của Đường Thiên, sau khi tham gia xong buổi tiệc này, hôm sau liền sẽ tổ chức concert cá nhân của cô, sau đó rời khỏi tỉnh Phú Thọ.

Giờ phút này, Đường Thiên đang nằm ngửa trên giường lớn màu trắng mềm mại, thoải mái mà rên rỉ một tiếng, tùy ý đá rơi giày cao gót xuống, lộ ra ngón chân trắng nõn mượt mà, nói: "Chị Đào, không thể tưởng được lần này tới tỉnh Phú Thọ, vậy mà có thể ở trên máy bay đụng phải Hàn Đông Vy tổng giám đốc của tập đoàn Gia Vy, cô ấy thế nhưng lại là nữ cường nhân nổi tiếng đó, trước kia tôi còn rất khâm phục cô ấy nữa."

Trên ghế sa lon bên cạnh, có một người phụ nữ mặc đồ vest màu trắng, chừng hơn ba mươi tuổi, vẻ ngoài khá xinh đẹp, cô ta thường được gọi là chị Đào, là người đại diện của Đường Thiên, chính là cô ta đã đưa Đường Thiên vào ngành giải trí, đồng thời một tay nâng đỡ cho cô ấy nổi tiếng, cho nên có thế lực rất mạnh, ở bên trong ngành giải trí cũng có địa vị nhất định.

Chị Đào ngồi bên bàn trà cầm con dao nhỏ cắt mấy miếng hoa quả, cầm tới bên cạnh Đường Thiên, tự tay đút cho cô ăn một miếng hoa quả, cười nói: "Cô bây giờ cũng đã là một nữ nghệ sĩ nổi tiếng hàng đầu cả nước, nếu bàn về mức độ ưu tú, so ra cũng đâu có chênh lệch bao nhiêu với Hàn Đông Vy, đâu nhất thiết phải hâm mộ cô ta làm gì? Đến đây nào, trước hết ăn một miếng hoa quả giải nhiệt đi đã."

Đường Thiên mở miệng nuốt vào, đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng kia mà cô đã nhìn thấy ở sân bay, mơ hồ không rõ mà nói: "Sao tôi có thể so sánh được với tổng giám đốc Hàn Đông Vy được chứ, cô ấy là nhà tư bản giới kinh doanh, mà tôi chỉ là một nữ nghệ sĩ thôi, cả về thân phận hay địa vị đều kém thật xa.

Đúng rồi chị Đào, chẳng lẽ cô không tò mò, hôm nay người đàn ông nhiệt tình ôm hôn Hàn Đông Vy đến cùng là ai chăng?

Với ánh mắt cùng địa vị của Hàn Đông Vy, thân phận của người trẻ tuổi kia tuyệt đối không tệ chút nào được.”

Chị Đào hiển nhiên không có hứng thú, tùy ý nói: “Có lẽ là một cậu ấm của một gia tộc lớn nào đó ở tỉnh Phú Thọ, cô có tinh thần và thể lực quan tâm bạn trai của Hàn Đông Vy, còn không bằng suy nghĩ thật kỹ xem, làm sao để thể hiện chính mình thật tốt ở buổi tiệc mấy ngày tới đi.

Ngược lại tôi đã từng âm thầm nghe ngóng rồi, tiệc rượu lần này là do nhà họ Hoàng cùng với mấy đại gia tộc khác kết hợp lại cùng nhau tổ chức, nghe nói là vì lấy lòng một người đàn ông tên là Trần Gia Bảo, cô nghĩ mà xem, nhà họ Hoàng thế nhưng là gia tộc mạnh mẽ nhất tỉnh Phú Thọ, ngay cả nhà họ Hoàng còn muốn hạ mình lấy lòng Trần Gia Bảo, nói không chừng Trần Gia Bảo là cậu ấm siêu bự của một trong những gia tộc mạnh mẽ đồ sộ ở thủ đô.

Chương 1516

Chương 1516

Nếu như cô biểu diễn tốt một chút ở buổi tiệc lần này, được Trần Gia Bảo ưng ý, thì vấn đề khó mà chúng ta đnag gặp phải hiện tại, chẳng phải sẽ được giải quyết dễ dàng sao? Hơn nữa về sau cô có đi ngang đi ngược trong ngành giải trí cũng có thể nhận được càng nhiều hơn những tài nguyên tốt, ngay cả trở thành chị cả của ngành giải trí Việt Nam cũng không phải là chuyện không thể, mà chị Đào tôi cũng nhảy lên trở thành người đại diện quyền lợi siêu cấp của Việt Nam, từ đây được cả danh và lợi, chỉ nghĩ tới thôi đã thấy thật hưng phấn rồi."

Chị Đào càng nói càng kích động, hai mắt đã như muốn sáng lên lấp lánh, dường như đã nhìn thấy được cảnh tượng mình đi đến được đỉnh cao của cuộc đời.

Đường Thiên bĩu môi, nói: "Tôi cũng chưa từng thấy Trần Gia Bảo, lỡ như anh ta là một lão già họm hẹm thì phải làm sao bây giờ? Hơn nữa, là do tôi gây họa, vậy thì hãy để tôi giải quyết, tôi mới không thèm hi sinh nhan sắc, đi cố ý lấy lòng cái người tên là Trần Gia Bảo kia đâu."

Chị Đào ngay cả quả táo cũng không ăn, thẳng thừng đặt ở bên cạnh, vội la lên: "Thiến Thiến của tôi ơi, bây giờ đã là lúc nào rồi, sao mà em còn nổi hứng bốc đồng như vậy nữa hả, em còn đang thiếu nợ anh Long ba tỷ rưỡi lận đó, tới tận ba tỷ rưỡi lận đó, chẳng mấy chốc lại đến ngày phải trả nợ rồi, chẳng lẽ… Chẳng lẽ cô thực sự muốn trơ mắt nhìn em trai mình chết ở trong tay đám người kia sao? Hay là cô có thể xả thân cứu em trai mình, chủ động đưa thân thể mình ra, chớ nói chi là chị Đào cũng phải bị bọn họ làm cho thân bại danh liệt."

"Anh Long" trong miệng chị Đào là một tổng giám đốc xí nghiệp đứng hàng đầu trong ngành giải trí, tính cách hung hiểm độc ác, từ sau khi nhìn thấy Đường Thiên ở một bữa tiệc

rượu, liền ôm lòng muốn chiếm Đường Thiên làm của riêng, chỉ là ám hiệu nhiều lần với Đường Thiên, mà Đường Thiên vẫn không có động tĩnh gì, anh Long liền xếp đặt thiết kế ra một cái bẫy, làm cho em trai của Đường Thiên nhiễm phải thói xấu ham bài bạc đánh cược, lại kết hợp với sòng bạc để trong thời gian hai năm làm cho em trai của Đường Thiên thua những ba tỷ rưỡi, dùng cái khoản tiền này để uy hiếp Đường Thiên.

Đường Thiên nhớ tới tình cảnh trước mắt của mình, sắc mặt cũng vì đó mà ảm đạm, cô ấy bước chân vào ngành giải trí chưa tới ba năm, mặc dù trước mặt người khác rất vinh quang sáng lạn, nhưng trên thực tế, tài sản của cô nhiều lắm là chỉ có ba mươi mấy tỷ mà thôi, muốn cô ngay tức khắc mà bỏ ra được ba tỷ rưỡi để trả nợ, đó căn bản có đánh chết cô cũng không bỏ ra nổi.

Chỉ là, để cô ấy, một người vẫn luôn luôn có tính cách băng thanh ngọc khiết, hi sinh nhan sắc lấy niềm vui của Trần Gia Bảo, chuyện này khiến cho trong lòng Đường Thiên có cảm giác rất mâu thuẫn, mà hơn nữa, điều chủ yếu nhất là, cô ấy chưa từng thấy Trần Gia Bảo, ai biết Trần Gia Bảo là đẹp trai hay là xấu đui xấu mù, là già họm hẹm hay còn trẻ đây? Lỡ như… Lỡ như Trần Gia Bảo là một lão già họm hẹm bảy tám mươi tuổi, còn không bằng thẳng thừng dùng một dao giết chết cô luôn đi cho xong.

Dường như đã nhìn ra nội tâm Đường Thiên xoắn xuýt, chị Đào bất đắc dĩ nói: “Như vậy đi, bây giờ chị Đào cũng không ép cô, dù sao còn có một đoạn thời gian nữa, chờ đến khi buổi tiệc bắt đầu rồi, chúng ta trước tiên cứ quan sát Trần Gia Bảo xem sao đã, xem thử anh ta rốt cuộc là hạng người như thế nào, nếu như cô không coi tọng anh ta nổi, vậy thì sau khi buổi tiệc rượu kết thúc, chúng ta thẳng thừng rời đi, về phần ba tỷ rưỡi kia, chúng ta thử tìm cách khác giải quyết, thế nào?”

Hai mắt Đường Thiên nhãn tình sáng lên, thẳng thừng ngồi dậy từ trên giường, ôm vòng eo mềm mại của chị Đào, liên tục gật đầu nói: “Tôi biết chị Đào tốt với tôi nhất mà, chúng ta cứ làm theo như lời cô nói nhé.”

Chị Đào nghiêm mặt nói: “Ngừng lại đi, trước hết chớ có mà chuốc thuốc mê với tôi, dù sao cô cũng phải cho ra một cái

tiêu chuẩn nhìn được là như thế nào, chứ nếu như Trần Gia Bảo là một anh chàng đẹp trai, mà cô lại không để ý tới thì phải làm sao bây giờ?"

"Không có." Trong đầu Đường Thiên lóe lên một tia sáng, đột nhiên nghĩ đến bạn trai của Hàn Đông Vy, nói: "Nếu như Trần Gia Bảo đẹp trai bằng chừng một phần ba bạn trai của Hàn Đông Vy, vậy thì tôi sẽ đồng ý đi làm cho anh ta vui lòng, như vậy đã được chưa?"

"Được rồi!"

Đường Thiên cười hì hì một tiếng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, dù sao thẩm mỹ cũng là một chuyện mang tính chủ quan, đến lúc đó chỉ cần nhìn thấy Trần Gia Bảo không vừa mắt, của thẳng thừng bỏ qua (PASS) là được.

Chương 1517

Chương 1517

Lại nói tới Trần Gia Bảo sau khi đi tới thành phố Bắc Ninh, cũng không có đi đến nhà họ Bạch trước tiên, mà là đi tới quán bar lúc trước cùng đi với Bạch Ngọc Thanh, dường như là nghĩ trước khi kết thúc mối quan hệ với nhà họ Bạch, lại lần nữa nhớ nhung cử chỉ tâm tình của Bạch Ngọc Thanh.

Bên trong quán rượu nhiệt tình như lửa, dưới âm thanh của DJ rất sống động, hỗn hợp có mùi mồ hôi có mùi cồn, Trần Gia Bảo ngồi một mình ở trong một góc khuất, gọi một ly cocktail màu xanh lam.

Anh ấy vừa nếm rượu, vừa suy nghĩ cân nhắc xem, nếu như chuyện bao vây giết anh ở núi Văn Hồ, có liên quan đến Bạch Ngọc Thanh, vậy thì anh phải đối đãi như thế nào với nhà họ Bạch, lại nên đối đãi như thế nào với Bạch Ngọc Thanh? Mặc dù thời gian anh ấy quen biết Bạch Ngọc Thanh không lâu lắm, nhưng đối mặt với một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần từng dựa trong lòng mình mà gọi mình bằng hai chữ "chồng ơi", Trần Gia Bảo thật sự có hơi chút bàng hoàng mờ mịt.

Trong lúc Trần Gia Bảo ngồi uống rượu, có một người đàn ông và hai phụ nữ đang chơi bida trên tầng hai của quán bar.

Ba người trai xinh gá đẹp, ăn mặc trang phục sành điệu đắt đỏ, vừa nhìn đã có thể biết là những cậu ấm cô chiêu của những gia đình danh giá, trong đó có một người con gái mặc chiếc váy dài màu gạo, thân hình cao ráo cân đối, khuôn mặt xinh đẹp tinh tế, nhan sắc này không hề kém Lưu Vũ Tình, Bùi Tuệ Lâm hay bất kì những người đẹp nào.

Quả nhiên lại là một nữ thần của nhan sắc!

Chỉ là, tay cô gầm gậy bida, khi cô giơ gậy chọc vào quả bóng trắng, nét mặt nghiêng nghiêng, nhưng lại có chút lơ đãng, trên

nét mặt thanh tú còn có chút ưu sầu, àng nhìn càng thấy đáng thương.

Người đàn ông đứng bên cạnh cũng đẹp trai, giơ gậy đánh bóng, nhìn Nhậm Mộng Vũ, ánh mắt hiện lên nét đau lòng, nói: "Mộng Vũ, em lo lắng cho nhà họ Nhậm à? Em yên tâm đi, lần này bố và bác sẽ đến nhà họ Bạch, sau ki liên hệ với nhà họ Bạch rồi thì cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại đến đâu đi nữa cũng sẽ không làm gì được mấy gia tộc lớn chúng ta đâu."

Anh ta tên Cao Triết, là một cậu ấm của nhà họ Cao, vốn xếp thứ bẩy trong mười gia tộc lớn của tirng Phú Thọ, mà người con gái xinh đẹp trước mặt anh ta lúc này chính là cô chủ của nhà học Nhậm, xế thứ tám trong số mười gia tộc lớn, trong tỉnh nàu danh tiếng của cô được xếp ngang với Lưu Vũ Tình, Bùi Tuệ Lâm.

Trải qua cuộc chiến ở núi Văn Hồ, thế lục của mười nhà đã không còn như trước, nhà học Cao và nhà họ Nhậm yếu dần, chủ nhà học Nhậm và học Cao vội vàng đến Bắc Ninh, muốn liên thủ với nhà họ Bạch, hiện tại đó là gia tộc mạnh nhất trong mười gia tộc lớn, như thế dù ít dù nhiều cũng có thể làm bản thân lớn mạnh ơn một chút, nếu không sẽ không còn quyề phát biểu trong buổi dạ tiệc tới.

Cao Triết và Nhậm Mộng Vũ cũng theo gia đình đến Bắc Ninh, nhưng hị không thể tham gia thảo luận, hơn nữa Bạch Ngọc Thanh là người cao tuổi nhất nhà họ cBachj cũng không cho gọi bọn họ vào, hai người chỉ có thể dời khỏi đó, đến quán bar giải sầu, rồi mới phát hiện ta cảnh tượng này.

Về phần người đẹp bên cạnh, cô ấy không phải là người của mười gia tộc đứng đầu, mà là bạn gái tốt của Nhậm Mộng Vũ, lần này cô ấy đến thành phố Bắc NInh này cùng với Nhậm Mộng Vũ.

Lúc này, trước lời khuyên của Cao Triết, Nhậm Mộng Vũ cười miễn cưỡng, mặc dù thực sự rất lo lắng, nhưng cô vẫn giữ sự lễ phép và duyên dáng trước mặt một vài người bạn, nói: "Cảm ơn sự quan tâm của anh, tôi không sao cả."

"Làm sao có thể ổn được? Bây giờ ở thành phố Bắc Ninh này, ai không biết rằng mười gia tộc lớn ban đầu đã chết trên danh nghĩa, còn Trầm Gia Bảo có thể trả thù bất cứ lúc nào. Nhà Họ

Nhậm và Nhà họ Cao cũng không ngoại lệ. Mộng Vũ luôn tỏ ra mạnh mẽ thế thôi chứ thật ra rất yếu đuối, đến lúc đó thì chịu đựng thế nào!”

Đột nhiên, một cô gái mặc váy đỏ xuất hiện, buộc tóc đuôi ngựa xinh xắn.

Cô tên Thượng Vi Tiếu, tính cách vui vẻ hào phòng, luôn nói thẳng, vậy nên đã trực tiếp nói ra nỗi lòng của Nhậm Mộng Vũ.

Chương 1518

Chương 1518

Nhậm Mộng Vũ tối sầm mặt, sau đó cười dau khổ: “Thật ra tớ cuxngb không quá lo lăng, bố tớ nói sẽ giải quyết được tình hình nguy hiểm này, lần này đến thành phố này để xin sự giúp đỡ của nhà học Bạch, nói không chừng, nói không chừng có thể biến họa thành an, mà hơn nữa phải nói thật, anh Trần giỏi như thế, mười gia tộc lớn hợp sức lại chưa chắc đã thành đối thủ của anh ta, nếu như thật sự muốn đối đầu với nhà họ Nhậm thì mình lo lắng cũng không được ích gì cả.”

Thượng Vi Tiếu mặc dù biết Nhậm Mộng Sở nói thật nhưng không nhịn được tức giận, nói: “Nếu như cậu nói đều trách Trầm Gia Bảo, anh ấy đã xưng bá xưng vương ở thành phố Hà Tinch kia rồi mà cfon khonog biết đủ, lại cfon đến thành phố của chúng ta ra oai, đạp mười gia tộc lớn dưới chân, hiện tại thì hay rồi, ai cũng bết anh ta là ngời mạnh nhất cái tỉnh Phú Thọ này, tớ thấy không trừn ghắn ta đang ở đâu đó trong thành phố này rồi,. đáng ghét thật, nếu đê tớ gặp hắn ta, tớ sẽ đánh hắn què chân!”

Thượng Vi Tiêu vừa nói vừa vung gậy, giống như Trần Gia Bảo đnag ở trước mặt cô.

Cao Triết nghe Thượng Vi Tiếu nhắc đến Trần Gia Bảo, trong tim dâng lên ột ngọn lửa tức giận, nếu như không có tên trần Gia Bảo kia, anh vẫn là một cậu ấm đường tương lai rộng mở của nhà họ Cao, sao có thể vất vả như ngày hôm nay, như một kẻ thất bại phải chạy đến một thành phố khác để tránh nạn?

“Khốn nạn thật!”

Mắt Cao Triết bừng bừng lửa giận, caafm gậy chọc mạnh vào quả bóng trắng, coi quả bóng đó là Trần Gia Bảo, hận thù mà đâm thật mạnh!

Sau đó dùng hết đâm đếm, chỉ nghe thấy một tiếng bốp vang lêm, quả bóng trắng bay lên không, rồi sau đó bay thẳng xuống tầng một!

Nụ cười của Nhậm Mộng Sở và Thượng Vi Tiếu biến đổi, vội vàng chạy xuống dưới xem xét tình hình, hấp tấp: "Thứ đó mà rơi trúng đầu một ai đó chỉ sợ sẽ alfm vỡ đầu chảy máu mất.

Cao Triết không nói được gì, khuôn mặt như không có vấn đề gì, mặc dù mười gia tộc lớn không còn mạnh như trước nhưng đối với những người phổ thông bình thường, họ vẫn là những người bề trên, cho dù có làm người ra vỡ đầu chảy máu thì đối với cậu ta cũng chỉ là chuyện vặt vãnh bình thường.

Còn Trần Gia Bảo đang ngồi uống rượu, anh định đặt cốc rượu xuống dời đi.

Thì đột nhiên một vât thể hình tròn với tốc đọc chóng mặt bay từ lan can tầng hai xuống, tạo thành một đường cong trong không khí rồi lao thẳng về phá Trần Gia Bảo.

Lúc đó, tiếng hét của hai người con gái cũng vang lên: "Cẩn thận!"

Trần Gia Brao ngước mắt nhìn, chỉ thấy một khối cầu bay xuống, tùy ý giơ tay, nhẹ nhàng đã giữ được quả cầu đó lại, đó là một quả cầu đen ghi số tám.

Anh ngẩng đàu nhìn lên tầng hai, chỉ nhìn tháy bên bàn bida là hai người đẹp, khuôn mặt đầy nét xin lõi nhìn anh, trong đó có một cô gái xinh đẹp mặc váy màu gạo, nhan sắc có chút hao hao giống Bạch Ngọc Thanh, anh không kìm được mà ngẩn ngời, không ngờ được rằng trong quán bar thế này lại nhìn thấy người đẹp khí chất cao quý đến thế.

Rât nhanh, cô gái mặc váy đỏ đã chạy đến gần anh, nhìn quả cầu trong tay Trần Gia Bảo, kinh ngạc; "Anh gioit thật đấy, có thể đẽ dàng át lấy quả cầu như thế, ty anh không đau à?"

Cô là Thượng Vi Tiếu.

"Chuyện nhỏ thôi." Trần Gia Bảo nhún vai, trả lại quả cầu cho Thượng Vi Tiếu, đánh giá cô, cô là một người con gái có nét đep hiếm thấy, nếu so sang với Nhậm Mộng Vũ thì khí chất hoàn toàn khác nhau, người đẹp ở thành phố này nhiều thật đấy Trong khi Trần Gia Bảo đang đánh giá Thượng Vi Tiếu thì

Nhậm Mộng Sở cũng đang đánh giá anh ta, nếu chỉ nhìn vào sự đẹp trai cuốn hít của anh ta, hai mắt đen sâu thẳm, miêng luôn mang nét cười nhạt. Thượng Vi Tiếu chỉ cảm thấy anh ta rất đơn thuần, thân thiết, chính là kiểu người mà cô thích.

Gần như trong giây phút ấy, trái ti Thượng VI Tiếu như đập lệch nhịp, sắc mặt lộ ra ánh hồng, cười rạng rỡ: “Chúng ta gặp nhau ở đây cũng coi là duyên phận, tôi thấy anh phản ứng nhanh nhẹn, hay là đến đánh bida với chúng tôi đi, sau đó tôi mời anh hai li coi như đấy là chúng tôi xin lỗi anh chuyện vừa rồi.”

Không đợi Trần Gia Bảo từ chối, Thượng Vi Tiếu đxa kéo tay anh, nhanh như cắt chạy lên tầng hai.

Chương 1519

Chương 1519

Trần Gia Bảo không biết phải làm gì, nghĩ bây giờ vẫn còn nhiều thời gian, ở lại đây một lúc cũng không sao, nhưng cô gái này rất can đảm, gặp nhau lần đầu mà không thể hiện dự dè dặt gì cả..

Anh không biết lúc này trái tim Thượng VI Tiếu như một con nai con chạy loạn, trong lòng vô cùng thẹn thùng, nhưng với tính tình cao ngạo, tự nhiên sẽ phải chủ động tạo ấn tượng tốt với người khác giới!

Chẳng mấy chốc đã lên đến tầng 2. Nhìn thấy Thượng Vi Tiếu đưa một người đàn ông lạ mặt lên, Cao Triết khẽ nhíu mày, rất không vui.

Nhậm Mộng Vũ tiến đến xin lỗi Trần Gia Bảo và nói một cách chân thành: "Vừa rồi bạn tôi chơi hơi quá, suýt làm anh bị thương, rất xin lỗi."

Cao Triết nhếch miệng, anh vốn là cậu ấm nhà hohjc Cao, Mộng Vũ cúng là con nhà dang giá, hoàn toàn không cần làm mấy chuyện như đi xin lỗi người khác như thế này.

Trần Gia Bảo đáo lời: "Không sao, dù sao tôi cũng không bị thương."

Nhậm Mộng Sở nở một nụ cười rạng rỡ: "Cảm ơn sự rộng lượng của anh."

Diễn giỏi thật!

Cao Triết hừ một tiếng, không quan tấm đến Trần Gia Bảo, kéo tay Mộng Vũ: "Mộng Vũ, chúng ta chơi tiếp đi, đến lượt em rồi kìa."

"Hả? À, được thôi."

Nhậm Mộng Vũ cười với Trần Gia Bảo rồi cầm gậy lên đánh bida, lúc ấy, thân hình hoàn hảo của cô cũng lộ ra.

Ánh mắt Trần Gia Bảo lộ ra chút kinh ngạc, dáng người cô cũng thật đẹp đấy chứ.

Cao Triết thấy ánh mắt của rần Gia Bảo, tức giận không thôi, anh đã coi Mộng Vũ là người yêu cảu mình, sao có thể để ngời khác nhìn cô như thế? Nhìn thế nào cũng không được!

Anh lập tức tiến lên trước, ngăn ánh nhìn của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhún vai, không hề để tâm đến hành động đó của Cao Triết.

Tượng Vi Tiếu cầm lên tầng hai hai ly cốc tai, đưa cho Trần Gia Bảo một ly, đứng cạnh anh bên bàn bida, cười nói: "Tôi là Thượng VI Tiếu, nguồi đẹp kia tên Nhậm Mộng Vũ, anh đừng vì sự xinh đẹp kia của co ấy thu hút, mặc dù cô ấy lương thiện nhưng yêu cầu rất cao, đến hiện tại cô ấy chưa vừa mắt ai cả, đúng rồi, anh tê gì?"

Nhậm Mộng Vũ thấy Thượng VỊ Tiếu nhắc đến mình, ánh mắt không dấu được nét cười, cần gây gậy đánh, đâm về phía một quả cầu, mạnh mẽ chuẩn xác, làm người khác trầm trồ.

Trần Gia Bảo nhàn nhã đứng dựa vào bàn bida, cười trả lời: "Tôi tên Trần Gia Bảo."

Lời vừa nói làm cả ba người thất sắc.

Nhậm Mộng Vũ đang định đánh thêm một quả cầu, nghe thấy ba chữ Trần Gia Bảo, kinh hoàng đơ người lại.

Cao Triết cũng ngay lập tức quay người nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Thượng Vi Tiếu vốn đang uống một ngụm rượu mà không nuốt nổi, ực một tiếng, cố gắng nuốt ngụm rượu xuống, lắp bắp: "Anh… anh nói anh là… Trần Gia Bảo?"

Trần Gia Bảo nhún vai: "Hàng thật giá thật, tôi là Trần Gia Bảo."

Nhậm Mộng Nhiên và Cao Triết nhìn nhau đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Nhậm Mộng Vũ: "Anh… anh là anh Trần đó sao?"

Cao Triết lập tức lắc đầu: “Chắc… chắc không phải, nghe nói anh Trần ở thành phố Vĩnh Kỳ, không thể xuất hiện ở đây được.”

Nhậm Mộng Sở thở phân một hơi: “Cũng đúng, chắc là trùng họ trùng tên thôi.”

Chương 1520

Chương 1520

Không còn cách nào khác, trong khoảng thời gian này, nhất là mấy ngày nay đổ lại, tên của Trần Gia Bảo hầu như trở thành một cơn ác mộng mà bọn họ không thể nào xóa đi được, nhất là trận chiến ở núi Văn Hồ, Trần Gia Bảo chỉ cần ra tay một lần đã chém giết được cường giả Truyền Kỳ và sự nghiệp vĩ đại của mười mấy vị tông sư cường giả, khiến cho nhiều gia độc lớn ở tỉnh Phú Thọ đến đêm không thể chợp mắt, một nhận thức mới nảy sinh trong bọn họ, khiến bọn họ sinh ra một cảm giác sợ hãi đối với Trần Gia Bảo từ sâu trong lòng.

Cho nên sau khi bọn họ nghe đến tên của Trần Gia Bảo, mới phản ứng mạnh mẽ đến như vậy.

Thượng Tiếu Vi lấy giấy ăn lau đi vết rượu bên khóe môi, ra sức vỗ bả vai Trần Gia Bảo, cười nói: ”Hóa ra tên của anh là Trần Gia Bảo, ban nãy rõ thật là dọa sợ chết chị rồi, tôi còn tưởng cậu là anh Trần kia chứ.”

Trần Gia Bảo nhướng mày cười nói: “Anh Trần kia sao?” ”Anh Trần ấy, chắc cậu hẳn cũng phải từng nghe nói rồi chứ, chính là cái người gần đây đạp nát mười gia tộc lớn, danh tiếng ở tỉnh Phú Thọ phải nói là vang xa luôn, cậu lại trùng tên trùng họ với anh ta, cho nên chúng tôi mới kinh ngạc như vậy.” Thượng Tiếu Vi cười nói giải thích, đột nhiên nhớ tới cảnh Trần Gia Bảo chơi bida dễ như bỡn kia, lại nửa đùa nửa thật bổ sung thêm một câu: ”Chẳng lẽ cậu thật sự là cái anh Trần kia sao?” Trần Gia Bảo rất nghiêm túc gật đầu, nói: “Chị nói không sai, tôi đích xác là anh Trần, Trần Gia Bảo mà chị nhắc đến.”

Thượng Tiếu Vi sửng sốt, mặc dù có hoài nghi trong chốc lát, nhưng lập tức không nhịn được mà bật cười đứng dậy, vừa

cười vừa nói: ”Nếu như cậu nói cậu là anh Trần, vậy tôi… Tôi chính là bạn gái của anh Trần rồi.”

Cao Triết và Nhậm Mộng Vũ cũng lắc đầu cười xòa, tuy rằng bọn họ chưa từng gặp anh Trần, nhưng trong khoảng thời gian này, vẫn luôn nghe câu chuyện truyền kỳ liên quan đến Trần Gia Bảo, cho dù anh Trần có chém giết tông sư cường giả trong gia tộc của bọn họ, thế nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến việc bọn họ coi anh Trần như một nhân vật cấp bậc truyền thuyết.

Hiện giờ, khi nhân vật trong truyền thuyết thật sự xuất hiện trước mắt, bọn họ lại không tin lời Trần Gia Bảo nói là thật, dù sao, lời đồn thổi lúc nào cũng đi xa quá mức ban đầu, không nên xuất hiện ngay cạnh người mình mới phải.

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, nói: “Mọi người đã không tin, vậy tôi cũng chẳng còn cách nào khác.” ”Được mà được mà, ngay cả nói dối cũng hùng hồn như thế, mặt không đỏ, thở cũng không thở mạnh, chị càng có thêm hảo cảm với cậu đó.” Thượng Tiểu Vi cười đến mức càng hài lòng, khanh khách đưa tay nắm lấy cằm của Trần Gia Bảo, dán sát khuôn mặt tươi cười lại gần gò má của Trần Gia Bảo, bật hơi nhẹ bỗng, cười nói: ”Không phải vừa rồi chị đã nói rồi sao, nếu như cậu là anh Trần, thì chị chính là bạn gái của anh Trần mà. Bây giờ cậu vẫn cứ khăng khăng muốn làm anh Trần, xem ra là có ý với chị, chị cho cậu một cơ hội, làm bạn trai của chị, thế nào?” Khoảng cách giữa khuôn mặt của hai người gần đến như vậy, cho nên Trần Gia Bảo có thể ngửi thấy mùi hương hoa lan trộn lẫn với mùi rượu trong miệng Thượng Tiểu Vi, trong lòng không khỏi rung động, khóe miệng cong thành một ý cười không rõ, đôi mắt lớn mật nhìn về phía Thượng Tiểu Vi, ừm, vóc người nóng bỏng, ngực tấn công mông phòng thủ, đích thực là cực phẩm, quan trọng hơn, ánh mắt cay độc của Trần Gia Bảo có thể nhìn ra, Thượng Tiểu Vi chắc chắn là một đứa con nít, càng là cực phẩm trong cực phẩm!

Lập tức, Trần Gia Bảo cân nhắc cười nói: ”Chị đang trêu chọc tôi đấy à?” Từ khi anh thành danh tới nay, chỉ có anh chinh phục phụ nữ, chứ chưa từng có một người phụ nữ nào, chủ động khiêu khích anh như Thượng Tiểu Vi.

Đương nhiên, Hồng Liên không tính vào trong số đó, bởi vì lúc ấy Hồng Liên có thành phần giao dịch ở bên trong, cần Trần Gia Bảo phải chinh phục Lưu Ly giúp cô ta, cho nên mới chủ động quyến rũ Trần Gia Bảo, hoàn toàn khác biệt so với tình huống Thượng Tiếu Vi đơn thuần khiêu khích như hiện tại.

”Đúng rồi, cậu em trai đã bị chị đây chòng ghẹo sao?” Thượng Tiếu Vi nháy mắt một cái, tặng cho Trần Gia Bảo một nụ hôn gió, hiện ra hết vẻ quyến rũ người nhìn.

Cao Triết và Nhâm Mộng Vũ kinh ngạc không thôi, bọn họ quen biết Thượng Tiếu Vi đã lâu, đã lúc nào thấy được một mặt to gan đi quyến rũ người khác này của Thượng Tiếu Vi chưa nhỉ? Chẳng nhẽ Thượng Tiếu Vi vừa gặp Trần Gia Bảo đã trúng tiếng sét ái tình?

Cao Triết lập tức sầm mặt nói: “Tiếu Vi, đừng có lung tung nữa, nếu để cho bác Thượng biết, coi chừng sau khi về đến nhà, bác ấy trừ tiền tiêu vặt của cậu đi đấy.”

Chương 1521

Chương 1521

Thượng Tiếu Vi bĩu môi một cái, chẳng những không buông Trần Gia Bảo ra, ngược lại còn tiến thêm một bước khoác lấy tay của Trần Gia Bảo, ưỡn ngực kiêu ngạo nói: ”Tớ đã là người trưởng thành rồi, chuyện của tớ, không cần người khác nhúng tay vào, nhất là chuyện tình cảm của tớ, càng phải do tớ tự mình quyết định.”

Trong lòng Trần Gia Bảo thoáng kinh ngạc, hiện giờ tình huống phát triển như này, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh, tiếp tục nở một nụ cười, cá tính dám yêu dám hận của Thượng Tiếu Vi, khiến cho anh rất thưởng thức.

”Vớ vẩn.” Cao Triết khiển trách: ”Hôm nay mới là lần đầu tiên cậu gặp Trần Gia Bảo, cậu hiểu hết được anh ta à? Biết rõ tính tình của anh ta với hoàn cảnh gia đình nhà người ta sao? Biết anh ta là người tốt hay người xấu sao? Ngộ nhỡ anh ta chỉ là một người bình thường thu nhập chỉ có khoảng hai trăm triệu thì làm sao, còn kém cả tiền tiêu vặt một tháng của cậu nữa, người như vậy, có thể mang lại hạnh phúc cho cậu sao?” Nhâm Mộng Vũ liên tục gật đầu, tuy rằng những gì Cao Triết nói tương đối dung tục, thế nhưng những vấn đề thực tế này đúng là mãi chẳng thể tránh khỏi, cô cũng cảm thấy Thượng Tiếu Vi quá thô lỗ quá lớn mật, Trần Gia Bảo cơ bản không phù hợp với cô, ít nhất, hiện giờ không phù hợp!

Thượng Tiếu Vi lớn gan nói: ”Cho dù Trần Gia Bảo có thực sự là một người bình thường thì sao, tớ có thể nuôi cậu ấy, hơn nữa, tớ tin tưởng vào mắt nhìn của mình, người có thể được tớ liếc mắt nhìn, tuyệt đối không kém đâu, tớ tin rằng Trần Gia Bảo là một luồng tiềm lực, sau này có thể hoàn toàn xứng đôi với tớ!” Nhâm Mộng Vũ lắc đầu nói: “Điên rồi, con nhóc này điên thật rồi.” Cô ấy thực sự không nghĩ ra nổi, trong tiểu

thuyết mới thấy được thiên kim tiểu thư con nhà giàu chủ động chu cấp tiền, vậy mà lại thực sự diễn ra, hơn nữa nữ nhân vật chính còn là chị em tốt nhất của cô ấy!

Sắc mặt của của Cao Triết đã tối sầm lại, quay sang nói thẳng với Trần Gia Bảo: "Trần Gia Bảo, nếu như cậu là đàn ông, thì chủ động rời khỏi Tiếu Vi đi, vì cậu chẳng thể nào mang đến hạnh phúc cho cô ấy, nếu không, cậu không gánh nổi hậu quả đâu!" Trước anh ta không thường xuyên đến thành phố Bắc Ninh, người là con nhà giàu đất Bắc Ninh cơ bản đều biết, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp Trần Gia Bảo, Cao Triết dám kết luận, Trần Gia Bảo tuyệt đối là một người bình thường, mà người bình thường thì chắc chắn không xứng với Thượng Tiếu Vi!

Trần Gia Bảo nhướng mày cười nói: "Anh đang uy hiếp tôi đấy à?" "Không sai." Cao Triết kiêu ngạo nói: "Uy hiếp cậu thì làm sao, ở đất Bắc Ninh nhỏ bé này, cậu cũng đừng có ngông nghênh!" Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ, nói: "Vốn là tôi bây giờ mới biết Thượng Tiếu Vi lần đầu tiên, cả hai bên đều chưa quen biết gì cả, cũng không thực sự trở thành bạn bè trai gái, đáng tiếc, con người tôi luôn thích mềm không thích cứng, cho nên tính cách ngông thì vẫn ngông, nếu anh đã uy hiếp tôi, vậy tôi chỉ có thể đồng ý làm bạn trai của Thượng Tiếu Vi."

Dứt lời, Trần Gia Bảo nghiêng đầu sang một bên, đột nhiên hôn lên đôi môi đỏ mọng của Thượng Tiếu Vi.

"Ầm" một tiếng, trong đầu Thượng Tiếu Vi trống rỗng, hoàn toàn choáng váng, chỉ có thể bị động thừa nhận.

Nhậm Mộng Vũ sợ ngây người, Trần Gia Bảo… Trần Gia Bảo lại dám cưỡng hôn Thượng Tiếu Vi trước mặt mọi người, lá gan của anh ta cũng lớn quá đi? Hơn nữa còn là sau khi Cao Triết đe dọa anh ta, chẳng lẽ anh ta không sợ Cao Triết trả thù sao? Tuy rằng vị tông sư cường giả nhà họ Cao bị anh Trần chí cao vô thượng kia chém giết, nhưng dẫu sao vẫn còn sự tồn tại to lớn của nhà họ Cao trong giới chính trị lẫn thương mại, đối phó với người như Trần Gia Bảo, đơn giản là dễ như trở bàn tay, Trần Gia Bảo đúng là tự tìm đường chết mà!

Quả nhiên, Cao Triết tức giận đến nỗi xám ngắt mặt mày, như này là đặc biệt khiến người khác mất mặt!

Anh ta đang chuẩn bị xông lên tẩn cho Trần Gia Bảo một trận, Trần Gia Bảo đã buông tha cho đôi môi mọng nước đỏ au kia của Thượng Tiếu Vi, nghiền ngẫm cười nói: "Cảm giác rất tốt, mềm mại, hương vị ngọt ngào." Thượng Tiếu Vi lúc này mới nhận ra, khuôn mặt tươi cười thoáng chốc đỏ lựng lên, nụ hôn đầu của cô đã… Đã bị Trần Gia Bảo đoạt đi rồi, hơn nữa còn là dưới tình huống cô không hề phát giác ra chút nào!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Thượng Tiếu Vi vừa ngượng ngùng vừa ngọt ngào, đáng tiếc là nụ hôn đầu tiên này có hơi vội vã, hoàn toàn khác so với tình cảnh mà cô mong muốn trước đây, cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Chương 1522

Chương 1522

”Trần Gia Bảo, cái tên chết tiệt này!” Cao Triết nghiến răng nghiến lợi!

”Đã có rất nhiều người nói với tôi như vậy rồi, đáng tiếc là tôi vẫn sống tốt như cũ.” Trần Gia Bảo cười nói, sự đe dọa của Cao Triết với anh mà nói, quả thực giống như đứa trẻ ba tuổi đang chơi trò gia đình vậy, chẳng những không có chút uy hiếp nào, trái lại còn thấy buồn cười.

Thượng Tiếu Vi vừa sợ vừa phục sự can đảm của Trần Gia Bảo, đôi mắt sáng lấp la lấp lánh, hơn nữa nụ hôn đầu bị cướp đi, cô càng có thêm nhiều ấn tượng tốt với Trần Gia Bảo.

”Chết tiệt!” Cao Triết gầm nhẹ một tiếng, muốn xông lên đánh Trần Gia Bảo một trận!

Thượng Tiếu Vi lập tức giang hai cánh tay, chắn Trần Gia Bảo ở sau lưng mình, lạnh mặt nói: ”Cao Triết, cậu đừng có quá đáng, tớ sẽ không để cho cậu động đến Gia Bảo đâu!” ”Tiếu Vi, tớ là vì muốn tốt cho cậu.” Cao Triết nháy mắt với Nhậm Mộng Vũ, nói: “Mộng Vũ, cậu dắt Tiếu Vi sang bên cạnh khuyên nhủ cậu ấy đi, bây giờ tớ phải làm chuyện giữa hai người đàn ông với Trần Gia Bảo, không cần con gái nhúng tay vào!” Nhậm Mộng Vũ bất đắc dĩ thở dài, nắm lấy tay của Thượng Tiếu Vi, kéo cô sang một bên.

Thượng Tiếu Vi không vui, không muốn đi qua với Nhậm Mộng Vũ, Trần Gia Bảo cười nói: ”Em đi theo với cô ấy qua bên kia đi, yên tâm, anh không có việc gì đâu.” ”Được rồi.” Thượng Tiếu Vi liếc nhìn Cao Triết một cái xem như là cảnh cáo, vô cùng không vui đi theo Nhậm Mộng Vũ sang bàn bida bên kia.

”Tiểu Vi, hôm nay cậu nổi điên cái gì vậy, rõ ràng hôm nay là ngày đầu tiên cậu gặp Trần Gia Bảo, sao lại hăng hái quên mình như thế?” Nhậm Mộng Vũ nhỏ giọng oán trách.

Thượng Tiểu Vi bĩu môi, nói: ”Không nên phấn đấu vì tình yêu sao?” ”Thế nhưng cũng không phải để cậu gục ngã ngay ngày đầu tiên đâu…” Không đề cập tới Nhậm Mộng Vũ bên này đang quở trách Thượng Tiểu Vi.

Lại nói về bên kia, Cao Triết liếc mắt quan sát Trần Gia Bảo từ đầu đến chân, cười khinh miệt một tiếng, nói: “Xem ra, cậu còn không biết người đứng trước mặt cậu là ai, xuất thân từ gia tộc to lớn cỡ nào, tôi có thể nói cho cậu biết, tôi vốn cũng không phải là người mà cậu có thể trêu vào nổi, hơn nữa cậu vĩnh viễn không xứng với Tiểu Vi!” Trần Gia Bảo giơ ngón trỏ khe khẽ lắc, cười nói: ”Anh cũng không biết người đang nói chuyện với anh là sự tồn tại như thế nào, hơn nữa tôi đảm bảo, sau khi anh biết sự thật, chắc chắn anh sẽ hối hận đến chết.” ”Nực cười, nghe ý cậu nói chuyện, hình như cậu là một người vô cùng giỏi giang, cậu đừng tưởng rằng cậu giống với tên của anh Trần, thì cậu chính là anh Trần, trước mặt tôi, cậu có là rồng cũng phải rửa chân cho tôi, là hổ thì cậu cũng phải để cho tôi nằm, nói cách khác, cho dù có Tiểu Vi che chở, tôi cũng có không dưới trăm cách, khiến cậu muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!” Cao Triết mặc sức giễu cợt!

Khóe môi Trần Gia Bảo nhếch lên bày ra ý cười sâu xa, nói: “Nghe cách mà anh nói, cảm giác giống như anh có thân phận bối cảnh rất hùng hậu vậy? Anh họ Cao nhỉ, chắc không phải là người của nhà họ Cao – một trong mười gia tộc lớn nhất đấy chứ?”

“Cũng coi như anh có mắt nhìn người, không sai, tôi chính là cậu cả nhà họ Cao – Cao Triết, chỉ cần duỗi một ngón tay ra, liền có thể nghiền ép anh dễ như trở bàn tay.”

Trên mặt Cao Triết xuất hiện vẻ kiêu ngạo, nhà họ Cao thế nhưng là một trong mười gia tộc lớn nhất, nổi tiếng ai ai cũng biết ở tỉnh Phú Thọ, Trần Gia Bảo biết nhà họ Cao cũng không có gì là kỳ lạ, chỉ có một chuyện khiến cho Cao Triết tò mò, đó là Trần Gia Bảo vậy mà có thể lập tức đoán ra được thân phận của anh ta, cũng thú vị đấy.

Vẻ mặt Trần Gia Bảo càng thêm sâu xa hơn, hiện tại các gia tộc kể cả nhà họ Hoàng, nhà họ Hề đều đã quỳ sụp dưới chân mình run lẩy bẩy, mà đây lại chỉ là một cậu cả của nhà họ Cao, thì có đáng là gì đâu?

“Nếu anh đã biết thân phận của tôi, vậy thì mọi chuyện cũng dễ dàng hơn rồi.” Vẻ mặt Cao Triết khinh miệt, từ trên cao nhìn xuống Trần Gia Bảo, nói: “Lập tức rời khỏi cái quán bar này, hơn nữa vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt Thượng Tiếu Vi nữa, bằng không, nhà họ Cao sẽ cho anh biết, hậu quả của việc đối đầu với mười gia tộc lớn nhất của tỉnh Phú Thọ!”

Lời này vừa nói ra, mặt mày Thượng Tiếu Vi hơi thay đổi, căng thẳng mà nhìn Trần Gia Bảo, sợ Trần Gia Bảo bị Cao Triết uy hiếp mà thật sự xoay người rời đi.

Nhưng ngay sau đó, cô ấy đã cười tự giễu một tiếng, cô ấy dù sao cũng chỉ mới vừa quen biết Trần Gia Bảo mà thôi, thậm chí, giữa cô ấy và Trần Gia Bảo còn rất nhiều chuyện chưa biết rõ, huống chi cũng chỉ có cô ấy chủ động thôi, đối mặt với sự uy hiếp của Cao Triết, Trần Gia Bảo quay người rời đi mới là lựa chọn chính xác nhất.

Chương 1523

Chương 1523

Nhậm Mộng Vũ cũng rất hứng thú mà nhìn Trần Gia Bảo, đối mặt với nhà họ Cao – một trong mười gia tộc lớn nhất, Trần Gia Bảo nếu như không ngốc, chắc chắn chọn rời đi.

Nhưng mà, phản ứng của Trần Gia Bảo vượt ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Trần Gia Bảo cười, cười to, giống như đang nghe thấy trò cười buồn cười nhất vậy, anh nói: "Hậu quả khi đối đầu với mười gia tộc lớn nhất? Cậu Trần mà các người vừa bàn luận tới sợ hãi thay đổi sắc mặt, không phải cũng đối đầu với mười gia tộc lớn nhất sao? Kết quả cuối cùng thì sao, thế mà mười gia tộc lớn nhất các người lại bị người ta hung hăng đạp xuống, thậm chí thành trò cười cho toàn bộ tỉnh Phú Thọ. Hiện tại anh dùng mười gia tộc lớn nhất đến uy hiếp tôi, ngoại trừ khiến cho tôi muốn bật cười ra, không có một chút tác dụng nào khác."

Sắc mặt Cao Triết liền thay đổi, cậu Trần – người đạp xuống mười gia tộc lớn nhất, hoàn toàn chính xác đã làm cho mười gia tộc lớn nhất chịu thiệt hại rất lớn, mà những gì anh ta đem ra để uy hiếp Trần Gia Bảo, quả thực là trần trụi giơ mặt ra cho người ta vả!

Thượng Tiếu Vi phụt cười "Phốc" một tiếng, cười khanh khách, vừa cười lại vừa động viên Trần Gia Bảo, nói: "Nói hay lắm, mười gia tộc lớn nhất hiện tại đều đã bị cậu Trần dọa thành chim sợ cành cong, lại còn có người muốn ỷ vào tên tuổi mười gia tộc lớn nhất để diễu võ giương oai, thật sự là khiến người ta cười muốn chết mà, ha ha, ây da, xin lỗi nha Mộng Vũ, tôi không phải nói cậu đâu, ý tôi là Cao Triết, ha ha, tôi cười chết mất."

"Tôi biết mà, huống hồ, Trần Gia Bảo nói cũng đâu có sai."

Nhậm Mộng Vũ âm thầm thở dài, đáy lòng đầy lo lắng, cũng không biết cậu Trần sẽ đối đãi làm sao với mười gia tộc lớn nhất trong buổi tiệc vài ngày sau đây. Tóm lại, con đường phía trước còn chưa biết sẽ đi đâu về đâu, hi vọng nhà họ Nhậm có thể gắng gượng qua tai họa lần này.

Cao Triết thẹn quá hoá giận, trong mắt lóe lên lửa giận, sắc mặt cũng có phần đỏ lên, nói: "Tôi thừa nhận mười gia tộc lớn nhất hoàn toàn chính xác đã bị cậu Trần đạp xuống, nhưng như vậy thì có sao? Cậu Trần là một nhân vật ngồi tít trên cao, đứng trên đám mây nhìn xuống, mười gia tộc lớn nhất giờ phút này đương nhiên không dám đối đầu với cậu Trần, nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới anh, anh cũng không phải cậu Trần, mười gia tộc lớn nhất cũng không phải là đối tượng mà anh có thể chọc vào được!"

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, nói: "Tôi tên là Trần Gia Bảo, quả thực là cậu Trần mà anh nói đến."

Cao Triết lập tức cười nhạo một tiếng, khinh bỉ nói: "Anh cho rằng trùng tên trùng họ với cậu Trần, hơn nữa còn tự xưng là cậu Trần, là có thể dọa tôi sợ sao? Trên đời này có biết bao nhiêu người tên là Trần Gia Bảo, chẳng lẽ mỗi một người tên là Trần Gia Bảo đều là cậu Trần hết sao? Thật sự là nực cười!"

Anh ta cũng không tin Trần Gia Bảo chính là cậu Trần, dù sao, cậu Trần kia dù thế nào cũng là một nhân vật lớn trong truyền thuyết, ngồi tít trên cao, làm sao có thể tới loại quán rượu nhỏ không có cả vách ngăn này để mà uống rượu một mình được, chuyện này hoàn toàn không tương xứng với tác phong của cậu Trần trấn áp toàn bộ tỉnh Phú Thọ kia.

Hơn nữa, nếu như Trần Gia Bảo thật sự là cậu Trần, vậy hiện tại anh ta trào phúng Trần Gia Bảo như thế, với khí thế mà cậu Trần chiến đấu trong trận chiến ở núi Văn Hồ, thủ đoạn như sét đánh ngang tai khi chém giết với cường giả truyền kỳ cùng tông sư, đã sớm thẳng thừng đánh cho anh ta một chiêu chết tươi rồi!

Cho nên hiện tại có đánh chết Cao Triết, anh ta cũng không tin Trần Gia Bảo chính là cậu Trần.

Chỉ là Cao Triết làm sao biết được, mặc dù Trần Gia Bảo giống như một người ưa giết chóc, chém giết bọn người Cung

Thiên Kính đến nỗi cả người đẫm máu, thế nhưng con người Trần Gia Bảo vốn dĩ cũng không phải bản tính tàn bạo, trừ phi không thể nhịn được nữa, bằng không trong những tình huống bình thường, anh cũng sẽ không thật sự nổi giận là giết người, chớ nói chi là Cao Triết, đối với Trần Gia Bảo, chỉ là một con tép mà thôi, cho dù khiêu khích đủ kiểu, cũng làm sao có thể có năng lực để Trần Gia Bảo coi trọng cho được?

Giờ phút này, đối mặt với sự trào phúng của Cao Triết, Trần Gia Bảo nhún nhún vai, mình đã không chỉ một lần bày tỏ thân phận thực sự, vậy mà lại một có một ai tin, lúc này mới có hứng thú dạt dào, nói: “Vậy được rồi, nếu anh đã không tin, vậy anh muốn đối phó với tôi thế nào đây, tôi vẫn nhớ thành phố Bắc Ninh là địa bàn của nhà họ Bạch, còn nhà họ Cao các người lại không có thế lực ở thành phố Bắc Ninh nhỉ?”

Chương 1524

Chương 1524

Cao Triết ngạc nhiên đánh giá Trần Gia Bảo một chút, nói: "Anh cũng biết nhiều lắm đấy nhỉ, không tệ, nhà họ Cao chúng tôi hoàn toàn chính xác không có thế lực nào ở thành phố Bắc Ninh, chỉ có điều nhà họ Cao và nhà họ Bạch dù sao cùng thuộc mười gia tộc lớn nhất, quan hệ qua lại cũng rất thân thiết, chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại thôi, liền có thể bảo nhà họ Bạch phái người tới để dạy dỗ anh, sau này Trần Gia Bảo anh, sẽ không có đất để mà sống yên ổn ở thành phố Bắc Ninh này, thế nào, sợ không? Nếu biết sợ thì hãy nhanh chóng rời khỏi Tiếu Vi đi!"

"Sợ sao? Anh nghĩ nhiều rồi." Trần Gia Bảo lắc đầu khẽ cười nói: "Tôi còn thực sự không sợ nữa kia."

Rất nhiều người nhà họ Bạch đều đã từng gặp Trần Gia Bảo, biết Trần Gia Bảo là con rể tương lai của nhà họ Bạch nữa, nếu như nhà họ Bạch thật sự phái người tới, sau khi nhìn thấy anh, chỉ sợ sẽ quay ngược lại dạy dỗ Cao Triết, cho nên Trần Gia Bảo trái lại tràn đầy chờ mong việc Cao Triết gọi điện thoại cho nhà họ Bạch để họ sai người tới.

Phía bên kia, sắc mặt Thượng Tiếu Vi lại thay đổi, nếu như nhà họ Bạch thật sự phái người đến để dạy dỗ Trần Gia Bảo, hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng nghiêm trọng, vội la lên: "Cao Triết, tôi cảnh cáo anh, anh đừng có mà quá đáng, chuyện của tôi không cần anh nhúng tay vào!"

Nhậm Mộng Vũ âm thầm thở dài, bất kể nói thế nào, nguyên nhân gây ra cả chuyện này đều là do Thượng Tiếu Vi chủ động tỏ tình với Trần Gia Bảo, mà Trần Gia Bảo lại bị động bị cuốn vào trong đó, nếu như nhà họ Bạch thực sự phái người đối phó Trần Gia Bảo, thậm chí làm cho Trần Gia Bảo về sau không có

cách nào sống sót nổi ở thành phố Bắc Ninh nữa, vậy thì không khỏi quá tàn khốc đối với Trần Gia Bảo.

Nhậm Mộng Vũ trời sinh tính tình thiện lương, cho dù Trần Gia Bảo hôn Thượng Tiểu Vi ở trước mặt, làm cho cô ấy có chút khó chịu, nhưng vẫn là khuyên nhủ Cao Triết: "Cao Triết, hiện tại là thời buổi rối ren, vẫn nên giảm bớt chuyện nào thì hay chuyện ấy, huống chi hiện tại bác cùng với bố tôi đều đang ở nhà họ Bạch, muốn hợp tác cùng nhà họ Bạch, nếu như lúc này gây phiền phức cho nhà họ Bạch, sợ là sẽ ảnh hưởng đến sự hợp tác giữa nhà hai chúng ta và nhà họ Bạch."

Trần Gia Bảo có chút kinh ngạc, không ngờ nhà họ Cao còn muốn hợp tác với nhà họ Bạch, về phần Nhậm Mộng Vũ, nếu là họ Nhậm, vậy chẳng lẽ là cô chiêu ngàn vàng khó cầu của nhà họ Nhậm – một trong mười gia tộc lớn nhất?

Ý cười trên khóe môi của anh càng ngày càng đậm hơn, không ngờ đến một quán bar uống rượu, lại có thể biết được nhiều tin tức như vậy, quả thực là càng ngày càng thú vị.

Đương nhiên, Trần Gia Bảo cũng không cho rằng nhà họ Cao, nhà họ Nhậm tìm đến nhà họ Bạch để hợp tác là vì muốn đối phó Trần Gia Bảo anh, chỉ sợ là bởi vì nhà họ Cao, nhà họ Nhậm hiện tại quá mức nhỏ yếu, cho nên muốn hợp tác với nhà họ Bạch để tăng cường thực lực bản thân, cũng để tránh bị Trần Gia Bảo thật sự tiện tay tiêu diệt.

Giờ phút này, Cao Triết khẽ cau mày, biết lời của Nhậm Mộng Vũ nói là có lý, chỉ có thể ép mình cắt đứt suy nghĩ muốn gọi điện thoại cho nhà họ Bạch, chỉ là, nếu không tìm nhà họ Bạch đối phó với Trần Gia Bảo, thì phải làm thế nào mới có thể đuổi được Trần Gia Bảo đi đây?

Đột nhiên, anh ta mới liếc mắt thấy bàn bi-a bên cạnh, lập tức đôi mắt hơi chuyển động, tính toán đã ra, cao ngạo nói: "Thôi được, nếu vậy tôi nể mặt Mộng Vũ và Tiểu Vi, không đi tìm nhà họ Bạch tới đối phó anh, vậy cũng coi như anh đã nhặt được cái mạng nhỏ về rồi, chỉ có điều anh đừng vui mừng quá sớm, anh có dám đọ một trận bi-a với tôi không? Nếu như tôi thắng, anh lập tức xéo đi, về sau vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt Tiểu Vi nữa, nếu như tôi thua, tôi sẽ không tiếp

tục ngăn cản anh và Tiểu Vi gặp gỡ, đồng thời còn xin lỗi anh, anh thấy thế nào?”

Trong lòng Trần Gia Bảo tiếc nuối một trận, còn muốn chờ người của nhà họ Bạch tới để nhìn cho kỹ dáng vẻ kinh hoàng hối hận của Cao Triết nữa kìa, thôi, bi-a thì bi-a đi, với thực lực của anh bây giờ, cho dù chưa từng đánh bi-a, cũng có thể tàn nhẫn mà hành hạ Cao Triết một lần.

Còn không đợi Trần Gia Bảo mở miệng đồng ý, Thượng Tiểu Vi lập tức cười lạnh bác bỏ lời thách thức này, nói: “Không được, không có công bằng chút nào, khắp cả vòng xã giao của các cậu ấm ở tỉnh Phú Thọ, có ai không biết Cao Triết anh là người đánh bi-a tốt nhất? Hơn nữa còn đặc biệt đến nước Anh học hai năm với vận động viên bi-a chuyên nghiệp chứ, thậm chí còn từng được quán quân của giải thi đấu nghiệp dư toàn quốc nữa, hiện tại anh đấu bi-a cùng với Phi Vũ, căn bản là ăn hiếp người ta!”

Không ngờ trong lĩnh vực bi-a Cao Triết lại giỏi giang như vậy!

Chương 1525

Chương 1525

Trần Gia Bảo có phần kinh ngạc, không nhịn được coi trọng Cao Triết hơn một chút.

Cao Triết đỏ bừng mặt lên, tràn đầy kiêu ngạo, nói: "Có công bằng hay không là do tôi quyết định, hiện tại hai chọn một, không, là ba chọn một, hoặc là cô rời khỏi Trần Gia Bảo, hoặc là tôi đến nhà họ Bạch gọi người tới đối phó anh ta, hoặc là Trần Gia Bảo đấu bi-a với tôi.

Nhìn chung, xem ra đối với Trần Gia Bảo hiện tại, chuyện có lợi nhất vẫn là đấu một trận bi-a với tôi, Tiếu Vi, không phải cô muốn chọn để tôi gọi điện thoại cho nhà họ Bạch chứ?"

Cao Triết nói xong còn lấy điện thoại ra lắc lư trước mặt, Thượng Tiếu Vi mặc dù biết Cao Triết chỉ lấy ra để uy hiếp thôi, sẽ không thật sự gọi điện thoại cho nhà họ Bạch, nhưng giờ phút này trong lòng cô ấy đang rối rắm không biết lối nào mà đi, cho nên vẫn bị hành động của Cao Triết làm cho sợ hãi không thôi.

Trần Gia Bảo gật đầu đáp: "Thôi được, vậy tôi liền đấu với anh một trận, nếu như anh thua, nhớ phải xin lỗi tôi."

"Hừ, tôi sẽ không thua, anh nên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rời xa Tiếu Vi đi." Cao Triết giơ thẳng lên trời cười một tiếng, trong lòng tự tin cực kỳ.

"Để tôi đến xếp cầu." Thượng Tiếu Vi "Bạch bạch bạch" chạy tới, chủ động xếp xong cầu, sau đó đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, sắc mặt đột nhiên sụp đổ, đáng thương nói: "Anh cần phải cố lên đó, lỡ như anh thua, vậy lần đầu tiên yêu đương của một cô gái xinh đẹp như tôi đây sẽ không bệnh mà chết đấy, chỉ cần nghĩ tới thôi đã thấy đáng thương rồi."

“Yên tâm đi, một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc đến thế, tôi cũng sẽ không tuỳ tiện từ bỏ đâu.” Trần Gia Bảo tự tin cười nói.

“Chờ đến khi anh thắng rồi, đến lúc đó hãy ở đó mà khoe khoang khoác lác sau.” Vẻ mặt Cao Triết khinh miệt, nói: “Tổng cộng ba ván thắng hai, ai bắt đầu trước đây?”

“Nếu là anh đề nghị, vậy thì do anh bắt đầu trước đi.” Trần Gia Bảo tự tin cười nói, đối với anh mà nói ai mở cầu trước không quan trọng, dù sao cuối cùng người chiến thắng tuyệt đối sẽ là anh!

“Dũng cảm đấy, nếu đã cho tôi đánh mở cầu trước, vậy thì anh cứ đợi đó mà thua đi.”

Vẻ mặt Cao Triết càng thêm khinh miệt, sau đó cầm lấy cây cơ tựa vào bàn, nhắm chuẩn vào bi trắng, cứ thế đánh một cây!

Chỉ nghe tiếng đập bi-a kêu cái “bốp”, viên bi màu trắng lao về phía trước với tốc độ cực nhanh và va vào đống bi.

Bỗng có một tiếng nổ giòn giã liên hồi, cả đống bi tản ra như gái bán hoa và lao vào thành bàn bi-a, cuối cùng có hai viên bi rơi vào trong túi đựng bi một cách đẹp mắt.

Đôi mắt Nhậm Mộng Vũ đột nhiên sáng lên và viên bi đã sạch gọn đẹp mắt!

Cao Triết lập tức nhìn Trần Gia Bảo một cái đầy khiêu khích.

Khóe miệng Trần Gia Bảo mỉm cười nhưng vẻ mặt không thay đổi, chỉ với loại trình độ này của Cao Triết cũng không đáng để vào mắt.

Thượng Tiếu Vi cong môi nói: “Khó ngửi quá.”

Cô ấy không cố ý hạ giọng khi nói điều này cho nên Cao Triết và Nhậm Mộng Vũ đều nghe được.

Vẻ mặt Cao Triết tối sầm lại, nhưng anh ta đã quen biết Thượng Tiếu Vi nhiều năm nên sẽ không tức giận với Thượng Tiếu Vi, à chuyển cơn giận đó lên người Trần Gia Bảo.

“Hừ, chờ sau khi tôi thắng gọn Trần Gia Bảo, tôi nhất định sẽ khiến anh ta nhục nhã một phen!”

Cao Triết hừ lạnh một tiếng và đánh thêm một cây, lại thêm một lần nữa viên bi xinh đẹp được đánh vào trong túi đựng bi.

Nhậm Mộng Vũ bước tới kéo Thượng Tiểu Vi ra khỏi người Trần Gia Bảo, thì thầm nói: "Cao Triết cũng là vì lợi ích của bản thân, cô vẫn là bớt nói vài câu đi."

Chương 1526

Chương 1526

Đối với cô ấy, cô ấy không muốn nhìn thấy Thượng Tiếu Vi và Trần Gia Bảo ở cùng nhau, lý do rất đơn giản, vì hôm nay là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Trần Gia Bảo, vừa gặp đã yêu không đáng tin cậy chút nào, hơn nữa lấy bối cảnh gia tộc của Thượng Tiếu Vi mà nói, nhà họ Thượng tuyệt đối sẽ không cho phép Thượng Tiếu Vi ở cùng chỗ với một người bình thường, vả lại về sau cũng sẽ bị buộc phải rời khỏi nhau, chi bằng bây giờ liền trực tiếp chia rẽ bọn họ.

Thượng Tiếu Vi cong môi, cau mày nói: "Cao Triết chơi bi-a giỏi như vậy, vậy mà còn chọn so tài với Gia Bảo, chính là không biết xấu hổ, anh ta làm được mà tôi lại không nói được sao?"

Trong lòng Nhậm Mộng Vũ có chút buồn cười, nhẹ nhàng ôm cái eo nhỏ nhắn của Thượng Tiếu Vi và thì thầm: "Được rồi, chúng ta vẫn là xem bi cho tốt đi."

Thượng Tiếu Vi cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt uất ức.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng "bốp", Cao Triết lại ghi bàn, trong lòng Thượng Tiếu Vi có chút lo lắng.

Khóe miệng Nhậm Mộng Vũ cười càng đậm, xem ra trận so tài bi-a này Trần Gia Bảo thua rồi.

Cô ấy theo bản năng nhìn Trần Gia Bảo, chỉ thấy vẻ mặt Trần Gia Bảo bình thản, khóe miệng mỉm cười, dường như anh không quan tâm chút nào đến việc dẫn đầu của Cao Triết.

"Trần Gia Bảo có chuyện gì vậy, chẳng lẽ anh ta không lo lắng chút nào về việc để thua Cao Triết sao? Là vì anh ta tự tin cuối cùng mình sẽ thắng, hay là anh ta không quan tâm đến Tiếu Vi một chút nào nên cho dù thua cũng không hề gì sao?"

Nhậm Mộng Vũ cảm thấy cách giải thích thứ hai hợp lý hơn, không khỏi thầm thở dài, bạn thân của cô ấy thật sự không biết cách đối xử với người khác, cứ như vậy, càng thêm không thể đồng ý để Tiếu Vi và Trần Gia Bảo qua lại với nhau.

Sau khi Cao Triết ghi sáu bàn, có một lỗi nhỏ và anh ta đã không ghi bàn thứ bảy, nhưng thành tích như vậy cũng đã đủ sắc nét.

Anh ta duỗi thẳng lưng và nhìn Trần Gia Bảo đầy khiêu khích: "Sáu bàn thắng trong một cú đánh, tiếc là có một chút lỗi nhỏ, nếu không tôi sẽ đánh đến cùng và không cho cậu cơ hội nào, thôi bỏ đi, coi như cho cậu một cơ hội, hy vọng cậu sẽ không làm tôi thất vọng."

"Sáu bàn thắng trong một cú đánh, cũng tàm tạm."

Trần Gia Bảo cười khẽ sau đó bước đến bàn bi-a bên cạnh.

Thượng Tiếu Vi lập tức đến bên Trần Gia Bảo, lo lắng hỏi han: "Gia Bảo, anh nắm chắc bao nhiêu phần thắng?"

"Một trăm phần trăm!"

Thượng Tiếu Vi kinh ngạc, vui mừng nói: "Nói vậy, kỹ năng bi-a của anh tốt lắm sao?"

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ: "Không, anh chưa bao giờ đánh bi-a."

Trước giờ anh sống trên núi nên không biết đánh bi-a, chỉ sau khi xuống núi, anh mới biết được luật chơi bi-a từ kênh thể thao trên TV, lần gần nhất Trần Gia Bảo đến với bi-a là trận so tài giữa Liễu Ngọc Phi và Đoạn Khánh Tân ở Yên Bái.

Vừa nói lời này, nụ cười trên mặt Thượng Tiếu Vi lập tức cứng đờ, sau đó khuôn mặt thanh tú nhất thời suy sụp: "Không thể nào, anh… Anh chưa từng đánh bi-a sao?"

"Đúng là chưa từng đánh nhưng không có gì ngăn cản được sự tự tin một trăm phần trăm của anh." Trần Gia Bảo cười nói trong khi cầm một cây cơ ở bàn, đã sẵn sàng chuẩn bị đánh viên bi trắng.

Cao Triết cười lớn và đứng dậy nói: "Buồn cười, thật sự rất buồn cười, một người trước giờ chưa từng đánh bi-a lại tự tin một trăm phần trăm như vậy, tôi nghĩ cậu có một trăm phần

trăm tự tin là thua đi, trận bi-a này xem ra không còn gay cấn nữa.”

Nhậm Mộng Vũ bí mật cau mày, bước đến kéo Thượng Tiếu Vi qua nói nhỏ: “Tiếu Vi, giờ cậu thấy đấy, Trần Gia Bảo trước giờ chưa từng đánh bi-a, căn bản không có khả năng làm đối thủ của Cao Triết, nhưng cậu xem anh ta một chút cũng không quan tâm, thiết nghĩ trong lòng anh ta đối với cậu cũng sẽ như vậy, cậu vẫn là sớm từ bỏ Trần Gia Bảo đi.”

Chương 1527

Chương 1527

Thường Tiếu Vi không nói gì, sắc mặt tái nhợt.

Trần Gia Bảo liếc Nhậm Mộng Vũ một cái, không nói gì nhưng ánh mắt đầy suy nghĩ.

Nhậm Mộng Vũ hơi sửng sốt, anh là đang bày tỏ sự không hài lòng với cô ấy sao?

Không đợi Nhậm Mộng Vũ hồi tỉnh lại, đột nhiên Trần Gia Bảo đánh cây cơ một phát, một tiếng "bốp" giòn tan vang lên, đánh trúng bi màu trắng văng ra và toàn bộ các viên bi rơi vào trong túi đựng cầu.

Nhậm Mộng Vũ thấp giọng kêu lên, này là ăn may sao?

Sắc mặt Thượng Tiếu Vi khôi phục một chút.

Cao Triết cười khinh thường: "Cùng lắm cũng chỉ ghi được một bàn mà thôi, tôi không tin một người chưa từng đánh qua bi-a lại có thể liên tục đánh bi vào lỗ được."

"Vậy thì cậu hãy nhìn cho kỹ." Trần Gia Bảo liếc anh ta một cái, sau đó đánh thêm một cú nữa và thêm một viên bi vào lỗ.

Nhậm Mộng Vũ lại kêu lên, viên bi này không chỉ vào mà còn rất đẹp, hoàn toàn không giống với bộ dạng chưa từng đánh bi-a, cho dù là ăn may thì cũng không thể ăn may liên tục hai lần như vậy được, chẳng lẽ Trần Gia Bảo heo ăn được hổ sao?

Đôi mắt Thượng Tiếu Vi sáng ngời, khóe miệng cũng nhếch lên mỉm cười.

Cao Triết cau mày khinh thường nói: "Mới chỉ vào hai bi mà thôi, có gì mà hớn hở như vậy, tôi còn ghi được sáu bi một cây."

"Một cây sáu bi khiến cậu rất tự hào sao?"

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn Cao Triết, vẻ mặt như đang cười, có chút châm chọc mỉa mai.

Cao Triết sửng sốt, trong lòng nổi cơn tức giận nói: "Cậu bây giờ chỉ là may mắn mới ăn may được hai bi mà thôi, chờ đến khi cậu ghi sáu bi một cây đi rồi hãy đắc ý."

"Được, vậy tôi sẽ làm như cậu mong muốn."

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, liên tục ghi bốn bàn trong bốn cú đánh liên tiếp, tính thêm hai bàn trước đó tổng cộng sáu bàn, bằng với Cao Triệt.

Nhậm Mộng Vũ hết sức kinh ngạc, này… Này không còn nói là ăn may nữa rồi, Trần Gia Bảo chắc chắn là cao thủ bi-a nhưng lại giả heo trêu chọc Cao Triệt, đúng, nhất định là vậy rồi!

Thượng Tiểu Vi mặt mày hớn hở, vui vẻ nói: "Gia Bảo lợi hại quá, cố lên!"

Sắc mặt Cao Triết thay đổi, đột nhiên nhận ra mình đã bị Trần Gia Bảo đùa giỡn, tức giận nói: "Được thôi, hóa ra cậu cũng là cao thủ bi-a, thế mà cậu còn nói với Tiểu Vi là mình chưa từng đánh bi-a, cậu đã hạ thấp sự cảnh giác của tôi, nhân phẩm thấp là hiển nhiên, chỉ bằng loại tố chất này, tôi sẽ không để đồng ý để Tiểu Vi và cậu ở cùng nhau!"

Thượng Tiểu Vi lập tức trả lời đầy mỉa mai: "Quân tử không biết lừa gạt, cái này gọi là mưu kế được không?"

Trần Gia Bảo cười lạnh nhạt: "Tôi lừa các người làm gì, trước đây tôi đúng là không đánh bi-a, chỉ xem người ta đánh bi-a mà thôi."

"Không thể nào!"

Cao Triết lập tức bác bỏ, kích động nói: "Nếu nói không đánh bi-a thì tuyệt đối sẽ không có khả năng lợi hại như vậy, cậu thế mà lại trợn mắt nói dối, Tiểu Vi thích cậu đúng là có mắt như mù!"

Nhậm Mộng Vũ khẽ cau mày, sau khi nhìn thấy màn trình diễn của Trần Gia Bảo, cô ấy cũng không tin Trần Gia Bảo chưa từng chơi bi-a, cho nên cô ấy cũng giống Cao Triết, cho rằng Trần Gia Bảo mạnh miệng, trợn mắt nói dối.

Chương 1528

Chương 1528

Trần Gia Bảo cười cười cũng không phản bác lại Cao Triết mà ngược lại, nhìn Thượng Tiểu Vi, chân thành nói: "Nếu anh nói trước đây anh chưa từng đánh bi-a, em có tin không?"

Thượng Tiểu Vi không chút do dự, cười đến híp cả mắt, gật đầu nói: "Em tin."

Cô ấy cảm nhận được sự trong sạch và chân thành của Trần Gia Bảo, càng tin tưởng mắt nhìn của cô ấy, cho nên dối với lời nói của Trần Gia Bảo không có chút nghi ngờ vào.

Nhậm Mộng Vũ vỗ trán, Tiểu Vi thật sự hết thuốc chữa, ngay cả lời nói dối rõ ràng như vậy cũng tin, chẳng lẽ tình yêu có thể cho người ta mù quáng sao?

Khóe miệng Trần Gia Bảo cười càng đậm hơn, nếu Thượng Tiểu Vi nói không tin, hoặc ngoài miệng nói tin nhưng trong lòng nghi ngờ anh, anh sẽ quay người rời đi không chút lưu luyến, may mà Thượng Tiểu Vi tin anh.

"Không lâu nữa em sẽ thấy may mắn vì mắt nhìn và lựa chọn của mình, vì người đàn ông mà em chọn chính là ưu tú nhất trên thế giới."

Nói xong, Trần Gia Bảo quay người tiếp tục chơi bi.

Thượng Tiểu Vi nhỏ giọng lặp lại câu nói: "Ưu tú nhất trên thế giới sao?"

Cô ấy không nghĩ nhiều, cười ngọt ngào, người đàn ông mà cô ấy nhìn trúng đương nhiên là ưu tú nhất trên thế giới rồi.

Trần Gia Bảo dựa bàn đánh bi, động tác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy và thuần thục, đánh lần lượt các viên bi vào lỗ, cuối cùng viên bi đen số tám vào lỗ, tuyên bố Trần Gia Bảo thắng thành công ván đầu tiên.

Sắc mặt Cao Triết tái nhợt, thực lực của Trần Gia Bảo hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của anh ta, trình độ có thể so với các tuyển thủ chuyên nghiệp!

Nhậm Mộng Vũ lắc đầu, tự hỏi không biết Trần Gia Bảo là quái vật đến từ đâu, không những làm cho Thượng Tiểu Vi vừa gặp đã yêu, mà ngay cả Cao Triệt với trình đánh bi-a giỏi cũng bị Trần Gia Bảo đánh bại một cách dễ dàng.

"Chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự là cậu Trần tài giỏi kia sao?"

Ngay khi Nhậm Mộng Vũ nảy ra ý nghĩ này trong đầu, cô ấy liền phủ nhận và thầm cười nhạo bản thân, Trần Gia Bảo sao có thể là cậu Trần được, cùng lắm cũng chỉ là một cao thủ bi-a trong dân gian mà thôi, dù sao cũng luôn có rất nhiều người tài trong dân gian, Trần Gia Bảo lợi hại như vậy cũng không có gì lạ.

Thượng Tiêu Vi vui mừng không thôi, liền nhảy qua ôm chầm Trần Gia Bảo, phấn khích nói: "Gia Bảo, anh lợi hại quá!"

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ vai cô ấy, cười nói: "Bây giờ còn sớm để chúc mừng, bởi vì ba trận mới thắng hai, vẫn còn một trận nữa."

"Em biết em biết, chỉ là em có chút cao hứng, khúc khích, để em xếp bi cho anh."

Thượng Tiểu Vi vui mừng khôn xiết, nhẹ nhàng chạy đến xếp bi thêm lần nữa.

Trong ván thứ hai, Trần Gia Bảo bắt đầu trước mở bi.

Cao Triết hít một hơi thật sâu, ngay cả khi thua một ván nhỏ, anh ta cũng không nghĩ rằng mình sẽ mất tự tin, anh ta cười lạnh nói: "Trần Gia Bảo, tôi thừa nhận kỹ năng bi-a của cậu rất tốt, nhưng tôi cũng tự tin không kém so với cậu, để thua cậu trong ván đầu tiên cùng lắm là sai lầm nhỏ của tôi, dù lần này cậu mở bi trước nhưng nếu cậu cho tôi cơ hội, tôi có thể dọn bàn bằng một cú đánh."

"Có lẽ vậy." Trần Gia Bảo đến trước bàn bi-a nói: "Đáng tiếc là cậu không có cơ hội này."

Nói xong, Trần Gia Bảo đập mạnh cây cơ, một tiếng "bốp" giòn tan vang lên, bi cái đập vào đống bi, vô số viên bi văng ra

tung tóe, trong chốc lát có bốn viên bi nằm trong lỗ.

Đây chỉ là một thử nghiệm nhỏ của Trần Gia Bảo, nếu anh muốn thì làm cho tất cả các viên bi vào lỗ là một điều dễ dàng.

Nhậm Mộng Vũ và Thượng Tiếu Vi giật nảy mình, trong trận đầu tiên, Cao Triết cùng lắm là ăn được hai bi mà thôi, vậy mà Trần Gia Bảo ăn được bốn bi, ồ, đây đúng là lợi hại gấp đôi.

Cao Triết cũng bị sốc, Trần Gia Bảo mới bắt đầu đã muốn bóp chết anh ta, nếu Trần Gia Bảo ra tay như trong lời nói, sợ là anh ta sẽ nghi ngờ tính mạng và khiếp sợ.

Chương 1529

Chương 1529

Vẻ mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, với anh mà nói, đó chỉ là chuyện tầm thường, sau đó anh tiếp tục quay người đánh bi, chỉ nghe thấy tiếng "bốp bốp bốp" của hàng loạt viên bi, hết quả này đến quả khác vào lỗ, khiến cho vẻ mặt Cao Triết ngày càng khó coi.

Cuối cùng viên đen số tám bị Trần Gia Bảo đánh vào lỗ, thông báo Trần Gia Bảo một cây cơ đánh đến cùng và trực tiếp đè bẹp Cao Triết, đạt chiến thắng không thể bàn cãi!

Chiến thắng một cách minh bạch, không một chút cẩu thả hay giở trò gì!

Nhậm Mộng Vũ nhỏ giọng hô lên, kết quả này vượt xa tưởng tượng của cô ấy, đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Cao Triết thua thê thảm như vậy, thật sự khó có thể đánh lại!

Theo bản năng, Nhậm Mộng Vũ nhìn về phía Cao Triết, quả nhiên thấy khuôn mặt xanh mét của Cao Triết cực kỳ khó coi.

"Gia Bảo, anh lợi hại quá!"

Thượng Tiểu Vi vui sướng bước nhanh đến cạnh Trần Gia Bảo, khuôn mặt thanh tú ửng đỏ vì vui mừng.

"Ha." Trần Gia Bảo cười khẽ, tùy tay đặt cây cơ lên bàn, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của Thượng Tiểu Vi, cười nói: "Chuyện nhỏ thôi."

Sau đó Trần Gia Bảo quay đầu lại nói với Cao Triết: "Cậu thua rồi, hi vọng cậu nhớ kỹ, về sau nếu không có thực lực mạnh mẽ chống đỡ thì đừng tùy tiện giả bộ bức ép, nếu không cẩn thận sẽ trở thành kẻ ngốc."

"Hì hì" một tiếng, Thượng Tiểu Vi nhịn không được liền cười: "Gia Bảo, lời nói này của anh rất buồn cười, ai da không được

rồi, em buồn cười chết mất thôi…”

Nhậm Mộng Vũ cũng thấy rất buồn cười nhưng cố kìm lại nụ cười, khiến cho khuôn mặt đỏ bừng lên.

Vẻ mặt Cao Triết thay đổi, tức giận nói: “Trần Gia Bảo, cậu đừng nghĩ thắng tôi trận bi-a là có tư cách ở trước mặt tôi kiêu ngạo, tôi chính là người nhà họ Cao, nếu cậu làm phiền tôi, tôi sẽ khiến cậu không thể đi lại ở tỉnh Ngọc Vân!”

Thượng Tiểu Vi bĩu môi, đắc ý nói: “Gia Bảo bây giờ là người đàn ông của tôi, có nhà họ Thượng tôi che chắn, tôi không tin anh có khả năng này!”

Nhà họ Thượng tuy không nằm trong mười gia tộc lớn, nhưng thế lực gia tộc cũng không nhỏ, trong gia tộc còn có hai vị tông sư cường giả cùng ngồi, mà tông sư nhà họ Cao đã bị cậu Trần giết sạch rồi, so về quyền lực mà nói, nhà họ Cao thật sự kém nhà họ Thượng.

Cao Triết nhất thời không nói lên lời.

Thấy bầu không khí ngượng ngùng này, Nhậm Mộng Vũ vội đi ra hòa giải, khuyên nhủ: “Được rồi được rồi, từ nhỏ đến lớn mọi người đều lớn lên cùng nhau nên bớt tranh cãi đi.”

Cao Triết tức giận nói với Trần Gia Bảo: “Hôm nay tha cho cậu một lần, cậu là đàn ông lớn, có bản lĩnh thì cả đời núp dưới sự bảo vệ của Tiểu Vi như một tên mặt trắng đi.”

“Ha, mấy ngày nay mặt trắng cũng tùy theo khả năng.” Trần Gia Bảo cười một tiếng, đưa tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Thượng Tiểu Vi, cười nói: “Đi, chúng ta đi xuống uống hai ly rượu vun đắp tình cảm.”

Vẻ mặt Thượng Tiểu vi có chút đỏ, đi theo Trần Gia Bảo xuống lầu một của quán bar, đều là bạn trai bạn gái, còn phải bắt đầu bồi dưỡng tình cảm, cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Cao Triết nhìn bóng dáng Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một tia tức giận, cầm lấy rượu ở trên bàn bên cạnh lên uống một hơi cạn sạch: “Trần Gia Bảo tên nhóc này trình độ bi-a cũng thật lợi hại, nếu không phải nghe nói cậu Trần đang ở Thái Bình, tôi còn nghĩ Trần Gia Bảo chính là cậu Trần kia nữa cơ.”

“Trình độ bi-a của anh ta thật sự rất cao, tôi cảm thấy nếu so với tuyển thủ chuyên nghiệp thì cũng không kém cạnh.” Nhậm Mộng Vũ nhịn không được liền cảm thán.

Chương 1530

Chương 1530

Cao Triết khinh thường cười nói: “Lợi hại như thế nào? Đừng nói hiện tại cậu ta chưa nổi tiếng, cho dù cậu ta có đi đánh giải chuyên nghiệp, trở thành quán quân cả nước, lương hàng năm là ba lăm tỷ, Mộng Vũ, hiện tại cô và Thượng Tiểu Vi có bao nhiêu tiền tiêu vặt?”

“Một tháng cùng lắm là ba mươi triệu.” Nhậm Mộng Vũ đã hiểu ý của Cao Triệt, đột nhiên nhận ra: “Ý anh là…”

Vẻ mặt Cao Triết càng khinh thường, nói: “Lương một năm ba lăm tỷ, ngay cả tiền tiêu vặt một năm của cô cũng không sánh được, nhà họ Thượng sao có thể đồng ý để Tiểu Vi qua lại với Trần Gia Bảo? Chờ đến lúc Thượng Tiểu Vi mang Trần Gia Bảo đi gặp bố mẹ, đó mới là lúc Trần Gia Bảo nếm mùi đau khổ.”

Nhậm Mộng Vũ dựa vào lan can, nhìn thấy Trần Gia Bảo và Thượng Tiểu Vi đang ở phía dưới, bỗng trầm mặc một lúc lâu.

Trần Gia Bảo ôm Thượng Tiểu Vi đi đến một góc lầu và ngồi xuống, gọi hai ly đồ uống.

Ngọn đèn mờ ảo, một góc hẻo lánh, có một bầu không khí mơ hồ.

Tiểu Vi ngồi đối diện Trần Gia Bảo, đột nhiên mặt đỏ lên, hỏi một cách không xác định: “Chúng ta hiện tại xem như là đang yêu nhau đúng không?”

“Đúng vậy.” Trần Gia Bảo cười nói: “Sao thế?”

“Không có gì, chỉ là cảm giác không thật, đây là lần đầu tiên em yêu, hơn nữa cũng là lần đầu tiên gặp anh, lần đầu tiên lấy chồng hôn nhau, lần đầu tiên chủ động theo… Nhiều lần đầu tiên như vậy, em cảm giác như không phải em.”

“Hối hận sao?” Trần Gia Bảo cười hỏi.

“Không có.” Thượng Tiếu Vi lắc đầu, chủ động ngồi vào cạnh Trần Gia Bảo, dựa đầu lên vai Trần Gia Bảo, đỏ mặt nói: “Chỉ là cảm giác có chút kỳ lạ, à đúng rồi, em bây giờ không biết ngoài tên của anh, những thứ khác không biết gì cả, an hco1 thể nói cho em nghe một chút về anh được không?”

Một mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể Thượng Tiếu Vi lan tỏa vào mũi Trần Gia Bảo, và cổ Trần Gia Bảo có chút ngứa vì mái tóc của Thượng Tiếu Vi cọ vào.

Trần Gia Bảo rung động, giễu cợt nói: “Không phải anh nói rồi sao, anh chính là cậu Trần mà mọi người hay nhắc đến.”

“Đáng ghét, đến giờ anh còn lừa em.” Bàn tay mềm mại của Thượng Tiếu Vi đánh nhẹ vào ngực Trần Gia Bảo, chợt nở nụ cười: “Anh đã không nói thì em cũng sẽ không cho anh nghe về em, để anh đỡ phải bị bối cảnh gia tộc nhà em dọa chạy, không phải mối tình đầu của em sẽ không bệnh mà chết sao?”

Trần Gia Bảo uống ly rượu rồi nói: “Ngay cả Cao Triết nhà họ Cao anh còn không sợ, nhà của em có lợi hại thế nào thì cũng không thể hơn nhạ họ Cao, đúng chứ?”

“Điều này cũng đúng, coi như em vừa mới xem thường anh.” Thượng Tiếu Vi nhớ đến bộ dạng kinh ngạc của Cao Triết liền cười nói: “Anh không biết, Cao Triết luôn là kẻ xấu trong nhóm chúng ta, hôm nay là lần đầu tiên em thấy anh ta thua thảm như vậy, trong lòng có chút sung sướng.”

Trần Gia Bảo cười nhạt, ngay cả tông sư nhà họ Cao đều bị giết sạch, còn lại một tên Cao Triết, với anh ta mà nói là thá gì?

Thượng Tiếu Vi không biết nghĩ đến cái gì, đôi mắt liền hiện lên một tia lo lắng.

Cảm nhận rõ tâm trạng lo lắng, Trần Gia Bảo liền hỏi: “Có tâm sự gì em có thể nói cho anh nghe, anh là bạn trai em cho nên đó là nghĩa vụ của một người bạn trai để làm cho em thấy tốt hơn.”

“Anh nhập vai nhanh quá.” Thượng Tiếu Vi cười “hì hì” một tiếng, cô ấy có chút choáng váng.

Sau đó Thượng Tiếu Vi thở dài đứng dậy khỏi vai Trần Gia Bảo: “Em là cô chủ của một gia tộc lớn, tuy rằng áo cơm không lo phong cảnh vô hạn nhưng lại mất đi tự do, đặc biệt là mối quan hệ nam nữ, bố em càng không đồng ý để em ở cùng chỗ với một người bình thường, Gia Bảo, nếu bố em kiên quyết không đồng ý chuyện tình của chúng ta, anh sẽ làm thế nào, anh sẽ… Anh sẽ thật sự rời bỏ em sao?”

Dưới sự căng thẳng, Thượng Tiếu Vi nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đột nhiên nhận ra, đồng thời cũng muốn cười, với địa vị uy danh hiện tại, bố của Thượng Tiếu Vi nếu biết con gái ông ta ở cùng với anh, chỉ sợ là sẽ toe toét cười chứ làm sao có thể phản đối?

Chương 1531

Chương 1531

Trần Gia Bảo tự tin nói: "Sẽ không đâu, trên đời này chưa từng có người nào có thể áp bức Trần Gia Bảo anh, hơn nữa anh đảm bảo sau này bố vợ sẽ đồng ý để con gái cưng của ông ấy ở cùng anh."

Đôi mắt Thượng Tiếu Vi sáng lên khi nghe đến nửa câu đầu của Trần Gia Bảo, nhưng nghe đến nửa câu sau thì mặt đỏ lên, nhấp một ngụm rồi ngượng ngùng nói: "Xùy, ai là bố vợ của anh, em cũng chưa đồng ý là sẽ gả cho anh mà."

"Ha ha." Trần Gia Bảo cười phá lên, ôm Thượng Tiếu Vi vào lòng, ngang ngược nói: "Kẻ nào trộm trên thuyền của Trần Gia Bảo anh, tuyệt đối không ai có thể lấy được, sau này em nên ngoan ngoãn làm bạn gái anh đi."

Trong lòng Thượng Tiếu Vi vừa ngọt ngào vừa thẹn thùng, nằm trong lòng Trần Gia Bảo cười nói: "Có đôi lúc thấy anh biểu hiện ngang ngược như vậy, em đều nghĩ anh thật sự là cậu Trần kia."

"Nói không chừng anh thật sự là cậu Trần kia đó?"

"Không, anh là Trần Gia Bảo, là Trần Gia Bảo của một mình em." Thượng Tiếu Vi nói xong, giơ mặt dâng lên một nụ hôn.

Trần Gia Bảo không khách khí, chủ động ôm Thượng Tiếu Vi đáp lại nụ hôn.

Trên lan can lầu hai, Nhậm Mộng Vũ nhìn thấy toàn cảnh động tác của hai người Trần Gia Bảo, vỗ trán bất đắc dĩ nói: "Chậc, bây giờ đến cả tiện nghi của Thượng Tiếu Vi cũng bị Trần Gia Bảo chiếm."

Với nhận thức của Trần Gia Bảo, anh đương nhiên biết Nhậm Mộng Vũ đang nhìn trộm, nếu ngay cả Thượng Tiếu Vi cũng

không quan tâm thì anh là một đàn ông lớn thì lại có gì, huống hồ Nhậm Mộng Vũ cũng là một người đẹp siêu cấp không phải sao?

Lại nói nhiều lời yêu thương với Thượng Tiếu Vi, sau khi làm cho Thượng Tiếu Vi đỏ mặt tía tai, Trần Gia Bảo biết rằng phải đi nhà họ Bạch, liền nói lời từ biệt với Thượng Tiếu Vi.

“Không lâu nữa, tất cả mọi người đều sẽ nhìn em với ánh mắt ghen tỵ.”

Nói xong câu đó, Trần Gia Bảo liền rời khỏi quán bar, lái xe thẳng đến nhà họ Bạch.

Trong quán bar, Nhậm Mộng Vũ lấy một ly rượu cocktail màu đỏ, đi lại chỗ Trần Gia Bảo vừa ngồi ban nãy. Cô ấy cười cười đưa tay ra vẫy trước ánh mắt long lanh của Thượng Tiếu Vi, cô ấy nói: “Này, Trần Gia Bảo cũng đã đi rồi cậu còn ở đây thất thần làm gì nữa?”

“Không có… không có gì đâu.” Thượng Tiếu Vi còn đang ngây người thì tỉnh ngay trở lại.

Trước khi Trần Gia Bảo rời có nói lại một câu chứa rất nhiều hàm ý. Rốt cuộc Trần Gia Bảo là thân phận gì mà có thể lợi hại đến mức khiến cho tất cả mọi người đều ngưỡng mộ ánh mắt chọn người đàn ông của cô? Không lẽ Trần Gia Bảo thật sự là anh Trần không gì không biết kia ư?

Cái suy nghĩ này dọa cho Thượng Tiếu Vi hét lên một cái, đánh thẳng vào tâm trí khiến cô hôn mê luôn. Vậy nên cô quên luôn cả việc thức dậy tiễn Trần Gia Bảo. Nếu không vì vậy, cô chắc chắn cũng đã có thể được nhìn thấy chiếc Maybach sang trọng của Trần Gia Bảo rồi!

Nhậm Mộng Vũ bắt chéo hai chân lại với nhau, để lộ ra chiếc chân nhỏ, trắng nõn, mượt mà. Cô ấy thuận miệng uống một hớp rượu, nhẹ nhàng nói: “Tớ thấy cậu bị Trần Gia Bảo mê hoặc rồi. Nếu không phải tớ biết cậu đủ lâu thì tớ cũng nghi ngờ cậu đã quen Trần Gia Bảo từ lâu rồi đấy.”

Thượng Tiếu Vi lắc đầu, cười cười nói ra hết tất cả suy nghĩ trong đầu: “Sao mà một tình yêu mãnh liệt như vậy lại khiến cho Mộng Vũ sợ thế?”

Nhậm Mộng Vũ lắc đầu nói: “Cũng không phải vậy. Lúc trước, tớ ra nước ngoài đi du học có nhìn thấy một người càng ngày càng trở nên điên cuồng chỉ vì tình yêu. Thậm chí cô ta còn dùng tất cả mọi cách chỉ để giữ chân chồng mình lại. Cô ta còn chủ động đưa thêm tiền để giúp chồng nuôi kẻ thứ ba. Ôi chao, chỉ một chữ tình nhưng lại rất hại người. Nhất là hại phụ nữ.”

“Mộng Vũ chỉ đứng ngoài xem nên mới cảm thấy rất hại người. Làm sao cậu có thể biết được cảm xúc của kẻ bị kìm hãm ở phía sâu trong lưới tình chứ. Nói không chừng người ta còn đang cảm thấy thích thú?” Thượng Tiểu Vi nói nghiêm túc: “Ít nhất bây giờ tớ vẫn còn đang rất vui vẻ, thứ ở trong lòng vẫn còn đang đập rất nhanh.”

Chương 1532

Chương 1532

“Trang Tử không phải là cá, làm sao biết được cá có vui không chứ?*” Nhậm Mộng Vũ trầm giọng trả lời lại một câu, ngay lập tức lắc đầu rồi nói tiếp: “Bây giờ cậu vẫn còn vui. Đợi tới khi Trần Gia Bảo gặp bố của cậu, cậu nghĩ xem bố cậu liệu có đồng ý để cho cậu và Trần Gia Bảo quen nhau không chứ? Cậu cho rằng Trần Gia Bảo có thể chịu được áp lực từ bố cậu để ở lại bên cạnh cậu à? Đến khi ấy người chịu khổ không phải cậu thì còn là ai nữa?”

*Truyện cá vui “Mộng Vũ nói không sai!” Cao Triết cũng đã tới đây rồi. Anh ta ngồi đối diện với Tiếu Vi, bắt chéo chân lại, khinh thường nói: “Dựa theo những gì mà tớ hiểu rõ về bác thì chắc chắn bác sẽ rất chướng mắt Trần Gia Bảo. Đến lúc đó, Trần Gia Bảo chịu lựa chọn rời khỏi cậu thì tốt. Nhưng nếu như anh ta cố tình chọn ở bên cạnh cậu thì chắc chắn sẽ bị nhà họ Thượng chèn ép mọi mặt. Cậu cho rằng Trần Gia Bảo có thể chịu được tới khi nào chứ?

Nghe tớ khuyên một câu đi! Nhân lúc bây giờ vẫn chưa chìm quá sâu, hãy dứt khoát chia tay Trần Gia Bảo đi. Đó mới là sự lựa chọn tốt nhất lúc này.”

Vẻ mặt Thượng Tiếu Vi lập tức trở nên tái nhợt. Ngay sau đó, nhớ tới những lời Trần Gia Bảo đã nói với cô hôm qua, trong lòng cô lại xuất hiện một chút hy vọng. Dù là đang nói với Nhậm Mộng Vũ và Cao Triết nhưng rõ ràng giống như cô đang tự nói với chính mình vậy: “Tớ biết rõ là mọi người là vì muốn tốt cho tớ nhưng việc thích một người thì chỉ cần liếc mắt một cái nhưng muốn quên một người thì lại phải cần cả đời lận. Vậy nên, tớ không thể nào làm được.

Hơn nữa, Gia Bảo đã nói với tớ cả đời này anh ấy chỉ yêu một người. Anh ấy sẽ khiến cho tất cả mọi người đều phải ngưỡng

mộ ánh mắt này của tớ. Vậy nên, tớ rất tin tưởng Gia Bảo. Anh ấy nhất định sẽ nói được làm được."

Nhậm Mộng Vũ và Cao Triết nhìn nhau, vẻ mặt rất khó xử. Thượng Tiểu Vi đúng là không đến đường cụt thì không chịu quay đầu mà.

Nhậm Mộng Vũ nhẹ nhàng nói: "Được rồi, dù sao khuyên cũng đã khuyên rồi. Bọn mình ra ngoài cũng đã hơi lâu. Chơi thêm nửa tiếng nữa rồi về nhà họ Bạch thôi. Không biết bố tớ và gia chủ nhà họ Bạch đã bàn bạc tới đâu rồi?"

Thượng Tiểu Vi gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn không yên tâm lắm.

Còn bây giờ, Trần Gia Bảo đang lái chiếc xe Maybach, một lúc sau đã đến nhà họ Bạch. Anh nhìn thấy ở bên ngoài nhà họ Bạch có mấy chiếc xe sang trọng đang đỗ. Có lẽ đó là xe của nhà họ Nhậm và nhà họ Cao.

Bảo vệ gác cổng vừa nhìn đã nhận ra Trần Gia Bảo, nhanh chóng xoa xoa con mắt xem có nhận nhầm người không. Trong lòng vừa kích động vừa ngạc nhiên. Anh ta còn cảm thấy trong lòng một tâm ý sùng bài đầy nhiệt huyết đang chạy vọt lên.

Trong khoảng thời gian gần đây, nói đến người nổi tiếng ai cũng biết ở tỉnh Phú Thọ thì không thể nghi ngờ ai khác ngoài Trần Gia Bảo. Ở núi Văn Hổ, anh đã quét sạch đám tông sư, kiếm trảm truyền kỳ, một trận chiến diễn ra giúp anh trở thành người đàn ông mạnh mẽ nhất tỉnh Phú Thọ.

Còn những người làm mấy công việc này ở nhà họ Bạch dĩ nhiên cũng sẽ cảm thấy rất tự hào bởi vì Trần Gia Bảo chính là con rể tương lai của nhà họ. Vậy nên, bọn họ mỗi khi ra khỏi cửa đều mặt mày rạng rỡ, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, trong lòng cũng phải nói là rất vui vẻ.

Bây giờ, bọn họ đã nhìn thấy Trần Gia Bảo đến đây, từng người một đứng thẳng lưng, lớn tiếng chào hỏi: "Xin chào cậu chủ!"

Nếu bọn họ biết được nguyên nhân xảy ra trên núi Văn Hổ là do đám gia chủ nhà bọn họ đứng sau giật dây, hãm hại Trần Gia Bảo thì sợ là bây giờ nhìn thấy anh bọn họ không còn vừa

kích động vừa ngạc nhiên nữa mà nó sẽ chuyển thành hai chân vừa run rẩy vừa sợ hãi.

Trần Gia Bảo hạ cửa kính xe xuống, cười cười với bọn họ: "Cô chủ nhà mọi người đâu rồi?"

Một tên bảo vệ có dáng người to lớn, khuôn mặt ngăm đen nói ra hết mọi chuyện đang diễn ra ở nhà họ Bạch, không giấu nửa lời: "Trả lời lại lời của cậu chủ. Bây giờ, mấy gia chủ của nhà họ Hề, nhà họ Nhậm, nhà họ Cao đến nhà họ Bạch. Hiện họ đang ở trong phòng khách trò chuyện với gia chủ. Còn cô chủ thì ở trong phòng khách chờ được một chút thì đã rời đi rồi. Có người nhìn thấy cô chủ đã đi ra vườn hoa phía sau căn phòng."

Nhà họ Hề cũng tới đây?

Chương 1533

Chương 1533

Việc này cũng có hơi đi ngoài ý định của Trần Gia Bảo một chút nhưng những chuyện như này anh không thèm quan tâm, ném chìa khóa qua cho bảo vệ rồi nói: "Lái xe lại đỗ ở bãi đỗ xe đi. Tôi đi ra vườn hoa để tìm Bạch Ngọc Thanh."

Mở cửa xe rồi bước xuống, Trần Gia Bảo cũng lười bước ra phòng khách nên anh đã đi thẳng tới vườn hoa.

Ở đó chỉ còn có ba tên bảo vệ đứng nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo bằng vẻ mặt vô cùng sùng bái.

"Sức ép của anh Trần thật mãnh liệt. Một người một kiếm vẫn có thể hành quyết cả tỉnh Phú Thọ. Đây mới chính là tấm gương tốt cho đàn ông chúng ta đấy!"

"Nếu không thì tại sao cô chủ vô cùng xinh đẹp, phong lưu của chúng tại lại bị anh Trần bắt được cái một như vậy chứ? Bởi vì sức ép của anh Trần quá lớn đấy… Chậc chậc, cậu chủ nhà họ Hề lại có ý định muốn theo đuổi cô chủ nhà chúng ta. Đúng là cái đồ cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Anh ta còn không cầm gương ra mà tự soi bản thân xem, coi coi có điểm mạnh nào so được với anh Trần không chứ?"

"Ủa vậy à? Mọi người nói thử xem mấy gia tộc lớn như nhà họ Hề, nhà họ Cao, nhà họ Nhậm sai mấy tông sư cường giả ở núi Văn Hổ vây giết anh Trần. Bọn họ biết rõ anh Trần là chồng sắp cưới của cô chủ, vậy mà đám người đó vẫn dám tới nhà họ Bạch của chúng ta à?"

"Cái này có gì khó đoán đâu. Nhất định là do sợ anh Trần trả thù nên mới tính nhờ gia chủ nhà họ Bạch ra mặt, nói giúp cho bọn họ."

"Có lý."

Còn lại hai tên bảo vệ ồn ào đi đầu.

Còn bây giờ, Trần Gia Bảo đi thẳng tới vườn hoa ở phía sau căn phòng. Anh chỉ thấy ánh trăng phản chiếu trên mặt nước vẫn đang chảy ngay dưới cây cầu nhỏ. Hoa thanh liễu khiến lòng người cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Bỗng nhiên, anh nghe thấy phía trước cách hồ nước không xa lắm vang tới một giọng nói lạnh lùng: "Cậu chủ Hề, xin anh tự trọng cho. Anh đừng quên ở đây chính là nhà họ Bạch. Nếu như anh ăn nói ngông nghênh, dù cho bố của anh vẫn đang làm khách nhà họ Bạch thì tôi vẫn sẽ kêu bảo vệ mời anh ra khỏi đây." Tuy giọng nói có hơi lạnh lùng nhưng vẫn rất dễ nghe, êm tai và cũng hết sức quen thuộc.

Trần Gia Bảo đi nhanh về phía trước. Anh thấy được ánh trăng ở dưới hồ nước bên cạnh. Một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp mặc một chiếc váy dài màu trắng đứng ở dưới câu liễu. Người đó đẹp giống như tiên nữ trên cung trăng vậy.

Quả nhiên người đó chính là Bạch Ngọc Thanh!

Lúc này, vẻ mặt Bạch Ngọc Thanh rất lạnh lùng. Thậm chí trong mắt cô ta còn có chút chán ghét. Tất cả là do trước mặt cô ta không xa lắm là một người mà Trần Gia Bảo cũng quen. Đó là cậu chủ nhà họ Hề, Hề Tại Tâm!

Hôm nay, gia chủ của nhà họ Hề, nhà họ Cao, nhà họ Nhậm đều lần lượt mang theo con cháu trong dòng họ đến nhà họ Bạch. Tất cả bọn họ đều muốn tranh thủ đến đây để hợp tác lại với nhà họ Bạch. Ở buổi tiệc vài ngày sau, nhất định điều này sẽ giúp cho gia tộc bọn họ tăng thêm được một chút quyền lên tiếng.

Bạch Ngọc Thanh với tư cách là cô chủ nhà họ Bạch tất nhiên cũng phải đi ra tiếp mấy vị chú và bác này. Chẳng qua Bạch Ngọc Thanh ra tiếp là vì lợi ích của Trần Gia Bảo nên cũng không có vui vẻ gì mấy. Cô ta ở phòng khách chờ được một chút thì đã tự mình đi ra hồ nước ở bên cạnh căn phòng. Nhớ lại từng khoảnh khắc một đã làm cùng Trần Gia Bảo. Hơn nữa, cô ta còn tự hỏi về sau phải nhìn mặt Trần Gia Bảo ra sao đây.

Ngay từ đầu, Hề Tại Tâm đã theo đuổi Bạch Ngọc Thanh. Huống chi bây giờ, nhà họ Bạch đã trở thành gia tộc mạnh

nhất trong mười gia tộc lớn. Vậy nên, Hề Tại Tâm lại càng muốn đuổi theo Bạch Ngọc Thanh tới cùng. Không những có thể ôm được người đẹp về mà còn có thể tăng sức mạnh cho nhà họ Hề.

Chương 1534

Chương 1534

Nhưng mà, sau khi Hề Tại Tâm nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh đi ra ngoài thì đã để ý đến cô ta. Vậy nên, không bao lâu sâu anh ta cũng lặng lẽ bước ra. Hề Tại Tâm bày tỏ tình yêu trong lòng mình cho Bạch Ngọc Thanh biết nhưng lại bị Bạch Ngọc Thanh cho ăn chửi no nê. Vậy nên, mới có một màn như khi nãy xuất hiện.

Lúc này, dù Trần Gia Bảo không biết cụ thể ngọn nguồn ra sao nhưng vẫn có thể đoán ra được kha khá rồi. Anh cũng vừa tính bước lên phía trước hiện mặt ra.

Đột nhiên nghe được Hề Tại Tâm cười nói: "Chắc có lẽ Ngọc Thanh vì Trần Gia Bảo nên mới từ chối tôi phải không?"

Trần Gia Bảo thấy bọn họ nói tới mình thì dừng bước lại trong vô thức.

Bạch Ngọc Thanh lạnh lùng nói: "Có ra sao đi nữa thì cũng không liên quan tới anh một chút nào!"

Hề Tại Tâm cười lên hai tiếng, trong tiếng cười có mang theo một tia khinh bỉ, hai phần đắc ý. Anh ta nói: "Ngọc Thanh à, em đừng có giả ngu. Người khác có thể không biết gì nhưng làm sao tôi không biết được chứ. Ở núi Văn Hổ, Trần Gia Bảo gặp phải việc mai phục như vậy chính là do người của nhà họ Bạch sắp xếp làm nên. Nếu để cho Trần Gia Bảo biết được thì chắc có lẽ nó sẽ có ý định diệt cả nhà họ Bạch cho xem. Em còn mong Trần Gia Bảo sẽ quan tâm, đối xử với em như trước à?"

Trần Gia Bảo ngay lập tức vểnh tai lên nghe. Điều khiến anh vướng mắc là Bạch Ngọc Thanh có tham gia vào cái trò đó hay không thôi. Vừa hay cái này đã được Hề Tại Tâm hỏi.

Vẻ mặt Bạch Ngọc Thanh trầm xuống một chút, lớn tiếng bảo: "Chuyện này thật sự là do nhà họ Bạch làm, tôi rất muốn xin lỗi Gia Bảo…"

Trái tim ở trong lòng Trần Gia Bảo rớt xuống 'lộp bộp'. Vậy là, Bạch Ngọc Thanh thật sự có liên quan sao?

Nhưng sau đó, anh nghe Bạch Ngọc Thanh nói tiếp: "Nhưng chuyện này từ đầu đến cuối tôi đều không hay biết gì. Đợi đến lúc tôi biết được thì Gia Bảo đã bị vây ở núi Văn Hổ rồi, còn tôi cũng bị giam lỏng ở đây.

Lúc nào Gia Bảo cũng ân oán rõ ràng. Dựa trên tất cả những gì tôi biết về ảnh thì dù anh ấy có biết rõ chân tướng đi nữa cũng chắc chắn sẽ không giận lây qua tôi đâu… Dĩ nhiên nếu như Gia Bảo thật sự nổi cơn thịnh nộ, muốn cả nhà họ Bạch chuộc tội thì dù cho Gia Bảo có giết tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Nói chung, tấm lòng này đã thuộc về Gia Bảo, không thể chứa thêm người thứ hai đâu. Hề Tại Tâm, xin anh hãy rời khỏi đây ngay lập tức. Nếu không tôi sẽ báo bảo vệ đấy!"

Cả một đoạn văn vang lên một giọng nói trong trẻo nhưng tràn đầy mạnh mẽ. Sắc mặt của Hề Tại Tâm thay đổi lớn. Trong mắt anh ta hiện lên sự ghen ghét. Ngay sau đó, nhìn vào dáng vẻ yểu điệu của Bạch Ngọc Thanh, trong lòng chạy lên một cảm giác ham muốn khó có thể kìm chế được, anh ta cười lạnh nói: "Vậy mà Trần Gia Bảo cũng may mắn ghê, có thể khiến cho em một lòng một dạ với anh ta như vậy. Nhưng mà lần này nhà họ Hề cũng đã thật sự đắc tội với Trần Gia Bảo rồi. Nói không chừng vài ngày nữa, cậu chủ ta đây sẽ phải chết dưới thân kiếm của Trần Gia Bảo.

Nếu như đã không sống lâu được thì không bằng trước khi chết, tôi nên làm một số chuyện mình muốn trước nhỉ. Ví dụ như việc thưởng thức cái cơ thể thơm ngon hoàn hảo của em vậy. Dù cho có chết thì tôi cũng không hối tiếc lắm!"

Anh ta vừa nói vừa tiến lại gần Bạch Ngọc Thanh một chút.

Sắc mặt Bạch Ngọc Thanh thay đổi, lạnh lùng lên tiếng: "Anh muốn làm gì hả! Đừng quên, đây là nhà họ Bạch đó!"

“Vậy thì sao chứ? Nơi đây bốn bề vắng vẻ, đánh cho em xỉu rồi làm thì ai có thể ngăn cản được tôi chứ? Có thể đặt người phụ nữ của Trần Gia Bảo ở dưới thân để hưởng thụ thì cái mạng này rời khỏi thế giới này cũng không uổng lắm!”

Dáng vẻ của Hề Tại Tâm càng ngày càng trở nên điên cuồng hơn.

Chương 1535

Chương 1535

Điên rồi, Hề Tại Tâm thực sự điên rồi!

Mấy ngày nay Trần Gia Bảo giống như một thanh lợi kiếm đoạt hồn, treo trên đỉnh đầu các đại gia tộc, cho dù là tinh anh mà các gia tộc như Hề Tại Tâm tỉ mỉ bồi dưỡng, cũng bị Trần Gia Bảo chèn ép đến không thở nổi.

Hiện tại lại bị Bạch Ngọc Thanh chế nhạo, đem anh ta hoàn toàn hạ thấp xuống, sự phẫn nộ, ghen tị, hoảng sợ, dục vọng bao gồm rất nhiều cảm xúc, sự ghê tởm đối với Hề Tại Tâm từ bên trong lòng sinh ra, làm cho anh ta nổi lên ác ý đối với Bạch Ngọc Thanh, anh ta từng bước từng bước tiếp cận với Bạch Ngọc Thanh, đâu còn có hình tượng của một đại thiếu gia thế gia ngày trước phong lưu tiêu sái?

Sắc mặt Bạch Ngọc Thanh hơi biến đổi, mặc dù sợ hãi nhưng không chút rối loạn, vội vàng lui về phía sau, nghiêm khắc nói: "Tôi cảnh cáo anh, đội tuần tra của nhà họ Bạch cứ cách mười phút đều sẽ đi tuần tra qua lại một lần, hơn nữa nhà họ Bạch còn có hai vị tông sư tọa trấn, anh tuyệt đối không gạt được tai mắt của bọn họ, hiện tại anh hối hận còn kịp, tôi cam đoan, chỉ cần anh xoay người rời đi, tôi có thể xem như chuyện này chưa bao giờ xảy ra."

Hề Tại Tâm cười dữ tợn nói: "Những lời này của cô lừa gạt người khác còn được, làm sao có thể lừa được tôi chứ? Với sự hiểu biết của tôi về cô, nếu cô thực sự không sợ hãi, cô đã không lên tiếng cảnh cáo tôi, nhưng chờ cho đến sau khi tôi bị bắt, cô sẽ lại dùng tư thế của một người chiến thắng, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống để nhục nhã tôi một phen, tôi nói đúng chứ?"

Sắc mặt Bạch Ngọc Thanh biến đổi, hai vị tông sư của nhà họ Bạch, bởi vì có chuyện khác, hiện tại không có ở nhà họ Bạch, hơn nữa lúc cô đến nhà chính, đã đặc biệt căn dặn qua, không cho bất kỳ người giúp việc nào tới đây, nói cách khác, hiện tại toàn bộ nhà chính này, chỉ còn lại một mình cô.

Một cỗ cảm giác tuyệt vọng, từ trong lòng Bạch Ngọc Thanh dâng lên, một bên lui về phía sau, một bên mắt nhìn trái phải, lên kế hoạch tìm đường chạy trốn.

Hề Tại Tâm nhìn thoáng qua liền biết Bạch Ngọc Thanh đang suy nghĩ cái gì, cười lạnh nói: "Cô chấp nhận số mệnh đi, tối nay cô tuyệt đối không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi, cho dù là Trần Gia Bảo tới, tôi cũng phải làm cô trước mặt anh ta!"

Nói xong, Hề Tại Tâm lập tức chạy tới, muốn bắt lấy Bạch Ngọc Thanh.

Bạch Ngọc Thanh lập tức mặt mày biến sắc.

Đột nhiên, chỉ nghe "xuy" một tiếng, một đạo kiếm khí sắc bén xen lẫn lửa giận vô biên phá không mà ra, dưới ánh trăng ngàn vạn hoa lệ , trực tiếp xuyên thấu qua đầu gối của Hề Tại Tâm.

Hề Tại Tâm hét lên một tiếng kêu thảm thiết, lập tức chân phải đã tàn phế, té ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, mồ hôi lạnh trên trán rơi như rót nước.

Bạch Ngọc Thanh cả người chấn động, trong mắt xuất hiện vẻ mặt khó tin, nói: "Gia Bảo… Là Gia Bảo đã đến, Gia Bảo đến cứu tôi…"

Dưới ánh trăng, Trần Gia Bảo từ trong bóng tối đi ra, mở hai tay ra, khóe miệng lộ ra ý cười ấm áp, nói: "Ngọc Thanh, anh tới đây."

Rốt cục lại một lần nữa nhìn thấy người trong lòng khiến mình nhớ mãi không quên, hơn nữa còn ở trong hoàn cảnh cực kỳ tuyệt vọng này, Bạch Ngọc Thanh kích động, trong hốc mắt nổi lên sương mù trong suốt, vội vàng chạy tới, nhào vào trong ngực Trần Gia Bảo, trong hai mắt đã chảy ra nước mắt trong suốt, nghẹn ngào nói: "Gia Bảo, em… Em thật sự rất lo lắng… Em tưởng rằng mình sẽ không bao giờ có thể được gặp lại anh nữa."

Mấy ngày trước cô nghe được tin Trần Gia Bảo ở núi Văn Hổ bị cường giả truyền kỳ cùng tông sư vây giết, trong lòng vẫn luôn lo lắng cho Trần Gia Bảo, sau đó nghe được Trần Gia Bảo đại thắng mà trở về, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, lại lo lắng Trần Gia Bảo bởi vì tức giận nhà họ Bạch, từ nay về sau sẽ không gặp mặt cô nữa, trong lòng vẫn luôn rất lo lắng.

Mà vừa rồi, với tính tình thanh cao của cô, nếu thật sự bị Hề Tại Tâm làm ô uế, chỉ sợ sẽ lập tức tự sát, tuyệt đối không thể chấp nhận sống tạm bợ trên cõi đời này.

Chương 1536

Chương 1536

Ngay trong thời khắc tuyệt vọng nhất của cô, Trần Gia Bảo đã kịp thời ra tay cứu cô, trong lòng cô vui sướng kích động khó có thể tưởng tượng được.

Cảm nhận được tình nghĩa của giai nhân trong lòng đối với mình, nội tâm Trần Gia Bảo dâng lên sự cảm động nồng đậm, cũng đồng dạng đưa tay ôm lấy Bạch Ngọc Thanh.

Trên thực tế, sau khi nghe Bạch Ngọc Thanh nói như vậy, Trần Gia Bảo cũng đã biết, chuyện hãm hại mình không liên quan gì đến Bạch Ngọc Thanh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm đồng thời, trong lòng cũng dâng lên một tầng áy náy đối với Bạch Ngọc Thanh.

Mấy ngày nay, anh đều có thể tưởng tượng ra được, khi biết được tin anh bị các cường giả vây giết ở núi Văn Hổ, Bạch Ngọc Thanh khẳng định rất lo lắng cho anh, mà anh lại bởi vì hoài nghi Bạch Ngọc Thanh, không có trước tiên đi gặp mặt Bạch Ngọc Thanh, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, mấy ngày nay, trong lòng Bạch Ngọc Thanh nhất định là vạn phần rối rắm khổ sở.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Gia Bảo đau đớn, dịu dàng nói: "Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, có anh ở đây, không ai có thể bắt nạt em."

"Ừm, em tin tưởng anh Gia Bảo." Bạch Ngọc Thanh nặng nề gật đầu, nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

Trần Gia Bảo cười nói: "Ngoan, chờ anh giải quyết hết mấy con ruồi vướng bận, anh lại cùng em ôn chuyện cũ, cùng nhau ngắm hoa lãng mạn trước ánh mặt trăng."

"Ừm." Bạch Ngọc Thanh từ trong lòng Trần Gia Bảo đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên.

Trần Gia Bảo lúc này mới nhìn về phía Hề Tại Tâm, ánh mắt lập tức trở nên lạnh như băng.

Một cỗ khí tức khắc nghiệt dày đặc, trong nháy mắt đem Hề Tại Tâm bao phủ!

Hề Tại Tâm chỉ cảm thấy từ dưới chân tản lên từng trận đau đớn mãnh liệt, gương mặt vốn anh tuấn đều bắt đầu trở nên vặn vẹo, cuồng loạn nói: "Trần Gia Bảo… Anh… anh đã làm gì? Anh giết tôi đi, dù sao… Dù sao anh đã sớm muốn giết tôi…"

Trần Gia Bảo bước chậm tới, thần sắc lạnh như băng vạn năm, nói: "Cho anh chết một cách thoải mái như vậy? Anh nghĩ tôi sẽ dễ dàng làm vậy sao?"

Hề Tại Tâm sắc mặt đại biến, nói: "Anh… Anh còn muốn làm gì nữa?"

"Tôi muốn làm gì?" Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên ý cười trào phúng, người đã đi tới trước mặt Hề Tại Tâm, ánh mắt liếc mắt một cái, từ trên cao nhìn xuống nói: "Hề gia các người muốn giết tôi, phái đám người Hề Vũ Triều mai phục dưới núi Văn Hổ, hiện tại anh lại muốn đối với phụ nữ của tôi làm ra chuyện bất chính, anh nói xem tôi muốn làm cái gì?"

Vừa dứt lời, Trần Gia Bảo tay bóp kiếm quyết, một đạo kiếm khí màu trắng lần thứ hai phá không mà ra, lần thứ hai đánh vỡ đầu gối còn lại của chân kia.

Lập tức, hai chân Hề Tại Tâm đều thành tàn phế, đau đớn kịch liệt, hai mắt tối đen, trực tiếp ngất xỉu.

Trần Gia Bảo trợn mắt một cái, lắc đầu thất vọng nói: "Lực chịu đựng này thật sự là quá kém, anh còn định cắt đứt cái chân thứ ba của Hề Tại Tâm, nếu như trong lúc hôn mê mà xuống tay với anh ta, vậy thì lại quá tiện nghi cho anh ta."

Chân thứ ba?

Bạch Ngọc Thanh lập tức liền hiểu được, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, khẽ hờn dỗi một tiếng.

Trần Gia Bảo một cước đá Hề Tại Tâm vào trong bụi rậm, mắt không thấy lòng lập tức yên tĩnh, xoay người, một lần nữa đối

mặt với Bạch Ngọc Thanh, đâu còn có dáng vẻ khát máu lạnh lùng vừa rồi?

Khóe miệng anh một lần nữa nhếch lên ý cười dịu dàng, nói: "Được rồi, con ruồi chướng mắt đã biến mất, hai chúng ta có thể tận tình nói chuyện tình yêu rồi."

Nếu bình thường, nghe Trần Gia Bảo nói những lời như vậy, Bạch Ngọc Thanh trước mặt có thể nói chính là muốn hờ hững giận dữ một trận, nhưng bây giờ, Bạch Ngọc Thanh lại cảm thấy trong lòng mình một hồi bình an vui sướng, đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, một lần nữa tiến vào trong lòng Trần Gia Bảo, ngọt ngào cười nói: "Chồng à, vậy anh muốn nói về chuyện tình yêu như thế nào?"

Chương 1537

Chương 1537

Trong khoảng thời gian phút chốc, dưới ánh trăng sáng, trong hoa viên, một cặp nam nữ dựa vào nhau, phảng phất như đôi thần tiên quyến lữ.

Đột nhiên, một tiếng hô sợ hãi vang lên, chính là Bạch Ngọc Thanh trong lúc không kịp đề phòng, bị Trần Gia Bảo ôm ngang nên trong lòng hoảng sợ, vội vàng ôm chặt cổ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đi đến băng ghế bên cạnh ngồi xuống, để Bạch Ngọc Thanh ngồi trong lòng mình, nhẹ nhàng hôn lên lông mày cô, liếm giọt nước mắt trên khóe mắt cô, áy náy nói: "Ngọc Thanh, mấy ngày nay khổ cho em…"

Một ngón tay mảnh khảnh, vươn đến bên miệng Trần Gia Bảo, ngăn trở lời nói tiếp theo của anh, Bạch Ngọc Thanh lắc đầu, trong mắt có một tia ảm đạm, nói: "Không trách anh, em biết là nhà họ Bạch có lỗi với anh, nếu không phải bố em ở sau lưng hãm hại anh, anh cũng sẽ không gặp phải vây giết ở núi Văn Hổ. Khi em biết sự thật, trái tim em thật sự rất tuyệt vọng, em nghĩ rằng… Cho rằng anh là nhìn vào mặt mũi của em ở nhà họ Bạch, cũng sẽ cả đời không muốn gặp em, lúc ấy lòng em rất đau đớn, em cho rằng thế gian này chỉ còn lại hai màu trắng đen, không còn màu sắc nữa. Bây giờ, trong thời gian tuyệt vọng nhất của em, anh không chỉ đến để cứu em, mà vẫn còn giữ em trong vòng tay, em vẫn có thể cảm nhận được tình yêu của anh đối với em, em… Em thật sự rất vui mừng."

Nói xong, Bạch Ngọc Thanh thần sắc dịu dàng, chủ động dâng đôi môi mình , mổ lên miệng Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo trong lòng cảm động, nói: "Bởi vì anh tin tưởng em, anh biết người sau lưng hãm hại anh nhất định không phải

em, hơn nữa cũng giống như em vừa mới đối mặt với Hề Tại Tâm nói, Trần Gia Bảo anh ân oán rõ ràng, nhà họ Bạch là nhà họ Bạch, em là em, anh phân biệt rất rõ ràng."

Trong mắt Bạch Ngọc Thanh hiện lên vẻ vui sướng, lập tức nghĩ đến cái gì đó, thở dài, ai oán nói: "Chung quy là bố em không đúng với anh, trong lòng ông ấy, nhà họ Hoàng chính là sự tồn tại vô địch, cho dù anh là vị hôn phu của em, ông ấy vẫn không chút do dự đem bảo vật cho người nhà họ Hoàng, hơn nữa vì để không bị anh liên lụy, mới chủ động đối phó anh, Gia Bảo, anh… Anh định sẽ làm gì với bố em?"

Trần Gia Bảo đau đầu một trận, trong lòng anh còn đang ôm con gái bảo bối của người ta, cũng không thể thật sự giết chết Bạch Hải Hồng chứ? Làm như vậy, chỉ sợ cả đời này anh đều không có duyên với Bạch Ngọc Thanh.

Nhìn ánh mắt khẩn trương, chờ mong, sợ hãi của Bạch Ngọc Thanh, Trần Gia Bảo âm thầm thở dài, trong nháy mắt có quyết định, nói: "Thôi, nể mặt Ngọc Thanh, bố em tội chết có thể tránh được, tội sống khó tránh khỏi, về sau để cho ông ấy nhường lại vị trí gia chủ của nhà họ Bạch, ở nhà hưởng thụ cuộc sống đi, về phần gia chủ của nhà họ Bạch, về sau sẽ để cho Ngọc Thanh đảm nhiệm, dù sao dùng trí thông minh và sự quyết đoán của em, nhà họ Bạch ở trong tay em nhất định sẽ phát triển không ngừng."

Trong mắt Bạch Ngọc Thanh lại một lần nữa tỏa ra thần sắc vui sướng, cô đối với vị trí gia chủ nhà họ Bạch ngược lại không có hứng thú lắm, nhưng có thể bảo trụ được tính mạng của bố, điều này làm cho cô kích động không thôi, vốn vẫn luôn đè nén trong lòng buồn bực, toàn bộ đều bị quét sạch không còn, kích động vui sướng, chủ động dâng lên nụ hôn, nói: "Chồng à, cảm ơn anh."

Cô biết, với tính cách của Trần Gia Bảo, không giết Bạch Hải Hồng, mà chỉ đơn giản là để Bạch Hải Hồng nhường lại vị trí gia chủ nhà họ Bạch, đây đã là khoan hồng đại lượng.

Trần Gia Bảo hưởng thụ nụ hôn của Bạch Ngọc Thanh, đồng thời hai tay duỗi ra luồn vào dưới váy, trên đùi trắng nõn trơn trượt của cô, chậm rãi đi lên.

“Ừm…” Bạch Ngọc Thanh yêu kiều ngâm lên một tiếng, toàn thân nổi lên một tầng da gà.

Cô hiện tại tâm tình rất tốt, lập tức đè lại bàn tay lớn đang tác quái của Trần Gia Bảo , đỏ mặt cười nói: “Gia Bảo, trước đừng lộn xộn, anh kể cho em nghe chuyện dưới núi Văn Hổ đi, em muốn nghe chính miệng anh kể lại một lần.”

“Được.” Trần Gia Bảo liền nói ra chuyện xảy ra ở núi Văn Hổ, một năm một mười, ngay cả chuyện của Đạm Đài Thái Vũ cũng không giấu diếm.

Bạch Ngọc Thanh trước kia chỉ biết Trần Gia Bảo ở núi Văn Hổ đại thắng mà trở về, cũng không biết quá trình cụ thể, hiện tại nghe Trần Gia Bảo kể lại, chỉ cảm thấy chấn động lòng người, một đôi tay ngọc nắm chặt cánh tay Trần Gia Bảo, cho dù biết Trần Gia Bảo bình an vô sự, hơn nữa hiện tại đang ôm mình, trong lòng cô vẫn vạn phần khẩn trương, sợ không cẩn thận, Trần Gia Bảo sẽ biến mất không thấy nữa.

Chương 1538

Chương 1538

Ngay khi Trần Gia Bảo kể cho Bạch Ngọc Thanh nghe về tình hình núi Văn Hổ, thì ba người Cao Triết, Nhậm Mộng Vũ và Thượng Tiểu Vi, cũng từ quán bar trở về nhà họ Bạch.

Sau khi ba người xuống xe, Nhậm Mộng Vũ tinh tế phát hiện bãi đậu xe có thêm một chiếc Maybach, nói thầm trong lòng, muộn như vậy, chẳng lẽ còn có khách khác tới nhà họ Bạch?

Sắc mặt Thượng Tiểu Vi bên cạnh có chút khó coi, không, chuẩn xác mà nói, là tâm tình tương đối ác liệt.

Dọc theo đường đi Cao Triết vẫn luôn nói xấu Trần Gia Bảo, Thượng Tiểu Vi lập tức phản bác lại, nếu không phải Nhậm Mộng Vũ vẫn luôn ở bên cạnh hòa giải, chỉ sợ là hai người này sẽ trực tiếp cãi nhau.

Giờ phút này, nhìn thấy Thượng Tiểu Vi tâm tình không tốt, Nhậm Mộng Vũ là khuê mật tốt của cô, lập tức nắm lấy cánh tay cô, nói: "Tiểu Vi, tớ nghe nói nhà chính trong hoa viên nhà họ Bạch cảnh sắc rất đẹp, hơn nữa hiện tại trăng sáng lên cao, có một loại hương vị khác, nếu không chúng ta cùng đi tới đó nói chuyện giải sầu?"

Thượng Tiểu Vi gật gật đầu, bây giờ cô cũng không muốn đi vào phòng khách cùng với Cao Triết.

Nhậm Mộng Vũ lại nói với Cao Triết: "Cao Triết, tôi đi cùng Tiểu Vi đến hoa viên, lúc anh đi vào phòng khách, nói với bố tôi một tiếng."

Cao Triết trả lời lại một tiếng, xoay người đi về phía phòng khách, nhìn ra được, tâm tình anh ta cũng không thoải mái, anh ta rõ ràng cùng Thượng Tiểu Vi lớn lên cùng nhau, vậy mà lại không bằng tên Trần Gia Bảo chỉ vừa mới gặp mặt, chẳng lẽ Trần Gia Bảo lại có duyên nữ nhân như vậy?

“Mẹ kiếp, thật sự là không có thiên lý, may mắn Mộng Vũ không thích Trần Gia Bảo, nếu không, mình chẳng phải là tiền mất tật mang sao?”

Cao Triết vừa đi vừa lẩm bẩm, tiếp tục nói: “Nếu lần này nhà họ Cảnh có thể vượt qua cửa ải khó khăn của ngài Trần , mình sẽ thổ lộ với Mộng Vũ, mình nhất định phải có được cô ấy!”

Anh ta nắm chặt nắm tay, giống như là vì chính mình mà động viên!

Bên kia, khi Nhậm Mộng Vũ lôi kéo Thượng Tiếu Vi hướng về phía hoa viên đi tới, trong nhà chính, Trần Gia Bảo cũng đã kể xong chuyện ở núi Văn Hổ.

Bạch Ngọc Thanh kính nể cảm thán nói: “Cô Đạm Đài Thái Vũ kia rõ ràng là địch thủ của anh, lại có thể bởi vì cùng anh ước chiến mà chủ động giúp anh, bất luận là lòng dạ khí độ hay là tu vi võ đạo, đều là rồng phượng trong biển người, để cho Ngọc Thanh kính nể không thôi.

Lúc trước Ngọc Thanh cho rằng mình đã là thiên chi kiêu nữ tập trung sự sủng ái của trời đất , hiện tại mới biết được, trên đời này còn có người phụ nữ càng thêm ưu tú, trước kia Ngọc Thanh chỉ là ếch ngồi đáy giếng.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Ngọc Thanh và Đạm Đài Thái Vũ phong cách không giống nhau, nếu đem ra so sánh, tu vi võ đạo của cô ấy tuy cao, nhưng thủ đoạn thương trường lại kém em rất xa, em cần gì phải tự ti, hơn nữa trong lòng anh, người có thể nằm trong lòng anh được anh yêu thương trìu mến như Ngọc Thanh, có thể so với Đạm Đài Thái Vũ kia đáng yêu hơn gấp trăm lần.”

“Đáng ghét, cô Đạm Đài người ta cứu anh, anh còn ở sau lưng nói xấu cô ấy.” Bạch Ngọc Thanh nũng nịu không thôi, nhưng ý cười trong mắt lại thể hiện rõ niềm vui trong lòng cô.

Tiếp theo, Bạch Ngọc Thanh dừng một chút, tiếp tục nói: “Gia Bảo một người một kiếm, chém giết cường giả truyền kỳ Cung Thiên Kinh cùng với nhiều cường giả tông sư như vậy, làm người cường đại nhất của tỉnh Phú Thọ, trải qua trận chiến này, chỉ sợ toàn bộ tỉnh Phú Thọ, không ai dám vi phạm ý tứ của anh nữa, Ngọc Thanh thật sự rất tự hào về anh. Bây giờ

em suy nghĩ về vẻ mặt của bố em sau khi biết được anh chiến thắng, lập tức nhịn không được muốn cười, đúng rồi, hiện tại anh định xử lý nhà họ Hoàng như thế nào?”

Trong mắt Trần Gia Bảo hiện lên một đạo ánh sáng mãnh liệt, nói: “Những gia tộc này đối với anh tuy rằng không có uy hiếp gì, nhưng mối thù bọn họ phái người ở núi Văn Hổ vây giết anh, lại không thể chỉ cần giết chết hết tông sư của bọn họ cứ như vậy là tính xong.”

“Vậy anh định sẽ giết bọn họ?”

Chương 1539

Chương 1539

Bạch Ngọc Thanh tò mò hỏi, đồng thời trong lòng cảm thán, lúc trước vì đối phó nhà họ Hoàng, chủ động tìm Trần Gia Bảo để kết minh, không nghĩ đến, Trần Gia Bảo hoàn toàn không cần lực lượng của nhà họ Bạch, một mình liền giẫm nát nhà họ Hoàng xuống, quả thực chính là yêu nghiệt!

"Giết bọn họ?" Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: "Anh không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng nhà họ Hoàng , nhà họ Hề, nhà họ Quế, nhà họ Cảnh vân vân, bọn họ chính là bảy dòng tộc khổng lồ, trong dòng tộc thành viên còn rất đông đảo, hơn nữa còn có chi thứ, chi hệ, toàn bộ cộng lại mà nói, ít thì cũng có gần một ngàn người.

Duy trì nguyên tắc nhổ cỏ không nhổ tận gốc, khi gió xuân thổi chúng lại sinh ra, nếu anh giết hết bọn họ, chỉ sợ thủ phủ tỉnh Phú Thọ đầu người sẽ cuồn cuộn, máu chảy thành sông, trong xã hội gây ra chấn động cực lớn, chỉ sợ ngay cả chính phủ ra mặt cũng không đè xuống được, một khi trọng tâm xã hội đem mũi nhọn nhắm vào người anh, tuy rằng anh không sợ, nhưng cũng sẽ cực kỳ bất lợi cho tập đoàn Gia Vy. Bây giờ chính là giai đoạn phát triển nhanh chóng của Tập đoàn Gia Vy, loại tình huống này không phải là điều anh vui khi nhìn thấy "

Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác Trần Gia Bảo không nói, đó chính là mục đích anh tới tỉnh Phú Thọ, chủ yếu là vì "Truyền quốc ngọc tỷ", anh không thể kéo theo quá nhiều sự chú ý, đem đặt ở trên người mấy cái gia tộc sắp chết như nhà họ Hoàng.

Sau khi đưa thi thể đám người Cung Thiên Kinh về các đại gia tộc, Trần Gia Bảo lập tức tiếp tục để cho đám người Vương

Hạo dẫn đội lục soát tung tích của Terai Chika, nhưng đến bây giờ, vẫn không có bất kỳ thu hoạch nào.

“Chẳng khác nào, Terai Chika đã mang theo ‘Truyền Quốc Ngọc Tỷ’ chạy về Nhật Bản?”

Trần Gia Bảo âm thầm nghĩ, vậy thì thật sự muốn đuổi theo đến Nhật Bản, thuận tiện đem nước Nhật nháo cho trời đất lật đổ sao? Dù sao Nhật Bản và Việt Nam có mối thù truyền kiếp, cho dù làm quá trớn, cũng không cần phải bó tay bó chân như ở Việt Nam.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Gia Bảo vậy mà lại có chút động tâm.

“Nếu như anh không định không giết bọn họ, vậy anh tính toán đối phó với người nhà họ Hoàng bọn họ như thế nào?”

Lời nói của Bạch Ngọc Thanh kéo tâm tư Trần Gia Bảo quay trở về.

một đôi bàn tay của Trần Gia Bảo chậm rãi đi lên thân thể trắng nõn mềm mại của Bạch Ngọc Thanh, đột nhiên cười nói: “Hiện tại trăng sáng lên cao, giai nhân đang nằm trong lòng, nói những việc nghiêm túc này làm gì, không bằng chúng ta làm một ít chuyện lãng mạn kích thích.”

“Chuyện… Làm chuyện gì vậy?”Bạch Ngọc Thanh bị Trần Gia Bảo vuốt ve toàn thân mềm nhũn, thanh âm cũng trở nên run rẩy.

Trần Gia Bảo yêu thương hôn lên trán Bạch Ngọc Thanh, đùa giỡn nói: “Ngọc Thanh thanh tao thoát tục, làn da trắng như hoa tuyết, làm cho người ta nhìn liền nhịn không được mà lòng rung động , hiện tại Ngọc Thanh đang nằm trong ngực, anh tất nhiên nhịn không được, muốn làm một ít chuyện cần làm giữa vợ chồng.”

Nguyên bản Trần Gia Bảo nói những lời này chỉ là nói giỡn, cũng không có ý muốn thật sự đem Bạch Ngọc Thanh ăn.

Tuy nhiên, Bạch Ngọc Thanh lại coi lời Trần Gia Bảo là thật, trong lòng vừa khẩn trương vừa chờ mong, run giọng nói: “Chồng, đừng… Đừng ở đây, đi vào phòng em, em sẽ cho anh…”

Nói xong, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Bạch Ngọc Thanh, đã đỏ bừng đến có thể nhỏ giọt ra nước, xấu hổ đến mức nhắm chặt mắt lại.

Trần Gia Bảo sửng sốt, chẳng lẽ đêm nay thật sự muốn ăn sạch Bạch Ngọc Thanh?

Nghĩ đến đây, trong lòng anh một trận nóng bỏng, không nói thêm điều gì, ôm Bạch Ngọc Thanh đứng lên.

Đúng lúc này, Nhậm Mộng Vũ cùng với Thượng Tiếu Vi cũng tay nắm tay, đi tới trong hoa viên, đi về phía ao nước.

Chương 1540

Chương 1540

Thượng Tiếu Vi tức giận nói: “Mộng Vũ, Cao Triết rõ ràng thua Gia Bảo, sao lại còn châm chọc khiêu khích người ta như vậy? Thật uổng cho anh ta là một tên đàn ông, thật sự là bụng dạ hẹp hòi.”

“Cao Triết cũng là vì suy nghĩ cho cậu, dù sao nhà cậu…”

Nhậm Mộng Vũ nói đến một nửa, đột nhiên bất đắc dĩ cười cười, biết có khuyên Thượng Tiếu Vi như thế nào cũng vô dụng, đột nhiên, cô ấy giương mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy dưới ánh trăng, bên cạnh hồ, có một người đàn ông đang đưa lưng về phía các cô, trong lòng giống như còn ôm một cô gái.

Chỉ là, bóng lưng và quần áo của anh ta sao lại giống Trần Gia Bảo như vậy?

Nhâm Mộng Vũ trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, đợi cô muốn cẩn thận xác nhận, lại phát hiện đôi nam nữ bên cạnh ao lại trong nháy mắt đã không thấy đâu, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Nhâm Mộng Vũ lập tức xoa xoa mắt mình, xác định bên cạnh ao trống rỗng không có một bóng người, chẳng lẽ là ảo giác?

“Mộng Vũ, cậu làm sao vậy, nhìn cái gì mà mất hồn như vậy?”

Thượng Tiếu Vi lúc nãy chỉ lo tức giận, cũng không chú ý tới Trần Gia Bảo.

“Chắc là nhìn lầm thôi, không có gì.”

Nhậm Mộng Vũ lắc đầu, tự giễu cười cười, xem ra là mình thật sự nhìn thấy ảo giác, Trần Gia Bảo sao có thể xuất hiện ở nhà họ Bạch?

Trần Gia Bảo tất nhiên cũng phát hiện ra Thượng Tiểu Vi và Nhậm Mộng Vũ, chỉ là hiện tại đối với anh mà nói, việc ăn Bạch Ngọc Thanh mới là chuyện quan trọng nhất.

Anh ôm ngang Bạch Ngọc Thanh, giống như quỷ mị ở dưới ánh trăng nhảy lên mấy cái, liền che dấu được tất cả mọi người, đi vào phòng ngủ của Bạch Ngọc Thanh.

"Chồng, đừng… Đừng bật đèn…"

Bạch Ngọc Thanh run giọng nói, trong lòng một hồi ngượng ngùng.

Cô vừa nói xong, Trần Gia Bảo đã bật đèn lên, cả phòng đều được thắp sáng rực rỡ, phòng ngủ tông màu hồng phấn chiếu vào trong mắt, càng thêm mập mờ.

"Không, anh muốn nhìn thân thể của bảo bối Ngọc Thanh là mê người cỡ nào."

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng đặt Bạch Ngọc Thanh lên giường lớn, theo trán cô, một đường hôn nhẹ nhàng về phía cổ, đồng thời đưa tay tìm được khóa váy của Bạch Ngọc Thanh, nhẹ nhàng kéo, đã đem váy cởi ra.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Ngọc Thanh càng thêm đỏ tươi, ánh mắt mê ly, phát ra tiếng thở dốc nhẹ nhàng, cảm giác bị Trần Gia Bảo vuốt ve tuyệt vời như vậy, theo phản xạ có điều kiện, đưa tay ôm chặt cổ Trần Gia Bảo.

Động tác trên tay Trần Gia Bảo cũng không dừng lại, quần áo bay tán loạn, rất nhanh, trên người Bạch Ngọc Thanh không còn một mảnh quần áo che khuất, thân thể trắng nõn tuyệt vời, hoàn toàn chiếu vào trong mắt Trần Gia Bảo.

Hô hấp của Trần Gia Bảo đột nhiên xiết chặt, quả thực hoàn hảo giống như tạo vật của trời ban!

Trong mắt Bạch Ngọc Thanh xuất hiện tia kiêu ngạo, tuy rằng cô cao lãnh trước mặt người khác, nhưng trong lòng cũng có một mặt hoang dã, ngoại trừ ngay từ lúc đầu có chút ngượng ngùng ra, hiện tại đã thoải mái, đem vẻ đẹp của chính mình hiện ra trước mắt Trần Gia Bảo, si mê nói: "Chồng, yêu ta…"

Trần Gia Bảo cảm thấy chờ thêm nữa, chính là báng bổ đối với cái "Đẹp", anh không còn chút do dự nào, nhanh chóng cởi bỏ

quần áo của mình đè lên.

Chỉ nghe giai nhân rên hừ một tiếng, Bạch Ngọc Thanh đã triệt để bị Trần Gia Bảo chiếm hữu.

Chương 1541

Chương 1541

Bạch Ngọc Thanh ôm chặt cổ Trần Gia Bảo, tuy rằng phía dưới đau đớn, nhưng khóe miệng lại nhếch lên ý cười hạnh phúc, trong mắt ẩn chứa nước mắt: "Chồng, Ngọc Thanh… Ngọc Thanh cuối cùng cũng trở thành người phụ nữ của anh."

"Anh sẽ làm cho em hạnh phúc mãi mãi!"

Tiếp theo, giống như cơn sóng trở mình, cả căn phòng đều là mùa xuân.

Cùng lúc đó, trong khi Trần Gia Bảo đang trộm hương trộm ngọc, trong đại sảnh nhà họ Bạch, gia chủ nhà họ Bạch Bạch Hải Hồng, gia chủ nhà họ Hề Hề Kim Thanh, gia chủ nhà họ Cảnh Cảnh Chí Kiệt cùng gia chủ nhà họ Nhậm Nhậm Tông Quang bốn vị đại lão, đang ngồi vây quanh, một bên uống rượu, một bên thảo luận chuyện cực kỳ trọng yếu.

A đúng, lại thêm một Cao Triết, anh ta vừa từ bên ngoài trở về, rất tự giác đứng ở bên cạnh rót rượu hầu hạ.

"Mấy ngày nữa sẽ đến ngày mười đại gia tộc cùng Trần Gia Bảo yến hội, nếu như mười đại gia tộc đều chỉ vì bản thân mình, đến lúc đó lấy sự mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, chỉ sợ chúng ta sẽ bị Trần Gia Bảo nuốt chửng ngay cả cặn bã cũng không còn, cho nên chúng ta hợp tác hai bên cùng có lợi, ông cảm thấy như thế nào, gia chủ nhà họ Bạch?"

Hề Kim Thanh kính Bạch Hải Hồng một ly rượu, cười nói.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Bạch Hải Hồng.

Bạch Hải Hồng nhìn quanh một vòng, trong lòng cười lạnh một tiếng, ông ta cũng coi như là một lão già đã thành tinh, làm sao không hiểu được hàm ý mấy người Hề Kim Thanh bọn họ?

Ở núi Văn Hổ đánh một trận, ngoại trừ nhà họ Bạch cùng nhà họ Ngụy ra, cường giả của các gia tộc khác đều bị Trần Gia Bảo tiêu diệt, mười đại gia tộc lúc ban đầu, hiện tại thực lực của nhà họ Bạch là mạnh nhất, đám người nhà họ Hề chẳng qua chỉ là muốn mượn thực lực của nhà họ Bạch, để vài ngày sau trên yến hội, không đến mức hoàn toàn không có quyền nói chuyện mà thôi. Dù sao, những gia tộc này mặc dù không có cường giả tông sư, nhưng nếu liên hợp lại với nhau, cũng là một cỗ lực lượng khổng lồ không thể khinh thường được.

Tuy rằng trong lòng có chút lâng lâng, nhưng Bạch Hải Hồng còn không đến mức vui vẻ đến choáng váng, trong lòng vừa đắc ý vừa khinh bỉ: "Hừ hừ, ta cùng đám chó nhà có tang như các người không giống nhau, mặc kệ nói như thế nào, Trần Gia Bảo đều là con rể tương lai của nhà họ Bạch, cho dù Trần Gia Bảo thật sự chán ghét nhà họ Bạch, nhưng có Ngọc Thanh ở đây, Trần Gia Bảo chẳng lẽ còn có thể thật sự tiêu diệt nhà họ Bạch sao?

Giữa vợ chồng làm sao có thể có thù qua đêm, đợi qua mấy ngày, đợi Ngọc Thanh hết giận rồi đi nói chuyện thật tốt với Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo còn không phải sẽ thành thành thật thật trợ giúp cho nhà họ Bạch sao? Nếu tôi thật sự đáp ứng hợp tác với các người, đó mới chính là tự chuốc lấy diệt vong."

Trong lòng ông ta tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt cũng không thể nói như vậy, lúc này bưng chén rượu lên, đồng dạng uống một hơi cạn sạch, cười ha ha một cái nói: "Kim Thanh lời này tuy rằng không phải không có đạo lý, nhưng tinh tế nghĩ lại, thật sự là có chút không ổn.

Các người nghĩ xem, lúc trước các người phái tất cả cường giả trong dòng tộc của mình tới núi Văn Hổ, thậm chí ngay cả cường giả truyền kỳ Cung Thiên Kinh của nhà họ Hoàng cũng cùng đi, cuối cùng không phải bị Gia Bảo chém giết trong rừng trúc, ngay cả thi thể cũng bị đưa về, thậm chí tôi còn nghe nói Cung Thiên Kinh còn bị cướp đoạt tuổi thọ."

"Chậc chậc, Gia Bảo thần thông như quỷ thần lại khó lường như vậy, cho dù là chúng ta liên hợp lại cũng vô ích thôi, hiện tại nhà họ Bạch chỉ còn lại hai vị cường giả tông sư hậu kỳ, nói thật, căn bản là không đủ để cho Gia Bảo giết, hơn nữa nói

không chừng tin tức chúng ta lần thứ hai liên hợp vừa truyền ra ngoài, còn có thể chọc giận Gia Bảo không vui, hậu quả kia càng nghĩ càng cảm thấy không thể chịu nổi, cho nên việc này không ổn, thật sự là không ổn."

Đám người Hề Kim Thanh, Cảnh Chí Kiệt nhìn nhau một cái, làm sao không nghe ra ý muốn từ bỏ của Bạch Hải Hồng?

Chương 1542

Chương 1542

Trong lòng bốn người âm thầm sinh ra lửa giận, tốt xấu gì cũng thuộc về mười đại gia tộc, hơn nữa còn cùng nhau thiết kế vây công Trần Gia Bảo, dựa vào cái gì tông sư gia tộc chúng tôi chết hết, mà nhà họ Bạch các người lại không đếm xỉa đến, hơn nữa còn làm ngư ông đắc lợi? Bây giờ đến cầu xin ông ta làm một chút chuyện mà còn đẩy đẩy kéo kéo, thực sự là vô sỉ!

Tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng giờ phút này người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Hề Kim Thanh miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Hải Hồng ông nói vậy sai rồi, hai vị tông sư nhà họ Bạch tuy rằng không phải đối thủ của Trần Gia Bảo, nhưng những gia tộc chúng ta cùng liên hợp lại, sẽ tạo thành một lực lượng khổng lồ, cho dù là đặt ở toàn bộ thị trường tài chính Việt Nam, cũng đủ để làm chấn động, Trần Gia Bảo chắc hẳn cũng không dám khinh thường."

"Mặt khác, hiện tại ai mà không biết quý thiên kim cô Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo có quan hệ hôn ước? Trần Gia Bảo nể mặt cô Bạch, dù sao cũng sẽ không có khả năng động thủ với nhà mẹ đẻ của của cô Bạch chứ? Đến lúc đó, mấy gia tộc chúng ta liên hợp thành một, đối với nhà họ Bạch cũng có chỗ tốt cực lớn, nghĩ đến Trần Gia Bảo sẽ thả chúng cho chúng ta một con đường sống, cũng không phải là chuyện không có khả năng."

Cao Triết bên cạnh nghe xong sửng sốt, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, nghe ý nghĩa của những lời này, ngay cả Bạch Ngọc Thanh danh tiếng lan xa cũng sẽ cùng với Trần Gia Bảo ở cùng một chỗ sao? Này, đây là chuyện lúc nào, anh ta sao lại không biết… Chờ đã, nếu Bạch Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo

có hôn ước, vậy nhà họ Bạch vì sao còn muốn ở sau lưng hãm hại Trần Gia Bảo?

Nghĩ tới đây, Cao Triết nhìn về phía Bạch Hải Hồng, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi, mẹ kiếp, vì lợi ích của dòng tộc, ngay cả con rể tương lai cũng có thể hãm hại, những người cầm lái của mười đại gia tộc này, quả nhiên không có ai là đèn cạn dầu.

Bạch Hải Hồng bề ngoài vẻ mặt bất động, trong lòng lại bừng tỉnh đại ngộ, nghĩ thật hay, mấy lão hồ ly các người, thì ra nói loanh quanh nãy giờ, lại là vì Ngọc Thanh là vị hôn thê của Trần Gia Bảo mới đến nhà họ Bạch, muốn mượn danh nghĩa kết minh với nhà họ Bạch, để Trần Gia Bảo nhìn vào mặt mũi nhà họ Bạch, mà thuận tiện thả các người một con đường, hừ hừ, thật sự là chủ ý tốt!

Ánh mắt Bạch Hải Hồng chuyển động, đột nhiên thở dài, tự uống một ly, lộ ra ý đắng chát, nói: "Mọi người có chút không biết, Trần Gia Bảo đã biết sau lưng có nhà họ Bạch chúng tôi tham gia, từ sau trận chiến ở núi Vân Hổ, cho đến bây giờ, Trần Gia Bảo đừng nói tới nhà họ Bạch chúng tôi, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng chưa từng gọi cho Ngọc Thanh."

"Nghĩ tới Trần Gia Bảo có thể đối với nhà họ Bạch chúng tôi rất có oán hận, sợ là đã muốn cùng nhà họ Bạch chúng tôi một đao cắt đứt, nói ra lúc nào đó cũng có thể đem nhà họ Bạch tiêu diệt cũng không chừng, tóm lại hiện tại nhà họ Bạch tự lo còn không kịp, cho nên mọi người vẫn nên tìm cách khác bảo toàn dòng tộc của mình đi."

Sau khi ông ta nói ra những lời này, trong lời nói ngập tràn sự lo lắng, nhưng đám người Hề Kim Thanh, Cảnh Chí Kiệt lại âm thầm mắng một câu vô sỉ, vừa rồi còn gọi một tiếng lại một tiếng "Gia Bảo " rất thân thiết, sợ người khác không biết quan hệ giữa nhà họ Bạch và Trần Gia Bảo, hiện tại nghe được bọn họ muốn liên hợp với nhà họ Bạch, hy vọng Trần Gia Bảo có thể nhìn mặt mũi nhà họ Bạch mà thả bọn họ một ngựa, Bạch Hải Hồng lão hồ ly này lập tức xóa bỏ quan hệ với Trần Gia Bảo, vô sỉ, thật sự quá vô sỉ.

Nhưng mà Cảnh Chí Kiệt còn chưa từ bỏ ý định, vỗ đùi, giả bộ kích động, nói: “A, chính là bởi vì như vậy, chúng ta mới nên liên hợp lại, thành lập một lực lượng liên minh khổng lồ, khiến Trần Gia Bảo không dám dễ dàng đắc tội chúng ta.”

Lý do này hợp tình hợp lý, Bạch Hải Hồng giống như hoàn toàn không có lý do để cự tuyệt, đám người Hề Kim Thanh nhao nhao nhìn về phía Bạch Hải Hồng, chờ ông ta trả lời.

Ai ngờ Bạch Hải Hồng lại thở dài, nói: “Mọi người có điều không biết, mấy ngày nay, Ngọc Thanh ngày đêm đều dùng nước mắt rửa mặt, chỉ mong Trần Gia Bảo có thể hồi tâm chuyển ý, chính là bởi vì nhà họ Bạch không phái cường giả tông sư đi núi Văn Hổ cùng nhau vây giết Trần Gia Bảo, lúc này mới lưu lại một tia khả năng có thể hòa hảo giữa Ngọc Thanh cùng Trần Gia Bảo.

Nếu nhà họ Bạch cùng mọi người liên hợp lại, Trần Gia Bảo chỉ sợ sẽ suy nghĩ nhiều, còn tưởng rằng nhà họ Bạch chúng tôi một con đường đen tối, cố ý cùng anh ta đối địch, tình cảm giữa Ngọc Thanh và Trần Gia Bảo, sợ là không thể cứu vãn được nữa. Đến lúc đó, Ngọc Thanh lòng sinh ra tuyệt vọng, nói không chừng sẽ nghĩ không thông mà tự sát.”

Chương 1543

Chương 1543

“Cho nên, cũng không phải nhà họ Bạch chúng tôi không muốn kết minh với mọi người, mà thật sự là không thể kết minh, mong mọi người thông cảm, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, mời mọi người hãy sớm trở về đi.”

Đám người Hề Kim Thanh, Cảnh Chí Kiệt hai mặt nhìn nhau, một khắc trước còn lấy lý do Trần Gia Bảo muốn tiêu diệt nhà họ Bạch làm lý do cự tuyệt kết minh, một khắc sau liền nói nhà họ Bạch còn có cơ hội cùng Trần Gia Bảo cải thiện quan hệ, lão hồ ly Bạch Hải Hồng này, da mặt thật sự rất dày!

“Đã như vậy, vậy chúng tôi cũng xin cáo từ, chờ lần sau gặp lại ở yến hội, hy vọng đến lúc đó nhà họ Bạch cùng với Trần Gia Bảo quan hệ đã tốt trở lại, sau đó có thể đứng lên xây dựng quyền lực tối cao ở tỉnh Phú Thọ!”

Hề Kim Thanh đứng lên đi ra ngoài, sắc mặt rất khó coi, gia chủ của ba vị gia tộc đích thân đến, lại ở chỗ Bạch Hải Hồng đụng phải một cái mũi tro, muốn nói trong lòng không tức giận, đó khẳng định là giả, nhưng hiện tại tình huống khẩn cấp, hơn nữa thực lực gia tộc bọn họ đã kém xa nhà họ Bạch, trong lòng tức giận, đành phải ném ra một câu châm chọc không đau không ngứa.

Bạch Hải Hồng cười ha ha, đối với sự châm chọc của bọn họ hoàn toàn không thèm để ý, thậm chí đứng dậy nhiệt tình đưa tiễn họ, cười nói: “Đa tạ miệng vàng lời ngọc của mọi người , nếu nhà họ Bạch thật sự có thể cùng Trần Gia Bảo quan hệ tốt trở lại, quyền lực đỉnh cao đứng trên tỉnh Phú Thọ thì không dám nghĩ, chỉ cần có thể bảo tồn nhà họ Bạch, lão Bạch tôi đã rất hài lòng, đúng rồi, bây giờ sắc trời đã muộn, các vị trên đường cẩn thận lái xe chậm một chút.”

Đám người Hề Kim Thanh trong lòng khó chịu, ông cũng biết sắc trời đã muộn, ông lại không biết mời người ta ở lại một đêm? Đừng nói nhà họ Bạch lớn như vậy ngay cả mấy gian phòng trống cũng không có.

Nghĩ thì nghĩ, bọn họ cũng sẽ không nói ra để tự tìm mất mặt.

Sau khi đám người Hề Kim Thanh đi ra ngoài, Cao Triết cũng gọi điện thoại thông báo cho Nhậm Mộng Vũ, không bao lâu, Nhậm Mộng Vũ cùng Thượng Tiếu Vi đã bước nhanh tới.

Nhậm Mộng Vũ phát hiện bầu không khí không đúng, trực tiếp đi tới trước mặt bố mình là Nhậm Tông Quang, nhỏ giọng chờ mong hỏi: "Bố, cùng với gia chủ nhà họ Bạch thương lượng thế nào rồi ạ?"

"Chuyện này trở về rồi nói sau." Nhậm Tông Quang lắc đầu, sắc mặt không đẹp lắm.

Nhậm Mộng Vũ lập tức hiểu, việc liên minh đã thất bại!

Mặt mày của cô hơi biến đổi, không có sự ủng hộ của nhà họ Bạch, mấy ngày sau tại yến hội, nhà họ Nhậm làm sao có thể ngăn cản được sự trách móc của ngài Trần?

Nhậm Tông Quang âm thầm thở dài, giữa lông mày hiện lên vẻ mệt mỏi, mở cửa xe đi vào, nói: "Trở về lại từ từ tìm kế thương nghị."

"Vâng." Nhậm Mộng Vũ trả lời một tiếng, vừa chuẩn bị cùng với Thượng Tiếu Vi ngồi vào trong xe, đột nhiên nhớ tới cái gì, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy chiếc Maybach vẫn còn đậu ở bãi đậu xe, tò mò hỏi: "Bố, hôm nay nhà họ Bạch còn có vị khách khác sao?"

"Khách khác?" Nhậm Tông Quang sửng sốt, lập tức lắc đầu nói: "Không có, làm sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là con tò mò hỏi một chút."

Nhậm Mộng Vũ ngồi vào trong xe, chỉ là không biết vì sao, lại nhớ tới hình ảnh vừa mới nhìn thấy ở trong hoa viên, nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Trần Gia Bảo.

Lập tức, cô lắc đầu tự giễu, Trần Gia Bảo làm sao có thể thật sự đến nhà họ Bạch?

Nhậm Tông Quang nhìn con gái bảo bối của mình một cái, theo bản năng phát hiện cô có tâm sự, nhưng mà hiện tại ông cũng có tâm sự nặng nề, lập tức không nghĩ nhiều, trực tiếp lái xe rời khỏi nhà họ Bạch.

Trước khi Hề Kim Thanh rời đi, đột nhiên nhớ tới, Tại Tâm con trai lớn của mình không thấy đâu, hỏi qua nhân viên của nhà họ Bạch, cũng chưa từng nhìn thấy bóng dáng Hề Tại Tâm.

Hề Kim Thanh nào biết Hề Tại Tâm đã bị Trần Gia Bảo cắt đứt hai chân đau đớn ngất xỉu, còn tưởng rằng Hề Tại Tâm một mình rời đi từ sớm, lập tức không để ý, trực tiếp lái xe rời đi.

Chương 1544

Chương 1544

Chờ bọn họ rời đi, Bạch Hải Hồng mới một lần nữa trở lại phòng khách, nhìn toàn bộ bàn rượu, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Các người thông minh, Bạch Hải Hồng tôi cũng không ngu ngốc, đừng tưởng rằng tôi không biết các ngươi đánh chủ ý quỷ quái gì, nếu thật sự nghe lời các người kết minh với các người, để Cho Trần Gia Bảo biết, nhà họ Bạch ngay cả một cơ hội cuối cùng cùng Trần Gia Bảo quan hệ tốt cũng không có, các người muốn chết, cũng đừng kéo theo nhà họ Bạch cùng xuống nước."

Tiếp theo, ông ta một lần nữa ngồi lại vị trí lúc nãy, tự uống một ly, vui vẻ nói: "Hoàng Văn Khánh, Hề Kim Thanh cái đội ngũ này, bình thường nguyên một đám chỉ biết hất hàm sai khiến, kiêu ngạo vô cùng, hiện tại còn không phải dưới sự uy hiếp của Trần Gia Bảo khẩn trương sợ hãi sao?"

"Vẫn là nhà họ Bạch của mình tốt, có con gái bảo bối Ngọc Thanh này ở đây, đầu tiên có thể cam đoan Trần Gia Bảo sẽ không thật sự lấy nhà họ Bạch khai đao, haiz, nghĩ đến đây đã hối hận, nếu ngay từ đầu nghe lời Ngọc Thanh nói, nói không chừng hiện tại nhà họ Bạch đã chân chính trở thành gia tộc mạnh nhất tỉnh Phú Thọ, tất cả đều trách mình tự cho là thông minh, đắc tội Trần Gia Bảo, bây giờ làm sao, có thể làm được gì."

"Nghe giọng điệu của ông chủ Bạch, hình như rất hối hận, nếu sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm?"

Đột nhiên, một giọng nói vừa biếng nhác vừa châm biếm vang lên.

Bạch Hải Hồng vô cùng sửng sốt, giọng nói này, đúng là giọng của Trần Gia Bảo!

Ông ta đứng phắt dậy rồi nhìn ra phía cửa ngay lập tức.

Quả nhiên, ông ta thấy Trần Gia Bảo đang nắm tay Bạch Ngọc Thanh, từ từ đi vào phòng khách.

Mặc dù lúc nãy phải tự rót tự uống rượu, Bạch Hải Hồng vẫn còn cảm thấy may mắn vì hôn ước của Bạch Ngọc Thanh với Trần Gia Bảo, nhưng giờ phút này khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, từ đáy lòng ông ta dâng lên sự sợ hãi vô cùng to lớn, sắc mặt ông ta đã nhợt nhạt đi vài phần.

Không thể nào, cái bẫy ở núi Văn Hổ, là thiết kế đặc biệt của ông ta và Bùi Thanh Phong, nếu lỡ Trần Gia Bảo thật sự không nói chuyện tình cảm, nổi giận giết người, nhà họ Bạch không ai có thể ngăn cản hành động của anh được!

Hai chân của Bạch Hải Hồng run lẩy bẩy, suýt chút nữa không thể đứng thẳng, đột nhiên, ông ta thoáng nhìn thấy Bạch Ngọc Thanh, vội mở to hai mắt, thấy mặt cô hơi ửng hồng và mệt mỏi, ánh mắt không che dấu được mộng tình, thậm chí ngay cả đi lại, tư thế còn không được tự nhiên… Đây rõ ràng là tình trạng vừa mới phá trinh, chẳng lẽ, ngay khi ông ta và đám người Hề Kim Thanh xảy ra tranh cãi khi uống rượu, Trần Gia Bảo đã thịt đứa con gái bảo bối của ông ta?

Nếu là bình thường, trong lòng Bạch Hải Hồng chắc chắn rất khó chịu, nói không chừng còn bừng bừng lửa giận, ông ta nuôi dưỡng đứa con gái bảo bối đã hai mươi năm, lại bị người ta lấy mất.

Nhưng hiện tại, Bạch Hải Hồng lại thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn cảm động suýt rơi nước mắt, nếu Trần Gia Bảo thịt Bạch Ngọc Thanh, như vậy Trần Gia Bảo làm sao còn nghĩ đến chuyện giết ông bố vợ này?

Lúc này, Bạch Hải Hồng lấy tay lau mồ hôi lạnh đang chảy đầy trán, cố gắng tươi cười, nói: “Gia Bảo, cậu… cậu đã đến rồi, nào, ngồi xuống đi.”

Sắc mặt của Trần Gia Bảo không hề thay đổi, anh kéo Bạch Ngọc Thanh đến ngồi trước bàn rượu, suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Chu choa, đồ ăn này không tệ nha, xem ra trong khoảng thời gian này, ông chủ Bạch đang tận hưởng một ngày không tệ.”

Bạch Hải Hồng xấu hổ cười cười, vội vàng giải thích: “Cậu có biết là mấy người nhà họ Tề, họ Cao tìm đến nhà họ Bạch kiếm liên minh, khiến nhà họ Bạch cùng bọn họ gây áp lực cho cậu không? Nhưng mà Gia Bảo à, cậu cứ yên tâm đi, tôi đã đuổi bọn đi hết rồi, bọn họ thật sự là chó mù, không nhìn lại xem nhà họ Bạch và cậu Gia Bảo có quan hệ gì, nhà họ Bạch làm sao có thể giúp người ngoài đối phó cậu, con nói xem có đúng không, Ngọc Thanh?”

Nói tới câu cuối, ông ta vội quay đầu nhìn Bạch Ngọc Thanh với ánh mắt cầu cứu.

Trong lòng Bạch Ngọc Thanh đối với người bố ngày có rất nhiều oán hận, hơn nữa thực sự tức giận ông ta dám hãm hại Trần Gia Bảo, vì muốn ông ta bị dạy cho một bài học, nên lúc này… cô quay đầu làm ngơ.

Chương 1545

Chương 1545

Vẻ mặt của Bạch Hải Hồng càng thêm ngượng ngùng, đột nhiên ông ta phát hiện ra, ở đây chỉ còn một mình ông ta đứng, tất cả đều đang chuẩn bị ngồi xuống.

Bỗng nhiên, Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, dường như anh có chút không hài lòng.

Trong lòng Bạch Hải Hồng vô cùng sợ hãi, mông vừa chạm ghế đã vội bật người đứng dậy, trán toát mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bạch Ngọc Thanh tuy rằng ngoảnh mặt đi… nhưng trên mặt cô lại lộ ra kinh ngạc, con rể Trần Gia Bảo ngồi mà bố vợ Bạch Hải Hồng lại mắc tội không dám ngồi, ở bên xun xoe làm lành, có thể nói người dám kiêu ngạo đối với bố mẹ đàng gái thì chỉ có mình Trần Gia Bảo.

Nhưng mà Bạch Ngọc Thanh cũng không lạ gì tính cách của Trần Gia Bảo, dù sao cũng là Bạch Hải Hồng ra tay đối phó với Trần Gia Bảo trước, bây giờ Trần Gia Bảo tìm đến chỗ này, cũng là có lý do.

“Sẽ không cùng các dòng họ khác liên kết với nhau đối phó tôi?” Trần Gia Bảo hơi nhếch khóe miệng lên, lộ ra nét cười lạnh lùng, anh hỏi ngược lại: “Vậy thì ai đã tiết lộ tin tức tôi tìm Terai Chika, ai đã mai phục ở núi Văn Hổ, ai đã ra tay sau lưng tôi, đừng nói với tôi là người này không có chút quan hệ gì với ông.”

Bạch Hải Hồng tức giận đến mức mặt lúc trắng lúc xanh rất khó coi, đường đường là ông chủ nhà họ Bạch, vậy mà ở phòng khách lại bị người ta làm cho khó xử, một câu cũng không nói nên lời.

Trần Gia Bảo tiếp tục cười lạnh, anh nói: "Ông hẳn cảm thấy may mắn vì con gái ông là Ngọc Thanh, nếu không có Ngọc Thanh, tôi sẽ không bình tĩnh ngồi đây nói chuyện với ông, mà bản thân ông càng không thể vô tư ở nơi này ăn thịt uống rượu. Ngọc Thanh làm tất cả mọi việc đều vì tâm nguyện làm cho nhà họ Bạch thay thế nhà họ Hoàng, trở thành dòng họ mạnh mẽ nhất tỉnh Phú Thọ, ông là bố đẻ của cô ấy, chẳng những không giúp đỡ gì được cho cô ấy, ngược lại còn âm thầm ngáng chân cô ấy, thậm chí ngay cả chồng chưa cưới của cô ấy là tôi cũng hãm hại, chậc chậc, có nhiều lúc, tôi thật sự thấy Ngọc Thanh sinh ra ở nhà họ Bạch, quả là ngọc sáng bị che mờ."

Bạch Ngọc Thanh biết rằng Trần Gia Bảo đang trút giận thay mình, cô cảm động, đôi mắt trong veo lấp lánh giọt lệ, cô tựa vào lồng ngực của Trần Gia Bảo mà nghẹn ngào.

Nhưng mà giờ phút này ánh mắt cô vẫn còn giữ chút mộng tình, càng làm rung động lòng người.

Nghe Trần Gia Bảo hùng hồn nói một tăng, trong lòng Bạch Hải Hồng cảm thấy vô cùng hổ thẹn, lại nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào của Bạch Ngọc Thanh, ông ta càng thêm hối hận, bỗng nhiên ông ta nghiến răng, nói: "Cậu nói đúng lắm, thật sự là tôi có lỗi với Ngọc Thanh, đối xử không tốt với cậu, là tôi làm sai, hậu quả sẽ do một mình tôi gánh chịu, chỉ hy vọng sau này cậu có thể đối đãi tốt với Ngọc Thanh, đừng giận chó đánh mèo làm tổn thương con bé là được."

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên, anh mỉm cười rồi nói: "Từ khi tôi biết ông, đây là lời nói duy nhất nghe lọt tai, xem ra ông vẫn còn biết lo nghĩ cho Ngọc Thanh, cứ ngồi xuống rồi nói chuyện tiếp."

"Cậu… Cậu không truy cứu sao?" Bạch Hải Hồng vô cùng vui mừng, ông vội vàng ngồi xuống ghế.

Trần Gia Bảo khẽ cười nói: "Cho dù có như thế nào, ông là bố đẻ của Ngọc Thanh, là bố vợ của Trần Gia Bảo này, tôi sao dám máu lạnh vô tình, nếu thực sự giết ông rồi, Ngọc Thanh có thể hết mình theo tôi sao? Nhưng mà…"

Nghe thấy nửa lời của Trần Gia Bảo, Bạch Hải Hồng đang rất vui vẻ, ông vội cầm lấy bình rượu, rót rượu cho người con rể

nổi danh xứ Phú Thọ này, nhưng khi nghe thấy sự thay đổi trong lời nói của Trần Gia Bảo, tim ông ta đập "thình thịch", vội vàng bật người đứng lên, quên mất mình đang rót rượu cho Trần Gia Bảo, rượu tràn ra ngoài cũng không hề biết.

Bạch Ngọc Thanh nhanh tay đỡ lấy bình rượu trong tay Bạch Hải Hồng, sau đó lấy khăn ăn lau sạch chỗ rượu đổ trên bàn.

Trần Gia Bảo lại tiếp tục nói: "Nhưng mà, cái bẫy do ông bày ra, hại tôi suýt chết ở núi Văn Hổ, thù này không báo thì trong lòng tôi rất khó chịu, trong đầu ông chắc hiểu rõ chuyện này. Như vậy đi, vị trí chủ nhà họ Bạch, về sau để Ngọc Thanh lo liệu, tôi tin tưởng với tài trí và sự quyết đoán của Ngọc Thanh chắc chắn sẽ làm nhà họ Bạch phát triển lên tầm cao mới, còn về phần bố vợ, ông hãy an tâm ở nhà hưởng phúc đi, rời xa chốn thị phi, đối với ông, nói không chừng đây là chuyện tốt lành."

Chương 1546

Chương 1546

Sắc mặt Bạch Hải Hồng trở nên rất khó coi, nếu từ bỏ vị trí chủ nhà họ Bạch, đối với ông ta chẳng phải đồng nghĩa với việc xa rời những quyền lợi mà nhà họ Bạch mang lại, cũng ngày càng cách xa với quyền lực ở tỉnh Phú Thọ? Trần Gia Bảo đưa ra nước cờ này, rõ ràng là muốn đoạt quyền của ông ta.

Nhưng mà vẫn còn điều an ủi duy nhất, chính là vị trí chủ nhà họ Bạch sẽ do Bạch Ngọc Thanh lo liệu, dù sao sau này ông cũng phải giao lại vị trí chủ nhà cho Bạch Ngọc Thanh, hơn nữa, với tính cách sát phạt quyết đoán của Trần Gia Bảo, so với chết dưới kiếm của anh thì bây giờ chẳng qua là từ bỏ vị trí chủ nhà, đặt hai cái lên bàn cân, rõ ràng là nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Bạch Hải Hồng thở dài: "Tôi đồng ý, truyền lại vị trí chủ nhà họ Bạch cho Ngọc Thanh"

Nói xong, trên mặt Bạch Hải Hồng lộ vẻ cô đơn mất mát, ông ta vì nhà họ Bạch mà phải trả giá nhiều như vậy, hiện tại bị ép buộc giao lại nhà họ Bạch cho người khác, kể cả người đó có là con gái của ông ta, thì ông ta vẫn cảm thấy mất mát.

Trần Gia Bảo cười nói: "Ông cũng đừng cảm thấy buồn bực, ông làm chủ nhà là vì cái gì, không phải vì muốn nhà họ Bạch phát triển sao? Sau khi Ngọc Thanh ngồi lên vị trí chủ nhà, có sự ủng hộ của tôi nữa, nhà họ Bạch nhất định sẽ phát triển vượt bậc, thậm chí thật sự trở thành dòng họ mạnh nhất tỉnh Phú Thọ này."

Dòng họ mạnh nhất tỉnh Phú Thọ?

Trái tim Bạch Hải Hồng đập thình thịch, hiện tại trong mười dòng họ lớn ở đây, tuy rằng họ Bạch đã rất mạnh, nhưng trên

thực tế, phía trên mười dòng họ lớn còn có Trần Gia Bảo, nếu như không có Trần Gia Bảo chống đỡ, ngay cả thực lực mạnh như nhà họ Bạch, theo cảm nhận của nhiều người, vẫn còn kém xa cái gọi là dòng họ mạnh nhất tỉnh Phú Thọ, tuy rằng khó nghe, nhưng thật sự là như vậy.

Bây giờ nhà họ Bạch có Trần Gia Bảo ủng hộ, trở thành dòng họ mạnh nhất tỉnh Phú Thọ, tuyệt đối dễ như trở bàn tay!

Đây là điều khiến Bạch Hải Hồng kích động, ông ta vội hớp một ngụm rượu để kìm nén sự kinh ngạc, phấn khích nói: "Thật sao? Cậu thật sự nguyện ý làm cho nhà họ Bạch trở thành dòng họ mạnh nhất tỉnh Phú Thọ?"

"Đương nhiên rồi, nhưng mà cùng phát triển với nhà họ Ngụy, nhà họ Bạch và nhà họ Ngụy sẽ cùng trở thành Phú Thọ Song Tinh, đều đặt ở vị trí thứ nhất!" Trần Gia Bảo thật lòng nói.

Từ khi Trần Gia Bảo đặt chân đến tỉnh Phú Thọ, nhà họ Ngụy một mực ủng hộ anh, ở trong lòng Trần Gia Bảo, tuy rằng Bạch Ngọc Thanh và Ngụy Nhã Huyên ngang hàng nhau, nhưng chỉ xét về địa vị dòng họ, nhà họ Bạch còn kém xa so với nhà họ Ngụy, có thể đặt hai dòng họ này cùng hàng thứ nhất, coi như Trần Gia Bảo đã vì mặt mũi của Bạch Ngọc Thanh mà thỏa hiệp.

"Nhà họ Ngụy?" Vẻ mặt Bạch Hải Hồng đang tươi cười liền cứng đờ, sau đó ông ta gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nói: "Với sự ủng hộ của nhà họ Ngụy dành cho cậu, điều này không có gì quá đáng, được rồi, cứ theo lời cậu nói mà làm, ngày mai tôi sẽ triệu tập những người quan trọng nhất trong dòng họ, tuyên bố truyền lại vị trí chủ nhà cho Ngọc Thanh."

"Tuyệt." Trần Gia Bảo hài lòng nhếch miệng lên khi nghe thấy câu trả lời ưng ý, anh chủ động rót rượu cho Bạch Hải Hồng nói: "Bố vợ à, mời."

Dứt lời, Trần Gia Bảo nâng ly rượu lên uống sạch!

Bạch Hải Hồng vô cùng vui mừng, thấy Trần Gia Bảo chủ động rót rượu cho mình, chứng tỏ anh thật sự đã tha thứ cho ông ta, vậy là ông ta vội vàng cầm ly rượu lên, do đang kích động nên đôi tay ông ta hơi run run làm đổ đi không biết bao nhiêu rượu.

Bạch Ngọc Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự ông muốn làm chủ nhà, nhưng thấy Trần Gia Bảo tha thứ cho Bạch Hải Hồng, trong lòng cô lại vô cùng vui sướng.

Cô biết, với tính cách ân oán rõ ràng, lại còn sát phạt quyết đoán của Trần Gia Bảo, nếu không phải nể mặt cô, Bạch Hải Hồng dám hãm hại Trần Gia Bảo như vậy, chỉ e đã sớm bị Trần Gia Bảo một kiếm chém chết rồi.

Chương 1547

Chương 1547

Nghĩ đến sự nhượng bộ của Trần Gia Bảo, Bạch Ngọc Thanh cảm thấy vô cùng cảm động, cô nhẹ nhàng tựa vào trong lồng ngực Trần Gia Bảo, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Sau khi Trần Gia Bảo buông ly rượu, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, anh nói: "Đúng rồi, người nhà họ Hề có ý đùa giỡn Ngọc Thanh, nên đã bị tôi đánh gãy hai đùi, bây giờ còn đang hôn mê nằm ở bệnh viện, tôi cho người đến làm anh ta tỉnh lại, sau đó lại đánh gãy chân anh ta lần thứ ba, rồi đưa anh ta trả về nhà họ Hề."

Mặc dù hai chân của Hề Tại Tâm đã bị què, Trần Gia Bảo cũng không có ý định buông tha cho 'cái chân thứ ba' của Hề Tại Tâm.

Bạch Hải Hồng sửng sốt, sau đó tức giận nói: "Thảo nào, tôi tự hỏi làm thế nào mà Hề Tại Tâm lại rời tiệc rượu, hóa ra là trêu chọc con gái cưng của tôi. Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ thiến 'cái chân thứ ba' đó của cậu ta."

Nếu là trước đây, Hề Tại Tâm dám quấy rối Bạch Ngọc Thanh, Bạch Hải Hồng chỉ có thể phái người đi bắt anh ta lại rồi đánh một trận, Ông ta tuyệt đối không dám thiến Hề Tại Tâm. Nhưng bây giờ lực lượng của nhà họ Hề đã bị hao tổn, không còn là đối thủ của nhà họ Bạch nữa. Thứ hai là có Trần Gia Bảo, vị thần này tọa trấn ở nhà họ Bạch, dù có tức giận hơn nữa, anh ta cũng không dám nói gì.

Bạch Hải Hồng thở dài trong lòng, nhà họ Bạch có một người con rể lợi hại như vậy, mẹ nó thật quá tuyệt vời!

Sau đó, Bạch Hải Hồng bước ra ngoài dẫn người vào phòng để tìm Hề Tại Tâm, người vẫn đang hôn mê.

Trong phòng khách, chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Bạch Ngọc Thanh.

“Cảm ơn anh, Gia Bảo.”

Bạch Ngọc Thanh rúc vào trong ngực của Trần Gia Bảo, nói một cách chân thành.

Trần Gia Bảo thuận theo ôm eo nhỏ của cô ta, ghé sát vành tai nhỏ, cắn một cái. Anh nói: “Em là vợ của anh, không cần khách sáo như vậy.”

“Em biết nhưng em vẫn muốn nói cảm ơn anh.” Bạch Ngọc Thanh vừa trao đời con gái của mình cho Trần Gia Bảo, trong lòng tràn đầy cảm giác lệ thuộc. Cô ta tìm một tư thế thoải mái nằm trong lồng ngực anh, từ từ nhắm mắt lại, nói: “Em biết, nếu không có lời nói của em, anh sẽ không nhượng bộ lớn như vậy, em rất vui. “

Trần Gia Bảo cảm nhận được tình cảm của người đẹp ở trong ngực với chính mình, lặng lẽ ôm Bạch Ngọc Thanh, không nói tiếng nào, chìm đắm trong sự ấm áp hiếm có này.

Không biết qua bao lâu, Bạch Ngọc Thanh mới ngước mặt lên khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, hỏi: “Đúng rồi, từ ngày mai em sẽ là chủ của nhà họ Bạch, vậy yến hội mấy ngày nữa em có cần tham gia không?

“Đương nhiên, em là chủ nhà họ Bạch thì càng phải tham gia.”

Không biết Bạch Ngọc Thanh nghĩ tới điều gì, cười trộm trong vòng tay Trần Gia Bảo, nói: “Hôm nay bên phía Hề Kim Thanh ngỏ ý muốn hợp tác với nhà họ Bạch để cho anh thấy thế lực hùng mạnh của bọn họ. Không biết đến buổi yến tiệc hôm đó, bọn họ thấy chủ nhà họ Bạch đã trở thành em, vẻ mặt của bọn họ sẽ như thế nào nhỉ?”

Trần Gia Bảo cũng cười.

“Gia Bảo, tiếp theo anh định làm gì?”

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút. Bước tiếp theo, anh đã có tính toán hết rồi. Anh sẽ đi gặp Bùi Thanh Phong. Từ khi rời khỏi thành phố Hoà Bình, Bùi Thanh Phong đã là kẻ thù không đội trời chung của anh. Bây giờ đã phân được thắng

thua nên cũng đến lúc gặp mặt người bạn cũ Bùi Thanh Phong này rồi.

Sau khi đắn đo suy nghĩ, Trần Gia Bảo thành thật nói: "Ngày mai anh sẽ hẹn Bùi Thanh Phong nói chuyện và tặng anh ta một món quà lớn. Nhân tiện, em có biết gì về Nhậm Mộng Vũ không?"

"Nhậm Mộng Vũ?" Phản ứng của Bạch Ngọc Thanh hơi dữ dội, trực tiếp rời khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, ánh mắt đầy nghi ngờ, nói: "Đừng nói với em là anh muốn ra tay với Nhậm Mộng Vũ?"

Chương 1548

Chương 1548

Trần Gia Bảo cười nói: “Em nghĩ gì vậy? Anh chỉ mới gặp Nhậm Mộng Vũ có một lần thôi nhưng bạn thân của cô ấy có quan hệ thân thiết với anh. Hơn nữa nhà họ Nhậm cũng là một trong mười gia tộc đứng đầu. Nếu nhà họ Nhậm quá thảm thì sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa anh và bạn thân cô ấy. Vì vậy anh đang suy nghĩ xem nên ra tay thế nào với nhà họ Nhậm.”

Thượng Tiếu Vi!

Gần như ngay lập tức, hình ảnh của Thượng Tiếu Vi lóe lên trong đầu Bạch Ngọc Thanh.

Toàn tỉnh Phú Thọ không ai không biết bạn thân nhất của Nhậm Mộng Vũ chính là Thượng Tiếu Vi? Thậm chí cả lần này, khi nhà họ Nhâm đến nhà họ Bạch, Thượng Tiếu Vi cũng đi cùng Nhậm Mộng Vũ, làm người ta thấy được sự thân thiết của bọn họ.

Tuy nhiên, Bạch Ngọc Thanh cũng không hỏi nhiều, cô ta lại ngã vào vòng tay của Trần Gia Bảo, nói: “Nhậm Mộng Vũ, em, Bùi Tuệ Lâm và Lưu Vũ Tình được công nhận là những người phụ nữ xinh đẹp nhất tỉnh Phú Thọ. Theo những gì em biết thì nhà Nhậm Mộng Vũ gia giáo nghiêm khắc. Cô ấy tốt bụng nhưng không cổ hủ vì vậ y nên rất có tiếng ở tỉnh Phú Thọ.

Mấy năm trước, cô ấy đi du học, mãi đến năm nay mới về. Em còn nghe nói dù trong hay ngoài nước thì cô ấy cũng chưa có một người bạn trai nào và là một cô gái có lòng tự ái. Nếu thực sự có thể theo đuổi được Nhậm Mộng Vũ, một cô gái như cô ấy đã không có tình cảm thì thôi, một khi đã có tình cảm thì rất dễ sa vào. Thế nào, có muốn em làm bà mối giúp cho không?”

Đôi mắt Bạch Ngọc Thanh đầy ý cười, giọng điệu nửa thật nửa giả, làm người khác khó phân biệt được cô ta đang nói đùa hay nói thật.

Đương nhiên, Trần Gia Bảo sẽ không trả lời, đưa tay ra chậm rãi sờ vào phía dưới váy của Bạch Ngọc Thanh, nhếch mép nói: "Bây giờ anh chỉ muốn em."

Bạch Ngọc Thanh thở thật chặt, sau đó mềm mại ngã trong ngực của Trần Gia Bảo.

Bên kia, Bạch Hải Hồng dẫn mấy người đi vào căn phòng tìm thấy Hề Tại Tâm vẫn còn hôn mê. Ông ta sai người dội một xô nước lạnh vào mặt Hề Tại Tâm. Sau khi làm anh ta tỉnh lại thì ông ta thiến luôn Hề Tại Tâm. "Răng rắc". Đáng thương thay cho Hề Tại Tâm vừa mới tỉnh lại đã bị cơn đau mất đi của quý làm ngất thêm một lần nữa.

Vì để tránh việc Hề Tại Tâm chết ở nhà họ Bạch, Bạch Hải Hồng đã cho người cầm máu cho anh ta. Tuy cứu được mạng của hắn nhưng nửa đời còn lại anh ta phải ngồi trên xe lăn, mãi mãi không có biện pháp nhân đạo.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Hải Hồng sai người đưa Hề Tại Tâm trở về nhà họ Hề. Hơn nữa ông ta còn kể lại toàn bộ sự việc trước mặt chủ nhà Hề Kim Thanh. Nguyên nhân mọi chuyện đều là do Hề Tại Tâm trêu chọc Bạch Ngọc Thanh trước nên mới bị dạy dỗ một trận.

Ông ta còn nói họ đừng trách ông ta ra tay tàn nhẫn.

Tuy Hề Kim Thanh rất tức giận, mặt mũi nóng bừng, sĩ diện đã ném về nhà luôn rồi. Nhưng ai bảo Hề Tại Tâm gan to bằng trời dám có ý định đồi bại với Bạch Ngọc Thanh ở nhà họ Bạch chứ? Hơn nữa tên nhóc cũng thật ngu ngốc, ra tay hết lần này đến lần khác cũng không thành công, lại còn bị người ta thiến, chuyện này có thể trách được ai?

Ngoài phẫn nộ và xấu hổ, Hề Kim Thanh ít nhiều cũng nuôi kế hoạch báo thù nhà họ Bạch trong tương lai. Nhưng sau khi nghe Hề Tại Tâm nói hai chân anh ta là do Trần Gia Bảo làm gãy, Hề Kim Thanh lập tức hít một hơi lạnh.

Dám cưỡng gian người phụ nữ của Trần Gia Bảo trước mặt anh ta, mẹ nó đây không phải là muốn chết sao? Thậm chí

chuyện này còn có thể liên lụy nhà họ Hề bị Trần Gia Bảo dạp nát.

Trong cơn giận dữ và sợ hãi, Hề Kim Thành đã sai người cắt cánh tay trái của Hề Tại Tâm. Ông ta cũng quyết định sẽ một mình đến nhà họ Bạch để nhận lỗi, mong lần này nhà họ Bạch và Trần Gia Bảo có thể tha thứ cho nhà họ Hề.

Chương 1549

Chương 1549

Cuối cùng Hề Tại Tâm cũng được đưa về nhà họ Hề, những tưởng rằng anh ta có thể được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, bởi vì cơn đau đớn trên cánh tay bị cắt đứt mà hôn mê lần nữa Trong nhất thời, cả nhà họ Hề đều hoang mang, chỉ có cậu hai nhà họ Hề là Hề Như Kiên vẫn đang đắc ý, cười lạnh không ngừng.

Anh ta đã thèm muốn vị trí chủ nhân nhà họ Hề đã lâu. Nhưng hết lần này đến lần khác lại bị Hề Tại Tâm ngăn cản. Nếu cứ đà này thì người thừa kế nhà họ Hề nhất định sẽ rơi vào tay Hề Tại Tâm mất.

Giờ thì tốt rồi, Hề Tại Tâm tự tìm đường chết, bị Trần Gia Bảo và nhà họ Bạch làm cho tàn phế, đã hoàn toàn mất đi khả năng cạnh tranh vị trí thừa kế. Vậy Hề Như Kiên sẽ trở thành người thừa kế duy nhất của nhà họ Hề. Đây là một cơ hội tốt với Hề Như Kiên.

Tất nhiên, tiền đề là sẽ không có bất cứ tai nạn nào xảy ra nữa. Ví dụ như nhà họ Hề sẽ không bị cậu Trần phá nát,…

“Xem ra đã đến lúc mình nên đi gặp Trần Gia Bảo. Chỉ cần có được sự ủng hộ của anh ta thì nhà họ Hề chỉ là vật có sẵn trong túi mà thôi.”

Trong lòng Hề Như Kiên đã có quyết định.

Mặc dù Hề Như Kiên và Trần Gia Bảo cũng có mâu thuẫn và anh ta cũng biết rằng yêu cầu gặp Trần Gia Bảo là cực kỳ nguy hiểm. Nhưng rủi ro càng cao thì phần thưởng càng lớn!

Trong khi đám người Hề Kim Thanh, Hề Như Kiên đang chạy đôn chạy đáo đến nhà họ Bạch ở thành phố Bắc Ninh để nhận lỗi. Trong lòng tràn ngập suy nghĩ họ có thể gặp được Trần Gia Bảo thì chợt hay tin anh đã rời khỏi nhà họ Bạch.

Hề Như Kiên không ngăn được nỗi thất vọng trong lòng. Chắc chỉ còn tìm cơ hội khác để gặp cậu Trần thôi.

Vào lúc này, ở tỉnh Phú Thọ, mưa phùn dày đặc. Hơn nửa tỉnh đều bị cơn mưa mùa thu bao phủ, nhiệt độ cũng mát mẻ hơn một chút.

Thành phố Long An là nơi tọa lạc mười gia tộc hàng đầu.

Trong một quán trà sang trọng và trang nhã ở trung tâm thành phố, Bùi Thanh Phong mặc một bộ áo Tôn Trung Sơn ngồi gần cửa sổ, nhìn màn mưa thu mờ ảo bên ngoài, nét mặt hơi trầm tư, không biết đang suy nghĩ gì.

Mới sáng nay, anh ta đã nhận được thông báo của Trần Gia Bảo hẹn anh ta gặp nhau ở chỗ này, cho dù Bùi Thanh Phong luôn tính toán trước mọi chuyện thì bây giờ cũng không khỏi lo lắng.

Kể từ khi Trần Gia Bảo sai người đưa thi thể của Khang Trường Minh trở về nhà họ Bùi và nói đó là quà tặng thì Bùi Thanh Phong vẫn luôn chờ đợi hành động tiếp theo của Trần Gia Bảo. Nhưng không ngờ, Trần Gia Bảo lại chủ động yêu cầu gặp anh ta ở quán trà này. Tuy rằng anh ta rất sợ hãi, nhưng dù sao đây cũng là trung tâm thành phố, rất đông người. Điều này cho thấy ít nhất Trần Gia Bảo sẽ không giết anh ta ở đây.

Trái tim bất an của Bùi Thanh Phong ít nhiều cũng được an ủi.

Đột nhiên, cửa quán trà bị đẩy ra, Trần Gia Bảo bước vào, trên tay vẫn còn cầm một tập hồ sơ, nhưng không biết bên trong là thứ gì.

Bùi Thanh Phong ngay lập tức đứng dậy, khẽ gật đầu với Trần Gia Bảo. Đây là sự tôn trọng đối với kẻ mạnh.

Trần Gia Bảo ngồi xuống bên cạnh Bùi Thanh Phong và gọi một cốc trà Đại Hồng Bào.

Bùi Thanh Phong cũng ngồi xuống, khóe miệng nở một nụ cười chua chát, nói: “Không ngờ anh lại mời tôi ra đây gặp mặt.”

Trần Gia Bảo nhướng mày cười: “Không ngờ cậu thật sự dám tới đây. Cậu không sợ tôi giết anh sao?”

“Tất nhiên là tôi sợ hãi rồi. Dù sao anh cũng là cậu Trần, Truyền Kỳ Kiếm Trảm, cao thủ càn quét hết các Tông sư. Tôi nghĩ toàn bộ tỉnh Phú Thọ không ai là không sợ anh.” Bùi Thanh Phong thẳng thắn thừa nhận nhận, sau đó nói tiếp: “Sau này tôi nghĩ lại, nếu anh thật sự muốn giết tôi, dù tôi có trốn ở nhà họ Bùi đi chăng nữa cũng không thể ngăn được anh. Vậy tại sao chúng ta lại không có một cuộc hẹn công khai chứ? Ít nhất, tôi tin rằng với sự bao dung của cậu Trần đây, sẽ không đến mức giết một người đến đúng hẹn.

Chương 1550

Chương 1550

Trần Gia Bảo sờ sờ lòng bàn tay, cười nói: “Không hổ là Bùi Thanh Phong, người tuyệt vời và xuất chúng nhất trong các thế hệ trẻ của mười gia tộc hàng đầu, thật đúng là tuổi trẻ tài cao.”

“Tuyệt vời thì thế nào? Phi thường thì lại thế nào nữa? Cuối cùng tôi vẫn bại trước anh đó thôi.” Bùi Thanh Phong cười khổ nói: “Cậu Trần đây mới thật sự là tuổi trẻ tài cao. Sau trận chiến ở núi Văn Hổ, toàn bộ tỉnh Phú Thọ này, e rằng đều sẽ quỳ xuống dưới chân anh.”

Trần Gia Bảo chỉ nhàn nhạt cười cười khi đối mặt với sự ca ngợi của Bùi Thanh Phong, anh nói: “Lí do mà cậu thua tôi không phải bởi vì tài thao lược của cậu không tốt, mà chỉ là do thực lực của tôi đã vượt xa sức tưởng tượng của cậu, ngay cả trí tuệ và mưu kế của cậu khi đối mặt với vũ lực tuyệt đối thì tất cả âm mưu quỷ kế đều mỏng manh như tờ giấy trắng, hơn nữa, cậu vẫn kém may mắn một tí.”

Lúc đầu, Bùi Thanh Phong lên kế hoạch đầu độc Vũ Quang Bình, nếu như Trần Gia Bảo không “bất khả chiến bại” trước mọi loại độc thì anh đã chết thảm trong lần đầu độc đó.

Mặt khác, Bùi Thanh Phong cũng tham gia trận đánh ở núi Văn Hổ, nếu như Trần Gia Bảo không có “Thiên Địa Nhân Tam Kiếm”, “Côn Lôn Chi” và “Tử Chi” để nâng cao cảnh giới khi ra trận, thậm chí, nếu như không có Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên xuất hiện để hỗ trợ thì chỉ sợ kết quả cuối cùng không phải là cái chết của đám người Cung Thiên Kinh, mà là Trần Gia Bảo sẽ bỏ mạng ở núi Văn Hổ.

Cho nên có một điểm mà Trần Gia Bảo nói không sai, nếu như Trần Gia Bảo không có vũ lực tuyệt đối thì chỉ cần anh xui xẻo

một tí thôi là đã sớm chết dưới tay của Bùi Thanh Phong rồi.

“Đúng vậy, tất cả những âm mưu quỷ kế không có một chút tác dụng nào khi đối mặt với vũ lực tuyệt đối, bây giờ tôi đã có đầy đủ nhận thức về việc đó.” Bùi Thanh Phong nói một cách bất lực: “Có thể, lúc đầu tôi đã nhìn thấy anh và Phụng Bằng Thanh ở trên đỉnh núi Hồng Lĩnh sau trận quyết đấu, lẽ ra tôi nên trực tiếp nói chịu thua với anh, chỉ cần một nhát kiếm thì cũng để chém đứt mọi thứ ở trên đời.”

“Nhưng nếu như cậu chịu thua tôi, vậy thì cậu cũng không còn là cậu nữa.” Trần Gia Bảo khẽ cười và nói.

Bùi Thanh Phong sửng sốt, nhìn Trần Gia Bảo 3 giây, đột nhiên anh ta nở nụ cười, hơn nữa anh ta cười rất to, cười rất nhẹ nhàng, cho nên khiến cho rất nhiều người ở trong quán ăn vỉa hè chú ý.

Bùi Thanh Phong không thèm để ý ánh mắt của mọi người xung quanh một chút nào, một bên cười, một bên thở dài: “Quả nhiên, người hiểu rõ mình nhất không phải là bản thân mình, cũng không phải người thân, mà chính là kẻ thù của mình.”

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, sau đó anh nói: “Ở trong binh pháp thường nói “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, đáng tiếc là tôi hiểu cậu, nhưng cậu lại không biết tôi có bao nhiêu con bài chưa lật, vì thế mới dẫn đến việc cậu thua tôi.”

“Cho nên việc tôi thua anh cũng không sai một chút nào.” Bùi Thanh Phong nói: “Được rồi, nhưng tôi có một vấn đề vẫn luôn lẩn quẩn trong đầu và tôi vẫn chưa nghĩ ra, xin anh Trần hãy giải thích giúp tôi vấn đề này.”

“Cậu nói đi.”

“Ban đầu anh và Tôn Trường Đông thi đua xe ở thành phố Thái Bình, tôi sai Vũ Quang Bình đầu độc ông cụ Ngụy, Vũ Quang Bình hành động theo như lời tôi nói, cái loại thuốc độc này được gọi là “Tiên Y Tán”, nó vô cùng độc, lúc đó tôi nghĩ việc anh phải chết là một chuyện không thể nghi ngờ, nhưng cho tới bây giờ anh vẫn sống tốt như cũ, tôi rất thắc mắc làm sao anh có thể không bị trúng độc?”

“Tôi đã phân tích “Tiên Y Tán”, đó là thuốc độc do 4 gia tộc lớn gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, và Huyền Vũ đặc biệt chế tạo, nói như vậy thì Vũ Quang Bình là người thuộc 4 gia tộc lớn gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, và Huyền Vũ? Được rồi, Vũ Quang Bình đã đi rất lâu rồi đó.” Trần Gia Bảo đã sớm suy đoán người đầu độc là Vũ Quang Bình.

Bùi Thanh Phong gật đầu thừa nhận, anh ta nói: “Không sai, tuy rằng Vũ Quang Bình chưa từng chính miệng thừa nhận, thế nhưng tôi biết anh ta thật sự là người của 4 gia tộc lớn gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, và Huyền Vũ, nhưng tôi cũng không hiểu rõ Vũ Quang Bình cho lắm, tôi chỉ biết là từ sau khi anh tiêu diệt nhà họ Tang thì Vũ Quang Bình cũng biến mất, có lẽ là trở về 4 gia tộc lớn để tìm người cứu viện, được rồi, bây giờ anh có thể nói cho tôi về sự thật được rồi đó.”

Trần Gia Bảo nhấp một ngụm trà, cảm giác miệng đầy mùi thơm ngát, anh ta cười nói: “Trên thế giới, chỉ có “Quỷ môn thập tam châm” của mới 4 gia tộc lớn gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, và Huyền Vũ mới có thể hóa giải “Tiên Y Tán”, đương nhiên, trên thực tế ngoại trừ “Quỷ môn thập châm” thì còn có rất nhiều phương pháp để hóa giải “Tiên Y Tán”.”

Chương 1551

Chương 1551

Bùi Thanh Phong bỗng nhiên phát hiện ra và nói: "Nói như vậy là anh biết cách hóa giải "Tiên Y Tán".

"Tất nhiên là biết, có điều tôi cũng không có trúng độc, bởi vì không có bất kỳ một chất độc nào có thể xâm nhập vào cơ thể của tôi." Trần Gia Bảo thản nhiên nói, phảng phất như đang nói một việc nhỏ không đáng kể.

Nhưng mà Bùi Thanh Phong rất kinh ngạc, nhịn không được mà há to miệng, sau một lúc lâu, anh ta đột nhiên tự giễu cười, nói: "Thảo nào "Tiên Y Tán" không có tác dụng với anh, thì ra không có bất kỳ một chất độc nào có thể xâm nhập vào cơ thể của anh, thực sự quá thần kỳ, uổng cho tôi đã điều tra anh lâu như vậy, nhưng lại hoàn toàn không biết đến chuyện này."

"Cho nên tôi mới nói, cậu căn bản cũng không hiểu rõ tôi và vẫn không biết tôi có bao nhiêu con bài chưa lật, cậu thua tôi cũng không sai chút nào."

"Anh Trần đúng là kỳ nhân ở thời hiện đại, Bùi Thanh Phong tôi đây thua một cách "tâm phục khẩu phục", tôi lấy trà thay rượu, tôi xin mời anh Trần một ly, đây coi như là kỷ niệm cho việc tôi không biết tự ước lượng sức lực của mình." Bùi Thanh Phong nói, sau đó anh ta giơ ly rượu lên và uống.

"Khoan đã." Trần Gia Bảo lắc đầu.

"Lẽ nào anh Trần nghĩ tôi không xứng đáng mời rượu anh sao?" Bùi Thanh Phong đặt ly trà xuống, khóe miệng hiện lên vẻ chua chát.

Anh ta xem Trần Gia Bảo là đối thủ cả đời, nhưng sau khi thất bại dưới tay Trần Gia Bảo thì ngay cả tư cách uống một ly rượu cũng không có, loại kết quả này thật sự quá châm chọc.

“Cậu đã hiểu lầm rồi.” Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: “Nếu hai người đàn ông muốn uống rượu thì phải thật sự uống rượu, lấy trà thay rượu có vẻ có chút yếu ớt.”

Bùi Thanh Phong sửng sốt, sau đó lập tức cười to nói: “Đúng, là một người đàn ông “đầu đội trời chân đạp đất” thì nên uống rượu, chủ quán, mang cho tôi hai chai rượu, hãy mang loại rượu mạnh nhất ra đây!”

Mặc dù ở đây là quán vỉa hè, nhưng sự thực chứng minh quán vỉa hè cũng có bán rượu, chỉ là lời nói của Bùi Thanh Phong khiến cho ánh mắt của những vị khách khác đều lộ ra vẻ khinh thường, uống rượu ở một quán trà vỉa hè thật là thô tục, thực sự là quá thô tục!

Trần Gia Bảo và Bùi Thanh Phong sẽ để ý đến ánh mắt của những người xung quanh sao?

Rất nhanh, hai chai rượu đã đặt ở trên bàn của hai người.

Rượu này không được xem là quá mạnh, nhưng đã coi như là rượu có số độ cao nhất ở trong quán trà này.

Bùi Thanh Phong khui một chai, cũng không cần ly rượu, mà trực tiếp “ực” một hớp, nói: “Sảng khoái!”

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng và học theo, anh cũng “ực” một hớp, cười nói: “Khả năng uống rượu của cậu khá tốt.”

Ở trong quán trà, hai người có vẻ vô cùng quái dị.

Bùi Thanh Phong uống một hớp rượu, ánh mắt cũng sáng lên rất nhiều, cười nói: “Còn có một vấn đề, lúc anh đối mặt với vòng vây của đám người Cung Thiên Kinh ở trên núi Văn Hổ, làm sao anh có thể giết chết bọn họ? Tôi nghe nói Cung Thiên Kinh đã già yếu đi nhiều, tôi dám chắc ông ta sẽ chết dưới “Liệt địa kiếm” của anh.”

“Cậu muốn biết thì có khó khăn gì?” Trần Gia Bảo kể chuyện xảy ra ở núi Văn Hổ cho anh ta nghe.

Bùi Thanh Phong vừa nghe, vừa uống rượu, càng nghe càng hăng say, rượu càng uống càng cảm thấy ngon, nhưng anh ta vẫn hay xen mồm để bình luận hai câu.

Chờ đến sau khi Trần Gia Bảo nói xong thì Bùi Thanh Phong đã đã uống hết nửa chai rượu, có điều khả năng uống rượu của

Bùi Thanh Phong cũng tương đối tốt, ngoại trừ sắc mặt hơi đỏ một chút, còn lại thì không có ảnh hưởng chút nào.

Chương 1552

Chương 1552

“Không hổ là anh Trần, tuy rằng tôi cũng không có tận mắt chứng kiến cảnh tượng chiến đấu của các người, nhưng nghe anh kể như vậy thì tôi đã có thể cảm nhận được sự căng thẳng và cảnh tàn sát khốc liệt, cả trong lúc anh rơi vào đường cùng, anh Trần có thể sử dụng kỹ thuật dùng kiếm huyền thoại để quét sạch tông sư, tạo ra một con đường sống, tôi thật sự là khâm phục!”

Bùi Thanh Phong vừa dứt lời thì giơ thẳng tay lên trời rồi uống một hớp rượu lớn, sảng khoái, thực sự rất sảng khoái!

Trần Gia Bảo có một loại cảm giác luyến tiếc, anh cười nói: “Nếu như lập trường của chúng ta đối lập thì có lẽ chúng ta sẽ trở thành những người bạn thân thiết.”

“Có thể trở thành bạn của anh Trần là vinh hạnh của tôi, đáng tiếc hiện tại đã muộn, hơn nữa lập trường của tôi và anh bất đồng.” Bùi Thanh Phong cười nói, tuy rằng anh ta thua, nhưng ít ra anh ta thua một cách thản nhiên, thua một cách “tâm phục khẩu phục”.

“Vậy tiếp tục uống rượu đi, ít nhất trong lúc uống rượu thì tôi và cậu cũng coi như là bạn bè.” Trần Gia Bảo giơ chai rượu lên và uống một ngụm, ý của anh là chờ đến khi uống xong rượu thì bọn họ nên nói chuyện chính.

Bùi Thanh Phong hiển nhiên là hiểu rõ ý định của Trần Gia Bảo, nhưng trong lòng của anh ta cảm thấy vô cùng biết ơn, nhìn xung quanh khắp tỉnh Phú Thọ, bây giờ còn có người có tư cách bị Trần Gia Bảo xem là “bạn bè”, hơn nữa người có thể uống rượu một cách sảng khoái với anh, sợ là chỉ có lác đác mấy người, mà anh ta là một kẻ thua trận nhưng lại có thể

ngồi cùng bàn và uống rượu với Trần Gia Bảo, đây đã là loại vinh quang đặc biệt.

Kế tiếp, hai người tựa như là hai người bạn thân lâu năm, vừa uống rượu một cách sảng khoái, vừa bàn chuyện đất nước, tên của các nhân vật có tiếng tăm ở khắp tỉnh Phú Thọ đều được điểm danh và phê bình một lần, bọn họ uống rượu một cách thoải mái.

Ngay từ đầu mọi người xung quanh cũng không có ai chú ý tới hai người bọn họ, chỉ là sau đó bọn họ nói đến chủ đề yêu thích thì âm thanh dần dần lớn hơn, đến lúc này thì mọi người xung quanh mới biết được hóa ra hai người đang bình luận những nhân vật có tiếng tăm, vì vậy bọn họ không khỏi vễnh tai nghe.

Dần dần, bọn họ càng nghe càng cảm thấy sợ hãi, bởi vì nghe hai người bàn luận về đất nước, trong đó có không ít nhân vật lớn đều là những người mà bọn họ thường thấy trên ti vi, mà đáng sợ hơn là ở trong miệng của Trần Gia Bảo và Bùi Thanh Phong, những nhân vật ngồi tít trên cao ở trong mắt bọn họ cũng khó có được một câu khen ngợi, dường như ở trong mắt của hai người này thì những nhân vật kia hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Mọi người hai bên trái phải đều không khỏi lắc đầu cười nhạo, hai người thanh niên này thật đúng là khoác lác, nhưng khoác lác ở trong quán trà thì thật là mới mẻ!

Nhưng dần dần, bọn họ càng nghe càng cảm thấy thú vị, hình như trong lời bình luận cũng có một chút đạo lý, ví dụ như lời bình luận về chuyện từ nhỏ đến lớn của Hoàng Minh Diệu, Bùi Thanh Phong trực tiếp nói một câu "Không sâu sắc, có chí lớn nhưng không có tài, bảo thủ, khó làm chuyện lớn".

Khi hai người bàn đến gia chủ Hề Kim Thanh của nhà họ Hề thì Bùi Thanh Phong bình luận "Nhìn xa trông rộng, co được dãn được, tuy rằng thủ đoạn độc ác nhưng lại nhát gan mang thù, tạm thời đứng thứ hai trong mười gia tộc lớn, sự may mắn chiếm không ít", mọi người tắc âm thầm sợ hãi, gia chủ Hề Kim Thanh của nhà họ Hề chính là nhân vật có tiếng tăm ở tỉnh Phú Thọ, mà ở trong miệng của hai người trẻ tuổi này

dường như không là gì cả, lẽ nào bọn họ không lo lắng nhà họ Hề sẽ trả thù sao?

Đột nhiên, một gã thanh niên tuổi tầm hai mươi lăm hai mươi sáu bất bình nói: "Nếu những nhân vật lớn ở tỉnh Phú Thọ ở trong miệng của hai người đều không đáng giá, vậy thì tôi hỏi các người đánh giá như thế nào về Bùi Thanh Phong ở thành phố Long An? Bùi Thanh Phong là sự kiêu ngạo của thành phố chúng tôi, tôi không tin các người có thể xem thường anh ấy."

Lời nói này khiến cho tất cả nữ nhân viên phục vụ ở trong quán trà đều nhìn về phía Trần Gia Bảo và Bùi Thanh Phong với vẻ đầy hứng thú, Bùi Thanh Phong là cậu chủ nhà họ Bùi, nghe nói anh ta không chỉ đẹp trai, mà còn trẻ trung và giàu có, hơn nữa anh ta còn là một trong mười thanh niên xuất chúng ở thành phố Long An, tuyệt đối là con rồng cháu phượng.

Bây giờ bọn họ đều muốn biết, rốt cuộc hai thanh niên tự cao không coi ai ra gì này đánh giá Bùi Thanh Phong như thế nào?

Chương 1553

Chương 1553

Bùi Thanh Phong cũng sửng sốt, kế tiếp anh ta nở một nụ cười khổ sở, nhịn không được mà uống một ngụm rượu, làm sao anh ta có thể tự đánh giá chính mình được, chẳng lẽ nói bản thân mưu trí cao thâm, có thể bỡn cợt người khác ở trong lòng bàn tay? Nhưng bây giờ không phải anh ta đã trở thành kẻ thua cuộc dưới tay của Trần Gia Bảo hay sao?

Anh ta hít sâu một hơi, đang chuẩn bị nói.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhìn một vòng xung quanh, anh cao giọng cười nói: "Bùi Thanh Phong có phong thái rất rộng rãi và khôn ngoan, cho dù có chuyện gì cậu ta cũng tính toán kỹ lưỡng, mặc dù dáng vẻ tao nhã, nhưng lại có khí chất của một con sóng lớn, là một người có danh vọng và đào hoa, đồng thời cũng là một thanh niên xuất chúng ở thời hiện đại."

Ngay sau khi câu nói này được đưa ra, tất cả mọi người có mặt và Hữu Quang Vinh đều lần lượt vỗ tay.

Ánh mắt của Bùi Thanh Phong rất phức tạp, anh ta nhìn về phía Trần Gia Bảo với lòng biết ơn sâu sắc, sau đó nói: "Cám ơn anh."

Trần Gia Bảo lắc đầu, cười nói: "Không, đây là lời thật lòng của tôi, cậu thật sự rất hợp với câu "Người có danh vọng xuất chúng", đi thôi, chúng ta cũng nên đổi một nơi khác."

Lời nói này khiến cho mọi người đều sợ ngây người, lẽ nào một trong hai người họ là Bùi Thanh Phong? Thảo nào giọng điệu lại tự cao, không để mọi người vào mắt, thì ra người ta có thực lực!

Chờ một chút, nếu một trong hai người là Bùi Thanh Phong, vậy thì người còn lại là ai cơ chứ?

Chờ bọn họ phản ứng kịp thì chỉ thấy Trần Gia Bảo và Bùi Thanh Phong đi ra quán trà, chỉ còn lại hai chai rượu ở trên bàn, cùng với chín trăm ngàn tiền mặt.

Sau khi Trần Gia Bảo và Bùi Thanh Phong rời khỏi quán trà, họ bung dù đi trong mưa, cách đó không xa là khu công viên của thành phố, bên đó có một hồ nước với thân mình uốn cong tạo ra một vẻ đẹp thấp thoáng mờ ảo trong mưa.

“Cảm ơn anh đã đưa ra lời nhận xét, đây là lời nhận xét mà đồng quan điểm với tôi, cũng khiến tôi cảm thấy vui vẻ nhất.” Bùi Thanh Phong chân thành nói: “Có thể cùng uống rượu nói chuyện anh hùng trên thiên hạ với ngài Trần thì giờ ngài có giết tôi, tôi cũng không cảm thấy tiếc nuối với cuộc đời.”

Hai người vừa nói vừa đi tới cây cầu bắc qua hồ nước, vì trời mưa nên xung quanh không bóng người.

Trần Gia Bảo đứng trên cầu, nhìn làn mưa phùn mờ mịt trước mắt, nói: “Thực ra, tôi đang do dự việc nên giết anh hay không.”

“Tôi đương nhiên muốn sống, nhưng dù cuối cùng ngài có lựa chọn như thế nào, tôi cũng có thể chấp nhận, bởi vì tôi sống hay chết tùy thuộc vào ngài.” Bùi Thanh Phong thoải mái nói, giống như đang nhắc tới chuyện nhỏ nhặt nào đó chứ không phải việc sống chết của anh ta.

“Đúng vậy, nếu tôi muốn giết anh, thì chỉ cần một ngón tay cũng có thể làm được.”

Trong khung cảnh mông lung mỹ lệ đó, lời nói của Trần Gia Bảo lại đằng đằng sát khí, không hề ăn nhập với cảnh sắc xung quanh.

Bùi Thanh Phong đứng bên cạnh không mở miệng nói chuyện, chờ đợi Trần Gia Bảo quyết định.

Không biết qua bao lâu, Trần Gia Bảo lấy lại tinh thần nói: “Tôi từng nói sẽ tặng anh một món quà.”

“Ừ, tôi nhớ.” Bùi Thanh Phong gật đầu, trong lòng cảm thấy chua xót, Trần Gia Bảo cuối cùng cũng định ra tay rồi sao? Hiện giờ không có ai ở xung quanh, chính là thời điểm giết người tốt nhất.

Mặc dù anh mạnh miệng nói chấp nhận số phận, nhưng sâu trong lòng vẫn cảm thấy cực kì khó chịu.

“Đây, anh xem đi.”

Trần Gia Bảo đưa túi hồ sơ trong tay cho Bùi Thanh Phong.

“Đây là gì?” Bùi Thanh Phong sửng sốt, vô thức nhận lấy.

Trần Gia Bảo nhíu mày cười nói: “Là quà cho anh, anh cứ mở ra thì biết.”

Chương 1554

Chương 1554

Chẳng lẽ "món quà" trong lời Trần Gia Bảo không phải việc giết anh báo thù?

Bùi Thanh Phong vừa nghi ngờ vừa phấn khởi, nhanh tay mở hồ sơ trong tay ra, khi nhìn thấy nội dung bản hồ sơ đó không khỏi thốt lên: "Chuyện này… Đây là… Đây là thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, còn có… còn có hợp đồng ứng tuyển giáo viên tiểu học, ý của ngài là gì vậy?"

Trần Gia Bảo thản nhiên nói: "Ý gì đâu, dùng tiền trừ họa, tôi nghĩ đi nghĩ lại, mãi mới có một đối thủ khiến tôi vừa mắt, nếu giết thẳng tay thì còn gì là thú vị, nhưng nếu không cho anh phải trả một cái giá thật lớn thì mối hận trong lòng tôi khó tiêu tan được.

Quan trọng hơn, tôi biết em gái anh, mỗi lần Bùi Tuệ Lâm gặp tôi dù không nói được lời ngon ngọt nào, nhưng ít nhất tôi cũng có thể cảm nhận được, cô ấy là loại người khẩu xà tâm phật, cũng rất quan tâm tới tôi, mà Trần Gia Bảo tôi không phải là người vô tình, nếu tôi giết anh trai cô ấy, chẳng phải cả đời cô ấy sẽ khổ sở sao.

Cho nên tôi nghĩ mãi, mới có thể dùng phương pháp dùng tiền giải trừ tai họa, chỉ cần anh ký vào thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần này, thì 51% sản nghiệp nhà họ Bùi các anh sẽ thuộc quyền sở hữu của tôi, mặc dù số tài sản này chẳng đủ để đổi lấy mạng Bùi Thanh Phong anh, nhưng cũng khiến tâm lý của tôi thoải mái hơn ít."

Bùi Thanh Phong cười khổ, lúc đầu anh cố sức can ngăn Bùi Tuệ Lâm gặp Trần Gia Bảo, bởi vì anh tinh ý phát hiện Bùi Tuệ Lâm từ hận chuyển thành yêu đối phương, nhưng không

ngờ hiện giờ Trần Gia Bảo lại nể mặt Bùi Tuệ Lâm tha mạng cho anh.

Chẳng qua một khi anh ký vào bản hợp đồng này, thì sản nghiệp lớn của nhà họ Bùi cơ bản bị Trần Gia Bảo kiểm soát vững chắc, kết quả mấy chục năm làm việc của nhà họ Bùi lại trở thành món hời cho Trần Gia Bảo.

Nghĩ tới đây, Bùi Thanh Phong không khỏi thấy chua xót, bàn tay cầm hợp đồng khẽ run lên, anh không biết mình nên ký hay không.

Trần Gia Bảo nói tiếp: "Đương nhiên anh có quyền không ký, nhưng trong trường hợp đó, tôi vẫn thấy khó chịu trong lòng. Dù làm Bùi Tuệ Lâm hận tôi cả đời, tôi cũng đành xuất kiếm giết anh."

"Tôi hiểu." Bùi Thanh Phong hít một hơi thật sâu nói: "Vậy hợp đồng ứng tuyển giáo viên tiểu học này là sao?"

Trần Gia Bảo cười nói: "Là công việc tôi sắp xếp riêng cho anh, chờ anh ký hợp đồng chuyển nhượng, tôi muốn anh giao vị trí tổng giám đốc cho em gái Bùi Tuệ Lâm của anh làm, còn anh có thể đi làm thầy giáo tiểu học.

Tôi cảm thấy với cách ăn nói cùng kiến thức sâu sắc của anh thì anh hợp làm giáo viên ngữ văn và chính trị hơn tổng giám đốc tập đoàn nhiều, mà tôi cũng tin anh có thể dạy bảo lớp trẻ thành tài, đây là điều có lợi cho thế hệ trẻ hiện tại và tương lai.

À đúng rồi, tôi nhắc anh một câu, trường tiểu học này ở vùng sâu vùng xa, anh có thể không thích nghi với điều kiện ở đó những ngày đầu mới tới, nhưng đó cũng coi là chuyện tốt, có thể dạy cho trẻ con vùng nghèo khó, sao, anh ký hay không ký, tôi cho anh hai ngày để xem xét."

Bùi Thanh Phong lắc đầu, nói: "Không cần hai ngày đâu, cho tôi nửa tiếng suy nghĩ."

"Sảng khoái đó, tôi sẽ chờ anh nửa tiếng nữa." Trần Gia Bảo vỗ tay ra tiếng, dường như hơi tán thưởng hành động của đối phương, sau đó, Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn ngắm mặt hồ, trên mặt hồ rộng lớn đó, là làn mưa rơi rả rích, tạo nên vô số gợn sóng lăn tăn.

Cảnh sắc rất đẹp, tâm tình của Trần Gia Bảo cũng rất thoải mái!

Không biết qua bao lâu, nhưng Trần Gia Bảo biết chưa tới nửa tiếng, đã nghe Bùi Thanh Phong cười khổ nói: “Anh biết quyển sách đầu tiên tôi đọc hồi bé là quyển gì sao?”

Vấn đề không đầu không đuôi này không hề liên quan tới tình hình hiện tại.

Trần Gia Bảo nghiêm túc suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không rõ.”

Bùi Thanh Phong cười khổ nói: “Quyển sách đầu tiên mà tôi đọc, là một quyển tiểu thuyết võ hiệp, giấc mộng lúc đó của tôi là nâng cao thanh kiếm tiêu diệt mọi chuyện bất công của thế giới, lập ra công đức vô lượng. Dần dần lớn lên, tôi bắt đầu tiếp xúc với《 Luận Ngữ 》, 《 Trung dung 》, khi đó lại cảm thấy, đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, sống cho dân, học hỏi theo nhà hiền triết, vì muôn đời lập nên thái bình.

Chương 1555

Chương 1555

Sau này lại tiếp xúc với xã hội hiện thực, mới dần cảm thấy những suy nghĩ trước kia của mình thật trẻ con, một người đàn ông chỉ có thể cố gắng kiếm tiền, để người nhà không phải lo cơm áo gạo tiền, đó mới là hiện thực.

Mà giờ tôi lại không ngờ đến kết cục của tôi lại đi làm giáo viên tiểu học, xem ra lại đi theo con đường "học hỏi theo nhà hiền triết, vì muôn đời lập nên thái bình", không biết chuyện này là sự trở về với ước mơ hay là sự châm chọc với bản thân mình."

"Mặc kệ thế nào, chí ít giờ đó là hiện thực." Trần Gia Bảo cười nói: "Xem ra anh đã nghĩ xong, sẽ ký tên lên hai bản hợp đồng này."

"Đúng, tôi đã nghĩ thông rồi, mặc dù nói mình không quan tâm sống chết, nhưng khi mọi chuyện đến bước cuối cùng, tôi lại nhận ra chết tử tế không bằng còn sống trên đời." Bùi Thanh Phong tự giễu.

"Anh không phải trào phúng bản thân mình vậy, vì đây chính là hiện thực."

Bùi Thanh Phong gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng muốn tôi ký tên, tôi có thêm điều kiện."

Trần Gia Bảo cười nói: "Anh cứ nói, nếu đồng ý được tôi sẽ đồng ý."

Bùi Thanh Phong nói ngay lập tức: "Tôi có thể giao lại chức vụ tổng giám đốc cho Tuệ Lâm, nhưng Tuệ Lâm ít tham gia vào việc điều hành tập đoàn, năng lực trên thương trường còn rất nhiều chỗ thiếu sót, nếu như em ấy bỗng lên ngay chức tổng giám đốc, sẽ có nhiều không không phục, với tính cách của Tuệ Lâm, em ấy sẽ không khống chế được tình cảnh, cho

nên tôi muốn làm trợ lý cho em ấy, để em ấy có thể khống chế tình hình."

"Được, giúp Bùi Tuệ Lâm khống chế tình hình cũng tốt cho tôi, dù sao hơn nửa gia sản nhà họ Bùi đều dưới danh nghĩa của tôi."

Bùi Thanh Phong trầm mặc, Trần Gia Bảo nói thế cũng không sai, giúp đỡ Bùi Tuệ Lâm là giúp đỡ Trần Gia Bảo.

Anh lắc đầu, xua tan cảm giác mất mát trong lòng, nói: "Chuyện thứ hai, mặc dù anh chiếm một phần lớn cổ phần nhà họ Bùi, nhưng anh phải đảm bảo, anh không thể cách chức Tuệ Lâm khỏi chức vị tổng giám đốc, cũng không được chiếm đoạt phần tài sản còn lại nhà họ Bùi!"

Trần Gia Bảo cân nhắc, gật đầu nói: "Tôi đồng ý, Tuệ Lâm đối xử với tôi không tệ, tôi sẽ không để cô ấy chịu thiệt thòi."

"Chuyện thứ ba, ngài Khang Trường Minh nhà họ Bùi đã bị anh giết chết, Vân Bá Hùng cũng chỉ còn một tay, nếu như tôi phải rời nhà họ Bùi, thì nhà tôi sẽ không còn người nào nữa, cho nên tôi muốn anh đồng ý bảo vệ nhà họ Bùi, bảo vệ Tuệ Lâm."

Trần Gia Bảo cười nhạo: "Số cổ phần kia để mua mạng của anh, chứ không phải mua bảo hiểm cho cả nhà anh, nhưng tôi có thể hứa với cậu, hiện giờ tại tỉnh Ngọc Vân có cường giả trấn giữ, đơn giản chính là là họ Ngụy cùng nhà họ Bạch, mà tôi có quan hệ không kém với hai gia tộc này lắm, giờ chú ý bảo vệ thêm nhà họ Bùi cũng dư giả."

Bùi Thanh Phong nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Người đời đều biết ngài Trần luôn giữ lời, đã có lời này của ngài Trần, tôi sẽ ký hai phần hợp đồng này, còn nữa, cảm ơn ngài Trần đã tha mạng."

"Không có gì." Trần Gia Bảo lộ ra ý cười.

Bùi Thanh Phong làm tổng giám đốc đương nhiên có mang theo bút máy, nhanh chóng ký tên của mình xong, nói: "Khi về tôi sẽ nói rõ với Tuệ Lâm, đồng thời chuyển giao chức vụ cho em ấy, còn bữa tiệc ba ngày sau…"

Tvp thản nhiên: "Đến lúc đó Tuệ Lâm đại diện nhà họ Bùi đến là được, có tôi ở đó, anh còn sợ ai ăn sống em ấy sao?"

Chương 1556

Chương 1556

“Chẳng phải sợ anh ăn tươi nuốt sống em ấy còn gì?”

Bùi Thanh Phong nhỏ giọng lầu bàu, mặc kệ Trần Gia Bảo có nghe được hay không, đưa bản hợp đồng chuyển nhượng cho Trần Gia Bảo, lại tò mò hỏi: “À, anh thả tôi như này, không lo lắng thả hổ về rừng, sẽ có một ngày tôi quay lại tìm anh báo thù sao?”

Trần Gia Bảo tự tin cười: “Anh thấy bây giờ anh là đối thủ của tôi sao?

“Không phải.” Bùi Thanh Phong thành thật thừa nhận, nói đùa, bảy gia tộc liên hợp đối phó với Trần Gia Bảo, đều bị Trần Gia Bảo đạp dưới chân, huống chi chỉ có một mình nhà họ Bùi, sao có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo được?

“Anh đừng quên, anh sẽ phát triển, mà tôi tự tin bản thân mình sẽ vượt xa được anh, hiện giờ tôi mới đang ở “Bán bước truyền kỳ”, không lâu nữa, tôi sẽ đột phá thành “Cường giả truyền kỳ”, cuối cùng sẽ lấy được danh hiệu trong truyền thuyết kia “Cảnh giới Tiên Thiên”.

“Hiện giờ anh không phải đối thủ của tôi, sau khi tôi trưởng thành xong, anh cũng không thể, anh nói tôi sao phải lo việc thả hổ về rừng?”

“Tôi hiểu, tôi còn lâu mới là đối thủ của anh.” Bùi Thanh Phong hiểu rõ, Trần Gia Bảo thả anh ra bởi vì Trần Gia Bảo có lòng tin vào tu vi võ đạo của mình!

Hiện giờ Trần Gia Bảo có tâm trạng rất tốt, cực kì tốt.

Không những thuyết phục được Bùi Thanh Phong, còn thuận lợi lấy được 51% cổ phần nhà họ Bùi, quan trọng hơn Bùi

Thanh Phong cùng Bùi Linh Tuệ đều cảm ơn anh từ đáy lòng, cảm giác này quá sướng rồi!

Trong vòng này, Trần Gia Bảo là người chiến thắng không thể bàn cãi!

Ngoài ra, Trần Gia Bảo không giết Bùi Thanh Phong do nguyên nhân khác quan trọng hơn, sau khi Hàn Đông Vy và Ngụy Phong kiểm kê xong, thì nhận thấy tổng số gia sản nhà họ Hoàng, nhà họ Hề, cùng nhiều gia tộc khác quá mức hùng hậu, dù Trần Gia Bảo có tài chính hùng hậu nhưng muốn nuốt trọn nó thì cũng có phần viển vông.

Cho nên Trần Gia Bảo dự tính gom hết tài chính, ưu tiên thu mua nhà họ Hoàng, nhà họ Hề, nhà họ Quế là những gia tộc có chất lượng tài sản giá trị, còn những gia tộc khác như nhà họ Bùi thì tranh thủ lấy được số tổ phiếu tối đa nắm lấy quyền chủ động đầu tiên, đến lúc đó Trần Gia Bảo sẽ trở thành vua của tỉnh Ngọc Vân.

Có thể nói, Trần Gia Bảo đã sắp xếp đâu vào đó!

“Tôi muốn hỏi một câu, vào bữa tiệc ba ngày sau, anh định đối phó với bọn nhà họ Hoàng như thế nào? Bọn họ không dễ nói chuyện như tôi đâu.” Đột nhiên Bùi Thanh Phong hơi tò mò, Trần Gia Bảo không giết anh, nói không chừng bọn Hoàng Văn Khánh cũng sẽ không sao.

Trần Gia Bảo đã có chiến lược trong đầu, nhưng vẫn chân thành hỏi: “Không biết anh Bùi Thanh Phong có đề nghị gì không?”

Bùi Thanh Phong hơi suy tư nói: “Tôi nào có ý kiến gì, đơn giản ai đến thì diệt người đó thôi… Ha ha, tôi là kẻ thua cuộc, sao có tư cách bày mưu tính kế cho ngài Trần được?”

Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: “Anh Bùi Thanh Phong khiêm tốn quá, tôi ngưỡng mộ sự thông minh của anh.”

Bùi Thanh Phong tự cười nhạo bản thân: “Mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay của anh, Bùi Thanh Phong không dám rước nhục vào thân, vậy tạm biệt, hy vọng lần sau gặp mặt… À, tốt nhất đừng nên gặp, bởi vì mỗi lần nhìn thấy anh, tôi sẽ nhớ ra mình thảm bại như nào.”

Bùi Thanh Phong nói xong, quay người rời đi, chỉ để lại bóng lưng ảm đạm đìu hiu.

Mưa càng lúc càng lớn, dần dần che khuất bóng dáng của anh, dường như nó muốn báo hiệu thời đại của Bùi Thanh Phong đã kết thúc.

Tâm trạng Trần Gia Bảo rất tốt, quay người đi về hướng ngược lại.

Cơn mưa kéo dài cả ngày, Trần Gia Bảo như bị thời tiết này ảnh hưởng, cảm giác uể oải cả ngày, nên quyết định lái xe tới biệt thự tại ngoại ô Vĩnh Cổ của thành phố, trùng hợp Hàn Đông Vy cũng ở đây, thiên lôi động tới địa hỏa, hai người lăn trên giường quấn quýt nhau cả buổi.

Chương 1557

Chương 1557

Lê Thanh Vân ở bên cạnh nghe thấy âm thanh kịch liệt như thế, thì trong người bừng cháy nên ngọn lửa đen tối khiến cả người cô nóng bừng bừng, cũng kinh ngạc khi thấy Trần Gia Bảo không biết mệt mỏi là gì, khiến cô chờ mong một ngày có thể cùng Trần Gia Bảo đi mướn phòng.

Lê Thanh Vân nghe sát vách chiến hỏa vang trời kịch liệt thanh âm, thể nội phảng phất có một cỗ tà hỏa, thiêu đến nàng toàn thân phát nhiệt đổ mồ hôi, đã kinh ngạc tại Trần Gia Bảo như cái không biết mệt mỏi thiết nhân, lại chờ mong cùng Trần Gia Bảo cùng đi ra mướn phòng một ngày.

Trong lúc bất tri giác, đôi bàn tay của cô lần mò xuống dưới.

Bên sát vách, sau một thời chiến đấu cật lực, chiến hỏa mới dần dần dừng lại.

Gương mặt Hàn Đông Vy ửng đỏ, hai mắt mê ly, hơi thở hổn hển, trán rịn ra một tầng mồ hôi, tất cả biểu hiện cho thấy trận chiến vừa rồi ác liệt tới mức nào.

Cô thỏa mãn nằm trên người Trần Gia Bảo, thoải mái nhắm mắt, nói: “Gia Bảo, có anh ở bên thật tốt.”

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể mềm mại, những nơi bàn tay đi qua, trên làn da trắng nõn xuất hiện sắc hồng nhàn nhạt: “Tôi sẽ dành thời gian tới thăm chị Vy.”

Hàn Đông Vy được ăn trái ngọt nên cười, cô biết Trần Gia Bảo bận rộn nhiều việc, nhưng tâm ý của Trần Gia Bảo khiến cô cảm thấy ngọt ngào: “Trong lòng anh có tôi là được rồi, bởi vì tôi chỉ là tình nhân của anh, mà em Tô Ánh Mai mới là vị hôn thê chính thức của anh.”

Trần Gia Bảo cũng cười, nhớ tới Tô Ánh Mai xinh đẹp vô song, trong ánh mắt hiện lên một chút dịu dàng, dùng sức ôm lấy Hàn Đông Vy, nói: "Mặc kệ Ánh Mai hay chị Vy, tôi đều đối xử như nhau cả, đều là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, không phân chia cao thấp."

"Tôi biết." Hàn Đông Vy nở nụ cười càng tươi, hôn một cái lên miệng Trần Gia Bảo như khen thưởng, nói: "Cho nên tôi mới luôn đi theo anh đó, chứ người theo đuổi tôi xếp hàng dài từ tỉnh Lâm tới Ngọc Vân, sao để thằng nhóc nhà cậu hưởng lợi được?"

"Dù sao chị Vy đã bước chân lên thuyền của tôi, sau này cứ ngoan ngoãn làm trợ lý cho tôi, đời này đừng nghĩ rời đi."

"Ừ, tôi nghe Gia Bảo, cả đời này bên anh."

Nghe những lời yêu thương đầy táo bạo đó khiến trái tim Trần Gia Bảo như thấy có một dòng nước ấm chảy qua, anh nhẹ nhàng hôn lên mặt cô một cái.

Hàn Đông Vy cũng không nói gì, chỉ chìm đóng trong tình yêu của Trần Gia Bảo.

Một lúc sau, Hàn Đông Vy mới mở to mắt, dịu dàng nói: "Vài ngày nữa anh cũng nên quay về thành phố Minh Tế một chút, Cẩm Tú tuy đi xuống tỉnh làm khảo sát nghiệp vụ, nhưng ở thành phố Minh Tế vẫn còn Ánh Mai, còn Liễu Ngọc Anh, bọn họ đã lâu rồi không gặp anh, anh tới đó an ủi nỗi nhớ mong của mấy cô ấy chứ, tiện thể tìm cơ hội ăn sạch bọn họ thì tốt hơn, như vậy chị Vy tôi sẽ trở thành chị em trên danh nghĩa của mấy cô ấy, haha."

Trần Gia Bảo cũng bật cười, bàn tay lại có hành động không thành thật, anh cười xấu xa: "Giờ chỉ muốn ăn chị Vy mà thôi."

Hô hấp Hàn Đông Vy trở nên dồn dập, đè bàn tay đang tác quái của Trần Gia Bảo lại, thở gấp nói: "Đợi tý nữa chị đây cho anh ăn, hôm nay anh đi gặp Bùi Thanh Phong sao rồi?"

Nói xong, Hàn Đông Vy mới nhớ hai người vừa mới gặp mặt, chưa nói tới công việc đã cùng nhau lăn giường thì đỏ bừng cả mặt, chẳng qua chuyện này rất tuyệt vời… Thấy đối phương nói tới chính sự, anh tỉnh táo lại, nói: "Mọi chuyện rất thuận

lợi, Bùi Thanh Phong đã ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, cũng đồng ý tới vùng sâu vùng xa dạy học, nhưng tôi đồng ý với anh ta sẽ giúp đỡ blt kiểm soát ổn định nhà họ Bùi."

Trong ánh mắt Hàn Đông Vy lộ ra vẻ vui sướng, chủ động trao nụ hôn ngọt ngào với anh, kích động nói: "Nhà họ Bùi đã thuộc quyền sở hữu của anh rồi, nhà họ Ngụy cùng nhà họ Bạch đều được anh sai đâu đánh đó, nhà họ Tang cũng bị anh diệt gọn, mười gia tộc lớn tại Vân Ngọc trước kia giờ anh nắm quyền phân nửa, còn một số gia tộc lớn đã phải quỳ rạp xuống dưới chân anh.

Chương 1558

Chương 1558

Chậc, chậc, hiện giờ bảo Trần Gia Bảo xưng bá tại thành phố Vân Ngọc này cũng không ngoa, không tin được anh chỉ tới đây chưa đầy một tháng, chị Vy kiêu ngạo dùm anh đó."

"Đương nhiên, nhìn phong thái anh hùng của Trần Gia Bảo này đi chứ, đương nhiên có thể tóm gọn được tỉnh Ngọc Vân thôi!" Trần Gia Bảo tự đắc, bộ dạng khoa trương.

Hàn Đông Vy nhìn thấy Trần Gia Bảo lộ bản tính trẻ con thì cười "Ha ha" vài tiếng, tiếp tục nói: "Dạ dạ dạ, biết anh giỏi rồi, hiện tại chủ động xuống nước, đã giúp chúng ta tiết kiệm không ít công đoạn, tiếp theo chỉ cần chú ý tới gia tộc lớn như nhà họ Hoàng, nhà họ Hề, nhà họ Quế, nhà họ Cảnh, dùng toàn lực thu mua tài sản của bọn họ, đến lúc đó toàn bộ tỉnh Ngọc Vân có thể sửa thành họ Trần!"

"Không, không chỉ là họ Trần, tương lai tỉnh Ngọc Vân sẽ chính thức trở thành một phần của "Tập đoàn Phi Thanh" ". Trần Gia Bảo kiên định nói.

Tập đoàn Phi Thanh gồm tên của Trần Gia Bảo và Hàn Đông Vy.

Hàn Đông Vy cảm động rung rung nước mắt, mềm nhũn tựa vào ngực Trần Gia Bảo, mị hoặc nói: "Gia Bảo, người ta lại muốn rồi…"

Trần Gia Bảo kích động, trở mình đè cô xuống, đặt cô bên dưới.

Một trận chiến mới lại bắt đầu!

Lê Thanh Vân ở bên cạnh mãi mới bình tĩnh lại được, đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì lại nghe thấy tiếng động bên cạnh truyền tới, sắc mặt thay đổi, che lỗ tai, tức giận nói: "Cả

đêm chỉ biết hưởng thụ sung sướng, có để cho người khác ngủ nữa hay không vậy?"

Trong khoảnh khắc, cơ thể Lê Thanh Vân lại nóng bừng bừng, thậm chí còn hơn vừa rồi, cô đưa tay xuống dưới, lẩm bẩm: "Gia Bảo… Gia Bảo…"

Sự giày vò này kéo dài tới tận nửa đêm, Lê Thanh Vân mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, trên gương mặt xinh đẹp quyến rũ có chút uể oải.

Ngày hôm sau trời quang mây tạnh, Hàn Đông Vy trải qua một đêm thoải mái, khuôn mặt rạng rỡ, khóe mắt đọng lại chút xuân quang, càng quyến rũ mê người.

Trên mặt Lê Thanh Vân thì chỉ có mệt mỏi, thậm chí còn có vành mắt đen thui, nhìn gương mặt động lòng người của Hàn Đông Vy thì hâm mộ nghĩ, quả nhiên con gái khi yêu sẽ trở nên khác biệt.

Nghĩ đến đây, Lê Thanh Vân u ám nhìn sang Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười thầm, tai anh rất thính, đương nhiên biết động tĩnh hôm qua bên Lê Thanh Vân, còn biết Lê Thanh Vân vừa tự mình giải quyết vừa gọi tên mình, không nói cũng biết "Kích thích" tới mức nào.

Trần Gia Bảo giả bộ không biết gì, "Quan tâm" hỏi thăm: "Thanh Vân, sắc mặt cô tệ vậy, qua không ngủ được à?"

Lê Thanh Vân nhớ tới tình cảnh khó xử hôm qua, khuôn mặt thoắng cái đỏ lên, đưa lưng với Hàn Đông Vy, trừng mắt với Trần Gia Bảo, kẻ cầm đầu là anh anh còn không biết?

Hàn Đông Vy không rõ, còn tưởng Lê Thanh Vân không khỏe, kéo tay Lê Thanh Vân, quan tâm nói: "Thanh Vân, qua trời mưa khiến cậu bị cảm à, cậu ở đây nghỉ thêm một ngày nữa nhé."

"Không… không cần, cám ơn chị Vy đã quan tâm em, em ra ngoài hóng gió một chút là khỏe rồi."

Lê Thanh Vân nghĩ bản thân cứ được đối xử như vậy thì ngại chết đi được, vội vàng chạy ra ngoài.

Hàn Đông Vy kỳ lạ nói: "Từ trước tới giờ Thanh Vân luôn trưởng thành bình tĩnh, sao nay lại lạ vậy nhỉ?"

Trần Gia Bảo ẩn ý nói: “Chắc nhớ người yêu?”

“Anh nói linh tinh.” Hàn Đông Vy nhìn anh trợn mắt nói, đi giày cao gót đi ra ngoài, hôm nay cô vẫn phải tiếp tục nghiên cứu kế hoạch thu mua nhà họ Hoàng.

Biệt thự to như thế chỉ còn một mình Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo thoải mái duỗi lưng, nhớ tới tlv thẹn thùng rời đi thì cười nói: “Xem ra phải tìm cơ hội ăn sạch Lê Thanh Vân thôi.”

Chương 1559

Chương 1559

Anh nói xong rồi xoay người đi tới nhà vệ sinh, thoải mái tắm rửa, rồi quay lại phòng ngủ tu luyện.

Mãi tới khi mặt trời tới đỉnh đầu, Trần Gia Bảo mới dừng lại, nhưng anh không đi tìm Hàn Đông Vy, cũng ko gặp liễu thiên phượng, mà lấy xe chạy ra sân bay, vì Lục Bảo Ngọc hôm nay bay tới tỉnh Ngọc Vân.

Nhớ tới người con gái có thiên địa linh khí hiếm thấy này, Trần Gia Bảo nhếch môi, anh biết Lục Bảo Ngọc tới tỉnh Ngọc Vân tuyệt đối không phải tới gặp anh một lần, mà có chuyện cực kì quan trọng.

Trần Gia Bảo lái xe đến sân bay, mặc dù sân bay chật ních người, nhưng Trần Gia Bảo vẫn thấy Lục Bảo Ngọc trong chớp mắt.

Đã lâu không gặp, Lục Bảo Ngọc vẫn mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt yêu thích của mình. Tướng mạo xinh đẹp thanh lệ cùng khí chất thoát tục, nổi bật giữa đám đông như ánh trăng phía chân trời. Cô ta thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người ở sân bay, mọi người xung quanh đều đang bàn tán sôi nổi về cô ta.

“Đm, mày thấy người phụ nữ áo vàng xinh đẹp kia chưa? Đây là lần đầu tiên trong đời, tao nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp như vậy. Chậc chậc, nếu có thể nắm tay cô ấy cùng ăn một bữa cơm, cho dù tao có giảm thọ mười năm, tao cũng chịu.”

“Nhìn tiền đồ của mày kìa, tao thấy nữ ngôi sao Đường Thiên mà chúng ta gặp hai ngày trước ở tỉnh Ngọc Vân, cũng không thua kém gì với người đẹp này.”

“Mặc dù Đường Thiên có vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng khí chất rốt cuộc vẫn kém hơn một chút. Mày xem người đẹp ở trước

mặt, cho dù chỉ đơn giản đứng yên một chỗ, toàn thân vẫn phủ một khí chất xuất thần, giống như Cửu Thiên tiên tử không chút bụi trần, làm cho mọi người cảm thấy xấu hổ trong nháy mắt. Còn Đường Thiên chỉ có thể xem là vẻ đẹp xuất sắc ở nhân gian mà thôi, thế nên kém hơn rất nhiều."

Ánh mắt mọi người xung quanh phát sáng, liên tục gật đầu nói phải.

Trần Gia Bảo nghe cuộc trò chuyện của những người xung quanh, không khỏi bật cười. Lục Bảo Ngọc đã tu hành từ nhỏ, không chỉ lấy đàn làm vũ khí, mà còn đạt được thành tích xuất sắc trong nghệ thuật đàn.

Sau một thời gian dài hun đúc, mới có thể hình thành khí chất thoát tục như vậy. Đường Thiên đương nhiên không thể so sánh được.

Anh cố ý thu lại hơi thở của mình, khéo léo tránh né ánh mắt của Lục Bảo Ngọc, lặng lẽ đi tới sau lưng cô ta.

Mọi người xung quanh vô cùng bất ngờ, lẽ nào có người muốn tiến đến bắt chuyện.

"Nhìn kìa, nhìn kìa, lại có người muốn đến đó. Lẽ nào cậu ta muốn đến bắt chuyện sao? Bọn mày đoán xem cậu ta có thể nói được mấy câu."

"Haha, nếu tao tính không lầm thì chưa đến năm phút đã có không dưới mười người đến bắt chuyện, nhưng không hề ngoại lệ, người đẹp tiên nữ chỉ liếc qua một cái, tất cả đều ngoan ngoãn rút lui. Thằng nhóc này ấy à, tao đoán chỉ cần một cái liếc mắt, cậu ta cũng xấu hổ bỏ trốn thôi."

"Không, không, không, mày nhìn đôi mắt của cậu ta rất kiên định, bước chân vững chãi, chắc chắn vô cùng tự tin. Tao đoán cậu ta có thể nói được ít nhất ba câu trước khi rút lui. Không, thậm chí có thể xin được WeChat cũng không chừng."

Người vừa nói ra lời này lập tức nhận được ánh mắt nhìn thằng ngu của mọi người xung quanh.

Trần Gia Bảo lặng lẽ đi đến sau lưng Lục Bảo Ngọc, cảm thấy dáng người của Lục Bảo Ngọc ngày càng yểu điệu lả lướt, thậm chí có thể nhìn thấy cả làn da trắng như tuyết sau cổ cô

ta. Đồng thời, một mùi hoa lan thơm ngát bay đến ngay trước mũi Trần Gia Bảo.

Lục Bảo Ngọc nhìn trái nhìn phải, tìm bóng dáng của Trần Gia Bảo. Đúng ra mà nói, đáng lẽ Trần Gia Bảo phải đến rồi chứ.

Dù thế nào đi chăng nữa, nghĩ đến việc sắp được gặp Trần Gia Bảo, cô ta cảm thấy rất phấn khích.

Chương 1560

Chương 1560

Đột nhiên, Lục Bảo Ngoc cảm thấy eo mình bị siết chặt, bị hai cánh tay ôm lại, đồng thời bị kéo vào trong vòng tay của người đàn ông, khiến sắc mặt cô ta thay đổi rõ ràng.

Chuyện này nằm ngoài dự đoán của mọi người xung quanh, họ đồng loạt cảm thán, lộ ra vẻ mặt không thể tin được. Mẹ kiếp, thằng nhóc này to gan quá rồi.

Lục Bảo Ngọc bất ngờ bị ôm từ phía sau, nên cảm thấy rất sốc. Có thể lặng lẽ đi đến sau lưng mình, tu vi của người này chắc chắn không phải chuyện đùa. Nhưng cho dù đối phương là ai, dám lợi dụng cô ta thế này, đã chạm đến điểm mấu chốt của cô ta rồi.

Cô ta chuẩn bị thi triển nội lực, đánh bay người phía sau ra bã, nhưng ngay sau đó không biết phát hiện ra điều gì, trong mắt cô ta bỗng lóe lên một tia kinh ngạc, sát khí toàn thân lập tức biến mất, nhẹ nhàng ngả người ra sau, cười trách: “Gia Bảo, em biết là anh.”

Trần Gia Bảo trong lòng kinh ngạc, hôn nhẹ lên mái tóc đen của cô, tò mò nói: “Anh đã cố gắng che giấu thân hình của mình rồi, sao em biết đó là ta anh?”

Lục Bảo Ngọc ngẩng đầu liếc Trần Gia Bảo một cái, đắc ý nói: “Bởi vì mùi hương trên người anh không thể đánh lừa được em.”

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, buông Lục Bảo Ngọc ra, nắm lấy tay cô ta rồi bước ra bên ngoài sân bay, nói: “Chưa ăn cơm đúng không? Đi thôi, anh đưa em đi ăn.”

“Em muốn đi nhà hàng tình nhân.” Lục Bảo Ngọc hiếm khi làm nũng.

“Được.”

“Ngoài ra em còn muốn bao hết cả nhà hàng, không muốn ai quấy rầy chúng ta.”

“Được.”

“Còn nữa còn nữa, sau này không được đùa như thế nữa. Vừa rồi em suýt nữa bị anh hù chết, em còn tưởng rằng có người đánh lén em.”

“Được.”

Trần Gia Bảo biết Lục Bảo Ngọc không phải người nói nhiều. Bây giờ có thể nói nhiều như vậy, hoàn toàn là do trong lòng đang vô cùng vui vẻ.

Hai người tay nắm tay, cùng nhau ra khỏi sân bay, chẳng khác gì kim đồng ngọc nữ.

Mọi người ở đó đều nhìn đến sững sờ. Sự táo bạo của Trần Phi Ngư khiến bọn họ kinh ngạc, nhưng cũng khiến tâm trí họ lung lay. Họ nghĩ rằng tiên nữ chắc chắn sẽ đẩy Trần Gia Bảo ra, bọn họ sẽ xông lên đánh Trần Gia Bảo một trận, ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân. Mặc dù có thể không ôm được người đẹp, nhưng ít nhất có thể lộ diện trước mặt tiên nữ cũng là một chuyện đáng để vui mừng.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại phát triển ngoài dự đoán của bọn họ. Tiên nữ không những không đẩy Trần Gia Bảo ra, mà còn chủ động ôm vào lòng, thân mật rời đi cùng nhau. Thì ra tiên nữ đã rơi xuống phàm trần và bị một con heo ôm lấy.

Nhiều người lập tức dậm tay dậm chân, trong lòng vừa ghen tị vừa hâm mộ. Mặc dù bọn họ biết rằng, tiên nữ dù không có bạn trai thì cũng không liên quan gì đến mình, nhưng nhìn một đóa hoa xinh đẹp bị người khác hái mất, chỉ cần là đàn ông, e rằng đều có cảm giác khó chịu.

Sau khi Trần Gia Bảo và Lục Bảo Ngọc đến bãi đậu xe, họ lái xe đến một nhà hàng cao cấp dành cho cặp đôi ở trung tâm thành phố. Như Lục Bảo Ngọc mong muốn, Trần Gia Bảo đã vung tay, bao hết toàn bộ nhà hàng.

Quản lý nhà hàng đã bị sốc trước sự “hào phóng” của Trần Gia Bảo, lập tức ra lệnh cho nhân viên phục vụ phải phục vụ cho

hai vị khách này tốt nhất.

Lục Bảo Ngọc ngồi ở chính giữa nhà hàng, nhìn quang cảnh xung quanh, mỉm cười hài lòng: “Không khí của nhà hàng này cũng được. Tuy không bằng nhà hàng Hoa Hồng của nhà họ Lục em nhưng cũng khá ổn.”

Chương 1561

Chương 1561

Nhà hàng tình nhân này thực sự không tệ. Ánh sáng mập mờ le lói, giai điệu chậm rãi du dương. Quang cảnh không bị ai làm phiền cùng với phong cách trang trí tao nhã, cộng thêm Trần Gia Bảo ngồi đối diện, khiến Lục Bảo Ngọc khá vui vẻ.

Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi bầu không khí trong nhà hàng tình nhân hay không, gò má tinh tế của Lục Bảo Ngọc ửng hồng, đôi mắt dịu dàng giống như có thể chảy ra nước.

Trần Gia Bảo rót rượu vang cho mình và Lục Bảo Ngọc, cười nói: "Nhà hàng Hoa Hồng của em thuộc tuyến cao cấp, luôn đón tiếp những nhân vật lớn trong giới chính trị và kinh doanh. Không những tiền vào như nước, mà còn thu được những thông tin quan trọng.

Nhà hàng tình nhân này đương nhiên thấp hơn một bậc, không so được với nhà Hoa Hồng cũng là điều hợp lý.

Đương nhiên, quan trọng hơn là nhà hàng Hoa Hồng có Bảo Ngọc trấn thủ. Em đã là tiên nữ Cửu Thiên hạ phàm, chưa nói đến phong cách trang trí cao cấp và trang nhã của nhà hàng Hoa Hồng. Cho dù nhà hàng Hoa Hồng chỉ là một ngôi nhà tre dựng bằng tre xanh, nó vẫn là nơi tốt nhất trên thế giới."

Lục Bảo Ngọc cười "Xùy" ra tiếng, đôi mắt càng thêm dịu dàng, nói: " Anh có thể nói được như vậy, Bảo Ngọc rất vui."

"Em vui, anh cũng vui." Trần Gia Bảo tiếp tục tấn công bằng những lời yêu thương.

Thực tế đã chứng minh, không có người phụ nữ nào có thể chống lại lời đường mật, cho dù đó là người đã có tiếng tăm từ lâu như Lục Bảo Ngọc, cũng không hề ngoại lệ.

Bất giác, Lục Bảo Ngọc không thể phân biệt được đông tây nam bắc, chỉ biết mình càng ngày càng gần Trần Gia Bảo. Thậm chí hơi thở như lan cũng phả vào mặt Trần Gia Bảo.

Cuối cùng thì hai bọn họ dính chặt vào nhau, bắt đầu hôn nhau nồng nhiệt.

Nụ hôn này giống như sông cạn đá mòn, trời đất mù mịt như muốn dồn hết tâm tư tư bấy lâu này vào trong nụ hôn nồng nàn này.

Những người phục vụ trong nhà hàng cũng rất biết điều, đồng loạt lùi lại để không làm phiền hai người.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, trước khi cả hai không thể thở nổi mới tách ra.

Hai má Lục Bảo Ngọc đỏ bừng, xấu hổ quay về chỗ ngồi. Lấy từ trong túi xách ra chiếc gương nhỏ, phát hiện đôi môi hồng của mình có chút sưng đỏ, trên chiếc cổ trắng nõn cũng có vài dấu hôn, thì không khỏi hờn dỗi liếc nhìn Trần Gia Bảo, phàn nàn về sự bá đạo của Trần Gia Bảo nói: "Nhìn chuyện tốt anh làm này, lát nữa Bảo Ngọc gặp người khác thế nào."

"Đây mới gọi là tình cảm thắm thiết, chúng ta đi cùng nhau, sợ rằng mọi người sẽ ghen tị với anh mất." Trần Gia Bảo nhìn dấu hôn mình để lại, trong lòng cực kỳ đắc ý. Có thể sở hữu người đẹp tuyệt sắc như Lục Bảo Ngọc, chỉ cần là đàn ông đều sẽ có cảm giác kiêu ngạo.

Sau đó, Trần Gia Bảo kêu nhân viên phục vụ đến để gọi món.

Sau khi các món ăn được dọn lên, Trần Gia Bảo vừa ăn vừa hỏi: "Phải rồi, chỗ tỉnh thành xảy ra chuyện gì vậy? Anh rời tỉnh thành cũng lâu rồi không có ai tác quái sao?"

"Không có." Lục Bảo Ngư cười : "Tỉnh thành sau khi được anh trấn áp, cùng với sự trấn giữ của một vài gia tộc lớn của chúng em, ai còn dám ra làm chim đầu đàn. Em biết rồi, anh muốn hỏi về tình trạng của mấy cô hồng nhan tri kỷ kia đúng không?"

"Nếu em muốn nói, thì anh xin rửa tai nghe." Trần Gia Bảo không phủ nhận.

Lục Bảo Ngọc trừng mắt nhìn Trần Phi Ngọc nói: “Hai chị em Tần Ly Nguyệt và Tần Thi Vân vẫn đang học ở Đại học quốc gia Hà Nội. Nhà họ Tần đã phái vệ sĩ bảo vệ, cộng thêm thực lực của hai người bọn họ, chỉ cần không chọc đến gia tộc Nam Ninh, không ai có thể bắt nạt bọn họ.

Chương 1562

Chương 1562

Kiều Phượng Hoa đã trở thành chủ tịch của tập đoàn Kiều Thị. Hiện nay đang cùng nhà họ Tạ phát triển các sản phẩm chức năng Cố Tinh Hoàn và Tiểu Toàn Dương Đan, rất được ưa chuộng trên thị trường.

Chậc chậc, làm ăn cũng phát đạt thật, ngay cả em cũng phải ghen tỵ. Em nghe nói để giúp Kiều Phượng Hoa thuận lợi lên làm chủ tịch tập đoàn Kiều Thị, anh đã đặt cược với nhóm cổ đông đó, nói rằng muốn tăng giá trị thị trường của tập đoàn Kiều Thị lên gấp đôi trong vòng một năm. Em nghĩ vấn đề đó không lớn, thậm chí còn có hy vọng tăng lên gấp ba.

Về phần người đẹp sát thủ Hương Giang của anh, cô ấy cảm thấy mình chưa đủ sức, nên đang luyện tập rất chăm chỉ.

À đúng rồi, còn có Tạ Cẩm Tú ở thành phố Hòa Bình. Cô ấy gần đây đã đến tỉnh thành để mở rộng thị trường cho nhà họ Tạ. Với sự quan tâm đặc biệt của của các gia tộc lớn bọn em, công việc kinh doanh đã đi đúng hướng, việc tiếp theo anh cứ yên tâm đi.”

Trần Gia Bảo gật đầu, đột nhiên hỏi,” Còn em thì sao, gần đây em thế nào?”

Lục Bảo Ngọc tiếp tục im lặng, đột nhiên cắn nhẹ đôi môi đỏ hồng, dường như có chút nản lòng nói: “Gần đây em quả thật đã gặp chuyện khó khăn.”

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má Lục Bảo Ngọc, dịu dàng nói: “Có chuyện gì, anh sẽ thay em gánh vác. Đây là trách nhiệm của một người đàn ông.”

Lục Bảo Ngọc không khỏi ngẩn ra một lúc.

Nói thật lòng, với thế lực của gia tộc cùng sự thông minh tài trí của Lục Bảo Ngọc, Trần Gia Bảo thật khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến cho cô cảm thấy phiền toái như thế này.

“Xét cho cùng thì chuyện này quả thật có liên quan đến anh, hơn nữa đáng lẽ ra cũng phải do anh giải quyết.”

Lục Bảo Ngọc cười nói rồi nắm lấy tay Trần Gia Bảo đưa lên chạm vào khuôn mặt nhẵn bóng, mềm mại của cô.

“Chuyện gì?” Trần Gia Bảo có chút kinh ngạc, ngay sau đó trong đầu anh chợt lóe lên, có thể đoán đại khái được tình hình, anh nói: “Không lẽ là chuyện nhà họ Tả ở tỉnh Trung Thiên?”

Lục Bảo Ngọc gật đầu, vui vẻ nói: “Đúng vậy, chính là chuyện liên quan đến nhà bọn họ, hai chúng ta đúng là tâm linh tương thông nha.”

“Nhà họ Tả đến gây chuyện với em sao?” Trần Gia Bảo trong lòng đã rõ.

Lúc đầu tại nhà thủy tạ Hoa Hồng ở thành phố, cậu chủ nhà họ Tả, Tả Chí Kiên đã cùng với tông sư cường giả Tả Thành n đến Diệu Thiên để cầu hôn Lục Bảo Ngọc, vừa đúng lục bị Trần Gia Bảo bắt gặp. Cô không những từ chối lời cầu hôn của Tả Chí Kiên mà còn nói rõ cho anh ta biết người mình thích là Trần Gia Bảo.

Cơn tức giận và ghen tức của Tả Chí Kiên nổi lên, anh ta không những khinh thường khiêu khích mà còn thách thức sống chết với Trần Gia Bảo, kết quả bị Trần Gia bảo một tay giết chết. Tông sư cường giả Tả Thành n đi cùng cũng chung kết cục với Tả Chí Kiên, thậm chí ngay cả bảo đao gia truyền nhà họ Từ, đao Quyết Thần Dương cũng bị anh coi như một chiến lợi phẩm tặng cho Châu Nguyệt Tâm.

Có thể nói, mối quan hệ giữa nhà ở tỉnh Trung Nguyệt và Trần Gia Bảo đã trở thành kẻ thù không đội trời chung, nhưng toàn bộ sự việc này đều là do Lục Bảo Ngọc mà ra, cùng với mối quan hệ yêu đương giữa cô và Trần Gia Bảo, đương nhiên nhà họ Tả cũng theo đó mà nảy sinh ghét bỏ với Lục Bảo Ngọc.

Lục Bảo Ngọc than thở nói: “Mới đầu, nhà họ Tả nhìn thấy những người canh gác trước cửa nhà em, bọn họ vẫn còn kiềm chế lại, chỉ là luôn thúc ép nhà họ Lục bọn em giao anh ra báo thù cho Tả Chí Kiên. Hừ! Không nhìn xem Lục Bảo Ngọc này đây là ai, sao có thể ngốc đến nỗi giao người đàn ông của mình cho họ? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Trần Gia Bảo nghe thấy vậy không khỏi bật cười: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, có lẽ bọn họ không nhẫn nại thêm được nữa liền không ngừng cho người đến nhà họ Lục bọn em gây chuyện, trong số đó có cả một vài tên sát thủ nữa, nếu không phải thân thủ em tốt, không biết chừng đã bị mấy người đấy âm thầm giết chết rồi, em không sợ trộm chỉ sợ kẻ trộm rình rập, lúc nào cũng trong tình trạng lo lắng bất an.”

Chương 1563

Chương 1563

Khi nghe thấy nhà họ Tả cho sát thủ đến gây rắc rối cho gia đình Lục Bảo Ngọc, trong lòng Trần Gia Bảo liền bừng bừng sát khí nhưng vẫn dùng giọng nói ấm áp đáp lại: "Nhà họ Tả nói gì?"

Lục Bảo Ngọc tiếp tục nói: "Bọn họ đưa tối hậu thư cho gia đình em, hạn đến cuối tháng này phải giao anh ra cho nhà họ Tả bọn họ xử lý, nếu không sẽ mời sát thủ của băng đảng Thiên Lãng đến ám sát. Đến lúc đó, mục tiêu không chỉ còn là anh và nhà họ Lục bọn em mà còn Kiều Phượng Hoa, Tạ Cẩm Tú, chị em nhà họ Tần…Tất cả những người có liên quan mật thiết đến anh. Hơn nữa ngoài băng đảng Thiên Lãng ra, thực lực nhà họ Tả cũng vô cùng mạnh, nếu họ thực sự hạ quyết tâm xuống tay đến đây làm làm loạn thì nhà họ Lục cũng không biết phải đối phó với bọn họ thế nào. Em cảm thấy sự việc này liên quan đến mạng sống của rất nhiều người, nên chỉ đành phải đến tỉnh Phú Thọ nói hết mọi chuyện cho anh biết."

Vẻ mặt Trần Gia Bảo vốn dĩ rất bình thường, nhưng khi nghe Lục Bảo Ngọc nhắc đến nhà họ Tả định nhằm vào Kiều Phượng Hoa, Tạ Cẩm Tú và những người phụ nữ khác trong lòng anh rốt cuộc cũng không kìm chế được nữa, một luồng kiếm khí mạnh mẽ cuồn cuộn ngút trời phát ra, bao trùm toàn bộ nhà hàng Tình Nhân.

Long chi nghịch lân, dám động vào những người phụ nữ bên cạnh Trần Gia Bảo, vậy thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để đón nhận cơn thịnh nộ của anh!

Nhân viên nhà hàng chỉ cảm thấy không hiểu sao từ tận sâu trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi, hai chân mềm nhũn, ồ ạt ngã xuống đất vì hoảng sợ, trán đẫm mồ hôi.

Luồng sát khí này ập đến đột ngột mà cũng rất nhanh liền trôi đi.

Trần Gia Bảo ổn định lại tâm trạng của mình, vốn dĩ xuất hiện sát khí cực mạnh nhưng trong nháy mắt liền tan biến trong không trung.

Những người phục vụ bỗng cảm thấy nỗi sợ hãi trong lòng biến mất, liền miễn cưỡng đứng dậy, nhưng vẫn có phần hết hồn hết vía, nhao nhao lên suy đoán cảm giác đáng sợ khi nãy rốt cuộc là vì sao, lẽ nào lại đúng lúc có một cái UFO từ trên trời đi qua đây, phóng ra một loại vũ khí tiên tiến nào đấy của người ngoài hành tinh làm cho con người ta hoảng sợ?

Bọn họ nào có biết, tác giả của mọi chuyện chính là người đang ngồi yên ổn trong nhà hàng Trần Gia Bảo!

Anh điều nè nén nội tâm trong lòng lại, trầm giọng nói: "Từ giờ đến cuối tháng vẫn còn mấy ngày, sau khi sắp xếp xong mọi chuyện ở Phú Thọ,anh sẽ đích thân đi đến nhà họ Tả ở Trung Thiên một chuyến, giải quyết dứt điểm rắc rối này."

Terai Chika còn chưa bắt được, ngọc tỷ truyền quốc còn chưa giành lại được, giờ lại phải giải quyết vụ việc nhà họ Tả nữa, đúng là việc này chưa yên, việc khác đã tới,chỉ là với tính cách của Trần Gia Bảo mà nói,việc tuy nhiều nhưng chỉ cần giải quyết từng việc từng việc một là được.

Lục bảo Ngọc lo lắng nói: "Người ở Trung Thiên vô cùng cường tráng khỏe mạnh, võ thuật phát triển, không nhắc đến kinh tế, chỉ cần nói đến võ thuật thôi, bất lận là Hà Tĩnh hay Phú Thọ đều không thể nào so sánh được, nếu anh đến đó chẳng phải tự chui đầu vào rọ sao?"

"Yên tâm đi, tự chui đầu vào rọ không phải phong cách làm việc của anh, nếu anh đã dám đến Phú Thọ thì đương nhiên sẽ có chuẩn bị của mình." Trần Gia Bảo tự tin cười.

Giống như phảng phất được sự tự tin của Trần Gia Bảo truyền sang, Lục Bảo Ngọc miệng cũng nhếch lên ý cười nói: "Vậy thì tốt, đến lúc đó em đi cùng anh đến Trung Thiên."

Sau khi suy nghĩ, Trần Gia Bảo lắc đầu: "Không được, Trung Thiên thực sự rất nguy hiểm, nếu em đi với anh, lỡ gặp phải

nguy hiểm anh sẽ bị phân tâm, anh đi một mình được rồi, dù sao tiêu diệt nhà họ Tả cũng không mất nhiều thời gian đâu.”

Lục Bảo Ngọc sửng sốt, cái gì mà đạp đổ nhà họ Tả không tốn nhiều thời gian? Này, đó chính là gia tộc võ đạo số một ở Phú Thọ đấy, nói giống như họ là gia tộc vô danh vậy!

Chương 1564

Chương 1564

Cô có cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn choáng váng, nên đã nhấc ly rượi vang lên nhấp một hụm đè nén kinh ngạc xuống, không dễ gì tâm trạng mới ổn định một chút, lắc đầu cười khổ: "Không hổ là Trần Gia Bảo vang danh khắp chốn, quả nhiên là khí phách hơn người. Sự việc nhà họ Tả khiến em đau đầu không nguôi, trong mắt anh nếu có thể dễ dàng giải quyết như vậy, nếu như không biết anh là người nói được làm được thì em đã nghi ngờ rằng anh chỉ đang an ủi em mà thôi. Tốt rồi, không nhắc đến việc đó nữa, nói về trải nghiệm của anh ở Phú Thọ đi, tuy rằng trong điện thoại đã nói qua một chút rồi, nhưng suy cho vẫn chưa rõ ràng."

"Được, ở đây vừa vặn có rượu để tâm sự, hy vọng có thể làm cho cô Bảo Ngọc đây cười vui vẻ."

Trần Gia Bảo nâng ly ra hiệu, uống một ngụm rượu vang, nhặt những việc quan trọng đã trải qua ở Phú Thọ kể một lần cho Lục Bảo Ngọc nghe.

Cô càng nghe càng thấy khiếp sợ, đợi đến khi Trần Gia Bảo kể xong, cả người cô đều run lên, nói: "Gia Bảo, những chuyện anh làm ở Hà Tĩnh đủ khiến người ta kinh ngạc rồi, không ngờ những trải nghiệm của anh ở Phú Thọ càng khiến người khác chấn động hơn.

"Một vị truyền kỳ, mười vị tông sư đều chết ở trong rừng trúc, trải qua trận chiến ở núi Văn Hồ, coi như đã đặt ra địa vị bá chú của anh ở Phú Thọ".

Lục Bảo Ngọc cười: "Ai cũng vĩnh viễn không thể nào chống lại được anh, Lục Bảo Ngọc em đây cảm thấy cực kỳ tự hào vì anh, cạn ly!"

Trần Gia Bảo cũng nâng ly uống cạn, đang lúc chuẩn bị rót rượu, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, hơn nữa còn là số của một người lạ.

Người có thể biết được số của Trần Gia Bảo không nhiều, mà mỗi người đều có một mối quan hệ mật thiết với anh, vậy nên sau khi nhìn thấy dãy số lạ kia, anh có chút kinh ngạc.

Nhận điện thoại, nghe được một tiếng nói truyền đến mang theo tia nịnh hót lấy lòng, sau giây phút kinh ngạc lúc đầu, Miệng Trần Gia Bảo liền nhếch lên ý cười.

Nhìn vào mắt của Lục Bảo Ngọc, Trần Gia Bảo có chút trầm ngâm, nói ra địa chỉ nhà hàng với người trong điện thoại. Sau khi ngắt điện thoại , Lục Bảo Ngọc liền hỏi anh: “Gia Bảo, là điện thoại của ai gọi tới vậy?”

Trần Gia Bảo lắc đầu đáp: “Một người có chút thông minh.”

Không lâu sau, cánh cửa của nhà hàng Tình Nhân bị đẩy ra, một người đàn ông mặc vest, ngoại hình điển trai bước vào, nhìn xung quanh nhà hàng, thấy Trần Gia Bảo liền vui mừng, bước nhanh về phía anh, mang theo một chút kích động, thấp thỏm, khẩn trương, khom người nói: “ Chào anh Trần.”

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn anh ta một cái rồi cười giễn nói: “Cậu Hề sao lại có hứng thú muốn gặp tôi vậy?”

Đúng vậy, người gọi điện thoại cho Trần Gia Bảo, sau đó đến nhà hàng Tình Nhân chính là cậu hai nhà họ Hề, Hề Như Kiên.

Hề Như Kiên không dám ngẩng đầu lên, cung kính nói: “Tôi muốn nhờ anh một chuyện, hy vọng anh có thể giúp tôi trở thành người đứng đầu nhà họ Hề.”

Trong lòng Hề Như Kiên hiểu rõ, chỉ cần có được sự giúp đỡ của Trần Gia Bảo, có được vị trí chủ nhà họ Hề dễ như trở bàn tay, vì thế Hề Như Kiên mới tìm đến Ngụy Phong Lăng, nịnh nọt anh ta để có được số của Trần Gia Bảo, nên mới có một màn như bây giờ.

Lục Bảo Ngọc biết Hề Như Kiên là một người có dã tâm, cô thoáng đánh giá từ đầu đến chân anh ta một cái rồi thu hồi lại ánh mắt, an nhàn hưởng thụ những món ăn trước mặt mình. Cô cũng đoán được thân phận của Hề Như Kiên, đường đường

là cậu hai của nhà họ Hề, một trong mười gia tộc lớn nhất ở thời điểm hiện tại!

“Không ngờ cậu hai nhà họ Hề hào quang rực rỡ lúc đầu, lại cúi đầu hạ giọng trước mặt Trần Gia Bảo, xem ra khoảng thời gian này, Gia Bảo thực sự sẽ làm cho Phú Thọ hỗn loạn một trận long trời lở đất.”

Lục Bảo Ngọc nghĩ đến đây, khóe miệng liền nhếch lên cười, cực kỳ tao nhã!

TRần Gia Bảo trêu đùa nói: “Tôi nhớ tôi và cậu từng xảy ra mâu thuẫn, sao cậu lại cho rằng, tôi sẽ giúp đỡ cậu trở thành người đứng đầu nhà họ Hề? Với lại nói đi cũng phải nói lại, nhà họ Hề bây giờ đang trong cơn phong ba bão táp, có thể bị lật đổ bất cứ lúc nào, cậu trở thành chủ nhà họ Hề thì còn có ý nghĩa gì nữa?”

Chương 1565

Chương 1565

Dù giọng điệu của Trần Gia Bảo hết sức ôn hòa, nhưng khí thế của anh vẫn khiến cho nội tâm Hề Như Kiên vô cùng khẩn trương, trán đẫm mồ hôi nói: "Đúng như anh Trần nói, hiện tại nhà họ Hề quả thật có thể bị lật đổ bất kỳ lúc nào, nhưng bởi vì có một vũ khí lợi hại là anh Trần đây, có thể áp chế tất cả những gia tộc lớn ở Phú Thọ, nếu như có anh ở đây, nhà họ Hề đương nhiên có thể giữ được gia sản khổng lồ như trước đây, lợi nhuận mỗi năm lên đến hàng nghìn tỷ đồng.

Cho nên nhà họ Hề có diệt vong hay không, không phải là do những thứ khác chi phối mà tất cả đều do anh Trần quyết định, nói cách khác chỉ cần anh Trần muốn chúng tôi tồn tại, nhà họ Hề đương nhiên có thể phát triển phồn thịnh.

Nếu như…Nếu như anh Trần có thể giúp tôi trở thành người đứng đầu nhà họ Hề, tôi sẽ thành tâm thành ý bán mạng làm việc cho anh, hơn nữa sẽ giao cho anh 30% cổ phần, khiến cho anh Trần trở thành cổ đông lớn thứ hai của nhà họ Hề, mỗi năm sẽ được hưởng ít nhất là mấy trăm tỷ tiền hoa hồng."

Từ trong giọng nói của Hề Như Kiên, có thể nhìn thấy được sự lo lắng thấp thỏm của anh ta, nhưng anh ta nói thứ tự bố cục đều rất rõ ràng, đâu ra nấy, hơn nữa anh ta càng ngày càng tiến bộ. Và chắc chắn rằng đây là những lời nói mà anh ta đã ấp ủ trong lòng rất nhiều lần, nên mới có thể đứng trước mặt Trần Gia Bảo nói một cách lưu loát trôi chảy đến thế.

Trần Gia Bảo cũng không ngó ngàng đến anh ta, cầm ly rượu trong tay nhấp một ngụm và nói: "Rõ ràng cậu biết việc sống chết của nhà họ Hề, đều nằm trong tay tôi, thuộc về quyền quyết định của tôi, vậy tại sao cậu lại cho rằng tôi sẽ không thẳng thừng tiêu diệt nhà họ Hề các người? Cậu biết đấy, chuyện này đối với tôi mà nói không phải là chuyện khó khăn

gì, chỉ cần tôi thích, vận mệnh của nhà họ Hề các người khó mà thoát khỏi tay tôi được, cậu nói đi, tôi sẽ cho cậu một cơ hội để thuyết phục tôi, thuyết phục tôi hãy buông tha cho nhà họ Hề, và giúp đỡ cậu trở thành gia chủ của nhà họ Hề."

Thật sự là một trò hay!

Vẻ mặt Hề Như Kiên vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: "Ngài Trần đây là kẻ tài năng hơn người, bất khả chiến bại, ai nấy cũng đều ngưỡng mộ anh, hiển nhiên sự suy tàn của nhà họ Hề nằm trong tay anh, thế nhưng sau khi nhà họ Hề suy tàn thì sao chứ, ngoài việc anh có thể trút giận ra thì cũng sẽ không có tác dụng gì cả, chính vì thế đối với anh sẽ không có lợi ích gì."

"Hãy vứt bỏ những lời nịnh bợ, tâng bốc giả dối của cậu đi, mặc dù tôi tin rằng mình thực sự có năng lực, thế nhưng tám chữ 'tài năng hơn người, bất khả chiến bại' kia đối với tôi mà nói còn xa vời lắm, tôi không dám nhận đâu, thôi được rồi, cậu cứ tiếp tục nói đi." Trần Gia Bảo gõ nhẹ lên bàn, ra vẻ tràn đầy hứng thú.

Vẻ mặt Hề Như Kiên lại càng phấn khởi, vội vàng nói: "Ngược lại, Nếu như ngài Trần đây, tha cho nhà họ Hề một con đường sống và giúp đỡ tôi trở thành gia chủ của nhà họ Hề, với đầu óc kinh doanh của tôi, cùng với khối tài sản khổng lồ của nhà họ Hề cùng với con đường kinh doanh, mỗi năm tuyệt đối sẽ đem lại một số tiền lợi nhuận khổng lồ. Và phần lợi nhuận này, nhà họ Hề chúng tôi sẽ kính biếu ngài Trần đây một phần, như thế mới thật sự phù hợp với lợi ích của anh."

Nói xong, anh ta nhướng mắt, lén lút nhìn về phía Trần Gia Bảo, thế nhưng chỉ có thể nhìn thấy Trần gia bảo đang nhâm nhi uống rượu, đối với lời nói của anh ta cũng không hề có một chút phản ứng nào, trong lòng anh ta hoảng sợ trong chốc lát, lẽ nào những lời nói này không đủ để thuyết phục ngài Trần đây sao?

Anh ta hít một hơi thật sâu, sau đó tiếp tục nói: "Ngoài ra, sau khi tôi nương nhờ anh, thì tôi chính là con chó của ngài Trần đây, anh bảo tôi đi hướng đông, tôi tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, anh bảo tôi gặm cục xương, tôi cũng sẽ gặm, anh bảo tôi làm gì, tôi sẽ làm cái nấy, cho đến khi toàn bộ nhà họ Hề chính là vũ khí của anh, có những chuyện anh không muốn

làm hay không tiện đích thân ra tay, thì có thể giao phó cho nhà họ Hề, nhà họ Hề chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng.”

Lục Bảo Ngọc không nhịn được liếc mắt nhìn Hề Như Kiên, một người có thể tự mình tình nguyện làm con chó, điều này cần có rất nhiều sự nhẫn nhịn và dũng cảm cực kì, hơn nữa Hề Như Kiên trước giờ vẫn luôn là cậu hai tự cao tự đại của nhà họ Hề!

Anh ta không thể xem thường, nhưng lại càng không thể hoàn toàn tin tưởng được!

Lục Bảo Ngọc ngay lập tức để ý đến hắn ta.

Chương 1566

Chương 1566

Hề Như Kiên lại lén lút nhìn Trần Gia Bảo, thấy Trần Gia Bảo vẫn không có phản ứng gì, anh ta liền nhíu mày,nghiến chặt răng nói: "Tôi tin rằng, tiêu diệt mười gia tộc lớn không phải chính là mục đích của ngài Trần, mục tiêu của anh chính là muốn nắm chắc toàn bộ tài sản của tỉnh Phú Thọ. Bởi vì…bởi vì tôi biết, những ngày nay mặc dù anh không có bất cứ động tĩnh nào, thế nhưng anh vẫn luôn âm thầm thu mua tài sản của các gia tộc như: nhà họ Quế, nhà họ Cao… tôi nói đúng chứ?"

Trần Gia Bảo ngoảnh đầu nhìn anh ta, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, và nói: "Những ngày này, anh âm thầm đi điều tra tôi?"

Hề Như Kiến trong lòng "thình thịch" một tiếng, run người sợ hãi, không khỏi lùi về sau một bước, trên trán toát giọt mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích: "Không có… không hề có, sao tôi lại dám theo dõi ngài Trần chứ? Chỉ là tôi âm thầm điều tra động thái của nhà họ Ngụy, biết nhà họ Ngụy có một ít tài sản, nên nhân tiện cơ hội để chiếm lấy một phần tài sản của nhà họ Quế và nhà họ Cao. Bởi vì nhà họ Ngụy và ngài Trần có qua lại thân thiết với nhau, bên tôi mới đoán rằng, chắc chắn anh đang âm thầm thu mua tài sản của mười gia tộc lớn ở tỉnh Phú Thọ, từ đó trở thành hoàng đế giới kinh doanh của tỉnh Phú Thọ.

Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ Hề Như Kiên chỉ dòm ngó đến tài sản của nhà họ Ngụy, mà có thể đoán ra được mục đích thâu tóm giới kinh doanh tỉnh Phú Thọ của mình, không thể không nói, chỉ có mỗi điểm này thôi, đủ để cho anh thấy được sự thông minh và tài năng của Hề Như Kiên.

Thế là anh mỉm cười nói: "Ngay từ đầu tôi chỉ xem cậu có một chút thông minh mà thôi, nhưng không thể nhìn ra được, cậu

thông minh hơn tôi nghĩ nhiều.”

Hề Như kiên vui mừng khôn xiết, buộc miệng thốt ra: “Lẽ nào…lẽ nào ngài Trần đã đồng ý với tôi rồi sao?”

Trần Gia Bảo lắc đầu.

Vẻ mặt Hề Như Kiên sững sờ trong chốc lát.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: “Nếu như theo lời anh như thế, tôi xác thực muốn thu mua khối tài sản lớn của các gia tộc như: nhà họ Hoàng, nhà họ Quế, nhà họ Cao…tất nhiên trong đó cũng sẽ bao gồm nhà Hề các người.”

Hề Như Kiên cười khổ, đúng vậy, nhà họ Hề trong con mắt của Trần Gia Bảo, cũng chỉ là một con vịt đã được nấu chín, muốn bay đi cũng không bay không được, hà cớ gì phải giúp đỡ anh ta lên làm gia chủ của nhà họ Hề chứ, cái này chẳng phải là tốn công vô ích sao?

Sau đó Trần Gia Bảo lại tiếp tục nói: “Tôi cũng nói thật với cậu, với số tiền vốn lưu động nằm trong tôi, để muốn một lần nuốt trọn khối tài sản của các gia tộc lớn kia, e là có chút khó khăn, hơn nữa, nếu thật sự có thể nuốt hết, số tài sản của mấy gia tộc kia, cần phải tập hợp lại và bắt đầu sinh ra lợi nhuận, mà điều này thật sự tốn thời gian và sức lực, nói không chừng còn có nguy hiểm nữa, chính vì thế bảo tôi chừa một con đường cho nhà họ Hề, ngược lại có thể thu mua hoàn toàn các gia tộc khác, cũng không phải là không thể.”

Hề Như Kiên kinh ngạc sững sờ một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong lòng lại nhen nhóm một tia hy vọng, run rẩy nói: “Trần…ngài Trần, vậy ý của anh là…là sẽ đồng ý giúp đỡ tôi ư?”

“Tôi không đồng ý, là bởi vì 30% cổ phần là quá ít ỏi rồi, còn không đủ để tôi màng đến.” Trần Gia Bảo nhẹ nhàng mỉm cười, cầm ly rượu không đặt xuống bàn, Lục Bảo Ngọc vội vàng cầm lấy chai rượu, tiếp tục rót vào trong ly.

Vẻ mặt Hề Như Kiên lưỡng lự, do dự một hồi, nghiến chặt răng nói: “Nhưng mà…nhưng mà quyền nắm cổ phần phần lớn đều nằm trong tay bố tôi và anh trai, bây giờ trong tay tôi nhiều nhất cũng nắm được 30% cổ phần, chỉ là…chỉ là đợi tôi sau khi trở thành gia chủ của nhà họ Hề, tôi có thể cho anh

thêm 10% cổ phần nữa, cũng có thể nói là tổng cộng 40% cổ phần!”

“Việc phân chia nắm quyền cổ phần trong nhà họ Hề chính là chuyện của cậu, không liên quan gì đến tôi cả.” Trần Gia Bảo bình tĩnh nói, mặc dù giọng điệu vẫn bình thường, nhưng anh lại nâng giọng nói: “Nếu như anh thật sự nghĩ đến sự giúp đỡ của tôi, tôi cần 60% cổ phần, một chút cũng không thể thiếu, nếu như cậu không đồng ý, bây giờ anh có thể quay người đi ra khỏi đây. Hơn nữa, nhìn thấy cậu can đảm một mình đến tìm tôi, dũng cảm thương lượng với tôi, đợi cho đến khi tôi tiêu diệt nhà họ Hề, có thể tôi sẽ chừa cho cậu một mạng sống, cậu đi đi.”

Chương 1567

Chương 1567

Sắc mặt Hề Như Kiên vô cùng khó coi, anh ta biết, nếu như anh quay người rời khỏi nhà hàng này, điều này đồng thời có nghĩa, anh ta sẽ không bao giờ có cơ hội tranh giành vị trí gia chủ của nhà họ Hề nữa!

Nhưng nếu thật sự đáp ứng điều kiện của Trần Gia Bảo, cống hiến 60% cổ phần, vậy tên Trần Gia Bảo kia rõ ràng là giành được quyền nắm quyền nhà họ Hề, vậy cả đời của anh ta sẽ làm công cho Trần Gia Bảo hay sao!

Hề Như Kiên cũng không hề rời đi, anh ta bối rối đứng yên tại chỗ.

Trần Gia Bảo cũng không đuổi anh ta, thay vào đó một mình ngồi ăn cơm uống rượu, dường như anh đã nắm thóp được Hề Như Kiên.

Lưu Bảo Ngọc lắc đầu mỉm cười, cái tên Hề Như Kiên này thật sự là con người có dã tâm, không can tâm tình nguyện sống một cuộc sống bình thường, mà ngay từ lúc bắt đầu khi anh ta nói chuyện với Trần Gia Bảo, liền đã định trước bị Trần Gia Bảo ăn tươi nuốt sống rồi!

Quả nhiên, vẻ mặt Trần Gia Bảo do dự một hồi, đột nhiên anh ta nghiến chặt răng nói: “Nếu như tôi nắm quyền 60% cổ phần, anh thật sự sẽ giúp tôi ngồi lên vị trí gia chủ của nhà họ Hề chứ?”

Trần Gia Bảo nhún vai cười và nói: “Trần Gia Bảo tôi một lời đã định, nói được thì sẽ làm được, hơn nữa, bây giờ anh chỉ có thể lựa chọn tin tưởng tôi thôi.”

Hề Như Kiên biết, nếu như muốn yên ổn trở thành gia chủ của nhà họ Hề, anh ta chỉ có thể nương tựa và tin tưởng Trần Gia Bảo, vì vậy càng kiên quyết nói: “Bây giờ trong tay tôi nhiều

nhất chỉ có 30% cổ phần, hơn nữa số cổ phần này chính là nhờ những ngày qua nội bộ nhà họ Hề lục đục, hoảng loạn, cổ phần rớt xuống, tôi đã thu mua lại với giá thấp nhất. Đợi sau khi tôi trở thành gia chủ của nhà họ Hề, tôi sẽ làm thủ tục chuyển giao 30% số cổ phần còn lại cho ngài Trần đây."

Trần Gia Bảo: "Trong khi mọi người ai nấy cũng đều quan tâm đến tình hình của nhà họ Hề, Hề Như Kiên cậu quả nhiên chỉ nghĩ đến việc thu mua lại giá cổ phần đang xuống, cậu thật sự khiến tôi ngạc nhiên lắm đấy, cậu xứng đáng trở thành gia chủ của nhà họ Hề. Bây giờ cậu an tâm trở về đi, hãy nhớ nói với Hề Kim Thanh, vào buổi tiệc chiêu đãi vào hai ngày nữa, tôi sẽ bảo Hề Như Kiên cậu đại diện nhà họ Hề tham gia, cứ nói rằng đây là ý của Trần Gia Bảo tôi."

"Thật sự vô cùng cảm kích ngài Trần, kể từ ngày hôm nay trở đi, Hề Như Kiên tôi chính là con chó của anh, anh muốn tôi làm gì tôi sẽ làm cái đó!" Hề Như Kiên sững sờ, sau đó lại kích động vui mừng, anh ta sẽ đại diện cho nhà họ Hề tham dự buổi tiệc chiêu đãi, điều đó cũng có nghĩa là anh ta sẽ trở thành người cầm quyền đúng nghĩa của nhà họ Hề, ngay cả khi bố của anh ta là Hề Kim Thanh có phản đối thì cũng vô ích, nếu như không phục thì có thể trực tiếp tìm ngài Trần nói rõ lý lẽ!

Trần Gia Bảo cười và nói: "Tôi không muốn một con chó, tôi chỉ muốn một con gà đẻ trứng vàng, hy vọng rằng nhà họ Hề sẽ không làm tôi thất vọng."

"Nhà họ Hề sẽ là con gà mái đẻ trứng vàng, Hề Như Kiên tôi sẽ là con chó mà trông nom chuồng gà cho ngài Trần, ngài Trần cứ yên tâm, đợi khi tôi trở về, tôi sẽ gửi trước giấy thỏa thuận chuyển nhượng tặng 30% quyền sở hữu cổ phiếu, tiếp sau đó là 30% cổ phần cùng với cổ tức lợi nhuận hằng năm, chắc chắn đều sẽ không làm cho ngài Trần thất vọng đâu."

Hề Như Kiên xúc động không ngừng, nhanh chóng quay người bước ra ngoài.

Mặc dù lần này phải đánh đổi hơn 30% cổ phần so với kế hoạch, nhưng so với việc trở thành người đứng đầu nhà họ Hề, thì một chút đánh đổi này là hoàn toàn xứng đáng!

Hề Như Kiên tin rằng với mánh khóe kinh doanh cao siêu của anh ta, chắc chắn sẽ đưa nhà họ Hề lên một tầm cao mới, cho dù đến lúc này nhà họ Hề chỉ là làm thuê cho Trần Gia Bảo, như vậy thì bản thân anh ta cũng có thể thu được một lợi ích không hề nhỏ!

“Hừ hừ, thật là uổng công lãng phí khi Hề Tại Tâm lại nhận được sự sủng ái hết mực của gia tộc họ Hề, thế nhưng lại ngu xuẩn không nhìn thấu được tình hình chung, chẳng những không chủ động nhờ vả ngài Trần, trái lại còn dám cả gan chọc ghẹo người phụ nữ của anh ta, thật là hết sức ngu ngốc, bây giờ không phải chỉ dựa vào tôi mới có thể bảo vệ được nhà họ Hề sao? Đợi khi tôi trở về nhà, sau khi nói ra chuyện hôm nay đi nhờ vả ngài Trần, cho dù là bố tôi hay Hề Tại Tâm, bọn họ nhất định sẽ hối hận tột cùng!”

Chương 1568

Chương 1568

Hề Như Kiên nghĩ đến điều này, nhưng ước vọng nhen nhóm trong lòng anh ta bấy lâu nay, bây giờ bùng cháy dữ dội, nhịn không được mà ngẩng mặt lên trời cười lớn, không ngừng vội vàng bước đi, muốn quay trở về nhà họ Hề càng nhanh càng tốt.

Anh ta vừa mới mở cửa bước ra khỏi nhà hàng, xúc động đến nỗi quên nhìn đường đi, bỗng nhiên anh ta vô tình đụng phải một người rồi ngã soài xuống đất, ngay lập tức vang lên một tiếng: "Ui da", đồng thời kèm theo tiếng chửi rủa: "Mẹ kiếp, mày đi đường mà không có mắt à, bị mù rồi ư?"

Chỉ là giọng nói này nghe rất quen tai, Hề Như Kiên nghĩ đến đã thấy tức giận, bỗng dưng ngẩng đầu ngạc nhiên nói: "Cao Triết? Nhậm Mộng Vũ? Còn có cả Thượng Tiểu Vi nữa ư, tại sao các người lại ở đây?"

Người đã đụng phải Hề Như Kiên đó chính là Cao Triết, còn có hai người phụ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh anh ta, bất ngờ lại là Nhậm Mộng Vũ và Thượng Tiểu Vi.

Cao Triết cũng nhận ra được Hề Như Kiên, anh ta lập tức đứng dậy, vừa phủi quần áo, vừa cười ha ha nói: "Hóa ra là tên khốn nhà anh, không phải hai ngày nữa là chính thức bắt đầu buổi tiệc mà mười gia tộc lớn mở tiệc chiêu đãi ngài Trần hay sao, tôi với Mộng Vũ và cả Tiểu Vi sẽ đến sớm để chứng kiến sự việc này, để xem có thể sớm gặp được ngài Trần mà người ta hay truyền tai nhau không."

"Hóa ra là như thế."

Hề Như Kiên bỗng dưng tỉnh ngộ, trong tim tràn lên một ý niệm trào phúng, nhà học Cao và nhà họ Nhậm đã trở thành một món đồ trong tay anh Trần, chỉ sợ là không thể lợi dụng

lâu hơn được nữa, tài sản của hai gia tộc này sớm muộn gì cũng sẽ bị anh Trần thâu tóm toàn bộ, đám con cháu đời sau chuyên ăn sung mặc sướng tự kiêu tự đắc của mấy gia tộc đó rồi cũng sớm sẽ biến thành những con người phổ thông bình thường, thế mà chúng còn không biết điều lại còn có tâm trạng đến tham gia bữa tiệc tối nay.

Những con người kia chỉ như mấy bông hoa trong lồng kính, sao có thể biết được những nguy hiểm đang rình rập ở thế giới ngoài kia? Vẫn là bản thân mình thông minh, biết cách chủ động tạo mối quan hệ tốt với Trần Gia Bảo, không những có thể bảo toàn được cái mạng nhr này mà còn dành được lợi ích to lớn cho bản thân.

Nghĩ đến điều này, Hề Như Kiên càng đắc ý vạn phần về tầm nhìn dài hạn, khả năng ứng biến và sự khôn khéo của bản thân mình!

Giây phút đó, Nhậm Mộng Vũ nhìn thấy Hề Như Kiên, rồi lại nhìn sang Nhà hàng Tình Nhân bên cạnh, tò mò cười hỏi: "Cậu Hề, anh đến thành phố Vĩnh Kỳ này có phải là để hẹn hò với cô gái nào đó không?"

"Thôi… thôi nhé, tôi còn có việc gấp, phải đi trước đây, tạm biệt nhé."

Hề Như Kiên trả lời một cách lập lờ, nhanh chóng bước về phía chỗ đỗ xe, nhanh nhanh chóng chóng lái xe đi xa.

Nhậm Mộng Vũ nhìn bóng hình hoang mang không yên của Hề Như Kiên, tò mò không dứt: "Hôm nay Hề Như Kiến sao lại có chút gì đó bất thường thế nhỉ? Đột nhiên một mình vội vội vàng vàng đi ra từ Nhà hàng Tình Nhân, lẽ nào anh ta bị ai đó đá sao?"

Nụ cười trên miệng Cao Triết lộ ra nét lạnh lùng, nói ra một câu nhẹ bẫng: "Tôi nghe nói hai ngày nay nhà họ Hề xảy ra biến cố gì đó, Hề Tại Tâm không biết vì lí do gì mà bị người ta đánh cho thành người tàn tật, thậm chí còn nghe nói ông ta bị người ta hoạn luôn rồi cơ, hiện tại tình hình nhà họ Hề không khác gì thù trong giặc ngoài, Hề Như Kiên có những phản ứng bất bình thường như thế cũng là điều không mấy kì lạ."

“Có thể là do nguyên do đó thật.” Mộng Mộng Vũ gật đầu, không còn quá thắc mắc hay để tâm đến vấn đề đó nữa, nhẹ vỗ lên vai của Thượng Vi Tiếu: “Cậu ngơ ngẩn ra đấy làm gì thế, lại đang nhớ đến Trần Gia Bảo nhà cậu đấy à?”

Cao Triết nghe được mấy từ “Trần Gia Bảo nhà cậu” liền lập tức hừ nhẹ một tiếng, không nói một lời nào bước nhanh đi trước, lộ ra biểu cảm khinh thường.

Thượng Vi Tiếu hoàn hồn trở lại, khổ sở trả lời: “Hai ngày nay Gia Bảo chỉ gọi cho mình một cuộc điện thoại, mình cũng không biết bây giờ anh ấy đang làm gì nữa, mình hơi nhớ anh ấy.”

Chương 1569

Chương 1569

Nhậm Mộng Vũ kéo Thượng Vi Tiếu đến bên cạnh mình rồi vừa đi về phía trước, vừa khuyên: "Cậu đến việc Trần Gia Bảo sống ở đâu, làm gì cũng không biết, thế mà cậu dám chủ động theo đuổi anh ta, gan cậu lớn thật đấy, này đừng để đến lúc bị người khác lừa tiền rồi đến tìm mình khóc lóc đòi giúp đỡ đấy nhé."

Thượng Vi Tiếu xoa xoa đầu mũi, giọng hóm hỉnh: "Tớ tự chọn ra người đàn ông đi bên mình cả cuộc đời này, nếu như có bị lừa thì tớ cũng cam tâm tình nguyện mà."

"Thật không biết tên Trần Gia Bảo kia cho cậu ăn bùa mê thuốc lú gì nữa, sao tự nhiên IQ của cậu đột nhiên bị hạ thấp như thế chứ?" Nhậm Mộng Vũ đỡ trán bất lực, cô cảm thấy cô bạn Thượng Vi Tiếu này của mình không còn thuốc chữa nữa rồi.

"Gia Bảo đâu có cho mình ăn bùa mê thuốc lú gì đâu."

Thượng Vi Tiếu lẩm bẩm trong miệng, ánh mắt vô tình lướt qua một bóng hình trong Nhà hàng Tình Nhân qua cửa kính, kinh ngạc đơ người, toàn thân bất động trên mắt đất, mắt mở to nhìn chăm chăm vào khung cảnh sau chiếc của kính kia.

"Vi Tiếu, cậu sao thế?"

Nhậm Mộng Vũ quay đầu nhìn cô, kì quái hỏi.

"Mộng Vũ, cậu mau đến giúp tớ nhìn một chút, người trong nhà hàng kia có phải là Gia Bảo không, tớ đứng chỗ này nhìn không được rõ cho lắm." Thượng Vi Tiếu vội vã hô lên.

"Trần Gia Bảo? Chắc không phải đâu, anh ta không phải là người thành phố Bắc Ninh sao, sao có thể đã chạy đến thành phố Vĩnh Kỳ này rồi, hơn nữa lại còn trong Nhà hàng Tình

Nhân nữa chứ? Lẽ nào anh ta làm việc ở đây?" Sở Mộng Vũ đã gặp Trần Gia Bảo ở Bắc Ninh.

Mặt cô đầy vẻ kì quái đi đến bên cửa kính, nhìn qua lớp thủy tinh trong suốt, trong một giây đã không biết phải nói gì: "Chỗ này nhìn cái gì cũng không thấy rõ, sao có thể chắc chắn đó là Trần Gia Bảo được chứ, mình thấy hình như cậu nhớ anh ta đến phát điên rồi đấy, nhìn thấy một dáng người quen quen liền cho rằng đó là Trầm Gia Bảo, thế mà bảo không bị anh ta cho ăn bùa mê thuốc lú."

Nhà hàng Tình Nhân này vì để tạo ra không khí mập mờ nên thủy tinh để làm cửa sổ cũng là một chất liệu hết sức đặc biệt, chất liệu này giúp cho ánh sáng bên ngoài không thể chiếu vào trong nhà hàng, vì vậy mà ánh sáng bên trong nhà hàng tương đối ít, nếu từ bên ngoài nhìn vào căn bản không thể nhìn rõ được mặt người bên trong.

Thượng Vi Tiếu giãn đôi lông mày đang nhíu chặt, mặc dù luôn cho rằng bóng người trong nhà hàng kia giống với Trần Gia Bảo nhưng sau khi nghe Sở Mộng Vũ nói, trái tim cô lại dâng lên một nỗi nghi ngờ: "Mộng Vũ, hay là chúng mình vào đó xem đi? Vào nhìn một chút rồi chúng ta sẽ ra luôn.

"Cậu có sao không đấy, đây là Nhà hàng Tình Nhân đấy, người ta ở trong này yêu đương đằm thắm anh anh em em, chúng ta vào đó làm gì chứ, đến phá đám tình yêu ngọt ngào sến sẩm của người ta hả?"

Sở Mộng Vũ cảm thấy bản thân mình từ nhỏ đến lớn đây là đoạn thời gian mà cô thấy không biết nói gì nhiều nhất, mà nguyên nhân chính là do Thượng Vi Tiếu bị Trần Gia Bảo làm cho IQ hạ thấp đến quá mức, luôn đưa ra những vấn đề đau đầu nhức óc, nếu như không phải cô và Thượng Vi Tiếu là bạn từ bé đến giờ thì cô chắc chắn sẽ nghi ngờ Thượng Vi Tiếu có phải là kiểu yêu đến thần hồn điên đảo như trong tiểu thuyết hay viết không?

Đột nhiên, Sở Mộng Vũ như nhận thức được điều gì đó, đây đang là trung tâm thành phố nhộn nhịp mà cô và Thượng Vi Tiếu hai người đẹp lại chụm đầu vào ngó nghiêng bên trong cửa sổ của Nhà hàng Tình Nhân, dderr người khác nhìn thấy

thì thành ra cái gì nữa đây, người đi đường sec nghĩ hai người đang đi đánh ghen bạn trai mất?

Cô lập tức nhìn ngó xung quanh, quả nhiên, cô thấy không mọi người đi đường đang nhìn bọn họ, thậm chí còn có người đưa tay che miệng cười.

Chương 1570

Chương 1570

“Thôi xong rồi, thôi xong rồi. Lần này mất mặt quá đi mất.” Mặt của Sở Mộng Vũ đỏ lên vì ngại ngùng, vội vàng cúi thấp đầu, kéo tay Thượng Vi Tiếu nói: “Vi Tiếu, nọn mình đi nhanh lên, mất mặt quá đi mất.”

Thượng Vi Tiếu cũng nhận thức được tình hình quanh mình, không còn ý định đến kiểm tra Nhà hàng Tình Nhân kia nữa, nhanh chóng cũng Sở Mộng Vũ chạy mất.

Lúc đó, trong Nhà hàng Tình Nhân.

Lục Bảo Ngọc ngửa cao chiếc cổ trắng ngần , uống hết một ly rượu vang, sắc mặt vì hơi rượu mà có chút hồng, nhưng ánh mắt của cô ta lại rất tỉnh táo, nhẹ nhàng nói: “Mặc dù tôi mới gặp Hề Như Kiên một lần nhưng em có thể cảm nhận được dã tâm của con người đó, nó được cất giấu rất kĩ càng, nếu có cơ hội phát huy anh ta chắc chắn là một người tài, chẳng qua là con người như thế sẽ không chịu cúi đầu dưới trướng ai đó quá lâu, nó như một con rắn độc, nếu như tìm được cơ hội thích hợp chắc chắn sẽ quay lại cắn anh, anh nên cẩn thận bị anh ta phản bội đấy.”

Trần Gia Bảo cười cợt đáp lại: “Chỉ cần tôi duy trì được thế lực mạnh mẽ như hiện nay, anh ta sẽ càng ngày càng kính trọng tôi, ngay cả khi anh ta có ý niệm phản bội thì cũng sẽ không dám đơn phương hành động đâu.”

“Đương nhiên rồi, trong rất nhiều trường hợp, chung thành chỉ là vì khả năng phản bội không đủ lớn, đối với một nhân vật thông minh như Hề Như Kiên, nếu như thật sự có một ngày lựa chọn phản bội anh thì chỉ chắc chắn tôi khi đó cũng đã từ đỉnh cao rơi xuống vực thẳm rồi, từ đó để cho anh ta một cơ hội cho anh ta quay lại cắn cậu một cái.”

“Hả? Vậy chúng ta phải phô trương thanh thế, phải làm cho giới này kinh ngạc không thôi. Một anh Trần phóng khoáng trượng nghĩa mà lại có một ngày rơi tuef đỉnh cao danh vọng xuống sao?” Lục Bảo Ngọc hai tay đan vào nhau, đôi mắt lấp lánh ánh nước.

“Sẽ không đâu.” Trần Gia Bảo lắc đầu trả lời” “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, núi cao rồi lại có núi cao hơn. Bầu trời này vô cùng vô tận không có điểm tận cùng, con đường cũng khôn cùng không có điểm dừng, mà sự tiến lên của Trần Gia Bảo của tôi cũng như thế, chưa bao giờ là đủ để ngừng lại, Trần Gia Bảo tôi trước giờ chưa từng bước lên đỉnh cao thật sự thì sao có thể nói là sẽ rơi từ đỉnh cao xuống được chứ?”

Lời nói của Trần Gia Bảo rất khiêm tốn, nhưng lại cho người khác cảm thấy không thể xem thường, Lục Bảo Ngọc có chút cảm xúc không thể nói ra thành lời, đôi mắt phát ra ánh nhìn lấp lánh, cười đáp: “Đường đi vô tận, chắc chắn không tránh được sự cô đơn ảm đạm, vậy Bảo Ngọc hy vọng có thể mãi mãi ở bên anh, trở thành một dải màu động lòng người trong bức tranh ảm đạm kia.”

“Vậy đó chắc chắn là dải màu sắc làm xao động lòng người nhất, đủ để người ta say đắm.”

Trần Gia Bảo đưa tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Lục Bảo Ngọc, hai người nhìn nhau cười tình cảm, như ngầm hiểu ý đối phương.

Sau Khi hai người thưởng thức xong bữa tối tình yêu hoàn hảo, tay trong tay bước ra từ Nhà hàng Tình Nhân mà khi ấy Thượng Vi Tiếu và Sở Mộng Vũ đã biến mất không thấy tăm hơi, hai người họ đã bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy cảnh này, cũng bỏ lỡ cơ hội biết được thân phận thật sự Trần Gia Bảo.

Hít hà không khí sau cơn mưa, Lục Bảo NGọc mang nét cười hạnh phúc nói: “Sau bao nhiêu ngày, hôm nay là ngày em hạnh phúc nhất cũng là ngày em thấy bình yên nhất.”

“Chỉ cần đến Nhà hàng Tình Nhân ăn tối em đã vui thế rồi sao? Đây không giống với Bảo Ngọc mà anh quen gì cả, hai ngày tới đây anh sẽ làm em vui vẻ hạnh phúc hơn nữa.” Trần Gia Bảo kéo tay Lục Bảo Ngọc rồi biến mất giữa biển người

tấp nập, nhìn họ y hệt những cặp đôi yêu nhau bình thường khác.

Lục Bảo Ngọc rất biết tận hưởng cảm giác tình yêu ngọt ngào này, khuôn mặt nhỏ xinh luôn mang một nụ cười rạng rỡ và ngọt ngào, vừa đi bộ vừa nói: “Có anh bên cạnh Bảo Ngọc cũng rất vui, chỉ là chuyện ở Hà Tĩnh chưa giải quyết được ổn thỏa, mặc dù nhà họ Thạch ở Trung Nguyệt cũng gây ra thêm rắc rối gì nhưng chúng ta cũng không thể xem nhẹ hay lơ là.

Chỉ cần buông lỏng một chút liền có thể dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng, vậy nên trước khi em đến đây đã mua sẵn vé máy bay trở về rồi, tối nay em sẽ bay về Hà Tĩnh, đợi lần sau anh đến Hà Tĩnh, Bảo Ngọc sẽ ở bên anh có được không?”

Chương 1571

Chương 1571

Trần Gia Bảo lặng lẽ thở dài, cũng biết không thể chỉ vì tình cảm yêu đương cá nhân mà lại xem nhẹ vấn đề an toàn của nhà họ Lục, chỉ đành nhẹ nhàng: "Cổ nhân có câu' Hai tình ví phỏng mãi lâu dài, Đâu cứ phải mai mai tối tối.', cứ cho là em chỉ ở nơi này nửa ngày thì anh cũng sẽ làm em vui vẻ khi ở bên anh.

Hơn nữa người xưa cũng từng nói 'Phải biết tranh thủ thời gian', dù sao êm đến tối mới đi, chúng ta còn cả một buổi chiều ở bên nhau mà."

Lục Bảo NGọc cười rạng rỡ, ngay cả những cảm xúc pjieefn muộn vừa rồi cũng tan đi không ít, cô ta như một đưa trẻ làm nũng: "Bảo Ngọc trân trọng từng giây từng phút được ở bên anh, vậy tiếp theo anh điịnh đưa em đi đâu đây, hay là chúng mình đi dạo phố đi, đi mua sắm, ăn đồ ăn ngon, đi xem phim, làm tất cả mọi điều mà những cặp tình nhân khác thường làm."

"Được, vậy chúng ta bắt đầu đi dạo phố, để cho em cảm nhận được hương vị của tình yêu."

Sau khi đến một cửa hàng mua sắm lớn nhất thành phố Vĩnh Kỳ, hai người họ cũng giống như những cặp đôi yêu nhau bình thường khác, chơi đùa vui vẻ, la hét không ngừng, bất luận là Trần Gia Bảo hay là Lục Bảo Ngọc đều đồng ý bỏ rất nhiều tiền ra mua cả cửa hàng mua sắm để có thể sắm đồ thỏa thích, chỉ cần Lục Bảo Ngọc nhìn trúng thứ gì, Trần Gia Bảo liền lập tức quẹt thẻ mà không cần nhìn giá.

Không lâu sau, hai người đã mua được không st đồ đạc, thậm chí Trần Gia Bảo còn không cầm nổi chỉ có thể gọi nhân viên ở trung tâm thương mại vận chuyển giúp những thứ đồ này về nhà riêng của Trần Gia Bảo.

Lục Bảo Ngọc biết mua nhiều đồ như thế cô cũng không thể mang lên máy bay xách về, thậm chí còn có thể dùng cả đời cũng không hết nhưng cô thích cảm giác anh vì cô mà bỏ tiền mua đồ không suy nghĩ tính toán, rất đã!

Trong khi Trần Gia Bảo và Lục Bảo Ngọc đi mua sắm ở trung tâm thương mại thì trùng hợp thay Đường Thiên cũng có mặt ở đó.

Nói thật ra, cô ta đã ở thành phố Vĩnh Kỳ này mấy ngày rồi, tâm trạng không xấu đi nhưng cũng không thể tuyệt đối nói là đã tốt lên nhiều, chỉ là tàm tạm, không có gì đột biến lắm.

Vốn dĩ với nhan sắc vốn có của cô ta, thêm vào đó là không ít những những thế lực chống lưng hùng hậu, không cần biết là đi đến những đâu, cô ta đều không thiếu những công tử nhà giàu hay những trọc phú vây quanh, muốn nhân cơ hội đó xin được ít tiếng thơm từ cô ta.

Mặc dù cô ta lăn lộn trong giới giải trí cũng đã tích lũy được kinh nghiệm từ chối người khác, từ trước đến giờ chưa từng bị ai lợi dụng chuộc lợi, nhưng phải đối mặt với đám ong bướm lả lơi này cô cũng có chút nhức đầu.

Nhưng lần này đến Phú Thọ, nhưng gia tộc lớn có mặt ở hiện trường đều biết cô được nhag họ Hoàng đặc biệt mời đến hát hò làm náo nhiệt thêm cho bữa tiệc tối của anh Trần nên không có một gia tộc lớn nào dám tìm đến chỗ chết lại làm phiền đến Đường Thiên. Đây cũng có thể coi là một trong số ít những lý do làm tâm trạng của cô tốt lên một chút.

Hơn nữa, còn một chuyện khác nữa làm Đường Thiên vô cùng đau đầu.

Đó chính là chị Đào, một người mai mối, đã đi nghe ngóng được một thông tin chính xác rằng, anh trần, người quen trọng nhất của buổi dạ tiệc hôm nay không phải là một ông già đầu hói mà là một người đàn ông trẻ tuổi, nghe nói tuổi tác còn chưa đến hai mươi, nhưng mỗi bước chân đi đến đâu đều làm cả thành phố này phải rung chuyển, anh ta có thể coi là một thiếu niên kiệt xuất, không, phải là tinh anh trong giới!

Đương Thiên nghe đến ngây ngốc, một người chưa đến hai mươi tuổi lại có thể làm một đám ma quỷ thành tinh của thành

phố này phải cúi đầu, thậm chí tổ chức tiệc đêm lại có thể gọi cô đến hát hò làm nóng bầu không khí, lẽ nào người gọi là anh Trần này thật sự là cậu chủ của một gia tộc lớn có xuất thân từ trung tâm quyền lực của đất nước này?

Đương Thiên chỉ đang cảm thấy luồng suy nghĩ mơ hồ chạy quanh trong đầu.

Chương 1572

Chương 1572

Chị Đào nhân cơ hội thuyết phục, chỉ cần được anh Trần đây chú ý đến, dưới tiếng tăm lừng lẫy của anh Trần ở Phú Thọ này, đến lúc đó đừng nói là một tỷ, dù có là hai tỷ, ba tỷ thì cũng có thể có được, khuyên cô can đảm cẩn trọng mà không chút do dự, phát huy ưu thế của một mỹ nhân, đợi đến lúc ra tay thì sẽ ra tay!

Tâm tình của Đương Thiên lúc này mâu thuẫn, vừa vui vừa do dự, vui vẻ vì anh Trần nổi tiếng trong truyền thuyết không phải là lão già đầu hói, mà do dự là vì, lẽ nào bản thân thật sự trở thành vật hy sinh, phải đi quyến rũ ột người đàn ông không hề biết mặt? Nên biết, cô hiện tại là một cô gái danh giá chưa kết hôn đâu đấy!

Vậy nên Đương Thiên thay quần áo trong tâm trạng tâm trạng lộn xộn, một mình đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố Vĩnh Kỳ mua sắm, dù gì thì đối với phụ nữ mà nói, gặp phải chuyện phiền não khó giải quyết thì mua sắm tiêu tiền là một giải pháp tuyệt vời!

Cô đội mũ lưỡi trai và đeo kính đen, giấu đi khuôn mặt xinh đẹp tinh tế, như vậy cũng không lo bị người khác phát hiện ra thân phận của cô. Không lâu sau đã mua được mấy bộ quần áo, tâm trạng theo đó cũng khá lên rất nhiều.

Đương nhiên, những thứ đồ cô mua cũng không quá đắt đỏ, tất cả chỉ mới tiêu mấy triệu đồng. Đối với thân phận là một nữ minh tinh đang nổi như Đương Thiên thì số tiền cô tiêu rất không tương xứng.

“Lẽ nào mình thật sự phải đi quyến rũ người đàn ông gọi là anh Trần kia sao? Mình còn chưa được trải nghiệm qua tình yêu ngọt ngào nữa, lẽ nào lại tự tay bán bản thân mình đi như

thế? Vạn nhất anh ta ăn không trả tiền, không đồng ý đưa cho mình 1 tỷ thì sao, như thế thì mình lỗ à?"

Trên đường đi mua sắm, Đường Thiên vẫn bị câu hỏi đó bám theo làm cho đau đầu, mặc dù cô xinh đẹp, nhưng cô cũng tự biết giá trị của bản thân mình, cô không cho rằng bản thân chỉ đáng giá một tỷ.

Không biết từ lúc nào cô đã bước vào cửa hàng trang sức Vương Đại Phúc, đôi mắt cô trong giây phút đó như sáng lên, bị thu hút sự chú ý bởi mặt dây chuyền bằng ngọc bích tinh xảo.

Cô nhanh chóng chạy lại đó, thấy chuỗi dây chuyền này được làm từ các hạt ngọc lục bảo. Mặt dây chuyền bằng ngọc bích ở dưới cùng của sợi dây chuyền có kích thước bằng ngón tay cái của một người đàn ông trưởng thành, được chạm khắc thành hình mặt trăng cong cong, dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Đường Thiên vừa nhìn đã biết, mặt dây chuyền hình mặt trăng này chắc chắn được làm bằng loại ngọc tốt nhất, hơn nữa còn được chạm khắc từ ngọc xanh hoàng đế cao cấp!.

Gần như trong khoảnh khắc đó, Đường Thiên đã bị sợi dây chuyền đó thu hút, không kìm được sự yêu thích, muốn đưa tay lấy vật xinh đẹp đó xuống, chỉ là không cần nghĩ cũng biết giá trị của chiếc dây chuyền này chắc hẳn sẽ rất cao, mà cô hiện tại đang bị hạn chế tiêu tiền, thật sự có chút buồn bã mà.

"Thưa cô, nếu cô thích sợi dây này như thế hay là cứ thử trước xem sao?"

Đột nhiên, một nhân viên bán hàng cửa cửa hàng lại nhìn ra thần thái xuất chúng của cô đã lập tức nhiệt tình bước đến tư vấn cho cô.

Đường Thiên vốn dĩ đã muốn rời đi, nhưng khi nghe xong câu nói của nhân viên bán hàng đó, đôi chân đang định cất bước đi của cô lại lần nữa dừng lại, không kìm chế được mà lại rung động, dù sao thì thử đeo một chút cũng không mất tiền, vậy thì… thử chút đi?

Nhân viên bán hàng không nhiều lời liền lấy chiếc dây chuyền, vừa đưa cho Đường Thiên, vừa nhiệt tình giới thiệu: "Mặt dây

chuyền ngọc bích này gọi là Vạn sao hướng trăng, là loại đắt giá nhất ở đây, mặt dây chuyền hình mặt trăng lớn nhất được điêu khắc từ ngọc xanh hoàng đế, hơn nữa những hạt ngọc để xâu chuỗi nên dây chuyền cũng là ngọc vân hoa tuyết, không những giá cả hợp lý mà nguồn gốc xuất xứ đầy đủ, chất lượng đảm bảo, vẻ ngoài ưa nhìn, đeo lên người càng thể hiện rõ hơn khí chất cao quý, tao nhã của cô đây."

"Vậy tôi muốn thử một chút, mà tôi nói trước, tôi chỉ thử thôi chứ không mua…" Đường Thiên càng nghe càng yêu thích.

Nhân viên bán hàng cười nói: "Cô cứ thử đi, không mua cũng không sao cả, chúng tôi làm ăn buôn bán không phải đặt vấn đề mua bán lên hàng đầu đâu."

Chương 1573

Chương 1573

Đường Thiên lập tức có ấn tượng tốt với nhân viên này, đeo sợi dây chuyền đứng trước gương soi, sợi dây trên cổ cô thật sự đã làm cho khí chất cao quý của cô tăng làm vào phần, dường như cả cửa hàng trang sức cũng như sáng lên.

“Thưa cô, thật sự rất đẹp đó ạ, sợi dây rất xứng với phong thái cao quý của cô!” Nhân viên bán hàng khen cô không ngớt, đương nhiên, cô ta cũng không nói dối, bởi vì Đường Thiên đeo lên sợi dây chuyền này thật sự rất đẹp.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu Đường Thiên chỉ còn một ý niệm phải mua chiếc dây chuyền này liền hỏi: “Sợi dây này bao nhiêu tiền?”

“Một trăm năm mươi triệu, giá không đắt chút nào, cô cũng biết đấy, ngọc xanh hoàng đế tạo hình mặt trăng thật sự rất quý giá, hơn nữa đây là ngọc xanh hoàng đế thật, vậy nên càng đắt giá hơn nữa…”

Bên cạnh cô nhân viên bán hàng không ngừng thuyết phục cô mua hàng, nội tâm Đường Thiên cực kì mâu thuẫn, một trăm năm mươi triệu nếu là bình thường cô sẽ lập tức quẹt thẻ, không cần suy nghĩ gì nhiều, nhưng hiện tại cô đang trong lúc cần tiết kiệm tiền, tiêu một trăm năm mươi triệu cho một chiếc dây chuyền thì lại quá là lãng phí rồi, nhưng mà, cô thật sự rất thích chiếc dây chuyền này…

“Nếu như… Nếu như mình mua sợi dây chuyền này thì có thể trong buổi dạ tiệc ngày mai chắc chắn sẽ thu hút được nhiều hơn ánh mắt của mọi người, vậy người đàn ông gọi là anh Trần kia cũng sẽ chú ý đến cô hơn, như vậy cũng được coi là lời…”

Đường Thiên không ngừng đưa ra những lý do để thuyết phục bản thân mình, cuối cùng cô cũng thành công: “Tôi mua chiếc dây chuyền này, cô gói hàng cho tôi đi.”

“Vâng ạ, tôi sẽ gói lại giúp cô.” Nhân viên bán hàng vui mừng khôn xiết: “Mời cô quẹt thẻ vào đây.”

Đường Thiên gật đầu, miệng lộ ra một nụ cười, đang chuẩn bị lấy ra thẻ ngân hàng.

Đột nhiên, bên cạnh cô truyền tới một âm thanh: “Sợi dây chuyền ngọc kia đẹp thật đó.”

Trong giây phút ấy, một người phụ nữ trẻ tuổi bước đến, giơ tay cướp lấy sợi dây chuyền tên tay nhân viên bán hàng, ướm thử lên cổ, nũng nịu đòi hỏi: “Chồng ơi, em thích cái này, anh mua cho em được không?”

Đường Thiên nhíu mày khó chịu.

Một người đàn ông trung niên bụng bự, đầu hói tiến lại, cổ ông ta đeo một dây chuyền vàng lớn như thể sợ không ai biết ông ta giàu có.

Ông ta nhìn sợi dây chuyền, tự tin nói lớn: “Nếu em thích thì mua thôi.”

“Cảm ơn chồng, yêu anh.” Người phụ nữ trẻ vui mừng vô cùng, đứng trước mặt bao nhiêu người hôn lên mặt người đàn ông kia, cảnh tượng như trong phim người đẹp và quái thú, sau đó quay người hỏi nhân viên bán hàng: “Sợi dây này bao nhiêu tiền?”

Nhân viên bán hàng ngại ngùng đáp: “Dạ một trăm năm mươi triệu, nhưng thật ngại quá, sợi dây chuyền này đã được cô đây mua rồi ạ, tiệm chúng tôi còn rất nhiều loại dây chuyền mẫu mã khác nữa, hay là, bà chọn một cái khác được không ạ?”

Bị mua rồi?

Người đàn ông trung niên và cô vợ trẻ nhìn về phía Đường Thiên.

Lúc đó, ánh mắt người đàn ông kia như phát ra tia sáng, cô gái kia thật sự rất xinh đẹp!

Ông ta tên Quách Thành Công, là một tên nhà giàu cũng tương đối ở thành phố Vĩnh Kỳ này, bình thường ông ta dùng tiền để mua phụ nữ, đã tổng kết được không ít kinh nghiệm chọn ra người đẹp, trình độ đã đạt đến cảnh giới liếc mắt đã thấy được gái xinh rồi!

Mặc dù Đường Thiên đang đeo kính râm, không thể nhìn thấy rõ toàn bộ khuôn mặt, nhưng nhìn thân thể của cô hoàn hảo, có lồi có lõm, nước da trắng như tuyết, chiếc mũi cao tinh tế và đôi môi anh đào phía dưới chiếc kính đen là có thể biết được Đường Thiên thật sự là một mỹ nhân tuyệt sắc!

Chương 1574

Chương 1574

Chỉ có một điều lạ là Quách Thành Công luôn cảm thấy đã gặp cô gái này ở đâu đó rồi, nhưng lại không thể nghĩ ra được, theo lí mà nói thì không cần thiết, một cô gái đẹp thế này, nếu như đã gặp qua rồi chắc chắn ông ta không thể quên được.

Còn người phụ đang đứng bên cạnh chính là vợ ba mà ông ta mới cưới hỏi ít lâu tên Tào Tuyết Nhi.

Đường Thiên cảm nhận được cái nhìn thèm thuồng của Quách Thành Công, cảm giác chiếm hữu đó làm cô nổi lên một phản xạ có điều kiện, sự khinh bỉ và ghê tởm nảy sinh trong tim cô, cô không nhịn được mà lùi về sau hai bước, áp xuống sự kinh tởm trong lòng rồi nói với nhân viên: "Đi thôi, tôi theo cô đi quẹt thẻ."

Nhân viên bán hàng không ngờ được sẽ xảy ra chuyện như thế này, ngại ngùng đáp ứng, sau đó, người phụ nữ trẻ, cũng là Tào Tuyết Nhi cười lên tiếng: "Hóa ra là còn chưa trả tiền, vậy sợi dây chuyền nafyc cũng không phải của cô, nhân viên, gói nó lại cho tôi, tôi mua."

Cô ta cũng nhìn thấy ánh nhìn nóng rực của Quách Thành Công dành cho Đường Thiên, trái tim cô ta khó chịu, liền đem lửa giận chút lên cô, làm Đường Thiên mang mác hồ li tinh, thế nào cũng phải dành lấy sợi dây chuyền!

Nhân viên bất lực trả lời: "Sợi dây chuyền này cô đây đã chọn trước, hơn nữa cô cũng nhìn thấy đấy, cô ấy lập tức quẹt thẻ bây giờ rồi."

"Tôi không quan tâm, chỉ cần là chưa trả tiền thì nó không phải là của cô ta, tôi muốn mua thì chẳng có vấn đề gì cả!"

Đường Thiên tức giận, nhíu mày: "Các người vô lý, rõ ràng tôi là người thấy trước, nếu như không phải do cô phá đám, tôi đã

trả tiền cho sợi dây chuyền này rồi, cô dựa vào cái gì mà muốn cái gì được cái đó? Làm người thì phải biết trước biết sau chứ!"

"Biết trước biết sau?" Tào Tuyết Nhi đắc ý cười: "Cô có biết chồng tôi là ai không? Chồng tôi là em họ của của nhà họ Đường và là bạn của Cảnh sát trưởng nhà họ Ngụy, cả cái Vĩnh Kỳ này, nhà họ Ngụy nói gì thì đó là quy tắc, hiện tại tôi nói cái dây chuyền đó là của tôi thì nó là của tôi, chính cô là người đến cướp nó."

Nhân viên bán hàng bị dọa sợ, nhà họ Ngụy ở Vĩnh Kỳ này không mấy phô trương thanh thế, nhưng phàm là những người dù chỉ có một chút quan hệ vs gia tộc đó đều không ai dám đắc tội, chỉ sợ sợi dây chuyền này thật sự bị cướp đi rồi.

Đường Thiên cười lạnh lùng: "Dám nói lung tung về nhà họ Ngụy trước mặt tôi sao? Tôi đến thành phố này mặc dù không lâu nhưng chưa từng nghe qua việc nhà họ Ngụy Cao quý như thế lại có loài sâu bọ không biết đối nhân xử thế như thế này, lấy nhà họ Ngụy ra chống lưng, lại còn kiêu ngạo, độc đoán. hèn nào người ta luôn đồn đại về những con sâu làm rầu nồi canh."

"Cô chửi ai là sâu bọ? Cô có tin tôi cắt tôi cô không!" Tào Tuyết Nhi tức điên, quay ra quát tháo nhân viên: "Nhanh lên, gói hàng vào, tôi mua nó!"

Nhân viên này vừa đến đây làm việc được không lâu, lần đầu tiên gặp phải trường hợp như thế này, lúc đó không biết phải làm gì chỉ đứng đơ trên mặt đất.

Rất nhanh tiếng cãi nhau ở cửa hàng đã thu hút không ít người đến, một lúc sau người xem đã đông nghịt.

Đúng lúc Trần Gia Bảo và Lục Bảo Ngọc cũng đi ngang qua đó, nhìn thấy đám người xúm lại đông đúc, Lục Bảo Ngọc có chút tò mò: "Gia Bảo, anh xem một người tụ tập ở đây làm gì thế, chúng ta cũng qua đó xem đi."

Hai người cũng bước về phía đó, với sự hợp sức của hai người đã nhanh chóng chen lên hàng đầu.

Nhìn thấy Đường Thiên, miệng Trần Gia Bảo không nhịn được mà rộ lên ý cười, hóa ra là cô ấy.

Đường Thiên không phát hiện ra Trần Gia Bảo. Lúc này, cô ấy đang tức giận vì sự kiêu ngạo và hống hách của Tào Tuyết Nhi: "Rõ ràng tôi là người nhìn trúng sợi dây chuyền này trước, dựa vào cái gì mà cô dám chen vào đòi mua nó, chẳng lẽ có chút quan hệ với nhà họ Ngụy là có thể vô lý và không coi ai ra gì như vậy sao?"

"Dựa vào cái gì ấy hả? Để tôi nói cho cô biết nhé, dựa vào việc chúng tôi có tiền có quyền đấy, huống chi cô còn chưa trả tiền, cho dù cô đã trả tiền mua nó rồi thì tôi vẫn có cách giành lại sợi dây chuyền này từ tay cô, hơn nữa cô còn không thể làm được gì hết!" Tào Tuyết Nhi vô cùng đắc ý, như thể đang nói có tiền mua tiên cũng được!

Chương 1575

Chương 1575

Người xem ở xung quanh ồ lên, sự kiêu ngạo của Tào Tuyết Nhi đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, nhưng khi nghĩ đến mối quan hệ giữa Tào Tuyết Nhi và nhà họ Ngụy, bọn họ chỉ có thể tức mà không dám nói.

Quách Thành Công liếc nhìn xung quanh và nở một nụ cười khinh bỉ, hai vợ chồng bọn họ chỉ có chút quan hệ với nhà họ Ngụy, nhưng dù vậy cũng đủ để bọn họ tung hoành ở khắp thành phố Thái Bình này rồi, đương nhiên tiền đề là không được đụng chạm đến những dòng họ lớn mạnh thật sự!

Tào Tuyết Nhi thấy những người xung quanh giận mà không dám nói gì lại càng đắc ý, cô ta đột nhiên liếc nhìn túi đồ mà Đường Thiên đang cầm trên tay, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, nói: "Nhìn những bộ quần áo mà cô mua đi, ngay cả một bộ đến từ thương hiệu lớn và nổi tiếng cũng không có, cô có thể bỏ ra bốn tỷ rưỡi để mua sợi dây chuyền này ư? Không phải cô định lừa đảo đấy chứ?"

Nhân viên tư vấn bán hàng ngây người, chợt nhìn túi hàng trên tay Đường Thiên, phát hiện ra đúng như Tào Tuyết Nhi nói, những bộ quần áo này không phải hàng hiệu, trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

Đường Thiên cười lạnh nói: "Nếu không phải cô cố tình gây sự, tôi đã trả tiền mua sợi dây chuyền này và rời đi rồi. Bây giờ cô đến chất vấn tôi có tiền hay không, cô không thấy nực cười hay sao?"

Nhân viên tư vấn bán hàng gật đầu lia lịa, vừa rồi nhìn biểu hiện của Đường Thiên đúng là muốn mua, hoàn toàn không giống lừa đảo.

Tào Tuyết Nhi tỏ vẻ đắc thắng, mặt mày hớn hở nói: “Cô nghĩ bỏ ra bốn tỷ rưỡi để mua dây chuyền là giỏi lắm hả? Tôi sẽ trả thêm một tỷ rưỡi để mua sợi dây chuyền này, có khả năng thì đến đây mà giành với tôi!”

Người xem ở xung quanh xôn xao, trả thêm một tỷ rưỡi, tức là sáu tỷ tất cả chỉ để tranh nhau mua một sợi dây chuyền, cuộc sống của người giàu quả thật không thể hiểu nổi!

Nhân viên tư vấn bán hàng cũng rất ngạc nhiên, sau đó là vui mừng kích động, lương của cô ấy liên quan mật thiết với tiền hoa hồng, nếu bán thêm được một tỷ rưỡi thì có thể nhận được không ít tiền hoa hồng, đây đúng là miếng bánh từ trên trời rơi xuống mà!

Mặc dù đúng là Đường Thiên nhìn trúng sợi dây chuyền này trước, nhưng bây giờ, nhân viên tư vấn bán hàng không muốn Đường Thiên giữ vững nguyên tắc mua sợi dây chuyền với giá gốc. Không, nói chính xác hơn thì cô ấy hy vọng Đường Thiên có thể cạnh tranh với Tào Tuyết Nhi ở mức giá cao hơn. Như vậy cô ấy có thể nhận được nhiều tiền hoa hồng hơn!

Quách Thành Công cũng ngây người, phải biết sợi dây chuyền này sẽ được mua bằng tiền của anh ta, mặc dù một tỷ rưỡi không phải là một con số lớn đối với anh ta, nhưng anh ta không muốn chi thêm một tỷ rưỡi mà không có lý do.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh ta thấy bây giờ là thời điểm tốt nhất để thể khoe khoang sự giàu có của mình, nói không chừng có thể để lại ấn tượng sâu sắc đối với Đường Thiên. Đợi sau khi Đường Thiên bị Tào Tuyết Nhi dùng tiền làm nhục, anh ta sẽ bí mật tìm gặp Đường Thiên và bồi thường cho cô ấy. Sau đó nhân cơ hội từ từ tiếp xúc, anh ta không tin không có được cô ấy!

Nghĩ đến đây, Quách Thành Công trừng mắt nhìn đôi chân thon dài thẳng tắp của Đường Thiên, trong lòng hừng hực!

Đường Thiên do dự một lúc, với giá trị và địa vị hiện tại, đừng nói là trả thêm một tỷ rưỡi, dù có gấp đôi cô ấy cũng có thể trả được.

Nhưng bây giờ là lúc cô ấy đang cần tiền gấp, tiêu bốn tỷ rưỡi để mua dây chuyền cũng phải do dự rất lâu, hơn nữa với tiền

đề tự lừa dối bản thân có thể thu hút được sự chú ý của anh Trần, bây giờ bảo cô trả thêm một tỷ rưỡi hoặc thậm chí nhiều hơn để mua sợi dây chuyền này thực sự là một chuyện rất khó, ít nhất, không thể vượt qua rào cản tâm lý của cô được.

Thấy Đường Thiên mãi không chịu lên tiếng, nhân viên tư vấn bán hàng cảm thấy thất vọng, xem ra cô ấy không thể ra giá cạnh tranh được rồi, nhưng có thể bán thêm một tỷ rưỡi cũng là việc đáng mừng rồi.

Chương 1576

Chương 1576

Nghĩ đến đây, cô ấy thầm đưa ra quyết định nhất định phải bán sợ dây chuyền này cho Tào Tuyết Nhi!

Tào Tuyết Nhi cũng cho rằng Đường Thiên không mua nổi, trong lòng hả hê, châm chọc: "Nếu không có tiền thì đừng học đòi người giàu mua đồ xa xỉ. Đây không phải là thứ mà cô có thể mua được đâu, phụ nữ ấy mà, tuy nói ham hư danh là bản tính, nhưng cũng phải nhìn vào thực lực kinh tế của bản thân, nếu không, mù quáng đua đòi theo chạy theo hư danh có thể sẽ phải trả một cái giá rất đắt đấy. Tôi thấy cô cũng không phải người có tiền. Ai mà biết được cô đã phải bán dâm bao lâu mới tích được số tiền bốn tỷ rưỡi để mua dây chuyền cơ chứ? Chậc chậc, cô phải cẩn thận đấy, bán dâm lâu quá dễ bị mắc bệnh AIDS lắm."

Khi nghe được nửa câu trước của Tào Tuyết Nhi, người xem ở xung quanh đều rất ngạc nhiên không hiểu sao lời nói của cô ta lại có lý như vậy, nhưng khi chuyển đề tài câu chuyện, châm biếm Đường Thiên là gái mại dâm thì lời này lại là một sự xúc phạm rất lớn đối với một người phụ nữ!

Mọi người xôn xao bàn tán, nhưng không ai tin vào lời Tào Tuyết Nhi nói, bởi vì Đường Thiên có khí chất cao quý, rõ ràng là được sống trong nhung lụa, làm sao có thể bán… bán dâm?

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết Đường Thiên rõ ràng là một người chưa có kinh nghiệm, lời nói của Tào Dịch Trân thật sự quá độc ác, khiến anh thấy không thích.

Đường Thiên cảm thấy bị xúc phạm nặng nề. Mặc dù nói trong làng giải trí vốn dĩ rất loạn, nhiều sao nữ nổi tiếng có

ngoại hình đẹp đều là gái mại dâm cao cấp của giới nhà giàu, thế nhưng cô ấy vẫn luôn giữ mình trong sạch. Đừng nói là quy tắc ngầm, ngay cả những cuộc nhậu nhẹt của giới giàu có, cô cũng không bao giờ tham gia, cô có thể trở thành nữ minh tinh tuyến một trong nước như bây giờ là nhờ vào thực lực của chính mình.

Bây giờ nghe được lời Tào Tuyết Nhi nói, Đường Thiên lập tức nổi giận nói: "Nói vớ nói vẩn, mỗi đồng tôi tiêu đều là những đồng tiền sạch sẽ mà tôi dùng mồ hôi nước mắt của mình kiếm được. Cô hãy nhìn lại bản thân mình đi, ngủ với chồng, tiêu tiền của chồng, ngoại trừ việc cô có giấy đăng ký kết hôn, còn ai trong hai chúng ta lấy thân kiếm tiền? Biết đâu sau một thời gian nữa, giấy đăng ký kết hôn có thể trở thành giấy chứng nhận ly hôn!"

Nói xong, Đường Thiên chợt ngây người, hai ngày nữa cô ấy sẽ phải chủ động dụ dỗ anh Trần trong bữa tiệc, vậy chẳng phải cô ấy cũng là "lấy thân kiếm tiền? hay sao?"

Nghĩ đến điều này, Đường Thiên cảm thấy buồn.

Tào Tuyết Nhi biến sắc, sau đó giận tím mặt, bởi vì Đường Thiên đã nói đến nỗi đau của cô ta. Cô ta là vợ thứ ba của Quách Thành Công, với tính cách tham lam và dâm đãng của Quách Thành Công, ai biết được bao giờ cô ta sẽ bị đá? Cô ta lập tức thẹn quá hóa giận nói: "Giỏi lắm con điếm kia, mày dám mỉa mai tao, xem tao tát chết mày đây!"

Dứt lời, Tào Tuyết Nhi đột nhiên tiến lên hai bước, tát một cái lên mặt Đường Thiên!

Đường Thiên vốn dĩ đang hối hận, không ngờ Tào Tuyết Nhi nói tát là tát, đến lúc phản ứng lại thì đã quá muộn để tránh né, mặt lập tức biến sắc!

Khi Tào Tuyết Nhi sắp tát vào mặt Đường Thiên, đột nhiên, một bàn tay xuất hiện trước mắt của mọi người và nắm lấy cổ tay của Tào Tuyết Nhi ở giữa không trung, vì thế đã cứu được Đường Thiên.

Chính là Trần Gia Bảo!

Đường Thiên cứ tưởng mình sẽ bị tát, sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại, nhưng sau đó không thấy bị ăn tát, cô ấy lại mở

mắt ra và nhìn sang bên cạnh. Nhận ra Trần Gia Bảo là bạn trai của Hàn Đông Vy, cô ấy lập tức vui mừng ngạc nhiên nói: "Là anh!"

Trần Gia Bảo mỉm cười với cô ấy, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Đường Thiên cảm thấy ấm áp và yên tâm hơn rất nhiều, cô ấy cảm kích nói: "Cám ơn."

Trần Gia Bảo lắc đầu, tỏ vẻ không cần khách sáo, đồng thời tay hơi ra sức. Tào Tuyết Nhi biến sắc, chỉ cảm thấy một luồng lực mạnh kéo tới, bất giác lui về phía sau mấy bước.

Cổ tay Tào Tuyết Nhi đau đớn, trong lòng vừa sợ hãi vừa tức giận, mắng chửi: "Anh là cái thá gì mà đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, chẳng lẽ anh là nhân tình của cô ta sao?"

Quách Thành Công cũng nhìn Trần Gia Bảo, quan sát anh từ trên xuống dưới, anh ta cảm thấy quen quen nhưng không thể nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Sắc mặt Đường Thiên lại thay đổi, cả người cô ấy run lên vì tức giận.

Chương 1577

Chương 1577

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, nói: “Điểm thu hút nhất của người phụ nữ không phải là vẻ ngoài xinh đẹp, cũng không phải trang sức lộng lẫy và phụ kiện xa xỉ, mà đó là sự tao nhã và khí chất từ trong tâm hồn. Một người cứ mở miệng là nói lời bậy bạ, cố ý xúc phạm nhân cách và danh tiếng của người khác như cô, cho dù trên người có đeo đầy trang sức thì vẫn không thể che giấu được sự xấu xí bên trong con người cô.”

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, mọi người xung quanh đều trầm trồ khen ngợi.

Công chúng vốn luôn đồng cảm với kẻ yếu, thấy vợ chồng Tào Tuyết Nhi cậy thế bắt nạt người khác khác, bọn họ đã sớm bất mãn, chỉ vì sợ mối quan hệ giữa hai vợ chồng Tào Tuyết Nhi và nhà họ Ngụy nên mới không dám đứng ra mà thôi.

Trong mắt Đường Thiên tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, thảo nào anh có thể chinh phục được một người phụ nữ mạnh mẽ như Hàn Đông Vy, đúng là một người tài giỏi!

Lục Bảo Ngọc cười nhạt, lộ ra vẻ trìu mến.

Tào Tuyết Nhi tức đến nỗi đỏ bừng mặt, cô ta chỉ thẳng vào Trần Gia Bảo mắng: “Được lắm, dám nói tôi xấu xí, có phải anh chán sống rồi không?”

Trần Gia Bảo thản nhiên đáp lại: “Một người phụ nữ có tố chất thấp và không có vẻ đẹp bên trong đương nhiên là xấu xí rồi. Nói cách khác, hành động kiêu căng hống hách tỏ vẻ quyền quý của cô khiến tôi hoàn toàn không để ý đến vẻ ngoài của cô, sau khi tiếp xúc lại càng thấy khó chịu.”

Tào Tuyết Nhi biến sắc tức đến nỗi lồng ngực không ngừng phập phồng, nói không nên lời.

Đường Thiên cảm thấy hả giận, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Đột nhiên, Quách Thành Công bước tới, cười lạnh nói: "Này người anh em, là đàn ông mà đi bắt nạt phụ nữ thì ra thể thống gì? Có bản lĩnh thì đấu với tôi đây này!"

Lục Bảo Ngọc lắc đầu cười, dám chủ động đề xuất "đấu" với Trần Gia Bảo, đúng là tự tìm cái chết mà.

Trần Gia Bảo quan sát Quách Thành Công, đột nhiên nói: "Anh quen người nhà họ Ngụy sao?" "Đúng vậy!" Quách Thành Công ưỡn ngực hất hàm, kiêu ngạo nói: "Nếu như thức thời thì hãy lập tức xin lỗi tôi, nói không chừng tôi sẽ tha cho cậu một lần, nếu không sau này cậu sẽ không sống yên ổn được ở thành phố Thái Bình này đâu!"

Đường Thiên lo lắng, mặc dù cho tới bây giờ cô vẫn không biết tên của Trần Gia Bảo, nhưng cô biết chắc chắn Trần Gia Bảo phải có thân phận không tầm thường, nếu không sẽ không thể chinh phục được Hàn Đông Vy. Nhưng dù sao thì nhà họ Ngụy cũng là dòng họ lớn mạnh nhất ở thành phố Thái Bình. Trần Gia Bảo có giỏi thế nào cũng không phải là đối thủ của nhà họ Ngụy, ngộ nhỡ người nhà họ Ngụy thực sự đến đây, nói không chừng sẽ làm liên lụy đến Trần Gia Bảo.

Lục Bảo Ngọc lắc đầu cười, Ngụy Phong Lăng của nhà họ Ngụy kết nghĩa anh em với Trần Gia Bảo, cô chủ của nhà họ Ngụy, Ngụy Nhã Huyên lại có tình cảm sâu đậm với Trần Gia Bảo. Có thể nói, cả nhà họ Ngụy rất tôn trọng Trần Gia Bảo, anh nói gì cũng làm theo, hiện tại Quách Thành Công ỷ vào quan hệ với nhà họ Ngụy, đến đe dọa Trần Gia Bảo, đúng là chuyện nực cười.

Quả nhiên, ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia xem thường rồi rất nhanh đã biến mất, nói: "Anh không nghĩ rằng người nhà họ Ngụy sẽ ngồi đó thờ ơ nhìn anh đến hủy hoại thanh danh của bọn họ đó chứ?"

"Ý của anh là gì?"' Quách Thành Công khó hiểu cau mày.

Trần Gia Bảo cười nói: "Có những chuyện nhìn thì rất dễ giải quyết nhưng đến khi vào làm rồi mới biết khó, anh ỷ vào danh tiếng của nhà họ Ngụy mà ở bên ngoài làm xằng làm bậy. Có

thể người khác vì muốn giữ thể diện cho nhà họ Ngụy mà không dám tính sổ với anh, thế nhưng trên thực tế, nhà họ Ngụy căn bản không ai biết đến những việc anh đã làm, thậm chí Ngụy Phong Lăng còn không biết đến sự tồn tại của anh. Nếu như anh muốn đến nhà họ Ngụy kiếm chuyện, đến lúc nhà họ Ngụy biết được anh đã hủy hoại thanh danh của bọn họ như thế nào, nói không chừng còn quay lại dạy dỗ cho anh một trận, lấy lại danh tiếng cho dòng họ mình."

Chương 1578

Chương 1578

Đám đông xung quanh ban đầu còn sửng sốt, bây giờ nháo nhào lắc lắc đầu, nhưng lời này của Trần Gia Bảo đúng là có hơi tự tin, tự cho mình là đúng. Đương nhiên không phủ nhận rằng dù dòng họ Ngụy là danh gia vọng tộc nhưng vẫn có người tốt, thế nhưng một gia tộc hùng mạnh như thế thì không cần đến người có quyền lực cao phải ra mặt, chỉ cần người quản lý ở giữa ra mặt thì người khác đã không làm lại rồi.

Giống như những lời mà vợ chồng Quách Thành Công từng nói, có người chỉ là đội trưởng bảo vệ ở nhà họ Ngụy mà thôi, thậm chí còn chưa được tính là người có quyền lực bậc trung ở nhà họ Ngụy, nhưng chỉ cần như vậy cũng đã đủ để diễu võ giương oai trước mặt những người bình thường như vợ chồng Quách Thành Công và Tào Tuyết Nhi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hiện nay Trần Gia Bảo còn quá trẻ, quá ngây thơ, không, chính xác mà nói là quá non nớt, cho dù những người trưởng tộc nhà họ Ngụy có tốt bụng như thế nào đi chăng nữa thì một mình Trần Gia Bảo có thể tìm đến nhà họ Ngụy để gặp mặt Ngụy Phong Lăng, khiến cho Ngụy Phong Lăng tự mình ra mặt xử lý chuyện của vợ chồng Quách Thành Công sao? Ngụy Phong Lăng là nhân vật có tiếng tăm, có quyền lực cao ở nhà họ Ngụy, sao lại có thể ra mặt vì chút chuyện nhỏ như thế này? Đó là chưa kể đến việc một người bình thường muốn gặp mặt anh ta cũng chưa chắc gặp được.

Lúc này, Quách Thành Công giống như nghe được câu chuyện hài hước nhất trên đời, anh ta cười ha hả, vẻ mặt hiện lên nét khinh thường, vừa cười vừa nói: “Nhà họ Ngụy dạy dỗ tôi một trận? Anh đừng có mà suy nghĩ viển vông nữa, tôi thật muốn bổ đầu anh ra xem trong đó có gì, có phải chỉ có một đống phân hay không mà lại cho rằng nhà họ Ngụy sẽ đến đây. Một

dòng họ lớn như nhà họ Ngụy tất nhiên phải quan tâm đến những việc lớn ở tỉnh Phú Thọ, anh cho rằng tôi làm ra chút chuyện vặt vãnh này cũng khiến cho nhà họ Ngụy đến tận đây giải quyết tôi sao?

Hơn nữa, bình thường tôi vẫn hay uống rượu cùng với đội trưởng bảo vệ của nhà họ Ngụy, còn xưng anh em tình nghĩa với anh ta. Mặc dù địa vị của anh ta ở nhà họ Ngụy không cao, nhưng tốt xấu gì cũng có nhiệm vụ quan trọng, bình thường vẫn hay gặp mặt cậu chủ Ngụy Phong Lăng và cô chủ Ngụy Nhã Huyên. Chúng tôi quen biết nhau như vậy, cậu cho rằng nhà họ Ngụy sẽ chấp nhất việc này sao? Đúng là chuyện nực cười nhất trên đời này!"

Tào Tuyết Nhi cũng hùa theo, cười nói: "A ha ha, cười chết mất thôi, còn nói nhà họ Ngụy đến đây xử lý chúng tôi, anh đang tính toán chuyện gì vậy hả, anh thật tình nghĩ rằng nhà họ Ngụy sẽ nghe lời anh hay sao? Tôi từng gặp qua nhiều người cứ tự cho mình là đúng, nhưng chưa từng gặp qua người nào tự tin đến mức điên loạn như anh cả!"

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt của Lục Bảo Ngọc, lời nói của của Quách Thành Công và Tào Tuyết Nhi vô cùng châm biếm Trần Gia Bảo, cô ta cảm thấy trong lòng rất tức giận, nhưng cô ta là người thông minh, những lúc ở bên ngoài cần phải để cho người đàn ông không gian để phát huy năng lực của bản thân, nên cô ta chỉ cười lạnh một tiếng rồi đứng quan sát, không nói lời nào với vợ chồng Quách Thành Công.

Đường Thiên không hề biết thân phận thật sự của Trần Gia Bảo, nghe thấy những câu nói hung hăng ngạo mạn của vợ chồng Quách Thành Công, trong lòng lo lắng không thôi, ghé sát vào tai Trần Gia Bảo nói nhỏ: "Nếu không thì… nếu không thì mình bỏ qua đi, sợi dây chuyền ngọc bích đó tôi không mua cũng không sao."

"Tôi không thích cảm giác bỏ dở giữa chừng, nếu tôi đã nhúng tay vào chuyện này thì nhất định phải làm cho ra lẽ." Trần Gia Bảo lắc lắc đầu, khóe miệng tràn ngập ý cười. Cho dù lời nói của Quách Thành Công và Tào Tuyết Nhi rất khó nghe nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình của anh chút nào. Dù sao đi nữa, hổ vẫn là chúa tể của muôn thú, nó sẽ không để ý đến sự châm biếm của hai con cừu bé bỏng.

Sau đó, Trần Gia Bảo nói với Quách Thành Công: “Tôi vốn dĩ còn nghĩ rằng anh muốn gọi người của nhà họ Ngụy đến đây, nếu anh đã tự tin như thế, thôi được rồi, anh muốn như thế nào?”

Trần Gia Bảo cũng có quen biết với tổ trưởng bảo vệ của nhà họ Ngụy, thế nhưng người này không được tính là người có quyền lực tầm trung trong nhà họ Ngụy, Trần Gia Bảo sẽ không mặn mà lắm với mối quan hệ này, vì vậy không có số điện thoại của anh ta. Vốn dĩ Trần Gia Bảo đã dự tính rằng để cho Quách Thành Công gọi người tổ trưởng bảo vệ đó đến đây, sau đó làm mất mặt anh ta, như vậy mới gọi là dạy dỗ một cách sâu sắc, cũng có thể khiến cho vợ chồng Quách Thành Công sau này không dám hung hăng càn quấy như vậy nữa.

Thế nhưng xem tình hình trước mắt, chỉ có thể dạy dỗ cho tính tình hung hăng này của Quách Thành Công một chút, khiến cho anh ta chủ động gọi người đội trưởng đội bảo vệ kia tới đây.

Quách Thành Công kiêu ngạo nói: “Thứ nhất, cậu vừa mới ra tay đẩy vợ của tôi, bây giờ lập tức xin lỗi cô ấy ngay; Thứ hai, giá gốc của sợi dây chuyền ngọc bích này là bốn tỷ năm trăm triệu đồng, lại thêm một tỷ năm trăm triệu mà chúng tôi trả thêm, tổng cộng là sáu tỷ đồng, số tiền này cậu trả, coi như là bồi thường cho chúng tôi.

Chương 1580

Chương 1580

Tào Tuyết Nhi cũng vô cùng kinh ngạc, Trần Gia Bảo rõ ràng là biết vợ chồng cô ta quen biết với đội trưởng bảo vệ của nhà họ Ngụy, thế nhưng vẫn ăn nói một cách hống hách như thế này, hơn nữa còn dám gọi thẳng tên của cậu chủ Ngụy Phong Lăng, chẳng lẽ cậu thanh niên đứng trước mặt cũng là cậu chủ của một gia tộc lớn nào đó sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tào Tuyết Nhi bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành, len lén muốn chuồn ra ngoài, gọi điện thoại cho đội trưởng bảo vệ của nhà họ Ngụy, kêu anh ta nhanh chóng đến đây.

Quách Thành Công thấy thái độ của Trần Gia Bảo thì cảm thấy buồn cười, nói: "Cậu cả của nhà họ Ngụy hiện nay là một trong những người có quyền thế mạnh nhất ở tỉnh Phú Thọ này, cậu Trần trong truyền thuyết là người đứng sau lưng cậu ấy, khiến cho nhà họ Hoàng, một dòng họ lớn của tỉnh Phú Thọ ngày trước còn phải cẩn thận mà phục vụ cho nhà họ Ngụy. Anh là ai mà dám liên tục gọi thẳng tên của cậu chủ Ngụy, anh có tin là nếu để cậu chủ Ngụy biết chuyện này thì anh có chết cũng không biết tại sao mình chết không hả."

Trần Gia Bảo lắc đầu cười nhẹ, vẻ mặt khinh thường nói: "Đúng là tôi không tin thật, nếu Ngụy Phong Lăng đến đây, cậu ta cũng không dám hống hách như anh."

"Ồ quao!" Một tràng âm thanh vang lên, đám người xung quanh lại bắt đầu nháo nhào, chuyện làm chấn động cả tỉnh Phú Thọ trong khoảng thời gian gần đây là cậu Trần trong truyền thuyết này đều chèn ép cả hai dòng họ lớn mạnh có tiếng là dòng họ Hoàng và dòng họ Hề.

Dĩ nhiên, cậu Trần cũng trở thành một nhân vật có tiếng tăm ở tỉnh Phú Thọ, rất nhiều dòng họ có thế lực đều muốn quỳ xuống van xin cậu Trần để lại cho họ đường sống.

Ngoài cậu Trần này ra, thì nhà họ Ngụy có quan hệ thân thiết với anh ta nhất cũng là một gia tộc mạnh, thậm chí đã âm thầm thế chỗ nhà họ Hoàng, trở thành dòng họ hùng mạnh nhất ở tỉnh Phú Thọ, danh tiếng cao vợi, có một không hai, đến nỗi bọn họ là người bản địa ở thành phố Vĩnh Kỳ này cũng cảm thấy có chút vinh dự.

Đúng như những gì Quách Thành Công đã nói, nếu như có ai dám bất kính với cậu cả Ngụy Phong Lăng, với quyền thế ngập trời của nhà họ Ngụy hiện giờ thì người đó chắc chắn sẽ chết vô cùng bi thảm.

Người thanh niên này kiêu căng như vậy, rốt cuộc là anh ta mạnh thật, hay chỉ là đang làm bộ làm tịch?

“Mày được lắm, ngay cả cậu cả Ngụy Phong Lăng cũng không để vào mắt, xem ra mày đang thật sự muốn tìm đường chết. Hôm nay thay mặt cho nhà họ Ngụy, tao sẽ dạy cho mày một bài học, để cho mày nếm thử mùi vị nắm đấm thép của tao sẽ như thế nào.”

Quách Thành Công hung tợn đe dọa, mạnh tay đấm vào đầu của Trần Gia Bảo.

Mọi người xung quanh đều hoảng hốt, không ngờ rằng Quách Thành Công một lời không hợp liền động thủ, nhìn nắm tay to như cái xoong của anh ta, chỉ sợ một cú đấm là có thể đánh người đến chấn động não.

Trần Gia Bỏ đứng yên tại chỗ, không tránh không né, dường như anh ta chưa kịp phản ứng lại.

Đường Thiên khiếp sợ, sợ Trần Gia Bảo vì mình mà bị thương, xém chút nữa đã thét chói tai.

Bên kia, Lục Bảo Ngọc lắc đầu cười khẽ, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, với thực lực của Trần Gia Bảo bây giờ, ngay cả đại sư cũng có thể nghiền áp được huống chi là một người bình thường như Quách Thành Công. Anh ta vậy mà dám chủ động ra tay với Trần Gia Bảo, quả thực là đang tìm đường chết!

Quả nhiên, Trần Gia Bảo cũng lộ rõ vẻ khinh miệt. Tuy rằng cú đấm này của Quách Thành Công không yếu, nhưng trước mặt anh thì lại chậm chạp chẳng khác gì ốc sên.

Chờ đến khi nắm đấm của Quách Thành Công đến trước mặt, Trần Gia Bảo nhanh như chớp tát thẳng vào mặt anh ta chỉ nghe một tiếng "Bốp" vang lên, chỉ trong giây lát, Quách Thành Công ăn trọn một cái tát.

Quách Thành Công hét lớn, bị đánh bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống mặt đất. Anh ta cảm thấy choáng váng, đầu óc xoay mòng mòng, trước mắt hiện lên một vòm sao. Mà đó là do Trần Gia Bảo đã thủ hạ lưu tình, nói cách khác, nếu anh dùng hết sức mạnh của "Bán bước Truyền kỳ" thì cũng đủ để khiến Quách Thành Công vỡ đầu.

Thế nhưng điều này đã đủ để khiến mọi người xung quanh kinh sợ, lúc nãy Trần Gia Bảo tát Quách Thành Công như thế nào, bọn họ có hơn chục đôi mắt ở đây mà cũng nhiều không rõ, khó trách tên nhóc kia lại nói chuyện kiêu ngạo như vậy, hóa ra là do thân thủ tốt.

Chương 1720

Chương 1720

Đồng Nhất Nam bừng bừng giận dữ, lập tức cao giọng quát lên, nói: "Trần Gia Bảo, anh nói cái gì? Muốn thử nắm đấm của tôi không?"

Văn Linh Lan lập tức trừng mắt nhìn anh ta một cái, chủ động chắn trước mặt Trần Gia Bảo: "Tại sao anh lại làm như vậy, Gia Bảo là khách quý của nhà họ Văn chúng tôi, nếu anh dám động đến một sợi lông tóc Gia Bảo, cẩn thận tôi tìm người đánh anh ra ngoài, hơn nữa tôi tin tưởng ngay cả ông nội cũng sẽ ủng hộ quyết định của tôi."

Sắc mặt Đồng Nhất Nam khẽ biến, biết dư độc trong cơ thể Ông Văn chưa được thải ra hết, còn cần Trần Gia Bảo chữa trị, nếu thật sự trước mặt Văn Linh Lan dạy dỗ Trần Gia Bảo, sợ là nhà họ Văn muốn áp chế lửa giận của Trần Gia Bảo, sẽ thật sự đánh anh ta ra ngoài.

"Thôi, trước tiên để Trần Gia Bảo khoái chí một hồi, đợi đến khi độc tố trong cơ thể Ông Văn hoàn toàn bị thải, mình lại ra tay dạy dỗ Trần Gia Bảo cũng không muộn."

Nghĩ tới đây, Đồng Nhất Nam mới không tình nguyện lui về phía sau một bước, cười lạnh nói: "Lần này nể mặt Linh Lan tha cho anh một lần, nếu còn muốn khiêu khích tôi, tôi sẽ không dễ dàng buông tha cho anh."

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, Đồng Nhất Nam thật sự có thể làm những việc như vậy, quả thực là táo bạo vô sỉ.

Thế nhưng Trần Gia Bảo cũng không có ý định vạch trần anh ta, vừa không cần thiết, lại càng khinh thường.

Văn Linh Lan mắt thấy Đồng Nhất Nam chủ động lui một bước, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại, nói với Gia Bảo: "Gia Bảo, chúng ta đi thôi, tôi dẫn anh đến danh lam

thắng cảnh Hà Tĩnh của chúng tôi xem một vòng, đừng để cho một số người phá hỏng tâm trạng."

"Được." Trần Gia Bảo cười gật đầu.

Sắc mặt Đồng Nhất Nam lại biến đổi, lập tức nói: "Linh Lan, cô không được dẫn Trần Gia Bảo đi!"

"Tại sao?" Văn Linh Lan trầm mặt nói: "Anh quản không rộng như vậy à, chẳng lẽ tôi muốn dẫn ai ra ngoài chơi, còn phải hỏi qua sự đồng ý của anh?"

"Tôi không có ý này." Đồng Nhất Nam vội vàng giải thích: "Em quên rồi sao, mấy ngày trước em đã đồng ý với Anh Văn, hôm nay muốn cùng anh ấy đi đến tòa nhà thương mại quốc tế chơi bowling, nếu em dẫn Trần Gia Bảo đi nơi khác, không phải là muốn cho Anh Văn leo cây sao?"

Văn Linh Lan sửng sốt, chuyện hôm nay đặc biệt nhiều, hết chuyện này đến chuyện khác, nếu không phải Đồng Nhất Nam nhắc nhở, cô ta thật đúng là đã quên mất, chỉ vài ngày trước, cô ta chính xác đã đồng ý Bạch Văn, muốn cùng nhau đi thi đấu chơi bowling, đương nhiên, trận đấu chỉ là tên gọi, còn thực chất bọn họ chỉ muốn giải trí mà thôi.

Nếu như là hẹn của những người khác, cô khẳng định bỏ qua, nhưng Bạch Văn lại không phải người bình thường, cô ta và Bạch Văn từ nhỏ lớn lên cùng nhau, đối xử với Bạch Văn tựa như đối đãi với anh trai ruột, nếu không phải tình huống đặc thù, cô ta thật sự không tiện đẩy bỏ ước định với Bạch Văn, hơn nữa hôm nay ông nội xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng cần phải nói với Bạch Văn một tiếng.

Nhưng nếu như đi đến nơi anh Văn hẹn, vậy Trần Gia Bảo bên này…

Nghĩ đến đây, ánh mắt Văn Linh Lan sáng lên chợt lóe, thoáng có chút khó xử nói: "Gia Bảo, hôm nay tôi đồng ý người khác, muốn cùng nhau đi thi đấu bowling, nếu không, anh cùng tôi đi chứ?"

Đồng Nhất Nam âm thầm nhíu mày, lập tức nhìn theo Trần Gia Bảo, cảnh cáo Trần Gia Bảo không nên đồng ý lời mời của Văn Linh Lan.

Trần Gia Bảo nhắm mắt làm ngơ, nhún vai, cười nói: “Được rồi, dù sao bây giờ tôi cũng không có chuyện gì, không bằng đi theo cô, cùng nhau đi chơi bowling.”

Sắc mặt Đồng Nhất Nam biến đổi lớn, Trần Gia Bảo đáng ghét, lại dám không để ý đến anh ta, quả thực là muốn chết!

Chương 1721

Chương 1721

“Được, thật tốt, chúng ta đi thôi.” Văn Linh Lan vui vẻ hoan hô ra, chủ động nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, đi ra ngoài.

Đồng Nhất Nam nhìn chằm chằm bóng lưng Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên sự đố kỵ nồng đậm, hai quyền nắm chặt, phát ra tiếng xương “ọp ẹp”: “Trần Gia Bảo, bây giờ anh đừng khoái chí vội, Linh Lan cũng không thể ở bên cạnh anh 24 giờ, đợi đến khi anh bị bỏ rơi, tôi sẽ khiến anh hối hận!”

Trần Gia Bảo có tài lực lớn mạnh vô cùng, tuy rằng giọng điệu Đồng Nhất Nam nói không lớn, nhưng vẫn bị anh nghe rõ ràng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, nếu Đồng Nhất Nam thừa dịp Văn Linh Lan vắng mặt xuống tay với mình, người hối hận ở đây, nhất định sẽ là Đồng Nhất Nam.

Trong sân, Đồng Nhất Nam nặng nề hừ một tiếng, bước nhanh đi theo, đồng thời trong lòng tính toán tốt, trận đấu bowling lần này, nói không chừng có thể nhân cơ hội dạy dỗ Trần Gia Bảo một phen, khiến Trần Gia Bảo mất mặt trước mặt Văn Linh Lan, khiến Trần Gia Bảo không còn mặt mũi xuất hiện trước mắt Linh Lan nữa.

“Chủ ý này hình như không tồi.”

Khóe miệng Đồng Nhất Nam nhếch lên một tia ý cười, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng đi không ít.

Văn Linh Lan dẫn Trần Gia Bảo đến gara, ngồi trên cadillac, một đường đi về phía tòa nhà thương mại quốc tế ở trung tâm thành phố Hà Tĩnh.

Đồng Nhất Nam cũng lái một chiếc Porsche đi theo phía sau.

“Gia Bảo, nếu như tôi không ở bên cạnh anh, anh tốt nhất nên nhẫn nhịn Đồng Nhất Nam một chút.” Văn Linh Lan nhìn

xuyên qua gương chiếu hậu, nhìn Porsche của Đồng Nhất Nam, nói: "Người này bề ngoài nhìn như nho nhã lễ độ, trên thực tế lòng dạ vô cùng nhỏ nhen, có lòng tham, muốn chiếm hữu rất mạnh, anh ta thấy anh vẫn luôn ở cùng tôi, nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó anh, hơn nữa anh ta là cường giả võ đạo 'Thông U Hậu Kỳ', gia tộc cũng có thế lực không nhỏ, nếu như không quá đáng đến mức không chịu đựng được, thì tốt nhất là không nên xung đột với anh ta."

"Cảm ơn lời nhắc nhở của cô." Trần Gia Bảo cười cười, tùy ý tựa vào chỗ ngồi, anh cảm thấy vô cùng bình thường: "Anh ta trong mắt cô có lẽ tương đối mạnh, nhưng Trần Gia Bảo tôi cũng không phải là quả hồng mềm mặc cho người ta xoa bóp, xung đột với tôi, sẽ là hành vi ngu xuẩn nhất cả đời anh ta."

"Khó trách anh chỉ dùng một cái ánh mắt có thể doạ sợ một đám người qua đường, khí thế này quả nhiên đủ cuồng bạo!" Văn Linh Lan cười khen ngợi một câu, biết Trần Gia Bảo không nghe lời khuyên của mình, thế nhưng, Trần Gia Bảo đã trở thành khách quý của nhà họ Văn, hơn nữa còn có cô ta ở bên cạnh Trần Gia Bảo, cho dù Đồng Nhất Nam đối với Trần Gia Bảo khó chịu hơn nữa, cũng không có cơ hội xuống tay với anh.

Nghĩ đến đây, Văn Linh Lan không nói nhiều nữa.

Chẳng bao lâu, chỉ một nửa giờ sau đó, họ đã đến điểm đến của bowling – Tòa nhà Thương mại Quốc tế.

Sau khi xuống xe, ba người đi thẳng về phía tòa nhà.

Trên đường tới, Trần Gia Bảo đã nghe Linh Lan nói qua, người hẹn cô chơi bowling tên là Bạch Văn, mà Bạch Văn người này lai lịch không nhỏ, là người nổi tiếng nhất thành phố Văn Minh bên cạnh, cũng là người tài hoa nhất thế hệ trẻ, được tất cả các cường giả coi trọng.

Mà quan trọng hơn là, Bạch Văn chẳng những lớn lên từ nhỏ cùng Văn Linh Lan, hơn nữa còn coi Văn Linh Lan là e gái ruột thịt, cho nên quan hệ giữa hai người đặc biệt tốt, đây cũng là nguyên nhân Văn Linh Lan không muốn huỷ lịch hẹn với Bạch Văn.

Không bao lâu sau, Trần Gia Bảo đi theo Văn Linh Lan đến tầng bốn của tòa nhà.

Trần Gia Bảo nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy tầng này gần như toàn bộ là cơ sở giải trí, có không ít thanh niên nam nữ đang chơi các loại trò chơi khác nhau, khắp nơi tràn ngập nhiệt huyết thanh xuân.

Đột nhiên, chỉ thấy một người đàn ông ba mươi tuổi, mặc áo sơ mi trắng, tay đeo đồng hồ, mỉm cười và đi đến trước mặt, nói: “Linh Lan đến rồi sao, anh còn nghĩ rằng em muốn cho anh leo cây đấy, ồ, người cô này là ai, mặc dù nhìn khuôn mặt có vẻ lạ lẫm, nhưng có thể đứng với Linh Lan đến đây chơi, lại còn rất trẻ tuổi.”

Bạch Văn tò mò nhìn về phía Trần Gia Bảo, cười chào hỏi anh.

Chương 1722

Chương 1722

Trần Gia Bảo cười cười, khi gặp mặt khen ngợi mình một câu, xem ra người tên Bạch Văn này chính xác sẽ làm người tốt, ít nhất, so với Đồng Nhất Nam cho anh cảm giác tốt hơn nhiều.

Văn Linh Lan vui vẻ giới thiệu: "Ánh mắt của anh vô cùng tốt, tôi giới thiệu cho anh, anh ấy tên là Trần Gia Bảo, y thuật rất lợi hại… Không không không, căn bản ngay cả 'lợi hại' cũng khó có thể hình dung, quả thực chính là vô cùng siêu phàm, phải gọi là thiên hạ đệ nhất thần y!"

Trần Gia Bảo hướng Bạch Văn Vũ cười cười, xem như là chào hỏi qua, anh nhìn ra được, Bạch Văn tuy rằng còn trẻ, nhưng một thân thực lực, cũng có trình độ "Thông U Hậu Kỳ", hơn nữa chỉ đơn thuần bàn luận về khí chất, chắc chắn Bạch Văn hơn hẳn Đồng Nhất Nam, nếu hai người bọn họ đánh nhau, không ngoài ý muốn, Bạch Văn tuyệt đối có thể đánh bại được Đồng Nhất Nam chỉ sau vài chiêu.

"Thiên hạ đệ nhất thần y?" Bạch Văn đánh giá Trần Gia Bảo, trong lòng cảm thấy vô cùng kì quái.

Nếu Văn Linh Lan nói Trần Gia Bảo y thuật cao siêu, vậy anh khẳng định sẽ tin, nhất định sẽ cho rằng Trần Gia Bảo là một thanh niên có khả năng y thuật hoàn toàn không tồi, nhưng hiện tại, Văn Linh Lan trực tiếp nâng Trần Gia Bảo lên trình độ "thiên hạ đệ nhất thần y", ngược lại khiến Bạch Văn cảm thấy hoài nghi.

Dù sao, Trần Gia Bảo tuổi còn trẻ lại không thấy có nhiều kinh nghiệm, nhìn thế nào cũng không có diện mạo và khí chất của "thiên hạ đệ nhất thần y", huống chi, anh nhìn từ trên người Trần Gia Bảo, hoàn toàn không cảm nhận được một chút năng lực nào, nói cách khác, Trần Gia Bảo chỉ là một người bình

thường mà thôi, nếu như là bình thường, loại người bình thường này cũng không có biện pháp tiến vào trong tầm mắt của anh ta.

Đương nhiên, trong lòng Bạch Văn đối với Trần Gia Bảo có một tia khinh miệt, đương nhiên, anh cũng không biết Văn Linh Lan nói thật, càng không biết thực lực của Trần Gia Bảo đã đến "Nửa Bước Truyền Kỳ", không chỉ có thể dễ dàng nghiền ép anh ta, thậm chí, trực tiếp diệt luôn cả nhà họ Bạch bọn họ cũng không có vấn đề gì.

Đồng Nhất Nam lập tức cảm thấy khinh thường mà cười nhạo một tiếng, nói: "Cái gì thiên hạ đệ nhất thần y, đừng tưởng rằng có thể đem Ông Văn cứu sống, chỉ có có tư cách làm đệ nhất thần y ngày hôm đó, nói không chừng loại độc trong người ông Văn, là loại độc mà Trần Gia Bảo biết thôi, cho nên cũng chỉ là mèo mù vớ được cá rán mà thôi."

"Đồng Nhất Nam, anh không nói không ai xem anh là người câm đâu! Văn Linh Lan giận dữ nói: "Anh không biết, Gia Bảo ngay cả trái tim ông nội tôi…"

Cô đang chuẩn bị nói ra Trần Gia Bảo có thể chữa khỏi bệnh tim của ông nội, cô đột nhiên dừng lại lời nói còn chưa nói xong, Bạch Văn đã bị giật mình, trước tiên kinh ngạc nói: "Ông Văn trúng độc? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy, tại sao tôi không biết gì cả."

Văn Linh Lan lúc này mới đem chuyện ông nội đang ở trên đường đột nhiên độc phát tác, trùng hợp Trần Gia Bảo đi ngang qua và cứu giúp một lần, cuối cùng nói: "Nếu không phải Gia Bảo đi ngang qua lúc đó, chỉ sợ… Chỉ sợ ông nội ta đã…"

Nói đến đây, Văn Linh Lan cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô nhìn Trần Gia Bảo bằng đôi mắt vô cùng cảm kích.

Đó là những gì đã xảy ra.

Bạch Văn bừng tỉnh nhận ra, không khỏi đưa tay vỗ vỗ bả vai Trần Gia Bảo, cảm kích nói: "Ông Văn luôn coi tôi là cháu ruột của ông, luôn đối xử với tôi vô cùng tốt, anh có thể cứu được một mạng này Ông Văn trở về, ta nợ anh một phần ân tình, nếu sau này anh ở Thành phố Hà Tĩnh phố cùng với Văn

Minh thành phố mà gặp phải vấn đề gì, có thể giúp được, tôi nhất định sẽ giúp anh.”

Đương nhiên, Bạch Văn tuy rằng cảm tạ, nhưng cũng không giống Như Văn Linh Lan, trực tiếp coi y thuật của Trần Gia Bảo là đệ nhất thiên hạ, lấy sự hiểu biết của anh ta về Văn Linh Lan, nhất định là bởi vì Trần Gia Bảo cứu Ông Văn từ quỷ môn quan trở về, Linh Lan lòng cảm kích, mới có thể đem hình tượng Trần Gia Bảo phóng đại vô hạn, thậm chí trực tiếp đem Trần Gia Bảo trở thành thần thứ nhất thiên hạ.

Chương 1723

Chương 1723

Đúng như Đồng Nhất Nam nói, ai biết được có phải Trần Gia Bảo tình cờ hiểu được độc dược trong người ông Văn hay không, cuối cùng có phải mèo mù vớ đươc cá rán chăng?

Cho nên nói, Bạch Văn anh là thanh niên nổi tiếng vừa có tài bừa có sắc trong khu vực, tuy rằng cũng cảm thấy vô cùng cảm kích Trần Gia Bảo, nhưng tuyệt đối không có khả năng sùng bái như Văn Linh Lan.

Văn Linh Lan cảm thấy vui sướng không thôi, Anh Văn chính là đại thiếu gia đầu tiên của thành phố Văn Minh, có những lời này của anh, Trần Gia Bảo sau này ở thành phố Văn Minh, trên cơ bản có thể không cần lo lắng gì đi đi, thậm chí ngay cả Đồng Nhất Nam lại muốn làm gì với Trần Gia Bảo, cũng phải cân nhắc kỹ, thật là quá tốt!

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của Thi Linh Lan, Trần Gia Bảo biểu tình hoàn toàn bình thản, khóe miệng cười cũng vô cùng bình thản, nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo.” Bạch Văn kinh ngạc nhìn Trần Gia Bảo một cái, nhận được lời hứa của anh ta, Trần Gia Bảo sao lại có thể lạnh nhạt như vậy, chẳng lẽ anh không biết năng lực của anh ta ở thành phố Hà Tĩnh cùng thành phố Văn Minh sao?

Phải, chắc là vậy!

Bạch Văn lắc đầu khẽ nở nụ cười, chờ sau này Trần Gia Bảo biết được năng lực thực sự của anh, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Đây là sự tự tin của Bạch Văn!

Anh ta không còn bối rối, cười nói: “Linh Lan, đi,chơi trò chơi bowling ngày hôm nay, những người thua sẽ phải trả tiền bữa tối.”

“Không thành vấn đề, cuối cùng nhất định sẽ là em dành chiến thắng.” Văn Linh Lan cười hì hì, đẩy Trần Gia Bảo đi về phía sân vận động bowling.

Đồng Nhất Nam đi theo sau, vẻ mặt u ám.

Đến sân bowling, chỉ thấy sân vận động có diện tích rất lớn, gần 50 đường bóng, gần như chiếm hơn một nửa tổng diện tích của toàn bộ tầng.

Không ít người đẹp tuấn anh tuấn đang chơi bowling, thỉnh thoảng phát ra âm thanh thanh thúy của “bóng bàn bóng bàn”.

Bạch Văn là cậu chủ gia tộc họ Bạch nổi danh ở địa phương, địa vị và danh vọng đều cao hơn Văn Linh Lan và Đồng Nhất Nam, cho nên anh ta tự nhiên trở thành người có tiếng nói nhất.

Anh ta chào hỏi bồi bàn, gọi mấy con ki gỗ rượu, nhiệt tình cười nói: “Nhất Nam, Gia Bảo, hai người các anh ngồi trước, chờ tôi cùng Linh Lan thi đấu xong, mấy người chúng ta lại cùng nhau bàn luận.”

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, anh đối với loại bowling này tiếp xúc rất ít, tự nhiên cũng không có hứng thú lắm, tự mình ngồi xuống một bên sô pha, cầm một ly nước trái cây uống.

Đồng Nhất Nam cũng ngồi trên sô pha, thế nhưng giữa hai người, khoảng cách cách như một nghìn tám trăm mét vậy.

“Gia Bảo, chờ tôi và Anh Văn thi đấu sau đó, hai chúng ta lại đến so tài.” Văn Linh Lan cười khanh khách, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Sau đó, cô ta đi đến khung, nhặt một quả bóng bowling và cười: “Anh Văn, tôi bắt đầu trước, không có vấn đề chứ?”

“Đương nhiên, em được ưu tiên.” Bạch Văn nhún nhún vai.

“Vậy anh cứ chờ thua đi.” Văn Linh Lan khẽ nâng cằm, khiêu khích cười, tiếp theo thu lại sắc mặt, cầm bóng đi về phía khu vực ném bóng, ném bóng ra ngoài.

Trần Gia Bảo chỉ thấy bowling rời khỏi tay Văn Linh Lan, dọc theo giữa đường bóng ổn định lăn về phía trước, chỉ nghe "bóng bàn bóng bàn" vang lên, trực tiếp đánh 8 con ki gỗ đất.

Đồng Nhất Nam và Bạch Văn lập tức vỗ tay chúc mừng.

Trần Gia Bảo rất ít tiếp xúc với bowling, không hiểu rõ quy tắc bowling, nhưng cũng biết, một lần hạ gục 8 con ki gỗ, coi như là thành tích không tồi.

Chương 1724

Chương 1724

Văn Linh Lan lại đi tới bên cạnh khung bóng, một lần nữa cầm lấy một quả bowling ném ra ngoài, sau đó hai bình còn lại nhẹ nhàng ngã xuống đất, Văn Linh Lan quay đầu nhìn về hướng Trần Gia Bảo lộ ra một nụ cười vui mừng.

Trần Gia Bảo cười cười, vươn ra một ngón tay cái tỏ vẻ tán thưởng.

Đôi mắt Văn Linh Lan sáng ngời, nụ cười càng thêm vui sướng.

Động tác vốn còn vỗ tay hoan hô của Đồng Nhất Nam đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên sự ghen tị nồng đậm!

Văn Linh Lan nhìn cũng không nhìn Đồng Nhất Nam, sau khi thu hồi ánh mắt từ trên người Trần Gia Bảo, lại một lần nữa cầm lấy một quả bóng bowling ném ra ngoài, lần này thì đánh đổ 9 con ki gỗ.

“Vòng thứ nhất tôi được 19 điểm, cũng tạm coi là được, anh Văn, đến lượt anh.”

Văn Linh Lan tuy rằng tổng cộng ném ba quả bóng, chiếm một cơ hội ném bóng ở vòng hai, thế nhưng có thể đạt được 19 điểm, cũng coi như không tương đối tốt, nếu vòng hai có thể có một quả bóng mà ném đổ toàn bộ, vậy thì càng thêm hoàn hảo

Cho nên, tâm tình Văn Linh Lan khá tốt, hướng Bạch Văn khiêu khích nhìn lại một cái, nhảy nhót trở lại bên cạnh Trần Gia Bảo ngồi xuống, cầm lấy nước cam uống một ngụm, cười nói: “Gia Bảo, tôi có lợi hại không?”

“Rất lợi hại, tư thế anh hùng hiên ngang, vô cùng động lòng người.” Trần Gia Bảo hoàn không keo kiệt mà khen ngợi .

Văn Linh Lan càng thêm vui vẻ, cười khanh khách.

Ở phía bên kia, Đồng Nhất Nam chỉ cảm thấy khắp người mình đều muốn nổ tung, trơ mắt nhìn "vị hôn thê" của mình không thèm để ý đến mình, cùng đàn ông khác nói nói cười, đối với anh ta mà nói, đây quả thực chính là sự vũ nhục lớn nhất!

Đồng Nhất Nam nắm chặt ly thủy tinh trong tay, nếu không phải anh ta cố nén lửa giận, với thực lực võ giả "Thông U Hậu Kỳ" của anh, trong nháy mắt có thể bóp nát ly thủy tinh.

Đột nhiên, chỉ nghe "ba" vô cùng giòn tan, Bạch Văn ném quả bóng đầu tiên, trực tiếp hạ gục toàn bộ 10 con ki gỗ, sạch sẽ gọn gàng, vô cùng chuẩn xác.

Khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo của Văn Linh Lan lập tức sụp đổ, đáng thương nói: "Xong rồi, lần này lại thua rồi."

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, khó trách có thể trở thành phú nhị đại nổi tiếng nhất địa phương, Bạch Văn chính xác có khả năng này.

"Thế nào, thấy tôi lợi hại chứ?" Bạch Văn xoay người lại, vô cùng đắc ý.

Văn Linh Lan đang chuẩn bị nói chuyện, đúng lúc này, chỉ thấy một người phụ nữ trưởng thành mặc váy dài màu đen, xinh đẹp động lòng người đi tới, vuốt ve tay mà khen: "Quả nhiên là anh Văn, trước sau như một trình độ vô cùng cao, làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc."

Ánh mắt Bạch Văn sáng ngời, trong mắt hiện sự nóng bỏng, nhất thời đồng ý, khiêm tốn nói: "Việc nhỏ nhặt thôi mà, ngược lại thấy được Vũ Liên nở nụ cười, tôi cũng thấy vui."

Mặc dù anh ta nói những lời khiêm tốn, nhưng nhìn vào bộ dáng đắc ý của anh ta, bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy sự tự hào và kiêu hãnh này.

Văn Linh Lan đúng lúc ở bên tai Trần Gia Bảo nhỏ giọng nói: "Gia Bảo, người phụ nữ này tên là Thu Vũ Liên, là bà chủ của quán bowling này, anh cũng thấy, bộ dạng xinh đẹp của cô ta không giống lời nói, hai năm trước khi anh Văn lần đầu tiên nhìn thấy Thu Vũ Liên, đối với Thu Vũ Liên liền theo đuổi,

chỉ là người phụ nữ này thủ đoạn rất cao siêu, đến bây giờ cũng không để anh văn thắng.”

Trần Gia Bảo đánh giá Thu Vũ Liên, người phụ nữ này đích thực rất xinh đẹp, cái này cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác cả người cô mặc váy dài màu đen, dường như bao bọc mình trong sương mù, đích thực có thể gợi lên dục vọng chinh phục của đại đa số đàn ông, muốn lột sạch sương mù bao quanh thân cô, nhìn rõ bên trong rốt cuộc là cái gì.

Chương 1725

Chương 1725

“A, ngay cả công chúa nhỏ nhà họ Văn cũng tới, thật sự là khách quý.” Thu Vũ Liên đã nhìn thấy Văn Linh Lan, lập tức nhiệt tình chào hỏi, đồng thời đôi mắt lướt qua trên người Trần Gia Bảo, cũng không biết có phải là ảo giác của Trần Gia Bảo hay không, Thu Vũ Liên dường như như nhìn thấy chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi, đôi mắt trong nháy mắt đột nhiên co rút lại, lộ ra hào quang khiếp sợ.

Chờ Trần Gia Bảo nhìn kỹ, Thu Vũ Liên đã rất tự nhiên dời ánh mắt, thân mật trò chuyện với Văn Linh Lan.

“Chẳng phải cô ta biết mình?”

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu anh, anh không cho rằng mình nhìn lầm, lời giải thích duy nhất chính là Thu Vũ Liên biết anh.

Thu Vũ Liên cùng Văn Linh Lan nói chuyện xong, lại cùng Đồng Nhất Nam chào hỏi, lúc này mới một lần nữa nhìn về phía Trần Gia Bảo, tò mò hỏi: “Vị soái ca này nhìn có chút lạ mặt, hình như không phải người địa phương Thành phố Hà Tĩnh chúng tôi chứ?”

“Trần Gia Bảo, người tỉnh Hoà Bình.” Trần Gia Bảo giới thiệu bản thân một thời gian ngắn.

“Thì ra là anh Trần, nghe nói tỉnh Hoà Bình nhân kiệt địa linh, khó trách anh Trần thanh tú tuấn nhã, cùng Linh Lan đứng chung một chỗ, quả thực chính là một đôi…” Thu Vũ Liên hai mắt nhất thời sáng lên, che miệng cười khẽ. Dường như là “đột nhiên” phản ứng lại mình nói sai, vội vàng nói: “Ai nha nha, nhìn tính cách này của tôi, thiếu chút nữa quên anh Đồng cùng Linh Lan có hôn ước, nhất thời nói sai, xin Linh Lan cùng anh Đồng không nên thấy quái.”

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu anh, Thu Vũ Liên nhìn thế nào cũng giống như đang khiêu khích mâu thuẫn giữa mình và Đồng Nhất Nam, nhưng mình hình như chưa từng làm việc có lỗi với Thu Vũ Liên chứ?

Đồng Nhất Nam sắc mặt hơi biến đổi, lập tức miễn cưỡng cười cười, nói: "Không có việc gì, Chị Vũ Liên nhất thời nói sai mà thôi, tôi sẽ không để ý."

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng anh ta không thể tránh khỏi dâng lên lửa giận cuồn cuộn, hết lần này tới lần khác Thu Vũ Liên vẫn là người phụ nữ Bạch Văn coi trọng, anh ta không dễ làm việc có lỗi, đành phải đem toàn bộ lửa giận cho Trần Gia Bảo, hận không thể đem Trần Gia Bảo đánh một trận ngay bây giờ.

"Đương nhiên không sao." Văn Linh Lan vung tay lên, thoải mái nói: "Dù sao hôn ước của tôi và Đồng Nhất Nam là do bố tôi đồng ý, tôi cũng không đồng ý, cuối cùng tôi cũng không nhất định gả cho anh ta."

Sắc mặt Đồng Nhất Nam lại biến đổi, hai tay nắm chặt quyền, thậm chí trên mặt cũng trắng bệch, trong lòng càng thêm thù hận Trần Gia Bảo.

Hai người Thu Vũ Liên cùng Bạch Văn xấu hổ cười cười, hiển nhiên bọn họ cũng biết Văn Linh Lan đối với Đồng Nhất Nam không có thiện cảm gì, hơn nữa loại chuyện này, bọn họ cũng không tiện nói thêm gì.

Bạch Văn muốn giảm bớt bầu không khí lúng túng tại đấy, cho nên thay đổi đề tài nói: "Vũ Liên đến vừa đúng lúc, tôi đang cùng Linh Lan chơi bowling, mời cô đến làm trọng tài."

"Nếu anh Văn có thành ý mời tôi, vậy tôi liền đồng ý." Thu Vũ Liên lập tức phụ họa cười.

"Vậy chúng ta tiếp tục bắt đầu đi, hôm nay nói cái gì cũng phải để Linh Lan mời ăn cơm." Bạch Văn cười to một tiếng, đi về phía khu vực ném bóng.

Văn Linh Lan "cắt" một tiếng, không phục nói: "Tôi thấy người thua cuối cùng, nhất định là anh mới đúng, anh nói đúng không, Gia Bảo?"

Trần Gia Bảo cười cười, nếu Bạch Văn không có ý định cố ý nhường đường, xác suất Văn Linh Lan thắng là rất nhỏ.

Văn Linh Lan nhảy nhót trở lại khu vực ném bóng, tiếp tục so sánh với Bạch Văn.

Trần Gia Bảo vừa ngồi xuống một lần nữa, đột nhiên, Đồng Nhất Nam hướng Trần Gia Bảo lộ ra ánh mắt khiêu khích, vươn ngón tay cái chỉ vào quả cầu bowling bên cạnh, nói: “Có muốn so sánh với tôi một chút không?”

Trong lòng anh ta tràn ngập lửa giận với Trần Gia Bảo, vừa lúc mượn cơ hội chơi bowling, triệt để thắng Trần Gia Bảo một lần, để Văn Linh Lan biết, Trần Gia Bảo kém xa anh ta!

“Ồ?” Trần Gia Bảo nhướng mày với anh ta và hỏi: “Nếu tôi nói rằng tôi không quan tâm thì sao?”“

Chương 1726

Chương 1726

Đồng Nhất Nam khinh miệt mà cười, không hề che giấu ý khinh bỉ của mình, nói: "Vậy anh chính là một kẻ nhát gan buồn cười, căn bản không có tư cách được Linh Lan ưu ái, chờ ông Văn triệt để khỏi hẳn, vậy anh nhất định phải mãi mãi rời khỏi Hà Tĩnh, mãi mãi không được xuất hiện trước mặt Linh Lan nữa."

"Xem ra Linh Lan nói không sai, anh thật sự là một người cẩn thận." Trần Gia Bảo lắc đầu cười, anh cùng Văn Linh Lan gặp mặt còn chưa tới một ngày, làm sao có thể thích nhau? Không thể không nói, dục vọng muốn kiểm soát của Đồng Nhất Nam quá mạnh, người như vậy rất dễ dàng chui vào mũi sừng trâu, xem ra, nếu như không hoàn toàn phục phục anh ta, anh ta nhất định sẽ dây dưa với mình, cho dù mình không sợ, nhưng chắc chắn không thể tránh khỏi việc cãi vã.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo nói: "Được thôi, tôi chấp nhận so tài."

"Được, đây chính là anh nói." Đồng Nhất Nam mừng rỡ, lập tức đứng dậy đi tới trước mặt Văn Linh Lan và Bạch Văn, nói: "Các anh dừng lại trước, tôi muốn cùng Trần Gia Bảo so tài bowling, đây là quyết đấu giữa đàn ông, các anh đến làm chứng."

Lời này nói ra, đám người Bạch Văn kinh ngạc không thôi, Văn Linh Lan càng bước nhanh đến bên cạnh Trần Gia Bảo, kinh ngạc nói: "Gia Bảo, anh muốn cùng Đồng Nhất Nam so đấu bowling sao?"

"Không sai." Trần Gia Bảo nhìn ra Văn Linh Lan dường như có chút lo lắng, cười nói: "Có vấn đề gì không?"

“Đương nhiên có vấn đề, hơn nữa vấn đề rất lớn.” Văn Linh Lan lo lắng nói: “Anh không biết, Đồng Nhất Nam thường chơi bowling, kỹ năng bóng không kém anh Văn bao nhiêu, hơn nữa anh còn là cường giả võ đạo ‘Thông U Hậu Kỳ’, chỉ cần anh nguyện ý, có thể tùy ý dùng nội lực khống chế tốc độ và phương hướng bowling.”

“Vậy thì sao?” Trần Gia Bảo đùa giỡn mà cười, Đồng Nhất Nam thế nhưng chỉ là tu vi “Thông U Hậu Kỳ” mà thôi, ở trước mặt cường giả tuyệt đại “Nửa Bước Truyền Kỳ” của anh lại tính là cái gì?

“Ai nha, sao anh lại không hiểu đây?” Văn Linh Lan vội vàng nói: “Đồng Nhất Nam đã là người bất khả chiến bại, anh đồng ý cùng anh so sánh bowling, không phải là tự làm nhục sao?”

Trong mắt cô, Trần Gia Bảo chỉ là một người bình thường chưa từng luyện võ đạo, tự nhiên không phải là đối thủ của Đồng Nhất Nam ở Cảnh giới “Thông U Hậu Kỳ”.

Đồng Nhất Nam nghe xong những lời của Linh Lan, khoái chí nói: “Trần Gia Bảo, Linh Lan nói không sai, trận đấu này còn chưa bắt đầu, tôi đã ở trong bất bại, anh nhất định sẽ thua trên tay tôi, hơn nữa tôi cam kết, sẽ để cho anh thua cơ thể không còn da thịt!

Thế nhưng mà, nếu anh sợ thua quá khó coi, hiện tại có thể trực tiếp nhận thua đầu hàng, rốt cuộc mất mặt một chút mà thôi.”

Nói xong, Đồng Nhất Nam khoái chí cười ha ha.

Bạch Văn cũng lắc đầu mà cười, đối với người trong võ đạo mà nói, bất kể là thể thao gì, cũng đủ để nghiền ép người bình thường, không nói gì khác, chỉ dựa vào Cảnh giới Đồng Nhất Nam “Thông U Hậu Kỳ”, cũng đủ để nội lực phóng ra ngoài, từ đó thay đổi tốc độ và quỹ tích di chuyển của bowling, sau đó đạt tới hiệu quả toàn bộ một quả bóng.

Cho nên, Trần Gia Bảo và Đồng Nhất Nam so sánh bowling, căn bản là tự tìm đường chết, không hề có phần thắng!

Thu Vũ Liên đứng ở phía sau Bạch Văn, cũng không có sắc mặt khinh miệt như Bạch Văn, ngược lại toát ra hứng thú cực lớn, chờ mong Trần Gia Bảo cùng Đồng Nhất Nam so thí,

đúng lúc cũng có thể thông qua kết quả thi đấu, để xác minh phỏng đoán trong lòng cô.

Lúc này, sau khi nghe xong nghe Linh Lan nói, Trần Gia Bảo tự tin nói: “Ai tự lấy nhục còn không biết được, yên tâm, Trần Gia Bảo tôi rất ít khi làm chuyện không nắm chắc.”

Nói xong, Trần Gia Bảo đứng lên, hướng về phía Đồng Nhất Nam đi tới, nói: “Nói đi, làm sao thi đấu, anh hãy nêu quy tắc.”

Chương 1727

Chương 1727

“Được, xem ra anh coi như là đàn ông.” Đồng Nhất Nam mặc dù đang khen ngợi, nhưng trong ánh mắt cũng không chút che giấu khinh miệt: “Chúng ta ba trận thắng hai, mỗi trận mười vòng, trước tiên thắng hai trận là thắng hoàn toàn.

Mặt khác, nếu là thi đấu, phải có đặt cược, nếu như anh thắng, vậy anh ở Thành phố Hà Tĩnh trong khoảng thời gian này, tôi sẽ không chủ động khiêu khích anh, nhưng nếu anh thua, chờ ông Văn khỏi hẳn, anh phải lập tức rời khỏi Thành phố Hà Tĩnh!”

Sắc mặt Văn Linh Lan khẽ biến đổi, lập tức sốt ruột nói: “Gia Bảo, anh không cần đồng ý anh, có tôi cùng nhà họ Văn chúng tôi ở đây, cho dù anh không thi đấu, Đồng Nhất Nam cũng tuyệt đối không dám ra tay với anh.”

Đồng Nhất Nam lo lắng Trần Gia Bảo thật sự từ chối, lập tức khiêu khích nói: “Thế nào, Trần Gia Bảo, anh dám đồng ý sao?”

Trần Gia Bảo lắc đầu.

Sắc mặt Đồng Nhất Nam trầm xuống: “Nói như vậy, anh thật sự muốn từ chối sao?”

Bạch Văn nhịn không được bật cười, đem bowling trong tay đùa giỡn, trong mắt khó nén ý khinh miệt, xem ra Trần Gia Bảo ngoại trừ y thuật tốt hơn một chút ra, những nơi khác không có chỗ nào tốt, sau khi nghe được Đồng Nhất Nam đặt cược, Trần Gia Bảo lại còn lùi bước, từ điểm này, Trần Gia Bảo một chút đàn ông quyết đoán cũng không có, thật sự là một kẻ hèn nhát.

“Người như Trần Gia Bảo căn bản cũng không xứng để Linh Lan nhắm đến, xem ra, mình phải lén lút tìm cơ hội khuyên

bảo Linh Lan, để cho sau này tránh xa Trần Gia Bảo một chút." Bạch Văn âm thầm quyết định.

Thu Vũ Liên nhíu anh, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, thất vọng nghĩ đến, chẳng lẽ, mình nhận nhầm người?

Chỉ có Văn Linh Lan thở phào nhẹ nhõm, Trần Gia Bảo từ chối ước hẹn của Đồng Nhất Nam, đang hợp tâm ý của cô ta, dù sao Trần Gia Bảo có y thuật cao, đã hoàn toàn làm cho cô ta tâm phục, hơn nữa đại trượng phu có thể khuất phục, Trần Gia Bảo đối mặt với sự khiêu khích của Đồng Nhất Nam vốn đang ở địa vị yếu thế, từ chối mới thuộc về lựa chọn khôn ngoan.

Khóe miệng Văn Linh Lan vừa nhếch lên một nụ cười, đúng lúc này, chỉ nghe Trần Gia Bảo nói: "Không, đặt cược của anh, tôi đều đồng ý."

Cái gì?

Văn Linh Lan thất thanh kinh ngạc hô lên.

Bạch Văn cùng Thu Vũ Liên cũng kinh ngạc không thôi, ngay sau đó, Thu Vũ Liên lần thứ hai trở nên hứng thú, xem ra, mình quả nhiên không nhận sai người.

Đồng Nhất Nam nhíu anh nói: "Nếu anh đã đồng ý, vậy anh lắc đầu làm gì?"

"Ba trận hai thắng quá lãng phí thời gian." Trần Gia Bảo nói: "Một trận quyết định thắng bại đi, một trận mười vòng, ai nhận được nhiều điểm, thì chính là người chiến thắng."

Đồng Nhất Nam thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo cười lạnh nói: "Ba trận hai thắng cũng tốt, một trận quyết định thắng bại cũng được, dù sao người thắng cuối cùng, nhất định là thuộc về tôi, tôi đồng ý với anh."

"Được." Trần Gia Bảo khẽ cười nói: "Anh là người địa phương thành phố Hà Tĩnh, khách tùy chủ, tùy anh bắt đầu trước đi."

"Vậy tôi sẽ cho anh biết một chút lợi hại của tôi." Đồng Nhất Nam cười ha ha, đi đến bên cạnh khung bóng cầm lấy bowling, đã bắt đầu chuẩn bị trước khi ném bóng.

Văn Linh Lan lo lắng không thôi, chuyện đã đến nước này, cho dù bây giờ cô ta muốn mở miệng thay Trần Gia Bảo từ chối cũng đã muộn, chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện Trần Gia Bảo sẽ không thua quá khó coi.

“Bắt đầu đi.” Bạch Văn cho Đồng Nhất Nam ánh mắt khích lệ, tuy rằng anh ta là người phán xét, không nên có thiên vị, nhưng Đồng Nhất Nam dù sao cũng là bạn tốt của anh ta, mặc kệ từ góc độ nào, anh ta đều hy vọng người thắng là Đồng Nhất Nam, đương nhiên, dựa theo thực lực “Thông U Hậu Kỳ” của Đồng Nhất Nam mà nói, người thắng cũng là Đồng Nhất Nam.

Chương 1728

Chương 1728

Đồng Nhất Nam hướng Bạch Văn ra hiệu một ánh mắt yên tâm, tiếp theo hít sâu một hơi, xách bowling đi tới khu vực ném bóng, ném bowling vững vàng ra ngoài.

Trong chốc lát, chỉ thấy bowling lăn dọc theo đường bóng với tốc độ ổn định, chỉ nghe thấy một tiếng "ba" giòn vang, dễ dàng hạ gục 10 con ki gỗ.

Đó là sự hoàn hảo!

Bạch Văn lập tức bật cười, chỉ bằng trình độ của một quả bóng này mà nói, Trần Gia Bảo thua chắc rồi!

"Trần Gia Bảo, đến lượt anh." Đồng Nhất Nam xoay người lại, khoái chí phi phàm.

Văn Linh Lan lo lắng không thôi, cao giọng nói: "Gia Bảo cố lên."

Trần Gia Bảo mỉm cười, đi đến bên cạnh khung bóng, xem ra, đã đến lúc dạy cho Đồng Nhất Nam một bài học.

Đây là lần đầu tiên Trần Gia Bảo chơi bowling, vì lý do an toàn, Trần Gia Bảo cầm bowling trong tay ném lên xuống vài cái, thử một chút cảm giác và trọng lượng, cũng may, cảm giác cảm giác không tồi, trọng lượng vừa phải.

Tiếp theo, trong đầu anh nhớ lại động tác vừa mới nãy Linh Lan ném bóng, cũng làm y như vậy, chỉ là bowling sau khi thoát tay bay ra, tốc độ lăn trên đường bóng, so với lúc Nghe Linh Lan ném bóng nhanh hơn không ít, giống như gió thổi nhanh hơn, phát ra tiếng "rần rần".

Đồng Nhất Nam cùng Bạch Văn cùng nhau lộ ra vẻ khinh thường, tốc độ bowling nhanh như vậy, khí thế nhìn vô cùng hoành tráng, nhưng góc độ thoáng có chút nghiêng về phía bên

phải, tuyệt đối không có khả năng đánh đổ toàn bộ bình, từ điểm này có thể thấy, Trần Gia Bảo tuyệt đối thua chắc.

“Xem ra tôi vẫn đánh giá cao Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo rõ ràng chính là một người ngoài cuộc, nhưng anh vẫn đồng ý đặt cược cùng tôi, chẳng qua, anh sợ tôi chứ gì, lo lắng tôi sẽ ra tay đối phó anh, nhưng lại không dám nhận thua trước mặt, cho nên mới biết rõ sẽ thua nhưng vẫn đồng ý, chẳng những có thể bảo vệ mặt mũi của anh, mà cũng có thể tiêu tan bớt ý thù địch của tôi sao? Trần Gia Bảo anh đúng là người vô cùng biết thức thời.”

Trong lòng Đồng Nhất Nam đắc ý không thôi.

Thu Vũ Liên cũng lộ ra sắc mặt thất vọng.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng “ba” giòn giã, bowling với tốc độ không thể ngăn cản, sau khi hạ gục con ki gỗ bên phải, con ki gỗ rơi xuống đều thuận thế đổ sang trái, đem tất cả con ki gỗ bên trái cùng đánh đổ xuống đất.

Một quả bóng mười con ki gỗ!

“Làm thế nào điều này có thể xảy ra?”

Đồng Nhất Nam cùng Bạch Văn hai người nhất thời cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trong mắt của Thu Vũ Liên nổi lên một gợn sóng.

Văn Linh Lan càng vui vẻ hoan hô nói: “Gia Bảo thật tuyệt vời, tôi nói anh làm sao có thể đồng ý đánh cược của Đồng Nhất Nam, thì ra anh cũng là cao thủ bowling.”

Trần Gia Bảo lộ ra ý cười nói: “Tùy tiện ném ra một quả bóng là có thể đánh đổ toàn bộ, xem ra chơi bowling cũng không có gì khó khăn.”

Văn Linh Lan “phốc phốc” một tiếng cười ra, Trần Gia Bảo nói những lời này thật đúng là rắm thối.

Đồng Nhất Nam sắc mặt âm trầm xuống, nói: “Thế nhưng cũng mới chỉ có một lần ném đổ toàn bộ thôi, có cái gì đắc ý, tôi chính là một cao thủ xếp thứ hai toàn thành phố, trận đấu này tôi thắng chắc.”

“Cẩn thận bây giờ trống đánh càng vang, lúc thua sẽ tự vả mặt mình càng tàn nhẫn, lần này nên đổi là anh ném.” Trần Gia Bảo nhún nhún vai, cất bước một lần nữa đi tới bên cạnh sô pha ngồi xuống.

Chương 1729

Chương 1729

Đồng Nhất Nam cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Giữa anh và tôi, có chênh lệch bình thường giữa trời và đất, cho dù anh lợi hại đến đâu, cũng tuyệt đối không thắng được tôi.”

“Gia Bảo đừng để ý đến anh ta, xem một mình anh ta có thể kiêu ngạo đến khi nào.” Văn Linh Lan lập tức đưa cho Trần Gia Bảo một con ki gỗ nước trái cây, vui vẻ nói: “Nói thật, lúc trước tôi còn lo lắng anh thua quá khó coi, không ngờ anh lợi hại như vậy, lại một lần nữa làm tôi cảm thấy kinh ngạc.”

Trần Gia Bảo thuận tay tiếp nhận nước trái cây uống một ngụm, cười nói: “Nếu cô tiếp xúc với tôi thêm vài ngày nữa, tôi hứa sẽ làm cho cô càng ngày càng kinh ngạc.”

“Được rồi, chờ xem.” Văn Linh Lan vui vẻ không thôi, đương nhiên, nếu Trần Gia Bảo thật sự có thể đánh bại Đồng Nhất Nam, cô ta sẽ càng vui vẻ hơn.

Lúc này, Đồng Nhất Nam cầm bóng đi đến khu vực ném bóng, một lần nữa ném bowling ra ngoài, dễ dàng đem toàn bộ 10 con ki gỗ đánh ngã xuống đất, sạch sẽ hoàn mỹ, không có một chút bụi bẩn.

Đồng Nhất Nam đắc ý cười nói: “Trần Gia Bảo, không phải là tôi xem thường anh,nhưng trận đấu này anh tuyệt đối không phải đối thủ của tôi.”

Bạch Văn gật đầu đồng ý, có lẽ kỹ thuật bowling của Trần Gia Bảo thật sự rất tốt, nhưng kỹ thuật tốt hơn nữa thì có thể làm gì? Cuối cùng, Trần Gia Bảo chỉ là một người bình thường mà thôi, cùng với Đồng Nhất Nam sử dụng “Thông U Hậu Kỳ” căn bản không có khả năng so sánh.

Nói cách khác, Đồng Nhất Nam gia tăng nội lực, có thể bảo đảm rằng lần thứ hai một quả bóng có thể đánh đổ toàn bộ,

nhưng Trần Gia Bảo chỉ cần sai một lần, sẽ thua một cách toàn diện, hơn nữa, cho dù Trần Gia Bảo thật sự có thể không sai lầm dù chỉ một lần thì sao? Đồng Nhất Nam cũng có thể dùng nội lực củ mình để khống chế tốc độ và quỹ đường Bowling của Trần Gia Bảo, do đó khiến Trần Gia Bảo thua trận đấu.

Có thể nói, trận đấu này, ngay từ đầu đã người thua đã là Trần Gia Bảo.

Bạch Văn đối với Đồng Nhất Nam tin tưởng vô cùng!

Văn Linh Lan nhíu anh, sắc mặt có chút nghiêm trọng, nói: "Gia Bảo, cố lên!"

"Yên tâm đi, tôi sẽ không thua một người không biết trời cao đất dày." Trần Gia Bảo mỉm cười với cô, tỏ vẻ không cần lo lắng, tiếp theo, đứng dậy đi đến khu vực ném bóng.

Đồng Nhất Nam và Bạch Văn dường như như nghe được trò đùa buồn cười nhất trong lịch sử, nhịn không được bật cười, theo bọn họ, Trần Gia Bảo mới chính là người không biết trời cao đất dày, chỉ là một người bình thường, dĩ nhiên lại có vọng tưởng trong thể thao thắng được một võ giả "Thông U Hậu Kỳ", đây mới là thực sự là điều không thể nào.

Văn Linh Lan nhíu mày càng chặt, chỉ cảm thấy tiếng cười của Đồng Nhất Nam và Bạch Văn vô cùng chói tai.

Thu Vũ Liên ngược lại không nhúc nhích, đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, chờ mong biểu hiện tiếp theo của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, trong tiếng cười chói tai của Đồng Nhất Nam và Bạch Văn, Sắc mặt Trần Gia Bảo chỉ lạnh nhạt, tiện tay ném bowling ra ngoài, nhất thời, chỉ nghe "ào ào" vô cùng giòn tan, 10 con ki gỗ toàn bộ đồng loạt mà ngã xuống.

Tiếng cười của Đồng Nhất Nam và Bạch Văn đột nhiên dừng lại, lập tức, Đồng Nhất Nam nặng nề hừ một tiếng.

"Đúng vậy, thật tuyệt vời!" Văn Linh Lan nhảy dựng lên, vui vẻ không thôi.

Trần Gia Bảo đi về sô pha ngồi xuống, lại thay Đồng Nhất Nam đến ném bóng, không ngoài dự liệu, lại một lần nữa 1 quả bóng 10 con ki gỗ đổ theo.

Điều tương tự cũng áp dụng cho Trần Gia Bảo, cũng một quả bóng liền hạ gục cả 10 con ki gỗ.

Mấy vòng tiếp theo, hai người thay phiên ném bóng, mỗi lần đều là một bóng đánh đổ toàn bộ, tỉ số luôn bám sát nhau, đã bắt đầu tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Văn Linh Lan hai tay nắm trước ngực, trong lòng khẩn trương không thôi.

Vòng 9, Sau khi Đồng Nhất Nam đánh ngã toàn bộ 10 con ki gỗ xuống đất một lần nữa, Trần Gia Bảo lại lên sân khấu, đang chuẩn bị ném bóng.

Chương 1730

Chương 1730

Đột nhiên, trong mắt Đồng Nhất Nam hiện lên tia sắc bén, kỹ thuật bowling của Trần Gia Bảo đã vượt qua tưởng tượng của anh ta, nếu dựa theo xu hướng như vậy đi xuống, cuối cùng nhất định là kết thúc trận hòa, đây là điều anh ta tuyệt đối không thể chấp nhận.

"Mình không thể giữ lại được nữa, đã đến lúc bỏ ra đòn sát thủ của mình, lợi dụng nội lực phóng ra ngoài, thay đổi quỹ đường và tốc độ của Bowling Trần Gia Bảo, hoàn toàn đánh gục Trần Gia Bảo!"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đồng Nhất Nam nhếch lên thành một nụ cười âm hiểm.

Bạch Văn cũng cười, trận đấu này đã đến lúc kết thúc, mà người chiến thắng chắc chắn sẽ là Đồng Nhất Nam!

Trần Gia Bảo góc mắt liếc nhìn Đồng Nhất Nam một cái, trong mắt sự khinh bỉ chợt lóe rồi biến mất, sau đó đem bowling ném ra ngoài.

Cơ hội đang đến!

Trong mắt Đồng Nhất Nam tinh quang chợt lóe lên, lập tức bước sang bên trái một bước, ngăn trở tầm mắt Văn Linh Lan, đang chuẩn bị vung nhẹ một quyền, khống chế nội lực phóng ra ngoài thay đổi quỹ tích bowling.

Đúng lúc này, Đồng Nhất Nam đột nhiên bụng không hiểu sao đau đớn, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, "Ai ô" một tiếng kêu đau đớn, nhất thời ôm bụng ngồi xổm xuống, đồng thời các khí cơ trì trệ, nội lực vừa mới vận chuyển đến tay trong nháy mắt biến mất không còn chút.

Sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng "ầm ầm", tất cả 10 con ki gỗ đã bị đánh gục bởi bowling của Trần Gia Bảo.

Sắc mặt Đồng Nhất Nam liền thay đổi, mẹ kiếp, vậy mà lúc này lại bụng đau, Trần Gia Bảo thật sự là khắc tinh.

Bạch Văn khẽ nhíu anh, Đồng Nhất Nam rốt cuộc làm cái quái gì vậy, anh ta còn có muốn thắng hay không?

"Ha, còn lại một vòng cuối cùng, xem ra thắng bại sẽ lập tức sẽ được phân chia rõ ràng." Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, biểu tình đùa giỡn.

Không sai, vừa rồi khi Đồng Nhất Nam chuẩn bị nội lực phóng hố Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đã đoạt trước phát ra một đường nội lực tiến vào trong cơ thể Đồng Nhất Nam, tuy rằng sẽ không có hại gì, nhưng lại có thể làm cho dạ dày Đồng Nhất Nam trong nháy mắt đau đớn, khiến Đồng Nhất Nam không quan tâm đến việc phá hoại nữa.

Phải biết rằng, Trần Gia Bảo đã đạt tới cảnh giới "Nửa Bước Truyền Kỳ", cho dù phóng mắt nhìn toàn bộ Việt Nam, cũng có thể xưng là tuyệt đại cường giả, anh phát ra nội lực, chắc rằng kể cả có là thầy của Đồng Nhất Nam hay Bạch Văn đi nữa cũng không nhìn ra nổi?

Đương nhiên, bởi vì không biết, cho nên mới có thể không sợ hãi, Đồng Nhất Nam còn tưởng Rằng Trần Gia Bảo vận may tốt thoát được một kiếp nạn, không khỏi khinh thường cười, nói: "Anh nói không sai, đích thực phải là phân ra thắng bại, thế nhưng người chiến thắng cuối cùng, nhất định là Đồng Nhất Nam!"

Anh tin tưởng vô cùng, lần này tuy rằng sai lầm, thế nhưng không quan trọng, còn có vòng cuối cùng, tuyệt đối có thể khiến Trần Gia Bảo thua đến không còn mặt mũi.

"Tôi đã nói rồi, trống đánh càng vang, đợi lát nữa thua tôi, tự vả cũng sẽ càng thảm." Biểu tình Trần Gia Bảo càng thêm vui vẻ, ngồi trở lại bên cạnh Văn Linh Lan, nhất thời, một mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ, tiến vào chóp mũi Trần Gia Bảo, khiến trong lòng người ta biến mất.

"Muốn tự vả chính là anh, anh là si tâm vọng tưởng, anh vẫn nên suy nghĩ thật kỹ, đợi lát nữa thua tôi, nên bảo vệ mặt mũi

như thế nào đi.” Đồng Nhất Nam cười ha ha, cầm bóng đi tới khu vực ném bóng, đang chuẩn bị ném bóng.

“Chờ một chút.”

Đột nhiên, Thu Vũ Liên vẫn đứng xem hô một tiếng.

Động tác của Đồng Nhất Nam dừng lại, hướng Thu Vũ Liên ném ném cho cô một ánh mắt nghi hoặc.

Chương 1731

Chương 1731

Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan trong lòng cũng cảm thấy vô cùng kì lạ.

Bạch Văn tò mò nói: "Vũ Liên, có chuyện gì vậy?"

Thu Vũ Liên cười nói: "Thật lâu tôi không thấy trận đấu có điểm số như anh Đồng và Trần Gia Bảo, cảm thấy có chút ngứa tay, nhịn không được cũng muốn tham gia."

"Chẳng lẽ là Vũ Liên cũng muốn đi lên so tài?" Bạch Văn nhiệt tình cười nói: "Vậy chờ Nhất Nam cùng Trần Gia Bảo thi đấu xong, tôi sẽ theo người thiếu nữ xinh đẹp này, cùng so tài với Vũ Liên."

Ngoài dự liệu của Bạch Văn, Thu Vũ Liên lắc đầu, cười nói: "Tôi nghĩ, nếu thắng bại của anh Đồng và Trần Gia Bảo có hồi hộp như vậy, không bằng chúng ta cùng nhau đặt cược, đánh cược xem bọn họ ai sẽ thắng, anh Văn cảm thấy thế nào?"

Bạch Văn còn chưa nói gì, Văn Linh Lan đã phụ họa nói: "Y này của chị Liên vô cùng tốt, tôi đặt 350 triệu, đánh cuộc Gia Bảo có thể thắng."

Tuy rằng cô ta cảm thấy khả năng Trần Gia Bảo thắng không lớn, nhưng chỉ cần có thể ghét bỏ Đồng Nhất Nam, thì lấy ra một tháng tiền tiêu đã tính là cái gì, hơn nữa, kỹ thuật bowling Của Trần Gia Bảo tốt như vậy, cũng không nhất định sẽ thua.

Quả nhiên, Đồng Nhất Nam tức giận không thôi: "Vậy tôi đặt 700 triệu mình thắng."

"Nếu đã như vậy, vậy ta cũng đặt 700 triệu cho Nhất Nam thắng." Bạch Văn đương nhiên nói: "Vũ Liên, nghĩ tới đây đã biết ai thắng ai thua rồi."

Thu Vũ Liên lại lắc đầu, che miệng cười nói: “Hai người đàn ông các anh, đối với Linh Lan, không khỏi có chút không công bằng, phụ nữ chúng tôi luôn rất đoàn kết, cho nên tôi giống như Linh Lan, cũng đặt cược 350 triệu, đánh cuộc Trần Gia Bảo có thể thắng.”

Lời này nói ra, Bạch Văn âm thầm nhíu anh, tuy rằng đối với Thu Vũ Liên mà nói 350 triệu cũng không nhiều, nhưng Thu Vũ Liên đặt cược Trần Gia Bảo, chẳng phải là vả vào mặt Đồng Nhất Nam sao?

Quả nhiên, sắc mặt Đồng Nhất Nam càng thêm âm trầm: “Nếu Chị Thu Lan cho rằng tôi sẽ thua Trần Gia Bảo, vậy 350 triệu, đừng trách bị tôi cướp mất.”

Trần Gia Bảo âm thầm cảm thấy kinh ngạc, anh cũng không cảm thấy chỉ vì cùng một lập trường với Văn Linh Lan, Thu Vũ Liên sẽ lấy ra 350 triệu để ủng hộ anh, theo lý mà nói, Thu Vũ Liên và Đồng Nhất Nam quen biết lâu hơn, cô ta nên có ý định ủng hộ Đồng Nhất Nam mới đúng.

Trần Gia Bảo càng ngày càng cảm thấy Thu Vũ Liên có vấn đề.

Chỉ là, Trần Gia Bảo rất chắc chắn, anh tuyệt đối là lần đầu tiên gặp Thu Vũ Liên, hơn nữa cũng là lần đầu tiên tới Tỉnh Trung Thiên, chưa từng có quan hệ gì với với Thu Vũ Liên, Thu Vũ Liên hẳn là không biết anh mới đúng, chẳng khác nào…

Trong nháy mắt nghĩ đến một khả năng, ánh sáng trong mắt Trần Gia Bảo chợt lóe lên rồi biến mất.

“Trần Gia Bảo, chúng ta đều đặt cược rồi, chẳng lẽ anh không tỏ thái độ gì sao?”

Đột nhiên, Đồng Nhất Nam hướng về phía Trần Gia Bảo lộ ra ý cười khiêu khích, anh ta chắc chắn để Trần Gia Bảo không chỉ thua trận, hơn nữa còn phải để Trần Gia Bảo thua tiền, đây chính là cái giá mà Trần Gia Bảo dám đối đầu với Đồng Đại Thiếu này!

Trần Gia Bảo lấy lại tinh thần, nhún nhún vai, không sao cả: “Vậy tôi đặt cược 1.75 tỷ, nếu tôi thua, anh cùng Bạch Văn một mất 875 triệu, như thế nào?”

Lời này nói ra, Đồng Nhất Nam, Bạch Văn mọi người đều nhịn không được mà sửng sốt một chút, Trần Gia Bảo một hơi lấy ra 1.75 tỷ, so với hai người bọn họ cộng lại còn nhiều hơn, Trần Gia Bảo thế nhưng chỉ là bác sĩ mà thôi, vậy mà lại có tiền như thế?

“ Anh có thể lập tức móc ra 1.75 tỷ ?” Đồng Nhất Nam nhịn không được mà hoài nghi, nói: “Biết đâu sau khi anh thua tôi, không lấy được tiền, chẳng phải chúng tôi sẽ thiệt thòi lớn sao?”

Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, từ trong túi lấy ra một tấm thẻ ngân hàng màu đen, đặt trên bàn trước ghế sofa.

Bạch Văn nhất thời kinh hô một tiếng, khiếp sợ nói: “Đây là thẻ đen, anh có thể có được thẻ đen sao?”

Chương 1732

Chương 1732

Đồng Nhất Nam cũng khiếp sợ không thôi, cả gia tộc bọn họ, ngay cả bố anh ta cũng không có tư cách có thẻ đen, càng đừng nói đến Đồng Nhất Nam, nào ngờ, Trần Gia Bảo lúc trước anh luôn khinh thường, lại có một tấm thẻ đen, chẳng lẽ Trần Gia Bảo có bối cảnh sâu sắc!

Đôi mắt Thu Vũ Liên lập tức sáng ngời, Trần Gia Bảo biểu hiện càng thần kỳ, vậy cô ta suy đoán càng chính xác.

“Bây giờ các anh còn hoài nghi tôi có thể lấy ra tiền hay không?” Trần Gia Bảo thản nhiên cười nói, nói giỡn, tiền trong thẻ ngân hàng hiện tại của anh, cùng với tài sản dưới danh nghĩa, so với Bạch Văn cùng Đồng Nhất Nam hai gia tộc cộng lại đều nhiều hơn, hơn nữa còn nhiều hơn rất nhiều, nói cách khác, Đồng Nhất Nam và Bạch Văn ở trước mặt Trần Gia Bảo, cùng người nghèo không có gì khác nhau.

“Đương nhiên không thành vấn đề, thẻ đen có thể có được một tấm thẻ không có hạn mức, nghĩ đến 1.75 tỷ cược, trong mắt người này cũng không tính là bao nhiêu tiền.” Bạch Văn lập tức điều chỉnh tâm tình của mình, xem ra bối Cao thân phận của Trần Gia Bảo tuyệt đối không phải bình thường, vậy thái độ của anh đối với Trần Gia Bảo, cũng phải điều chỉnh tương ứng.

Đồng Nhất Nam trong lòng cảm thấy vô cùng nghiêm trọng, vốn tưởng Rằng Trần Gia Bảo chỉ là một bác sĩ, căn bản không có tư cách tranh giành Văn Linh Lan với anh, nhưng từ nháy mắt Trần Gia Bảo lấy ra thẻ đen, tất cả đều khác nhau, Trần Gia Bảo có bối cảnh thâm hậu, đã có tư cách tranh đoạt Văn Linh Lan với anh.

Cho nên, Đồng Nhất Nam đối với Trần Gia Bảo lại có thêm một tầng đề phòng, đương nhiên, cũng chỉ là "nhiều một tầng đề phòng" mà thôi, bởi vì anh so với Trần Gia Bảo còn có lợi thế rõ ràng hơn, đó chính là anh là "Thông U Hậu Kỳ" võ đạo cường giả, mà Trần Gia Bảo chỉ là một người bình thường tay không trói gà!

Ở tỉnh Trung Thiên võ phong dày đặc, chỉ có võ đạo mới là con chip trọng lượng nhất!

Văn Linh Lan cũng kinh ngạc không thôi, nhỏ giọng hỏi bên tai Trần Gia Bảo: "Anh lấy từ đâu nhiều tiền như vậy?" Chẳng lẽ anh là người giàu có của tỉnh Hoà Bình?"

"Tôi cũng không phải là giàu có gì." Trần Gia Bảo cười nói: "Tấm thẻ đen này là tôi chữa bệnh cho bạn tốt, đối phương sau khi khỏi hẳn cho tôi tiền công."

Trần Gia Bảo cũng không nói dối, tấm thẻ đen này là Tần Quang Đại nhà họ Tần đưa cho Trần Gia Bảo, lúc ấy là do Trần Gia Bảo chữa khỏi vô sinh cho vợ chồng bọn họ.

Văn Linh Lan nhất thời không nói gì, Trần Gia Bảo rốt cuộc chữa khỏi bệnh gì, mà ngay cả thẻ đen cũng có thể đưa cho Trần Gia Bảo, thật… Thật không thể tin được.

Đối thoại bên này bọn họ tuy rằng âm thanh nhỏ, nhưng Bạch Văn cùng Đồng Nhất Nam đều là võ đạo cao thủ "Thông U Hậu Kỳ", tự nhiên nghe được rõ ràng, biết Trần Gia Bảo cũng không phải người giàu có gì, cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Thậm chí, trong mắt Đồng Nhất Nam lại xuất hiện ý khinh thường, ban đầu cho rằng Trần Gia Bảo là một phú nhị đại thân phận trâu bò bức bách, kết quả nháo nửa ngày, còn chỉ là một bác sĩ, hoàn toàn không cần lo lắng.

Bạch Văn cũng cười khẽ lắc đầu, vì lúc trước mình coi trọng Trần Gia Bảo mà buồn cười, nói: "Được rồi, nếu đặt cược đã xong, trận đấu tiếp tục bắt đầu."

Nói xong, anh nháy mắt với Đồng Nhất Nam.

Đồng Nhất Nam hiểu ý, cầm bowling một lần nữa đứng ở khu vực ném bóng, trong lòng tự tin vô cùng, một quả bóng này qua đi, anh có thể đạt được vô cùng, từ đó đạt được điểm số

tuyệt đối, không khỏi đắc ý nói: “Trần Gia Bảo, nếu anh muốn thua chúng tôi 1.75 tỷ, vậy tôi xin nhận.”

Vừa dứt lời, anh đem bowling ném về phía trước, khóe miệng lộ ra ý cười, dường như đã nhìn thấy 10 con ki gỗ đều bị đánh ngã.

Đột nhiên, sự thay đổi đột ngột!

Chỉ thấy bowling lăn về phía trước trên đường bóng, đột nhiên đi chệch khỏi quỹ đường ban đầu, vẽ một vòng cung, trượt qua bên trái của thân con ki gỗ.

Chương 1733

Chương 1733

Không có bất kỳ con ki gỗ nào bị đánh đổ!

Khóe miệng Đồng Nhất Nam nhất thời cứng ngắc trên mặt, ngay sau đó kinh hô: "Điều này làm sao có thể, rõ ràng phải là toàn bộ mới đúng, vì sao một con ki gỗ cũng không đánh đổ, rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì?"

Văn Linh Lan không chút khách khí cười to: "Cười chết ta, thế nhưng một con ki gỗ cũng không đánh đổ được, Đồng Nhất Nam, rốt cuộc anh làm như thế nào có thể làm được điều này? Anh thật là tài năng."

Đồng Nhất Nam giống như ăn phải ruồi cảm thấy vô cùng ghê tởm, khuôn mặt lập tức chắn lại.

Bạch Văn cũng khó có thể tin được, với sự hiểu biết của anh về thực lực của Đồng Nhất Nam, cho dù Đồng Nhất Nam không sử dụng nội lực, cũng hoàn toàn có thể một quả bóng đánh đổ toàn bộ, vì sao một cái bình cũng không đánh ngã?

"Nhất định là Đồng Nhất Nam dưới sự bất cẩn, biểu hiện sai lầm, đây hẳn là lời giải thích hợp lý nhất."

Bạch Văn thở dài, thầm kêu một tiếng đáng tiếc.

Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, không có chút ngoài ý muốn nào, bởi vì đây hoàn toàn là kiệt tác của anh, trong nháy mắt vừa rồi Đồng Nhất Nam ra tay, Trần Gia Bảo lặng yên không một tiếng động phát ra một đường khí kình nhu hòa, thay đổi quỹ đường bowling, làm cho bowling thất bại, một con ki gỗ cũng không đánh trúng, mà Trần Gia Bảo thực lực cường hãn, anh thi triển ra nội lực, Bạch Văn cùng Đồng Nhất Nam làm sao có thể nhìn ra được?

Cái này gọi là dùng phương pháp khác còn thi thi thân, không, không chỉ là còn thi thi thân, hơn nữa còn hoàn toàn nghiền ép, Đồng Nhất Nam muốn nội lực phóng ra ngoài thắng Trần Gia Bảo, vậy anh sẽ chuẩn bị tâm lý bị nội lực lớn mạnh của Trần Gia Bảo đánh bại.

Thu Vũ Liên nhìn Trần Gia Bảo một cái, như có suy nghĩ.

“Thế nhưng một quả bóng sai lầm mà thôi, không tính là cái gì, thắng lợi vẫn thuộc về Đồng Nhất Nam ta.” Đồng Nhất Nam điều chỉnh tâm tình tốt, tiếp nhận sự thật sai lầm của mình, khinh thường liếc Trần Gia Bảo một cái, nói: “Bây giờ anh đừng đắc ý, dựa theo quy tắc của trận đấu bowling, vòng 10 và vòng 9 khác nhau, vòng 10 có thể ném ba lần, bây giờ tôi còn có hai cơ hội, chỉ cần hạ gục toàn bộ 10 con ki gỗ, vẫn có thể bảo đảm chiến thắng của tôi.”

“Nếu anh tự tin như vậy, vậy cứ tiếp tục ném bóng đi, lần này phải cẩn thận, đừng phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy nữa.” Trần Gia Bảo tươi cười và tử tế, giống như thật sự đang hảo tâm nhắc nhở Đồng Nhất Nam.

“Hừ, không cần anh đến giả bộ.” Đồng Nhất Nam cười nhạo, lại xách lên một quả bowling, hít sâu một hơi, ném bowling ra ngoài.

Lần này bowling thoát ra, lăn vững vàng trên đường bóng, không có dấu hiệu đi chệch khỏi quỹ đường.

Đồng Nhất Nam hài lòng gật gật đầu, xem ra trận đấu này đã ổn định, tuyệt đối có thể đạt được thập phần, chỉ cần chờ Trần Gia Bảo ném bóng, lợi dụng nội lực thay đổi bowling của Trần Gia Bảo, khiến Trần Gia Bảo không lấy được điểm số, vậy anh có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng của trận đấu này, mà Trần Gia Bảo cũng sẽ trở thành thủ hạ bại tướng của anh, không còn tư cách cướp Văn Linh Lan với anh!

Ngay khi Đồng Nhất Nam nhịn không được muốn vì thắng lợi hoan hô, đột nhiên, chỉ thấy bowling trên đường bóng lại không hề có dấu hiệu thay đổi quỹ đường chuyển động, hướng về phía bên phải cuộn, chỉ đánh ngã một cái bình bên phải, phát ra một tiếng “ba” vang lên giòn tan.

1 điểm!

Đồng Nhất Nam giật mình, khó tin nói: “Sao mới 1 điểm, điều này không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng…”

Văn Linh Lan vỗ tay cho Trần Gia Bảo, cười đến không dừng lại được: “Đồng Nhất Nam dĩ nhiên chỉ đánh gục một cái bình, ngay cả người mới bắt đầu cũng sẽ không lấy ít điểm như vậy được không, đến thời khắc mấu chốt lại rơi dây chuyền, trình độ này của cậu còn phải cùng Gia Bảo đánh bạc, cười chết tôi rồi…”

Sắc mặt Đồng Nhất Nam nhất thời âm trầm xuống, khóe mắt cơ bắp co giật, mất mặt, hôm nay quá đặc biệt sao mất mặt!

Bạch Văn nhíu anh thật chặt, Đồng Nhất Nam rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ thật sự như nghe Linh Lan nói, đến thời khắc mấu chốt, Đồng Nhất Nam rời khỏi dây chuyền?

Chương 1734

Chương 1734

“Anh còn có một cơ hội cuối cùng.” Trần Gia Bảo nói: “Còn có 9 con ki gỗ cuối cùng, dựa theo hiệu suất hiện tại của anh mà nói, trận đấu này anh đã thua rồi.”

“Câm miệng lại Đồng Nhất Nam giận dữ quát lên: “Làm sao tôi có thể thua anh? Anh bớt tự tin đi, không phải chỉ là 9 con ki gỗ cuối cùng thôi sao, bây giờ tôi sẽ hạ gục tất cả!”

Anh nổi giận đi đến bên cạnh khung bóng để nhặt một quả bóng bowling, xoay người đến khu vực ném bóng, vì lợi ích của bảo hiểm, sử dụng sức mạnh bên trong, ném bóng ra ngoài.

“Lần này mình dùng nội lực, tuyệt đối có thể đánh đổ chín con ki gỗ, Trần Gia Bảo, anh cứ chờ bị tôi giẫm dưới chân đi!”

Đồng Nhất Nam rất tự tin!

Như anh đã mong đợi, với sự gia tăng nội lực, bowling lăn rất nhanh trên đường đua, và với góc độ này, với góc độ và tốc độ như vậy, chắc chắn có thể hạ gục tất cả các con ki gỗ còn lại xuống đất.

Thời điểm tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng “ầm ầm”, bowling đánh vào con ki gỗ, 4 con ki gỗ đồng ý rơi xuống đất, trong khi năm con ki gỗ còn lại, sau khi lắc tại chỗ, và quỷ dị đứng tại chỗ.

Không cần phải nói, đây vẫn là kiệt tác của Trần Gia Bảo, anh dùng nội lực bao bọc năm cái bình trong đó, mặc cho Đồng Nhất Nam lợi hại hơn nữa cũng không có biện pháp đánh bại.

Đồng Nhất Nam nhất thời trợn tròn mắt, mẹ kiếp, hôm nay thật đặc biệt sao?

Văn Linh Lan hoan hô lên tiếng: “Được, thật tốt, chỉ cần Gia Bảo không sai, tuyệt đối thắng lợi đều nằm trong tay.”

“Thừa nhận lời nói này của anh, hiện tại đến lượt tôi.” Trần Gia Bảo đứng lên, đi đến khu vực ném bóng, trận đấu này, đã đến lúc phân thắng bại.

Đồng Nhất Nam tinh thần chấn động, tuy rằng vòng thứ ba của anh chỉ đạt được 5 điểm, tuy rằng điểm số rất ít, nhưng anh chỉ cần dùng nội lực ảnh hưởng đến bowling của Trần Gia Bảo, khiến Trần Gia Bảo không lấy được điểm… Không, chỉ cần để Trần Gia Bảo lấy điểm số ít hơn 5 điểm, vậy Đồng Nhất Nam anh vẫn là người chiến thắng trận đấu này, chẳng những có thể làm cho Trần Gia Bảo mất sạch mặt mũi, hơn nữa còn có thể thắng được mấy chục vạn .

Trong mắt Đồng Nhất Nam hiện lên hào quang vui vẻ.

Cùng Đồng Nhất Nam nắm giữ quan điểm tương tự còn có Bạch Văn, cho dù kỹ thuật bowling của Trần Gia Bảo tốt hơn nữa, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Đồng Nhất Nam, bởi vì Trần Gia Bảo chỉ là người bình thường, mà Đồng Nhất Nam lại là cường giả võ đạo “Thông U Hậu Kỳ”, giữa hai người có khoảng cách rất lớn như trời và đất!

Lúc này, Trần Gia Bảo xách bowling, ném nó về phía đường đua.

Quả bóng này, sự chú ý của mọi người!

“Trần Gia Bảo, anh thua chắc rồi!”

Đồng Nhất Nam tinh thần chấn động, đang chuẩn bị vận chuyển nội lực thay đổi quỹ tích bowling, đột nhiên, dạ dày lại đau đớn như kim châm, kích thích mãnh liệt, chân khí đang chạy trong kinh mạch thoáng chốc biến mất vô tung vô ảnh, làm sao còn có thể ra tay thay đổi quỷ kế của bowling vận hành?

Sắc mặt Đồng Nhất Nam không khỏi biến đổi.

Thời điểm tiếp theo, chỉ thấy quả bóng bowling màu đỏ trên đường bóng vững chắc đánh vào con ki gỗ, “ầm ầm” một tiếng động, tất cả rơi xuống đất.

Đó là sự hoàn hảo!

Sắc mặt Đồng Nhất Nam giống như ăn phải một con ruồi vô cùng khó coi, mẹ kiếp, mắt thấy anh muốn ra tay thay đổi quỹ tích bowling, từ đó thắng trận đấu, ở thời khắc đặc biệt mấu chốt thì bụng lại đau, hơn nữa còn đau đến khó hiểu, hôm nay thật sự là gặp quỷ!

"Đúng vậy, thật tốt quá, Gia Bảo thắng, Gia Bảo thật sự thắng!" Văn Linh Lan vui vẻ, lập tức nhảy dựng lên, cô ta vốn tưởng rằng Trần Gia Bảo sẽ thua rất khó coi, nào ngờ Trần Gia Bảo chẳng những không thua, hơn nữa còn thắng một cách vô cùng hoàn hảo, mà quan trọng hơn, cô chẳng những nhờ vậy mà thắng không ít tiền, hơn nữa Trần Gia Bảo còn đem Đồng Nhất Nam kiêu ngạo hung hăng giẫm xuống.

Chương 1735

Chương 1735

Điều này làm cho Văn Linh Lan kích động như thế nào, làm sao không vui vẻ cho được?

Không giống như Văn Linh Lan đang kích động vui vẻ, Bạch Văn nhíu mày, trong lòng vô cùng khó hiểu, với sự hiểu biết của anh về Đồng Nhất Nam, Trần Gia Bảo cuối cùng một quả bóng này, Đồng Nhất Nam tuyệt đối sẽ nội lực phóng bóng ra ngoài, thay đổi quỹ đường chuyển động của bowling, khiến Trần Gia Bảo không lấy được điểm số mới đúng, vì sao Trần Gia Bảo lại đánh đổ được toàn bộ điểm, chẳng lẽ Nhất Nam không dùng hết sức?

“Đồng Nhất Nam cùng với một người bình thường thi đấu bowling, vậy mà cuối cùng còn thua, anh căn bản cũng không xứng làm võ giả, mẹ kiếp, khó trách Linh Lan không thích Đồng Nhất Nam, Đồng Nhất Nam thật sự là bùn đất không đỡ được!”

Bạch Văn hung hăng trừng mắt nhìn Đồng Nhất Nam một cái, liên lụy anh ta thua 700 triệu thì thôi, còn hại anh ta ở trước mặt Thu Vũ Liên mất mặt, thật sự là đáng chết!

Anh ta theo bản năng nhìn về phía Thu Vũ Liên, chỉ thấy Thu Vũ Liên đang hứng thú quan sát Trần Gia Bảo, dường như đối với Trần Gia Bảo rất hứng thú, trong lòng nhất thời càng thêm tức giận!

“Chờ một chút, trận đấu này không tính!”

Đột nhiên, một giọng nói tức giận và tức giận vang lên.

Lời này vừa nói ra, mọi âm thanh hoan hô đều dừng lại, mọi người lập tức nhìn về phía âm thanh, chỉ thấy Đồng Nhất Nam, sắc mặt anh xanh biếc, tức giận không thôi.

“Anh nói trận đấu này không tính?” Khóe miệng Trần Gia Bảo lập tức nhếch lên một vòng cung, xem ra, Đồng Nhất Nam được dạy dỗ còn chưa đủ.

Đồng Nhất Nam lập tức cao giọng nói: “Mọi người đều biết, tôi là võ giả ‘Thông U Hậu Kỳ’, mà anh chỉ là một người bình thường mà thôi, dựa vào tình huống bình thường, anh ta trăm phần trăm sẽ thua tôi, tuyệt đối không có một chút cơ hội thắng lợi, chỉ là lúc bắt đầu thi đấu, thân thể tôi không thoải mái, đột nhiên đau bụng, cản trở trình độ bình thường của tôi, nếu không, trận đấu này thắng lợi tuyệt đối thuộc về tay tôi, cho nên trận đấu này tuyệt đối không tính.”

Văn Linh Lan bĩu môi, khinh bỉ nói: “Đường đường là cậu chủ nhà họ Đồng, hơn nữa còn là một võ giả, “Có chơi có chịu” bốn chữ này đã nghe qua chưa, hiện tại anh thua Gia Bảo thì thôi, vậy mà còn muốn dựa vào sổ sách, một chút cũng thua không gánh nổi, thật sự là tâm tư hẹp hòi, về sau anh không cần đến nhà họ Văn chúng tôi, chúng tôi không chào đón người như vậy!”

Đồng Nhất Nam vốn trong lòng khó chịu, lại bị Văn Linh Lan nói như vậy liên tiếp, nhất thời bừng bừng giận dữ nói: “Cái gì bảo tôi thua không thắng nổi, dựa theo tình huống bình thường mà nói, Trần Gia Bảo vốn không phải đối thủ của tôi, không tin cô để Trần Gia Bảo so tài với tôi một lần nữa, tôi cam kết thắng anh ta không có lực đánh trả…”

Đột nhiên, lời nói của anh ta vẫn chưa kết thúc, chỉ nghe “phốc” một tiếng, một mùi hôi thối mãnh liệt, nhất thời tràn ngập bốn phía.

Mà Đồng Nhất Nam phân không tự chủ được, kéo quần.

Quả thực chính là chấn động đất trời!

Đồng Nhất Nam trong nháy mắt ngây dại, hóa đá tại chỗ, mẹ kiếp, anh ta đường đường là cậu chủ nhà họ Đồng, có trong người “Thông U Hậu Kỳ” cường giả Đồng Nhất Nam, dĩ nhiên sẽ ở trước mặt mọi người kéo quần? Trời, đây quả thực là tận thế, sau này anh tuyệt đối sẽ trở thành trò cười của cả xã hội thượng lưu Thành phố Hà Tĩnh!

Văn Linh Lan và Thu Vũ Liên đang vui mừng, lập tức che mũi lui về phía sau vài bước, không hề che giấu sự khinh bỉ và ghét bỏ của mình.

Ngay cả Bạch Văn có quan hệ rất tốt với Đồng Nhất Nam, cũng nhịn không được lui về phía sau vài bước, gân xanh trên trán bốc lên, Đồng Nhất Nam quả thực làm anh mất mặt, lập tức nhíu anh nói: Mau về thay quần áo cho tôi.”

Đồng Nhất Nam lúc này mới phản ứng lại, lập tức thét chói tai một tiếng, chạy ra ngoài như bay ra ngoài, vừa chạy vừa che quần, sợ lại một lần nữa không nhịn được, lại kéo ra.

Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, không khí chung quanh tuy tràn ngập mùi hôi thối, nhưng dưới tác dụng của cương khí hộ thể của anh, mùi hôi này không đến gần quanh thân anh ba mét.

Chương 1736

Chương 1736

Không cần phải nói, Đồng Nhất Nam đột nhiên phân không tự chủ được như vậy, vẫn là kiệt tác của Trần Gia Bảo, đối với Trần Gia Bảo mà nói, thế nhưng chỉ là một đường chân khí kích thích Đồng Nhất Nam huyệt vị nhạy cảm mà thôi, đối với vị cường giả "Nửa Bước Truyền Kỳ" này mà nói, tự nhiên là dễ dàng, hơn nữa cũng sẽ không bị Đồng Nhất Nam cùng Bạch Văn phát hiện.

Văn Linh Lan vừa che miệng và mũi mình, vừa đề nghị: "Chúng ta vẫn nên đổi đường bóng đi, bây giờ tôi cảm thấy nơi này vô cùng ghê tởm."

Thu Vũ Liên lập tức gật đầu tỏ ý tán thành, Văn Linh Lan cảm thấy ghê tởm, cô ta đồng thời cũng cảm thấy ghê tởm.

Một lát sau, bốn người đi tới đường đua bên cạnh, mới không ngửi thấy mùi hôi thối.

Văn Linh Lan chỉ cảm thấy tâm tình thoải mái, vui sướng cười nói: "Thật sự là không thể tưởng tượng được, Đồng Nhất Nam luôn kiêu ngạo cũng có hôm nay, không bao lâu nữa, chuyện hôm nay của anh ta sẽ truyền ra trong giới giàu có ở Hà Tĩnh, trở thành trò cười của mọi người, tuy rằng ta biết không nên cười khi người gặp họa, nhưng bây giờ tôi nhịn không được vui vẻ, ha ha."

Văn Linh Lan cười giống như hoa, còn không quên khen Trần Gia Bảo: "Gia Bảo, anh quá lợi hại, sau khi gặp anh chuyện tốt liên tục xảy ra, anh quả thực là vận may của tôi."

"Tôi mà, luôn có thể mang lại hạnh phúc cho rất nhiều người, đặc biệt là đối với mỹ nữ mà nói." Trần Gia Bảo tự tin nói, đương nhiên, anh cũng sẽ mang đến cho rất nhiều kẻ thù đến ác mộng và tuyệt vọng.

Văn Linh Lan cười càng thêm vui vẻ.

Bạch Văn lắc đầu, vốn Nghe Linh Lan cũng không thích Đồng Nhất Nam, trải qua chuyện hôm nay, hình tượng Đồng Nhất Nam trong mắt Văn Linh Lan sợ là hoàn toàn sụp đổ, chỉ là không nghĩ tới, Trần Gia Bảo là một người bình thường, dĩ nhiên trong trận đấu bowling, có thể thắng Đồng Nhất Nam, thật sự là khó hiểu.

"Anh Văn, Trần Gia Bảo đã thắng, anh sẽ không lừa như Đồng Nhất Nam chứ?" Thu Vũ Liên che miệng cười nói.

"Đương nhiên là không." Bạch Văn lập tức phục hồi tinh thần, lộ ra ý cười ấm áp: "Cái gọi là nguyện đánh cuộc thua, tuy rằng có chút ngoài dự liệu của tôi, nhưng Trần Gia Bảo quả thật đã thắng trận đấu, tôi đặt cược 1.75 tỷ thua tâm phục khẩu phục, đúng rồi, mọi người đem tài khoản nói một chút, tôi đem tiền chuyển cho mọi người."

Lời này vừa nói ra, đám người Văn Linh Lan lại gặp phải một vấn đề khó khăn, Đồng Nhất Nam đi rồi, 700 triệu tạm thời không lấy lại được, hiện tại chỉ có Bạch Văn thua 700 triệu, nhưng Trần Gia Bảo, Văn Linh Lan cùng Thu Vũ Liên tổng cộng ba người, hình như không có biện pháp chia đều.

Văn Linh Lan đề nghị: "Trận đánh bạc này Gia Bảo xuất lực lớn nhất, không bằng Gia Bảo lấy 350 triệu, tôi cùng Chị Vũ Liên một người 175 triệu."

Trần Gia Bảo vung tay lên, hào phóng nói: "Không cần, khó có thể có hai vị đại mỹ nữ ủng hộ tôi, cái này so với tiền tài còn có giá trị hơn, hai người các người mỗi người 350 triệu phân chia là được."

Văn Linh Lan vui vẻ không thôi, có thể phân được 350 triệu, đối với cô mà nói thêm một tháng tiền tiêu tiền túi, tuy rằng biết Trần Gia Bảo có thể lấy ra một tấm thẻ đen, cũng là chủ nhân không ít tiền, nhưng cô vẫn rất cảm kích, nói: "Anh yên tâm, Đồng Nhất Nam nợ 700 triệu, tôi sẽ giúp anh lấy về."

Muốn cho Đồng Nhất Nam tự nguyện bỏ ra nợ nần, dường như là chuyện không có khả năng, cho dù Linh Lan ra mặt, cũng không nhất định có thể lấy trở về.

Trần Gia Bảo trong mắt lóe ra hào quang tự tin, nếu có thâm ý nói: “Tiền của Trần Gia Bảo ta, chưa từng có ai có thể nợ không trả.”

“anh Trần quả nhiên có khí phách.” Thu Vũ Liên nhìn thấy trên điện thoại di động 350 triệu đến tài khoản, trong lòng cũng vui vẻ, vuốt ve khen ngợi: “Lần này nhờ anh Trần, Vũ Liên mới có thể kiếm thêm 350 triệu, nếu có cơ hội, anh Trần phải thường xuyên đến đây chơi bóng, anh yên tâm, tuyệt đối miễn phí.”

Chương 1737

Chương 1737

Bạch Văn nhìn Thu Vũ Liên tỏ vẻ tốt với Trần Gia Bảo, trong lòng nhất thời vô cùng khó chịu, mẹ kiếp, 350 triệu rõ ràng là tiền của anh có được hay không, dĩ nhiên làm đồ cho Trần Gia Bảo, thật sự là không có thiên lý.

“Vậy thì cảm ơn bà chủ rồi.” Trần Gia Bảo cười cười, không dấu vết nói: “Được rồi, tôi đi ra ngoài một chút.”

Nói xong, Trần Gia Bảo xoay người, đi về phía phòng tắm.

Thu Vũ Liên nhìn bóng lưng Trần Gia Bảo rời đi, trong mắt hiện lên ánh sáng khó giải thích, đột nhiên tìm một cái cớ tạm thời rời đi, lặng lẽ đi theo phía sau Trần Gia Bảo.

Một đường đi qua góc hành lang, Thu Vũ Liên phát hiện Trần Gia Bảo cũng không đi vệ sinh, mà đi về phía một hành lang hẻo lánh, người chung quanh cũng càng ngày càng ít.

“Cái gọi là chuyện xảy ra bất thường chắc chắn có vấn đề, Trần Gia Bảo đi nơi hẻo lánh như vậy, xem ra chuyện tiếp theo anh phải làm, khẳng định không hy vọng bị người khác biết.”

Khóe miệng Thu Vũ Liên nhếch lên một nụ cười lạnh, lặng lẽ theo Trần Gia Bảo, sau khi xoay quanh một góc hẻo lánh, đột nhiên, một tay xuất hiện từ không trung, bóp cổ cô trắng như tuyết, đồng thời một giọng nói lạnh lẽo nói: “Cô theo dõi tôi?”

Chính Là Trần Gia Bảo!

Trên tay Trần Gia Bảo truyền đến lực đường làm cho người ta hít thở không thông, một cái chết trong nháy mắt như bao lấy Thu Vũ Liên.

Thu Vũ Liên vì khó thở, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, gian nan nói: “Tôi… Tôi không… Không có theo dõi anh…”

“Nói dối trước mặt tôi, đối với cô không có bất kỳ lợi thế nào.” Ánh mắt Trần Gia Bảo lạnh lẽo, lực đường trên tay lại tăng thêm một phần, anh đã sớm biết Thu Vũ Liên lặng lẽ đi theo phía sau mình, đặc biệt tìm một nơi hẻo lánh không có người, bắt được Thu Vũ Liên, chỉ cần Thu Vũ Liên thật sự ý đồ bất chính, anh không ngại giết chết cô ta.

Dù sao, anh ở tỉnh Trung Thiên không quen thuộc, tỉnh Trung Thiên nơi này đối với anh mà nói tràn ngập nguy hiểm!

Hô hấp Thu Vũ Liên càng thêm gian nan, trên trán thậm chí đã có gân xanh toát ra, cô ta có thể từ đáy lòng cảm nhận được, chỉ cần cô ta nói dối thêm một câu, Trần Gia Bảo thật sự sẽ giết cô ta ngay lập tức!

Trời, cô ta là một cực phẩm đại mỹ nữ như vậy, người khác đều hận không thể nâng trong lòng bàn tay, Trần Gia Bảo dĩ nhiên nói giết liền giết, loại người này thật đáng sợ!

“Trước. Trước tiên buông ra… Buông tôi ra…” Thu Vũ Liên khổ sở mới nói ra được một câu này, dường như đã hao hết khí lực của cô.

“Cô tốt nhất nên có lý do chính đáng, nếu không, cô chờ Bạch Văn nhặt xa cho cô đi.” Trần Gia Bảo buông tay trên cổ Thu Vũ Liên ra, Thu Vũ Liên nhất thời quỳ rạp xuống đất, hít thở không khí trong lành, có cảm giác may mắn thoát chết trong chớp mắt.

Trần Gia Bảo từ trên cao nhìn cô ta, sắc mặt đạm mạc, cũng không có bởi vì Thu Vũ Liên là một mỹ nữ cực phẩm, mà có chút mềm lòng.

Một lát sau, Thu Vũ Liên mới một lần nữa đứng lên, xinh đẹp quyến rũ, rạng rỡ, dường như như vừa rồi không phải đối mặt với nguy hiểm sống chết, mà là tán tỉnh Trần Gia Bảo: “anh Trần quả nhiên ra tay quyết đoán, nếu Thu Lan không phải là người phụ nữ, sợ là vừa rồi đã chết trên tay anh Trần.”

“Nói như vậy, cô thừa nhận cô biết ta?” Trần Gia Bảo nhíu anh nói.

“Đương nhiên, anh Trần tuy rằng thân phận luôn luôn bí ẩn, nhưng xuất đường chỉ vài tháng, ở Tỉnh Hoà Bình liên tiếp chém giết mấy vị tông sư cường giả, thống nhất lâm thế giới

ngầm tỉnh, hơn nữa còn cùng Tần gia, Lữ gia, Kiều gia và rất nhiều gia tộc lớn quan hệ mập mờ, trở thành một người nổi danh ở tỉnh Hoà Bình, nhân vật lớn truyền kỳ như vậy, Vũ Liên sao có thể không biết?"

Thu Vũ Liên kiêu ngạo ngẩng đầu lên, đồng thời trong lòng nổi lên vô cùng khinh bỉ, Buồn cười Đồng Nhất Nam cùng Bạch Văn còn tưởng Rằng Trần Gia Bảo chỉ là người bình thường, ánh mắt kiến thức quá kém, thậm chí còn vọng tưởng chiến thắng Trần Gia Bảo, thật sự là ngu xuẩn.

Chương 1738

Chương 1738

Đương nhiên, cô ta chỉ là đại khái biết địa vị của Trần Gia Bảo ở Tỉnh Hoà Bình, mà chuyện Trần Gia Bảo ở Tỉnh Phú Thọ cô ta lại không rõ ràng, nếu không, lại cho cô biết Trần Gia Bảo chém giết cường giả trung kỳ truyền kỳ, chỉ sợ sẽ dọa sợ tại chỗ.

“Rất tốt.” Trần Gia Bảo chỉ vào, đánh giá cao: “Tôi thích những người trung thực, cô đã loại bỏ sát ý của tôi, tiếp theo, chúng ta có thể nói chuyện rồi.”

Sơ bộ tiêu diệt sát ý, cũng không phải triệt để tiêu diệt sát ý.

Thu Vũ Liên nghe hiểu, thế nhưng cũng không sợ hãi, cô tin tưởng, chỉ cần Trần Gia Bảo nghe xong lời của cô, tuyệt đối sẽ không khởi đầu giết cô nữa, đề nghị: “anh Trần yên tâm, tôi đối với anh tuyệt đối không có ác ý, hơn nữa tôi cũng muốn hảo hảo nói chuyện với anh Trần.”

“Dẫn đường.”

“anh Trần mời theo tôi.” Thu Vũ Liên có chút nhảy nhót, ở phía trước vội vàng dẫn đường, sau khi xoay qua hai góc, rất nhanh đi vào trong văn phòng ở cực đông.

Đẩy cửa ra đi vào, Trần Gia Bảo chỉ thấy diện tích văn phòng của Thu Vũ Liên rất lớn, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn khổng lồ đổ vào, sạch sẽ mở sáng.

“Hoan nghênh anh Trần đến văn phòng của tôi, mời ngồi.” Thu Vũ Liên mím môi cười, chủ động ngâm một chén Thiết Quan Âm cho Trần Gia Bảo.

Nhất thời, hương trà tràn ngập.

Trần Gia Bảo ngồi thẳng vào ghế quản lý, thuận miệng uống hai ngụm trà, chỉ cảm thấy hương vị nồng nàn còn lưu lại, nói:

“Nếu như ta nhớ không lầm, hai người chúng ta hẳn là lần đầu tiên gặp mặt mới đúng, hơn nữa giữa tỉnh Hoà Bình và tỉnh Trung Thiên cách nhau ngàn dặm, truyền tin tức luôn có chậm trễ, nếu không phải đặc biệt quan tâm đến người của Hoà Bình, sẽ không biết tôi, điểm này từ trên người Bạch Văn là có thể nhìn ra.

Mà Thu Vũ Liên cô, chẳng những biết chuyện của tôi, hơn nữa còn có thể trước tiên nhận ra tôi, nếu như tôi đoán không sai, cô hẳn là cùng Tỉnh Trung Thiên nhà họ Tô, hoặc là nhà họ Tả có quan hệ.”

Tính ra, cả tỉnh Trung Thiên và Trần Gia Bảo có thù hận mà sẽ đặc biệt chú ý đến Tỉnh Hoà Bình, cũng chỉ có nhà họ Tô và nhà họ Tả, cho nên Trần Gia Bảo mới có thể đoán được Thu Vũ Liên có quan hệ với nhà họ Tô hoặc là nhà họ Tả.

Quả nhiên, Thu Vũ Liên đầu tiên kinh ngạc không thôi, lập tức cảm thán: “Không hổ là anh Trần nổi tiếng, quả nhiên dự liệu như thần, ta xuất thân nhà họ Tả, thế nhưng anh Trần yên tâm, tuy rằng ta xuất thân nhà họ Tả, nhưng cũng sẽ không đối đầu với anh, ngược lại, nói không chừng ta còn có thể giúp anh, bởi vì tôi biết, nhà họ Tả gần đây vẫn luôn gây áp lực với cô Lục Bảo Ngọc, mục đích cuối cùng là đối phó với anh Trần.”

Trần Gia Bảo vừa uống trà vừa nói: “Cô là người nhà họ Tả, nhưng Văn Linh Lan và Bạch Văn hình như không biết lai lịch của cô.”

“Bọn họ đích thực không biết, hơn nữa đa số mọi người đều không biết.” Thu Vũ Liên lại thay Trần Gia Bảo tiếp tục rót một tách trà, giải thích: “anh Trần nếu đã tới thành phố Hà Tĩnh, vậy hẳn là đã nghe nói qua Bạch Chí Trung, kỳ thật Bạch Chí Trung được nhà họ Tả nâng lên, chỉ là Bạch Chí Trung người này dã tâm bừng bừng, nhà họ Tả lo lắng Bạch Chí Trung có dị tâm, cử tôi tới nhìn chằm chằm Bạch Chí Trung, cả Thành phố Hà Tĩnh phố biết chuyện này, cũng chỉ có Bạch Chí Trung và vài người khác.”

Đó là những gì đã xảy ra.

Trần Gia Bảo bừng tỉnh nhận ra, tiếp theo, trong lòng anh càng thêm nghi hoặc, nói: “Tôi giết Tả Chí Kiên và Tả Thành Ân

nhà họ Tả, theo lý phải là tôi có đại hận mới đúng chứ, vì sao cô còn nói sẽ giúp tôi?"

"Bởi vì ta hận nhà họ Tả! Trong mắt Thu Vũ Liên hiện lên vẻ căm hận đến khắc cốt ghi tâm, không biết nghĩ tới chuyện gì, dưới sự kích động, hai quyền nắm chặt, móng tay thật dài thậm chí bóp vào trong thịt, chảy ra máu tươi, nói: "Tôi hận nhà họ Tả, hận Tả Chí Kiên, hận Tả Sùng Lượng, hận toàn bộ nhà họ Tả không thể tro bay khói diệt!"

Chương 1739

Chương 1739

Trần Gia Bảo kinh ngạc không thôi, anh từng nghe Lục Bảo Ngọc nói qua, Tả Sùng Lượng chính là bố Tả Chí Kiên, cũng là gia chủ nhà họ Tả, chỉ là anh không nghĩ tới, Thu Vũ Liên rõ ràng là người nhà họ Tả, nhưng ngược lại căm hận nhà họ Tả, đây thật sự là khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Anh có thể cảm nhận được, Thu Vũ Liên thật sự là căm hận từ đáy lòng, loại căm hận này mãnh liệt như vậy, cho nên tuyệt đối không phải dựa vào diễn xuất là có thể diễn ra được.

Lúc này, Thu Vũ Liên vẫn kích động như trước, nói: "Anh giết Tả Chí Kiên, tôi thật sự cảm kích anh, càng biết nhà họ Tả sẽ không bỏ qua cho anh, cho nên tôi mới đặc biệt quan tâm đến anh, chuyên môn điều tra kinh nghiệm của anh, nhưng càng hiểu anh, quyền lực và quyền hạn của anh càng khiến tôi khiếp sợ.

Cho nên khi tôi ở chỗ chơi bowling nhìn thấy anh, trong lòng vừa kích động vừa khiếp sợ, biết anh nhất định là vì đối phó tỉnh Trung Thiên nhà họ Tả mới tới, nhưng tôi lại lo lắng rằng mình nhận sai người, do đó tiết lộ tin tức tôi muốn đối phó nhà họ Tả, cho nên tôi mới khiêu khích anh cùng Đồng Nhất Nam mâu thuẫn, muốn xem bản lĩnh thật sự của anh, kết quả thật sự không làm cho tôi thất vọng, anh dễ dàng đùa giỡn với Đồng Nhất Nam.

Cho nên tôi có thể xác định, anh chính là bá chủ thế giới ngầm nổi tiếng ở Hoà Bình, chỉ là lúc ấy Văn Linh Lan và Bạch Văn vẫn còn ở bên cạnh, tôi không tiện nói chuyện với anh, mà khi anh đề nghị đi vệ sinh, tôi biết đây chính là cơ hội tốt để nói chuyện với anh, chỉ là không nghĩ tới, anh cho rằng tôi đối với anh có thù địch, thiếu chút nữa chết trên tay anh, cũng may,

anh cũng không có thật sự không có giết chết tôi, bằng không Vũ Liên thật sự không thể có đường sống.”

Sau khi nói xong, Thu Vũ Liên còn ngượng ngùng, trong nháy mắt này dường như biến thành mỹ nữ ngây thơ thuần khiết, dường như người phụ nữ vừa mới toàn thân sát khí cùng hận ý lúc trước không phải là cô.

Hóa ra là như vậy.

Trần Gia Bảo lại bừng tỉnh nhận ra, hiện tại còn lại một điểm cuối cùng không rõ ràng, nói: “Cô nói cô hận nhà họ Tả, lý do thì sao?”

Điểm này, liên quan đến việc anh có thể tín nhiệm Thu Vũ Liên hay không, cho nên càng là trọng điểm.

Thu Vũ Liên hít sâu một hơi, áy nhỉ nói: “Chuyện này liên quan đến một vụ bê bối, cho nên xin anh Trần tha thứ cho tôi bây giờ không có biện pháp nói cho anh biết, thế nhưng tôi dám thề với trời, tôi đối với anh tuyệt đối không có chút ác ý nào, hơn nữa chỉ cần anh đứng ra đối phó nhà họ Tả, tôi cam kết nhất định sẽ toàn lực ủng hộ anh.”

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu anh, trong lòng âm thầm trầm ngâm, Thu Vũ Liên không có bằng chứng, lại muốn mình tin tưởng cô, điều này không khỏi có chút diễn kịch.

Thu Vũ Liên cũng biết mình nói rất khó thuyết phục Trần Gia Bảo, vội vàng nói: “Tuy rằng tôi không thể nói cho anh Trần nguyên nhân, nhưng tôi có thể nói với anh Trần một bí mật khác, đổi lấy sự tín nhiệm của anh Trần.”

“Ồ, phải không?” Anh nói vậy. Trần Gia Bảo biểu tình đùa giỡn, rốt cuộc là bí mật gì, có thể khiến Thu Vũ Liên có được sự tín nhiệm của anh?

Thu Vũ Liên sắp xếp lại lời nói, nói: “anh Trần nếu cùng Văn Linh Lan tới đây, vậy hẳn là biết nhà họ Văn cùng Bạch Chí Trung đã đối đầu với nhau.”

“Chính xác.”

“Nhà họ Văn muốn đối phó Bạch Chí Trung, đáng tiếc phía sau Bạch Chí Trung có nhà họ Tả ủng hộ, không phải là người nhà họ Văn có thể chống lại, theo tôi được biết, nhà họ Văn đã

lặng lẽ liên lạc với Đoan Mộc gia tộc, tranh thủ được Đoan Mộc gia ủng hộ, muốn nhất cử đánh chết Bạch Chí Trung, nhân cơ hội đem thế lực nhà họ Tả triệt để đuổi ra khỏi Hà Tĩnh.

A đúng rồi, anh Trần có thể cũng không biết, nhà họ Đoan Mộc xếp thứ chín trong võ đạo thế gia ở tỉnh Trung Thiên, trong gia tộc cũng có cường giả tông sư cùng với một cường giả Nửa Bước Truyền Kỳ, đủ để diệt gọn nhà họ Tả xếp thứ tám một thời gian ngắn, hơn nữa nhà họ Đoan Mộc cùng nhà họ Tả cũng không vừa mắt nhau, cho nên nhà họ Văn mới có thể hướng đến nhà họ Đoan Mộc cầu viện trợ.

Đáng tiếc tin tức này đã bị tả người đứng đầu nhà họ Tả, Tả Sùng Lượng biết được, Tả Sùng Lượng cũng liên lạc với một gia tộc lớn mạnh nào đó, tính toán nhân cơ hội này, bắt hết nhà họ Văn cùng nhà họ Đoan Mộc trong một lưới!”

Chương 1740

Chương 1740

“Tính toán rất hay, xem ra nhà họ Tả là có dã tâm muốn nghiền nát nhà họ Văn.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười, nhà họ Tả đối mặt với Lục Bảo Ngọc ở Tỉnh Hoà Bình gây áp lực đối với mình, một bên còn có thể rút ra phần lớn tinh lực đối phó nhà họ Văn cùng nhà họ Đoan Mộc, xem ra, mình vẫn là bị nhà họ Tả khinh thường.

Đây là một cơ hội tốt cho Trần Gia Bảo, chỉ cần anh ở lại nhà họ Văn thì nhà họ Tả và Bạch Chí Trung sẽ chủ động đưa tới cửa, điều này không nghi ngờ gì sẽ tiết kiệm cho anh rất nhiều sức lực.

“Anh Trần nên rất rõ ràng rằng nếu nhà họ Tả thực sự được phép kế vị thì không chỉ nhà họ Văn sẽ bị tiêu diệt, mà ngay cả cô Văn Linh Lan cũng sẽ rơi vào tình cảnh khốn cùng. Tôi nghĩ đây chắc chắn không phải là điều anh Trần muốn nhìn thấy.”

Thu Vũ Liên đã điều tra Trần Gia Bảo và biết rằng Trần Gia Bảo rất lãng mạn. Cô ta đã nhìn thấy Văn Linh Lan và Trần Gia Bảo bên nhau, và mối quan hệ của bọn họ có vẻ rất tốt. Cô ta nghĩ rằng Trần Gia Bảo đã để ý đến Văn Linh Lan nên cô ta tin chắc rằng Trần Gia Bảo sẽ đứng lên chống lại nhà họ Tả chỉ để cứu Văn Linh Lan.

Trần Gia Bảo liếc nhìn Thu Vũ Liên, anh biết Thu Vũ Liên đã hiểu lầm mối quan hệ của anh và Văn Linh Lan, nhưng anh cũng lười giải thích, anh đứng dậy nói: “Tin tức này quả thực rất quan trọng. Tôi có thể lựa chọn tin tưởng cô vào thời điểm này.”

“Anh Trần có thể tin tưởng tôi, đó nhất định là lựa chọn đúng đắn.”

Thu Vũ Liên hưng phấn mà cười nói: “Tôi cũng tin rằng anh Trần nhất định sẽ không để tôi thất vọng, nhất định sẽ quét sạch toàn bộ nhà họ Tả.”

Trần Gia Bảo cười nói: “Đã trì hoãn không ít thời gian rồi, tôi phải đi đây.”

Nói xong, Trần Gia Bảo và Thu Vũ Liên bước ra ngoài, vừa mở cửa đã nhìn thấy Đoàn Vinh đang đứng ở cửa đối diện với mình, dường như chuẩn bị đẩy cửa vào. Chuyện này xảy ra ngoài dự đoán của mọi người, hai người suýt nữa thì va vào nhau. Trần Gia Bảo ngay lập tức dừng lại.

“Trần Gia Bảo, không phải anh đang đi vệ sinh sao, tại sao anh lại ở phòng làm việc của Thu Vũ Liên?” Đoàn Vinh ôn tồn hỏi.

Đoàn Vinh đợi Thu Vũ Liên trong phòng chơi bowling nhưng mãi không thấy cô ta trở về nên Đoàn Vinh chủ động đến văn phòng tìm cô ta, nhưng Đoàn Vinh không ngờ lại gặp Trần Gia Bảo ở đây. Điều quan trọng là bọn họ đều tìm một lí do khác để rời đi, hóa ra đó là cô nam quả nữ đang lặng lẽ gặp nhau trong văn phòng. Liệu có thể có những mối quan hệ khác giữa hai người không?

Đoàn Vinh ban đầu còn nghi ngờ, nhưng sau đó trong lòng bừng bừng ghen tị nên giọng điệu anh ta cũng hung hãn hơn.

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày nói: “Anh đang chất vấn tôi sao? Tôi xem ra không cần thiết phải giải thích điều này với anh.”

Nói xong Trần Gia Bảo cũng nhấc chân đi về phía trước, để chuyện vặt vãnh này lại cho Thu Vũ Liên giải quyết.

Đoàn Vinh nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo, ánh mắt đầy mây mù, từ lâu anh ta đã coi Thu Vũ Liên là cấm kỵ của mình, anh ta sẽ không bao giờ cho phép người đàn ông khác nhúng tay vào.

Sau đó, anh ta đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt có chút ủ rũ nói với Thu Vũ Liên: “Trần Gia Bảo sao lại ở trong phòng làm việc của em?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thu Vũ Liên cũng đanh lại: “Giọng điệu của anh giống như ra lệnh cho tôi vậy? Tôi hy vọng anh

có thể hiểu rằng tôi không phải bạn gái của anh và cũng không cần giải thích điều này với anh.”

Giống như Trần Gia Bảo, Thu Vũ Liên quay đầu bỏ đi, đôi giày cao gót màu trắng của cô ta giẫm lên sàn phát ra tiếng “cộc”, thông báo tâm trạng không vui của cô ta.

Cô ta vốn xuất thân từ nhà họ Tả, xét về địa vị thì cô ta vốn dĩ đã cao hơn rất nhiều so với thế hệ giàu có thứ hai như Đoàn Vinh, bây giờ cô ta đã bắt tay với Trần Gia Bảo, tất nhiên cô ta cũng không sợ làm phật lòng Đoàn Vinh.

Chương 1741

Chương 1741

Đoàn Vinh kinh ngạc đứng đó, không thể nghĩ rằng Thu Vũ Liên lại thờ ơ với mình như vậy, nhất thời anh ta không phản ứng kịp.

Sau khi Thu Vũ Liên khuất bóng sau góc hành lang thì Đoàn Vinh mới tỉnh táo lại, sắc mặt anh ta càng thêm u ám, anh ta nghĩ 'làm sao mà Trần Gia Bảo lại đột nhiên xuất hiện trong phòng làm việc của Vũ Liên, anh ta đã nói gì với Vũ Liên cô ấy đối xử lạnh nhạt với mình như vậy?'

Anh ta đang định đuổi theo Thu Vũ Liên, vừa bước đi, anh ta chợt thấy cửa phòng làm việc của Thu Vũ Liên vẫn đang mở cửa, điều đáng ngạc nhiên là Thu Vũ Liên đi một cách vội vàng và quên đóng cửa lại.

Bàn chân đang giơ lên của Đoàn Vinh lại rời xuống, sau khi hơi do dự, anh ta lập tức bước vào văn phòng của Thu Vũ Liên.

'Tôi muốn xem Trần Gia Bảo đã làm gì trong văn phòng của Vũ Liên.'

Đoàn Vinh quay đầu nhìn xung quanh, kiểm tra manh mối trong văn phòng.

Đột nhiên, anh ta thấy trên bàn làm việc bằng gỗ của Thu Vũ Liên đặt một ấm trà Thiết Quan Âm, anh ta bước tới đưa tay chạm vào thì thấy ấm trà còn ấm, hình như bọn họ vừa mới dùng cách đây không lâu.

Sau khi phát hiện ra điều này, Đoàn Vinh càng cảm thấy khó hiểu, theo hiểu biết của anh ta về Vũ Liên thì trà Thiết Quan Âm chỉ được cô ta đặc biệt chuẩn bị cho khách. Hiển nhiên tách trà này thuộc về Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, xét từ vị trí tách trà thì Trần Gia Bảo hẳn là ngồi ở vị trí tổng giám đốc của Vũ Liên, chuyện này làm sao có thể chứ? Vũ Liên làm sao có thể để Trần Gia Bảo ngồi trên ghế tổng giám đốc, loại đãi ngộ này từ trước đến nay chưa từng dành cho anh ta.

Vẻ mặt Đoàn Vinh càng ảm đạm hơn, hai tay anh ta nắm chặt lại, chẳng trách Đồng Nhiên Bình lại có ác cảm với Trần Gia Bảo như vậy. Trần Gia Bảo lần đầu tiên gặp đã được Vũ Liên mời vào phòng làm việc và để anh ngồi vào vị trí tổng giám đốc, có vẻ như Trần Gia Bảo thực sự có thủ đoạn đối với phụ nữ.

Hừ, thật tiếc là Đoàn Vinh không dễ dàng đối phó như Đồng Nhiên Bình. Nếu Trần Gia Bảo thực sự dám cướp một người phụ nữ của anh ta thì anh ta sẽ cho Trần Gia Bảo sống không bằng chết chết. Sau đó, anh ta tức giận quay người bước ra ngoài.

Sau khi Trần Gia Bảo trở lại sân chơi bowling, Văn Linh Lan vui vẻ chào hỏi anh rồi mỉm cười nói: “Sao lâu như vậy anh mới quay lại chứ?”

Trần Gia Bảo tình cờ tìm ra một lý do và nói qua, Văn Linh Lan không hề nghi ngờ và đưa Trần Gia Bảo đi chơi bowling. Ngay sau đó Thu Vũ Liên và Đoàn Vinh lần lượt quay trở lại. Khác với khuôn mặt tươi tỉnh của Thu Vũ Liên là khuôn mặt ảm đạm của Đoàn Vinh. Không biết anh ta đang nghĩ gì, nhưng thỉnh thoảng anh ta nhìn về phía Trần Gia Bảo bằng một ánh mắt sắc bén.

Khi Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan rời đi, Thu Vũ Liên nhiệt tình đưa hai người tới cửa tòa nhà, đồng thời chủ động để lại thông tin liên lạc với Trần Gia Bảo: “Anh Trần nếu có việc gì thì nhớ liên hệ với Vũ Liên, Vũ Liên bảo đảm sẽ giúp đỡ anh.”

Cả Trần Gia Bảo và Thu Vũ Liên đều biết rằng điều này đang ám chỉ đến mùa họ Tả, nhưng trong tai của Đoàn Vinh và Văn Linh Lan thì Thu Vũ Liên là người chủ động thể hiện sự nhiệt tình của mình với Trần Gia Bảo.

Văn Linh Lan sửng sốt một hồi, Thu Vũ Liên thật sự đã bày ra vẻ nhiệt tình của mình với Trần Gia Bảo trước mặt Đoàn Vinh. Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đoàn Vinh càng ngày càng tức, anh ta lập tức khịt mũi, lạnh lùng quay mặt đi không nói gì, nhưng trong lòng anh ta đang vô cùng bực tức.

Văn Linh Lan sắc mặt hơi thay đổi, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Đoàn Vinh tức giận như vậy, xem ra chuyện này khó có thể bỏ qua. Trần Gia Bảo không quan tâm, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi, anh cười nói với Thu Vũ Liên: "Được thôi, tôi biết rồi, tôi sẽ hoàn thành tâm nguyện của cô."

"Vậy thì Vũ Liên ăn ngồi hờ tin tốt." Thu Vũ Liên hưng phấn mặc dù Đoàn Vinh đã tức giận bỏ đi, nhưng so với Trần Gia Bảo, người thống trị toàn bộ tỉnh Hòa Bình, thế hệ thứ hai ít giàu có của Đoàn Vinh là gì chứ? Chưa kể, Trần Gia Bảo là nhân vật trọng yếu trong việc đối phó với nhà họ Tả, nhưng Đoàn Vinh thì sao? Cô ta sợ rằng khi đối mặt với nhà họ Tả, anh ta chỉ có thể khúm núm cầu xin tha thứ.

Chương 1742

Chương 1742

Vì vậy, giữa Đoàn Vinh và Trần Gia Bảo thì Thu Vũ Liên đã không ngần ngại lựa chọn hợp tác với Trần Gia Bảo.

Sau khi Trần Gia Bảo lên xe của Văn Linh Lan, Văn Linh Lan đạp chân ga lái xe về phía nhà họ Văn, trong khi lo lắng nói: "Gia Bảo, sau này anh nên ít gặp Thu Vũ Liên thì hơn."

"Hả?" Trần Gia Bảo buồn cười nói: "Sao đột nhiên lại nói như vậy?"

Văn Linh Lan giải thích: "Anh Đoàn Vinh đã theo đuổi Thu Vũ Liên được vài năm rồi, anh ta từ lâu đã coi Thu Vũ Liên như người phụ nữ của mình. Nếu anh tiếp xúc quá gần với Thu Vũ Liên thì có nghĩa là anh đang đắc tội đến anh ta."

"Đắc tội với anh ta là một chuyện rất nguy hiểm sao?" Trần Gia Bảo nhìn cô ta một cách tinh nghịch và tiếp tục ăn bỏng ngô anh mua ở sân bowling.

"Đương nhiên là nguy hiểm rồi." Văn Linh Lan lập tức cao giọng: "Đoàn Vinh khác với Đồng Nhiên Bình. Anh xúc phạm Đồng Nhiên Bình thì anh ta sẽ dựa vào vũ phu hoặc thế lực gia tộc để đối phó với anh, chỉ cần anh ở nhà họ Văn chúng ta thì anh ta sẽ không dám động đến anh. Nhưng anh Đoàn thì khác, nếu anh ta muốn đối phó với anh thì sẽ dùng đủ loại thủ đoạn để khiến anh không kịp trở tay. Một khi anh ta ra tay thì sẽ vô cùng tàn khốc."

Trần Gia Bảo ném vào miệng mấy viên bỏng ngô, thờ ơ nói: "Xem ra cô đánh giá rất cao đối với Đoàn Vinh, nhưng dù anh ta có âm mưu gì đi nữa, đối mặt với thực lực của tôi đều sẽ trắng bạch như tờ giấy. Nếu Đoàn Vinh thật sự muốn để đối phó với tôi thì anh ta phải chuẩn bị tâm lý để hận cả đời."

Văn Linh Lan kinh ngạc, cô ta nghe nói Trần Gia Bảo chỉ là một người bình thường chưa từng luyện võ công, vậy mà hoàn toàn không để Đoàn Vinh vào mắt, chẳng lẽ anh không biết Đoàn Vinh không chỉ nổi tiếng ở thành phố Hà Tĩnh là thế hệ thứ hai giàu có mà còn là một người đàn ông rất máu lạnh.

Chỉ cần Đoàn Vinh có yêu cầu thì Trần Gia Bảo hoàn toàn có thể bị chèn ép và Trần Gia Bảo gần như không có khả năng đánh trả.

Vẫn có chút không muốn, Văn Linh Lan tiếp tục thuyết phục: "Tuy rằng anh rất tin tưởng vào chính mình, nhưng tốt nhất anh không nên xem nhẹ thủ đoạn của Đoàn Vinh."

Trần Gia Bảo cười tủm tỉm nói: "Cảm ơn cô đã nhắc nhở. Cô lo lắng cho tôi bởi vì cô chỉ biết đến thủ đoạn của Đoàn Vinh, nhưng cô chưa từng xem qua thủ đoạn của tôi. Sau này cô sẽ biết mặc dù Đoàn Vinh là một người rất quyền lực, không cũng có tư cách so sánh với tôi, Trần Gia Bảo."

"Tôi phải thừa nhận một điều rằng sự kiêu ngạo của anh cũng giống hệt như kỹ năng y học của anh vậy, nó khiến tôi phải mở rộng tầm mắt."

"Những gì tôi nói nghe có vẻ kiêu ngạo trong tai cô, nhưng thực ra tôi vốn rất khiêm tốn, trong tương lại cô sẽ biết những gì tôi nói hôm nay đều là sự thật." Trần Gia Bảo tự hào nói.

Trần Gia Bảo không hề khoa trương chút nào, so với thực lực của anh thì những điều anh đang nói thực sự đã rất khiêm tốn rồi. Nhưng cũng không có cách nào, cho dù là khiêm tốn, vẫn khiến người khác kinh ngạc.

Lấy Văn Linh Lan hiện tại, mặc dù rất ngưỡng mộ y thật của Trần Gia Bảo, nhưng cô ta vẫn không cho rằng Trần Gia Bảo là đối thủ của Đoàn Vinh.

Văn Linh Lan lắc đầu bất lực, không thể thuyết phục được Trần Gia Bảo nên cô ta cũng không còn cách nào khác. Dù sao cũng có một nhà họ Văn ở thành phố Hà Tĩnh ủng hộ Trần Gia Bảo, cho dù Đoàn Vinh rất muốn đối phó với Trần Gia Bảo thì anh ta cũng phải suy nghĩ lại.

Trong ba ngày tiếp theo, Trần Gia Bảo ở lại thành phố Hà Tĩnh, ngoài việc chữa bệnh cho ông của Văn Trung Vạn thì

anh còn theo Văn Linh Lan đi thăm thú các di tích, danh lam thắng cảnh khác nhau ở thành phố Hà Tĩnh.

Chỉ là những ngày bình yên và dễ chịu luôn kết thúc rất nhanh.

Buổi chiều, thời tiết u ám, mây mù dày đặc, dường như có thể đổ mưa bất cứ lúc nào.

Chương 1743

Chương 1743

Lúc này mới khoảng bốn giờ, trời đã nhá nhem như trời tối, có cảm giác một đám mây đen đang đè nặng lên thành phố.

Mặc dù thời tiết đang rất khó chịu nhưng có thể thấy hôm nay tâm trạng của Văn Linh Lan tương đối tốt, cho nên dọn một bàn thức ăn thật ngon trên bàn đá ở sân sau yên tĩnh, hâm nóng hai bình rượu trắng thơm phức, ngồi đối diện với Trần Gia Bảo uống rượu tìm vui.

Văn Linh Lan bưng ly rượu còn ấm lên, chân thành nói: "Gia Bảo, hai ngày nay tôi có thể thấy da dẻ của ông nội ngày càng tốt hơn. Có vẻ như không bao lâu nữa cơ thể ông ấy sẽ hoàn toàn khỏe lại, cảm ơn anh. Tôi nâng ly tỏ lòng biết ơn với anh."

Nói xong cô ta nâng ly rượu lên uống hết chỉ trong một lần, ly rượu trắng ấm áp chảy xuống bụng, trên gò má trắng nõn của Văn Linh Lan hiện lên chút ửng đỏ, lại càng thêm xinh đẹp giống như hoa đào, khiến cho tim của người ta đập thình thịch.

Trần Gia Bảo cũng nâng ly lên uống hết trong một lần rồi nói: "Trời cao tự cứu người, cô lựa chọn tin tưởng tôi, chính là cơ hội để cho ông nội cô được cứu, cô càng nên cảm ơn chính mình."

Tâm trạng Văn Linh Lan vui vẻ, còn định nói thêm gì đó, đột nhiên bên cạnh vang lên âm thanh vỗ tay: "Trời nhiều mây muốn mưa, Linh Lan vẫn có thể uống rượu vui vẻ. Cái dáng vẻ thoải mái như vậy thật đáng khâm phục."

Giọng nói rất quen thuộc, Văn Linh Lan quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Đoàn Vinh và Đồng Nhiên Bình đi cạnh nhau, hai người bộ dạng vui đùa, có vẻ như là mỉa mai nhưng không phải là mỉa mai.

Người tới không có ý tốt!

Trần Gia Bảo liếc nhẹ, khóe miệng hiện lên ý cười.

Văn Linh Lan tỏ ra ngạc nhiên, đứng lên nói: "Anh Văn, sao anh lại tới đây?"

Đoàn Vinh đã bước tới, cười nói: "Tôi nghe nói mấy ngày nay cơ thể ông Văn đã khá hơn nên tôi đến thăm. Đúng lúc đó ông Văn nói rằng cô và Trần Gia Bảo đang uống rượu ở trong sân sau, cho nên hai người chúng tôi tới đây, đúng rồi lúc nãy tôi ở phòng khách, ông Văn nói có chuyện muốn tìm cô, nói cô đi đến đó một chuyến."

"Hả? Ông nội có việc tìm tôi sao?" Văn Linh Lan ngạc nhiên hỏi.

Đoàn Vinh nhún vai nói: "Chuyện đó tôi cũng không biết. Hình như chút nữa sẽ có một người quan trọng đến, chắc là muốn căn dặn cô mấy câu, tóm lại thì cô cứ đi đi rồi sẽ biết."

"Được rồi." Văn Linh Lan hơi do dự, lo lắng sau khi mình rời đi, Đoàn Vinh và Đồng Nhiên Bình sẽ gây chuyện không hay với Trần Gia Bảo, tuy rằng đã đồng ý, nhưng cô ta vẫn đứng yên nhìn tới nhìn lui giữa nhóm người Trần Gia Bảo và hai người Đồng Nhiên Bình.

Đoàn Vinh dường như nhìn ra được suy nghĩ của cô ta nên mỉm cười: "Hay là như thế này, để Đồng Nhiên Bình đi theo cô đi còn tôi ở đây uống rượu với Trần Gia Bảo. Nhân dịp tôi có chút mâu thuẫn với anh ấy, nên tôi tranh thủ cơ hội uống rượu để giải quyết nó."

Văn Linh Lan suy nghĩ một chút, dựa vào sự hiểu biết của cô về Đoàn Vinh thì cho dù Đoàn Vinh muốn ra tay với Trần Gia Bảo, cũng sẽ không trực tiếp xắn tay áo đánh nhau giống như Đồng Nhiên Bình, để Đoàn Vinh ở đây, ít nhất thì Trần Gia Bảo sẽ không bị đánh đập.

"Được, vậy Đồng Nhiên Bình cùng tôi đi tới phòng khách, Gia Bảo, anh chờ tôi, chút nữa tôi về uống rượu với anh."

Văn Linh Lan coi như miễn cưỡng đồng ý.

"Vậy chúng ta đi nhanh đi, đừng để cho ông Văn chờ lâu." Đồng Nhiên Bình lập tức đi về phía trước, trong lòng vui cùng

mừng rỡ, dựa vào phương pháp của Đoàn Vinh thì cho dù không ra tay đánh chết Trần Gia Bảo thì cũng đủ cho anh ta sống không bằng chết.

Ở sân sau chỉ còn lại hai người Trần Gia Bảo và Đoàn Vinh.

Đoàn Vinh ngồi trên ghế đá cười nói: “Trần Gia Bảo anh không phiền nếu tôi ngồi xuống uống vài ly chứ?”

Chương 1744

Chương 1744

“Tôi không phiền, không phải anh cũng đã ngồi xuống rồi đó sao, cần gì phải hỏi câu này?” Trần Gia Bảo tự mình uống ly rượu, trong tiết trời u ám, rượu ấm êm dịu mang đến cho người ta một loại ấm áp rất khác.

Tuy nhiên, cơ thể thì ấm áp nhưng ánh mắt rất lạnh.

Bởi vì Trần Gia Bảo biết nhóm người Đoàn Vinh tới không có ý tốt.

“Cái này cũng phải, dù sao cậu cũng chỉ là khách của nhà họ Văn. Theo quan hệ của tôi và nhà họ Văn thì ở đây coi như tôi là chủ nhà và cậu là khách. Nửa người chủ nhà là tôi hỏi anh có thể ngồi xuống hay không thì đúng là không cần thiết.” trong lòng Đoàn Vinh mỉa mai, hừ, mặc dù bây giờ anh hả hê thì cũng sẽ sớm không cười được nữa.

Trần Gia Bảo đặt ly rượu xuống, thờ ơ nói: “Tôi không có hứng thú tranh cãi với anh xem ai là chủ, ai là khách. Hôm nay anh cố ý tới đây còn dụ Văn Linh Lan rời khỏi, xem ra là có mục đích khác, vì vậy tốt hơn hết anh nên đi thẳng vào vấn đề.”

“Cái câu đi thẳng vào vấn đề rất hay, đúng là thẳng thắng” Đoàn Vinh tự rót cho mình một ly rượu ấm, mùi rượu êm dịu lan tỏa khắp sân.

Tuy nhiên, mùi rượu tuy nồng nhưng không khí càng ngày càng lạnh.

Đoàn Vinh uống một ly rượu để làm ấm cơ thể, sau khi đặt ly rượu xuống, ánh mắt lạnh lùng, nói tiếp: “Tôi muốn biết, hôm đó anh đã nói những gì với Vũ Liên trong phòng làm việc của Vũ Liên.”

Trong ba ngày qua, anh đã gọi điện thoại cho Thu Vũ Liên không chỉ một lần, nhưng không có ngoại lệ nào, hoặc là Thu Vũ Liên không nghe điện thoại, hoặc là điện thoại đổ chuông rất lâu mới kết nối, sau khi kết nối điện thoại, chưa nói được mấy câu thì Thu Vũ Liên nói mình đang bận sau đó cúp máy.

Trong lòng vô cùng khó chịu cho nên Đoàn Vinh nhiều lần đi tới quán bowling để tìm Thu Vũ Liên nhưng phát hiện ra Thu Vũ Liên hoàn toàn không có ở quán bowling, cô ta thậm chí còn không có ở nhà!

Đoàn Vinh ngay lập tức nhận ra rằng Thu Vũ Liên chắc chắn đã cố tình tránh mặt mình, điều này đối với người luôn tự tin như Đoàn Vinh mà nó là rất nhục nhã, mà tất cả những điều này xảy ra sau khi Trần Gia Bảo xuất hiện trong văn phòng của Thu Vũ Liên vào ngày hôm đó.

Đương nhiên, Đoàn Vinh đã liên kết hai việc này với nhau, nghĩ rằng Trần Gia Bảo đã cho Thu Vũ Liên ăn bùa mê thuốc lú gì đó, cho nên mới mê hoặc Thu Vũ Liên vì vậy anh ta vô cùng tức giận, muốn giết chết Trần Gia Bảo!

Tất nhiên là trước khi giết chết Trần Gia Bảo, anh ta phải biết rõ ràng Trần Gia Bảo đã nói cái gì với Thu Vũ Liên, mới có thể làm cho thái độ của Thu Vũ Liên đối với anh ta thay đổi mạnh mẽ, bởi vì dựa trên sự hiểu biết của anh ta về Thu Vũ Liên thì Thu Vũ Liên là một người phụ nữ rất độc lập và có kỹ năng phong phú, điều này có thể thấy được từ việc anh ta theo đuổi Thu Vũ Liên mấy năm cũng không thành công.

Vậy nên anh thực sự không thể tưởng tượng được Trần Gia Bảo đã làm gì mà khiến Thu Vũ Liên thay đổi nhiều như vậy chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn!

Trần Gia Bảo lộ ra vẻ mặt kỳ lạ nói: “Nếu anh muốn biết câu trả lời thì có thể trực tiếp đến hỏi Thu Vũ Liên, tới đây hỏi tôi làm gì?”

Tất nhiên, Thu Vũ Liên có nói với Đoàn Vinh hay không, điều đó không phải là việc mà Trần Gia Bảo có thể biết được.

“Chết tiệt, nếu như tôi có thể tìm thấy Thu Vũ Liên thì còn tới đây hỏi anh để làm gì?” Đoàn Vinh đem ly rượu để “bịch” trên bàn đá, rượu đổ ra rất nhiều.

“Như vậy có nghĩa là mấy ngày hôm nay anh không tìm được Thu Vũ Liên?”

Trần Gia Bảo nhíu nhẹ chân mày, hai ngày trước Thu Vũ Liên có gọi điện nói rằng cô ta sẽ hỏi tìm hiểu tin tức cặn kẽ về nhà họ Tả, chẳng lẽ bây giờ Thu Vũ Liên đã trở về nhà Tả rồi?

Đoàn Vinh tức giận đến nổi gân xanh trên trán cũng hiện lên, tức giận nói: “Anh đừng có không biết lớn nhỏ, giả bộ trước mặt tôi, mau nói đi, hôm đó anh nói chuyện gì khi ở phòng làm việc của Vũ Liên? Tại sao mấy ngày nay cô ấy luôn tránh mặt tôi, tại sao bây giờ cô ấy còn không nghe điện thoại?”

Chương 1745

Chương 1745

Lúc này Trần Gia Bảo mới lấy lại tinh thần, không thích giọng điệu của Đoàn Vinh cho lắm, nói: "Trước hết, tôi không biết chắc chắn Thu Vũ Liên đã đi đâu, cũng không biết tại sao cô ta lại từ chối trả lời cuộc gọi của anh. Thứ hai, ngày hôm đó tôi đã nói với Thu Vũ Liên chuyện gì, tôi không đủ tư cách để nói cho cậu biết, bởi vì cái này không chỉ liên quan đến bí mật của tôi, mà còn là bí mật của Thu Vũ Liên. Cho dù là vì tôn trọng Thu Vũ Liên thì tôi cũng không thể nói cho anh biết. Thứ ba, đừng nói rằng Thu Vũ Liên không phải là bạn gái của anh, ngay cả khi cô ta thật sự ở bên anh thì cô cũng không phải là người phụ thuộc anh, mà là một người có cá tính và suy nghĩ độc lập. Cô ta có trả lời cuộc gọi của anh hay không là hoàn toàn là tự do của cô ta, anh không có quyền can thiệp vào cũng không có tư cách giận cá chém thớt với tôi."

"Trần Gia Bảo, mày chính là tự tìm cái chết." Đoàn Vinh bỗng nhiên giận dữ, đứng lên nhịn không được muốn lật tung bàn đá.

Trần Gia Bảo nở một nụ cười mỉa mai, chỉ hận không thể viết mấy chữ "không có năng lực nên tức giận" lên mặt mình.

Đoàn Vinh hung ác nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, bàn tay cứ nắm chặt rồi buông lỏng, giống như đang do dự không biết có nên đánh chết Trần Gia Bảo ở ngay đây hay không!

Lúc Trần Gia Bảo nghĩ rằng Đoàn Vinh đã không nhịn được muốn ra tay với mình thì bất ngờ Đoàn Vinh lại thả lỏng người, ngồi lại vào chỗ của mình lần nữa, rót cho mình một ly rượu, "ừng ực" ngửa đầu uống sạch.

Trần Gia Bảo cười nhẹ, Đoàn Vinh lại có thể nhịn được, có vẻ như lòng dạ của anh ta rất sâu, xem ra nhân phẩm cao hơn

Đồng Nhiên Bình không ít, đương nhiên cũng có nghĩa là Đoàn Vinh lợi hại hơn Đồng Nhiên Bình rất nhiều.

Đoàn Vinh đặt ly rượu xuống, lau vết rượu trên khóe miệng, nói: "Tôi hỏi anh một vấn đề. Mục đích anh đến thành phố Hà Tĩnh là gì?"

"Không thể trả lời."

"Vậy lúc nào thì anh rời khỏi thành phố Hà Tĩnh?"

"Không thể trả lời."

"Anh có ý định quấy rối Thu Vũ Liên có đúng hay không?"

"Không thể… ấy, cái này ngược lại có thể nói cho anh." Trần Gia Bảo cân nhắc nói: "Nếu như tôi nói tôi không có hứng thú gì với Thu Vũ Liên thì anh có tin hay không?"

"Đương nhiên không tin rồi!" Đoàn Vinh cười lạnh nói: "Vũ Liên vừa xinh đẹp quyến rũ, vừa có cả nét sang trọng của một phụ nữ trí thức và sự đa tình của một người phụ nữ trưởng thành. Một người phụ nữ như vậy đơn giản chính là báu vật trời cao ban xuống, không có một người đàn ông nào có thể bỏ qua sức hấp dẫn của cô ấy."

"Cho nên, có một câu nói rất hay. Thành kiến trong lòng người ta giống như một ngọn núi lớn, dù có dọn dẹp thế nào cũng không dời được." Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói: "Nếu như anh đã có thành kiến như vậy rồi thì cần gì phải tới đây hỏi tôi nữa, như vậy chẳng phải là tự làm cho mình bực tức hay sao?"

Mặc dù Thu Vũ Liên xinh đẹp, nhưng Trần Gia Bảo đã nhìn thấy rất nhiều người đẹp ở nhiều cấp bậc khác nhau, hơn nữa ở bên cạnh anh cũng có rất nhiều người đẹp, không có ai xấu hơn Thu Vũ Liên cả cho nên Trần Gia Bảo sẽ không đến nỗi thấy một người đẹp sẽ yêu người đó.

Vẻ mặt Đoàn Vinh u ám nói: "Nói như vậy có nghĩa là anh thừa nhận mình có ý với Vũ Liên có đúng không?"

Trần Gia Bảo lại cười nhẹ, lắc đầu, khóe miệng hiện lên một nụ cười mỉa mai, một tên đàn ông vô cùng ghen tị, thật sự là không thể tiếp tục giao tiếp.

"Vũ Liên là người phụ nữ của tôi. Nếu ai có ý với Vũ Liên thì người đó sẽ là kẻ thù của Đoàn Vinh tôi. Từ nay trở đi, Trần

Gia Bảo anh sẽ trở thành kẻ thù của Đoàn Vinh tôi. Tốt hơn hết, anh nên cầu nguyện mình sẽ mãi mãi trốn ở nhà họ Văn không ra đi. Nếu không chỉ cần để cho tôi tìm được cơ hội thì tôi sẽ làm cho anh muốn sống không được muốn chết cũng không xong!" Đoàn Vinh đột ngột đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị.

Bỗng nhiên anh ta thừa có hội lúc Trần Gia Bảo ngước lên nhìn về phía mình thì nhẹ nhàng búng ngón tay, đem thứ bột trên móng tay của mình nhanh chóng thả vào trong ly rượu của Trần Gia Bảo.

Toàn bộ quá trình vô cùng bí mật.

Chương 1746

Chương 1746

Hạ độc!

Chắc chắn là hạ độc!

Động tác của Bạch Văn tuy rằng bí ẩn, nhưng làm sao có thể giấu được Trần Gia Bảo vị cường giả "nửa bước truyền kỳ"?

Trần Gia Bảo trong lòng cười lạnh, Bạch Văn một mặt muốn cùng anh ngả bài, làm cho Trần Gia Bảo lầm tưởng rằng Bạch Văn muốn sau này mới ra tay đối phó anh, nếu đổi thành những người khác, nhất định lúc này sẽ khinh thường, nhưng mặt khác, Bạch Văn lại thừa dịp vào lúc này, đột nhiên bí mật ngầm hạ độc, quả thực là đê tiện!

Nếu đổi thành người khác, tuyệt đối sẽ một trăm phần trăm trúng chiêu!

Đáng tiếc Trần Gia Bảo sao lại có thể là người bình thường, loại chiêu thức âm hiểm này, Trần Gia Bảo làm sao có thể trúng chiêu? Hơn nữa, cho dù thật sự trúng chiêu, với thể chất bách độc bất xâm của anh, cũng không có biện pháp sinh ra bất kỳ uy hiếp nào đối với anh.

Cho nên, Trần Gia Bảo ngoại trừ cười lạnh, chính là khinh miệt.

Bạch Văn còn tưởng rằng Trần Gia Bảo không phát hiện động tác của mình, trong lòng vô cùng đắc ý .

Anh ta vừa mới bắn độc dược vào trong ly rượu của Trần Gia Bảo, tên loại độc này là "Thiên Quỷ Tán", vô cùng kịch độc, là thứ trân quý mà nhà họ Bạch bọn họ cất giữ nhiều năm qua, nếu như không kịp thời giải được chất độc mà nói, trong vòng một tháng, người trúng độc sẽ ngũ tạng thối rữa mà chết, mà

trên dưới thế gian này, chỉ có nhà họ Bạch bọn họ mới có giải dược!

Có thể nói, chỉ cần Trần Gia Bảo uống ly rượu này, Trần Gia Bảo sống hay chết, tất cả hoàn toàn nằm trong bàn tay của Bạch Văn!

“Chờ Trần Gia Bảo trúng độc, tính mạng của anh ta sẽ bị khống chế trong tay tôi, muốn biết ngày đó anh ta cùng Vũ Liên nói chuyện gì không phải sẽ rất đơn giản sao?”

Nghĩ đến đây, biểu tình của Bạch Văn lập tức hòa hoãn lại, rót cho mình một ly rượu ấm giơ lên, nói: “Nể mặt chúng ta từng cùng nhau đánh bóng, chén rượu này, coi như là rượu tuyệt giao của chúng ta, anh sẽ không không cho tôi chút mặt mũi nào chứ?”

Trần Gia Bảo trong lòng cười lạnh, hành động này của Bạch Văn , chẳng qua là vì dụ dỗ anh uống rượu độc mà thôi, thật sự là khẩu phật tâm xà.

Nhưng mà, với thể chất bách độc bất xâm của anh, sao có thể sợ một ly rượu độc? Hơn nữa sau khi uống rượu độc, trước tiên cho Bạch Văn một chút hy vọng, sau đó làm cho Bạch Văn tuyệt vọng, mới càng có thể làm cho Bạch Văn lưu lại bóng ma cả đời.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo lập tức giơ ly rượu lên, nói: “Nếu anh muốn uống một ly rượu này, vậy tôi uống là được, Trần Gia Bảo tôi lại là một người lề mề hay sao?”

“Sảng khoái!” Bạch Văn mừng rỡ quá mức, lập tức ngửa đầu uống vào, thậm chí dưới sự kích động, anh ta còn uống rượu bị sặc một cái.

Bạch Văn lập tức lau đi vết rượu bên miệng, trong lòng đắc ý đến cực điểm, chỉ cần Trần Gia Bảo uống vào, vận mệnh cả đời của Trần Gia Bảo, sẽ hoàn toàn nắm trong tay anh ta, cười nói: “Hiện tại đến lượt anh.”

Trần Gia Bảo giơ ly rượu lên đặt lên môi, mắt thấy sắp uống vào, trong mắt Bạch Văn đã lộ ra ánh mắt hưng phấn đến cực độ!

Đúng lúc này, Trần Gia Bảo đột nhiên bỏ ly rượu xuống.

Bạch Văn sửng sốt: “Anh… Sao anh không uống nữa?”

Trần Gia Bảo ra dáng khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tôi chỉ đang cảm thán, rượu này tuy rằng ấm áp, nhưng bên trong ẩn chứa hàn ý, hàn ý so với độc dược còn độc hơn.”

Chương 1747

Chương 1747

“Làm sao có thể có… độc, anh thật sự là … Hay nói giỡn…” Bạch Văn có chút lắp bắp nói, trong lòng lập tức khẩn trương một trận, chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã phát hiện ra? Không, tuyệt đối không có khả năng, với thực lực “Thông U hậu kỳ” của anh ta, nếu muốn hạ độc, làm sao có thể bị người bình thường như Trần Gia Bảo phát hiện?

“Tôi chỉ là đang so sánh mà thôi, lại không nói bên trong nhất định có độc, anh tại sao lại đột nhiên khẩn trương như vậy?” Trần Gia Bảo vẻ mặt nghiền ngẫm, giơ ly rượu lên nói: “Chẳng khác nào, bên trong ly rượu này thật sự có độc?”

Bạch Văn trong lòng cả kinh, biết thần thái vừa rồi của mình lộ ra sơ hở, lập tức thu liễm lại vẻ mặt, nghiêm mặt nói: “Bình rượu này là do chính tay Linh Lan ủ, anh nói bên trong có độc, chẳng lẽ là hoài nghi Linh Lan muốn hại anh sao?”

“Lời này của anh cũng có đạo lý, Linh Lan tự nhiên sẽ không hại tôi, thôi, nể mặt Linh Lan từng gọi anh là ‘Anh Văn’, chén rượu này tôi uống, về sau mặc kệ hậu quả của anh như thế nào, nghĩ đến Linh Lan cũng sẽ không trách tôi.” Trần Gia Bảo ngửa đầu, uống rượu độc một hơi cạn sạch!

Chén rượu độc này xuống bụng, đại biểu Bạch Văn đã nắm được thời cơ để giết chết Trần Gia Bảo!

Bạch Văn mừng rỡ, trong lòng vô cùng kích động, Trần Gia Bảo uống rồi, Trần Gia Bảo lại có thể thật sự đem rượu độc uống hết, ha ha, tính mạng của Trần Gia Bảo đã nằm trong sự khống chế của tôi!

Dưới sự kích động, Bạch Văn nhịn không được cười ha ha.

Trần Gia Bảo lạnh lùng đứng nhìn, ánh mắt khinh miệt, tựa như… giống như là đang nhìn vào một kẻ ngốc.

Một lúc lâu sau, tiếng cười của Bạch Văn mới dần dần dừng lại, đang chuẩn bị nói cho Trần Gia Bảo sự thật tàn khốc, đột nhiên, Văn Linh Lan vội vàng chạy về trong sân, thoạt nhìn hình như có chuyện gấp gì đó.

Bạch Văn khẽ nhíu mày, có Văn Linh Lan ở chỗ này, lại ở trước mặt mọi người thừa nhận mình hạ độc Trần Gia Bảo, không thể nghi ngờ sẽ phá hư quan hệ giữa mình và Văn Linh Lan, nếu Văn Linh Lan bảo anh ta giao ra giải dược, anh ta cũng sẽ rất khó xử.

"Thôi, dù sao Trần Gia Bảo trúng độc đã trở thành sự thật, để Trần Gia Bảo đắc ý một thời gian, chờ tìm được cơ hội thích hợp, lại nói cho Trần Gia Bảo sự thật tàn khốc này, hơn nữa bức Trần Gia Bảo nói ra chân tướng của câu chuyện trong văn phòng Vũ Liên ngày đó, đương nhiên, chờ lúc anh ta hoàn toàn nói ra, cũng chính là lúc anh ta phải chết!"

Nghĩ tới đây, lời Bạch Văn muốn nói vừa đến bên miệng lại nuốt trở về, trong lòng đắc ý cười lạnh.

Lúc này, Văn Linh Lan đã chạy tới, khuôn mặt cô đỏ bừng, đầu tiên là kỳ quái nhìn Bạch Văn một cái, nói: "Anh Văn, anh vừa cười cái gì vậy, từ xa tôi đều có thể nghe thấy tiếng cười của anh đó."

"Không có gì." Bạch Văn lập tức nói: "Chẳng qua là đang nhớ tới một vài chuyện buồn cười mà thôi."

Văn Linh Lan cũng không nghi ngờ anh ta, lập tức đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, phát hiện Trần Gia Bảo toàn thân không có bất kỳ thương thế nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói: "Gia Bảo, ông nội tôi mời anh đi tới phòng khách nói chuyện."

"Có chuyện gì không?" Trần Gia Bảo tò mò hỏi, nếu Bạch Văn giấu diếm chuyện anh trúng độc, vậy anh cũng không cần phải vẽ ra ngay bây giờ.

"Đúng vậy, chuyện này rất trọng đại." Văn Linh Lan gật gật đầu, hưng phấn nói: "Ông nội tôi nói gia chủ Đoan Mộc Vĩ Anh của gia tộc Đoan Mộc, còn có người thừa kế của gia tộc Đoan Mộc là Đoan Mộc Hiên sẽ lập tức tới đây, ông nội tôi muốn đem tôi giới thiệu cho bọn họ."

“Gia tộc Đoan Mộc sao?” Bạch Văn biểu hiện so với Văn Linh Lan còn khiếp sợ kích động hơn: “Cô nói là gia tộc đứng thứ chín ở tỉnh Trung Thiên gia tộc Đoan Mộc hay sao? Hơn nữa còn là gia chủ của gia tộc Đoan Mộc cùng với cậu chủ Hiên tự mình đến đây?”

“Trời đất ơi, đây là một chuyện lớn khó lường của toàn bộ thành phố Hà Tĩnh”

Văn Linh Lan nặng nề gật đầu, hưng phấn nói: “Không chỉ Đoan Mộc gia chủ mà còn có cậu chủ Hiên , nghe ông nội tôi nói, đi theo còn có một vị tông sư cường giả trung kỳ, nghe nói bọn họ là đến trợ giúp cho nhà họ Văn, cùng đối phó Bạch Chí Trung, lần này nhà họ Văn chúng ta rốt cục không cần phải nhẫn nại im lặng nuốt tiếng nói nữa rồi, thật là tốt quá!”

Chương 1748

Chương 1748

Trần Gia Bảo cũng không nói gì, trong lòng hơi kinh ngạc, lúc trước Thu Vũ Liên từng nói qua, Văn Trung Vạn vì đối phó Bạch Chí Trung cùng nhà họ Tả, đã âm thầm tìm được sự ủng hộ của gia tộc Đoan Mộc , không ngờ gia tộc Đoan Mộc lại đến nhanh như vậy, hơn nữa ngay cả gia chủ cũng tới đây, xem ra Đoan Mộc gia tộc đã vội vàng muốn diệt trừ thế lực của nhà họ Tả.

Chỉ là nếu như gia tộc của Đoan Mộc đã đến, cũng có nghĩa là nhà họ Tả cũng sắp hành động, mà nhà họ Văn cũng sẽ ở trong mưa gió bấp bênh.

Mắt thấy Trần Gia Bảo không nói gì, Văn Linh Lan còn tưởng rằng Trần Gia Bảo chưa từng nghe nói qua gia tộc Đoan Mộc , lập tức giải thích: “Gia Bảo vừa mới tới tỉnh Trung Thiên không bao lâu, có lẽ chưa từng nghe nói qua gia tộc Đoan Mộc. Trung Thiên chúng ta chính là nơi tập hợp võ đạo lớn nhất tỉnh, mỗi gia tộc cơ bản đều có truyền nhân võ đạo, mà trong tỉnh Trung Thiên có nhiều gia tộc võ đạo như vậy, nhà Đoan Mộc lại có thể xếp trong top mười đại nhân vật nổi tiếng!”

“Nhất là gia chủ Đoan Mộc Vĩ Anh của gia tộc Đoan Mộc, nghe nói thực lực đã đạt tới cảnh giới ‘nửa bước truyền kỳ’, cho dù ở toàn bộ tỉnh Trung Thiên , cũng là cường giả có thể xếp hạng thượng đẳng.

Lần này gia chủ của nhà Đoan Mộc dẫn người đến trợ giúp cho nhà họ Văn chúng tôi, cho dù phía sau Bạch Chí Trung có sự ủng hộ của nhà họ Tả, cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, mà thù trúng độc của ông nội tôi , rốt cục cũng có thể báo!”

Văn Linh Lan hưng phấn nhảy nhót không thôi, phảng phất như đã nhìn thấy được cảnh báo được thù lớn.

“Nếu đã có chuyện lớn như vậy xảy ra, vậy chúng ta đi thôi, tôi cũng muốn thu thập thêm kiến thức một chút, gia tộc Đoan Mộc mà các người sùng bái như vậy, đến tột cùng là hạng bất phàm ra sao.”

Trần Gia Bảo lấy lại tinh thần, đi theo Văn Linh Lan đi về phía phòng khách.

Ngày đó nội dung đối thoại của anh với Thu Vũ Liên, anh cũng không nói cho Văn Linh Lan biết, nguyên nhân rất đơn giản, điều này liên quan đến bí mật của Thu Vũ Liên, một khi tiết lộ ra ngoài, Thu Vũ Liên không thể nghi ngờ sẽ gây ra họa sát thân, mà nguyên nhân càng thêm trọng điểm là Trần Gia Bảo tự tin, có anh tọa trấn ở nhà họ Văn , đủ để bảo vệ nhà họ Văn bình an vô sự!

Bạch Văn tất nhiên đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Gia Bảo, giống như đang nhìn một con kiến hôi sắp bị mình giẫm chết, trong lòng tràn đầy hưng phấn nồng đậm.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo vừa đi vừa tò mò nói: “Đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ tới, tỉnh Trung Thiên đích xác võ quán dày đặc, có thể theo quan sát của tôi, các đệ tử của các đại gia tộc các người, hình như không ít người thực lực đều ở thông u kỳ, nhưng đến bây giờ, vì sao ngay cả một tông sư cường giả tôi cũng không nhìn thấy? Hơn nữa gia chủ Đoan Mộc chẳng qua chỉ là thực lực ‘nửa bước truyền kỳ’ mà thôi, như vậy đã có thể trở thành cường giả nổi tiếng của tỉnh Trung Thiên rồi sao?”

Văn Linh Lan còn chưa nói gì, Bạch Văn lập tức cười nhạo một tiếng, khinh miệt nói: “Nói Trần Gia Bảo anh một câu kiến thức ngắn thật đúng là không nói sai, tỉnh Trung Thiên quả thật là võ quán dày đặc, kể cả tôi ở bên trong, thực lực của rất nhiều đệ tử đại gia tộc, đích xác đều ở cảnh giới ‘Thông U Kỳ’.

Nhưng muốn từ “Thông U kỳ” đột phá tới ‘Tông sư’, ngoại trừ tu vi ra, còn phải có đủ cảm ngộ về cuộc sống, nhưng hiện tại dù sao cũng là xã hội văn minh hiện đại, những đại gia tộc này đều đang nghĩ phương pháp kiếm tiền, mà những phú nhị đại

này đều lấy tiền ngâm non theo khuôn đúc, làm sao còn có đủ cảm ngộ để chống đỡ tới cảnh giới ‘tông sư’?

Dù sao tông sư đã chân chính đặt chân vào lĩnh vực cường giả, tự nhiên không có khả năng mỗi người đều là tông sư, chứ đừng nói là siêu cấp cường giả ‘nửa bước truyền kỳ’, tất nhiên càng thêm giống như vảy rồng lông phượng.

Nhưng mà coi như là như vậy, số lượng tông sư ở tỉnh Trung Thiên , cũng không phải các tỉnh khác có thể so sánh được, mà nhà họ Văn đã có một vị tông sư trung kỳ cường giả tọa trấn, đây cũng là một trong những căn cơ giúp cho nhà họ Văn có thể đứng vững ở thành phố Hà Tĩnh .”

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút, không nói gì khác, ít nhất ở tỉnh Hòa Bình, nếu một gia tộc nào đó có cường giả tông sư trung kỳ tọa trấn, đã đủ để chống đỡ cả gia tộc trở thành gia tộc cường đại nổi danh trong tỉnh Hòa Bình, nhưng đến tỉnh Trung Thiên , một vị cường giả trung kỳ tông sư chỉ có thể chống đỡ một gia tộc xưng hùng trong một thành phố, hơn nữa còn phải chống đỡ cả Bạch Chí Trung.

Chương 1749

Chương 1749

Ít nhất từ điểm này mà nhìn xem, thế lực võ đạo của tỉnh Hòa Bình đích xác và chênh lệch rất xa so với tỉnh Trung Thiên.

Đoàn Vinh thấy đã sắp đến phòng khách rồi mà Trần Gia Bảo vẫn bước đi vững vàng, anh ta không khỏi âm thầm nhíu mày.

"Thật kỳ lạ, theo lý mà nói, Trần Gia Bảo đã trúng độc Thiết Quỷ thì hẳn nên xuất hiện các dấu hiệu trúng độc mới đúng chứ, thế thì tại sao anh ta trông có vẻ bình thường thế này? Đúng là quái mà.

Quên đi, dù sao Trần Gia Bảo cũng đã bị trúng độc, dựa theo độc tính của Thiết Quỷ thì nhiều nhất là trong vòng một đến hai tiếng đồng hồ, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ xuất hiện tình trạng bụng bị đau đớn, khó chịu vô cùng, hơn nữa càng ngày càng đau.

Đợi Trần Gia Bảo ăn trái đắng vào ngày, sau khi chịu đựng đủ rồi, mình sẽ tránh khỏi tầm mắt của Văn Linh Lan để nói sự thật cho anh ta biết, lúc đấy không sợ anh ta không nghe lời của mình!"

Lòng Đoàn Vinh tràn đầy phấn khởi, giống như anh ta đã hoàn toàn nắm giữ được tính mạng của Trần Gia Bảo trong tay.

Bỗng nhiên trong phòng khách truyền đến tiếng trò chuyện rôm rã, hình như có rất nhiều người ở đấy.

Văn Linh Lan kinh ngạc nói: "Xem ra gia chủ của gia tộc Đoan Mộc đã đến rồi, bọn họ đi nhanh thật."

Lực chú ý của Đoàn Vinh lập tức bị hấp dẫn, hưng phấn xen lẫn kích động nói: "Đây chính là một cơ hội tuyệt hảo để xây dựng mối quan hệ với gia tộc Đoan Mộc, chỉ cần có thể lưu lại ấn tượng tốt đối với gia chủ của gia tộc Đoan Mộc hoặc với

cậu chủ Hàm thì không chỉ nhà họ Văn mà ngay cả nhà họ Đoàn chúng ta cũng có thể nương gió thượng vị!”

Dứt lời, Đoàn Vinh ngay cả chuyện của Trần Gia Bảo cũng vứt ra sau đầu, nhịn không được bước nhanh chân về phía phòng khách, trong chốc lát đã bỏ Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan lại phía sau.

Văn Linh Lan cực kỳ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô ta thấy Đoàn Vinh kích động đến như vậy, không ngờ rằng người luôn chững chạc, trưởng thành như anh Đoàn Vinh thì khi ở trước mặt một gia tộc khổng lồ như gia tộc Đoan Mộc thì cũng xuất hiện biểu tình kích động thậm chí là nịnh hót như thế.

Cô ta lại nhìn về phía Trần Gia Bảo ở bên cạnh, tư thế hiên ngang, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, bước đi vững vàng, nét mặt bình tĩnh, thong dong, không hề vì sự xuất hiện của gia tộc Đoan Mộc mà xuất hiện chút gợn song nào. Mặc dù không bài trừ khả năng rằng Trần Gia Bảo không biết đến sức mạnh của gia tộc Đoan Mộc nhưng từ thần thái không kiêu ngạo không siểm nịnh của anh thì đã hơn hẳn Đoàn Vinh rồi.

Nội tâm Văn Linh Lan lại đánh giá Trần Gia Bảo cao hơn một chút.

Cô ta nào ngờ được rằng gia tộc khổng lồ trong mắt cô ta và Đoàn Vinh như gia tộc Đoan Mộc thì đối với Trần Gia Bảo lại chẳng đáng giá một xu. Dù sao khi ở tỉnh Hà Tĩnh, Trần Gia Bảo đã từng liên tiếp đối đầu với nhà họ Tả xếp hạng tám và nhà họ Tô xếp hạng ba và kết quả là cậu chủ nhà họ Tả và bác Ân chết, còn nhà họ Tô và Bát đại kim cang toàn quân bị diệt.

Vì vậy gia tộc xếp hạng tám ở tỉnh Hà Tĩnh như gia tộc Đoan Mộc đối với Trần Gia Bảo cũng chỉ là một gia tộc bình thường mà thôi, không hơn không kém.

Ngay lúc Văn Linh Lan đang dánh giá Trần Gia Bảo thì đột nhiên, Trần Gia Bảo quay sang nhìn cô ta, vừa đi vừa hỏi: “Sao thế, trên mặt tôi mọc hoa sao, nếu không thì cô nhìn chằm chằm vào tôi làm gì?”

Văn Linh Lan đỏ bừng cả mặt, lập tức xoay đầu đi: “Không có gì cả, chúng ta đi nhanh đi, đừng để cho khách quý đợi lâu.”

Dứt lời, cô ta vội vàng bước nhanh về phía trước, dường như muốn thoát khỏi tình huống xấu hổ này.

Trong chốc lát, hai người đã vào bên trong phòng khách.

Trần Gia Bảo liếc quanh một vòng, chỉ thấy trong phòng bày một bàn thức ăn, mà người đang ngồi ở bàn tiệc, ngoại trừ Văn Trung Vạn, ba của Văn Trung Minh thì còn có ba người đàn ông lạ mặt, lần lượt là hai ông cụ khoảng chừng 5-60 tuổi và một chàng trai trẻ.

Trong đó, ông cụ ngồi chính giữa bàn tiệc mặt một chiếc áo Tôn Trung Sơn màu đen, tóc bạc trắng, đôi mắt ngời sáng tinh tường, khuôn mặt hình chữ điền không giận tư uy, trông có vẻ rất có phong thái của đại gia thời dân quốc, quan trọng hơn, ông cụ toát ra hơi thở của "Nửa bước truyền kỳ" khiến tất cả mọi người trong phòng khách đều không dám nhìn thẳng vào ông ta.

Chương 1750

Chương 1750

Trần Gia Bảo thầm gật đầu, nếu anh đoán không sai thì ông cụ này hẳn là gia chủ của gia tộc Đoan Mộc, Đoan Mộc Vĩ Anh.

Ông cụ ngồi bên tay phải, dáng người gầy gò, mặc đường phục, hai mắt khép hờ, dường như thờ ơ với mọi việc xung quanh, thế nhưng quanh người ông ta lại tản mát ra khí thế của một cường giả Tông sư trung kỳ, giống như một con hổ dữ đang chợp mắt, tùy thời đều có thể xuống núi ăn thịt người.

Về phần chàng trai trẻ cuối cùng, dung mạo tuấn tú, thực lực đã đạt đến Bán bộ tông sư, nếu không có gì ngoài ý muốn thì anh ta chính là người thừa kế của gia tộc Đoan Mộc trong tương lai, Đoan Mộc Hiên, cũng chính là cậu chủ Hiên trong lời của Đoàn Vinh.

Mà hai người lúc trước tỏ ra ta đây là thiên hạ vô địch, không ai sánh bằng như Đồng Nhiên Bình và Đoàn Vinh thì đang đứng bên cạnh bàn tiệc, hoàn toàn không có tư cách để ngồi xuống, tham gia vào.

Tuy nhiên trên gương mặt của hai người bọn họ vẫn chẳng có chút bất mãn nào, trái ngược lại bày ra dáng vẻ cung kính, hơi khom lưng xuống, đầy vẻ nịnh nọt.

Trần Gia Bảo đột nhiên nhớ đến cậu chủ nhà họ Tả, Tả Chí Kiên, người đã chết trên tay mình cũng có tu vi Bán bộ tông sư, quả thực so với loại người thừa kế mấy gia tộc nhỏ như Đoàn Vinh và Đồng Nhiên Bình thì mạnh hơn không ít.

Ngay lúc này, Văn Trung Vạn đã thấy được Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan, ánh mắt lập tức sáng lên, cười vẫy tay nói: “Anh Trần, mọi người đến thật đúng lúc, mau đến đây mau đến đây, tôi giới thiệu với anh vài vị khách quý.”

Đoan Mộc Vĩ Anh và vị cường giả Trung kỳ tông sư kia vẫn bất động, không để những hậu bối như Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan vào mắt. Thế nhưng Đoan Mộc Hiên lại nhìn về phía Văn Linh Lan, ánh mắt sáng rực, đầy vẻ thích thú.

Văn Linh Lan ít khi được tham gia các buổi tiệc lớn như thế, không khỏi có chút luống cuống, lại liếc sang Trần Gia Bảo vẻ mặt lãnh đạm đi bên cạnh, trong lòng cô ta chợt bùng lên một cổ dũng khí, song vai với Trần Gia Bảo bước đến đó.

Trần Gia Bảo gật đầu với Văn Trung Vạn, nghe tiếng gọi của Văn Linh Lan: "Ông nội."

Văn Trung Vạn cười híp cả mắt, nói: "Đến đây đến đây, xin được phép giới thiệu với mọi người, gia chủ Đoan Mộc và cậu chủ Hiên, đây chính là cháu gái bảo bối của tôi Văn Linh Lan. Linh Lan, mau chào hỏi gia chủ Đoan Mộc và cậu chủ Hiên đi."

Văn Linh Lan khẽ đưa mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái, rồi thoải mái hào phóng nói: "Xin chào gia chủ Đoan Mộc, xin chào cậu chủ Hiên."

Đoan Mộc Vĩ Anh "Ừ" một tiếng, vô cùng kiêu ngạo.

Suy cho cùng ông ta cũng là gia chủ của gia tộc Đoan Mộc, cho dù là trong cả cái tỉnh Hà Tĩnh này thì cũng là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Nếu không phải đúng lúc cần lợi dụng Văn Trung Vạn để đối phó nhà họ Tả thì chỉ e ngay cả nhìn Văn Trung Vạn ông ta cũng lười, bây giờ thái độ đối với Văn Linh Lan tự nhiên cũng vô cùng lạnh nhạt.

Đoan Mộc Hiên lại nhiệt tình cười nói: "Xem ra thành phố Hà Tĩnh này quả nhiên là nơi đất thiêng, nhiều nhân tài mới có thể nuôi dưỡng ra được một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần, chim sa cá lặn như cô Văn đây."

"Cậu chủ Hiên quá khen." Văn Linh Lan không chút kiêu ngạo đáp lại.

Nụ cười của Văn Trung Vạn càng tươi hơn, lại đẩy Trần Gia Bảo ra, cười nói: "Gia chủ Đoan Mộc, tôi xin giới thiệu đến anh một vị kỳ tài, vị này là Trần Gia Bảo, y thuật có thể nói là giỏi nhất thiên hạ, nếu không phải nhờ anh Trần cứu chữa kịp thời thì bộ xương già này bây giờ đã bị chôn vùi vào đất cát.

Gia Bảo, vị ngồi ở chính giữa là gia chủ Đoan Mộc Vĩ Anh, vị thiếu niên tuấn tú này là cậu chủ Hiên còn vị đang khép hờ hai mắt, uy vũ bất phàm này chính là tiền bối Hoa Dân, một võ sĩ có tu vi vô cùng lợi hại ở tỉnh Hà Tĩnh."

Đồng Nhiên Bình ở bên cạnh thấy Trần Gia Bảo được giới thiệu với gia chủ Đoan Mộc, trong lòng đầy ghen tị, mẹ nó, Trần Gia Bảo thật đúng là giậm phải cứt chó mà!

Chương 1751

Chương 1751

Trong lòng Đoàn Vinh cũng ghen ghét không thôi, nhưng càng nhiều là sự chế nhạo: "Trần Gia Bảo đã trúng độc Thiết Quỷ, không sống được bao lâu, đây coi như là vinh quang trước khi chết của Trần Gia Bảo đi, hoàn toàn không cần phải để ý."

Khác với sự ghen tị của Đồng Nhiên Bình và sự chế giễu của Đồng Văn, sắc mặt Trần Gia Bảo rất đạm nhien, gật đầu với ba người Đoan Mộc Vĩ Anh xem như chào hỏi.

Lấy địa vị và tu vi hiện tại của anh thì gật đầu chào hỏi với Đoan Mộc Vĩ Anh cũng đã rất nể mặt ông ta rồi. Nhưng trong mắt những người khác thì lại cảm thấy Trần Gia Bảo quá bất lịch sự, mọi người đồng loạt nhíu mày.

Đoan Mộc Hiên cảm thấy không vui. Gia tộc Đoan Mộc trong tỉnh Hà Tĩnh này là gia tộc hang đầu. Trần Gia Bảo thấy bọn họ mà chỉ gật đầu chào hỏi. Tên oắt này đúng là không hiểu lễ nghĩa!

Cường giả Tông sư trung kỳ Hoa Dân quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo, hai mắt vốn khép hờ đột nhiên mở to, hiện lên một tia sắc bén.

Trong lòng Đoan Mộc Vĩ Anh cũng rất bất mãn, khẽ nâng mắt, liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái, chứa đựng đầy sự kinh thường, nói: "Anh chính là người đã cứu Văn Trung Vạn sao, còn trẻ tuổi hơn so với tôi nghĩ. Hơn nữa trông dáng vẻ lại lười biếng, lông bông, nhìn thế nào cũng không giống thần y. Văn Trung Vạn à, tôi nghĩ anh ngoại trừ khám bệnh tim thì cũng nên đi khám mắt, tránh để bị lười lừa."

Đoan Mộc Hiên lập tức cười to, Đồng Nhiên Bình và Đoàn Vinh đứng bênh cạnh cũng nở nụ cười.

Tiếng cười chói tai vang vọng khắp phòng khách.

Văn Linh Lan và Văn Trung Minh cực kỳ xấu hổ, hiểu rằng thái độ vừa rồi của Trần Gia Bảo khiến Đoan Mộc Vĩ Anh không vui nên mới mở miệng trào phúng như thế. Tuy rằng hai người bọn họ biết y thuật của Trần Gia Bảo rất cao siêu nhưng đối mặt với Đoan Mộc Vĩ Anh thì thân phận cũng thấp hơn ba phần. Họ chẳng thể phản bác lại nên chỉ đành đứng bên cạnh cười làm lành.

Tiếng cười của Đoan Mộc Hiên càng thêm không kiêng nể gì.

Văn Linh Lan chỉ cảm thấy tiếng cười của bọn họ cực kỳ chói tai, trong lòng vô cùng khó chịu, hơn nữa cô ta cũng không có nhiều lo lắng như vậy, thấy Đoan Mộc Vĩ Anh nghi ngờ Trần Gia Bảo lại còn hạ thấp ông nội cô ta, lập tức phản bác nói: " Lời này của gia chủ Đoan Mộc sai rồi, y thuật của Gia Bảo thần kỳ như thế nào thì ở nhà họ Văn cũng đã sáng tỏ như ban ngày, dựa theo cách nói của ông thì chẳng lẽ toàn bộ nhà họ Văn chúng tôi đều mắt mù tai điếc hết hả rồi sao?"

Văn Trung Vạn và Văn Trung Minh biến sắc, trong lòng âm thầm kêu không ổn. Đoan Mộc Vĩ Anh tuy rằng đến để trợ giúp bọn họ đối phó với nhà họ Tả nhưng việc này cũng khoogn đại biểu rằng Đoan Mộc Vĩ Anh sẽ xem trọng bọn họ. Ngược lại, ông ta còn có khả năng còn sẽ xem nhà họ Văn như một gia tộc phụ thuộc của gia tộc Đoan Mộc, căn bản không để bọn họ vào mắt. Linh Lan ngày thường vẫn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, sao lúc này lại cố tình phản bác Đoan Mộc Vĩ Anh như thế? Đây chẳng phải là gây họa cho nhà họa cho nhà họ Văn sao?

Quả nhiên, sắc mặt Đoan Mộc Vĩ Anh trầm xuống, quát: "Hậu bối làm càn, nơi này có chỗ để cho cô lên tiếng sao, cô có tin tôi một chưởng giết cô hay không?"

Trong lòng Văn Linh Lan càng thêm khó chịu, đang định tiếp tục phản bác lại thì Văn Trung Vạn đã trừng cô ta một cái, ngăn cản lời nói của cô.

Văn Linh Lan tràn đầy ủy khuất, hai mắt rung rưng.

Đoan Mộc Hiên hơi nheo mắt lại, liếc nhìn, đánh giá Trần Gia Bảo, Văn Linh Lan đột nhiên ra mặt là vì bảo vệ Trần Gia Bảo hay hai người bọn họ có mối quan hệ mờ ám?

Trần Gia Bảo bất chợt kéo Văn Linh Lan ra sau lưng, đưa tay lau nước mắt trên khóe mắt cô ta, dịu dàng cười nói: "Cảm ơn cô thay tôi bênh vực lẽ phải, bây giờ đến lượt tôi thay cô đòi lại công bằng."

Văn Linh Lan ngẩn ngơ, cô ta cảm thấy nụ cười của Trần Gia Bảo vô cùng rực rỡ, tựa như ánh mặt trời trực tiếp chiếu vào trong lòng.

Bất giác, khuôn mặt Văn Linh Lan đỏ ửng lên.

Đám người Bạch Văn, Đồng Nhiên Bình sửng sốt, nghe Trần Gia Bảo nói như vậy, chẳng lẽ anh ta muốn ra mặt thay cho Văn Linh Lan, đến khiêu chiến với Đoan Mộc Vĩ Anh ? Anh ta có bị điên hay không?

Đoan Mộc Vĩ Anh và Đoan Mộc Hiên càng lộ ra vẻ khinh miệt, bọn họ ngay cả nhà họ Văn cũng khinh thường, làm sao có thể đem một Trần Gia Bảo nho nhỏ để vào mắt?

Chương 1752

Chương 1752

Cha con Văn Trung Vạn cũng thay đổi sắc mặt, liên tục nháy mắt với Trần Gia Bảo, ám chỉ Trần Gia Bảo không thể làm việc quá xúc động.

Trần Gia Bảo lại nhắm mắt làm ngơ, kéo Văn Linh Lan đến phía sau mình, tiếp theo nhìn về phía Đoan Mộc Vĩ Anh, khóe miệng khẽ cười, nói: "Ông cho rằng tôi là một người danh không xứng với thực, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản."

"Ồ, phải vậy không? Vậy cậu nói xem, rốt cuộc đó là nguyên nhân gì." Đoan Mộc Vĩ Anh khinh miệt cười, Trần Gia Bảo lại dám đến khiêu khích ông ta, thật sự đúng là sống không biết kiên nhẫn mà.

"Ông cảm thấy tôi không giống một thần y, nguyên nhân không phải là bởi vì tuổi của tôi còn trẻ, cũng không phải là bởi vì nghe thấy ông cụ Văn quen biết người không rõ." Trần Gia Bảo đứng chắp tay, khóe miệng dần dần hiện lên ý khinh miệt: "Đó chỉ là bởi vì ông không hiểu được sự rộng lớn và sâu sắc của y học Việt Nam, không biết thiên tài chân chính là cái gì, càng không biết chiều sâu và chiều rộng của thế giới này đã vượt xa nhận thức của ông.

Nói cách khác, ông, Đoan Mộc Vĩ Anh, cùng với gia tộc Đoan Mộc các người, chẳng qua chỉ là kiến thức thiển cận như ếch ngồi đáy giếng, không biết trời đất rộng lớn mà thôi."

Lời này vừa nói ra, cả phòng khách yên tĩnh không một tiếng động, tất cả đều bị Trần Gia Bảo dọa sợ!

Bạch Văn và Đồng Nhiên Bình lộ ra vẻ khiếp sợ, bọn họ không nghe nhầm chứ, Trần Gia Bảo lại có thể nói Đoan Mộc Vĩ Anh kiến thức thiển cận, Anh ta… Anh ta cũng thật sự là

gan lớn, chẳng lẽ anh ta không sợ Đoan Mộc Vĩ Anh sẽ trực tiếp giết chết anh ta hay sao?

Cha con Văn Trung Vạn sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, những lời này của Trần Gia Bảo, không thể nghi ngờ đã đắc tội với Đoan Mộc Vĩ Anh, lúc này Đoan Mộc Vĩ Anh không chỉ sẽ ra tay đối phó với Trần Gia Bảo, nói không chừng ngay cả nhà họ Văn cũng sẽ bị Trần Gia Bảo liên lụy.

Quả nhiên, Đoan Mộc Vĩ Anh sắc mặt càng thêm u ám, cười lạnh nói: "Cậu nói tôi ánh mắt thiển cận? Người trẻ tuổi bây giờ thật đúng là thích nói khoác mà không biết ngượng, cậu có biết người có ánh mắt thiển cận là tôi đây, có thể dễ dàng bóp chết cậu không, cậu cảm thấy cậu đắc tội với tôi, đem chính mình đặt ở nơi sống chết hung hiểm, có chân chính được coi là ánh mắt thiển cận hay không?"

"Bố, đối phó với loại kiến hôi như Trần Gia Bảo, không cần đến người phải ra tay, ngay cả con cũng có thể dễ dàng nghiền chết anh ta!" Đoan Mộc Hiên vẻ mặt khinh thường cười nói.

Anh ta không chỉ là uy hiếp Trần Gia Bảo, hơn nữa còn có ý đồ giết chết Trần Gia Bảo, lần đầu tiên anh ta gặp được Văn Linh Lan, đã nảy sinh hứng thú với Văn Linh Lan, nhưng sau khi nhìn thấy Văn Linh Lan cùng Trần Gia Bảo nói chuyện với nhau, rõ ràng nhận ra được Văn Linh Lan đối với Trần Gia Bảo có thiện cảm, cho nên, anh ta thật sự không ngại nhân cơ hội này giết chết tên Trần Gia Bảo chướng mắt này.

Bạch Văn trước mắt đột nhiên sáng ngời, đây chính là cơ hội hiếm có để có thể lộ mặt trước mặt gia chủ nhà Đoan Mộc, anh ta lập tức lạnh lùng nói: "Hay cho tên Trần Gia Bảo anh, gia chủ nhà Đoan Mộc chính là một đại nhân vật như người trên trời. Anh lại dám ở trước mặt gia chủ nhà Đoan Mộc kiêu ngạo càn rỡ như vậy, thật đúng là sống mà không có chút kiên nhẫn, lập tức quỳ xuống dập đầu trước mặt gia chủ nhà Đoan Mộc, nói không chừng gia chủ nhà Đoan Mộc còn có thể tha cho cái mạng chó của anh, nếu không mạng nhỏ của anh hôm nay xem ra khó bảo toàn được."

Đồng Nhiên Bình cũng lập tức phản ứng lại, mẹ kiếp, đây chính là cơ hội khó có được để thể hiện, vẫn là anh Văn thông

minh!

Anh ta vỗ đùi, cao giọng khiển trách: “Trần Gia Bảo đúng là gan chó thật to, một con kiến hôi như anh, vậy mà cũng dám chê cười gia chủ nhà Đoan Mộc , thật sự là không biết trời cao đất dày, không cần gia chủ nhà Đoan Mộc cùng cậu chủ Hiên ra tay, ngay cả Đồng Nhiên Bình tôi cũng có thể dễ dàng đánh chết anh, anh chính là đồ con rệp!”

Sắc mặt Văn Trung Vạn càng thêm khó coi, biết Trần Gia Bảo đã chọc giận sát tâm của Đoan Mộc Hiên, lập tức cười nói: “Gia chủ Đoan Mộc, cậu chủ Hiên , Trần Gia Bảo dù sao vẫn còn trẻ tuổi, hơn nữa bản lĩnh cũng không nhỏ, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, các người ngàn vạn lần không nên cùng cậu ta chấp nhặt, hơn nữa tôi dám lấy tính mạng mình ra bảo đảm, y thuật của Trần Gia Bảo thật sự rất cao minh, đối với một nhân tài tốt như vậy, gia chủ Đoan Mộc ngài đáng lẽ nên lôi kéo, vì gia tộc nhà Đoan Mộc mà sử dụng mới đúng.”

Chương 1753

Chương 1753

Sau khi nói xong, Văn Trung Vạn lại lập tức quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo, lạnh lùng nói: "Trần Gia Bảo, cậu còn không mau đến xin lỗi gia chủ nhà Đoan Mộc sao? Chỉ cần cậu thành tâm xin lỗi, gia chủ Đoan Mộc đại nhân đại lượng, sẽ không cùng cậu so đo chấp nhặt."

Ngữ khí tuy rằng nghiêm khắc, nhưng ông ta lại liên tục nháy mắt với Trần Gia Bảo, để Trần Gia Bảo chịu thua, trước tiên đem mạng nhỏ bảo toàn.

Văn Linh Lan cũng bị tình huống trước mắt dọa sợ, nhìn bộ dáng nghiêm túc của ông cụ, chẳng lẽ, Đoan Mộc Vĩ Anh bọn họ thật sự sẽ giết chết Trần Gia Bảo?

Cô không thể tưởng tượng nổi, chính mình chỉ là không cam lòng, thay Trần Gia Bảo đi ra bênh vực lẽ phải hai câu, sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy, gia tộc Đoan Mộc không khỏi thật sự là quá bá đạo đi?

Lúc này đối mặt với tiếng răn dạy của Văn Trung Vạn, Trần Gia Bảo đứng chắp tay, cười to, tiếng cười không ai bì nổi, hoàn toàn không đem đám người Đoan Mộc Vĩ Anh để vào mắt.

Đám người Đoan Mộc Vĩ Anh lập tức nhíu mày, trong lòng tức giận dần dần tăng lên, đều đã hạ quyết định giết chết Trần Gia Bảo.

"Cậu….Cậu cười cái gì ?" Văn Trung Vạn lắp bắp hỏi, trái tim hoàn toàn chìm xuống, tính tình Trần Gia Bảo thật sự rất nóng nảy lại cứng rắn, lỗ mãng, thật sự là một người lỗ mãng , đại trượng phu co được dãn được, hiện tại bảo vệ được mạng nhỏ quan trọng hơn sự tôn nghiêm rất nhiều, sớm biết Trần Gia

Bảo lỗ mãng như vậy, hôm nay bữa tiệc rượu nghênh đón Đoan Mộc Vĩ Anh này, sẽ không mời Trần Gia Bảo tới đây!

Văn Trung Vạn cả ruột gan đều tràn đầy hối hận.

Trần Gia Bảo tiếng cười dần dần dừng lại, nhưng trong mắt ý khinh miệt càng thêm nồng đậm: "Tôi cười ông Văn Trung Vạn, ông tưởng rằng gia tộc Đoan Mộc đến giúp ông đối phó với Bạch Chí Trung và đối phó với Tả gia, đáng tiếc mời thần thì dễ dàng mà tiễn thần đi thì khó, cho dù gia tộc Đoan Mộc thật sự giúp ông diệt trừ Bạch Chí Trung, nhà họ Văn các người cũng sẽ lưu lạc thành đồ sở hữu của nhà Đoan Mộc, sợ là các người cả đời đều phải xem sắc mặt của gia tộc Đoan Mộc mà làm việc, ở đâu còn có hai chữ tự chủ nữa?"

Sắc mặt hai bố con Văn Trung Vạn, Văn Trung Minh khẽ biến đổi, không thể không thừa nhận, những gì Trần Gia Bảo vừa nói, là có khả năng rất lớn!

Đoan Mộc Vĩ Anh sắc mặt âm trầm, ông ta vốn định diệt trừ Bạch Chí Trung, đem thực lực nhà họ Tả ném ra khỏi thành phố Hà Tĩnh, đồng thời đem nhà họ Văn thu làm nơi phụ thuộc, triệt để đem thành phố Hà Tĩnh nắm vào trong phạm vi thế lực của gia tộc Đoan Mộc .

Chẳng qua loại chuyện này không thể nói ra trước mặt, cho nên Đoan Mộc Vĩ Anh đã động sát cơ với Trần Gia Bảo, sát khí hoàn toàn bộc phát, cỗ sát khí này tản mát ra, tràn ngập trong phòng khách.

Đám người Văn Trung Vạn, Bạch Văn, Đồng Nhiên Bình tu vi võ đạo nông cạn, đều bị cỗ sát ý này ảnh hưởng, chỉ cảm thấy đầu trở nên ngày càng choáng váng, ngực khó chịu, từ dưới đáy lòng dâng lên một cỗ sợ hãi.

Ngược lại Văn Linh Lan được Trần Gia Bảo bảo vệ ở phía sau, hoàn toàn không cảm nhận được sự ảnh hưởng của sát ý, do đó có thể bình an vô sự.

Trong cỗ sát ý nồng đậm này, ý trào phúng trong mắt Trần Gia Bảo lại trở nên nồng đậm hơn một phần: "Tôi cười gia tộc Đoan Mộc các người, lại dám vênh váo đến thành phố Hà Tĩnh đối phó với nhà họ Tả , lại càng dám ở trước mặt Trần Gia Bảo tôi diễu võ dương oai, thật tình không biết rằng tôi

xem các người, tất cả đều là những người sẽ chết mà thôi, không bằng thừa dịp hiện tại còn chưa chết, chuẩn bị hậu sự cho tốt, lựa chọn một hai bộ quan tài tốt càng có ý nghĩa hơn đấy!”

Lời này nói ra, sắc mặt bố con Văn Trung Vạn thoáng chốc trở nên tái nhợt một mảnh, xong rồi, hiện tại hoàn toàn xong rồi, giữa Trần Gia Bảo và gia tộc Đoan Mộc, không còn chỗ nào có thể xoay chuyển, Trần Gia Bảo anh ta… Anh ta chết chắc rồi!

Văn Linh Lan lo lắng sợ hãi, càng nắm chặt lấy tay áo của Trần Gia Bảo,

Bạch Văn và Đồng Nhiên Bình đều bị lời nói kiêu ngạo của Trần Gia Bảo dọa sợ, mẹ kiếp, Trần Gia Bảo một mình chọc giận gia chủ cùng cậu cả nhà Đoan Mộc, thật sự là quá bá đạo rồi!

Hai người bọn họ câm như hến, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một cái, nhưng ngay sau đó, trong lòng lại xuất hiện sự mừng rỡ, Trần Gia Bảo đã đắc tội với gia tộc Đoan Mộc , nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Trần Gia Bảo tuyệt đối sẽ không nhìn thấy được mặt trời ngày mai, do Đoan Mộc gia tộc tự tay đối phó Trần Gia Bảo, đến lúc đó Văn Linh Lan cũng không thể trách bọn họ được.

Chương 1754

Chương 1754

“Đáng tiếc là, tôi không được nhìn thấy cái ngày Trần Gia Bảo ngũ tạng thối rữa độc phát mà chết, nhưng mà cũng không sao, chỉ cần Trần Gia Bảo có thể chết ở chỗ này, coi như cũng có thể giải được mối hận trong lòng tôi!”

Bạch Văn đắc ý cười, nhìn về phía ánh mắt của Trần Gia Bảo, giống như đang nhìn một người phải chết vậy.

Đoan Mộc Vĩ Anh giận tím mặt “Bốp” một tiếng, trực tiếp vỗ lên án, toàn bộ bàn rượu trong nháy mắt vỡ thành mảnh nhỏ, thức ăn cùng nước canh đổ trên mặt đất, cười lạnh nói: “Trần Gia Bảo, cậu nói chúng tôi là người chết, chẳng lẽ một mình cậu còn có thể muốn giết chết tất cả chúng tôi sao?”

Hoa Dân trong nháy mắt mở hai mắt ra, sát khí nồng đậm bao phủ Trần Gia Bảo.

Đoan Mộc Hiên đồng dạng lạnh lùng lạnh lẽo, chỉ cần bố anh ta ra lệnh một tiếng, anh ta cam đoan sẽ là người trước tiên ra tay, giết chết Trần Gia Bảo dưới tay mình!

“Không.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ: “Các người đích xác sẽ là người chết, chỉ là người muốn giết các người không phải tôi, hơn nữa các người cũng không đáng để tôi có thể ra tay.”

Đám người Đoan Mộc Vĩ Anh đều nhíu mày, không phải Trần Gia Bảo ra tay? Đây chẳng phải là nói, bọn họ sẽ chết trong tay của người khác sao?

“Trần Gia Bảo, lời nói này của anh là có ý gì? Nếu như anh có thể nói ra ngọn nguồn, nói không chừng ông đây còn có thể lưu lại cho anh toàn thây, nhưng nếu anh không nói, bản đại thiếu tuyệt đối sẽ để cho anh sống không được, mà chết cũng không xong.” Đoan Mộc Hiên đứng lên uy hiếp nói.

“Uy hiếp của anh đối với tôi không có một chút tác dụng nào.” Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, đang chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên cảm nhận được vài hơi thở cường đại, đã lặng lẽ tiến vào trong sân nhà họ Văn, biểu tình của anh lập tức trở nên cổ quái: “Không ngờ bọn họ đến nhanh như vậy, thật sự là nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến.”

Đoan Mộc Hiên giận dữ nói: “Anh một mình lẩm bẩm nói cái gì vậy, nếu như anh dám đùa giỡn ông đây, tin hay không tôi lập tức sẽ giết chết anh!”

Trần Gia Bảo lấy lại tinh thần, đùa giỡn cười nói: “Không phải anh muốn biết người giết các anh là ai sao, thật trùng hợp, bọn họ đã đến, đang ở ngay bên ngoài.”

“Buồn cười, nơi này chính là nhà họ Văn, bên ngoài làm sao có thể có người khác, anh nên ít phô trương thanh thế lại!” Đoan Mộc Hiên khinh miệt cười.

Anh ta vừa dứt lời, Đoan Mộc Vĩ Anh sắc mặt lập tức thay đổi: “Không đúng, tình huống bên ngoài thật sự không phù hợp!”

Đột nhiên, chỉ nghe từ trong đình viện bên ngoài, truyền đến một tiếng cười kiêu ngạo: “Anh Đoan Mộc, không ngờ anh còn có thời gian nhàn rỗi đến nhà họ Văn làm khách uống rượu, không biết có thể hoan nghênh người bạn cũ là tôi cũng đến uống cùng một ly có được hay không?”

Đoan Mộc Vĩ Anh sắc mặt thay đổi: “Tả Ngọc Lượng, là anh!”

Đám người Văn Trung Vạn, Bạch Văn trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, gia chủ Tả Ngọc Lượng của nhà họ Tả lại đột nhiên đến thăm, hơn nữa thời cơ còn trùng hợp như vậy, tuyệt đối là người tới không có ý tốt, chẳng lẽ tin tức gia tộc Đoan Mộc hôm nay muốn đến nhà họ văn đã bị tiết lộ ra bên ngoài?

“Tốt!” Đồng Nhiên Bình trong nháy mắt giận dữ nhìn Trần Gia Bảo: “Nhất định là anh đem người nhà họ Tả dẫn tới đúng không, anh chính là gian tế!”

“Trần Gia Bảo tôi khinh thường phải giải thích với một tên ngu ngốc.” Trần Gia Bảo vung tay áo lên, trực tiếp xoay người lại, ngay cả nhìn cũng không nhìn Đồng Nhiên Bình một cái.

Đồng Nhiên Bình bị Trần Gia Bảo phớt lờ ở trước mặt mọi người, anh ta giận tím mặt và nhìn chằm chằm vào bóng dáng Trần Gia Bảo, hai tay nắm chặt lại như thể sẽ tấn công Trần Gia Bảo bất cứ lúc nào.

Trần Gia Bảo quay lưng về phía Đồng Nhiên Bình nhưng dường như có mắt ở sau lưng, anh biết rõ tất cả hành động của Đồng Nhiên Bình như nắm trong lòng bàn tay, khóe miệng nở nụ cười đầy khinh bỉ.

Chương 1755

Chương 1755

“Sao, anh Đoan Mộc không dám ra mặt sao? Thì ra cũng có lúc anh biết sợ à, ha ha.”

Đột nhiên tiếng cười chế giễu của Tả Ngọc Lượng lại vang lên trong sân.

“Nực cười, hôm nay anh đã tự đâm đầu vào lưới thì tôi sẽ không khách sáo nhận cái đầu của anh.” Sắc mặt Đoan Mộc Vĩ An trầm xuống và sải bước ra ngoài.

Đám người Đoan Mộc Hiên, Hoa Dân, bố con Văn Trung Vạn và Đoàn Vinh cũng lập tức bước nhanh ra ngoài.

Đồng Nhiên Bình vốn muốn dạy dỗ Trần Gia Bảo chợt dừng tay lại, biết hiện tại chuyện của nhà họ Tả quan trọng hơn nên anh ta quay người chạy ra sân đồng thời buông một câu: “Trần Gia Bảo, đợi lần sau có cơ hội ông đây sẽ trừng trị cậu!”

Lần sau?

Khóe miệng Trần Gia Bảo càng thêm khinh bỉ, e là không có lần sau.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan.

Văn Linh Lan vẫn luôn căng thẳng lo lắng nắm chặt tay áo Trần Gia Bảo: “Gia Bảo…”

“Sao vậy?”

“Anh… Vừa rồi sao anh lại ngốc đến mức mạo phạm bọn Đoan Mộc Vĩ An vậy?” Giọng Văn Linh Lan run rẩy: “Anh không sợ… Không sợ bọn họ sẽ giết anh thật sao?”

Trần Gia Bảo cười khanh khách: “Tôi nói rồi, cô thay tôi bênh vực lẽ phải, tôi giúp cô đòi lại công đạo, còn về việc có mạo

phạm gia tộc Đoan Mộc hay không và bọn họ sẽ đối phó tôi như thế nào, tôi hoàn toàn không lo lắng."

Đương nhiên với thực lực của Trần Gia Bảo thật sự không cần đem gia tộc Đoan Mộc để vào mắt.

Cơ thể Văn Linh Lan run lên, cảm động rơi nước mắt, đột nhiên nhào vào lòng Trần Gia Bảo, nghẹn ngào nói: "Cho đến bây giờ… Cho đến bây giờ chưa từng có một ai cần mạng sống của tôi, tôi… Tôi thật sự rất vui."

Trần Gia Bảo bản lĩnh ngây người, cảm nhận được hương thơm nồng ấm và vẻ đẹp của cô gái trong lòng mình, khóe miệng anh nở một nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng buông Văn Linh Lan ra, cười nói: "Không phải tôi muốn phá tan khung cảnh này chỉ là bây giờ người nhà họ Tả đã đến, thời khắc sinh tử nhà họ Văn các cô đã đến, hãy giải quyết những vấn đề trước mắt trước, về sau có cơ hội sẽ cho cô tận hưởng cái ôm ấm áp của tôi."

"Đúng đúng đúng, giải quyết nhà họ Tả quan trọng hơn…" Lúc này Văn Linh Lan mới phản ứng lại, kêu lên và nhanh chóng đứng dậy rời khỏi lòng Trần Gia Bảo, vừa thanh minh vừa kéo Trần Gia Bảo chạy ra sân, đồng thời không quên đáp lại Trần Gia Bảo: "Đã không có sau này nữa rồi."

Chẳng mấy chốc hai người đã ra sân và đứng ở phía sau đám đông.

Trong sân có nhiều vị khách không mời mà đến, dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn!

Trần Gia Bảo nhìn quanh thấy hai người đàn ông lớn tuổi, ba người đàn ông trung niên và Thu Vũ Liên đã mấy ngày không gặp, Thu Vũ Liên khẽ cau mày đầy vẻ sầu buồn.

Lúc này, những vị khách không mời mà đến này đang lạnh lùng đối đầu với người đứng đầu là Đoan Mộc Vĩ An.

Bầu không khí ngưng đọng và vô cùng căng thẳng!

Vì Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan đi ra muộn nhất và đứng ở phía sau đám đông cho nên đám người Thu Vũ Liên không nhìn thấy Trần Gia Bảo.

“A, Gia Bảo mau nhìn xem, người đàn ông hói đầu bên cạnh kia chính là kẻ thù không đội trời chung với nhà họ Văn tôi… A, thì ra là chị Vũ Liên, sao chị ta lại đứng cạnh kẻ thù không đội trời chung này vậy, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Văn Linh Lan khiếp sợ không thôi, cảm giác như trời đất sụp đổ, nhưng cô còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này thì một điều kinh sợ hơn ập đến!

Chương 1756

Chương 1756

“Trời ơi, là Tả Ngọc Lượng, người đàn ông trung niên đứng ở phía đối diện kia chính là Tả Ngọc Lượng gia chủ của nhà họ Tả, nghe đồn thực lực của hắn rất giỏi, năm, mới hơn bốn mươi tuổi thực lực đã đạt đến cảnh giới Nửa bước Truyền Kỳ, là bậc thầy võ học nổi tiếng của tỉnh Trung Thiên chúng ta…

Thế nhưng ngay cả Giang Lưu Thiên gia chủ của nhà họ Giang cũng đến đây, nhà họ Giang đứng thứ mười ở tỉnh Trung Thiên, nghe nói thực lực của Giang Lưu Thiên ngang với Tả Ngọc Lượng và nhà họ Đoan Mộc, đều đạt cảnh giới ‘Nửa bước Truyền Kỳ’, chẳng lẽ nhà họ Giang và nhà họ Tả hợp lực với nhau chống lại nhà họ Văn chúng ta sao?”

Đôi mắt Văn Linh Lan lóe lên tia sợ hãi, nếu Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên hai cường giả lớn hợp lực lại với nhau, cho dù là Đoan Mộc Vĩ An cũng không ngăn cản được, hôm nay nhà họ Văn sợ là không tránh khỏi cái chết!

Đoàn Vinh cũng sợ hãi không kém, anh ta lộ vẻ khó tin nhìn chằm chằm Thu Vũ Liên, anh ta không thể nghĩ rằng Thu Vũ Liên người anh ta ngưỡng mộ đã lâu lại đứng cùng người của nhà họ Tả, chẳng lẽ nhà họ Tả đưa Thu Vũ Liên vào cơ sở ngầm ở thành phố Hà Tĩnh sao? Buồn cười là anh ta một chút cũng không biết điều đó!

Thu Vũ Liên không nhìn về phía Đoàn Vinh, ngược lại đôi mắt đầy lo lắng tìm kiếm bóng dáng Trần Gia Bảo trong đám đông, đột nhiên cơ thể cô ta chấn động, trong đôi mắt hiện lên tia vui mừng nhưng ngay lập tức liền trở lại trạng thái ban đầu, trong người có chút thoải mái.

“Trần Gia Bảo thật sự ở lại nhà họ Văn, xem ra anh ta quyết tâm nhân cơ hội này đứng ra chống lại nhà họ Tả, thật sự quá

tốt, theo kết quả điều tra, Trần Gia Bảo đã từng một tay giết chết Phụng Bằng Thanh người đã đạt đến cảnh giới 'Truyền Kỳ sơ kỳ', mà Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên tuy mạnh nhưng mới ở cảnh giới 'Nửa bước Truyền Kỳ', bọn họ chắc chắn không phải đối thủ của Trần Gia Bảo!"

Thu Vũ Liên cảm thấy nhẹ lòng, tuy rằng lần này nhà họ Tả hành động quá đột ngột khiến cho cô ta không có cơ hội báo tin với Trần Gia Bảo, nhưng may mắn thay, chỉ cần Trần Gia Bảo ở đây thì mọi chuyện đều vẫn ổn.

Cô ta cũng không biết vì cái gì mà từ sau khi điều tra Trần Gia Bảo, cô ta liền tin tưởng Trần Gia Bảo và sự tin tưởng này gần như mù quáng.

Trần Gia Bảo nhìn Thu Vũ Liên một cái, ánh mắt họ chạm nhau, trong lòng ngầm hiểu ý.

Sau đó sự chú ý của anh đổ dồn vào Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên, hai vị cường giả 'bán bộ Truyền Kỳ'.

Chỉ thấy Tả Ngọc Lượng tướng mạo bình thường nhưng tay chân dài, dáng vẻ cao lớn vạm vỡ phi thường giống một cây đao lớn sắc bén, chỉ cần đứng đơn giản thôi cũng khiến người ta cảm thấy một loại cảm giác thô bạo độc đoán, khiến cho mọi người xung quanh khiếp sợ.

Còn về vị cường giả 'Nửa bước Truyền Kỳ' khác là Giang Lưu Thiên, trên mặt có một vết sẹo dài, mười phần đều nhìn thấy được, thoạt nhìn anh ta trạc tuổi Đoan Mộc Vĩ An nhưng trên thực tế, anh ta đã hơn tám mươi tuổi, chỉ là tu vi uyên thâm nên nhìn giống như một người năm sáu mươi tuổi.

Ngoài ra sau khi loại bỏ Bạch Chí Trung người có thực lực bình thường thì còn lại một ông già và hai người trung niên, thực lực lần lượt là 'Tông Sư hậu kỳ' và 'Tông Sư trung kỳ'.

Mặt khác, ngoài Đoan Mộc Vĩ An là cường giả đạt cảnh giới 'Nửa bước Truyền Kỳ', còn có Hoa Dân thuộc 'Tông Sư trung kỳ' cũng có thể xuất chiêu với đối phương, còn về những người khác bao gồm Đoan Mộc Hiên thì trong tình huống như vậy căn bản không được lên trên.

Trần Gia Bảo thầm nghiêm nghị trong lòng, chỉ cần là hai người Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên cũng đủ để nghiền

nát bọn Đoan Mộc Vĩ An, chưa kể ngoài Tả Ngọc Sùng và Giang Lưu Thiên còn có ba vị Tông Sư cường giả, nếu không có gì bất ngờ xảy ra như trong lời nói, đám người Đoan Mộc Vĩ An chắc chắn sẽ chết ở đây, nhà họ Văn sẽ bị xóa sổ hoàn toàn!

Đương nhiên điều kiện trước tiên là Trần Gia Bảo không ra tay, bởi vì sự tồn tại của anh là chuyện xấu nhất!

Chương 1757

Chương 1757

Lúc này, Đoan Mộc Vĩ An, Hoa Dân và đám người Văn Trung Vạn sắc mặt đông cứng lại và sợ hãi.

Vốn dĩ họ nghĩ chỉ có nhà họ Tả đến, Đoan Mộc Vĩ An tự tin họ sẽ có sức chiến đấu, nhưng khi vào đến sân mới nhận ra ngoài Tả Ngọc Lượng còn có Giang Lưu Thiên, mới biết nhà họ Tả và Giang Lưu Thiên hợp lực với nhau, trận chiến này sợ là hậu quả sẽ rất thảm khốc!

Tả Ngọc Lượng bước lên phía trước và mỉm cười: "Anh Đoan Mộc, anh không nghĩ ra được là em trai Tả Ngọc Lượng này sẽ xuất hiện ở đây đúng chứ?"

"Hừ!" Đoạn Mộc Vĩnh An hừ lạnh một tiếng: "tôi không ngờ Tả Ngọc Lượng cậu sẽ đến, càng không ngờ đến Giang Lưu Thiên cũng sẽ đến đây góp vui, xem ra các người là đang tính hợp lực để đối phó tôi, thật là buồn cười."

Tả Ngọc Lượng cười và hỏi ngược lại: "Buồn cười chỗ nào?"

Ánh mắt Đoan Mộc Vĩ An lộ vẻ giễu cợt nói: "Tôi nhớ đến vết sẹo trên mặt Giang Lưu Thiên là do 'đao quyết thuần dương ba mươi sáu thức' của Tả Ngọc Lượng cậu để lại, Giang Lưu Thiên suýt chút nữa chết dưới đao của cậu, cho dù hai cậu có mối thù sinh tử cũng không ngờ đến là hai cậu sẽ hợp lực với nhau, cậu nói có phải rất buồn cười không?"

Ngay khi nói câu này, thay vì cảm thấy bị hạ thấp thì Giang Lưu Thiên ngược lại lại cười phá lên: "Câu này sai rồi, trên đời này không có gì là bạn bè vĩnh cửu, cũng không có kẻ thù vĩnh cửu, chỉ có lợi ích là vĩnh cửu thôi.

Anh Tả hứa với tôi trước, chỉ cần giết được ông ở đây thì tài sản của gia tộc Đoan Mộc các ông sẽ chia đều cho hai nhà chúng tôi, đây là vụ mua bán hơn ba lăm tỷ, vì lợi ích của nhà

họ Giang sau này, Giang Mỗ cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua ân oán cá nhân, cùng Tả Ngọc Lượng hợp lực đối phó ông."

"Buồn cười, thật sự rất buồn cười." Đoan Mộc Vĩ An lắc đầu cười, vẻ mặt càng thêm giễu cợt: "Theo đuổi lợi ích bản thân không có gì đáng trách, nhưng cậu là một cường giả 'Nửa bước Truyền Kỳ', ít nhất cũng phải tuân thủ theo nguyên tắc của chính mình mới được, chẳng trách cậu ở cảnh giới 'Nửa bước Truyền Kỳ' đã hai mươi ba năm mà vẫn không có tiến bộ, với tâm lý không hề có nguyên tắc này của cậu, sợ là đến chết cũng không đột phát đến cảnh giới 'Truyền Kỳ' được.

Cậu nhìn Tả Ngọc Lượng xem, tuổi nhỏ hơn cậu một nửa nhưng hiện tại thực lực đã ngang với cậu, sợ là mười hai mươi năm nữa, hắn sẽ đột phá đến cảnh giới 'Truyền Kỳ' và là người đầu tiên, lúc đó sợ là Giang Lưu Thiên cậu với những gì đã làm hôm nay cùng lắm cũng chỉ là cái áo so với Tả Ngọc Lượng mà thôi

Tôi thấy chi bằng hai chúng ta hợp lực với nhau giết chết mối đe dọa lớn nhất là Tả Ngọc Lượng, chia rẽ nhà họ Tả, còn về thù hận hai nhà chúng ta, dù sao cậu cũng trạc tuổi tôi, xem xem ai có bản lĩnh đột phá đến cảnh giới 'Truyền Kỳ' trước."

Đoan Mộc Vĩ An trong lòng có chút cứng lại nhưng ngoài mặt thì cười ha hả, tranh thủ khiêu khích thành công quan hệ giữa Giang Lưu Thiên và Tả Ngọc Lượng, nói không chừng hôm nay còn có một đường sống.

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, tuy rằng anh không có thiện cảm đối với Đoan Mộc Vĩ An, nhưng với biểu hiện hiện tại có thể nói lời sắc bén, có dũng có mưu, thậm chí ngược lại còn có thể giật dây Giang Lưu Thiên, cùng anh ta hợp lực loại bỏ Tả Ngọc Lượng hóa giải nguy cơ lần này, không khéo có thể trở thành cường giả nổi tiếng ở tỉnh Trung Thiên, Đoan Mộc Vĩ An quả nhiên có lợi thế.

Sau đó Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ, dù sao lúc ở phòng khách Đoàn Mộc Vĩnh An đã nằm trong danh sách cần phải giết, dù ông ta có lợi hại ra sao, cũng sẽ nằm xuống nơi này nhanh thôi, căn bản đối với Đoan Mộc Vĩ An không cần để tâm.

"Gia Bảo, anh đang cười gì vậy?"

Văn Linh Lan nhìn thấy Trần Gia Bảo thì lắc đầu cười khẽ, trong lòng rất tò mò, đã đến lúc sinh tử rồi mà Trần Gia Bảo vẫn có thể cười, thật sự… thật sự rất thoáng.

“Không có gì.” Trần Gia Bảo nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Văn Linh Lan, thì nhẹ nhàng xoa đầu cô ta, khóe miệng nở một nụ cười ấm áp, nói: “Đừng lo lắng, có tôi ở đây, cô và nhà họ Văn sẽ không sao đâu.”

Văn Linh Lan sửng sốt, chỉ thấy nụ cười của Trần Gia Bảo giống như ánh mặt trời xuyên qua bóng tối, trái tim ấm áp không thể giải thích được, sự lo lắng ban đầu ở trong lòng cũng biến mất không còn tăm hơi.

Cô ta không biết tại sao Trần Gia Bảo lại chắc chắn như vậy, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến cảm giác an toàn tràn ngập trong lòng, cô ta bất giác gật mạnh đầu!

Chương 1758

Chương 1758

Đồng Nhiên Bình vốn đang bị tình hình nghiêm trọng trước mắt dọa cho hai chân run rẩy, sau khi nghe thấy nói câu này của Trần Gia Bảo, thì lập tức cười nhạo một tiếng: "Bây giờ tình hình đang nguy cấp, Trần Gia Bảo anh chỉ là châu chấu sau mùa thu*, bảo vệ thân mình đã khó, anh lấy tư cách gì để bảo vệ nhà họ Văn? Thật là nói khoác mà không biết ngượng!"

"Câm miệng." Khóe mắt Trần Gia Bảo liếc nhìn anh ta, bình thản nói: "Tôi từng nói, tôi khinh thường việc giải thích cho một tên ngốc."

"Láo xược!" Đồng Nhiên Bình tức giận bừng bừng.

Đúng lúc này, tình hình trên sân đột nhiên thay đổi.

Tả Ngọc Lượng bắt đầu cười lớn: "Anh Đoan Mộc là cường giả có tiếng tăm lừng lẫy ở tỉnh Trung Thiên, vậy mà lại học người ta khua môi múa mép châm ngòi ly gián, chuyện này thực sự rất hiếm thấy. Xem ra anh Đoan Mộc đã nhận ra mức độ nghiêm trọng của tình hình hiện nay. Đáng tiếc, cho dù anh có uốn ba tấc lưỡi, cũng không cách nào khiêu khích mối quan hệ giữa tôi và gia chủ Giang đâu. Thế nên, anh đi chết đi!"

Nói xong, Tả Ngọc Lượng đột nhiên ra tay nhanh như sấm sét, xuất hiện trước mặt Đoan Ngọc Vĩnh An trong chớp mắt. Một đòn đánh tay, kích hoạt đao cương mạnh mẽ, chém về phía cổ của Đoan Mộc Vĩ An.

Đoan Mộc Vĩ An đã cảnh giác từ lâu, tuy rằng lúc này không bị hoảng loạn, chân phải đạp mạnh xuống mặt đất, sàn nhà đá xanh cứng rắn dưới đất lần lượt vỡ ra "đùng đùng", nghênh đón đao cương vang rền, đồng thời quát lớn: "Tả Ngọc Lượng ông hay lắm, thật sự rất đáng khinh!"

Sức mạnh hai người ngang nhau, trao đổi chiêu thức qua lại, không hẹn mà cùng bị nội lực của đối phương tấn công lui về phía sau. Trong lòng mỗi người đều nghiêm nghị, kinh ngạc về nội lực thâm sâu của đối phương.

Cùng lúc đó, Giang Lưu Thiên và ba vị tông sư cường giả phía sau anh ta cũng bắt đầu hành động!

Chỉ thấy ba vị tông sư cường giả dường như đã giao hẹn từ trước, không ai bảo ai tấn công về phía Hoa Dân, Đoan Mộc Hiên và những người khác.

Trong số đó, một cường giả tông sư hậu kỳ và một cường giả tông sư trung kỳ liên thủ tấn công Hoa Dân, vị cường giả tông sư trung kỳ cuối cùng tấn công Đoan Mộc Hiên.

Sắc mặt Đoan Mộc Vĩ An thay đổi rõ rệt, Đoan Mộc Hiên bất quá chỉ là "bán bộ tông sư" mà thôi, cho dù có thêm sự bảo vệ của Hoa Dân bên cạnh, cũng không cách nào chống lại liên thủ công kích của ba vị tông sư cường giả!

"Cút ra!"

Đoan Mộc Vĩ An lập tức hét lên, mũi chân đặt trên sàn đá xanh đã chuyển hướng nhảy đi, muốn đẩy lùi ba vị tông sư cường giả trong một cú.

"Ông Đoan Mộc, đối thủ của ông là tôi."

Đột nhiên, giọng nói giễu cợt của Giang Lưu Thiên vang lên, cùng lúc đó Đoan Mộc Vĩ An chỉ cảm thấy một trận gió mạnh vọt tới sau lưng!

Bỗng nhiên, Giang Lưu Thiên nhân cơ hội này tấn công vào sau lưng Đoan Mộc Vĩ An. Không mong sẽ làm bị thương Đoan Mộc Vĩ An, mà chỉ muốn ngăn cản Đoan Mộc Vĩ An đến cứu viện là được.

Sắc mặt Đoan Mộc Vĩ An hơi thay đổi, đối mặt với cú đấm của Giang Lưu Thiên, nếu như ông ta không kịp lui người chống đỡ, e rằng sẽ bị thương rất nặng. Đến lúc đó, đừng nói đến việc cứu Đoan Mộc Hiên, sợ rằng ông ta cũng sẽ chết ở đây.

Nghĩ đến đây, Đoan Mộc Vĩ An nghiến răng, đột ngột lui người lại, đón lấy cú đấm của Giang Lưu Thiên, rồi lại lui về

phía sau.

Giờ phút này, chỉ nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết, khóe miệng Đoan Mộc Hiên và Hoa Dân đã chảy máu, bị ba vị tông sư cường giả đánh trọng thương trong nháy mắt, hơn nữa còn bị đối phương bắt giữ.

Chương 1759

Chương 1759

Đặc biệt là Đoan Mộc Hiên, thậm chí còn bị đối phương đạp gãy chân phải, hét lên đau đớn, khuôn mặt tuấn tú cũng biến dạng.

“Aaaaa…”

Mặc dù Văn Linh Lan không có cảm tình với Đoan Mộc Hiên, nhưng dù sao cô ta cũng lòng dạ thiện lương, lập tức hét lên một tiếng, trốn trong vòng tay của Trần Gia Bảo không dám nhìn nữa.

Đoan Mộc Vĩ An nhìn thấy đứa con trai yêu quý của mình bị thương nặng như vậy, thì lòng đau như cắt, hai mắt như muốn nứt ra, hét lớn: “Mẹ kiếp, tao muốn kéo tụi bay xuống mười tám tầng địa ngục!”

“Đáng tiếc, anh Đoan Mộc dường như không có năng lực này.” Tả Ngọc Lượng hành động như gió, hợp lực với Giang Lưu Thiên bao vây tấn công Đoan Mộc Vĩ An.

Ba vị tông sư cường giả kia biết rằng bọn họ không thể nhúng tay vào được, nên sau khi bắt được Đoan Mộc Hiên và Hoa Dân, thì lần lượt nhảy lùi về phía sau, để lại một khoảng đất rộng lớn.

Ba vị cường giả “Nửa bước Truyền Kỳ” ra tay, cảnh tượng đương nhiên không thể coi thường. Mạnh mẽ giống như thực sự có gió lớn cuồn cuộn bốn phía, giống như cuồng phong quét qua. Khoảng sân rộng lớn đầy những vết nứt dài cùng với những cái hố lồi lõm.

Tu vi của Văn Trung Vạn và những người khác kém cỏi, khó có thể chống lại được sức mạnh dư ra khi giao thủ của ba người Tả Ngọc Lượng, nên đành phải rút lui. Đồng thời trong

lòng cũng tràn đầy chấn động, sức mạnh của cường giả "Nửa bước Truyền Kỳ" quả thực quá kinh hãi!

Văn Linh Lan trốn trong vòng tay của Trần Gia Bảo, được Trần Gia Bảo che chở, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi luồng khí mạnh xung quanh, ngược lại còn tò mò tại sao ông nội và những người khác lại rút lui?

Không lâu sau, tình hình trên sân đã xuất hiện cục diện một chiều. Sức mạnh của Đoan Mộc Vĩ An vốn dĩ ngang ngửa với hai người Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên, nên đối mặt với sự liên thủ của hai người bọn họ đương nhiên sẽ không thể địch lại. Thêm vào đó, ông ta lo lắng cho vết thương của Đoan Mộc Hiên, khiến cho tâm trạng bất ổn, lúc ra tay cũng yếu hơn ba phần. Không lâu sau, ông ta bị đánh liên tục lùi về sau, nhổ ra vài ngụm máu tươi chảy ra từ khóe miệng, nhuộm phần áo đen trước ngực thành màu nâu đen, nhìn qua rất đáng sợ.

Văn Trung Vạn và những người khác đã nhìn thấy cảnh tượng giật gân như vậy bao giờ đâu? Tất cả mọi người đều bị sốc và sợ hãi. Theo chiều hướng hiện tại, nếu không có gì bất thường, chuyện Đoan Mộc Vĩ An bị đánh bại sẽ chỉ là vấn đề thời gian. Đến lúc đó, tất cả mọi người có mặt trong sân, từng người từng người một, e rằng sẽ không ai thoát khỏi.

Hai người Đoàn Vinh và Đồng Nhiên Bình sợ hãi, hai chân khẽ run lên, lòng dạ ruột gan đều ân hận. Chết tiệt, nếu như sớm biết sẽ gặp phải chuyện này, bọn họ có chết cũng không tới nhà họ Văn hôm nay.

Thu Vũ Liên khẽ cau mày, bất giác nhìn về Trần Gia Bảo. Tình hình hiện tại cực kỳ bất lợi cho Đoan Mộc Vĩ An, tại sao Trần Gia Bảo vẫn chưa ra tay? Không lẽ anh ta không biết, anh ta kết hợp với Đoan Mộc Vĩ An thì phần thắng sẽ lớn hơn không? Hay là Trần Gia Bảo tự tin sẽ đánh bại Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên cũng như vòng vây của ba vị tông sư cường giả kia một mình, nên anh ta mới ung dung bình thản như vậy?

Thu Vũ Liên chỉ cảm thấy mơ hồ.

"Vũ Liên, cô đang nhìn gì vậy?" Đột nhiên, Bạch Chí Trung đứng bên cạnh nhìn theo ánh mắt của Thu Vũ Liên nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên một tia khinh thường,

nói: “Thằng nhóc đó nhìn có chút lạ lẫm, có lẽ không phải là người của thành phố Hà Tĩnh, nhưng tướng mạo khá thanh tú, hóa ra Vũ Liên thích kiểu này.”

Sắc mặt Thu Vũ Liên sầm xuống, giọng điệu cũng rất lạnh lùng: “Tôi thích kiểu con trai nào không liên quan gì đến anh. Hơn nữa, tôi cảnh cáo anh, đừng nói xấu sau lưng anh ta, vì nó sẽ khiến anh phải hối hận cả đời.”

“Ồ?” Bạch Chí Trung cười khinh, nói: “Trò đùa này của cô chẳng buồn cười chút nào, Đoan Mộc Vĩ An sẽ sớm bị đánh bại thôi. Đến lúc đó, toàn bộ nhà họ Văn sẽ bị gia chủ đè bẹp. Thằng nhóc đó nếu đã đứng chung với nhà họ Văn, đương nhiên cũng sẽ không tránh khỏi kết cục bị giết. Cô dùng cậu ta để uy hiếp tôi, thật sự không thể hiểu nổi.”

“Đến lúc đó tự nhiên anh sẽ biết.” Sắc mặt Thu Vũ Liên lạnh lùng, đồng thời nhìn trận chiến trên sân.

Như Bạch Chí Trung đã nói, Đoan Mộc Vĩ An đã hoàn toàn rơi vào thế bất lợi.

Chương 1760

Chương 1760

Đột nhiên, chỉ thấy Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên hai mặt giáp công, Đoan Mộc Vĩ An nhất thời không để ý, đã bị Giang Lưu Thiên đánh trúng giữa lưng, bay về phía trước như một con diều đứt dây, đồng thời "ụa" một tiếng phun ra một ngụm máu lớn.

Tả Ngọc Lượng nắm lấy cơ hội, lập tức đuổi theo với một nhát đao cương, chặt đứt toàn bộ cánh tay phải của Đoan Mộc Vĩ An cho Tề Thanh Minh, máu tươi bắn ra tung tóe.

Đoan Mộc Vĩ An lại hét lên một tiếng, nặng nề ngã xuống đất. Tả Ngọc Lượng lập tức bước tới, giẫm lên cổ của Đoan Mộc Vĩ An. Chỉ cần ông ta hơi dùng sức, là có thể dễ dàng dẫm nát cổ họng của Đoan Mộc Vĩ An, anh ta cười lớn: "Anh Đoan Mộc, bây giờ tính mạng của anh đang nằm trong tay tôi, không biết anh cảm thấy thế nào?"

"Mày giết tao đi." Khuôn mặt của Đoan Mộc Vĩ An tái đi, đôi môi mím chặt không nói một lời.

Ông ta không chỉ bị thương nặng mà còn bị chém đứt lìa cánh tay. Cho dù có thể may mắn thoát khỏi kiếp nạn hôm nay, e rằng tu vi cũng sẽ bị giảm mạnh, không còn khả năng tiếp tục thống trị tỉnh Trung Thiên nữa. Cho nên trong lòng ông ta đã héo như tro tàn, mất hết ý chí chiến đấu.

Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên cười càng thêm thoải mái.

Văn Trung Vạn và những người khác tái mặt, Đoan Mộc Vĩ An đã bị đánh bại, cũng có nghĩa là Tả Ngọc Lượng đã có thể rảnh tay đối phó với bọn họ rồi.

Làm sao bọn họ không hoảng, làm sao bọn họ không sợ?

Tiếng thì thào đắc thắng dần dần ngừng lại, Tả Ngọc Lượng vẫn giẫm lên Đoan Mộc Vĩ An như cũ, liếc nhìn Văn Trung Vạn và những người khác rồi mỉm cười: "Gia chủ Giang, cậu lập tức xử lý đám kiến kia đi."

Khuôn mặt của Văn Trung Vạn và những người khác mặt xám như tro tàn, như thể bị bao trùm bởi bóng đen của tử thần.

"Ông nhìn trúng thủ đoạn của tôi sao." Giang Lưu Thiên cười đắc thắng, bước đến chỗ Văn Trung Vạn và những người khác.

Đúng lúc này, đột nhiên "thụp" một tiếng, Đoàn Vinh lập tức quỳ xuống mặt đất liên tục dập đầu, vừa nịnh nọt vừa van xin: "Gia chủ Giang, gia chủ Tưởng, xin các người tha cho tôi một mạng, tôi và gia tộc Đoan Mộc… À phải rồi, còn có nhà họ Văn nữa, tôi hoàn toàn không quen biết bọn họ. Cầu xin hai vị gia chủ thương xót, tha cho tôi đi. Tôi bảo đảm, sau này nhất định sẽ làm trâu, làm ngựa, nghe theo mọi sai khiến của hai vị gia chủ."

Đôi mắt của Thu Vũ Liên lộ ra vẻ khinh thường, nhưng Đoàn Vinh vẫn là nhà giàu đời thứ hai có tiếng nhất gần thành phố Hà Tĩnh. Kết quả là Giang Lưu Thiên còn chưa nói muốn giết anh ta, anh ta đã quỳ xuống van xin, một chút khí phách đàn ông cũng không có.

Đồng Nhiên Bình nhìn thấy Đoàn Vinh quỳ xuống xin tha thứ, không nói hai lời, cũng "thụp" một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt nước mũi nói: "Hai vị gia chủ, tôi không liên quan gì đến nhà họ Đoan Mộc và nhà họ Văn, các anh có thể đừng giết tôi không, chỉ cần các anh thả tôi đi, các anh muốn tôi làm gì tôi cũng chịu."

Văn Linh Lan thầm cau mày, trong lòng cảm thấy khinh thường giống như Thu Vũ Liên. Tại sao trước đây cô ta không phát hiện, thì ra Đồng Nhiên Bình cũng là một tên nhu nhược.

Bạch Văn và Đồng Nhiên Bình cuống quýt dập đầu cầu xin tha thứ. Nói giỡn à, so với tính mạng, tôn nghiêm thì tính là cái quái gì chứ?

"Hai người các anh đã giống như con chó van xin tha mạng, vậy thì Giang Lưu Thiên tôi đường đường là cường giả 'nửa bước truyền kỳ' cũng có uy nghiêm và phong cách của mình,

khinh thường phải chém giết hai con chó. Mạng của hai con chó các anh tôi tha cho là được rồi.” Giang Lưu Thiên hả hê vô cùng, ngửa mặt lên trời ha ha cười lớn, âm thanh từ trong biệt thự truyền ra rất xa bên ngoài, kiêu ngạo điên cuồng.

“Cảm ơn gia chủ Giang tha chết, cảm ơn gia chủ Tạ tha chết…”

Chương 1761

Chương 1761

Bạch Văn và Đồng Nhiên Bình vui mừng khôn xiết, cuống quýt dập đầu nói cảm ơn.

Đám người Văn Trung Vạn sắc mặt tái nhợt, cả nhà họ Văn đều bị bao trùm bởi cảm giác tuyệt vọng.

Đúng lúc này, Giang Lưu Thiên đột nhiên quay đầu, nhìn lại đám người Văn Trung Vạn, cười mà giống như không cười nói: "Nể tình nơi này là địa bàn của nhà họ Văn, tôi kính trọng gọi ông một tiếng 'gia chủ Văn'. Gia chủ Văn, bây giờ ông còn có lời gì muốn nói không? Nếu như bây giờ không quý trọng cơ hội, đợi lát nữa sợ là ông muốn nói cũng nói không nên lời đâu."

Câu nói này không thể nghi ngờ là nhắc nhở Văn Trung Vạn dặn dò lời trăng trối. Đám người Tả Ngọc Lượng và Bạch Chí Trung đều ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Gia chủ Giang Lưu Thiên và gia chủ Tả Ngọc Lượng đều là cường giả tiếng tăm lừng lẫy của tỉnh Trung Thiên. Hôm nay hai vị đích thân tới nhà họ Văn, nhà họ Văn khó cản thiên uy, đã định trước sẽ bị diệt vong, Văn Trung Vạn không còn lời nào để nói." Văn Trung Vạn xót xa trong lòng, bi tráng lại càng bi thương. Ông ta đã vất vả cố gắng cả một đời bảo vệ và phát triển nhà họ Văn, hôm nay lại sắp chôn vùi ở trong tay của ông ta, hơn nữa còn không có sức xoay chuyển trời đất.

Đám người Bạch Chí Trung cười càng thêm điên cuồng.

"Ông đã không còn lời gì để nói, vậy thì tôi sẽ tiễn các người lên đường. Kiếp sau đi đầu thai nhớ đừng chọc vào người không thể trêu để trở thành kẻ địch." Giang Lưu Thiên cười khẩy, cất bước đi tới chỗ Văn Trung Vạn.

Trên mặt đám người Văn Trung Minh cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“Chờ một chút, mặc dù Văn Trung Vạn không còn lời nào để nói, nhưng anh đã hỏi qua ý kiến của tôi chưa?”

Đột nhiên, một âm thanh uể oải lười biếng bất ngờ vang lên.

Đám người Giang Lưu Thiên lập tức nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp, anh rất trẻ tuổi, rất sạch sẽ, ánh mắt lạnh nhạt hờ hững, trong lòng ôm ấp Văn Linh Lan vẫn đang lo lắng hãi hùng.

Chính là Trần Gia Bảo!

Văn Trung Vạn, Văn Trung Minh thấy vậy sợ hãi không thôi. Lúc này Trần Gia Bảo lại đứng ra, anh điên rồi sao?

Bạch Văn và Đồng Nhiên Bình lại càng sợ ngây người rồi. Mẹ kiếp, nhìn qua ngớ ngẩn, nhưng khi nào thì nhìn thấy Trần Gia Bảo siêu cấp ngớ ngẩn như vậy. Lúc này anh nhảy ra, không phải chủ động tìm đường chết sao? Có điều như vậy cũng tốt, dù sao Trần Gia Bảo chết rồi, đối với bọn họ cũng có chỗ lợi rất lớn. Đó là ngồi nhìn Trần Gia Bảo tự chịu diệt vong!

Không cười nhạt giống như đám người Bạch Văn, Đồng Nhiên Bình, đôi mắt Thu Vũ Liên lại sáng ngời, trong lòng tràn đầy chờ mong. Rốt cuộc Trần Gia Bảo đã đứng ra, lúc này có trò hay để xem rồi đây.

Bạch Chí Trung lại mang vẻ mặt nghi ngờ, chính người thiếu niên này được Thu Vũ Liên đánh giá anh cực cao, rốt cuộc anh có chỗ nào hơn người chứ?

Tả Ngọc Lượng khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy Trần Gia Bảo có hơi quen mặt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại nghĩ không ra đã gặp qua Trần Gia Bảo ở nơi nào.

Giang Lưu Thiên quan sát Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới một lần, chỉ thấy trên người Trần Gia Bảo một chút xíu hơi thở võ giả cũng không có, rõ ràng chỉ là một thiếu niên bình thường máu nóng dâng lên. Vì thế anh ta khinh miệt cười nói: “Chủ động đứng ra ngăn cản tôi, dũng khí của anh cũng đáng khen đấy. Mà thôi, nể tình phần dũng khí đầy tâm huyết này của anh, tôi ban cho anh một cơ hội nói chuyện, anh có lời gì muốn nói không?”

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng vỗ về Văn Linh Lan, kéo tay cô ta đi lên phía trước, nói: “Anh muốn giết đám người Đoan Mộc Vĩ Anh, tôi vui vẻ đứng ngoài xem, anh tha cho Bạch Văn và Đồng Nhiên Bình một mạng, tôi cũng không quan tâm. Nhưng mà anh muốn lấy tính mạng của đám người Văn Trung Vạn, tôi không cho phép.”

Chương 1762

Chương 1762

Giọng điệu bình thản, không nhanh không chậm, nhưng lời nói ra lại mạnh mẽ có khí phách, khiến cho tất cả mọi người ở chỗ này đều kinh ngạc không thôi.

Ngay sau đó, Giang Lưu Thiên và mấy tên tông sư cường giả khác giống như nghe được truyện tiếu lâm buồn cười nhất trên đời, nhịn không được ngửa mặt lên trời bật cười ha ha, âm thanh vang vọng chấn động cả căn biệt thự. Thậm chí, ngay cả Bạch Văn và Đồng Nhiên Bình cũng nhịn không được cất cao giọng cười nhạo.

Trong tiếng cười trào phúng đó, sắc mặt Trần Gia Bảo vẫn dửng dưng hờ hững, không thèm để ý.

Coi thường, coi thường trắng trợn.

Thật lâu sau đó, tiếng cười trào phúng mới dần dần dừng lại, khuôn mặt Giang Lưu Thiên lại càng thêm vẻ châm biếm: "Anh muốn để tôi bỏ qua cho đám người Văn Trung Vạn, dựa vào cái gì?"

"Anh hiểu lầm rồi, tôi cũng không phải bảo anh bỏ qua cho bọn ho. Đây hoàn toàn là uổng công vô ích…" Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: "Bởi vì, tôi sẽ giết chết anh, trực tiếp cứu bọn họ ra."

Vừa nói dứt lời, ngoại trừ Thu Vũ Liên ra, tất cả mọi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc. Ngay sau đó trong biệt thự lại vang lên tiếng cười châm biếng suồng sã hơn vừa rồi.

Đoan Mộc Vĩ Anh ngã ở dưới chân Tả Ngọc Lượng âm thầm lắc đầu, ngay cả ông ta hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết, Trần Gia Bảo chỉ là một người bình thường thì làm sao có thể xoay chuyển được tình thế chứ? Nếu như không có gì bất ngờ

xảy ra, không cần quá lâu, Trần Gia Bảo sẽ chết ở trong tay Giang Lưu Thiên.

Giang Lưu Thiên vừa cười lớn, vừa châm biếm nói: "Anh muốn giết tôi ư? Anh lấy ở đâu ra cái tự tin này thế…"

Đột nhiên, anh ta còn chưa nói dứt lời, Trần Gia Bảo khẽ giơ tay lên, bấm đốt ngón tay bắn ra một đường kiếm khí sắc bén màu trắng, bất ngờ phá vỡ không trung bay ra, mang theo muôn vàn khí tượng, phảng phất ẩn chứa tất cả tinh hoa trong trời đất.

Thật đẹp, thật tráng lệ!

Trong nháy mắt, kiếm khí sắc bén với khí thế nhanh không chớp mắt, đâm thủng yết hầu của một tên cường giả tông sư trung kỳ.

Nhanh, quá nhanh rồi, nhanh đến không kịp chớp mắt!

Người nọ vốn còn đang cười lớn, lúc cổ họng bị đâm thủng vẫn há to miệng, duy trì tư thế cười lớn, chỉ là ánh mắt hoảng sợ đến chết cũng không nghĩ đến anh ta đường đường là cường giả tông sư trung kỳ vậy mà lại có thể bị một kiếm miểu sát.

Tiếng cười trào phúng ở nơi này đột nhiên im bặt, ngay sau đó mọi người nhao nhao thốt ra tiếng sợ hãi, hoảng sợ nhìn Trần Gia Bảo.

Đám người Đoàn Vinh, Đồng Nhiên Bình, Đoan Mộc Hiên từng khiêu khích, khinh miệt Trần Gia Bảo, giờ phút này ánh mắt lại càng hoảng sợ. Mẹ nó, Trần Gia Bảo vậy mà… lại lợi hại như thế. Ngay cả cường giả tông sư trung kỳ cũng có thể miểu sát, vậy chẳng phải là nói Trần Gia Bảo muốn giết chết bọn họ cũng chỉ dễ như trở bàn tay sao?

Còn đám người Văn Trung Vạn, Văn Linh Lan vừa ngạc nhiên vừa vui mừng thiếu chút nữa nhảy lên ngay tại chỗ rồi. Trần Gia Bảo lợi hại như thế, vậy chẳng phải là nói nhà họ Văn có một cơ hội sống rồi à?

Trong nháy mắt, con ngươi của Giang Lưu Thiên và Tả Ngọc Lượng đều co rút lại, cho dù là bọn họ vừa rồi cũng không nhìn rõ Trần Gia Bảo ra tay như thế nào, hơn nữa từ mức độ sắc bén của đường kiếm khí vừa rồi cho thấy chắc chắn anh có trình độ thực lực không yếu hơn so với bọn họ.

Điều này khiến cho Giang Lưu Thiên và Tả Ngọc Lượng làm sao không sợ hãi chứ? Lam sao không nghi ngờ đây?

Chương 1763

Chương 1763

Sắc mặt Giang Lưu Thiên trở nên u ám, nói: "Thì ra tôi đã nhìn lầm rồi, anh lại là một cường giả siêu cấp của cảnh giới 'nửa bước truyền kỳ'. Chẳng trách đã khoe khoang nói có thể đủ chém giết tôi, cậu thiếu niên này, anh tên là gì?"

"Trần Gia Bảo." Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Đột nhiên Tả Ngọc Lượng mở to hai mắt, nghẹn ngào nói: "Anh là Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo của tỉnh Hà Tĩnh ư?"

"Không sai." Khóe miệng Trần Gia Bảo cười khẽ, hơi liếc nhìn Tả Ngọc Lượng một cái, nói: "Con trai của ông Tả Chí Kiên, còn có bác Ân cường giả tông sư trung kỳ của nhà họ Tả các ông đều chết ở trên tay tôi."

Lời này vừa nói ra, trừ Thu Vũ Liên biết rõ nội tình ra, tất cả mọi người có mặt ở đây đều giật nảy mình, không thể tưởng tượng được Trần Gia Bảo còn trẻ tuổi như vậy lại đã đạt đến cảnh giới 'nửa bước truyền kỳ' rồi. Càng không ngờ tới, thì ra Tả Chí Kiên và bác Ân đều chết ở trong tay của Trần Gia Bảo.

Hai người Đồng Nhiên Bình, Bạch Văn lại càng kinh hãi, đầy ắp nỗi lòng nghĩ mà sợ. Mẹ nó, thì ra Trần Gia Bảo đáng sợ như vậy, ngay cả Tả Chí Kiên cũng dám giết. Bọn họ chỉ là phú nhị đại của những gia tộc nhỏ, ở trong mắt của Trần Gia Bảo, chẳng phải là muốn giết thì giết sao?

"Chẳng trách Trần Gia Bảo kiêu ngạo như thế, thì ra anh ta lợi hại như vậy. Mẹ nó, tôi đã đắc tội với Trần Gia Bảo rồi, nếu Trần Gia Bảo không chết, tôi sớm hay muộn cũng sẽ chết ở dưới tay của Trần Gia Bảo. Có điều vẫn may, có Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên hai vị cường giả ở đây, cho dù Trần Gia Bảo lợi hại hơn nữa, anh ta cũng không có sức xoay chuyển trời đất.

Huống chi, Trần Gia Bảo đã trúng độc Thiết Quỷ của tôi rồi, cho dù không cần Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên, mạng của Trần Gia Bảo cũng chẳng còn lâu nữa đâu. Tóm lại, hôm nay Trần Gia Bảo nhất định phải chết ở nơi này." Gương mặt Bạch Văn hiện lên vẻ điên cuồng, hai đấm nắm chặt với nhau.

Đồng Nhiên Bình cũng muốn làm cho Trần Gia Bảo chết ở chỗ này, hơn nữa tâm tình của anh ta còn cấp bách hơn so với Đoàn Vinh.

Đúng lúc này, vẻ mặt Tả Ngọc Lượng đã trở nên điên cuồng, khí thế toàn thân tăng vọt, giống như một thanh ma đao đã không thể kiềm chế được khát khao thèm máu, gằn giọng nói từng chữ một: "Trần Gia Bảo, tôi muốn anh chết."

"Muốn lấy mạng của tôi, ông nhất định đã hy vọng hão huyền rồi." Trần Gia Bảo nở nụ cười, cười khẽ, nhìn bốn xung quanh một vòng, ánh mắt nhìn lướt qua đám người Tả Ngọc Lượng, Giang Lưu Thiên, Bạch Chí Trung, nói: "Ngược lại, các người đều sẽ chết ở chỗ này."

"Muốn giết chúng tôi? Đáng tiếc anh một cây làm chẳng nên non rồi." Giang Lưu Thiên bật cười ha ha, quả đấm vung lên: "Lên, cùng nhau giết chết anh ta."

Hai tên tông sư cường giả phía sau anh ta lập tức bay đánh tới chỗ Trần Gia Bảo, Giang Lưu Thiên và Tả Ngọc Lượng theo sát sau đó.

Lập tức, hai vị 'nửa bước truyền kỳ' và hai vị cường giả 'tông sư' đồng loạt bao vây tấn công Trần Gia Bảo.

Đám người Văn Trung Vạn sợ hãi thốt ra tiếng. Nếu như một đấu một, Trần Gia Bảo có thể không e ngại đối phương, nhưng đối mặt với sự bao vây tấn công của bốn vị cao thủ, hơn nữa trong đó còn có hai người có sức mạnh tương đương với anh. Làm sao anh có thể ngăn cản chống lại được bọn họ chứ?

Đồng Nhiên Bình và Bạch Văn càng lộ ra vẻ hưng phấn, chờ đợi Trần Gia Bảo bị chém giết hoàn toàn.

"Số lượng con kiến có nhiều hơn nữa cũng không thể nào tạo ra uy hiếp đối với một con mãnh hổ, bởi vì một cái tát của con hổ có thể đập chết tất cả." Khóe miệng Trần Gia Bảo cười khẽ, ánh mắt khinh thường, tay trái dắt Văn Linh Lan, tay phải cầm

kiếm quyết. Trên tay đột nhiên xuất hiện một đường kiếm quang sắc bén dài chừng hơn ba mét, đồng thời thanh kiếm tùy ý di chuyển, bất ngờ chém tới chỗ hai tên tông sư cường giả dẫn đầu xông lên.

Một đường kiếm quang lạnh mười chín châu!

Mọi người chỉ cảm thấy tia sáng lạnh lẽo chợt lóe lên, hai tên tông sư cường giả kêu thảm thiết một tiếng, ngay tại chỗ bị kiếm quang chặt đứt ngang eo.

Hai dòng máu nóng từ chỗ thắt lưng mạnh mẽ bắn ra, rồi từ trên không trung ào ào rơi xuống, giống như một cơn mưa máu.

Chương 1764

Chương 1764

Bi thương, lạnh lẽo, thê lương.

Trần Gia Bảo lôi kéo Văn Linh Lan đứng ở trong mưa máu, nhưng trên người không bị nhiễm một chút xíu màu máu nào.

Không nhuốm bụi trần!

Sắc mặt của Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên khẽ thay đổi. Tốc độ ra tay của Trần Gia Bảo rất nhanh, nhanh đến mức ngay cả bọn họ vừa rồi cũng nhìn không rõ như thế nào.

Hai người bọn họ dù sao cũng là cường giả nổi danh lừng lẫy của cả tỉnh Trung Thiên. Mặc dù kinh hãi nhưng không sợ chút nào, ngược lại càng thêm kiên định ý chí quyết tâm chém giết Trần Gia Bảo, lấy tốc độ càng nhanh hơn nữa phóng tới chỗ Trần Gia Bảo.

“Bây giờ, đến lượt của hai người.”

Tay trái của Trần Gia Bảo hơi di chuyển, một sức mạnh bên trong mềm mại bao bọc lấy Văn Linh Lan, đưa cô ta đến bên cạnh Văn Trung Vạn, ra khỏi tầm tấn công của Tả Ngọc Lượng và những người khác.

“Trần Gia Bảo, đi chết đi!” Tả Ngọc Lượng giết kẻ thù của mình trước đó, hai mắt đỏ bừng, chân khí trong cơ thể dâng trào về phía đao cương. Đột nhiên, kích thước của đao cương tăng lên gấp đôi, như thể nó là thật, với một đà nhanh chóng, hướng đến trên đầu Trần Gia Bảo.

Sức mạnh quyền anh của Giang Lưu Thiên cũng mạnh không kém, ngang hàng với Tả Ngọc Lượng.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, đao cương của Tả Ngọc Lượng và sức mạnh quyền anh của Giang Lưu Thiên ngay lập tức bao

trùm lấy Trần Gia Bảo, đến nỗi sàn đá xanh dưới chân Trần Gia Bảo nứt ra từng vết.

Hai mắt Trần Gia Bảo nhìn chằm chằm, hai chân bé nhỏ, hai tay ôm quả cầu trên ngực.

Bàn chân chia làm hai dáng, nắm tay tiếp nhận âm dương, đó là "Vô cực quyền".

Ngay khi Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên chuẩn bị tấn công Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo bất ngờ xuất thủ, nắm lấy cổ tay Giang Lưu Thiên trước.

Giang Lưu Thiên cười khinh thường, có vẻ như Trần Gia Bảo đang chặn sức mạnh quyền anh của anh ta, nhưng đừng quên, còn có đao cương của Tả Ngọc Lượng. Sức mạnh của Trần Gia Bảo nhiều lắm là gần như với họ. Làm sao Trần Gia Bảo có thể có sức mạnh để hóa giải đao cương của Tả Ngọc Lượng?

Ngay khi Giang Lưu Thiên tỏ vẻ đắc thắng, sự thay đổi xảy ra!

Giang Lưu Thiên chỉ cảm thấy sức mạnh quyền anh của mình đã bị kéo bởi Trần Gia Bảo, anh ta tấn công Tả Ngọc Lượng mà không có sự kiểm soát nào.

Vẻ mặt của Tả Ngọc Lượng thay đổi, hắn không thể ngờ rằng, Giang Lưu Thiên lại đột ngột tấn công mình, nếu anh ta tiếp tục dùng đao cương chém Trần Gia Bảo, hắn sẽ bị thương nặng bởi nắm đấm của Giang Lưu Thiên.

Cái mất nhiều hơn cái được!

Hắn nghĩ đến, lập tức quyết định lui về phía sau.

"Đi sao?"

Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng của Trần Gia Bảo vang lên, tay trái trực tiếp lao vào đao cương, dùng "Vô cực quyền" biến đao cương thành nội lực của chính mình, đồng thời nắm chặt đao cương trên tay Tả Ngọc Lượng.

"Mẹ kiếp, chuyện này làm sao có thể?" Tả Ngọc Lượng sửng sốt, đường lui đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo kéo nắm đấm của Giang Lưu Thiên, đấm mạnh vào ngực Tả Ngọc Lượng.

“Phụt!” Tả Ngọc Lượng chấn động toàn thân, phun ra một ngụm máu lớn, rút lui hết lần này đến lần khác, cuối cùng là một tiếng “bụp”, hắn quỳ trên mặt đất, làm nát tảng đá xanh lát sàn, hắn đương nhiên là bị thương không nhẹ, tức giận hét lên: “Giang Lưu Thiên, anh điên rồi sao?”

Chương 1765

Chương 1765

“Tôi…” Giang Lưu Thiên đang định giải thích, đột nhiên, anh ta chỉ cảm thấy từ trong tay Trần Gia Bảo có một cỗ nội lực to lớn, thậm chí không thể cưỡng lại được.

Bất ngờ là Trần Gia Bảo vừa mới hóa giải đao cương, tạm thời tích trữ trong cơ thể, cộng thêm một phần nội lực của chính mình công kích Giang Lưu Thiên.

Vốn dĩ thực lực của Giang Lưu Thiên và Tả Ngọc Lượng chỉ ở giữa những người đầu tiên, chưa kể đến nội lực của Trần Gia Bảo, bản thân Giang Lưu Thiên làm sao có thể đối phó được?

Đột nhiên, Giang Lưu Thiên chỉ cảm thấy hơi thở bên trong đình trệ, miệng cũng không nói ra được gì, chỉ cảm thấy khí huyết trong người trào dâng, bay về phía sau gần mười mét, vừa mới đáp xuống mặt đất, lại rên lên một tiếng, khóe miệng chảy ra một vệt máu đỏ tươi.

Trong một động tác, sau khi Trần Gia Bảo giết chết hai võ sư trong vài giây, anh đã làm thất vọng tinh thần đồng đội của hai cường giả “Nửa bước truyền kỳ”.

Mọi người xung quanh đều sững sờ.

Nụ cười của Đồng Nhiên Bình và đôi môi của Đoàn Vinh lập tức cứng lại trên khuôn mặt. Mẹ kiếp, Trần Gia Bảo sao có thể tuyệt vời như vậy chứ?

Đôi mắt của hai người phụ nữ Văn Linh Lan và Thu Vũ Liên đầy màu sắc.

Ngay khi Giang Lưu Thiên điều chỉnh lại hơi thở bên trong, liền thất kinh, kinh ngạc nói: “Anh… Anh là nửa bước truyền kỳ sao?”

Trần Gia Bảo không trả lời, mà là lạnh lùng liếc mắt một cái, kiêu ngạo hỏi: “Làm sao anh có thể đoán được thực lực của Trần Gia Bảo tôi?”

Lúc này, Tả Ngọc Lượng cũng đã đứng dậy, lau vết máu trên môi, kinh hãi nói: “Trần Gia Bảo, hóa ra thực lực của anh đã mạnh như vậy rồi. Nếu biết sớm hơn, tôi nên tranh thủ khi anh còn đang ở độ tuổi trung niên của tông sư, đến tỉnh Hòa Bình để giết anh và bóp cổ anh chết trong trứng nước!”

Bây giờ hắn đã hiểu rằng cú đấm mà Giang Lưu Thiên đánh hắn vừa rồi, chắc chắn là trò quỷ của Trần Gia Bảo, điều đáng sợ hơn nữa là hắn không thể nhìn thấy Trần Gia Bảo hóa giải đao cương của mình như thế nào.

Trần Gia Bảo liếc mắt một cái, nói: “Cho dù sớm đi tỉnh Hòa Bình, cũng chỉ bị tôi giết chết, cuối cùng sẽ ở nước ngoài. Đương nhiên, hiện tại vẫn phải chết, nhưng ít nhất anh có thể chết ở tỉnh Trung Thiên so với nước ngoài thì tốt hơn nhiều.”

Trần Gia Bảo không nói dối. Mặc dù Tả Ngọc Lượng rất mạnh, nhưng có thể cũng chỉ là “Nửa bước truyền kỳ”, cũng không đủ sức mạnh để trở nên bất thường, ngay cả khi Trần Gia Bảo không thể sử dụng “Liệt địa kiếm”, anh vẫn có thể dựa vào “Trảm Nhân Kiếm” và “Vô cực quyền” cùng chống lại.

Ngay cả khi Trần Gia Bảo gặp bất lợi, anh vẫn đủ tự tin để rút lui, có thể nhanh chóng lấy lại hiệu quả chiến đấu bằng cách dựa vào kỹ năng y thuật thần kỳ của mình, anh có thể chiến đấu lại Tả Ngọc Lượng trong một khoảng thời gian ngắn. Chỉ cần tới lui vài lần Tả Ngọc Lượng là có thể tiêu hao hết!

Đột nhiên, chân phải của Trần Gia Bảo đập mạnh trên mặt đất, chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng, sàn nhà đá xanh vốn đã tan thành bột trong chốc lát.

Cùng lúc đó, Trần Gia Bảo giống như mũi tên rời cung, lao về phía Tả Ngọc Lượng trước.

Nhanh như một tia chớp, thật đáng sợ!

Nước da của Tả Ngọc Lượng thay đổi rõ rệt, vì vừa hợp quân với Giang Lưu Thiên nên hắn đã bị thương bởi Trần Gia Bảo. Hắn đầy ghen tị với Trần Gia Bảo. Nhìn thấy anh lao đến với

vẻ độc đoán, hắn gần như không do dự chút nào nên lập tức giơ tay với Trần Gia Bảo, chém một nhát đao cương, đồng thời hai chân chạm đất, nhảy nhanh về phía sau, định mở rộng khoảng cách giữa Trần Gia Bảo rồi nói chuyện trước.

“Cảm ơn sự giúp đỡ.”

Đột nhiên, Tả Ngọc Lượng không ngờ tới, Trần Gia Bảo bật cười, vươn tay trái ra, thi triển “Vô cực quyền”, biến hình và hấp thụ đao cương của Tả Ngọc Lượng, đồng thời xoay người giữa không trung quay đi về phía Giang Lưu Thiên.

Điều này bất ngờ xảy ra với tất cả mọi người, bao gồm cả Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên!

Chương 1766

Chương 1766

Sắc mặt của Tả Ngọc Lượng hơi thay đổi, đã quá muộn để chạy đến giúp đỡ, vì vậy hắn chỉ có thể nhìn Trần Gia Bảo phát động một cuộc tấn công với Giang Lưu Thiên.

Giang Lưu Thiên mất cảnh giác, Trần Gia Bảo đã ở trước mặt anh ta như một con quỷ, ngay cả hai má cũng bị tổn thương bởi khí lực hung bạo của Trần Gia Bảo, vẻ mặt anh ta thay đổi rõ rệt.

Phải thua thiệt anh là siêu cấp cường giả của "Nửa bước truyền kỳ", tuy rằng hiện tại không kinh ngạc nhưng anh ta biết rằng với tốc độ cực nhanh của Trần Gia Bảo, nếu muốn rút lui, Trần Gia Bảo nhất định sẽ đuổi kịp anh ta, đến lúc đó hậu quả chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn!

"Vì không có đường lui, thà rằng đánh đến chết đi, Trần Gia Bảo, tôi không tin thực lực của anh so với tôi thật sự tốt hơn nhiều!"

Giang Lưu Thiên hét lên, vẻ mặt điên cuồng, chân khí trong cơ thể điên cuồng chuyển động, toàn thân nhanh chóng leo lên đỉnh, sau đó nện trên mặt đất, đột nhiên từ dưới chân kéo ra phía trước một vết nứt dài, đồng thời anh ta giáng cho Trần Gia Bảo một cú đấm!

Cú đấm này đã gây sốc!

"Vậy thì tôi sẽ cho anh thấy khoảng cách rất lớn giữa tôi và anh!"

Trần Gia Bảo trong mắt hiện lên một tia khinh thường, anh cũng đưa tay phải ra nghênh đón nắm đấm của Giang Lưu Thiên!

Đó là một trò chơi đối đầu khó khăn, không có một chút mánh khóe nào!

Khoảnh khắc tiếp theo, hai nắm đấm va vào nhau!

Nghe thấy một tiếng "ầm" thật lớn, một cỗ năng lượng cực kỳ mạnh mẽ cuồn cuộn vây lấy Trần Gia Bảo và Giang Lưu Thiên làm trung tâm, giống như cuồng phong lướt qua, ngay cả sàn đá xanh trong toàn bộ sân cũng bị cơn gió mạnh này cuốn bay tứ tung.

Vẻ mặt của đám người Văn Trung Vạn thay đổi rõ rệt, nhưng bọn họ vốn là võ giả trong "Thông U Kỳ" nên phản ứng cực kỳ nhanh, vội vàng quay về nhà né tránh.

Hai cha con Đoan Mộc Vĩ An và Đoan Mộc Hiên tội nghiệp ngã xuống đất không đứng dậy được do bị thương, họ bị mấy sàn đá xanh đập vào đầu và cơ thể.

Đột nhiên, ở trung tâm của cơn gió cuồng bạo, Giang Lưu Thiên bẻ gãy cánh tay phải của mình một tiếng "rắc", hét lên và bay ra phía sau, nặng nề ngã xuống đất.

Giang Lưu Thiên bất đắc dĩ giãy dụa đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, Trần Gia Bảo chỉ một chiêu có thể đánh gãy cánh tay, chấn động nội thương nghiêm trọng, sức mạnh này thật sự là kinh người!

Giang Lưu Thiên làm sao biết được nếu như anh ta và Trần Gia Bảo đều ở cảnh giới "Nửa bước truyền kỳ" theo căn cứ tu luyện thực lực của hai bên, cho dù Trần Gia Bảo có xuất sắc hơn anh ta thì cũng có hạn.

Chỉ là "kỹ năng chiến đấu" mà Trần Gia Bảo học được rất rộng lớn và thâm sâu, vượt xa Giang Lưu Thiên . Ngoài trình độ tu luyện của chính Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đã tạm thời chuyển hóa và hấp thụ đao cương của Tả Ngọc Lượng và gia tăng rất nhiều sức mạnh quyền anh của Trần Gia Bảo .

Nói cách khác, những gì Giang Lưu Thiên phải đối phó là một đòn kết hợp của Trần Gia Bảo và Tả Ngọc Lượng, tự nhiên là xa những gì anh ta có thể chống lại.

Vì vậy, có thể nói kỹ năng chiến đấu của Trần Gia Bảo là bất khả chiến bại!

“Hai người các ngươi, đến lúc chết rồi.”

Giọng nói lạnh lùng của Trần Gia Bảo truyền đến, giống như một giọng ca cao ngất trước thần chết.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo siết chặt kiếm thuật trong tay, lại lao tới chỗ Giang Lưu Thiên, lợi dụng bệnh tình của anh ta để giết anh ta!

Chương 1767

Chương 1767

Jiang Litian bị Trần Gia Bảo nghiền nát hai lần liên tiếp, bị Trần Gia Bảo làm cho kinh hoàng, đâu là dũng khí để đối đầu trực diện với Trần Gia Bảo? Quyết định dứt khoát, xoay người nhảy ra ngoài nhà họ Văn.

“Chạy thoát được sao?”

Ngay khi lời nói trào phúng và không bằng trào phúng của Trần Gia Bảo vừa dứt, một thanh kiếm sấm sét màu đỏ dài ba thước đột nhiên xuất hiện ở mũi kiếm, toát ra khí thế hủy diệt cuồng bạo.

Đó là Trảm Nhân Kiếm!

Với sự phù hộ của “Trảm Nhân Kiếm”, tốc độ hình thể của Trần Gia Bảo tăng hơn gấp đôi, rồi đánh tới trước, trong nháy mắt anh đã đuổi theo phía sau Giang Lưu Thiên, với một lực lượng không thể ngăn cản, “Trảm Nhân Kiếm” đâm thủng người Giang Lưu Thiên, thật ớn lạnh!

Giang Lưu Thiên rên lên một tiếng, máu từ trong tim bắn ra, cả người từ giữa không trung rơi xuống, nặng nề ngã xuống sân.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo không ngừng chuyển động, khẽ nâng tay phải lên, một cái búng tay, một đạo kiếm khí sắc bén lại bắn ra, hướng về phía bên phải!

Hóa ra là khi Trần Gia Bảo đang giết Giang Lưu Thiên, Tả Ngọc Lượng đã đưa ra quyết định dứt khoát và bỏ chạy theo hướng ngược lại của Trần Gia Bảo.

Năng lượng kiếm mà Trần Gia Bảo phát ra tình cờ nằm trên con đường duy nhất của Tả Ngọc Lượng, chặn đường của Tả Ngọc Lượng ở đằng trước.

Sắc mặt Tả Ngọc Lượng hơi thay đổi, nếu tiếp tục vọt tới, nhất định sẽ bị kiếm khí của Trần Gia Bảo bắn trúng, Trần Gia Bảo đã chớp lấy thời cơ.

Trong lúc tuyệt vọng, Tả Ngọc Lượng chỉ có thể ngã ra sân nhà.

“Anh trốn không thoát được đâu.”

Trần Gia Bảo bóp chặt kiếm thuật, sát khí tăng vọt!

Trong biệt thự nhà họ Văn, khi Tả Ngọc Lượng chạy trốn thất bại, cán cân thắng lợi đã hoàn toàn nghiêng về phía Trần Gia Bảo!

Trái tim của Tả Ngọc Lượng hoàn toàn trầm xuống, sức mạnh của Trần Gia Bảo hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của hắn, chẳng lẽ hắn cũng phải đi theo bước chân của Giang Lưu Thiên, chết trên tay Trần Gia Bảo?

“Lục Bảo Ngọc là người phụ nữ của tôi, anh uy hiếp nhà họ Lục, gây áp lực lên Lưu Bảo Ngọc, chính là chạm vào nghịch lân của Trần Gia Bảo tôi, hôm nay chính là ngày chết của anh.”

Ánh mắt Trần Gia Bảo liếc qua nhìn tất cả, tay trái vắt sau lưng, tay phải nắm kiếm quyết, hào quang kiếm sắc lập lòe màu trắng lóe lên bất định trong đầu ngón tay anh.

Một khi ra tay, nhất định sẽ có tốc độ tia chớp, mạnh mẽ kịch liệt như sấm sét.

Tả Ngọc Lượng biết rõ mình đã rơi vào bước đường cùng, sắc mặt có một loại điên cuồng tuyệt vọng: “Trần Gia Bảo, anh muốn tôi chết, tôi sẽ làm cho anh phải hối hận cả đời!”

Dứt lời, hắn quát lớn một tiếng, chân khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, khí thế toàn thân đột nhiên bộc phát, quần áo trên người cường liệt vang lên, đột nhiên vọt tới phía Trần Gia Bảo.

“Ngoan cố chống cự, chẳng qua là đang giãy dụa lúc hấp hối mà thôi.” Khóe miệng Trần Gia Bảo khẽ nhếch lên, tựa như trào phúng, tựa như khinh thường, chỉ vào kiếm khí đột nhiên sắc bén, kiếm khí vốn không rõ thực hư đột nhiên biến thành

thực thể, ngưng kết ở đầu ngón tay, phát ra tiếng kiếm minh "ong ong".

Mắt thấy Tả Ngọc Lượng đã cách Trần Gia Bảo chưa tới năm mét, mà Trần Gia Bảo cũng đang định xuất chiêu giải quyết Tả Ngọc Lượng, chỉ thấy Tả Ngọc Lượng đột nhiên thay đổi phương hướng, xông tới phía Văn Linh Lan!

"Trần Gia Bảo, nếu người phụ nữ của anh chính là giới hạn của anh, vậy hôm nay, tôi có phải liều mạng chết, cũng phải đem giới hạn của anh xé xuống!"

Tả Ngọc Lượng ngửa mặt lên trời cười ha ha, hai tay chỉ thành đao, ngưng kết ra hai đạo đao cương, trảm về phía Văn Linh Lan!

Chương 1768

Chương 1768

Đao chưa tới, sức lực đến trước, trận gió mạnh mãnh liệt, đã quất đến Văn Linh Lan và người bên cạnh cô ta khiến hai má đau nhức!

Tả Ngọc Lượng lúc trước nhìn thấy Văn Linh Lan được Trần Gia Bảo ôm trong lòng, tự nhiên cho rằng Văn Linh Lan là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, hắn không giết được Trần Gia Bảo, chẳng lẽ còn không giết được Văn Linh Lan tựa như con kiến hôi sao? Chỉ cần có thể làm cho Trần Gia Bảo cảm thấy đau đớn giằng xé tâm can, vậy coi như hắn đã báo thù được rồi!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Tả Ngọc Sùng càng thêm sắc bén, thanh đao càng thêm nhanh chóng!

Lần này biến số nằm ngoài dự liệu của mọi người, đặc biệt là Văn Linh Lan và Văn Trung Vạn, đều bị kinh ngạc, kinh hãi, ngây ngốc đứng tại chỗ, cũng quên cả né tránh.

Trên thực tế, với thực lực của bọn họ, cho dù muốn trốn thì cũng làm sao tránh được một kích của Tả Ngọc Lượng liều mạng hết toàn lực?

Mắt thấy Văn Linh Lan sắp phải chịu cảnh hương tan ngọc vẫn, người con gái đẹp mà đoản mệnh, chỉ thấy một thanh kiếm mang những tia sấm sét màu đỏ, đột nhiên xuyên thấu qua phía sau tim của hắn, đâm hắn một cái đến lạnh lẽo thấu tim, hơn nữa dưới sự trùng kích cuồng bạo của kiếm mang tia sét màu đỏ, vết thương trước ngực còn không ngừng mở rộng, máu tươi văng ra!

Chính là Trảm Nhân Kiếm!

Thân hình Tả Ngọc Lượng đang nhảy về phía trước đột nhiên ngừng lại giữa không trung, thanh đao trên tay đao cũng đột

nhiên biến mất, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, khóe miệng phun ra máu tươi, quay đầu khiếp sợ nói: "Sao… Sao có thể nhanh như vậy?"

"Giết người trước mặt Trần Gia Bảo tôi, hơn nữa còn giết một người phụ nữ đẹp như hoa như ngọc, anh mộng tưởng hão huyền quá rồi đấy! Sát khí trong mắt Trần Gia Bảo tăng lên rất nhiều, kiếm chỉ lui về phía sau, rút "Trảm Nhân Kiếm" ra.

"Phụt" một tiếng, cơ thể Tả Ngọc Lượng nhào về phía trước ngã xuống đất, ngã vào trong vũng máu, hiển nhiên là chết không thể chết hơn được nữa.

Trần Gia Bảo đứng khoanh tay, chỉ "Trảm Nhân Kiếm" vào mặt đất, tản ra khí tức cuồng bạo, làm cho mặt đất chung quanh dâng lên một vòng bụi bặm, càng tăng thêm khí thế!

Văn Linh Lan, Văn Trung Vạn nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, sau khi Văn Linh Lan sợ hãi, đột nhiên gió thơm chợt lóe, nhào vào trong lòng Trần Gia Bảo nghẹn ngào nói: "Gia Bảo, cám ơn anh, vừa rồi dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng rằng sau này sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa…"

Trần Gia Bảo trước tiên liền thu "Trảm Nhân Kiếm" lại, để tránh làm bị thương đến Văn Linh Lan, đồng thời khóe miệng nhếch lên ý cười ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Văn Linh Lan xinh đẹp, cười nói: "Có tôi ở đây, cô sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Văn Linh Lan gật đầu nặng nề trong lòng Trần Gia Bảo, trong lòng tràn ngập cảm giác an toàn.

Thu Vũ Liên mắt thấy Tả Ngọc Lượng bị giết, tâm nguyện lâu dài của mình rốt cục đã được hoàn thành trong tay Trần Gia Bảo, nhịn không được nở nụ cười, nhưng cười cười, vui mừng đến cực điểm, trong mắt lại chảy dài hai dòng nước mắt, nghẹn ngào nói: "Chị, mối thù lớn của chị cuối cùng cũng báo được rồi, chị cuối cùng đã có thể mỉm cười yên nghỉ nơi chín suối rồi…"

Đám người Văn Trung Vạn sau khi vượt qua khỏi kiếp nạn, trong lòng tràn ngập vui sướng, cảm kích cùng tràn đầy rung động!

Trần Gia Bảo dĩ nhiên dùng sức lực của mình, dễ dàng chém giết ba vị tông sư, cùng với hai vị cường giả "nửa bước truyền kỳ" Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên, loại hành vi này đủ để kinh thế hãi tục, khắp tỉnh Trung Thiên nổi lên một trận sóng to gió lớn!

Sắc mặt đám người Đoan Mộc Vĩ An và Đoan Mộc Hiên kinh hãi, kinh ngạc khó hiểu, Trần Gia Bảo cũng quá đáng sợ, bọn họ lúc trước lại hoảng sợ, cư nhiên đi khiêu khích Trần Gia Bảo, mẹ kiếp, đây là đi một vòng qua Quỷ Môn quan mà, thật đáng sợ!

Chương 1769

Chương 1769

Trong lòng bọn họ một hồi sợ hãi, nhất là Đoan Mộc Hiên, anh ta dĩ nhiên còn ở trước mặt Trần Gia Bảo, nói Trần Gia Bảo là con kiến hôi, không tự chủ mà nóng rát trên mặt.

Bạch Chí Trung cũng hoảng sợ như vậy, hai chân khẽ run rẩy: "Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên đều là cường giả nổi tiếng ở tỉnh Trung Thiên đấy, vậy mà đơn giản như vậy đã bị Trần Gia Bảo giết rồi?

Khó trách Thu Vũ Liên coi trọng Trần Gia Bảo như vậy, thì ra Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, nếu anh ra tay đối phó với mình, mình chẳng phải sẽ bị anh dễ dàng giết chết sao?"

Nghĩ tới đây, con ngươi Bạch Chí Trung chuyển động, thừa dịp Trần Gia Bảo đang an ủi Văn Linh Lan không chú ý tới anh ta, anh ta lặng lẽ di chuyển về phía cửa lớn sân biệt thự.

Mười mét…

Năm mét…

Ba mét…

Sắp tới rồi, sắp rời khỏi biệt thự rồi.

Bạch Chí Trung đã nhịn không được hưng phấn kích động.

Đúng lúc này, một đạo kiếm khí màu trắng xuyên qua không trung mà phóng đến, đâm thẳng trên mặt đất trước người anh ta, làm xuất hiện một cái lỗ sâu.

Sắc mặt Bạch Chí Trung biến sắc mạnh mẽ, đồng tử trong nháy mắt co rút lại, chân vừa mới nâng lên cứng ngắc giữa không trung, muốn khóc không ra nước mắt!

Đạo kiếm khí này, chính là Do Trần Gia Bảo phát ra! Anh ta mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, động tác nhỏ của

Bạch Chí Trung đương nhiên không giấu được anh.

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ bả vai Văn Linh Lan, ôn nhu cười nói: "Được rồi, bây giờ vẫn còn có việc khác phải làm."

"Ừm." Văn Linh Lan gật gật đầu, từ đứng ra khỏi trong lòng Trần Gia Bảo, lau đi nước mắt trên khóe mắt, vừa khóc vừa cười nói: "Anh còn có việc phải làm, Linh Lan sẽ không cản trở anh."

Trần Gia Bảo cười cười, sau đó xoay người nhìn về phía Bạch Chí Trung, thần sắc chơi đùa, mang theo một tia sát khí.

Bạch Chí Trung trong nháy mắt hít một hơi khí lạnh, hoảng sợ đến cực điểm, lắp ba lắp bắp nói: "Trần… Trần Gia Bảo, anh… Anh… Anh muốn làm gì?"

Trần Gia Bảo cười, cười khẽ, khinh miệt mà cười, cất bước đi tới trước mặt Bạch Chí Trung ba mét, nói: "Tôi sẽ giết người, hơn nữa còn là giết anh."

Sắc mặt Bạch Chí Trung trong nháy mắt tái nhợt một chút, "phụt" quỳ rạp xuống đất, một bên nước mũi, một bên nước mắt nói: "Tôi… Lần này tôi chỉ là theo Tả Ngọc Lượng đến để thừa nước đục thả câu, vốn là vô tình… Vô tình trở thành địch thủ của nhà họ Văn, cầu xin anh tha cho tôi lần này, tôi bảo đảm… Tôi hứa sau này sẽ làm trâu làm ngựa cho anh, để trả ơn ân tình của anh.

Đám người Văn Trung Vạn và Văn Linh Lan bất giác toát ra ý khinh bỉ, lấy quan hệ giữa nhà họ Văn và Bạch Chí Trung đối đầu như lửa với nước, nếu lần này không phải có Trần Gia Bảo cố gắng xoay chuyển tình thế, Bạch Chí Trung chẳng những sẽ vui mừng nhìn nhà họ Văn diệt vong, hơn nữa còn hung hăng cắn một miếng, ăn một phần lợi ích!

Trần Gia Bảo đứng khoanh tay, thần thái nhìn bằng nửa con mắt, nói: "Tôi sẽ để cho anh chết một cách minh bạch, không nhắc tới chuyện anh hạ độc Văn Trung Vạn, anh có biết, một trong những mục đích lần này tôi tới tỉnh Trung Thiên là gì không?"

"Không. Không biết…" Bạch Chí Trung kết thúc nói.

"Người phụ nữ của tôi bảo tôi giết anh, tên của cô ấy là Hồng Liên."

Chợt nghe được cái tên “Hồng Liên”, trong mắt Bạch Chí Trung lập tức xuất hiện vẻ hoảng sợ, vừa định mở miệng muốn nói cái gì.

Đột nhiên, chỉ thấy bạch mang trước mắt chợt lóe, một đạo kiếm khí trong nháy mắt từ đầu ngón tay Trần Gia Bảo bắn ra, đâm xuyên qua cổ họng anh ta.

Chương 1770

Chương 1770

“Kiếp nạn này của anh khó trốn, tôi không có hứng thú nghe lời anh cầu xin sự tha thứ, không bằng giữ lại cái miệng lưỡi vô vị để đến địa phủ giải thích nguyên nhân cái chết của anh cho Diêm La Vương nghe.”

Trần Gia Bảo xoay người, lưng quay lại với Bạch Chí Trung.

Ánh mắt Bạch Chí Trung mở to, cổ họng kích động hai cái, phát ra âm thanh “Cục.. Cục…” Đột nhiên “xỉ vả” một tiếng, một cỗ huyết tiễn từ cổ họng anh ta bay ra, cả người ngã xuống vũng máu.

Tiếp theo, ánh mắt Trần Gia Bảo dừng lại trên người Đoan Mộc Vĩ An, Đoan Mộc Hiên và Hoa Dân.

Ba người trong nháy mắt một trận gan lạnh, bọn họ đều bị hành động của Trần Gia Bảo dọa cho hoảng sợ, sợ bọn họ cũng bước theo gót chân của đám người Tả Ngọc Lượng.

Đoan Mộc Vĩ An mở miệng, vừa định mở miệng nói chuyện.

“Các người nói nhảm tôi cũng lười nghe, ba người các người lúc trước muốn giết tôi, vậy thì phải chuẩn bị tốt trong lòng bị tôi giết chết.”

Đột nhiên, giọng nói lạnh lẽo của Trần Gia Bảo truyền đến, chỉ nghe thấy ba tiếng “xùy xùy xùy” phá không trung, ba đạo kiếm khí sắc bén màu trắng phân biệt bắn ra, đâm thẳng hướng về phía đám người Đoan Mộc Vĩ An.

Đoan Mộc Vĩ An và Đoan Mộc Hiên thân bị trọng thương, thực lực của Hoa Dân lại chỉ ở mức trung kỳ tông sư, kém xa Trần Gia Bảo, làm sao có thể né tránh kiếm khí?

Cơ hồ là cùng một lúc, cổ họng ba người đều bị kiếm khí của Trần Gia Bảo đâm thủng, chết một cách thấu thấm.

Ánh mắt Đồng Nhiên Bình và Đoàn Vinh hoảng sợ, hai chân mềm nhũn, mẹ kiếp, giết phát quyết đoán, thật sự là giết phạt quyết đoán, nhiều nhân vật lớn trâu bò như vậy, Trần Gia Bảo nói giết liền giết, hơn nữa ánh mắt cũng không chớp một cái, quá đặc biệt đáng sợ rồi.

Một khắc sau, Trần Gia Bảo nhìn về phía hai người Đồng Nhiên Bình và Đoàn Vinh, nói: "Bây giờ, nên tính toán nợ nần giữa chúng ta rồi."

Hai người Đồng Nhiên Bình và Đoàn Vinh trong nháy mắt hít một hơi khí lạnh, trong mắt hai người bọn họ, Trần Gia Bảo giống như ma thần!

"Trần Gia Bảo… Anh… Anh đừng… Đừng qua đây!" Sắc mặt Đồng Nhiên Bình tái nhợt, hoảng sợ, hai môi run rẩy, nói chuyện không đầu không đuôi.

Trần Gia Bảo mắt điếc tai ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

Dưới khí thế mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, "phụt" một tiếng, hai đầu gối Đồng Nhiên Bình mềm nhũn, quỳ xuống đất.

Trần Gia Bảo khóe miệt khinh miệt, thản nhiên nói: "Xem ra, anh thật sự là xương cốt mềm nhũn, không nhúc nhích được liền quỳ xuống."

Đồng Nhiên Bình đã bị Trần Gia Bảo phá vỡ lá gan, làm sao còn dám phản bác lại?

"Trần Gia Bảo, anh muốn chết sao?"

Đột nhiên, Đoàn Vinh lớn tiếng quát to!

"Ồ?" Trần Gia Bảo dừng bước, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Ý của anh là gì?"

Những người khác cũng nhìn Đoàn Vinh như một tên ngốc. Đến ngay cả hai kẻ vô cùng mạnh mẽ như Tả Ngọc Lượng và Giang Lưu Thiên cũng để phải chết thảm trên tay Trần Gia Bảo. Hơn nữa, Đoàn Vinh có tài đức gì mà dám uy hiếp Trần Gia Bảo, đây không phải là anh ta đang muốn tìm đến cái chết hay sao?

Khi nhìn thấy vẻ mặt suy tư của Trần Gia Bảo, theo bản năng, Đoàn Vinh rùng mình một cái. Nhưng khi anh ta nhớ tới việc Trần Gia Bảo trúng độc Thiên Quỷ thì sự sợ hãi trong lòng anh

ta cũng tan biến, ngược lại sự tự tin thì tăng vọt, nghiêm chỉnh nói: “Anh nghĩ rằng tôi đang lừa anh sao? Đừng đùa nữa, anh có biết rằng bản thân mình đang trúng kịch độc hay không? Anh sẽ chết sớm thôi.”

Chương 1771

Chương 1771

Trần Gia Bảo bị trúng độc sao?

Đám người Văn Linh Lan đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Sắc mặt của Trần Gia Bảo càng thêm vẻ suy tư, nói: "Anh cảm thấy tôi bị trúng độc sao?"

"Không phải là tôi nghĩ rằng mà là sự thật chính là như vậy." Đoàn Vinh đắc ý cười to: "Anh còn nhớ trước đó anh đã uống ly rượu ở sân sau hay không? Thừa lúc anh không để ý, tôi đã bảo độc Thiên Qủy vào ly rượu đó của anh. Một khi độc phát tác thì toàn bộ nội tạng bên trong của anh sẽ thối rữa. Sau đó sẽ cứ như vậy mà đau đớn chết. Chuyện này cũng thật nực cười khi Trần Gia Bảo anh không hề phát giác ra điều gì kỳ lạ. Hơn nữa, anh còn uống ly rượu đó mà không do dự chuyện gì. Hiện này, trong người anh đang có độc cực kỳ mạnh, chỉ có tôi mới có thuốc giải. Nói cách khác, tính mệnh của anh đã nằm trong tay tôi rồi. Nếu như anh không muốn chết thì bây giờ lập tức quỳ xuống, dập đầu cầu xin tôi sự tha thứ đi."

"Đồ hèn hạ." Văn Linh Lan tức giận mắng. Cô ta tức giận đến nỗi cả cơ để đều đang run rẩy: "Gia Bảo vì cứu nhà họ Văn mà phải ra mặt nhưng anh lại đi hạ độc Gia Bảo. Sao anh có thể dùng thủ đoạn độc ác lại không biết xấu hổ như vậy được chứ?"

Đoàn Vinh ngửa mặt lên trời cười to: "Hèn hạ sao? Độc ác và không biết xấu hổ sao? Vậy thì đã sao chứ? Trong cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, người chiến thắng có thể làm được mọi thứ, em còn quản đến việc anh sử dụng thủ đoạn nào sao? Thật nực cười khi hai tên Giang Lưu Thiên và Tả Ngọc Lượng lại đều là những kẻ mạnh nhất tỉnh Trung Thiên này, nhưng khi cả hai người bọn họ liên thủ lại không thể đánh bại được Trần

Gia Bảo. Cuối cùng, anh ta lại bại dưới tay tôi. Đáng đời. Sau này, tôi chắc chắn sẽ nổi tiếng khắp tỉnh Trung Thiên này. Tóm lại, nếu Trần Gia Bảo muốn sống sót thì lập tức quỳ xuống mà xin lỗi tôi. Sau này ở ngoài, cũng phải đối xử với tôi thật cung kính. Nói không chừng, một lúc nào đó, cậu chủ tôi đây lại mềm lòng mà đưa thuốc giải độc cho anh. Nếu không, anh cứ ngồi đấy mà chờ đến khi toàn bộ nội tạng của mình thối rữa rồi chết trong đau đớn đi."

Thu Vũ Liên cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Cô ta đưa đôi mắt đẹp của mình nhìn sang Đoàn Vinh với ánh mắt tràn đầy sát khí. Trần Gia Bảo đã thay cô ta báo thù và hoàn thành tâm nguyện của cô ta, cho nên cô ta nhất định không thể để Trần Gia Bảo chết vì độc của Đoàn Vinh được.

Trần Gia Bảo cũng không nói gì, anh chỉ hơi nhíu mày. Hóa ra, độc trong người anh là độc Thiên Qủy.

'Căn cứ vào những gì được ghi lại trong "Quỷ Y Thập Tam Châm", độc Thiên Quỷ là kịch độc do Quỷ Y Môn độc quyền phát triển. Vậy vì sao, Đoàn Vinh lại có loại độc này? Chẳng lẽ, Đoàn Vinh và Quỷ Y Môn có quan hệ với nhau sao?

Xem ra, tạm thời Đoàn Vinh này chưa được chết. Nếu anh ta chết rồi thì mình cũng không thể làm rõ mối quan hệ giữa anh ta và Qủy Y Môn nữa.'

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo lại càng muốn giết chết Đoàn Vinh nhưng sát khi trên người anh cũng đã được giảm đi rất nhiều rồi.

Lúc này, ánh mắt của Đồng Nhiên Bình lại trở nên sáng ngời. Anh ta thấy Trần Gia Bảo không nói gì, còn nghĩ rằng Trần Gia Bảo đã bị 'độc Thiên Qủy' của Đoàn Vinh làm cho sợ hãi. Vì vậy, anh ta cũng không nhẫn nhịn nữa mà từ trên mặt đất đứng lên với vẻ không chút sợ hãi nào.

Sau đó, Đồng Nhiên Bình đưa tay chỉ Trần Gia Bảo, nghiêm túc nói: "Tốt đó. Thì ra Trần Gia Bảo cũng không còn sống được bao lâu nữa. Tôi còn tưởng mình sẽ phải chết trong tay Trần Gia Bảo, còn phải quỳ xuống dập đầu cầu xin anh ta tha thứ. Mẹ kiếp, thật là thiệt thòi cho tôi rồi. Trần Gia Bảo, bây giờ anh còn không mau vội vàng xin lỗi hai anh em chúng tôi đi. Anh phải làm cho cậu chủ tôi đây cảm thấy thật thoải mái.

Nếu không, anh mà không lấy được thuốc giải thì tính mạnh cũng khó mà giữ được đó.”

Nói xong, Đồng Nhiên Bình cười ha ha với vẻ đắc ý và kiêu ngạo.

Trần Gia Bảo phục hồi tinh thần, khóe miệng dần dần hiện lên một nụ cười giễu cợt: “Có ai đã từng nói với anh chứ? Dáng vẻ hèn hạ đắc ý này của anh thật sự làm cho người ta cảm thấy thật kinh tởm.”

Đồng Nhiên Bình kiêu ngạo nói: “Hèn hạ đắc ý thì sao nào. Bây giờ, anh cần phải hiểu rõ tình thế của mình đi. Lúc này, người trúng độc chính là anh, Trần Gia Bảo. Nếu anh còn không quỳ xuống mà đầu hàng, vậy thì bộ dáng lúc toàn bộ nội tạng của anh bị thối rữa lại càng kinh tởm hơn đó.

Đoàn Vinh cũng đắc ý cười to: “Trần Gia Bảo, nếu như anh không muốn bị độc hại chết thì nhanh chóng quỳ gối xuống và xin lỗi đi. Nếu không, anh cứ ngồi đấy mà chờ nội tạng của mình thối rữa rồi chết. Tôi cam đoan rằng, quá trình này sẽ vô cùng đau đớn, khiến cho anh cảm thấy sống không bằng chết.”

Chương 1772

Chương 1772

Khóe miệng của Trần Gia Bảo chợt nhếch lên một nụ cười tràn. Hơn nữa, ý chế giễu trong nụ cười này lại càng ngày càng rõ ràng hơn. Anh bắt đầu di chuyển chân mình và tiếp tục đi về phía trước.

Lời nói giễu cợt của Đoàn Vinh đột nhiên dừng lại, đồng thời anh ta cũng sợ hãi mà hô lớn: "Đừng tới đây, anh mau dừng lại cho tôi, mau dừng lại."

Lúc này, trong lòng anh ta đang sợ đến phát run. Mặc dù Trần Gia Bảo đã trúng độc, nhưng nếu như anh lại suy nghĩ theo hướng anh đã chết thì bọn họ cũng phải chết. Nếu vậy thì với năng lực của Trần Gia Bảo, anh có thể dễ dàng giết chết anh ta chỉ trong vài giây.

Trần Gia Bảo vừa đi về phía trước, vừa nói: "Anh cảm thấy, với thực lực của tôi, anh lại hạ độc trước mặt tôi, vậy thì làm sao tôi có thể không phát hiện ra được chứ?"

Nụ cười đắc ý của Đồng Nhiên Bình trong nháy mắt đã cứng ngắc trên mặt. 'Đúng vậy, ít nhất thì Trần Gia Bảo cũng đã đạt được một nửa sức mạnh trong truyền thuyết rồi. Nếu có ai giở trò trước mặt anh ta thì chắc chắn không thể lừa gạt anh ta được. Nói như vậy, anh ta đã sớm phát hiện Đoàn Vinh hạ độc vào ly rượu của mình rồi sao?'

Một linh cảm không được tốt chợt bao phủ khắp người Đồng Nhiên Bình khiến cho cả cơ thể của anh ta run rẩy.

Trong giây lát, hai con người trong mắt của Đoàn Vinh lập tức co rút lại một chút, anh ta sợ hãi nói: "Anh… Ý của anh là anh không bị trúng độc sao? Không thể nào, tôi rõ ràng đã tận mắt chứng kiến anh uống ly rượu có chứa thuốc độc kia. Nếu vậy, sao anh có thể không trúng độc được chứ?"

Thu Vũ Liên và Văn Linh Lan nhất thời cảm thấy vui mừng không thể tả được. Trong ánh mắt của bọn họ cũng không thể giấu được vẻ sáng ngời. Chẳng lẽ, Trần Gia Bảo thật sự không bị trúng độc sao?

"Đúng như anh đã nói, tôi đã uống ly rượu độc đó…" Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

Thu Vũ Liên và Văn Linh Lan lại cảm thấy vô cùng thất vọng.

Ngược lại thì Đoàn Vinh và Đồng Nhiên Bình đều thở phào nhẹ nhõm. 'Mẹ kiếp, thì ra Trần Gia Bảo thật sự đã trúng độc rồi, đúng là dọa chết bọn họ rồi.'

Khi hai người bọn họ vừa thay đổi sang trạng thái đắc ý thì lại nghe thấy Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Sở dĩ tôi biết rõ trong ly rượu đó có độc nhưng tôi vẫn uống là vì một nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì cho dù có bị hạ trăm độc thì tôi cũng không thể trúng độc."

Một câu không thể trúng độc đã lập tức khiến cho sắc mặt của Đồng Nhiên Bình và Đoàn Vinh tái nhợt. Lúc này, trong lòng bọn họ chỉ còn lại sự sợ hãi.

"Muốn dùng rượu độc để đe dọa tôi sao? Bộ dạng mấy người đã buồn cười rồi nay lại còn khiến người ta cảm thấy nực cười hơn." Giọng nói của Trần Gia Bảo lạnh lùng. Anh búng ngón tay một cái, thanh kiếm chợt lóe sáng, phá vỡ không khí xung quanh rồi dùng một giây để xuyên qua trán Đồng Nhiên Bình. Ngay lập tức, một cái lỗ đẫm máu xuất hiện.

Thanh kiếm giết chết một người chỉ trong vài giây, đây quả là một chuyện đáng kinh ngạc.

Đồng Nhiên Bình còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết nào đã lập tức chết dưới lưỡi kiếm của Trần Gia Bảo. 'Phù phù' một tiếng, anh ta lập tức ngã xuống đất rồi nằm trong vũng máu.

Đoàn Vinh hít một hơi thật sâu. Khi anh ta thấy Trần Gia Bảo đang nhìn về phía mình thì 'soạt soạt' một tiếng, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất mà hoảng sợ nói: "Anh… Đừng giết tôi, đừng giết tôi… Tôi lớn lên với Linh Lan từ nhỏ. Hơn nữa, cô ấy còn đối xử với tôi như anh trai, anh không… Không phải anh thích Linh Lan sao? Nếu anh giết tôi, Linh Lan sẽ không

bao giờ tha thứ cho anh… Linh Lan, em mau thay anh cầu xin Trần Gia Bảo tha thứ đi, anh ta nhất định sẽ nghe lời em mà tha cho anh một mạng…”

Văn Linh Lan vừa cảm thấy xấu hổ lại vừa thấy tức giận. Rõ ràng, Đoàn Vinh biết chuyện cô ta có tình cảm với Trần Gia Bảo, thế nhưng khi Đoàn Vinh không hề để ý đến cảm xúc của cô ta mà dùng thủ đoạn bỉ ổi để hạ độc Trần Gia Bảo. Hành động này của anh ta đã thể hiện rằng quan hệ giữa cô ta và Đoàn Vinh đã ân đoạn nghĩa tuyệt rồi.

Chương 1773

Chương 1773

Sau đó, cô ta lập tức xoay người lại để không nhìn thấy ai nữa. Bởi vì trời sinh cô ta ra với tính cách lương thiện, nếu để cô ta nhìn thấy Đoàn Vinh rơi vào đường cùng thì có thể cô ta cũng không nhịn được. Lúc này, cô ta cũng chỉ thở dài một tiếng rồi mở miệng nói: "Nếu sớm biết kết cục như thế này thì lúc trước tội gì phải làm vậy. Anh đã hạ độc Gia Bảo, nếu như không phải Gia Bảo có khả năng không bị trúng độc thì anh ấy đã bị anh đầu độc đến chết rồi. Đây chính là mối thù sinh tử. Mọi chuyện đều sẽ do Gia Bảo tự quyết định. Tôi không có lập trường cũng không có tư cách nào để khuyên Gia Bảo tha thứ cho anh. Tất cả chuyện này đều là do anh tự làm tự chịu. Anh… Anh mà lo liệu cho bản thân mình đi."

Những lời này của cô ta vừa có lý lẽ lại có sự kiên định. Cho nên, sau khi nghe xong, trong lòng Trần Gia Bảo cũng hiện lên sự tán dương.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Đoàn Vinh đã tái nhợt mà trắng như tờ giấy. Anh ta ngồi trên mặt đất mà suy nghĩ: 'Đến ngay cả Văn Linh Lan cũng không muốn giúp mình thì tiêu đời rồi. Lần này, mình thật sự sắp tiêu đời rồi.'

Tâm của anh ta đã hết hy vọng.

"Yên tâm, tôi sẽ không giết anh." Trần Gia Bảo đi tới trước mặt Đoàn Vinh rồi từ trên cao nhìn anh ta với ánh mắt khinh miệt.

Những lời này, giống như việc đi trên sa mạc lâu ngày lại gặp được cơn mưa rào vậy. Điều này làm cho Đoàn Vinh cảm thấy vô cùng vui mừng. Anh ta lập tức quỳ gối trước mặt Trần Gia Bảo rồi vội vàng nịnh nọt nói: "Cảm ơn anh, cảm ơn anh Trần đã tha mạng. Sau này, tôi nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho

anh Trần. Anh Trần mà muốn tôi đi về hướng Đông thì tôi tuyệt đối sẽ không đi sang hướng Tây. Anh Trần bảo tôi đi cắn ai, tôi lập tức cắn cho tên đó không thể mở được miệng…"

Thu Vũ Liên cảm thấy rất tò mò. Với sự hiểu biết của cô ta về Trần Gia Bảo thì Trần Gia Bảo là một người có thù tất báo. Bình thường, anh vẫn là người ta tay một cách rất quyết đoán. Vừa rồi, Trần Gia Bảo còn giết chết đám người Đoan Mộc Vĩ An và Tả Ngọc Lượng. Nhưng vì sao lúc này Trần Gia Bảo lại dễ dàng buông tha Đoàn Vinh như vậy chứ?

Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, nói: "Tôi không cần anh làm trâu, cũng không cần anh phải làm ngựa cho tôi. Tôi chỉ cần anh nói cho tôi biết anh lấy độc Thiên Qủy này ở đâu?"

Đoàn Vinh sửng sốt, theo bản năng nói: "Không phải anh Trần có có khả năng trúng độc sao? Vì sao anh còn muốn biết về loại độc Thiên Qủy này?"

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ không vui.

Đoàn Vinh lập tức hít một hơi. Anh ta sợ Trần Gia Bảo sẽ mang sự tức giận này mà trút lên người mình, đến lúc đó, anh ta còn có thể nói thêm cái gì nữa?"

Nghĩ vậy, anh ta gần như không có chút do dự nào. Thậm chí, anh ta còn dựng thẳng nửa người trên của mình rồi vội vàng nói: "Thưa anh Trần, bảy năm trước, ông nội tôi đã xin được độc Thiên Quỷ này từ một gia tộc về Đông y đã ở ẩn. Ông nội tôi có nói, đến lúc quan trọng có thể giúp nhà họ Đoàn chúng tôi đối phó với những kẻ địch mạnh, cho nên ông ấy đã để trong két sắt của nhà họ Đoàn. Hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi dùng đến…"

Nói đến đây, Đoàn Vinh lập tức ngậm miệng lại. 'Đây là lần đầu tiên mình sử dụng loại độc này, hơn nữa, mình còn dùng trên người Trần Gia Bảo. Nhưng hết lần này tới lần khác Trần Gia Bảo vẫn không bị trúng đốc. Không phải là mình đã quá đáng thương sao?'

Nghĩ đến đó, Đoàn Vinh khóc không ra nước mắt.

"Gia tộc Đông y đã ở ẩn sao?" Trần Gia Bảo tiếp tục hỏi: "Vậy thì chủ nhân của gia tốc Đông y này tên là gì?"

“Thưa anh Trần, tên cụ thể thì tôi cũng không biết. Nhưng tôi có nhớ mơ hồ rằng, trong một lần say rượu, ông nội tôi có từng nhắc đến, hình như chủ nhân của gia tộc đó có họ Vũ.” Đoàn Vinh trả lời mà không dám giấu diếm chút nào. Anh ta thành thật kể hết những gì mà mình biết.

“Họ Vũ sao?” Trần Gia Bảo bề ngoài bất động thần sắc, trong lòng lại rùng mình.

‘Độc Thiên Quỷ này là lại độc dược mà chỉ có Quỷ Y Môn mới có. Mà nhà họ Vũ lại là một trong bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn. Hơn nữa, trước kia Vũ Quang Bình của Qủy Y Môn còn từng hạ độc mình. Chẳng lẽ, gia tộc Đông y đã ở ẩn trong miệng Đoàn Vinh nói đến chính là nhà họ Vũ của Qủy Y Môn sao? Hơn nữa, bọn họ lại còn có quan hệ với Vũ Quang Bình? Mà Qủy Y Môn vẫn luôn muốn lấy nửa cuốn đầu của Thiên Hành Cửu Châm trên người mình. Vậy thì chắc chắn nửa cuốn sau này đang ở tỉnh Trung Thiên rồi. Nhưng Qủy Y Môn có biết chuyện về nửa cuốn sau của Thiên Hành Cửu Châm hay không? Hơn nữa, chỉ cần tìm được Thiên Hành Cửu Châm là có thể tìm được Lưu Ly rồi.”

Nhớ tới Lưu Ly, nội tâm Trần Gia Bảo lại đứng ngồi không yên. Đã một thời gian rồi anh không gặp Lưu Ly, không biết người đẹp có còn xinh đẹp như trước hay không?

Chương 1774

Chương 1774

Cho dù là vì Lưu Ly hay là vì "Thiên Hành Cửu Châm" thì xem ra anh đều phải đến nhà họ Vũ một chuyến. Hơn nữa, nếu như suy nghĩ cẩn thận lại một chút thì dù cho nhà họ Vũ có không biết hiện giờ "Thiên Hành Cửu Châm" đang ở đâu thì Trần Gia Bảo cũng có thể nhân cơ hội này để thăm dò động tĩnh của Quỷ Y Môn. Dù sao, anh và Qủy Y Môn cũng có mối thù một mất một còn. Một khi Qủy Y Môn nảy sinh ra ý định uy hiếp anh vậy thì anh cũng có thể kịp thời xác nhận địch mà sớm tìm ra cách để đối phó

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trần Gia Bảo hỏi: "Anh có biết gia tộc Đông y đã ở ẩn này ở đâu không?"

"Không biết." Đoàn Vinh lắc đầu không thừa nhận. Ngay sau đó, anh ta chợt thấy sắc mặt của Trần Gia Bảo đột nhiên lộ vẻ không vui thì lập tức hoảng sợ mà vội vàng nói: "Nhưng mà khi ông nội của tôi còn sống có thói quen viết nhật ký, có lẽ bên trong sẽ có ghi chép liên quan, nếu bằng… Bây giờ tôi sẽ quay về kiểm tra cuốn nhật ký đó cho anh Trần, được không?"

"Đi đi, tốt nhất là anh nên cầu nguyện là trong cuốn nhật ký đó thật sự có những ghi chép liên quan đến chuyện này. Ngoài ra, những chuyện đã xảy ra vào ngày hôm nay cũng không được tiết lộ ra bên ngoài dù chỉ là nửa câu."

Trần Gia Bảo cũng không hy vọng tin tức này của mình sẽ bị tiết lộ cho tất cả mọi người khác ở tỉnh Trung Thiên. Anh muốn tránh những người thực sự có tâm cơ. Dù sao, Lưu Ly cũng từng nói rồi, tỉnh Trung Thiên này như một cái đầm rồng hang hổ, nếu anh không cẩn thật là có thể động vào những người siêu mạnh mẽ hiện giờ đang bế quan. Đến lúc đó, Trần Gia Bảo cũng chỉ có thể bỏ chạy trong tuyệt vọng mà thôi.

Nhận được câu trả lời khẳng định của Trần Gia Bảo, Đoàn Vinh lập tức thở phào nhẹ nhõm rồi nhanh chóng chạy đi như kiểu trốn khỏi nhà họ Văn.

Anh ta đã rời đi, những kẻ thù khác cũng đều bị giết sạch, cho nên lúc này chỉ còn lại Trần Gia Bảo, Thu Vũ Liên và người nhà họ Văn.

Văn Trung Vạn nhìn quanh một vòng, chỉ thấy trong đình viện thanh nhã tao nhã ban đầu đã trở thành một vẻ hoang tàn. Lúc này, khắp nơi đều là ổ gà cùng với những vết nứt giống như mạng nhện. Đây như là những chứng cứ để chứng minh nơi này vừa trải qua một trận chiến đấu kịch liệt đến cỡ nào.

Trong lòng Văn Trung Vạn lúc này còn đang khác. Bây giờ, cô ta đang cảm thấy một cảm giác như vừa sống lại sau một tai nạn. Nếu nhưng không có Trần Gia Bảo thì cả nhà họ Văn sẽ không có một chút may mắn mà thoát khỏi kiếp nạn này.

Hắn đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, cúi đầu thật sâu rồi chân thành nói: “Anh Trần, thì ra ngoại trừ y thuật ra, ngay cả khả năng võ thuật cũng có thể khiến người khác sợ hãi đến vậy. Hôm nay, Văn Trung Vạn tôi thật sự đã được mở rộng tầm mắt. Lần này, anh lại cứu cả nhà họ Văn chúng tôi, công ơn lớn lao như vậy tôi cũng không thể chỉ nói một lời cảm ơn là được. Sau này nếu anh có cần cái gì, chỉ cần anh mở miệng thì Vân Tĩnh Vân tôi tuyệt đối không nói hai lời.”

Đám người Văn Trung Minh cũng cùng nhau gật đầu. Nhà họ Văn thực sự đã nợ Trần Gia Bảo quá nhiều. Mà Trần Gia Bảo không những cứu cả nhà bọn họ lại còn giúp bọn họ trừ khử kẻ thù lớn nhất của nhà họ Văn. Chuyện này đã khiến nhà họ Văn trở thành gia tộc lớn đứng đầu một cách chân chính của Thành phố Hà Tĩnh, ích lợi này quả thực nói không thể hết được.

Đương nhiên, về chuyện làm thế nào báo đáp Trần Gia Bảo, theo như sự mập mờ đang xuất hiện giữa Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan mà không giải thích được thì có khi sau này, nói không chừng Trần Gia Bảo lại trở thành con rể tương lai của nhà họ Văn. Nếu đã là người một nhà rồi thì làm sao lại còn nói đến chuyện báo đáp hay không báo đáp nữa. Như vậy, không phải là rất xa lạ sao?

Đám người Văn Trung Minh tỏ vẻ mập mờ mà không ngừng đánh giá Trần Gia Bảo và Văn Linh Lan. Bọn họ càng nhìn càng cảm thấy hai người này rất xứng đôi. Hơn nữa Văn Linh Lan và Trần Gia Bảo lại còn ở cùng một chỗ, đây chính là một chuyện tốt đối với nhà họ Văn.

Điều duy nhất khiến bọn họ cảm thấy cô cùng tiếc nuối là lúc trước khi Trần Gia Bảo chém giết Tả Ngọc Lượng và Bạch Chí Trung, bọn họ có nghe nói, bên cạnh Trần Gia Bảo còn có những người phụ nữ khác. Hơn nữa, lại không chỉ còn có một người. Nếu như là trước kia, cho dù là Văn Trung Vạn hay là Văn Trung Minh, thì cả hai người tuyệt đối không cho phép Văn Linh Lan và Trần Gia Bảo ở cùng một chỗ.

Chương 1775

Chương 1775

Nhưng bây giờ Trần Gia Bảo lại thể hiện thực lực mạnh mẽ đến như vậy. Nếu như người mạnh mẽ này có thể trở thành con rể tương lai thì đây lại là chuyện tốt không có gì bằng. Hơn nữa, bọn họ có thể dựa vào mối quan hệ với Trần Gia Bảo để leo lên cao hơn. Cho nên, lúc này, bọn họ chỉ ước Văn Linh Lan có thể lập tức trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo. Vì vậy, làm sao bọn họ còn có thể không đồng ý được chứ?

Văn Linh Lan có vẻ như đã nhìn ra suy nghĩ muốn mình trở thành người phụ nữ của Trần Gia Bảo của ông nội mình và những người khác. Tuy rằng, trong lòng cô ta cũng cảm thấy vui mừng. Nhưng với sự ngượng ngùng của một cô gái trẻ, cho nên cô ta chỉ dậm chân tại chỗ mấy cái rồi chạy về phía phòng mình.

Làm sao mà Trần Gia Bảo lại không nhìn ra suy nghĩ của đám người Văn Trung Vạn được chứ? Nói thật, anh đối với Văn Linh Lan xinh đẹp lại thiện lương cũng rất có thiện cảm, cho nên anh cũng không từ chối, đồng thời anh cũng không có đồng ý. Tất cả mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên là được.

Anh cười nói: “Ông Văn, chắc hẳn hôm nay ông đã trải qua một chuyện vô cùng sợ hãi, tôi sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng không tốt đến tim của ông. Dù sao bây giờ, mọi chuyện đã được giải quyết xong. Hơn nữa nhà họ Tả và nhà họ Giang cũng phải đối với sự thương vong lớn cho nên bọn họ cũng không thể lo liệu xuể, nên chắc hẳn bọn họ cũng không thể sai người đi trả thù nhà họ Văn được. Vì vậy, ông cũng không cần phải lo lắng quá. Việc cần được ưu tiên trước là ông cần phải điều dưỡng thân thể của mình cho tốt. Thứ hai là nhân lúc Bạch Chí Trung đã chết mà nuốt chửng doanh nghiệp của Bạch Chí Trung, để giúp nhà họ Văn tăng thực lực.”

Văn Trung Vạn chợt bừng tỉnh: "Đúng vậy, may mà có Gia Bảo kịp thời nhắc nhở. Bây thờ, thông tin Bạch Chí Trung đã chết cũng chỉ có một mình chúng ta biết. Nếu như chúng ta ra tay tốt thì nhất định sẽ giúp chi phí dùng để sáp nhập doanh nghiệp Bạch Chí Trung giảm bớt. Bây giờ, chuyện này không thể chậm trễ được, chúng ta phải lập tức tiến hành ngay."

Một khi nhắc tới việc lớn liên quan đến lợi ích của nhà họ Văn gia, Văn Trung Vạn sẽ lập tức thể hiện tính cách của chủ nhà họ Văn. Một mặt, ông ta sắp xếp người đi xử lý thi thể trong biệt thự, mặt khác ông ta nhanh chóng cùng Văn Trung Minh đến Tập đoàn nhà họ Văn để chuẩn bị triệu tập một cuộc họp hội đồng quản trị và thảo luận về chuyện sáp nhập.

Trong nháy mắt, trong biệt thự nhà họ Văn lại chỉ có Trần Gia Bảo và Thu Vũ Liên là những người nhàn rỗi.

Thu Vũ Liên nhẹ nhàng di chuyển đôi mắt, nhìn về phía Trần Gia Bảo như đang có chuyện muốn nói với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo sai người đi tìm một gian phòng tĩnh lặng và tao nhã. Và trong phòng lúc này, chỉ có hai người là anh và Thu Vũ Liên.

"Ngồi xuống rồi nói chuyện." Trần Gia Bảo ngồi trên ghế sô pha. Hiện tại, trên bàn trà còn có một chai rượu vang đỏ, cho nên anh đã tiện tay mà mở nắp chai rượu đó ra rồi rót hai ly rượu vang đỏ và mời Thu Vũ Liên ngồi xuống.

Thu Vũ Liên cũng đi đến trước mặt Trần Gia Bảo rồi đột nhiên quỳ xuống với vẻ chân thành và cảm kích, thậm chí giọng nói lúc này của cô ta còn mang theo sự nghẹn ngào, nói: "Cảm ơn anh đã giết Tả Ngọc Lượng và giúp tôi báo mối thâm thù này."

Bởi vì vấn đề góc độ, cho nên khi Trần Gia Bảo nhìn xuống lại chỉ có thể nhìn thấy khe hở giữa áo sơ mi trước ngực Thu Vũ Liên đang bị bóp xuống, lộ ra một mảng da trắng như tuyết, cùng với sự nghiệp thật sâu.

Một cảnh đẹp như vậy, chỉ cần là đàn ông chắc chắn sẽ động lòng. Cho dù Trần Gia Bảo có là người có tâm tư kiên định đến mức nào thì cũng không khống chế được mà trong lòng có chút giận. Anh hít một hơi thật sâu rồi lập tức cố gắng dè nén ngọn lửa trong lòng xuống và nói với giọng điệu rất chân

thành: “Trần Gia Bảo tôi cũng không phải là loại người đòi công lao. Nói thật thì tôi giết Tả Ngọc Lượng cũng không phải là vì cô. Cho dù không có cô, tôi vẫn sẽ giết Tả Ngọc Lượng, cho nên cô cũng không cần cảm thấy cảm kích đâu.”

“Mặc dù anh Trần không phải là người đòi công lao, cái mà Vũ Liên kính nể ở anh Trần chính là cách làm người và cách hành xử. Nhưng Thu Vũ Liên tôi lại là người có ơn tất trả. Hơn nữa, tôi đã từng thề, ai có thể giúp tôi giết chết Tả Ngọc Lượng, tôi sẽ hiến dâng thân mình cho người đó.”

Nói xong, Thu Vũ Liên đột nhiên đứng lên, sắc mặt của cô ta cũng trở nên quyến rũ và đa tình hơn. Cô ta vươn bàn tay ngọc mảnh khảnh của mình ra rồi cởi từng cái cúc màu đen trên áo sơ mi màu trắng của mình. Sau đó, cô ta nhấc chân lên, làm cho cả người cô ta đều mang một vẻ mê người.

Chương 1776

Chương 1776

Người đẹp tự động cởi quần áo, mà động tác lại xinh đẹp, dáng người lại nóng bỏng và nhẹ nhàng.

Cảnh tượng đẹp động làm người này, sợ là không phải ai cũng có vinh dự mà hưởng thụ, ngoại trừ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo không có ngăn cản, mà anh cũng không có lý do ngăn cản. Ngược lại, nếu anh ngăn cản, sẽ chỉ làm cho anh cảm thấy mình thật là một tên dối trá và già mồm.

Rất nhanh, thân thể mềm mại của Thu Vũ Liên đã không còn mảnh nào che thân mà xuất hiện trước mặt Trần Gia Bảo.

Phía trước lồi phía sau cong, một màu trắng tinh tế, sự quyến rũ của tuổi trưởng thành, thân hình nóng bỏng đang di chuyển.

Ánh mắt của Trần Gia Bảo lộ ra vẻ thưởng thức, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ quý giá.

“Từ giờ trở đi, tôi chính là người phụ nữ của anh. Vì vậy, anh muốn làm gì tôi đều được cả.” Thu Vũ Liên ngượng ngùng. Toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp và cổ của cô ta đều đã đỏ bừng, nhưng cô ta vẫn kiêu ngạo ngẩng đầu lên. Hơn nữa, cô ta cũng cảm thấy vô cùng tự tin đối với vóc người hoàn mỹ của mình. Cô ta tin rằng không có bất kỳ người đàn ông nào có thể bất động, kể cả Trần Gia Bảo.

Trên thực tế, điều mà cô ta muốn làm nhất trong đời này chính là việc có thể báo được thù, cho nên cô ta cũng không có tâm tư để mà nói chuyện yêu đương. Thậm chí là lúc trước cô ta biết Đoàn Vinh theo đuổi mình nhưng cô ta cũng chỉ muốn lợi dụng Đoàn Vinh mà thôi.

Nói cách khác, Thu Vũ Liên vẫn còn là một đứa trẻ. Lần này, cử chỉ lời nói của cô ta ở trước mặt Trần Gia Bảo nhìn thì có

vẻ nhiệt và tình lớn mật, nhưng trên thực tế, cô ta đang cảm thấy vô cùng ngượng ngùng và căng thẳng.

Trần Gia Bảo cũng không phải là người giả tạo.Thu Vũ Liên đã làm đến nước này rồi, nếu như anh còn chưa có hành động gì thì anh thật đúng là một kẻ giả dối. Hơn nữa, điều này còn là một loại sỉ nhục đối với sự quyến rũ của Thu Vũ Liên.

Vì vậy, anh đứng dậy và đi đến trước mặt của Thu Vũ Liên.

Thu Vũ Liên vừa ngượng ngùng lại vừa lo lắng. Cơ thể mềm mại của cô ta bắt đầu khẽ run rẩy. Dù vậy, cô ta vẫn kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu, đối mặt với Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nâng cằm của cô ta lên rồi nhìn vào đôi mắt ngượng ngùng nhưng kiên định của cô ta mà khóe miệng nhếch lên một nụ cười, tựa hồ như là anh đang tuyên bố chủ quyền của mình. Anh mạnh mẽ hỏi: “Cô không hối hận sao?”

“Tuyệt đối không hối hận.”

“Được, từ nay về sau, cô chính là người phụ nữ của tôi và cũng chỉ có thể là người phụ nữ của tôi.”

“Được, cả đời này của Vũ Liên đều là người phụ nữ của anh Trần.” Giọng nói của Thu Vũ Liên có chút run rẩy.

“Rên rỉ…”

Đột nhiên, Thu Vũ Liên khẽ kêu một tiếng. Lúc này, cô ta đã bị Trần Gia Bảo kéo vào trong ngực, đôi môi đỏ rực kiều diễm đó cũng bị Trần Gia Bảo tham lam giữ lại.

Ngoại trừ sự ngượng ngùng và vụng về của lần đầu tiên, Thu Vũ Liên đã nhanh chóng nhiệt tình đáp lại.

Không biết là đã qua bao lâu, Trần Gia Bảo mới buông Thu Vũ Liên ra.

Nửa người của Thu Vũ Liên tựa vào lòng Trần Gia Bảo với ánh mắt mê ly mà thở hồng hộc.

Trần Gia Bảo vẫn tiếp tục cầm lấy cằm của cô ta và từ trên cao nhìn xuống, nói: “Tôi biết rất rõ cô vì muốn trả ơn nên mới nguyện ý trở thành người phụ nữ của tôi.”

Thu Vũ Liên không nói gì như là đồng ý với câu nói này của anh.

Chương 1777

Chương 1777

“Nhưng mà tôi lại không quan tâm đến điều này. Bởi vì tôi có niềm tin vào chuyện sẽ có một ngày cô thật lòng thích tôi. Đến lúc đó, tôi mới ngắt đóa hoa tươi kiều diễm này của cô cũng chưa muộn.”

Thu Vũ Liên sợ đến mức ngây người. Cô ta biết rõ sự quyến rũ của bản thân mình. Hơn nữa, trong số những người cô ta biết, từ trước đến nay chưa có một ai từ chối cô ta cả. Nghĩ vậy, cô ta do dự nói: “Tôi… Bây giờ tôi đã chuẩn bị tốt… Chuẩn bị sẵn sàng, anh không cần phải làm nhiều như vậy…”

“Cô có sự kiêu ngạo của cô. Tôi cũng có nguyên tắc mà bản thân theo đuổi. Mau mặc quần áo đi. Thời gian để chúng ta sử dụng căn phòng này cũng không còn nhiều, đến lúc chúng ta phải đi ra ngoài rồi.”

“Được, tôi vĩnh viễn đều là người của anh. Chỉ cần anh Trần muốn thì lúc nào cũng được.” Thu Vũ Liên đáp một tiếng. Sau đó, cô ta lập tức mặc quần áo lại, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù đúng là cô ta muốn hiến thân mình thật nhưng nếu Trần Gia Bảo thật sự muốn cô ta ngay lúc này thì trong lòng cô ta chắc chắn sẽ cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nhưng trong lúc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cô ta cũng có một tia mất mát và lo lắng. Trần Gia Bảo không muốn thân thể nàng, làm cho cô ta lần đầu tiên trong đời này cảm thấy nghi ngờ về sự quyến rũ của bản thân mình.

Sau trận chiến ở Văn gia này, Trần Gia Bảo đã thành công loại bỏ Tả Ngọc Lượng và Bạch Chí Trung, hoàn thành mục tiêu thứ hai và không để lộ thông tin bản thân đã đến tỉnh Trung Thiên, càng không nói đến lời hứa bí mật của Văn Linh Lan

với anh, hơn nữa Thu Vũ Liên tiến thêm một bước, đã cam kết trung thành với Trần Gia Bảo.

Chỉ cần đợi một cơ hội thuận lợi, Trần Gia Bảo có thể chính thức thu nhận hai người phụ nữ, có thể gọi là thu hoạch khá nhiều.

Thậm chí Bành Văn cũng không để cho Trần Gia Bảo Thất vọng, anh ta sợ Trần Gia Bảo thực sự một kiếm giết mình, hai ngày hai đêm liền không ngủ, cuối cùng tìm được địa chỉ cụ thể của gia tộc họ Võ hành nghề y, núi Vụ Ẩn thành phố Bình Tuyền, nơi gia tộc họ Võ sống ẩn cư hàng trăm năm!

Mà càng làm cho Trần Gia Bảo kinh ngạc là, dựa theo thông tin điều tra được trong hai ngày này, họ đang ở gần núi Vụ Ẩn thành phố Bình Tuyền, đã từng nhìn thấy một người mặc quần áo màu trắng, cô gái trẻ cầm trong tay thanh kiếm dài, nhưng đáng tiếc là chỉ thoáng qua không nhìn thấy rõ mặt.

Trần Gia Bảo đoán rằng trong xã hội đô thị hiện đại, có rất ít phụ nữ có thể có những đặc điểm rõ ràng như kiếm dài quần áo trắng, rất có thể cô ấy là Lưu Ly, mà Lưu Ly đến núi Vụ Ẩn rất có khả năng là vì nhà họ Võ biết tung tích của "Thiên Hành Cửu Trâm", hoặc là "Thiên Hành Cửu Trâm" nằm trong tay nhà họ Võ!

Lúc này Trần Gia Bảo quyết định nhanh chóng đến núi Vụ Ẩn trước!

Trong sân đằng sau biệt thự nhà họ Văn, Trần Gia Bảo ngồi bên bàn đá, nhẹ nhàng nâng ly rượu, uống hết một hơi nói: "Cậu dẫn đường đưa tôi đến núi Vụ Ẩn đi."

Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lại khó để từ chối!

"Không… Không đi có được không?" Trong lòng Bành Văn run lên một cái, đưa Trần Gia Bảo đi núi Vụ Ẩn, chỉ cần không cẩn thận đã bị Trần Gia Bảo giết rồi, càng không nói đến núi Vụ Ẩn nơi hoang vu hẻo lánh đó, trong vòng một trăm sáu mươi kilomet, gần như không có bóng người nào, nếu chết ở núi Vụ Ẩn sợ là đến xác cũng bị sói hoang ăn.

"Cậu nói gì?" Trần Gia Bảo hỏi lại.

Rất rõ ràng, không thể.

Trong lòng Bành Văn có tiếng "lộp bộp", vội vàng nói: "Vậy sau khi đến nơi, anh Trần có thể bỏ qua cho tôi không?"

"Cậu không có tư cách mặc cả với tôi." Trần Gia Bảo quay người, đi ra khỏi sân sau biệt thự nhà họ Văn, vừa đi vừa thản nhiên nói: "Thay vì ở đó sợ hãi, không bằng tính toán đường đến núi Vụ Ấn đi, nếu còn trì hoãn thời gian, tôi sẽ giết cậu."

"Vâng…vâng vâng…"

Bành Văn khóc không ra nước mắt, chỉ đành phải đồng ý, đồng thời trong lòng cười lạnh, dựa theo nhật ký của ông nội anh ta để lại, nhà họ Võ là một gia tộc theo nghề y học cổ truyền hơn 100 năm, trong gia tộc có nhiều người cực kì mạnh bảo vệ, Trần Gia Bảo đến núi Vụ Ấn rồi, chắc chắn sẽ một đi không trở lại, mà bản thân dù sao cũng có chút giao hảo với nhà họ Võ, nhà họ Võ xem trọng ông nội mình chắc chắn sẽ không làm khó mình đâu.

Chương 1778

Chương 1778

“Một khi đến núi Vụ Ấn, Trần Gia Bảo sẽ chết không nghi ngờ, mà người thắng cuối cùng vẫn chính là Bành Văn tôi!”

Trong lòng Bành Văn đắc ý cười lạnh lùng.

Trần Gia Bảo khẽ liếc anh ta một cái, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường, sau đó xoay người đi tới phía trước Văn Linh Lan chào tạm biệt cô ta.

Trong lòng Văn Linh Lan không nỡ, nhưng cũng biết Trần Gia Bảo có việc quan trọng phải làm, cũng may chỉ tạm thời xa cách với Trần Gia Bảo, một thời gian nữa Trần Gia Bảo sẽ quay lại, mong nhớ trong một thời gian ngắn cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Văn Linh Lan mạnh dạn chủ động lao vào trong lòng Trần Gia Bảo, tặng thêm một nụ hôn đầy tình cảm.

Sau khi rời khỏi nhà của Văn Linh Lan, Trần Gia Bảo liền bảo Văn Trung Vạn sắp xếp một chiếc Land Rover, Bành Văn không tình nguyện làm tài xế, rời khỏi thành phố Hà Tĩnh.

Khi Trần Gia Bảo trên đường đi đến núi Ẩn Vụ ở thành phố Bình Tuyền, tin tức về cái chết của Tả Ngọc Lượng, Giang Lưu Thiên và Đoan Mộc Vĩ An đã lan truyền khắp toàn bộ tỉnh Trung Thiên, gây ra một đợt sóng to gió lớn!

Phải biết rằng, đây là ba cường giả tiếng tăm lẫy lừng ở tỉnh Trung Thiên, hơn nữa nhà họ Tả, nhà họ Giang và nhà Đoan Mộc cũng đều là các gia tộc có máu mặt trong mười đại gia tộc, ba gia tộc này đủ để tác động lớn đến tình hình của cả tỉnh Trung Thiên.

Ba nhân vật lớn này đột nhiên chết đi, làm cho vô số người ở tỉnh Trung Thiên kinh ngạc sợ hãi, đồng thời cũng ngầm đoán

rốt cuộc là nhân vật lớn nào có thể giết chết ba vị gia chủ này?

Mà Văn Trung Vạn không muốn để lộ dấu vết của Trần Gia Bảo, đương nhiên rất kín tiếng.

Nhà họ Tả, nhà họ Giang và nhà Đoan Mộc không có người lãnh đạo, đang ở trong tình trạng vô cùng hỗn loạn, nhiều người chia thành các phe phái để tranh giành quyền lực.

Đồng thời rất nhiều kẻ thù cũ và những người tham vọng của các tầng lớp xã hội cũng bắt đầu nảy sinh ý đồ với ba gia tộc này, muốn nhân cơ hội hiếm có này để chia rẽ ba gia tộc, vậy nên ba gia tộc này trong ngoài lục đục, không có thời gian để ý mà đi trả thù Văn gia nữa.

Trong một thời gian, các thế lực ngầm của toàn bộ tỉnh Trung Thiên hỗn loạn bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Là người khởi xướng tất cả những chuyện này, Trần Gia Bảo đang ngồi trên chiếc Land Rover, nhàn nhã hướng về núi Vụ Ấn.

Giữa trưa, mặt trời trên cao.

“Anh Trần, sẽ mất gần một ngày rưỡi nữa mới có thể để đến núi Vụ Ấn, nếu đi thẳng phía trước, chắc là sẽ không có khách sạn. Tôi nghĩ hay là chúng ta nên đến nhà hàng phía trước mua đủ đồ ăn đi?”Bành Văn vừa lái xe vừa cẩn thận đề nghị.

Sau khi rời khỏi nhà họ Văn, đã qua hai ngày rồi.

Trong hai ngày qua, Trần Gia Bảo chỉ vội vàng lên đường, cơ bản chỉ ăn hai bữa một ngày, mà vì để tiết kiệm thời gian, cũng ăn đồ ăn bình thường như mì và cơm, điều này đối với Bành Văn một người giàu có vốn quen ăn sung mặc mà nói quả thật là một sự dày vò.

Tuy rằng trong lòng có vạn phần bất mãn, nhưng anh ta cũng không dám than thở trước mặt Trần Gia Bảo, trừ phi anh ta không muốn sống nữa.

“Được.”

Trần Gia bảo ngồi ở ghế phụ nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ xe, chỉ thấy hai bên đường toàn là cỏ cây dại mọc um tùm, lộ ra vẻ hoang tàn, tình hình kinh tế kém phát triển của tỉnh Trung

Thiên, càng cách xa trung tâm thành phố thì càng rõ ràng hiện ra rõ ràng.

Không lâu sau, Bành Văn lái xe dừng trước cửa một nhà hàng.

Chương 1779

Chương 1779

Nhà hàng không lớn, hơn nữa hơi cũ kỹ, chỉ là có hai chiếc ô tô hạng sang đậu ở lối vào khách sạn, một chiếc Porsche màu đỏ và một chiếc Ferrari màu xanh lam.

Việc đậu xe hơi sang trọng ở nơi ngoại thành hoang vu, dễ làm người khác chú ý.

Bành Văn ngạc nhiên: "Đi về phía trước nữa chỉ có núi Vụ Ấn, mấy chiếc xe sang trọng này xuất hiện ở đây rất không bình thường. Chẳng lẽ ngoài anh Trần ra, còn có những người khác muốn đi tới núi Vụ Ấn sao?"

Tuy dễ dàng bị Trần Gia Bảo giẫm dưới chân nhưng dù sao anh ta cũng là đại gia giàu có nhất nhì thành phố Nam Viên, có tầm nhìn đặc biệt và óc quan sát nhạy bén, suy nghĩ một chút, anh ta đoán được chủ nhân của hai chiếc xe sang này có mục đích chủ yếu là đi đến núi Vụ Ấn.

Trần Gia Bảo liếc nhìn chiếc xe sang trọng, không nói lời nào, bước vào nhà hàng trước, Bành Văn Lập lập tức đi theo sau.

Chỉ nhìn thấy trong nhà hàng nhỏ, bày ba bàn ăn màu vàng , một trong số ba chiếc bàn đó có ba người đàn ông và hai phụ nữ ngồi.

Tuổi tác của họ không lớn, nhìn có vẻ ngoài đôi mươi, nam thì tuấn tú, nữ thì xinh đẹp, ai cũng mặc quần áo hàng hiệu, đồ ăn trên bàn cũng rất ngon, rõ ràng là những chiếc Porsche, Ferrari bên ngoài chính là của họ.

Và điều quan trọng nhất là năm người này đều là người trong võ đạo, người yếu nhất chỉ "Hợp Khí Kỳ", người mạnh nhất đã đạt đến "Thông U Kỳ", hình như xuất thân từ một gia tộc lớn ở tỉnh Trung Thiên.

Trần Gia Bảo liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó đi thẳng đến bàn bên cạnh ngồi, Bành Văn lập tức đi tới quầy lễ tân gọi món.

Năm người quay đầu nhìn Trần Gia Bảo và Bành Văn, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, dường như rất hiếu kỳ, ở nơi khỉ ho cò gáy này vậy mà vẫn gặp được người khác.

Họ tùy ý đánh giá Trần Gia Bảo, chỉ thấy mặc dù Tần Gia Bảo có vẻ ngoài tuấn tú, nhưng trên người không có một chút khí tức võ cổ truyền nào, hiển nhiên là một người bình thường.

Còn Bành Văn trên người không chỉ mặc đồ hiệu, tay còn đeo một chiếc đồng hồ Omega, hơn nữa còn toát lên hơi thở tu luyện "Thông U Hậu Kỳ", hiển nhiên là thế hệ giàu có thứ hai được một gia tộc nào đó cẩn thận bồi dưỡng.

Vì vậy, họ trực tiếp bỏ qua Trần Gia Bảo và tập trung sự chú ý lên người Bành Văn, âm thầm đoán về thân thế và lai lịch của Bành Văn, liệu có giống với họ hay không, cũng có mục đích đến núi Vụ Ẩn.

Bành Văn cũng phát hiện ra đối phương, nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp trong đó thì ánh mắt không nhịn được sáng lên, nhưng có Trần Gia Bảo bên cạnh, trong lòng lại cảm thấy thấp thỏm không yên, làm gì còn tâm trạng tán gái nữa?

Lúc này Bành Văn quay lại ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo đợi đồ ăn lên, sau khi Trần Gia Bảo động đũa ăn mì, anh ta mới cầm đũa lên ăn.

Chi tiết nhỏ này bị cô gái giàu có xinh đẹp tên Khương Ngọc chú ý tới, vẻ mặt của cô ấy có chút kinh ngạc, lẽ nào, người thanh niên thanh tú mà cô xem thường ban đầu mới thực sự là người có địa vị cao nhất.

"Này, Khương Ngọc, cậu nói xem mục đích của họ có giống chúng ta không, đều vì đến núi Vụ Ẩn tham gia việc lớn đó?" Đột nhiên, một cô gái xinh đẹp còn lại dùng khuỷu tay chạm vào Khương Ngọc, hạ thấp giọng nói.

Cô ta tên Hồng Yến Nhi, hai mươi tuổi, da trắng nõn, mắt đen to tròn, ánh mắt hoạt bát, lộ ra vẻ thông minh.

"Tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà lúc này xuất hiện ở đây, chắc là mục đích của họ cũng giống chúng ta?" Khương Ngọc

chậm rãi lắc đầu, không khỏi nhìn Trần Gia Bảo thêm lần nữa, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Tôi đi thăm dò họ một chút.”

Đột nhiên, một người đàn ông tự nguyện đứng dậy và đi đến bàn của Trần Gia Bảo.

Người anh ta cao lớn, khỏi phải nói ít nhất cũng phải cao một mét chín, nhìn rất khí thế.

Chương 1780

Chương 1780

“Này, Ngô Thanh, anh đừng có lộn xộn…” Khương Ngọc biết Ngô Thanh có chút hấp tấp, sợ Ngô Thanh gây chuyện liền đứng lên cản lại.

Hồng Yến Nhi lập tức giữ tay cô ta lại, cười hi hi nói: “Yên tâm đi, Ngô Thanh là người thẳng tính, cũng không phải là kẻ ngốc, làm sao có thể đánh đối phương mà không nói lời nào? Hơn nữa, chẳng lẽ cậu không hiếu kỳ mục đích của họ đến núi Vụ Ấn là gì?”

“Đúng vậy, Khương Ngọc cậu yên tâm đi.”

Hai người bên cạnh cũng hùa theo.

Khương Ngọc không nói nữa, quay lại chỗ ngồi, bởi vì cô ta cũng rất hiếu kì.

Mặc dù bên họ cố ý hạ thấp giọng nói, nhưng Trần Gia Bảo tai thính mắt tinh, vẫn nghe thấy rõ ràng, trong lòng thầm suy tính, nói như vậy sắp tới núi Vụ Ấn sẽ xảy ra chuyện lớn gì?

Ngay lập tức, Trần Gia bảo cười nhẹ lắc đầu, không cần biết nhà họ Võ ở núi Vũ Sơn có chuyện gì lớn xảy ra, chỉ cần bản thân đến núi Vụ Ấn thì đối với nhà họ Võ mà nói sẽ là chuyện lớn, nếu đã như vậy, cần gì phải để ý tình hình của núi Vụ Ấn bên này?

Bành Văn liếc nhìn Trần Gia Bảo, vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng âm thầm cười lạnh: “Hừ hừ, Trần Gia Bảo, bây giờ cứ để cho anh kiêu ngạo, cho dù có lợi hại hơn nữa, đến núi Vụ Ấn nhất định anh sẽ chết không nghi ngờ gì!”

Đúng lúc này, Ngô Thanh đi tới bàn của Trần Gia Bảo, coi Trần Gia Bảo như người hầu của Bành Văn, trực tiếp không để

ý đến Trần Gia bảo, cười nói với Bành Văn: “Các anh không phiền nếu tôi ngồi xuống nói chuyện chứ?”

Bành Văn vô thức nhìn Trần Gia Bảo, thấy Trần Gia Bảo đang ăn mì không lên tiếng, liền gật đầu nói: “Không sao, mời ngồi.”

Ngô Thanh tùy tiện ngồi giữa Trần Gia Bảo và Bành Văn, chỉ thấy Trần Gia Bảo ăn như hổ đói không có chút hình tượng nào, trong mắt lóe lên một tia ghét bỏ, sau đó anh ta nói với Bành Văn: “Anh trai, nên xưng hô thế nào nhỉ?”

“Bành Văn ở thành phố Văn Minh.”

“Hóa ra là cậu chủ nhà họ Đoàn, nghe nói cậu chủ Đoàn rất nổi tiếng ở thành phố Văn Minh và Hà Tĩnh, ngưỡng mộ đã lâu.” Ngô Thanh chợt nhận ra, đột nhiên nhìn về phía Trần Gia Bảo: “Vậy thì cậu là người hầu của cậu chủ Đoàn phải không.”

Bành Văn sửng sốt, hít vào một hơi sâu, chết tiệt, tên này nói Trần Gia Bảo là người hầu của tôi, không phải đã đẩy ông đây vào hố lửa sao?

Đối với câu nói không khách sáo của Ngô Thanh, Trần Gia Bảo nhắm mắt làm lơ, ngay cả đầu cũng không hề ngẩng lên, tiếp tục ăn mì.

Trong lòng Ngô Thanh lập tức khó chịu, tốt xấu gì anh ta cũng là cậu chủ của nhà họ Ngô nổi tiếng ở tỉnh Trung Thiên, có thể chủ động hỏi thăm Trần Gia Bảo đã là rất khách sáo rồi, Trần Gia Bảo vậy mà không hề để ý đến anh ta, mẹ nó chứ, thằng nhóc này đúng là không biết điều mà.

“Không… không phải…” Đoàn Vinh lắp bắp nói, sắc mặt có chút tái nhợt, vội vàng nhìn về phía Trần Gia Bảo, sợ rằng Trần Gia Bảo vì Ngô Thanh hạ thấp mà giận cá chém thớt với anh ta.

Vẫn còn ổn, Trần Gia Bảo ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục ăn một ngụm lớn mì trứng cà chua, cũng không có để lộ ra bất cứ vẻ hờn giận nào.

Đoàn Vinh lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trần Gia Bảo quá thực không hề tức giận, dựa vào vị trí của anh giờ này ngày này, cũng không cần thiết vì một câu vô tình xúc phạm của đối phương mà nổi trận lôi đình, huống chi, một con hổ hung mãnh chưa bao giờ để tâm cách nhìn của một con cừu.

Ngô Thanh âm thầm hừ một tiếng, tuy trong lòng khó chịu, nhưng anh ta cũng không đến nỗi tức giận với một người bình thường như Trần Gia Bảo, sau đó khẽ nhíu mày, lại nói Đoàn Vinh là người giàu có tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố Văn Minh và thành phố Hà Tĩnh, đối xử với người khác đều là ở trên tầm cao, tại sao bây giờ có hai câu nói cũng nói không xong, Đoàn Vinh lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi như vậy?

Chương 1781

Chương 1781

“Xem ra trăm nghe không bằng mắt thấy, biểu hiện của Đoàn Vinh thật là làm cho người khác thất vọng, uổng phí danh xưng cậu chủ bậc nhất ở thành phố Văn Minh của anh ta, cho dù là anh ta cũng vì đi núi Vụ Ẩn tham gia sự việc lớn kia, cũng không hoàn toàn cần phải để anh ta trong lòng.

Ngô Thanh vốn là người cao ngạo, lúc này trong ánh mắt hiện lên một nét khinh thường, nhưng ngay lập tức che giấu ngay, nói: “Kẻ hèn này là Ngô Thanh của thành phố Quan Sơn.”

“Ngô Thanh của nhà họ Ngô thành phố Quan Sơn?” Đoàn Vinh lấy làm kinh hãi.

Mức độ phồn thịnh của thành phố Quan Sơn tuy không hơn tỉnh Trung Thiên, nhưng nhà họ Ngô cũng là nổi danh lừng lẫy, bởi vì nhà họ Ngô là Đông y thế gia nổi tiếng, nhất là Ngô Long gia chủ đương nhiệm của nhà họ Ngô, được gọi là hạnh lâm thánh thủ, y thuật cao minh hiếm thấy trên đời, ở tỉnh Trung Thiên đức cao vọng trọng.

Vì vậy ngay cả một phần cũng không kém nhà họ Tạ, đại gia tộc nhà họ Giang đều được Ngô Long chữa trị qua, thế cho nên bọn họ đã đưa ra một tuyên bố đặc biệt, ai dám đối nghịch với nhà họ Ngô, thì đồng nghĩa với việc đối nghịch với mấy gia tộc lớn bọn họ, dưới sự kinh sợ của các gia tộc lớn, nhà họ Ngô gần như là vua một cõi thành phố Quan Sơn, không ai dám đụng chạm.

Vì vậy khi Đoàn Vinh vừa nghe đến tên Ngô Thanh thành phố Quan Sơn, liền lập tức đoán được Ngô Thanh là người nhà họ Ngô.

“Không sai, chính là nhà họ Ngô thành phố Quan Sơn, hơn nữa tôi còn là người thừa kế tương lai của nhà họ Ngô.” Ngô

Thanh ngẩng cao đầu, vẻ mặt dương dương tự đắc, xem ra Đoàn Vinh cũng có chút bản lĩnh, thoáng chốc đã đoán ra được thân phận của anh ta.

Nếu như không ngoài dự liệu của anh ta, tiếp theo sau đó Đoàn Vinh nhất định sẽ bắt đầu cung kính nịnh nọt anh ta, bởi vì địa vị nhà họ Đoàn ở tỉnh Trung Thiên còn kém xa nhà họ Ngô.

Thậm chí, ngay cả cái thằng nhóc kiêu ngạo chỉ biết cắm đầu ăn mì kia, sau khi biết được thân phận thật sự anh ta là cậu chủ Ngô, cũng sẽ khiếp sợ mà xin lỗi, đồng thời bắt đầu nịnh nọt anh ta, đến lúc đó anh ta lại Đoàn Vinh mục đích lần này, cho rằng Đoàn Vinh và thằng nhóc kia cũng không dám giấu diếm.

Nghĩ đến đây, lỗ mũi Ngô Thanh hướng lên trời, càng thêm đắc ý.

Đoàn Vinh mắt thấy dáng vẻ Ngô Thanh kiêu ngạo như vậy, không khỏi mắt sáng lên, trong lòng đột nhiên nghĩ đến mưu kế đuổi sói nuốt hổ.

“Thế lực nhà họ Ngô tại tỉnh Trung Thiên cũng không nhỏ, sau lưng lại có mấy gia tộc lớn chống đỡ, nếu như Trần Gia Bảo và Ngô Thanh xảy ra mâu thuẫn, dựa vào sức mạnh của nhà họ Ngô, nhất định sẽ khiến Trần Gia Bảo không chịu nổi.

Nghĩ đến đây, khoé miệng Đoàn Vinh nhếch lên thành nụ cười, lập tức nhiệt tình cười nói: “Hoá ra là cậu chủ nhà họ Ngô, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, quả nhiên là một người anh tuấn lịch sự.”

Mũi Ngô Thanh ‘hừ’ một tiếng, lộ vẻ vô cùng kiêu ngạo, tiếp sau đó lại nhìn về phía Trần Gia Bảo, đợi Trần Gia Bảo nịnh nọt mình giống như Đoàn Vinh.

Thế mà, Ngô Thanh chỉ thấy Trần Gia Bảo vẫn như cũ ăn một miệng lớn mì, đừng nói là nịnh nọt anh ta, ngay cả hứng thú ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái hình như cũng không có.

Ngô Thanh âm thầm nhíu mày, trong lòng không tức giận, ngay cả Đoàn Vinh cậu chủ Đoàn của thành phố Hà Tĩnh cũng phải khom người trước mặt anh ta, cái thằng nhóc bình thường không có tiếng tăm Trần Gia Bảo này lại dám không để cậu chủ Ngô như anh ta vào mắt, đúng là không biết đối nhân xử thế!

Trong lòng Đoàn Vinh đắc ý cười nhạt: “Thằng nhóc Ngô Thanh ngu ngốc, nếu như thật sự chọc vào Trần Gia Bảo, e là chỉ cần Trần Gia Bảo giơ giơ ngón tay cũng có thể giết cậu trong giây lát.

Chỉ có điều như vậy mới phù hợp với mục đích của tôi, để cho Trần Gia Bảo và nhà họ Ngô nảy sinh mâu thuẫn, mượn tay nhà họ Ngô diệt trừ Trần Gia Bảo, cứ cho là Trần Gia Bảo có thể từ núi Vụ Ẩn bình an trở về, cũng tuyệt đối không thể chống lại mấy gia tộc vô cùng lớn sau lưng nhà họ Ngô

Hừ hừ, chỉ cần Trần Gia Bảo chết đi, tôi vẫn sẽ là cậu chủ Đoàn hào quang sáng chói của thành phố Giang Ninh và thành phố Hà Tĩnh.”

Chương 1782

Chương 1782

Đúng lúc này, Ngô Thanh hừ thật mạnh một tiếng, không vừa lòng nói: "Cậu Đoàn, người bạn này của cậu cũng thật là phách lối, tôi cũng ngồi ở đây nửa ngày rồi, mà anh ta ngay cả một lời chào hỏi cũng không có, có phần thiếu lễ độ quá chứ nhỉ?"

Tuy là đang nói chuyện với Đoàn Vinh, nhưng ánh mắt của anh ta vẫn như cũ dừng trên người Trần Gia Bảo.

"Anh ta rất lợi hại, người lợi hại khó mà tránh khỏi cao ngạo, tôi nghĩ cậu chủ Ngô cũng có thể hiểu được." Đoàn Vinh khó xử giải thích, trên thực tế trong lòng cười nhạt không dứt, không phải là Trần Gia Bảo không có phép tắc, là cậu vốn dĩ không có tư cách để anh ta chào hỏi.

"Ồ? Không biết anh ta có chỗ nào lợi hại, có thể làm cho anh ta kiêu ngạo đến mức này, không biết có thể cho tôi xem một chút được không?" Ngô Thanh kinh thường nói.

Nói về võ công, anh ta hiện tại đã là cao thủ 'Thông U hậu kỳ'; nói về y thuật, anh ta là người kế nghiệp của Đông y thế gia; nói về bằng cấp, anh ta tốt nghiệp nghiên cứu sinh tại đại học danh tiếng trong nước; nói về tướng mạo, thân hình anh ta cao một mét chín, so với Trần Gia Bảo hùng tráng khí phách không kém!

Cho dù là nhìn từ phương diện nào, ưu tú như anh ta đủ để hoàn toàn đàn áp Trần Gia Bảo!

Ánh mắt Đoàn Vinh lại sáng lên, đến rồi đến rồi, tình hình quả nhiên phát triển đúng theo phương hướng dự đoán của anh ta, Ngô Thanh thật sự bắt đầu gây hấn với Trần Gia Bảo rồi!

Anh ta sáng suốt ngậm miệng lại, chờ đợi tình hình chuyển biến xấu thêm một bước nữa, tốt nhất là Trần Gia Bảo một

chiêu giết chết Ngô Thanh, cùng nhà họ Ngô kết hận thù sinh tử.

Hồng Yến Nhi ở một bàn khác đợi người cũng lấy làm lạ, Hồng Yến Nhi vỗ trán một cái, bất đắc dĩ nói: "Chết tiệt, rõ ràng là để anh ta đi bàn biện pháp, tại sao đột nhiên lại trở thành quyết chiến với người khác rồi? Cái tên Ngô Thanh này đúng là đầu óc đơn giản tứ chi phát triển mà."

Khương Ngọc vừa muốn đứng lên đi qua ngăn cản, đột nhiên trong đầu lại loé sáng lên, dù sao cô ta vẫn chưa nhìn thấu được Trần Gia Bảo, biết đâu thừa dịp hiện tại Ngô Thanh thách thức Trần Gia Bảo, có thể thấy được mức độ của Trần Gia Bảo.

Nghĩ đến đây, cô ta lại một lần nữa ngồi xuống, đương nhiên, nếu như Trần Gia Bảo gặp nguy hiểm, cô ta vẫn sẽ kịp thời ra tay ngăn cản Ngô Thanh, để đảm bảo sự an toàn của Trần Gia Bảo.

Trong một lúc, ánh mắt mọi người đều tập trung dồn lên người Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo tựa hồ là hoàn toàn không để ý đến tình hình xung quanh, vẫn như cũ thích thú ăn mì sợi, phát ra âm thanh 'xì xụp xì xụp'.

Không đếm xỉa, hoàn toàn không đếm xỉa tới.

Hồng Yến Nhi ngạc nhiên nói: "Chết tiệt, cái thằng nhóc này là muốn hoàn toàn chọc tức Ngô Thanh hay sao? Dựa vào sức mạnh Thông U hậu kỳ của Ngô Thanh, đoán chừng một quyền cũng có thể đánh anh ta gần chết."

Khương Ngọc cũng khẽ chau đôi mi thanh tú, tuy cô ta rất muốn xem mức độ của Trần Gia Bảo, nhưng dáng vẻ Trần Gia Bảo kiểu ngạo không thèm đếm xỉa mọi thứ, khiến trong lòng cô ta âm thầm có chút khó chịu.

"Cậu là có ý gì? Khinh thường cậu chủ Ngô tôi sao? Không nghe thấy lời tôi vừa nói à?" Ngô Thanh 'đùng' một cái từ trên ghế đứng dậy.

Anh ta lớn như vậy rồi, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người dám khinh thường anh ta như vậy, trong cơn tức giận, trên trán

lộ rõ gân xanh, hai nắm tay nắm lại vô cùng chặt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ dạy dỗ Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, ‘rột’ một tiếng, Trần Gia Bảo nhẹ nhàng ăn xong sợi mì cuối cùng, rút khăn tay ra chầm chậm lau nước canh bên mép, buông đũa xuống khẽ liếc Đoàn Vinh một cái, đứng dậy thản nhiên nói: “Tôi ăn xong rồi, đi thôi, nhớ mua một ít lương khô để ăn trên đường đi.”

Chương 1783

Chương 1783

Dứt lời, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trần Gia Bảo đã đi ra bên ngoài quán ăn.

Không đếm xỉa, hoàn toàn không đếm xỉa tới!

Hồng Yến Nhi kinh ngạc đến nỗi mở to cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào, chết tiệt, cái này là anh ta muốn hoàn toàn xúc phạm đắc tội chết với Ngô Thanh sao, lá gan cũng lớn quá rồi đó chứ?

Khương Ngọc nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo, nhận ra càng lúc càng nhìn không thấu Trần Gia Bảo rồi, nói một cách khác, cô ta đối vưới Trần Gia Bảo càng lúc càng tò mò.

"Cậu Đoàn, người bạn này của cậu, hình như rất kiêu ngạo hả? Kiêu ngạo đến nỗi ngay cả tôi cũng không nhịn được mà muốn dạy dỗ anh ta một trận, tiền ăn bữa cơm này cậu trả đi, coi như là thay anh ta nhận tội với tôi, à đúng rồi, anh ta tên là gì vậy?" Ngô Thanh cười nhạt hai tiếng, dựa vào thân thế địa vị của anh ta, đương nhiên sẽ không thật sự đuổi theo ra ngoài đánh Trần Gia Bảo một trận, đành trút hết sự bất mãn trong lòng với Đoàn Vinh.

"Trần Gia Bảo." Đoàn Vinh ngượng ngùng cười, sợ đi ra ngoài chậm chạp sẽ khiến Trần Gia Bảo không hài lòng, sau khi để lại cái tên Trần Gia Bảo, lập tức chạy chậm đến trước quầy thay bàn của Ngô Thanh trả tiền, đồng thời mua một ít bánh mì nướng bánh bao để có thể ăn trên đường đi, bước nhanh đi ra quán ăn.

Vừa đến bên ngoài, anh ta chỉ thấy Trần Gia Bảo đang đứng bên đường, vẻ mặt bình thản, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Anh Trần, chúng ta đi thôi, số bánh bao mua được đủ cho chúng ta ăn vài ngày đó.” Đoàn Vinh nhanh chân chạy qua, cúi đầu mở cửa xe cho Trần Gia Bảo.

Đáng tiếc là Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc không nhìn thấy cảnh này, nếu không thì bọn họ nhất định sẽ rớt cằm kinh ngạc.

Trần Gia Bảo đang muốn ngồi vào ghế lái phụ, đột nhiên bước chân dừng lại tại chỗ, quay đầu nhìn về phía Đoàn Vinh, ánh mắt nghiền ngẫm nói: “Tuy tôi không biết thân phận cụ thể của Ngô Thanh, nhưng tôi có thể nhìn ra, cậu đang châm ngòi để tôi và Ngô Triết đánh nhau, để tôi kết thù với nhà họ Ngô, thậm chí là muốn mượn tay nhà họ Ngô diệt trừ tôi.”

Giọng nói bình thản, tựa hồ chỉ là đang tường thuật lại một sự việc nhỏ nhặt không đáng kể, nhưng nét mặt Đoàn Vinh lại thay đổi lớn, chẳng lẽ bị Trần Gia Bảo phát hiện rồi sao?

Một luồng hơi lạnh liền từ chân anh ta dâng lên, mấy túi bánh bao mới mua trong tay rớt xuống đất cái ‘bộp’, lắp bắp nói: “Anh… anh Trần, tôi tuyệt đối không… không có suy nghĩ đó…”

“Lời giải thích của cậu yếu ớt không có sức, ở trước mặt tôi thì cất sự khôn vặt của cậu vào đi, nếu không thì nếu còn lần sau, tôi giết cậu.” Ánh mắt Trần Gia Bảo nghiêm nghị.

“Được… được…” Đoàn Vinh trong khoảnh khắc hít một hơi lạnh, hai đầu gối nhũn ra, thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất.

“Còn nữa, Trần Gia Bảo tôi lẫm liệt cứng cỏi, từ trước đến nay không thể bỏ tiền ra mời người khác ăn cơm để nhận lỗi, lần sau cậu lại tự ý làm, tự gánh lấy hậu quả.”

“Được… được…”

“Đi thôi.”

“Được…” Đoàn Vinh lập tức ngồi vào xe, nhấn chân ga, chạy về phía núi Vụ Ẩn.

Lại nói đến bên trong quán ăn, Ngô Thanh hùng hùng hổ hổ quay trở lại vị trí ban đầu, buồn bực nâng ly uống một ngụm bia, nổi giận đùng đùng mà nói: :Mẹ nó, Trần Gia Bảo vậy mà

dám khinh thường cậu chủ Ngô tôi, may mắn cho thằng nhóc đó chạy trốn nhanh, bằng không tôi sẽ đánh anh ta đến nỗi mẹ anh ta cũng nhìn không ra!”

Khương Ngọc lắc lắc đầu, trầm tư nói: “Tôi thấy Trần Gia Bảo không đơn giản, nếu anh ta dám kiêu ngạo như vậy, nhất định có sức lực của anh ta.”

Ngô Thanh khinh thường cười nói: “Phạm vi xác định tầng lớp, Trần Gia Bảo chẳng qua là bạn của Đoàn Vinh mà thôi, Đoàn Vinh ngay cả tư cách xách giày cho tôi cũng không có, cô nói Trần Gia Bảo có tư cách gì ngạo mạn với tôi?

Mẹ nó, càng nghĩ đến càng tức, tôi thấy đích đến của bọn họ cũng là núi Vụ Ẩn, chúng ta ăn nhanh lên, nếu như Trần Gia Bảo dám kiêu ngạo một lần nữa, tôi thế nào cũng phải dạy dỗ anh ta một trận, khiến cho anh ta sống không bằng chết!”

Chương 1784

Chương 1784

“Chuyện này không được tốt lắm đâu.” Khương Ngọc lắc đầu thuyết phục:

“Nói thế nào đi chăng nữa thì nguyên nhân cũng là do chúng ta điều tra bọn họ trước. Tuy Trần Gia Bảo có hơi kiêu ngạo, nhưng từ đầu đến cuối cũng không nói lời nào gay gắt. Hơn nữa chẳng phải bọn họ đã trả tiền cơm cho chúng ta để xin lỗi sao? Chúng ta bỏ qua chuyện này đi. Nếu như chúng ta đuổi theo dạy dỗ anh ta một trận thì danh tiếng truyền ra cũng không tốt lắm đâu.”

Căn cứ vào sự hiểu biết của Khương Ngọc về Ngô Thanh, một khi Ngô Thanh quyết tâm trả thù Trần Gia Bảo, ít nhất anh ta phải đứt tay đứt chân thì mới giải được nỗi hận trong lòng Ngô Thanh. Khương Ngọc rất tốt bụng nên cho dù đó là lần đầu tiên gặp Trần Gia Bảo, cô ấy cũng khó chịu với thái độ của anh, nhưng cô ấy vẫn không muốn nhìn thấy Trần Gia Bảo gặp kết cục bi thảm như vậy.

“Tôi thấy không có gì không tốt cả.” Hồng Yến Nhi đang muốn xem kịch hay, không sợ to chuyện, cười tủm tỉm nói: “So với căm hận thì sự coi thường càng làm người khác tổn thương hơn. Bởi vì Trần Gia Bảo không nói một chữ, thậm chí còn không nhìn chúng ta. Điều đó càng làm người ta khó chịu hơn. Cậu chủ Ngô của chúng ta là ai? Chỉ dùng một bữa ăn mấy trăm nghìn đã muốn giải quyết chuyện này, sao mà đơn giản vậy được. Vả lại tôi cũng cảm thấy khó chịu với thái độ kiêu ngạo của Trần Gia Bảo. Tôi ủng hộ cậu chủ Ngô dạy anh ta một bài học. Nhân tiện, cô luôn không đồng ý chuyện này có phải là lo lắng Trần Gia Bảo sẽ bị dạy dỗ quá thảm không? Nếu cô như vậy thì cậu chủ Ngô sẽ càng tức giận hơn đó.”

Ngô Thanh theo đuổi Khương Ngọc. Đây là một bí mật mà mọi người trong hội đều biết. Khương Ngọc không đồng ý Ngô Thanh. Nhưng hiện giờ lại vì lo lắng cho Trần Gia Bảo mà ngăn cản Ngô Thanh, chắc chắn sẽ khiến Ngô Thanh càng thêm bực bội.

Quả nhiên, vẻ mặt anh ta có hơi lo lắng.

“Không phải đâu.” Quả thật Khương Ngọc đang lo lắng Trần Gia Bảo nhưng bây giờ không thể thẳng thắn thừa nhận, nếu Ngô Thanh không vui, số phận của Trần Gia Bảo sẽ càng tệ hơn.

“Yến Nhi, cô nói gì vậy? Đây là lần đầu tiên tôi gặp anh ta, còn chưa nói một lời nào, sao có thể lo lắng được chứ?” Cô ấy đặt đũa xuống ngay khi nghe thấy lời nói đó, liếc Hồng Yến Nhi một cách giận dữ, sau đó nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: “Lúc trước tôi có nghe nói qua về Đoàn Vinh, biết rằng anh ta là một người nổi tiếng ưu tú, tiền đồ tương lai sáng lạn. Theo lý mà nói, anh ta phải là một người kiêu ngạo. Nhưng dựa theo quan sát lúc nãy của tôi, trước mặt Trần Gia Bảo anh ta có vẻ hơi khúm núm. Theo tôi, thân phận của Trần Gia Bảo không đơn giản, nếu chúng ta có mâu thuẫn với anh ta thì không phải chuyện tốt.”

Ngô Thanh và Hồng Yến Nhi sửng sốt trong giây lát. Sau khi suy nghĩ kỹ lại, họ thấy có vẻ đúng như lời Khương Ngọc nói. Có thể Trần Gia Bảo có hậu đài vững chắc khiến phú nhị đại nổi tiếng như Đoàn Vinh trở nên nhát như cáy?

Một người đàn ông bên cạnh từ đầu đến giờ không nói chuyện đột nhiên mở miệng cười nói: “Tôi nghĩ Đoàn Vinh thật sự sợ hãi, nhưng chưa chắc là do Trần Gia Bảo. Không phải hai ngàu trước ở thành phố Hà Tĩnh xảy ra chuyện lớn gây chấn động toàn tỉnh Trung Thiên sao? Tả Ngọc Lượng, Giang Lưu Thiên và Đoan Mộc Vĩ An là ba cường giả nổi danh ở tỉnh Trung Thiên, đều ngã xuống ở nhà họ Văn, thành phố Hà Tĩnh. Nghe nói lúc đó Đoàn Vinh cũng ở nhà họ Văn theo dõi trận chiến.

Thử nghĩ mà xem, trận chiến giữa ba cường giả “Nửa bước Truyền Kỳ” chắc chắn chấn động trời đất, quỷ thần sợ hãi. Đừng nói là Đoàn Vinh ngay cả chúng ta đứng bên cạnh xem

trận chiến có lẽ cũng sẽ hoảng hốt nhiều ngày. Thái độ khúm núm bây giờ của Đoàn Vinh là hoàn toàn bình thường. Không lẽ mấy người nghĩ rằng Tả Ngọc Lượng và những người khác bị Trần Gia Bảo giết cho nên Đoàn Vinh mới sợ anh ta? Hoang đường, đây đích xác là chuyện hoang đường!"

Sau khi nói xong anh ta cũng cảm thấy tức cười với khả năng không thể xảy ra này.

Anh ta tên là Hoàng Chí Huy, còn người đàn ông cuối cùng bên cạnh anh ta là Thi Vĩ Bình. Anh ta và Ngô Triết là bạn tốt của nhau và cùng có xuất thân từ gia đình nổi tiếng về Đông y. Tuy nhiên, địa vị ở tỉnh Trung Thiên thì không bằng nhà họ Ngô của Ngô Thanh.

"Không có chuyện đó đâu!" Ngô Thanh lập tức cười khinh thường nói: "Trên người Trần Gia Bảo không có một chút khí tức của người học võ, anh ta chỉ là một người bình thường thôi. Làm sao anh ta có thể đánh bại Tả Ngọc Lượng cường giả "Nửa bước Truyền Kỳ"chứ! Nếu Trần Gia Bảo thật sự giết chết hắn, tôi sẽ không nói gì nữa, toàn bộ bữa cơm này tính cả bàn ghế bát đũa, Ngô Thanh tôi sẽ ăn hết!"

Chương 1785

Chương 1785

Vừa dưt lời, đám người Ngô Thanh, Hồng Yến Nhi, Hoàng Chí Huy đều cười ha ha.

Khương Ngọc cũng cười một tiếng. Mặc dù cô ấy cảm thấy Trần Gia Bảo không đơn giản, nhưng nhìn thế nào đi nữa, Trần Gia Bảo cũng không thể giết chết những cường giả như Tả Ngọc Lượng được.

“Được rồi, ăn đi ăn đi, sau đó đuổi theo Trần Gia Bảo. Nếu anh ta dám kiêu ngạo trước mặt tôi, tôi nhất định phải dạy cho anh ta một bài học khó quên!” Ngô Thanh cười lạnh, như thể sợ Trần Gia Bảo chạy mất, tốc độ ăn cơm của anh ta nhanh hơn rất nhiều.

Khương Ngọc thở dài, hy vọng Trần Gia Bảo lái xe đủ nhanh. Nếu không, sợ rằng kết cục của anh ta sẽ vô cùng bi thảm.

Không bao lâu sau, bọn họ ăn cơm xong liền lái xe đuổi theo hướng Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, lúc này Trần Gia Bảo đang lái xe đi về núi Vụ Ẩn. Người càng ngày càng thưa thớt và xung quanh cũng vắng vẻ hơn. Không lâu sau, Đoàn Vinh nhìn qua gương chiếu hậu thấy hai chiếc Porsche và Ferrari phía sau, kinh ngạc kêu lên, nhanh chóng giải thích: “Cậu Trần, Ngô Thanh và những người khác đã đuổi kịp. Chuyện này không phải do tôi giở trò đâu.”

Trần Gia Bảo liếc nhìn gương chiếu hậu, sau đó nghịch điện thoại di động, trò chuyện với Hàn Đông Vy, Tô Ánh Mai và những người phụ nữ khác qua Zalo, rồi thản nhiên nói: “Đừng để ý họ, cứ lái xe đi.”

“Vâng, cậu Trần.”

Đoàn Vinh thở phào nhẹ nhõm, đạp ga, tiếp tục lái xe về phía trước.

Ngô Thanh và hai chiếc xe của họ đi theo sau, giống như mèo đuổi chuột.

Bên trong chiếc Porsche, Ngô Thanh vừa lái xe vừa cười lạnh: "Trần Gia Bảo và đám người đó quả thật rất bình tĩnh, không lo bị chúng ta đuổi theo. Xem ra Trần Gia Bảo thực sự không để chúng ta vào mắt. Hừ, chờ sau khi họ dừng lại, tôi muốn xem Trần Gia Bảo rốt cuộc có ba đầu sáu tay hay không mà lại dám kiêu ngạo như vậy!"

"Hì hì, lát nữa sẽ có một màn kịch hay." Hồng Yến Nhi cười nói, vẻ mặt vô cùng hưng phấn: "Anh đã tìm ra cách dạy dỗ Trần Gia Bảo chưa?"

Trong chiếc Porsche, ngoài cô và Khương Ngọc, hai người đẹp ngồi ở phía sau, chỉ có Ngô Thanh ngồi phía trước lái xe. Còn Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình ngồi trên chiếc Ferrari khác. Tất nhiên, do Ngô Thanh có địa vị cao nhất nên có thể ngồi cùng với hai người đẹp.

"Nghĩ xong rồi." Ngô Thanh một tay lái xe, dùng tay phải lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong túi, đắc thắng cười: "Đoán xem đây là cái gì?

"Làm sao tôi biết, là báu vật sao?" Hồng Yến Nhi vừa nói, vừa vươn tay định cầm lấy hộp gấm.

"Cẩn thận, là thuốc độc." Ngô Thanh sửng sốt, nhanh chóng đưa hộp gấm ra xa, giải thích: "Chỉ cần anh ta trúng độc này, cứ mỗi rạng sáng, bụng sẽ đau đớn vô cùng. Tuy thứ này không giết người, nhưng cái loại cảm giác đau như bị cái gì đó xuyên thấu vào bụng chắc chắn không phải người bình thường có thể chịu được. Thậm chí đau đớn đến mức muốn tự tử. Bởi vì sáng sớm là thời điểm khí âm nặng nhất trong ngày nên độc này gọi là Huyền m Xuyên Tràng Đan."

"Không phải chứ, mạnh như vậy sao?" Hồng Yến Nhi giật mìnhnhanh chóng rụt tay lại.

Ngô Thanh đắc ý nói: "Đó là đương nhiên. Đây là loại thuốc độc mới nhất do nhà họ Ngô của chúng ta chế ra. Chỉ có nhà họ Ngô mới có thuốc giải. Không phải Trần Gia Bảo rất kiêu

ngạo sao? Khi nào tìm được cơ hội, tôi sẽ hạ độc Trần Gia Bảo, chờ cho anh ta đau tới mức không chịu nổi, quỳ xuống cúi đầu van xin tôi, để xem anh ta còn kiêu ngạo được không!"

Ngô Thanh cười lớn.

Khương Ngọc nhíu mày, vô cùng chán ghét hành vi của Ngô Thanh. Nhưng cô ấy không thể ngăn cản Ngô Thanh, bởi vì làm như vậy sẽ khiến Ngô Thanh càng thêm căm ghét Trần Gia Bảo. Dựa vào thủ đoạn của Ngô Thanh, kết cục của Trần Gia Bảo có thể còn tồi tệ hơn bây giờ gấp trăm ngàn lần.

"Xem ra phải tìm cơ hội nào đó nhắc nhở Trần Gia Bảo."

Khương Ngọc hạ quyết tâm.

Đi con đường này hết vài giờ. Đến khi trời tối hẳn và trăng sáng lên, Đoàn Vinh dừng xe bên đường theo lệnh của Trần Gia Bảo, kính cẩn đưa chiếc bánh bao mình mua cho anh và nói: "Cậu Trần, con đường phía trước càng ngày càng gồ ghề khó đi. Sao chúng ta không dựng lều nghỉ ngơi, đợi ngày mai rồi đi tiếp?"

Chương 1786

Chương 1786

Trần Gia Bảo nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Dựa vào ánh đèn xe và ánh trăng mờ ảo, anh nhìn thấy một khu rừng ở bên phải và một con sông không xa phía bên trái. Ngay cả khi ngồi trong xe, anh cũng có thể nghe thấy tiếng sóng nước ồn ào đang chảy.

"Ừ." Trần Gia Bảo thản nhiên ăn bánh bao, mở cửa xe đi ra bờ sông, hiển nhiên việc dựng lều hoàn toàn do Đoàn Vinh phụ trách.

Mặc dù Đoàn Vinh không bằng lòng nhưng cũng không dám lên tiếng phản đối, cầm hai cái lều được cuộn lại trong thùng xe, đi vào rừng cây.

Khi Trần Gia Bảo đi bộ bờ sông, không khí tràn ngập hơi ẩm, vô cùng mát mẻ.

Dưới ánh trăng, dòng sông lăn tăn xào xạc xô vào nhau khiến lòng người thổn thức.

Lúc này chỉ nghe thấy tiếng phanh gấp, Ferrari và Porsche đi phía sau nãy giờ cũng dừng lại.

"Cả buổi chiều đều phải ngồi trong xe, mệt chết rồi." Hồng Yến Nhi đẩy cửa xe bước ra ngoài, hít thở một hơi sâu rồi dang rộng cánh tay mỉm cười: "Không có ai ở đây hết, bên cạnh còn có khu rừng, không khí ở đây tốt hơn so với thành phố nhiều. Nếu sau này tôi già đi… Không, không, chị đây vĩnh viễn ở tuổi mười tám, không bao giờ già đi."

Khương Ngọc, Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy và những người khác cũng theo sau.

Đầu tiên, bọn họ nhìn thấy Trần Gia Bảo đang đứng bên bờ sông, Ngô Thanh cười khinh thường nói: "Tên khốn này còn

có tâm tình ngắm cảnh sông nước. Đợi lát nữa, anh ta muốn cười cũng không nổi."

"Cậu chủ Ngô, hay là chúng ta dựng lều trước đi, nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai hẵng lên đường." Hoàng Chí Huy đề nghị.

"Được rồi, tối nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây." Ngô Thanh gật gật đầu, vô tình liếc nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, dù sao cả một đêm, với kỹ năng của bản thân, có rất nhiều cơ hội hạ độc Trần Gia Bảo. Lúc này không cần phải vội vàng.

Nghĩ vậy, Ngô Thanh ra lệnh cho Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình dựng lều trong rừng.

Sau khi ăn một vài cái bánh bao, Trần Gia Bảo chắp tay đứng bên bờ sông, bóng dáng thảnh thơi, nổi bật hơn người.

Ánh trăng treo trên bầu trời, sông nước bao la, dáng người cô độc, thái độ điềm đạm, có phong thái ung dung tự tại của một bậc cao thủ đứng đầu.

Vừa hay Khương Ngọc nhìn thấy cảnh tượng này.

Không biết vì sao, Khương Ngọc càng cảm thấy Trần Gia Bảo không hề đơn giản, liền đi về phía Trần Gia Bảo.

"Xem ra anh rất ung dung nhàn nhã, tôi phải thừa nhận, anh rất vô tư."

Khương Ngọc đi bộ đến bờ sông, sát cánh cùng Trần Gia Bảo, những gì cô nói có ý nghĩa khác.

Trần Gia Bảo liếc nhìn Khương Ngọc, không thể không thừa nhận Khương Ngọc là một mỹ nữ, nhất là dưới ánh trăng, cả người cô như được bao phủ bởi một ánh sáng trong veo, tăng thêm vẻ thánh khiết.

Trần Gia Bảo thu lại ánh mắt của mình, nhìn sự lên xuống của dòng sông, nói: "Trời đất có vẻ đẹp tuyệt trần, chỉ có tấm lòng thanh nhàn tao nhã mới có thể thu hoạch được vẻ đẹp của trời đất hơn người khác."

Anh tưởng tôi đang khen anh thoải mái thanh lịch sao? Tôi là muốn mắng anh cố chấp đó được không?

Khương Ngọc trợn tròn mắt, sắp xếp ngôn từ, nói: "Nói vậy anh cũng là người có phong cách, vậy cho tôi hỏi lại anh, nếu ai đó vu khống anh, lừa dối anh, xúc phạm anh, cười nhạo anh, coi thường anh và nói xấu anh thì anh sẽ làm gì?"

Trần Gia Bảo liếc nhìn cô, đột nhiên cười thành tiếng.

Chương 1787

Chương 1787

“Anh cười cái gì?” Khương Ngọc thất vọng nói: “Đừng nói chỉ một câu hỏi đơn giản như vậy anh cũng không trả lời được nhé?”

Trần Gia Bảo lắc đầu mỉm cười: “Lời cô nói là từ “Nhật ký hỏi đáp của Hàn Hồng Chi và Thập Hà”, có phải cô muốn tôi nói ‘Chỉ cần nhẫn nhịn anh ta, mặc kệ anh ta, tránh né anh ta, không quan tâm anh ta, kiên nhẫn và tôn trọng anh ta, bỏ qua cho anh ta, qua vài năm, lại nhìn đến anh ta’?”

“Không sai.” Hai mắt Khương Ngọc sáng lên, lại nhớ tới nụ cười vừa rồi của Trần Gia Bảo, liền không vui nói: “Tuy nhiên, anh dường như không muốn trả lời như vậy.”

“Đương nhiên, Hàn Hồng Chi và Thập Hà là những người tu luyện phật pháp đã buông bỏ mọi thứ, một lòng đắc thành chính quả nhảy ra khỏi luân hồi, thế gian đủ loại chuyện mà trong lòng không màng đến, có thể “nước mắt trên mặt, mặc gió hong khô’.” Trần Gia Bảo chắp tay, đối mặt với dòng sông cuộn chảy và ánh trăng sáng, ngạo nghễ nói: “Nhưng Trần Gia Bảo tôi thì khác, tôi là một cư sĩ, suy nghĩ thông suốt, nếu ai đó vu khống tôi, lừa dối tôi, sỉ nhục tôi, cười nhạo tôi, khinh thường tôi và lừa dối tôi, điều đó thật sự sẽ khiến tôi không vui, tôi sẽ cứ thế mà đấm họ.”

Khương Ngọc cau mày nói: “Đây là một xã hội văn minh, nắm đấm không thể giải quyết được bất kỳ vấn đề nào.”

“Nếu nắm đấm không thể giải quyết được vấn đề, vậy chỉ có thể nói rõ một điều là nắm đấm không đủ mạnh.”

“Anh quá tự cao, với cái thái độ này thì sớm muộn gì anh cũng khổ.” Khương Ngọc âm thầm lắc đầu, mặc dù cô đã chứng kiến sự kiêu ngạo của Trần Gia Bảo từ lâu, nhưng bây giờ cô

mới phát hiện ra, mình vẫn đánh giá thấp sự kiêu ngạo của anh, thậm chí bây giờ nhìn dáng vẻ coi trời bằng vung đó, cô hận đến nghiến răng, không khỏi nảy sinh ý định để Ngô Thanh dạy cho Trần Gia Bảo một bài học.

Tất nhiên, ngay khi ý tưởng này nảy ra, đã bị cô dập tắt.

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn cô, đột nhiên nói đùa: "Cô đến nói với tôi những lời này khiến tôi rất ngạc nhiên đấy, nếu tôi đoán đúng, bạn đồng hành của cô muốn đối phó với tôi, cho nên cô muốn tôi nhường nhịn hết mức có thể?"

"Không sai." Khương Ngọc khởi xướng chính sự, tinh thần của cô cũng được nâng lên: "Chẳng lẽ Bạch Văn không nói cho anh biết thân phận của Ngô Thanh sao?"

"Thân phận của anh ta quan trọng lắm à?"

"Tất nhiên, Ngô Thanh không phải người anh có thể chọc được, vả lại anh ta luôn có thù tất báo, nếu anh đắc tội với anh ta, hậu quả rất, rất, rất nghiêm trọng!"

Khương Ngọc sử dụng ba từ "rất" liên tiếp, điều này cho thấy mức độ nghiêm trọng của tình hình.

"Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi, lòng tốt của cô tôi xin ghi nhận, nếu sau này có cơ hội, tôi cũng sẽ trả lại ân tình này cho cô." Trần Gia Bảo cười tự tin, bên tai nghe tiếng nước sông, cười: "Tuy nhiên, trên thế giới này không có ai để Trần Gia Bảo tôi không đủ khả năng chọc vào."

"Anh thì biết gì?" Nhìn thấy Trần Gia Bảo kiêu ngạo như vậy, Khương Ngọc tức giận, ngay cả giọng điệu cũng trở nên cao hơn: "Ngô Thanh là người thừa kế của nhà họ Ngô ở Thành phố Quan Sơn, chính là nhà họ Ngô ở Thành phố Quan Sơn đấy, gần như là gia đình nổi tiếng về Đông y nhất toàn tỉnh Trung Thiên, y thuật rất siêu phàm, nhiều gia đình siêu lớn đã mang ân huệ của nhà họ Ngô!

Chỉ cần nhà họ Ngô nguyện ý, bọn họ có thể mời những đại gia tộc kia ra tay với anh, đến lúc đó, đừng nói là anh, ngay cả Bạch Văn và toàn bộ nhà họ Bạch đều sẽ phải gánh chịu đại họa, dù anh không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho người bạn Bạch Văn của anh chứ?"

Khương Ngọc nhìn thấy Trần Gia Bảo và Bạch Văn đi cùng nhau, cô luôn tưởng Trần Gia Bảo và Bạch Văn là bạn nên đã kéo Bạch Văn vào, cô tin, mỗi người tốt bụng đều sẽ không muốn nhìn thấy bạn bè của mình bị tổn hại nặng nề vì bản thân mình.

Đáng tiếc, cô không biết Trần Gia Bảo và Bạch Văn không phải là bạn.

Trần Gia Bảo lộ ra biểu hiện lạ: "Bạch Văn và cả nhà họ Bạch sống hay chết liên quan gì đến Trần Gia Bảo tôi?"

Bạch Phúc đầu độc muốn giết anh, Trần Gia Bảo không một kiếm giết Bạch Văn đã coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, làm sao có thể quan tâm đến sinh tử của Bạch Văn?

Chương 1788

Chương 1788

Sắc mặt Khương Ngọc sa sầm, coi như Trần Gia Bảo là kẻ máu lạnh, tàn nhẫn nhưng mà ngay cả bạn bè cũng không quan tâm, trong lòng cảm thấy thất vọng, lạnh lùng nói: "Không ngờ hóa ra anh lại là loại người như vậy, bạn bè sống chết ra sao cũng không quan trọng, tôi thực sự thấy buồn thay cho bạn bè của anh, thiệt thòi cho tôi bây giờ còn tới nhắc anh cẩn thận, thật là nực cười!"

Dứt lời, cô quay người bước đi ngay lập tức, không nói cả chuyện Ngô Thanh sẽ hạ độc anh, hừ, dù sao Trần Gia Bảo cũng là một tên cặn bã máu lạnh, Ngô Thanh đối phó với anh cũng là chó cắn chó!

Trần Gia Bảo biết Khương Ngọc đã hiểu lầm, nhưng cô hiểu lầm thì sao? Trần Gia Bảo anh lẫm liệt kiêu ngạo, không bao giờ quan tâm đến ánh mắt và ý kiến của người khác.

Anh lắc đầu cười khẽ, tiếp tục nhìn dòng sông trước mặt, chỉ thấy dòng sông mênh mông rực rỡ ánh trăng trong vắt, gần như không thấy điểm cuối.

Màu sông không có chút bụi xơ, ánh trăng đơn độc chiếu sáng!

Lại nói Khương Ngọc trầm mặt bước trở lại xe Porsche, trong lòng không kìm được tức giận.

Ngô Thanh và Hoàng Chí Huy đều dựng lều trong rừng, chỉ có Hồng Yến Nhi đang dựa vào cửa uống nước bên cạnh xe, dáng người có lồi có lõm càng thêm hấp dẫn dưới ánh trăng.

Nhìn thấy Khương Ngọc rời khỏi sông, cô ta đặt chai nước xuống, thích thú nhìn Trần Gia Bảo trên sông: "Ngô Thanh vừa đi dựng lều cô đã đến nói chuyện với Trần Gia Bảo, nếu tôi đoán không lầm, cô chắc là nhắc nhở Trần Gia Bảo cẩn thận đúng không?"

Sắc mặt Khương Ngọc càng thêm khó coi, không lên tiếng cũng tương đương với chấp nhận.

Hồng Yến Nhi cười khanh khách: "Cô yên tâm đi, tôi sẽ không nói với Ngô Thanh, rõ ràng cô chỉ mới gặp Trần Gia Bảo một lần, vậy mà cô đã đủ tốt bụng để đi nhắc nhở anh ta, Ngọc Ngọc, cô quá tốt bụng rồi đấy, ừm… để tôi đoán, Trần Gia Bảo nhìn thấy một người đẹp ở cấp độ nữ thần như cô, lại còn đặc biệt nhắc nhở anh ấy là phải cẩn thận, anh ấy nhất định sẽ rất biết ơn cô, có thể anh ấy sẽ bị cô mê hoặc nữa, quả thật là vui…"

Bỗng nhiên, Hồng Yến Nhi phát hiện sắc mặt Khương Ngọc càng ngày càng khó coi, không khỏi lấy làm kinh hãi, trong đầu chợt lóe một tia sáng, kinh ngạc nói: "Sao sắc mặt cô lại khó coi thế này, sẽ không phải là "ăn canh bế môn" ở chỗ của Trần Gia Bảo đó chứ?"

"Trần Gia Bảo là một tên cặn bã hèn hạ!" Khương Ngọc cũng mở ra câu chuyện, trầm mặt nói: "Nếu biết trước, tôi chẳng buồn nhắc anh ta phải cẩn thận đâu."

"Khiếp, là chuyện quái gì, mau nói cho tôi biết." Hồng Yến Nhi lập tức nổi lên hứng thú lớn, ôm lấy cánh tay Khương Ngọc lắc lắc, bộ ngực đầy đặn không ngừng ma sát cánh tay Khương Ngọc: "Ngọc Ngọc tốt bụng, mau nói cho tôi biết đi."

"Lười nói anh ta." Khương Ngọc trợn tròn mắt, cô đối với Trần Gia Bảo cực kỳ thất vọng, nhiều hơn nữa là cô tự trách mình vì đã nhìn lầm, cô vốn coi Trần Gia Bảo là một nhân vật ghê gớm, không muốn nhìn thấy anh chịu thiệt thòi lớn trong tay Ngô Thanh, nhưng ai có thể ngờ, Trần Gia Bảo không chỉ ngạo ra chân trời mà còn là một tên cặn bã máu lạnh, thậm chí không thèm đếm xỉa đến sự sống chết của bạn bè, phi, phi, phi, đúng là một tên cặn bã!

"Ngọc Ngọc tốt bụng, cứ nói cho tôi biết, nếu cô không nói gì, tôi sẽ nói cho Ngô Thanh biết chuyện cô vừa nhắc nhở Trần Gia Bảo."

Khương Ngọc bất đắc dĩ nói: "Ngô Thanh cũng không phải người gì của tôi, tôi không sợ Ngô Thanh biết, nhưng nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, tôi sẽ nói cho cô biết."

Nói xong, Khương Ngọc kể cho Hồng Yến Nhi nghe chuyện vừa xảy ra, càng nói lại càng tức giận.

“Không phải chứ?” Hồng Yến Nhi ngạc nhiên há to mồm, nói với vẻ khó mà tin được: “Cô là một mỹ nhân xinh đẹp đấy, cô tốt bụng đi nhắc nhở anh ta, dưới lòng biết ơn của mình, không bị cô mê hoặc đã là không tệ rồi, sao… sao lại còn kiêu ngạo, không cảm kích chút nào như vậy? Mẹ kiếp, anh ta rốt cuộc có phải là đàn ông không vậy?”

Khương Ngọc không nói gì, nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp của mình, trong lòng cô lại tức giận thêm ba phần.

Chương 1789

Chương 1789

Hồng Yến Nhi vỗ vỗ bờ vai thơm tho của Khương Ngọc, vuốt ve đôi má trắng nõn của cô ấy, cười hì hì: "Dám làm Ngọc Ngọc nhà chúng tôi tức giận, Trần Gia Bảo quá đáng ghét, cô yên tâm, xem bản cô nương đi báo thù cho cô."

"Báo thù thế nào?" Khương Ngọc tức giận, hỏi trong vô thức, sau đó mới phản ứng lại, nói: "Trần Gia Bảo không làm gì tôi cả, tìm anh ta báo thù không tốt lắm đâu?"

"Có gì đâu mà không tốt, phụ nữ ấy mà, sinh ra đã lòng dạ hẹp hòi, nếu tôi mà là cô thì dù thế nào tôi cũng không nuốt trôi được cái khẩu khí này đâu." Hồng Yến Nhi đảo mắt, cười hì hì: "Tóm lại, việc này giao cho tôi là được rồi."

Khương Ngọc biết tính tình của Hồng Yến Nhi, một khi đã quyết định thì ba con bò cũng không thể kéo lại được, cô ấy thầm thở dài.

Không bao lâu, ba người Ngô Thanh họ trở về từ khu rừng.

Đầu tiên họ liếc nhìn Trần Gia Bảo bên bờ sông, sau đó Ngô Thanh mở cốp chiếc Porsche, anh ta lấy ra một bình Hoàng Tửu, sau khi chắc chắn rằng Porsche đang chắn tầm nhìn của Trần Gia Bảo, không nhìn thấy mình, chỉ nghe thấy vang lên một tiếng "bốp", anh ta mở bình rượu ngọc trắng, ném "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" vào rượu.

Sau đó, anh ta cầm chai rượu lắc lên, sau khi xác nhận rằng "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" đã tan hoàn toàn vào trong rượu, mới cười lạnh hai tiếng: "Trần Gia Bảo, tôi phải bắt anh quỳ xuống trước tôi hát Chinh Phục!"

Với một tiếng "phịch", anh ta đóng cốp xe lại một lần nữa, cầm rượu độc định đi về phía Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, trước mặt anh ta có một làn gió thơm, Hồng Yến Nhi đứng trước mặt anh ta, cười hì hì: "Bầu rượu anh đang cầm không phải có độc đó chứ?"

"Suỵt." Ngô Thanh lập tức làm thủ thế im lặng, vô thức nhìn về phía bờ sông, chỉ thấy Trần Gia Bảo vẫn đứng ở ven sông xem thủy triều, không nghe thấy đối thoại ở bên đây, lúc này mới yên tâm nhẹ nhõm thở ra một hơi, thấp giọng cười haha: "Biết là tốt, cô cần gì phải biết rõ còn cố hỏi chứ?"

"Vậy bản cô nương hỏi anh, anh đã nghĩ ra cách làm sao để Trần Gia Bảo uống nó chưa?" Hồng Yến Nhi đảo mắt, hỏi ngược lại: "Đừng quên, hôm nay hai người suýt xảy ra xung đột đấy, với tính cách kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, anh nghĩ anh ta có thể uống rượu anh đưa sao?"

Ngô Thanh sững sờ, mới phát hiện ra đúng là không ổn, nói: "Vậy cô nói làm sao đây?"

"Mang nó ra đi, cho anh xem bản cô nương giỏi đến thế nào." Hồng Yến Nhi đưa tay cầm lấy chiếc bình, đồng thời đưa tay vuốt ve mái tóc dài buộc ngang lưng, khuôn mặt kiều mị quyến rũ.

Hai mắt Ngô Thanh sáng lên, vui vẻ nói: "Đúng, đúng, đúng, cô cả Yến Nhi xinh đẹp và quyến rũ của chúng ta chắc chắn sẽ mê hoặc Trần Gia Bảo đến thần hồn điên đảo."

"Đó là đương nhiên, đừng nói chỉ uống một ly rượu, chính là bảo Trần Gia Bảo uống hết cả bình cũng không có vấn đề gì."

Hồng Yến Nhi mỉm cười tự tin, mang theo bầu rượu bên hông, lắc lư đi về phía Trần Gia Bảo.

Ngô Thanh nhìn bóng lưng uyển chuyển của Hồng Yến Nhi, trong mắt lóe lên một tia nhiệt huyết, nếu như lúc này không phải anh ta đang dốc toàn lực theo đuổi Khương Ngọc, anh ta thật sự sẽ không ngại lấy Hồng Yến Nhi làm mục tiêu.

Lại nói Trần Gia Bảo đang chuẩn bị rời khỏi bờ sông đi xem lều dựng lên chưa, đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói hoạt bát ở bên cạnh: "Anh ngắm cảnh ven sông lâu như vậy, liệu có phải đã cảm nhận được việc 'thương cho sự sống của ta không được bao lâu mà khen cho con sông này dài vô cùng'?"

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hồng Yến Nhi xinh đẹp động lòng người đi tới, trên tay còn cầm một bình rượu, dung mạo của cô ta có thể so với Khương Ngọc vừa rồi, chỉ khác là Khương Ngọc khí chất như nước, mà ánh mắt của Hồng Yến Nhi thì rất lanh lợi, trông hơi tinh quái.

Trần Gia Bảo dừng bước lại, thoải mái thừa nhận: "Đúng vậy, so với non sông tráng lệ quả thực có cảm giác mình không đáng kể."

Chương 1790

Chương 1790

Hồng Yến Nhi không khỏi sửng sốt, từ sớm cô đã khó chịu với sự kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, cho nên cô nói những lời vừa rồi là để đả kích sự kiêu ngạo của Trần Gia Bảo, đồng thời để cho Trần Gia Bảo nhận ra anh thực ra rất nhỏ bé.

Tuy nhiên phản ứng của Trần Gia Bảo nằm ngoài dự đoán của cô, anh lại rộng lượng thừa nhận, điều này khiến Hồng Yến Nhi sửng sốt một lúc, không biết nên tiếp lời Trần Gia Bảo thế nào.

Cô làm sao biết được, Trần Gia Bảo tuy rằng kiêu ngạo, nhưng không có nghĩa anh là kẻ kiêu căng, anh luôn tự hiểu mình, đối mặt với vũ trụ vô tận, anh biết rất rõ sự tầm thường của bản thân.

“Cô có việc?” Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi.

Lúc này Hồng Yến Nhi mới phản ứng lại, vứt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu, mỉm cười: “Tôi tên là Hồng Yến Nhi, người đẹp vừa đến nhắc nhở anh cẩn thận là Khương Ngọc, chúng tôi là bạn tốt của nhau, thật lòng mà nói, tôi rất tò mò về anh, bởi vì ít người đàn ông nào có thể thờ ơ trước mặt Ngọc Ngọc, tôi ngạc nhiên đấy, tôi mang một bình Hoàng Tửu thượng hạng đến nói chuyện với anh.

Vừa ngắm nhìn sự lên xuống của thủy triều, vừa uống rượu ngắm trăng, hơn nữa còn có phụ nữ xinh đẹp làm bạn nữa, một ý cảnh như vậy, một cảnh đẹp như vậy, Trần Gia Bảo, tôi nghĩ anh sẽ không từ chối phải không?”

Nói xong, Hồng Yến Nhi vuốt tóc ở hai bên thái dương, làm ra thái độ chọc người, cho Trần Gia Bảo một ánh nhìn quyến rũ, cô tràn đầy tự tin, chỉ cần Trần Gia Bảo là đàn ông, tuyệt đối sẽ không cách nào từ chối cô!

Trần Gia Bảo âm thầm cau mày, một đại mỹ nhân như Hồng Yến Nhi thường phải không thiếu người theo đuổi, ước chừng cô ta đã quen với việc được người khác săn đón, làm sao có thể chủ động lấy lòng anh được?

Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp, Hồng Yến Nhi không hiểu sao lại tìm tới mình, cộng thêm lời cảnh cáo vừa rồi của Khương Ngọc với anh, nếu anh đoán không lầm, Hồng Yến Nhi tuyệt đối không có lòng tốt.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo bất giác nhìn bình rượu trong tay Hồng Yến Nhi, chẳng lẽ rượu có vấn đề gì sao?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Trần Gia Bảo cong lên một nụ cười đùa cợt, nói: "Có nước sông gợn sóng, gió mát trăng thanh, rượu ngon người đẹp, chỉ cần là đàn ông bình thường, e rằng không có cách nào từ chối."

"Hóa ra anh cũng biết nói chuyện đến thế này, thật là bất ngờ." Hồng Yến Nhi vui mừng khôn xiết, cô cảm thấy đắc ý, hừ hừ, ai cũng nói Trần Gia Bảo cao ngạo, ngay cả Ngọc Ngọc cũng ăn bơ trước mặt Trần Gia Bảo, vậy thì sao chứ? Rốt cuộc Trần Gia Bảo còn không phải bị sức hấp dẫn của bản cô nương mê hoặc sao?

Mặc dù cô và Khương Ngọc là bạn thân của nhau, nhưng Khương Ngọc có thể hơn hẳn cô ta về mọi mặt, trong lòng cô ta có phần không phục, bây giờ Trần Gia Bảo đã để Khương Ngọc "ăn canh bế môn", nhưng ánh mắt nhìn cô ta thì lại khác, có thể tưởng tượng ra được là cô ta đắc ý đến thế nào.

"Không phải tôi không hiểu nhân tình thế sự, hơn nữa cô là một đại mỹ nhân, việc từ chối lời mời của người đẹp chính là chuyện đốt đàn nấu hạc." Trần Gia Bảo lắc đầu cười, tuy nhiên, ý nghĩ thực sự trong lòng anh là đã Hồng Yến Nhi chủ động khiêu khích anh, vậy thì anh sẽ chơi với Hồng Yến Nhi để xem Hồng Yến Nhi đang giở trò gì.

Hồng Yến Nhi càng ngày càng hài lòng, khóe mắt và lông mày hiện lên vẻ vui mừng, đưa bình rượu men ngọc vào tay Trần Gia Bảo, cười nói: "Giờ tôi đã có cái nhìn rõ hơn về anh rồi, uầy, bầu rượu này là dành cho anh, rượu Hoàng Tửu 20 năm

thượng hạng tuyệt đối xứng tầm với ngày tốt cảnh đẹp, nhấp một ngụm xem có hợp với khẩu vị của anh không đi.”

“Vậy thì tôi không khách khí.” Nụ cười trên miệng Trần Gia Bảo càng thêm vui tươi, Hồng Yến Nhi nóng lòng muốn anh uống rượu như vậy, có vẻ như suy đoán của anh là đúng, vấn đề nằm ở chai rượu này, chỉ là người ở tỉnh Trung Thiên thật sự rất kỳ lạ, Bạch Văn bỏ độc vào rượu cho mình, bây giờ Hồng Yến Nhi cũng hạ độc mình, mình thật là dính vào rượu độc.

Chương 1791

Chương 1791

“Không cần khách khí, không cần khách khí, chỉ cần anh uống, vậy sau này chúng ta sẽ là bạn của nhau.” Hai má Hồng Yến Nhi ửng đỏ, vẻ mặt thẹn thùng, ánh mắt lại càng thêm trìu mến, không biết còn tưởng cô có hảo cảm với Trần Gia Bảo, nhưng thật ra trong lòng cô lại cảm thấy khinh thường, trước kia còn tưởng Trần Gia Bảo đặc biệt kiêu ngạo, nhưng không phải đã quỳ dưới váy màu hạt lựu của bản cô nương rồi sao?

Trong tiếng nước chảy ào ào, chỉ nghe thấy tiếng “bộp” giòn tan, Trần Gia Bảo vừa tháo nút rượu ra, bỗng nhiên, một luồng hương rượu ấm áp tràn ra.

“Rượu ngon.”

Trần Gia Bảo tán thưởng một tiếng, đột nhiên nhìn về phía Hồng Yến Nhi, nói như có ý tứ sâu xa: “Rượu ngon như vậy, tôi uống một mình thì quá đáng tiếc, nếu không tôi đi tìm một ly rượu, rồi hai người chúng ta cùng uống.”

Nụ cười của Hồng Yến Nhi nhất thời cứng lại, nói đùa rồi, đây là rượu độc, bản cô nương sao có thể uống được?

“Sao thế, có chỗ khó à?” Trần Gia Bảo hỏi.

Hồng Yến Nhi lo lắng Trần Gia Bảo sẽ nhìn ra sơ hở, lập tức thu hồi vẻ mặt, mười ngón giao nhau đặt ở bụng dưới, cười hì hì: “Quả thực là có chỗ khó, bởi vì tôi không biết uống rượu, bình rượu này là tặng riêng cho anh.”

“Khó nhất là nhận ơn của người đẹp.” Trần Gia Bảo than nhẹ một câu, nói: “Nếu là như vậy, vậy tôi không khách khí.”

“Không cần khách khí, chỉ cần có thể trông thấy anh uống là tôi đã rất vui rồi.” Hồng Yến Nhi mỉm cười tươi đến độ đôi mắt biến thành hình vầng trăng khuyết.

Lời này cô ngược lại không có nói dối, Trần Gia Bảo uống rượu độc dưới sự dụ dỗ của cô, thứ nhất cô có thể nhẹ nhàng thở ra một hơi, thứ hai, điều đó có thể chứng tỏ sức hấp dẫn của cô là trên cơ Khương Ngọc, cô có thể không vui sao?

Trần Gia Bảo khẽ cười, nâng bình rượu men ngọc lên, ngẩng đầu uống một hớp rượu lớn, chỉ cảm thấy hương vị mềm mại, dư vị kéo dài, lại khen một tiếng: "Rượu ngon!"

"Gia Bảo thật là tửu lượng lớn mà, nếu như thích anh có thể uống hết cả bình rượu này." Niềm vui to lớn nở rộ trong mắt Hồng Yến Nhi, tuy nhiên cô ta lo độc tính của "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" sẽ bị rượu pha loãng, để đề phòng, cô thúc giục Trần Gia Bảo uống hết cả bình rượu.

Ở bên kia, Ngô Thanh, Khương Ngọc và những người khác nhìn thấy Hồng Yến Nhi và Trần Gia Bảo cười cười nói nói, thậm chí Trần Gia Bảo còn uống cả rượu độc, vẻ mặt của họ rất phấn khích, nỗi lòng mỗi người một khác nhau.

Ngô Thanh đắc ý cười, trên tay cũng cầm một bình rượu Hoàng Tửu giống vậy, cười nói: "Trần Gia Bảo kiêu ngạo như vậy, tôi còn tưởng anh ta có gì đó ngầu lắm, hoá ra chỉ là một thằng ngáo nhìn thấy mỹ nữ liền không phân biệt được đông tây nam bắc nữa, bị Hồng Yến Nhi quay vòng vòng, thế nhưng, loại thằng ranh này lại dám làm càn trước mặt cậu Ngô tôi, ngược lại còn khiến tôi tức giận hơn nữa, bây giờ Trần Gia Bảo đã uống rượu độc, tôi nhất định phải khiến anh ta đau đến chết đi sống lại, cuối cùng quỳ trước mặt tôi cầu xin tha thứ!"

Dứt lời, anh ta ngẩng đầu nhấp một ngụm rượu, sướng!

Khương Ngọc khẽ cau mày, cô ấy hừ lạnh một tiếng, mặc dù cô ấy không nói với Trần Gia Bảo là Ngô Thanh sẽ hạ độc anh, nhưng cô ấy đã nhắc nhở Trần Gia Bảo phải cẩn thận, Trần Gia Bảo nhìn thấy Hồng Yến Nhi liền bị mê hoặc, cuối cùng trúng chiêu uống rượu độc cũng là đáng đời!

Trong lòng cô càng ngày lại càng cảm thấy mình không thể hiểu nổi loài người, khinh thường Ngô Thanh, lại càng khinh thường Trần Gia Bảo!

Bên kia, chỉ thấy sau khi Trần Gia Bảo lại uống thêm một ngụm Hoàng Tửu, lau đi vết rượu trên miệng, đột nhiên nhìn

Hồng Yến Nhi, đưa rượu cho cô rồi nói: “Rượu này ngon thật, cô có chắc không uống thử một ngụm không?”

Sắc mặt Hồng Yến Nhi hơi thay đổi, sợ mình bị nhiễm độc rượu, cô sợ hãi vội vàng lùi lại hai bước, sau đó lại lo Trần Gia Bảo nhìn ra sơ hở, miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Không thể được không thể được, rượu này vốn là để dành cho anh, đúng rồi, cậu cả Ngô Thanh có chút ý kiến với anh, nếu như thấy tôi thân thiết với anh như vậy, anh ấy nhất định sẽ tìm cách đối phó với anh, vì tốt cho anh, tôi sẽ rời đi trước.”

Chương 1792

Chương 1792

Dứt lời, không đợi Trần Gia Bảo lên tiếng, Hồng Yến Nhi đã như trốn đi mà rời đi, sợ Trần Gia Bảo thật sự cho cô ta uống rượu độc.

“Ha, phụ nữ.”

Trần Gia Bảo khẽ cười, lại uống thêm một hớp nữa, tán thán: “Cũng không biết trong đây có chất độc gì, mùi vị rất ngon.”

Nếu Hồng Yến Nhi nghe thấy những lời này, cô ta sẽ phải há hốc mồm kinh ngạc.

Sau đó, Trần Gia Bảo ném nửa bình rượu còn lại xuống sông, bình rượu men ngọc nổi trên mặt nước, xuôi theo dòng sông tráng lệ.

Anh quay đi, đi về phía khu rừng.

Lại nói, Ngô Thanh thấy Trần Gia Bảo còn chưa uống hết đã ném bình rượu men ngọc ra ngoài, trong miệng cười lạnh hai tiếng, “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan” rất độc hại, Trần Gia Bảo đã uống mấy ngụm rượu rồi, cho dù Trần Gia Bảo có ném rượu ra ngoài thì cũng đã quá muộn.

Lúc này, Hồng Yến Nhi bước nhanh trở về, vẻ mặt đắc ý, mỉm cười: “Thế nào, vẫn là bà đây lợi hại đúng không, chỉ là nói mấy câu hay ho, vậy mà đã mê hoặc Trần Gia Bảo đến độ uống cả rượu độc…”

Vừa nói, Hồng Yến Nhi vừa ôm bụng cười khanh khách, cười đến vô cùng thích thú, cười dương dương đắc ý.

Khương Ngọc thất vọng lắc đầu, quay người đi về phía lều.

Tại chỗ, chỉ còn lại đám người Ngô Thanh và Hồng Yến Nhi.

“Yến Nhi làm tốt lắm, lần này Trần Gia Bảo trúng độc, Yến Nhi ghi nhận công lao đầu tiên, sau khi từ núi Vụ Ẩn trở về, tôi sẽ tặng cô một hộp “Vạn Xuân Dược” ở chỗ ông cụ.” Ngô Thanh giơ ngón tay cái lên, Hồng Yến Nhi đã giúp đỡ anh ta nhiều như vậy, anh ta khẳng định không thể để Hồng Yến Nhi làm chuyện vô ích.

Thần sắc của Hồng Yến Nhi trông vui mừng khôn xiết, “Vạn Xuân Dược” là bảo vật của nhà họ Ngô, có tác dụng thần kỳ trong việc dưỡng ẩm làm đẹp, nếu là uống thường xuyên còn có thể trì hoãn lão hóa rất nhiều, có thể nói đây là sản phẩm chăm sóc thần thánh mà chị em phụ nữ nào cũng mơ ước, dược liệu sử dụng cũng là những vị thuốc vô cùng quý giá, bởi vậy một hộp “Vạn Xuân Dược” ít nhất cũng phải gần 3 tỷ đồng!

Cô ngay lập tức hạnh phúc: “Vậy thì cảm ơn cậu Ngô, nhưng một hộp “Vạn Xuân Dược” có phải là quá ít rồi không? Ngọc Ngọc và tôi là hai người đấy.”

“Một hộp đã là giới hạn rồi, cô không biết đấy, gần đây việc kinh doanh các sản phẩm chăm sóc sức khỏe của nhà họ Ngô bị ảnh hưởng bởi ‘Cố Tinh Hoàn’, đã sa sút hơn trước rất nhiều, thu nhập đã bị thu hẹp hơn một nửa, nhiều dược liệu quý đã bị nhà họ Tần ở Tỉnh Hà Tĩnh thu mua với giá cao, khiến sản lượng của “Vạn Xuân Dược” sụt giảm rất nhiều.” Ngô Thanh khó xử: “Cho nên có thể tặng một hộp đã là giới hạn của tôi rồi.”

“Vậy thì tiếc thật.” Hồng Yến Nhi thở dài, nói: “Tôi cũng đã nghe nói về ‘Cố Tinh Hoàn’, nghe nói đây là một bài thuốc thần kỳ được kế thừa từ xa xưa, hiệu quả vô cùng rõ rệt, sau khi tung ra thị trường không lâu đã gây chấn động cả nước, ‘Vạn Xuân Dược’ bị ảnh hưởng bởi ‘Cố Tinh Hoàn’, cũng không còn cách nào khác.”

Cô ta và Ngô Thanh vẫn chưa biết, ông chủ sau màn của “Cố Tinh Hoàn” chính là Trần Gia Bảo.

“Được rồi, đừng có nói đến là “Vạn Xuân Dược”, Trần Gia Bảo cũng đã trúng độc rồi, chúng ta chỉ cần đợi đến rạng sáng mười hai giờ, liền có thể nhìn thấy bộ dạng gào thét đau đớn

khổ sở của Trần Gia Bảo.” Ngô Thanh ngẩng mặt lên trời cười to ha ha.

Hồng Yến Nhi cũng che miệng cười thầm, trong ánh mắt cô ta lóe lên một tia kích động và mong đợi, cô ta muốn chứng kiến tận mắt xem thử, Trần Gia Bảo sẽ có bộ dáng khổ sở và thê thảm như thế nào dưới sự cám dỗ của cô ta.

Lại nói về Trần Gia Bảo lúc này đang đi vào trong một rừng cây, anh chỉ nhìn thấy Đoàn Vinh đã dựng lên hai chiếc lều, cách khoảng năm mét với nhau, và phía trước chiếc lều là một đống lửa đang cháy hừng hực và phát ra một tiếng “bùm bụp.”

Chương 1793

Chương 1793

Đoàn Vinh đang ngồi bên đống lửa ăn bánh bao, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, liền vội vàng đứng dậy, cung kính nói: "Anh Trần, lều đã dựng xong xuôi hết rồi ạ."

"Rất tốt." Trần Gia Bảo gật gật đầu, đi đến lều trại của mình xem qua một chút, mặc dù hơi thô sơ đơn giản, nhưng lại rất sạch sẽ, gọn gàng. Chắc có lẽ Đoàn Vinh vô cùng sợ sệt và cung kính anh, chính vì thế nên mới ra đặc biệt dốc sức dọn dẹp tươm tất sạch sẽ.

Trong lòng Trần Gia Bảo hết sức hài lòng, anh tận dụng thời gian nhàn rỗi hiếm hoi này, ngồi trong lều bắt đầu ngồi thiền.

Đoàn Vinh thở phào một hơi, sau đó lại ngồi bên đống lửa, sau đó đưa bàn tay dính đầy dầu mỡ trong phần nhân của bánh bao, lấy vài ngọn củi bỏ vào trong đống lửa, ngọn lửa lúc này lại càng bùng cháy dữ dội hơn.

Ánh lửa bừng sáng, chiếu rọi toàn thân Đoàn Vinh một màu đỏ hồng, cả người anh ta cũng dần dần nóng lên, thế nhưng chỉ có đôi mắt lại ẩn chứa một khoảng lạnh băng, nhất là khi anh ta nhìn về chiếc lều của Trần Gia Bảo, ánh mắt đó lại càng lóe lên một tia sát khí dữ dội, âm thầm mỉm cười một cách lạnh lùng: "Cứ hãy để Trần Gia Bảo mày tự cao tự đại một thời gian đi, trễ nhất là chiều mai liền có thể đi đến núi Vụ Ẩn, lúc đó chỉ cần mấy vị cường giả siêu cấp của nhà họ Võ động tay động chân, Trần Gia Bảo mày nhất định sẽ không thoát khỏi cái chết!"

Nghĩ đến đây, bụng dạ anh ta vô cùng thích thú, không khỏi vui mừng, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

Vào lúc này, Ngô Thanh và những người khác cũng quay lại khu rừng, bọn họ dựng tổng cộng ba chiếc lều, Khương Ngọc

và Hồng Yến Nhi ngủ chung một chiếc, hai người Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình ở chung một chiếc, còn lại Ngô Thanh ở một mình.

Từ chỗ ở của bọn họ, vừa khéo có thể nhìn thấy rõ ngọn lửa đang bừng cháy kia và chiếc lều của Trần Gia Bảo đang nghỉ ngơi trong đó.

Bọn họ cũng đang ngồi nhóm đống lửa đó, ngoài Khương Ngọc bực dọc mệt mỏi phải đi nghỉ ngơi sớm, còn lại Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy, Hồng Yến Nhi và những người khác vẫn ngồi quanh đống lửa, bọn họ vừa uống từng ngụm từng ngụm rượu, vừa nói chuyện hăng say và cũng đang chờ đợi Trần Gia Bảo phát tán độc, chứng kiến kịch hay của Trần Gia Bảo.

Cho đến khi rạng sáng mười hai giờ, sắc mặt của Hồng Yến Nhi phấn chấn nói: "Thời gian đến rồi."

"Ha Ha." Sắc mặt của Ngô Thanh vô cùng đắc ý, hứng khởi đứng dậy, đưa ra ba ngón tay, nói: "Tôi đếm đến ba, Trần Cao Phi tuyệt đối sẽ phát tán độc kêu gào thảm thiết, sau đó đến thời khắc chúng ta sẽ thưởng thức một màn kịch hay nhé, 3… 2…1!"

Hồng Yến Nhi và những người khác nhanh chóng ngoái đầu, nhìn về phía chiếc lều của Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, ngoài dự liệu của bọn họ, không có bất cứ chuyện gì xảy ra cả, chiếc lều của Trần Gia Bảo vẫn một mực yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió đêm thổi "vù vù" trong rừng ra, âm thanh kêu gào thảm thiết ở đâu chứ?

"Chuyện gì xảy ra thế, tại sao Trần Gia Bảo dường như lại chẳng có việc gì vậy?" Hồng Yến Nhi kinh ngạc một hồi, nhất thời không cẩn thận đá ly rượu trắng vào trong đống lửa, "bùng" một tiếng, ngọn lửa bỗng chốc lại phực cháy dữ dội hơn.

"Đúng vậy, bây giờ là đúng mười hai giờ rồi, tại sao Trần Gia Bảo lại không có động tĩnh gì chứ?" Ngô Thanh vội vàng nhìn đi nhìn lại đồng hồ trên tay, ngước đầu nghi ngờ hỏi: "Chắc có lẽ là do thể chất của mỗi người, vì vậy thời gian phát tán độc cũng sẽ không giống nhau, chúng ta nên đợi thêm một chút

nữa, nói không chừng là trong vài phút nữa thôi, ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’ sẽ phát huy tác dụng.”

“Đúng thế, chúng ta nên đợi thêm chút nữa, nếu không tận mắt chứng kiến Trần Gia Bảo phát tán độc, bà cô đây tuyệt đối sẽ không can tâm.” Hồng Yến Nhi nghe thấy vậy, liền tiếp tục ngồi xuống, đôi mắt không ngừng nhìn chằm chằm về phía chiếc lều của Trần Gia Bảo, tập trung tinh thần dỏng tai lên nghe.

Đột nhiên nghe thấy tiếng “khụ khụ” “hồng hộc” từ phía bên Trần Gia Bảo phát ra, âm thanh này cũng không lớn, nhưng nó cũng chẳng nhỏ.

Tinh thần của Ngô Thanh vô cùng hứng khởi, vui mừng lớn tiếng nói: “Phát tán độc rồi!”

Chương 1794

Chương 1794

Hồng Yến Nhi và những người khác vui mừng khôn xiết, nhanh chóng đứng dậy: "Đi thôi đi thôi, chúng ta phải nhanh chóng đi qua đó để xem thử bộ dạng đau đớn lăn lộn dưới đất của anh ta như thế nào."

"Đi, tôi muốn Trần Gia Bảo phải quỳ xuống đất cầu xin tôi, khiến anh ta phải hối hận vì đã làm bộ ép bức trước mặt cậu chủ nhà họ Ngô tôi!" Ngô Thanh phất tay, hứng khởi đưa mấy người Hồng Yến Nhi, Hoàng Chí Huy và những người khác đi đến chỗ Trần Gia Bảo.

Khoảng cách đến chiếc lều của Trần Gia Bảo càng lúc càng gần, âm thâm "khụ khụ, hồng hộc" truyền đến lại càng rõ ràng, vẻ mặt của Ngô Thanh và mấy người khác ai nấy cũng vui mừng.

Ngay lập tức đi đến bên chiếc lều của Trần Gia Bảo, và bọn họ càng nghe rõ mồn một. Một dàn âm thanh "khụ khụ" "hồng hộc" đã dần dần trở thành tiếng ngáy "khò khò". Hơn nữa lại là còn từ trong lều Đoàn Vinh phát ra. Và trong lều của Trần Gia Bảo lại hoàn toàn yên tĩnh, không có một chút âm thanh nào.

Quả nhiên là tiếng ngáy của Đoàn Vinh.

Vẻ mặt vui mừng hứng khởi của Hồng Yến Nhi, Ngô Thanh và những người khác bỗng chốc cứng đờ, ngay lập tức chửi một tiếng.

"Con mẹ nó, tiếng ngáy của tên này lớn thật, nếu như đây là ở trong căn nhà nào đó, nói không chừng quả nóc nhà chấn động rung chuyển mà sập luôn rồi!"

"Tôi còn cho rằng đó là Trần Gia Bảo phát tán độc cơ, thật sự là mất hứng mà!"

Vẻ mặt Ngô Thanh cũng u ám, liền nhổ một bãi nước bọt xuống dưới đất và nói: “Mẹ nó, làm ông đây cao hứng vui mừng như thế.”

“Cậu chủ Ngô, tại sao Trần Gia Bảo vẫn còn chưa trúng độc nữa vậy? Không phải là ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’ của nhà họ Ngô các anh lại phô trương phóng đại đấy chứ?” Vẻ mặt của Hồng Yến Nhi vô cùng khó coi, cô ta phải dùng biện pháp mỹ nhân kế mới có thể khiến Trần Gia Bảo uống rượu hạ độc, thời gian thức khuya vào ban đêm nhiều như thế, nói không chừng ngày mai khi tỉnh dậy, làn da cô da sẽ trở nên ảm đạm không còn sáng bóng nữa. Cuối cùng là cô ta lại đợi một tiếng ngáy, ngược lại Trần Gia Bảo lại không xảy ra chuyện gì, hơn nữa lại còn mảy may ngủ ngon hơn bất cứ ai. Trong lòng Hồng Yến Nhi vô cùng khó chịu, trong lời nói đều mang theo chút oán giận.

Hai người Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình đều đồng loại hoài nghi nhìn về phía Ngô Thanh

Ngô Thanh liền vội vàng lắc đầu nói: “Không thể nào, ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’ tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, tôi dám lấy sinh mạng ra để bảo đảm.”

“Vậy thì bây giờ vấn đề của Trần Gia Bảo anh định giải quyết như thế nào đây?” Hồng Yến Nhi không khỏi bực bội nói.

Vẻ mặt của Ngô Thanh có chút e ngại, suy đoán nói: “Có thể là do thể chất của Trần Gia Bảo có vấn đề, dẫn đến việc thời gian ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’ phát tán độc chậm hơn, hoặc có thể là vì ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’ lại hoà tan trong cả một bình rượu như thế, Trần Gia Bảo lại không uống hết, chính vì thế độc tính sẽ nhẹ đi, nếu dự đoán của tôi là đúng, trễ nhất là tầm hai tiếng đồng hồ, Trần Gia Bảo sẽ phát tán độc, nếu không, chúng ta đợi thêm một chút nữa?”

Hồng Yến Nhi trợn tròn hai mắt: “Lại đợi thêm hai tiếng nữa ư? Có nhanh không đấy, thức đêm sẽ không tốt cho da, chị đây vốn vẫn là một cô gái trẻ tuổi đấy, cũng không muốn sớm trở thành một bà cô lớn tuổi luống có chồng đâu, các người muốn đợi thì đợi, có thể tôi sẽ đi ngủ trước đó, à đúng rồi, đợi sau khi Trần Gia Bảo phát tán độc, các người nhớ đánh thức tôi dậy đấy, chắc chắn như thế nhé.”

Nói xong, Hồng Yến Nhi liền che miệng ngáp một cái thật dài, đi về phía lều của mình nằm ngủ.

Lúc này, chỉ còn lại ba người Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình, và còn có cả tiếng ngáy muốn rung chuyển trời đất ở trong lều Đoàn Vinh kia.

“Cậu chủ Ngô, hay là chúng ta cũng về lều nghỉ ngơi chứ?” Hoàng Chí Huy cẩn thận dè dặt đề nghị.

Thi Vĩ Bình cũng liên tục gật đầu, bọn họ cả ngày hôm nay cũng đã luân phiên nhau lái xe, cả người sớm cũng đã mệt mỏi rã rời, muốn đi ngủ sớm để lấy lại sức.

Chương 1795

Chương 1795

“Ngủ cái rắm!” Ngô Thanh trợn trừng hai mắt nhìn bọn họ, vừa đi về vừa nói: “Uổng công hai người là anh em tốt của tôi, thức trắng một đêm thì có sao chứ, hai người đêm nay nhất định sẽ ở cùng với tôi, đợi đến khi Trần Gia Bảo phát tán độc, rồi sau đó hẳn đi ngủ.”

“Nhưng mà ngộ nhỡ…ngộ nhỡ…” Hoàng Chí Huy do dự nói: “Ngộ nhỡ Trần Gia Bảo không phát tán độc thì sao?”

“Không thể nào!” Ngô Thanh suýt nữa nhảy cẫng lên như mèo dẫm phải đuôi, giọng nói ngay lập tức lớn hơn, sau khi phản ứng lại, liền thấp giọng nói: “Tuyệt đối không thể nào, ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’ là loại thuốc độc do nhà họ Ngộ tôi bí mật chế ra, mười lần thử là mười lần linh nghiệm, đêm nay Trần Gia Bảo tuyệt đối sẽ phát tán độc, không tin, chúng ta hãy nhìn xem!”

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình đành bất lực thở dài, đi theo phía sau Ngô Thanh và cùng nhau trở về đống lửa vẫn đang bừng cháy dữ dội kia.

Trong chiếc lều, Trần Gia Bảo he hé mắt, để lộ ra một tia khinh thường và nói: “Hoá ra là tên gọi thuốc độc này là ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’, đây là lần đầu tiên nghe qua, thế nhưng loại độc này pha với rượu trái lại rất ngon, ngày sau có cơ hội, nhất định sẽ đi đến nhà họ Ngô ầm ĩ một trận, khiến bọn họ phải đưa phương thức bào chế thuốc ra đây, sau đó sẽ dùng để tăng thêm cảm giác hương vị rượu nồng đậm, coi như là làm quà nhận lỗi của tôi đối với nhà họ Ngô các người vậy.”

Nói xong, Trần Gia Bảo nhắm mắt và tiếp tục chìm trong giấc mộng say sưa.

Lúc này, Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy và những người khác đang ngồi bên đống lửa, liên tục chờ đợi đến ba giờ sáng, nhưng cũng không thấy Trần Gia Bảo phát tán độc.

Vẻ mặt của Ngô Thanh càng lúc càng khó coi, 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan' chính là loại độc dược mạnh nhất mà nhà họ Ngô mới nghiên cứu chế tạo ra, có thể được coi là một trong những con át chủ bài của nhà họ Ngô, thế nhưng Trần Gia Bảo lại rề rà không chịu phát tán độc, đối với anh ta mà nói, đây chẳng phải là một cú tát thẳng mặt hay sao! Hai người Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình buồn ngủ đến nỗi mắt không thể mở được nữa.

Hoàng Chí Huy cố gắng mở mí mắt, mệt mỏi nói: "Cậu chủ Ngô, xem ra đêm nay Trần Gia Bảo sẽ không phát tán độc đâu, hay là chúng ta đi ngủ trước đi, đợi đến tối ngày mai rồi hẵng xem sao, quả thật bây giờ tôi chịu không nổi nữa rồi."

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Ngô Thanh kiên định nói: "Tôi muốn chính mắt nhìn thấy tác dụng của 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan', tuyệt đối không thể vô lý như thế được, nó có thể khiến người sống không bằng chết, đêm nay Trần Gia Bảo nhất định sẽ phát tán độc, các người hãy cùng tôi đợi đi."

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình không khỏi cười khổ, được, xem ra đêm nay Ngô Thanh định sẽ cùng với Trần Gia Bảo đánh đến cùng, chỉ là thật đáng thương cho hai người bọn họ, lại vô duyên vô cớ gánh chịu tại hoạ, còn ngồi ở đây thức khuya nữa chứ, thật là khó chịu mà!

Ngay từ khi bắt đầu, Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình còn có thể kiên cường, thế nhưng không được bao lâu, chỉ nghe hai tiếng "rầm" "rầm", hai người đồng loạt ngã xuống dưới đất, chìm vào giấc ngủ.

"Đồ ăn hại, đúng là toàn đồ ăn hại!"

Ngô Thanh tức giận chửi hai câu, ngước mắt nhìn về phía lều của Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu: "Tại sao Trần Gia Bảo lại vẫn chưa phát tán độc? Rõ ràng là mình đã tận mắt nhìn thấy anh ta đã uống bình rượu có chứa thuốc độc mà."

Trong lòng Ngô Thanh vừa nghi hoặc vừa khó hiểu, và xem lẫn sự buồn ngủ, bất giác liền cảm thấy trời đã hửng sáng, bầu trời phía Đông cũng đã sáng trưng, đống lửa hừng cháy giờ cũng đã dập tắt.

Ngô Thanh đã đợi một đêm, đợi đến hoa cũng đã lụi tàn rồi, thế nhưng Trần Gia Bảo vẫn không phát tán độc!

Có một cơn gió bắc lạnh thổi qua, Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình đều rùng mình, bị cơn gió lạnh làm tỉnh giấc.

Hoàng Chí Huy dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, ngước mắt chỉ nhìn thấy Ngô Thanh ngồi bên kia, sắc mặt u ám khó coi, không khỏi dọa cho giật mình nhảy dựng lên, hỏi: "Cậu chủ Ngô, cả một đêm anh không ngủ ư? Lẽ nào Trần Gia Bảo lại không phát tán độc ư?"

Mí mắt của Ngô Thanh bỗng chốc giật lên một cái, nghĩ đến việc trước kia anh ta đã thổi phồng khoe khoang rằng "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" ghê gớm đến mức nào, khuôn mặt anh ta không khỏi nóng bừng, nhất là bản thân anh ta lại vô vị chờ đợi cả một đêm, giống như là một thằng đần, thật sự ngu ngốc hết mức mà.

Chương 1796

Chương 1796

Không được, Chuyện này tuyệt đối không thể để Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi biết được!

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Ngô Thanh ngay lập tức u ám nói: "Là tôi tính sai rồi, chắc có lẽ là cho Trần Gia Bảo uống rượu độc quá ít, chính vì thế đợi đến rạng sáng đêm mai mới có thể phát tán độc được. Chuyện này tuyệt đối không thể để cho Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi biết được, nếu không, hai người bọn họ nhất định sẽ cười vào mặt tôi, nếu như bọn họ có hỏi, thì hai người cứ nói là đêm qua Trần Gia Bảo sẽ phát tán độc, tiếng kêu rất đau đớn thảm thiết, các người đã nghe rõ chưa?"

"Xin Cậu chủ Ngô hãy yên tâm, chúng tôi biết phải làm như thế nào."

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình trịnh trọng gật đầu.

Đến khi trời sáng hẳn, vừa nghe thấy tiếng "Roẹt", khóa kéo của lều vải bị kéo xuống, gương mặt tươi cười của Hồng Yến Nhi chui ra từ phía trong, sau khi nhìn thấy ba người Ngô Thanh ngồi cạnh đống lửa thì bị dọa giật cả mình, nhảy tưng tưng đến đó lé mắt cười nói:

"Thấy vành mắt của các mấy người đen như vậy chẳng lẽ là đã đợi cả đêm hôm qua, Trần Gia Bảo không bị độc phát hả?!"

"Xời, sao có thể chứ?" Ngô Thanh hất cao cằm, đắc ý nói: "Không giấu gì cô, hơn bốn giờ hôm qua Trần Gia Bảo bắt đầu thét lên rất thảm, ba người chúng tôi trốn bên ngoài lều của anh ta đều có thể nghe thấy rõ ràng, chỉ là tiếng kêu của anh ta khá nhỏ cho nên cô không nghe thấy, mà kể ra thì Trần Gia Bảo cũng là một người rất kiên cường, nếu đổi thành người

khác sợ là đã kêu gào thảm thiết đến trời xanh, vang xa vài cây số rồi ý chứ, Chí Huy, Vĩ Bình, hai người nói có đúng không?"

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình liên tục gật gù phụ họa.

"Đúng đấy đúng đấy, lúc đó ba người chúng tôi trốn ở bên ngoài lều của Trần Gia Bảo, tuy Trần Gia Bảo đã nén giọng nhưng tiếng kêu thảm thiết kia muốn thảm bao nhiêu thì thảm bấy nhiêu, hơn nữa chúng tôi còn lén lút vén lều vải lên để vào bên trong xem, cô đoán xem lúc đó ra sao, Trần Gia Bảo đau đớn ôm bụng lăn lộn trên đất, chậc chậc, nhìn đúng là hả giận mà."

"Đúng vậy, đáng tiếc cô Lăng ngủ sớm không nhìn thấy được bộ dạng đó của Trần Gia Bảo, thật là đáng tiếc."

Hồng Yến Nhi nghe vậy thì vô cùng vui vẻ, đôi mắt lanh lợi cười cong lên như vầng trăng khuyết:

"Vậy hả, thì ra 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan' thật sự lợi hại như vậy, không uổng phí tôi đây tối qua thực hiện mỹ nhân kế, đúng hả giận mà, hì hì, dù sao thì tối nay Trần Gia Bảo cũng sẽ bị độc phát thêm lần nữa, đến lúc đó tôi ở cùng mấy người quan sát là được."

Ngô Thanh cực kỳ đắc ý, chỉ vào vành mắt đen thui cười ha ha, nói: "Tất nhiên là 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan' của nhà họ Ngô chúng tôi vô cùng lợi hại rồi, nếu như đêm nay có cơ hội sẽ để Yến Nhi mở mang kiến thức."

"Đáng tiếc hôm nay chúng ta phải đến núi Vụ Ẩn rồi, không biết còn có cơ hội không nữa." Hồng Yến Nhi tiếc nuối thở dài, sau đó không biết nghĩ đến cái gì, cười khanh khách nói:

"Tôi đi báo tin cho Khương Ngọc, nói cho cô ấy biết Trần Gia Bảo đã nếm mùi đau khổ rồi."

Nói xong cô ta chạy lại vào trong lều, kéo Khương Ngọc ra ngoài, vừa kéo cô ấy đi dọc theo bờ sông phía xa tìm một chỗ đám người Ngô Thanh không nhìn thấy để rửa mặt, vừa cười ha ha kể lại Trần Gia Bảo thê thảm ra sao.

Cô ta tươi cười rạng rỡ, quyến rũ xinh đẹp, khỏi nói vui vẻ đến mức nào.

Khương Ngọc lắc đầu, trải qua chuyện tối ngày hôm qua, cảm giác của cô ấy với Trần Gia Bảo đã xuống mức thấp nhất, sau khi biết Trần Gia Bảo bị trúng độc cũng chỉ lắc đầu, không biểu hiện gì khác với anh cả, cô đã nhắc nhở Trần Gia Bảo rồi mà anh ta vẫn còn bị trúng chiêu thì cũng chỉ có thể nói một câu "Đáng đời."

Chương 1797

Chương 1797

Hơn nửa tiếng sau, Trần Gia Bảo đi từ trong lều ra, thoải mái duỗi người, nhìn mặt trời mới nhú lên ở hướng Đông chiếu rọi xuống mặt sông lấp lóe, phảng phất như rực sáng khắp mọi nơi khiến người ta cảm thấy rất khí khái!

Anh bèn đi đến bờ sông rửa mặt trước, đúng lúc gặp hai cô gái Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc đã rửa mặt xong đi về, chỉ thấy sau khi rửa mặt, hai cô gái mặt mày rạng rỡ, da thịt trắng nõn, hai bên tóc mai còn hơi ẩm ướt như mới tắm xong.

Hai cô cũng nhìn thấy Trần Gia Bảo, Hồng Yến Nhi lập tức cực kỳ hả lòng hả dạ đi nhanh đến, cái miệng anh đào nhỏ nhắn kiêu ngạo nhếch lên, cười ha ha hỏi:

"Trần Gia Bảo, tối qua ngủ ngon không, cảm giác tốt chứ hả?"

Trần Gia Bảo tự tay vốc một vốc nước sông hắt lên mặt, cảm thấy mát lạnh thoải mái bèn cười nói:

"Cũng tạm được, ngủ rất say."

Hồng Yến Nhi kinh ngạc há to miệng, kiêu căng hừ một tiếng rồi giậm chân nói: "Vừa rồi Ngô Thanh có nói anh là người rất kiên cường cứng rắn, ban đầu tôi còn không tin, bây giờ xem ra không chỉ xương anh cứng mà miệng anh cũng cứng quá nhỉ, đám Ngô Thanh đã nói cho tôi biết rồi, anh còn cố ra vẻ làm gì, xời, lừa ai thế, chúng ta đi thôi Khương Ngọc, đừng để ý đến anh ta nữa."

Khương Ngọc cũng chỉ lạnh lùng liếc nhìn Trần Gia Bảo, lắc đầu rồi đi theo Hồng Yến Nhi đi về phía lều vải, chuẩn bị dặm lại lớp trang điểm nhẹ.

"Phụ nữ ấy mà, tự cho mình là đúng."

Trần Gia Bảo cười khẽ, sau khi rửa mặt ở bờ sông xong bèn trở về chỗ lều vải.

Bành Vinh cũng dậy rồi, lập tức đưa bánh bao và nước khoáng đến, cung kính nói: "Anh Trần, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chiều nay chúng ta sẽ tới đích."

"Rất tốt, thu dọn rồi nhanh chóng lên đường." Trần Gia Bảo cầm bánh bao đi đến bên cạnh chiếc Land Rover, mở cửa xe ngồi vào thảnh thơi ăn bữa sáng.

Bành Vinh trợn mắt, được lắm, việc vặt như tháo lều đành phải do anh ta làm rồi.

Hơn một tiếng sau, Bành Vinh mới thu dọn xong, ngồi vào trong xe, sau khi xin chỉ thị của Trần Gia Bảo đang ngồi ghế phó lái bên cạnh bèn nhấn chân ga, tiếp tục đi về phía núi Vụ Ẩn.

Ferrari và Porsche của nhóm người Ngô Thanh cũng đi theo phía sau.

Trần Gia Bảo liếc nhìn kính chiếu hậu, vẻ mặt không thay đổi.

Bành Vinh lại thức thời giải thích: "Anh Trần, lúc dựng lều vải trong rừng cây tối qua tôi có tán gẫu với Ngô Thanh vài câu, theo lời Ngô Thanh thì lần này bọn họ đi đến núi Vụ Ẩn là vì hai ngày này sẽ tổ chức sự kiện lớn trong giới Đông y, cơ bản thì các thế gia Đông y nổi danh trong tỉnh Trung Thiên đều sẽ cử người tham gia."

"Ồ?" Trần Gia Bảo nổi lên hứng thú, nhướng mày hỏi: "Chuyện gì?"

"Tôi cũng không biết." Bành Vinh cười ngượng, vừa lái xe vừa giải thích: "Các mối liên hệ không giống nhau, đôi khi tin tức nhận được cũng không giống nhau, ví dụ như con nhà giàu trong thành phố Hà Tĩnh chúng tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ cần tùy tiện hỏi thăm vài câu là biết, thế nhưng con nhà giàu khác thành phố xảy ra chuyện gì thì tôi khó mà biết được. Nhóm người Ngô Thanh đều thuộc về người trong Đông y, cái vòng này khá thần bí, bọn họ muốn tổ chức sự kiện lớn gì thì người ngoài rất khó biết được, hơn nữa tối qua tôi nghe ý của Ngô Thanh thì hình như chuyện này ở trong phạm vi Đông y

cũng vô cùng giữ bí mật, nếu như địa vị không đủ chắc chắn cũng không có cách nào biết được."

Tiếp đó, Bành Vinh lại giới thiệu sơ qua về lai lịch của nhóm người Ngô Thanh một lần, lúc ngày Trần Gia Bảo mới biết gia tộc sau lưng đám Ngô Thanh, Khương Ngọc đều là thế gia Đông y nổi danh ở tỉnh Trung Thiên, bối cảnh gia tộc rất vững chắc, ít nhất còn có địa vị hơn cả cậu chủ nhà họ Bành, cuối cùng Bành Vinh nói:

"Theo tôi được biết, trong mấy người bọn họ thì nhà họ Ngô của Ngô Thanh, nhà họ Khương sau Khương Ngọc là lợi hại nhất, nghe nói mấy năm nay Ngô Thanh vẫn luôn theo đuổi Khương Ngọc nhưng cô ấy rất lạnh nhạt với anh ta, chậc chậc, đúng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình mà."

Chương 1798

Chương 1798

Trần Gia Bảo nhớ tối qua Khương Ngọc nhắc nhở bản thân cẩn thận, cười khẽ nói: "Cô ấy quả thật là một cô gái có chủ kiến."

"Anh Trần, không phải là anh coi trọng Khương Ngọc đấy chứ!?" Ánh mắt Bành Vinh sáng lên, hóng hớt nói:

"Lấy thân phận và địa vị của anh Trần cộng thêm thủ đoạn quyết đoán mạnh mẽ, chỉ cần anh Trần bằng lòng, còn không phải Khương Ngọc sẽ ngoan ngoãn…"

Đột nhiên anh ta phát hiện Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, lập tức rùng mình, nói được một nửa bèn im bặt, chuyên tâm lái xe chạy về phía núi Vụ Ẩn.

Trong chiếc Porche phía sau, Hồng Yến Nhi ngồi trong xe xuyên qua cửa sổ xe nhìn chiếc Land Rover chạy phía trước, mang theo vài phần tò mò vài phần chơi đùa vui vẻ cười nói:

"Xem ra chúng ta đoán không sai, đám người Trần Gia Bảo cũng muốn đến núi Vụ Ẩn, không lẽ Trần Gia Bảo cũng là người Đông y?"

Ngô Thanh vừa lái xe vừa khinh miệt giễu cợt: "Dựa vào anh ta? Cô đừng quên trong vòng Đông y ở tỉnh Trung Thiên, chúng ta chưa từng nghe thấy cái tên Trần Gia Bảo, cho dù Trần Gia Bảo cũng là Đông y vậy cũng tuyệt đối là một Đông y nhỏ bé không có danh tiếng, không cần để ý trong lòng. Mà nói đi cũng phải nói lại, thật ra tôi lại hy vọng Trần Gia Bảo là Đông y, như vậy thì chờ sau khi đến núi Vụ Ẩn, tôi sẽ cho Trần Gia Bảo biết thuật chữa bệnh của anh ta chênh lệch rất lớn so với tôi, xem từ nay về sau còn dám vênh váo trước mặt cậu chủ Ngô không."

Hồng Yến Nhi gật đầu lia lịa, cười hì hì nói: “Dù sao thì hôm nay cũng đến được núi Vụ Ẩn, chúng ta sẽ nhanh chóng biết được Trần Gia Bảo có phải Đông y hay không thôi.”

Khương Ngọc hơi nhíu mày, có phần không đồng ý nói: “Trần Gia Bảo đã trúng ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’ của anh, đã thua trong tay anh, anh cũng nên hết giận rồi chứ. Anh nên tha cho anh ấy một lần đi! Đúng rồi, anh mau chóng đưa thuốc giải cho anh ấy nữa, đừng đến lúc xảy ra tai nạn chết người không còn cách nào cứu vãn.”

Ngô Thanh cười khẩy: “Đưa thuốc giải cho Trần Gia Bảo? Không đơn giản như vậy được, Trần Gia Bảo đau ba tháng nửa năm, đến khi đau đến sợ rồi quỳ trên mặt đất như chó cầu xin tôi, tôi mới lấy thuốc giải cho, đương nhiên nếu như Trần Gia Bảo không chịu nổi đau đớn mà tự sát, vậy anh ta chết cứ chết, tôi chẳng để ý đâu.”

Khương Ngọc nhíu chặt chân mày, trong lòng càng ghét Ngô Thanh cực kỳ, âm thầm quyết định sau khi trở về từ núi Vụ Ẩn, cô nhất định phải cách xa Ngô Thanh.

Lại nói ba chiếc xe một đi trước hai theo sau, đến buổi chiều cuối cùng cũng đến chân núi Vụ Ẩn, chỉ thấy ngay cả đường cái quanh núi cũng không có, chỉ có một bậc thang đá xanh chật hẹp hướng lên trên núi, đi về phía trước cũng không đi xe được nữa.

Trần Gia Bảo đẩy cửa xuống xe, ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy cách đó phía trước không xa có một ngọn núi cao chót vót nhô lên, sông Giang thật dài lượn quanh sườn núi bên phải, trên mặt nước rộng rãi bốc lên sương mù dày đặc từ chân núi tràn đến sườn núi, không thấy rõ hình dáng thật sự của ngọn núi này, không hổ danh cái tên núi Vụ Ẩn.

“Anh Trần, căn cứ vào nhật ký ghi chép của ông nội tôi, nhà họ Vũ ở ẩn trên ngọn núi này.”

Bành Vinh cung kính nói, trong lòng cũng trở nên kích động, cuối cùng cũng đến núi Vụ Ẩn rồi, chỉ cần lên núi tiến vào nhà họ Vũ, anh ta sẽ khiến Trần Gia Bảo chết không có chỗ chôn!

Anh ta cúi đầu, rất sợ sẽ bị Trần Gia Bảo nhìn thấy sự hưng phấn trong ánh mắt.

“Vậy thì lên núi thôi!” Trần Giao Bảo vung tay đi lên núi, dựa vào manh mối anh đang có, rất có thể ngọc lưu ly và “Thiên Hành Cửu Châm” đang ở trên ngọn núi này.

Tuy trong lòng tràn đầy chờ mong nhưng Trần Gia Bảo vẫn bước đi bình tĩnh vững vàng, không nhìn ra có chút xíu vội vàng nào cả.

Lúc này, nhóm người Ngô Thanh cũng đến chân núi Vụ Ẩn, sau khi bọn họ đẩy cửa xe đi xuống, đầu tiên là liếc nhìn chiếc Land Rover bên cạnh rồi mới nhìn lên núi, quả nhiên thấy Trần Gia Bảo đang đi lên núi cách đó không xa.

Chương 1799

Chương 1799

Ngô Thanh cười lạnh nói: “Chúng ta cũng lên thôi, nhớ kỹ phải mang theo thiệp mời, nếu không sẽ không vào được nhà họ Vũ.”

Núi rất cao, sương mù rất dày đặc, độ ẩm không khí xung quanh càng là vô dày đặc trùng trùng, đến nỗi trên bậc thềm sàn đá xanh đều bị thấm ướt một lớp nước.

Trần Gia Bảo dọn thềm mà lên, chân giẫm lên sàn đá xanh, xung quanh sương mù lượn lờ, chỉ cảm thấy cơ thể như là ở trong mộng cảnh hư ảo.

Đoàn Vinh đi ở phía sau của Trần Gia Bảo nhắm mắt theo đuôi.

Đột nhiên, từ phía sau lưng truyền đến âm thanh khinh thường của Ngô Thanh: “Trần Gia Bảo, hôm nay các anh đến núi Vụ Ẩn, là vì để xin thuốc, hay là tham gia cuộc thi?”

Đoàn Vinh nhìn ra phía sau, chỉ thấy Ngô Thanh, Khương Ngọc với những người khác đã đuổi đến rồi, cách bọn họ chỉ có khoảng cách của hai bậc thềm.

Tuy rằng bậc thềm rất dài, nhưng mà đối với loại người đã luyện qua Võ đạo như Ngô Thanh là nói, vốn không phải là vấn đề khó gì quá lớn, lại cộng thêm tốc độ mà Trần Gia Bảo đi vốn không hề nhanh, khiến cho Ngô Thanh với người khác dễ dàng là có thể đuổi theo kịp.

Khương Ngọc nhân cơ hội nhìn về hướng của Trần Gia bảo, chỉ thấy bước đi của Trần Gia Bảo vững vàng, vẻ mặt như thường, không nhịn được mà âm thầm khen ngợi, nghĩ không được tối qua Trần Gia Bảo đau thành dáng vẻ đó, hôm nay lại leo bậc thềm cao như vậy, vậy mà mặt còn không đỏ không thở gấp, quả nhiên là có bản lĩnh.

Trần Gia Bảo hơi hơi nhíu mày, xin thuốc? Tham gia đi đấu? Đây chính là chuyện lớn mà lúc trước Ngô Thanh với đám người này nói đến?

Tuy rằng tò mò, nhưng mà anh vẫn như cũ một tay để ở sau người, bước đi lên bậc thềm, vốn không có tiến hành trả lời câu hỏi của Ngô Thanh, nguyên nhân rất đơn giản, ở trong mắt Trần Gia Bảo, Ngô Thanh thật sự chỉ là một nhân vật nhỏ.

Sắc mặt của Ngô Thanh hơi thay đổi, nặng nề mà hừ lạnh một tiếng, đã trúng "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" của anh ta, Trần Gia Bảo lài còn dám hung hăng càn quấy như vậy, đợi tối nay lúc độc của Trần Gia Bảo tái phát, để cho Trần Gia Bảo dễ chịu ha!

Đoạn Văn thấy Trần Gia Bảo không nói chuyện, giống như là nhìn ra được tâm tư của Trần Gia Bảo, vội vàng mở miệng thay Trần Gia Bảo hỏi: "Cậu chủ Ngô, tôi biết trên núi Vụ Ẩn có một Đông y thế gia ở ẩn, anh nói là xin thuốc tôi có thể hiểu được, nhưng mà tham gia cuộc thi lại là chuyện gì?"

"Không phải chứ?" Không đợi Ngô Thanh giải thích, Hồng Yến Nhi đã khoa trương mà mở lớn miệng nhỏ, ngạc nhiên nói: "Hai ngày này các người đến núi Vụ Ẩn, chẳng lẽ không phải là vì để tham gia giải thi đấu Đông y do nhà họ Vũ tổ chức sao?"

Giải thi đấu Đông y của nhà họ Vũ?

"Nhìn đi nhìn đi, trước kia các người còn không thừa nhận, bây giờ cuối cùng cũng lộ ra sơ hở rồi đó, thì ra các người thật sự là đến tham gia giải thi đấu Đông y, nếu không thì, sao các người có thể cảm thấy hứng thú đối với cuộc thi so tài Đông y như vậy chứ?" Hồng Yến Nhi đắc ý lạ thường, bất thình lình đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, nửa là trào phúng nửa là khoe khoang nói: "Chẳng qua nếu như anh đã hỏi rồi, vậy thì tôi đây sẽ có ý tốt quá lớn mà nói cho anh nghe."

Nói rồi, Hồng Yến Nhi liền đem tình hình giải thi đấu Đông y của nhà họ Vũ đơn giản mà nói một lần.

Trần Gia Bảo lúc này mới biết được, nhà họ Vũ thân là gia đình Đông y ở ẩn được truyền và thừa kế hơn trăm năm, ngoài trừ người trong tộc này, còn có ba nhánh bên, có thể được xem

là nhân khẩu đông đúc, thế lực to lớn, mà nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn chính là một trong ba nhánh bên.

Vì để duy trì sự thịnh vượng lâu dài không bị suy yếu của gia tộc, nhà họ Vũ cứ cách sáu năm, sẽ do người trong tộc và ba nhánh bên cùng nhau tổ chức một lần giải thi đấu Đông y, ngoài những hậu bối tinh anh của mỗi nhánh ra, còn sẽ mời trong thế tục xã hội mốt số gia đình Đông y có danh vọng để tham gia, từ đó đến để nâng cao sức cạnh tranh của giải thi đấu Đông y, từ đó có khiến cho học trò hậu bối của nhà họ Vũ có thể càng nhanh mà trưởng thành hơn, mà nhà họ Vũ cũng sẽ lấy ra phần thưởng vô cùng quý giá, để khen thưởng cho người thắng cuộc, lần này vừa hay đến phiên nhánh nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn tổ chức.

Chương 1800

Chương 1800

Đương nhiên, do nhà họ vũ truyền lại và kế thừa rất nhiều phương thuốc mà sách thuốc quý giá, cho nên người thắng cuộc mỗi lần không có nghi ngờ gì chính là người của nhà họ Vũ, còn về những gia đình Đông y có dang vọng trong thế tục kia luôn luôn sẽ trở thành vật làm nền, chẳng qua có thể nhà họ Vũ truyền lại và kế thừa hơn trăm năm cùng nhau ở trên đài thi đua kĩ năng, điều này đối với những người ở gia đùng Đông y trong thế tục mà nói, cũng là cơ hội khó có được, không ít người đều có thể nhân cơ hội này học được rất nhiều thứ, tăng thêm không ít kinh nghiệm, cho nên cho dù là không có được hang nhất, nhưng mà mỗi lần giải thi đấu Đông y của nhà họ Vũ, đều có rất nhiều gia đình Trung có danh tiếng đến để tham gia cuộc thi.

Cuối cùng, Hồng Yến Nhi ngẩng cằm dưới trắng tinh lên, khoe khoang nói: "Tôi và mấy người Khương Ngọc đều là được xếp vào những người được mời, đây cũng là lần đầu tiên chúng tôi tham gia, nghe nói phần thưởng lần này rất thần bí rất đặc biệt, nhà họ Vũ còn đặc biệt nói với bên ngoài, giải thưởng quán quân tuyệt đối là thứ mà mỗi một người Đông y đều tha thiết mơ ước, haizz, chẳng qua quán quân đợt này, có lẽ vẫn là nhà họ Vũ, chúng ta cũng là không có cơ hội rồi."

Ngô Thanh với những người khác nặng nề mà gật đầu, cứ coi như cao ngạo như bọn họ, ở trước mặt nhà họ Vũ truyền lại và kế thừa hơn trăm năm, cũng không thể không phục.

"Nghe Hồng Yến Nhi nói, tình hình bây giờ của nhà họ Vũ, với tình hình của nhà họ Vũ ở Quỷ Y Môn vừa hay thích hợp, xem ra lần này đích thực là một trong những căn cứ của Quỷ Y Môn, còn về giải thưởng của quán quân, nếu đã là thứ mà

mỗi một người Đông y đều thiết tha mơ ước, chẳng lẽ là nữa cuốn còn lại của "Thiên Hành Cửu Châm"?

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo hứng thú triệt để mà vận động lên, cứ coi như phần thưởng cuối cùng không phải là "Thiên Hành Cửu Châm", vậy cũng khẳng định là thứ không thể tốt hơn nữa, bản thân nếu đã may mắn gặp dịp, nếu như có cần thiết, không ngại lấy một cái quán quân chơi một chút.

Hồng Yến Nhi tò mò mà đánh giá Trần Gia Bảo một cái, đôi mắt linh động chuyển động "quay tròn", đột nhiên che miệng cười nói: "Thấy anh vẻ mặt tràn đầy tự tin, chắc không phải anh cho rằng bản thân có thể lấy được hạng nhất chứ?"

Trần Gia Bảo nhún vai, khiêm tốn mà nói: "Nếu như tham gia mà nói, thắng được hạng nhất thì độ khó không lớn."

Đoạn Văn đột nhiên nhớ ra, Trần Gia Bảo đã từng đem Văn Trung Vạn trúng độc sắp chết cứu sống trở lại, lúc đó anh ta còn cho rằng Trần Gia Bảo mèo mù gặp phải chuột chết, bây giờ thấy dáng vẻ tự tin của Trần Gia Bảo, xem ra y thuật của Trần Gia Bảo đích thực là rất lợi hại.

Ngô Triệt với những người khác không biết về thực lực của Trần Gia Bảo, thấy Trần Gia Bảo hung hăng càn quấy như vậy, nhịn không được càn rỡ mà cười nhạo lên.

Hồng Yến Nhi cười đến mức bụng đau lên, vừa cong eo để che bụng, vừa cười nhạo nói: "Dựa vào anh mà muốn hái được vinh quang? Anh đừng có mà mơ tưởng hão huyền nữa, bởi vì từ trước đến nay, quán quân đều là vật ở trong túi người nhà họ Vũ, người ngoài căn bản là đừng nghĩ tranh giành quyền lợi, ngay cả tôi, Khương Ngọc cà cậu chủ Ngô đây những học trò tinh anh trong gia đình Đông y này, cũng chỉ có thể đến để lăn lộn cho quen mặt, mở mang mở mang tầm mắt, anh là một tên nhóc tên còn không thường thấy, cũng muốn lấy được quán quân, đó không phải là người ngốc nói mê sao, ha ha…"

Trong một trận tiếng cười nhạo, vẻ mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, ý tứ sâu xa mà nói: "Các người thắng không được nhà họ Vũ, lấy không được hạng nhất, không có đại diện rằng tôi cũng không thắng được nhà họ Vũ, đáng tiếc, người đời toàn thích suy bụng ta ra bụng người, khuyên các người một câu, đừng có mà đem trình độ Đông y nông cạn của các người

thay lên người Trần Gia Bảo tôi, bởi vì thực lực của tôi, còn vượt xa sức tưởng tượng của các người."

Đoạn Văn cười khổ hai tiếng, vị Trần tiên sinh Trần Gia Bảo này, quả thật là tuyệt vời như vậy, một câu nói liền đem Ngô Thanh và cả nhà họ Vũ đều xem nhẹ rồi.

Nụ cười của Hồng Yến Nhi, Ngô Thanh với những người khác lập tức cứng ngắc ở trên mặt, lập tức, bọn họ bĩu môi, cả mặt xem thường.

Ngô Thanh cười lạnh nói: "Cuồng vọng, nhà họ Vũ đây chính là gia đình Đông y truyền lại và kế thừa hơn trăm năm, tình hình bên trong rất là vững vàng, y thuật lại kĩ càng, có thể nói là nhất ở cả cái tỉnh Trung Thiên, không, thậm chỉ là phóng tầm mắt nhìn cả Việt Nam, đều là y thuật tồn tại đỉnh cao nhất, Trần Gia Bảo anh kẻ hèn mọn này còn muốn đè nhà họ Vũ, thật là không tự lượng sức mình.

Chương 1801

Chương 1801

Không không không, căn bản là không cần nhà họ Vũ ra tay, ngay cả cậu chủ Ngô Ngô Thanh tôi, chỉ nói về trình độ y thuật, thì cố tự tin đá văng anh đi mười con phố, nếu như anh có gan dám tham gia cuộc so tài Đông y của nhà họ Vũ, tôi chắn chắn sẽ đem anh hung hăng mà dẫm xuống dưới!"

Nói xong, Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy với những người khác ha ha mà cười lớn lên.

Khương Ngọc lắc đầu, tuy rằng cô ấy cảm thấy lời của Ngô Thanh rất khó nghe, nhưng mà không thể không thừa nhận, Ngô Thanh ở trên trình độ y thuật, đích thực là có chỗ độc đáo, là một người trẻ tuổi ở tỉnh Trung Thiên, tuyệt đối là tồn tại số một số hai, thậm chí ngay cả cô đều không chắc chắn có thể thắng được Ngô Thanh.

Trần Gia Bảo lườm nhẹ Ngô Thanh một cái, nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta cứ chống mắt lên mà xem, đến lúc đó, hy vọng sẽ không làm cho các người ngạc nhiên quá mức."

"Được, vậy thì cứ nói chắc như vậy rồi, nếu như thành tích so tài Đông y của anh tốt hơn tôi…" Ngô Thanh nói đến đây, đi đến bên cạnh bậc thềm, chỉ vào một cái cây lớn có kích thước bằng miệng chén, cao hơn hai mét lớn tiếng mà nói: "Tôi sẽ ở trước mặt các người, đem cái cây này ăn hết!"

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình lập tức vỗ tay hoan hô: "Cậu Ngô thật thô bạo!"

"Đây chính là anh nói đó, tôi phải nhắc nhở anh một câu, từ trước đến nay chưa có ai có thể thiếu nợ đặt cược với Trần Gia Bảo tôi." Vẻ mặt Trần Gia Bảo nghiền ngẫm.

Ngô Thanh vô cùng đắc ý mà nói: "Đó là đương nhiên, dù sao thì thắng anh dễ như trở bàn tay."

Đoạn Văn lắc đầu, hướng về phía Ngô Thanh ném ra ánh mắt mặc niệm.

Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, tiếp tục dọn thềm mà lên, đi về hướng núi.

Đoạn Văn lập tức đi theo lên đó.

Ngô Thanh nhìn theo bóng lưng của Trần Gia Bảo, cười lạnh một tiếng: "Lại muốn thắng tôi ở cuộc thi Đông y, trừ khi mặt trời mọc ở hướng tây, chúng ta đi!"

Bàn tay lớn của anh ta vẫy một cái, dẫn theo Hoàng Chấn Thiên với những người khác tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh thì đuổi kịp Trần Gia Bảo.

Trên đường, Hồng Yến Nhi đã chọn ra mấy đề tài nói chuyện, muốn nói chuyện với Trần Gia Bảo, mượn cơ hội để cười nhạo Trần Gia Bảo một phen, chỉ là Trần Gia Bảo vẻ mặt lạnh nhạt, giống như là mắt điếc tai ngơ, khiến cho Hồng Yến Nhi một trận không biết nói gì, lại cộng thêm bắc thang dài đằng đẵng, một hơi đi hơn một tiếng đồng hồ, còn chưa nhìn thấy phần cuối, trong lòng Hồng Yến Nhi càng thêm không thoải mái, nói: "Các người nói nhà họ Vũ này cũng thật là thú vị, ở ẩn thì ở ẩn đi, còn cứ học ở trong phim điện ảnh mấy cái XX tông môn cao cao tại thượng kia, cứ phải đem gia tộc bố trí ở nơi núi sâu này, sợ người khác không biết nhà họ Vũ bọn họ có bao nhiêu là cao thâm khó lường.

"Cái này thì cô không hiểu rồi." Ngô Thanh đắc ý mà giải thích nói: "Từ xưa thì có cách nói "Vua chiếm giữ núi", giống nhà họ Vũ gia tộc lớn loại truyền lại rồi kế thừa hơn trăm năm này, trải qua rất nhiều niên đại loạn lạc, vì để tránh khỏi tai họa, từ xưa đến nay đều ở teung núi sâu rừng già loại nơi hoang vu hẻo lánh này để lại căn cứ để làm đường lui, muốn đến núi Vụ Ẩn này, cũng là một trong những địa chỉ của gia tộc nhà họ Vũ từ trước đến nay."

"Thì ra là chuyện như vậy." Hồng Yến Nhi bỗng nhiên tỉnh ngộ, vỗ tay khen ngợi nói: "Không hổ là cậu Ngô, chính là thấy nhiều nên kiến thức rộng rãi."

"Đó là đương nhiên." Ngô Thanh vô cùng đắc ý, liếc Trần Gia bảo một cái, có ý mà dẫn dắt: "Không giống như người nào

đó, ngoài thái độ hung hang càn quấy ra, ngay cả một chút bản lĩnh còn không có, thật sự là khiến người ta thất vọng."

Khương Ngọc lúc này cũng nhìn về hướng Trần Gia Bảo, đột nhiên hơi nhíu mày, trong lòng nghi ngờ mà nghĩ đến: "Đã leo núi hai tiếng đồng hồ rồi, Trần Gia Bảo rõ ràng là một người bình thường, tại sao mặt không đỏ hơi thở không gấp, một chút mệt mỏi cũng không có?"

Vài người men theo bậc thềm đi lên, sương mù cũng dần dần giảm đi, cuối cùng đã đến lưng chừng sườn núi.

"Cuối cùng cũng đến rồi, trước khi tôi đi, từng nghe ba tôi nói qua, trang viên của nhà họ Vũ được xây trên nửa lưng núi, chắc không cần tốn bao nhiêu thời gian nữa sẽ thấy ngay thôi." Ngô Thanh thở phào nhẹ nhõm, đêm qua anh ta không ngủ, lại lái xe hết nửa ngày trời, cộng thêm leo đường núi thời gian dài, cho dù anh ta có là người học võ 'thông u kỳ', cũng bất giác thở hổn hển.

Chương 1802

Chương 1802

Hồng Yến Nhi cũng thở nhẹ nhõm, dùng khăn giấy lau đi mồ hôi trên trán, nói: "Vậy thì tốt quá rồi, leo núi đúng là mệt chết người luôn."

Khương Ngọc cũng có chút thở dốc, đấm bóp lên đôi chân có chút mỏi mệt, vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo, thấy thần sắc của anh bình thường, giống như đi trên đất bằng vậy, trong lòng càng nghi hoặc, lạ thật! Không lẽ Trần Gia Bảo là người sắt, không cảm giác được mệt mỏi sao?

Đột nhiên, nghe thấy từ phía trước không xa vọng đến tiếng cãi nhau, dường như có vài người đang xảy ra tranh chấp gì đó.

Leo núi thời gian dài thế này, cuối cùng cũng có chút hơi người rồi, mọi người đều thấy tinh thần phấn chấn hẳn, vội ngước đầu nhìn về phía trước, thông qua lớp sương mù mỏng, loáng thoáng thấy được bóng dáng của bốn người, cũng không biết đang tranh cãi cái gì.

Lại men theo bậc thềm đi lên tầm mười mấy mét nữa, sương mù dường như tan biến, mọi người cũng có thể nhìn thấy rõ, ở phía trước không xa bậc thềm chia thành hai ngã rẽ, ngoài bậc thềm đi thẳng đến đỉnh núi ra, bên trái còn có một bậc thềm khác.

Lúc này, có bốn người đứng ngay ngã rẽ, trong đó có hai thanh niên trẻ mặc bộ đồ vest màu đen, đôi giày da láng bóng, nhìn vào có chút thần thái.

Thần thái của họ vênh váo hống hách, đang xua đuổi hai cha con đứng trước mặt, hai cha con tay nắm tay, thần sắc buồn khổ uất ức, đang cúi người cầu xin, nói gì cũng không chịu rời đi.

Ngô Thanh tinh thần hưng phấn nói: “Hai người mặc đồ vest đằng trước, chắc là nhân viên phụ trách tiếp đón của nhà họ Vũ, chúng ta mau qua đó.”

Nói xong, anh ta vẫy tay, dẫn dắt nhóm người Hoàng Chí Huy bước nhanh về phía trước, nhanh chóng vượt qua khỏi Trần Gia Bảo, giành trước một bước đi đến đó.

Nhiều người chen chúc trước bậc thềm như thế, hai cha con bất lực đành lùi về một bên.

Hai nhân viên tiếp đón đưa ánh nhìn nghi hoặc lên người Ngô Thanh, hỏi: “Các vị đến đây có việc gì?”

Ngô Thanh chắp tay, cười lịch sự nói: “Chào hai anh, tôi là Ngô Thanh của nhà họ Ngô tại thành phố Quan Sơn, hai vị này là Khương Ngọc nhà họ Khương và Hồng Yến Nhi nhà họ Hồng, chúng tôi nhận được thiệp mời đến tham dự giải thi đấu Đông y.”

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình cũng liền tự giới thiệu bản thân.

“Thì ra là khách mời tham gia giải thi đấu Đông y, hân hạnh hân hạnh, tôi là Vũ Văn, đây là anh em của tôi Vũ Soái, phụng mệnh gia chủ, đến đây đón tiếp khách quý của các gia tộc Đông y, xin mời các vị đưa thiệp mời ra.”

Vũ Văn cười nói khách sáo, là đệ tử của nhà họ Vũ, khi đối diện với các gia tộc Đông y ngoài xã hội thế tục, tự nhiên ắt sẽ mang cảm giác vượt trội hơn cả.

Bọn người Ngô Thanh cũng không cảm thấy có chỗ nào ngạo mạn, lập tức lấy thiệp mời giấy đỏ in mực vàng đưa ra.

Trần Gia Bảo lúc này cũng bước lên trước, ánh mắt đảo một vòng xung quanh, chỉ thấy hai nhân viên tiếp đón nhà họ Vũ, năng lực võ đạo đều không cao, chỉ là ‘hợp khí kỳ’ mà thôi, ngay cả ‘thông u kỳ’ còn không tới, ngẫm nghĩ chắc do năng lực võ đạo quá thấp, không có địa vị gì trong gia tộc, vì thế mới được phân cho nhiệm vụ cấp thấp là tiếp đón khách khứa.

Khi ánh mắt Trần Gia Bảo nhìn đến hai cha con đứng một bên thì bất giác khẽ chau mày.

Chỉ thấy người cha nắm tay con trai, người cha mặc trang phục đồ hiệu trên người, tướng mạo anh tuấn thành thục, vừa nhìn biết ngay là người thành công trong xã hội. Nhưng đứa con trai thì lại có vấn đề rất lớn, cậu ta cao khoảng một mét rưỡi, tuổi tác không lớn, vậy mà đầu tóc bạc đi rất nhiều, vả lại không đơn thuần chỉ là thiếu niên đầu bạc, mà ngay cả con người cũng toát ra vẻ già dặn, giống như một ông chú hơn năm chục tuổi, điều này đối với một thiếu niên đang tuổi thanh xuân mà nói, chẳng khác nào là một đả kích tàn khốc nhất.

Trong lòng Trần Gia Bảo hiểu ngay, kết hợp với sự tranh chấp vừa xảy ra khi nãy, chắc là hai cha con này đến đây xin thuốc chữa bệnh, nhưng bị nhân viên tiếp đón của nhà họ Vũ cản lại.

Chương 1803

Chương 1803

Chính vào lúc này, thấy Vũ Văn kiểm tra thiệp mời, nụ cười khóe môi nồng hơn ba phần, nói: "Thiệp mời không có vấn đề, mời năm vị vào trong, theo bậc thềm bên trái đi thẳng vào, sẽ thấy nhân viên của nhà họ Vũ, lúc đấy họ sẽ sắp xếp nơi ở cho các vị."

"Vậy thì cảm ơn nhé!" Ngô Thanh chắp tay cười cười, quay đầu nói với nhóm người Khương Ngọc: "Chúng ta đi thôi nào!"

Hồng Yến Nhi đi trước một bước, hướng về phía bậc thềm bên trái, ánh mắt hai cha con lảo đảo, nhân thời cơ này đi đằng sau họ, cũng muốn đi theo lên đó.

Vũ Văn chau mày, lập tức ngăn lại, khinh bỉ nói: "Đi đi đi, thời gian này nhà họ Vũ chúng tôi có tổ chức việc rất quan trọng, mấy người không liên quan thì đừng vào phá đám."

Nhóm người Ngô Thanh cũng dừng lại, ánh mắt nhìn về phía hai cha con tỏ vẻ kỳ lạ.

Khương Ngọc nhìn thấy bộ dạng già sớm của cậu thiếu niên đó, thấy mềm lòng, khẽ thở dài, không cần nghĩ cũng biết được căn bệnh này đối với một thiếu niên mà nói, tuyệt đối là một sự dày vò cực lớn, chỉ là với căn bệnh quái lạ này, cô ta tự biết là với y thuật hiện tại của cô ta không thể chữa trị khỏi được, tuy đồng tình nhưng cũng thấy bất lực.

Người đàn ông trung niên nhăn mặt cầu xin: "Hai người anh em, hai người cũng thấy rồi đó, con trai tôi tuổi đời còn trẻ, nhưng lại mang căn bệnh lạ, đi cầu chữa khắp nơi không thành, chỉ còn biết đến nhà họ Vũ xin thuốc chữa bệnh, xin hai vị thương lòng cho chúng tôi vào trong, Tiểu Thiện, mau, mau lên tiếng cầu xin hai chú đây đi nào!"

Vẻ mặt Tiểu Thiện uất ức bướng bỉnh, đứng thẳng người nói: "Ba! Nếu họ đã không cho chúng ta vào thì chúng ta không vào nữa, nam tử hán đại trượng phu, không cần thiết hạ thấp giọng cầu xin bọn họ."

Trần Gia Bảo khẽ nhướng mày, cậu nhóc này mang căn bệnh lạ, nhưng tính cách vẫn cứng cỏi, rất hợp khẩu vị của anh.

Vũ Văn khinh bỉ nói: "Tuổi còn trẻ, không ngờ cứng đầu thế, nếu vậy thì hai người nhân lúc còn sáng mau xuống núi đi."

Người đàn ông trung niên biến sắc, trừng mắt nhìn Tiểu Thiện rồi nói: "Đừng nói bậy!"

Tiếp đó, ông ta lại nhìn sang hai người Vũ Văn, tỏ vẻ cầu xin van nài nói: "Hai người anh em, hai người làm ơn làm phước, tôi có tiền, có rất nhiều tiền, chỉ cần hai người cho chúng tôi vào, chữa khỏi chứng bệnh cho Tiểu Thiện, tốn bao nhiêu tiền tôi cũng đồng ý."

"Tiền ư? Thứ chúng tôi thiếu… đúng thật không phải là tiền." Vũ Văn vẻ mặt khinh thường, anh ta nói không sai, đối với đệ tử gia tộc Đông y ẩn thế như họ thì cái thiếu nhất là phương thuốc và phương điển quý báu, chỉ cần y thuật nâng cao thì khi vào xã hội thế tục chỉ cần hai ba năm thôi, là có thể trở thành khách quý cao ngời ngợi của rất nhiều gia tộc quan chức, từ đó danh lợi song hành.

Thế là anh ta không thèm đếm xỉa đến hai cha con nữa, quay sang Trần Gia Bảo và Đoàn Vinh, hỏi: "Hai vị cũng đến tham gia giải thi đấu Đông y sao?"

"Vâng." Trần Gia Bảo gật đầu.

"Xin đưa thiệp mời ra, nếu không vấn đề gì thì có thể vào trong."

"Thiệp mời ư? Không có." Trần Gia Bảo lắc đầu.

Vũ Văn trợn mắt nói: "Nếu đã không có thiệp mời thì hết cách, mời về cho."

Nhóm người Ngô Thanh, Hồng Yến Nhi bỗng ngẩn người, tiếp đó cười phá lên.

Ngô Thanh cười đến đau cả bụng, liền lên tiếng chế giễu: "Khi nãy trên đường đi, Trần Gia Bảo còn đánh cược với tôi, xem

thành tích thi đấu Đông y của ai cao hơn, thì ra nói cả ngày trời, chỉ là ra vẻ ta đây thôi, ngay cả thiệp mời cũng không có, cười chết tôi rồi."

Hồng Yến Nhi cười khặc khặc nói: "Thì đó, uổng công trước đó tôi những tưởng trình độ y thuật của Trần Gia Bảo ghê gớm lắm chứ! Ôi! Đúng là ba hoa khoác lác tung trời, không ngờ chỉ là bụi cỏ ven đường mà thôi."

Chương 1804

Chương 1804

Khương Ngọc cũng lắc đầu lia lịa, con người Trần Gia Bảo, đúng là quá lỗ mãng, ngay cả thiệp mời cũng không có, đừng nói là tham gia thi đấu Đông y nữa, ngay cả cánh cổng nhà họ Vũ cũng không vào được, đã thế Trần Gia Bảo còn dám đánh cược với Ngô Thanh, đây chẳng phải là đang tự vả vào mặt đó sao? Duyệt, giờ còn chưa vào được nhà họ Vũ, thì đã bị vả mặt kêu bốp bốp rồi, đúng là ngu xuẩn.

Thần sắc Trần Gia Bảo không đổi, nói: "Hai vị, tôi nghe nói nhà họ Vũ cho mời các bác sĩ Đông y có y thuật cao siêu đến tham gia, mục đích là nâng cao sự cạnh tranh cho đệ tử nhà họ Vũ, tuy tôi không có thiệp mời nhưng tôi có thể đảm bảo, y thuật của tôi mà tham gia giải thi đấu Đông y thì có thừa, không biết có thể châm chước cho qua không?"

"Không được, nói suông bằng miệng thì ai biết anh nói thật hay giả."

Vũ Văn nói chắc nịch: "Nhà họ Vũ chúng tôi tổ chức giải thi đấu Đông y này, có không ít nhân vật quan trọng đến tham dự, sự an toàn của họ cực kỳ quan trọng, nếu không có thiệp mời thì sao chúng tôi biết được có phải anh giả danh đến tham gia thi đấu hòng trà trộn vào trong, thừa cơ phá đám hay thăm dò tình báo gì thì sao?"

"Có lý."

Trần Gia Bảo gật gật đầu, nói: "Tôi cũng đồng ý với việc nói suông bằng miệng khó có thể nhận được sự tin tưởng của người khác, hay là thế này, nếu tôi có thể chứng minh y thuật của tôi đích thực có tư cách tham gia giải thi đấu Đông y thì có phải được vào trong hay không?"

“Được thì được, nhưng làm cách nào chứng minh y thuật của anh?”

Vũ Văn trề môi, cười giễu cợt nói: “Đừng nói là anh trả bài ‘sắc thuốc ca’ nha! Hay là viết ám tả một đoạn nội dung trong ‘hoàng đế nội kinh’? Tôi nói trước, thể loại học thuộc lòng cứng nhắc này không được, ai biết được trước đó có phải anh đã học thuộc nội dung, rồi tính qua loa cho xong chuyện chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười nhẹ, đột nhiên chỉ tay về phía Tiểu Thiện đứng bên cạnh, nói: “Nếu tôi có thể chữa khỏi cho cậu ta, có phải là đã chứng minh được y thuật của tôi rồi không?”

Vừa dứt lời, dường như đất trời có sự rung chuyển nhẹ!

Nhất là người đàn ông trung niên và Tiểu Thiện, họ càng kinh ngạc hơn, kích động khôn xiết!

Tiếp theo đó, Ngô Thanh càng cười ngông cuồng hơn: “Trần Gia Bảo, anh không đùa đó chứ? Bệnh của cậu ta không phải là thiếu niên bạc đầu, mà là căn bệnh lạ lão hóa nghiêm trọng, trừ phi anh là thần tiên xuống trần, nếu không sao có thể chữa khỏi cho cậu ta được?”

Trần Gia Bảo liếc nhẹ nhìn Ngô Thanh, nói: “Tôi nói rồi, con người hay có căn bệnh ‘suy bụng ta ra bụng người’, y thuật của anh chữa không khỏi, thì đừng cho rằng Trần Gia Bảo tôi cũng chữa không khỏi chứ!”

Nụ cười Ngô Thanh bỗng khựng lại, cười lạnh hai tiếng: “Vậy tốt thôi, tôi xem xem anh có bản lĩnh như nào, mà ngay cả căn bệnh quái lạ này cũng có thể chữa khỏi.”

Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc lắc đầu lia lịa, hai người bọn họ lần nữa chứng kiến được sự ngông cuồng và ngạo mạn của Trần Gia Bảo, ngay cả bọn họ là đệ tử có xuất thân trong danh gia vọng tộc Đông y, cũng không cách nào chữa khỏi căn bệnh lạ lão hóa này của Tiểu Thiện, sao Trần Gia Bảo có thể chữa khỏi được chứ?”

“Không sao, nếu như cậu có thể chữa trị được bệnh của cậu ta, thì tức là chứng minh được y thuật của cậu cao siêu, không những được ra vào nhà họ Vũ, mà anh còn được tôi cung kính mời vào nhà nữa.” Trong mắt Vũ Văn lóe lên sự khinh bỉ.

Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tiểu Thiện, anh ta đã đặc biệt quan sát, thoáng chốc đã cho ra kết luận, tình trạng lão hóa trước tuổi của Tiểu Thiện vô cùng nghiêm trọng, với y thuật của họ vốn dĩ là bất lực, e là, chỉ có mấy vị lão đại giỏi giang nhất của nhà họ Vũ mới có cách chữa trị đây. Còn về phía Trần Gia Bảo, nếu anh ta có thể chữa được thì đúng là gặp ma rồi.

“Vậy thì nhất trí nhé!” Trần Gia Bảo cười nhẹ một cái và trong lòng đã có dự tính.

Chương 1805

Chương 1805

Người đàn ông trung niên liền kích động nói ngay: “Người anh em… cậu…. cậu có thể chữa trị được bệnh lạ của con trai tôi sao? Phải rồi, tôi là tổng giám đốc Qua An Quốc của công ty thương mại Đan Quân Yên kinh. Chỉ cần cậu cứu được con trai tôi, cậu muốn bao nhiêu tiền cũng được.”

“Ba, đâu phải ba không biết rằng, chúng ta đã tìm kiếm biết bao nhiêu chuyên gia bác sĩ nối tiếng, tất cả họ đều bất lực. Bây giờ con trông tuổi tác anh ta cũng không lớn hơn con là bao, nhưng lại nói có thể chữa trị được bệnh của con, ba nghĩ rằng điều đó có thể không?” Trong phút chốc Tiểu Thiện cũng có chút vui mừng, tiếp đó liền dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn sang Trần Gia Bảo, sau đó quay đầu đi và tằng hắng một tiếng.

Vì căn bệnh lão hóa trước tuổi mà cậu ta trở thành quái nhân trong mắt mọi người, trong khi những người đồng trang lứa được vui chơi và yêu đương một cách tự do, thì cậu ta chỉ có thể ẩn mình trong căn nhà tối đen như mực, mỗi khi đi ra ngoài, đều phải hứng chịu ánh nhìn kỳ lạ từ người khác, ánh mắt đó khiến cậu ta khó chịu hơn cả khi bị rạch một nhát dao trên người, và cũng vì sự khác thường của bản thân mà tự ti, và vì muốn bảo vệ bản thân, mà kể từ đó chuyển hóa sự tự ti thành sự cao ngạo cực đoan, cho nên lòng phòng ngừa rất cao.

“Người khác chữa không khỏi, không đồng nghĩa rằng tôi cũng chữa không khỏi.”

Trần Gia Bảo không giải thích thêm, liền nói: “Hãy đưa tay ra.”

“Ơ…” Tiểu Thiện ngây người ra, bị khí thế của Trần Gia Bảo áp đảo, thế là đưa tay ra một cách vô thức.

Tiếp theo đó, ngón tay của Trần Gia Bảo đã đặt lên mạch của cậu ta, rồi chợt gật đầu, nguyên nhân bệnh của Tiểu Thiện đúng như những gì mà anh dự đoán, tuy có hơi phức tạp, nhưng không làm khó dễ được anh.

Tiểu Thiện vừa định mỉa mai một câu, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Gia Bảo, lập tức không nói nên lời, thậm chí, trong lòng thấp thoáng một tia hy vọng…

Qua An Quốc nhìn căng thẳng hẳn, quan sát thật kỹ vào từng động thái của Trần Gia Bảo.

Những người như Ngô Thanh, Vũ Văn tỏ vẻ mặt khinh miệt, trong mắt họ, mọi hành động của Trần Gia Bảo đều chỉ là đang lãng phí thời gian mà thôi.

Một lúc sau, Trần Gia Bảo thả các ngón tay ra. Qua An Quốc liền căng thẳng hỏi: "Bác sĩ… bác sĩ Trần, thế nào rồi?"

Tuy rằng Tiểu Thiện đang cố gắng giả vờ tỏ ra như không quan tâm, nhưng vẫn căng thẳng mà nuốt nước bọt.

Trần Gia Bảo từ từ lắc đầu và nói: "Bệnh của cậu ta là bệnh bẩm sinh, không phải dễ dàng mà chữa trị được đâu…" Ngô Thanh đột nhiên cười một tiếng rõ to. Ánh mắt của Qua An Quốc và Tiểu Thiện bỗng tối sầm lại, tiếp theo liền nở một nụ cười miễn cưỡng, đành thôi vậy, dù sao thì họ cũng đã quen với kết luận như thế này rồi.

Trong nụ cười chế giễu đó, chỉ nghe thấy Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Thế nhưng, may mắn là ông và cậu ta đã gặp được tôi, trên thế gian này, chỉ có một mình tôi có thể chữa trị khỏi cho cậu ta mà thôi."

Khi câu nói trên được phát ra, những tiếng cười chế giễu của Ngô Thanh bọn họ liền tắt hẳn.

Qua An Quốc kích động nói: "Những… những lời cậu vừa nói có…. có thật không?"

Đôi mắt Tiểu Thiện càng phát sáng hơn, trong lòng vui mừng khôn xiết.

"Đương nhiên."

Trần Gia Bảo nói một cách tự tin: "Trần Gia Bảo tôi một khi đã nói ra thì sẽ làm, khi tôi nói là sẽ chữa trị được, thì nhất

định là được.”

“Nói xằng nói bậy!” Ngô Thanh cười khinh bỉ và nói.

“Ngay cả tôi cũng là lần đầu tiên thấy căn bệnh quái lạ này, sao anh có thể chữa trị được cơ chứ?”

Trần Gia Bảo liếc nhìn anh ta một cái và nói: “Câm miệng đi, nếu như anh không chữa trị được, vậy thì ít nhất cũng nên giữ im lặng chứ, đừng làm phiền tôi chữa trị cho bệnh nhân, vì giọng nói của anh còn ồn ào hơn cả đám ruồi nữa.”

Chương 1806

Chương 1806

“Cậu…” Ngô Thanh nổi giận đùng đùng, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt không vui của Khương Ngọc, lời nói vừa tới miệng đành nuốt trở vào không thể nói ra, đành tự thầm chế giễu trong lòng, cứ để Trần Gia Bảo đắc ý và hống hách thêm một thời gian nữa, dù sao đợi sau khi Trần Gia Bảo không thể chữa khỏi cho Tiểu Thiện, anh ta sẽ ném Trần Gia Bảo lăn xuống từ những bậc thềm này, đúng, ném anh ta xuống!

Trần Gia Bảo dời ánh mắt về lại phía Tiểu Thiện và nói: “Nếu như tôi đoán không lầm thì cậu mắc căn bệnh này ít nhất mười năm rồi.”

Qua An Quốc kích động không ngừng, rất có niềm tin đối với Trần Gia Bảo, lập tức lên tiếng: “Không sai không sai, từ lúc bốn năm tuổi là Tiểu Thiện đã có những dấu hiệu của bệnh lão hóa trước tuổi, sau đó càng ngày càng nghiêm trọng, chúng tôi đã tìm đến khám tại rất nhiều bệnh viện lớn danh tiếng cả trong và ngoài nước, và cũng đã tốn một số tiền lớn mời rất nhiều bác sĩ danh tiếng trên thế giới đến khám, thế nhưng… thế nhưng không có một chút tác dụng nào cả. Khi nhìn thấy bộ dạng như thế này của Tiểu Thiện, tôi và mẹ của Tiểu Thiện đều rất đau lòng…”

Khi kể đến đó, giọng nói của Qua An Quốc có chút nghẹn ngào.

Khi Tiểu Thiện nghĩ đến những chuyện đau lòng, thần thái cũng ảm đạm hẳn.

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi cảm động trước tình cha con sâu đậm của họ, đôi mắt bất chợt ngấn lệ, cũng bắt đầu hy vọng rằng Trần Gia Bảo có thể chữa khỏi căn bệnh của Tiểu Thiện.

“Ông và cậu ta cứ đi chữa ở các bệnh viện đó đương nhiên là không khỏi được rồi.”

Trần Gia Bảo nói tiếp: “Không phải là tôi khoe khoang gì, tây y không có cách nào chữa khỏi căn bệnh của con trai ông, nhưng Đông y thì, cũng chỉ có một mình tôi có khả năng đó mà thôi.”

“Hứ, đừng khoác lác.”

Đột nhiên Ngô Thanh thốt lời khinh bỉ. Qua An Quốc lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt, sau đó liền hỏi: “Bác sĩ Trần, rốt cuộc con trai tôi mắc bệnh gì vậy?”

“Bệnh trạng lão hóa trước tuổi của Tiểu Thiện là do hai mặt khí huyết trong người đều thiếu hụt, đồng thời thủy hỏa bẩm sinh trong người đều suy yếu, vì hai yếu tố đó mà tạo nên bệnh. Đương nhiên, nguyên nhân chính gây ra căn bệnh đó cũng là vì thủy hỏa bẩm sinh trong người đều suy yếu, cho nên mới dẫn đến khí huyết trong người đều thiếu hụt, từ đó hình thành căn bệnh lão hóa trước tuổi của Tiểu Thiện.” Trần Gia Bảo giải thích.

Những lời anh giải thích có hơi không suông miệng, thế nhưng những người như Ngô Thanh, Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi đều là những bác sĩ giỏi giang trong gia tộc Đông y, sau khi nghe những lời giải thích của Trần Gia Bảo, lập tức nghe hiểu ngay và liền, họ bất giác rơi vào trạng thái trầm ngâm, suy ngẫm về tính khả thi của những lời mà Trần Gia Bảo vừa nói.

“Đúng đúng đúng, năm ngoái Phan Nguyên có một giáo sư Đông y đức cao vọng trọng đã từng nói, căn bệnh của Tiểu Thiện là do hai mặt khí huyết trong người đều thiếu hụt mà gây nên, nhưng không hề nhắc gì đến sự thiếu hụt của thủy hỏa bẩm sinh.” Ánh mắt Qua An Quốc lóe sáng, nếu như những lời giải thích của Trần Gia Bảo còn chi tiết hơn cả những gì mà giáo sư Đông y đó nói, xem ra Trần Gia Bảo có khả năng chữa trị khỏi căn bệnh của Tiểu Thiện.

“Điều đó là đương nhiên thôi.”

Trần Gia Bảo tiếp tục giải thích: “Trong viết rằng ‘thủy hỏa giả, âm dương chi chứng triệu giã’. Thủy hỏa bẩm sinh là vật vô hình, vốn dĩ là vô hình vô dạng, các bác sĩ Đông y bình

thường đương nhiên là không cảm nhận được rồi, và đây cũng chính là lý do mà tôi cho rằng các bác sĩ tây y đành bất lực.Vì rằng các bác sĩ tây y chỉ chữa trị và cấp thuốc đối với những căn bệnh có hình có dạng, nhưng lại không có cách nào chữa trị được các căn bệnh vô hình bẩm sinh.

Trong cũng viết rằng ‘con người do ông trời sinh ra, được nuôi dưỡng bởi nông nghiệp, sau khi con người sinh ra đời, những tinh nguyên trong cơ thể sẽ ngày càng phát triển, tình trạng sinh lý cũng sẽ xuất hiện sự thay đổi tương ứng, ví dụ như con trai lúc tám tuổi có thận khí chắc nịch, tóc sẽ mau dài và răng chắc khỏe; lúc mười lăm tuổi tinh khí tràn trề, âm dương hòa; lúc hai mươi ba tuổi thận khí bình thường, gân cốt và xương chắc khỏe; tiếp theo đó sẽ là thịnh vượng đến điêu tàn, cho nên đến lúc bốn mươi mấy tuổi thận khí suy yếu, tóc rụng răng yếu; đến khoảng năm mươi tuổi thì dương khí kiệt quệ, mái tóc dần trở nên bạc phơ; lúc sáu mươi tuổi thì tinh khí suy yếu, thân thể đã đến cực điểm. Và cho đến ngày tinh nguyên bẩm sinh tiêu hao hoàn toàn, cũng chính là khi con người ra đi. Cơ thể Tiểu Thiện vốn thiếu hụt bẩm sinh, dẫn đến việc còn trẻ mà cơ thể đã suy yếu như một người ở tuổi năm mươi. Nếu cứ để tình trạng này kéo dài hơn nữa, e là chỉ thêm vài năm nữa, Tiểu Thiện sẽ qua đời sớm thôi.”

Chương 1807

Chương 1807

Qua An Quốc toàn thân toát mồ hôi lạnh khi nghe những lời nói đó, kích động mà nói: "Bác sĩ Trần, tôi chỉ có độc nhất một đứa con trai là Tiểu Thiện, cậu nhất định phải cứu lấy nó…."

Qua An Quốc vừa nói vừa kích động đến nỗi muốn quỳ xuống van xin Trần Gia Bảo.

"Là một người đàn ông thì không nên dễ dàng quỳ gối trước người khác."

Trần Gia Bảo lập tức giơ tay ra đỡ lấy cánh tay của ông ta, ngăn cản ông ta quỳ xuống, và kéo ông ta đứng dậy, rồi nói: "Yên tâm đi, nếu tôi đã đồng ý ra tay, thì nhất định sẽ chữa khỏi mà."

"Cảm ơn… cảm ơn bác sĩ Trần."

Qua An Quốc đứng dậy, lập tức nói ngay: "Bác sĩ Trần, căn bệnh của Tiểu Thiện rốt cuộc phải chữa trị như thế nào?"

"Đã biết được nguyên nhân gây bệnh, thì bắt đầu chữa trị từ đó là được rồi, tuy căn bệnh này chữa trị có chút phức tạp, nhưng không khó chữa trị." Trần Gia Bảo giải thích.

Mấy người Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi bọn họ đều gật đầu lia lịa, lúc đầu còn cho rằng đành bất lực trước căn bệnh của Tiểu Thiện, nhưng sau khi nghe những lời giải thích vô cùng dễ hiểu của Trần Gia Bảo, những thắc mắc trong đầu hai cô gái đó đều được làm rõ, từ đó bắt đầu có ánh nhìn khác đối với Trần Gia Bảo, nhất là trước đó hai người họ cho rằng Trần Gia Bảo là người chỉ biết nói dóc và khoe khoang, thực tế là không hề có thực lực như anh ta nói. Thế nhưng bây giờ anh ta lại cho thấy bản thân mình là một bác sĩ Đông y có trình độ uyên thâm, sự chuyển biến khác biệt quá lớn này, quả thật có ảnh hưởng quá lớn đối với hai người họ.

Ngoài sự kinh ngạc của hai cô gái, trong mắt họ càng tăng thêm sự ngưỡng mộ.

Ngô Thanh tằng hắng một tiếng, không muốn mỗi mình Trần Gia Bảo giành hết những lời khen, liền nói một cách lớn tiếng rằng: “Không cần Trần Gia Bảo nói ra tôi cũng biết nên chữa trị như thế nào, nếu như là vì hai mặt khí huyết suy yếu và tinh nguyên bẩm sinh thiếu hụt, vậy thì có thể chữa trị bằng thuốc thập toàn đại bổ, nó có thể bù đắp cho sự thiếu hụt và suy yếu của lá lách và thận, và hiệu quả vô cùng rõ rệt.”

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi đều gật đầu lia lịa, cả họ đều cho rằng chữa trị bằng “thuốc thập toàn đại bổ” là thích hợp nhất.

Khi nhìn thấy vẻ mặt đồng tình của mọi người, Ngô Thanh rất đắc ý.

“Toàn là những lời xằng bậy!”

Trần Gia Bảo liếc nhìn anh ta và nói: “Thuốc thập toàn đại bổ là chữa trị từ khí huyết lưu hành, chỉ có tác dụng với những bệnh nhân thiếu khí huyết có hình có dạng, vậy thì làm sao có tác dụng bổ sung thủy hỏa bẩm sinh đây? Từ trình độ này của anh cho thấy, anh chẳng qua chỉ là một bác sĩ lang băm mà thôi, không phải cứu người, mà là đang hại người, tôi khuyên anh nên mau chóng xuống núi, về nhà đóng cửa học tập thêm dăm ba hay năm năm nữa, đợi đến khi trình độ Đông y của anh có tiến bộ thì hẵng ra mở phòng khám, mất công làm mất uy tín của ngành Đông y.”

Vẻ mặt của Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi bọn họ bỗng đỏ bừng, cách chữa trị mà khi nãy hai người họ nghĩ ra được cũng không khác gì cách của Ngô Thanh, Tuy Trần Gia Bảo không hề nói hai người họ là bác sĩ lang băm, nhưng trên gương mặt hai cô gái vẫn đỏ bừng hẳn lên.

Ngô Thanh bất chợt nổi giận và nói: “Trần Gia Bảo, vậy anh nói xem nên chữa trị như thế nào?”

Nhưng Trần Gia Bảo lại quay mặt bỏ đi, không nhìn Ngô Thanh, có vẻ như không

thèm quan tâm đến anh ta vậy.

Ngô Thanh càng nổi giận hơn nữa, hai bàn tay nắm thật chặt, phát ra những tiếng kêu "răng rắc", nhìn chăm chăm vào sau lưng của Trần Gia Bảo, ánh mắt lóe lên một tia sắc bén.

Trần Gia Bảo nói với hai cha con Qua An Quốc: "Tôi sẽ châm cứu cho Tiểu Thiện trước, để làm thuyên giảm bệnh tình của cậu ta, sau đó sẽ kê một toa thuốc, sau khi về nhà, ông cứ bốc thuốc theo toa mà tôi đã kê, trong vòng ba tháng cơ thể của cậu ta sẽ dần hồi phục, từ đó sẽ trẻ hóa trở lại."

Qua An Quốc và Tiểu Thiện vui mừng khôn xiết, căn bệnh không cách nào chữa trị trong mười năm trời, bây giờ rốt cuộc đã có hy vọng chữa khỏi rồi, trong lòng vui mừng đến mức nào không cần đoán cũng biết rõ.

Chương 1808

Chương 1808

Tiếp theo đó, Trần Gia Bảo lấy ra một hộp gỗ nhung, sau đó mở hộp ra, trong đó không có gì nhiều, vừa vặn để chín cây kim châm.

Đó chính là "Thiên Hành Cửu Châm".

Giữa sườn núi dốc đứng, gió núi thổi mát rượi.

Trần Gia Bảo đứng trên bậc thềm giữa sườn núi dốc, tay cầm một cây kim bạc, nói: "Xoay người lại, cởi áo nửa người trên ra."

"Được… Được." Thiên lắp bắp đáp một tiếng. Sau một thoáng do dự, cậu ta xoay người cởi quần áo ở nửa người trên xuống. Chỉ thấy da cậu ta nhão nhoét, nếp nhăn rõ ràng, xem ra ngoại trừ khuôn mặt, ngay cả cơ thể cũng đã ngoài năm mươi tuổi.

"Ối…" Hồng Yến Nhi che miệng kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc, tình trạng của Thiên nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của cô ta, nếu như khuôn mặt xinh đẹp của cô ta biến thành bộ dạng năm mươi tuổi, có lẽ cô đã cắt cổ tay tự sát từ lâu rồi.

Tiếng kêu này như kim châm đâm sâu vào trong lòng Thiên, mắt cậu ta ngân ngấn nước, mặt đỏ bừng tức giận, lập tức mặc quần áo vào định đi xuống núi, không thèm chữa bệnh nữa.

Qua Quốc Anh lập tức nắm lấy cánh tay Thiên, lo lắng nói: "Thiên, con điên rồi, mau đứng lại cho bố!"

"Có người cười nhạo con, con… không chữa trị nữa." Thiên không quay đầu lại, cả người run lên vì tức giận.

Khương Ngọc khẽ cau mày, trừng mắt nhìn Hồng Yến Nhi.

Hồng Yến Nhi bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói: “Gì chứ, tôi có cố ý đâu, ai biết cậu ta lại nhạy cảm như vậy?”

Qua Quốc Anh biến sắc, thầm thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, đừng dỗi nữa. Bác sĩ Trần vẫn đang chờ để chữa bệnh cho con kìa. Cậu cũng không muốn cả đời như vậy đâu đúng không?”

Thiên đứng im tại chỗ, trong lòng rối rắm.

Trần Gia Bảo nghịch cây kim bạc, thản nhiên nói: “Con người có lòng tự trọng là tốt, nhưng tự trọng quá mức sẽ khiến người khác nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ đó. Cậu giấu bệnh sợ thầy thế này đối với tôi là do quá tự ti, chỉ biết trốn chạy. Tôi có thể tôn trọng suy nghĩ của cậu, cậu không muốn chữa thì tôi không chữa, nhưng cậu hãy nghĩ cho kỹ, cơ thể là của cậu, là một người đàn ông, dù sống hay chết thì đó cũng là trách nhiệm của cậu.”

“Đúng vậy, Trần Gia Bảo nói đúng đó!” Hồng Yến Nhi mỉm cười, mặc dù không phải Trần Gia Bảo nói hộ cô ta, nhưng vô hình trung đã hóa giải được sự khó xử của cô ta, cô ta thầm cảm ơn anh, đồng thời hối hận vì tối hôm qua đã dụ anh uống rượu độc.

Thiên biến sắc, hít sâu một hơi rồi lại đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, cúi đầu nói: “Bác sĩ Trần, tôi xin lỗi, tôi sai rồi.”

“Cậu không có lỗi với tôi, mà có lỗi với người bố gần như đã quỳ xuống cầu xin tôi.” Trần Gia Bảo nói: “Nếu như cậu đã nhận thức được lỗi lầm, vậy cậu hãy đi xin lỗi bố mình, sau đó tôi sẽ ta tay chữa bệnh cho cậu, đi đi!”

“Vâng.” Thiên đi tới trước mặt Qua Quốc Anh, nhớ tới tất cả những gì bố đã làm cho mình, cậu ta cúi người, nghẹn ngào nói: “Bố, con xin lỗi, con đã khiến bố phải vất vả rồi.”

“Không sao, không sao, chỉ cần người con có thể chữa khỏi là được.” Qua Quốc Anh đưa tay vỗ vai Thiên, vẻ mặt vui mừng, đồng thời nhìn về phía Trần Gia Bảo, cảm kích nói: “Bác sĩ Trần, cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo, nghề bác sĩ có ba nhiệm vụ, thứ nhất là chữa bệnh tật, thứ hai chữa lành trái tim, thứ ba là trị loạn thế. Tôi chỉ làm đúng phận sự cũng như trách nhiệm của mình mà

thôi.” Trần Gia Bảo nói xong thì vẫy tay với Thiên, nói: “Nếu như đã nhận ra sai lầm thì đến đây, tôi châm cứu cho cậu.”

Chương 1809

Chương 1809

Trong mắt Khương Ngọc ánh lên vẻ xúc động, những lời này của Trần Gia Bảo lại khiến cô ấy thay đổi cái nhìn về anh.

Đám người Ngô Thanh thì bĩu môi tỏ vẻ không đồng ý, muốn chữa khỏi bệnh tật đã chẳng phải chuyện dễ dàng gì, lại còn muốn chữa lành trái tim trị loạn thế, đúng là không biết tự lượng sức mình!

“Cảm ơn bác sĩ Trần.” Thiên lại đi tới chỗ Trần Gia Bảo rồi cởi áo ra.

Tuy rằng vẫn là cùng một cơ thể già yếu, nhưng lần này, cậu ta đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trần Gia Bảo tập trung tinh thần, hai ngón tay cầm cây kim bạc đâm vào huyệt đạo của Thiên.

Mọi người chỉ nhìn thấy một tia sáng màu bạc lóe lên, cây kim châm đã cắm vào cơ thể Thiên.

Tốc độ châm cứu nhanh quá!

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi nhìn nhau và thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương. Trần Gia Bảo xác định chuẩn xác huyệt đạo, châm cứu rất nhanh, đúng là không thể tưởng tượng nổi. Xem ra trước đó họ đã đánh giá thấp Trần Gia Bảo rồi.

Một lát sau, Trần Gia Bảo di chuyển kim châm một cách thành thục, kích thích huyệt đạo của Thiên, truyền chân khí vào người cậu ta, bồi dưỡng cơ thể, huy động tinh nguyên trong cơ thể, nuôi nó phát triển.

Thiên chỉ cảm thấy trong bụng mình giống như có hai quả cầu nước và lửa đang giao chiến, lúc nóng lúc lạnh, toàn thân đổ mồ hôi, không khỏi rùng mình.

Không lâu sau, Thiên đột nhiên cảm thấy quả cầu lửa và nước trong người như thể đã dung hòa vào nhau, trong bụng ấm áp, tứ chi xương cốt như được tắm trong gió xuân ấm áp, thoải mái nhắm mắt lại.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, tình trạng thể chất của Thiên đã có những chuyển biến rõ rệt, làn da khô ráp trên người dần trở nên sáng bóng, sắc mặt cũng trở nên hồng hào, dường như đã trẻ ra mười mấy tuổi.

Hồng Yến Nhi kinh ngạc nói: "Trời ạ, đây là loại pháp môn châm cứu gì mà có thể khiến người ta trẻ lại thế này?"

Đám người Khương Ngọc, Ngô Thanh, Vũ Phạm đều rất ngạc nhiên.

Qua Quốc Anh thì kích động rớt nước mắt, đi khắp từ Nam tới Bắc sông Trường Giang mà không thể chữa khỏi bệnh, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy hy vọng rồi.

Trần Gia Bảo liếc Hồng Yến Nhi, nói: "Mặc dù sinh lão bệnh tử là chu kỳ sinh lý, nhưng đồng thời cũng là một loại bệnh. Chỉ cần là bệnh thì sẽ có thuốc chữa."

Lời này của Trần Gia Bảo không phải là nói ngoa, theo ghi chép của "Thiên Hành Cửu Châm", sau khi luyện tập đến mũi châm thứ 9, sẽ có thể hồi dương hoán cốt. Tuy nhiên, anh bị hạn chế vì chỉ có nửa đầu cuốn "Thiên Hành Cửu Châm", dẫn đến rất nhiều châm pháp và pháp môn châm cứu không hoàn thiện, cho nên bây giờ anh chỉ có thể thi triển đếm mũi châm thứ ba, nhưng dù là vậy cũng đủ để biến anh trở thành thần y đương đại, ít nhất về kỹ năng y học, anh chưa bao giờ thất bại.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, Trần Gia Bảo đều nóng lòng muốn sớm ngày tìm được nửa sau cuốn "Thiên Hành Cửu Châm".

Đám người Khương Ngọc thì không cho là thế, sinh lão bệnh tử là hiện tượng tự nhiên, sao có thể chữa khỏi được?

Mắt của Hồng Yến Nhi sáng lên, nếu như phương pháp châm cứu này của Trần Gia Bảo thực sự có thể khiến người ta trẻ lại, chẳng phải cô ta có thể trẻ mãi không già hay sao?

Nghĩ đến đây, Hồng Yến Nhi liếm đầu lưỡi như cánh hoa tử đinh hương liếm lên đôi môi đỏ mọng, vô cùng hứng thú với Trần Gia Bảo.

Việc điều trị vẫn tiếp tục, khi tình trạng của Thiên ngày càng tốt hơn, mọi người lại càng kinh ngạc hơn.

Đột nhiên, Thiên khẽ cau mày rên một tiếng, hình như cảm thấy có chút khó chịu.

Trần Gia Bảo biết thể lực của Thiên quá kém, nếu như tiếp tục truyền chân khí vào, có lẽ sẽ không chịu nổi, gây ra tổn thương nội tạng.

Chương 1810

Chương 1810

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo lập tức thu hồi kim châm cứu, chỉ thấy anh rút kim ra như một cơn gió, trong nháy mắt rút hết kim châm trên người Thiên, bỏ lại vào trong hộp gấm.

Qua Quốc Quốc lập tức tiến lên đỡ lấy Thiên, kích động hỏi: "Thiên, bây giờ con cảm thấy thế nào?"

Thiên mở mắt ra, cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể, mơ màng nói: "Bố, con cảm thấy rất thoải mái. Cảm giác như thể đã trẻ ra rất nhiều."

"Đứa nhỏ ngốc này, không phải là như thể đâu. Thật sự là đã trẻ hơn rất nhiều đó. Không tin thì con hãy nhìn đi!" Qua Quốc Anh cười toe toét, lấy điện thoại di động ra bật chức năng chụp ảnh tự sướng, nói: "Con mau nhìn đi, có phải sắc mặt đã tốt hơn nhiều rồi không?"

Thiên soi mặt vào màn hình điện thoại, thấy sắc mặt đã hồng hào hơn rất nhiều, nếu như là trước đây thì mặt cậu ta sẽ xám xịt như một ông già năm mươi, bây giờ cậu ta đã là một người đàn ông trung niên mặt mày hồng hào. Mặc dù vẫn chưa thể hồi phục thành một thiếu niên mười lăm hay mười sáu tuổi, nhưng cũng đã thu hoạch được nhiều rồi, hơn nữa cũng đã nhìn thấy hy vọng.

Thiên vui mừng khôn xiết.

Tất cả mọi người có mặt ở xung quanh đều sửng sốt, đặc biệt là Vũ Phạm và Vũ Lưu, biết được Trần Gia Bảo có y thuật cao siêu, bọn họ nhanh chóng thu hồi sự khinh thường của mình.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cảm nhận được một làn gió thơm thoảng qua, Hồng Yến Nhi bước nhanh đến trước mặt Trần Gia Bảo, đưa cho anh một chiếc khăn tay màu vàng, cười hi hi nói: "Này, lau mồ hôi đi!"

Trần Gia Bảo tiện tay nhận lấy rồi đưa cho Thiên, nói: “Lau đi, cả người cậu đều là mồ hôi, bị gió núi thổi vào sẽ dễ bị cảm.”

“Cảm ơn bác sĩ Trần.” Thiên nhận lấy, lau mồ hôi trên trán không chút khách sáo.

Hồng Yến Nhi giậm chân, tức giận quay trở lại, trong lòng thầm mắng Trần Gia Bảo là đồ khốn nạn, lại còn dám đưa khăn tay mà cô ta tặng cho người khác, hoàn toàn không để cô ta vào mắt. Khương Ngọc nhìn chằm chằm vào Hồng Yến Nhi, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Qua Quốc Anh giơ ngón tay cái khen ngợi: “Y thuật của bác sĩ Trần đúng là cao siêu và hiếm có. Nếu không có anh, có lẽ bệnh của Thiện cả đời cũng không thể chữa khỏi.”

“Bây giờ nói chữa khỏi vẫn còn hơi sớm. Tôi sẽ kê một bài thuốc, quay về bốc thuốc rồi từ từ điều trị.” Vẻ mặt của Trần Gia Bảo vẫn không thay đổi, như thể việc chữa khỏi căn bệnh lạ của Thiện chỉ là chuyện tầm thường đối với anh: “Lấy giấy bút ra đây!”

“Được được.” Qua Quốc Anh nhanh chóng lấy sổ và bút máy ra rồi đưa cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cầm bút viết “soạt soạt” vào sổ.

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi vội vàng bước tới, ghé hai khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn bài thuốc do Trần Gia Bảo viết, chỉ thấy bên trên viết nhung hươu, trạch tả, phụ tử, quế,… đều là những dược liệu rất bình thường, không có gì kỳ lạ.

Hai người không khỏi ngờ vực, bài thuốc này thật sự có thể điều trị cho cơ thể của Thiên sao?

Sau khi viết xong, Trần Gia Bảo đưa bài thuốc cho Qua Quốc Anh, nói: “Sau khi trở về cứ bốc thuốc theo bài thuốc này, nghiền nát dược liệu, dùng mật ong nặn thành ba viên. Lúc uống dùng lẫn với nước cơm. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng ba tháng là có thể khỏi bệnh.”

“Cảm ơn bác sĩ Trần, ơn đức to lớn của bác sĩ Trần, Qua Quốc Anh tôi suốt đời không quên!” Qua Quốc Anh trân trọng cất đơn thuốc đi.

Đột nhiên, Khương Ngọc không giấu được sự tò mò ở trong lòng, lên tiếng hỏi: “Tại sao lại phải uống thuốc với nước cơm?”

Trần Gia Bảo liếc nhìn cô ấy, do dự một thoáng rồi mới giải thích: “Bài thuốc này có tên là Thập Bổ Hoàn, tương tự như Thập Toàn Đại Bổ Thang. Chỉ là Thập Toàn Đại Bổ Thang thiên về tuần hoàn khí huyết, còn bài thuốc này lại nhắm tới thủy hỏa tiên thiên, phù hợp với chứng bệnh này. Ngoài ra, “Hoàng đế nội kinh” có nói, tinh không đủ phải bổ sung dưỡng chất, dưỡng chất ở đây là năm loại ngũ cốc. Biển Thước cũng cho rằng những người thận hư thì cần bổ sung tinh, tức là bổ sung ngũ cốc. Ngũ cốc là tinh hoa của trời đất, trong đó cháo gạo kê có thể dưỡng tinh, cho nên uống thuốc với nước gạo sẽ có tác dụng trị bệnh rõ rệt hơn.”

Chương 1811

Chương 1811

“Hóa ra là như vậy.” Khương Ngọc chợt hiểu ra, trong lòng lại càng kinh ngạc hơn về y thuật của Trần Gia Bảo.

Qua Quốc Anh thì lại càng cảm thấy yên tâm hơn, ông ta vui mừng nói: “Vừa bổ sung thực phẩm vừa bổ sung thuốc. Y thuật của bác sĩ Trần quả là cao siêu, tôi bái phục. Thiên, còn không mau cảm ơn bác sĩ Trần?”

Thiên gật đầu, đột nhiên quỳ “bịch” một tiếng xuống trước mặt Trần Gia Bảo, nghẹn ngào nói: “Đầu gối đàn ông là vàng. Bác sĩ Trần là ân nhân lớn của tôi. Từ nay về sau, Thiên ngoại trừ lạy trời lạy đất lạy bố mẹ, sẽ chỉ lạy bác sĩ Trần.”

Mấy người Khương Ngọc, Hồng Yến Nhi hơi hơi lộ vẻ xúc động.

Vẻ mặt của Qua An Quốc vui vẻ yên tâm, xem ra Tiểu Thiện đã lớn thật rồi.

“Đứng lên đi.” Trần Gia Bảo nói: “Dưới đầu gối nam nhi có bảo vật, sau này chỉ cần lạy trời lạy đất lạy bố mẹ là được rồi, tôi không cần cậu quỳ xuống.”

“Vâng.” Sau khi Tiểu Thiện nhỏ giọng đáp một cái, cung kính từ dưới đất đứng dậy.

Ông lão Qua An Quốc trong lòng an lòng, từ trong túi lấy ta một tấm thẻ ngân hàng và một tấm danh thiếp mạ vàng, thân người hơi nghiêng về phía trước, cung kính hai tay đưa cho Trần Gia Bảo, cười nói: “Bác sĩ Trần, đại ân không có lời nào có thể cảm ơn hết được, trong tấm thẻ này có ba tỷ Việt Nam đồng, làm tiền thù lao theo kỳ hạn của cậu Trần, chờ sau khi thân thể Tiểu Thiện hoàn toàn bình phục, sẽ có đại lễ khác đưa tặng.”

“Vậy tôi sẽ không khách sáo nữa.” Trần Gia Bảo không khách sáo nhận lấy.

Khương Ngọc hơi khẽ cau mày, mặc dù căn bệnh kỳ quái của Tiểu Thiện quả thật rất khó chữa, nhưng mà Trần Gia Bảo trực tiếp nhận lấy ba tỷ của đối phương, không khỏi có một chút quá đáng rồi.

Ngược lại Qua An Quốc lại không có suy nghĩ gì, sau khi thấy Trần Gia Bảo nhận lấy, ngược lại nụ cười càng tươi hơn, cười nói: “Bác sĩ Trần, không biết là nếu có thời gian, cùng đi xuống dưới núi uống hai ly chứ, cũng để cho bố con chúng tôi cảm ơn đại ân của bác sĩ Trần.”

“Không cần đâu, tôi còn muốn đi tham gia so tài của giải thi đấu Đông y của nhà họ Vũ, không biết lúc nào mới có thể xuống núi được, sau này có duyên sẽ gặp lại vậy.”

Qua An Quốc thở dài một cách tiếc rẻ, nói: “Vậy cũng được, chờ sau này bác sĩ Trần có thời gian đi tới Hà Nội, tôi lại bày một bàn tiệc rượu ngon mời cậu Trần.”

Tiếp theo, sau khi Qua An Quốc và Trần Gia Bảo trao đổi điện thoại xong, thì trong lòng vui vẻ dẫn Tiểu Thiện cùng nhau đi xuống dưới chân núi, không giống với sự nặng nề như lúc đến, lần này quay về bước chân của họ đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Trần Gia Bảo nhìn về phía hai người Vũ Văn và Vũ Soái, nói: “Dựa theo việc đánh cược, lần này tôi có thể tiến vào chứ?”

Vũ Văn vội vàng cười một tiếng, dựa vào y thuật mà Trần Gia Bảo đã thể hiện ra, chỉ sợ rằng ngay cả những đại lão kia trong các gia tộc, cũng chưa chắc có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo, không nhịn được giơ ngón tay cái lên, khen ngợi từ sâu trong nội tâm: “Y thuật của bác sĩ Trần thật tuyệt vời, giải thi đấu Đông y của nhà họ Vũ chúng tôi, chính là cần tới những nhân tài như bác sĩ Trần vậy, mời.”

Vừa nói, Vũ Văn liền dựa theo việc đánh cược, cung cung kính kính dẫn Trần Gia Bảo đi về hướng nhà họ Vũ, thậm chí anh ta thấy Đoàn Vinh vẫn luôn đi theo bên người Trần Gia Bảo, cũng lười cả việc đưa thiệp mời cho Đoàn Vinh.

Hồng Yến Nhi luôn luôn tâm niệm muốn có được phương pháp châm cứu của Trần Gia Bảo, giẫm giẫm chân, liền vội

vàng đuổi theo.

Khương Ngọc dưới tình thế bất đắc dĩ, không thể làm gì khác chỉ có thể nhanh chân đuổi theo.

Ngô Thanh nhìn vào bóng lưng của Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên một tia sắc bén âm u.

Chương 1812

Chương 1812

Hoàng Chí Huy nhỏ giọng nói: "Cậu Ngô, ban đầu chúng ta cho rằng Trần Gia Bảo chỉ biết giả bộ, không nghĩ tới y thuật của anh ta, lại có thể cao đến mức độ này, bây giờ cậu Ngô quyết định so tài với Trần Gia Bảo trong giải thi đấu Đông y, chỉ sợ là cuối cùng sẽ phải chịu tổn hại."

Thi Vĩ Bình liên tục gật đầu bày tỏ sự đồng ý.

"Hừ!" Ngô Thanh cười lạnh một tiếng, khinh miệt nói: "Các người đừng quên rằng, Trần Gia Bảo đã trúng phải 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan', anh ta có lợi hại hơn nữa, cũng nhất định sẽ là người thất bại dưới tay tao!"

Hoàng Chí Huy lắp bắp nói: "Nhưng mà…nhưng mà y thuật của Trần Gia Bảo cao minh như vậy, ngộ nhỡ anh ta…anh ta giải được độc của 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan' thì phải làm thế nào?"

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Ngô Thanh tự tin nói: 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan' là độc dược mà nghiên cứu mới nhất của nhà họ Ngô chúng ta tạo ra, thế giới này không có người có thể giải ra được, bao gồm cả Trần Gia Bảo cũng giống như vậy, ngoài ra, tao đột nhiên nghĩ đến một chuyện, y thuật của Trần Gia Bảo cao minh như vậy, nói không chừng ngược lại sẽ có lợi cho chúng ta."

"Hả? Điều này giải thích như thế nào?" Nét mặt của Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình tràn đầy kỳ quái.

Ngô Thanh đắc ý nói: "Các người đừng quên rằng, giải thưởng mà người thắng trận của giải thi đấu Đông y này, rất phong phú, nếu y thuật của Trần Gia Bảo cao minh như vậy, vậy thì hy vọng mà anh ta lấy được hạng nhất sẽ rất lớn, chờ sau khi anh ta giành được hạng nhất, tao sẽ lấy 'Huyền Âm Xuyên

Tràng Đan’ tới để uy hiếp anh ta, để cho anh ta lấy giải thưởng ra trao đổi giải dược của ‘Huyền Âm Xuyên Tràng Đan’ với tao, đến lúc đó, giải thưởng mà anh ta vất vả cực nhọc thắng được, sẽ làm đồ cưới cho cậu Ngô tao đây, chậc chậc, tao đúng là mẹ nó thiên tài mà.”

Ánh mắt của Hoàng Chí Huy sáng lên, đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề, cau mày nói: “Nhưng mà cậu Ngô và Trần Gia Bảo đã đánh cược, nếu như bị bại bởi anh ta thì sao, không phải phải ăn một cái cây sao?”

“Mẹ nó mày có bị ngu hay không thế? Trần Gia Bảo đã bị trúng độc, tao còn sợ anh ta cái gì, lại nói, lời thề lúc đầu năm kia cũng chỉ có thể tùy tiện đưa ra thôi, vi phạm việc đánh cược này có thể tính là cái gì cơ chứ, Trần Gia Bảo còn có thể giết tao sao?” Ngô Thanh lắc đầu một cái, nói: “Hai tụi mày một chút cũng không thay đổi được, gỗ mục không thể điêu khắc được mà.”

“Cậu Ngô sáng suốt.”

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình cùng giơ ngón tay cái lên ngang trước ngực.

“Bớt nói nhảm đi, đi, đuổi theo bọn họ.” Ngô Thanh dương dương đắc ý, vung tay lên, lập tức đuổi theo phương hướng của đám người Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi.

Lại nói đến Trần Gia Bảo đi theo Vũ Văn một đường dọc theo bậc thang bên trái mà đi, không bao lâu, chỉ thấy ở cuối bậc thang phía trước, có một trang viên chạm trổ hoa lệ, trước cổng lớn có hai người đang đứng, mặc đồ vest giống nhau, chắc là giống như Vũ Văn, đều là nhân viên tiếp đón mà nhà họ Vũ sắp xếp.

Tâm tình Đoàn Vinh ẩn chứa kích động, rốt cuộc đến nhà họ Vũ rồi, đợi đến sau khi có cơ hội thoát khỏi Trần Gia Bảo, anh ta liền nghĩ biện pháp tìm người nhà họ Vũ nói chuyện, tranh thủ để cho bọn họ ra tay đối phó với Trần Gia Bảo.

“Trần Gia Bảo lại có thể dám để cho tôi dẫn đường đến nhà họ Vũ, đúng là tự tìm đường chết!”

Đoàn Vinh trong lòng cười nhạt, nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên ý định giết người.

“Này, Trần Gia Bảo.” Hồng Yến Nhi đột nhiên đi nhanh đến bên người Trần Gia Bảo, đỏ mặt cười hì hì nói: “Y thuật của anh cao như vậy, thật là khiến cho tôi được mở rộng tầm mắt, đúng là đẹp trai quá đi mất.”

Hai người dựa vào nhau rất gần, một mùi hương hoa mai sâu kín từ trên người Hồng Yến Nhi truyền tới, bay vào trong mũi của Trần Gia Bảo.

Chương 1813

Chương 1813

Trần Gia Bảo nhìn cô ta một cái, khẽ cười một tiếng, nói: "Kỳ quái kỳ quái."

"Chỗ nào kỳ quái chứ?" Hồng Yến Nhi tò mò hỏi.

Trần Gia Bảo cân nhắc nói: "Thời điểm buổi sáng, cô đối với tôi còn đầy mặt khinh bỉ, bây giờ lại chủ động lấy lòng với tôi, cô nói có kỳ quái hay không?"

"Cái này thì có gì mà kỳ quái?" Hồng Yến Nhi chủ động khoác cánh tay lên người Trần Gia Bảo, sự đầy đặn trước ngực va chạm tiếp xúc với cánh tay của Trần Gia Bảo, cười hì hì nói: "Anh chưa từng nghe qua một câu nói này sao, điều duy nhất không thay đổi của người phụ nữ đó chính là thay đổi, anh cùng phụ nữ giảng đạo lý làm gì, làm sao có thể giảng cho thông suốt được?"

"Đúng vậy, phụ nữ giỏi thay đổi." Trần Gia Bảo rút cánh tay ra, nói: "Nói không chừng cô đến buổi tối, lại sẽ lạnh đạm đối với tôi, vì để bản thân tránh khỏi sự lúng túng, vẫn là không nên trêu chọc thì tốt hơn."

Dứt lời, Trần Gia Bảo bước nhanh hơn, bỏ lại Hồng Yến Nhi, đi tới bên người Vũ Văn, hỏi tình huống của nhà họ Vũ với Vũ Văn.

Vũ Văn chính mắt nhìn thấy y thuật của Trần Gia Bảo, biết giải thi đấu Đông y lần này Trần Gia Bảo nhất định sẽ được ra vinh quang lớn, sau này nói không chừng sẽ còn vang danh khắp tỉnh Trung Thiên, là người không thể không tiếp đón chu đáo được, mượn một vài câu có thể nói để nói, nói chung là một vài nguyên tắc trong giải thi đấu Đông y trước kia.

Hồng Yến Nhi mắt thấy Trần Gia Bảo bỏ lại cô ta, nhưng lại nói chuyện cùng một nhân viên tiếp đón, trong lòng không

nhịn được tức giận, giậm chân một cái, nói một cách oán hận: "Trần Gia Bảo khốn kiếp, một chút phong tình cũng không hiểu, đàn ông đều là một cái móng heo lớn."

Khương Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nói: "Trần Gia Bảo mặc dù cao ngạo, nhưng có thể nhìn ra được là một người thông minh, ngay cả tôi cũng có thể nhìn r được cô tiếp cận Trần Gia Bảo trong lòng mang ý làm loạn, Trần Gia Bảo làm sao lại có thể không nhìn ra được, tôi khuyên cô, vẫn là nên thu hồi cái tâm tư nhỏ kia của cô lại đi…"

Đột nhiên, Khương Ngọc còn chưa nói hết, Hồng Yến Nhi đã một tay bịt cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô ấy lại, vội vàng nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo và Vũ Văn đã đi xa, giống như không có nghe thấy được, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, buông miệng Khương Ngọc ra, nhỏ giọng nói: "Khương Ngọc, cô nhỏ tiếng một chút, ngộ nhỡ bị Trần Gia Bảo nghe được thì phải làm thế nào? Tôi còn trông cậy vào việc học được phương pháp châm cứu của Trần Gia Bảo, để kéo dài tuổi xuân tốt của bản thân đó."

Khương Ngọc trợn mắt một cái, nói: "Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, một bộ phương pháp châm cứu há có thể nghịch thiên được sao? Cô cứ nghe Trần Gia Bảo khoác lác đi, cẩn thận đến lúc đó ngược lại là chính bản thân cô sa vào."

"Xì, một chị đại luôn luôn đùa bỡn đàn ông trong lòng bàn tay như Hồng Yến Nhi tôi, làm sao có thể sa vào?" Hồng Yến Nhi dương dương đắc ý: "Cô chờ xem là được rồi, tôi nhất định sẽ khiến cho Trần Gia Bảo quỳ xuống dưới váy của tôi, chờ cho sau khi anh ta mê mẩn đến thần hồn điên đảo, tôi sẽ làm cho anh ta dạy châm cứu cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ để cho Khương Ngọc cũng thử một lần mùi vị tuổi trẻ vĩnh viễn xinh đẹp, khà khà."

Sau khi nói xong, Hồng Yến Nhi tràn ngập ý chí chiến đấu, lập tức thay đổi nét mặt cười tươi, bước nhanh đuổi theo hướng Trần Gia Bảo.

"Tuổi trẻ vĩnh viễn xinh đẹp?" Khương Ngọc trong lòng có một khát khao, sau đó lắc đầu một cái, cười khổi nói: "Thế giới này làm sao có được chuyện tốt như vậy?"

Sau khi đi tới cổng trang viên, Vũ Văn cùng hai người đứng ở cổng chào hỏi một tiếng, rồi dẫn đám người Trần Gia Bảo tiến vào bên trong trang viên, lúc này ba người Ngô Thanh cũng từ phía sau đuổi theo tới.

Trần Gia Bảo đảo mắt nhìn một vòng, chỉ thấy trang viện dựa vào môi trường núi rừng mà xây lên, đồng thời tham khảo phong cách của lâm viên Tô Châu, chỉ thấy cây liễu trong sân lay động theo chiều gió, nước chảy róc rách, ngọn núi giả sừng sững, chim hót líu lo, có thể nói là khắp nơi đều là ý xuân, nơi nơi phong tình, có một dạng phong cách khác.

“Cậu Trần, cậu cùng tôi tới đây.” Vũ Văn dẫn đám người Trần Gia Bảo xuyên ra sân, một đường đi tới một cái resort nhỏ tương đối vắng vẻ phía trước, cười nói: “Cậu Trần, giải thi đấu Đông y phải chờ tới ngày mốt mới bắt đầu, đây là viện Thiên Trúc Viện, một căn phòng cho khách cộng thêm một resort nhỏ, cậu đoạn thời gian này ở nhà họ Vũ thì ở nơi này trước, chúc cậu trong cuộc thi luôn luôn là cây trúc nở hoa.

Chương 1814

Chương 1814

“Thiên Trúc Viện, tên không tệ, điềm báo cũng thật không tệ.” Trần Gia Bảo cười nói: “Làm phiền cậu rồi.”

“Nên mà, nên mà.” Vũ Văn khách sáo lại đôi câu, lại dẫn đám người Khương Ngọc, Hồng Yến Nhi đi phòng khác.

Đám người Hồng Yến Nhi và Ngô Thanh trước khi đi, không hẹn mà cùng quay lại hướng của Trần Gia Bảo nhìn một cái, trong ánh mắt đều có thâm ý.

Trần Gia Bảo đi vào trong resort nhỏ, chỉ thấy hoàn cảnh trong sân thanh tịnh và đẹp đẽ, trong góc trồng mấy bụi hoa hồng, đong đưa theo gió ở trong núi, diễm lệ, nhiều tư thế.

Anh gật đầu một cái, trong lòng rất hài lòng, sau khi đẩy ra cửa hiên đi vào, chỉ thấy bên trong căn phòng quét dọn rất sạch sẽ, máy điều hòa không khí, máy lọc nước, máy vi tính vân vân cái gì cần có cũng đều có.

Trần Gia Bảo còn không biết, căn Thiên Trúc Viện này, dưới tình huống bình thường chỉ có con cháu nhà họ Vũ mới có thể vào ở, bởi vì ở bên ngoài bậc thang Trần Gia Bảo bộc lộ ra một phần y thuật, Vũ Văn cho rằng dùng y thuật của Trần Gia Bảo, sau này nhất định có thể nổi danh toàn bộ giới Đông y Việt Nam, cho nên lấy lòng với Trần Gia Bảo, hết sức quan tâm Trần Gia Bảo, mới đem Thiên Trúc Viện sắp xếp cho Trần Gia Bảo.

Còn như đám người Khương Ngọc, Hồng Yến Nhi, thì cho ở phòng cho khác hết sức bình thường, không được hưởng thụ điều kiện tốt như anh, chớ nói chi là còn có một resort nhỏ.

Nhưng mà, nếu để cho Vũ Văn biết, Trần Gia Bảo đã tạo thành thế như nước với lửa Quỷ Y Môn bọn họ, không biết sẽ có biểu cảm gì?

“Quỷ Y Môn có bốn gia tộc lớn là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ, tôi với nhà họ Phương của ‘Chu Tước’ đã là kẻ thù một mất một còn. Mà trước đây theo phản ứng của Vũ Quang Bình và Vũ Văn, nhà họ Vũ được gọi là ‘Huyền Vũ’, dường như họ vẫn không biết mâu thuẫn của tôi với nhà họ Phương.

Nhưng cũng có thể hiểu được, nhà họ Phương gây phiền phức cho tôi là để có được nửa quyển ‘Thiên Hành Cửu Châm’ trên người tôi, đương nhiên không muốn để lộ tin tức, từ đó bị ba gia tộc lớn còn lại giáng đón phủ đầu. Nói vậy, hiện tại tôi cũng được coi như khá an toàn ở núi Vụ Ẩn, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng cấp cao nhà họ Vũ biết thân phận của tôi. Tuy nhà họ Vũ xếp thứ nhất trong bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn, nhưng một gia tộc giấu kín đã truyền thừa gần ngàn năm như vậy tuyệt đối có nội tình vững chắc, không thể lơ là cảnh giác.”

Trần Gia Bảo ngồi ở trước bàn máy tính, vừa rót một ly trà xanh nóng bốc hơi cho mình, vừa suy nghĩ về hành động tiếp theo.

“Bây giờ chuyện quan trọng nhất là tham gia giải thi đấu Đông y của nhà họ Vũ đạt giải quán quân, không những có thể đạt được giải thưởng lớn, mà còn có thể thu hút sự quan tâm. Nếu như Lưu Ly cũng ở đây, chắc chắn sẽ chủ động liên lạc với tôi, nếu chỉ muốn che giấu thân phận, vậy tuyệt đối sẽ không thi triển ‘Thiên Hành Cửu Châm’ trong giải thi đấu Đông y.

Nếu không, cho dù cấp cao nhà họ Vũ không biết thân phận của tôi, cho dù chỉ để có được nửa quyển ‘Thiên Hành Cửu Châm’, cũng sẽ ra tay cướp đoạt. Đến lúc đó, tôi đã trở thành mục tiêu công kích, sẽ đối mặt tình huống vô cùng nguy hiểm, nói không chừng người của cả núi núi Vụ Ẩn đều sẽ trở thành kẻ thù của tôi. Lưu Ly à Lưu Ly, cô thật sự đã ra đề khó cho tôi rồi, nếu tìm thấy cô, tôi nhất định phải trừng phạt cô, ừm, đánh mông là được.”

Trần Gia Bảo khẽ cười mộ tiếng, tâm trạng trở nên vui vẻ, nếu Lưu Ly từ biệt trước lúc đi, cùng anh đến tỉnh Trung Thiên, thì anh sẽ không giống như bây giờ, có nhiều sự kiêng dè như vậy?

Tuy với thực lực của Lưu Ly, trước khi anh đánh mông Lưu Ly thì đã bị Lưu Ly dùng một chiêu giết chết, nhưng bây giờ Lưu Ly cũng không có ở đây, bốc phét một chút rồi tính sau.

Chương 1815

Chương 1815

Sau đó, Trần Gia Bảo đưa tay lấy một cái đỉnh to bằng lòng bàn tay ra, chỉ thấy toàn thân là màu vàng, trên thân đỉnh có hai con rồng màu xanh ngọc bích quấn quanh xen kẽ, sinh động như thật, hơn nữa còn toát ra một luồng linh khí. Chỉ lấy ra thôi đã khiến tinh thần Trần Gia Bảo phấn khởi, thậm chí không khí trong cả căn phòng cũng trở nên trong lành hơn rất nhiều.

Đây chính là Ngọc Hư Kim Đỉnh khoảng thời gian trước đây, anh mua ở hội bán đấu giá của tỉnh Hà Tĩnh.

Ngọc Hư Kim Đỉnh là pháp khí trung phẩm Đạo gia quý giá, nếu dùng để luyện thuốc luyện đan, ít nhất có thể nâng cao tỉ lệ thành công gấp đôi. Đáng tiếc từ sau khi bị Trần Gia Bảo mua về, Trần Gia Bảo vẫn chưa gom đủ dược liệu cần để luyện đan, nên chưa từng sử dụng, khiến Ngọc Hư Kim Đỉnh vẫn luôn bị vứt trong một xó, suýt chút nữa đã bị vùi trong tro bụi.

"Nơi đây là một trong những căn cứ của Quỷ Y Môn, nói không chừng có thể tìm thấy rất nhiều dược liệu thượng đẳng thậm chí hiếm có. Nếu đã đến núi Vụ Ẩn, vậy thì không thể tay không trở về, chi bằng đêm nay ra ngoài đi một vòng, xem thử có thể có thu hoạch gì không."

Sau khi ra quyết định, Trần Gia Bảo uống cạn một hơi trà trong ly, hương thơm lưu giữ trong miệng.

Vũ Văn dẫn bọn người Khương Ngọc, Ngô Thanh, Đoàn Vinh lần lượt sắp xếp phòng ở.

Trước tiên là bọn người Ngô Thanh và Đoàn Vinh tưởng họ có thể được phân vào một căn phòng riêng có sân nhỏ giống như Trần Gia Bảo, kết quả khiến họ vô cùng kinh ngạc, phòng

được phân chẳng những không có sân riêng, mà là phòng trọ nối tiếp nhau thành một dãy, thậm chí ba người còn phải ở chung một phòng, so với đãi ngộ của Trần Gia Bảo, đúng thật là một trời một vực!

Bởi vì Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi là hai người phụ nữ xinh đẹp tuyệt thế, nên Vũ Văn đặc biệt quan tâm chăm sóc, chia cho họ một cái sân, nhưng hai người phải ở chung một phòng, nhưng dù là vậy, cũng tốt hơn điều kiện ở của bọn người Ngô Thanh rất nhiều.

Đợi sau khi Vũ Văn rời khỏi phòng, Ngô Thanh thầm chau mày, liếc nhìn trong phòng, chỉ thấy trong căn phòng diện tích không lớn, trừ ba cái giường và một cái bàn có sẵn ra, thì chẳng có gì cả, đúng là thô sơ đến mức không thể thô sơ hơn.

Ngô Thanh không thể nhịn cơn giận trong lòng nữa, anh ta đập bàn, phát ra tiếng 'ầm', anh ta tức giận nói: "Bức người quá đáng, tôi đường đường là cậu cả nhà họ Ngô, từ lúc nào phải chịu đựng sự uất ức này, nhà họ Vũ họ thật sự bức người quá đáng!"

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình bị dọa một phen, Hoàng Chí Huy vội dùng tay ra hiệu im lặng: "Suỵt, cậu Ngô, đây là địa bàn của nhà họ Vũ, nhỏ tiếng một chút, đừng để chịu tai bay vạ gió."

Thi Vĩ Bình vừa ấn Ngô Thanh ngồi xuống cạnh bàn, vừa rót một ly trà, anh ta khuyên: "Hoàng Chí Huy nói không sai, suy cho cùng nơi đây không phải địa bàn của chúng ta, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Hơn nữa, tuy môi trường ở đây hơi thô sơ một chút, nhưng chúng ta nhẫn nhịn vài ngày là trở về rồi, chẳng lẽ mấy ông chủ lớn cũng không chịu nổi sự uất ức này sao?"

"Tôi lại không cảm thấy thô sơ." Ngô Thanh tức giận uống một ngụm trà, lúc này cảm xúc mới ổn định hơn một chút, anh ta nói: "Tôi cảm thấy đến cả nhân vật nhỏ không có tiếng tăm như Trần Gia Bảo, hơn nữa còn không có thư mời cũng được chia cho một sân nhỏ riêng biệt. Tôi đường đường là cậu cả nhà họ Ngô, tốt xấu cũng là nhân vật có tiếng trong giới thế hệ giàu có thứ hai của tỉnh Trung Thiên. Kết quả điều kiện ở còn không bằng Trần Gia Bảo, nếu bị truyền ra ngoài, cậu cả họ

Ngô tôi chẳng phải trở thành trò cười trong giới thế hệ giàu có thứ hai của tỉnh Trung Thiên sao?"

"Vậy cũng đúng, không lo việc phân chia ít, chỉ lo phân chia không công bằng, huống hồ cậu cả họ Ngô còn là nhân vật có máu mặt, trong lòng thấy tức giận cũng là thường tình." Hoàng Chí Huy gật đầu, ngồi bên cạnh Ngô Thanh, anh ta nói: "Chuyện này nói ra tôi cũng khó chịu, nhà họ Vũ rõ ràng là xem thường chúng ta, cậu Ngô, anh nói phải làm sao?"

"Còn có thể làm sao, không thể gây phiền phức cho nhà họ Vũ, lẽ nào cũng không thể gây phiền phức cho Trần Gia Bảo à?" Ngô Thanh cười lạnh một tiếng, anh ta nói: "Đêm nay tôi đi tìm Trần Gia Bảo, uy hiếp anh ta để anh ta dọn ra khỏi sân nhỏ. Dù sao Trần Gia Bảo đã trúng độc 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan', anh ta cũng không dám từ chối, mấy ngày này tôi sẽ ở trong Thiên Trúc Viện.

Ánh mắt Hoàng Chí Huy sáng lên, anh ta nói: "Ý kiến hay, vậy tôi và Vị Bình thì sao, hai người chúng tôi có cần dọn qua đó luôn không?"

"Hai người dọn qua đó làm cái quỷ gì." Trần Gia Bảo cười xì một tiếng: "Hai người ở trong căn phòng rách nát này từ từ yêu đương đồng tính đi."

Chương 1816

Chương 1816

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình nhất thời không biết nói gì.

Sau khi Vũ Văn sắp xếp phòng cho mọi người xong, thì trở về Thiên Trúc Viện.

“Anh, anh sắp xếp xong chỗ ở cho Trần Gia Bảo rồi à?” Vũ Soái lập tức bước lên phía trước.

Vũ Văn gật đầu, anh ta cười nói: “Anh sắp xếp Trần Gia Bảo ở Thiên Trúc Viện.”

Vũ Soái hít một ngụm khí lạnh: “Thiên Trúc Viện? Đó là sân chuẩn bị cho đệ tử nhà họ Vũ chúng ta ở, vậy mà anh lại sắp xếp cho người ngoài, điều này… điều này không tốt lắm thì phải?”

“Em hiểu gì chứ?” Vũ Văn liếc nhìn anh ta, tức giận về sự chịu thua kém của anh ta: “Em cũng không nghĩ thử xem, trong bốn gia tộc lớn Quỷ Y Môn, nhà họ Vũ chúng ta vẫn luôn nằm ở dưới cùng, trong lòng những nhân vật cấp cao của các gia tộc đã sớm không phục, đang nghĩ cách kéo nhà họ Phương xuống, chuẩn bị kết nạp nhân tài số lượng lớn, mở rộng thực lực nhà họ Vũ. Anh thấy giải thi đấu Đông y này, lần này bọn người gia chủ mời số lượng lớn các thế gia Đông y trong xã hội thế tục, trừ việc nâng cao mức độ quyết liệt của giải thi đấu Đông y, anh thấy đằng sau cũng có ý muốn kết nạp nhân tài. Đây chính là tình hình chung trước mắt.

Với y thuật Trần Gia Bảo thể hiện ra, tuyệt đối có thể nêu cao tên tuổi trong cuộc thi đấu Đông y này, nói không chừng còn bị mấy nhân vật lớn của nhà họ Vũ nhìn trúng, trở thành khách quý của nhà họ Vũ, đến lúc đó địa vị của Trần Gia Bảo ở trên hai người chúng ta. Bây giờ chúng ta nhân lúc Trần Gia Bảo chưa trở nên giàu sang, đối tốt với anh ta trước, đây là giúp

người gặp nạn. Em cảm thấy sau này Trần Gia Bảo có thể bạc đãi chúng ta sao?"

Ánh mắt Vũ Soái sáng lên, đưa ngón tay cái ra nói: "Hay, thật là hay, nếu lúc bình thường anh học tập y thuật, đầu óc cũng sáng suốt như vậy, nói không chừng đã sớm trổ hết tài năng ở nhà họ Vũ rồi."

"Đi đi đi, bớt lấy anh ra làm trò đùa." Vẻ mặt Vũ Văn trở nên buồn bực, anh ta nói: "Cho dù bình thường anh nỗ lực thế nào đi nữa, em cảm thấy anh có thể so với Trần Gia Bảo sao?"

Vũ Soái sờ cằm nghĩ ngợi, nói một cách nghiêm túc: "Chắc là không so được, kiến thức anh ta sâu rộng, y thuật cao cường, hơn nữa thủ pháp châm cứu rối mắt. Em nhìn cũng không hiểu, cuối cùng còn khiến người ta cải lão hoàn đồng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết em cũng không dám tin y thuật của anh ta có thể cao cường đến mức này. Em thấy giải thi đấu Đông y này, Trần Gia Bảo tuyệt đối sẽ trở thành một con hắc mã, khiến mọi người xung quanh kinh ngạc."

Vũ Văn thở dài: "Đâu chỉ khiến mọi người xung quanh kinh ngạc, anh thấy anh ta còn trở thành nhân vật nổi bật đạt giải quán quân, nói không chừng Trần Gia Bảo sẽ phá vỡ kỷ lục, trở thành người đầu tiên không phải con cháu nhà họ Vũ đạt giải quán quân trong giải thi đấu Đông y."

Vũ Soái gật đầu, thể hiện sự đồng ý một cách sâu sắc.

"Hai người nói ai sẽ đạt giải quán quân?"

Đột nhiên, từ sau lưng hai người truyền đến một giọng nói xem thường.

Hai anh em Vũ Văn và Vũ Soái sững sờ, lập tức xoay người lại, chỉ thấy là một người trẻ tuổi khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặc áo vest dài màu đen, vẻ ngoài đẹp trai sáng ngời.

Hai người lập tức nở nụ cười nịnh hót, Vũ Văn lấy ra một điếu thuốc, bước qua đó châm lửa cho anh ta, cười nói một cách nịnh hót: "Cậu Kiệt, cậu bàn việc với gia chủ trong phòng nghị sự, sao lại rảnh rỗi đến sơn môn quan sát công việc thế?"

'Cậu Kiệt' trước mặt này tên là Vũ Hoàng Việt, là con trai nhỏ của một gia chủ ở núi Vụ Ẩn nhà họ Vũ, y thuật không cao

lắm, thích uống rượu và tán gái, nhưng con người trượng nghĩa, nên có uy danh không nhỏ trong mắt thế hệ con em như Vũ Văn và Vũ Soái.

Vũ Hoàng Việt cầm điếu thuốc hút rồi nhả khói ra, đưa tay vỗ vai Vũ Văn, bĩu môi nói: “Còn không phải trong phòng nghị sự quá nhàm chán, nên tôi ra đây đi một vòng sao! Hai người ở sau lưng nói gì mà sẽ có người phá vỡ kỷ lục đạt giải quán quân, lẽ nào y thuật của người mà hai người nói cao cường hơn anh trai tôi sao? Hay là có thể thắng được yêu quái nhà chúng tôi?”

Chương 1817

Chương 1817

Anh hai của Vũ Hoàng Việt tên là Vũ Văn Minh, là người kế thừa tương lai của dòng thứ ở núi Vụ Ẩn, y thuật cao cường, được gọi là nhân vật có hy vọng đạt giải quán quân nhất ở núi Vụ Ẩn. Còn 'yêu quái' mà anh ta nói càng ghê gớm hơn, thiên phú giỏi, y thuật cao cường, trấn áp toàn bộ đệ tử trẻ tuổi của nhà họ. Thậm chí đến tộc trưởng nhà họ cũng vô cùng kinh ngạc, khen anh ta là niềm hy vọng phục hưng trong tương lai của nhà họ Vũ.

Vì vậy, Vũ Hoàng Việt nghe thấy người khác đạt giải quán quân, anh ta lập tức tò mò.

Vũ Văn cười gượng hai tiếng, nói một lượt về chuyện hôm nay Trần Gia Bảo trị bệnh cho Tiểu Thiện, cuối cùng anh ta nói: "Tôi tự ra chủ trương, sắp xếp Trần Gia Bảo ở Thiên Trúc Viện, cậu Kiệt, chắc anh sẽ không mắng tôi chứ?"

"Không đâu, tôi cũng không phải loại nhỏ nhen." Vũ Hoàng Việt cười nói hai câu, sau đó trong mắt lóe vẻ sắc bén, anh ta nói: "Xem ra, đêm nay phải đến Thiên Trúc Viện, thử tài năng của Trần Gia Bảo."

Nói rồi, anh ta hút xong mẩu thuốc cuối cùng, ném đầu thuốc xuống đất, dùng giày da đạp hai cái.

Đêm khuya, trăng thanh gió mát.

Ở hoàn cảnh trời đẹp và tĩnh mịch như vậy, trong sân, Trần Gia Bảo mang theo Ngọc Hư Kim Đỉnh, chuẩn bị đi ra phía sau núi một chút để xem có thể có thu hoạch gì không, tìm tới dược liệu quý giá chẳng hạn.

Một tiếng cọt kẹt vang lên, anh vừa mở cửa thì đột nhiên thấy ngoài cửa có một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy dài màu đỏ đứng đấy, lập tức nhíu mày lại.

Đó là Hồng Yến Nhi.

Hồng Yến Nhi cũng không nghĩ tới Trần Gia Bảo lại đột nhiên mở cửa, vẫn còn đang trong tư thế gõ cửa, đột nhiên cười khúc khích, thuận thế rút tay về, không khách sáo đi trong phòng của Trần Gia Bảo, nhìn quanh một vòng rồi cười nói: "Không tệ lắm, một mình một người ở một gian phòng, đãi ngộ còn cao hơn tôi và Khương Ngọc."

"Muộn như vậy rồi cô còn tới đây, có chuyện gì à?" Trần Gia Bảo đứng im tại chỗ không di chuyển, liếc nhìn Hồng Yến Nhi một chút.

Sắc trời đã tối, cô nam quả nữ ở chung một phòng, chỉ cần là một người đàn ông, e rằng đều sẽ có ý nghĩ xấu, nếu như là bình thường, Trần Gia Bảo không ngại chơi trò mập mờ với Hồng Yến Nhi, nhưng một lúc nữa anh còn phải ra ngoài tìm dược liệu, không có thời gian chơi mấy trò nhàm chán với Hồng Yến Nhi.

Hồng Yến Nhi ngồi ở cạnh bàn, hai bàn tay đan vào nhau chống cằm, đôi mắt ngập nước long lanh nhìn Trần Gia Bảo, cười hì hì nói: "Tôi đến bên chỗ anh làm khách, anh không mời tôi uống chén trà à?"

"Bên cạnh có nước nóng, có lá trà, muốn uống có thể tự mình pha."

Hồng Yến Nhi lập tức bị nghẹn lời, lớn đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô ta gặp loại đàn ông xấu xa không hiểu phong tình như Trần Gia Bảo, trong lòng nguyền rủa tên đầu gỗ như Trần Gia Bảo sẽ không tìm được bạn gái.

May mắn cô ta còn nhớ rõ mục đích của mình, lập tức ổn định tâm trạng, rót cho mình một chén trà che giấu sự xấu hổ, uống một ngụm, sau đó quyến rũ trắng trợn nhìn Trần Gia Bảo, nhẹ nhàng mềm mỏng nói: "Anh cũng lạnh lùng với những người phụ nữ khác như vậy sao?"

Trần Gia Bảo sờ cằm, nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: "Cũng không phải, hình như chỉ đặc biệt nhằm vài cô."

"Phụt…" Hồng Yến Nhi phun nước trà trong miệng mình ra, bị sặc đến liên tục ho khan, vội vàng lấy khăn tay ra nước trà

vẫn còn dính trên miệng, bỗng nhiên vỗ bàn một cái, thở phì phò nói: “Trần Gia Bảo, anh…”

“Tôi làm sao?” Trần Gia Bảo nhìn về phía cô ta, nghiền ngẫm cười nói: “Ăn ngay nói thật mà thôi, đừng nói cô không nghe được lời thật lòng nhé?”

“Anh… Anh…” Hồng Yến Nhi lại bị Trần Gia Bảo làm nghẹn mời, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, sắp bị Trần Gia Bảo làm tức chết, chẳng qua nghĩ tới phương pháp xoa bóp và châm cứu có thể giữ mãi tuổi thanh xuân, có tức giận hơn nữa cũng phải nhịn, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười, quyến rũ nói: “Chẳng qua tôi cảm thấy anh rất nam tính thôi.”

Chương 1818

Chương 1818

Trên thực tế trong nội tâm cô đang mắng thầm, phì, Trần Gia Bảo là tên chó má.

Trần Gia Bảo kinh ngạc, người phụ nữ Hồng Yến Nhi này thật sự là co được dãn được, chẳng qua người phụ nữ xinh đẹp như cô ta mà cam chịu nuốt uất ức vào trong lòng, nghĩ có lẽ âm mưu của cô ta chắc chắnkhông nhỏ, nhân tiện nói: "Tôi đang mỉa mai cô mà cô còn cảm thấy cảm thấy tôi nam tính, nói như vậy…"

Đôi mắt Hồng Yến Nhi sáng lên, đúng vậy, không sai, mau nói tôi thích anh, sau đó tôi sẽ giả vờ hẹn hò với anh, lừa lấy phương pháp châm cứu của anh.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt cô ta lập tức trở nên thẹn thùng, ánh mắt đưa tình, hai tay cầm góc áo, bộ dáng thiếu niên mới biết yêu làm người rung động.

Cô ta tin tưởng, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ bị mình mê hoặc.

"Nói như vậy, khẳng định cô là run M (kẻ cuồng ngược, thích được người khác đối xử tệ), người khác càng đối xử tệ với cô, cô càng thích thú." Trần Gia Bảo chợt nhận ra, sau đó làm khuôn mặt tiếc nuối, lắc đầu nói: "Thiếu nữ như hoa như ngọc mà có khẩu vị thật nặng, đáng tiếc, đáng tiếc quá."

Biểu cảm của Hồng Yến Nhi lập tức trở nên cứng đờ, cả người hóa đá tại chỗ.

Bà đây là run M? Bà đây thích chịu ngược đãi?

Hồng Yến Nhi suýt nữa phát điên, còn nhìn thấy vẻ mặt tiếc nuối của Trần Gia Bảo, cô ta muốn giết Trần Gia Bảo ngay lập tức.

“Ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Hồng Yến Nhi lập tức phản ứng, không tức giận nữa, vội vàng đuổi theo ra sân, kéo cánh tay Trần Gia Bảo, nhẹ nhàng xoa vào bộ ngực sung mãn của mình, cười hì hì nói: “Gia Bảo, anh muốn đi đâu? Tôi đi với anh.”

Một mùi hương hoa mai thoang thoảng nhẹ nhàng phả vào mũi Trần Gia Bảo, lại thêm cơ thể của thiếu nữ mềm mại đầy đặn, Trần Gia Bảo không nhịn được sự rung động trong lòng, vừa đi ra ngoài sân, vừa nói: “Trời khuya trăng lên cao, cô nam quả nữ, cô không sợ tôi có ý xấu với cô?”

“Anh thử xem, ai sợ ai?” Hồng Yến Nhi ưỡn ngực một cái, lập tức cảm giác đè ép trước ngực nặng hơn, gương mặt xinh đẹp của Hồng Yến Nhi ửng đỏ.

Mặc dù ngượng ngùng, nhưng cô ta vẫn có thể chấp nhận ranh giới cuối cùng này, chỉ cần không để Trần Gia Bảo thật sự giở trò gì là được.

Trần Gia Bảo lắc đầu, Hồng Yến Nhi, người phụ nữ này đúng là yêu tinh, nếu ở cổ đại chắc chắn cô ta là hồng nhan họa thủy hại nước hại dân.

“Hì hì.” Hồng Yến Nhi cười nói: “Đúng rồi, hôm nay y thuật của anh thật thần kỳ, vậy mà có thể khiến cho Vũ Soái cải lão hoàn đồng, rốt cuộc là phương pháp châm cứu gì vậy, anh nói cho tôi biết có được hay không?”

“Không được.” Trần Gia Bảo không chút do dự, nói: “Đây là bí mật.”

“Đáng ghét, vậy bây giờ anh muốn đi đâu?”

“Đi dạo thôi, tùy tâm trạng, đi tới đâu tính tới đó.”

“Vậy tôi đi dạo với anh được không?”

“Không được.”

“Đáng ghét, tôi chỉ muốn đi theo anh, đúng rồi, anh là người nơi nào?”

“Không thể trả lời.”

“Bây giờ chúng ta có được coi như hẹn hò không?:

“Không được.”

Chương 1819

Chương 1819

“Anh nói xem Khương Ngọc đẹp hơn hay tôi đẹp hơn…”

Dưới ánh trăng, Hồng Yến Nhi kéo tay Trần Gia Bảo, líu ríu cả một đường, giọng nói uyển chuyển như chim vàng anh.

Không lâu sau, hai người đi xa khỏi phòng trước, đi vào sân sau một cách không có mục đích.

Giống như Trần Gia Bảo từng nói, anh thật sự không mục tiêu cụ thể, chẳng qua Trần Gia Bảo tin tưởng, thế lực của Quỷ Y Môn khổng lồ như vậy, lại thêm núi Vụ Ẩn coa điều kiện tự nhiên được ông trời ưu ái, nhà họ Vũ chắc chắn sẽ gieo trồng dược liệu ở đâu đó trên núi Vụ Ẩn, cho nên chỉ cần đi đến nơi hoang vắng là được rồi.

Sau khi quyết định, Trần Gia Bảo đi về phía sau núi.

Hồng Yến Nhi thấy càng ngày càng vắng vẻ, trong lòng không khỏi âm thầm kinh ngạc, cũng đề phòng Trần Gia Bảo thêm một chút, mặc dù cô ta cố ý dụ Trần Gia Bảo, nhưng không có nghĩa cô ta phải thật sự làm người phụ nữ của Trần Gia Bảo, bây giờ ôm cánh tay cùng đi với nhau đã là ranh giới cuối cùng của cô ta, ngay cả hôn cô ta cũng không tình nguyện cho Trần Gia Bảo, huống chi là thân thể?

Sau khi đi về phía trước thêm một lúc, ra khỏi khuôn viên nhà họ Vũ, Hồng Yến Nhi nhìn cảnh vật xung quanh mình, ngoại trừ trăng sáng trên cao, gió mát trong núi và cỏ cây hai bên, một bóng người cô ta cũng không nhìn thấy, trong lòng càng thêm đề phòng, chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự có ý xấu với mình? Coi ta không nhịn được mở miệng hỏi: “Gia Bảo, rốt cuộc chúng ta muốn đi đâu, chờ lát nữa nếu Khương Ngọc không thấy tôi chắc chắn sẽ lo lắng, nếu không… Nếu không chúng ta trở về đi?”

Chỉ là, trong lúc đề phòng Trần Gia Bảo, cùng lúc đó trong lòng của cô ta dâng lên cảm giác kiêu ngạo, hừ, Trần Gia Bảo anh được lắm, lúc nào cũng ghét bỏ cô nương đây, bây giờ còn không phải rung động với cô ta? Quả nhiên đàn ông đều nghĩ một đằng làm một nẻo.

Trần Gia Bảo nhẹ liếc cô ta một cái, nói: "Tôi đã nói rồi, muốn làm gì thì làm, đi đâu cũng được, đi tới chỗ nào tính tới chỗ đó, chỗ này rất vắng vẻ, nói không chừng sẽ có thú hoang, nếu cô cảm thấy nơi này vắng vẻ sợ hãi thì cứ về trước đi."

"Thôi đi, cô đây biết sợ á? Nói đùa cái gì vậy?" Hồng Yến Nhi thẳng lưng nói: "Dù sao bản cô nương cũng là cường giả võ đạo 'Hợp khí kỳ', nếu gặp được thú dữ, nói không chừng anh còn chạy nhanh hơn tôi đấy."

Hợp khí kỳ? Cường giả võ đạo?

Từ bao giờ mà Hợp khí kỳ cũng có thể xưng cường giả võ đạo?

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, biết Hồng Yến Nhi đang ám chỉ mình, để cho mình không có ý đồ xấu với cô ta nữa, anh cũng lười vạch trần, hỏi: "Đúng rồi, cô có hiểu biết gì về giải thi đấu Đông y lần này nhà họ Vũ tổ chức?"

Hồng Yến Nhi nghĩ một lúc rồi trầm ngâm nói: "Tôi cũng là lần đầu tiên tới tham gia giải thi đấu Đông y của nhà họ Vũ, nhưng theo tôi được biết, lần này số người mà nhà họ Vũ mời phải gấp mấy lần những giải trước, chỉ cần có tên trong danh sách thế gia Đông y trong tỉnh Trung Thiên là có thể được mời. Ví dụ như nhà họ Lâm ở thành phố Hà Phúc, nhà họ Trương ở thành phố Mạt Xuân, còn có nhà họ Quyền gia ở thành phố Yên Hoa…, mà theo suy đoán của tôi, lần này nhà họ Vũ đã mời nhiều gia tộc như vậy, vật được treo thưởng cũng rất hậu hĩnh…"

Nói đến đây, Hồng Yến Nhi cười khổ một tiếng, nói: "Chẳng qua theo tình huống từ trước đến giờ, quán quân của giải thi đấu Đông y đều là những tuyển thủ hạt giống của nhà họ Vũ bọn họ, cho nên mặc dù ban thưởng rất hậu hĩnh, nhưng cùng lắm chỉ là cái mánh lới, không liên qua gì đến những gia tộc Đông y ở xã hội thế tục này.:

Trần Gia Bảo gật đầu, nói: “Nói như vậy, tôi sẽ đánh vỡ kỷ lục, trở thành người bên ngoài đầu tiên lấy được chức quán quân trong giải thi đấu Đông y?”

“Anh…” Hồng Yến Nhi giống như nghe thấy chuyện buồn cười gì, không nhịn được dừng bước lại, chu miệng anh đào nhìn qua Trần Gia Bảo.

“Làm sao, tự tin của tôi dọa cô rồi?” Trần Gia Bảo nhíu mày hỏi.Hồng Yến Nhi lúc này mới kịp phản ứng, cười khanh khách, vỗ vao Trần Gia Bảo nói: “Tôi biết y thuật của anh rất giỏi, nhưng anh có giỏi hơn nữa, nhiều lắm cũng chỉ có thể dương danh ở giải thi đấu Đông y lần này, muốn thắng giải quán quân là chuyện không thể nào.”

Chương 1820

Chương 1820

“Hả? Vì sao?”

“Trời ơi em trái ngốc của tôi ơi, anh lại còn hỏi vì sao?” Hồng Yến Nhi cười càng thêm vui vẻ, đưa tay nhéo mặt Trần Gia Bảo một cái, xinh xắn nói: “Mặc dù trình độ y thuật của anh cao hơn ý muốn của tôi, thế nhưng nhà họ Vũ đã truyền thừa gần ngàn năm y, có rất nhiều phương thuốc quý không thể thấy trên thị trường, thậm chí có rất nhiều lý thuyết và bài thuốc cao siêu mà bình thường chúng ta không tiếp xúc được, anh chỉ dựa vào phương pháp châm cứu thần kỳ kia thì không có cách nào lấy được giải quán quân đâu.”

“Với cả, nơi này chính là sân nhà của nhà họ Vũ, giải thi đấu Đông y cũng do nhà họ Vũ tổ chức, nhà họ Vũ vừa là tuyển thủ vừa là trọng tài, anh có giỏi hơn nữa cũng không có khả năng thắng.”

Trần Gia Bảo tự tin nói: “Theo như cô nói, quy tắc giải đấu được quyết định bởi nhà họ Vũ, thế nhưng cô cũng không biết, Trần Gia Bảo tôi chuyên môn phá hoại quy tắc, giải quán quân của trận thi đấu Đông y này tôi nhất định phải lấy được.”

Hồng Yến Nhi sững sờ một chút, lập tức lắc đầu, Trần Gia Bảo vẫn luôn tự cao kiêu ngạo như vậy, loại tính cách này không biết anh lớn lên như thế nào, chẳng lẽ không có người thấy anh khó chịu, đánh anh một trận?

“Gia Bảo, chúng ta cá được đi.”

Dưới ánh trăng, Hồng Yến Nhi hé miệng cười, đôi mắt cô ta phản chiếu hình ảnh của mặt trăng, tràn ngập linh khí.

“Cá cược cái gì vậy?” Trần Gia Bảo thuận miệng hỏi.

Ánh mắt của Hồng Yến Nhi hiện lên ý cười xấu xa, cô ta nói: "Anh tự tin như vậy sao, nếu anh không đạt được ngôi vị quán quân giải thi đấu Đông y, vậy anh phải dạy bộ kỹ thuật châm cứu kia cho tôi."

Trần Gia Bảo lập tức hiểu ra, thì ra Hồng Yến Nhi chủ động đối tốt với anh là có nguyên do, Hồng Yến Nhi muốn học "Thiên Hành Cửu Châm", đáng tiếc, "Thiên Hành Cửu Châm" là bí truyền, tuyệt đối không thể dạy cho Hồng Yến Nhi.

Lúc này, Trần Gia Bảo lắc đầu từ chối nói: "Tôi từ chối."

Hồng Yến Nhi sửng sốt, cô ta vội nói: "Anh chưa nghe tôi nói hết mà, chẳng lẽ anh không muốn biết, nếu tôi thua cược, anh sẽ thắng được cái gì sao?"

"Tôi không có hứng thú." Trần Gia Bảo liếc nhìn Hồng Yến Nhi, sau đó nói: "Cô có thể làm gì nếu thua tôi?"

Liệu Trần Gia Bảo có muốn mình làm người phụ nữ của anh ta?

Hồng Yến Nhi do dự một lát, dù sao Trần Gia Bảo cũng không thể trở thành quán quân, nên không cần lo lắng sẽ thua Trần Gia Bảo, cô đỏ mặt nói: "Được rồi, nếu tôi thua, tôi sẽ… sẽ làm người phụ nữ của anh, như vậy chốt kèo nhé?"

Nói xong, Hồng Yến Nhi gượng cười, gương mặt cô ta nóng bừng, tuy rằng cô ta bạo gan đem bản thân trở thành món đồ đặt cược với Trần Gia Bảo, nhưng trong lòng cô thầm thẹn thùng, nghĩ bản thân có gương mặt và dáng người xinh xắn, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ không từ chối, đúng vậy, chắc hẳn Trần Gia Bảo sẽ chết mê.

"Tôi từ chối."

Trần Gia Bảo thản nhiên trả lời, tiếp tục cất bước đi về phía sau ngọn núi.

Hồng Yến Nhi đang thẹn thùng bỗng đần mặt ra, cô ta đã tự biến mình thành món đồ đặt cược, vậy mà Trần Gia Bảo… vẫn từ chối?

Hồng Yến Nhi tức giận phát điên: "Tại sao chứ?"

"Bởi vì tôi không có hứng thú." Trần Gia Bảo đứng tại chỗ, liếc mắt nhìn thân thể mềm mại của Hồng Yến Nhi, anh nhún

vai, sau đó cất bước đi về phía trước. Tuy rằng Hồng Yến Nhi rất tốt, quả thực đẹp mê người, cũng rất nóng bỏng, nhưng tuyệt đối không thể lấy thân thể cô ta làm vật đặt cược.

Chương 1821

Chương 1821

Hồng Yến Nhi tức đến phát run, cô ta đã đem bản thân làm vật đặt cược, vậy nhưng Trần Gia Bảo không chút do dự mà từ chối thẳng thừng, đối với người phụ nữ kiêu ngạo như cô ta, quả thực là vô cùng nhục nhã!

"Trần Gia Bảo, đồ chết tiệt!" Cô ta nổi điên, vội đuổi theo, túm lấy tay áo của Trần Gia Bảo, nhất quyết không để anh đi, mạnh mẽ lên tiếng: "Tại sao anh luôn làm trái ý tôi, chẳng lẽ trong mắt anh, tôi thật sự không đáng được nhắc tới sao?"

Dưới ánh trăng, khóe mắt của cô ta đọng lệ ươn ướt, sáng lấp lánh.

Trần Gia Bảo biết, Hồng Yến Nhi không phải thực sự yêu thích mình mà bởi vì cô ta là một người phụ nữ kiêu ngạo, nên chịu không nổi mấy lần liên tiếp bị anh đả kích, trong lòng cảm thấy uất ức, nên mới rơi nước mắt.

Trần Gia Bảo thở dài, đang định nói chuyện thì bỗng nhiên ở phía sau lưng lại có giọng nói không nghiêm túc: "Ái chà, tưởng ai chứ, đây không phải là cô cả Hồng Yến Nhi nổi danh khắp tỉnh Trung Thiên của chúng ta sao, tại sao lại theo bạn trai đến đây hẹn hò, hoa nở dưới trăng, thật là lãng mạn đó nha."

Giọng nói thật sự xa lạ, Trần Gia Bảo quay lưng nhìn về phía sau, anh thấy ba người thanh niên đã tới gần, người đi trước cao trên 180cm, vẻ ngoài gầy yếu, ánh mắt không nghiêm túc, mặc đồ bộ màu trắng, dưới trăng thấy rất rõ, còn hai người đi theo sát phía sau anh ta lại vô cùng lễ phép, xem ra hai người này hẳn là người hầu của anh ta.

Hồng Yến Nhi lau nước mắt, ghé tai Trần Gia Bảo tao nhã nói nhỏ: "Anh ta tên là Lâm Cao Tuấn, người thừa kế của nhà họ

Lâm ở thành phố Hà Phúc, cũng là một gia đình nổi tiếng về Đông y, trước kia anh ta… trước kia anh ta theo đuổi tôi, nhưng mà bị tôi từ chối thẳng thừng, cho nên mối quan hệ giữa tôi và anh ta khá căng thẳng."

Trần Gia Bảo gật đầu, anh nhìn Lâm Cao Tuấn thấy trên người anh ta tản ra khí thế "Thông U Sơ Kỳ", xem ra làn gió võ thuật ở tỉnh Trung Thiên này rất thịnh hành, tuy rằng số lượng Tông Sư ít thấy, nhưng lại rất nhiều người luyện "Thông U Kỳ".

Hồng Yến Nhi quay đầu nhìn về phía Lâm Cao Tuấn, giọng điệu ghét bỏ: "Lâm Cao Tuấn, tao yêu ai, làm gì, liên quan gì đến mày, mày ít chõ mõm vào chuyện của người khác đi!"

"Chu choa, không hổ danh là cô cả nhà họ Hồng, tính tình thật sự không có thay đổi, nóng tính như vậy là không được đâu nha." Lâm Cao Tuấn dẫn theo hai tên đàn em đi tới, liếc nhìn Trần Gia Bảo, thấy anh không hề toát ra khí thế của người luyện võ, trong mắt hiện lên sự khinh miệt, anh ta nói: "Lúc trước tôi cay cay đắng đắng theo đuổi cô thời gian dài như vậy không được, tôi còn nghĩ không biết người cao như thế nào mới lọt vào mắt cô, kết quả cô lại chọn một tên bạn trai vô dụng, chà chà, trong lòng tôi không biết nên tức hay nên cười."

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, trong lòng anh không chút hờn giận.

Hồng Yến Nhi thẹn đỏ mặt, cô ta cười cười rồi giận dữ nói: "Chuyện của tao không liên quan đến mày, bây giờ trong lòng tao đang rất khó chịu, mày đừng có mà trêu chọc tao, nếu không, coi chừng tao không khách sáo với mày đâu!"

Lâm Cao Tuấn giống như vừa nghe thấy chuyện vô cùng buồn cười, anh ta bật cười ha hả: "Cô đối với tôi không khách sáo hả? Hồng Yến Nhi ơi Hồng Yến Nhi, cô không nhìn lại tình cảnh hiện tại của cô sao?"

"Mày muốn làm cái gì hả?" Hồng Yến Nhi khẽ nhíu mày, cô ta chợt nhận ra nơi này vô cùng hẻo lánh, hơn nữa Lâm Cao Tuấn so với cô ta thì lợi hại hơn nhiều, nếu Lâm Cao Tuấn có ý đồ quấy rối cô ta thì tình cảnh của cô ta thật sự vô cùng nguy hiểm.

Về phần Trần Gia Bảo, trong mắt Hồng Yến Nhi thì anh chỉ là một người bình thường, hoàn toàn không hiểu về võ thuật, căn bản không thể chiến đấu, vì vậy Hồng Yến Nhi không hề nghĩ đến anh.

“Cô hỏi tôi muốn làm cái gì hả? Tôi nói cho cô biết, lúc trước tôi theo đuổi cô lâu như vậy, cô vẫn không chấp nhận tôi, lại còn ở trước mặt nhiều người từ chối tôi thẳng mặt, không cho tôi chút thể diện nào, ngay lúc đó tôi đã thề nhất định phải trả thù cô, biến cô trở thành người phụ nữ của tôi, bây giờ cơ hội đến rồi, cô nên ngoan ngoãn hầu hạ dưới chân tôi đi, ha ha!”

Lâm Cao Tuấn giơ tay lên ra hiệu, hai người phía sau anh ta lập tức nhảy sang hai bên, một trái một phải vây lấy Hồng Yến Nhi và Trần Gia Bảo.

Trong phút chốc, tình thế trở nên vô cùng nguy hiểm!

Chương 1822

Chương 1822

Hồng Yến Nhi cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng bề ngoài lại không dám thể hiện chút khác thường nào, cô ta lại cao giọng: "Lâm Cao Tuấn, mày có phải tên ngốc không, mày đừng quên, nơi này là đất của nhà họ Vũ, nếu để người nhà họ Vũ phát hiện ra mày ở đây gây rắc rối, nhà họ Vũ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày đâu."

Lâm Cao Tuấn cười ha hả, anh ta nói: "Cô muốn đem người nhà họ Vũ ra dọa tôi sợ sao, thật sự là khờ dại mà, nơi này hẻo lánh như vậy, cho dù cô có kêu khản cổ, cũng không có ai ở nhà họ Vũ nghe thấy đâu, nếu như cô biết thức thời, ngoan ngoãn nghe lời tôi đi, chủ động ngủ với tôi, nói không chừng tôi sẽ cho cô ít phải chịu khổ thân xác."

Hồng Yến Nhi tức giận đến phát run, cô giận dữ nói: "Khốn kiếp, mày đừng quên, nhà họ Hồng chúng tao không phải dễ chọc vào, nếu mày dám trêu chọc tao, chờ khi tao xuống núi, sẽ dẫn người nhà họ Hồng tìm mày trả thù!"

"Cô đang thật lòng nhắc nhở tôi đó hả." Lâm Cao Tuấn vừa đánh giá cơ thể mềm mại của Hồng Yến Nhi, vừa nói: "Vốn dĩ tôi muốn cô từ nay về sau trở thành người phụ nữ của tôi, nhưng cô đã muốn trả thù tôi, vậy thì tôi phải vùi hoa dập liễu, đợi sau đêm nay tôi thưởng thức cô, sau đó tôi sẽ ném cô xuống núi cho sói ăn, đến lúc đó có ai biết là tôi làm?"

"Mày… Mày sẽ không được chết tử tế đâu!" Hồng Yến Nhi tuyệt vọng hét lên, cô ta trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, nếu không phải tại anh đưa cô ta đến nơi hẻo lánh này, làm sao cô ta có thể rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế này?

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt cô ta trở nên dịu dàng, cô ta đánh nhẹ vào Trần Gia Bảo, nhỏ giọng nói: "Tôi căn bản không

phải đối thủ của bọn họ, hiện tại tình huống vô cùng nguy hiểm, nếu anh ở lại nơi này, Lâm Cao Tuấn chắc chắn sẽ giết anh bịt miệng, tốt xấu gì thì tôi cũng là người luyện võ, tôi có thể cầm chân họ một thời gian. Nếu anh có thể thuận lợi trốn thoát, hãy đi tìm Khương Ngọc, bảo cô ấy đến cứu tôi, nếu… nếu anh không thể thoát được, tôi sẽ cắn lưỡi tự tử, bảo toàn sự trong sạch của bản thân, cùng anh chết chung một chỗ."

Trong lòng Trần Gia Bảo cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm như vậy mà Hồng Yến Nhi vẫn nghĩ đến anh, điều này khiến cái nhìn của anh đối với Hồng Yến Nhi thay đổi nhiều, anh nói: "Yên tâm đi, đừng lo cho tôi, chúng ta không chết được đâu."

Hồng Yến Nhi còn nghĩ rằng Trần Gia Bảo đang an ủi mình, cô ta miễn cưỡng cười cười, nói: "Tuy rằng anh có nhiều lúc rất đáng ghét, chọc tôi tức giận, khiến tôi muốn giết anh, nhưng mà… nếu về sau còn có cơ hội, nói không chừng… nói không chừng tôi sẽ thật sự thích anh."

"Chết đến nơi rồi, các người còn to nhỏ cái gì thế?" Lâm Cao Tuấn thấy Hồng Yến Nhi và Trần Gia Bảo thì thầm với nhau, trong mắt hiện lên sự ghen ghét, anh ta nói: "Yến Nhi, rốt cuộc cô đã suy nghĩ thông suốt chưa, rốt cuộc cô chủ động hầu hạ tôi, hay là để tôi làm hại cô sau khi cưỡng đoạt cô?"

Hồng Yến Nhi giận dữ mắng nhiếc: "Muốn tao chủ động với mày hả, mày đừng mơ giữa ban ngày nữa, mày không soi gương xem lại bản thân mày đi, xứng với tao hả? Tao có ngủ với heo với chó, mày cũng đừng mơ đụng vào chỉ một sợi tóc của tao."

Sắc mặt của Lâm Cao Tuấn trở nên u ám, anh ta nói: "Nếu cô đã nói như vậy, Yến Nhi à, cô đừng trách tôi ra tay vô tình."

Dứt lời, Lâm Cao Tuấn tiến về phía Hồng Yến Nhi, cùng lúc đó, hai người đứng hai bên cũng áp sát Hồng Yến Nhi và Trần Gia Bảo.

Ba người theo ba hướng tạo thành thế kiềng ba chân.

Gương mặt xinh đẹp của Hồng Yến Nhi trở nên tái nhợt, thực lực của ba người này đều là "Thông U Kỳ", ngàn vạn lần cô ta không phải đối thủ của bọn họ, vì vậy cô ta cắn răng, nhanh

chóng quyết định, nói với Trần Gia Bảo: “Chú ý nhé, tôi chủ động ra tay với bọn họ, anh nhân cơ hội này chạy thật nhanh…”

Đột nhiên, cô ta còn chưa nói xong thì Trần Gia Bảo đã xông về phía trước.

Hồng Yến Nhi giật mình, không thể nào, cô ta còn chưa kịp kéo dài thời gian, tại sao Trần Gia Bảo… Tại sao Trần Gia Bảo đã vội vàng bỏ chạy, nếu không có cô ta hỗ trợ, Lâm Cao Tuấn có thể một đấm đánh chết Trần Gia Bảo.

Chương 1823

Chương 1823

Ngay sau đó, Hồng Yến Nhi cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, vội vàng chạy lên kéo Trần Gia Bảo: "Trần Gia Bảo, anh đừng có ngốc như vậy chứ, chạy về phía trước sẽ chết đấy."

"Ha ha." Đột nhiên Trần Gia Bảo cười một tiếng, anh đứng trước mặt cô, hoàn toàn không có ý bỏ chạy như Hồng Yến Nhi nghĩ, ngược lại anh che chắn Hồng Yến Nhi ở sau lưng, nói: "Hôm nay, chắc chắn sẽ có người phải chết, nhưng không phải tôi hay cô."

Lâm Cao Tuấn lập tức bật cười, anh ta nói: "Tên mặt trắng kia, theo lời mà cậu nói, chẳng lẽ, người sẽ chết tối nay là ông đây sao?"

"Đúng vậy." Trần Gia Bảo nhẹ gật đầu, sau đó đáp lại: "Anh rất biết tự mình hiểu đấy."

Cái miệng nhỏ của Hồng Yến Nhi tuy đã biết an phận, nhưng dáng vẻ kiêu ngạo phách lối của Trần Gia Bảo vẫn như xưa!

Ngay sau đó, Hồng Yến Nhi bất lực vỗ trán, cô ta chỉ cảm thấy đau đầu không thôi, sợ rằng Trần Gia Bảo không thể chạy thoát được, ai mà ngờ rằng bản thân sẽ lại bỏ mạng cùng Trần Gia Bảo cơ chứ, ài, thật đáng tiếc.

Trong lúc nhất thời, trong đầu Hồng Yến Nhi có hàng trăm suy nghĩ, bỗng chốc, cô ta khẽ liếc nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo, trong mắt xuất hiện một chút dịu dàng.

Lâm Cao Tuấn cười lạnh: "Cậu muốn giết tôi ư? Thật đúng là trò cười lớn mà, cậu chẳng qua chỉ là thứ rác rưởi vô dụng không có võ công, cũng chẳng có tu luyện, cậu xứng sao?"

Trần Gia Bảo khẽ cười, anh đáp: "Anh không chỉ sẽ chết thôi đâu, không chừng tôi còn có thể ném luôn cả người anh xuống

núi, thi thể sẽ dùng để nuôi sói."

Cách chết này, chính là điều mà Lâm Cao Tuấn vừa mới đe dọa Hồng Yến Nhi, nhưng hiện tại lại bị Trần Gia Bảo trả ngược cho.

Gậy ông đập lưng ông, ăn miếng trả miếng cả thôi.

Ngay lúc này, biểu cảm trên khuôn mặt Lâm Cao Tuấn càng thêm lạnh lẽo, anh ta nói: "Chọc giận tôi chẳng có bất cứ lợi lộc nào cho cậu cả, vì thế nên tôi quyết định, tạm thời tôi sẽ giữ lại cho cậu một mạng, tôi muốn cậu phải tận mắt chứng kiến, tôi là tận tình hưởng thụ Hồng Yến Nhi thế nào, thẳng mặt cho cậu một cái mũ xanh, ha ha."

Cả người Hồng Yến Nhi tức đến phát run, chợt nhớ đến hậu quả bi thảm của chính mình, hai mắt nhịn không được mà rưng rưng nước, cô ta mắng: "Lâm Cao Tuấn, anh là đồ biến thái, Gia Bảo, đợi lát nữa hai ta sẽ chết chung một chỗ, tuyệt đối không thể để anh ta được như ý muốn."

"Anh ta vốn dĩ sẽ không bao giờ thực hiện được." Trần Gia Bảo khẽ lắc đầu cười, sát ý trong mắt ngày một nồng đậm.

"Đừng nói nhảm nữa, mau, mau giết đồ vô dụng này!" Lâm Cao Tuấn khẽ vung tay lên.

Bỗng nhiên, ở hai phía trái và phải xuất hiện hai tên võ giả Thông U sơ kỳ, cả hai đồng loạt nhảy dựng lên, công kích về hướng của Trần Gia Bảo.

Ra tay không một chút thương tiếc.

Mà chiêu đó lại là chiêu thức chết người!

"A… Gia Bảo, cẩn thận…"

Hồng Yến Nhi hét lên một tiếng chói tai, chỉ cảm thấy rằng, hai kẻ này mang đến cho cô ta một cảm giác áp chế mạnh mẽ, thế mới biết, suy nghĩ muốn ngăn chặn ý đồ của đối phương trước đó ngây thơ đến cỡ nào.

Trong khi Hồng Yến Nhi còn tưởng rằng Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chết, chỉ nghe loáng thoáng Trần Gia Bảo khinh bỉ nói: "Chỉ là con kiến hèn mọn mà cũng muốn làm loạn trời đất."

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo nhẹ búng ngón tay, hai thanh kiếm màu trắng hiện ra, trong nháy mắt đã xuyên qua trán của hai tên võ giả.

Máu tươi bắn tóe ra dưới ánh trăng.

Vừa lộng lẫy, lại vô cùng sáng chói.

Chương 1824

Chương 1824

Ngay sau đó, hai thi thể nặng nề đồng loạt ngã xuống.

Hồng Yến Nhi sợ đến ngây người, cái miệng nhỏ nhịn không được mà mở lớn, cô ta vội vàng hướng mắt nhìn Trần Gia Bảo trong sự sợ hãi, chỉ thấy Trần Gia Bảo tay phải cầm kiếm, khí thế sắc bén, trông sắc nhọn hệt như thanh kiếm khi ra khỏi vỏ của nó.

Kiếm xông thẳng đến chín tầng trời!

Trong mắt Hồng Yến Nhi tràn đầy kinh ngạc, chả trách Trần Gia Bảo kiêu ngạo phách lối, chả trách Trần Gia Bảo không coi ai ra gì, chả trách Trần Gia Bảo không để cô ta lọt vào tròng mắt, hóa ra…Trần Gia Bảo lợi hại đến vậy sao?

Lâm Cao Tuấn sợ đến ngây người, trong nháy mắt đã hạ gục được hai vị võ giả Thông U sơ kỳ, thực lực của Trần Gia Bảo, ít nhất cũng đã đạt đến cảnh giới cường giả Thông U hậu kỳ, ngay sau đó, anh ta sợ hãi mà nói: "Cậu… Cậu là cường giả Thông U hậu kỳ sao?"

Trần Gia Bảo đáp: "Ếch ngồi đáy giếng không rõ trời đất rộng lớn bao nhiêu, thực lực của tôi, anh mà lại có thể nhìn thấu được sao?"

"Tới luôn đi!" Hồng Yến Nhi phấn khích hô to một tiếng, Trần Gia Bảo thật bá đạo!

Giây tiếp theo, Trần Gia Bảo nhấc chân, tay khẽ niết thân kiếm, từng bước mà hướng về phía Lâm Cao Tuấn.

"Cậu… Cậu đừng qua đây…" Lâm Cao Tuấn sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, hai chân run lẩy bẩy, không kìm được mà lùi về phía sau.

"Thoát được sao?"

Giọng điệu khinh bỉ của Trần Gia Bảo cất lên, ngay sau đó, một thanh kiến phóng ra từ không trung, trong nháy mắt đã đâm thủng xương bánh chè ở bắp đùi phải của Lâm Cao Tuấn.

“A…” Lâm Cao Tuấn ngẩng mặt lên trời kêu la thảm thiết, rồi ngã lăn ra đất, anh ta đau đớn đến mức cả mặt vặn vẹo, sau đó hoảng sợ nói: “Cậu… Cậu không thể giết tôi, tôi là người thừa kế của nhà họ Lâm ở thành phố Hà Phúc, nếu cậu…Nếu cậu giết tôi, nhà họ Lâm nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu, đến lúc đó cậu cũng đừng hòng sống sót!”

“Nơi này hẻo lánh như vậy, tôi mà giết anh thì cũng chẳng biết là ai làm, nhưng nếu nhà họ Lâm các người biết được tôi làm, Trần Gia Bảo tôi cũng chẳng có gì để sợ, nếu đã dám đến để tìm tôi báo thụ, nhân tiện, tôi cũng sẽ diệt luôn cả nhà họ Lâm các người là được thôi.” Khi nói xong, Trần Gia Bảo đã bước đến ngay trước mặt Lâm Cao Tuấn, tay niết thân kiếm, chĩa thẳng vào giữa mày của Lâm Chấn Vũ, chuôi kiếm trong lòng bàn tay thoắt ẩn, thoắt hiện.

Chỉ cần trong lòng Trần Gia Bảo dao động, sẽ ngay lập tức lấy đi tính mạng của Lâm Cao Tuấn!

Nét mặt của Lâm Cao Tuấn biến đổi đáng kể, anh ta vừa định mở miệng giải thích gì đó, đột nhiên, thanh kiếm trước mắt chợt lóe sáng, một nhát chém sắc bén xẹt ngang qua trán anh ta, để lại một lỗ máu dài bằng ngón tay cái.

Phụt một tiếng, Lâm Cao Tuấn mở to mắt ngã vào trong vũng máu.

Chết không nhắm mắt!

Hồng Yến Nhi kinh ngạc không thôi, chỉ trong nháy mắt, Trần Gia Bảo đã có thể hạ gục hai vị võ giả Thông U sơ kỳ, loại năng lực cường giả Thông U hậu kỳ này không hề đơn giản như vậy, hơn nữa, ngay trong chính lời nói và hành động của Trần Gia Bảo hoàn toàn không hề để nhà họ Lâm của thành phố Hà Phúc lọt vào tròng mắt, chẳng lẽ… Chẳng lẽ, năng lực của Trần Gia Bảo, đã đạt đến cảnh giới tông sư rồi sao?

Hồng Yến Nhi chỉ cảm thấy bản thân đang bị hoa mắt, tỉnh Trung Thiên là một tỉnh lớn của võ đạo, nhưng những vị võ giả tuổi còn trẻ đã đạt được đến cảnh giới tông sư như Trần

Gia Bảo thật sự rất hiếm, trong tương lai tuyệt đối sẽ càng không thể nào có nổi một người như vậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Hồng Yến Nhi mới phục hồi lại trạng thái ban đầu sau chấn động, mà Trần Gia Bảo đã thừa dịp lúc này mà khiêng ba thi thể của đám người Lâm Cao Tuấn ném xuống sườn núi, hủy diệt chứng cứ.

Chương 1825

Chương 1825

Tuy rằng anh không hề sợ nhà họ Lâm, nhưng dù sao nơi này cũng là địa bàn của Quy Ỷ Môn, nếu bị võ gia phát hiện thi thể của Lâm Cao Tuấn, sợ rằng sẽ lại nổi lên sóng gió.

Hồng Yến Nhi thấy Trần Gia Bảo sắp phải rời đi, dưới ánh trăng, quanh người Trần Gia Bảo như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, sắc mặt cô ta rối rắm nói: "Tôi cùng Khương Ngọc và Ngô Thanh đều đã nhìn lầm, không thể tin được, anh lại… Lợi hại đến vậy, cảm ơn anh đã cứu tôi."

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, anh nói: "Đây gọi là, người thật không lộ mặt."

Hồng Yến Nhi trợn trắng mắt, ngay sau đó, chẳng biết đã suy nghĩ gì rồi, cô ta chột dạ mà cúi đầu, mũi chân chạm nhẹ xuống mắt đất, lắp bắp nói: "Trước kia…Trước kia tôi cùng bọn Ngô Thanh vẫn luôn nói xấu sau lưng anh, anh…Anh sẽ không tức giận chứ?

"Chưa từng quan tâm, tự nhiên cũng không tức giận." Trần Gia Bảo xoay người, anh tiếp tục đi ra sau núi: "Thừa dịp sắc trời còn không quá muộn, cô mau trở về đi, tắm nước nóng, để khỏi lây dính sự đen đủi của Lâm Cao Tuấn."

Hồng Yến Nhi ngẩn ngơ đứng một chỗ, trơ mắt mà nhìn Trần Gia Bảo đã đi xa.

"Chưa từng để ý, sẽ không tức giận? Hừ, đáng giận ở chỗ, Trần Gia Bảo trước sau vẫn luôn khinh bỉ tôi đây!" Hồng Yến Nhi khẽ hừ hai tiếng, chẳng qua sau khi biết được năng lực của Trần Gia Bảo, cô ta mới biết được rằng Trần Gia Bảo thật sự rất lợi hại, cho nên giọng điệu cô ta cũng yếu đi không ít, chỉ biết múa máy đôi bàn tay trắng như phấn: "Sớm muộn rồi

cũng có ngày, tôi đây sẽ khiến anh quỳ gối dưới váy hoa lựu của tôi, chúng ta cùng chờ xem!"

Dứt lời, Hồng Yến Nhi xoay người, đi về hướng mà anh đã đi.

Nhưng Trần Gia Bảo lại mon men theo đường núi đi lên, sau khi đi hết một ngọn đồi, rất nhanh đã đến sau núi, cây xanh chung quanh xếp thành hàng, mặt đường vô cùng bằng phẳng, trông thấy đã biết là thường xuyên có người đi qua, thậm chí, ngay cả không khí ở nơi này, cũng có thể thoang thoảng ngửi được mùi thuốc, mà ở phía trước cách đây không xa, có một tấm thẻ bài, bên trên viết một dòng chữ: "Địa bàn nhà họ Vũ, người rảnh rỗi chớ nên đến, không thì tự gánh hậu quả".

"Biết ngay mà, nhà họ Vũ truyền y học cổ truyền lâu như vậy rồi, nhất định sẽ tự mình gieo trồng dược liệu." Trần Gia Bảo nâng tinh thần lên, trên khóe miệng cũng xuất hiện một ý cười nhẹ, anh trực tiếp ngó lơ lời cảnh cáo trên tấm thẻ bài mà cất bước tiến vào.

Cùng lúc đó, tại sân viện Thiên Trúc.

Ngô Thanh một thân một mình, hùng hổ đi vào trong sân viện, ngay đến cả cửa cũng chẳng thèm gõ, lập tức đẩy cửa tiến vào, đồng thời nói: "Trần Gia Bảo, viện của bổn thiếu đây…"

Anh ta còn chưa nói xong, chỉ thấy trong phòng trống rỗng, nơi nào có bóng dáng của Trần Gia Bảo?

"Trần Gia Bảo thế mà lại không có ở đây, ài, thật lãng phí lời kia của bổn thiếu mà." Ngô Thanh cười lạnh một tiếng, sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn, tự rót cho mình một ly trà, rồi nâng ly lên hớp một ngụm, cảm thấy mồm miệng lưu lại hương vị, trong lòng càng thêm tức giận, anh ta nói: "Mẹ nó, ngay đến cả hương vị lá trà cũng tốt hơn so với nhà mình, Trần Gia Bảo chẳng qua cũng chỉ là một kẻ vô vụng, thậm chí còn chẳng biết chút võ cổ truyền nào, cậu ta có tư cách gì mà được sống trong viện tốt như vậy chứ?

"Hoàng Chí Hùng nói rất đúng, không sợ chia ít, chỉ sợ chia không đều, ngay cả khi mình không tới đây, sớm hay muộn gì rồi cũng sẽ có người khác khó chịu đến tìm Trần Gia Bảo đổi nhà, quả hồng mềm Trần Gia Bảo này căn bản không thể giữ được viện, ha, chờ sau khi Trần Gia Bảo quay về, mình sẽ đuổi

cổ cậu ta ra ngoài, bổn thiếu đây sẽ chiếm luôn cái viện này, Trần Gia Bảo dám chống cự chắc."

Đột nhiên, chỉ nghe trong viện truyền đến một trận đi đường thanh âm

"Trần Gia Bảo đã trở lại." Ngô Thanh nâng tinh thần định đứng lên, mông cũng đã rời chỗ ngồi, nhưng ngay sau đó, lại đột ngột ngồi trở lại, anh ta đắc ý mà cười, nói: "Trần Gia Bảo là cái thá gì chứ, cậu ta còn chẳng đáng để bổn thiếu đây đứng lên nói chuyện."

Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, Ngô Thanh ngạc nhiên, người bước vô không phải là Trần Gia Bảo, mà là ba người thanh niên, người thanh niên đi đầu mặc áo dài đen kiểu Tôn Trung Sơn, miệng ngậm thuốc lá, ánh mắt khinh bỉ, cũng may diện mạo anh tuấn, nên đã cứu cánh đi dáng vẻ bên ngoài không ít.

Người tới là Vũ Hồng Việt, cậu ấm nhà họ Vũ, hôm nay anh ta nghe Vũ Phạm nói Trần Gia Bảo võ thuật cao siêu, có thể gọi là con ngựa đen trong trận tỷ thí Đông y, nói không chừng sẽ uy hiếp đến thành tích của anh trai Vũ Bảo Minh, bởi thế nên đã tự mình tìm đến, còn dẫn theo cả hai người anh em, đến để thử độ tài giỏi của Trần Gia Bảo, đồng thời, thay anh trai diệt trừ một mối uy hiếp.

Chương 1826

Chương 1826

Ngô Thanh nhíu mày hỏi: “Các người là ai?”

Vũ Hoàng Việt nhìn Ngô Thanh từ trên xuống, phát hiện võ công của Ngô Thanh chẳng qua chỉ là Thông U sơ kỳ, ánh mắt lập tức hiện lên một sự khinh bỉ, sau đó, hỏi một đằng, lại trả lời một neo: “Sân viện Thiên Trúc này là của anh?”

Anh ta chưa từng gặp Trần Gia Bảo, nhưng biết được Trần Gia Bảo sống trong viện Thiên Trúc, dựa theo mối đặc thù này mà tìm, tuyệt đối không thể sai được.

Ngô Thanh khẽ nhíu mày, còn tưởng rằng Võ Hoàng Việt cũng giống anh ta, cũng đến đây tìm Trần Gia Bảo đổi chỗ ở, anh ta không khỏi đắc ý mà nói: “Không sai, tôi sống trong viện Thiên Trúc này, các người tìm tôi có việc gì không?”

Bên trong Thiên Trúc Viện tĩnh mịch, không khí kỳ quái, hai con người kiêu ngạo Ngô Thanh và Vũ Hoàng Việt, nói hai ba câu với nhau đã hiểu lầm lẫn nhau.

Sau khi Ngô Thanh thừa nhận tại hiện trường, Vũ Hoàng Việt cười lạnh hai tiếng, liền nghĩ Ngô Thanh là Trần Gia Bảo, hỏi: “Rất tốt, xem ra người mà tôi tìm chính là anh rồi, nghe nói y thuật của anh rất tốt, lại còn định nổi danh nhờ thi giải thi đấu Đông y?”

Ngô Thanh đường đường là người thừa kế của nhà họ Ngô, cũng là một người kiêu ngạo, nhìn dáng vẻ kiêu căng của Vũ Hoàng Việt, thì liền cảm thấy khó chịu, giả vờ ung dung uống một ngụm trà, sau đó mới hất cằm, hừ một tiếng rồi kiêu ngạo nói: “Không sai, cậu chủ tôi đây học cao hiểu rộng, bất kể là bắt mạch, kê toa hay châm cứu đều có chuyện dễ như trở bàn tay, còn về chuyện giải thi đấu Đông y, với y thuật của tôi, đương nhiên là có thể nổi tiếng rồi, nhưng…”

“Đúng là có bản lĩnh.” Vũ Hoàng Việt cau mày nói: “Anh nói tiếp đi, nhưng cái gì?”

Ngô Thanh cười hi hi hai tiếng, là một người nổi tiếng trong giới thừa kế của cả tỉnh Trung Thiên, có người dám đe dọa anh ta, thì anh ta lại càng phải ngầu hơn đối phương, bốc phét nói: “Nếu đây không phải sân chơi nhà họ Vũ, không khách sáo chứ giải quán quân nằm chắc trong tay tôi rồi.”

“Láo toét!” Hai người phía sau Vũ Hoàng Việt quát lên chói tai.

Vũ Hoàng Việt đưa tay ra tỏ ý muốn họ im mồm, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, nói: “Nghe ý của anh, anh nghĩ rằng nhà họ Vũ gian lận à?”

“Đây không phải tôi nói đâu nhé.” Ngô Thanh lại uống một ngụm trà, liếc nhìn hai người phía sau Vũ Hoàng Việt một cái, hừ một tiếng đầy khinh thường rồi nói: “Mặc dù nhà họ Vũ vừa thổi còi vừa đá bóng, nhưng mà, đây cũng là chuyện tất nhiên, tôi có thể hiểu được.”

Mặc dù Ngô Thanh nói là “hiểu được”, nhưng nhìn thái độ và sắc mặt của anh ta, tỏ rõ ý nghĩ rằng cuộc thi đấy Đông y không công bằng.

Vũ Hoàng Việt liền phát bực, anh ta đường đường là cậu hai của nhà họ Vũ, nói cuộc thi đấu do nhà họ Vũ tổ chức không công bằng, thì chẳng khác nào vả thẳng vào mặt anh ta!

Anh ta hít sâu một hơi, kiềm chế cơn tức giận, nói: “Được thôi, nếu cậu đã có tự tin như thế, vậy tôi sẽ kiểm tra thử một chút trình độ Đông y của cậu, xem cậu dựa vào đâu mà tự tin đến thế, dám tuyên bố là có thể giành giải quán quân.”

“Gì, anh không nhầm chứ?” Ngô Thanh như thằng ngố nhìn Vũ Hoàng Việt, đứng dậy nói: “Anh có tư cách gì mà dám kiểm tra trình độ của tôi chứ?”

“Dựa vào việc nắm đấm của tôi đủ cứng.” Vũ Hoàng Việt không thể kiềm chế được nữa, đột nhiên động tay động chân, đấm một phát vào mặt Ngô Thanh.

Mặc dù Ngô Thanh là một người học võ “Thông U Kỳ”. Nhưng thực lực của Ngô Hàn Kiệt cũng không thua kém gì anh ta, lại thêm việc Ngô Thanh không kịp phản ứng, thoáng

một cái đã bị anh ta đánh cho ngã ra đất, cốc trà trong tay cũng bị rơi vỡ tan nát.

Chương 1827

Chương 1827

Anh ta chỉ cảm thấy mặt mình đau điếng, đập tay xuống đất, dựng bắn dậy, tức giận nói: "Dám đánh cả tôi, anh muốn chết đến thế cơ à!"

"Tôi nghĩ người muốn chết ở đây là anh mới đúng, được rồi, rượu mời anh không uống, lên đi!" Vũ Hoàng Việt vẫy tay, hai thuộc hạ đứng sau anh ta đã không chịu nổi từ lâu rồi, liền lập tức ra tay, bao vây tấn công Ngô Thanh.

Đây là một trong những đại bản doanh trong hệ thống Quỷ Y Môn Vũ gia, tối nay, vì chuyện phiền não muốn tìm Trần Gia Bảo nên cũng dẫn theo toàn những đệ tử giỏi, năng lực đều thuộc "Thông U hậu kỳ". thực lực đều không thua kém Ngô Thanh, lại thêm việc Vũ Hoàng Việt dù sao cũng thuộc cảnh giới "Thông U trung kỳ", bây giờ ba đánh một, chỉ nghe tiếng đấm nhau bùm bụp, Ngô Thanh chẳng mấy chốc đã bị đánh bò trên đất.

Vũ Hoàng Việt thô bạo đạp lên Ngô Thanh mấy cái, vừa đạp vừa chửi: "Được rồi, dám nói Vũ gia không công bằng, lại còn kiêu ngạo muốn giành giải quán quân, anh không biết lượng sức mình, dựa vào anh mà có thể được sao?"

Ngô Thanh chỉ cảm thấy hoa mắt, khắp người đau nhức, đặc biệt là vùng bụng, như thể lục phủ ngũ tạng loạn hết lên, khó chịu chết đi được, đột nhiên có một tiếng nôn "Oẹ" vang lên.

Vũ Hoàng Việt cảm thấy kinh tởm, lại đạp thêm một đạp vào bụng Ngô Thanh, chửi: "Lần này dạy cho anh một bài học, lần sau còn để cậu chủ tôi đây nghe thấy anh nói năng ngông cuồng nữa thì cẩn thận tôi sẽ khiến anh không thể bước chân ra khỏi núi Vụ Ẩn đâu, đi thôi."

Nói rồi, Vũ Hoàng Việt nhổ một bãi nước bọt, dẫn theo hai đệ tử Vũ gia đi khỏi,

Sau khi đi ra khỏi Viện, Vũ Hoàng Việt vẫn còn tức giận, nói kháy: "Vốn còn định thử xem tài nghệ của Trần Gia Bảo đến đâu, xem y thuật của anh ta tài giỏi đến mức nào, tên này thế mà ljai kiêu ngạo như thế, dám đứng trước mặt tôi mà nói rằng cuộc thi của Vũ gia không công bằng, được thôi, tôi còn chưa nhìn thấy tên đốn mạt này, khiến tôi bực mình thế này, lần sau còn dám kiêu ngạo, thì thể nào cũng bị đánh cho đến mức mẹ anh ta cũng không nhận ra."

Anh ta thấy Ngô Thanh ở trong Thiên Trúc Viện, thì liền tưởng anh ta là Trần Gia Bảo.

Một người bên cạnh đó cười hì hì: "Không phải chứ, Trần Gia Bảo thật sự không biết tốt xấu, bị sắp xếp vào căn phòng trong Thiên Trúc Viện tĩnh mịch này, lại còn dám nói xấu Vũ gia, loại người không biết tốt xấu thế này, đánh hắn một trận là còn nhẹ nhàng chán."

Anh lấy ra một gói thuốc lá Chunghwa gói mềm, châm lên, hít hai hơi, đột nhiên cười lên, khinh thường nói: "Nhưng chuyến đi này không phải là không có thu hoạch gì, cho dù là anh tôi, hoặc là cái đồ yêu nghiệt của nhà này, mặc dù rất kiêu ngạo nhưng thực tế lại chả có tài năng gì cả, hơn hữa tính tình hướng nội, không chia sẻ, khiến người khác khó mà đánh giá cho đúng được.

Các cậu nhìn Trần Gia Bảo, kiêu căng ngạo mạn, nói năng không biết chừng mực, mong muốn người trên khắp trái đất này biết hắn hỏi như thế nào, nhưng theo tôi thấy thì hắn chỉ giả vờ mà thôi, nói về cách làm người, thì không bằng anh tôi, vậy nên tôi dám chắc rằng, trong trận thi đấu Đông y lần này, Trần Gia Bảo tuyệt đối không phải đối thủ của anh tôi."

"Cậu Kiệt nói phải!"

Hai người bên cạnh liền giơ tay lên like.

Vũ Hoàng Việt đắc ý, cười lớn: "Đi thôi, về thôi, mấy ngày nay nhiều việc, nghỉ ngơi sớm một chút, ha ha, mấy ngày nữa ra ngoài tìm mấy em sinh viên chơi đùa chút."

Hai người bên cạnh liền tỏ vẻ hiểu ý.

Trong căn phòng ở Thiên Trúc Viện, Ngô Thanh bị đánh tơi bời, trên quần áo toàn là dấu chân đạp, thậm chí mặt cũng sưng lên vì bị đấm.

Anh ta chỉ cảm thấy đau đớn khắp người, từ từ bò lên, chửi: "Thằng chó đó thật sự thần kinh như thế, bố mày bảo cuộc thi do Vũ gia tổ chức là không công bằng thì có liên quan gì đến hắn chứ, lại dám đánh mình, mẹ nó, tốt nhất là nên cầu nguyện để đừng gặp mình ở dưới núi, nếu không bố mày sẽ cho mày sống thực vật cả đời."

Chương 1828

Chương 1828

Mắng chửi rồi, anh ta đặt mông ngồi xuống ghế, đột nhiên "bịch" một tiếng, chỉ cảm thấy bờ mông đau nhói, không nhịn được mà lại chửi thêm một hồi.

Nếu như để anh ta biết được, người đánh anh ta là cậu hai Vũ gia, hơn nữa bởi vì anh ta chiếm Thiên Trúc Viện nên mới bị Vũ Hoàng Việt nhận nhầm là Trần Gia Bảo, e là không những thấy hối hận vì ở Thiên Trúc Viện, hơn nữa còn sợ đến mức chạy trốn xuống núi xuyên đêm.

Sau khi Hồng Yến Nhi trở về nơi ở, tắm nước nóng trước sau đó cuốn khăn tắm màu hồng bước ra ngoài, nằm trên giường để lộ ra hai cặp chân dài nõn nà, ngây người nghĩ lại những chuyện ngày hôm nay.

Cảnh tượng Trần Gia Bảo chữa trị cho Thiên hôm nay đã khiến cho cô bất ngờ vô cùng, nhưng tối nay, Trần Gia Bảo lại giết thêm ba vị võ giả "Thông U kỳ", thể hiện ra thực lực ở cấp độ bậc thầy, lại càng khiến cô kinh ngạc hơn nữa, khiến cho cô phải nhìn nhận lại Trần Gia Bảo.

"Nghĩ kỹ lại, nói về việc Trần Gia Bảo thể hiện thực lực, bất kể là trình đọ y thuật hay thực lực võ đạo thì đều hơn người, hoàn toàn có tư cách để hoàn toàn có tư cách để khinh thường sự khiêu khích của Ngô Thanh, thậm chí, nếu như Trần Gia Bảo có tính cách nóng nảy, thì không biết đã giết Ngô Thanh bao nhiêu lần rồi, nói như thế, tính cách của Trần Gia Bảo không phải kiêu căng ngạo mạn mà trái lại, rất trầm tĩnh và khiêm tốn."

Hồng Yến Nhi nghĩ đến đây, đột nhiên mỉm cười, nói nhỏ: "Dù sao thì nhan sắc của mình cũng là hàng chim sa cá lặn, dù Trần Gia Bảo có tài giỏi thế nào đi nữa, cũng không thể nào

ngó lơ mình được, rồi sẽ có một ngày, mình sẽ khiến cho Trần Gia Bảo say mê mất hồn, khiến anh ấy không thể dứt mình ra được, tự động đem phương pháp châm cứu đưa cho mình."

"Yến Nhi, cô lầm bầm một mình cái gì thế?"

Khương Ngọc ngồi bên cạnh, đang xem Tổng luận về bệnh thương hàn, đột nhiên nhận ra thái độ là lạ của Hồng Yến Nhi, nhưng lại lẩm bẩm một mình, hơn nữa khuôn mặt lại hồng thắm, mắt sáng long lanh, giống như…giống như thiếu nữ tơ tưởng chuyện yêu đương, không kìm được mà gập sách lại, nhìn cô ấy đầy khó hiểu.

"Không…không có gì" Hồng Yến Nhi giật mình, sau đó liền cười trừ hì hì.

Khương Ngọc bỏ sách xuống, nhìn đến bên cạnh Hồng Yến Nhi, đưa tay ra sờ trán cô ta, hỏi: "Ở bên ngoài về, cô cứ như mất hồn mất vía, không có chuyện gì đấy chứ?"

Khuôn mặt Hồng Yến Nhi ửng hồng, đang định kể chuyện Trần Gia Bảo, nhưng lại khựng lại, Trần Gia Bải ưu tú như thế, nếu như nói cho Khương Ngọc biết, không chừng cô ta lại có hứng thú với Trần Gia Bảo, kiểu gì cũng ảnh hưởng đến kế hoạch chinh phục Trần Gia Bảo của cô.

Nghĩ đến đây, Hồng Yến Nhi nói: "Không có gì, có lẽ là do tôi đến núi Vụ Ẩn lần đầu, hơi lạ chỗ, hơn nữa, chúng ta đều là những người tài của Đông y, nếu như tôi bị ốm, cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi."

"Cũng đúng." Khương Ngọc thở phào, lại ngồi về bàn, tự rót cho mình một cốc nước, nói: "Ngày kia là cuộc thi chính thức bắt đầu rồi, đến lúc đó, chúng ta trực tiếp thi đấu với đệ tử Vũ gia, cũng không biết chúng ta có thể đi được bao xa."

Hồng Yến Nhi cười hì hì, nói: "Thành tích không phải điều tôi tính đến, trước khi tôi đến, bố của tôi nói với tôi rằng, ông không hy vọng tôi có thể đạt được cấp bậc bao nhiêu, chỉ muốn tôi có thể mở rộng tầm mắt, hơn nữa dựa vào những thành tích ngày xưa, những giải cao nhất đều bị Vũ gia làm lũng đoạn rồi, dù chúng ta có thua thì cũng không phải chuyện gì mất mặt lắm."

Khương Ngọc gật đầu, uống ngụm nước, hơi nóng, nhẹ nhàng thổi, nói: “Nhưng Vũ gia lần này không thể dễ dàng như thế được, dựa vào y thuật cao siêu mà Trần Gia Bảo thể hiện hôm nay, không chừng có thể gây ra đả kích lớn đối với Vũ gia, cho dù cuối cùng, anh ấy không giành được giải quán quân, ít nhất cũng có thể giành được mấy giải cao khác.”

Hồng Yến Nhi ngạc nhiên, ngồi dậy theo bản năng, làm ra vẻ “không chút để ý”, nói: “Khương Ngọc, xem ra cô đánh giá cao Trần Gia Bảo, có phải là có ý gì với anh ấy không?”

“Nói linh tinh gì thế, mình chỉ là cảm thán thôi.” Khuôn mặt Khương Ngọc nở nụ cười và đỏ ửng lên, vội vàng giải thích.

Chương 1829

Chương 1829

“Nếu không phải, sao mặt cô lại đỏ như thế? Nếu như cô thật sự thích anh ấy, tôi có thể làm bà mối cho cô, nối cho cô một sợi tơ hồng.” Hồng Yến Nhi liền cười nói, trong lòng lại càng đề phòng.

Khương Ngọc rảo bước đến bên Hồng Yến Nhi, cù cô: “Cô nói linh tinh này, xem tôi dạy dỗ cô thế nào.”

Hồng Yến Nhi không nhịn được mà cười lên, trốn tránh, không cẩn thận làm khăn tắm tuột ra, lộ ra cơ thể nóng bỏng tuyệt trần.

Sau một hồi đùa giỡn, đầu tóc Hồng Yến Nhi bù xù hết cả lên, cười haha cầu xin tha thứ: “Được rồi đừng ầm ĩ nữa, người ta vừa mới tắm xong mà, lát nữa lại đổ mồ hôi, còn phải đi tắm một lần nữa.”

“Em gái nhỏ, xem sau này cô có còn dám lấy tôi ra đùa giỡn nữa không.” Khương Ngọc sờ một cái ở bên hông Hồng Yến Nhi, chỉ cảm thấy mềm mại trơn trượt, cười đến run rẩy cả người.

“Không dám, không dám.” Hồng Yến Nhi vội vàng trốn ra phía sau, lấy quấn khăn tắm cả người lại, cầu xin tha thứ: “Khương Ngọc, đừng nghịch nữa mà, lần sau người ta không dám nữa đâu, tôi thấy thời gian cũng không còn sớm, cô mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi.”

“Cô đi ngủ trước đi, tôi phải đọc sách một lát, ngày mốt có trận đấu, đến lượt tôi ra đòn, cho dù không đoạt được quán quân cũng hy vọng sẽ có được kết quả tốt.” Khương Ngọc một lần nữa đi đến bàn làm việc, đầu tiên uống một ngụm nước để làm chậm lại cảm xúc, sau đó mở cuốn sách “Nghiên cứu về bệnh thương hàn” ra tiếp tục xem.

Hồng Yến Nhi vỗ trán, bất lực nói: “Cô đúng là một nữ sinh chăm chỉ mà, vậy tôi nghỉ ngơi trước đây, cô cũng đừng đọc đến quá muộn nhé.”

“Ừ.” Khương Ngọc đáp.

Không lâu sau, Hồng Yến Nhi đã chìm vào giấc ngủ.

Khương Ngọc nhìn thời gian, đã gần 12 giờ sáng.

Cô ấy lo lắng đánh thức đến Hồng Yến Nhi, nên rón ra rón rén đứng dậy, đang chuẩn bị đi tắm thì đột nhiên trong lòng khẽ động, hơi do dự, ngược lại đẩy cửa ra, đi ra ngoài phòng, thừa dịp ánh trăng sáng giúp phân biệt phương hướng thì lập tức đi về phía Thiên Trúc Viện.

Khương Ngọc nhớ rất rõ ràng, 12 giờ sáng chính là thời điểm “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan” độc phát.

Cô ấy rất tò mò, thật sự rất tò mò, nếu Trần Gia Bảo có thể không dùng thuốc giải mà vẫn có thể tự mình giải được độc “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan”, điều đó có nghĩa là y thuật của Trần Gia Bảo rất cao, chỉ sợ đã đến mức đủ để chấn động cả Việt Nam, mà trong cuộc thi đấu y học Việt Nam này, hy vọng giành chức vô địch của Trần Gia Bảo cũng sẽ cực kỳ lớn.

Đương nhiên, nếu Trần Gia Bảo vẫn như trước không giải được “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan”, điều đó chứng minh y thuật của Trần Gia Bảo ngay cả khi có thần kỳ đi chăng nữa thì cũng là sự thần kỳ có giới hạn, còn lâu mới đến mức có thể khiến cô ấy phải ngưỡng mộ.

Đêm nay chính là cơ hội tốt nhất để xác nhận!

Đáng tiếc Khương Ngọc cũng không biết, giờ phút này Trần Gia Bảo đang ở phía sau núi, mà người ở Thiên Trúc Viện lại là Ngô Thanh.

Dựa vào con đường trong trí nhớ, chẳng bao lâu sau, Khương Ngọc đã ở bên ngoài Thiên Trúc Viện, chỉ thấy cửa đóng chặt, ánh sáng từ cửa sổ xuyên qua, thoạt nhìn như đèn đuốc sáng trưng.

“Xem ra Trần Gia Bảo vẫm chưa nghỉ ngơi.”

Khương Ngọc thở phào nhẹ nhõm, vừa bước vào trong viện, đang chuẩn bị gõ cửa thì đột nhiên, nghe thấy ở bên trong

phòng mơ hồ vang lên một tiếng kêu đau đớn.

Tay cô ấy đã nâng lên, đang chuẩn bị gõ cửa thì ngay lập tức cứng lại giữa không trung.

Khương Ngọc sửng sốt, lập tức âm thầm thở dài, nhẹ giọng nói: "Xem ra, hẳn là độc 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan' của Trần Gia Bảo lại phát tác rồi, cho nên mới đau đớn khó nhịn, hiện tại anh ta nhất định rất đau đớn, mình có nên đi vào quan tâm anh ta không?"

Bàn tay của cô ấy đã đặt sẵn trên cửa, chỉ cần đẩy cửa ra, cô ấy có thể thấy người bên trong không phải là Trần Gia Bảo.

Chương 1830

Chương 1830

Đột nhiên, Khương Ngọc lại do dự, hai tay cứng ngắc đặt trên cửa, tự trầm ngâm: "Với tính tình kiêu ngạo như Trần Gia Bảo, nhất định sẽ không thích người khác nhìn thấy vẻ xấu xí đau đớn bất lực của anh ta, nếu mình tùy tiện đi vào chăm sóc cho anh ta, nói không chừng cũng sẽ đồng thời tổn thương tới lòng tự trọng của anh ta."

Nghĩ đến đây, Khương Ngọc lại lắc đầu, xua tan ý nghĩ đi vào chăm sóc cho Trần Gia Bảo, rút tay lại, xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa âm thầm trầm ngâm nói: "Xem ra trình độ y thuật của Trần Gia Bảo tuy thần kỳ, nhưng vẫn chưa đủ để cởi bỏ 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan', chứng tỏ trình độ y thuật của anh ta tuy cao nhưng vẫn còn hạn chế, nếu không có gì ngoài ý muốn, nhà vô địch cuộc thi y học Việt Nam lần này, hẳn là vẫn nằm trong tay nhà họ Vũ."

Mặt khác, Trần Gia Bảo nếu mang theo độc lên sàn đấu thì đối với anh ta mà nói, một chút cũng không công bằng, ngày mai mình sẽ đi tìm Ngô Thanh, bảo anh ta giao thuốc giải ra, trước tiên đành phải để Trần Gia Bảo oan ức chịu đau một đêm đi, ừm, cứ quyết định như vậy đi."

Sau khi quyết định xong, Khương Ngọc thở phào nhẹ nhõm, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ngay sau khi Khương Ngọc vừa đi, trong phòng Thiên Trúc Viện, Ngô Thanh cởi áo khoác ra bò lên giường, nửa người trên cường tráng phủ đầy những vết xanh vết tím, tất cả đều bầm tím.

Cả người dưới đau đớn, Ngô Thanh liên tục kêu đau, nhịn không được mà mắng: "Mẹ kiếp, hôm nay đúng là quá mất mặt, lại bị ba tên khốn không quen không biết đánh cho một

trận, chuyện này tuyệt đối không thể để cho người khác biết, nếu không, ông đây chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho mọi người sao?

Còn có tên khốn Trần Gia Bảo, muộn như vậy rồi mà còn chưa trở về, hiện tại chính là thời gian phát tác của Huyền Âm Xuyên Tràng Đan, nói không chừng cậu ta đang ở đâu đó đau đến chết đi sống lại, ít nhất so với cậu ta thì kết cục của mình còn tốt hơn nhiều."

Nghĩ đến kết cục thê thảm của Trần Gia Bảo, trong lòng Ngô Thanh bỗng nhiên thoải mái không ít, nhịn không được cười haha, đột nhiên vui quá hóa buồn, cười quá mức dùng sức động đến vết thương, lại kêu lên một tiếng "Úi da."

Lại nói Trần Gia Bảo đi tới phía sau núi, dọc theo con đường nhỏ đi thẳng một đường về phía trước, chỉ cảm thấy mùi thuốc trong không khí càng ngày càng nồng đậm, ngay cả tinh thần cũng tốt hơn không ít.

"Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nơi này chắc chắn có dược liệu trân quý chất lượng hàng đầu!"

Tinh thần của Trần Gia Bảo được nâng cao, không khỏi tăng tốc độ bước chân, sau khi đi qua khu rừng xanh um tươi tốt này, trước mắt đột nhiên mở ra.

Dưới ánh trăng sáng, trước mặt là một khu vực rộng lớn trồng dược liệu, cành lá tươi tốt đung đưa trong gió dưới ánh trăng.

Trần Gia Bảo bước vào trong cánh đồng thuốc, chỉ cảm thấy linh khí trong không khí càng ngày càng nồng đậm, tùy ý liếc mắt một cái đã thấy nhân sâm, huyền sâm, đan sâm, đương quy, trăm bộ, vong ưu, vân vân cái gì cần cũng đều có, làm cho người ta hoa cả mắt, không kịp nhìn, giống như là một đại dương dược liệu vậy.

"Không hổ là thế gia y học Việt Nam được truyền thừa gần ngàn năm, nội tình quả nhiên thâm hậu, chỉ riêng một cánh đồng thuốc này, gần như không nhìn thấy biên giới, số lượng nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng được, hơn nữa núi Vụ Ẩn vốn có linh khí dồi dào, dược liệu trong cánh đồng dược này ngày đêm được nuôi dưỡng, hiệu quả tuyệt đối vượt xa dược liệu cùng loại bày bán trên thị trường, có thể nói, bất kể

là số lượng hay chất lượng, nội tình núi Vụ Ẩn của nhà họ Vũ, tuyệt đối không thể đem những thế gia y học Việt Nam trong xã hội thế tục có thể so sánh được.

Huống chi, nhà họ Vũ có người trong tộc cùng với ba chi bên hệ, mà núi Vụ Ẩn của nhà họ Vũ cũng chỉ là một trong ba chi bên hệ, bởi vậy có thể thấy được nội tình của nhà họ Vũ thâm hậu ra sao, chứ đừng nói nhà họ Vũ ở trong bốn gia tộc lớn Quỷ Y Môn, luôn được xếp vào hàng cuối cùng, chậc chậc, thật không biết thực lực tổng thể của Quỷ Y Môn, còn hùng mạnh cỡ nào."

Trong lòng Trần Gia Bảo nhịn không được phải thán phục, đương nhiên, cho dù thế lực của Quỷ Y Môn có hùng mạnh hơn nữa, Trần Gia Bảo cũng không sợ hãi.

Chương 1831

Chương 1831

Tiếp theo, anh tiếp tục cất bước, đi vào sâu bên trong cánh đồng dược liệu, tuy thảo dược ở chỗ này hiếm có nhưng có thể nói xét cho cùng, chúng chỉ là một số dược liệu phổ biến trên thị trường mà thôi,

cùng lắm là hiệu quả của dược liệu mạnh hơn một chút, nhưng vẫn không nhìn thấy dược liệu cực kỳ quý giá.

“Đường đường là núi Vụ Ẩn của nhà họ Vũ, tuyệt đối không chỉ có điểm trữ hàng này, hơn nữa nơi này chỉ là cánh đồng dược liệu đầu tiên, cũng không có người canh gác, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì thứ tốt chân chính, hẳn là còn ở phía sau.”

Trần Gia Bảo lững thững tiến về phía trước, sau khi đảo qua một sườn đồi, cảnh tượng trước mắt thay đổi, mặc dù cũng là cánh đồng dược, hơn nữa còn trồng dược liệu, đại khái rất giống với cánh đồng dược liệu đầu tiên, nhưng Trần Gia Bảo liếc một cái đã có thể nhìn ra dược liệu ở đây lâu hơn dược liệu đầu tiên ít nhất năm năm, tính hiệu quả của dược liệu đương nhiên tốt hơn rất nhiều.

“Có vẻ như suy đoán của mình là đúng, càng đi về phía trước, càng có dược liệu quý giá.”

Tinh thần Trần Gia Bảo tốt lên, bước chân cũng nhanh hơn một chút.

Chỉ trong vòng nửa giờ ngắn ngủi, Trần Gia Bảo đã xuyên qua tổng cộng năm cánh đồng dược liệu, quả nhiên không ngoài dự liệu của anh, cánh đồng dược càng về sau, bất kể là là độ quý giá, hay là năm tháng, tính hiệu quả dược liệu, so với viên cánh đồng dược liệu trước đó mạnh hơn nhiều, thậm chí, Trần

Gia Bảo đã nhìn thấy một mảnh đất có diện tích rất lớn trồng nhân sâm trăm năm, cũng có ít nhất hai mẫu đất!

Đúng vậy, bình thường trên thị trường rất ít khi nhìn thấy nhân sâm trăm năm, ở chỗ này vậy mà lại có ít nhất hai mẫu, trong lòng Trần Gia Bảo vừa mừng vừa sợ đồng thời lại một lần nữa nhận thức lại về thực lực Quỷ Y Môn: "Thật không hổ là thế gia y học Việt Nam được truyền thừa gần ngàn năm, loại nội tình này đã vượt xa cái gọi là thế gia y học Việt Nam trong thế tục xã hội, chậc chậc, thật không biết nếu tiếp tục đi về phía trước thì sẽ gặp được loại thảo dược quý giá nào."

Cố nén lại cảm xúc muốn cướp đoạt luôn mảnh nhân sâm trăm năm này, Trần Gia Bảo cất bước, tiếp tục đi về phía trước, sau khi vượt qua cánh đồng thuốc này, lại đảo qua một sườn đồi, Trần Gia Bảo bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy trong cánh đồng dược liệu trước mắt này, bất kể là chủng loại hay số lượng thì dược liệu trồng ra này tuy là ít nhất, nhưng nói về mức độ quý hiếm lại là cao nhất!

Không giống như những cánh đồng dược liệu có hình dạng thông thường trước đó, cánh đồng thuốc trước mắt này lại có hình tròn, nửa vòng trên của cánh đồng thuốc trồng cỏ linh chi hơn trăm năm, còn nửa dưới nửa vòng tròn là một vùng hà thủ ô trăm năm.

Tất nhiên, điều khiến Trần Gia Bảo kinh ngạc, không phải là linh chi trăm năm với hà thủ ô trăm năm, mà là ở trung tâm của cánh đồng dược liệu, có một gốc cỏ cao khoảng sáu mươi centimet, chia làm hai lớp phủ, phía dưới có ba thân cây cùng mọc lên, toàn thân xanh biếc, giống như một loại ngọc đẹp trên mặt đất, đang bị linh chi trăm năm với hà thủ ô trăm năm bảo vệ xung quanh.

Giờ phút này, gốc thảo dược giống như ngọc đẹp này đang lay động theo gió, tỏa ra linh khí vô cùng nồng đậm.

"Vọng Ngọc Chi, vậy mà là Vọng Ngọc Chi!" Trần Gia Bảo xúc động, nói: "Căn cứ theo cuốn "Sách thảo dược nấm linh chi của Thái Thượng Lão Quân" có ghi lại, Vọng Ngọc Chi sinh trưởng ở bên trong núi Vũ Danh, cực kỳ hiếm thấy, hương vị thơm ngọt, ăn vào thì có thể kéo dài tuổi thọ, nâng cao được thọ nguyên, không thể tin được ở cánh đồng dược

liệu của nhà họ Vũ Quỷ Y Môn, thế mà lại xuất hiện Vọng Ngọc Chi, thật sự khiến kẻ khác phải kinh ngạc!

Tuy rằng Vọng Ngọc Chi không có cách nâng cao tu vi, nhưng nếu kết hợp với các dược liệu trân quý khác luyện chế thành đan dược, không chỉ giúp kẻ khác vĩnh viễn giữ gìn được nét thanh xuân mà còn có thể tăng tuổi thọ sống lâu, đưa cho chị Thanh, Ánh Mai, Cẩm Tú, các cô ấy ăn là thích hợp nhất."

Nói xong, Trần Gia Bảo khó có thể che giấu tâm trạng kích động, cất bước, đang chuẩn bị đi về phía Vọng Ngọc Chi.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo không biết nhớ tới vấn đề gì, bước chân vừa mới nhấc lên lại lần nữa đặt trở lại, âm thầm nhíu mày, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ quái.

Chương 1832

Chương 1832

“Theo lý mà nói, Vọng Ngọc Chi trân quý như vậy, nhà họ Vũ hẳn là phải phái người ngày đêm coi chừng mới đúng, vì sao nơi này đến một người cũng không có, hay là có cạm bẫy?”

Trần Gia Bảo nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy phía trước cánh đồng dược cách đó không xa chính là một khu rừng, ánh trăng khó chiếu vào bên trong, cả một vùng tối om.

Dưới ánh trăng, lộ ra một bầu không khí quỷ dị.

“Hừ, Trần Gia Bảo mình là ai, cho dù thật sự có cạm bẫy, làm sao có thể làm khó giữ được mình?”

Trần Gia Bảo cười khẩy một tiếng, bước nhanh về phía Vọng Ngọc Chi.

Ánh trăng sáng, linh khí khắp nơi.

Trần Gia Bảo đi qua cánh đồng dược liệu, đi về phía Vọng Ngọc Chi, đồng thời trong lòng âm thầm đề phòng, một khi có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, anh cũng có thể kịp thời phản ứng.

Rất nhanh, Trần Gia Bảo đã đi đến trước Vọng Ngọc Chi, nằm ngoài dữ liệu của anh, không có bật kì điều gì ngoài ý muốn xảy ra!

Trần Gia Bảo mặc dù rất vui, nhưng sẽ không vì vậy mà lơ là, đưa tay hái Vọng Ngọc Chi.

Đúng lúc này, một thanh kiếm sắc bén từ trong rừng cây lao đến, hướng về phía Trần Gia Bảo.

Đường kiếm mặc dù sắc bén, nhưng lại không tạo ra bất kì âm thanh gì, soi sáng chói dưới ánh trăng!

Trần Gia Bảo rất nhạy cảm, đường kiếm mặc dù không tạo ra âm thanh, nhưng từ rừng cây lao tới, trong chớp mắt đã bị Trần Gia Bảo phát hiện ra.

Tần Gia Bảo lập tức có phản ứng, tay phải nắm thanh kiếm, bấm đốt ngón tay bắn tới, chặn lại đường kiếm đang lao tới.

Đột nhiên, từ trong rừng cây truyền tới một tiếng cười khinh thường, mặc dù la kinh thường nhưng nghe lại rất êm tai.

Một giây sau, hai thanh kiếm ở giữa không trung chạm vào nhau, cũng không bộc phát khí lực gì quá mạnh, mà đồng thời tiêu tán thành vô hình.

Rõ ràng là Trần Gia Bảo không đành lòng tản ra khí lực phá hỏng cánh đồng dược liệu, khi phát kiếm giữ lại tất cả khí lực, ngăn chặn đánh tan kiếm khí của đối phương, nhìn bề ngoài thì giống như lực đạo của hai kiếm ngang bằng nhau.

”Ồ?”

Trong rừng cây truyền đến âm thanh ngạc nhiên, giống như khó mà tin được, Trần Gia Bảo có thể ngăn lại kiếm khí của cô ta.

Ngay sau đó, chỉ nghe ba tiếng ”Xuy xuy xuy” vang lên, ba đường kiếm khí trong rừng cây lao đến, hình như là đồng thời đều bắn về phía Trần Gia Bảo.

Sắc mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, co ngón tay bắn đi, từ đầu ngón tay bắn ra ba đường kiếm khí, sau khi chạm vào đường kiếm khí của đối phương, lại lần nữa đồng thời tiêu tán giữa không trung.

Trong rừng cây, truyền đến am thanh ngạc nhiên: ”Rốt cuộc anh là ai, vì sao tự tiện xông vào vùng đất của nhà họ Vũ?”

”Ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, đứng ở trong cánh đồng dược liệu, nói: ”Tôi không thích nói chuyện với người giấu đầu lộ đuôi, xuất hiện đi, cứ ở trong rừng cây, thì không ngăn được tôi hái Vọng Ngọc Chi đâu.”

”Hừ.” Sau khi hừ lạnh một tiếng, một bóng hình xinh đẹp, tư thế hiên ngang đi ra từ trong rừng cây.

Dưới ánh trăng, gương mặt trái xoan, chân mày lá liễu, dung nhan xinh đẹp tuyệt mỹ, thắt bím tóc đuôi ngựa, trên người

mặc bộ trang phục màu đen giống của cấm vệ quân thời Minh, hai tay chắp sau lưng, càng lộ ra dáng người cao gầy, tư thế hiên ngang.

Chương 1833

Chương 1833

Khí chất hào hùng, mạnh mẽ!

Trong đầu Trần Gia Bảo trong nháy mắt có một suy nghĩ, cho dù anh đã gặp qua không ít tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng nhìn người con gái ở trước mặt, trong mắt vẫn hiện lên vẻ ngạc nhiên.

”Anh là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?” Cô gái khí thế mạnh mẽ kia cũng đánh giá Trần Gia Bảo, vẻ mặt ngờ vực, Trần Gia Bảo hình như tuổi tác còn kém hơn cô ta, nhưng lại có thể ngăn cản được kiếm khí của cô ta, hơn nữa còn thành thạo điêu luyện, thanh niên tài giỏi như thế, quả là làm cho người khác ngạc nhiên.

”Muốn hái thuốc, mà nơi này có dược liệu, cho nên tôi tới.” Trần Gia Bảo vô thức nhìn Vọng Ngọc Chi.

Cô gái khí chất mạnh mẽ bị chọc giận mà cười phá lên, nói: ”Nơi này là vùng đất của nhà họ Vũ, mỗi một bông hoa, một cọng cỏ, một cái cây một cái lá, thậm chí là không khí, tất cả đều là của nhà họ Vũ, anh nói anh đến hái thước, tôi thấy anh là tìm đường chết.”

”Ha ha, nhà họ Vũ đúng thật là bá đạo.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, đưa ngón trỏ lên không trung lắc lắc, nói: ”Đáng tiếc, tôi chỉ muốn hai thuốc chứ không muốn chết, mà co cũng không giết được tôi.”

”Ngông cuồng, mặc dù tôi không biết anh vượt qua khí độc trong rừng để tới được đây, nhưng mà, anh đã dám lấy dược liệu của nhà họ Vũ, thì chắc chắn sẽ phải chết.”

Khí độc?

Trần Gia Bảo thầm nghĩ, nói nhưu vậy, bảng hiệu dựng đứng ở đầu đường trong rừng rậm hẳn là khí độc, nếu như đoán không sai, khí độc chắc là không màu không mùi, lại thêm bản thân không thể nhiễm độc, nên hoàn toàn không bị khí độc ảnh hưởng, cho nên mới không phát hiện điểm nào kì lạ.

Cứ như vậy cũng có thể giải thích được, vì sao ở nơi đây nhiều dược liệu quý hiếm như vậy, mà nhà họ Vũ chỉ sắp xếp một người con gái ở chỗ này bảo vệ, cho dù thực lực của cô gái này không tệ lắm.

Nghĩ tới đây, Trần Gia Bảo tự tin nói: ”Đã như vậy, cũng chỉ có thể đáng một trận, sau khi đánh bại cô, tôi sẽ hái Vọng Ngọc Chi.”

”Ai dám có ý định hái Vọng Ngọc Chi cũng sẽ chết, tôi tên là Vũ Thanh Ninh, sau khi xuống địa phủ, nhớ rõ là ai đã giết anh.” Vũ Thanh Ninh cũng chính là nữ anh hùng mạnh mẽ, ánh mắt trở nên sắc bén.

Sát ý muốn giết người!

Ngay sau đó, Vũ Thanh Ninh chân đạp đất, phóng về phía Trần Gia Bảo.

”Chờ một chút!”

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nói.

Vũ Thanh Ninh lập tức dùng bước, nghiêm mặt nói: ”Sao vậy, chẳng lẽ anh muốn đầu hàng sao?”

Trần Gia Bảo đảo mắt một vòng, đề nghị: ”Nơi này nhiều dược liệu như vậy, mặc dù đều là của nhà họ Vũ các người, nhưng những dược liệu quý bàu này hiếm có, nếu như không cẩn thận vì chúng ta đánh nhau mà hư hao, khó tránh phung phí của trời, không bằng chúng ta chuyển sang nơi khác.”

Vũ Thanh Ninh có chút kinh ngạc, nghiêm túc đánh giá Trần Gia Bảo, sát ý cũng giảm đi một chút, một lúc sau, gật đầu nói: ”Cũng được.”

Sau đó, cô ta chỉ một rừng cây cách đó không xa, nói: ”Vào trong rừng cây đi, đi theo tôi.”

Dứt lời, Vũ Thanh Ninh quay người, đi vào trong rừng cây, để Trần Gia Bảo đi sau lưng, đồng thời âm thầm đề phòng Trần

Gia Bảo đột nhiên đánh lén.

”Được.” Trần Gia Bảo gật gật đầu, đi sau lưng Vũ Thanh Ninh, vào trong rừng cây.

Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy nhiệt độ không khí trong rừng giảm xuống mấy độ, xung quanh là cành lá um tùm, cỏ dại rậm rạp, ánh trăng sáng xuyên qua cành lá chiếu xuống, tạo thành cái bóng trên mặt đất

Trần Gia Bảo và Vũ Thanh Ninh, hai người đúng trong rừng, cách xa nhau khoảng 5 mét.

Vũ Thanh Ninh đứng dưới ánh trăng, mặc trang phục màu đen, giống như từ nhà Minh xuyên đến, tư thế mạnh mẽ kiên cường, dáng người xinh đẹp.

Chương 1834

Chương 1834

Bởi vì vừa nãy Trần Gia Bảo không ra tay đánh lén, cái nhìn của Vũ Thanh Ninh với Trần Gia Bảo có chút thay đổi, sát ý lại giảm đi ba phần, nói: ”Lấy nơi này làm chỗ chiến đấu, anh cảm thấy thế nào?”

”Được thôi.”

”Vậy anh chờ chết đi!” Ánh mắt Vũ Thanh Ninh lạnh thấu xương, lại lần nữa phóng tới chỗ Trần Gia Bảo.

”Chờ một chút.”

Đột nhiên, Trần Gia Bảo lại lần nữa nói.

Khí tức của Vũ Thanh Ninh suýt nữa thì bị ngưng trệ, lập tức dừng lại, tức giận nói: ”Anh bị sao thế?”

”Quên nói với cô, tôi tên là Trần Gia Bảo, nên như cô thua ở trong tay tôi, thậm chí là chết trong tay tôi, sau này các người còn biết tìm ai để báo thù.” Trần Gia Bảo nhìn chằm chằm Vũ Thanh Ninh, thấy sắc mặt cô không chút biến hóa, Vũ Thanh Ninh có thể trông coi cánh đồng dược liệu quý hiếm này, thân phận địa vị ở nhà họ Vũ tuyệt đối không thấp, Vũ Thanh Ninh chưa từng nghe qua tên của mình, cơ bản có thể khẳng định, nhà họ Vũ không biết nửa cuốn ”Thiên Hành Cửu Châm” đang ở chỗ mình.

”Trần Gia Bảo? Chưa nghe nói qua.” Vũ Thanh Ninh cười lạnh, khinh thường nói: ”Anh còn có lời gì muốn nói không, nếu như không có, vậy tôi bắt đầu ra tay đây, chờ lát nữa anh lại hô dừng, tôi cũng sẽ không nương tay.”

”Ra tay đi.” Trần Gia Bảo cầm kiếm lên, phất tay, chém chéo mặt đất, lập tức, khí kình mãnh liệt, bốn phía nhao nhao ngiêng ngả.

Ánh mắt Vũ Thanh Ninh có chút nghiêm nghị, đồng thời ý chí tăng vọt.

Một giây sau, cô ta nhẹ hô một tiếng, chân đạp mặt đất, đột nhiên nhảy tới chỗ Trần Gia Bảo.

Tốc độ nhanh nhẹn, giống như một mũi tên.

Khí thế mạnh mẽ, giống như sấm sét chấn động!

Trong nháy mắt, Vũ Thanh Ning xông đến trước người Trần Gia Bảo, sau đó, chân phải đạp mạnh xuống đất, một tiếng ”Răng rắc”, mặt đất dưới chân lập tức vỡ vụn, đồng thời giơ cao bàn tay, đánh vào ngực Trần Gia Bảo.

Lực đánh mạnh như tiếng sấm nổ!

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thì thật là khó tin, cơ thể Võ Thanh Ninh vậy mà ẩn chứa năng lượng to lớn như vậy.

”Đánh hay lắm!” Thần sắc Trần Gia Bảo thoải mái, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng, chỉ bằng khí kình của Vũ Thanh Ninh, rõ ràng đã đến cảnh giới của tông sư sơ kỳ, thậm chí có thể sắp đến tông sư trung kỳ.

Tông sư trẻ tuổi như vậy, từ lúc Trần Gia Bảo xuống núi đến nay, ngoài trừ Đạm Đài Thái Vũ, anh hình như rất ít nhìn thấy, bởi vậy có thể thấy thực lực của Vũ Thanh Ninh rất cao, đã vượt xa vô số người.

Nhưng mà, tông sư tuy mạnh, còn lâu mới là đối thủ của Trần Gia Bảo.

Mắt thấy Vũ Thanh Ninh muốn tiếp tục đánh Trần Gia Bảo, đột nhiên, nắm đấm của Vũ Thanh Ninh, lại xuất hiện một bàn tay khác, nắm bàn tay Vũ Thanh Ninh lại.

Năm ngón tay trắng nõn thanh tú, chính là tay của Trần Gia Bảo.

Thần sắc Vũ Thanh Ninh kinh ngạc, một cú đấm này của cô ta đủ để nứt đá đổ núi, lại bị bàn tay của Trần Gia Bảo cản lại, hơn nữa nhìn dáng vẻ Trần Gia Bảo còn thành thạo điêu luyện.

”Chẳng lẽ thực lực của Trần Gia Bảo vượt xa mình?”

Vũ Thanh Ninh mặc dù kinh ngạc nhưng không loạn, sau khi tay phải bị Trần Gia Bảo bắt lấy, tay trái lập tức nắm thanh kiếm, đâm tới ngực Trần Gia Bảo.

Cùng lúc đo, một tay khác của Trần Gia Bảo cũng nắm thanh kiếm, dùng đầu ngón tay đỡ lấy đường kiếm của Vũ Thanh Ninh.

Chương 1835

Chương 1835

”Tìm đường chết!”

Ánh mắt Vũ Thanh Ninh khinh miệt, Trần Gia Bảo dám dùng ngón tay chống đỡ đường kiếm của cô ta, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, một giây sau ngón tay Trần Gia Bảo sẽ bị kiếm chặt đứt.

Nhưng mà sự việc phát triển lại lần nữa nằm ngoài dữ liệu của Vũ Thanh Ninh.

Chỉ thấy sau khi ngón tay Trần Gia Bảo chạm vào thanh kiếm, ngón tay của Trần Gia Bảo không những bị chém đứt, ngược lại còn phá vỡ kiếm khí mạnh mẽ, bộc phát một luồng sáng chói lóa.

Kiếm khí sắc bén nháy mắt tiêu tán giữa không trung, điểm tại ngón tay Vũ Thanh Ninh.

Hai người ngón tay chạm nhau, nếu như không biết rõ tình hình, còn tưởng rằng là đôi nam nữ tình cảm ân ái, nhưng thật ra, ẩn chứa trong đó là sát ý!

Vũ Thanh Ninh chỉ cảm thấy ngón tay Trần Gia Bảo truyền tới một cỗ nội kình không thể chống đỡ nổi, nội tức lập tức trì trệ, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt.

”Lui xuống.”

Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, vận lại nguyên khí, Vũ Thanh Ninh chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, như bị điện giật, bay ra phía sau, rơi trên mặt đất, không nhịn được kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng chảy ra dòng máu đỏ tươi, thuận theo cái cằm trắng noãn của cô ta chảy xuống.

Vừa mới đánh nhau, Vũ Thanh Ninh đã bị nội thương.

Nhưng mà, Trần Gia Bảo không chút chủ quan, bởi vì trong giây phút chạm vào ngón tay của Vũ Thanh ninh, liền có một cỗ nội lực vô cùng mạnh, đánh vào sau lưng anh, nên anh mới lựa chọn đẩy lùi Vũ Thanh Ninh.

Trong rừng cây còn có cường giả, mà bọn họ mạnh hơn nhiều so với Vũ Thanh Ninh.

Dưới ánh trăng, trong rừng cây, một linh hồn hung hãn với sức công phá núi rừng tấn công vào trái tim của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo xoay người, một kiếm sắc bén mạnh mẽ phóng ra.

Kiếm khí và luồng không khí mạnh va chạm giữa không trung, lúc đó, chỉ nghe thấy một tiếng "sấm xét", Kiếm khí mạnh mẽ bộc phát, giống như một cơn cuồng phong đang lướt qua, cây cối xung quanh xào xạc, vô số lá cây lần lượt rơi xuống.

Tuy rằng, sau một chút giằng co, kiếm khí của Trần Gia Bảo tan biến trong không khí, tuy sức mạnh của năng lượng công kích đã giảm đi rất nhiều, nhưng nó vẫn tấn công về phía Trần Gia Bảo.

Mặc dù Trần Gia Bảo không bị kinh sợ, đối mặt với luồng không khí mạnh đang đi tới, anh nắm tay phải lại, đánh bay luồng không khí mạnh của đối thủ, sau đó, Trần Gia Bảo cũng buộc phải lùi lại ba bước..

Hiển nhiên, trong cuộc giao chiến này, Trần Gia Bảo lâm vào thế bất lợi, trong lòng thầm ngạc nhiên thực lực của đối phương ít nhất đã đạt tới cảnh giới "Truyền Kỳ sơ kỳ", núi Vụ Ẩn là một trong ba căn cứ lớn của nhà họ Vũ, quả đúng là Ngọa hổ tàng long!

Đúng lúc này, lợi dụng lúc Trần Gia Bảo bị đẩy lui, Vũ Thanh Ninh đột nhiên nhảy lên, tấn công Trần Gia Bảo từ đằng sau, nhưng cô ta không muốn tấn công anh, nó giống như một lời nhắc nhở hơn. Cú đấm chưa tới mà lực đã tới. Cú đấm mạnh vào tim của Trần Gia Bảo, khiến quần áo của anh xộc xệch hẳn đi. Trần Gia Bảo thân thể trước sau như một không động đậy, nói một tiếng: "Càn rỡ!"

Một lời nói ra, kiếm ý rung trời, chỉ nhìn thấy mấy chục kiếm khí nhỏ ở xung quanh Trần Gia Bảo tỏa ra ngoài không khí,

đột ngột bùng nổ!

Sau tác động của năng lượng kiếm, Vũ Thanh Ninh đang bay lên giữa không trung, lại bị đẩy lùi ngược lại gần mười mét, phi ngư phục rực rỡ lúc đầu cũng vì năng lượng kiếm này mà trở nên rách rưới, lộ ra một vùng da trắng mỏng manh, cô ta ho một tiếng, máu tươi trong miệng trào ra, chảy lên cả quần áo, trông rất thảm hại.

“Ôi?” Một giọng nói ngạc nhiên vang lên từ trong rừng, ngạc nhiên vì sức mạnh của Trần Gia Bảo nói: “Vẫn còn trẻ, mà đã có sức mạnh như này, thật đáng kinh ngạc.”

Chương 1836

Chương 1836

Trần Gia Bảo đứng tại chỗ kiêu ngạo nói: “Chắc ngài cũng phải là một cường giả nổi tiếng, giấu đầu hở đuôi như này thật không xứng với thân phận của ngài, xin hãy lộ diện.”

“Muốn gặp tôi sao? Cậu có biết đó là một chuyện vô cùng nguy hiểm không, gặp tôi rồi, cậu sẽ không bao giờ có cơ hội chạy thoát nữa, tuổi còn trẻ, không dễ dàng gì có được sức mạnh mạnh mẽ như vậy, nhân lúc tôi còn chưa lộ mặt, mau chóng rời khỏi đây ngay đi.”

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, đà chua xót tăng lên một bậc, nói: “Thực lực của ngài quả thực rất mạnh, nhưng còn lâu mới có thể giữ tôi ở lại được, cho dù ngài có xuất hiện đi chăng nữa, tôi, Trần Gia Bảo, vẫn sẽ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.”

Vũ Thanh Ninh cười khinh thường, vị cường giả đang ở trong rừng này, là một trong những người mạnh nhất của nhà họ Vũ trên núi Vụ Ẩn, đã đạt tới cảnh giới “Truyền Kỳ sơ kỳ”, tuy rằng Trần Gia Bảo cũng rất lợi hại , nhưng làm sao có thể giữ được mạng trước một vị cường giả đã đạt tới cảnh giới ” Truyền Kỳ sơ kỳ” cơ chứ?

Ngay lập tức, Vũ Thanh Ninh lau máu trên miệng, khinh thường nói: “Trần Gia Bảo, anh thật kiêu ngạo. Tôi công nhận năng lực của anh vượt xa tưởng tượng của tôi, nhưng trên núi Vụ Ẩn này, anh còn xa mới có thể tự do đi lại ở đây, có rất nhiều người có thể đánh bại anh, anh tự phụ như này cuối cùng cũng chỉ là tự đẩy mình vào chỗ chết mà thôi!”

Tiếng cười vang lên từ trong rừng, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của Vũ Thanh Ninh.

Trần Gia Bảo cười nhẹ nói: “Nói thêm cũng vô dụng, xuất hiện đi.”

Đối mặt với thái độ ngạo mạn của Trần Gia Bảo, Vũ Thanh Ninh đột nhiên nổi giận, sau đó hừ lạnh: “Người có thể hung hăng, nhưng nếu không đủ sức chống đỡ, không những trở thành trò cười cho người khác, kết cục sẽ chỉ là đau khổ mà thôi.”

Tiếng cười trong rừng cây cũng đột ngột dừng lại, nói: “Gan lớn đấy, nếu cậu đã hết lòng tìm chết, vậy tôi sẽ đáp ứng cậu!”

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh trăng sáng, Trần Gia Bảo nhìn thấy trong rừng cây lóe lên một bóng đen, càng ngày càng tiến lại gần anh.

Rất nhanh, Trần Gia Bảo đã nhìn thấy bộ mặt thật của đối phương , thấy người kia là một ông già, tóc bạc, sắc mặt hồng hào, đứng trên cành cây lớn cách đó không xa, từ trên cao nhìn về phía Trần Gia Bảo,trông rất quyền lực.

Đúng như dự đoán của Trần Gia Bảo, năng lực của lão nhân này đã đạt tới cảnh giới “Truyền kỳ sơ kỳ”!

Sau khi ông lão đi ra, sự chú ý của ông ta không ở trên người Trần Gia Bảo, thay vào đó, anh mắt ông ta hướng về phía Vũ Thanh Ninh, quan tâm hỏi: “Vết thương trên người con thế nào rồi?”

“Ông nội, con không sao.” Vũ Thanh Ninh đáp.

Giờ Trần Gia Bảo mới biết rằng Vũ Thanh Ninh là cháu gái của ông lão.

Ông lão gật đầu, sau đó nhìn Trần Gia Bảo, coi thường hỏi: “Cậu tên Trần Gia Bảo?”

“Đúng vậy.” Trần Gia Bảo đáp: “Không biết ông tên gì?”

“Vũ Vân Đình.” Ông lão tự hào nói.

Tên là bất khả chiến bại, khí thế lại càng bất khả chiến bại hơn!

“Tên hay, nhưng tôi không thích ngẩng đầu nói chuyện với người khác.” Trần Gia Bảo lãnh đạm nói, hất ngón tay ra, một

đạo kiếm khí bắn ra, lập tức chặt đứt cành cây dưới chân Vũ Vân Đình.

Vũ Vân Đình vẻ mặt kinh ngạc đáp xuống mặt đất, nói: "Tên khốn này, cậu biết tôi là cường giả đã đạt đến cảnh giới Truyền Kì sơ kỳ, còn dám chặt đứt cành cây, thật kiêu ngạo, gan dạ, cũng rất dũng cảm."

Vũ Thanh Ninh há to miệng, không phải chứ, Trần Gia Bảo dám xúc phạm tới một trong những cường giả đã đạt đến cảnh giới Truyền Kì sơ kỳ? Anh ta thực sự không sợ chết sao?

"Có lẽ, Trần Gia Bảo chỉ là một tên ngốc kiêu ngạo."

Chương 1837

Chương 1837

Vũ Thanh Ninh cười khinh thường.

“Có lẽ trong mắt mọi người tôi là người rất kiêu ngạo…” Trần Gia Bảo chắp hai tay sau lưng, không khiêm tốn cũng không hống hách: “Nhưng theo tôi nghĩ, đây chỉ là nguyên tắc cơ bản nhất của Trần Gia Bảo tôi, chúng ta bình đẳng mà nói chuyện với nhau thì mới có thể tiếp tục trò chuyện được.”

Vũ Vân Đình không thể không cười, và nói, “Vậy cậu nên biết rằng, đây là một xã hội nơi kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại được?”

“Tôi biết.”

“Vậy cậu biết rằng trong xã hội này, kẻ mạnh chiếm lấy tất cả, kẻ yếu sẽ chỉ bị kẻ mạnh lợi dụng?”

“Tôi biết.”

“Vậy cậu lấy tư cách gì đòi bình đẳng với tôi?”

“Bởi vì tôi, Trần Gia Bảo, đủ mạnh, ít nhất là, mạnh hơn nhiều so với những gì ông nghĩ.”

Trần Gia Bảo đứng đó kiêu hãnh không chút sợ hãi!

Anh đã giết hai vị cường giả Truyền Kỳ sơ kì và một vị cường giả Truyền kì trung kỳ, tuy rằng Vũ Vân Đình rất mạnh, nhưng cũng chỉ ở cảnh giới “Truyền Kỳ sơ kỳ”, Trần Gia Bảo đương nhiên có tự tin thách đấu với ông ta.

Tất nhiên, Vũ Vân Đình không biết kinh nghiệm huy hoàng của Trần Gia Bảo, nhìn thấy sự kiêu hãnh của Trần Gia Bảo, dường như ông ta đã nghe thấy một trò đùa vô lý nhất trên thế giới, càng nghĩ ông ta cười càng tự phụ hơn.

Tiếng cười châm biếm trong rừng cây truyền ra xa, làm rung chuyển cây cối xung quanh.

Ngay cả Vũ Thanh Ninh cũng lắc đầu cười, Trần Gia Bảo không còn chỉ là ngu ngốc nữa rồi, thật là nực cười, thậm chí còn nói trước một cường giả cảnh giới "Truyền thuyết sơ kỳ" là mình đủ mạnh, đầu của Trần Gia Bảo này, chắc chắn đã bị một con lừa đá rồi.

Giữa những tiếng cười nhạo báng, Trần Gia Bảo vẫn chắp hai tay đứng dưới ánh trăng, dưới áng mây lặng gió.

Dần dần, nhìn dáng vẻ bình tĩnh và điềm đạm của Trần Gia Bảo, Vũ Vân Đình bỗng cảm thấy bản thân có chút ngốc ngếch, tiếng cười đột ngột dừng lại, vẻ mặt kỳ quái, nói: "Cậu cũng có chút thú vị đó, dù sao tôi cũng không vội giết ngươi, tôi hỏi cậu, sao cậu lại đến được đây, lẽ nào các đồ đệ của nhà họ Vũ chúng ta đều chỉ để trang trí thôi sao?

Nói xong, giọng điệu của ông ta trở nên nghiêm túc, không ngờ tới ở trên núi Vụ Ẩn của nhà họ Vũ, thật sự có một người đàn ông sống ở phía sau núi, thật vô liêm sỉ.

Trần Gia Bảo bình tĩnh nói "Tôi đến đây là để tham gia giải thi đấu Đông y, sau một đêm dài mất ngủ, tôi lang thang đến sau núi, vậy nên mới không có ai ngăn cản tôi, chỉ là ở đây có rất nhiều dược liệu, nằm ngoài sự mong đợi của tôi, thành thật mà nói, với năng lực của tôi, cho dù không tham gia giải thi đấu Đông y đi chăng nữa, nếu tôi muốn đến sau núi, nhà họ Vũ các người muốn ngăn cũng không ngăn được."

Vũ Thanh Ninh bĩu môi,vẻ mặt khinh thường nói:" Cứ cho là anh đúng đi, nếu như không có giải thi đấu Đông y, nếu dám xông vào núi Vụ Ẩn, sợ rằng anh sẽ bị ném xuống sau núi tan xương nát thịt.

" Lời của Thanh Ninh có chút khoa trương, nhưng những gì con bé nói đều là sự thật, thực lực của người nhà họ Vũ trên núi Vụ Ẩn vượt xa sức tưởng tượng của cậu, với năng lực của cậu, không cách nào có thể xông vào được núi." Vũ Vân Đình nói: " Tôi không nghĩ rằng, cậu là một người tham gia giải thi đấu Đông y, y thuật của cậu rất tốt, thêm cả công lực rất mạnh mẽ, cậu ở tỉnh Trung Thiên chắc chắn không phải kẻ vô danh,

nhưng tôi nhớ rằng ở Trung Thiên hình như không có một nhân tài như cậu.

Trần Gia Bảo cười nói: “Thế giới rộng lớn như vậy có rất nhiều người có năng lực, tuy rằng ông hiểu rộng biết lớn, nhưng cũng không biết rõ hết thảy các nhân tài.”

Trần Gia Bảo đối với những lời này đối đáp trùng hợp, dường như trả lời câu hỏi của lão nhân gia, nhưng thật ra lại không trả lời cái gì.

Chương 1838

Chương 1838

Vũ Vân Đình gật gật đầu, đồng tình nói:" Cậu nói cũng có lời hợp lí, con người ta, năng lực càng cao, càng cảm thấy mình không có gì đáng kể, bỏ đi, tôi cũng lười không muốn hỏi cậu nữa, còn một câu hỏi, cậu có phải đi qua khí độc trong rừng cây mới được đây không? Cậu phải biết rằng nếu không có thuốc giải độc, đồ đệ nhà họ Vũ cũng không thể đi tới đây."

"Mỗi người đều có một bí mật, và đây là bí mật của tôi."Trần Gia Bảo nhún vai nói:" Vậy nên tôi không thể nói cho ông biết được."

"Vì cậu đã không muốn nói, vậy tôi sẽ từ từ tra khảo cậu, tôi tin chắc rằng cuối cùng ngươi cũng phải khai ra mà thôi." Vẻ mặt của Vũ Vân Đình dần trở nên nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, khí thế hùng hổ như biển sâu, lan tỏa cả khu rừng.

Cả khu rừng đột nhiên im lặng, dường như tất cả chim muông, dã thú và sâu bướm đều bị sự tức giận của Vũ Vân Đình làm sợ hãi mà lặng lẽ trốn đi mất.

Hai mắt Vũ Thanh Ninh sáng lên, với năng lực "Truyền Kỳ sơ kỳ" của ông nội, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ bị đánh bại.

Khí tức xung quanh Vũ Vân Đình không ngừng tăng lên, ông ta lớn giọng nói: "Trần Gia Bảo, chắc chắn cậu không phải đối thủ của tôi, nếu cậu sớm đầu hàng, sẽ tránh được việc mình bị đánh tới tan xương nát thịt."

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Mặc dù ông được xưng là 'bất khả chiến bại', nhưng năng lực của ông không phải là bất khả chiến bại, tuy rằng cảnh giới của ông cao, nhưng cũng không thể hạ được tôi, sao tôi lại phải đầu hàng?"

Vũ Vân Đình cười to, nói: "Thật là một tên khốn kiêu ngạo, nếu cậu đã nói như vậy, tôi quyết định, sẽ không bắt cậu lại

nữa, mà giết chết cậu luôn!”

Chỉ một từ “giết”, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng và dữ dội!

Trong rừng cây dưới ánh trăng, bầu không khí khẩn trương kịch liệt, như trong một trận chiến lớn, hết sức căng thẳng!

Khí thế vô địch mạnh mẽ không ngừng nổi lên, như núi cao nồng hậu, như biển cả mênh mông.

Vì sợ bị trấn đấu kế tiếp liên lụy đến nên Vũ Thanh Ninh lập tức lùi về sau tầm mười mấy mét.

Nếu như là người khác, khi phải đối mặt với khí thế mạnh mẽ như vậy của Vũ Vân Đình thì chắc là đã chạy từ sớm rồi.

Nhưng Trần Gia Bảo cũng đâu phải người thường. Anh bình tĩnh giơ ngón trỏ ra lắc lắc trước mặt Vũ Vân Đình và Vũ Thanh Ninh: “Vẫn là câu nói đó, ông không giết được tôi.”

“Sự ngạo mạn của cậu thật khiến tôi thấy nực cười, nếu như Vũ Vân Đình tôi không giết được cậu trong vòng trăm chiêu thì tôi sẽ cho phép cậu được tùy ý lấy năm mươi cây thuốc trong ruộng thuốc.” sau khi Vũ Vân Đình nói xong thì đột nhiên thấy có gì đó không thích hợp liền vội vã bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên là ngoại trừ Vọng Ngọc chi.”

“Xem ra trong lòng ông cũng chẳng tự tin mấy, nếu không, sao lại phải loại trừ Vọng Ngọc chi ra?” Trần Gia Bảo ngẩng đầu lên trời cười sau đó kiêu ngạo nói: “Chỉ có điều năm mươi cây thì năm mươi cây, điều kiện này tôi đồng ý, đến lúc đó ông đừng có hối hận đấy!”

Ruộng thuốc nhà họ Vũ thực sự là một rương kho báu, trừ Vọng Ngọc chi ra, trong ruộng thuốc còn rất nhiều dược liệu quý báu, coi như chỉ lấy được năm mươi cây thôi thì cũng được hời lớn rồi!

Đương nhiên, mục đích cuối cùng của Trần Gia Bảo chính là Vọng Ngọc chi, nhưng mà bây giờ đang ở trong địa bàn của nhà họ Vũ, mọi việc cũng không thể làm quá lên, chỉ có thể ủ mưu từ từ thôi.

Vũ Thanh Ninh cũng hung hăng liếc ông nội một cái, đột nhiên nói trừ ‘Vọng Nguyệt chi’ ra làm khí thế có vẻ yếu đi,

thật mất mặt mà.

Mặt già của Vũ Vân Đình đỏ lên, lạnh lùng nói: “Chỉ tiếc là, cậu có mạng để cược nhưng không có mạng hái thuốc.”

Chương 1839

Chương 1839

Vừa dứt lời thì Vũ Vân Đình đột nhiên bật thân phóng lên, hai chân chạy băng băng về phía Trần Gia Bảo, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, đám lá rụng dưới chân nhao nhao bay tán loạn sau người, giống như một con hổ dữ xuống núi, khí thế kinh người.

Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, hai chân tách ra, hai tay vòng thành hình cầu, đứng yên tại chỗ, bất động như núi.

Lấy bất biến ứng vạn biến!

Vũ Vân Đình khinh miệt mà cười, ông ta đường đường là tuyệt đại cường giả cảnh giới truyền kỳ, vậy mà Trần Gia Bảo lại dám đứng bất động, thực sự là quá ngu xuẩn, thật tình là, dưới tình huống thực lực cách nhau quá xa, ông ta chỉ cần một cú đấm là có thể đánh Trần Gia Bảo dập thành từng mảnh vụn!

Ông ta muốn làm như thế và thực sự làm như vậy.

Lúc Vũ Vân Đình còn khoảng hai mét nữa là chạy đến được vị trí của Trần Gia Bảo thì đột nhiên hét lớn: "Chịu chết đi." một nắm đấm vung về phía ngực Trần Gia Bảo.

Một cú đấm này chí ít đã dùng tới tám phần mười sức mạnh, vô cùng mạnh mẽ.

Dưới sự công kích mãnh liệt, đám lá cây xung quanh nơi Trần Gia Bảo đứng giống như gặp phải bão kích vậy 'rào rào' bay về phía sau, bụi đất bay tứ tung.

Ngay cả Trần Gia Bảo cũng bị quyền khí của Vũ Vân Đình làm đau rát hết cả mặt, hai mắt anh hơi híp lại chỉ chừa lại một khe hở nhỏ.

Vũ Vân Đình cười một cách đắc ý, quyền thế lại hung mãnh hơn mấy phần, dưới tình huống cảnh giới chênh lệch nhau quá

xa, ông ta căn bản không cần bày chiêu trò gì, cũng không cần tính toán cứ trực tiếp dùng sức mạnh chèn ép là được!

Dùng sức mạnh phá khéo léo!

Ngay khoảng khắc nắm đấm của Vũ Vân Đình sắp đánh lên người Trần Gia Bảo, đột nhiên, hai tay Trần Gia Bảo giơ ra phía trước, nắm lấy nắm đấm của Vũ Vân Đình.

Trong ánh mắt Vũ Vân Đình hiện lên sự kinh miệt, ông đang chuẩn bị dùng một quyền đánh gãy hai cánh tay của Trần Gia Bảo thì đột nhiên ông cảm thấy một nguồn lực mạnh mẽ từ trong hai cánh tay của Trần Gia Bảo truyền đến, nội lực trong người ông ta bỗng chốc bị hút đi hơn nửa, ngay sau đó nắm đấm của ông bị Trần Gia Bảo nắm trong tay, đồng thời kéo người ông ta về phía Trần Gia Bảo.

“Chuyện… Chuyện gì thế này?” vẻ mặt Vũ Vân Đình hiện rõ sự hoảng sợ, chỉ có điều dù sao ông ta cũng là tuyệt đại cường giả thuộc cảnh giới ‘Truyền kỳ’,

tuy đây là lần đầu gặp phải tình huống như này nhưng ông ta đã nghĩ ra phương pháp đối phó ngay lập tức, ông ta đạp thật mạnh, dùng đầu gối đánh về phía bụng dưới của Trần Gia Bảo.

Khả năng phản xạ của Trần Gia Bảo cũng rất linh hoạt, bước chân lùi về sau tránh khỏi đòn công kích thấp của Vũ Vân Đình, bàn tay trái đang nắm lấy tay của Vũ Vân Đình vẫn không buông ra, anh dùng cánh tay phải còn lại đánh về phía đầu gối Vũ Vân Đình.

Vũ Vân Đình âm thầm nhíu mày, phương hướng tấn công của cái chân đang giơ trên không đột nhiên thay đổi đạp vào đầu gối của Trần Gia Bảo, cùng lúc đó bàn tay trái của ông ta khép chặt tựa như một lưỡi dao, chém về phía cổ tay phải của Trần Gia Bảo.

Tốc độ ra chiêu cực nhanh, không chút chần chừ, khiến người xem phải hoa cả mắt!

Trần Gia Bảo cũng không nhượng bộ chút nào, đôi chân thi triển Cửu Cung Bát Quái bộ, trong khoảng cách cực kỳ nhỏ nghiêng người né tránh, đòn công kích bằng chân phải của Vũ Vân Đình tạm thời thất bại.

Động tác của Trần Gia Bảo vẫn không ngừng, tay phải thu hồi lại nhưng nửa đường tay lại hóa thành kiếm quyết, chỉ về phía bụng dưới của Vũ Vân Đình từ xa, kiếm khí lóe ra ở phần đầu ngón tay!

Ngay sau đó, chỉ nghe ‘Vút’ một tiếng, một luồng kiếm khí sắc bén phóng thẳng về phía bụng dưới của Vũ Vân Đình.

“Ông nội cẩn thận…” Vũ Thanh Ninh sợ hãi hét lớn.

Chương 1840

Chương 1840

Vẻ mặt Vũ Vân Đình vẫn không thay đổi, bàn tay trái như lưỡi dao lia mạnh về phía trước, chém trúng đòn kiếm khí đang đánh tới, khi hai bên va chạm vào nhau thì ‘keng’ một tiếng, âm thanh như hai vật kim loại chạm vào nhau phát ra.

Kiếm khí lập tức tan biến, mà thế đao của Vũ Vân Đình vẫn không suy giảm, tiếp tục chém về phía dưới ngực của Trần Gia Bảo.

Nếu như thật sự trúng phải chiêu này thì chỉ sợ Trần Gia Bảo sẽ rơi vào cảnh ngực bụng rách nát mà chết.

Trong khoảnh khắc nguy cấp đó, bộ thế dưới chân Trần Gia Bảo thay đổi, ngay khi thảm cảnh sắp diễn ra thì kịp thời tránh khỏi, đồng thời nhân cơ hội này lần thứ hai bắt được cánh tay phải của Vũ Vân Đình.

Tiếp đó, Trần Gia Bảo hét lớn một tiếng, bàn tay phải đang nắm lấy tay của Vũ Vân Đình đột nhiên dùng lực, xoay một vòng tròn lớn ngay tại chỗ, chuẩn bị ném văng Vũ Vân Đình lên trời cao.

Vũ Thanh Ninh đứng bên cạnh đã sợ đến ngây người, những chiêu thức thay đổi liên tục khi Trần Gia Bảo và Vũ Vân Đình đánh nhau khiến người khác xem mà thấy hoa cả mắt, nhìn không kịp, chiêu chiêu đánh vào chỗ hiểm, khiến một người đứng ngoài xem như Vũ Thanh Ninh cũng cảm thấy sợ hãi trong lòng.

” Trần Gia Bảo rốt cuộc… Rốt cuộc là ai? Rõ ràng tu vi chênh lệch rất nhiều so với ông nội, nhưng vì sao… Vì sao có thể đánh với ông nội đến mức này?”

Trong mắt Vũ Thanh Ninh ngập tràn sự kinh hãi!

Giữa sân, trận chiến vẫn đang tiếp diễn, ngay trong khoảng khắc Trần Gia Bảo buông tay, Vũ Vân Đình sắp phải văng ra ngoài thì đúng lúc đó, Trần Gia Bảo cảm thấy cổ tay trái bị nắm chặt, trong lòng không tránh khỏi dâng lên sự sợ hãi.

Rõ ràng là Vũ Vân Đình đang trong tình thế thế ngàn cân treo sợi tóc đã bắt được cổ tay của Trần Gia Bảo, không những thoát khỏi cảnh xấu hổ khi bị Trần Gia Bảo hất ra ngoài mà còn mượn lực kéo Trần Gia Bảo lại gần phía mình, cánh tay còn lại của Vũ Vân Đình cong lại trông như một bộ bóng vuốt sắc nhọn vồ về phía ngực Trần Gia Bảo.

Sự kinh ngạc chỉ thoáng qua trong nháy mắt rồi biến mất, Trần Gia Bảo điều chỉnh xong tâm trạng thì ngón tay bên tay phải co lại, ba luồng kiếm khí liên tiếp bắn ra.

Trong khoảng cách ngắn như vậy, kiếm khí lại sắc nhọn, cho dù Vũ Vân Đình là một cường giả thuộc cảnh giới 'Truyền kỳ sơ kỳ' cũng khó mà trách thoát được, ông ta rơi vào đường cùng, bàn tay như móng vuốt thay đổi phương hướng, nắm chặt ba luồng kiếm khí trong tay hơn nữa còn vô cùng điêu luyện tiếp tục đánh về phía ngực Trần Gia Bảo.

Sức mạnh của cường giả Truyền kỳ, thể hiện ở sự ra chiêu nhuần nhuyễn!

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu mày, nếu thực sự bị Vũ Vân Đình chộp trúng, thì anh nhất định sẽ bị thương nặng.

Trong tình huống vô cùng nguy hiểm, Trần Gia Bảo lại lần nữa thi triển 'Vô cực quyền', tay phải vẫn giữ nguyên thế kiếm quyết điểm về phía Vũ Vân Đình.

Hành động này trong mắt Vũ Vân Đình và Vũ Thanh Ninh thì Trần Gia Bảo đã rơi vào đường cùng nên định ăn thua đủ với Vũ Vân Đình.

Trong mắt Vũ Vân Đình hiện lên vẻ kinh thường, ba luồng kiếm khí mà ban nãy Trần Gia Bảo thi triển trong nháy mắt hẳn tiêu hao lượng lớn chân nguyên, bây giờ còn chưa kịp khôi phục lại Trần Gia Bảo đã lập tức dùng kiếm chỉ chống đỡ, quả là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

"Nếu Trần Gia Bảo cậu muốn chết thì tôi đây sẽ thành toàn cho cậu!"

Vừa nghĩ đến đây, Vũ Vân Đình lại thúc giục chân nguyên thêm lần nữa, bàn tay mang theo nguồn cương khí mãnh liệt, lại thêm vài phần ác liệt, đủ để phá đá bổ núi!

Vũ Thanh Ninh cũng cười cười, khẽ lắc đầu, lẩm bẩm: "Ông nội là một cường giả cảnh giới truyền kỳ sơ kỳ, vậy mà Trần Gia Bảo lại dám chọn cách dáp lá cà, thế thì khác gì lấy trứng chọi đá chứ, quả thực là ngu xuẩn, nếu không có gì bất ngờ thì sau một chiêu này, Trần Gia Bảo nhẹ thì gãy xương tay, nặng thì bản thân bị trọng thương."

Chương 1841

Chương 1841

Cô ta vừa nói dứt câu thì kiếm chỉ của Trần Gia Bảo và thủ trảo của Vũ Vân Đình đã va chạm vào nhau.

Khóe miệng Vũ Thanh Ninh dâng lên nụ cười tươi, tựa như đã trông thấy trước khung cảnh cổ tay Trần Gia Bảo bị đánh gãy.

Vũ Vân Đình cũng vui mừng, đang chuẩn bị vận nội lực, nhân cơ hội Trần Gia Bảo bị thương nặng mà ra tay.

Thì bỗng nhiên bất ngờ xảy ra!

Vũ Vân Đình chỉ cảm thấy nội lực trong bàn tay đột nhiên biến mất không còn lại gì, giống như mới bị Trần Gia Bảo hút hết vậy, lúc ban đầu khi ông ta và Trần Gia Bảo so chiêu cũng xảy ra tình huống lực ra đòn bị Trần Gia Bảo hút đi như này.

“Cái quái gì vậy!” sắc mặt Vũ Vân Đình biến đổi nhanh chóng, trong lòng cảm thấy không ổn, lập tức buông cổ tay Trần Gia Bảo ra, đồng thời nhón mũi chân thu chiêu về sau.

“Có qua là phải có lại, ông cũng tiếp một chiêu của tôi đi!” Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, kiếm chỉ sáng chói quang hoa, đột nhiên, một luồng kiếm khí sắc bén phóng về phía Vũ Vân Đình, lực khí cực mạnh, uy lực cực lớn, những nơi trên mặt đất mà kiếm khí lướt qua đều xuất hiện một đường rãnh, đám lá rụng xung quanh bay phấp phới.

Rõ ràng là sau khi Trần Gia Bảo hấp thu nội lực của Vũ Vân Đình thì lập tức thi triển nó ra!

Sắc mặt Vũ Vân Đình lại thay đổi lần nữa, ông ta vừa mới đánh một hồi với Trần Gia Bảo, nội lực lại bị Trần Gia Bảo hút đi không ít, chân nguyên chưa khôi phục, đương nhiên, với cảnh giới sức mạnh ‘Truyền kỳ sơ kỳ’ của ông ta thì muốn tiếp được luồng kiếm này thì hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ có

điều nếu cứ miễn cưỡng đón luồng kiếm khí này thì nói không chừng sẽ xảy ra sơ suất, để cho Trần Gia Bảo có được cơ hội, đến lúc đó, ông ta sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động!

“Luồng kiếm khí này không thể đỡ!”

Sau khi đưa ra quyết định, đầu ngón chân Vũ Vân Đình đạp nhẹ xuống đất, thân hình tung lên trời hơn mười mét, tránh khỏi luồng kiếm khí sắc bén.

Vẻ mặt Vũ Thanh Ninh trông càng thêm sợ hãi, sao… sao tình huống lại phát triển thành thế này, hoàn toàn khác với những gì cô nghĩ? Trần Gia Bảo chẳng những không có bị thương mà hình như còn chiếm được một chút ưu thế?

“Đây rốt cuộc là sao? Không phải mình đang nằm mơ đấy chứ?”

Dưới tình huống bản thân không thể tin nổi, Vũ Thanh Ninh đưa tay véo đùi mình một cái, sau đó cô ‘á’ lên một tiếng: “Đau quá, hức thì ra không phải là mơ, nhìn qua thì tuổi của Trần Gia Bảo có vẻ còn nhỏ hơn mình, anh ta… Sao anh ta lại mạnh đến như vậy?”

Vũ Thanh Ninh cảm thấy thế giới quan của mình đang dần sụp đổ.

Ở độ cao mười mét giữa không trung, sau khi Vũ Vân Đình tránh được kiếm khí, còn chưa đợi ông ta có thời gian thở phào một cái thì ‘Vút vút vút’ ba tiếng xé gió đột ngột phát ra, ba luồng kiếm khí phóng từ dưới mặt đất lên chỗ ông ta!

Hiển nhiên là Trần Gia Bảo nhân cơ hội này mà bắn tiếp ba luồng kiếm khí, thừa dịp ông ta rơi vào thế khó mà lấy mạng ông ta!

Dưới ánh trăng tĩnh lặng, ba đường kiếm khó mà phân biệt được trước sau, chúng được bắn ra giữa không trung với tốc độ khủng khiếp, hết sức nổi bật trong màn đêm.

“Chỉ có chút tài mọn vậy thôi sao.”

Vũ Vân Đình hừ nhẹ một tiếng, ba đường kiếm vừa rồi, dù là xét đến luồng khí hay sức mạnh thì đều yếu hơn Kiếm khí vừa rồi rất nhiều, dù có đến ba đường kiếm, nhưng vẫn không thể đe dọa được đến ông ta.

Vũ Vân Đình nhẹ nhàng lướt tay qua một cái, thế là ba đường kiếm ngay lập tức bị đánh tan.

Vũ Vân Dình cũng không biết ba đường kiếm kia là do bản thân nội lực của Trần Gia Bảo tạo ra. Mà nguồn năng lượng mạnh mẽ vô cùng, khiến ông ta phải nhảy lên để né kiếm khí, cũng chính là nội lực mà Trần Gia Bảo hấp thu của ông ta để dùng, sức mạnh của nó đương nhiên không bình thường.

Chương 1842

Chương 1842

Trên mặt đất, Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn Vũ Vân Đình, chân phải cử động nhẹ, nóng lòng muốn thử.

Vũ Vân Đình thầm cau mày, giờ anh ta đang tung người trên không trung nên rất khó tìm điểm tựa, nếu như trong lúc mình đáp xuống đất, Trần Gia Bảo đột nhiên tấn công, thì có lẽ sẽ khiến ông ta phải khốn đốn một phen.

Nghĩ đến đây, ông ta lập tức dùng đến chiêu "Thiên Cân Trụy", cơ thể ông đột ngột dừng lại trên không trung, rồi rơi xuống mặt đất với tốc độ cực nhanh.

Hệt như thiên thạch rơi xuống trái đất vậy!

Sau một tiếng "ầm", hai chân Vũ Vân Đình đã đặt xuống mặt đất, thế nhưng mặt đất bên dưới cũng không chịu đựng nổi sức mạnh của "Thiên Cân Trụy". Một khe nứt thật dài bỗng chốc xuất hiện, khiến bụi đất tung bay mù mịt, lá xanh xung quanh cũng bay ngập trời.

Trần Gia Bảo lắc đầu một cái, thầm nói đáng tiếc, đúng như Vũ Vân Đình tự đoán, Trần Gia Bảo đã định chớp lấy cơ hội khi Vũ Vân Đình bay lên để tấn công. Vậy nhưng, anh không ngờ Vũ Vân Đình lại có chiêu này, khiến anh bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Giữa đám khói bụi mù mịt và lá cây bay tán loạn, Vũ Vân Đình bước về trước hai bước, nhìn Trần Gia Bảo vẻ xét nét từ trên xuống dưới, như thể bây giờ ông ta mới nhận thức được sự tồn tại của Trần Gia Bảo vậy. Trong ánh mắt ông ta vừa có vẻ ngạc nhiên, vừa có nghi ngờ, lại pha thêm chút thích thú: "Rốt cuộc cậu là ai?"

"Ông biết tên tôi, tôi tên Trần Gia Bảo." Trần Gia Bảo đứng chắp tay dưới ánh trăng, dáng người thẳng tắp nghiêm trang.

“Cậu biết tôi không định hỏi tên cậu.” Vũ Vân Đình trầm giọng nói: “Cậu còn trẻ tuổi mà lại có được tu vi như thế, chẳng những có thể đấu ngang tay với tôi, mà thậm chí còn có thể khiến tôi chật vật một chút. Thân phận của cậu nhất định không hề bình thường, sư phụ cậu bồi dưỡng nên được một thanh niên vừa đẹp trai lại tài giỏi như cậu, chắc chắn người đó cũng phải rất giỏi. Nếu cậu là người của tỉnh Trung Thiên, thì chắc chắn cậu đã nổi tiếng từ sớm rồi mới phải. Thế nhưng tôi chưa từng nghe đến tên của cậu, rốt cuộc cậu là ai?”

Vũ Vân Đình lại hỏi thêm một lần nữa, có vẻ như ông ta rất quan tâm đến thân phận của Trần Gia Bảo. Dù sao thì anh cũng không có lai lịch rõ ràng, hơn nữa còn có năng lực sánh ngang với người của dòng họ Vũ, nếu như anh cố ý muốn khiến nhà họ Vũ gặp bất lợi, thì chắc chắn họ sẽ gặp phải tổn thất không lường trước được.

Vũ Thanh Ninh cũng tò mò với lai lịch của Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo là người đầu tiên khiến cô ta nếm trải hương vị của sự thất bại. Cô ta nghiêm túc suy nghĩ lại một chút, trong số những người bạn cùng lứa trong giới võ thuật này, tất cả các thanh niên tài giỏi, đẹp trai ở tỉnh Trung Thiên đều không thể sánh được với Trần Gia Bảo này. Thậm chí ngay cả người anh họ được cả dòng họ Vũ nâng niu đang sống ẩn trong núi, và tên yêu tinh của dòng họ cũng không sánh được.

Chuyện này khiến cô thấy hơi khó chấp nhận!

Trước ánh mắt phức tạp của Vũ Vân Đình và Vũ Thanh Ninh, Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng rồi nói: “Vẫn là câu nói ấy, thế gian rộng lớn có nhiều người tài, chắc hẳn ông cũng đã biết rõ, ở tỉnh Trung Thiên này có rất nhiều người sống ẩn để tu luyện. Với những người như thế, ông cũng không thể chắc chắn mình biết tất cả được, vậy nên việc ông chưa từng nghe đến tên tôi cũng không có gì lạ.”

“Nhóc con, cậu đừng có mà khua môi múa mép với tôi.” Vũ Vân Đình cười giễu một tiếng rồi nói: “Theo lời cậu nói, tỉnh Trung Thiên cũng được coi là một tỉnh với giới võ thuật lớn, và cũng có một số người sống ẩn để tu luyện. Ít nhiều gì tôi cũng biết một chút về nhóm người này, thế nhưng tôi lại chưa từng nghe đến có người như cậu. Cậu như xuất hiện từ hư không vậy, có khi nào cậu không đến từ tỉnh Trung Thiên?

Vậy thì cậu tới tỉnh Trung Thiên có việc gì? Tới nhà họ Vũ chúng tôi có việc gì? Hay là bên ngoài thì cậu ngụy tranh thành người tới tranh giải Đông y ở nhà họ Vũ, còn trên thực tế là đến vì ‘Vọng Ngọc Chi’ của nhà chúng tôi?”

Chương 1843

Chương 1843

Nói đến đây, giọng nói của ông ta bỗng trở nên nghiêm khắc, đôi mắt sắc bén không ngừng nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo. Chỉ cần Trần Gia Bảo có bất cứ mưu đồ không hay nào với nhà họ Vũ, thì dù ông sẽ dùng hết sức mình mà chém chết Trần Gia Bảo ngay tại chỗ!

Trần Gia Bảo thấy rùng mình một cái, Vũ Vân Đình đã đoán ra anh không phải người của tỉnh Trung Thiên, xem ra anh không thể dễ dàng lừa ông được.

Nghĩ tới đây, Trần Gia Bảo vẫn bình tĩnh như thường, anh cười nói: "Quả nhiên, kiến thức của ông đây rất rộng lớn, tôi chỉ có thể nói cho ông thế này. Tôi thực sự chỉ đi lang thang đến đây thôi, đến nơi rồi mới phát hiện ở đây có 'Vọng Ngọc Chi'."

Vũ Vân Đình thầm thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng ông vẫn hết sức cẩn thận.

Trần Gia Bảo tiếp tục: "Nếu ông thực sự muốn biết lai lịch của tôi, thì hãy tiếp tục chiến đấu đi, đó sẽ là món tiền đặt cược. Nếu như ông không thể giết được tôi trong vòng trăm chiêu, tôi sẽ được chọn ra 50 bụi cây thảo dược tùy thích, còn nếu ông có thể làm được điều đó, thì tôi sẽ nói thân phận thật của mình cho ông biết."

"Đồng ý!" Vũ Vân Đình nói: "Dù cậu cũng có năng lực, nhưng nếu bàn về tu vi thì cậu không phải là đối thủ của tôi. Hơn nữa, lúc trước, khi đấu với cậu, tôi mới chỉ dùng đến tám phần sức mạnh của mình, nói cách khác, tôi còn chưa tưng toàn lực mình ra, tôi thấy mình rất có cơ hội thắng được món cược này đấy."

“Nếu ông đây đã tự tin đến vậy, thì xin hãy ra tay đi.” Trần Gia Bảo cười, không hề nao núng, anh đưa kiếm lên ngang ngực, kiếm ý ngút trời bỗng lan ra.

Trận chiến kịch liệt lại sắp bắt đầu một lần nữa, Vũ Thanh Ninh kinh ngạc, đột nhiên quay mắt nhìn đi nơi khác, lặng lẽ bước về rừng cây phía sau.

Lúc này, Vũ Vân Đình hét lớn một tiếng, lại tấn công về phía Trần Gia Bảo một lần nữa, dưới ánh trăng, thân hình ông nhanh như một tia chớp vậy!

Trần Gia Bảo đưa tay dùng kiếm quyết, đầu tiên là phóng ba phát kiếm khí ra để mở đường, rồi ngay lập tức lao vào nghênh chiến với Vũ Vân Đình.

“Kiếm khí của cậu không hề có tác dụng với tôi đâu.”

Vũ Vân Đình cười vẻ khinh bỉ, rồi như để chứng minh cho lời nói của mình, ông ta phất tay, bổ ra một nhát đao cương sắc bén.

Lần này, Vũ Vân Đình đã dùng hết sức lực để ra tay!

Nhát đao cương vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong nháy mắt đã đánh tan ba đường kiếm khí, không chỉ vậy, sức mạnh của đao cương vẫn không hề suy giảm, mà tiếp tục bay tới chỗ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đã chạy được nửa đường, mắt thấy đao cương đang bay về phía mình thì anh né đòn, chân đạp bộ Cửu Cung và bộ Bát Quái, đạp đến vị trí của quẻ “Tốn”. Trong khi đòn tấn công rơi xuống, thừa dịp Vũ Vân Đình vừa dùng đao cương, còn chưa kịp phản ứng gì, anh đã đưa kiếm lên nhắm thẳng tới ngực Vũ Vân Đình.

“Vô dụng, cậu căn bản không phải đối thử của tôi!” Vũ Vân Đình hét lớn một tiếng, tóc trắng dựng lên như một con hỗ trắng dũng mãnh.

Chân ông khẽ động, rút lui về phía sau một bước để tránh đòn tấn côgn của Trần Gia Bảo, ngay sau đó, mắt ông ta bỗng trợn tròn lên. Ông ta đột nhiên đạp mạnh một phát, một tiếng “ầm” vang lên, mặt đất như đang run rẩy.

Nắm đấm của Vũ Vân Đình đánh thẳng vào đầu Trần Gia Bảo.

Dù ông nói mình muốn biết thân phận của Trần Gia Bảo, nhưng với chiêu này, ông ta thực sự muốn dồn anh vào chỗ chết. Nếu Trần Gia Bảo bị ông ta đánh trúng thì chắc chắn sẽ vỡ đầu!

Trong khoảnh khắc nguy hiểm, Trần Gia Bảo dù kinh ngạc nhưng vẫn không mất bình tĩnh, tay trái nắm thành quyền, nghênh chiến với nắm đấm của Vũ Vân Đình.

Lấy cứng chọi cứng!

Chương 1844

Chương 1844

Vũ Vân Đình tỏ vẻ coi thường.

Một giây sau, hai nắm đấm đụng vào nhau, quả nhiên, mặt đất rung chuyển. Thế nhưng cái cảnh Trần Gia Bảo bay ngược ra đằng sau với máu me be bét lại không xảy ra.

Vũ Vân Đình hoảng sợ phát hiện ra quyền thuật của mình đã bị Trần Gia Bảo hút hết năng lượng trong lúc tiếp xúc với nắm đấm của anh.

Đồng thời, tay phải Trần Gia Bảo vẫn giữ nguyên kiếm quyết, nhưng thanh kiếm trên tay còn lại càng lúc càng sáng lên, một tiếng cười giễu vang lên, thanh kiếm mạnh mẽ xé tan không khí, xông thẳng đến trước ngực Vũ Vân Đình.

Kiếm ý Lăng Nhiên!

"Lại là chiêu này, rốt cuộc đây là loại võ thuật gì thế này?" Vũ Vân Đình kinh ngạc đến mức tái mét mặt mày. Ông ta vội vàng rút lui về phía sau để tránh đòn, thật may là ông ta đã mau chóng rút lui ngay khi cảm thấy có điều bất thường, với khoảng cách gần như thế, ông ta tuyệt đối không tránh nổi kiếm khí.

Nhưng dù vậy, tay áo ông vẫn bị kiếm khí cọ trúng, dưới sự tấn công của kiếm khí, ống tay áo bị xé thành từng mảnh, để lộ ra cả cánh tay phải, nhìn qua ông ta rất chật vật.

Vũ Vân Đình không hề để ý tới cánh tay của mình, mà lập tức nhảy về phía sau năm mét, trước hết phải kéo dãn khoảng cách giữa mình với Trần Gia Bảo rồi hẳng tính sau.

Khi đáp xuống mặt đất, mặt Vũ Vân Đình có vẻ hết sức nghiêm trọng.

Sau khi so chiêu vào lần, ông đã đoán được loại võ thuật thần kỳ của Trần Gia Bảo có thể giúp anh thu nạp năng lượng bên ngoài, và đổi thành nội lựuc của chính anh. Hơn nữa, việc Trần Gia Bảo tăng cường nội lực để công kích ông không chỉ có thể phòng ngự, mà ngay cả sức tấn công cũng được tăng lên rất nhiều, đơn giản là không thể chống đỡ được.

Loại võ thuật thần kỳ này nhất định là thứ mà nhiều người mơ tưởng muốn học được!

Nếu như Vũ Vân Đình có thể học được loại võ thần kỳ này của Trần Gia Bảo, thì dù ông đang nằm mơ cũng phải cười đến mức tỉnh lại.

Thế nhưng, giờ đây, khi ông phải chiến đấu với võ thuật của Trần Gia Bảo, ông chỉ thấy hết sức khó khăn, ông trầm giọng nói: "Đây là loại võ gì?"

Trần Gia Bảo khẽ cười, hai chân đứng tách ra, hai tay ôm quả cầu hấp thụ âm dương, anh nói: "Từ thuở hồng hoang, vô cực sinh thái cực, thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi lại sinh ra vạn vật, mà vạn vật cũng như vậy, có thể trở về thời hồng hoang, thái cực lại trở về thành vô cực, thứ mà tôi sử dụng chính là 'Vô Cực quyền'."

"Vô Cực quyền?" Vũ Vân Đình khẽ cau mày nói: "Quyền pháp sinh ra vạn vật? Đúng là tên nhóc to gan, nhưng nó thực sự rất thần kỳ, nếu nói riêng về bộ võ thuật này, nếu không có tu vi đủ để nghiền nát cậu, thì cậu có thể bỏ qua có người đó. Đương nhiên, với tu vi của cậu thì trong khắp tỉnh Trung Thiên này, chắc cũng chỉ có được trên dưới năm người so sánh được."

Nói xong, vẻ mặt Vũ Vân Đình lại càng trở nên nghiêm trọng, ông biết nội lực của mình không thể ảnh hưởng đến Trần Gia Bảo, mà ngược lại còn khiến bản thân mình để lộ ra sơ hở. Đây là lần đầu ông ta tiếp xúc với Vô Cực quyền kì diệu này, hoàn toàn không biết phải làm thế nào để giải quyết, bỗng chốc, ông ngẩn người cau mày tại chỗ.

Trần Gia Bảo cũng khẽ cau mày, theo những lời mà Vũ Vân Đình nói thì trong tỉnh Trung Thiên này có năm người có tu vi có thể nghiền nát mình, số lượng này khá nhiều đây.

Nếu Vũ Vân Đình biết những gì Trần Gia Bảo đang nghĩ, chắc chắn ông ta sẽ phải mở miệng mắng mỏ, tỉnh Trung Thiên cũng có giới võ thuật lớn, nói về thực lực của giới võ thuật này, nhất định phải đứng đầu cả Việt Nam. Với tuổi đời còn trẻ của Trần Gia Bảo, việc đứng trong danh sách mười người đứng đầu ở tỉnh Trung Thiên đã đủ để chấn động cả giới võ Việt Nam, thế mà Trần Gia Bảo lại thiếu hiểu biết đến vậy, thật là… thật là đáng giận quá đi mất!

Chương 1845

Chương 1845

Vũ Vân Đình đứng ở tại chỗ cau chặt mày, suy nghĩ hết sức tìm cách thức phá giải 'Vô Cực Quyền', hình như… hình như ngoài dùng sức mạnh để áp sát vào nghiền nát ra, thật sự không tìm được cách nào tốt hơn.

Trần Gia Bảo nhìn Vũ Vân Đình chưa tiến công, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, dù sao anh chỉ cần đảm bảo bản thân mình không bị Vũ Vân Đình đánh bại là được rồi, nếu như Vũ Vân Đình đã không ra tay, anh cũng vui vẻ đứng tại chỗ hồi phục chân nguyên.

Trong lòng anh rất rõ ràng, mục đích thật sự của anh lần này đến núi Vụ Ẩn, là vì tìm Lưu Ly và nửa phần sau cuốn 'Thiên Hành Cửu Châm', cho dù hiện tại anh có thể giết chết Vũ Vân Đình và Vũ Thanh Ninh, thần không biết quỷ không hay mà hái đi 'Vọng Ngọc Chi', nhưng mảnh đất trồng thuốc này quý giá như vậy, nhà họ Vũ nhất định mỗi ngày đều phái người đến kiểm tra, một khi phát hiện không thấy 'Vọng Ngọc Chi', nhất định sẽ dẫn đến một trận sóng to gió lớn.

Tự nhiên mà vậy, cả nhà họ Vũ đều đã nằm trong thiết quân luật, nói không chừng cả cái giải thi đấu Đông y đều đã bị tập kích mà bắt buộc chấm dứt, đến lúc đó, anh lại nghĩ đến việc tìm Lưu Ly cùng với nửa cuốn sau 'Thiên Hành Cửu Châm', chắc chắn sẽ khó khăn càng thêm khó khăn.

Vì vậy đối với 'Vọng Ngọc Chi', Trần Gia Bảo chỉ có thể từ từ lên kế hoạch, chí ít, tuyệt đối không thể đơn giản thô bạo mà giết Vũ Vân Đình và Vũ Thanh Ninh cưỡng ép cướp đi 'Vọng Ngọc Chi'.

Cho nên giờ này phút này, lại hiện ra một màn lạ lùng.

Dưới ánh trăng thanh sáng chói, Vũ Vân Đình và Trần Gia Bảo hai người vừa nãy còn quyết chiến dữ dội, giờ phút này đây đứng tại chỗ cách xa nhau trừng to đôi mắt nhỏ, ai cũng không có dấu hiệu ra tay đầu tiên.

Sau khi Vũ Vân Ninh trở về, nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt không khỏi trở nên kì quặc, ngay sau đó, cô ta chỉ thấy ống tay áo ở cánh tay Vũ Vân Đình nát vụn, xem ra có chút thảm hại, hơn nữa Vũ Vân Đình lại đứng yên tại chỗ không động tay với Trần Gia Bảo, còn tưởng rằng ông nội bị thương, lập tức hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Ông nội, ông… ông không bị thương chứ?"

Cô ta thay một bộ Phi ngư phục màu đỏ, trong bóng đêm lại càng thêm tươi đẹp, làm cô ta nổi bật như một đoá hoa hồng nở rộ trong bóng đêm, mà trong tay cô ta đang cầm một thanh Đường Đao mảnh dài, càng tỏ vẻ oai hùng hiên ngang.

Vũ Vân Đình lúc này mới phản ứng trở lại, thổi thổi râu mép, khó chịu nói: "Ông không sao, tuy thằng nhóc Trần Gia Bảo này lợi hại, nhưng vẫn không thể làm ông bị thương, chỉ là… chỉ là trước mắt ông không biết làm thế nào để phá giải chiêu thức của nó."

Vũ Thanh Ninh lại bị hoảng hốt, ông nội chính là tuyệt đại cường giả của 'Cảnh giới Truyền Kỳ sơ kỳ', không những khen Trần Gia Bảo lợi hại, mà còn ở trước mặt thừa nhận không biết làm thế nào để phá giải chiêu thức của Trần Gia Bảo, chẳng lẽ… chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự mạnh đến như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Vũ Thanh Ninh theo bản năng nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo đứng dưới ánh trăng, dáng người rắn rỏi, đẹp đẽ phi phàm, đừng nói là vết thương, ngay cả quần áo cũng không bị rách, so với dáng vẻ thảm hại của ông nội vẫn hơn nhiều.

Vũ Thanh Ninh thầm cau mày, vẻ mặt cũng đông cứng lại, đột nhiên ném Đường Đao về phía ông nội, lớn tiếng nói: "Ông nội, nhận đao."

Cô ta vừa thấy Trần Gia Bảo sức mạnh không tầm thường, cho nên giữa đường lén trốn đi, chạy đến ngôi nhà gỗ phía sau khu rừng, thay Vũ Vân Đình cầm thanh Đường Đao này, cô ta tin

rằng, có đao trong tay, sức mạnh của Vũ Vân Đình, hoàn toàn có thể tự nhiên nâng cao thêm 20%!

“Không hổ là cháu gái yêu quý của ta, đúng là hiểu ý của ông nội.” Tay Vũ Vân Đình đón đao, sắc mặt không khỏi mừng rỡ, cười ha ha thật lớn nói: “Thanh Đường Đao này thật sự là giúp người khi đang gặp nạn, Trần Gia Bảo, ta có đao trong tay, phần thắng của cậu lại mong manh rồi.”

Dứt lời, chỉ nghe “keng” một tiếng như rồng thở, Vũ Vân Đình rút đao ra.

Thân đao hẹp dài, sắc bén, mỏng như cánh ve, phát ra ánh sáng nhè nhẹ dưới ánh trăng, dường như nhiệt độ của cả khu rừng lại trở nên lạnh hơn một chút.

Trần Gia Bảo cười, cười khẽ, tay cầm kiếm quyết, nói: “Trong tay ông có đao, trong lòng tôi có kiếm, phần thắng của ông vẫn không cao như cũ.”

Chương 1846

Chương 1846

“Hừ!”

Đột nhiên, Vũ Thanh Ninh hừ lạnh hai tiếng: “Trần Gia Bảo, anh thì biết cái gì? Tinh lực hơn nửa cuộc đời của ông nội tôi đều đặt ở việc nghiên cứu đao pháp, ông nội cầm đao cùng với ông nội không cầm đao, hoàn toàn là hai người, sức mạnh càng cách biệt rất xa, đừng cho rằng lúc nãy anh có thể đấu với ông nội tôi có qua có lại, thì có thể đỡ được thế đao của ông nội tôi, anh đó, vẫn nên đầu hàng càng sớm càng tốt, cúi đầu chờ chết đi!

Dường như để chứng minh lời nói của Vũ Thanh Ninh, Vũ Vân Đình cười lớn hai tiếng, giơ đao cao lên trời, đao ý dũng mãnh phóng lên cao, giống như những sát đao đẫm máu, cả khu rừng rung lên rào rào, lá cây rụng tơi tả.

Khí thế vô cùng mạnh mẽ!

Trần Gia Bảo thầm cau mày, cái gọi là đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn, lúc này đao ý của Vũ Vân Đình đang mạnh mẽ, nếu như lúc này xông lên chiến đấu với Vũ Vân Đình, chính mình nhất định sẽ phải đối mặt với thế đao vô cùng ác liệt của Vũ Vân Đình, đương nhiên, nếu như toàn lực ra tay, bản thân có lòng tin rằng đánh bại hoặc thậm chí đánh chết Vũ Vân Đình, nhưng trước mắt bảo vệ sức mạnh vẫn là quan trọng nhất.

“Nếu như không phát huy hết sức, đối mặt với đao ý mạnh mẽ như vậy của Vũ Vân Đình, nói không chừng sẽ có chút hao tổn sức lực, xem ra, phải cắt đứt khí thế hiện tại của Vũ Vân Đình mới được.”

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Vũ Thanh Ninh cách đó không xa, quan sát thân thể mềm mại nhấp nhô của cô ta.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Thanh Ninh đỏ bừng, lập tức xụ mặt xuống nói: "Anh nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn một lần nữa coi chừng tôi móc con mắt của anh!"

Vũ Vân Đình cũng khẽ nhíu mày, bị hành động quấy rối của Trần Gia Bảo thu hút, thế đao đang trỗi dậy lập tức ngừng lại, trầm giọng nói: "Con mắt chột của thằng nhóc cậu đang nhìn gì thế, tôi cảnh cáo cậu, cậu bỏ ý định với cháu gái yêu quý của tôi đi!"

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, lại nhìn thân thể mềm mại của Vũ Vân Ninh một cái nữa, khi Vũ Vân Ninh càng lúc càng tức giận thì đột nhiên cười nói: "Nếu như cô đã tin tưởng ông nội cô như vậy, cô không ngại thì cũng tham gia ván cược đi, thế nào? Nếu như ông nội cô không chế ngự được tôi trong số chiêu thức nhất định, vậy cô phải đáp ứng một điều kiện của tôi."

Vũ Vân Đình lập tức nhăn mày, chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự có ý đồ với con bé Ninh này, cho nên mới bẫy con bé?

Đôi mắt sắc bén của ông ta xem xét trên người Trần Gia Bảo và Vũ Thanh Ninh, ánh mắt hơi hơi loé sáng, đột nhiên cảm thấy Trần Gia Bảo và con bé Ninh trai tài gái sắc, có vẻ như rất xứng đôi.

Đột nhiên vẻ mặt Vũ Vân Đình trở nên kì lạ, bất giác quên tiếp tục duy trì đao ý ngút trời đó nên dần dần có chiều hướng suy yếu.

Ý cười trên khoé miệng Trần Gia Bảo càng đậm.

Vũ Thanh Ninh nghĩ cũng không cần nghĩ, Trần Gia Bảo nhất định có dụng ý xấu, cô ta mở miệng, vừa định từ chối, đột nhiên Trần Gia Bảo cười giành nói trước: "Yên tâm đi, điều kiện mà tôi muốn cô đáp ứng nhất định không làm khó cô, đương nhiên cô cũng có thể thẳng thắn từ chối đánh cược, dù sao ông nội của cô tuy là có đao trong tay, nhưng cũng có khả năng thua tôi, xem ra cô không có lòng tin gì với ông nội của cô rồi."

Lời từ chối của Vũ Thanh Ninh vốn dĩ đã đến bên miệng rồi, sau khi nghe xong lời này của Trần Gia Bảo, lập tức hừ lạnh một tiếng, vênh mặt ưỡn ngực nói: “Cược thì cược, tôi còn có thể sợ anh sao? Nhưng mà, nếu như anh thua, thì anh sẽ thua gì cho tôi?”

“Cô muốn gì?” Trần Gia Bảo hỏi ngược lại.

Vũ Thanh Ninh sửng sốt, thời gian cô tiếp xúc với Trần Gia Bảo không lâu, thật đúng là không biết phải lấy được gì từ người Trần Gia Bảo mới tốt nữa.

“Chính là muốn Vô Cực Quyền của cậu!”

Chương 1847

Chương 1847

Đột nhiên Vũ Vân Đình lớn tiếng quát, 'Vô Cực Quyền' thần kỳ như vậy, ông ta sao có thể không động tâm? Cơ hội tốt như thế ông ta đương nhiên phải nắm chắc.

Vô Cực Quyền?

Vũ Thanh Ninh càng thêm mù mịt, cô ta vừa mới quay về đây, không biết sự kỳ diệu của 'Vô Cực Quyền', nhưng mà, nếu ngay cả ông nội cũng nói muốn 'Vô Cực Quyền', có lẽ nhất định là vô cùng lợi hại, cô ta lập tức mở miệng nói: "Chính là muốn 'Vô Cực Quyền' của anh, thế nào?"

"Cái này…" Trần Gia Bảo giả vờ lưỡng lự một hồi.

Vũ Vân Đình nhất thời căng thẳng, đây là thời cơ ngàn năm có một khiến cho Trần Gia Bảo cam tâm tình nguyện giao ra 'Vô Cực Quyền', nếu như bỏ lỡ rồi, sợ rằng cả đời này ông ta không có cách nào học được 'Vô Cực Quyền', không khỏi gấp đến nỗi vò đầu bứt tai, lớn tiếng nói: "Trần Gia Bảo, ván cược này là do cậu đưa ra trước, ngay cả một đứa con nít như con bé Ninh cũng đồng ý rồi, cậu còn chần chừ, có giống đàn ông không?"

Ông ta khẩn trương một hồi, hoàn toàn quên mất duy trì đao ý ngút trời của ông ta, trong tức khắc khí thế đã suy yếu hơn một nửa.

Đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn.

Tình trạng hiện tại của Vũ Vân Đình chính là 'tiếng trống thứ ba'!

Khoé miệng Trần Gia Bảo nhếch lên mỉm cười, nói: "Được, Vô Cực Quyền thì Vô Cực Quyền, tôi đồng ý rồi."

Sắc mặt Vũ Vân Đình không khỏi mừng rỡ, không nhịn được mà cười lớn lên ha ha, nói: "Trần Gia Bảo, cậu chờ đó ngoan ngoãn đem 'Vô Cực Quyền' giao ra đây đi!"

Trong lòng ông ta vào giây phút này hoàn toàn không đặt lên thanh đao, đao ý càng nhanh chóng suy yếu.

Đột nhiên, Vũ Vân Đình bỗng nhận ra điều này, im bặt tiếng cười, đang chuẩn bị ngưng tụ lại thế đao.

"Mời tiếp chiêu."

Đúng lúc này, Trần Gia Bảo không hề do dự, nắm lấy cơ hội tốt ngàn năm có một, đột nhiên nhảy vọt lên, tay cầm kiếm quyết phóng về phía Vũ Vân Đình.

Ánh mắt nghiêm nghị, muôn vàn kiếm khí tung hoành ngang dọc!

"Thằng nhóc này khá, vậy đến đây chiến đấu một trận thoả thích nào!"

Vũ Vân Đình biết lúc này muốn ngưng tụ thế đao một lần nữa là chuyện không thể, lập tức hét lớn một tiếng, trở tay rút ra một đao, chém tới Trần Gia Bảo đang bay trên cao!

Lập tức, một mũi đao dài hơn ba trượng đột nhiên xuất hiện, ập xuống đầu Trần Gia Bảo!

Thế đao ác liệt, đủ để rung chuyển trời đất, chỉ là Vũ Vân Đình thi triển ra, dù sao vẫn cảm thấy có chút kỳ quặc, khó có thể phát huy ra trạng thái toàn vẹn, hoàn hảo, cho dù là sức mạnh hay tốc độ, cũng kém hơn không ít so với thời kỳ đỉnh cao thật sự của ông ta.

Trần Gia Bảo ngửa mặt lên trời cười, tay trái mở rộng ra chỉ lên trời, trực tiếp đi nghênh đón đao.

Vũ Thanh Ninh hoảng sợ kêu một tiếng, trong ánh mắt ngập tràn vẻ chấn động: "Trần Gia Bảo điên rồi sao, vậy mà lại sử dụng bàn tay mơ mộng hão huyền kiên cường chống chọi với đao cương của ông nội?"

Chỉ thấy tay trái của Trần Gia Bảo vẫn chưa va chạm đao cương, liền sớm vận chuyển 'Hoá Tự Quyết' trong Vô Cực Quyền 'Thu, Hoá, Vận, Phát', lòng bàn tay xuất hiện một dòng

sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, làm cho sức mạnh của đao cương trở nên yếu đi.

Ngay sau đó, tay trái Trần Gia Bảo đã đập bên trên đao cương, một sức mạnh làm tan biến mạnh mẽ, cuồn cuồn không ngừng mà làm tiêu tan nội lực trên đao cương, đao cương to lớn trong chớp mắt đã trở nên trong suốt.

Chương 1848

Chương 1848

“Cái gì?”

Vân Thanh Ninh được mở rộng tầm mắt, cô ta không biết sự huyền diệu của ‘Vô Cực Quyền’, ở trong mắt cô ta, còn lại là Trần Gia Bảo một tay nâng đao, dốc toàn lực ngăn chặn ông nội của cô ta.

Trần Gia Bảo một tay nâng đao, giống như hình tượng một tay che trời, làm đáy lòng Vũ Thanh Ninh vô cùng rung động!

Trần Gia Bảo giơ cao lên trời hét to một tiếng, sức mạnh to lớn của Đao Cương ngay lập tức biến mất ở trong không khí.

Nếu như không phải vì trên mặt đất vẫn còn nhìn thấy cái rãnh đáng sợ do Đao Cương đánh vào mặt đất thì có lẽ Vũ Thanh Ninh cũng sẽ không nhịn được mà nghi ngờ từ khi bắt đầu tới giờ Đao Cương không hề tồn tại.

Vì vậy Vũ Thanh Ninh càng thêm kinh ngạc.

Vũ Vân Đình âm thầm nhíu mày, một đao hết sức của ông ta lại bị Trần Gia Bảo dễ dàng ngăn chặn, có cảm giác ngày càng khó giải quyết.

“Đến lượt tôi!”

Trần Gia Bảo hét lên, bất ngờ nhảy lên một cái rồi phóng về hướng của Vũ Vân Đình.

“Tới đây đi, cứ đánh thoải mái!”

Vũ Vân Đình ngay lập tức không suy nghĩ nữa mà giơ đao lên đánh về phía Trần Gia Bảo.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã đánh nhau thành một nhóm.

Một người trong ta có đao, đao vừa nhanh vừa mạnh.

Một người trong có kiếm, kiếm khí mãnh liệt.

Cuộc chiến giữa hai người diễn ra gay cấn và quyết liệt, kiếm khí và đao cương bắn ra bốn phía dọc ngang, dưới tác động của kiếm khí và đao cương, rừng cây xung quanh liên tục nghe thấy tiếng cây cối gãy đổ "răng rắc", "răng rắc", vô số cành lá chịu đựng tai bay vạ gió, nguy hiểm tới tấp mà lần lượt rơi xuống.

Khi trận chiến giữa hai người họ trở nên khốc liệt, luồng không khí mạnh bùng phát càng thêm nhanh chóng và khốc liệt hơn.

Cho dù Vũ Thanh Ninh là một cường giả Tông Sư sơ kỳ thì dưới sự tấn công của luồng không khí mạnh do hai người chiến đấu tạo nên cũng cảm thấy gò má đau đớn, không có cách nào đến gần, không thể làm gì khác hơn là lui về phía sau từng bước, đồng thời trong lòng càng thêm kinh ngạc.

"Thật sự khó mà tin được Trần Gia Bảo còn rất trẻ lại có thể chiến đấu với ông nội một cách ác liệt đến nhường này, hơn nữa còn dưới tình huống trong tay của ông nội còn cầm đao, Trần Gia Bảo thật sự quá đáng sợ, chẳng lẽ từ khi còn ở trong bụng mẹ thì anh ta đã bắt đầu luyện võ hay sao? Không, không, không, dù cho là luyện tập từ trong bụng mẹ cũng tuyệt đối không thể luyện được đến trình độ như thế này."

Vũ Thanh Ninh kinh ngạc đến nỗi đem mình so sánh cùng với Trần Gia Bảo, sau đó lại không thể không cảm thấy sâu sắc sự vô dụng của mình.

Trong khi cô ta ở đây cảm thấy thất bại thì ông nội của cô ta Vũ Vân Đình cũng cảm thấy thất bại giống như vậy.

Sức mạnh của Vũ Vân Đình đã là "Truyền Kỳ sơ kỳ", cảnh giới từ đầu luôn ổn định vững chắc cao hơn Trần Gia Bảo, thế nhưng không ngờ rằng Trần Gia Bảo có một chiêu "Vô Cực Quyền" rất bí ẩn. Dường như không có ngoại lệ, mỗi lần ông ta sử dụng nội lực mạnh mẽ thì hoặc là bị "Vô Cực Quyền" của Trần Gia Bảo đánh tan, hoặc là cuối cùng bị Trần Gia Bảo hấp thụ để chuyển đổi thành nội lực để cho anh ta sử dụng rồi sẽ tấn công ngược lại ông ta, trong lòng không cần nói cũng biết rất ấm ức.

Thứ hai là lúc Vũ Vân Đình vừa mới rút đao ra thì đao ý không ngừng tăng lên nhưng chỉ vì mấy câu nói của Trần Gia Bảo mà bị cắt đứt, làm cho ông ta không thể tăng đến thời kỳ mạnh nhất ngay từ đầu, không cần biết là giơ đao tấn công hay thu đao phòng thủ, thậm chí là tạo ra Đao Cương mạnh mẽ, không có bất kỳ sự ngoại lệ nào, chúng nó đều không thể đạt đến trạng thái cao nhất, chỉ một lần thôi thì cũng sai một li đi một dặm.

Chương 1849

Chương 1849

Cũng chính vì vậy mà Vũ Vân Đình càng đánh vàng trở bên bực tức, càng đánh càng buồn phiền, không lâu sau đó thì cả người bắt đầu thở hổn hển.

Đột nhiên kiếm khí của Trần Gia Bảo tấn công tới, cắt vào mặt của ông ta, trên mặt ngay lập tức xuất hiện một vết thương nhỏ, nếu không phải ông ta kịp thời né tránh thì e rằng nửa gương mặt của ông ta sẽ bị kiếm khí của Trần Gia Bảo cắt nát.

Nhưng mà dù may mắn như vậy nhưng cũng làm cho Vũ Vân Đình tức giận, quát to, chiêu thức cũng trở nên lộn xộn.

Lại nói về Trần Gia Bảo, "Vô Cực Quyền" không chỉ hấp thu nội lực của Vũ Vân Đình mà "Vô Cực Quyền" còn vận động quyền pháp của chính nó, nắm đấm lúc nhanh lúc chậm, lúc cao lúc thấp, lúc nặng như lúc, lúc nhẹ như bông, làm cho Vũ Vân Đình không thể nào đoán được quyền pháp của Trần Gia Bảo, cũng không có cách đánh trả nào hiệu quả.

Cùng lúc đó, tay trái của Trần Gia Bảo nắm kiếm quyết, kiếm khí chạy ngang dọc xung quanh thân kiếm, số lượng nhiều không kể được, dù cho không tạo thành uy hiếp với Vũ Vân Đình thì cũng sẽ làm ông ta luống cuống tay chân.

Không lâu sau, trong cuộc đấu kiếm giữa hai người này, Trần Gia Bảo cố tình giữ sức và không sử dụng "Thiên Địa Nhân Tam Kiếm", nhưng vẫn dần chiếm thế ưu thế.

Vũ Thanh Ninh sợ đến choáng váng, ông nội cô ta bản thân là một cường giả "Cảnh giới Truyền Kỳ" xuất sắc, trong khi chiến đấu một chọi mọt lại bị một kẻ không có tiếng tâm gì là Trần Gia Bảo áp đảo, nhất là khi sức mạnh của Trần Gia Bảo còn không bằng Vũ Vân Đình, hơn còn tuổi còn rất trẻ cho nên trở thành một cú sốc lớn đối với Vũ Thanh Ninh.

Những chuyện gây ra sự ngạc nhiên như vậy nếu như không tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết Vũ Thanh Ninh cũng sẽ không tin!

“Trần Gia Bảo, cuối cùng thì anh là người hay quỷ? Không, Trần Gia Bảo tuyệt đối không phải là người, bởi vì người bình thường không thể nào làm được đến trình độ này như Trần Gia Bảo!”

Vũ Thanh Ninh cảm thấy đầu óc choáng váng, cô ta cảm thấy tam quan của mình từ trước đến nay cũng tan nát.

Bỗng nhiên tình huống ở trong sân đột nhiên thay đổi, một đao của Vũ Vân Đình bị Trần Gia Bảo đánh lui về sau, mông ngồi xuống đất, cắm đao ở trên mặt đất, oang oang la to: “Không đánh, không đánh. Ông đây sống hơn nửa đời người, một chân cũng sắp bước vào trong quan tài rồi, những trận chiến lớn nhỏ cũng phải gần một ngàn, đây chính là cuộc chiến ấm ức nhất, không đánh, không đánh. Có nói cái gì đi nữa cũng không đánh.”

Chuyện này đúng là nằm ngoài dự đoán của Trần Gia Bảo và Vũ Thanh Ninh.

Vũ Thanh Ninh thấy ông nội của mình chơi xấu như vậy thì khuôn mặt đỏ lên, cảm thấy mặt nóng hừng hực,

Trần Gia Bảo thì nở nụ cười chiến thắng, rút kiếm về, kiếm ý xung quanh thân kiến cũng biến mất không còn gì cả, cười nói: “Nếu như ông không đắt vậy thì tiền đặt cược của chúng ta thì sao?”

“Tôi không làm gì được cậu thì còn đánh cái gì mà đánh? Chuyện đánh cược thì coi như cậu thắng.” Vũ Vân Đình không biết làm gì hơn nói: “Mẹ nó, trận chiến nào không thoải mái chút nào, bực tức chết ông đây, còn có tên nhóc nhà cậu cũng quá xấu xa, bây giờ cuối cùng tôi cũng hiểu rõ rồi, thảo nào cậu lại lôi kéo muốn cá cược cùng với con bé Ninh, thì ra cậu thấy đao ý của tôi nên muốn bắt nạt, lợi dụng chuyện đánh cược với con bé Ninh để hấp dẫn sự chú ý của tôi sao đó cắt đứt đao thế đang hình thành, bị lừa gạt rồi, đúng là mắc cỡ chết mất.

Trần Gia Bảo cười nói: “Thưa ông, ông cứ nghĩ như vậy đi nếu như nó làm ông thoải mái, thắng cũng được, thua cũng được, tôi cũng gọi ông một tiếng ông, ông nói không có gì sai, lúc nãy tôi đúng là có sử dụng mưu kế, nếu không thì trận đấu này chắc chắn sẽ khó khăn hơn rất nhiều.”

Vũ Vân Đình liếc nhìn Trần Gia Bảo rồi nói: “Coi như tên nhóc nhà cậu thành thật, coi như tôi thua nhưng trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút.”

Chương 1850

Chương 1850

“Chờ một chút.” Vũ Thanh Ninh lúc này mới kịp phản ứng, ngạc nhiên nói: “Nghe hai người nói như vậy thì có phải mục đích của Trần Gia Bảo khi đánh cược với con có phải là vì muốn ngang cản đao ý của ông nội không?”

“Nếu không thì tại sao ông lại kêu tên nhóc này là đồ xấu xa chứ?” Vũ Vân Đình lại tức giận đến trợn mắt nhìn Trần Gia Bảo nói: “Có cái gọi là tất cả làm cùng một lúc, lần thứ hai mệt mỏi, lần thứ ba kiệt sức, lúc đao ý của ông đã sắp lên đến đỉnh điểm thì bị tên nhóc Trần Gia Bảo này kéo con đi đánh cược, sự chú ý của ông bị hấp dẫn cho nên đao ý cũng liên tục bị cắt đứt, khó mà phát huy được trạng thái mạnh mẽ nhất, ây da… sai một li đi một dặm.”

Vũ Vân Đình liên tục lắc đầu, dáng vẻ tiếc nuối.

Trần Gia Bảo cười một tiếng, mặc dù đao ý của Vũ Vân Đình bị cắt đứt nhưng anh cũng không có sử dụng “Thiên Địa Nhân Tam Kiếm”, thậm chí anh còn không có sử dụng “Liệt địa kiếm”, chỉ sử dụng “Trảm Nhân Kiếm”, cũng có thể thuận lời đánh bại Vũ Vân Đình ở trong trạng thái khỏe nhất.

Nhưng mà bản thân phải giấu kín, hiện tại anh và nhà họ Vũ là kẻ thù chứ không phải bạn bè, tốt hơn hết là trước khi hiểu rõ thực lực của nhà họ Vũ thì nên bảo toàn thực lực.

Vì vậy Trần Gia Bảo mặc kệ Vũ Vân Đình liếc cũng không giải thích thêm.

“Thì ra là còn có chuyện như vậy.”

Vũ Thanh Ninh bỗng nhiên hiểu ra, hung hăng trợn mắt nhìn Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo dám lợi dụng cô ta để đối phó với ông nội, đúng là xấu xa!

Trần Gia Bảo thấy được ánh mắt của Vũ Thanh Ninh, miệng nở một nụ cười đầy ẩn ý rồi đi về phía Vũ Thanh Ninh.

“Anh muốn làm gì, đúng lại cho tôi…” Vũ Thanh Ninh hoảng sợ, biết bản thân mình còn lâu mới có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo, cho nên theo bản năng lùi về phía sau hai bước.

Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Cô đứng có quên lúc nãy tôi và cô đánh cược, cô thua tôi rồi cho nên bây giờ tôi muốn lấy tiền đặt cược mà thôi.”

“Anh…anh muốn làm cái gì…Cái gì mà tiền đặt cược chứ, ở bên kia nói không được hay sao mà anh lại muốn đi qua đây.” Khuôn mặt của Vũ Thanh Ninh đỏ lên, trong lòng lại hoảng sợ, cô ta hiểu rõ sức quyến rũ của bản thân, không có một người đàn ông nào nhìn thấy cô ta mà không si mê, tiền đặt cược mà Trần Gia Bảo thắng được, nói không chừng là anh có ý với cô ta.

Nghĩ đến đây, Vũ Thanh Ninh chỉ cảm thấy mặt mình nóng ran, vội vàng nhắc nhở: “Anh đừng có quên trước đó anh đã đồng ý với tôi, sẽ không làm khó tôi về tiền đặc cược.”

Vũ Vân Đình nhíu mày, cầm đao đứng lên nói: “Tên nhóc nhà cậu chẳng lẽ có ý với cháu gái cưng của tôi hả?”

“Yên tâm đi.” Trần Gia Bảo cười nhẹ nói: “Ngày hôm nay tôi chỉ hái thuốc chứ không hái hóa, cháu gái của ông là hoa hồng có gai, tôi không có hứng thú đi hái.”

Vũ Vân Đình haha cười nói: “Cậu nói đúng, cháu gái cưng của tôi đúng là một đóa hoa hồng có gai, xem ra tên nhóc cậu có mắt nhìn, rất tốt, rất tốt.”

“Cái gì mà chỉ hái thuốc không hái hoa chứ, hừ, thật là bỉ ổi.” khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Thanh Ninh nóng ran, chửi nhẹ một cậu, nhưng trong lòng lại yên tâm hơn rất nhiều nói: “Anh nói nhanh lên, anh muốn tiền đặt cược là cái gì, tôi không có hứng thú tiếp tục tốn thời gian với anh.”

Ánh mắt của Trần Gia Bảo quan sát cơ thể mềm mại của Vũ Thanh Ninh mấy lần, lúc thấy vẻ mặt của Vũ Thanh Ninh càng ngày càng tức giận, sắp không nhịn được nữa mà bùng nổi thì bất ngờ nói: “Tôi đã suy nghĩ xong tiền đánh cược là gì rồi, tôi – muốn – cô…”

“Cái gì…đúng là một tên bỉ ổi xấu xa, ông nội, còn muốn giết anh ta!” vẻ mặt Vũ Thanh Ninh nổi giận, hai lỗ tai cũng đỏ len.

Vẻ mặt của Vũ Vân Đình cũng giận dữ, rút đao ra!

Chương 1851

Chương 1851

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: “Tôi nói tôi muốn cô nói cho tôi biết tại sao cô lại thích mặc Phi ngư phục như vậy?”

Cái này…

Vẻ mặt Vũ Thanh Ninh cứng lại, ngạc nhiên nói: “Tiền đặt cuộc mà anh nói chính là…chính là cái này?”

Vũ Vân Đình cũng ngạc nhiên, rồi lại cắm con dao lên mặt đất lần nữa, lúng túng cười.

“Đúng vậy.” Trần Gia Bảo cười nói: “Tôi thấy có rất ít người mặc Phi ngư phục, cho nên rất tò mò, đương nhiên là vì cô mặc bộ Phi ngư phục này vào thì tỏ ra sự oai hùng mạnh mẽ, đàn ông mà, luôn sẽ đặt sự tò mò và chú ý nhiều hơn vào những sự vật đẹp đẽ.”

Vũ Thanh Ninh nhẹ nhàng thở ra, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Bởi vì tôi thích triều đại nhà Minh, ‘không cắt đất, không hòa thân, không xưng thần, không tiến cống, hoàng đế canh giữ cửa ải đất nước, quân vương chết vì xã tắc’, một triều đại huy hoàng, ngay thẳng và kiên định. Cho nên, yêu ai yêu cả đường đi, tôi thích mặc Phi ngư phục là chuyện bình thường, còn một điều nữa, tôi cảm thấy Phi ngư phục rất đẹp, rất có khí chất.”

Trần Gia Bảo nhìn Vũ Thanh Ninh từ trên xuống dưới một lượt, cười nói: “Hoàn toàn chính xác, khi cô mặc phi ngư phục trên người, cơ thể thướt tha mềm mại nhưng cũng lộ ra sự khí khái hào hùng.”

“Đó là đương nhiên, coi như anh tinh mắt.” Vũ Thanh Ninh ngẩng đầu, cao ngạo hừ một tiếng.

Trần Gia Bảo thu hồi ánh mắt, nói với Vũ Vân Đình: "Ông cụ, cháu gái của ông đã thực hiện theo giao kèo rồi, bây giờ hẳn là lúc đến lượt chúng ta rồi phải không?"

Vũ Vân Đình xấu hổ một hồi, ông ta là một "cường giả truyền kỳ sơ kỳ" mà lại không làm được gì một tên "Nửa bước truyền kỳ", thật sự quá mất mặt, vội vàng nói: "Đi đi đi đi, nhớ kỹ này, chỉ có thể lấy năm mươi gốc cây, hơn nữa, nhất định không được đụng tới Vọng Ngọc Chi."

"Cảm ơn ông." Trần Gia Bảo gật đầu, nhưng lại đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Một lát sau, Vũ Vân Đình nhìn về phía Trần Gia Bảo, kỳ quái nói: "Sao cậu còn chưa đi ngắt thảo dược, chẳng lẽ cảm thấy năm mươi gốc cây không đủ? Tôi nói rõ ràng cho cậu lần này, bên trong vườn thuốc của nhà họ Vũ chỉ trừ Vọng Ngọc Chi ra thì còn có rất nhiều thảo dược lạ và trân quý, cậu có thể lấy tận năm mươi cây là tốt lắm rồi, không biết tôi đau lòng cỡ nào đâu…"

Trần Gia Bảo nhún vai, nói: "Tôi chỉ đang nghĩ, lần này ông thua tôi năm mươi cây thuốc, trong lòng chắc chắn không không phục."

"Đương nhiên không phục!" Vũ Vân Đình lập tức lớn giọng nói: "Nói thế nào thì tôi cũng là cường giả cảnh giới 'truyền kỳ sơ kỳ', còn cậu chẳng qua chỉ 'nửa bước truyền kỳ' mà thôi, tôi bại dưới tay cậu còn có thể phục được sao?"

Vũ Thanh Ninh liên tục gật đầu, không chỉ ông nội không phục mà ngay cả cô ta cũng không phục, theo lời ông nội nói trước đó, chẳng qua là do Trần Gia Bảo dùng mưu kế, cắt đứt đao ý của ông nội, nói cách khác tức là, không phải do Trần Gia Bảo chơi xấu thì chắc chắn ông nội đã thắng được anh ta rồi.

"Có thế chứ." Trần Gia Bảo cười nói: "Chẳng lẽ ông không muốn thắng để báo thù sao?"

"Cậu có ý gì?" Vũ Vân Đình cau mày, đánh giá Trần Gia Bảo, đột nhiên nói: "Cậu còn để ý đến Vọng Ngọc Chi của tôi?"

Trần Gia Bảo thoải mái nói: "Nếu nói tôi không có hứng thú gì với Vọng Ngọc Chi thì chắc chắn là đang gạt người…"

Trong mắt Vũ Vân Đình thoáng lộ ra sự sắc bén, một lần nữa dùng tay phải lấy Đường Đao ra.

Mắt Trần Gia Bảo không chớp lấy một cái, tiếp tục nói: "Hay là chúng ta thử cược lại một lần đi, nếu tôi thắng, Vòng Ngọc Chi thuộc về tôi…"

"Không có chuyện đó, tôi nhắc nhở cậu một câu, Vòng Ngọc Chi là bảo bối của nhà họ Vũ, không cho phép người ngoài cầm đi!" Vũ Vân Đình lạnh lùng nói, Đường Đao trong tay "Ong ong" bắt đầu rung động, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Dáng vẻ tức sùi bọt mép của ông ta như thể chỉ cần nghe Trần Gia Bảo nói thêm bất kỳ một câu nào đó, ông ta sẽ lập tức xách đao lên chém Trần Gia Bảo chết thì thôi.

Chương 1852

Chương 1852

Trần Gia Bảo nghiêm nghị, không sợ chút nào, vẫn tiếp tục cười nói: "Hà tất gì mà ông phải vội vã từ chối như vậy, chi bằng cứ nghe tôi nói xong hết đã. Nếu tôi thu dưới tay ông, tôi có thể giao Vô Cực quyền ra. Tuy Vòng Ngọc Chi quý giá nhưng cũng chỉ là vật chết, nhiều lắm thì cũng chỉ đủ để một, hai người dùng. Nhưng Vô Cực quyền thì khác. Vô Cực quyền được xếp vào hàng ngũ võ công tuyệt thế chính thức, có thể nâng cao thực lực của một gia tộc một cách mạnh mẽ. Thử ngẫm nghĩ kỹ về hai thứ đối lập này có thể thấy, sợ là ngay cả một phần mười của Vô Cực quyền thôi Vòng Ngọc Chi cũng không bằng."

Dứt lời, Trần Gia Bảo lắc đầu liên tục, dường như có cảm giác mình đang chịu thua thiệt.

Vũ Vân Đình bị lay động mất một hồi, như lời Trần Gia Bảo nói, Vô Cực quyền thần kỳ chỗ nào ông ta cũng đã từng đích thân thể nghiệm qua, nhất là khi Trần Gia Bảo dùng thực lực "Nửa bước truyền kỳ" vượt qua và áp chế ông ta, một cường giả "Truyền kỳ" chính thức, ông ta có thể nhận ra một điều rằng Vô Cực quyền chắc chắn còn hơn 99. 99% sự hiểu biết của ông ta về võ học.

Nếu như ông ta có được Vô Cực quyền, hơn nữa nếu tăng cường thực lực toàn bộ nhà họ Vũ ở núi Ẩn Sơn, thì với tư cách là một trong những chi thứ nhà họ Vũ, nói không chừng nhà họ Vũ ở núi Ẩn Sơn có thể hơn nhà chính, thậm chí ngay cả trong bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn cũng trở thành một tồn tại chói mắt!

Nghĩ tới đây, tim Vũ Vân Đình cứ đập thình thịch thình thịch!

Ông ta thả Đường Đao xuống đất thêm một lần nữa, sát khí trên người cũng biến mất, 'khụ khụ' hai tiếng rồi nói: "Tuy Vô Cực quyền rất thần kỳ nhưng sao cậu lại nói khoa trương đến vậy, lại còn quý giá hơn Vòng Ngọc Chi mười lần được?"

Sau khi Vũ Vân Đình bỏ đao xuống, Trần Gia Bảo biết Vũ Vân Đình đã động tâm rồi, thấy Vũ Vân Đình vẫn mạnh miệng, không khỏi xem thường một chút nhưng ngoài mặt vẫn tiếc nuối nói ra: "Xem ra ông không có ý định đánh cược một lần nữa, nếu đã như vậy, Trần Gia Bảo tôi cũng không làm khó ông nữa…"

"…!" Vũ Vân Đình lập tức kéo Trần Gia Bảo lại, dựng râu trợn mắt nói: "Tôi đã nói từ chối đâu, cược thì cược, có điều, nếu đánh nhau với tên nhóc như cậu rất nghẹn khuất, lần này đổi sang một phương thức khác đi."

"Cược thế nào?" Trần Gia Bảo hỏi ngược lại.

Ngay cả Vũ Thanh Ninh cũng tò mò, hy vọng lần này ông nội có thể nắm chắc cơ hội, vừa nhẹ nhàng vừa vui vẻ thắng Trần Gia Bảo một lần thật đã, đả kích tính cách kiêu ngạo của anh ta.

Vũ Vân Đình xoa xoa lên chòm râu bạc của mình, trầm ngâm nói: "Không phải cậu đến tham gia cuộc thi so tài Đông y sao, nếu cậu có thể lấy được giải quán quân trong trận thi đấu lần này, cậu thắng, tôi sẽ dâng Vòng Ngọc Chi lên cho cậu bằng hai tay, nếu cậu không lấy được giải quán quân thì tính cậu thua, thế nào, dám chơi không?"

Đôi mắt Vũ Thanh Ninh sáng ngời, nhà họ Vũ truyền thừa Đông y ngàn năm, rất nhiều người ngoài đã sớm làm mất sách thuốc bí truyền trân quý, học trò tài giỏi đông đúc, nói đơn giản chỉ ở kỹ thuật, kiến thức về nghề y thôi cũng hơn xa những bác sĩ Đông y ngoài xã hội kia, Trần Gia Bảo chính là một người ngoài, cho dù thực lực võ thuật có mạnh đến đâu đi chăng nữa thì cũng đừng mơ tưởng đến khả năng về nghề y cao hơn nhà họ Vũ!

Trần Gia Bảo cũng không ngờ Vũ Vân Đình sẽ bày ra ván bài trên trận đấu Đông y này. Có điều chuyện này cũng vừa hay hợp với ý nguyện của anh, bởi lẽ, anh tự nhận biết được trình độ về y của mình còn lợi hại hơn cả võ thuật!

“Thế nào, đừng nói với tôi là cậu sợ rồi nhé?” Vũ Vân Đình thấy Trần Gia Bảo không nói chuyện còn tưởng rằng Trần Gia Bảo sợ, trong lòng âm thầm đắc ý đồng thời cũng sợ Trần Gia Bảo thật sự từ chối, vội vàng dùng phép khích tướng, buộc Trần Gia Bảo đáp ứng.

“Được.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nói: “Trần Gia Bảo tôi đây đường đường là đấng mày râu thân cao bảy mét, há lại e ngại chuyện này, chỉ có điều…”

Mặc dù trong lòng Trần Gia Bảo đã quyết định tiếp nhận ván cược này nhưng mà vẫn nhân cơ hội tranh thủ cho mình chút chỗ tốt.

Vũ Vân Đình cau mày nói: “Có điều gì, có lời cứ nói, không cần dài dòng.”

Chương 1853

Chương 1853

Trần Gia Bảo tiếp tục nói lời dang dở: "Có điều tôi nghe người khác nói, giải thi đấu tỉ thí Đông y này nhà họ Võ vừa có người tham gia vừa có trọng tài, ai cũng không thể cam đoan chắc chắn rằng kết quả cuối cùng có công bằng hay không, so ra thì Vòng Ngọc Chi kém hơn Vô Cực quyền, vốn dĩ tôi đã phải chịu thiệt mà trong giải thi đấu này, với tôi mà nói, nó không hề có sự công bằng. Ông cụ, ván bài này của ông như vậy có được coi là cậy quyền cậy thế áp bức đối thủ không?"

"Nói hươu nói vượn!" Vũ Vân Đình tức giận đến mức dựng râu trừng mắt: "Từ trước đến nay nhà họ Vũ tổ chức giải thi đấu tỉ thí Đông y chưa từng có gian lận. Chẳng qua là do mấy tên trình độ thấp không làm ra được trò trống gì, giật không nổi giải nên đặt điều vô cớ hãm hại người ta. Tên nhóc nhà cậu cứ yên tâm, trong trận đấu này tôi sẽ theo dõi chặt chẽ từ đầu đến cuối, chỉ cần nhà họ Vũ chúng tôi gian lận một chút, tôi sẽ lập tức nhận thua với cậu, hai tay dâng lên Vòng Ngọc Chi!"

Khuôn mặt Vũ Thanh Ninh hằm hằm sát khí, thậm chí còn có người dám nói trận đấu nhà họ Vũ tổ chức không công bằng, đúng là muốn chết mà.

"Tính tình ông thật nóng nảy, nếu ông đã sảng khoái như vậy, ta đây cũng lằng nhằng nữa." Trần Gia Bảo vỗ tay khen ngợi, thả lỏng hơn một nửa, sau đó nâng tay chỉ ra ngoài bìa rừng phía xa xa, nơi có mảng vườn trồng Linh Chi trăm năm và ruộng thuốc Hà Thủ Ô, nói: "Thêm hai ruộng thuốc kia nữa, tôi đồng ý ước định lần này, nói cách khác, chỉ có mỗi Vòng Ngọc Chi, tôi còn thấy không quý bằng Vô Cực quyền."

Cả ruộng thuốc Linh Chi trăm năm và Hà Thủ Ô trăm năm, trừ Vòng Ngọc Chi ra thì dược liệu quý giá của nhà họ Vũ tuyệt đối đều có giá trị liên thành!

Vũ Vân Đình cười nhạo nói: “Tên nhóc nhà cậu đúng là được một bước lại tiến thêm một bước, hơn nữa, hai thửa ruộng kia cũng không thành vấn đề, chẳng qua, nếu như cậu thua, vậy cậu phải ở lại sau núi làm việc cho tôi ba năm, thế nào, dám không?”

Ở lại sau núi ba năm? Nhưng lại phải làm việc vì nhà họ Vũ?

Vũ Thanh Ninh vô cùng kinh ngạc, vừa nhìn đã biết Trần Gia Bảo là người không thích bị trói buộc bởi các ước định, điều kiện nghiêm khắc như này cô ta không cho rằng Trần Gia Bảo sẽ đồng ý. Trần Gia Bảo hơi trầm ngâm, nhân tiện nói: “Không vấn đề, thành giao!”

Vũ Thanh Ninh mở rộng tầm mắt, đồng thời âm thầm đề phòng trong lòng, ngay cả điều kiện như này cũng có thể đáp ứng, Trần Gia Bảo rất lợi hại sao?

Trái lại, Vũ Vân Đình không nhiều do dự như Vũ Thanh Ninh, lập tức nói: “Sảng khoái, quân tử nhất ngôn.”

“Tứ mã nan truy!”

Vũ Vân Đình cười ha hả, tiếng cười vang vọng quanh quẩn toàn bộ rừng cây, đương nhiên là do tâm trạng rất tốt, giống như ông ta đã thắng được Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nói: “Nếu đã quyết định , chuyện đặt cược lần trước nên thực hiện nhỉ.”

“Không vấn đề, nhớ rõ, tổng cộng chỉ có năm mươi gốc cây, không thể lấy thêm.”

“Yên tâm, Trần Gia Bảo tôi đây luôn nói được làm được, nói năm mươi gốc cây thì chỉ lấy năm mươi gốc cây.” Trần Gia Bảo quay người đi đến ruộng thuốc.

Trong rừng cây, chỉ còn lại hai ông cháu Vũ Vân Đình và Vũ Thanh Ninh.

Vũ Thanh Ninh nhớ tới dáng vẻ tràn đầy tự tin của Trần Gia Bảo, không khỏi có chút lo lắng, nói: “Ông nội, Vòng Ngọc Chi là bảo bối của nhà họ Vũ chúng ta, nhỡ đâu thua…”

“Chắc chắn không có nhỡ.” Vũ Vân Đình tự tin nói: “Nhà họ Vũ chúng ta đã truyền thừa ngàn năm Đông y, trừ phi là các gia tộc lớn khác của Quỷ Y Môn hoặc là Minh Phủ sớm mai

danh ẩn tích, chỉ có bọn họ mới có vốn liếng để tranh giành cao thấp với chúng ta, còn về phần Trần Gia Bảo, cậu ta không thuộc Quỷ Y Môn, lại càng không là người của Minh Phủ, với tay nghề của cậu ta, chắc chắn không thể lấy được vị trí quán quân."

Vũ Thanh Ninh cảm thấy an tâm một chút, hiếu kỳ hỏi: "Ông nội, Vô Cực quyền của Trần Gia Bảo thật sự thần kỳ như vậy sao, có thể khiến cho ông chịu lấy Vòng Ngọc Chi làm tiền đặt cược? Hơn nữa cho dù chúng ta thắng, ông thật sự muốn cho Trần Gia Bảo ở lại đây ba năm?"

Chương 1854

Chương 1854

Nơi đây vẫn luôn chỉ có cô ta và ông nội ở với nhau. Nếu đột nhiên có thêm Trần Gia Bảo, Vũ Thanh Ninh không quen, nhất là khi nghĩ đến chuyện Trần Gia Bảo khiến Phi ngư phục màu đen của cô ta trở nên rách rưới trong lòng lại càng khó chịu.

Vũ Vân Đình đột nhiên cười 'hắc hắc' hai tiếng, ánh sáng trong mắt cũng tỏa ra chói lóa, nói: "Con không hiểu rõ được Vô Cực quyền ảo diệu chỗ nào đâu, chỉ cần có thể đạt được Vô Cực quyền, mất đi Vòng Ngọc Chi thì thấm vào đâu, nếu ông đoán không sai, có lẽ là trên người Trần Gia Bảo còn nhiều bí mật nữa. Nói cách khác, thực lực của cậu ta không hẳn chỉ như khi đối mặt với ông.

Để cậu ta ở lại đây ba năm, chậm rãi moi hết tất cả những bí mật cất giấu ra, nhiêu đó đối với nhà họ Vũ chúng ta có trăm lợi mà không có một hại, nói không chừng thực lực nhà họ Vũ chúng ta còn có thể leo lên bậc thang lớn.

Có điều, con phải chú ý một chút đấy, chúng ta còn chưa rõ lai lịch của Trần Gia Bảo thế nào, nếu Trần Gia Bảo ở đây ba năm, con đừng có rung động với thằng nhóc này đấy…"

Ông ta còn chưa nói xong, mặt mũi Vũ Thanh Ninh đã trở nên âm u, một cước đá vào mông Vũ Vân Đình, nói: "Đi tìm chết!"

Dưới ánh trăng chiếu sáng, Trần Gia Bảo bước vào trong vườn thuốc, có những cơn gió mát thổi vào buổi tối, làm tỏa lên hương thơm của mùi thuốc từng đợt từng đợt, khiến tinh thần con người ta lay động.

"Nếu muốn để cho những người bình thường như Hàn Đông Vy và Tô Ánh Mai mãi mãi giữ được thanh xuân, đồng thời có

thể tăng tuổi thọ nhiều đáng kể thì điều thích hợp nhất là luyện ra "Thủy Vận Đan", tôi chợt nghĩ, ngoại trừ cần "Vọng Ngọc Chi" làm thuốc chính ra thì những loại còn lại phải là linh chi trăm năm tuổi, nhân sâm, hà thủ ô, còn có cả Thiên Sơn tuyết liên ngàn năm tuổi, v.v.

Trong vườn thuốc nhà họ Vũ, ngoại trừ tuyết liên ngàn năm ra thì hình như những cái khác đều có ở đây, hơn nữa tổng cộng có khoảng năm mươi loại dược liệu thượng hạng, ngoại trừ dược liệu "Thủy Vận Đan" mà tôi đào được, thì tôi còn có thể thu thập nhiều dược liệu quý hiếm khác, nói không chừng sau này chúng sẽ rất có ích."

Ngay khi nghĩ đến những việc này, Trần Gia Bảo cứ lướt qua lướt lại trong vườn thuốc, bắt đầu nghiêm túc đi tìm những loại thảo dược thích hợp, không lâu sau, trên tay liền đã có mấy cây thảo dược như nhân sâm trăm năm tuổi, thạch hộc trăm năm tuổi, hà thủ ô, v.v.

Trong lúc Trần Gia Bảo đang bận rộn trong việc tìm thảo dược, thì Vũ Thanh Ninh lặng lẽ đi ra từ trong rừng cây, đang ngồi trên sườn núi, một nơi có cây xanh mọc um tùm, hai tròng mắt cứ nhìn theo hình bóng của Trần Gia Bảo, trong lòng nổi lên sự tò mò, Trần Gia Bảo một người nhỏ tuổi hơn cô ta rất nhiều, tại sao tu vi võ đạo lại có thể đạt đến cảnh giới "Nửa bước Truyền Kỳ"? Càng khiến người ta tò mò hơn là tại sao Trần Gia Bảo có thể dùng thực lực "Nửa bước Truyền Kỳ" mơ mơ hồ hồ áp chế được ông nội của cô ta trong cuộc tỷ thí một chọi một?

Trong mắt của cô ta, cả người Trần Gia Bảo đều có sức hút.

"Có lẽ, khiến cho Trần Gia Bảo sống ở đây ba năm, là một sự lựa chọn không tồi."

Vũ Thanh Ninh tự lẩm bẩm một mình, đột nhiên nghĩ đến những lời nói của ông nội lúc gần đi, sắc mặt lại vừa xấu hổ vừa giận, trên gương mặt tươi cười ấy lại nóng hừng hực lên.

Trần Gia Bảo sớm đã chú ý đến sự xuất hiện của Vũ Thanh Ninh, anh hái xuống vài cây sơn thù du trăm năm tuổi, nhẹ nhàng nhìn về phía sườn núi nơi Vũ Thanh Ninh đang ngồi rồi nói: "Cô yên tâm đi, Trần Gia Bảo tôi luôn là người nói là phải

làm, những thảo dược mà tôi hái, tuyệt đối sẽ không vượt quá năm mươi cây.”

Anh cho rằng Vũ Thanh Ninh là đến giám sát anh hái thuốc, vì vậy mới nói những lời nói như vậy.

Vũ Thanh Ninh liếc anh một cái, rồi nói: “Tôi đây không có hứng thú với việc anh hái bao nhiêu thuốc.”

“Oh?” Trần Gia Bảo từ trong vườn thuốc đứng thẳng dậy, suy nghĩ rồi chợt đùa một câu: “Nếu cô đã không quan tâm đến việc tôi hái thuốc, chẳng lẽ là muốn bảo tôi hái hoa sao?”

Không thể không thừa nhận, Vũ Thanh Ninh với dung mạo xinh đẹp, môi đỏ răng trắng, cổ của cô thì thon dài, còn bừng bừng lên khí chất nữ anh hùng, đắm chìm dưới ánh trăng, bộ Phi Ngư phục trên người càng thể hiện được dung mạo xuất chúng, chắc chắn đều khiến cho các chàng trai đều muốn chinh phục được cô ta.

Chương 1855

Chương 1855

Khuôn mặt thanh tú của Vũ Thanh Ninh đột nhiên bị kéo xệ xuống, đứng lên nói: "Trần Gia Bảo, tôi cũng không phải là những loại con gái ăn mặc và trang điểm thật lòe loẹt đi lấy lòng đàn ông trong xã hội thế tục ở dưới núi, anh nếu mà còn đùa giỡn quá đáng như vậy, cẩn thận cái miệng của anh, đừng bảo sao tôi trở mặt với anh, đánh anh xuống núi."

Dứt lời, Vũ Thanh Ninh đột nhiên xoay người đi, lại lần nữa đi vào trong rừng cây.

"Đúng thật là một người con gái đầy cá tính." Trần Gia Bảo lắc đầu cười, đột nhiên nhìn theo bóng dáng của Vũ Thanh Ninh rồi cao giọng nói: "Ở đây là một nơi linh khí dồi dào, là một nơi tốt để tu luyện, mấy ngày này tôi sẽ sống ở đây nhé."

Vũ Thanh Ninh cũng không quay đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay, nói: "Chỉ cần anh đừng đi qua khu rừng này, thì anh thích ở đâu thì ở, tôi không quan tâm."

Dứt lời, hình bóng của cô ta dần dần biến mất vào trong rừng cây.

Sau khi đi qua khu rừng này, thì sẽ đến được nơi cô ta sống, với cảm giác tiêu cực khi tiếp cận với Trần Gia Bảo, cô ta tự nhiên không thích Trần Gia Bảo ngủ gần nhà của cô ta.

"Được." Trần Gia Bảo gật gật đầu.

Anh ấy vốn dĩ không nghĩ đến việc sẽ đi qua khu rừng đó, thậm chí là anh ấy cũng không dự định ngủ trong khu rừng đó, những linh khí ở mấy nơi chỗ vườn thuốc, còn dày đặc ngào ngạt hơn lúc anh ấy ở trên núi trước đây gấp mấy lần, dĩ nhiên là phải nhân cơ hội hiếm có này ngồi thiền ở đây tu luyện mới đúng.

Không bao lâu sau, thì anh ấy đã hái xong năm mươi loại thảo dược, ngoại trừ những dược liệu cần để chế tạo là "Thủy Vận Đan" ra, còn hái thêm một số loại dược liệu khác ví dụ như là đan sâm, thiên ma, linh chi, đương nhiên không một loại thảo dược nào ngoại lệ, chúng đều là những dược liệu quý hiếm đã trải qua trăm năm tuổi và có hiệu quả cực mạnh.

"Tối nay thật đúng là gặt hái được rất nhiều, chỉ cần thắng được hạng nhất, sau khi nhận được "Vọng Ngọc Chi", thì lại nghĩ cách tìm được Thiên sơn tuyết liên ngàn năm, thì có thể chế ra được "Thủy Vận Đan", đến lúc đó Hàn Đông Vy bọn họ mỗi người một cây, như thế bọn họ sẽ mãi mãi giữ được thanh xuân, sống lâu như thần Núi." Trần Gia Bảo thích thú vui mừng, ôm một đống thảo dược trở về bên cạnh vườn thuốc nơi mà có "Vọng Ngọc Chi".

Tiếp đó, anh ấy lại ngồi xếp bằng bên cạnh vườn thuốc để ngồi thiền tu luyện.

Được anh ấy thi triển pháp lực, những linh khí dày đặc xung quanh vườn thuốc, chầm chậm hội tụ quanh người anh ấy, thông qua ba vạn tám nghìn lỗ chân lông trên người anh ấy, tiến vào trong kinh mạch trong cơ thể anh ấy, dần dần đã thông các kinh mạch của anh, giúp anh nâng cao được tu vi của mình lên rất nhiều.

Cũng không biết đã ngồi thiền bao lâu rồi, đột nhiên Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy xung quanh có tiếng động bất thường, lập tức vào trong trạng thái phòng bị, sau khi mở mắt ra, chỉ thấy dưới ánh trăng là một Vũ Thanh Ninh khoác trên người bộ Phi ngư phục màu đỏ đang ôm lấy một chiếc chăn đệm giường màu đỏ, xụ mặt xuống bước đến.

Trần Gia Bảo trước tiên thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó tròng mắt sáng lên, khóe miệng cười một cách suy tư, cô nàng này sẽ không phải cảm thấy ngủ một mình cô đơn, nên muốn đến ngủ với tôi đấy chứ? Vừa mới hái thuốc của nhà họ Vũ, bây giờ lại hái hoa của nhà họ Vũ, điều này khó tránh được có chút xấu hổ hay sao.

Rất nhanh Vũ Thanh Ninh đã đến chỗ của Trần Gia Bảo cách anh ấy khoảng ba mét, thuận tay nếm chiếc chăn vào người Trần Gia Bảo, nói một cách lạnh lùng: "Ở trên núi gió rất

mạnh, anh mặc dù là người trong Võ đạo, nhưng vẫn nên phòng bị thì tốt hơn, cái này là cái chăn mới, anh lấy tạm mà xài đi, ngoài ra bên trong chăn có một cái bao tải, đủ để anh bỏ năm mươi loại thuốc anh hái được vào bên trong."

Dứt lời, Vũ Thanh Ninh quay người đi lại vào rừng cây.

Trần Gia Bảo phút chốt cảm thấy ấm lòng, thì ra cô ta đến là để đưa chăn cho tôi, không thể không mở miệng cảm ơn một tiếng: "Cảm ơn nhé."

Vũ Thanh Ninh dừng bước, vẫn như cũ quay lưng về phía Trần Gia Bảo và nói: "Anh và ông nội tôi có đánh cược với nhau, nếu mấy ngày này anh đau ốm đem bệnh đến tham gia giải thi đấu Đông y, nếu có thắng được anh, nhà họ Vũ chúng tôi cũng thắng không vẻ vang gì, nói không chừng lại còn bị người khác nắm thóp, ngồi xem những lời bàn tán xôn xao về sự không công bằng của giải thi đấu Đông y do nhà họ Vũ chúng tôi tổ chức.

Chương 1856

Chương 1856

Huy hoàng, rực rỡ, kiên cường, chính trực, tôi Vũ Thanh Ninh mặc dù chỉ là thân phận nữ nhi, lại cũng có cốt khí kiên cường, chính trực, không thèm lợi dụng lúc người ta gặp nguy hiểm, chiếc chăn giường này cũng chỉ là vì bảo đảm cuộc cá cược này diễn ra công bằng, cũng là vì bảo vệ danh tiếng của nhà họ Vũ chúng tôi, vì vậy anh cũng không cần phải cảm ơn tôi, bởi vì nếu không có cuộc cá cược này, Trần Gia Bảo anh dù chết hay sống, cũng không có liên quan đến tôi."

Nói dứt lời, Vũ Thanh Ninh bước đi, lướt đi xa dần.

"Người con gái này thật đúng là có cá tính." Trần Gia Bảo lắc đầu mỉm cười, sờ lấy chiếc chăn, chỉ cảm thấy nó xù xù lại mềm mại, hơn nữa mơ mơ hồ hồ truyền đến một mùi hương dễ chịu, xem ra chắc chắn như những lời Vũ Thanh Ninh nói, đây là một chiếc chăn mới.

"Bỏ đi, tôi Trần Gia Bảo nhận tấm lòng của cô, sau này nếu có một ngày thực sự có đối đầu với nhà họ Vũ, tôi Trần Gia Bảo sẽ đặc biệt giơ cao đánh khẽ một lần."

Trần Gia Bảo trong lòng thông suốt không ít, từ trong hai lớp chăn ấy tìm thấy một cái bao tải sạch sẽ, anh ấy liền đặt toàn bộ dược liệu vào trong.

Tiếp theo đó, anh ấy đặt chiếc chăn bên cạnh, rồi lại ngồi thiền tiếp tục tu luyện, rất nhanh, một linh đài kỳ ảo, bản thân tự động thu nhận các linh khí xung quanh.

Một đêm yên ắng, đến ngày thứ hai, mặt trời mọc lên, ánh sáng loa tỏa vạn trượng.

Sau khi Trần Gia Bảo mở mắt đứng dậy, khạc ra những khí bẩn, sau khi khạc ra liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, tu vi dần dần lại mạnh thêm một phần, không khỏi vui mừng khôn

xiết: “Không hổ là một nơi linh khí dồi dào, bắt đầu tu luyện đã thành công một nửa, nếu có thể thường xuyên tu luyện ở đây, e là chưa tới ba năm rưỡi, thì có thể thật sự đột phá đến “Cảnh giới truyền kỳ”.”

Tâm trạng của Trần Gia Bảo giờ đây rất tốt, chỉ thấy ánh sáng mặt trời mới vừa nhô lên ánh sáng đã truyền vạn dặm, đẹp nguy nga tráng lệ.

Trong rừng cây truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, Vũ Vân Đình dẫn theo Vũ Thanh Ninh bước đến, sau khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, Vũ Vân Đình liền “Ồ” lên một tiếng với vẻ mặt kinh ngạc, sải bước bước về phía trước, trong khoảng năm sáu bước, thì còn cách khoảng mấy chục mét nữa thì đến trước mặt Trần Gia Bảo, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Thần thái của cậu hồng hào, cặp mắt ẩn hàm kim quang, tiểu tử nhà cậu trong một đêm, tu vi hình như lại tăng lên rất nhiều nhỉ?”

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, khiêm tốn nói: “Tôi cũng không ngờ đến, đêm qua chỉ đơn thuần là ngồi thiền mà thôi, ai biết được ngồi một lát, tu vi tự nhiên tăng lên rất nhiều, tôi cũng không còn cách nào nữa.”

Chỉ ngồi thiền mà tự động tu vi tăng lên sao?

Vũ Vân Đình khóe mắt cứ giật giật một hồi, câu nói này của Trần Gia Bảo thật sự thiếu lý lẽ mà, người khác tu luyện, ai không phải trải qua sau một thời gian nỗ lực trải nắng dầm mưa mới có thể có được một chút tiến bộ? Trần Gia Bảo tuổi còn trẻ, chẳng những tu vi cao thâm, võ thuật huyền diệu, hơn nữa bắt đầu tu luyện lại dễ dàng như vậy, khốn khiếp, thật sự khiến người ta tức chết mà.

“Buổi sáng tuyệt vời như vậy, tâm trạng của tôi bị tiểu tử cậu phá hủy hết rồi, đi đi đi, cùng tôi đến vách đá uống rượu, hôm nay tôi bắt buộc phải chuốc say cậu.”

Vũ Vân Đình phùng mang trợn mắt, không khỏi giải thích lôi Trần Gia Bảo đi uống rượu.

Vũ Thanh Ninh vội vàng đi theo, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc, không ngờ được trong một đêm, tu vi của Trần Gia Bảo lại có thể tăng cao như vậy, đây chắc chắn là việc người có thể làm sao?

Cô ta lại còn tò mò về Trần Gia Bảo nhiều hơn.

Đột nhiên, khóe mắt cô ta nhìn chiếc chăn tối qua cô ta đem đến đưa cho Trần Gia Bảo, anh vẫn không động đến chiếc chăn đó, nó vẫn còn nguyên như vậy, quả nhiên Trần Gia Bảo không hề nhận tấm lòng của cô ta.

“Tôi thật sự có lòng tốt mà bị anh xem là lòng lang dạ thú!”

Chương 1857

Chương 1857

Sắc mặt của Vũ Thanh Ninh đột nhiên xụ mặt lại, ban đầu còn muốn theo đi uống rượu, đột nhiên giờ làm cho mất hứng, quay người đi về phía rừng cây.

Lại nói về Trần Gia Bảo một đường theo Vũ Vân Đình đến vách đá ở đỉnh núi, chỉ thấy phía trước vạn trượng đều là một biển mây, như sóng tràn bờ, dưới ánh mặt trời chiều xuống, vạn trượng biển mây toàn bộ đều biến thành màu vàng, phảng phất là đại dương màu vàng.

"Cảnh đẹp như thế, có cảm giác như thế nào?" Vũ Vân Đình sớm đã lấy ra một vò rượu cất sau đỉnh núi, sau khi uống hai ngụm rượu thì chuyển cho Trần Gia Bảo.

"Nước non yêu kiều, cảnh sắc trắng lệ." Trần Gia Bảo tán thưởng thật tâm, tiếp hai vò rượu cũng như thế uống hai ngụm rượu, chỉ cảm thấy cay độc khi vào trong miệng, mà sau khi tới cổ họng lại cảm thấy tinh khiết và thơm lạ thường, không khỏi hiểu ra được sự khoan thai, rồi nói: "Rượu ngon."

Vũ Vân Đình đắc ý cười lớn: "Ở đây có cảnh đẹp, rượu ngon còn có mỹ nữ, chỉ cần là một người đàn ông, e rằng đều sẽ rung động, thằng nhóc cậu vận may không tồi, sau khi giải thi đấu Đông y kết thúc, thì cậu có thể an nhiên sống ở chỗ của tôi, hơn nữa sau khi đợi đầy ba năm, cậu cũng có thể tiếp tục sống ở đây, cứ ở đến khi nào cậu cảm thấy chán ngán thì thôi."

Trần Gia Bảo với sắc mặt cười đùa nói: "Nói như vậy, ông cho rằng giải thi đấu Đông y này tôi sẽ thua chắc sao?"

"Cái đó thì đương nhiên rồi, cậu căn bản khó có khả năng thắng để dành được quán quân đâu."

"Việc đời khó mà đoán được, ông bây giờ tự tin như vậy, cẩn thận đến lúc thua thì bị bẽ mặt nhé."

Vũ Vân Đình cười một cách khinh thường, ý nghĩ thâm sâu, nói: "Cái này với tự tin không có liên quan gì cả, nhà họ Vũ là gia đình nổi tiếng về Đông y được tổ tiên truyền lại từ nghìn năm, y thuật cao, đời này hiếm có, cậu tuyệt đối không phải là đối thủ của nhà họ Vũ."

Trần Gia Bảo với sắc mặt cân nhắc: "Nếu đã là như vậy, vậy thì tôi sẽ mở mắt ra chờ xem thế nào."

Phía trước giữa sườn núi, trong trang viện nhà họ Vũ.

Ngô Thanh mới sáng sớm đã tỉnh dậy, lết cả thân thể đau nhức, đi ra khỏi Thiên Trúc Viện, lặng lẽ trở về trước căn nhà nơi anh ta ở trước đây ở, gõ cửa nói: "Linh nhi, không bằng phẳng, làm ơn mở cửa cho tôi, Hoàng Chí Huy, Thi Vĩ Bình, mau mở cửa cho tôi."

Hoàng Chí Huy lập tức bò dậy khỏi giường, sau khi qua loa khoác đại bộ quần áo đi ra mở cửa, nhìn thấy bộ dạng của Ngô Thanh gò má thì bị sưng lên, khóe mắt thì bầm đen cả một vùng, không khỏi giật mình, vừa để Ngô Thanh vào trong, vừa hỏi chuyện: "Cậu chủ Ngô, mặt mày cậu làm sao thế này, làm sao mà ngủ ở Thiên Trúc Viện một đêm lại biến thành bộ dạng như thế này?"

"Đừng có nhắc nữa, tối qua vận may không được, lúc đi lên núi tản bộ, thì không cẩn thận té lộn mèo một cái, lăn từ trên sườn núi xuống, mặc dù tu vi của ông đây thâm sâu, quanh người có cương khí hộ thể, nhưng vẫn ngã tới mức bộ dạng thê thảm như thế này, haiz, mất mặt, thật là mất mặt mà." Ngô Thanh cả mặt đầy sự tức giận.

Đùa sao, tối qua anh ta bỗng dưng vô cớ bị người ta đánh cho một trận, nói ra thì càng mất mặt hơn, tuyệt đối không thể để người khác biết được.

"Té lộn mèo ở trên núi sao?"

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình hai mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được sự hoài nghi trong đôi mắt đối phương, hai người bọn họ dầu gì cũng là truyền nhân của gia đình nổi tiếng về Đông y trong xã hội thế tục. Bị thương do té ngã và bị thương do bị đánh chẳng lẽ không thể phân biệt ra sao, thương tích

trên người Ngô Thanh nhìn thế nào cũng giống như bị người ta đánh mà thành ra như vậy.

Ngô Thanh đột nhiên trừng mắt hai người bọn họ, nói: “Thế nào, hai người không tin lời nói của ông đây sao?”

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình lập tức câm như hến, gật đầu lia lịa để thể hiện bản thân đã tin rồi.

Tiếp theo đó, Hoàng Chí Huy tò mò hỏi: “Cậu chủ Ngô, nếu cậu tối qua ở lại Thiên Trúc Viện, vậy thì Trần Gia Bảo anh ta đâu?”

“Tôi làm sao biết được Trần Gia Bảo anh ta đang ở đâu chứ?” Ngô Thanh trợn mắt một cái, nghĩ tới Trần Gia Bảo, thì dương dương bộ mặt đắc ý đứng dậy, nói: “Tối qua sau khi tôi đi tới Thiên Trúc Viện, không nhiều lời liền đuổi anh ta ra ngoài, anh ta thậm chí còn không dám đánh rắm, trời vừa tối cũng không thấy anh ta quay về, tôi cũng không biết Trần Gia Bảo đã đi đâu, nhưng mà Trần Gia Bảo đã trúng “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan”, tối qua chắc chắn là đau đến mức chết đi sống lại rồi!”

Chương 1858

Chương 1858

Lời của anh ta nói lần này nửa thật nửa giả, Trần Gia Bảo tối qua nhất định là cả đem không quay về Thiên Trúc Viện rồi, nhưng mà cũng không phải là bị anh ta đuổi đi, mà là Trần Gia Bảo sớm đã đi ra sau núi rồi, hơn nữa còn đợi ở sau núi cả đêm.

Dĩ nhiên, Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình đương nhiên không biết chuyện này rồi, còn cho rằng lời của Ngô Thanh nói là thật, vội vàng giơ ngón cái lên, nịnh nọt nói: "Không hổ là Cậu chủ Ngô, quả nhiên ngạo mạn, tên tiểu tử Trần Gia Bảo này cả ngày lẫn đêm cứ kiêu ngạo, nên để anh ta bị dạy dỗ một trận mới biết mặt."

"Cái đó là đương nhiên, trước mặt Cậu chủ Ngô tôi đây, căn bản không có chỗ cho Trần Gia Bảo giả bộ." Ngô Thanh liên tục gật đầu rồi nói tiếp: "Đúng vậy, tôi có một rất quan trọng muốn dặn dò hai cậu, nghìn vạn không thể tiết lộ ra ngoài."

"Cậu chủ Ngô mời nói."

Hoàng Chí Huy va Thi Vĩ Bình tinh thần dao động.

Ngô Thanh nhìn ra ngoài cửa một cái, sau khi xác nhận không có người thì mới thì thầm nói: "Bộ dạng của tôi như thế này không có mặt mũi nào nhìn người ta, vì vậy dự định hôm nay đi lên trên núi tránh một ngày, đợi đến tối tôi lại quay về, nếu như Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi hai người bọn họ có đến hỏi tôi đi đâu, hai người cứ nói tôi đến gặp một người bạn chí cốt ở nhà họ Vũ, bị anh ta kéo ở lại uống rượu rồi, địa chỉ cụ thể là gì hai người các anh cũng không rõ, có nhớ chưa hả?"

Diện mạo này của anh ta, khiến cho Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi vừa nhìn thì có thể biết ngay là bị người ta đánh, Cậu chủ Ngô anh ta cả đời tên tuổi lẫy lừng, như vậy không phải

tất cả đều bị hủy hoại trong chốc lát hay sao? Như vậy hình tượng trong lòng của Khương Ngọc chắc chắn sẽ bị hạ thấp không ít, vì vậy mới muốn đi ra ngoài tránh mặt, thật may trên người có đem theo thuốc thoa ngoài da, hi vọng sau khi trải qua một ngày một đêm, có thể làm tan vết sưng đi bớt.

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình lia lịa gật đầu nhận lời, bày tỏ dáng vẻ không thành vấn đề gì.

Ngô Thanh lần này mới có thể yên tâm, trở lại Thiên Trúc Viện lần nữa, đem theo một số vật phẩm tùy thân, lặng lẽ đi về hướng phía núi.

Sự thật đã chứng minh, nỗi lo lắng của Ngô Thanh đúng là có lý do.

Sau khi Ngô Thanh đi không lâu thì Khương Ngọc rửa mặt xong thì đi tới phòng của Hoàng Chí Huy đợi người, chau mày hỏi: "Ngô Thanh ở đâu rồi, tại sao không thấy anh ta?"

Sau khi cô ấy tối qua nghe thấy tiếng hét đau khổ ở Thiên Trúc Viện, còn cho rằng là độc "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" của Trần Gia Bảo phát tác, lo lắng Trần Gia Bảo bị trúng độc mà đi thi đấu thì không công bằng, hôm nay thì sáng sớm đã qua tìm Ngô Thanh muốn giải độc, dự định sẽ giải hết độc "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" trên người Trần Gia Bảo.

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình mắt nhìn nhau, nói lại lời nói mà Ngô Thanh đã giao phó cho bọn họ.

"Cùng người khác đi uống rượu rồi sao?" Khương Ngọc âm thầm chau mày, mới sáng sớm đã đi uống rượu? Cô ấy với gương mặt hoài nghi, tiếp tục hỏi: "Vậy anh ta có nói là đi đâu không?"

Hoàng Chí Huy nói một cách qua loa lấy lệ: "Cái này chúng tôi cũng không biết, nhưng mà trễ nhất thì chắc chắn ngày mai sẽ quay về."

"Vậy thôi được rồi." Khương Ngọc không biết được đáp án chính xác, cũng không muốn đến giải độc, đi ra ngoài với bộ dạng hồn bay phách lạc, dự định sẽ đi xem tình hình của Trần Gia Bảo như thế nào rồi, sau khi đến Thiên Trúc Viện, chỉ thấy trống không, không có một bóng người, Trần Gia Bảo cũng không biết chạy đi đâu rồi.

“Trên người Trần Gia Bảo còn đang trúng phải độc “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan”, mới sáng sớm anh ấy có thể chạy đi đâu chứ, thật là liều lĩnh!”

Khương Ngọc lắc lắc đầu, đang quay người đi ra bên ngoài, đột nhiên có một luồn gió thơm ngay trước mắt, đối diện chỉ thấy Hồng Yến Nhi bước vào trong Thiên Trúc Viện.

Chương 1859

Chương 1859

“Cô cũng đến tìm Trần Gia Bảo sao?”

Hai người con gái miệng đồng thanh hỏi nhau, tiếp đó hai mắt nhìn nhau, có một chút cảm giác ngại ngùng.

Đặc biệt là Hồng Yến Nhi, cô ta hôm nay dậy sớm như vậy, đặc biệt còn trang điểm ăn diện, đồ trang sức thì tinh xảo, thay trên người một cái đầm với phong cách Hàn Quốc của hãng Duy Ni Hùng, so với lúc hòa bình, không những hào quang chiếu khắp người, mà càng làm tôn lên sự thanh lịch, tính tri thức.

Cô ta vốn dĩ nghĩ rằng sẽ khiến cho Trần Gia Bảo sáng mắt ra, nào ai biết được lại bị Khương Ngọc trông thấy, nhất thời có chút chột dạ, gương mặt thanh tú đó lại nóng hừng hực lên.

Vẫn là Khương Ngọc điều chỉnh lại không khí này, ho nhẹ hai tiếng, nói: “Trần Gia Bảo không có ở đây.”

“Anh ấy đi đâu rồi?” Hồng Yến Nhi sững sờ hỏi lại.

“Cái này tôi cũng không biết.” Khương Ngọc lắc lắc đầu, đột nhiên đi đến chỗ Hồng Yến Nhi, lượn quanh cô ta một vòng, tấm tắc khen rằng: “Ăn mặc rực rỡ đẹp đẽ như vậy, có người không biết còn tưởng rằng cô đi gặp mặt người yêu đó, chẳng lẽ cô có ý gì với Trần Gia Bảo hay sao?”

Gương mặt thanh tú của Hồng Yến Nhi lại đỏ lên, trong lòng cảm thấy có chút chột dạ, cô ta nắm lấy cánh tay Khương Ngọc liên tục làm nũng nói rằng: “Khương Ngọc à, cô đừng có chế giễu tôi như thế chứ, Trần Gia Bảo không phải bị trúng độc “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan” hay sao, tôi đến đây để thăm anh ấy hiện tại như thế nào rồi, chúng ta dẫu gì cũng là truyền nhân của gia đình nổi tiếng về Đông y, cũng không thể

thấy chết mà không cứu, đúng không? Ngược lại Khương Ngọc cô, sớm như vậy tại sao lại đến tìm Trần Gia Bảo vậy?"

"Mục đích của tôi cũng giống như cô thôi, hơn nữa trước khi tôi đến đây, thì tôi đã đến tìm Ngô Thanh giải độc trước, kết quả ngay cả Ngô Thanh cũng không thấy đâu, gọi điện thoại cũng không có a bắt máy." Khương Ngọc lắc lắc đầu, nói: "Xem ra muốn giúp Trần Gia Bảo cũng khó mà giúp được, thôi bỏ đi, tôi vẫn nên quay về tiếp tục xem "Sách nguyên cứu về bệnh thương hàn" của tôi đây, cô có muốn quay về cùng tôi không?"

Hồng Yến Nhi lùi về phía sau hai bước, cười hi hi nói rằng: "Tôi không quay về đâu, khó khăn mới đến được nhà họ Vũ một chuyến, tôi muốn ở đây đi dạo ngắm đó ngắm đây một chút."

"Vậy được thôi, có chuyện gì thì nhớ gọi cho tôi nha." Sau khi Khương Ngọc nói xong thì quay người rời đi.

Hồng Yến Nhi đảo mắt một vòng, rồi tự lẩm bẩm một mình: "Trần Gia Bảo không ở Thiên Trúc Viện, vậy thì anh ấy sẽ đi đâu nhỉ? Đúng rồi, anh ấy đến cùng với Bạch Văn, nói không chừng Trần Gia Bảo đã đến chỗ của Bạch Văn rồi, hừm hừm, Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, anh chắc chắn sẽ không thoát khỏi tay của bổn cô nương được đâu. "

Tinh thần cô ta bắt đầu phấn khỏi, nhớ chỗ của Bạch Văn tối hôm qua ở không hề xa, thế rồi cô ta bước đi một cách vội vàng.

Sau khi đến chỗ của Bạch Văn ở, Hồng Yến Nhi phát hiện ra ngay cả Bạch Văn cũng không thấy đâu nữa rồi, nhất thời giận quá: "Trần Gia Bảo chết tiệt, Trần Gia Bảo thối tha, đừng để bổn cô nương bắt được anh, nếu không thì anh cứ đợi đấy!"

Nói dứt lời, cô ta dùng chiếc giày cao của mình, một phát đá văng cục đá trên mặt đất, thở hồng hộc rồi rời đi.

Vào thời khắc này đây, Bạch Văn đang đứng trong hậu hoa viên của nhà họ Vũ, nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi đang câu cá ở đình nghỉ mát cách đó không xa, anh ta cúi đầu nhướng mày, vẻ mặt nhìn rất kính sợ.

Bởi vì người ngồi trong đình nghỉ mát câu cá chính Vũ Hoàng Việt con trai thứ hai của nhà họ Vũ!

Mà xung quanh hoa viên, còn có những con cháu nhà họ Vũ khoác lên người bộ vest đen đứng canh giữ xung quanh đấy, xem ra vô cùng bày diện.

Bạch Văn sau khi đến núi Vụ Ẩn thì cứ luôn nghĩ về việc giựt giấy để các cường giả nhà họ Vũ xuống núi, khiến cho Trần Gia Bảo đổ máu ở núi Vụ Ẩn.

Từ ngày hôm qua, anh ta cứ nghe ngóng tình hình ở núi Vụ Ẩn, biết được người con trai thứ hai của nhà họ Vũ, Vũ Hoàng Việt tính tình trượng nghĩa nhất, cũng xem như là người dễ tiếp cận nhất trong số người có địa vị cao trong nhà họ Vũ.

Chương 1860

Chương 1860

Sau khi suy nghĩ đi suy nghĩ lại thì Bạch Văn dùng tiền mua chuộc một học trò của nhà họ Vũ, mới sáng sớm thì đã tiến cử anh ta cho Vũ Hoàng Việt, dự định sẽ nói với Vũ Hoàng Việt về chuyện của Trần Gia Bảo, khiến cho nhà họ Vũ phải ra mắt đối phó với lại Trần Gia Bảo, lúc này mới có một màn kịch thú vị.

Chỉ là sau khi đến hậu hoa viên, Vũ Hoàng Việt cứ luôn câu cá, Bạch Văn mặc dù rất sốt ruột, nhưng lại không dám lên tiếng làm phiền.

Một lát sau, Vũ Hoàng Việt tiện tay vứt đi cần câu cá, vẻ mặt đầy khó chịu nói: "Lão gia không phải là muốn tôi câu cá hay sao, nói là rèn luyện tính kiên nhẫn của tôi, hứ, một chút mồi câu cũng không có, còn không bằng để cho một cô học trò đứng trước mắt tôi cởi quần áo, xem thử tôi có thể nhẫn nhịn đến lúc nào, phương pháp rèn luyện này tuyệt đối còn mạnh hơn cả câu cá."

Nói dứt lời, Vũ Hoàng Việt duỗi người ra, lúc này mới chú ý đến Bạch Văn đứng ở chỗ không xa.

Anh ta đi tới đình nghỉ mát, đi qua cái hành lang màu đỏ, ngồi trên một cái ghế làm bằng cây mây, tiện tay cầm lấy uống vài ngụm trà nóng từ sớm đã pha sẵn để bên cạnh, lúc này mới quan sát đến Bạch Văn, nói: "Chính là anh muốn gặp tôi?"

Bạch Văn nịnh bợ trả lời: "Xin chào, Vũ thiếu gia, tôi là Bạch Văn của nhà họ Bạch ở thành phố Văn Minh, ông nội của tôi Bạch Thần Duy từng đến núi Vụ Ẩn để xin thuốc …"

Vũ Hoàng Viết phất tay một cái, chau mày nói: "Nói trực tiếp chuyện chính đi, tôi nghe người nói, anh có một chuyện quan

trọng muốn nói với tôi, hơn nữa còn là chuyện liên quan đến sự tồn vọng sống chết của nhà họ Vũ chúng tôi?"

"Không sai, không sai." Bạch Văn lập tức nói chuyện của Trần Gia Bảo, cuối cùng nói: "Mục đích của Trần Gia Bảo đến núi Vụ Ẩn tuyệt đối không phải đơn giản, nói không chừng là đến vì loại vật phẩm trân quý nào đó của nhà họ Vũ, hơn nữa thực lực của Trần Gia Bảo rất mạnh, ngay cả khi hai vị cường giả "Nửa bước Truyền Kỳ" liên thủ, cũng đều chết dưới tay của anh ta, một khi Trần Gia Bảo có ý đồ quấy rối ở nhà họ Vũ, nói không chừng nhà họ Vũ sẽ thua thiệt lớn, vì vậy hi vọng Vũ thiếu gia có thể ra tay trước để chiếm thế thượng phong, mời được những cường giả trên núi, làm thịt Trần Gia Bảo!"

Vũ Hoàng Việt lập tức ngồi lên, trong mắt anh ta lóe lên một ánh sáng vô hình, hoài nghi nói: "Người anh nói là Trần Gia Bảo, nhưng anh ta là người được sắp xếp vào ở trong Thiên Trúc Viện mà?"

"Không sai, chính là anh ta."

Vũ Hoàng Việt vẻ mặt bắt đầu sợ hãi, nói: "Anh nói thực lực của anh ta rất mạnh, có hai vị cường giả "Nửa bước Truyền Kỳ" đều chết trong tay anh ta sao?"

"Đúng đúng, đây là tôi tận mắt nhìn thấy."

Vũ Hoàng Việt chân mày chau lại: "Anh còn nói Trần Gia Bảo muốn làm loạn nhà họ Vũ chúng tôi?"

"Không sai, Trần Gia Bảo người này lòng lang dạ sói, dụng ý của anh ta đến nhà họ Vũ không phải tốt lành gì!"

Vũ Hoàng Việt giữa hai chân mày của anh ta hiện lên nét giận dữ, lập tức đứng lên, cao giọng nói: "Người đâu!"

Rầm rầm rầm những âm thanh dội lại, chí ít cũng khoảng mười người vây xung quanh.

Sắc mặt của Bạch Văn rất hớn hở đắc ý, xem ra Vũ Hoàng Việt muốn ra tay với Trần Gia Bảo rồi.

"Đánh chết anh ta cho tôi!" Vũ Hoàng Việt một phát đá vào bụng của Bạch Văn, đá văng anh ta ra ngoài, mắng: "Thằng khốn nhà mày, mới sáng sớm đã đến tìm ông đây góp vui, còn nói Trần Gia Bảo có thể chém giết cường giả "Nửa bước

Truyền Kỳ", đồ rác rưởi, Trần Gia Bảo mà thật sự kiêu ngạo như thế, ông đây đã phòng bị ba năm rồi!"

Bạch Văn hoàn toàn mơ mơ hồ hồ bị dồn ép, còn chưa kịp phản ứng gì thì mười người xung quanh đã chen nhau lên, vây lấy đá anh ta.

Bạch Văn nào đâu biết được, tối qua Vũ Hoàng Việt cho người đến Thiên Trúc Viện, nhận nhầm Ngô Thanh là Trần Gia Bảo, còn đánh cho một trận tơi bời, trong mắt Vũ Hoàng Việt, Trần Gia Bảo hoàn toàn không đủ năng lực đó, bây giờ anh ta trước mặt Vũ Hoàng Việt nói Trần Gia Bảo lợi hại nhiều như vậy, tự nhiên bị Vũ Hoàng Việt coi là kẻ lừa đảo, khiến cho anh ta lãnh đủ vô vọng chi tai.

Chương 1861

Chương 1861

Bành Văn dù sao cũng là một võ giả "Thông U Hậu Kỳ", những đệ tử của nhà họ Vũ phía dưới vây quanh hắn, căn bản là thực lực kém hơn hắn, thậm chí đến cậu hai Vũ Hoàng Việt nhà học Vũ, nếu lên một đánh một cũng chắc chắn không phải là đối thủ của Bành Văn.

Nhưng ở đây là địa bàn của Vũ gia, hơn nữa cho dù Vũ gia là một gia tộc ẩn thế, nhưng bất luận là quyền lực hay là sức ảnh hưởng đều vượt xa gia tộc Bành ở thành phố Văn Minh.

Bành Văn tuy rằng thực lực mạnh hơn những người này, nhưng hắn cũng không dám đánh lại, chỉ có thể nhịn chịu bị đánh, trong lòng không cần nói có bao nhiêu ấm ức, đặc biệt là đám người họ Vũ này nắm đấm tới tấp, ra tay tàn độc, chỉ hướng về những chỗ yếu của Bành Văn, mặc dù Bành Văn là võ giả "Thông U Hậu Kỳ", cũng không chịu nổi sự tấn công của đám người ra tay độc ác này.

Không bao lâu sau, Bành Văn bị đánh đến toàn thân đau nhức, hai má tuấn tú cũng lên sưng tấy lên, đau đớn không nhịn được kêu lên, vội vàng cầu xin: "Cậu Việt tha mạng… tôi sai rồi, đừng…đừng đánh nữa, ai ya…..đau chết tôi rồi…."

Vũ Hoàng Việt thấy đánh cũng sắp xong, vẫy vẫy tay biểu thị đám người dừng tay, độc ác nói: "Được rồi, nếu đánh nữa sẽ đánh chết anh ta đấy, nếu cậu đã nhận sai, lần này tôi tha cho cậu một mạng, các cậu kéo cái tên giống như chó sắp chết ra cho tôi, nếu lần sau còn nói hươu nói vượn với tôi, vậy không đơn giản như lần này đâu, mà là vứt cậu thẳng từ trên núi xuống!"

"Vâng…Vâng vâng, lần sau tôi không dám nữa, cảm ơn cậu Việt tha…tha mạng…" Bành Văn trong phút chốc rùng mình,

trong lòng khóc không ra nước mắt, con mẹ nhà nó, rõ ràng mình nói đúng sự thật, làm sao…không hiểu làm sao lại trở thành mạo phạm tên hống hách Vũ Hoàng Việt này?

“Coi như cậu biết điều.” Vũ Hoàng Việt vẫy vẫy tay, để đám người kéo Bành Văn ra ngoài, lúc này mới quay lại ngồi lên ghế mây, cầm một chén Bích Loa Xuân lên uống một ngụm, trên mặt đầy vẻ ghét bỏ nói: “Chẳng có một chút mùi vị nào cả, rượu ngon đâu? Ông già cảnh cáo tôi nên bớt nóng giận, tu dưỡng bản thân nhiều hơn, ừm, tôi phải nghe lời ông già, thế giới này tươi đẹp như vậy, tôi lại nóng nảy như vậy, như thế không tốt, không tốt chút nào.”

Vũ Hoàng Việt hít một hơi thật sâu, lại đưa chén trà lên uống một ngụm, phụt, vẫn khó uống như vậy.

Đột nhiên, một người đàn ông mặc vest bên cạnh cười nịnh nọt nói: “Cậu Việt, theo tôi biết, Bành Văn có tiếng tăm không nhỏ ở thành phố Văn Minh và thành phố Hà Tĩnh, cũng được coi là một người ưu tú trong xã hội bây giờ, theo lẽ thường mà nói, người thông minh như anh ta sẽ không có gan lừa cậu Việt mới đúng, tôi thấy Trần Gia Bảo thực sự đáng nghi, nếu không, tôi nay chúng ta lại đi tìm Trần Gia Bảo thăm dò một chút?”

“Không cần nữa.”Vũ Hoàng Việt bỏ chén trà xuống, vẻ mặt khinh thường nói: “Anh cũng nghe Bành Văn ba hoa rồi, có thể giết hai cường giả “Bán Bước Truyền Kỳ” bắt tay với nhau, vậy ít nhất cũng cũng phải đạt đến cảnh giới cường giả tuyệt thế “Truyền Kỳ Sơ Kỳ”, anh thấy cường gia như vậy sẽ hạ thấp thân phận, cạnh tranh với một đám tông sư nhỏ nhoi để giành quán quân giải thi đấu Đông y?

“Sẽ không.” Người mặc vest lắc đầu nói: “Cường giả cảnh giới Truyền Kỳ rất hiếm thấy trên thế giới, cho dù nhà họ Vũ địa vị cách biệt, gia chủ của chúng ta cũng chỉ có thể ngồi ngang hàng với cường giả Truyền Kỳ, cho nên cường giả như vậy không có lý do tham gia vào cuộc thi Đông y này.”

Vũ Hoàng Việt hài lòng gật đầu: “Vậy tôi hỏi anh, nếu Trần Gia Bảo thật sự là cường giả Truyền Kỳ, anh cho rằng tối hôm qua tôi đưa người đến sân Thiên Trúc, có thể đánh Trần Gia Bảo một trận sao?”

Đương nhiên, anh ta cũng không biết, người anh ta đánh là Ngô Thanh chứ không phải là Trần Gia Bảo.

“Tuyệt đối không có khả năng!” Người mặc đồ vest cười khổ một tiếng, nói: “Cường giả Truyền Kỳ không cần phải giả vờ như vậy, nếu hôm qua Trần Gia Bảo bị đánh một trận, vậy có lẽ đó là sự thật.”

“Còn không phải đi.” Vũ Hoàng Việt gác chân lên, đắc ý cười nói: “Nếu Trần Gia Bảo không phải là “cường giả Truyền Kỳ”, làm sao có thể một lúc đánh chết hai vị “Truyền Kỳ Bán Bộ”? Bành Văn nói dối không xé nháp, còn muốn lừa tôi, đánh anh ta một trận vẫn còn nhẹ lắm.”

“Cậu Việt sáng suốt.” Người đàn ông mặc vest nhanh chóng tâng bốc nịnh nọt, thấy cốc trà của Vũ Hoàng Việt đã cạn, anh ta rót thêm một cốc nước, mỉm cười nói: “Nhưng tôi nghe hai anh em Vũ Phạm và Vũ Lưu nói rằng không nên đánh giá thấp y thuật của Trần Gia Bảo.”

Chương 1862

Chương 1862

“Biết đâu được.” Hai mắt Vũ Hoàng Việt lóe lên vẻ khinh thường, nói: “Cả nhà họ Vũ tổng cộng có bốn mạch. Trong cuộc thi Đông y này, trong bốn mạch đều có thiên tài cái thế. Nếu không có sơ xuất gì, cuộc tranh tài Đông y này lẽ ra là cuộc chiến giữa bốn mạch của gia tộc họ Vũ, còn như người ngoài, tuyệt đối không có cách nào đe dọa được nhà họ Vũ, cho dù anh ta là Trần Gia Bảo hay là Vương Gia Bảo, tất cả đều sẽ thua dưới tay nhà họ Vũ, ài, cuộc đời con người mà sao lại cô đơn như tuyết vậy.”

Người đàn ông mặc vest nhanh chóng giơ ngón tay cái lên, tán thành nói: “Những gì cậu Việt nói là cực kỳ chính xác, cuộc thi đấu Đông y mà nhà họ Vũ chúng ta tổ chức làm sao có thể để người ngoài hưởng lợi, trao tặng phần thưởng cho người khác?”

Vũ Hoàng Việt cười càng thêm kiêu ngạo.

Ngày thứ hai, vừa chớp mắt đã đến cuộc thi Đông y.

Trên lưng chừng núi Vụ Ẩn, có một quảng trường rộng lớn bằng ba bốn sân đá bóng, tất cả do nhà họ Vũ xẻ núi ra để làm, từ đó có thể thấy thực lực nhà họ Vũ lớn mạnh như thế nào.

Trên mặt của quảng trường có khắc một bức tranh sơ đồ bát quái cực tiên nghiệm, tạo cho người ta một cảm giác huyền bí.

Các nhân vật cao cấp trong tứ mạch gia tộc họ Vũ, cũng như nhiều cao thủ Đông y tham gia đang tụ tập ở quảng trường, chờ đợi khai mạc giải thi đấu Đông y bắt đầu.

Vạn người mong đợi!

Đúng lúc này, trong quảng trường rộng lớn, Hồng Yến Nhi, Khương Ngọc, Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình bốn người

đang đứng cùng nhau, Hồng Yến Nhi nhìn đám đông náo nhiệt xung quanh, không khỏi sửng sốt, không khỏi ôm cánh tay Khương Ngọc, nói: "Khương Ngọc, không ngờ rằng có nhiều người như vậy tham gia cuộc thi này, thật là dọa người."

"Nhiều thì cũng nhiều, hơn nữa người đến cũng không quá ít." Khương Ngọc bình thản nhìn ra xung quanh và nói: "Nhà họ Trương ở thành phố Mạt Xuân, họ Quyền ở thành phố Yên Hoa, họ Việt ở thành phố Đan Nam, còn có nhà họ Tề ở thành phố Long An….chậc chậc, thực lực và trình độ y thuật của những gia tộc này không hề thấp hơn hai nhà chúng ta, ngoài ra còn có rất nhiều nhân tài nhà họ Vũ cũng tham gia nữa, cuộc thi đấu Đông y này, cạnh tranh cực kì kịch liệt."

Hồng Yến Nhi thờ ơ không để ý "Ồ" lên một tiếng, rõ ràng là không quan tâm đến kết quả cuộc thi Đông y, kiễng chân nhìn quanh lần nữa vẫn không tìm thấy bóng dáng của Trần Gia Bảo, trong lòng không khỏi thất vọng, nói: "Thực là kỳ lạ cuộc thi Đông y gần một giờ nữa sắp bắt đầu rồi. Tại sao vẫn không nhìn thấy Trần Gia Bảo, hay là anh ấy đã quên mất rồi? "

"Không chỉ Trần Gia Bảo, ngay cả Ngô Thanh cũng không thấy đâu, thật là kỳ lạ." Khương Ngọc thầm cau mày, tối hôm qua, cô ta đến tìm Ngô Thanh, muốn thay Trần Gia Bảo tìm thuốc giải, nhưng vẫn không tìm thấy Ngô Thanh, sau đó cô ta lại đến vườn Thiên Trúc một lần nữa để xem tình hình của Trần Gia Bảo, nhưng cuối cùng trong vườn Thiên Trúc không có ai, rõ ràng Trần Gia Bảo cũng không có ở đó.

Trần Gia Bảo và Ngô Thanh cùng nhau biến mất, mà bây giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu, hơn nữa Khương Ngọc phát hiện ra ngày hôm qua Bàng Văn bị thương, sau khi tra hỏi thì Bàng Văn vẫn không rõ ràng, Khương Ngọc luôn cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra.

"Có lẽ nào sau khi Ngô Thanh và mấy người bạn của anh ta uống rượu xong, đã đánh Bàng Văn một trận và bắt Trần Gia Bảo đi, muốn dạy dỗ Trần Gia Bảo?"

Khương Ngọc trong lòng trầm xuống lo lắng, ấn tượng đối với Ngô Thanh càng ngày càng tệ.

Lúc này, Hoàng Chí Huy khinh thường nói: "Không phải Trần Gia bảo đã nhìn trúng "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" của cậu

Ngô sao, mấy ngày nay chắc chắn chịu không ít đau khổ đi, nói không chừng Trần Gia Bảo không đủ ý chí, đau đến nỗi không chịu được mà tự sát rồi."

Sắc mặt Khương Ngọc có chút thay đổi, phải thừa nhận rằng khả năng này rất lớn.

"Cậu chém gió!" Hồng Yến Nhi hay tay chống nạnh, không hề nể nang mắng lại, nói: "Cho dù cậu có chết, Trần Gia Bảo cũng sẽ không chết, chỉ một "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" cũng muốn Trần Gia Bảo tự sát, cậu nằm mơ giữa ban ngày à, thậm chí tôi còn cho rằng Trần Gia Bảo không hề bị trúng độc!"

Ban đầu, Hồng Yến Nhi cũng không hoài nghi chuyện Trần Gia Bảo trúng độc, nhưng cô ta đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của Trần Gia Bảo. Trong mắt cô ta, Trần Gia Bảo chắc chắn là một cường giả đạt đến cảnh giới tông sư rồi, hơn nữa y thuật cao siêu, đoán xem, người lợi hại như vậy, làm sao có thể dễ dàng bị trúng độc được?

Chương 1863

Chương 1863

Cho nên ngày hôm qua Hồng Yến Nhi suy nghĩ một ngày, càng cảm thấy Trần Gia Bảo không phải trúng độc, hoặc là độc của "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" đã bị Trần Gia Bảo tự mình giải rồi, cho nên Trần Gia Bảo vẫn luôn lãnh đạm như vậy, trong lời nói và hành động, hoàn toàn coi thường Ngô Thanh.

Khương Ngọc bị dọa đến giật mình, Trần Gia Bảo không trúng độc? Làm sao có chuyện này được?

Hoàng Chí Huy cong môi nói: "Yến Nhi, tôi không nghe nhầm chứ, đêm đó cô dùng sắc đẹp dụ Trần Gia Bảo uống rượu độc. Bây giờ cô lại nói Trần Gia Bảo không có độc, ó phải là quá buồn cười không? Nếu cô đã tin tưởng Trần Gia Bảo như vậy, cô có dám đánh cuộc với tôi không? Nếu Trần Gia Bảo không kịp cuộc thi Đông y, sau khi xuống núi cô sẽ mua cho tôi một chiếc Lamborghini, nếu tôi thua, sau khi xuống núi tôi sẽ mua cho cô một chiếc Maserati, thế nào, cô có dám không?"

Hồng Yến Nhi trong chốc lát đỏ bừng mặt, lương tâm cắn rứt, thật sự lúc đầu cô ta lừa Trần Gia Bảo uống rượu độc, sau đó, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống, hậm hực nói: "Cược thì cược, chị đây còn không dám cược với với cậu sao? Cậu cứ chuẩn bị sẵn tiền đi, sau khi xuống núi mua xe cho chị!"

"Được, vậy thì giữ lời nhé!" Hoàng Chí Huy cười ha ha nói: "Xem ra sau này tôi có thêm một chiếc Lamborghini rồi."

Hồng Yến Nhi trợn tròn mắt, lười nói chuyện với Hoàng Chí Huy.

Khương Mông kéo Hồng Yến Nhi qua, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao cô nói Trần Phi Ngư không trúng độc? Có phải cô biết cái gì không?"

Hồng Yến Nhi cười hi hi nói: “Thiên cơ bất khả lộ, đợi đến khi Hoàng Chí Huy mua cho tôi một chiếc Maserati, tôi sẽ đưa cô đi hóng gió.”

Khương Ngọc hơi nhíu mày, luôn cảm thấy Hồng Yến Nhi có chuyện gì giấu mình.

Cùng lúc đó, đằng sau núi Vụ Ẩn.

Sau khi ở một ngày đêm trên ruộng thuốc, Trần Gia Bảo cuối cùng rời khỏi ruộng thuốc, vì anh biết rằng hôm nay là ngày bắt đầu cuộc thi Đông y.

Khi anh đi qua khu rừng cắm biển cảnh báo ở ngã tư, đang định đi về phía trước lên núi, đột nhiên nhìn thấy không xa phía trước có một bóng người quen thuộc, vội vàng chạy nhanh lên núi.

Chính là Ngô Thanh!

Trần Gia Bảo cảm thấy hơi kỳ lạ, sao bây giờ Ngô Thanh lại xuất hiện ở đây?

Ngô Thanh dường như nghe thấy tiếng động phía sau, quay đầu lại phát hiện ra Trần Gia Bảo, vẻ mặt như gặp ma, kinh ngạc nói: “Trần Gia Bảo? Anh… sao anh lại ở đây? Chẳng lẽ anh đi từ khu rừng ra?”

Anh ta nhìn về phía khu rừng phía sau Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, anh ta nhớ không nhầm, bên trong khu rừng là nơi quan trọng của nhà họ Vũ, sao Trần Gia Bảo lại có thể từ trong rừng đi ra?

Sau khi trốn vào ngọn núi ngày hôm qua, Bạch Văn xuống sau núi tình cờ gặp một biển báo trong rừng rậm viết “Khu vực nhà họ Vũ, không phận sự miễn vào nếu không sẽ tự gánh lấy hậu quả”.

Vốn dĩ anh ta cũng không coi trọng, dù gì anh ta đường đường cũng là cậu chủ Ngô, một người giàu có nổi tiếng đứng thứ hai ở tỉnh Trung Thiên làm sao có thể để một cái biển báo đặt vào mắt được?

Ngô Thanh lập tức bước vào, nhưng chưa đi được mấy bước đột nhiên cảm thấy toàn thân xây xẩm choáng váng, hai mắt sưng đỏ, lập tức nhận ra trong rừng có độc liền chạy ra ngoài

với tốc độ nhanh nhất, may mà trúng độc không nặng và kịp thời uống một ít thuốc giải độc, hơn nữa anh ta còn có tu vi "Thông U Kỳ" liền đẩy hết độc tố ra bên ngoài.

Nhưng mà vì chuyện này mà Ngô Thanh ngất xỉu trên mặt đất cả đêm, mãi sáng nay mới tỉnh lại, chợt nhớ ra hôm nay là ngày bắt đầu giải đấu Đông y liền vội vàng chạy về phía núi, đột nhiên nhìn thấy Trần Gia Bảo từ trong rừng đi ra, trong lòng anh ta rất ngạc nhiên và bàng hoàng.

Chương 1864

Chương 1864

“Chẳng lẽ Trần Gia Bảo từ rừng rậm đi ra sao? Nhưng rõ ràng trong rừng có độc, thật là kỳ lạ.”

Ngô Thanh nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Trần Gia Bảo nhìn bộ dạng ngây ngốc của anh ta liền nói: “Không từ rừng đi ra chẳng lẽ tôi từ trên trời rơi xuống sao?”

“Nói bậy, rõ ràng trong rừng có độc…” Ngô Thanh nói đến đây liền nhớ đến thời gian cấp bách, nếu chậm trễ chỉ sợ sẽ bỏ lỡ cuộc thi liền thay đổi lời nói: “Thôi bỏ đi, bổn thiếu gia đây không rảnh để tra cậu như thế nào.

Tôi nhắc cậu một câu, giải đấu Đông y sẽ bắt đầu trong khoảng một giờ nữa, dựa theo quy tắc trong trận đấu của cuộc thi Đông y của nhà họ Vũ, tất cả những ai không đến được quảng trường thi đấu trong thời gian quy định sẽ bị hủy tư cách tham gia, chỉ tiếc là từ sau núi đến trước quảng trường còn phải leo qua một ngọn núi, với sức lực của người bình thường thì phải mất hơn hai tiếng mới đến được, nhưng khoảng cách đó với “Thông U Kỳ” của bổn thiếu gia tôi đây thì nhiều lắm cũng chỉ nửa tiếng là đủ.

Về phần Trần Gia Bảo cậu không phải người trong giới luyện võ, hơn nữa còn có chút gầy gò, chờ đến lúc cậu đến được quảng trường thì e là trận đấu đã bắt đầu rồi, bổn thiếu gia tôi phải đi trước đây, cậu cứ chờ bị muộn đi, ha ha!”

Sau khi nói xong, Ngô Thanh cười đắc ý và dồn lực chạy về phía trước núi, đúng như lời anh ta nói, tốc độ của anh ta rất nhanh và chạy như trên mặt đất bằng phẳng trong núi, chẳng mấy chốc đã bỏ xa Trần Gia Bảo, nếu anh ta có thể duy trì tốc

độ này thì quả thật nửa tiếng sau sẽ có thể đến được ngọn núi phía trước.

“Còn tưởng Trần Gia Bảo sẽ giành giải vô địch trong cuộc thi Đông y, sẵn tiện lấy thuốc giải “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan” để uy hiếp Trần Gia Bảo, khiến anh ta dùng giải thưởng để trao đổi, nhưng không ai nghĩ đến là Trần Gia Bảo sẽ bị mất tư cách tham gia vì bị muộn cơ chứ, đúng là ngu ngốc, mặc dù rất đáng tiếc nhưng sao lại thấy buồn cười thế này?”

Ngô Thanh nhếch miệng cười thành tiếng và chạy về phía trước.

Mà ở lối vào rừng rậm, Trần Gia Bảo cười lắc đầu nói: “Đúng là tự cho là đúng đến nỗi không biết tự lượng sức mình.”

“Đúng là tự cho là đúng, xem ra anh ta thật sự không biết thực lực của anh.”

Đột nhiên có một bóng dáng xinh đẹp bước ra từ lối vào rừng, mặc một bộ bá chuồn màu đỏ, khuôn mặt xinh đẹp và dáng vẻ hiên ngang dũng mãnh.

Đó là Vũ Thanh Ninh!

Vừa rồi cô ta đã nghe được cuộc trò chuyện giữa Ngô Thanh và Trần Gia Bảo, trong lòng có chút xem thường Ngô Thanh.

Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên tia kinh ngạc, sau đó cười nói: “Hiếm khi cô ra phía sau núi, cô cũng muốn đến cuộc thi ở ngọn núi phía trước sao?”

“Không phải đến thi mà là đến xem, anh đã đặt cược ông nội của tôi nên tôi đương nhiên phải chú ý đến nó, hơn nữa ông nội tôi cũng đồng ý với anh, đảm bảo trận đấu hoàn toàn công bằng, tôi sẽ giám sát trận đấu để đảm bảo ở chỗ nhà họ Vũ sẽ không có sự không công bằng, điều này cũng để cho anh yên tâm.”

Nói xong Vũ Thanh Ninh liền bước đến trước mặt Trần Gia Bảo, liếc anh một cái và nói: “Đi thôi, đúng lúc anh là người đầu tiên đến nụ Vụ Ẩn, để tôi giới thiệu cho anh cảnh đẹp ở nơi này, vào ngọn núi quý giá cũng không tính là tay không.”

“Đương nhiên vào ngọn núi quý giá không tính là tay không rồi.” Trần Gia Bảo cười, tối qua anh đã hái năm mươi gốc thảo

dược có giá trị, có thể nói gặt hái được khá nhiều, hiện tại bao tải đựng thảo dược còn để ở vườn thuốc phía sau núi, đợi lúc xuống núi liền mang đi.

Vũ Thanh Ninh liếc Trần Gia Bảo một cái, duỗi chân đá một viên đá đến trước mặt Trần Gia Bảo, khó chịu nói: "Anh đừng đắc ý sớm như vậy, chờ sau khi trận đấu Đông y kết thúc, anh phải ở lại núi Vụ Ẩn ba năm, năm mươi gốc thảo dược kia anh đừng mơ có thể mang xuống núi."

Chương 1865

Chương 1865

“Tôi sẽ không thua đâu.” Trần Gia Bảo khẽ cười sau đó cùng Vũ Thanh Ninh đến ngọn núi phía trước, cùng lúc đó, một mùi hương hoa mai xộc vào mũi Trần Gia Bảo khiến người ta cảm thấy rung động.

Hai người cùng nhau đi, với thực lực của họ đã sớm có thể nâng tạ nhẹ nhàng, động tác tiến lên giống như một cuộc dạo chơi nhàn nhã nhưng lại rất nhanh, nếu không phải nhờ Vũ Thanh Ninh giới thiệu về phong cảnh của núi Vụ Ẩn, vô hình trung làm mất đi không ít thời gian, nếu không, bọn họ đã sớm vượt qua Ngô Thanh và bỏ xa Ngô Thanh ở phía sau rồi.

Tuy nhiên Ngô Thanh đã toàn lực chạy và cuối cùng đã đến quảng trường thi đấu ở ngọn núi phía trước, đầu tiên anh ta hoảng sợ trước cảnh tượng đám người đông nghịt, sau đó lập tức tìm thấy đám người Hoàng Chí Huy.

“Ngô thiếu gia cậu có tính toán rồi, tôi còn tưởng cậu sẽ bỏ lỡ trận đấu nữa chứ.” Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình không khỏi ngạc nhiên.

Ngô Thanh cười đắc ý: “Bổn thiếu gia còn chờ nổi tiếng ở cuộc thi Đông y, làm sao có thể không đến dự thi được chứ?”

Lúc trước anh ta bị Vũ Hoàng Việt đánh, tuy rằng đã lên núi tránh một ngày, dùng thuốc mỡ trị liệu chuyên môn của nhà họ Vũ để xử lý vết thương nhưng vẫn có thể thấy rõ vết sưng đỏ trên mặt anh ta.

Khương Ngọc khẽ cau mày, hôm qua cô ấy nhìn thấy Bạch Văn bị thương, liền nghi là do Ngô Thanh đánh Bạch Văn, còn đưa Trần Gia Bảo đến, nhưng giờ nhìn thương tích trên người Ngô Thanh, cô ấy càng thêm nghi hoặc.

Khương Ngọc hít một hơi thật sâu, trầm giọng hỏi: “Ngô Thanh, Trần Gia Bảo đâu?”

Chỉ một câu nói đã thu hút tất cả sự chú ý của đám người Hồng Yến Nhi và Hoàng Chí Huy lại đây.

“Trần Gia Bảo?” Ngô Thanh cười đắc ý: “Trần Gia Bảo còn đang đuổi theo từ ngọn núi phía sau, nhưng mà đáng tiếc, tuy rằng y thuật của anh ta rất giỏi nhưng nói để đến được, chính là người bình thường mà thôi, với đôi chân của anh ta ít nhất phải một tiếng nữa mới đến đây, lúc đó tư cách thi đấu của anh ta sẽ bị hủy bỏ vì đến muộn.”

Nói xong Ngô Thanh cười phá lên.

Khương Ngọc cau mày, chẳng lẽ Ngô Thanh cố tình để Trần Gia Bảo ở phía sau núi để Trần Gia Bảo không thể tham gia cuộc thi ư? Thật là hèn hạ!

Hồng Yến Nhi chớp đôi mắt to tròn, vẻ mặt tò mò, chẳng lẽ hôm kia Trần Gia Bảo ở phía sau ngọn núi liền ở đó không về sao? Chẳng lẽ trên núi có kho báu gì còn hấp dẫn hơn cô ta sao?

Hai mắt Hoàng Chí Huy sáng lên, vui vẻ nói: “Ngô Thanh, Trần Gia Bảo ở ngọn núi phía sau? Nhưng lại không đuổi kịp?”

“Tất nhiên, tôi đã tận mắt nhìn thấy.” Ngô Thanh dường như muốn nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Trần Gia Bảo khi bị hủy bỏ tư cách thi đấu vì đến muộn, trong lòng rất sảng khoái.

“Nói như vậy, tôi đã thắng cược với Hồng Yến Nhi rồi?” Hoàng Chí Huy kích động phấn khích, vội vàng nói với Hồng Yến Nhi: “Ha ha, Yến Nhi, chúng ta đã đồng ý là sẽ cho tôi một chiếc lamborghini, lúc đó cô đừng quỵt nợ nhé.”

“Đúng đúng đúng, hai chúng ta không nên quỵt nợ, ai quỵt nợ người đó là tên khốn!”

Hồng Yến Nhi liên tục gật đầu, trong lòng cười thầm, Trần Gia Bảo là cường giả cấp bậc Tông Sư, với thực lực của anh ta, chỉ sợ là trong nháy mắt đã đến từ ngọn núi phía sau rồi, Hoàng Chí Huy cá là cô ta sẽ thua!

Đôi mắt Hoàng Chí Huy sáng lên, giơ ngón tay cái lên nói: "Yến Nhi, cô tỉnh ngộ cao rồi."

"Đương nhiên rồi." Hồng Yến Nhi hất cằm lên đắc thắng.

"Cái gì mà tỉnh ngộ cao?"

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng phát ra từ đám người cạnh Hồng Yến Nhi.

Chương 1866

Chương 1866

Đám người Hồng Yến Nhi quay người lại nhìn, nhất thời kinh ngạc.

Chỉ thấy cách đó không xa, một người phụ nữ cao lớn mặc bộ cá chuồn màu đỏ , dáng vẻ hiên ngang, dung mạo xinh đẹp, so với Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi còn cao hơn một bậc, mà bên cạnh người phụ nữ này còn có một chàng trai thanh tú sạch sẽ.

Chính là Trần Gia Bảo và Vũ Thanh Ninh.

Hồng Yến Nhi vui sướng, định đi lên nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo thì đột nhiên nhìn thấy Vũ Thanh Ninh liếc một cái, nhất thời trong lòng có chút không thoải mái, không biết quan hệ của Trần Gia Bảo và Vũ Thanh Ninh là gì, vừa mới nhấc chân lên lại dừng lại tại chỗ, ngượng ngùng cười nói: "Gia Bảo, tôi biết anh sẽ đến kịp mà."

Trần Gia Bảo gật đầu với cô ta và cười: "Đương nhiên rồi, tôi còn chờ lấy giải vô địch của cuộc thi Đông y này mà."

Sau đó Hồng Yến Nhi liếc nhìn Hoàng Chí Huy đầy đắc ý.

Hoàng Chí Huy đột nhiên xụ mặt xuống, khóc không ra nước mắt, chết tiệt, thua quá rồi!

Nhìn thấy Trần Gia Bảo đến đúng lúc, Khương Ngọc thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía Vũ Thanh Ninh, không khỏi cau mày, người phụ nữ này thật đẹp nhưng chẳng biết tại sao lại xuất hiện bên cạnh Trần Gia Bảo, rốt cuộc có thân phận gì?

Ngô Thanh bên kia cảm thấy mặt nóng ran, anh ta vừa mới thu dọn phiếu nói Trần Gia Bảo sẽ không có cách đến kịp, kết quả sau đó Trần Gia Bảo liền xuất hiện, này đúng là làm mất mặt trước mặt mọi người!

Ngô Thanh tức giận xúy chút nữa giơ chân lên, chỉ vào mũi Trần Gia Bảo, tức giận nói: “Trần Gia Bảo, rõ ràng cậu bị tôi bỏ xa ở phía sau, hơn nữa khoảng cách xa như vậy, cậu… Sao cậu có thể đến kém tôi một bước được?”

Trần Gia Bảo còn chưa kịp nói, Vũ Thanh Ninh đã trầm mặt xuống, ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo: “Anh là cái gì vậy, cũng xứng để chỉ trích Trần Gia Bảo sao?”

Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc thầm ngạc nhiên, người phụ nữ này sao lại bảo vệ Trần Gia Bảo như vậy, hay là, cô ta cùng Trần Gia Bảo có quan hệ bất thường với nhau?

Ngô Thanh tức giận định quay về, lại bị khuôn mặt quá cao và khí thế mạnh mẽ của Vũ Thanh Ninh làm cho không thể đối đáp được, cau mày nói: “Cô là ai, đừng tưởng cô xinh đẹp thì bổn thiếu gia không dám đối phó cô!”

“Tôi họ Vũ, tên Vũ Thanh Ninh.” Khóe miệng Vũ Thanh Ninh nhếch lên một tia khinh thường: “Gia chủ nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn là chú hai của tôi.”

Đám người Hoàng Chí Huy há hốc mồm kinh ngạc, Vũ Thanh Ninh là cháu gái của gia chủ nhà họ Vũ sao? Chết tiệt, thân phận này rất ghê gớm!

Ngô Thanh càng thêm sợ hãi, vừa rồi anh ta còn dám uy hiếp con gái nhà giàu nhà họ Vũ này, chuyện này… Chuyện này đúng là tự tìm cái chết!

Vũ Thanh Ninh liếc Ngô Thanh một cái, ánh mắt hiện lên tia sát ý nói: “Nếu anh còn dám dùng ngón tay chỉ vào Trần Gia Bảo, tôi sẽ làm đám tang anh ở núi Vụ Ẩn.”

Ánh mắt Vũ Thanh Ninh lạnh lẽo giống như một thanh kiếm sắc rút ra khỏi vỏ đâm thẳng vào tim của Ngô Thanh.

Trong mơ hồ có một luồng sát khí xuyên qua, không gian lập tức trở nên xơ xác tiêu điều.

Bầu không khí nghiền ép này không chỉ bởi vì Vũ Thanh Ninh là thiên kim tiểu thư thân phận cao quý của nhà họ Vũ, quan trọng hơn là sức mạnh của Vũ Thanh Ninh vượt xa Ngô Thanh.

Ngô Thanh cảm thấy hai mắt có một trận đau nhói như kim châm, từ đáy lòng dâng lên cảm giác sợ hãi, hai chân run rẩy, ‘bịch’ một tiếng đặt mông ngã ngồi ở trên mặt đất.

“Ánh mắt của cô ta thật là đáng sợ. Cô ta… Sức mạnh của cô ta hoàn toàn vượt xa tôi. Chẳng lẽ cô ta là một tông sư cường giả sao?”

Sắc mặt Ngô Thanh tái nhợt, hoảng sợ không thôi.

Đám người Hoàng Chí Huy cũng bị dọa nhảy dựng rồi, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một cái.

Chương 1867

Chương 1867

“Nhớ kỹ lời tôi nói, lần sau sẽ không chỉ nói miệng cảnh cáo đơn giản như vậy đâu, mà là một thanh kiếm sắc đoạt mạng đấy.”

Vũ Thanh Ninh hừ một tiếng, vô cùng khinh thường nói.

Tuy cô ta cũng không có quá nhiều ấn tượng tốt với Trần Gia Bảo, nhưng cho dù nói thế nào, cô ta cũng đã thua trận dưới tay của Trần Gia Bảo, hơn nữa ngay cả ông nội của cô ta cũng phải đầu hàng trước Trần Gia Bảo. Ngay cả Trần Gia Bảo mà Ngô Thanh cũng coi thường, vậy cô ta và ông nội của cô ta được coi là cái gì đây?

Điều này khiến cho Vũ Thanh Ninh vô cùng khó chịu.

“Vâng… Vâng vâng… Tôi cam đoan sau này sẽ không… không dám nữa…”

Ngô Thanh cuống quýt bảo đảm, sau đó ‘ừng ực’ một tiếng, căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt.

Vũ Thanh Ninh thu hồi tầm mắt, tiếp đó nhìn Trần Gia Bảo nói: “Tôi phải đi tìm chú hai của tôi rồi. Anh ở lại nơi này tập trung tinh thần chuẩn bị cho trận thi đấu đi. Hy vọng y thuật của anh sẽ không làm cho tôi thất vọng.”

Dứt lời, Vũ Thanh Ninh cũng không chờ Trần Gia Bảo đồng ý, đã tự mình đi về phía hội trường phía trước.

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, một lần nữa anh cảm thấy xúc động. Người phụ nữ này rất có cá tính.

Đợi sau khi Vũ Thanh Ninh đi xa rồi, Hồng Yến Nhi mới đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, thân thiết lôi kéo cánh tay của anh, nhìn bóng lưng dần đi xa của Vũ Thanh Ninh nhỏ giọng

nói: “Gia Bảo, người phụ nữ này thật đáng sợ. Sao anh lại quen biết với cô ta vậy?”

Vũ Thanh Ninh không chỉ đáng sợ, mà còn rất xinh đẹp, nhất là Vũ Thanh Ninh còn có thể đứng ra ra mặt cho Trần Gia Bảo. Có một người phụ nữ xuất sắc như vậy ở bên cạnh trần Gia Bảo, Hồng Yến Nhi lại muốn để Trần Gia Bảo quỳ gối ở dưới làn váy thạch lựu của cô ta, khó khăn không thể nghi ngờ lại nâng cao lên không ít rồi.

Trong lòng Hồng Yến Nhi sinh ra một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, thuận miệng nói: “Quen biết ở sau núi.”

Hồng Yến Nhi lập tức cảm thấy hối hận, giậm chân liên tục. Sớm biết ở trong núi Trần Gia Bảo có thể gặp được một người phụ nữ xinh đẹp như Vũ Thanh Ninh thì tối hôm đó cô ta nên đi cùng Trần Gia Bảo vào sau núi rồi, cũng không đến nỗi bây giờ làm cho mình bị động như vậy.

Không có vẻ hối hận giống như Hồng Yến Nhi, Khương Ngọc lại thấy lòng mình rung động, càng ngày càng cảm thấy Trần Gia Bảo không đơn giản.

“Mau lên… Mau đỡ tôi đứng dậy. Chân của tôi hơi nhũn.” Đột nhiên, Ngô Thanh quay đầu về phía Hoàng Chí Huy hô lên. Anh ta bị Vũ Thanh Ninh cảnh cáo một trận, hai chân run rẩy kịch liệt, thử vài lần rồi mà vẫn không đứng dậy nổi.

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đi lên phía trước, đỡ Ngô Thanh đứng lên, dìu cô ta đến bậc thềm cách đó không xa ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hoàng Chí Huy vội vàng hỏi: “Ngô thiếu gia, anh cảm thấy thế nào rồi?”

Ngô Thanh lau mồ hôi lạnh trên đầu, sau đó hít sâu một hơi, tâm trạng bình tĩnh trở lại, lúc này anh ta mới nghĩ lại mà sợ, nói: “Ánh mắt của người phụ nữ kia thật sự quá đáng sợ, giống như một thanh kiếm sắc khát máu, cảm giác giống như bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ bị cô ta giết chết vậy. Mẹ kiếp, cậu chủ Ngô tôi đây sống lâu như vậy rồi vẫn là lần đầu tiên bị một người phụ nữ dọa nằm úp sấp xuống đất.”

“Ngô thiếu gia, chuyện này không mất mặt, đừng nói là anh đối mặt với Vũ Thanh Ninh, ngay cả tôi và Vĩ Bình hai người chúng tôi ở bên cạnh nhìn thấy cũng sợ đến mức không dám nói lời nào.” Hoàng Chí Huy cười khổ một tiếng, đột nhiên nhìn lại Trần Gia Bảo ở cách đó không xa một cái, thấp giọng nói: “Cũng không biết Trần Gia Bảo vận cứt chó kia đi lối nào lại có thể quen biết với chị đại Vũ Thanh Ninh này, thật là khiến người ta khó chịu. Có cô chủ Vũ chống lưng, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ trở nên kiêu ngạo. Ngô thiếu gia, xem ra sau này chúng ta không thể đối chọi với Trần Gia Bảo nữa rồi.”

Chương 1868

Chương 1868

Ngô Thanh khẽ cau mày, sau đó cười lạnh một tiếng, nói: "Có cô chủ Vũ Thanh Ninh chống lưng thì sao chứ? Các anh cũng đừng quên, Trần Gia Bảo đã trúng độc 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan' rồi. Ngoại trừ nhà họ Ngô chúng tôi ra, dưới gầm trời này cũng không có người nào có thể giải được loại độc đó. Đây chính là con át chủ bài tôi dùng để áp chế Trần Gia Bảo. Có thể nói Trần Gia Bảo càng lợi hại, đối với tôi mà nói lại càng có giá trị lợi dụng.

Về phần Vũ Thanh Ninh chống lưng cho Trần Gia Bảo sao? Mặc dù đối với tôi mà nói có chút phiền phức, nhưng mà chỉ cần Trần Gia Bảo còn trúng độc một ngày, thì một ngày Vũ Thanh Ninh sợ ném chuột vỡ đồ sẽ không dám giết tôi. Tôi phải suy nghĩ thật kỹ một phen, làm thế nào dưới điều kiện tiên quyết không chọc giận Vũ Thanh Ninh khiến cho Trần Gia Bảo trở thành một con át chủ bài trong tay tôi, mang đến lợi ích thật lớn cho nhà họ Ngô chúng tôi."

Nói xong, Ngô Thanh đã đắc ý cười rộ lên.

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình liếc nhìn nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Mặc dù là lần đầu tiên gặp Vũ Thanh Ninh, nhưng nhìn dáng vẻ chỉ tay năm ngón của Vũ Thanh Ninh thì bọn họ đã biết Vũ Thanh Ninh nhất định không phải là người mặc cho người ta gây khó dễ. Ngô Thanh muốn dùng 'Huyền Âm Xuyên Tràng Đan' để áp chế Trần Gia Bảo, tiến tới áp chế Vũ Thanh Ninh ư? Chỉ sợ rốt cuộc Ngô Thanh chẳng những không đạt được mục đích, nói không chừng còn sẽ bị Vũ Thanh Ninh tức giận mà chém giết, thậm chí còn sẽ liên lụy đến hai người bọn họ.

Cơ hồ là theo bản năng, hai người Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình đều tự lui về phía sau một bước, kéo giãn khoảng cách

với Ngô Thanh.

Lại nói sau khi Vũ Thanh Ninh đến hội trường, chỉ thấy trong hội trường đã có không ít người, trên cơ bản đều là nhân sĩ cao cấp của nhà họ Vũ. Trong đó, song song với chỗ ngồi của chủ tọa ở trên sân khấu đặt hai chiếc ghế bành màu đen, chia nhau ngồi là một người đàn ông trung niên tướng mạo thành thục và một ông lão tuy thân thể gầy yếu nhưng ánh mắt vô cùng sắc bén.

Người đàn ông trung niên này chính là gia chủ của nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, Vũ Nhật Minh. Mà ông lão còn lại là nhân sĩ quan trọng của một nhánh trong tộc nhà họ Vũ phái đến tên là Vũ Hoài Nam.

Bởi vì Vũ Hoài Nam đến từ trong tộc của nhà họ Vũ, thân phận tương đối tôn quý, cho nên có thể ngồi sóng vai với Vũ Nhật Minh.

Còn hai người quyết định khác của hai chi nhà họ Vũ phái đến lại chia nhau ngồi ở vị trí đầu trái phải hai bên.

Dựa theo vai vế mà nói, bốn người này đều là bậc cha chú của Vũ Thanh Ninh. Sau khi Vũ Thanh Ninh thu hồi lại cảm xúc, vội vàng lần lượt hành lễ với từng người.

Vũ Nhật Minh liếc con ngươi sáng ngời nhìn cô ta, vui vẻ nói: “Con bé Thanh Ninh này, thật không ngờ cháu lại từ sau núi trở về rồi. Không phải cháu vẫn không có hứng thú với y thuật sao?”

Vũ Thanh Ninh nhìn Trần Gia Bảo trong đám người một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, hé miệng cười nói: “Chú hai, ông nội rất quan tâm đến giải thi đấu Đông y này, cho nên bảo cháu qua đây xem xem, bất cứ lúc nào cũng có thể báo cáo tình hình cho ông nội ạ.”

Vốn dĩ bố của cô ta Vũ Quốc Khánh nên thừa kế chức vị gia chủ của một hệ nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn. Nhưng mà bảy năm trước, Vũ Quốc Khánh xảy ra chuyện ngoài ý muốn bỏ mạng ở dưới núi, vì thế Vũ Nhật Minh là người thừa kế thuận vị thứ hai rõ ràng hợp lẽ thừa hưởng vị trí gia chủ của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn.

Bởi vì Vũ Nhật Minh yêu thương Vũ Thanh Ninh như con đẻ, chăm sóc cô ta có thừa, cho nên Vũ Thanh Ninh có ấn tượng rất tốt đối với người chú hai này của cô ta.

“Ai dô, thật là hiếm có nha.” Vũ Nhật Minh ha ha cười nói: “Ông cụ vẫn luôn ở ẩn tu luyện, khó có được có thể cảm thấy hứng thú với giải thi đấu Đông y lần này. Đây là chuyện tốt, nhanh, tìm chỗ ngồi vào đi.”

“Ông cụ trong miệng chú đã đánh cuộc với Trần Gia Bảo rồi, nếu thua thì vật quý báu ‘Vọng Ngọc Chi’ của nhà họ Vũ sẽ không còn nữa. Cho nên ông cụ có thể không quan tâm sao?”

Trong lòng Vũ Thanh Ninh âm thầm bổ sung thêm một câu, thuận miệng đáp lại một tiếng. Sau đó cô ta tìm một vị trí ngồi xuống, một đôi mắt phượng nhìn về chỗ của Trần Gia Bảo ở cách đó không xa, cũng không biết đang suy nghĩ những gì.

“Chị, hình như chị rất để ý cái tên nhóc kia nha. Chắc không phải là chị đang nhớ nhung rồi chứ? Muốn nói chuyện yêu đương rồi sao?”

Chương 1869

Chương 1869

Đột nhiên, bên cạnh cô ta có một âm thanh chế nhạo truyền đến.

Vũ Thanh Ninh hơi nhíu mày lại, cô ta quay đầu nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy nhị thế tổ Vũ Hoàng Việt của nhà họ Vũ. Thì ra trong lúc vô tình cô ta đã ngồi xuống bên cạnh Vũ Hoàng Việt rồi.

Vũ Thanh Ninh trợn trắng hai mắt, nói: "Nhóc con em đừng có mà ăn nói lung tung, cẩn thận chị không vui sẽ xử em đó."

Trong cả núi Vụ Ẩn này, ngoại trừ ở cùng với ông nội ra thì Vũ Thanh Ninh có quan hệ tốt nhất với Vũ Hoàng Việt. Cho nên ở trước mặt Vũ Hoàng Việt cô ta cũng có thể nói chuyện vui đùa.

"Chị bớt giận đi mà." Vũ Hoàng Việt cười hi hi một tiếng, vội vàng cầm lên một quả táo từ trên bàn đưa cho Vũ Thanh Ninh, đồng thời nhìn về phía Trần Gia Bảo, vẻ mặt cổ quái cười nói: "Chị, tên nhóc kia thoạt nhìn dáng người cũng không tệ lắm, mặt mày cũng xem như thanh tú. Có điều tuổi tác của anh ta xem ra có hơi nhỏ quá rồi, dáng vẻ hình như cũng trên dưới hai mươi tuổi. Thì ra chị thích gu này, thật khiến em ngạc nhiên nha."

Nếu để cho anh ta biết, người mà anh ta nói chính là Trần Gia Bảo, anh ta nhất định sẽ càng thêm kinh ngạc hơn.

Vũ Thanh Ninh hơi mở hàm răng trắng sáng, cắn một miếng táo, chỉ cảm thấy giòn giòn ngon ngọt, đồng thời cũng không quên trừng mắt nhìn Vũ Hoàng Việt một cái, nói: "Chị thấy tên nhóc em thật sự ngứa da rồi, cũng dám lấy chị ra làm trò cười."

“Hì hì, trong đám người nhiều người như vậy, ai chị cũng không nhìn, lại một mực nhìn tên nhóc kia. Nếu nói chị không có quan hệ gì với anh ta, đánh chết em cũng không tin. Chị mau nói đi, anh ta tên là gì?” Vũ Hoàng Việt nháy mắt ra hiệu, ý bảo cô ta nói chuyện: “Nếu chị không nói cho em biết, em sẽ tuyên truyền cho cả núi Vụ Ẩn này, nói trái tim của chị đang nảy mầm yêu đương. Đến lúc đó nhất định có thể tạo ra cơn chấn động cho toàn bộ núi Vụ Ẩn này rồi.”

Vũ Thanh Ninh biết tính cách bộp chộp của Vũ Hoàng Việt, nhất định có thể nói được làm được, vô cùng bất đắc dĩ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nói: “Anh ta tên là Trần Phi…”

Đột nhiên, lời của cô ta còn chưa nói xong, trên sân khấu, một ông lão cả người mặc trang phục thời đường màu trắng đã đi đến trước bục phát biểu, đối mặt với hơn trăm người đang đứng trong khoảng sân rộng, lớn tiếng nói: “Thưa các vị học trò nhà họ Vũ và chư vị khách quý từ trong xã hội thế tục đường sá xa xôi đến đây, rất vinh hạnh mọi người có thể tham gia giải thi đấu Đông y do núi Vụ Ẩn tổ chức…”

Lời nói của Vũ Thanh Ninh bị đánh gãy, nhưng cô ta lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói sang chuyện khác: “Giải thi đấu Đông y sắp bắt đầu rồi, đợi sau này có cơ hội chị lại nói cho em biết.”

Vũ Hoàng Việt lẩm bẩm nói: “Anh ta tên là Trần Phi? Haiz, hai ngày nay em vẫn bám theo tên họ Trần đấy.”

Hai ngày nay anh ta nghe được cái tên nhiều nhất là ‘Trần Gia Bảo’, không thể tưởng tượng được người mà chị họ cao ngạo lạnh lùng trước mắt giống như nữ đặc vụ cấm vệ quân nhà Minh này của anh ta coi trọng lại tên là ‘Trần phi’, khác với ‘Trần Gia Bảo’ chỉ có một chữ.

“Xem ra có cơ hội, em phải gặp mặt anh ta một chút mới được.” Vũ Hoàng Việt nhìn lại Trần Gia Bảo ở trong đám người, khóe miệng khẽ nhếch lên một ý cười khó hiểu.

Vũ Thanh Ninh liếc mắt nhìn anh ta một cái, nói: “Em đừng có hiểu lầm, chị để ý anh ta cũng không phải vì chị thích anh ta. Ngoài ra, chị phải nhắc nhở em một chút, tốt nhất em đừng đi trêu chọc anh ta, nếu không kết cục của em sẽ ra sao, chị cũng không dám bảo đảm đâu.”

“Tên nhóc này lợi hại như vậy sao? Em càng cảm thấy hứng thú với anh ta rồi.” Vũ Hoàng Việt sờ sờ cằm của mình, trong đáy mắt lóe lên một tia sáng.

“Các quý vị, giải thi đấu Đông y lần này, phần thưởng giành cho người chiến thắng lần lượt sẽ là hai gốc nhân sâm trăm tuổi…”

Trên bục chủ tịch, ông lão cầm micro tiếp tục phần giới thiệu.

Tất cả mọi người trong quảng trường đều bĩu môi, hai gốc nhân sâm trăm tuổi tuy rằng rất hiếm, nhưng bọn họ hầu như đều xuất thân từ các gia đình nổi tiếng về Đông y, căn bản không để hai gốc nhân sâm trăm tuổi vào mắt.

Chương 1870

Chương 1870

Sau đó, ông lão cầm micro tiếp tục nói: “Còn có hai gốc đan sâm trăm tuổi, hai gốc vong ưu trăm tuổi, hai gốc linh chi trăm tuổi, hai gốc hà thủ ô trăm tuổi, hai gốc…”

Ông lão một hơi nói ra mười loại dược liệu, mỗi loại đều có hai gốc, tuổi đều từ trăm năm trở lên.

Cảm xúc của tất cả mọi người trong quảng trường chuyển từ khinh bỉ đến kinh ngạc, cuối cùng hoàn toàn sôi trào. Tổng cộng hai mươi loại thuốc thảo dược quý giá hàng trăm năm, trị giá ít nhất hàng chục tỷ đồng, cho dù là những người xuất thân từ gia đình nổi tiếng về Đông y như bọn họ cũng là lần đầu nhìn thấy ở quy mô lớn như vậy.

Không hổ là nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, thực sự tuyệt vời!

Ngô Thanh càng hết sức mừng rỡ, đôi chân vốn đã nhũn ra dưới sự uy hiếp của Vũ Thanh Ninh đột nhiên “vèo” một cái đứng thẳng, hưng phấn nói: “Hai mươi gốc dược thảo có tuổi thọ trên trăm năm, nếu như tôi có thể sở hữu, nhất định sức mạnh và thực lực của nhà họ Vũ sẽ được tăng cường. Tôi nhất định phải nghĩ cách giành được!”

“Có thể…nhưng…” Hoàng Chí Huy lắp bắp nói: “Nhưng giải thi đấu Đông y này, nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, thì người nhà họ Vũ nhất định sẽ đoạt chức vô địch. Tuy rằng hai mươi loại thảo dược trăm tuổi rất quý giá, nhưng chúng ta làm gì có cách nào giành được?”

“Anh thì biết cái gì?” Ngô Thanh khinh thường nói: “Không nhớ sao, trong tay tôi còn có một đòn sát thủ, đó chính là Trần Gia Bảo. Với y thuật của Trần Gia Bảo, khả năng giành được chức vô địch sẽ vô cùng lớn. Đến lúc đó tôi liền dùng ‘Huyền

Âm Xuyên Tràng Đan' để đe dọa, ép anh ta giao thảo dược ra, chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ không dám từ chối."

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình không nói gì, Trần Gia Bảo được Vũ Thanh Ninh hậu thuẫn, Ngô Thanh còn dám nảy sinh ý đồ tấn công anh? Đây chẳng phải là ông cụ già ăn thạch tín, ngại mình sống quá lâu hay sao?

Bên kia, Hồng Yến Nhi lè lưỡi nói: "Lần này nhà họ Vũ ra tay quả nhiên hào phóng, tôi lớn lên trong nhà họ Hồng mà từ bé tới giờ chưa từng thấy nhiều loại thảo dược quý như vậy. Nếu có thể đoạt được chức quán quân, có khi tôi nằm mơ cũng có thể cười tỉnh."

"Quả thực là ra tay hào phóng." Khương Ngọc lắc đầu thở dài: "Nhưng đáng tiếc, đây là sân nhà của họ Vũ, muốn đứng ở đây mà giành được chiến thắng, tuyệt đối là muôn vàn khó khăn."

Hồng Yến Nhi sửng sốt, sau đó cũng thở dài một hơi, nói: "Cô nói đúng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, quán quân của giải thi đấu Đông y lần này chắc chắn sẽ thuộc về người nhà họ Vũ. Dù nhà họ có ra tay hào phóng cỡ nào đi nữa cũng không liên quan gì đến chúng ta."

Sau khi nói xong, cả Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc đều vô thức liếc nhìn Trần Gia Bảo, chỉ thấy sắc mặt anh bình tĩnh, giống như không hề động lòng trước hai mươi loại thảo mộc quý giá, trong lòng không khỏi thầm thán phục. Xem ra Trần Gia Bảo không chỉ giỏi về y thuật mà tâm trí còn cực kỳ vững vàng, tính tình điềm đạm, quả nhiên là người có thể làm nên chuyện lớn!

Hai người họ không hề hay biết, vào đêm ngày hôm trước Trần Gia Bảo đã lấy được những dược liệu quý giá này, thậm chí không phải hai mươi gốc mà là đầy đủ năm mươi gốc. Trần Gia Bảo cũng biết nội tình bên trong của nhà họ Vũ thâm sâu cỡ nào, mới chỉ xuất ra có hai mươi gốc thảo dược mà thôi, so với cánh đồng dược liệu ở phía sau núi, chẳng khác nào là chín trâu mất một sợi lông.

Cho nên, phần thưởng hào phóng của nhà họ Vũ trong mắt mọi người, đối với Trần Gia Bảo mà nói cũng chẳng là gì cả. Thứ thực sự khiến anh động lòng chỉ có bảo vật tối cao của nhà họ Vũ – "Vọng Ngọc Chi", cùng với thứ rất có thể đang

được giấu trong nhà họ, một nửa phần còn lại của cuốn "Thiên Hành Cửu Châm".

Trên bục, ông lão cầm micro đưa mắt nhìn thấy mọi người trong quảng trường bắt đầu sôi trào, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn, ho khan hai lần vào micro để một lần nữa thu hút sự chú ý của mọi người. lớn tiếng công bố: "Các vị, theo thống kê chưa đầy đủ thì hiện tại có khoảng 300 người tham gia giải thi đấu Đông y lần này.

Bởi vì số lượng người quá lớn nên vòng loại của giải thi đấu Đông y năm nay sẽ áp dụng các quy tắc hoàn toàn mới và cao cấp hơn. Trước đó chúng tôi đã chuẩn bị vô số câu hỏi kiểm tra Đông y, mỗi thí sinh sẽ nhận được một đề, trả lời được thì tiếp tục, trả lời sai sẽ trực tiếp bị loại, cho đến khi chỉ còn lại tối đa mười người tham dự thì sẽ bắt đầu tiến hành trận đấu chính thức.

Chương 1871

Chương 1871

Ngoài ra, mỗi mạch trong Vũ Gia Tứ Mạch sẽ được quyền giới thiệu một đệ tử trở thành tuyển thủ hạt giống, và bốn vị tuyển thủ hạt giống này sẽ trực tiếp tham dự trận đấu chính thức. ”

Lời vừa nói ra, những người tham gia đến từ những gia đình Đông y bình thường liền náo động, hơn ba trăm người bọn họ cạnh tranh lẫn nhau, bị đào thải hết hai trăm chín mươi người mới có thể tiến vào trận đấu cuối cùng, vậy mà bốn người của nhà họ Vũ lại có thể trực tiếp tham dự, như này không phải quá ngang ngược hay sao?

Hồng Yến Nhi khó chịu nói: “Chúng ta phải vất vả khổ cực, đánh bại hầu hết mọi người mới đủ điều kiện tham gia thi đấu chính thức, vậy dựa vào đâu bốn người nhà họ Vũ có thể không cần làm gì mà vẫn được trực tiếp tham dự trận đấu cuối cùng? Không công bằng chút nào, Khương Ngọc, cô nói đúng không?”

“Quả thực không công bằng, nhà họ Vũ quá ngang ngược.” Khương Ngọc cau mày, trong lòng cảm thấy không vui, vô thức nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy vẻ mặt anh vô cùng bình tĩnh, gần như là thờ ơ.

Khương Ngọc sửng sốt, tò mò hỏi: “Sao anh có thể lạnh nhạt với sự không công bằng rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ ngay từ đầu anh đã không muốn đoạt chức quán quân, thế nên dù quy tắc cuộc thi có công bằng hay không cũng không quan trọng?”

“Không.” Trần Gia Bảo nghiền ngẫm nói: “Dưới quy tắc do nhà họ Vũ sắp đặt, đánh bại người nhà họ, sau đó chà đạp lên chính những thứ quy tắc đó, mọi người không cảm thấy như vậy mới thực sự là vả mặt sao?”

Hồng Yến Nhi lập tức vỗ tay cổ vũ: “Vẫn là Gia Bảo có khí phách, tôi chờ ngày cậu đoạt chức quán quân, hung hăng vả vào mặt nhà họ Vũ!”

Khương Ngọc lắc đầu, trong giải thi đấu Đông y này, nhà họ Vũ đã chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa, làm sao có thể để người ngoài đoạt chức vô địch? Trần Gia Bảo quá ngây thơ rồi.

Trên bục hội nghị, Vũ Thanh Ninh khẽ cau đôi mày thanh tú, trong lòng có chút bực bội.

Trước đó chính miệng cô ta đã nói với Trần Gia Bảo rằng mình sẽ giám sát trận đấu này để đảm bảo sự công bằng và chính trực, thế nhưng trận đấu còn chưa bắt đầu, nhà họ Vũ đã trực tiếp đưa thẳng bốn tuyển thủ hạt giống vào vòng trong, đây chẳng phải là vả mặt cô ta hay sao?

Vũ Thanh Ninh lập tức đứng bật dậy đầy phẫn nộ, làm Vũ Hoàng Việt bên cạnh sửng sốt, vội vàng nói: “Chị, chị định làm gì?”

“Quy tắc này không công bằng. Chị đi tìm chú Hai, yêu cầu chú ấy sửa đổi quy tắc để đảm bảo tính công bằng của giải đấu!” Vũ Thanh Ninh nói rồi liền định lao đi tìm Vũ Chính Phi.

Vũ Hoàng Việt nhanh chóng kéo Vũ Thanh Ninh lại và bảo cô ta ngồi xuống một lần nữa, sau đó hỏi ngược lại: “Chị, chị cảm thấy quy tắc này không công bằng sao?”

“Đương nhiên là không công bằng!”

“Vậy thì có thể chị đã nhầm rồi. Mặc dù những quy tắc này không công bằng, nhưng đối với những người chơi tới từ các gia đình bình dân mà nói, thứ quy tắc này lại là có lợi nhất cho họ.” Vũ Hoàng Việt nói một cách đầy ẩn ý.

Vũ Thanh Ninh cau mày hỏi: “Ý em là sao?”

Vũ Hoàng Việt cười thần bí: “Chị nghe thử là biết.”

Trước bục, ông lão mặc đồ Đường phớt lờ những tiếng sôi trào của đám đông, mỉm cười cầm micro lên tiếp tục nói: “Các vị, nếu mọi người cảm thấy không công bằng, vậy nhà họ Vũ chúng tôi cũng có thể tạm thời thay đổi luật thi đấu, để bốn

tuyển thủ hạt giống cùng tham dự thi giải đề. Đồng thời, tính cả bốn tuyển thủ hạt giống, cuối cùng chỉ có tối đa mười người được phép tiến vào trận đấu chính thức. Cũng có nghĩa, bốn tuyển thủ hạt giống của chúng tôi sẽ thay thế bốn người trong số các bạn."

Bây giờ, nếu ai vẫn kiên trì để bốn tuyển thủ hạt giống ra sân thì hãy giơ tay, nếu số người đồng ý vượt quá một phần ba, chúng tôi sẽ lập tức thay đổi luật chơi để đáp ứng nguyện vọng của các bạn."

Mọi người trong quảng trường lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Theo kết quả các giải thi đấu Đông y trước đây, học trò của nhà họ Vũ về cơ bản luôn độc chiếm mười thứ hạng đầu. Nếu phải cạnh tranh cùng họ, độ khó không thể nghi ngờ sẽ tăng cao, huống chi là đối mặt với các tuyển thủ hạt giống được nhà họ Vũ đặc biệt tuyển chọn?

Chương 1872

Chương 1872

Nếu bốn tuyển thủ hạt giống này cũng tham gia thi đấu loại trực tiếp, họ chắc chắn sẽ có thể chiếm được bốn vị trí. Mặc dù bốn vị trí không nhiều, nhưng đây chính là thứ quyết định việc họ có tiến vào trận đấu chính thức hay không, ghi lại tên tuổi của mình trong giới Đông y và làm nên chuyện lớn hay không. Cho nên mỗi vị trí đều cực kỳ quý giá.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều im lặng.

Ông lão mặc đồ nhà Đường nở nụ cười hài lòng nói: "Xem ra không có người phản đối. Tiếp theo sẽ là vòng thi đấu loại trực tiếp, chúng tôi đã chọn ra mười vị có y thuật cao minh làm trọng tài, mỗi người trong số các vị sau khi trả lời xong vui lòng nộp bài thi cho họ, nếu thắng cuộc sẽ được tham dự vòng sau, người thất bại thì trực tiếp bị loại bỏ."

Dứt lời, một vài nhân viên công tác của nhà họ Vũ bước xuống, bắt đầu hướng dẫn đám đông dàn đều trên quảng trường, sắp xếp bàn ghế và đặt giấy thi trước mặt mỗi người.

Trên bục giảng, Vũ Hoàng Việt cười nói: "Chị, giờ chị đã hiểu rồi chứ. Quy tắc này nhìn qua thì có vẻ không công bằng, nhưng nó rất có lợi cho những thí sinh tham dự. Chị thấy không, bây giờ trong số bọn họ làm gì còn có ai la hét kêu 'không công bằng' nữa đây?"

Đó là lý do tại sao em vẫn hay nói trên đời này khắp nơi đều là những kẻ thích giả vờ, bình thường luôn miệng nói ghét cái ác như kẻ thù, kẻ nào cũng đoan chính ngay thẳng, nhưng một khi đụng chạm tới lợi ích cá nhân thì cho dù biết rõ không công bằng vẫn nhắm mắt làm ngơ, tới rắm cũng không buồn thả. Thật sự dối trá, đáng tiếc là, em nghe bố nói, trong cuộc

thi đấu loại trực tiếp này, câu hỏi nào cũng đặc biệt khó, những người này nhất định sẽ bị người họ Vũ loại bỏ."

Vũ Thanh Ninh khẽ cau mày, cảm thấy mặc dù lời nói của Vũ Hoàng Việt khá kho nghe nhưng không phải là không có lý.

Cô ta nhìn Trần Gia Bảo đứng ở quảng trường, phát hiện anh không hề phản đối quy tắc của nhà họ Vũ, liền tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ anh cũng là loại người dối trá như vậy?"

Vũ Hoàng Việt nhìn theo ánh mắt cô ta và thấy được Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên vẻ nghi ngờ. Người tên Trần Gia Bảo này, rốt cuộc có thứ gì đặc biệt để chị họ của anh ta phải chú ý đến vậy? Xem ra cần phải tìm cơ hội gặp lại gã này.

Trần Gia Bảo lúc này đang ngồi ở chỗ của mình, đưa mắt nhìn về phía trước. Chỉ thấy trước mặt có mười ông già đang ngồi giữa quảng trường, gọi là trọng tài, ngoài ra trong đám đông còn có hơn mười đệ tử nhà họ Vũ đi vòng quanh kiểm tra, nếu như không ngoài ý muốn thì họ chính là người coi thi, đề phòng kẻ gian lận.

Sau đó, Trần Gia Bảo mới cúi xuống nhìn về phía bài thi, chỉ thấy trên đó viết "Mời viết lại 'Trường Sinh Ca' bên trong 'Dưỡng Sinh Mật Chỉ'."

Quyển sách "Dưỡng Sinh Mật Chỉ" này rất xa xưa, nói là y thuật, không bằng gọi là sách viết về dưỡng sinh và tu luyện đan kinh, thiên hướng Đạo gia. Về cơ bản, rất ít người học Đông y đọc về nó. Nhưng may thay, Trần Gia Bảo với tư cách là đệ tử Đạo gia, đối với cuốn sách "Dưỡng Sinh Mật Chỉ" này lại đã học thuộc lòng.

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo vùi đầu vào công việc…viết lách.

"Cùng người trực thuyết lý trường sinh, trên đời bao người có thể biết. Tranh danh đoạt lợi tâm hư hỏa, nào ai quay về hỏi đạo cơ, thương thay bộn rộn người trên thế, tất cả không tỉnh tự trong mộng. đêm ngủ ngày đi sao biết già lão…luyện quy nguyên hải gọi hoàn đan. Vạn thần linh thì tam thi diệt. tam thi diệt thì thọ hơn nhiều. giữ chặt linh quang hàng long hỗ."

Không bao lâu sau, Trần Gia Bảo đã viết xong, trực tiếp đứng dậy đi về phía trọng tài, khi mọi người vẫn đang chìm đắm

trong suy nghĩ thì chỉ có anh là người duy nhất đứng lên, khiến chuyện này càng thêm đột ngột.

Vũ Thanh Ninh và Vũ Hoàng Việt càng kinh hãi. Thời gian làm bài vẫn chưa tới một nửa, tốc độ này chẳng phải là quá nhanh hay sao?

Chương 1873

Chương 1873

Vũ Hoàng Việt kinh ngạc nói: “Em nhớ rõ bố của em đã từng nói, đề thi đấu lần này sẽ rất khó. Tuy nhiên, cái tên Trần Gia này, chưa tới một phút đã nộp giấy rồi. Hơn nữa, không phải là anh ta không trả lời được mà chủ động từ bỏ đấy chứ?”

“Chắc không phải như vậy đâu.” Vũ Thanh Ninh nhớ tới bộ dáng tự tin trước đó của Trần Gia Bảo mà không khỏi nhíu mày. Lúc này cô ta cũng lười phải đi sửa tên của Trần Gia Bảo cho Vũ Hoàng Việt mà chỉ nói: “Có lẽ là bởi vì anh ta thực sự đã làm xong bài thi rồi.”

Vũ Hoàng Việt bĩu môi, nói: “Hoặc là anh ta có trả lời một chút. Hoặc là anh ta đã gặp may mắn khi chọn đúng chủ đề đơn giản. Đúng vậy, chuyện này chắc chắn là như vậy.”

“Ai mà biết được chứ?” Vũ Thanh Ninh lắc đầu rồi nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Trần Gia Bảo và nói: “Đợi lát nữa xem Trần Gia Bảo được thăng cấp hay bị đào thải là biết ngay thôi.”

Trên vị trí chủ vị của đài chủ tịch, gia chủ của nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, Vũ Nhật Minh cũng đang nhìn theo các đường quyền của Trần Gia Bảo. Lúc này, ánh mắt của ông ta có sáng lên một chút, cười nói: “Nhanh như vậy mà đã có người trả lời xong câu hỏi đầu tiên, xem ra cuộc thi Đông y này cũng có một vài người tài giỏi đáng coi trọng rồi. Đúng thật là hiếm thấy.”

Vũ Hoài Nam đang ngồi bên cạnh mà vuốt bộ râu trắng của mình. Nghe vậy, ông ta lại tỏ ra có chút không đồng ý: “Tuy cậu ta trả lời câu hỏi rất nhanh, nhưng điều này cũng không thể hiện rằng cậu ta là một người có y thuật cao minh. Nói không chừng, cậu ta may mắn gặp được đề có nội dung nằm

trong tầm hiểu biết của cậu ta mà thôi. Đương nhiên, cho dù y thuật của cậu ta có cao siêu hay không thì cuối cùng cậu ta vẫn phải cạnh tranh với bốn người chúng ta."

"Cũng có thể là như vậy." Vũ Nhật Minh gật đầu cười, trong lòng lại rùng mình.

Lần này gia chủ phái bọn họ tới đây để tham dự cuộc thi này. Trong đoàn còn có Vũ Thịnh Tài, người được cho là có thiên phú về Đông y nhất trong cả trăm năm qua. Tuy anh ta mới chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng y thuật cao. Ngay cả một vài nhân vật cấp trưởng lão của nhà họ Vũ cũng không phải là đối thủ của anh ta.

Cho nên, mặc dù, Vũ Nhật Minh vẫn đang nhìn Trần Gia Bảo như trước, nhưng trong mắt của ông ta lại không hề còn sự tồn tại của Trần Gia Bảo. Lúc này, trong lòng của ông ta chỉ nghĩ làm thế nào mới có thể giành được chức vô địch trong cuộc thi của núi Vụ Ẩn này.

Bên cạnh đó, các tuyển thủ dự thi trên quảng trường khác cũng chú ý tới Trần Gia Bảo. Khi bọn họ thấy Trần Gia Bảo nộp bài dự thi của mình nhanh như vậy thì đồng loạt cảm thấy ngạc nhiên và cảm thấy áp lực càng ngày càng lớn.

Khương Ngọc nhìn theo bóng lưng của Trần Gia Bảo rồi lại nhìn xuống một phần ba 'Bách Bệnh Phú' trên cuốn sách của mình, hai phần ba còn lại cô ấy còn phải suy nghĩ và liên tục đoán. Thấy vậy, cô ấy không khỏi cười khổ một tiếng, chẳng lẽ sự chênh lệch giữa cô ấy và Trần Gia Bảo thật sự lớn như vậy sao?

Chẳng bao lâu sau, Trần Gia Bảo lại cầm bài dự thi của mình đi về phía ban giám khảo và nói: "Xin chào, tôi đã trả lời xong."

Giám khảo là một ông già mặc áo khoác màu trắng, đeo cái kính màu đen và có một mái tóc màu trắng. Có vẻ như ông ta cũng khoảng bảy hoặc tám mươi tuổi. Lúc này, bên cạnh chân bàn trước mặt ông ta còn có một chồng sách rất dày, cao đến gần một mét.

Vị giám khảo này ngạc nhiên nhìn Trần Gia Bảo, nói: "Nhanh như vậy mà cậu đã trả lời xong rồi sao?"

Tên của ông ta là Vũ Lâm Khánh. Ở trong nhà họ Vũ, ông ta có địa vị rất cao. Thậm chí so với gia chủ của nhà họ Vũ, ông nội của Vũ Thanh Ninh, Vũ Vân Đình thì còn cao hơn một bậc. Lần này, ông ta đã tự đề cử mình đến đây để làm trọng tài, nhưng ông ta cũng không ngờ tới bản thân lại gặp một tuyển thủ có thể giao nộp bài thi một cách nhanh chóng như vậy. Vì thế, ông ta không khỏi đưa mắt nhìn qua Trần Gia Bảo hai lần.

Trần Gia Bảo nhún nhún vai, nói: "Câu hỏi trên bài thi này cũng không phải là rất khó."

"Thật đúng là một tên nhóc kiêu ngạo."

Chương 1874

Chương 1874

Vũ Lâm Khánh hơi nhíu mày, trong lòng lại cảm thấy có chút không vui. Ông ta cũng đã hạ quyết tâm, nếu Trần Gia Bảo trả lời không đúng, ông ta sẽ lập tức đào thải Trần Gia Bảo.

Ông ta tiếp nhận bài thi của Trần Gia Bảo. Đầu tiên, ông ta nhìn vào đề tài trên bài thi, ở đằng sau có viết viết "Trường Sinh Ca".

Trong lòng Vũ Lâm Khánh không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Ông ta đã học về ngành y này hơn sáu mươi năm, không khách khí nói mà đến hôm nay, ông ta cũng lần đầu tiên được nghe đến "Trường Sinh Ca". Chẳng lẽ tên nhóc con trước mặt thực sự đã viết hết ra sao?

Ngay lập tức, Vũ Lâm Khánh tìm được quyển sách "Dưỡng sinh bí chỉ" từ trong chồng sách dày mặt. Từ cuốn sách đó, ông ta đã từ tìm được "Trường Sinh Ca". Sau đó, ông ta cẩn thận kiểm tra với bài thi của Trần Gia Bảo một lần. Nhưng càng nhìn, ông ta lại càng cảm thấy kinh ngạc, đáp án lại hoàn toàn chính xác, thậm chí không có đến một chữ viết sai nào.

"Tên của cậu là gì?" Vũ Lâm Khánh ngẩng đầu lên. Lúc này, ông ta cảm thấy khó tò mò về Trần Gia Bảo. Mặc dù, chỉ là viết được ra toàn bộ "Trường Sinh Ca" một cách chính xác cũng chưa thể nói lên điều gì. Nói không chứng, mấy ngày trước, Trần Gia Bảo lại may mắn đọc được "Trường Sinh Ca", một mèo mù đụng phải con chuột chết mà thôi.

"Trần Gia Bảo."

Vũ Lâm Khánh gật đầu, đặt giấy của Trần Gia Bảo ở bên tay trái, nói: "Cậu có thể thăng cấp cho vòng thi tiếp theo. Cậu có thể chọn trả lời câu hỏi ngay bây giờ hoặc cậu cũng có thể

chọn nghỉ ngơi một chút và đợi những người khác trả lời xong câu hỏi rồi cùng nhau bắt đầu u."

"Không cần phải rắc rối như vậy đâu. Đối với tôi thì hai lựa chọn này đều là như nhau, vì vậy hãy bắt đầu ngay bây giờ luôn đi." Trần Gia Bảo nói một cách nhẹ nhàng như là anh đã tình toán chuyện này từ trước.

"Thật sự là một nhóc con kiêu ngạo." Vũ Lâm Khánh lẩm bẩm một tiếng, lắc đầu nói: "Nếu cậu đã tự tin như vậy, vậy thì tôi sẽ giúp cậu đạt được mong muốn của mình."

Nói xong, Vũ Lâm Khánh tiện tay rút một tờ giấy ra và nhìn vào chủ đề. Trên đó viết "Xin vui lòng giải thích nguyên tắc 'trăm bệnh sinh ra trong sáu khí và các trường hợp tương ứng". Độ khó của câu hỏi này là vừa phải, nhưng phạm vi lại rất rộng, không cẩn thận thì rất có khả năng sẽ trả lời sai hoặc thiếu sót.

Vũ Lâm Khánh đưa cho Trần Gia Bảo, nói: "Đây là đề thi tiếp theo của cậu. Cậu hãy cầm về chỗ mình và trả lời đi. Nhưng cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, đừng có trả lời sai, nếu không cậu sẽ bị loại."

Trần Gia Bảo dường như đã nhìn thấy đề trên tờ giấy thi. Nhưng anh lại không nhận tờ giấy thì mà chỉ nói: "Câu hỏi này cũng đơn giản, cho nên tôi chỉ cần nói câu trả lời, cũng tiết kiệm được một ít thời gian khỏi lãng phí."

"Cậu có thể lập tức trả lời câu hỏi này sao?" Nghe vậy, Vũ Lâm Khánh lại càng cảm thấy ngạc nhiên.

"Không được sao?" Trần Gia Bảo tò mò hỏi ngược lại.

"Chắc chắn có thể. Nếu như cậu đã muốn trả lời câu hỏi này ngay lập tức thì tôi cũng chẳng có lý do gì để ngăn chặn cậu cả." Vũ Lâm Khánh âm thầm lắc đầu. Cậu thanh niên tên là Trần Gia Bảo thực sự là quá kiêu ngạo. Giải thích rằng "tất cả các bệnh được sinh ra trong sáu khí", đây vốn là một câu hỏi có phạm vi rất rộng. Nếu như không có hiểu biết ở tầm vĩ mô và một kiến thức về Đông y có hệ thống thì ngay cả khi viết trên giấy thi, các tuyển thủ rất có khả năng sẽ bỏ sót, huống chi là việc trả lời bằng miệng?

Theo quan điểm của Vũ Lâm Khánh, Trần Gia Bảo đang tự cho mình là tài giỏi. Chính sự kiêu ngạo này sẽ khiến anh bị loại.

“Nếu được thì tôi sẽ bắt đầu trả lời câu hỏi ngay lúc này.” Trần Gia Bảo cố gắng sắp xếp lại ngôn ngữ một chút rồi nói: “Con người có năm cơ quan vận chuyển máu mà đất cũng có năm nguyên tố. Ngoài ra, mỗi người còn có sáu cơ quan tiếp nhận thức ăn, đồng thời trên trời cũng có sáu khí. Đó là gió, lạnh, nhiệt, ẩm, khô, lửa. Trong gió lại có gió lạnh và gió nóng. Gió lạnh là loại gió phát tán, hay gió có khả năng tự hóa giả. Gió nóng là loại gió sẽ phân tán sự nóng, sau đó…”

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo đã lần lượt nói ra các nguyên nhân và triệu chứng tương ứng của “sáu khí” một cách rõ ràng.

Chương 1875

Chương 1875

Vũ Lâm Khánh càng nghe lại càng cảm thấy ngạc nhiên. Ông ta cũng phát hiện ra Trần Gia Bảo có một tư duy logic rất rõ ràng. Câu trả lời của anh được sắp xếp thành một hệ thống, hơn nữa, độ nông sâu của kiến thức cũng vừa phải. Vì vậy, chỉ trong vài câu ngắn ngủi, anh đã có thể tóm tắt được các đặc điểm "sáu khí", điều này có nghĩa là gì? Điều này có nghĩa là trong Đông y, Trần Gia Bảo cũng có những quan điểm độc đáo của riêng mình. Hơn nữa, anh cũng có những sự hiểu biết ở tầm vĩ mô và có một hệ thống các kiến thức chặt chẽ.

Nghe xong, Vũ Lâm Khánh cũng phải nhìn Trần Gia Bảo với một con mắt khác khó có thể che giấu sự tán dương. Ông ta gật đầu khen ngợi: "Cậu thực sự đã trả lời rất tốt. Thật không ngờ, trong cuộc thi Đông y lần này lại có một cậu thanh niên tài giỏi như cậu. Đúng là không uổng phí công tôi đã tự mình đề cử bản thân trở thành giám khảo cho cuộc thi này."

Trần Gia Bảo tự tin cười nói: "Nói như vậy, câu trả lời của tôi coi như là đã vượt qua rồi."

"Tất nhiên là đã vượt qua, nhưng trước tiên cậu cũng đừng vội vàng đắc ý…" Vũ Lâm Khánh nhịn không được mà muốn thử tài Trần Gia Bảo thêm một lần nữa. Ông ta lập tức rút một tờ giấy thi khác rồi đưa cho Trần Gia Bảo và nói: "Cậu hãy trả lời câu hỏi này đi."

Trần Gia Bảo cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên đó viết "Sự khác nhau giữa trúng gió và trung khí."

"Cái này thì có gì khó chứ? Về cơ bản thì trúng gió và trung khí khá giống nhau, điểm khác nhau chính là nhiệt độ của cơ thể trong gió, sự lạnh lẽo trong hơi thở…" Trần Gia Bảo trả lời câu hỏi này ngay lập tức. Sau đó anh nói: "Căn cứ vào những

ghi chép trong "Nguyên bệnh tập", trung khí là hiện tượng được gây nên bởi bảy loại cảm xúc bi thương, tình trạng hôn mê và ngất xỉu. Vì vậy, mức độ lạnh của cơ thể chính là điểm khác nhau giữa trúng gió và trung khí."

Ánh mắt của Vũ Lâm Khánh càng ngày càng sáng. Đã rất lâu rồi, ông ta không gặp một tài năng về Trung như Trần Gia Bảo. Đây chính là một sự an ủi của tuổi già. Vì vậy, nhất thời ông ta khống thể không chế được mà cứ liên tục rút các đề kiểm tra ra để thử sức Trần Gia Bảo.

Mà Trần Gia Bảo cũng không làm Vũ Lâm Khánh thất vọng. Cho dù là vấn đề khó khăn đến thế nào thì trong mắt của Trần Gia Bảo lại không hề có một chút khó khăn nào mà anh vẫn luôn trả lời các câu hỏi một cách đầy tự tin.

Kết quả là, tại hiện trường của cuộc tranh tài đã xuất hiện một việc rất kỳ lạ..

Trên quảng trường hiện đang có ba trăm thí sinh vắt óc trả lời các câu hỏi, và ở phía trước của quảng trường, Vũ Lâm Khánh và Trần Gia Bảo cũng một người hỏi một người trả lời như thể không có ai bên cạnh. Bởi vì vị trí của giám khảo được đặt cách vị trí của những người khác tương đối xa. Vì vậy, bọn họ cũng không thể nghe thấy những gì mà hai người đang nói chuyện.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều đã phát hiện trạng thái của Trần Gia Bảo và Vũ Lâm Khánh. Lúc này, bọn họ đều cảm thấy vô cùng tò mò. Cũng có không ít người bắt đầu chỉ trỏ, thậm chí ngay cả Vũ Nhật Minh và Vũ Hoài Nam đang ngồi trên đài chủ tịch và một một vài cao nhân ở tầng khác cũng cảm thấy kỳ lạ mà bắt đầu thì thầm với nhau.

"Ông Khánh vẫn luôn là vị tiền bối có địa vị cao trong nhà họ Vũ, cho nên từ trước đến nay ông ta vẫn luôn rất kiêu ngạo mà không hề quan tâm đến chuyện xung quanh. Lần này cũng rất vẫn vả mới có thể mời ông ta xuống núi làm giám khảo, nhưng… Sao ông ta lại có thể tán gẫu với một người lâu như vậy chứ? Chẳng lẽ tên nhóc kia có điều gì đặc biệt sao?" Vũ Nhật Minh nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo với sự nghi ngờ đã tràn đầy trong lòng.

Vũ Hoài Nam lắc đầu nói: “Chuyện này thì tôi cũng không biết. Nhưng mà người có thể làm cho ông Khánh cảm thấy thú vị thì chắc chắn không phải là người bình thường rồi. Xem ra, trong cuộc tranh tài Đông y năm nay, ngoại trừ một người chúng ta thì còn có một con ngựa đen khác.”

“Có lẽ là như vậy, đến lúc đó, chúng ta phải chú ý đến tên nhóc kia để xem cậu ta có thể thuận lợi thăng cấp và thi đấu một cách chính thức được hay không rồi nói sau.”Vũ Nhật Minh hơi nhíu mày, trong lòng ông ta cũng bắt đầu chú ý nhiều hơn đến Trần Gia Bảo. Đương nhiêu, cũng chỉ là chú ý nhiều hơn ‘một chút’ mà thôi.

Bên kia, Vũ Hoàng Việt cũng cảm thấy rất kinh ngạc, nói: “Chị ơi, sao ông Khánh và tên nhóc kia nói chuyện lâu vậy nhỉ? Chẳng lẽ, trước đây bọn họ có quen nhau sao?”

Chương 1876

Chương 1876

“Em hãy dùng đầu óc của mình mà suy nghĩ một chút đi. Hơn hai mươi năm nay, ông Khánh chưa từng rời khỏi núi Vụ Ẩn dù chỉ là một bước chân, em nghĩ ông ấy có thể quen anh ta sao?” Vũ Thanh Ninh trừng mắt nhìn anh ta một cái rồi lại lập tức nhìn về phía Trần Gia Bảo, thấp giọng nói: “Xem ra ngay cả ông Khánh cũng đã bắt đầu phát hiện ra điểm đặc biệt của anh ta rồi. Chậc chậc, anh ta đúng là một người cho dù ở ở bất kỳ chỗ nào cũng có thể khiến mình trở thành tâm điểm một cách nhanh chóng. Đây thật là một kẻ đáng ghét.”

Trên quảng trường, Trần Gia Bảo lại có thể trả lời thêm một vài câu hỏi khó khiến cho Vũ Lâm Khánh cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Lúc này, ông ta cũng phát hiện ra ánh mắt kỳ quái của mọi người xung quanh đang hướng về phía này, cho nên ông ta cũng biết mình không thể tiếp tục nữa. Nghĩ vậy, trong lòng ông ta lại cảm thấy đáng tiếc mà cười rồi nói: “Đúng vậy, cậu đã trả lời rất tốt, cậu đợi tôi một chút, tôi sẽ đưa cho cậu một đề thi. Sau đó cậu cứ từ từ ngồi đây làm. Nếu như cậu có thể trở về chỗ ngồi, tôi lập tức sẽ thăng cấp cho cậu.”

Nói xong, Vũ Lâm Khánh không rút đề thi ra nữa mà lấy một tờ giấy A4 rồi viết câu hỏi lên đó. Sau đó, ông ta đưa cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo tiếp nhận, nhất thời nhíu mày, chỉ thấy phía trên tổng cộng có ba câu hỏi, hơn nữa độ khó rất cao! Đây không phải là đang ức hiếp người khác hay sao?

Vũ Lâm Khánh nhìn thấy bộ dáng không nói gì của Trần Gia Bảo, nhất thời tỏ vẻ vênh váo. ‘Tên nhóc kia, tôi không tin là cậu có thể trả lời câu hỏi này một cách hoàn hảo.”

Trần Gia Bảo cầm giấy thi và đi về chỗ ngồi. Khi anh nhìn ba câu hỏi trên giấy thì thì không khỏi hơi nhíu mày.

Câu hỏi đầu tiên và câu hỏi thứ hai đều có liên quan đến những tình huống thực tế của bệnh nan y. Vì vậy, Trần Gia Bảo cũng không cảm thấy hai câu này quá khó. Điều làm cho Trần Gia Bảo cảm thấy khó xử, chính là câu hỏi thứ ba.

Câu hỏi thứ ba chỉ có viết bốn chữ "việc này khó biết". Một câu hỏi không có đầu cũng không có đuôi. Thậm chí, ngay cả các vấn đề hay các tình trạng cũng không có nói đến. Thay vì nói đây là một đố Đông y thì nên gọi đây là một câu đố mới đúng. Điều này làm cho Trần Gia Bảo cảm thấy có chút bối rối.

"Việc này khó biết, thật đúng là việc này khó biết."

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khổ. Lúc này, anh thực sự đã bị đề thi này làm cho khó.

Ở phía trước quảng trường, Vũ Lâm Khánh đang ngồi ở ghế giám khảo và nhìn vẻ mặt khó khăn của Trần Gia Bảo mà trong lòng cảm thấy thật đắc ý.

Hai câu hỏi đầu tiên trên giấy thì là những trường hợp thực tế mà ông ta đã từng gặp phải trong quá trình hành nghề y trước đây. Hơn nữa đến bây giờ ông ta vẫn không biết nên trị liệu thế nào. Vì thế, đây vẫn luôn là vấn đề mà ông ta trăn trở, khiến cho ông ta phải suy nghĩ rất nhiều. Hai câu hỏi này, đừng nói là Trần Gia Bảo mà ngay cả người đặt câu hỏi là Vũ Lâm Khánh cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Về phần câu hỏi thứ ba "Việc này khó biết", chính xác thì đây không phải là một câu hỏi thực sự mà là Vũ Lâm Khánh cố ý viết ra để khó làm Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, Vũ Lâm Khánh cũng không có ác ý gì. Ông ta thấy y thuật của Trần Gia Bảo cao siêu như vậy cho nên muốn khảo nghiệm thực lực của Trần Gia Bảo nhiều hơn. Vì vậy ông ta mới tự mình đưa ra câu hỏi này.

Đương nhiên, cho dù cuối cùng Trần Gia Bảo có thể trả lời câu hỏi trên giấy thi hay không thì chỉ cần dựa vào biểu hiện trước đó của Trần Gia Bảo, Vũ Lâm Khánh đã quyết định để Trần Gia Bảo trực tiếp thăng cấp để có thể chính thức thi đấu.

Chỉ tiếc Trần Gia Bảo cũng không biết chuyện này, còn cho rằng nếu mình trả lời sai sẽ bị đào thải. Cho nên, lúc này anh đang vắt óc suy nghĩ xem mình nên trả lời câu hỏi này như thế nào.

‘Việc này khó biết, việc này đến tột cùng là chuyện gì? Làm thế nào mình có thể trả lời câu hỏi này đây?”

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khổ, nói: ‘Quên đi, mình vẫn nên trả lời hai câu hỏi trước đó đi.’

Nói xong, Trần Gia Bảo hít một hơi thật sâu. Sau khi thu lại tất cả cảm xúc trên mặt, anh đưa mắt, nhìn về phía hai câu hỏi thi phía trên.

Chương 1877

Chương 1877

Anh thấy câu hỏi đầu tiên nói rằng "có một bệnh nhân cao tuổi nam thường xuất hiện những giọt nước trên tóc, giống như mồ hôi nhỏ giọt, làm thế nào để điều trị bệnh này?"

Trần Gia Bảo không khỏi sửng sốt, lập tức bật cười, đổ mồ hôi của cơ thể là hiện tượng bình thường. Nhưng trên tóc đổ mồ hôi, hơn nữa mồ hôi đổ ra lại còn rất nhiều, vậy thì không bình thường. Loại bệnh này vô cùng hiếm thấy. Đây cũng có thể gọi là bệnh nan y. Nếu gặp phải cho các bác sĩ khác, chắc chắn là sẽ cảm thấy khó khăn trong việc chữa bệnh, thậm chí còn hoàn toàn bó tay luống cuống.

'Tuy nhiên, vấn đề này lại không thể làm khó được mình.'

Trần Gia Bảo mỉm cười một cách. Trước đây anh từng đọc được một cuốn sách cổ đã không còn được phát hành nữa, vừa hay, trong này có ghi chép về loại bệnh này.

Nghĩ đến đây, anh lập tức viết: 'Tình trạng này là do dùng quá nhiều thuốc kích dục gây ra. Nếu không xảy ra tai nạn gì khác thì khi còn trẻ bệnh nhân có dục vọng rất mạnh, cho nên đã uống quá nhiều thuốc kích dục.

Điều này làm cho thuốc tụ tập ở hai thận. Sau một khoảng thời gian dài, thuốc độc này lập tức bùng phát.Trong năm cơ quan vận chuyển máu, tóc có liên quan đến thận. Hơn nữa, thận lại còn thuộc về nguyên tố nước.

Một khi độc dược tích tú nhiều ở thận trong một khoảng thời gian dài sẽ khiến cho nước tích tụ trong thận quá nhiều mà phải biểu hiện ra bên ngoài cơ thể.

Vì vậy, trên tóc sẽ xuất hiện những giọt nước giống như mồ hôi. Bệnh này có thể được điều trị bằng cách điều chế cam thảo thành nước dùng, bởi vì cam thảo rất giỏi trong việc giải

quyết độc tính kim thạch, vì vậy cam thảo sẽ có tác dụng kỳ diệu. ”

Sau khi viết xong, Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu. Khi cảm thấy rất hài lòng, anh mới tiếp theo nhìn về phía câu hỏi thứ hai, nhất thời đôi lông mày nhíu càng chặt.

Anh chỉ thấy câu hỏi thứ hai viết: “Có một bệnh nhân nam trưởng thành, trong tai luôn cảm thấy vô cùng đau nhức, giống như có cái gì đó chạy trong tai. Thậm chí có đôi khi trong tai còn có máu chảy ra, xin hỏi bệnh này nên giải thích như thế nào?”

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu mày rồi tự nói với bản thân: “Dựa theo những gì được viết trên đề thi thì loại bệnh này cũng không phải là bệnh viêm tai, cũng không phải là do có côn trùng chạy bên trong tai, nhưng đây rốt cuộc là bệnh gì?”

Đây cũng là lần đầu tiên Trần Gia Bảo nghe đến loại bệnh này. Hơn nữa, lúc này bệnh nhân lại không có ở đây cho nên Trần Gia Bảo cũng không có cách nào để tiến hành việc “thăm bệnh”. Lúc này, anh chỉ có thể dùng cả ruột gan mình để suy nghĩ ta tất cả các nguyên nhân có thể gây ra bệnh này.

Lúc Trần Gia Bảo đang vùi đầu vào suy tư, các tuyển thủ khác trên quảng trường đã trả lời xong câu hỏi đầu tiên và bắt đầu nộp câu hỏi. lúc này, mười vị giám khảo cũng trở nên khá bận rộn.

Vũ Lâm Khánh vừa nhìn những tuyển thủ khác, vừa âm thầm lắc đầu. Tuy rằng những tuyển thủ Đông y này phải học trả lời các câu hỏi khác nhau, nhưng nếu nói đến độ khó thì những câu hỏi này tuyệt đối không bằng mấy câu hỏi mà Trần Gia Bảo đã phải trả lời bằng lời nói.

Theo bản năng, Vũ Lâm Khánh nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo vẫn còn đang suy nghĩ khổ sở. Có vẻ như anh đã hoàn toàn bị đề thi nhất thời của ông ta làm khó. Thấy vậy, Vũ Lâm Khánh lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Sau khi toàn bộ tuyển thủ trong quảng trường đã hoàn thành bài thi thì thành tích của vòng đầu cũng lập tức xuất hiện. Kết quả thật sự đã khiến người ta phải cảm thấy kinh ngạc, chỉ với

câu hỏi đầu tiên, đã loại đi gần một phần ba số tuyển thụ. Ngay cả Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình cũng bị loại.

Những tuyển thủ có thể vượt qua câu hỏi thi đầu tiên, hầu hết đều là những thế hệ kế thừa Đông y và là những người tài giỏi của bốn mạch trong nhà họ Vũ.

Những người này ban đầu đều là loại người kiêu ngạo. Lúc đầu, bọn họ đều quyết tâm phải nổi danh trong cuộc thi Đông y này.

Chương 1878

Chương 1878

Ai mà ngờ được, trong vòng thi đầu tiên, khi bọn họ vừa mới lấy được đề thi chưa được bao lâu thì Trần Gia Bảo đã nộp bài thi từ rất sớm rồi. Hành động này của anh như tạo thêm sức ép cho bọn họ vậy, cho nên trong lòng bọn họ dĩ nhiên là cảm thấy không phục.

Bởi vậy, khi vòng thứ hai vừa mới bắt đầu, bọn họ lập tức toàn tâm toàn ý trả lời câu hỏi. Bọn họ đã quyết định rằng vòng thi thứ hai bọn họ nhất định phải nộp bài thi trước Trần Gia Bảo để lấy lại chút khí thể

Bằng một cách vô tình nào đó, bọn họ đã coi Trần Gia Bảo là đối thủ cạnh tranh của mình.

Đáng tiếc là bọn họ cũng không biết, hiện tại câu hỏi mà Trần Gia Bảo phải trả lời đã không chỉ là câu hỏi thứ hai hay thứ ba, mà là những câu hỏi mà Vũ Lâm Khánh đính thân ra đề với độ khó siêu cao. Thậm chí, Vũ Lâm Khánh đã quyết định để Trần Gia Bảo thăng cấp trước trận đấu chính thức!

Nếu bọn họ biết điều này, bọn họ sẽ cảm thấy như thế nào đây?

Trong khi từng phút từng phút một đang thấm thoát trôi qua, mọi người cũng đã bắt đầu lục tục trả lời xong câu hỏi thứ hai. Sau đó, bọn họ cũng bắt đầu nộp bài thi của mình và một lần nữa gần một nửa số đó đã bị đào thải. Vì vậy, toàn bộ quảng trường thi đấu lúc này có vẻ thưa thớt hơn rất nhiều.

Hiện tại, có chưa đến một trăm người thuận lợi thăng cấp để vào vòng thứ ba. Sau khi bọn họ vào được vòng thứ ba thì trong lòng cảm thấy vô cùng đắc ý. Vì vậy, bọn họ cứ không ngừng nhìn về phía Trần Gia Bảo nhưng chỉ thấy Trần Gia Bảo vẫn đang ngồi im tại chỗ mà khổ sở suy nghĩ về đề thi của

vòng hai. Thấy vậy, bọn họ cũng tỏ ra kinh thường. Tên nhóc con này nộp bài thi vòng một nhanh như vậy, làm cho bọn họ còn nghĩ rằng anh là người có y thuật vô cùng lợi hại. Bây giờ, xem ra, anh còn chưa trả lời xong câu hỏi của vòng thứ hai.

Thậm chí ngay cả Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi cũng cảm thấy cô cùng kỳ lạ. Đến hai người bọn họ còn thuận lợi thăng cấp vào vòng ba, sao ngay cả câu hỏi của vòng hai mà Trần Gia Bảo còn chưa trả lời được? Chẳng lẽ, đề thi của Trần Gia Bảo khó đến mức ngay cả Trần Gia Bảo cũng không trả lời được sao?

Trong lòng hai người lại cảm thấy lo lắng.

Những gì hai người bọn họ đã nghĩ không hề sai sai, đề thi trên giấy thi của Trần Gia Bảo quả thật là rất khó!

Lúc Trần Gia Bảo vẫn đang nhìn vào căn bệnh nan y được nêu ra trong câu hỏi thứ hai của đề thì thì trong đầu đột nhiên có một tia sáng chợt lóe. Khi anh nghĩ đến khả năng nào đó, anh đã lập tức viết ra suy đoán cùng với phương pháp điều trị của mình lên giấy.

Sau khi viết xong, khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên một nụ cười. Tuy rằng, đây cũng là lần đầu tiên anh gặp phải một trường hợp kỳ lạ như vậy, nhưng nhìn đáp án mình vừa viết ra, ít nhất anh cũng nắm chắc tám phần đúng.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo nhìn về phía câu hỏi cuối cùng – "Việc này khó biết".

Câu hỏi này không có đầu cũng không có đuôi. Mặc dù Trần Gia Bảo vẫn luôn cho rằng mình là một người thông thảo y thuật, nhưng đối mặt với đề thi giống như một câu đố như vậy, anh vẫn cảm thấy thật khó khăn. Tay anh đang cầm bút nhưng anh lại không biết viết cái gì.

Bên kia, khi Vũ Lâm Khánh thấy Trần Gia Bảo đang viết cái gì đó trên giấy thi thì trong lòng ông ta không khỏi có chút sửng sốt mà tự nói với mình: 'Chẳng lẽ tên nhóc này đã trả lời được một câu hỏi nào đó rồi sao? Làm sao có thể như vậy được chứ?"

Theo bản năng, Vũ Lâm Khánh muốn đi qua xem đáp án trên giấy thi của Trần Gia Bảo. Nhưng sau đó, ông ta nghĩ lại, mà

tự nhủ: “Đấy chính là những căn bệnh kỳ quái đến ngay cả mình cũng phải bó tay luống cuống. Vì vậy, Trần Gia Bảo tuyệt đối không thể có câu trả lời. Nói không chứng, trong tình huống không biết làm gì, Trần Gia Bảo đã tùy tiện viết đại một câu trả lời.”

Nghĩ đến đây, Vũ Lâm Khánh lại ngồi xuống một lần nữa.

Mọi người đã trả lời xong bài kiểm tra thứ ba và lại có hơn một nửa số người bị đào thải. Lúc này, toàn bộ tuyển thủ dự thi trên quảng trường còn không tới bốn mươi người, mà Trần Gia Bảo vẫn bị câu hỏi “việc này khó biết” làm khó, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Trên đài chủ tịch, bởi vì quan hệ của Vũ Thanh Ninh cho nên Vũ Hoàng Việt vẫn luôn theo dõi Trần Gia Bảo rồi nở một nụ cười quái dị nói: “Chị, những người khác đều đã nộp bài thi cho vòng ba rồi nhưng tên nhóc kia vẫn còn đang loay hoay với câu hỏi của vào hai sao? Không phải là anh ta đang cố tình không trả lời được để trì hoãn thời gian nộp bài thi và đợi đến khi những người khác đều bị đào thải, chỉ còn lại một số tuyển thủ dự thi, sau đó, cuối cùng, anh ta mới nộp bài thì để trà trộn vào trận đấu chính thức đấy chứ? Ha ha, tên nhóc này thật có tâm cơ.”

Chương 1879

Chương 1879

“Rốt cuộc anh ta đang làm cái quái gì vậy?” Vũ Thanh Ninh cũng nhíu mày, thấp giọng nói: “Tuy rằng chị cũng hy vọng anh ta thua cuộc trong trận so tàiĐông y lần này. Nhưng đến ngay cả cơ hội bước vào trận đấu chính thức cũng không làm được thì thật quá mất mặt rồi.”

Trong quảng trường, vòng thi thứ tư và thứ năm cũng lần lượt được diễn ta. Lúc này, ngay đang nhíu mày là Trần Gia Bảo cũng dần dần chuyển sang tư thế thư giãn.

“Việc này khó biết, ha, một chuyện tốt khó biết. Câu trả lời không những khó biết mà ngay cả đề bài cũng không xác định được. Có lẽ, ‘việc này khó biết’ căn bản không có một câu trả lời chính xác. Nếu đã như vậy, mình sẽ viết các nguyên tắc của Đông y lên bài thi. Mà trong Đông y, cái khó để có thể hiểu được chính là năm vận sáu khí và âm dương bát quái. Có lẽ, đây chính là câu trả lời cho câu hỏi “Việc này khó biết”.

Trong đầu của Trần Gia Bảo như có một tia sáng lóe lên, anh lập tức cầm bút viết: ” Phục lâm thái tráng quái càn khôn, độn phủ quan bác khôn nhị lục. Thanh bạch chính phân khai dữ tích. Xích hắc vãng lai thông đạo lộ… Huyết khí bao hàm lục tử trung, trú dạ hành lưu ngũ thập độ… Tri chi phi nan hành chi nan, tạo thứ điên phái nghi thường lự…”

Sau khi viết xong, Trần Gia Bảo nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, rồi cầm bài thi và đi về phía Vũ Lâm Khánh.

Nhất thời, đại bộ phận mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Trần Gia Bảo.

“Chị ơi, chị mau nhìn đi, cuối cùng tên nhóc kia cũng chịu nộp bài rồi!” Vũ Hoàng Việt vốn đang chán nản gặm táo nhìn thấy Trần Gia Bảo đứng dậy nộp bài thì lập tức giật mình ngồi

thẳng dậy, hả hê cười nói: "Nhưng mà cho dù bây giờ anh ta có nộp bài thì cũng đã quá muộn, những tuyển thủ khác đã đến vòng thứ tư mà giờ anh ta mới nộp bài vòng hai. Chậc chậc chậc, anh ta đúng là bình chân như vại."

"Đúng là có hơi muộn…" Vũ Thanh Ninh cau mày nói: "Chẳng lẽ anh ta muốn bị loại?"

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn sẽ bị loại…" Vũ Hoàng Việt cười hì hì nói: "Nhưng mà tên khốn này kỳ lạ thật đấy. Lúc đầu thì nộp bài nhanh hơn mọi người, hơn nữa ngay cả ông Giang xưa nay không coi ai ra gì cũng nói chuyện nhiệt tình với anh ta, em cứ tưởng anh ta là con hắc mã trong giải thi đấu Đông y năm nay, nào ngờ bây giờ anh ta lại rớt ở phía sau mọi người, biểu hiện đầu voi đuôi chuột này đúng là khiến người ta thất vọng."

Vũ Thanh Ninh nhíu mày, cảm thấy rất khó tin, người dám đánh cược với ông nội cô sẽ giành quán quân giải thi đấu Đông y mà lại chỉ có chút thực lực như vậy, đúng như lời Vũ Hoàng Việt đã nói, biểu hiện của Trần Gia Bảo quả thực khiến người ta thất vọng.

Vũ Hoàng Việt nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của Vũ Thanh Ninh trở nên nghiêm túc thì cười hì hì không nói gì, xem ra bà chị họ của mình rất để ý đến Trần Gia Bảo, trong trí nhớ của anh ta, đây là lần đầu tiên anh ta thấy Vũ Thanh Ninh quan tâm đến một người khác giới như vậy.

"Chắc chắn là chị của em đã động lòng rồi, nhưng mà, muốn trở thành anh rể của Vũ Hoàng Việt em nhất định phải là một người xuất sắc cơ. Nếu như ngay cả giải thi đấu chính thức anh ta cũng không vào được thì cái loại yếu như gà này hoàn toàn không xứng với chị họ của em!"

Nghĩ đến đây, Vũ Hoàng Việt mỉm cười lắc đầu, không hề đánh giá cao Trần Gia Bảo.

Trong quảng trường, Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi cũng đang rất thất vọng, bây giờ Trần Gia Bảo mới chỉ giao được bài thi thứ hai, ước chừng không có nhiều hy vọng thăng tiến nữa rồi.

Tại ghế trọng tài, Vũ Lâm Khánh nhếch miệng cười như một con cáo già, cuối cùng tên nhóc Trần Gia Bảo này cũng đã nộp bài rồi, nếu như không có gì bất ngờ thì Trần Gia Bảo sẽ không trả lời đúng một câu nào cả.

Đợi Trần Gia Bảo đi tới trước mặt, Vũ Lâm Khánh cười nói: "Anh thấy những câu hỏi này thế nào, có phải là khó đến mức không biết bắt đầu làm từ đâu không?"

Chương 1880

Chương 1880

“Cũng được…” Trần Gia Bảo nhún vai, nói: “Ba câu hỏi này này hơi nằm ngoài dự đoán của tôi, nhưng không đến nỗi không biết bắt đầu làm từ đâu. Nhưng đúng là câu hỏi cuối cùng đã khiến tôi bị vướng một lúc.”

“Vậy ý của anh là, hai câu đầu không khó?” Vũ Lâm Khánh mỉm cười lắc đầu, tên nhóc Trần Gia Bảo này đúng là cà cuống chết đến đít còn cay.

“Độ khó cũng chỉ bình thường thôi.” Trần Gia Bảo đặt bài thi ở trước mặt Vũ Lâm Khánh.

Đối với Trần Gia Bảo, mặc dù hai chứng bệnh khó chữa đầu tiên rất hiếm gặp, nhưng không là gì so với chứng bệnh đầy tính đánh đố cuối cùng, cho nên trong số ba câu hỏi mà anh đã trả lời, câu hỏi anh không chắc chắn nhất là câu số ba, bởi vì đáp án hoàn toàn là suy đoán của anh.

Nụ cười trên mặt Vũ Lâm Khánh lập tức biến mất, hai căn bệnh khó chữa đầu tiên là hai căn bệnh quái lạ mà ông ta gặp phải trong đời, thậm chí đến bây giờ ông ta vẫn chưa biết cách chữa trị, thế mà Trần Gia Bảo lại dám nói là độ khó cũng “bình thường”. Đây không phải là một cú tát thẳng vào mặt ông ta hay sao?

“Tôi sẽ xem thử bài thi của anh, tôi không tin anh thực sự có thể trả lời được… Hả?” Vũ Lâm Khánh vừa nói vừa nhìn xuống bài thi, còn chưa nói hết đã ngây người ra.

Ngay sau đó, trong sự ngờ vực tưởng mình đã đọc nhầm, ông ta vội lau mắt kính gọng đen rồi mới tiếp tục đọc bài thi, rất nhanh, vẻ mặt của ông ta chuyển từ kinh ngạc sang kinh hãi, sau đó là phấn khích kích động, thậm chí hai tay cầm bài thi còn run lên.

“Tuyệt tuyệt tuyệt, thật sự quá tuyệt.” Vũ Lâm Khánh kích động vỗ đùi, hưng phấn nói: “Đúng vậy, uống quá nhiều thuốc kích dục sẽ khiến độc tố trong thuốc tích tụ trong thận, lâu dần độc tố bộc phát, khiến cho nước trong thận chảy ra ngoài qua tóc. Sao lúc đó tôi lại không nghĩ ra cơ chứ, Trần Gia Bảo, anh giải thích bệnh lý này rất tuyệt, mà phương pháp chữa bệnh bằng cam thảo còn tuyệt vời hơn, đúng là trên cả tuyệt vời.”

Vũ Lâm Khánh liên tục nói ra chữ “tuyệt”, điều này cho thấy ông ta rất hài lòng với câu trả lời của Trần Gia Bảo.

Mọi người ở xung quanh đều thầm ngạc nhiên, mặc dù không nghe được nội dung cuộc nói chuyện giữa Vũ Lâm Khánh và Trần Gia Bảo, nhưng bọn họ nhìn ra Vũ Lâm Khánh hình như… hình như đang rất phấn khích? Sao kỳ vậy, rõ ràng Trần Gia Bảo mới làm đề thứ hai thôi mà. Vũ Lâm Khánh có nhất thiết phải tỏ ra kích động như thế không? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Trần Gia Bảo cười nói: “Xem ra đáp án câu đầu không có vấn đề gì.”

“Hoàn toàn không có vấn đề gì, hơn nữa còn rất hoàn hảo, nó đã giải quyết được mối nghi ngờ đè nén trong lòng tôi suốt bấy lâu nay, Trần Gia Bảo, tôi phải cảm ơn anh rồi.” Vũ Lâm Khánh vô cùng phấn khích, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối, thở dài nói: “Nếu như tôi gặp anh sớm hơn, hoặc là tìm ra nguyên nhân gây bệnh thì lúc đó tôi đã không phải chịu bó tay, để rồi chỉ có thể trơ mắt nhìn bệnh nhân… chao ôi…”

Vũ Lâm Khánh không nói hết lời phía sau, nhưng Trần Gia Bảo không cần hỏi cũng biết chất độc đã bộc phát trong thận, nếu không có biện pháp chữa trị kịp thời thì không lâu sau, nước trong thận sẽ bị thiếu hụt, kết cục sẽ rất tàn khốc.

Vũ Lâm Khánh càng ngày càng thán phục Trần Gia Bảo hơn, vốn dĩ ông ta viết tạm ba câu hỏi này chỉ là để làm khó Trần Gia Bảo, muốn xem y thuật của Trần Gia Bảo đạt đến mức nào, không ngờ Trần Gia Bảo chẳng cần bắt mạch của người bệnh, cũng chẳng cần kiểm tra cơ thể của người bệnh, chỉ dựa vào câu hỏi mà có thể đoán ra nguyên nhân của ca bệnh và cách điều trị. Y thuật như vậy đúng là kỳ diệu!

Nghĩ đến đây, Vũ Lâm Khánh nở một cười rất tươi, nói: “Chỉ nhìn câu trả lời này, tôi có thể cho anh điểm tối đa, nhưng trả lời đúng câu đầu tiên không có nghĩa là có thể trả lời đúng câu thứ hai bởi vì theo tôi, ca bệnh thứ hai khó hơn nhiều so với ca bệnh đầu tiên.”

“Phương pháp điều trị cho ca bệnh thứ hai có đúng hay không, ông cứ đọc tiếp thì sẽ biết.” Trần Gia Bảo nói một cách thờ ơ, về câu hỏi thứ hai, anh nắm chắn ít nhất cũng phải 80%!

“Người trẻ tuổi tự tin là chuyện tốt. Chỉ là tự tin quá mức sẽ bị vả vào mặt đó.” Vũ Lâm Khánh cười hề hề, đồng thời cúi đầu đọc ca bệnh thứ hai, đột nhiên, ông ta “ồ” một tiếng, cảm thấy khó tin.

Chương 1881

Chương 1881

Ca bệnh thứ hai trên bài thi được mô tả rất ngắn gọn: "Có một bệnh nhân nam trưởng thành bị đau nhức dữ dội ở tai mà không rõ lý do, hình như có một con côn trùng bay vào trong tai, thỉnh thoảng còn bị chảy máu."

Vũ Lâm Khánh còn nhớ rất rõ, hai năm trước có người trong một dòng họ lớn ở Hà Nội đến núi Vụ Ẩn khám bệnh, khi đó từ trên xuống dưới nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn không một ai có thể chữa khỏi cho người nọ. Cuối cùng Vũ Nhật Minh phải nhờ ông ta rời núi khám và chữa bệnh, kết quả ông ta đã dùng đủ mọi cách khác nhau nhưng cũng phải bó tay, bệnh nhân thì đành ngậm ngùi ra về.

Cho nên căn bệnh kỳ lạ gây đau tai khó giải thích này vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức của Vũ Lâm Khánh!

Lúc này, ông ta nhìn câu trả lời ngắn gọn của Trần Gia Bảo trên bài thi, cau mày nói: "Ý của anh là nguyên nhân khiến tai đau nhói là do gan bị suy nhược, dẫn tới nóng gan, gây ra chứng đau nhức trong tai. Đồng thời do đặc tính bốc hỏa thất thường, cho nên tính chất bệnh ở bệnh nhân không đồng nhất, có lúc giống như có côn trùng di chuyển, có lúc chảy máu, thậm chí có lúc đau đớn không thể chịu được?"

Lâm Vũ Giang cũng không biết câu trả lời của Trần Gia Bảo có đúng hay không, bởi vì ông ta không có chút manh mối gì về căn bệnh khó chữa này, đương nhiên không thể phân biệt được lời giải thích của Trần Gia Bảo là đúng hay sai.

"Đúng vậy." Trần Gia Bảo nói: "Muốn chữa bệnh này thật ra không khó. Tôi đã từng đọc được một bài thuốc dân gian trong một cuốn sách y học. Có thể đốt da rắn lột và nghiền thành bột

nhỏ rồi thổi vào tai, cơn đau có thể được chấm dứt ngay lập tức.”

“Đây là nguyên tắc gì vậy?” Vũ Lâm Khánh cau mày hỏi.

“Rất đơn giản.” Trần Gia Bảo giải thích: “Rắn bổ dương, có tính năng làm mát gan, dùng da rắn để kê đơn thuốc phù hợp, đương nhiên uống vào sẽ hết bệnh”.

Vũ Lâm Khánh cau mày không nói lời nào mà suy nghĩ tính khả thi trong lời nói của Trần Gia Bảo, mặc dù Trần Gia Bảo đã nói trước phương pháp điều trị là “phương thuốc dân gian”, nhưng dù nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không đáng

“Thế nào, tôi nói không đúng sao?” Trần Gia Bảo thấy Vũ Lâm Khánh nãy giờ không nói gì thì trực tiếp hỏi ngược lại.

Vũ Lâm Khánh nhất thời không nói nên lời, cũng không thể nói ngay cả người ra câu hỏi như ông ta cũng không biết đáp án chính xác có đúng không? Như thế chẳng phải sẽ làm ông ta mất mặt trước mọi người sao?

“Anh chờ tôi một chút, đợi tôi quay lại sẽ công bố đáp án.” Vũ Lâm Khánh lúng túng ho khẽ hai tiếng rồi đứng dậy đi tới một gian phòng cách đó không xa.

“Ông ta giở trò quỷ gì vậy?” Trần Gia Bảo nhìn bóng lưng của Vũ Lâm Khánh biến mất sau cánh cửa, cảm thấy cạn lời.

Mọi người ở xung quanh vô cùng ngạc nhiên hơn, tại sao Vũ Lâm Khánh đang nói chuyện với Trần Gia Bảo thì lại đột nhiên đứng dậy rời đi, hơn nữa đó cũng không phải là hướng nhà vệ sinh. Chẳng lẽ Trần Gia Bảo đã chọc giận Vũ Lâm Khánh, cho nên Vũ Lâm Khánh mới giận dữ rời đi? Tất cả mọi người chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, chuyện xảy ra trước mắt lại một lần nữa khiến bọn họ không thể hiểu được.

Vũ Hoàng Việt cũng mở to mắt, kinh ngạc nói: “Chị ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy, lần nào tên nhóc này nộp bài cũng có chuyện là sao? Lần đầu nộp bài thì nói chuyện với ông Giang rõ lâu, lần thứ hai nộp bài thì ông Giang đi mất, trong quảng trường có hơn ba trăm tuyển thủ dự thi, cũng chỉ có anh ta mới có đãi ngộ này, chết tiệt, tên nhóc này đúng là hỗn xược mà!”

Vũ Thanh Ninh cũng sững sờ, sau đó cô bật cười: “Tình hình cụ thể thì chị cũng không rõ, nhưng mà trước mắt xem ra, ông

Giang đã nhìn anh ta bằng con mắt khác rồi. Chị đoán là có liên quan đến câu trả lời trong bài thi của anh ta.”

Chương 1882

Chương 1882

Lại nói Vũ Lâm Khánh một mình đi tới phòng, lấy điện thoại di động ra bấm gọi cho một số di động nào đó ở Hà Nội, nếu như ông ta đã không biết đáp án của Trần Gia Bảo cho câu hỏi thứ hai có đúng hay không, vậy thì nhờ người xác minh là được, mà người thích hợp nhất chính là bệnh nhân mắc phải căn bệnh này!

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Vũ Lâm Khánh lập tức nói: "Tôi là Vũ Lâm Khánh, Về tình trạng bệnh của cậu Liễu, phía tôi đã có một số manh mối, có thể đốt da rắn và nghiền thành bột rồi thổi nó vào tai của cậu Liễu… Đúng, không sai, tôi chỉ có một yêu cầu, đó là phải nhanh, tốc độ phải nhanh, phản hồi kịp thời cho tôi!"

Sau khi cúp điện thoại, Vũ Lâm Khánh đột nhiên cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: "Đốt da rắn nghiền thành bột rồi thổi vào lỗ tai, phương pháp không đáng tin cậy như vậy mà Trần Gia Bảo cũng nghĩ ra được, đã vậy mình còn thật sự gọi điện cho cậu Liễu để xác minh, chậc chậc, nói không chừng lần này lại khiến nhà họ Liễu phải phí công rồi."

Nói thật, ông ta không tin tưởng lắm vào câu trả lời của Trần Gia Bảo.

Chưa đến năm phút, điện thoại di động đột nhiên đổ chuông.

Gần như là một phản xạ có điều kiện, Vũ Lâm Khánh lập tức kết bắt máy, chỉ nghe đầu bên kia nói xong cầu đầu tiên, Vũ Lâm Khánh đã kinh hãi nói: "Tai của cậu Liễu thật sự đã… đỡ rồi?" "Đúng vậy đúng vậy, sau khi thổi bột da rắn vào tai, cơn đau biến mất ngay lập tức, ông Giang, ông đúng là Hoa Đà tái thế…"

Vũ Lâm Khánh đã không thể nghe vào lời nói phía sau của đối phương nữa, bởi vì lúc này ông ta đã hoàn toàn chấn động rồi!

Trong phòng, Vũ Lâm Khánh cầm điện thoại rất lâu nhưng không nói gì, ông ta thật sự đã vô cùng kinh ngạc trước y thuật của Trần Gia Bảo!

Căn bệnh kỳ lạ khiến cho toàn bộ Ẩn Sơn Vũ gia gặp khó khăn, thế mà đã được Trần Gia Bảo giải quyết dễ như trở bàn tay, hơn nữa, Trần Gia Bảo không hề xem xét qua bệnh nhân, thậm chí còn chưa từng thấy qua, đây không phải đã chứng minh rằng, y thuật của Trần Gia Bảo, còn hơn cả người của Ẩn Sơn Vũ gia ư?

Có thể tưởng tượng được sự chấn động của võ lâm trong nước!

Giọng điệu ân cần vẫn tiếp tục trong điện thoại: "Ông Giang, tôi không nói dối ngài, mấy năm nay, tôi đã đưa đứa trẻ Ngọc Điền này đến các bệnh viện lớn trong và ngoài nước, cho uống thuốc rất nhiều, tiền thì không thiếu, nhưng đến một chút hiệu quả cũng không có, đứa trẻ Ngọc Điền này đã phải gánh chịu không ít tội, kết quả là ngài chỉ cần dùng một chút da rắn lột, đã lập tức trị khỏi căn bệnh dai dẳng này của Ngọc Điền, y thuật này thật quá tuyệt vời, thật kỳ diệu làm sao! Ngài là ân nhân lớn của nhà họ Liễu chúng ta, khi nào ngài đến Hà Nội, đến lúc đó, trên dưới toàn bộ người nhà họ Liễu đều sẽ cảm kích ngài không thôi…Ông Giang? Ông Giang à? Sao ngài lại không trả lời?"

Người có tên Ngọc Điền trong điện thoại, chính là một người bệnh có tật về tai.

Lúc này, Vũ Lâm Khánh mới kịp hoàn hồn, ông ta cười khổ một tiếng, sau đó đáp: "Các vị đã cảm kích sai người rồi, tôi nào có y thuật cao siêu đến vậy? Được rồi, bây giờ tôi còn có chuyện quan trọng khác cần phải làm, sau khi tôi rảnh, tôi sẽ gọi điện thoại lại cho các vị, sẽ kỹ càng tỉ mỉ mà cùng nhau bàn về tình huống."

Nói xong, Vũ Lâm Khánh ngắt điện thoại, ông ta khẽ hít một hơi thật sâu, sau đó kích động bước ra ngoài.

Lúc này, Trần Gia Bảo vẫn đang đứng chờ trước chỗ ngồi của Vũ Lâm Khánh, ngoại trừ việc ngay từ đầu, khi Vũ Lâm Khánh rời đi trong sự ngạc nhiên, anh đã nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, hiện tại, tâm lý đã không còn buồn bực, khó chịu nữa.

Tại quảng trường hội nghị trên đài, không ít người đang âm thầm suy đoán, nói không chừng, Trần Gia Bảo đã chọc giận Vũ Lâm Khánh, mới có thể khiến cho Vũ Lâm Khánh bực tức rời đi, giờ phút này, rất nhiều người đang hả hê vui sướng thưởng thức cảnh người khác gặp nạn, chờ xem Trần Gia Bảo bị chê cười.

Trong lòng của hai người Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi lại càng thêm lo lắng.

Chương 1883

Chương 1883

Đột nhiên, Vũ Lâm Khánh đẩy cửa ra, một lần nữa trở về quảng trường, hơn nữa, bước chân ông ta rất vội vàng.

Tinh thần mọi người phấn khích lên, không ít người cảm thấy rằng, lần này Trần Gia Bảo đã sắp gặp phải xui xẻo.

Vũ Hoàng Việt càng ngồi ngay ngắn hơn, anh ta nói: "Chị, chị mau nhìn kìa, trông dáng vẻ của ông Giang, như thể đang có chuyện gì đó quan trọng lắm thì phải, hay, ông Giang đang tính toán rằng lát nữa sẽ lập tức tuyên bố tên kia bị loại chăng? Ha ha, em đột nhiên rất tràn đầy kỳ vọng cho sau đó nha."

"Ai mà biết được, hơn nữa, loại trừ thì loại trừ thôi, cũng chả phải việc gì to tát lắm." Vũ Thanh Ninh trợn trắng mắt, cô ta bất chợt nhớ ra rằng, nếu như Trần Gia Bảo bị loại, dựa theo đánh cược sẽ phải ở sau núi ba năm, chẳng lẽ sau này, Trần Gia Bảo phải làm hàng xóm với cô ta đến tận ba năm sao, đây chẳng phải là sớm chiều mỗi ngày đều ở chung sao?

Vũ Thanh Ninh tức khắc khẽ chau mày, cô ta không thể lý giải nổi cảm xúc trong lòng rốt cuộc là gì.

Trên quảng trường, Vũ Lâm Khánh nhanh chân bước đến trước mặt Trần Gia Bảo, dưới sự quan sát của đám đông, ông ta chủ động cầm tay Trần Gia Bảo, kích động nói: "Cảm ơn, cảm ơn cậu, cậu biết không, người bệnh ca thứ hai đã khỏe mạnh, tôi vừa mới trò chuyện cùng người nhà bệnh nhân qua điện thoại, còn nói cả phương pháp trị liệu cho họ biết."

"Nói vậy, bệnh của họ đã được chữa khỏi hết rồi sao?" Trần Gia Bảo thấy Lâm Vũ Khánh kích động đến vậy, không cần phải nói, nhất định là phương thuốc đã có hiệu quả, nếu không, Vũ Lâm Khánh cũng sẽ không kích động như vậy.

“Đã trị khỏi hết rồi, người bệnh người nhà bệnh nhân còn khen là Hoa Đà giáng thế, nhưng tôi nào có y thuật cao siêu như vậy, sao có thể chữa khỏi được loại bệnh quái đản ấy? Đây hoàn toàn đều là nhờ công của cậu.” Vũ Lâm Khánh cười đến mức không khép miệng lại được.

Danh y Hoa Đà: Được biết đến như một vị thần y có thể chữa được bách bệnh.

Tuy rằng bệnh không phải do ông ta chữa khỏi, nhưng khi thấy người bệnh có thể hồi phục khỏe mạnh, vị Đông y già như ông ta không khỏi cảm thấy vui mừng từ tận trong đáy lòng, bởi vậy, ông ta mới có thể phấn khích như vậy trước công chúng mà hết lời cảm kích Trần Gia Bảo.

“Xem ra hai đề đầu tiên đều đã thành công, vậy chỉ còn lại đề thứ ba.” Trần Gia Bảo thoáng chốc thở nhẹ ra, đối với đề thứ ba, anh không quá tin tưởng cho lắm, bởi vì đề thứ ba là câu hỏi đố, không liên quan gì đến vấn đề chính của Đông y.

Vũ Lâm Khánh lại sững sờ, sắc mặt của Trần Gia Bảo trông vô cùng bình đạm, lại không hề lộ ra vẻ mừng rỡ vì đã thành công vượt qua hai đề bài, rất hiển nhiên, bởi Trần Gia Bảo là người có tu vi cao, trong lòng ông ta càng không khỏi thêm tán thưởng Trần Gia Bảo.

“Được rồi, để tôi xem qua câu hỏi thứ ba.” Vũ Lâm Khánh cười nói, ông ta đang chuẩn bị trở về chỗ ngồi lần nữa, đột nhiên xoay người lại, vẫy tay với một đệ tử võ lâm đứng cách đó không xa.

Người nọ có chiều cao trung bình, ăn mặc tây trang, tên Vũ Hưng, vội vàng chậm chạp chạy đến, cung kính hỏi: “ông Giang, ngài có gì căn dặn không ạ?”

“Mau mang một cái ghế lại đây.”

Vũ Hưng đáp lại một tiếng, sau đó lập tức khiêng một cái ghế đặt bên cạnh.

Vũ Lâm Khánh niềm nở chào hỏi Trần Gia Bảo, ông ta nói: “Trần Gia Bảo, mau ngồi xuống đây nói chuyện.”

Gia Bảo cũng không khách sáo, anh rất tự nhiên mà ngồi xuống.

Mọi người xung quanh ngạc nhiên đến mức há mồm trợn mắt, Vũ Lâm Khánh sau khi trở về, không những không dạy dỗ Trần Gia Bảo, ngược lại, ông ta rất nhiệt tình mà bắt tay cùng Trần Gia Bảo, hơn nữa… Còn để cho Trần Gia Bảo ngồi bên cạnh? Gì chứ, đột nhiên Trần Gia Bảo lại được tiếp đãi tốt đến vậy, rốt cuộc là tình huống gì đây?

Chương 1884

Chương 1884

Trên đài, Vũ Hoàng Việt thiếu chút nữa đã rớt cằm xuống, anh ta nói: "Cốt truyện sao lại phát triển như vậy rồi, em hoàn toàn không hiểu gì cả, rõ ràng chỉ mới hoàn thành xong hai bài thi, ông Giang không loại cậu ta đi thôi đã không nói…nhưng sao lại…tiếp đãi cậu ta tốt như vậy chứ?"

"Thật sự rất khiến người khác ngạc nhiên, có lẽ, câu trả lời thật sự đang nằm ở hai bài thi kia." Vũ Thanh Ninh cũng ngạc nhiên không thôi, ngay sau đó, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Không chỉ có Vũ Thanh Ninh cùng Vũ Hoàng Việt, ngay cả hai lão già Vũ Nhật Minh và Vũ Hoài Nam ở hàng ghế đầu cũng đã được mở mang tầm mắt.

"Người có thể khiến cho ông Giang coi trọng, nhất định không phải người tầm thường, Nhật Minh, ông có chắc chàng trai này không phải là người trong Ẩn Sơn Vũ của ông chứ?" Vũ Hoài Nam ngạc nhiên hỏi.

Ngoài ra, hai hệ dòng dõi người nắm quyền nhà họ Vũ cũng quay sang nhìn Vũ Nhật Minh, họ lộ ra vẻ dò hỏi.

Vũ Nhật Minh lắc đầu cười khổ, ông ta đáp: "Các vị đừng nhìn tôi, cậu ấy chính xác không phải là người của Ẩn Sơn Vũ chúng tôi đâu, cậu ấy hẳn là xuất thân từ gia đình xã hội bình thường, chẳng qua đến để dự thi, tình cờ thay y thuật cao siêu, bởi thế nên mới khiến cho ông Giang coi trọng chăng?"

"Chỉ mỗi y thuật cao siêu mà đã khiến cho ông Giang coi trọng ư? Tôi không tin, phải hiểu rằng, ngay đến cả trình độ y học của Vũ Thịnh Tài nhà chúng tôi, khi ở trước mặt ông Giang vẫn phải có thái độ kính cẩn, tôn trọng, nhưng hiện tại, ông Giang không chỉ bắt tay với cậu ta, còn cho phép cậu ta

ngồi bên cạnh trò chuyện, kiểu đối đãi này cao hơn cả Vũ Thịnh Tài, chẳng lẽ, y thuật của cậu ta còn hơn cả Vũ Thịnh Tài?" Vũ Hoài Nam vô cùng ngạc nhiên, thậm chí ông ta còn có chút khó tin.

Vũ Nhật Minh theo bản năng mà lắc đầu, sau đó đáp: "Nếu nói y thuật của cậu ta cao hơn cả Thịnh Tài thì có chút làm quá, nhưng chắc chắn, trên người cậu ta hẳn phải có điểm nào đó rất độc đáo, thế nên mới có thể khiến cho ông Giang coi trọng."

Sau khi nói xong, Vũ Nhật Minh từ xa mà chăm chú quan sát Trần Gia Bảo, trong lòng lại đang suy nghĩ, rất hiển nhiên, ở Trần Gia Bảo chắc chắn phải có điểm gì đó nổi bật, nếu có thể khiến cho Trần Gia Bảo gia nhập vào Ẩn Sơn Vũ gia, có lẽ đối với Ẩn Sơn Vũ gia mà nói, không chừng sẽ trở thành trợ thủ đắc lực, giúp ích không hề nhỏ.

"Đương nhiên, tất cả đều phải đợi cho đến khi Đông y đại tái kết thúc rồi mới nhìn đến kết quả cụ thể của cậu ta được."

Vũ Nhật Minh âm thầm quyết định chủ ý.

Chưa kể đến trong khu vực trọng tài, sau khi Trần Gia Bảo ngồi xuống, Vũ Hưng nhấc chân định rời đi, bất chợt phát hiện rằng, Vũ Lâm Khánh không hề đuổi anh ta đi, anh ta đảo mắt đứng yên một chỗ, nhìn vào bài thi trong tay Vũ Lâm Khánh, ngay lập tức sững sờ.

Chỉ thấy rằng đề thứ nhất là một câu hỏi thực tế, nhưng chứng bệnh lại vô cùng quái dị, quả thực là rất hiếm thấy, Vũ Hưng đã sống lâu như vậy mà vẫn chưa từng thấy qua, ngay đến cả trường hợp và phương pháp điều trị được ghi trên giấy thi, anh ta cũng chưa từng được nghe qua.

"Đây không lẽ là bài thi của Trần Gia Bảo sao? Ngay đến cả căn bệnh quái đản như vậy mà cậu ta cũng có thể giải quyết được, kỹ năng y thuật đúng thật tuyệt vời."

Trong lòng Vũ Hưng khiếp sợ, tiếp theo đó, anh ta tiếp tục nhìn đến đề thứ hai, đột nhiên, giữa mày gắt gao nhíu lại, nếu anh ta nhớ không lầm, vào hai năm trước, một vị thiếu niên đến từ Yến Kinh Liễu gia đã từng đến đây để hỏi khám bệnh, nhưng đáng quan tâm ở đây chính là, chứng bệnh ấy giống hệt

như trên giấy thi, đáng tiếc thay khi ấy, trên dưới của Ẩn Sơn Vũ nhiều người như vậy, bao gồm cả gia chủ cùng ông Giang, nhưng tất cả bọn họ đều thất kinh, thật không thể ngờ rằng, nó sẽ lại xuất hiện trên bài thi.

“Thật chóng mặt, độ khó của bài thi này đột phá xuyên thấu cả bầu trời, phỏng chừng, tất cả người của Ẩn Sơn Vũ đều sẽ không trả lời được, nhưng Trần Gia Bảo chẳng những viết được đáp án, mà còn thấy cả nụ cười của ông Giang, điều này chứng tỏ, đáp án của Trần Gia Bảo là đúng, chả trách, ông Giang lại coi trọng cậu ta như vậy, Trần Gia Bảo chính xác là một vị thần y.”

Chương 1885

Chương 1885

Trong lòng Vũ Hưng chấn động một phen, thế nhưng, ngay khi anh ta nhìn đến đề thứ ba, hai mắt càng trợn to hơn, trong lòng lại một trận chấn động dữ dội, tên mục đề thứ ba không rõ đầu đuôi, chỉ vỏn vẹn bốn chữ: Việc này khó biết. Đây mà là đề thi sao?

Vừa vặn, Vũ Lâm Khánh cũng bắt đầu nhìn đến đề thi số ba, đột nhiên hai mắt ông ta sáng rực lên, không kìm được mà vỗ đùi, sau đó phấn khích nói: "Phục lâm thái tráng quái càn cấu, độn phủ xem bác Khôn hai sáu. Thái tức cư cấn không Cư Khôn, Càn khiến cửa trời gửi gắm hộ. Khí xấu bắt đầu từ dần, máu tân âm từ dưới mà lên…Ôi, thật là khéo, chỉ với một đoạn thơ ngắn ngủi, thế mà lại có thể bao hàm tất cả âm dương, huyết mạch vào bên trong, bài thơ này của cậu viết thật sự rất vừa lòng tôi, khiến cho tôi vô cùng ngạc nhiên, Trần Gia Bảo, cậu sao có thể nghĩ ra được một đoạn thơ như vậy thế?"

(Đoạn thơ trên liên quan đến bài 'Bình luận 12 tiết quẻ và 24 tiết khí')

Khôn – Càn: Đất – trời

Cấn: Núi

Trần Gia Bảo giải thích: "Đề mục viết việc này khó biết, vừa không cụ thể rõ bệnh, cũng không phải lý luận trí thức của Đông y, tôi chỉ có thể suy đoán ra rằng, đó có thể là điều khó hiểu nhất trong Đông y. Nhưng điều khó hiểu và dễ bị hiểu lầm nhất trong Đông y là gì? Đương nhiên là ngũ vận lục khí cùng âm dương bát quái, mà đoạn thơ này, vừa vặn bao hàm toàn bộ 64 quẻ, âm dương ngũ hành và một số điều khác trong cuốn Kinh Dịch, đây chính là câu trả lời phù hợp nhất cho đề mục việc này khó biết."

Ngũ vận lục khí: Ngũ vận, lục khí chính là sự tương hợp giữa thiên can với địa chi, giữa trên với dưới, giữa ngũ vận với lục khí. Lục khí chủ trì trên trời, mỗi 6 năm là một vòng; ngũ vận chủ trì trên quả đất, mỗi 5 năm tuần hoàn một vòng. Vận có năm, mà khí thì có sáu, ngũ vận tương hợp với lục khí.

Sách Kinh Dịch: là bộ sách kinh điển của nước Trung Hoa và văn hóa của nước này. Nó là cả một hệ thống tư tưởng Triết học của người Á Đông cổ đại.

64 quẻ: bao gồm trong cuốn Kinh Dịnh

Vũ Hưng như đã bừng tỉnh, thì ra đề mục được trả lời như thế này, nếu như không nghe được Trần Gia Bảo giảng giải, sợ rằng một người như anh ta, cả đời cũng sẽ chẳng bao giờ biết được câu trả lời.

“Lợi hại!” Vũ Lâm Khánh nhịn không được mà giơ ngón tay cái lên, sau đó, ông ta tán thưởng: “Những năm gần đây, có không ít người bởi vì không hiểu Đông y mà mắng Đông y là cặn bã phong kiến, điều này khiến tôi, một lão già trong nghề Đông y vô cùng đau lòng, vì vậy tôi cảm thấy rằng, sự thâm ảo của hệ thống và lý luận Đông y rất khó để giải thích cho mọi người hiểu, nhưng đây không phải đã được tóm gọn trong câu việc này khó biết sao? Ban đầu, khi tôi viết tên của đề thi, mặc dù đó chỉ như một nguồn cảm hứng, nhưng tôi cũng là có cảm nhận mà viết, chẳng qua cũng chỉ để gây khó dễ cho cậu, chỉ là không thể ngờ rằng, cậu có thể trả lời được, câu trả lời mà cậu viết cũng giống như đáp án của hai đề bài trước, đều khiến tôi được mở rộng tầm mắt, điều này cũng đủ để chứng tỏ rằng cậu là người tài tình nhạy bén, hiểu biết rộng về y học, hơn nữa còn có khả năng chữa bệnh thần thông, theo như những điều này, trên con đường y học, có lẽ tôi không bằng cậu, đến cả Ẩn Sơn Vũ gia cũng không bằng cậu.”

Thật đáng kinh ngạc!

Vũ Hưng hoàn toàn kinh ngạc, đây quả thực là đánh giá tối cao nhất của ông Giang, Trần Gia Bảo thật sự lợi hại đến vậy sao?

“Ông cụ Khánh nói rằng tất cả gia tộc võ cổ truyền trên núi Vụ Ẩn này đều không thể địch lại Trần Gia Bảo, thế chẳng phải là

đang nói Trần Gia Bảo có khả năng sẽ trở thành quán quân của giải thi đấu Đông y năm nay sao?”

Vũ Hưng nghĩ đến đây, bất giác trong ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo hiện lên sự tôn kính. Mặc dù Trần Gia Bảo không xuất thân từ gia tộc võ cổ truyền nào nhưng lại là một cường giả chân chính, dù đi đến đâu cũng sẽ được mọi người tôn trọng

Sắc mặt Trần Gia Bảo lạnh nhạt. Từ khi xuống núi đến nay anh đã nghe được rất nhiều lời khen ngợi về y thuật nên anh đã có chút chai sạn, thế nhưng Vũ Lâm Khánh đã một đống tuổi rồi, hơn nữa lại có địa vị rất cao giữa các gia tộc võ cổ truyền mà lại có thể thản nhiên thừa nhận y thuật của mình không bằng Trần Gia Bảo cũng đủ để thấy được trí tuệ hơn người của Vũ Lâm Khánh.

Chương 1886

Chương 1886

Trong lòng Trần Gia Bảo cũng có chút kính nể ông ta, cười nói: “Quá khen rồi, có thể nói ba đề khó của cuộc thi này tôi đều đã vượt qua hết cả rồi, thế ải khó tiếp theo sẽ là gì đây?

“ Không đơn giản chỉ là vượt qua ải mà quả thật đã hoàn thành xuất sắc.” Vũ Lâm Khánh cười nói: “Còn về vòng đấu tiếp theo thì cúng đã hông cần nữa rồi Tôi nói thật cho anh nghe lúc trước anh trả lời mấy câu hỏi kia xong cũng đã có tư cách tham gia vào vòng đấu chính thức, là do tôi lâm thời cô ý làm khó anh. Cho dù lần này anh có nộp giấy trắng thì tôi cũng thăng cấp cho anh vào vòng đấu chính thức.

Chỉ là không ngờ được rằng, tất cả đề khó anh đều trả lời được lại còn hoàn hảo như thế, lấy trình độ y thuật của anh hoàn toàn dư sức để tiến vào vòng đấu chính thức.”

“Hóa ra là như vậy.” Trần Gia Bảo bừng tỉnh đại ngộ, khó trách đề thi lần này lại khó như vậy, thì ra là có thêm những câu hỏi phụ vào, chẳng có liên quan chút gì đến đề vòng loại Vậy mọi việc đều đã có lời giải đáp. Nếu tất cả bài thi của các tuyển thủ dự thi trên quảng trường này đều khó như thế thì chỉ sợ rằng ba trăm vị tuyển thủ này đều sẽ bị đào thải sạch.

“Không ngờ Trần Gia Bảo đã sớm được bước vào vòng đấu chính thức rồi. Nói cách khác hơn ba trăm vị tuyển thủ nơi đây vô hình đã thua trên tay Trần Gia Bảo. Thật quá tuyệt vời!”

Vũ Hưng nghĩ vậy, trong lòng không khỏi dâng lên sự kinh ngạc.

Vũ Lâm Khánh không chút che giấu sự tán thưởng của mình đối với Trần Gia Bảo. Đầu tiên là sai người pha một ấm Đại Hồng Bào tốt nhất rồi lại thỉnh Trần Gia Bảo uống trà, vừa trò chuyện vừa giải thích những phương diện tâm đắc trong lĩnh

vực Đông y cùng Trần Gia Bảo, bỏ mặc đông đảo các tuyển thủ vẫn đang cặm cụi giải bài thi trên quảng trường.

Mọi người xem đều trợn tròn mắt, chết tiệt, đây còn xem là giải thi đấu Đông y sao?

Đặc biệt là tâm lý của mấy nhóm tuyển thủ dự thi đều không cân bằng, rõ ràng đều là tuyển thủ như nhau, dựa vào cái gì Trần Gia Bảo có thể ngồi uống trà, chuyện trò vui vẻ còn bọn họ phải vắt hết óc ra để giải đống đề khó nhằn này. Điều này không phải quá bất công sao?

Trên võ đài, Vũ Nhật Minh và Vũ Hoài Nam nhìn nhau, tham gia nhiều giải thi đấu Đông y như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên họ được chứng kiến tình huống này.

Vũ Hoài Nam nhắc nhở: "Nhật Minh, ông cụ Khánh ngồi uống trà công khai trong cuộc thi cùng với tên nhóc kia, điều này… điều này hình như không phù hợp với quy củ lắm thì phải, hơn nữa còn gây ảnh hưởng không tốt lắm."

"Có chút không hợp quy củ." Vũ Nhật Minh xấu hổ mà ho nhẹ hai tiếng.

Tuy rằng trong miệng ông ta bảo rằng không hợp quy củ, nhưng một chút ý nghĩ muốn khuyên can cũng chẳng có, nói đùa, ông ta tuy rằng là gia chủ một đời của võ gia núi Vụ Ẩn, nhưng Vũ Lâm Khánh lại là bô lão đức cao trọng vọng tại núi Vụ Ẩn . Một gia chủ như ông ta trước mặt Vũ Lâm Khánh cũng phải cúi đầu cung kính, tự xưng vãn bối.

Hiếm khi Vũ Lâm Khánh cao hứng như vậy, Vũ Nhật Nam nếu không có mắt chạy đến khuyên can, vạn nhất bị Vũ Lâm Khánh răn dạy một trận trước mặt mọi người thì chẳng phải mặt mũi của một vị gia chủ như ông ta đều vứt hết xuống đất hay sao?

Ông ta mới không làm loại chuyện đem lại xui xẻo này đâu.

Bên kia, Vũ Hoàng Việt nhìn thấy Trần Gia Bảo có thể uống rượu vui vẻ cùng ông cụ Khánh, à không là uống trà vui vẻ, thì không khỏi kinh ngạc há hốc, đột nhiên anh ta giơ lên ngón tay cái, nói: "Tên nhóc này thật đủ trâu bò, chị, em càng ngày càng thấy hứng thú với anh ta, đợi lát nữa trận đấu kết thúc, chị hãy dẫn em đến làm quen với anh ta đi. Em phải nhìn thử

xem rốt cuộc anh ta có bản lĩnh gì mà có thể khiến ông cụ Khánh coi trọng như thế, thuận tiện cũng lĩnh giáo năng lực của anh ta để xem anh ta có gì mà có thể khiến thiên chi kiêu nữ như chị phải nhìn nhận lại bằng con mắt khác."

"Em cút đi, lại nói hươu nói vượn, em có tin chị xé rách miệng em không?" Vũ Thanh Ninh trợn trừng hai mắt, hung hăng nhìn Vũ Hoàng Việt, thế nhưng trong lòng cô ta quả thật kinh ngạc trước biểu hiện sáng chói của Trần Gia Bảo.

Lại nói đến Trần Gia Bảo đang ngồi uống trà cùng với Vũ Lâm Khánh, trò chuyện về Đông y, vui vẻ thoải mái, nhưng những giải thích về Đông y trong lúc lơ đãng của hai người bọn họ lại có thể khiến người giúp việc phục vụ bên cạnh khiếp sợ không thôi, có một loại cảm giác xua tan được áng mây mù trước mặt, hiểu được nguyên lai Đông y còn có thể lý giải như thế, sự kính trọng trong lòng đối với Trần Gia Bảo càng thêm dâng cao.

Chương 1887

Chương 1887

Thời gian cứ thế trôi đi, nhóm tuyển thủ lọt đến vòng bốn trên võ đài cũng bắt đầu lục tục nộp bài thi.

Ngay từ đầu, không ít tuyển thủ bởi vì cảm giác không cân bằng trong lòng, sôi nổi cầm bài đưa đến chỗ Vũ Lâm Khánh, muốn Vũ Lâm Khánh có thể biết rằng thực lực của bọn họ hoàn toàn không ở dưới cơ Trần Gia Bảo!

Nhưng Vũ Lâm Khánh đang cao hứng tán gẫu cùng Trần Gia Bảo, nào có rảnh rỗi mà đánh giá mấy tuyển thủ bình thường như bọn họ?

Ông ta vung tay lên, bảo Vũ Hưng dẫn bọn họ đến chỗ trọng tài để nộp bài thi.

Không ít người cảm thấy càng thêm khó chịu, la hét đòi giải tán.

Chờ đến khi mọi người nộp bài thi xong, chẳng bao lâu đã có kết quả. Ban đầu có khoảng bốn mươi tuyển thủ dự thi nhưng ba mươi người đã bị trực tiếp đào thải, cuối cùng chỉ còn lại tám tuyển thủ thành công bước vào vòng thi đấu chính thức, trong đó đệ tử của các gia tộc võ cổ truyền có 5 người, những gia đình nổi tiếng về Đông y thì chỉ có ba người mà hai người trong số đó là Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi.

Chuyện này quả thật là một niềm vui bất ngờ đối với Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi. Hai cô ấy trong sự kích động, không nhịn được ôm nhau reo hò, có thể trong 300 vị Đông y tài giỏi ra đến cũng đã đủ chứng minh thực lực của các cô, cho dù là có bị loại lúc thi đấu đi chăng nữa thì các cô cũng cảm thấy hài lòng rồi.

Ở phía bên kia, Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy và đám người bị loại mặt xám mày tro, hùng hùng hổ hổ đi đến bên cạnh quảng

trường.

Tâm trạng của Ngô Thanh vô cùng khó chịu, không nhịn được phun nước miếng tên mặt đất, mắng: "Mẹ nó, tôi bị loại ngay khi còn chưa được bước vào vòng đấu chính thức, thật mẹ nó mất mặt mà."

Hoàng Chí Huy ở bên cạnh khuyên giải an ủi: "Cậu chủ Ngô, đến được trận đấu này đều là à tinh anh nhân sĩ, cậu chủ Ngô có thể đi đến vòng thứ tư cũng đã không tệ rồi, đúng rồi, nếu chúng ta bị loại, còn ở lại nơi này làm gì, khi nào thì chúng ta rời núi Vụ Ẩn thế?"

Thi Vĩ Bình liên tục gật đầu phụ họa..

"Đi? Tại sao phải đi?" Ngô Thanh cười nhạo một tiếng, nói: "Tôi tuy đã bị loại nhưng tôi vẫn chưa thua đâu. Mấy người đừng quên rằng Trần Gia Bảo bị trúng độc "Huyền âm xuyên tràng đan", nếu Trần Gia Bảo đã được trọng tài núi Vụ Ẩn coi trọng như vậy, chứng tỏ anh ta có thực lực đoạt được giải quán quân.

Đợi đến khi Trần Gia Bảo đoạt giải quán quân, tôi sẽ uy hiếp Trần Gia Bảo giao ra phần thưởng của quán quân, anh ta còn dám không ngoan ngoãn giao nộp sao? Hừ hừ, đừng thấy tôi bây giờ bị loại khỏi cuộc thi, nhưng cậu chủ Ngô tôi đây mới là người chân chính cười đến cuối cùng!"

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình liếc nhìn nhau, trong lòng đầy bất đắc dĩ.

Lại nói đến khi Vũ Lâm Khánh đang phấn khởi trò chuyện với Trần Gia Bảo thì một người đàn ông trung niên đi đến, ho nhẹ hai tiếng, cung kính nói: "Ông Khánh, đề thi vòng loại đã kết thúc, tổng cộng có 8 người bước vào vòng thi đấu chính thức, còn vị tuyển thủ này thì…"

Dứt lời, ánh mắt người đàn ông trung niên kia nhìn Trần Gia Bảo lộ ra một tia hoài nghi. Trần Gia Bảo chỉ nộp bài hai lần, theo lý mà nói, hẳn là bị loại mới đúng, nhưng mà ông cụ Khánh lại rất coi trọng Trần Gia Bảo, thế nên người đàn ông trung niên kia cũng không rõ Trần Gia Bảo có được bước tiếp vào vòng đấu chính thức hay không.

Vũ Lâm Khánh trợn tròn mắt, nói: “Trần Gia Bảo chắc chắn được bước tiếp rồi, hơn nữa vẫn là người đầu tiên được bước tiếp, anh mau đi tuyên bố đi.”

Vũ Hưng ở bên cạnh liên tục gật đầu, tuy những người khác không biết, nhưng anh ta lại biết rõ rằng lấy trình độ y thuật của Trần Gia Bảo, đừng nói là được bước vào vòng thi đấu chính thức, cho dù là lấy chức quán quân của giải thi đấu Đông y cũng không thành vấn đề.

Chương 1888

Chương 1888

Người đàn ông trung niên kia gật đầu cười nói: “Nếu ông Khánh đã lên tiếng, tôi đây liền mang anh ta đi qua bên đó, tuyên bố kết quả cuối cùng.”

“Đi thôi.” Vũ Lâm Khánh lại cười nói với Trần Gia Bảo: “ Anh bạn Trần à, rất nhiều quan điểm của anh đã mở ra nút thắt khiến tôi bế tắc bấy lâu nay, khiến tôi được không ít lợi, đáng tiếc thời gian có hạn, lần này chúng ta vẫn còn chưa thảo luận xong về mối quan hệ giữa nguyên tinh, nguyên khí và nguyên thần. Lần sau nếu có dịp, chúng ta lại tiếp tục thảo luận thêm về đề tài này.”

Người đàn ông trung niên kia hoảng sợ ngây người, nghe ý tứ trong lời ông cụ Khánh thì Trần Gia Bảo thế mà lại có đủ tư cách bàn về y thuật với ông cụ Khánh, lại còn khiến cho ông cụ Khánh hưởng không ít lợi? Chẳng lẽ y thuật của Trần Gia Bảo cao đến thế sao?

Anh ta chóng mặt, cảm thấy khó có thể hiểu được.

“Tùy thời phụng bồi.” Trần Gia Bảo cười cười, tiện thể nói với người đàn ông trung niên kia: “Đi thôi.”

“A? A…… Đợi một chút.” Lúc này người đàn ông trung niên mới phản ứng lại, dẫn Trần Gia Bảo đến quảng trường trung ương. Bởi vì Trần Gia Bảo mới đến nên theo lý thì anh là người đứng ở vị trí cuối cùng.

Khương Ngọc, Hồng Yến Nhi và sáu tuyển thủ được thăng cấp khác đã sớm đứng đợi ở đóm nhìn thấy Trần Gia Bảo, Hồng Yến Nhi lập tức nở nụ cười ngọt ngào với anh, còn Khương Ngọc chỉ lãnh đạm gật đầu với Trần Gia Bảo.

Còn sáu vị tuyển thủ còn lại đều sôi nổi nhìn về phía Trần Gia Bảo, có tò mò, có thù địch, cũng có khinh thường.

Bọn họ đã thắng bốn vòng liên tiếp, PK loại 300 vị tinh anh Đông y, lúc này mới thuận lợi thăng cấp bước vào vòng thi đấu chính thức. Nhưng Trần Gia Bảo mới chỉ nộp bài thi hai lần, nói cách khác chỉ mới được thăng cấp qua vòng hai mà thôi, rõ ràng là phải bị loại, nếu không phải vì Trần Gia Bảo không thể hiểu nổi đạt được sự thưởng thức của ông cụ Khánh thì nào có tư cách theo chân bọn họ cùng thăng cấp chứ?

Vì vậy trong lòng bọn họ ít nhiều gì cũng có chút khó chịu.

Lúc này, người đàn ông trung niên kia cầm microphone, đứng ở trung tâm quảng trường dõng dạc tuyên bố: "Kính thưa quý vị, sau khi trải qua các đề thi của vòng loại, có chín vị tuyển thủ được thăng cấp bước vào vòng thi đấu chính thức, lần lượt là Vũ Quan Cảnh, Vũ Hông Quân,… Hồng Yến Nhi, Khương Ngọc bà Trần Gia Bảo, hãy cho một tràng pháo tay để chúc mừng bọn họ!"

Trên võ đài, Vũ Hoàng Việt đang cầm ly uống nước, nghe thấy tên Trần Gia Bảo thì đột nhiên phun nước ra ngoài, kinh ngạc nói: "Anh ta… Anh ta không phải tên và Trần Bảo sao, sao bây giwof lại gọi là Trần Gia Bảo?"

"Tên của anh ta đương nhiên là Trần Gia Bảo." Vũ Thanh Ninh tự nhiên nói chêm vào: "Lúc trước chị chưa kịp nói xong đã bị em ngắt lời, ai bảo em không cẩn thận hỏi lại chị?"

"Anh ta là Trần Gia Bảo? Anh ta thế mà lại là Trần Gia Bảo?" Vũ Hoàng Việt kinh ngạc không thôi, ngay cả vệt nước trên áo cũng quên lau, vụt ý nghĩ vụt qua đầu, chẳng lẽ người có y thuật cao siêu trong lời Vũ Lưu hơn nữa võ cổ truyền cũng vô cùng am hiểu trong lời Đoàn Vinh "Trần Gia Bảo" chính là người đang đứng trên đài, Trần Bảo sao ? Mẹ nó, chẳng lẽ lúc trước anh ta nhận nhầm người sao? Vậy cái người ở trúc viện bị anh ta đánh một trận là ai?

Võ Hoàng Việt trợn to hai mắt, tràn đầy vẻ khó tin.

Đột nhiên, trên quảng trường, một vị tuyển thủ đi đến trước mặt người đàn ông trung niên kia, cầm microphone, lời nói kinh người: "Khoan đã, việc Trần Gia Bảo có thể thăng cấp bước vào còng thi đấu chính thức, tôi không phục!"

Một câu “Tôi không phục” vang vọng khắp quảng trường, tức khắc mọi ánh nhìn đều tập trung trên người Trần Gia Bảo.

Tái sinh!

Chương 1889

Chương 1889

Trong quảng trường rộng lớn, mọi người vốn dĩ đều đang im lặng như tờ, nhưng ngay lập tức, những tuyển thủ trong gia đình nổi tiếng về Đông y, vốn đã bị loại khỏi từ trước đều vỗ tay ầm ầm.

“Đúng vậy, chúng tôi không phục. Dựa vào cái gì mà chúng tôi phải trải qua một loạt cuộc thi pk liên tiếp, còn Trần Gia Bảo chỉ cần đưa hai bài thi đã có thể thăng cấp?”

“Chắc chắn cuộc thi này rõ ràng có điều mờ ám, hơn nữa còn mờ ám một cách trắng trợn. Nhà họ Vũ hoàn toàn không để nhân sĩ Đông y trong xã hội thế tục như chúng ta vào mắt!”

“Một là tước bỏ tư cách thăng cấp của Trần Gia Bảo, hai là để anh ta có một cuộc thi công bằng với chúng tôi. Cuối cùng phải dùng thực lực mà nói chuyện, bằng không, chúng tôi chắc chắn sẽ không phục!”

Chớp mắt, đám đông ở quảng trường đều hưng phấn, tất cả đều hướng mũi nhọn vào Trần Gia Bảo.

Trong mắt những tuyển thủ này, toàn bộ quá trình Trần Gia Bảo chỉ nộp hai bài thi, hơn nữa lúc nộp bài thi thứ hai, rõ ràng anh ta còn làm trễ hơn so với những tuyển thủ khác, điều này cho thấy Trần Gia Bảo không đủ thực lực. Nhưng cho dù là như vậy, Trần Gia Bảo vẫn có thể thăng cấp vào cuộc thi chính thức. Bọn họ đều là những tinh anh xuất thân từ gia đình nổi tiếng về Đông y, đương nhiên chuyện đó cực kỳ không thuyết phục!

Các tuyển thủ nhà họ Vũ bị loại cũng không phục, nhưng họ biết rằng Vũ Lâm Khánh rất coi trọng Trần Gia Bảo. Bọn họ không dám chạm vào đầu lông mày của của Vũ Lâm Khánh, vì vậy cũng không dám tức giận.

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi nhìn đám đông xung quanh phấn khích, thấy Trần Gia Bảo từ một tuyển thủ được thăng cấp đầy vinh quang rơi xuống thảm cảnh bị người người hò hét, thì lo lắng không thôi. Nhưng lo lắng thì lo lắng, bọn họ không có bất kỳ cách nào để giải vây cho Trần Gia Bảo. Dù sao thì cách thức thăng cấp của Trần Gia Bảo cũng quá kỳ lạ, quả thực rất dễ bị bàn tán.

Vũ Lâm Khánh thầm cau mày, ông ta không ngờ lại có nhiều người đột nhiên tấn công Trần Gia Bảo như vậy.

“Càn quấy, thật sự càn quấy. Bọn họ cũng không xem thử y thuật của Trần Gia Bảo cao siêu thế nào, thậm chí ngay cả tôi cũng phải bái phục. Đừng nói để cho Trần Gia Bảo thăng cấp, cho dù Trần Gia Bảo có đoạt chức vô địch cũng là điều hợp lý.”

Sắc mặt Vũ Lâm Khánh trầm xuống, tìm tất cả bài thi mà Trần Gia Bảo đã trả lời trên bàn, đưa cho Vũ Hưng đang đứng chờ ở bên cạnh, nói: “Đi theo tôi, tôi phải xem thử, bọn họ có tư cách gì mà nói rằng cuộc thi này không công bằng.”

“Vâng.”

Vũ Hưng lập tức đáp lại, hưng phấn bừng bừng đi theo sau Vũ Lâm Khánh. Anh ta không biết y thuật của Trần Gia Bảo rút cuộc cao đến mức nào, nhưng Cao Hưng có thể chắc chắn rằng y thuật của Trần Gia Bảo ít nhất phải cao hơn tất cả các tuyển thủ trên sân, hơn nữa còn cao hơn nhiều. Những người này gây khó dễ với Trần Gia Bảo, chỉ đơn giản là tự rước lấy nhục.

Trên đài chủ tọa, sau khi Vũ Hoàng Việt bị sốc bởi thân phận của Trần Gia Bảo lúc ban đầu, anh ta đã nhanh chóng lấy lại tinh thần. Nhìn thấy cảnh này trên sân, thì kỳ quái bật cười: “Wow, sắp có kịch hay để xem rồi. Em không thể đợi được muốn xem thử Trần Gia Bảo giải quyết vấn đề nan giải bây giờ thế nào. Không thể không nói, cái tên Trần Gia Bảo thực sự rất trâu bò. Bất kể là chuyện gì, anh ta đều có thể gây ra chấn động, thực sự rất trâu bò.”

“Chuyện này mà nan giải gì?” Vũ Thanh Ninh bĩu môi nói: “Chị tin tưởng vào nhân cách của ông Giang. Ông Giang có

thể để Trần Gia Bảo thăng cấp vào cuộc thi chính thức, đủ để thấy y thuật của Trần Gia Bảo hoàn toàn có một không hai.”

Thế nhưng trong quảng trường, càng ngày càng có nhiều giọng nói chất vấn Trần Gia Bảo. Người thanh niên đầu tiên đứng lên chất vấn và thách thức Trần Gia Bảo, giữa hai hàng lông mày lộ ra thái độ vô cùng đắc ý, nói: “Trần Gia Bảo, bây giờ anh còn gì để nói không? Anh dám thi đấu một trận quang minh chính đại với tất cả mọi người không?”

Chương 1890

Chương 1890

Sắc mặt Trần Gia Bảo không thay đổi, nhìn vào đối phương thì thấy anh ta có chiều cao trung bình, tướng mạo anh tuấn, một thân quần áo và trang sức hàng hiệu Prada, rõ ràng là xuất thân từ gia đình quyền quý.

Lúc này, Hồng Yến Nhi đột nhiên bước nhanh đến trước mặt Trần Gia Bảo, nói nhỏ vào tai Trần Gia Bảo: "Gia Bảo, anh ta tên Tề Nam Thành, anh ta là người thừa kế nhà họ Tề ở thành phố Long Minh, có gia thế khá mạnh. Nhưng quan trọng nhất là, tên này rất quỷ quyệt, là một kẻ đạo đức giả, anh phải đối phó với anh ta cho cẩn thận. "

Hồng Yến Nhi nói xong còn cố ý thổi vào tai Trần Gia Bảo một hơi, lộ ra sự thân thiết vô cùng.

Trên đài chủ tọa, Vũ Hoàng Việt cau mày, trong lòng vô cùng khó chịu nói: "Cái tên Trần Gia Bảo này là cũng thật đào hoa, đã trêu ghẹo chị gái em, vậy mà còn dám trêu ghẹo người phụ nữ khác. Đơn giản là không đặt nhà họ Vũ của chúng ta vào mắt. Chị, chị yên tâm, đợi lát nữa em sẽ thay chị dạy anh ta một bài học. Không, em phải cảnh cáo anh ta một phen, khiến anh ta sau này tránh xa những người phụ nữ khác một chút!"

Anh ta vốn dĩ muốn nói "dạy dỗ" Trần Gia Bảo, nhưng lời nói vừa đến bên môi, thì chợt nhớ ra Bạch Văn đã từng nói, ngay cả cường giả "bán bước truyền kỳ" Trần Gia Bảo cũng có thể giết chết, thì với thực lực "thông u trung kỳ" của anh ta, lấy tư cách gì để dạy dỗ Trần Gia Bảo? Vì vậy, anh ta ngay lập tức sửa miệng, đổi thành "cảnh cáo" Trần Gia Bảo.

Vũ Thanh Ninh thờ ơ nói: "Chị đã nói với em nhiều lần rồi, chị không thích Trần Gia Bảo. Nhưng nếu em muốn cảnh cáo anh ta thì em cứ đi đi. Đừng trách chị không nhắc nhở em, cẩn

thận lại bị Trần Gia Bảo dạy dỗ ngược lại. Đến lúc đó, chị sẽ không báo thù cho em đâu.”

“Không phải chứ?” Vũ Hoàng Việt há to miệng, trên mặt lộ ra vẻ buồn bã.

Trên quảng trường, Trần Gia Bảo gật đầu với Hồng Yến Nhi, sau đó liếc mắt nhìn Tề Minh Thành, nói: “Tôi thăng cấp vào cuộc thi chính thức, anh không phục sao?”

“Đương nhiên là không phục!” Tề Minh Thành cười lạnh một tiếng, cầm micro nói lớn: “Anh thể hiện như thế nào, mọi người đều nhìn thấy được. Nếu theo quy tắc thông thường của cuộc thi, anh hoàn toàn không đủ tư cách thăng cấp vào cuộc thi chính thức, mọi người nói xem có đúng hay không?”

Mọi người xung quanh đều đồng ý ầm ầm.

Tề Minh Thành cười càng thêm đắc ý.

“Nói như vậy, anh nghi ngờ cuộc thi của nhà họ Vũ chúng tôi là không công bằng sao?”

Đột nhiên, một giọng nói uy nghiêm và có chút tức giận vang lên, đó chính là Vũ Lâm Khánh dẫn theo Vũ Hưng đi tới.

Nghi ngờ cuộc thi của nhà họ Vũ không công bằng?

Bị một chiếc mũ lớn chụp lên đầu, chuyện này liên quan đến danh dự của toàn thể nhà họ Vũ. Lập tức, các đệ tử nhà họ Vũ xung quanh lúc trước vẫn còn chỉ trích Trần Gia Bảo, đồng loạt bình tĩnh lại. Thậm chí ngay cả Vũ Nhật Minh, Vũ Hoài Nam cùng những ông lớn khác trên đài chủ tọa đều lộ ra sắc mặt nghiêm trọng.

Sự kiêu ngạo của Tề Minh Thành sau khi đối mặt với những ông lớn, lập tức giảm đi ba phần. Nhưng khi nhìn thấy đám người xung quanh ủng hộ mình, sống lưng lại thẳng lên rất nhiều, nói: “Chúng tôi đến nhà họ Vũ để tham gia giải thi đấu Đông y, chỉ vì chúng tôi tin tưởng vào danh tiếng nhà họ Vũ. Nhưng Trần Gia Bảo rõ ràng chỉ nộp có hai bài thi, anh ta đã có thể thăng cấp vào cuộc thi chính thức. Với kết quả này, các tuyển thủ bị loại ở vòng ba và vòng bốn làm sao có thể phục được? Mặc dù Tề Minh Thành tôi cũng được thăng cấp vào cuộc thi chính thức, nhưng thực sự tôi không bằng lòng nhập bọn với những người như Trần Gia Bảo!”

Những người xung quanh nghe anh ta ăn nói thẳng thắn, hơn nữa còn hùng hồn mạnh mẽ, thì đồng loạt khen ngợi anh ta.

Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc bĩu môi tỏ vẻ khinh thường. Người khác không hiểu Tề Minh Thành thì thôi đi, hai người các cô đã từng đối phó với Tề Minh Thành vài lần, làm sao có thể không biết cách làm người của Tề Minh Thành? Mặc dù y thuật của Tề Minh Thanh rất tốt, hơn nữa còn có vẻ ngay thẳng, nhưng trên thực tế, trong bụng toàn là nam cướp nữ điếm. Đừng nhìn dáng vẻ quang minh chính đại của Tề Minh Thành bây giờ, không chừng trong bụng đang suy nghĩ ý đồ xấu xa nào đó.

Chương 1891

Chương 1891

Hai người các cô nghĩ không sai, Tề Minh Thành quả nhiên có ý đồ xấu. Anh ta nghiêm túc cân nhắc, trong số chín tuyển thủ được thăng cấp thi đấu chính thức, trừ năm đệ tử của nhà họ Vũ ra, thì chỉ còn bốn người là anh ta, Trần Gia Bảo, Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc.

Tề Minh Thành không nghĩ rằng mình có thể giành chức vô địch, thế nhưng nếu như anh ta có thể trở thành một nhân sĩ khác họ có thành tích tốt nhất ngoài nhà họ Vũ, thì cái tên Từ Minh Thành của anh ta, đủ để vang danh khắp toàn tỉnh Trung Thiên.

Vì vậy, trước tiên anh ta sẽ tấn công Trần Gia Bảo với danh nghĩa là "không công bằng". Với sự ủng hộ của mọi người, cho dù nhà họ Vũ có mạnh thế nào, cũng sẽ vì công bằng của mọi người, tước đi tư cách của Trần Gia Bảo, đánh rớt Trần Gia Bảo rồi hẵng tính.

"Sau khi Trần Gia Bảo bị tước bỏ tư cách vào cuộc thi chính thức, thì chỉ còn lại mỗi Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc. Mặc dù họ rất giỏi về y thuật, nhưng họ đã từng thua tôi, họ không phải là đối thủ của tôi, tôi chỉ cần quang minh chính đại đánh bại họ trong cuộc thi là được. Bằng cách này, tôi sẽ trở thành người khác họ có thành tích tốt nhất trong giải thi đấu Đông y năm nay, tôi sẽ vang danh trong giới Đông y của tỉnh Trung Thiên.

Tề Minh Thành nghĩ đến đây, khóe miệng không kìm được nở một nụ cười tự mãn. Đột nhiên, anh ta nhìn thấy Vũ Lâm Khánh cau mày thì lập tức phản ứng lại, lo lắng sẽ bị Vũ Lâm Khánh nhìn thấu suy nghĩ của mình, liền thu lại nụ cười, trở lại dáng vẻ tức giận như ban đầu.

Đương nhiên, Vũ Lâm Khánh không biết suy nghĩ thật sự của Tề Minh Thành, ông ta nắm hai tay sau lưng, bước đến trước mặt Tề Minh Thành nói: "Đưa micro đây."

Giọng nói của ông ta uy nghiêm, không thể từ chối, còn đâu sự thân thiện như khi trò chuyện với Trần Gia Bảo?

Tề Minh Thành bị khí thế của Vũ Lâm Khánh áp bức, vô thức đưa micro qua.

Vũ Lâm Khánh cầm micro trong tay, nhìn xung quanh một lượt, nói lớn: "Mọi người đều có suy nghĩ giống nhau, cảm thấy cuộc thi này không công bằng?"

"Đúng vậy, chúng tôi cảm thấy Trần Gia Bảo không có tư cách thăng cấp vào cuộc thi chính thức."

"Lẽ ra nên loại Trần Gia Bảo ra khỏi cuộc thi, đuổi khỏi núi Vu Ẩn!"

Các tuyển thủ từ các gia đình nổi tiếng về Đông y đồng loạt la hét.

Mặc dù phần lớn đệ tử nhà họ Vũ đều im lặng, nhưng nhìn dáng vẻ gật đầu lia lịa của bọn họ, rõ ràng bọn họ cũng không phục Trần Gia Bảo.

Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, Trần Gia Bảo đứng yên tại chỗ, nét mặt không buồn cũng không vui, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những lời chỉ trích của những người xung quanh.

Vũ Lâm Khánh âm thầm gật đầu, lại đề cao Trần Gia Bảo thêm một phần, tiếp theo phất phất tay, sau khi mọi người yên lặng trở lại, ông ta lớn tiếng nói: "Nếu như mọi người đã cảm thấy cuộc thi này không công bằng, vậy tôi sẽ nói cho mọi người biết, tại sao Trần Gia Bảo lại có thể thăng cấp vào cuộc thi chính thức."

Vũ Hưng lập tức cầm bài thi bước đến trước mặt Vũ Lâm Khánh.

Vũ Lâm Khánh cầm bài thi đầu tiên giơ lên, nói lớn trong không trung: "Đây là bài thi đầu tiên của Trần Gia Bảo. Tôi sẽ đọc tiêu đề cho mọi người nghe, xin hãy chép lại bài 'Trường Sinh ca' có trong 'Dưỡng Sinh bí chỉ'. Trần Gia Bảo đã trả lời

rất hoàn hảo, hơn nữa một chữ cũng không sai, vì thế đã qua vòng đầu tiên một cách suôn sẻ.”

Mọi người đều nhao nhao thảo luận, ‘Trường Sinh ca’? Bọn họ thậm chí còn chưa nghe nói về nó.

Tề Minh Thành cũng hơi nhíu mày, anh ta tưởng mình đã đọc rất nhiều sách, nhưng lại không có ấn tượng gì với ‘Trường Sinh ca’ trong ‘Dưỡng Sinh bí chỉ’.

“Khương Ngọc, cô có thuộc ‘Trường Sinh ca’ không?” Hồng Yến Nhi kéo cánh tay Khương Ngọc hỏi.

Chương 1892

Chương 1892

“Tôi không thuộc.” Khương Ngọc lắc đầu thở dài nói: “Nếu tôi gặp phải đề này, tôi đã bị loại từ lâu rồi. Trần Gia Bảo thực sự rất lợi hại.”

Lúc này, Vũ Lâm Khánh nói tiếp: “Sau khi Trần Gia Bảo nộp xong bài đầu tiên, tôi đã đưa cậu ấy bài thi thứ hai. Đề thi thứ hai là ‘Hãy giải thích nguyên lý mọi bệnh tật đều sinh ra từ sáu khí và các ca bệnh tương ứng’. Tôi vốn nghĩ rằng sẽ để Trần Gia Bảo cầm về rồi từ từ trả lời, nhưng mọi người đoán xem?”

Khi Vũ Lâm Khanh nói đến đây, ông ta cố ý dừng lại.

Mọi người đồng loạt rỉ tai nhau, đều cho rằng câu hỏi này có vẻ không khó, nhưng thực ra phạm vi của nó rất rộng. Tuy bọn họ cho rằng mình là tinh anh của giới Đông y, nhưng có lẽ cũng không chắc chắn có thể trả lời đầy đủ, chính xác tất cả. Không lẽ Trần Gia Bảo vì trả lời câu hỏi này, mới đánh mất rất nhiều thời gian, nên anh ta mới nộp bài thi thứ hai trễ như vậy?

Nghe những người xung quanh bàn luận, Vũ Lâm Khánh mỉm cười hài lòng, đột nhiên lớn tiếng nói: “Kết quả, Trần Gia Bảo chọn trả lời câu hỏi bằng miệng, hơn nữa câu trả lời có thể nói là rất hoàn hảo!”

Cùng với một tiếng “wow”, mọi người xung quanh đều xôn xao. Trần Gia Bảo đã trả lời bằng miệng về một chủ đề phức tạp như vậy, chuyện này quá ngầu phải không?

“Không thể nào!” Tề Minh Thành cao giọng nói: “Đều nói ‘Tất cả các bệnh đều sinh ra từ sáu khí’*, cùng là đề thi, nhưng phạm vi kiểm tra của nó rất rộng, gần như là liên quan đến tất cả các mặt của lý luận Đông y, coi như có đầy đủ thời gian thi

viết cũng chưa chắc có thể viết xong, Trần Gia Bảo sao có thể trả lời ngoài miệng?"

(*): Sáu khí bao gồm gió, nhiệt, ẩm ướt, lửa, khô và lạnh.

Mọi người ở xung quanh liên tục gật đầu, đều cảm thấy Tề Minh Thành nói rất đúng.

Thậm chí ngay cả Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi, nếu như không phải hai người đã biết trình độ y thuật cao siêu của Trần Gia Bảo, thì hai người cũng sẽ cùng Tề Minh Thành nghi ngờ Trần Gia Bảo.

Nhìn thấy một đám người nửa tin nửa ngờ, Vũ Lâm khánh cũng không cảm thấy kỳ lạ, chuyện này hoàn toàn nằm trong dự đoán của ông ta, ông ta quay đầu sang hỏi Trần Gia Bảo: "Cậu Trần, bọn họ đều không tin cậu, nếu cậu muốn thì có thể nói đáp án ra một lần nữa ngay trước mặt bọn họ được không?

Cậu Trần?

Đông đảo học trò xung quanh nhà họ Vũ suýt chút nữa hóa đá ngay tại chỗ, Vũ Lâm Khánh là người có bối phận cao nhất của nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, ngay cả gia chủ nhà họ Vũ là Vũ Nhật Minh ở trước mặt ông Khánh cũng phải cung cung kính kính, một bô lão đức cao vọng trọng thế này vậy mà lại gọi Trần Gia Bảo là 'Cậu Trần', ở ngang hàng với Trần Gia Bảo bàn luận, đãi ngộ của Trần Gia Bảo này cũng quá cao rồi?

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, với tính tình kiêu ngạo của anh, cho dù người khác có nghi ngờ, anh cũng lười lặp lại đáp án trước mặt mọi người, nhưng nhìn thấy ánh mắt sốt ruột của Vũ Lâm Khánh, anh cũng biết Vũ Lâm Khánh đây là có ý tốt, thầm than một tiếng rồi nói: "Được ạ."

Nụ cười trên mặt Vũ Lâm Khánh càng ngày càng đậm, đưa micro cho Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo lập tức nói lại đáp án một lần nữa.

Mọi người ở xung quanh đều sợ đến ngây người, Trần Gia Bảo nói ra đáp án có trật tự rõ ràng, có hệ thống mà toàn diện, thậm chí có nội dung còn là lần đầu tiên bọn họ nghe được, bọn họ cũng tự nhiên hiểu ra, với đề thi đơn thuần thế này, trình độ lý luận Đông y của Trần Gia Bảo vượt qua bọn họ rất nhiều!

Lúc này có không ít người trước kia còn sinh lòng bất mãn với Trần Gia Bảo đã thay đổi quan điểm, hóa ra Trần Gia Bảo lại lợi hại như vậy.

Sắc mặt Tề Minh Thành biến hóa, sau khi Trần Gia Bảo trả lời đã chứng mình thực lực của anh, tình thế bây giờ vô hình đã bắt đầu gây bất lợi cho anh ta, anh ta vội vàng nói: "Coi như Trần Gia Bảo đã trả lời bằng miệng, anh ta mới tăng thêm chữ viết ở hai bài thi, mới chỉ đúng ba đề mà thôi, mà chúng tôi đã trả lời đúng bốn đề, dựa vào cái gì mà Trần Gia Bảo lại có thể thăng cấp? Chuyện này vẫn không công bằng!"

Mọi người ở xung quanh lại lần nữa liên tục gật đầu.

"Anh sai." Vũ Lâm Khánh lắc đầu nói.

Chương 1893

Chương 1893

“Tôi sai chỗ nào?” Tề Minh Thành nhíu mày, không hiểu, trong lòng anh ta dâng lên một loại dự cảm không rõ ràng.

Vũ Lâm Khánh tiếp tục nói: “Sau khi Trần Gia Bảo trả lời xong ‘Tất cả các bệnh đều sinh ra từ sáu khí’, cậu ấy đã trả lời tiếp bốn đề thi, theo thứ tự là ‘Trúng gió và trung khí khác nhau’, ‘Lưu chí chỉ hơi châm phú’, ‘Bệnh ở ngũ tạng’ và ‘Thuật bắt mạch bằng tay’, bốn đề thi này Trần Gia Bảo đã ngồi trả lời trước rất lâu, nhưng khi cậu ấy trả lời lại đặc biệt tỉ mỉ, khiến tôi hết sức hài lòng.”

Mọi người xung quanh lại thấy khiếp sợ, bốn đề thi mà Vũ Lâm Khánh nói tới có độ khó cũng rất cao, nếu như đổi lại là bọn họ, kể cả cho bọn họ thời gian dài thì bọn họ cũng trả lời nhiều lắm là một đến hai đề, nhưng Trần Gia Bảo không những trả lời đúng, mà lại vẫn trả lời bằng miệng, điều này đã chứng minh được cái gì, chứng minh được lý luận y thuật của Trần Gia Bảo ở tất cả các mặt đều lợi hại hơn so với bọn họ, mà lại hơn rất nhiều!

Mà điều quan trọng hơn là, tính thêm cả bốn đề thi này thì Trần Gia Bảo đã trả lời hết tất cả bảy đề, nhiều hơn ba câu so với những người trả lời bốn câu mà thành công thăng cấp tranh tài như Tề Minh Thành và Khương Ngọc, gần như là cao hơn gấp đôi!

Mọi người đều cảm thấy ngất ngây ngây nhất, chuyện phát triển thành thế này đã hoàn toàn vượt quá dự liệu của bọn họ, khiến cho bọn họ trong thời gian ngắn khó mà tiêu hóa được.

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi đã sớm biết y thuật của Trần Gia Bảo lợi hại, nhưng lại không ngờ anh có thể lợi hại đến mức này!

Đôi mắt của hai người lóe lên tia sáng dị thường.

Ở trên đài, Vũ Hoàng Việt kinh ngạc há to mồm nói: "Khó trách sau khi Trần Gia Bảo nộp bài thi thứ nhất lại đến trước mặt ông Khánh nói chuyện lâu như vậy, hóa ra là trả lời bằng miệng bài thi này, sự thật này cũng quá kinh người, Trần gia Bảo đúng là trâu bò thâm hiểm, đây là muốn lên trời sao?!"

"Về sau chú ý một chút, nói ít mấy từ thô bỉ như 'trâu bò' thôi, nếu để chị nghe thấy lần nữa, cẩn thận chị đánh em một trận!" Vũ Thanh Ninh vung vẩy nắm đấm, khiến Vũ hoàng Việt giật nảy mình.

Ngay sau đó, Vũ Thanh Ninh nghiêng đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo ở xa xa, trầm giọng nói: "Nhưng nói đi nói lại, Trần Gia Bảo đúng là rất trâu bò."

Vũ Hoàng việt liên tục gật đầu.

Ở một bên khác, đám người đại lão Vũ Hoài Nam cũng vô cùng kinh ngạc, biểu hiện của Trần Gia Bảo ở trận đấu đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ, thành tựu tương lai sau này của người này không thể đếm được!

Vũ Nhật Minh nheo mắt lại, ông ta đang nghĩ xem làm thế nào để có thể chiêu nhập Trần Gia Bảo về núi Vụ Ẩn của nhà họ Vũ, từ đó tăng cường thực lực của núi Vũ Ẩn.

Trên sân, sắc mặt của Tề Minh Thành hết sức khó coi, đột nhiên cảm thấy chuyện mình nhảy ra khiêu khích Trần Gia Bảo trả lời đúng là một chuyện hài.

Vũ Lâm Khánh nhìn phản ứng kinh ngạc rung động của mọi người xung quanh, ông ta thỏa mãn gật gật đầu, ông ta cảm thấy vẫn chưa khiến mọi người kinh ngạc đủ, tiếp tục cười nói: "Mấy người cho rằng thế này là hết chuyện à? Không không không, sau khi Trần Gia Bảo trả lời bằng miệng xong đề thi, đột nhiên tôi nổi hứng, cho Trần Gia Bảo một đề thi riêng."

Đám người đều sững sờ.

Hồng Yến Nhi lập tức vội vàng hỏi: "Thưa ngài, ý của ngài là, bài thi cuối cùng của Trần Gia Bảo là tự ngài nghĩ ra?

"Đương nhiên." Vũ Lâm Khánh cho Hồng Yến Nhi một ánh mắt tán thưởng, nói: "Bài thi bên trên có tất cả ba bài thi, độ

khó vô cùng cao, hai bài thi trước là trong quá trình tôi làm nghề y gặp được căn bệnh nan y khó giải quyết, mà bài thi thứ ba này là cảm nhận của tôi về nhân sinh."

Lúc này, Vũ Lâm Khánh nói ra ba đề thi của bài thi thứ ba ra, cuối cùng kiêu ngạo nói: "Nếu như các người có người có thể đảm nhiệm trả lời một vấn đề khó, tôi có thể làm chủ, phá lệ để các người thăng cấp chính thức tranh tài."

Chương 1894

Chương 1894

Đám người đều cười khổ lắc đầu, hai bài thi trước là hai căn bệnh nan y khó giải quyết, bọn họ đều chưa từng nghe qua, mà bệnh nhân cũng không ở nơi này, không có cách nào xem mạch, bọn họ làm sao có thể giải ra đáp án? Mà một câu cuối cùng là "Việc này khó biết", càng làm cho mọi người ở đây khó hiểu, cho dù cơ hội thăng cấp đang ở trước mắt, bọn họ cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Ở trên đài, Vũ Nhật Minh và một đám đại lão càng là kinh ngạc không thôi, hai căn bệnh nan y khó giải quyết này, từng \khiến bọn họ bó tay luống cuống, ông Giang vậy mà lấy ra để kiểm tra Trần Gia Bảo, chẳng lẽ y thuật của Trần Gia Bảo đã cao siêu đến trình độ này?

Đột nhiên, Hồng Yến Nhi lại hỏi lần nữa: "Thài ngài, chẳng lẽ Gia Bảo đã trả lời được sao?"

"Đương nhiên!" Vũ Lâm Khánh cao giọng nói: "Trần Gia Bảo chẳng những trả lời được, mà đáp án ba bài thi đều rất hoàn mỹ, thậm chí ngay cả tôi cũng phải cam bái hạ phong."

Một câu nói đã kích thích ngàn cơn sóng!

Tất cả mọi người đều chấn động, hóa đá tại chỗ!

Ba đề thi có độ khó cao như vậy, vậy mà Trần Gia Bảo có thể trả lời toàn bộ, loại y thuật này cũng quá kinh khủng rồi.

Sắc mặt của Tề Minh Thành càng trở nên tái nhợt khó coi, anh ta hiểu được rằng anh ta đã thua thất bại thảm hại, mà anh ta lại còn nghi ngờ tính công bằng của nhà họ Vũ, nói không chừng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Nghĩ tới đây, anh ta hối hận đến phát điên.

Vũ Lâm Khánh đảo mắt một vòng, càng hài lòng với biểu hiện của mọi người, nói: “Các người cảm thấy trận đấu này không công bằng, nói thật, quả thật đúng là không công bằng, các ngươi trả lời bốn đề thi đã có thể thăng cấp chính thức tranh tài, mà Trần Gia Bảo lại đáp đúng chín đề thi mới được thăng cấp tranh tài, đúng là không công bằng với Trần Gia Bảo, bây giờ, các người còn có lời gì muốn nói không?”

Đám người lắc đầu liên tục, nói đùa, thực lực của Trần Gia Bảo đã rõ như ban ngày, nếu bọn họ lại phản đối lần nữa, chẳng phải là tự chuốc nhục nhã vào thân sao?

“Các người không có lời gì để nói, thế nhưng là tôi có chuyện muốn nói.” Vũ Lâm Khánh đột nhiên nhìn về phía Tề Minh Thành, sắc mặt nghiêm túc.

Sắc mặt Tề Minh Thành biến đổi, không nhịn được mà giật nảy mình.

Vũ Lâm Khánh nói: “Trần Gia Bảo là nhân tài Đông y trăm năm khó gặp, bất kể là đứng trên lập trường của tôi hay trên lập trường về phát triển Đông y, Trần Gia Bảo đều là người khách tôn quý nhất của nhà Vũ, bây giờ anh khiêu khích cũng như nói xấu Trần Gia Bảo với ý đồ để nhà họ Vũ hủy bỏ tư cách dự thi của Trần Gia Bảo, nói lớn chuyện ra, đây là trở ngại đối với tương lai phát triển của Đông y, loại hành vi này của anh đã khiêu khích giới hạn cuối cùng của tôi.”

“Nếu anh nói khinh thường việc làm bạn với Trần Gia Bảo, vậy tôi thành toàn cho anh, bây giờ tư cách dự thi của anh bị hủy bỏ, đồng thời lập tức xuống núi, nếu không, đừng trách nhà họ Vũ không nể tình!”

Ở lời nói cuối cùng, giọng của Vũ Lâm Khánh vô cùng nghiêm nghị.

Ông là đại lão có bối phận cao nhất của nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, bây giờ ông nổi giận, tự nhiên sẽ có tư thế uy hiếp khiếp người.

Sắc mặt của Tề Minh Thành trắng bệch, hai chân anh ta trở nên mềm nhũn, “Phịch” một tiếng, anh ta ngã ngồi trên mặt đất, trong lòng tràn đầy hối hận, anh ta không những không trở

thành người có thành tích tốt nhất ở cuộc thi Đông y mà còn bị tước đoạt tư cách thăng cấp, xong, tất cả đều xong!

Mí mắt của Vũ Hưng nhảy, ông ta lập tức gọi hai người học trò bên cạnh của nhà họ Vũ, tức giận nói: “Hai người các cậu mau đưa anh ta xuống núi, cũng dám nói xấu Trần Gia Bảo, còn chỉ trích nhà họ Vũ chúng ta không công bằng, thật sự là không biết sống chết.”

Hai người ở bên cạnh lập tức chạy chậm tới, nắm lấy cánh tay của Tề Minh Thành, kéo anh ta xuống dưới núi.

Chương 1895

Chương 1895

Trên sân, Vũ Hoàng Việt duỗi ra ngón tay cái, nói: ” Y thuật của Trần Gia Bảo này thật sự là trâu… Lợi hại, khó trách ông Giang lại coi trọng như vậy, chậc chậc, nói không chừng Trần Gia Bảo sẽ trở thành người đầu tiên giành được chức vô địch kể từ khi nhà họ Vũ chúng ta tổ chức cuộc thi này.”

Anh vốn là muốn nói là y thuật của Trần Gia Bảo “Trâu bò”, nhưng nhớ tới lời cảnh cáo lúc trước của Vũ Thanh Ninh, lập tức đổi giọng nói thành “Lợi hại”.

Vũ Thanh Ninh gật gật đầu, không nói gì, vẻ mặt cô trở nên nghiêm túc, Trần Gia Bảo giành quán quân, chí bảo “Vọng Ngọc Chi” của nhà họ Vũ chẳng phải là sẽ rơi vào trong tay của Trần Gia Bảo sao?

Thần sắc của Vũ Hoài Nam và ba người khác cũng trở nên ngưng trọng như vậy, không hẹn mà cùng hướng Vũ Nhật Minh tạm biệt vội vàng rời đi, định trở lại chỗ ở, nói chuyện hôm nay cho hạt giống tuyển thủ của bọn họ, để bọn chúng chú ý Trần Gia Bảo.

Vũ Nhật Minh ngồi ở chỗ chủ vị, sắc mặt âm u bất thường, lẩm bẩm: “Y thuật của Trần Gia Bảo vượt quá mức tưởng tượng, đơn giản đến mức độ nghịch thiên, người thế này nhất định là người tâm cao khí ngạo, muốn lôi kéo anh ta vào núi Vụ Ẩn là chuyện vô cùng khó khăn, mà bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là bảo đảm nhất hệ của núi Vụ Ẩn có thể giành quán quân, xem ra tôi cũng phải chuẩn bị sớm.”

Trong lúc vô hình, bốn mạch cao tầng của nhà họ Vũ không hẹn mà cùng coi Trần Gia Bảo là trở ngại lớn nhất ngăn cản bọn họ giành quán quân!

Cuộc thi đấu vòng loại chính thức kết thúc, làn sóng phấn khởi cũng hạ xuống. Dưới sự chỉ huy của đệ tử nhà họ Vũ, tất cả mọi người ở quảng trường đều lần lượt rời đi.

Những tuyển thủ tham gia thi đấu đến từ những gia tộc Đông Y bình thường cơ bản đều đã bị loại, chỉ còn lại nhà họ Vũ cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng bọn họ rất hiếm khi chứng kiến giải thi đấu Đông Y đặc sắc như vậy, nếu như bọn họ tiếp tục ở lại để xem cuộc thi đấu thì chắc chắn sẽ mở rộng tầm mắt và nâng cao kiến thức cho bọn họ. Mà điều quan trọng hơn là bọn họ có linh cảm, nói không chừng bọn họ sẽ tận mắt chứng kiến Trần Gia Bảo trở thành người khác họ đạt giải quán quân đầu tiên kể từ khi nhà họ Vũ tổ chức giải thi đấu Đông Y đến nay.

Bọn họ rất có thể sẽ được chứng kiến lịch sử!

Đúng là với suy nghĩ như vậy, trong số tất cả mọi người không có ai rời đi sớm cả mà đều quyết định ở lại tiếp tục xem trận thi đấu.

Vũ Lâm Giang đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, cười ha ha nói: "Vừa nãy có biết bao nhiêu người chỉ trích cậu mà cậu vẫn còn có thể bình thản như không, đứng im như núi, tâm trạng cũng rất tốt."

Trần Gia Bảo nói: "Tâm trạng là một mặt, điều quan trọng hơn lại là cây ngay không sợ chết đứng, mình vô tội dù không thanh minh cũng là người vô tội. Nếu như tôi đã không dựa vào việc đi cửa sau để lên trận đấu chính thức thì tôi cần gì phải kẻ thù chưa đến đã lục đục nội bộ trước, uổng công giải thích cho người khác?"

"Hay cho câu cây ngay không sợ chết đứng, mình vô tội dù không thanh minh cũng là người vô tội." Vũ Lâm Giang bật cười ha ha, nói: "Anh bạn Trần à, ban đầu tôi còn nghĩ bàn bạc một chút về tâm đắc Đông Y với cậu, tiếc là ngày mai là bắt đầu trận đấu chính thức rồi. Mặc dù với y thuật của cậu giành được giải quán quân không không phải là điều khó khăn gì, nhưng chung quy đây là trận đấu quan trọng nên phải nghiêm túc với nó mới được. Đợi đến khi trận đấu kết thúc, hai người bạn vong niên chúng ta sẽ nghiên cứu thảo luận với nhau sau."

“Được rồi.” Trần Gia Bảo lên tiếng trả lời, tỏ ý không thành vấn đề.

Vũ Lâm Giang gật đầu, sau đó rời đi với nụ cười phấn khởi.

Mà ở bên phía quảng trường, đám người Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy vẫn luôn chú ý đến tình hình phát triển. Bọn họ không bao giờ ngờ rằng các đại lão của nhà họ Vũ lại đánh giá cao trình độ của Trần Gia Bảo như vậy, có thể vì Trần Gia Bảo mà trực tiếp loại bỏ tư cách của một tuyển thủ bình thường, đồng thời ngang nhiên đuổi xuống núi.

Một tiếng “ừng ực” vang lên, Hoàng Chí Huy không kìm được mà nuốt nước bọt, nói: “Mẹ ơi, đầu tiên là chị đại Vũ Nhuận Nguyệt, bây giờ lại là đại lão Vũ Lâm Giang này. Trần Gia Bảo quá cứng rắn trong mối quan hệ với nhà họ Vũ rồi.”

Chương 1896

Chương 1896

“Cậu Ngô, tôi cảm thấy chúng ta hãy nhanh chóng xuống núi đi. Bây giờ không nói đến y thuật của Trần Gia Bảo cao siêu như vậy có thật sự là trúng “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan” hay không vẫn là một ẩn số, cho dù anh ta thật sự bị trúng độc thì với sự đánh giá cao của nhà họ Vu ở núi Vụ Ẩn đối với Trần Gia Bảo, nếu như chúng ta uy hiếp anh ta thì nói không chừng… Nói không chừng nhà họ Vũ sẽ xác xác chúng ta ra mất.”

Ngô Thanh cũng hơi do dự, ngay sau đó anh ta nghiến răng nói: “Truy cầu phú quý trong cảnh hiểm nghèo, đây chính là hai mươi cây dược liệu quý giá có tuổi đời trên một trăm năm. Nếu như có thể lấy được nó thì tôi chắc chắn có thể gia tăng sức mạnh tổng thể trong nhà họ Ngô chúng tôi và cũng sẽ được xem trọng hơn trong gia tộc của tôi. Một cơ hội tốt khó thấy như vậy, sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua chứ?”

Hoàng Chí Huy hơi biến đổi vẻ mặt, lập tức khuyên nhủ: “Nhưng mà…”

“Cậu không cần nói nữa.” Ngô Thanh lập tức cắt ngang lời nói của Hoàng Chí Huy: “Tôi đã quyết định rồi, nếu như hai người còn muốn làm anh em của tôi thì ở lại đây cùng với tôi. Đương nhiên hai ngừoi cũng có thể đi xuống núi, nhưng từ nay về sau chúng ta sẽ không còn ân oán gì với nhau nữa. Hai người tự lựa chọn đi.”

Nói rồi Ngô Thanh kiêu ngạo ngẩng đầu, lập tức quay người rời đi. Dường như anh ta đoán chắc chắn Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình giống nhau.

Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng nói đến trung tâm quảng trường, bên cạnh Trần Gia Bảo chỉ còn lại hai người phụ nữ là Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi.

“Trần Gia Bảo, chúc mừng anh đã tiến lên tham gia vào trận đấu chính thức.” Khương Ngọc nở nụ cười thản nhiên nói: “Nhưng tôi không ngờ rằng y thuật của anh lại tài giỏi như vậy, lại khiến cho tôi vô cùng kinh ngạc. Xem ra anh thật sự đã giấu tài rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Hồng Yến Nhi gật đầu liên tục giống như con gà mổ thóc, cười hi hi nói: “Bây giờ ba người chúng ta đều đã tiến vào trận đấu chính thức, đâu là chuyện tốt cần phải ăn mừng, nhưng đáng tiếc bắt đầu từ ngày mai ba ngươi chúng ta là đối thủ cạnh tranh của nhau. Gia Bảo à, y thuật của anh tài giỏi như vậy nên phải nhường tôi và Ngọc Ngọc đấy. Nếu không lỡ như hai chúng tôi thua thảm hại quá, sau khi đi xuống núi sẽ mất mặt biết bao.”

Thật ra hai người bọn họ có thể vào được trận đấu chính thức là đã đánh bại được rất nhiều người kế thừa của những gia tộc Đông Y bình thường, đủ để nổi tiếng trong giới Đông Y của tỉnh Trung Thiên này rồi.

Còn chưa đợi Trần Gia Bảo nói gì, Khương Ngọc đã lắc đầu và nói rất nghiêm túc: “Thi đấu là thi đấu, sao có thể nhường nhau được chứ? Nếu như thua Trần Gia Bảo thì chỉ là năng lực chuyên môn của chúng ta không bằng anh ấy mà thôi. Được rồi, ngày mai là bắt đầu trận đấu rồi, tôi phải quay về xem sách y xung kích. Nước đến chân mới nhảy học được chút nào hay chút ấy, dù sao ít nhiều nó cũng có thể có tác dụng một chút. Y Mạch à, cậu muốn quay về phòng với tớ không?”

Hồng Yến Nhi lén liếc nhìn trộm Trần Gia Bảo, vẻ mặt tươi cười hơi ửng hồng rồi lắc đầu nói: “Không đâu, cậu quay về trước đi. Lát nữa đến giờ ăn cơm tớ sẽ đi tìm cậu sau.”

Khương Ngọc nhìn Hồng Yến Nhi rồi lại nhìn Trần Gia Bảo, trên gương mặt toát lên vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó. Sau đó cô ta nói: “Vậy được thôi.”

Nói rồi cô ta quay người rời đi, dáng người uyển chuyển.

Ở lúc này chỉ còn lại hai người Trần Gia Bảo và Hồng Yến Nhi.

Gương mặt của Hồng Yến Nhi càng đỏ hơn, cô ta cười hì hì nói: "Gia Bảo à, tính cách của Ngọc Ngọc như vậy đấy. Cho dù làm chuyện gì cũng rất nghiêm túc."

"Tính cách của cô ấy cũng rất được." Trần Gia Bảo khen ngợi.

Hồng Yến Nhi cười cười, đang định lên tiếng mời Trần Gia Bảo di chuyển một chút.

Đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau lưng: "Trần Gia Bảo, anh quay về phía au núi cùng với tôi hay là tiếp tục ở lại trong trang viên nhà họ Vũ?"

Chương 1897

Chương 1897

Giọng nói rất lạnh lùng nhưng lại rất êm tai dễ nghe.

Trần Gia Bảo và Hồng Yến Nhi quay người lại nhìn, chỉ nhìn thấy người đến có vóc dáng cao gầy, trên người mặc bộ Phi Ngư Phục trăn vàng màu đỏ. Gương mặt của người đó đẹp tuyệt trần, dáng vẻ hiên ngang tư thế oai hùng.

Người đó chính là Vũ Nhuận Nguyệt!

Hóa ra khi nhìn thấy trận đi đấu vòng loại kết thúc, cô ta định quay về nói kết quả của trận thi đấu cho Vũ Vô Song nghe. Vì vậy khi đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, cô ta cũng nhân tiện hỏi anh có muốn về sau núi cùng với cô ta không.

Hồng Yến Nhi lập tức hơi nhíu hàng lông mày thanh tú lại, Vũ Nhuận Nguyệt không xuất hiện trước đó không xuất hiện đi mà lúc nào cũng đến khi Hồng Yến Nhi đang chuẩn bị mời Trần Gia Bảo thì mới xuất hiện. Hồng Yến Nhi làm như vậy chẳng phải là đang đối đầu với cô ta sao?

Đáng tiếc nơi này là địa bàn của nhà họ Vũ nên mặc dù trong lòng cảm thấy bất mãn nhưng Hồng Yến Nhi cũng không dám thể hiện ra bên ngoài. Cô ta vội vàng nhìn về phía Trần Gia Bảo, hy vọng anh có thể từ chối Vũ Nhuận Nguyệt.

Trần Gia Bảo hơi do dự một chút, phía sau núi có dồi dào linh khí. Nếu như ở phía sau núi thì sẽ có lợi cho tu vi của anh, vì vậy anh gật đầu ngay lập tức: “Đi ra phía sau núi.”

“Vậy thì đi thôi.” Vũ Nhuận Nguyệt gật đầu về phía Hồng Yến Nhi, sau đó đi về phía sau núi cùng với Trần Gia Bảo.

Hồng Yến Nhi đứng một mình tại chỗ, chán nản giậm chân một cái: “Trần Gia Bảo, cái tên móng heo nhà anh. Anh không nhìn ra bổn cô nương đây đã đặc biệt từ chối Ngọc Ngọc chính

là vì muốn ở cùng với anh lâu hơn một chút sao? Vậy mà anh còn đi cùng với người phụ nữ khác, đúng là tức chết đi được mà!"

Trong lòng Hồng Yến Nhi vô cùng khó chịu.

Lại nói đến chuyện sau khi Trần Gia Bảo và Vũ Nhuận Nguyệt đi về ruộng thuốc phía sau núi một lần nữa. Trần Gia Bảo nhìn thoáng qua Vọng Ngọc Chi đang đu đưa trong gió đầu tiên, trong đôi mắt lóe lên ngọn lửa nóng rực. Ngay sau đó anh tự mình đi đến ruộng thuốc, khoanh chân ngồi xuống.

"Anh thật sự đã coi ruộng thuốc trên núi Vụ Ẩn của chúng tôi thành nhà của mình rồi." Vũ Nhuận Nguyệt liếc mắt nhìn, tự mình đi xuyên qua rừng cây, cảnh tượng rộng mở trước mắt.

Cách nơi này không xa là một cái sân tao nhã mới lạ, cảnh vật xung quanh rất đẹp. Mặc dù diện tích ở phía xa đó không bằng trang viên của nhà họ Vũ ở phía trước núi, nhưng diện tích của cái sân này cũng không hề nhỏ.

Vũ Nhuận Nguyệt đi vào trong sân, chỉ thấy Vũ Vô Song đang khoanh chân ngồi trên một cái ghế mây màu nâu bên cạnh hồ nước ở trong sân. Một tay ông ta cầm một cái cần câu cá màu xanh ngọc đang ung dung thong thả câu cá, một tay khác thì cầm một cái bình Tử Sa thoải mái xuống trà.

"Cháu về rồi à?" Vũ Vô Song không quay đầu mà chỉ dựa vào tiếng đi đường là đã có thể nghe ra là Vũ Nhuận Nguyệt.

Vũ Nhuận Nguyệt đi đến, nhìn một sỏi đá cuội ở cách đó không xa thì tùy ý đá một cái. Chỉ nghe thấy âm thanh "lõm bõm" vang lên, sỏi đá cuội bị đá rơi xuống hồ nước khiến những con đá ở xung quanh đó đang chuẩn bị cắn câu hoảng sợ chạy đi mất.

Vũ Vô Song tức giận liếc nhìn cô ta, nói: "Nhìn thấy con cá sắp cắn câu rồi mà cháu còn làm nó sợ chạy đi, lại không có bữa trưa hôm nay nữa rồi."

Vũ Nhuận Nguyệt bĩu môi nói: "Trần Gia Bảo đã vào trận thi đấu chính thức rồi."

"Đúng như trong dự đoán." Vũ Vô Song không hề bất ngờ gì mà ung dung thong thả uống ngụm trà, cười nói: "Nếu như Trần Gia Bảo đã thề chắc chắn đánh cược với ông, vậy điều đó

đã chứng minh con đường y thuật của cậu ta chắc chắn có chỗ độc đáo đặc biệt. Nếu như ngay cả trận đấu chính thức mà cậu ta cũng không vào được thì ông mới cảm thấy kỳ lạ.”

Chương 1898

Chương 1898

“Nhưng chắc chắn ông sẽ không ngờ rằng Trần Gia Bảo được vào trong trận thi đấu chính thức như thế nào. Cháu có giác quan thứ sáu, chỉ vẻn vẹn biểu hiện ngày hôm nay của Trần Gia Bảo là anh ta sẽ tái thiết lập lịch sử giải thi đấu Đông Y cả nhà họ Vũ.” Vũ Nhuận Nguyệt nghĩ đến biểu hiện chống đối của Trần Gia Bảo mà vẫn vô cùng khiếp sợ.

“Trận đấu ngày hôm nay như thế nào?” Đầu tiên Vũ Vô Song hơi ngạc nhiên, ngay sau đó ông ta trở nên hứng thú.

Ngay lúc này, Vũ Nhuận Nguyệt đã kể hết đầu đuôi mọi việc về chuyện trọng trận đấu. Cuối cùng cô ta be trán bất lực nói: “Ông và Trần Gia Bảo đánh cược với nhau, cảm thấy Trần Gia Bảo không có cách nào để giành được giải quán quân trong giải thi đấu Đông Y và coi anh ta là con cá trong hồ, muốn để cho anh ta cắn câu ở lại núi Vụ Ẩn ba năm.”

“Nhưng bây giờ Trần Gia Bảo mới là người thật sự đi câu cá, còn người thật sự mắc câu lại là ông, dễ dàng lấy Vọng Ngọc Chi ra làm tiền đặt cược. Haiz, cháu luôn cảm thấy thời gian Vọng Ngọc Chi ở lại trên núi Vụ Ẩn không nhiều.”

“Ngay cả lão Giang cũng phải cúi đầu chịu thua? Y thuật của Trần Gia Bảo thật sự lợi hại như vậy sao?” Võ Vô Song rất kinh ngạc, cần câu cá trong tay lập tức buông lỏng rơi xuống mặt đất. Đúng lúc này có con cá đang cắn câu, nó lôi cái cần câu cá xuống mặt hồ khiến từng gợn sóng lăn tăn.

Vũ Nhuận Nguyệt gật đầu với vẻ rất nghiêm túc rồi nói: “Không chỉ như vậy, cháu cảm thấy không thể nhìn rõ y thuật của Trần Gia Bảo. Nếu như anh làm không tốt thì Trần Gia Bảo thật sự sẽ trở thành người khác họ đầu tiên giành giải

quán quân của giải thi đấu Đông Y của nhà họ Vũ từ trước đến nay.”

Đột nhiên Vũ Vô Song đặt cái bình Tử Sa sang bên cạnh. Sau đó “phịch” một cái, ông ta lập tức đứng lên vội vội vàng vàng đi ra bên ngoài.

“Này? Ông định đi đâu vậy?”

“Ông đi tìm chú hai của cháu để bàn bạc về chuyện của Trần Gia Bảo. Cháu tự làm bữa trưa hôm nay đi, không cần đợi tôi đâu.” Sau khi nói xong, bóng dáng của Vũ Vô Song đã biến mất ở sân.

Vũ Nhuận Nguyệt lắc đầu, bùi ngùi nói: “Ngay cả ông nội cũng đang hoang mang bối rối. Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, cho dù cuối cùng anh có thật sự thua thì cũng có thể là thua trong quang vinh.”

Đến tối Vũ Hoàng Việt mang theo hai người đi ra bên ngoài “vườn Thiên Trúc” một lần nữa, cậu ta muốn xác nhận lại người bị cậu ta đánh một trận lần trước rốt cuộc có phải cũng tên là “Trần Gia Bảo” hay không.

Vũ Hoàng Việt dừng chân bên ngoài sân Thiên Trúc, phía sau còn có hai người đệ tử tài giỏi của “Thông U Hậu Kỳ”. Ánh trăng sáng trên bầu trời tóa ánh sáng trong trẻo chiếu xuống mặt đất, kéo bóng dáng của bọn họ dài hơn.

Lúc này Vũ Hoàng Việt nhìn căn phòng đang đèn điện sáng trưng ở trong sân, hai hàng lông mày nhíu lại hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Theo như lời hai anh em Vũ Phạm và Vũ Lưu nói, bọn họ đã sắp xếp cho Trần Gia Bảo ở trong Thiên Trúc Viện. Lần trước khi tôi đến Thiên Trúc Viện có nhìn thấy gương mặt của người đó hoàn toàn không giống với cái người Trần Gia Bảo khiến tất cả mọi người kinh ngạc trong trận đấu ngày hôm nay, lẽ nào có hai người tên là “Trần Gia Bảo” ở trên núi Ẩn Vụ này?

Không, theo như lời Vũ Phạm nói y thuật của Trần Gia Bảo rất cao siêu, nếu như người ở trong Thiên Trúc Viện này cũng tên là Trần Gia bảo thì có lẽ anh ta được tiến vào trận đấu chính thức dễ như trở bàn tay rồi mới đúng. Nói như vậy, cái người

Trần Gia Bảo mà tôi nhìn thấy ở Thiên Trúc Viện lần trước là giả. Mẹ nó!"

Trong lòng Vũ Hoàng Việt sục sôi ngọn lửa giận giữ, cậu ta vung tay lên nói: "Đi, đi vào trong đó cùng với tôi. Nếu như người sống ở trong Thiên Trúc Viện không phải là Trần Gia Bảo, vậy thì các anh đập anh ta một trận cho tôi, đánh chết anh ta thì thôi!"

"Vâng!"

Hai người ở phía sau lên tiếng đồng ý, sau đó đi theo Vũ Hoàng Việt vào trong Thiên Trúc Viện.

Chương 1899

Chương 1899

Đi đến ngoài cửa, Vũ Hoàng Việt đột nhiên giơ chân lên đá. Một tiếng "rầm" vang lên, cánh cửa trong căn phòng bị đạp văng ra một cách thô lỗ và hiện lên bóng dáng Ngô Thanh đang ngồi chơi điện thoại bên cạnh bàn ở trong căn phòng.

Ngô Thanh sững sờ, tại sao cánh cửa trong căn phòng của anh ta lại bị đá văng ra? Mẹ nó, người nào to gan như vậy?

"Phịch" một tiếng, Ngô Thanh lập tức đứng lên. Anh ta vừa quay người nhìn về phía cửa vừa tức giận cao giọng nói: "Tên nào không có mắt dám đạp… đạp cửa của cậu đây…"

Anh ta còn chưa nói xong đã lập tức ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy có ba người đi từ bên ngoài cửa vào, người dẫn đầu mặc một bộ quần áo kiểu áo Tắc màu đen, trong miệng ngậm điếu thuốc lá. Người đó chính là Vũ Hoàng Việt mà anh ta từng đánh ở trước cửa vào ba ngày trước.

Mà phía sau Vũ Hoàng Việt là hai người cường giả của "Thông U Hậu Kỳ" lần trước đã bắt tay bao vây tấn công anh ta.

Người đời có câu "một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng", Ngô Thanh biết mình chắc chắn không phải là đối thủ của đối phương nên trong đôi mắt lóe lên vẻ sợ hãi. Anh ta không kìm được mà lùi về phía sau một bước, vẻ mặt hơi tái nhợt đi: "Mấy… Sao mấy người lại đến đây…"

Vũ Hồng Kiệt làm như không nghe thấy câu hỏi của Ngô Thanh, cậu ta đi thẳng đến bàn và ngồi xuống đó. Hai võ giả của "Thông U Hậu Kỳ" tự động đứng ra phía sau Vũ Hoàng Việt.

Cách sắp xếp rất có thứ tự.

Vũ Hoàng Việt ngẩng đầu, liếc mắt nhìn phía trên rồi lại quan sát Ngô Thanh, sau đó nói: "Anh biết tôi là ai sao?"

"Không… Không biết." Ngô Thanh vội vàng lắc đầu. Lần trước Vũ Hoàng Việt mang người đến không nói lời gì mà đánh anh ta một trận, anh ta nào biết tên và thân phận của Vũ Hoàng Việt?

"Tôi là Vũ Hoàng Việt, là cậu hai của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn. Nếu như anh nghe không hiểu, vậy tôi sẽ nói thẳng ra một lần nữa. Bố tôi là gia chủ của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn, như vậy đã đủ để hiểu chưa?" Vũ Hoàng Việt nói.

Cậu hai nhà họ Vũ?

Ngô Thanh kinh ngạc hét lên, chẳng trách lần trước cậu ta không nói một lời mà dám đánh anh ta một trận. Mẹ nó, đến cuối cùng đối phương lại là cậu hai của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn. Thân phận này của cậu ta cũng đã đủ để chèn ép hoàn toàn anh ta, không, đừng nói là anh ta mà ngay cả bố của anh ta đến cũng phải cung kính khép nép chào hỏi Vũ Hoàng Việt.

Ngô Thanh ngay lập tức cúi đầu xuống, dáng vẻ cung kính mang theo vẻ mặt nịng nọt: "Xin chào cậu Việt, tôi có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn nên không biết thân phận của cậu Việt. Mong cậu Việt thứ lỗi."

Vũ Hoàng Việt phất phất tay, nói: "Anh tên là gì?"

"Hả?" Ngô Thanh kinh ngạc há hốc miệng, không ngờ lần trước anh ta bị Vũ Hoàng Việt đưa người đến đánh thừa sống thiếu chết mà kết quả ngay cả tên của anh ta mà Vũ Hoàng Việt cũng không biết? Mẹ nó, đây là chuyện gì vậy?

"Anh tên là gì?" Vũ Hoàng Việt lại lặp lại câu hỏi một lần nữa, nói với vẻ thiết kiên nhẫn: "Đừng để tôi nhắc lại lần thứ ba."

"Tôi… Tôi tên là Ngô Thanh…" Ngô Thanh vô thức nói.

"Ngô Thanh?" Trong đôi mắt Vũ Hoàng Việt lập tức lóe lên ánh sáng, vẻ tức giận ở giữa hai hàng lông mày lập tức biến mất. Cậu ta nói: "Nói như vậy, anh không phải là Trần Gia Bảo?"

"Trần Gia Bảo?" Lúc đầu Ngô Thanh trợn tròn mắt, sau đó trong đầu lập tức lóe lên ánh sáng. Chẳng lẽ Vũ Hoàng Việt

nghĩ anh ta là Trần Gia Bảo, cho nên lần trước mới đánh anh ta một trận?

Chương 1900

Chương 1900

Nghĩ đến đây Ngô Thanh lập tức nở nụ cười nịnh nọt: "Không phải, không phải, sau tôi có thể là Trần Gia Bảo được chứ? Chẳng lẽ cậu Việt muốn đối phó với Trần Gia Bảo? Tôi có thể cung cấp tin tức của Trần Gia Bảo…"

"Mẹ nó, anh không phải là cái tên Trần Gia Bảo sống ở Thiên Trúc Viện gì đó. Hại ông đây nhận nhầm người, suýt chút nữa thì làm trễ chuyện lớn rồi!"

Vũ Hoàng Việt không đợi Ngô Thanh nói xong đã đột nhiên đạp một cước, đạp Ngô Thanh ngã nhào xuống mặt đất. Sau đó cậu ta vung tay nói: "Đánh anh ta cho tôi, đánh chết thì thôi!"

Hai người học gõ của "Thông U Hậu Kỳ" đứng ở phía sau cậu ta ầm ầm nghe theo, lập tức đi lên phía trước rồi anh một quyền tôi một cước "chăm sóc" Ngô Thanh đang ở dưới mặt đất.

"Không phải, không khải. Cậu Việt, tôi không phải là Trần Gia Bảo nên anh đánh tôi làm gì? Á ui, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa…" Ngô Thanh đã hoàn hoàn bị dồn ép bức bách. Ba ngày trước anh ta bị Vũ Hoàng Việt nhận nhầm là Trần Gia Bảo nên bị đánh một trận, bây giờ sau khi biết mình không phải là Trần Gia Bảo, tại sao lại còn bị đánh một trận nữa?"

"Anh đáng bị đánh lắm." Vũ Hoàng Việt đi lên phía trước đá mạnh một cước, cảm thấy vẫn còn chưa hả giận thì lại đá liên tiếp mấy cước nữa. Sau khi nhổ mấy miếng nước bọt lên người Ngô Thanh, lúc này cậu ta mới thở hồng hộc nói: "Các anh tiếp tục đánh cho tôi, tôi ra bên ngoài hít thở cho thoáng. Mới đầu năm mà đã nhiều người giả vờ cưỡng bức, đúng là tức chết đi được."

Nói rồi Vũ Hoàng Việt đi ra ngoài Thiên Trúc Viện. Sau khi được làn gió đêm ở trên núi thổi lướt qua, trong lòng cậu ta mới thoải mái hơn một chút. Mà bên trong Thiên Trúc Viện vẫn không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết của Ngô Thanh.

Năm phút trôi qua, hai người học võ của "Thông U Hậu Kỳ" mới đi ra ngoài. Bọn họ cung kính nói: "Cậu Việt, tên nhóc con Ngô Thanh đã bị đánh được kha khá rồi. Nếu như tiếp tục đánh anh ta nữa thì e rằng sẽ xảy ra án mạng mất."

"Dám ở trong Thiên Trúc Viện giả danh Trần Gia Bảo khiến cậu đây nhận nhầm người, cho dù có đánh chết thì cũng đáng đời anh ta!" Vũ Hoàng Việt xoa xoa cằm của mình, nói: "Đúng rồi, còn có một người tên là Bạch Văn. Trước kia tôi bảo các anh điều tra xem anh ta sống ở trong phòng nào, các anh đã điều tra ra chưa?"

Hai ngày trước Bạch Văn từng chủ động tìm cậu ta, nói võ nghệ của Trần Gia Bảo rất mạnh, hơn nữa còn có ý đồ muốn làm loạn với nhà họ Vũ. Nhưng khi đó Vũ Hoàng Việt nhận nhầm Ngô Thanh thành Trần Gia Bảo, vì vậy cho rằng Bạch Văn đang nói dối nên còn tức giận đánh Bạch Văn một trận.

Bây giờ Vũ Hoàng Việt biết mình đã nhận nhầm người rồi, vì vậy cậu ta muốn tìm Bạch Văn một lần nữa để hỏi kỹ hơn về chuyện liên quan đến Trần Gia Bảo.

Lúc này một người trong số đó vẻ mặt trông rất lúng túng, anh ta đáp lời: "Cậu Việt, theo như điều tra của chúng tôi thì ngày hôm nay Bạch Văn đã lén đi xuống núi rồi."

"Bạch Văn đi xuống núi? Vậy thì bỏ đi." Vũ Hoàng Việt hơi nhíu mày, xua xua tay nói: "Các anh quay về nghỉ ngơi đi, tôi muốn đi tìm anh tôi."

"Vâng." Hai người đó cùng lên tiếng, sau đó cáo lui rồi rời đi.

Vũ Hoàng Việt đi một mình dưới ánh trăng, chưa được bao lâu cậu ta đã đi vào trong sân nơi mà anh trai cậu ta ở. Sau khi gõ cửa ba lần, cậu ta trực tiếp đẩy cửa và đi vào trong.

Trong căn phòng, Vũ Bảo Minh vốn đang ngồi trước bàn xem sách "Hoàng Đế Nội Kinh". Sau khi nghe thấy tiếng động, anh

ta đặt sách xuống và nói: “Đã muộn như vậy rồi, sao em còn đến đây?”

Vũ Bảo Minh là anh cả của Vũ Hoàng Việt và cũng là người thừa kế tương lai của nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn. Trong những người trẻ tuổi cùng lứa, y thuật của anh ta là cao nhất và đồng thời cũng là tuyển thủ mầm mống có hy vọng được giải quán quân ở trong giải thi đấu Đông Y lần này.

“He he, không có chuyện thì sẽ không lên điện Tam Đảo.” Vũ Hồng Kinh đi thẳng đến trước bàn trà, sau đó rót cho mình một cốc nước rồi nói: “Anh à, anh không tham gia vào trận đi đấu vòng loại ngày hôm nay quả thật là đáng tiếc. Có một người tên là Trần Gia Bảo đã đạt được thành tựu xuất sắc, trả lời liên tiếp chín đề thi một cách thuận lợi và vào trận thi đấu chính thức. Anh ta đã chèn ép tất cả mọi người, đúng là một việc là vĩ đại.”

“Anh nghe nói rồi.” Trong đôi mắt Vũ Bảo Minh lóe lên ánh sáng mơ hồ không rõ ràng, nói: “Trước đó bố cũng đến chỗ anh và cũng nói cho anh nghe chuyện của Trần Gia Bảo. Hơn nữa ông ấy còn nói với y thuật của Trần Gia Bảo trước mắt đã trở thành thí sinh hot có khả năng đoạt giải quán quân nhất, người đứng thứ hai chính là nữ yêu Vũ Nhược Uyên nhà chúng ta.”

Chương 1901

Chương 1901

“Trước hết đặt chuyện của Vũ Nhược Uyên sang một bên, bây giờ kẻ thù lớn nhất gây trở ngại anh đoạt giải quán quân chính là Trần Gia Bảo.” Vũ Hoàng Việt thở dài, nói: “Vậy anh đã nghĩ xem phải đối phó với Trần Gia Bảo như thế nào chưa?”

“Quân đến thì ngăn cản, nước đến thì đất ngăn.” Vũ Bảo Minh nói với vẻ rất tự tin: “Trần Gia Bảo lợi hại, nhưng anh không hề yếu, anh tự tin y thuật của mình sẽ không thua kém Trần Gia Bảo bao nhiêu. Hơn nữa em cũng đừng quên quyển sách kinh điển về y học lợi hại nhất của chúng ta trong Quỷ Y Môn chính là Quỷ Môn Thập Tam Châm, cho dù y thuật của Trần Gia Bảo có sao siêu đến đâu, nhưng trước Quỷ Môn Thập Tam Châm cậu ta cũng phải cúi đầu nghe theo.”

“Nói như vậy là có lẽ sau khi phát huy Quỷ Môn Thập Tam Châm, nói không chừng chúng ta thật sự có thể đánh bại Trần Gia Bảo.” Vũ Hoàng Việt gật đầu, vẻ mặt rất ngưỡng mộ ước ao. Mặc dù cậu ta là cậu hai của nhà họ Vũ, nhưng bình thường không thích y thuật. Điều đó khiến trình độ y thuật của cậu ta rất thấp, còn không đủ tư cách để học quyển sách kinh điển về y học Quỷ Môn Thập Tam Châm cấp cao trong Quỷ Y Môn.

Vũ Bảo Minh tự tin nói: “Lúc trước khi đến đây, bố cũng từng nói ông ấy sẽ kết hợp với ba chi nhánh khác của nhà họ Vũ, đồng thời tạm thời sửa đổi đề thi ngày mai. Ông ấy sẽ cố gắng khiến Quỷ Môn Thập Tam Châm có thể phát huy tác dụng tốt nhất vào ngày mai.”

Vũ Hoàng Việt há hốc miệng, nói: “Không phải chứ? Tạm thời sửa đổi đề thi ngày mai? Còn có thể làm như vậy được sao?”

Vũ Bảo Minh nở nụ cười lạnh lùng, nói: “Ai bảo ngày hôm nay Trần Gia Bảo thể hiện xuất sắc như vậy, vì vậy nên mới khiến những người đứng đầu trong bốn chi nhánh nhà họ Vũ đều cảm thấy bị uy hiếp. Những cây to lớn nhất trong khu rừng luôn bị cơn bão làm đổ gục trước, những người đứng đầu trong bốn chi nhánh đều tán thành tạm thời sửa đổi đề thi ngày mai, đảm bảo đề thi có lợi đối với nhà họ Vũ.

Cho nên suy cho cùng trận đấu ngày mai vẫn là cuộc cạnh tranh giữa bốn chi nhánh nhà họ Vũ chúng ta. Còn về Trần Gia Bảo, cậu ta chỉ là một người khác họ mà thôi. Cậu ta không hiểu Quỷ Môn Thập Tam Châm thì sao có thể là đối thủ với nhà họ Vũ được?”

Mặc dù việc tạm thời sửa đổi kỳ thi là không công bằng với Trần Gia Bảo, nhưng Quỷ Y Môn vốn nữa chính nửa tà như vậy. Vì để bảo vệ sự thành công trong giải thi đấu Đông Y, bọn họ tạm thời sửa đổ đề thi đã là gì? Hơn nữa bọn họ cũng không phải trực tiếp hủy bỏ tư cách tham gia trận đấu của Trần Gia Bảo mà chỉ là tạm thời sửa đổi đề thi, đối với Quỷ Y Môn trong nhà họ Vũ mà nói đã là chuyện vô cùng bình thường.

“Em đã hiểu rồi, xem ra Trần Gia Bảo thua chắc rồi.” Vũ Hoàng Việt hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Như vậy em có thể yên tâm được rồi. Lúc trước người em lo lắng nhất chính là Trần Gia Bảo, bây giờ anh ta không đáng để lo lữa. Người khó đối phó nhất còn lại chính là Vũ Nhược Uyên, nhưng nhà họ vũ ở núi Vụ Ẩn chúng ta chiếm thiên thời địa lợi nhân hòa, cho dù như thế nào núi Vụ Ẩn chúng ta vẫn là hy vọng đoạt giải quán quân lớn nhất.”

“Đó là điều đương nhiên.” Giang Vũ Minh cầm quyển “Hoàng Đế Nội Kinh” lên lần nữa, cười nói: “Anh muốn tiếp tục đọc sách, em quay về trước đi. Sau này đã đặt tâm vào trong y thuật nhiều hơn một chút, bớt quản chuyện linh tinh đi.”

“Thôi đi, thôi đi, em đi vẫn không được sao?” Vũ Hoàng Việt trợn mắt mình, lập tức đi ra ngoài. Đột nhiên nghĩ đến chuyện chị họ của mình là Cẩm Y Vệ hình như có ý với Trần Gia Bảo, nếu như để cô ta biết tạm thời sửa đổi đề thi thì nói không chừng sẽ vô cùng tức giận.

“He he, nếu trách thì chỉ trách Trần Gia Bảo không phải là đệ tử của nhà họ Vũ nên đã định trước anh ta không thể nào giành được giải quán quân trong giải thi đấu Đông Y này được. Cho dù chị họ có tức giận thì cũng không thể nào làm gì khác.”

Vũ Hoàng Việt nở nụ cười kỳ quái, sau đó đi nghênh ngang về phòng của mình và chỉ cảm thấy trong lòng mình rất thoải mái dễ chịu.

Chương 1902

Chương 1902

Đồng thời vào lúc này, trong "Huyền Thanh Viện" nằm ở vị trí trung tâm nhất trong trang viên của nhà họ Vũ, đèn điện trong căn phòng vẫn sáng trưng.

Nhìn từ bên ngoài chỉ thấy Huyền Thanh Viện dựa lưng vào khu rừng trúc xanh biếc, tường đỏ ngói xanh, môi trường xung quanh rất đẹp và thanh tịch. Nếu như so với Thiên Trúc Viện thì nơi này phải cao sang hơn rất nhiều.

Tất cả nơi ở xa hoa này chính là nơi ở của đệ tử thân truyền chi nhánh chủ của nhà họ Vũ là Vũ Nhược Uyên. Bởi vậy có thể thấy địa vị của Vũ Nhược Uyên rất cao.

Lúc này Vũ Cửu Bảo, người đến núi Vụ Ẩn theo chi nhánh chủ của nhà họ Vũ đang ở trong Huyền Thanh Viện.

"Nhược Uyên, hôm nay cháu không đến quảng trường nên không nhìn thấy biểu hiện khiến người ta vô cùng kinh ngạc của Trần Gia Bảo, Chỉ cần dựa vào y thuật mà cậu ta thể hiện ra trong trận thi đấu vòng loại, ông nghĩ y thuật của cậu ta hoàn toàn không hề kém cạnh gì cháu. Không, thậm chí có thể nói rằng dường như y thuật của cậu ta còn cao hơn cả cháu." Vũ Cửu Bảo ngồi trên bên cạnh chiếc bàn gỗ màu đen, kể lại chuyện trong trận đấu ngày hôm nay với vẻ mặt nghiêm trọng.

Ông ta vốn tưởng rằng dựa vào sự thiên phú và y thuật cao siêu của Vũ Nhược Uyên, chuyện cô ta giành được giải quán quân trong giải thi đấu Đông Y là điều chắc chắn. Nhưng không ngờ Trần Gia Bảo lại khí thế ngang trời, y thuật cao siêu, đúng là không thể tưởng tượng được.

Vì vậy có thể nhìn thấy Trần Gia Bảo tuyệt đối sẽ không trở thành chướng ngại vật lớn nhất cản trở con đường giành giải quán quân của Vũ Nhược Uyên.

Ngồi đối diện Vũ Cửu Bảo là một cô gái da trắng nõn, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, mặc một chiếc váy dài thanh lịch màu trắng. Cô gái ấy chính là Vũ Nhược Uyên, người được gọi là "nữ yêu" có tư chất và y thuật cao nhất trong số những người trẻ tuổi ở chi nhách chính của nhà họ Vũ.

Nhưng Vũ Nhược Uyên khí chất cao quý, duyên dáng thướt tha như tiên nữ, thoạt nhìn rất giống với chữ "yêu".

Đương nhiên nhìn bề ngoài người phụ nữ này vô cùng xinh đẹp lay động lòng người, nhưng vẻ đẹp này cũng có thể lừa gạt người nhất. Nếu như có ai đó thật sự tưởng cô ta là tiên nữ giáng trần, e rằng người đó sẽ là người chết nhanh nhất.

Cô ta giống như cây hoa thuốc phiện nhìn bề ngoài đẹp bao nhiêu, trông thì rất kiều diễm nhưng lại có độc đủ để lấy mạng một người.

Lúc này Vũ Nhược Uyên ngồi ở bên cạnh bàn, xem một tờ bài thi được đặt ở trên mặt bàn. Trong lòng cô ta dâng trào vẻ sự khó chịu, cô ta kinh ngạc nói: "Trần Gia Bảo đã trả lời tất cả những đề thi trong bài thi này?"

Trong bài thi có ba đề, chính là đề thi trong trận thi đấu vòng loại. Vũ Lâm Giang đã đích thân đưa ba đề thi khó này cho Trần Gia Bảo, Vũ Cửu Bảo là người đứng đầu trong chi nhánh chủ nhà họ Vũ nên đương nhiên có tư cách sao chép lại một phần, sau đó đưa cho Vũ Nhược Uyên xem.

Vũ Cửu Bảo gật đầu nói: "Đúng vậy, ba đề thi này đều là những câu hỏi khó mà lão Giang đưa ra. Đặc biệt là hai căn bệnh gian nan khó chữa đầu tiên ngay cả lão Giang cũng không thể nào giải thích được, nhưng không ngờ chỉ trong một tiếng ngăn ngủi, Trần Gia Bảo đã trả lời hai câu hỏi này một cách vô cùng dễ dàng.

Đúng vậy, nhất là căn bệnh phức tạp thứ hai, nghe nói người bệnh là người của nhà họ Liễu ở Hà Nội. Sau khi cầm được bài thi, lão Giang lập tức gọi điện thoại cho nhà họ Liễu ở Hà Nội và nói phương pháp trị bệnh của Trần Gia Bảo cho người đó nghe. Cháu có đoán được không? Trong năm phút người của nhà họ Liễu đó đã khỏi bệnh. Khi ông nghe lão Giang nói đến chỗ này, ông không dám tin mà chỉ có thể cảm thán một câu, thật đúng là nhân tài mới xuất hiện ở đất nước ta."

“Dựa theo căn bệnh gian nan khó giải quyết trong bài thi, có thể thấy y thuật của Trần Gia Bảo có lẽ nhỉnh hơn cháu một chút. Không ngờ ngoại trừ Quỷ Y Môn của chúng ta ra cũng có một thiên tài về Đông Y như vậy ở trong xã hội bình thường. Xem ra trước kia cháu đã xem nhẹ người trong thiên hạ rồi.” Vũ Nhược Uyên khẽ nhiu hàng lông mày, ngón tay mảnh khảnh đặt lên bên môi suy nghĩ. Sau đó trong đôi mắt cô ta lóe lên ánh sáng, nói: “Nếu như Trần Gia Bảo đã lợi hại như vậy thì sẽ cản trở tôi đoạt giải quán quân. Hay là cháu hạ độc giết chết Trần Gia bảo, diệt trừ sự uy hiếp này. Ông thấy thế nào?”

Chương 1903

Chương 1903

Gương mặt xinh đẹp, khí chất trong sáng và thanh khiết của cô ta giống như tiên nữ giáng trần, nhưng lời nói của cô ta lại khiến người ta vô cùng sợ hãi. Cô ta coi mạng người giống như cỏ rác.

Điều này trái ngược với ngoại hình của cô ta, vì vậy người ta mới gọi Vũ Nhược Uyên là "yêu nữ".

Đương nhiên Vũ Nhược Uyên vốn là người trong Quỷ Y Môn, tính cách cũng nửa chính nửa tà nên cũng không hề ghét bỏ gì biệt danh "yêu nữ" như vậy. Ngược lại cô ta còn rất thích nó, cũng thường tự xưng mình là "yêu nữ".

"Đừng như vậy." Vũ Cửu Bảo nở nụ cười đau khổ, liên tục lắc đầu: "Nếu như vào thời điểm khác, đừng nói là hạ độc giết chết Trần Gia Bảo, cho dù cháu có tùng xẻo cậu ta thì ông cũng sẽ không ngăn cản cháu. Nhưng bây giờ không giống như vậy, Trần Gia Bảo đã trở thành thí sinh đứng đầu giành giải quán quân trong giải thi đấu Đông Y lần này. Nếu như cậu ta đột nhiên xảy ra chuyện thì tất cả mọi người sẽ nghi ngờ là nhà họ Vũ làm ra, vậy sau này khi tổ chức giải thi đấu Đông Y lần nữa thì nào còn những nhà Đông Y bình thường dám đến đây tham gia? Hành động này không khác nào mổ gà lấy trứng, tuyệt đối không được."

"Nhưng ngày mai trận thi đấu chính thức đã bắt đầu rồi, nếu như cháu đấu với Trần Gia Bảo thì cùng lắm chỉ có được bốn phần thắng. Nếu như không giết chết Trần Gia Bảo thì phải làm sao?" Vũ Nhược Uyên nhíu mày hỏi, cảm thấy Vũ Cửu Bảo hơi đàn bà một chút. Trước tiên chưa nói đến chuyện giết chết Trần Gia Bảo để đoạt giải quán quân, nhưng giải thi đấu Đông Y sau này hay là những chuyện sau này thì có liên quan gì đến Vũ Nhược Uyên cô ta?

“Về điều này người đứng đầu bốn chi nhánh chúng ta cũng có suy nghĩ chung. Tối hôm nay mọi người sẽ thức thâu đêm để sửa đổi đề thi trong trận đấu ngày mai, đảm bảo nội dung trong đề thi đa số đều có liên quan đến Quỷ Môn Thập Tam Châm. Trần Gia Bảo là người ngoài, cho dù y thuật của anh ta có lợi hại như thế nào thì sao có thể biết được nội dung trong Quỷ Môn Thập Tam Châm chứ?” Vũ Cửu Bảo đắc ý cười hai tiếng, ông ta đã nghĩ đến cách này.

“Cách này được đấy.” Khóe môi Vũ Nhược Uyên khẽ cong lên, sự xinh đẹp lay động lòng người mà nói: “Nếu như tạm thời sửa đổi đề thi thì chi bằng ông hãy nói thẳng đề bài của đề thi cho cháu đi, như vậy chẳng phải có thể bảo đảm cháu đoạt giải quán quân sao?”

Cho dù Vũ Cửu Bảo đã là một lão già hơn bảy mươi tuổi, nhưng khi nhìn thấy nụ cười của Vũ Nhược Uyên thì trong lòng cũng không khỏi ngẩn ra một chút. Mấy giây sau ông ta mới hồi phục lại tinh thần, liếc nhìn Vũ Nhược Uyên với đôi mắt giễu cợt. Gương mặt già nua của ông ta ửng đỏ, làm thanh giọng hai tiếng rồi nói: “Tạm thời sửa đổi đề thi chỉ là vì chĩa vào Trần Gia Bảo, còn trong nội bộ nhà họ Vũ chúng ta vẫn phải cạnh tranh công bằng, cho nên không thể nói đề thi cho cháu được.

Hôm nay ông đến đây là để nói với cháu hai chuyện. Đầu tiên là ngày mai cháu phải chú ý đến Trần Gia Bảo, không được coi thường cậu ta. Thứ hai, tối hôm nay cháu hãy ôn tập kỹ nội dung trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, đảm bảo trận đấu ngày mai không được xảy ra sai sót gì và chiến thắng giành được giải quán quân. Được rồi, ông đã nói xong rồi, ông đi trước đây.”

Sau khi nói xong, Vũ Cửu Bảo nhanh chóng rời khỏi Huyền Thanh Viện.

Trong căn phòng chỉ còn lại một mình Vũ Nhược Uyên.

Ở cách chiếc bàn không xa có một thanh kiếm dài, trên bao kiếm còn được nạm bảy viên ngọc quý. Nhìn thanh kiếm đó lóe lên ánh sáng vô cùng xa hoa.

Đây chính là thanh kiếm mà Vũ Nhược Uyên yêu thích nhất, cho dù bây giờ đã là xã hội hiện đại, mang theo cây kiếm bên

người sẽ thu hút ánh nhìn tò mò của người đi người nhưng cho dù đi đến nơi nào Vũ Nhược Uyên cũng sẽ mang theo cây kiếm này.

Đột nhiên chỉ nghe thấy tiếng "leng keng", cây kiếm quý báu rút ra khỏi vỏ và lóe lên ánh sáng lạnh lẽo khắp căn phòng.

Vũ Nhược Uyên cầm kiếm, liếc nhìn bài thi trên mặt bàn. Đột nhiên cô ta vỗ nhẹ lên mặt bàn, bài thi đột nhiên bay lên không trung.

Trong một giây thanh kiếm lóe lên, bài thi bị cắt thành từng mảnh nhỏ bay lảo đảo trên không trung.

Vũ Nhược Uyên thu kiếm vào bao, khẽ cười nói: "Trần Gia Bảo, nếu như trong giải thi đấu Đông Y ngày mai anh dám cản bước chân giành giải quán quân của tôi, tôi sẽ cho anh nếm thử mùi vị sống không bằng chết."

Chương 1904

Chương 1904

Cô ta liếm môi, dáng vẻ xinh đẹp yêu kiều mê hoặc lòng người giống như cây thuốc phiện kiều diễm nhất, nhưng bên trong đó lại ẩn giấu ý định giết người.

Tối hôm nay cuộc trò chuyện như vậy cũng xuất hiện trong nhà mà những tuyển thủ mầm mống trong hai chi nhánh khác của nhà họ Vũ đang ở. Sau khi biết tạm thời sửa đổi đề thi, bốn chi nhánh của nhà họ Vũ đều đã mơ hồ không coi Trần Gia Bảo là kẻ địch vướng chân vướng tay lớn nhất nữa.

Lúc này ở phía sau núi Vụ Ẩn.

Vũ Vô Song đi qua ruộng thuốc liếc nhìn Trần Gia Bảo, chỉ thấy anh đang ngồi nhắm mắt trầm ngâm suy nghĩ dưới ánh trăng.

Trong lòng ông ta đắc ý mà cười khà khà hai tiếng, sau đó đi qua ừng cây quay về nhà của mình.

Lúc này một mùi hương xông vào mũi, hai mắt Vũ Vô Song sáng lên, lập tức nhanh chóng đi vào trong nhà nhỏ mà Vũ Nhuận Nguyệt đang ở. Sau kh đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Vũ Nhuận Nguyệt mặc một bộ Phi Ngư Phục màu đỏ đang ngồi trước bàn và ăn ngấu nghiến lẩu thịt dê thơm phức.

Vũ Vô Song cũng không khách khí mà đi qua đó, cầm một bộ chén đũa ăn cùng với cô ta. Nhìn thấy trên bàn còn có một bình rượu, ông ta cười hì hì nói: "Vẫn là con nhóc cháu biết yêu thương người khác, không uổng công ông nuôi cháu lớn như vậy."

Vũ Nhuận Nguyệt trợn mắt nhìn, gắp thêm mấy miếng thịt dê vào trong bát mình rồi đột nhiên nói với vẻ kỳ lạ: "Trước khi ông đi còn làm dáng vẻ lo lắng, sao sau khi quay về lại trở nê

nhẹ nhõm như vậy? Lẽ nào ông đã nghĩ ra cách để ngăn cản Trần Gia Bảo giành giải quán quân rồi sao?"

"Đương nhiên rồi." Vũ Vô Song nở nụ cười đắc ý, nhét một miếng đậu phụ Thiên Diệp còn đang nóng hổi vào trong miệng, vừa ăn vừa nói: "Chú hai của cháu và những người ở ba chi nhánh khác đã thương lượng rồi, tối hôm nay tạm thời sửa đổi đề thi . Nội dung đề thi sau khi sửa đổi có liên quan đến Quỷ Môn Thập Tam Châm, ha ha."

Vũ Vô Song nói rất phấn chấn, không nhịn được mà uống "ừng ực ừng ực" hai hớp rượu trắng. mặc dù rất cay nhưng ông ta lại cảm thấy rất phấn chấn thoải mái.

Vũ Vô Song ngạc nhiên hỏi: "Làm như vậy chẳng phải là không công bằng với Trần Gia Bảo sao?"

Vũ Vô Song đặt bình rượu nói, cười khà khà nói: "Không công bằng với Trần Gia Bảo ở chỗ nào? Ông thấy rất công bằng đấy chứ."

Vũ Nhuận Nguyệt lập tức nhíu mày, thậm chí có thể nhìn thấy sự tức giận trong đôi mắt cô ta vì vậy giọng nói cũng cao hơn. Cô ta nở nụ cười lạnh lùng nói: " Quỷ Môn Thập Tam Châm là quyển sách kinh điển về y học bí truyền của Quỷ Y Môn, cho dù y thuật của Trần Gia Bảo có cao siêu như thế nào thì sao có thể hiểu được nội dung trong Quỷ Môn Thập Tam Châm được chứ? Nếu như điều này không phải là không công bằng thì cái gì mới là không công bằng?

Trước kia khi ông đánh cược với Trần Gia Bảo đã nói như thế nào? Nếu như giải thi đấu Đông Y có điểm nào không công bằng, ông sẽ dâng hai tay tặng Vọng Ngọc Chi. Bây giờ chẳng phải ông nên giao Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo sao?"

Vũ Vô Song khẽ nhíu mày, lập tức nở nụ cười thờ ơ: "Cô nhóc cháu đúng là mất hết hy vọng. Cháu đừng quên chúng ta là người của Quỷ Y Môn, làm việc gì luôn luôn phải cận thận. Thạm thời thay đổi đề thi thì đã làm sao?

Huống hồ chúng ta cũng không phải trực tiếp hủy bỏ tư cách tham gia của Trần Gia Bảo, càng không làm ra những hành động quá kích nhằm vào sự an toàn của cậu ta. Chỉ mà sửa đổi đề thi thôi mà, đây là đặc quyền của chủ nhà trong trận thi đấu.

Chu dù có là trận đấu nào đi nữa thì cũng không tránh khỏi ưu thế của chủ nhà.

Hơn nữa cháu phải biết rằng những tuyển thủ trong trận đấu ngày mai cũng đều phải đối mặt với đề thi sau khi sửa đổi, cho dù là ai cũng không thể có được đáp án trước, đến khi đó ai thua ai thắng thì còn phải dựa vào bản lĩnh của mình. Cho nên trận đấu ngày mai rất công bằng."

"Già mồm át lẽ phải, đâu là nồi lẩu mà cháu làm, bây giờ cháu không muốn cho ông ăn nữa. Ông đi ra ngoài đi!" Vũ Nhuận Nguyệt vươn tay ra cướp lấy bát đũa trên bàn, sau đó ném ra ngoài phòng.

Vũ Vô Song kinh hãi hét lên một tiếng, vội vàng nhảy ra ngoài phòng đỡ lấ bát đũa trong tay.

Một giây sau một tiếng "sầm" vang lên, cánh cửa phòng được đóng chặt lai.

Chương 1905

Chương 1905

Vũ Vô Song đứng trong sân vô cùng ngạc nhiên, sau đó uống một hớp rượu rồi lắc đầu nói: "Cô nhóc con này đúng là hông thể hất cát vào mắt mình. Quỷ Y Môn chúng ta đã từng làm rất nhiều chuyện phóng hỏa giết người, nhưng lần này chỉ là tạm thời sửa đổi đề thi thôi mà. Như đã rất công bằng rồi, không phải sao?"

Sau khi Vũ Vô Song uống xong rượu và ung dung thong thả rời đi, lúc này Vũ Nhuận Nguyệt mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau đó cô ta hít một hơi thật sâu, đi ra bên ngoài.

Rất nhanh sau đó cô ta đã đi ra khỏi nhà, băng qua khu rừng đi đến ruộng thuốc. Chỉ thấy Trần Gia Bảo đang ngồi dưới ánh trăng.

Cô ta cũng không đến quấy rầy mà chỉ dừng chân ở cách đó không xa, trong vẻ mặt hơi phức tạp.

Làn gió núi thổi qua, vạt áo của bộ Phi Ngư Phục màu đỏ của cô ta khẽ bay trước gió.

"Cô tìm tôi có chuyện gì?" Đột nhiên Trần Gia Bảo mở mắt nhìn về phía Vũ Nhuận Nguyệt.

Mặc dù lúc trước Trần Phi Vũ đang ngồi nhắm mắt, nhưng với sức mạnh của anh đương nhiên sớm cảm nhận được Vũ Nhuận Nguyệt đến.

Vũ Nhuận Nguyệt há hốc miệng, đột nhiên lại lắc đầu nói: "Không có chuyện gì cả."

Trần Gia Bảo khẽ mỉm cười, chống tay xuống đứng lên. Sau đó anh tiện tay duỗi thẳng lưng nói: "Nếu như không có chuyện gì thì chăng lẽ đêm dài đằng đẵng, cô không ngủ được nên muốn đến tìm tôi tâm sự? Nếu như là ngời khác thì tôi

chắc chắn sẽ từ chối, nhưng nếu như là mỹ nữ như cô thì tôi đành miễn cưỡng đồng ý vậy."

Nhưng Vũ Nhuận Nguyệt lại không hề tức giận, ngược lại cô ta còn cười "khúc khích" một tiếng rồi liếc mắt nhìn Trần Gia Bảo nói: "Ngày mai là bắt đầu trận đấu rồi mà anh còn có tâm trạng cười đùa như vậy, cẩn thẩm ngày mai thua thê thảm đấy…"

Nói đến đây, giọng nói của Vũ Nhuận Nguyệt đột nhiên ngừng lại. Nếu như tạm thời sửa đổi đề thi giống như lời ông nội nói thì ngày mai Trần Gia Bao chắc chắn sẽ thua.

Trần Gia Bảo cất bước đi đến trước mặt Vũ Nhuận Nguyệt, nói với vẻ rất tự tin: "Tôi sẽ không thua đâu, tôi luôn vô cùng tự tin trên con đừng chữa bệnh."

"Đáng tiếc có đôi khi việc thắng thua không thể do anh định đoạt được. Khi vận đến ngay cả trời đất cũng sẽ giúp anh, nhưng khi vận không đến thì cho dù có bao nhiêu anh hùng đi chăng nữa cũng sẽ khó mà có ý chí được." Vũ Nhuận Nguyệt lắc đầu nói: "Núi Vụ Ẩn này không hợp với anh, nơi đây không có số mệnh của anh. Cho dù y thuật của anh có cao siêu như thế nào thì anh cũng không thể nào giành được giải quán quân đâu."

"Ha." Trần Gia Bảo khẽ cười, nói: "Hình như cô đang rất coi thường tôi."

"Bởi vì anh thật sự không thể nào trở thành quán quân được, mà chuyện này không hề có liên quan gì đến trình độ y thuật của anh, chỉ bởi vì… Thôi bỏ đi." Vũ Nhuận Nguyệt xua xua tay, đột nhiên hơi hứng thú mà quay lại nói: "Trần Gia Bảo, trên núi Vụ Ẩn ngoại trừ có Vọng Ngọc Chi ra thì anh còn muốn gì nhất nữa?

Vẻ mặt Trần Gia Bảo hơi ngạc nhiên, nói: "Sao đột nhiên cô lại hỏi tôi câu hỏi này? Lẽ nào tôi muốn gì là cô có thể mang đến cho tôi sao?"

"Anh hỏi nhiều như vậy làm gì?" Vũ Nhuận Nguyệt liếc mắt nhìn Trần Gia Bảo, nói với vẻ không kiên nhẫn: "Dù sao anh cũng không thể giành được Vọng Ngọc Chi, ngoại trừ Vọng Ngọc Chi ra anh còn muốn gì thì cứ nói với tôi. Nếu như đợi

sau này anh ở lại núi Vọng Ẩn ba năm, nói không chừng tôi thật sự có thể đưa cho anh."

Mặc dù Vũ Nhuận Nguyệt là con gái, nhưng lại là một người rất ngông nghênh kiên quyết. Theo như cô ấy nhìn thấy, nếu như đã đánh cược với Trần Gia Bảo thì nhất định phải thắng một cách đường đường chính chính. Vào buổi đêm cách đây hai ngày trước, cô ta đã chủ động đưa chăn mền cho Trần Gia Bảo là bởi vì tránh để cho anh bị bệnh, ảnh hưởng đến trận đấu.

Chương 1906

Chương 1906

Nhưng cô ta có ngông nghênh kiên cường như thế nào thì cũng là người nhà hị Vũ ở Quỷ Y Môn, lập trường giai cấp đã được quyết định từ khi sinh ra nên cô ta không thể nào nói chuyện tạm thời sửa đổi đề thi cho Trần Gia Bảo được. Bởi vì nói ra chuyện này đồng nghĩa với việc phản bội nhà họ Vũ, phản bội Quỷ Y Môn. Hơn nữa Trần Gia Bảo không hiểu Quỷ Môn Thập Tam Châm, vì vậy chắc chắn anh sẽ thua trong trận đấu ngày mai. Mà điều đó dẫn kết kết cục Trần Gia Bảo cần phải ở phía sau núi Vụ Ẩn ba năm.

Cho nên dưới sự hổ thẹn áy náy, Vũ Nhuận Nguyệt chỉ có thể hỏi Trần Gia Bảo muốn gì rồi dùng cách khác để đền bù cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo xoa xoa cằm, luôn cảm thấy tối hôm nay Vũ Nhuận Nguyệt rất kỳ lạ. Vì vậy anh không kìm được mà nhìn người đẹp trước mặt từ trên xuống dưới với ánh mắt tò mò.

Vũ Nhuận Nguyệt vốn có vẻ đẹp môi hồng răng trắng, xinh đẹp lay động lòng người. Hôm nay dưới ánh trăng tinh khiết sáng rực rỡ, dường như xung quanh người cô ta đều được khoác lên lớp ánh sáng mỏng, cô ta giống như yêu ma dưới trăng với vẻ đẹp khiến người ta choáng nghợp.

Cho dù Trần Gia Bảo từng nhìn thấy rất nhiều người đủ mọi dáng vẻ, nhưng lúc này trong lòng anh vẫn dâng trào cảm giác kinh động.

Cho nên trong đôi mắt Trần Gia Bảo toát lên vẻ tán thưởng không hề che giấu gì.

Trong lòng Vũ Nhuận Nguyệt nhảy dựng lên, nhìn ánh mắt của Trần Gia Bảo, lẽ nào thứ anh ta muốn nhất chính là mình sao?

“Anh… Anh đừng có mà suy nghĩ lung tung. Bây giờ trời đã tối rồi, tôi đi về trước đây, khi nào anh suy nghĩ nghiêm túc thì nói với tôi. À đúng rồi, trận thi đấu ngày mai anh cứ cố gắng hết sức là được rồi. Thật ra việc thắng thua cũng không có gì to tát cả, cảnh vật xung quanh núi Vụ Ẩn xinh đẹp như vậy và còn có rất nhiều quyển sách kinh điển về y học quý giá có thể cho anh đọc, ba năm sẽ trôi qua nhanh thôi.”

Sau khi Vũ Nhuận Nguyệt nói xong, cô ta chạy như bay rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng dáng nhấp nhô của Vũ Nhuận Nguyệt biến mất trong từng cây sâu thăm thẳm, trong lòng Trần Gia Bảo càng cảm thấy tò mò hơn. Anh lẩm bẩm nói “Nghe ý trong lời nói của cô ta giống như chắc chắn mình sẽ thua vậy. Chẳng hiểu ra sao cả, đúng là một người phụ nữ kỳ lạ.”

Ngay sau đó anh lại đi về chăn nệm của mình mà bắt đầy ngồi xuống thiền, nơi này linh khí rất nồng nặc, không thể uổng công vô ích được. Rất nhanh sau đó anh đã tiến vào trong ranh giới tâm linh, tự động hút những linh khí nồng nặc ở xung quanh mình.

Nhưng khoảng mười hai giờ đêm, Khương Ngọc khẽ đẩy mở cửa phòng và đi về phía Thiên Trúc Viện.

Vào ban ngày khi cô ta nhìn thấy y thuật ngịch thiên của Trần Gia Bảo, cô ta lại nhớ Hồng Yến Nhi từng nói có lẽ Trần Phi Vũ không trúng “Huyền Âm Xuyên Tràng Đan.”

Vì vậy với sự nghi ngờ của mình, Khương Ngọc muốn đi đến Thiên Trúc Mộng để xác nhận lại lần nữa.

Rất nhanh sau đó Khương Ngọc đã đi đến bên ngoài Thiên Trúc Viện. Vừa đi vào trong sân thanh tịch và đẹp, đột nhiên cô ta nghe thấy từng tiếng kêu đau đớn vang lên từ trong căn phòng.

Lẽ nào Trần Gia Bảo thật sự trúng độc Huyền Âm Xuyên Tràng Đan rồi?”

Ngay lập tức Khương Ngọc dừng bước lại, vừa định quay người rời đi thì đột nhiên một suy nghĩ lóe lên. Mặc dù y thuật của cô ta không bằng Trần Gia Bảo, nhưng nói không chừng

có thể đúng lúc giúp đỡ Trần Gia Bảo. Ít nhất cô ta có thể giúp Trần Gia Bảo giảm bớt cơn đau đớn cũng được rồi.

Nghĩ đến đây, Khương Ngọc liền đưa tay ra gõ cửa ba lần. Sau gió giọng nói trong trẻo vang lên: "Trần Gia Bảo, tôi vào trong nhé."

Một giây sau cô ta đẩy cửa bước vào, đột nhiên vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ thấy Ngô Thanh đang ngồi vén tay áo lên ở trên giường, bôi thuốc tiệt trùng lên trên cánh tay của mình. Mà khắp người Ngô Thanh đều chằng chịt vết thương, ngay cả trên quần áo cũng có đầu dấu chân. Nhìn dáng vẻ của anh ta vô cùng nhếch nhác thảm hại.

Trong căn phòng nào có bóng dáng của Trần Gia Bảo?

Ngô Thanh nhìn thấy Khương ộng đột nhiên đẩy cửa đi vào thì cũng giật nảy mình, khinh ngạc nói: "Ngọc Ngọc? Em… Sao em lại đến Thiên Trúc Viện?"

Chương 1907

Chương 1907

Sau một hồi kinh ngạc, Khương Ngọc lập tức hồi phục tinh thần nhưng trong lòng càng nghi ngờ hơn. Cô ta đi vào trong phòng, liếc nhìn xung quanh, không hề có bóng dáng của Trần Gia Bảo? Cô ta nhíu mày hỏi: "Sao anh lại ở đây? Trần Gia Bảo đâu?"

"Trần Gia Bảo? Em đến tìm Trần Gia Bảo sao?" Trong đôi mắt Ngô Thanh lóe lên ngọn lửa đố kị rồi dập tắt. Anh ta theo đuổi Khương Ngọc lâu như vậy, nhưng hôm nay khi bị Vũ Hoàng Việt đưa người đến đánh một trận, không ngờ Khương Ngọc không hỏi vết thương anh ta thế nào mà mở miệng nói đến Trần Gia Bảo. Trong lòng anh ta vô cùng tức giận, khi nói chuyện cũng mang theo vẻ nóng tính: "Từ khi tôi để núi Vụ Ẩn thì luôn ở trong Thiên Trúc Viện, sao tôi biết được Trần Gia Bảo ở đâu?"

"Anh luôn ở trong Thiên Trúc Viện?" Khương Ngọc ngạc nhiên, đột nhiên trong đầu lóe lên ánh sáng mà nói: "Nói như vậy là từ trước đến nay Trần Gia Bảo chưa từng sống ở đây?"

"Đương nhiên rồi." Ngô Thanh nở nụ cười lạnh lùng: "Cảnh vật xung quanh Thiên Trúc Viện đẹp như vậy, cậu đây chiếm đóng nên nào còn chỗ để Trần Gia Bảo ở?"

Khương Ngọc lập tức ngạc nhiên kêu lên, nếu như Trần Gia Bỏa không ở Thiên Trúc Viện, nói như vậy thì tiếng kêu đau đớn mà cô ta nghe thấy ở bên ngoài Thiên Trúc Viện vào đêm mấy ngày trước đó cũng không phải là Trần Gia Bảo.

Đồng thời trong lòng Khương Ngọc cũng dần dần hiểu ra, chẳng trách Trần Gia Bảo luôn hờ hững và hoàn toàn không để ý đến Ngô Thanh như vậy. Hơn nữa trong trận thi đấu, cô ta hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào từ

Trần Gia Bảo. Hóa ra… Hóa ra đúng như Hồng Yến Nhi nói, Trần Gia Bảo vốn không hề trúng độc.

Sau khi đã suy nghĩ cẩn thận, trong lòng Khương Mộng thở phào nhẹ nhõm và cũng càng kính phục thực lực của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên Ngô Thanh nhíu mày, nói với vẻ vừa nghi ngờ vừa ghen tỵ: "Ngọc Ngọc à, đã muộn như vậy rồi em đến tìm Trần Gia Bảo làm gì?"

Khương Ngọc hồi phục lại tinh thần, đôi mắt lóe lên vẻ chán ghét rồi lạnh lùng nói: "Rõ ràng nhà họ Vũ sắp xếp Thiên Trúc Viện cho Trần Gia Bảo, nhưng anh lại chiếm chỗ của người khác, đúng là đồ vô liêm sỉ. Hơn nữa Ngọc Ngọc này không phải là thứ anh gọi nhé, anh càng không có tư cách biết tôi tìm Trần Gia Bảo để làm gì."

Nói rồi chỉ nghe thấy một tiếng "bốp" vang lên, Khương Ngọc đột nhiên đi đến trước mặt và tát một cái thật mạnh lên gương mặt của Ngô Thanh. Sau đó cô ta hừ nhẹ, quay người đi ra bên ngoài và cảm thấy rất hả giận.

Ngô Thanh vẫn còn mông lung, không thể ngờ Khương Ngọc luôn luôn dịu dàng nhã nhặn lại tát mình như vậy.

Đợi sau khi Khương Ngọc rời đi, lúc này Ngô Thanh mới phản ứng lại được. Anh ta đột nhiên giận tím mặt: "Mẹ nó, dám đánh tôi sao, thật đúng là không biết trời cao đất dày…"

Anh ta đập mạnh tay lên bàn, động tác đột ngột nên kéo theo vết thương trên người. Vì vậy anh ta lại kêu lên đầy đau đớn "ui da".

Khóc không ra nước mắt!

Ngày hôm sau là ngày bắt đầu trận đi đấu chính thức.

Trên quảng trường to lớn trước núi, tiếng người huyên náo ồn ào. Có hàng trăm hàng nghìn người, thậm chí ngay cả hai đại lão tai to mặt lớn nhất của nũi Vụ Ẩn là Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song cũng ngồi trên đài chủ trì xem trận đấu. Vì vậy có thể thấy sự quan tâm của bọn họ đối với giải thi đấu Đông Y này nhiều như thế nào.

Trên quảng trường mọi người lần lượt rỉ tai thì thầm với nhau, thảo luận xem tình hình có thể xảy ra trong trận thi đấu này.

Trận thi đấu ngày hôm qua vô cùng đặc sắc, Trần Gia Bảo đã tự mình phá chín đề thi, trình độ của anh giỏi vượt xa sức tưởng tượng của mọi người và khiến mọi người đều bị lôi cuốn mà hét vang. Mà Trần Gia Bảo cũng trở thành người hot nhất trong giải thi đấu năm nay.

Chương 1908

Chương 1908

Đối với mọi người mà nói, Trần Gia Bảo có thể phá vỡ lịch sử và trở thành người khác họ đầu tiên giành giải quán quân trong giải thi đấu Đông Y được hay không đã trở thành mối quan tâm lớn nhất.

Lúc này hai cô gái là Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi với tư cách là tuyển thủ vào trận thi đấu chính thức đang đứng ở vị trí trung tâm trong quảng trường.

Hai cô gái liếc mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy cách bên cạnh mình không xa chỉ có năm tuyển thủ nhà họ Vũ vào trận đấu chính thức cùng với mình ngày hôm qua. Mà bốn tuyển thủ mầm mống mà nhà họ Vũ hy vọng giành được giải quán quân nhất lại không đứng ở trong quảng trường, thậm chí ngay cả Trần Gia Bảo cũng không ở đây.

“Ngọc Ngọc à, sao Gia Bảo vẫn chưa đến đây vậy?” Hồng Yến Nhi nhón chân lên nhìn khắp mọi nơi, tìm kiếm bóng dáng của Trần Gia Bảo.

Khương Ngọc nói: “Yên tâm đi, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ đến. Với chiến thắng giành giải quán quân hiện tại và ưu thế to lớn, nếu như Trần Gia Bảo không đến, tớ đoán trận đấu sẽ không bắt đầu.”

Hồng Yến Nhi cười hì hì nói: “Hình như thật sự là như vậy.”

Trên đài chủ trì, các đại lão Vũ Lâm Giang, Vũ Vô Song và Vũ Trầm Minh cũng đang đợi Trần Gia Bảo xuất hiện.

Ngoại trừ những đại lão cấp cao của nhà học Vũ, Vũ Nhược Uyên, Vũ Bảo Minh cùng hai thí sinh hạt giống khác cũng được sắp xếp ngồi trên bàn chủ tịch, đủ để thấy được địa vị cao ngất ngưởng của bọn họ, còn về Vũ Hoàng Việt, thân phận của cậu ta thì thấp hơn một chút, cũng không phải là thân phận

địa vị của cậu ta khác biệt, mà vì vị thế của những người trên bàn chủ tịch rất cao, thế nên cậu ta chỉ có thể ngồi ở vị trị sát mép bàn chủ tịch.

Vũ Hoàng Việt liếc mắt nhìn bốn vị thí sinh hạt giống, đôi mắt hơi lấp lánh một chút, lẩm bẩm thầm trong miệng: "Anh ta muốn đoạt giải quán quân ở cuộc thi Đông Y, ngoại trừ người có khả năng y thuật xuất sắc là Trần Gia Bảo, thì bên cạnh đó vẫn còn có Vũ Nhược Uyên không đội trời chung, còn sót lại Vũ Thiên Quyết và Vũ Thịnh Nam nhưng cũng không thể khinh thường sức mạnh của kẻ địch, để có thể trở thành hai người trẻ tuổi nổi bật trong nhà họ Vũ, nhất định phải có thực lực mạnh mẽ!"

Dứt lời, đôi mắt Vũ Hoàng Việt quay sang nhìn Vũ Thiên Quyết và Vũ Thịnh Nam lâu hơn, chỉ thấy Vũ Thiên Quyết diện một một bộ y phục trắng muốt từ trên xuống dưới với những ánh kim tuyến vàng xung quanh viền mắt, thoạt nhìn thì rất là thanh lịch, trong khi cậu hai Vũ Thịnh Nam ngồi bên cạnh thì chọn một trang phục hàng hiệu của Prada từ đầu đến chân. Trên cổ tay còn có chiếc đồng hồ Vacheron Constantin, khuôn mặt đầy kiêu ngạo. Trông không giống một thí sinh đến tham gia cuộc thi Đông Y, trái lại thì giống như một đại gia giàu có kiêu ngạo lên núi du ngoạn.

"Thằng nhóc Vũ Thịnh Nam này, thoạt nhìn đã thấy dễ bị cậu đây túm lấy ngay, đương lúc tranh tài như thế này, cậu đây nguyền rủa anh lấy được số một từ dưới đếm lên."

Vũ Hoàng Việt luôn cảm thấy khó chịu khi nhìn Vũ Thịnh Nam, vô thức lấy một điếu thuốc ra, nhưng vừa mới rút điếu ra thì bỗng nhiên nhớ đến hai vị đại lão cấp cao là Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song vẫn còn ngồi trên bàn chủ tịch, hút thuốc ngay trước mặt hai người họ thì có vẻ không hay lắm.

Nghĩ đến đây, Vũ Hoàng Việt xoa xoa mũi, càng làm cho khói thuốc phả ngược lại.

Lúc này, Vũ Lâm Giang quay sang cười ha hả với Vũ Vô Song ngồi bên cạnh, nói: "Vô Song, bình thường không phải cậu thích ởn ẩn sau núi tu luyện sao, tại sao hôm nay lại hăng hái đến quan sát cuộc thi Đông Y thế? Đây đúng là chuyện hiếm có thật nha."

Trong số các khán giả, Vũ Lâm Giang là người có vai vế cao nhất, thế nên tất nhiên là ông ta an vị ở vị trí bàn chủ tịch, tiếp theo, người có vai vế cao thứ nhì là Vũ Vô Song ngồi ở bên tay phải, còn về phần Vũ Trầm Minh, Vũ Cửu Bảo và các ông lão khác, thì lần lượt ngồi các vị đầu dưới theo thứ tự.

Vũ Vô Song vuốt ve chòm râu trắng muốt, cười nói: "Chú Giang, chú cũng biết là y thuật của cháu vốn không cao mà, cho nên cũng không hứng thú nhiều với cuộc thi Đông Y cái gì đó, nhưng mà ai bảo đang tổ chức cuộc thi Đông Y thì Trần Gia Bảo bước ra như một con ngựa ô vậy.

Tuy rằng ngày hôm qua cháu không có mặt ở đó nhưng cháu nghe nói y thuật của Trần Gia Bảo thật sự khiến người khác kinh ngạc, biểu hiện nghịch thiên. Chỉ qua đề bài của phần thi vòng loại ngày hôm qua, Trần Gia Bảo đã và đang trở thành ứng cử viên nặng ký nhất giành chức vô địch trong cuộc thi Đông Y năm nay, chú nói xem, đối với tài năng y thuật như vậy, nếu như cháu không đến mở mang tầm mắt thì thật sự tiếc nuối lắm đúng không?"

Chương 1909

Chương 1909

Vũ Vô Song nhỏ hơn Vũ Lâm Giang một thế hệ, vì vậy ông ta gọi Vũ Lâm Giang là "chú Giang", từ đó chúng ta cũng có thể thấy địa vị bí ẩn của Vũ Lâm Giang trong gia đình họ Vũ là cao đến mức nào.

Đương nhiên, vừa rồi Vũ Vô Song cũng chưa nói hết những gì ông ta nói, kết quả cuộc thi Đông Y này sẽ quyết định cuộc cá cược của ông ta và Trần Gia Bảo. Tất nhiên là những chuyện như thế này không thể nói trước mặt mọi người được. Nói cách khác, để cho đám người Vũ Lâm Giang và những người khác biết ông ta có Vọng Ngọc Chi làm tiền đánh cược, nhất định sẽ gây nên sóng to gió lớn.

"Cậu nói quả không sai." Vũ Lâm Giang vỗ vào tay vịn của ghế dựa, phát ra một tiếng "bốp" giòn tan, có vẻ như khuôn mặt ông ta có hơi chút xao động, lại còn không che dấu sự yêu thích của ông ta đối với Trần Gia Bảo, nói: "Tuy rằng Trần Gia Bảo còn nhỏ tuổi, nhưng khả năng y thuật lại cao, đúng là đương thời hiếm có, thậm chí ngay cả tôi cũng cảm thấy tự ti, tôi cảm nhận được khả năng y thuật xuất sắc của Trần Gia Bảo, hoàn toàn có khả năng đạt được những thành tựu xuất sắc trong cuộc thi Đông Y năm nay, không phải là không có khả năng trở thành quán quân của cuộc thi Đông Y năm nay."

Vũ Lâm Giang cũng không biết đề thi của cuộc tranh tài này, tối hôm qua đã tạm thời sửa đổi, càng không biết là sau khi đề thi đã được sửa đổi thì phần lớn nội dung đều liên quan đến bí mật Quỷ Môn Thập Tam Châm của Quỷ Y Môn. Nếu ông ta biết được, thì e rằng sẽ không có sự ti tưởng với Trần Gia Bảo lớn như vậy.

Vũ Nhược Uyên, Vũ Bảo Minh và bốn thí sinh hạt giống đều nhíu mày, bọn họ đều là kiểu người tâm cao khí ngạo, chứng

kiến cảnh tượng Vũ Lâm Giang không ngớt lời khen ngợi Trần Gia Bảo thì trong lòng bọn họ khó chịu vô cùng, cái thứ cảm giác này, chẳng khác nào bọn họ đã bị Trần Gia Bảo bóp chết.

Vũ Thiên Quyết từ nãy đến giờ không lên tiếng bỗng nhiên cười nói: "Xem ra ở trong lòng lão Giang, bốn người chúng tôi đều thua kém Trần Gia Bảo đúng không? Bắt đầu từ đêm hôm qua, tôi đã nghe nhắc đến cái tên Trần Gia Bảo. Hiện tại lão Giang đã đề cao Trần Gia Bảo như vậy, có vẻ như Trần Gia Bảo thực sự có chỗ xuất sắc hơn người. Bây giờ thực sự tôi càng ngày càng tò mò về Trần Gia Bảo. Tôi muốn xem liệu anh ta có ba đầu sáu tay hay không."

Vũ Thiên Quyết trông đẹp trai tuấn tú, khí chất nho nhã, những lời này được phát ra từ miệng anh ta, người ta cũng chẳng ai nhìn ra rốt cuộc là anh ta đang châm chọc, hay là đang thực sự khen ngợi Trần Gia Bảo.

Vũ Bảo Minh lập tức hùa theo cười nói: "Dù sao thì ngày hôm qua Trần Gia Bảo cũng đã thể hiện rất xuất sắc, hơn nữa còn giải quyết được hai căn bệnh khó chữa. Cho dù có may mắn trong đó, cũng có thể cho thấy tay nghề của Trần Gia Bảo là tương đối tốt."

Khi nói chuyện, anh ta nhấn mạnh hai từ "may mắn", tuy ngoài mặt ca ngợi Trần Gia Bảo, nhưng thực ra anh ta đang nói rằng Trần Gia Bảo chủ yếu dựa vào may mắn để giải quyết hai căn bệnh nan y.

Vũ Lâm Giang lắc đầu cười, màn thể hiện của Trần Gia Bảo ngày hôm qua hoàn toàn nằm trong tầm mắt ông ta, chắc chắn không thể tóm gọn bằng hai chữ "may mắn", nhưng mà đối với việc Vũ Bảo Minh cố tình hạ thấp khả năng của Trần Gia Bảo, Vũ Lâm Giang cũng không tức giận, nhìn thấy những hậu bối trong dòng họ không chịu thua, tất nhiên ông ta rất vui khi thấy điều đó, làm sao có lý do để ngăn cản?

Vũ Thịnh Nam cũng không chịu thua kém, lập tức hừ một tiếng, nói: "Cuộc tranh tài hôm qua chỉ là một trận đấu loại trực tiếp. Không ai trong bốn chúng tôi vào sân thi đấu, không ai cạnh tranh cùng với Trần Gia Bảo cả, điều này mới khiến cho Trần Gia Bảo nổi danh như vậy. Nếu bốn chúng tôi thi

đấu, tôi không tin màn thể hiện của Trần Gia Bảo có thể áp đảo mấy người chúng tôi.

Cuộc thi chính thức sẽ sớm bắt đầu. Trần Gia Bảo và bốn người chúng tôi đang thi đấu trên cùng một sân khấu. Tôi tự tin sẽ hoàn toàn đè bẹp được Trần Gia Bảo trong lần thi này!"

"Nói rất hay, quả nhiên cậu Nam rất có khí chất."

Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết ngay lập tức vỗ tay phụ họa.

Vũ Nhược Uyên cười thầm không nói, trong lòng thể hiện một chút khinh thường, tối hôm qua cô ta đã xem qua bài thi do Trần Gia Bảo trả lời và thừa nhận rằng y thuật của mình hơi kém so với Trần Gia Bảo, nếu cô ta cũng lên tiếng hạ thấp kỹ năng y học của Trần Gia Bảo, sẽ tương đương với việc gián tiếp coi thường y thuật của chính mình, cô ta không có hứng thú làm những chuyện như thế này.

Chương 1910

Chương 1910

Vũ Trầm Minh, Vũ Cửu Bảo và những người khác gật đầu lia lịa, khóe miệng nở một nụ cười mãn nguyện. Đề thi của cuộc thi đã tạm thời được sửa đổi, trừ khi mặt trời mọc đằng Tây, nếu không thì dù cho Trần Gia Bảo có giỏi giang hơn nữa cũng làm sao có thể thắng được bốn thí sinh hạt giống của nhà họ Vũ?

Vũ Vô Song bật cười và nói: "Chú Giang, chú có thấy mấy đứa nhỏ này đều bực bội không, đang dự định đánh bại Trần Gia Bảo và giành giải quán quân trong cuộc thi này đấy."

"Tốt tốt tốt, dũng cảm gan dạ, xem ra nhà họ Vũ có người nối nghiệp rồi."

Vũ Lâm Giang nở một nụ cười nhẹ nhõm, đột nhiên vung tay lên, nói: "Bốn người các cô cậu tự tin như vậy, ta đây như có thêm một ngọn đuốc. Trong cuộc thi Đông Y này, nếu ai đoạt được quán quân, ta sẽ đưa Châm Cứu Thiên Giáp Kinh cho người đó."

Ngay khi câu nói này được phát ra, trong lòng Vũ Nhược Uyên và tất cả mọi người đều xúc động.

Châm Cứu Thiên Giáp Kinh là một tác phẩm kinh điển về châm cứu mà Vũ Lâm Giang tình cờ có được cách đây ba mươi năm. Tuy là châm cứu nhưng phần lớn nội dung trong sách ghi lại nhiều phương pháp thải độc, lọc độc tố, sử dụng độc, luyện độc và phương pháp giải độc bằng kim châm, có thể được gọi là một bộ bách khoa toàn thư về "thanh lọc và giải độc".

Đám người Vũ Nhược Uyên đều là những đệ tử đáng tự hào của Quỷ Y Môn, trong quá trình học y, họ dành gần một nửa thời gian để tiếp xúc với chất độc, bản chất của bọn họ tất

nhiên là những chuyên gia về độc dược, bởi vậy quyển Châm Cứu Thiên Giáp Kinh này có thể đối với họ mà nói, có sức mê hoặc vĩ đại.

Nhìn thấy bộ dạng mọi người sửng sốt, Vũ Lâm Giang đắc ý vuốt râu, sau đó nở một nụ cười rồi nói: "Tuy nhiên cũng đừng vui mừng quá sớm. Nếu như Trần Gia Bảo chiến thắng các cô cậu, thì Châm Cứu Thiên Giáp Kinh này, ta cũng chỉ có thể truyền lại cho Trần Gia Bảo."

Nhìn thấy y thuật của Trần Gia Bảo cao siêu như vậy, Vũ Lâm Giang cảm thấy y thuật của Trần Gia Bảo nhất định có thể đưa nền y học Đông Y thoát khỏi tình cảnh suy thoái đáng xấu hổ này, vì vậy ông ta đã chuyển sang truyền lại Châm Cứu Thiên Giáp Kinh cho Trần Gia Bảo, để cho Trần Gia Bảo có thể tiến xa hơn trên con đường y học, đó cũng là lý do mà Vũ Lâm Giang mới có thể lấy Châm Cứu Thiên Giáp Kinh ra làm phần thưởng, vả lại, lý do này cũng hợp tình hợp lý, cũng có thể ngăn chặn miệng lưỡi của nhà họ Vũ.

Tất nhiên, nếu như Trần Gia Bảo thua trong cuộc tranh tài này, vậy thì chứng tỏ rằng Vũ Lâm Giang đã nhìn nhầm, tất nhiên là Châm Cứu Thiên Giáp Kinh không thể trao lại cho Trần Gia Bảo được.

Vũ Thịnh Nam đứng phắt dậy một cái "ầm", trong lòng tính toán kỹ càng, nói: "Lão Giang yên tâm, kẻ hèn mọn Trần Gia Bảo không đáng để lọt vào mắt tôi, tôi sẽ để cho lão Giang thấy, tôi chiến thắng Trần Gia Bảo như thế nào, xứng đáng nhận được quyển Châm Cứu Thiên Giáp Kinh!"

"Cậu Huy, mấy người chúng ta có một niềm tin rằng sẽ tự tin chiến thắng Trần Gia Bảo, quyển Châm Cứu Thiên Giáp Kinh sẽ được trao cho ai vẫn còn là một ẩn số chưa biết, bây giờ cậu tự tin như vậy, cẩn thận đến lúc đó bị đánh úp đấy." Vũ Bảo Minh lập tức cười và nói, nhưng lời nói lại không có ý nhoan nhượng.

"Bảo Minh nói rất có lý." Vũ Thiên Quyết gật đầu, mặc dù lời nói của anh ta nhuần nhã như gió xuân, nhưng nhiệt khí hừng hực trong ánh mắt cũng cho thấy anh ta nhất định phải giành lấy Châm Cứu Thiên Giáp Kinh cho bằng được.

Vũ Thịnh Nam cười khẩy, lại ngồi xuống và nói: “Chúng ta đây đang mong chờ đến mỏi cả mắt rồi đấy.”

Vũ Nhược Uyên cười cười không nói gì, dung mạo thánh khiết xinh đẹp tựa như tiên nữ trên mây, chỉ có ánh mắt cô ta là hơi chao đảo, thỉnh thoảng lại lóe lên sự khinh thường miệt thị dành cho ba người Vũ Thịnh Nam.

Ngược lại, Vũ Vô Song thì giật mình sửng sốt, ông ta tính toán rằng nếu như Trần Gia Bảo đoạt chức vô địch, thì Trần Gia Bảo sẽ lấy được Vọng Ngọc Chi, hai mươi giống cây dược liệu quý, cùng với Châm Cứu Thiên Giáp Kinh, cùng với những bảo bối của nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, tất cả đều rơi vào tay của Trần Gia Bảo.

“May mà đã kịp thời sửa lại đề thi, nếu không thì núi Vụ Ẩn của nhà họ Vũ sẽ thua lỗ lớn.”

Vũ Vô Song lau mồ hôi trên trán.

Chương 1911

Chương 1911

Bất thình lình, một tiếng hô to vang lên từ trong quảng trường nhưng chẳng biết là của ai: “Mau nhìn kìa, là Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đến rồi.”

Tất cả mọi người trên bàn chủ tịch đều quay sang nhìn.

Chỉ nhìn thấy hai người Trần Gia Bảo và Vũ Nhuận Nguyệt nắm tay nhau bước ra, đón lấy ánh mặt trời đang nhô cao bên sườn nói, hệt như Kim Đồng Ngọc Nữ.

“Trần Gia Bảo cố gắng lên, chúng tôi ủng hộ anh!”

“Nhất định phải chiến thắng nhà họ Vũ và giành lấy chức quán quân, để xả giận cho thế tục thế y trung gia chúng ta!”

Ngay lập tức, trên quảng trường đồng loạt vang lên tiếng ủng hộ, cổ vũ của khán giả.

Thanh thế lớn quá!

Trên quảng trường rộng lớn như vậy, các tuyển thủ dự thi đến từ đông đảo các gia đình làm Đông Y khác nhau, đều cùng gọi thật to tên của Trần Gia Bảo.

“Trần Gia Bảo!”, “Trần Gia Bảo!”, “Trần Gia Bảo!”

Đại khái là những người này đều biết một chút võ nghệ, cho nên âm thanh giọng nói rất to, tiếng la chấn động đất trời.

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi bị giật mình vì đã không kịp đề phòng.

Ngay lập tức, một tiếng cười khúc khích vang lên, Hồng Yến Nhi bật cười, vừa nể phục mà vừa chua xót, nói: “Xem ra Trần Gia Bảo đã vô hình trung trở thành đại diện cho thế tục thế y trung gia, nhiều người reo hò vì anh như vậy, nhưng mà bọn họ có nghĩ đến việc rõ ràng là chúng ta mới là người thừa kế

chính thống của gia đình Đông Y, mà lại bị bọn họ coi như không thấy vậy."

Khương Ngọc thở dài, xúc động nói: "Chúng ta… gia đình Đông Y này, chưa từng một lần nào đến thi đấu mà không bị nhà họ Vũ kia đè bẹp? Bọn họ đã là lá xanh lâu như vậy, bất kể là ai, trong lòng đều cũng đã thu tập được một khả năng nhất định. Bây giờ Trần Gia Bảo là người có hy vọng lớn nhất có thể chiến thắng nhà họ Vũ, trở thành một quán quân của cuộc thi Đông Y nhưng không mang họ Vũ, cho nên có thể xả được cơn giận của bọn họ, bọn họ tất nhiên sẽ ủng hộ cho Trần Gia Bảo."

"Ngọc à, cậu nói rất đúng, tớ cũng hy vọng Gia Bảo sẽ giành chức vô địch, nhưng …" Khóe miệng Hồng Yến Nhi cong lên, trừng trừng mắt nhìn Vũ Nhuận Nguyệt ở đằng xa rồi nói: "Tớ chỉ thấy Vũ Nhuận Nguyệt bây giờ đang rất khó chịu, rõ ràng là cô ta quen biết Gia Bảo chưa được bao lâu, nhưng ngày nào cũng ở bên cạnh Gia Bảo, tớ thiết nghĩ, thoạt nhìn thì thấy vẻ đẹp lạnh lùng toát lên đấy, hay thực chất là một con hồ ly tinh."

Khương Ngọc che trán, thôi thì đành vậy.

Đám người bên kia, ba người Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy và Thi Vĩ Bình cũng bị những tiếng reo hò xung quanh làm cho hoảng sợ, thật sự là không thể tưởng tượng được rằng Trần Gia Bảo lại đạt được tiếng tăm lớn như vậy chỉ trong một ngày.

"Không nghĩ rằng anh sẽ được hoan nghênh như thế đấy." Vũ Nhuận Nguyệt nhìn xung quanh một vòng, vừa đi vừa nói: "Xem ra bọn họ đều hy vọng rằng nhà họ Vũ sẽ thất bại dưới tay anh."

Trần Gia Bảo nhướn mày nói: "Cũng chẳng còn cách nào khác, người có thực lực thì dù đi đến đâu cũng được hoan nghênh mà."

"Khó ngửi thật sự." Vũ Nhuận Nguyệt nhoẻn miệng cười, dường như tâm tình đã khá hơn rất nhiều.

Trong khi nói chuyện thì hai người đã sóng vai nhau đi ra đến quảng trường, đám người đông đúc nhộn nhịp dạt ra hai bên

trái phải để nhường một lối đi ở giữa rộng rãi cho hai người đi qua.

Đầy đủ tất cả các khía cạnh!

Trên bàn chủ tịch, một nhóm các đại lão cấp cao đều vô cùng ngạc nhiên.

Ngoại trừ Vũ Vô Song ra thì cả đám người bọn họ đều không nghĩ rằng Vũ Nhuận Nhiên lại đang ở bên cạnh Trần Gia Bảo, chuyện này… Đây rốt cuộc là tình cảnh gì vậy?

Chương 1912

Chương 1912

“Thì ra anh ta là Trần Gia Bảo, tướng mạo thanh tú, xem như cũng có thể gọi là vừa mắt, chẳng qua là tuổi đời của anh ta còn nhỏ hơn nhiều so với tôi tưởng tượng nhỉ, giống như một sinh viên vừa vào Đại học ấy, vả lại, tại sao Vũ Nhuận Nguyệt lại đi cùng với Trần Gia Bảo vậy?”

Một sự kinh ngạc chợt lóe lên giữa hai hàng lông mày của Vũ Nhược Uyên. Theo như cô ta biết, Vũ Nhuận Nguyệt có tính tình kiêu ngạo và tài năng xuất chúng. Cô ta đã trở thành một cường giả tông sư khi tuổi đời còn trẻ. Ngay cả trong gia đình đông con nhiều cháu như nhà họ Vũ, cũng không có mấy người được Vũ Nhuận Nguyệt coi trọng. Thế nhưng một Vũ Nguận Nguyệt cao ngạo như thế lại dám nắm tay Trần Gia Bảo đi đến đây, vả lại, rõ ràng là bây giờ mới là buổi sáng, lẽ nào là đêm qua hai người họ ở cùng với nhau?

“Trần Gia Bảo, bây giờ tôi càng ngày càng tò mò về anh đấy.”

Một tia sáng lóe lên trong ánh mắt Vũ Nhược Uyên rồi vội biến mất.

Vũ Cửu Bảo nhìn các Tam mạch nhà họ Vũ ngồi nói chuyện, họ đều chau mày, trong lòng ông ta ngầm đoán rằng, lẽ nào Vũ Trầm Minh đã nhìn thấy khả năng y thuật của Trần Gia Bảo nên mới muốn Vũ Nhuận Nguyệt sử dụng mỹ nhân kế, dựa hơi Trần Gia Bảo để được thêm vào Nhất mạch núi Vụ Ẩn, là vì công dụng của núi Vụ Ẩn?

Bọn họ càng nghĩ càng thấy khả thi, trong lòng bọn họ cũng âm thầm dè chừng, nếu Trần Gia Bảo thật sự được gia nhập vào núi Vụ Ẩn, thực lực của Nhất mạch núi Vụ Ẩn nhất định sẽ được nâng cao đáng kể, đối với Tam mạch nhà họ Vũ mà nói thì đây cũng chẳng phải một tin tức tốt đẹp gì.

Thực ra lúc này đám người Vũ Cửu Bảo đang hiểu lầm Vũ Trầm Minh, trong lòng Vũ Trầm Minh cũng vô cùng sửng sốt, ông ta hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, hơn nữa, mặc dù Trần Gia Bảo rất lợi hại, nhưng hoàn toàn không đáng để ông ta dùng thiên kim tiểu thư Vũ Nhuận Nguyệt của mình để đến lấy lòng.

Bên ngoài thì sắc mặt của Vũ Trầm Minh không thay đổi, nhưng ông ta đang âm thầm chau mày gắt gao, trong lòng hạ quyết tâm rằng sau khi cuộc tranh tài kết thúc, ông ta phải điều tra kỹ lưỡng một chút về mối quan hệ giữa Vũ Nhuận Nguyệt và Trần Gia Bảo.

Nhưng ánh mắt của Vũ Hoàng Việt thì bừng sáng lên, hôm qua chị họ còn nói không thích Trần Gia Bảo nhưng kết quả là sáng nay lại xuất hiện với Trần Gia Bảo, chẳng lẽ tối hôm qua hai người họ ở cùng với nhau sao?

“Tôi nói này, Trần Gia Bảo cũng ra tay nhanh quá nhỉ?”

Trong lòng Vũ Hoàng Việt vừa khâm phục vừa kinh hãi.

Lại nói về chuyện trên quảng trường, sau khi Trần Gia Bảo và Vũ Nhuận Nguyệt đi đến vị trí trung tâm của cuộc tranh tài, Vũ Nhuận Nguyệt dừng lại và nhìn Trần Gia Bảo với một biểu cảm có hơi phức tạp một chút, ngụ ý muốn nói rằng: Cuộc thi này anh chỉ cần cố gắng hết sức là tốt rồi, nếu như thua… thì thực ra cũng không cần để tâm quá mức, trình độ y thuật của anh không cần phải đoạt giải quán quân thì mới chứng minh được.”

Dứt lời, Vũ Nhuận Nguyệt gật đầu với Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi một lần nữa, rồi sau đó bước đến sân khấu.

Hồng Yến Nhi bước nhanh đến bên cạnh Trần Gia Bảo, nhìn bóng lưng của Vũ Nhuận Nguyệt rồi nói nhỏ: “Gia Bảo, tại sao cô ta lại nói như vậy, giống như thể cô ta nhận định rằng anh sẽ thất bại vậy.”

Trần Gia Bảo đưa tay lên xoa đầu cô ta và nói: “Cuộc tranh tài sắp bắt đầu rồi. Cô nên chú ý tiết chế suy nghĩ và chuyên tâm vào thi đấu cho tốt, để tránh việc bị xếp thứ nhất từ dưới đếm lên.”

“Đáng ghét, đừng có sờ đầu của tôi, đừng tỏ ra vẻ giống như bản cô nương còn nhỏ hơn anh.” Khuôn mặt của Hồng Yến Nhi hơi đỏ lên, lè lưỡi trêu ghẹo, nói: “Còn nữa, chị đây không nói sai đâu, Vũ Nhuận Nguyệt đó thật sự không xem trọng anh chút nào cả đâu.”

Trần Gia Bảo cười cười, tuy rằng Hồng Yến Nhi bị nghi ngờ rằng cô ta cố tình gây xích mích để chia rẽ lẫn nhau, thế nhưng lời cô ta nói cũng thực sự không sai.

Chương 1913

Chương 1913

Từ tối hôm qua, Trần Gia Bảo đã cảm thấy Vũ Nhuận Nguyệt có hơi chút kỳ lạ, tuy rằng trước kia Vũ Nhuận Nguyệt không nghĩ rằng Trần Gia Bảo có thể chiến thắng, thế nhưng cùng lắm chỉ là mở miệng khiêu khích, nhưng mà bắt đầu từ tối hôm qua, Vũ Nhuận Nguyệt lại giống như đã biết trước kết quả, cho rằng Trần Gia Bảo nhất định sẽ thua cuộc.

"Chẳng lẽ cuộc thi Đông Y này thật sự có chuyện bên trong mà ta không biết?"

Trần Gia Bảo lắc đầu, trong lòng tràn ngập tự tin, vì lý do an toàn, mặc dùng anh không thể thi triển "Thiên Hành Cửu Châm" trong cuộc thi Đông Y này, nhưng y thuật của bản thân anh cũng đủ để xứng đáng với cái danh "thần y" của anh.

Tuy nhiên sau khi Vũ Nhuận Nguyệt bước lên đến bàn chủ tịch, cô ta gửi lời chào hỏi Vũ Lâm Giang và các đại lão cấp cao khác.

Tâm trạng Vũ Lâm Giang rất là tốt, cười ha hả rồi nói: "Vì tất cả những người cần ở đây đều đã xuất hiện cả rồi, cuộc thi cũng có thể bắt đầu, Bảo Minh, Nhược Uyên, bốn người các cô cậu cũng xuống dưới dự thi đi chứ."

Vũ Bảo Minh và bốn thí sinh hạt giống khác đã đứng dậy và đi về phía quảng trường.

Vũ Nhuận Nguyệt cũng ngồi bên cạnh Vũ Hoàng Việt, Vũ Hoàng Việt đột nhiên nháy mắt với Vũ Nhuận Nguyệt, đồng thời nhìn về phía Trần Gia Bảo ở phía xa, sắc mặt mơ hồ lại càng thêm mơ hồ.

Gương mặt Vũ Nhuận Nguyệt chán ghét nhìn cậu ta, như lo lắng cậu ta đang bị chậm phát triển trí tuệ, nói: "Cậu nháy mắt

với tôi, có tin là tôi đánh một phát cho đầu anh nở hoa luôn hay không hả?”

“Chị, em sai rồi.” Gương mặt Vũ Hoàng Việt lộ rõ vẻ sợ hãi, nhanh chóng ngồi xuống ngay ngắn.

Lại nói đến chuyện sau khi bốn người Vũ Nhược Uyên bước lên trên quảng trường, mọi người vốn dĩ đang bàn tán bỗng nhiên im bặt, tất cả đều tập trung và nín thở chờ cuộc tranh tài bắt đầu.

Bỗng nhiên, Vũ Thịnh Nam bước đến chỗ Trần Gia Bảo, nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh mắt khinh thường và kiêu căng hỏi: “Anh có phải là Trần Gia Bảo?”

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi nhất thời trở nên căng thẳng, nhưng rõ ràng là thái độ của Vũ Thịnh Nam không tốt trước.

Thần sắc của Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết trông có vẻ khá ưu tư, trước khi bắt đầu cuộc tranh tài, việc để Vũ Thịnh Nam đàn áp tinh thần và dạy cho Trần Gia Bảo một bài học là một ý kiến không tồi.

Vẻ ngoài của Vũ Nhược Uyên vẫn không thay đổi, nhưng cô ta rất tò mò, và muốn xem Trần Gia Bảo sẽ đáp lại những lời khiêu khích của Vũ Thịnh Nam như thế nào?

Lúc này, đối mặt với sự vênh váo khinh người của Vũ Thịnh Nam, tuy trong lòng Trần Gia Bảo không thích, nhưng cũng không để bụng, anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Anh là ai?”

Vũ Thịnh Nam cười khẩy một tiếng, ngẩng đầu lên ngạo nghễ nói: “Cậu đây là Vũ Thịnh Nam, là một trong bốn thí sinh hạt giống của cuộc thi Đông Y năm nay, có thể được đặt cách vào cuộc thi chính thức, điều này không thể so sánh với một người chỉ có thể tham gia cuộc thi vòng loại như anh.”

Gương mặt Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết đều thể hiện rõ vẻ đắc chí, việc có thể trở thành thí sinh hạt giống cũng đủ để thể hiện rõ thực lực của họ.

Trần Gia Bảo như chợt hiểu ra: “Thì ra là anh vào phần thi chính thức bằng cửa sau. Thật sự không thể so sánh với tôi.”

Đi cửa sau?

Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết đều bất ngờ sửng sốt, Trần Gia Bảo nói Vũ Thịnh Nam đi cửa sau, thế có khác nào đang nói bọn họ cũng đang đi cửa sau hay sao? Chết tiệt, Trần Gia Bảo coi thường ai vậy? Bọn họ còn cần đi cửa sau sao?

Hai người họ bỗng nhiên khó chịu.

Ánh mắt Vũ Nhược Uyên toát lên vẻ khinh thường, Trần Gia Bảo nói một câu xúc phạm đến bốn người bọn họ, cô ta chưa từng thấy kẻ nào ngu xuẩn như vậy.

Chương 1914

Chương 1914

“Mặc dù y thuật của Trần Gia Bảo vô cùng xuất chúng, nhưng thực tế thì cậu ta cũng chỉ là một người đàn ông liều lĩnh. Thật là vô cùng ngu xuẩn khi xúc phạm bốn học trò thực lực có triển vọng nhất của nhà họ Vũ trên lãnh thổ của nhà họ Vũ.”

Vũ Nhược Uyên cười nhẹ rồi lắc đầu, từ góc độ này, thì cho dù y thuật của Trần Gia Bảo có cao cường đến đâu, cũng không đáng để bận tâm nữa!

Cô ta đâu hay biết rằng, Trần Gia Bảo đường đường là “Bán bước truyền kỳ” cường giả, đừng nói là mấy tên đệ tử chân truyền như đám người bọn họ, kể cả những đại lão cấp cao của nhà họ Vũ, Trần Gia Bảo cũng không thèm để lọt vào mắt.

Lúc này, khuôn mặt Vũ Thịnh Nam thể hiện rõ sự tức giận, anh ta lớn tiếng nói: “Trần Gia Bảo, anh có biết là anh chọc giận tôi ở đây thì sẽ không có kết cục cho anh không hả?”

“Lời đe dọa của anh đối với tôi mà nói thì không có chút ý nghĩa nào đâu, hơn nữa…” Khóe miệng Trần Gia Bảo dần dần nhếch lên một nụ cười khinh thường, nói: “Hơn nữa anh nên cảm thấy may mắn, bởi vì nếu anh tham gia vào cuộc thi đấu loại trực tiếp, anh sẽ bị đánh bại dưới tay tôi thì xấu hổ vô cùng đấy!”

Với câu nói “xấu hổ vô cùng”, Vũ Thịnh Nam giận tím mặt, hung hăng tiến về phía trước một trước, dường như muốn bắt đầu đánh nhau với Trần Gia Bảo và dạy cho Trần Gia Bảo một bài học.

Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết thậm chí còn nở một nụ cười khinh bỉ miệt thị, Vũ Thịnh Nam tuy kiêu ngạo nhưng thực lực không tồi, đã đạt đến “Thông U hậu kỳ”, thừa sức dạy dỗ Trần Gia Bảo.

Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi nhất thời căng thẳng đến độ không dám thở, chỉ với một Vũ Thịnh Nam thì cũng không quá đáng sợ, nhưng đây là lãnh thổ của nhà họ Vũ, ngộ nhỡ Trần Gia Bảo thực sự có mâu thuẫn với đối phương, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ là người chịu thiệt, thậm chí sẽ bị hủy bỏ tư cách dự thi.

Trong lòng hai cô gái này vô cùng lo lắng cho Trần Gia Bảo!

Đúng lúc này, trên bàn chủ tịch vang lên một giọng nói chứa đầy sự nghiêm túc: "Kính thưa tất cả mọi người, thông qua cuộc cạnh tranh khốc liệt ngày hôm qua, tổng cộng đã có tám thí sinh đã được chọn vào vòng trong. Bây giờ, tám thí sinh vừa được chọn này chính thức tham gia thi đấu cùng bốn thí sinh hạt giống cho trận đấu cuối cùng. Bây giờ, hãy để tôi nói về các quy tắc của cuộc tranh tài chính thức."

Vũ Thịnh Nam lập tức nhíu mày, dừng lại tại chỗ, sửa soạn lại quần áo, khinh thường nói: "Không ngờ là đã đến lúc cuộc thi bắt đầu rồi. Các người may mắn đấy, nhưng đừng tự đắc quá. Trong trận đấu chính thức, tôi sẽ cho anh biết xấu hổ vô cùng thực sự là như thế nào!"

Dứt lời, anh ta cười ha ha rồi đứng lên.

Trên quảng trường, Vũ Thịnh Nam cười lớn quay người bước đi, dáng vẻ ngạo nghễ.

"Đáng tiếc." Trần Gia Bảo nuối lắc đầu, nếu như giọng của người dẫn Chương trình chậm hơn một giây, đợi Vũ Thịnh Nam thực sự ra tay, vậy thì anh nhất định sẽ hủy bỏ Vũ Thịnh Nam không chút do dự.

Lúc này, người dẫn Chương trình cầm lấy micro tiếp tục nói: "Nội dung thi chính thức bao gồm lý thuyết và thực hành của Đông y, độ khó vô cùng cao, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng."

Những khán giả trên quảng trường bắt đầu xôn xao, chỉ là một cuộc thi Đông y mà thôi, sao có thể sẽ có nguy hiểm tới tính mạng?

Trừ Khương Ngọc, Hồng Yến Nhi ngạc nhiên thốt lên ra, Vũ Nhược Uyên cùng với những người khác cũng một phen ngạc nhiên.

Người dẫn Chương khóe miệng nở ra nụ cười hài lòng rồi nói: “Vì nghĩ cho sự an toàn tính mạng của mọi người, giữa cuộc thi có thể lên trên bục để từ bỏ quyền thi đấu bất cứ lúc nào. Ngoài ra, luật chơi của cuộc thi tiếp tục sử dụng hình thức loại bỏ câu hỏi. Chỉ cần ai đó trả lời sai một câu hỏi thì sẽ bị loại ngay lập tức, thẳng cho đến khi tìm ra người thắng cuộc cuối cùng . Bây giờ, cuộc thi sẽ bắt đầu ngay lập tức, xin mời các tuyển thủ tham gia thi đấu ngồi xuống. ”

Ngay lập tức, có mấy đệ tử của nhà họ Vũ đến trước mặt của Trần Gia Bảo cùng với các tuyển thủ khác, hướng dẫn bọn họ đến khu vực cách bục chủ trì không xa. ở chỗ đó đã sớm chuẩn bị sẵn mười hai chiếc ghế, được xếp thành hai hàng, mỗi hàng có sáu ghế, mỗi cái cách nhau hơn ba mét.

Chương 1915

Chương 1915

Trần Gia Bảo ngồi trên ghế, phát hiện trên ghế đã chuẩn bị sẵn giấy bút, mà ở trên góc bên trái của ghế còn viết tên của anh nữa.

Vũ Trầm Minh đứng lên, đi tới bên mép bục chủ trì, đem Trần Gia Bảo cùng với các tuyển thủ tất cả đều thu hết vào trong mắt, cầm lấy micro rồi nói: "Mọi người, trong số các vị có lẽ có người không quen biết tôi, tôi tên là Vũ Trầm Minh, là gia chủ của nhà họ Vũ tại núi Vụ Ẩn, tiếp theo đây sẽ do tôi tới chủ trì cuộc thi."

Các khán giả trên quảng trường lại dấy lên bàn tán rầm rộ, gia chủ của nhà họ Vũ đích thân chủ trì cuộc thi, từ đó có thể thấy được nhà họ Vũ rất coi trọng cuộc thi Đông y này.

Vũ Trầm Minh khẽ ho hai tiếng, sau khi đợi người trên quảng trường yên lặng trở lại thì bấy giờ mới nói: "Câu hỏi thứ nhất, thảo luận về các nguyên tắc và lý thuyết của Ngũ vận Lục khí. Sau khi viết xong, nộp đáp án lên đây, người trả lời sai sẽ bị loại."

Hôm qua Trần Gia Bảo đã từng trả lời câu "Trăm bệnh đều được sinh ra từ Lục khí" mà câu hỏi này dường như chỉ thêm vào "Ngũ vận", nhưng trên thực tế, "Ngũ vận, Lục khí" kết hợp với nhau được cho là lý thuyết khó hiểu nhất trong Đông y, nó có liên quan đến thiên văn, địa lý, cơ thể người, âm dương… các loại phương diện, độ khó chắc chắn tăng lên vài bậc!

Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc nhíu mày lại suy nghĩ, nhất thời không biết nên đặt bút xuống viết như thế nào.

Vũ Nhược Uyên cùng với bốn vị tuyển thủ hạt giống sau một lúc tìm tòi suy nghĩ sơ qua thì biểu hiện tốt lên rất nhiều, đã

bắt đầu đặt bút xuống chầm chậm viết đáp án lên giấy rồi.

“Câu hỏi này không phải là nội dung trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, tuy nhiên độ khó cũng không ít, chỉ với câu hỏi này, ước tính sẽ rất khó để loại bỏ Trần Gia Bảo.”

Vũ Nhược Uyên trùng hợp ngồi ngay bên cạnh Trần Gia Bảo, cô ta vừa viết câu trả lời, vừa quay đầu nhìn sang Trần Gia Bảo, đột nhiên, cây bút bi trong tay cô ta bỗng dừng lại.

Chỉ nhìn thấy vẻ mặt của Trần Gia Bảo thản nhiên, ngoáy bút như bay, điều đó hoàn toàn trái ngược so với bộ dáng nhíu mày suy tư và chầm chậm viết chữ của những người khác. Thậm chí Vũ Nhược Uyên có thể nhìn thấy câu trả lời do Trần Gia Bảo viết ra đã chiếm hết một phần ba diện tích của tờ giấy A4.

“Từ lúc Vũ Trầm Minh công bố đề thi đến giờ, chỉ mới qua ba đến năm phút ngắn ngủi, Trần Gia Bảo đã viết được nhiều nội dung như vậy. Đây chính là “Ngũ vận Lục khí” khó hiểu nhất mà, lẽ nào anh ta không cần phải suy nghĩ gì sao? ”

Vũ Nhược Uyên không thể tin nổi.

Thực ra cô ta đoán không sai, kiến thức về Đông y của Trần Gia Bảo cực kì vững chắc, cáo loại câu hỏi đơn giản về mặt lý thuyết như này tất nhiên không làm khó được anh.

Dường như lúc mới bắt đầu nghe câu hỏi, Trần Gia Bảo đã động bút viết đáp án rồi: “Ngũ vận, kim mộc thủy hỏa thổ; Lục khí, phong hàn thử thấp táo hỏa. Thiên can thủ vận, địa chi thủ khí, mười ngày khô hạn phối hợp lẫn nhau là Ngũ vận, mười hai địa chi đối xứng là Lục khí. Thiên khí bắt đầu từ Giáp, địa khí bắt đầu từ Tử, sự hòa hợp giữa trời và đất là một giáp…”

Trần Gia Bảo rất nhanh đã viết xong đáp án, anh đứng dậy rồi tiến lên nộp bài.

Vũ Thịnh Nam vốn dĩ đang viết đáp án, đột nhiên chợt cảm thấy bên cạnh có động tĩnh, liền tò mò quay đầu nhìn sang, chỉ nhìn thấy Trần Gia Bảo cầm lấy tờ giấy từ bên cạnh anh ta bước bước về phía bục chủ trì.

Trước tiên anh ta sửng sốt một chút, tiếp sau đó là kinh ngạc, lẽ nào Trần Gia Bảo đã viết xong câu trả lời rồi đi lên nộp bài

rồi? Chết tiệt, ngay cả anh ta cũng mới chỉ viết được có một phần ba, Trần Gia Bảo đã nộp bài rồi, chuyện này làm sao có thể?

Trong mắt Vũ Thịnh Nam là một mảng sương mù.

Vũ Bảo Minh, Vũ Thiên Quyết cùng với những người khác cũng đều là một vẻ mặt u ám. Cuộc thi vừa mới bắt đầu, bọn họ đã bị Trần Gia Bảo tạo áp lực cho ngập đầu, cảm giác này thật không thoải mái chút nào!

Chương 1916

Chương 1916

Vào lúc này tất cả mọi người đều chú ý tới Trần Gia Bảo, lập tức ồn ào lên. Trần Gia Bảo vừa là người đầu tiên nộp bài, hơn nữa còn là cuộc thi chính thức. Khốn kiếp, điều này cũng quá nghịch thiên rồi?

Trên bục chủ trì, Vũ Trầm Minh, Vũ Vô Song cùng những người khác đều đồng loạt ngạc nhiên, mà Vũ Lâm Giang ánh mắt chợt lóe sáng, âm thầm gật đầu.

Đợi đến khi Trần Gia Bảo đi qua đó, Vũ Trầm Minh nhạc nhiên hỏi: "Bây giờ cậu muốn nộp bài sao?"

"Đương nhiên." Trần Gia Bảo lấy tờ giấy thi đưa cho Vũ Trầm Minh.

Vũ Trầm Minh cầm lấy tờ giấy trong tay rồi vô thức nhìn xuống, nỗi kinh ngạc trông lòng càng đậm hơn. Chỉ thấy tất cả đáp án mà Trần Gia Bảo viết ra không chỉ rõ ràng mạch lạc, nội dung hoàn thiện, mà còn hình thành hệ thống, thậm chí còn hoàn hảo hơn cả đáp án chính xác trong tay ông ta nữa.

"Y thuật của chàng trai này quả nhiên không thể coi thường, cũng may tối hôm qua sửa lại câu hỏi, nếu không thì há chẳng phải sẽ bị Trần Gia Bảo cướp mất ngôi quán quân sao, vậy mặt mũi của nhà họ Vũ chúng ta để đâu bây giờ?"

Vũ Trầm Minh kinh ngạc, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy vui mừng.

Vào ngay lúc này, Vũ Lâm Giang bước nhanh qua đây, liếc mắt nhìn câu trả lời của Trần Gia Bảo. Đột nhiên ánh mắt anh ta lóe sáng lên, không nói câu nào giật lấy tờ giấy trong tay của Vũ Trầm Minh đi, liên tục gật đầu khen ngợi: "Tốt, tốt lắm, câu trả lời này trả lời rất tốt, cậu vượt qua câu hỏi này rồi."

“Nếu đã như vậy, thế thì tôi quay trở về để chuẩn bị cho câu hỏi thứ hai đây.”

Sau khi Trần Gia Bảo nói xong, liền khẽ gật đầu với Vũ Nhuận Nguyệt, sau đó bước xuống bục chủ trì quay trở về ghế ngồi của mình.

“Y thuật của Trần Gia Bảo quả nhiên rất tốt.” Vũ Hoàng Việt cảm thán nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc quá, cậu ta họ Trần chứ không phải họ Vũ, đã định sẵn không giành được chức quán quân.”

“Câm miệng, bớt nói vài câu đi.” Vũ Nhuận Nguyệt vốn dĩ tâm trạng không tồi, sau khi nghe Vũ Hoàng Việt nói xong câu này sắc mặt liền tối sầm đi.

Lại nói về Trần Gia Bảo nhanh chóng nộp đáp án, khiến cho trong lòng Vũ Thịnh Nam cùng những người khác không phục, cả người trầm ngâm suy nghĩ câu trả lời, bút trong tay cũng viết càng ngày càng nhanh hơn.

Bỗng nhiên, Vũ Nhược Uyên đứng lên bước về phía bục chủ trì, trở thành người thứ hai nộp bài.

Áp lực trong lòng của Vũ Thịnh Nam, Vũ Bảo Minh và những người khác càng trở nên lớn hơn.

Trần Gia Bảo ngồi trên ghế của mình, nhìn về phía Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi. Mặc dù không nhìn thấy đáp án mà bọn họ viết, nhưng thông qua biểu cảm cũng có thể đoán ra được chút ít. Chỉ nhìn thấy Khương Ngọc mặc dù cau mày suy nghĩ, nhưng bút trong tay chưa dừng lại chút nào, vấn đề thăng hạng chắc là không lớn. Mà Hồng Yến Nhi viết rồi lại dừng, biểu cảm phiền não mà rối bời. Xem ra hy vọng tiến vào vòng hai của Hồng Yến Nhi là vô cùng mong manh.

Sau khi Vũ Nhược Uyên nộp bài xong rồi quay trở lại ghế ngồi của mình, cô ta đột nhiên quay đầu nhìn sang Trần Gia Bảo rồi nhỏ giọng nói: “Anh thật sự rất lợi hại, “Ngũ vận Lục Khí” rất thâm sâu, anh có thể nộp bài nhanh như vậy chứng tỏ lý thuyết y thuật của anh rất vững chắc.”

Trần Gia Bảo thu lại ánh mắt đang nhìn về phía hai người Khương Ngọc, nhìn qua Vũ Nhược Uyên khẽ gật đầu rồi nói: “Cảm ơn đã khen ngợi.”

Khóe miệng của Vũ Nhược Uyên khẽ cong lên thành một đường cong, tự tin nói: “Thế nhưng, trước đây khi tham gia thi đấu, tôi luôn luôn giành hạng nhất, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.”

Ẩn ý chính là Trần Gia Bảo cuối cùng sẽ thua trước cô ta, mà thực sự Vũ Nhược Uyên cũng có sức mạnh và tự tin như vậy.

Trần Gia Bảo khẽ nhún vai: “Trước đây cô có thể giành được hạng nhất, đó là bởi vì tại mấy trận đấu trước đây không có ai tên là Trần Gia Bảo.”

“Anh rất tự tin, vậy thì tôi mỏi mắt mong chờ, chờ xem bị tôi vả mặt đi.” Nụ cười nơi khóe miệng của Vũ Nhược Uyên càng sâu hơn nữa.

Chương 1917

Chương 1917

Chẳng bao lâu sau, đám người Vũ Bảo Minh, Vũ Thiên Quyết bắt đầu lần lượt nộp bài. Sau khi đợi người cuối cùng là Hồng Yến Nhi nộp bài xong xuôi, kết quả của vòng thi thứ nhất cũng được biết ngay.

Hồng Yến Nhi cùng với hai vị đệ tử khác của nhà họ Vũ bị loại khỏi cuộc thi, những người còn lại bao gồm Khương Ngọc tất cả đều được vào vòng trong.

Vũ Trầm Minh đứng trên bục chủ trì, cao giọng nói: "Câu hỏi của vòng thi đấu thứ hai chính là ca bệnh cụ thể, làm sao để trị liệu cho bệnh nhân bị "Phát Cuồng Kiến Quỷ" và "Phát Cuồng Bất Kiến Quỷ"?

Khương Ngọc sững sờ, đây là bệnh gì vậy, còn chưa nghe qua bao giờ, làm sao trả lời được đây?

Đám người Vũ Thịnh Nam, Vũ Bảo Minh nở nụ cười, đáp án của câu hỏi này là nội dung nằm trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, bọn họ nắm chắc chín trên mười phần.

Lúc đó, bốn tuyển thủ hạt giống của nhà họ Vũ đều soàn soạt viết câu trả lời lên trên giấy. Còn những đệ tử khác của nhà họ Vũ được thăng cấp trong cuộc thi chính thức bởi vì thân phận không có đủ tư cách để học Quỷ Môn Thập Tam Châm nên chỉ có thể ngồi im trên ghế ngơ mắt nhìn.

Vũ Trầm Minh và những người khác đều lần lượt lộ ra ý cười, câu hỏi thứ hai này bọn họ chắc chắn Trần Gia Bảo tuyệt đối không trả lời nổi!

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh từng có được Quỷ Môn Thập Tam Châm của Quỷ Y Môn trong tàng bảo các của nhà họ Phương ở tỉnh Hòa Bình, đương nhiên anh biết câu hỏi này là nội dung nằm trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, không ngờ

được rằng nhà họ Vũ lại lấy câu hỏi này làm câu hỏi của cuộc thi.

“Xem ra, nhà họ Vũ tổ chức cuộc thi Đông y này, không hề công bằng giống như từ miệng bọn họ nói ra. Nếu như tôi dùng ghi chép lại của Quỷ Môn Thập Tam Châm để trả lời, mặc dù có thể dễ dàng thăng cấp, nhưng một khi như vậy, sẽ vô hình tạo nên rất nhiều rắc rối, hơn nữa nó cũng không thể hiện được bãn lĩnh của Trần Gia Bảo.

Dùng y thuật của tự bản thân mình để nghiền nát những tuyển thủ hạt giống của nhà họ Vũ hiểu được Quỷ Môn Thập Tam Châm, đó mới được coi là có bản lĩnh chân chính!

Nghĩ tới đây, khóe miệng của Trần Gia Bảo khẽ cười, ánh mắt kiên định, nhấc bút lên viết: “ Kiến Quỷ (gặp quỷ) không phải là thật sự có quỷ, mà là thân thể con người yếu ớt, tà khí vào người dẫn đến ảo giác, cho nên phương pháp căn bản nhất của “Phát Cuồng Kiến Quỷ” chính là bồi bổ chính khí, đồng thời phối hợp trừ tà với thuốc để sử dụng, có thể dùng hai lạng nhân sâm, một lạng bạch truật, ba tiền bán hạ…”

Ở phía bên kia, đám người Vũ Thịnh Nam và Vũ Bảo Minh nhìn vào câu trả lời vừa viết xong, đã chuẩn bị xong để đi nộp đáp án.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đứng dậy, cầm lấy tờ giấy đáp án bước về phía bục chủ trì.

Vũ Thịnh Nam, Vũ Bảo Minh và những người khác bỗng chốc sửng sốt, làm sao… làm sao Trần Gia Bảo lại là người đầu tiên nộp bài, lẽ nào ngay cả câu hỏi này cậu ta cũng có thể giải đáp được?

Vũ Trầm Minh cùng với mấy người khác cũng giật mình, còn tưởng rằng mình nhìn nhầm rồi, vội vàng dụi dụi mắt, không sai, đúng thật là Trần Gia Bảo cầm theo tờ giấy ghi đáp án bước về phía bên này.

“Câu hỏi này là nội dung nằm trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, Trần Gia Bảo tuyệt đối không thể nào trả lời được, lẽ nào cậu ta tới để từ bỏ quyền thi đấu? Đúng vậy, chắc chắn là tới để từ bỏ quyền thi đấu.”

Vũ Trầm Minh thở dài một hơi nhẹ nhõm, đồng thời khóe miệng cũng nhếch lên lộ ra một nụ cười nhẹ.

Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo cũng suy nghĩ giống nhau, Trần Gia Bảo tuyệt đối lên đây là để từ bỏ quyền thi đấu, dù sao nội dung trong Quỷ Môn Thập Tam Châm đều là tuyệt mật, không phải là đệ tử của Quỷ Y Môn tuyệt đối không thể nào trả lời được.

Sau khi đợi Trần Gia Bảo bước đến bục chủ trì, khóe miệng Vũ Trầm Minh nở ra một nụ cười rồi nói: “Câu hỏi này khá khó đúng không?”

Chương 1918

Chương 1918

Ngụ ý của ông ta chính là, cho dù Trần Gia Bảo có từ bỏ quyền thi đấu thì cũng không phải là chuyện mất mặt gì, cho Trần Gia Bảo một cái bậc thang để leo xuống.

Trần Gia Bảo kì quái liếc nhìn ông ta một cái rồi nói: "Độ khó này không cao lắm, cùng lắm cũng chỉ gọi là tạm được mà thôi. Nếu như câu hỏi của trận thi đấu này đều có độ khó như vậy, vậy tôi cho rằng, chức quán quân đã nằm trong tầm tay của tôi."

Độ khó tạm được? Thằng nhãi này thật phách lối.

Vũ Trầm Minh lập tức cau mày lại, trong lòng có chút không vui: "Sự tự tin của cậu đúng là vượt ngoài dự liệu của tôi, nếu cậu đã cảm thấy câu hỏi này không khó, vậy cậu tới để nộp bài sao?"

Sau khi nói xong, ông ta nhịn không được mà bật cười một tiếng, nộp bài? Làm sao có thể.

"Đương nhiên là để nộp bài rồi." Trần Gia Bảo dửng dưng lấy tờ đáp án ra nộp cho ông ta rồi nói: "Câu hỏi này tôi viết xong rồi, ông xem chút đi, có thể thăng cấp không?"

Vũ Trầm Minh vô thức nhận lấy, trong lòng một hồi nghi ngờ, một Trần Gia Bảo không hiểu về Quỷ Môn Thập Tam Châm thế mà lại viết ra được đáp án?

Ông ta vội vàng cúi đầu xuống nhìn, chỉ nhìn thấy câu trả lời mà Trần Gia Bảo viết khác hoàn toàn so với giải pháp của Quỷ Môn Thập Tam Châm, hơn nữa dựa theo giải pháp của Trần Gia Bảo, còn đơn giản hơn cả giải pháp được ghi chép trong Quỷ Môn Thập Tam Châm nữa.

“Cái này… cái này làm sao có thể? Trên đời này ngoại trừ Quỷ Môn Thập Tam Châm ra, vậy mà còn có cách giải khác sao? Y thuật của Trần Gia Bảo thật sự lợi hại tới như vậy sao?”

Vẻ kinh ngạc trong ánh mắt của Vũ Trầm Minh chuyển thành chấn kinh, sau đó là sửng sốt, cầm lấy tờ đáp án đứng ngơ ra tại chỗ, nhất thời không nói nên lời.

Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo cùng với mấy ông lớn khác trong lòng đều kì quái, vội vàng bước qua đây, liếc mắt nhìn vào tờ đáp án của Trần Gia Bảo, sau đó trong lòng lập tức sửng sốt không khác gì Vũ Trầm Minh.

“Thế nào, tôi có được thăng cấp không?” Trần Gia Bảo đứng khoanh tay, vô cùng tự tin nói.

Bấy giờ Vũ Trầm Minh mới hồi thần lại, gượng cười hai tiếng rồi nói: “Phương pháp trị liệu của cậu độc đáo khác người, khiến người ta sáng mắt ra, hơn nữa sử dụng đều là các loại thuốc thường gặp, khi trị liệu cũng không cần tốn quá nhiều tiền liền có thể kê đơn thuốc cho bệnh, tốn ít tiền chữa được bệnh khó. Không tồi, y thuật của cậu quả thực không tồi, chúc mừng cậu đã thuận lợi thông qua vòng thi đấu này, cậu về lại chỗ ngồi trước, đợi vòng thi đấu thứ ba bắt đầu là được.”

Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy vẻ không biết làm sao trong mắt đối phương. Bọn họ cũng đã nhìn thấy tờ đáp án của Trần Gia Bảo, không thể không thừa nhận rằng phương pháp trị liệu của Trần Gia Bảo quả thực rất thần kì, thậm chí còn đơn giản mà lại hiệu quả hơn phương pháp trị liệu được ghi chép trong Quỷ Môn Thập Tam Châm nữa, khiến cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Vì thế, cho dù bọn họ không bằng lòng thì cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Gia Bảo được thăng cấp.

Trần Gia Bảo gật đầu đáp lại, đi về phía chỗ ngồi của mình.

Lúc này Vũ Nhược Uyên, Vũ Thịnh Nam và những người khác mới cầm lấy tờ đáp án đi lên bậc chủ trì để nộp bài, đúng lúc nghe được lời đánh giá cao của Vũ Trầm Minh đối với câu trả lời của Trần Gia Bảo, trong lòng bọn họ liền kinh ngạc

không thôi. Nói như vậy, Trần Gia Bảo thật sự đã trả lời đúng câu hỏi thứ hai, y thuật của cậu ta cao siêu tới vậy sao?

Vũ Nhược Uyên không khỏi nhìn Trần Gia Bảo nhiều thêm mấy lần, trong lòng càng thêm kiêng dè nhiều hơn. Mà Vũ Thịnh Nam cùng mấy người khác sắc mặt càng thêm ảm đạm.

Trần Gia Bảo vừa quay trở về chỗ ngồi chưa bao lâu, Khương Ngọc cùng với mấy đệ tử của nhà họ Vũ không còn cách nào khác đành lần lượt thi nhau từ bỏ quyền thi đấu, vòng thi đấu thứ hai cũng tuyên bố kết thúc. Ban đầu vốn có mười hai vị tuyển thủ tham gia thi đấu, bây giờ chỉ còn lại bốn tuyển thủ hạt giống như Vũ Nhược Uyên, cùng với Trần Gia Bảo.

Khương Ngọc bước tới trước mặt Hồng Yến Nhi trong đám đông, cười khổ nói: “Thi đấu chính thức quả nhiên rất khó, mới chỉ là câu hỏi của vòng thứ hai tớ đã hoàn toàn bó tay không biết làm rồi.”

Chương 1919

Chương 1919

Hồng Yến Nhi chủ động kéo lấy tay của Khương Ngọc, cười an ủi nói: "Ngọc Ngọc đã rất giỏi rồi, cậu xem, ngay cả mấy đệ tử của nhà họ Vũ không phải cũng bị loại rồi sao? Với biểu hiện của Ngọc Ngọc, đã đủ để nổi danh ở tỉnh Trung Thiên rồi."

Bấy giờ tâm trạng của Khương Ngọc mới khá hơn một chút, sau đó cô ta nhìn về phía Trần Gia Bảo ở cách đó không xa, cảm thán từ tận đáy lòng nói: "Nếu nói lợi hại, Trần Gia Bảo mới thực sự lợi hại, có thể cùng với bốn tuyển thủ hạt giống của nhà họ Vũ cạnh tranh mà không hề thua kém một chút nào, hy vọng anh ấy có thể giành được chức quán quân, trở thành người đầu tiên giành được chức quán quân của cuộc thi Đông y mà không phải là người của nhà họ Vũ.

Không chỉ riêng Khương Ngọc mong đợi, mà có rất nhiều người đến từ những Đông y thế gia ở xung quanh cũng rất mong đợi, họ đã coi Trần Gia Bảo như người đại diện cuối cùng của bọn họ, dều hy vọng Trần Gia Bảo có thể giành được chức quán quân, áp chế một chút nhuệ khí của nhà họ Vũ, từ đó xả giận cho bọn họ.

Vào lúc này, trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra.

Vũ Trầm Minh cầm lấy micro, cao giọng nói: "Câu hỏi thứ ba, làm thế nào để trị được độc của Kim Tằm Cổ?"

Lời này vừa mới nói ra, tất cả mọi khán giả trong quảng trường đều lần lượt kinh ngạc , sau đó là bàn tán xôn xao.

Khương Ngọc nhíu mày nói: "Kim Tằm Cổ… không, bao gồm tất cả thuật của vu cổ, chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, trên thực tế chưa có ai từng thấy bao giờ, càng không biết nên trị

liệu thế nào. Nhà họ Vũ dùng Kim Tằm Cổ làm câu hỏi thứ ba, độ khó này quá cao rồi đúng không?"

Hồng Yến Nhi gật đầu lia lịa, không khỏi lo lắng nói: "Kim Tằm Cổ chỉ từng nghe nói qua, chứ chưa thấy bao giờ, không biết Trần Gia Bảo có thể trả lời được hay không nữa."

Tuy nhiên sau khi đám người của Vũ Nhược Uyên nghe được câu hỏi này, trong lòng chợt thấy vui mừng, suýt chút nữa là cười ra tiếng.

Cổ đại có không ít thuật vu cổ cho tới hiện nay dường như đã hoàn hoàn thất truyền, nhưng được truyền lại từ lâu đời của Quỷ Y Môn phần lớn vẫn được lưu giữ lại. ví dụ như phương pháp nuôi cổ và phương pháp giải cổ của Kim Tằm Cổcũng được ghi chép lại trong Quỷ Môn Thập Tam Châm. Đối với bốn đệ tử chân truyền của nhà họ Vũ bọn họ mà nói, câu hỏi này chính là câu cho điểm.

Lúc đó, đám người Vũ Nhược Uyên đã cầm bút viết ra câu trả lời.

Trên bục chủ trì, Vũ Lâm Giang khẽ cau mày lại, mặc dù câu hỏi thứ hai trước đó "Phát Cuồng Kiến Quỷ" cũng nằm trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, nhưng chỉ cần người có y thuật cao siêu cho dù không hiểu Quỷ Môn Thập Tam Châm cũng có thể đưa ra phương pháp trị liệu, cho nên ông ta trước đó ngồi vững trên bục, bất động như núi.

Thế nhưng Kim Tằm Cổthì khác, theo ông ta được biết, hàng trăm năm trước, phương pháp nuôi cổ và phương pháp giải cổ của Kim Tằm Cổđã bị thất truyền trong xã hội, chỉ có duy nhất bên trong Quỷ Môn Thập Tam Châm của Quỷ Y Môn bọn họ là còn có ghi chép. Vũ Trầm Minh sử dụng phương pháp giải cổ của Kim Tằm Cổđể làm câu hỏi thứ ba, Trần Gia Bảo làm sao có thể trả lời được đây?

"Vũ Trầm Minh làm cái gì vậy, trận thi đấu này hoàn toàn mất đi tính công bằng, nếu như để người ngoài biết được, sau này ai còn tới tham gia cuộc thi đấu Đông y do nhà họ Vũ tổ chức nữa chứ? Ngu xuẩn, thật là ngu xuẩn!"

Vũ Lâm Giang trong lòng tức giận, đang định đứng lên để ngăn cuộc thi tiếp tục.

Thì đột nhiên ông ta nhìn thấy Trần Gia Bảo ở trên sân đấu đang vùi đầu viết câu trả lời, sắc mặt không khỏi sững sờ, tiếp đó nghi ngờ nghĩ, lẽ nào ngay cả phương pháp giải cổ của Kim Tằm CổTrần Gia Bảo cũng biết sao?

Sau một hồi do dự, Vũ Lâm Giang lại ngồi xuống ghế lần nữa, yên tĩnh đợi diễn biến của sự việc..

Vũ Lâm Giang đoán không sai, Trần Gia Bảo thực sự biết phương pháp giải cổ của "Kim Tằm Cổ", hơn nữa còn nắm chắc như lòng bàn tay!

Chương 1920

Chương 1920

Ban đầu, khi Vũ Trầm Minh tuyên bố Kim Tằm Cổlà đề thi thứ ba, suýt chút nữa bật cười ra tiếng không chỉ có hội Vũ Thịnh Nam bọn họ, mà còn có cả Trần Gia Bảo.

Kim Tằm Cổsở dĩ gọi là "Kim Tằm Cổ", tổng cộng có hai nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất, chính là vì Kim Tằm toàn thân có màu vàng, hơn đao kiếm khó thương, thủy hỏa bất xâm, bất kể có dùng phương pháp nào đều không thể thoát khỏi tai họa của Kim Tằm, kiên cố tồn tại mãi như vàng.

Nguyên nhân thứ hai, tương truyền sau khi Kim Tằm Cổ ẩn náu trong người, trong thời gian ngắn sẽ vơ vét hết vận may làm giàu, mang đến cho gia đình người bị trúng cổ một gia tài toàn của cải phi nghĩa, cho nên gọi là "Kim" tằm cổ.

Chỉ là người bị trúng cổ trong vòng năm năm sẽ chết thảm, mà Kim Tằm Cổ sẽ không rời đi, ngược lại sẽ tiếp tục làm hại tới con cháu đời sau của gia đình này, thậm chí còn có họa diệt môn, có thể nói là cổ thuật ác độc và hung tàn nhất.

Trần Gia Bảo rất rõ ràng, phương pháp giải cổ của Kim Tằm Cổ này cũng được ghi chép trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, chỉ là phương pháp giải cổ của Quỷ Y Môn chỉ có thể trị phần ngọn chứ không thể trị được tận gốc.

Không, nói là "giải cổ" không bằng nói là đem Kim Tằm Cổchuyển sang một người vô tội khác, hơn nữa phương pháp cũng rất đơn giản. đó chính là người bị trúng cổ đem hết bình sinh tất cả vàng bạc châu báu, bao gồm cả Kim Tằm Cổcùng đặt vào trong một cái bao, cố ý để ở ngay giữa đường, nếu như sau khi người không biết chuyện gì nhặt được cái bao đó về nhà, Kim Tằm sẽ chuyển sang ẩn náu tại nhà của người này, từ

đó làm hại cho người nhặt được bao, mà người trúng cổ ban đầu liền có thể nhân cơ hội này mà thoát khỏi Kim Tằm.

Có thể nói, phương pháp giải cổ của Quỷ Y Môn rất âm hiểm và độc ác, khiến cho Trần Gia Bảo khinh thường, Trần Gia Bảo tất nhiên cũng sẽ không viết phương pháp giải cổ của Quỷ Y Môn ra.

Cho nên Trần Gia Bảo chọn một cách khác đơn giản hơn, đồng thời phương pháp giải cổ này còn có thể vĩnh viễn giải trừ được hậu hoạn.

"Nghiền ba tiền Lôi Hoàn thành bột phấn, trộn với một chút phèn chua, vật này chuyên môn khắc chế Kim Tằm, sau khi tìm thấy được Kim Tằm ẩn náu trong nhà, lập tức lấy bột phấn vẩy lên trên Kim Tằm, thì Kim Tằm lập tức hóa thành máu, Kim Tằm Cổ tự nhiên không cần thuốc mà tự khỏi." Tên miền mới của bên mình Truyen3.one. Cả nhà ủng hộ chúng mình để chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Trần Gia Bảo khẽ nhếch môi cười, phương pháp giải cổ mà anh viết ra đến từ một quyển y học xưa cổ từ thời cổ đại tên "Thạch Thất Bí Lục", quyển sách này đã thất truyền trên thị trường, mà trùng hợp làm sao, trước đây khi mà Trần Gia Bảo ở trên núi vừa hay có xem qua "Thạch Thất Bí Lục", nên có thể hiểu rất rõ ràng tập tính và phương pháp giải cổ của "Kim Tằm Cổ".

Sau khi viết xong, Trần Gia Bảo đứng lên, đi về phía bục chủ trì.

Đám người Vũ Thịnh Nam lại một lần nữa kinh ngạc, bọn họ còn chưa viết xong, thế mà Trần Gia Bảo lại là người đầu tiên nộp bài rồi? Đây chính là Kim Tằm Cổcực kì nguy hiểm, cực kì khó nhằn, lại còn thất truyền từ lâu mà, Trần Gia Bảo sao có thể nhanh như vậy đã… không không không, theo lý mà nói, Trần Gia Bảo không biết phương pháp giải cổ mới đúng.

Vũ Nhược Uyên đang viết câu trả lời thì đột nhiên dừng bút lại, lẽ nào ngay cả phương pháp giải cổ của Kim Tằm Cổcũng không làm khó nổi Trần Gia Bảo sao?

Khán giả xung quanh bàn nán xôi nổi, vô cùng mong đợi.

Trên bục chủ trì, Vũ Trầm Minh lập tức trừng to hai mắt, như là không thể tin nổi!

Ngay tức thì, ông ta cười lạnh một tiếng, theo như ông ta được biết, phương pháp giải cổ của Kim Tằm Cổtrong khắp thiên hạ này chỉ có mỗi Quỷ Môn Thập Tam Châm mới có ghi chép lại, cho dù y thuật của Trần Gia Bảo có cao siêu đi nữa thì cũng tuyệt đối trả lời không nổi.

“Bây giờ Trần Gia Bảo nên tới đây để từ bỏ quyền thi đấu rồi đúng chứ?”

Vũ Trầm Minh cảm thấy lần này nắm chắc chín trên mười phần.

Nhưng hai mắt của Vũ Lâm Giang sáng lên, mong đợi vào biểu hiện của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo bước tới bục chủ trì, Vũ Trầm Minh “ôn hòa” cười nói: “Kim Tằm Cổđã thất truyền từ lâu, mà phương pháp giải cổ thế gian này lại càng hiếm người biết đến, Trần Gia Bảo, cho dù cậu có từ bỏ quyền thi đấu, thì cũng không phải là chuyện to tát gì.”

Chương 1921

Chương 1921

“Ai nói tôi muốn từ bỏ quyền thi đấu?” Trần Gia Bảo nhướng mày, đưa tờ đáp án ra phía trước rồi nói: “Tôi trả lời xong rồi, nộp bài.”

Nộp bài?

Vũ Trầm Minh vẻ mặt chấn kinh, nụ cười “ôn hòa” lập tức đông cứng bên môi.

Vũ Lâm Giang liền ầm một cái đứng phắt dậy, bước nhanh về phía Trần Gia Bảo.

Trên bục chủ trì, Vũ Trầm Minh vừa mới ý thức được nhận lấy tờ giấy đáp án của Trần Gia Bảo, còn chưa kịp nhìn thì đột nhiên trước mắt hoa một cái, tờ giấy đã bị Vũ Lâm Giang giật đi.

Vũ Lâm Giang lập tức cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt trước tiên là kinh ngạc, sau đó giữa lông mày lóe lên nghi hoặc, một lúc sau, ánh mắt của ông ta sáng lên, đột nhiên vỗ đùi rồi kích động nói: “Tuyệt tuyệt tuyệt, thật sự quá tuyệt, loại giải pháp này đơn giản mà lại thần kì, còn có thể chữa dứt điểm không cho tái phát về sau. Trần Gia Bảo, cậu lại làm cho tôi ngạc nhiên rồi, nhà họ Vũ chúng tôi thật sự không bằng cậu.”

Phần lớn kiến thức của nhà họ Vũ đều nằm trên Quỷ Môn Thập Tam Châm, tuy nhiên giải pháp được ghi chép trong Quỷ Môn Thập Tam Châm lại không bằng với Trần Gia Bảo, do đó Vũ Lâm Giang nói nhà họ Vũ không bằng Trần Gia Bảo quả thật cũng không sai.

Đám người Vũ Trầm Minh, Vũ Vô Song lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, nói như vậy, Trần Gia Bảo lại trả lời đúng tiếp rồi?

Bọn họ vội vàng tiến gần tới trước mặt Vũ Lâm Giang, sau khi họ nhìn thấy đáp án của Trần Gia Bảo thì càng thêm chấn kinh hơn nữa. Đường đường tiếng tăm lừng lẫy, là Kim Tằm Cổ khiến cho biết bao người phải bỏ mạng, chỉ đơn giản dùng Lôi Hoàn và phèn chua đã đủ rồi sao? choáng váng, cái này cũng quá đơn giản rồi?

Dường như nhìn ra được sự nghi ngờ của bọn họ, Trần Gia Bảo liền nói: "Vạn sự vạn vật đều tương sinh tương khắc, mặc dù Kim Tằm Cổ là thứ độc nhất trên thế gian này, nhưng có thể dùng phương pháp đơn giản nhất trên thế gian này để giải cổ, cái đó được gọi là Sự vĩ đại nhất là điều đơn giản nhất."

"Hay cho một câu Sự vĩ đại nhất là điều đơn giản nhất!" Vũ Lâm Giang giơ ngón tay cái lên: "Trần Gia Bảo, cậu còn trẻ tuổi như vậy đã có y thuật cao tới nhường này, thực sự là điều đầu tiên tôi thấy trong đời, biểu hiện tốt vào, mong đợi cậu sẽ đạt được thành tích tốt hơn, tới lúc nhận được phần thưởng rồi tuyệt đối sẽ khiến cho cậu một kinh ngạc thật lớn."

Sắc mặt của đám người Vũ Trầm Minh, Vũ Cửu Bảo bỗng chốc tối sầm đi, lão Giang để cho Trần Gia Bảo đạt được thành tích tốt hơn, vậy há chẳng phải nói lão Giang hy vọng Trần Gia Bảo có thể giành được chức quán quân hay sao? Mà chính miệng lão Giang còn nói sẽ để cho Trần Gia Bảo một phần thưởng khiến cậu ta ngạc nhiên, chắc chắn đó là Châm Cứu Thiên Giáp Kinh, nếu nói như vậy, lão Giang định đem Châm Cứu Thiên Giáp Kinh cho Trần Gia Bảo sao?

Nghĩ tới đây, khóe mắt của bọn họ giật giật hai cái.

"Nếu đã như vậy, tôi sẽ đợi vòng thi tiếp theo." Trần Gia Bảo quay người bước về phía quảng trường, khóe miệng nhếch lên khẽ cười một nụ cười bí ẩn. Anh tin rằng nếu như anh thật sự giành được chức quán quân, người thực sự ngạc nhiên cực lớn ngược lại sẽ là Vũ Lâm Giang. Bởi vì dựa theo thỏa thuận, sau khi anh giành được chức quán quân, báu vật Vọng Ngọc Chi của nhà họ Vũ sẽ trở thành đồ trong túi của ông ta!

Bên kia, Vũ Hoàng Việt nhìn theo bóng lưng của Trần Gia Bảo rời khỏi bục chủ trì trong đầu chợt hiện lên bốn chữ "Khí phách hiên ngang". Sau đó anh ta hạ thấp giọng xuống, vẻ khó mà tin được hỏi: "Chị, mặc dù em vẫn chưa có tư cách học

Quỷ Môn Thập Tam Châm, nhưng em từng nghe anh cả nói, phương pháp giải cổ của Kim Tằm Cổ nằm trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, Trần Gia Bảo thế mà có thể trả lời được, cái tên này có chút đỉnh… có chút tài cán đấy, cậu ta sẽ không thực sự giành được quán quân chứ chị?"

Anh ta vốn dĩ định nói Trần Gia Bảo "Đỉnh" nhưng lời vừa thốt ra đến bên môi, liền nghĩ tới Vũ Nhuận Nguyệt từng uy hiếp anh ta không cho nói chữ "đỉnh" này trước mặt cô ta, thế là đành vội đổi lại thành chữ "tài cán".

Chương 1922

Chương 1922

“Trần Gia Bảo quả thực rất lợi hại.” Vũ Nhuận Nguyệt hai mắt gợn sóng. Tiếp theo cô ta lại thở dài một hơi rồi nói: “Thời lai thiên địa giai đồng lực, vận khứ anh hùng bất tự do*. cho dù Trần Gia Bảo có tài giỏi hơn thì có sao chứ, hiện tại Nhà họ Vũ tứ mạch cao tầng, trừ lão Giang ra, tất cả đều đứng về phía đối lập của Trần Gia Bảo.”

*câu trong bài Trù bút dịch của La Ẩn, mang nghĩ cơ hội tới trời đất sẽ giúp sức, may mắn qua đi anh hùng cũng không thể tự giúp mình.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, người như Trần Gia Bảo đều không là gì. Trừ phi Trần Gia Bảo là Hoa Đà tái thế, Biển Thước sống lại, nếu không thì cậu ta không thể nào giành được chức quán quân được.”

Mặc dù cho tới bây giờ Trần Gia Bảo đều rất có phong độ, nhưng hiện tại mới chỉ tới câu hỏi thứ ba mà thôi, càng vào vòng trong câu hỏi tuyệt đối sẽ càng ngày càng khó hơn, hơn nữa đa số đều có liên quan tới Quỷ Môn Thập Tam Châm, thật lòng mà nói cô ta không thấy được Trần Gia Bảo có hy vọng giành được quán quân.

“Chị nói không sai.” Vũ Hoàng Việt cười hi hi nói: “Vốn dĩ em cũng đứng về phe đối lập với Trần Gia Bảo, nhưng mà nếu như mối quan hệ của Trần Gia Bảo với chị khá thân thiết, vậy thì em sẽ miễn cưỡng đứng về phía của Trần Gia Bảo vậy.”

“Là cậu?” Vũ Nhuận Nguyệt đảo mắt đánh giá Vũ Hoàng Việt từ trên xuống dưới một cái, khinh bỉ nói: “Cái câu đồng đội ngu như heo chính là nói cậu đó, cậu vẫn nên tiếp tục đứng về phía đối lập với Trần Gia Bảo thì hơn, tránh việc kéo chân cậu ta.”

“Khốn kiếp…” vẻ mặt Vũ Hoàng Việt tổn thương.

Trong quảng trường, cuộc thi vẫn tiếp tục diễn ra.

Sau khi bốn người Vũ Nhược Uyên nộp bài, không có chút bất ngờ nào, đồng thời thăng cấp vào vòng thi đấu thứ tư, chỉ là bốn người hội Vũ Nhược Uyên đối với Trần Gia Bảo càng thêm kiêng dè hơn.

ở vòng thi đấu thứ ba, Vũ Trầm Minh cũng ra một đề về cổ thuật, tên loại cổ đó là “Dược cổ”, là kí sinh trùng, bình thường hay kí sinh trên thuốc, có thể chịu được nhiệt độ cao, đợi sau khi thuốc được sắc thành nước thuốc xong, nó liền đi theo dòng nước mà vào cơ thể người. Người bị trúng cổ bụng sẽ to như trống, đau không thể tả nổi, chỉ trong vòng hai tháng bụng sẽ bị phá hủy mà chết, thê thảm vô cùng.

Loại Dược cổ này cũng xuất phát từ Quỷ Môn Thập Tam Châm

Đối với bốn người hội Vũ Thịnh Nam mà nói, câu hỏi này vẫn là câu hỏi cho điểm như câu trước.

Ban đầu bọn họ liên tục bị Trần Gia Bảo áp chế, trong lòng cực kì không thoải mái, dù có nói gì cũng không thể để thua kém Trần Gia Bảo nữa, bọn họ gần như vừa nghe xong câu hỏi liền lập tức cầm lấy bút soạt soạt soạt viết ra đáp án.

“Tôi không tin lần này lại thua Trần Gia Bảo!”

Sau khi Vũ Thịnh Nam chăm chú viết xong, khóe miệng nở một nụ cười đắc ý. Khi vừa chuẩn bị đi nộp bài, đột nhiên phát hiện không biết từ lúc nào mà Trần Gia Bảo đã cầm lấy tờ đáp án đi nhanh về phía bục chủ trì rồi.

“Khốn kiếp, lần này tuyệt đối không thể để cho Trần Gia Bảo là người nộp bài đầu tiên!”

Vũ Thịnh Nam đùng cái đứng bật dậy, cầm theo tờ đáp án bước nhanh về phía bục chủ trì, giành tiến đến bục chủ trì trước Trần Gia Bảo một bước, nộp tờ đáp án cho Vũ Trầm Minh, sau đó quay đầu nhìn Trần Gia Bảo với một ánh mắt khiêu khích.

Trần Gia Bảo nhún vai, vẻ mặt không quan tâm.

Vũ Trầm Minh thở ra một hơi nhẹ nhõm, vòng này coi như Trần Gia Bảo không phải là người đầu tiên nộp bài rồi. ông ta nhìn về phía Vũ Thịnh Nam nở một nụ cười hài lòng, sau đó tùy ý liếc mắt qua tờ đáp án rồi cười nói: "Câu trả lời viết tốt lắm, thăng cấp rồi."

Vũ Nhuận Nguyệt ở bên cạnh khẽ trợn mắt một cái, người chú hai này của cô ta cũng biết giả vờ quá đi. "Dược cổ" chính là từ Quỷ Môn Thập Tam Châm mà ra, nếu như Vũ Thịnh Nam còn trả lời sai, cứ thế đi thẳng vào chuồng lợn mà ăn phân đi.

Chương 1923

Chương 1923

“Chỉ là Dược cổ cỏn con mà thôi, không làm khó được cháu đâu.” Vũ Thịnh Nam ra vẻ mặt đắc ý, anh ta vẫn còn chưa xuống khỏi bậc chủ trì mà đứng ngay bên cạnh, đợi nhìn xem Trần Gia Bảo bị mất mặt. Anh ta không tin Trần Gia Bảo có thể viết ra phương pháp giải cổ của Dược cổ.

Trần Gia Bảo dửng dưng tiến lên phía trước, lấy tờ đáp án nộp cho Vũ Trầm Minh.

Giống như câu hỏi Kim Tằm Cổ trước, Trần Gia Bảo cũng biết phương pháp hóa giải của “Dược cổ” nằm trong Quỷ Môn Thập Tam Châm. Thế nhưng anh viết lại là một phương pháp giải cổ khác.

Vũ Trầm Minh cầm lên xem thật kĩ, lông mày khẽ nhíu lại, không còn lời nào để nói.

Vũ Thịnh Nam cũng liếc mắt qua nhìn rồi lập tức bật cười một tiếng: “Bảo Linh Đan? Hơn nữa còn chuyên trị mọi dược cổ? Trần Gia Bảo, anh không đùa đấy chứ, đơn thuốc anh viết ở phía sau tôi cũng xem rồi, đều là mấy thứ Chu Sa, Hùng Hoàng, gạo nếp, Hoàng Đan, Ba Đậu mấy cái đồ này. Mặc dù thực sự có thể kê ra đơn thuốc, nhưng hiệu quả của thuốc căn bản không đủ! Muốn giải trừ được dược cổ, Bảo Linh Đan của anh e là phải đợi ít nhất ba tháng mới có tác dụng, thế nhưng trong vòng ba tháng người bị trúng cổ đã chết từ lâu rồi. Anh viết ra đơn thuốc này căn bản chả có ích lợi gì, thật sự cười chết tôi mất.”

Vũ Trầm Minh cũng cân nhắc rồi nói: “Trần Gia Bảo, anh ta nói không sai, đơn thuốc này của cậu có lẽ thật sự là kê cho người bị bệnh, đáng tiếc hiệu quả của thuốc không đủ, người ta có câu chữa bệnh như cứu nạn, thời gian không đợi một ai,

đợi Bảo Linh Đan của cậu bắt đầu phát huy tác dụng thì lúc đó bệnh nhân đã bị Dược cổ dày vò đến chết rồi. Vì vậy đơn thuốc của cậu là vô dụng, cho nên rất đáng tiếc, vòng thi đấu này cậu bị loại rồi."

Vũ Thịnh Nam nhịn không nổi bật cười ha ha thật lớn, tâm trạng cực dễ chịu!

Vũ Lâm Giang vội vàng đi qua đây, nhìn vào câu trả lời của Trần Gia Bảo, lập tức thở dài một hơi, tác dụng của thuốc thật sự rất yếu, căn bản không có cách nào trị được "Dược cổ", xem ra Trần Gia Bảo thật sự bị loại rồi.

Trong lòng Vũ Lâm Giang dâng lên một nỗi thất vọng.

Sắc mặt của Vũ Nhuận Nguyệt khẽ thay đổi, sau đó thầm thở dài một hơi. Quả nhiên, Trần Gia Bảo cuối cùng cũng bị loại rồi, chuyện này vốn đã được định sẵn ngay từ khi bắt đầu rồi.

Vũ Hoàng Việt cười ha hả rồi nói: "Chị nhìn xem, chị không cho em đứng về phía của Trần Gia Bảo, anh ta liền lập tức bị loại luôn phải không? Sướng quá!"

Đám người Vũ Nhược Uyên, Vũ Bảo Minh cũng viết xong rồi qua đây nộp bài nên đã nghe thấy tin Trần Gia Bảo bị loại, trong lòng họ lập tức lần lượt thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó kìm không nổi mà cười phá lên.

Có thể nói Trần Gia Bảo bị loại, toàn bộ người của nhà họ Vũ trừ Vũ Lâm Giang và Vũ Nhuận Nguyệt thất vọng và đáng tiếc ra, những người còn lại cũng không ngoại lệ mà thầm vui mừng, trong lòng sung sướng không thôi.

Hết cách, ai bảo Trần Gia Bảo đứng về phe đối lập của cả nhà họ Vũ cơ chứ?

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo không thay đổi, trong tiếng cười nhạo của Vũ Thịnh Nam, anh khẽ cười tỏ vẻ vô cùng bất ngờ, lắc đầu nói: "Bị loại? Muốn loại Trần Gia Bảo tôi đây, không phải là chuyện dễ dàng đâu."

Tiếng cười của Vũ Thịnh Nam lập tức im bặt, ban đầu nhíu mày rồi khinh thường nói: "Tác dụng của phương thuốc anh kê không đủ, bị loại cũng là điều đương nhiên. Sao nào, anh không phục à, còn có gì muốn nói sao?"

“Tác dụng của thuốc không đủ?” nụ cười của Trần Gia Bảo càng đậm hơn, khóe miệng lại nhếch lên mang theo một tia châm chọc rồi nói: “Nếu như anh cảm thấy tác dụng của thuốc không đủ, vậy chỉ có thể chứng minh hai điều. Thứ nhất, y thuật của anh nông cạn. Thứ hai, anh kiến thức hạn hẹp.”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ hiện trường đều chấn kinh, sau đó là một cảnh bàn tán xôn xao!

Chương 1924

Chương 1924

Vũ Nhuận Nguyệt càng thêm căng tahwngr và lo lắng hơn. Nên biết rằng người cho rằng đơn thuốc của Trần Gia Bảo "Tác dụng không đủ" không chỉ có mỗi một mình Vũ Thịnh Nam, mà còn bao gồm cả Vũ Lâm Giang, Vũ Trầm Minh và tất cả mọi người ở đây. Câu nói này của Trần Gia Bảo đắc tội với tất cả mọi người, anh cũng quá kiêu ngạo rồi?

Vũ Lâm Giang vẻ mặt sững sờ, giữa lông mày có một tia không vui, đơn thuốc mà Trần Gia Bảo viết ra thật sự tác dụng không đủ, nên bị loại, nhưng Trần Gia Bảo không chỉ mạnh miệng, mà còn nói bọn họ kiến thức nông cạn. mạnh miệng cãi lại như vậy chứng tỏ Trần Gia Bảo có phẩm giá yếu kém, không khiêm tốn chút nào.

Ban đầu Trần Gia Bảo bị loại trong lòng Vũ Lâm Giang còn có chút đáng tiếc, nhưng hiện tại ông ta đối với Trần Gia Bảo tràn đầy nỗi thất vọng.

Vẻ mặt của Vũ Trầm Minh càng không vui, cười lạnh trong lòng.

Vũ Thịnh Nam bừng bừng tức giận: "Trần Gia Bảo, đơn thuốc của anh có viết Bảo Linh Hoàn, rõ ràng hiệu quả của thuốc không đủ, anh vậy mà còn già mồm cãi lý, thật nực cười quá đi, có tin bổn cậu chủ đây đích thân ném anh xuống từ núi Vụ Ẩn hay không?

"Trần Gia Bảo tôi đây nói đều đúng cả, làm gì mà già mồm cãi lý?" Trần Gia Bảo khoanh tay đứng nhìn xung quanh một vòng, chỉ nhìn thấy đám người nhà họ Vũ xung quanh đều lần lượt cười khẩy, anh liền tiếp tục nói: "Mấy người đều cho rằng tác dụng thuốc của Bảo Linh Hoàn không đủ, vậy đó là Bảo Linh Hoàn bình thường trong mắt mấy người mà thôi. Nếu

như là Bảo Linh Hoàn mà tự tôi điều chế ra, thuốc có tác dụng đủ để giải trừ triệt để "Dược cổ" trong một khoảng thời gian ngắn. Nếu như không tin, nhà họ Vũ có thể tới kho thuốc lấy thuốc, để tôi điều chế Bảo Linh Hoàn ngay tại đây, tới lúc đó ai đúng ai sai sẽ rõ ràng ngay thôi."

Trần Gia Bảo tự tay điều chế Bảo Linh Hoàn?

Vũ Lâm Giang kinh ngạc nói: "Cậu còn biết điều chế cả đan dược?"

Trần Gia Bảo kiêu ngạo đứng lên, liếc nhìn bằng nửa con mắt nói: "Quên nói cho mấy người, tôi ngoại trừ là bác sĩ ra, còn là một người điều chế thuốc, hơn nữa còn là người điều chế thuốc đỉnh cấp."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều đồng loạt chấn kinh.

Trần Gia Bảo vậy mà lại còn biết luyện chế đan dược?

Thần sắc Vũ Nhuận Nguyệt kinh ngạc, Trần Gia Bảo lại lần nữa khiến cô ta cảm thấy bất ngờ, đột nhiên cô ta ý thức được, tu vi võ đạo của Trần Gia Bảo cao thâm, có thể sánh với Truyền kỳ sơ kỳ, hơn nữa trình độ y thuật cực cao, đến lão Giang còn phải chịu phục, bây giờ Trần Gia Bảo lại nói anh còn biết luyện chế đan dược, thậm chí còn là luyện dược sư cấp cao nhất, trời ơi, rốt cuộc có cái gì mà Trần Gia Bảo không biết không?

Mà mọi người ở quảng trường cũng đều bàn tán xôn xao, đều ngạc nhiên bởi Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Vũ Thịnh Nam cười lạnh một tiếng, nói: "Chỗ này của chúng tôi đang tổ chức đại hội Đông y, sao có thể để anh nói luyện dược bèn luyện dược, làm lỡ thời gian của nhiều người như vậy, anh cho rằng anh là ai?"

"Ha." Trần Gia Bảo cười nhẹ, nhướng mày hỏi ngược lại: "Anh không dám để tôi luyện dược, có lẽ nào, là do anh sợ tôi?"

Sự tức giận của Vũ Thịnh Nam vụt qua liền biến mất: "Thật buồn cười, cậu chủ tôi đây đường đường là đệ tử chân truyền của nhà họ Vũ, sao lại có thể sợ anh? Chỉ có điều cậu chủ tôi đây không muốn bị chuyện vô nghĩa làm phí thời gian mà thôi, Bảo Linh đan trên phương thuốc của anh vốn có hiệu lực

thuốc không đủ, cho dù anh tự mình luyện ra được thì lại có thể thế nào, còn có thể trở thành tiên đan hay sao?"

"Anh nhìn còn chưa nhìn, sao lại biết được dược tôi luyện ra vẫn có hiệu lực không đủ?" trong ánh mắt của Trần Gia Bảo hiện lên sự trào phúng, nói: "Trước đây tôi chỉ cho rằng y thuật của anh không sâu, tầm nhìn hạn hẹp, bây giờ còn phải thêm một điều, chính là tự cho mình là đúng, cùng anh so tài cùng một chỗ, cho dù thắng được anh, tôi cũng cảm thấy thắng quá dễ dàng."

"Phụt" một tiếng, Vũ Nhuận Nguyệt cười phì ra tiếng, giống như một đóa hoa tươi đang nở, sau đó cô ta cảm thấy không thích hợp lắm, vội vàng nín cười, nhịn đến mức cả mặt đỏ bừng.

Chương 1925

Chương 1925

“Hỗn láo!” Vũ Thịnh Nam cực kì tức giận, chuẩn bị xông lên phía trước ra tay với Trần Gia Bảo, đánh Trần Gia Bảo một trận tơi bời!

“Đủ rồi!” giọng nói uy nghiêm của Vũ Lâm Giang vang lên, ngăn lại hành động của Vũ Thịnh Nam, trách cứ nói: “Đại hội Đông y còn đang tiến hành, bao nhiêu thế giới Đông y thế tục còn đang nhìn vào, nếu con thật sự động tay ở trên sân khấu chính, vậy thì nhà họ Vũ chúng ta chẳng phải sẽ trở thành trò cười của giới Đông y sao?”

Vũ Thịnh Nam tuy không phải người của núi Vụ Ẩn, nhưng Vũ Lâm Giang đức cao vọng trọng, có uy vọng rất lớn trong bốn mạch của nhà họ Võ, cho dù trong lòng Vũ Thịnh Nam cảm thấy không cam tâm, cũng chỉ có thể dừng lại tại chỗ, phẫn hận nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo.

Khóa miệng Trần Gia Bảo cong lên, giữa thần thái, hoàn toàn là vẻ không để Vũ Thịnh Nam vào trong mắt.

“Trần Gia Bảo, cậu thật sự muốn luyện chế Bảo Linh đan tại ngay đây?” Vũ Lâm Giang mở miệng hỏi.

“Luyện chế ra Bảo Linh hoàn, các người mới biết rằng lời Trần Gia Bảo tôi nói không phải là nói dối, dùng Bảo Linh hoàn đối phó với Dược cổ, tuyệt đối không hề thua kém.” Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà ủng hộ chúng mình để chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Trong mắt Vũ Lâm Giang vụt qua một tia hứng thú, nếu Trần Gia Bảo đã tự tin như vậy, nói không chừng Trần Gia Bảo lại có thể đem lại bất ngờ cho ông ta, lập tức gật đầu nói: “Vậy được, tôi đồng ý.”

Đám người Vũ Trầm Minh kinh ngạc, bọn họ chuẩn bị tổng cộng ba đề thi liên quan Quỷ Môn Thập Tam Châm, mắt nhìn sắp ở đề thi thứ ba loại được Trần Gia Bảo, không ngờ lão Giang vậy mà lại còn cho Trần Gia Bảo cơ hội, đây chẳng phải là sinh sự giữa ban ngày sao?"

Đám người Vũ Trầm Minh và Vũ Vô Song nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự bất mãn trong mắt đối phương, chỉ là, bọn họ bất mãn thì bất mãn, lão Giang đã đồng ý với Trần Gia Bảo trước mặt mọi người rồi, bọn họ cũng không có cơ hội phản đối.

Lúc này, Vũ Lâm Giang tiếp tục hỏi: "Nhà họ Vũ chúng tôi có phòng chuyên để luyện dược, bây giờ tôi sẽ sắp xếp đưa những dược liệu cậu cần đến phòng luyện dược, cậu luyện dược cần khoảng bao nhiêu thời gian?"

"Tôi chỉ cần nhà họ Vũ cung cấp dược liệu là đủ, còn về phòng luyện dược của nhà họ Vũ các người, tôi không cần…" Trần Gia Bảo lắc đầu, đưa ra một ngón tay cái, nói: "Còn về thời gian luyện dược, chỉ Bảo Linh hoàn mà nói, chỉ cần một khắc là có thể luyện chế ra."

Không cần phòng luyện dược? Hơn nữa một khắc, cũng chính là mười lăm phút, đã có thể luyện thành công Bảo Linh hoàn?

Mọi người xung quanh đều cảm thấy mơ hồ, thời gian luyện dược ngắn bọn họ còn có thể hiểu được, nhưng đến cả phòng luyện dược cũng không cần, Trần Gia Bảo còn thể dựa vào không khí đem dược liệu biến thành đan dược hay sao?

Vũ Lâm Giang hơi nhíu mày, đến ngay cả ông ta cũng cảm thấy có chút không tin được.

Vũ Nhuận Nguyệt không nhịn được cười lớn ha ha, nói: "Thật làm tôi buồn cười chết mất, không dùng phòng luyện dược anh luyện dược kiểu gì?"

"Ai nói không dùng phòng luyện dược thì không thể luyện dược, bản lĩnh của Trần Gia Bảo tôi, nào phải thứ anh có thể đo lường được?" Trần Gia Bảo lắc đầu than nói: "Anh lại lần nữa cho tôi nhìn thấy một mặt kiến thức nông cạn của anh, tôi khuyên anh vẫn nên im miệng đi, nói càng nhiều, sai càng nhiều."

“Toàn lời vớ vẩn! Vũ Thịnh Nam cười lạnh nói: “Tôi thấy anh căn bản không phải là muốn luyện dược, mà là đang cố ý kéo dài thời gian, tôi cảnh cáo anh, nếu anh không luyện ra được Bảo Linh đan, hoặc luyện ra nhưng hiệu lực của dược không đủ, đem mọi người thành khỉ mà trêu đùa, vậy không chỉ hủy bỏ tư cách tham gia thi của anh, hơn nữa tôi còn phải tự tay vứt anh xuống từ núi Vụ Ẩn, đến lúc đó anh là sống hay chết còn phải xem vận khí của anh rồi.”

Chương 1926

Chương 1926

“Được thôi.” Trần Gia Bảo tràn đầy tự tin hỏi ngược lại: “Nếu tôi thành công luyện ra Bảo Linh hoàn thì sao, anh sẽ thế nào?”

“Vậy thì tôi sẽ thừa nhận y thuật của tôi không bằng anh, hơn nữa sẽ tự động bỏ cuộc thi tiếp theo, anh thấy thế nào?” Vũ Thịnh Nam cười khinh miệt, anh ta không cho rằng mình sẽ thua.

Vũ Nhược Uyên, Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết ba người lập tức lộ ra nụ cười, lần đánh cược này của Trần Gia Bảo và Vũ Thịnh Nam, cho dù ai thắng ai thua, đều chắc chắn có một người sẽ bị loại, đối với bọn họ mà nói đều là chuyện tốt.

Chỉ có điều, tận trong lòng bọn họ vẫn hi vọng Trần Gia Bảo sẽ bị loại, bởi vì so với Vũ Thịnh Nam đã hiểu rõ tận gốc, bọn họ hoàn toàn không nhìn thấu sự thâm sâu của Trần Gia Bảo, đổi cách khác nói chính là sự uy hiếp của Trần Gia Bảo lớn hơn!

“Một lời đã định!” Trần Gia Bảo gật đầu đáp ứng, cực kì tự tin, quay ra nói với Vũ Lâm Giang: “Lão Giang, làm phiền ông bảo người chuẩn bị tốt dược liệu.”

Vũ Lâm Giang thở dài một hơi, gật đầu nói: “Vậy được thôi, hi vọng cậu làm tôi bất ngờ lần nữa.”

Nói xong, Vũ Lâm Giang dặn dò người bên cạnh vài câu, chẳng bao lâu, bèn có hai đệ tử nhà họ Vũ, cầm theo dược liệu đi tới, đặt trên chiếc bàn mà Trần Gia Bảo dùng để thi.

“Dược liệu đã tới rồi, Trần Gia Bảo, tôi lại muốn nhìn xem, không có thiết bị luyện dược tương ứng, anh làm thế nào để luyện chế ra Bảo Linh hoàn trong vòng mười lăm phút.” Vũ

Thịnh Nam cười ha ha, không hề che giấu ý khinh thường cười cợt của anh ta.

“Đợi lát nữa anh không cười nổi nữa đâu.” Trần Gia Bảo nhẹ liếc anh ta một cái, nhấc chân đi xuống sân khấu chính, đi đến trước vị trí của anh.

Mọi người xung quanh bao gồm Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi, đều là lần đầu tiên thấy có người luyện chế đan dược, dưới sự tò mò, đồng loạt chạy lên phía trước, đứng cách Trần Gia Bảo tầm ba năm mét, hình thành một vòng tròn người.

Thậm chí, đến cả đám đại lão như Vũ Lâm Giang cũng đi đến khoảng cách gần quảng trường để nhìn, trong lòng đều tò mò, không dùng thiết bị luyện dược, Trần Gia Bảo sẽ luyện chế Bảo Linh hoàn thế nào, chẳng lẽ thật sự như lời của Vũ Thịnh Nam nói, Trần Gia Bảo chỉ là đang kéo dài thời gian?

Vũ Nhuận Nguyệt nhẹ nhướng mày, trong ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, Trần Gia Bảo kiểm tra dược liệu ở trên bàn, thầm gật đầu, nhà họ Vũ không hổ danh là thế gia Đông y truyền thừa lâu đời, những dược liệu này dược lực so với dược liệu bày bán trên thị trường cao hơn gấp nhiều lần.

Anh càng tự tin hơn!

Tiếp theo, sau khi Trần Gia Bảo lấy Hoàng Đan, Hoàng Dược Tử cùng các loại dược liệu khác lần lượt bỏ vào, lấy ra một cái đỉnh nhỏ to bằng lòng bàn tay người lớn từ trên người ra, chính là pháp khí đạo gia trung phẩm – Ngọc Hư Kim Đỉnh!

Trước đó sau khi Trần Gia Bảo lấy được “Ngọc Hư Kim Đỉnh”, thì luôn đem theo bên người, chỉ tiếc là dược liệu không đủ, vẫn chưa có dịp lấy ra dùng, cũng chính là nói, bây giờ là lần đầu tiên Trần Gia Bảo sử dụng ” Ngọc Hư Kim Đỉnh”, trong lòng Trần Gia Bảo cũng tràn đầy mong đợi.

Trước mắt mọi người sáng lên, chỉ thấy cái đỉnh nhỏ toàn thân màu vàng, phần bụng đỉnh có hai con rồng ngọc cuộn vào nhau, cái đỉnh nhỏ này chính là một trân phẩm nghệ thuật khó thể có được.

Trần Gia Bảo nhìn quanh một vòng, nói: “Cái đỉnh này tên gọi là Ngọc Hư Kim Đỉnh, tôi sẽ dùng Ngọc Hư Kim Đỉnh để luyện chế Bảo Linh đan.”

Lời này vừa nói ra, bao gồm cả Vũ Lâm Giang, mọi người xung quanh đều xôn xao, dùng cái đỉnh nhỏ này để luyện chế đan dược, Trần Gia Bảo không phải là đang nói đùa chứ?

Vũ Thịnh Nam ôm bụng cười ha ha: “Dùng cái đỉnh nhỏ dắt ở tay áo để luyện dược, tôi thấy cái đỉnh này đến dược liệu còn không chứa được, Trần Gia Bảo à Trần Gia Bảo, mệt thay anh nghĩ ra có được, không được rồi, tôi sắp buồn cười chết mất…”

Chương 1927

Chương 1927

Trong tiếng cười trào phúng khinh thường của Vũ Thịnh Nam, thần sắc Trần Gia Bảo không thay đổi, đột nhiên trong tay bắt đầu vận dụng chân nguyên, cầm lấy Ngọc Hư Kim Đỉnh, nhẹ nhàng vứt lên trên không, lập tức, chỉ thấy Ngọc Hư Kim Đỉnh dừng giữa không trung tự động xoay chuyển.

"Oa" một tiếng, xung quanh lại là một phen xôn xao, cảnh tượng kì dị như vậy, bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thần sắc Vũ Thịnh Nam thay đổi cực lớn,tiếng cười lập tức biến mất, đột nhiên trong đầu vụt lên một tia sáng, chấn động nói: "Đây… đây là từ trong biến ra ngoài, hơn nữa còn là từ trong biến ra ngoài một cách rất cao siêu, anh… anh vậy mà lại là một võ giả?"

Anh ta trước đó không hề thấy chút khí tức nào của võ giả trên người Trần Gia Bảo, còn tưởng rằng Trần Gia Bảo chỉ là một người bình thường có y thuật rất cao, không ngờ đến, Trần Gia Bảo vậy mà lại là võ giả, điều này nằm ngoài sự dự liệu của anh ta, càng làm anh ta kinh hãi hơn là, anh ta không nhìn thấu tu vi của Trần Gia Bảo, chẳng phải đang nói rõ theo một cách khác là, thực lực võ công của Trần Gia Bảo còn vượt xa anh ta?

"Tôi từng nói, bản lĩnh của Trần Gia Bảo tôi, nào phải là thứ anh có thể đo lường được!"

Ánh mắt Trần Gia Bảo liếc một cái, thần sắc kiêu ngạo, giọng nói ở trên quảng trường truyền ra rất xa, khí thế phi phàm!

Trong đám người, đám Khương Ngọc, Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy càng trợn trừng hai mắt, thần sắc kinh hãi.

Khương Ngọc lẩm bẩm nói: "Thì ra… thì ra Trần Gia Bảo lợi hại như vậy?"

“Nào chỉ là lợi hại thôi đâu, quả thật là lợi hại đến mức độ có thể nghịch thiên!”

Hồng Yến Nhi sớm đã nhìn thấy Trần Gia Bảo ra tay, biết rõ thực lực của Trần Gia Bảo, ít nhất cũng phải ở cấp bậc tông sư, thân Khương Ngọc bị chấn kinh, trên khóe miệng cô ta lộ ra một nụ cười đắc ý.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo thi triển Tiên Vũ Hợp Tông Quyết, năm ngón tay nắm lại như bàn tay hổ, lập tức, linh khí được bao hàm ở trong dược liệu trên bàn được Trần Gia Bảo rút ra, hình thành một cỗ khí màu xanh mà mắt thường có thể nhìn thấy, đồng loạt ngưng tụ tiến vào trong Ngọc Hư Kim Đỉnh giữa không trung.

Vũ Lâm Giang đột nhiên chấn kinh nói: “Ngưng khí thành đan, đây vậy mà lại là ngưng khí thành đan?”

“Không hổ danh là bô lão một hệ của núi Vụ Ẩn, quả nhiên biết nhiều kiến thức rộng, không sai, chính là ngưng khí thành đan.”

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn về phía Vũ Lâm Giang, trong ánh mắt vụt qua sự tán thưởng rồi biến mất.

Sở dĩ anh có thể làm được “Ngưng khí thành đan”, hoàn toàn là dựa vào Tiên Vũ Hợp Tông Quyết mà anh tu luyện, có thể trực tiếp hấp thụ điều động linh khí, dùng để luyện chế đan dược, quả thực là bớt sức lực mà hiệu quả gấp đôi.

Được Trần Gia Bảo tự mình thừa nhận, trong lòng Vũ Lâm Giang càng thêm kinh hãi, nói: “Không ngờ đến tôi ở cái tuổi gần đất xa trời này, còn có thể tận mắt nhìn thấy ngưng khí thành đan trong truyền thuyết, Vũ Lâm Giang tôi có may mắn gì, còn cảnh giới của Trần Gia Bảo cậu lại cao đến đâu?”

“Lão Giang, cảnh giới của ngưng khí thành đan rất cao sao?”

Đột nhiên, Vũ Nhuận Nguyệt mở miệng tò mò hỏi.

Cô ta không có hứng thú mấy với y thuật, nhưng lại là kẻ mạnh võ đạo tông sư, biết ngưng khí thành đan là cách nói của đạo gia, thông qua cơ thể vận chuyển chân khí ngưng kết thành đan, đến lúc đó ngay cả tuổi thọ, sức mạnh của cơ thể cùng với tu vi đều sẽ tăng mạnh nhanh chóng, nhưng chỉ là cảnh giới trong truyền thuyết của đạo gia mà thôi, ai cũng

chưa từng thật sự nhìn thấy, còn về ngưng khí thành đan mà Trần Gia Bảo đang luyện dược trước mắt, cô ta lại không biết rõ lắm.

Chương 1928

Chương 1928

Vũ Lâm Giang nhìn quanh một vòng, thấy đa số mọi người đều lộ ra thần sắc nghi hoặc, bèn giải thích nói: ” Đan mà đạo gia gọi tổng cộng có hai loại, một loại là nội đan, một loại là ngoại đan, điều này chắc mọi người đều biết.

Cho dù là nội đan hay là ngoại đan, đều có cách nói ngưng khí thành đan, trong ngoại đan, cũng chính là trong quá trình luyện chế đan dược, nghe nói người có cảnh giới cao thâm, có thể trực tiếp điều động linh khí giữa trời đất, hoặc là điều động linh khí bao hàm trong dược liệu để trực tiếp luyện chế đan dược.

Nếu như tôi không nhìn nhầm, bây giờ cái mà Trần Gia Bảo thi triển chính là loại thứ hai, trực tiếp điều động linh khí trong dược liệu để luyện đan, mà làm như vậy, do linh khí trong dược liệu được trực tiếp điều động ra, có thể khiến hiệu lực của đan dược đạt đến mức cao nhất, thậm chí còn có thể biến xấu thành tốt, biến thứ cứng rắn trở nên linh hoạt, biến thứ vô dụng thành có ích, cho nên chỉ riêng một chiêu ngưng khí thành đan này của Trần Gia Bảo, đã đủ khiến cậu ta trở thành luyện dược sư cấp cao nhất ở khắp mọi nơi!

Ngoài ra, tôi nghe nói còn có một loại cảnh giới càng cao thâm hơn, chỉ dựa vào cái nhấc tay, đã có thể tụ tập tinh hoa nhật nguyệt đất trời luyện chế đan dược, chỉ là loại này đã là thủ đoạn thần tiên chỉ còn trong truyền thuyết, e là đã không còn tồn tại.”

“Luyện dược sư… cấp cao nhất ở thiên hạ?” thần sắc Vũ Nhuận Nguyệt ngây ra một lát, kinh hô nói: “Anh ấy lợi hại như vậy sao, nói như vậy, Bảo Linh đan mà anh anh ấy luyện chế, chẳng phải là sẽ có dược lực cực mạnh, thật sự có thể loại bỏ Dược cổ?”

“Đó là đương nhiên.” Vũ Lâm Giang gật đầu, nói: “Đây là ngưng khí thành đan trong truyền thuyết đó, đan dược được luyện ra, dược lực tuyệt đối cực mạnh, loại bỏ dược cổ không thành vấn đề, ôi, lớp người sau giỏi hơn lớp người trước, lớp người sau giỏi hơn lớp người trước rồi.”

Vũ Nhuận Nguyệt càng thêm kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Nói vậy, trận này Trần Gia Bảo… lại thắng rồi?”

Mọi người xung quanh cũng nghe thấy lời giải thích của Vũ Lâm Giang, đồng loạt kinh hô ra tiếng, chấn động với thủ đoạn luyện dược cao siêu của Trần Gia Bảo.

Sắc mặt Vũ Thịnh Nam lập tức thay đổi lớn, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, theo lời của lão Giang, Trần Gia Bảo luyện dược lợi hại như vậy, vậy thì chẳng phải anh ta thua chắc rồi?

Đột nhiên, tình hình luyện dược lại có thay đổi.

Chỉ thấy linh khí màu xanh sau khi tụ hợp hết ở Ngọc Hư Kim Đỉnh, ở phía dưới thân đỉnh, đột nhiên “Oành” một tiếng, tự nhiên xuất hiện một đám lửa xanh cháy rừng rực, hiển nhiên là Trần Gia Bảo dùng chân nguyên ngưng kết ra lửa hư linh.

Mọi người càng thêm kinh ngạc không thôi, loại thủ đoạn này thật sự là chưa bao giờ được thấy, chưa từng nghe tới.

Vũ Nhược Uyên ngây ra nhìn Ngọc Hư Kim Đỉnh giữa không trung, tuy khóe miệng vẫn nở nụ cười, nhưng nụ cười này lại dần dần trở nên lạnh ngắt, cô ta tự cho là so về y thuật, cũng chỉ kém hơn Trần Gia Bảo một bậc, nhưng loại thủ đoạn luyện dược quỷ thần cũng không đoán được này, cô ta đến cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp Trần Gia Bảo, càng đừng nói Trần Gia Bảo ngưng kết ra một đốm lửa để luyện dược giữa không trung, đủ thấy Trần Gia Bảo ở phương diện võ đạo, cũng có tu vi không tầm thường.

“Nếu tôi muốn trở thành thần y lợi hại nhất Việt Nam, Trần Gia Bảo sau này tuyệt đối sẽ trở thành sự uy hiếp đối với tôi!”

Sau khi Vũ Nhược Uyên càng thêm chắc chắn điểm này, ánh mắt sắc bén, quyết tâm diệt trừ Trần Gia Bảo ở trong lòng càng kiên định hơn rất nhiều.

Luyện dược vẫn đang được tiếp tục, cái gọi là lấy lửa lớn để luyện, lấy lửa nhỏ để hầm, sau khi luyện chế đan dược dưới lửa lớn, Trần Gia Bảo bèn khống chế lửa lớn thành lớn nhỏ để hầm từ từ, một mùi hương dược cực nồng, từ trong đỉnh bay ra, lan ra khắp quảng trường.

Sau khi trôi qua một lúc, trong ánh mắt Trần Gia Bảo có ánh sáng vụt qua, lập tức thu lại chân nguyên, chỉ thấy đốm lửa biến mất giữa không trung, còn Ngọc Hư Kim Đỉnh cũng dần dần hạ xuống, tiến vào lòng bàn tay của Trần Gia Bảo, đồng thời cũng có nghĩa Bảo Linh đan luyện chế hoàn thành, mà thời gian dùng đến còn chưa đầy mười phút.

Chương 1929

Chương 1929

Vốn dĩ Trần Gia Bảo dự tính thời gian là mười lăm phút, chỉ là anh không ngờ đến, sau khi có sự tiếp sức của Ngọc Hư Kim Đỉnh, vậy mà lại giảm được một phần ba thời gian!

“Không hổ danh là pháp khí đạo gia trung phẩm, Ngọc Hư Kim Đỉnh quả nhiên là không phải vật tầm thường.”

Trong lòng Trần Gia Bảo cảm thán không thôi.

Mọi người xung quanh ngẩng cổ lên nhìn về phía trước mong đợi, đều đang đợi thời khắc Bảo Linh đan ra khỏi lò, thậm chí đến cả đám đại lão Vũ Lâm Giang cũng không kìm được đi về phía trước một bước, muốn ở cự ly gần nhìn thấy đan dược được luyện chế ra bởi ngưng khí thành đan trong truyền thuyết, dược lực rốt cuộc mạnh đến đâu.

Dự cảm không lành trong lòng Vũ Thịnh Nam ngày càng mãnh liệt hơn.

Chỉ nghe “Phụt” một tiếng, Trần Gia Bảo mở nắp đỉnh của Ngọc Hư Kim Đỉnh ra, một mùi hương dược cực nồng lập tức tỏa ra.

Giây tiếp theo, Trần Gia Bảo một viên đan dược màu xanh từ trong Ngọc Hư Kim Đỉnh ra, lăn tròn ở trong lòng bàn tay anh, cảm nhận được dược lực vượt cả sức tưởng tượng bao hàm ở trong đó, trong lòng lại cảm thán sự bá đạo của Ngọc Hư Kim Đỉnh lần nữa.

Tiếp theo, sau khi Trần Gia Bảo nhìn quanh một vòng, cuối cùng nhìn về phía Vũ Lâm Giang, nói: “Viên Bảo Linh đan tôi tự tay luyện chế này, dược lực đủ rồi chứ?”Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Vũ Lâm Giang lập tức cầm lấy Bảo Linh đan, cảm nhận được dược lực mạnh mẽ trên viên đan dược, cảm thán nói: ” ngưng khí thành đan quả là lợi hại, chẳng những không hề lãng phí một chút dược lực trong dược lực lúc ban đầu, ngược lại sau khi trải qua luyện chế, dược lực vậy mà lại thêm mạnh hơn gấp mấy lần, dùng viên Bảo Linh hoàn này trị liệu dược cổ, tuyệt đối có thể thuốc đến bệnh tan.”

Lời này vừa nói ra, đám người Vũ Trầm Minh, Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo đồng loạt thất vọng thở dài, xem ra Trần Gia Bảo trận này lại thắng rồi.

Đám người thế gia Đông y thế tục xung quanh, càng là xôn xao không ngừng, không ngưng hoan hô gọi tên Trần Gia Bảo, âm thanh chấn động cả quảng trường.

“Quá giỏi.” Vũ Hoàng Việt trong lòng cảm thán nói: “Trần Gia Bảo quá giỏi rồi!”

Vũ Nhuận Nguyệt gật đầu, cũng có cảm nhận y như vậy, trong lòng mừng thay Trần Gia Bảo, đột nhiên, cô ta nhớ đến nội dung mà ông nội đánh cược với Trần Gia Bảo, nếu như Trần Gia Bảo thắng rồi, chẳng phải là sẽ lấy được Vọng Ngọc Chi?

Cô ta vừa mới nở nụ cười, lập tức cứng lại trên mặt, nhất thời trong lòng có nhiều cảm giác khác nhau.

Khóe miệng Trần Gia Bảo mang theo ý cười, đột nhiên nhìn về phía Vũ Thịnh Nam, nụ cười dần dần thu lại, nói: “Tôi từng nói qua, tôi sẽ khiến anh bại đến mức không biết giấu mặt vào đâu, bây giờ thắng thua đã rõ, có phải anh nên làm theo lời đã đánh cược hay không, chủ động bỏ quyền tham gia thi đấu?”

Sắc mặt Vũ Thịnh Nam tím xanh, cực kì khó nhìn, không nói được gì.

Đám người Vũ Lâm Giang thâm thở dài trong lòng, trận này Vũ Thịnh Nam thua rồi, thua sạch.

Đột nhiên, Vũ Thịnh Nam cao giọng nói: “Trận này không tính, Bảo Linh đan anh luyện chế có lẽ có thể trị liệu dược cổ, nhưng khắp thiên hạ này, lại có được mấy người có thể luyện ra Bảo Linh đan có dược lực mười phần? Nếu thật sự có bệnh nhân bị nhiễm Dược cổ cần chữa trị ngay, chẳng lẽ anh còn có thể vừa đúng lúc xuất hiện để luyện chế đan dược cho bệnh

nhân hay sao, cho nên Bảo Linh đan mà anh luyện được căn bản không hề có tính phổ biến, không thể tính là anh thắng!”

Lời này vừa nói ra, tiếng hoan hô xung quanh lập tức im bặt, tiếp theo, từng tiếng xùy vang lên.

Hồng Yến Nhi bĩu môi nói: “Rõ ràng là anh ta đánh cược thua Trần Gia Bảo, vậy mà còn không nhận thua, thật là quá vô liêm sỉ rồi.”

Đến cả đám Vũ Lâm Giang cùng các tầng lớp cao nhà họ Vũ cũng hơi nhíu mày, Vũ Thịnh Nam chối ở trước mặt nhiều người như vậy, quả thực là có chút không biết nói sao.

Chương 1930

Chương 1930

Mặt Vũ Thịnh Nam đỏ bừng, trên mặt nóng bừng, chỉ là chuyện này liên quan đến thành tích của anh ta ở đại hội Đông y, cho dù không nhận thua anh ta cũng không thấy ngại.

“Anh nói phương pháp trị liệu của tôi không có tính phổ biến?” Trần Gia Bảo hỏi ngược lại.

“Đúng vậy!”

Trong ánh mắt Trần Gia Bảo dần dần hiện ra ý trào phúng, nói: “Vậy tôi hỏi anh, độc Dược cổ có thường gặp hay không?”

“Đương nhiên không thường gặp.” Vũ Thịnh Nam trả lời một cách đương nhiên, ngoài Quỷ Y Môn còn lưu truyền ra, ở nơi khác, chỉ e cổ thuật đã sớm thất truyền rồi, tự nhiên là không thường gặp.”

Trần Gia Bảo lại hỏi tiếp: “Vậy tôi lại hỏi anh, phương pháp trị liệu Dược cổ trên bài thi của anh, có tính phổ biến không?”

“Không…không có.” Vũ Thịnh Nam đột nhiên ý thức được điều gì, trên trán xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh.

Cho dù ở trong Quỷ Y Môn, cũng chỉ có vài đệ tử chân truyền mới có tư cách học Quỷ Môn Thập Tam Châm, cho nên người biết làm thế nào để hóa giải “dược cổ” tự nhiên là cực kì ít.

“Nếu dược cổ đã không thường gặp, mà phương pháp giải quyết trong đáp án của anh cũng không có tính phổ biến…” Trần Gia Bảo trào phúng nói: “Vậy anh dùng điểm này để chỉ trích tôi, hình như không ổn nhỉ?”

Sắc mặt Vũ Thịnh Nam lập tức trắng như giấy, Trần Gia Bảo lấy cách của người khác để trả lại họ y như vậy, anh ta hoàn toàn không biết phải phản bác kiểu gì.

Lúc này, Vũ Lâm Giang nghiêm giọng nói: “Đủ rồi, thi đấu chính là thi đấu, Bảo Linh hoàn của Trần Gia Bảo có thể trị liệu dược cổ, đại biểu cho việc Trần Gia Bảo đã thắng trận, Vũ Thịnh Nam, thắng chính là thắng, thua chính là thua, tôi tuyên bố, thi đấu lần này cậu đã bị loại khỏi cuộc.”

Sắc mặt trắng bệch của Vũ Thịnh Nam càng thêm khó coi, trong lòng khóc không ra nước mắt, nếu sớm biết cảnh giới luyện dược của Trần Gia Bảo giỏi như vậy, anh ta đã không nhảy ra khiêu chiến Trần Gia Bảo đánh cược với Trần Gia Bảo rồi, bây giờ chẳng những không đạt được quán quân của đại hội Đông y, ngược lại trở thành người đầu tiên trong bốn tuyển thủ được chọn bị loại khỏi cuộc, quả thực quá mất mặt rồi!

Ngoài sự hối hận của anh ta, trong lòng càng dâng lên sự không cam tâm sâu sắc, cùng với lửa giận mãnh liệt, thậm chí đến ngay cả đôi mắt nhìn về hướng Trần Gia Bảo cũng tràn đầy hận thù ăn sâu vào xương.

“Được rồi, thi đấu tiếp tục bắt đầu.” Vũ Trầm Minh ho nhẹ hai tiếng, sau khi để cho mọi người xung quanh giãn ra, sắc mặt như thường nói: “Cuộc thi tiếp theo này, rất có khả năng sẽ trực tiếp chọn ra quán quân của đại hội Đông y, hơn nữa quá trình thi đấu cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm, nói không chừng sẽ có người chết thảm tại chỗ, cho nên tôi khuyên mọi người, nếu như không nắm chắc thì kịp thời bỏ quyền thi đấu, giữ gìn mạng sống của mình quan trọng hơn.”

Mọi người xung quanh không nghĩ đến sẽ nguy hiểm như vậy, lập tức kinh hô ra tiếng, đồng thời nghe thấy sẽ chọn ra quán quân, trong lòng lại tràn đầy mong đợi.

Đại hội Đông y được rất nhiều người theo dõi, đã dần đi đến hồi kết!

Vũ Trầm Minh dặn dò đệ tử bên cạnh vài câu, rất nhanh, mọi người chỉ thấy có mười mấy đệ tử nhà họ Vũ lấy từng người đồng với tỉ lệ cơ thể như người thật ra đặt trên quảng trường rộng rãi, mỗi một tư thế của người đồng không giống nhau, trên người còn vẽ các đường kinh mạch.

Mọi người dùng mắt đếm một lát, trên quảng trường có tổng cộng hơn hai mươi người đồng, chia thành bốn hàng, mỗi hàng năm người, hơn nữa ở giữa mỗi một người đồng đều đặt một

cái bàn, mà ở trên bàn đặt một chiếc ngân châm, một bình rượu, một ly rượu.

Mọi người xôn xao bàn tán, chẳng lẽ nội dung của trận đấu lần này có quan hệ rất lớn với những người đồng này?

Đến cả ba người Vũ Nhược Uyên và Vũ Bảo Minh cũng lộ ra ánh mắt tò mò.

Rất nhanh, bọn họ biết được đáp án.

Chương 1931

Chương 1931

“Trận này nội dung thi là dùng ngân châm nhận huyệt vị.” Vũ Trầm Minh đi tới trước mặt người đồng, trước là nhìn Trần Gia Bảo một cái, tiếp theo cầm micro cao giọng nói: “Ở đây tổng cộng có hai mươi người đồng, hơn nữa trên người của người đồng vẽ ra những đường kinh mạch khác nhau, nhưng không hề đánh dấu huyệt vị.

Bốn người tham gia thi đấu mỗi người sẽ có năm người đồng tương ứng, mà điều mọi người phải làm chính là lấy tốc độ nhanh nhất, dùng ngân châm châm vào tất cả các huyệt vị mà đường kẻ đi qua, cuối cùng, người nào đâm chuẩn nhiều huyệt đạo nhất, người đó có thành tích tốt nhất, người đó chính là người thắng cuộc của cuộc thi này.”

Đây là người đồng đó, thân thể da bằng đồng xương bằng sắt, muốn dùng ngân châm mỏng manh châm vào trong cơ thể người đồng nhất định phải có tu vi võ đạo tương đối thâm hậu chống đỡ mới được, có thể nói là, thi đấu lần này, là khảo nghiệm giữa y học và võ đạo, chỉ là, loại khảo nghiệm này đối với Trần Gia Bảo và đám người Vũ Nhược Uyên mà nói, căn bản không hề có độ khó nào, càng không thể coi là nguy hiểm.

Mọi người trước là ngạc nhiên, sau đó là nghi hoặc, bàn tán xì xào.

Trong đám người, Hồng Yến Nhi kinh ngạc không thôi, nói: “Dùng ngân châm châm vào huyệt đạo trên người đồng, tuy có độ khó, nhưng Trần Gia Bảo thực lực quá mạnh, chỉ năm người đồng chắc chắn không thành vấn đề, chỉ là… chỉ là trước đó có nói quá trình thi đấu rất nhiều nguy hiểm, thậm chí còn có nguy hiểm đến tính mạng, sao lại…sao lại không giống với lời trước đó đã nói?”

“Quy tắc thi đấu tuyệt đối không thể đơn giản như vậy.” Khương Ngọc lắc đầu nói: “Chúng ta tiếp tục theo dõi là được.”

Quả nhiên, Vũ Trầm Minh phủi phủi tay, sau khi đợi tiếng bàn tán của mọi người xung quanh biến mất, khóe miệng ông ta mang theo ý cười, tiếp tục nói: “Các vị, trong cơ thể của mỗi một người đồng ở đây đều có cơ quan, sau khi ngân châm đâm đúng vào huyệt vị sẽ chạm đến cơ quan, tư thế của người đồng cũng sẽ xảy ra thay đổi tương ứng, vô hình chung, sẽ kéo dài thời gian ngân châm xác định huyệt vị, ví dụ thế này…”

Nói xong, giữa hai ngón tay của Vũ Trầm Minh xuất hiện một chiếc ngân châm, đâm vào huyệt Nhâm Mạch Thừa Tương trên người đồng, lập tức, tay trái của người đồng đột nhiên giơ lên, chặn ngang trước ngực, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh.

Thần sắc mọi người kinh ngạc, người đồng này thật tinh diệu.

“Đương nhiên, nếu chỉ là thay đổi tư thế nhiều nhất chỉ có thể coi là một chút trở ngại mà thôi, quá trình thi đấu còn chưa thể coi như nguy hiểm, nhưng một khi xác định sai huyệt vị, sẽ là hậu quả chí mạng.” sau khi Vũ Trầm Minh rút ngân châm ra, lại châm lên lần nữa, chỉ là lần này, cố ý đâm sai vị trí.

Đột nhiên, chỉ thấy trên cơ thể người đồng xuất hiện một cái lỗ nhỏ, tiếp theo có ánh sáng bạc vụt qua, một chiếc ngân châm với tốc độ cực nhanh, bay đến trước ngực Vũ Trầm Minh!

Khoảng cách gần như vậy, nếu là người bình thường, dưới sự không phòng bị, nhất định không thể tránh được.

Nhưng Vũ Trầm Minh là gia chủ của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn, thực lực võ đạo phi phàm, lại thêm ông ta sớm đã có chuẩn bị, chưa đợi ngân châm bay đến phía trước, ông ta đã đưa hai ngón tay ra vững vàng kẹp lấy đầu cuối của ngân châm, đồng thời cũng đem ngân chân giơ lên, nói: “Trên ngân châm có độc, hơn nữa là kịch độc, chỉ cần bị xước một tí da, nếu như không kịp thời uống thuốc giải độc, trong vòng năm phút độc sẽ phát tác dẫn đến tử vong.”

Đám người Hồng Yến Nhi chỉ thấy trên ngân châm ánh lên một tầng ánh sáng màu xanh, hiển nhiên là như Vũ Trầm Minh nói có kịch độc, không kìm được đồng loạt kinh hô ra tiếng,

người đồng có thể thay đổi tư thế, vốn đã nâng cao độ khó khi xác định huyệt vị, sau khi xác định sai còn có châm độc bay ra, loại thiết kế này quả là tàn nhẫn!

Đám người Vũ Nhược Uyên và Vũ Thiên Quyết cũng kinh ngạc như nhau, chỉ là tuy có kinh ngạc, nhưng bọn họ lại không lo lắng chút nào, bởi vì mười hai huyệt vị chính và vị trí của ba trăm sáu mươi huyệt vị trên cơ thể người, sớm đã được bọn họ thuộc nằm lòng rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ không xác định sai!

Chương 1932

Chương 1932

Trần Gia Bảo cũng không lo lắng gì, anh tự tin sẽ không xác định sai huyệt vị, càng tự tin sẽ không trúng độc, trận thi đấu này đối với anh mà nói, không có chút độ khó nào.

Ở một bên khác, Vũ Trầm Minh thấy mọi người xung quanh đều lộ ra thần sắc kinh hãi, giữa đầu mày ông ta lộ ra một tia đắc ý, tiếp tục nói: "Mọi người cho rằng chỉ như vậy là xong sao? Không không không, còn có một quy tắc nữa, như mọi người đã nghe, ở giữa mỗi hai người đồng sẽ đặt một cái bàn, cái bàn này ngoài đặt ngân châm ra, còn đặt cả một ly rượu độc nữa.

Đợi sau khi cuộc thi bắt đầu, mỗi lần châm xong huyệt đạo của một người đồng, chỉ có uống ly rượu độc ở trên bàn, mới có thể tiếp tục đến người đồng thứ hai, cũng chính là nói, muốn hoàn thành châm vào huyệt đạo trên năm người đồng, tổng cộng phải uống bốn ly rượu độc mới được."

Sau khi nói xong, sau khi Vũ Trầm Minh cầm lấy bình rượu rót vào ly rượu, đem rượu độc rải lên trên mặt đất ở quảng trường, lập tức, chỉ nghe "xì" một tiếng, rượu độc tiếp xúc với mặt đất, một làn khói đen nổi lên, hiển nhiên là trong rượu có độc, hơn nữa còn là kịch độc!

Sắc mặt mọi người thay đổi, châm độc còn có thể thông qua việc xác định đúng huyệt vị để tránh khỏi, nhưng rượu độc tuyệt đối không thể tránh khỏi, đây đâu phải là thi đấu, quả thực chính là mưu sát!

Đến cả sắc mặt ba người Vũ Nhược Uyên, Vũ Thiên Quyết và Vũ Bảo Minh cũng trở nên nghiêm trọng, uống rượu độc mới có thể tiếp tục, loại phương pháp thi đấu này cũng quá điên rồ rồi?

Hơn nữa, ba người bọn họ là đệ tử chân truyền của Quỷ Y Môn, từ nhỏ đã tiếp xúc với đủ loại độc dược, sớm đã sinh ra kháng thể nhất định với độc dược, hơn nữa cũng nắm rõ các phương pháp giải độc khác nhau, chỉ là bốn ly rượu độc mà thôi, vấn đề có lẽ không lớn lắm.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt ba người vụt qua tia sáng, giống như đã nắm chắc phần thắng trong tay!

Trên sân khấu chính, Vũ Nhuận Nguyệt nhíu mày, cực kì bất mãn nói: "Đại hội Đông y lần này, thật là càng ngày càng không công bằng, trước là đưa ra ba đề thi liên quan đến Quỷ Môn Thập Tam Châm, bắt nạt Trần Gia Bảo không hiểu về Quỷ Môn Thập Tam Châmthì cũng thôi đi, bây giờ vậy mà lại dùng cả độc dược, chò dù y thuật của Trần Gia Bảo có cao hơn nữa, nhưng ở phương diện giải độc, sao có thể so được với ba người Vũ Nhược Uyên xuất thân từ quỷ y môn.

Vũ Lâm Giang hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "Đích thực là hơi không công bằng đối với Trần Gia Bảo."

Trong lòng Vũ Vô Song "lộp bộp" một tiến, vội vàng nói: "Lão Giang, không thể nói như thế được, thi đấu lần này, cả ba phương diện châm cứu, độc dược và võ đạo đều được chuẩn bị đầy đủ, có thể ở phương diện dùng độc Trần Gia Bảo không phải là đối thủ của Bảo Minh bọn họ, nhưng võ đạo của Trần Gia Bảo siêu phàm, thắng xa ba người Bảo Minh, đây là ưu thế của Trần Gia Bảo, hai điểm này bù trừ cho nhau, cho nên rất công bằng."

"Cậu nói rất có lý." Vũ Lâm Giang gật đầu, nói: "Vậy thì đành như vậy đi, hi vọng Trần Gia Bảo có thể làm tôi bất ngờ một lần nữa."

Vũ Nhuận Nguyệt ngây người, mở miệng nhưng lại không phản bác được.

Vũ Vô Song thì lại thở phào một hơi, tuy y thuật của Trần Gia Bảo rất cao, nhưng ở phương diện độc dược, tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Quỷ Y Môn, lần thi này, Trần Gia Bảo nhất định phải thua không thể nghi ngờ!

Lúc này, giọng nói của Vũ Trầm Minh lại vang lên lần nữa, nói: "Toàn bộ quy tắc đã nói xong rồi, cuộc thi đấu lần này

tính nguy hiểm rất cao, nếu như lo lắng gặp phải nguy hiểm, bây giờ có thể bỏ quyền thi đấu."

Nói xong, ông ta đặc biệt nhìn về phía Trần Gia Bảo, ý không cần nói cũng biết, cho Trần Gia Bảo một cơ hội từ bỏ cuộc thi.

Trần Gia Bảo không nói gì, biểu cảm không thay đổi, không hề có ý bỏ cuộc, đùa sao, anh bách độc bất xâm, đừng nói là bốn ly rượu độc, cho dù là bốn bình rượu độc, anh uống vào cũng không sao.

"Trần Gia Bảo quả là không biết tốt xấu, đợi lát nữa bị độc chết, thì đừng oán trách nhà họ Vũ!"

Vũ Trầm Minh nghĩ tới đây, cười lạnh một tiền, tiếp tục nói: "Nếu đã không có ai bỏ cuộc, thi đấu lập tức bắt đầu!"

Chương 1933

Chương 1933

Đám người Trần Gia Bảo, Vũ Nhược Uyên lần lượt đi lên phía trước, đứng trước mặt một người đồng.

Mọi người xung quanh đồng loạt im lặng theo dõi, nhìn cuộc thi tràn đầy nguy hiểm lại cực kì kích thích này.

Trong lòng hai người phụ nữ Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc đều lo lắng không thôi.

Sau khi Vũ Trầm Minh nói câu "Bắt đầu", ba người Vũ Nhược Uyên lập tức lấy ngân châm ở trên bàn lên, lấy tốc độ cực nhanh, châm vào huyệt vị của người đồng, ba người bọn họ châm nhanh như bay, lập tức, ngân châm châm vào người đồng, có âm thanh kim loại va vào nhau " đinh đinh đang đang" vang lên không dứt.

Trên người đồng trước mắt Vũ Nhược Uyên này có hai đường kinh mạch, lần lượt là "Thủ Thái Dương Phế Kinh" và "Túc Dương Minh Vị Kinh", đối với cô ta mà nói, độ khó không lớn!

Chỉ thấy đôi tay của cô ta lần lượt nắm chặt bốn chiếc ngân châm, mỗi lần ra tay, đều có thể một lần châm vào bốn huyệt đạo, không chỉ tốc độ cực nhanh mà động tác còn đẹp, ưu nhã và nhẹ nhàng cực kì.

Cơ quan của người đồng nhận được kích thích, tư thế động tác biến đổi không ngừng, thậm chí còn có vài lần, người đồng còn giơ tay lên đánh về phía Vũ Nhược Uyên, nhưng Vũ Nhược Uyên là ai chứ, sao có thể bị người đồng đánh trúng?

Bước chân cô ta xoay chuyển, dáng người dứt khoát, quần áo bay lên, giống như là một con bướm linh hoạt, ở khoảnh khắc chớp mắt, động tác trên tay không ngừng nghỉ, "đinh đinh đinh đinh", vậy mà lại nhân lúc người đồng thay đổi động tác,

nhắm thẳng vào huyệt vị, lại là bốn chiếc ngân châm lần lượt châm vào trong huyệt đạo của người đồng.

Ánh mắt mọi người xung quanh sáng lên, đồng loạt khen ngợi.

Trong lòng Vũ Nhược Uyên thầm đắc ý, động tác trên tay lại nhanh hơn một phần, chẳng bao lâu, ngân châm châm vào một huyệt "Lịch Đoài Huyệt" cuối cùng của "Túc Dương Minh Vị Kinh", cũng đồng nghĩa với việc cô ta đã thuận lợi hoàn thành người đồng thứ nhất.

"Tốc độ của mình có lẽ là nhanh nhất."Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Vũ Nhược Uyên đắc ý cười, trước là nhìn Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết, chỉ thấy hai người vẫn đang châm huyệt ở trước người đồng thứ nhất, ý cười ở khóe miệng càng thêm sâu.

Tiếp theo, cô ta lại nhìn sang Trần Gia Bảo, ánh mắt lập tức ngây ra, chỉ thấy Trần Gia Bảo cũng giống với cô ta, đều đắc kết thúc người đồng thứ nhất, đứng ở bên cạnh ly rượu độc trên bàn, chỉ là, cô ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng, người đồng ở trước mặt Trần Gia Bảo tổng cộng có ba đường kinh mạch, cũng chính là nói, số lượng huyệt vị còn nhiều hơn của cô ta một phần ba.

"Tốc độ của Trần Gia Bảo nhanh hơn mình nhiều vậy sao?" Trong lòng Vũ Nhược Uyên chấn động, tiếp theo lại lạnh giọng hừ một tiếng: "Cho dù tốc độ xác định huyệt vị nhanh thì lại có thể thế nào, ở trước mặt rượu độc, tôi không tin anh có thể vượt qua người xuất thân ở trong Quỷ Y Môn tôi đây!"

Cô ta nhẹ nhàng nhấc tay, rót một ly rượu độc, ngẩng đầu uống cạn một hơi, lập tức hơi nhíu mày, trên khuôn mặt tuyệt đẹp xuất hiện một tầng khí đen, đồng thời chỉ thấy độc tố trong cơ thể đã có xu thế lan dần ra.

"Độc dược bá đạo thật, mình vốn đã có kháng thể với độc dược, vậy mà lại vẫn có thể lan ra trong cơ thể mình."

Cô ta vội vàng vận chuyển tâm pháp mà chỉ Quỷ Y Môn có, đem độc tố áp chế lại.

Đột nhiên, cô ta chỉ thấy Trần Gia Bảo cũng uống rượu độc vào, nhưng mà biểu cảm của Trần Gia Bảo không thay đổi,

thậm chí còn không cần áp chế độc tố, đi thẳng tới trước người đồng thứ hai, cầm lấy ngân châm châm vào người đồng lần nữa.

Cô ta cực kì ngạc nhiên.

Trên quảng trường, Trần Gia Bảo cầm trong tay một cây kim bạc, hoàn toàn không cần đụng vào người đồng, tùy ý ném ra, ánh sáng màu bạc lần lượt lóe lên, chỉ nghe thấy âm thanh gấp gáp liên tục "tinh, tinh, tinh, tinh" một vài cây kim bạc đâm vào huyệt đạo của người đồng, động tác chuẩn xác không sai một li một thước nào.

Chương 1934

Chương 1934

Khán giả xung quanh không khỏi sửng sốt và ngạc nhiên, thủ pháp nhận diện huyệt đạo của Trần Gia Bảo vừa nhanh chóng vừa chính xác, thực sự rất xuất sắc!

"Chẳng lẽ rượu độc không có tác dụng với Trần Gia Bảo sao?" Vũ Nhược Uyên kinh ngạc khuôn miệng nhỏ nhắn như anh đào của cô ta há hốc, sau đó cô ta kịp thời phản ứng lại, không dám chậm trễ nữa, lập tức dùng mười ngón tay kẹp lấy kim bạc, hướng kim bạc đâm về phía người đồng thứ hai với tốc độ cực nhanh.

Tốc độ của cô ta rất nhanh, mặc dù không nhanh bằng Trần Gia Bảo, nhưng trong khi một tiếng nổ "tinh tinh tang tang" vang lên, chỉ sau mười mấy giây, cô ta đã cắm kim bạc được một phần ba huyệt đạo trên người của người đồng thứ hai.

Nhưng hai người Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết lúc này mới vừa hoàn thành xong châm huyệt cho người đồng đầu tiên, sau đó uống rượu độc.

Đột nhiên, hai người cảm thấy nội độc tố lan tràn, sắc mặt hai người biến đổi mạnh, không ngờ rượu độc lại mạnh mẽ như vậy, bọn họ nhanh chóng sử dụng nội lực áp chế lại độc tố, đồng thời lấy ra một viên giải độc rồi nuốt xuống, Khí đen trên mặt bọn họ lúc này mới tan biến.

Vũ Bảo Minh cùng Vũ Thiên Quyết không dám chậm trễ thời gian, nhanh chóng cầm kim bạc hướng về phía người đồng thứ hai.

Là đệ tử chân truyền của nhà họ Vũ, vốn giỏi sử dụng độc dược, đương nhiên trên người bọn họ lúc nào cũng chuẩn bị theo thuốc giải độc, mặc dù không thể thực sự giải được độc tố có trong rượu, nhưng ít nhất cũng có thể hóa giải một chút,

cộng thêm cơ thể bọn họ có thể chống lại được một chút độc tố, thứ rượu độc vừa rồi bọn họ uống đã không còn là mối đe dọa đối với họ.

Tuy nhiên, qua đây cũng có thể thấy rằng Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết yếu hơn rất nhiều so với Vũ Nhược Uyên, dù sao thì Vũ Nhược Uyên có thể áp chế độc tố bằng chính sức mạnh của mình, còn bọn họ phải uống thuốc giải độc mới có thể áp chế được độc tố.

Giữa đám đông, Hồng Yến Nhi giậm chân kiềng, cô ta giận dữ nói: "Thật không biết xấu hổ, rõ ràng đang trong cuộc thi, mà bọn họ lại uống thuốc giải độc, đây không phải là đang bắt nạt Gia Bảo hay sao?"

Khương Ngọc cau mày nói: "Vừa rồi khi Vũ Trầm Minh giải thích quy tắc, ông ấy không hề nói rằng không được uống thuốc giải độc, mặc dù không công bằng, nhưng chúng quả thực không vi phạm luật chơi."

"Gia Bảo đã uống rượu độc, để lâu nhất định sẽ bị ảnh hưởng, yếu tố rủi ro của cuộc thi này quá cao." Hồng Yến Nhi nhìn xa xăm về phía Trần Gia Bảo, cô ta không ngừng lo lắng.

Đúng vậy, hệ số rủi ro quả thực là cao, nhưng chỉ nguy hiểm cho Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết, còn đối với Trần Gia Bảo, kẻ bất khả chiến bại, chẳng những không có chút nguy hiểm nào, thậm chí thái độ của anh ta còn có vẻ vô cùng thoải mái tự do tự tại, hoàn toàn không hề đặt cuộc thi này vào mắt.

Lúc này, những cây kim bạc trong tay của Trần Gia Bảo không ngừng chuyển động, ý niệm trong lòng anh không ngừng nổi lên, kim bạc trong tay anh bắn về phía người đồng, mặc dù người đồng không ngừng thay đổi tư thế, nhưng trong mắt Trần Gia Bảo thì tốc độ của người đồng chậm như một con ốc sên đang bò, điều này không gây bất cứ một trở ngại nào cho Trần Gia Bảo. Ngay cả khi người đồng thay đổi động tác của mình, Trần Gia Bảo đã dự liệu được cơ hội để đâm kim bạc vào người đồng trước khi nó chuyển động.

Những người xung quanh chỉ cảm thấy động tác của Trần Gia Bảo nhanh như chớp, nhìn đến mức hoa mắt chóng mặt, trong lòng vừa kinh ngạc vừa khâm phục anh, trong đầu bọn họ bất giác nảy ra một suy nghĩ: Chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự sẽ

làm nên lịch sử, trở thành người ngoài nghề đầu tiên giành chiến thắng trong cuộc thi đấu Đông Y sao?

Không bao lâu, Trần Gia Bảo dẫn đầu hoàn thành người đồng thứ hai, uống xong chén rượu độc thứ hai, anh lại cầm lấy kim bạc, hướng kim bạc đâm về phía vào huyệt đạo của người đồng thứ ba.

Vũ Nhược Uyên không khỏi thầm lo lắng, động tác tay nhanh như bay, trong phút chốc cô ta cũng hoàn thành người đồng thứ hai, cô ta cầm lấy và uống cạn chén rượu độc thứ hai.

Bất chợt cô ta nhíu mày, cô ta cảm thấy độc dược của chén rượu độc thứ hai còn mạnh hơn chén rượu độc thứ nhất, chỉ dựa vào một mình sức lực của cô ta thì không đủ để trấn áp được độc dược, cô ta lập tức lấy ra từ trong túi một viên thuốc giải độc rồi uống nó xuống, sau đó cô ta quay sang người đồng thứ ba.

Chương 1935

Chương 1935

Về phần Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết, họ chỉ hoàn thành một nửa tiến độ của người về nhì.

Lúc này trong số bốn người ai tốt hơn ai tệ hơn chỉ cần nhìn một cái là rõ ràng trong nháy mắt.

Trần Gia Bảo vẫn đang dẫn đầu, Vũ Nhược Uyên theo sau, Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết chật vật đuổi theo sau, nhưng tiếc là bất lợi càng ngày càng lớn hơn.

Trên sân, Vũ Trầm Minh nhíu mày thật chặt nói: "Bảo Minh tụt lại phía sau rất nhiều, muốn thắng chắc cũng đã muộn, không ngờ rằng thủ pháp nhận diện huyệt đạo của nha đầu Vũ Nhược Uyên lại lợi hại như vậy, càng không ngờ tới Trần Gia Bảo dẫn đầu bỏ xa những người khác nhiều như vậy, chẳng lẽ rượu độc không có tác dụng gì với cậu ta sao? Thực sự là kỳ lạ."

"Không phải." Vũ Vô Song lắc đầu, nhìn về phía Trần Gia Bảo người đang dẫn đầu, ông ta phân tích: "Trần Gia Bảo tuy còn trẻ, nhưng cảnh giới võ công của cậu ta cực kỳ cao, nếu tôi không nhầm, hẳn là Trần Gia Bảo đã sử dụng kỹ năng tu luyện uyên thâm của mình để áp chế rượu độc, ngăn chặn độc tố không cho nó bùng phát ra bên ngoài mà thôi, tuy nhiên, phương pháp này có nhược điểm nghiêm trọng, chính là độc tố bị kìm hãm càng lâu, độc dược sẽ càng nặng hơn khi nó được bùng phát ra.

Đặc biệt là chén rượu thứ tư, đó là rượu tam nguyên ngũ độc do nhà họ Vũ đặc biệt chế tạo ra, tuy chén rượu này không có độc tố gì ghê gớm nhưng nó có thể làm cho độc tố của ba chén rượu độc trước đó phát huy tác dụng, chưa kể Trần Gia Bảo chỉ là huyền thoại nửa bước, cho dù anh có là một huyền thoại

chân chính, thì nhất định anh cũng sẽ không trụ được, đến lúc đó, đừng nói là tiếp tục trận thi đấu, thậm chí còn có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Vì vậy, việc Trần Gia Bảo dẫn đầu chỉ là tạm thời mà thôi. Tôi nghĩ người giành chức vô địch rất có thể là Vũ Nhược Uyên, mặc dù cô gái này không thuộc dòng dõi núi Vụ Ẩn của chúng ta nhưng dù sao thì cô ta cũng là họ Vũ, để cô ta giành chức vô địch, ít nhất cũng có thể giữ lại thể diện của nhà họ Vũ chúng ta."

Tất nhiên, một lý do khác mà Vũ Vô Song không nói ra là ông ta đang cá cược với Trần Gia Bảo, chỉ cần Trần Gia Bảo thua, ông ta sẽ ở lại núi Vụ Ẩn trong ba năm. Đối với ông ta, chỉ cần người giành chiến thắng không phải là Trần Gia Bảo là được.

Vũ Trầm Minh gật đầu, tỏ ý đồng tình với những lời của Ngô Vũ Văn.

Mà bên kia, Võ Lâm Giang đang ngồi trên ghế chính, ánh mắt sâu xa nhìn chằm chằm bóng dáng thoăn thoát như bay của Trần Gia Bảo, không giống như là đang áp chế độc tố trong người.

Trên quảng trường, Vũ Bảo Minh cùng Vũ Thiên Quyết cuối cùng cũng hoàn người đồng thứ hai, uống xong chén rượu độc liền nhanh chóng uống thuốc giải độc, tuy nhiên vẫn như vậy, bọn họ vẫn bị choáng váng hoa mắt chóng mặt, trong lòng vừa than vừa kinh ngạc, rượu độc này thật bá đạo !

Trần Gia Bảo lúc này đã uống cạn chén rượu độc thứ ba, bình tĩnh cầm kim bạc đi về phía người đồng thứ tư, tiếp tục đâm kim bạc vào người đồng, phát ra tiếng kêu "tinh, tinh, tinh, tinh", âm thanh va chạm kim loại đầy nhịp điệu.

Thật là tuyệt vời!

Vũ Nhược Uyên theo sát phía, cô ta phát huy hết sức lực, trong thời gian ngắn đuổi theo rút ngắn khoảng cách với Trần Gia Bảo rất nhiều, chỉ còn duy nhất một đường kinh mạch huyệt đạo cuối cùng là hoàn thành người đồng thứ ba.

"Mẹ kiếp, Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên nhanh như vậy, giữa tôi và bọn họ có khoảng cách lớn như vậy sao?"

Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết sửng sốt, suýt chút nữa họ đã vô tình đâm nhầm huyệt đạo, khiến lòng bọn họ càng thêm căng thẳng hồi hộp.

Hai người bọn họ biết rất rõ nếu cứ tiếp tục với tốc độ này thì nhất định sẽ bị loại ra, trong lòng bọn họ cảm thấy rất lo lắng, quên mất việc phải kìm hãm chất độc trong cơ thể, đột nhiên bọn họ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cả người đau nhức, yếu ớt suýt nữa ngã xuống đất, họ nhanh chóng hít một hơi thật sâu và sử dụng nội lực áp chế độc tố bên trong cơ thể, lúc này bọn họ mới lặng lẽ thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Chương 1936

Chương 1936

Nhưng sau khoảng thời gian bị trì hoãn này, khoảng cách giữa bọn họ với Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên ngày càng được nới rộng, lúc này trong lòng họ bùng lên một sự tuyệt vọng.

Mọi người xung quanh thấy Trần Gia Bảo dẫn đầu, có khả năng cao giành chức vô địch, trong sự phấn khích, họ đã hét tên Trần Gia Bảo để cổ vũ cho Trần Gia Bảo, từng tiếng từng tiếng "Trần Gia Bảo" vang lên rung chuyển cả bầu trời!

Trên sân, Vũ Hoàng Việt sửng sốt trước tiếng hét bất ngờ. trong phút kích động chút nữa thì cậu ta ngã khỏi sàn đấu, rồi nói: "Trần Gia Bảo vẫn chưa giành được chức vô địch, bọn họ thật điên rồ, nếu Trần Gia Bảo thực sự giành chức vô địch, bọn họ có phải định giữ bỏ luôn cái quảng trường này không?"

Khuôn mặt xinh xắn của Vũ Nhuận Nguyệt không nói gì, lòng cô ta tràn đầy thắc mắc, Trần Gia Bảo đã vượt lên phía trước nhiều như vậy, nếu anh thật sự giành được chức vô địch, chẳng phải Vọng Ngọc Chi sẽ bị Trần Gia Bảo lấy đi mất sao?

Trong nhất thời, cô ta cũng không biết liệu có muốn để Trần Gia Bảo giành chức vô địch hay không.

Mặt khác, Vũ Vô Song nhìn thấy mọi người cùng nhau hô to cái tên "Trần Gia Bảo", ông ta nhếch miệng cười lạnh lùng một tiếng, Trần Gia Bảo nhất thời dẫn đầu không thể nói trước được gì, sau khi Trần Gia Bảo uống đến chén rượu độc thứ tư, độc tố trong cơ thể anh ta sẽ cùng nhau bộc phát ra ngoài. Trần Gia Bảo tuyệt đối sẽ không có cách nào để có thể tiếp tục trận đấu, muốn giành chức vô địch sao? Đúng thật là ảo tưởng mơ mộng hão huyền!

"Cho dù là Vọng Ngọc Chi hay Trần Gia Bảo, tất cả bọn họ đều phải ở lại núi Vụ Ẩn"

Trong lòng Vũ Vô Song vô cùng đắc ý.

Ở trên quảng trường, cuộc cạnh tranh trở nên gay gắt hơn.

Vũ Nhược Uyên cũng hoàn thành người đồng thứ ba kịp thời và rót tiếp chén rượu độc thứ ba.

Cô ta hít một hơi thật sâu, dùng chân nguyên của mình bảo vệ trái tim và mạch máu trong cơ thể, rồi uống trước một viên thuốc giải độc, sau khi chuẩn bị đầy đủ, cô ta mới ngẩng đầu lên uống cạn chén rượu độc.

Ngay khi rượu độc vừa đi tới cổ họng, Vũ Nhược Uyên cảm thấy bụng dưới như có một ngọn lửa bùng cháy mạnh mẽ, như muốn đốt cháy lục phủ ngũ tạng và tám đường kinh mạch, cô ta cảm thấy đau đớn vô cùng, đột nhiên cô ta hộc một tiếng như bị sặc, một dòng máu chảy ra từ trong khóe miệng của cô ta.

Dòng máu có màu đen.

Không chút do dự, cô ta lấy ra hai viên thuốc giải độc và uống chúng lần nữa, như thế chỉ mới hóa giải được một phần chất độc trong người, độ tố hạ xuống đạt đến mức cơ thể cô ta có thể chịu đựng được.

“Thứ rượu độc này thật đáng sợ, chén sau còn độc hơn chén trước nhiều lần. Trần Gia Bảo đã uống liên tiếp ba chén rượu độc, nhưng tại sao anh ta lại không hề hấn gì cả? Chẳng lẽ thực lực của anh ta cao đến mức có thể dễ dàng áp chế được độc tố có trong rượu sao?“

Vũ Nhược Uyên bất chợt nhìn về Trần Gia Bảo trong vô thức, nhìn thấy người đồng trước mặt Trần Gia Bảo, các huyệt đạo đã gần như đã được cắm kim bạc hai phần ba bề mặt cơ thể, Trần Gia Bảo dùng nội lực của mình, không ngừng đâm kim bạc vào cơ thể người đồng, mà mặt anh vẫn không đỏ và hơi thở cũng không gấp gáp, nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, không có bất cứ một dấu hiệu nào của sự trúng độc dù là nhỏ nhất?

“Thực sự là một đối thủ khó lường, nhưng tôi sẽ không thua Trần Gia Bảo đâu!”

Vũ Nhược Uyên hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định trở lại, cầm trong tay những cây kim sắc nhọn màu bạc, cũng như

vậy đi về phía người đồng thứ tư.

Đột nhiên, lại vang lên âm thanh “tinh, tinh, tinh, tinh” của kim bạc cắm vào huyệt đạo.

Cô ta sẽ cố gắng hết sức để bắt kịp Trần Gia Bảo!

Bên kia, Vũ Thiên Quyết và Vũ Bảo Minh dùng nội lực cắm kim bạc vào huyệt đạo của người đồng, chân nguyên đã tiêu hao rất nhiều, dấu hiệu không thể áp chế được độc tố trong cơ thể nữa, thậm chí khóe miệng đã có giọt máu đen chảy ra.

Chương 1937

Chương 1937

Hai người bọn họ biết rất rõ chỉ cần uống hai ly rượu độc thì bọn họ gần như không thể cầm cự được, hơn nữa còn có thêm ly rượu độc thứ ba, thứ tư nữa?

Cả hai thở dài bất lực, sau đó đưa ra quyết định dứt khoát, cùng nhau đồng ý từ bỏ quyền thi đấu.

Trên quảng trường, chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên đối đầu với nhau.

Mọi người đều biết rất rõ người thắng cuộc trong cuộc thi Đông y sắp được xác định, xem trận đấu giữa Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, tất cả mọi người ở đó đều căng thẳng đến không dám thở to một tiếng.

Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết lui sang một bên với vết máu đen trên miệng, Vũ Trầm Minh lập tức ra lệnh cho một đệ tử bên cạnh gửi thuốc giải cho họ.

Mặc dù đã biết trước từ sớm rằng Vũ Bảo Minh sẽ không thể giành chức vô địch, nhưng ông ta vẫn rất thất vọng khi chứng kiến Vũ Bảo Minh là người của núi Vụ Ẩn, nhưng lại tự nguyện từ bỏ quyền thi đấu.

Vũ Hoàng Việt thở dài một tiếng và nói: "Đại ca dù sao cũng là người có y thuật tốt nhất trong số những thế hệ trẻ của núi Vụ Ẩn chúng ta, đệ đã nghĩ rằng cậu ta tám chín phần sẽ có cơ hội giành chức vô địch, ai ngờ Vũ Nhược Uyên của gia tộc chúng ta lại lợi hại hơn cả đại ca nó như vậy, hơn nữa, một Trần Gia Bảo được sinh ra từ hư không, sức mạnh của cậu ta thậm chí còn ở mức độ nghiền nát, chậc chậc, đại ca của đệ thật là xui xẻo, gặp phải một người tuyệt vời như vậy."

"Câm miệng!" Vũ Nhuận Nguyệt nhẹ giọng mắng, rồi nói: "Đề thi của trận đấu này vốn có rất nhiều nội dung trong Quỷ

Môn Thập Tam Châm, Nhà họ Vũ rõ ràng có lợi thế hơn rất nhiều, cho dù có như vậy thì Bảo Minh vẫn bị Trần Gia Bảo nghiền nát, đây rõ ràng là kém cỏi hơn về mặt kỹ năng, liên quan gì đến vận may cơ chứ? “

Vũ Hoàng Việt cười và nói: “Chị nói đúng, trận đấu vẫn đang tiếp tục, chúng ta hãy tiếp tục theo dõi trận đấu, xem trận đấu.”

Trên quảng trường, trận chiến tranh chức vô địch cuối cùng đã dần nóng lên.

Ờ…

Thật ra, cũng không thể nói là gay cấn quyết liệt, bởi vì Trần Gia Bảo vẫn đang dẫn đầu, Vũ Nhược Uyên vất vả đuổi theo sau, vô số kim bạc từ trong tay đâm vào hoa huyệt của người đồng, các động tác uyển chuyển, tà áo phấp phới bay trong gió, thay vì nói là một cuộc thi đấu thì nó có vẻ giống như đang nhảy múa thì đúng hơn.

Cùng với khuôn mặt xinh đẹp và khí chất thánh thiện của Vũ Nhược Uyên, những chiếc kim châm bằng bạc này mang một vẻ đẹp khác lạ, khiến người xem ở đó ai cũng phải lóa mắt.

Tuy nhiên, trong lòng Vũ Nhược Uyên luôn cảm thấy lo lắng, bởi vì khoảng cách giữa cô và Trần Gia Bảo, thay vì thu hẹp lại thì nó lại vẫn đang mở rộng hơn.

Đặc biệt là cô ta tiếp tục tiêu hao nội lực dùng kim bạc châm vào huyệt đạo, mặc dù bề ngoài không nhìn ra, nhưng cô ta có thể cảm nhận được sự thay đổi nhẹ nhàng khi tốc độ phi kim bạc của cô ta đang dần dần chậm lại, nếu cô ta cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng cô ta sẽ không bao giờ bắt kịp được Trần Gia Bảo, từ đó sẽ thua trận đấu này.

“Cơ hội duy nhất lúc này chính là rượu độc trong cơ thể Trần Gia Bảo. Anh ta đã uống liên tiếp ba chén rượu độc, độc tính của ba chén rượu độc đó mỗi một chén còn mạnh hơn chén trước, đơn thuần xét về khả năng kháng độc, anh ta chắc chắn không thể so được mới mình, một người từ nhỏ đã tiếp xúc với các loại độc dược, mình tuyệt đối không tin Trần Gia Bảo không có chút hề hấn nào. Anh ta nhất định đã dùng nội lực để khống chế độc tố trong người, ngăn cản không cho nó phát tán, nhưng độc tố tích tụ ngày càng nhiều, thời gian càng lúc

càng lâu, nhất định sẽ càng lúc càng khó khăn hơn trong việc áp chế rượu độc, anh ta tuyệt đối không phải nhìn thư thái thoải mái như vẻ bề ngoài, có lẽ khi Trần Gia Bảo uống đến chén rượu độc thứ tư, độc tố trong người anh ta sẽ hoàn toàn bộc phát, còn mình thì sẽ không đánh mà thắng. “

Nghĩ vậy, Vũ Nhược Uyên hành động dứt khoát, động tác châm kim bạc trên tay đột nhiên chậm lại, nhằm bảo toàn nội lực, từ đó kéo dài thời gian trấn áp độc tố trong cơ thể, chờ độc tố trong cơ thể Trần Gia Bảo bộc phát ra bên ngoài.

Chương 1938

Chương 1938

Lấy tĩnh chế động!

Không bao lâu sau, cơ thể người đồng thứ tư trước mặt Trần Gia Bảo đã được bao phủ dày đặc bằng lớp kim châm bạc, dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu một chút ánh sáng lấp lánh.

Người đồng thứ tư hoàn thành xuất sắc, Trần Gia Bảo cũng cầm bình trên bàn rót một ly rượu độc.

Ly cuối cùng cũng là ly rượu độc nhất!

Trên ghế quan sát chính, Vũ Trầm Minh và những người khác lập tức hồi hộp chờ đợi, ly rượu này liên quan trực tiếp đến kết quả cuối cùng của trận đấu!

Vũ Vô Song sờ sờ râu, tự tin cười nói: "Chén này là tam nguyên ngũ độc rượu, nó sẽ dung hợp độc tố của ba chén rượu độc trước đó lại với nhau rồi cùng lúc bộc phát, tuyệt đối không thể chỉ dựa vào nội lực mà có thể áp chế được loại độc tố mạnh mẽ này, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi Trần Gia Bảo uống hết ly rượu độc này, cậu ta tuyệt đối không thể tiếp tục trận đấu, cậu ta không còn cách nào khác là phải từ bỏ quyền thi đấu và người chiến thắng cuối cùng là chính là người kiên trì đến cùng Vũ Nhược Uyên."

Vũ Nhuận Nguyệt khẽ cau mày rồi thở phào nhẹ nhõm, Trần Gia Bảo thua cuộc vào những giây phút cuối cùng, điều này sẽ có lợi đối với cô ta, về phần chất độc bùng phát trong cơ thể Trần Gia Bảo, đừng lo lắng về chuyện này, nhà họ Vũ nhất định sẽ đưa thuốc giải cho Trần Gia Bảo uống, dù sao thì đợi sau khi Trần Gia Bảo thua cuộc, thì anh vẫn cần ở lại trên núi này ba năm, làm sao có thể để Trần Gia Bảo chết được chứ?

Trên quảng trường, tốc độ của kim châm bạc trong tay Vũ Nhược Uyên trở nên chậm hơn, đôi mắt của cô ta nhìn chằm

chằm vào Trần Gia Bảo.

Trước ánh mắt của tất cả mọi người, Trần Gia Bảo nâng ly rượu lên, ngẩng đầu, uống cạn một hơi "ọc ọc"!

Vũ Nhược Uyên hai mắt sáng lên và bàn tay của cô ta dừng lại, mong đợi thời khắc độc tố trong người của Trần Gia Bảo bộc phát.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhíu mày.

Có phản ứng rồi!

Vũ Vô Song vẻ mặt vui mừng, hết sức nhẹ nhõm nói: "Hẳn là do Trần Gia Bảo không có khả năng áp chế độc tố trong cơ thể, nên dẫn đến độc tố bộc phát, nếu không có gì bất ngờ thì cậu ta sẽ lập tức ngã xuống đất!"

Trên quảng trường, vẻ mặt của Vũ Nhược Uyên vui mừng khôn xiết, trong lòng tràn đầy hưng phấn, xem ra Trần Gia Bảo thật sự sắp phát độc rồi, còn cô ta sẽ trở thành quán quân của cuộc thi Đông y mùa này!

Nghĩ đến đây, Vũ Nhược Uyên lòng đầy quả quyết, trong lúc vui mừng kích động, thân hình yểu điệu của cô ta không làm chủ được mà khẽ run nhẹ một cái.

Đột nhiên, ngoài dự đoán của mọi người, Trần Gia Bảo đặt ly rượu xuống, đột nhiên lông mày giãn ra, hai mắt sáng lên, mở miệng khen: "Rượu ngon!"

Tất cả mọi người ai nấy đều sững sờ.

"Rượu… rượu ngon? Trần Gia Bảo thật sự nói rượu ngon sao?"

Vũ Nhược Uyên sửng sốt trong chốc lát, không phải độc tố trong cơ thể Trần Gia Bảo sẽ bộc phát sao? Tại sao… tại sao lại khen rượu ngon? Có chuyện gì cảy ra vậy?

Vũ Vô Song, Vũ Cửu Bảo và những người khác gần như hóa đá tại chỗ, đường đường là "tam nguyên ngũ độc rượu" của nhà họ Vũ có thể kích thích bộc phát tất cả những độc tố có trong cơ thể, không ngờ Trần Gia Bảo lại khen là "rượu ngon", chết tiệt, nhà họ Vũ bọn họ không phải quá mất mặt hay sao?

Vũ Cửu Bảo không tin nói: “Chẳng phải đây là tam nguyên ngũ độc rượu của núi Vụ Ẩn các người sao, có vẻ không lợi hại như trong truyền thuyết nhỉ, bằng không thì, Trần Gia Bảo sao lại không có một chút ảnh hưởng nào…?”

“Chuyện này không thể nào!” Vũ Vô Song lập tức phản ứng lại, phân trần nói: “Tam kim ngũ độc rượu kết hợp với ba ly rượu độc phía trước, độc tính hoàn toàn trộn lẫn vào với nhau, trên đời này tuyệt đối không có người nào có thể chịu không nổi, chứ đừng nói Trần Gia Bảo chỉ mới ở cảnh giới “Bán Bước Truyền Kỳ”, ngay cả ta đã đạt tới cảnh giới “Truyền kỳ sơ kỳ” cũng không thể chịu được loại độc kỳ lạ này, Trần Gia Bảo nhất định là đang giả vờ, nếu như không tin, các người hãy tiếp tục xem… “

Chương 1939

Chương 1939

Đột nhiên, chưa kịp nói hết lời, Trần Gia Bảo dường như cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, anh lại tự mình rót thêm một chén rượu, một lần nữa uống cạn, rồi cười tủm tỉm khen: "Vào cổ họng ấm ấm có vị thơm, hương vị lưu lại lâu, thực sự là một loại rượu ngon."

Vũ Vô Song lập tức sững sờ, không thể nói hết lời còn lại, chết tiệt, Trần Gia Bảo còn có tâm trạng muốn nếm thử "tam nguyên ngũ độc rượu", còn dám uống hai ly ở trước mặt mọi người, rõ ràng là Trần Gia Bảo thật sự không coi loại rượu độc này ra gì!

Đây… đây quả là một cái tát trời giáng vào mặt ở trước mặt mọi người!

Mọi người trên khán đài đều sững sờ.

Vũ Nhược Uyên càng thêm kinh ngạc, quên mất kìm hãm độc tố, rượu độc trong người gần như bộc phát, khóe miệng lại chảy ra máu đen, khiến cô ta sợ tới mức vội vàng dùng nội lực khống chế lại, đồng thời trong lòng dâng lên bão táp, cô ta uống ba chén rượu độc, đã có biểu hiện không thể khống chế được, vì sao Trần Gia Bảo uống bốn ly rượu độc lại không có hề hấn gì, chẳng lẽ về khả năng chống lại chất độc cô ta cũng không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo sao?

Trong ánh mắt kinh ngạc của Vũ Nhược Uyên, Trần Gia Bảo cầm kim bạc bước tới người đồng cuối cùng, chỉ thấy người đồng này được vẽ toàn bộ mười hai chính kinh khắp toàn thân dày đặc!

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo vẫy tay trái "tinh, tinh, tinh, tinh", và một ánh sáng bạc vụt qua, bảy, tám cây kim bạc lập tức đâm vào cơ thể người đồng.

Tốc độ bắn nhanh kèm theo sức mạnh, so với lúc trước không có dấu hiệu kiệt sức, làm gì có dấu hiệu như đang trúng độc chứ?

Vũ Nhược Uyên lại hoảng hốt, sau đó cô ta cảm thấy tuyệt vọng, khoảng cách giữa cô và Trần Gia Bảo càng ngày càng lớn, bốn chén rượu độc cũng không thể làm gì được Trần Gia Bảo, vậy thì không có lý do gì để cô ta tiếp tục cuộc thi đấu này nữa rồi.

Vũ Nhược Uyên nghiến răng nghiến lợi, trong lòng không can tâm, chỉ là, không can tâm thì còn có thể làm được gì, khoảng cách giữa cô ta và Trần Gia Bảo càng ngày càng lớn, chưa kể sau khi uống ba chén rượu độc, cô gần như sắp không thể trụ được nữa, nếu như uống đến chén thứ tư, sợ rằng rượu độc trong người sẽ trực tiếp bộc phát ra ngoài, không những thua, mà còn vừa thua vừa xấu mặt.

Những người xung quanh nhận ra rằng họ có thể sẽ sớm được chứng kiến lịch sử, và họ trố mắt vì sợ bỏ lỡ khoảnh khắc thú vị nhất!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi Vũ Nhược Uyên băn khoăn bứt rứt, bàn tay của Trần Gia Bảo càng lúc càng nhanh, ánh sáng màu bạc không ngừng nhấp nháy, ngay sau đó, nửa huyệt đạo trên cơ thể người đồng lấp đầy kim bạc.

Khoảng cách ngày càng lớn!

Vũ Nhược Uyên thầm thở dài một tiếng, cả người nhìn vô cùng buồn chán, cô ta đột nhiên nói: “Tôi thua rồi, kỹ năng nhà họ Vũ của tôi không bằng người khác, tôi từ bỏ quyền thi đấu.”

Trần Gia Bảo nảy một cây kim bạc vào Hải huyệt của người đồng, người đồng phát ra một tiếng “ting”, sau đó nhìn Vũ Nhược Uyên, và mỉm cười: “Nói như vậy thì, tôi Trần Gia Bảo là nhà vô địch của trận đấu này?”

Vũ Nhược Uyên bất đắc dĩ gật đầu, mặc dù trong lòng rất không vui, nhưng cô ta vẫn bất lực nói: “Chúng tôi đều bị loại, anh đương nhiên là quán quân rồi.”

Khóe miệng Trần Gia Bảo cong lên, chiến thắng trong cuộc thi đấu Đông Y rất được mong đợi, nếu Lưu Ly thật sự ở trong

núi Vụ Ẩn này, cô ấy nhất định sẽ nhìn thấy anh, sau đó cô ấy sẽ đến tìm anh mới đúng.

Mọi người xung quanh náo động ồn ào, thắng rồi, không ngờ Trần Gia Bảo thực sự chiến thắng rồi, sau bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có người có thể đạp nhà họ Vũ xuống dưới chân rồi,Cảm giác này thật tuyệt vời!

Chương 1940

Chương 1940

“Trần Gia Bảo!”, “Trần Gia Bảo!”, “Trần Gia Bảo!”

Đột nhiên, tất cả mọi người xuất thân Đông Y thế tục hét lớn tên của Trần Gia Bảo, như thể Trần Gia Bảo đã trở thành anh hùng của bọn họ.

Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc nhìn nhau và cả hai đều nhìn thấy niềm vui của nhau, dù bị loại nhưng họ đã thấy Trần Gia Bảo giành chức vô địch và giẫm lên toàn bộ sự kiêu ngạo của nhà họ Vũ. Là những người bạn của Trần Gia Bảo, họ cũng theo dõi cổ vũ và cảm thấy vinh dự cùng anh!

Khác với niềm vui và sự phấn khích của họ, mọi người trong gia đình họ Vũ đều buồn bã và ảm đạm.

Trên sân đấu, sắc mặt Vũ Trầm Minh và những người khác vô cùng khó coi, trong lòng cảm thấy xấu hổ. Quán quân của cuộc thi Đông y này lại rơi vào tay một người không phải trong nhà họ Vũ, điều này khiến họ khó có thể chấp nhận được.

Vẻ mặt của Vũ Vô Song càng thêm ảm đạm và kinh hãi. Vọng Ngọc Chi là bảo vật của nhà họ Vũ, chẳng lẽ thật sự là phải giao cho Trần Gia Bảo sao?

Khi tất cả mọi người trong gia đình họ Vũ tức giận, xấu hổ và thất vọng, Vũ Lâm Giang lại bật cười lớn đứng lên và nói: “Trần Gia Bảo, đứa trẻ này, thực sự có y thuật cao siêu, quả thật không làm ta thất vọng, trận đấu này thực sự rất thú vị!”

Vũ Trầm Minh và những người khác lúng túng ho khan vài tiếng, trận đấu quả thực rất hấp dẫn, nếu người của nhà họ Vũ có thể giành được chức vô địch thì sẽ càng hấp dẫn hơn.

Vũ Hoàng Việt kinh ngạc cảm thán một câu: “Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, bất kể là về mặt nào thì Trần Gia Bảo đều không có lợi thế, nhưng cậu ta vẫn có thể đè bẹp các tuyển thủ hạt giống của nhà họ Vũ chúng ta, trình độ y thuật này thực sự là quá xuất sắc, chậc chậc, bây giờ Trần Gia Bảo có thể lấy được hai mươi dược liệu quý có tuổi đời hơn trăm năm một cách dễ dàng, lần này Trần Gia Bảo quả thật lời lãi to”

Vũ Nhuận Nguyệt cảm thấy đau đầu, hai mươi cây thuốc nhỏ nhoi thì có là gì? Nếu để ông biết được ngay cả Vọng Ngọc Chi cũng thua Trần Gia Bảo, không phải ông sẽ phát điên lên sao?

Lúc này, Vũ Lâm Giang đã đi tới bên cạnh đài thi đấu chính, vẫy tay với Trần Gia Bảo, cười nói: “Cậu Trần, xin mời cậu lên đây.”

Trần Gia Bảo gật đầu và bước đến dài thi đấu chính, lại tình cờ đi ngang qua trước mặt ba người Vũ Bảo Minh, Vũ Thiên Quyết và Vũ Thịnh Nam bọn họ.

Ba người bọn họ nắm chặt nắm đấm trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, trước mặt công chúng Trần Gia Bảo đoạt lấy chức vô địch, đồng nghĩa với việc chà đạp tất cả thành viên của gia tộc nhà họ Vũ, bọn họ vô cùng tức giận, hận không thể rút gân lột da Trần Gia Bảo để tiêu tan sự hận thù trong lòng bọn họ!

Vũ Thịnh Nam thậm chí còn chế nhạo và nói: “Trần Gia Bảo, anh có thể giành được chức vô địch chẳng qua là vì ông đây gặp không ít may mắn, cá cược thua anh nên tôi chỉ có thể xin bỏ cuộc giữa chừng mà thôi, anh đừng nghĩ rằng ông đây cũng giống như đám phế vật Vũ Thiên Quyết kia, Nếu tôi tiếp tục tham gia cuộc thi đến sau cùng, thì vị trí quán quân nhất định sẽ là của ông đây, bây giờ anh có dám đấu lại, đọ sức với ông đây không? “

Ngay khi lời này vừa được nói ra, biểu cảm của Vũ Bảo Minh và Vũ Thiên Quyết có chút thay đổi, bọn họ thua Trần Gia Bảo thì đã đành, vậy mà Vũ Thịnh Nam còn dám ngạo mạn giẫm đạp lên bọn họ, đúng là đồ khốn kiếp!

Đối mặt với sự khiêu khích của Vũ Thịnh Nam, vẻ mặt của Trần Gia Bảo lóe lên vẻ khinh thường, anh ta bước thẳng, nhưng khi đi ngang qua, anh ấy hơi dừng lại và nhìn theo

đường chéo qua Vũ Thịnh Nam, và nói: “Cho dù có đấu lại bao nhiêu lần, tôi đều sẽ khiến anh thua không có đất dung thân, một tên bại tướng nhỏ nhoi như anh thì có tư cách gì mà dám đứng trước mắt tôi ngông cuồng?”

Vũ Thịnh Nam càng tức giận, anh ta đang định phản bác lại.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo quá lười biếng để nói chuyện với Vũ Thịnh Nam mà tiếp tục đi về phía sân đấu chính, hoàn toàn không để ý đến sự tức giận của Vũ Thịnh Nam, nhưng cũng đúng, tại sao anh phải quan tâm đến thất bại của đối thủ nhỏ bé của mình?

Vũ Thịnh Nam giận xanh tím mặt, nhìn bóng lưng phóng khoáng của Trần Gia Bảo, anh ta chỉ cảm thấy đây là nỗi xấu hổ lớn nhất trong đời!

Chương 1941

Chương 1941

Bên kia, Vũ Nhược Uyên cũng buồn bực không kém, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Sau khi Trần Gia Bảo lên sân, Vũ Lâm Giang đã chủ động bước tới, vỗ vai Trần Gia Bảo đầy phấn khích, vừa cười vừa nói: "Tiểu tử cậu giỏi thật đấy, bốn tuyển thủ hạt giống của nhà họ Vũ hoàn toàn bị cậu đánh bại, Y thuật thật sự là xuất sắc khiến người khác kinh ngạc, cho tất cả mọi người được mở mang tầm mắt, không tồi, rất không tồi. "

Những người nhà họ Vũ ở xung quanh nhìn có vẻ xấu hổ, phần lớn nội dung của trận đấu này đều liên quan đến Quỷ Môn Thập Tam Châm, có thể nói đám người Vũ Bảo Minh đã chiếm được lợi thế thuận lợi hơn, nhưng dù vậy vẫn bị Trần Gia Bảo đè bẹp dưới chân, thật đúng là quá nhục nhã, Đối với kết quả này, bọn họ không chỉ không vui, mà càng thêm xấu hổ và bất lực.

Trần Gia Bảo cười nhẹ nói: "Trên con đường với Đông y, tôi vẫn luôn tự tin."

Anh ấy đã chiến thắng trong cuộc thi mà thậm chí vẫn chưa thể hiện ra Thiên Hành Cửu Châm của mình, có thể nói rằng, kể cả Vũ Nhược Uyên, thì y thuật của thế hệ trẻ nhà họ Vũ còn kém hơn Trần Gia Bảo vài bậc.

Vũ Lâm Giang cười to: "Đúng vậy, nam tử hán đại trượng phu, phải luôn tự tin như vậy. Mà này, tôi đã nói trước nếu cậu thắng trận đấu, thì sẽ có phần thưởng bất ngờ."

Dứt lời, Vũ Lâm Giang từ trong người lấy ra một cuốn sách cổ màu xanh lam, màu trang sách đã hơi ố vàng, xem ra đã qua nhiều năm.

“Đây là cuốn Châm Cứu Thiên Giáp Kinh, mà tôi vô tình có được trước đây. Nó ghi lại nhiều phương pháp luyện độc, hạ độc và giải độc khác nhau, nó đặc biệt tốt trong việc lấy độc chống độc, có thể gọi nó là một cuốn bách khoa toàn thư về luyện độc.” Vũ Lâm Giang đưa tay vuốt ve bìa cuốn Châm Cứu Thiên Giáp Kinh, đối với ông ta mà nói, một từ điển dược học quý giá như vậy đôi khi còn quan trọng hơn cả tính mạng, bây giờ giao cho Trần Gia Bảo, ông thật sự có chút không nỡ rời xa nó.

Trần Gia Bảo hai mắt sáng lên, mặc dù anh không bị độc dược xâm nhập cơ thể và nội dung giải độc cũng không hữu dụng lắm, nhưng về mảng luyện chế độc tố thì anh quả thật còn hơi yếu, anh có thể lấy được cuốn Châm Cứu Thiên Giáp Kinh này, nói không chừng sau này có thể có được hiệu quả bất ngờ, anh ta cười và nói: “Ông muốn tặng cuốn Châm Cứu Thiên Giả Kinhnày cho tôi?”

Vẻ mặt của Vũ Trầm Minh thay đổi, biết rằng ông Giang sắp đưa Châm Cứu Thiên Giáp Kinh cho Trần Gia Bảo, ông ta nhanh chóng ngăn cản lại và nói: “Lão Giang…”Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Vũ Lâm Giang phất tay ngăn cản Vũ Trầm Minh nói rồi nói: “Trước khi bắt đầu cuộc thi, tôi đã nói, ai có thể đoạt giải quán quân, thì người đó có thể sở hữu cuốn Châm Cứu Thiên Giáp Kinh này, bây giờ thắng thua đã định, tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình.”

Vũ Trầm Minh thầm thở dài, chuyện mà khi ông Giang đã đưa ra quyết định, thì ông ta cũng không thể thay đổi được.

Vũ Lâm Giang trịnh trọng trao cuốn Châm Cứu Thiên Giáp Kinh cho Trần Gia Bảo, và mỉm cười với Trần Gia Bảo: “Cuốn Châm Cứu Thiên Giả Kinh này cũng là một trong những giải thưởng của quán quân. Tôi hy vọng bạn có thể sử dụng tốt của kiến thức y học trong đó để phục hưng Đông Y, phát huy nền Đông Y và làm cho Đông Y trở nên rực rỡ.”

“Vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa.”

Trần Gia Bảo không phải là một người đạo đức giả, anh đã tiếp nhận lấy cuốn Châm Cứu Thiên Giáp Kinh.

Đối với Trần Gia Bảo, đây là một niềm vui bất ngờ, tất cả những gì còn lại chỉ là có được Vọng Ngọc Chi, Thiên Hành Cửu Châm, và tìm được Lưu Ly nữa. Vậy thì chuyến đi đến vùng núi Vụ Ẩn của anh mới coi như đã hoàn thành viên mãn.

Tất cả mọi người nhà họ Vũ ở xung quanh nhìn vào đều ngưỡng mộ và ghen tị, nhưng tiếc rằng họ không thể làm được gì, chỉ có thể hai mắt mở to nhìn Trần Gia Bảo lấy đi Châm Cứu Thiên Giáp Kinh.

Vũ Trầm Minh vì xấu hổ mà ho nhẹ vài tiếng và nói: “Trần Gia Bảo, hãy đến đây và đứng cạnh tôi, tôi phải thông báo kết quả cuối cùng của cuộc thi đấu Đông Y lần này.”

Chương 1942

Chương 1942

Trần Gia Bảo gật đầu, anh bước qua đó và đứng ở trung tâm của đài thi đấu chính.

“Trần Gia Bảo”, “Trần Gia Bảo”, “Trần Gia Bảo”!

Ngay lập tức, mọi người trong quảng trường lại đồng loạt reo hò tên Trần Gia Bảo.

Mọi người nhìn vào, tinh thần anh phấn chấn!

Vũ Nhược Uyên nhìn Trần Gia Bảo trên sân đấu chính, hai tay cô siết chặt lại, bởi vì dùng lực quá lớn, các khớp ngón tay đều có chút trắng bệch.

“Vốn dĩ mgười đứng trên sân đấu chính và nhận được sự ngưỡng mộ của mọi người phải là Vũ Nhược Uyên tôi mới đúng, sự xuất hiện của Trần Gia Bảo đã phá hủy mọi thứ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho Trần Gia Bảo!”

Vũ Nhược Uyên không can tâm, và một ánh mắt lạnh nhạt hiện lên trong mắt của cô ta khi nhìn Trần Gia Bảo.

Trên sân đấu chính, Vũ Trầm Minh tập trung hết tâm trí, cầm lấy micro nói: “Thưa mọi người, sau một loạt tranh tài sôi nổi và hấp dẫn, cuộc thi đấu Đông Y cũng đã đến hồi kết. mọi người có thể thấy quán quân của cuộc thi đấu Đông Y năm nay là … “

Ông ta đang định nói tên của Trần Gia Bảo thì đột nhiên, một giọng nói lớn đột ngột vang lên, cắt ngang lời nói của Vũ Trầm Minh.

“Long Trạch Việt tôi không có mặt, ai đủ tư cách đoạt chức vô địch?”

Giọng nói to lớn, vang khắp quảng trường, ai cũng có thể nghe rõ, rõ ràng người nói có võ công cao cường.

Hãy nghe giọng nói của anh ta trước khi nhìn thấy anh ta!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, sau đó bàn tán xôn xao về việc người tự xưng là "Long Trạch Việt" này là ai mà lại can đảm công khai ngăn cản nhà họ Vũ tuyên bố quán quân, không sợ đắc tội đến nhà họ Vũ sao?

Tất cả mọi người trong nhà họ Vũ đều vì chuyện này mà sắc mặt thay đổi, những người khác không biết về nhà họ Long thì thôi, nhưng bọn họ biết rõ ràng, rằng Quỷ Y Môn có bốn gia tộc lớn gồm có: Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Khổng Tước. Mặc dù thực lực của nhà họ Vũ cũng rất mạnh mẽ, nhưng trong Quỷ Y Môn chỉ xếp thứ tư, còn xếp thứ nhất chính là nhà họ Long "Thanh Long"!

Có thể nói, thực lực của Nhà họ Long mạnh hơn nhà họ Ngô, về mọi mặt cũng mạnh hơn rất nhiều!

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy ở lối vào xa nhất của quảng trường, có hai người thanh niên bước tới, vẻ mặt khí chất ngời ngời.

Lúc này, người đàn ông mảnh khảnh, mặc trang phục thường ngày của Prada, khuôn mặt như vỏ gươm góc cạnh rõ ràng, sắc sảo, tuấn tú và kiên quyết, đặc biệt là đôi mắt sắc lạnh, nhìn vẻ mặt khí thế của anh ta vô cùng tự tin!

Còn người kia thì đẹp trai, khí chất nhẹ nhàng, khóe miệng nở nụ cười ba phần nhìn có vẻ nhân hậu, nhưng nụ cười này lại đem lại cho người ta cảm giác châm chọc.

Tất cả mọi người đồng loạt lần lượt nhìn về phía họ, thầm đoán thân phận của hai vị khách không mời này.

Hồng Yến Nhi khẽ nhíu mày khó chịu nói: "Nhìn thấy Gia Bảo sắp được tuyên bố trở thành quán quân, lại có hai người đến làm loạn. Hai người bọn họ là ai? Đến thật không đúng lúc."

Khương Ngọc lắc đầu, giữa lông mày lóe lên một sự uy nghiêm, nói: "Long Trạch Việt? Tôi lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, nhưng nếu như anh ta dám trước mặt tất cả mọi người ngăn cản việc tuyên bố quán quân ở núi Vụ Ẩn này, thì lai lịch

của anh ta cũng không phải dạng vừa, nói không chừng anh ta còn mang lại một số rắc rối cho Gia Bảo.”

Hồng Yến Nhi hừ một tiếng, rồi bĩu môi: “Đúng thật là kẻ đến thì không tốt, mà người tốt thì không chịu tới.”

Chương 1943

Chương 1943

Trên sân đấu chính, Vũ Trầm Minh khẽ cau mày, trầm giọng ngạc nhiên: “Long Trạch Việt? Còn có Phương Hàn Diệc? Cả hai cùng đến núi Vụ Ẩn vào lúc này, chẳng lẽ bọn họ cũng sẽ tham gia cuộc thi Đông y sao?”

Long Trạch Việt là thiếu gia thứ hai của Nhà họ Long, nghe nói từ nhỏ đã được Nhà họ Long huấn luyện nghiêm khắc, dù là y thuật, độc dược hay võ công thì hắn đều có cấp bậc cao cấp nhất trong số đám bạn cùng lứa, còn Phương Hàn Diệc cũng nổi tiếng trong thế hệ trẻ của gia tộc nhà họ Phương, nhân vật được cho là có thể so sánh với Vũ Nhược Uyên. Nếu hai người họ cũng đến tham gia cuộc thi đấu Đông Y, thì cuộc thi hôm nay có thể sẽ là một trận sóng dữ dội quyết liệt.”

Giọng nói của ông ta rất nhỏ, nhưng Trần Gia Bảo đứng bên cạnh lại nghe rõ từng chữ một, Long Trạch Việt, nhị thiếu gia của Nhà họ Long? Còn có Phương Hàn Diệc của nhà họ Phương? Như vậy nghĩa là, người từ nhà họ Long và nhà họ Phương của Quỷ Y Môn cũng đã xuất hiện.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, Long Trạch Việt là quá đủ rồi, mặc dù nhà họ Long là gia tộc lớn nhất trong Quỷ Y Môn, nhưng Trần Gia Bảo không hề quan tâm đến điều đó, điều anh thực sự khiến Trần Gia Bảo quan tâm chính là Phương Hàn Diệc của nhà họ Phương.

Bởi vì nhà họ Phương biết thân phận thật của Trần Gia Bảo và cũng biết rằng Trần Gia Bảo có Thiên Hành Cửu Châm nếu Phương Hàn Diệc nói bí mật của Trần Gia Bảo trong cuộc thi đấu Đông Y lần này, đến lúc đó dưới sự cám dỗ của Thiên Hành Cửu Châm, nói không chừng cả nhà họ Vũ sẽ trở thành kẻ thù với anh, để giành lấy Thiên Hành Cửu Châm.

Thật là sóng này chưa lặng mà sóng khác mạnh hơn đã ập tới!

“Chị, chị nói bọn họ tới làm gì?” Vũ Hoàng Việt nhỏ giọng hỏi.

Võ Nhuận Nguyệt bĩu môi, nói: “Tôi chỉ từng gặp hai người bọn họ một lần, tuy nhiên không có ấn tượng gì tốt, nhất là Phương Hàn Diệc kia, rõ ràng cũng là cậu hai Phượng có mặt mũi trong hàng chính thất của nhà họ Phương, hơn nữa thực lực bản thân cũng không tệ, nhưng lại cứ đi theo cái tên khốn khiếp Long Trạch Việt kia, chuyện gì cũng theo Long Trạch Việt như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, rất giống đồ theo đuôi, thật là làm cho người ta khinh thường.

Tuy nhiên cái người Long Trạch Việt này lại không thể khinh thường, là người thừa kế thứ hai nhà họ Long, nên thực lực của anh ta siêu phàm, tuy còn trẻ tuổi nhưng tu vi võ đạo đã đến “Tông sư sơ kỳ”, là một thiên tài võ đạo chân chính, hơn nữa nghe nói y thuật của anh ta cũng rất cao siêu, tuyệt đối là một tên kình địch.

Lần này lúc anh ta tới cuộc tranh tài trung y ở núi Vụ Ẩn chọn chúng ta, đoán chừng là tới phá quán, nhân cơ hội làm bẽ mặt mũi nhà họ Vũ chúng ta, hừ, thật là một tên tiểu nhân!”

Mắt Vũ Hoàng Việt sáng lên, nói: “Nhưng anh ta sẽ không ngờ tới, quán quân cuộc tranh tài trung y lần này là Trần Gia Bảo, anh ta cùng Trần Gia Bảo ngang tài ngang sức, nên nếu đấu với nhau thì chính là Sao Hỏa va vào Trái Đất, với y thuật siêu phàm của Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo tuyệt đối có thể đạp Long Trạch Việt, ha ha, thật sự sảng khoái!”

Nhà họ Vũ là gia tộc thứ nhất đếm ngược trong Quỷ Y Môn, đã sớm không vừa mắt ba gia tộc xếp trước, nếu Trần Gia Bảo có thể đạp đổ Long Trạch Việt, tất nhiên là Vũ Hoàng Việt rất vui vẻ.

Bên kia, trong lòng Vũ Vô Song cũng vui mừng, chỉ là chuyện ông ta mừng, không giống với Vũ Hoàng Việt.

Trước kia ông ta đang rầu rĩ, xem làm thế nào mới có thể tìm được lý do thích hợp để không giao Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo, không ngờ Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc lại qua đây phá rối.

“Đúng là lúc buồn ngủ còn có người đưa gối tới, bọn họ tới thật là kịp thời, nếu bọn họ cũng yêu cầu tham gia cuộc tranh tài trung y thì dù không thể thắng Trần Gia Bảo, chí ít cũng có thể làm cuộc thi đấu lại nổi sóng, mà mình cũng có đủ không gian để nghĩ biện pháp không cho Trần Gia Bảo có được Vọng Ngọc Chi.”

Vũ Vô Song nghĩ tới đây, khóe miệng ông ta lộ ra nụ cười, mặc dù nhà họ Vũ luôn luôn không hợp với nhà họ Phương, tuy nhiên, bây giờ ông ta nhìn hai người Phương Hàn Diệc lại cảm thấy đặc biệt thuận mắt.

Chương 1944

Chương 1944

Ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, hai người Long Trạch Việt Phương Hàn Diệc chạy tới phía trước đài chủ tịch.

Tiếng mọi người nghị luận ở xung quanh to hơn, họ đồng loạt suy đoán thân phận của hai người.

Người thanh niên có khuôn mặt sắc sảo và đôi mắt cương nghị chính là Long Trạch Việt. Anh ta không để ý đến mọi người xung quanh, cũng không nhìn Trần Gia Bảo trên đài chủ tịch, khóe miệng anh ta lộ ra vẻ tươi cười, nhìn về phía đám người Vũ Trầm Minh trên chủ tịch đài, cười nói: "Chào Lão Giang, chào bác Vũ, nhiều ngày không gặp, phong thái bác Vũ vẫn như trước, thật là đáng mừng."

Phương Hàn Diệc hơi chắp tay, cũng cười nói: "Chào Lão Giang, chào bác Vũ, cháu chào hai người."

Vũ Lâm Giang gật đầu, đi về vị trí của mình ngồi xuống một lần nữa, hiển nhiên không có tình cảm gì đối với hai người Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc không mời tự đến.

Vũ Trầm Minh gật đầu, nhìn Trần Gia Bảo ở bên cạnh, khóe miệng nhếch lên cười, hiển nhiên đi cùng Vũ Vô Song, ông ta biết mà còn hỏi: "Hai vị đều là thanh niên tuấn kiệt trẻ tuổi có tương lai rộng mở, là thanh niên kiệt xuất khó có được trong giới trung y, đây gọi là không có chuyện không lên điện Tam Bảo, không biết hai vị lên núi Vụ Ẩn là vì chuyện gì?"

Long Trạch Việt cười nói: "Hôm nay là ngày nhà họ Vũ tổ chức cuộc tranh tài trung y, tôi và anh Phượng huynh đều là nhân sĩ trung y, tất nhiên không thể vắng mặt trong buổi lễ như vậy, cho nên hai chúng tôi không mời mà tới tham gia cuộc tranh tài trung y, thuận tiện cầm chức quán quân trở về."

Lời vừa nói ra, mọi người xung quanh đều xôn xao, cái người Long Trạch Việt này có khẩu khí rất phách lối, cái gì mà "Thuận tiện" cầm chức quán quân, như thể trong mắt anh ta có được quán quân là một chuyện hết sức dễ dàng vậy.

Sắc mặt hai người Vũ Thịnh Nam, Vũ Bảo Minh nhất thời âm trầm, đồng loạt hừ một tiếng.

Vũ Trầm Minh cười ha ha nói: "Sư điệt thật là tự tin, tuy nhiên đáng tiếc, mấy người tới chậm một bước, cuộc tranh tài trung y đã kết thúc."

"A? Người thắng trận là ai, có thể dám tỷ thí cùng cậu Long tôi một trận xem xem y thuật của ai cao siêu hơn không?" Long Trạch Việt cũng không ngoài ý muốn, lúc anh ta vừa tới, anh ta đúng lúc nghe thấy Vũ Trầm Minh muốn tuyên bố người đạt giải quán quân, cho nên anh ta mới lên tiếng ngăn cản.

Nhưng anh ta không biết ai là quán quân, nên nhìn Vũ Nhược Uyên, cười như chuyện đương nhiên nói: "Luôn nghe nói Vũ Nhược Uyên nhà họ Vũ có danh xưng là yêu nghiệt, ít có kẻ địch cùng thế hệ, vậy chắc Vũ Nhược Uyên là quán quân? Nhược Uyên, mặt mày cô tái mét, khóe miệng chảy máu, rõ ràng là triệu chứng cơ thể nhiễm độc, ách, trận tỷ thí trung y này nguy hiểm như vậy sao?"

Long Trạch Việt trợn to hai mắt, trong lòng anh ta âm thầm kinh ngạc.

Phương Hàn Diệc cũng kinh ngạc, bọn họ là đệ tử của Quỷ Y Môn, bọn đều là những chuyên gia về dùng độc, luôn luôn hạ độc người khác, nào có cái lý mình trúng độc? Anh ta không khỏi cười nói: "Không phải thắng trong thi đấu thôi sao, cái giá cao này trả có hơi lớn quá rồi? Đáng tiếc, đáng tiếc, vốn chúng tôi còn muốn tỷ thí với người thắng lợi một trận, quyết định người cuối cùng giành được chức quán quân, ai biết Nhược Uyên quá chật vật vậy, thì dù chúng tôi thắng cô, cũng không khỏi thắng không anh hùng."

Anh ta nói bóng gió, có thể thắng được ở cuộc tranh tài trung y là một chuyện rất dễ dàng, mà Vũ Nhược Uyên lại chật vật như vậy, rõ ràng là tài nghệ y thuật không đủ.

Nhất thời, mọi người ở xung quanh đồng loạt lộ ra vẻ kỳ lạ, đầu tiên, quán quân là Trần Gia Bảo, không phải là Vũ Nhược Uyên, thứ hai, tuy Vũ Nhược Uyên không đoạt giải quán quân, thế nhưng thực lực của Vũ Nhược Uyên cũng là rõ như ban ngày, có thể nói là xếp hạng nhất ở nhà họ Vũ, nếu không phải Trần Gia Bảo đột nhiên xuất hiện, Vũ Nhược Uyên hoàn toàn có thực lực đoạt giải quán quân.

Hiện tại Long Trạch Việt, Phương Hàn Diệc đã nhận lầm người đạt quán quân, hoàn toàn không thấy Trần Gia Bảo, lại còn chê bai Vũ Nhược Uyên là người phụ nữ trong lòng mọi người, nên tất nhiên mọi người ở xung quanh đều khó chịu, nhất là người nhà họ Vũ càng là lộ ra vẻ oán giận.

Vũ Lâm Giang cũng hừ một tiếng, hiển nhiên trong lòng hết sức bất mãn.

Chương 1945

Chương 1945

Đám người Vũ Trầm Minh và Vũ Vô Song cũng khó chịu, chỉ là bọn họ còn trông cậy vào Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc có thể đảo loạn thế cục, từ đó khiến Trần Gia Bảo thua trận, cho nên mặc dù không thoải mái, họ cũng không nói gì.

Trên quảng trường, sắc mặt Vũ Nhược Uyên thoáng chốc trầm xuống, đôi mắt đẹp đầu tiên là nhìn thoáng qua Trần Gia Bảo, chỉ thấy vẻ mặt Trần Gia Bảo bình thản, cũng không biết đang suy nghĩ gì, tiếp đó, khóe miệng cô ta lộ ra ý cười quyến rũ, nói: "Nếu anh Phượng và anh Long muốn tỷ thí một trận với người thắng lợi, chọn ra quán quân chân chính thì cũng không phải là không có cơ hội."

"A?" Long Trạch Việt nhìn Vũ Nhược Uyên từ trên xuống dưới, hai mắt sáng lên, trong lòng thầm thán phục một câu, mở miệng nói: "Sao vậy, Nhược Uyên bị thương nặng mà còn muốn tỷ thí với tôi sao, cô cho rằng cô có thể thắng tôi?"

"Người tỷ thí với anh không phải là tôi." Vũ Nhược Uyên lắc đầu, vươn tay chỉ lên trên, chỉ Trần Gia Bảo ở trên đài chủ tịch, sâu xa nói: "Người sso tài với mấy người là anh ta, nếu mấy người có thể thắng anh ta, quán quân cuộc tranh tài trung y chính là mấy người."

Đuổi sói giết hổ!

Nếu Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc kiêu ngạo như vậy, thì cứ để bọn họ đối phó với Trần Gia Bảo, mặc kệ cuối cùng ai thua ai thắng, thì đối với Vũ Nhược Uyên đều có lợi!

Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc nhất thời nhìn Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo vô cùng xa lạ, trông hết sức trẻ tuổi.

“Anh ta là ai vậy?” Long Trạch Việt khinh miệt mà cười, anh ta chưa từng thấy Trần Gia Bảo, hoặc là Trần Gia Bảo không có danh tiếng gì, địa vị ở nhà họ Vũ không cao, hoặc là Trần Gia Bảo vốn không phải là người nhà họ Vũ, anh ta vốn không có hứng thú tỷ thí với Trần Gia Bảo.Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Ý cười trên khóe miệng Vũ Nhược Uyên càng đậm, cô ta nói: “Bởi vì anh ta chính là người thắng trận trong cuộc tranh tài trung y, tôi và mấy người Vũ Bảo Minh đều thua dưới tay của anh ta, nếu anh muốn vô địch, vậy anh ta chính là đối thủ duy nhất của anh.”

“Anh ta là người thắng trận?”

Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc đều ngạc nhiên, lộ ra vẻ khó tin, người thắng trận lại không phải là Vũ Nhược Uyên, mà là một nhóc con không có danh tiếng gì, cái này… Điều này sao có thể?

Cơ hồ là theo bản năng, Long Trạch Việt nhìn lại mấy người Vũ Bảo Minh, Vũ Thịnh Nam, chỉ thấy sắc mặt bọn họ xấu hổ, ý định phản bác cũng không có, chẳng lẽ như lời Vũ Nhược Uyên nói thật, tất cả bọn họ đều thua trong tay người thiếu niên kia?

Lúc này, chỉ nghe Vũ Trầm Minh nói: “Nhược Uyên nói không sai, đệ tử tứ mạch nhà họ Vũ chúng tôi đã dốc hết toàn lực, nhưng cuối cùng là toàn quân chết hết, thật sự là xấu hổ.”

Ông ta là chủ của nhà họ Vũ, nên lời nói ra rất đáng tin.

Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc không hoài nghi, trong lòng họ kinh ngạc, đồng thời cũng không khỏi nổi lên ý khinh miệt.

“Nhà họ Vũ cực nhọc cử hành cuộc tranh tài trung y, kết quả lại để một người ngoài đoạt được quán quân, thảo nào qua nhiều năm như vậy, mà thực lực nhà họ Vũ vẫn ở dưới đáy Quỷ Y Môn, thực sự là phế vật!”

Long Trạch Việt khinh miệt mà cười, đột nhiên anh ta chỉ tay vào Trần Gia Bảo, không chút khách khí thậm chí là lấy giọng ra lệnh nói: “Anh tên là gì?”

Trên đài chủ tịch, Trần Gia Bảo đứng chắp tay, nhìn xuống từ trên cao nhìn Long Trạch Việt, nhướng mày hỏi ngược lại: "Tôi tên là gì, có liên quan gì tới anh?"

Long Trạch Việt khẽ nhíu mày, cho tới bây giờ không có ai dám nói chuyện láo xược như vậy với anh ta, giữa hai lông mày của anh ta hiện lên vẻ khó chịu, lập tức nói: "Tôi muốn tỷ thí một trận với anh, để quyết định ai mới thật sự là quán quân cuộc tranh tài trung y."

Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: "Tôi từ chối."

Chương 1946

Chương 1946

Long Trạch Việt khinh miệt cười nhạt: “Từ chối? Trong thiên hạ, còn có người có thể từ chối yêu cầu của Long Trạch Việt tôi.”

Mọi người ở xung quanh nhất thời căng thẳng, thật vất vả Trần Gia Bảo mới tạo ra lịch sử, trở thành người thứ nhất đoạt giải quán quân cuộc tranh tài trung y trong nhân sĩ khác họ, không nghĩ tới đã lập tức xuất hiện biến cố mới, người tên Long Trạch Việt này thật sự là lên mặt nạt người!

“Thật là chuyện cười!” Trần Gia Bảo khẽ cười, trong nụ cười mang theo ý đùa cợt, nói: “Chẳng qua là tôi cảm thấy, từ lúc tôi bắt đầu thi đấu, cùng cạnh tranh với đại đa số người, rồi đào thải hết mọi người, mới có thể đạt được được quán quân, mà anh lại vô duyên vô cớ qua đây, còn tuyên bố muốn tỷ thí với tôi, quyết định chức vô địch một lần nữa, đây coi là cái lý gì?

Anh nói xem, nếu tôi bằng lòng tỷ thí với anh, có phải có vẻ rất ngu hay không? Hoặc là nói thẳng ra, anh cho rằng anh là ai, có tư cách gì đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy với tôi? Mặt trời cũng không vây quanh anh, mà tôi cũng không cần thiết bằng lòng với yêu cầu quá đáng của anh!”

Sắc mặt Long Trạch Việt lập tức tối sầm, nói: “Anh có biết, anh ở đây nói chuyện với ai không?”

Phương Hàn Diệc mặc niệm mà nhìn Trần Gia Bảo, nhóc con này thực sự là không có mắt, thậm chí ngay cả cậu chủ Long Trạch Việt mà cũng dám đắc tội, chỉ sợ nửa đời sau của Trần Gia Bảo sẽ sống không bằng chết.

Trong quảng trường rộng lớn ấy, bầu không khí sôi nổi và vui vẻ đã tiêu tan không còn nữa, thay vào đó là trở nên căng

thẳng và ác liệt.

Mọi người quanh đó tuy là không biến rõ thân phận cụ thể của Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc, nhưng nhìn thấy bọn họ trong địa bàn của nhà họ Vũ mà vẫn khí thế át người, hơn nữa từ hành vi đến lời nói đều như tỏ vẻ coi thường nhà họ Vũ, là đã có thể đoán được là thân phận của hai người này nhất định không hề tầm thường. Nếu như Trần Gia Bảo và hai người này xảy ra xung đột thì người cuối cùng gặp đen đủi nhất định sẽ là Trần Gia Bảo!

Những người đến từ các dòng họ gia truyền Đông y đều bắt đầu tỏ ra lo lắng cho Trần Gia Bảo.

Lúc này, trên bục chủ tịch, Trần Gia Bảo thờ ơ nói: "Thân phận của anh đối với tôi mà nói thì không hề quan trọng, yêu cầu của anh là rất thô lỗ, lại còn vô lý, tôi thực sự không cần thiết phải chấp nhận việc thi đấu lại với anh một lần nữa."

"Đáng tiếc là có chấp nhận hay không thì lại không phải là việc cậu có thể quyết định được." Long Trạch Hạ hừ khẽ một tiếng, đột nhiên quay ra nhìn về phía Vũ Trầm Minh, nói: "Bác Vũ, cháu muốn tham gia giải thi đấu Đông y này, không biết bác có ý kiến gì không ạ?"

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người ở đây đều dồn ánh mắt nhìn về phía của Vũ Trầm Minh, nếu như Vũ Trầm Minh có thể từ chối yêu cầu của Long Trạch Việt, vậy thì có thể tránh được mâu thuẫn xung đột xảy ra giữa Trần Gia Bảo và Long Trạch Việt, hơn nữa rõ ràng là giải thi đấu Đông y đã kết thúc rồi, Long Trạch Việt đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn không khách sáo tuyên bố muốn thi đấu lại, đây chẳng khác gì là đánh vào mặt nhà họ Vũ?

Bọn họ đều cảm thấy là, Vũ Trầm Minh kể cả là vì chỉ muốn giữ lấy thể diện của nhà họ Vũ đi chăng nữa, thì cũng sẽ từ chối yêu cầu của Long Trạch Việt mới đúng.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Vũ Trầm Minh ho khẽ một tiếng, nói: "Hai cháu Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc đều là những tài năng xuất chúng trong giới Đông y chúng ta, trong thế hệ trẻ có thể coi là những nhân vật hàng đầu…"

Tất cả mọi người xung quanh đều lặng lẽ gật đầu, cái gọi là muốn khống chế thì phải nhả tay ra trước, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì Vũ Trầm Minh sẽ chuyển hướng ngay sau đó, tiếp đấy là từ chối yêu cầu của Long Trạch Việt.

Chỉ nghe thấy Vũ Trầm Minh nói tiếp: "Nhà họ Vũ tổ chức giải thi đấu Đông y lần này, vốn là muốn mời tất cả các đồng nghiệp hành nghề Đông y ở khắp nơi đến đây giao lưu và cọ sát với nhau, từ đó mà phát triển và mở rộng ngành Đông y ngày càng tốt hơn, thế nên người đến tham gia giải thi đấu này càng nhiều càng tốt, y thuật càng cao càng tốt.

Tuy là hai cháu đây đến có hơi muộn một chút, nhưng mà hai người này đều có y thuật cao siêu, chính là những nhân tài mà giải thi đấu này cần, hơn nữa giải thi đấu này vẫn còn chưa tuyên bố người đoạt giải quán quân lần này là ai, cũng vì thế mà có thể nói giải thi đấu này vẫn chưa chính thức kết thúc. Thế nên tôi quyết định, hai người là Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc đều trở thành tuyển thủ của giải thi đấu Đông y lần này, có thể trực tiếp tham gia vào vòng chung kết, quyết định ai mới là người đoạt được giải quán quân thật sự!"

Chương 1947

Chương 1947

“Ồ” một tiếng, tất cả mọi người xung quanh đều đột nhiên rộ lên, rồi bắt đầu xôn xao la ó, chửi bới “vô liêm sỉ”, thậm chí đến cả Vũ Nhuận Nguyệt cũng cảm thấy mặt nóng bừng lên, chỉ cảm thấy rất là xấu hổ.

Hồng Yến Nhi cũng giậm chân tức tối nói: “Giải thi đấu rõ ràng là đã kết thúc rồi, hơn nữa quán quân chính là Gia Bảo, nhà họ Vũ lại có thể ở trước bàn dân thiên hạ không giữ lời nói như thế, lại còn muốn Gia Bảo tiếp tục thi đấu, vô liêm sỉ, đúng là quá vô liêm sỉ mà, đợi sau khi quay về, tôi nhất định sẽ nói cho người trong nhà biết, để bọn họ sau này tuyệt đối đừng tham gia các giải thi đấu Đông y mà nhà họ Vũ tổ chức nữa, để cho bọn họ nhìn rõ bộ mặt trơ tráo của nhà họ Vũ!

“Quả là vô liêm sỉ!” Khương Ngọc cũng tức giận như thế, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Mà tôi càng lo lắng hơn là Vũ Trầm Minh rõ ràng biết ông ta làm như thế là sẽ hủy hoại thanh danh của nhà họ Vũ, nhưng ông ta vẫn lựa chọn để cho Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc hai người bọn họ tham gia thi đấu, điều đó nói lên là, Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc đều có thân phận không hề tầm thường, thậm chí là thế lực còn mạnh hơn cả nhà họ Vũ rất nhiều!

Hơn nữa thông qua biểu hiện của Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc trước đó, thì xem ra bọn họ cho rằng y thuật của mình còn trên cả Vũ Nhược Uyên, nếu như Trần Gia Bảo thi đấu với bọn họ, đến cuối cùng Trần Gia Bảo có thể lại giành được quán quân hay không cũng rất là khó nói.”

Hồng Yến Nhi “Á” lên một tiếng, cắn khẽ vào môi hồng của mình, nhìn về phía của Trần Gia Bảo lo lắng vô cùng.

Bên kia, Vũ Nhược Uyên hơi nhíu mày lại, cô ta đẩy mâu thuẫn của Long Trạch Việt về phía Trần Gia Bảo là bởi vì như thế có thể đuổi sói nuốt hổ, lợi dụng Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc để đối phó với Trần Gia Bảo, hy vọng bọn họ có thể thay cô ta giải quyết mối uy hiếp từ Trần Gia Bảo, nhưng tại sao Vũ Trầm Minh lại cố tình dẫn dụ mâu thuẫn giữa Trần Gia Vũ và Long Trạch Việt xảy ra?

"Theo lý mà nói, Trần Gia Vũ và Long Trạch Việt đều là người ngoài, không cần biết là ai giành được giải quán quân, đối với nhà họ Vũ mà nói đều không có gì khác biệt, tại sao Vũ Trầm Minh lại vẽ vời thêm chuyện như vậy? Lẽ nào sau chuyện này còn có nguyên nhân gì mà tôi không biết sao, khiến cho người của núi Vụ Ẩn không hy vọng Trần Gia Bảo giành được giải quán quân?"

Vũ Nhược Uyên cảm thấy phỏng đoán của mình không hề có gì sai, xem ra Trần Gia Bảo không hề đơn giản như cô ta từng nghĩ, để khiến cho người của núi Vụ Ẩn chấp nhận mất danh dự trước bàn dân thiên hạ cũng phải ngăn cản không cho Trần Gia Bảo lấy được giải quán quân.

Lúc này, Long Trạch Việt nhếch mép mỉm cười, quay ra nhìn Trần Gia Bảo với ánh mắt đầy đắc ý và thách thức, nói: "Bây giờ anh có còn gì để nói nữa không?"

Trần Gia Bảo không thèm để ý gì đến Long Trạch Việt, mà chỉ nhìn về phía Vũ Trầm Minh, ánh mắt thoáng qua vẻ châm biếm, nói: "Gia chủ của nhà họ Vũ, đây chính là "Công bằng, không thiên vị" mà mấy người nhà họ Vũ các ông nói trước khi thi đấu đấy ư? Tôi đã chiến thắng giành được giải quán quân, tại sao lại phải thi đấu thêm lần nữa?"

Mặt của Vũ Trầm Minh đỏ bừng cả lên, cũng biết là bản thân đuối lý, chỉ là hôm qua ông ta đã nghe thấy bố của mình là Vũ Vô Song nói, nếu như Trần Gia Bảo giành được quán quân thì Vọng Ngọc Chi sẽ hoàn toàn thuộc về Trần Gia Bảo, nếu so sánh với vật quý báu như Vọng Ngọc Chi thì việc mất danh dự, bị người đời chửi là "vô liêm sỉ" thì có đáng gì đâu chứ?

Ông ta tằng hắng hai tiếng, cố che giấu đi vẻ ngại ngùng của mình, nói: "Cậu cũng nói rồi, đây là cuộc thi đấu do nhà họ Vũ tổ chức, hơn nữa, quyền giải thích cuối cùng của cuộc thi đấu

cũng thuộc về nhà họ Vũ, vừa rồi tôi chưa hề tuyên bố cuối cùng là người nào đoạt được giải quán quân, cũng có nghĩa là giải thi đấu này chưa hề kết thúc, trừ khi cậu vẫn còn có thể chiến thắng Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc, bằng không thì câu vẫn chưa phải là quán quân lần này.

Đương nhiên, nếu như cậu cảm thấy không được công bằng thì có thể rút lui khỏi giải thi đấu này, nhưng mà giải quán quân không thuộc về cậu, có điều cậu cũng có thể yên tâm, hai mươi cây thảo dược quý trên trăm năm đó, tôi vẫn sẽ gói một phần đưa cho cậu, coi như đấy là khoản bồi thường cho cậu.”

Chương 1948

Chương 1948

Vũ Trầm Minh hoàn toàn không hề đề cập gì đến Vọng Ngọc Chi, ý định rất rõ ràng, Trần Gia Bảo đừng hòng lấy được Vọng Ngọc Chi.

Trần Gia Bảo hơi cau mày lại, so với Vọng Ngọc Chi mà nói thì với chỉ hai mươi cây thảo dược có là gì, nói như thế, nhà họ Vũ đồng ý cho Long Trạch Việt tham gia thi đấu là giả, muốn nhân cơ hội lấp liếm đi Vọng Ngọc Chi mới là mục đích thật sự.

Trong lòng anh ấy càng không vui, chỉ quay ra nhìn Vũ Vô Song, nhướng mày hỏi: "Đây cũng là ý của ông sao?"

Vũ Vô Song cười hề hề, nói: "Cậu đừng quên là, chúng ta đã có hẹn ước từ trước, trừ khi cậu có thể giành được giải quán quân, cậu mới có thể lấy được thứ mà cậu muốn, đáng tiếc là người cuối cùng giành được giải quán quân vẫn chưa được tuyên bố, nếu như cậu muốn giành được thắng lợi cuối cùng, vậy thì hãy thi đấu với Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc thêm một lần nữa đi.

Đương nhiên, nếu như cậu bị thua thì cũng sẽ theo như hẹn ước ban đầu, ở lại hậu sơn của núi Vụ Ẩn ba năm, ngoài ra, cậu cũng đừng trách nhà họ Vũ chúng tôi bất công, cậu có trách thì hãy trách hai người Long Trạch Vũ bọn họ ấy, cái được gọi là người đến đều là khách, bọn họ muốn tham gia thi đấu, chúng tôi cũng không thể ngăn cản lại được, chẳng phải là thế sao?"

Vũ Lâm Giang và Vũ Hoàng Việt ở đầu bên kia đều cảm thấy rất kinh ngạc, nghe Vũ Vô Song nói như vậy có nghĩa là, giữa ông ta và Trần Gia Bảo lại còn có một cuộc cá cược khác sao?

Trần Gia Báo suýt chút nữa là tức đến phì cười, nhà họ Vũ này đúng là đã làm đĩ rồi mà còn đòi lập đền thờ trinh tiết, đúng là coi người khác đều là thằng ngu mà, chỉ là với tình hình trước mắt mà nói, thái độ của nhà họ Vũ rất kiên quyết, nếu như không chiến thắng được Long Trạch Việt bọn họ thì không có cách nào lấy được Vọng Ngọc Chi.

Anh ấy hít sâu một hơi, nén cảm giác khó chịu trong lòng mình lại, nghiêm nghị nói: "Được thôi, tôi đồng ý thi đấu với bọn họ thêm một lần nữa, nhưng mà, tôi có hai yêu cầu, thứ nhất, tôi không muốn lãng phí thời gian quá nhiều, tôi và hai người bọn họ, cùng lắm là sẽ chỉ phân biệt thi đấu với mỗi người bọn họ thêm một trận nữa thôi.

Điều thứ hai là, các người phải đảm bảo là, đây sẽ là hai trận thi đấu cuối cùng, bằng không đợi đến lúc tôi đánh bại bọn họ, các người lại tìm thêm các tuyển thủ tham gia khác đến, thế thì giải thi đấu Đông y này lẽ nào lại vĩnh viễn cũng không thể kết thúc được?"

"Đương nhiên là được." Vũ Vô Song sáng mắt lên, vội vàng đồng ý.

"Sau khi tôi chiến thắng hai người bọn họ, hy vọng là nhà họ Vũ có thể tuân thủ ước định, đừng có giở thêm trò gì nữa, đánh cược với Trần Gia Bảo tôi thì không dễ dàng nợ thế đâu!"

"Điều này cậu yên tâm, nhà họ Vũ chúng tôi từ trước đến này đều rất công bằng, chỉ cần cậu có thể giành được giải quán quân, cái gì phải thuộc về cậu thì sẽ không thể thiếu đi được." Vũ Trầm Minh lần này mặt không đỏ, cũng không hề gấp gáp, đương nhiên, còn về việc có thật giống như lời ông ta nói, sẽ đưa ra Vọng Ngọc Chi thì điều đấy là chưa chắc.

Sau đấy, Vũ Trầm Minh cầm lấy micro: "Thưa quý vị, sau sự bàn bạc thương lượng của chúng tôi, cuộc thi đấu Đông y tiếp tục mở một vòng nữa, Trần Gia Bảo phân biệt thi đấu với Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc thêm một trận nữa, quyết định ra xem ai sẽ là người cuối cùng giành được giải quán quân!"

Tất cả mọi người đều thở dài ngao ngán, Trần Gia Bảo vẫn là chịu thỏa hiệp, nhưng mà nói thế nào đi nữa, ai bảo nơi này là

địa bàn của nhà họ Vũ chứ, kẻ yếu sao có thể địch lại được kẻ mạnh được?

Trần Gia Bảo sải bước, đi xuống khỏi bục chủ tịch.

“Anh… anh tên là Trần Gia Bảo?”

Phương Hàn Diệc dáng vẻ sửng sốt, nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, ánh mắt hơi lóe lên, cũng không hiểu là đang nghĩ đến cái gì.

Long Trạch Việt không hề phát hiện ra dáng vẻ kỳ lạ của Phương Hàn Diệc, chỉ cười khinh miệt và nói: “Trần Gia Bảo? Một cái tên tầm thường rất thường gặp, đợi lát nữa tôi sẽ cho anh ta biết, đắc tội với cậu chủ Long tôi sẽ phải trả giá như thế nào.”

Rất nhanh, Trần Gia Bảo đã đi vào quảng trường, đứng trước hai người Long Trạch Việt họ không xa.

Chương 1949

Chương 1949

Long Trạch Việt cười đắc ý, nói: “Anh vừa rồi chẳng phải là tỏ ra cứng rắn lắm sao, chẳng phải là xem cậu chủ Long tôi không ra gì sao, bây giờ anh lại chẳng phải cũng ngoan ngoãn mà đứng đây cùng thi đấu với tôi thêm một lượt nữa à?”

“Nói những lời vô ích ít thôi.” Trần Gia Bảo đứng chắp tay sau lưng, thờ ơ nói: “Tôi không muốn vì mấy người mà để lỡ quá nhiều thời gian, hai người định cùng lên một lúc, hay là từng người, từng người một?”

“Láo xược!” Long Trạch Việt cười lạnh lùng nói: “Đúng là ăn nói ngông cuồng mà, cậu đây muốn đánh bại anh, thì chỉ cần một mình là đủ rồi.”

Đột nhiên, Phương Hàn Diệc cười nói: “Cậu chủ Long, hay là để tôi thi đấu với anh ta trước, thử xem trình độ của anh ta đến đâu.”

Long Trạch Việt hơi nhíu mày, gật đầu nói: “Cũng được.”

Phương Hàn Diệc đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên không hiểu sao lại hỏi: “Anh chính là Trần Gia Bảo?”

“Đúng thế.”

Trần Gia Bảo lạnh nhạt trả lời, trong trường hợp như thế này, muốn giấu diếm tên tuổi của mình trước mặt Phương Hàn Diệc gần như là điều không thể, mặc dù nếu như bại lộ thân phận sẽ có nguy hiểm, nhưng mà vì muốn có được Vọng Ngọc Chi, bây giờ cũng chỉ có cách đi một bước, tính một bước mà thôi.

Phương Hàn Diệc không hiểu sao lại nhếch mép mỉm cười, nói: “Cái tên này tôi nghe thấy rất quen, gần như có thể gọi là

như sét đánh bên tai, tôi không biết anh có phải là Trần Gia Bảo mà tôi nghe thấy được hay không, nhưng mà không sao, chúng ta hãy cứ thi đấu trước đi, tôi rất kỳ vọng vào biểu hiện của anh đấy."

Phương Hàn Diệc đúng thật rất chờ mong biểu hiện của Trần Gia Bảo, trong tình báo mà anh ta nhận được có ghi Trần Gia Bảo còn rất trẻ nhưng tu vi võ đạo lại rất thâm hậu, ít nhất cũng là cảnh giới Tông sư, hơn nữa y thuật cao siêu, có sức chống cự cực kỳ mạnh với thuốc độc!

Chỉ tiếc anh ta chưa từng nhìn thấy ảnh của Trần Gia Bảo.

Còn về Trần Gia Bảo trước mặt anh ta đây đã thỏa mãn hai đặc điểm tuổi trẻ, y thuật cao, chỉ cần biểu hiện ra có tu vi võ đạo thâm hậu cùng với sức chống sự thuốc độc siêu mạnh nữa thì Phương Hàn Diệc gần như đã có thể xác định trăm phần trăm Trần Gia Bảo này chính là Trần Gia Bảo kia.

Nghĩ đến đây Phương Hàn Diệc cười nói: "Nếu tôi đã là người khiêu chiến, vậy nội dung của trận đấu này hãy để tôi quyết định."

"Được." Trần Gia Bảo gật đầu, nhướng mày nói: "Anh muốn so gì?"

"Cứ so xem cậu có thể sống sót từ trong tay tôi hay không." Phương Hàn Diệc móc từ trong áo ra một ống trúc có độ lớn khoảng ngón cái, sau khi mở nắp ra thì liền hưng phấn cười nói: "Ra đây đi, cục cưng nhỏ của tôi."

Mọi người xung quanh lập tức trừng lớn mắt nhìn qua đó, chỉ thấy từ bên trong ống trúc có một con tằm khắp thân vàng óng bò ra.

Tằm màu vàng? Kim Tằm Cổ?

Gần như vô thức trong đầu mọi người đều xuất hiện cái tên Kim Tằm Cổ này, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Kim Tằm Cổ, trước hết là thấy kinh ngạc, sau đó thì đều dồn dập lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Không lâu trước đây Trần Gia Bảo mới vừa hoàn mĩ giải quyết được Kim Tằm Cổ, bây giờ Phương Hàn Diệc lại lấy Kim Tằm Cổ ra, đậu má, đây chẳng phải là đề tặng điểm sao?

Thậm chí ngay cả đám người Vũ Trầm Minh, Vũ Vô Song đều nhịn không được bày ra vẻ mặt kỳ lạ và thất vọng, Phương Hàn Diệc muốn dùng Kim Tằm Cổ để đối phó Trần Gia Bảo, đây gần như là chuyện không thể nào, xem ra ván này Trần Gia Bảo đã nắm chắc chín phần mười rồi.

Vũ Hoàng Việt càng là nhịn không được cười ra tiếng, sau đó vội vàng nhịn lại khiến mặt mình nghẹn tới đỏ bừng.

Chương 1950

Chương 1950

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: “Anh vậy mà lại nuôi được Kim Tằm Cổ.”

“Không ngờ cậu lại có thể nhận biết Kim Tằm Cổ, coi như cậu có mắt nhìn.” Phương Hàn Diệc không hề chú ý tới sắc mặt kỳ lạ của những người xung quanh, anh ta bảo Kim Tằm Cổ bò vào lòng bàn tay mình rồi đắc ý nói: “Từ năm mười hai tuổi tôi đã bắt đầu nuôi Kim Tằm Cổ, trong đó đã tiêu phí vô số tâm huyết của mình, cuối cùng vào tháng trước cũng đã luyện được nó, chỉ tiếc uy lực của Kim Tằm Cổ quá bá đạo, từ khi luyện được cho tới nay tôi vẫn chưa có cơ hội để đem ra thể hiện.”

“Bây giờ vừa lúc mượn cậu luyện tay, chỉ cần cậu có thể chống đỡ được Kim Tằm Cổ của tôi thì ván này coi như cậu thắng, đương nhiên tôi phải nhắc nhở cậu một câu, uy lực của Kim Tằm Cổ cực kỳ bá đạo, một khi đã bám vào thì vĩnh viễn cũng không thể giãy thoát ra được, cho đến khi cậu tan nhà nát cửa, đoạn tử tuyệt tôn mới thôi, nếu cậu sợ thì bây giờ có thể từ bỏ trận đấu, như vậy có khi còn có thể nhặt lại một cái mạng.”

Nói xong Phương Hàn Diệc cười ha hả lên.

“Đối phó với một tên Trần Gia Bảo nho nhỏ vậy mà anh Phượng lại đem Kim Tằm Cổ vừa mới luyện thành không lâu ra dùng, giết gà dùng dao mổ trâu, thật đúng là làm lớn chuyện.” Long Trạch Việt cũng cười nhạo ra tiếng, anh ta rất có lòng tin nếu Trần Gia Bảo dám tiếp nhận khiêu chiến thì chắc chắn sẽ chết!

Trong lúc hai người bọn họ đang cười lớn châm chọc thì Trần Gia Bảo lại mang vẻ mặt quái lạ nói: “Anh xác định muốn

dùng Kim Tằm Cổ để so đấu?"

"Sao, cậu sợ à?" Phương Hàn Diệc càng đắc ý cười lớn hơn.

"Không phải." Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Tôi chỉ cảm thấy Kim Tằm Cổ này anh mới vừa luyện được vào tháng trước, lỡ như chết trong tay tôi thì có phải là đả kích quá lớn đối với anh hay không."

Tiếng cười của Phương Hàn Diệc lập tức ngừng lại, sau đó lại lớn tiếng nói: "Nực cười, toàn thân Kim Tằm Cổ đều rắn chắc như sắt, đao kiếm khó có thể khiến chúng bị thương lại miễn dịch với nước, lửa, sao lại có thể chết trong tay cậu được, thật đúng là thiếu hiểu biết!"

"Nếu anh đã không nghe lời khuyến cáo của tôi vậy thì đến lúc đó đừng trách tôi." Trần Gia Bảo nói xong bỗng nhiên xoay người lại nhìn về phía Vũ Nhuận Nguyệt đang ngồi ở hàng ghế giám khảo, nói: "Có thể giúp tôi lấy những đồ vật cần thiết trong đơn thuốc mà tôi đã viết trên tờ giấy trước đó không?"

Lần trước khi anh thi đấu có một đề thi chính là về Kim Tằm Cổ, chỉ cần dùng phương pháp rất đơn giản thì liền có thể khắc chế đồng thời giết chết Kim Tằm Cổ, vậy nên Trần Gia Bảo mới bảo Vũ Nhuận Nguyệt giúp anh chuẩn bị.

Vũ Nhược Uyên há miệng, sau khi hơi do dự, đang định đáp ứng…Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Thì đột nhiên Vũ Hoàng Việt lại hưng phấn giành nói trước: "Để em để em!"

Cậu ta đã sớm nhìn Phương Hàn Diệc và Long Trạch Việt không vừa mắt, bây giờ thấy Trần Gia Bảo sắp vả mặt hai người kia, tàn nhẫn đả kích bọn họ thì Vũ Hoàng Việt đương nhiên là rất vui lòng giúp chuyện này, thậm chí nếu như có cơ hội thì cậu còn không ngại giẫm mạnh cho hai người kia thêm mấy cái.

Vũ Hoàng Việt lập tức vội vàng chạy đến đằng trước xấp giấy kia, sau khi tìm được bài của Trần Gia Bảo thì liền chạy về

phía vườn nhà họ Vũ, trước khi đi còn vứt lại một câu: “Đợi tôi về rồi hãy bắt đầu thi đấu nhé!”

Phương Hàn Diệc tràn đầy nghi ngờ, anh ta chau mày nói: “Cậu bảo cậu ta đi lấy thứ gì?”

“Đương nhiên là thứ có thể giết chết Kim Tằm Cổ rồi.” Trần Gia Bảo cực kỳ tự nhiên mà trả lời.

“Ăn nói bậy bạ, ngoại trừ thời gian, trên đời này tuyệt đối không có bất cứ thứ gì có thể giết được Kim Tằm Cổ!” Phương Hàn Diệc cười lạnh, trong mắt xẹt qua vẻ ác độc, nói: “Còn nữa, tôi đây không thích đợi người, cậu đi chết đi!”

Hơn mười năm nay, anh ta ngày đêm nuôi dưỡng Kim Tằm Cổ nên đã sớm tâm ý tương thông với nó, vì vậy sau khi anh ta ra lệnh, Kim Tằm Cổ liền lập tức nhảy ra khỏi lòng bàn tay anh ta, bay về phía Trần Gia Bảo!

Tốc độ cực nhanh!

Chương 1951

Chương 1951

Đám người chỉ thấy giữa không trung có một vệt sáng vàng xẹt qua sau đó liền thấy chúng đã đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, đám người kinh ngạc thốt ra tiếng, tốc độ thật nhanh!

Hai người Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi đều cực kỳ lo lắng, chưa lấy được hai vị thuốc cần thiết để giết chết Kim Tằm Cổ nên tạm thời vẫn chưa có cách nào khắc chế nó, nhưng Kim Tằm Cổ đã phát động công kích, anh…anh sẽ không bị Kim Tằm Cổ giết chết đấy chứ?

Phương Hàn Diệc đắc ý cười lên: "Đừng thấy Kim Tằm Cổ chỉ là một con tằm nhỏ, nhưng tốc độ của nó rất nhanh, có thể so với cường giả có cảnh giới Tông Sư sơ kỳ, người bình thường tuyệt đối không có cách nào ngăn lại được, vả lại độc tính còn cực kỳ mạnh, một khi bị bám vào thì tuyệt đối không chết không ngừng, Trần Gia Bảo, cậu vẫn là mau nhân lúc còn sớm thì để lại di ngôn đi, miễn cho…"

Anh ta còn chưa nói xong thì thình lình nín thinh, chỉ thấy Trần Gia Bảo duỗi hai ngón tay ra, ở ngay giữa không trung chuẩn xác kẹp Kim Tằm Cổ lại, đã vậy còn hết sức nhàn nhã thảnh thơi, mà Kim Tằm Cổ thì lại đang không ngừng giãy dụa nhúc nhích giữa hai ngón tay anh, cứ như muốn tránh thoát khỏi sự khống chế của Trần Gia Bảo.

Mặt Phương Hàn Diệc sững lại, sau đó lập tức thay đổi sắc mặt, giật mình thốt lên: "Điều này sao có thể, tốc độ của Kim Tằm Cổ có thể so với cường giả tông sư, sao lại có thể bị người ta nhẹ nhàng kẹp lấy như vậy? Cậu… cậu là một võ giả, ít nhất cũng là võ giả có cảnh giới tông sư!"

Lẽ nào, anh thật sự là Trần Gia Bảo đã giết chết Phương Hòa Nhiên đồng thời có được Thiên Hành Cửu Châm?

Phương Hàn Diệc cực kỳ kinh ngạc!

Long Trạch Việt khiếp sợ tới mức suýt chút nữa liền há to miệng hét lên, không ngờ Trần Gia Bảo lại là một vị cường giả tông sư, điều này khiến sắc mặt anh ta không nhịn được trở nên trầm trọng.

Mà một bên khác, Vũ Nhược Uyên cũng đồng dạng khiếp sợ, trước đó Trần Gia Bảo đã uống liên tiếp bốn ly rượu độc, lại còn tiêu hao không ít chân nguyên để dùng kim châm đâm vào huyệt, bây giờ vẫn còn có thể nhẹ nhàng kẹp lấy Kim Tằm Cổ như vậy, tu vi võ đạo đến mức này quả thật là khủng bố.

"Chỉ là một Kim Tằm Cổ nho nhỏ mà thôi, chẳng qua chỉ là trò vặt vãnh, tốc độ thế này vẫn chưa thể làm khó được tôi." Trần Gia Bảo khinh thường, hai ngón tay đang kẹp lấy Kim Tằm Cổ tăng thêm sức lực, tuy không giết chết được nó nhưng lại khiến nó phải dùng sức để giãy dụa mạnh hơn, hình như có vẻ cực kỳ đau đớn.

Phương Hàn Diệc đã nắm chắc tám mươi phần trăm có thể xác định thân phận của Trần Gia Bảo, nhưng anh ta thấy vẫn cần xác nhận thêm chút nữa, dù sao cũng là chuyện liên quan đến Thiên Hành Cửu Châm, có cẩn thận hơn thì cũng không có hại gì.

Anh ta hít sâu một hơi, vứt cảm giác khiếp sợ của mình ra sau đầu, sau đó cười lạnh nói: "Có thể kẹp Kim Tằm Cổ lại thì sao chứ? Kim Tằm Cổ cực kỳ bá đạo, cho dù không tiếp xúc với người, chỉ cần mai phục trong nhà đối phương thì cũng đều có thể thần không biết quỷ không hay mà độc chết đối phương, bây giờ hai ngón tay của cậu đã tiếp xúc với Kim Tằm Cổ, trong vô hình Kim Tằm Cổ đã ghi nhớ hơi thở của cậu, đổi cách nói khác thì cậu và Kim Tằm Cổ đã trở thành quan hệ không chết không ngừng, cho đến khi cậu tan cửa nát nhà mới thôi."

"Vậy thì sao chứ, nếu đã không chết không ngừng thì tôi chỉ cần giết chết Kim Tằm Cổ này chẳng phải là được rồi sao." Trần Gia Bảo thong thả nhàn nhã nói, hoàn toàn không thèm đặt Kim Tằm Cổ vào mắt.

"Nực cười, sao cậu có thể giết được Kim Tằm Cổ chứ?" Phương Hàn Diệc cười lớn lên, sau đó chợt phát hiện đám

người xung quanh đều đang âm thầm nhìn anh ta, tiếng cười của anh ta đột ngột im bặt, đây là chuyện gì thế này, lẽ nào bọn họ đều tin rằng Trần Gia Bảo có thể giết chết Kim Tằm Cổ?

Tự dưng trong lòng Phương Hàn Diệc nổi lên một dự cảm không lành.

Chính ngay lúc này Vũ Hoàng Việt lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người, trong tay cậu ta còn đang cầm một cái bình sứ màu trắng vội vàng chạy tới trước mặt Trần Gia Bảo, khi nhìn thấy Kim Tằm Cổ trong ngón tay Trần Gia Bảo thì liền dọa cho giật mình, sau khi xác nhận không có nguy hiểm gì thì cậu ta mới cẩn thận từng chút một đưa cái bình cho Trần Gia Bảo, sau đó khó che được vẻ hưng phấn nói: "Này, đồ anh muốn đó, hoàn toàn chuẩn bị theo những gì anh viết trên bài thi."

Chương 1952

Chương 1952

“Cảm ơn.” Trần Gia Bảo nhận lấy bình sứ, dùng ngón cái đẩy cái nắp bên trên ra, chỉ nghe pựt một tiếng, nút đóng trên bình đã bị bật ra, tiếp theo anh cầm lên mũi ngửi một cái, quả nhiên là được điều chế từ Lôi Hoàn và phèn chua.

Sau đó hai ngón tay Trần Gia Bảo liền hơi động đậy, ném Kim Tằm Cổ ném xuống đất, giây tiếp theo anh liền đem bột phấn bên trong bình rắc lên người Kim Tằm Cổ.

Phương Hàn Diệc hơi chau mày, trong bình sứ kia rốt cuộc có thứ gì, lẽ nào thật sự có thể giết được Kim Tằm Cổ sao? Không, tuyệt đối không thể nào, trên đời này chắc chắn không có bất cứ thứ gì có thể giết được Kim Tằm Cổ!

Anh ta cười lạnh châm chọc nói: “Trần Gia Bảo, tôi khuyên cậu đừng nhọc lòng nữa, tuy tôi không biết bột thuốc này của cậu là thứ gì, nhưng Kim Tằm Cổ tuyệt đối không thể nào bị cậu giết chết được…”

Đột nhiên, anh ta còn chưa nói xong thì liền thấy, sau khi bị bột phấn kia rắc lên Kim Tằm Cổ liền lập tức búng lên, muốn một lần nữa xâm nhập vào cơ thể Trần Gia Bảo, nhưng ngay khi đến giữa không trung thì Kim Tằm Cổ liền đột ngột rơi xuống đất lần nữa, trên thân xuất hiện một vệt máu, sau đó đau đớn lăn lộn trên mặt đất, thân hình màu vàng cũng nhiễm thành màu đỏ tươi.

Chỉ trong chớp mắt, Kim Tằm Cổ đã hóa thành một vũng máu, chết rồi.

Đám người xung quanh đều sung sướng kêu lên, không ngờ lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Kim Tằm Cổ thì lại cũng được chứng kiến cái chết của nó, thật đúng là mở rộng tầm mắt mà.

Sắc mặt Phương Hàn Diệc lập tức thay đổi, sau đó anh ta phẫn nộ gào lên: "Trần Gia Bảo, cậu dám giết Kim Tằm Cổ của tôi?"

"Ha!" Trần Gia Bảo nhìn lên trời mà cười với vẻ giễu cợt: "Đúng là nực cười, trước khi trận đấu bắt đầu, tôi cũng đã nhắc nhở anh trước rồi, "kim tằm cổ" chắc chắn sẽ chết ở trong tay của tôi, anh còn tự cho là đúng, không nghe lời khuyên bảo, cố ý thi triển "kim tằm cổ", hiện tại "kim tằm cổ" đã thật sự chết, anh lại còn quay ra trách tôi ư?"

Phương Hàn Diệc nắm chặt tay thành nắm đấm, anh ta nghiến răng "ken két", nói: "Vậy nếu như anh thật sự có thể chế ngự được "kim tằm cổ" thì tại sao anh còn đuổi tận giết tuyệt nó?"

"Lời này lại càng nực cười hơn." Trần Gia Bảo cười khẽ, rồi lắc đầu nói: "Chính anh đã nói "kim tằm cổ" muốn đấu với tôi không chết không ngừng, nếu như "kim tằm cổ" bất tử thì tôi sẽ phải chết, chẳng lẽ chỉ có "kim tằm cổ" mới có thể giết tôi còn tôi thì không thể giết "kim tằm cổ" hay sao, cái loại logic này đúng là vô sỉ hết sức!"

Sắc mặt của Phương Hàn Diệc lại thay đổi, trong lòng lửa giận ngập trời nói: "Tôi đã phải mất 20 năm, đổ bao nhiêu công sức mới có thể luyện được "kim tằm cổ" vào tháng trước, hiện tại nó lại chết ở trong tay của anh, tôi mặc kệ lý do của anh là gì, tóm lại là tôi muốn anh phải đền mạng!"

"Người muốn giết tôi nhiều vô kể nhưng Trần Gia Bảo tôi vẫn đứng ở nơi này, nếu như anh muốn tôi phải đền mạng thì tùy anh có thể động thủ, chẳng lẽ Trần Gia Bảo tôi còn phải sợ anh hay sao?" Trần Gia Bảo nói: "Thế nhưng tôi phải nhắc nhở anh trước, cẩn thận thù không báo được, ngược lại còn chết trong tay của tôi đấy."

"Anh…" Phương Hàn Diệc giận dữ.

Đột nhiên, Long Trạch Việt lấy tay vỗ vai của anh ta nói: "Hiện tại cuộc thi Đông y vẫn đang diễn ra, anh cứ bình tĩnh trước đã, tôi sẽ báo thù giúp anh, khiến cho Trần Gia Bảo sống không bằng chết."

Phương Hàn Diệc kinh ngạc, lúc này anh ta mới nhận ra có gì đó không đúng, anh ta hít một hơi thật sâu rồi cố gắng áp chế

cơn phẫn nộ trong lòng, sau đó anh ta cười lạnh rồi liếc mắt nhìn sang Trần Gia Bảo một cái: "Trần Gia Bảo, anh đừng có đắc ý quá sớm, tôi sẽ khiến cho anh chết không có chỗ chôn."

Sau khi nói xong, Phương Hàn Diệc cười lạnh rồi rút lui, ngay cả "kim tằm cổ" cũng không thể làm gì được Trần Gia Bảo, hiện tại anh ta đã có thể xác định 100% Trần Gia Bảo chính là người đó, còn về phần vì sao Trần Gia Bảo lại dám tới nhà họ Vũ ở Quỷ Y Môn thì anh ta không thể lý giải nổi.

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn Phương Hàn Diệc một cái, liền cảm nhận được nụ cười của Phương Hàn Diệc chẳng hề có gì tốt đẹp, có lẽ Phương Hàn Diệc đã xác nhận được thân phận của anh rồi sao? Đây cũng không phải là một tin tốt gì.

Chương 1953

Chương 1953

Lúc này, Long Trạch Việt mở miệng nói: "Trần Gia Bảo, anh thật sự cũng có chút tài cán đấy, ngay cả "kim tằm cổ" mà cũng có thể giết chết được, xem ra anh ngoại trừ có y thuật rất lợi hại thì cũng là một vị võ đạo cường giả đấy, khiến cho tôi phải nhìn anh với cặp mắt khác xưa đấy."

Lúc này, Trần Gia Bảo mới nhìn về phía Long Trạch Việt, anh cũng lười nói thêm mà đi luôn vào vấn đề chính: "Nói xem, anh muốn so tài nhìn như thế nào?"

"Sảng khoái!" Long Trạch Việt vỗ tay cười, nói: "Dù sao thì anh cũng là cao thủ võ đạo, không bằng chúng ta so tài về kim châm thứ huyệt?"

Lần thứ hai, mọi người xuất hiện vẻ mặt kỳ quái, vừa nãy, Trần Gia Bảo vừa so tài với đám người Vũ Nhược Uyên về phần kim châm thứ huyệt xong, sao Long Trạch Việt cũng muốn chơi trò này thế?

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, anh biết "kim châm thứ huyệt" trong miệng của Long Trạch Việt chắc chắn là không giống như với việc thi châm lên huyệt vị của con người, anh liền hỏi anh ta: "Như thế nào gọi là kim châm thứ huyệt?"

"Quy tắc rất đơn giản." Tay phải của Long Trạch Việt khẽ giơ lên, trong tay của anh ta đã xuất hiện 3 cây kim châm, hơn nữa ở đầu mỗi cây kim châm còn có tia sáng màu đen, hiển nhiên là trên đó có độc, cười nói: "Kim châm thứ huyệt đương nhiên là khác so với thủ pháp châm cứu bình thường, vị trí của các huyệt đạo phải thật chuẩn xác, tôi với anh đều là người trong võ đạo, hơn nữa lại cùng là bác sĩ trung y, cho nên không ngại động thủ so chiêu rồi, nếu như ai đâm trúng vị trí 3 huyệt đạo của đối phương thì người đó thắng.

Mặt khác, cái gọi là đao kiếm không có mắt, tại trận đấu này cho tôi hay anh phải chết, đều theo ý trời, không được oán trách người khác, anh cảm thấy như vậy có được không?"

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc mà hô to, so tài kiểu này thật sự quá nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một cái thì có thể mất mạng trong đám mây mù ẩn sương luôn, nhất là Trần Gia Bảo lúc nãy đã uống hết 4 chén rượu độc, chẳng những một thân mang kịch độc, lại còn luân phiên tỉ thí cùng với đám người Vũ Nhược Uyên và Phương Hàn Diệc, chắc chắn hiện tại cả thể xác và tinh thần của anh đã vô cùng mỏi mệt, còn kịch độc trong cơ thể có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Hiện tại anh lại tiếp tục tỷ thí với Long Trạch Việt, không thể nghi ngờ chắc chắn sẽ rơi vào thế yếu, càng chưa nói đến Long Trạch Việt vẫn tiếp tục sử dụng kịch độc, có thể nói rằng trận đấu này Trần Gia Bảo gặp bất lợi đến cực điểm!

Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc đều vô cùng lo lắng.

Còn Vũ Nhược Uyên khẽ nhếch miệng cười, nếu như Trần Gia Bảo chết ở trên tay của Long Trạch Việt thì đối với cô ta mà nói thì đây là chuyện tốt nhất mà cô ta được thấy.

Đám người Vũ Trầm Minh và Vũ Vô Song là người chủ trì võ đài liếc nhìn nhau đều thấy được sắc mặt vui mừng ở trong mắt của đối phương, Trần Gia Bảo đã uống hết 4 chén rượu độc, đến tận bây giờ mà anh ta vẫn còn chưa ăn thuốc giải, cho dù Trần Gia Bảo có dựa vào tu vị mạnh mẽ để cố gắng áp chế nó thì cũng sắp đến cực hạn rồi, hơn nữa Long Trạch Việt còn là một thiên tài võ đạo, cho nên chắc chắn anh ta có thể kích được độc tố đang ẩn nấp trong cơ thể của Trần Gia Bảo, có thể nói trận đấu này, Trần Gia Bảo thua là cái chắc rồi!

Trên quảng trường, Trần Gia Bảo vươn tay phải về phía người đồng cách đó không xa, vốn dĩ 3 cây ngân trâm còn đang đâm trên cơ thể của người đồng, chỉ nghe thấy một tiếng "đinh", ngân trâm đã rời khỏi người đồng bay về phía tay của anh, nói: "Mau bắt đầu đi."

Đồng tử bên trong hai mắt của Long Trạch Việt khẽ co rút lại một chút, chiêu thức "Lăng không hấp vật" được Trần Gia Bảo

sử dụng rất thành thạo, xem ra không thể xem thường thực lực của Trần Gia Bảo được.

Thế nhưng dù sao anh ta cũng tuyệt đối tin tưởng vào bản thân mình, tuy rằng Long Trạch Việt kinh ngạc, thế nhưng anh ta cũng không thèm để ý, cười nói: “Vậy thì tôi sẽ làm như anh mong muốn.”

Từ “muốn” cuối cùng còn chưa nói xong thì Long Trạch Việt đã bắt đầu ra tay.

Chương 1954

Chương 1954

Chỉ thấy đột nhiên anh ta đạp chân trên mặt đất với một tốc độ cực nhanh về phía của Trần Gia Bảo, 3 cây châm độc trong tay của anh ta cũng phóng về phía huyệt Đãn Trung ở trước ngực của Trần Gia Bảo!

Huyệt Đãn Trung là một trong những huyệt lớn trên cơ thể của con người, nếu như bị đâm trúng thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa trên đầu kim châm của Long Trạch Việt còn tẩm độc, có thể nói lần ra tay đầu tiên này của Long Trạch Việt chính là sát chiêu, muốn lấy mạng của Trần Gia Bảo!

Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc nhất thời kêu lên.

Nhìn thấy châm độc của Long Trạch Việt sắp đâm vào huyệt Đãn Trung của Trần Gia Bảo, đột nhiên một tiếng "đinh" giòn tan vang lên, Trần Gia Bảo dùng tay nắm lấy chiếc kim châm ở phía trước, trực tiếp ném châm độc xuống dưới đất.

Long Trạch Việt chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng cực lớn từ trong chiếc kim châm của Trần Gia Bảo truyền đến, tay phải tê rần, suýt chút nữa không cầm được châm độc trong tay, trong lòng anh ta không khỏi kinh hãi, anh ta vội đổi chân phi tới phía sau của Trần Gia Bảo, khi anh ta đang chuẩn bị hướng tới huyệt đạo ở bên eo, thì đột nhiên anh ta cảm thấy "túc tam lý huyệt" đau nhức vô cùng vì bị kim châm đâm vào.

Không ngờ lại bị kim châm của Trần Gia Bảo đâm trúng lúc nào không hay!

Trong lòng của Long Trạch Việt lại càng cảm thấy khiếp sợ, rốt cuộc là Trần Gia Bảo làm như thế nào, anh ta không thể nhìn thấy rõ được, chẳng lẽ thực lực võ đạo của Trần Gia Bảo còn cao hơn cả anh ta? Điều này làm sao có thể chứ?

Dưới sự kích thích của huyệt đạo, bước chân của Long Trạch Việt chậm lại, suýt chút nữa thì đã té ngã ở trên mặt đất, trong lòng anh ta lại càng ác độc hơn, thay vì rút lui về phía sau thì anh ta lại lấy châm độc ra với tốc độ cực nhanh đâm về phía "huyệt Thận Du" ở bên eo của Trần Gia Bảo.

Chỉ cần châm độc có thể đâm trúng Trần Gia Bảo thì đã đủ để độc chết Trần Gia Bảo rồi, như vậy thì Long Trạch Việt có thể chuyển bại thành thắng.

Một lần là xong!

Đột nhiên, Long Trạch Việt nhìn thấy đầu nhọn kim châm chợt lóe qua trước mắt, "huyệt Khúc Trì" ở bên cánh tay phải của anh ta đã bị kim châm của Trần Gia Bảo đâm trúng, anh ta chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, không còn chút sức lực nào, vì thế anh ta không thể cầm nổi châm độc nữa, chỉ nghe một tiếng "đinh", ba cây châm độc đều rơi tất xuống mặt đất.

Sắc mặt của Long Trạch Việt thay đổi, anh ta biết tình huống không ổn rồi, nếu như lại bị Trần Gia Bảo đâm trúng một huyệt đạo nữa thì chắc chắn anh ta sẽ thua.

Không cố nhặt châm độc lên nữa, Long Trạch Việt bật người nhảy về phía sau.

"Muốn chạy sao? Anh đừng có mơ."

Đột nhiên, thanh âm khinh thường của Trần Gia Bảo vang lên, đột nhiên anh phi về phía trước chỉ với khoảng cách gần 3m, trước ánh mắt sợ hãi của Long Trạch Việt, Trần Gia Bảo đá một phát vào bắp chân của anh ta.

Chỉ nghe thấy tiếng "răng rắc" bắp chân của Long Trạch Việt bị gãy khiến anh ta ngã lăn trên mặt đất, đau đến mức hét to lên một tiếng, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Tất cả những người nhà họ Vũ ở xung quanh đều sợ đến ngây người, Long Trạch Việt chính là cậu hai của nhà họ Long, luôn là bảo bối trong tay của nhà họ Long, thế mà Trần Gia Bảo lại dám đá gãy chân của Long Trạch Việt, như vậy chính là đắc tội với cả nhà họ Long, Trần Gia Bảo gặp phải đại họa rồi!

Chỉ có tâm trạng của Vũ Hoàng Việt là vô cùng vui sướng, thiếu chút nữa là anh ta đã cười lớn, đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng cho nên anh ta vội vàng nhịn xuống, lấy tay

dùng sức nhéo đùi của mình đến mức đỏ bừng, lúc này anh ta mới nhịn cười được.

Trên quảng trường, Vũ Nhược Uyên kinh ngạc tới mức há hốc cả miệng, cô ta hoàn toàn không cần biết chân của Long Trạch Việt bị gãy hay không mà điều cô ta để ý chính là không ngờ Long Trạch Việt lại bại trận nhanh đến vậy, hơn nữa còn chưa kích được độc tố bên trong cơ thể của Trần Gia Bảo phát tác, thật không biết là do Trần Gia Bảo quá lợi hại hay là Long Trạch Việt quá vô dụng!

Chương 1955

Chương 1955

Trên quảng trường, Long Trạch Việt đau đến mức ngũ quan biến dạng, anh ta kinh sợ nói: "Trần Gia Bảo, nếu như anh dám đánh gãy chân của tôi thì anh xong rồi, anh chết chắc rồi, nhà họ Long sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

"Đúng là nực cười." Trần Gia Bảo cầm lấy chiếc kim châm cuối cùng ở trong tay, đi đến trước mặt của Long Trạch Việt, nhìn anh ta từ trên cao xuống, nói: "Tượng đất còn có 3 phần tức giận, huống chi là Trần Gia Bảo tôi đây? Lúc nãy, anh dùng châm độc để giết tôi sao lại không nghĩ đến hậu quả hiện tại, chẳng lẽ tôi nên đứng im để cho anh giết mà không ra tay hay sao?"

Long Trạch Việt cắn chặt răng, trong mắt của anh ta hiện lên tia hận thù, nói: "Hiện tại anh đừng có đắc ý vội, nếu anh dám đối xử với tôi như vậy thì có một ngày, nhà họ Long sẽ khiến anh phải hối hận bội phần, còn khiến cho tất cả những người có quan hệ với anh phải sống dở chết dở!"

"Dám uy hiếp Trần Gia Bảo thì anh cũng không nhận nổi hậu quả này đâu." Trần Gia Bảo cầm kim châm cuối cùng trong tay lên, kiêu ngạo nói: "Lúc nãy anh độc ác muốn giết tôi, hiện tại lại còn dám uy hiếp người bên cạnh tôi, như vậy là đã động đến lửa giận của tôi rồi, như vậy cây kim châm này của tôi sẽ đâm thủng huyệt Khí Hải của anh, phế bỏ tu vi của anh, khiến anh trở thành đồ phế vật!"

"Anh dám!" Sắc mặt của Long Trạch Việt thay đổi, vẫn còn cố già mồm hét lớn.

"Vì sao tôi lại không dám chứ?" Kim châm của Trần Gia Bảo nhắm ngay vào chỗ "huyệt Khí Hải" ở bụng của Long Trạch Việt.

Đám người Vũ Trầm Minh vô cùng kinh ngạc, Vũ Vô Song liền đứng lên, nếu như Long Trạch Việt thật sự bị Trần Gia Bảo phế bỏ tu vi ngay ở nú Vụ Ẩn này thì nhà họ Vũ bọn họ khó có thể trụ ở đây được nữa, vì thế ông ta vội vàng quát lớn: "Trần Gia Bảo, mau dừng tay lại!"

Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn đám người chủ trì võ đài, nói: "Lúc anh ta dùng châm độc giết tôi sao không thấy mấy người ra ngăn cản, hiện tại tôi mới chỉ phế bỏ tu vi của anh ta thôi mà mấy người liền đứng cả dậy, hay là mấy người cho rằng Trần Gia Bảo tôi bị Long Trạch Việt khi dễ thế nào cũng được, hôm nay tôi nhất muốn phế bỏ tu vi của Long Trạch Việt, các người ai cũng không ngăn cản được tôi đâu."

Nhất thời sắc mặt của đám người nhà họ Vũ đều thay đổi, nếu như Long Trạch Việt thật sự bị phế bỏ tu vi ở núi Vụ Ẩn thì nhà họ Long nhất định sẽ nổi trận lôi đình, chảng những sẽ tới đây vì Trần Gia Bảo mà còn muộn giận chó đánh mèo lên người nhà họ Vũ, hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

"Láo xược!" Vũ Cửu Bảo đập bàn đứng dậy, lạnh lùng nói: "Long Trạch Việt chính là cậu hai của nhà họ Long, thân phận vô cùng cao quý, có địa vị đáng nể, một cái tên Trần Gia Bảo vô danh tiểu tốt như cậu lấy gì mà so với cậu ấy, vì thế cậu phải thức thời mau thả Long Trạch Việt ra, hơn nữa còn phải xin lỗi cậu ấy, nói không chừng thù cậu đá gãy chân Long Trạch Việt có thể giải hòa được, tha cho cậu một mạng!"Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Vừa dứt lời, trong lòng của Vũ Vô Song thầm kêu hỏng rồi, qua vài ngày ông ta giao tế với Trần Gia Bảo thì biết được Trần Gia Bảo nhìn như có vẻ dễ nói chuyện nhưng thực ra tính cách của cậu ta rất kiêu ngạo, ăn mềm không ăn cứng, Võ Chính Minh làm như vậy chính là hạ thấy Trần Gia Bảo, có khi không đạt được mục đích, ngược lại có khi chuốc họa vào người.

"Ý của ông là tính mạng của Long Trạch Việt trời sinh còn cao quý hơn cả tính mạng của Trần Gia Bảo tôi sao? Cho nên tôi chỉ có thể bị giết còn không được phép phế bỏ anh ta? Thế nhưng ông có biết đây chỉ là mộng tưởng của một mình ông không, còn thật sự ở trong mắt tôi, anh ta chỉ là một con kiến

hôi, sống hay chết thì chỉ dựa vào một ý niệm của tôi thôi, ví dụ như hiện tại tôi muốn phế bỏ anh ta còn ông thì bất lực chẳng làm gì được."

Trong ánh mắt của Trần Gia Bảo chợt có tia sát khí lóe lên, anh bấm tay một phát, kim châm liền bắn thẳng vào bụng của Long Trạch Việt.

"Dừng tay…" Sắc mặt của Võ Cửu Bảo thay đổi, ông ta quát lớn!

Ông ta còn chưa nói xong thì đầu nhọn kim châm đã chợt lóe trước mắt mọi người, kim châm đã phá hỏng huyệt Khí Hải của Long Trạch Việt, phế bỏ tu vi ở cảnh giới "tông sư sơ kỳ" của Long Trạch Việt.

Nhất thời, đan điền của Long Trạch Việt vô cùng đau đớn, "phụt" một tiếng, anh ta phun ra một búng máu, sắc mặt trắng bệch, suýt chút nữa thì ngất đi.

Chương 1956

Chương 1956

Sắc mặt của mọi người thay đổi rõ rệt, thậm chí ngay cả những người của võ lâm Giang Đô chấn ngồi ở trên đài Điếu Ngư cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ mà đứng lên, đó chính là cậu hai của nhà họ Long đấy, thế mà Trần Gia Bảo nói phế liền phế, chuyện này quá điên cuồng, quá to gan rồi!

Phương Hàn Diệc cũng vô cùng khiếp sợ, chỉ dựa vào Trần Gia Bảo mà cũng dám phế bỏ Long Trạch Việt, đúng là to gan lớn mật, chẳng lẽ anh ta không sợ nhà họ Long trả thù hay sao?

Vũ Chính Minh vô cùng tức giận, Trần Gia Bảo lại dám làm ra trò phế bỏ Long Trạch Việt trước mặt ông ta, quả thực chính là đánh vào mặt ông ta trước mặt mọi người đây mà, kể từ khi ông trở thành một trong những cấp cao của nhà họ Vũ, làm gì bị người ta nhục nhã như thế bao giờ?

Dưới sự phẫn nộ, sắc mặt của Vũ Chính Minh tối sầm, thậm chí trong mắt của ông ta còn hiện lên tia sát khí nồng đậm, ông ta lạnh lùng nói: "Trần Gia Bảo, cậu dám không nghe lời khuyên bảo, cố ý phế bỏ tu vi của Long Trạch Việt, cậu làm như vậy là muốn đối địch với nhà họ Vũ và nhà họ Long phải không, mặc kệ là nhà họ Long hay nhà họ Vũ chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!"

Mọi người xung quanh nhất thời đều vô cùng kinh ngạc, rõ ràng Trần Gia Bảo chính là quán quân của cuộc thi Đông y, thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã trở thành kẻ địch của nhà họ Vũ, này… Chuyện này cũng thay đổi nhanh quá đi?

Mọi người đều cảm thấy có chút mơ hồ, có chút không theo kịp tiết tấu.

Hai người Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc lại vô cùng lo lắng, thậm chí ngay cả Vũ Nhuận Nguyệt cũng trợn to hai mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo đang đứng kiêu ngạo ở giữa quảng trường thì trong mắt của cô ta hiện lên vẻ lo lắng.

“Ha.” Trần Gia Bảo nhìn lên trời mà cười, dẫm thẳng lên ngực của Long Trạch Việt, nhất thời, Long Trạch Việt lại “phụt” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, liền hôn mê bất tỉnh luôn, lúc này Trần Gia Bảo mới tiếp tục nói: “Trước khi trận đấu bắt đầu, chính miệng Long Trạch Việt đã nói rằng sống chết có số, sống hay chết cũng không được trách người khác, lúc đó tôi cũng thấy ông nói quy tắc đó không đúng.

Huống chi Trần Gia Bảo tôi là người có ân báo ân, có oán báo oán, trong trận đấu, anh ta ngang nhiên dùng châm độc muốn giết tôi, đó là thù sống chết, chẳng qua Trần Gia Bảo tôi mới đá gãy một chân của anh ta cộng thêm phá bỏ tu vi của anh ta mà thôi là đã đủ hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Ngược lại, nhà họ Vũ mấy người đấy, lúc nãy tôi thắng Vũ Nhược Uyên, chiến thắng cuộc thi Đông y, đầu tiên là mấy người lật lọng khiến cho Phương Hàn Diệc và Long Trạch hạo tỷ thí với tôi một hồi, hơn nữa hai người bọn họ cũng lần lượt thua ở trong tay tôi, hoàn toàn phù hợp với quy tắc của trận đấu.

Còn ông là người cao cấp trong nhà họ Vũ, chẳng những nhúng tay vào trận đấu mà lại còn đứng trước mặt mọi người uy hiếp tôi, hơn nữa lại còn tuyên bố sẽ không bỏ qua cho tôi, chậc chậc, nhà họ Vũ các người trước khi tỷ thí còn nói rõng rạc là công bằng liêm chính, thế mà nhà họ Vũ mấy người lời nói và hành động đều không đồng nhất, lại dám lật lọng như thế, không chỉ khiến kẻ khác khinh thường và còn nhạo báng!”

Những lời này đầy khí phách khiến cho mọi người xung quanh nghị luận ầm ĩ.

“Tôi cảm thấy Trần Gia Bảo nói rất đúng, cách làm việc của nhà họ Vũ đúng là không công bằng.”

“Đúng vậy, chúng ta đều có thể nhìn thấy nhà họ Vũ đã làm gì, nếu như không phải vì sợ đắc tội với nhà họ Vũ thì tôi cảm thấy nhà họ Vũ đúng là vô sỉ.”

“Đúng vậy, ngay cả tôi cũng cảm thấy uất ức thay cho Trần Gia Bảo, rõ ràng đã đạt được vị trí quán quân, thế mà còn phải đấu thêm hai trận nữa, so tới so lui, hiện tại đã chiến thắng lại còn bị nhà họ Vũ uy hiếp, nếu như tôi là Trần Gia Bảo thì tôi đã sớm bỏ quyền thi trận đấu này rồi, không thèm chơi với đám người này.”

Nghe thấy thanh âm ghị luận xung quanh, tất cả người nhà họ Vũ, người thì xấu hổ, người thì phẫn nộ, nhưng dù sao cũng hai mặt nhìn nhau từ nãy, nên mọi người xung quanh nói cũng đúng.

Sắc mặt của mấy vị đại lão chủ trì trên võ đài vô cùng khó coi, nếu như không kịp thời cứu chữa thì danh dự của nhà họ Vũ sẽ mất toàn bộ, cho dù sau này có tiếp tục tổ chức cuộc thi Đông y thì cũng không có thế tục thế y trung gia đến tham gia thi nữa, chuyện này đối với nhà họ Vũ cũng là một đả kích không nhỏ.

Chương 1957

Chương 1957

“Tất cả đều là do tên quái đản Trần Gia Bảo kia, nếu như không có Trần Gia Bảo thì cuộc thi trung y này đã thành công mỹ mãn rồi, còn quán quân nhất định sẽ là Nhược Uyên, sự xuất hiện của Trần Gia Bảo đã làm cho mọi thứ rối tung lên, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho Trần Gia Bảo đâu!”

Vũ Cửu Bảo nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, sát ý trong mắt của ông ta vô cùng nồng đậm!

Đột nhiên, Vũ Lâm Giang mặt hằm hằm đi tới bên cạnh người chủ trì, hung hăng nhìn chằm chằm đám người Vũ Vô Song một cái, nói: “Mấy người đúng là làm bố mẹ nhà họ Vũ mất mặt hết cả rồi.”

Hai người Vũ Vô Song và Vũ Trầm Minh vô cùng xấu hổ, suốt bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy lão Giang tức giận như vậy.

Vũ Lâm Giang nắm lấy chiếc mic trong tay của Vũ Trầm Minh, ho khan một tiếng rồi nói: “Xin mọi người yên tĩnh một chút, tôi có lời muốn nói.”

Tất cả mọi người đều biết Vũ Lâm Giang ở núi Vụ Ẩn đang đứng ở phía xa kia, cho nên đều nhìn về phía Vũ Lâm Giang.

Vũ Lâm Giang nghiêm mặt nói: “Theo như Trần Gia Bảo nói, quả thật nhà họ Vũ chúng tôi xử lý mọi chuyện chưa được tốt, cho nên hiện tại Vũ Lâm Giang tôi xin lỗi, mong mọi người hãy yên tâm, tôi cam đoan chuyện này sẽ không có lần thứ hai, sau này cuộc thi Đông y vẫn sẽ cử hành đúng thời gian, đến lúc đó mong mọi người sẽ tới cổ vũ.”

Biểu hiện suốt hai ngày qua của Vũ Lâm Giang, mọi người đều thấy cả, cho nên đều biết Vũ Lâm Giang xử sự công chính, hơn nữa lại có một lòng muốn chấn hưng trung y, đích

thực là một lão tiền bối đức cao vọng trọng, cho nên niềm tin của bọn họ đối với Vũ Lâm Giang cũng không ít, hiện tại nghe được sự cam đoan của Vũ Lâm Giang, mọi người đều phản ứng khá tốt.

Vũ Lâm Giang khẽ thở nhẹ một hơi, thấy được thái độ này của mọi người, coi như vẫn bảo vệ được danh dự của nhà họ Vũ, kế tiếp ông ta lại nhìn về phía Trần Gia Bảo, nói: "Cậu Trần, dựa theo quy tắc của trận đấu thì cậu đã giành được thắng lợi cuối cùng, cậu mau tha cho Long Trạch Việt đi, tôi sẽ thay mặt cả nhà họ Vũ tuyên bố cậu chính là quán quân của cuộc thi Đông y."

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, ở trong nhà họ Vũ, ngoại trừ Vũ Nhuận Nguyệt là người hào sảng thì anh có ấn tượng tốt nhất chính là Vũ Lâm Giang, hơn nữa trong túi của anh vẫn còn Châm Cứu Thiên Giáp Kinh do Vũ Lâm Giang tặng, cái gọi là ăn thịt người trong gang tấc, bắt người nương tay, Vũ Lâm Giang đã tỏ thái độ nhượng bộ cho Trần Gia Bảo anh cũng không từ chối nữa.

"Được."

Trần Gia Bảo đá một cước vào người Long Trạch Việt bay về phía Phương Hàn Diệc.

Một cú này của anh cũng chẳng hề khách khí chút nào, Long Trạch Việt ở giữa không trung vẫn phun ra một búng máu vì bị thương quá nặng.

Phương Hàn Diệc liền lập tức đón lấy Long Trạch Việt, vội vàng đặt anh ta ở trên mặt đất rồi dò xét, tuy rằng không chết nhưng đan điền đã bị phế, chỉ sợ cả đời này cũng không còn cách nào luyện võ được nữa, thủ đoạn của Trần Gia Bảo đúng là vô cùng ác độc!

Vũ Lâm Giang đứng ở trên đài khẽ thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng ông ta khẽ nhếch lên một nụ cười, nói: "Hiện tại, tôi thay mặt cho nhà họ Vũ tuyên bố Trần Gia Bảo chính là quán quân của cuộc thi Đông y lần này, còn phần thưởng cho quán quân sẽ tặng cho cậu đây, xin chúc mừng."

Trần ai lạc định!

Mọi người xung quanh đều hoan hô nhảy nhót, gọi lớn tên của Trần Gia Bảo, thanh âm vang đến tận trời!

Khương Ngọc cùng với Hồng Yến Nhi nở nụ cười vui sướng, tuy rằng cả hai đều bị loại nhưng khi thấy Trần Gia Bảo đạt được vị trí quán quân thì trong lòng của hai người cũng mừng thay cho Trần Gia Bảo, hơn nữa Trần Gia Bảo vẫn là người đứng đầu trong cuộc thi Đông y, lại còn đoạt được vị trí quán quân từ các vị nhân sĩ khác, chuyện này có ý nghĩa vô cùng trọng đại, thậm chí nói là làm nên lịch sử cũng không sai.

Hai người nhìn thấy thân ảnh hăng hái của Trần Gia Bảo thì xuất hiện tia sáng kỳ lạ ở trong đôi mắt!

Chương 1958

Chương 1958

Bên kia, Hoàng Trấn Hưng ở trong đám người cũng vội nói: "Cậu Ngô, thực lực của Trần Gia Bảo quả thực còn lợi hại hơn cả so với tưởng tượng của chúng ta, anh ta đã uống 4 chén rượu độc như thế mà cũng không thấy gì, tôi đoán "Huyền Âm Xuyên Tràng Đan" của anh chưa chắc đã có tác dụng, hay là… Hay là chúng ta đừng nên chọc vào Trần Gia Bảo thì hơn, nhân lúc còn đông người như thế này, chúng ta cứ chạy xuống núi trước đã nhé?"

Thanh âm của anh ta khẽ run rẩy biểu hiện trong lòng của anh ta lúc này vô cùng sợ hãi.

Thần sắc của Ngô Thanh lúc này cũng vô cùng sợ hãi, thực lực của Trần Gia Bảo hoàn toàn vượt ngoài sự tưởng tượng của anh ta, thế mà trước đấy anh ta còn năm lần bảy lượt đi khiêu khích Trần Gia Bảo, chỉ dựa vào hành vi này thôi thì cũng có khác gì so với chịu chết chứ?

"Ực" một tiếng, Ngô Thanh thầm nghĩ về tình hình mà không khỏi sợ hãi nuốt nước bọt, nói: "Được… Được, thế thì chúng ta liền… Đi thôi."

Ngồi ở vị trí chủ trì trên võ đài, Vũ Hoàng Việt giơ ngón tay cái, tấm tắc khen ngợi nói: "Lợi hại, thật sự quá lợi hại, tên nhóc Trần Gia Bảo này quá lợi hại, hạ gục toàn bộ bốn tuyển thủ hạt giống của nhà họ Vũ chúng ta, gọi thẳng mặt chỉ tên cấp cao của nhà họ Vũ, thậm chí còn phải khiến lão Giang đứng ra xin lỗi, cuối cùng vẫn có thể đoạt được chức quán quân, Trần Gia Bảo thể hiện ngoài mong đợi như thế, chắc chắn cậu ta nằm trong số những người cùng lứa mà em đã gặp… Không, là trong số những người cùng lứa mà em đã gặp qua, thì số người khiến em phải than lên sợ hãi như thế thật sự là không có ai."

“Quả thực cậu ta rất lợi hại, nhưng đáng tiếc…” Vũ Nhuận Nguyệt gật gật đầu, vẻ mặt có chút buồn rầu, Trần Gia Bảo giành được chức quán quân, như vậy thì Vọng Ngọc Chi sẽ bị anh ta lấy đi, nhà họ Vũ lần này không chỉ mất đi danh dự, mà còn mất đi bảo bối cất trong lòng bàn tay, tóm lại một câu, nhà họ Vũ mất mát quá lớn rồi!

Còn ở bên kia, Vũ Thịnh Nam và Vũ Bảo Minh trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, hận không thể cướp danh hiệu quán quân từ trong tay của Trần Gia Bảo về, còn Vũ Nhược quân dùng ánh mắt đẹp đánh giá Trần Gia Bảo, trong mắt khẽ lóe ra tia sáng, không biết anh ta đang nghĩ gì.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Vô Song đang ở vị trí chủ trì ở trên võ đài: “Trận đấu đã kết thúc rồi, thắng bại cũng đã rõ, ước định lúc đó giữa ông và tôi có nên thực hiện luôn không?”

Sắc mặt của Vũ Vô Song nhất thời thay đổi, Vọng Ngọc Chi là bảo bối của nhà họ Vũ, ông ta tuyệt đối không thể giao cho Trần Gia Bảo được!

Sắc mặt của Vũ Vô Song biến đổi không ngừng, ông ta không nói gì.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, chẳng lẽ Vũ Vô Song định không đem Vọng Ngọc Chi giao cho anh sao?

Ở vị trí chủ trì trên võ đài, Vũ Lâm Giang bị không khí xung náo nhiệt xung quanh cuốn hút, hơn nữa bản thân ông ta cũng rất xem trọng Trần Gia Bảo, khóe miệng của lộ ra ý cười, cười ha ha nói: “Vô Song, giữa con với Trần Gia Bảo còn có ước định gì sao?”

Vũ Vô Song lúc này mới phản ứng lại, cười khổ một tiếng rồi nói: “Lão Giang, con cũng không lừa người nữa, lúc trước con đã thách đố Trần Gia Bảo, nếu như Trần Gia Bảo không đoạt được giải quán quân trong cuộc thi Đông y thì sẽ phải ở lại núi Vụ Ẩn 3 năm.”

“Với y thuật cao minh của Trần Gia Bảo, nếu như cậu ta có thể ở lại núi Vụ Ẩn 3 năm thì đối với núi Vụ Ẩn có lẽ cũng là một chuyện tốt, thế nhưng chắc chắn Trần Gia Bảo sẽ không vui.”

Vũ Lâm Giang gật gật đầu nói: "Vậy nếu như Trần Gia Bảo đoạt giải quán quân thì sao?"

"Nếu như Trần Gia Bảo thắng…" Vũ Vô Song cười khổ một tiếng, nói: "Vậy thì đem Vọng Ngọc Chi đưa cho cậu ta."

Ba chữ Vọng Ngọc Chi vừa vang lên, ngoại trừ Vũ Trầm Minh và Vũ Nhuận Nguyệt đã biết chuyện thì những người còn lại thì sợ ngây người.

"Cái gì? Con dám lấy Vọng Ngọc Chi ra đặt cược ư?" Vũ Lâm Giang vô cùng khiếp sợ, ánh mắt của ông ta vô cùng giận dữ: "Hồ đồ, sao con lại hồ đồ thế chứ, nhà họ Vũ mất gần trăm năm, mới thành công tạo ra được Vọng Ngọc Chi, thế mà con lại dám lấy Vọng Ngọc Chi ra đặt cược, sao con lại hồ đồ thế chứ!"

Thậm chí ngay cả Vũ Hoàng Việt cũng vô cùng khiếp sợ, ngay cả anh ta là thế tổ thế hệ thứ 2 mà cũng biết Vọng Ngọc Chi có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với nhà họ Vũ, dựa vào việc Trần Gia Bảo thắng trận đấu, như vậy chẳng phải là phải đưa Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo hay sao? Khó trách ông nội với lão tam lại cố ý gây khó dễ cho Trần Gia Bảo như thế, khó trách bọn họ dùng mọi cách dốc hết sức ngăn cản Trần Gia Bảo đoạt vị trí quán quân, xem ra tất cả đều là vì Vọng Ngọc Chi.

Chương 1959

Chương 1959

Đột nhiên có tia sáng chợt lóe trong đầu của anh ta, nhất thời anh ta đã thông suốt mọi chuyện, nói nhỏ với Vũ Nhuận Nguyệt: “Chị, không phải là chị đã sớm biết rồi đấy chứ?”

Vũ Nhuận Nguyệt gật đầu với vẻ bất đắc dĩ, buồn rầu nói: “Trong những cuộc thi Đông y trước đây, người giành giải quán quân luôn là người nhà họ Vũ, ai mà ngờ được, y thuật của Trần Gia Bảo lại cao minh đến thế?”

Vũ Hoàng Việt cười khổ nói: “Chậc, hiện tại Trần Gia Bảo đã đoạt giải quán quân cho nên nhà họ Vũ chúng ta thật sự đam lao phải theo lao rồi, chỉ sợ hôm nay sẽ lại gây ra một màn sóng gió lớn.”Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Lúc này, Vũ Vô Song liếc mắt nhìn xuống Trần Gia Bảo, tiếp tục cười khổ nói: “Ai ngờ y thuật của Trần Gia Bảo lại cao đến mức đó, rõ ràng có ba phần liên quan đến Quỷ Môn Thập Tam Châm trong đề thi, nhưng đột nhiên Long Trạch Việt và Phương Hàn Diệc lại đến phá rối, thế mà Trần Gia Bảo vẫn có thể đoạt được vị trí quán quân, thật sự là ngoài ý muốn.”

Vũ Lâm Giang lắc đầu với vẻ vô cùng thất vọng, nói: “Con cũng đã 40, 50 tuổi đầu rồi, mà sao lại dám cả gan làm loạn như thế, danh dự của nhà họ Vũ không thể bị hủy hoại ở trong tay của chúng ta được, tuy rằng Vọng Ngọc Chi trân quý nhưng dù sao cũng chỉ là vật chết, chỉ còn danh dự vẫn còn tốt đẹp thì nhà họ Vũ mới thể thịnh mãi không suy, hiện tại mọi chuyện đã đến nước này, con cứ mang Vọng Ngọc Chi tới đây giao cho Trần Gia Bảo đi.”

Tuy rằng ông ta xem trọng Trần Gia Bảo, thậm chí còn có thể đem Châm Cứu Thiên Giáp Kinh đưa cho Trần Gia Bảo, thế nhưng nghĩ đến cảnh phải giao Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo thì trong lòng của ông ta lại vô cùng đau đớn bởi vì Vọng Ngọc Chi có công dụng có thể kéo dài tuổi thọ, đối với một ông lão gần đất xa trời như ông ta mà nói thì Vọng Ngọc Chi chính là món bảo bối trân quý nhất trên thế gian này.

"Vọng Ngọc Chi chính là chí bảo của nhà họ Vũ, cho nên tuyệt đối không thể giao cho Trần Gia Bảo được, chuyện này cứ giao cho tôi đi, ngay cả cho dù hiện tại thanh danh của nhà họ Vũ có bại hoại đi nữa thì sau này chúng ta nghĩ cách bù lại sau cũng được."

Sau khi Vũ Vô Song nói xong thì kiên định nhìn về phía Trần Gia Bảo, tuy rằng không sử dụng mic nhưng ông ta sử dụng sức mạnh của "Truyền kỳ sơ kỳ" khiến cho lời nói có thể vang xa cho nên tất cả mọi người đều có thể nghe được rõ ràng: "Trần Gia Bảo, cậu thay đổi điều kiện khác đi, Vọng Ngọc Chi không thể cho cậu được."

Trong lòng của Vũ Lâm Giang vô cùng kinh hãi, nói: "Đồ ngu xuẩn, con làm vậy có khác nào vu cho nhà họ Vũ tội bất nghĩa chứ…"

Tuy rằng Vũ Vô Song luôn kính trọng Vũ Lâm Giang, thế nhưng hiện tại ông ta không cho là đúng, nhà họ Vũ ở Quỷ Y Môn trước kia cũng làm ra không ít chuyện phóng hỏa giết người, nếu như hiện tại có cự tuyệt thỏa thuận trước mặt tất cả mọi người thì có sao chứ? Huống chi, Vũ Vô Song còn định lấy Vọng Ngọc Chi để kéo dài tuổi thọ, hướng tới cảnh giới cao nhất trong võ đạo.

Cho nên mặc kệ người xem như thế nào thì ông ta cũng không thể đem Vọng Ngọc Chi đem giao cho Trần Gia Bảo được.

Đa số người xung quanh đều vô cùng sửng sốt, Vọng Ngọc Chi rốt cuộc là đồ vật gì mà nhà họ Vũ lại coi trọng nó như vậy.

Chỉ có một số ít người biết đến Vọng Ngọc Chi ví dụ như Khương Ngọc thì khiếp sợ không thôi, há to miệng nói: "Nhà họ Vũ vậy mà lại có Vọng Ngọc Chi ư?"

“Ngọc Ngọc, Vọng Ngọc Chi là thứ gì?” Hồng Y mạch trợn to hai mắt tò mò hỏi.

Khương Ngọc liền nói ra công dụng của Vọng Ngọc Chi một lần, cuối cùng cô ta khó có thể tin được nói: “Không ngờ nhà họ Vũ lại có Vọng Ngọc Chi, hơn nữa nghe ra lời nói vừa rồi của nhà họ Vũ thì nếu như tôi đoán không sai, bọn họ đã bọn họ đã có ước định trước với Trần Gia Bảo rằng sẽ đem Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo, hiện tại bọn họ muốn đổi ý.”

Chương 1960

Chương 1960

“Đúng là vô sỉ, bọn họ quá vô sỉ rồi!” Hồng Yến Nhi tức giận nói: “Vũ Lâm Giang vừa mới cam đoan với tất cả mọi người rằng nhà họ Vũ sẽ không làm ra chuyện không công bằng nữa, vậy mà chỉ trong nháy mắt nhà họ Vũ đã lật mặt, da mặt của nhà họ Vũ đúng là quá dày đi, thế mà Trần Gia Bảo lại tin tưởng vào lời hứa hẹn của bọn họ, mắt của Trần Gia Bảo đúng là mù rồi mà.”

Còn bên kia, Trần Gia Bảo cũng nhíu mày, cao giọng nói: “Mấy ngày trước, tôi với ông đã thách đố nhau ở phía sau núi, nếu như tôi đạt giải quán quân trong cuộc thi Đông y thì ông sẽ đem Vọng Ngọc Chi cho tôi, còn nếu như tôi không đạt giải quán quân thì sẽ tự nguyện ở lại núi Vụ Ẩn 3 năm, hiện tại tôi đã thắng, dựa vào cuộc đánh cược thì hẳn là ông phải đem Vọng Ngọc Chi giao cho tôi, hiện tại ông lại cự tuyệt tôi, chẳng lẽ ông định lật mặt đổi ý trước mặt tất cả mọi người hay sao?”

Mọi người xung quanh lại đảo mặt một lần nữa, thì ra nhà họ Vũ lại lật lọng, đúng là quá vô sỉ rồi!

Khuôn mặt già nua của Vũ Lâm Giang đỏ lên, rõ ràng ông ta vừa cam đoan trước mặt của mọi người rằng sau này nhà họ Vũ sẽ làm việc công bằng, hiện tại bọn họ lại quay người lật lọng, như vậy quả thực là tát vào mặt ông trước mặt tất cả mọi người!

Vũ Vô Song cũng biết bản thân mình đuối lý, cho nên ông ta khụ khụ 2 tiếng rồi nói: “ Vọng Ngọc Chi là chí bảo của nhà họ Vũ, đó là do đầu óc của tôi bị hỏng cho nên mới chịu đáp ứng lấy Vọng Ngọc Chi để đánh cược, cho nên như vậy không có nghĩa gì cả.”

“Đặt cược như vậy mà không tính gì ư?” Sắc mặt của Trần Gia Bảo trầm xuống: “Nếu như lần này tôi thua thì liệu ông có nói rằng không tính cuộc đặt cược này rồi cho phép tôi rời khỏi núi Vụ Ẩn hay không? Xem ra bàn tính của ông đánh cũng lớn đấy chứ.”

Khuôn mặt già nua của Vũ Vô Song đỏ lên, ông ta nói: “Cậu đổi điều kiện đi, chỉ cần không quá đáng thì nhà họ Vũ chúng ta sẽ thỏa mãn cậu.”

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Tôi không cần cái khác, tôi chỉ cần Vọng Ngọc Chi thôi.”

Vũ Vô Song tức giận nói: “Trần Gia Bảo, cậu đừng có quá đáng.”

Trong cơn tức giận, ông ta vô tình thi triển nội lực, một câu này giống như “sư tử hống” của Phật gia, mọi người chỉ cảm thấy như sấm bên tai, cả người chấn động, màng nhĩ ù đi.

“Tôi quá đáng ư?” Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, nói: “Trong cuộc thi Đông y này, mấy người sử dụng đủ loại thủ đoạn mờ ám, liên tiếp làm khó tôi, muốn ngăn cản tôi đoạt giải quán quân, hiện tại ông lại đổi ý trước mặt mọi người, nói rằng cuộc đánh cược này không có ý nghĩa gì hết, rốt cuộc trong hai người chúng ta ai mới là người quá đáng, ai mới là người vô sỉ?”

Vũ Vô Song hít sâu một hơi, sắc mặt của ông ta trầm xuống, nói: “Cậu đã được quá nhiều thứ ở trong núi Vụ Ẩn rồi, mấy hôm trước chẳng những lấy được 50 cây thuốc trên trăm năm, mà hôm nay lại còn chiếm được thêm hơn 20 cây nữa, cùng với cuốn sách quý Châm Cứu Thiên Giáp Kinh nữa, Trần Gia Bảo, cậu làm người phải biết đủ chứa, nếu không cẩn thận thì cuối cùng cậu không chiếm được bất cứ thứ gì đâu.”

Mọi người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc lần nữa, nếu như bọn họ giành được giải quán quân thì mới có thể nhận được 20 loại dược liệu quý hiếm, thế mà không ngờ mấy ngày trước Trần Gia Bảo đã chiếm được 50 cây, vận khí của cậu ta đúng là tốt thật!

“Tôi thừa nhận tôi đã thu hoạch được không ít ở nhà họ Vũ, thế nhưng đều là những thứ tôi xứng đáng có được.” Khóe

miệng của Trần Gia Bảo khẽ nhếch lên nụ cười giễu cợt, nói: "50 cây dược liệu này do ông thua trong cuộc tỷ thí với tôi, còn 20 cây dược hôm nay và Châm Cứu Thiên Giáp Kinh là do tôi đạt được nhờ chức quán quân, đừng có nói như thể nhà họ Vũ các người ban ân cho tôi, còn về phần Vọng Ngọc Chi cũng là thứ mà Trần Gia Bảo tôi đạt được, cho nên hôm nay nó nhất định phải là của tôi!"

"Nói như vậy thì cậu cố ý đối địch với nhà họ Vũ chúng ta phải không?" Khóe mắt của Vũ Vô Song khẽ giật giật, trong mắt cũng hiện lên một tia sắc bén.

Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Tôi không ý định kết thù với nhà họ Vũ, chỉ cần các người đem Vọng Ngọc Chi giao cho tôi thì tôi sẽ xoay người bước đi ngay, không nói lời nào, nói không chừng sau này tôi còn trở thành bạn bè với nhà họ Vũ."

Vũ Vô Song cười lạnh hai tiếng, chuẩn bị cự tuyệt.

Đột nhiên, Vũ Lâm Giang mở miệng ngắt lời ông ta, ông ta mệt mỏi xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương rồi nói với Trần Gia Bảo: "Tôi có thể làm chủ đem Vọng Ngọc Chi giao cho cậu, thế nhưng chỉ có thể đem cho cậu một nửa, còn một nửa còn lại phải ở lại nhà họ Vũ, đây chính là giới hạn cuối cùng của nhà họ Vũ rồi, nếu như cậu đồng ý thì tôi sẽ phái người đi lấy Vọng Ngọc Chi đến."

Chương 1961

Chương 1961

Sắc mặt của đám người Vũ Vô Song và Vũ Trầm Minh đều thay đổi, cho dù chỉ có một nửa Vọng Ngọc Chi cũng đã quý giá lắm rồi, bọn họ cũng không muốn cho Trần Gia Bảo.

Vũ Vô Song vội vàng khuyên nhủ: "Lão Giang…"

"Câm miệng, đây là quyết định của tôi, không được thay đổi!" Vũ Lâm Giang trợn tròn hai mắt, lớn tiếng răn dạy, sau đó nói với Trần Gia Bảo nói: "Ý của cậu thế nào?"

Trần Gia Bảo hơi trầm ngâm, cho dù chỉ có một nửa Vọng Ngọc Chi cũng đã đủ để anh luyện thành Thủy Vận đan, hơn nữa trên người anh vẫn còn Châm Cứu Thiên Giáp Kinh, tuy nói rằng là anh thắng, nhưng dù sao cũng là tâm ý của Vũ Lâm Giang.

Nghĩ vậy, Trần Gia Bảo khẽ thở dài, mở miệng nói: "Trần Gia Bảo tôi là người có ân báo ân, có oán báo oán, lão Giang đã chăm sóc tôi rất tốt, cho nên tôi sẽ nể mặt ông ấy, chỉ cần một nửa Vọng Ngọc Chi là được."

"Cảm tạ sự thông cảm của cậu." Trong mắt của Vũ Lâm Giang hiện lên tia vui mừng, nói với Vũ Vô Song: "Vô Song, con mau đến sau núi đem Vọng Ngọc Chi tới đây, phân cho Trần Gia Bảo một nửa."

"Vâng ạ." Tuy rằng trong lòng Vũ Vô Song không cam tâm nhưng ông ta cũng không nói gì, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, rồi chuẩn bị đi tới phía sau núi.

"Chờ đã!" Đột nhiên Phương Hàn Diệc lên tiếng.

Mọi người đều nhìn về phía anh ta, chỉ thấy Phương Hàn Diệc nhìn chằm chằm về phía Trần Gia Bảo rồi cười lạnh.

Trần Gia Bảo nhìn về phía Phương Hàn Diệc với vẻ dò xét, trong lòng anh bỗng nhiên có chút bất an.

Vũ Vô Song liền dừng chân, nhìn về phía quảng trường rồi hỏi Phương Hàn Diệc hỏi: "Cậu có chuyện gì muốn nói sao?"

"Đương nhiên rồi!" Phương Hàn Diệc nhìn về phía Trần Gia Bảo mà cười lạnh, sau đó anh ta lại tiếp tục nhìn về phía đại lão nhà họ Vũ chủ trù ở trên đài, nói: "Nhà họ Vũ không nên, cũng không thể đem Vọng Ngọc Chi đưa cho Trần Gia Bảo được, bởi vì tôi biết thân phận thực sự của Trần Gia Bảo cũng như bí mật của anh ta!"

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều nhìn về phía Trần Gia Bảo, nghị luận xôn xao.

"Thân phận thực sự của Trần Gia Bảo sao? Chẳng lẽ Trần Gia Bảo có thân thế cùng với bối cảnh bất phàm hay sao?"

"Cũng đúng, dù sao thì Trần Gia Bảo tuy còn trẻ tuổi nhưng về y thuật và tu vi về võ đạo đều vô cùng lợi hại, chỉ cần dùng đầu suy nghĩ một chút thì cũng có thể biết Trần Gia Bảo có lai lịch không hề bình thường."

"Phương Hàn Diệc lại dám bảo nhà họ Vũ không được giao Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo, chẳng lẽ bối cảnh của Trần Gia Bảo đối địch với nhà họ Vũ hay sao?"

Hồng Yến Nhi với Khương Ngọc cũng đều cảm thấy kỳ quái.

"Ngọc Ngọc, cô nói xem rốt cuộc thân phận thật sự của Gia Bảo là gì?"

Khương Ngọc lắc đầu, cô ta cũng cảm thấy khó hiểu, nói: "Anh ấy lợi hại như vậy, theo lý mà nói thì anh ấy tuyệt đối không phải là hạng người vô danh tiểu tốt, thế nhưng chúng ta lại chưa từng nghe qua tên của anh ấy, tôi đoán chắc có lẽ Trần Gia Bảo là người của tỉnh Trung Thiên chăng."

"Cũng có thể." Hồng Yến Nhi gật gật đầu nói: "Xem ra Gia Bảo vẫn là một người mạnh mẽ."

Mọi người trong võ đài đều xôn xao nghị luận, Trần Gia Bảo khoanh tay đứng nhìn, vẻ mặt của anh không hề thay đổi, anh chỉ liếc mắt nhìn Phương Hàn Diệc, trong mắt mơ hồ hiện lên tia sát khí, người của nhà họ Phương lúc nào cũng đối địch với

anh, Phượng Hòa Nhiên cũng vậy, Phượng Mặc Hàn cũng thế, hiện tại Phương Hàn Diệc cũng làm như vậy, xem ra bát tự của người nhà họ Phương thật sự tương khắc với anh.

Chương 1962

Chương 1962

Phương Hàn Diệc đã nhận ra sát khí trong ánh mắt của Trần Gia Bảo thì trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng kinh hãi, sau đó anh ta liền cười lạnh rồi đứng lên, dù sao nơi này cũng là núi Vụ Ẩn, đa số đại lão của nhà họ Vũ đều ở đây, thế nên cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại đến mức nào thì cũng không có cách nào có thể giết anh ta trước mặt của người nhà họ Vũ được.

Ánh mắt của Vũ Vô Song sáng lên, ông ta không định giao Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo, thế mà hiện tại Phương Hàn Diệc lại lấy cớ cho ông ta, vì thế ông ta liền vội vàng hỏi: "Phương Hàn Diệc, cậu nói cậu biết bí mật của Trần Gia Bảo, vậy rốt cuộc bí mật của cậu ta là gì, có quan hệ gì với Vọng Ngọc Chi?"

Mọi người liền nhìn ngay về phía Phương Hàn Diệc.

Phương Hàn Diệc cao giọng nói: "Mọi người đều là trưởng bối của Hàn Thu cho nên tôi sẽ không gạt mọi người, Trần Gia Bảo đến từ tỉnh Hòa Bình, hơn nữa anh ta còn là bá chủ của thế giới ngầm ở tỉnh Hòa Bình, được mọi người tôn xưng là ngài Trần với Thần y Trần."

Mọi người đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ, mặc dù về phương diện võ đạo tỉnh Hòa Bình còn kém xa tỉnh Trung Thiên, nhưng dù sao cũng là tỉnh trọng điểm về kinh tế ở Việt Nam, Trần Gia Bảo còn trẻ tuổi như thế mà đã trở thành bá chủ của thế giới giầm ở tỉnh Hòa Bình, đúng là khiến kẻ khác phải khiếp sợ!

Trần Gia Bảo liếc nhìn Phương Hàn Diệc một cái, anh cũng không ngăn cản Phương Hàn Diệc nói tiếp, thực ra đám người Vũ Vô Song cũng sẽ không cho anh ngăn cản anh ta.

Vũ Vô Song liên tục gật đầu, khóe miệng của anh ta khẽ lộ ra một nụ cười, nói: "Cậu tiếp tục đi."

Đột nhiên, Phương Hàn Diệc lại tỏ ra vẻ đau buồn, nói: "Các vị trưởng bối có điều không biết, tôi chính là em họ của Phượng Hòa Nhiên cùng với Phượng Mặc Hàn, cả hai người đều đã chết ở trong tay của Trần Gia Bảo."

Tất cả người nhà họ Vũ đều vô cùng ngạc nhiên, bọn họ cũng từng nghe tới hai cái tên Phượng Hòa Nhiên và Phượng Mặc Hàn, biết bọn họ chính là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi của nhà họ Phương, xem ra cục diện lúc đó giữa nhà họ Phương và Trần Gia Bảo đã là không chết không ngừng rồi.

Vũ Vô Song liền tỏ ra vẻ đau buồn, cùng với xúc động nói: "Quan hệ giữa nhà họ Vũ và nhà họ Phương vô cùng tốt đẹp, thù của nhà họ Phương thì cũng chính là thù của nhà họ Vũ. Cho nên từ nay về sau, nhà họ Vũ sẽ không tiếp đãi Trần Gia Bảo nữa, Trần Gia Bảo, tôi cho cậu nửa tiếng phải xuống khỏi núi ngay lập tức, nếu sau này cậu còn dám bước vào núi Vụ Ẩn nửa bước thì nhà họ Vũ chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, sẽ vì hai người nhà họ Phương mà báo thù!"

Ngữ khí nói chuyện của ông ta nghe có vẻ vô cùng nghiêm khắc.

Đùa gì chứ, ông ta cần gì phải biết Phượng Hòa Nhiên với Phượng Mặc Hàn đã chết hay chưa, quan trọng là từ điểm này ông ta có thể từ chối việc giao Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo thì đương nhiên ông ta sẽ nắm chắc nó.

Phương Hàn Diệc sửng sốt, không được, nếu như Trần Gia Bảo rời đi thì làm sao anh ta có thể lấy Thiên Hành Cửu Châm được?

Anh ta vội vàng nói: "Không được, Trần Gia Bảo đang cầm Thiên Hành Cửu Châm, chúng ta tuyệt đối không thể để Trần Gia Bảo đi được!"

Thiên Hành Cửu Châm?

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của đám người Vũ Vô Song và Vũ Trầm Minh cứng ngắc. Ngay sau đó, bọn họ liền kinh ngạc đến mức hô to, thậm chí ngay cả Vũ Lâm Giang cũng lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Mọi người xung quanh đều đã từng nghe qua về Thiên Hành Cửu Châm, ví dụ như Vũ Nhược Uyên, Khương Ngọc hay Hồng Yến Nhi cũng hóa đá tại chỗ. Trời ạ, thế mà Trần Gia Bảo lại có được Thiên Hành Cửu Châm, chẳng lẽ Thiên Hành Cửu Châm trong truyền thuyết lại thật sự tồn tại ư?

Vũ Hoàng Việt ở trên vị trí chủ trì trên đài cũng mang vẻ mặt mơ hồ, không hiểu vì sao khi mọi người nghe tới 4 chữ Thiên Hành Cửu Châm lại khiếp sợ đến thế, cho nên anh ta nhịn không được tò mò hỏi: "Chị, rốt cuộc Thiên Hành Cửu Châm là cái gì mà mọi người lại có phản ứng lớn đến thế?"

Vũ Nhuận Nguyệt vẫn còn đang khiếp sợ mới phục hội lại tinh thần, nói với vẻ khiếp sợ: "Nghe nói Thiên Hành Cửu Châm là bộ châm pháp do thần tiên truyền xuống, có thể trị được tất cả loại bệnh trên đời, thậm chí có thể hồi sinh người chết từ cõi chết trở về, có thể nói là bộ châm pháp thần kỳ và bá đạo nhất trên thế giới!"

Chương 1963

Chương 1963

“Có thể hồi sinh người chết ư?” Vũ Hoàng Việt há hốc miệng, khiếp sợ nói: “Nói vậy thì còn lợi hại hơn cả Quỷ Môn Thập Tam Châm của nhà họ Vũ chúng ta ư?”

“Đâu chỉ là lợi hại hơn? Căn bản là không cùng một đẳng cấp, so sánh giữa Thiên Hành Cửu Châm và Quỷ Môn Thập Tam Châm thì quá là khập khiễng.” Vũ Nhuận Nguyệt thở dài, nhìn về phía Trần Gia Bảo đứng ở quảng trường, trên mặt của cô ta lộ ra thần sắc phức tạp: “Không thể tưởng tượng nổi, thế mà Trần Gia Bảo lại nắm được bộ châm pháp truyền thuyết này ở trong tay, khó trách y thuật của anh ấy lại lợi hại như vậy.”

Đột nhiên, bao gồm cả Vũ Lâm Giang, một nhóm đại lão cấp cao của nhà họ Vũ nhìn Trần Gia Bảo, ánh mắt rực lửa, nếu như nhà họ Vũ có thể lấy được Thiên Hành Cửu Châm, thì thực lực tổng thể của nhà họ Vũ sẽ được cải thiện thêm vài bậc nữa, thậm chí còn trở thành thế gia Đông y mạnh nhất ở Việt Nam!

Nghĩ vậy, Vũ Vô Song liền hỏi: “Trần Gia Bảo, cậu thật sự nắm được Thiên Hành Cửu Châm trong tay ư?”

Thanh âm của ông ta đầy sự gấp gáp, làm gì còn có khí chất bình tĩnh, điềm đạm mà một cường giả võ đạo nên có chứ? Bởi vậy, mới có thể nhìn ra được lực hấp dẫn của Thiên Hành Cửu Châm đối với bọn họ lớn đến mức nào.

Mọi người đều trừng mắt nhìn, còn Trần Gia Bảo vẫn khoanh tay đứng yên, nói: “Nếu như tôi phủ nhận thì ông có tin không?”

“Tuyệt đối không tin!” Vũ Vô Song nói như chém đinh chặt sắt: “Y thuật của cậu thần kỳ như thế, tuổi còn trẻ mà thực lực còn mạnh hơn cả bốn người chân truyền đệ tử của nhà họ Vũ,

thậm chí ngay cả vấn đề khó trong Quỷ Môn Thập Tam Châm mà cậu cũng có thể giải quyết được, nếu như cậu nói cậu không có Thiên Hành Cửu Châm thì chẳng lẽ tất cả người nhà họ Vũ đều là đứa trẻ lên ba tin lời vớ vẩn của cậu hay sao?"

"Như vậy cũng không được sao?" Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nói: "Dù gì thì ông cũng đã nhận định là tôi có Thiên Hành Cửu Châm trong tay rồi thì cần gì phải nhiều lời nữa."

"Nói như vậy tức là cậu thừa nhận rồi." Hô hấp của đám người Vũ Vô Song nhất thời lại càng trở nên dồn dập hơn, liền đứng lên nói: "Như vậy cậu đem bộ châm pháp Thiên Hành Cửu Châm ra đây đổi lấy Vọng Ngọc Chi đi, như vậy thì ai trong chúng ta cũng không có hại gì."

Tuy rằng Vọng Ngọc Chi trân quý thật, thế nhưng so với Thiên Hành Cửu Châm có thể cải tử hoàn sinh trong truyền thuyết thì có là gì chứ? Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Ánh mắt của Trần Gia Bảo hiện lên tia trào phúng, nói: "Vọng Ngọc Chi vốn là thứ tôi nên có được, ông muốn dùng Vọng Ngọc Chi để trao đổi với tôi, ông tưởng tôi là thằng ngốc hay sao?"

Vũ Vô Song khẽ cau mày, nói: "Trước trận đấu, cậu đã uống hết 4 chén rượu độc, mà 4 chén rượu độc này này chính là do nhà họ Vũ chế luyện tỉ mỉ mới ra được. Trên thế giới này, chỉ có nhà họ Vũ mới có thuốc giải. Như vậy, tôi sẽ cho cậu thuốc giải cùng với Vọng Ngọc Chi để đổi lấy Thiên Hành Cửu Châm có được không?"

"Tôi không đổi."

"Vậy thêm một phần ba số dược liệu ở vườn thuốc sau núi, chính cậu cũng đã tận mắt nhìn thấy đó là một kho tàng khổng lồ."

"Tôi không đổi."

"Vậy thì thêm một phần ba nữa, tổng cộng là hai phần ba, cùng với Vọng Ngọc Chi để đổi lấy Thiên Hành Cửu Châm của cậu, đây là giới hạn của tôi rồi. Trần Gia Bảo, cậu đừng có tham lam quá đáng."

Trần Gia Bảo cười lạnh nói: “Đừng có nói tới hai phần ba, cho dù toàn bộ vườn thuốc của nhà họ Vũ các người đặt ở trước mắt tôi thì tôi cũng lấy Thiên Hành Cửu Châm ra để trao đổi đâu.”

Nhất thời đám người Vũ Vô Song đều cau mày, thái độ của Trần Gia Bảo còn cường ngạnh hơn cả họ nghĩ.

Vũ Chính Minh đã mất hết kiên nhẫn, vốn dĩ ông ta đã cảm thấy vô cùng khó chịu khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, hiện tại lại càng lạnh lùng nói: “Trần Gia Bảo, cậu đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nơi này là núi Vụ Ẩn, là địa bàn của nhà họ Vũ, nếu như cậu không giao Thiên Hành Cửu Châm ra thì cũng đừng trách chúng ta sẽ động thủ với cậu, đến lúc đó thì kết cục duy nhất của cậu chính là bỏ mạng tại núi Vụ Ẩn!”

Chương 1964

Chương 1964

Dứt lời, Vũ Vô Song, Vũ Trầm Minh cùng với những người cấp cao thế hệ hai của nhà họ Vũ đều đứng ở vị trí chủ trí.

Thêm cả Vũ Chính Minh thì có tổng cộng 5 vị võ đạo cường giả, chỉ cần Trần Gia Bảo nói một chữ "Không" thì bọn họ sẽ ra tay bắt Trần Gia Bảo.

Thậm chí ngay cả Vũ Lâm Giang khi đối mặt với sự hấp dẫn của Thiên Hành Cửu Châm cũng không nói gì ngăn cản đám người Vũ Vô Song đi cướp đoạt Thiên Hành Cửu Châm.

Tất cả mọi người xung quanh đều sợ tới mức ngây người, rõ ràng bọn họ nhìn thấy nhà họ Vũ sắp trao một nửa Vọng Ngọc Chi cho Trần Gia Bảo, không ngờ Phương Hàn Diệc lại nói rằng Trần Gia Bảo đang nắm Thiên Hành Cửu Châm trong tay, thế mà thái độ của nhà họ Vũ lại đột nhiên thay đổi, chẳng những không muốn cho Vọng Ngọc Chi nữa mà lại còn muốn cướp đoạt Thiên Hành Cửu Châm trong tay của Trần Gia Bảo, rốt cuộc… Rốt cuộc đây là tình huống gì vậy?

Hồng Yến Nhi vô cùng lo lắng, cô ta nắm chặt lấy tay áo của Khương Ngọc, lo lắng nói: "Nhà họ Vũ đa số đều là cường giả, nếu như bọn họ cố ý muốn động thủ với Gia Bảo thì cho dù anh Gia Bảo có lợi hại đến thế nào thì chắc chắn cũng không phải đối thủ của bọn họ, làm sao bây giờ, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Trong lòng của Khương Ngọc vô cùng chua xót, nói với vẻ bất đắc dĩ: "Thực lực của nhà họ Vũ vô cùng mạnh mẽ, chúng ta căn bản không thể giúp gì được cho Trần Gia Bảo, chỉ có thể phó mặc cho số phận mà thôi."

Hồng Yến Nhi ngẩn ngơ, khẽ cắn môi, trong lòng của cô ta lại càng lo lắng hơn.

Còn ở bên kia, trong lòng của Vũ Nhược Uyên cũng vô cùng hưng phấn, nếu như nhà họ Vũ có thể nhanh chóng bắt được Trần Gia Bảo, ép anh ta nói ra Thiên Hành Cửu Châm, như vậy chẳng những có thể diệt trừ được Trần Gia Bảo mà cô ta còn có thể trở thành đệ tử chân truyền của nhà họ Vũ, sau này chắc chắn sẽ có cơ hội được học tập Thiên Hành Cửu Châm, đến lúc đó cô ta chính là Trần Gia Bảo tiếp theo, không, thậm chí cô ta còn giỏi hơn cả Trần Gia Bảo!

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nở nụ cười, hơn nữa còn là cười to, tiếng cười vang giữa cả quảng trường.

Vũ Vô Song chỉ cảm thấy tiếng cười của Trần Gia Bảo vô cùng chói tai, ông ta cau mày nói: "Trần Gia Bảo, cậu cười cái gì?"

Trần Gia Bảo cười xong, thì nhìn đám người xung quanh Vũ Vô Song, nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: "Các người đúng là khinh người quá đáng mà, tôi đã thắng cuộc và giành được danh hiệu quán quân, thế mà các người lại không thực hiện đúng theo giao ước, nhất quyết không chịu đưa Vọng Ngọc Chi cho tôi, bây giờ ai còn muốn cướp đi Thiên Hành Cửu Châm trong tay tôi. Các người khinh người quá đáng như thế, chẳng lẽ các người cho rằng Trần Gia Bảo tôi không dám ra tay giết người ư?"

"Trần Gia Bảo tôi không phải là người để mặc cho các anh ức hiếp cả đời, các anh hung hăng dọa người sẽ chỉ gieo nhân nào gặp quả đó mà thôi!"

Giọng nói của Trần Gia Bảo bùng lên sự tức giận mà mình đã kìm nén bấy lâu nay. Trọng giải thi đấu Đông Y, từ khi bắt đầu trận đấu chính thức anh đã nhiều lần bị người ta nhắm vào. Đầu tiên là đề thi đa số liên quan đến Quỷ Môn Thập Tam Châm, khi dễ anh không phải là người của Quỷ Y Môn. Sau này khi đã giành được giải quán quân, nhà họ Vũ lại cưỡng ép yêu cầu anh thi đấu thêm hai trận nữa.

Chưa nói đến nhà họ Vũ còn lật lòng với anh, chỉ cho anh nửa ruộng Vọng Ngọc Chi, thậm chí nếu như không có Vũ Lâm Giang thì ngay cả một nửa ruộng Vọng Ngọc Chi nhà họ Vũ cũng không cho anh. Mà sự nhẫn nhịn nhượng bộ của Trần Gia Bảo đổi lại lại là sự ức hiếp được vòi đòi tiên hết lần này

đến lần khác của nhà họ Vũ, thậm chí bây giờ bọn họ còn muốn bảo anh giao Thiên Hành Cửu Châm ra. Tất cả những chuyện này cho dù đổi lại là người khác thì chắc chắn cũng sẽ vô cùng tức giận, huống hồ là Trần Gia Bảo ngông nghênh kiêu ngạo?

Vũ Vô Song nghe thấy vậy giống như nghe câu chuyện buồn cười nhất trên thế giới này, ông ta không kìm được mà bật cười, tiếng cười giễu cợt vang dội trên quảng trường. Ông ta vừa cười vừa nói: "Trần Gia Bảo, tôi thừa nhận thực lực của cậu thật sự rất tài giỏi. Nhưng đang tiếc dựa theo tu vi cảnh giới thật sự mà nói thì cậu vẫn mãi mãi không phải là đối thủ của tôi, chỉ có thể dựa vào vũ kỹ đặc biệt để duy trì bất bại.

Chương 1965

Chương 1965

Còn chưa nói trong nơi này ngoại trừ cậu ra còn có rất nhiều Tông sư, có vô số Bán Bước Truyền Kỳ và có một cường giả Truyền kỳ sơ kỳ khác. Cho dù trong vô số người hay là trên tu vi thì Trần Gia Bảo cậu mãi mãi ở thế bất lợi, như vậy cậu đối phó với nhà họ Vũ như thế nào? Kết cục duy nhất của cậu chính là khuất phục nhà họ Vũ!"

Đám người Vũ Cửu Bảo ở bên cạnh cũng bật cười ha ha.

Trần Gia Bảo nhìn về phía đài chủ trì, ánh mắt dần trở nên nghiêm túc. Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo đều là ranh giới Truyền kỳ hậu kỳ, Vũ Trầm Minh và hai đại lão của hai chi nhánh hai khác trong nhà họ Vũ là Vũ Văn Uyên và Vũ Hải Thanh cũng đều là Bán Bước Truyền Kỳ. Ngoài ra Vũ Lâm Giang – người luôn chiếu cố để ý đến Trần Gia Bảo mặc dù đã cố gắng giảm bớt nội tâm, nhưng Trần Gia Bảo vẫn có thể cảm nhận được nếu như so sánh với Vũ Vô Song thì sức mjanh của Vũ Lâm Giang có lẽ đạt đến Truyền kỳ trung kỳ rồi.

Nói cách khác cho dù có loại bỏ Vũ Lâ Giang, Trần Gia Bảo vẫn phải đối mặt với hai người Truyền kỳ sơ kỳ, ba người Bán Bước Truyền Kỳ hợp thành đội hình vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa trong núi Vụ Ẩn còn có những cường giả tông sư giống như Vũ Nhuận Nguyệt, một khi những người này cũng tham gia và bao vây thì tình hình của Trần Gia Bảo càng khó khăn hơn.

Có thể nói trong trận chiến sắp tới này chính là trận chiến khó giải quyết nhất từ khi Trần Gia Bảo xuống núi đến nay.

"Nhà họ Vũ không hổ danh là một trong Bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn, quả nhiên sức mạnh rất lớn vượt xa thập đại gia tộc ở tỉnh Phú Thọ. Chỉ cần núi Vụ Ẩn, cộng thêm người đứng

đầu ba chi nhánh khác của nhà họ Vũ là có thể tạo thành một đội hình mạnh mẽ như vậy. Xem ra cuộc đấu này sẽ vô cùng nguy hiểm đáng sợ!"

Trong lòng Trần Gia Bảo rất nặng nề, nhưng anh không hề sợ hãi chút nào mà sự hiếu chiến hào hùng hiện lên trong đôi mắt.

Trên quảng trường to lớn như vậy mà bầu không khí đột nhiên trở nên sôi nổi, Trần Gia Bảo – người giành giải quán quân trong giải thi đấu Đông Y lắc mình một cái đã trở thành mục tiêu để mọi người chỉ trích trong nhà họ Vũ.

Mọi người xung quanh đều rất căng thẳng và hoảng sợ, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Trong ánh mắt Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc tràn ngập vẻ kinh hãi và vô cùng lo lắng.

Phương Hàn Diệc đứng ở một bên thì liên tục nở nụ cười lạnh lẽo, nếu như nhà họ Vũ ra tay thì trong trận chiến này Trần gia Bảo chắc chắn sẽ bị thâu tóm, hơn nữa còn bị ép hỏi ra châm pháp của Thiên Hành Cửu Châm. Nhưng nhìn sự ngang ngược trước kia của núi Vụ Ẩn và cách giải quyết mọi chuyện không biết xấu hổ, nhà họ Vũ chưa chắc sẽ chia một phần Thiên Hành Cửu Châm cho anh ta.

Nghĩ đến đây đôi mắt của Phương Hàn Diệc lại di chuyển, nhân lúc mọi người không chú ý thì lặng lẽ đi ra nơi không có ai. Sau đó anh ta lấy điện thoại ra bấm một dãy số: "Alo…"

Ở một bên khác, vẻ mặt Vũ Nhược Uyên không ngừng thay đổi. Đột nhiên cô ta lặng lẽ lùi về phía sau, bóng dáng nhanh chóng biến mất.

Trên đài chủ trì, Vũ Vô Song nở nụ cười lạnh lùng và tiếp tục nói: "Trong núi Vụ Ẩn, nhà họ Vũ chính là trời. Trần Gia Bảo cậu có bướng bỉnh không nghe theo thì cũng sẽ phải khom lưng quỳ rạp ở nơi này. Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, chỉ cần cậu giao Thiên Hành Cửu Châm ra thì nhà họ Vũ có thể tha cho cậu một con đường sống, để cậu rời khỏi núi Vụ Ẩn một cách bình an."

"Nếu như nhà họ Vũ là trời, vậy ngày hôm nay Trần Gia Bảo tôi sẽ chống lại trời, một kiếm giết trời!" Tay trái Trần Gia Bảo nâng kiếm lên đâm xuống đất, kiếm khí lóe lên ánh sáng lập

lòe đâm mạnh mẽ chọc xuống mặt đất. Dưới mặt đất lập tức vỡ vụn.

Bầu không khí ở quảng trường càng trở nên căng thẳng hơn, giống như một trận chiến tranh đang vô cùng căng thẳng.

“Nếu như cậu đã không biết điều như vậy, vậy chúng tôi sẽ bắt cậu rồi dần dần hỏi về Thiên Hành Cửu Châm. Dù sao đối với chúng tôi mà nói kết quả cuối cùng đều giống nhau mà thôi, cậu đã được định trước ngày hôm nay phải đổ máu ở núi Vụ Ẩn rồi.”

Chương 1966

Chương 1966

Khóe môi Vũ Vô Song nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, đột nhiên nhảy xuống từ trên đài chủ trì. Ông ta đột nhiên lao về phía Trần Gia Bảo giống như con con chim đại đàng đang bay lượn trên không trung.

Tốc độ rất nhanh, khí thế phi phàm.

Dường như khí lực mạnh mẽ từ trên trời rơi xuống đang chèn ép Trần Gia Bảo, chèn ép khiến nền đất dưới chân Trần Gia Bảo lần lượt vỡ vụn.

Cùng lúc đó, Vũ Trầm Minh, Vũ Cửu Bảo và hai người lãnh đạo của hai chi nhánh khác trong nhà họ Vũ là Vũ Hải Thanh và Vũ Văn Uyên cũng theo sát phía sau, bốn người họ cùng lao đến chỗ Trần Gia Bảo.

Vừa mới ra tay đã là sự bao vây liên kết của ngũ đại cường giả, sự đối đãi này cho dù có nhìn toàn bộ tỉnh Trung Thiên cũng không có mấy người có tư cách như vậy.

Mọi người ở xung quanh đều kinh ngạc, cho dù đứng cách đó mười mấy mét cũng vẫn bị khí lực vô cùng mạnh của năm người Vũ Vô Song bóp nghẹt đến nỗi lồng ngực khó chịu, vẻ mặt tái nhợt. Bọn họ dần dần lùi về phía sau giống như thủy triều rút, hơn nữa trong lòng vô cùng kinh hãi, quả nhiên sức mạnh của năm cường giả truyền kỳ trong nhà họ Vũ thật sự rất kinh khủng!

Trần Gia Bảo đứng ở vị trí trung tâm nhất trong khí lực của ngũ đại cường giả, vì vậy áp lực mà anh phải chịu cũng lớn nhất.

Quần áo của anh bay phấp phới, nền đất ở xung quanh trong vòng năm mét lần lượt bị cán thành bột mịn, nhìn thoáng qua thôi cũng phát hoảng.

Nhưng áp lực càng lớn thì càng kích thích máu huyết của Trần Gia Bảo.

Đôi mắt anh ngập tràn vẻ hiếu chiến hào hùng, anh đột nhiên giơ tay lên và búng ngón tay. Chỉ nghe thấy tiếng ba âm thanh xé gió "vèo vèo vèo", ba đường kiếm sắc bén màu trắng bắn ra và lần lượt bay về phía ba người Vũ Trầm Minh, Vũ Văn Uyên và Vũ Hải Thanh.

Tu vi của ba người Vũ Trầm Minh đều nằm ở "Bán Bước Truyền Kỳ" và bọn họ cùng lắm cũng sàn sàn như Trần Ga Bảo. Mặc dù kiếm khí của Trần Gia Bảo không thể nào uy hiếp được mạng sống của bọn họ nhưng nó vẫn gây cản trở một chút cho ba người bọn họ.

Cơ thể của ba người bọn họ đã lặng lẽ đáp xuống phía sau Vũ Vô Song và Vũ Cửu minh, tình thế bị ngũ đại cao thủ bao vây và chỉ xuất hiện một kẽ hở.

Trần Gia Bảo hiểu rất rõ, nếu như thật sự để cho năm người Vũ Vô Song tạo ra thế bao vây thì anh chắc chắn sẽ bị vây vào trong tình cảnh vô cùng bị động. Điều đó đối với Trần Gia Bảo mà nói vô cùng bất động, vì vậy anh mới khai triển ba đường kiếm khí để ngăn cản ba người Vũ Trầm Minh một chút.

Nhân lúc này, Trần Gia Bảo đột nhiên tay làm thành hình kiếm mà nhảy lên, sau đó lao về phía Vũ Vô Song từ trên không trung.

Vũ Vô Song không hề sợ hãi mà ngược lại còn bật cười lớn nói: "Trận đấu lần trước vẫn chưa phân thắng bại, lần này hãy xem tôi xử lý cậu như thế nào!"

Nói rồi đôi mắt ông ta lóe lên ánh sáng, bàn tay phải nắm chặt lại trong không trung. Sau đó ông ta làm thế Thái Sơn áp đỉnh và lao về phía Trần Gia Bảo.

Sức đấm rất mạnh lao ầm ầm về phía Trần Gia Bảo, đánh đến nỗi hai gò má của Trần Gia Bảo hơi lâm dâm đau.

Mà Vũ Cửu Bảo cũng đã đi đến Trần Gia Bảo đang đợi ở phía dưới, vận hết chân nguyên dồi dào trong cơ thể mình. Bộ quần áo của ông ta không cánh mà bay, chỉ đợi Trần Gia Bảo bị Vũ Vô Song đấm một quyền thì ông ta sẽ lập tức dùng hết sức mình, tranh thủ đánh trọng thương Trần Gia Bảo.

“Dựa vào ông sao? Không thể làm được đâu.”

Giọng nói khinh thường của Trần Gia Bảo vang lên trong không trung, hoàn toàn không đến xỉa đến quyền phong mãnh liệt đó. Anh lao đến trước mặt Vũ Lâm Giang, đồng thời đột nhiên giơ nắm đấm bên tay trái ra và lao vào nắm đấm đang tiến đến của Vũ lâm Giang.

Hai quả đấm của hai cường giả mạnh nhất va chạm vào nhau cũng không có xảy ra tình hình long trời lở đất giống như mọi người tưởng tượng, ngược lại nó lại vô cùng bình tĩnh. Cho dù là khí lực hay là quyền cương thì cũng không có chuyện gì xảy ra cả, nó giống như nắm đấm của hai người bình thường đang lao vào nhau.

Chương 1967

Chương 1967

Nhưng mà trong sự bình yên ấy lại ẩn chứa sát khí.

Vũ Vô Song chỉ cảm thấy lực trên nắm đấm của mình đang không ngừng bị Trần Gia Bảo hút lấy, anh ta hoàn toàn không thể nào khiến Trần Gia Bảo bị thương được.

“Đây chính là Vô Cực Quyền sao?” Trong đôi mắt Vũ Vô Song lóe lên vẻ say mê: “Quyền pháp thần kỳ như vậy, thật đúng là hiếm thấy trên đời này. Đợi sau khi bắt được cậu, tôi cũng phải ép hỏi cậu về Vô Cực Quyền.”

“Vẫn là câu nói đó, ông không làm được đâu!”

Ánh mắt Trần Gia Bảo vô cùng sắc bén, đột nhiên kiếm chỉ của anh chỉ về ngực của Vũ Vô Song. Tất cả nội công mà anh hút từ trong nắm đấm từ tay trái đó đều xuất hiện ở kiếm chỉ, đồng thời hòa hợp hội tụ với nội công trên người Trần Gia Bảo.

Vào giây phút này, một luồng kiếm khí sắc bén lao ra.

Một luồng kiếm khí vô cùng mạnh và với một khoảng cách gần như vậy, cho nên khi kiếm khí còn chưa đến người, một luồng kiếm mạnh mẽ đã lao đến khiến ngực của Vũ Vô Song đau nhói.

Vũ Vô Song đừng đối đầu với Trần Gia Bảo nên cũng đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm. Sau khi bị nội công trên nắm đấm bị Trần Gia Bảo hút vào, ông ta đã sớm né ra bên cạnh và tránh thoát được một cách dễ dàng. Hơn nữa ông ta còn rút lui kịp thời nắm đấm, tránh khỏi phạm vi nội công mà Vô Cực Quyền hút lấy. Năm ngón tay của ông ta lập tức thành hình con dao, la từ phía trên xuống xông đến trước ngực Trần Gia Bảo.

Con dao mãnh liệt lao đến, Trần Gia Bảo lập tức búng ngón tay trái ra. Sau khi điểm lên trên con dao hóa giải cùng với hút một phần sức lực, anh nhân cơ hội đáp xuống dưới.

Vũ Cửu Bảo đã chờ ở dưới mặt đất từ trước, nhìn thấy vậy thì ngước lên trời cười lớn: "Trần Gia Bảo, cậu khoanh tay chịu trói đi!"

"Vũ Vô Song không làm được, ông cũng không làm được đâu!"

Trần Gia Bảo nở nụ cười lạnh, mượn nhờ một phần nội công mà mình vừa hút lấy vừa nãy mà cả người lao xuống phía Vũ Cửu Bảo giống như ngôi sao băng. Đồng thời kiếm khí trắng xóa trên ngón tay của anh cũng lóe lên, xẹt một đường sáng rực trên không tung.

"Chỉ là một tên Bán Bước Truyền Kỳ hèn mọi mà thôi, sao ám làm càn trước mặt tôi!"

Vẻ mặt Vũ Cửu Bảo rất khinh thường, mặc dù ông ta không hiểu rõ tại sao Trần Gia Bảo có thể đấu với Vũ Vô Song ở trên không trung, nhưng ông ta biết tu vi của Trần Gia Bảo chỉ có "Bán Bước Truyền Kỳ". Anh vĩnh viễn không phải là đối thủ của ông ta.

Lúc này nội công trong cơ thể Vũ Cửu Bảo đã sớm được tích tục lại, đợi đến khi Trần Gia Bảo chỉ cách đỉnh đầu của ông ta chưa đến bốn mét, ông ta đột nhiên đạp mạnh chân phải xuống đất. Một tiếng "ầm ầm" vang lên, khoảng đất xung quanh trong vòng mười mét đều vỡ vụn thành từng mảng, cơn gió nổi lên khiến bụi mù dâng trào cuồn cuộn ở khắp xung quanh.

Chỉ thấy Vũ Cửu Bảo nhân cơ hội này mà bay lên trời, giơ nắm đấm phải lên trời mà lao về phía Trần Gia Bảo. Khí thế của ông ta rất mạnh mẽ, giống như có thể dùng một tay xé trời.

"Chỉ là một tên Bán Bước Truyền Kỳ hèn mọn mà dám trực tiếp nghiền ép. Tôi sẽ khiến Trần Gia Bảo biết sự nhỏ bé của mình."

Trong đôi mắt Vũ Cửu Bảo lóe lên tia máu, một quyền này ít nhất sẽ khiến Trần Gia Bảo phải đổ máu trọng thương.

Khi mọi người còn đang căng thẳng và nhìn với ánh mắt kinh ngạc, Trần Gia Bảo đã rơi từ trên trời xuống, kiếm chi lóe lên

kiếm khí sáng chói mà điểm lên trên nắm đấm của Vũ Cửu Bảo.

“Một tên Bán Bước Truyền Kỳ hèn mọn như cậu chống lại tôi như thế nào, đúng là tự tìm chỗ chết mà!”

Chương 1968

Chương 1968

Vũ Cửu Bảo cười ha ha, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng bùng phát qua nắm đấm. Mặc dù chỉ phát triển được chín mươi phần trăm công lực, nhưng ông ta tự tin nhiêu đó đã đủ để đánh bại kiếm khí và khiến Trần Gia Bảo bị trọng thương.

Đột nhiên, trong đôi mắt Trần Gia Bảo lóe lên vẻ khinh thường. Ngón tay mang kiếm khí của anh càng tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt hơn, sau đó trong nháy mắt đâm thủng quyền cương cả người Vũ Cửu Bảo.

"Cái gì?"

Vẻ mặt Vũ Cửu Bảo rất kinh ngạc, nhìn thấy ngón tay mang kiếm khí của Trần Gia bảo sắp xuyên thủng mu bàn tay của mình và cũng vì vậy mà phế bỏ một cánh tay của ông ta. Ông ta không kịp suy nghĩ gì nhiều mà vội vàng thu quyền lại, sau đó nhảy ra phía sau ba mét.

Nhưng cho dù có làm như vậy thì mặt sau nắm đấm của ông ta vẫn bị kiếm khí của Trần Gia Bảo rạch một đường vết thương dài, máu tươi không ngừng chảy đầm đìa từ cổ tay xuống.

Mọi người ở xung quanh đều rất kinh ngạc, Trần Gia Bảo lại có thể làm "cường giả truyền kỳ" bị thương sao? Bọn họ không nằm mơ đấy chứ?

Hai cô gái Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc càng hoảng hốt hơn, vô cùng chấn động.

Ở giữa sân, Vũ Cửu Bảo nhìn vết thương trên mu bàn tay của mình thì càng trở nên kinh hãi hơn, hơn nữa cũng càng ngày càng tức giận hơn. Ông ta nói: "Cậu chẳng qua chỉ là một Bán Bước Truyền Kỳ hèn mọn, sao có thể đâm thủng cương khí của cường giả truyền kỳ?"

“Thế giới võ học vô cùng uyên thâm, ông chẳng qua chỉ là con ếch ngồi đáy giếng nên không thể hiểu được cũng là điều bình thường.” Trần Gia Bảo bình tĩnh đáp xuống đất, kiếm khi sáng chói lóe lên trong ngón tay anh. Đồng thời trong lòng anh cũng rất tiếc, chỉ cần Vũ Cửu Bảo thi chiêu lại chậm hơn một chút là anh chắc chắn có thể chém đứt tay phải của ông ta, thật đáng tiếc.

“Trần Gia Bảo, đợi sau khi bắt được cậu thì tôi sẽ phế bỏ tu vi của cậu và bẻ gãy tứ chi của cậu. Tôi sẽ khiến cậu nếm thử mùi vị đau khổ sống không được chết cũng không xong.” Giữa hàng chân mày của Vũ Cửu Bảo lóe lên vẻ giận giữ, ông ta đường đường là cường giả của Truyền kỳ sơ kỳ, nhưng vừa mới giao chiến với nhau một chiêu, không những bị thương bởi Trần Gia Bảo mà còn bọ anh khinh thường ếch ngồi đáy giếng, đúng là điều vô cùng nhục nhã.

“Đáng tiếc, ông không làm được đâu.”

Ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên vẻ khinh thường, khí thế oai phong lẫm liệt. Kiếm khí nơi ngón tay anh lóe lên, tỏa thứ ánh sáng chói mắt.

Thái độ này của anh không ai có thể bì nổi.

Vũ Cửu Bảo càng tức giận đến tím mặt.

Đột nhiên Vũ Vô Song đã đáp nhẹ xuống bên cạnh Vũ Cửu Bảo, nói với vẻ nghiêm túc: “Chiêu mà Trần Gia Bảo thi triển là Vô Cực Quyền, có thể tạm thời thu nạp chuyển hóa nội công của người khác thành của mình, nếu như tôi đoán không nhầm thì vừa nãy kiếm khí mà Trần Gia Bảo đâm thủng ông có lẽ là cậu ta tạm thời dùng một phần nội công hút được từ tôi. Hơn nữa cậu ta còn kết hợp với nội công trong cơ thể của mình rồi thi triển ra, như vậy có thể đâm thủng cương khí của ông cũng không phải là điều kỳ lạ gì.”

“Có thể thu nạp chuyển hóa nội công của người khác? Ngoại trừ bảo vật chữa bệnh Thiên Hành Cửu Châm ra, thậm chí ngay cả võ học mà Trần Gia Bảo cũng giỏi như vậy. Rốt cuộc cậu ta là quái thai xuất hiện từ đâu vậy?” Vũ Cửu Bảo vô cùng kinh ngạc, ngay sau đó trong đôi mắt lóe lên ngọn lửa giận giữ nói: “Xem ra ngoại trừ Thiên Hành Cửu Châm ra còn có quyền pháp Vô Cực Quyền cũng phải ép hỏi cho ra.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy.” Vũ Vô Song gật đầu, càng nghĩ càng muốn có được Vô Cực Quyền.

“Tôi đã nói rồi mà, các ông không làm được đâu.”

Trần Gia Bảo làm vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên anh giơ tay lên bắn một đường kiếm khí lên phía bên trái, mang theo khí lực mạnh mẽ trong không trung. Vì vậy trên mặt đất của những nơi mà kiếm khí đi qua đều xuất hiện những khe nứt rất dài.

Rõ ràng là hai người Vũ Trầm Minh, Vũ Hải Thanh đều lao về phía Trần Gia Bảo, nhưng đường kiếm khí này của Trần Gia Bảo xông thẳng đến Vũ Trầm Minh.

Ngay sau đó Trần Gia Bảo bỗng nhiên đạp xuống đất, lật người lên lao về phía hai người Vũ Hải Thanh và Vũ Văn Uyên.

Chương 1969

Chương 1969

Thay vì ngồi đợi bị những người này bao vây, vậy chi bằng lựa chọn chủ động ra tay.

Trần Gia Bảo định đánh bại ba người Vũ Hải Thanh yếu nhất trong năm người trước tiên, đến khi đó sẽ đối mặt tiến đánh hai người Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo. Như vậy anh sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Trước kiếm khí sắc bén của Trần Gia Bảo, Vũ Trầm Minh khẽ nhíu mày, trong lòng nghĩ cho dù có đỡ được thì ông ta cũng phải chịu thiệt một chút. Nói không chừng ông ta còn bị Trần Gia Bảo bắt được kẽ hở.

Nghĩ đến điều này, chân phải của ông ta bỗng nhiên đạp xuống đất. Vùng đất cứng rắn đột nhiên vỡ vụn, đồng thời có vô số đá vụn to như bàn tay lần lượt bị đánh bay lên không trung.

Vũ Trầm Minh bắn ngón tay liên hồi, lần lượt bắn lên từng khối đá bay lung tung.

Bỗng nhiên mấy miếng đá vỡ được bọc bởi nội công của ông ta, sau đó lần lượt hứng lấy kiếm khí của Trần Gia Bảo và vang lên tiếng xé gió "vèo vèo" trong không trung.

Mỗi một miếng đá vụn lao vào kiếm khí nên tốc độ và sức mạnh của kiếm khí bị giảm đi một chút. Sau khi sáu miếng đá bị kiếm khí đánh nát, kiếm khí cũng tan biến trong không trung.

Mà Trần Gia Bảo đã nhân cơ hội này kéo dài thời gian của Vũ Trầm Minh, chỉ trong nháy mắt anh lao đến hai người Vũ Văn Uyên và Vũ Hải Thanh, kiếm khí ở ngón tay lóe lên ánh sáng chói lóa lao đến ngực Vũ Hải Thanh.

Cũng vào lúc này, Vũ Văn Uyên nhân cơ hội này mà khẽ hét lên một tiếng, lao một quyền đến giữa lưng Trần Gia Bảo để giải nguy cho Vũ Hải Thanh.

Quyền gió rất mạnh và dữ dội, vì vậy khiến cho bộ quần áo sau lưng Trần Gia Bảo bị bay lên rồi bị đánh đến nỗi xuất hiện cả dấu quyền. Nếu như Trần Gia Bảo không kịp thời thu chiêu lại và lùi về phía sau, Vũ Văn Uyên đã nhân cơ hội này khiến Trần Gia Bảo bị thương nặng.

Vũ Hải Thanh khẽ nhíu mày, suy nghĩ trong đầu thay đổi nhanh trong chớp mắt. Tu vi của Trần Gia Bảo cũng là "Bán Bước Truyền Kỳ?" giống như anh ta, theo lý mà nói sức mạnh của Trần gia Bảo sàn sàn giống như anh ta, vì vậy anh ta chắc chắn có thể đỡ được chiêu này của Trần Gia Bảo một cách dễ dàng.

Nhưng vừa nãy khi Trần Gia Bảo đấu với Vũ Cửu Bảo, chẳng những anh không rơi vào thế bất lợi mà ngược lại còn làm Vũ Cửu Bảo bị thương. Điều đó đã chứng minh sức mạnh của Trần Gia Bảo chắc chắn có chỗ đặc biệt, nếu như anh ta tùy tiện tiếp chiêu thì nói không chừng sẽ bị bất lợi.

Trong lúc khó khăn phải tự cứu lấy mạng mình đã, trước hết cứ né tránh rồi nói sau.

Vũ Hải Thanh lập tức đưa ra quyết định, lúc này anh ta liền lùi lại phía sau và đồng thời đề phòng kiếm khí có thể phóng ra từ ngón tay Trần Gia Bảo.

Nhưng mà kiếm chỉ của Trần Gia Bảo chỉ lóe lên ánh sáng. Vũ Hải Thanh vừa mới lùi về phía sau, Trần Gia Bảo lập tức xoay gót chân, quay người lao đến Vũ Văn Uyên ở phía sau. Bàn tay trái của anh chặn được nắm đấm của Vũ Văn Uyên một cách vững chắc, đồng kiếm chỉ của bàn tay phải lóe lên một đường sáng lao về phía Vũ Văn Uyên.

"Chỉ là một chút tài mọn, cũng không chỉ có một mình anh là người biết sử dụng kiếm khí." Vũ Văn Uyên liên tục nở nụ cười lạnh, tay phải vẫn liều mạng đánh vào nắm đấm của Trần Gia Bảo. Đồng thời anh ta cũng bắn kiếm khí ra, hứng lấy kiếm chỉ của Trần Gia Bảo.

Đây đều là lối đánh lấy cứng chọi cứng, bởi vì Vũ Văn Uyên hoàn toàn không đánh lại được Trần Gia Bảo, đồng thời chỉ cần anh ta dây dưa với Trần Gia Bảo một chút thì đám người Vũ Vô Song sẽ chạy đến bao vây tấn công. Đến lúc đó Trần Gia Bảo nhất định sẽ thua.

Nghĩ đến đây, khóe môi của Vũ Văn Uyên đã nhếch lên nụ cười đắc ý.

Đột nhiên tình hình thay đổi.

Vũ Văn Uyên chỉ cảm thấy trên tay trái của Trần Gia Bảo đột nhiên chuyển thành lực hút rất mạnh, nội công trên nắm đấm của anh ta bị Trần Gia Bảo không ngừng hút lấy. Vì vậy vẻ mặt của anh ta thay đổi rất lớn.

Chương 1970

Chương 1970

“Mau tránh ra!”

Đột nhiên đúng lúc này Vũ Vô Song hét lên nhắc nhở.

Vũ Văn Uyên càng kinh ngạc hơn, không kịp suy nghĩ gì mà lập tức lùi lại né tránh.

Vào lúc này kiếm khí trên ngón tay của Trần Gia bảo lại tung hoành ngang học, với tình thế không thể đỡ được mà trực tiếp phá vỡ kiếm khí của Vũ Văn Uyên. Đồng thời anh cũng tiếp tục đâm lên ngực của Vũ Văn Uyên.

Tốc độ rất nhanh, không kịp chớp mắt.

May mà Vũ Văn Uyên nghe thấy lời nhắc nhở của Vũ Vô Song nên sớm lùi sang bên cạnh, nhưng cho dù như vậy trên bả vai của anh ta vẫn bị trúng kiếm chỉ của Trần Gia Bảo. Chỉ nghe thấy một tiếng “xoẹt” vang lên, kiếm khí sắc bén xuyên qua đầu vai, máu văng lên tung tóe.

Vũ Văn Uyên kêu lên một tiếng đau đớn, trong cơn đau nhức, mồ hôi trên trán anh ta ngay lập tức chảy xuống.

“Mọi người đều biết dùng kiếm khí, nhưng người có thể dùng kiếm khí tốt hơn tôi cũng chỉ có một vài người mà thôi.” Giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên, đồng thời tốc độ kiếm chỉ sắc bén lại công kích Vũ Văn Uyên, đâm lên ngực anh ta. Kiếm khí trong ngón tay của anh càng tỏa ánh sáng chói lóa, tung hoành ngang dọc.

Vũ Văn Uyên dù sao cũng là cường giả của “Bán Bước Truyền Kỳ”, mặc dù bị thương nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên anh ta há miệng ra. Một tiếng “phù” vang lên, anh ta phun ra một đường cương khí màu trắng bắn đến trước ngực Trần Gia Bảo.

Chiêu "miệng phun cương khí" này được thi triển bởi Vũ Văn Uyên trong tình thế cấp bách, hầu như chứa tất cả nội công của anh ta và có thể nói là vô cùng lợi hại.

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, kiếm chỉ lập tức quét ngang quét một đường nửa đường cong, cản "cương khí" lại.

Vũ Văn Uyên cũng nhân lúc này mà nhảy lùi lại về phía sau cách xa nơi này khoảng sáu bảy mét, trước tiên tạm thời kéo lại khoảng cách với Trần Gia Bảo rồi hẵng nói sau.

Nhân lúc anh bị bệnh để lấy mạng anh!

Ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên ánh sáng nghiêm túc, trước tiên anh búng ngón tay để bắn ba đường kiếm khí sắc bén về phía Vũ Văn Uyên, đồng thời dưới chân của anh hơi nhúc nhích chuẩn bị tiến lên truy kích.

"Trần Gia Bảo, cậu chết đi!"

Đột nhiên giọng nói tức giận của Vũ Vô Song vang lên, có thể thấy rất rõ ràng ông ta nhảy lên một cái và lao về phía Trần Gia Bảo.

Kết quả cuối cùng của năm người bọn họ chẳng những không bắt được Trần Gia Bảo, ngược lại còn bị anh đánh khiến hai người bị thương. Nhất là hai người Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo còn là cường giả của Truyền kỳ sơ kỳ, trình hộ cao hơn so với Trần Gia Bảo. Điều này quả đúng là vô cùng nhục nhã.

Dưới sự tức giận, Vũ Vô Song bổ một chưởng, nhào về phía Trần Gia Bảo.

Nếu như Trần Gia Bảo tiếp tục tấn công Vũ Văn Uyên, vậy xác xuất anh bị trúng chưởng của Vũ Vô Song là rất cao. Mặc dù nó không gây ra nhiều thương tích cho người có Vô Cực Quyền Trần Gia Bảo, nhưng cũng đủ để ngăn chặn hành vi của Trần Gia Bảo và khiến anh rơi vào thế bị vây.

Vũ Cửu Bảo cũng ra tay, định không chần chừ thêm nữa mà đánh nhanh thắng nhanh. Đột nhiên trong tay ông ta xuất hiện ba cây kim bạc màu xanh, cổ tay ông ta hơi run lên, ba cây kim độc đó lao ra, lóe lên ba đường màu xanh bay vút lên không trung và lao về phía huyệt đạo trên người Trần Gia Bảo.

Trong lòng Trần Gia Bảo rất kinh ngạc, chiêu thức mà Vũ Cửu Bảo đang thi triển chính là A Tị Quỷ Phong Châm – một châm pháp đặc biệt được ghi lại trong Quỷ Môn Thập Tam Châm. Một khi quỷ châm đi vào trong cơ thể, cho dù cảnh giới tu vi có cao như thế nào thì kinh mạch trên cơ thể cũng sẽ lập tức bị bịt lại, không thể nào lưu thông chân khí. Đến lúc đó chỉ có thể để mặc cho người ta xâu xé.

"Xem ra Vũ Cửu Bảo làm như vậy là định bịt nội công của mình lại, để mình không thể nào thi triển Vô Cực Quyền."

Chương 1971

Chương 1971

Trần Gia Bảo thầm nghĩ trong lòng. Khi nhìn thấy Phách Không Trưởng của Vũ Vô Song đang chèn ép mình, anh lập tức vươn tay thu nạp chuyển hóa nội công từ Phách Không Trưởng, đồng thời cơ thể lóe lên. Anh không lùi mà tiến lên phía trước, phóng ba cây quỷ châm lên không trung.

Vũ Cửu Bảo nở nụ cười lạnh lùng, "A Tịch Quỷ Phong Châm" là bài học thất truyền của Quỷ Y Môn, không những quỷ châm đi vào trong cơ thể có thể bịt kinh mạch mà thậm chí ngay cả bề mặt quỷ châm cũng có một lớp độc rất mạnh, cho dù da thịt chạm lên nó cũng lập tức trúng độc. Mặc dù bị trúng độc sẽ không mất mạng, nhưng nó có thể khiến người ta mất đi khả năng hoạt động, có thể nói vô cùng độc ác tàn nhẫn.

"Trần Gia Bảo mà cũng dám tiếp xúc thẳng với mũi nhọn A Tị Quỷ Phong Châm sao? Đúng là tự tìm lấy cái chết!"

Trong đôi mắt Vũ Cửu Bảo lóe lên ánh nhìn khinh thường.

Chỉ thấy trong nháy mắt Trần Gia Bảo đã lao đến trước mặt "A Tị Quỷ Phong Châm". Thấy anh sắt bị trúng độc châm, hai cô gái Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc không kìm được mà kêu lên.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Trần Gia Bảo đột nhiên đưa tay lên và kẹp chặt lấy ba cây quỷ châm ở giữa không trung.

Đôi mắt Vũ Cửu Bảo càng lóe lên vẻ khinh thường hơn, nếu như không có điều gì ngoài ý muốn xảy ra thì Trần Gia Bảo sẽ lập tức bị trúng độc mà ngã xuống đất, để mặc cho đám người bọn họ ức hiếp.

Toàn bộ ánh mắt đều dõi theo, Trần Gia Bảo kẹp ba cây quỷ châm ở nơi tay, không có chút do dự, đột nhiên chuyển hướng,

phóng đến chỗ bị thương trên vai của Vũ Văn Uyên, tốc độ rất nhanh, ở đâu có chút dấu vết trúng độc?

Ba cây quỷ châm, ở trên tay của Trần Gia Bảo có một tia sáng xanh mờ, giống như lưỡi dao đoạt mệnh của tử thần.

Vũ Cửu Bảo sắc mặt nhất thời có sự biến đổi lớn, khó có thể tin nói: "Ba cây châm quỷ này, chính là tôi nghiêm ngặt dựa theo ghi chép của Quỷ Môn thập tam châm, trải qua trăm cay nghìn đắng tìm được một chỗ nuôi dưỡng xác chết, đem thi thể của bé gái chôn ở nơi nuôi dưỡng xác chết suốt mười năm, làm cho nơi này sau khi hấp thụ âm khí, mới đem đào ra, dùng xương cốt của bé gái mà luyện thành.

Tổng cộng mới luyện chế được sáu cây A tị quỷ phong châm, có thể ám sát đến cực điểm, trừ khi là lấy được thuốc giải bí truyền của tôi, nếu không cho dù là ai, một khi đã dính A tị quỷ phong châm, tuyệt đối sẽ bị sát khí gây thương tích, càng đừng nói tới bề ngoài của quỷ châm, còn bôi thêm một loại độc dược, Trần Gia Bảo làm sao có thể một chút cũng không có chuyện gì được?"

Bên kia, Vũ Văn Uyên vẻ mặt kinh hãi, Trần Gia Bảo không sợ A tị quỷ phong châm, cũng không có nghĩa anh ta Vũ Văn Uyên không sợ, cho dù Trần Gia Bảo không thi triển thủ pháp cấm mạch của A tị quỷ phong châm, nhưng mà chỉ riêng sát khí ẩn chưa trên A tị quỷ phong châm, cũng đủ có thể làm anh ta kiêng dè vạn phần.

Anh ta đầu vai bị thương, lại vừa đỡ ba đạo kiếm khí mạnh mẽ của Trần Gia Bảo, đang ở lúc mất sức nhất, lại đối diện với A tị quỷ phong châm mạnh mẽ tiến tới trong tay của Trần Gia Bảo, anh ta thần sắc kinh hãi, vội vàng xoay người muốn chạy trốn.

Một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt của Trần Gia Bảo, chân đạp cửu cung bát quái bước, thân ảnh đột nhiên mờ hồ bất định, tốc độ lại nhanh thêm ba phần, hướng Vũ Văn Uyên đuổi theo.

"Trần Gia Bảo, dừng tay!" Tên miền mới của bên mình là Truyen3.one. Cả nhà truy cập vào đọc để ủng hộ chúng mình có động lực ra chương mới nhé!

Vũ Vô Song hét to một tiếng, hướng Trần Gia Bảo truy kích, đồng thời Vũ Cửu Bảo sau khi thoát khỏi kiếm khí của Trần Gia Bảo, hướng Trần Gia Bảo tiến công đến.

Trần Gia Bảo hơi hơi nhíu mày, đột nhiên hét to một tiếng: "Nhìn quỷ châm đây!"

Dứt lời tay anh khẽ nhích, ai cây ngân châm khác biệt hướng Vũ Vô Song và Vũ Trầm Minh bay đến, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã bay đến.

Vũ Vô Song và Vũ Trầm Minh hai người trong vô thức tưởng đó là A tị quỷ phong châm, đều hoảng sợ, vội vàng hướng pía bên tránh né, đợi kim châm bay qua trước mắt, mới nhìn rõ là hai cây kim châm bình thường, tức giận đến nổi trận lôi đình.

Chương 1972

Chương 1972

Trần Gia Bảo đã thừa dịp lúc này, phát sau mà đến trước, đuổi theo Vũ Văn Uyên đang ở phía trước, khẽ quát một tiếng, phóng châm hướng Vũ Văn Uyên.

Vũ Văn Uyên sắc mặt thay đổi lớn, mắt nhìn ba cây A tị quỷ phong châm ngày càng đến gần, lúc này hạ quyết định, không dừng việc chạy trốn, ngược lại thi triển toàn lực, một chưởng hướng ngực của Trần Gia Bảo đánh đến, giận dữ nói: "Trần Gia Bảo, đi chết đi!"

Anh ta rõ ràng đây là đấu pháp lấy thương đấu thương, cho dù anh ta thực sự trúng A tị quỷ phong châm, bị sát khí gây thương tích, cũng muốn đánh trúng một chưởng vào ngực của Trần Gia Bảo kia, nặng thì chết, nhẹ thì thổ huyết trọng thương, tính toán lại Trần Gia Bảo cũng sẽ tổn hại.

"Lấy thương đổi thương? Hy vọng hão huyền." Trần Gia Bảo trong mắt thoáng chốc khinh miệt, tay trái vận khí bí quyết "Hóa", dễ dàng loại bỏ một chưởng của Vũ Văn Uyên, đồng thời, Trần Gia Bảo khẽ quát: "Một châm giữa người quỷ cung dừng!"

Tay trái của anh tăng tốc hướng phía trước đệ châm, theo chữ "dừng" trong miệng anh phát ra, một cây quỷ châm liền đâm vào giữa người của Vũ Văn Uyên.

Vũ Văn Uyên chỉ cảm thấy "giữa người" đau đớn, nhất thời một cổ âm khí, từ giữa người nhanh chóng hướng bốn phía tản ra, cả ý thức cũng đầu óc cũng bắt đầu cứng ngắc, thậm chí trong cơ thể kinh mạch hơi thở, đều bắt đầu trở nên trì trệ.

Nhưng mà trên cơ thể biến đổi, lại khác xa so với chấn động trong cơ thể, anh ta trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nói: "Anh…

anh làm sao biết khẩu khuyết của A tị quỷ phong châm trong Quỷ môn Thập tam châm?

Trần Gia Bảo không trả lời, trong miệng tiếp tục ngâm đọc nói: "Hai châm châm vào sau đại lăng huyệt, nhập châm năm phần quỷ tâm!"

Gần như trong nháy mắt, cây quỷ châm thứ hai chuẩn xác đâm vào "đại lăng huyệt" trên tay của Vũ Văn Uyên.

Vũ Văn Uyên cảm thấy tứ chi bị tê liệt, kinh lạc ngưng trệ, căn bản không có cách nào điều động chân khí, chỉ có thể đứng tại vị trí ban đầu, trở thành cá nằm trên thớt.

"Ba châm lại tìm đến trên đại chùy, nhập vào một tấc quỷ chẩm!"

Trần Gia Bảo dưới chân hơi đổi, giống như một cơn gió, giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động bay đến sau lưng của Vũ Văn Uyên, trong tay cây châm A tị quỷ phong châm cuối cùng, dễ dàng đâm vào trên huyệt đại chùy của Vũ Văn Uyên.

Vũ Văn Uyên trong cơ thể kinh mạch hoàn toàn bị phong bế, một chút nội kình cũng không có cách nào có thể điều động, đồng thời quỷ châm sát khí nhập thể, lập tức tiến vào lục phủ ngũ tạng, nhất thời sắc mặt của Vũ Văn Uyên hiện lên một cỗ màu xanh quỷ dị, thậm chí trên lông mày cũng xuất hiện một tầng hơi mỏng như tuyết như băng.

"Tam châm kí tất, mạch cấm khí tuyệt!"

Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, đem áo của Vũ Văn Uyên xách lên, đem anh ta giơ lên cao, hướng Vũ Cửu Bảo ném tới.

Vũ Cửu Bảo lập tức đón lấy Vũ Văn Uyên, vội vàng đem thuốc giải đút cho anh ta, đồng thời kiểm tra tình hình.

Chỉ thấy Vũ Văn Uyên bản thân bị trọng thương đã muốn hôn mê bất tỉnh, nhất là bị sát khí nhập thể, tình hình vô cùng nghiêm trọng, cho dù là uống thuốc giải, một thân của Vũ Văn Uyên tu vi của cảnh giới Bán Bước Truyền Kỳ, sợ cũng khó có thể hồi phục, cái càng làm cho Vũ Cửu Bảo sợ hãi là, anh ta phát hiện thủ pháp cấm mạch của Trần Gia Bảo, với trong ghi chép của Quỷ Môn Thập Tam Châm giống nhau như đúc!

Anh ta đột nhiên quay đầu lại, nhìn phía Trần Gia Bảo, lại vừa tức giận vừa chất vấn: “Tại sao anh lại biết thi triển A tị quỷ phong châm, anh rốt cuộc là người như thế nào?”

Mọi người vây xung quanh nhà họ Vũ lại càng sợ ngây người hơn, Trần Gia Bảo không những phế bỏ một trong năm vị đứng đầu vây công cường giả, vậy mà còn thi triển ra A tị quỷ phong châm? Đây… đây là tình huống gì vậy, lẽ nào Trần Gia Bảo cũng là người của Quỷ Y môn?

Vũ Vô Song đợi người đều đứng ở vị trí cũ, nhìn chầm chầm Trần Gia Bảo, để lộ ra vẻ chấn động.

Chương 1973

Chương 1973

Khi Vũ Nhược Uyên cùng Phương Hàn Diệc chia tách trở về, tận mắt nhìn thấy một màn trước mắt này, vẻ mặt đồng thời chấn động.

Thậm chí, ngay cả Vũ Lâm Giang và Vũ Nhuận Nguyệt cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Toàn bộ những con mắt đều dõi theo, Trần Gia Bảo cười, cười nhẹ, cười tiếng kêu ngạo, thanh âm ở trên sân rộng xa xa truyền đến: "Tôi Trần Gia Bảo thông thạo nhiều loại sách điển cố y thuật quý giá, Thiên hành cửu châm đều biết, càng huống hồ chi là A tị quỷ phong châm nhỏ bé này?"

"Không thể nào!" Vũ Cửu Bảo phẫn nộ nói: " A tị quỷ phong châm là trong Quỷ Môn Thập Tam Châm đặc biệt có phong huyệt thủ pháp, người ngoài tuyệt đối không thể biết được, mau nói, anh rốt cuộc là người nào?"

Trần Gia Bảo ngửa mặt lên trời mà cười, lập tức anh nghiêng mình dò xét Vũ Cửu Bảo, hỏi ngược lại: "Anh lại làm sao có thể biết, tôi không biết Quỷ Môn Thập Tam Châm?"

Nếu bây giờ anh đã cùng nhà họ Vũ đối đầu, vậy lại giấu diếm chuyện anh thực sự biết Quỷ Môn Thập Tam Châm, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Lời vừa nói ra, học trò xung quanh nhà họ Vũ lại một mảng ồ lên, Trần Gia Bảo biết Quỷ Môn Thập Tam Châm, cái này so với việc Trần Gia Bảo đơn thuần biết A tị quỷ phong châm còn muốn chấn động hơn.

Về phần những đồ đệ trung y thế gia bình thường khác, đại đa số đều không có nghe qua tên của Quỷ Môn Thập Tam Châm, nghe nhà họ Vũ và Trần Gia Bảo nói chuyện trên mặt đều mờ tịt, nhưng một ít người nghe nói đến Quỷ Môn Thập Tam

Châm, ví dụ mấy người Khương Ngọc, trong lòng lại hoảng sợ, dâng lên một trận sóng to gió lớn.

“Ngọc Ngọc, cái gì là Quỷ Môn Thập Tam Châm là gì?” Hồng Yến Nhi nhìn thấy Khương Ngọc vẻ mặt chấn động, càng hiếu kỳ hỏi.

Khương Ngọc lúc này mới phản ứng lại, có đều vẫn như cũ giữ nguyên trạng thái chấn động, nói: Quỷ Môn Thập Tam Châm tương truyền là sách cổ bí truyền của Quỷ Y Môn, không phải đệ tử chân truyền, tuyệt đối không có tư cách học.

Nghe nói bên trong sở viện, ngoại trừ y thuật chữa bệnh cứu người, còn có tà thuật và độc thuật không thể tưởng tượng nổi trên đời, chỉ có điều, tôi trước đây nghe nói Quỷ Y Môn đã sớm mai danh ẩn tích rồi, ban đầu là núi Ẩn Sơn của nhà họ Vũ, thế nhưng trong truyền thuyết Quỷ Y Môn, cái tin tức này quá chấn động rồi.

Hơn nữa Trần Gia Bảo vậy mà lại cùng biết Quỷ Môn Thập Tam Châm, lẽ nào Trần Gia Bảo cũng là người của Quỷ Y Môn? Nhưng nhìn nhà họ Vũ kinh ngạc như vậy, Trần Gia Bảo rõ ràng cùng với Quỷ Y môn không có quan hệ gì, cái này… cái này rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Hồng Yến Nhi đã giật cả mình kéo dài cái miệng nhỏ nhắn: “Quỷ Y Môn? Cái tên này nghe như rất tà ác vậy, còn có Gia Bảo, vừa nãy biết Gia Bảo biết Thiên hành cửu châm, bây giờ lại nói ngay cả Quỷ Môn thập tam châm cũng biết, ngất, cái thế giới này còn có y thuật gì, là Gia Bảo không biết không?”

“Trần Gia Bảo quả thật rất lợi hại, nhưng anh ấy có lợi hại, hôm nay sợ là cũng không có cách nào đi ra khỏi núi Ẩn Vụ này rồi.” Khương Ngọc lo lắng buồn phiền, Trần Gia Bảo không phải là người của Quỷ Y Môn, lại biết Quỷ Môn Thập Tam Châm, nhà họ Vũ tuyệt đối sẽ không để Trần Gia Bảo rời đi.

Quả nhiên, trong sân bầu không khí ngưng động, càng tăng thêm sự hồi hộp kịch liệt.

Vũ Vô Song trầm giọng nói: “Trần Gia Bảo, bí mật trên người anh thực sự ngày càng nhiều rồi, Quỷ Môn Thập Tam Châm từ

trước đến nay không truyền ra ngoài, nói, Quỷ Môn Thập Tam Châm của anh là học từ đâu ra?”

Câu hỏi của anh ta, cũng là chuyện mà bao gồm Vũ Lâm Giang, Vũ Nhuận Nguyệt ở trong toàn bộ người nhà họ Vũ đều muốn biết.

Trần Gia Bảo tay niết kiếm quyết, chỉ cầm kiếm khí tung hoành ngang dọc, kiếm ý phóng lên cao, kêu ngạo bất tuân nói: “Nếu muốn biết, hãy đến hỏi kiếm của tôi để biết câu trả lời đi!”

Chương 1974

Chương 1974

Nói xong, Trần Gia Bảo đạp đất bay lên, đột nhiên huống Vũ Hải Thanh nhảy tới, kiếm khí tráng lệ, ánh mắt sát phạt sắc bén, nói: “Anh chính là người kế tiếp chết dưới kiếm vong hồn!”

“Tìm cái chết!”

Vũ Vô Song cùng Vũ Cửu Bảo giận tím mặt, lập tức hướng Trần Gia Bảo bay đến, lần này hai người bọn họ không giữ lại chút nào, thi triển mười thành công lực, nhất thời đem tu vi của cảnh giới Truyền kỳ sơ kỳ, thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, tốc độ rất nhanh, mọi người xung quanh cơ hồ chỉ nhìn thấy được mấy tàn ảnh, liền đuổi tới sau lưng Trần Gia Bảo, đồng thời từng người ra chiêu, hướng giữa lưng Trần Gia Bảo tiến đánh.

Trần Gia bảo vậy mà lại không tránh đi, sau lưng đột ngột chống lại sự công kích của hai người bọn họ, hai cổ chưởng mạnh mẽ, từ giữa lưng anh điên cuồng thâm nhập vào.

Trần Gia bảo sớm đã dùng nội kinh bảo vệ tâm mạch, đồng thời tòa lực hóa giải, hấp thu hai lực chưởng kình, có điều tha là vậy, làm sao có thể dễ dàng được hóa giải và hấp thụ sức mạnh bên trong của hai đại cường giả truyền kỳ sơ kỳ?

Anh chỉ cảm thấy bên trong cơ thể kinh mạch đau nhức, nhất thời kêu lên một tiếng đau đớn, ở giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng mà, Trần Gia Bảo ánh mắt lại càng hung hiểm hơn, nhân cơ hội dùng tốc độ nhanh hơn, hướng Vũ Hải Thanh hướng đến, giống như một chiến thần bất khuất!

Vũ Hải Thanh bị Trần Gia Bảo khí thế bức bách, trong nháy mắt trở nên kinh hãi, lại bị Trần Gia Bảo kiếm ý đánh sâu vào,

lập tức điều chỉnh lại, khóe miệng xuất hiện một tia cười lạnh, Trần Gia Bảo chịu một chưởng của Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo, tuyệt đối đã bị trọng thương, bây giờ chính là cơ hội tốt để bắt giữ Trần Gia Bảo!

Nghĩ đến đây, chân nguyên bên trong cơ thể anh điên cuồng hướng ra trên tay, lòng bàn tay đã muốn biến thành màu lục, vút bay lên trời một chưởng hướng Trần Gia Bảo, quát lớn: "Trần Gia Bảo, để anh nếm thử mùi vị tà tâm chưởng của tôi!"

Chỉ thấy một chưởng màu xanh, mang theo độc tố mãnh liệt, vụt bay lên trời đánh úp về phía Trần Gia Bảo.

"Chút tài mọn này, mà muốn tôi chết!"

Trần Gia Bảo ánh mắt nghiêm nghị, đem nội kình vừa này hấp thụ, điên cuồng xông vào đầu kiếm, nhất thời, kiếm chỉ xuất hiện màu đỏ hồng kiếm quang sấm sét, đúng là "Kiếm trảm người".

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo tốc độ đột nhiên biến nhanh, nhanh như tia lửa điện, động lượng như sấm sét ngay lập tức cắt xuyên qua Tà Tâm Chưởng!

Vũ Hải Thanh sắc mặt hoảng sợ, trước mắt hồng màng chợt lóe lên, ngực đã bị "kiếm trảm người" xuyên qua.

Trần Gia Bảo giết Vũ Thanh hải chỉ bằng một thanh kiếm!

Xung quanh tất cả mọi người đều hoảng sợ!

Lời sau cô ấy không nói ra, nhưng ý tứ không cần nói cũng biết, Vũ Trầm Minh, chủ nhân của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn, cũng có khả năng bị Trần Gia Bảo giết chết!

Vũ Hoàng Việt ngay lập tức phản ứng lại, kinh hãi hô một tiếng, lo lắng buồn phiền.

Vũ Lâm Giang sắc mặt nghiêm trọng, nhìn Trần Gia Bảo kiếm ý vút trên trời, trầm giọng nói: "Nếu cần thiết, tôi sẽ ra tay giải quyết Trần Gia bảo."

Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Hoàng Việt lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ông Giang mặc dù bình thường không ra tay, vẫn luôn lấy tư thế hiện thân của một lão trung y, nhưng

mà trên thực tế, là một tượng phật lớn nhất mạnh nhất của núi Vụ Ẩn, tu vi võ đạo của ông Giang, cũng là người lợi hại nhất, có ông Giang ra tay, Vũ Trầm Minh tuyệt đối có thể bình an vô sự.

Chương 1975

Chương 1975

Trần Gia Bảo hấp thụ toàn bộ nội kình của Vũ Vô Song và Vũ Cửu Nguyệt, đến lúc tăng cường sức lực và tốc độ của mình, lại cộng thêm Trảm Nhân Kiếm, tốc độ trong nháy mắt càng đạt đến đỉnh điểm, đánh bất ngờ, mới có thể thuận lợi giết chết Vũ Hải Thanh như vậy, nếu không, Vũ Hải Thanh tốt xấu gì cũng là cường giả của Bán Bước Truyền Kỳ, làm sao có thể bị Trần Gia Bảo dễ dàng giết chết như vậy?

Lúc này, trên Trảm Nhân Kiếm hơi thở phát ra, điên cuồng phát ra, sau khi một kiếm xuyên qua ngực của Vũ Hải Thanh, khí kình điên cuồng liên tục tạo ra những vết thương cho Vũ Thanh Hải, trước ngực đột nhiên xuất hiện một lỗ máu to bằng cái bát.

Một tiếng thở "phù", Vũ Thanh hải phun ra một ngụm máu, ngay cả nói cũng chưa nói được, thì đã trở thành vong hồn dưới kiếm.

Trần Gia Bảo rút kiếm ra, Vũ Hải Thanh mềm nhũn té trên mặt đất, máu chảy ra như trút.

"Kế tiếp vong hồn dưới kiếm, lại là ai đây?"

Trần Gia Bảo lau máu trên miệng, ánh mắt sắc bén, trong lúc đó liếc nhìn giữa Vũ Vô Song, Vũ Cửu Bảo cùng Vũ Trầm Minh ba người họ

Sát khí đầy trời!

Mọi người xung quanh tất cả đều chấn động, đều nói không ra lời, đối diện với năm vị vây công cường giả nhà họ Vũ, Trần Gia Bảo phế một người, giết một người, biểu hiện như vậy, chiến tích như vậy, quả thật chính là kinh thế hãi tục!

Trong đám người đứng đợi Ngô Thanh, Hoàng Trấn Hưng đều mở to miệng, hết sức kinh hãi, đại não thiếu chút trống rỗng, vãi, sức mạnh của Trần Gia Bảo cũng quá nghịch thiên đi?

Vũ Nhược Uyên, Phương Hàn Diệc cùng Vũ Nguyệt Giang đợi người, cũng kinh hãi nói không ra lời, ngay sau đó bọn họ trong lòng dân lên một cảm giác bất lực sâu đậm, khi xưa, bọn họ là thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng trong mắt người khác, nhưng mà bọn họ chỉ là một cái rắm khi so với Trần Gia Bảo, đầu tiên là trận đấu lớn về trung bị bị Trần Gia Bảo không thương tiếc đè ép, mà trên võ thuật bọn họ không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo loại đối thủ này, quả thật làm bạn cùng lứa tuyệt vọng!

Trên đài người chủ trì, Vũ Hoàng Việt kinh hãi đứng lên: "Vũ Văn Uyên và Vũ Hải Thanh hai người, đều là những nhân vật nổi tiếng trong nhà họ Vũ, nửa thân tu vi Bán Bước Truyền Kỳ, cho dù là toàn bộ Việt Nam, cũng là cao nhất, nhưng mà bọn họ như vậy… bị Trần Gia Bảo giết như vậy sao?"

Vũ Nhuận Nguyệt chấn động như vậy, ngay sau đó nội tâm có một trận lo lắng, vội vàng nói: "Lão Giang, sức mạnh của Trần Gia Bảo vượt xa ngoài tưởng tượng, chú hai vẫn còn trên sân chiến đấu, nhưng mà tu vi của chú hai, cũng gần tương đương Vũ Văn Uyên bọn họ…"

Lời sau cô ấy không nói ra, nhưng ý tứ không cần nói cũng biết, Vũ Trầm Minh, chủ nhân của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn, cũng có khả năng bị Trần Gia Bảo giết chết!

Vũ Hoàng Việt ngay lập tức phản ứng lại, kinh hãi hô một tiếng, lo lắng buồn phiền.

Vũ Lâm Giang sắc mặt nghiêm trọng, nhìn Trần Gia Bảo kiếm ý vút trên trời, trầm giọng nói: "Nếu cần thiết, tôi sẽ ra tay giải quyết Trần Gia bảo."

Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Hoàng Việt lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ông Giang mặc dù bình thường không ra tay, vẫn luôn lấy tư thế hiện thân của một lão trung y, nhưng mà trên thực tế, là một tượng phật lớn nhất mạnh nhất của núi Vụ Ẩn, tu vi võ đạo của ông Giang, cũng là người lợi hại nhất, có ông Giang ra tay, Vũ Trầm Minh tuyệt đối có thể bình an vô sự.

Trên sân, Vũ Vô Song nhìn Trần Gia Bảo vũ chỉ quả nhiên màu hồng kiếm quang sấm sét, trầm giọng nói: "Trần Gia Bảo, anh đây là kiếm thức gì?"

"Kiếm tiên di chiêu, Trảm Nhân Kiếm!" Trần Gia Bảo cầm kiếm đứng ngạo nghễ nói: "Lần trước khi tôi anh quyết đấu sau núi, nếu như tôi thi triển ra Trảm Nhân Kiếm, chỉ sợ anh sớm đã trở thành một vong hồn dưới kiếm rồi."

Vũ Vô Song hơi hơi nhíu mày, ánh mắt hiện lên một tia tức giận, có điều anh ta cũng không có phủ nhận, trên Trảm Nhân Kiếm tản ra một hơi thở cuồng bạo, làm anh ta tim đập nhanh không thôi, cộng thêm vừa rồi Trần Gia Bảo thi triển Trảm Nhân Kiếm giết chết Vũ Hải Thanh, càng làm cho anh ta thêm chấn động và như bị bóp nghẹt, ở trên phối hợp với "Vô cực quyền" của Trần Gia Bảo, nói không chừng thực có thể giết chết anh ta.

Chương 1976

Chương 1976

Trong mắt anh ta hiện lên một tia tham lam, cười lạnh nói: "Bất luận là "Vô cực quyền", hay là Trảm Nhân Kiếm, đều là võ học đương thời độc nhất vô nhị thần kỳ vô cùng, anh thực sự là chó vớ phải vàng, thế nhưng ngay cả võ học thần kì như vậy đều biết, cộng thêm Thiên hành cửu châm và Quỷ Môn Thập Tam Châm, Trần Gia Bảo, bí mật trên người anh, thực sự ngày càng nhiều hơn rồi.

Đáng tiết có một câu, gọi là "thất phu vô tội, hoài bích có tội", thân thế của anh có nhiều bí mật như vậy, tôi nếu như là anh, sớm đã cúi đầu bế quan tu luyện rồi, đem võ đạo nâng lên một cảnh giới "truyền kỳ cường giả" sau đó lại xuất núi, đến lúc đó thiên hạ rộng lớn, còn có chỗ nào mà đi không được?

Nhưng mà anh lấy cảnh giới của Bán Bước Truyền Kỳ, liền dám đến núi Vụ Ẩn giương oai, xem ra anh thực sự là ông trời mang đến đại lễ cho núi Vụ Ẩn, trên người anh bí mật không thể nói, bất luận là võ thuật hay là y thuật, chúng tôi đều đấu không lại."

"Đáng tiếc, sức mạnh của anh vẫn chưa đủ!"

Đột nhiên, Trần Gia Bảo kiêu nhỏ một tiếng, đầu tiên làm khó dễ, hướng Vũ Vô Song phóng đến.

Cộng thêm Trảm Nhân Kiếm, Trần Gia Bảo tốc độ nhanh đến tuyệt đối, giống như màu đỏ của lưu tinh, trong nháy mắt liền xông đến tấn công trước người của Võ Vô Song, Trảm Nhân Kiếm phủ đầu chém xuống, kiếm quang sấm sét "đùng đoàng" rúng động, mang theo uy nghiêm cao nhất, bổ về phía đầu của Vũ Vô Song.

Vũ Vô Song nhất thời sợ hãi không thôi, cả người tóc gáy chợt dựng lên, sợ sệt, lập tức lùi về phía sau, đồng thời trong lòng

âm thầm hối hận, nếu như sớm biết rằng Trần Gia Bảo giỏi võ như vậy, thì đã đem Đường đao của anh ta đến rồi.

Một nhát chém vào khoảng không, thân kiếm kiếm quang lôi đình sấm sét "đùng đoàng" rúng động, Trần Gia Bảo cầm kiếm ngay lập tức chỉ hướng Vũ Vô Song, đang chuẩn bị truy kích.

Đột nhiên, Vũ Cửu Bảo và Vũ Trầm Minh hai người đã lần lượt đuổi tới.

Chỉ nhìn thấy tay trái của Vũ Cửu Bảo ngón tay ở giữa, lần nữa xuất hiện ba kim A tị quỷ phong châm lục sâu kín, hướng huyệt đạo trên người Trần Gia Bảo đâm tới.

Mặc dù Trần Gia Bảo cũng biết thủ pháp của A tị quỷ phong châm, nhưng mà Vũ Cửu Bảo vẫn như cũ cho rằng, A tị quỷ phong châm là thủ đoạn đối phó với "Vô cực quyền" của Trần Gia Bảo tốt nhất.

Trần Gia Bảo rơi vào đường cùng, chỉ có thể dừng truy kích Vũ Vô Song, chỉ đoan Trảm Nhân Kiếm xẹt qua một đao hình bán nguyệt màu đỏ kiếm quang "Đinh" một tiếng, chẳng những đẩy ra A tị quỷ phong châm, kiếm quang sấm sét sắt bén lại khiến cho Vũ Cửu Bảo bị đẩy lui.

Vũ Cửu Bảo lập tức hướng ba cây A tị quỷ phong châm nhìn lại, chỉ nhìn thấy trên quỷ châm đã xuất hiện một vết nứt, vừa đau lòng lại vừa tức giận.

Vũ Trầm Minh nhân cơ hội bay đến phía sau Trần Gia Bảo, tay phải nắm thành nắm đấm, mang theo cơn giận dữ, một quyền hướng sau ót Trần Gia Bảo đánh tới.

Đơn giản thô bạo!

Sau đầu Trần Gia Bảo giống như có gắng mắt, lập tức nghiêng người, dễ dàng né tránh, đang thuận thế một kiếm về phía sau chém tới.

Đột nhiên, Vũ Trầm Minh trong mắt đột nhiên lóe lên một tia khát máu, trong lúc đầu của Trần Gia Bảo cách nắm đấm không xa, đột nhiên, bàn tay anh ta mở ra, chỉ nhìn thấy bên trong tay, xuất hiện một con ve sầu trong suốt, giống như là ngọc thạch!

Ngay lúc đó, viên ngọc ve sầu ở bên tai Trần Gia Bảo, đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai.

Âm thanh ma thuật!

Trong đầu Trần Gia Bảo "ong" lên một tiếng, giống như bị người khác dùng đại chùy hung hăng đâm vào, nhất thời đau nhức vô cùng, tay trái vội vàng che đầu, đồng thời trong cơ thể chân khí thiếu chút nữa không không chế được, tùy ý đánh sâu vào, miệng anh chảy ra một vòi máu tươi, đã bị nội thương bên trong rồi.

Cơ hội tốt!

Chương 1977

Chương 1977

Vũ Trầm Minh hết sức vui mừng, tay trái đang chuẩn bị tạo thành kiếm quyết, muốn đánh một điểm trên cơ thể Trần Gia Bảo, nhân cơ hội bắt giữ Trần Gia Bảo.

Trong đầu Trần Gia Bảo vẫn như trước đau nhức vô cùng, mắt thấy Vũ Trầm Minh chỉ đoan kiếm khí chuẩn bị đánh ra.

Thời khắc nguy cấp, Trần Gia Bảo cắn chặt răng, điên cuồng vận khí nội kình, Trảm Nhân Kiếm hướng ngực của Vũ Trầm Minh đâm tới, hơn nữa tốc độ cực kỳ nhanh, còn chưa đợi Vũ Trầm Minh chỉ đoan kiếm khí bắn ra, Trảm Nhân Kiếm đã phát sau mà đến trước", đâm tới trước ngực Vũ Trầm Minh.

Vũ Trầm Minh sợ đến mức lông tơ dựng đứng cả lên, làm sao còn dám tiếp tục tấn công, vội vàng bỏ chạy về phía sau, lúc này mới vừa ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, từ dưới kiếm "Kiếm trảm người tránh đi, nghĩ mà sợ, cái tráng lại xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh.

Trần Gia Bảo cũng nhân cơ hội này, thoát khỏi phạm vi của ngọc thiền "âm thanh ma quái", vội vàng hướng một bên nhảy qua, trong lòng cũng nghiêm nghị.

Anh nhớ rất rõ, ở trong ghi chép của Quỷ Môn Thập Tam Châm từng nhắc đến ngọc thiền, kêu là Thiên Âm ngọc thiền, bản thân không đọc, cũng không có tính sát thương, nhưng âm thanh phát ra lại có thể gây tổn thương cho đại não, tiếp theo sẽ ảnh hưởng đến chân khí vận hành trong kinh mạch, có thể nói là hết sức kỳ lạ.

"Thật không thể ngờ trong tay Vũ Trầm Minh vậy mà lại có thiên âm ngọc thiền, tôi quả thực quá sơ xuất rồi, thiếu chút nữa đã lật thuyền trong mương rồi."

Trần Gia Bảo ánh mắt ngưng động, đối với sức mạnh của nhà họ Vũ lại càng có thêm một phần hiểu biết.

“Trần Gia Bảo, anh tuyệt đối không phải đối thủ của chúng tôi, nếu thức thời, vẫn là nhanh khoanh tay chịu trói đi.”

Âm thanh đắc ý của Võ Vô Song truyền đến, mặc dù khuyên đầu hàng, nhưng trong tay anh ta sát chiêu cũng không do dự, lần nữa hướng Trần Gia Bảo mà phóng đến, mà Vũ Trầm Minh và Vũ Cửu Bảo hai người, cũng nháo nhào hướng Trần Gia Bảo mà phóng đến.

Nhất thời Trần Gia Bảo lần nữa cùng ba người giao chiến.

Vũ Vô Song, Vũ Cửu Bảo, Vũ Trầm Minh ba người, đều là cường giả tuyệt đỉnh của nhà họ Vũ, cho dù là ở toàn bộ giới võ thuật của Việt Nam, cũng đủ để kiêu ngạo, ba người này cũng thi triển bản lĩnh cao cường tham gia vây công, tự nhiên không thể coi thường được.

Tu vi của Vũ Vô Song ở trong ba người mạnh nhất, một chiêu thức, thường ẩn chứa sức mạnh cực lớn, hơn nữa tốc độ cực kì nhanh, cùng Trần Gia Bảo giao thủ tiếng sấm nổ mạnh hết sức to, bị khí kình vây bám mãnh liệt, ngay cả mặt đất cứng rắn bên trong phạm vi mười thước, đều bị tàn phá đến vỡ vụng bởi cường kinh của anh ta.

Tu vi của Vũ Cửu Bảo so với Vũ Vô Song kém một chút, A tị quỷ phong châm trong tay anh ta càng quỷ dị khó lường, chuyên hướng huyệt đạo trên người Trần Gia Bảo mà bay tới, ngay cả Trần Gia Bảo bách độc bất xâm, cũng đối mặt với việc bị quỷ châm phong bế kinh mạch, trong lòng cũng có ba phần kiên dè,

Mà Vũ Trầm Minh mặc dù tu vi kém nhất trong ba người, nhưng trong tay anh ta lại có Thiên Âm ngọc thiền, làm cho Thiên Âm ngọc thiền kêu to một chút, cũng có thể mang đến uy hiếp lớn nhất cho Trần Gia Bảo.

Bản thân Vô cực quyền và kiếm tiên di chiêu, tương trợ phối hợp với nhau, cùng hấp thụ chuyển hóa nội kình, bốn phương tám hướng bất động, đòn tấn công lại sắc bén vô cùng, làm cho ba người Vũ Vô Song không dám ép sát quá mức.

Chỉ là Thiên Âm ngọc thiền làm cho Trần Gia Bảo có chút kiêng dè, nếu không phải trước đây Lục Bảo Ngọc từng cùng anh đàm luận qua sóng âm công kích có mánh khóe chống đỡ nhất định, hơn nữa Vũ Trầm Minh vì để tránh lỡ tay làm bị thương Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo, đặc biệt thi triển gần Thiên Âm ngọc thiền, chỉ làm cho Trần Gia Bảo một mình chịu ảnh hưởng, vô hình trung tạo cơ hội cho Trần Gia Bảo tránh né.

Nếu không, mấy lần bị âm thanh ma quái ảnh hưởng, Trần Gia Bảo tuyệt đối sẽ bị Vũ Vô Song với Vũ Cửu Bảo đánh trúng.

Chương 1978

Chương 1978

Có điều cho dù như vậy, Trần Gia Bảo ở sự quấy nhiễu của Thiên Âm ngọc thiền, vẫn là chật vật không thôi, chân khí trong cơ thể lại càng hỗn loạn, khóe miệng chảy ra máu tươi.

Khương Ngọc, Hồng Yến Nhi cùng mọi người xung quanh căng thẳng không thôi, đều vì Trần Gia Bảo mà chảy mồ hôi.

"Xem ra không bao lâu nữa, Trần Gia Bảo sẽ bị bắt lại rồi."

Người chủ trì trên đài, Vũ Hoàng Việt nhẹ nhàng thở dài, khóe miệng cũng lộ ra dáng cười.

Vũ Nhuận Nguyệt gật đầu, vẻ mặt phức tạp.

Tu vi Bán Bước Truyền Kỳ của Trần Gia Bảo, có thể dùng sức lực của bản thân, chống lại ba võ giả đứng đầu của đối phương, đặc biệt là trong đó còn có hai người là cường giả "Truyền Kỳ sơ kỳ", cao hơn so với Trần Gia Bảo một đại cảnh giới, chiến tích lần này của Trần Gia Bảo, đã đủ để gây chấn động toàn trường.

Những người xung quanh ngơ ngác mà nhìn, đặc biệt là đám người Vũ Nhược Uyên, càng lộ ra vẻ mặt chấn động, cảm giác vô lực bị Trần Gia Bảo nghiền nát trong lòng càng mạnh mẽ.

Chỉ là khi trận chiến trên sân theo đó càng ngày càng kịch liệt, dưới ảnh hưởng của Thiên Âm ngọc thiền, Trần Gia Bảo cũng càng ngày càng lộ ra vẻ chật vật.

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, nếu như không có tình huống bất ngờ gì xảy ra, trong trận chiến này Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ thua, đương nhiên, cho dù thua, cũng vẫn được xem là "Tuy bại mà vinh", thậm chí Trần Gia Bảo vẫn sẽ được ghi vào trong lịch sử của núi Vụ Ẩn, dẫu sao không phải ai cũng có thể làm được điều này.

Trên đài chủ trì, Vũ Nhuận Nguyệt nhìn Trần Gia Bảo đang ở thế bất lợi, sắt mặt thay đổi không ngừng, cô ta hiểu sự lợi hại Thiên Âm ngọc thiền, đối với kinh mạch tu vi có thể gây tổn thương vĩnh viễn, có thể nói là vô cùng tàn bạo, nếu cứ còn tiếp tục như vậy, e rằng không bao lâu nữa, Trần Gia Bảo sẽ bị Thiên Âm ngọc thiền làm bị thương, gây ra nhiều tổn hại nghiêm trọng đến tu vi.

Đột nhiên, cô ta cắn răng, đi tới bên mép đài chủ trì, lớn tiếng nói: "Trần Gia Bảo, dù anh có lợi hại đến đâu cũng sẽ không phải là đối thủ của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn, anh vẫn nên sớm nhận thua đầu hàng đi, tôi lấy danh dự của mình bảo đảm, nhà họ Vũ tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến tính mạng của anh."

Cô ta đường đường là cường giả cấp bậc Tông Sư, mặc dù cách xa, nhưng mà lời cô ta nói ra, vẫn được truyền khắp quảng trường.

Đám người Vũ Vô Song, Vũ Trầm Minh đồng loạt cau mày, bây giờ ưu thế của bọn họ đang dần dần mở rộng, lúc này Vũ Nhuận Nguyệt đột nhiên đứng lên thuyết phục Trần Gia Bảo đầu hàng, lẽ nào Vũ Nhuận Nguyệt có ấn tượng tốt đối với Trần Gia Bảo?

Một chiêu Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo, buộc ba người kia phải thối lui, đồng thời lập tức nhảy về phía sau gần mười mét, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Vũ Nhuận Nguyệt, lau sạch vết máu tươi bên khóe miệng, cương quyết nói: "Thật nực cười, danh dự nhà họ Vũ các người, trong mắt tôi sớm đã rách nát, bây giờ cô lấy danh dự ra đảm bảo, cô cảm thấy tôi sẽ tin lời cô sao?"

Vẻ mặt Vũ Nhuận Nguyệt thoáng chốc trắng bệch, mở miệng, nhưng nhất thời không biết phải nên nói cái gì, nhà họ Vũ nói một đường làm một nẻo lại bày ra vẻ hùng hổ dọa người, ngay cả bản thân cô ta cũng không ưa, càng huống chi là Trần Gia Bảo người bị nhà họ Vũ nhiều lần nhắm vào?

Trần Gia Bảo tiếp tục chế nhạo và lớn tiếng nói: "Muốn Thiên Hành Cửu Châm và sở học vũ kỹ của tôi, vậy thì phải dựa vào bản lĩnh mà đến cướp đoạt, nhưng mà muốn bảo Trần Gia Bảo này nhận thua đầu hàng, chủ động dâng ra thì tuyệt đối không thể nào, càng đừng nói đến nhà họ Vũ các người hèn hạ như

vậy, Trần Gia Bảo kiêu ngạo lẫm liệt này, sao có thể quỳ gối trước các người?"

Sắc mặt Vũ Nhuận Nguyệt càng thêm tái nhợt, Trần Gia Bảo nói ra những lời này, cùng với nhà họ Vũ đối địch đã không thể nào cứu vãn nữa rồi, cho dù cô ta có muốn đứng ra giúp đỡ Trần Gia Bảo, cũng không thể nào làm được nữa rồi.

Vẻ mặt Vũ Hoàng Việt giận dữ, nổi giận đùng đùng, lớn tiếng nói: "Chị tôi rõ ràng là vì muốn tốt cho anh, anh vậy mà lại còn không biết cảm kích, thật sự không biết điều!"

Tiếc rằng tu vi của cậu ta không đủ, bởi vì khoảng cách quá xa, nên Trần Gia Bảo căn bản không hề nghe được những gì cậu ta nói.

Chương 1979

Chương 1979

Trong sân, Vũ Trầm Minh cười lạnh nói: “Nếu như cậu đã không muốn đầu hàng, vậy thì hãy tiếp tục nếm thử sự lợi hại của ma âm Thiên Âm ngọc thiền.

Trần Gia Bảo ngửa mặt lên trời mà cười, nói: “Vậy thì làm một cuộc chiến sinh tử đi, Trần Gia Bảo tôi chỉ cần Tam Kiếm là đủ để có thể đánh gãy Thiên Âm ngọc thiền của ông.

Lời này vừa nói ra, giống như sấm sét trên mặt đất!

Mọi người xung quanh rối rít kêu lên, thậm chí ngay cả Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Hoàng Việt cũng kinh ngạc, rõ ràng Trần Gia Bảo đang ở thế bất lợi, sao lại có thể dám nói những lời huênh hoang như vậy, lẽ nào Trần Gia Bảo đang phô trương thanh thế?

“Thật sự là mơ tưởng hão huyền.” Vũ Trầm Minh khinh thường cười, nói: “Bây giờ cậu vẫn nên cân nhắc cẩn thận chuyện đầu hàng đi.”

Nói xong, ba người Vũ Trầm Minh, Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo nhìn nhau, chia thành hình ba góc, lại lao đến chỗ Trần Gia Bảo, Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo ở đằng trước, mà người sỡ hữu Thiên Âm ngọc thiền Vũ Trầm Minh đứng đằng sau, phòng ngừa Vũ Trầm Minh bị Trần Gia Bảo nhắm tới.

Trần Gia Bảo hít một hơi thật sâu, đối mặt với ba vị tuyệt đỉnh cường giả , nhưng không những không lùi mà còn tiến tới, dùng chân phải dẫm lên mặt đất và lao thẳng về phía đối thủ.

Những người xung quanh lại một lần nữa kinh ngạc, Trần Gia Bảo quá can đảm, lại còn dám xông vào chính diện đám người Vũ Trầm Minh, chưa kể đến tu vi của Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo còn cao hơn cả Trần Gia Bảo, ngay cả Thiên Âm ngọc thiền trong tay Vũ Trầm Minh cũng là một món vũ khí chiến

đấu cực kỳ có sức uy hiếp, lẽ nào đúng như lời Trần Gia Bảo nói, anh muốn phá vỡ ma âm Thiên Âm ngọc thiền.

Mọi người rối rít lắc đầu, mặc dù thực lực của Trần Gia Bảo quả thực không tệ, nhưng mà chuyện phá vỡ ma âm Thiên Âm ngọc thiền, vẫn là điều không thể nào.

Đột nhiên, ngay khi Trần Gia Bảo lao tới nửa đường, đỉnh kiếm quyết trên tay phải, lại lần nữa xuất hiện màu đỏ sẫm chớp Trảm Nhân Kiếm, hơn nữa một kiếm quét qua, hướng về phía Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo.

Trong mắt Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo lóe lên vẻ khinh thường, Trảm Nhân Kiếm uy lực khủng khiếp, tốc độ cũng rất nhanh, đủ để sinh ra mối đe dọa chí mạng đối với bọn họ, nhưng mà chiêu thức đánh trực diện này của Trần Gia Bảo, căn bản không thể nào đánh trúng bọn họ, càng đừng nói đến việc phá hủy Thiên Âm ngọc thiền.

Khóe miệng Vũ Trầm Minh cũng giống vậy nhếch lên một nụ cười khinh thường.

Ngay lập tức, Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo đang chuẩn bị né tránh trái phải, đột nhiên, ngay lúc Trần Gia Bảo vung kiếm, một thanh Trảm Nhân Kiếm khác từ hư không xuất hiện trước mặt Vũ Trầm Minh, hơn nữa lấy tốc độ cực nhanh, chém về phía cổ tay của Vũ Trầm Minh.

Điều bất ngờ là Cực Ý Tiên Quyết Trần Gia Bảo học trước đây, cuối cùng cũng thi triển ra vào thời khắc mấu chốt, ở giữa không trung ngưng tụ ra hai đạo Trảm Nhân Kiếm.

Điều này khiến tất cả mọi người, kể cả Vũ Trầm Minh đang ở bên trong đều không ngờ tới, khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì tia chớp màu đỏ đã chém đứt tay phải của Vũ Trầm Minh.

Tức khắc Vũ Trầm Minh hét thảm một tiếng, máu bắn tung tóe, cánh tay bị đứt lìa của ông ta bay lên trời, mà trong tay này còn đang cầm Thiên Âm ngọc thiền.

Không chút do dự, Trần Gia Bảo lập tức hơi giơ tay lên, một đạo kiếm khí màu trắng sắc bén bắn ra, lập tức xuyên qua lòng bàn tay bị đứt lìa của ông ta, thậm chí Thiên Âm ngọc thiền cũng bị kiếm khí xuyên qua mà chết.

Giây tiếp theo, bàn tay bị đứt lìa và Thiên Âm ngọc thiền rơi xuống từ giữa không trung, chỉ thấy bàn tay bị đứt lìa năm ngón tay, để lộ ra hình dáng của Thiên Âm ngọc thiền bên trong, đã bị kiếm khí chặt làm đôi, chết đến mức không thể chết được nữa.

Chương 1980

Chương 1980

Mấy tia chớp này, trong nháy mắt xuất hiện kinh thiên nghịch chuyển, tất cả mọi người đều kiếp sợ, sau đó hóa đá, sau đó là một trận xôn xao!

Trần Phi Ngọc vậy mà không nhiều cũng không ít, vừa vặn chỉ cần ba đạo kiếm khí, thật sự đã phá vỡ Thiên Âm ngọc thiền, hơn nữa còn chặt đứt một tay của Vũ Trầm Minh, làm sao mọi người có thể không khiếp sợ? Điều đáng sợ hơn nữa là bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được, làm thế nào mà Trảm Nhân Kiếm thứ hai lại xuất hiện trước mặt Vũ Trầm Minh trong không hư không, chỉ đơn giản là huyền diệu!

Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo lại tức giận đến nóng cả mặt, dưới sự bảo vệ của hai người bọn họ, Vũ Trầm Minh còn bị Trần Gia Bảo cắt đứt một tay, giết chết Thiên Âm ngọc thiền, điều này đơn giản chính là tát vào mặt bọn họ trước mặt mọi người!

Vũ Vô Song mắt thấy bàn tay phải của con trai mình bị chặt đứt, trong lòng càng cực kỳ phẫn nộ, ông ta hận không thể lăng trì xử tử Trần Gia bảo, để xua tan nỗi thù hận trong lòng.

Trên đài chủ trì, sắc mặt Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Hoàng Việt đại biến, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn ngoài dự đoán của bọn họ, thấy Vũ Trầm Minh bị chặt đứt một tay, trong lòng vô cùng lo lắng.

Đặc biệt là Vũ Hoàng Việt, là con trai của Vũ Trầm Minh, nhìn thấy bố mình bị chặt tay, thiện cảm ban đầu của cậu ta dành cho Trần Gia Bảo không những biến mất không còn tung tích, hơn nửa trái tim cậu ta giờ đây còn tràn đầy hận thù với Trần Gia Bảo, lập tức lo lắng nói: “Lão Giang, Trần Gia Bảo

ức hiếp người khác quá đáng, tuyệt đối không thể để cho Trần Gia Bảo lại tiếp tục kiêu ngạo."

"Tôi biết phải làm gì, tôi sẽ bắt Trần Gia Bảo lại, bắt anh ta phải cầu xin Chính Phi tha lỗi." Giữa hai đầu lông mày của Vũ Lâm Giang cũng hiện lên vẻ tức giận, Chính Phi đường đường là gia chủ của nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, Trần Gia Bảo lại ngang nhiên trước mặt bàn dân thiên giết chết Thiên Âm ngọc thiền, chặt đứt một tay của Chính Phi, đánh một bạt tai vào thể diện của nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn trước mặt mọi người, cho dù Vũ Lâm Giang có xem trọng Trần Gia Bảo, trong lòng vẫn tràn đầy tức giận.

Vẻ mặt của Vũ Nhuận Nguyệt thay đổi, cô ta thầm thở dài, lúc này đây, Trần Gia Bảo và nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn đã trở thành kẻ thù truyền kiếp chưa chết thì chưa dứt, chuyện ngày hôm nay, thật sự không còn cách nào cứu vãn.

Trong sân, sau tiếng hét thảm thiết lúc ban đầu, Vũ Trầm Minh lập tức đưa ngón tay ấn vài cái vào cánh tay bị gãy, lúc này mới ngăn máu ngừng chảy ra, cũng may ông ta cũng là cường giả Bán Bước Truyền Kỳ, ý chí cực kỳ kiên định, lúc này mới giữ được sự tỉnh táo trước cơn đau dữ dội.

Ngay sau đó, tay trái của Vũ Trầm Minh lập tức vô thanh vô thức, bàn tay bị đứt lìa đã tự động bay vào trong tay ông ta, với y thuật của võ giả, nếu như cứu chữa kịp thời, nói không chừng vẫn có thể nối lại được cánh tay đã bị đứt lìa.

Ông ta căm hận nhìn Trần Gia Bảo, nói: "Sẽ có một ngày, mối thù "chém đứt tay" và "Thiên Âm ngọc thiền, tôi sẽ bắt cậu trả lại gấp trăm gấp ngàn lần."

"Ông làm không được." Trần Gia Bảo cười khinh thường, trong mắt còn mang theo một chút sát ý: "Bởi vì trước khi ông báo thù rửa hận thì thanh kiếm trong tay tôi sẽ xuyên qua cổ họng của ông trước."

Vũ Trầm Minh lập tức sửng sốt, trước đây Trần Gia Bảo nói Tam Kiếm sẽ phá vỡ Thiên Âm ngọc thiền , thì thật sự đã phá vỡ, bây giờ Trần Gia Bảo lại nói sẽ dùng kiếm xuyên qua cổ họng của ông ta, ai dám chắc chắn Trần Gia Bảo nói không thật chứ? Đặt biệt là vừa nãy Trần Gia Bảo vô thức ngưng tụ

thanh Trảm Nhân Kiếm thứ hai, càng thêm huyền diệu, khiến cho người ta khó lòng mà phòng bị.

Nghĩ đến đây, ông ta ôm cánh tay bị đứt vội vàng chạy về phía vườn nhà họ Vũ, vì sợ nếu tiếp tục ở lại, trên cổ ông ta sẽ vô thức xuất hiện một đạo kiếm quang màu đỏ.

Trần Gia Bảo hoàn toàn không có dáng vẻ muốn đuổi theo ông ta, hoặc là nói, cho dù anh truy sát Vũ Trầm Minh, cũng sẽ bị Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo chặn lại, chỉ càng thêm lợi bất cập lại mà thôi, tốt hơn hết là nên tích lũy tinh lực, tập trung vào việc giải quyết Vũ Vô Song Và Vũ Cửu Bảo.

Vũ Trầm Minh càng tức giận, trong lòng vô cùng khiếp sợ, trầm giọng nói: “Trần Gia Bảo, cậu vậy mà vẫn có thể vô thanh vô thức ngưng tụ ra thanh Trảm Nhân Kiếm thứ hai, giấu đủ sâu, tôi đối với những võ đạo công pháp mà cậu đã học, càng ngày càng cảm thấy hứng thú.”

“Ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nhưng ánh mắt lại càng trở nên sắc bén hơn, hai tay hơi nâng lên, kiếm quyết chĩa vào Vũ Vô Song, kiếm khí tỏa ra không ngừng, nói: “Những gì Trần Gia Bảo tôi học được đều là những bí mật đã thất truyền trên thế giới, nếu như ông muốn thăm dò bản lĩnh của tôi, vậy thì hãy dùng tính mạng của ông đến để thử xem! “

Chương 1981

Chương 1981

“Cậu đã muốn tìm chết thì tôi liền thành toàn cho cậu.”

Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo nhìn nhau rồi bỗng cùng xông về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo liền lập tức tiến lên hiên ngang chống đỡ.

Lần đánh nhau này cũng không có Thiên Âm Ngọc Thiển của của Vũ Trầm Minh mà chỉ có hai người Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo nên sức uy hiếp với Trần Gia Bảo cũng đã giảm đi nhiều, đặc biệt là Trần Gia Bảo còn dùng Cửu Cung Bát Quái Bộ, tựa như cá trạch nhanh chóng lách mình tránh khỏi thế tiến công dày đặc của Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo, khiến bọn họ khó mà công kích nổi.

Trần Gia Bảo đưa tay thu âm dương, sau khi thi triển Vô Cực Quyền để chuyển hóa hấp thu nội kình của hai người Vũ Vô Song liền lập tức thi triển Trảm Nhân Kiếm để tấn công lại.

Công kích của hai người Vũ Vô Song không chỉ không cách nào gây thương tổn nặng cho Trần Gia Bảo mà ngược lại còn tăng thêm uy thế cho Trảm Nhân Kiếm thế nên mỗi lần Trần Gia Bảo xuất chiêu đều có thể gây ra uy hiếp chí mạng cho hai người Vũ Vô Song.

Không lâu sau, Trần Gia Bảo đã dần áp chế được hai cường giả Truyền Kỳ sơ kỳ là Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo chỉ bằng Vô Cực Quyền và Trảm Nhân Kiếm.

Đám người xung quanh thấy vậy đều đều cảm thấy kinh sợ đến chấn động lòng người. Dưới sự công kích của năm người nhà họ Vũ, Trần Gia Bảo vậy mà lại có thể chiến đấu vượt bậc, đồng thời còn khiến một người bị thương, một người tàn phế, một người chết trận, hơn nữa còn áp chế được hai cường giả

còn lại. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết bọn họ cũng không tin sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Mà điều càng đáng sợ hơn chính là Trần Gia Bảo rõ ràng cũng chỉ là một chàng trai khoảng hai mươi tuổi. Nếu cho Trần Gia Bảo thêm mười, hai mươi năm nữa thì trên đời này còn ai có thể trở thành đối thủ của Trần Gia Bảo đây?

Bên trong vòng chiến bỗng vang lên tiếng "keng" thanh thúy, Trần Gia Bảo vung lên Trảm Nhân Kiếm, ba thanh Quỷ Châm trong tay Vũ Cửu Bảo không chịu đựng nổi mà gãy làm đôi. Hơn nữa, nếu không phải là Vũ Cửu Bảo tránh nhanh thì e rằng ngón tay ông ta cũng đã bị Trảm Nhân Kiếm chém đứt.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo lại vung kiếm lên, kiếm quang tựa ánh chớp đỏ rực tỏa ra hơi thở cuồng nộ không gì sánh nổi, Vũ Vô Song kiêng kị uy lực của Trảm Nhân Kiếm nên liền bị bức lui ra xa ba bước.

Thần kiếm lẫm liệt, thần uy lẫy lừng!

Trong lòng Võ Vô Song cùng Võ Cửu Bảo vô cùng sợ hãi, rõ ràng Trần Gia Bảo mới chỉ đến cảnh giới Bán Bước Truyền Kỳ, thực lực của anh đáng ra còn kém xa hai người bọn họ, nhưng vừa đánh nhau, hai người bọn họ đã khó mà đột phá được phối hợp công – thủ của Trảm Nhân Kiếm cùng Vô Cực Quyền mà ngược lại còn bị Trần Gia Bảo áp chế, khỏi phải nói trong lòng bọn họ bực bội đến nhường nào.

Lúc này, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra được chuyện Vũ Vô Song cùng Vũ Cửu Bảo thua trận cũng chỉ là chuyện sớm muộn, càng chứ nói đến Trần Gia Bảo còn chưa thi triển thần kỹ thứ hai của Trảm Nhân Kiếm – bằng không ngưng tụ, bằng không thì hai người Vũ Vô Song sẽ càng nhanh bại trận!

Đám người nhà họ Vũ thấy cảnh này mà kinh hồn bạt vía, nếu hai người Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo mà bị Trần Gia Bảo đánh bại thì cũng đồng nghĩa với việc cả nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn này đều bị Trần Gia Bảo mạnh mẽ giẫm đạp. Đến lúc đó, cả núi Vụ Ẩn này tuyệt đối sẽ trở thành trò cười của tỉnh Trung Thiên, thậm chí là cả Quỷ Y Môn.

Trần Gia Bảo bỗng cảm thấy sau lưng dấy lên khí thế cường đại, nồng đậm tựa như thực thể khiến trong lòng anh nảy sinh

cảm giác áp bách.

Cũng cùng lúc đó, một giọng nói vang dội mà uy nghiêm vang lên sau lưng anh: ‘‘Trần Gia Bảo, cậu còn không mau khoanh tay chịu trói!’’

Tóc gáy của Trần Gia Bảo dựng đứng cả lên, anh vội vàng xoay người lại nhìn, chỉ thấy Vũ Giang Lâm vẫn luôn đứng trên đài chủ tịch đã vọt người lên, đánh một trưởng về phía Trần Gia Bảo.

Chương 1982

Chương 1982

Chưởng kình mạnh mẽ xung kích khiến bên má Trần Gia Bảo đau rát, thậm chí đến cả đám người vây xem xung quanh cũng cảm thấy lồng ngực như bị đè ép, cảm thấy buồn nôn khiến bọn họ không khỏi kinh sợ trước cảm giác áp bách này.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, khí thế của chưởng kình này còn mạnh hơn Cung Chính Thiên ở tỉnh Ngọc Vân trước kia vài lần, xem ra Vũ Lâm Giang còn mạnh hơn một bậc so với Cung Chính Thiên.

Trần Gia Bảo biết kiếm khí bình thường của bản thân mình hoàn toàn không thể nào ngăn được Vũ Lâm Giang, anh vừa động tâm niệm liền cầm Trảm Nhân Kiếm đâm về phía Vũ Lâm Giang.

Tốc độ cực nhanh, uy lực cũng rất mạnh dễ dàng phá vỡ chưởng kình của Vũ Lâm Giang rồi tiến đến trước mặt Vũ Lâm Giang.

Vũ Lâm Giang khẽ nhíu mày, lúc ông ta đứng trên đài chủ tịch, ông ta cũng đã được chứng kiến uy lực đáng sợ của Trảm Nhân Kiếm, cho nên ông ta cũng không hề lơ là mà lập tức vận khởi toàn lực, bàn tay phải tỏa ra một tầng ánh sáng vàng kim nhàn nhạt đập thẳng lên thân kiếm của Trảm Nhân Kiếm.

Chỉ nghe tiếng kim loại va vào nhau, sau khi Trảm Nhân Kiếm giằng co với một chưởng của Vũ Lâm Giang một hồi, chưởng kình của Vũ Lâm Giang vậy mà lại chuyển hướng chếch lên trời.

Vũ Lâm Giang cũng bị uy lực của Trảm Nhân Kiếm ngăn lại nên mới chậm rãi đáp xuống từ trên không.

Trần Gia Bảo thầm ngạc nhiên, Cung Thiên Kình trước kia cũng chỉ dựa vào đao cương mạnh mẽ, lấy cứng chọi cứng mới

áp chế được Trảm Nhân Kiếm, mà Vũ Lâm Giang lại chọn cách lấy nhu chế cương, chuyển hướng đi của Trảm Nhân Kiếm, từ đó có thể thấy được, Vũ Lâm Giang không chỉ có thực lực hơn người mà còn có bản lĩnh vô cùng cao siêu.

Ở bên kia, Vũ Vô Song cùng Vũ Cửu Bảo nhìn nhau rồi đều thấy được nét vui mừng trong mắt đối phương, lão Giang là cường giả hàng đầu núi Vụ Ẩn, bản lĩnh quỷ thần khó lường. Lão Giang mà đã đích thân ra tay thì lần này Trần Gia Bảo nhất định sẽ bại trận không thể nghi ngờ!

Đám người xung quanh lại lần nữa cảm thấy căng thẳng, ngay đến cả đại lão như lão Giang cũng đã ra trận thì chỉ e rằng Trần Gia Bảo sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Vũ Lâm Giang đánh giá Trần Gia Bảo xong bỗng thở dài, nói: "Cậu còn trẻ tuổi mà đã có thể tu luyện đến cảnh giới Bán Bước Truyền Kỳ như vậy có thể nói là hiếm có khó tìm, cũng thực khiến tôi kinh ngạc; hơn nữa, đối mặt với sự vây công của năm cường giả mà cậu còn có thể khiến một người bị thương, một người tàn phế, một người chết trận, còn có thể áp chế được Vũ Vô Song cùng Vũ Cửu Bảo đã toàn lực tấn công chỉ bằng thực lực Bán Bước Truyền Kỳ của mình lại càng khiến tôi cảm thấy kinh ngạc."

"Mà điều khiến tôi cảm thấy kinh ngạc nhất chính là Thiên Hành Cửu Châm, Quỷ Môn Thập Tam Châm, Vô Cực Quyền, Trảm Nhân Kiếm, còn có Châm Cửu Thiên Giáp Kinh, hay thậm chí là thần kỹ thứ hai của Trảm Nhân Kiếm – bằng không ngưng tụ… vô số những vũ kỹ cùng y thuật thần kỳ trên người cậu đều là bảo vật hiếm có mà người đời hằng ao ước."

"Mà Trần Gia Bảo cậu lại có thể học được nhiều bí kíp bất truyền như vậy cũng thực là khó mà tưởng tượng. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì với tu cách cùng bản lĩnh này của cậu thì cả nước Việt Nam sau này đều sẽ sục sôi vì cậu; nếu như cu chết trên núi Vụ Ẩn này thì cũng rất đáng tiếc nên tôi khuyên cậu vẫn nên đầu hàng sớm thôi, tôi xin thay mặt toàn núi Vụ Ẩn cam đoan với cậu rằng chỉ cần cậu nói ra bí mặt của Thiên Hành Cửu Châm thì người nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn này sẽ tha cho cậu một lần."

Vũ Vô Song vội vàng nói: “Lão Giang, Trần Gia Bảo đã học Quỷ Môn Thập Tam Châm mà Quỷ Y Môn xưa nay không truyền ra ngoài, hơn nữa còn chém đứt một tay của Chính Phi, ông tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho cậu ta như …”

Ông ta còn chưa nói dứt lời,Vũ Lâm Giang đã phất tay ngăn ông ta nói tiếp rồi mới nói: “Làm người không thể quá tham lam, nếu không phải là nhà họ Vũ chúng ta muốn cướp Thiên Hành Cửu Châm của Trần Gia Bảo thì cánh tay đó của Trầm Minh cũng sẽ không bị chặt mất, hơn nữa với y thuật của nhà họ Vũ thì cũng chưa chắc đã không thể nối lại tay cho Trầm Minh nên hiện giờ cứ làm theo những gì tôi nói đi.”

Sắc mặt Vũ Vô Song khẽ đổi, lão Giang đã nói như vậy thì ông ta cũng chỉ đành làm theo, hơn nữa, thực lòng mà nói thì hiện giờ ngoài lão Giang ra, e rằng chẳng ai có thể áp chế được Trần Gia Bảo. Nếu lão Giang đã có lòng tha cho Trần Gia Bảo thì ông ta cũng chẳng thể nào ngăn lại được.

Chương 1983

Chương 1983

Vũ Vô Song chỉ đành không cam lòng hung hăng trừng Trần Gia Bảo.

Trên đài quan sát, Vũ Hoàng Việt tức giận nói: "Lão Giang vậy mà lại đáp ứng Trần Gia Bảo! Thực sự là hời cho cái tên Trần Gia Bảo đấy mà!"

Vũ Hoàng Việt xưa này vốn là người yêu hận rõ ràng, trước kia là vì Vũ Nhuận Nguyệt nên cậu ta còn thấy Trần Gia Bảo khá thuận mắt, nhưng lúc này Trần Gia Bảo đã chém đứt tay của bố cậu ta là Vũ Trầm Minh nên đương nhiên là cậu ta chỉ ước Trần Gia Bảo chết đi cho rồi.

Vũ Nhuận Nguyệt khẽ nhíu đôi mày thanh tú thầm nghĩ một người kiêu ngạo như Trần Gia Bảo sao có thể đầu hàng rồi giao ra Thiên Hành Cửu Châm cơ chứ?

Quả nhiên, Trần Gia Bảo liền khẽ nhíu mày, nói: "Ông có thể tặng tôi Châm Cứu Thiên Giáp Kinh thì tôi đây xin nhận ân tình này của ông, nhưng Trần Gia Bảo tôi xưa này có ơn báo ơn, có thù báo thù, sau này có cơ hội thì tôi khắc sẽ báo đáp phần ân tình này của ông."

"Chỉ là Trần Gia Bảo tôi tuyệt không thể đầu hàng, càng không thể dâng Thiên Hành Cửu Châm lên được. Tôi vẫn giữ câu nói đó, nếu núi Vụ Ẩn các ông muốn lấy Thiên Hành Cửu Châm thì hãy đánh một trận sống mái, dùng mạng sống của các ông mà cướp nó về!"

Vũ Lâm Giang thở dài một hơi rồi không cam lòng nói: "Như vậy là không chút cơ hội vãn hồi lại sao?"

"Chỉ có sống chết, tuyệt không hối hận!"

“Cậu đã quyết ý như vậy thì núi Vụ Ẩn chúng tôi chì đành đắc tội rồi.”

Vũ Lâm Giang vừa dứt lời, ánh mắt liền dần trở nên sắc bén, khí tức quanh người cũng bắt đầu dâng lên, khí thế cường hãn ngút trời tựa như lưỡi đao sắc bén được rút ra khỏi vỏ, nào có chút dáng vẻ của bác sĩ Đông Y hiền lành trước kia?

Trần Gia Bảo đứng tại chỗ đầy ngạo nghễ, anh không lo lắng, không sợ hãi, hào hùng đối mặt. Trảm Nhân Kiếm lại lần nữa xuất hiện trên tay anh, từng tia sét nhỏ “xèn xẹt” quấn quanh thân kiếm. Anh nói: “Ra tay đi, hôm nay ai là người sẽ đổ máu trên núi Vụ Ẩn, lại là ai giành được chiến thắng toàn cục thì cứ để cây kiếm trong tay này quyết định đi!”

Vũ Vô Song nói bằng giọng đầy khinh thường: “Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, cậu cũng thực không biết tốt xấu, lão Giang đã đồng ý tha cho cậu một mạng, hơn nữa cũng chỉ cần Thiên Hành Cửu Châm của cậu mà thôi, vậy mà cậu lại nhất định phải từ chối ý tốt của lão Giang, hơn nữa còn dám nói ra những lời khoác lác như vậy thì thực sự là cực kỳ ngu xuẩn. Cậu đã không biết tốt xấu như vậy thì chúng tôi liền để cậu được toại nguyện!”

Nói xong, ông ta cùng Vũ Cửu Bảo liền dẫn đầu ra tay trước, người nào người nấy đều thi triển tuyệt học của mình vọt về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo ngẩng đầu kêu lên rồi vung kiếm lên, Trảm Nhân Kiếm chém ra tạo nên kiếm quang cực đại bức lui hai người Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo.

Đúng lúc này, Vũ Lâm Giang cũng bắt đầu ra tay.

Vẻ tàn ác thoáng qua đáy mắt ông ta, ông ta đạp đất, mượn lực bật về phía Trần Gia Bảo.

Vốn khoảng cách giữa ông ta và Trần Gia Bảo vẫn còn gần mười mét nữa nhưng chỉ trong chớp mắt, một chưởng của ông ta đã đạp vào sau lưng Trần Gia Bảo.

Từ sau khi Vũ Lâm Giang ra mặt, phần lớn lực chú ý của Trần Gia Bảo đều đặt lên người Vũ Lâm Giang nên ngay trong khoảnh khắc Vũ Lâm Giang xuất chiêu anh liền lập tức xoay

người lại, đâm kiếm phong của Trảm Nhân Kiếm trong tay về phía bàn tay của Vũ Lâm Giang.

Khóe miệng Vũ Lâm Giang khẽ nhếch lên nụ cười khinh miệt, trong lòng vừa động tâm niệm, một chưởng này của ông ta lại lần nữa tỏa ra một tầng quang mang, ông ta muốn đẩy Trảm Nhân Kiếm ra lần nữa.

Nhưng Trần Gia Bảo đã sớm đoán được điều này, Trảm Nhân Kiếm lập tức biến đổi chiêu thức, không ngừng lay động tựa như linh dương treo sừng, không chút dấu vết.

Vũ Lâm Giang khẽ nhíu mày, hai mắt ông ta bỗng lóe lên rồi hét lớn: “Điêu trùng tiểu kỹ!”

Chương 1984

Chương 1984

Mặc dù Trần Gia Bảo với chiêu thức sắc bén, kiếm cảnh bay lượn, nhưng Vũ Lâm Giang đã đến tuổi trưởng thành và cũng đã gặp qua vô số khó khăn thử thách, kinh nghiệm chiến đấu phong phú đến nhường nào?

Sau một thoáng kinh ngạc, Vũ Lâm Giang lập tức nhìn thấy điểm yếu trong kiếm pháp của Trần Gia Bảo, lòng bàn tay phải của ông ta lao vào kiếm cảnh, dùng ngón tay hất ra, chỉ nghe thấy một tiếng "tinh", hất trúng vào lưỡi kiếm của Trảm Nhân Kiếm, âm thanh của Trảm Nhân Kiếm vang xa, kiếm văng ra một bên.

Nhưng Trần Gia Bảo không hề hoảng loạn, lập tức dùng pháp môn nội lực "thu hóa vận phát", lấy Trảm Nhân Kiếm triệt tiêu nội lực của Vũ Lâm Giang rồi tiếp tục đâm Vũ Lâm Giang một nhát.

Vũ Lâm Giang vô cùng ngạc nhiên, càng hiểu sâu hơn về sự thần kì của Vô Cực Quyền, ông ta nhanh chóng né tránh, đồng thời đưa tay phải hướng về phía chuôi đao, xuất ra một luồng gió, xông thẳng vào ngực Trần Gia Bảo.

Thấy luồng gió sắp xông vào người, Trần Gia Bảo nhanh chóng đổi chiêu thu kiếm, dùng Trảm Nhân Kiếm ngăn cản luồng gió, nhưng quả thực là năng lực tu luyện của Vũ Lâm Giang hơn Trần Gia Bảo quá nhiều, ngay cả khi ngăn chặn được luồng gió những vì luồng gió đó quá mạnh nên vẫn khiến cho Trần Gia Bảo không kịp xoay sở, buộc Trần Gia Bảo phải rút lui.

Trần Gia Bảo hết sức kinh ngạc, họ nhà Vũ thuộc Quỷ Y Môn theo lý mà nói những gì họ học được đều là những môn võ nham hiểm độc ác, nhưng nội lực của Vũ Lâm Giang lại vô

cùng uyên bác, khiến người ta cảm thấy rất chính trực ngay thẳng.

Đột nhiên, Vũ Cửu Bảo và Vũ Vô Song nhìn thấy cơ hội ngàn năm mới có được nên đã không hẹn trước mà cùng nhau ra tay và tấn công Trần Gia Bảo.

Cùng lúc đó, Vũ Lâm Giang thu hồi khí, sau đó lại vỗ tay một cái, ánh sáng vàng lóe lên trong lòng bàn tay, đuổi theo tấn công vào ngực Trần Gia Bảo.

Ba cường giả trước sau tạo thành thế đánh gọng kìm!

Cho dù chiêu thức vẫn chưa tới người, nhưng ngực của Trần Gia Bảo đã bị bóp nghẹt dưới tác động mạnh của khí lực phía trước và sau, thêm vào đó là nội lực của Vũ Lâm Giang trước đó vẫn chưa hoàn toàn, dưới áp lực gấp đôi, anh ta càng cảm thấy máu trong người như sắp trào ra.

Thần sắc của Trần Gia Bảo có chút thay đổi, nguy hiểm ngay trước mắt, anh ta nghiến răng nghiến lợi, sự điên cuồng tiềm ẩn trong cơ thể biểu hiện qua tay phải của anh ta, Trảm Nhân Kiếm vang lên tiếng sấm rền, xông về phía Vũ Lâm Giang, nhưng anh ta chỉ có thể nhằm vào mặt trước chứ không thể nhằm ra phía sau được, kết quả sơ hở sau lưng anh ta bị phơi bày trước mắt Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo.

Vũ Lâm Giang hừ một tiếng, hành động này của Trần Gia Bảo chính là tìm đến cái chết.

Ngay lập tức, tay phải của ông ta đổi chiêu, đập vào “Trảm Nhân Kiếm, chỉ cần nhẹ tay là đã có thể ngăn cản được Trảm Nhân Kiếm một cách dễ dàng.

Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo vui mừng khôn xiết, rồi một tia sáng lóe lên trong mắt họ như đang rất khát máu, họ tấn công vào lưng Trần Gia Bảo với dữ dội hơn, đặc biệt là ba cây Quỷ Châm trong lòng bàn tay của Vũ Cửu Bảo phát ra ánh sáng xanh mờ, dường như có thể cướp đi hồn phách của con người ta!

Mọi người xung quanh bỗng nhiên xì xào.

Nhìn thấy Vũ Lâm Giang chuẩn bị ngăn cản Trảm Nhân Kiếm, Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo cũng muốn đánh vào lưng của Trần Gia Bảo.

Bỗng nhiên, tình thế thay đổi!

Trần Gia Bảo đột ngột quay lại, không quan tâm đến đòn tấn công của Vũ Lâm Giang, và thay vào đó anh ta dùng Trảm Nhân Kiếm để tấn công Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo.

Điều này khiến cho tất cả mọi người đều không ngờ đến, Vũ Lâm Giang và Vũ Cửu Bảo càng kinh ngạc hơn, họ không ngờ rằng Trần Gia Bảo lại dám lờ đi sức mạnh nội lực trên tay của Vũ Lâm Giang mà quay lại tấn công họ, đây không phải là muốn tìm đến cái chết sao?

Vũ Lâm Giang hừ một tiếng, dùng tay phải với một nội lực vô cùng mạnh mẽ vỗ vào lưng Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo tái xanh mặt và phụt ra một ngụm máu tươi.

Chương 1985

Chương 1985

Ánh mắt Vũ Cửu Bảo lộ rõ vẻ ngạc nhiên, ông ta đã từng đánh nhau với Trần Gia Bảo mấy lần, cũng đã từng giao đấu mấy ngày, biết rõ Trần Gia Bảo tâm tư kín đáo, nhất định không phải người cố ý dâng cái chết cho người khác.

“Trần Gia Bảo dám xoay lưng lại với lão Giang, hẳn là có âm mưu gì đó!”

Nghĩ đến đây, Vũ Vô Song thu hồi lại sức mạnh, còn cố ý lùi lại phía sau Ngô Thiến một chút.

Vũ Cửu Bảo không nghi ngờ anh ta, nhìn thấy Trần Gia Bảo bị thương, ông ta không muốn bỏ qua cơ hội ngàn vàng này, cầm ba cây Quỷ Châm, phi nhanh về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt ông ta hiện lên vẻ phấn khích, cuối cùng ông ta cũng sắp bắt được Trần Gia Bảo!

Đột nhiên, lại có một sự thay đổi!

“Phá hủy nó cho tôi!”

Trần Gia Bảo mặc dù bị thương và nôn ra máu, nhưng ánh mắt sắc bén như dao, hét lên một tiếng, tràn đầy khí thế, dốc hết toàn lực dùng Trảm Nhân Kiếm hút hết nội lực của Vũ Lâm Giang.

Đột nhiên, Trảm Nhân Kiếm càng ngày càng trở nên sắc bén, kiếm quang nguyên bản dài ba thước lại dài thêm hai thước, kiếm pháp lao nhanh về phía Vũ Vô Song và Vũ Cửu Bảo với một âm thanh như tiếng sấm rền.

Vũ Cửu Bảo mặt biến sắc, ông ta không thể ngờ rằng Trần Gia Bảo trước đó đã bị lão Giang đánh trọng thương, bây giờ công lực lại càng mạnh hơn và có thể xuất ra kiếm pháp có uy lực như vậy.

Anh ta đã ra tay hết sức, muốn thu chiêu thì cũng đã muộn rồi. Cuống hồ, bất luận là phạm vi hay tốc độ của Trảm Nhân Kiếm thì cũng đều mạnh gần gấp đôi so với trước đây. Chỉ trong nháy mắt, kiếm lao tới trước mắt của Vũ Cửu Bảo. Sau khi chém đứt cánh tay phải, kiếm quang lại chém một nhát nữa vào cổ của ông ta.

Máu bắn ra tung tóe, phun như mưa, thê thảm mà đẹp vô cùng.

Vũ Cửu Bảo ngã nhoài người xuống, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Còn Vũ Vô Song đã chạy mất hút, may mắn thay, anh ta vừa nãy cố ý giữ lại cho mình chút sức lực mới có thể thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc, giữ được một mạng sống.

Trần Gia Bảo một nhát kiếm đã thành công, không dừng lại ở đó, lập tức xoay người, dùng kiếm đâm vào Vũ Lâm Giang.

Sau khi sức mạnh của Vũ Lâm Giang được tăng lên, Trảm Nhân Kiếm dài năm thước dường như có chút không nghe lời, không muốn đánh nhau, chân đã chạm đất, người giống như một con đại bàng, nhảy vọt về phía sau.

Trần Gia Bảo cũng nhân cơ hội này nhanh chóng vụt sang một bên, mở ra khoảng cách với sông Vũ Lâm Giang.

Đây là một sự thay đổi ngoài dự đoán của tất cả mọi người, xung quanh ai nấy đều sửng sốt, đợi sau khi Trần Gia Bảo nhảy sang một bên, tất cả mới có phản ứng, sau đó mọi người lại xôn xao. Trần Gia Bảo lại có thể giết chết một "cường giả truyền kỳ" quả là vô cùng xuất sắc.

Vũ Nhược Uyên càng tá kinh ngạc hơn: "Trần Gia Bảo ít tuổi hơn tôi, nhưng tại sao anh ta có thể mạnh như vậy?"

Trước đó cô đã rời khỏi quảng trường một lúc, trở về phòng và lấy Thất Tinh Kiếm, vốn dĩ cô muốn so tài tỉ võ với Trần Gia Bảo ở quảng trường, nhưng bây giờ cô đã bị thực lực của Trần Gia Bảo làm cho kinh sợ.

Cô nhìn chằm chằm vào thân thể đang đẫm máu của Trần Gia Bảo, lặng lẽ siết chặt Thất Tinh Kiếm trong tay, trong lòng hoàn toàn dâng lên một cảm giác bất lực.

Vũ Vô Song liếc nhìn Vũ Cửu Bảo đang nằm trên vũng máu, trong lòng cảm thấy hoảng sợ.

Trần Gia Bảo quần áo dính đầy máu tươi của Vũ Cửu Bảo, giống như một con quỷ đẫm máu, khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, chỉ cảm thấy kinh mạch khắp người nhói lên, anh ta nhanh chóng tranh thủ thời khắc này để khống chế vết thương.

Chương 1986

Chương 1986

Anh ta vừa mới hấp thu nội lực của Vũ Lâm Giang, gia tăng uy lực của Trảm Nhân Kiếm để có thể thuận lợi giết chết Vũ Lâm Giang, nhưng tại sao tu luyện của Vũ Lâm Giang lại thâm hậu như vậy, lại thêm sự công kích trước sau, anh ta còn chưa chuẩn bị đầy đủ, đã vội vàng hấp thu một phần nội lực của Vũ Lâm Giang, nhưng phần nội lực còn lại vẫn vẫn gây ra một vết thương không nhor với anh ta, khiến anh ta bị thương không nhẹ.

Tuy nhiên, vết thương này là hoàn toàn xứng đáng!

Sau khi giết chết Vũ Cửu Bảo, tình hình của anh ta cũng tốt hơn rất nhiều, tiếp theo, anh ta chỉ cần đánh bại Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song là tương đương với việc có thể đứng trên đỉnh núi Vụ Ẩn, hơn nữa ở ngọn núi Vụ Ẩn còn có chi viện của nhà họ Vũ, đến lúc đó đi hay ở đều nằm trong suy nghĩ của anh ta!

“Trần Gia Bảo, cậu đã kích động ý định giết người của tôi!”

Đột nhiên, giọng nói u ám của Vũ Lâm Giang truyền đến, mắt lóe sáng, chứng tỏ ông ta đã vô cùng tức giận.

Ông ta đích thân ra tay đối phó với Trần Gia Bảo, và Trần Gia Bảo đã giết chết Vũ Cửu Bảo trước mặt ông ta. Điều này thật đáng xấu hổ, cuống hồ Vũ Cửu Bảo là một người có tiếng tăm trong nhà họ Vũ. Vũ Cửu Bảo đã chết ở núi Vụ Ẩn, và đại lão của nhà họ Vũ chắc chắn sẽ rất tức giận, chưa biết chừng họ sẽ đến núi Vụ Ẩn để hỏi tội.

Tất cả điều này là do Trần Gia Bảo gây ra!

“Ha ha!” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, kiếm ý xung quanh người dần dần dâng lên, anh ta nhìn về phía Vũ Lâm Giang lớn tiếng nói: “Trận chiến giữa tôi với các ông vốn là một trận

sinh tử, nếu các ông muốn lấy mạng của tôi thì hãy tới đây, xem xem rốt cuộc ai là người chết dưới tay ai.”

Nói xong, Trần Gia Bảo là người xuất chiêu đầu tiên, nắm chặt kiếm pháp, lao thẳng về phía Vũ Lâm Giang.

Đôi mắt sắc sảo, nhìn thẳng về phía trước!

Vũ Vô Song sửng sốt, bị dọa cho chạy mất trước thân thể đẫm máu của Trần Gia Bảo, những người mạnh liên thủ với nhau, bị Trần Gia Bảo giết chết bốn người, ông ta không cho rằng mình có thể đối phó với Vô Cực Quyền và Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo, vội vàng chạy về phía Vũ Lâm Giang để tìm sự trợ giúp.

“Trần Gia Bảo, đối thủ của cậu là tôi!” Vũ Cửu Bảo chau mày tức giận, lập tức xông lên tấn công Trần Gia Bảo giữa không trung.

Trần Gia Bảo nhìn lên trời cười và nói: “Vậy thì đến đánh tôi đi!”

Nói rồi, anh ta đuổi theo Vũ Vô Song, với kiếm khí trong tay, ngón tay búng ra vài kiếm khí đuổi theo Vũ Vô Song.

Cho dù chỉ là kiếm khí thông thường, nhưng với sức mạnh Bán Bước Truyền kỳ của Trần Gia Bảo vẫn có thể gây ra một mối đe dọa nhất định cho Vũ Vô Song.

Vũ Vô Song xoay người tung một cú đấm, luồng gió mạnh mẽ đã làm tiêu tan kiếm khí, nhưng ông ta cũng bị ba thanh kiếm khí làm khựng lại một chút.

Trần Gia Bảo nhân cơ hội này đuổi kịp Vũ Lâm Giang, kiếm khí lóe sáng xẹt ngang qua tim Vũ Vô Song.

“Bắt nạt quá đáng!” Vũ Lâm Giang quát lớn, tay phải như một con dao, chém vào kiếm quyết của Trần Gia Bảo, nhát chém mạnh toát ra một khí thế hung hãn.

Vũ Lâm Giang cũng lợi dụng tình hình này, đầu ngón trỏ phát ra một tia sáng vàng nhỏ, giống như kim châm, nhanh chóng đâm thẳng vào người Trần Gia Bảo.

Bất ngờ, ông ta sử dụng khí ngự châm, bắt chước thuật “A tị quỷ phong châm”, muốn phong ấn nội lực trong kinh mạch của Trần Gia Bảo, tuy rằng thiếu âm khí, hiệu quả kém hơn rất

nhiều nhưng ông ta có thể sử dụng nội lực của chính mình để thay thế. Việc ngăn chặn kinh mạch của một người trong một khoảng thời gian ngắn không phải là một chuyện quá khó khăn.

Chương 1987

Chương 1987

Trần Gia Bảo trong lòng thầm kinh ngạc, nhanh chóng thu chiêu rút lui, phương pháp này của Vũ Lâm Giang là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy, nhưng Vũ Vô Song vẫn phải luyện Quỷ Châm mới có thể khiến cho thuật "A tị quỷ phong châm" trở nên lợi hại hơn.

Vũ Lâm Giang không nhượng bộ, một lần nữa dùng "A tị quỷ phong châm" đuổi theo, nhẹ giọng nói: "Trần Gia Bảo, cậu tuyệt đối không phải đối thủ của tôi, chịu thua đi!"

"Tiết kiệm mấy lời nói khuyên đầu hàng đó đi, chỉ có sống, hoặc là chết!"

Trần Gia Bảo lại một lần nữa thi triển Trảm Nhân Kiếm, một đường kiếm sau khi chặn chiêu thức của Vũ Lâm Giang lại thì nhanh như điện chớp, đuổi theo Vũ Vô Song.

Chiến lược của anh ấy rất đơn giản, giết Vũ Vô Song trước, sau cùng sẽ quyết đấu một trận sống chết với Vũ Lâm Giang!

Sắc mặt của Vũ Vô Song có chút thay đổi, chỉ với tay không thì khó mà có thể đối đầu lại được với uy lực của Trảm Nhân Kiếm, ông ta lại một lần nữa tránh sang một bên.

Vũ Lâm Giang đạp đất nhảy đến, lao về phía Trần Gia Bảo tấn công tới tấp để chi viện cho Vũ Vô Song.

Không còn bị Vũ Cửu Bảo ở bên cạnh quấy rối, áp lực của Trần Gia Bảo giảm đi rất nhiều, tuy rằng tu vi của Vũ Lâm Giang cũng rất thâm hậu, có thể dùng chân khí hóa thành "A tỵ quỷ phong châm" màu vàng cũng vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ có thể áp chế được Trần Gia Bảo, còn khó mà có thể phá vỡ được Vô Cực Quyền của Trần Gia Bảo khi cậu ta phối hợp hoàn hảo với Trảm Nhân Kiếm.

Còn thường thường mỗi khi Vũ Vô Song tấn công về phía Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đều kịp thời chuyển hóa nội công của anh ấy để từ đó gia tăng uy lực của Trảm Nhân Kiếm, thế nên khi thi triển chiêu thức thì ngược lại, tạo thành một mối uy hiếp cho Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song hai người bọn họ.

Trong nhất thời, Trần Gia Bảo trở thành một chọi hai, tuy rằng ở thế bất lợi nhưng lại càng đánh càng hăng, phần lớn các đòn tấn công đều đánh về phía Vũ Vô Song, chẳng khác gì như giòi trong xương, đeo bám không hề buông tha, thề phải chém chết Vũ Vô Song dưới đường kiếm!

Mọi người ở xung quanh đó nhìn mà lóa mắt, lo sợ đến nỗi đến không dám thở mạnh.

Đặc biệt là trên bục chủ tịch, Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Hoàng Việt càng tỏ ra lo lắng hơn.

“Chị, chị bảo ông nội có… ông nội và ông Giang sẽ không có chuyện gì chứ?” Vũ Hoàng Việt lo lắng hỏi, đến Vũ Cửu Bảo cũng đã chết trong tay của Trần Gia Bảo, Vũ Vô Song cũng khó mà tránh được vết xe đổ này.

Vũ Nhuận Nguyệt hạ giọng nói: “Trần Gia Bảo tuy rằng rất lợi hại, nhưng mà anh ta đang ở thế bất lợi, ông Giang thực lực rất mạnh, kể cả là có một chọi một đi chăng nữa thì Trần Gia Bảo cũng không thể là đối thủ của ông ta được, càng đừng nói là còn kết hợp với cả ông nội nữa.

Hơn nữa cậu đừng quên là, trước đó Trần Gia Bảo còn uống hết bốn cốc rượu độc, bây giờ đã trôi qua từng đó thời gian rồi, Trần Gia Bảo cũng đến lúc phát độc rồi, đến lúc đó, ông nội và ông Giang sẽ dễ dàng mà giành chiến thắng thôi.”

Mắt của Vũ Hoàng Việt sáng rực lên, đột ngột vỗ đùi một cái, nói: “Đúng thế, tại sao em lại quên mất chuyện này chứ, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì Trần Gia Bảo nhất định sẽ bị đánh bại!”

Lời cậu ta vừa dứt thì đột ngột trên bầu trời có tiếng cánh quạt quay cực lớn vang lên, chỉ nhìn thấy có một chiếc máy bay trực thăng đang từ xa bay tới gần, cuối cùng thì dừng lại lơ lửng giữa không trung ở phía trên quảng trường, sức gió thổi

rất mạnh, khiến cho tất cả mọi người ở phía dưới có cảm giác bị dồn ép không nhỏ.

Ánh mắt của Vũ Hoàng Việt thoáng qua vẻ kinh ngạc, miệng há hốc không thể tin nổi, nói: "Máy bay trực thăng của nhà họ Sầm? Bọn họ đến núi Vụ Ẩn này thêm phiền phức gì chứ?"

"Nhà họ Sầm?" Vũ Nhuận Nguyệt cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nói: "Cậu nói đây chính là gia tộc lớn nhất của tỉnh Trung Thiên, nhà họ Sầm của thành phố Văn Lan?"

"Không phải nhà họ Sầm đó thì còn là ai nữa? Em trước đây đi đến nhà họ Sầm vài lần, chiếc máy bay trực thăng này chính là của nhà bọn họ." Vũ Hoàng Việt nghi hoặc nói: "Thực lực của nhà họ Sầm rất mạnh, đưa mắt nhìn cả cái tỉnh Phú Thọ, thực lực võ đạo của nhà họ Sầm đều là độc nhất, đến núi Vụ Ẩn của chúng ta cũng không phải là đối thủ của nhà họ Sầm.

Chương 1988

Chương 1988

Chỉ là nhà họ Sầm lại không phải là người của giới Trung y, qua lại với nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn chúng ta tương đối ít, bọn họ đến núi Vụ Ẩn vào lúc này làm cái gì chứ, lẽ nào bọn họ có quan hệ gì với Trần Gia Bảo? "Sầm" và "Trần" phát âm cũng na ná nhau, mẹ kiếp, lẽ nào bản thân Trần Gia Bảo chính là người nhà họ Sầm, nên mới cải họ thành "Trần" để đùa cợt nhà họ Vũ chúng ta?"

Phát hiện ra điều này xong thì sắc mặt của Vũ Hoàng Việt trở nên vô cùng sốc.

Vũ Nhuận Nguyệt cũng giật bắn mình, lo lắng nói: "Cậu nói thế cũng có lý đấy, sợ là chỉ có gia tộc mạnh như nhà họ Sầm này mới có thể nuôi dưỡng ra một thiên tài như Trần Gia Bảo được, nếu như Trần Gia Bảo thực sự là người của nhà họ Sầm, chỉ sợ là lần không những không thể giữ Trần Gia Bảo lại được, mà quan hệ của núi Vụ Ẩn và nhà họ Sầm cũng sẽ trở nên tồi tệ đi nhanh chóng, chuyện này đối với núi Vụ Ẩn của chúng ta mà nói thì không phải là một tin tức hay ho gì."

Trong quảng trường, Trần Gia Bảo có thể nhạy bén phát giác ra được từ trong máy bay trực thăng truyền đến hai luồng khí tức có sức áp bức vô cùng mạnh, mỗi một luồng khí tức ấy chỉ yếu hơn của Vũ Lâm Giang có một chút thôi, cũng có nghĩa là, trong chiếc máy bay trực thăng đó, có hai vị cường giả "truyền kỳ trung kỳ"!

Lần này, trong lòng Trần Gia Bảo cảm thấy kinh hãi, không dám coi thường, anh đã trải qua một loạt các trận chiến ác liệt, chân nguyên của anh cũng đã bị tiêu hao không ít, muốn đánh thắng Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song thì còn phải cần tốn thêm thời gian và công sức nữa, nếu như lúc này hai người cường giả "truyền kỳ trung kỳ" đó cùng xum vào tấn công,

vậy thì đến nghĩ cũng không cần phải nghĩ nữa, anh ấy tuyệt đối là sẽ lành ít dữ nhiều!

Đầu ngón tay Trảm Nhân Kiếm của anh vung ra một đường kiếm quang màu đỏ mạnh mẽ, đẩy lùi Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song ra sau, rồi anh ấy lập tức nhảy lùi ra sau, một nửa sự chú ý của anh đều tập trung vào chiếc máy bay trực thăng lơ lửng giữa trời, trong lòng đầy cảnh giác.

Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song cũng phát giác ra khí tức cường giả đến từ chiếc máy bay trực thăng đó, bọn họ cũng cảm thấy kinh ngạc và nặng nề.

Trong nhất thời, ba người bọn họ đều dừng tay lại, ngẩng đầu ngước lên nhìn.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn của tất cả mọi người, cửa của máy bay trực thăng mở ra, hai người đàn ông lần lượt từ độ cao hơn 50 mét giữa không trung nhảy uống, cuối cùng đáp xuống đứng vững trên quảng trường.

Trần Gia Bảo trong lòng chấn động, quay đầu nhìn Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ, lúc trước khi đang ở trong nhà họ Văn, anh đã từng nghe Văn Linh Lan có nói qua rằng nhà họ Sầm là gia tộc lớn nhất ở tỉnh Trung Thiên, cường giả trong gia tộc có thể nói là tầng tầng lớp lớp, ở trong một tỉnh lớn toàn võ lâm Trung Thiên này xưng bá gần trăm năm, mạnh mẽ đến mức hoàn toàn không nói đạo lý!

“Lần này ngay cả người nhà họ Sầm cũng tới đây, e rằng sẽ lại tái khởi phong ba.”

Trong lòng Trần Gia Bảo nổi lên một dự cảm không lành.

Lúc này, Sầm Giang Hải đầu tiên là nhìn xung quanh một vòng, sau đó lại nhìn Trần Gia Bảo nhiều thêm hai lần, trong mắt ông ta lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó mỉm cười nhìn Vũ Lâm Giang nói: “Lão Giang, chúng tôi nghe nói núi Vụ Ẩn đã có tin tức về Thiên Hành Cửu Châm, vì vậy đặc biệt đến đây xem một chút.”

Ngay sau khi lời này vừa dứt, tất cả mọi người xung quanh đều ồn ào bàn tán, người nhà họ Sầm vậy mà cũng thật sự là vì Thiên Hành Cửu Châm mà đến, có vẻ như lần này Trần Gia Bảo đã thực sự gặp không may rồi.

Sắc mặt của Trầm Gia Bảo đột nhiên trở nên u ám.

Trên đài hội nghị, Vũ Hoàng Việt vỗ ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm và nói: “Tốt quá tốt quá, hóa ra nhà họ Sầm cũng là đến vì Thiên Hành Cửu Châm, xem ra hôm nay Trần Gia Bảo thật sự sẽ gặp xui xẻo rồi, bị nhà họ Sầm ở tỉnh Trung Thiên nhìn chằm chằm vào, cho dù Trần Gia Bảo không chết cũng sẽ lột một lớp da.”

Vũ Nhuận Nguyệt khẽ cau đôi mi thanh tú, nếu Trần Gia Bảo thực sự rơi vào trong tay nhà họ Sầm thì chỉ sợ là sẽ lành ít dữ nhiều.

Chương 1989

Chương 1989

Trong phòng, Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy được sự kinh ngạc xen lẫn lo lắng trong mắt đối phương, với thực lực của nhà họ Sầm và địa vị của họ ở tỉnh Trung Thiên này, cho dù Trần Gia Bảo có bị bắt đi chăng nữa thì bọn họ cũng không sợ rằng nhà họ Vũ sẽ có cách nào đó để độc chiếm Thiên Hành Cửu Châm."

Tuy nhiên, ngay cả bọn họ cũng chỉ vừa mới biết được trên người Trần Gia Bảo có Thiên Hành Cửu Châm không lâu trước đó mà thôi, sao nhà họ Sầm lại có thể đưa người đến núi Vụ Ẩn nhanh như vậy được, rốt cuộc là ai đã mật báo cho gia tộc Sầm?

Vũ Lâm Giang ho khan hai tiếng, đè sự bất mãn trong lòng xuống, nghi ngờ nói: "Làm sao các người biết được Thiên Hành Cửu Châm xuất hiện ở núi Vụ Ẩn?"

Đột nhiên, Phương Hàn Diệc vốn đang không có động tĩnh gì đột nhiên chạy tới, kích động nói: "Có thể là hai vị tiền bối của nhà họ Sầm đã tính ra được thì sao, đúng rồi, còn có Long Thiếu, anh ấy đã bị Trần Gia Bảo phế đi đan điền, các người mau mau cứu chữa kịp thời cho anh ấy đi."

Lúc này những người xung quanh mới chợt nhận ra rằng thì ra chính Phương Hàn Thu là người đã mật báo tin tức về Thiên Hành Cửu Châm cho nhà họ Sầm.

Không sai, chính là Phương Hàn Diệc đã thông báo cho nhà họ Sầm.

Lúc trước Phương Hàn Diệc lo lắng nhà họ Vũ sẽ độc chiếm Thiên Hành Cửu Châm, sau khi nghĩ đi nghĩ lại, anh ta cảm thấy chỉ có nhà họ Sầm mới có thể áp chế được nhà họ Vũ, hơn nữa nhà họ Phương của anh ta có quan hệ không tồi với

nhà họ Sầm, và tình cờ là Sầm Giang Hải lại ở cách đó không xa, vì vậy, anh ta đã lén chuồn ra ngoài gọi điện cho Sầm Giang Hải để báo tin cho anh ta, anh ta tin rằng có người của nhà họ Sầm đến làm chỗ dựa, cho dù nhà họ Vũ có bá đạo đến mấy đi chăng nữa cũng sẽ phải chia một phần Thiên Hành Cửu Châm cho anh ta, cho nên bây giờ mới có một màn thế này.

Vũ Vô Song nhìn chằm chằm vào Phương Hàn Diệc thật kỹ, trong lòng căm hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, nếu như sớm biết Phương Hàn Diệc là một tên cõng rắn cắn gà nhà như vậy, lúc trước lẽ ra anh ta không nên ra tay, cứ để mặc cho Trần Gia Bảo giết chết Phương Hàn Diệc đi thì hơn.

Lúc này Sầm Giang Hải gật gật đầu, gọi máy bay trực thăng đáp xuống, Sầm Bân Vĩ hoàn toàn không để người nhà họ Vũ vào trong mắt, bóng người vừa lóe lên đã xuất hiện trước mặt Long Trạch Việt, kiểm tra tình trạng của Long Trạch Việt, chỉ thấy đan điền của Long Trạch Việt đã bị phế đi, có khả năng đời này cũng không có cách nào để tu luyện được nữa.

“Thật là một thủ đoạn tàn nhẫn.”

Sầm Bân Vĩ dùng một tay nhấc Long Trạch Việt lên sau đó quay người trở lại chỗ đứng lúc nãy,, sau khi trực thăng đáp xuống, anh ta đặt Long Trạch Việt vào sau đó để trực thăng đưa Long Trạch Việt đến bệnh viện điều trị.

Trần Gia Bảo tranh thủ lúc này nhanh chóng khôi phục chân nguyên của mình, bởi vì đợi lát nữa sẽ có một trận quyết chiến sống còn!

Đột nhiên, Phương Hàn Diệc chỉ tay vào Trần Gia Bảo và nói với Sầm Giang Hải: “Tiền bối, anh ta chính là Trần Gia Bảo, Thiên Hành Cửu Châm đang ở trên người anh ta, và đan điền của Long Thiếu cũng bị anh ta phế bỏ.”

Hai người Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ đều nhìn về phía Trần Gia Bảo ngay lập tức và nói: “Cậu có Thiên Hành Cửu Châm?”

Trần Gia Bải hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói: “Có thì thế nào?”

“Vậy lập tức giao nộp Thiên Hành Cửu Châm ra đây nhanh, nhà họ Sầm chúng tôi sẽ để lại cho cậu một còn đường sống.”

Sầm Giang Hải chắp tay đứng, trong lời nói thể hiện sự tự tin mười phần, hoàn toàn tự cho mình là chủ nhân của núi Vụ Ẩn này.

Sắc mặt Vũ Lâm Giang hơi thay đổi, bất mãn nói: "Sầm Giang Hải, núi Vụ Ẩn là địa bàn của nhà họ Vũ, lời này của anh không khỏi có chút có chút áp đảo, hơn nữa, nhà họ Sầm các người thuộc về giới võ lâm, nhưng Thiên Hành Cửu Châm lại thuộc về giới trung y, sở hữu Thiên Hành Cửu Châm có vẻ như không có quan hệ gì đến nhà họ Sầm đúng không?"

Chương 1990

Chương 1990

“Lời này của Lão Giang rất không tốt.” Sầm Giang Hải cười tự tin: “Núi Vụ Ẩn quả thật là địa bàn của nhà họ Vũ, nhưng ông đừng quên, toàn bộ tỉnh Trung Nguyên đều là lãnh thổ của nhà họ Sầm, núi Vụ Ẩn đương nhiên cũng không phải ngoại lệ, cho nên tất cả những bảo bối thiên hạ xuất hiện ở tỉnh Trung Thiên cũng thuộc về nhà họ Sầm, ngày hôm nay, tính mạng của Trần Gia Bảo là do nhà họ Sầm làm chủ, và Thiên Hành Cửu Châm cũng do nhà họ Sầm làm chủ!

Nhưng Lão Giang có thể yên tâm, dù sao thì nhà họ Vũ cũng là một trong bốn gia tộc lớn của trung y, không nhìn mặt tăng xem mặt phật, sau khi Trần Gia Bảo giao Thiên Hành Cửu Châm ra, tôi sẽ làm một bản khác giao cho ông, sẽ không để cho nhà họ Vũ các người bận rộn làm việc vô ích.”

Mọi người xung quanh ồn ào hẳn lên, nhà họ Sầm quả nhiên là gia tộc lớn nhất ở tỉnh Trung Thiên, hoàn toàn không thèm để mắt tới nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, thật là quá hống hách!

Tất cả mọi người trong nhà họ Vũ đều lộ ra vẻ không vui, Sầm Giang Hải lại dám coi thường nhà họ Vũ như vậy, thật là quá đáng mà!

Một tia tức giận hiện lên, hai hàng lông mày của Vũ Vô Song khẽ nhíu lại, và anh ta định phản bác.

Đột nhiên, Vũ Lâm Giang đưa tay ra ngăn cản, nhìn anh ta lắc đầu, nói nhỏ: “Nhà họ Sầm thế lực hùng mạnh, cho dù là tứ mạch nhà họ Vũ kết hợp cũng sẽ thua kém một chút so với nhà họ Sầm. Hơn nữa Trần Gia Bảo lại vừa giết hại ba vị cường giả của nhà họ Vũ, xem ra nhà họ Vũ bây giờ càng không phải là đối thủ của nhà họ Sầm, lùi một bước trời cao biển rộng, thực sự không nên gây sự với nhà họ Sầm. ”

Vũ Vô Song cũng nhận thấy những lời Vũ Lâm Giang vừa nói là đúng, tuy rằng trong lòng có chút không phục nhưng vẫn là nên nhẫn nhịn thì hơn.

Sầm Giang Hải đã nhìn thấy thái độ của hai người nhà họ Vũ, khóe miệng nở nụ cười tự cao, sự thống trị của nhà họ Sầm hoàn toàn dựa vào thực lực mạnh mẽ của nhà họ, nguyên tỉnh Trung Thiên này ai dám không phục chứ?

Một lúc sau anh ta cười nói: "Nếu như nhà họ Vũ đã không còn ý kiến gì nữa, sự việc này quyết định như vậy nhé, Thiên Hành Cửu Châm trở về…"

Lời của anh ta còn chưa dứt thì đột nhiên Trần Gia Bảo nói một cách mỉa mai: "Tôi thật sự cảm thấy buồn cười vì các anh có thể tự cho mình là đúng như vậy sao?"

Sầm Giang Hải vừa dứt lời, nhìn sang phía Trần Gia Bảo cau mày nói: "Mày nói gì thế?"

Trần Gia Bảo vẻ mặt vẫn mang ý chế giễu tiếp lời: "Các anh đang thảo luận và tự quyết về quyền sở hữu Thiên Hành Cửu Châm, thật sự chẳng khác nào tiền vẫn chưa nhận được mà đã tính đường chia chác. Nhưng thật đáng tiếc tôi lại không phải người dễ dàng bị ức hiếp như vậy, muốn lấy được Thiên Hành Cửu Châm từ tay tôi, trừ khi nước sông Trường Giang và Hoàng Hà đều chảy ngược nhé!"

Sầm Giang Hải cười với vẻ khinh miệt, quan sát ánh mắt của Trần Gia Bảo nói: "Trên người mày dính đầy máu, chắc chắn vừa trải qua một trận chiến kịch liệt, giữa hai chân mày còn hiện rõ nét mệt mỏi, chứng tỏ đã tiêu tốn không ít sức lực, còn tôi hiện giờ không chỉ là sức lực nguyên vẹn mà còn là cường giả trong Truyền Kỳ Trung Kỳ , nếu mày tiếp tục chiến đấu với tao, mày chắc chắn sẽ chết ở đây."

"Chắc chắn sẽ có người chết ngay tại đây, nhưng người đó đương nhiên không phải tao." Trần Gia Bảo hít vào một hơi rồi nói, dưới sự vận hành của Tiên Vũ Hợp Tông Quyết, không ngừng hấp thu linh khí xung quanh, và cảm thấy nguyên khí và huyết dịch trong cơ thể dần dần hồi phục lại, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Với tình trạng này thì vẫn có thể tiếp tục chiến một trận!

“Mày thật sự rất kiêu ngạo.” Sầm Giang Hải khẽ cau mày, đột nhiên nhìn thấy vết máu trên những thi thể của đám người Vũ Cửu Bảo cách đó không xa, ánh mặt nghi ngờ hỏi: “Là mày đã giết họ sao?”

“Do bọn họ muốn giành Thiên Hành Cửu Châm với tôi thì cái chết là giá mà họ phải trả.” Trần Gia Bảo đưa đầu kiếm không ngừng lóe sáng lên, sát khí bừng bừng!

Lời nói đó làm cho cả Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ đều hết sức kinh ngạc.

Sau khi họ có được thông tin của Thiên Hành Cửu Châm, và được biết rất nhiều cao thủ của nhà họ Vũ cũng tập trung ở núi Vụ Ẩn, họ sợ Thiên Hành Cửu Châm lọt vào tay nhà họ Vũ, nên còn chưa kịp báo với gia chủ nhà họ Sầm, họ đã vội vàng kéo nhau lên đây, trước khi đến họ cũng chưa cập nhật được tình hình đang xảy ra trên núi Vụ Ẩn, thật không thể ngờ những cường giả của nhà họ Vũ đều chết trong tay Trần Gia Bảo.

Chương 1991

Chương 1991

Sầm Giang Hải trong mắt lóe lên tia giễu cợt, anh ta chế nhạo: "Tốt lắm thằng nhóc, hèn gì mày lại kiêu ngạo như vậy, đúng là có chút lợi hại, nhưng mà mày đừng nghĩ giết chết mấy đứa vô dụng như Vũ Cửu Bảo thì mày có tư cách đấu với nhà họ Sầm bọn tao nha, trước mặt nhà họ Sầm bọn tao thì mày chẳng khác nào con dế, con kiến mà thôi. "

Vừa dứt lời, Trần Gia Bảo vẫn chưa kịp phản ứng gì, nhà họ Vũ đã tỏ ra hết sức bất bình. Tuy nhà họ Sầm rất mạnh, nhưng nhà họ Vũ cũng là một trong số bốn đại gia tộc mạnh nhất của Quỷ Y Môn mà, có lẽ không bằng nhà họ Sầm, nhưng thực tế không lệch quá nhiều, người nhà họ Sầm thật sự đã quá kiêu ngạo rồi!

Vũ Lâm Giang cau mày nói: "Trần Gia Bảo vốn là người có sức mạnh phi thường rồi, cậu ta tài giỏi đến mức tôi cũng mới thấy lần đầu trong đời. Công bằng mà nói người nhà họ Vũ chết trong tay Trần Gia Bảo cũng không phải là điều gì quá mất mặt, huống chi người chết cần được tôn trọng, Vũ Cửu Bảo đã chết rồi, anh còn đứng trước mặt anh ta để nói xấu như thế, chẳng khác nào anh đã quá coi thường người nhà họ Vũ chúng tôi?"

Sầm Giang Hải cười lớn thành tiếng haha rồi nói: "Lão Giang đừng trách, tôi chỉ là buộc miệng thế thôi, nếu như anh đã khẳng định sức mạnh hơn người của Trần Gia Bảo thì hãy xem tôi bắt được anh ta như thế nào nhé, sau khi lấy được Thiên Hành Cửu Châm tôi sẽ chia sẻ với nhà họ Vũ."

Phương Hàn Diệc chỉ muốn mở miệng để nhắc rằng Trần Gia Bảo thật sự rất mạnh, nhưng anh ta vẫn chưa kịp mở miệng nói ra điều đó, Sầm Giang Hải đã lao về phía Trần Gia Bảo,

tay phải của anh ta uốn thành móng vuốt, và hướng thẳng về phía cổ của Trần Gia Bảo.

Đôi mắt sắc lẹm đầy vẻ uy hiếm!

Trần Gia Bảo vẫn đứng yên vị tại chỗ, không hề tránh né, nhưng toàn thân kiếm khí ngút trời như chính thực lực của anh ta!

Trong lòng Phương Hàn Diệc có chút linh cảm nhìn Sầm Bân Vĩ nói: "Anh ơi, Trần Gia Bảo thật sự rất mạnh đấy, vừa giết chết vài cường giả của nhà họ Vũ, không thể coi thường được đâu, anh Sầm Giang Hải một mình đối đầu với Trần Gia Bảo không chừng còn bị anh ta gài bẫy đó, hay là anh cũng xông lên một lượt đi, rồi hai người sẽ dễ dàng tóm được Trần Gia Bảo hơn."

Sầm Bân Vĩ khẽ cau mày, có chút khó chịu nói: "Thằng nhóc Trần Gia Bảo đó tuổi đời còn trẻ, cho dù sức mạnh phi thường thì cũng có thể giỏi đến cỡ nào chứ? Hơn nữa nó lại đang bị thương và kiệt sức như vậy, cho dù là sức lực hay tinh thần đều cũng đang tuột dốc."

"Còn Giang Hải lại là một cường giả trong Truyền Kỳ Trung Kỳ, cho dù là cảnh giới hay tinh thần đều tốt hơn Trần Gia Bảo, chuyện bắt được thằng nhóc đó cũng chỉ là sớm muộn thôi. Tôi cùng xông lên tấn công để làm gì chứ, chẳng khác nào tự làm mất mặt và mất tư cách của bản thân?"

"Anh nói rất đúng." Phương Hàn Diệc chỉ há mồm tỏ vẻ ngạc nhiên và cười gượng gạo, thực ra trong lòng anh không nghĩ điều đó là đúng.

Mặt khác, Vũ Vô Song cười một cách lạnh lùng, rất nhiều cường giả của nhà họ Vũ đã cùng nhau tấn công Trần Gia Bảo, cuối cùng còn bị anh ta giết hết vài người, thậm chí đến lão Giang đích thân vào trận cũng chẳng làm gì được Trần Gia Bảo, Sầm Giang Hải tuy có lợi hại đó, nhưng thực tế lại không phải là đối thủ của lão Giang, thì làm sao có thể một mình vây bắt Trần Gia Bảo chứ?"

Thật sự, đúng như những gì Vũ Vô Song nói, khi Sầm Giang Hải đến gần Trần Gia Bảo, lúc còn cách khoảng ba mét, cuối cùng anh ta đã bắt động có phản ứng.

Ánh mắt anh ta lóe lên sự sắc bén, kiếm trên tay khẽ nâng lên, hướng về phía Sầm Giang Hải với vẻ ác liệt và tập trung cao độ.

“Thứ tài lẻ!”

Sầm Giang Hải cười chế giễu, nhìn về phía kiếm của Trần Gia Bảo thái độ như không có gì, dùng tốc độ nhanh hơn tóm lấy cổ họng Trần Gia Bảo.

Chương 1992

Chương 1992

Tuy nhiên Trần Gia Bảo hét lên một tiếng, mũi Trảm Nhân Kiếm hướng lên, lấy hết sức chém thẳng về phía cổ tay Sầm Giang Hải.

Tia sáng màu đỏ rực phát ra giống như sấm chớp nổ ra vang khắp mọi nơi, ngay cả Sầm Bân Vĩ ở phía xa cũng cảm thấy tim đập nhanh, sắc mặt có chút thay đổi, anh ta nhanh chóng nói: “Giang Hải, cẩn thận!”

Sầm Giang Hải đối mặt với Trảm Nhân Kiếm, sắc mặt thay đổi thấy rõ, không ngờ rằng Trần Gia Bảo lại có thể phát huy sức mạnh của thanh kiếm một cách ác liệt như vậy, anh ta dựng cả tóc gáy, mồ hôi đầm đìa, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác hoảng loạn, nhưng đã quá muộn để suy nghĩ về nó. Anh liền lui về sau vài bước, đồng thời tay phải cũng bắt đầu thay đổi chiêu thức, những ngón tay nắm lại thành nắm đấm mạnh, muốn đánh lùi Trảm Nhân Kiếm.

Chỉ là anh ta nhất thời thay đổi chiêu thức, sức mạnh của nắm đấm cũng sẽ giảm đi 30%, cộng thêm Trảm Nhân Kiếm quá sắc bén, thì làm sao có thể chống lại được chứ?”

Ngay lúc này, tia sáng đỏ chém xuống, sau khi bị nắm đấm chống cự trong thời gian chứ đến một giây, liền xuyên qua, tiếp tục chém mạnh xuống!

Lợi dụng thời gian ngắn ngủi này, Sầm Giang Hải chạm chân xuống đất, nhanh chóng lui về phía sau, nhưng rất tiếc anh ta nhanh thì Trảm Nhân Kiếm còn nhanh hơn!

Ánh kiếm màu đỏ sắc bén tạo thành một vết thương dài trên cánh tay anh ta, máu chảy ra không ngừng, nếu anh ta không nhìn ra cơ hội mà rút lui kịp thời, e rằng toàn bộ cánh tay của anh ta cũng đã bị chặt đứt.

Sầm Giang Hải đang lo lắng về sự tiếp tục tấn công của Trần Gia Bảo, anh ta liền lùi trở lại đứng bên cạnh Sầm Bân Vĩ. Nhìn vết thương rướm máu trên cánh tay phải, trong mắt anh ta hiện lên một tia sáng lạ thường, nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo nói: "Mày đang dùng chiêu thức gì, sao lại có thể mạnh một cách khủng khiếp như vậy được?"

"Thanh kiếm giết người, nó dùng để giết hay chém mày đó!" Trần Gia Bảo vẻ mặt lạnh lùng, hít vào một hơi rồi chỉ về phía Trảm Nhân Kiếm hét lên như tiếng sấm khiến ai cũng phải sợ thót cả tim.

Sắc mặt Sầm Giang Hải có chút thay đổi.

"Anh Hải, chiêu này của Trần Gia Bảo là Trảm Nhân Kiếm." Một tia ảm đạm lóe lên trong mắt Vũ Vô Song, nhưng anh ta lập tức che giấu nó, nói: "Đó là "tuyệt chiêu kiếm tiên" uy lực vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù Truyền Kỳ Sơ Kỳ chỉ là chỉ là cơ sở tu luyện của Trần Gia Bảo, nhưng dựa vào Trảm Nhân Kiếm anh ta có thể phát huy hết sức mạnh và tốc độ không thua gì Truyền Kỳ Trung Kỳ. Hiện giờ chắc anh Nam đã hiểu sức mạnh của Trần Gia Bảo lời hại đến thế nào rồi đúng không? "

Lời nói của anh ta là sự thật, nhưng anh ta không hề nói Vô Cực Quyền và việc Trần Gia Bảo đã luyện thành công việc ngưng tự thanh Trảm Nhân Kiếm thứ hai ra. Ai để nhà họ Sầm lên đây là đang coi thường họ Vũ, và trong lòng của Vũ Vô Song đột nhiên như cảm thấy bị ngạt thở. Bây giờ là cơ hội tốt để chống lại Sầm Giang Hải và đương nhiên anh không thể bỏ qua một cách dễ dàng như vậy được.

Tuy nhiên, chỉ với Trảm Nhân Kiếm đã làm cho sắc mặt của Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ trở nên hết sức nghiêm trọng.

Đến tận bây giờ bọn họ mới hiểu, chẳng trách tạo sao nhà họ Vũ lại không thể giải quyết được Trần Gia Bảo, để anh ta một mình chiếm lấy Thiên Hành Cửu Châm, chẳng trách Trần Gia Bảo có thể giết Vũ Cửu Bảo và những người khác, hóa ra sức mạnh của anh ta thật sự ghê gớm đến như vậy.

Giống như là nghe hiểu được suy nghĩ trong đầu Vũ Vô Song, Sầm Giang Hải cười chế giễu nói: "Trần Gia Bảo mạnh như voi nhưng anh ta chỉ ở cảnh giới của Truyền Kỳ Sơ Kỳ, nếu

như muốn phát huy hết sức mạnh vũ bão của Trảm Nhân Kiếm nhất định phải tiêu tốn rất nhiều sức lực.

Chỉ cần thêm một lúc nữa, Trần Gia Bảo nhất định sẽ kiệt sức, nếu không tin, hai người chúng ta sẽ bắt Trần Gia Bảo cho mọi người ở đây xem! ”

Nói rồi, anh và Sầm Bân Vĩ nhìn nhau, không còn để ý đến tác phong của võ giả nữa, đồng thời bắn ra và cùng nhau tấn công Trần Gia Bảo.

Một tia khinh thường lóe lên trong mắt Vũ Vô Song, anh muốn giết Trần Gia Bảo sao? Một lúc sáu cường giả của nhà họ Vũ còn không có khả năng làm được chuyện mà hai người muốn làm? Thực sự cứ thích tự cho mình là đúng!

Chương 1993

Chương 1993

Ngày lúc này, Sầm Giang Hải đã phóng thẳng về phía Trần Gia Bảo, gần như là cùng lúc đó đấm thẳng vào Trần Gia Bảo.

Hai cường giả trong Truyền Kỳ Trung Kỳ hợp lực lại với nhau, sức mạnh phi thường, hai nắm đấm mạnh mẽ khiến cho không gian xung quanh dường như rung động. Yừ trên mặt đất xung quanh Trần Gia Bảo nổi lên hai cơn lốc nhỏ và sức công phá ngày càng mạnh mẽ hơn.

Dưới hai luồng gió lốc xé rách lẫn nhau, quần áo của Trần Gia Bảo bay phấp phới.

Mọi người xung quanh đều hét lên một cách kinh ngạc.

Đôi mắt Sầm Giang Hải lóe lên vẻ đắc ý, mặc dù sức mạnh của Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo có thể so sánh với Truyền Kỳ Trung Kỳ, nhưng Trần Gia Bảo chỉ có một người, làm sao có thể đánh bại hai người bọn họ đang hợp sức với nhau chứ?

Trước sự tấn công mạnh mẽ của Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ, Trần Gia Bảo không lùi một bước nào mà còn tiến về phía trước, đột nhiên tiến một bước lớn về bên trái và chủ động thu hẹp khoảng cách với Sầm Giang Hải, sau đó dùng lòng bàn tay trái đối mặt với sức mạnh hiện đang như vũ bão của Sầm Giang Hải, đồng thời tay phải đã nắm chặt thanh kiếm.

Trong lòng Sầm Giang Hải vô cùng kinh ngạc, không nghĩ rằng Trần Gia Bảo lại phản công như vậy, lập tức trong mắt hiện lên một tia khinh thường, anh ta hét lên: “Trần Gia Bảo mày hãy chết đi!”

Nắm đấm càng mạnh hơn bao giờ hết!

Một lúc sau, nắm đấm của Sầm Giang Hải đã chạm vào lòng bàn tay trái của Trần Gia Bảo, đang dự định sẽ một đấm đánh văng Trần Gia Bảo, nhưng không ngờ anh ta cảm nhận được nội lực trong nắm đấm đã bị Trần Gia Bảo hút sạch, trong lòng hết sức kinh hãi hét lớn: "đây là cái trò gì vậy?"

Trần Gia Bảo khóe miệng giễu cợt, nhanh chóng chuyển hóa nội lực của Sầm Giang Hải, dù sao Sầm Giang Hải cũng là cường giả trong Truyền Kỳ Trung Kỳ nên một lúc không cách nào chuyển hóa hết nội lực.

Tuy nhiên, thực lực của Sầm Giang Hải không bằng Vũ Lâm Giang, thậm chí còn kém hơn Cung Thiên Kinh, mặc dù anh ta chỉ có thể hấp thụ một phần nội lực của Sầm Giang Hải, nhưng phần nội lực còn lại cũng không đủ để gây ra nguy hiểm nữa.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đột nhiên buông ra, nhanh chóng tận dụng sức lực còn lại trong nắm đấm của Sầm Giang Hải nhảy về phía sau, nâng kiếm trên tay phải lên giữa trời, chỉ vào Sầm Bân Vĩ mạnh mẽ hét lên một tiếng, ngay lập tức Trảm Nhân Kiếm bay thẳng về phía Sầm Bân Vĩ.

Sầm Bân Vĩ sắc mặt có chút thay đổi, dùng toàn bộ sức lực đấm ngược lại Trảm Nhân Kiếm.

Xung quanh vang lên một tiếng nổ lớn, mang theo sự mạnh mẽ cuồn cuộn, Trảm Nhân Kiếm bị đánh bay lên trời, Sầm Bân Vĩ cũng lùi về phía sau mấy mét, chỉ cảm thấy cánh tay phải đau nhức sau cú va chạm, trong lòng không khỏi kinh ngạc và cũng hiểu rõ hơn về sức mạnh của Trảm Nhân Kiếm.

Đột nhiên, chỉ nghe tiếng Sầm Giang Hải hét lên rồi lao về phía Trần Gia Bảo với nắm đấm trên tay, nắm đấm màu vàng xé toạc không gian, sau khi hứng gió nó trở lên lớn hơn gấp nhiều lần, chỉ trong nháy mắt, nắm đấm đó đã trở nên khổng lồ với kích thước lớn bằng cả một người lớn.

Mọi người xung quanh nhìn không rời mắt, sắc mặt thay đổi, trong lòng nổi lên cảm giác như bị áp bức.

Trần Gia Bảo hét lên một tiếng, ánh sáng đỏ chói của Trảm Nhân Kiếm lại xuất hiện theo mỗi đường đi của thanh kiếm, bay thẳng về phía nắm đấm trước mặt.

Nắm đấm vàng và sắc đỏ của thanh kiếm va vào nhau, Trần Gia Báo hơi nhíu mày, chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh ập tới, cánh tay bắt đầu đau nhức, trong lòng không khỏi kinh ngạc, cường giả của Truyền Kỳ Trung Kỳ thực sự có sức mạnh phi thường.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo chỉ hơi kinh ngạc chứ không bị rối, một lần nữa chuyển hóa Vô Cực Quyền và dùng nội lực trong lòng bàn tay để tiếp thêm sức mạnh cho Trảm Nhân Kiếm.

Dưới sự thay đổi này, tất cả mọi người xung quanh đều có thể nhận thấy bằng mắt thường rằng nắm đấm khổng lồ đang bị giảm đi tốc độ và sức mạnh, còn hào quang của Trảm Nhân Kiếm lại ngày càng bùng phát hơn!

Chương 1994

Chương 1994

“Sao… sao lại có thể như vậy được chứ?”

Sầm Giang Hải vừa bị một trận hoảng sợ, anh ta dồn hết sức lực vào nắm đấm, nhưng lại không thể tạo nên sự uy hiếp đối với Trần Gia Bảo, thực lực của Trần Gia Bảo có thật chỉ là Truyền Kỳ Sơ Kỳ không?

Anh và Sầm Bân Vĩ cùng nhìn nhau, đều cảm nhận được sự kinh hãi lẫn run sợ trong mắt đối phương!

Bên kia, trong mắt Vũ Vô Song lộ ra vẻ đắc ý, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm và khẽ hừ nhẹ một hơi, anh coi thường nhà họ Vũ, hiện tại đã biết sức mạnh của Trần Gia Bảo lợi hại đến mức nào chưa? Không phải nhà họ Vũ của tôi bất tài, mà là Trần Gia Bảo quá gian xảo

“Đây chỉ là hào nhoáng bên ngoài thôi, phá cho tôi!”

Đột nhiên Trần Gia Bảo hét lên một tiếng, Trảm Nhân Kiếm như một miếng mảnh vỡ, sau khi giằng co một lúc, nó dễ dàng xuyên thủng lòng bàn tay, thậm chí nắm đấm khổng lồ cũng dễ dàng vỡ ra trong không khí như một tấm gương.

Trần Gia Bảo mang theo sức mạnh của Trảm Nhân Kiếm lao thẳng về phía Sầm Giang Hải.

Đường kiếm dữ tợn, phi thường!

“Thằng nhóc này nó có điều gì kỳ lạ.” ánh mắt Sầm Bân Vĩ hiện lên nét gì đó rất khó giải thích: “đây không giống bán bước Truyền Kỳ.”

“Nó thực sự kỳ lạ. Hãy bắt nó trước, rồi từ từ tra hỏi về bí mật của nó.”

Vẻ mặt của Sầm Giang Hải hoàn toàn ảm đạm, cùng với Sầm Bân Vĩ lại một lần nữa không hẹn mà gặp cùng nhau tấn công Trần Gia Bảo, cả hai đều tung ra hết những tuyệt chiêu của mình chỉ để bắt được Trần Gia Bảo.

Ngay lập tức, cả hai thể hiện sức mạnh mà một trong những cường giả của Truyền Kỳ Trung Kỳ phải có, từng chiêu thức đến từng cái nắm đấm, cái đá chân đều thể hiện nội lực cực kỳ mạnh mẽ.

Dưới sức ảnh hưởng của hai người, xung quanh cuồng bạo va chạm, kéo lẫn nhau, hai cơn lốc xoáy lần nữa hình thành trên mặt đất bằng phẳng, càng lúc càng lớn dần lên, mang theo một sức hút mạnh mẽ, như muốn xé rách Trần Gia Bảo ra thành từng mảnh.

Trần Gia Bảo bước lên Cửu Cung Bát Quái Bộ, vừa để tránh hai cơn lốc không để bản thân bị cuốn vào rồi trở nên bị động, vừa phát huy hết sức lực để có thể một chọi hai, chỉ nhìn thấy anh ta đang cố thủ bằng Vô Cực Quyền, và hấp thụ nội lực để khắc phục sức mạnh bằng sự mềm mại tấn công của Trảm Nhân Kiếm. Thanh kiếm sắc bén vô cùng chém về bốn phương, phối hợp công kích và phòng ngự một cách hoàn hảo, giống như thuyền phẳng trong bão táp, có vẻ cực kỳ nguy hiểm, nhưng cuối cùng vẫn bình an vô sự.

Tuy nhiên, dù võ công của Trần Gia Bảo có giỏi đến đâu thì anh ta cũng đã chiến đấu một thời gian dài, phong độ không còn ở đỉnh cao, cộng với khoảng cách quá lớn về cảnh giới võ công, Trần Gia Bảo vẫn đang dần rơi vào thế gió.

Chỉ là Vô Cực Quyền quá bí ẩn, cho dù có rơi vào gió, Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ muốn đột phá phòng ngự của Vô Cực Quyền, cũng khó có thể trong một thời gian ngắn mà làm được, huống chi là Trần Gia Bảo hết lần này đến lần khác phát huy sức mạnh của Trảm Nhân Kiếm đem lại sự đe dọa rất lớn cho hai người của nhà họ Sầm.

Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ càng đánh càng trở nên cáu gắt, cả hai đều là những cường giả ở tỉnh Trung Thiên, khi liên kết với nhau vẫn không thể thắng được đàn em sinh sau đẻ muộn của Bán Bước Truyền Kỳ. Nếu điều này được lan

truyền, không chỉ họ xấu hổ mà ngay cả nhà họ Sầm cũng sẽ bị mất mặt.

Lập tức, hai bên giao chiến càng lúc càng kịch liệt, càng đánh càng sắc bén, không khí cũng ngày càng căng thẳng hơn.

Đột nhiên, dưới sức kéo có chủ ý của hai người, xung quanh tạo thành một cơn lốc xoáy cực lớn, đường kính hơn hai mét, cao hơn 20 mét, giống như một con rồng khổng lồ, thổi gió mạnh và và tạo ra lực hút, trong phút chốt đã bao trùm lấy Trần Gia Bảo. Đương nhiên đây không phải là lần đầu tiền hai người dùng đến phương pháp này.

Chương 1995

Chương 1995

Ngay sau đó, không có động tĩnh gì bên trong cơn lốc xoáy.

Mọi người xung quanh bắt đầu hú hét, bọn họ ở cách đó hơn mười mét, đều có thể cảm giác được gió lốc mạnh mẽ và càn quét cỡ nào, huống chi là ở ngay tâm cơn lốc. Trần Gia Bảo bị cuốn vào trong lốc xoáy, cho dù có là người tu luyện đến mức nào cũng khó tránh khỏi lành ít dữ nhiều!

Hai cô gái như Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc càng thêm phần căng thẳng và lo lắng, họ khoanh tay trước ngực, tròn xoe mắt nhìn chằm chằm vào cơn lốc xoáy.

"Thằng nhóc này có vẻ khó khăn rồi." Sầm Giang Hải nhảy lùi lại, lau mồ hôi trên trán, nói: "Trần Gia Bảo là Bán Bước Truyền Kỳ quái đản nhất mà tôi từng thấy. Hai chúng tôi liên kết với nhau mà cũng xém chút nữa không thể hạ gục được anh ta. Nếu sau này anh ta mà đột phá đến trở thành "Truyền Kỳ cảnh giới" thì cho dù hai chúng ta có hợp sức cũng không thể nào là đối thủ của anh ta đâu. "

Sầm Bân Vĩ cũng thở phào nhẹ nhõm nói: "Cũng may nó đã bị lốc xoáy bao phủ. Gió ở tâm lốc mạnh đến cỡ nào, lại còn cộng thêm nội lúc của hai chúng ta trên đó nữa, nếu Trần Gia Bảo không bị trầy da tróc vẩy thì cũng khó mà rời khỏi cơn lốc xoáy này được."

Anh ta vừa dứt lời, đột nhiên, lời nói của Trần Gia Bảo từ trong cơn lốc xoáy vọng ra: "Chỉ là một cơn lốc xoáy, có thể làm gì được tao chứ?"

Khuôn mặt của Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ đột nhiên biến sắc, lộ ra biểu cảm khó tin.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy trong lốc xoáy có một tia sáng đỏ, có luồng khí bùng nổ một cách khủng khiếp, cơn lốc

bị tác động mạnh đến mức gần như bị tan biến, không chống đỡ được nữa.

Mặc dù gió lốc rất mạnh, nhưng Vô Cực Quyền của Trần Gia Bảo thì không chờ đợi, lập tức chuyển hóa sức gió để tăng cường thêm sức mạnh cho Trảm Nhân Kiếm.

Trần Gia Bảo dùng kiếm đánh lên, chĩa Trảm Nhân Kiếm đột ngột phá tan cơn lốc, sau đó kiêu ngạo đi ra ngoài, chỉ thẳng về phía Sầm Giang Hải!

Vẻ mặt của Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ càng trở nên khó coi hơn, họ vừa nói rằng Trần Gia Bảo sẽ bị mắc kẹt trong một cơn lốc xoáy thì ngay sau đó Trần Gia Bảo đã lao ra ngoài, đó là một cái tát thẳng vào mặt họ.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc này đúng là không dễ xử lý mà!”

Sầm Giang Hải trở nên tức giận, không thể không thốt ra một câu chửi thề, lập tức hướng về phía Trần Gia Bảo và lại tiếp tục chiến đầu với anh ta.

Sầm Bân Vĩ vẫn đứng tại chỗ, không lao lên đánh Trần Gia Bảo ngay mà cau mày nhìn kỹ, đánh giá về màn trình diễn vừa rồi của Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo này đúng là một con gián không thể bị giết. Sau trăm phương ngàn kế cũng không thể hạ được Trần Gia Bảo, nói không chừng đã không thể làm cho Trần Gia Bảo kiệt sức, mà ngược lại còn bị nó làm cho chúng ta muốn kiệt sức mà chết.

Nghĩ đến đây, Sầm Bân Vĩ không khỏi rùng mình, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực.

Đột nhiên, anh ta nghiến răng, xoay người bước nhanh đến chỗ hai người Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song đang đứng cách đó không xa, nói: “Lão Giang, thực lực và khả năng phục hồi của Trần Gia Bảo quả là ngoài sức tưởng tượng. thật đáng kinh ngạc. Tôi năn nỉ nhà họ Vũ hãy cùng chúng tôi đồng lòng ra tay đối phó với Trần Gia Bảo trước, sau đó chúng ta sẽ cùng chia sẻ Thiên Hành Cửu Châm.”

Vũ Lâm Giang còn chưa lên tiếng, Vũ Vô Song đã lên tiếng trước: “Nói như vậy cũng không đúng đâu nhé. Lúc nãy trước khi ra tay, hai anh đã rất tự tin vào sức mạnh của mình mà, chỉ có thể dựa vào thực lực nhà họ Sầm mới có thể hạ được Trần

Gia Bảo, bây giờ sao lại cần sự giúp đỡ của nhà họ Vũ chúng tôi hợp sức chứ?

Hơn nữa, rất rõ ràng lúc nãy Trần Gia Bảo đã lọt vào giữa cơn lốc xoáy, muốn hạ được Trần Gia Bảo tuyệt đối không thể bằng lời nói. Bây giờ mà nhà họ Vũ chúng tôi ra tay, chẳng phải đã cướp công của hai anh rồi sao? Tốt nhất vẫn nên để nhà họ Sầm hai anh hạ Trần Gia Bảo để chúng tôi có dịp mở rộng tầm mắt.”

Chương 1996

Chương 1996

Trong lòng Sầm Bân Vĩ nổi lên một cơn tức giận. Nhà họ Sầm của anh vốn là gia tộc đứng đầu, sao lại có thể để người khác sỉ nhục như vậy chứ?

Nếu như bình thường, anh ta đã quay mặt đi từ lâu, nhưng khi anh ta liếc nhìn về phía Trần Gia Bảo và Sầm Giang Hải vẫn đang đánh nhau ở đằng xa, liền phát hiện Trần Gia Bảo có khuynh hướng càng ngày càng dũng mãnh, anh ta không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Nếu như không hạ được Trần Gia Bảo, nhà họ Sầm bị mất mặt cũng chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng nếu không lấy được Thiên Hành Cửu Châm, trở về sẽ bị gia chủ trách tội, xin nhà họ Vũ hãy quên những việc xảy ra trước đây mà ra tay hỗ trợ để hạ Trần Gia Bảo trước.”

Nghĩ đến điều này, Sầm Bân Vĩ hít một hơi thật sâu và nói: “Lúc nãy là sự thô lỗ của nhà họ Sầm. Tôi cũng xin lão Giang cùng anh hãy tha thứ cho chúng tôi. Bây giờ chúng ta nên bắt Trần Gia Bảo và lấy Thiên Hành Cửu Châm trước. Sau này có dịp tôi sẽ mời cả hai đến thăm nhà họ Sầm. Tôi sẽ đích thân dọn một bàn rượu và xin lỗi người nhà họ Vũ. ”

Vũ Vô Song đột nhiên cảm thấy thật mát ruột, nhà họ Sầm lại chủ động xin lỗi, đây là chuyện chưa từng có ở toàn tỉnh Trung Thiên. Trần Gia Bảo thật sự tuyệt vời, có thể ép nhà họ Sầm phải cúi đầu!

Vũ Lâm Giang vẻ mặt cũng thoải mái, nở nụ cười: “Nếu là như vậy thì đương nhiên nhà họ Vũ chúng tôi nhất định phải hỗ trợ rồi, nào hãy cùng nhau hạ Trần Gia Bảo.”

Sầm Bân Vĩ lúc đó thật sự vui mừng khôn xiết.

Ngay lập tức cả ba cùng xông lên hướng thẳng về phía Trần Gia Bảo mà tấn công.

Mọi người xung quanh đều bị sốc!

Sầm Giang Hải buộc phải rút lui trước sức mạnh Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo, trong khi anh ta đang cảm thấy hơi rối thì đám người Sầm Bân Vĩ, Vũ Lâm Giang cùng nhau xông đến, lúc này sắc mặt anh ta trở nên vui tươi vừa cười vừa nói: "Trần Gia Bảo, mày hãy buông tay chịu trói đi!"

Anh ta vừa dứt lời thì Vũ Giang Lâm, Sầm Bân Vĩ ba người đã chia làm ba hướng vây quanh Trần Gia Bảo, thêm Sầm Giang Hải đứng ngay trước mặt nữa là bốn phía đều bị vây kín, lúc này Trần Gia Bảo đã hoàn toàn bị bao vây.

Khí thế của Trần Gia Bảo đã hoàn toàn chìm xuống. Đối mặt với sự kết hợp giữa Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ, anh ấy gần như chỉ có thể miễn cưỡng không để bị thua. Nhưng bây giờ đã có cao cường giả trong Truyền Kỳ Trung Kỳ, cộng them một Truyền Kỳ Sơ Kỳ nữa, với một đội hình mạnh mẽ và hùng hậu như vậy, cho dù anh ấy có niềm tin vào bản thân thế nào cũng không nghĩ rằng mình có thể sống sót trong vòng vây của bốn người này.

Tình hình hiện tại có thể gọi là ngàn cân treo sợi tóc!

Tứ đại cường giả Truyền Kỳ của nhà họ Sầm và nhà họ Vũ liên kết với nhau tấn công một người trẻ tuổi của Bán Bước Truyền Kỳ, đây thật sự đã tạo nên lịch sử trong tỉnh Trung Thiên. Có thể nói đây là lần đầu tiên từ bao đời nay, cho dù Trần Gia Bảo bị bắt, mà thậm chí nếu có bị giết đi nữa, thì tên tuổi của anh cũng đủ để tỏa sáng và lưu lại trong thế giới võ thuật ở tỉnh Trung Thiên này.

Những người xung như không còn giữ được sự tỉnh táo nữa, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Trên bục phát biểu, Vũ Hoàng Việt đã bị sốc và nói: "Trời ơi, ba vị trong Truyền Kỳ Trung Kỳ và một vị trong Truyền Kỳ Sơ Kỳ, với đội hình này ở tỉnh Trung Thiên, nơi nổi tiếng nhất về võ thuật, là đủ để quét tứ phương, hiện tại họ còn liên kết với nhau để đối phó Trần Gia Bảo, xem ra thể diện của Trần Gia Bảo không hề nhỏ chút nào.

Điều đáng sợ hơn nữa là tuổi của Trần Gia Bảo thậm chí còn trẻ hơn cả tôi. Với anh ấy thật sự tôi không có cửa để so sánh rồi, mà thôi, để so sánh giữa người với người thật sự là rất khó.”

Vũ Nhuận Nguyệt nghiêm nghị nói: “Đừng nói là anh, e rằng trên toàn bộ đất nước này cũng không thể tìm ra được một Trần Gia Bảo thứ hai. Người như vậy đúng là trăm năm khó gặp, việc anh bị anh ta đè bẹp cũng không phải là vấn đề gì quá to tát ”.

Chương 1997

Chương 1997

Vũ Hoàng Việt cười khan rồi nói: "Đúng vậy, người tài giỏi như Trần Gia Bảo, hôm nay nếu chết ở đây, xem ra đúng là ông trời ghen tị với người có tài. Nếu được chọn tôi cũng thà sống một đời tầm thường nhưng có thể kéo dài mạng sống lâu hơn để có thêm nhiều thời gian đi cua gái nữa haha."

Vũ Nhuận Nguyệt sắc mặt có chút khó chịu, nhìn về phía Trần Gia Bảo đang bị bao vây ở giữa, đột nhiên thở dài một tiếng cũng không biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì.

Bên kia, Vũ Nhược Uyên khẽ thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng thậm chí còn nở một nụ cười, màn biểu diễn của Trần Gia Bảo quá kinh ngạc, khiến cô cảm thấy cực kỳ khủng hoảng, nhưng bây giờ đã không thành vấn đề nữa rồi. Bốn người mạnh nhất đã tập hợp tại đây và cùng nhau tấn công Trần Gia Bảo, nên cho dù anh ta có ba đầu sáu tay cũng khó mà thoát khỏi cái chết.

Đột nhiên, Vũ Lâm Giang nói: "Trần Gia Bảo, tôi nể mặt cậu là bác sĩ, tôi sẽ cho cậu một cơ hội cuối cùng, chỉ cần cậu nói ra bí mật của Thiên Hành Cửu Châm chúng tôi sẽ để cho cậu đi."

"Chờ đã." Sầm Giang Hải lập tức nói: "Ngoài Thiên Hành Cửu Châm ra, tao còn muốn mày phải nói ra bí mật của Trảm Nhân Kiếm và phương pháp hút nội lực của người khác. Còn nữa, những bước khinh công của mày cũng rất kỳ diệu, chỉ cần mày nói ra tất cả những bí mật này, chúng tao sẽ ngay lập tức cho mày đi mà không gây bất kỳ trở ngại nào."

Trần Gia Bảo hít sâu vào một hơi, khóe miệng hiện lên nụ cười mỉa mai, nói: "Các anh tham lam hơn tôi tưởng đó. Tôi vẫn nói câu nói đó, nếu các anh muốn tôi nói ra những bí mật

đó thì phải dựa nào thực lực và khả năng của các anh, còn nếu muốn tôi đầu hàng chịu trói, tuyệt đối là không thể! ”

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt sao!” Sầm Giang Hải cười chế nhạo: “Mày thật sự là người không phân biệt được tốt xấu rồi, xem ra phải đợi sau khi bắt được mày tao sẽ cho mày thử mùi vị tan xương nát thịt là như thế nào. Nói không chừng mày còn phải nếm nỗi đau bị cắt hết tứ chi, phí hết công sức tu luyện bao lâu nay, sau đó mày sẽ trở nên thân tàn ma dại ha ha.”

Mọi người xung quanh đều sửng sốt, những câu nói vừa rồi của Sầm Giang Hải đã quá độc địa rồi.

Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc lo lắng vô cùng, trong trận chiến này, Trần Gia Bảo thật sự lành ít dữ nhiều rồi!

Trong khi Sầm Giang Hải đang cười với vẻ đắc chí, đôi mắt của Trần Gia Bảo hiện lên sát khí, và nói: “Rất tiếc là mày không thể nhìn thấy cảnh đó đâu, bởi vì mày là người sẽ phải chết ở đây trước.”

Tiếng cười của Sầm Giang Hải đột ngột dừng lại, sau đó anh ta khịt mũi khinh thường nói: “Nói đùa gì vậy, thực lực của bốn người chúng tao đủ để nghiền nát mày đó, dù võ công của mày có giỏi đến đâu cũng không cách nào thoát được đâu, mày còn định sẽ giết tao sao? ”

“Nếu mày không tin thì tao sẽ giết cho mày xem.”

Sát khí của Trần Gia Bảo thật kinh người, vừa dứt giọng, anh ta đột nhiên dùng chân phải giẫm xuống mặt đất, phát ra tiếng “rầm”, nền đất cứng rắn lập tức vỡ vụn như mạng nhện, vung mũi kiếm múa ngang dọc làm cho kiếm khí ngút trời, tuyệt đẹp!

“Muốn giết tao sao, mày đợi thêm một trăm năm nữa đi!”

Sầm Giang Hải cười cười, không lui mà tiến lên, đối mặt trực tiếp với Trần Gia Bảo.

Hai người đã đấu với nhau được ba trăm hiệp. Vừa rồi, Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo đã bị Sầm Giang Hải hạ gục, và Sầm Giang Hải cũng bị Trảm Nhân Kiếm ép lùi lại ba mét.

Khi ba người Vũ Vô Song nhìn thấy điều này, ba người họ nhảy lên, chia thành ba vị trí và cùng nhau tấn công Trần Gia Bảo.

Ba phía là ba người rất mạnh lập tức tấn công, Trần Gia Bảo liền như bị dồn ép, anh ta vội vàng biến hóa Vô Cực Quyền, hấp thu ba luồng sức mạnh này để gia tăng uy lực cho Trảm Nhân Kiếm rồi tiếp tục càn quét về phía trước. Vung ra một kiếm, ánh sáng bán nguyệt màu đỏ cực lớn đã ép ba người Vũ Vô Song phait lui về phía sau.

Chỉ riêng sức mạnh của Vũ Lâm Giang cũng gần như đủ sức chống lại Trảm Nhân Kiếm, chưa kể còn có thêm Sầm Bân Vĩ, cũng là một trong những cường giả.

Vũ Lâm Giang, Sầm Bân Vĩ và Vũ Vô Song tấn công Trảm Nhân Kiếm cùng một lúc, Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy từ Trảm Nhân Kiếm có một năng lượng khổng lồ không thể ngăn cản được, cho dù có hấp thụ thì cũng chỉ chuyển hóa được một phần nào đó, phần còn lại vẫn đang tạo ra sức ép rất lớn!

Chương 1998

Chương 1998

Trần Gia Bảo cảm thấy cả người như bị chấn động, cảm giác khí huyết dâng trào, kinh mạch hơi tê, phun ra một ngụm máu cùng một tiếng "ầm", bay lùi về phía sau, ngay cả Trảm Nhân Kiếm cũng biến mất.

Trần Gia Bảo càng bị thương nặng hơn dưới sự tấn công của cả ba người!

Sầm Giang Hải và những người khác vui mừng khôn xiết. Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp Trần Gia Bảo mới nhìn thấy anh ta bị thương như vậy. Xem ra võ thuật của Trần Gia Bảo có giỏi thật đó, nhưng Bán Bước Truyền Kỳ mà anh ta đang tu luyện cũng có giới hạn, chỉ cần sức mạnh đủ lớn thì vẫn có thể đẩy lùi được Trần Gia Bảo, và anh cũng chẳng còn sức lực để đánh trả nữa.

Trận chiến này Trần Gia Bảo nắm chắc phần thua rồi!

Sau khi bay về phía sau gần 10m, Trần Gia Bảo đã kiểm soát được luồng khí và huyết áp trong người, mặc dù cố gắng lắm cũng đã đứng được trên mặt đất nhưng khóe miệng vẫn còn đang chảy máu, trông anh có vẻ khá xấu hổ.

"Trần Gia Bảo, cậu thua chắc rồi." Sầm Giang Hải cười to, ba người Vũ Vô Song đứng về cùng một phía, lao thẳng về phía Trần Gia Bảo tiếp tục tấn công.

Bọn họ dự định dựa vào sức mạnh tu luyện được và sức ép lớn để khống chế Trần Gia Bảo, đây là lần đầu tiên bốn người hợp sức theo đúng nghĩa, khí thế mạnh mẽ giống như sóng thần trong biển cả, sóng gió ập đến, đừng nói đến Trần Gia Bảo là người đang phải đối mặt với bốn cường giả này, ngay cả những khán giả đứng từ xa nhìn cũng đều biến sắc, bọn họ suýt nữa ngất đi dưới áp lực của luồng khí này.

Trong khu vực đang đấu, dưới áp lực của hào quang mạnh mẽ, mặt đất dưới chân Trần Gia Bảo mỗi một tấc đều nứt ra, huyết dịch trong cơ thể dâng trào, hơi thở bên trong không ổn định suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Đang lúc khủng hoảng, hai mắt Trần Gia Bảo sáng ngời, điên cuồng huy động chân khí trong cơ thể, đột nhiên giơ ngón tay về phía trước, hào quang kiếm màu đỏ của ngón tay tỏa sáng.

Ngay sau đó, chỉ nghe tiếng sấm vang lên, Trảm Nhân Kiếm từ trên đầu ngón tay lại xuất hiện, chĩa thẳng vào Sầm Giang Hải, Trần Gia Bảo nghiêm nghị nói: "Sau một kiếm này, mày sẽ mất mạng."

"Thật là một trò đùa, tao thì nghĩ rằng sau chiêu thức này, mày sẽ càng bị thương nặng hơn và chúng tao sẽ bắt mày một cách dễ dàng."

Vẻ khinh thường trong mắt Sầm Giang Hải lóe lên, cho dù một mình anh ta cũng không sợ Trảm Nhân Kiếm, huống hồ gì bây giờ bốn người đang hợp sức tấn công như vậy.

Đột nhiên, tiếng động xé trời, Trảm Nhân Kiếm tách ra khỏi kiếm thuật của Trần Gia Bảo, mang theo sức mạnh của sấm sét, nổ tung về phía Sầm Giang Hải, mặt đất phía dưới chân nơi sức mạnh đi qua đều tan vỡ, tạo thành một cái rãnh lớn!

Sầm Giang Hải cười khinh bỉ, chuẩn bị dùng nắm đấm để đánh tan Trảm Nhân Kiếm và giao Trần Gia Bảo lại cho ba người còn lại xử lý.

Đột nhiên, Vũ Vô Song nghĩ tới cái gì, vẻ mặt biến đổi kịch liệt, nhanh chóng nhắc nhở: "Cẩn thận, Trần Gia Bảo còn có khả năng ngưng tụ từ không khí để tạo ra Trảm Nhân Kiếm thứ hai."

"Ý của anh là…" Sầm Giang Hải còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên cảm nhận cách anh ta khoảng một mét, trong không khí xuất hiện một vệt sấm màu đỏ, đánh thẳng vào ngực, đó chính là Trảm Nhân Kiếm thứ hai."

Quá bất ngờ, sắc mặt Sầm Giang Hải thay đổi rõ rệt, dù sao anh ta cũng là cường giả trong Truyền Kỳ Trung Kỳ, tuy rằng lúc nãy cũng không phải quá kinh ngạc, nhưng thật sự nó diễn

ra quá nhanh và ngoài sự đề phòng nên anh ta chỉ có thể khá miễn cưỡng đấm lại.

Bởi vì vội vàng đấm ra, nên thực tế chỉ dùng khoảng 70% sức mạnh, tuy rằng đỡ được Trảm Nhân Kiếm, nhưng cũng đã bị nó đánh cho máu me be bét.

Trước khi Sầm Giang Hải có thể thở phào nhẹ nhõm, Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo lại một lần nữa mang theo sức mạnh sấm sét, thề sẽ chém anh ta dưới lưỡi kiếm.

Chương 1999

Chương 1999

Sầm Giang Hải sắc mặt thay đổi nghiêm trọng, từ đáy lòng anh ta cảm nhận được sự uy hiếp của việc bị dọa giết.

Ngay lúc này, Sầm Bân Vĩ ở bên cạnh đột nhiên ra tay, đỡ lấy Trảm Nhân Kiếm cho Trần Gia Bảo, nhưng Sầm Bân Vĩ cũng bị đẩy lùi lại mấy bước.

Sầm Giang Hải thở phào nhẹ nhõm, cười to: "Trần Gia Bảo, mày không phải vừa nói kiếm này sẽ giết chết tao sao? Mày đã thất bại rồi, còn muốn giết tao, hãy đợi thêm trăm năm nữa đi!"

"Ồ? Thật sao?" Một nụ cười chế giễu xuất hiện trên khóe miệng Trần Gia Bảo.

"Đến lúc này rồi mày còn tạo dáng được sao, thật là nực cười…"

Lời nói chế giễu của Sầm Giang Hải còn chưa dứt, đột nhiên mặt anh đã biến sắc, một đạo kiếm quang màu đỏ xẹt qua xuyên thẳng qua tim anh ta.

Đáng ngạc nhiên hơn là từ phía sau anh ta, một Trảm Nhân Kiếm thứ ba xuất hiện và chém chết anh ta!

Sự việc diễn ra rất nhanh chóng. Thật sự ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người xung quanh, ngay cả Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song cũng đều kinh ngạc đến mức không kịp phản ứng gì, mặt lộ ra vẻ khó tin, không ngờ Trần Gia Bảo lại còn có thể ngưng tụ ra Trảm Nhân Kiếm thứ ba.

"Cái này… cái này làm sao có thể…" Sầm Giang Hải mở to hai mắt, lộ ra vẻ ngoài ý muốn trước khi chết, máu chảy ròng ròng, lồng ngực bị máu nhuộm đỏ.

Trần Gia Bảo vẻ mặt lạnh lùng chỉ vào thanh kiếm và nói: “Ai nói với các anh rằng tôi chỉ có thể ngưng tụ hai thanh Trảm Nhân Kiếm? Tôi nghĩ nó có thể giết người đấy.”

Khi còn ở thành phố Minh Phong, Vân Bá Tuyền đã có thể sử dụng “cực ý tiên quyết” của mình cùng với tu luyện trong cảnh giới tông sư để ngưng tụ ra cú đấm thứ ba, huống chi là Truyền Kỳ Sơ Kỳ Trần Gia Bảo chứ?

Chỉ là Trảm Nhân Kiếm thứ ba luôn được Trần Gia Bảo sử dụng như một quân bài, không ai biết rằng thứ này có thể phát huy tác dụng thần kỳ vào thời khắc quan trọng và bất ngờ giết chết Sầm Giang Hải.

Sầm Giang Hải trừng lớn hai mắt, yết hầu trượt lên xuống mấy lần, miệng phát ra mấy tiếng khàn khàn như còn muốn nói cái gì.

Bỗng nhiên, khí thế cuồng bạo của Trảm Nhân Kiếm bùng nổ, máu tươi phun ra tung tóe, Sầm Giang Hải ngã xuống vũng máu, không còn hơi thở.

Mọi người xung quanh lúc này mới lấy lại tinh thần, toàn trường ồ lên, một cường giả truyền kỳ cứ như vậy chết trong tay Trần Gia Bảo, còn là cường giả truyền kỳ nhà họ Sầm, Trần Gia Bảo đúng là máy gặt “Cường giả tiền truyền kỳ ” mà. Nếu lần này Trần Gia Bảo thật sự có thể bình an rời khỏi núi Vụ Ẩn thì không thể nghi ngờ là sáng tạo một kỳ tích mới, hơn nữa còn là kỳ tích chưa từng có người đạt được, thậm chí sau này cũng không còn người nào có thể đạt tới!

Mà người chấn động nhất chính là Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song.

Bọn họ không thể ngờ được, Trần Gia Bảo còn có thể từ hư vô ngưng tụ ra một thanh Trảm Nhân Kiếm thứ ba. Năng lực này quá khó lường, khiến người khác khó lòng phòng bị, nếu vừa rồi Trần Gia Bảo nhằm vào hai người bọn họ thì bọn họ cũng chỉ có thể chết dưới kiếm kia.

Nghĩ đến đây, Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đẫm toàn thân, càng nghĩ càng sợ hãi.

Giữa sân, Sầm Bân Vĩ vội vàng kiểm tra tình trạng của Sầm Giang Hải, hoàn toàn không dám tin, càng khong thể tin Sầm

Giang Hải lại chết ở núi Vụ Ẩn như thế, chết trong tay một "con kiến" tu vi mới đạt Bán Bước Truyền Kỳ.

Nhưng sự thật xảy ra ngay trước mắt, anh ta muốn không tin cũng không được!

"Giang Hải, em sẽ báo thù cho anh!" Sầm Bân Vĩ bất chợt ngẩng phắt đầu lên, bi phẫn nhìn về phía Trần Gia Bảo, cắn răng nói: "Trần Gia Bảo, tao phải giết chết mày!"

Chương 2000

Chương 2000

Tuy Trần Gia Bảo bị trọng thương, cả người đẫm máu, lại đồng thời phải đối mặt với ba kẻ địch mạnh mẽ lại vẫn bình tĩnh thản nhiên, ánh mắt mạnh mẽ đầy chiến ý: "Người muốn giết tôi thì nhiều, anh không phải người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng. Nhưng nói chung là không có ngoại lệ, đều phải chết trong tay tôi thôi. Sầm Giang Hải dưới chân anh chính là tấm gương sáng đấy."

Sầm Bân Vĩ tái mặt, thù hận càng hằn sâu trong đáy mắt, nắm tay siết chặt: "Mày giết người nhà họ Sầm, nhà họ Sầm chắc chắn không tha cho mày đâu, mày sẽ chết không có chỗ chôn."

"À há!" Trần Gia Bảo hếch mặt lên trời cười mỉa, trào phúng nói: "Anh muốn báo thù sao không tới thẳng đây luôn đi? À, tôi biết rồi, anh lo một mình xông lên không đánh được ba thanh Trảm Nhân Kiếm của tôi đúng không?"

Mặt Sầm Bân Vĩ tối sầm, nặng nề hừ một tiếng: "Đừng tưởng mày phô trương thanh thế có thể dọa được tao, mày chẳng qua mới là Bán Bước Truyền Kỳ mà thôi, thi triểnTrảm Nhân Kiếm thời gian dài như vậy đều nhở hấp thu nội kình của chúng tao trong lúc thi đấu nên mới có thể giảm bớt năng lượng tiêu hao. Nhưng mày ngưng tụ Trảm Nhân Kiếm thứ hai, rồi lại thứ ba đều cần hao phí lượng chân nguyên rất lớn, huống chi mày bị thương nặng rồi, dầu hết thì đèn tắt, nói cách khác, mày không nhịn được lâu nữa đâu. Ngược lại, bên chúng tao có cụ Giang và anh Võ, ba người cùng liên thủ đối phó mày thì mày cũng chẳng chống được, bọn tao còn biết con bài chưa lật của mày nữa, đã có đề phòng, dù mày thật sự có thể ngưng ra Trảm Nhân Kiếm nữa cũng chỉ có thể gây chút phiền toái nho nhỏ mà thôi, không thể uy hiếp tới tính mạng chúng tao nữa!"

Đám người vây xem liên tục gật gù, không hổ là cường giả vang danh tỉnh Trung Thiên nha, ánh mắt thật độc, liếc mắt liền nhìn thấu Trần Gia Bảo giả bộ.

"Nói đi nói lại còn không phải không dám một mình tới đây hay sao?" Ý trào phúng bên khóe môi Trần Gia Bảo càng đậm, cũng không thèm nhìn gương mặt khó coi của Sầm Bân Vĩ nữa, quay sang nhìn Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song: "Hai người còn muốn đánh tiếp không? Tôi cam đoan, dù tôi có chết ở đây cũng chắc chắn có thể kéo các người làm đệm lưng dưới âm phủ, càng đừng nói tôi còn nhiều lá bài chưa lật lắm, các người chưa chắc đã giết được tôi."

Anh chiến đấu kịch liệt vài trận, không những bị thương nặng còn tiêu hao quá nhiều chân nguyên, cho dù có thể mượn Vô Cực Quyền tiếp tục chiến đấu cũng không quá khả quan. Quan trọng nhất, nơi này là núi Vụ Ẩn, nhà họ Vũ còn có các cường giả tông sư khác đứng xem như hổ rình mồi, ví như Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Nhược Uyên chẳng hạn.

Cho dù anh thi triển Liệt Địa Kiếm chém giết ba người Vũ Vô Song và Sầm Bân Vĩ thì cũng phải hứng chịu sự trả thù điên cuồng của nhà họ Vũ. Căn bản không thể sống sót rời đi núi Vụ Ẩn, cho nên anh mới chủ động ý bảo Vũ Lâm Giang dừng chiến.

Vẻ mặt Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song đổi tới đổi lui, bao nhiêu cường giả vây công Trần Gia Bảo đều đã chết gần hết trong tay anh, hai người này thật sự sinh ra bóng ma tâm lý với thủ đoạn của anh.

Ai có thể cam đoan Trần Gia Bảo không còn con bài chưa lật khác chứ? Chẳng may đối phương không nói láo, hai người cũng chết thảm trong tay người này thì nhà họ Vũ thật sự suy tàn rồi.

Hai người trầm ngâm không nói, nhưng người ở đây đều có thể nhìn ra Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song đã sinh ra ý định dừng chiến, dù sao Thiên Hành Cửu Châm có thần kỳ hơn nữa cũng cần có mạng mới dùng được.

Trần Gia Bảo cười khẽ.

Sầm Bân Vĩ tái mặt, nếu nhà họ Vũ lùi bước thì chỉ còn mình anh ta đối mặt với Trần Gia Bảo, bằng sức của anh ta chắc chắn không bắt được đối phương, nhưng nếu bỏ qua lần này thì e là không bao giờ tìm được cơ hội ngàn năm có một như vậy nữa.

Anh ta đảo mắt một vòng, cười lạnh: "Giang lão, mọi người không thật sự tin lời Trần Gia Bảo đấy chứ? Nhắc mấy người một chút, Trần Gia Bảo còn rất trẻ, tu vi mới đạt tới Bán Bước Truyền Kỳ mà thôi đã có thể chém giết nhiều "cường giả truyền kỳ" như vậy rồi, hoàn toàn khiến nahf họ Võ bị tổn hại nặng nề. Nếu thả Trần Gia Bảo rời đi, chờ tu vi của anh ta thật sự đột phá tới "truyền kỳ cảnh giới" thì anh ta sẽ quay lại núi Vụ Ẩn báo thù, đến lúc ấy trong số các người còn ai có tự tin ngăn cản nổi anh ta nữa? Dù sao bây giờ đã đắc tội Trần Gia Bảo rồi, còn là mối thù không chết không thôi, nếu không nhân lúc này diệt cỏ tận gốc thì chỉ có thể lưu lại họa lớn mà thôi!"

Người nhà họ Vũ nghe anh ta nói xong đều biến sắc mặt, Sầm Bân Vĩ nói không sai, nếu bây giờ để Trần Gia Bảo chạy, chờ lúc Trần Gia Bảo quay về báo thù thì không chỉ núi Vụ Ẩn mà cả nhà họ Vũ đều sống trong nơm nớp lo sợ.

Chương 2001

Chương 2001

Vũ Lâm Giang cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, trầm giọng nói: "Sầm Bân Vĩ nói đúng, Trần Gia Bảo, không phải tôi không tha cho cậu, mà bây giờ đâm lao chỉ có thể theo lao, không có cách nào dừng lại."

Ánh mắt Trần Gia Bảo lại trở nên sắc bén, tùy tay chém ra một kiếm, kiếm khí quét ra một khe sâu trên mặt đất: "Nói như vậy, hôm nay nhất định không chết không ngừng, việc đã đến nước này, vậy tiếp tục đến chiến đi."

"Mọi người cùng lên, chỉ cần đề phòng Trảm Nhân Kiếm thứ ba của Trần Gia Bảo là được rồi!"

Sầm Bân Vĩ hô to một tiếng, ra tay trước tiên, nhảy vọt về phía Trần Gia Bảo.

Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song liếc nhau, lập tức đồng thời phóng về hướng Trần Gia Bảo.

Một trận đấu kịch liệt lại mở màn!

Ngay cả khi thiếu một Sầm Giang Hải, ba người Sầm Bân Vĩ vẫn gây cho Trần Gia Bảo áp lực mạnh vô cùng, chiêu thức do ba người hợp lực còn chưa kịp tới trước mặt Trần Gia Bảo, nội kình khủng khiếp đã áp cho anh cảm thấy máu trào ngược lên, không khỏi lùi lại liên tục. Nếu trúng chiêu này e rằng anh sẽ hộc máu trọng thương ngày tại chỗ.

Đối mặt với tổ hợp liên thủ mạnh mẽ và sức ép như vậy, Trần Gia Bảo quát to một tiếng, Trảm Nhân Kiếm lại xuất hiện trên tay, bay thẳng về phía Vũ Vô Song. Đồng thời, anh lại ngưng tụ hai thanh Trảm Nhân Kiếm khác, phân biệt đánh về phía Vũ Lâm Giang và Sầm Bân Vĩ, uy thế sắc bén, có thể nói thần không biết quỷ không hay.

Quả nhiên, ba người Vũ Lâm Giang khẽ nhíu mày, đều thay đổi mục tiêu, trước phân thần cản lại Trảm Nhân Kiếm, trong đó Vũ Vô Song có tu vi yếu nhất, khó khăn lắm mới tránh được thế tới của Trảm Nhân Kiếm, còn cần Vũ Lâm Giang trợ giúp mới cản được một kiếm này.

Trần Gia Bảo tạm lấy được chút thời gian thở dốc, lại chưa thả lỏng đã thấy ba người lại tiến công.

Rơi vào đường cùng, Trần Gia Bảo dùng lại trò cũ, không ngừng thi triển Trảm Nhân Kiếm, khiến ba người Vũ Lâm Giang chỉ có thể tự cứu, không rảnh liên thủ hợp công.

Chỉ tiếc tuy rằng Trảm Nhân Kiếm sắc bén vô cùng, nhưng ba người Vũ Lâm Giang và Sầm Bân Vĩ đã đề phòng từ trước, cùng lắm chỉ có thể trì hoãn bọn họ tấn công, không thể tạo thành thương tổn trí mạng cho bọn họ.

Người xung quanh chỉ thấy không trung không ngừng xuất hiện ánh kiếm đỏ tím, sáng lạn lóa mắt, sức ép cuồng bạo bao phủ hơn nửa quảng trường, làm mọi người hoa mắt chóng mắt, tim đập thình thịch.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Gia Bảo lấy một địch ba, đánh tới đánh lui thành thế giằng co, ai cũng không tổn hại được ai.

Nhưng trong lòng Trần Gia Bảo càng thêm nặng nề, lúc này anh không thể dựa vào Vô Cực Quyền hấp thu lực bên ngoài, chỉ dựa vào chân nguyên của bản thân thi triển Trảm Nhân Kiếm, cứ thế này thì chẳng bao lâu nữa sẽ cạn chân khí, đến lúc ấy chỉ có thể khoanh tay chịu trói.

Mà ngưng tụ Trảm Nhân Kiếm từ không khí cũng cần hấp thu lượng linh khí khổng lồ trong đất trời, hiện tại Tiên Vũ Hợp Tông Quyết anh luyện còn chưa tới tầng thứ ba, khó có thể điều động chân khí lớn như vậy, ngưng tụ hai Trảm Nhân Kiếm từ hư vô đã là cực hạn.

Có thể nói, anh đã rơi vào tuyệt cảnh!

Đột nhiên, Vũ Vô Song nhảy vội về phía sau, tránh khỏi thế công của Trảm Nhân Kiếm, hét lớn một tiếng: “Này Nguyệt, mang Đường đao của anh ra đây!”

Mặt Vũ Nhuận Nguyệt trắng bệch, thoáng do dự một lát, sau đó người nhoáng lên một cái, biến mất khỏi đài chủ trì.

Lát sau, cô ta xuất hiện trở lại, trên tay còn cầm một thanh Đường đao, từ xa vứt tới cho Vũ Vô Song.

Vũ Vô Song nhận đao, khí thế toàn thân tăng vọt không ít, tóc dựng đứng lên, tựa như một con sư tử vậy. Anh ta rút đao, bổ ra một luồng đao khí hơn mười mét, nghênh đón Trảm Nhân Kiếm.

Chương 2002

Chương 2002

Hai chiêu va với nhau nổ vang, không khí bộc phát ra dòng khí cuồn cuộn, đao khí tan biến trong nháy mắt, Vũ Vô Song lùi lại vài bước mới đứng vững, nhưng Trảm Nhân Kiếm cũng bị đao này cản lại, so với lúc trước Vũ Vô Song vội vàng trốn tránh thì khá hơn nhiều.

Vũ Vô Song và Sầm Bân Vĩ trấn định lại, trong ba người thì Vũ Vô Song chính là điểm yếu, là người dễ dàng bị Trảm Nhân Kiếm đột phá nhất, bây giờ Vũ Vô Song mượn đao mạnh lên, Trần Gia Bảo không còn phần thắng!

Vũ Vô Song nắm đao cười ha hả: "Gia Bảo, mày kiên trì không được bao lâu nữa, buông tay chịu trói đi."

Trần Gia Bảo càng thêm nghiêm túc, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, có thể thấy là tiêu hao quá nhiều.

Anh không nói lời nào, tung ra ba Trảm Nhân Kiếm đánh thẳng tới ba người đối diện.

Ba người Sầm Bân Vĩ nở nụ cười mỉa mai, lần thứ hai cản lại Trảm Nhân Kiếm. Tuy bọn họ cũng bị mấy kiếm này tiêu hao không ít, nhưng so với Trần Gia Bảo một địch ba thì khá hơn nhiều.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, cứ tiếp tục như thế thì Trần Gia Bảo xong đời rồi!

Chiến đấu ngày càng kịch liệt, ngày càng gay cấn, cũng dần tới hồi kết!

Vẻ mệt mỏi trong ánh mắt Trần Gia Bảo ngày càng rõ ràng.

Xa xa, Vũ Nhược Uyên âm thầm suy nghĩ, bây giờ Trần Gia Bảo đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ cần một cọng rơm cuối cùng áp lên là con lạc đà Trần Gia Bảo phải suy sụp!

“Nếu mình có thể giết Trần Gia Bảo, không, thậm chí chỉ cần tham dự vây công Trần Gia Bảo lập công thôi thì danh vọng của Vũ Nhược Uyên này cũng sẽ tăng nhanh vô cùng, trở thành người chân chính đứng đầu thế hệ trẻ này của nhà họ Vũ, sau này không chừng còn đoạt được vị trí gia chủ. Một khi đã vậy, để mình làm cọng rơm cuối cùng kia đi!”

Vũ Nhược Uyên cắn răng gầm lên “Thương Lang!”, kiếm Thất Tinh nghe lệnh vọt khỏi vỏ kiếm, cô ta nắm kiếm phóng về phía Trần Gia Bảo tựa như một con bướm nhẹ nhàng, đồng thời cao giọng nói: “Trần Gia Bảo, mày cũng dám can đảm làm càn ở nhà họ Vũ, Vũ Nhược Uyên này tuyệt không tha cho mày!”

Bằng thực lực tông sư sơ kỳ của cô ta bây giờ, nhúng tay vào cuộc chiến của cường giả truyền kỳ phải chịu nguy hiểm cực lớn, nhưng nguy hiểm càng cao thì hồi báo mới càng ngọt ngào!

Người nhà họ Vũ vừa khiếp sợ lại bội phục, Vũ Nhược Uyên không hổ là quái nhân nổi danh nhất thế hệ trẻ nhà họ Vũ, cũng dám đi lên giao đấu với Trần Gia Bảo giao. Chỉ bằng sự can đảm và khí phách này là đủ nghiền áp bọn họ rồi.

Trên đài chủ trì, Vũ Nhuận Nguyệt lại khó chịu nói: “Vũ Nhược Uyên quá âm hiểm, Trần Gia Bảo sắp không chống đỡ nổi nữa mới vội chạy lên cướp đầu người lừa uy vọng. Chỉ là cô ta đã quên, dù bây giờ Gia Bảo bị thương đầy người nhưng hổ có suy yếu vẫn là hổ, sao cô ta có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo được? Nhưng lại nói, cô ta có thể nắm chắc cơ hội này, cũng có gan xông lên như vậy đúng là gan dạ sáng suốt, không thể khinh thường.”

Vũ Hoàng Việt cười khà: “Cái danh yêu nữ của cô ta không phải không dưng mà có. Toàn bộ những người cùng thế hệ trong nhà họ Vũ cũng chỉ có mình chị có thể đánh ngang tay với cô ta nói, những người còn lại đều không phải đối thủ của cô ta.”

Vũ Nhuận Nguyệt trợn trắng mắt xí một tiếng, tiếp theo chuyển mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo trong sân, vừa không hy vọng nhà họ Vũ thua trận, cũng không hy vọng Trần Gia

Bảo chết ở núi Vụ Ẩn này, nội tâm cô ta rối rắm mâu thuẫn không yên.

Giữa sân, Trần Gia Bảo thi triển ba Trảm Nhân Kiếm, bức ba người sầm thắng lui lại, vừa tranh được chút thời gian thở phào thì Vũ Nhược Uyên bất ngờ xông tới.

Anh hơi cau mày, thậm chí không cần dùng tới Trảm Nhân Kiếm, nhẹ nhàng búng tay một cái, một đạo kiếm khí trắng toát lạnh băng ba về phía Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên tái mặt, dùng kiếm đón đỡ giữa không trung. "Keng" một tiếng, kiếm kiếm Thất Tinh khó khăn cản lại luồng kiếm khí kia.

Tuy Trần Gia Bảo tiêu hao rất nhiều, uy lực luồng kiếm khí này kém xa lúc anh trong trạng thái tốt nhất phát ra, nhưng Vũ Nhược Uyên và Trần Gia Bảo lại kém nhau bao nhiêu bậc cơ chứ?

Chương 2003

Chương 2003

Ngay cả khi Vũ Nhược Uyên đã cản được kiếm khí lại vẫn cảm thấy cơ thể bị đánh cho rung lên, máu nghịch dòng cuồn cuộn, bay ngược ra đằng sau, trong lòng hoảng hốt.

Trần Gia Bảo không đuổi theo, chỉ liếc mắt đánh giá bộ dáng váy trắng trường kiếm của Vũ Nhược Uyên, trong mắt là chút nghi ngờ và thất vọng.

Vũ Lâm Giang sợ Vũ Nhược Uyên bị thương, vội dừng lại thế công hướng về Trần Gia Bảo, quay đầu nhìn Vũ Nhược Uyên đứng vững trên mặt đất. Tuy có vẻ không quá tốt, nhưng vẫn xinh đẹp thanh tú, không có dấu vết bị thương, Vũ Lâm Giang thế mới yên tâm thở phào.

Sầm Bân Vĩ và Vũ Vô Song thấy Vũ Lâm Giang dừng tay cũng đều ngừng lại, dù sao chỉ bằng hai người là không thể ngăn được ba thanh Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo.

Vũ Nhược Uyên rơi xuống đất liền thấy được vẻ nghi hoặc và thất vọng của Trần Gia Bảo, cô ta sửng sốt, sao người này lại nhìn cô ta như thế?

Trần Gia Bảo nghi ngờ hỏi: “Mặc váy trắng, cầm trường kiếm, sau khi cô tới núi Vụ Ẩn, bắt đầu mặc tạo hình thế này từ bao giờ?”

Vũ Nhược Uyên lại ngây ra, đứng trước nguy cơ sinh tử mà Trần Gia Bảo còn có thời gian chú ý cách ăn mặc của cô ta cơ à? Thần kinh có vấn đề hay sao?

Cô ta cười khẩy, kiếm Thất Tinh vẽ ra một đường xinh đẹp, ngẩng đầu kiêu ngạo nói: “Từ lúc tôi hơn mười tuổi đã bắt đầu duy trì loại phong cách này, sao nào?”

Trần Gia Bảo cau mày, nói như vậy, người Văn Gia phái tới rất có thể đã nhận nhầm Vũ Nhược Uyên thành Lưu Ly, như thế cũng có thể giải thích vì sao từ ngày anh đến núi Vụ Ẩn lại chưa từng thấy được Lưu Ly, hơn nữa mấy người Vũ Lâm Giang biết anh có Thiên Hành Cửu Châm cũng không tỏ vẻ nhà họ Vũ cũng có người biết Thiên Hành Cửu Châm.

“Xem ra kéo dài thời gian, tiêu phí nhiều công sức như vậy đều không tìm được Lưu Ly, ngược lại còn khiến bản thân rơi vào hiểm cảnh. Lưu Ly ơi là Lưu Ly, cô để lại cho tôi vấn đề thật không nhỏ chút nào.”

Trần Gia Bảo lắc đầu cười khổ, khó tránh khỏi mất mát.

Vũ Nhược Uyên càng thêm kỳ quái, ánh mắt thoáng đảo, cầm kiếm ngạo nghễ đứng thẳng: “Cuộc đời tôi trước giờ đều không ăn thiệt thòi, vừa rồi tôi trả lời một câu hỏi của anh rồi, bây giờ anh phải trả lời một câu hỏi của tôi.”

Vũ Vô Song sốt ruột, trước mắt Trần Gia Bảo cũng sắp không chống đỡ được nữa rồi, là thời cơ tốt để thừa thắng xông lên bắt giữ anh ta, còn hỏi đáp cái gì nữa?

Anh ta vừa định lên tiếng ngăn cản Vũ Nhược Uyên, Vũ Lâm Giang đã lắc đầu với anh ta: “Trần Gia Bảo đã là chim trong lồng rồi, có chạy đằng trời. Để Vũ Nhược Uyên hỏi mấy câu, giải đáp vấn đề trong lòng cũng không thành vấn đề.”

“Được thôi, cô hỏi đi.” tải áp Hola để đọc tiếp nhé.

Trần Gia Bảo gật đầu nói, nhân cơ hội vận chuyển Tiên Vũ Hợp Tông Quyết, hấp thu linh khí xung quanh, khôi phục chân nguyên gần khô cạn trong cơ thể.

Giọng nói Vũ Nhược Uyên trong trẻo lại lạnh nhạt: “Anh đã uống bốn ly rượu độc ở cuộc thi trung y, vì sao đến giờ còn bình yên vô sự?”

Cô ta vừa hỏi ra, người xung quanh cũng tấm tắc tò mò, ngay cả cao thủ dùng độc như Vũ Nhược Uyên cũng chỉ có thể uống tối đa ba ly mà thôi, mà Trần Gia Bảo uống bốn chén rượu độc, còn liên tục đối chiến vài trận kịch liệt lại không thấy độc phát, đúng là quá kỳ lạ.

Trần Gia Bảo hơi lặng một thoáng mới nói: “Thôi, nể tình cô cũng mặc váy trắng dùng trường kiếm, trông cũng không tệ,

nói cho cô cũng không sao. Tôi uống rượu độc xong có thể hông sao là vì cơ thể của tôi bách độc bất xâm.”

Toàn trường nghe đến đây đều ồ lên, thể chất bách độc bất xâm chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, không ngờ lần này chính mắt chứng kiến, thật khó tin, bí mật của Trần Gia Bảo nhiều đến khiến người không tưởng nổi!

Chương 2004

Chương 2004

Trong đám người, Ngô Thanh, Hoàng Chí Huy cũng rung động vô cùng. Lúc trước bọn họ cho rằng Trần Gia Bảo trúng "Huyền Âm mặc tràng đan", còn định nhân cơ hội vơ vét, cướp đoạt tài sản của Trần Gia Bảo, ai biết quay đi quay lại người này lại hoàn toàn không sợ độc, càng không trúng "Huyền Âm mặc tràng đan".

Hoàng Chí Huy kinh hãi nói: "Cậu Ngô, may quá… may mà chúng ta chưa đi tìm Trần Gia Bảo đánh cướp, bằng không chắc chắn… sẽ chết rất thảm…"

Ngô Thanh không nói chuyện, chỉ là không nhịn được mà nuốt ực một ngụm nước bọt, đáy lòng đều là nghĩ mà sợ.

Giữa sân, Vũ Nhược Uyên cũng chấn động, Quỷ Y Môn am hiểu nhất là dùng độc, mà Trần Gia Bảo lại bách độc bất xâm, như thế tương đương với Trần Gia Bảo trời sinh chính là khắc tinh của Quỷ Y Môn bọn họ?

Cô ta nắm chặt chuôi kiếm, lạnh lùng thốt lên: "Nếu tiếp tục lưu anh trên đời này chính là uy hiếp lớn nhất của Quỷ Y Môn. Hôm nay là ngày anh phải chết!"

Dứt lời, cổ tay cô ta vung lên, "Thất tinh kiếm" chém ra một luồng kiếm quang, bắn thẳng về phía Trần Gia Bảo.

Cùng lúc đó, ba người Vũ Lâm Giang liếc lẫn nhau, đồng loạt tấn công về phía Trần Gia Bảo, hơn nữa theo sau mà đến trước, nội kình cường đại vượt qua kiếm khí của Vũ Nhược Uyên ép sát về phía Trần Gia Bảo.

Chiến đấu kịch liệt đã vào hồi kết!

Trần Gia Bảo không dám chậm trễ, lập tức thi triển Trảm Nhân Kiếm phân biệt tấn công ba người Vũ Vô Song.

Còn kiếm khí của Vũ Nhược Uyên đã ép sát đến trước người Trần Gia Bảo, anh đang rơi vào trạng thái vừa phát lực không thể thi triển thêm, chỉ có thể hiểm yếu tránh đi kiếm khí kia.

Rất nhanh, ba người Vũ Lâm Giang công tới lần nữa, kết hợp với Vũ Nhược Uyên ở bên cạnh thỉnh thoảng bổ thêm một kiếm quấy rầy, không lâu sau Trần Gia Bảo liền phạm sai sót, bị Vũ Lâm Giang đột phá thế công của Trảm Nhân Kiếm, đuổi tới trước mặt vỗ một chưởng lên ngực anh.

Vũ Lâm Giang niệm Trần Gia Bảo là kỳ tài giới y, cũng chưa tiết lộ về Thiên Hành Cửu Châm nên không định lấy mạng Trần Gia Bảo ngay lập tức, thoáng thu lại ba phần lực.

Nhưng dù vậy Trần Gia Bảo vẫn phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra sau, nặng nề đập xuống mặt đất, cảm giác ngũ tạng lục phủ trong thân thể đều bị lệch vị trí, bị thương nghiêm trọng.

Người nhà họ Vũ đều vui vẻ ra mặt, rốt cuộc sau khi trả giá đắt bọn họ đã thắng được Trần Gia Bảo, trận chiến này thật quá gian nan!

“Trần Gia Bảo, khoanh tay chịu trói đi!”

Giọng nói nghiêm khắc của Vũ Lâm Giang truyền đến, ông ta rất tự tin, Trần Gia Bảo đón một chưởng này chắc chắn bị thương nặng, tuyệt đối không còn sức chống cự.

Sầm Bân Vĩ và Vũ Vô Song đồng cũng hưng phấn không thôi, bắt giữ Trần Gia Bảo tương đương với bí mật của Thiên Hành Cửu Châm và Trảm Nhân Kiếm đã tới tay bọn họ!

Trần Gia Bảo từ từ đứng dậy, dù cho anh trọng thương, rơi vào hoàn cảnh xấu, trên không đường dưới không cửa, nhưng ánh mắt anh vẫn ngạo nghễ bất khuất vô cùng: “Muốn tôi chịu thua? Không đời nào.”

“Cậu biết nếu không đầu hàng thì phải chết chứ!” Vũ Lâm Giang nhíu mày khuyên: “Chỉ cần cậu giao Thiên Hành Cửu Châm, lại tự phế tu vi, cả đời ở lại núi Vụ Ẩn, tôi có thể tha cho cậu một mạng.”

“Trần Gia Bảo tôi không phải hạng người tham sống sợ chết, chết đứng còn hơn sống quỳ.” Sát khí trong mắt Trần Gia Bảo

bùng lên: “Nếu các người đã bức tôi đến như vậy, Trần Gia Bảo có chết cũng phải kéo các người xuống làm đệm lưng!”

Đám người xung quanh kêu lên, bị thái độ quyết tuyệt của Trần Gia Bảo dọa sợ.

Chương 2005

Chương 2005

Sầm Bân Vĩ lại như nghe được truyện nực cười nhất trên đời, không nhịn được mà cười ha hả thành tiếng: "Chỉ bằng trạng thái bây giờ của mày thì một tay của tao là đủ nghiền mày thành bột mịn rồi, còn muốn kéo chúng tao cùng chết? Mày mơ hơi quá!"

"Không biết chờ mày xuống âm phủ xong còn kiêu ngạo được như bây giờ hay không!" Trần Gia Bảo lạnh lùng nói, sát khí tản mát ra xung quanh.

Tiếng cười của Sầm Bân Vĩ im bặt, ánh mắt chợt lóe lên khinh miệt, rất nhanh lại bình thường.

Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, chuẩn bị thi triển Liệt Địa Kiếm, chém giết địch trước mặt.

Lại bỗng nhiên, có dị biến!

Trần Gia Bảo như có cảm giác mà ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Tiếng xé gió vút tới, một thanh kiếm dùng tốc độ sét đánh bay vọt từ chân trời tới, như một ngôi sao chổi quét ngang bầu trời.

Trần Gia Bảo cực kỳ quen thuộc thanh kiếm này, lòng sinh ra vui mừng như điên, hơn nữa còn nhẹ nhàng thở phào một hơi. Cô ấy đến rồi, chứng minh anh đã an toàn.

Trong nháy mắt, thiên ngoại phi kiếm càng ngày càng gần, chuẩn xác cắm xuống giữa Trần Gia Bảo và đám người Sầm Bân Vĩ.

Một tiếng nổ vang rền, không khí xung quanh vị trí kiếm cắm xuống bùng ra từng đợt sóng lãng, phạm vi mười mét xung quanh đều vỡ vụn, hất tung đầy trời cát bụi.

Mọi người khiếp vía rồi.

Ba người Vũ Lâm Giang, Sầm Bân Vĩ đều giật thót, vội vàng nhảy lên né sang một bên, kinh ngạc không thôi. Khoảng cách xa như vậy mà thanh kiếm này đã mạnh mẽ khủng bố rồi, chủ nhân của nó tu vi rất khó lường!

Nhưng rốt cuộc là ai đến vậy? Đến vì cái gì?

Không hiểu sao, trong lòng Vũ Lâm Giang dâng dự cảm xấu.

Bỗng, toàn trường vang vọng tiếng cười sang sảng của Trần Gia Bảo, giọng cười thoải mái sung sướng, cứ như đã thoát khỏi nguy hiểm vậy. Coi ba người Sầm Bân Vĩ ba như không có gì.

Người nhà họ Vũ nghe tiếng cười như thế chỉ cảm thấy cực kỳ chói tai.

Sầm Bân Vĩ nhíu mày quát: "Trần Gia Bảo, mày cười cái gì?"

Trần Gia Bảo ngửa mặt lên trời cười, vừa cười vừa nói: "Các người không giết được tôi rồi, bởi vì có người không cho phép!"

"Mày muốn nói tới chủ nhân thanh kiếm này sao?" Sầm Bân Vĩ cười mỉa: "Tao cũng muốn nhìn xem ai dám nhúng tay việc của nhà họ Sầm ở tỉnh Trung Thiên này?"

"Không sai, chính là chủ nhân thanh kiếm này." Trần Gia Bảo dần ngưng cười, nhưng đôi mắt lại không nhịn được mà tràn ra vui sướng, thậm chí khóe mắt, đuôi lông mày đều lộ ra cảm giác dịu dàng: "Cô ấy chẳng những dám nhúng tay chuyện nhà họ Sầm các người, còn không để nhà họ Sầm các người vào mắt ấy chứ."

"Nói vớ vẩn." Sầm Bân Vĩ khinh miệt cười: "Nhìn khắp cả Hoa Hạ này, nhà họ Sầm chính là một trong những gia tộc lớn mạnh nhất, người dám không để nhà họ Sầm vào mắt chắc chắn không tồn tại."

Trần Gia Bảo thoải mái cười nói: "Vậy sao? Đáng tiếc, tự tin của anh lập tức bị phủ định bây giờ."

Sầm Bân Vĩ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tro bụi dần dần tiêu tán, cũng lộ ra hình dáng thật sự của thanh kiếm này.

Mọi người vội vàng mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy toàn thân từ kiếm đến vỏ đều tản ra ánh sáng lạnh, thậm chí nơi tiếp giáp lưỡi kiếm và chuôi kiếm còn có một tầng sương, tỏa ra ánh sáng lành lạnh dưới ánh mặt trời.

Chương 2006

Chương 2006

Sầm Bân Vĩ hơi ngạc nhiên một chút, sau đó giật mình kêu lên: "Đây là Hàn Băng Kiếm? Nghe nói lúc trước nhà họ Tô đi tỉnh Trường Lâm, gia chủ và bát đại kim cương đều bị giết hại, ngay cả Hàn Băng Kiếm cũng mất tích không tìm được. Sao Hàn Băng Kiếm lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ chủ nhân đương nhiệm của nó chính là người đã giết bát đại kim cương nhà họ Tô?"

Môi Trần Gia Bảo cong lên, cười không đáp, coi như cam chịu.

Đám người xung quanh lại xôn xao, tuy nhà họ Tô kém xa Quỷ Y Môn, cũng không sánh được với nhà họ Sầm, nhưng dù gì nhà họ Tô cũng có thể đứng trong top ba gia tộc mạnh nhất tỉnh Trung Thiên, nếu thật sự bị người thần bí giết hại như vậy, không phải chứng minh người kia lại là một "Truyền kỳ cường giả" hay sao?

Mọi người đều choáng váng rồi, chỉ cảm thấy cả đời cũng chưa thấy qua nhiều "Truyền kỳ cường giả" tụ hội như vậy. Từ khi nào mà "Truyền kỳ cường giả" trở nên rẻ như rau cải trắng rồi? Tùy tiện liền xuất hiện một người?

Ngay sau đó, mọi người thấy giữa không trung xuất hiện một cô gái tuổi trẻ mặc váy trắng, nhanh nhẹn rơi xuống, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, như toàn thân đều hội tụ linh khí, so với Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Nhược Uyên còn đẹp hơn ba phần, mà khí chất càng thêm xuất trần, tựa như tiên nữ trên thiên đình, khiến người nhìn thôi cũng tự biết xấu hổ.

Chính là Lưu Ly lâu rồi không thấy!

Trong mắt đám người đều tản ra vẻ thưởng thức, nếu không tận mắt nhìn thấy thì mọi người thật không dám tin tưởng, thế

gian lại có người tuyệt sắc như vậy.

Trong mắt Vũ Hoàng Việt tràn đầy si mê, khiếp sợ nói: "Tiên nữ hạ phàm, thật là tiên nữ hạ phàm…"

Ngay cả hai người Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Nhược Uyên đều ngơ ngác nhìn về phía Lưu Ly, hai người luôn tự phụ với vẻ ngoài của mình, hôm nay gặp được Lưu Ly cũng không thể phủ nhận đối phương đẹp hơn mình nhiều, đáy lòng khiếp sợ, tán thưởng, than thở, còn không sinh ra nổi một chút ghen tị.

Lại nói Lưu Ly, cô vừa phiêu xuống mặt đất liền không thèm để ý bất cứ ai, ánh mắt trong veo nhìn chằm chằm phía Trần Gia Bảo, trong mắt là vui sướng, quan tâm đồng thời còn chút tức giận và sát khí. Cuối cùng, cô nhướng mày đẹp nói: "Anh bị thương rất nặng."

"Không chết được, nhưng lâu rồi không gặp, cô vẫn đẹp vô cùng." Trần Gia Bảo nhún vai, không hỏi vì sao Lưu Ly lại xuất hiện ở đây. Anh biết chờ sau khi mọi chuyện chấm dứt cô sẽ chủ động nói với anh.

"Là bọn họ làm anh bị thương à?" Lưu Ly nhìn về phía đám người Sầm Bân Vĩ.

"Không chỉ bọn họ, nhưng những người còn lại đều bị tôi giết rồi, còn phế tu vi một người, chặt tay phải của một người, giờ còn có ba người họ thôi." Trần Gia Bảo thoải mái nói.

Tuy rằng Vũ Nhược Uyên cũng tham dự vây công Trần Gia Bảo, nhưng anh lại vô thức bỏ qua người này. Nguyên nhân chỉ là Vũ Nhược Uyên quá yếu, không bị Trần Gia Bảo để vào mắt.

Vũ Nhược Uyên ý thức được điểm này, bàn tay trắng nõn dùng sức siết chặt chuôi kiếm, trong lòng hừng hực lửa giận.

Lưu Ly ngạc nhiên, tuy Trần Gia Bảo nói rất nhẹ nhàng, nhưng cô vừa liếc mắt là nhìn ra, trong ba người đánh với Trần Gia Bảo có hai Truyền Kỳ trung kỳ, một "Truyền kỳ sơ kỳ", đánh với ba cường giả như vậy mà Trần Gia Bảo còn có thể đánh phế người, giết người, chém thương người… lại đối phó với ba người này vây công, chứng minh thực lực của Trần Gia Bảo đủ đáng sợ.

Cô gật đầu, vui mừng nói: “Tu vi của anh lại tiến bộ, thật tốt, tôi rất vui mừng.”

Nếu để cô biết trong số những người Trần Gia Bảo giết chết thì thực lực yếu nhất là Bán Bước Truyền Kỳ thì e là cô càng thêm kinh ngạc.

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ mau chóng tăng lên thực lực, giúp cô đoạt lại những gì vốn là của cô.” Trần Gia Bảo cười, lại bỗng hơi cau mày lại, anh bị nội thương, lúc này không nhịn được ho nhẹ hai tiếng.

Sự quan tâm thoáng ánh lên trong mắt Lưu Ly rồi biến mất, cô nói: “Anh điều tức trước đi, giao việc ở đây cho tôi.”

“Được.” Trần Gia Bảo đáp lời, anh hoàn toàn tin tưởng thực lực của Lưu Ly, dù sao cô sẽ trở thành Phật, thế gian này không có mấy người thắng được cô.

Chương 2007

Chương 2007

Lưu Ly gật đầu, đang muốn tiến lên phía trước thì Trần Gia Bảo lại như nghĩ đến cái gì, nói với cô: "Đúng rồi, nhà họ Vũ còn nợ tôi một gốc Vọng Ngọc Chi."

"Được, tôi đòi về cho anh." Lưu Ly lên tiếng, đi tới cạnh Hàn Băng Kiếm.

Mọi người xung quan lại xôn xao, cô gái này thoải mái thản nhiên như tùy tay là có thể đánh bại nhà họ Vũ, bức bọn họ ngoan ngoãn dâng Vọng Ngọc Chi ra vậy, thật sự không để nhà họ Vũ vào mắt chút nào.

Mọi người cũng hiểu rồi, cô gái từ trên trời giáng xuống này kiêu ngạo tỷ lệ thuận với sắc đẹp, đều vô cùng cao!

Vũ Vô Song tức giận cười khẩy: "Người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng cao ngạo tự đại, Trần Gia Bảo đã đủ kiêu ngạo rồi, cô nhóc còn kiêu ngạo hơn Trần Gia Bảo nữa, đúng là không biết sống chết!"

Vũ Lâm Giang cau mày, nhìn Lưu Ly chằm chằm. Ông ta không thể nhìn thấu tu vi của Trần Gia Bảo,cũng không nhìn rõ tu vi của Lưu Ly. Chỉ có thể trầm giọng nói: "Vô địch, cẩn thận một chút, cô nhóc này không phải dạng vừa, nếu Trần Gia Bảo yên tâm với cô ta như thế chứng tỏ thực lực của cô ta đủ mạnh mẽ."

Vũ Vô Song lại cười khẩy, không tin tưởng lời này chút nào. Thực lực không thua Trần Gia Bảo thì có thể thế nào? Ba người họ liên thủ là có thể ngăn chặn Trần Gia Bảo, cũng có thể ngăn Lưu Ly!

Sầm Bân Vĩ chợt cao giọng nói: "Cô chính là người giết chết nhà họ Tô ở tỉnh Trung Thiên sao?"

Lưu Ly gật đầu, một tay nắm chuôi kiếm, giọng nói thanh thúy: "Đúng vậy."

Tuy Sầm Bân Vĩ đã đoán được đáp án, nhưng nghe Lưu Ly thừa nhận lại vẫn lắp bắp kinh hãi, vội Chung quanh liên tục mỉa mai: "Cô có biết nhà họ Tô vốn chỉ đứng hàng thứ ba ở tỉnh Trung Thiên mà thôi, trừ bỏ một vị gia chủ Bán Bước Truyền Kỳ và tám otong sư còn có cường giả truyền kỳ ẩn cư tu luyện nữa, cô không sợ bọn họ lần ra tung tích của cô, tìm tới báo thù à?"

"Bị bọn họ biết thì sao?" Lưu Ly thản nhiên lại khinh thường hỏi.

Sầm Bân Vĩ "Hả" một tiếng, nhìn Lưu Ly từ trên xuống đưới, thật sự khó tin được một cô gái trẻ tuổi như vậy lại có thể kiêu ngạo đến mức này.

Đúng lúc này, một tiếng "leng keng" vang lên, Lưu Ly rút kiếm, thân kiếm lóe ánh sáng lạnh, không khí khắp cả quảng trường rộng lớn lập tức giảm mấy độ.

Cô nhìn quanh bốn phía, cuối cùng dừng lại tại ba người Sầm Bân Vĩ trước mặt mình: "Hôm nay, bằng thanh kiếm này, Trần Gia Bảo do tôi bảo vệ."

Giọng cô rất trong, nhưng lạnh nhạt vô cùng, uyển chuyển êm tai, mà nội dung lại mạnh bạo cường thế.

Sầm Bân Vĩ như nghe được chuyện cười lớn nhất cuộc đời, cời ha hả nói: "Mạnh miệng thật, nếu chúng tôi cố tình không cho Trần Gia Bảo đi thì sao?"

Ánh mắt Lưu Ly trở nên sắc nhọn, Hàn Băng Kiếm trong tay ngâm lên khe khẽ, nhiệt độ không khí trong quảng trường lại giảm xuống mấy độ: "Mặc dù tôi không thích giết người, nhưng tôi không ngại giết người, hơn nữa bây giờ tôi cũng rất muốn giết người, mong rằng anh quay đầu còn kịp, đừng phạm sai lầm."

Từ khoảnh khắc cô bước vào quảng trường, nhìn thấy Trần Gia Bảo toàn thân đẫm máu, vết thương nghiêm trọng như vậy đã lập tức sinh ra ý muốn giết người. Chẳng qua cô là người theo Phật nên mới mạnh mẽ đè ép sát ý xuống mà thôi.

Sầm Bân Vĩ càng cười càn rỡ: “Khéo lắm, tôi lại đúng là kiểu người không thích quay đầu, nếu cô bảo vệ Trần Gia Bảo thì tôi phải xem cô có bao nhiêu năng lực, giang lão, võ huynh, cùng lên đi, bắt giữ cả cô ta và Trần Gia Bảo!”

Dứt lời, Sầm Bân Vĩ giành trước ra tay, tấn công về hướng Lưu Ly, anh ta cũng lo thực lực Lưu Ly quá mạnh, cho nên kêu gọi Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song cùng ra tay, bảo đảm vẹn toàn.

Chương 2008

Chương 2008

Vũ Lâm Giang và Vũ Vô Song liếc nhau, gật đầu, sau đó cùng Sầm Bân Vĩ xông về phía Lưu Ly.

Mọi người xung quanh ồ lên, không nhẫn tâm thấy cô gái xinh đẹp như Lưu Ly bị thương.

Lưu Ly cầm Hàn Băng Kiếm, đối mặt với ba cường giả truyền kỳ tấn công lên lại hoàn toàn thản nhiên, giọng nói lạnh vô cùng: "Đã không chịu quay đầu thì tôi chỉ có thể tiễn các người đoàn đường đến phương Tây cực lạc, để Phật Tổ tự mình khuyên bảo các người quay đầu là bờ!"

Nghe Lưu Ly nói năng khí phách, Sầm Bân Vĩ chỉ cảm thấy khinh miệt, tốc độ ngày càng nhanh, vừa đánh về phía cô vừa cười nói: "Cho dù là Phật Tổ cũng không khuyên được tôi quay đầu!"

Trần Gia Bảo cười khẽ lắc đầu, có lẽ Phật Tổ thật sự không khuyên được Sầm Bân Vĩ quay đầu, nhưng anh biết rõ, kiếm trong tay Lưu Ly có thể giúp Sầm Bân Vĩ vĩnh viễn không thể quay đầu nữa.

Dưới ánh mắt của mọi người, Lưu Ly giơ Hàn Băng Kiếm lên, phản xạ nắng sớm, cho người ta cảm giác dịu dàng lại buốt tận xương, sau đó cô chém xuống một kiếm!

Mọi người xung quanh chỉ cảm thấy ánh sáng tận trời, sau đó kiếm quang mang theo vô tận khí lạnh xé trời mà tới, mau đến mức khiến người ta như nhìn thấy tinh hoa đất trời ngưng tụ, muôn hình vạn trạng!

Sầm Bân Vĩ chợt tái mặt, tốc độ kiếm quang hơn xa sự tưởng tượng của anh ta, trong lòng chợt nảy lên cảm giác cái chết cận kề, còn chưa kịp phản ứng, kiếm quang mang theo khí lạnh đã xỏ xuyên thân thể anh ta..

Sầm Bân Vĩ khựng lại giữa chừng, dùng mắt thường có thể thấy được biến thành một khối băng cứng hình người.

Vốn Sầm Bân Vĩ đã kiếm quang chém thành hai nửa, chẳng qua sau khi hóa băng thì đều bị đông lại tại chỗ, từ ngoài nhìn thì không thấy có gì khác thường.

Mà kiếm quang cũng hoàn toàn không bị một thân thể kia cản lại, thậm chí tốc độ cũng không giảm chút nào, vọt tới Vũ Lâm Giang cách đó không xa, khí kình mạnh mẽ đánh tới làm máu trong người Vũ Lâm Giang sôi trào, mà khí lạnh buốt xương cũng làm nửa người của ông ta suýt bị đông cứng. tải áp Hola đê đọc tiếp nhé.

Mà kết quả như vậy là do Lưu Ly cố ý nương tay rồi, bằng không một kiếm này cũng đủ cho Vũ Lâm Giang dẫm vào vết xe đổ của Sầm Bân Vĩ.

Vũ Lâm Giang trợn tròn hai mắt đứng ở tại chỗ, biết chính mình vừa đi một chuyến ngang qua cửa địa ngục, nghĩ mà sợ, trán túa ra mồ hôi lạnh, mà khí lạnh tràn lan nửa người cũng chưa tiêu, mồ hôi vừa toát ra đã bị đông thành một lớp băng mỏng.

Vũ Vô Song cũng khiếp sợ không thôi, tuy kiếm quang không nhằm vào anh ta nhưng anh ta cũng từng bị dáng vẻ của Sầm Bân Vĩ và Vũ Lâm Giang dọa khiếp vía, tim đập bình bịch, không ngờ một kiếm của Lưu Ly lại khủng bố như thế!

“Cô gái này nữ chắc chắn đạt tới Truyền Kỳ hậu kỳ, thậm chí ở trọng Truyền Kỳ hậu kỳ cũng thuộc nhân vật đứng trên đỉnh, trời ạ, trẻ như vậy đã đạt Truyền Kỳ hậu kỳ, nói không chừng sau này còn có thể đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết ấy, nhân vật như thế đúng là ngàn năm có một, Trần Gia Bảo vốn đã đủ dọa người rồi, mà cô gái này còn đáng sợ hơn cả Trần Gia Bảo nữa. Từ bao giờ trên thế giới này lắm thiên tài như vậy rồi?”

Vũ Vô Song kinh hãi khiếp sợ, khẽ nuốt một ngụm nước miếng.

Mà kiếm quang khổng lồ kia đã chém vào trên đất, mặt đất nổ tung, quảng trường to lớn như bị động đất, văng lên tro bụi thật dày, những ai thực lực yếu kém đều suýt không thể đứng

thẳng, còn cho rằng quảng trường đã bị Lưu Ly chém thành hai nửa rồi.

Chờ bụi mù tiêu tán, mọi người thấy được mặt đất xuất hiện một khe dài hơn hai mươi mét, sâu chừng hai mét, trong khe còn kết một tầng băng dày cộp, phản xạ ánh mặt trời lóng lánh.

Đám người nhốn nháo cả lên, một kiếm của cô lại khủng bố như vậy, không phải thần tiên thì là gì!

Ngay sau đó, mọi người đều cảm thấy thực lực của Lưu Ly tuyệt đối đạt tới Truyền Kỳ hậu kỳ rồi, như vậy mới có thể giải thích được vì sao kiếm khí cô đánh ra đáng sợ như vậy. Nhưng riêng độ tuổi của Truyền Kỳ hậu kỳ trước mặt bọn họ này đã đủ kinh hãi thế nhân rồi.

Chương 2009

Chương 2009

Tất cả mọi người đã sợ ngây người.

Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Nhược Uyên khiếp sợ lại khó hiểu, cô gái này xinh đẹp hơn bọn họ, khí chất cũng xuất sắc thì thôi đi, ngay cả cảnh giới võ đạo cũng bỏ xa hai người, bọn họ cả đời này e là không đuổi kịp đối phương, đả kích này thật quá khó chấp nhận.

Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Nhược Uyên đều là người kiêu ngạo, hai người lần đầu gặp được một cô gái có thể nghiền ép mình mọi mặt như vậy, trong lòng chỉ có thể dâng lên một cảm giác bất lực mãnh liệt.

Bên kia, Trần Gia Bảo cũng hoảng sợ, lần trước gặp Lưu Ly ở ngọc vân tỉnh, anh cũng từng giao đấu với cô. Lúc ấy một chiêu của Lưu Ly đã giải quyết anh, ngay cả cơ hội cho anh thi triển Liệt Địa Kiếm cũng không kịp, cho nên Trần Gia Bảo biết Lưu Ly rất mạnh, lại không rõ cô mạnh cỡ nào.

Bây giờ một kiếm của cô chấn động đất trời, khiến Trần Gia Bảo rung động rất lớn.

“Lưu Ly lợi hại đến trình độ này rồi, như thế muốn đuổi kịp cô ấy chẳng phải còn khó hơn lên trời sao?”

Trần Gia Bảo há hốc miệng, thiếu chút chửi bậy.

Mà Lưu Ly lần thứ hai động tác, cô giơ kiếm lên, chỉ về phía Vũ Lâm Giang, mũi kiếm khẽ rung, ngâm lên ong ong.

Người nhà họ Vũ sợ hãi ra mặt, bằng thực lực Lưu Ly vừa bày ra, chỉ cần cô hơi rung động thì e là vị bô lão nhà họ Vũ trước mặt cô sẽ chết thảm.

Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Hoàng Việt giật thon thót, lo lắng hãi hùng.

Giữa sân, Vũ Lâm Giang cũng sợ vô cùng, biết sự sống chết của mình chỉ dựa vào một ý niệm của đối phương mà thôi..

Nhưng dù sao kiến thức cũng rộng, hơn nữa còn luyện tới Truyền Kỳ trung kỳ rồi, khả năng trấn định khá hơn người khác nhiều. Dù rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm nhưng ông ta lập tức phản ứng lại, nếu Lưu Ly thật muốn giết ông ta thì vừa rồi kiếm kia cũng đã xuyên qua ông ta rồi, kết cục chỉ có thể giống như Sầm Bân Vĩ, điều này chứng minh Lưu Ly không hẳn muốn giết ông ta.

Nghĩ đến đây, Vũ Lâm Giang thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, Lưu Ly mở miệng nói: "Trần Gia Bảo do tôi bảo vệ, ông có phục không?"

"Phục, phục, tâm phục khẩu phục…" Vũ Lâm Giang vội gật đầu như giã tỏi. Đùa đấy à? Ông ta muốn từ chối cũng phải nhìn vết xe đổ là Sầm Bân Vĩ sừng sững trước mặt kìa, ông ta dám nói một chữ "không" sao?

Lưu Ly gật đầu, tiếp tục nói: "Còn có Vọng Ngọc Chi các người nợ Trần Gia Bảo nữa, tôi muốn đòi lại cho anh ấy, ông có cho hay không?"

Vũ Lâm Giang do dự.

Lưu Ly cau mày đẹp, Hàn Băng Kiếm rung lên bần bật, như chỉ cần Vũ Lâm Giang nói ra nửa chữ "Không" là kiếm quang sẽ xuyên thấu người ông ta vậy.

Vũ Lâm Giang sởn da gà, tình thế so người mạnh hơn nhiều, chỉ có thể đồng ý: "Xin cô yên tâm, Vọng Ngọc Chi vốn là thua cho Trần Gia Bảo, nếu không phải trải qua nhiều biến cố như vậy thì bây giờ Trần Gia Bảo đã mang Vọng Ngọc Chi xuống núi rồi. Đều là nhà họ Vũ chúng tôi có lỗi với Trần Gia Bảo trước, tôi xin tự đi sau núi đào "Vọng Ngọc Chi " dâng cả hai tay lên. Đồng thời, để bày tỏ sự xin lỗi của nhà họ Vũ, chúng tôi nguyện ý lấy ra hai trăm dược liệu từ trăm năm trở lên đền bù cho Trần Gia Bảo và cô, xin hai người vui lòng nhận cho."

Trần Gia Bảo vui mừng quá đỗi, chẳng những lấy được Vọng Ngọc Chi mà còn thu được hai trăm loại dược liệu quý giá khác, hơn nữa trong túi anh còn cất giấu một quyển Châm Cứu

Thiên Giáp Kinh, có thể nói lần này tuy liên tục gặp chuyện ngoài ý muốn, thậm chí thiếu chút nữa chết, nhưng thu hoạch lại đều đáng giá hết thảy!

Lưu Ly cũng không tự mình chủ trương mà quay đầu nhìn Trần Gia Bảo ý hỏi, thấy anh gật đầu mới đút kiếm vào vỏ: "Chúng tôi nhận quà xin lỗi của ông."

Vũ Lâm Giang hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán: "Cảm ơn cô đã không giết, không biết cô còn gì sai bảo không?"

Chương 2010

Chương 2010

Lưu Ly xoay người đi về phía Trần Gia Bảo, đưa lưng lại với Vũ Lâm Giang: "Chuẩn bị hai gian phòng an tĩnh, tôi và Trần Gia Bảo tạm thời ở lại."

Vũ Lâm Giang cũng nhận mệnh, mặc kệ Lưu Ly sai bảo gì ông ta đều đồng ý: "Xin cô yên tâm, tôi lập tức chuẩn bị tốt ngay đây."

Lưu Ly đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, ánh mắt không còn sắc bén, mỉm cười như nụ hoa nở rộ đầu xuân, sáng lạn vô cùng: "Anh bị thương quá nặng, trước ở lại tạm hai ngày đã, nuôi cho khỏe rồi tính."

Đề nghị của Lưu Ly hoàn toàn hợp ý Trần Gia Bảo, linh khí trên núi Vụ Ẩn dồi dào vô cùng, dưỡng thương ở đây hiệu quả rõ rệt, lại thêm có cường giả siêu cấp là cô ở đây, anh không cần lo nhà họ Vũ gây rối cái gì, gật đầu đáp lời: "Không thành vấn đề, vừa hay tôi cũng có rất nhiều vấn đề cũng muốn hỏi cô."

"Tôi biết anh muốn hỏi cái gì, tìm phòng cho anh nghỉ ngơi đã, chờ anh không sao rồi tôi lại từ từ nói anh nghe."

Lưu Ly nói xong lại quay sang Vũ Lâm Giang, đối phương hiểu ý, vội vàng nói: "Mời hai vị đi theo tôi, tôi đưa hai người đến trang viên nhà họ Vũ nghỉ tạm."

Lưu Ly gật đầu, sóng vai với Trần Gia Bảo đi theo Vũ Lâm Giang đến trang viên nhà họ Vũ.

Mà trên quảng trường, người nhà họ Vũ có mặt đều than thở, bọn họ trả giá lớn như thế, thiệt hại vài vị Bán Bước Truyền Kỳ và "Truyền kỳ sơ kỳ" vào tay Trần Gia Bảo, kết quả lại vẫn không bắt được đối phương, đã vậy còn phải cống hiến Vọng Ngọc Chi cho người ta, lần này nhà họ Vũ thiệt to rồi.

Vũ Vô Song lại tức giận phát điên, người như già thêm cả chục tuổi. Không duyên không cớ đắc tội Trần Gia Bảo, làm hỏng danh dự núi Vụ Ẩn, cuối cùng còn không đạt được bất cứ cái gì, chưa từng thấy bọn họ lỗ vốn như vậy.

Vũ Nhuận Nguyệt lại thở phào nhẹ nhõm, người nhà họ Vũ trừ chú Hai bị đứt tay cũng còn một người chưa chết, người chết đều là nhánh khác nhà bọn họ và người nhà họ Sầm. Mà bằng y thuật nhà họ Vũ, cánh tay của chú Hai hoàn toàn có thể nối lại, cho nên núi Vụ Ẩn tổn thất cũng không lớn, Trần Gia Bảo cũng có thể toàn thân mà lui. Kết quả này trong mắt Vũ Nhuận Nguyệt chính là tốt nhất.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Trần Gia Bảo sau này không quay lại núi Vụ Ẩn báo thù!

"Xem ra mình cần đàm phán với Trần Gia Bảo một phen, không cần biết làm thế nào đều phải ngăn cản anh suy nghĩ muốn tìm nhà họ Vũ báo thù."

Vũ Nhuận Nguyệt nghĩ đến đây thì cũng đứng lên đi về sau trang viên nhà họ Vũ.

Đám người trung y thế gia đến tham gia thấy Trần Gia Bảo đã rời đi cũng đều cảm thấy hâm mộ, tất nhiên, bọn họ hiểu rõ dù là Vọng Ngọc Chi hay dược liệu quý hiếm khác đều là do Trần Gia Bảo dùng mạng đổi về, bọn họ hâm mộ cũng vô dụng.

Trong đám người, Hồng Yến Nhi và Khương Ngọc thở phào một hơi, dây thần kinh căng thẳng từ đầu trận chiến cũng buông lỏng, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào sau lưng hai người đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Chờ Trần Gia Bảo và Lưu Ly đi khuất rồi, Vũ Nhược Uyên mới chọt dậm chân, tức giận mắng: "Rác rưởi, còn nói cái gì nhà họ Sầm kaf thế gia đứng đầu, ngay cả Trần Gia Bảo cũng không bắt được, thật vô dụng!"

Cô ta vung kiếm Thất Tinh lên, kiếm khí đánh thẳng vào tượng băng cách đó không xa.

"Răng rắc" một tiếng, tượng băng nứt vỡ thành vô số bông tuyết nhỏ mịn.

Mọi người xung quanh giật thót, không dám thở mạnh, đây chính là thi thể cường giả truyền kỳ nhà họ Sầm nha, Vũ

Nhược Uyên cứ thế đánh nát rồi? Ngất mất, thật không hổ danh yêu nữ nhà họ Vũ.

“Trần Gia Bảo, một ngày nào đó, không cần biết là y thuật hay võ đạo, tôi chắc chắn phải thắng được anh!”

Vũ Nhược Uyên nắm chặt nắm tay, phất tay áo xoay người rời đi.

“Đáng sợ, thật là đáng sợ, trên đời này còn có người phụ nữ mạnh bạo như vậy à?”

Phương Hàn Diệc kinh hãi cảm thán.

Chương 2011

Chương 2011

Mà sau khi Trần Gia Bảo và Lưu Ly rời đi, cả quảng trường lặng ngắt một thoáng, sau đó bộc phát ra từng tiếng kêu sợ hãi, than thở, sau đó lại nhao nhao thảo luận.

"Trần Gia Bảo quá mạnh, dùng cảnh giới Bán Bước Truyền Kỳ lại có thể chém giết nhiều truyền kỳ cường giả như vậy, đúng là sáng tạo kỳ tích, mà cô gái từ trên trời giáng xuống lúc cuối mạnh đến đáng sợ, một kiếm là tiễn bước Sầm Bân Vĩ đi Tây Thiên rồi, còn dọa Vũ Lâm Giang tè ra quần, trấn áp tất cả cường giả ở đây, thực lực như thế, tôi đoán cô ấy chắc chắn phải đạt tới cảnh giới Truyền Kỳ hậu kỳ, thậm chí rất có khả năng đã đạt tới "tiên thiên" cũng nên."

"Trận này nhà họ Sầm đã mất hai vị Truyền Kỳ trung kỳ, mối thù này hẳn là không chết không thôi, bọn họ sẽ không từ bỏ, hơn nữa Trần Gia Bảo còn mang theo Thiên Hành Cửu Châm, nhà họ sầm thèm muốn thứ kia, đại khái không lâu nữa sẽ tới tìm Trần Gia Bảo gây chuyện."

"Nhà họ Sầm tính cái đinh gì, không thấy cô gái kia một kiếm chấn động cả đất trời à? Trần Gia Bảo có chỗ dựa trâu bò như thế, dù là gia chủ nhà họ Sầm đến cũng không làm ăn được gì. Tôi còn thắc mắc sao Trần Gia Bảo có một mình lại kiêu ngạo như vậy chứ, thì ra sau lưng có chỗ dựa trâu bò, sức chiến đấu vượt bậc, có người như thế chống lưng thì đừng nói là núi Vụ Ẩn, cho dù cả tỉnh Trung Thiên này Trần Gia Bảo cũng có thể đi ngang."

"Ha ha, nhà họ Vũ muốn cướp đoạt Thiên Hành Cửu Châm và Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo, chẳng những công dã tràng còn tổn thất nhiều cường giả như vậy, bọn họ bị thương nặng nề, cuối cùng còn phải cung kính bồi thường, thật quá lỗ vốn."

Đệ tử nhà họ Vũ nghe đám đông bàn luận thì đều cảm thấy không biết giấu mặt đi đâu, mặt nóng bừng xấu hổ, hận không có cái lỗ dưới chân mà chui.

Trên đài chủ trì, một vị đại lão nhà họ Vũ vội đứng lên, tuyên bố quán quân cuộc thi trung y là Trần Gia Bảo, sau đó giải tán mọi người.

Phương Hàn Diệc đảo mắt, muốn thừa dịp loạn mà chạy trốn, một vị đại lão khác nhà họ Vũ nhanh tay lẹ mắt nhảy lên bắt anh ta lại. Đùa cái gì chứ, đã đắc tội Trần Gia Bảo còn định chạy à?

Mọi người xung quanh lộ ra vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Hoàng Chí Huy lẫn trong đám người, hoảng sợ đến mức thút thít: "Cậu Ngô, chúng ta nhanh chạy xuống núi đi, còn tiếp tục ở đây nhỡ may Trần Gia Bảo muốn đối phó với mấy người chúng ta thì chúng ta có chín mạng cũng không đủ cho anh ta giết đâu."

"Đi, mau đi thôi, không đi thì không kịp mất." Ngô Thanh thậm chí không kịp nói một tiếng với Khương Ngọc và Hồng Yến Nhi, vội vàng dẫn Hoàng Chí Huy, hoảng hốt chạy xuống núi, sợ chậm một bước bị Trần Gia Bảo một chiêu thí mạng.

Bên kia, Hồng Yến Nhi nhìn toàn bộ trò hề của ba người Ngô Thanh, ánh mắt hiện lên vẻ hèn mọn, lắc đầu nói: "Lúc trước cảm thấy tốt xấu gì Ngô Thanh cũng là nhân vật hàng đầu tỉnh Trung Thiên, đáng tiếc bây giờ so với Trần Gia Bảo thì dù nhân phẩm, y thuật hay cảnh giới võ đạo đều kém quá nhiều. Haizz, đúng là gặp gỡ thiếu niên tuấn kiệt chân chính mới hiểu lúc trước mình đúng là ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung, Mộng Mộng, Ngô Thanh không xứng với cô, sau này đừng đồng ý cho cậu ta theo đuổi. Tôi thấy chỉ có người như Trần Gia Bảo mới là anh hùng trong mộng của con gái chúng ta."

Nói xong, hai mắt Hồng Yến Nhi tỏa sáng, đó là ánh sáng khi một cô gái chân chính động lòng.

Khương Ngọc giật mình kinh hãi, chẳng lẽ Hồng Yến Nhi thật sự sinh ra ý tưởng gì với Trần Gia Bảo à?

Đúng là Trần Gia Bảo rất lợi hại, nhưng trên đời này có mấy người như Trần Gia Bảo chứ? Người như vậy bên cạnh không

thể thiếu người đẹp, không nói ai khác, cô gái từ trên trời giáng xuống, một kiếm chấn động tứ phương kia chẳng những có thực lực, cũng có dung mạo. Có người như vậy bên cạnh Trần Gia Bảo, Hồng Yến Nhi còn có cơ hội sao?

Lo lắng bạn tốt càng lún càng sâu, Khương Ngọc lo lắng nói: "Thi đấu đã kết thúc rồi, chúng ta cũng rời núi Vụ Ẩn đi."

"Gấp cái gì?" Hồng Yến Nhi cười hì hì: "Thật vất vả mới đến núi Vụ Ẩn một chuyến, ở lại vài ngày đi, chẳng lẽ cô không muốn dò thám bí mật của Trần Gia Bảo à? Huống chi còn có cô gái siêu cấp lợi hại kia nữa, cô không tò mò soa? Nếu chúng ta có thể làm tốt quan hệ với đối phương, nói không chừng hai ta có thể đi ngang ở tỉnh Trung Thiên ấy."

Chương 2012

Chương 2012

Khương Ngọc trợn trắng mắt, tôi thấy cô muốn làm tốt quan hệ với Trần Gia Bảo thì có?

Đại khái là nhận ra ý tưởng trong lòng Khương Ngọc, Hồng Yến Nhi chột dạ đỏ mặt, giữ tay cô bạn lắc lắc làm nũng: "Thôi mà, ở thêm hai ngày đi, sau đó chúng ta cùng xuống núi, được chưa?"

"Thôi được rồi, hai ngày sau chúng ta cần xuống núi." Khương Ngọc thoáng do dự, sau đó đồng ý.

Lại nói, Vũ Lâm Giang đích thân dẫn Trần Gia Bảo và Lưu Ly đến một biệt viện trong nhà họ Vũ, bọn họ bố trí riêng hai viện yên tĩnh ngay cạnh nhau cho hai người.

"Mời hai vị chờ một lát, tôi đến sau núi đào Vọng Ngọc Chi về."

Nói xong, Vũ Lâm Giang liền rời đi.

Trần Gia Bảo đứng ở cửa viện, vừa định lên tiếng mời Lưu Ly vào thì cô đã cướp lời: "Anh bị thương quá nặng, cần nghỉ ngơi, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa, có việc gì chờ anh khá lên lại nói."

Nói xong, Lưu Ly đã phóng khoáng xoay người vào viện nhỏ kế bên.

"Cô ấy có vẻ cường thế hơn trước một chút."

Trần Gia Bảo lắc đầu, đi vào viện của chính mình, ngồi xuống cạnh bàn.

Anh đã tự thăm dò tình trạng của bản thân, phát hiện thật đúng là rất nghiêm trọng, chân nguyên tiêu hao gần như không còn, thậm chí kinh mạch bị quá mức vận dụng do mạnh mẽ vận

chuyển Vô Cực Quyền chuyển hóa nội kình của nhiều vị cường giả truyền kỳ nên âm ỉ đau.

Trần Gia Bảo không khỏi cười khổ: "Trận chiến này tại Núi Vụ Ẩn đúng là đi mất nửa cái mạng, dù với y thuật của mình kết hợp với sự thần kỳ của Tiên Vũ Hợp Tông Quyết, lại thêm linh khí sung túc trên núi Vụ Ẩn cũng cần một tuần mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Nếu không phải trước khi đến tỉnh Trung Thiên đã học xong Cực Ý Tiên Quyết, thì e là không đợi được Lưu Ly đến mình cũng đã hi sinh ở đây rồi. tỉnh Trung Thiên không hổ là tỉnh võ đạo nổi danh, cường giả nhiều như mây vậy."

Lầm bầm xong, anh tự rót cho mình một cốc nước, uống một hơi cạn sạch, mùi máu tươi đầy miệng.

Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Cửa bị người đẩy ra từ bên ngoài, Vũ Lâm Giang đi đến, trong tay còn cầm một bình thủy tinh trong suốt.

Hai mắt Trần Gia Bảo sáng ngời, bên trong bình sứ bày một gốc cây đẹp như ngọc, chính là Vọng Ngọc Chi .

Vũ Lâm Giang vào đến nơi, đầu tiên là nhìn một vòng trong nhà, thấy Lưu Ly không ở thì hơi kỳ lạ, sau đó đi đến trước mặt Trần Gia Bảo nói: "Trần Gia Bảo, tôi mang Vọng Ngọc Chi đến, còn hai trăm dược liệu quý hiếm thì sẽ chuyển cho cậu cùng với phần thưởng cuộc thi trung y."

Nói xong, ông ta đặt Vọng Ngọc Chi lên bàn trước mặt Trần Gia Bảo, cả người như già thêm mười tuổi, nói chung là tự tay giao ra chí bảo nhà họ Vũ không phải cảm giác vui vẻ gì.

"Được rồi."

Trần Gia Bảo mừng rỡ vô cùng, nắm được Vọng Ngọc Chi cũng tương đương với sưu tầm đủ dược liệu chính của Thủy Vận đan rồi, còn lại chỉ cần tìm Thiên Sơn Tuyết Liên là anh có thể bắt đầu luyện thuốc, giúp các cô gái của anh bảo trì thanh xuân vĩnh cửu.

Đương nhiên, được đến Vọng Ngọc Chi cũng không phải không có giá lớn, thậm chí cái giá này rất nghiêm trọng, khiến

anh suýt thì chết tại núi Vụ Ẩn này, may là đều đáng giá!

Vũ Lâm Giang chợt hỏi: “Trần Gia Bảo, vị kia… cô gái kia đâu?”

Ông ta không biết tên Lưu Ly, chỉ có thể dùng cô gái để hình dung.

Chương 2013

Chương 2013

“Cô ấy là Lưu Ly, đang nghỉ ở viện cách vách, ông tìm cô ấy có việc à?” Trần Gia Bảo tò mò hỏi, sau đó mở bình sứ ra ngửi thử, linh khí thuận theo nắp che ập vào mũi, cảm giác đau đớn trong kinh mạch cũng giảm bớt nhiều.

Vũ Lâm Giang do dự một lát, sau đó nói: “núi Vụ Ẩn chúng tôi đúng là có lỗi với cậu trước, nhưng nhà họ Vũ cũng tổn thất rất nhiều cường giả, bị thương nặng nề. Bây giờ Vọng Ngọc Chi đã giao cho cậu như lời hứa, tôi hi vọng… hi vọng cậu và cô Lưu Ly nể tình, tha cho nhà họ Vũ một con đường sống, sau này hai người sẽ là khách quý của nhà họ Vũ.”

Trần Gia Bảo im lặng suy nghĩ, nhà họ Vũ vì đoạt lấy Thiên Hành Cửu Châm của anh mà suýt giết chết anh, đúng là rất quá đáng. Nhưng bình tĩnh nghĩ lại thì mục đích anh đến núi Vụ Ẩn thực không thuần, nếu người nắm giữ Thiên Hành Cửu Châm là nhà họ Vũ thì anh cũng sẽ ra tay cướp đoạt, càng đừng nói chuyến này anh thu hoạch rất phong phú, không thiệt…

Vũ Lâm Giang thấy Trần Gia Bảo không nói chuyện thì thấp thỏm.

Trần Gia Bảo lại chợt nói: “Trần Gia Bảo tôi vẫn luôn ân oán rõ ràng…”

Vũ Lâm Giang giật mình, chẳng lẽ đối phương vẫn không muốn buông tha nhà họ Vũ?

Trần Gia Bảo nói tiếp: “Công bằng mà nói, ông lúc trước rất chăm sóc tôi, tôi nợ tình nghĩa của ông, mà Lưu Ly đã tiếp nhận lời xin lỗi của ông trước mặt công chúng, chuyện này xem như cho qua đi…”

Vũ Lâm Giang vui mừng muốn nhảy cẫng lên, kích động nói: "Cảm ơn cậu và cô Lưu Ly rộng lượng tha thứ, cảm ơn, cảm ơn…"

Ông ta nói liên tiếp vài câu "cảm ơn", có thể thấy nội tâm kích động bao nhiêu.

"Nhưng chuyện như vậy một lần đủ rồi, nếu nhà họ Vũ tại núi Vụ Ẩn còn nhắm vào Thiên Hành Cửu Châm thì đừng trách Trần Gia Bảo tôi không nể tình." Ánh mắt Trần Gia Bảo hiện lên vẻ sắc bén.

Vũ Lâm Giang rùng mình, vội vàng tỏ thái độ: "Tôi chắc chắn sẽ nghiêm khắc ước thúc người của núi Vụ Ẩn, không cho phép bọn họ làm bậy, nếu còn ai dám đến trêu chọc cậu thì không cần cậu vào cô Lưu Ly ra tay, Vũ Lâm Giang tôi đích thân xử theo gia quy!"

"Tốt, một lời đã định."

Trần Gia Bảo cười gật đầu, anh hiểu cách cho một gậy lại tặng một củ cà rốt, cũng biết rõ có Vũ Lâm Giang đồng ý, lại thêm bản thân và Lưu Ly đe dọa làm nhà họ Vũ kinh sợ, sau này bọn họ chắc chắn không còn gan nhằm vào Thiên Hành Cửu Châm.

Về phần nhà họ Sầm cũng tham dự vào việc cướp đoạt Thiên Hành Cửu Châm, gia tộc hạng nhất thì thế nào, anh tuyệt đối sẽ không buông tha bọn họ!

"Đúng rồi, lúc trước tôi lấy Vọng Ngọc Chi nhận được tin tức, Phương Hàn Diệc vốn định thừa dịp trốn thoát, nhưng bị người nhà họ Vũ bắt giữ, anh tính xử lý anh ta thế nào?"

Vũ Lâm Giang ngoài mặt không biến sắc, trong lòng lại vô cùng xót xa.

Nhà họ Vũ và nhà họ Phương đều thuộc trong bốn gia tộc lớn Quỷ Y Môn, bây giờ phải giúp một người ngoài là Trần Gia Bảo, ngược lại đối phó Phương Hàn Diệc, không thể không đau xót, nói không chừng sau này nhà họ Phương sẽ dẫn người đến hỏi tội, đối với nhà họ Vũ mà nói là một tai vạ.

Chỉ tiếc là, hiện tại người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, trước tiên hoàn toàn loại bỏ cơn giận dữ của Trần Gia Bảo và Lưu Ly mới là biện pháp đúng đắn, về phần

sau này nhà họ Phương có đến hỏi tội hay không, chuyện này sau này hẵng tính.

“Phương Hàn Diệc?” Trần Gia Bảo sửng sốt, lúc trước ở ở trên chiến trường đã chiến đấu quá chú tâm, càng chiến đấu đến thời khắc sống chết trong nháy mắt, dường như đã quên đi sự tồn tại của Phương Hàn Diệc, sau khi hơi trầm ngâm, nói: “Nhốt anh ta lại trước đi, chờ tôi bỏ chút thời gian, sẽ cùng anh ta nói chuyện đàng hoàng.”

“Không thành vấn đề, nhưng tôi hy vọng anh có thể sớm ra quyết định làm sao giải quyết Phượng Hòa Nhiên, để tránh đêm dài lắm mộng, dù sao Phượng Hòa Nhiên cũng là cậu cả của nhà họ Phương, một khi nhà họ Phương biết Phượng Hòa Nhiên bị nhốt ở trong đây, tuyệt đối sẽ không bỏ qua, ngay cả tu vi của cô Lưu Ly có mạnh, nhưng chung quy cũng sẽ có nhiều sóng gió.”

Chương 2014

Chương 2014

Vũ Lâm Giang nhắc nhở, đây không phải anh "thiện chí" như nào, thật sự là bởi vì Phương Hàn Diệc rất khó giải quyết, Phương Hàn Diệc ở nhà họ Vũ thêm một ngày, thì phiền toái của nhà họ Vũ lại nhiều thêm một phần, anh đương nhiên hy vọng Trần Gia Bảo có thể sớm chút xử lý Phương Hàn Diệc, cho dù là giết hay thả, đều là chuyện của Trần Gia Bảo, nhà họ Vũ cũng có thể nhanh chóng vơi bớt liên quan.

Trần Gia Bảo dường như nhìn thấy được suy nghĩ của Vũ Lâm Giang, khóe miệng nhếch lên nụ cười ẩn ý, nói: Tôi nhớ rõ Quỷ Y Môn có bốn gia tộc lớn, mà nhà họ Vũ các người lại đứng cuối trong Quỷ Y Môn. cho dù sợ hãi nhà họ Phương, cũng là chuyện thường tình."

Vũ Lâm Giang cười khổ một tiếng, nói: "Thời gian ẩn náu của Quỷ Y Môn đã gần một trăm năm, người đời sớm đã quên sự tồn tại của Quỷ Y Môn rồi, không ngờ rằng anh đối với Quỷ Y Môn, lại hiểu biết rõ ràng như vậy.

Anh nói không sai, nhà họ Vũ ở Quỷ Y Môn đích thật là xếp cuối, nhưng thật sự bàn luận, thì thực lực của nhà họ Phương, nhiều lắm là mạnh hơn nhà họ Vũ một bậc mà thôi, nhà họ Vũ chúng tôi cũng không đến nỗi sợ nhà họ Phương.

"Chỉ có điều anh không biết, nhà họ Phương và nhà họ Long quan hệ chặt chẽ, nhà họ Long thực lực vô cùng mạnh, nếu ép nhà họ Long vì nhà họ Phương ra tay, hỏi tội nhà họ Vũ, đừng nói bốn nhánh nhà họ Vũ chúng tôi, cho dù cộng thêm một nhà họ Vũ, cũng không ngăn được cơn giận lôi đình của nhà họ Long."

Đương nhiên, Vũ Lâm Giang nói chính là tình hình trước kia, bây giờ vài vị cường giả Truyền Kỳ Sơ Kỳ và Truyền Kỳ Sơ

Kỳ của nhà họ Vũ đều chết trong tay Trần Gia Bảo, làm cho thực lực bị tổn thất lớn, nhà họ Vũ hiện tại cùng nhà họ Phương đánh nhau, đã kém hơn một nửa điểm.

Trần Gia Bảo gật gật đầu nói: "Nhà họ Vũ vốn xếp cuối cùng, mà nhà họ Phương xếp thứ ba lại có nhà họ Long làm chỗ dựa vững chắc, vậy nhà họ Vũ các người ở trong Quỷ Y Môn, chẳng phải nhận hết sự ức hiếp sao?"

"Cũng không thể nói như vậy." Vũ Lâm Giang cảm thấy loại tình hình cơ bản này không cần phải giấu diếm Trần Gia Bảo, liền một năm một mười kể: "Quan hệ giữa nhà họ Vũ chúng tôi và nhà họ Bạch cũng khá tốt, nhà họ Bạch tuy rằng kém hơn nhà họ Long, nhưng thực lực cũng không kém bao nhiêu, cho nên nhà họ Long và nhà họ Phương cũng không dám quá đáng."

Hơn nữa trong bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn có quan hệ cạnh tranh lẫn nhau cũng có quan hệ hợp tác lẫn nhau, giữa hai bên cũng không có thâm thù đại hận, làm việc hết sức cũng không làm mất mặt, đại khái có thể duy trì hòa hợp êm ấm ở ngoài mặt."

Trần Gia Bảo bỗng nhiên hiểu ra, xem ra bên trong cánh cửa Quỷ Y Môn cũng không bền chắc như thép, lợi dụng tốt Phương Hàn Diệc, chia rẽ bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn, để nhà họ Vũ lợi dụng chính mình, cũng không phải không có cơ hội, liền mỉm cười nói: "Chuyện của Phương Hàn Diệc trong lòng tôi biết rõ, sẽ không làm khó nhà họ Vũ các người, nếu nhà họ Phương và nhà họ Long thật sự dẫn người đến hỏi tội, anh đem hết mọi chuyện đổ lên người tôi là được."

Vũ Lâm Giang rất ít khi nhìn thấy có người chủ động ôm phiền phức vào người mình, nhất thời trừng lớn hai mắt, tỏ thái độ ngạc nhiên với Trần Gia Bảo, đồng thời tảng đá lớn trong lòng cũng hạ xuống, cũng âm thầm cảm kích Trần Gia Bảo, liền chân thành nhắc nhở: "Đúng rồi, Long Trạch Việt đã bị anh phế đi tu vi, hai vị Cường Giả Truyền Kỳ của nhà họ Sầm cũng chết trong tay của anh là cô Lưu Ly.

"Bất luận là nhà họ Long hay nhà họ Sầm, thực lực đều hùng mạnh khiến người ta kinh sợ, bọn họ nhất định sẽ không từ bỏ

ý định, anh là cô Lưu Ly phải sớm chuẩn bị sẵn sàng mới được.”

“Cảm ơn anh nhắc nhở.” Trần Gia Bảo thích thú nói: “Bạn tốt đến có rượu ngon, thợ săn đến có súng săn, mặc kệ là nhà họ Long hay nhà họ Sầm, chỉ cần đứng đối lập với Trần Gia Bảo tôi, vẫn phải chuẩn bị tâm lý bị giết chết.”

Vũ Lâm Giang run cả người, trong lòng thầm nghĩ: ” Chẳng lẽ Trần Gia Bảo đang nhắc nhở mình, để nhà họ Vũ đừng đứng đối lập với anh ta?”

Còn không chờ anh hỏi ra, Trần Gia Bảo đã ra lệnh đuổi khách: “Nếu không còn chuyện gì khác, tôi muốn ngồi trị liệu vết thương.”

“Không… Không còn gì nữa.”

Chương 2015

Chương 2015

Vũ Lâm Giang kìm nén hoài nghi của mình và bước ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn có một mình Trần Gia Bảo.

“Chuyến đi đến núi Vụ Ẩn này, đoạt được Vọng Ngọc Chi, còn có mấy trăm cây dược liệu quý, có thể nói là thu hoạch tương đối phong phú, quan trọng hơn hết là tìm được Lưu Ly, vậy tiếp theo, chỉ cần tìm Thiên Hành Cửu Châm, là mình có thể đi đến phía đông Phù Tang, lấy lại Ngọc tỷ Truyền Quốc rồi.

Nếu có người ở Phù Tang dám ngăn cản, vậy thuận tiện quậy Phù Tang đến long trời lỡ đất, cũng cho bọn họ biết, kho báu của Việt Nam, không phải bọn người trộm cắp có thể ngấp nghé có được.

Trong mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia sắc bén, lấy trà uống thay rượu, nhưng hương vị của trà rượu này lại nồng nặc mùi máu tươi.

Tiếp theo, sau khi anh đem Vọng Ngọc Chi cất đi, một mình đến bên giường, đang chuẩn bị ngồi xuống tu luyện chữa trị vết thương.

Đột nhiên, “tùng tùng tùng”, cửa phòng lần thứ hai bị gõ cửa.

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, ai vậy, tới thật không đúng lúc, nói: “Vào đi.”

Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc váy đuôi cá, ngũ quan tinh tế xinh đẹp bước vào, đúng là Vũ Nhuận Nguyệt, mở miệng nói: “Vết thương của anh thế nào rồi?”

Đối với người phụ nữ xinh đẹp, tư thế hiên ngang này, Trần Gia Bảo rất có thiện cảm, chân mày đang nhíu chặt cũng từ từ

giãn ra, khóe miệng cũng nhếch lên nụ cười, nói nửa giỡn nửa thật: “May mắn không tệ, không bị nhà họ Vũ các người đánh chết.”

Vũ Nhuận Nguyệt kẽ thở dài một cái, lập tức đi đến bên bàn bên cạnh ngồi xuống, không thèm để ý tự rót cho mình một chén trà, nói: Lần này là nhà họ Vũ có lỗi với anh trước, làm việc không hiền lành, nhưng anh cũng đã giết không ít người nhà họ Vũ, cuối cùng cũng thuận lợi có được Vọng Ngọc Chi, ôi, anh nói đi, muốn như thế nào, mới buông tha nhà họ Vũ.”

Trần Gia Bảo hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy, tôi nên đưa ra điều kiện gì?”

Vũ Nhuận Nguyệt khó xử, đúng vậy, Trần Gia Bảo thiếu chút nữa chết ở núi Vụ Ẩn, loại thâm thù đại hận này, cho dù là ai cũng không dễ dàng buông tha.

Sau khi cô hơi do dự, đột nhiên cắn răng một cái, ngẩng đầu lên kiêu ngạo, nói: “Chỉ cần anh đồng ý buông tha nhà họ Vũ, cho dù kêu tôi làm gì, tôi đều đồng ý!”

Lời nói này tràn ngập mơ hồ và mờ ám, Trần Gia Bảo không khỏi kinh ngạc, khóe miệng lập tức nhếch lên nụ cười nghiền ngẫm, từ bên giường ngồi xuống, đi đến chỗ Vũ Nhuận Nguyệt.

Trong lòng Vũ Nhuận Nguyệt run lên, Trần Gia Bảo đi đến, chẳng lẽ anh ta…. muốn….muốn mình làm….

Xấu hổ và hoảng sợ, cổ của cô đều đỏ lên, trong tim đập “bình bịch”, căng thẳng nhắm hai mắt lại.

Ngoài dự đoán của Vũ Nhuận Nguyệt, Trần Gia Bảo đi ra phía sau, cũng không “động tay động chân” với cô, mà ngồi ở đối diện cô, cũng rót cho mình một chén trà, nói: “Cô không cần hy sinh như thế, Trần Gia Bảo tôi lại càng không lợi dụng người ta lúc gặp khó khăn, vừa nãy, tôi đã đồng ý với Lâm Giang, sẽ bỏ qua chuyện cũ của nhà họ Vũ.”

“Anh nói thật chứ?” Vũ Nhuận Nguyệt nhất thời mở to hai mắt, không ngừng hoài nghi.

Trần Gia Bảo uống ngụm nước trà, chỉ cảm thấy mùi máu tươi phai đi không ít, cười nói: “Đương nhiên, tôi nói thật hay giả, cô đi hỏi Lâm Giang một chút sẽ biết, hơn nữa lúc tôi và các

người nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, nói không chừng sau này còn có thể duy trì một mối quan hệ không tệ."

"Đương nhiên, nếu cô cảm thấy chỉ có "lấy thân báo đáp" mới hoàn toàn yên tâm lời tôi nói, thật ra tôi cũng có thể cân nhắc nhận lời yêu cầu của cô, cho cô một cơ hội yên tâm."

"Đi chết đi!" Vũ Nhuận Nguyệt "phũ phàng", khuôn mặt xinh đẹp vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn, ra sức đẩy mạnh Trần Gia Bảo, chạy ra khỏi phòng.

Chương 2016

Chương 2016

Trần Gia Bảo không đề phòng, thiếu chút nữa bị đẩy ngã trên mặt đất, dưới tác động vết thương trong cơ thể anh phát ra tiếng "rắc", nhìn thấy người phù nữ xinh đẹp rối rít chạy ra bên ngoài, trong lòng cảm thấy nuối tiếc.

Vũ Nhuận Nguyệt chắc chắn là người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, nếu bình thường, anh nhất định phải có được Vũ Nhuận Nguyệt, chỉ tiếc phòng của Lưu Ly chỉ cách vách, mặc dù có khoảng sân nhỏ ở giữa, nhưng thực lực của Lưu Ly gần như nghịch thiên, anh tin chắc ở đây xảy ra chuyện gì, đều không thể qua mặt được Lưu Ly.

Nếu anh thật sự nhân cơ hội này chiếm lấy Vũ Nhuận Nguyệt, thì ấn tượng về anh trong cảm nhận của Lưu Ly, không chừng xuống dưới mức đóng băng, nếu muốn theo đuổi Lưu Ly, thì chắc chắn sẽ khó khăn hơn gấp gội!

"Đáng tiếc đáng tiếc."

Trần Gia Bảo lắc đầu, đóng cửa phòng, lập tức đi đến bên giường ngồi xuống chữa thương.

Ngày hôm sau, chuyện xảy ra ở trên núi Vụ Ẩn, giống như cơn lốc xoáy cấp 12, càn quét toàn bộ tỉnh Trung Thiên, Trần Gia Bảo với năng lực của bản thân, đối mặt với rất nhiều Truyền Kỳ Sơ Kỳ và Cường Giả Truyền Kỳ bao vây mà thất bại, thậm chí chuyện giết Cường Giả Truyền Kỳ của nhà họ Vũ và nhà họ Sầm, làm cho vô số gia đình võ thuật kinh động không ngừng.

Mà cuối cùng Lưu Ly từ trên trời giáng xuống, một kiếm giết chết Sầm Bân Vĩ, trấn áp cả núi Vụ Ẩn, lại làm cho mọi người xôn xao!

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người Trần Gia Bảo và Lưu Ly, trở thành nhân vật chạm vào là bỏng tay của tỉnh Trung Thiên.

Chỉ là dưới cơn sốt này, đều có hoạt động ngầm đang bắt đầu khởi động.

Nhà họ Sầm tổn thất trầm trọng không cần phải nói, vô cùng tức giận và hận Trần Gia Bảo cùng Lưu Ly đến thấu xương, mà trước kia nhà họ Tô có chủ nhà cùng Bát đại Kim Cang đều chết trong tay Trần Gia Bảo và Lưu Ly, cũng mời những cường giả ở ẩn tu luyện trong gia tộc, chuẩn bị ra tay đối phó hai người Trần Gia Bảo.

Tình thế sóng ngầm mãnh liệt, nguy cơ tứ phía!

Hai ngày sau, Trần Gia Bảo chuyên tâm dưỡng thương, với y thuật cao siêu của anh, còn cộng thêm sự thần kỳ của Tiên Vũ Hợp Tông Quyết và linh khí đầy đủ của núi Vụ Ẩn, vết thương vốn không nghiêm trọng, vì vậy người trần mắt thịt cũng có thể thấy được tốc độ khôi phục, làm cho người xung quanh tấm tắc ngạc nhiên.

Lưu Ly cùng Trần Gia Bảo hai ngày nay cũng chạm mặt vài lần, chỉ là như cô đã nói, để cho Trần Gia Bảo chuyên tâm dưỡng thương, ngay cả Trần Gia Bảo bụng đầy nghi hoặc, cũng chỉ có thể chôn sâu trong bụng.

Hồng Yến Nhi đã đến gặp Trần Gia Bảo vài lần, chỉ tiếc là sai thời điểm, cơ bản mỗi lần đến đều vừa hay gặp Trần Gia Bảo đang ngồi xuống chữa thương, chán nản rất nhiều, cô cũng không nổi giận, rốt cuộc buổi chiều ngày hôm sau, có thể toại nguyện gặp được Trần Gia Bảo rồi.

Sau khi quấn lấy Trần Gia Bảo hàn thuyên 2 tiếng đồng hồ, Hồng Yến Nhi nhìn thấy Trần Gia Bảo còn muốn chữa thương, thông minh như cô chủ động xin cách thức liên lạc của Trần Gia Bảo, hơn nữa và thêm số tài khoản zalo để không sai sót, mới tạm biệt rồi cùng Khương Ngọc đi xuống núi.

Trong khi Trần Gia Bảo đang dưỡng thương, điện thoại núi Vụ Ẩn, sắp bị đánh nổ tung rồi.

Các gia tộc lớn ở tỉnh Trung Thiên đều gọi điện đến, hỏi thăm chi tiết trận chiến ở núi Vụ Ẩn, mà bọn họ càng muốn biết đó

là, Trần Gia Bảo và Lưu Ly có thật là tuổi trẻ tài cao như trong truyền thuyết hay không?

Đối với mấy vấn đề này, Vũ Lâm Giang cơ bản thuận miệng nói qua loa.

Nhưng có cuộc điện thoại của ba gia tộc gọi đến, Vũ Lâm Giang không có cách nào qua loa mà đối phó, đó chính là nhà họ Long, nhà họ Phương và nhà họ Sầm.

Ngay khi Vũ Lâm Giang lo lắng như vậy, tu vi của Long Trạch Việt bị phế, Phương Hàn Diệc bị giam lỏng ở núi Vụ Ẩn, hai nhà Long, Phượng nổi trận lôi đình, gọi điện thoại đến, tràn ngập điệu bộ hỏi tội, mạnh mẽ yêu cầu nhà họ Vũ thả Phương Hàn Diệc, hơn nữa tìm cơ hội đối phó Trần Gia Bảo và Lưu Ly.

Chương 2017

Chương 2017

Đối với con giận dữ của hai nhà này, Vũ Lâm Giang cũng không quá quan tâm, theo thỏa thuận đã thống nhất với Trần Gia Bảo hai ngày trước, đem hết tất cả chuyện này, đề đổ lên người Trần Gia Bảo và Lưu Ly, hơn nữa ngầm nói võ thuật của Trần Gia Bảo thần bí khó tin thế nào, cần ít nhất ba vị cường giả của Truyền Kỳ Trung Kỳ mới có thể chắc chắn bắt được, còn thực lực của Lưu Ly lại mạnh mẽ như thế nào, sức mạnh nghịch thiên có thể nói trước đây chưa từng gặp.

Cuối cùng Vũ Lâm Giang nói: "Sức mạnh của Trần Gia Bảo cũng đủ mạnh rồi, mà Lưu Ly lại là trời cao hiếm có, mặt đất vô vọng, nhà họ Vũ núi Vụ Ẩn chúng tôi cùng lắm là một trong bốn nhánh nhà họ Vũ, một khi làm Trần Gia Bảo và Lưu Ly tức giận, liền gặp họa diệt môn, núi Vụ Ẩn chúng tôi nhà nghèo cửa nhỏ, chỉ có thể ngoan ngoan nghe lời."

"Đúng rồi, bây giờ Trần Gia Bảo và Lưu Ly đang ở núi Vụ Ẩn, nếu các người muốn vì Long Trạch Việt báo thù, cứu Phương Hàn Diệc ra, vậy phái cường giả của gia tộc đến đây đi, sức mạnh nhà họ Long và nhà họ Phương hùng mạnh, nhất định có thể làm cho Trần Gia Bảo và Lưu Ly cúi đầu đầu hàng."

Lời vừa nói ra, tuy rằng giọng điệu của nhà họ Long cùng nhà họ Phương vẫn còn kịch liệt, nhưng Vũ Lâm Giang có thể nghe ra được, thái độ hai nhà đã dịu đi, dù sao, một kiếm ra oai của Lưu Ly, ngay cả nhà họ Long và nhà họ Phương, cũng phải xem xét cẩn thận.

Về phần điện thoại gọi đến của nhà họ Sầm, thái độ thật ra không kịch liệt bằng hai nhà Long, Phượng, chỉ hỏi hai vấn đề, thứ nhất, trên người Trần Gia Bảo thật sự có Thiên Hành Cửu Châm? Thứ hai, Lưu Ly có thật sự lợi hại như lời đồn?

Câu trả lời của Vũ Lâm Giang cũng rất đơn giản: “Không sai, thực lực của Lưu Ly, so với lời đồn còn lợi hại hơn, bởi vì một nhát kiếm của cô, thực lực thật sự của cô ấy còn lâu mới thấy đáy.”

Sầm Khiếu Uy – người đứng đầu nhà họ Sầm có chút im lặng, nói một câu đơn giản: “Tôi biết rồi.” liền cúp điện thoại.

Nghe điện thoại truyền đến tiếng “tút tút”, Vũ Lâm Giang khẽ nhíu mày, lẩm bẩm một mình: “Sầm Khiếu Uy là người đứng đầu nhà họ Sầm, nếu thực lực không hùng mạnh, với lại tâm tư kín đáo, một khi ra tay đối phó Trần Gia Bảo và Lưu Ly, thì phải chuẩn bị tốt một trận giận dữ lôi đình.

Nếu núi Vụ Ẩn không sớm chuẩn bị tốt, bất luận cuối cùng Trần Gia Bảo hay nhà họ Sầm ai thua ai thắng, núi Vụ Ẩn đều sẽ biến thành vật chôn theo, thế cục này, thật sự là buộc dây đi bên vách núi mà.

Kế tiếp, như Vũ Lâm Giang đã hứa trước đó, anh để cho Vũ Trầm Minh ra lệnh xuống, cưỡng chế tất cả đệ tử của nhà họ Vũ trên núi Vụ Ẩn, không được gây phiền cho Trần Gia Bảo, chứ đừng nói là gây thù.

Toàn bộ núi Vụ Ẩn náo động, trước tiên Trần Gia Bảo trong cuộc thi trung y, đã giẫm lên những hạt giống tuyển thủ ưu tú nhất trong nhóm người trẻ nhà họ Vũ, làm cho nhà họ Vũ mất hết sĩ diện, sau đó lại giết rất nhiều cường giả của nhà họ Vũ, có thể nói là kẻ thù sống chết, ngay cả không thể đánh lại Trần Gia Bảo và Lưu ly, nhà họ Vũ theo lý cũng nên biểu hiện thái độ chính mình sẽ thề sống chết báo thù đi chứ.

Bây giờ Lâm Giang lại nói không được phép căm thù Trần Gia Bảo, loại hành vi này cùng với người nhu nhược có chỗ nào khác biệt?

Trong khoảng thời gian ngắn, nhà họ Vũ từ trên xuống dưới đều là oán giận!

Vũ Lâm Giang cũng làm như không thấy, đặc biệt gọi điện thoại cho tộc trưởng nhánh chủ nhà họ Vũ, đem loạt chuyện xảy ra ở núi Vụ Ẩn, nói một lần từ đầu đến cuối.

Tộc trưởng nhà họ Vũ tuy rằng tức giận, nhưng biết thực lực hùng mạnh của Trần Gia Bảo và Lưu Ly, không phải dễ chọc,

chỉ có thể tạm thời nhẫn nại một hơi.

Giờ phút này, trong khi một vài gia tộc lớn đang âm thầm sắp xếp đối phó Trần Gia Bảo và Lưu Ly, đã cách bốn ngày kể từ trận chiến ở núi Vụ Ẩn.

Trong thời gian bốn ngày, thương tích trên người Trần Gia Bảo, cũng đã hồi phục bảy tám phần, dự tính qua vài ngày tịnh dưỡng, có thể hoàn toàn khỏi hẳn, đến lúc đó nên cùng Lưu Ly bàn chuyện đàng hoàng.

Chương 2018

Chương 2018

Mà trong bốn ngày này, có lẽ vì chuyện xảy ra lần trước quá xấu hổ, Vũ Nhuận Nguyệt cho đến bây giờ vẫn không đi tìm Trần Gia Bảo, thậm chí còn lẩn trốn rất xa.

Ban đêm, ngôi sao mờ ảo, ánh trăng sáng tối.

Trong phòng hội nghị nhà họ Ngô, đèn đuốc sáng trưng.

Ba người Ngô Võ Kỳ, Vũ Vô Song và Vũ Trầm Minh ngồi ở phía trước, không khí vô cùng nghiêm túc.

Cuộc họp này là hội nghị cấp cao, những người có mặt ở đây đều là những nhân vật lớn của núi Vụ Ẩn, ngay cả trong thế hệ trẻ của nhà họ Vũ, ngay cả Vũ Bảo Minh có y thuật cao siêu nhất cũng không có tư cách tham gia.

Nhưng mà, bên cạnh bàn hội nghị, Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Nhược Uyên cũng bất ngờ ngồi ở đây.

Vũ Nhược Uyên nhìn một vòng xung quanh, hai mắt nhìn chằm chằm Vũ Nhuận Nguyệt, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, cô đại diện cho nhánh chính nhà họ Vũ, cho nên tham gia hội nghị lần này, nhưng Vũ Nhuận Nguyệt còn trẻ tuổi, tại sao cũng có thể tham gia?

Đột nhiên, nghe thấy Vũ Lâm Giang mở miệng nói: “Mọi người, hôm nay triệu tập mọi người, là muốn cùng mọi người thương lượng một chút, nhà họ Vũ nên lấy thái độ và quan điểm như thế nào, để giải quyết mối quan hệ với Trần Gia Bảo, nói cách khác, rốt cuộc là hòa hay chiến?”

Trên thực tế, ba người anh, Vũ Vô Song và Vũ Trầm Minh sớm đã thương lượng xong, dự định buông bỏ thù hận, tạo mối quan hệ tốt với Trần Gia Bảo, nhưng mà thấy tình cảm quần chúng trên dưới nhà họ Vũ quá bức xúc, cho nên mới dùng

danh nghĩa hội nghị thương lượng, đến truyền lại quyết định của bọn họ.

Mọi người đều liếc nhìn nhau, đột nhiên, một vị râu tóc bạc trắng, là lão giả tên Vũ Xuân Đức đập bàn đứng lên, xúc động phẫn nộ nói: "Trên tay Trần Gia Bảo dính đầy máu tươi của cường giả nhà họ Vũ, đây là món nợ máu, cũng chỉ có thể trả bằng máu!"

Mọi người xung quanh bàn luận, đều tỏ vẻ ủng hộ ý kiến của Vũ Xuân Đức. tải áp Hola để đọc tiếp nhé.

"Đúng vậy, nhà họ Vũ chúng ta tốt xấu gì cũng là gia tộc mấy trăm năm thừa kế, đều có kiêu hãnh và vinh quang, Trần Gia Bảo giết nhiều người nhà họ Vũ như vậy, nếu không báo thù, truyền ra ngoài, chẳng lẽ phải bị các gia tộc lớn trong tỉnh Trung Thiên nhạo báng sao?"

"Tên giặc Trần Gia Bảo cùng yêu nữ Lưu Ly tuy rằng lợi hại, nhưng chúng ta cũng không phải ngồi không, liên kết bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn, hơn nữa thực lực hùng mạnh của nhà họ Sầm, tuyệt đối có thể hoàn toàn nghiền nát hai người Trần Gia Bảo!"

Nghe chung quanh đều là lời dự định báo thù, Vũ Nhuận Nguyệt khẽ chau đôi mi thanh tú, tuy rằng Trần Gia Bảo giết không ít người, nhưng người chết đều là người ba nhánh khác của nhà họ Vũ, còn một người của núi Vụ Ẩn cũng chưa chết, nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn hòa bình với Trần Gia Bảo, mới là kết quả tốt nhất.

Vũ Vô Song ngồi một góc, nghiến răng, lập tức trở mặt trợn trắng mắt, trận chiến lần trước ở núi Vụ Ẩn, lúc Lưu Ly và Trần Gia Bảo rời đi, cũng không thấy bọn họ ra ngăn cản, bây giờ một người so với một người danh chính ngôn thuận, cũng không ngại mất thể diện!

Lúc này anh đứng lên, khụ khụ hai tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người qua, nói: "Trận chiến lần trước ở quảng trường, các người đều là người chứng kiến, như các người nhìn thấy, thực lực của Trần Gia Bảo và Lưu Ly lợi hại hơn người, dựa theo kinh nghiệm cuối cùng tôi đúc kết được, ít nhất cần ba cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ mới có thể đảm bảo bắt được Trần Gia Bảo…"

Mọi người xung quanh đều âm thầm nhíu mày, mặc kệ ở đâu, số lượng "Cường Giả Truyền Kỳ" đều rất thưa thớt, càng không nói là cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, cá núi Vụ Ẩn, cũng chỉ có một mình Vũ Lâm Giang mà thôi.

Vũ Vô Song tiếp tục nói: "Mà trong trận chiến này, trong tình huống Trần Gia Bảo thật sự muốn lộ con bài chưa lật ra, nói cách khác, hiện tại tập hợp sức mạnh bốn nhánh nhà họ Vũ, cũng chỉ có thể đối phó Trần Gia Bảo mà thôi, về phần Lưu Ly…"

Chương 2019

Chương 2019

Đột nhiên, Vũ Vô Song cười khổ một tiếng, nói: "Thực lực cô ta còn xa không thấy đáy, tôi không biết chính xác trình độ tu vi của cô ấy, nhưng mà, một kiếm kinh động của cô ấy ở trận chiến lần trước, đủ để trở thành nhân vật đỉnh cao trong giới võ đạo Việt Nam."

Cho dù bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn liên hợp đứng lên có thể đánh bại cô ấy, nhưng nếu Lưu Ly muốn đi, chúng ta cũng không ngăn được, đến lúc đó, Lưu Ly sẽ trở thành một thanh kiếm sắc bén treo trên đỉnh đầu mỗi người, mỗi người ở đây, cũng bao gồm tôi, lúc nào cũng phải lo lắng Lưu Ly sẽ trả thù, sống trong lo sợ hoảng hốt."

Mọi người xung quanh nghĩ đến tình huống theo lời mà Vũ Vô Song nói, đều rùng mình một cái, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ.

Đột nhiên, vị lão giả đứng ra đầu tiên kia, cũng chính là Vũ Xuân Đức nhíu mày bất mãn nói: "Ý của cậu là, mối hận giữa chúng ta và Trần Gia Bảo, liền quên đi như vậy? Cậu đừng có quên, ngoại trừ bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn, còn có một nhà họ Sầm nữa, nhiều gia tộc như vậy, nhiều cường giả như vậy, liên thủ đối phó Trần Gia Bảo và Lưu Ly, hai người bọn họ có lợi hại, cũng chỉ có con đường chết."

"Đương nhiên không thể đơn giản như vậy."

Đột nhiên, Vũ Trầm Minh mở miệng nói.

Bàn tay bị đứt lìa của ông được nối lại bằng bí thuật của nhà họ Vũ, vì tốc độ khôi phục hiệu quả, toàn bộ cánh tay và bàn tay đều được băng bó, qua ít ngày nữa mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng muốn hồi phục hoàn toàn trạng thái đỉnh cao, đã là chuyện không thể nào.

Khóe miệng Vũ Xuân Đức lập tức mỉm cười, Vũ Trầm Minh hận Trần Gia Bảo thấu xương, nhất định ở bên phe chiến đấu.

Vũ Trầm Minh trầm ngâm nói: "Mọi người nói đều đúng, Trần Gia Bảo và Lưu Ly rất mạnh, nhà họ Sầm cũng không yếu, so sánh hai bên, nhà họ Vũ sẽ yếu hơn rất nhiều.

Theo tôi, vì suy nghĩ cho lợi ích của nhà họ Vũ, tạm thời tạo mối quan hệ tốt với Trần Gia Bảo, chờ nhà họ Sầm cũng Trần Gia Bảo quyết chiến, nếu Trần Gia Bảo thắng, núi Vụ Ẩn chúng ta tở tỉnh Trung Thiên có thể thừa cơ vùng dậy, nếu Trần Gia Bảo thua, đến lúc đó chúng ta tìm cơ hội báo thù cũng không muộn."

Vũ Xuân Đức lập tức vô cùng ngạc nhiên.

"Gia chủ, ý của ông là chúng ta tạm thời với Trần Gia Bảo sao?" Vũ Xuân Đức nhíu mày, bất mãn nói: "Vậy chẳng phải là nhà họ Vũ chúng ta quá yếu sao?"

Vũ Trầm Minh còn chưa lên tiếng, Vũ Vô Song đã giễu cợt, nói: "Muốn thể hiện sự cương quyết cũng có thể. Ông có thể đi tìm Trần Gia Bảo và Lưu Ly để báo thù. Nếu chẳng may chết trận, tôi nhất định sẽ đem tro cốt của ông đưa về phần mộ tổ tiên của nhà họ Vũ, người thân của ông cũng sẽ được chăm sóc chu đáo, cho nên ông cứ mạnh dạn mà đi đi."

Vũ Xuân Đức trợn tròn hai mắt, nếu có thể đánh bại Lưu Ly và Trần Gia Bảo, lúc đó ông ta ở quảng trường cũng đã ra tay rồi, làm sao sẽ có chuyện như ngày hôm nay?

Ông ta lúng túng cười cười, đột nhiên ánh mắt khẽ chuyển, nhìn về phía Vũ Nhược Uyên, nói: "Cô Nhược Uyên, cô là người đại biểu cho dòng chính, cô có ý kiến gì không?"

Trong trận chiến ở quảng trường lần trước, bất cứ ai tinh mắt đều có thể nhìn ra Vũ Nhược Uyên coi Trần Gia Bảo như một mối đe dọa, nóng lòng muốn loại bỏ Trần Gia Bảo, vì vậy Vũ Nhược Uyên chắc chắn sẽ đồng ý với ý kiến của ông ta.

Vũ Nhược Uyên hơi trầm ngâm rồi mỉm cười: "Nhược Uyên còn trẻ, suy nghĩ thiển cận, không bằng các vị tiền bối. Nhưng mà, Nhược Uyên đại biểu cho dòng chính, nên tôi sẽ nói ra quan điểm của mình."

“Cô có ý kiến gì thì cứ nói, quan điểm của cô chính là quan điểm của dòng chính, điều này rất quan trọng trong cuộc họp này. Nếu như cô nghĩ việc trả thù là thích hợp, gia chủ và lão Giang sẽ hoàn toàn tôn trọng ý kiến của cô.” Vũ Xuân Đức cười nói một cách hòa ái.

Chương 2020

Chương 2020

“Vậy thì tôi yên tâm, mạnh dạn mà nói.” Vũ Nhược Uyên nghiêm nghị nói: “Nhà họ Vũ chúng ta là một gia tộc lâu đời được truyền thừa gần nghìn năm. Trần Gia Bảo và Lưu Ly đã giết rất nhiều cường giả của nhà họ Vũ, chúng ta nhất định không thể bỏ qua…”

Vũ Xuân Đức gật đầu liên tục, cười tươi như hoa.

Đột nhiên nghe thấy Vũ Nhược Uyên tiếp tục nói: “Nhưng mà quân tử báo thù mười năm chưa muộn, vũ kỹ của Trần Gia Bảo rất kỳ diệu và đa dạng, còn tu vi của Lưu Ly thì sâu không lường được. Bây giờ việc trả thù là điều vô cùng bất lợi đối với nhà họ Vũ chúng ta, nói thẳng ra là với tình trạng nguyên khí bị thương tổn như hiện tại, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.”

Vũ Xuân Đức nhất thời sửng sốt, tại sao ý tứ trong lời nói của Vũ Nhược Uyên lại khác hoàn toàn với ý muốn ban đầu của ông ta vậy?

Vũ Nhược Xuân tiếp tục nói: “Vì vậy, tôi đồng ý với quan điểm tạm thời không trở mặt với Trần Gia Bảo. Đầu tiên, phải làm dịu quan hệ giữa nhà họ Vũ với Trần Gia Bảo, đợi đến khi chuyện của Trần Gia Bảo và nhà họ Sầm chấm dứt, chúng ta mới ra quyết định sau.”

Vũ Xuân Đức hoàn toàn sững sờ, tại sao… Tại sao ngay cả Vũ Nhược Uyên cũng có thái độ này, chẳng lẽ cô ta không muốn diệt trừ Trần Gia Bảo sao?

Làm sao ông ta biết được rằng trước khi cuộc họp bắt đầu, Vũ Nhược Uyên đã nhận được một cuộc gọi từ dòng chính của nhà họ Vũ, yêu cầu cô ta phải hết sức phối hợp với quyết định của Vũ Lâm Giang, không còn cách nào, cho dù cô ta rất

muốn diệt trừ mối đe dọa là Trần Gia Bảo, nhưng mà lúc này cô ta chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn mà thôi.

Trên môi của Vũ Lâm Giang khẽ nở một nụ cười, ông ta nhìn lướt qua một vòng, ánh mắt cuối cùng vẫn dừng ở trên người Vũ Xuân Đức, nói: "Cô Nhược Uyên đã bày tỏ ý kiến rồi, mọi người thì sao?"

Tất cả mọi người ngồi xung quanh chiếc bàn họp, hai mặt nhìn nhau, Vũ Xuân Đức lại càng cảm thấy xấu hổ, Vũ Vô Song, Vũ Trầm Minh và Vũ Nhược Uyên là ba người có tiếng nói nhất trong phòng họp ngoại trừ lão Giang. Nếu như bọn họ đồng nhất quan điểm, cho dù gặp phải ý kiến trái chiều thì cũng có ích lợi gì?

"Tốt lắm." Vũ Lâm Giang đứng lên nói: "Nếu như không có ai phản đối thì cứ quyết định như vậy, tóm lại chính là giấu tài, chờ cơ hội, sau khi trở về nhất định phải nghiêm khắc kiềm chế đám đệ tử, cố gắng dẹp yên cảm xúc của bọn họ. Nếu tôi còn tiếp tục nghe thấy những lời nói bất hòa, sẽ đuổi ra khỏi núi Vụ Ẩn ngay lập tức, tan họp."

Đám người Vũ Xuân Đức đáp lời rồi rời đi.

Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Nhược Uyên đứng dậy, vừa định đi thì đột nhiên nghe thấy giọng nói ôn hòa của Vũ Lâm Giang từ phía sau truyền đến: "Nhuận Nguyệt, cô Nhược Uyên, hai người các cô ở lại một lát, tôi có chuyện khác muốn nói với các cô."

Hai người phụ nữ cảm thấy kỳ lạ, sau khi những người khác đã đi hết, Vũ Lâm Giang nghiêm mặt nói: "Bây giờ có một nhiệm vụ rất quan trọng, liên quan đến Trần Gia Bảo, hơn nữa, nó có mức độ nguy hiểm nhất định. Tôi nghĩ trong thế hệ trẻ tuổi của nhà họ Vũ, cũng chỉ có các cô là có tu vi tốt nhất, xinh đẹp nhất, cũng rất nhanh trí, cho nên tôi muốn giao nhiệm vụ cho một trong hai người các cô."

Nhiệm vụ liên quan đến Trần Gia Bảo?

Vũ Nhuận Nguyệt đột nhiên nghĩ đến lần trước cô ta chủ động "Lấy thân báo đáp" ở trong phòng của Trần Gia Bảo, đã mấy ngày trôi qua, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy xấu hổ, mặc dù

không biết nhiệm vụ là gì nhưng cô ta cũng đã muốn tiếp nhận rồi.

“Để tôi làm đi.”

Đột nhiên, Vũ Nhược Uyên đã có phản ứng trước, tự tin cười nói: “Mặc dù tôi không biết nhiệm vụ là gì, nhưng với tư cách là một thành viên của nhà họ Vũ, san sẻ nỗi lo vì nhà họ Vũ là một phần công việc của tôi, huống chi còn liên quan đến Trần Gia Bảo, làm sao, chẳng lẽ muốn tôi dùng mỹ nhân kế sao?”

Cô ta kiêu ngạo ngẩng đầu, với vẻ đẹp của mình, cô ta dùng mỹ nhân kế để đối phó Trần Gia Bảo, tuyệt đối không có vấn đề gì, cô ta chắc chắn sẽ không để cho Trần Gia Bảo lợi dụng.

Vũ Nhuận Nguyệt khẽ nhíu mày, trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu.

Chương 2021

Chương 2021

Vũ Lâm Giang vỗ tay, cười nói: “Cô Nhược Uyên xứng đáng là đệ tử xuất sắc nhất của thế hệ trẻ của dòng chính, gan dạ và dũng cảm. Dù nhiệm vụ lần này nguy hiểm nhưng cũng không cần dùng đến mỹ nhân kế…”

Sau đó, Vũ Lâm Giang liền nêu nhiệm vụ cụ thể.

Vũ Nhược Uyên hơi ngạc nhiên, ngay sau đó, một tia vui mừng và mong đợi lóe lên trong mắt cô ta.

Trong lòng Vũ Nhuận Nguyệt lại càng khó chịu hơn.

Ngày hôm sau, thương tích của Trần Gia Bảo đã tốt hơn rất nhiều, Vũ Lâm Giang đã nhân cơ hội đề nghị Trần Gia Bảo đi gặp Phương Hàn Diệc.

Trần Gia Bảo cũng đang nhàn rỗi, liền đồng ý.

Vũ Lâm Giang vui mừng khôn xiết, có thể ném củ khoai lang nóng hổi như Phương Hàn Diệc đi rồi, ông ta dẫn Trần Gia Bảo đến một sân nhỏ độc lập ở giữa sườn núi, môi trường yên tĩnh, dân cư thưa thớt, rất thích hợp để giam lỏng.

Khi đi tới sân nhỏ, Trần Gia Bảo nhìn thấy xung quanh sân nhỏ có rất nhiều người, còn có một vị võ giả cấp bậc tông sư đang trấn thủ, đội hình này thừa sức để trông coi Phương Hàn Diệc.

“Trần Gia Bảo, cậu ta ở ngay bên trong, tôi sẽ không đi vào. Dù sao nhà họ Vũ và nhà họ Phương đều trực thuộc Quỷ Y Môn. Gặp nhau cũng có hơi xấu hổ.” Vũ Lâm Giang đứng bên ngoài sân, không tiến về phía trước.

Ông ta tránh đi một phần là vì xấu hổ, điều quan trọng nhất là ông ta sợ Trần Gia Bảo sẽ giết Phương Hàn Diệc, đến lúc đó,

ông ta sẽ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cứu hay là không cứu, tốt hơn hết là làm ngơ.

Trần Gia Bảo gật đầu, sau đó bước vào sân nhỏ, mở cửa bước vào phòng, liền nhìn thấy Phương Hàn Diệc đang ngồi ở cạnh bàn, quay lưng lại với anh, trên bàn có bày thịt cá, thoạt nhìn nhà họ Vũ nhốt anh ta ở lại chỗ này, đối xử với anh ta cũng khá tốt.

Dường như nghe thấy động tĩnh phía sau, Phương Hàn Diệc còn tưởng rằng là nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp bát đũa, vừa quay đầu lại vừa sốt ruột nói: "Khi nào thì các người mới thả tôi ra. Tôi là con cháu dòng chính nhà họ Phương, còn Trần Gia Bảo chỉ là một người ngoài, dù anh ta có lợi hại như thế nào, hai nhà chúng ta có thể hợp lực… Trần… Trần Gia Bảo?"

Đột nhiên, anh ta quay đầu lại, phát hiện ra Trần Gia Bảo, lập tức mở to hai mắt, lộ ra vẻ khó tin, trong lòng hoảng hốt.

Trần Gia Bảo mỉm cười, đi thẳng đến bên cạnh bàn, ngồi đối diện với Phương Hàn Diệc, nói: "Xem ra anh ăn rất ngon miệng."

"Anh… Rốt cuộc thì khi nào anh mới thả tôi ra?" Phương Hàn Diệc sợ hãi, "Cạch" một tiếng đứng lên, tuy rằng Trần Gia Bảo đang cười, nhưng anh ta lại càng cảm thấy sợ hãi.

"Thả anh ra?" Trần Gia Bảo cười khẽ, lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia giễu cợt, nói: "Cho dù là chuyện khôi hài, cũng không thể trở thành hiện thực, nhà họ Phương các người luôn đối nghịch với tôi, lại còn từng bắt cóc Tô Ánh Mai và Hàn Đông Vy. Ở trên núi Vụ Ẩn, anh liên tục làm hỏng chuyện tốt của tôi, anh nghĩ tôi sẽ thả anh ra ngoài sao?"

"Người phụ nữ của anh bị bắt cóc không liên quan gì đến tôi, chuyện đó… đều là do Phương Hòa Nhiên và Phương Mặc Hàn làm, hơn nữa, bọn họ cũng đã chết trong tay anh… Về phần chuyện ở trên quảng trường, chính là người nhà họ Vũ và nhà họ Sầm ra tay với anh. Ngay cả nhà họ Vũ mà anh cũng thả, thì cũng có thể thả tôi ra ngoài." Phương Hàn Diệc gần như là khóc lóc, đối mặt với Trần Gia Bảo, thân phận cậu chủ của nhà họ Phương không có một chút tác dụng nào.

“Tôi thả nhà họ Vũ đi vì nhà họ Vũ đã cho tôi thứ mà tôi muốn.” Trần Gia Bảo nhướng mày nói: “Anh có thể cho tôi cái gì?”

Phương Hàn Diệc vội vàng nói: “Nhà họ Phương của chúng tôi là một gia tộc lớn được truyền thừa hàng nghìn năm, bất kể là vàng bạc châu báu, bí thuật, y thuật hay công pháp võ học, chỉ cần anh thả tôi ra, anh muốn thứ gì thì nhà họ Phương cũng có thể khiến cho anh hài lòng.”

Chương 2022

Chương 2022

Trần Gia Bảo cười nhẹ: “Thái độ của anh không tệ, mạng sống của anh bắt đầu. Hiện tại tôi hỏi anh trả lời, nếu như làm cho tôi hài lòng, tôi sẽ không giết anh.”

“Anh nói, anh nói đi, chỉ cần tôi biết, tôi sẽ nói ra hết.” Phương Hàn Diệc vội vàng gật đầu.

Trần Gia Bảo lại lấy ra một chén rượu, rót cho mình một chén rượu, nói: “Câu hỏi thứ nhất, nhà họ Vũ không mời ba gia tộc lớn khác của Quỷ Y Môn tham gia cuộc thi trung y, tại sao anh lại cùng Long Trạch Việt đến núi Vụ Ẩn?”

Câu hỏi đầu tiên rất đơn giản, không liên quan gì đến bí mật, Phương Hàn Diệc nói ngay: “Long Trạch Việt luôn coi thường nhà họ Vũ, hơn nữa, đoạn thời gian trước, anh ta vừa mới luyện thành Quỷ Môn Thập Tam Châm về phần y học, cho nên anh ta mới chạy tới núi Vụ Ẩn dự thi, thứ nhất là muốn một bước giẫm lên nhà họ Vũ, thứ hai là muốn kiểm chứng y thuật của bản thân.”

“Tốt lắm, câu hỏi thứ hai, anh có thể gọi nhà họ Sầm đến, liều mạng giúp anh đoạt lấy Thiên Hành Cửu Châm, quan hệ giữa anh và nhà họ Sầm rất tốt sao?”

“Mối quan hệ cũng tạm được, nhưng vẫn chưa đến mức phải xả thân ra tay cứu giúp.” Phương Hàn Diệc cũng khó hiểu, nói: “Tôi cũng rất ngạc nhiên, tại sao nhà họ Sầm lại liều mạng đoạt lấy Thiên Hành Cửu Châm như vậy?”

Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc, nếu như vậy thì nhà họ Sầm đoạt lấy Thiên Hành Cửu Châm không phải chỉ là giúp đỡ Phương Hàn Diệc, mà càng là vì bản thân bọn họ, lập tức hỏi: “Thực lực của nhà họ Sầm có thể so sánh được với Quỷ Y Môn không?”

Phương Hàn Diệc thành thật nói: “Nhà họ Sầm rất mạnh, mạnh hơn nhà họ Phương và nhà họ Vũ một bậc, nhưng vẫn yếu hơn nhà họ Long và nhà họ Bạch.”

“Rất tốt, thái độ hiện tại của anh đã chứng minh tôi có khả năng hợp tác với anh.” Khóe miệng của Trần Gia Bảo cong lên, nở một nụ cười, nói: “Nếu tôi muốn anh giúp tôi đối phó với nhà họ Sầm, anh có nguyện ý hay không?”

Vừa dứt lời, Phương Hàn Diệc giật mình sửng sốt, sau đó kêu lên: “Anh muốn nhà họ Phương đứng về phía anh sao? Thế lực bên trong nhà họ Phương rất phức tạp, hơn nữa, anh còn giết chết Phương Hòa Nhiên và Phương Mặc Hàn, nhà họ Phương nhất định sẽ không giúp anh…”

“Ai nói tôi muốn cả nhà họ Phương phải giúp tôi?” Trần Gia Bảo cười đùa: “Không cần thiết và cũng không thực tế.”

“Không cần nhà họ Phương?” Phương Hàn Diệc sửng sốt, đột nhiên duỗi ra một ngón tay chỉ vào chính mình, kinh ngạc nói: “Anh… Anh muốn một mình tôi giúp anh, nhưng bằng thực lực của tôi thì làm sao có thể giúp được anh?”

Trần Gia Bảo cười nói: “Tuy rằng thực lực của anh không đủ, nhưng không có nghĩa là tác dụng của anh rất nhỏ. Ví dụ, anh tiến vào nhà họ Sầm thu thập tin tức cho tôi cũng không khó.”

“Anh… Anh muốn tôi làm nội gián cho anh sao?” Phương Hàn Diệc nhất thời kêu lên, mồ hôi lạnh lăn dài trên trán, nếu bị nhà họ Sầm phát hiện ra, thì mối quan hệ giữa nhà họ Phương và nhà họ Sầm nhất định sẽ bị đóng băng, nói không chừng nhà họ Sầm còn oán hận nhà họ Phương, dẫn đến cuộc chiến giữa hai gia tộc lớn sẽ nổ ra.

Một khi anh ta đồng ý với Trần Gia Bảo, đồng nghĩa với việc Trần Gia Bảo đã nắm trong tay một quả bom hẹn giờ, chỉ cần Trần Gia Bảo muốn, anh có thể làm nổ tung mâu thuẫn giữa nhà họ Phương và nhà họ Sầm bất cứ lúc nào và ở bất cứ nơi đâu. Ngoài miệng nói không cần nhà họ Phương hỗ trợ, nhưng mà hành động này của anh có thể kéo toàn bộ nhà họ Phương xuống nước!

“Anh có thể hiểu như vậy cũng được.” Trần Gia Bảo ngẩng đầu uống một hơi cạn chén rượu, nói: “Thẳng thắn đi, nếu như

anh đồng ý, tôi sẽ thả anh ra, nếu anh từ chối, vậy thì anh sẽ không bao giờ được rời khỏi núi Vụ Ẩn.”

Uy hiếp!

Đe dọa đến sự sống chết!

Phương Hàn Diệc kinh hoàng, không nghi ngờ lời nói của Trần Gia Bảo, dù sao thì Trần Gia Bảo cũng dám giết chết những cường giả Truyền Kỳ của nhà họ Vũ và nhà họ Sầm, một Phương Hàn Diệc thì có thể làm được cái gì?

Chương 2023

Chương 2023

Ngay khi ánh mắt của Trần Gia Bảo càng lúc càng sắc bén, sát khí càng lúc càng mạnh, đột nhiên, Phương Hàn Diệc nghiến chặt răng, nói: "Tôi đồng ý!"

Sát khí trong phòng lập tức biến mất.

Trần Gia Bảo vỗ tay, cười nói: "Anh đã ra một quyết định chính xác."

Phương Hàn Diệc thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng cười lạnh, cứ đồng ý với Trần Gia Bảo trước, cùng lắm thì sau khi rời khỏi núi Vụ Ẩn rồi lặng lẽ trở về nhà họ Phương. Cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại như thế nào thì anh cũng không thể chạy đến nhà họ Phương để giết anh ta đúng không?

Nghĩ đến đây, khóe miệng của anh ta cong lên, nở một nụ cười.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cầm một viên thuốc màu xanh lục đưa cho Phương Hàn Diệc, nói: "Ăn đi."

Trên mặt Phương Hàn Diệc lộ ra vẻ sửng sốt: "Đây… Đây là cái gì?"

Trần Gia Bảo nói một cách thản nhiên: "Thuốc độc, không phải anh ngây thơ đến mức tưởng rằng tôi không dùng bất kỳ biện pháp nào để khống chế anh, liền để anh rời đi một cách dễ dàng có đúng không?"

Nụ cười trên môi Phương Hàn Diệc nhất thời cứng ngắc, ngay sau đó trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, nói: "Đây là loại thuốc độc gì?"

"Đương nhiên là loại thuốc độc khiến cho anh sống không bằng chết." Trần Gia Bảo nói: "Ăn xong thì có thể rời đi, nếu

không ăn, tôi sẽ nghĩ là vừa rồi anh lừa dối tôi.

Mà tôi thì không thích bị người khác lừa dối, bởi vì điều đó khiến tôi trông giống như một kẻ ngốc, những người cố ý lừa dối tôi đều sẽ chết càng nhanh."

Phương Hàn Diệc lập tức rùng mình, hít sâu một hơi, vươn tay cầm lấy viên thuốc màu xanh lục, há miệng nuốt xuống, dù sao thì Quỷ Y Môn cũng giỏi dùng độc và giải độc, sau khi trở về nhà họ Phương rồi tìm cách giải độc trong cơ thể là được, đến lúc đó, Trần Gia Bảo vẫn không làm gì được anh ta. tải áp Hola để đọc tiếp nhé.

Đột nhiên, anh ta lại nghe thấy Trần Gia Bảo nói: "Tôi biết Quỷ Y Môn các anh là những chuyên gia dùng độc, nhưng mà Trần Gia Bảo tôi lại càng tự tin hơn so với Quỷ Y Môn, anh đừng quên là tôi hiểu rất rõ Quỷ Môn Thập Tam Châm, Quỷ Y Môn các anh biết thì Trần Gia Bảo tôi cũng biết, còn thứ mà Trần Gia Bảo tôi biết thì Quỷ Y Môn chắc chắn sẽ không thể biết được.

Thuốc độc này tên là Hóa thủy đan, cứ nửa tháng lại phải uống thuốc giải, nếu không, nước trong cơ thể sẽ mất đi với tốc độ nhanh chóng, trong vòng ba ngày, anh sẽ trơ mắt nhìn bản thân biến thành một xác khô, hơn nữa, tôi có đủ tự tin rằng không ai có thể giải được chất độc này ngoại trừ tôi."

Phương Hàn Diệc hoàn toàn ngây người, truy phong đan? Ngay cả tên thuốc độc cũng chưa từng nghe thấy, thật sự giống như lời Trần Gia Bảo nói, ngoại trừ anh ra, không ai có thể giải được sao?

Mặc dù anh ta không muốn tin vào điều đó, nhưng khi anh ta nghĩ đến thủ đoạn huyền diệu của Trần Gia Bảo có thể giết chết Kim Tàm Cổ, trong lòng Phương Hàn Diệc tràn ngập sự sợ hãi, không hiểu tại sao lại tin lời nói của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nói: "Bây giờ anh có thể đi. Về phần lý do tại sao anh có thể trốn ra khỏi nhà họ Vũ, tôi tin rằng khi anh đến nhà họ Sầm, anh sẽ bịa ra một lời nói dối hoàn hảo."

Phương Hàn Diệc chùng hai vai xuống, tựa như toàn bộ khí lực của cả người đều đã tiêu hao hết, thuận thế bước ra khỏi sân nhỏ.

Trong phòng, Trần Gia Bảo ngồi cạnh bàn, vắt chân, rót một chén rượu, ngửa đầu uống cạn.

Bên ngoài sân nhỏ, Võ Đang thở phào nhẹ nhõm sau khi nhìn thấy Phương Hàn Diệc an toàn rời đi, liền dặn dò một vị cường giả tông sư ở bên cạnh đi theo Phương Hàn Diệc để đảm bảo rằng Phương Hàn Diệc sẽ không chết ở trên núi Vụ Ẩn.

Ngày hôm sau, trên đỉnh núi Vụ Ẩn.

Chương 2024

Chương 2024

Trần Gia Bảo và Lưu Ly đứng trên vách núi đen, nhìn về xa xăm, biển mây đập vào mắt khiến người ta cảm thấy vô cùng tự hào.

“Vết thương của tôi đã hoàn toàn lành lặn.” Trần Gia Bảo nói.

Tinh thần khoan khoái, trong ánh mắt nhìn về phía Lưu Ly tràn ngập sự dịu dàng.

Lưu Ly đứng dưới một gốc cây tùng, cành lá xanh mướt làm nổi bật lên bộ quần áo màu trắng trên người cô ấy, nét thanh xuân tràn đầy sức sống càng nhiều thêm một ít. Cô ấy gật đầu cười rồi nói: “Tôi có thể thấy được y thuật và Tiên Vũ Hợp Tông Quyết của anh đều vô cùng thần kỳ. Nếu người khác bị thương nặng như vậy, e rằng không điều trị trong một hai tháng, tuyệt đối sẽ không có cách nào khôi phục.”

Tâm trạng của Trần Gia Bảo rất tốt, ngay cả lông mi giống như đang cười: “Bây giờ cô nên giải đáp những nghi vấn ở trong lòng tôi đi?”

“Anh muốn biết cái gì?”

Trần Gia Bảo nói: “Ở tỉnh Phú Thọ, tại sao cô chỉ để lại một bức thư rồi rời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Làm việc theo trái tim mình mà thôi, muốn ở lại thì ở, muốn đi thì đi, làm gì có nhiều tại sao như vậy?” Lưu Ly khẽ cười, cô ấy không thể nói rằng cô ấy đang cố ý trốn tránh Trần Gia Bảo đúng không?

Trần Gia Bảo nhức đầu, xấu hổ cười cười: “Cô nói như vậy giống như không có vấn đề gì, tôi chỉ là cảm thấy chúng ta cùng đến Trung Thiên, trong lúc đó có thể chăm sóc lẫn nhau, sẽ không phải chiến đấu một mình.”

“Không ngờ sau khi anh đến Trung Thiên chưa được bao lâu, anh đã bị rất nhiều cường giả vây đánh, suýt chút nữa đã chết ở trên núi Vụ Ẩn.” Giọng điệu của Lưu Ly vô cùng tùy ý, lại mang theo sự quở trách, gió núi thổi tới, khiến cho bộ quần áo trên người cô ấy bay phấp phới, làm cho khí chất càng thêm biến ảo khôn lường, nói: “Câu hỏi tiếp theo của anh là gì?”

Trần Gia Bảo ngay lập tức đưa ra câu hỏi mà anh đã nghi ngờ từ lâu, nói: “Lúc trước tôi nghĩ nửa sau quyển Thiên Hành Cửu Châm ở trên núi Vụ Ẩn, nhưng bây giờ tôi phát hiện ra nó không có ở núi Vụ Ẩn, vậy thì rốt cuộc nửa quyển còn lại của Thiên Hành Cửu Châm đang ở đâu?”

“Gia tộc lớn nhất ở Trung Thiên, nhà họ Sầm.” Giọng nói trong trẻo của Lưu Ly truyền đến.

Trần Gia Bảo chợt bừng tỉnh: “Thảo nào nhà họ Sầm lại liều mạng cướp đoạt Thiên Hành Cửu Châm như vậy, không ngờ nửa sau lại nằm trong tay bọn họ. Vì vậy, ngay cả khi nhà họ Sầm không báo thù cho đám người Sầm Bân Vĩ, chỉ cần vì Thiên Hành Cửu Châm thì bọn họ cũng sẽ nhằm vào tôi.”

“Ban đầu, tôi định cùng anh lẻn vào nhà họ Sầm, tìm ra Thiên Hành Cửu Châm. Thật không may, tôi và anh đã bị phát hiện ra, không cần nghĩ cũng biết hiện tại nhà họ Sầm đang đề phòng nghiêm ngặt, lại muốn đột nhập vào nhà họ Sầm thì rất khó.” Lưu Ly hơi khó chịu, không nhịn được đá một viên đá ở dưới chân, bay vào biển mây ở dưới vách núi đen.

Cô ấy không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức như vậy, nếu sớm biết như vậy, đáng lẽ cô ấy phải nói cho Trần Gia Bảo biết nơi ở cụ thể của Thiên Hành Cửu Châm khi còn ở tỉnh Phú Thọ, nếu không thì Trần Gia Bảo đã không chạy đến núi Vụ Ẩn một cách vô ích. Một loạt chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra.

“Haha.” Đột nhiên Trần Gia Bảo bật cười.

“Cười cái gì vậy?” Lưu Ly trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo: “Bây giờ tình hình đang rất xấu, muốn có được nửa quyển thì phải trải qua một trận chiến kịch liệt, vậy mà anh vẫn còn có thể cười được.”

“Tôi cười là vì tư thế mà cô vừa bày ra giống như là biểu hiện sự tức giận của một cô gái bình thường, bây giờ mới giống một cô gái mới hơn hai mươi tuổi.” Trần Gia Bảo nhìn thấy Lưu Ly nhíu mày, có vẻ không vui, anh nhanh chóng thêm vào một câu: “Xem ra trong khoảng thời gian này, tiến cảnh lại tiến bộ rất nhiều, cũng trở nên có cơ sở hơn.”

“Tiếp tục nói chuyện chính đi.” Lưu Ly bình tĩnh, nói: “Câu hỏi tiếp theo?”

Chương 2025

Chương 2025

Trần Gia Bảo có thể cảm thấy được Lưu Ly vẫn luôn quan tâm anh, nhưng không hiểu tại sao anh luôn cảm giác giữa bọn họ có một tầng khoảng cách kể từ khi tách nhau ra ở tỉnh Phú Thọ, nói: "Nếu như Thiên Hành Cửu Châm không ở núi Vụ Ẩn, vậy tại sao cô lại đến đây, kịp thời cứu tôi?"

Lưu Ly ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cô ấy quyết định nói sự thật, nói: "Tôi chỉ biết rằng anh cũng đang ở Trung Thiên, nhưng lại không biết anh ở đâu. Sau đó, tôi nghe nói trên núi Vụ Ẩn tổ chức một cuộc thi trung y, tôi nghĩ anh sẽ đến tham gia, cho nên tôi tới đây. Không ngờ anh lại có thể gây ra trận náo động lớn như vậy, bị cả đám cường giả Truyền Kỳ vây đánh, anh đúng là đi đâu cũng không chịu ngồi yên."

Trong lời nói của cô ấy có hơi tức giận, nhưng tâm trạng của Trần Gia Bảo lại rất tốt, nói: "Xem ra cô vẫn rất lo lắng cho tôi, cái này gọi là mỹ nữ cứu anh hùng, xem ra tôi phải lấy thân báo đáp mới có thể đền đáp cô."

"Phật nói, mọi thứ đều có số phận đã định, tôi cứu anh, điều đó có nghĩa là số mệnh của anh vẫn chưa kết thúc, cho dù lần này không có tôi cứu thì anh vẫn có thể thoát chết, cho nên anh không cần biết ơn tôi, sau này không cần phải lấy mấy lời như lấy thân báo đáp ra đùa giỡn." Lưu Ly lắc đầu, nói: "Anh còn một vấn đề cuối cùng."

Giọng điệu cứng rắn, mang theo một tầng xa cách.

Nhưng mà trên môi Trần Gia Bảo lại cong lên một nụ cười ấm áp, nghiêm túc nói: "Lưu Ly, tôi nhớ cô."

Lưu Ly sửng sốt, cảm nhận được sự chân thành của Trần Gia Bảo, mặc dù trong lòng rối loạn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nhưng cô ấy lại lập tức xoay người, quay lưng về phía

Trần Gia Bảo, nói: “Anh đã hỏi hết tất cả các vấn đề, nên chuẩn bị sẵn sàng, gặp lại nhau ở thành phố Văn Lan, lần sau đừng để tôi nhìn thấy bộ dạng chật vật kia của anh.”

Mặc dù là lời từ biệt, nhưng mà trong lời dặn dò của cô ấy lại tràn ngập tình cảm.

Trần Gia Bảo sửng sốt: “Cô phải rời khỏi núi Vụ Ẩn sao?”

Lưu Ly không trả lời, cô ấy đứng trên rìa của vách đá, đột nhiên nhảy lên thanh kiếm của mình, rơi về phía biển mây ở phía trước, quần áo trắng bay bay, giống như một nàng tiên đi ra từ trong đám mây.

Trần Gia Bảo sửng sốt, vội vàng bước tới, chỉ thấy bóng dáng màu trắng đã biến mất trong biển mây, không phân biệt được là người hay là mây.

Mặc dù khoảng cách là rất cao, nhưng Trần Gia Bảo tin rằng, với thực lực của Lưu Ly, độ cao hơn mấy nghìn mét đối với cô ấy giống như đi trên đất bằng.

“Thực sự là một cô gái phóng khoáng như gió.” Trần Gia Bảo ở trong lòng cảm thán: “Đến khi nào thì mình mới có thể để cô ấy làm bạn bên người?”

Khi Phương Hàn Diệc ngồi trên xe cả buổi chiều, về đến nhà họ Sầm ở thành phố Văn Lan thì đã khoảng bảy giờ tối.

Những người trong nhà họ Sầm rất ngạc nhiên khi thấy Phương Hàn Diệc có thể trốn thoát khỏi tay Trần Gia Bảo, nhanh chóng thông báo cho người đứng đầu nhà họ Sầm là Sầm Khiếu Uy.

“Làm thế nào mà cậu có thể từ trên núi Vụ Ẩn trốn về đây.”

Trong phòng khách rộng lớn của nhà họ Sầm, Sầm Khiếu Uy đang ngồi trên ghế gia chủ, nhìn Phương Hàn Diệc ở trước mặt, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, ngay cả cường giả Truyền Kỳ cũng chết ở trong tay Trần Gia Bảo, tại sao Phương Hàn Diệc lại may mắn thoát khỏi?

Phương Hàn Diệc nhanh chóng trả lời: “Dù sao nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn và nhà họ Phương cùng thuộc Quỷ Y Môn. Mấy ngày nay, Vũ Lâm Giang vẫn luôn giúp tôi, tới trước mặt Trần Gia Bảo cầu xin, hơn nữa, Trần Gia Bảo biết bản thân đã đắc

tội nhà họ Sầm và nhà họ Long, không muốn đắc tội thêm một thế lực khác nữa, cho nên mới thả tôi ra, không có ý định muốn làm kẻ địch với nhà họ Phương chúng ta."

Khi nói chuyện, Phương Hàn Diệc hơi cúi đầu, nói dối ở trước mặt cường giả vô song, có thể gây chấn động toàn Trung Thiên như Sầm Khiếu Uy, không cần nói cũng biết ở trong lòng áp lực như thế nào.

Đột nhiên, Sầm Khiếu Uy cười lạnh: "Tôi thấy lý do không đơn giản như vậy đúng không?"

Chương 2026

Chương 2026

Phương Hàn Diệc giật mình sửng sốt, lẽ nào Sầm Khiếu Uy đã đoán được anh ta là gián điệp rồi?

Đôi chân như mềm nhũn, muốn trốn ra bên ngoài thật nhanh.

Chỉ nghe thấy Sầm Khiếu Uy nói tiếp: "Theo tôi thấy, Trần Gia Bảo để anh trở lại, ngoài việc tỏ thái độ thiện chí với nhà họ Phương, thì là muốn loại bỏ trường hợp các thế lực khác đến quấy rối, muốn tập trung tinh thần trả thù nhà họ Sầm và nhà họ Long. Từ điểm này có thể thấy Trần Gia Bảo là một người có tâm tư kín đáo, không thể khinh thường."

"Đúng, đúng, Sầm gia chủ nói đúng, nghe anh phân tích thì đúng là Trần Gia Bảo có ý tứ này. Vậy thì, nếu nhà họ Sầm muốn báo thù cho hai vị tiền bối Sầm Giang Hải thì phải thận trọng hơn." Phương Hàn Diệc âm thầm thở phào, lúc này anh ta mới phát hiện ra sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Ánh mắt của Sầm Khiếu Uy lóe lên một tia sắc bén, nói: "Không chỉ là để báo thù cho Giang Hải và Thắng Bân, mà quan trọng hơn là cướp lấy Thiên Hành Cửu Châm ở trên người Trần Gia Bảo, đáng tiếc là trận chiến trên núi Vụ Ẩn chỉ có Giang Hải và Thắng Bân đi, mà bọn họ cũng đều đã chết, tôi chỉ có thể thông qua những lời đồn mới biết được trên núi Vụ Ẩn đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Thu, anh cũng là một trong những người đã chứng kiến trận chiến đó, hãy kể lại chi tiết cho tôi nghe một lần chuyện ngày hôm đó."

Phương Hàn Diệc lên tiếng, lập tức nói ra tường tận, chuyện xảy ra trên núi Vụ Ẩn đã khắc sâu vào trong lòng anh ta, ấn tượng vô cùng lớn, ngay cả những chi tiết rất nhỏ cũng nhớ rõ.

Vừa nghĩ tới chỉ thị của Trần Gia Bảo, Phương Hàn Diệc cố ý nói tóm lược, không tỉ mỉ một số chuyện quan trọng.

Nhưng mà sau khi Sầm Khiếu Uy nghe xong, lông mày vẫn nhíu chặt lại, cuối cùng nói: "Long Trạch Việt vẫn còn đang chữa thương ở nhà họ Sầm, anh đi thăm anh ta một chút đi."

"Đúng là nên đi thăm một chút." Phương Hàn Diệc nói xong, liền bị người của nhà họ Sầm dẫn đến phòng của Long Trạch Việt.

Trong phòng khách chỉ còn lại Sầm Khiếu Uy, nhíu mày thật chặt: "Vô Cực Quyền và Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo? Còn có Truyền Kỳ hậu kỳ của Lưu Ly? Thực lực của hai người họ đúng là ngoài sức tưởng tượng của mình, nếu như nhà họ Sầm không trả giá lớn thì sẽ không bắt được hai người bọn họ.

Chẳng qua bây giờ người muốn Trần Gia Bảo và Lưu Ly chết, không chỉ có hai nhà họ Sầm và nhà họ Long nữa."

Nói xong, Sầm Khiếu Uy liên tục cười lạnh.

Khi Phương Hàn Diệc đi đến phòng của Long Trạch Việt, đẩy cửa bước vào, mùi thuốc nồng nặc xộc thẳng vào mũi, anh ta thấy Long Trạch Việt nằm trên giường, chân phải băng bó bằng thạch cao, trông có vẻ cực kỳ suy yếu.

Long Trạch Việt nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn về phía cửa, lập tức sửng sốt: "Phương Hàn Diệc? Anh… Tại sao anh có thể từ trên núi Vụ Ẩn trở về?"

"Trần Gia Bảo đã thả tôi đi, khụ khụ, chuyện kể ra thì dài lắm, sau này rồi… Sẽ nói cho anh, vết thương của anh thế nào rồi?" Phương Hàn Diệc nói qua loa cho qua chuyện.

"Chân bị gãy còn có thể nối được, nhưng mà tu vi của tôi đã bị Trần Gia Bảo phế bỏ, sợ rằng khó có thể khôi phục trở lại. Trần Gia Bảo ra tay tàn nhẫn, hừ, nhưng mà không ngờ anh ta lại thả anh ra ngoài. Xem ra ít nhiều gì thì anh ta vẫn kiêng dè Quỷ Y Môn chúng ta." Sắc mặt của Long Trạch Việt vô cùng âm trầm, khóe mắt giật giật, nghĩ đến cảnh tượng bản thân trở thành một người tàn phế, hận không thể băm vằm Trần Gia Bảo ra làm tám khối!

Phương Hàn Diệc âm thầm cau mày, tuy rằng Long Trạch Việt rất ngang ngược nhưng làm người khôn khéo, khó có thể tránh

được việc anh ta nhìn ra sơ hở, phải tìm cách để cho Long Trạch Việt rời đi càng sớm càng tốt mới được, anh ta nói: "Chờ hai ngày sau, vết thương trên chân của anh lành một chút, tôi sẽ nói với Sầm gia chủ phái người đưa anh trở về nhà họ Long, Quỷ Y Môn tinh thông y thuật, có lẽ nhà họ Long sẽ tìm ra biện pháp khôi phục tu vi cho anh."

"Không!" Trong mắt của Long Trạch Việt hiện lên sự điên cuồng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi muốn ở lại Trung Thiên, tôi phải tận mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo bị giết chết mới cam lòng!"

Chương 2027

Chương 2027

Phương Hàn Diệc nhíu mày càng sâu, hơi sốt ruột nói: "Nhưng mà vũ kỹ của Trần Gia Bảo vô cùng huyền diệu, còn có một Lưu Ly có tu vi càng lợi hại hơn, muốn giết chết Trần Gia Bảo trong thời gian ngắn cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Anh sai rồi." Long Trạch Việt chế nhạo, nói: "Hai ngày nay, anh không ở nhà họ Sầm, cho nên mới không biết. Nhà họ Sầm im hơi lặng tiếng mấy ngày nay, nhưng thật ra thì bọn họ đang chuẩn bị bố trí để xử lý Trần Gia Bảo và Lưu Ly.

Mấy ngày nay, có rất nhiều thế lực lớn mạnh lần lượt đến nhà họ Sầm, như nhà họ Tô, nhà họ Xà ở Nam Cương… Nghe nói những gia tộc này đều có thù với Trần Gia Bảo, bọn họ nhân cơ hội này, hợp lực với nhà họ Sầm để đối phó với Trần Gia Bảo, còn có nhà họ Long chúng tôi, cho dù Trần Gia Bảo và Lưu Ly có mạnh hơn thì cũng đủ để nghiền nát bọn họ!"

Nói xong, Long Trạch Việt cười haha một cách điên cuồng.

Phương Hàn Diệc cực kỳ khiếp sợ, nhà họ Sầm, nhà họ Long, nhà họ Tô, cộng với nhà họ Xà ở Nam Cương, chỉ riêng bốn gia tộc này đã là một thế lực rất lớn, đủ để nghiền nát Trần Gia Bảo, mà nghe trong lời nói của Long Trạch Việt, còn ám chỉ rằng những thế lực khác cũng sẽ tham gia. Đến lúc đó, chẳng phải là Trần Gia Bảo sẽ chết chắc sao?

Anh ta không lo lắng cho Trần Gia Bảo, nhưng mà anh ta đã bị trúng độc Hóa Thủy Đan, nếu như Trần Gia Bảo chết, anh ta sẽ phải chôn cùng với anh.

Phương Hàn Diệc không khỏi rùng mình một cái, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ.

Trong phòng, Long Trạch Việt vẫn cười một cách điên cuồng.

Trần Gia Bảo không biết rằng có rất nhiều thế lực lớn sẽ liên hợp để đối phó anh, vào lúc này, anh vẫn còn cảm thấy nuối tiếc vì sự rời đi của Lưu Ly.

Trưa ngày hôm sau, Trần Gia Bảo liền rời khỏi núi Vụ Ẩn, ngồi xe đi đến thành phố Văn Lan.

Từ núi Vụ Ẩn đến thành phố Văn Lan có hơi xa, trên đường đi có một cơn mưa mùa thu kéo dài, thời tiết ảm đạm và hơi se lạnh.

Đến tối, Trần Gia Bảo mới đến nơi, xuống xe liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, thân hình nóng bỏng đang đứng ở phòng chờ, trên người mặc quần áo hàng hiệu, phong cách chững chạc, khuôn mặt quyến rũ; trên môi nở nụ cười, ánh mắt tràn ngập cảm xúc, so với các ngôi sao nữ thì xinh đẹp hơn rất nhiều, thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người trong phòng chờ.

Có một chiếc ô ở dưới chân cô ta.

Mọi người xung quanh đều khẽ động, muốn tiến lại gần, nhưng lại cảm thấy mình không xứng với đối phương, nếu bị từ chối chắc chắn sẽ trở thành trò cười.

Vừa định di chuyển thì đột nhiên bọn họ nhìn thấy một nam thanh niên khoảng hai mươi tuổi đi về phía người đẹp đó.

Người này đúng là Trần Gia Bảo.

Mọi người ở xung quanh cười nhạo, thằng nhóc này đúng là ngông cuồng, người phụ nữ xinh đẹp ở cấp độ này, trên người còn mặc một thân hàng hiệu, ánh mắt nhất định cao hơn trời, muốn lấy được một người phụ nữ như thế này thì người thường không cần phải nghĩ đến.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo ngày càng đến gần người đẹp, mọi người đã sẵn sàng chuẩn bị xem trò hề của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, người đẹp kia nhìn thấy Trần Gia Bảo, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức chạy chậm tiến lên, chủ động lao vào vòng tay của Trần Gia Bảo, nói: “Gia Bảo, nhìn thấy anh bình an vô sự, coi như em yên tâm được rồi.”

Mọi người xung quanh đều tỏ ra kinh ngạc, chết tiệt, một cô gái tuyệt sắc như vậy, lại có người yêu rồi, có còn công lý nữa

hay không?

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng đẩy người đẹp ở trong ngực ra, cười nói: “Đi thôi, tìm một nơi ở trước rồi nói sau.”

Chương 2028

Chương 2028

Người đẹp này chính là Thu Vũ Liên, sau khi Trần Gia Bảo quyết định đến thành phố Văn Lan vào tối qua, anh đã gọi cho Thu Vũ Liên để cô ta chuẩn bị trước.

Xét cho cùng thì Trần Gia Bảo đối với thành phố Văn Lan cũng không quen thuộc, mà tu vi của Thu Vũ Liên không tệ, cô ta thông minh lanh lợi, mà điều quan trọng nhất là Thu Vũ Liên rất xinh đẹp, có một người đẹp như vậy ở bên cạnh, cũng cảm thấy vui tai vui mắt.

Khuôn mặt xinh xắn của Thu Vũ Liên hồng hào, cô ta chủ động nắm lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, vừa đi ra ngoài nhà ga, vừa mím môi cười: "Tới quán bar uống rượu, chúc mừng anh chiến thắng trở về, sau đó đi tới khách sạn, anh thấy sao?"

"Là một người đàn ông bình thường, làm sao anh có thể từ chối khi có một người phụ nữ xinh đẹp mời anh chứ?"

Thu Vũ Liên càng vui vẻ hơn, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lúc ra nhà ga, bên ngoài có hạt mưa nhỏ tí tách rơi xuống, Thu Vũ Liên chủ động cầm ô cho Trần Gia Bảo rồi đi bộ đến bãi đỗ xe.

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh này gần như là hóa đá tại chỗ, nếu bọn họ có một người bạn gái xinh đẹp như vậy, đừng nói là cầm ô che mưa cho cô ấy, bọn họ còn hận không thể nâng niu trong lòng bàn tay, thằng nhóc này thì hay rồi, vậy mà lại để cho người đẹp che ô cho anh ta, chết tiệt, rau cải trắng tốt như vậy lại cho heo ăn, đúng là không công bằng mà!

Trần Gia Bảo ngồi trong xe của Thu Vũ Liên, xe chạy dưới trời mưa, chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đã đến trung tâm thành phố, tìm một quán bar cao cấp.

Sau khi xuống xe, Trần Gia Bảo nhìn lên, thấy tấm biển trước cửa quán bar ghi quán bar Sâm Lâm, trong bãi đỗ xe cũng có rất nhiều xe hơi hạng sang, chẳng hạn như Porsche. Rõ ràng là quán bar này kinh doanh rất tốt.

Thu Vũ Liên để ô vào trong xe, khoác tay Trần Gia Bảo bước vào quầy bar, đột nhiên, tiếng nhạc sôi động, nhịp nhàng xen lẫn mùi rượu vang lên.

Cả hai chủ động tìm một vị trí yên tĩnh hơn và gọi hai ly cocktail màu xanh, chứa đầy tình cảm.

“Ly này là kính anh sống sót qua tai nạn, sau này nhất định sẽ hạnh phúc.” Thu Vũ Liên ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, chủ động uống một hớp ở trong ly, trên gò má xinh đẹp dần hiện lên một đám mây đỏ, mím môi cười: “Thật ra em vẫn cảm thấy lo lắng, thành phố Văn Lan là địa bàn của nhà họ Sầm, anh nghênh ngang đến đây, không sợ sao?”

Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi: “Còn em? Biết ở bên cạnh anh sẽ có nguy hiểm, tại sao sau khi anh gọi điện thoại cho em thì em lại đến Văn Lan?” tải áp Hola để đọc tiếp nhé.

“Bởi vì em là người phụ nữ của anh.” Đôi mắt của Thu Vũ Liên tỏa sáng lấp lánh.

“Ha ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười, tâm trạng rất tốt, ôm lấy eo của Thu Vũ Liên, chủ động hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô ta.

Khuôn mặt xinh xắn của Thu Vũ Liên ửng đỏ, ánh mắt đầy vẻ vui sướng, cô ta nhiệt tình đáp lại.

Một lúc sau, hai người tách ra.

Trong mắt Thu Vũ Liên hiện lên niềm vui, cô ta cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm rượu, nhiệt tình đặt lên đôi môi đỏ mọng, chậm rãi uống hết ly cocktail màu xanh lam.

Kích thích, ướt át.

Trần Gia Bảo tận hưởng sự phục vụ nồng nhiệt của Thu Vũ Liên, chỉ cảm thấy ba nghìn sáu trăm lỗ chân lông toàn thân đều thư giãn thoải mái, người phụ nữ này đúng là yêu tinh.

Đột nhiên, chỉ nghe bàn bên trái phía trước, giọng nói của một người phụ nữ đột ngột vang lên: “Đúng rồi, cậu Lư, hai cái tên

được lưu truyền phổ biến gần đây ở Trung Thiên là Trần Gia Bảo và Lưu Ly, ngay cả mấy cô gái như tôi hay bạn thân của tôi chỉ xem phim truyền hình thần tượng, đều đã nghe hơn trăm lần, bọn họ rốt cuộc là ai, đã làm ra chuyện gì, làm thế nào mà bọn họ đột nhiên trở nên nổi tiếng như vậy?”

Chương 2029

Chương 2029

Đôi môi đỏ mọng của Thu Vũ Liên rời khỏi miệng Trần Gia Bảo, cô ta thì thầm vào tai anh: "Xem đi, tên của anh đã nổi tiếng như những thần tượng nổi tiếng rồi kìa."

Trần Gia Bảo bật cười, ôm lấy thân thể mềm mại của Thu Vũ Liên, nói: "Loại nổi tiếng kiểu này cũng không phải là chuyện tốt. Càng nổi tiếng thì ở tỉnh Trung Thiên sẽ càng nguy hiểm. Làm sao có thể so được với việc kiếm tiền bằng giọng nói được?"

Thu Vũ Liên cười khúc khích, chỉ vào chiếc bàn phía trước bên trái rồi nói: "Em rất tò mò, bọn họ nghị luận gì về anh."

Trần Gia Bảo nhún vai, anh đã đứng ở phía đối lập với nhà họ Sầm, hay có thể nói là phía đối lập với toàn bộ tỉnh Trung Thiên, suy nghĩ một chút là biết, những người ở Trung Thiên chắc chắn không có bất kỳ đánh giá tốt nào về anh.

Nhưng vì Thu Vũ Liên muốn nghe, nên anh không ngăn cản, cùng Thu Vũ Liên nhìn về phía trước, ở bên trái, mà mấy người kia không quay lại nhìn thì sẽ không biết hai người bọn họ.

Trên chiếc bàn đó có bốn người, ba nam một nữ, tất cả đều không lớn lắm, tầm hai mươi đến dưới ba mươi tuổi, trong đó có một nam một nữ đang ôm nhau, hẳn là một đôi.

Lời vừa rồi là do người phụ nữ kia hỏi, cô ta mặc một chiếc váy dài màu đen, rất gợi cảm, tuy không xinh đẹp bằng Thu Vũ Liên, nhưng nhan sắc cũng thuộc hàng thượng đẳng.

Mặc dù bạn trai của cô ta rất đẹp trai, nhưng lại là một người bình thường không có tu vi gì cả, hai người còn lại thì một là Thông U trung kỳ, một là bán bước Truyền Kỳ, tuy rằng tu vi

của bọn họ không tệ, nhưng vẫn không thể lọt vào mắt Trần Gia Bảo.

Chỉ là đối với người bán bước Truyền Kỳ, Trần Gia Bảo nhìn nhiều thêm một chút, người đàn ông này có cằm hơi nhọn, rất lạnh lùng, như thể không phải người, mà là một con rắn độc.

Đột nhiên, cậu Lư có tu vi Thông U trung kỳ tự rót cho mình một cốc bia, lắc lư chiếc cốc, mỉm cười giải thích: "Trần Gia Bảo và Lưu Ly là hai nhân vật cực kỳ khó lường, làm ra chuyện náo động cả tỉnh Trung Thiên, thậm chí có thể dùng câu có một không hai để hình dung bọn họ, nhìn vẻ mặt mơ hồ của cô giống như không có khái niệm gì, tôi nói như vậy cho dễ này, cô cảm thấy địa vị của tôi ở thành phố Văn Lan như thế nào?"

Đôi mắt của Từ Như Phương sáng lên, cô ta lập tức nói: "Cậu Lư nổi tiếng là phú nhị đại ở thành phố Văn Lan, thế lực gia tộc khổng lồ, có quan hệ rất tốt với nhà họ Sầm. Về cơ bản thì ngoại trừ nhà họ Sầm ra thì cậu Lư của nhà họ Lư có địa vị cao nhất ở thành phố Văn Lan.

Mà cậu Lư đương nhiên là người có uy tín nhất trong giới nhà giàu, chỉ đứng sau cậu chủ Sầm mà thôi. Nếu Lạc Thiên có một phần ba thành tựu của cậu Lư thì tôi đã cảm ơn trời đất rồi."

Nói xong, Từ Như Phương cười như không cười, liếc mắt nhìn bạn trai Hữu Lạc Phụng một cái.

"Như Phương, đừng nói giỡn nữa, làm sao anh có thể so sánh với cậu Lư chứ?" Hữu Lạc Phụng cười ngượng ngùng, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia lo lắng.

"Không tệ." Lư Bảo Quốc không giấu được vẻ đắc chí, cầm ly rượu lên uống cạn, nói: "Cậu Lư tôi đây cũng được coi như là nhân vật số một ở tỉnh Trung Thiên, nhưng so với Trần Gia Bảo và Lưu Ly, tôi chỉ là cái rắm, chỉ cần hai người bọn họ duỗi một ngón tay cũng có thể bóp chết tôi."

Thu Vũ Liên ở trong lồng ngực của Trần Gia Bảo, cười khẽ nói: "Có vẻ như bọn họ đánh giá anh rất cao."

Trần Gia Bảo bật cười, khẽ nhéo khuôn mặt của Thu Vũ Liên.

Cuộc nói chuyện ở bên kia vẫn tiếp tục, Từ Như Phương lộ ra vẻ khó hiểu, nói: “Bọn họ lợi hại như vậy sao? Thế lực nhà họ Lư lớn như vậy, nghe nói hai giới hắc đạo và bạch đạo ở Trung Thiên đều phải nể mặt nhà họ Lư, chẳng lẽ Trần Gia Bảo lại lợi hại hơn nhà họ Lư nhiều như vậy?”

Gia cảnh của Từ Như Phương rất bình thường, chẳng qua là dựa vào khuôn mặt xinh đẹp, trở thành bạn gái của Hữu Lạc Phụng mới có thể tiếp xúc với giới nhà giàu, cho nên không biết nhiều chuyện trong giới võ đạo.

Chương 2030

Chương 2030

“Cô là phụ nữ, cũng không phải người trong vòng của chúng tôi, cho nên cô không hiểu.” Lư Bảo Quốc lắc đầu nói: “Cảnh giới cao đến trình độ nhất định, cũng không quan tâm đến thế lực của gia tộc, mà bọn họ quan tâm đến cảnh giới võ đạo của bản thân. Dù sao thì thế lực gia tộc có lớn mạnh, có tiền tài như thế nào, ở trước mặt thực lực tuyệt đối cũng yếu ớt như một tờ giấy trắng, sống hay chết chỉ là trong một suy nghĩ của cường giả.

Tuy rằng nhà họ Lư chúng tôi cũng được gọi là một thế lực có thực lực, nhưng khi đối mặt với cường giả võ đạo chân chính, chúng tôi hoàn toàn không có sức để phản kháng.”

Trong đầu Từ Như Phương chợt nghĩ tới điều gì đó, nói: “Ý của cậu Lư là Trần Gia Bảo và Lưu Ly là người của giới võ đạo sao?”

“Không chỉ thuộc giới võ đạo, mà bọn họ còn là cường giả thực thụ!” Lư Bảo Quốc cười nói: “Một người đủ để giết vô số đội quân được huấn luyện tốt. Nếu đặt ở thời cổ đại thì hai người Trần Gia Bảo và Lưu Ly thuộc về đẳng cấp chiến thần, điều quan trọng nhất là tôi nghe nói Trần Gia Bảo và Lưu Ly còn rất trẻ, họ bằng tuổi chúng ta, thậm chí còn nhỏ hơn chúng ta vài tuổi.”

Từ Như Phương hoàn toàn kinh sợ, suýt chút nữa nhảy ra khỏi vòng tay của Hữu Lạc Phụng, kinh ngạc nói: “Mạnh như vậy? Làm sao có thể?”

Hữu Lạc Phụng cũng cười nói: “Như Phương, những gì mà cậu Lư nói đều là sự thật, cường giả trong giới võ đạo chân chính rất lợi hại, không đến cái khác, Sầm gia chủ là Sầm Khiếu Uy, lúc đi qua quốc gia nào đó ở Trung Đông, anh ta đã

từng ra tay giết sạch mấy nghìn tên lính đánh thuê người phương Tây, gây chấn động một số quốc gia ở Trung Đông.

Mà Trần Gia Bảo và Lưu Ly là những nhân vật đứng trên đỉnh cao của giới võ đạo, vì vậy, bọn họ có thể gây ra một trận náo động toàn Trung Thiên, trở thành những người nổi tiếng nhất hiện nay."

Từ Như Phương choáng váng, giống như đang nghe thiên thư vậy.

Ở phía bên kia, Thu Vũ Liên thấy bọn họ khen ngợi Trần Gia Bảo như vậy, cô ta vui mừng như mở cờ trong bụng, nhấp một ngụm rượu rồi hôn lên môi Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, người chưa từng mở miệng ra nói chuyện, tính tình lạnh lùng như rắn độc giễu cợt, nói: "Cho dù Trần Gia Bảo có mạnh đến đâu, theo tôi thấy thì Trần Gia Bảo cũng là người sắp chết thôi, vui mừng không được mấy ngày."

Lời này khiến cho Thu Vũ Liên nhíu mày, hơi tức giận, quay đầu nhìn về phía người đàn ông, nói: "Gia Bảo, anh ta nói quá khó nghe."

Trần Gia Bảo cười nói: "Em phải nghĩ là kẻ địch hạ thấp chúng ta cũng chính là đang khen ngợi, bởi vì điều đó có nghĩa là bọn họ bất lực, chỉ có thể nói xấu sau lưng mà thôi."

Thu Vũ Liên bật cười: "Nói như vậy cũng đúng."

Bên kia, dường như Từ Như Phương có hơi sợ đối phương, nhẹ giọng hỏi: "Cậu Tĩnh, không phải Trần Gia Bảo và Lưu Ly rất mạnh sao, tại sao lại là người sắp chết?"

Hôm nay là lần thứ hai cô ta nhìn thấy cậu Tĩnh này, cô ta chỉ biết người này có lai lịch thần bí, bối cảnh không tầm thường, ngay cả Lư Bảo Quốc cũng phải nể mặt anh ta ba phần. Hơn nữa, khi ánh mắt của cậu Tĩnh nhìn cô ta, luôn có một tia chiếm hữu khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Thu Vũ Liên cũng nhìn về phía cậu Tĩnh, muốn biết đối phương sẽ nói gì.

Cậu Tĩnh cười lạnh nói: "Quả thật là Trần Gia Bảo và Lưu Ly rất mạnh, nhưng mà đắc tội quá nhiều người, có quá nhiều người muốn bọn họ chết, tôi không tiện nói chuyện này với

mấy người, nhưng mấy người cứ chờ đi, nhanh nhất là một tuần, hoặc chậm nhất là nửa tháng, nhất định sẽ nghe được tin tức Trần Gia Bảo rơi đầu."

Lời nói của anh ta rất chắc chắn, ngay cả Trần Gia Bảo cũng không nhịn được nghi ngờ, liệu người được gọi là cậu Tĩnh này biết được tin tức gì?

Thu Vũ Liên bất mãn, khẽ hừ một tiếng: "Giọng điệu thật là lớn lối."

Bên kia, Từ Như Phương sửng sốt, suýt chút nữa chạm vào ly rượu trên bàn, lúng túng đứng lên nói: "Tôi đi vệ sinh."

Chương 2031

Chương 2031

Nói xong liền đứng dậy, rời khỏi vòng tay của Hữu Lạc Phụng, đi về phía nhà vệ sinh.

Lư Bảo Quốc cười nói: "Cậu Tĩnh, Như Vũ là một cô gái, anh nói cái gì mà đầu rơi máu chảy, không phải là cố ý dọa cô ta chứ?"

Cậu Tĩnh nhìn bóng lưng đã đi xa của Từ Như Phương, vươn đầu lưỡi liếm một cái, nói: "Người phụ nữ này rất ngon, đêm nay tôi muốn cô ta."

Sắc mặt Hữu Lạc Phụng trở nên khó coi, nhưng anh ta cũng không dám tức giận, chỉ cười nói: "Cậu Tĩnh, dù sao Như Vũ cũng là bạn gái của tôi, như vậy không tốt lắm đâu?"

Sắc mặt của cậu Tĩnh lập tức u ám, khí chất lạnh lùng càng thêm đáng sợ, cười lạnh: "Có gì mà không tốt, trước khi tới đây cũng đã nói rồi, anh cũng đã hẹn Từ Như Phương ra ngoài, bây giờ lại nói không tốt lắm, anh đang đùa với tôi sao?"

"Không dám, tôi tuyệt đối không phải có ý như vậy." Hữu Lạc Phụng giật mình, xua tay phủ nhận.

Lư Bảo Quốc lấy từ trong túi ra một gói thuốc bột, đặt lên bàn, cười nói: "Cậu Tĩnh là khách quý của nhà họ Sầm, tôi cũng không dám đắc tội với anh ta, anh ta thích bạn gái của anh thì đó chính là vinh hạnh của anh, chỉ cần hôm nay anh làm tốt chuyện này, sau này sẽ không thiếu lợi ích cho anh, cần gì phải để ý đến một người phụ nữ?"

Hữu Lạc Phụng lại do dự, đột nhiên cắn chặt răng, cầm gói bột lên, chủ động bỏ vào rượu của Từ Như Phương.

Lư Bảo Quốc và cậu Tĩnh đồng thời bật cười.

Ở bên kia, Thu Vũ Liên lộ ra vẻ tức giận, không khỏi mắng chửi: "Đúng là đồ cặn bã, người phụ nữ tên Từ Như Phương kia đúng là mắt bị mù mới đi thích anh ta."

"Đúng là cặn bã thật." Trần Gia Bảo mỉm cười, vuốt ve vòng eo mềm mại của cô ta qua một lớp áo, một người đàn ông còn không thể bảo vệ người phụ nữ của chính mình, lại còn tự tay đưa bạn gái lên giường người khác, hành vi này quả thực khiến cho người ta rất khinh thường.

Ngay sau đó, Từ Như Phương liền trở lại, Hữu Lạc Phụng chủ động đưa ly rượu cho Từ Như Phương.

Từ Như Phương cười ngọt ngào, chuẩn bị uống rượu, trong mắt cậu Tĩnh tràn ngập lửa nóng.

Đột nhiên, một giọng nói lười biếng vang lên: "Trong ly rượu của cô bị hạ thuốc, nếu cô muốn uống thì cứ uống đi."

Sắc mặt Từ Như Phương tái nhợt, vô thức đặt ly rượu xuống.

Vẻ mặt của đám người cậu Tĩnh trầm xuống, quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo đang ở phía sau, trong mắt lóe lên sát khí, trầm giọng nói: "Anh mở miệng ra vu oan chúng tôi là có ý gì?"

Hữu Lạc Phụng lại kích động, nếu Từ Như Phương phát hiện ra rượu bị hạ thuốc, không thể hoàn thành chuyện mà cậu Lư dặn dò, cũng không công lại mất đi Từ Như Phương, đúng là tiền mất tật mang.

Từ Như Phương nghi ngờ, nhìn về phía Trần Gia Bảo, ngoại trừ lúc đầu hơi hoảng sợ, bây giờ cô ta đã bình tĩnh lại, trong lòng cô ta không tin mình bị hạ thuốc, bởi vì bạn trai cô ta vẫn ngồi ở đây, làm sao có thể hại cô ta được?

Vẻ mặt của cậu Tĩnh âm trầm, ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo lóe lên một tia sát khí, nhìn thấy Từ Như Phương sắp uống, anh ta sẽ được thưởng thức một người đẹp như Từ Như Phương, nhưng vào thời khắc mấu chốt, Trần Gia Bảo lại ngăn cản, thằng nhóc này thật đáng chết!

Dưới những ánh mắt nhìn chăm chú, Trần Gia Bảo cười tủm tỉm nói: "Tự nhiên tôi đi vu khống các anh làm gì?"

“Tôi cũng cảm thấy khó hiểu, tôi với anh không có ân oán, thậm chí đây là lần gặp mặt đầu tiên, tại sao anh lại vu khống chúng tôi, chẳng lẽ người khác phái anh tới đây gây chuyện với chúng tôi?” Lư Bảo Quốc cười khinh thường, nói: “Anh không có bằng chứng, dựa vào đâu mà nói chúng tôi hạ thuốc ở trong ly rượu?”

Chương 2032

Chương 2032

“Chứng cứ ở trong ly rượu đó, anh có đủ can đảm mang ly rượu đi kiểm tra không?” Trần Gia Bảo cười nói, đột nhiên nhìn về phía Từ Như Phương, nói: “Một người phụ nữ, lại còn rất xinh đẹp, khi đi ra ngoài, tốt hơn hết là nên cẩn thận, đôi khi tin tưởng người khác quá cũng không phải là chuyện tốt.

Vì sự an toàn của chính cô và suy nghĩ cho tương lai, tôi nghĩ tốt hơn hết là cô nên cầm ly rượu này đi xét nghiệm thành phần, đến lúc đó đúng sai như thế nào sẽ rõ ràng, đồng thời cô cũng có thể biết rõ người bên cạnh mình như thế nào, cũng hiểu rõ tình hình hiện tại của mình như thế nào.”

Từ Như Phương do dự, nhưng vẻ mặt đã có dao động, đúng vậy, chuyện này rất quan trọng, đi kiểm tra, dù sao cũng không mất nhiều thời gian.

Sắc mặt của Hữu Lạc Phụng đột nhiên thay đổi, nếu thật sự đi kiểm tra, không phải sẽ bị bại lộ sao?

“Thật sự là nực cười!” Lư Bảo Quốc hừ lạnh một tiếng, vỗ bàn nói: “Anh nghĩ anh là ai, anh bảo chúng tôi đi xét nghiệm thì chúng tôi phải đi sao. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì chẳng phải cậu Lư như tôi sẽ thành trò cười cho toàn thành phố Văn Lan sao?

Hơn nữa, Lạc Thiên là bạn trai của Như Phương, vừa rồi anh ta vẫn luôn ngồi đây, chưa bao giờ rời đi, anh nghĩ chúng tôi có thể hạ thuốc ở trước mặt Lạc Thiên sao? Hay là anh muốn nói đó là thuốc của Lạc Thiên?”

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: “Đúng vậy, tôi muốn nói rằng đó là thuốc do bạn trai cô ta hạ, nhưng đó là do hai người ép buộc và dụ dỗ, vừa rồi tôi nghe thấy rất rõ ràng, sau khi cô gái

này rời đi, anh lấy thuốc bột ra, uy hiếp bạn trai của cô ta, muốn anh ta đưa cô gái này tới trên giường của cậu Tĩnh này.”

“Trò hề này thật sự rất nực cười.” Cậu Tĩnh cười to: “Cậu Tĩnh này là người như thế nào, muốn có người phụ nữ nào mà không có, có cần phải hạ thuốc nữa sao?”

Từ Như Phương quay đầu nhìn Hữu Lạc Phụng, trong lòng có hơi nghi ngờ, bởi vì ánh mắt mà cậu Tĩnh nhìn cô ta lúc trước quả thực hơi kỳ quái.

Hữu Lạc Phụng lập tức cười nói: “Làm sao có thể, tình cảm mà anh đối với em còn cần hoài nghi nữa sao? Cho dù không còn tính mạng, anh cũng sẽ bảo vệ em cả đời này.”

“Tử tương!” Từ Như Phương đỏ mặt, khẽ cắn môi, chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, hoàn toàn xua tan nghi ngờ trước đó.

Trần Gia Bảo lắc đầu, khẽ cười, quả nhiên phụ nữ đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt.

Hữu Lạc Phụng hoàn toàn yên tâm, sau đó nhìn về phía Trần Gia Bảo, nghiêm nghị nói: “Anh hết lần này đến lần khác quấy rối, hơn nữa còn nói xấu tôi cùng với cậu Lư, tôi không có ân oán gì với anh, rốt cuộc thì anh muốn làm gì?”

“Tôi không muốn làm gì cả.” Trần Gia Bảo nhún vai, nhấp một ngụm bia, nói: “Tôi chỉ không muốn nhìn thấy cảnh một người phụ nữ xinh đẹp bị bạn trai đưa lên giường của người khác bởi vì không hiểu rõ người ta, cuối cùng rơi vào kết cục bi thảm, haiz, ai bảo tôi luôn thương hương tiếc ngọc chứ?”

Trong lời này vẫn ám chỉ Hữu Lạc Phụng hạ thuốc.

Từ Như Phương cau mày, tỏ vẻ không hài lòng: “Anh này, tôi tin tưởng vào thái độ làm người của bạn trai tôi. Anh ấy sẽ không bao giờ làm loại chuyện này. Tôi hy vọng anh có thể xin lỗi bạn trai của tôi. Nếu không, chúng tôi sẽ kiện anh tội vu khống.”

Lư Bảo Quốc và cậu Tĩnh cười lên một cách suồng sã.

Thu Vũ Liên vốn dĩ đang nằm trong vòng tay Trần Gia Bảo, không nói tiếng nào, không khỏi đứng thẳng người, cau mày nói: “Thật sự là không biết tốt xấu, không biết ai mới là người

tốt, chúng tôi vì giúp cô cho nên mới tốt bụng lên tiếng nhắc nhở cô, ngược lại cô còn muốn chúng tôi xin lỗi, dù sao người bị hãm hại cũng là cô, cô thích thì uống ly rượu kia đi.”

Bây giờ, Lư Bảo Quốc và cậu Tĩnh mới chú ý tới Thu Vũ Liên, hai mắt lập tức sáng lên, một người phụ nữ xinh đẹp và quyến rũ hơn Từ Như Phương ba phần.

Từ Như Phương cũng chú ý tới Thu Vũ Liên, vừa kinh ngạc nhưng đồng thời trong lòng cũng hơi ghen tị.

Trần Gia Bảo vỗ nhẹ vào vòng eo thon thả của Thu Vũ Liên, tỏ ý rằng cô ta không nên tức giận, sau đó nói với Từ Như Phương: “Tôi cũng đã nhắc nhở cô rồi, cũng không cảm thấy thẹn với lương tâm, nếu cô đã không tin, vậy thì cứ tùy ý mà làm, Vũ Liên, chúng ta đi thôi.”

Chương 2033

Chương 2033

“Ừ.” Thu Vũ Liên đáp lại, đứng dậy đi theo Trần Gia Bảo ra ngoài.

“Chờ đã.” Đột nhiên, giọng nói của cậu Tĩnh vang lên, đứng dậy đi tới trước mặt Trần Gia Bảo và Thu Vũ Liên, nói: “Các người vừa vu khống chúng tôi vô cớ vừa bôi nhọ thanh danh của chúng tôi. Bây giờ nói đi là đi, chẳng phải là không để chúng tôi vào mắt sao?”

Thu Vũ Liên khẽ cau mày, cô ta nhận ra mặc dù người này đang nói chuyện với Trần Gia bảo, nhưng đôi mắt vẫn dán chặt vào người cô ta, khiến cô ta rất khó chịu.

“Ồ?” Trần Gia Bảo kéo Thu Vũ Liên vào lòng, nói: “Vậy anh muốn làm gì?”

“Rất đơn giản.” Cậu Tĩnh thu hồi tầm mắt từ trên người Thu Vũ Liên về, cưỡng ép nói: “Đắc tội tôi và cậu Lư, nếu dựa theo tính tình trước đây của tôi, anh ít nhất sẽ phải quỳ xuống xin lỗi, hơn nữa còn phải bẻ gãy một cánh tay để trả giá.”

Từ Như Phương nhất thời thốt lên kinh hãi, phương thức nhận lỗi này thật sự là… Thật sự là rất thô bạo và máu me.

“Còn bây giờ thì sao?” Trần Gia Bảo hỏi. tải áp Hola để đọc miễn phí nhé.

“Bây giờ…” Cậu Tĩnh nhìn Thu Vũ Liên, không che giấu sự nhiệt tình trong mắt, nói: “Hôm nay, tâm tình của tôi rất tốt, chỉ cần anh để người phụ nữ của anh đi cùng chúng tôi uống rượu một buổi tối, tôi sẽ tha thứ cho anh, để anh rời đi.”

Sắc mặt Từ Như Phương lại thay đổi, tuy rằng cậu Tĩnh nói là uống rượu cùng, nhưng ai cũng là người trưởng thành, làm sao

có thể không biết đó là ý muốn lên giường chứ? Là một người phụ nữ, cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thu Vũ Liên hừ lạnh, sự khó chịu tràn ngập ra bên ngoài, mặc dù rất tức giận nhưng cô ta vẫn không nói gì, bởi vì cô ta biết có Trần Gia Bảo ở đây, một đám nhà giàu này chỉ là món ăn của anh mà thôi.

“Cùng anh uống rượu? Không thể.” Trần Gia Bảo lắc đầu, giọng nói kiên định, hơi lạnh lùng.

“Vậy là anh từ chối?” Cậu Tĩnh cười nói: “Anh phải suy nghĩ cho thật kỹ, đã đắc tội tôi và cậu Lư, không trả một cái giá nhất định mà muốn rời đi, quả thật là nằm mơ.”

“Ồ? Lai lịch và thân phận của anh và anh ta rất lớn à?” Ánh mắt của Trần Gia Bảo đảo quanh Lư Bảo Quốc và cậu Tĩnh, toàn bộ thành phố Văn Lan, nhà họ Sầm khiến anh kiêng kị ba phần. Về phần mấy người này ở trước mặt anh, còn chưa xứng để anh đặt vào trong mắt.

“Tất nhiên là lợi hại rồi.” Lư Bảo Quốc lên tiếng, cầm ly rượu đứng lên, mỉm cười hả hê: “Nó mạnh hơn anh tưởng tượng rất nhiều, chỉ cần thò ngón tay ra là có thể dễ dàng bóp chết anh.

Để tôi nói cho anh biết, tôi là Lư Bảo Quốc, là người thừa kế thứ nhất của nhà họ Lư. Nhà họ Lư chúng tôi là gia tộc đứng thứ hai, chỉ đứng sau nhà họ Sầm ở thành phố Văn Lan. Trong gia tộc có hai vị bán bước Truyền Kỳ trấn thủ, nắm trong tay hai công ty được niêm yết trên thị trường, tài sản lên tới hàng trăm tỷ.

Còn đây là cậu Tĩnh, tên đầy đủ là Xà Văn Tĩnh, là người của nhà họ Xà ở Nam Cương, có thể mấy người chưa từng nghe qua, nhưng mà thế lực nhà họ Xà vô cùng lớn, là bá chủ số một ở Nam Cương. Thế lực nhà bọn họ không yếu hơn nhà họ Sầm bao nhiêu, có thể nghiền nát anh chỉ trong nháy mắt.

Anh tuyệt đối không nên đắc tội tôi cùng cậu Tĩnh, tôi khuyên anh nên chấp nhận lời đề nghị của cậu Tĩnh đi, để người phụ nữ của mình ở lại uống rượu với chúng tôi, nếu không, chỉ có thể đánh gãy một cánh tay của anh, tự mình chọn đi.”

Từ Như Phương sửng sốt, cô ta không ngờ rằng thế lực gia tộc của Xà Văn Tĩnh lại lớn như vậy, có thể đánh đồng cùng với

nhà họ Sầm.

Hữu Lạc Phụng lại càng khiếp sợ, hóa ra bối cảnh gia tộc của Xà Văn Tĩnh lại mạnh như vậy, nếu anh ta đánh chủ ý lên người Từ Như Phương, nghĩ cũng đừng nghĩ, Từ Như Phương nhất định không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Xà Văn Tĩnh. Xem ra anh ta phải tìm cơ hội chủ động đưa Từ Như Phương lên giường của Xà Văn Tĩnh mới được, bản thân cũng có thể kiếm được rất nhiều lợi ích.

Chương 2034

Chương 2034

Ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên vẻ kinh ngạc, người nhà họ Xà ở Nam Cương cũng đến thành phố Văn Lan? Khi anh ở thành phố Hòa Bình, anh đã từng giết Xà Minh của nhà họ Xà, có mối thù sống chết với nhà họ Xà, lần này lại gặp được người nhà họ Xà ở thành phố Văn Lan, cộng với lời thề thốt nói mạng sống của Trần Gia Bảo không còn giữ được bao lâu nữa, chẳng lẽ nhà họ Xà đến thành phố Văn Lan để đối phó mình?

Trong lòng Trần Gia Bảo ngẫm nghĩ, nhưng không nói ra.

Sắc mặt Thu Vũ Liên lại hơi kỳ quái, vừa rồi Lư Bảo Quốc mới nói Trần Gia Bảo có thể nghiền nát anh ta bằng một ngón tay, bây giờ Lư Bảo Quốc lại ở trước mặt, giả vờ đe dọa Trần Gia Bảo. Nếu anh ta biết được thân phận của Trần Gia Bảo thì không biết biểu hiện của anh ta sẽ phấn khích như thế nào?

Nghĩ đến chuyện này rất thú vị, Thu Vũ Liên bật cười thành tiếng, thực sự là xinh đẹp như hoa.

Ánh mắt của Lư Bảo Quốc và cậu Tĩnh lóe lên vẻ kinh diễm, thậm chí Lư Bảo Quốc còn thầm nghĩ: “Cô ấy cười như vậy, chẳng lẽ là vì nghe được thân phận kinh người của bọn họ, cho nên động lòng sao? Ừm, khả năng này rất cao, phần lớn phụ nữ bây giờ đều là thấy tiền sáng mắt, cô ấy động lòng thì cũng không có gì kỳ quái.”

Nghĩ đến đây, Lư Bảo Quốc cười càng thêm sung sướng, nói với Trần Gia Bảo: “Thế nào, đã suy nghĩ kỹ càng chưa?”

Trần Gia Bảo nhìn lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười, duỗi ngón trỏ lắc lắc, nói: “Không có gì phải suy nghĩ, trên đời này có rất ít người mà tôi không thể đắc tội nổi, càng đừng nói đến một thành phố Văn Lan nho nhỏ này.”

Từ Như Phương kinh ngạc thốt lên, thái độ thật sự rất kiêu ngạo!

Vẻ mặt của Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh lập tức tối sầm xuống.

“Xem ra anh đúng là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Nếu đã như vậy ta cũng không cần khách sáo với anh nữa. Đánh gãy tay của anh xong, anh phụ nữ của anh đương nhiên sẽ ngoan ngoãn ở lại.” Xà Văn Tĩnh liếc mắt ra hiệu với Lư Bảo Quốc, đối phó với một kẻ thấp cổ bé họng như Trần Gia Bảo, không cần anh ta phải đích thân ra tay.

“Cậu Tĩnh, tên nhóc này cứ giao cho tôi là được!” Lư Bảo Quốc ngửa đầu uống xong một ly rượu, đùng một tiếng, đột nhiên nhấc chai rượu lên đập xuống bàn, chỗ vỡ là những mảnh sứ sắc nhọn lộ ra, dưới ánh đèn u tối ánh lên sự sắc bén, sự hung ác bao trùm lấy Trần Gia Bảo.

Điều này thu hút ánh mắt của hầu hết mọi người xung quanh. Họ nhìn sang phía bên này và ngạc nhiên khi thấy đó là Lư Bảo Quốc.

Bởi vì Lư Bảo Quốc là khách quen ở đây nên hầu hết mọi người đều biết thân phận và bối cảnh của Lư Bảo Quốc. Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này liền hiểu ra, chắc chắn là người nào không có mắt đắc tội với vị cậu chủ Lư Bảo Quốc này rồi.

Ngay lập tức, bọn họ dồn dập nhìn về phía Trần Gia Bảo, ánh mắt hiện lên sự khinh bỉ cùng mặc niệm.

Từ Như Phương cũng giật mình, vội vàng thấp giọng nói với An Nhạc Tầm: “Nhạc Tầm, nhanh đi khuyên cậu chủ Lư đi, dáng vẻ anh ta nhìn hùng hổ như vậy, cẩn thận chết người đó.”

An Nhạc Tầm ung dung uống một ngụm rượu, cười nói: “Yên tâm đi, tai mắt của cậu chủ Lư ở thành phố Văn Lan quan hệ mật thiết với cấp trên. Cho dù có có thật sự giết chết tên nhóc này thì cũng có thể dùng ít tiền để giải quyết.

Từ Như Phương trợn tròn mắt, cũng không phải khiếp sợ với thủ đoạn của Lư Bảo Quốc mà An Nhạc Tầm nói hết sức tàn nhẫn, làm cho cô ta cảm thấy hơi xa lạ.

Trong sân, Lư Bảo Quốc khinh thường nhìn Trần Gia Bảo, nâng nửa đoạn chai bia đã gãy vỡ trong tay lên, ngạo nghễ nói:

“Cho anh một cơ hội cuối cùng, để người phụ nữ của anh ở lại tiếp rượu, sau đó anh có thể cút đi, nếu không thì anh sau này sẽ phải sống tàn tật cả đời.”

Trần Gia Bảo không phản ứng với Lư Bảo Quốc, mà vỗ vỗ vai Thu Vũ Liên cười nói: “Ngoan, qua một bên đợi anh vài phút. Giải quyết xong bọn họ chúng ta sẽ rời đi.”

“Được.” Thu Vũ Liên hôn lên má Trần Gia Bảo rồi ngoan ngoãn bước sang một bên chờ đợi.

Mọi người xung quanh náo động hẳn lên, tên nhóc này thật hung hăng kiêu ngạo, dám coi thường cậu chủ Lư. Chẳng lẽ anh không không biết cậu chủ Lư là võ giả của “Thông U kỳ” sao?

Chương 2035

Chương 2035

Lư Bảo Quốc sắc mặt ảm đạm xuống, khóe miệng giễu cợt, "Xem ra anh thật sự là muốn tìm cái chết. Nếu đã như vậy, tôi sẽ giúp đỡ để anh đạt được ý nguyện!"

Đột nhiên, anh ta xông tới phía trước, nửa đoạn chai bia trong tay hướng về phía Trần Gia Bảo định đâm xuyên qua vai. Tốc độ cực nhanh!

Xà Văn Tĩnh gật gù, tốc độ của Lư Bảo Quốc rất nhanh, hơn nữa uy lực rất mạnh. Cho dù anh ta có là cường giả Bán Bộ Tông Sư, đối mặt với sự tấn công của Lư Bảo Quốc, mạnh lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng mức độ chênh lệch để chống đỡ. Còn người bình thường như Trần Gia Bảo sợ là một chiêu tung ra thì cánh tay của Trần Gia Bảo đã bị phế bỏ.

Nghĩ đến đây, trong mắt anh ta hiện lên vẻ khinh thường.

Từ Như Phương sợ hãi đến mức hét ầm lên.

Tận mắt chứng kiến Lư Bảo Quốc sắp đâm trúng Trần Gia Bảo.

Bỗng nhiên, Trần Gia Bảo lóe lên ánh mắt khinh thường, bất ngờ đạp vào bụng Lư Bảo Quốc, đá anh ta bay ra ngoài mấy mét, đánh đổ mấy bàn rượu, nhiều chai rượu rơi xuống đất vỡ tan tành.

Ngoài sự bất ngờ của tất cả mọi người, Xà Văn Tĩnh cũng đột nhiên mở to hai mắt kinh ngạc, nhanh chóng nhìn về phía Lư Bảo Quốc, chỉ thấy sắc mặt của Lư Bảo Quốc biến sắc vì đau đớn, ôm bụng ngã quỳ trên mặt đất không đứng dậy được. Một nửa chai rượu vốn đang ở trong tay rơi trên mặt đất và vỡ thành nhiều mảnh.

“Lư Bảo Quốc vậy mà lại thua? Hơn nữa còn thua chỉ trong một chiêu?”

Xà Văn Tĩnh nhìn Trần Gia Bảo, vẻ mặt nghiêm túc lại. Chẳng lẽ tên nhóc trước mặt này cũng là một cường giả Bán Bộ Tông Sư sao?

Mọi người xung quanh lúc này mới kịp phản ứng lại, sau đó tất cả xôn xao lên, thật là lợi hại!

An Nhạc Tầm cũng sợ hết hồn, hết sức kinh hãi, rượu trong ly rượu suýt chút nữa tràn ra ngoài.

Một lúc sau, Lư Bảo Quốc ôm bụng run rẩy đứng lên, cay cú nhìn Trần Gia Bảo, cả kinh nói: “Anh … anh là cường giả Bán Bộ Tông Sư?”

Bởi vì anh ta thấy Trần Gia Bảo còn rất trẻ, vì vậy trong tiềm thức anh ta loại trừ khả năng Trần Gia Bảo là một cường giả.

Trần Gia Bảo đến nhìn cũng không thèm nhìn Lư Bảo Quốc, phản ứng lại anh ta còn lười hơn, thay vào đó lại nhìn về phía Xà Văn Tĩnh nói: “Giờ có phải đến lượt anh rồi phải không?”

Lư Bảo Quốc thay đổi nét mắt, trong mắt hiện lên sự tức giận!

Đột nhiên, Xà Văn Tĩnh cười lạnh một tiếng: “Xem ra lúc trước chúng tôi đã nhìn lầm. Anh lại còn là một võ đạo cường giả. Nhưng mà Lư Bảo Quốc chỉ có thực lực của “Thông U kỳ” thôi, anh có thể đánh bại anh ta cũng chưa tính là gì.

Anh có biết cậu chủ Cảnh tô đây là một cường giả Bán Bộ Tông Sư không? Hơn nữa, nhà họ Xà chúng tôi giỏi điều khiển những thứ như rắn, lại càng giỏi về việc sử dụng độc rắn. Cho dù là cường giả tông sư bình thường đứng trước mặt tôi cũng phải kiêng nể mấy phần. Nếu đánh với tôi thì chỉ có một kết cục, đó là con đường chết.”

“Toàn nói lời thừa thãi.” Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói: “Nếu có thời gian tinh tướng, không bằng nhân lúc còn sớm ra tay để tránh làm mất thời gian của tôi.”

“Tên nhóc tốt lắm, quả nhiên hung hăng kiêu ngạo!” Xà Văn Tĩnh cười lạnh một tiếng, tay run lên. Mọi người nhìn thấy một con rắn nhỏ màu đỏ bò ra khỏi ống tay áo của anh ta, quấn

quanh cổ tay anh ta, rít lên những tín hiệu “hí, hí” của rắn. Đầu rắn hình tam giác, dĩ nhiên là vô cùng độc.

Mọi người liên tiếp hít sâu một hơi. Ghê quá! Mang theo một thứ như vậy bên người cũng quá đáng sợ rồi, không phải sao?

Chương 2036

Chương 2036

Từ Như Phương càng thêm sợ hãi đến nhũn hết cả người ra. Nghĩ đến việc uống rượu với Xà Văn Tĩnh lúc trước, cô không khỏi nổi da gà.

Lư Bảo Quốc nhếch miệng cười, nọc rắn mà nhà họ Xà sử dụng có thể nói là thứ tuyệt vời số một. Chỉ cần bị rắn cắn lên một cái, năm giây sau khi độc vào cơ thể sẽ chết ngay, có thể nói là độc cực kỳ hiếm gặp. tên nhóc này chết chắc rồi!

Trần Gia Bảo khinh thường nhìn, hoàn toàn không coi ra gì.

"Tên nhóc, cho anh biết kết cục khi làm mất lòng tôi, chính là cho anh chôn thây dưới vết cắn của rắn!" Vẻ mặt của Xà Văn Tĩnh như điên lên, bỗng lao tới phía Trần Gia Bảo, tốc độ nhanh chóng. So với Lư Bảo Quốc lúc trước không chỉ nhanh gấp hai lần mà con rắn nhỏ màu đỏ chỗ cổ tay còn hé miệng, nhe răng nọc dữ tợn lao về hướng Trần Gia Bảo sẵn sàng cắn xé..

"Chậm, tốc độ quá chậm." Trần Gia Bảo lắc đầu một cái, tiến lên một bước, tát một cái.

Mọi người chỉ nghe một tiếng "bốp" giòn tan. Xà Văn Tĩnh vốn kiêu ngạo điên cuồng đột nhiên bị Trần Gia Bảo hất bay ra ngoài, mà con rắn độc màu đỏ trên cổ tay nhảy khỏi cổ tay, há miệng bay về phía Trần Gia Bảo.

"Chỉ là một con thú mà thôi, sao dám láo như vậy?"

Trần Gia Bảo duỗi hai ngón tay ra, dễ như chơi dàng kẹp chặt ba phân con rắn độc màu đỏ, chỉ dùng lực nhẹ đã bóp chết con rắn độc rồi ném xuống dưới chân.

Mọi người xung quanh đều sợ đến choáng váng, tên nhóc này đã tát bay cường giả Bán Bộ Tông Sư, dùng hai ngón tay bóp

chết con rắn độc. Toàn bộ quá trình diễn ra nhẹ nhàng như nước chảy, thành thạo điêu luyện. Lẽ nào anh thực sự là cường giả tông sư?

Mặc dù tỉnh Trung Thiên là một tỉnh võ đạo lớn, nhưng cường giả tông sư rất hiếm thấy như cũ. Mọi người kinh ngạc đứng sững tại chỗ, đặc biệt là Trần Gia Bảo tuổi còn trẻ như vậy đã là cường giả tông sư, đã hiếm lại còn hiếm hơn.

Ở bên kia, Thu Vũ Liên nhìn thấy Trần Gia Bảo khiến mọi người kinh sợ thì hơi ngẩng đầu lên, vừa buồn cười vừa tự hào. Nếu để cho bọn họ biết thực lực của Trần Gia Bảo đạt tới cảnh giới Bán Bước Truyền Kỳ thì sẽ càng khiếp sợ hơn.

Xà Văn Tĩnh đứng lên, má trái sưng to trông khá buồn cười. Nhưng vẻ mặt chấn động, hoàn toàn không để ý đến vết thương của mình, nói: "Anh… anh là cường giả tông sư?"

"Thực lực của tôi mà lại để cho anh đoán được à?" Trần Gia Bảo vẻ mặt hờ hững, đi tới chỗ trước mặt Xà Văn Tĩnh, nói: "Lúc trước anh nói muốn người phụ nữ của tôi ở lại để tiếp rượu hả?

"Anh… anh muốn làm cái gì?" Xà Văn Tĩnh kinh sợ, sau đó tức giận nói: "Đừng tưởng rằng anh là cường giả tông sư thì ngon. nhà họ Xà chúng ta có rất nhiều cường giả, nếu anh dám xúc phạm tôi, cẩn thận nhà họ Xà đối phó…"

Lời nói còn chưa hết, đột nhiên, có một âm thanh "bốp" giòn giã khác lại vang lên. Má của Xà Văn Tĩnh đã sưng lên một bên, lại lần nữa bị Trần Gia Bảo tát bay ra ngoài.

Xà Văn Tĩnh sau khi nặng nề ngã trên mặt đất cũng đã sợ hãi rồi, quên cả việc đứng lên, tức giận nói: "Tôi là người của nhà họ Xà, anh lại dám đánh tôi, có tin nhà họ Xà tiêu diệt anh hay không?"

Trần Gia Bảo khẽ cười, cười khinh bỉ, nói: "Nực cười, anh được phép phế bỏ tay tôi, tôi lại không được phép đánh anh? Logic của anh thật trơ tráo. Tôi không chỉ dám đánh anh, hơn nữa còn dám phế bỏ anh kìa."

"Anh nói cái gì cơ?" Xà Văn Tĩnh vừa sợ hãi vừa kinh hoàng, trực giác mách bảo anh ta rằng những gì thanh niên trước mặt anh ta đang nói là sự thật!

Anh ta vội vã đứng dậy định chạy ra ngoài.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo tiến lên một bước, lập tức xuất hiện trước mặt anh ta, vươn tay vỗ vỗ vai anh ta.

Một luồng sức mạnh cực lớn truyền tới, Xà Văn Tĩnh không tự chủ được ngã xuống đất, cảm giác toàn bộ cánh tay phải sắp bị phế bỏ rơi mất. Sự hoảng sợ trong lòng đối với Trần Gia Bảo lại tăng lên, mạnh miệng nói: “Nhà họ Xà chúng tôi là khách quý và những người giúp đỡ nhà họ Sầm, chuẩn bị cùng họ sẵn sàng đối phó với Trần Gia Bảo. Nếu anh thực sự dám hại tôi, chưa nói đến nhà họ Xà chúng tôi, ngay cả nhà họ Sầm cũng không buông tha cho anh! “

Chương 2037

Chương 2037

Quả nhiên là như vậy!

Trần Gia Bảo bỗng nhiên nhận ra, xem ra suy đoán của mình là đúng, nhà họ Xà và nhà họ Sầm đã liên thủ. Xem ra tối nay nhất định phải gọi điện thoại cho Phương Hàn Diệc.

Mặt khác, Lư Bảo Quốc thấy Trần Gia Bảo không có động thái gì nữa, còn tưởng rằng Trần Gia Bảo thực sự bị nhà họ Sầm làm cho sợ hãi, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại trở nên kiêu ngạo nói: "Cậu Tĩnh là khách quý của nhà họ Sầm, còn nhà họ Lư cũng là bạn tốt của nhà họ Sầm. Nếu anh còn muốn sống sót mà rời khỏi thành phố Văn Lan, còn không mau mau xin lỗi chúng tôi?"

Những người xung quanh gật đầu lia lịa, cường giả tông sư tuy rất mạnh, nhưng trước mặt nhà họ Sầm vẫn chỉ nhỏ bé như hạt bụi. Xin lỗi Xà Văn Tĩnh và Lư Bảo Quốc là lựa chọn thích hợp nhất.

"Khách quý nhà họ Sầm à?" Vẻ mặt Trần Gia Bảo có vẻ suy nghĩ, đột nhiên nhấc chân lên trong hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, mạnh mẽ đạp lên tay Xà Văn Tĩnh.

Một tiếng "Răng rắc" kèm theo tiếng hét thảm thiết của Xà Văn Tĩnh, tay phải đã bị Trần Gia Bảo phế đi.

Mọi người cùng nhau kinh ngạc thốt lên, tên nhóc này đến khách quý nhà họ Sầm cũng dám phế bỏ, anh thật sự không sợ chết sao?

Vẻ mặt Lư Bảo Quốc thay đổi rõ rệt, anh ta vừa giận vừa sợ: "Anh điên rồi, anh không sợ nhà họ Sầm trả thù sao?"

Trần Gia Bảo nghiêng người liếc anh ta một cái, nói: "Lúc trước có lẽ tôi nên nói rồi, đời này có không ít người tôi đã đắc

tội, huống hồ chỉ là một thành phố Văn Lan nhỏ nhoi. Nói cách khác, đắc tội với một nhà họ Sầm, tôi còn không thèm bận tâm."

Tất cả mọi người đều không ngừng khiếp sợ, hung hăng kiêu ngạo, quá hung hăng kiêu ngạo!

Trong quán bar Sâm Lâm vô cùng náo nhiệt ầm ĩ trước đó, trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Tất cả mọi người bị sự phách lối cùng với sự cả gan làm bừa của Trần Gia Bảo làm cho khiếp sợ.

"Anh dùng chai rượu đâm vào cánh tay của tôi, cũng muốn phế bỏ một tay của tôi, tôi là người có ơn trả ơn, có thù báo thù, bây giờ đến lượt anh rồi."

Sau khi Trần Gia Bảo phế bỏ tay phải của Xà Văn Tĩnh, quay lại nhìn về phía Lư Bảo Quốc.

Đám người xôn xao bàn tán, anh lại còn muốn phế bỏ Lư Bảo Quốc. Má, Anh điên rồi sao?

Lư Bảo Quốc hoàn toàn biến sắc, trong mắt tràn ngập sợ hãi, liền vội vàng xoay người chạy ra ngoài, bỏ rơi luôn Xà Văn Tĩnh.

"Chạy à?" Âm thanh khinh miệt của Trần Gia Bảo truyền đến, hình bóng lướt qua ngay lập tức xuất hiện trước mặt Lư Bảo Quốc.

Sắc mặt Lư Bảo Quốc hoảng sợ, giống như là gặp phải ma quỷ, vội vàng dừng chân lại, muốn chạy về hướng ngược lại, nhưng lại bị Trần Gia Bảo một chân gạt ngã trên mặt đất.

"Anh… anh đừng qua đây, nhà họ Lư chúng tôi…" Lư Bảo Quốc hoảng sợ còn chưa nói hết câu.

"Nhà họ Lư các người trong mắt tôi không đáng để nhắc tới." Trần Gia Bảo ngắt lời anh ta, lặp lại mánh cũ, cũng như vậy một chân đạp gãy tay phải của Lư Bảo Quốc.

"A…"

Lư Bảo Quốc hét lên một tiếng thảm thiết, đau đến mặt mũi vặn vẹo, mồ hôi lạnh trên trán túa ra.

Mọi người xung quanh đều bị khí thế của Trần Gia Bảo dọa sợ. Cậu chủ Lư giàu có nức tiếng thành phố Văn Lan vậy mà lại bị phế bỏ như thế. Tên nhóc này cũng quá táo bạo rồi?

An Nhạc Tầm càng sợ ngây người, rượu trong chén bị đổ ra ngoài cũng không biết gì, sắc mặt cũng kinh hãi. Anh ta trước đó không lâu còn trắng trợn nói xấu Trần Gia Bảo. Nếu Trần Gia Bảo tới đối phó anh ta, anh ta chẳng phải còn thảm hơn cả Lư Bảo Quốc sao?

Chương 2038

Chương 2038

Ừng ực một tiếng, An Nhạc Tầm hoảng sợ, kìm lòng không được nuốt ngụm nước bọt.

Trong lúc Lư Bảo Quốc rên rỉ, Trần Gia Bảo quay người đi về phía Thu Vũ Liên.

Thu Vũ Liên cười lúm đồng tiền tươi như hoa, chủ động tiến lên đón.

"Anh…… anh rốt cuộc là ai, có dám để lại tên họ và thân phận không?"

Đột nhiên, Lư Bảo Quốc bưng lấy cổ tay đứng lên, trong ánh mắt tràn ngập sự thù hận. Phế đi tay phải của cậu chủ Lư như anh ta, nếu như ngay cả tên cũng không để lại, vậy sau này làm sao tìm đến mà báo thù?

Thu Vũ Liên khẽ nhíu đôi mi thanh tú, thành phố Văn Lan có đông đảo cường giả đều nhìn Trần Gia Bảo như hổ đói. Nếu như bại lộ thân phận, Trần Gia Bảo sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Trần Gia Bảo cũng không ngốc, làm sao có thể khi Lư Bảo Quốc hỏi tên của anh, anh liền nói cho đối phương biết được chứ?

Anh đang chuẩn bị tùy tiện lừa cho qua chuyện, bỗng nhiên lại nghe đám người phía sau đột nhiên im thin thít đến lạnh lẽo: "Cậu ta là em của Vũ Nhược Uyên. Ai dám láo nháo với cậu ta?"

Sau một thời gian, đám người tách ra. Một cô gái xinh đẹp váy dài trắng, cầm trong tay thất tinh bảo kiếm đến, chính là yêu nữ của nhà họ Vũ – Vũ Nhược Uyên.

Cô ấy mặc áo trắng mang trường kiếm, vừa xuất hiện liền thu hút ánh nhìn của mọi người, giống như người từ cổ đại xuyên về, hiện ra cao ngạo vô cùng.

Nhưng mọi người xung quanh lại không cảm thấy một chút khó chịu nào, ngược lại rung động trước khuôn mặt đẹp của Vũ Nhược Uyên, trong lòng xuýt xoa không ngớt.

Từ Như Phương cũng âm thầm kinh ngạc, nhìn từ trên xuống dưới Vũ Nhược Uyên, kết quả phát hiện Vũ Nhược Uyên không có điểm nào là không đẹp, không có bất cứ tì vết, trong lòng càng không thoải mái. Đầu tiên là một Thu Vũ Liên đẹp hơn cô ta thì cũng thôi đi, bây giờ lại lại xuất hiện một người con gái đẹp nữa, cũng so với cô ta xinh đẹp hơn rất nhiều. Từ lúc nào mà người đẹp xuất hiện thường xuyên như thế?

Thu Vũ Liên cũng đánh giá Vũ Nhược Uyên, vừa kinh ngạc vì vẻ đẹp của Vũ Nhược Uyên, lại càng kinh ngạc hơn với Trần Gia Bảo, từ lúc nào có chị vậy?

Trần Gia Bảo cũng nhìn về phía Vũ Nhược Uyên, ngạc nhiên chớp mắt một cái.

Hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào Vũ Nhược Uyên đang đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, đưa tay vỗ vỗ bả vai Trần Gia Bảo, nháy mắt với anh mấy cái, cười nói: “Lại tới quán bar tán gái hả, em trai thối?”

“Ha ha?” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, từ chối cho ý kiến, nói: “Sao chị lại tới đây?”

“Đặc biệt đến vì cậu đấy.” Vũ Nhược Uyên có ý riêng, tiếp đó quay người, nhìn về phía Lư Bảo Quốc mặt lộ vẻ vẻ suy tư, nói: “Anh là cậu chủ của nhà họ Lư kia hả?” Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

“Không sai.” Lư Bảo Quốc nhíu mày, luôn cảm thấy tên của đối phương có chút quen tai, hỏi: “Cô là ai?”

Một bên khác, Xà Văn Tĩnh cũng sợ ngây người, anh ta có thể thực sự nhận ra được tu vi của Vũ Nhược Uyên so với anh ta mạnh hơn, hiển nhiên là cấp cường giả tông sư. Má nó. Lại là một tông sư tuổi còn trẻ, từ lúc nào mà cường giả tông sư giống như rau cải trắng vậy?

“Nhà họ Vũ, Vũ Nhược Uyên.”

“Nhà họ Vũ?” Lư Bảo Quốc đầu tiên là nghi hoặc, lập tức trong đầu lóe lên tia sáng, kinh ngạc nói: “Cô là người của núi Vụ Ẩn nhà họ Vũ?”

Tất cả mọi người chung quanh xôn xao. Một tuần trước trong một trận chiến với núi Vụ Ẩn, Trần Gia Bảo vô cùng nổi tiếng ở tỉnh Trung Thiên, mà núi Vụ Ẩn cũng bắt đầu được người ta biết đến rộng rãi. Hễ là người của tỉnh Trung Thiên thì đều biết núi Vụ Ẩn nhà họ Vũ là một gia tộc lớn không tưởng. Chẳng trách tên nhóc kia phách lối như vậy, dám đánh gãy tay Lư Bảo Quốc. Hóa ra là người của nhà họ Vũ, vậy thì có thể hiểu được rồi.

Vũ Nhược Uyên kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, nói: “Tôi đến từ mạch chính của nhà họ Vũ.”

Chương 2039

Chương 2039

Lư Bảo Quốc lại lấy làm kinh hãi. Với tư cách là cậu chủ nhà họ Lư, biết rất nhiều chuyện mà những người khác không biết. Nói cách khác, anh ta biết nhà họ Vũ thuộc Quỷ Môn Quan, một trong bốn dòng họ lớn nhất. Mà nhà họ Vũ lại có bốn mạch, trong đó mạch chính được coi là mạch thế lực mạnh mẽ nhất. Nếu Vũ Nhược Uyên đến từ mạch chính của nhà họ Vũ thì bối cảnh này càng tuyệt vời, ít nhất thì sự lợi hại bỏ xa nhà họ Lư!

Nghĩ tới đây, anh ta mặc dù không cam lòng, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Hóa ra là cô Vũ có hứng thú đến chơi. Nếu anh ta là em của cô, nể mặt nhà họ Vũ, chuyện ngày hôm nay cứ bỏ qua vậy đi. Cậu Tĩnh, chúng ta đi."

Tất cả mọi người xung quanh lại bàn tán xôn xao. Cậu chủ Lư Bảo Quốc vậy mà nhận sợ rồi, hóa ra nhà họ Vũ lại là trùm sò như vậy!

Xà Văn Tĩnh hơi không cam lòng, nhưng cũng biết tình thế còn mạnh hơn người, hung hăng trừng Trần Gia Bảo một chút, cùng Lư Bảo Quốc, An Nhạc Tầm mấy người bọn người đang chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút."

Đột nhiên, giọng Thu Vũ Liên ở phía sau vang lên.

Đám người Lư Bảo Quốc ngừng lại bước chân một chút, quay đầu lại, trong mắt lóe lên sự hoảng sợ, nói: "Các người còn muốn thế nào?"

Thu Vũ Liên đầu tiên nhìn Trần Gia Bảo một chút, tiếp đến đi tới bàn rượu của bọn Lư Bảo Quốc lúc trước, bưng lên ly rượu hạ độc kia.

Sắc mặt An Nhạc Tầm lập tức biến đổi, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Từ Như Phương kinh ngạc một hồi, đây không phải ly rượu của mình sao?

Thu Vũ Liên nhìn xung quanh mấy người Lư Bảo Quốc một chút, cuối cùng nhìn về phía An Nhạc Tầm, lạnh lùng thốt lên: "Bên trong ly rượu này rốt cuộc có vấn đề không?"

Vũ Nhược Uyên vừa tới không bao lâu, cũng không biết chuyện đã xảy ra lúc trước, thấy thế có chút kinh ngạc, đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt.

"Chuyện này…… Chuyện này……" An Nhạc Tầm vừa muốn phủ nhận, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của đối phương, chột dạ một chút. Đôi môi ngập ngừng nói không nên lời.

Mặt mày Từ Như Phương trong phút chốc trở nên nhợt nhạt, chẳng lẽ ly rượu này thật sự có vấn đề?

"Rốt cuộc có vấn đề hay không?" Thu Vũ Liên hỏi lại một lần.

Từ Như Phương lặng yên nắm chặt nắm đấm, vội vàng nói: "Nhạc Thiên, anh nhanh nói cho cô ta, trong rượu không có bỏ thuốc đi."

An Nhạc Tầm vẫn do dự nói không nên lời.

Từ Như Phương sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Lư Bảo Quốc còn muốn tranh thủ thời gian trở về chữa trị, không nhịn được nói: "Để tôi nói cho các người biết, trong rượu đúng là bỏ thuốc. Cậu chủ Cảnh thích Từ Như Phương, thừa dịp lúc Từ Như Phương đi vệ sinh, tôi đưa thuốc bột cho An Nhạc Tầm, An Nhạc Tầm chính tay bỏ thuốc vào. Chẳng phải có chút chuyện này thôi à, lề mà lề mề, không đàn ông chút nào cả. Cậu Tĩnh, chúng ta đi nhanh đi, đi sớm một chút còn có thể trở lại bình thường."

Xà Văn Tĩnh gật gật đầu, ôm lấy cổ tay cùng Lư Bảo Quốc bước nhanh rời đi.

Sắc mặt Từ Như Phương trắng bệch, lại không có một chút hồng hào nào, quay đầu nhìn về phía An Nhạc Tầm, tức giận khó tin được nói: "An Nhạc Tầm, tôi là bạn gái anh, sao anh

có thể đối xử như vậy với tôi? Còn đích thân bỏ thuốc, muốn đưa tôi lên giường người khác. Anh có còn là đàn ông không?"

An Nhạc Tầm biến sắc, đột nhiên phịch một tiếng ngã quỵ dưới đất, vừa rơi nước mũi vừa rơi nước mắt nói: "Như Phương, em nhất định… nhất định phải tin tưởng anh. Là Lư Bảo Quốc bắt anh làm vậy, thực lực của gia tộc bọn họ mạnh, nếu như anh không làm thế, anh coi như xong đời…."

Chương 2040

Chương 2040

Mọi người xung quanh liên tiếp ném ra những ánh mắt khinh bỉ, đúng là tột cùng của cặn bã.

Đột nhiên, bốp một tiếng, Từ Như Phương thẳng tay cho An Nhạc Tầm một cái bạt tai, tức giận đến toàn thân phát run.

Trên mặt An Nhạc Tầm xuất hiện năm dấu ngón tay đỏ, vẫn ở chỗ cũ van xin tha thứ.

Thu Vũ Liên trợn mắt một cái, mang chai rượu đi tới, đưa cho Từ Như Phương, nói: "Đối phó loại đàn ông này, cô nên dùng cái này."

Từ Như Phương thuận tay đón lấy, sắc mặt thay đổi.

An Nhạc Tầm hoàn toàn biến sắc, vừa định chạy đi nhưng rồi đột nhiên con ngươi anh ta chuyển động, gắng gượng đứng lên tại chỗ, giả bộ dịu dàng tha thiết, điềm đạm nói: "Như Phương, nếu như vậy có thể khiến em tha thứ cho anh thì em cứ mạnh tay mà đánh anh đi, anh đảm bảo sẽ tuyệt đối không né tránh."

Bởi vì anh ta hiểu rõ Từ Như Phương. Từ Như Phương nhẹ dạ, tốt bụng, tuyệt đối sẽ không ra tay tàn nhẫn.

"Anh bây giờ chỉ làm tôi cảm thấy buồn nôn!" Từ Như Phương cắn răng một cái. cầm chai rượu, tàn nhẫn nhắm đỉnh đầu An Nhạc Tầm đập xuống.

An Nhạc Tầm hoàn toàn biến sắc, nào nghĩ tới Từ Như Phương sẽ ra tay thật, vừa định né tránh.

Đột nhiên, Vũ Nhược Uyên hừ nhẹ một tiếng, đồng thời sử dụng sức lực bên trong. An Nhạc Tầm đang nghĩ trong đầu, trong nháy mắt có chút lơ đễnh, ngơ ngẩn đứng tại chỗ.

Trần Gia Bảo quay đầu, nhìn chăm chú về phía Vũ Nhược Uyên.

Một lúc sau, "choang" một tiếng, chai rượu tàn nhẫn đập vào đầu An Nhạc Tầm, đập vỡ đầu chảy máu, rượu lẫn với máu chảy xuống.

An Nhạc Tầm kêu lên thảm thiết, lập tức quay về bản chất, hung tợn nói: "Cô, thứ đàn bà xấu xí lại dám đánh tôi. Đúng là phải tát cô!"

Anh ta thẹn quá hoá giận, vung lên một cái tát, hướng về phía mặt Từ Như Phương hạ xuống.

Từ Như Phương hơi thay đổi sắc mặt, chưa đợi An Nhạc Tầm đánh tới mặt, Thu Vũ Liên bên cạnh đã tát cho An Nhạc Tầm một cái văng ra ngoài.

Từ Như Phương cùng lúc đó thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thất vọng tột độ, cắn môi nói: "An Nhạc Tầm, chúng ta đã kết thúc rồi, về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa."

An Nhạc Tầm cũng biết có đám người Trần Gia Bảo ở đây, anh ta rơi vào vị trí yếu kém, vừa muốn xoay người rời đi.

Đột nhiên, cổ của anh ta bị ngứa, trong phút chốc lại hết, đồng thời lại nghe giọng nói của Vũ Nhược Uyên: "Tôi rất ghét đàn ông đánh phụ nữ."

An Nhạc Tầm khẽ cau mày, xoay người chạy trối chết.

Từ Như Phương bất lực ngồi bệt trên mặt đất, nghẹn ngào khóc lên.

Đột nhiên, giọng Trần Gia Bảo vang lên: "Trời đã tối rồi, về sớm một chút đi, cũng đừng uống rượu để tránh gặp nguy hiểm."

Ngắn ngủi một câu, trong lòng Từ Như Phương lại dâng lên ấm áp, đứng lên, lau nước mắt, chân thành nói: "Cám ơn các người, trước kia các người tốt bụng nhắc nhở tôi, tôi còn vu oan cho các người. Tôi thật ngu ngốc, hi vọng các người có thể tha thứ cho tôi."

Thu Vũ Liên lắc đầu cười, nói với Trần Gia Bảo: "Chúng ta đi thôi."

Trần Gia Bảo gật gật đầu, cùng đi ra ngoài.

Vũ Nhược Uyên khẽ cười một tiếng, ở phía sau theo tới: “Em trai thối, cũng không biết chờ chị nữa.”

Từ Như Phương nhìn bóng lưng Trần Gia Bảo rời đi. Đột nhiên nhận ra mình còn không biết tên của đối phương, vừa định đuổi tới hỏi dò, đột nhiên lại ngừng lại bước chân, tự giễu nở nụ cười: “Ngay cả Lư Bảo Quốc cũng dám giẫm đạp, thân phận chắc chắn không tầm thường. Anh có thể cứu tôi cũng đã rất tốt rồi, tôi cần gì phải hỏi tên của anh cho buồn thêm?”

Chương 2041

Chương 2041

Cô ta thở dài trong bóng tối, lắc đầu một cái, nắm lấy túi của mình rời đi. Chỉ có điều cô nghĩ là cả đời sẽ không quên được Trần Gia Bảo.

Lại nói về Trần Gia Bảo sau khi đi ra khỏi quán bar, Mưa thu vẫn tí tách rơi.

“Gia Bảo, chúng ta đi tìm khách sạn ở lại, tiện thể ăn cơm tối đi.” Thu Vũ Liên kéo cánh tay Trần Gia Bảo, đồng thời quay đầu lại cười nói Vũ Nhược Uyên: “Hay là cô Nhược Uyên cũng theo cùng đi?”

Cô ta biết thân phận của Vũ Nhược Uyên, cũng biết nếu có sự trợ giúp của nhà họ Vũ, tình hình của Trần Gia Bảo ở thành phố Văn Lan sẽ tốt hơn rất nhiều, cho nên đối xử với Vũ Nhược Uyên bằng thái độ rất hòa nhã.

“Đương nhiên phải đi cùng rồi.” Vũ Nhược Uyên cười tươi rói đứng cửa quán bar, nói với Trần Gia Bảo: “Em trai thối, chị vừa giúp cậu che giấu thân phận, giúp cậu có thể tránh khỏi nguy cơ lớn. Cũng như giúp cậu một ân lớn, cậu dự định cảm ơn chị làm sao?

“Dù không có cô, tôi cũng sẽ không để lộ thân phận.” Trần Gia Bảo trợn mắt phản bác, tiếp tục khó hiểu nói: “Nhưng mà, tôi ngược lại rất tò mò, không ngờ cô lại ra tay giúp đỡ Từ Như Phương. Tôi còn tưởng lòng dạ cô vẫn độc ác đấy.”

Lúc trước ở quảng trường nhà họ Vũ, Sầm Bân Vĩ sau khi bị Lưu Ly đóng băng, người đã mang băng đồng thời còn bị kiếm của Vũ Nhược Uyên đánh nát, ngay cả toàn thân nguyên vẹn cũng không giữ được. Mà chủ yếu nhất là, Sầm Bân Vĩ cùng Vũ Nhược Uyên không có bất kỳ quan hệ gì, thậm chí còn

xem như bạn chiến đấu cùng phe. Vì vậy ấn tượng của Trần Gia Bảo đối với Vũ Nhược Uyên không quá tốt.

“Làm sao, rất tò mò à?” Vũ Nhược Uyên cười, ngón tay thon dài vuốt tóc vén bên tai, nói: “Tôi là phụ nữ, đối với những tên đàn ông cặn bã chuyên môn lừa dối phụ nữ, phụ nữ chúng tôi luôn rất đoàn kết. Tôi không tự tay giết An Nhạc Tầm tại chỗ là may lắm rồi.”

“Vì vậy cô lặng lẽ hạ độc anh ta?” Trần Gia Bảo nghiền ngẫm nói, lúc cuối cùng An Nhạc Tầm đi, Vũ Nhược Uyên thần không biết quỷ không hay hạ độc. Tất cả những điều này đều không qua được con mắt của anh.

“Hóa ra anh cũng biết.” Vũ Nhược Uyên cười nói: “Chẳng qua là một ít đồ chơi nhỏ có thể làm cho đàn ông bất lực thôi, tác dụng đối phó với đàn ông đấy. Nếu anh thích, tôi đưa anh hai bọc lớn nha?”

Thu Vũ Liên sợ hết hồn, nếu như thật sự đưa cho Trần Gia Bảo hai bọc lớn, vậy chẳng phải cô ta sẽ ở góa cả đời hả?

Trần Gia Bảo nhún nhún vai: “Cô biết là những thứ đồ này đối với tôi vô dụng mà.”

“Cho nên mới đưa cho anh coi như cơm ăn đó.” Vũ Nhược Uyên nháy mắt mấy cái, trong con mắt tràn đầy vẻ gian xảo.

Thu Vũ Liên vô cùng ngạc nhiên và tò mò. Vị này xuất thân là phụ nữ nhà họ Vũ, vậy mà lại đưa loại thuốc này cho đàn ông coi như cơm ăn. Quả nhiên… Quả nhiên là hành vi rất độc đáo.

Cũng may Vũ Nhược Uyên chỉ đùa giỡn, tiếp tục nói: “Đi thôi, đi tìm khách sạn. Nhắc đến ăn cơm, tôi thực sự hơi đói.”

Trần Gia Bảo gật gù, đồng thời ngồi trên xe Thu Vũ Liên. Ở khu du lịch vùng ngoại ô tìm một khách sạn năm sao ven hồ, không chỉ trang trí sang trọng thanh lịch, cách đó không xa còn có một hồ nước, ở trong mưa thu lất phất rất hữu tình.

Trần Gia Bảo thuê tổng cộng hai gian phòng. Anh và Thu Vũ Liên cùng ở một phòng, Vũ Nhược Uyên một mình một phòng.

Giờ phút này, ở trong đại sảnh của khách sạn tráng lệ, Trần Gia Bảo, Thu Vũ Liên cùng Vũ Nhược Uyên ba người cùng ngồi với nhau trên bàn ăn. Trên bàn có rượu, có món ăn, rượu là rượu ngon, năm 82 Lafite, món ăn là thức ăn ngon, sắc hương vị đều đầy đủ.

“Keng” một tiếng, ba người chạm cốc. Sau khi uống xong một ly rượu vang, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Nhược Uyên cùng Thu Vũ Liên nổi lên sắc hồng như hai đóa sen mọc cùng gốc, khiến tim người ta đập thình thịch.

Chương 2042

Chương 2042

“Cô vì sao lại đến thành phố Văn Lan?” Trần Gia Bảo đặt ly rượu xuống, vừa há miệng to ăn đùi gà không hề khách khí, vừa tò mò hỏi.

“Tôi đã nói rồi, đến thành phố Văn Lan là vì anh.” Lời nói của Vũ Nhược Uyên khá là mờ ám.

Thu Vũ Liên dừng đũa, lặng lẽ quan sát Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, âm thầm suy đoán, lẽ nào Vũ Nhược Uyên giống như cô, chủ động dính lấy Trần Gia Bảo?

Nghĩ đến cảnh thẳng thắn bày tỏ với Trần Gia Bảo ngày trước, khuôn mặt xinh đẹp của Thu Vũ Liên nhất thời đỏ lên.

Chỉ nghe Trần Gia Bảo cười lắc đầu nói: “Vì tôi mà đến? Để xem có cơ hội giết tôi hay không à?”

Thu Vũ Liên trong bóng tối kinh ngạc thốt lên một tiếng. Hóa ra mình nghĩ lầm rồi, quan hệ của Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên vậy mà lại gay gắt như thế sao?

Vũ Nhược Uyên thần bí cười nói: “Phải, mà cũng không phải.”

Trần Gia Bảo hứng thú, buông đũa xuống, nói: “Nói thế nào?”

“Mấy ngày trước lúc anh còn đang ở núi Vụ Ẩn, lão Giang đặc biệt triệu tập một hội nghị cấp cao. Hội nghị sau khi kết thúc, chỉ bảo tôi cùng Vũ Nhuận Nguyệt ở lại, có một nhiệm vụ đặc biệt liên quan đến anh, muốn để ta hoặc là Vũ Nhuận Nguyệt hoàn thành.”

“Nếu cô đã xuất hiện trước mặt tôi, xem ra nhiệm vụ này được cô nhận rồi.” Trần Gia Bảo nói.

“Thông minh.” Vũ Nhược Uyên vỗ tay cái độp, trong con ngươi hiện lên một tia tán thưởng, nói: “Nhiệm vụ này chính là, bảo tôi tới thành phố Văn Lan giám sát anh. Nếu như anh trong cuộc chiến cùng nhà họ Sầm chiếm ưu thế, vậy nhà họ Vũ chúng tôi liền toàn diện nghiêng về phía anh, làm đồng minh vững chắc của anh, nhưng nếu anh rơi vào thế bất lợi…”

Nói tới chỗ này cô ta hơi dừng lại một chút, ra vẻ bí hiểm.

Thu Vũ Liên không nhịn được hỏi: “Nếu như rơi vào thế bất lợi sẽ như thế nào?”

Vũ Nhược Uyên cười, cười đẹp như hoa, chỉ là trong ánh mắt cô ta hiện lên sự hung ác, lời nói ra cũng lạnh thấu xương, nói: “Đương nhiên là tìm cơ hội giết Trần Gia Bảo.”

Thu Vũ Liên kinh ngạc thốt lên một tiếng, lo lắng không nhịn được ở dưới bàn nắm chặt tay Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo không thay đổi nét mặt, ngược lại còn hiếu kỳ mà buồn cười hỏi: “Nếu như tôi đoán không sai, loại nhiệm vụ này nên thuộc về tính chất bảo mật. Sao cô còn có thể nói cho tôi biết?”

“Đúng là nên bảo mật.” Vũ Nhược Uyên nói: “Đáng tiếc tôi không ngu ngốc, mà anh cũng không ngốc, Tôi bỗng dưng xuất hiện ở trước mặt anh, anh nhất định sẽ lòng sinh hoài nghi, cho là tôi muốn mượn cơ hội giết anh. Nói không chừng còn có thể đi trước một bước đối phó tôi…Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Thay vì ngồi đợi xảy ra chuyện như vậy, chẳng nói thẳng mục đích của tôi cho anh biết. Từ đó xóa bỏ nghi ngờ của anh, hơn nữa cũng có lợi cho tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Tôi vẫn tin tưởng, rất nhiều lúc, thẳng thắn nói ra so với che giấu tính toán càng có lợi hơn, cũng càng nhanh có thể đạt được mục đích.”

Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc. Hình như lần đầu thấy Vũ Nhược Uyên như vậy, đánh giá cô ta trên dưới, lúc này mới cười nói: “Cô rất thông minh, nhưng có điều cô thẳng thắn nói cho tôi biết như vậy, cô không lo lắng tôi sẽ thật sự giết cô sao?”

“Đương nhiên không lo lắng, có ba điều tôi chắc chắn, anh sẽ không giết tôi. Một là, anh đang ở thành phố Văn Lan nguy cơ

khắp nơi, có quá nhiều quá nhiều thế lực mạnh mẽ muốn anh chết, mà nhà họ Vũ chúng tôi lại có cơ sở hợp tác với anh, cũng có khả năng trở thành hậu thuẫn vững chắc nhất của anh. Nếu như anh giết tôi, tình cảnh của anh ở thành phố Văn Lan sẽ càng thêm nguy hiểm, người thông minh sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này.

Thứ hai, anh là người rất tự tin cũng rất kiêu ngạo. Tuyệt đối sẽ không để chính anh sẽ thua nhà họ Sầm. Vì vậy càng không cần phải giết tôi.

Còn nguyên nhân thứ ba ấy à…”

Chương 2043

Chương 2043

Vũ Nhược Uyên kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, tiếp tục nói: "Tôi là phụ nữ, hơn nữa lại là phụ nữ rất xinh đẹp. Dù là ở thời đại nào, phụ nữ xinh đẹp sẽ đều nhận được nhiều ưu ái. Vì vậy tôi tin tưởng anh sẽ không giết tôi."

Trần Gia Bảo cười lắc đầu, nói: "Thực sự là lời tốt lời xấu toàn bộ cô đều nói ra. Nhưng tôi không giết cô không phải là bởi vì cô đẹp, mà là bởi vì cô nói đúng một chỗ, tôi sẽ không thua nhà họ Sầm. Điều này không phải bắt nguồn từ sự tự tin của tôi, mà là phán đoán dựa trên tình hình thực tế."

Thu Vũ Liên gật đầu lia lịa, con mắt tán thưởng liên tục, nói: "Không sai, Gia Bảo tuyệt đối sẽ không thua."

Vũ Nhược Uyên không cho là vậy, cười cợt, nói: "Hy vọng thực lực của anh có thể lớn như giọng điệu của anh."

"Sau này cô sẽ tận mắt chứng kiến." Trần Gia Bảo nâng ly rượu lên ra hiệu, uống một hơi cạn sạch.

Lại nói Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh bị người ta đánh gãy tay, tin tức cùng nhau nằm viện truyền tới nhà họ Sầm, gây nên một trận phong ba không nhỏ.

Cậu chủ nhà họ Sầm, Sầm Đông Khúc cùng với Phương Hàn Diệc lập tức chạy tới phòng bệnh bệnh viện đa khoa. Chỉ thấy Lư Bảo Quốc cùng Xà Văn Tĩnh hai người đang nằm trên hai giường bệnh khác nhau, trên tay còn bó bột quấn đầy băng, trông cực kỳ khổ sở.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sầm Đông Khúc nhíu mày, ngồi bên cạnh giường bệnh Lư Bảo Quốc, nói: "Anh tốt xấu gì cũng là nhà họ Lư cậu chủ, hơn nữa tĩnh thiếu là khách quý của nhà họ Sầm chúng ta, ở thành phố Văn Lan còn có người dám gây phiền phức cho các anh. Là ai gan to như vậy?"

Sầm Đông Khúc là người thừa kế hợp pháp thứ nhất của nhà họ Sầm, tuổi tác ngoài ba mươi, luôn luôn thành thục thận trọng, tu vi võ đạo cũng đến Cảnh giới tông sư, xem như là kiểu nhân vật thiên tài hiếm thấy.

Lư Bảo Quốc cảm nhận đau đớn trên tay, tàn nhẫn mà nói: "Tôi không biết tên nhóc kia tên gọi là gì, chỉ là anh ta là người nhà họ Vũ, là em trai Vũ Nhược Uyên. Hơn nữa thực lực của anh ta thế mà lại ở cảnh giới tông sư , tôi cùng cậu Tĩnh gộp lại không phải là đối thủ của anh ta."

Anh ta cũng không biết cảnh giới thực sự trong thực lực của Trần Gia Bảo. Nhưng Trần Gia Bảo nếu có thể dễ như ăn cháo nghiền nát anh ta và Xà Văn Tĩnh, hơn nữa tuổi còn trẻ. Anh ta vô thức liền cho rằng Trần Gia Bảo là một vị tông sư.

Phương Hàn Diệc nhất thời kinh ngạc một lúc. Sao anh ta không biết Vũ Nhược Uyên còn có một em trai là cảnh giới tông sư?

"Người nhà họ Vũ?" Sầm Đông Khúc khẽ cau mày, nhìn về phía Phương Hàn Diệc, hỏi: "Nhà họ Vũ và nhà họ Phương cùng thuộc Quỷ Y môn, anh có biết nhà họ Vũ có người như vậy không?"

Phương Hàn Diệc lập tức lắc đầu một cái, nghi ngờ nói: "Chưa từng nghe nói, hẳn là nhà họ Vũ bí mật bồi dưỡng thiên tài võ đạo chăng, tuổi còn trẻ đã có thể đạt đến cảnh giới tông sư, đúng là không tầm thường."

"Hừ, gì mà thiên tài mới không thiên tài ." Sầm Đông Khúc khó chịu nói: "Núi Vụ Ẩn nhà họ Vũ ở tỉnh Trung Thiên còn phải dựa vào nhà họ Sầm chúng tôi thở mà sống. Bây giờ người nhà họ Vũ lại dám đụng đến khách quý của nhà họ Sầm bọn tôi, đúng là không biết suy xét.

Cậu Tĩnh, anh yên tâm, món nợ này tôi giúp anh đòi lại. Trong vòng nửa giờ, tôi lệnh người tìm ra tung tích của bọn họ, dẫn người báo thù cho anh."

Xà Văn Tĩnh vui vẻ nói: "Vậy thì cảm ơn cậu cả Sầm."

"Không cần khách khí, anh khách quý của nhà họ Sầm. Nhà họ Sầm nên xả giận giúp anh." Sầm Đông Khúc lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại, bảo bên kia đi tìm tung tích của một

cô gái váy trắng mang trường kiếm, tìm được thì lập tức gọi cho anh ta.

Vũ Nhược Uyên trông thật xinh đẹp, mặc một chiếc váy dài trắng, tay cầm Thất Tinh bảo kiếm, bộ trang phục này cho dù là đi tới đâu thì cũng là độc nhất vô nhị, thu hút ánh nhìn của mọi người, việc điều tra rất dễ dàng, trong vòng chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, nhà họ Sầm đã tìm thấy nhóm người của Vũ Nhược Uyên đang ở khách sạn Tân Hồ.

Chương 2044

Chương 2044

Sầm Đông Khúc để điện thoại xuống, cười đắc thắng: "Chỉ cần bọn họ còn ở thành phố Văn Lan, bọn họ sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi. Tôi sẽ gọi bốn vị cường giả tông sư trong gia tộc đi xử lý bọn họ, chặt đứt hai tay của nó để trả thù cho hai người. Hai người ở đây dưỡng thương hay cùng đi?"

"Đương nhiên là cùng đi rồi!"

Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh đồng thanh nói, hai người họ chẳng qua cũng chỉ bị gãy tay phải thôi, nếu đã băng bó xong thì đối với những võ giả như họ mà nói, vết thương nhỏ này vẫn có thể chịu đựng được.

"Vậy thì đi thôi!"

Sầm Đông Khúc vung tay lên, dẫn đầu đi ra khỏi phòng bệnh.

Phương Hàn Diệc nghĩ ngợi, anh ta rất hiếu kỳ với vị tông sư em trai của Vũ Nhược Uyên, liền đi theo.

Tại khách sạn Tân Hồ, Trần Gia Bảo và hai người còn lại sau khi ăn cơm xong thì Thu Vũ Liên liền về phòng nghỉ ngơi trước.

Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên đến trước cửa sổ tầng hai, nhìn qua khung cửa sổ sát đất khổng lồ, nhìn ra xa xăm bên ngoài, mơ hồ nhìn mặt nước hồ.

"Lưu Ly đâu?" Vũ Nhược Uyên tò mò hỏi: "Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, nếu không có Lưu Ly, anh nhất định sẽ nguy hiểm trùng trùng ở thành phố Văn Lan."

Trần Gia Bảo cũng muốn biết tung tích của Lưu Ly, nhưng Lưu Ly khác với những người phụ nữ khác, tu vi cao, hiểu biết sâu rộng, hơn nữa rất có chính kiến, Trần Gia Bảo của bây giờ

còn xa mới nắm trong tay được, tất nhiên cũng không biết tung tích của Lưu Ly.

“Đến lúc thích hợp, Lưu Ly sẽ xuất hiện thôi.” Trần Gia Bảo không nói rõ ràng, chỉ tự tin nói: “Dù cho không có Lưu Ly, hoặc không có cách nào đánh bại nhà họ Sầm, thì chúng ta cũng sẽ không thua.”

“Anh lấy gì ra mà tự tin được vậy? Tôi rất muốn biết đấy.” Vũ Nhược Uyên lắc đầu nói: “Tôi biết rất rõ thực lực của nhà họ Sầm. Cho dù anh có giỏi cỡ nào thì cũng còn xa mới là đối thủ của nhà họ Sầm. Những gì anh vừa nói đối với tôi không khác gì chém gió cả.”

“Tôi tự tin vì tôi có thực lực, mà thực lực của tôi thì không chỉ có mỗi võ nghệ.”

Lời của Trần Gia Bảo có chút không chắc chắn, Vũ Nhược Uyên sững sờ, sau đó thì phản ứng lại, cười nói: “Nếu nói vậy thì chúng ta giống nhau rồi, tôi có dự cảm, nếu không nắm bắt thời cơ giết anh, sau này tôi nhất định sẽ phải hối hận.”

“Thật đáng tiếc, cô không giết nổi tôi đâu.” Trần Gia Bảo cười tự tin, quay người đi về phòng của mình.

Đôi mắt Vũ Nhược Uyên lấp lánh nhìn bóng lưng Trần Gia Bảo rời đi.

Trần Gia Bảo đi tới cuối hành lang, đẩy cửa bước vào phòng, liền nghe thấy trong nhà vệ sinh có tiếng nước chảy ào ào. Thông qua lớp kính mờ có thể nhìn thấy bóng người mờ mờ đang tắm, hương thơm tỏa ra vô cùng quyến rũ.

Bầu không khí mập mờ màu hồng dâng lên trong phòng.

“Lần trước ở nhà họ Văn đã tha cho Thu Vũ Liên một lần, lần này chẳng có lý do gì phải tha cho cô ta nữa cả.”

Trần Gia Bảo ngồi trên chiếc giường mềm mại, trong lòng mong đợi.

Không lâu sau, “Cạch” một tiếng, Thu Vũ Liên tắm xong, quấn chiếc khăn bông màu hồng phấn, từ nhà tắm bước ra ngoài, mái tóc dài ướt nhẹp xõa ra sau lưng, vô cùng quyến rũ.

Nhìn thấy Trần Gia Baỏ, Thu Vũ Liên mặt đỏ ửng lên, thoải mái đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, ngại ngùng nói: “Gia Bảo,

tối nay em là của anh.”

Lời vừa nói ra, đến cô ta còn cảm thấy bất ngờ vì quá sến súa.

Trần Gia Bảo đưa tay nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Thu Vũ Liên, kéo nhẹ, Thu Vũ Liên đã nằm gọn trong lòng Trần Gia Bảo, hai đôi môi dán chặt vào nhau.

Bầu không khí trong phòng bỗng chốc nóng lên.

Chương 2045

Chương 2045

Không biết từ lúc nào, chiếc khăn tắm màu hồng đã nhẹ nhàng trượt khỏi cơ thể Thu Vũ Liên, làm lộ ra thân thể mềm mại nóng bỏng trắng như tuyết, Trần Gia Bảo đặt cô ta lên giường.

Mặt Thu Vũ Liên đỏ bừng, căng thẳng, mắt hơi nhắm lại, chỉ khẽ mở ra nhìn Trần Gia Bảo ở bên giường, chờ đợi khoảnh khắc quan trọng nhất trong cuộc đời.

Trần Gia Bảo đang chuẩn bị ra tay thì bỗng khẽ nhíu mày, ngưng lại, cảm nhận được bên ngoài khách sạn Tân Hồ truyền đến khí tức của mấy vị cường giả tông sư, ngoài ra còn có khí tức của Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh.

“Sao hai người họ lại đến khách sạn Tây Hồ nhỉ, lại còn mang theo mấy vị cường giả tông sư nữa, không lẽ tìm mình để trả thù sao?”

Trần Gia Bảo cảm thấy rất có thể là như vậy, không khỏi cười khẩy một cái.

Thu Vũ Liên nhận thấy đã có chuyện xảy ra, mở mắt ra, cuộn người ngồi dậy, quan tâm hỏi: “Gia Bảo, sao thế?”

Trần Gia Bảo tỉnh táo lại, cười dịu dàng, lại đè Thu Vũ Liên xuống, đắp chăn cho cô ta, nhẹ nhàng nói: “Không sao cả, mấy tên sâu bọ tìm đến thôi, anh giải quyết bọn chúng xong sẽ quay lại ngay.”

“Dạ.” Thu Vũ Liên chủ động đưa môi thơm, nói: “Cẩn thận đấy.”

Trần Gia Bảo cười rồi bước ra ngoài, thấy Vũ Nhược Uyên đã đang đợi ở hành lang bên ngoài rồi, cũng không biết có phải vẫn luôn đứng ở đó không.

Vũ Nhược Uyên thấy Trần Gia Bảo thì cười: “Xem ra dang tiếng của nhà họ Vũ chúng tôi chưa đủ vang rồi, có người tới tìm anh trả thù kìa, đi thôi, tôi cùng anh ra ngoài xem sao.”

Trần Gia Bảo gật đầu, cùng Vũ Nhược Uyên sánh vai đi xuống lầu.

Sau khi tới đại sảnh, Trần Gia Bảo chỉ thấy có tám người ở đó, trong đó có bốn vị cường giả tông sư, hai vị “Tông sư Sơ Kỳ” và hai vị “Tông sư Trung kỳ”, còn có Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh mới xảy ra mâu thuẫn ở quầy rượu nữa, hai người còn lại rõ ràng là Phương Hàn Diệc và một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, chính là Sầm Đông Khúc.

Tám người ở dưới sảnh chỉ có Sầm Đông Khúc là đang ngồi, những người còn lại đều đứng sánh vai nhau, thậm chí đến bốn vị cường giả tông sư cũng không có tư cách để ngồi, từ đó có thể thấy thực lực lớn mạnh của nhà họ Sầm, đến cường giả tông sư cũng không có địa vị cao lắm.

Đến nỗi mấy nhân viên ở quầy rượu vì đã nhận ra thân phận của Sầm Đông Khúc nên chỉ dám quỳ ở thềm phía sau, không dám lên trước, trong lòng thầm mặc niệm cho Trần Gia Bảo, ở thành phố Văn Lan này… Ồ không, cả cái tỉnh Trung Thiên này, đắc tội cậu chủ Sầm thì chỉ có con đường chết.

Trần Gia Bảo nhìn lướt qua Phương Hàn Diệc, ánh mắt hơi giễu cợt, anh ta vốn còn định sẽ gọi cho Phương Hàn Diệc tối nay, không ngờ Phương Hàn Diệc đã tự tìm đến rồi.

Phương Hàn Diệc ngay từ đầu đã nhìn thấy Trần Gia Bảo, hai đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỳ xuống tại chỗ rồi, âm thầm khóc trong lòng, mẹ, em trai của Vũ Nhược Uyên sao lại thành Trần Gia Bảo rồi, biết sớm như vậy thì có bị đánh chết cũng không đâm đầu vào vũng bùn này rồi.

Lúc này, đưa tay ra chỉ về phía Trần Gia Bảo, nói với Sầm Đông Khúc: “Cậu chủ, chính là tên này đã đắc tội với tôi và cậu chủ Thiên, người phụ nữ bên cạnh anh ta chính là Vũ Nhược Uyên của nhà họ Vũ.”

“Chính anh đã đánh Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh bị thương sao?” Sầm Đông Khúc nhìn Trần Gia Bảo, chân mày khẽ nhíu lại, trong lòng hoài nghi.

Anh ta dù sao cũng là cường giả tông sư, nhưng trên người anh ta lại không thể cảm nhận được một chút khí tức của võ giả nào cả, đến cả Vũ Nhược Uyên, mặc dù tiếng tăm lẫy lừng, khí thế lớn mạnh, nhưng cũng không thể cảm nhận được tu vi của cô ta, tại sao lại như vậy?

"Đúng vậy." Trần Gia Bảo nhìn Sầm Đông Khúc, xem ra anh ta chính là kẻ cầm đầu của đàm người này, chắc thân phận cũng không hề tầm thường, anh lắc đầu cười nói: "Có điều xem ra bây giờ bọn họ vẫn còn dư sức để đến trả thù, chứng tỏ bài học mà họ nhận được vẫn chưa đủ, sớm biết như vậy đã không chỉ đánh gãy một cánh tay của họ, mà còn phải khuyến mãi thêm một cái chân nữa."

Chương 2046

Chương 2046

“Hỗn xược.”

“Mày nói cái gì?”

Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh đều vô cùng tức giận, hận không thể đánh gãy tứ chi của Trần Gia Bảo.

Sầm Đông Khúc phẩy tay một cái, không cho bọn họ nói tiếp, cười khẩy với Trần Gia Bảo: “Người nhà họ Vũ cũng to gan thật.”

Vũ Nhược Uyên tiếp lời: “To gan lớn mật là truyền thống ngìn năm nay của nhà họ Vũ chúng tôi rồi, đặc biệt là đối với kẻ thù, nhà họ Vũ lại càng ra tay mạnh hơn.”

“Cô chắc hẳn là Vũ Nhược Uyên, yêu quái trong truyền thuyết của nhà họ Vũ?” Sầm Đông Khúc quan sát đôi mắt của Vũ Nhược Uyên, trong lòng ái mộ, nói: “Thực lực của nhà họ Vũ các người thực sự cũng rất khá, nhưng cũng chỉ rất khá mà thôi, cho dù tứ mạch nhà họ Vũ gộp lại, cũng không phải đối thủ của nhà họ Sầm.”

Vũ Nhược Uyên kinh ngạc hỏi: “Nói vậy tức là anh chính là người của nhà họ Sầm?”

“Đúng vậy.” Sầm Đông Khúc vẻ mặt cao ngạo nói: “Cậu chủ của nhà họ Sầm, Sầm Đông Khúc.”

Trần Gia Bảo cùng nhìn nhau, đều nhận ra sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Điều khác nhau là, Vũ Nhược Uyên kinh ngạc về thân phận của Sầm Đông Khúc, còn Trần Gia Bảo thì lại kinh ngạc vì vui mừng, Sầm Đông Khúc đột nhiên tới, nếu lợi dụng cơ hội tốt này, nói không chừng có thể đánh cho nhà họ Sầm trở tay không kịp.

Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh còn tưởng rằng hai người họ sợ rồi, liền tỏ ra vô cùng phách lối.

Sầm Đông Khúc cũng hơi đắc ý, nói: "Lư Bảo Quốc là bạn tốt của tôi, Xà Văn Tĩnh là khách quý của nhà họ Sầm, anh đánh họ bị thương rồi, tôi không thể không truy cứu, có điều nể mặt nhà họ Vũ, tôi cũng không làm khó các người, chỉ cần anh xin lỗi hai người bọn họ, đồng thời chịu bị đánh gãy hai tay, chuyện này có thể cho qua, anh thấy sao?"

Anh ta nói như ra lệnh, dường như đã quen với cái kiểu chỉ tay năm ngón này rồi.

Phương Hàn Diệc sợ hết hồn, Trần Gia Bảo là Cường Giả Truyền Kỳ, đã chém giết không ít Sát thần, Sầm Đông Khúc bắt Trần Gia Bảo xin lỗi, khác gì… tìm đến chỗ chết, tới lúc đó còn liên lụy tới anh ta nữa.

Trong lòng anh ta sợ hãi, vừa không dám nói ra thân phận của Trần Gia Bảo, vừa không dám rời khỏi chỗ này, trán đổ đầy mồ hôi, khiến cho bốn vị cường giả tông sư ở kế bên phải nhìn anh ta với ánh mắt kỳ lạ.

Vũ Nhược Uyên đột nhiên bật cười, xem ra xung đột giữa Sầm Đông Khúc là không thể tránh khỏi rồi, như vậy cũng tốt, làm bùng nổ mâu thuẫn giữa Trần Gia Bảo và Sầm Đông Khúc, khuấy động cục diện của thành phố Văn Lan, nhất định sẽ rất thú vị.

Nghĩ tới đây, cô ta thầm cười, đứng ở một bên không nói gì.

Trần Gia Bảo nói: "Nếu tôi từ chối thì sao?"

"Nếu như từ chối…" Sầm Đông Khúc chỉ về phía bốn vị cường giả tông sư phía sau, cười nói: "Vậy thì bốn người bọn họ sẽ giúp tôi đánh gãy tứ chi của anh, anh tự chọn đi."

"Chẳng có gì mà phải chọn cả." Trần Gia Bảo nói: "Đáp án của anh không nằm trong phạm vi lựa chọn của tôi, muốn ra tay thì ra tay đi."

"Giỏi lắm, dám phách lối như vậy" Sầm Đông Khúc mặt tối sầm lại, phẩy tay một cái, bốn vị cường giả tông sư phía sau lập tức xông lên, trừng trừng nhìn Trần Gia Bảo!

Trong khách sạn Tân Hồ, bốn vị tông sư cùng xông lên, chia làm bốn hướng, vây quang Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, khí thế hùng mạnh bao trùm cả đại sảnh, ngoài Trần Gia Bảo ra, dường như họ cũng muốn hạ cả Vũ Nhược Uyên.

Đám nhân viên phục vụ trốn ở trước thềm bị luồng khí thế này dọa cho kinh hãi, run lẩy bẩy.

“Cô Vũ, tôi lần này chỉ nhắm vào em trai cô thôi, nếu cô khoanh tay đứng nhìn, nhà họ Sầm sẽ không làm khó cô.”

Nhà họ Vũ tuy không đọ được với nhà họ Sầm, nhưng thực lực cũng không hề yếu, không nhất thiết phải đắc tội với nhà họ Vũ, nên anh ta mới khuyên Vũ Nhược Uyên, đương nhiên, nếu Vũ Nhược Uyên khăng khăng muốn ra tay, anh ta cũng phải suy nghĩ cho thể diện của nhà họ Thẩm, chỉ đành hạ cả Vũ Nhược Uyên.

Chương 2047

Chương 2047

Vũ Nhược Uyên lùi về phía sau, chủ động đứng cách xa Trần Gia Bảo, rời khỏi phạm vi bao vây của bốn vị tông sư, mở miệng cười: "Các anh không cần để ý đến tôi, cứ chuyên tâm đối phó với anh ta là được, tôi đảm bảo sẽ không ra tay đâu."

Đám người Sầm Đông Khúc sửng sốt, không nghĩ lại có thể thuận lợi như vậy, không lẽ nhà họ Vũ sợ đối đầu với nhà họ Sầm như vậy sao?

Ngay sau đó, Sầm Đông Khúc liền vỗ tay cười khen ngợi: "Cô Vũ quả thực thức thời, không những thế còn có khí chất trời sinh, xinh đẹp động lòng người, tôi cũng là người biết thương hoa tiếc ngọc, đợi sau khi chuyện này kết thúc, rất mong cô Vũ nể mặt mà uống với tôi một ly rượu."

"Thế thì phải xem xem anh có cơ hội đó không đã."Vũ Nhược Uyên cười, ngoài mặt không biểu hiện gì cả nhưng trong lòng lại hết sức khinh thường, sắp bị Trần Gia Bảo đạp dưới chân rồi mà còn nghĩ tới việc cua bà đây, đúng là ngu xuẩn.

Phương Hàn Diệc ở kế bên sắc mặt cũng vô cùng kỳ lạ, chưa nói đến việc chỉ bốn vị tông sư này thì không thể đối phó được với Trần Gia Bảo, chỉ mình Vũ Nhược Uyên đã rất nổi tiếng ở Quỷ Y Môn, chẳng những bụng dạ nham hiểm mà thủ đoạn còn độc ác, xuất quỷ nhập thần, cô ta chính là một bông hoa anh túc có độc, Sầm Đông Khúc có ý cua Vũ Nhược Uyên, không bị cô ta hại chết là may rồi.

"Vậy thì tôi sẽ coi như cô đồng ý rồi nhé." Sầm Đông Khúc cười sáng láng, quay qua Trần Gia Bảo nói: "Tôi biết anh cũng là cường giả tông sư, nhưng chỗ tôi có hai vị Tông sư Sơ kỳ và hai vị Tông sư Trung kỳ, thêm tôi đây nữa là năm cường giả

tông sư, nếu thật sự muốn đánh, anh tuyệt đối không phải là đối thủ, mà kết cục sẽ còn rất thảm nữa.

Nể mặt chị của anh, tôi cho anh cơ hội cuối cùng, chỉ cần anh xin lỗi, đồng thời phế đi hai cánh tay, tôi có thể không nhắc đến chuyện cũ nữa."

Trần Gia Bảo lẻ loi đứng giữa vòng vây, dường như rất cô độc.

Vậy mà sắc mặt của anh ta không hề thay đổi, nhìn xung quanh một lượt nói: "Các người có đông hơn nữa thì cũng chỉ là một đám tôm tép trong mắt tôi mà thôi, muốn đánh thì đánh đi, đừng làm lãng phí thời gian của tôi."

Ánh mắt Sầm Đông Khúc trở lên nghiêm túc, từ trên ghế đứng dậy, nói: "Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ đáp ứng cho anh, lên, phế anh ta cho tôi."

Bốn vị cường giả tông sư cùng hô lên, từ bốn phía không hẹn mà cùng lao vào tấn công Trần Gia Bảo, giống như thiên la địa võng, không cho Trần Gia Bảo có cơ hội có cơ hội thoát thân.

Sầm Đông Khúc đứng chắp tay, khóe miệng nhếch lên cười: "Bốn vị tông sư cùng ra tay, trừ khi là Bán Bước Truyền Kỳ và Cường Giả Truyền Kỳ đích thực, nếu không ai có thể chống đỡ được!"

Anh ta vô cùng tự tin nắm chắc phần thắng trong tay. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh liên tục gật đầu, như thể đã nhìn thấy Trần Gia Bảo bị đánh ngã thảm hại rồi vậy, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Đột nhiên, trước mặt tất cả mọi người, Trần Gia Bảo di chuyển, bóng người anh ta lóe lên một cái rồi biến mất tại chỗ, cũng biến mất luôn trước mắt của tất cả mọi người.

Đừng nói là đám người Sầm Đông Khúc, ngay cả bốn vị tông sư ở đại sảnh cũng không nhìn rõ động tác của Trần Gia Bảo, vẻ mặt vô cùng sửng sốt.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo liền xuất hiện ở phía sau của một vị tông sư, còn không đợi đối phương kịp phản ứng đã đâm một kiếm xuống đầu vai đối phương, chỉ nghe "Phụt" một

tiếng, máu bắn tung tóe, mũi kiếm sắc bén xuyên qua đầu vai ông ta, bay về phía trước. nặng nề rơi trên mặt đất.

Đám người Sầm Đông Khúc, Lư Bảo Quốc há hốc mồm ra kinh hãi, mẹ nó, một chiêu trong nháy mắt đã giết được cường giả tông sư, tên này rốt cuộc lợi hại tới mức nào chứ?

Chương 2048

Chương 2048

Động tác của Trần Gia Bảo vẫn chưa ngừng lại, xoay chân, bóng người lại lóe lên, nhanh chóng xuất hiện trước mặt một vị cường giả tông sư khác, tay phải cầm kiếm, mũi kiếm lóe lên liên tục.

Vị tông sư đó vô cùng bất ngờ, sau đó thì hét lên một tiếng, đạp mạnh về phía trước một bước, mặt sàn bằng đá cẩm thạch rắn chắc ngay lập tức bị giẫm nát vụ, đồng thời tay phải ông ta nắm thành nắm đấm, đánh thẳng vào tim Trần Gia Bảo, mang theo một luồng khí mạnh mẽ bắn ra tứ phía.

Hai vị tông sư còn lại cũng cùng lúc tấn công Trần Gia Bảo.

Ngay lập tức tạo thành tam giác tạo bởi ba vị cường giả, một lần nữa hình thành thế vòng vây.

Sầm Đông Khúc thở phào một cái, lần này cuối cùng cũng có thể hạ tên này rồi nhỉ?

“Ba cái trò vặt vãnh.”

Trần Gia Bảo ra vẻ khinh miệt, tay cầm kiếm lóe lên, mấy đường kiếm xoẹt qua, tạo lên ánh sáng chói lóa.

Vị tông sư trước mặt anh là người chịu đòn đầu tiên, dưới tác động mạnh mẽ của mấy đường kiếm, trên người ông ta xuất hiện vài vết thương sâu thấu xương, không những nắm đấm của ông ta đột ngột dừng lại, mà còn phun ra một ngụm máu rồi bay ngược về phía sau, nằm quằn quại trên đất không đứng dậy nổi, rõ ràng là đã không còn sức chiến đấu nữa.

Đám người của Sầm Đông Khúc một lần nữa bị dọa cho kinh hãi, sức mạnh thật ghê gớm.

Ở giữa đại sảnh vẫn đang tiếp tục giao tranh.

Hai vị tông sư còn lại đã lao đến hai bên của Trần Gia Bảo, cùng lúc ra đòn, tấn công Trần Gia Bảo, tạo thành thế gọng kìm trước sau.

Trần Gia Bảo tay trái nắm thành nắm đấm, lấy cứng chọi cứng, đấm thẳng vào nắm đấm của vị tông sư trước mặt, đồng thời hơi xoay chân, điều chỉnh góc đứng, tay phải cầm kiếm hướng về phía vị tông sư còn lại.

Rõ ràng là sức mạnh của một người nhưng lại cùng lúc đối kháng với hai vị tông sư.

Sầm Đông Khúc thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn nhếch miệng lên cười nói: "Nếu như anh ta dựa vào tốc độ để kéo dài khoảng cách, rồi tìm thời cơ chuẩn xác mà tiến công, nói không chừng hôm nay còn có thể nắm phần thắng, nhưng anh ta lại chọn lấy cứng chọi cứng, nữa còn cùng lúc đối kháng hai vị tông sư, đúng là ngu không…"

Chưa nói dứt câu, nắm đấm của Trần Gia Bảo và vị tông sư đó đã đụng vào nhau.

"Rắc" một tiếng, vị tông sư đó kêu lên thảm thiết, xương cánh tay phải vỡ vụn ngay tức khắc, không những thế còn bị nội công của Trần Gia Bảo đánh cho bay về phía sau, miệng ộc máu, thương tích nặng nề.

Sầm Đông Khúc ngay lập tức trợn tròn mắt lên, không thể nói tiếp những lời khinh miệt phía sau nữa.

Cùng lúc đó, Trần Gia Bảo cầm kiếm phóng lên, đâm xuyên qua nắm tay của vị tông sư cuối cùng, phế đi cánh tay phải của ông ta.

Trong nháy mắt, Trần Gia Bảo liên tiếp đánh bại bốn vị tông sư, từ đầu đến cuối vô cùng thuận lợi đã chứng tỏ sức mạnh to lớn của anh, làm kinh động tất cả mọi người ở đại sảnh.

Vị tông sư cuối cùng bị kiếm xuyên qua nắm đấm tên là Tống Chu Giang, ông ta ôm lấy nắm tay máu chảy đầm đìa, biết sức mạnh của ông ta thua xa Trần Gia Bảo, trong lòng vô cùng kinh hãi, run rẩy nói: "Cậu… Cậu là cường giả "Truyền kỳ" sao?"

Ngoài Cường Giả Truyền Kỳ ra, Tống Chu Giang thật sự không thể nghĩ ra còn ai có thể dễ dàng đánh bại bốn vị tông

sư cùng liên thủ tấn công như vậy.

Sầm Đông Khúc, Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh cùng ngây người ra, tên này lại là cường giả Truyền kỳ sao?

Chỉ có Phương Hàn Diệc là không ngạc nhiên chút nào, trong lòng ngầm cười khổ: "Trần Gia Bảo không phải cường giả Truyền kỳ, mà là Bán Bước Truyền Kỳ, có điều là vị Bán Bước Truyền Kỳ Trần Gia Bảo này còn mạnh hơn cả cường giả Trung kỳ Truyền kỳ nữa, nếu như để Sầm Đông Khúc biết được thân phận của Trần Gia Bảo, đoán chừng sẽ phát khóc luôn quá.

Trên đại sảnh, Trần Gia Bảo không hề trả lời câu hỏi của Tống Chu Giang, trực tiếp đấm ông ta bay ra xa, tiếp đó thì hướng về phía ba người Sầm Đông Khúc nói: "Bây giờ năm vị cường giả tông sư mà anh tự hào hình như chỉ còn mình anh thôi."

Chương 2049

Chương 2049

Sầm Đông Khúc mặt biến sắc, run rẩy nói: "Không thể nào, anh còn trẻ như vậy, sao có thể là Cường Giả Truyền Kỳ được, đến Vũ Nhược Uyên tiếng tăm lẫy lừng của nhà họ Vũ cũng chỉ là "Tông sư Sơ kỳ" mà thôi, anh còn ít tuổi hơn cả Vũ Nhược Uyên, tu vi làm sao có thể mạnh hơn Vũ Nhược Uyên nhiều như vậy được? Không thể nào, tuyệt đối không thể!"

Vũ Nhược Uyên mắt tối sầm lại, việc cô ta không bằng Trần Gia Bảo, luôn luôn là nỗi canh cánh trong lòng cô ta, bây giờ lại bị Sầm Đông Khúc nói ra trước mặt, trong lòng cực kỳ khó chịu.

"Thế giới này vô cùng rộng lớn, cũng có rất nhiều người đặc biệt tài giỏi, anh chủ quan cho rằng "không thể" không có nghĩa là không tồn tại." Trần Gia Bảo cất bước tiến về phía Sầm Đông Khúc, nói: "Giờ đã đến lúc giải quyết việc giữa hai chúng ta rồi."

Sầm Đông Khúc ánh mắt kinh hãi, rồi lại lập tức chấn tĩnh lại, cao ngạo nói: "Có cái gì mà phải giải quyết, tôi là người thừa kế của nhà họ Sầm, là vua của tỉnh Trung Thiên, cường giả trong gia tộc nhiều vô số, mũi kiếm đánh tới đâu thắng tới đó, anh còn dám giết tôi nữa hay sao…."

Anh ta còn chưa nói dứt lời thì "Bụp" một cái đã bị Trần Gia Bảo đấm bay, ngã sõng soài trên mặt đất.

Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh đều ngây cả ra, tên này đến Sầm Đông Khúc cũng dám đánh, lẽ nào anh ta không sợ nhà họ Sầm nổi trận lôi đình trả thù anh ta hay sao?

Sầm Đông Khúc đứng dậy, mặt sưng cả lên, vừa kinh hãi vừa tức giận nói: "Mày dám đánh tao hả, có tin nhà họ Sầm cho mày sống không bằng chết không?"

“Đánh mày thì đã làm sao, tao còn dám phế luôn mày đấy.”

Trần Gia Bảo cất tiếng nói lạnh lùng, sau đó thì nhảy về phía trước ba mét, năm mét trong chớp mắt, đến trước mặt Sầm Đông Khúc, còn không đợi Sầm Đông Khúc kịp phản ứng đã một đòn đá gãy chân của anh ta.

Sầm Đông Khúc kêu lên thảm thiết rồi ngã ra đất, đau tới mức trán đổ đầy mồ hôi, thật đáng tiếc, anh ta đường đường là cường giả tông sư, vậy mà ở trước mặt Trần Gia Bảo thì một đòn cũng không đánh ra nổi.

Trần Gia Bảo từ trên cao nhìn xuống Sầm Đông Khúc, nói: “Lúc mày tuyên bố muốn đánh gãy hai tay của tao có từng nghĩ đến cảnh này không?”

“Mày… Mày dám đánh gãy chân của tao, mày xong đời rồi, mày xong đời thật rồi, mày chuẩn bị hứng chịu cơn thịnh nộ của nhà họ Sầm đi, đến nhà họ Vũ cũng không bao che cho mày được đâu!”

“Chuyện này còn chưa xong đâu.” Trần Gia Bảo cúi người xuống, vỗ vai Sầm Đông Khúc, cổ tay khẽ run lên, giở chút thủ đoạn, mỉm cười nói: “Thủ đoạn của nhà họ Vũ vượt xa cả trí tưởng tượng của mày đấy.”

Động tác của Trần Gia Bảo rất kín đáo, nhưng vẫn không thể qua mắt được Vũ Nhược Uyên.

Cô ta vô cùng kinh ngạc, cộng thêm nghe thấy lời nói của Trần Gia Bảo, trong lòng càng không biết nói gì nữa, Trần Gia Bảo lần này là muốn đẩy nhà họ Vũ vào chỗ nguy khốn đây, thật sự quá độc ác.

“Còn về hai đứa chúng mày.” Trần Gia Bảo nhìn Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh nói: “Vốn dĩ đã tha cho bọn mày một con đường sống, bọn mày lại tự mình tìm đến đây, xem ra bài học lúc trước tao dạy cho bọn mày thực sự là chưa đủ.”

Hai người Lư Bảo Quốc mặt lập tức biến sắc, ruột gan lộn cả lên, sớm biết tên này lợi hại như vậy, bon họ đã ngoan ngoãn dưỡng thương ở phòng bệnh rồi, làm gì có chuyện dám tới đây trả thù?

Chương 2050

Chương 2050

“Anh… Anh tính làm gì chúng tôi? Lư Bảo Quốc run rẩy hỏi, đến nhân vật lớn mặt như Sầm Đông Khúc còn bị tên này đạp dưới chân như vậy, anh ta và Xà Văn Tĩnh làm sao có thể may mắn chạy thoát được?

“Tất nhiên là cho các ngươi nếm thử mùi vị của Sầm Đông Khúc rồi.”

Trần Gia Bảo vừa nói dứt lời, bóng người lướt như gió đến trước mặt hai người Lư Bảo Quốc, dùng tốc độ cực nhanh đá vào hai chân họ.

“Rắc”, “Rắc” hai tiếng, hai chân của Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh cùng lúc bị đánh gãy, kêu lên thảm thiết, nắm tay của Trần Gia Bảo bay lên, đánh thẳng vào ót của bọn họ.

Hai người cùng lúc trợn trắng mắt rồi ngất đi.

“Mày rốt cuộc muốn làm cái gì?” Sầm Đông Khúc trong lòng sợ hãi, Trần Gia Bảo đánh gãy chân bọn họ thì thôi, còn đánh ngất bọn họ nữa là sao?

“Mày không cần phải biết.” Trần Gia Bảo cười khinh miệt, vung tay áo một cái, một luồng khí mạnh mẽ bắn ra, Sầm Đông Khúc trợn trắng mắt, đồng thời cũng ngất đi.

Trần Gia Bảo ngồi lên vị trí ban đầu của Sầm Đông Khúc, cân nhắc nhìn Phương Hàn Diệc, nói: “Giờ đã đến lúc hai người chúng ta nói chuyện rồi.”

Giọng nói vô cùng bình thản nhưng khí thế lại mạnh mẽ vô cùng.

Mặt Phương Hàn Diệc ngay lập tức trắng bệch ra, run rẩy đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, cười nịnh nọt: “Anh Trần, anh… anh có gì căn dặn ạ?”

Tống chu Giang và ba vị cường giả tông sư còn lại vô cùng sửng sốt, anh ta họ Trần, không phải họ Vũ sao?

Ngay sau đó, trong đầu bọn họ lóe lên, nghĩ đến một chuyện vô cùng đáng sợ, Tống Chu Giang trợn tròn hai mắt, khó có thể tin được mà nói: "Cậu… Cậu là Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đã giết nhiều vị Cường Giả Truyền Kỳ trên núi Vụ Ẩn?"

Tuổi còn trẻ như vậy mà đã đặt đến "Truyền kỳ cảnh giới", hơn nữa còn mang họ Trần, đám người Tống Chu Giang thật sự không thể nghĩ ra được, ngoài "Trần Gia Bảo" ra, còn có ai có thể được như vậy nữa?

Trần Gia Bảo nhìn về hướng Tống Chu Giang, bình thản nói: "Đúng vậy."

Bốn người Tống Chu Giang sốc nặng, danh tiếng lẫy lừng, trận chiến trên núi Vụ Ẩn, Trần Gia Bảo với cảnh giới Bán Bước Truyền Kỳ giết vô số Cường Giả Truyền Kỳ, đã trở thành truyền thuyết trong giới võ thuật của tỉnh Trung Thiên, danh tiếng dường như chỉ đứng sau gia chủ của nhà họ Sầm, Sầm Khiếu Uy,

Bọn họ không thể ngờ được trong tình thế bất lợi như hiện nay, Trần Gia Bảo lại dám tới thành phố Văn Lan, lại càng không thể ngờ tới người mà Sầm Đông Khúc sai bọn họ đến giáo huấn lại là Trần Gia Bảo. Mẹ nó, bốn vị tông sư tuy rằng cũng rất mạnh nhưng làm sao có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo?

Bốn người Tống Chu Giang khóc không ra tiếng!

Trần Gia Bảo không để ý tới đám người Tống Chu Giang, quay về hướng Phương Hàn Diệc cười nói: "Tinh thần tốt nhỉ, xem ra cuộc sống ở nhà họ Sầm khá tốt đấy."

"Nhờ vào hồng phúc của anh Trần cả, nhờ vào hồng phúc của anh Trần cả." Phương Hàn Diệc gượng cười nói.

Đám người Tống Chu Giang trong lòng ngờ vực, Phương Hàn Diệc rõ ràng là biết thân phận của Trần Gia Bảo, tại sao ngay từ đầu không nói ra, như vậy không phải là công khai chống lại bọn họ hay sao?

Lúc này, bọn họ chỉ nghe thấy Trần Gia Bảo nói: "Tôi rất muốn biết nhà họ Xà tại sao lại xuất hiện ở nhà họ Sầm, mà

anh tại sao lại không kịp thời thông báo cho tôi?”
Giọng nói đã lạnh lùng hơn lúc đầu nhiều.

Chương 2051

Chương 2051

Phương Hàn Diệc trong lòng run rẩy, "Bụp" một cái quỳ xuống đất, vội vã nói: "Nhiệm vụ mà anh Trần giao cho tôi, tôi luôn khắc ghi trong lòng không dám quên đi, mấy hôm nay luôn luôn nghe ngóng tin tức, chỉ là có rất nhiều tin tức vẫn chưa kịp thăm dò rõ ràng, nên không dám tùy tiện gọi điện cho anh Trần, tránh bị nhà họ Sầm phát hiện."

Những lời đó vừa dứt, đám người Tống Chu Giang ngây ra, đường đường là người thừa kế của nhà họ Phương, lại là mật thám do Trần Gia Bảo cài vào nhà họ Sầm sao? Vậy là tất cả động tĩnh của nhà họ Sầm, không phải đều bị Trần Gia Bảo nắm rõ hay sao? Mẹ nó, Trần Gia Bảo thật nham hiểm!

Vũ Nhược Uyên cũng vừa mới biết Phương Hàn Diệc là gian tế của Trần Gia Bảo, nói như vậy, Trần Gia Bảo sớm đã nhắm vào nhà họ Sầm rồi, quả thật là tâm tư khó lường!

Cô ta vô cùng kinh ngạc, cũng có chút hâm mộ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo liếc qua Vũ Nhược Uyên, tiếp sau đó nói với Phương Hàn Diệc: "Anh có thể nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai nữa hay không, tùy thuộc vào tùy thuộc vào việc thông tin cậu cung cấp có ích tới mức nào."

"Anh Trần yên tâm, tôi nhất định sẽ nói ra hết những gì mà tôi biết." Phương Hàn Diệc sợ xanh mật, vội vã nói: "Từ khi tiếng tăm của anh Trần vang khắp giới võ thuật sau trận chiến trên núi Vụ Ẩn, nhà họ Sầm bắt đầu nhắm vào anh Trần, có rất nhiều thế lực từng có mẫu thuẫn với anh Trần đã lũ lượt chủ động liên hệ với nhà họ Sầm.

Theo như những gì tôi biết, có nhà họ Xà, nhà họ Tô và nhà họ Long, trong đó nhà họ Xà đến sớm nhất, ngoài Xà Văn Tĩnh

thuộc dạng nghiệp dư ra, còn có hai vị cường giả Truyền Kỳ Sơ Kỳ nữa, sức mạnh không thể xem thường.

Còn về nhà họ Long, tuy là chưa có bất cứ động tĩnh gì cả, nhưng chắc rằng đang âm thầm lên kế hoạch chống lại kế hoạch của anh Trần…."

Lời của anh ta còn chưa nói xong, Tống Chu Giang mặt đã biến sắc, lớn tiếng nói: "Phương Hàn Diệc, anh dám tiết lộ thông tin của nhà họ Sầm, không sợ nhà họ Sầm…."

"Xoẹt" một tiếng, một đường kiếm phóng vút ra xuyên qua sau ót của Tống Chu Giang.

Lời của Tống Chu Giang ngừng lại đột ngột, "Xoạch" một cái ngã lên vũng máu.

Ba vị tông sư còn lại mặt biến sắc, vô cùng kinh hãi.

Trần Gia Bảo thu kiếm lại, cũng chẳng thèm nhìn Tống Chu Giang lấy một cái, lạnh nhạt nói với Phương Hàn Diệc: "Không phải để ý tới người chết, tiếp tục đi."

"Đúng… Đúng vậy." Phương Hàn Diệc cũng bị Trần Gia Bảo nổi trận lôi đình dọa cho kinh hãi, mặt tái mét, vội vã nói: "Ngoài ra theo những thông tin mà tôi có được, nhà họ Tô đã mời một vị cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ ẩn cư trong gia tộc, tối nay sẽ khởi hành đi tới thành phố Văn Lang, lộ trình tôi đã thăm dò kỹ càng hết rồi." Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

"Rất tốt." Trần Gia Bảo búng tay một cái, một viên đan dược màu đỏ lăn lông lốc tới trước mặt Phương Hàn Diệc, rồi nói: "Tin tình báo của anh đã cứu anh một mạng, viên đan dược này có thể hóa giải độc của "Hóa Thủy Đan", qua một thời gian nữa tôi sẽ cho anh thêm một viên."

"Cám ơn anh Trần rất nhiều, cám ơn anh Trần rất nhiều…" Phương Hàn Diệc vui mừng khôn xiết, vội vã nhặt thuốc giải lên uống, nói: "Tôi nhất định sẽ nghĩ cách để biết được nhiều tin tình báo hơn, giúp cho anh Trần biết địch biết ta."

"Khỏi cần." Trần Gia Bảo cười bí hiểm nói: "Nhiệm vụ đầu của anh hoàn thành rất tốt, bây giờ tôi giao cho anh một nhiệm vụ khác, sau khi hoàn thành, trước sáng ngày mai, anh có thể tìm cơ hội rời khỏi nhà họ Sầm rồi."

“Nhiệm vụ gì vậy?” Phương Hàn Diệc trợn tròn mắt, anh ta sao đột nhiên lại có dự cảm không tốt nhỉ?

Trần Gia Bảo cười bí hiểm, thì thầm vài câu vào tai Phương Hàn Diệc rồi nói: “Đã hiểu chưa?”

“Đã hiểu, anh Trần yên tâm, tôi nhất định sẽ làm được.” Phương Hàn Diệc trong lòng cười khổ, nếu thực sự nghe theo lời của Trần Gia Bảo, vậy thì nhà họ Phương sẽ bị kéo theo xuống vũng lầy rồi, chỉ là tính mạng của anh ta đang nằm trong tay của Trần Gia Bảo, nên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

Chương 2052

Chương 2052

Vũ Nhược Uyên vô cùng tò mò, rất muốn biết kế hoạch tiếp theo của Trần Gia Bảo rốt cuộc là gì.

Trần Gia Bảo đứng dậy, đi đến trước mặt Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh đang ngất trên mặt đất, lấy ra hai túi bột phấn, vạch miệng hai người họ ra, cho mỗi người ăn một ít, sau đó thì đứng lên nói: "Bây giờ thì anh có thể đưa đám người Sầm Đông Khúc bọn họ đi được rồi đấy, sau khi về tới nhà họ Sầm, nhớ đừng có để lộ sơ hở."

"Anh Trần yên tâm, tôi hiểu rồi." Phương Hàn Diệc đưa tay chỉ về hướng ba vị tông sư còn lại của nhà họ Sầm hỏi: "Vậy ba người họ thì sao, nếu như để họ trở về nhà họ Sầm, tôi nhất định sẽ bị vạch trần."

"Muốn họ giữ bí mật thì tất nhiên phải giết người diệt khẩu rồi." Trần Gia Bảo cầm chặt lấy kiếm, sát khí bừng bừng bao phủ cả đại sảnh của khách sạn.

Ba vị tông sư đó vẻ mặt kinh hãi, hầu như không do dự chút nào mà cùng lúc chạy ra phía ngoài.

"Chạy nổi không?" Trần Gia Bảo vẻ mặt khinh miệt, búng tay liên tiếp, chỉ nghe thấp "Bụp bụp bụp" ba tiếng, ba đường kiếm sắc bén xuyên không bắn ra, lần lượt lao về hướng ba vị cường giả tông sư, tốc độ cực nhanh, giống như sao băng sáng chói vậy, vô cùng đẹp mắt!

Dường như chỉ trong nháy mắt, ba đường kiếm lần lượt từ sau lưng xuyên qua tim của ba người, nhẹ nhàng kết liễu ba vị tông sư!

Phương Hàn Diệc thở phào nhẹ nhõm, càng bị sốc hơn bởi thủ đoạn giết người không nương tay của Trần Gia Bảo, không

dám ở lại đây lâu hơn nữa, mang theo ba người Sầm Đông Khúc rời đi như bay.

Đại sảnh khách sạn vốn dĩ vô cùng náo nhiệt, giờ chỉ còn lại Trần Gia Bảo, Vũ Nhược Uyên và vài nhân viên, còn những vị khách khác sớm đã bị Sầm Đông Khúc đuổi đi hết lúc mới tới đây rồi.

“Vậy bọn họ thì sao, có cần giết người diệt khẩu không?” Vũ Nhược Uyên chỉ về hướng những nhân viên ở trước thềm.

Mấy người đó sợ hãi hét ầm lên.

Trần Gia Bảo lắc đầu mỉm cười nói: “Tôi tuy là giết người không nương tay, nhưng tôi có nguyên tắc riêng của mình, chỉ giết người đáng phải giết, mấy người qua đường bọn họ bỏ qua đi.”

Mấy nhân viên đó lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngược lại trong lòng còn cảm thấy biết ơn Trần Gia Bảo.

Vũ Nhược Uyên lắc đầu cười: “Xem ra tôi đã đánh giá cao anh quá rồi, “nhất tướng công thành vạn cốt khô” (vị tướng tấn công thành trì ắt sẽ có vạn người phải chết), người hào kiệt có được thành công thực sự ai mà không dẫm lên lớp lớp xương trắng, mềm lòng như đàn bà là không thể chấp nhận được.”

“Ai nói tôi là hào kiệt?” Trần Gia Bảo liếc nhìn cô ta: “Trong suy nghĩ của tôi, tôi chỉ là một bác sĩ mà thôi.”

“Ồ?” Vũ Nhược Uyên cười chế giễu: “Vậy nên anh quyết chí trở thành vị bác sĩ lợi hại nhất trong lịch sử sao?”

“Đây chỉ là một trong những mong ước của tôi mà thôi, nhưng mà rất khó thực hiện.” Trần Gia Bảo không để ý tới sự chế giễu của Vũ Nhược Uyên, thở dài một cái, nói: “Trong sử sách có viết, thần y Biển Thước là một người có bản lĩnh cao cường, đôi mắt thần kỳ có thể trực tiếp nhìn thấu lục phủ ngũ tạng và kinh mạch của con người, muốn vượt qua được bản lĩnh cao cường này, đâu phải là chuyện dễ.”

Vũ Nhược Uyên lắc đầu: “ Tôi thật sự không hiểu nổi anh nữa, nếu như là người không quen biết với anh, chỉ nghe qua danh tiếng của anh, chắc chắn sẽ cho rằng anh là người thích chém giết.”

“Ha…” Trần Gia Bảo khẽ cười nói: “Giết hay không giết nhiều lúc còn tùy thuộc vào thái độ của đối phương, cô vừa nãy ở bên cạnh cũng được xem không ít kịch hay rồi, bây giờ cũng nên tới giúp thu dọn thi thể rồi đó.”

“Tôi hỏi anh một câu cuối cùng.”

“Nói đi.”

Vũ Nhược Uyên kiêu ngạo ngẩng đầu, nói: “Tôi là chuyên gia dùng độc, hành động hạ độc của anh không qua nổi mắt tôi đâu, anh hạ độc gì với bọn người Sầm Đông Khúc vậy?”

Chương 2053

Chương 2053

“Việc này…” Trần Gia Bảo cười bí hiểm, nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Vũ Nhược Uyên lập tức nổi đóa.

“Nhưng mà tôi có thể tiết lộ cho cô một bí mật.” Trần Gia Bảo lại gợi lên sự hiếu kỳ của Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên tò mò hỏi: “Bí mật gì?”

“Cô nghe qua câu chuyện anh em hồ lô cứu ông bao giờ chưa?” Trần Gia Bảo cười bí hiểm, nhìn ra ngoài đại sảnh nói: “Tối nay, vẫn còn có khách tới thăm đấy.”

Trong đêm đen, dưới ánh trăng, Phương Hàn Diệc lái xe cố ý đi lòng vòng trên đường chính, đợi sau khi độc trong người ba người Sầm Đông Khúc phát tác mới quay về nhà họ Sầm.

“Có ai không, cậu chủ Sầm, Lư Bảo Quốc và Xà Văn Tĩnh bị nhà họ Vũ đánh, lại còn trúng kịch độc nữa, có ai không….”

Phương Hàn Diệc vừa bước xuống xe, đã “hoảng hốt” hét lên, gọi người đến giúp đỡ.

Người nhà họ Sầm ở xung quanh mặt biến sắc, bọn họ hoảng sợ vây quanh, ba chân bốn cẳng vác ba người Sầm Đông Khúc vào trong phòng, đặt nằm cạnh nhau trên giường, một vài người nhanh trí đã đi thông báo ngay cho gia chủ Sầm Khiếu Uy.

Phương Hàn Diệc đi theo vào phòng, nhìn ba người Sầm Đông Khúc hôn mê, mặt đen lại, toàn thân trúng độc run rẩy, trong lòng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, chỉ hy vọng tình hình thực sự sẽ tiến triển theo như Trần Gia Bảo đã dự liệu, nếu không, cái mạng nhỏ bé của anh ta phải nộp cho nhà họ Sầm mất.

“Rốt cuộc là ai mà dám động vào con trai của Sầm Khiếu Uy ta đây?”

Đột nhiên, một giọng nói đầy giận dữ và uy nghiêm vang lên từ bên ngoài phòng, sau đó “Rầm” một tiếng cánh cửa được đẩy ra, Sầm Khiếu Uy vội vã bước vào cùng với hai người nữa.

Phương Hàn Diệc trong lòng ngạc nhiên, hai người đứng sau Sầm Khiếu Uy chính là hai cường giả Truyền Kỳ Sơ Kỳ của nhà họ Xà, họ lần lượt là là Xà Thiên Lỗi và Xà Dược Quang, họ cũng được coi là những nhân vật cấp đại lão uy danh lẫy lừng ở Nam Cương.

Ngay khi Sầm Khiếu Uy và những người khác bước vào, đã thấy mặt của ba người Sầm Đông Khúc thâm đen, hôn mê bất tỉnh, rõ ràng là đã trúng độc. Xà Thiên Lỗi liền bước nhanh vào, vạch mí mắt của Xà Văn Tĩnh lên, rồi bắt mạch cho anh ta, một lúc sau, mặt ông ta đột ngột biến sắc: “Độc mạnh quá, nếu không có thuốc giải, e rằng bọn họ sẽ không qua nổi sáng mai.”

Sầm Khiếu Uy mặt lập tức biến sắc, lo lắng nắm lấy vai Phương Hàn Diệc, nghiêm nghị hỏi: “Chuyện quái gì đã xảy ra vậy? Không phải Trường Đông dẫn người đi dạy dỗ Vũ Nhược Uyên và em trai cô ta sao? Làm sao lại trúng kịch độc? Tống Chu Giang và những người khác đâu… Sao không thấy họ quay lại?”

Vai của Phương Hàn Diệc bị nắm đau nhói, anh ta vội vã nói, “Gia chủ Sầm, Tống Chu Giang và ba vị tông sư khác đều… chết trong khách sạn Tân Hồ rồi….”

“Cái gì?” Sầm Khiếu Uy sửng sốt, cả tỉnh Trung Thiên này, số lượng cường giả tông sư vô cùng ít, ví dụ như nhà họ Tô chỉ có tám vị cường giả tông sư làm lực lượng nòng cốt, đã dám xưng là gia tộc lớn thứ ba ở tỉnh Trung Thiên rồi. Từ đó có thể thấy tầm quan trọng của cường giả tông sư đối với một gia tộc.

Lần này, nhà họ Sầm đột ngột mất đi bốn vị cường giả tông sư, làm sao mà Sầm Khiếu Uy không bàng hoàng, không đau lòng cho được? Ngay lập tức ông ta hỏi: “Chuyện quái gì đã xảy ra vậy? Chị em Vũ Nhược Uyên lợi hại như vậy sao, có bản lĩnh giết bốn vị tông sư sao?”

“Tu vi của em trai Vũ Nhược Uyên tuy rằng rất tốt, nhưng chỉ là tông sư Trung kỳ mà thôi, nhưng hai người bọn họ dùng độc rất giỏi. Tống Chu Giang và ba vị tiền bối còn lại chỉ vào một lúc sơ hở đã sập bẫy, dẫn đến trúng kịch độc, tu vi mất đi chín phần.

Chỉ còn lại một mình cậu chủ Sầm một mình không chống đỡ nổi, cũng bị bọn họ hạ độc, suýt chút nữa đã chết trong tay đối phương, trong lúc nguy cấp, tiền bối Tống Chu Giang đã liều mình giữ chân bọn họ, tôi liền liều chết cứu cậu chủ Sầm và những người còn lại. Đáng tiếc là… đáng tiếc là tiền bối Tống Chu Giang và những người khác đã chết ở khách sạn Tân Hồ….”

Vẻ mặt Phương Hàn Diệc đau buồn và phẫn nộ, thực ra trong lòng rất căng thẳng, những lời này hoàn toàn là do Trần Gia Bảo đã dạy anh ta nói, nếu Sầm Đông Khúc hoặc hai vị truyền kỳ nhà họ Xà nhìn ra được sơ hở thì anh ta chỉ có con đường chết mà thôi!

Chương 2054

Chương 2054

“Chờ đã, cậu liều mạng thoát ra như vậy, tại sao người không bị thương chút nào?”

Đột nhiên, Xà Thiên Lỗi lộ vẻ nghi hoặc, bóng người lóe lên một cái rồi xuất hiện ở bên cạnh Phương Hàn Diệc, không nói lời nào nắm lấy cổ tay Phương Hàn Diệc, đột ngột kêu lên: “Cậu cũng trúng độc rồi, độc dược rất mạnh, không hề thua kém đám người Chiến Thiên.”

“Tôi … tôi cũng bị trúng độc, nghe nói trên đời này không ai có thể giải được. Tôi phải trở về nhà họ Phương càng sớm càng tốt để tìm cách giải độc mới được.” Phương Hàn Diệc vừa hoảng sợ lại vừa mừng rỡ, may là trúng phải “Hóa Thủy Đan” của Trần Gia Bảo, nếu không đã bị bại lộ rồi.

“Thủ đoạn thật tàn nhẫn!” Sầm Khiếu Uy lạnh lùng nói: “Vũ Nhược Uyên chẳng qua chỉ là đệ tử chân truyền của mạch chính nhà họ Vũ mà thôi. Lại dám liên thủ với em trai chống lại nhà họ Sầm của chúng ta, tôi thấy bọn họ chán sống rồi.”

Xà Thiên Lỗi khẽ cau mày, trầm ngâm nói: “Trước mắt, việc quan trọng nhất là phải lấy thuốc giải trước….”

Đột nhiên, ông ta chưa kịp nói xong thì hai mắt đã tối sầm lại, suýt nữa ngất xỉu, nói không nên lời: “Tôi bị trúng độc rồi sao? Tôi sao lại trúng độc được?”

Chưa nói hết câu, ông ta “Phụt” một tiếng rồi nôn ra một ngụm máu đen lên mặt đất, nhìn mà ghê sợ.

“Anh Xà, anh bị sao vậy?”

Điều này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Sầm Khiếu Uy và Xà Dược Quang đều bị sốc nặng, đang định tiến đến kiểm tra tình hình của Xà Thiên Lỗi.

“Đừng qua đây, độc này rất kỳ quái!” Xà Thiên Lỗi lập tức vươn tay ngăn cản bọn họ, quay đầu nhìn Xà Văn Tĩnh, thấy cổ tay Xà Văn Tĩnh đen sẫm từ lúc nào, kinh hãi nói: “Chết tiệt, tôi vừa rồi không để ý, có khi nào là do tôi chạm vào mạch của Chiến Thiên nên bị nhiễm độc tố không?”

Sầm Khiếu Uy ong ong trong đầu, kêu lên thất thanh: “Nghe nói Quỷ Y Môn có một loại độc, sẽ ngưng tụ độc tố trên cổ tay người trúng độc để truyền cho người sau, tên là “Tiên Y Tán”, không lẽ Trường Đông và anh Xà đều trúng độc “Tiên Y Tán.”

Đích thực chính là “Tiên Y Tán”, vài ngày trước khi Trần Gia Bảo ở núi Vụ Ẩn, anh biết rằng tình thế sau này sẽ rất khó khăn, sẽ phải trị thương nhiều, nên đã luyện ra rất nhiều độc dược, “Tiên Y Tán” là một trong số đó.

“Rất có thể.” Xà Thiên Lỗi chỉ cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng mờ mịt, nhanh chóng vận tu vi thâm hậu của mình để trấn áp, kinh hãi nói: “Độc tính thật đáng sợ, nếu như không có thuốc giải, không chỉ có cậu chủ Sầm và những người khác không qua nổi ngày mai mà ngay cả tôi cũng sẽ phải chết chung với họ!”

Xà Dược Quang ngay lập tức túm lấy Phương Hàn Diệc, nghiêm nghị nói: “Được lắm, nếu đã là “Tiên Y Tán” của Quỷ Y Môn, tại sao lúc đầu không nói ra? Không lẽ là cố ý hại chúng tôi hay sao?”

Sầm Khiếu Uy ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói: “Giao thuốc giải của “Tiên Y Tán” ra trước đã rồi tính tiếp.”

“Oan uổng quá.” Phương Hàn Diệc mặt như đưa đám, run rẩy nói: “Tôi cũng mới biết cậu chủ Sầm và những người kia trúng độc “Tiên Y Tán.” Hai chị em Vũ Nhược Uyên dùng độc xuất quỷ nhập thần, tôi còn thua xa họ, hơn nữa trong số bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn, độc tính của “Tiên Y Tán từng loại khác nhau. Độc của nhà họ Phương chúng tôi căn bản không thể giải được “Tiên Y Tán” của nhà họ Vũ.”

Trên thực tế, khi ở khách sạn Tân Hồ, Trần Gia Bảo đã nói cho anh ta nghe về “Tiên Y Tán.” Bây giờ Phương Hàn Diệc chỉ có thể thán phục thủ đoạn của Trần Gia Bảo, phế đi một Cường Giả Truyền Kỳ dễ như trở bàn tay.

“Nói như vậy tức là chỉ còn cách đến nhà họ Vũ đòi thuốc giải mà thôi?” Xà Dược Quang vô cùng tức giận, bọn họ đến thành phố Văn Lan để đối phó với Trần Gia Bảo, kết cục chưa gặp Trần Gia Bảo thì Xà Thiên lỗi đã gặp chuyện, thật sự không thuận lợi chút nào.

“Không thể chậm trễ được, phải nhanh chóng bắt giữ hai chị em Vũ Nhược Uyên, anh Xà, chuyện này giao cho anh, ngoài ra tôi sẽ phái them một vị cường giả Truyền Kỳ Sơ Kỳ đi cùng anh.” Sầm Khiếu Uy giật giật khóe mắt.

Chương 2055

Chương 2055

Ngoài ông ta ra, trong nhà họ Sầm có tất cả bốn vị cường giả truyền kỳ, hai người đã bị giết trong trận chiến ở núi Vụ Ẩn. Hai Cường Giả Truyền Kỳ còn lại lẽ ra đang phải nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị quyết chiến sinh tử với Trần Gia Bảo và Lưu Ly, nhưng ông ta lo hai chị em của Vũ Nhược Uyên dùng độc giỏi, Xà Dược Quang không cẩn thận trúng kế nên đã quyết định cử một vị Cường Giả Truyền Kỳ đi cùng, đảm bảo không xảy ra sai sót.

"Chỉ là hai tông sư mà thôi, còn chưa xứng để tôi phải để tâm" Xà Dược Quang túm lấy cổ áo của Phương Hàn Diệc bước ra ngoài, lạnh lùng nói: "Cậu lái xe dẫn đường đi."

Phương Hàn Diệc cúi đầu, trong lòng thầm mặc niệm cho Xà Dược Quang, đợi đến khi tới khách sạn Tân Hồ, người mà ông ta phải đối mặt không phải là hai tông sư, mà là Trần Gia Bảo, người có thể sánh với cảnh giới Truyền Kỳ Trung Kỳ mà xem.

Ngay sau đó, Phương Hàn Diệc lái xe, dẫn Xà Dược Quang và cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ của nhà họ Sầm, Sầm Thôi Kiên cùng đến khách sạn Tân Hồ, chưa đầy nửa giờ thì đã tới nơi.

Sau khi xuống xe, Xà Dược Quang sải bước vào khách sạn, tức giận nói: "Dám xúc phạm người nhà họ Xà, tôi sẽ cho họ chết không có chỗ chôn!" Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Trong sảnh khách sạn, chỉ có Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên đang ngồi đối diện nhau, trên bàn có hai món ăn kèm và một chai rượu xái.

Hai người ăn và uống rượu, ung dung tự tại, nếu như không biết, còn tưởng là một căp tình nhân.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy "Rầm" một tiếng, cửa kính nặng nề của khách sạn bị ai đó đá văng ra, mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống đất.

Ngay sau đó, Xà Dược Quang, Sầm Thôi Kiên và Phương Hàn Diệc bước vào.

"Hai cường giả truyền kỳ?" Đồng tử của Vũ Nhược Uyên co lại, trong đầu chợt lóe lên, "Xoạt" một cái đứng lên, kinh ngạc hỏi: "Đây là vị khách mà anh đang nói tới sao?

"Đúng vậy." Trần Gia Bảo nhìn ba người Xà Dược Quang bước tới, không ngờ lại có đến hai cường giả Truyền Kỳ Sơ Kỳ, xem ra đêm nay đã gặt hái được không ít.

"Anh đúng là một tên điên." Vũ Nhược Uyên đã hiểu rõ kế hoạch của Trần Gia Bảo, trong lòng vô cùng sốc bởi sự điên cuồng của Trần Gia Bảo.

Kế hoạch của Trần Gia Bảo quả thực rất táo bạo. Anh ta đầu độc Sầm Đông Khúc, Xà Văn Tĩnh và những người khác bằng chất độc "Tiên Y Tán." Nếu như có thể thuận lợi hạ độc giết chết gia chủ của nhà họ Sầm, Sầm Khiếu Uy thì là tốt nhất, nếu như không giết được thì cũng có thể khiến cho nhà họ Sầm và nhà họ Xà cần thuốc giải gấp, sau đó lợi dụng Phương Hàn Diệc để cố tình truyền đạt lại thông tin sai, thuận lợi để nhà họ Sầm cử một Cường Giả Truyền Kỳ đến khách sạn Tân Hồ để lấy thuốc giải.

Sau đó, Trần Gia Bảo có thể lợi dụng cơ hội đối phương đơn phương độc mã để giết Cường Giả Truyền Kỳ của nhà họ Sầm tại khách sạn Tân Hồ, làm giảm sức chiến đấu của nhà họ Sầm, nhưng Trần Gia Bảo không ngờ rằng nhà họ Sầm sẽ cử cùng lúc hai Cường Giả Truyền Kỳ, thật sự quá hào phóng rồi.

"Có phải các người đã hạ độc Xà Văn Tĩnh và Sầm Đông Khúc không?" mắt Xà Dược Quang đảo quanh Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, đằng đằng sát khí.

"Đúng vậy." Trần Gia Bảo cũng đứng dậy, chắp tay sau lưng, trong lòng đã có tính toán trước.

"Nếu thức thời thì hãy giao thuốc giải của "Tiên Y Tán" ra đây, nếu không tôi sẽ cho cậu sống không bằng chết" Xà Dược Quang cười khỉnh, đột nhiên phát hiện ra Vũ Nhược Uyên

đang thương tâm nhìn mình. Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra vậy?

Xà Dược Quang hơi sững sờ.

“Tiên Y Tán” do tôi hạ độc, thuốc giải cũng ở chỗ tôi. Nếu muốn lấy, hãy dùng tính mạng của mình để đổi.”

Trần Gia Bảo siết chặt kiếm trong tay, lời nói lạnh lùng ngang ngược.

Trong lòng Xà Dược Quang càng thêm kinh ngạc, chẳng lẽ tên này không nhìn ra được bọn họ là cường giả truyền kỳ sao, sao lại dám kiêu ngạo như vậy?

Chương 2056

Chương 2056

Ở phía bên kia, Sầm Thôi Kiên chống tay kiêu ngạo nói: "Tôi là Sầm Thôi Kiên, Cường Giả Truyền Kỳ của nhà họ Sầm. Cậu chỉ là một tông sư mà thôi. Tôi có thể giải quyết cậu trong vòng một chiêu. Tôi nói lần cuối, giao ngay thuốc giải ra đây, tôi có thể cho cậu chết toàn thây."

Trần Gia Bảo nói: "Vẫn là câu nói cũ, muốn thuốc giải thì lấy mạng ra đổi."

Sắc mặt Sầm Thôi Kiên trở nên u ám: "Muốn chết hả, anh Xà, anh nhìn cho kĩ tôi hạ nó lấy thuốc giải đây."

Vừa dứt lời, ông ta lập tức vọt về phía Trần Gia Bảo, khí thế mạnh mẽ nhắm đến Trần Gia Bảo, duỗi ra một ngón tay, nhắm về tim của Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, chỉ với một ngón tay có thể dễ dàng giết chết đối phương rồi!

Vũ Nhược Uyên lắc đầu cười khinh bỉ, lúc trước trên núi Vụ Ẩn biết bao nhiêu cường giả truyền kỳ cùng nhau ra tay cũng không hạ nổi Trần Gia Bảo, bây giờ Sầm Thôi Kiên muốn dùng một ngón tay giết chết Trần Gia Bảo, đúng là nằm mơ.

"Thất bại của ông bắt nguồn từ sự kiêu ngạo của ông đấy" Trần Gia Bảo ngạo nghễ đứng tại chỗ, khi Sầm Thôi Kiên tới trước mặt anh, anh đột nhiên di chuyển.

Chỉ thấy Trần Gia Bảo ánh mắt lạnh lùng, một đường kiếm quang màu đỏ xuất hiện, mũi kiếm sắc bén bay lên trời, đường kiếm quang màu đỏ lóe lên, một đường chém về phía Sầm Thôi Kiên.

Đúng là Trảm Nhân Kiếm, khí tức cuồng bạo bao trùm cả đại sảnh!

Mặt Sầm Thôi Kiên biến sắc, trong lòng dâng lên cảm giác hoảng sợ, ông ta không ngờ rằng một bậc thầy đơn thuần cường giả tông sư lại có thể thực hiện một chiêu thức mạnh như vậy.

“Nan Đáng Kỳ Phong!”

Sầm Thôi Kiên trong lòng thấy không ổn, lập tức thu chiêu, dẫm nhẹ xuống mặt đất, định lùi về phía sau.

Nhưng, một là ông ta không ngờ chiêu thức của Trần Gia Bảo lại sắc bén như vậy, hai là ông ta cách Trần Gia Bảo quá gần, cộng thêm Trảm Nhân Kiếm tốc độ cực nhanh, làm sao có thể dễ dàng né được?

Bất ngờ, kiếm quang màu đỏ lóe lên, Sầm Thôi Kiên chỉ cảm thấy đau nhói ở bả vai, cánh tay trái bị Trảm Nhân Kiếm xuyên qua, máu bắn tung tóe.

Xà Dược Quang choáng váng, Sầm Thôi Kiên, cường giả Truyền Kỳ Sơ Kỳ bị thương chỉ trong một chiêu? Khỉ thật, tên này mạnh thiệt chứ?

Sầm Thôi Kiên vừa sợ hãi vừa tức giận, chống lại cơn đau trên vai, nắm đấm tay phải của ông ta đột nhiên hướng về phía tim của Trần Gia Bảo, ông ta hét lên: “Mẹ kiếp, cút ra cho tao!”

Một nắm đấm mạnh mẽ vọt ra, Trần Gia Bảo hai má đau nhói, thậm chí hai mắt cũng híp cả lại.

Tuy nhiên, Trần Gia Bảo lại cười khẩy, Tay trái đương đầu với nắm đấm của Sầm Thôi Kiên, sau khi chuyển hóa nội công của Sầm Thôi Kiên cuồn cuộn chảy vào Trảm Nhân Kiếm ở tay phải thì hét lớn: “Phá lên.”

Hơi thở cuồng bạo của Trảm Nhân Kiếm tuôn ra, đường kiếm mạnh mẽ phóng ra, vết thương trên vai Sầm Thôi Kiên to ra gấp đôi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Một lỗ máu to bằng nắm tay xuất hiện, đồng thời thanh kiếm tùy ý di chuyển, Trảm Nhân Kiếm lợi dụng cơ hội này, như phá băng mà dễ dàng cắt đứt vai của Sầm Thôi Kiên, máu bắn tung tóe khắp sàn nhà.

Sầm Thôi Kiên hét lớn trong đau đớn.

Trần Gia Bảo không chút do dự, lợi dụng vết thương của ông ta, một đường kiếm lao về phía Sầm Thôi Kiên muốn lấy mạng ông ta.

Đột nhiên, một đường kiếm sắc bén xuyên qua không trung, lao về phía Trần Gia Bảo.

Xà Dược Quang đã nhìn thấy Sầm Thôi Kiên nguy hiểm cận kề, phóng ra một đường kiếm để giải vây.

Trần Gia Bảo không còn lựa chọn nào khác đành phải tạm thời buông Sầm Thôi Kiên ra, Trảm Nhân Kiếm thay đổi quỹ đạo giữa chừng, vung về phía bên phải.

Chương 2057

Chương 2057

“Keng” một tiếng kim loại giao nhau, Trần Gia Bảo chặn đường kiếm của Xà Dược Quang, bản thân cũng bị đường kiếm này tác động làm cho lui về phía sau mấy bước, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Sầm Thôi Kiên dù sao cũng là một Cường Giả Truyền Kỳ, bị thương nặng nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, liền nhân cơ hội này nhanh chóng nhảy lùi về phía Xà Dược Quang, kinh hãi nói: “Kiếm quang mang ánh sét màu đỏ lại còn có thể chuyển hóa nội công của tao. Mày… mày là Trần Gia Bảo?”

Những ngày trong trận chiến ở núi Vụ Ẩn đã lan truyền ra khắp cả tỉnh Trung Thiên, hầu như tất cả mọi người trong giới võ thuật đều biết rằng võ công lợi hại nhất của Trần Gia Bảo không gì khác chính là Trảm Nhân Kiếm có kiếm quang mang ánh sét màu đỏ và Vô Cực Quyền có khả năng chuyển hóa và hấp thụ nội công của người khác, một đòn vừa tấn công vừa phòng thủ, thật sự là một sự kết hợp hoàn hảo.

Đó là lý do tại sao Sầm Thôi Kiên đã kinh ngạc phát hiện ra người được gọi là “em trai của Vũ Nhược Uyên” trước mặt mình chính là Trần Gia Bảo, người đã trở nên vô cùng nổi tiếng trong những ngày này!

“Đúng vậy.” Trần Gia Bảo khóe miệng hơi nhếch lên, Trảm Nhân Kiếm trên tay đã biến mất, nhưng kiếm khí của anh không hề giảm đi mà còn tăng lên: “Chúc mừng ông, tới âm tào địa phủ rồi cũng được biết ai đã giết mình.”

Mặc dù đã đoán được thân phận thực sự của Trần Gia Bảo, nhưng nghe Trần Gia Bảo chính miệng thừa nhận, Sầm Thôi Kiên và Xà Dược Quang vẫn còn bàng hoàng, đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu, rõ ràng là Phương Hàn Diệc đã gặp Trần

Gia Bảo, tại sao vẫn cố tình che giấu tin tức về Trần Gia Bảo? không lẽ Phương Hàn Diệc đã thông đồng với Trần Gia Bảo?

Nghĩ đến đây Sầm Thôi Kiên sửng sốt nhìn lại phía sau, mới nhận ra Phương Hàn Diệc đã bỏ chạy từ lúc nào, cánh cửa khách sạn phía sau trống không, không còn thấy bóng dáng của Phương Hàn Diệc ở đâu nữa?

"Ông đang tìm Phương Hàn Diệc sao?" Giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên, thu hút sự chú ý của Sầm Thôi Kiên, anh cười chế giễu nói: "Tôi biết ông đang nghĩ gì, tôi cũng có thể nói cho ông biết sự thật, đúng vậy, Phương Hàn Diệc đã đứng về phía tôi, tôi đã cố tình dụ các cường giả truyền kỳ như ông tới, với mục đích nhân lúc các người đơn phương độc mã, làm suy yếu sức chiến đấu của nhà họ Sầm."

"Cái gì, ngay cả người nhà họ Phương cũng bắt tay với mày rồi sao?" Sầm Thôi Kiên và Xà Dược Quang đều bị sốc. Thực lực tổng thể của nhà họ Phương chỉ yếu hơn nhà họ Sầm một bậc. Nếu nhà họ Phương thực sự bắt tay với Trần Gia Bảo, vậy nhà họ Sầm chắc chắn sẽ rơi vào tình thế bị động.

Trần Gia Bảo tự tin cười nói: "Không chỉ người nhà họ Phương, mà ngay cả người nhà họ Vũ cũng đứng về phía tôi. Người phụ nữ xinh đẹp quốc sắc thiên hương bên cạnh tôi đây chính là Vũ Nhược Uyên của nhà họ Vũ."

Lời nói của anh đầy mơ hồ, chỉ nói "người nhà họ Phương" và "người nhà họ Vũ", thay vì nói "nhà họ Phương" và "nhà họ Vũ." Có một sự khác biệt rất lớn ở đây khiến cho Sầm Thôi Kiên và Xà Dược Quang trong tiềm thức đều nghĩ rằng cả nhà họ Phùng và nhà họ Vũ đều ủng hộ Trần Gia Bảo, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Vũ Nhược Uyên cười khổ, biết mình bị Trần Gia Bảo lợi dụng, sau đêm nay, e rằng tin tức nhà họ Vũ và nhà họ Phương bắt tay với Trần Gia Bảo sẽ lan ra khắp tỉnh Trung Thiên này, nhà họ Vũ sẽ rơi vào thế bị động, nhưng cô ta hiện tại không thể đứng ra giải thích vì Trần Gia Bảo nói đúng, cô ta đã đứng về phía Trần Gia Bảo, chỉ là Sầm Thôi Kiên và những người khác đã hiểu sai mà thôi, mà ngay cả khi cô ta giải thích, đám người Sầm Thôi Kiên cũng sẽ không tin. .

Tóm lại, lần này nhà họ Vũ dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch được tai tiếng này.

Vũ Nhược Uyên trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo.

“Chẳng trách mày dám hạ độc Sầm Đông Khúc, chẳng trách mày dám liều mạng xúc phạm nhà họ Sầm, chẳng trách mày không để chúng tao vào mắt, hóa ra lại nhận được nhiều sự ủng hộ như vậy. Thủ đoạn hay lắm, khí phách lớn lắm.” Áo Sầm Thôi Kiên vẫn còn đang rỉ máu chỗ bị mất cánh tay, dù cho tu vi thâm hậu cũng không khỏi đầu óc choáng váng.

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên cười, nói: “Thật nực cười, nhà họ Sầm các ông một tay che trời ở tỉnh Trung Thiên, tôi chỉ có thể tìm cách thay đổi cục diện từng chút từng chút một.”

Mắt Xà Dược Quang khẽ nheo lại, đôi mắt hí lóe lên, tiếng tăm lẫy lừng, trong trận chiến trên núi Vụ Ẩn, Trần Gia Bảo giết không biết bao nhiêu Cường Giả Truyền Kỳ, đã chứng tỏ thực lực của Trần Gia Bảo không hề thua kém cảnh giới Truyền Kỳ Trung Kỳ, nhìn Sầm Thôi Kiên vừa mới ra tay đã bị Trần Gia Bảo làm trọng thương là biết.

Chương 2058

Chương 2058

Bây giờ họ đã mắc vào bẫy của Trần Gia Bảo, Sầm Thôi Kiên bị thương nặng, Xà Dược Quang cho rằng một mình ông ta không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, tiếp tục ở lại đây, không chỉ cơ hội lấy được thuốc giải rất mong manh, nói không chừng ông ta còn sẽ chết ở đây.

"Không thể ở lại nơi này nữa!"

Xà Dược Quang trong lòng dự tính rút lui.

"Hai người các ông sẽ chết ở đây, nhà họ Sầm cũng sẽ thất bại thảm hại." Trảm Nhân Kiếm lại xuất hiện trong tay Trần Gia Bảo, kiếm quang mang ánh sét nổ đùng đoàng, lập tức hướng về phía hai người Xà Dược Quang nói: "Chỉ có Trần Gia Bảo tôi đây, mới là người chiến thắng cuối cùng."

Vừa dứt lời, Trần Gia Bảo đạp mạnh lên mặt đất, nhanh chóng lao tới Sầm Thôi Kiên, tay cầm Trảm Nhân Kiếm sắc bén độc nhất vô nhị.

Sầm Thôi Kiên mặt biến sắc, đột nhiên tức giận nói: "Bọn tao là hai cường giả truyền kỳ, không tin không thể thắng được mày, anh Xà, chúng ta cùng nhau xông lên giết Trần Gia…"

Chưa nói hết lời, Xà Dược Quang vẻ mặt đột nhiên trở lên dữ tợn, một chưởng đánh vào tim Sầm Thôi Kiên từ phía sau.

"Hự" một tiếng, Sầm Thôi Kiên bay về phía Trần Gia Bảo, rồi "Phập" một cái, bị Trảm Nhân Kiếm đâm xuyên qua.

Xà Dược Quang lợi dụng lúc này vọt ra khỏi khách sạn, vừa chạy vừa hét lên: "Anh Sầm, đừng lo, anh sẽ không chết vô ích đâu. Sau khi trở về nhà họ Sầm, tôi sẽ đem chuyện nhà họ Phương và nhà họ Vũ bắt tay với Trần Gia Bảo cho nhà họ Sầm biết…"

Âm thanh càng ngày càng xa, cuối cùng không còn nghe thấy nữa, hiển nhiên là Xà Dược Quang đã trốn mất rồi.

Sầm Thôi Kiên trợn to hai mắt, lộ ra vẻ kinh hãi và tức giận, yết hầu chuyển động mấy cái, chưa kịp nói gì thì đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Trần Gia Bảo thu lại Trảm Nhân Kiếm, kinh ngạc nói: "Chết trong tay người của mình hẳn là không thoải mái chút nào."

"Một người chạy mất rồi, anh không quan tâm sao?"

Đột nhiên, giọng nói của Vũ Nhược Uyên vang lên từ phía sau.

Trần Gia Bảo quay lại, thấy Vũ Nhược Uyên đi tới, vui vẻ nói: "Kế hoạch ban đầu của tôi là giết một Cường Giả Truyền Kỳ mà thôi, người còn lại chạy thì cũng chạy rồi. Tuy là lỗ nhưng cũng thu hoạch được thứ khác."

"Thứ thu hoạch được là tin tức nhà họ Phương và nhà họ Vũ bắt tay với anh sẽ lan truyền khắp tỉnh Trung Thiên, từ đó kéo cả nhà họ Vũ chúng tôi xuống vũng lầy chứ gì?" Vũ Nhược Uyên vẻ mặt buồn bực nói: "Không ngờ là tôi đi cùng với anh tới đây lại bị anh lợi dụng."

"Nhà họ Vũ có tính toán riêng của nhà họ Vũ. Đương nhiên tôi cũng có tính toán riêng của mình. Công bằng mà." Trần Gia Bảo tâm trạng khá tốt hướng ra phía ngoài khách sạn nói: "Ra đây đi."

Ngay sau đó, Phương Hàn Diệc lon ton chạy tới, liếc nhìn thi thể Sầm Thôi Kiên rồi nở một nụ cười nịnh hót: "Chúc mừng anh Trần vì đã giết được một cường giả truyền kỳ của nhà họ Sầm, ngoài ra Xà Thiên Lỗi của nhà họ Xà cũng bị trúng độc của "Tiên Y Tán", tính mạng không còn giữ được lâu nữa. Anh Trần trong một đêm đã hạ được hai vị truyền kỳ. Thủ đoạn quả thật khó lường."

Vũ Nhược Uyên kinh ngạc, hóa ra còn có một Cường Giả Truyền Kỳ khác đã trúng độc của "Tiên Y Tán."

Trần Gia Bảo cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy, nhưng khi nhớ ra còn có chuyện quan trọng, liền hỏi: "Bớt nịnh hót lại, tôi hỏi anh, lộ trình của cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ của nhà họ Tô như thế nào?"

Chương 2059

Chương 2059

Vũ Nhược Uyên lại càng kinh ngạc hơn, chẳng lẽ Trần Gia Bảo định nửa đường giết chết cường giả truyền kỳ của nhà họ Tô? Anh ta điên rồi sao?

Phương Hàn Diệc trợn to hai mắt, sững sờ đứng đó không đáp lại, Trần Gia Bảo muốn biết lộ trình của cường giả truyền kỳ nhà họ Tô làm gì, không lẽ đêm nay anh ta còn muốn giết một cường giả truyền kỳ nữa hay sao?

Anh ta sửng sốt trước suy đoán của mình, càng không nói nên lời.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, mặt hiện lên vẻ không hài lòng.

Phương Hàn Diệc giật mình phản ứng lại ngay, nhanh chóng cúi đầu nói: "Anh Trần, theo tôi biết, vị truyền kỳ trung kỳ này của nhà họ Tô tên là Tô Kim Vũ, đã hơn 120 tuổi. Trước đây đã từng bế quan tu luyện. Muốn đột phá "Truyền kỳ Hậu kỳ" để kéo dài tuổi thọ của mình.

Lần này khi nhà họ Tô nghe tin anh Trần và cô Lưu Ly đều ở tỉnh Trung Thiên, họ đã mời Tô Kim Vũ đến để trả thù cho Tô Thiên Tùng, gia chủ nhà họ Tô. Nếu như tin tình báo tôi thu thập được ở nhà họ Tô là chính xác, Tô Kim Vũ sẽ rời khỏi Quốc lộ 108, đi theo đường phụ đến thành phố Ba Ninh, sau đó đi đường tắt dọc theo Thủy Lâm Lộ dọc theo sông Thiên Lan để tới.

Thủy Lâm Lộ rất hẻo lánh, bình thường cũng không có nhiều người, nếu anh Trần muốn giết Tô Kim Vũ ở giữa đường, chọn Thủy Lâm Lộ là thích hợp nhất."

Phương Hàn Diệc cũng là một người ưu tú được đào tạo bởi một gia tộc lớn, mặc dù không thể so sánh với Trần Gia Bảo,

nhưng anh ta thực sự là một người thông minh và khôn ngoan. Không chỉ kể ra được tình hình cơ bản của Tô Kim Vũ, anh ta còn giúp Trần Gia Bảo phân tích ra vị trí tốt nhất để giết người, từ đó muốn giành được sự tin tưởng của Trần Gia Bảo, để sau này không đến nổi phải giết anh at.

Trần Gia Bảo sau khi nghe nhiều địa danh xa lạ, cảm thấy choáng váng nói: “Tôi không quen với điều kiện đường xá ở tỉnh Trung Thiên. Anh lái xe đưa tôi đi và chặn ông ta lại trước, chỉ có giết được vị cường giả đạt tới cảnh giới Truyền Kỳ Trung Kỳ này thì đêm nay mới coi như ngủ ngon được.” Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Trong mắt Trần Gia Bảo, ngay cả Sầm Thôi Kiên và Xà Dược Quang kết hợp lại cũng không uy hiếp được anh bằng một cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, vậy nên, Tô Kim Vũ tối nay nhất định phải chết!

Phương Hàn Diệc sững sờ, nếu như Trần Gia Bảo không hạ được Tô Kim Vũ, thậm chí còn bị Tô Kim Vũ đánh bại, chẳng phải anh ta sẽ tai bay vạ gió hay sao? Anh ta do dự nói: “Anh Trần, tôi… tôi có thể không đi được không?”

“Không.” Trần Gia Bảo nói như đinh đóng cột không cho Phương Hàn Diệc bất kỳ đường nào để rút lui, vừa đi ra ngoài khách sạn, anh vừa nói: “Khách sạn sẽ tiếp tục mở cửa vào ngày mai. Anh dọn dẹp thi thể của Sầm Thôi Kiên, sau đó nhanh chóng đến Thủy Lâm Lộ, đợi khi tôi giết Tô Kim Vũ rồi, anh có thể trở về nhà họ Phương.”

“Cảm ơn anh Trần đã có lòng tốt.” Hai mắt Phương Hàn Diệc sáng lên rồi lại cười khổ, cho dù trở về nhà họ Phương, anh ta vẫn bị trúng độc “Hóa Thủy Đan”, vẫn không thể thoát khỏi của sự khống chế của Trần Gia Bảo.

“Tôi cũng muốn đến Thủy Lâm Lộ”, Vũ Nhược Uyên lập tức đi theo Trần Gia Bảo nói: “Mấy ngày này tôi sẽ đi theo anh, nghiêm túc đánh giá xem anh có xứng đáng bắt tay với nhà họ Vũ hay không.”

“Vậy thì tôi sẽ cho cô xem xem, Trần Gia Bảo tôi có thể làm mưa làm gió như thế nào,khiến cả tỉnh Trung Thiên này phải

loạn lên vì tôi.” Trần Gia Bảo ngước mặt lên cười rồi sải bước ra ngoài.

Vũ Nhược Uyên cong môi nói nhỏ: “Bây giờ đã tự tin như vậy, cẩn thận lát nữa không giết được Tô Kim Vũ rồi muối mặt đấy, Phương Hàn Diệc, anh thấy có đúng không?”

Phương Hàn Diệc làm sao dám đáp lại lời nói của cô ta, giả vờ như không nghe thấy, đi xử lý thi thể của Sầm Thôi Kiên.

Vũ Nhược Uyên lắc đầu nguầy nguậy, Phương Hàn Diệc dù sao cũng là người thừa kế của nhà họ Phương, nói đúng ra thì ở Quỷ Y Môn địa vị của anh ta còn cao hơn cô ta, vậy mà trước mặt Trần Gia Bảo, anh ta như chuột thấy mèo vậy. Thậm chí còn không dám nói xấu sau lưng Trần Gia Bảo, đúng là làm mất mặt Quỷ Y Môn.

Chương 2060

Chương 2060

Trong vòng chưa đầy mười phút, Phương Hàn Diệc đã xử lý xong thi thể của Sầm Thôi Kiên, sau đó chở Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên cùng nhau đi về hướng Thủy Lâm Lộ ở thành phố Ba Ninh, về phần Thu Vũ Liên, Trần Gia Bảo đã cho cô ta về sớm rồi.

Mặc dù Thành phố Văn Lan và Thành phố Ba Ninh nằm liền kề nhau, nhưng bọn họ mất ít nhất một tiếng đồng hồ để tới Thủy Lâm Lộ.

Còn về phần Xà Dược Quang sau khi chạy về nhà họ Sầm, ông ta đã đi tìm Sầm Khiếu Uy ngay lập tức.

"Ông nói gì cơ? Trần Gia Bảo chính là người đã hạ độc đám người Trường Đông sao?" Sầm Khiếu Uy sửng sốt đứng lên: "Trần Gia Bảo đến thành phố Văn Lan rồi ư?"

"Không những thế, người nhà họ Phương và người nhà họ Vũ cũng đã bắt tay với Trần Gia Bảo. Phương Hàn Diệc cố tình che giấu tin tức của Trần Gia Bảo, lừa Sầm Thôi Kiên và tôi đến khách sạn Tân Hồ. Anh Sầm biết rằng chúng tôi đã rơi vào bẫy của Trần Gia Bảo. Cố gắng giữ chân Trần Gia Bảo lại, để tôi trốn thoát, truyền tin lại cho gia chủ Sầm, tiếc là chúng tôi không những không lấy được thuốc giải của Tiên Y Tán, tiếc là chúng tôi không những không lấy được thuốc giải của Tiên Y Tán, anh Sầm còn chết dưới Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo nữa…."

Xà Dược Quang vẻ mặt bi thương, vẻ mặt của ông ta là thật, nhưng không phải là đau lòng cho Sầm Thôi Kiên, mà là Xà Thiên Lỗi bị trúng độc Tiên Y Tán không còn cách nào cứu chữa nữa.

“Thôi Kiên chết rồi ư?” Vẻ mặt của Sầm Khiếu Uy càng trở nên khó coi, ngọn lửa trong mắt dường như có thể thiêu rụi toàn bộ biệt thự của nhà họ Sầm.

Nhà họ Sầm nếu tính cả ông ta cũng chỉ có năm cường giả truyền kỳ, kết quả là ba trong số đó đã chết dưới lưỡi kiếm của Trần Gia Bảo, ngày trước nhà Sầm vì thế mà vô cùng tự hào, còn có thể trấn áp toàn bộ thế lực ở thành phố Văn Lan nữa. Bây giờ thiệt hại mất hai phần ba, cho dù cuối cùng có thể giết được Trần Gia Bảo, cướp được Thiên Hành Cửu Châm đi chăng nữa thì nguyên khí của nhà họ Sầm cũng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

Còn cậu con trai quý giá của Sầm Khiếu Uy, Sầm Đông Khúc, cũng đã bị trúng độc Tiên Y Tán của Trần Gia Bảo, e rằng không có cách nào chữa được, không thể qua nổi đêm nay.

Mặc dù Sầm Khiếu Uy là bá chủ một phương ở tỉnh Trung Thiên, nhưng đối mặt với một loạt đả kích như vậy trong tối nay, ông ta cũng đã kiệt sức, bi thương và phẫn nộ vô cùng, ngồi tê liệt trên ghế.

Xà Dược Quang cúi đầu thuyết phục: “Gia chủ Sầm, xin kiềm chế đau thương.”

Sầm Khiếu Uy xua tay, có vẻ hơi bất lực nói: “Tôi muốn cảm ơn anh Xà đã mang tin tức Trần Gia Bảo, nhà họ Phương, nhà họ Vũ bắt tay với nhau về. Nếu như biết được muộn vài ngày, tình hình của chúng tôi sẽ càng thêm bị động.”

“Gia chủ Sầm quá lời rồi.” Giọng nói của Xà Dược Quang vô cùng ổn định, rõ ràng là ông ta đã giết chết Sầm Thôi Kiên, cuối cùng Sầm Khiếu Uy lại phải cảm ơn ông ta, khiến cho ông ta có cảm giác không bình thường, vội chuyển chủ đề nói: “Chúng ta có nên tranh thủ thời gian, nhanh chóng đến khách sạn Tân Hồ và nhân cơ hội giải quyết Trần Gia Bảo luôn không?”

Sầm Khiếu Uy xúc động, đột nhiên cau mày lắc đầu: “Trần Gia Bảo, nhà họ Phương và nhà họ Vũ, tôi tất nhiên sẽ không tha cho bọn họ, nhưng anh Tô Kim Vũ còn chưa tới, còn anh Xà Thiên Lỗi thì lại trúng độc, Thôi Kiên cũng…”

“Sức mạnh của chúng ta đã bị suy giảm rất nhiều, trong trường hợp Lưu Ly Nhất Kiếm chấn động tứ phương trong truyền kỳ cũng đang ở khách sạn Tân Hồ, chúng ta qua đó lúc này sẽ chỉ gặp rắc rối thêm.”

“Đợi khi anh Tô Kim Vũ của nhà họ Tô đến, tôi sẽ tìm kiếm sự hỗ trợ của một số gia tộc lớn khác, và khi mọi thứ đã sẵn sàng, tôi sẽ tung ra một đòn quyết định với Trần Gia Bảo!”

“Vẫn là gia chủ Sầm suy nghĩ chu toàn.” Xà Dược Quang nhớ ra Lưu Ly rất có thể đang ở khách sạn Tân Hồ, trong lòng sợ hãi.

Chương 2061

Chương 2061

“Có điều, dù không tới khách sạn Tân Hồ, không có nghĩa là không thể đi tới chỗ khác.” Đôi mắt sắc bén của Sầm Khiếu Uy lóe lên sự hận thù: “Nhà họ Phương dám tiếp tay cho Trần Gia Bảo hãm hại nhà họ Sầm, vậy thì phải chuẩn bị thật tốt để trả thù cho nhà họ Sầm.

Nhà họ Phương cũng có một cứ điểm kinh doanh ở thành phố Văn Lan, tối nay, tôi muốn cho tất cả người trong nhà họ Phương ở Văn Lan không được nhìn thấy mặt trời ngày mai!”

Lời Sầm Khiếu Uy nói ớn lạnh thấu xương, Xà Dược Quang không khỏi rùng mình, nhanh chóng nói: “Gia chủ Sầm thật anh minh, cần giúp đỡ gì xin cứ nói.”

“Anh Xà đi nghỉ ngơi trước đi. Việc trả thù nhà họ Phương, tôi sẽ giao phó cho một cường giả truyền kỳ khác của nhà họ Sầm.” Sầm Khiếu Uy xua tay, cả người như thể đã già đi mười tuổi, nói: “Ngoài ra tôi sẽ nghĩ cách xem có thể hóa giải độc Tiên Y Tán trong người Trường Đông hay không.”

Xà Dược Quang thở dài đồng cảm, Xà Thiên Lỗi và Xà Văn Tĩnh cũng bị trúng độc “Tiên Y Tán”, e rằng thực sự hết cách rồi.

Về phần Trần Gia Bảo và nhóm của anh, họ đang lái xe với tốc độ tối đa, cuối cùng đã đến được Thủy Lâm Lộ trong vòng một giờ.

Giống như tên gọi, “Thủy Lâm Lộ” có tên như vậy bởi vì không xa bên phải của con đường, có một con sông, chính là sông Thiên Lan, và bên trái là một khu vực rừng cỏ dại chưa phát triển, rất ít người lui tới đây, vô cùng hẻo lánh.

Để không bị Tô Kim Vũ phát hiện, Phương Hàn Diệc đã đậu xe trong rừng.

Qua cửa kính xe, Trần Gia Bảo quay đầu nhìn về phía sông Thiên Lan cách đó không xa, đêm nay mưa nhẹ, mưa rơi trên mặt sông có những gợn sóng nhỏ, cảnh vật có hơi mơ hồ.

“Anh Trần, nếu như không có chuyện gì, lát nữa xe của Tô Kim Vũ sẽ đi qua đây.” Phương Hàn Diệc thận trọng nói.

“Tốt lắm.” Trần Gia Bảo gật đầu, đột nhiên sảng khoái nở nụ cười: “Đến sớm không bằng đến đúng lúc.”

Vũ Nhược Uyên và Phương Hàn Diệc bị sốc, lẽ nào Tô Kim Vũ đang ở đây?

Bọn họ quay đầu nhìn về phía xa trên đường, nhìn thấy phía trước có đèn xe chiếu xa cách đó hơn hai trăm mét, chẳng lẽ người ngồi trong xe chính là Tô Kim Vũ, “cường giả Truyền kỳ Trung kỳ” của nhà họ Tô?

Trần Gia Bảo đẩy cửa xe bước xuống giữa đường, đối diện trực diện với chiếc xe đang phóng nhanh tới, anh có thể cảm nhận được có một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong chiếc xe mà đang lao tới.

Bên trong xe, tài xế kinh ngạc nói: “Lão Tô, có người chặn đường. Không lẽ là đụng phải dàn cảnh lừa đảo?”

Ở băng ghế sau, một ông già với mái tóc hoa râm và khuôn mặt hồng hào mở mắt nhìn Trần Gia Bảo cách đó một trăm mét qua cửa kính ô tô, mắt ông ta thoáng ngạc nhiên. Đột nhiên, khi khoảng cách càng ngày càng gần, ông ta nhìn thấy Trần Gia Bảo tay phải hiện ra kiếm quyết, kiếm khí lóe lên, sắc mặt trầm mặc nói: “Đối phương không phải người có thiện ý rồi.”

“Cái gì?” Người lái xe chưa kịp phản ứng.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo giơ kiếm của mình lên, và một đường kiếm sắc bén phóng ra, xuyên qua không trung bắn về phía chiếc xe.

Người lái xe hết hồn, vô thức đạp phanh.

“Muốn chết thật sao?”

Tô Kim Vũ cười khẩy. Nhìn thấy kiếm khí của Trần Gia Bảo đang tiến đến gần, ông ta búng ngón tay, bắn ra kiếm khí sắc bén. Một lỗ nhỏ xuyên qua cửa sổ trước của xe mà không làm

vỡ cửa kính xe. Đồng thời, kiếm khí của ông ta bắn về phía trước và va chạm với kiếm khí của Trần Gia Bảo ở giữa không trung, dễ dàng phá vỡ kiếm khí của Trần Gia Bảo, tiếp tục lao về phía Trần Gia Bảo.

Thực lực của cường giả Truyền kỳ Trung kỳ quả thực mạnh hơn Trần Gia Bảo rất nhiều!

Chương 2062

Chương 2062

Trần Gia Bảo không hề hoảng sợ hay bất mãn, liên tiếp lui về phía sau ba bước, dễ dàng tránh được kiếm khí của đối phương, vô cùng bình tĩnh.

Tô Kim Vũ xuống xe, khinh thường nhìn Trần Gia Bảo, nói: "Cậu chặn xe của tôi làm gì?"

"Tối nay màn đêm đen kịt, gió thổi cao, chính là đêm để giết người." Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói, trong giọng điệu tràn ngập sát khí.

Đêm giết người trăng đen gió cao.

"Cậu muốn giết tôi?" Tô Thiên Vũ thần sắc khinh miệt, mặc dù đứng tại mưa đêm, nhưng lại không rơi đến người ông ta, nói: "Người trẻ tuổi bây giờ đều phách lối như vậy sao? Cậu cũng đã biết, tôi là Truyền kỳ cường giả, cậu dựa vào cái gì có tự tin tới giết tôi?

"Bởi vì tôi là Trần Gia Bảo."

"Cậu là Trần Gia Bảo?" Tô Thiên Vũ kinh ngạc: "Chính là Trần Gia Bảo?"

"Không sai." Trần Gia Bảo đầu ngón tay tung kiếm, nói: "Tối nay, ông sẽ chết ở đây."

Sau sự kinh ngạc ban đầu, Tô Thiên Vũ đột nhiên cười lên ha hả, vừa mừng vừa sợ nói: "Tôi lần này rời núi chính là vì giết cậu, mà cậu lại tự mình đưa tới cửa, thật sự là Thiên Đường có lối cậu không đi, địa ngục không cửa cậu lại tới."

Trần Gia Bảo không nói, tiếp tục kéo kiếm của mình lên.

Trong mưa đêm, có cỗ sát khí.

“Trong giới võ lâm, người ta nói rằng cậu có sức mạnh của bán bước truyền kỳ, có thể so sánh Truyền kỳ cường giả, có lẽ cậu thật sự có chỗ hơn người, nhưng Tô Thiên Vũ tôi cũng không phải hạng người bình thường, cậuđã chủ động tìm chết, vậy tôi sẽ giết cậu, và trả thù cho cái chết bi thảm của nhà họ Tô!”

Tô Thiên Vũ vừa mới nói xong, đột nhiên ra tay, chỉ thấy tay phải của ông ta vung khẽ, những giọt mưa trước mặt nhao nhao hướng Trần Gia Bảo vọt tới, mặc dù giọt mưa yếu đuối, nhưng ông ta đã là nội kình võ giả, mấy giọt mưa ấy còn sắc bén hơn dao nữa kìa, hơn nữa số lượng còn dày đặc, ngay lập tức đã bao phủ quanh người Trần Gia Bảo.

Kiếm của Trần Gia Bảo, cũng tại thời khắc này kéo lên đến đỉnh điểm, đầu ngón tay kiếm khí đột nhiên bắn ra, hướng trước mặt mưa đao mà quét ngang ra.

Với một tiếng “soạt”, năng lượng kiếm trắng buộc lưỡi kiếm sắc bén được tạo thành bởi những giọt mưa trong suốt lùi lại một mét.

Đột nhiên, Tô Thiên Vũ hừ nhẹ một tiếng, hiển thị rõ khinh miệt.

Nhìn thấy Tô Thiên Vũ dường như được hỗ trợ, ông ta đột nhiên xuyên thủng kiếm của Trần Gia Bảo và lao về phía Trần Gia Bảo.

Mật độ dày đặc, che kín bầu trời!

Trần Gia Bảo mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, chân phải chĩa xuống đất, đạp thức dậy mặt mưa hoa, thân hình lập tức lui về phía sau, hai tay ở trước ngực vận khí, thi triển Vô Cực Quyền, hai tay sinh ra một lực hút xoắn ốc cường đại.

Mưa đao một khi tới gần anh trong vòng một mét, liền bị Trần Gia Bảo thu nạp đến trong lòng bàn tay, khó mà tổn thương anh.

Rất nhanh, theo Trần Gia Bảo không ngừng lui về phía sau , nội lực của rất nhiều mưa đao đã hấp thu vào lòng bàn tay của Trần Gia Bảo, tạo thành một đoàn năng lượng đầy màu sắc có thể nhìn thấy bằng mắt thường, toát ra hơi thở cuồng bạo.

Không có nội lực tiếp thêm, những hạt mưa này lần lượt rơi trên mặt đất, bắn tung tóe vô số hạt mưa.

“Không ngờ cậu có thể hóa giải chiêu thức hoàn mỹ của tôi, đây chính là Vô Cực Quyền đó hả? Khó trách dám đến giết tôi, quả nhiên có mấy phần thực lực, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.”

Chương 2063

Chương 2063

Tô Thiên Vũ trong mắt sát khí thoáng hiện, đứng bất động tại chỗ, tay phải chập ngón tay lại như dao, từ trên xuống dưới lăng không bổ tới về phía Trần Gia Bảo.

"Uỳnh" một tiếng, một thanh kiếm dài hàng chục mét xuyên qua không trung và chém vào đầu Trần Gia Bảo. Động lực của nó rất nhanh và dữ dội, như thể nó có thể làm rung chuyển cả ngọn núi.

Ngay cả Vũ Nhược Uyên và Phương Hàn Diệc, những người đang trốn xa trong rừng, cũng bị cảm giác kinh ngạc của thanh kiếm, vì Trần Gia Bảo lau vệt mồ hôi.

Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, vận chuyển song chưởng ở giữa năng lượng bảy màu, bỗng nhiên biến thành một thanh kiếm bảy màu, trực tiếp đối diện với kiếm của Tô Thiên Vũ.

Sau một hồi, đao kiếm tương giao, bộc phát một tiếng ầm vang tiếng vang, cứng rắn xuất hiện vô số khe hở, luồng khí mãnh liệt khuếch tán về bốn phía, giống như cuồng phong lướt qua, thổi bay những hạt mưa trong bán kính hơn mười mét.

Tài xế trong xe chỉ cảm thấy cả xe đều có nguy cơ bị thổi bay, vẻ mặt sợ hãi.

Trần Gia Bảo cũng bị sức mạnh của đao chấn động đến lui về phía sau ba bước, đương nhiên, cũng vẻn vẹn ba bước mà thôi, anh vừa thi triển kiếm bảy màu, hoàn toàn đến từ nội kình của Tô Thiên Vũ, cho nên mới có thể thuận lợi đỡ được.

Đột nhiên, chỉ nghe bộp một tiếng, Tô Thiên Vũ đạp mạnh mặt đất, cấp tốc dậm chân phóng về hướng Trần Gia Bảo, bóng người như mũi đao, xuyên qua khí kình mãnh liệt, trong nháy mắt liền đến trước mặt Trần Gia Bảo, một quyền đánh phía tim Trần Gia Bảo.

Lực đấm dữ dội khiến ngực Trần Gia Bảo như thắt lại.

Thực lực của "Truyền kỳ huyền khí" quả thật phi thường!

Trần Gia Bảo không dám khinh thường, đầu ngón tay liền chỉ ra Trảm Nhân Kiếm, đấm về phía Tô Thiên Vũ.

Tô Thiên Vũ làm như không thấy, lấy Huyết Nhật Chi Khu chống lại Trảm Nhân Kiếm."

"Cạch" một tiếng, nắm đấm cùng Trảm Nhân Kiếm tương giao, Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy từ Trảm Nhân Kiếm bên trên dùng một luồng lực khổng lồ, liền tranh thủ chuyển hóa thu nạp một bộ phận, đồng thời nhanh chóng lui về phía sau, hóa giải nội kình còn lại.

Tô Thiên Vũ cũng vô cùng kinh ngạc, cảm nhận được trảm nhân kiếm bên trên khí tức cuồng bạo lại âm thầm đâm xuyên qua quyền của ông ta, khiến nắm đấm của ông ta có loại cảm giác nhói nhói, trầm giọng nói: "Đây chính là Trảm nhân kiếm ?"

"Không sai, chính là Trảm Nhân Kiếm, đặc biệt còn chém giết kiếm của ông!" Trần Gia Bảo ánh mắt ác liệt, vừa ngừng lại lui ra phía sau, hóa giải hoàn toàn nội kình Tô Thiên Vũ, đột nhiên đạp đất cầm kiếm lên, trảm nhân kiếm bên trên mang theo ánh sét màu đỏ mang càng thêm lấp lánh, chém về phía Tô Thiên Vũ, những nơi đi qua, nước mưa vì đó bốc hơi!

"Cho dù võ công tuyệt đỉnh đến đâu, cũng khó có thể bù đắp được khoảng cách về cảnh giới. Đêm nay là ngày chết của cậu!"

Tô Thiên Vũ hét lớn một tiếng, dưới chân hơi xoay, thân ảnh tại trong đêm mưa như quỷ như mị, đến mức Vũ Nhược Uyên cùng Phương Hàn Diệc đều không thấy rõ ràng thân ảnh của Tô Thiên Vũ , liền đến Trần Gia Bảo bên cạnh thân, cổ tay vung ra đao cương mãnh liệt, muốn đem Trần Gia Bảo chặn ngang chặt đứt.

Tốc độ thật nhanh!

Vũ Nhược Uyên cùng Phương Hàn Diệc vì đó kinh ngạc.

Trần Gia Bảo cũng giật mình trong lòng, chân đạp Cửu Cung Bát Quái Bộ, tại lúc cực kỳ nguy cấp quay người tránh thoát

đi, thuận thế một kiếm vung ra, đẩy lùi Tô Thiên Vũ.

Dù là như thế, quần áo Trần Gia Bảo bên hông vẫn là bị đao cương khí kình xé rách, nghĩ cũng có thể biết, nếu như Trần Gia Bảo hơi chậm một chút, hậu quả khó mà lường được.

Chương 2064

Chương 2064

Đột nhiên, Tô Thiên Vũ lại lần nữa lấn người lên, tốc độ nhanh khó nói nên lời, một quyền đánh về phía Trần Gia Bảo, quyền kình mạnh, ba mét bên trong màn mưa đều bị bức lui.

“Thực lực của ông ta còn mạnh hơn một bậc.”

Trần Gia Bảo vẻ mặt nghiêm túc, tay trái vận chuyển Vô Cực Quyền, sau khi hóa giải một bộ phận nội kình của đối phương, uy lực của tay phải đầu ngón tay trảm nhân kiếm tăng gấp bội, về phần trên nắm tay còn lại nội kình, Trần Gia Bảo thì không quan tâm, trảm nhân kiếm động đậy tùy ý, đâm về Tô Thiên Vũ, quát khẽ: “Xem thử quả đấm của ông cứng hơn hay Trảm nhân kiếm của tôi lợi hại hơn!”

Rõ ràng là lấy thương trị thương!

Tô Thiên Vũ khẽ nhíu mày, chiêu này của anh đã bị Trần Gia Bảo tiêu trừ rất nhiều nội lực, cho dù đánh trúng Trần Gia Bảo, cũng chỉ có thể bị thương, mà chính anh cũng sẽ bị trảm nhân kiếm làm bị thương, không có lợi!

Anh lập tức thu quyền, thân ảnh hơi đổi, đã xuất hiện sau lưng Trần Gia Bảo, lại là một quyền đánh phía tim Trần Gia Bảo.

Cảm nhận được nguồn năng lượng uy nghiêm từ phía sau truyền đến,Trần Gia Bảo cắn răng, cũng không kịp thi triển Vô Cực Quyền, lập tức xoay cổ tay, kiếm hướng ra sau lưng, “soạt” một tiếng, trảm nhân kiếm vọt tới phía sau.

Lại là lấy thương đổi thương!

Tô Thiên Vũ có chút do dự sau, lại lần nữa thu chiêu lại, tránh đi trảm nhân kiếm.

Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, được thế mà tấn công lên, đầu ngón tay lại lần nữa tung ra một thanh trảm nhân kiếm,

công kích về hướng Tô Thiên Vũ.

“Tìm cái chết!” Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Tay phải của Tô Thiên Vũ nâng tay lên đao rồi bỗng nhiên bổ xuống, một đao vạch màn mưa chém về phía Trần Gia Bảo!

Trần Gia Bảo có chút nghiêng người, tránh đi chỗ yếu của mình, dù mình bị thương cũng muốn liều mạng tiếp tục đánh Tô Thiên Vũ.

Thẳng tiến không lùi!

Thằng nhóc này thật không muốn sống sao?

Tô Thiên Vũ ngạc nhiên, rón mũi chân, nhẹ nhàng nhảy ra sau, không cùng Trần Gia Bảo dây dưa nhiều.

Trần Gia Bảo mắt thấy không có cách nào làm Tô Thiên Vũ bị thương, đành phải quay cổ tay, trảm nhân kiếm thay đổi quỹ đạo, sau khi ngăn đao cương, thuận thế không tha, lại lần nữa hướng thẳng về Tô Thiên Vũ.

“Nhóc con ngoan, tôi không tin cậu thật sự không sợ chết!”

Sự tức giận ở hàng lông mày của Tô Thiên Vũ lóe lên một cái rồi biến mất, nhảy lên một cái, quyền cương mãnh liệt, trực tiếp đánh về phía Trần Gia Bảo.

Ông ta đường đường truyền kỳ cường giả, toàn bộ tỉnh Trung Thiên là người cao cấp nhất, bây giờ lại bị một Bán Bước truyền kỳ liên tục đẩy lùi mấy lần, chuyện này nếu là truyền ra ngoài thì thanh danh một đời, chẳng phải hủy hoại chỉ trong chốc lát?

“Người sợ chết thật sự chính là ông!” Trần Gia Bảo cười to, tiếng cười anh hùng, truyền đến xa xa trong mưa đêm, không để ý đến nội kình mạnh bạo của Tô Thiên Vũ nội kình, kiếm đâm về phía Tô Thiên Vũ, khí thế thẳng tiến không lùi!

“Vậy cậu đi chết đi!.” Tô Thiên Vũ cắn răng, nội kình liên tục không ngừng tuôn ra hướng nắm đấm, một quyền tự tin hết sức lực, đủ nổ tung Trần Gia Bảo thành mảnh vụn, cho dù bị trảm nhân kiếm đâm trúng thì có sao?

Chương 2065

Chương 2065

Ngay lúc cực kỳ nguy cấp, Trần Gia Bảo tránh đi điểm yếu, đột ngột nhận lấy một quyền của Tô Thiên Vũ, khóe miệng phun ra ngụm máu tươi và bay ra sau, mà trảm nhân kiếm cũng thuận lợi quét qua làm bị thương bả vai Tô Thiên Vũ, máu đầm đìa chảy xuống.

Trong rừng cây, Vũ Nhược Uyên cùng Phương Hàn Diệc lấy làm kinh hãi, nhưng không hề lo lắng. Sau khi được chứng kiến cuộc chiến ở núi Vụ Ẩn Trần Gia Bảo trong mắt hai người hoàn toàn không thể chết được.

Lại nói Tô Thiên Vũ bị đau, lập tức lui ra phía sau mấy bước, nhìn về phía miệng vết thương chỉ thấy máu tươi hỗn hợp có nước mưa lưu lại, nhìn thấy có chút giật mình.

Mặc dù bị thương, nhưng là có thể giết chết Trần Gia Bảo, tất cả đều là đáng giá.

Khóe miệng của ông ta nhếch lên nụ cười đắc ý, nhìn về "thi thể" của Trần Gia Bảo, đột nhiên sững sờ, chỉ thấy Trần Gia Bảo lại đứng tại chỗ, không hề giống như ông ta dự đoán, bị giết bởi một đòn của ông ta, kinh ngạc nói: "Cậu chưa chết?"

"Chỉ dựa vào ông không giết nổi tôi." Trần Gia Bảo lau sạch vết máu bên trái, khí thế càng ngày càng mạnh, chiến đấu càng thêm dũng mãnh.

Trên thực tế, nếu là những Bán Bước truyền kỳ khác thì đã sớm chết dưới đòn của Tô Thiên Vũ, nhưng anh tuyệt không phải người bình thường, anh thi triển pháp môn nội kình "thu hóa vận phát", chuyển hóa phần lớn quyền kình của Tô Thiên Vũ, đến cuối cùng nhiều lắm là bị thương không nặng không nhẹ.

Ít nhất, vết thương nhẹ hơn so với anh nhìn thấy.

Sắc mặt Tô Thiên Vũ thâm trầm, khó trách Trần Gia Bảo có thể nổi tiếng ở tỉnh Trung Thiên, quả nhiên khó chơi.

"Tiếp tục chiến đấu, trận mưa đêm này là lần cuối cùng của cậu!" Ý chí chiến đấu của Trần Gia Bảo hào hùng, nổi lên tiếng sấm của Trảm Nhân Kiếm, đột nhiên phóng về phía Tô Thiên Vũ.

Tô Thiên Vũ nổi sát khí, đạp người hướng về phía trước, thề phải đem Trần Gia Bảo chém chết trong mưa!

Lần này hai người giao chiến càng kịch liệt, Trần Gia Bảo hoàn toàn là không cần mạng mà lấy thương đổi thương, chiêu nào cũng hướng về Tô Thiên Vũ, khí thế thẳng tiến không lùi!

Tô Thiên Vũ đường đường là truyền kỳ cường giả, tu vi mạnh hơn Trần Gia Bảo, bây giờ lại bị khống chế, trong lòng không khỏi tức giận, một quyền cương đánh lên thân Trần Gia Bảo, mà đùi ông ta cũng bị trảm nhân kiếm đâm bị thương, nếu không phải ông ta lui nhanh, chỉ sợ đùi sẽ bị trực tiếp chặt đứt.

Trần Gia Bảo phun máu tươi bay ngược ra sau, thương thế nặng thêm mấy phần, khí thế không giảm trái lại còn tăng, lại lần nữa vọt lên, trong mắt tràn đầy sát khí, quát: "Trong vòng ba chiêu, lấy tính mạng ông!"

Vũ Nhược Uyên, Phương Hàn Diệc kinh ngạc không thôi, Trần Gia Bảo rõ ràng ở thế yếu, làm sao có thể ba chiêu đánh giết Tô Thiên Vũ?

Trò cười! Tô Thiên Vũ càng tức giận, bị một "Bán Bước truyền kỳ" khinh thường thế này, đúng là đáng chết mà!

"Chỉ cần một chiêu sẽ chặt gọn đường sống của cậu!" Tô Thiên Vũ quát lớn, khẩu khí so với Trần Gia Bảo còn cuồng vọng hơn. Có điều Vũ Nhược Uyên và Phương Hàn Diệc đều biết, ông ta vốn đã tự cao như vậy.

Chỉ thấy Tô Thiên Vũ đạp mạnh xuống đất làm nước mưa bắn tung tóe, mặt đất dần nứt ra. Cả người ông ta phi tới trước mặt Trần Gia Bảo như viên đạn, đánh thẳng tới đủ để lay động một quyền của anh.

Cổ tay Trần Gia Bảo chuyển động, hồng mang theo đà bổ xuống. Tô Thiên Vũ dĩ nhiên không kịp né tránh, trước ngực bị Trảm Nhân Kiếm lưu lại một vết thương dài, máu tươi bắn

ra, mà ông ta cũng kịp để lại một quyền nặng nề đánh vào người Trần Gia Bảo.

“Hự” một tiếng, Trần Gia Bảo cả người chấn động bay về phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

“Trời ơi, Tô Thiên Vũ cũng điên rồi sao?”

Chương 2066

Chương 2066

Vũ Nhược Uyên khiếp sợ, một cường giả Truyền Kỳ trung kỳ khi trở nên thật sự điên cuồng sẽ đáng sợ đến nhường nào?

“Tôi không tin cậu vẫn chưa chết!” Tô Thiên Vũ đỏ mắt, thừa dịp Trần Gia Bảo ngã về phía sau bước tới, nắm lấy cổ tay anh rồi đột ngột kéo về phía sau.

Trần Gia Bảo lực bất tòng tâm, cả người lại bay về phía Tô Thiên Vũ. Thời khắc cấp bách, anh vội điều động Trảm Nhân Kiếm đâm về phía Tô Thiên Vũ nhằm rút ngắn thời gian.

Tô Thiên Vũ phi một cước nặng nề đá Trần Gia Bảo bay một đoạn xa, mà bả vai trái của ông ta cũng bị Trảm Nhân Kiếm xuyên qua để lại một vệt máu. Ông ta thở hổn hển, gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo bị đá văng giữa không trung, lại phun ra một ngụm máu tươi rồi nặng nề rơi xuống sông Thiên Lan đằng xa. Cả người anh bị nước sông cuốn lấy không một dấu tích.

Vũ Nhược Uyên và Phương Hàn Diệc kinh hãi không thôi, liếc nhìn nhau, có lẽ nào Trần Gia Bảo đã chết sao?

“Tôi đã dùng toàn lực vào một cước này, ngay cả xe tăng bọc thép còn chịu không nổi, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ chết!” Tô Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, nhìn thương thế trên người mình, trong màn mưa càng thêm vẻ dữ tợn. Ông ta nhíu mày, nói: “Chỉ là tu vi Bán bước Truyền kỳ mà có thể làm tôi bị thương thế này, Trần Gia Bảo, mặc dù cậu chết vẫn để lại vinh quang, đáng để Tô Thiên Vũ tôi nhớ kỹ cả đời.”

“Ai nói tôi đã chết?”

Đột nhiên sông Thiên Lan truyền đến một tiếng nổ “ầm”, nước sông dâng cao mấy mét, hòa cùng nước mưa rơi xuống. Trần

Gia Bảo rẽ nước nhảy lên, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, đối diện với Tô Thiên Vũ.

Vũ Nhược Uyên và Phương Hàn Diệc vội vàng mở to mắt, chỉ thấy Trần Gia Bảo cả người ướt sũng, sắc mặt có chút tái nhợt. Tuy khí tức có chút yếu hơn ông ta vài phần so với trước đó nhưng dáng người lại đứng thẳng tắp. Như này làm gì có bộ dạng của một kẻ sắp chết?

Phương Hàn Diệc nhẹ nhõm thở hắt một hơi, ngộ nhỡ Trần Gia Bảo chết thì anh ta cũng sẽ bị chôn cùng mất.

Trong màn mưa, Tô Thiên Vũ kinh ngạc không dứt, thậm chí ông ta còn quên luôn đau đớn trên người, kinh hãi nói: "Cậu không chết ư… làm sao có thể?"

"Cái ông cho rằng không có khả năng, nay đã thành hiện thực." Trần Gia Bảo nghiêm nghị nói: "Mà cái chết của ông, rất có thể sẽ trở thành hiện thực tiếp theo."

Trên thực tế, cho dù Trần Gia Bảo dùng Vô Cực Quyền thì với sự toàn lực công kích của Tô Thiên Vũ vẫn có thể khiến cho anh chịu một vết thương không nhỏ. Thậm chí hiện giờ anh vẫn có thể cảm nhận được cả người đau nhức, chỉ là Trần Gia Bảo không thèm chú ý tới, chỉ còn lại một đôi mắt sáng ngời, ý chí chiến đấu càng thêm tăng cao!

Tô Thiên Vũ xây xẩm mặt mày, khóe mắt co giật liên hồi. Ông ta liều mạng mang thương tích đầy người, vậy mà vẫn không thể giết chết Trần Gia Bảo, quả là người ngoan cường nhất mà ông ta từng gặp.

Nội tâm ông ta mơ hồ xuất hiện một dự cảm không lành, giống như… giống như ông ta sẽ thật sự bỏ mạng dưới tay Trần Gia Bảo vậy.

"Tôi đã nói rồi, ba chiêu sẽ chặt đứt con đường sống của ông. Vừa rồi là chiêu đầu tiên, ông còn hai chiêu nữa." Trần Gia Bảo dứt lời, lại chủ động ra tay, hoàn toàn không để ý tới thương thế trong cơ thể. Tầm tay lại xuất ra Trảm Nhân Kiếm phi tới.

Trảm Nhân Kiếm thoát khỏi vỏ, xé gió lao tới Tô Thiên Vũ, uy phong lẫm liệt.

Tô Thiên Vũ hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ đè xuống nội tâm bất an. Sát khí trong mắt ông ta hiện lên, trong tay cũng bổ xuống một thanh Đao Cương, cứng rắn ngăn cản Trảm Nhân Kiếm.

Chương 2067

Chương 2067

Đao kiếm giao nhau, thoát ra một luồng khí dũng mãnh. Mưa rơi khắp tứ phía, mơ hồ che khuất tầm mắt người ta.

Bỗng nhiên hồng mang lóe ra, xuyên thủng màn mưa, lộ ra thân ảnh Trần Gia Bảo. Tay anh một lần nữa ngưng tụ ra Trảm Nhân Kiếm, thừa dịp đánh về phía Tô Thiên Vũ.

Vẻ khinh miệt trong mắt Tô Thiên Vũ chợt biến mất, uy nghiêm nói: "Dùng chiêu thức trắng trợn này để giết tôi, sự ngây thơ của cậu thật làm cho người khác tức cười."

Ông khẽ quát một tiếng, không dám chịu thương dưới kiếm Trần Gia Bảo nữa, bổ ra Đao Cương ngăn cản Trần Gia Bảo chuẩn bị tiếp tục công kích.

Đột nhiên chỉ thấy Trần Gia Bảo quay đầu nhìn về phía rừng cây khẽ quát: "Lưu Ly, còn không mau động thủ, cô định đợi đến khi nào?"

Chỉ với một câu nói lại khiến cho ba bên đều kinh hãi!

Vũ Nhược Uyên, Phương Hàn Diệc đều kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ Lưu Ly cũng tới, hơn nữa còn đang trong rừng? Vì sao bọn họ lại không biết?

Tô Thiên Vũ cũng hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt Trần Gia Bảo hướng vào rừng cây. Xa xa chỉ nhìn thấy một cô gái áo trắng mang trường kiếm, hoàn toàn trùng khớp với đặc trưng của Lưu Ly trong truyền thuyết.

Lần này Tô Thiên Vũ sợ tới mức thiếu chút nữa hồn lìa khỏi xác. Một Trần Gia Bảo Bán Bước truyền kỳ đã làm cho ông ya chật vật vạn phần, nếu một Lưu Ly tu vi càng thêm nghịch thiên cũng ra tay đối phó với ông ta, vậy tối nay ông ta sẽ không có hy vọng sống sót!

Bỗng dưng chỉ nghe thấy âm thanh xé gió mãnh liệt, Trần Gia Bảo nhân cơ hội Tô Thiên Vũ phân tâm, ngón tay lại ngưng tụ ra Trảm Tâm Kiếm lao tới phía ông ta.

Kiếm mang lôi đình màu đỏ tản mát ra khí tức cuồng bạo, đập vào gò má ông ta khiến ông ta đau đớn.

Ông ta vội vàng phản ứng lại, không kịp suy nghĩ nhiều, vung Đao Cương ra cản lấy Trảm Nhân Kiếm.

Đột nhiên cả người ông ta lạnh lẽo, từ trong lòng dâng lên một loại cảnh giác, phía sau bên trái lại là một thanh Trảm Nhân Kiếm lao trong không trung.

Hóa ra Trần Gia Bảo thi triển Cực Ý Tiên Quyết, ngưng tụ ra một thanh Trảm Nhân Kiếm thứ hai.

Tô Thiên Vũ biến sắc, vội vàng né tránh, chỉ là ông ta đã mất đi tiên cơ, thương thế trên người lại không nhẹ, ảnh hưởng đến cơ thể ông ta, động tác trở nên hơi chậm đi.

Cái gọi là sai một li đi một dặm, cao thủ cạnh tranh thường không xảy ra bất cứ sai lầm nào đều có thể quyết định thành hay bại, ngay cả khi chỉ chậm hơn một chút, Trảm Nhân Kiếm đã ép bức đến trước người.

Tô Thiên Vũ càng thêm hoảng sợ, đứng giữa ranh giới không thể chống cự, tay chân luống cuống chắn lấy chỗ hiểm của bản thân. "Phập" một tiếng, Trảm Nhân Kiếm xuyên qua đùi ông ta, nửa thân ông ta quỳ trên mặt đất, ngũ quan đau đớn co giật, trong lòng càng thêm lo sợ Lưu Ly ra tay. Vậy là ông ta không thèm chú ý tới Trần Gia Bảo nữa, vội vã đứng dậy muốn rút lui.

Tô Thiên Vũ còn chưa kịp chạy trốn, thanh Trảm Nhân Kiếm thứ ba từ phía sau ông ta đánh tới, lại một tiếng xé gió đột ngột vang lên.

Tô Thiên Vũ thất kinh, nỗi sợ chết dâng lên trong lòng. Ông ta còn chưa kịp bỏ chạy, "Phập" một tiếng, Trảm Nhân Kiếm từ phía sau ông ta xuyên qua, trước ngực còn lộ ra một đoạn kiếm mang đỏ tươi.

Ra là Trần Gia Bảo dùng Cực Ý Tiên Quyết ngưng tụ ra thanh kiếm thứ ba, cũng là Trảm Nhân Kiếm cuối cùng, dưới một

loạt đánh bất ngờ, rốt cuộc cũng đạt được chiến thắng quyết định!

Vũ Nhược Uyên và Phương Hàn Diệc đều sợ đến ngây người, tuy rằng sớm đã biết Trần Gia Bảo có thể giết chết Tô Thiên Vũ, nhưng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, đối với hai người mà nói cũng bị kích động không hề nhẹ.

Chương 2068

Chương 2068

Ngay cả Tô Thiên Vũ nổi danh ở tỉnh Trung Thiên cũng có thể chết trong tay Trần Gia Bảo, cả nhà họ Sầm ngoại trừ Sầm Khiếu Uy ra còn ai có thể ngăn cản được Trần Gia Bảo. Lại đừng nói phía bên Trần Gia Bảo còn có một Lưu Ly thực lực càng thêm nghịch thiên.

Vũ Nhược Uyên và Phương Hàn Diệc có dự cảm, nói không chừng nhà họ Sầm thật sự đã bị Trần Gia Bảo lật đổ, từ đó thay đổi kết cấu vốn lâu đời của tỉnh Trung Thiên.

"Phụt" một tiếng, Tô Thiên Vũ vừa phun ra một ngụm máu lập tức bị nước mưa cuốn trôi đi.

Ông ta cúi đầu nhìn nửa đoạn kiếm mang màu đỏ găm trước ngực mình, khó tin nói: "Tôi… tôi đường đường là tuyệt đại cường giả Bán Bước truyền kỳ. Sao có thể… có thể chết trong tay cậu?"

Trần Gia Bảo lui về phía sau vài bước, kéo dài khoảng cách với Tô Thiên Vũ, tránh cho tên cường giả này phản công lúc sắp chết, cười: "Có nhiều lúc, cảnh giới quan trọng, trí tuệ càng thêm tất yếu. Nói cách khác, cô gái áo trắng mang trường kiếm mày nhìn thấy cũng không phải Lưu Ly, mà là Vũ Nhược Uyên."

Hai mắt Tô Thiên Vũ đột nhiên mở to, khí huyết dâng lên phun lên trời một ngụm máu tươi rồi phủ phục dưới đất, chết không nhắm mắt!

Trần Gia Bảo thở phào nhẹ nhõm, thật lòng, nếu như không phải ngay từ đầu mượn danh Lưu Ly dọa Tô Thiên Vũ một trận, khiến ông ta ra mất phương hướng thì cho dù là ba thanh Trảm Nhân Kiếm đồng loạt xuất ra cũng chưa chắc giết chết được Tô Thiên Vũ.

“Cũng may Tô Thiên Vũ đã chết, nhiệm vụ tối nay thành công rồi.”

Trần Gia Bảo nhớ trước kia kiêng dè cường giả ẩn thế của nhà họ Tô, lúc vừa tới tỉnh Trung Thiên không thể không hành sự khiêm tốn. Hiện giờ cuối cùng cũng bỏ được một đại hoạn trong lòng, nhịn không được bật cười ra tiếng, tiếng cười hào phóng bao phủ cơn mưa truyền ra xa xa.

Tài xế trong xe sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ngay cả ông Tô cũng bị Trần Gia Bảo giết. Nếu Trần Gia Bảo muốn giết ông ta, sao ông ta còn có thể giữ nổi cái mạng này? Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Trong lòng tràn ngập sợ hãi, ông ta vội vàng đạp chân ga, quay đầu xe lại tìm hướng chạy trốn.

Trần Gia Bảo không nhìn ông ta, càng không ngăn cản.

“Sao thế, sao anh không giết ông ta diệt khẩu?”

Vũ Nhược Uyên đi tới, tóc mai bị dính nước mưa mang một vẻ đẹp mông lung, phía sau còn có Phương Hàn Diệc.

Trần Gia Bảo biết ý cô ta là tài xế đã chạy trốn, liền cười: “Không cần phải giết ông ta, nếu giết ông ta, ai sẽ truyền tin Tô Thiên Vũ chết miễn phí đây?”

Vũ Nhược Uyên lắc đầu, nói: “Lúc nào anh cũng có thể tính kế, ngay cả tôi đứng trong rừng cây quan sát không hiểu sao cũng bị anh lợi dụng.”

Cô ta đã hiểu được câu “Lưu Ly” của Trần Gia Bảo chính là đang lợi dụng trang phục tương tự của cô và Lưu Ly, khiến Tô Thiên Vũ lầm tưởng cô ta chính là Lưu Ly.

Tuy rằng đạt được hiệu quả bất ngờ nhưng điều này làm cho nội tâm cô ta có chút không thoải mái, bởi vì cô ta là Vũ Nhược Uyên độc nhất vô nhị, không muốn bị nhận nhầm với người khác, cho dù là Lưu Ly xuất chúng như vậy cũng không được.

“Tôi và cô đều tính kế lẫn nhau, cô nhiều lần cũng đang tính kế làm thế nào để giết tôi…” Trần Gia Bảo nhíu mày cười: “Ít nhất thì tôi tính kế, cũng không nhắm thẳng vào cô.”

Khóe miệng Vũ Nhược Uyên mang nụ cười ngọt ngào giống như thuốc phiện, đẹp đẽ nhưng lại có kịch độc: “Vậy giờ anh bị trọng thương, không sợ tôi nhân cơ hội ra tay giết anh sao?”

“Cô biết rõ không giết được tôi mà.” Trần Gia Bảo lắc đầu, cười: “Tôi đúng là đã bị thương nặng. Dù tôi bị thương nặng gấp mười, gấp trăm lần bây giờ thì cô vẫn không thể giết được tôi, cho nên đừng nói mấy lời như thế nữa, ngoại trừ khoe tài năng miệng lưỡi của cô ra thì chẳng được lợi ích gì nữa cả.”

Chương 2069

Chương 2069

Vũ Nhược Uyên cười lạnh: “Tôi thừa nhận, dù là tu vi hay võ thuật, anh đều trên tôi. Nhưng Vũ Nhược Uyên tôi đây cũng có lá bài tẩy của mình.”

“Đã thế thì, khi cô chắc chắn bản thân có thể giết được tôi thì hãy ra tay, nhưng cơ hội của cô chỉ có một. Vì một khi cô ra tay, tôi sẽ thẳng tay giết cô.” Trần Gia Bảo mỉm cười, nhưng nụ cười còn lạnh lẽo hơn cả mưa thu.

“Một lời đã định.” Vũ Nhược Uyên đồng ý, kiêu ngạo ngẩng đầu: “Vậy tôi sẽ chơi trò chơi sinh tử giữa nam nữ với anh.”

“Hy vọng sẽ không có cái ngày tôi lỡ tay bóp nát cánh hoa xinh đẹp.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẽ, sau còn nhìn về phía Phương Hàn Diệc.

Phương Hàn Diệc giật cả mình, anh ta đâu có xinh đẹp như Vũ Nhược Uyên, cả gan đấu tay đôi với Trần Gia Bảo. Anh ta vội vàng bước tới, cười nịnh nọt: “Chúc mừng anh Trần đã đánh bại được một kẻ cấp bậc mạnh như Tô Thiên Vũ, chẳng những diệt trừ được một kẻ địch mạnh, hơn nữa còn diệt được một phụ tá đắc lực của nhà họ Sầm. Rồi anh Trần sẽ trở thành nhân vật phong vân đứng trên đỉnh sớm thôi, thật đáng mừng.”

“Kỹ năng nịnh nọt của anh cũng khá lắm.” Trần Gia Bảo nghiền ngẫm, nói: “Chí ít là khá hơn y thuật và độc thuật của anh nhiều.”

“Anh Trần quá khen.” Phương Hàn Diệc cười ngượng, nói: “Không biết Trần Gia Bảo còn phân phó gì không?”

“Dù sao Tô Thiên Vũ cũng là một kẻ mạnh, mặc dù chết trên tay tôi, nhưng cũng không thể bôi xấu ông ta, chờ lát nữa anh xử lý thi thể của ông ta cho tốt, tìm một chỗ chôn cất ông ta,

lập thêm cái bia, để ông ta mồ yên mả đẹp.” Trần Gia Bảo từ tốn nói.

Vũ Nhược Uyên trợn mắt, hơi khinh thường, giết cũng đã giết rồi, lại còn quản thêm chuyện chôn cất, đúng là vẽ vời thêm chuyện.

“Không hổ là anh Trần, quả nhiên khí độ phi phàm, tại hạ bội phục.” Phương Hàn Diệc vội vàng duỗi ngón tay cái, sau khi vuốt mông ngựa xong xuôi thì mới hướng mắt nhìn thi thể Tô Thiên Vũ. Dù đã được nước mưa xối rửa, nhưng Tô Thiên Vũ vẫn mở mắt trừng trừng, dáng vẻ vô cùng đáng sợ, Phương Hàn Diệc thầm kêu khổ trong lòng.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: “Xử lý thi thể Tô Thiên Vũ xong, anh có thể trở về nhà họ Phương trong đêm nay. Còn về phần sau khi về nhà họ Phương, nên nói gì, nên làm gì, tôi nghĩ không cần tôi phải nhiều lời đâu nhỉ?”

“Đã hiểu, nhà họ Phương tuyệt đối sẽ không là đối đầu với anh Trần.” Phương Hàn Diệc liên tục cam đoan.

Trong lúc vô tình, nhà họ Phương đã bị Trần Gia Bảo lôi xuống nước, nhà họ Sầm sẽ không tiếp tục tin tưởng nhà họ Phương, nhà họ Phương tất nhiên cũng không cần phải trợ giúp nhà họ Sầm đối phó với Trần Gia Bảo nữa. Huống chi, trên người anh ta còn trúng phải hóa thủy đan của Trần Gia Bảo, sống hay chết chẳng qua chỉ là một ý nghĩ của Trần Gia Bảo mà thôi, tất nhiên càng không dám làm kẻ địch của Trần Gia Bảo.

“Tốt lắm, cách một khoảng thời gian tôi sẽ cho anh một viên thuốc giải, tốt nhất anh nên cầu cho tôi sống lâu trăm tuổi.” Trần Gia Bảo gật gật đầu, duỗi lưng ưỡn ngực, bước vào trong xe SUV, ung dung thản nhiên nói: “Cuối cùng cũng có thể quay về tắm nước nóng rồi.”

Vũ Nhược Uyên nhìn bóng lưng Trần Gia Bảo, dáng vẻ kiêu ngạo trước đó đã biến mất, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Chỉ trong một đêm Trần Gia Bảo liên tục giết chết hai nhân vật truyền kỳ… Không, dựa vào những gì Phương Hàn Diệc nói, còn một vị cường giả Truyền Kỳ – Xà Thiên Lỗi thuộc

nhà họ Xà khác cũng trúng độc Thiên Y Tán, chẳng sống được bao lâu.

Nói cách khác, có ba vị cường giả Truyền Kỳ chết trên tay Trần Gia Bảo, mà nguyên nhân chỉ vì khi ở trong quán bar Lư Bảo Quốc và Xà Chiến Thiên vì một cô gái mà khiêu khích Trần Gia Bảo, sau lại bị Trần Gia Bảo lợi dụng điều này, thuận nước đẩy thuyền làm suy yếu thực lực nhà họ Sầm trên phạm vi lớn.

Chương 2070

Chương 2070

Loại sự thật khó tin như mơ thế này làm Vũ Nhược Uyên cảm thấy mơ mơ hồ hồ không tin nổi, nếu như truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ lại lần nữa gây nên sóng to gió lớn.

Có lẽ nhà họ Sầm thật sự sẽ thua thảm bởi Trần Gia Bảo, xem ra cô phải bức bách báo lại chuyện này cho nhà họ Vũ.

Ánh mắt Vũ Nhược Uyên trở nên phức tạp, xem ra trước mắt nhà họ Vũ hợp tác với Trần Gia Bảo mới là lựa chọn tốt nhất.

Cô ta im lặng siết chặt Thất Tinh bảo kiếm trong tay, cất bước đi về phía Trần Gia Bảo.

Cuối cùng, chỉ còn lại mỗi Phương Hàn Diệc xử lý thi thể Tô Thiên Vũ trong mưa.

“Tiếp theo anh định làm gì?” Vũ Nhược Uyên đi về phía chiếc SUV, mở cửa xe ngồi vào ghế phụ cạnh tài xế, hỏi: “Ý tôi là, sức mạnh nhà họ Sầm đã yếu đi không ít, tiếp theo anh dự định làm gì để đối phó với nhà họ Sầm, nhân lúc này nhanh chóng liên hợp với Lưu Ly thẳng tay diệt trừ?”

“nhà họ Sầm là một đệ nhất đại gia tộc của tỉnh Trung, tình hình trong tộc chắc chắn phức tạp, trước mắt thực lực nhà họ Sầm chưa rõ gốc gác thế nào, tùy tiện động tay động chân, nói không chừng ngược lại mình sẽ chịu thiệt.”

“Cho nên? Anh định làm thế nào?”

Trần Gia Bảo cười thần bí, nói: “Từng có vị vĩ nhân nói rằng, tranh đấu chính là diệt trừ bớt kẻ địch, kết thêm nhiều bạn hữu. Hiện giờ cường giả Truyền Kỳ nhà họ Sầm càng ngày càng ít, sau này tất nhiên chúng ta sẽ kết bạn móc nối quan hệ nhiều hơn.”

“Nhà họ Vũ bọn tôi không hề liên minh với anh, đừng dùng từ “chúng ta”.” Vũ Nhược Uyên trợn mắt, sau đó hiếu kỳ, hỏi: “Anh nhắm đến ai rồi?”

“Bí mật không thể bật mí.” Trần Gia Bảo cười thần bí, đạp chân ga, lái xe hướng về thành phố Văn Lan.

Mặc dù thành phố Văn Lan là địa bàn của nhà họ Sầm, nhưng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Sầm Khiếu Uy nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được Trần Gia Bảo sẽ ung dung tự tại trở về thành phố Văn Lan.

Trên thực tế, hiện giờ nhà họ Sầm đã náo loạn, sứt đầu mẻ trán.

Vì chuyện giải độc Thiên Y Tán cho Sầm Đông Khúc, Xà Thiên Lỗi và những người khác, Sầm Khiếu Uy phải nhanh chóng liên lạc với người của nhà họ Long.

Nhà họ Long lập tức phái một vị lão trung y cấp bậc tông sư, ngồi máy bay đến thành phố Văn Lan ngay trong đêm. Sau khi kiểm tra tình trạng của đám người Sầm Đông Khúc xong, ông trung y trợn mắt, nói: “Gia chủ nhà họ Sầm, Thiên Y Tán trong người cậu Sầm và những người khác, ngoại trừ tính truyền nhiễm tương tự với Thiên Y Tán của nhà họ Long chúng tôi ra thì độc tính hoàn toàn không giống, nhà họ Long chúng tôi bất lực, mong ngài nén bi thương.”

Đầu Sầm Khiếu Uy ong lên, hy vọng cuối cùng cũng vỡ tan, nhìn giống như đã già đi rất nhiều tuổi, đau khổ giải bày: “Đã làm phiền ngài Long vất vả chuyến này.”

Phía nhà họ Xà, Xà Dược Quang cũng trợn mắt, đến cả nhà họ Long mà còn bó tay, vậy chẳng phải không cứu nổi Xà Thiên Lỗi hay sao?

Vị tông sư nhà họ Long lắc đầu thở dài, ra ngoài, đi đến một căn phòng khác xem thử tình trạng của Long Trạch Hạo.

Trong căn phòng chỉ còn lại mỗi Sầm Khiếu Uy, Xà Dược Quang và Sầm Đông Khúc, Xà Chiến Thiên trúng độc hôn mê sâu.

Sầm Khiếu Uy nhìn Sầm Đông Khúc nằm trên giường, vừa đau lòng vừa tức giận, nói: “Nhà họ Sầm tôi và Trần Gia Bảo không đội trời chung, chờ sau khi ngài Tô Thiên Vũ đến, tôi sẽ

nắm bắt thời cơ đối phó Trần Gia Bảo, báo thù cho Trường Đông!"

Xà Dược Quang xem như đã nghe hiểu, Sầm Khiếu Uy đã chấp nhận trước kết quả Xà Thiên Lỗi phát độc mà chết đi, mặt buồn rầu, nói: "Mong là ngài Tô Thiên Vũ có thể tới sớm một chút, với thực lực của ngài Tô, cộng thêm chúng ta, tuyệt đối có thể diệt trừ Trần Gia Bảo."

Chương 2071

Chương 2071

“Đương nhiên là thế, ngài Tô Thiên Vũ cũng là cường giả nổi tiếng tỉnh Trung Thiên từ lâu. Anh liên thủ với ngài Tô, lại thêm một vị cường giả Truyền Kỳ khác của nhà họ Sầm chúng tôi, đối phó với Trần Gia Bảo hoàn toàn không thành vấn đề. Còn về Lưu Ly, tôi sẽ mời thêm những cường giả khác khống chế cô ta.” Sầm Khiếu Uy cười lạnh.

Ông ta vừa dứt lời, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên, nghi hoặc: “Đã trễ thế này rồi, ai lại gọi đến?”

Sầm Khiếu Uy bắt máy, chỉ nghe thấy từ đầu dây bên kia truyền đến một tin tức rúng động: “Chủ nhân nhà họ Sầm, trên đường đến thành phố Văn Lan, ông chủ nhà họ Tô chúng tôi đã bị Trần Gia Bảo giết.”

“Cái gì?”

Tin tức vô cùng bất ngờ, bất ngờ đến mức Sầm Khiếu Uy không kiềm được ngã ngồi trên ghế, cầm điện thoại nói không thành lời. Trong lòng ông ta chỉ có một ý nghĩ, trong một đêm đã tổn thất mất ba vị cường giả Truyền Kỳ, làm sao bây giờ, nên làm sao đây?

Còn phía Xà Dược Quang, ông ta thấy thấy lạnh cả người, lại thêm một cường giả Truyền kỳ trung kỳ chết dưới tay Trần Gia Bảo. Đúng là đáng sợ, có lẽ nhà họ Sầm đến tỉnh Trung Thiên này, vốn chính là một sai lầm.

Ngày hôm sau, đúng như dự đoán của Vũ Nhược Uyên, tin tức Trần Gia Bảo đánh bại Tô Thiên Vũ và Sầm Nhất Trần càn quét náo loạn toàn bộ tỉnh Trung Thiên như bão cấp 12, người người kinh hãi.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp tiêu hóa đống tin tức này thì tin tức Xà Thiên Lỗi – cường giả Truyền Kỳ nhà họ Xà và cậu cả

nhà họ Sầm – Sầm Đông Khúc đều chết bởi độc mà Trần Gia Bảo hạ lại truyền ra. Người người nhà nhà xôn xao, điều đó có nghĩa là Trần Gia Bảo liên tục giết chết ba vị cường giả Truyền Kỳ trong một đêm. Chiến tích ấn tượng như thế, có thể xưng là truyền thuyết giới võ đạo tỉnh Trung Thiên!

Chỉ ngay sau đó, tin tức bùng nổ liên tiếp được tung ra, nhà họ Sầm tuyên bố quỷ y môn nhà họ Vũ và nhà họ Phương đã bắt tay với Trần Gia Bảo đối đầu nhà họ Sầm. Nhà họ Sầm chỉ trích nhà họ Phương phản bội, xuất binh với mục đích trả thù, ngay đêm qua đã càn quét nhà họ Phương ở thành phố Văn Lan, gần trăm người nhà họ Phương không ai sống sót.

Nhà họ Phương vô cùng tức giận sau khi nhận được tin tức, lúc này còn đáp trả gay gắt, không đội trời chung với nhà họ Sầm. Nhưng khá kỳ quái là họ không làm ra hành động trả thù gì.

Còn nhà họ Vũ khi đối mặt với chỉ trích đến từ nhà họ Sầm, không phủ nhận cũng không thừa nhận, thậm chí không có bất kỳ động tĩnh gì, yên tĩnh đến mức đám người ở tỉnh Trung Thiên cảm thấy thật quỷ dị, không hiểu nổi, gần như là nhà họ Vũ đang ngầm thừa nhận đã bắt tay với Trần Gia Bảo?

Trong khi mọi người đang xôn xao bàn tán về một người ngoài như Trần Gia Bảo lại có thể nhận được nhiều sự hậu thuẫn như thế thì tỉnh Trung Thiên lại bùng nổ lần nữa. Theo Bạch Văn – người đào tẩu khỏi núi Vụ Ẩn kể lại, ba vị chủ nhân nhà họ Tả, nhà họ Giang và nhà họ Đoan Mộc thực lực "cường giả Truyền Kỳ" đều đã chết dưới tay Trần Gia Bảo.

Sau khi nhà họ Tả, nhà họ Giang và nhà họ Đoan Mộc nhận được tin tức đều rất phẫn nộ, lần lượt mời cường giả thế hệ trước đang bế quan tu luyện trong gia tộc ra tay đối phó với Trần Gia Bảo.

Nhà họ Sầm vui vẻ vươn cành ô liu sang.

Chỉ trong thời gian ngắn, toàn bộ thế cục tỉnh Trung Thiên hỗn loạn, rất nhiều đại gia tộc nghe tin lập tức hành động, sóng ngầm mãnh liệt, mưa gió gào thét!

Xã hội thượng lưu trong tỉnh Trung Thiên, một đám thế gia dù có liên quan đến chuyện này hay không cũng rối rít trong lòng.

Đợi cuộc chiến cuối cùng của Trần Gia Bảo và nhà họ Sầm.

Là người khơi nguồn cho tất cả những tình huống này, Trần Gia Bảo đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người trong vài ngày, mặc dù nhà họ Sầm đã đào sâu ba tấc đất nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết của Trần Gia Bảo.

Do đó, có không ít người thầm suy và khẳng định là Trần Gia Bảo đã biết tình thế hiện tại không tốt cho ông ta nên đã trốn tránh để chờ đợi tin đồn lắng xuống, nói cách khác chính là bọn họ cho rằng Trần Gia Bảo đã trốn thoát, thậm chí đã rời khỏi tỉnh Trung Thiên. Rốt cuộc nhà họ Sầm dù vô cùng tức giận, cũng không còn cách nào khác.

Chương 2072

Chương 2072

Tuy nhiên, có thể tiêu diệt một gia tộc huyền thoại và rời khỏi tỉnh Trung Thiên một cách an toàn và điều này chính là một hành động rất huyền thoại. Ngay cả khi Trần Gia Bảo thực sự trốn thoát khỏi tỉnh Trung Thiên thì cũng không có gì phải mất mặt cả.

Tuy nhiên, điều mà mọi người không biết là Trần Gia Bảo không những không rời khỏi tỉnh Trung Thiên, Trần Gia Bảo lại ở thành phố Văn Lan dưới con mắt của nhà họ Sầm, đồng thời không có cảm giác khẩn cấp khi đám mây đen nhỏ nhất bao trùm thành phố.

Vài ngày trước, Trần Gia Bảo đã giết chết Tô Thiên Vũ trong đêm mưa, mặc dù đã thành công chém đầu ông ta nhưng Trần Gia Bảo cũng bị thương khá nặng.

Những ngày này, anh sống trong một khách sạn sang trọng ở thành phố Văn Lan, vừa hồi phục vết thương vừa tận hưởng sự phục vụ nhẹ nhàng của Thu Vũ Liên, có thể trải qua một vài ngày thư thái và thoải mái.

Trong vòng ba bốn ngày, vết thương của Trần Gia Bảo đã hoàn toàn lành lặn.

“Anh có biết nhà họ Tả, Nhà họ Giang và Nhà họ Đoan Mộc cũng được cử đi rồi.” Vũ Nhược Uyên đến phòng của Trần Gia Bảo và nhìn thấy Trần Gia Bảo đang nằm trên giường còn Thu Vũ Liên thì nghiêng người sang một bên, tự tay đút nho cho anh ăn, anh vừa ăn vừa cười vui vẻ nói: “Theo thông tin mà tôi mới có được,trong ba gia tộc này có ba vị cường giả sống ẩn dật và tu hành, tất cả đều là ở cảnh giới của Tiên giới .

Bây giờ ba gia tộc này đã tập trung tại nhà họ Sầm để cùng nhau lên kế hoạch để giết anh. Nói cách khác, nhà họ Sầm đã

nhận được sự trợ giúp của ba gia tộc huyền thoại. Anh đã làm suy yếu sức mạnh của nhà họ Sầm. nhà họ Sầm ngay lập tức tu bổ trở lại.

“Hiện tại anh đang ở trong tình thế cực kỳ nguy cấp, còn có tâm trạng ở đây hưởng thụ cuộc sống, cẩn thận đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.”

Thu Vũ Liên ở bên cạnh, cô ta chủ động đứng dậy rót cho một tách trà, giữa lông mày cũng lộ ra vẻ lo lắng, theo như lời của Vũ Nhược Uyên, tình hình của Phi Vũ chắc chắn sẽ lại trở nên nguy hiểm.

Trần Gia Bảo nhún vai và nói một cách thờ ơ: “Mặc dù tôi không ngờ nhà họ Tả giữa đường lại chen ngang vào, hơn hết trời sắp mưa , mẹ cần phải xuất giá cứ để bọn họ đi đi , tất cả những ai cản con đường phía trước của Trần Gia Bảo tôi thì tất cả sẽ bị nghiền nát.

Vũ Nhược Uyên cười chế nhạo nói: “Tôi nghe nói Bạch Văn anh ta muốn lấy đầu của anh vì anh đã giết Nhà họ Tả, chủ nhân của anh ta. Nếu tôi nhớ không lầm, Bạch Văn là tên thị vệ nhỏ trước kia đã cùng anh đi tới núi Vụ Ẩn mà. Đối với một người biết nhiều như anh ta, anh lại không giết anh ta để bịt miệng, anh thật sự khiến tôi ngạc nhiên đó.

Chính người phụ nữ của anh, đã khiến anh lâm vào tình thế bị động như hiện tại, thậm chí đến tôi còn phải suy nghĩ lại xem việc nhà họ Vũ hợp tác cùng anh có đáng không, nhưng điều này thật khiến tôi buồn cười?”

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ và nói: “Tôi thừa nhận rằng tôi đã bỏ qua Bạch Văn. Điều đó là lỗi của tôi, nhưng tôi là một người lạc quan. Việc mắc sai lầm không có gì ghê gớm.Tôi sẽ tự mình bù đắp. Ngay cả khi có thêm ba “gia tộc huyền thoại thì có làm sao,việc lấy đầu bọn họ cũng chỉ khiến tôi hao tổn thêm ít sức lực mà thôi.”

“Sự tự tin mù quáng của anh, đối với tôi mà nói chỉ đơn giản là một bí ẩn chưa được giải đáp.” Vũ Nhược Uyên mỉa mai: “Tôi nói cho anh biết, Sầm Khiếu Uy từ mấy ngày trước đã tiếp thu bài học này.

Ba cường quốc huyền thoại đó mới được thêm vào, cũng như các cường quốc huyền thoại còn lại của nhà họ Sầm, đã cùng nhà họ Sầm hợp lại, chực chờ giáng cho anh một đòn chiến mạng, đến lúc đó anh căn bản không có cơ hội giết chết bọn họ.”

Vũ Nhược Uyên đã chuẩn bị tốt mọi thứ, chỉ đợi nhìn thấy ánh mắt bất lực và khó chịu của Trần Gia Bảo.

Tuy nhiên, màn trình diễn của Trần Gia Bảo đã vượt quá sự mong đợi của Vũ Nhược Uyên. Đôi mắt của Trần Gia Bảo sáng lên cười nói:”Điều này cho biết, cơ hội của tôi đến rồi.”

Chương 2073

Chương 2073

“Cơ hội nào?” Vũ Nhược Uyên hỏi trong tiềm thức, tại sao Trần Gia Bảo không những không buồn bực mà còn cao hứng như vậy?

Trần Gia Bảo cười giải thích: “Các cường quốc huyền thoại tập hợp trong nhà nhà họ Sầm không thể thu nhỏ lại. Những kẻ ở bên ngoài sẽ không ảnh hưởng gì đến. Tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn mà không cần phải lo lắng gì nữa.”

Đôi mắt Thu Vũ Liên sáng lên, cô ta vui mừng nói: “Đúng đó, tôi tại sao lại không nghĩ đến, vẫn là Phi Vũ vẫn có tầm nhìn độc đáo và suy nghĩ cẩn thận.”

Vũ Nhược Uyên trong lòng ngạc nhiên, đó rõ ràng là nguy hiểm, nhưng Trần Gia Bảo có thể nhìn thấy cơ hội ẩn chứa trong đó, một người như vậy quả thật là quá đáng sợ.

Tâm tư cô ta rất nghiêm túc, đối với Trần Gia Bảo càng kiêng nể, thản nhiên hỏi: “Vậy anh muốn làm gì?”

Trần Gia Bảo không trả lời, hỏi ngược lại cô: “Tôi hỏi cô, trong toàn bộ tỉnh Trung Thiên, ngoài gia tộc nhà họ Sầm, thế lực nào mạnh nhất?”

“Đương nhiên là Nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn.” Vũ Nhược Uyên tinh thần khẩn trương giải thích: “Tuy Nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn chỉ là một trong bốn những chi nhánh nhỏ của Nhà họ Vũ , nhưng tốt xấu gì cũng có ông chủ Giang là một cường giả Truyền kỳ trung kỳ trấn giữ, phía sau ông ta còn có cả một gia tộc họ Vũ hỗ trợ, xét về thực lực mà nói, ngoài gia tộc nhà họ Sầm, thì chắc chắn Nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn là mạnh nhất.

Tuy nhiên, nói đúng ra thì gia tộc họ Vũ ở núi Vụ Ẩn thuộc về gia tộc bác sĩ ma, đồng thời cũng là gia tộc ẩn thân, không thể coi là thế lực của tỉnh Trung Thiên, nếu loại trừ gia tộc họ Vũ

núi Vụ Ẩn, vậy Nhà họ Ân chính gia tộc mạnh nhất và Nhà họ Ân cũng là gia tộc lớn thứ hai của tỉnh Trung Thiên, trong đó có một người đàn ông mạnh mẽ đứng giữa cảnh giới huyền thoại.

“Nhà họ Ân.” Trần Gia Bảo khẽ rên một tiếng, nhỏ giọng lặp lại: “Cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ , cũng không tồi.”

Vũ Nhược Uyên đột nhiên phản ứng lại: “Anh không phải có ý định hợp tác với Nhà họ Ân?”

“Thông minh.” Trần Gia Bảo búng tay và cười nói: “Tôi đã nói, tôi phải kết bạn thật nhiều. Nếu tôi có thể thu phục được nhà họ Ân đứng về phía tôi, thì việc đối phó với nhà họ Sầm thì chỉ là việc trong lòng bàn tay. Chắc chắn, ít nhất là sáu bốn, tất nhiên chúng ta sáu phần, nhà họ Sầm bốn phần.

Vũ Nhược Uyên đột nhiên cười thành tiếng, ôm bụng run lên bần bật, vừa cười vừa nói: “Đây là sách lược của anh? Để thu phục nhà họ Ân? Loại ý tưởng tồi tệ như vậy chỉ có anh mới nghĩ ra được.”

Anh có biết rằng gia tộc họ Ân là những kẻ lang thang ở tỉnh Trung Thiên một chút tham vọng đều không có, còn nữa cái mối quan hệ với nhà họ Sầm cũng không tệ, anh muốn lôi kéo nhà họ Ân cùng anh đối phó nhà họ Sầm, thật sự là ý nghĩ hão huyền.”

Mặc dù Thu Vũ Liên không nói, nhưng lông mày của cô ta cũng lo lắng. Là người của tỉnh Trung Thiên, cô ấy đương nhiên có hiểu biết nhất định về gia tộc Ân, cô ta biết rằng gia tộc Ân rất khiêm tốn và không bao giờ tham gia vào các cuộc tranh chấp khác nhau trong tỉnh Trung Thiên, loại người kiếm được nhiều tiền nhờ tiếng nói, Phi Vũ muốn thu phục Nhà họ Ân thì độ khó căn bản như phải vượt qua bầu trời. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Trần Gia Bảo nhún vai, cười nói: “Để có thể hợp tác với nhà họ Ân, phải thử trước mới biết được. Chỉ cần có chút lợi ích và mục tiêu chung, thì sẽ có cơ sở để hợp tác.”

“Trong trường hợp này, tôi sẽ đưa anh đến nhà họ Ân.” Vũ Nhược Uyên mỉa mai nói: “Tôi đã nóng lòng muốn thấy anh bẽ mặt trước nhà họ Ân.”

“Vậy thì đi thôi.” Trần Gia Bảo đứng dậy, sau khi nhắc nhở Thu Vũ Liên phải cẩn thận, anh đi theo Vũ Nhược Uyên ra ngoài.

Khi đến bãi đậu xe, cả hai lái xe đến địa điểm cần đến.

Trên đường đi, theo Vũ Nhược Uyên nói, nhà họ Ân nằm ở thành phố Hạ Thiên, gia tộc này không chỉ có võ công cao cường mà còn kiểm soát một phần ba huyết mạch kinh tế của thành phố Hạ Thiên, và được coi là hoàng đế bản địa của thành phố Hạ Thiên.

Tuy nhiên, nhà họ Ân luôn tỏ ra khiêm tốn, mặc dù rất mạnh mẽ nhưng họ không hề hống hách chút nào, thay vào đó họ thường làm từ thiện và cung cấp nhiều công ăn việc vì vậy ở thành phố Hạ Thiên có tiếng tăm rất tốt.

Chương 2074

Chương 2074

Vài giờ sau, Vũ Nhược Uyên lái xe đến thành phố Hạ Thiên, đi theo con đường đến vùng ngoại ô phía tây và đã đến điểm đến trong chuyến đi của Trần Gia Bảo – Nhà họ Ân .

Sau khi xuống xe, Trần Gia Bảo liếc mắt nhìn khu nhà họ Âm cách đó không xa, liền thấy khu vực này rộng lớn, lát gạch đỏ gạch đen, có một loại bùa cổ, phía trước cổng lớn Nhà họ Ân, có hai nhân viên mặc đồng phục bảo vệ, đều là cảnh giới Thông U sơ kỳ.

Trần Gia Bảo không khỏi thở dài trong lòng, khi còn ở thành phố Hòa Bình, "Thông U Kỳ" vốn đã được coi là một chuyên gia võ thuật, nhưng ở tỉnh Trung Thiên, cũng chỉ có thể ngước nhìn người ta mà thôi, cái danh "cái nôi đại võ thuật" của tỉnh Trung Thiên quả nhiên danh bất hư truyền.

"Tên của anh quá nổi tiếng ở tỉnh Trung Thiên. Để tránh rắc rối không đáng có, tốt hơn hết hãy lẻn vào trong vô thức và trực tiếp tìm gặp Ân Dương, chủ nhân nhà họ Ân?" Vũ Nhược Uyên bước đến chỗ Trần Gia Bảo, nếu để người khác biết Trần Gia Bảo đã đến nhà họ Ân, không cần nói cũng biết có thể gây một số rắc rối không cần thiết, thậm chí còn rò rỉ tin tức rằng Trần Gia Bảo đã tìm đến họ Ân, điều này chắc chắn sẽ rắc rối hơn.

"Điều đó không cần thiết, cũng chẳng tới nỗi không gặp được ai. Cứ đường đường chính chính mà đi vào." Trần Gia Bảo nói, đi về phía khu nhà của Nhà họ Ân.

Vũ Nhược Uyên sửng sốt, hành vi của Trần Gia Bảo lại một lần nữa vượt quá dự tính của cô ta, cô ta cảm thấy bản thân không thể hiểu nổi Trần Gia Bảo.

Cô ta lắc đầu, nhanh chóng đi theo.

Rất nhanh, Trần Gia Bảo đã đến trước cổng nhà họ Ân.

“Mời anh dừng bước.” Một nhân viên bảo vệ nhìn Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, cảm thấy rất kỳ quái và kinh ngạc: “Nhà họ Ân rất ít khi tiếp đãi khách. Hai vị có hẹn trước không?

“Không có.” Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Xin thông báo với họ, Trần Gia Bảo đến diện kiến Ân Dương chủ nhân của Nhà họ Ân.”

Bảo vệ nhíu mày, sao cái tên này quen thế? Hình như anh ta đã đã nghe qua ở đâu rồi…

Đột nhiên, biểu hiện của họ thay đổi đáng kể, và họ bị sốc: “Trần Gia Bảo? Anh chính là Trần Gia Bảo?”

Trần Gia Bảo nhún vai và nói: “Nếu anh đang nói về Trần Gia Bảo người chống lại nhà họ Sầm thì không sai, chính là tôi.”

Các nhân viên bảo vệ đã bị sốc, và cái bóng của cái cây nổi tiếng của mọi người. Kể từ những ngày đó, tên của Trần Gia Bảo có thể được mô tả như sấm sét ở tỉnh Trung Thiên.

Một nhân vật trong truyền thuyết như vậy đứng ở trước mặt họ, để cho hai nhân viên bảo vệ đều phải kinh ngạc.

“E hèm.” Trần Gia Bảo ho và nói một cách lịch sự sau khi thấy hai người họ im lặng: “Làm phiền giúp tôi thông báo một chút nhé.”

“Được… được, anh chờ một chút.”

Hai nhân viên bảo vệ thức dậy ngay lập tức, ngay cả vẻ mặt của họ cũng trở nên tôn trọng, và một trong số họ vội vã đi vào khu nhà.

Một tên bảo vệ ở lại chỗ này một mình, trong lòng không ngừng căng thẳng, thậm chí còn âm thầm suy đoán, Trần Gia Bảo sao lại đột nhiên hung ác như vậy tìm đến nhà họ Ân, chẳng lẽ Trần Gia Bảo cảm thấy đối phó với một mình nhà họ Sầm còn chưa đủ, còn muốn tìm nhà họ Ân gây chuyện?

Nhân viên bảo vệ càng nghĩ càng thấy đúng, trên trán ngay lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Trần Gia Bảo ngược lại bình tĩnh đứng ở một bên, cũng không nghĩ tới anh chỉ đứng như vậy cũng gây áp lực lớn như vậy đối với tên bảo vệ.

Rất nhanh, trong khu nhà, một nhân viên bảo vệ dẫn theo một người đàn ông trung niên bước nhanh đến.

Chương 2075

Chương 2075

Người đàn ông trung niên kia khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt góc cạnh, sắc sảo, rõ ràng không biểu lộ ra tức giận, cả người tản mát ra sự uy nghiêm của cường giả Bán Bước truyền kỳ.

“Ông ta chính là Ân Dương, chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Ân.” Vũ Nhược Uyên nhỏ giọng nói với Trần Gia Bảo: “Thực lực thật sự của nhà họ Ân chính là phụ thân Ân Thập Phương, đã đến cảnh giới Truyền Kỳ trung kỳ.”

Trần Gia Bảo gật gật đầu, đồng thời trong lòng lại cảm thấy hoài nghi, Nhà họ Ân à đại gia tộc thứ hai của tỉnh Trung Thiên , thực lực còn kém xa nhà họ Sầm, ít nhất anh biết rằng ở nhà họ Sầm có rất nhiều cường giả truyền kỳ, mà chủ nhân Nhà họ Ân Ân Dương, cũng chỉ là Bán Bước truyền kỳ mà thôi.

Ân Dương đã bước nhanh tới trước mặt Trần Gia Bảo, tuy rằng tuổi so với Trần Gia Bảo lớn hơn rất nhiều, nhưng lại thể hiện dáng vẻ của người bề dưới, hơi cung kính cười nói: “Thì ra là cậu Trần tiếng tăm lừng lẫy đại giá đến đây, thật sự là thất lễ khi không nghênh đón từ xa, còn uổng công cậu Trần xin thứ tội.”

Hai vị bảo vệ bên cạnh kinh ngạc, Trần Gia Bảo là kẻ thù không đội trời chung của nhà họ Sầm, chủ nhân nghênh đón Trần Gia Bảo như vậy, nếu để bị Nhà họ Sầm biết, chọc phải lửa giận của nhà họ Sầm thì làm sao bây giờ?

Khóe miệng Trần Gia Bảo nở nụ cười nồng đậm nói: “Chủ nhân nhà họ Ân quá lời rồi.”

“Cô gái này tướng mạo như tiên nữ, mặc một bộ lễ phục màu trắng thanh khiết, cầm trong tay thanh kiếm Thu Thủy, nếu

như tôi không đoán sai, tiểu thư hẳn là người ở núi Vụ Ẩn một đường kiếm rung động bốn phương cô Lưu Ly đúng chứ?" Ân Dương lại chuyển hướng sang Vũ Nhược Uyên, biểu hiện càng thêm kính cẩn.

Biểu tình trên mặt Trần Gia Bảo đột nhiên trở nên kỳ quái, lần trước trong đêm mưa, Vũ Nhược Uyên từng nói, cô ta là Vũ Nhược Uyên độc nhất vô nhị, không hy vọng bị người ta nhầm lẫn thành Lưu Ly, kết quả hôm nay vừa tới nhà họ Ân đã bị nhận sai, Vũ Nhược Uyên tuyệt đối sẽ vô cùng tức giận, thế nhưng nhìn bộ dáng Vũ Nhược Uyên vô tình bị chèn ép, thật sảng khoái!

Quả nhiên, sắc mặt Vũ Nhược Uyên vốn còn tươi cười khanh khách lập tức âm trầm xuống, lạnh lùng nói: "Tôi tên là Vũ Nhược Uyên, Vũ Nhược Uyên nhà họ Vũ, không liên quan gì đến Lưu Ly."

Ân Dương cười trừ để dấu đi sự xấu hổ, lại là một lần nữa kinh ngạc, truyền thuyết nhà họ Vũ bên ngoài giới đã cùng Trần Gia Bảo liên thủ, chẳng lẽ là thật?

Sắc mặt Vũ Nhược Uyên vẫn lãnh đạm như cũ, cũng không nói gì.

Bầu không khí càng ngày càng lúng túng.

Trần Gia Bảo cười nói: "Chủ nhân nhà họ Ân, không mời chúng tôi vào ngồi sao, nếu để bị người ta nhìn thấy tôi đến nhà họ Ân, nói không chừng sẽ mang đến cho nhà họ Ân một không ít phiền phức đấy."

"Cậu Trần trêu chọc rồi, nhà họ Ân chúng tôi không sợ phiền toái." Ân Dương cười ha ha, làm ra cử chỉ mời: "Mời hai vị vào."

"Vậy thì làm phiền rồi." Trần Gia Bảo chắp tay cười cười, cất bước đi theo Ân Dương đi về phía khu nhà.

Vũ Nhược Uyên đi theo phía sau, khuôn mặt xinh đẹp vẫn lạnh như băng.

Đi thẳng một đường đến phòng khách, Trần Gia Bảo nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy phòng khách trang hoàng tráng lệ, cổ kính tao nhã, rất có phong cách thời kì bao cấp Việt Nam.

Ân Dương ngồi ở vị trí chủ nhà, kêu người giúp việc đưa tới ba chén trà Long Tỉnh thượng hạng, cười nói: “Mấy ngày nay cậu Trần có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy, thậm chí ngay cả nhà họ Sầm cũng không thể làm gì được cậu Trần, lần này cậu Trần cùng cô Nhược Uyên đến nhà họ Ân, không biết vì chuyện gì?”

“Chúng tôi đến làm phiền rồi, nếu chủ nhân nhà họ Ân đã hỏi, thì tôi xin nói thẳng.” Trần Gia Bảo bưng chén trà lên, ngửi thử hương trà, trong lòng thầm khen một tiếng, mở miệng nói: “Tôi hy vọng nhà họ Ân có thể đứng về phía tôi, cùng nhau đối phó nhà họ Sầm.”

Giọng điệu của anh rất bình thản, nhưng lời nói ra, lại đủ để thay đổi cục toàn bộ tỉnh Trung Thiên.

Trong mắt Ân Dương hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức cười ha ha nói: “Nhà họ Ân chúng tôi cho tới bây giờ đều là rời xa những tranh chấp của tỉnh Trung Thiên , lúc này mới có thể bảo đảm sự uy nghiêm, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến nhà họ Sầm, quan hệ giữa nhà họ Ân chúng tôi và nhà họ Sầm luôn rất tốt, càng không thể liên thủ với cậu, chỉ sợ lần này cậu Trần đến đây uổng công rồi.”

Chương 2076

Chương 2076

Mặt Vũ Nhược Uyên lộ ra một tia ý cười, lời Ân Dương nói, giống như phân tích trước đó của cô ta, Trần Gia Bảo muốn nhà họ Ân đứng ở đối đầu nhà họ Sầm, thật sự là mơ mộng hão huyền.

Trần Gia Bảo lại không để ý, thậm chí khóe miệng còn lộ ra một tia ý cười, nói: "Nếu như thật sự như lời chủ nhân nhà họ Ân nói, vậy vì sao ông còn phải tự mình ra ngoài nghênh đón mời tôi vào?"

"Điều này chỉ có thể chứng minh nhà họ Ân chúng tôi tiếp đãi khách nhiệt tình." Ân Dương lắc đầu cười nói: "Không có ý gì khác, cậu Trần không nên hiểu sai."

Ý tứ trong miệng ông ta vẫn là ý cự tuyệt.

Trần Gia Bảo đặt chén trà xuống, cất tiếng nói nhàn nhạt, nhẹ nhàng cười nói: "Nếu là người khác, có lẽ sẽ thật sự rời đi, đáng tiếc những lời này của ông lại không lừa được tôi."

"Lời này của anh Trần có ý gì?" Ân Dương có hứng thú hỏi ngược lại.

"Tôi tin tưởng, chủ nhân nhà họ Ân từ lúc nhìn thấy tôi lần đầu tiên ở cửa lớn, nhất định đã biết ý đồ của tôi…" Trần Gia Bảo mắt thấy Ân Dương chuẩn bị mở miệng phản bác, lập tức nói thêm một câu: "Nếu ngay cả ý đồ của tôi cũng không nhìn ra, chỉ có thể nói rằng vị trí chủ nhân của ông quả không xứng đáng.

Mà theo tôi được biết, nhà họ Ân nằm dưới sự thống trị của nhà họ Sầm, vẫn có thể duy trì được mấy chục năm thịnh vượng, không có chọc giận nhà họ Sầm, đồng thời còn bảo đảm lợi ích của nhà họ Ân, chứng minh chủ nhân nhà họ Ân là

một người có mắt nhìn, tuyệt đối không thể là một người ngu xuẩn mới đúng.”

“Thú vị, thì ra Trần Gia Bảo tiếng tăm lừng lẫy đây, cũng sẽ khen ngợi người ta, nhưng là nghe được những lời này thật sự làm cho người ta thoải mái, cậu tiếp tục nói đi.” Ân Dương vỗ đùi, cười ha ha, cũng không phủ nhận lời Trần Gia Bảo nói.

Trần Gia Bảo trong lòng nắm chắc thêm ba phần, tiếp tục nói: “Nếu chủ nhân nhà họ Ân ngay từ đầu đã biết ý đồ của tôi, còn tự mình nghênh đón tôi vào cửa, điều này chứng minh tôi đến đây đối với Nhà họ Ân được coi là có lợi.”

Vũ Nhược Uyên trầm ngâm, cảm thấy Trần Gia Bảo nói cũng có lý.

“Ồ, vậy sao? Vậy cậu cho rằng, cậu có thể mang lại lợi ích gì cho nhà họ Ân?” Ân Dương thần sắc kinh ngạc, không ngờ một hành động nho nhỏ của mình, có thể làm cho Trần Gia Bảo nhìn ra nhiều thứ như vậy, người này quả thật không thể khinh thường.

“Cái lợi lớn nhất là…” Trần Gia Bảo uống một ngụm trà, thong thả, từ tốn không hề vội vàng.

Ngược lại Ân Dương có chút sốt ruột, hỏi: “Là cái gì?”

“Kỳ thật ông và tôi đã sớm biết rõ.”

Trần Gia Bảo buông chén trà xuống, thần sắc nghiêm nghị, nói: “Đó chính là lật đổ nhà họ Sầm, nhà họ Ân thành công lên ngôi.”

Thần sắc Ân Dương càng thêm kinh ngạc, không thừa nhận cũng không phủ nhận, nói: “Cậu cho rằng nhà họ Ân chúng tôi muốn thay thế Nhà họ Sầm?”

“Điều đương nhiên, dù là đến nơi nào, giữa anh cả và anh hai, trời sinh đã luôn có mâu thuẫn, chẳng lẽ nhà họ Ân có thể tha thứ cho nhà họ Sầm làm oai trên đầu mình? Chẳng lẽ nhà họ Ân cam tâm mãi mãi đứng thứ hai sao? Chẳng lẽ nhà họ Ân cũng không muốn nếm thử mùi vị được đứng đầu?”

Trần Gia Bảo liên tục hỏi ngược lại ba câu, khí thế tăng lên mười phần. Sắc mặt Ân Dương quả nhiên thay đổi không

ngừng, đúng như lời Trần Gia Bảo nói, là một người có dã tâm, làm sao có thể cam nguyện mãi mãi đứng ở vị trí thứ hai?

Vũ Nhược Uyên đột nhiên phát hiện, người dẫn đầu cuộc đối thoại này đã dần dần biến thành Trần Gia Bảo, trời ơi, vốn Trần Gia Bảo đến tìm kiếm đồng minh, kết quả hiện tại Trần Gia Bảo làm chủ cuộc nói chuyện, hơn nữa nhìn tình hình hiện tại, hình như nhà họ Ân không thể không tìm cách liên minh với Trần Gia Bảo.

Chương 2077

Chương 2077

Trần Gia Bảo nhanh chóng thay đổi, từ người đi tìm kiếm biến giúp đỡ người khác khi gặp nạn, hơn nữa đây vẫn còn là trên sân nhà của nhà họ Ân!

“Trần Gia Bảo thật sự là quá đáng sợ.”

Vũ Nhược Uyên trong lòng càng thêm thấm thía.

Ân Dương vẫn không nói gì, Trần Gia Bảo cũng không sốt ruột, chậm rãi uống xong chén trà, đột nhiên buông chén trà xuống, cười nói: “Cho dù có suy nghĩ thế nào đi chăng nữa thì nhà họ Ân thật sự cam tâm mãi mãi đứng thứ hai, nhà họ Sầm lại thật sự sẽ tin tưởng nhà họ Ân, đối với nhà họ Ân không đề phòng sao?

Không thể không nhắc nhở gia chủ nhà họ Ân một câu, nhà họ Ân hiện tại đã sớm ngồi trên thùng thuốc nổ rồi.”

Sắc mặt Ân Dương càng thêm khó coi, mặc dù nhà họ Ân và nhà họ Sầm bề ngoài duy trì mối quan hệ tốt, nhưng trên thực tế, nhà họ Sầm vì duy trì quyền thế số một của đại gia tộc tại tỉnh Trung Thiên này, khắp nơi đều cảnh giác nhà họ Ân, nếu như không phải mấy năm nay nhà họ Ân làm việc khiêm tốn, hơn nữa Sầm Khiếu Uy tự coi mình rất giỏi, nói không chừng nhà họ Ân đã sớm bị nhà họ Sầm tấn công đến mức không thể đỡ nổi.

Bất giác, trên trán Ân Dương xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, hắn lấy khăn giấy ra lau đi, lúc này mới mở miệng cười nói:

“Cậu Trần quả nhiên có ánh mắt đặc biệt, thấy rõ mọi chuyện, có thể đối với nhà họ Ân hiểu biết rõ ràng chính xác như vậy, nghĩ đến sau lưng cậu Trần khẳng đã bỏ ra công sức để điều tra, tôi thực sự thán phục.”

“Không.” Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: “Hôm nay tôi mới biết đến sự tồn tại của nhà họ Ân, chứ đừng nói đến điều tra nhà họ Ân.”

Vũ Nhược Uyên lúc này mới ý thức được, hôm nay là lần đầu tiên cô ta đem chuyện nhà họ Ân nói cho Trần Gia Bảo, trong thời gian ngắn, Trần Gia Bảo có thể phân tích ra nhiều thứ như vậy, thật sự là khiến người ta kinh hãi.

Ân Dương cười cười, trong mắt lại hiện lên một tin khó tin, Trần Gia Bảo hôm nay mới biết đến nhà họ Ân, làm sao có thể hiểu được nhà họ Ân rõ như vậy, tuyệt đối không có khả năng. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Trần Gia Bảo cười giải thích: “Bởi vì tôi hiểu lòng người, bất kể xã hội phát triển như thế nào, khoa học kỹ thuật tiến bộ đến đâu, từ xưa đến nay lòng người chưa bao giờ thay đổi, như tôi đã nói trước đó, giữa anh cả và anh hai, trời sinh luôn có mâu thuẫn lợi ích.

Khi anh hai phát triển đến trình độ nhất định, tự nhiên sẽ uy hiếp đến anh cả, anh ta đương nhiên sẽ ra tay chèn ép, thậm chí đã sớm xây dựng phòng bị, quy luật mâu thuẫn này không vì ý chí của bất kỳ ai mà thay đổi cả.

Trừ phi, anh hai thật sự cam nguyện trung thành như chó đối với anh cả, như vậy vấn đề chính là, nhà họ Ân có cam nguyện làm chó nhà họ Sầm hay không?”

Ân Dương thay đổi sắc mặt, đột nhiên cười khổ nói: “Lợi hại, quả nhiên lợi hại, khó trách có thể khuấy động cả tỉnh Trung Thiên đến như vậy, không nói đến tu vi võ đạo, chỉ nói đến ba tấc lưỡi không thôi cũng đủ để cậu Trần chống lại hàng ngàn quân lính.”

Lần này trong lòng ông ta thực sự cho rằng Trần Gia Bảo rất có thực lực.

“Nói như vậy, giữa chúng ta có thể liên kết chứ?” Trần Gia Bảo cười nói.

Ân Dương lắc đầu: “Không thể.”

Vũ Nhược Uyên “phụt” một tiếng bật cười, mặc cho Trần Gia Bảo nói đông nói tây, không phải vẫn bị nhà họ Ân cự tuyệt?

Quá tuyệt!

Ân Dương cự tuyệt ngoài dự liệu, Trần Gia Bảo không khỏi ngạc nhiên, chẳng lẽ phân tích của anh sai chỗ nào?

Nhìn thấy bộ dáng Võ Nhược Uyên cui sướng khi thấy người khác gặp họa, Ân Dương vội vàng nói:

Chương 2078

Chương 2078

“Anh Trần đừng hiểu lầm, ta sở dĩ không thể là bởi vì chuyện này rất quan trọng, tôi không làm được, mời anh Trần cùng Nhược Uyên tiểu thư đi cùng tôi, tôi sẽ dẫn mấy người đi gặp người thật sự có thể quyết định.”

Trần Gia Bảo cùng Võ Nhược Uyên nhìn nhau, ở nhà họ Ân, địa vị cao hơn Ân Dương, vậy chỉ còn lại vị “cường giả Truyền Kỳ trung kỳ” của nhà họ Ân — Ân Thập Phương.

“Hai vị mời qua bên này.”

Ân Dương ra hiệu mời, dẫn Trần Gia Bảo và Võ Nhược Uyên đi về phía sau tòa nhà.

Một đường đi tới sân sau, Trần Gia Bảo chỉ thấy khu vườn có diện tích khá lớn, có núi giả, có hồ nước, mặt nước lăn tăn gợn sóng, liễu xanh tung bay, một phong cảnh đậm chất mùa thu.

Trong chòi nghỉ chân ở sân sau, có hai người một già một trẻ đang ngồi chơi cờ, ông lão đã già, nhưng hai mắt sáng ngời, chỉ đơn giản ngồi chơi cờ, nhưng lại tản ra một luồng khí thế dũng mãnh.

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, nếu như đoán không sai, vị ông lão này hẳn là Ân Thập Phương cường giả đứng đầu nhà họ Ân.

Về phần thanh niên còn lại, khoảng ba mươi tuổi, giữa lông mày và Ân Dương có vài phần tương tự, hẳn là con của Ân Dương.

Quả nhiên, Ân Dương bước nhanh đến chỗ vọng lâu, nói:

“Bố, có khách quý đến.”

Người thanh niên đứng lên, cung kính hô một tiếng "Bố", tiếp theo nhìn về phía Trần Gia Bảo và Võ Nhược Uyên, vẻ mặt hiện lên một tia kinh ngạc, cũng không biết là kinh ngạc với tuổi trẻ của Trần Gia Bảo, hay là kinh ngạc về sắc đẹp của Võ Nhược Uyên, hoặc là cả hai.

Ông lão ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Gia Bảo, đứng lên cười ha hả nói:

"Trần Gia Bảo nghe danh đã lâu, quả nhiên trẻ tuổi như trong lời đồn nói, vẻ mặt đặc biệt như vậy, tôi là Ân Thập Phương, hoan nghênh cậu tới nhà họ Ân làm khách."

"Ý định của tôi, ông hẳn là rõ ràng chứ?"

Trần Gia Bảo cất bước đi tới, nếu Ân Thập Phương nhìn một cái là có thể nhận ra mình, chắc chắn lúc mình tới, Ân Thập Phương cũng đã biết. Ân Thập Phương cười mà không trả lời, ngược lại hỏi:

"Người ta nói rằng cờ tướng cũng giống như cuộc đời, thông qua cách đánh cờ của một người có thể thấy được đặc điểm của người này. Cậu Trần có muốn đến chơi tiếp ván cờ không?"

Tuy rằng ông ta hỏi một câu như vậy, nhưng đã ngồi xuống bày quân cờ, chờ Trần Gia Bảo ngồi cùng, không cho Trần Gia Bảo cự tuyệt.

Thật thú vị.

Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, xem ra Ân Thập Phương muốn thông qua chơi cờ để quan sát anh, nhưng là anh có gì phải e ngại?

Anh hào phóng đi tới, ngồi đối diện Ân Thập Phương, một bên bày cờ, một bên nói:

"Đã như vậy, vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh."

Vũ Nhược Uyên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Gia Bảo chơi cờ, cũng không biết thực lực của Trần Gia Bảo như thế nào, liền đi đến bên trong vọng lâu quan sát.

Ân Thập Phương đi cờ đỏ trước, một kích "đánh thẳng" ở chính giữa, "Bốp" một tiếng rất có khí thế, đột nhiên hỏi:

“Cậu biết rõ về nhà họ Sầm được bao nhiêu?”

Trần Gia Bảo thuận thế đánh ngựa, thành thật nói:

“Chỉ biết thực lực của nhà họ Sầm ở tỉnh Trung Thiên là đứng thứ nhất, so với các gia tộc khác, ví dụ như nhà họ Ân, nhà họ Sầm có vẻ rất mạnh.”

Chương 2079

Chương 2079

“Không sai.”

Ân Thập Phương tiện tay đi một nước cờ, cũng đánh quân ngựa lên, lối đánh rất truyền thống và bảo thủ, nói:

“Tính đến Sầm Khiếu Uy ở trong thì ngoài mặt nhà họ Sầm tổng cộng có năm vị cường giả truyền kỳ, đã bị cậu giết ba người, còn lại hai người. Thật ra cường giả chân chính của nhà họ Sầm chính là bố của Sầm Khiếu Uy – Sầm Kim Thượng, nghe nói thực lực của ông ta, hai mươi năm trước đã đạt đến Truyền Kỳ hậu kỳ, từ mười năm trước đã bắt đầu bế quan, muốn đột phá tới cảnh giới Tiên Thiên.”

Lời này nói ra, Vũ Nhược Uyên trong lòng kích động, khó trách nhà họ Sầm không xem nhà họ Vũ ra gì, thì ra nhà họ Sầm còn có một nhân vật lớn như vậy.

“Trước khi đến tỉnh Trung Thiên, Lưu Ly từng nói qua, tỉnh Trung Thiên có cường giả ngay cả cô ta cũng phải dè chừng, chẳng qua chỉ là Sầm Kim Thượng?”

Trần Gia Bảo càng nghĩ càng thấy đúng, tuy rằng có chút ngoài ý muốn, nhưng có lý, dù sao, nhà họ Tô, nhà họ Ân đều có cường giả sống ẩn dật để tu luyện, nhà họ Sầm là đại gia tộc lớn có lịch sử lâu đời, có cường giả như Sầm Kim Thượng cũng không phải chuyện lạ, chỉ là, cường giả “Truyền Kỳ hậu kỳ” không khỏi khiến cho người ta kinh sợ.

“Thực lực của nhà họ Sầm vượt xa tưởng tượng của các cậu đấy.”

Ân Thập Phương tiếp tục đi bước tiếp theo, đi quân tốt về phía trước tiếp cận khu vực sông, vừa nhường chỗ cho “ngựa” của ông ta, lại mang đến cho Trần Gia Bảo một cảm giác áp chế nhất định.

“Nhà họ Sầm có mạnh hơn nữa tôi cũng không sợ, chỉ là không biết, nhà họ Ân có e ngại không?”

Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, trực tiếp nhảy ngựa, tiến vào địa bàn Ân Thập Phương, tuy là bảo vệ phía sau, nhưng chứa mười phần tính tấn công.

Ân Thập Phương lại không để ý, tự mình đi theo con đường cờ vua của mình, không trả lời ngược lại hỏi:

“Vậy cậu có biết, vì sao thực lực của nhà họ Sầm, có thể ở tỉnh Trung Thiên gắt gao áp chế rất nhiều gia tộc phía dưới không?”

“Đây cũng là vấn đề tôi nghi hoặc.”

Trong ánh mắt Trần Gia Bảo hiện lên một tia hoài nghi đại gia tộc thứ hai nhà họ Ân, so với nhà họ Sầm mà nói, sức yếu không chỉ một điểm rưỡi, nghiêm túc mà nói, trong thập đại gia tộc ở tỉnh Trung Thiên , chín gia tộc phía sau cộng lại cũng không phải đối thủ của nhà họ Sầm, điều này không hợp lý.

Ân Thập Phương giải thích:

“Bốn mươi năm trước, thực lực của nhà họ Sầm cùng nhà họ Ân bọn tôi không cách quá xa, Sầm Kim Thượng cũng chỉ là cường giả Truyền Kỳ sơ kỳ mà thôi. Chỉ là có một ngày Sầm Kim Thượng đột nhiên biến mất, nghe nói đi đến một thánh địa thần bí, mãi đến hơn hai mươi năm trước mới trở về, nhưng khi xuất hiện, chính là cường giả Truyền Kỳ hậu kỳ, quét sạch các đại gia tộc ở tỉnh Trung Thiên , sau đó độc chiếm phần lớn bộ phận huyết mạch kinh tế của thành phố Văn Lan, khiến cho địa vị nhà họ Sầm ở tỉnh Trung Thiên không thể lay chuyển. Hơn nữa Sầm Khiếu Uy bọn họ cũng không biết là xảy ra chuyện gì, thực lực giống như ngồi trên tên lửa mà tiến bộ vượt bậc, thời gian ngắn ngủi hai mươi năm, liền từ Bán Bước Truyền kỳ đột phá tới cảnh giới Truyền Kỳ trung kỳ.”

Võ Nhược Uyên kinh ngạc nói:

“Còn có loại chuyện thần kỳ này, vậy Sầm Kim Thượng rốt cuộc đi thánh địa ở nơi nào lại có thể làm cho hắn đột nhiên đột phá đến Truyền Kỳ hậu kỳ?”

“Đây không phải là điều tôi có thể biết được.”

Ân Thập Phương nhìn Trần Gia Bảo, nói:

“Có lẽ, anh Trần có thể giải đáp nghi hoặc trong lòng tôi.”

Trần Gia Bảo sửng sốt: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Cậu và cô Lưu Ly hai người thân phận bối cảnh không rõ lai lịch, lại có võ lực xuất thần, lộng lẫy như những ngôi sao băng, anh Trần mặc dù chỉ có cảnh giới Bán Bước Truyền kỳ, nhưng võ thuật huyền diệu phi phàm, nghe nói sức chiến đấu đủ để so sánh với Truyền Kỳ trung kỳ. Mà cô Lưu Ly lại đến cảnh giới Truyền Kỳ hậu kỳ, một người một kiếm đủ tung hoành toàn bộ Việt Nam, cảnh giới như vậy, có thể nói là hiếm có. Quan trọng hơn là, vô luận là anh Trần hay cô Lưu Ly tuổi đều rất trẻ, đây là chuyện cực kỳ bất thường trong toàn bộ giới võ đạo. Tôi suy nghĩ lại thì toàn bộ Việt Nam hẳn là không ai có thể bồi dưỡng ra tài năng thiên phú của anh Trần và cô Lưu Ly.”

Chương 2080

Chương 2080

Ân Thập Phương vừa chơi cờ vừa giải thích, lời nói mang ý cười khanh khách, nhưng con đường cờ vua lại bắt đầu từng bước ép chặt, chứa đầy sát khí.

Trần Gia Bảo đột nhiên hiểu ra, nói:

"Có nghĩa ông hoài nghi tôi cùng Lưu Ly, là từ thánh địa thần bí kia đến?"

Đám người Ân Thập Phương, Ân Dương tuy rằng không nói, nhưng nhìn ánh mắt của bọn họ, lại rõ ràng nghĩ như vậy. Thậm chí, ngay cả Vũ Nhược Uyên cũng cảm thấy suy đoán của Ân Thập Phương đúng, nếu không, không giải thích được vì sao Trần Gia Bảo và Lưu Ly lại lợi hại như vậy, tu vi cảnh giới cách xa những người cùng tuổi.

Trần Gia Bảo đem "xe" di chuyển ngang ra, một bên hóa giải thế công kích trên bàn cờ, một bên lắc đầu cười nói:

"Tôi có thể cam đoan, bất kể là tôi hay Lưu Ly, đều không phải từ cái gọi là Thánh Địa kia tới, càng không biết cái Thánh Địa kia ở đâu."

Sau khi nói xong, Trần Gia Bảo đột nhiên ngây ngẩn cả người, nhớ lại lúc trước ở núi Yên Tử, Liễu Thành Phùng mời Tôn Khai Sơn đến cướp đoạt "Phật cốt xá lợi" của Lưu Ly, điều kiện hình như chính là nói cho Tôn Khai Sơn bọn họ một nơi cụ thể thần bí nào đó.

Tinh thần mấy cậu ấm Ân Dương và Ân Kim Lỗi chấn động, bọn họ muốn xem thử Trần Gia Bảo có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không.

Trần Gia Bảo tuy bất ngờ trước quân cờ thần tốc này nhưng lại không hề nao núng: "Quân cờ này còn không ăn nổi, thôi trả

quân mã này cho ông.”

Chỉ thấy Trần Gia Bảo dùng phương pháp Vô Cực Quyền, bàn tay khẽ vuốt, quân cờ xoay một vòng trong lòng bàn tay anh rồi bay thẳng về phía Ân Thập Phương với tốc độ cực nhanh.

Lấy nhu chế cương!

Ân Thập Phương cực kỳ kinh ngạc, sự hứng thú và háo thắng cũng tăng vọt, ông ta cười lớn: “Nước cờ hay!”

Một quyền của ông ta vừa ra, tách một tiếng, quân cờ vỡ tan một cách thô bạo.

Tiếp sau đó trong tay áo ông ta như có một cơn cuồng phong ập đến, tất cả các quân cờ trên bàn đều lũ lượt bay về phía Trần Gia Bảo như mưa rền gió dữ không thể chống đỡ.

Mấy người Vũ Nhược Uyên và Ân Kim Lỗi không đủ trình nên vội vàng lùi về phía sau tránh bị thương.

Trần Gia Bảo hừ nhẹ, bàn tay phải bất ngờ đập lên mép bàn đá, một tiếng động lớn qua đi cả chiếc bàn đá cứng rắn bay lên chắn trước mặt anh.

Ngay sau đó là một loạt tiếng lộp bộp trầm đục vang lên khi các quân cờ cắm vào mặt bàn.

Nhưng mà cường giả “Truyền kì trung kì” thì phải có thực lực cực kì cao, gần như chỉ giằng co trong một khoảnh khắc, quân cờ đã có thể bắn xuyên qua bàn đá, đâm thẳng tới chỗ của Trần Gia Bảo. Dù lực bay tới của quân cờ đã bị giảm, nhưng đối với Trần Gia Bảo thì như vậy đã đủ rồi!

Tay Trần Gia Bảo nắm lại theo kiếm quyết, trên đầu ngón tay có hàng vạn kiếm khí tung hoành ngang dọc, ào ào bắn thẳng vào các quân cờ xung quanh.

Mấy chục quân cờ lần lượt vỡ vụn trên không, bụi bay đầy trời.

Đột nhiên, một tiếng “ầm ầm” vang lên, bàn đá giữa không trung bị đánh nát bởi một cú đấm, lực đánh cực mạnh từ cú đấm đó của Ân Thập Phương tiếp tục đánh thẳng tới trán của Trần Gia Bảo.

Luồng khí cực mạnh từ trong đình nghỉ mát bắn ra bốn phía, hai người Vũ Nhược Uyên và Ân Kim Lỗi đều cảm thấy đầu choáng mắt hoa, chỉ có thể tiếp tục lui về phía sau, trong lòng hoàn toàn sợ hãi.

Chương 2081

Chương 2081

Trần Gia Bảo dùng tĩnh chế động, vừa hét lên một tiếng Vô Cực Quyền thì tay cũng đánh trả, hai tay chập lại, đồng thời đỡ lấy một quyền của Ân Thập Phương, lực hút cực lớn xuất hiện giữa lòng bàn tay của anh.

Một tiếng "bụp" vang lên, nắm đấm của Ân Thập Phương chạm vào lòng bàn tay của Trần Gia Bảo. Ông ta cảm thấy bàn tay của anh có một lực hút cực mạnh, đang liên tục hút đi sức mạnh từ cú đấm của ông ta khiến cho ông ta rất kinh ngạc.

"Đây là Vô Cực Quyền trong truyền thuyết sao? Nó có thể hút được nội kình của tôi, quả nhiên là danh bất hư truyền. Nhưng mà, cho dù thần kỳ thế nào thì cũng chỉ là một Bán Bước Truyền kỳ, làm sao có thể chống lại được một quyền của cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ chứ?"

Nghĩ như vậy nên Ân Thập Phương điều động chân nguyên trong cơ thể dồn vào nắm đấm, ông ta tin là nội kình trong người ông ta có thể khiến Trần Gia Bảo "no" tới nổ tung.

Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy nội kình của đối phương ào ào dồn tới, chớp mắt đã hiểu được ý đồ của Ân Thập Phương. Anh tiếp tục hấp thụ nội kình của đối phương một cách mạnh mẽ, mà bàn tay trái đang chồng lên tay phải của anh nắm lại, dùng ngón tay làm kiếm, chỉ thẳng vào Ân Thập Phương, hét lên một tiếng: "Phá cho tôi!"

Một đường kiếm mạnh mẽ bắn ra từ đầu ngón tay của anh, xuyên qua không khí, chớp sáng như sao băng, muôn hình muôn vẻ!

Ân Thập Phương không thể giữ được bình tĩnh, đường kiếm mạnh mẽ như vậy, gần như đạt tới trình độ cường giả Truyền

Kỳ Trung Kỳ rồi, đủ để tạo ra được uy hiếp nhất định đối với ông ta!

Ông ta không kịp suy nghĩ nhiều, hét lớn một tiếng đồng thời tay trái đánh ra một cú đấm mạnh mẽ, muốn đánh tan đường kiếm. Nhưng mà khi đánh ra như vậy, đa phần nội kình của ông ta đều dồn lên tay phải để chèn ép Trần Gia Bảo, nên một quyền này thiếu khá nhiều lực.

Nhân cơ hội này, lực hút trên lòng bàn tay của Trần Gia Bảo lập tức dừng lại, còn dồn nội kình để bật ngược lại, ào ào đánh tới Ân Thập Phương.

Ân Thập Phương biến sắc, vốn dĩ ông ta đã mất đi ưu thế, chỉ đang cố gắng chống đỡ, chờ đợi thời cơ. Bây giờ, ông ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng chút sức cuối cùng để chống đỡ.

Lúc hai luồn nội kình đang đối kháng với nhau thì một tiếng "rắc" vang lên, băng ghế đá mà Ân Thập Phương đang ngồi lập tức vỡ vụn, mà Ân Thập Phương cũng phải lùi về sau một bước.

"Bịch bịch bịch." Trần Gia Bảo cũng liên tục lui về sau ba bước, chạm tới bên cạnh đình nghỉ mát, phía sau anh là mặt nước xanh biếc. Nội kình của Ân Thập Phương vẫn chạy ngược chạy xuôi trong kinh mạch của anh, anh lập tức vung tay áo tới hồ nước phía sau, đẩy hết nội kình chạy lung tung trong cơ thể ra ngoài.

Một tiếng nổ vang lên, mặt hồ yên tĩnh đột ngột dâng cao mấy mét, bắn lên cả một vùng trời đầy nước rồi lại ầm ầm rơi lại vào trong hồ, tạo ra vô vàn gợn sóng.

Ân Dương và Ân Kim Lỗi đều sợ ngây người. Ván này, mặc dù là Ân Thập Phương luôn chiếm thế thượng phong nhưng Trần Gia Bảo chỉ dùng thực lực Bán Bước Truyền kỳ mà có thể đánh lại được Ân Thập Phương. Chỉ với điều này thôi, biểu hiện của Trần Gia Bảo đã đủ khiến mọi người kinh ngạc!

Chỉ riêng Vũ Nhược Uyên là không hề kinh ngạc chút nào, đến cả Tô Kim Vũ mà Trần Gia Bảo còn có thể giết được, bây giờ chỉ là đánh một trận với Ân Thập Phương mà thôi, không có gì phải ngạc nhiên.

“ Vô Cực Quyền quả là phi phàm, tiếp tục cho tôi được nhìn Trảm Nhân Kiếm của cậu đi!”

Ân Thập Phương kêu lên một tiếng, tiếp tục xuất chiêu đánh với Trần Gia Bảo. Một chân ông ta đạp mạnh xuống đất, một tiếng “rắc” vang lên, đá xanh lát trên sàn nhà lập tức tách ra khỏi mặt đất ào ạt bay tới chỗ Trần Gia Bảo.

Bày ra ván mới!

“Như ông muốn!”

Trần Gia Bảo lên tiếng, Trảm Nhân Kiếm cũng theo đó mà xuất hiện từ đầu ngón tay anh.

Chương 2082

Chương 2082

Kiếm di chuyển theo suy nghĩ, mang theo ánh sáng màu đỏ bay lên giữa không trung, cắt mấy tấm đá xanh lát nền như cắt đậu hủ, chớp mắt, tất cả đều bị cắt nát.

Đột nhiên, một bóng người lướt tới trước mặt của Trần Gia Bảo, không biết Ân Thập Phương đã tới trước mặt anh từ lúc nào, người hơi ngả về phía sau, một chân lướt từ dưới lên, đạp thẳng vào ngực Trần Gia Bảo.

"Tốc độ nhanh quá!"

Trần Gia Bảo cảm thấy kinh ngạc, muốn lùi lại phía sau nhưng sau lưng anh đã là rìa của đình nghỉ mát, không thể tiếp tục lui nữa. Anh chỉ có thể dùng tay trái chặn trước ngực, đánh ra "Hóa" quyết tự, đỡ thế tấn công của Ân Thập Phương.

Dù vậy, nội kình cực mạnh đột ngột đánh tới vẫn có thể đánh văng Trần Gia Bảo bay nghiêng ra ngoài, cao tới chừng mười mấy mét trên không, mà đình nghỉ mát sau lưng anh cũng bị đánh nát một góc mái.

Trên môi Ân Dương và Ân Kim Lỗi chợt nở nụ cười, xem ra, thực lực của ông già vẫn cao hơn một bậc, Trần Gia Bảo vốn không phải đối thủ.

Nhưng mà, bọn họ còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe tiếng gió vang lên như xé ngang bầu trời, quả nhiên là Trần Gia Bảo ở trên không phóng ra Trảm Nhân Kiếm đánh thẳng tới Ân Thập Phương đang ở trong đình nghỉ mát.

Cảm nhận được hơi thở điên cuồng trên Trảm Nhân Kiếm, Ân Thập Phương hơi do dự, không định đỡ đòn này, lập tức nhảy ngược về sau, lui ra bên ngoài đình nghỉ mát.

Ngay sau đó, Trảm Nhân Kiếm mang ánh sáng đỏ sắc bén lướt qua, chém đình nghỉ mát thành hai nửa như cắt băng chém tuyết. Một tiếng "soạt" vang lên, nửa gian đình ở rìa ngoài trượt xuống hồ làm bọt nước bắn lên cao mấy mét, nước phủ trắng một vùng.

Ân Dương và Ân Kim Lỗi cực kì khiếp sợ, chiêu kiếm thật mạnh mẽ.

Ân Thập Phương nhìn Trần Gia Bảo đang ở giữa không trung với ánh mắt hơi kinh ngạc.

Mặc dù vừa rồi, cú đá của ông ta chỉ dùng tám phần lực nhưng chắc chắn một người với thực lực Bán Bước Truyền kỳ không thể chịu đựng nổi. Nhưng nhìn bộ dạng Trần Gia Bảo đánh ra Trảm Nhân Kiếm thì có giống kẻ đang bị thương đâu chứ?

Trần Gia Bảo hơi dừng lại đà rơi xuống, sau khi đổi hướng rồi thì mới tiếp tục hạ xuống.

"Hừ." Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Ân Thập Phương hừ nhẹ, ngón tay co lại, liên tục bắn ra mấy luồn kiếm khí tới Trần Gia Bảo.

Đôi chân mày xinh đẹp của Vũ Nhược Uyên hơi chau lại, Trần Gia Bảo đang lơ lửng giữa không trung, không có cách nào mượn lực, cũng khó mà tránh né hay di chuyển, có lẽ lần này Trần Gia Bảo phải chịu thiệt thòi rồi.

Giữa không trung, trên đầu ngón tay Trần Gia Bảo, Trảm Nhân Kiếm lại xuất hiện. Đối mặt với những đường kiếm khí đang bay tới, anh vung kiếm chém từng đường, sau đó lại phóng ra Trảm Nhân Kiếm chứa đựng uy thế điên cuồng, từ trên cao đánh xuống Ân Thập Phương.

Tốc độ nhanh như một ngôi sao băng màu đỏ, cực kì chói mắt.

Một luồng khí với sức mạnh to lớn đánh xuống, bộ râu bạc trắng của Ân Thập Phương tung bay, mặt đất dưới chân nứt ra từng phần, khiến cho bụi, đất cát bay khắp nơi.

Ông ta cảm giác bản thân bị kiếm ý của Trần Gia Bảo khóa chặt, khiến tim ông ta đạp rất nhanh.

Nhưng chính điều này càng kích thích tính hiếu thắng của Ân Thập Phương, ông ta ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Hay lắm, tới đây!”

Chương 2083

Chương 2083

Vừa dứt lời thì Trần Gia Bảo đã xuất hiện trước mặt ông ta, Trảm Nhân Kiếm cũng thuận thế đánh xuống, ánh sáng đỏ vẽ thành một đường điên đảo trời đất.

Rất đẹp, lấp lánh sắc màu!

Kiếm ý mạnh mẽ đánh xuống, Ân Dương và Vũ Nhược Uyên vô thức lùi về phía sau, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Đối mặt với ánh sáng màu đỏ đang đánh xuống, ý chí chiến đấu trong mắt Ân Thập Phương dâng cao, hét lớn một tiếng, quần áo phía trên bị xé rách để lộ nửa người trên cường tráng nhưng tràn đầy vết sẹo.

Ông ta đột nhiên đạp lên đất, mặt đất rạn nứt giờ lại biến thành bột phấn, ông ta hét lớn, tay phải nắm lại thành quyền, một chiêu mạnh mẽ, dùng hết toàn lực đánh tới Trảm Nhân Kiếm!

"Ầm ầm", một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất dường như hơi rung chuyển, nửa đình nghỉ mát bên cạnh bị dư lực tản ra ảnh hưởng, mấy cột đá chống đình đều nứt gãy hoàn toàn sau một tiếng "rắc", toàn bộ đình nghỉ mát đều rơi vào trong hồ.

Đồng thời, từ tâm điểm là chỗ của Trần Gia Bảo và Ân Thập Phương, một luồng khí với lực rất mạnh tỏa ra xung quanh. Nó như một cơn bão, quét tới đâu thì chỗ đó bị tàn phá thành mảnh nhỏ, mặt nước cũng bị bắn văng lên, lá cây bay tán loạn, cực kỳ thê thảm.

Sắc mặt Ân Dương và Ân Kim Lỗi hoàn toàn thay đổi, chết tiệt, vườn hoa trị giá mấy chục triệu đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Đột nhiên, một tiếng kêu đầy đau đớn vang lên, cả Trần Gia Bảo và Ân Thập Phương đồng loạt lui về sau, trong lòng đều cảm thấy bàng hoàng.

Điều khác biệt là Trần Gia Bảo lui về sau gần mười bước, khóe miệng cũng rỉ ra một dòng máu tươi, chắc hẳn không ít thì nhiều anh cũng đã bị thương sau khi đối đầu trực tiếp với nội kình của Ân Thập Phương.

Còn Ân Thập Phương thì đỡ hơn nhiều, chỉ lui về sau hai bước, cũng không bị thương gì.

Nhưng mà tay phải của ông ta rất đau đớn, cơ khóe mắt giật giật, trong lòng hoàn toàn kinh ngạc. Một chiêu này dùng toàn bộ sức mạnh của ông ta, nhưng cũng chỉ có thể làm cho Trần Gia Bảo bị thương. Sức mạnh của Trảm Nhân Kiếm thật sự không phải tầm thường.

Trần Gia Bảo lau vết máu trên khóe môi, ánh mắt càng thêm nguy hiểm, Trảm Nhân Kiếm lại xuất hiện trên đầu ngón tay, chuẩn bị tiếp tục chiến đấu.

Ngay lúc mà Trần Gia Bảo chạy tới được nửa đường.

Khí thế mạnh mẽ của Ân Thập Phương đột nhiên biến mất, ông ta phất tay, lên tiếng: “Không đánh nữa, không đánh. Tôi đã thấy được Trảm Nhân Kiếm, quả nhiên là phi phàm, trong lòng tôi bội phục.”

Bước chân Trần Gia Bảo dừng lại đột ngột, Trảm Nhân Kiếm trên đầu ngón tay cũng biến mất, cười nói: “Thực lực của ông cũng không tệ, không quá chênh lệch với Tô Kim Vũ.”

Kiếm ý tới nhanh mà đi cũng nhanh, có thể thấy được Trần Gia Bảo đã đạt tới cảnh giới cao thâm trong kiếm đạo.

Ân Dương và Ân Kim Lỗi thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, nếu như tiếp tục đánh nữa thì vườn hoa này sẽ bị phá nát mất.

Ân Thập Phương cười lớn rồi nói: “Xem ra, lời đồn không phải giả. Cậu Trần dùng phối hợp Vô Cực Quyền và Trảm Nhân Kiếm thì có thể đạt tới thực lực cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt. Tôi đồng ý để nhà họ Ân liên thủ với cậu Trần!

Vũ Nhược Uyên lắc đầu, trong lòng rất tức giận. Trần Gia Bảo lại thành công đạt được mục đích, thật là tức chết người mà.

Ân Thập Phương mời Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên về lại phòng khách. Một là hoa viên đã tan nát cả rồi, không thích

hợp để tiếp khách, hai là tới phòng khách bàn chuyện thì có vẻ chính thức hơn.

Ân Dương và Ân Kim Lỗi cũng đi cùng, Ân Thập Phương đi thay quần áo. Khi ông ta trở lại thì trên người mặc một chiếc áo dài nam màu trắng, toát lên vẻ nho nhã, trí thức.

“Cậu Trần, không biết cô Lưu Ly ở đâu? Nói thật với cậu, nếu như cô Lưu Ly không tham dự chuyện này, chỉ có cậu Trần và nhà họ Ân chúng tôi thì chắc chắn không phải là đối thủ của nhà họ Sầm.”

Chương 2084

Chương 2084

Ân Thập Phương nói tới đây thì vô thức liếc nhìn Vũ Nhược Uyên. Trong truyền thuyết, Lưu Ly cũng mặc áo trắng, cầm trường kiếm, dung mạo xinh đẹp như tiên nữ, nhìn khá giống với Vũ Nhược Uyên. Nhưng tu vi của Lưu Ly thì vượt xa Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên lập tức đọc hiểu được ẩn ý trong mắt của Ân Thập Phương, cô ta nở nụ cười lạnh lùng, cô ta cực kì ghét những khi người khác nhắc tới Lưu Ly thì lại nhìn cô ta, giống như cô ta là cái bóng của Lưu Ly, cảm giác này khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Ân Thập Phương cũng là con mèo già hóa cáo, chớp mắt đã nhận ra sự bất mãn của Vũ Nhược Uyên, ông ta lập tức không nhìn nữa, quay qua cười lớn với Trần Gia Bảo.

Ân Kim Lỗi thật sự rất có hứng thú với Vũ Nhược Uyên, nhan sắc của cô ta rất đẹp, bối cảnh cũng không tầm thường. Hai người bọn họ cũng coi như là môn đăng hộ đối, nếu như Vũ Nhược Uyên và Trần Gia Bảo không có quan hệ gì, cậu không ngại theo đuổi Vũ Nhược Uyên.

Lúc này, Trần Gia Bảo lên tiếng nói: “Chỉ cần tới thời cơ thích hợp thì Lưu Ly sẽ xuất hiện. Về chuyện này thì họ Ân các vị không cần lo lắng.”

Bản thân anh cũng không biết Lưu Ly đang ở đâu, nhưng anh tin tưởng Lưu Ly. Nếu cô ấy đã nói sẽ giúp anh có được Thiên Hành Cửu Châm thì chắc chắn sẽ xuất hiện ở thời khắc mấu chốt, giống với lúc ở trên núi Vụ Ẩn, Lưu Ly từ trên trời bay xuống cứu anh.

Ân Thập Phương gật gù, cũng cảm thấy người có thực lực mạnh mẽ, tài hoa phong nhã như Lưu Ly thì có chút cảm giác

thần bí cũng là chuyện bình thường nên ông ta cũng không lo lắng chuyện này nữa: "Nếu như vậy thì đợi tới thời cơ thích hợp, nhà họ Ân sẽ ra tay giúp đỡ cho cậu Trần."

Sau đó, Trần Gia Bảo bàn bạc cụ thể chi tiết chuyện liên thủ với Ân Thập Phương xong thì anh và Vũ Nhược Uyên cùng nhau tạm biệt rồi rời đi.

Bên trong phòng khách chỉ còn lại Ân Thập Phương, Ân Dương và Ân Kim Lỗi, ông cháu ba đời nhà họ Ân.

Sắc mặt Ân Thập Phương bình tĩnh lại, ánh mắt lại thay đổi liên tục, không biết ông ta đang nghĩ gì.

Ân Kim Lỗi nhíu mày, lên tiếng: "Ông nội, chúng ta có cần thiết phải đồng ý liên thủ với Trần Gia Bảo không? Lời thật mất lòng, nếu như chúng ta thua nhà họ Sầm, cùng lắm thì Trần Gia Bảo phủi mông rời khỏi tỉnh Trung Thiên, nhưng còn nhà họ Ân chúng ta thì phải chịu đựng sự trả thù đáng sợ của nhà họ Sầm, nói xui xui thì có khi còn gặp phải họa diệt môn. Nghĩ đi nghĩ lại thì cháu thấy đều không ổn."

Ánh mắt Ân Thập Phương lộ ra vẻ tán thưởng, cười nói: "Cháu nghĩ nhiều được như vậy thì có thể thấy được là cháu tiến bộ rồi. Cháu thấy phần thua của Trần Gia Bảo rất lớn sao?"

"Đúng vậy.." Ân Kim Lỗi lên tiếng phân tích: "Thực lực của Trần Gia Bảo thật sự không tầm thường nhưng nói cho cùng thì so với những người đạt tới cảnh giới "Truyền ky trung kỳ" thì vẫn còn thua một bậc. Đương nhiên, cháu cũng không có ý nói những người có thực lực "Truyền kì trung kỳ" không giỏi.

Nhưng đối thủ lần này là nhà họ Sầm có gốc gác thâm sâu. Thực lực của Trần Gia Bảo như vậy cũng không phát huy được tác dụng mang tính chất quyết định. Thậm chí cứ cho là có thêm vị Lưu Ly mà những người khác cho là truyền thuyết kì diệu thì phần thắng vẫn không lớn. Cháu cảm thấy, Trần Gia Bảo chủ động tìm tới họ Ân chúng ta là vì coi chúng ta như bia đỡ đạn để làm suy yếu thực lực của nhà họ Sầm.

Vì vậy, cháu cảm thấy chuyện liên thủ với Trần Gia Bảo còn phải cân nhắc kỹ càng hơn."

“Cháu có lý của cháu.” Ân Thập Phương cười nói: “Có điều, cháu cảm thấy ông đồng ý liên thủ với Trần Gia Bảo chỉ vì thực lực của cậu ta sao?”

Ân Kim Lỗi ngạc nhiên hỏi lại: “Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?”

“Không sai.” Ân Thập Phương trầm ngâm nói: “Cho dù là Trần Gia Bảo hay Lưu Ly thì tu vi trên người bọn họ cũng khiến cho mọi người đều kinh ngạc. Nhưng những người trẻ tuổi ngoài sức tưởng tượng này, vốn không phù hợp với lẽ thường trong võ đạo, cứ cho là bọn họ học võ từ trong bụng mẹ thì cảnh giới cũng không thể thăng tiến nhanh tới như vậy!

Chương 2085

Chương 2085

Vì vậy nên ông đoán là Trần Gia Bảo và Lưu Ly xuất thân từ Thánh Địa thần bí đó, tạo được mối quan hệ với Trần Gia Bảo thì nói không chừng có thể biết được vị trí của Thánh Địa. Nhà họ Ân cũng có thể nhanh chóng phát triển như nhà họ Sầm, đối với nhà chúng ta thì chuyện này mới là kế hoạch lâu dài!"

Ân Kim Lỗi ngây người nói: "Nhưng mà chẳng phải Trần Gia Bảo đã phủ nhận chuyện hắn xuất thân từ Thánh Địa sao?"

"Cháu ngây thơ quá rồi." Ân Thập Phương lắc đầu cười: "Chuyện bí mật riêng liên quan tới thân phận và bối cảnh như vậy thì sao có thể nói thật chứ? Hơn nữa, coi như Trần Gia Bảo không xuất thân từ Thánh Địa thì đã sao?

Với biểu hiện hiện tại của Trần Gia Bảo và Lưu Ly, người có thể bồi dưỡng được hai người đó nhất định là một người cực kì mạnh mẽ lại không muốn xuất hiện. Nếu như có thể được Trần Gia Bảo tin tưởng thì có thể xây dựng được tình bạn với người mạnh mẽ như vậy, đối với nhà họ Ân có ích rất nhiều."

Ông ta suy đoán rất hợp tình hợp lý, nhưng mà lại khác xa với tình trạng thật sự của Trần Gia Bảo và Lưu Ly.

Ân Kim Lỗi hoàn toàn kinh ngạc, cảm thấy ông nội của cậu thật sáng suốt, so với mình thì dự tính còn lâu dài hơn nhiều. Cậu cảm thấy hơi xấu hổ.

Ân Thập Phương tỏ vẻ đắc ý, tiếp tục nói: "Cho dù là thật lui lại mười ngàn bước, Trần Gia Bảo và Lưu Ly đều được sinh ra từ tảng đá, bọn họ cũng không có cường giả nào dạy dỗ, vậy thì cũng đủ chứng minh bọn họ là người rất may mắn, còn trẻ mà có được thành tựu to lớn như vậy thì sau này, hai người đó có xác suất rất lớn sẽ đột phá tới "cảnh giới Tiên Thiên" trong truyền thuyết."

“Còn chuyện thua nhà họ Sầm, hừ, cháu không nhìn ra được à. Trần Gia Bảo không phải một kẻ hữu dũng vô mưu, nếu như cậu ta đánh giá thời cuộc rồi mà cảm thấy bản thân không phải đối thủ của nhà họ Sầm thì việc cậu ta làm không phải là đến nhà họ Ân tìm người liên thủ mà là chạy suốt đêm để rời khỏi tỉnh Trung Thiên rồi.”

Ân Kim Lỗi kinh ngạc cực kì, hóa ra ông nội đánh giá Trần Gia Bảo cao như vậy à!

“Cháu phải nhớ kỹ. có thể xây dựng được tình hữu nghị lâu dài với những người có tiềm lực như Trần Gia Bảo và Lưu Ly, sẽ mang lại lợi ích rất lớn đối với nhà họ Ân. Sau này, nếu không phải là bất đắc dĩ thì không được đối đầu với hai người họ.”

Vâng, cháu nhớ rồi, cảm ơn ông nội dạy bảo.” Ân Kim Lỗi trịnh trọng gật đầu.

Lại nói tới Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên rời khỏi nhà lớn của họ Ân, đi thẳng tới bãi đậu xe với ánh mắt cung kính của hai người bảo vệ.

Trần Gia Bảo vừa định lên xe thì đột nhiên một tiếng “keng” vang lên, Vũ Nhược Uyên rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lẽo lướt qua. Một phần váy dài trắng của cô ta nhẹ nhàng rơi xuống, như cánh bướm màu trắng đang bay lượn.

Vũ Nhược Uyên lại dùng một chiêu kiếm cắt váy của mình.

Trần Gia Bảo nhíu mày nhìn Vũ Nhược Uyên, giữa hai chân mày của anh lộ ra vẻ khó hiểu: “Cô cắt váy của mình để làm gì? Chẳng lẽ cô muốn học theo người xưa, cắt áo đoạn nghĩa với tôi à?”

Lời vừa nói xong thì chính anh cũng bật cười, giữa anh và Vũ Nhược Uyên có “nghĩa” sao?

Khuôn mặt cười của cô ta biến đổi mấy lần, lên tiếng nói rất quyết liệt: “Sau này, tôi sẽ không mặc váy trắng dài nữa.”

“Tại sao?” Trần Gia Bảo hỏi theo bản năng, sau đó đột nhiên hiểu được vấn đề.

“Tôi là Vũ Nhược Uyên, là Vũ Nhược Uyên độc nhất vô nhị trong trời đất này, chứ không phải cái bóng của Lưu Ly!” Vũ

Nhược Uyên lên tiếng với giọng điệu bình thản nhưng lại thể hiện được sự kiên trì và nguyên tắc của cô ta.

Trần Gia Bảo không nói gì nữa, Vũ Nhược Uyên chỉ vì muốn để người khác không nhận nhầm cô ta là Lưu Ly lại có thể quyết định từ bỏ sở thích mặc đồ trắng của mình, cô gái này rất cá tính.

Điều này cũng nói rõ một mặt là Lưu Ly khiến cho cô ta cảm thấy áp lực lớn tới mức nào, ít nhất thì Vũ Nhược Uyên không thấy được chút khả năng nào chiến thắng được Lưu Ly. Nghĩ lại thì nếu như đổi lại là cô ta mặc đồ trắng, cầm trường kiếm, đồng thời người khác lại nhận nhầm Vũ Nhược Uyên thành người khác, với tính cách của cô ta thì chắc là không phải từ bỏ váy trắng dài mà sẽ trực tiếp đi giết chết đối phương.

Chương 2086

Chương 2086

“Đi thôi.” Vũ Nhược Uyên ngồi vào xe, thuận tiện đặt Thất Tinh bảo kiếm ở ghế sau rồi nói: “Chúng ta tới trung tâm thành phố trước, mua mấy bộ quần áo.”

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, không ngờ Vũ Nhược Uyên bỏ qua đồ trắng, bây giờ cũng không muốn cầm trường kiếm, thật sự là một cô gái quyết liệt đến mức làm người khác phải sợ.

Sau đó, Trần Gia Bảo đạp ga, chạy thẳng tới trung tâm thành phố.

Đi thẳng tới một trung tâm thương mại xa hoa, đúng như dự liệu của Trần Gia Bảo, Vũ Nhược Uyên thật sự không cầm trường kiếm nữa.

Cho dù như vậy thì Vũ Nhược Uyên cũng hấp dẫn ánh mắt người khác như trước, vẻ đẹp tuyệt trần, khí thế lạnh lẽo và nguy hiểm, lại thêm chiếc váy bị cắt mất một phần. Ba điều này gom lại, không dám nói là hiếm thấy trên thế gian nhưng ít nhất thì ở thành phố Hạ Thiên này tuyệt đối là độc nhất, tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm trong trung tâm thương mại này.

Đương nhiên là với tư cách người đi cùng với Vũ Nhược Uyên, cũng không thiếu những ánh mắt ghen tị nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo.

Còn may là hai người đã quen với những ánh mắt như vậy từ lâu rồi, làm như không thèm để ý, tự nhiên mà đi dạo, mua sắm.

Ánh mắt của Vũ Nhược Uyên rất cao, khẩu vị cũng đặt biệt, liên tục đi dạo vài gian hàng hiệu có chiết khấu, cô ta đều không tìm được kiểu dáng ưng ý. Trong khi Trần Gia Bảo lại chọn mua được mấy bộ quần áo, xem như là thu hoạch khá dồi dào.

“Đi thôi. Đi tiệm khác.” Vũ Nhược Uyên không chờ Trần Gia Bảo đồng ý đã đi ra khỏi cửa hàng Gucci, thẳng tới cửa hàng chuyên bán đồ Chanel.

Trần Gia Bảo nhún vai, đi theo.

Đẩy cửa đi vào tiệm, Vũ Nhược Uyên đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người trong chớp mắt.

“Xin hỏi, hai vị cần gì?” Cô gái hướng dẫn mua hàng vui vẻ cười ngọt ngào, trong lòng lại kinh ngạc với khuôn mặt tuyệt đẹp của Vũ Nhược Uyên, càng tò mò thân phận của Trần Gia Bảo, có thể có được bạn gái xinh đẹp như vậy, thân phận và bối cảnh của anh tuyệt đối không đơn giản. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Dù sao thì mỹ nữ là tài nguyên hi hữu của xã hội, luôn luôn chỉ có người giàu mới có thể có được, điều này đã thành quy tắc ngầm rồi.

Vũ Nhược Uyên không trả lời mà nhìn một vòng xung quanh, đột nhiên ánh mắt cô ta như phát sáng, bước nhanh tới bên cạnh một chiếc váy dài màu tím đen, cười nói: “Bộ này không tệ.”

Trần Gia Bảo nhìn qua, thấy kiểu dáng của chiếc váy dài màu tím đen này khá giống với cái mặc trên người của Vũ Nhược Uyên, chỉ là ở chỗ eo và cổ tay đã đổi thành ren, bớt đi sự thành thục tao nhã, lại thêm một chút cao quý mê hoặc.

“Quý cô, bộ váy này là kiểu mới nhất ở chỗ chúng tôi, do một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng quốc tế tự tay thiết kế, cô mặc trên người thì nhất định sẽ cực kì xinh đẹp. Quý ngài cảm thấy như thế nào?” Cô nhân viên hướng dẫn mua hàng thuận miệng hỏi Trần Gia Bảo, cô ấy hiểu rõ người bỏ tiền ra bình thường đều là nam, có lẽ vì vậy mà ý kiến của Trần Gia Bảo cực kì quan trọng.

Vũ Nhược Uyên phất tay một cái: “Không cần hỏi anh ta, chuyện của tôi do tôi quyết định, bộ váy này, cô đóng gói cho tôi.”

Cô nhân viên hướng dẫn mua hàng rất mừng rỡ, bộ đồ này giảm giá rồi cũng còn tới ba tỷ rưỡi, cô gái xinh đẹp này lại có thể quyết định mua lập tức mà không cần suy nghĩ, rất là quyết

đoán, chẳng lẽ cô ấy là một phú bà trẻ tuổi? Vậy người đàn ông bên cạnh thật sự không phải bạn trai mà là trai bao mà cô ấy nuôi à? Nên cô ấy hoàn toàn không cần hỏi ý kiến của bạn trai?

Cô nhân viên hướng dẫn mua hàng càng nghĩ càng thấy đúng, ánh mắt nhìn Trần Gia Bảo lơ đãng lại mang chút khinh bỉ trong đó.

Chương 2087

Chương 2087

Trần Gia Bảo còn không biết trong mắt nữ nhân viên hướng dẫn mua hàng này, anh đã biến thành một tên trai bao dựa vào con gái để kiếm cơm, có điều là cho dù anh biết cũng sẽ không để ý, cùng lắm là cười cho qua chuyện.

“Quý cô, khi cô thanh toán xong thì tôi sẽ đóng gói quần áo lại cho cô, bộ quần áo này sau khi giảm giá còn ba tỷ lẻ bốn mươi lăm triệu, cô muốn quẹt thẻ hay trả tiền mặt?” Nữ nhân viên hướng dẫn mua hàng cười ngọt hơn cả mật. Sau khi bán được bộ quần áo này thì cô ấy có thể được thưởng hoa hồng không ít đâu.

“Quẹt thẻ.” Vũ Nhược Uyên lấy thẻ ngân hàng ra, chuẩn bị đưa cho cô nhân viên.

Đột nhiên, bên cạnh lướt qua một làn gió thơm, một người con gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi bước tới, dáng người nóng bỏng, nhưng mà ít nhiều trên người cô ấy vẫn mang theo chút hơi thở phong trần.

Cô ả giật đi cái váy dài trong tay nhân viên hướng dẫn mua hàng, cực kì vui vẻ nói: “Bộ quần áo này không tệ, chồng ơi, em muốn mua cái này, anh thấy sao?”

Sau lưng cô ả còn có một thanh niên phong độ nhẹ nhàng, trên ngón tay cái của cậu ta đeo một chiếc nhẫn ngọc bích, chất ngọc tuyệt hảo, chiếc nhẫn xanh biếc, vừa nhìn là biết giá trị không thấp. Cậu ta tùy ý liếc mắt nhìn nhãn mác trên quần áo, nói: “Nếu thích thì mua đi.”

“Cảm ơn chồng.” Cô ả nhón chân, chủ động hôn lên khuôn mặt chàng thanh niên.

Vũ Nhược Uyên hơi nhíu mày, hơi không vui nhưng cũng không lên tiếng.

Trần Gia Bảo đứng bên cạnh không nhịn được cười, lại có người dám cướp đồ của Vũ Nhược Uyên, chuyện này thú vị rồi đây.

“Hóa ra là cậu Vưu và cô Hoàng Tư Mã. Cậu Vưu bộ váy này đã có người lấy rồi, hay là cậu xem thử những kiểu khác trong tiệm chúng tôi, chắc chắn có thể làm hài lòng cậu và cô Hoàng đây.”

Nữ nhân viên đã nhận ra người tới là ai, thanh niên này là cậu cả nhà họ Vưu, Vưu Quang Kiểm, mà ở thành phố Hạ Thiên, nhà họ Vưu là gia tộc lớn thứ hai, chỉ đứng sau nhà họ Ân, thế lực gia tộc vô cùng lớn mạnh. Còn Hoàng Tư Mã là một người mẫu hạng hai, hai năm qua bám được vào Vưu Quang Kiểm mà từ lọ lem biến thành công chúa, cũng có thể diện.

“Có người mua rồi? Cô ta à?” Vưu Quang Kiểm chỉ Vũ Nhược Uyên, trong mắt cậu ta lộ ra kinh ngạc vì vẻ đẹp đó, cô gái này quá đẹp, sao trước nay cậu ta còn chưa bao giờ gặp ở thành phố Hạ Thiên?

Hoàng Tư Mã chú ý tới ánh mắt của Vưu Quang Kiểm, bắt đầu đề phòng và ghen ghét với Vũ Nhược Uyên, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi mua bộ váy này, cô đổi cái khác đi.”

“Tại sao?” Vũ Nhược Uyên ném ra hai chữ.

“Tôi thích bộ váy này, hơn nữa chồng tôi cũng đồng ý mua cho tôi rồi.” Hoàng Tư Mã kéo tay Vưu Quang Kiểm đầy thân mật, ngọt ngào nói: “Chồng ơi, anh nói gì đi.”

Vưu Quang Kiểm bị sắc đẹp làm mê mẩn, gật gù theo bản năng mà lên tiếng: “Đồ mà cậu Vưu đây muốn, trước giờ đều không để cho người khác, cô nên chọn một bộ khác, tôi có thể trả tiền giúp cô.”

Vì Vưu Quang Kiểm nhìn thấy Vũ Nhược Uyên quá đẹp, mà cậu ta thì muốn gây ấn tượng tốt với cô ta nên mới lên tiếng trả tiền giúp. Nếu như lúc này đứng đây không phải Vũ Nhược Uyên mà là người khác thì cậu cả nhà họ Vưu đã có ý ỷ thế hiếp người, ném đối phương ra ngoài đường từ lâu rồi.

Hoàng Tư Mã hiểu được ý của Vưu Quang Kiểm, ánh mắt nhìn Vũ Nhược Uyên càng thêm thù hận.

“Muốn tôi phải chọn lại bộ khác, còn có thể trả tiền giúp tôi?” Khóe môi Vũ Nhược Uyên nhếch lên thành một nụ cười đầy trào phúng, nói: “Anh cảm thấy anh có đủ tư cách sao?”

Trong mắt của Vũ Nhược Uyên, được quyền trả tiền giúp cho cô ta cũng là một loại vinh quang to lớn, mà chuyện vinh quang này, Vưu Quang Kiểm không có tư cách chạm tới.

Cô nhân viên hướng dẫn mua hàng giật mình, trời ạ, còn có người dám hạ thấp cậu cả nhà họ Vưu như vậy. Tiêu rồi, cô gái này xong đời rồi.

Vưu Quang Kiểm đen mặt, nói: “Cô có biết tôi là Vưu Quang Kiểm của nhà họ Vưu, mà họ Vưu là gia tộc lớn thứ hai ở thành phố Hạ Thiên này, có quyền cao chức trọng, vốn không phải người mà cô có thể đắc tội được. Bây giờ, cô đã biết thân phận của tôi rồi, dù sao thì cô cũng nên nể mặt tôi đi chứ?”

Chương 2088

Chương 2088

“Nể mặt anh?” Nụ cười Vũ Nhược Uyên càng thêm vẻ trào phúng, nói: “Anh xứng sao?”

Trần Gia Bảo lắc đầu cười, chỉ là gia tộc thứ hai ở thành phố Hạ Thiên thôi, Vưu Quang Kiểm còn dám cướp đồ trên tay của Vũ Nhược Uyên, cái này có thể so với nhổ răng cọp rồi.

Vưu Quang Kiểm biến sắc, cậu ta lớn vậy rồi mà lần đầu tiên bị nhục mạ trước đám đông như vậy. Hơn nữa, người lăng nhục anh ta còn là một cô gái!

“Ả hạ tiện, nể mặt cô mà cô còn không biết xấu hổ, đến cả cậu cả nhà họ Vưu cũng dám xem thường!” Hoàng Tư Mã giơ tay muốn tát lên mặt Vũ Nhược Uyên.

Một tiếng “chát” vang lên, Vũ Nhược Uyên đã ra tay trước, đánh cho Hoàng Tư Mã bay qua một bên, trong mắt đầy vẻ xem thường.

“Bà mẹ nó, đến cả người phụ nữ của ông đây cũng dám đánh!” Vưu Quang Kiểm cảm thấy càng mất mặt hơn, cơn tức trong lòng lên đỉnh điểm, không nói tiếng nào đã giơ tay lên định đánh Vũ Nhược Uyên.

Nhưng ngay lúc này, Vưu Quang Kiểm kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người không khống chế được mà bay thẳng chỗ khác, rơi trên mặt đất vang lên một tiếng nặng nề rồi gục xuống.

Mà ở phía sau hắn, Trần Gia Bảo thu chân lại, cười nói: “Phụ nữ đánh nhau, một người đàn ông như anh xen vào làm gì.”

Vũ Nhược Uyên nhìn Trần Gia Bảo kinh miệt, khuôn mặt treo lên một nụ cười, nói: “Không cần anh ra tay, tôi cũng có thể dạy cho họ bài học.”

“Tôi biết.” Trần Gia Bảo nhún vai, nói: “Đi dạo phố mệt rồi, kiếm chút chuyện làm thôi, hoạt động gân cốt.”

Vũ Nhược Uyên phì cười: “Tên “cậu cả nhà họ Vưu” này có thể không chịu nổi mấy động tác hoạt động gân cốt của anh đâu.”

Nhân viên hướng dẫn mua hàng trong tiệm giật mình, bọn họ dám đánh cả cậu cả nhà họ Vưu, trời ạ, bọn họ không muốn sống sao?

Hoàng Tư Mã hét lên một tiếng, vội vàng chạy tới chỗ Vưu Quang Kiểm, đỡ cậu ta đứng dậy.

“Tiêu rồi, mấy người tiêu đời rồi!” Vưu Quang Kiểm đứng dậy, tức giận đến xanh mặt, nói: “Dám đụng tới cậu cả họ Vưu đây, tôi sẽ khiến các người hối hận ngàn lần!”

“Anh muốn trả thù thế nào, nói thẳng ra xem.” Trần Gia Bảo cầm lên mấy túi mua sắm đang đê dưới đất, nói: “Tôi đang rảnh rỗi không có chuyện gì làm, tôi tiếp anh tới cùng.”

Vũ Nhược Uyên hơi kinh ngạc, Trần Gia Bảo chủ động ra mặt cho cô ta kìa, điều này hơi khó tin. Chẳng lẽ Trần Gia Bảo đang có dự tính gì khác à?

“Cái này do mày nói đó!” Vưu Quang Kiểm đầy vẻ thâm trầm, lấy điện thoại di động ra, bấm gọi: “Anh Thắng, em bị người ta đánh ở trung tâm thương mại Hoa Thịnh, thằng ranh đó còn đang ở đây, anh dẫn người tới đây đi.”

Lúc nãy, khi cậu ta bị Trần Gia Bảo “đánh lén” cũng không chú ý người đã đến sau lưng từ khi nào, có thể thấy được là thực lực của Trần Gia Bảo cao hơn cậu ta, chỉ với mình cậu ta thì khó có thể trả thù được.

Vì vậy, người thông minh như cậu ta phải lập tức gọi điện thoại kêu thêm người.

Sau khi cất điện thoại di động rồi, Vưu Quang Kiểm lạnh lùng cười, nói: “Thằng ranh, mày có gan thì đừng đi.”

“Ha.” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, tự mình ngồi xuống trên khu ghế cho khách ngồi nghỉ, hai chân bắt chéo: “Đương nhiên sẽ không đi, tôi còn chờ anh tới trả thù đó.”

Sau đó, Trần Gia Bảo đưa tay ngoắc Vũ Nhược Uyên, ra hiệu cô ta lại đây ngồi.

Vũ Nhược Uyên liếc mắt nhìn anh, sau một lúc do dự thì cũng bước qua đó ngồi xuống.

Chương 2089

Chương 2089

Vưu Quang Kiểm lạnh lùng cười, thật ngu ngốc, chờ lát nữa sẽ là lúc mày phải khóc.

Xung quanh có rất nhiều người, không ít người nhận ra Vưu Quang Kiểm, trong lòng lo lắng cho Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên.

Không bao lâu sau đó, một giọng nói to lớn vang lên: "Là ai to gan, dám đắc tội với cậu cả nhà họ Vưu?"

Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên nhìn nhau, giọng nói này hơi quen thuộc.

"Rào", đám người tự động tách ra hai bên, một người thanh niên dẫn theo hai người đàn ông to lớn đi tới.

Trần Gia Bảo lập tức bật cười, trùng hợp thật, người Vưu Quang Kiểm gọi tới hóa ra là Ân Kim Lỗi.

Ân Kim Lỗi còn chưa nhìn thấy Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, Vưu Quang Kiểm đã nhanh chân chạy tới, vẻ mặt như đưa đám nói: "Anh Thắng, anh tới rồi. Nếu như anh tới trễ mấy phút thì thằng em này sẽ bị người ta đánh chết rồi, còn có em dâu của anh nữa, bị người ta tát một cái mạnh trước mặt em đó."

Hoàng Tư Mã liên tục gật đầu, nói với giọng oan ức: "Cậu Ân, anh phải ra mặt làm chủ cho tụi em."

Khóe môi cô ả chảy máu, đương nhiên là bạt tai của Vũ Nhược Uyên cũng rất mạnh.

Trong mắt Ân Kim Lỗi tỏa ra sự ác độc, hạ giọng: "Thằng ranh kia ở đâu, ta muốn coi thử ở thành phố Hạ Thiên này, ai dám kiêu ngạo như vậy?"

“Anh Thắng, là thằng ngồi bên kia.” Vưu Quang Kiểm chỉ tới chỗ của Trần Gia Bảo, khóe miệng vẫn nở nụ cười lạnh lùng, có Ân Kim Lỗi ra tay, tên đó tuyệt đối không có đường chạy.

Ân Kim Lỗi nhìn theo hướng cậu ta chỉ thì giật mình, lo là bản thân nhìn nhầm, vội vàng dụi mắt nhìn lại thì không sai, chính là Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên. Chết tiệt, tên Vưu Quang Kiểm này muốn đào hố chơi ông à?

Vẻ mặt Trần Gia Bảo càng lúc càng tỏ vẻ thú vị.

Vưu Quang Kiểm không nhìn thấy vẻ mặt của Ân Kim Lỗi, cười lớn mà nói: “Tên kia, bây giờ mày có chạy cũng không thoát đâu, còn có thể cười sao, mày đúng là…”

Cậu ta còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Ân Kim Lỗi trở tay tát một cái, đánh cho Vưu Quang Kiểm ngã xuống đất.

Vưu Quang Kiểm không hiểu nổi, ôm mặt ngồi trên đất, ngơ ngác không kịp phản ứng.

Hoàng Tư Mã trợn mắt há miệng, nói: “Cậu Ân, tên kia đang đang ở bên đó, anh… sao anh lại đánh Quang Kiểm?”

“Đánh nó là đúng!” Ân Kim Lỗi đá thêm một cái lên người Vưu Quang Kiểm, mắng: “Mày là đồ không có mắt, cậu Trần và cô Nhược Uyên có thân phận cao quý, sao mày dám đắc tội người ta chứ?”

Hoàng Tư Mã cũng mơ hồ, thân phận và bối cảnh của hai người kia… ghê gớm như vậy sao?

Ân Kim Lỗi đạp cho Vưu Quang Kiểm mấy cái rồi mới đi tới trước mặt Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, lên tiếng với vẻ cung kính: “Cậu Trần, cô Nhược Uyên, tên nhóc kia không có mắt, tôi dạy dỗ nó rồi, nếu hai người còn thấy tức giận thì sau này tôi sẽ tiếp tục dạy dỗ nó một trận!”

Trước đó không lâu, Ân Thập Phương vừa dặn dò Ân Kim Lỗi là tuyệt đối không thể đắc tội với Trần Gia Bảo. Bây giờ, Ân Kim Lỗi chỉ có thể mắng Vưu Quang Kiểm trong lòng mà thôi.

Mọi người ở đây đều ngạc nhiên, thái độ cậu cả nhà họ Ân quá cung kính, trời, cuối cùng thì hai người này là ai vậy? Quá trâu bò rồi.

Vưu Quang Kiểm và Hoàng Tư Mã thì muốn khóc cũng khóc không nổi, giờ mới biết là mình đụng tới nhân vật lớn tới cỡ nào, vừa hối hận vừa sợ sệt.

Trần Gia Bảo không lên tiếng, ngược lại là nhìn Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên bĩu môi, phẩy tay, nói: “Bỏ đi, chút chuyện nhỏ thôi mà, tôi cũng không muốn làm căng chuyện này, cô nhân viên, gói lại bộ váy đó cho tôi, tôi quẹt thẻ.”

Ân Kim Lỗi vội quay nhìn Vưu Quang Kiểm nháy mắt.

Chương 2090

Chương 2090

Vưu Quang Kiểm hiểu ý, bộ dạng nịnh nọt đi tới, cười nói: "Bộ váy này tôi trả tiền, coi như là quà tạ lỗi cho cô Nhược Uyên…"

"Trả tiền giúp tôi? Tôi đã nói rồi, anh không xứng." Vũ Nhược Uyên lạnh lùng lên tiếng, đi theo cô nhân viên hướng dẫn mua hàng đang ngơ ngẩn tới quầy tính tiền.

Vưu Quang Kiểm đứng tại chỗ, vẻ mặt lúng túng.

Trần Gia Bảo bật cười, chuyện này đối với anh mà nói thì cũng chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn, chờ tính tiền xong thì anh có thể về thành phố Văn Lan rồi. Mà cuộc chiến của anh với nhà họ Sầm, cũng chính thức bắt đầu.

"Cậu Trần, tôi có mắt như mù, đắc tội với ngài và cô Quân, mong ngài người lớn rộng lượng, đừng để bụng những chuyện tôi đã làm."

Vưu Quang Kiểm thấy Vũ Nhược Uyên không thèm để ý đến hắn thì lại cúi đầu khom lưng xin lỗi Trần Gia Bảo.

"Lần sau, có đi trung tâm thương mại để mua sắm thì nhớ tôn trọng thứ tự trước sau là được." Trần Gia Bảo khẽ nói, nếu như người trong cuộc là Vũ Nhược Uyên cũng không thèm để ý thì anh cũng chẳng cần phải làm khó Vưu Quang Kiểm làm gì.

Vưu Quang Kiểm như trút được gánh nặng: "Cảm ơn cậu Trần nhiều lắm, cảm ơn cậu Trần…"

Ân Kim Lỗi cũng thở dài nhẹ nhõm, nói: "Cậu Trần gặp chuyện như vậy ở thành phố Hạ Thiên, thật sự xin lỗi, là do nhà họ Ân chiêu đãi không chu toàn, lần sau cậu trở lại thành

phố Hạ Thiên, nhà họ Ân chắc chắn sẽ mở một bữa tiệc long trọng, coi như bữa tiệc chúc mừng, mời cậu Trần tới dự."

"Tiệc chúc mừng." Đương nhiên là chức mừng chiến thắng nhà họ Sầm rồi.

Trần Gia Bảo chăm chú nhìn Ân Kim Lỗi, cười nói: "Anh thật là biết ăn nói, nếu sau này có cơ hội thì cùng đi uống một chầu cũng được."

"Vậy thì tôi chúc cậu Trần chiến thắng khải hoàn." Ân Kim Lỗi cực kì vui vẻ, thậm chí trong lúc không chú ý, giữa chân mày cũng toát lên vẻ kiêu ngạo, giống như là việc Trần Gia Bảo nể mặt nhận lời đi uống rượu với cậu là một chuyện vô cùng vinh dự.

Vưu Quang Kiểm và Hoàng Tư Mã đứng bên cạnh thì chỉ sợ hãi thêm, cuối cùng thì "cậu Trần" này có thân phận thế nào mà cậu cả nhà họ Ân ở trước mặt anh cũng giống như một "đứa cháu" như vậy?

Chỉ đợi trong chốt lát thì Vũ Nhược Uyên cầm túi đi tới.

Vưu Quang Kiểm vừa định lên tiếng xin lỗi thì Vũ Nhược Uyên đã bước thẳng qua cậu ta, coi như hoàn toàn không nhìn thấy.

Trần Gia Bảo nhún vai, cầm lên túi mà anh đã mua, cùng bước ra ngoài cửa hàng.

Mọi người xung quanh đều tản ra, chắc bọn họ sẽ nhớ cảnh tượng ngày hôm nay cả đời luôn, dù sao đến cậu cả nhà họ Ân đều chèn ép như vậy thì thật hiếm thấy.

Vưu Quang Kiểm lúng túng gãy đầu, tò mò hỏi: "Anh Lỗi, cậu Trần và cô Nhược Uyên đó, đến cùng là người thế nào? Sao trước nay chưa từng thấy, hơn nữa… hơn nữa…"

"Hơn nữa anh còn như một "đứa cháu", cẩn thận từng chút một mà tạ lỗi?" Ân Kim Lỗi nói thẳng ra những lời mà Vưu Quang Kiểm không dám nói.

Vưu Quang Kiểm cười gượng hai tiếng, nói: "Cùng gần như vậy đó."

Ân Kim Lỗi ngồi xuống ghế cho khách nghỉ ngơi, hai chân bắt chéo. nói: "Hôm nay, nếu như anh không tới thì chắc cậu cũng

không thể bước ra khỏi cửa chỗ này đâu, mà nhà họ Vưu của cậu cũng không dám làm cái gì cả.”

“Phóng đại như vậy sao?” Vưu Quang Kiểm kinh sợ kêu lên.

Chương 2091

Chương 2091

“Phóng đại?” Ân Kim Lỗi nở nụ cười lạnh lẽo: “Nếu cậu biết bọn họ là ai thì cũng sẽ không cảm thấy tôi phóng đại đâu.”

Vưu Quang Kiểm vội vàng hỏi: “Vậy thì bọn họ là ai?”

Hoàng Tư Mã cũng chú ý, nghiêm túc lắng nghe.

“Cô gái xinh đẹp mặc đồ trắng kia thuộc nhà họ Vũ trong Quỷ Y Môn, Vũ Nhược Uyên, danh xưng “Yêu nghiệt”, được coi là người có tiền đồ nhất trong lớp trẻ của nhà họ Vũ.” Ân Kim Lỗi liếc nhìn Vưu Quang Kiểm, nói: “Sao? Cậu chọc nổi người của Quỷ Y Môn?”

“Không chọc nổi, không chọc nổi…” Vưu Quang Kiểm liên tục lắc đầu: “Còn cậu Trần kia, anh ta là thần thánh phương nào?”

“Anh hỏi cậu, bây giờ, người nổi tiếng nhất trong lớp trẻ ở tỉnh Trung Thiên là ai?” Ân Kim Lỗi không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là người tài tuyệt thế trong truyền thuyết Trần Gia…” Vưu Quang Kiểm đột nhiên nghĩ tới, khiếp sợ nói: “Chẳng lẽ… chẳng lẽ…”

“Không sai. Bây giờ cậu hiểu chưa, người cậu đụng tới đáng sợ tới mức nào chứ?” Ân Kim Lỗi đứng lên, vỗ lên mặt Vưu Quang Kiểm hai cái, lắc đầu, sau đó dẫn hai người đàn ông cao lớn rời khỏi.

Vưu Quang Kiểm vẫn còn sợ hãi mà đứng im lại chỗ, trong đôi mắt đều là sự kinh sợ.

“Chồng ơi, anh sao vậy?” Hoàng Tư Mã sợ hết hồn.

Đột nhiên, Vưu Quang Kiểm giật mình phản ứng, "chát", cậu ta tát Hoàng Tư Mã một bạt tai, mắng: "Mẹ kiếp, cô hại cho ông đây đắc tội với Trần Gia Bảo, đó là Trần Gia Bảo khiến cho nhà họ Sầm cũng phải bó tay luống cuống. Chết tiệt, cô là con đàn bà phá sản, sớm muộn có ngày ông đây bị cô hại chết!"

Hoàng Tư Mã ôm mặt, khuôn mặt đầy vẻ oan ức.

Lại nói tới Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên đi tới bãi đậu xe bên ngoài, Trần Gia Bảo bỏ túi đồ đã mua vào cốp sau, vừa ngồi vào xe thì nghe Vũ Nhược Uyên nói: "Anh lại có thể giúp tôi ra tay, thật khiến cho người khác không tin được."

"Sao vậy?" Trần Gia Bảo đạp chân ga, lái xe theo hướng về thành phố Văn Lan, nhíu mày cười hỏi: "Cô bị tôi làm cảm động, quyết định lấy thân báo đáp à?"

Vũ Nhược Uyên phì cười: "Tôi chỉ đang nghĩ, anh lại có âm mưu gì?"

Trần Gia Bảo cười nói: "Đơn giản là tôi thấy ngứa mắt, ra tay dạy dỗ cậu ta một chút thôi, cô đừng nghĩ tôi gian xảo như vậy chứ, thật ra tôi là một người rất chân thành."

Vũ Nhược Uyên vẫn cười như trước: "Nếu như tôi tin anh thì tôi không phải là Vũ Nhược Uyên."

"Xem ra sự tin tưởng cơ bản nhất giữa người và người cũng không có, sau này cô sẽ nhận ra là tôi thật sự là một người nói được làm được." Trần Gia Bảo nhún vai, anh thật sự là một người nói được làm được, ít nhất thì mấy chuyện anh khoe khoang đều trở thành thật rồi.

Vũ Nhược Uyên liếc anh, rõ ràng không tin Trần Gia Bảo đang nói hưu nói vượn, lên tiếng: "Nói thật đi, anh đang âm mưu chuyện gì, không ngại thì nói thẳng ra, để tôi đỡ phí tế bào não để suy nghĩ tới những khả năng khác nhau."

Trần Gia Bảo không nhịn được phải bật cười, Vũ Nhược Uyên lúc này thật sự đã nghi oan cho anh rồi, anh cũng không có âm mưu gì cả, nhưng mà nếu Vũ Nhược Uyên đã chủ động đưa tới cửa thì anh cũng không từ chối. Vì vậy, anh lên tiếng: "Nếu cô đã nói vậy thì giúp tôi một việc đi."

“Thấy chưa, tôi đã nói mà. Sao anh có thể tốt bụng mà giúp tôi chứ, thật sự có âm mưu.” Vũ Nhược Uyên mang bộ dạng “nhìn thấu” Trần Gia Bảo, đắc ý nói: “Nhờ tôi làm gì?”

Trần Gia Bảo nghiêm túc hơn, vừa lái xe vừa nói: “Trong số những bên mà nhà họ Sầm đang nhờ giúp đỡ, có nhà họ Long là thực lực mạnh nhất, tôi mong là nhà họ Vũ có thể nghĩ cách để nhà họ Long từ bỏ tranh chấp lần này.”

Chương 2092

Chương 2092

“Anh đang nằm mơ giữa ban ngày à?” Vũ Nhược Uyên lên tiếng đầy chế giễu: “Anh đánh gãy chân Long Trạch Việt, phế bỏ tu vi của anh ta, còn giữ bí mật về Thiên Hành Cửu Châm, anh nghĩa là nhà họ Long sẽ bỏ qua cơ hội tốt lần này sao?”

“Nhà họ Long nghĩ sao thì tôi không để ý, tôi chỉ biết là nhà họ Vũ nhất định có cách khiến cho nhà họ Long từ bỏ.” Ánh mắt Trần Gia Bảo sáng ngời, nói: “Nói cách khác, nhà họ Vũ, nhà họ Phương và nhà họ Bạch liên hợp lại, cùng tạo áp lực cho nhà họ Long, dù cho nhà họ Long có hung hăng tới đâu thì cũng không thể làm trái ý của ba nhà còn lại.”

Vũ Nhược Uyên trợn mắt, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, lắc đầu nói: “Anh thật to gan, ba gia tộc của Quỷ Y Môn cùng liên hợp lại để chèn ép nhà họ Long, uổng công anh nghĩ được cách này.”

“Tôi có thể làm cho nhà họ Phương phải nghe lời, còn bên phía nhà họ Bạch, tôi nhớ rõ là nhà họ Vũ và nhà họ Bạch có quan hệ rất tốt, mong là nhà họ Vũ có thể nhờ nhà họ Bạch ra tay.”

“Anh tính hết mọi chuyện rồi mà.” Vũ Nhược Uyên không còn gì để nói, thậm chí bản thân cô ta cũng nghi ngờ, lúc Trần Gia Bảo bỏ thuốc khống chế Phương Hàn Diệc cũng đã nghĩ tới bước này. Người đàn ông này còn trẻ nhưng còn gian xảo hơn cả cáo già.

Trần Gia Bảo híp mắt cười nói: “Xong việc rồi thì tôi nợ nhà họ Vũ một ân tình, tôi là người ân oán rõ ràng, sẽ không để cho nhà họ Vũ phải chịu thiệt thòi gì đâu.”

“Nhớ kỹ lời nói của anh.” Vũ Nhược Uyên trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, nói: “Tôi có thể gọi điện thoại cho lão Giang để

xin lệnh, tốt nhất là anh nên cầu khẩn để bọn họ đồng ý với suy nghĩ của anh đi.”

“Bọn họ nhất định sẽ đưa ra quyết định sáng suốt nhất.” Trần Gia Bảo định liệu trước.

Sau đó, trên đường đi không ai nói chuyện nữa.

Trở lại thành phố Văn Lan, Vũ Nhược Uyên trở về phòng mình, gọi cho Vũ Lâm Giang.

Hôm sau, tộc trưởng của chi chính nhà họ Vũ, Vũ Ngọc Thanh, cùng với Vũ Lâm Giang ở níu Vụ Ẩn tới nhà họ Bạch thăm viếng.

Tộc trưởng nhà họ Bạch tiếp đãi chu đáo, ba người nói chuyện trong phòng kín thời gian rất lâu, nội dung nói chuyện được coi là cực kỳ bí mật, không ai biết bọn họ nói tới chuyện gì.

Nhưng mà không lâu sau đó, ba vị tộc trưởng của ba nhà Bạch, Phương, Vũ thuộc Quỷ Y Môn, cùng đi tới nhà họ Long làm khách. Trong lịch sử của Quỷ Y Môn, chuyện này thật sự là một chuyện lớn gây náo động.

Có người nói lần gặp mặt thật sự không vui vẻ gì, thậm chí, nhà họ Long và ba nhà còn lại đã phát sinh xung đột, nhưng mà dưới áp lực của ba gia tộc lớn, cuối cùng nhà họ Long vẫn phải lui một bước.

Chuyện sau đó, nhà họ Long phái máy bay tư nhân đi suốt đêm, dùng cớ muốn để cho Long Trạch Việt trị liệu, đón Long Trạch Việt rời khỏi nhà họ Sầm.

Mặc dù nhà họ Sầm cảm thấy lạ, nhưng vẫn cố tỏ vẻ thấu hiểu. Tuy nhiên, hành động tiếp theo của nhà họ Long khiến nhà họ Sầm hoàn toàn mơ hồ.

Chờ Long Trạch Việt về lại nhà họ Long không bao lâu thì nhà họ Long liền tuyên bố là vì không lâu nữa Quỷ Y Môn sẽ tổ chức một buổi tranh đấu chính thức giữa bốn gia tộc lớn nên nhà họ Long muốn đem trọng tâm đặt vào trận thi đấu này hơn. Còn xung đột giữa Trần Gia Bảo và nhà họ Sầm, nhà họ Long không tham gia nữa.

Vì chuyện này mà Sầm Khiếu Uy rất tức giận, suýt nữa thì đập nát hết toàn bộ đồ cổ trong phòng sách.

Tin tức này vừa truyền ra thì tỉnh Trung Thiên rất náo nhiệt. Nhà họ Long là cứu viện lớn nhất bên ngoài của nhà họ Sầm, bây giờ lại tuyên bố rút lui. Với nhà họ Sầm mà nói thì chuyện này thật sự là một đả kích lớn.

Tuy là nhà họ Long luôn miệng nói vì chuẩn bị cho thi đấu của bốn gia tốc lớn nhưng bọn họ dùng chân để nghĩa cũng hiểu là Trần Gia Bảo đã dùng thủ đoạn gì đó để nhà họ Long bỏ qua mối thù của Long Trạch Việt, do đó mới không tiếp tục nhắm tới Trần Gia Bảo.

Chương 2093

Chương 2093

Mọi người lần nữa nhìn thấy được thủ đoạn hô mưa gọi gió của Trần Gia Bảo, trong lòng vừa thán phục lại vừa xúc động.

Trong giới thượng lưu của tỉnh Trung Thiên, mọi người mơ hồ cảm giác được, cũng chỉ thiếu một thời cơ thích hợp thì sẽ triệt để bùng nổ trận quyết chiến của Trần Gia Bảo và nhà họ Sầm!

Ngay lúc này, trong một gian phòng VIP thuộc khách sạn xa hoa ở thành phố Văn Lan.

"Bây giờ anh hài lòng chưa?" Vũ Nhược Uyên ngồi bên cạnh bàn, rót cho mình chén trà, hơi tức giận nhìn Trần Gia Bảo: "Lần này nhờ tới nhà họ Bạch, cùng nhau tạo áp lực cho nhà họ Long, nhà họ Vũ chúng ta phải lấy ra khá nhiều lợi ích để trao đổi, nếu như anh mà chết dưới tay của nhà họ Sầm thì nhà họ Vũ chịu thiệt lớn rồi."

Cô mặc chiếc váy màu tím đen làm lộ ra dáng người nóng bỏng, khí chất càng thêm mạnh mẽ, thần bí mà mê hoặc.

"Tôi sẽ không thua đâu." Trần Gia Bảo rất tự tin: "Bây giờ mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ một cơ hội."

Vũ Nhược Uyên hiểu rõ ràng "cơ hội" này chính là Lưu Ly, cô ta vội hỏi: "Lưu Ly đâu? Đã lâu như vậy, sao còn chưa thấy cô ấy?"

"Tôi cũng không biết cô ấy ở đâu." Trần Gia Bảo nhún vai.

"Phụt", Vũ Nhược Uyên phun hết nước trà trong miệng ra ngoài, giật mình hỏi lại: "Anh đã sắp phải quyết chiến với nhà họ Sầm nhưng đến cả chuyện Lưu Ly ở đâu cũng không biết? Lỡ như cô ấy rời khỏi tỉnh Trung Thiên rồi thì mạng nhỏ này của anh sẽ mất đó!"

Vũ Nhược Uyên đột nhiên hối hận, hay là, nhà họ Vũ không nên ra mặt mới là lựa chọn tốt nhất.

Thu Vũ Liên rồi bên cạnh cũng lo lắng: "Gia Bảo, bây giờ anh và nhà họ Sầm lúc nào cũng có thể vì một bước ngoặt mà quyết chiến. Nếu như không có cô Lưu Ly giúp đỡ thì sợ là không có ai có thể chặn lại cường giả Truyền Kỳ hậu kỳ của nhà họ Sầm."

Vũ Nhược Uyên lắc đầu, rồi cầm chung trà lên, nhấp ngụm trà để bình tĩnh lại.

Đối mặt với sự không tin tưởng của Vũ Nhược Uyên, và sự lo lắng của Thu Vũ Liên, Trần Gia Bảo cười nói, nhưng điều anh nói càng khiến cho hai cô gái khiếp sợ: "Anh sẽ gửi một lá thư khiêu chiến. Sau ba ngày, hẹn gia chủ nhà họ Sầm là Sầm Khiếu Uy quyết đấu."

"Phụt", Vũ Nhược Uyên lại phun hết nước trong miệng: "Khụ, khụ … Anh… Anh điên rồi, Lưu Ly cũng không ở đây, anh khiêu chiến với nhà họ Sầm, không phải là tự tìm đường chết à?"

"Chúng ta bây giờ ở đây cũng rất an toàn, nếu không thì đợi thêm một khoảng thời gian nữa, chờ gặp được cô Lưu Ly rồi lại đưa thư khiêu chiến với nhà họ Sầm, như vậy thì phần thắng lớn hơn." Thu Vũ Liên dùng lời uyển chuyển hơn nhiều, nhưng mà thực chất thì nội dung cũng giống như Vũ Nhược Uyên, bây giờ mà khiêu chiến với nhà họ Sầm thì phần thắng cực kì nhỏ.

"Không cần chờ thêm." Trần Gia Bảo đứng lên, giọng điệu kiên định, tinh thần lạc quan, nói: "Như lúc trước mọi người từng nói, chỉ một bước ngoặt là có thể quyết chiến rồi, vậy thì thời cơ này, tôi phải tự mình tạo ra, còn Lưu Ly, cũng không cần tìm cô ấy, khi cơ hội này tới rồi thì cô ấy cũng sẽ xuất hiện thôi."

Ngoại trừ chuyện ở tỉnh Trung Thiên, anh còn phải nhanh chóng lấy lại Ngọc tỷ Truyền Quốc nữa, nếu bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ rồi thì cũng không cần thiết tiếp tục chờ đợi nữa.

Anh luôn nói được là làm được, anh phải nhanh gửi một bức thư khiêu chiến cho Sầm Khiếu Uy, hẹn ba ngày sau, quyết chiến sống chết ở rừng phong đỏ trên núi Phượng Hoàng.

Núi Phượng Hoàng là ngọn núi nổi tiếng ở tỉnh Trung Thiên, mà rừng phong đỏ là một khu rừng toàn cây phong, trời thu thì lá đỏ như lửa, giống như ý chí chiến đấu của Trần Gia Bảo!

Lúc Sầm Khiếu Uy nhận được thư khiêu chiến thì dĩ nhiên là cười lớn, tự cảm thấy bản thân có thể đối phó với Trần Gia Bảo nên đồng ý, đồng thời cũng đem tin tức quyết chiến công bố với mọi người, thậm chí còn phát thiệp mời khắp nơi, mời rất nhiều gia tộc trong tỉnh Trung Thiên tới xem trận đấu, chứng kiến ông ta đánh giết Trần Gia Bảo ở rừng phong đỏ!

Trong thời gian ngắn, tin tức Trần Gia Bảo khiêu chiến với Sầm Khiếu Uy như một lốc xoáy quét khắp tỉnh Trung Thiên.

Chương 2094

Chương 2094

Một bên là gia chủ của một gia tộc cực kỳ lớn mạnh đã trấn áp tỉnh Trung Thiên mấy chục năm, tu vi cao cường, đương nhiên là không cần nói nhiều. Bên còn lại là người có vũ kỹ đầy bí ẩn, thiên tài tuyệt thế. Hai người này quyết chiến thì không cần nghĩ cũng biết là cực kỳ đặc sắc!

Khi tin tức vừa tung ra đã khiến cho rất nhiều người chú ý, vô số người đều khiếp sợ, vì nó sôi sục, càng trông chờ cuộc chiến này!

Mấy gia tộc lớn có chút ảnh hưởng trong tỉnh Trung Thiên, cho dù là có được nhà họ Sầm mời hay không thì cũng sôi nổi nghe ngóng tin tức để có thể nhanh chóng hành động, chạy tới rừng phong đỏ ở núi Phượng Hoàng càng sớm càng tốt.

Trong thời gian ngắn, những quán ăn dưới chân núi Phượng Hoàng đều rất đông khách, một chỗ trống cũng không tìm được, cũng biến tướng phát triển kinh tế của nơi này.

Đêm đó, ở nơi đảo quốc xa xôi, trong một biệt viện hoa đào theo phong cách Nhật Bản.

Một người con gái xinh đẹp đang ngâm mình trong hồ nước nóng, để lộ xương quai xanh hoàn mỹ, cô ấy cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên người đều rất thoải mái, vô thức phát ra tiếng kêu hừ hừ trong miệng.

Từng giọt nước trượt xuống trên làn xa trắng mịn của cô ấy, tràn ngập sự mê hoặc đầy khác lạ. Nếu như dùng một câu thơ để hình dung thì chắc là: "Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi."

Đột nhiên, bên cạnh vang lên một giọng nói đầy cung kính của một cô gái: "Cô Terai, ông Takashima đã tới đây, nói là có việc quan trọng nói cho cô."

Cô gái xinh đẹp vẫn khép hờ hai mắt, bình tĩnh mà đổ nước nước lên người, tạo nên tiếng "ào ào", thuận miệng hỏi: "Ông Takashima có nói là chuyện gì không?"

Ông Takashima nhờ tôi nói cho cô, có liên quan tới chuyện ở Việt Nam, liên quan tới Trần Gia Bảo."

"Trần Gia Bảo?"

Cô gái xinh đẹp lập tức mở hai mắt, trong mắt vô tình lướt qua một chút hận thù.

Cô gái xinh đẹp này chính là Terai Chika đã lâu không xuất hiện.

Lần trước ở tỉnh Phú Thọ, cô ấy nhân lúc Trần Gia Bảo và đám cường giả Cung Thiên Kinh quyết chiến, cô ấy và Takashima Seira lặng lẽ trở về nước Nhật Bản, đồng thời mang theo bảo vật Ngọc tỷ Truyền Quốc của Việt Nam, xem như thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng mà Terai Chika hiểu rõ, Trần Gia Bảo sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ấy, nói không chừng bất kì lúc nào cũng có thể chạy tới Nhật Bản tìm cô để đoạt lại Ngọc Tỷ Truyền Quốc.

Mà cô ấy cũng hận Trần Gia Bảo, từ khi cô ấy chấp hành nhiệm vụ tới giờ, Trần Gia Bảo là người đầu tiên làm cho cô ấy phải chật vật như vậy, hận đến muốn chém Trần Gia Bảo thành muôn mảnh.

Như vậy, nghe thấy ba chữ "Trần Gia Bảo", Terai Chika phản ứng hơi mạnh, một tiếng "ào", kèm theo đó là bọt nước văng tung tóe, cô ấy đứng lên, đôi chân dài của cô ấy bước ra khỏi hồ nước nóng để lộ thân thể trắng nõn hoàn mỹ.

Bên cạnh có một cô người hầu đã chuẩn bị sẵn khăn tắm phủ lên người cô ấy, nhẹ nhàng giúp cô ấy lau khô người.

"Chuẩn bị quần áo cho tôi, tôi phải đi gặp ông Takashima."

"Vâng, cô Terai."

Bên cạnh còn có một cô người hầu khác đã lặng lẽ lui ra sau, tới khi cô ta trở lại thì mang theo một bộ kimono, chủ động hầu hạ cô chủ mình mặc quần áo.

Kimono xinh đẹp mặc trên người của Terai Chika, phối hợp với vẻ đẹp tuyệt trần và khí chất cao quý lại thấy xinh đẹp và thanh lịch.

Chương 2095

Chương 2095

Nhưng trong mắt cô ấy thì lại có chút mờ mịt, giống như là nghe được cái tên "Trần Gia Bảo" thì khiến cho tâm trạng của cô ấy không vui vẻ chút nào.

Cô người hầu dẫn cô ấy tới một gian nhà trước với phòng bằng gỗ, thần thái đã bình thường lại, đẩy cửa bước vào, Takashima Seira đang ngồi quỳ chân ở trên tatami, mà trên bàn trước mặt ông ta còn đặt một ly trà nóng.

"Chào cô Terai." Takashima Seira đứng lên, hơi cúi người chào.

"Ông Takashima đêm khuya tới chơi nhất định là có chuyện rất quan trọng." Terai Chika ngồi quỳ xuống, cô người hầu bên cạnh rót một ly trà rồi thì rất hiểu chuyện mà lui ra ngoài.

Takashima Seira đi thẳng vào chuyện chính: "Tôi vừa nhận được tin tức, hôm qua Trần Gia Bảo đã gửi thư khiêu chiến cho gia chủ của nhà họ Sầm ở tỉnh Trung Thiên, Sầm Khiếu Uy, hẹn ba ngày sau sẽ đánh trận sinh tử ở rừng phong đỏ trên núi Phượng Hoàng."

"Trần Gia Bảo khiêu chiến Sầm Khiếu Uy?" Terai Chika dường như không kịp phản ứng nên kinh ngạc nói: "Nhà họ Sầm không phải là gia tộc mạnh nhất trong tỉnh Trung Thiên sao, Trần Gia Bảo muốn tự sát à?"

Cho dù cô ấy là người Nhật Bản, cũng biết sự đáng sợ của nhà họ Sầm ở tỉnh Trung Thiên, Trần Gia Bảo dám to gan khiêu khích nhà họ Sầm, sự cam đảm này thật sự… thật sự khiến người khác kinh ngạc.

Takashima Seira lắc đầu, nói: "Thật sự thì ngược lại, có người nói nhà họ Sầm có vài người là cường giả Truyền Kỳ chết trong tay Trần Gia Bảo, Sầm Khiếu Uy vì vậy gặp vấn đề.

Cho nên, hôm nay Sầm Khiếu Uy đã gọi điện cho ông Akemi Kawamoto, mời ông ấy làm cứu viện, mà Akemi Kawamoto cũng đã lên máy bay bay tới Việt Nam."

Akemi Kawamoto, người mạnh thứ ba ở Nhật Bản, tu vi của ông ấy thâm hậu tương đương với cảnh giới Truyền Kỳ Trung Kỳ ở Việt Nam. Hơn nữa, Akemi Kawamoto xuất thân từ trường phái Koga Ninja, hiểu rõ cách ẩn nấp, giỏi về tất cả thủ đoạn ám sát, còn có danh xưng là "Ám Sát Thiên Vương" của nước Nhật Bản.

Vì vậy, sau khi biết được Sầm Khiếu Uy mời Akemi Kawamoto, trong lòng ông ta rất sợ hãi.

"Đến cả ông Akemi Kawamoto cũng tới Việt Nam?" Terai Chika kinh ngạc rồi thì cười đến mức cả người run lên, vui vẻ giống như là thù lớn đã báo được rồi: "Lần này, Trần Gia Bảo chắc chắn phải chết, xem ra rừng phong đỏ trên núi Phương Hoàng chính là nơi chôn thân của Trần Gia Bảo!"

Takashima Seira đột nhiên im lặng, nhìn rất nghiêm nghị, trong phòng vang vọng tiếng cười của Terai Chika, có vẻ rất kì lạ.

Một lúc sau, cô ấy chợt nhận ra được vẻ mặt kì lạ của Takashima Seira, ngạc nhiên nói: "Sao vậy?"

Takashima Seira nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy, Trần Gia Bảo sẽ không chết trên núi Phượng Hoàng, đến lúc cậu ta rảnh tay để tới Nhật Bản, nói không chừng sẽ mở ra một trận máu tanh mưa gió ở Nhật Bản. Terai Chika, chúng ta cần phải đến sớm để chuẩn bị sẵn sàng mới được."

"Không thể nào!" Terai Chika lập tức phản bác: "Thế lực của nhà họ Sầm rất hùng hậu, hơn nữa "Thiên Vương ám sát" của Nhật Bản, Akemi Kawamoto cũng đi Việt Nam rồi, Trần Gia Bảo chắc chắn phải chết!"

Takashima Seira lắc đầu nói: "Lần này là hẹn quyết đấu, do Trần Gia Bảo chủ động khiêu chiến, Terai Chika, chẳng lẽ cô nghĩ rằng Trần Gia Bảo sẽ làm những chuyện không nắm chắc sao?"

Terai Chika há hốc, đột nhiên không còn lời nào để nói.

Cô ấy không chạm với Trần Gia Bảo nhiều nhưng vẫn hiểu rất rõ, bất kể là ở võ thuật hay về chuyện tính kế người khác thì Trần Gia Bảo đều được coi là đối thủ rất đáng sợ. Nếu Trần Gia Bảo chủ động khiêu chiến Sầm Khiếu Uy thì chỉ có thể nói rõ một điều, Trần Gia Bảo rất tự tin!

Sắc mặt Terai Chika thâm trầm hơn: "Bây giờ Ngọc tỷ Truyền Quốc thuộc về Nhật Bản rồi, tôi chắc chắn không cho phép Trần Gia Bảo cướp đi, chúng ta chỉ cần nghĩ cách để Trần Gia Bảo chết ở rừng phong đỏ là được rồi.

Ông Takashima, người của chúng ta ở Việt Nam không ít, tôi sẽ để bọn họ tặng Trần Gia Bảo một món quà lớn!"

Chương 2096

Chương 2096

Nói xong rồi, để đề phòng tai vách mạch rừng, cô tới bên tai của Takashima Seira lặng lẽ nói mấy câu.

Trong mắt Takashima Seira đột nhiên tỏa ra sự ác độc, gật đầu nói: "Tôi biết rồi, chuyện này làm càng sớm càng tránh tạo nghi ngờ, vậy thì tôi sẽ căn dặn người bên kia, để bọn họ chuẩn bị suốt đêm."

"Làm phiền ông." Terai Chika cầm chung trà lên, cười: "Trước khi ông Takashima đi, Terai lấy trà thay rượu, chúc Trần Gia Bảo sớm ngày mất mạng ở rừng phong đỏ."

Takashima Seira cũng cầm chung trà lên, uống cạn một hơi rồi nhanh chóng rời đi.

Trong gian phòng chỉ còn lại Terai Chika.

Cô ấy cầm chung trà lên, nhấp một ngụm, nở một nụ cười mê hoặc chúng sinh: "Trần Gia Bảo, để cái chết của anh trở thành viên gạch đầu tiên lót đường cho nước Nhật Bản bay lên, ha ha ha ha…"

Cô ấy cười run cả người, có vẻ cực kì hài lòng.

Sau ba ngày, đã tới này Trần Gia Bảo quyết chiến với Sầm Khiếu Uy!

Ở rừng phong đỏ trên núi Phượng Hoàng, vô số lá phong đã biến đỏ rồi, gió nổi lên sẽ giống như lửa cháy rừng rực.

Trong rừng có rất nhiều người tụ tập, nhà họ Ân, nhà họ Tả, nhà họ Đoan Mộc, nhà họ Phương, họ Vũ, còn có nhiều người quan trọng trong các gia tộc lớn đều tới hiện trường.

Bọn họ có người thuộc về các bên có liên quan lợi ích nên tới, có người đơn thuần muốn tới côi trận đấu, tất cả đều đang đợi

Trần Gia Bảo và Sầm Khiếu Uy phân thắng bại. Trận chiến này có thể nói là khiến vạn người chú ý!

Nhà họ Ân, nhà họ Phương, nhà họ Vũ thuộc về phe giúp đỡ Trần Gia Bảo nên đứng chung một chỗ, mà nhà họ Tả, nhà họ Giang, nhà họ Đoan Mộc thì đứng một bên khác thuộc nhóm người của nhà họ Sầm.

Phân chia rõ ràng!

Trần Gia Bảo và người của nhà họ Sầm đều còn chưa tới địa điểm, người của hai phe dù là đối lập với nhau nhưng đều kiềm chế, im lặng chờ cuộc chiến bắt đầu.

Trên núi Phượng Hoàng, rừng phong đỏ đung đưa theo gió, như một ngọn lửa như bài thơ.

Rất nhiều nhân vật đại lão cấp cao xuất hiện trong rừng, vô cùng náo nhiệt.

Dù bên nào thắng, bên nào chết, ngày này nhất định sẽ để lại dấu ấn đậm nét trong lịch sử tỉnh Trung Thiên và thậm chí là toàn bộ giới võ thuật Việt Nam.

“Mọi người nói xem, trong trận chiến giữa nhà họ Sầm và Trần Gia Bảo, ai là người có thể cười đến cuối cùng?”

“Cái này mà cũng cần phải hỏi? Đương nhiên là Sầm Khiếu Uy của nhà họ Sầm! Tuy Trần Gia Bảo cũng rất mạnh mẽ, nhưng toàn dựa vào hai võ công Vô Cực Quyền và Trảm Nhân Kiếm, đi đi về về cũng chỉ có hai cái này. Chỉ cần Sầm Khiếu Uy phát hiện ra khuyết điểm, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ thua!
”

“Đúng vậy, thực lực của Trần Gia Bảo chỉ có Bán Bước Truyền kỳ, còn cảnh giới của Sầm Khiếu Uy đã đạt đến Truyền kỳ trung kỳ, thậm chí đã gần chạm tới Truyền Kỳ Hậu Kỳ. Một thực lực chiếm mười phần cơ hội, võ công của Trần Gia Bảo dù có giỏi đến đâu thì khi đối mặt với thực lực cường đại của Sầm Khiếu Uy, anh ta chắc chắn không thể đánh lại.”

“Tôi thấy việc Trần Gia Bảo chủ động khiêu chiến chính là đang tự tìm đường chết. Chưa nói đến khoảng cách như trời với đất giữa anh ta và Sầm Khiếu Uy, riêng kinh nghiệm đối đầu với kẻ thù mà Sầm Khiếu Uy đã tích lũy nhiều hơn Trần

Gia Bảo hàng chục năm. Theo tôi, kết quả của cuộc chiến này chắc chắn sẽ kết thúc bằng cái chết của Trần Gia Bảo."

Mọi người xung quanh đều gật đầu đồng ý.

Một bên, Vũ Vô Song và Vũ Nhuận Nguyệt của nhà họ Vũ cũng có mặt, họ là đại diện của nhà họ Vũ. Giống như Phương Liên Uất, trưởng lão của nhà họ Phương, họ đến đây để hỗ trợ Trần Gia Bảo, tất nhiên họ chỉ "hỗ trợ", sẽ không thực sự hành động.

Chương 2097

Chương 2097

Theo thỏa thuận của bọn họ với nhà họ Long, nhà họ Long sẽ rút lui khỏi cuộc chiến này, nhưng nhà họ Vũ và nhà họ Phương cũng không được phép giúp Trần Gia Bảo. Vì vậy trong cuộc chiến giữa Trần Gia Bảo và nhà họ Sầm, anh phải dựa vào chính mình!

Bằng cách này, mặc dù tình huống của Trần Gia Bảo sẽ rất nguy hiểm, nhưng cho dù như vậy Vũ Vô Song và những người khác vẫn cho rằng Trần Gia Bảo vẫn có lợi, bởi vì thực lực của nhà họ Long chắc chắn vượt xa so với tưởng tượng của mọi người. Nhà họ Long không ra tay, Trần Gia Bảo vẫn sẽ có cơ hội thắng, còn nếu một khi nhà họ Long ra tay thì Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ thua… không, anh chắc chắn sẽ chết!

Lúc này Vũ Vô Song mới lắng nghe ý kiến của mọi người xung quanh, cười nói: "Có vẻ họ không đánh giá cao Trần Gia Bảo lắm."

Vũ Nhuận Nguyệt mặc một bộ đồ tiện cho việc vận động màu đen, trong tay còn cầm một thanh đao tú xuân, càng làm tăng thêm khí chất ảm đạm đáng sợ.

Cô ta khịt mũi: "Bọn họ chỉ là một đám người nghe đồn rồi nói linh tinh mà thôi, chưa tận mắt chứng kiến sức mạnh thực sự của Trần Gia Bảo, làm sao có thể biết được sự thần kỳ của anh ta? Kể từ khi Trần Gia Bảo khởi xướng trận chiến này, có nghĩa là anh ta đã rất có tự tin, bọn họ cứ việc đợi một lát bị vả mặt đi."

"Tôi hy vọng Trần Gia Bảo thật sự có thực lực như cô nói." Đột nhiên, Phương Liên Uất, trưởng lão nhà họ Phương mang theo vẻ mặt ảm đạm nói: "Nếu Trần Gia Bảo thua, nhà họ Phương chúng tôi sẽ không bao giờ tha cho anh ta. Cho dù

Trần Gia Bảo chết rồi, nhà họ Phương cũng sẽ đào xác của anh ta lên, nghiền thành tro bụi!”

Phương Hàn Diệc, cậu chủ của nhà họ Phương, người đã trúng phải Hóa Thủy Đan của Trần Gia Bảo, nhà họ Phương bị Trần Gia Bảo điều khiển, anh đã lấy thuốc giải của hóa thủy đan ra làm điều kiện để đổi lấy việc nhà họ Phương, nhà họ Vũ và nhà họ Bạch hợp lực, gây áp lực cho nhà họ Long, chuyện này gần như đã phá vỡ mối quan hệ giữa họ Phương và nhà họ Long.

Nếu Trần Gia Bảo chết ở đây, vậy thì Phương Hàn Diệc cũng không thể tránh khỏi cái chết, nhà họ Phương sẽ mất nhiều hơn được.

Vì vậy, mặc dù nhà họ Phương chỉ mong Trần Gia Bảo chết mà không có nơi chôn cất, nhưng lúc này bọn họ chỉ có thể cầu mong Trần Gia Bảo đánh bại được Sầm Khiếu Uy, đợi đến khi lấy được thuốc giải của Hóa Thủy Đan thì việc Trần Gia Bảo sống hay chết cũng không liên quan gì đến nhà họ Phương!

“Trần Gia Bảo sẽ không thua.” Vũ Nhuận Nguyệt tràn đầy tin tưởng đối với Trần Gia Bảo.

Vũ Vô Song cười ha ha, không nói gì, vẻ mặt hơi phức tạp, bởi vì qua hệ với Trần Gia Bảo, nhà họ Vũ đã lần lượt xúc phạm nhà họ Sầm và nhà họ Long, nếu Trần Gia Bảo thua thì nhà họ Vũ cũng bại theo. Nói cách khác, nhà họ Vũ và Trần Gia Bảo đã ở trên cùng một chiếc thuyền, bất cứ bên nào bị tổn thương thì bên còn lại cũng sẽ bị ảnh hưởng theo.

Trận chiến này không chỉ liên quan đến mạng sống của một mình Trần Gia Bảo mà còn liên quan đến tương lai của toàn bộ nhà họ Vũ!

Mà ở một bên, Ân Thập Phương, Ân Dương và những người khác của nhà họ Ân đều đã có mặt, tâm trạng của họ cũng không tốt hơn Vũ Vô Song là bao.

Ban đầu trong kế hoạch của Ân Thập Phương, Lưu Ly sẽ giữ chân Sầm Kim Thượng còn ông ta sẽ giữ chân Sầm Khiếu Uy, những cường giả Truyền Kỳ còn lại giao cho Trần Gia Bảo đối phó, cộng thêm nhà họ Vũ và nhà họ Phương đã hợp tác với

Trần Gia Bảo, khả năng chiến thắng ít nhất là tám mươi phần trăm!

Nào nghĩ tới Trần Gia Bảo không nói lời nào đã chủ động khiêu chiến Sầm Khiếu Uy, động thái này vượt xa dự tính của ông ta, phá vỡ toàn bộ kế hoạch lúc trước, khiến bây giờ ông ta cảm thấy hơi bị động.

"Chỉ hy vọng rằng Trần Gia Bảo sẽ không chết trong tay Sầm Khiếu Uy." Ân Thập Phương nghiêm nghị, nghĩ rằng cơ hội chiến thắng ít nhất là ba mươi phần trăm. Nếu ông ta biết rằng nhà họ Vũ và nhà họ Phương sẽ không ra tay giúp đỡ, sợ rằng ông ta sẽ cảm thấy không còn chút hy vọng chiến thắng nào nữa!

Tất nhiên, nếu Trần Gia Bảo thực sự thua, ông ta cũng sẽ chỉ khoanh tay đứng nhìn, không bao giờ nói ra việc liên minh với Trần Gia Bảo, bên thua không thể xúc phạm nhà họ Sầm được.

Chương 2098

Chương 2098

Đột nhiên, từ trên trời vang lên một tiếng gầm rú rất lớn của cánh quạt, mọi người nhìn lên trời, chỉ thấy một chiếc trực thăng đang bay tới từ phía xa.

Mọi người có mặt tại đều tập trung tinh thần khi biết người nhà họ Sầm đang đến.

Trong nháy mắt, chiếc trực thăng bay qua đầu mọi người, sức gió mạnh mẽ do cánh quạt mang đến khiến những cây phong bên dưới phát ra tiếng xào xạc, giống như ngọn lửa, nhờ sức gió mà lan ra.

Mọi người rất ý thức, lần lượt lui ra ngoài, bỏ trống một vùng rộng lớn.

Máy bay trực thăng từ từ hạ cánh, cửa cabin mở ra, Sầm Khiếu Uy bước ra đầu tiên với phong thái phi thường, không giận mà uy!

Theo sau Sầm Khiếu Uy là Xà Dược Quang của nhà họ Xà, cùng với một cường giả Truyền Kỳ khác của nhà họ Sầm, Sầm Kính Cung.

Sầm Kính Cung là em họ của Sầm Khiếu Uy, mặc dù đã đạt đến Truyền Kỳ Trung Kỳ nhưng anh ta luôn tỏ ra trầm mặc, hiếm khi lộ mặt trước mặt người khác.

Với không ít người có mặt, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Sầm Kính Cung, chỉ cảm thấy lông mày của Sầm Kính Cung có phần giống với Sầm Khiếu Uy, nhưng khác với sự độc đoán dũng mãnh của Sầm Khiếu Uy, anh ta có vẻ tinh anh hơn, đôi mắt của anh ta rất sáng, lại thêm mấy phần anh khí!

Tất cả mọi người thầm cảm thán, Sầm Khiếu Uy và Sầm Kính Cung, với hai vị cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ này, Trần Gia

Bảo làm sao có thể đấu lại nhà họ Sầm?

Ngay sau đó, ba người nữa từ trực thăng xuống.

Ba người này lần lượt là Tả Chí Bảo, cường giả của nhà họ Tả, trưởng lão của nhà họ Giang Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca, một cường giả ẩn của nhà họ Ân Mộc.

Ba người này có hai đặc điểm chung. Thứ nhất, họ đều đã già, râu tóc bạc trắng; thứ hai, họ đều là những Truyền Kỳ Sơ Kỳ, mười năm trước rất nổi tiếng ở tỉnh Trung Thiên. Lần này họ vì mối nợ máu của gia tộc mà cố tình đến đây để đối phó với Trần Gia Bảo!

Tất cả mọi người có mặt lại lần nữa bị sốc, cộng thêm ba Truyền Kỳ Sơ Kỳ này, tỷ lệ chiến thắng của Trần Gia Bảo còn thấp hơn nữa.

Sau khi Tả Chí Bảo và những người khác xuống trực thăng, cuối cùng một người đàn ông trung niên gần 50 tuổi nhảy ra khỏi trực thăng, người này mặc áo của samurai Nhật Bản và cầm kiếm samurai, dáng vẻ khá bình thường, không thể cảm nhận được hơi thở của võ giả từ trên người ông ta, trông không khác gì một người bình thường. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Nhưng sự ương ngạnh trong mắt ông ta lại không thể che giấu được.

Người Nhật Bản này là người mạnh thứ ba ở Nhật Bản, được mệnh danh là "Ám Sát Thiên Vương" Akemi Kawamoto nổi tiếng!

Ông ta có quen biết với Sầm Khiếu Uy, công thêm việc khi còn ở Nhật Bản đã nghe nói về sự thần kỳ của Trần Gia Bảo, từ lâu ông ta đã muốn gặp Trần Gia Bảo một lần, vì vậy đã vội vã chạy đến ngay sau khi nhận được cuộc gọi của Sầm Khiếu Uy.

Mục đích chuyến đi này của ông ta rất đơn giản, đó là giúp Sầm Khiếu Uy chặt đầu Trần Gia Bảo!

Mọi người xung quanh đều sửng sốt, đối với một trận chiến quyết định quan trọng như vậy, tại sao Sầm Khiếu Uy lại mời một người Nhật Bản?

Bên kia, sắc mặt Ân Thập Phương trở nên ảm đạm, lông mày giật giật, trong lòng dấy lên một dự cảm xấu, nói: "Akemi Kawamoto của Nhật Bản, ông ta cũng tới đây sao?"

"Bố, bố biết ông ta sao?" Ân Dương thầm kinh ngạc, ngay cả một cường giả như bố cũng phải thay đổi sắc mặt, lẽ nào người Nhật Bản này rất mạnh sao?

Chương 2099

Chương 2099

Ân Thập Phương gật đầu, trầm giọng nói: "Akemi Kawamoto, "Ám Sát Thiên Vương" của nước Nhật Bản, cường giả đứng thứ ba ở nước Nhật Bản, thực lực đủ mạnh để sánh ngang với cảnh giới Truyền kỳ trung kỳ của Việt Nam.

Hồi trước khi bố đến Nhật Bản, bố đã gặp Akemi Kawamoto, kỹ năng ninja của ông ta rất tuyệt khiến bố vô cùng ấn tượng. Bố không ngờ Sầm Khiếu Uy sẽ mời Akemi Kawamoto tới để đối phó với Trần Gia Bảo, anh ta đúng là không tiếc vốn liếng."

Ân Dương cảm thán một tiếng, thêm Akemi Kawamoto, bên nhà họ Sầm đã có ba cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, bốn Truyền Kỳ Sơ Kỳ, chưa kể phía sau còn có cường giả Sầm Kim Thượng có thể trấn áp cả một tỉnh!

"Trần Gia Bảo thực sự có cơ hội đánh bại nhà họ Sầm sao?"

Trái tim của Ân Dương hoàn toàn chìm xuống.

Đột nhiên, Sầm Khiếu Uy dẫn người đi về hướng Vũ Vô Song và những người khác.

Mọi người xung quanh nín thở không dám nói thêm tiếng nào.

"Ha ha, nhà họ Vũ và nhà họ Phương, các người giỏi lắm, thế mà dám đâm một nhát dao vào sau lưng nhà họ Sầm, sau này còn phải tính sổ với hai nhà các người."

Sầm Khiếu Uy bước tới trước mặt Vũ Vô Song và Phương Liên Uất, ngoài cười nhưng trong không cười.

Phương Liên Uất chắp tay, chào trước rồi mới nói: "Nhà họ Phương của chúng tôi cũng không còn cách nào khác. Nếu nhà họ Sầm muốn báo thù, chúng tôi sẽ theo đến cùng."

Vũ Vô Song cười tủm tỉm nói: “Nhà họ Phương lần này đúng là có khí phách, nhưng ông nói đúng. Nếu nhà họ Sầm muốn trả thù, chúng ta cứ thuận theo là được.”

Sầm Khiếu Uy oán hận trong lòng, muốn đập Vũ Vô Song và Phương Liên Uất ra thành nghìn thành mảnh, nhưng hiện tại điều quan trọng nhất là phải giết chết Trần Gia Bảo, sau này khi có cơ hội hãy để nhà họ Vũ và nhà họ Phương biết anh ta lợi hại như thế nào!

Anh ta hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Trần Gia Bảo đâu, chắc không phải sợ đến mức không dám đến rồi chứ?”

“Ai nói tôi không dám tới?”

Đột nhiên, một giọng nói lười biếng vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn xung quanh, thấy ba người Trần Gia Bảo, Vũ Nhược Uyên và Thu Vũ Liên đang ở trên bậc thang giữa rừng phong đỏ, cùng với hai bên lá đỏ bất tận, cả ba giống như đến từ trong một ngọn lửa cuồng nộ.

Một khung cảnh thật sâu sắc và đẹp đẽ, như ngọn lửa như bài thơ.

“Mau nhìn xem, là Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đến rồi!”

“Hóa ra anh ta là Trần Gia Bảo, trông có vẻ tầm khoảng 20 tuổi, còn quá trẻ, anh có chắc anh ta là người đã giết chết nhiều cường giả Truyền Kỳ ở tỉnh Trung Thiên của chúng ta không? Hừ, sao tôi lại cảm thấy không đáng tin.”

“Anh thì biết cái gì, luôn có những thiên tài trên thế giới này, có một tỷ người ở Việt Nam, cũng có một Trần Gia Bảo như vậy, có gì mà không thể tin được?”

“Anh nói vậy có vẻ đúng, đáng tiếc cho dù Trần Gia Bảo có tài giỏi đến đâu thì hôm nay cũng sẽ phải chết trên núi Phượng Hoàng, cái này gọi là “ông trời đố kị với người tài”, ha ha.”

Hầu hết những người xung quanh đều mới nhìn thấy Trần Gia Bảo lần đầu tiên, họ đều ngạc nhiên vì Trần Gia Bảo còn rất trẻ, vì vậy càng cảm thấy Trần Gia Bảo không phải là đối thủ của Sầm Khiếu Uy.

Đây cũng là lần đầu tiên Akemi Kawamoto của Nhật Bản nhìn thấy Trần Gia Bảo, ông ta tò mò nhìn Trần Gia Bảo từ trên

xuống dưới, chính người thanh niên này đã khiến Takashima Seira và Terai Chika xấu hổ đến như vậy sao?

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đã đi đến trước mặt mọi người, gật đầu với Vũ Vô Song, Vũ Nhuận Nguyệt và những người khác coi như là chào hỏi, sau đó cúi đầu chào Phương Liên Uất, mỉm cười nói lời cảm ơn: “Ông đây chắc là trưởng lão của nhà họ Phương đúng không.”

Chương 2100

Chương 2100

Trần Gia Bảo sẽ ghi nhớ sự giúp đỡ lần này của nhà họ Phương, cảm ơn rất nhiều. Ngoài ra tôi cũng mong ông Phương hãy yên tâm rằng khi mọi việc xong xuôi, nhà họ Phương sẽ đạt được điều mà mình mong muốn, trước giờ tôi chưa từng nuốt lời."

"Như vậy là tốt nhất." Phương Liên Uất hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không chấp nhận tình cảm của Trần Gia Bảo.

Vẻ mặt Sầm Khiếu Uy càng thêm u ám, anh ta coi như đã hiểu, chẳng trách nhà họ Phương đột nhiên quay lưng ủng hộ Trần Gia Bảo, có vẻ như Trần Gia Bảo đã lấy ra thứ gì đó để trao đổi quyền lợi với nhà họ Phương, thế mà anh ta mãi không nghĩ ra. Hừ, cuối cùng nhà họ Phương đáng khinh và Trần Gia Bảo đều sẽ phải chết!

Vũ Nhược Uyên bước đến trước mặt Vũ Vô Song, hơi cúi đầu chào.

Vũ Vô Song mỉm cười tán thưởng: "Không hổ là quái vật của dòng chính nhà họ Vũ, mấy ngày nay cô làm rất tốt."

"Quá khen rồi." Vũ Nhược Uyên lãnh đạm nói.

Nhìn thấy Vũ Nhược Uyên đi cùng Trần Gia Bảo, Vũ Nhuận Nguyệt cảm thấy hơi khó chịu, cô ta nhận ra rằng Vũ Nhược Uyên không mặc quần áo màu trắng nữa, sao đến quần áo màu trắng mà bản thân thích nhất cũng không mặc nữa?

"Anh chính là Trần Gia Bảo? Cũng chỉ có như vậy!" Đột nhiên, Sầm Khiếu Uy nói, anh ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Gia Bảo, anh ta đánh Trần Gia Bảo, sự khinh thường lóe lên giữa hai hàng lông mày.

Tả Chí Bảo và ba người còn lại trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo!

Mọi người xung quanh đều tập trung tinh thần, hai nhân vật chính của ngày hôm nay cuối cùng cũng đã gặp nhau, cuộc đối đầu giữa hai người đàn ông này chắc chắn có thể nổ ra những tia lửa dữ dội nhất.

Trần Gia Bảo không đáp lại sự khinh thường của Sầm Khiếu Uy ngay mà thay vào đó là vỗ vai Thu Vũ Liên và cười nhẹ nhàng: "Ngoan, đi đứng cạnh Vũ Nhược Uyên và những người khác, một lát người nhà họ Vũ sẽ bảo vệ em."

"Vâng, anh cẩn thận." Thu Vũ Liên ngoan ngoãn đáp lại, đi đến bên cạnh Vũ Vô Song và những người khác.

Mọi người xung quanh trở nên ồn ào, Sầm Khiếu Uy là gia trưởng của nhà họ Sầm, ở tỉnh Trung Thiên từ trước đến giờ luôn nói một không nói hai, không ai dám vi làm trái ý của anh ta, thế mà Trần Gia Bảo lại thực sự dám phớt lờ Sầm Khiếu Uy ngay trước mặt ông ta, đúng là quá kiêu ngạo.

Sắc mặt Sầm Khiếu Uy càng lúc càng đen lại, lông mày giật giật, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn Sầm Khiếu Uy, khoanh tay, sắc bén nhìn ông ta, nói: "Đúng vậy, tôi là Trần Gia Bảo."

"Anh đã giết chết con trai tôi, Sầm Đông Khúc, lần lượt giết chết cường giả Truyền Kỳ của nhà họ Sầm, từ lâu nhà họ Sầm đã không đội trời chung, hận không thể ăn tươi nuốt sống anh, thế mà anh lại dám thách thức tôi, lại còn dám đến đây, gan của anh đúng là lớn thật." Sầm Khiếu Uy chế nhạo hết lần này đến lần khác.

Một luồng sát khí mạnh mẽ xuất hiện từ trên người ông ta, bao phủ toàn bộ khu rừng phong đỏ, nồng đậm và mạnh như thực thể.

Mọi người xung quanh đều im lặng, thậm chí không dám thở.

"Sai rồi, không phải thách thức anh." Trần Gia Bảo cười nhẹ, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng, nói: "Mà là muốn giết anh."

Mọi người xung quanh đều cảm thán, thật là kiêu ngạo!

Sầm Khiếu Uy cười lớn: "Chỉ dựa vào anh mà còn muốn giết tôi, chỉ là một con kiến Bán Bước Truyền kỳ không hơn không

kém, cho dù có thêm sự trợ giúp của Vô Cực Quyền và Trảm Nhân Kiếm thì con kiến vẫn là con kiến, khó mà tranh được với trời!”

Chương 2101

Chương 2101

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, khóe miệng lộ ra vẻ mỉa mai, lắc đầu cười: “Đáng tiếc, Cường Giả Truyền Kỳ của nhà họ Sầm các anh thay vì cướp đoạt Thiên Hành Cửu Châm của tôi lại chết trong tay một “con kiến” như tôi, đúng là mất nhiều hơn được, đáng tiếc, đúng là đáng tiếc.”

Mọi chuyện trên núi Vụ Ẩn đã được lan truyền ở tỉnh Trung Thiên, mọi người đều biết rằng nhà họ Sầm vì muốn cướp Thiên Hành Cửu Châm của Trần Gia Bảo nên Sầm Giang Hải và Sầm Bân Vĩ đã ra tay với anh. Kết quả là một người chết trong tay Trần Gia Bảo, người còn lại chết dưới lưỡi kiếm của Lưu Ly, nhà họ Sầm đúng là lộ mấy đời.

Tiếng cười của Sầm Khiếu Uy bỗng dừng lại, sát khí của anh ta nổi lên, nói: “Tuổi còn trẻ mà nhanh mồm nhanh miệng gớm, nói linh tinh ít thôi. Nếu anh đã muốn giết tôi thì hãy bắt đầu trận chiến quyết định này đi, tôi sẽ giết chết anh trong thời gian ngắn nhất.”

“Tôi cũng cảm thấy có thể bắt đầu rồi, nhưng anh chờ một lúc trước.” Trần Gia Bảo quay người đi về hướng Vũ Vô Song cùng những người khác, cười với Vũ Nhuận Nguyệt trước, sau đó nói: “Đã nhiều ngày không gặp, cô lại trở nên xinh đẹp hơn rồi.”

Mọi người xung quanh đều sững sờ, vào thời điểm quan trọng như vậy, Trần Gia Bảo còn nghĩ đến chuyện đi tán gái, đúng là… mạnh thật.

Vũ Nhuận Nguyệt đỏ mặt, trợn mắt nói: “Nếu muốn quay lại quá khứ, đợi đến khi anh thắng được Sầm Khiếu Uy rồi nói tiếp.”

“Lời này rất đúng ý của tôi.” Trần Gia Bảo gật đầu, sau đó nói với Ngô Nhược Uyên: “Có thể mượn kiếm trong tay cô không?

Ngô Nhược Uyên hơi do dự, sau đó vẫn đưa Thất Tinh bảo kiếm trong tay qua, nói: “Thanh kiếm này tinh khiết hoàn mỹ, nếu anh thua, làm hoen ố thanh kiếm này, tôi sẽ không tha cho anh.”

“Cảm ơn nhiều, tôi sẽ không thua.” Trần Gia Bảo cầm lấy thanh kiếm, khí thế toàn thân bỗng chốc trở nên dữ tợn, xoay người bước đi.

Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Vô Song rất ngạc nhiên khi thấy Vũ Nhược Uyên cho Trần Gia Bảo mượn thanh kiếm yêu quý của mình, mối quan hệ của cô ta và Trần Gia Bảo trở nên tốt đẹp từ khi nào vậy?

Trần Gia Bảo đã trở lại vị trí ban đầu, cách Sầm Khiếu Uy khoảng năm mét, nói: “Trong trận chiến này, lấy mạng sống của anh và tôi, cộng thêm Thiên Hành Cửu Châm ra cá cược. Nếu tôi thắng, không chỉ anh phải chết, nửa sau của Thiên Hành Cửu Châm cũng phải thuộc về tôi, vừa hay hoàn chỉnh với nửa đầu Thiên Hành Cửu Châm của tôi!”

Ngay khi câu nói này phát ra, mọi người xung quanh đều náo loạn, nhà họ Sầm đúng là có nửa phần sau của Thiên Hành Cửu Châm, chẳng trách nhà họ Sầm, một gia tộc văn võ song toàn, cũng muốn giật lấy Thiên Hành Cửu Châm của Trần Gia Bảo.

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất càng kinh ngạc hơn, hóa ra nhà họ Sầm cũng có Thiên Hành Cửu Châm, nhiều năm như vậy mà họ lại không biết, nhà họ Sầm đúng là giấu rất kỹ!

Ngay sau đó, họ liên tưởng đến một vấn đề, Trần Gia Bảo chỉ có nửa đầu của Thiên Hành Cửu Châm mà y thuật của anh đã đủ để nghiền nát toàn bộ võ giả, vậy thì bản hoàn chỉnh của Thiên Hành Cửu Châm còn thần kỳ đến mức nào?

Là người trong nghề y, Vũ Vô Song và Phương Liên Uất đều động tâm và bị cuốn hút.

Ở giữa, ánh mắt Sầm Khiếu Uy lóe lên vẻ kinh ngạc: “Làm sao anh biết nhà họ Sầm có phần sau của Thiên Hành Cửu

Châm?”

Câu hỏi của anh ta tương đương với việc thừa nhận những lời của Trần Gia Bảo, tất cả mọi người đều trở nên náo động.

“Tôi có nguồn tin của riêng mình, nó có thể đảm bảo tính xác thực.” Trần Gia Bảo tự tin nói.

Biểu cảm trên mặt Sầm Khiếu Uy thay đổi, chuyện có nửa sau của Thiên Hành Cửu Châm, có thể nói là một trong những bí mật hàng đầu của nhà họ Sầm. Thật đáng tiếc là nội dung nửa sau của Thiên Hành Cửu Châm được bám sát theo nửa đầu. Nhà họ Sầm thiếu nửa đầu quyển khiến nhiều nội dung nửa sau của cuốn sách trở nên vô cùng khó hiểu, căn bản không có cách để tu luyện theo, cũng giống như việc có cả núi vàng bạc nhưng lại không thể sử dụng.

Chương 2102

Chương 2102

Chính vì điều này mà sau khi nhà họ Sầm biết rằng Trần Gia Bảo có Thiên Hành Cửu Châm đã bất chấp tất cả để cướp lấy.

Anh ta hít một hơi thật sâu và nói: "Được, tôi đồng ý. Nếu anh thua, mạng của anh cũng sẽ mất và nửa đầu của Thiên Hành Cửu Châm sẽ thuộc về tôi."

"Một lời đã định." Trần Gia Bảo gật đầu đồng ý: "Tôi hy vọng nhà họ Sầm có thể giữ lời hứa."

Lời của anh giống như nói rằng bản thân đã thắng!

"Hừ!" Sầm Khiếu Uy hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hét lớn: "Dạt ra hết cho tôi!"

Giọng nói đầy khí thế, giống như sư tử nhà Phật gầm lên, truyền xa khắp rừng phong đỏ.

Với một tiếng "wow", tất cả mọi người rút lui ra xung quanh, chừa ra một không gian rộng lớn, để lại Trần Gia Bảo và Sầm Khiếu Uy đang chuẩn bị cho trận chiến quyết định.

Sầm Khiếu Uy phất áo choàng, một luồng khí cực mạnh quét về phía Trần Gia Bảo, cuốn theo bụi bay mù mịt lên bầu trời, anh ta trầm giọng nói: "Là gia chủ của nhà họ Sầm, tôi xin thề trước mặt với các vị, tôi sẽ giết Trần Gia Bảo ở đây để trả thù thay cho những người đã chết."

"Cạch" một tiếng, Trần Gia Bảo rút kiếm ra, trường kiếm dài một mét giống như làn nước mùa thu, ở trong tay anh phát ra tiếng "vù vù", kiếm ý nồng đậm cuốn theo gió lốc, xông thẳng tới trước mặt, anh nói: "Thật đáng tiếc, kết quả sẽ là tôi giết anh, tiễn hai cha con anh xuống âm tào địa phủ đoàn tụ với nhau."

Đột nhiên, kiếm ý bay lên trời, cú va chạm khiến lá phong đỏ xung quanh anh đung đưa, phát ra tiếng xào xạc như ngọn lửa.

Mọi người lần lượt bàng hoàng, biết trận chiến quyết định đánh đổi bằng mạng sống sắp bắt đầu, ai nấy đều mở to mắt ra nhìn vì sợ bỏ lỡ khoảnh khắc tuyệt vời.

Akemi Kawamoto, Tả Chí Bảo và những người khác đặc biệt chăm chú, tuy họ không nghĩ rằng Sầm Khiếu Uy sẽ thua, nhưng chuyện gì cũng có biến số. Một khi Sầm Khiếu Uy rơi xuống thế hạ phong, họ sẽ ra tay, dùng toàn lực để giết chết Trần Gia Bảo!

Về phần đạo đức của trận chiến quyết định, đùa à, đây là trận chiến sinh tử, huyết hải thâm thù, cần đạo đức để làm gì?

“Trần Gia Bảo, chết đi!”

Đột nhiên, Sầm Khiếu Uy di chuyển.

Anh ta chủ động giẫm lên mặt đất, lao về phía Trần Gia Bảo giống như một quả tên lửa tuyệt đẹp và không thể ngăn cản!

Trần Gia Bảo nâng kiếm lên, đột nhiên chém “Bùm” một tiếng, dưới sự phù hộ của Thất Tinh Kiếm, một ánh kiếm cực lớn chém về phía Sầm Khiếu Uy. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

“Hừ!”

Khẽ hừ lạnh một tiếng, Sầm Khiếu Uy tạo chưởng, đấm thẳng vào kiếm, trực tiếp đập vỡ ánh kiếm, đơn giản mà mạnh mẽ, uy lực vô song, thể hiện phong thái của cường giả một thời!

Khí thế của Sầm Khiếu Uy chưa dừng lại, tay phải nắm lại, tiếp tục lao về phía Trần Gia Bảo, quyết phải giành được Thiên Hành Cửu Châm đồng thời chặt đầu Trần Gia Bảo!

Với sức mạnh của quyền thức mạnh mẽ, anh ta mang theo sức gió lớn, một chưởng hướng đến lồng ngực của Trần Gia Bảo, Sầm Khiếu Uy hét lên: “Nhận chết đi!”

Âm thanh lớn đến choáng váng, không ít màng nhĩ của những người có mặt đều kêu ong ong, trong lòng chấn động, sức mạnh quả là ghê gớm!

Trần Gia Bảo lập tức rút kiếm chắn ngang ngực.

Chương 2103

Chương 2103

“Bang” một tiếng, Sầm Khiếu Uy đánh vào thanh kiếm, nội lực mạnh mẽ trào ra.

Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy có một cỗ lực vô song không ngừng tiến vào, trong lòng không khỏi sửng sốt, chỉ cảm thấy Sầm Khiếu Uy dựa vào nội lực đã mạnh hơn Tô Kim Vũ ba phần, chỉ sợ Sầm Khiếu Uy chỉ thiếu một bước nữa là có thể đột phá “Truyền Kỳ hậu kỳ.”

Nhưng chỉ cần một ngày anh ta vẫn chưa đạt đến “Truyền Kỳ hậu kỳ” thì Trần Gia Bảo có đủ tự tin để đối đầu với anh ta!

Anh vội vàng sử dụng môn pháp nội lực “Thu, Hóa, Vận, Phát” để liên tục chuyển hóa sức mạnh trong một quyền của Sầm Khiếu Uy, sau đó tích trữ trong cơ thể mình. Đồng thời, Thất Tinh Kiếm bị nội lực của Sầm Khiếu Uy ép vào, thân kiếm uốn cong vào trong thành hình vòng cung, trông như có thể gãy bất cứ lúc nào.

Chỉ là không biết Thất Tinh Kiếm làm bằng vật liệu gì, cực kỳ cứng rắn, nội lực của Sầm Khiếu Uy dù mạnh đến đâu cũng không thể bẻ gãy được.

Một sự ngạc nhiên thoáng hiện lên giữa hàng lông mày của Sầm Khiếu Uy, anh ta ngạc nhiên về khả năng phục hồi của Thất Tinh Kiếm, càng ngạc nhiên hơn về khả năng đỡ quyền của Trần Gia Bảo, đây chính là Vô Cực Quyền trong truyền thuyết sao?

Đột nhiên, Trần Gia Bảo khẽ hít sâu một hơi, nội lực điên cuồng biến hóa, truyền lên Thất Tinh Kiếm.

Thay đổi đột ngột!

Chỉ thấy thân kiếm đột nhiên đỏ lên, toàn thân quấn lấy một đạo tia chớp nhỏ, phát ra tiếng "răng rắc."

Thật đáng kinh ngạc, Trảm Nhân Kiếm lại xuất hiện trong tay, lần này với sự hỗ trợ của Thất Tinh Kiếm, sức mạnh của nó ngày càng mạnh mẽ hơn!

"Cạch" một tiếng, thân kiếm lập tức dựng thẳng lên, Sầm Khiếu Uy bị ép lùi về phía sau một bước, thậm chí nắm đấm của Sầm Khiếu Uy cũng cảm thấy âm ẩm đau.

Mọi người xung quanh đều bị sốc, Trần Gia Bảo thế mà có thể bức Sầm Khiếu Uy phải rút lui khi đối mặt trực tiếp.

"Thằng khốn, cút ra cho tôi!"

Sầm Khiếu Uy rất tức giận, bị bức lui bởi một tên nhãi Bán Bước Truyền kỳ, đây đúng là một nỗi xấu hổ đối với anh ta.

Tay trái của anh ta cũng nắm lại thành quyền, lần nữa xông ra.

Sức mạnh của hai nắm đấm chồng chất lên nhau, giống như hai ngọn sóng khổng lồ, hết đợt này đến đợt khác.

Sắc mặt Trần Gia Bảo hơi thay đổi, biết rằng khó có thể chống lại một chiêu toàn lực của Sầm Khiếu Uy, một bên vừa cố gắng chuyển hóa nội lực kinh khủng này, một bên mũi chân điểm xuống đất, dùng lực nhảy lùi về phía sau.

Sầm Khiếu Uy được thế, giẫm lên mặt đất để đuổi theo, giống như một con sư tử hung bạo, định truy đánh Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo thấy vậy cũng không hề do dự, mặc dù không ngừng lùi về phía sau nhưng anh vẫn dùng kiếm chém vào không trung, Trảm Nhân Kiếm xuyên qua không trung bắn về phía Sầm Khiếu Uy.

Mạnh mẽ và nhanh chóng, bất cứ nơi nào mà nó đi qua đều để lại một khe nứt dài trên mặt đất, khiến bụi đất bay lên.

Sầm Khiếu Uy không dám xem nhẹ, bóng người đang tiến lên liền dừng lại, chân phải đột nhiên bước về phía trước, "bùm" một tiếng, trên mặt đất xuất hiện vài vết nứt dài.

Sau đó, Sầm Khiếu Uy nắm chặt tay phải, thân thể hơi ngả về phía sau, đột nhiên dùng toàn lực đấm ra, chống lại Trảm Nhân Kiếm.

Đột nhiên, vang lên một tiếng nổ "ầm", mặt đất dường như run lên vài cái, gió mạnh quét qua, cây phong xung quanh kêu xào xạc, vô số lá phong bị gió mạnh cuốn bay, sau đó rơi xuống, giống như vô số tia lửa đang bay đầy trời.

Chương 2104

Chương 2104

Trảm Nhân Kiếm tan biến trong không khí, Sầm Khiếu Uy hừ lạnh hai tiếng, mặc dù không bị thương gì cả nhưng anh ta vẫn bị sốc.

Uy lực trong một chưởng toàn lực của anh ta thế mà chỉ mạnh hơn Trảm Nhân Kiếm có một tầng, chẳng trách mà Tô Kim Vũ lại chết trong tay Trần Gia Bảo, uy lực của Trảm Nhân Kiếm đúng là phi thường.

Anh ta không hề biết rằng Trảm Nhân Kiếm này đã có thêm sự trợ giúp của Thất Tinh Kiếm, uy lực lúc này còn mạnh hơn cả khi Trần Gia Bảo và Tô Kim Vũ đánh nhau.

Đột nhiên, giữa đám lá đỏ trên bầu trời rơi xuống, một đạo kiếm quang cực lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Hai tay Trần Gia Bảo cầm kiếm bay lên trời, chân khí điên cuồng vận chuyển, kiếm quang dài mười mét bay vút lên trời, trong gió mạnh, để lại một làn khói, đánh về phía Sầm Khiếu Uy!

“Cũng chỉ là một con bọ nhỏ, có thể làm gì được tôi?”

Sầm Khiếu Uy cười khinh thường, chiêu thức công kích duy nhất của Trần Gia Bảo có thể khiến anh ta để vào mắt không gì khác chính là Trảm Nhân Kiếm, nếu đã không phải là Trảm Nhân Kiếm thì anh ta không cần phải để vào mắt làm gì.

Tay trái đưa ra sau, tay phải giơ lên chặn kiếm quang, dễ dàng bóp chặt kiếm quang trong tay, chỉ cần một chút lực, kiếm quang cực lớn lập tức tiêu tán, thể hiện rõ thực lực cường giả Truyền kỳ trung kỳ cả anh ta.

Những người xung quanh lần lượt gật đầu, không hổ là cường giả nổi tiếng của tỉnh Trung Thiên, thật sự rất mạnh!

Trần Gia Bảo không nghĩ rằng Sầm Khiếu Uy có thể bị thương bằng cách sử dụng ánh sáng kiếm thông thường, chiêu này chỉ là để dương đông kích tây mà thôi.

Anh lợi dụng thời điểm Sầm Khiếu Uy đập vỡ kiếm quang, đột nhiên di chuyển, cầm kiếm lao về phía Sầm Khiếu Uy, Thất Tinh Kiếm lại biến thành Trảm Nhân Kiếm màu đỏ, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt mắt đã đến trước mặt Sầm Khiếu Uy, chém xuống một nhát kiếm!

Uy lực của nhát kiếm này so với kiếm quang vừa rồi hoàn toàn là một trời một vực.

Nhưng Sầm Khiếu Uy dường như đã đoán trước được hành động của Trần Gia Bảo.

Vẻ khinh thường hiện lên trong mắt anh ta, ngay lúc Trần Gia Bảo rút kiếm ra, anh ta đã tránh qua một bên, tay trái vốn dĩ nắm sau lưng đã ngưng tụ nội lực mạnh mẽ, lập tức đấm vào ngực Trần Gia Bảo, đồng thời hét lên: “Loại âm mưu tầm thường này sao có thể qua mắt được tôi? Dựa vào kinh nghiệm chiến đấu, anh còn kém tôi ba mươi bốn mươi năm!”

Điều này vượt ra ngoài tính toán của Trần Gia Bảo, Vũ Nhuận Nguyệt, Thu Vũ Liên và những người khác đột nhiên thay đổi biểu cảm.

Nhìn thấy cú đấm của Sầm Khiếu Uy sắp đánh vào cơ thể của Trần Gia Bảo, vào thời khắc quan trọng, Trần Gia Bảo nghiến răng, một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt, chiêu kiếm đột nhiên thay đổi nửa chừng, kiếm được về phía trước lần nữa, đâm về phía Sầm Khiếu Uy, kiếm thức sắc bén lao về phía trước.

Vừa là điều bắt buộc, càng là lấy thương tích của mình đổi lấy thương tích của đối thủ!

Nếu Sầm Khiếu Uy khăng khăng muốn đánh Trần Gia Bảo một cú, thì bản thân anh ta cũng sẽ bị xuyên thủng bởi Trảm Nhân Kiếm.

Tất cả mọi người xung quanh đều cảm thán, cách này của Trần Gia Bảo đúng là rất toàn vẹn!

Sau một hồi do dự, Sầm Khiếu Uy lập tức đưa ra quyết định, cảm thấy bản thân chịu thương để khiến Trần Gia Bảo cũng bị

thương quá lỗ.

Chương 2105

Chương 2105

Anh ta lùi lại một bước, tránh khỏi Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo, nắm đấm tay trái cũng được thu lại, nhưng trước khi Trần Gia Bảo kịp thở phào nhẹ nhõm, nắm đấm bên tay trái trái của Sầm Khiếu Uy đột nhiên đổi hướng, lại lần nữa đánh về phía Trần Gia Bảo.

Mặc dù chiêu thức này nằm ngoài dự đoán của Trần Gia Bảo, nhưng động tác của Sầm Khiếu Uy quá nhanh, không có cách nào dùng toàn lực, uy lực của chiêu này không bằng sáu mươi phần trăm của chưởng vừa rồi, nên uy hiếp quá lớn tới Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo không né tránh, để lòng bàn tay đang lao tới mình đánh vào người mình, anh đã sẵn sàng chuyển hóa nội lực, đồng thời, lợi dụng đà lùi về phía sau để nới rộng khoảng cách giữa mình và Sầm Khiếu Uy.

Trong mắt những người khác, Trần Gia Bảo đã bị Sầm Khiếu Uy hạ gục.

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên ngay lập tức kêu lên, bày tỏ sự lo lắng của họ.

Vũ Nhược Uyên hừ lạnh, nếu Trần Gia Bảo thua thì thực sự sẽ làm vấy bẩn thanh kiếm yêu quý của cô ta.

Vũ Vô Song, Phương Liên Uất, Ân Thập Phương của nhà họ Ân và những người khác trông đều có vẻ nặng nề. Sầm Khiếu Uy không chỉ mạnh, mà còn có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Từ khung cảnh trước mặt cho thấy, khả năng Sầm Khiếu Uy Tuy giành chiến thắng vẫn rất lớn, nhưng con át chủ bài của Trần Gia Bảo vẫn chưa dùng hết, cũng không phải là không có cơ hội trở mình.

Tả Chí Bảo và những người khác mỉm cười, Trần Gia Bảo nhất định phải chết trong trận chiến này.

Đột nhiên, tình hình lại thay đổi!

Sầm Khiếu Uy không có ý định cho Trần Gia Bảo một cơ hội dù là nhỏ nhất, thấy Trần Gia Bảo lui về phía sau, anh ta lập xông lên, đuổi theo, nhanh đến mức ngay lập tức bay đến trước mặt Trần Gia Bảo, một lực cực mạnh dồn xuống chân, đá vào Trần Gia Bảo một cú thật mạnh.

Trần Gia Bảo hừ lạnh một tiếng, lập tức không lui nữa, đồng thời nội lực của trưởng vừa rồi cũng đã hoàn toàn biến hóa, hai chân vừa nhấc khỏi mặt đất, cả người anh đã vọt lên trời nhiều hơn hơn mười mét.

Sầm Khiếu Uy đá một cú vào khoảng không, "răng rắc" một tiếng, tất cả cây phong có chiều cao khoảng 6 mét, đường kính khoảng 1,5 mét xung quanh bị bật gốc.

Cây phong ngã nghiêng, vô số lá phong đỏ rực rơi xuống.

Thấy vậy, Sầm Khiếu Uy đá một cái vào rễ cây đã gãy của cây phong về phía Trần Gia Bảo trên không.

Đột nhiên, cây phong khổng lồ bay tới chỗ Trần Gia Bảo nhanh như tên lửa, tạo ra một tiếng rít gào của không khí bị cọ xát.

Trần Gia Bảo không hề hoảng sợ, khi cây phong tới gần, anh lập tức dùng kiếm chém đứt trên không trung.

"Rằn rắc" một tiếng, thân cây to lớn đã bị kiếm của Trần Gia Bảo chặt làm đôi.

Đột nhiên, một vài tiếng rít vang lên, Sầm Khiếu Uy lại đá bay vài cây phong, liên tục đá về phía Trần Gia Bảo.

Mật độ cây phong bao phủ tất cả những vị trí mà Trần Gia Bảo có thể tránh được, giống như một trận tên lửa dày đặc oanh tạc.

Giữa không trung, Trần Gia Bảo thở ra một hơi, thân người bay lên cao hơn một mét trong không trung, vừa tránh tác động của những cây phong phía trước, ngón chân khẽ điểm trên thân cây phong, dựa vào tốc độ của cây phong mà tiến nhanh về phía trước, nhanh chóng nhảy về phía sau thân cây.

Thấy Trần Gia Bảo thoắt ẩn thoắt hiện giữa không trung, liên tục chạy và nhảy giữa những cây phong đỏ rực như ngọn lửa, hoàn toàn tránh được đòn tấn công của những cây phong, động tác rất tiêu sái, như thể đang nhảy múa giữa ngọn lửa, đầy tính thưởng thức.

Những người bên dưới rất kinh ngạc, không hổ là người có thể giết chết nhiều cường giả Huyền Thoại ở tỉnh Trung Thiên, đúng là có chỗ phi thường của riêng mình.

Giữa không trung, Trần Gia Bảo lại nhảy tới một cây phong, cách mặt đất chưa đầy 6 mét.

Chương 2106

Chương 2106

Đột nhiên, ba cây phong khác lao về phía Trần Gia Bảo từ bên dưới, và Sầm Khiếu Uy đứng trên thân của cây phong cuối cùng, di chuyển về phía Trần Gia Bảo nhờ sự trợ giúp của cây phong.

Khí thế chiến đấu hiện lên trong mắt Trần Gia Bảo, anh không rút lui mà tiến về phía trước, sau khi nhảy vụt ra giữa hai cây phong phía trước, anh nhảy lên, sau đó đáp xuống cây phong nơi Sầm Khiếu Uy đang đứng, đối diện với Sầm Khiếu Uy, bên tai vang lên tiếng gió vù vù.

Cùng lúc đó, cây phong mang theo Trần Gia Bảo và Sầm Khiếu Uy tiếp tục lao về phía bầu trời, càng lúc bay càng cao.

Những cành phong xum xuê, cụm lá phong đung đưa trong không khí như những ngọn lửa.

Trần Gia Bảo và Sầm Khiếu Uy đang đứng giữa ngọn lửa, đối mặt với nhau.

Những người bên dưới ngẩng đầu nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy kinh hãi.

“Chẳng trách Tô Kim Vũ lại chết trong tay anh, thực lực của anh rất mạnh, đáng để tôi đánh giá cao.” Sầm Khiếu Uy chống tay trên thân cây, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng: “Đáng tiếc, cho dù anh có mạnh đến đâu thì cũng phải chết trong tay tôi.”

“Anh càng nói linh tinh, tôi càng muốn tiễn anh xuống âm phủ đoàn tụ với Sầm Đông Khúc.”

Trần Gia Bảo cười lạnh, đánh đòn phủ đầu trước!

Anh bước dọc theo thân cây, nhanh chóng di chuyển về phía trước, một kiếm quét ra, Trảm Nhân Kiếm tạo ra một kiếm

quang hình bán nguyệt.

Cuộc đối đầu trực diện giữa hai người lại bắt đầu trong không trung!

Trong mắt Sầm Khiếu Uy lóe lên vẻ khinh thường, tuy rằng Trảm Nhân Kiếm rất mạnh, nhưng anh ta không hề sợ!

Anh ta dùng cơ thể phàm trần của mình để chống lại Trảm Nhân Kiếm, đầu nắm đấm được bao bọc trong một vùng ánh sáng màu vàng, bắt đầu giao chiến với Trần Gia Bảo trên cây phong.

Ánh kiếm màu đỏ lập lòe, bóng người màu vàng kim đan chéo, người tới người lui, chuyển động chớp nhoáng trên cây phong ở giữa không trung rất mãnh liệt. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Âm thanh va chạm mạnh mẽ của các chiêu thức không ngừng vang lên từ bầu trời, tất cả mọi người ở bên dưới đều bị sốc. Sầm Khiếu Uy là một cường giả truyền Kỳ nổi tiếng cả một thời ở tỉnh Trung Thiên, thực sự đáng ngạc nhiên khi Trần Gia Bảo có thể chiến đấu với Sầm Khiếu Uy đến mức độ khốc liệt như vậy. Nếu cho Trần Gia Bảo thêm hai mươi năm… không, cho Trần Gia Bảo thêm mười năm để phát triển, vậy thì còn xuất sắc đến mức nào chứ?

Hai mắt Akemi Kawamoto ảm đạm, không hổ là người đã kiến Takashima Seira mạnh mẽ cùng Terai Chika thông minh lanh lợi phải chịu tổn thất lớn, Trần Gia Bảo thực sự rất lợi hại.

Bây giờ ông ta cảm thấy mình rất may mắn khi đã đến Việt Nam, nếu không đến Việt Nam thì ông ta sẽ bỏ lỡ cơ hội giết chết Trần Gia Bảo, nếu một ngày nào đó Trần Gia Bảo đến Đông Đình, e rằng giới võ đạo ở Đông Đình sẽ xảy ra một trận gió tanh mưa máu!

“Hôm nay, Trần Gia Bảo phải chết!”

Akemi Kawamoto nắm chặt vỏ kiếm samurai, ánh sáng sắc bén lóe lên.

Trên không trung, trận chiến vẫn tiếp tục.

Sầm Khiếu Uy bức lui Trần Gia Bảo lại bằng một chưởng, trong lòng thầm bất ngờ, tất cả các thủ đoạn công kích của anh

ta, sau khi chiến đấu với Trần Gia Bảo, khí thế lập tức giảm khoảng 60%, nhưng đòn tấn công của Trần Gia Bảo lại ngày một trở nên ác liệt, càng đánh càng hăng.

“Khó trách Tô Kim Vũ mạnh như như vậy lại chết trong tay Trần Gia Bảo, Vô Cực Quyền cộng thêm Trảm Nhân Kiếm quả thực là một sự kết hợp thần kỳ hiếm có trên thế giới, một mối đe dọa như Trần Gia Bảo phải chết ở đây!”

Chương 2107

Chương 2107

Sát khí nổi lên trong mắt Sầm Khiếu Uy, anh ta đột nhiên bước lên trước, tránh một nhát Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo, nắm lấy cổ tay Trần Gia Bảo, hét lên một tiếng rồi ném anh ra ngoài.

Cả người Trần Gia Bảo bất giác bay tới một nơi cao hơn, lưng đập vào mấy cây phong trên không trung, phát ra tiếng "răng rắc" liên tục, anh cũng nhân cơ hội này truyền hết toàn lực lui về phía mấy cây phong bị đập nát bên trên.

Cuối cùng, Trần Gia Bảo nghiêng lòng bàn tay sang trái, năm ngón tay thành tạo thành hình móng vuốt, cắm thật sâu vào thân cây phong, hơi ngửa người lên, vững vàng bước lên thân cây.

Bên dưới Vũ Nhược Uyên và Thu Vũ Liên đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, Vũ Vô Song hỏi Vũ Nhược Uyên: "Lưu Ly đâu, tại sao tôi chỉ nhìn thấy Trần Gia Bảo mà không thấy Lưu Ly?"

"Tôi không biết Lưu Ly đã đi đâu." Vũ Nhược Uyên nhún vai, lại bổ xung thêm một câu: "Không chỉ tôi không biết, ngay cả Trần Gia Bảo cũng không biết."

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất thoạt đầu sửng sốt, sau đó vẻ mặt càng ảm đạm hơn, hiển nhiên là bây giờ Trần Gia Bảo đang gặp bất lợi, trong nhà họ Sầm có rất nhiều Cường Giả Truyền Kỳ, nếu không có Lưu Ly thì hội chiến thắng của Trần Gia Bảo sẽ cực kỳ mỏng manh!

Vũ Nhuận Nguyệt cau mày, đột nhiên nói: "Yên tâm, Trần Gia Bảo là một người thông minh, anh ta dám thách thức Sầm Khiếu Uy, điều đó chứng tỏ rằng anh ta đã hoàn toàn chắc

chắn. Có thể lúc này Lưu Ly đang theo dõi trận chiến ở đâu đó."

Vũ Nhược Uyên đột nhiên mở to mắt nhìn Vũ Nhuận Nguyệt, cô ta tin tưởng vào Trần Gia Bảo như vậy sao?

Đột nhiên, tình cảnh trên không trung đột nhiên thay đổi.

Trần Gia Bảo cầm kiếm, kiêu hãnh đứng trên thân cây phong, bị lực hướng lên của cây phong đưa lên độ cao gần 100 mét, gió rít bên tai, người bên dưới đã trở nên nhỏ bé như những đốm đen.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo khẽ hít vào một hơi, giẫm lên cây phong rồi lật người, cầm Trảm Nhân Kiếm, lấy đà, khí thế lớn như núi Thái Sơn, chém về phía Sầm Khiếu Uy!

Dưới tác động của kiếm ý mạnh mẽ, quần áo của Sầm Khiếu Uy bay phấp phới, những cây phong dưới chân anh ta không chịu nổi kiếm ý của kiếm của Trảm Nhân Kiếm, "rắc" một tiếng, một vết nứt dọc xuất hiện ở giữa, bất cứ lúc nào cũng có thể gãy đôi.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo đã xông tới trước mặt Sầm Khiếu Uy, ánh kiếm chớp giật màu đỏ chém mạnh xuống, mang theo sức mạnh dời núi lấp biển, không thể ngăn cản!

Sầm Khiếu Uy đã chuẩn bị từ lâu, hét lên một tiếng, tung ra một chưởng nghênh đón Trảm Nhân Kiếm.

Kiếm quang và quyền cước giao nhau, sóng xung kích mạnh mẽ bùng lên, quét qua xung quanh, chỉ nghe một tiếng "răng rắc", cây phong dưới chân Sầm Khiếu Uy không chịu được sức mạnh vô song của hai người nữa, bị nghiền thành bột.

Trần Gia Bảo và Sầm Khiếu Uy bị hụt chân, bất giác ngã xuống.

Tuy nhiên, trong quá trình rơi xuống, cuộc chiến giữa hai người lại trở nên ly kỳ hơn!

Trong khi Trần Gia Bảo và Sầm Khiếu Uy đang nhanh chóng ngã xuống, họ vẫn chiến đấu với nhau, tung ra tuyệt chiêu của mình.

Trảm Nhân Kiếm càng ngày càng trở nên kịch liệt, sức gió mà nắm đấm gây ra cũng không thể sánh kịp, hai thứ này kịch liệt

va chạm tạo ra tiếng “bing bing bing” từ giữa không trung.

Những người bên dưới hoa mắt, đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến một trận chiến gay cấn và khốc liệt đến như vậy.

Giữa không trung, hai người không ngừng rơi xuống, Sầm Khiếu Uy nhếch mép cười nhạo, khoảng cách một trăm mét trên không trung chẳng là gì đối với cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ như anh ta, nhưng Trần Gia Bảo chỉ có là Bán Bước Truyền kỳ, với lực rơi từ độ cao một trăm mét, cộng với áp lực không ngừng tác động từ người bên cạnh, anh ta không tin Trần Gia Bảo thực sự có thể hạ cánh thuận lợi.

Chương 2108

Chương 2108

“Một khi Trần Gia Bảo tiếp đất không ổn định, đó là thời điểm tốt nhất để tôi đánh bại anh ta trong một chiêu!”

Tấm vé chiến thắng của Sầm Khiếu Uy đã nằm trong tay, cú đánh của anh ta càng trở nên nhanh và bạo lực hơn!

Vũ Vô Song, Phương Liên Uất, Ân Thập Phương và những người khác đã nhìn ra kế hoạch của Sầm Khiếu Uy, vẻ mặt của họ trở nên nghiêm túc hơn.

Akemi Kawamoto, Xà Dược Quang và những người khác cũng nhìn thấy hy vọng chiến thắng, không nhịn được nở nụ cười.

Mọi người bên dưới đều nhìn về phía hai người, như thủy triều lần lượt lui ra vì sợ sẽ bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến giữa hai người.

Nhìn thấy hai người sắp tiếp đất, Sầm Khiếu Uy cười lạnh một tiếng, đấm một chưởng về phía Trần Gia Bảo, hét lớn: “Trần Gia Bảo, giờ chết của anh đến rồi!”

“Ha, bộ dạng mơ tưởng hão huyền của anh thật giống như là đang nằm mơ giữa ban ngày.” Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, Trảm Nhân Kiếm chém về phía trước.

Sầm Khiếu Uy Cười lạnh, định rút giơ nắm đấm ra để đỡ.

Đột nhiên, mọi thứ thay đổi!

Toàn thân Trần Gia Bảo nương theo kiếm thức đã chém ra mà xông tới, lao về phía trước, trong khi tránh khỏi nắm đấm của Sầm Khiếu Uy, vai của anh đập vào người Sầm Khiếu Uy.

Sầm Khiếu Uy lộ vẻ kinh ngạc, đây là chiêu thức gì?

Anh ta định dùng nội lực đánh bật Trần Gia Bảo ra, sắc mặt đột nhiên thay đổi, anh ta cảm giác được một lực rất lớn truyền đến từ cơ thể Trần Gia Bảo, khiến lực rơi của anh ta tăng lên gấp bội.

Quá bất ngờ, Trần Gia Bảo đã lợi dụng vai của mình để đánh vào người Sầm Khiếu Uy, lợi dụng xu thế để truyền toàn bộ lực rơi của cơ thể mình sang cơ thể Sầm Khiếu Uy.

Nói cách khác, lực rơi của Sầm Khiếu Uy từ độ cao 100 mét đã biến thành lực rơi từ 200 mét, cho dù Sầm Khiếu Uy là một cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, cũng có phần không thể chịu nổi.

Còn Trần Gia Bảo thuận thế nhảy lùi về phía sau, tựa như lông hồng, nhẹ nhàng bay xuống lá phong trên mặt đất, tay cầm Thất Tinh Kiếm, lông mày nhướn lên.

Mọi người chưa kịp phản ứng thì đã nghe một tiếng "rầm" vang lên, Sầm Khiếu Uy đập mạnh xuống đất tạo ra cái hố sâu, cả người chìm sâu xuống đất khiến bụi đất bay mù mịt.

Mọi người xung quanh đều sững sờ, chết tiệt, đúng là gặp ma rồi, tại sao cũng từ độ cao 100m rơi xuống, Sầm Khiếu Uy trở nên nghiêm trọng như vậy mà Trần Gia Bảo lại không sao cả?

Akemi Kawamoto, Xà Dược Quang và Sầm Kính Cung đều sững sờ.

Chỉ có Vũ Vô Song, Ân Thập Phương và những người khác, lờ mờ đoán được rằng đó là tác dụng của Vô Cực Quyền của Trần Gia Bảo, ai nấy đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo xông lên với Thất Tinh Kiếm trong tay, lợi dụng lúc Sầm Khiếu Uy yếu thế để giết chết anh ta, ngưng tụ Trảm Nhân Kiếm chém xuống vực sâu!

Sắc mặt của Sầm Kính Cung, Akemi Kawamoto và những người khác thay đổi, bọn họ không kịp cân nhắc nhiều, chuẩn bị ra tay ngăn Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, giọng nói tức giận của Sầm Khiếu Uy phát ra từ trong hố: "Thằng khốn, cút ra cho tôi!"

Nội lực mạnh mẽ từ trong hố sâu xông lên trời, sau đó, một nắm đấm màu vàng xuyên qua bụi đất, mang theo động lực vô

biên, lao thẳng về phía Trần Gia Bảo.

Chương 2109

Chương 2109

Trảm Nhân Kiếm tách nắm đấm ra, Trần Gia Bảo cũng bị tác động bởi nắm đấm, bất giác lùi lại, bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để giết Sầm Khiếu Uy, trong lòng anh thầm cảm thấy đáng tiếc.

Khoảnh khắc tiếp theo, Sầm Khiếu Uy nhảy ra khỏi hố và tiếp đất khoảng 5m đối diện với Trần Gia Bảo.

Chỉ thấy một vệt máu chảy ra từ khóe miệng Sầm Khiếu Uy, quần áo dính đầy bụi khiến anh ta trông khá nhếch nhác.

Sầm Kính Cung, Xà Dược Quang, và những người khác ban đầu cảm thấy nhẹ nhõm, lần lượt từ bỏ ý định ra tay, sau đó họ bị sốc khi Sầm Khiếu Uy là người bị thương trước, Trần Gia Bảo thực sự rất khủng khiếp.

Những người xung quanh cũng ngạc nhiên không kém, mọi thứ phát triển quá nhanh, kết quả lại quá bất ngờ, khiến họ sững người tại chỗ, một số còn chưa kịp phản ứng lại.

Sầm Khiếu Uy nhíu mày đầy tức giận, vươn tay lau vết máu trên miệng, lạnh lùng nói: "Vô Cực Quyền thật sự rất thần kỳ, nó có thể truyền toàn bộ lực ép của cú ngã sang người tôi, điều này khiến tôi bị bất ngờ."

Trần Gia Bảo vung Thất Tinh Kiếm trong tay lên, thuận thế phát lực sau lưng, lá đỏ trên mặt đất bị kiếm ý khuấy động bay tán loạn, anh cười nói: "Tôi, Trần Gia Bảo, có nhiều rất nhiều võ học thần kỳ, nếu anh bất ngờ chỉ vì Vô Cực Quyền thì hôm nay chắc chắn anh sẽ chết trong tay tôi."

"Tên nhãi kiêu ngạo!" Sầm Khiếu Uy cười lạnh nói: "Anh có thể đả thương tôi đã là sự khen ngợi lớn nhất dành cho anh, đáng tiếc, đối mặt với việc thực lực chênh lệch quá lớn, anh nhất định không phải đối thủ của tôi.

Tiếp theo, tôi sẽ không cho anh một cơ hội nào, chỉ có cái chết của anh mới có thể khiến trận chiến quyết định này kết thúc."

Trần Gia Bảo đặt Thất Tinh bảo kiếm ngang ở trước ngực, hướng thân kiếm bắn tới: "Đinh" một tiếng, một luồng gợn sóng màu trắng ở giữa không trung khuếch tán bốn phía, ngạo nghễ cười nói: "Đánh tiếp đi chứ, sau ngày hôm nay, nhà họ Sầm sẽ trở thành lịch sử của tỉnh Trung Thiên!"

Mọi người nhao nhao kinh hô một tiếng, Trần Gia Bảo khẩu khí thật lớn.

"Chán sống rồi!" Trong mắt Sầm Khiếu Uy toàn là lửa giận, tay phải nắm thành quyền, bước nhanh về phía Trần Gia Bảo.

Anh cho dù có bị thương, nhưng khí thế không giảm ngược lại còn tăng lên, giống như một con sư tử hung bạo, ngay cả những người xung quanh không ít người ngoài cuộc cũng cảm thấy kinh hãi, hơn nữa tốc độ của anh rất nhanh, đi qua nơi nào, lá phong trên mặt đất đều chuyển động, nhao nhao bay vào giữa không trung xoay vòng như lốc xoáy.

Trần Gia Bảo ngạo nghễ đứng tại chỗ, trong cơ thể điên cuồng vận chuyển chân nguyên, thân kiếm Thất Tinh bảo kiếm nhất thời biến thành kiếm quang mang ánh sét màu đỏ.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo cầm kiếm kình thiên, đột nhiên bổ xuống, một luồng ánh sét đỏ khổng lồ ở trong rừng phong hiện ra, vung lên đẹp đẽ, vang dội trời đất.

Tất cả mọi người đều kinh hãi!

Sầm Khiếu Uy không né tránh, quát lớn một tiếng, nghênh đón ánh sét đỏ khổng lồ, tay phải xuất quyền trực tiếp đánh tới.

"Ầm ầm…" Một tiếng nổ vang lên, ánh sét đỏ nhất thời tiêu tán, khí lực to lớn tàn phá khu vực xung quanh, vô số lá phong bay lên.

Trần Gia Bảo bị Sầm Khiếu Uy lấy tay đỡ quyền, thân không khỏi "đạp đạp" lùi về phía sau vài bước, vội vàng vận chuyển Vô Cực Quyền hấp thu bộ nội kình này.

Đột nhiên, trong ngàn vạn lá phong đang bay trên bầu trời, Sầm Khiếu Uy cường đại khí kình bộc phát, ép những lá phong chung quanh bay về phía sau, thừa dịp Trần Gia Bảo lui

về phía sau, đột nhiên xông về phía trước, vô cùng nhanh chóng, giống như con sư tử dùng tốc độ lớn nhất để truy đuổi con mồi, trong chớp mắt liền đến cách trước người Trần Gia Bảo hai mét, một quyền đánh về phía ngực Trần Gia Bảo, trong mắt sát khí đùng đùng.

Quyền kình cường đại, đánh vào áo giáp của Trần Gia Bảo đều vang lên, thậm chí ngay cả lá phong trên mặt đất phía sau Trần Gia Bảo cũng "ào ào" một tiếng bay về bốn phía.

Chương 2110

Chương 2110

Thu Vũ Liên cùng Vũ Nhuận Nguyệt lập tức lo lắng.

Trần Gia Bảo mặc dù vừa mới ngăn chặn được thế lùi về sau, nhưng phản ứng của anh cực nhanh Trảm Nhân Kiếm trong tay lập tức vung về phía trước, ngăn cản công kích của Sầm Khiếu Uy, chỉ là một kiếm của anh vội vàng vung ra, tuy rằng ngăn cản được quyền cường của Sầm Khiếu Uy, nhưng Trảm Nhân Kiếm cũng bị quyền kình của Sầm Khiếu Uy làm cho nghiêng sang một bên.

Sầm Khiếu Uy đắc ý cười lạnh, đang chuẩn bị bổ sung thêm một quyền, lại đánh vào Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng "gầm gầm", Trần Gia Bảo vừa mới lùi về phía sau hấp thu nội kình, miệng há ra, phun ra một đạo cương khí màu trắng sắc bén, giống như một mũi tên sắc bén, bắn về phía mắt phải của Sầm Khiếu Uy.

Cho dù thực lực của Sầm Khiếu Uy mạnh hơn nữa, ánh mắt cũng yếu ớt vô cùng, lập tức quay đầu lại, tốc độ xuất quyền trên tay vô hình liền chậm lại.

Trần Gia Bảo nhân cơ hội này mạnh mẽ đánh thêm một hơi, lập tức rút kiếm lui về phía sau, chỉ là trong lúc rút lui, lưỡi kiếm thuận thế xông về phía cổ Sầm Khiếu Uy.

"Si tâm vọng tưởng!"

Động tác của Sầm Khiếu Uy như điện, thân thể hơi nghiêng về phía sau qua lưỡi kiếm sắc bén, đồng thời duỗi ngón tay nâng lên thân kiếm Trảm Nhân Kiếm, phát ra một tiếng "Đinh" giòn tan.

Tuy rằng chỉ có một ngón tay lực, nhưng phía trên ẩn chứa nội kình cường đại của Sầm Khiếu Uy, uy lực vẫn cường đại như

cũ.

Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy một cỗ nội kình khổng lồ từ trên thân kiếm vọt tới, lập tức hấp thu nó, mượn thế nhảy về phía sau, giống như một lá liễu, nhẹ nhàng rơi xuống cách đó năm thước.

Gót chân của anh vừa đặt xuống đất, đột nhiên đạp lên, xoay người vọt tới hướng của Sầm Khiếu Uy, nội kình hấp thụ trong cơ thể không ngừng truyền vào Trảm Nhân Kiếm, khí tức càng thêm cuồng bạo!

“Đến thật đúng lúc!”

Sầm Khiếu Uy cười ha ha, nắm quyền tiếp chiêu của Trần Gia Bảo.

Hai người lần thứ hai giao thủ, kiếm quang, quyền ảnh luân phiên hiện ra, cả rừng phong đỏ ầm ầm vang lên, khí kình cường đại không ngừng tản ra, giống như bão quá cảnh, chung quanh cây phong ào ào vang lên.

Mọi người cũng bị ảnh hưởng của sức mạnh chiến đấu của hai người, lại lui về phía sau, để lại khoảng không càng lớn hơn cho Trần Gia Bảo và Sầm Khiếu Uy chiến đấu. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Mọi người kinh hãi nhảy dựng lên, chỉ thấy thực lực của Sầm Khiếu Uy cường đại, quyền cương nhanh chóng, khí thế mạnh mẽ, không bao lâu liền áp chế được Trần Gia Bảo xuống, chiếm thế thượng phong.

Nhưng Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo cũng sắc bén vô cùng, một kiếm một chiêu đều có thể mang đến uy hiếp không nhỏ cho Sầm Khiếu Uy, khiến cho Sầm Khiếu Uy không dám ép quá mức, hơn nữa Vô Cực Quyền huyền diệu vô cùng, bất luận là Sầm Khiếu Uy thi triển thủ đoạn công kích cỡ nào, Vô Cực Quyền đều có thể đem uy lực của anh ta tiêu tan hơn phân nửa.

Cho nên Sầm Khiếu Uy tuy rằng chiếm thế thượng phong, nhưng lại không có biện pháp làm cho Trần Gia Bảo bị thương, chứ đừng nói là trong thời gian ngắn đánh bại được Trần Gia Bảo.

Mọi người âm thầm gật đầu, khó trách danh tiếng của Trần Gia Bảo ở tỉnh Trung Thiên lại lớn như vậy, quả nhiên có điểm thần kỳ của nó.

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên vẫn thần sắc lo lắng như trước, đó gọi là không phòng ắt sẽ thất bại, dưới sự tấn công nhanh chóng của Sầm Khiếu Uy, chắc hẳn Trần Gia Bảo sẽ có xuất hiện sai lầm, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Trong trận đấu, Sầm Khiếu Uy càng chiến đấu càng thêm nóng nảy, nếu như là cùng với người khác đánh thành thế cục bế tắc, anh ta chỉ biết bình tĩnh càng thêm tập trung vào việc đánh bại đối thủ, thậm chí còn hưởng thụ thế lực đối địch thoải mái chiến đấu, nhưng hiện tại đối thủ hết lần này tới lần khác chỉ có cảnh giới Bán Bước Truyền Kỳ Trần Gia Bảo!

Chương 2111

Chương 2111

Thực lực của anh ta rõ ràng vượt qua Trần Gia Bảo rất nhiều, nhưng mặc kệ anh ta công kích như thế nào, nội kình đều bị Trần Gia Bảo hóa giải, thật giống như anh ta dùng toàn lực một quyền đánh vào bông gối mềm mại, loại cảm giác này làm cho anh ta vô cùng khó chịu.

Mà càng làm cho anh ta phiền lòng chính là Vô Cực Quyền cùng với Trảm Nhân Kiếm phối hợp có thể nói là hoàn mỹ, cho dù kinh nghiệm chiến đấu của anh ta cực kỳ phong phú, dường như cũng không tìm được sơ hở để có thể đột phá.

Ngược lại, Trần Gia Bảo, càng chiến đấu càng thuận lợi, đầu tiên là dưới sự phối hợp của Vô Cực Quyền và Trảm Nhân Kiếm, duy trì mình ở vị trí bất bại, sau đó dần dần lọc máu chiêu thức của Sầm Khiếu Uy, cho nên mỗi một kiếm vung ra, uy hiếp mang đến cho Sầm Khiếu Uy cũng càng lúc càng lớn.

‘Binh pháp đám mây: đầu tiên bất khả chiến bại, sau đó giành chiến thắng. Trần Gia Bảo sử dụng chính là loại chiến lược binh pháp này.’

Dần dần, Trần Gia Bảo từ phòng thủ ít tấn công, biến thành công thủ cân bằng, thắng lợi cân bằng, đã dần dần bắt đầu nghiêng về phía Trần Gia Bảo.

Xung quanh không ít người sáng mắt đều nhìn ra thế cục lặng lẽ phát sinh biến đổi, trong lòng càng thêm khiếp sợ, chẳng lẽ Trần Gia Bảo sẽ chiến thắng Sầm Khiếu Uy, giành thắng lợi cuối cùng?

Họ không thể tin được, họ không thể tin được!

Đám người Sầm Kính Cung, Xà Dược Quang sắc mặt ngưng trọng lại, chẳng lẽ ngay cả Sầm Khiếu Uy cũng không thể bắt được Trần Gia Bảo?

Đột nhiên, Sầm Khiếu Uy rống to một tiếng, một quyền bức lui Trần Gia Bảo, lập tức rút người về phía sau nhảy ra khoảng mười mét, vững vàng rơi xuống bên cạnh Sầm Kính Cung, mở miệng nói chuyện với Sầm Kính Cung, nhưng đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, nói: "Đem bá đao của tôi ra đây."

Trần Gia Bảo ngạo nghễ đứng tại chỗ, khẽ nhíu mày, lập tức cười khẽ một tiếng, không để ý.

Sầm Kính Cung gật gật đầu, bóng người chợt lóe, xuất hiện bên cạnh rồi đi vào trực thăng, rất nhanh, liền cầm một thanh đại đao to lớn đi ra, sau khi tránh đến bên cạnh Sầm Khiếu Uy, đưa đao cho anh ta, đồng thời trong lòng âm thầm cảm thán, người anh em này của anh ta bị ép đến mức ngay cả Bá Đao cũng dùng, xem ra Trần Gia Bảo đích xác rất khó giải quyết, nhưng mà bá đạo vừa xuất hiện, Trần Gia Bảo dù có lợi hại đến đâu thì cũng sẽ chết chắc thôi.

Bên kia, Trần Gia Bảo chỉ thấy thanh đao này dài khoảng hai mét, lưng đao rất rộng, hơn nữa trên thân đao khắc một móng vuốt của con rồng, dường như lúc nào cũng có thể sẽ bay lên không trung, vừa nhìn liền biết thanh đao này rất nặng nề, nhưng lưỡi đao cực mỏng, tản ra hàn quang lạnh lẽo.

Mọi người xung quanh đều chấn động tinh thần, thanh Bá đao này ở Tỉnh Trung Thiên có thể nói là nổi danh, sau khi Sầm Kim Thượng bế quan, Sầm Khiếu Uy từng nắm lấy Bá đao, trấn áp qua rất nhiều cường giả ở tỉnh Trung Thiên, có thể nói là uy lực vô cùng.

Hiện tại Sầm Khiếu Uy lấy ra thanh Bá đao này, chứng minh Sầm Khiếu Uy thật sự bắt đầu nghiêm túc.

Đám người Vũ Vô Song, Phương Liên Uất và Ân Thập Phương, sắc mặt lại ngưng trọng lại.

Trong sân, Sầm Khiếu Uy cầm đao trong tay, khí thế của cả người đột nhiên biến đổi, càng thêm cao trào, cũng càng thêm hùng hậu bá đạo, cao giọng quát: "Trần Gia Bảo, Bá đao đã xuất hiện thì anh đừng hòng sống sót nổi, nếu như anh không muốn chết quá thảm, vậy thì lập tức giao ra nửa quyển trên Thiên Hành Cửu Châm, hơn nữa tại chỗ tự sát, tôi còn có thể

giữ xác anh lại, nếu không, tôi sẽ làm cho anh chết không được toàn thây!"

"Ha!" Trần Gia Bảo nhìn trời rồi cười khẽ một tiếng, lộ ra ý khinh miệt: "Chỉ bằng một thanh phá đao, anh liền muốn tôi đi đầu hàng, là anh quá tự tin, hay là chỉ số thông minh của anh quá thấp?"

"Nếu anh đã chấp mê bất ngộ, vậy trận chiến này anh khó chết được toàn thây rồi đấy!" Sầm Khiếu Uy quát lớn một tiếng, hai tay cầm đao, vung về phía Trần Gia Bảo.

Đao cương hơn mười mét chợt xuất hiện, vung ra một phạm vi hình bán nguyệt thật lớn, chém về phía Trần Gia Bảo.

Tốc độ cực nhanh, uy lực cực mạnh, đao cương đi qua, cây phong già khổng lồ nhao nhao bị chém đứt.

Trần Gia Bảo chợt mở to hai mắt, uy lực cường hãn.

Chương 2112

Chương 2112

Không có chút do dự nào, Trần Gia Bảo nhảy lên, tránh đao cương qua.

Chỉ nghe "ầm ầm" mấy tiếng nổ lớn, cây phong bị chém đứt ngang thân nhao nhao ngã xuống đất, vô số lá phong màu đỏ ào ào bay lên.

Đột nhiên Sầm Khiếu Uy lại bổ thêm đao nữa, đao cương khổng lồ bổ về phía Trần Gia Bảo giữa không trung.

Tránh không thể tránh khỏi, lui không thể lùi lại.

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên lo lắng, nhịn không được hét ra tiếng.

Giữa không trung, ánh mắt của Trần Gia Bảo lẫm liệt Trảm Nhân Kiếm lập tức lên tay, một kiếm vung ngang, dưới sự gia tăng của Thất Tinh bảo kiếm, kiếm quang mang ánh sáng màu đỏ chém về phía đao cương.

Đao kiếm giao nhau, đao cương khổng lồ tiêu tán cùng không trung.

Mà Trần Gia Bảo cũng không dễ chịu, cả người anh chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ cự lực không thể ngăn cản từ trên người kiếm truyền đến, vội vàng chuyển hóa nó.

Nhưng dù là như thế, cả người vẫn không tự chủ được bay ra phía dưới, miễn cưỡng sau đó ngã xuống đất, lại thẳng về phía sau trượt về phía sau gần mười mét, kéo dài trên mặt đất hai đường chân thật dài.

Mọi người xung quanh nhao nhao khiếp sợ, Sầm Khiếu Uy cầm đao trong tay, thực lực lại khủng bố như vậy, thật không hổ là mạch chính của nhà họ Sầm, quả nhiên khí phách tuyệt

thế, chỉ sợ Trần Gia Bảo thật sự muốn chết cũng không có chỗ chôn.

Trong sân, không đợi Trần Gia Bảo thở hổn hển, Sầm Khiếu Uy đã cầm đao chạy tới, khí thế bá đạo khó khăn, cách Trần Gia Bảo còn năm mét, đột nhiên quát lớn một tiếng, đạp đất nhảy lên, mang theo đao cương khổng lồ, cầm đao bổ về phía Trần Gia Bảo.

Trong những chiếc lá phong màu đỏ bay trên bầu trời, Sầm Khiếu Uy phảng phất như một con rồng lửa đang tức giận, không trảm Trần Gia Bảo thề không bỏ qua.

Trần Gia Bảo thần sắc ngưng trọng, cười lạnh một tiếng, đem nội kình vừa mới chuyển hóa, dùng hết sức truyền vào về phía Thất Tinh bảo kiếm, cổ tay nhấc Trảm Nhân Kiếm lên đáp lại!

Đao cương mãnh liệt, trùng kích khiến hai má Trần Gia Bảo đau nhức, anh cầm kiếm vung ra, ánh sáng sét màu đỏ hiện ra khỏi không gian, bay về phía của Sầm Khiếu Uy giữa không trung bắn tới.

Sầm Khiếu Uy cười to, ở giữa không trung biến chiêu, đao phong thuận thế bổ xuống, nhất thời chém Trảm Nhân Kiếm thành từng mảnh, cười to nói: "Chỉ là Trảm Nhân Kiếm, làm sao có thể đối đầu với bá đao của tôi chứ?"

"Vậy à?" Trần Gia Bảo cầm kiếm dựng đứng lên, không né tránh, khóe miệng lộ ra một tia ý cười đùa.

Sầm Khiếu Uy khẽ nhíu mày, trong lòng hồ nghi, Trần Gia Bảo đang làm cái quái gì vậy?

Đột nhiên, sắc mặt Sầm Kính Cung khẽ thay đổi, hô to: "Anh hai cẩn thận. "

Sầm Khiếu Uy đột nhiên cả kinh, nhận thấy sau lưng và trên đỉnh đầu đồng thời truyền đến khí tức cuồng bạo, vội vàng nhìn lại, trong lòng càng kinh hãi hơn!

Đột nhiên có hai đạo Trảm Nhân Kiếm chia làm hai phương hướng, cùng nhau kích phát về phía anh ta.

Chính là Cực Ý Tiên Quyết của Trần Gia Bảo.

Mọi người xung quanh ngoại trừ vài người có võ công vô địch ra, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Gia Bảo thi triển Cực Ý

Tiên Quyết, nhao nhao bị ba đạo Trảm Nhân Kiếm đánh bại mà kinh diễm.

Trong sân, không ngoài dự đoán, Sầm Khiếu Uy lại muốn ngăn cản hai đạo Trảm Nhân Kiếm này cũng đã không kịp.

Chương 2113

Chương 2113

Nhưng dù sao anh ta cũng là cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, hơn nữa khinh nghiệm tác chiến phong phú, phản ứng khi đối với kẻ thù vô cùng nhanh, cứng rắn ở giữa không trung sử dụng một cái Thiên Cân Đỉnh, nhất thời thân thể rơi xuống mặt đất, né tránh Trảm Nhân Kiếm phía sau.

Ngay sau đó, bá đao của anh ta đột nhiên nhảy lên, vung ra một "đao cương" mãnh liệt, cứng rắn chém Trảm Nhân Kiếm bắn từ trên đỉnh đầu thành từng mảnh vụn.

"Tu vi Bán Bước Truyền kỳ của anh, có thể một lần thi triển ra ba đạo Trảm Nhân Kiếm, không thể không thừa nhận, ngay cả tôi cũng khiếp sợ, tôi rất muốn biết,anh rốt cuộc là làm như thế nào?" Sầm Khiếu Uy thu đao mà đứng lên, giữa lông mày vừa kinh ngạc vừa ngưng trọng.

Uy lực của Trảm Nhân Kiếm đủ để cạnh tranh với một vị cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, nhưng Trần Gia Bảo lại có thể một lần thi triển ra ba đạo, điều này hoàn toàn không phù hợp với lý thường.

Mọi người nhao nhao gật đầu, bí mật trên người Trần Gia Bảo quá nhiều, quả thực tựa như một bí ẩn.

Trần Gia Bảo cười nói: "Anh có bá đao của anh, tôi cũng có ác chủ bài của tôi, tôi đã nói trước đó, nếu như chỉ có một Vô Cực Quyền, sẽ khiến anh khiếp sợ vô cùng, vậy hôm nay anh nhất định phải chết dưới kiếm của tôi."

"Vũ kỹ của anh thật rất huyền diệu, nếu như anh cũng là cảnh giới truyền kỳ trung kỳ, tôi không nói hai lời lập tức đầu hàng, đáng tiếc…" Sầm Khiếu Uy khinh miệt cười nói: "Tu vi của anh quá yếu, cho dù vũ kỹ có huyền diệu hơn nữa, anh cũng không phải là đối thủ của tôi."

“Có thể giết chết anh hay không, cứ để cho sự thật làm cho rõ ràng đi.” Trần Gia Bảo khẽ quát, tay trái chỉ trỏ bắn đi, một đạo kiếm khí phá không mà ra.

“Loại kiếm khí bình thường này, làm sao có thể có uy hiếp với tôi chứ?”

Sầm Khiếu Uy nói nhẹ nhàng, một đao vung ra, dễ dàng đem kiếm khí đánh vỡ.

Không đợi Sầm Khiếu Uy hoàn hồn, Trần Gia Bảo đột nhiên chân phải đạp xuống đất, cả người đã cầm kiếm xông lên, trong chớp mắt liền đến trước mặt Sầm Khiếu Uy, Thất Tinh bảo kiếm lần thứ hai ngưng tụ thành Trảm Nhân Kiếm, chém về phía đầu Sầm Khiếu Uy.

Sầm Khiếu Uy phản ứng cực nhanh, trong lúc không thể thi chuyển, vận chuyển bá đao vung ra ngăn cản “Keng” một tiếng, phát ra tiếng kim loại va chạm mãnh liệt cùng với tia lửa rực rỡ!

Như hoa hồng rực rỡ đang nở!

Trần Gia Bảo cả người chấn động, bị Sầm Khiếu Uy đánh bay ra ngoài, ở giữa không trung hấp thu nội kình lập tức một kiếm vung ra, nhất thời tạo ra tiếng to trong âm thanh, ba đạo Trảm Nhân Kiếm phân ra ba phương hướng trước, trái, phải, cùng nhau bắn về phía Sầm Khiếu Uy.

Mọi người xung quanh nhao nhao thán phục, uy lực cường đại như vậy Trảm Nhân Kiếm, vốn không giống người Bán Bước Truyền kỳ có thể thi triển ra, Trần Gia Bảo lại có thể một lần thi triển ra ba đạo Trảm Nhân Kiếm, rốt cuộc anh làm như thế nào?

Sầm Khiếu Uy thần sắc ngưng trọng, song cầm đao đứng tại chỗ, đột nhiên một đao chém tan Trảm Nhân Kiếm phía trước, đột nhiên cầm đao tại chỗ chuyển ba trăm sáu mươi độ, vung ra một đao mang hình tròn khổng lồ.

Bán kính đao chừng sáu bảy mét, không chỉ còn lại hai đạo Trảm Nhân Kiếm chém thành từng mảnh, càng ngăn chặn toàn bộ cây phong trong vòng sáu mét, ngã xuống đất phát ra tiếng “ầm ầm”, phảng phất như mặt đất run rẩy.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhìn chuẩn cơ hội "đạp đạp" chạy về phía trước, một cước đạp một gốc cây phong sụp đổ về phía Sầm Khiếu Uy.

Nhất thời, cây phong khổng lồ kèm theo vô số màu đỏ xông về phía Sầm Khiếu Uy, phảng phất như tên lửa đang thiêu đốt.

"Tiểu nhân chơi xấu."

Sầm Khiếu Uy khinh miệt hừ lạnh, anh ta từng dùng cây phong đối phó Trần Gia Bảo, chắc chắn sẽ không bị Trần Gia Bảo một chiêu này hù dọa.

Hai chân anh ta vi phân cầm đao bổ xuống, đao cương mãnh liệt, cứng rắn bổ phong thụ từ giữa thành hai nửa, "răng rắc" một tiếng, ngã xuống về hai bên.

Ngay sau đó, lộ ra bóng dáng Trần Gia Bảo ngay sau cây phong.

Chương 2114

Chương 2114

Chỉ thấy ánh mắt Trần Gia Bảo lạnh thấu xương Trảm Nhân Kiếm trong tay sắc bén vô song, vung ra ba đạo kiếm ảnh màu đỏ, liên tiếp công kích Sầm Khiếu Uy không đỡ nổi ba chiêu.

Tuy rằng động tác của Trần Gia Bảo rất thần bí, nhưng kinh nghiệm tác chiến của Sầm Khiếu Uy phong phú cỡ nào, đã sớm nhìn thấu Trần Gia Bảo ẩn nấp phía sau cây phong.

Lúc này, Sầm Khiếu Uy không chút do dự, một con cá chép xoay người nhảy dựng lên, trong nháy mắt đi tới phía sau Trần Gia Bảo, chuôi đao nặng nề thuận thế đập về phía sau lưng Trần Gia Bảo, mạnh mẽ áp chế!

Trần Gia Bảo ngạc nhiên, khi mắt không thấy thân ảnh của Sầm Khiếu Uy đâu, cũng đã sinh dự cảm lập tức xoay người Trảm Nhân Kiếm ngang qua trước ngực, ngăn cản chuôi đao xuống, nhưng anh cũng bị sầm Khiếu Uy thế mạnh mẽ đánh một kích, chấn động đến mức liên tục lui về phía sau.

Sầm Khiếu Uy không chút do dự cầm đao đuổi theo, nhanh như báo, uy mãnh như sư tử, lần thứ hai đuổi tới trước mặt Trần Gia Bảo vung đao chém tới.

Trần Gia Bảo một kiếm ngăn cản, một lần nữa bị Sầm Khiếu Uy chấn ra ngoài mười mét, lấy kiếm chống đỡ thì mới dừng lại được, Sầm Khiếu Uy đã một lần nữa đánh tới, đao cương cường đại chém Trần Gia Bảo xuống, tựa hồ muốn bổ Trần Gia Bảo thành hai nửa, hoàn toàn không cho Trần Gia Bảo thời gian để thở dốc.

Mọi người nhao nhao kinh hô, Sầm Khiếu Uy mãnh quả thực giống như một con sư tử đực, người thật đáng sợ.

Trần Gia Bảo thần sắc không thay đổi, trước tiên liền ổn định thân hình, cầm kiếm thấy chiêu phá chiêu, một bên chiến đấu,

một bên chuyển hóa nội kình lưu trữ Sầm Khiếu Uy lui về phía sau.

Mọi người chỉ thấy Sầm Khiếu Uy khí thế như cầu vồng, đao cương mãnh liệt như thủy triều, một đao so với một đao càng hung mãnh, một đao so với một đao càng sắc bén hơn!

Trần Gia Bảo giống như một chiếc thuyền chạy trong thủy triều đại dương, bất cứ lúc nào trong cơn bão dữ dội đều có nguy cơ lật đổ.

Bọn họ nhìn thấy kinh hãi, nhao nhao tự nghĩ, nếu hoán đổi vị trí bọn họ với Trần Gia Bảo, chỉ sợ không ra mấy chiêu, cũng sẽ chết ở dưới thế đao thế mãnh liệt của Sầm Khiếu Uy. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên càng thêm lo lắng.

Trước mắt bao người, Trần Gia Bảo do chiến đấu mà lui, không bao lâu liền lui về bên cạnh trực thăng.

Sầm Khiếu Uy quát lớn một tiếng, vung đao cương dài mười mét chém về phía Trần Gia Bảo, bá đạo phi thường.

Bóng người Trần Gia Bảo lóe lên, chân đạp cửu cung bát quái bộ, biến mất tại chỗ.

Đao cương bổ xuống thế không ngừng, giống như đoạn băng cắt tuyết, chém máy bay trực thăng cứng rắn từ giữa thành hai nửa.

“Ầm ầm” một tiếng nổ vang lên, máy bay trực thăng nổ tung tại chỗ, thiêu đốt hừng hực liệt hỏa, khí lưu cường đại hướng bốn phía quét qua, rừng phong dưới ánh lửa chiếu rõ, càng ngày càng đỏ tươi như máu!

Mọi người thay đổi màu sắc.

Trong ánh sáng đỏ rực, khí thế của Sầm Khiếu Uy càng thêm kiêu ngạo, anh ta nhảy lên, phóng người đuổi theo Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo thần sắc không thay đổi, lần thứ hai thi triển Cực Ý Tiên Quyết, ba đạo Trảm Nhân Kiếm phá không mà ra, đồng loạt bay về phía Sầm Khiếu Uy.

Sầm Khiếu Uy nhất thời nhíu mày, bá đao ở trong tay anh ta, nếu chỉ có một đạo Trảm Nhân Kiếm, anh ta hoàn toàn không sợ hãi, nhưng hiện tại ba đạo Trảm Nhân Kiếm đồng thời công tới, nhất thời lực uy hiếp tăn lên, đành phải buông tha Trần Gia Bảo trước, cổ tay chuyển, bá đao hướng về phía ba đạo Trảm Nhân Kiếm.

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chương 2115

Chương 2115

Trần Gia Bảo không dừng lại chút nào, thừa dịp ba đạo Trảm Nhân Kiếm còn chưa bị Sầm Khiếu Uy Bá Đao ngăn cản, Thất Tinh bảo kiếm trong tay lần thứ hai ngưng tụ thành Trảm Nhân Kiếm, phóng người xông về phía Sầm Khiếu Uy.

Tổng cộng có bốn đạo Trảm Nhân Kiếm!

Mọi người hơi biến sắc, ba đạo Trảm Nhân Kiếm đã khiến Sầm Khiếu Uy có chút luống cuống tay chân, hiện tại bốn đạo đồng loạt xuất hiện, vậy còn được nữa sao?

Quả nhiên, Sầm Khiếu Uy vừa hai tay vung đao chém vỡ hai đạo Trảm Nhân Kiếm, đang chuẩn bị đánh vỡ nát đạo Trảm Nhân Kiếm thứ ba, Trần Gia Bảo đã lặng lẽ vọt tới trước mặt Sầm Khiếu Uy, giơ kiếm đâm về phía sau tim Sầm Khiếu Uy, cùng đạo Trảm Nhân Kiếm thứ ba chém tới trước sau!

Sầm Khiếu Uy cũng không nghĩ tới Trần Gia Bảo thi triển ba đạo Trảm Nhân Kiếm, lại có thể lần nữa ngưng tụ ra Trảm Nhân Kiếm tiến công, không vội vàng đề phòng nhất thời luống cuống tay chân, cũng không kịp ứng phó đạo Trảm Nhân Kiếm thứ ba, vội vàng đạp chân phải, phóng người né tránh sang bên cạnh.

“Trốn thoát được hay sao?”

Trần Gia Bảo khẽ quát, tâm niệm động, một kiếm vung ra, lại là ba đạo Trảm Nhân Kiếm xuyên không xuất ra, gắt gao đuổi theo Sầm Khiếu Uy.

Mà chính anh thì cầm kiếm gắt gao đi theo phía sau, trong tay cũng đồng thời ngưng tụ ra Trảm Nhân Kiếm, tốc độ cực nhanh, giống như lôi đình!

Mọi người đồng loạt khiếp sợ, khoảng thời gian ngắn như vậy, Trần Gia Bảo lại có thể liên tiếp thi triển ra Trảm Nhân Kiếm, mẹ kiếp, chẳng lẽ Trảm Nhân Kiếm là bắp cải lớn, không cần nội kình cường đại làm chống đỡ sao?

Vũ Vô Song nhìn thấy thần sắc khiếp sợ của mọi người xung quanh, nhất thời đắc ý nở nụ cười, lúc trước ở núi Vụ Ẩn, Trần Gia Bảo dựa vào chiêu này, một người mà đấu với rất nhiều cường giả truyền kỳ, thậm chí còn chém chết cả Sầm Giang Hải, hiện tại đối thủ chỉ có một mình Sầm Khiếu Uy mà thôi, Sầm Khiếu Uy rơi vào thế hạ phong cũng là chuyện bình thường.

Đương nhiên, Trần Gia Bảo liên tiếp thi triển ra nhiều Trảm Nhân Kiếm như vậy, anh ta cũng không biết làm thế nào để làm được như thế, dù sao cái này hoàn toàn không phù hợp với ý thức chung của giới võ thuật.

Nếu như để cho anh ta biết sau khi Trần Gia Bảo vận chuyển Cực Ý Tiên Quyết, có thể từ không trung ngưng tụ ra hai đạo Trảm Nhân Kiếm tiến hành công kích, căn bản không cần hao phí bao nhiêu chân nguyên, phỏng chừng còn khiếp sợ hơn so với người chung quanh.

Trong sân, thần sắc Sầm Khiếu Uy biến sắc, anh ta vốn đã mất đi tiên cơ, đối mặt với ba đạo Trảm Nhân Kiếm chạy nhanh tới, càng thêm luống cuống tay chân càng loạn, miễn cưỡng nhắc tới một ngụm chân nguyên, vung đao lăng không chém qua.

Hai đạo Trảm Nhân Kiếm bị đao cương của anh bổ trúng, tiêu tán giữa không trung, nhưng đạo Trảm Nhân Kiếm thứ ba lại xuyên qua đao cương, ép gần tới Sầm Khiếu Uy.

Sắc mặt Sầm Khiếu Uy lại biến đổi, không kịp suy nghĩ nhiều, chân trái mượn lực, thân hình nhất thời né tránh bên phải, khó có thể tránh được đạo Trảm Nhân Kiếm thứ ba.

Đột nhiên, ánh sét màu đỏ trước mắt anh ta chợt lóe, Trần Gia Bảo đã phóng người cầm kiếm, đâm vào tim Sầm Khiếu Uy, uy thế sắc bén, có thể so sánh với một tia chớp màu đỏ!

Sầm Khiếu Uy liên tiếp lóe lên quá nhiều Trảm Nhân Kiếm, đã hao phí toàn lực, làm sao còn có thể tránh được một kiếm

đoạt mệnh của Trần Gia Bảo?

Lùi lại cũng không thể lùi lại, tránh cũng không thể tránh được!

Mọi người nhao nhao biến sắc, chẳng lẽ Trần Gia Bảo sẽ trở thành người thắng trận quyết chiến này?

Trong sân, mắt thấy Sầm Khiếu Uy sắp chôn mình dưới kiếm của Trần Gia Bảo.

Thời khắc nguy cấp, Sầm Khiếu Uy mạnh mẽ nâng thêm một ngụm chân nguyên, thân thể mạnh mẽ bù đắp vài centimet về phía bên trái, tránh được điểm hại.

"Phụt" một tiếng, Trảm Nhân Kiếm từ ngực phải Sầm Khiếu Uy xuyên thấu qua, máu tươi vì nó mà văng tung tóe.

Chương 2116

Chương 2116

Đau đớn thật lớn truyền đến, Sầm Khiếu Uy vừa tức giận vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không chết, anh ta còn có lực đánh thêm một trận.

Đột nhiên, chỉ nghe Trần Gia Bảo cười lạnh nói: "Anh nhất định phải chết trong tay tôi."

Vừa dứt lời, lôi đình kiếm trên Trảm Nhân Kiếm đột nhiên bộc phát, biến thành khí tức cuồng bạo, dọc theo kinh mạch trong cơ thể Sầm Khiếu Uy tàn phá.

Nhất thời, Sầm Khiếu Uy cả người chấn động, khí huyết trong cơ thể tuôn trào, toàn bộ động mạch cùng với lục phủ ngũ tạng làm đau đớn, "Oa" một tiếng, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Thương thế trong cơ thể càng nặng hơn!

"Ai thắng trong trận này đã rõ ràng, tính mạng của anh cùng với nửa sau của Thiên Hành Cửu Châm, tôi đều lấy hết."

Trần Gia Bảo đang chuẩn bị rút kiếm ra.

Đám người Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên đều đã lộ ra ánh mắt kinh hỉ, thậm chí ngay cả Vũ Nhược Uyên, khóe miệng cũng nhếch lên một tia ý cười: "Coi như không làm nhục yêu kiếm của tôi."

Đột nhiên, Sầm Khiếu Uy cố nén đau nhức, nắm lấy cổ tay Trần Gia Bảo, hừ thở hổn hển: "Anh cho rằng… Cho rằng anh có thể giành chiến thắng sao? Tôi nói cho anh biết, anh vẫn… Còn rất trẻ…"

Trần Gia Bảo dùng sức hít vào hai cái, chỉ cảm thấy tay Sầm Khiếu Uy giống như một cái vòng sắt, không ngờ không nhúc nhích, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

Đột nhiên, một thanh đao võ giả lạnh thấu xương tản ra ánh sáng lạnh lẽo, không biết từ đâu mà xuất hiện sau lưng Trần Gia Bảo.

Rõ ràng là ám thuật thi triển của Akemi Kawamoto, che giấu khí tức của mình gạt Trần Gia Bảo, lặng lẽ xuất hiện phía sau Trần Gia Bảo.

Lần này đột nhiên phát sinh dị biến, vẻ mặt của đám người Vũ Nhuận Nguyệt biến sắc , kinh hô: "Gia Bảo cẩn thận…"

Hàn quang hiện lên, Akemi Kawamoto cầm đao đâm về phía sau của Trần Gia Bảo.

Lực đao bức người, hiển nhiên là đâm ngay chỗ hiểm, làm cho Trần Gia Bảo một kích sẽ chết!

Mọi người xung quanh sắc mặt đồng loạt biến đổi, thật là người Nhật Bản đê tiện!

Lúc Vũ Nhuận Nguyệt lên tiếng nhắc nhở, Trần Gia Bảo cũng đã sinh lòng cảnh giác, hơn nữa linh cảm của anh cường đại, trong nháy mắt khi xuất chiêu của Akemi Kawamoto, bản năng thân thể liền có phản ứng, trong lúc không thể có cảnh giác, không lùi bước, giống như một quả đạn pháo, đột nhiên đụng vào trong lòng Sầm Khiếu Uy.

Sầm Khiếu Uy cho rằng Trần Gia Bảo chắc phải chết, trong lòng thả lỏng cảnh giác, nhất thời không quan sát bị lực công kích của Trần Gia Bảo đụng phải liên tục lui về phía sau, ngay cả Trần Gia Bảo cũng đi về phía trước vài bước, ngàn cân treo sợi tóc tránh khỏi một đao trí mạng của Akemi Kawamoto.

Nhưng dù là như thế, sau lưng Trần Gia Bảo vẫn bị kiếm samurai vẽ ra một vết thương thật dài, máu tươi chảy xuống, nhìn qua nhìn qua kinh hãi, đau đến mức anh phải nhe răng nhếch miệng.

Đám người Vũ Nhuận Nguyệt nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, mọi người xung quanh nhao nhao mắng chửi "vô sỉ Nhật Bản."

Akemi Kawamoto khẽ nhíu mày, làm như không nghe đối với tiếng mắng xung quanh, trong lòng thầm nghĩ thật đáng tiếc.

Anh ta là "Ám Sát Thiên Vương" nổi tiếng của Nhật Bản, biết rõ tính chuyên nghiệp của sát thủ, một kích không trúng liền lập tức lui về phía sau, kéo dài khoảng cách với Trần Gia Bảo, miễn cho không bị Trần Gia Bảo nhân cơ hội phản kích.

Bên kia, Sầm Khiếu Uy vốn bị trọng thương, lại bị Trần Gia Bảo đụng đến càng thêm nặng hơn, thương thế trong ngực vô hình lại mở rộng thêm ba phần, máu tươi chảy càng nhiều, rốt cuộc cũng không nắm chặt cổ tay Trần Gia Bảo.

Chương 2117

Chương 2117

Trần Gia Bảo đầu tiên là khóe mắt dư quang liếc nhìn Akemi Kawamoto một cái, ý niệm chết chóc lại xuất hiện!

Ngay sau đó, anh một cước đạp vào ngực Sầm Khiếu Uy, đá Sầm Khiếu Uy ngã xuống đất, thuận thế rút kiếm ra.

Sầm Khiếu Uy ngã xuống đất, máu tươi trên ngực văng tung tóe, hỗn hợp bùn đất dính vào quần áo, có vẻ như vô cùng chật vật, đã không còn lực đánh một trận, càng không có uy phong như ngày trước làm mạch chính của nhà họ Sầm.

Cổ tay Trần Gia Bảo hơi run lên, vứt bỏ huyết châu trên Thất Tinh bảo kiếm, ngay sau đó, anh giơ tay lên, kiếm quang lóe ra, đâm về phía cổ Sầm Khiếu Uy.

"Tặc tử dừng tay lại!"

Sầm Kính Cung bừng bừng giận dữ, rốt cuộc cũng ngồi không yên, cùng đám người Xà Dược Quang, Tả Chí Bảo đồng loạt ra tay, cùng nhau đánh về phía Trần Gia Bảo.

Năm người này đều là cường giả cảnh giới "truyền kỳ", nhất là Sầm Kính Cung, tu vi đã đến Truyền Kỳ Trung Kỳ chỉ yếu hơn Sầm Khiếu Uy một bật, hiện tại năm người này cùng ra tay, uy lực không phải là nhỏ.

Nhất thời, một cỗ lực đạo khổng lồ tựa như rừng cao biển lớn hướng về phía Trần Gia Bảo.

Mọi người xung quanh thần sắc quái dị, mẹ kiếp, đã có một Akemi Kawamoto đi đánh lén còn chưa đủ, nhiều cường giả "truyền kỳ" như vậy cũng nhúng tay quyết chiến, nhà họ Sầm cũng quá vô sỉ rồi đó chứ?

Trần Gia Bảo sắc mặt khẽ biến đổi, đối mặt với nội kình khổng lồ như vậy, cho dù anh kiên trì giết Sầm Khiếu Uy, bản

thân cũng sẽ bị trọng thương.

Hầu như không chút do dự nào, Trần Gia Bảo lập tức vứt bỏ ý niệm chém chết Sầm Khiếu Uy, phóng người nhảy về phía bên cạnh, rơi xuống bên cạnh một gốc cây phong cách đó năm mét, né tránh vây công năm người này.

Đột nhiên, trong lòng Trần Gia Bảo chợt cảnh giác, lập tức thi triển Trảm Nhân Kiếm vung ra ở phía sau bên phải.

"Bang" một tiếng, đao kiếm giao nhau, tia lửa bắn tung tóe khắp nơi, một thanh kiếm samurai tản ra hàn quang lẫm lẫm bị Trảm Nhân Kiếm ngăn cản, rõ ràng là do Akemi Kawamoto nhân cơ hội lần thứ hai ra tay đánh lén.

Anh ta một kích không trung, lập tức lui về phía sau, thân hình như quỷ mị vậy.

Trần Gia Bảo cũng không tiến lên truy kích, phần lớn lực chú ý đều đặt trên người đám người Sầm Kính Cung.

Chỉ thấy Sầm Kính Cung đã phóng người nhảy tới trước mặt Sầm Khiếu Uy, ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra thương thế của Sầm Khiếu Uy, chỉ thấy ngực Sầm Khiếu Uy chảy máu như tiêm, người đã hôn mê, rõ ràng bị thương vô cùng nghiêm trọng, nếu không kịp thời trị liệu, nói không chừng sẽ có nguy hại về tính mạng.

Thần sắc của Sầm Kính Cung ngưng trọng, lập tức vươn ngón tay ra điểm vài cái trước ngực Sầm Khiếu Uy, trước tiên cầm máu cho Sầm Khiếu Uy rồi nói sau, lại lấy ra một cái bình sứ từ trong túi, đổ ra hai viên đan dược, trực tiếp cho Sầm Khiếu Uy ăn.

Đám người Xà Dược Quang nhao nhao đứng ở phía sau Sầm Kính Cung, hiện tại Sầm Khiếu Uy bị thương hôn mê, bọn họ chắc sẽ coi Sầm Kính Cung làm trung tâm.

"Hi, nhà họ Sầm các người nhiều người nhúng tay quyết chiến, cũng không sợ trở thành trò cười của giới võ thuật hay sao?"

Đột nhiên, giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên, châm chọc.

Sầm Kính Cung đứng dậy, sắc mặt âm trầm thập phần đáng sợ: "Chê cười? Toàn bộ tỉnh Trung Thiên này, ai dám chê cười

cho nhà họ Sầm sao?”

Anh ta nhìn quanh một vòng, ngoại trừ nhà họ Vũ và nhà họ Phương ra, phàm là người bị anh ta nhìn thấy, liền sẽ cúi đầu, không dám nhìn anh ta, mặc dù bọn họ cũng cho rằng nhà họ Sầm vô sỉ, nhưng trước thực lực cường đại của nhà họ Sầm, bọn họ cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Chương 2118

Chương 2118

Uy tín tích lũy của nhà họ Sầm ở tỉnh Trung Thiên, ngay giờ phút này thể hiện vô cùng nhuần yêu!

Sầm Kính Cung chống tay mà đứng, thu hồi ánh mắt, thần sắc khinh miệt nói: "Nhà họ Sầm chính là ông trời của tỉnh Trung Thiên, mà là chuyện của ông trời làm, há lại là chuyện mà bọn người các người có thể chỉ trích?"

"Ha, nhà họ Sầm lấy thế áp người, quả nhiên đủ vô sỉ." Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, khóe miệng trào phúng càng thêm rõ ràng, nói: "Cũng bỏ đi, hiện tại Sầm Khiếu Uy bị thương hôn mê, đã không còn lực đánh một trận, trận quyết chiến này nhà họ Sầm các người đã thua, dựa theo ước định, các người phải giao ra một nửa của Thiên Hành Cửu Châm. "

"Thua?" Sầm Kính Cung giống như nghe được một chuyện cười vậy, nhịn không được ngửa mặt lên trời mà cười ha ha, thanh âm vang vọng khắp rừng phong.

Cười xong, anh ta nhìn thẳng về phía Trần Gia Bảo, ngạo nghễ nói: "Nhà họ Sầm chúng ta ở tỉnh Trung Thiên chưa từng thua bao giờ, dĩ nhiên cũng sẽ không thua Trần Gia Bảo anh, bởi vì anh hai tôi hôn mê, đã không thể tiếp tục chiến đấu, cho nên tôi tuyên bố, hôm nay trận chiến này coi như không tính."

Lời này nói ra, mọi người chung quanh nhất thời xôn xao, trước mắt bao người, nhà họ Sầm vậy mà còn trắng trợn như vậy, mẹ kiếp, đây thật sự là vô sỉ đến cực điểm!

Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ dám oán hận, nhưng cũng không dám mắng ra mặt.

Ngược lại Vũ Vô Song cười lạnh liên tục, châm chọc nói: "Vô sỉ, thật là vô sỉ, may mà nhà họ Sầm các người vẫn là đại gia tộc số một của tỉnh Trung Thiên, vậy mà còn có thể ở trước

mặt nhiều người như vậy, đem những lời đã nói trước đó coi như là rắm, tôi thấy nhà họ Sầm các người, về sau dứt khoát đổi thành gia tộc da mặt dày đầu tiên của tỉnh Trung Thiên luôn đi."

Nhà họ Vũ đã triệt để đắc tội nhà họ Sầm, Vũ Vô Song cũng là nói ra, không sợ đắc tội nhà họ Sầm sẽ bị chết.

Sầm Kính Cung chỉ cảm thấy lời nói của Vũ Vô Song vô cùng chói tai, nhưng mà giết chết Trần Gia Bảo mới là mục đích chính của bây giờ, anh hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Vũ Vô Song.

Trần Gia Bảo sắc mặt âm trầm xuống, giơ Thất Tinh bảo kiếm trong tay lên, chỉ về phía Sầm Kính Cung, thân kiếm phát ra tiếng kiếm "ong ong", trầm giọng nói: "Nói như vậy, nửa dưới của Thiên Hành Cửu Châm, nhà họ Sầm không có ý định đưa ra có phải không?"

"Cho anh nửa cuộn dưới Thiên Hành Cửu Châm? Tôi thấy anh đang nằm mơ ban ngày rồi!"

Sầm Kính Cung thần sắc ngạo nghễ mà kiêu ngạo, tiếp tục nói: "Trần Gia Bảo, nếu như anh biết thức thời mà nói, thì giao Thiên Hành Cửu Châm nửa quyển, cùng với công pháp Vô Cực Quyền cùng Trảm Nhân Kiếm ra, lại tự phế tu vi, nói không chừng nhà họ Sầm còn có thể buông tha cho anh một con đường sống.

Nếu không, rừng phong đỏ của núi Phượng Hoàng này, chính là nơi chôn xương của anh đấy!"

Nói xong, tay phải của anh ta vung lên, Xà Dược Quang, Tả Chí Bảo bốn người cường giả "sơ kỳ truyền kỳ" đều nhảy về phía trước, phân chia bốn phương hướng đông, nam, tây, bắc, vây quanh Trần Gia Bảo ở trung tâm.

Mà hai người cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ Sầm Kính Cung và Akemi Kawamoto thì ở bên cạnh nhìn chằm chằm.

Mọi người xung quanh nhao nhao kinh hô, bọn họ đối với trình độ vô sỉ của nhà họ Sầm, lại có hiểu biết mới, nhà họ Sầm trước mặt mọi người tuyên bố trận quyết chiến không tính thì cũng thôi, vậy mà còn muốn cướp đi bí mật Thiên

Hành Cửu Châm trên người Trần Gia Bảo. Cái này thì là quá xấu hổ rồi!

Đám người Vũ Nhuận Nguyệt, Thu Vũ Liên lại biến sắc, nhiều cường giả như vậy cùng nhau liên thủ đối phó Trần Gia Bảo, cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại gấp đôi, làm sao có thể là đối thủ được?

Trần Gia Bảo quét qua đám người Sầm Kính Cung, Xà Dược Quang, cùng với đám người Akemi Kawamoto, thần sắc có chút ngưng trọng, những người này đều là cường giả đương thời, một khi liên thủ đối phó anh, anh một chút phần thắng cũng không có.

Chương 2119

Chương 2119

Nhưng mà, cho dù chiến thắng xa vời, Trần Gia Bảo cũng rùng mình không sợ, thậm chí trong mắt anh đang thiêu đốt chiến ý mãnh liệt, kiếm ý quanh người không ngừng tăng lên, lẫm liệt nói: "Muốn chiến thì chiến, muốn Thiên Hành Cửu Châm của Trần Gia Bảo tôi, vậy thì dùng tính mạng của các người để đổi đi!"

Bầu không khí trong rừng nhất thời càng thêm ngưng trọng kịch liệt, giống như cây kim nhỏ bé, một khắc chạm vào liền bộc phát!

Nhìn thấy tình hình trước mắt lại sắp bùng nổ lần nữa, Vũ Nhuận Nguyệt vội vàng đẩy Vũ Vô Song ra, sốt ruột nói: "Ông nội, chỉ một mình Trần Gia Bảo chắc chắn không thể là đối thủ của bọn họ, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn Trần Gia Bảo bị bọn họ bao vây hay sao?"

Vũ Vô Song khẽ nhíu mày, đột nhiên lớn tiếng chế nhạo: "Uổng cho nhà họ Sầm các người là gia tộc đứng đầu tỉnh Trung Thiên, các người nhiều người như vậy lại bao vây tấn công một đứa trẻ chỉ vừa thành niên, hoàn toàn không màng đến đạo nghĩa giang hồ, thật đúng là vô sỉ?"

Tuy rằng mọi người xung quanh đều không nói gì, nhưng cũng cảm thấy hành vi của nhà họ Sầm đúng là quá đáng.

Tả Chí Bảo cười lạnh nói: "Tôi không phải người nhà họ Sầm, Tả Ngọc Lượng của nhà họ Tả chúng tôi chết trong tay Trần Gia Bảo, nhà họ Tả có mối thù không đội trời chung với Trần Gia Bảo, chỉ hận không thể lột da rút xương tên Trần Gia Bảo này.

Chỉ cần giết chết Trần Gia Bảo, liên thủ với nhau có là gì đâu, bây giờ các người đến nói với tôi về đạo nghĩa giang hồ, đúng

là buồn cười.”

“Không sai!”

Giang Hải Triều của nhà họ Giang và Đoan Phi Ca của nhà họ Đoan Mộc cũng lớn tiếng phụ họa, gia chủ của hai nhà bọn họ cũng đều chết trong tay Trần Gia Bảo, đối mặt với huyết hải thâm thù, vốn dĩ không cần phải nói đến đạo nghĩa giang hồ gì cả!

Về phần Akemi Kawamoto bên cạnh, đôi mắt sắc bén như rắn độc đang nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, tìm kiếm sơ hở Trần Gia Bảo nói: “Akemi Kawamoto tôi chính là Ám Sát Thiên Vương của Nhật Bản, tôi đến để giết Trần Gia Bảo.”

Nói cách khác, không cần quan tâm làm thế nào để giết chết Trần Gia Bảo, chỉ cần đạt được mục đích là được.

“Anh cũng nghe rồi đấy, trận chiến hôm nay không liên quan đến đạo nghĩa giang hồ, chỉ liên quan đến huyết hải thâm thù.” Sầm Kính Cung quay đầu nhìn về phía Vũ Vô Song, cười lạnh nói: “Nếu anh chướng mắt việc này có thể xuống dưới trợ giúp Trần Gia Bảo, đấu với tôi, nếu tôi thua, nhà họ Sầm chúng tôi lập tức đi ngay.”

Vẻ mặt Vũ Vô Song nghiêm túc, không nói lời nào. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Tu vi của ông ta chỉ đạt đến Truyền Kỳ Sơ Kỳ, còn kém xa cảnh giới Truyền Kỳ Trung Kỳ của Sầm Kính Cung để làm đối thủ của ông ta, nếu như trợ giúp Trần Gia Bảo kết cục cũng chỉ có tự mình mang nhục mà thôi.

Sầm Kính Cung đắc ý cười lạnh, đột nhiên bàn tay to vung lên, lớn tiếng quát: “Nửa quyển đầu của Thiên Hành Cửu Châm và cả tính mạng của Trần Gia Bảo chúng ta đều lấy hết. Động thủ, bắt lấy hắn ta!”

Xà Dược Quang, Tả Chí Bảo bốn người nữa đồng thanh lên tiếng, đồng thời ra tay bao vây Trần Gia Bảo.

Đột nhiên một khí lực mạnh mẽ đánh đến làm xung quanh rừng phong vang lên tiếng sột soạt

Trần Gia Bảo khẽ hừ một tiếng, nhảy lên cao, đáp xuống đầu cành phong bên cạnh, thoát khỏi vòng vây của bốn người Xà

Dược Quang.

Ngay sau đó, “Rầm” một tiếng, nhánh cây khẽ run, lá phong rơi xuống, Trần Gia Bảo điểm nhẹ mũi chân ngay đầu cảnh, theo đó lao thẳng về phía Xà Dược Quang ở dưới, Trảm Nhân Kiếm tản ra luồng khí dữ dối khiến bốn người Xà Dược Quang cảm thấy kinh hoàng

Tiếp theo Trần Gia Bảo chém ra một nhát kiếm mang theo ánh sáng màu đỏ, bao phủ toàn bộ bốn người Xà Dược Quang.

Bọn họ đều biết sức mạnh Trảm Nhân Kiếm, bốn người đứng chung với nhau sát cánh chống lại Trảm Nhân Kiếm.

Chương 2120

Chương 2120

Nhất thời, bốn quyền cương tạo thành một quyền màu vàng cực lớn, lao đến Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo, uy lực còn mạnh hơn cả quyền cương của Sầm Khiếu Uy vài phần.

Quyền kiếm va chạm, tạo ra một tiếng nổ "Ầm" vang, quyền cương màu vàng biến mất mà Trần Gia Bảo cũng bị chấn động mạnh, cả người bay ra phía sau, vết thương phía sau lưng cũng bị một quyền này đánh trúng, lại một lần nữa chảy máu ròng ròng.

Đột nhiên, Thu Vũ Liên hét lên kinh hãi: "Gia Bảo cẩn thận…"

Akemi Kawamoto đã xem xét kỹ lưỡng vị trí Trần Gia Bảo rơi xuống, xuất hiện ở nơi đó từ trước, nâng kiếm samurai, đợi sau khi Trần Gia Bảo rơi xuống sẽ cho Trần Gia Bảo một đòn chí mạng!

Thời khắc nguy hiểm, Trần Gia Bảo đem toàn bộ sức lực đặt vào trong một quyền, tạo thành tư thế lui về sau giữa không trung, tiếp đất vững vàng.

Akemi Kawamoto kinh ngạc, rõ ràng không nghĩ đến Trần Gia Bảo lại còn có chiêu thức thế này.

Trần Gia Bảo hai chân vừa chạm đất, đột nhiên, chân phải của anh đạp mạnh xuống mặt đất, giống như một mũi tên rời cung phóng về phía Akemi Kawamoto, vung Trảm Nhân Kiếm lên, trong mắt ngập tràn sát khí!

Akemi Kawamoto nhanh chóng phản ứng lại, không va chạm trực tiếp với Trần Gia Bảo, ông ta cười lạnh hai tiếng, lật cổ tay, đem thanh kiếm samurai đang bị cắm xuống đất chém về phía trước.

Một kiếm sắc bén mang theo bụi đất hướng về phía Trần Gia Bảo, đồng thời cũng che đi tầm mắt của Trần Gia Bảo.

“Chút tài mọn mà thôi.”

Trần Gia Bảo cười lạnh, Trảm Nhân Kiếm chém ra một tia đỏ rực như sấm sét, tựa như vén mây thấy trăng, ánh sáng từ kiếm làm sạch bụi đất trước mắt, khiến tầm mắt trở lại như cũ, nhưng mà Akemi Kawamoto đã biến mất khỏi chỗ cũ, không tìm được chút hình bóng nào của ông ta.

Trần Gia Bảo ngạc nhiên, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, kẻ địch xuất quỷ nhập thần đến mức này, mức độ nguy hiểm còn hơn cả bốn người Xà Dược Quang, trước tiên phải nghĩ cách trừ khử Akemi Kawamoto mới được!

Mọi người xung quanh đều kinh hãi kêu lên, không chỉ Trần Gia Bảo, đến ngay cả bọn họ cũng tìm không thấy bóng dáng của Akemi Kawamoto, xem ra tên Nhật Bản này tuy rằng đê tiện nhưng năng lực lại không thấp tí nào.

Vẻ mặt Ân Thập Phương lại càng nghiêm trọng, thuật ám nhẫn của Akemi Kawamoto không hề tầm thường, may mắn bây giờ là ban ngày, chứ nếu là ban đêm, chỉ sợ Trần Gia Bảo tránh không khỏi sự ám sát của Akemi Kawamoto.

Cuộc chiến lại tiếp tục, bốn người Xà Dược Quang lại lần nữa liên thủ, không quyên thì chưởng, đồng loạt tấn công về phía Trần Gia Bảo.

Dưới sự ảnh hưởng của nội công mạnh mẽ đang tấn công mình, Trần Gia Bảo từ bỏ việc tìm kiếm tung tích Akemi Kawamoto, quay sang chĩa kiếm chiến đấu với bốn người Xà Dược Quang, đồng thời âm thầm cảnh giác việc Akemi Kawamoto có thể bất ngờ ám sát.

Bốn người Xà Dược Quang biết rõ thực lực của Trần Gia Bảo mạnh đến mức nào, không thể để cho Trần Gia Bảo có cơ hội để diệt từng người trong bọn họ, lần nào ra tay cũng là bốn người cùng hợp lực, nội công mạnh mẽ bạo phát vây quanh bốn phía, còn mạnh hơn cả Sầm Khiếu Uy!

Trần Gia Bảo dùng toàn lực dùng Vô Cực Quyền để đối phó, nhưng đối diện với nguồn nội lực mạnh mẽ cuồn cuộn, anh vẫn bị buộc đến mức phải liên tục lùi về phía sau.

Vũ Vô Song nhíu chặt mày, ánh mắt đầy nghi ngờ, uy lực của việc bốn người Xà Dược Quang liên thủ cũng chỉ mạnh hơn một bậc so với Sầm Khiếu Uy mà thôi, Trần Gia Bảo đánh bại cả Sầm Khiếu Uysao lại có thể bại trong tay đám người Xà Dược Quang được cư chứ?

Đột nhiên, mọi việc bất ngờ thay đổi!

Chương 2121

Chương 2121

Trần Gia Bảo lại lùi về phía sau ba bước, chỉ nghe thấy bùm một tiếng, bụi đất phía sau anh tung bay mù mịt, Akemi Kawamoto bật khỏi mặt đất, một đao chém về phía cổ Trần Gia Bảo, một tia sáng lạnh lẽo làm nhiệt độ của cả rừng phong đều giảm xuống.

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên nhất thời kêu lên.

Khóe miệng Akemi Kawamoto lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, từ phía ông ta, Trần Gia Bảo mới vừa bị bốn người Xà Dược Quang đánh lui, trọng tâm rõ ràng đã không ổn định, nhất định sẽ không tiếp được chiêu này của ông ta.

Nhìn thấy ông ta sắp chặt đầu Trần Gia Bảo, đột nhiên tình huống lại tiếp tục thay đổi!

Trần Gia Bảo cứ như có mắt sau lưng, cúi đầu xoay người tránh được màn ám sát, động tác lưu loát uyển chuyển như nước chảy mây trôi, tay trái tạo thành kiếm quyết, chỉ về gần sát tim Akemi Kawamoto, nhẹ giọng nói: “Bắt được ông rồi.”

Vừa dứt lời, xuy một tiếng, Trảm Nhân Kiếm rút ra, phát ra ánh sáng rực rỡ!

Sắc mặt mọi người thay đổi, Sầm Kính Cung và đám người Xà Dược Quang đều đồng loạt nhảy về phía Trần Gia Bảo.

Đồng tử Akemi Kawamoto trong nháy mắt co rút lại, trong đáy lòng dâng lên cảm giác đây là thời khắc sinh tử, lập tức dùng thuật độn thổ, trốn vào dưới mặt đất.

Động tác của ông ta rất nhanh chóng, tình trạng nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cách bụng dưới 3 cm, tuy rằng không tránh được Trảm Nhân Kiếm, nhưng cũng tránh được chỗ nguy hiểm như vùng tim

Tiếp sau đó, Trảm Nhân Kiếm xuyên qua vai ông ta, sức công phá cực mạnh trực tiếp chặt đứt cánh tay trái của ông ta

Akemi Kawamoto cả người chấn động, máu từ chỗ cụt tay phun ra, cả người bay ngược về phía sau

“Trước mặt Trần Gia Bảo tôi, tôi không cho phép bọn trộm cắp các người lộng hành!” Trần Gia Bảo ngạo nghễ..

Mọi người xung quanh đều bị khí thế của anh làm khiếp sợ, hít một hơi thật sâu.

Ân Thập Phương lại càng lộ ra vẻ tán thưởng, dưới vòng vây trùng trùng, vậy mà Trần Gia Bảo lại còn có thể tiêu diệt Akemi Kawamoto, điều này cho thấy cho dù là thực lực võ đạo, trí tuệ khi đối phó với kẻ địch hay việc khống chế được thời cơ, Trần Gia Bảo đều xuất chúng hơn người!

Ân Thập Phương nghĩ không sai, trên thực tế, những lần liên tục ám sát của Akemi Kawamoto đã gây cho Trần Gia Bảo không ít phiền phức, càng làm cho Trần Gia Bảo biết rõ những điểm đáng sợ của Akemi Kawamoto.

Vừa nãy sở dĩ Trần Gia Bảo bị bốn người Xà Dược Quang liên tục đánh bại thật ra chỉ là cố ý mà thôi, đầu tiên là làm tê liệt Akemi Kawamoto, tiếp đó nhân cơ hội chuyển hóa hấp thu nội lực của đám người Xà Dược Quang, chuẩn bị cho một chiêu Lôi Đình của anh.

Những việc xảy ra sau đó giống như Trần Gia Bảo đã dự tính, Akemi Kawamoto quả nhiên không kiềm chế được, hiện thân ám sát Trần Gia Bảo rồi bị Trần Gia Bảo nắm lấy cơ hội, chặt dứt một cánh tay của Akemi Kawamoto.

Đương nhiên, chặt đứt cánh tay còn chưa đủ, Trần Gia Bảo cầm trong tay Trảm Nhân Kiếm, đuổi theo Akemi Kawamoto đuổi theo, thề rằng phải giết chết ông ta!

Sắc mặt Akemi Kawamoto tái nhợt, nơi cánh tay bị chặt đứt chảy máu ròng ròng, vươn tay điểm vài cái trên đầu vai để cầm máu, nhân cơ hội một tay kết ấn dùng thuật độn thổ, biến mất xuống dưới lòng đất trước mặt bao nhiêu người

Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, chém ra một luồng kiếm quang màu đỏ, chém vào mặt đất nơi Akemi Kawamoto biến mất.

“Ầm” một tiếng nổ vang lên, trên mặt đất bỗng xuất hiện một cái hố sâu, nhưng cũng không thấy bóng dáng Akemi Kawamoto đâu cả.

Lúc này, Sầm Kính Cung, Xà Dược Quang năm người đã vọt đến trước mặt Trần Gia Bảo, đồng loạt ra quyền, chuẩn bị tiếp đón lượt tấn công của Trần Gia Bảo.

Trong lúc bất đắc dĩ, Trần Gia Bảo chỉ có thể tạm thời từ bỏ Akemi Kawamoto, xoay người cầm kiếm chống đỡ.

Chương 2122

Chương 2122

Lúc này đã có thêm Sầm Kính Cung gia nhập, uy lực quyền kình lại càng khủng khiếp, nội lực mạnh mẽ đánh sâu vào khí huyết trong cơ thể Trần Gia Bảo, thậm chí ngay cả Vô Cực Quyền cũng không kịp biến hóa.

Anh kêu lên một tiếng đau đớn, miệng nôn ra máu, sau khi miễn cưỡng rơi xuống mặt đất, lại lui về phía sau ba bước, động phải một gốc cây phong cao lớn mới có thể ngừng lui về phía sau.

Đám người Vũ Nhuận Nguyệt đều hoảng sợ, đây hoàn toàn là một cuộc tấn công thuần sức mạnh, thậm chí một chút kỹ xảo cũng không có cơ hội thể hiện.

Thế nhưng vẻ mặt của Vũ Nhược Uyên lại rất thản nhiên, không quan tâm lắm.

Ngay trên sân, ánh mắt Sầm Kính Cung tỏ vẻ lo lắng, thậm chí còn có vẻ ảo não: "Trần Gia Bảo, vậy mà lại để cậu làm bị thương mất một người, là tôi đã sơ ý rồi, nếu sớm biết như vậy ngay từ lúc bắt đầu tôi đã nên động thủ, dể cậu một chiêu liền mất mạng!"

Trần Gia Bảo lau máu tươi bên miệng, đối mặt với sự bao vây của Sầm Kính Cung và những cường giả khác, anh vẫn luôn không hề sợ sệt, ngửa mặt lên trời cười ha ha, rồi đột nhiên giơ kiếm chỉ vào đối phương: "Nếu như anh sớm tham gia thì kết quả cũng chỉ có một, đó chính là bị tôi giết chết!"

"Sự cuồng vọng của cậu đúng là khiến người ta nực cười." Sầm Kính Cung ánh mắt lóe ra vẻ lạnh lẽo, khí thế quanh người đột nhiên bộc phát quát lớn: "Năm người chúng ta đồng loạt ra tay, cho dù Vô Cực Quyền và Trảm Nhân Kiếm có lợi hai đến đâu cũng nhất định không phải là đối thủ của chúng ta,

cùng tiến lên, tiêu diệt Trần Gia Bảo, ép hỏi về Thiên Hành Cửu Châm !”

Nhất thời, Sầm Kính Cung, Xà Dược Quang năm Cường Giả Truyền Kỳ đồng loạt tấn công về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo gặp phải thời khắc nguy hiểm nhất!

Chỉ thấy Sầm Kính Cung giơ tay phải lên, bá đao của Sầm Khiếu Uy bay đến trong tay anh ta.

Anh ta nhảy lên cao mấy thước, lấy tư thế quân lâm thiên hạ nhìn xuống Trần Gia Bảo ở phía dưới, đột ngột vung đao, chém một nhát đao thật mạnh, đao cương phóng thẳng về hướng Trần Gia Bảo.

Uy lực đao cương mạnh mẽ, ma sát trong không khí, phát ra tiếng nổ mạnh, khí thế mạnh mẽ, chỉ thua Sầm Khiếu Uy một chút mà thôi, nhưng như thế cũng đủ để tạo uy hiếp lớn với Trần Gia Bảo

Mà phí Xà Dược Quang, Tả Chí Bảo bốn người hét lớn một tiếng đồng thời ra quyền, bốn đạo quyền cương mạnh mẽ dung hòa với nhau tạo thành một nắm đấm màu vàng thật lớn bay về phía Trần Gia Bảo, thậm chí ngay cả cây phong lớn mà Trần Gia Bảo tựa vào cũng bị một chiêu này làm đứt gãy.

Trên trời dưới đất, Trần Gia Bảo đã không còn đường lui!

Mọi người xung quanh đều vô cùng kinh hãi, một nhóm toàn những người mạnh như thế, đừng nói Trần Gia Bảo chỉ có tu vi Bán Bước Truyền kỳ, cho dù anh thật sự đạt đến “Truyền Kỳ cảnh giới” cũng khó lòng đỡ được chiêu thức mạnh đến mức này.

Trần Gia Bảo cũng tỏ vẻ nghiêm trọng, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh khẽ quát một tiếng, vung thanh Trảm Nhân Kiếm xẹt qua không trung, ở giữa không trung va chạm với đạo cương, tạo ra một luồng khí cực mạnh.

Trần Gia Bảo lùi về phía sau hai ba bước, đau đớn kêu lên một tiếng.

Không để anh có thời gian hít thở, quyền kình cực mạnh của đám người Xà Dược Quang đã đến ngay trước mặt anh

Một tiếng nổ ầm vang lên, Trần Gia Bảo miễn cưỡng sử dụng Vô Cực Quyền để tiếp chiêu, bầu trời vẫn đỏ rực một mảng, anh lại một lần nữa bay ngược ra ngoài

Đột nhiên tình hình lại thay đổi!

Ngay vào lúc Trần Gia Bảo sắp ngã trên mặt đất, Akemi Kawamoto lại chui lên khỏi mặt đất, một tay dùng đao đâm vào tim Trần Gia Bảo từ phía sau.

Chương 2123

Chương 2123

Chẳng ai có thể nghĩ đến sau khi Akemi Kawamoto bị chặt đứt một cánh tay lại còn tìm được cơ hội ám sát Trần Gia Bảo, hơn nữa lại còn ở một góc vô cùng xảo quyệt, ngoài dự đoán mọi người!

Đám người Vũ Nhuận Nguyệt, Thu Vũ Liên nhất thời kinh hãi kêu lên.

Trong lúc nguy cấp, Trần Gia Bảo ở giữa không trung miễn cưỡng xoay chuyển thân người tránh đi những chỗ quan trọng, ánh sáng lạnh lẽo vút qua, kiếm samurai để lại một vết thương trên đầu vai anh sâu đến mức có thể nhìn thấy xương.

Trần Gia Bảo đau đớn rên lên một tiếng, nặng nề ngã trên mặt đất, đầu vai tứa đầy máu tươi.

“Xem ra cậu cũng may mắn thật đấy!”

Akemi Kawamoto không cam lòng hừ một tiếng, nhảy vọt người sang một bên, nhặt lấy cánh tay vừa bị đứt của mình rồi nhanh chóng nhảy xuống phía chân núi, nếu như không chữa trị kịp thời, rất có thể cánh tay sẽ không ghép lại được nữa, vậy nên sau khi tập kích thành công ông ta phải lập tức xuống núi, vô cùng dứt khoát!

Trần Gia Bảo đứng dậy, quần áo trên người đều nhiễm đầy máu, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như trước, bất khuất kiên cường, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm vì Akemi Kawamoto đã rời đi.

Sầm Kính Cung nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, dẫn theo bốn người Xà Dược Quang đi về phía Trần Gia Bảo, cười ha ha nói: “Trần Gia Bảo, ngày cuối cùng của cậu rốt cuộc cũng đến rồi, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, đem nửa quyển đầu của

Thiên Hành Cửu Châm giao ra đây, nhà họ Sầm sẽ để cho cậu chết toàn thây.”

Đáp lại anh ta chỉ là một tiếng xoẹt, Trần Gia Bảo xé một mảnh vải từ quần áo trên người, một tay băng bó vết thương trên đầu vai, ngẩng mặt lên trời cười to, tiếng cười vô cùng hảo sảng vang xa trong rừng phong, nói: “Muốn lấy nửa quyển đầu Thiên Hành Cửu Châm vậy thì phải hỏi kiếm của tôi trước mới được!”

“Mãi không chịu tỉnh ngộ, nếu cậu đã muốn chết đến thế vậy thì tôi sẽ tác thành cho cậu, cho cậu biết cái giá phải trả khi đối đầu với nhà họ Sầm lớn đến mức nào!”

Sầm Kính Cung cười lạnh, đột nhiên nắm chặt chuôi đao, lao về phía Trần Gia Bảo, bốn người Xà Dược Quang cũng lập tức bám theo ngay phía sau.

Năm người cùng di chuyển, hỗ trợ lẫn nhau!

Một tiếng hét lớn vang lên, Sầm Kính Cung giữa đường chém ra một đao mang sắc bén, mang theo sức lực ngàn cân nhắm về phía Trần Gia Bảo, những nơi đao mang lướt qua đều xuất hiện một vệt dài trên mặt đất, như thể toàn bộ ngọn núi bị cắt làm đôi

Uy lực khủng bố đến như vậy!

Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, biết rõ nếu đối đầu trực diện mình sẽ không thể là đối thủ của năm người bọn họ, chỉ có thể tìm cơ hội để tiêu diệt từng người mới được.

Vừa nghĩ như vậy, anh lập tức chém ra đao mang của Trảm Nhân Kiếm để ngăn cản, dựa vào lực của đao mang nhảy về phía sau, đứng vững trên một cây phong, nhân cơ hội chuyển đao mang thành nội lực của mình.

Đột nhiên, một quyền kình cực mạnh cũng theo đó mà đến, chỉ thấy một nắm đấm màu vàng thật lớn từ trên không giáng xuống Trần Gia Bảo, uy lực còn mạnh hơn ba phần đao cương của Sầm Kính Cung.

Đây rõ ràng là do bốn người Xà Dược Quang lần nữa liên thủ phóng ra!

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, lại nhảy lên một thân cây khác.

Một tiếng nổ ầm vang, nắm đấm màu vàng đánh thẳng vào cây phong Trần Gia Bảo vừa đứng lúc nãy, cả cây phong lập tức nổ tung, vô số cành lá gãy bay khắp bốn phía.

Mọi người xung quanh vội vàng lùi về sau, tránh gặp phải tai bay vạ gió.

“Một nhóm bốn người kia đã phiền phức lắm rồi, lại thêm một Sầm Kính Cung Truyền kỳ trung kỳ nữa, chênh lệch thực lực rất lớn không thể đối đầu trực diện, xem ra phải nghĩ cách phá thế liên thủ của bốn người Xà Dược Quang, hoặc là tìm cơ hội tiêu diệt Sầm Kính Cung trước mới được.”

Chương 2124

Chương 2124

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, từng người trong bốn người Xà Dược Quang đều không phải là đối thủ của anh, nhưng một khi liên kết với nhau còn gây uy hiếp cho anh hơn cả Sầm Khiếu Uy.

Đột nhiên, Sầm Kính Cung giương đao nhảy đến gốc cây phong đối diện Trần Gia Bảo, cơ thể lắc lư theo sự đung đưa của cành cây, quát to: "Trần Gia Bảo, chịu chết đi!"

Vừa dứt lời, ông ta vung ba nhát đao lên không trung.

Chỉ thấy ba đạo đao cương chồng lên nhau, giống như những lớp sóng vỗ bờ, lớp sau mạnh hơn lớp trước!

Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, nội lực đều chuyển hóa vào Thất Tinh kiếm, chém ra Trảm Nhân Kiếm màu đỏ, ngăn cả ba đạo đao cương lại.

Ngay sau đó, anh không ngừng động tác, nhảy xuống cây phong, nhưng cũng không đấu trực diện với Sầm Kính Cung mà đột nhiên lao thẳng về phía bốn người Xà Dược Quang. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

"Xem ra Trần Gia Bảo đã xem bốn người chúng ta như những quả hồng mềm mà bóp."

Xà Dược Quang khinh miệt cười, nháy mắt ra hiệu với ba người Tả Chí Bảo.

Ba người hiểu ý, dùng lại chiêu cũ của Xà Dược Quang, cùng lúc đánh ra một quyền cương, hợp lại thành một quyền kình mạnh mẽ đánh thẳng về phía Trần Gia Bảo.

Những cây phong xung quanh dưới tác động của quyền kình xào xạc chấn động, vô số chiếc lá đỏ rơi xuống

Sầm Kính Cung cũng nhân cơ hội đó nhảy lên cây phong, giương đao phóng về phía Trần Gia Bảo, khí thế mạnh mẽ bao trùm cả rừng phong đỏ.

Phía trước phía sau đều bị tấn công!

Mọi người xung quanh sợ hãi kêu lên, tình thế tiến thoái lưỡng nan thế này, chỉ sợ Trần Gia Bảo thật sự phải bỏ mạng tại đây

Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, bất ngờ vung tay để Trảm Nhân Kiếm rời khỏi tay bay theo Thất Tinh bảo kiếm, xông đến nắm đấm màu vàng mạnh mẽ kia.

Nhưng ngay sau đó, Trần Gia Bảo lại đột ngột dừng lại giữa đường, đột nhiên xoay người, chân phải đạp đất phóng về phía Sầm Kính Cung.

Điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người, tất cả lại lần nữa kinh ngạc kêu lên, Trần Gia Bảo điên rồi sao, vậy mà định dùng tay không để đấu với Sầm Kính Cung?

"Nếu cậu đã muốn chết đến thế, vậy thì tôi thành toàn cho cậu."

Sầm Kính Cung cười lạnh, hai tay vung đao chém ra đao mang hình bán nguyệt thật lớn, chém về phía Trần Gia Bảo.

Nội lực mạnh mẽ của cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ đánh vào làm chấn động khí huyết trong người Trần Gia Bảo!

Thế nhưng Trần Gia Bảo không hề sợ hãi, ánh mắt lộ vẻ sắc bén, búng ngón tay một cái, Trảm Nhân Kiếm theo lệnh bắn ra khỏi không trung, trực tiếp đánh vào đao mang hình bán nguyệt

Tiếng nổ ầm vang lên, đao kiếm va chạm vào nhau tạo nên một cái hố sâu, bụi đất cuồn cuộn bay lên, che hết tầm mắt của mọi người.

Chỉ nghe xuy xuy hai tiếng, hai nhát Trảm Nhân Kiếm phá tan bụi mù, từ hai hướng trái phải đâm thẳng vào ngực Sầm Kính Cung.

Đúng là Cực Ý Tiên Quyết của Trần Gia Bảo!

Sầm Kính Cung ánh mắt nghiêm trọng, đây là lần đầu tiên anh ta đối mặt với ba đạo công kích của Trảm Nhân Kiếm, trong

lòng không dám sơ suất, nhanh chóng vung ra hai đao trái phải, thay nhau chém vào hai đạo Trảm Nhân Kiếm làm hai đạo công kích rơi vào khoảng không.

Chương 2125

Chương 2125

Không để Sầm Kính Cung thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, Trần Gia Bảo canh chuẩn thời cơ nhảy vọt lên, mủi chân vững vàng đạp lên sóng thanh bá đao, tạo tư thế nhìn từ trên cao nhìn xuống Sầm Kính Cung, quát: "Trong vòng năm chiêu, sẽ chặt đứt đường sống của anh!"

Lời vừa nói ra khiến đất bằng như nổi sấm!

Mọi người đều cảm thán, điều này sao có thể?

"Đúng là mơ tưởng hão huyền!" Sầm Kính Cung cảm thấy mình bị Trần Gia Bảo xem thường, liền giận tím mặt, bộc phát khí kình của cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, muốn đánh bay Trần Gia Bảo, đồng thời miệng cũng phun ra một đạo cương khí sắc bén màu trắng, tấn công về phía trước Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, tay trái vận Vô Cực Quyền chuyển hóa cương khí và nội lực bộc phát của Sầm Kính Cung, đứng vững trên sóng đao, tay phải búng tay, Trảm Nhân Kiếm từ trong không trung xuất hiện, đâm thẳng vào trán Sầm Kính Cung!

Sầm Kính Cung lập tức quay đầu sang một bên, Trảm Nhân Kiếm bay xẹt ngang qua tai anh ta.

Dưới sự công kích của luồng khí mạnh bạo, chấn động đến mức tai Sầm Kính Cung ong ong hết cả lên, thậm chí trong đầu cũng nảy lên một chút hoảng sợ.

Trần Gia Bảo đã tính toán hết thảy phản ứng của Sầm Kính Cung, trong khoảnh khắc Sầm Kính Cung nghiêng đầu, anh liền búng ngón tay một lần nữa, một loạt ngân châm được Trần Gia Bảo thêm vào nội lực bất ngờ bắn ra, âm thầm bắn vào vị trí nhân trung của Sầm Kính Cung.

Sầm Kính Cung cảm thấy đầu mình trở nên cứng ngắc, thậm chí kinh mạch trong cơ thể cũng có cảm giác ngừng lại, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, khiếp sợ nói: "Đây… Đây là A tị quỷ phong châm của Quỷ Y Môn sao?"

"Không sai, đúng là A tị quỷ phong châm." Trần Gia Bảo cười lạnh, trong tay đã cầm hai cây ngân châm, cả người tản ra vẻ lạnh lùng.

Trước đây trong trận chiến núi Vụ Ẩn, Vũ Lâm Giang không cần quỷ châm, chỉ dựa vào nội lực của bản thân đã có thể thi triển A tị quỷ phong châm , điều này đã đem lại cảm hứng rất lớn cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo muốn dùng nội lực của mình truyền vào ngân châm, như vậy sẽ thay được quỷ châm, tuy rằng không có sát khí, nhưng dùng để phong ấn kinh mạch sẽ không có gì vấn đề, sử dụng vào lúc này quả nhiên đem lại hiệu quả không ngờ!

Không ít người xung quanh đã biến sắc, hiển nhiên đã từng nghe qua điểm đáng sợ của A tị quỷ phong châm.

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất cũng lộ ra vẻ mặt phức tạp, nhìn thấy tuyệt học của Quỷ Y Môn trong tay một người ngoài như Trần Gia Bảo lại được phát huy thần kỳ như vậy, hai người bọn họ cũng không biết nên buồn hay nên vui.

Lúc này đây, vẻ mặt Sầm Kính Cung đã thay đổi rõ ràng, biết được uy lực của A tị quỷ phong châm, một khi cả ba châm cùng xuất hiện, chỉ e rằng anh ta không chết thì cũng mất nửa cái mạng!

Anh ta hét lớn, cố gắng chống cự một lần cuối cùng, miễn cưỡng vận tất cả chân nguyên trong cơ thể rồi đột nhiên vung đao, muốn đánh bay Trần Gia Bảo ra khỏi sóng đao.

Cùng lúc đó, phia bên Trảm Nhân Kiếm cũng đã ngăn cản được đòn tấn công của bốn người Xà Dược Quang, Thất Tinh kiếm bay lên, giống như phá băng đạp tuyết, cắm chặt vào mặt đất.

Bốn người Xà Dược Quang tập hợp lại, một lần nữa nhảy vọt đến bên cạnh Trần Gia Bảo để trợ giúp Sầm Kính Cung.

Một khi đám người Xà Dược Quang, Sầm Kính Cung không chỉ có thể thay đổi được cục diện lúc này, chỉ e rằng Trần Gia Bảo có thể sẽ lại lâm vào cảnh bị bao vây tứ phía.

Tình thế tranh giành từng giây!

Trần Gia Bảo hít một hơi thật sâu, hấp thu khí kình của Sầm Kính Cung, bày ra một chiêu "Thiên Cân Trụy"!

Dưới áp lực nặng nề của anh, bá đao trong nháy mắt vượt qua Thái Sơn, Sầm Kính Cung đương nhiên khó có thể vung ra, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Chương 2126

Chương 2126

Đột nhiên, ngoài dự đoán của anh ta, Trần Gia Bảo nhảy lên, trọng lượng của thanh bá đao cũng nhất thời trở nên nhẹ hơn. Sầm Kính Cung bất ngờ, không giữ được thăng bằng, thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất.

Trần Gia Bảo nhân cơ hội này đạp một phát thật mạnh vào đầu Sầm Kính Cung, khiến anh ta bay về phía sau, sau đó lại hung hãn đuổi theo, tốc độ nhanh như gió.

"Đồ khốn, dừng tay lại cho tôi!"

Xà Dược Quang nhảy lên quát một tiếng, cùng với Tả Chí Bảo và đám người khác lần lượt đuổi theo.

Trần Gia Bảo không thèm đoái hoài đến bọn họ, tay phải chỉ đạn, thi triển Cực Ý Tiên Quyết, ba đạo Trảm Nhân Kiếm từ trong không trung xuất hiện, phóng về phía đám bọn họ.

Bốn người Xà Dược Quang sắc mặt thay đổi, đối mặt với ba đạo Trảm Nhân Kiếm, không dám tranh đấu cùng, vội vàng né sang bên cạnh, động tác đuổi theo Trần Gia Bảo nhất thời bị chậm lại.

Mà sắc mặt của Trần Gia Bảo cũng trắng bệch.

Rất rõ ràng, một loạt các trận đấu kịch liệt quá cấp khiến chân nguyên trong cơ thể anh bị tiêu hao quá nhiều.

Tuy nhiên, khí thế của Trần Gia Bảo không giảm bớt, thái độ càng đánh càng hùng dũng!

Sầm Kính Cung vừa rơi xuống đất còn chưa đứng vững, Trần Gia Bảo đã vọt tới trước mặt, dùng một trưởng, đánh vào đầu của Sầm Kính Cung.

Sầm Kính Cung vội vàng đưa tay ra cản lại, ai ngờ đây chỉ là chiêu lừa của Trần Gia Bảo. Bàn tay Trần Gia Bảo lật qua, một cây kim bạc xuất hiện, nó vô cùng chuẩn xác, đâm vào bàn tay có đại lăng huyệt của Sầm Kính Cung.

Đó chính là mũi kim thứ hai "Quỷ Tâm" của A tị quỷ phong châm.

Sầm Kính Cung chỉ cảm thấy tứ chi cứng nhắc, đứng trên mặt đất không thể cử động, kinh mạch trong cơ thể càng thêm ngưng trệ, ngay cả chân khí cũng khó có thể điều động, trong nháy mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Tại thời điểm này, anh chính là con cá nằm trên thớt, là Trần Gia Bảo chính là con dao!

"Sau ba mũi kim, tính mạng của anh sẽ khó mà giữ!"

Trần Gia Bảo thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám có chút sơ hở nào, để tránh đêm dài lắm mộng. Bóng anh chợt lóe lên, sau đó đã xuất hiện ở phía sau Sầm Kính Cung, cầm kim bạc châm vào đốt sống của Sầm Kính Cung, đó chính là mũi kim thứ ba "Quỷ Chẩm."

Sầm Kính Cung tuy rằng không nhìn thấy cảnh tượng phía sau, nhưng linh cảm mạnh mẽ và mẫn cảm nói cho anh ta biết nguy hiểm đang đến gần, đôi mắt anh hoảng sợ, tuyệt vọng.

Vũ Vô Song, Vũ Nhuận Nguyệt và những người khác đều vô cùng kích động, chỉ chờ cây kim thứ ba đâm vào, điều này tương đương với việc tuyên bố Trần Gia Bảo hoàn toàn chiến thắng nhà họ Sầm!

Đột nhiên có sự thay đổi đột ngột!

"Dừng tay lại cho tôi!"

Giữa không trung truyền đến một tiếng quát giận dữ, giống như một quả mìn nổ giữa trời, trấn động cả một rừng phong. Ở đây ngoại trừ mấy người có tu vi cao thâm như Vũ Vô Song, Phương Liên Uất và Ân Thập Phương ra, hầu hết những người khác đều ong ong khắp đầu, suýt chút nữa ngất xỉu luôn tại chỗ.

"Rốt cuộc là ai? Lại có thực lực đáng sợ đến vậy?"

Vũ Nhuận Nguyệt và Vũ Nhược Uyên nhìn nhau, tràn đầy sự kinh hãi. Hai người họ đã đạt đến cảnh giới Tông Sư, vậy mà lại bị người khác làm cho khí huyết dâng trào, thật là đáng sợ quá đi.

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, cùng lúc vang lên một cái tên, sắc mặt cũng nhất thời tối sầm xuống. Nếu người đó đến, trận chiến này, chỉ sợ Trần Gia Bảo sẽ không còn đường mà trở về.

Chương 2127

Chương 2127

Sầm Kính Cung lại nặng nề thở phào nhẹ nhõm, tính mạng anh ta coi như đã được giữ lại.

Sắc mặt Trần Gia Bảo cũng thay đổi, tu vi của người đến quá cao, quả thực khó có thể tưởng tượng được, ít nhất cũng cách xa anh rất nhiều.

Tuy nhiên, chuyện mà Trần Gia Bảo anh muốn làm, sao có thể bị ảnh hưởng bởi những người khác?

Chỉ thấy Trần Gia Bảo bỏ qua cảnh báo, cắn răng, mũi kim bạc trong tay nhanh chóng đâm vào đốt sống của Sầm Kính Cung.

"Sao cậu dám!"

Trong tiếng quát mang theo sự tức giận, một đạo lớn mạnh xuyên qua, phá mây mà đến, tốc độ rất nhanh. Tuy đi sau nhưng về trước, trong nháy mắt đã đánh lên lưng của Trần Gia Bảo.

"A" một tiếng, Trần Gia Bảo không kịp đâm vào trong đã bị đánh bay về phía trước khoảng hai mươi mét, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Cũng là Trần Gia Bảo kịp thời vận chuyển Vô Cực Quyền để chuyển hóa một phần nội kình, nếu không, anh sẽ bị thương rất nghiêm trọng!

Cho dù như vậy, Trần Gia Bảo vẫn miễn cưỡng đứng lên, ho ra một ngụm máu tươi trong miệng. Bộ quần áo vốn đã quá nửa màu máu nay càng thêm đậm hơn, trong lòng càng thêm nghiêm trọng.

"Ồ?"

Trong giọng nói của người mới đến có một tia nghi hoặc, hiển nhiên cũng thấy kỳ quái, Trần Gia Bảo vậy mà không chết trong tay mình?

Tất cả mọi người đều hướng về phía có giọng nói. Một người đàn ông mặc áo dài màu trắng nho nhã xuất hiện trên bậc thang đường núi cách đó khoảng hơn mười mét.

Mọi người đều lần loạt hoảng sợ. Người này rốt cuộc đã xuất hiện khi nào, bằng cách nào mà bọn họ hoàn toàn không nhận ra, thực lực quả thực khủng bố.

Trần Gia Bảo cũng nhìn về phía người đàn ông, chỉ thấy người mới đến cơ thể thon dài, khuôn mặt anh tuấn, trên người mặc áo dài máu trắng, khí chất nho nhã thong dong, đôi mắt đen như mực tràn ngập những thăng trầm vô hạn, giống như đã trải qua vô số các kiếp nạn phồn hoa trên thế gian.

Một người đàn ông chỉ hơn ba mươi tuổi như vậy, lại có thể quát lớn một tiếng khiến mọi người khiếp sợ, hơn nữa còn có thể dùng một chưởng đánh bay Trần Gia Bảo, thật khiến người ta khiếp sợ.

Có điều mọi người đều biết, tu vi võ đạo khi đạt đến một cảnh giới nhất định thì ngược lại có thể cải lão hoàn đồng, kéo dài tuổi thọ. Người đàn ông này bề ngoài dù trẻ nhưng tuổi thật chắc chắn có thể khiến cho mọi người đều sửng sốt!

Trong đám người, sắc mặt Ân Thập Phương hoàn toàn trầm xuống, thậm chí trong mắt còn có chút sợ hãi: “Sầm Kim Thượng…ông ta quả thực đến rồi…”

“Ông ta chính là Sầm Kim Thượng?” Hai mắt Ân Dương nhất thời mở to, ngập tràn khiếp sợ: “Chẳng trách thực lực lại mạnh mẽ như vậy, lần này Trần Gia Bảo chỉ e thật sự không có sức lực quay về rồi.”

Người đàn ông mặc áo màu trắng đó chính là Sầm Kim Thượng, người có tốc độ cực nhanh. Bóng người chủ vừa lóe lên, đã vượt qua khoảng cách hơn mười mét đến trước mặt Sầm Kính Cung, nhìn qua một chút rồi trầm giọng nói: “A tị quỷ phong châm của Quỷ Môn Y? Hừ, tài năng thấp kém.”

Ông ta vươn cánh tay thon dài, nhẹ nhàng vỗ vào ngực Sầm Kính Cung.

Chỉ nghe thấy "phốc phốc" hai tiếng, hai thanh kim bạc từ trên người Sầm Kính Cung tự động rơi xuống đất. Kinh mạch ngưng trệ trong cơ thể anh ta, dưới sự tác động mạnh mẽ của nội kình của Sầm Kim Thượng thì lại lần đầy sức sống trở lại.

Sắc mặt Vũ Vô Song và Phương Liên Uất nhất thời có thay đổi. Tuy Sầm Kính Cung chỉ trúng có hai mũi kim, còn xa mới đến cảnh ngộ Tam Châm Mạch Cấm Khí Tuyệt. Nhưng A tị quỷ phong châm là tuyệt học được ghi lại trong Quỷ Môn Thập Tam Châm, vậy mà lại có thể bị Sầm Kim Thượng dễ dàng phá vỡ như vậy, thực lực quả thực đáng sợ.

Ở một bên khác, sắc mặt Trần Gia Bảo cũng nặng nề hơn.

"Bây giờ con cảm thấy thế nào?" Sầm Kim Thượng mở miệng hỏi, giọng nói rất bình thường, không nghe được có những cảm xúc gì.

Sầm Kính Cung hít một hơi thật sâu, xem xét tình hình cơ thể, biết không còn gì phải lo lắng, sau đó mới khom người, kích động nói: "Bố, bố cuối cùng cũng đã xuất quan, tốt quá rồi, có bó đến chủ trì đại cục, hôm nay mọi việc có thể được định!"

Lời này nói ra, tựa như đồng bằng nổi sóng.

Đại đa số những người không biết nội tình bên trong thì đều lần lượt trấn động, người đàn ông có tu vi cao đến mức đáng sợ này, vậy mà lại là bố của Sầm Kính Cung? Nói như vậy, ông ta chính là Sầm Kim Thượng trong truyền thuyết, mẹ kiếp, ông ta vẫn chưa chết, thật sự là một lão yêu quái mà!

Xà Dược Quang vô cùng vui mừng phấn khích. Có tuyệt thế cường giả như Sầm Kim Thượng trấn thủ, phen này Trần Gia Bảo không chết không được!

Trước mắt bao người, Sầm Kim Thượng gật đầu với Sầm Kính Cung, cũng không đoái hoài đến Trần Gia Bảo. Bóng người ông chợt lóe lên, bỗng chốc lại xuất hiện bên cạnh Sầm Khiếu Uy bị thương nặng đang hôn mê, đặt tay lên mạch ông ta.

Chương 2128

Chương 2128

Ông khẽ nhíu mày, bàn tay đặt ở ngực Sầm Khiếu Uy, đẩy một lượng chân nguyên lớn mạnh qua đó. Sầm Khiếu Uy tuy vẫn còn chưa tỉnh lại, xong sắc mặt đã hồng hào, xem ra vết thương đã đỡ hơn rất nhiều.

Sầm Kim Thượng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đứng lên nhìn về phía Trần Gia Bảo, thản nhiên nói: "Cậu chính là Trần Gia Bảo?"

Mọi người xung quanh đều tinh thần phấn chấn, vở kịch hay sắp bắt đầu rồi.

"Không sai."

Đối diện với tuyệt thế cường giả như Sầm Kim Thượng, nét mặt Trần Gia Bảo vẫn rất lẫm liệt, không kiêu ngạo không tự ti."

"Là cậu đánh Khiếu Uy và Kính Cung bị thương?"

"Không sai."

"Trên người cậu có Thiên Hành Cửu Châm?"

"Không sai."

Sầm Kim Thượng gật gật đầu, nói: "Cậ tuổi vẫn còn trẻ, lại có tu vi như vậy, quả thực hiếm có. Đem Thiên Hành Cửu Châm giao ra đây, rồi phế bỏ tu vi, tự cắt đứt một cánh tay, tôi có thể phá lệ tha cho cậu một mạng."

Ngữ khí của ông rất bình thản, nhưng khi nói ra, lại mang theo một khí thế không thể cự tuyệt, cùng với sự ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống, dường như tha cho Trần Gia Bảo một mạng chính là đang ban ơn cho Trần Gia Bảo.

Xà Dược Quang, Tả Chí Bảo và đám người khác nhất nhất thời vội vàng gãi tai. Bọn họ cùng với Trần Gia Bảo có huyết hải thâm thù, nếu thật sự tha cho Trần Gia Bảo, bọn họ không phải sẽ khóc không ra nước mắt sao?

Tuy nhiên, Sầm Kim Thượng đã lên tiếng, bọn họ dù không hài lòng cũng không dám mở miệng phản đối.

Trước mặt mọi người, Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, không trả lời mà hỏi lại: "Ông chính là Sầm Kim Thượng?"

"Không sai." Sầm Kim Thượng chắp hay tay lại, ngạo nghễ nói: "Tu vi của tôi đã đến Truyền Kỳ Hậu Kỳ, giết cậu cũng chỉ như giết con gà. Cậu nhanh chóng đem Thiên Hành Cửu Châm giao ra, thì còn có cơ hội giữ lại một đường sống. Nếu dám nói không, vậy thì hôm nay tính mạng của cậu sẽ khó giữ được."

Nói xong, bàn tay ông vỗ nhẹ về phía bên trái lăng không, một đám nội kình cực kỳ lớn mạnh đột nhiên bộc phát ra.

Chỉ thấy bên trái có rất nhiều cây phong đều bị nội kình của ông đánh gục bay ra bên ngoài, tạo thành một khoảng không rộng chừng sáu, bảy mét, khu vực chân không dài khoảng hơn hai mươi mét.

Thật đáng kinh ngạc.

Mọi người nhao nhao hoảng sợ, một chưởng nhẹ nhàng đã có uy lực như vậy, đây quả thực là thủ đoạn quỷ thần, đáng sợ, quá đáng sợ. Trần Gia Bảo cho dù có lợi hại hơn nữa, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Sầm Kim Thượng?

Sầm Kính Cung kiêu ngạo ngẩng đầu lên, cảm giác vô cùng vinh quang, đồng thời khinh miệt liếc nhìn Trần Gia Bảo một cái rồi cười lạnh, nói: "Vũ kỹ của cậu tuy huyền diệu, nhưng ở trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều không đáng nhắc đến. Nếu biết thức thời, cậu hãy sớm đầu hàng đi." Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Mọi người đều đồng loạt gật đầu, đều không coi trọng Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười lạnh một tiếng, tay phải nắm lấy thanh Thất Tinh bảo kiếm đang bay về tay mình.

Sầm Kim Thượng khẽ nhíu mày, hứng thú nói: “Cậu cầm kiếm trước mặt tôi, không sợ tôi giết cậu sao?”

Trần Gia Bảo vung nhẹ thanh kiếm, cây phong cưới đất bị thanh kiếm tấn công, lần lượt dạt sang xung quanh, lẫm liệt nói: “Muốn có Thiên Hành Cửu Châm, ông đang mê sảng sao, muốn lấy mạng của Trần Gia Bảo tôi, ông có cái bản lĩnh này không!”

Mọi người đồng loạt kinh ngạc, Trần Gia Bảo lại dám trái ý của Sầm Kim Thượng, trời, quá điên cuồng, quá lớn gan rồi, chẳng lẽ cậu ta không sợ chết sao?

Sầm Kim Thượng khẽ bật cười, nói: “Không ngờ ngay ngày đầu tiên xuất quan đã gặp phải một thanh niên kiêu ngạo như cậu. Cũng được, vậy thì đành dùng máu của cậu để chúc mừng tôi xuất quan.”

Nháy mắt, một màn khí thế lớn mạnh tựa như biển lớn, bao trùm lấy toàn bộ rừng phong đỏ, sức ép khiến mọi người không thở nổi.

Trần Gia Bảo giống như một con mòng biển giữa đại dương, yếu đuối và bất lực.

Chương 2129

Chương 2129

Dưới khí thế áp bức lớn mạnh của Sầm Kim Thượng, Trần Gia Bảo vốn đã bị trọng thương, tiêu hao nhiều sức mạnh, bây giờ khí huyết bắt đầu dâng trào, cả người khó chịu.

Anh hơi nhíu mày, hít một hơi thật sâu, ép buộc bản thân đè nén cảm xúc khó chịu, lẫm liệt nói: "Ông không giết được tôi đâu."

"Lời tầm phào." Sầm Kim Thượng nhẹ nhàng nhấc tay lên, một sức mạnh lớn mạnh phá vỡ bầu không khí mà xuất hiện.

Đồng tử Trần Gia Bảo trong nháy mắt co lại. Anh còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy hai má đau đớn, khí kình đã chà xát qua má Trần Gia Bảo, lao ra ngoài, một dòng máu tươi chảy ra.

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh hãi trong ánh mắt đối phương. Vừa rồi Sầm Kim Thượng ra tay như thế nào, bọn họ lại không thể nhìn được rõ ràng, không hổ là cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ, quả nhiên danh xứng với thực.

Sầm Kim Thượng giơ tay ra lắc lư giữa không trung, tự phụ nói: "Nếu ngón tay của tôi hơi nghiêng về phía bên cạnh một vài cm, dòng sức mạnh vừa rồi sẽ xuyên qua giữa cổ cậu, mà cậu cũng không thể làm được gì, vì vậy giao Thiên Hành Cửu Châm ra mới là lựa chọn tốt nhất cho cậu."

Lời ông vừa dứt, bóng người đã chợt lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo đột nhiên trợn mắt, vừa định rút kiếm ra ra đã bị Sầm Kim Thượng dùng một quyền đánh bay ra bên ngoài.

Áp bức!

Hoàn toàn áp bức về lực lượng và tốc độ!

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất đều cảm nhận được sự tuyệt vọng từ đáy lòng. Loại áp bức tuyệt đối này của Sầm Kim Thượng, căn bản không phải là thứ mà Trần Gia Bảo có thể dựa vào vũ kỹ huyền diệu cùng trí tuệ khôn ngoan mà thắng được. Trận chiến này, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ thua… không, chắc chắn sẽ chết!

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên càng thêm lo lắng không thôi, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo.

Ngược lại Vũ Nhược Uyên lông mày lại co lại, hiện lên một tia hồ nghi.

"Tôi thừa nhận ông rất lợi hại…" Trần Gia Bảo chống thanh kiếm đứng dậy, lau sạch máu trên khóe miệng, tiếp tục nói: "Tôi cũng thừa nhận mình không phải đối thủ của ông, nhưng ông cũng vẫn không thể giết được tôi."

Nói xong, Trần Gia Bảo vung kiếm, một nhát kiếm sắc bén phá vỡ không trung mà xuất hiện, giết về phía Sầm Kim Thượng.

Sầm Kim Thượng thần sắc khinh miệt, vươn tay phải, trực tiếp nắm lấy nhát kiếm vào trong tay, nhẹ nhàng dùng lực, nhát kiếm nhất thời tiêu tan, nói: "Dám dùng kiếm với tôi, dũng khí của cậu cũng không nhỏ, tuy nhiên, dũng khí của cậu không phải đổi lấy khen ngợi, mà là cái chết."

Ánh mắt ông bất chợt trở nên sắc bén, bóng người bỗng lóe lên, lập tức đã lao đến trước mặt Trần Gia Bảo, vươn tay phải bóp cổ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo không kịp phòng ngự, cũng không có ý muốn phong ngự, ngược lại còn cười khẽ một tiến, tùy ý đứng yên không hề né tránh.

Trong mắt những người xung quanh, hành động của Trần Gia Bảo không khác gì khơi gợi sự chết chóc.

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên bị dọa tới mức hồn bay phách tán.

Ánh mắt khinh miệt trong mắt Sầm Kim Thượng dần biến mất, đang chuẩn bị hung hăng bóp cổ Trần Gia Bảo hỏi về

Thiên Hành Cửu Châm.

Bỗng nhiên, bỗng có một luồng tác động lớn, phá vỡ không trung, một mũi đao lạnh hung hăng xông đến, uy lực mạnh đến tuyệt đỉnh, tốc độ vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã áp đến phía sau Sầm Khiếu Uy.

Chương 2130

Chương 2130

Ánh sáng chói chang, cảnh sắc tráng lệ, kinh diễm cả toàn bộ rừng phong đỏ!

Sầm Kim Thượng sắc mặt bỗng chốc thay đổi, không kịp đối phó với Trần Gia Bảo, xoay người vung ra một quyền, ngăn chặn với mũi đao lạnh đó, nhưng chỉ cảm thấy tay phải đông lạnh đến thấu xương, từng cơn đau đớn truyền đến, vội vàng che tay ra phía sau tay áo.

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng lại, lần lượt thay đổi sắc mặt. Có thể khiến Sầm Kim Thượng phải quay người tự cứu chính minh, tu vi của người mới tới thật lợi hại.

Vũ Nhuận Nguyệt, Thu Vũ Liên và những người khác thở phào nhẹ nhõm, trong đầu đều đồng loạt hiện ta một bóng dáng bạch y trường kiếm.

Lưu Ly.

Sầm Kính Cung và Xà Dược Quang cũng nghĩ đến Lưu Ly, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Lúc này, Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, nói: “Tôi đã nói rồi, ông không thể giết được tôi, bây giờ ông tin chưa?”

Thật ra trong lòng Trần Gia Bảo cũng là cược may một ván, anh cũng không hề biết Lưu Ly có ở đây hay không, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Lưu Ly, anh vẫn đánh cược một ván, có điều rất hiển nhiên, anh đã thắng.

Sầm Kim Thượng hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía rừng lá phong, cao giọng nói: “Là vị cao nhân nào ra tay, mời hiện thân gặp gặp tôi.”

Vừa mới giao đấu qua không khí, ông đã biết được rằng thực lực của đối phương tuyệt đối không dưới ông. Điều đó chứng

minh đối phương cũng là một vị cường giả cảnh giới Truyền Kỳ Hậu Kỳ, lúc này Sầm Kim Thượng không thể không nghiêm túc nhìn nhận.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người chỉ thấy trên ngọn cây phong giống như có một đốm lửa, một cô gái trẻ, bạch y trường kiếm, khí chất không vướng bụi trần, đẹp như linh tinh trong đốm lửa, dường như là một vẻ đẹp hội tụ tất cả những điều tốt đẹp nhất trên trời dưới đất.

Đại đa số những người ở đây đều chưa từng thấy Lưu Ly, nhưng giờ phút này nhìn thấy cô, ai cũng lập tức nhận ra cô chính là Lưu Ly, hơn nữa cũng chỉ có cô mới có thể là Lưu Ly. Tinh thần của tất cả lần lượt gặp trấn động, vừa khiếp sợ vẻ đẹp của Lưu Ly, vừa khiếp sợ thực lực của Lưu Ly.

"Cô chính là Lưu Ly?" Phương Liên Uất kinh ngạc hỏi, nhớ tới một kiếm kinh động mọi người tại núi Vụ Ẩn trong truyền thuyết, quả thực khó có thể ngờ được lại có liên hệ với cô gái xinh đẹp tuyệt sắc trước mắt.

"Cô ấy quả thực là Lưu Ly." Vũ Vô Song thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Lưu Ly đã tới, tính mạng Trần Gia Bảo sẽ được bảo vệ. Với thực lực ở cảnh giới Truyền Kỳ Hậu Kỳ của Lưu Ly, cho dù không có cách nào thắng được Sầm Kim Thượng, ít nhất cũng có thể duy trì không thất bại, từ đó an toàn dẫn Trần Gia Bảo rời đi. Nhà họ Vũ đặt cược vào hành động táo bạo của Trần Gia Bảo, như thế này cũng không tính là thua.

Vũ Nhược Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm, cô đã nói rồi, Lưu Ly nhất định sẽ xuất hiện, Trần Gia Bảo cũng sẽ tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng. Ngay sau đó, cô lại nặng nề hừ một tiếng.

Vũ Nhuận Nguyệt nhìn thấy váy dài màu tím trên người Vũ Nhược Uyên, lại nhìn Lưu Ly, bộ dáng dường như đang suy nghĩ.

Trong hiện trường, Sầm Kim Thượng nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lưu Ly, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc. Ông có thể nhìn ra, cô không giống như ông, không phải cải lão hoan đồng, Lưu Ly thật sự vẫn còn trẻ. Mà cường giả Truyền Kỳ

Hậu Kỳ trẻ tuổi như vậy, ông cũng chưa từng nghe nói đến, trầm giọng hỏi: “Cô là ai?”

Lưu Ly không hề trả lời câu hỏi của Sầm Kim Thượng, một luồng hương sen thổi qua, bóng dáng cô chợt lóe sáng, chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Trần Gia Bảo, đánh giá vết máu trên người Trần Gia Bảo, nói: “Anh… không sao chứ?”

Ánh mắt Sầm Kim Thượng nhất thời trợn trơn, cũng không phải là đang tức giận với Lưu Ly vì không để ý đến ông, mà là kinh ngạc, vừa rồi ông lại không thể nhìn được bóng dáng của Lưu Ly.

Chương 2131

Chương 2131

Tâm tình ông càng lúc càng nghiêm trọng, bóng người chợt lóe lên, theo bản năng đi tới phía sau Sầm Kính Cung. Cũng không rõ ông là vì muốn kéo dài khoảng cách với Lưu Ly, hay là để bảo vệ Sầm Kính Cung.

Giờ phút này, đối mặt với sự quan tâm lúc tỏ lúc không của Lưu Ly, Trần Gia Bảo ngồi trên mặt đất, đột nhiên thả lỏng, chỉ cảm thấy cơ thể đau đớn, chớp chớp mắt: "Nếu cô đến muộn hơn một chút nữa, thì tôi thật sự có chuyện lớn rồi."

"Tôi biết rồi, tôi sẽ giúp anh báo thù." Lưu Ly quay người lại, đưa lưng về phía mặt Trần Gia Bảo, giữa lông mày hiện lên một tia áy náy và sự dịu dàng hiếm thấy.

Trên thực tế, sau khi cô nghe nói Trần Gia Bảo hẹn đấu với Sầm Khiếu Uy, cô đã sớm đến núi Phượng Hoàng, chỉ là cô vẫn luôn nhịn cơn tức trốn ở một bên quan sát, muốn xem sức chiến đấu thực sự của Trần Gia Bảo, đợi cho đến khi Trần Gia Bảo thật sự gặp nguy hiểm đến tính mạng mới hiện thân cứu giúp, từ đó dẫn đến việc cơ thể Trần Gia Bảo bị thương nghiêm trọng.

Đột nhiên, Sầm Kính Cung nhỏ giọng nói với Sầm Kim Thượng: "Bố, nếu con đoan không nhầm, người phụ nữ kia tên là Lưu Ly, là đồng đội của Trần Gia Bảo. Cô ấy từng đánh một trận ở núi Vụ Ẩn, danh tiếng vang vọng khắp nơi, nghe nói cũng là cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ.

Nói xong, Sầm Kính Cung trong lòng nghiến răng nghiến lợi, chỉ thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là đã hạ được Trần Gia Bảo, vậy mà lại bị Lưu Ly làm hỏng chuyện tốt của nhà họ Sầm, thật sự là đáng ghét!

Sầm Kim Thượng gật gật đầu, không nói thêm gì, hai tay đan vào nhau, nói với Lưu Ly: "Cô muốn cứu Trần Gia Bảo?"

Lưu Ly nhìn về phía Sầm Kim Thượng, sự dịu dàng giữ đôi lông mày bỗng chốc biến mất, nhanh chóng trở nên lạnh như băng, hỏi ngược lại: "Ông chính là Sầm Kim Thượng?"

Giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, nhưng ai cũng có thể nghe ra được sự lạnh lẽo trong lời nói của cô.

"Không sai." Sầm Kim Thượng ngạo nghễ nói: "Gia chủ đời trước nhà họ Sầm, là cường giả cảnh giới Truyền Kỳ Hậu Kỳ, từng trấn áp vô số võ giả tỉnh Trung Thiên, khiến tất cả dòng họ tâm phục khẩu phục…"

"Đúng là gặp mặt không bằng nghe danh."

Đột nhiên, Sầm Kim Thượng còn chưa nói hết những chuyện khiến ông tự hào, Lưu Ly đã cắt lời ông, lắc đầu, lông mày nhíu lại hơi thất vọng.

Mọi người xung quanh xôn xao.

Sầm Kim Thượng chính là tuyệt thế cường giả mười năm trước đã trấn áp cả cái tỉnh Trung Thiên. Hơn nữa biểu hiện có thể giết chết Trần Gia Bảo chỉ trong vài giây cũng đủ mạnh để khiến mọi người ở đây đều khiếp sợ. Nhưng Lưu Ly lại thể hiện thái độ khinh bỉ với Sầm Kim Thượng. Cho dù người ta truyền miệng nói Lưu Ly là cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ, nhưng cô cũng không có tư cách đè đầu cưỡi cổ Sầm Kim Thượng chứ?

Mọi người đều cảm thấy Lưu Ly quá kiêu ngạo, quá tự cao.

Nhưng Trần Gia Bảo biết, Lưu Ly luôn nói theo sự thật, hơn nữa tầm mắt của cô cũng vô cùng khiêm tốn. Nếu lời nói của cô mang theo chế giễu, vậy thì chỉ có một cách để giải thích: Đó chính là thực lực của Sầm Kim Thượng thực sự làm Lưu Ly thất vọng, cũng có thể chứng minh, Lưu Ly có đủ tự tin vượt qua Sầm Kim Thượng!

Nghĩ đến điều này, Trần Gia Bảo không nhịn được muốn bật cười.

Sắc mặt Sầm Kim Thượng trầm xuống, giọng nói cũng vô cùng trầm: "Cô có ý gì?"

“Lúc trước khi tôi dạo chơi đến tỉnh Trung Thiên, đã nghe nói đến hành động của ông. Nghe nói ông đã bế quan gần hai mươi năm.” Lưu Ly nói.

“Không sai.” Khuôn mặt Sầm Kim Thượng thể hiện ra một tia đắc ý: “Xem ra cô cũng khá hiểu chuyện của tôi đấy.”

Chương 2132

Chương 2132

Lưu Ly lắc đầu, tiếp tục nói: "Ban đầu tôi cho rằng, ông nhất định sẽ là một đối thủ khó nhằn, nên mới nhắc nhở Trần Gia Bảo nên cẩn thận khi hành động ở tỉnh Trung Thiên. Chỉ là tôi không ngờ tới, ông bế quan lâu như vậy, mà vẫn chỉ ở cảnh giới Truyền Kỳ Hậu Kỳ, tư chất tầm thường, thực sự đáng thất vọng."

"Nếu sớm biết như vậy, ngay từ đầu tôi nên trực tiếp dẫn Trần Gia Bảo đến nhà họ Sầm, lấy đi nửa quyển Thiên Hành Cửu Châm, cũng không cần như bây giờ, gây ra một đống phiền phức."

Đám người lại bắt đầu xôn xao, Sầm Kim Thượng đã đạt cảnh giới Truyền Kỳ Hậu Kỳ, vậy mà còn bị Lưu Ly nó là tư chất tầm thường, mẹ kiếp, đám người bọn họ, ngay cả cảnh giới Truyền Kỳ Trung Kỳ cũng chưa đạt đến, thậm chí đại đa số mọi người ngay cả cảnh giới Tông Sư cũng chưa đạt đến, vậy bọn họ ai nấy không phải cũng đều ngu xuẩn sao?

Có điều bọn họ lập tức nghĩ đến, Lưu Ly tuổi còn trẻ, cũng đã là cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ, nếu so sánh hai người với nhau, Sở Kim Thượng đã gần một trăm tuổi, quả thật tư chất quả thực kém hơn hẳn.

Sắc mặt Sầm Kim Thượng âm trầm, khóe mắt khẽ co giật, trong giọng nói cũng ẩn chứa một tia tức giận, cười lạnh nói: "Sầm Kim Thượng tôi sống lâu như vậy, hôm nay lại liên tục bị hai tên nhãi khinh bỉ, thật là nực cười."

"Không phải khinh bỉ." Lưu Ly thản nhiên nói: "Chỉ là đang nói sự thật thôi."

"Hay, hay, hay, …hay cho câu chỉ nói thật." Sầm Kim Thượng sắc mặt càng thêm tức giận, khí thế của cường giả Truyền Kỳ

Hậu Kỳ cũng đột nhiên bộc phát ra: “Xem ra chỉ có giao chiến, mới có thể khiến cô biết được sự lợi hại của Sầm Kim Thượng tôi.”

“Hy vọng thanh kiếm trong tay của cô, có thể cứng được như miệng lưỡi của cô.” Sầm Kim Thượng khẽ nâng tay, một bàn tay lớn, giống như là đang dời núi lấp biển, đổ về phía Lưu Ly.

Chưởng kình mạnh mẽ, phạm vi rộng lớn, ngay cả Trần Gia Bảo đứng cách đó không xa cũng cảm giác được một trận khí huyết đang dâng trào, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Lưu Ly khẽ nhíu mày lại, bàn chân nhẹ nhàng di chuyển, đem Trần Gia Bảo che ở phía sau. “Rầm rầm” một tiếng, kiếm Hàn Sương tự động ra khỏi vỏ. Lưu Ly cầm kiếm trong tay, giơ kiếm ngang trước ngực, một cơn gió lạnh lập tức bộc phát.

Chưởng kình vừa tiếp cận cách Lưu Ly khoảng một mét, trong chốc lát đã bị luồng khí lạnh triệu tiêu, không chỉ tan thành mây khói, thậm chí còn không xuất hiện cảnh tượng đặc sắc như trong tưởng tượng của mọi người, giống như chưởng kình của Sầm Kim Thượng trước giờ chưa từng xuất hiện qua.

Trong mắt Sầm Kim Thượng lóe lên một tia kinh ngạc, một chưởng vừa rồi ông tung ra chỉ dùng tám phần lực đạo, mục đích là để thử thăm dò mức độ của Lưu Ly, vốn cũng không cho rằng có thể gây thương tích gì nhiều cho Lưu Ly. Vậy nhưng Lưu Ly lại dễ dàng hóa giải được chưởng kình của ông, quả thực là nằm ngoài dự liệu của ông.

Ông cười lạnh hai tiếng, nói: “Quả nhiên có chút bản lĩnh, chẳng trách dám ăn nói ngông cuồng. Xem ra trong khoảng thời gian tôi bế quan, giới võ đạo Việt Nam đã xuất hiện không ít nhân tài, có điều thực lực của Sầm Kim Thượng tôi vượt xa so với tưởng tượng của cô. Nếu như cô chỉ có chút bản lĩnh này thôi mà hôm nay muốn cứu Trần Gia Bảo, vậy e cũng không dễ dàng đến vậy.”

Lưu Ly cầm kiếm khẽ vung lên, một nhát kiếm Lăng Vân phóng lên trời: “Dưới bàn tay sẽ thấy được năng lực thật sự. Có thể đưa Trần Gia Bảo đi hay không, thanh kiếm của tôi sẽ cho ông đáp án chính xác.”

“Thật khí phách, vậy thì chiến đấu đi!” Sầm Kim Thượng nhìn thời thét một tiếng, thanh âm chấn động bốn phía, trong tai mọi người nhất thời vang lên tiếng “ù ù.” Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Sầm Kim Thượng đột nhiên bước về phía Lưu Ly, tốc độ nhanh gấp đôi so với tốc độ khi ông vượt qua Trần Gia Bảo.

Xem ra đối mặt với Lưu Ly cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ, nội tâm Sầm Kim Thượng cũng có chút nghiêm trọng, không thể không dùng toàn lực nghênh chiến kẻ địch.

Mọi người chỉ thấy giữa không trung lưu lại vài bóng dáng mơ hồ, Sầm Kim Thượng đã xuất hiện ngay trước mặt Lưu Ly, tay phải nắm quyền đánh về phía Lưu Ly, tiếng gió gào thét, khí thế kinh người!

Lưu Ly lạnh lùng như băng, không hề né tránh, nhẹ nhàng một tiếng, một cánh tay nặn thành “Minh Vương Ấn bất động”, từ trong tay cô xuất hiện một đạo phật quang màu vàng, giống như cả người được mạ một lớp vàng, cao quý trang nghiêm!

Chương 2133

Chương 2133

Một cảm giác trang nghiêm dần dâng lên trong lòng mọi người, dường như Lưu Ly đã trở thành long nữ giác ngộ một đóa hoa sen nở rộ trong Kinh Phật.

“Chiêu thức của phật môn? Hóa ra cô là đệ tử của nhà Phật.” Sầm Kim Cường cười lạnh một tiếng, dùng sức lực quyền kình sấm sét của mình tấn công mạnh lên Phật quang màu vàng cứng rắn.

Khoảnh khắc đó, trời long đất lở!

Toàn bộ núi Phượng Hoàng dường như rung lên vài cái, mặt đất trong vòng bán kính hai mươi mét đều vỡ vụn, xuất hiện vô số vết nứt dài, một luồng khí tựa như gió lớn cấp mười hai quét qua bốn phía, đi khắp ngõ ngách. Tất cả cây phong đều bị bật rễ, lá phong màu đỏ bị thổi bay đầy trời, tiếng kêu ầm ầm đến mức mọi người ngay cả mắt cũng suýt chút nữa không mở nổi.

Bọn họ lần lượt biến sắc, tay chân luống cuống lui về sau, để tránh bị dư chấn cuộc chiến đấu giữa hai người ảnh hưởng đến, đồng thời trong lòng cũng hoảng sợ không thôi. Đây chính là hai đối thủ cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ giao chiến với nhau. Đáng sợ, thật sự quá đáng sợ!

Sầm Kính Cung khoảng cách khá gần, có thể cảm nhận được tương đối uy lực của cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ, trong lòng trấn động, vội vàng tránh đến bên cạnh Sầm Khiếu Uý, cầm vũ khí lên nhảy về phía xa.

Trần Gia Bảo đứng ở sau lưng Lưu Ly, ngay cả chút cảm giác nội kình tấn công cũng không có, biết là Lưu Ly đang giúp anh chặn lại, trong lòng vô cùng cảm kích. Đối với thực lực của Lưu Ly, cũng thêm hiểu rõ hơn.

Ở trung tâm của khí kình, sắc mặt Sầm Kình Ca sầm lại, ông kiên định rung chuyển "Minh Vương Ấn bất động" của Lưu Ly, chỉ cảm thấy ánh sáng vàng trước người Lưu Ly kiên cố như tảng đá, chẳng những cản quyền kình của ông trở lại, thậm chí còn có lực phản kích, khiến quyền kình của ông quay lại, trấn áp cổ tay ông khiến ông đau đớn.

Trong lòng ông kinh hãi, lập tức thu chiêu rút lui, nhảy ra ngoài mười mét, trầm giọng nói: "Thủ đoạn thật tốt, "Minh Vương Ấn bất động" của Phật Môn quả nhiên có chỗ độc đáo riêng của mình."

Lưu Ly buông "Minh Vương Ấn bất động", ánh sáng Phật xung quanh dần tiêu tán, nhưng sự thánh thiện của cô vẫn như cũ, nói: "Tôi cảm thấy tư chất của ông rất đáng thất vọng, không ngờ rằng sức lực của ông cũng khiến người ta thất vọng."

Sầm Kim Thượng lập tức thay đổi sắc mặt, khóe mắt hơi giật giật, hiện lên một tia chết chóc.

Luồng khí mạnh mẽ trong rừng lá phong dần dần tiêu tan, bầu trời đầy lá phong đỏ trôi nổi, có chút cảm giác vẻ đẹp không hoàn chỉnh.

Mọi người lập tức mở mắt ra, chỉ thấy Sầm Kim Thượng đứng cách đó mười mét, sắc mặt thâm trầm, quần áo trên người ít nhiều đã có vài nếp nhăn.

Còn Lưu Ly vẫn đứng yên tại chỗ, một thân áo trắng sạch sẽ, ngay cả một chút bụi bặm cũng không có. Thậm chí cả Trần Gia Bảo, dưới sự bảo vệ của cô, thần sắc cũng vẫn bình thường, hiển nhiên không chút ảnh hưởng.

Lần giao chiến này ai thắng ai thua, không nói cũng rõ!

Mọi người đều hoảng sợ. Sầm Kim Thượng lại rơi vào thế hạ phong, thực lực của Lưu Ly, quả thực đáng sợ vậy sao?

Một tiếng "ừng ực" vang lên, Phương Liên Uất khiếp sợ nuốt nước miếng, nói: "Nhà họ Vũ các người thua cũng không oan."

Vũ Vô Song biết, Phương Liên Uất nói, là chuyện một kiếm áp chế nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, sắc mặt liền trắng bệch nói: "Đương nhiên, đừng nói vụ núi Vụ Ẩn của chúng tôi, cho dù

cô ấy có đến tổng đàn nhà họ Phương, e rằng nhà họ Phương cũng phải ngoan ngoãn nghe theo.”

Phương Liên Uất không phản bác, bởi anh ta biết, Vũ Vô Song đang nói thật, với thực lực Lưu Ly thể hiện ra lúc này, có thể thấy cả nhà họ Phương, không có ai là đối thủ của Lưu Ly.

Đột nhiên, tình hình trong hiện trường bỗng có thay đổi, Lưu Ly quay về Trần Gia Bảo, thản nhiên nói: “Chuyện tiếp theo, cứ giao cho tôi đi.”

Chương 2134

Chương 2134

Trần Gia Bảo ngạc nhiên, vừa định mở miệng nói gì đó, thì đột nhiên, Lưu Ly đã nắm chặt chuôi kiếm, chọn cách chủ động xuất kích, nhẹ nhàng một tiếng, cô cầm kiếm hướng về Sầm Kim Thượng.

Thân ảnh uyển chuyển màu trắng tựa như vị tiên tử băng thanh ngọc khiết. Chỉ là vị tiên tử này lạnh như tảng băng, trên thân kiếm càng tỏa ra khí lạnh mãnh liệt, đi qua nơi nào, lá phong đỏ đều đóng thành băng sương giá màu trắng, rơi xuống mặt đất.

Vẻ đẹp thánh thiện, đủ để lấy mạng!

“Không ngờ Sầm Kim Thượng tôi ngày đầu xuất quan đã có thể gặp được cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ, vậy thì mau chóng đánh một trận thật sảng khoái đi.”

Sầm Kim Thượng ngẩng đầu cười lớn, thanh âm chấn động khắp bốn phương, khí thế mạnh mẽ lại bao trùm toàn bộ rừng lá phong đỏ. Chỉ thấy cánh tay phải của ông bắt lấy thanh bá đao đang lao vào tay mình, giơ đao hướng về phía Lưu Ly mà tấn công.

Bóng dáng hai người cực nhanh, liên tục giao với nhau vài chiêu giữa không trung, phát ra tiếng “keng keng”, hai thanh kiếm va vào nhau khiến tia lửa bắn ra tung tóe, nhảy múa lộn xộn.

Từng đợt khí kình liên tục bộc phát, vô số cây phong bị chém đứt, ầm ầm đổ xuống đất, bụi bặm theo lá phong bay lên không trung, ngay sau đó lại bị khí lạnh trên người Lưu Ly làm ảnh hưởng, đóng thành băng sương, sau đó lại bị khí kình trấn động đến mức thành vô số hạt tuyết nhỏ, phản quang thành ánh sáng bảy màu trong không trung.

Cùng với sự dịch chuyển không ngừng của hai người, đao kiếm ngang dọc, khí lạnh hoành hành, khí kình lớn mạnh không ngừng bao phủ trong phạm vi rộng.

Không lâu sau đó, gần như một nửa rừng lá phong đã bị đóng thành băng, thậm chí ngay cả mặt đất vỡ vụn cũng đóng băng lại với nhau, tỏa ra ánh sáng dưới mặt đất.

Mọi người xung quanh khó có thể chịu đựng được dư chấn của cuộc chiến đấu giữa hai người, đành phải lùi về phía sau, đáy mắt tràn đầy trấn động. Cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ giao đấu, quả thực chính là thủ đoạn thần tiên, vô cùng đáng sợ!

Trần Gia Bảo cung lui ra bên ngoài ba mươi mét, đứng trên đỉnh một gốc cây phong, nhìn chằm chằm vào cuộc chiến khốc liệt giữa rừng.

Chỉ thấy bá đao của Sầm Kim Thượng tuy rằng uy mãnh vô cùng, nhưng bất luận ông có xuất chiêu như thế nào, đều luôn bị Lưu Ly dễ dàng chặn lại. Ngược lại, ông lại thường xuyên bị Lưu Ly vung kiếm ra, chờ đợi mang dòng khí lạnh thấu xương áp bức vào cơ thể Sầm Kim Thượng.

Không quá bao lâu, bá đao của Sầm Kim Thượng cùng với cổ tay ông bị liên kết thành một lớp băng cứng dày, mặt dù rất nhanh đã bị ông dùng nội kình trấn áp vỡ nát, nhưng rõ ràng có thể nhận ra, động tác vung đao của ông đã chậm lại, đối mặt với sự công kích dồn dập của Lưu Ly, có lúc cũng tay chân luống cuống.

Trần Gia Bảo thở phào nhẹ nhõm: “Sầm Kim Thượng là cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ kỳ cựu, lại bế quan gần hai mươi năm, nhưng vẫn không phải đối thủ của Lưu Ly. Như vậy xem ra, chỉ cách một bước nữa Lưu Ly có thể thăng cấp tới cảnh giới “Tiên Thiên”, chỉ sợ đến lúc đó mình chỉ có thể ngước nhìn lên cô ấy.”

Một bên khác, Sầm Kính Cung thần sắc nghiêm trọng. Tuy rằng anh có lòng tiến lên giúp Sầm Kim Thượng, nhưng anh biết rõ, với thực lực của anh, chỉ sợ còn chưa vọt tới trước mặt Lưu Ly, đã bị khí lạnh của Lưu Ly đóng băng thành tảng băng.

Trong lòng anh dâng lên một dự cảm đáng sợ. Trận chiến này, chỉ sợ nhà họ Sầm sẽ thật sự thất bại.

Đột nhiên, tình hình trong đó lại lần nữa thay đổi.

Lưu Ly chém một đao khí lạnh khổng lồ, mặt đất xung quanh đều đóng thành băng.

Sầm Kim Thượng lập tức giơ đao ra ngăn chặn, chỉ thấy một cỗ băng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, tăng lên dọc theo hướng cổ tay ông.

Chương 2135

Chương 2135

Thần sắc ông thay đổi, thi triển nội kình để chấn áp cỗ băng này, đồng thời lùi về phía sau khoảng mười mét, hạ xuống trên mặt đất đã đóng thành băng, trong lòng vô cùng cảnh giác.

Chỉ thấy Lưu Ly trước tiên cũng không đuổi theo, mà nhẹ nhàng nhảy lên một gốc cây phong đã đóng băng, ánh mắt lại lạnh thêm một phần, trên kiếm Hàn Sương càng thêm tỏa ra một tia khí lạnh.

Đột nhiên, cô nhẹ nhàng, một tay nặn thành "Ngoại Sư Tử Ấn", hung hăng đẩy về phía Sầm Kim Thượng.

Nhất thời, giữa không trung vang lên một tiếng sư tử gầm, một cỗ máy Phật Nguyên khổng lồ vô hình, mãnh liệt xông về hướng Sầm Kim Thượng trên mặt đất.

Tiếng sư tử gầm này đi kèm với hiệu quả "Sư Tử Gầm" của Phật Môn. Ngay cả Sầm Kim Thượng cũng phải bất ngờ, trong đầu đều là một tiếng "ù", nhất thời vô cùng hoảng hốt.

Cao thủ mâu thuẫn, một chút cũng phải chiến đấu!

Khi Sầm Kim Thượng kịp phản ứng lại, Phật Nguyên lớn mạnh đã bức đến trước mặt ông, khiến khí huyết ông dâng trào.

Sắc mặt ông thay đổi, thời khắc nguy cấp, cơ thể trong chốc lát lui về sau, đồng thời xoay xoay cổ tay, dùng bá đao chặn trước ngực.

"Bang" một tiếng, Phật nguyên đánh trúng bá đao, phật lực mạnh mẽ xuyên qua bá đao truyền đến người ông.

Sầm Kim Thượng toàn thân trấn động mạnh, cổ họng có chút vị ngọt, phun ra một ngụm máu, "bịch bịch" bị lui về phía sau vài bước.

Tất cả mọi người xung quanh đó đều xôn xao, đường đường là cường giả mạnh nhất của tỉnh Trung Thiên, Sầm Kim Thượng vậy mà lại bị Lưu Ly đánh bị thương?

Sắc mặt Sầm Kính Nguyệt thay đổi, dự cảm không lành trong lòng càng mãnh liệt hơn.

Đột nhiên, đôi mắt của ông chuyển động, chớp mắt về phía đám người Xà Dược Quang, lặng lẽ hướng về phía Trần Gia Bảo.

“Lưu Ly thật là đáng sợ, đến ngay cả bố tôi mà cũng không phải là đối thủ của cô ấy, hiện tại chỉ có bắt Trần Gia Bảo làm con tin mới khiến cho Lưu Ly ném chuột sợ vỡ bình, e ngại không dám làm gì liên lụy đến người vô tội, chỉ có như vậy thì nhà họ Sầm mới có cơ hội sống sót.”

Sầm Kính Cung hạ quyết tâm, đám người Xà Dược Quang yên lặng vây xung quanh cây phong nơi Trần Gia Bảo đang đứng, hiện tại Trần Gia Bảo đang bị thương, bọn chúng có tự tin năm người bọn chúng hợp lực lại thì chắc chắn có thể trong một đòn bắt được Trần Gia Bảo.

Hiện tại tất cả sự chú ý của mọi người đều đặt trên người của Lưu Ly và Sầm Kim Thượng, vì vậy không có ai chú ý đến sự mờ ám của đám người Sầm Kính Cung, khoảng cách của họ ngày càng gần Trần Gia Bảo.

“Tôi đã nói rồi, thực lực của ông chỉ khiến người khác cảm thấy thất vọng thôi.” Lưu Ly nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, chăm chú nhìn Sầm Kim Thượng ở cách đó không xa, sau đó đạp nhẹ gót sen lên mặt đất lạnh lẽo đi về phía Sầm Kim Thượng.

“Bớt nói nhảm đi!” Sầm Kim Thượng lau vết máu trên miệng, sắc mặt âm trầm nói: “Sầm Kim Thượng tôi với tư cách là người giỏi võ công nhất ở Trung Thiên tuyệt đối sẽ không thua dễ dàng trong tay của một con bé như cô!”

“Thanh kiếm trên tay tôi sẽ cho ông nhìn thấy rõ sự thật.” Lưu Ly vừa nói dứt lời thì lập tức phóng về phía của Sầm Kim Thượng, ánh sáng của kiếm tỏa ra lạnh thấu xương khiến mọi người đều kinh ngạc.

Sầm Kim Thượng gào một tiếng vô cùng to, nâng đao hướng thẳng lên trời, dưới sự thúc dục của chân khí trong cơ thể, trên thân đao xuất hiện một lưỡi đao dài mười mét phóng lên trời.

Ngay sau đó, ông ta dùng nó chém xuống, cây đao dài mười mét tỏa ra hào quang cuồng bạo, hướng vào đầu Lưu Ly chém xuống!

Chương 2136

Chương 2136

Lưu Ly không tránh, không né mà lấy kiếm của mình chém vào cây đao dài, ngăn cản mọi tấn công của Sầm Kim Thượng.

“Chính là lúc này, hành động thôi!”

Đột nhiên, Sầm Kính Cung hét lên cùng bốn người Xà Dược Quang đồng thời ra tay thừa dịp Lưu Ly bị Sầm Kim Thượng tấn công, chúng nhảy đến chỗ Trần Gia Bảo, điên cuồng ra tay với Trần Gia Bảo.

Lần này đã vượt qua ngoài dự liệu của tất cả mọi người, mọi người không khỏi bất ngờ lên tiếng.

Gương mắt Lưu Ly khẽ thay đổi, trong mắt hiện lên sát ý, cô ấy chém ra một nhát vô cùng mạnh khiến cho Sầm Kim Thượng phải lùi ra ba bước, ngay khi nhìn thấy có khe hở, cô ấy lập tức xoay người muốn nhảy tới chỗ của Trần Gia Bảo.

“Muốn đi? Không dễ dàng như vậy đâu!” Tinh thần của Sầm Kim Thượng nâng lên, không biết Sầm Kính Cung có thể thành công hay không, việc này liên quan đến thắng bại của nhà họ Sầm ngày hôm nay, ông ta lập tức điên cuống hướng về phía của Lưu Ly, cầm Bá Đao trong tay chém một đao rồi lại một đao, dệt thành một tấm lưới khổng lồ vậy Lưu Ly lại trong đó.

Nếu như Lưu Ly vẫn cố tình muốn đi cứu Trần Gia Bảo thì có khả năng cô ấy sẽ bị đao của Sầm Kim Thượng chém trúng, và phải trả một cái giá rất lớn, nói không chừng còn có thể bị đao của Sầm Kim Thượng chém thành hai nửa, đến lúc đó Trần Gia Bảo vẫn không thể tránh thoát khỏi bàn tay thâm độc của Sầm Kim Thượng.

Dù sao thì Sầm Kim Thượng cũng là cường giả ở cảnh giới cao nhất của Truyền Kỳ Hậu Kỳ, mặc dù thực lực của ông ta

không bằng Lưu Ly nhưng nếu ông ta sử dụng toàn bộ sức lực của mình thì cũng có thể ngăn Lưu Ly trong một thời gian ngắn mà không xảy ra vấn đề gì.

Trong mắt Lưu Ly hiện lên vẻ lo lắng, không biết mình phải làm sao, cô ấy đành xoay người lại vừa cầm kiếm tiếp chiêu của Sầm Kim Thượng, vừa suy nghĩ cách thoát thân, tay trái của cô ấy chỉ ra xa phía Trần Gia Bảo, bỗng có một tiếng "Vút", một mũi tên băng sắc nhọn bay xuyên qua không khí.

"Có tôi ở đây thì cô đừng hòng mơ tưởng đến chuyện giúp Trần Gia Bảo!" Sầm Kim Thượng ngửa mặt lên trời cười to, tay ông ta cầm đao càng chặt hơn, ông ta không hy vọng có thể làm Lưu Ly bị thương mà chỉ muốn giữ chân cô ấy lại, không để cô ấy có cơ hội đến trợ giúp Trần Gia Bảo.

Chiếc kiếm mạnh mẽ phá tan băng ở bán kính hơn hai mươi mét, vô số tinh thể bay lên không trung, tản ra bảy sắc ánh sáng, xinh đẹp, chói mắt, vô cùng sáng lạn.

Vẻ đẹp đã lên tới đỉnh cao bao nhiêu thì nguy hiểm cũng đạt tới mức bấy nhiêu.

Lưu Ly không nói gì, trong mắt hiện lên sát ý, hoàn toàn tức giận, quyết định không thể nương tay nữa, sử dụng toàn bộ sức lực khiến cho Sầm Kim Thượng cũng không thể lại gần cô ấy nửa bước. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Dù là như vậy nhưng nếu muốn hoàn toàn thoát khỏi Sầm Kim Thượng trong thời gian ngắn cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Ở bên kia, Trần Gia Bảo thấy Sầm Kính Cung và mấy người Xà Nhược Quang đang định đánh lén mình thì cũng cảm thấy sửng sốt, đột nhiên có vài luồng khí lực mạnh mẽ, điên cuồng ở bốn phía xung quanh Trần Gia Bảo.

Nếu chỉ tính riêng về cảnh giới võ học thì thực lực của cả năm người này đều xếp trên Trần Gia Bảo, nếu họ liên thủ thì Trần Gia Bảo hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, hơn nữa Trần Gia Bảo đã trải qua liên tiếp các trận chiến kịch liệt, bản thân đã sớm bị thương nặng, trạng thái thua xa lúc đỉnh cao, cho

nên rất khó để có thể ngăn cản được cả một đám người Sầm Kính Cung đánh lén.

Khóe miệng Sầm Kính Cung nhếch lên vui mừng vì gian kế của mình đã thực hiện được, anh ta và bốn người Xà Dược Quang vây quanh bốn phía, Trần Gia Bảo căn bản là không thể trốn thoát huống chi là ra ngăn cản bọn họ.

Trần Gia Bảo phản ứng rất nhanh, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, anh lập tức lấy ra một chiếc mặt dây chuyền, một tiếng "răng rắc" vang lên, cây phong vốn đang đóng băng đột nhiên vỡ vụn, vô số các khối băng bắn ra bốn phía, Trần Gia Bảo thuận thế rơi xuống mặt đất.

Nếu như không thể trốn ở bốn phía xung quanh thì có thể trốn ở phía dưới!

Chương 2137

Chương 2137

“Mẹ kiếp, sao tôi lại quên mất là còn phía dưới?” Sầm Kính Cung khó chịu, tức giận nói: “Tìm, nhất định phải bắt được Trần Gia Bảo!”

Thua hay thắng trong trận chiến này tất cả đều phụ thuộc vào việc anh ta có thể bắt được Trần Gia Bảo hay không, vì vậy anh ta tuyệt đối không thể thất bại.

Lúc này, anh ta và bốn người Xà Dược Quang cùng nhảy xuống vị trí mà lúc nãy Trần Gia Bảo nhảy xuống.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng xé gió “Vút, vút” xuyên qua, một mũi tên đang lao đi với tốc độ cực nhanh gần như không thể thấy được hình dạng của chúng, tốc độ này đã vượt khỏi tầm dự liệu của tất cả bọn họ khiến bọn họ đều không phản ứng kịp.

Đó chính là mũi tên băng do Lưu Ly bắn ra để giúp Trần Gia Bảo!

Sau một lúc, mũi tên băng lập tức xuyên qua lồng ngực của Tả Chí Bảo nhưng không có máu tươi vung ra bởi vì bên trong mũi tên này có khí lạnh, sau khi xuyên qua nó sẽ đóng băng lại miệng vết thương của Tả Chí Bảo.

Tả Chí Bảo cũng không kịp phản ứng đã bị một mũi tên giết chết trong nháy mắt, thân thể ở giữa không trung mất trọng lượng, mềm nhũn ngã xuống mặt đất, hai mắt trợn to, chết không nhắm mắt.

Đám người Sầm Kính Cung hít một hơi thật sâu, cảm thấy sợ hãi, Lưu Ly ở một vị trí xa phóng ra một mũi tên mà có thể mang sức mạnh khủng bố như vậy.

Trong lúc sợ hãi, điều này càng kích thích đám người bọn họ quyết tâm phải bắt được Trần Gia Bảo, nói cách khác là sau khi Lưu Ly đánh thắng Sầm Kim Thượng thì bọn họ chắc chắn không có cơ hội chạy thoát.

Nghĩ đến đây, đám người Sầm Kính Cung càng trở nên điên cuồng hơn, toàn bộ sức mạnh trong cơ thể được sử dụng, lại bắt đầu dốc toàn lực đi bắt Trần Gia Bảo.

Thấy có luồng khí lực mạnh mẽ đang vây quanh mình, sắc mặt Trần Gia Bảo thay đổi lớn, trong đáy mắt lóe lên tia sắc bén, trong tay cầm lên cây kiếm chuẩn bị thi triển Cực Ý Tiên Quyết và Trảm Nhân Kiếm.

Đột nhiên tình hình lại thay đổi!

Trong đám người đột nhiên xuất hiện hai bóng người lao ra, trong nháy mắt liền đến trước mắt Trần Gia Bảo, họ lần lượt chặn hai người Đoan Phi Ca và Giang Hải Triều, muốn giúp Trần Gia Bảo tranh thủ một chút thời gian nghỉ ngơi.

Đó là Vũ Vô Song và Phương Liên Uất!

Hai nhà bọn họ đều không ưa nhà họ Sầm, hiện giờ thấy Lưu Ly đang chiếm ưu thế, việc Sầm Kim Thượng thua cũng chỉ là vấn đề thời gian, không bằng nhân cơ hội này cùng lấy lòng Trần Gia Bảo và Lưu Ly, nói không chừng còn có thể đem lại lợi ích lớn cho gia tộc.

Lúc này hai người bọn họ không còn quan tâm đến ước định với nhà họ Long, lập tức ra giải vây giúp Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng thở ra, sau đó nở một nụ cười lạnh, ba chiêu Trảm Nhân Kiếm đã chém vô ích vào không khí, một chiêu Trảm Nhân Kiếm đã dùng để tấn công Xà Dược Quang, còn thừa lại hai chiêu sẽ được dùng toàn bộ trên người Sầm Kính Cung.

Sắc mặt Sầm Kính Cung biến sắc mạnh mẽ, anh ta và Xà Dược Quang ở bên cạnh chạy đi trốn.

Vừa đặt chân xuống đất, anh ta đã tức giận nói: “Vũ Vô Song, Phương Liên Uất, các ông điên rồi, chẳng lẽ các ông đã quên ước định với Nhà họ Long rồi sao?”

Nhìn thấy sắp bắt được Trần Gia Bảo lại bị Vũ Vô Song và Phương Liên Uất nhúng tay phá hoại, điều này khiến cho Sầm Kính Cung vừa sợ hãi vừa tức giận.

Mọi người vây quanh cũng cảm thấy kinh ngạc, họ thật không ngờ rằng nhà họ Võ và nhà họ Phương vốn chỉ tham gia với tư cách là khán giả vậy mà bây giờ lại tương trợ cho Trần Gia Bảo vào thời khắc mấu chốt, người bên ngoài đều đồn rằng nhà họ Võ và nhà họ Phương đã cùng nhau liên hiệp với Trần Gia Bảo, không ngờ đây lại là sự thật!

Chương 2138

Chương 2138

Mấy người Võ Nhuận Nguyệt và Vũ Liên mới thở phào nhẹ nhõm, lần này Trần Gia Bảo coi như an toàn.

Giờ phút này, đối diện với lời chất vấn của Sầm Kính Cung, Vũ Vô Song cười nói: "Lời này cậu nói không đúng rồi, tất cả mọi người đều nhìn thấy Sầm Khiếu Uy đã bị thương nặng đến nỗi hôn mê bất tỉnh, đã sớm thua dưới tay của Trần Gia Bảo, nói cách khác là trận chiến thật sự đã diễn ra xong.

Mà ước định của nhà họ Võ và nhà họ Long cũng đã mất hiệu lực khi Sầm Khiếu Uy bị hôn mê bất tỉnh, bây giờ nhà họ Võ chúng tôi ra tay tương trợ thì cũng không tính là làm trái với ước định."

"Không sai." Phương Liên Uất gật đầu nói: "Ý kiến của nhà họ Phương cũng giống như vậy, Trần Gia Bảo thắng Sầm Khiếu Uy, nhà họ Phương chúng tôi không cho phép nhà họ Sầm gạt bỏ sự thật này."

Sắc mặt của tất cả mọi người xung quanh đều thay đổi, cùng nhau đồng loạt đứng lên. Gia tộc Thanh Long đúng là không hổ danh là gia tộc đã có từ nghìn năm, rõ ràng là đứng về phe Trần Gia Bảo nhưng hết lần này đến lần khác đều bày ra bộ dáng công bằng, quả nhiên là kẻ vừa ăn cướp vừa la làng!

"Được, được, được…" Sầm Kính Cung phẫn nộ thiếu chút nữa là sôi máu nói: "Thế nhưng chúng tôi có bốn người, hơn nữa tôi còn là cường giả Truyền Kỳ Trung Kỳ, Trần Gia Bảo bị thương nặng, cho dù có thêm hai người các ông thì cũng chỉ là châu chấu đá xe, đừng mơ tưởng đến chuyện cứu Trần Gia Bảo!"

Mọi người xung quanh liên tục gật đầu, cả Vũ Vô Song và Phương Liên Uất đều đang ở cảnh giới Truyền kỳ sơ kỳ, cùng

lắm là chỉ có thể ngăn được Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca mà thôi, thế nhưng còn lại hai người Sầm Kính Cung và Xà Dược Quang, Trần Gia Bảo đang bị thương nên chắc chắn sẽ không thể ngăn cản được hai người họ.

Tình cảnh hiện tại của Trần Gia Bảo vẫn như lúc trước, không có chút nào lạc quan hơn.

"Nếu như có thêm tôi thì sao?"

Đột nhiên xuất hiện một ông già chắp tay ở sau lưng bước ra từ đám đông.

Đó chính là Ân Thập Phương!

Một lần nữa, mọi người lại bất ngờ, Ân Thập Phương cũng là một vị cường giả kỳ cựu cùng thời đại với Sầm Kim Thượng, tuy thực lực kém xa Sầm Kim Thượng nhưng cũng đã đạt đến cảnh giới Truyền Kỳ Trung Kỳ, nếu muốn ngăn Sầm Kính Cung thì hoàn toàn là chuyện nhỏ. Như vậy nhà họ Sầm chỉ còn một mình Xà Dược Quang, cho dù thế nào đi nữa thì anh ta cũng không phải đối thủ của Trần Gia Bảo.

Nhưng mà trước đây nhà họ Ân chưa từng tranh giành quyền thế, quan hệ với nhà họ Sầm cũng tốt, tại sao ở trong tình huống nguy cấp này nhà họ Ân lại ra tay tương trợ Trần Gia Bảo?

Tất cả mọi người đều hoài nghi trong lòng.

"Ân Thập Phương.. .Ông…" Sầm Kính Cung vô cùng khiếp sợ, duỗi ra một ngón tay chỉ vào Ân Thập Phương, không thể tin nổi nói: "Ông… Ông cũng muốn đối đầu với nhà họ Sầm sao?"

Ân Thập Phương đi đến trước mặt Sầm Kính Cung, vừa cười vừa nói: "Vài ngày trước, Trần Gia Bảo đã đến nhà tôi làm khách, tôi cùng cậu ấy mới quen mà như đã thân, kết thành bạn thân, bây giờ cậu ấy đang gặp nguy hiểm, đương nhiên tôi phải ra giúp một tay."

Trần Gia Bảo hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nở một nụ cười, lúc trước anh chủ động đến nhà họ Ân liên minh. Một nước cờ này đi đúng rồi, rốt cuộc ngay tại thời khắc mấu chốt nó đã phát huy tác dụng, hiện tại đã không còn gì phải nghi ngờ nữa, nhà họ Sầm đã hoàn toàn thua cuộc!

Tất cả mọi người đều xôn xao, Ân Thập Phương nói cái gì mà "vừa quen mà như đã thân", chắc chắn đây chính là đang diễn, có lẽ nguyên nhân chính là Trần Gia Bảo và nhà họ Ân cùng liên minh để chống lại nhà họ Sầm.

Khuôn mặt của Sầm Kính Cung biến sắc, anh ta hoảng sợ, đột nhiên có một cảm giác vô cùng tuyệt vọng dâng lên trong đáy lòng, bầu trời của Trung Thiên có lẽ sẽ thật sự thay đổi!

Trên thực tế, với sự khôn khéo của Ân Thập Phương, nếu như ông ta không nhìn thấy nhà họ Sầm đang trong tình thế bất lợi thì cho dù ông ta có thật sự liên minh với Trần Gia Bảo cũng sẽ không vạch rõ giới hạn với nhà họ Sầm như vậy.

Chương 2139

Chương 2139

Nói cách khác, lý do khiến ông ta bước ra không chỉ là thỏa thuận ngoài miệng với Trần Gia Bảo lúc trước mà quan trọng hơn chính là do ông ta đã nhìn thấy thực lực mạnh mẽ của Trần Gia Bảo và Lưu Ly, điều này đã khiến ông ta vô cùng bất ngờ và có thêm hy vọng chiến thắng.

"Để ông già này xem nhà họ Sầm giỏi đến đâu!" Dù Ân Thập Phương tuổi đã cao nhưng ánh mắt của ông ta vẫn rất sắc bén, tỏa ra khí thế mạnh mẽ, bất ngờ tấn công về phía Sầm Kính Cung.

Sầm Kính Cung giật mình phản ứng lại, lập tức ra chiêu để đối phó với đối thủ.

Nhưng mà anh ta đã không còn ở trạng thái đỉnh cao nữa, hơn nữa là tinh thần của anh ta cũng đã kém đi, nên sức chiến đầu của anh ta cũng đã giảm sút, khi vừa mới chiến đấu anh ta đã rơi vào thế bị động, chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng ra tay, lao về phía của Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca.

Lập tức bốn người lao vào chiến đấu, tất cả bọn họ đều là cường giả của cảnh giới Truyền kỳ sơ kỳ, cho nên thực lực giữa họ không có sự chênh lệch nào về phương diện sức mạnh.

Nhưng mà bốn gia tộc lớn bao gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ đều là các gia tộc có từ nghìn năm trước, có kiến thức võ học uyên thâm, Vũ Vô Song và Phương Liên Uất dựa vào việc mình có kĩ năng võ thuật tốt hơn nên đã sớm chế trụ được hai người Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca.

Ở bên kia, Lưu Ly vẫn luôn chú ý đến Trần Gia Bảo ở bên này, nhìn thấy mối nguy của Trần Gia Bảo được giải quyết thì cô

ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, mắt cô ấy lóe lên tia sắc bén, chuyên tâm đối phó với Sầm Kim Thượng, ánh sáng lạnh tấn công giống như một đợt sóng biển mạnh mẽ, một lớp lại một lớp.

Sầm Kim Thượng khó có thể ngăn cản cô ấy lại, bị Lưu Ly đánh tới nỗi phải lùi liên tiếp về sau, ông ta không cam lòng gào thét!

"Tôi đã nói rồi, thực lực của ông chỉ khiến cho người khác thấy thất vọng thôi!"

Lưu Ly khẽ cười lạnh, tấn công càng thêm nhanh hơn, kiếm Hàn Sương tạo ra tiếng xé gió như tiếng ngâm của rồng, trong giây lát đã xuyên thủng lưỡi đao dày đặc của Sầm Kim Thượng, chém trúng vào cánh tay phải của ông ta khiến ông ta bị thương.

Chỉ một lúc sau, chỗ vết thương của ông ta tản khí lạnh ra xung quanh và mạnh mẽ xâm nhập vào kinh mạch trong cơ thể.

Sầm Kim Thượng rùng mình một cái, chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân vô cùng đau đớn, lạnh như băng. Ông ta hét lớn, vội vàng vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, trên trán ông ta toát ra hơi nước li ti màu trắng giúp đẩy khí lạnh trong cơ thể ra ngoài.

Nhưng mà cũng vì vậy mà ông ta trở nên tiều tụy hơn, càng khó khăn hơn trong việc ngăn cản sức mạnh thanh kiếm của Lưu Ly.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra việc Sầm Kim Thượng bị thua cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Trần Gia Bảo thu lại ánh mắt của mình, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn nhiều, sau đó anh nhìn về phía Xà Dược Quang đang đứng một mình ở cách đó không xa, cắm Thất Tinh bảo kiếm trên mặt băng, nói: "Xem ra đối thủ của tôi chính là cậu!"

Sắc mặt của Xà Dược Quang hơi thay đổi, bên trong nội tâm thì sợ hãi nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ là mình mạnh mẽ nói: "Trần Gia Bảo, cậu đừng có mà kiêu ngạo, căn cơ tu luyện của tôi tốt hơn so với cậu, mà hiện giờ cậu lại đang bị thương

nặng, nếu như tôi thật sự muốn đánh thì cậu cũng không phải là đối thủ của tôi.”

“Nếu như cậu có thể tự lừa mình dối người để tăng thêm lòng dũng cảm thì tôi thấy việc này cũng không sao cả.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, ánh mặt dần dần trở nên sắc bén, tay phải hình thành kiếm pháp, kiếm Vô Biên xuất hiện: “Vừa nãy các người vẫn luôn muốn truy sát tôi, bộ dáng lúc đó giống như rất thoải mái, hiện tại chúng ta hoán đổi thân phận, tôi muốn nhìn xem cậu có thể thoát khỏi thanh kiếm của tôi không!”

Chương 2140

Chương 2140

Xà Dược Quang lập tức cảm thấy rùng mình, phẫn nộ thét to: "Vậy thì đến đây đi, tôi cũng không tin mình đường đường là một cường giả truyền kỳ của nhà họ Xà mà không đánh lại một đứa đàn em bị thương nặng!"

Dứt lời, sự sợ hãi của anh ta đã hoàn toàn chuyển thành sự phẫn nộ, thúc giục anh ta tấn công Trần Gia Bảo trước, chân đạp lên mặt băng cứng lao tới chỗ của Trần Gia Bảo, tay anh ta vừa nhấc lên, hai con rắn độc màu đỏ nhỏ theo ống tay áo của anh ta bay ra ngoài, ở giữa không trung, hai con rắn để lộ ra bộ răng sắc bén có nòng độc, bất ngờ lao về phía của Trần Gia Bảo cắn.

"Quả nhiên các thế hệ của nhà họ Xà đều là kẻ xấu!"

Trần Gia Bảo cười khinh miệt, búng hai ngón tay, lập tức có hai thanh kiếm sắc bén lao ra, trực tiếp chém đứt đầu của hai con rắn.

Xà Dược Quang nhân cơ hội nhảy xuống trước mặt của Trần Gia Bảo, hét lớn một tiếng, nắm chặt quả đấm lớn, anh ta sử dụng toàn bộ sức mạnh tấn công vào cái trán của Trần Gia Bảo!

Ngay lập tức, toàn bộ nội lực của cường giả truyền kỳ bộc phát!

Tất cả băng cứng trên mặt đất ở xung quanh Trần Gia Bảo lập tức bị vỡ vụn.

Nhưng mà Trần Gia Bảo không né tránh một chút nào và anh cũng không cần thiết phải né tránh, anh đưa tay phải ra trực tiếp bao trọn nắm đấm của Xà Dược Quang trong tay, có một lực hút mạnh mẽ không ngừng hút đi nội lực của Xà Dược Quang

Xà Dược Quang kinh ngạc, sợ hãi nói: “Đây chính là Vô Cực Quyền sao?”

Đây là lần đầu tiên anh ta một mình giao chiến với Trần Gia Bảo, tuy anh ta đã nghe nói qua danh tiếng của Vô Cực Quyền nhưng đây mới là lần đầu tiên anh ta thử, nhận ra lực hút của Vô Cực Quyền so với suy nghĩ lúc trước của anh ta thì đáng sợ hơn rất nhiều, vì vậy anh ta sợ hãi muốn rút lại nắm đấm lùi về phía sau. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

“Chính xác là Vô Cực Quyền…” Tay phải của Trần Gia Bảo thu nạp nội lực của Xà Dược Quang, tay trái hình thành kiếm pháp, đầu ngón tay ánh lên ánh sáng màu đỏ, nghiêm nghị nói: “Còn đây là Trảm Nhân Kiếm.”

Ngay lập tức, vô biên hồng mang bắn ra, bay thẳng đến yết hầu của Xà Dược Quang.

Suy nghĩ của Xà Dược Quang trở nên hoảng loạn, dưới sự sợ hãi cái chết, anh ta đã bộc phát ra tiềm lực của mình, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, khi bàn tay của Trần Gia Bảo gần tới nơi, anh ta lập tức nhảy về phía sau, tránh thoát được Trảm Nhân Kiếm.

“Cho dù võ công của Trần Gia Bảo có giỏi tới đâu thì cũng có thể làm gì được tôi?”

Xà Dược Quang vừa thở phào nhẹ nhõm trong lòng thì đột nhiên “phốc” một tiếng, một chiếc kiếm sắc bén xuyên qua trái tim anh ta, ở trước ngực lộ ra màu đỏ của kiếm, đó chính là chiêu Trảm Nhân Kiếm thứ hai.

Cơn đau đớn kịch liệt truyền đến, Xà Dược Quang lộ ra cảm xúc không thể tin được, yết hầu của anh ta nhấp nhô lên xuống, “Phụt” một tiếng, anh ta phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngã xuống đất, sức sống cũng từ từ tiêu tan.

“Một chiêu này chính là Cực Ý Tiên Quyết.” Trần Gia Bảo bước tới trước mặt anh ta, liếc nhẹ anh ta một cái: “Để đối phó với cậu thì một chiêu Trảm Nhân Kiếm thứ ba cũng không cần thiết.”

Khinh thường!

Cực kỳ khinh thường!

Con ngươi của Xà Dược Quang đột nhiên co lại, đầu nghiêng sang một bên, không còn thở nữa.

Tất cả mọi người vây quanh cũng đều trở nên xôn xao, đều mở lớn hai mắt không thể tin nổi, mặc dù đã biết võ công của Trần Gia Bảo là vô cùng xuất sắc nhưng khi nhìn thấy Trần Gia Bảo dễ dàng giết một vị cường giả Truyền kỳ sơ kỳ, thì tất cả mọi người vẫn cảm thấy chấn động, đồng thời khiến cho mọi người hiểu rõ hơn về thực lực của Trần Gia Bảo.

Chương 2141

Chương 2141

Bị cái chết bi thảm của Xà Dược Quang ảnh hưởng, cả Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca đều cảm thấy hoảng sợ, đáy lòng bỗng vọt lên cảm giác tuyệt vọng, vì vậy nên lúc trước bọn họ vốn đang ở thế bị động thì bây giờ các chiêu thức đã trở nên hỗn loạn hơn rất nhiều.

Tinh thần của Vũ Vô Song và Phương Liên Uất vô cùng tốt, liên tục ra nhanh những chiêu thức mạnh mẽ tấn công hai người Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca vì vậy đã gây ra cho bọn họ rất nhiều vết thương, chỉ sợ không bao lâu nữa thì bọn họ cũng sẽ bị bắt.

Còn về một phần khác trong trận chiến này, tu vi của Sầm Kính Cung vốn cũng không thuần túy như Ân Thập Phương, hơn nữa anh ta đã trải qua nhiều trận chiến kịch liệt diễn ra liên tục trước đó khiến cho sức lực bị hao tổn, cho nên hiện tại anh ta càng không phải là đối thủ của Ân Thập Phương.

Ân Thập Phương càng đánh càng hăng, trong hai mươi năm qua, nhà họ Ân luôn phải sống nhờ vào nhà họ Sầm, luôn giả vờ giống như vô cùng đáng thương trước nhà họ Sầm, vì vậy trong nội tâm của Ân Thập Phương sớm đã có một sự tức giận nhưng ông ta đã giấu nó bao năm nay.

Hiện tại hiếm lắm mới có cơ hội để giải tỏa nên tất nhiên ông ta sẽ không lưu tình, sức lực ở trên tay như có thêm một sức mạnh lớn nghìn cân, cho nên ông đánh cho Sầm Kính Cung phải liên tiếp lùi về sau, trong miệng máu phun ra không ngừng.

Toàn bộ nhà họ Sầm hiện tại đã hoàn toàn tan tành!

Mà ánh mắt của mọi người vẫn hướng về phía trung tâm, Sầm Kim Thượng ngày càng phòng ngự nhiều hơn, đồng thời tấn

công cũng giảm đi, ông ta đã hoàn toàn bị kiếm Vô Biên của Lưu Ly áp chế.

Càng đánh tiếp thì ông ta càng cảm thấy kinh hãi, càng đánh càng thấy cơ thể mình lạnh đi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ ông ta sẽ chết ở bên trên núi Phượng Hoàng này mất.

“Không thể tiếp tục ở đây nữa.”

Sầm Kim Thượng lập tức đưa ra quyết định, sức lực trên tay cũng thu hồi ba phần, không cầu lập được công trạng mà chỉ cầu bảo toàn tính mạng bản thân, ngay khi tìm kiếm được một cơ hội thích hợp, liền lập tức rời khỏi núi Phương Hoàng.

Lưu Ly tinh thần tỉnh táo nên lập tức nhận ra ý đồ của Sầm Kim Thượng, kiếm trong tay cô ấy càng trở nên nguy hiểm hơn, mỗi chiêu lại càng trở nên hung ác hơn, kèm theo một luồng khí lạnh vô cùng mạnh mẽ không ngừng xâm nhập vào lỗ chân lông của Sầm Kim Thượng khiến ông ta không có cơ hội chạy thoát.

Bị khí lạnh xâm nhập, kinh mạch trong cơ thể Sầm Kim Thượng dần dần trở nên ngưng trệ, trên lông mi xuất hiện một lớp băng, sương. Các động tác ra chiêu cũng dần trở nên chậm chạp, càng khiến ông ta không phải là đối thủ của Lưu Ly, không lâu sau trên người ông ta xuất hiện thêm vài vết thương sâu tới tận xương, khí lạnh xâm nhập vào cơ thể càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Trong lòng ông ta xuất hiện một nỗi tuyệt vọng!

Đột nhiên Trần Gia Bảo hít sâu một hơi, ra nhập cuộc chiến, trên tay cầm Thất Tinh bảo kiếm lao về phía của Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca, trong đầu vừa nghĩ thì anh lập tức ra hai chiêu Trảm Nhân Kiếm tấn công hai người kia.

Cả Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca đều sợ tới mức cả hồn cả phách đều muốn bay lên trời, sợ đi theo gót chân của Xà Dược Quang, hai người họ vốn đang ở thế bị động thì càng trở nên luống cuống hơn, sử dụng toàn bộ sức lực đẩy lui Vũ Vô Song và Phương Liên Uất sau đó vội vàng nghiêng người tránh khỏi Trảm Nhân Kiếm.

Trần Gia Bảo khẽ quát một tiếng, nhìn hai người họ trốn chạy, Trảm Nhân Kiếm bám vào bên trên Thất Tinh bảo kiếm chém

ra một lực cực lớn tạo ra một luồng ánh sáng màu đỏ vô cùng chói mắt.

Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca giật mình tới mức suýt vỡ cả mật, không dám trực tiếp phản kháng lại Trảm Nhân Kiếm mà chỉ dám lùi về phía sau né tránh.

Đã có thêm Trần Gia Bào ra nhập nên tinh thần chiến đấu của Vũ Vô Song và Phương Liên Uất càng trở nên tràn đầy năng lượng, vội vàng truy đuổi, không để cho Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca có cơ hội thở dốc.

Chương 2142

Chương 2142

Ba người liên thủ, rất nhanh đã khiến cho Giang Hải Triều và Đoan Phi Ca bị thương nặng ngã trên mặt đất, bị Vũ Vô Song và Phương Liên Uất bắt đi giam giữ.

Trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ còn mỗi Sầm Kính Cung và Sầm Kim Thượng còn đang chiến đấu ngoan cường, dựa vào sức yếu của mình để chống đỡ, nhưng mà nếu cứ dựa theo tình hình trước mắt thì rất nhanh nhà họ Sầm sẽ hoàn toàn bị đánh bại!

Phương Liên Uất lau mồ hôi trên trán liếc nhìn Vũ Vô Song, cả hai đều thấy được sự vui sướng vì thắng lợi trong mắt đối phương.

Ông ta chắp tay muốn nói lời chúc mừng với Trần Gia Bảo sớm: "Một trận chiến của ngày hôm nay, nhà họ Sầm nhất định thua cuộc, cậu Trần và cô Lưu Ly chẳng những diệt trừ được họa lớn mà còn có thể giành được chiến thắng trong nửa sau trận đấu, nhất định sẽ được nhiều người ở Trung Thiên biết đến, thật sự là đáng chúc mừng."

Mà nhà họ Phương chúng tôi đã ngăn cản nhà họ Long tham dự quyết chiến, còn bắt giữ đám người Giang Hải Triều, mặc dù không thể nói là có công trạng quá lớn nhưng cũng có thể coi là đã làm tròn lời hứa, vậy thì có phải bây giờ cậu Trần nên thực hiện lời hứa của mình lúc trước không?"

"Cầm lấy." Trần Gia Bảo lấy một bình sứ nhỏ từ trong túi ném cho Phương Liên Uất: "Tôi, Trần Gia Bảo đã nói là làm, đây là thuốc giải Hóa Thủy Đan, cách bảy ngày lại uống vào một viên thì bảy bảy bốn mươi chín ngày sau độc Hóa Thủy Đan sẽ được giải hết.

Mặt khác, thay tôi chuyển lời tới Phương Hàn Diệc nếu lần sau lại đến khiêu khích tôi thì sẽ không còn may mắn như vậy nữa.”

Phương Liên Uất quá vui mừng, lập tức cất thuốc giải vào trong túi, vui vẻ nói: “Cậu Trần cứ yên tâm, tôi đại diện cho nhà họ Phương cam đoan, nhà họ Phương sẽ không bao giờ đối đầu với cậu Trần, về sau cậu Trần có cần thứ gì thì chỉ cần mở miệng nói chuyện thì chỉ cần đó là việc mà nhà họ Phương có thể làm được thì tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Trên thực tế, Phương Liên Uất bị sức mạnh của Trần Gia Bảo và Lưu Ly làm hoảng sợ, không nói đến việc nhà họ Phương không có ai là đối thủ của Lưu Ly, chỉ nói đến Trần Gia Bảo, mặc dù thực lực chỉ ở Bán Bước Truyền kỳ nhưng lấy tư chất của Trần Gia Bảo thì muộn nhất là mười năm là có thể hoàn toàn nghiền ép nhà họ Phương.

Đối với một người có tiềm năng vô hạn như vậy nếu không thể giết chết thì không bằng sớm thiết lập mối quan hệ tốt để tránh đem lại tai họa ngập đầu cho nhà họ Phương.

Đột nhiên Sầm Khiếu Uy tỉnh dậy, nhìn thấy bố mình là Sầm Kim Thượng đang chiến đấu thì đầu tiên là cảm thấy vô cùng vui mừng nhưng sau đó nhìn thấy khắp người Sầm Kim Thượng đều là vết thương, bị một cô gái mặc áo trắng đánh, anh ta lập tức mở to mắt ra: Việc này… chẳng lẽ mình vẫn còn đang nằm mơ sao?

Tình huống trước mắt khiến tất cả mọi người không thể tin được, rừng phong đỏ rực biến thành rừng băng trắng xóa, cảnh tượng này không ai có thể tưởng tượng ra nổi, đến Sầm Khiếu Uy cũng cho là mình đang nằm mơ.

“Bố tôi chính là người giỏi nhất, là người bất khả chiến bại, không một ai trong giới võ thuật Việt Nam có thể được coi là đối thủ của bố tôi, rừng phong đỏ cũng không thể nào ở trong bộ dạng bị phủ băng dày như vậy, chuyện này ngoài nằm mơ ra thì không còn lời giải thích nào hợp lý hơn được nữa!”

Sầm Khiếu Uy gật đầu lần nữa, càng cảm thấy mình giống như đang trong giấc mơ.

Đột nhiên Sầm Kính Cung ngửa đầu lên trời phun ra một ngụm máu, bị Ân Thập Phương đánh vào ngực liên tiếp khiến anh ta bay thẳng đến chỗ của Sầm Khiếu Uy ở cách đó không xa, run rẩy đứng lên, anh ta vui mừng nói: "Anh hai, anh đã tỉnh rồi sao? Mau lên, cùng kết hợp với em giết lão già Ân Thập Phương này trước đã!"

"Em nhầm rồi, anh chưa tỉnh, anh vẫn còn đang nằm mơ." Sầm khiếu Uy nhún nhún vai, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra.

Sầm Kính Cung vừa vội vừa tức giận nói: "Anh đang ở đây nói lung tung gì đấy, tình huống bây giờ đã đến thời điểm vô cùng nguy hiểm, tại sao lại có thể là nằm mơ chứ?"

Chương 2143

Chương 2143

“Hai mươi năm trước, Ân Thập Phương giống như con chó trung thành, ngoan ngoãn của nhà họ Sầm, làm sao có thể tấn công em, đây không phải là nằm mơ thì là gì? Tất cả những thứ ở đây chỉ là những cảnh không có thật xuất hiện trong giấc mơ mà thôi, em đừng tưởng có thể lừa được anh!” Sầm Khiếu Uy đứng chắp tay ra sau lưng, khí thế bình tĩnh, ngạo nghễ, bộ dáng uyên thâm giống như đã nắm được tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay.

Sầm Kính Cung lập tức sững sờ, há hốc mồm, không biết nên nói cái gì mới phải.

Mọi người xung quanh và Trần Gia Bảo cũng đều kinh ngạc, có phải do Sầm Khiếu Uy thấy nhà họ Sầm bị đánh bại tan tác, không thể chịu nổi đả kích này cho nên mới nổi điên phải không?

“Sầm Khiếu Uy ơi là Sầm Khiếu Uy, giấc mộng của cậu sắp trở thành hiện thực rồi, nhà họ Ân đã sớm chịu đủ gia đình các người rồi, lão già này muốn trước khi chết phải giết được Sầm Kính Cung trước rồi sau đó giết chết chính cậu!”

Ân Thập Phương cười lớn, phóng đến hướng của Sầm Kính Cung, lại liên tục ra những cú đấm mạnh thẳng vào ngực của Sầm Kính Cung.

Bị một sức mạnh khủng khiếp tấn công thẳng vào mặt, Sầm Kính Cung chưa kịp nói cho Sầm Khiếu Uy đây không phải là giấc mơ thì đã bị đối phương tung ra một cú đấm.

“Đùng đùng…” một tiếng nổ thật lớn vang lên, Sầm Kính Cung bị đánh lui về phía sau, bay xa ra đằng sau mấy mét, đụng gãy một cây phong ở đằng sau đang bị đóng băng, sau đó anh ta mới miễn cưỡng ổn định lại cơ thể.

Ân Thập Phương lập tức đuổi theo, các chiêu thức đánh tán loạn, hoàn toàn không để lại một cơ hội thở dốc cho Sầm Kính Cung.

Sầm Khiếu Uy vẫn đứng chắp tay ra sau, không nghĩ là Sầm Kính Cung bị đánh liên tục đến nỗi nôn ra máu là sự thật cho nên chỉ lạnh lùng cười nói: "Ân Thập Phương ơi là Ân Thập Phương, tất cả những việc này cũng chỉ là trong giấc mơ mà thôi, cho nên tôi sẽ tha cho ông một lần, nếu như đây là ở thực tại mà ông dám làm loạn như vậy thì Sầm Khiếu Uy tôi nhất định phải diệt trừ toàn bộ nhà họ Ân của ông."

Sầm Kính Cung cảm thấy tức giận đến phát điên, hét to: "Anh à, anh bị điên rồi sao, đây không phải là mơ đâu…"

Anh ta còn chưa nói hết lời thì lại bị Ân Thập Phương đánh thêm một chưởng, lại bị đánh bay ra sau một lần nữa.

"Em không lừa được anh đâu, đây chính xác là anh đang nằm mơ." Sầm Khiếu Uy tự tin, nói: "Nói cách khác, bố của chúng ta làm sao mà lại không đánh thắng được một cô bé, làm sao mà rừng phong đỏ lại bị băng phủ ở khắp nơi? Đúng rồi còn có Trần Gia Bảo…"

Anh ta quay đầu lại nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt hiện lên một ý định muốn giết người.

"Làm sao vậy?" Trần Gia Bảo nở một nụ cười đùa cợt, xung quanh Thất Tinh bảo kiếm xuất hiện vài thanh kiếm nhỏ có ánh sáng hào quang, quấn quanh dọc theo thân kiếm.

Sầm Khiếu Uy lạnh lùng cười nói: "Tôi không nghĩ tới ở trong giấc mộng mà anh cũng có thể khiến người khác cảm thấy chán ghét, khiến cho tôi hận không thể giết chết anh."

Trần Gia Bảo cười cười sau đó cười to, vừa lắc đầu vừa cười nói: "Tôi cũng không nghĩ tới, đường đường là gia chủ của nhà họ Sầm, đã từng quản lý, trấn áp cả Trung Thiên, vậy mà giờ phút này lại đáng thương đến như vậy, đến cả thực tại và trong mơ đều không thể phân biệt được."

"Chẳng lẽ anh muốn nói cho tôi biết tất cả những chuyện vừa rồi xảy ra đều là thật phải không?"

"Không sai." Khóe miệng của Trần Gia Bảo càng lúc càng cong hơn, anh giơ kiếm lên, chỉ thẳng về phía Sầm Khiếu Uy

đang ở xa, nói: “Anh đã thua tôi, anh đã nhờ rất nhiều người đã đến trợ giúp, họ không phải đã chết thảm thì cũng bị bắt giữ. Hiện tại, người mà anh tin tưởng nhất, Sầm Kim Thượng cũng đang chuẩn bị thua dưới kiếm của Lưu Ly, mà tất cả những chuyện này đều là thật.

Anh có biết những việc này có nghĩa là gì không? Có nghĩa là chính anh sẽ phải chết, mà cả Sầm Kính Cung và Sầm Kim Thượng cũng đều sẽ chết, còn người chiến thắng chính là tôi, về phần cả nhà họ Sầm của anh đã bị đánh tan tác hoàn toàn, sẽ bị xóa tên khỏi Trung Thiên!”

Chương 2144

Chương 2144

Ánh mắt của anh ta trở nên sững lại, từng chữ như đánh mạnh vào đầu của anh ta, mặc dù Sầm Khiếu Uy chỉ cho đây là một giấc mơ cũng không tránh khỏi sự sợ hãi.

Ngay lập tức, Sầm Khiếu Uy lạnh lùng nói: "Đấy chỉ là do anh tự ảo tưởng suy diễn mà thôi, nhà họ Sầm là gia tộc mạnh nhất ở Trung Thiên, con cha tôi chính là người mạnh nhất, là người bất khả chiến bại trên thế giới…"

Đột nhiên có một tiếng "xùy", một luồng khí dữ tợn từ trong Thất Tinh bảo kiếm bộc phát, bay sượt qua má anh ta, máu tươi chảy xuống, truyền đến cho anh ta từng sự đau đớn.

Sầm Khiếu Uy sợ đến nỗi ngây người, cả thân hình khôi ngô run lên nhè nhẹ, vậy mà anh ta lại có thể cảm thấy đau đớn, chẳng lẽ… chẳng lẽ tất cả những việc này không phải là mơ sao?

Trần Gia Bảo buông thanh kiếm xuống, nghiền ngẫm nói: "Sao vậy, trên mặt có cảm thấy đau không?"

"Không… Điều này là không thể nào!" Sầm Khiếu Uy đột nhiên gầm lên vô cùng giận dữ, nắm thật chặt hai nắm đấm, đứng lên: "Nhà họ Sầm sẽ không thua, tuyệt đối sẽ không thua…"

Đột nhiên, Sầm Kim Thượng kêu lên một tiếng vô cùng thảm thiết, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, chỉ thấy Lưu Ly làm chấn động cả bầu trời bằng một thanh kiếm, đẩy Bá Đao của Sầm Kim Thượng ra, thuận thế dùng đôi bàn tay trắng như phấn đánh vào ngực của Sầm Kim Thượng, một tiếng "răng rắc" vang lên, ông ta đã bị đánh gãy mất vài chiếc xương sườn.

Sầm Kim Thượng phun ra một ngụm máu tươi, bị đánh bay ra ngoài.

Lưu Ly liên tục di chuyển, sử dụng một thanh kiếm vung lên chém xuống, cô ấy hoàn toàn nắm thế chủ động!

Khí lực mạnh mẽ lan tràn khắp xung quanh, khiến cho mấy khối băng bay vào bên trên mặt của Sầm Khiếu Uy, khiến cho anh ta cảm thấy đau đớn.

Trong lòng Sầm Khiếu Uy nổi lên cảm giác hoảng sợ, người bố bất khả chiến bại của anh ta vậy mà đã thua, chẳng lẽ ngày hôm nay nhà họ Sầm nhất định sẽ diệt vong sao?

"Không, nhà họ Sầm nhất định sẽ không thua cuộc, tôi vẫn còn một con át chủ bài cuối cùng, đủ để xoay chuyển tất cả mọi thứ, nhà họ Sầm tuyệt đối sẽ không thua!" Sầm Khiếu Uy nắm chặt hai nắm đấm, cuồng loạn ngẩng mặt lên trời gào to.

"Ồ! Anh vẫn còn một con át chủ bài sao?" Trần Gia Bảo có chút ngạc nhiên, không biết đây là do Sầm Khiếu Uy không muốn đối diện với sự thật nên trốn tránh hay là lời anh ta nói là thật, anh ta vẫn còn một con át chủ bài?

Ngược lại là Vũ Vô Song trợn ngược mắt: "Ngay cả Sầm Kim Thượng cũng không có đủ sức mạnh để xoay chuyển trời đất thì cậu còn có át chủ bài nào có thể giúp cậu chuyển bại thành thắng đây?"

Hai mắt của Sầm Khiếu Uy trợn tròn mắt, tức giận giống như một con trâu điên, nói: "Người bên ngoài đã sớm nghe đồn Lưu Ly là cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ, các người cho rằng tôi lại mời mấy tên rác rưởi Xà Dược Quang mà không quan tâm đến việc bố mình có thể thuận lợi chiến đấu hay không ư?" Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Trong mắt Trần Gia Bảo xuất hiện một tia kinh ngạc lớn: "Ý của anh là anh đã mời được những cường giả khác sao?"

"Không sai." Sầm Khiếu Uy lạnh lẽo cười nói: " Tôi đã lừa tất cả mọi người, tôi đã nhờ một vị cường giả hậu kỳ truyền thuyết đến để đối phó với Lưu Ly, nếu tính thời gian thì có lẽ ông ta cũng sẽ nhanh đến núi Phượng Hoàng thôi."

Đám người Phương Liên Uất và Vũ Vô Song thốt lên: “Cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ? Chết tiệt, Sầm Khiếu Uy mời được một vị cường giả như vậy mà sao bọn họ không nghe được một tin tức nào?

Ân Thập Phương cũng hoảng sợ giống bọn họ, trong lúc lơ đãng các chiêu thức và lực tấn công Sầm Kính Cung cũng giảm đi.

Tinh thần của Sầm Kính Cung chấn động, thừa cơ thoát khỏi Ân Thập Phương, nhảy đến chỗ trước mặt của Sầm Khiếu Uy, vui mừng nói: “Anh, anh thật sự đã mời được cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ sao?”

“Không sai.” Sầm Khiếu Uy ngạo nghễ nói: “Trận chiến này quan trọng như thế, anh làm sao có thể để chúng ta bị bỏ lại mà không chuẩn bị tốt mọi chuyện được?”

Chương 2145

Chương 2145

Như thể muốn khẳng định lời nói của anh ta, lập tức có một sức mạnh như biển rộng sóng lớn lao đến bao phủ toàn bộ rừng phong đỏ, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu, thiếu chút nữa là không thở nổi.

Lưu Ly cũng cảm thấy kinh ngạc, đồng thời dừng tay tấn công Sầm Kim Thượng, nhìn vào hướng ở cách đó không xa.

Chỉ thấy toàn bộ đường núi trên bậc thang bị đóng băng lại, một ông già tóc bạc cất bước đi tới, khí độ cao như núi, khí thế giống như sóng, như gió. Những nơi ông ta đi qua thì toàn bộ các tảng băng cứng đều vỡ vụn thành tinh thể, được ánh sáng mặt trời chiếu sáng lấp lánh.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi mạnh mẽ, ông già tóc bạc này sức mạnh khủng khiếp như vậy, không hề thua kém Sầm Kim Thượng, điều này cho mọi người thấy rõ thực lực của người này, chắc chắn đã đạt đến cảnh giới Truyền Kỳ Hậu Kỳ!

"Ông ấy cuối cùng cũng tới rồi!" Sầm Khiếu Uy quá vui mừng, dưới sự kích động thân thể run lên nhè nhẹ: "Cho du Lưu Ly lợi hại đến đâu thì cũng không phải đối thủ của hai vị Truyền Kỳ Hậu Kỳ, nhà họ Sầm mới thực sự là người nở nụ cười chiến thắng cuối cùng!"

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất cùng lúc liếc nhìn nhau, cùng âm thầm hối hận vì đã ra tay sớm, nếu như Lưu Ly và Trần Gia Bảo thua thì nhà họ Sầm nhất định sẽ không tha cho bọn họ.

"Hóa ra là Tôn Khai lão ca, từ biệt hai mươi năm chưa gặp lại, thực lực của lão ca càng lúc càng tinh anh hơn, thật sự là đáng mừng!" Sầm Kim Thượng quá vui mừng, ông ta nhận ra người

đến, tự tin rằng hai vị cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ liên thủ thì nhất định có thể chém chết Lưu Ly và Trần Gia Bảo!

Lưu Ly lùi về phía sau nhảy đến bên cạnh Trần Gia Bảo, hai người nhìn nhau, lộ ra biểu cảm kỳ lạ!

Bởi vì người đến chính là người lúc trước cùng với Liễu Thành Phùng đã bao vây Lưu Ly ở núi Yên Tử, chính là tông chủ của Dương Hoa tông, Tôn Khai Sơn.

Lúc trước Liễu Thành Phùng đã cướp đi "Phật cốt xá lợi" nhưng sau đó Tôn Khai Sơn e ngại về Liệt Địa Kiếm của Trần Gia Bảo, nhưng sau đó không thừa dịp Lưu Ly và Trần Gia Bảo bị thương nặng để tấn công, mà ngược lại không tỏ rõ thái độ, còn mở lời muốn mời Lưu Ly và Trần Gia Bảo đến Dương Hoa tông làm khách.

Thế cho nên đến bây giờ cả Trần Gia Bảo và Lưu Ly đều không hiểu rõ ràng bọn họ và Tôn Khai Sơn rốt cuộc là bạn hay thù?

Hai người thu lại tầm mắt, Tôn Khai Sơn đi tới, sau khi nhìn thấy toàn thân Sầm Kim Thượng bị thương thì trong lòng ông ta nổi lên cảm xúc kinh ngạc, ông ta bình tĩnh nói: "Nhiều năm không gặp, phong thái của anh Sầm… phong thái càng hơn trước đây, ha ha!"

Sau đó, ông ta nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy Lưu Ly và Trần Gia Bảo thì trợn to đôi mắt, làm sao mà hai người bọn họ cũng ở đây, chẳng lẽ vết thương trên người Sầm Kim Thượng đều là do Lưu Ly tạo nên sao?

Vài ngày trước, ông ta nhận được cuộc gọi của Sầm Khiếu Uy, vì nể tình có quen biết với Sầm Kim Thượng nên ông ta liền gật đầu đồng ý đến núi Phượng Hoàng giúp đỡ, ông ta cũng không biết rằng Sầm Khiếu Uy muốn nhờ ông ta đối phó với Trần Gia Bảo và Lưu Ly, cho nên hiện tại khi nhìn thấy hai người họ thì ông ta cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Xin chào Tôn Khai tiền bối." Sầm Khiếu Uy cúi đầu nhẹ, cũng không nhìn thấy biểu cảm của Tôn Khai Sơn.

Sau đó anh ta quay đầu về phía của Trần Gia Bảo và Lưu Ly cười to nói: "Tôi xin giới thiệu với các người, vị tiền bối có khí độ phi thường này chính là tông chủ của Dương Hoa tông,

Tôn Khai Sơn, một người có thực lực tuyệt vời ở Truyền Kỳ Hậu Kỳ”

“Bây giờ có Tôn Khai tiền bối giúp đỡ, hơn nữa là có thêm cả bố tôi, chắc chắn Lưu Ly không phải là đối thủ của họ, hôm nay, không chỉ có Trần Gia Bảo mà còn có tất cả những người đắc tội với nhà họ Sầm tất cả đều phải chết!”

Chương 2146

Chương 2146

Sau khi nói xong, anh ta và Sầm Kính Cung cười lên ha hả, giống như đã nắm chắc hoàn toàn phần thắng trong tay.

Sầm Kim Thượng cũng nở nụ cười gật đầu, bây giờ đã có thêm Tôn Khai Sơn liên thủ với bọn họ, việc Lưu Ly thua là chuyện không thể nghi ngờ.

Sắc mặt của đám người Ân Thập Phương và Vũ Vô Song lập tức trở nên trắng bệch, trong lòng nổi lên cảm giác tuyệt vọng.

Đột nhiên, trong tiếng cười ngạo nghễ của đám người Sầm khiếu Uy, sắc mặt của Trần Gia Bảo trông kỳ lạ, nói với Tôn Khai Sơn: "Sao ông lại ở đây?"

Lông mày của Sầm Khiếu Uy nhướng lên, quát: "Làm càn, sao anh dám nói chuyện với Tôn Khai tiền bối như thế…"

Anh ta chưa nói xong thì Tôn Khai Sơn đã chắp tay ra sau lưng, nói: "Chào cậu Trần, cô Lưu Ly. Một thời gian không gặp rồi, từ khi giã biệt, hai người không gặp chuyện gì chứ?"

Đánh giá giọng điệu cách nói lúc này của ông ta so với vừa nãy khi nói với Sầm Kim Thượng thì lịch sự hơn rất nhiều.

Tất cả mọi người xung quanh đều xôn xao lên, tiếng cười của Sầm Kính Cung đột nhiên tắt đi!

Sắc mặt của Sầm Khiếu Uy và Sầm Kim Thượng thay đổi, trong lòng nổi lên một linh cảm bất thường.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Như cô đã thấy, cả người đều bị thương."

Lưu Ly không nói nên lời, hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không có cảm tình với Tôn Khai Sơn, người tham gia vây đánh cô.

Tôn Khai Sơn cười ha hả và nói: “Phước duyên của Trần tiểu hữu vững vàng, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không đáng nhắc đến. Tôi thấy không cần tới hai ngày, cơ thể của Trần tiểu hữu đã có thể hồi phục hoàn toàn. Tới lúc đó hai ngời đừng quên tới Bạch Dương Tông làm khách nha, để tôi tận tình với tư cách người chủ địa phương chiêu đãi hai người.”

Lời vừa nói ra, Sầm Kim Thượng và những người khác lại thấy hoảng.

Bạch Dương Tông thân là đại tông môn ẩn thế, địa chỉ tông môn luôn là bí mật. Ngay cả họ trước giờ cũng chưa từng gặp Bạch Dương Tông, nhưng Tôn Khai Sơn lại lên tiếng mời Trần Gia Bảo và Lưu Ly, sao… sao quan hệ giữa họ lại tốt tới mức này?

Sầm Khiếu Uy cũng không nén được vẻ kinh ngạc mà lên tiếng: “Tôn Khai tiền bối, ông… ông quen biết Trần Gia Bảo và Lưu Ly sao?”

“Điều đó đương nhiên.” Tôn Khai Sơn đối mặt với tiểu bối như Sầm Khiếu Uy, thu lại sự ôn hoà lúc nãy, chống hai tay và kiêu ngạo nói: “Nhưng nếu tôi không quen biết hai người họ, hình như cũng không liên quan gì tới cậu?”

“Không phải…” Sầm Khiếu Uy vội chỉ vào Trần Gia Bảo và nói: “Tôi mời Tôn Khai tiền bối tới chính là vì muốn đối phó với Trần Gia Bảo và Lưu Ly, sao ông… trở ngược lại là một giuộc với họ vậy?”

Tôn Khai Sơn hừ một tiếng và nói: “Tôi và Trần tiểu hữu, cô Lưu Ly không đánh không quen biết. Tôi rất là khâm phục họ. Nếu sớm biết người mà cậu muốn tôi đối phó là họ thì tôi cũng sẽ không tới núi Phượng Hoàng.”

Lời ông ta nói nửa giả nửa thật.

Ông ta từ chối đối phó Trần Gia Bảo và Lưu Ly, vốn không phải thật sự có mối quan hệ tốt với Trần Gia Bảo. Xét đến cùng, thật ra là ông ta rất sợ Liệt Địa Kiếm của Trần Gia Bảo, hơn nữa thực lực của Lưu Ly cũng vượt trội hơn ông ta.

Huống hồ, ông ta đã biết điểm đến cụ thể từ miệng của Liễu Thành Phùng, chỉ cần chờ thời cơ thích hợp thì có thể tới đó nâng cao tu vi và kéo dài tuổi thọ của mình. Sao lại phải mạo

hiểm tính mạng để giúp nhà họ Sầm chứ? Không đáng, tuyệt đối không đáng chút nào.

Những người xung quanh vốn không biết suy nghĩ thật sự của Tôn Khai Sơn, còn tưởng ông ta và Trần Giao Bảo và Lưu Ly là bạn tốt, vẻ mặt của họ trở nên kỳ lạ.

Chương 2147

Chương 2147

Sầm Khiếu Uy hung hăng cả nửa ngày thì ra là mời bạn của Trần Giao Bảo và Lưu Ly để đối phó họ. Đây không phải chủ động đưa mặt sang cho Trần Giao Bảo vả vào hay sao? Tức cười, tức cười quá đi.

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất nhìn nhau, trong lòng vui mừng khôn xiết, lúc nãy xém chút doạ chết hai người họ, còn tưởng hôm nay sẽ chết tại núi Phượng Hoàng, làm ầm nửa ngày trời, thì ra Tôn Khai Sơn là người của mình!

Tâm trạng thay đổi nhanh chóng, hai người không nhịn được mà ngẩng đầu lên cười to, vui sướng, đúng là vui sướng!

Chỉ có Trần Gia Bảo và Lưu Ly lờ mờ nhìn ra ý đồ của Tôn Khai Sơn. Nay Tôn Khai Sơn không có ý định trở thành kẻ thù của họ, nên đương nhiên họ sẽ không nói bậy, tránh xảy ra chuyện vô ích.

Vẻ mặt của ba người nhà họ Sầm thay đổi. Điều này đối với họ mà nói không chỉ như sét đánh ngang tai. Nếu không có Tôn Khai Sơn trợ giúp, họ tuyệt đối không phải là đối thủ của Lưu Ly và Trần Gia Bảo.

Sầm Kim Thượng vội nói: "Tôn Khai lão ca, chúng ta có giao tình mười mấy năm, ông không thể trơ mắt nhìn nhà họ Sầm bị người khác đánh chiếm như vậy chứ?"

Tôn Khai Sơn dùng tay sờ cằm, lắc đầu rên rỉ: "Nói ra cũng đúng, chúng ta quả thật có giao tình mười mấy năm, tôi nhớ rất rõ, mùa đông năm đó tuyết rơi dày đặc, khắp núi đồi đều là băng tuyết, ồ đúng rồi, toàn là màu trắng giống như hôm nay. Lúc đó ông ôm bình rượu thuốc, hai người chúng ta ở trong tuyết ăn uống no say, bình phẩm về anh hùng trong thiên hạ, tâm đầu ý hợp, kết thành bạn bè."

“Không sai không sai, tửu lượng của Tôn Khai lão ca mạnh, ánh mắt và nói năng không phải người thường, khiến tôi biết được nhiều điều có ích.” Sầm Kim Thượng thở phào, nay Tôn Khai Sơn bắt đầu nhớ chuyện xưa, xem ra tính mạng của ông ta hôm nay có thể giữ được rồi.

Chỉ nghe Tôn Khai Sơn nhẹ nhàng nói: “Đáng tiếc, sau này hai chúng ta hai mươi năm chưa gặp nhau, cho dù giao tình có thâm sâu thì cũng sớm bị thời gian cuốn trôi mất.”

Sầm Kim Thượng bị sốc: “Ông nói gì vậy?”

Tôn Khai Sơn cười mỉa, giọng nói có vẻ muốn cắt đứt quan hệ: “Tôi không giúp Trần Gia Bảo đối phó ông thì đã là không tệ rồi, sao có thể quay ngược lại giúp ông chứ? Cuộc chiến hôm nay, hai ta không giúp ai cả. Nếu ông chết, tôi bảo đảm sẽ để lại con cháu nối dõi cho nhà họ Sầm, không để nhà họ Sầm đứt hương hoả, cũng không uổng giao tình mười mấy năm trước đây của hai ta.”

Sầm Kim Thượng tối mặt, cơn tức giận dâng trào, “bịch bịch bịch” lui về sau vài bước, tiêu rồi, nhà họ Sầm hôm nay tiêu táng đường rồi.

Sầm Kính Cung phẫn nộ, chỉ vào Tôn Khai Sơn và mắng: “Giỏi cho tên thất phu nhà ông, ngày trước còn nói giao tình tốt với nhà họ Sầm chúng tôi, bây giờ gặp Trần Gia Bảo và Lưu Ly thì lập tức trở mặt, đúng là tiểu nhân …”

“Om sòm quá đi.” Ánh mắt của Tôn Khai Sơn nghiêm túc, bấm tay nhẹ nhàng, một luồng kiếm khí mạnh lập tức xuyên qua trán của Sầm Kính Cung, xuất hiện một chỗ máu to bằng ngón tay cái.

Sầm Kính Cung không cảm nhận được chút đau đớn nào thì đã trừng to hai mắt rồi ngã xuống tại chỗ, vẻ mặt phẫn nộ vẫn giữ nguyên như trước khi chết, có thể thấy kiếm khí của Tôn Khai Sơn nhạy bén và ác liệt cỡ nào.

Vẻ mặt của Sầm Kim Thượng và Sầm Khiếu Uy thay đổi, họ làm sao cũng không ngờ Tôn Khai Sơn nói trở mặt là trở mặt ngay.

Những người xung quanh cũng xôn xao, thủ đoạn thật độc ác.

Trần Gia Bảo hơi chau mày, tốt xấu gì Sầm Kim Thượng và Tôn Khai Sơn cũng là bạn bè bao nhiêu năm. Thủ đoạn của Tôn Khai Sơn lại ác độc như vậy, xem ra sau này phải bớt qua lại với ông ta mới được.

"Đồ khốn, nhà họ Sầm của tôi không phải dễ học đâu. Cho dù có chết chung với ông, tôi cũng băm nhỏ ông ra mới được!" Đột nhiên Sầm Kim Thượng giận tím mặt, giống như giết người mờ mắt, hai tay cầm dao xông tới Tôn Khai Sơn mà chém kịch liệt.

Chương 2148

Chương 2148

Tôn Khai Sơn hơi chau mày, không chấp Sầm Kim Thượng, tâm niệm rồi bóng người nhảy vọt ra phía sau của đối phương.

Một lúc sau, Sầm Kim Thượng đột nhiên nhảy về phía chân núi, bỗng nhiên anh ta vung dao nhanh rồi nhân cơ hội chạy thoát, ngay cả con trai duy nhất Sầm Khiếu Uy trước mặt cũng không màng.

Điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người, làm sao cũng không ngờ, ngay cả Sầm Kim Thượng, một cường giả danh chấn thiên hạ cũng lâm nạn bỏ trốn khiến họ bất giác lấy làm lạ.

Sầm Khiếu Uy càng thêm tuyệt vọng.

Lưu Ly phản ứng cực nhanh. Trần Gia Bảo chỉ thấy mùi thơm trong gió thoảng qua, Lưu Ly đã nhảy vọt lên trước, giống như chín nàng tiên để lại tàn ảnh giữa không trung, bước lên trước chặn trước mặt Sầm Kim Thượng.

Vẻ mặt của Sầm Kim Thượng thay đổi, nhấc dao hướng về phía Lưu Ly và tức giận hét lên: “Mau tránh ra cho tôi!”

Lưu Ly không nói lời nào, hai say siết chặt chuôi kiếm, đột nhiên huýt sáo rồi hất tung thanh kiếm xuống.

Một luồng sáng lạnh lẽo vô biên khiến ánh nhìn của mọi người kinh ngạc và đập vào người của Sầm Kim Thượng.

Vẻ mặt của Sầm Kim Thượng thay đổi lớn, tay phải cầm không vững, bá đao thoát khỏi tay bay ngược lại.

Một lúc sau, ánh sáng lạnh lẽo không gì cản được, tụ lại hàng ngàn khí quyển, tách cả người của Sầm Kim Thượng ra làm đôi, sau đó nhanh chóng đông cứng thành băng, thành người băng đứng trên đường núi.

Lớp sương băng mờ có thể nhìn rõ xác của Sầm Kim Thượng với đôi mắt mở to, lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng vô cùng.

Vẻ mặt của Lưu Ly thờ ơ, "chập cheng" thu kiếm vào vỏ, bóng người chợt vụt qua rồi trở lại bên cạnh của Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn cô với ánh mắt quan tâm, Lưu Ly hơi lắc đầu, ý bảo không sao cả.

Lúc này Trần Gia Bảo mới thở phào, sau đó khoé miệng anh giương lên nụ cười, cuộc chiến này cuối cùng cũng kết thúc, còn anh cuối cùng cũng thắng!

Lúc này, bá đao đi một đường cung parabol trong không trung rồi từ từ rơi xuống, cắm xuống đất trước mặt của Sầm Khiếu Uy, lưỡi dao "ong ong" lúc lắc không ngừng.

Lúc này những người xung quanh mới phản ứng lại, đột nhiên bàn tán xôn xao. Lưu Ly chỉ một kiếm đã giết ngay Sầm Kim Thượng. Tuy Sầm Kim Thượng sớm đã bị thương, hơn nữa cũng không có ý định chiến đấu.

Nhưng bất kể thế nào, Sầm Kim Thượng cũng là cường giả vang danh tỉnh Trung Thiên. Lưu Ly chỉ một kiếm có thể giết chết ông ta ngay, đủ thấy thực lực của cô ấy mạnh đến cỡ nào.

Sầm Khiếu Uy thở "phù phù", ngồi phịch dưới đất, mắt trừng to và lầm bầm: "Tiêu rồi, nhà họ Sầm thật sự tiêu rồi…"

Vẻ mặt của Tôn Khai Sơn hơi thay đổi, thực lực của Lưu Ly còn mạnh hơn nhiều so với lúc cô ấy ở núi Vũ Tiên, thực lực của cô ấy sao lại thăng cấp nhanh vậy?

Cũng may chọn cắt đứt với nhà họ Sầm, nếu không thì đối mặt với thực lực lớn như Lưu Ly, cộng thêm Liệt Địa Kiếm của Trần Gia Bảo, chỉ e là ông ta hôm nay đừng hòng sống sót rời khỏi núi Phượng Hoàng.

Trong lòng Tôn Khai Sơn cảm thấy may mắn, thần thái tỏ ra ngày càng khách sáo. Ông ta chấp tay và mỉm cười: "Hai người giành được thắng lợi nahnh chóng, quả thật là chuyện đáng mừng, chúc mừng chúc mừng."

"Khách sáo rồi." Trần Gia Bảo cười ha ha, không nhiệt tình, không tự nhiên, cảm giác hơi xa lạ.

Lưu Ly không thèm lên tiếng. Tuy nhà họ Sầm và cô ấy đứng đối lập, nhưng Tôn Khai Sơn trở mặt vô tình giết chết Sầm Kính Cung càng làm cô ấy thấy không quen.

Chương 2149

Chương 2149

Tôn Khai Sơn cũng không để bụng, ông ta cười hề hề và cũng không nói gì thêm.

Trần Gia Bảo đi tới trước mặt Sầm Khiếu Uy, anh từ trên cao nhìn xuống, liếc nhìn anh ta và nói: “Cuộc quyết chiến này, nhà họ Sầm các anh thua rồi.”

Những người xung quanh từ từ nhìn sang Sầm Khiếu Uy, vẻ mặt vô cùng phức tạp, ai ngờ gia chủ nhà họ Sầm tối cao ở tỉnh Trung Thiên trước kia, nay cũng có lúc bất lực như vầy, đúng là chuyện đời khó đoán.

Sầm Khiếu Uy run rẩy, khoé miệng giương lên vẻ cay đắng, anh ta lại đứng lên, hiu quạnh không ai giúp: “Đúng là thua rồi, muốn giết muốn chém thì tuỳ ý anh.”

Đám người Vũ Vô Song, Phương Liên Uất và Ân Thập Phương hớn hở ra mặt, cuối cùng họ thật sự thắng cược rồi.

Có thể thấy trước thế lực của tỉnh Trung Thiên sẽ được thay đổi. Họ là một người tham gia quan trọng trong trận chiến này, tuyệt đối có thể chia miếng bánh này. Trong tình hình mới, họ sẽ giành được lợi ích lớn nhất cho gia tộc!

Nghĩ tới đây, họ thấy vô cùng may mắn, cũng may thời khắc quan trọng Trần Gia Bảo ra tay trợ giúp, nếu không thì làm sao họ đạt được lợi ích như thế này?

“Theo giao hẹn, nhà họ Sầm các anh nên giao nửa sau của quyển Thiên Hành Cửu Châm ra chứ nhỉ.” Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi. Đây mới là mục đích quan trọng lúc anh hẹn đấu với nhà họ Sầm, đồng thời cũng là mục đích quan trọng anh tới tỉnh Trung Thiên.

Sầm Khiếu Uy đã không còn lòng dạ nào, như thể tuyệt vọng như đã chết, anh ta thành thật trả lời: “Nửa sau quyển Thiên Hành Cửu Châm ở mật thất nhà họ Sầm. Nếu anh muốn lấy thì đi theo tôi tới đó đi.”

Trước khi lên núi Phượng Hoàng, anh ta không cho rằng nhà họ Sầm sẽ thua Trần Gia Bảo, dĩ nhiên sẽ không mang theo nửa sau của quyển sách quý Thiên Hành Cửu Châm theo bên mình, cũng như trên người của Trần Gia Bảo cũng không có nửa trước của quyển sách quý Thiên Hành Cửu Châm vậy.

“Được.” Trần Gia Bảo gật đầu đồng ý, cũng không lo Sầm Khiếu Uy sẽ giở trò, anh nói: “Tôi đi tới nhà họ Sầm…” Anh còn chưa nói xong thì đột nhiên lại thay đổi.

Một vài âm thanh kỳ lạ phát ra từ bầu trời cao, mọi người từ từ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy hơn 20 tên lửa từ trên xuống dưới với tốc độ cực nhanh, bắn thẳng vào chỗ Trần Gia Bảo đang đứng, bao phủ phạm vi bán kính 50m chỗ Trần Gia Bảo.

Mà ở ngọn núi cao cách đó không xa, dọc theo sườn núi là hơn 20 người mặc áo đen, trong tay mỗi người đều cầm ống phóng tên lửa, tất cả đều nhằm vào Trần Gia Bảo. Tiếng nổ lớn “ầm ầm”, lại có hơn 20 đạn tên lửa nữa nhắm thẳng vào Trần Gia Bảo.

Chi chít như cơn mưa sao băng, tốc độ cực nhanh! Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Tuy nhiên, hơn 20 đạn tên lửa này toàn bộ đều từ tay bọn họ bắn ra.

Vẻ mặt của ai nấy đều thay đổi, thân xác họ bình thường, làm sao chống lại đạn tên lửa được? Họ chia nhau bỏ trốn khắp nơi, nhưng phạm vi đạn tên lửa bao phủ quá rộng, họ có thể chạy đường nào đây?

Gương mặt xinh đẹp của Thu Vũ Liên và Vũ Nhuận Nguyệt biến sắc, thực lực của họ không đủ, cơn hoả lực dày đặc như thế, họ cơ bản không còn hy vọng sống sót.

Vũ Vô Song lập tức nhảy lên trước mặt họ và hét lên: “Mau đi theo tôi rời khỏi nơi này!”

“Nhưng Gia Bảo…” Thu Vũ Liên giằng co.

“Anh ta giống Tiểu Cường vậy. Người ở đây đều chết chứ anh ta không chết đâu.” Vũ Vô Song không nói nhiều lời, đưa mắt ra hiệu với Phương Liên Uất, xách cổ áo của Vũ Nhuận Nguyệt, nhanh chóng nhảy về hướng ngoài tầm bắn của đạn tên lửa.

Tôn Khai Sơn chắp tay đứng đó, tự tin vào tu vi của ông ta, chống lại vài làn đạn tên lửa hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng Trần Gia Bảo, người đang bị thương mà chỉ ở cảnh giới Bán Bước Truyền kỳ thì chắc chắn có thể ngăn được.

Nghĩ tới đây, ông ta vô tình nhìn sang Trần Gia Bảo.

Chương 2150

Chương 2150

Chỉ thấy Trần Gia Bảo nhìn Thu Vũ Liên sau khi đã an toàn thì anh thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo anh nghiêm nghị hét lên: "Chút thủ đoạn này mà muốn giết Trần Gia Bảo tôi ư, đúng là mơ mộng hão huyền!"

Anh không định bỏ chạy, rõ ràng mục tiêu của đám người mặc áo đen này là anh. Cộng thêm tầm nhìn bao quát trên ngọn núi, mặc kệ anh chạy chỗ nào, đạn tên lửa vẫn sẽ đi tới đó, hơn nữa còn liên luỵ những người vô tội xung quanh.

Đương nhiên, nếu là lúc bình thường, Trần Gia Bảo tuyệt đối sẽ ưu tiên bảo vệ tính mạng của mình trước. Nhưng Lưu Ly còn ở đây, nếu để cô ấy thấy anh tiến lên cứu người khác thì ấn tượng của anh trong lòng cô ấy chắc sẽ tăng mạnh và còn giành được cảm tình của cô ấy.

Có thể nói, anh dùng tính mạng của mình để tán gái!

Chỉ thấy Trần Gia Bảo cầm kiếm giơ lên, khoảng 10 đạo kiếm khí bắn ra không trung, và chạm phải làn đạn tên lửa đầu tiên, tạo tiếng nổ "ầm ầm."

Nhưng đám người áo đen đứng ở đỉnh núi không ngừng bắn, đạn tên lửa hết làn này tới làn khác, chi chít, sao có thể chặn hết được đây?

Đương nhiên, cũng vì Trần Gia Bảo bị thương nặng, thực lực phát huy chỉ bằng 7 8 phần so với bình thường. Nếu ở phong độ đỉnh cao, cho dù khó mà cắt hết toàn bộ ống tên lửa này cũng có thể thu hẹp phạm vi đạn tên lửa bao phủ.

Đám người còn lại còn chưa kịp chạy thoát dần dần nảy sinh tuyệt vọng!

Khoé miệng của Sầm Khiếu Uy giương lên nụ cười lạnh lùng, thậm chí còn thấy sảng khoái. Nhà họ Sầm thua rồi, nếu anh ta có thể chết chung với Trần Gia Bảo, như vậy cũng đáng lắm!

Giây phút nguy cấp, Lưu Ly đạp chân xuống đất, nhảy lên chỗ đất cao, "cheng", cô ấy bỗng dưng rút kiếm Hàn Sương ra.

Vũ Vô Song và Phương Liên Uất ngơ ngác nhìn nhau: "Lẽ nào cô ấy muốn lấy thân chống đạn tên lửa sao?"

Vừa dứt lời, Lưu Ly cầm chuôi kiếm và vung thanh kiếm khổng lồ, giống như cắt dưa và rau, cắt hai làn đạn tên lửa ra làm hai, một loạt tiếng nổ "ầm ầm" nổ ra trong không trung.

Khí lực mạnh mẽ va vào nhau, tiếng gào thét bên tai mọi người, xém chút nữa không mở mắt nổi, họ tăng tốc bỏ chạy.

Lưu Ly bắt đầu rơi xuống từ từ, trong lòng suy nghĩ, dưới sự lôi kéo của luồng khí, kiếm Hàn Sương bay khỏi tay, xông thẳng làn mưa đạn tên lửa thật tỉ mỉ, trực tiếp bay thẳng tới đỉnh núi.

Sau khi lướt qua một vòng cung phạm vi lớn trong không trung, bỗng chốc chém đứt đầu mười mấy tên áo đen, kiếm Hàn Sương lại tự động bay về tay của Lưu Ly.

Còn lại chưa tới 10 tên áo đen thì ngày càng điên cuồng, không những không rút lui mà còn đổi họng súng, họ không sợ chết mà điên cuồng bắn về phía của Lưu Ly.

Tạm thời Lưu Ly không có kiếm trong tay, quát nhẹ, hai tay kết thành "Minh Vương Ấn bất động", một đạo Phật quang xuyên thấu màu vàng bao la phát ra tạo thành bức màn màu vàng trước mặt.

Một lúc sau, hàng chục đạn tên lửa bắn vào bức màn ánh sáng màu vàng, tạo ra tiếng nổ "ầm ầm."

Phật quang màu vàng đã chặn lại, nhưng dù gì Lưu Ly cũng là con người bình thường, đối đầu với làn đạn tên lửa nhiều vậy, vẻ mặt đỏ ửng, giọng hậm hực, một vệt máu chảy xuống chiếc cằm trắng nõn.

Vẻ mặt của đám người Thu Vũ Liên thay đổi!

Thấy Lưu Ly khó mà chịu được làn đạn tên lửa bắn ra, không ngừng trượt xuống. Trần Gia Bảo nhảy cao lên bên cạnh Lưu

Ly, một tay ôm lấy cô ấy vào lòng, thi triển lực xung kích của Vô Cực Quyền để kèo Lưu Ly dịch về phía mình.

Lực xung kích quá mạnh, vết thương trên người của Trần Gia Bảo khó mà chịu được, cổ họng rung lên, nôn ra một ngụm máu tươi, nhưng mắt anh kiên quyết không khuất phục, anh hắng giọng, triển khai Trảm Nhân Kiếm để cắt thanh kiếm lớn màu đỏ, cắt vô số làn đạn tên lửa khác từ trên tập kích xuống.

Chương 2151

Chương 2151

Áp lực trên người Lưu Ly đã giảm, điều này đối với cô ấy mà nói là đã đủ rồi!

Cô ấy quát nhẹ, tay giơ lên không, kiếm Hàn Sương lại bay vào trong tay cô ấy. Tiếp theo, dưới sự duy trì nội lực mạnh mẽ, kiếm Hàn Sương lại bay khỏi tay, phóng thẳng vào đám người mặc áo đen còn lại trên đỉnh núi.

Sóng gió đã qua!

Sau khi làn đạn tên lửa cuối cùng kích nổ trên không, Trần Gia Bảo ôm tấm thân mềm mại của Lưu Ly từ trên không rơi xuống.

Những người xung quanh đều vỡ òa trong tiếng hoan hô, trong mắt nhiều người, là Trần Gia Bảo và Lưu Ly đã cứu mạng họ. Họ rất cảm kích hai người.

Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thu Vũ Liên kích động muốn xông tới nhào vào lòng của Trần Gia Bảo. Cô ta đột nhiên thấy Lưu Ly thì hơi do dự, chân định nhấc lên thì lại đặt xuống chỗ cũ.

Vũ Nhược Uyên trợn mắt và nói: “Cô là người phụ nữ của anh ta, sao lại không qua đó?”

Thu Vũ Liên lắc đầu và mỉm cười ngọt ngào: “Cô Lưu Ly mới là người nên đứng bên cạnh anh ấy. Tôi có thể làm tình nhân của Gia Bảo, thỉnh thoảng gặp anh ấy thì đã mãn nguyện lắm rồi.”

“Ngốc không thể nói.” Vũ Nhược Uyên lắc đầu, thấy tức vì cô ta không chịu tranh đấu.

Mặt khác, trong mắt của Sầm Khiếu Uy lại loé lên một tia thất vọng, trong lòng anh ta càng tuyệt vọng. Làn đạn tên lửa chi chít như vậy cũng không giết nổi Trần Gia Bảo và Lưu Ly, chỉ e là suốt đời anh ta cũng không trả được mối thù này.

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, hai chân của Trần Gia Bảo vừa đặt xuống thì đột nhiên loạng choạng, cơ thể xém chút ngã nhào xuống đất.

Bỗng dưng có một đôi tay thon đỡ lấy anh: "Anh có sao không?"

Trần Gia Bảo ngẩng đầu lên nhìn, nhìn vào đôi mắt của Lưu Ly trong lòng, nơi cánh mũi ngửi thấy hương sen, anh mỉm cười: "Tôi không sao, nhưng còn cô, chống lại nhiều đạn tên lửa như vậy, cô có cảm thấy khó chịu không?"

Lưu Ly lắc đầu và buông Trần Gia Bảo ra, giữa hàng lông mày hiện lên sự khen ngợi và dịu dàng, cô ấy nói: "Lúc nãy anh làm tốt lắm."

Trần Gia Bảo tỏ ra bất ngờ, tâm trạng vui mừng khôn xiết, xem ra nỗ lực của bản thân quả nhiên không uổng phí, anh chuẩn bị nói vài câu bông đùa.

Đột nhiên, giọng của Tôn Khai Sơn lại vang lên không đúng lúc: "Hai người không màng tính mạng cứu lấy anh ta, tinh thần gan dạ như vậy đúng là khiến nhiều người kính phục."

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn, giữa hàng lông mày hiện lên sự không vui, anh trợn mắt: "Miệng thì nói kính phục, lúc nãy tôi cũng đâu có thấy ông ra tay."

Tôn Khai Sơn thành thật gật đầu và nói: "Tôi sẽ không ra tay cứu người, nhưng tôi sẽ khâm phục tận đáy lòng đối với người hy sinh cứu người khác. Coi như tôi không phải người tốt, nhưng tôi thích người khác làm người tốt. Tôi luôn cho rằng, trên đời này người làm chuyện tốt vẫn cần nhiều khuyến khích và quan tâm, người tốt càng nhiều thì mới có thể làm nổi bật tính độc nhất vô nhị của tôi chứ."

"Toàn là lời nguỵ biện." Trần Gia Bảo cười nhẹ nhàng lên tiếng: "Nhưng rất có triết lý, khó mà phản bác lại."

"Điều đó đương nhiên." Tôn Khai Sơn cười ha hả: "Cậu Trần, tôi có một yêu cầu quá đáng, hy vọng cậu có thể đồng ý."

“Ông nói đi.”

Chương 2152

Chương 2152

Tôn Khai Sơn ngưng cười, mắt nhìn tượng Sầm Kim Thượng đóng băng ở phía xa, ông ta hơi thở dài, có vẻ cô đơn và nói: "Bất kể nói ra sao thì tôi và Sầm Kim Thượng cũng có giao tình mười mấy năm, lúc nãy tôi có đồng ý với ông ấy, sẽ để lại dòng dõi của nhà họ Sầm, hy vọng cậu Trần có thể khoan hồng, đừng đuổi cùng giết tận nhà họ Sầm."

Vẻ mặt của Vũ Vô Song và Phương Liên Uất thay đổi, nhổ cỏ không tận góc, gió xuân lại nổi dậy, một khi đồng ý, sau này sẽ dẫn tới việc báo thù và phiền phức kéo dài!

Hai người có lòng nhắc nhở Trần Gia Bảo, nhưng không dám đứng trước mặt Tôn Khai Sơn nói ra, đành âm thầm lo lắng, không ngừng nhìn sang Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo hơi do dự và đột nhiên nói: "Ông có thể chọn không làm kẻ địch với chúng tôi trong trận đấu này. Nói thế nào thì tôi đã nhận cái tình của ông, thôi vậy, tôi đồng ý chuyện này."

Đôi mắt của Tôn Khai Sơn sáng rỡ, ông ta cười ha hả: "Không hổ là cậu Trần, quả nhiên tấm lòng rộng rãi, phong thái hơn người. Lần này tôi đúng là chân thành khâm phục cậu. Vậy chút nữa tôi đi cùng với cậu tới nhà họ Sầm một chuyến."

"Tôi cũng đi!"

Đột nhiên, giọng của Lưu Ly kịp lúc vang lên, cô ấy rõ ràng lo Tôn Khai Sơn sẽ gây bất lợi cho Trần Gia Bảo, cho nên mới đi theo. Cô ấy sợ Tôn Khai Sơn.

Tôn Khai Sơn cười hi hi và không thèm để tâm.

C gật đầu, đi tới trước mặt của Sầm Khiếu Uy và nói: "Đám người trên đỉnh núi do anh sắp xếp phải không?"

Trừ Sầm Khiếu Uy ra, anh thật sự không nghĩ ra, còn có người gài bẫy mai phục muốn dồn anh vào chỗ chết như vậy?

Những người xung quanh từ từ nhìn hầm hầm Sầm Khiếu Uy, rõ ràng họ cũng giống Sầm Khiếu Uy, đều cho rằng Sầm Khiếu Uy là chủ mưu đứng sau, hại họ xém chút chết tại nơi này.

Sầm Khiếu Uy lắc đầu phủ nhận: "Tôi không cần phải gạt anh, không phải tôi làm. Tôi cũng không biết ai là chủ mưu đứng sau vụ này, có lẽ là những kẻ thù khác của anh cũng không chừng."

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày.

Lưu Ly đột nhiên lên tiếng: "Anh ta không nói dối."

Trần Gia Bảo bất ngờ, tâm trạng trong sáng của Lưu Ly có thể cảm nhận được ác ý tận đáy lòng của người khác. Nay Lưu Ly nói Sầm Khiếu Uy không nói dối, vậy những gì anh ta nói chắc là sự thật rồi.

"Lẽ nào chủ mưu đứng sau chuyện này thật sự là kẻ thù khác của tôi?"

Trần Gia Bảo lắc đầu và dẹp bỏ ngay ý nghĩ này trong đầu: "Thôi đi, phải tìm Thiên Hành Cửu Châm trước, anh đưa tôi tới nhà họ Sầm đi."

"Anh đi theo tôi." Sầm Khiếu Uy gật đầu, chuẩn bị quay người đi khỏi.

"Khoan đã."

Đột nhiên, Trần Gia Bảo vừa nói xong, thì Vũ Nhược Uyên đi tới đưa Thất Tinh bảo kiếm trả cho anh: "Đây là một kiếm kiếm tốt, cảm ơn."

Vũ Nhược Uyên nhận lấy kiếm, chỉ có hai người tài có thể nghe được: "Trò chơi giữa anh và tôi vẫn chưa kết thúc, sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ ra tay giết anh."

"Ha, mỏi mắt mong chờ." Trần Gia Bảo cười nhẹ, quay người đi tới trước mặt Sầm Khiếu Uy và nói: "Đi thôi."

Cuối cùng anh cũng thấy được bản hoàn chỉnh của quyển Thiên Hành Cửu Châm, trong lòng xúc động mong chờ!

Sau khi nhóm người Trần Gia Bảo rời khỏi, tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên trên núi Phượng Hoàng, ai nấy cũng đều vui mừng khi sống sót sau tai nạn.

Điều quan trọng hơn là, nhà họ Sầm bị sụp đổ hoàn toàn. Cho dù Trần Gia Bảo không đuổi cùng giết tận thì nhà họ Sầm cũng sẽ thất bại hoàn toàn. Điều này cho thấy tình hình của tỉnh Trung Thiên sẽ lại xáo trộn lần nữa, không ít gia tộc sẽ kiếm được lợi ích từ chuyện này, hơn nữa sẽ không xuất hiện tình trạng một nhà độc quyền như nhà họ Sầm.

Chương 2153

Chương 2153

Điều này đối với tất cả mọi người mà nói thì đều là tin tốt lành.

Đương nhiên, nhất là đối với nhà họ Vũ, nhà họ Phượng và nhà họ Ân!

Vì sau khi nhà họ Sầm diệt vong, trừ Trần Gia Bảo ra thì ba nhà kia có thể đạt được lợi ích lớn nhất!

Ví dụ nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn, không có sự áp bức của nhà họ Sầm thì có thể chính thức đi lên, tới hấp thu và tiêu hoá thực lực của nhà họ Sầm, từ đó bành trướng phạm vi thế lực của nhà họ Vũ.

Còn nhà họ Ân lâu đời đứng thứ hai ở tỉnh Trung Thiên thì đừng nói, chỉ cần gở bỏ ngọn núi lớn đè trên đầu lâu như vậy, sau này cũng không cần nơm nớp lo sợ, lo nhà họ Sầm sẽ đối phó với họ. Điều này cũng đủ để nhà họ Ân phấn khích mở tiệc ăn mừng 10 ngày.

Còn nhà họ Phượng, Sầm Khiếu Uy trước đây cử người tới quét sạch thế lực của nhà họ Phượng, khiến nhà họ Phượng nghiến răng căm hận. Từ nay về sau, không có nhà họ Sầm cản trở, nhà họ Phượng cũng có thể thản nhiên phát triển thế lực ở tỉnh Trung Thiên, coi như vì con đường phát triển bằng phẳng sau này.

Đương nhiên, họ đều biết, mọi thành quả đều do Trần Gia Bảo và Lưu Ly mang lại, trong lòng rất vui. Cũng may họ đứng về phía Trần Gia Bảo, nếu không thì họ sẽ tiếc đứt ruột mất thôi.

“Nhuận Nguyệt, Nhược Uyên, tôi phải nhanh chóng về núi Vụ Ẩn báo cáo chuyện hôm nay, tiện thể nhanh chóng vạch ra phương châm hành động tiếp theo của nhà họ Vũ.” Vũ Vô Song nghĩ tới sau này nhà họ Vũ đạt được nhiều lợi ích, anh ta

cười không khép miệng: “Mọi người theo tôi về nhà họ Vũ hay là tiếp tục ở lại đây?”

“Tôi ở lại đây.”

Hai cô gái đồng thanh nói xong thì nhìn nhau, ngạc nhiên khi thấy đối phương cũng chọn giống mình, nhưng có vẻ cũng hợp lý.

“Cũng được, hai người cứ ở lại đây, xem thử Trần Gia Bảo còn có động thái gì hoặc cần giúp gì, nhớ kịp thời thông báo cho chúng tôi. Còn nữa, bây giờ nhất định phải giữ mối quan hệ tốt với Trần Gia Bảo, điều này đối với tiền đồ của nhà họ Vũ mà nói là rất quan trọng.”

Vũ Vô Song dặn dò xong, Phương Liên Uất, Ân Thập Phương gật đầu coi như chào hỏi, rồi cầm điện thoại gọi vào một dãy số.

Không lâu sau, một chiếc trực thăng bay tới, Vũ Vô Song ngồi lên trực thăng bay về hướng núi Vụ Ẩn.

“Bố, chúng ta tới thành phố Văn Lan tìm Trần Gia Bảo, hay là về thành phố Hạ Thiên chờ tin?” Ân Dương đi tới trước mặt của Ân Thập Phương và háo hức hỏi. Sau trận chiến này, địa vị của nhà họ Ân ở tỉnh Trung Thiên sẽ ngày càng nâng cao, khỏi tưởng tượng cũng biết cô ấy háo hức và kích động ra sao.

Ân Thập Phương cảm giác thoải mái như sau cơn mưa trời lại sáng, cả người như thể trẻ ra vài chục tuổi, ông ta mỉm cười: “Trước tiên tới thành phố Văn Lan tìm một khác sạn để ở. Sau khi chờ Trần Gia Bảo làm xong chuyện thì bố còn có chuyện quan trọng muốn bàn với cậu ta.”

“Dạ!” Ân Dương háo hức đáp lại.

“Không biết tại hạ có vinh hạnh đồng hành cùng ông Đoạn được không?”

Đột nhiên, Phương Liên Uất cười híp mắt đi tới. Ông ta không quay về nhà họ Phượng. Bây giờ chuyện quan trọng nhất là khôi phục quan hệ giữa nhà họ Phượng và Trần Gia Bảo, để nhà họ Phượng ở tỉnh Trung Thiên có thể nhận được nhiều lợi ích hơn.

Ngoài ra, thế lực của nhà họ Phượng muốn tiến vào tỉnh Trung Thiên để phát triển mạnh, có được sự ủng hộ của nhà họ Phượng cũng rất quan trọng. Cho nên Phương Liên Uất mới chủ động chào hỏi Ân Thập Phương.

Chương 2154

Chương 2154

“Đương nhiên là được, cầu còn không được mà.” Ân Thập Phương cảm thấy bất ngờ, nhà họ Phượng là gia tộc tồn tại lâu đời, thực lực mạnh hơn nhà họ Ân rất nhiều. Bây giờ Phương Liên Uất chủ động bắt chuyện với nhà họ Ân, Ân Thập Phương đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này rồi. Ông ta ra hiệu vui vẻ và nói: “Xe của chúng tôi dừng ở lưng chừng núi, mời ông Phương.”

Tâm trạng của Phương Liên Uất thoải mái, ông ta cười ha ha: “Tôi và ông Ân cũng coi như cùng sinh cùng tử, ông Ân không cần khách sáo như vậy, chúng ta đi thôi.”

Nói xong, họ đi về hướng lưng chừng núi.

Những nhân vật nặng ký lần lượt đi khỏi, những người xung quanh cùng dần giải tán.

Thấy dáng vẻ háo hức không kiểm soát thì biết ngay, cuộc chiến long trời lở đất hôm nay đủ để họ nói chuyện hăng say cả đời.

Không lâu sau, chỉ còn lại Vũ Nhược Uyên, Vũ Nhuận Nguyệt và Thu Vũ Liên đứng trong khu rừng băng giá, có một vẻ đẹp rung động lòng người.

Đột nhiên, Vũ Nhược Uyên quan sát Vũ Nhuận Nguyệt, ngẩng đầu lên cười và câu nói đầy ẩn ý: “Cô cũng ở lại đúng là vượt ngoài dự đoán của tôi đó.”

“Hừ.” Vũ Nhuận Nguyệt hừ nhẹ: “Cô có thể ở lại, tại sao tôi lại không thể?”

Là cặp đôi nổi tiếng trẻ tuổi ngang nhau của nhà họ Vũ nhưng mối quan hệ giữa hai người phụ nữ này không mấy hợp nhau.

Vũ Nhược Uyên mỉm cười: “Tôi ở lại là muốn chứng kiến bản hoàn chỉnh của quyển Thiên Hành Cửu Châm rốt cuộc có gì thần kỳ.”

“Trùng hợp thật, tôi cũng có mục đích này.” Vũ Nhuận Nguyệt đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, khoé miệng giương lên nụ cười: “Nhưng có một chuyện lại khiến tôi vừa bất ngờ vừa tò mò.”

“Chuyện gì?” Vũ Nhược Uyên vô tình hỏi.

“Nếu cô đã cởi áo trắng, đổi sang váy dài màu tím, đúng là vượt ngoài dự đoán của tôi.” Vũ Nhuận Nguyệt quan sát Vũ Nhược Uyên và mỉm cười: “Thật sự không ngờ, người kiêu ngạo như cô, lại còn có người trên đời này khiến trong lòng cô tuyệt vọng, ngay cả ý nghĩ vượt mặt đối phương cũng không có.”

Thông minh như cô ta đã đoán ra, chắc chắn là ăn mặc giống bạch y trường kiếm Lưu Ly. Vũ Nhược Uyên mới quyết tâm thay váy trắng yêu thích của mình, có thể thấy áp lực mà Lưu Ly mang đến cho cô ta đúng là quá lớn.

Vũ Nhược Uyên xụ mặt. Tiếp theo, cô ta hình như quay mặt nhìn xung quanh, thấy cây băng tuyết trắng phát ánh sáng lấp lánh thì thở nhẹ: “Đừng nói là tôi, thấy biểu hiện hôm nay của Lưu Ly, cô cảm thấy cô có khả năng vượt qua cô ấy sao? Cô chỉ là thiên tài trong mắt người bình thường. Còn cô ấy là thiên tài trong thiên tài, chúng ta và cô ấy đã định sẽ không phải là người cùng một thế giới, từ “vượt qua” này cơ bản không cần phải nhắc tới.”

Vẻ mặt của Vũ Nhuận Nguyệt thay đổi, cô ta cũng không nói gì.

Hai người phụ nữ xinh đẹp và kiêu ngạo như nhau, trong lòng đồng thời dâng lên cảm giác bất lực.

Bỗng chốc, bầu không khí trở nên kỳ lạ. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Thu Vũ Liên âm thầm thở dài, cô ta mỉm cười hoà giải: “Được rồi, chúng ta cũng về thành phố Văn Lan đi. Khoảng thời gian tiếp theo, chắc Gia Bảo sẽ bận, mọi người muốn chứng kiến sự thần kỳ của bản hoàn chỉnh của quyển Thiên Hành Cửu Châm, nếu trễ thì e là không có cơ hội đâu.”

Hai người phụ nữ không hẹn mà cùng gật đầu đi xuống núi, cả hai đều im lặng suốt đường đi.

Nhưng về đoàn người của Trần Gia Bảo tới biệt thự nhà họ Sầm, nhân viên làm việc của nhà họ Sầm thấy người của Sầm Khiếu Uy đẫm máu, hơn nữa đôi mắt mất hồn thì trong lòng kinh ngạc, đoán được kết quả trận đấu thì cảm giác tuyệt vọng dâng lên, bao phủ khắp bầu không khí trong biệt thự nhà họ Sầm

“Nửa quyền còn lại của Thiên Hành Cửu Châm để trong mật thất, mọi người xin hãy đợi một chút.” Sầm Khiếu Uy đưa đoàn người của Trần Gia Bảo tới phòng khách thì anh ta trực tiếp đi về hướng phòng ngủ, quên dặn người làm mang trà lên. Thì đúng rồi, sự căm hận trong lòng anh ta đối với đám người Trần Gia Bảo thì có đối đãi tốt với họ mới là chuyện lạ.

Chương 2155

Chương 2155

Trần Gia Bảo và Lưu Ly ngồi trên sofa bên trái ở phòng khách, mùi hương hoa sen dễ ngửi không ngừng xộc vào mũi của Trần Gia Bảo khiến trong lòng anh chợt rung.

Lưu Ly vốn không để ý Trần Gia Bảo. Kiếm của cô ấy vô tình để bên cạnh của Tôn Khai Sơn, cô ấy đề phòng ông ta.

Tôn Khai Sơn cũng không để ý, đối với cô gái sắc nước hương trời như vậy, ông ta cũng rất sợ, không dám đụng chạm.

Ông ta đứng ở một góc xa trong phòng khách, chắp tay phía sau đi thưởng thức đồ cổ trước mặt, vừa xem vừa bình phẩm: "Đây là bình sứ thanh hoa thời nhà Minh mang đậm phong cách cổ xưa, đường nét thanh và mượt, có cảm giác mộc mạc và trang trọng, không tệ không tệ. Nhiều năm không tới nhà họ Sầm, xem ra gu của nhà họ Sầm tăng lên không ít."

"Quá khen rồi."

Đột nhiên, Sầm Khiếu Uy quay lại phòng khách, trong tay cầm chiếc hộp gấm màu vàng có hình chữ nhật. Nếu không có gì bất ngờ thì chắc đây là bí kíp nửa quyển còn lại của Thiên Hành Cửu Châm.

Trần Gia Bảo và Lưu Ly bỗng dưng kinh ngạc.

Vẻ mặt vô hồn của Sầm Khiếu Uy đi tới, để chiếc hộp gấm màu vàng trên bàn trước mặt Trần Gia Bảo: "Trong đây chính là nửa quyển còn lại của Thiên Hành Cửu Châm, là 20 năm trước bố tôi vô tình có được, do thiếu quy tắc chung quan trọng của nửa đầu quyển này dẫn tới nội dung của nửa sau quyển này không khớp nhau. Nhà họ Sầm không cách nào học theo nội dung đã viết trên đó."

Trần Gia Bảo gật đầu. Anh mở chiếc hộp gấm, chỉ thấy nửa sau quyển sách rách, trang giấy ố vàng, rõ ràng thời gian lâu như vậy vẫn bảo quản được khá tốt như vậy, chữ còn thấy rõ ràng, xem ra nhà họ Sầm rất coi trọng bí kíp Thiên Hành Cửu Châm này.

Trần Gia Bảo đưa tay cầm lấy, chỉ thấy nội dung trang đầu thì đã rung cả người.

Chỉ thấy nội dung viết trên đó, ráp thêm nửa đầu quyển sách trong tay anh. Đối với những kiến thức y học khó hiểu trong mắt của Sầm Khiếu Uy thì quyển này đúng là dễ hiểu hơn, đưa anh ta vào lĩnh vực y học khác uyên thâm hơn.

Anh vội lật nội dung của phía sau, lật qua lật lại vài lần, phát hiện nửa quyển sau ngoài việc ghi chép cách tu luyện châm cứu tiếp theo, còn ghi chép nhiều bí thuật khác.

Ví dụ như làm sao kích thích tiềm năng trong cơ thể người, làm sao đổi tóc trắng thành tóc đen, để trẻ hóa, làm sao để tự chữa 3 hồn 7 vía, thậm chí làm sao để hồi dương hoán cốt đều có ghi chép.

Nhưng một loạt bí thuật này đều bắt nguồn từ phương pháp châm cứu trong Thiên Hành Cửu Châm. Điều này có thể lý giải vì sao nhà họ Sầm sở hữu những bảo bối y học như vậy, nhưng lại không cách nào học và tu luyện theo ghi chép trong sách. Không phải không muốn, mà thật sự là không thể.

Có lẽ đúng là những gì Lưu Ly nói lúc trước, nhà họ Sầm không có duyên với Thiên Hành Cửu Châm."

"Bây giờ tôi có bản hoàn chỉnh của Thiên Hành Cửu Châm, tự tin có thể tu luyện cảnh giới cao nhất, đủ để "làm cho người chết sống lại", trở thành thiên hạ đệ nhất thần y xứng với tên thực.

Tâm trạng của Trần Gia Bảo vô cùng kích động.

Đương nhiên, anh vẫn vui mừng, trong lòng anh thật sự hiểu rõ Thiên Hành Cửu Châm này rất uyên bác, muốn tu luyện tới cảnh giới cao nhất, tuyệt đối không phải một sớm một chiều thì có thể đạt được, nhất định phải trải qua năm này sang năm khác, dày công nghiên cứu mới được. Nhưng một khi tu luyện thành công, thì chắc chắn sẽ thu kết quả cực lớn.

Đột nhiên Lưu Ly ho khan: “Nội dung bên trong thế nào?”

Cô ấy thấy Trần Gia Bảo hoàn toàn chìm đắm trong nội dung của quyển sách rách này, chờ nửa ngày cũng không thấy anh lên tiếng. Cô ấy không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở.

Trần Gia Bảo bất chợt tỉnh táo, trước tiên là anh áy náy và mỉm cười với Lưu Ly trịnh trọng đạt nửa sau quyển sách trở lại chiếc hộp gấm màu vàng và gật đầu: “Không có gì, quả đúng là nửa quyển sau của Thiên Hành Cửu Châm.

Chương 2156

Chương 2156

Lưu Ly thở phào, cũng may, tuy trải qua trắc trở, nửa sau của quyển Thiên Hành Cửu Châm cuối cùng cũng đã tới tay. Chuyến đi tới tỉnh Trung Thiên này cũng coi như trọn vẹn.

Tôn Khai Sơn vì tránh bị nghi ngờ, ông ta quay lưng đi về một góc xa khác ở phòng khách, chờ Trần Gia Bảo để quyển Thiên Hành Cửu Châm vào chiếc hộp gấm. Ông ta mới cười ha hả đi tới, chắp tay chúc mừng: "Chúc mừng cậu Trần hoàn thành tâm nguyện. Bây giờ có phải chúng ta nên bàn làm sao xử lý nhà họ Sầm đây?"

Sầm Khiếu Uy run người, bản tuyên án cuối cùng dành cho nhà họ Sầm cũng tới!

Lúc Tôn Khai Sơn đề nghị, Sầm Khiếu Uy dặn người đi bày tiệc rượu ở vườn hoa phía sau.

Trên bàn chỉ có Trần Gia Bảo, Lưu Ly và Tôn Khai Sơn ngồi vào chỗ.

Còn Sầm Khiếu Uy nghiêng mình ôm bình rượu đứng bên cạnh phục vụ, cơ bản không có tư cách để ngồi.

Anh ta ủ một ấm lá trúc xanh, từ từ rót rượu trong veo cho Trần Gia Bảo, mùi thơm nồng đượm lan toả trong vườn hoa.

Tiếp theo, Sầm Khiếu Uy tỏ ra cung kính, hơi cúi người và lui về sau vài bước.

Ai có thể ngờ, chỉ một ngày trước, anh ta còn là gia chủ của gia tộc mạnh nhất tỉnh Trung Thiên, không ai dám làm trái lời anh ta. Đó là người vô cùng oai phong lẫm liệt và hăng hái.

Chớp mắt một cái, anh ta đã thành tù nhân của Trần Gia Bảo, sống hay chết đều phụ thuộc vào anh.

Cảm giác tương phản mạnh mẽ này khiến trái tim Sầm Khiếu Uy đầy chua xót.

“Tôi từng nói, Trần Gia Bảo tôi có ân báo ân, có thù báo thù, chuyện xảy ra trên núi Phượng Hoàng, tôi nhận cái tình của ông, tôi có thể tha cho nhà họ Sầm, nhưng…”

Trần Gia Bảo bỗng dưng khựng lại. Anh bưng ly rượu nhưng không uống.

Tôn Khai Sơn mỉm cười và không nói gì, ông ta nhìn sang Sầm Khiếu Uy.

Sầm Khiếu Uy trở về từ núi Phượng Hoàng thì đã bình tĩnh lại, không muốn chết chung với Trần Gia Bảo. Dù gì, nếu có thể sống thì ai lại bằng lòng đi chết chứ?

Ông ta lập tức cúi người hỏi: “Anh Trần, xin cứ nói, nhưng mà chuyện gì?”

Trần Gia Bảo cười, hớp một ngụm rượu và liếc nhìn Sầm Khiếu Uy: “Nhà họ Sầm liên tiếp tìm tôi gây chuyện, hại tôi bị thương trên người, thậm chí xém chết trên núi Phượng Hoàng. Bất luận là thể xác hay linh hồn đều gây tổn hại nghiêm trọng cho tôi. Nếu cứ bỏ qua nhà họ Sầm như vậy, ít nhiều thì tôi cũng thấy trong lòng không dễ chịu.”

Đột nhiên trong lòng Sầm Khiếu Uy thảng thốt, ôi, người mạnh nhất trong truyền thuyết nhà họ Sầm chúng tôi bị anh và Lưu Ly giết hại, ngay cả nửa sau quyển Thiên Hành Cửu Châm cũng rơi vào tay anh, nhà họ Sầm mới đúng là bị tổn thất nghiêm trọng được chưa?

Đương nhiên, oán thầm cũng chỉ là oán thầm, anh ta đâu dám mắng ra mặt, anh ta cung kính nói: “Anh Trần nói chí phải, nhà họ Sầm chúng tôi quả thật đã làm chuyện không đúng. Như vậy đi, vì để bù đắp tổn hại mà nhà họ Sầm đã gây ra cho anh Trần, dưới trướng nhà họ Sầm chúng tôi có một khách sạn 5 sao trị giá 105 tỷ, tôi bằng lòng nhường lại cho anh Trần vô điều kiện, hy vọng anh Trần có thể nguôi giận.”

“Khách sạn 5 sao?” Trần Gia Bảo cười nhẹ và lắc đầu: “Anh cảm thấy tính mạng của anh chỉ đáng giá một khách sạn 5 sao thôi ư?”

“Anh Trần dạy chí phải.” Khoé miệng của Sầm Khiếu Uy miễn cưỡng giương lên nụ cười còn khó coi hơn cả khóc nữa. Anh ta nói tiếp: “Ngoài ra, dưới trướng của nhà họ Sầm còn có hai trường tư, một công ty giải trí, đều có thể tặng cho anh Trần và cô Lưu Ly.”

Trần Gia Bảo lắc đầu: “Không đủ.”

“Ngoài ra còn có ba công ty F&B, trị giá mấy trăm triệu, không biết có thể đổi lại sự bình an cho trên dưới của nhà họ Sầm không.”

Trần Gia Bảo vẫn lắc đầu: “Không đủ.”

Chương 2157

Chương 2157

Điều này ngay cả vẻ mặt của Tôn Khai Sơn cũng thay đổi hẳn, Trần Gia Bảo đúng là sư tử há miệng to mà. Tên nhóc trẻ tuổi này bụng không lớn mà miệng không nhỏ, nhà họ Sầm đắc tội với anh, chỉ e là khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Lưu Ly thì nhếch miệng cười, cảm thấy rất thú vị. Cô ấy uống ly rượu, nhan sắc xinh đẹp hiện ra nét đỏ bừng, xinh tươi như hoa.

Vẻ mặt của Sầm Khiếu Uy vô cùng khó coi, vẻ mặt do dự xoắn cả lên, thấy Trần Gia Bảo vẫn tự mình uống rượu, anh ta nghiến răng và nói: "Nhà họ Sầm còn có hai công ty y dược. Theo báo tin tức, dù là ngàng công nghiệp trước kia, nếu tính toán sơ bộ thì trị giá 10500 – 14000 tỷ. Nếu anh Trần thấy thích thì tôi bằng lòng đem toàn bộ sản nghiệp này nhường cho anh Trần, chỉ mong anh Trần có thể tha cho nhà họ Sầm."

Sau khi nói xong, Sầm Khiếu Uy tỏ ra đau lòng, kinh tế của tỉnh Trung Thiên phát triển vốn dĩ không được tốt, những công ty mà anh ta nói đã là sản nghiệp kiếm nhiều tiền nhất nhà họ Sầm, sao có thể cam tâm mà tặng người khác?

Nhưng vì để bảo vệ nhà họ Sầm, anh ta cũng đành nén đau thương đem dâng toàn bộ sản nghiệp này.

Trần Gia Bảo uống cạn ly rượu ấm và mỉm cười: "Nếu nhà họ Sầm đã thành tâm xin lỗi và bồi thường, vậy tôi đành miễn cưỡng nhận vậy."

"Cảm ơn anh Trần nể mặt." Sầm Khiếu Uy lau mồ hôi trên trán, trong lòng như sắp khóc thét, đem dâng toàn bộ sản nghiệp của mình, cuối cùng còn phải cảm ơn Trần Gia Bảo nể mặt nhận lấy. Xì, đây gọi là gì chứ? Nếu sớm biết đây là hậu

quả thì ban đầu có đánh chết anh ta cũng sẽ không động tới Trần Gia Bảo.

Khoé miệng của Trần Gia Bảo giương lên ý cười. Mục đích anh tới tỉnh Trung Thiên đã hoàn toàn trọn vẹn, hơn nữa còn nhận được nhiều sản nghiệp ngoài mong đợi như vậy, lại có thể kiếm thêm không ít tiền, đã thật!

"Khoan đã." Lưu Ly đột nhiên lên tiếng: "Nếu tôi không hiểu sai, bên trong sản nghiệp này chắc cũng có phần của tôi, tôi cũng có quyền… không sai chứ?"

"Đương nhiên." Trần Gia Bảo gật đầu, nghiêm túc mà nói, trận quyết chiến này cũng có công lao của Lưu Ly. Nếu không có Lưu Ly thì anh đã sớm chết dưới tay của Sầm Kim Thượng rồi. Bây giờ nhà họ Sầm chuyển nhượng những sản nghiệp này, Lưu Ly vốn dĩ nên lấy phần chính.

Trong lòng của Trần Gia Bảo rất tò mò không biết Lưu Ly sẽ xử lý những sản nghiệp này như thế nào.

Tôn Khai Sơn không nói gì, ông ta ngẩng đầu uống ly rượu, trong lòng thì cười khẩy. Lưu Ly là người nghiên cứu Phật giáo, đối mặt với tài sản hơn 3500 tỷ, cũng tốn tâm tư, xem ra những người gọi là Phật tử này quả nhiên là người giả dối.

"Nếu là vậy, vậy thì cứ theo lời tôi nói mà làm đi." Lưu Ly nghiêm mặt lên tiếng: "Hai trường tư, một trường đổi thành trường tiểu học Hy Vọng, một trường đổi thành trường trung học Hy Vọng, để trẻ em có điều kiện khó khăn nhận được nền giáo dục miễn phí. Tiền sách giáo khoa, học phí và các khoản phí khác, phí ăn ở… đều miễn phí, trong khi thức ăn ở căng tin lần lượt được cung cấp bởi ba công ty F&B đều miễn phí, anh thấy sao?"

Tôn Khai Sơn đơ ra, mới biết mình hiểu lầm Lưu Ly. Ông ta đặt ly rượu xuống, sự tôn kính trong lòng dành cho Lưu Ly càng tăng.

Trần Gia Bảo hơi bất ngờ lên tiếng: "Không thành vấn đề, 10 năm trồng cây, 100 năm trồng người, cung cấp giáp dục miễn phí cho trẻ em có điều kiện khó khăn mới có thể thay đổi số mệnh của bọn trẻ. Đây là công lao hiện tại, lợi ích cho muôn đời sau. Tôi không có lý do phản đối."

Ánh mắt của Lưu Ly lộ ra vẻ tán thưởng, cô nói tiếp: “Ngoài ra, còn có tờ báo tin tức, tôi hy vọng có thể triển khai một chuyên mục quốc học miễn phí trực tuyến và ngoại tuyến, cung cấp chuyên môn về Nho thích đạo, Bách gia chư tử, kiến thức văn hoá truyền thống Nhị thập tứ sử được không?”

“Đương nhiên là được.” Trần Gia Bảo gật đầu đáp lại. Điều này đối với anh mà nói hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Sự nể phục trong lòng của Tôn Khai Sơn cũng tăng lên 3 phần.

Chương 2158

Chương 2158

Lưu Ly nói tiếp: "Ngoài ra, còn có hai công ty y dược, tôi hy vọng có thể trở thành sản nghiệp mang tính phúc lợi công cộng. Tôi hy vọng giá thuốc bán ra có thể thấp hơn một nửa giá thị trường. Ngoài ra, cách một khoảng thời gian, hai công ty y dược luân phiên tổ chức hoạt động thăm hỏi, cấp phát thuốc và dinh dưỡng miễn phí cho bệnh nhân có hoàn cảnh khó khăn, anh thấy được không?"

Sự nể phục trong lòng của Tôn Khai Sơn cũng tăng lên 10 phần. Ông ta ngồi thẳng người.

Như những gì ông ta nói lúc trước, ông ta không phải người tốt, nhưng ông ta tôn trọng người tốt, mà lúc này hành vi của Lưu Ly đã đủ khiến cho ông tôn trọng rồi.

Trần Gia Bảo bật cười, làm theo những gì Lưu Ly nói, quyết liệt giảm giá thuốc, nhất định sẽ gặp phải sự thù địch và phản đối của ngành y dược, thậm chí sẽ dùng rất nhiều thủ đoạn đen tối để đối phó với anh. Nhưng Trần Gia Bảo anh làm sao có thể sợ những thủ đoạn nhỏ nhặt này?

Anh lập tức gật đầu: "Thà mong người đời không có bệnh, tiếc gì kệ thuốc đóng bụi, để người nghèo mua được thuốc, được khám bệnh, đây là chuyện mà mỗi bác sĩ có lương tâm nên làm bằng cả tấm lòng của mình. Trùng hợp tôi cũng là bác sĩ Đông y, cho nên tôi hoàn toàn tán thành."

"Rất tốt. Còn sản nghiệp còn lại thì giao cho anh, nếu không tôi sợ anh sẽ thấy ấm ức mà nôn ra máu mất."

Lưu Ly giương khoé môi cười, xem ra cô ấy rất vui vẻ nhưng trong mắt anh lại loé lên một tia áy náy.

Làm theo lời cô ấy nói, Trần Gia Bảo không nghi ngờ, sẽ tốn rất nhiều tiền, nhưng những gì cô ấy nói đều là chuyện tốt và

có ích cho xã hội, còn có thể tích luỹ công đức, cũng không phải tiền có thể so sánh được.

Khoé miệng của Trần Gia Bảo nở nụ cười ấm áp, tốn nhiều tiền bạc đổi lại một nụ cười của Lưu Ly, cũng đáng lắm!

“Anh Trần có tấm lòng nhân hậu, cô Lưu Ly có bụng dạ bồ tát, trong lòng tại hạ vô cùng khâm phục.”

Sầm Khiếu Uy cười xuề xoà xu nịnh. Anh ta vội rót rượu cho Trần Gia Bảo và Lưu Ly, thực tế trong lòng đau tới nỗi không thở được. Lưu Ly lấy sản nghiệp đi làm từ thiện, nhưng toàn bộ là tài sản của nhà họ Sầm anh ta đó!

Bây giờ anh ta khóc cũng không có chỗ để khóc.

Trần Gia Bảo xua xua tay, bưng ly rượu nhìn sang Sầm Khiếu Uy và nói: “Còn anh thì…”

Sầm Khiếu Uy run người, cúi thấp lưng ba phần, trong lòng hồi hộp không yên.

“Tôi không sợ nhà họ Sầm sau này tới báo thù tôi. Nhưng tôi cũng không muốn không dưng lại chuốc lấy không ít phiền phức cho mình. Hơn nữa tôi tin, nhà họ Sầm tiếp tục ở lại tỉnh Trung Thiên sẽ thành trò cười cho mọi người. Thậm chí còn có không ít kẻ thù nhân cơ hội này tới báo thù nhà họ Sầm. Tôi nghĩ, anh cũng không muốn nhà họ Sầm như cá mắc cạn còn bị ức hiếp phải không? Chờ sau khi chuyển nhượng sản nghiệp dưới trướng của nhà họ Sầm xong, anh hãy rời khỏi tỉnh Trung Thiên đi, ra nước ngoài cũng tốt, hay là ẩn cư cũng được. Tóm lại, đừng để tôi nhìn thấy anh.” Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

“Được… Cảm ơn anh Trần và cô Lưu Ly đã không giết…”

Sầm Khiếu Uy gập người thật sâu, tâm trạng rất phức tạp, khoé miệng càng thấy cay đắng. Những vinh quang của nhà họ Sầm lúc trước, nay lại đổ sông đổ biển, cũng không quay đầu lại được rồi.

Tôn Khai Sơn vỗ tay và mỉm cười: “Nếu vậy cũng tốt, hai người không để tôi thất hứa với Sầm Kim Thượng. Cảm ơn, tôi kính hai người một ly.”

Nói xong, ông ta bưng ly rượu lên uống cạn một hơi. Tiếp theo ông ta xua xua tay nói với Sầm Khiếu Uy: "Cậu lui xuống trước đi. Tôi còn chút chuyện muốn nói với anh Trần và cô Lưu Ly."

"Được…"

Sầm Khiếu Uy cung kính đáp lại. Anh ta quay người đi ra ngoài. Chẳng bao lâu, anh ta lại trở thành nhân vật nhỏ bị người ta kêu tới là tới, kêu đi là đi rồi sao?

Nhưng anh ta cũng biết, anh ta có thể bảo toàn tính mạng đã là mộ chuyện không dễ dàng gì, sao có thể khẩn xin nhận được thái độ tốt từ người khác chứ?

Chương 2159

Chương 2159

“Ặc, đúng như những gì Trần Gia Bảo nói. Nhà họ Sầm hoàn toàn bị xoá tên khỏi tỉnh Trung Thiên rồi. Sớm biết thì không nên chọc phải Trần Gia Bảo.”

Bóng lưng anh ta cô đơn và hối tiếc đứt ruột.

Trong vườn hoa chỉ còn lại Trần Gia Bảo, Lưu Ly và Tôn Khai Sơn.

Tôn Khai Sơn nghịch ly rượu không trong tay và nói: “Hai người có biết tại sao tôi đồng ý với Liễu Thành Phùng để vây kích cô Lưu Ly trên núi Vũ Tiên không?”

Trần Gia Bảo và Lưu Ly nhìn nhau, họ rất tò mò về vấn đề này.

Tôn Khai Sôn cũng không nghĩ họ sẽ trả lời, ông ta tự biên tự diễn: “Hai người chắc biết 10 năm trước, Sầm Kim Thượng tới một Thánh Địa, cho tới khi tu vi của ông ta nâng cao, càn quét khắp tỉnh Trung Thiên. Lúc đó khi tôi nghe tin thì lập tức đi tìm ông ta, hy vọng ông ta có thể nói tôi biết vị trí của Thánh Địa, nhờ đó để nâng cao tu vi và tuổi thọ của mình. Kết quả, Sầm Kim Thượng kín miệng không chịu nói. Ngày hôm đó, tôi và ông ta ra về mà chẳng vui. Đây cũng là một nguyên nhân khác làm tôi và ông ta trở mặt tại núi Phượng Hoàng. Sau đó, Liễu Thành Phùng tới tìm tôi.”

Phía sau vườn hoa, rượu thơm toả trong không khí.

Tôn Khai Sơn chậm rãi nói: “Liễu Thành Phùng nói với tôi, gã biết tôi đang tìm Thánh Địa, chỉ cần tôi giúp gã cướp “phật cốt xá lợi” trong tay của cô Lưu Ly, gã sẽ nói tôi biết địa chỉ cụ thể của Thánh Địa. Hơn nữa gã còn nói tôi nghe, gã đi ra từ Thánh Địa đó, cả xã hội thế tục của Việt Nam không có ai hiểu rõ sự thần kỳ của nơi đó hơn gã.”

Trần Gia Bảo và Lưu Ly bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra chuyện là như vậy.

Nói như vậy, Thánh Địa mà Sầm Kim Thượng tới và Thánh Địa mà Liễu Thành Phùng nói, là cùng một nơi ư?" Trần Gia Bảo lên tiếng hỏi.

"Chắc là đúng vậy đó." Tôn Khai Sơn nói: "Việt Nam rộng lớn 5000 ngàn… không đúng, theo nghiên cứu của chính tôi, Việt Nam không chỉ có lịch sử 5000 năm, nhưng quá nhiều sự tích và truyền thuyết của thời cổ đại đã bị chôn vùi theo dòng sông dài của thời gian, thế hệ sau của chúng ta sẽ không cách nào biết được.

Quay lại vấn đề chính, Việt Nam có lịch sử lâu đời như vậy, nội dung bên trong vững chắc biết bao, giống như chốn đào hoa trong bút tích của Đào Uyên Minh vậy, Việt Nam có một Thánh Địa thần kỳ, cũng là chuyện hợp lý."

"Liễu Thành Phùng đã cướp mất "phật cốt xá lợi"…" Trong mắt của Trần Gia Bảo loé lên một tia khói mù, anh nói tiếp: "Nói như vậy thì gã đã nói chỗ của Thánh Địa cho ông nghe rồi sao?"

"Không sai." Tôn Khai Sơn thẳng thắn thừa nhận: "Tuy Liễu Thành Phong là một tiểu nhân, nhưng đa phần là người rất tuân thủ lời hứa, từ sau khi rời khỏi núi Vũ Tiên, gã đã cho tôi biết cách để tới Thánh Địa."

Trần Gia Bảo cười khẩy: "Nếu là như vậy, vậy tại sao ông không đi Thánh Địa, còn rãnh mà tới núi Phượng Hoàng?"

Tôn Khai Sơn thở dài: "Tôi không phải không muốn đi, nhưng theo những gì Liễu Thành Phùng nói, người ngoài không thể tuỳ tiện đi vào Thánh Địa, chỉ có thời gian nhất định trong năm thì mới được."

"Vậy là, ông đem mấy chuyện này nói cho chúng tôi nghe là có ý gì đây?"

"Chuyện đầu tiên là tôi muốn xin lỗi cô Lưu Ly." Tôn Khai Sơn đứng lên, cúi người nhận lỗi với Lưu Ly: "Chuyện xảy ra là có nguyên nhân, cướp đi "phật cốt xá lợi" của cô Lưu Ly hoàn toàn là chuyện bất đắc dĩ, mong cô Lưu Ly tha thứ."

“Ông sẽ không ngây thơ cho rằng chỉ có lời xin lỗi này là đủ rồi đó chứ?” Lưu Ly lạnh lùng, rượu trong ly đông đặc thành một lớp băng cứng, toát ra vẻ lạnh lẽo tĩnh mịch, không khí phía sau vườn hoa đã giảm xuống vài độ.

Chương 2160

Chương 2160

Đừng thấy cô ấy đem rất nhiều sản nghiệp đi làm từ thiện, dáng vẻ từ bi trách trời thương dân, nhưng cô tuyệt đối không phải thánh mẫu không biết đúng sai, lúc muốn giết người thì phải gọi là gọn gàng sạch sẽ.

Trong lòng của Tôn Khai Sơn thấy lạnh, ông ta vội lên tiếng: " Cô Lưu Ly xin cứ yên tâm, tôi biết chỗ Thánh Địa ở đâu. Tôi từng gặp Liễu Thành Phùng vài lần. Nếu cô Lưu Ly và cậu Trần cần thì Dương Hoa Tông bằng lòng ra tay trợ giúp, giúp hai người cướp lại "phật cốt xá lợi."

Trần Gia Bảo và Lưu Ly hơi bất ngờ, mối quan hệ giữa họ và Tôn Khai Sơn không tốt tới mức đó chứ?

Lưu Ly hơi chau mày, cô ấy không nói gì, hơi thở lạnh lùng trên người bỗng dưng tiêu tan. Phía sau vườn hoa khôi phục lại dáng vẻ tràn trề sức sống.

"Cái gọi là không có gì mà ra vẻ nịnh bợ, không phải kẻ gian cũng là trộm." Trần Gia Bảo chau mày khó hiểu, chỉ cảm thấy ngày càng không hiểu Tôn Khai Sơn, dứt khoát hỏi thẳng ông ta: "Hay là chúng ta nói thẳng vấn đề, rốt cuộc ông có mục đích gì?"

Tôn Khai Sơn lại ngồi xuống, lấy nhẫn bảo vệ khi bắn cung màu ngọc bích từ trong túi ra, để lên bàn rượu và nói: "Chiếc nhẫn này đã theo tôi không dưới 70 năm, tất cả thành viên của Dương Hoa Tông sau khi thấy chiếc nhẫn này thì giống như thấy tôi, so với trọng lượng tín vật của tông chủ Dương Hoa Tông cũng không kém là bao. Sau này sẽ do cậu Trần và cô Lưu Ly bảo quản."

Lời vừa nói ra, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Trần Gia Bảo và Lưu Ly, khiến cả hai không theo kịp tốc độ của Tôn

Khai Sơn.

“Ơ kìa… Chúng tôi và ông cũng gặp nhau vài lần, trong đó vẫn xảy ra lục đục, cho dù đền tội, ông cũng không cần dùng tín vật để đền tội chứ?” Trần Gia Bảo cảm thấy bản thân hơi choáng, cứ cảm giác hành động của Tôn Khai Sơn ít nhiều có hàm ý sắp xếp chuyện hậu sự.

Tôn Khai Sơn thở dài: “Tôi đã hơn 100 tuổi rồi. Nếu không cách nào đột phá cảnh giới Tiên Thiên thì cũng sống được bao lâu nữa.”

Qua một khoảng thời gian, tôi sẽ đi về phía Thánh Địa. Tôi không biết lành dữ thế nào, càng không biết lúc nào mới đột phá cảnh giới Tiên thiên. Thậm chí có thể mãi mãi cũng không cách nào quay về từ Thánh Địa, cho nên tôi hy vọng 2 người có thể thay tôi trông coi Dương Hoa Tông, nhờ 2 người.”

“Quan hệ giữa chúng ta có vẻ chưa tới mức khiến ông phải “giao phó hậu sự” vậy chứ?”

Trần Gia Bảo đơ ra, nhưng nhịp điệu không đúng.

Tôn Khai Sơn uống xong ly rượu và giải thích: “Thật ra tôi cũng dự đoán tạm thời, lúc nãy cô Lưu Ly lấy sản nghiệp trị giá hàng ngàn tỷ làm từ thiện khiến tôi thầm khâm phục.

Nhưng cho dù là cô Lưu Ly hay cậu Trần, đều là người chính trực, bụng dạ lương thiện, nhân phẩm hoàn toàn đáng tin. Hơn nữa tu vi của 2 người uyên thâm cũng đủ khiến đối phương sợ hãi. Cho nên tôi mới nảy sinh ý định giao phó Dương Hoa Tông cho 2 người.

Đương nhiên, trước lúc tôi đi thì sẽ sắp xếp cho ổn thoả. 2 người chỉ cần ra tay giúp khi Dương Hoa Tông gặp hoạ diệt vong.

Còn điều kiện trao đổi, nếu 2 người cần thì cũng có thể điều động tài nguyên và nhân lực của Dương Hoa Tông. Ví dụ như đối phó Ngô Uyển Tông để cướp lại “phật cốt xá lợi” cũng không thành vấn đề.”

Trần Gia Bảo và Lưu Ly nhìn nhau, thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Họ có thể tuỳ ý điều động người ngựa của Dương Hoa Tông theo ý muốn, mà chuyện họ cần làm chỉ là lúc Dương Hoa Tông gặp nguy hiểm thì ra tay giúp là được. Chuyện tốt như vậy đốt đèn cũng chưa tìm được.

Sau khi nhìn vào ánh mắt xác nhận của Lưu Ly, Trần Gia Bảo cầm chiếc nhẫn ngọc bích trong tay, hít một hơi thật sâu và nghiêm nghị nói: "Được, tôi đồng ý."

Đôi mắt của Tôn Khai Sơn sáng rỡ, ông ta nâng ly rượu: "Quân tử chỉ nói một lời."

"Lời đã nói không thể thu lại!" Trần Gia Bảo cũng nâng ly lên.

2 người uống cạn, biểu hiện khí khái hào hùng!

Tôn Khai Sơn vui mừng khôn xiết, ông ta đứng gập người sâu với Trần Gia Bảo và Lưu Ly: "Cảm ơn."

Chương 2161

Chương 2161

Trần Gia Bảo và Lưu Ly nhìn nhau và nhăn mặt cười. Vốn dĩ họ đã quyết định sau này bớt qua lại với Tôn Khai Sơn. Kết quả lại nhận sự giao phó của Tôn Khai Sơn. Chuyện này là sao đây?

Tôn Khai Sơn giải quyết áp lực trong lòng bấy lâu, xem ra tâm trạng rất tốt, nhiều lần cụng ly với Trần Gia Bảo, uống rất thoải mái.

Tới tối, Tôn Khai Sơn bèn tạm biệt và đi khỏi.

Trần Gia Bảo và Lưu Ly quay về khách sạn 5 sao của thành phố Văn Lan, hỏi thăm đám người Vũ Nhược Uyên, thông báo cho họ về kết quả xử lý nhà họ Sầm.

Ba người phụ nữ không ngờ, thì ra một gia tộc lớn hô mưa gọi gió ở tỉnh Trung Thiên nay lại rơi vào hậu quả "tịch thu lưu đày", ai nấy đều thấy thổn thức.

Mấy ngày tiếp theo, Trần Gia Bảo nhốt mình trong phòng, một mặt là trị thương cho bản thân, một mặt là lấy nửa sau của quyển Thiên Hành Cửu Châm bắt đầu háo hức học hành.

Bản hoàn chỉnh của quyển Thiên Hành Cửu Châm uyên thâm, bao gồm mối liên hệ giữa vũ trụ và cơ thể người, cũng như một loạt các phương pháp châm cứu và bí kíp dựa trên nền tảng này.

Thay vì nói Thiên Hành Cửu Châm là một quyển sách y, thì chi bằng nói nó là quyển sách về những bí ẩn của vũ trụ thì hợp lý hơn.

Trần Gia Bảo càng cảm thấy, truyền thuyết có khả năng là thật: Thiên Hành Cửu Châm có lẽ thật sự là được các tầhn tiên truyền lại cũng không chừng.

Trong thời gian Trần Gia Bảo đóng cửa, bên ngoài đã điên cuồng!

Tình hình cuộc chiến trên núi Phượng Hoàng như cuồng phong bão táp, tốc độ nhanh chóng càn quét khắp tỉnh Trung Thiên.

Cả tỉnh Trung Thiên đều bất ngờ và xôn xao!

Với tu vi Bán Bước Truyền kỳ của Trần Gia Bảo, Sầm Khiếu Uy gặp khó, hơn nữa còn bị vây kích bởi nhiều cường giả Truyền Kỳ, với A tị quỷ phong châm đánh bại Sầm Kính Cung. Một kết quả kỳ diệu như vậy khiến ai nấy cũng đều bất ngờ.

Còn sự nhúng tay giữa chừng của Sầm Kim Thượng, và cuộc chiến bất ngờ với Lưu Ly, trong thế giới băng tuyết cuối cùng, bị Lưu Ly một kiếm làm đóng băng, khiến cho mọi người, ai cũng bàng hoàng!

Tên của Lưu Ly và Trần Gia Bảo ở tỉnh Trung Thiên ở mức độ cao không có người nào đuổi kịp, vô số người phải ngước nhìn.

Thậm chí ngay cả nhà họ Vũ, nhà họ Phượng và nhà họ Ân từng ra tay giúp Trần Gia Bảo đều là gia tộc lớn quyền thế mạnh nhất tỉnh Trung Thiên.

Trong thời gian ngắn, các gia chủ của các đại thế gia tỉnh Trung Thiên từ từ xếp thành hàng dài bên ngoài khách sạn 5 sao của Trần Gia Bảo, chờ được gặp anh, muốn làm quen với anh, muốn giành được nhiều lợi ích sau lần thay đổi tiếp theo của tỉnh Trung Thiên.

Nhưng Trần Gia Bảo đóng cửa trị thương, không có sức gặp họ. Lưu Ly thì càng không có hứng thú với chuyện tầm thường này. Cho nên các gia chủ của đa số thế gia không được tiếp đón, cuối cùng bị Vũ Nhược Uyên đuổi đi.

Tuy nhiên họ vẫn không từ bỏ, mấy ngày liền, lần nào sáng sớm cũng xếp hàng đưa quà tặng tới khách sạn, nhìn ồn ào lạ thường.

Mặt khác, nhà họ Sầm hết sức yên tĩnh. Một gia tộc lớn oai phong lẫm liệt trước đây, bây giờ trở nên vắng vẻ, dường như

mọi người đều lãng quên rồi. Ứng với câu này, nhìn anh ta có nhà cao tầng, nhìn anh ta tiếp đãi khách, nhìn anh ta sụp đổ.

Gấp rút cũng đã 5 ngày trôi qua, vết thương của Trần Gia Bảo đã đỡ hơn nhiều.

Lúc này, trong khách sạn, Trần Gia Bảo ngồi trên ghế sofa, trên bàn có một bình Bích Loan Xuân, hương trà phảng phất khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Chương 2162

Chương 2162

Ngồi đối diện với Trần Gia Bảo, ngoài Vũ Vô Song, còn có Vũ Nhược Uyên, Vũ Nhuận Nguyệt.

“Nói như vậy, hôm đó người bắn tên lửa mai phục ở núi Phượng Hoàng đều là người Nhật Bản sao?”

Vẻ mặt của Trần Gia Bảo hơi bất ngờ, anh từng nghĩ rất nhiều khả năng nhưng lại quên mất người Nhật Bản.

“Không sai. Hôm đó sau khi cô Lưu Ly giết họ, xác của họ để lại núi Phượng Hoàng, để lại không ít manh mối, trải qua điều tra mấy ngày của nhà họ Vũ chúng tôi, cơ bản có thể xác nhận, đám người kia đều là người Nhật Bản.”

Vũ Vô Song trầm giọng nói. Mấy ngày trước anh ta trở lại nhà họ Vũ, vừa báo cáo tình hình núi Phượng Hoàng, vừa cử người đi điều tra thân phận của nhóm sát thủ. Cuối cùng hôm qua có tiến triển. Hôm nay vội vàng chạy tới nói với Trần Gia Bảo nghe.

“Tôi biết rồi.”

Trong lòng Trần Gia Bảo cười mỉa, Terai Chika cướp mất “Ngọc tỷ Truyền Quốc” của Việt Nam. Anh còn chưa tìm Terai Chika tính sổ nữa. Không ngờ người Nhật Bản lại chạt tới Việt Nam đối đầu với anh, lại là Akemi Kawamoto, lại là làn đạn tên lửa, đúng là coi Trần Gia Bảo anh là kẻ kém cỏi đây mà.

“Nhật Bản là nơi chật hẹp, lại dám tới đất Việt Nam ta hống hách như vậy, đúng là đáng hận. Trần Gia Bảo, tiếp theo anh có dự định gì không?” Vũ Vô Song tức tối lên tiếng.

“Khoảng thời gian này, tôi có thể đi Nhật Bản một chuyến.”

Đôi mắt của Vũ Nhược Uyên sáng rỡ: "Đi Nhật Bản làm ầm cho long trời lở đất đi?"

"Đúng, làm cho long trời lở đất mới được!" Trần Gia Bảo bưng ly trà uống cạn một hơi.

Thế lực hào hùng!

Sau khi biết chính là người Nhật Bản giở trò, Trần Gia Bảo đã giải quyết được một nghi ngờ trong lòng, và đóng cửa ở trong phòng một lần nữa để điều trị vết thương còn lại của mình càng nhanh càng tốt.

Nhà họ Sầm đã thua không còn manh giáp, sau khi chuyển nhượng tài sản cho Trần Gia Bảo, Sầm Khiếu Uy dẫn theo một số con cháu của mình, chán nản rời khỏi tỉnh Trung Thiên.

Điều khiến người ta ngậm ngùi là sự ra đi của nhà họ Sầm không hề gây xáo trộn gì ở tỉnh Trung Thiên, bọn họ lặng lẽ rời đi, không phải nhà họ Sầm cố tình che giấu hành tung của mình, mà là nhiều gia tộc ở Trung Thiên đang cố gắng tâng bốc Trần Gia Bảo và Lưu Ly, hoàn toàn bỏ mặc nhà họ Sầm mặt xám mày tro.

So với nhà họ Sầm hô mưa gọi gió ở Trung Thiên trước đây, sợ rằng Sầm Khiếu Uy và những người khác đã có sự lĩnh hội đặc biệt sâu sắc "thói đời nóng lạnh" – lòng người dễ thay đổi.

Đổi lại vì đã hỗ trợ Trần Gia Bảo trong trận chiến quyết định ở núi Phượng Hoàng, nhà họ Vũ, nhà họ Phương và nhà họ Ân đã mở rộng mạnh mẽ ở tỉnh Trung Thiên trong những ngày này. Không chỉ phân chia phạm vi ảnh hưởng của nhà họ Sầm, thậm chí còn đuổi nhà họ Tả, nhà họ Giang, và nhà họ Đoan Mộc ra khỏi tỉnh Trung Thiên, khoảng trống quyền lực mà ba gia tộc này để lại đương nhiên là do nhà họ Vũ, nhà họ Phương và nhà họ Ân chia nhau chiếm đoạt, kiếm được một mẻ lớn.

Thậm chí ngay cả Vũ Lâm Giang của nhà họ Vũ, người chưa bao giờ quan tâm nhiều đến chuyện bên ngoài, cũng cười không khép miệng, người khác nói rằng ông ta có con mắt tinh tường, Trần Gia Bảo là ngôi sao may mắn của nhà họ Vũ, chỉ với một cái phẩy tay, ông ta đã ra lệnh cho Vũ Vô Song đến

cánh đồng thuốc hái 200 cây thuốc hơn một trăm tuổi đưa cho Trần Gia Bảo.

Nhà họ Phương cũng bắt đầu tích cực cải thiện quan hệ với Trần Gia Bảo, không những không nhắc đến việc Trần Gia Bảo giết Phương Hòa Nhiên và Phương Mặc Hàn, mà còn đặc biệt lấy ra rất nhiều ngọc quý và dược liệu từ trong kho nhà họ Phương làm quà cho Trần Gia Bảo và Lưu Ly.

Nhà họ Ân đương nhiên không chịu thua kém, Ân Thập Phương cũng đã ra lệnh cho Ân Dương đưa tặng rất nhiều lễ vật quý giá, tuy không thể so sánh với sự giàu có của gia tộc tồn tại hằng nghìn năm như nhà họ Vũ và nhà họ Phương, nhưng những món quà mà nhà họ Ân đưa đến có giá trị hàng chục hàng triệu.

Đương nhiên, ba gia tộc này tuy thu được không ít lợi ích, nhưng người được lợi nhiều nhất trong trận chiến quyết định này là Trần Gia Bảo!

Chương 2163

Chương 2163

Anh không chỉ tích lũy được danh tiếng lớn ở tỉnh Trung Thiên mà còn có được nửa sau của Thiên Hành Cửu Châm mà mình mong ước, và sản nghiệp bạc triệu của nhà họ Sầm.

Mặc dù Lưu Ly đã sử dụng phần lớn sản nghiệp làm từ thiện tích đức, nhưng chỉ cần Lưu Ly có thêm hảo cảm với anh, đã rất đáng giá rồi.

Nhưng, với thái độ dốc lòng tu hành của Lưu Ly, anh đã giành được không ít hảo cảm của cô, nhưng Trần Gia Bảo vẫn phải trải qua một chặng đường dài nữa mới thực sự ôm được mỹ nhân.

Lại nói sau khi nhà họ Vũ, nhà họ Phương và nhà họ Ân tặng lễ hậu, Trần Gia Bảo vừa đúng lúc phải bế quan không quan tâm đến. Số lễ vật này ương nhiên, do Lưu Ly toàn quyền quyết.

Mặc dù không quan tâm đến tiền bạc, nhưng với tư cách là "nữ thần y", cô ấy đối với dược liệu vô cùng chuyên tâm, đặc biệt lựa chọn một số dược liệu có thể sử dụng, phần còn lại để cho Trần Gia Bảo.

Sau đó, cô ấy cũng không đợi Trần Gia Bảo xuất quan, liền viết một bức thư, để Thu Vũ Liên chuyển nó cho Trần Gia Bảo, sau đó rời đi.

Thu Vũ Liên sững sờ, nhanh chóng chặn cô ấy lại: "Cô Lưu Ly, cô cứ bỏ đi như thế này không thấy tiếc sao. Dù sao trước sau cũng hai ngày, không bằng cô Lưu Ly ở lại thêm vài ngày đợi Gia Bảo xuất quan rồi để Gia Bảo tiễn cô. "

Lưu Ly hơi dừng lại, nói, "Sớm hay muộn gì cũng là đi, tại sao phải đợi Trần Gia Bảo xuất quan, như thế này không phải là được rồi sao?"

Thu Vũ Liên há miệng thở dài, "Được rồi, cô Lưu Ly có thể cho tôi biết cô định đi đâu tiếp theo không? Đợi sau khi Gia Bảo xuất quan, tôi có thể nói với anh ấy."

"Anh ấy có việc của anh ấy, tôi cũng có con đường tôi nên đi, sau này có duyên ắt sẽ gặp lại, nếu như không có duyên phận, để lại địa chỉ cũng chưa chắc gặp được."

Lưu Ly nói xong, cầm kiếm rời xa, chỉ lưu lại hương sen thơm dịu.

Như có như không mà phóng khoáng, không nhiễm bụi trần.

Vũ Nhuận Nguyệt không khỏi thở dài: "Nói đi là đi, cô ấy thật sự tiêu sái."

Tất nhiên, khen thì khen, nhưng trong lòng Vũ Nhuận Nguyệt và mọi người đều thở nhẹ một hơi, khí chất của Lưu Ly quá mạnh, vô hình trung đã mang đến cho họ rất nhiều áp lực, bây giờ khi Lưu Ly rời đi, tất cả bọn họ đều thả lỏng.

Sau khi Trần Gia Bảo hoàn toàn bình phục và xuất quan vào ngày hôm sau, cầm trên tay bức thư tạm biệt của Lưu Ly, trái tim anh ít nhiều có phần chua xót.

Trong kế hoạch ban đầu, anh muốn nhân lúc Lưu Ly ở Trung Thiên, chinh phục cô, không ngờ Lưu Ly nói đi là đi, không hề cho anh cơ hội. Không biết khi nào bọn họ mới có thể gặp lại nhau, mà muốn theo đuổi được Lưu Ly càng xa vời.

"Trời đất rộng lớn, nhất định có ngày gặp lại, khi tôi nâng cao sức mạnh của mình lên đến truyền kỳ cảnh giới, đi đến Ngô Uyển tông để giúp cô ấy lấy được "phật cốt xá lợi", tôi không tin là cô ấy sẽ không xuất hiện."

Nghĩ đến điều này, Trần Gia Bảo cảm thấy tốt hơn, sau đó dành thời gian đi kiểm kê lễ vật của ba gia tộc tặng.

Vì có quá nhiều quà nên Thu Vũ Liên không còn cách nào khác là mở một dãy phòng khác để chứa quà tặng.

Trần Gia Bảo tính sơ tổng cộng khoảng 7000 – 10500 tỷ.

"Vung tay hào phóng như vậy, xem ra nhà họ Vũ, nhà họ Phương và nhà họ Ân đã thu được rất nhiều lợi ích trong lúc tôi bế quan." Trần Gia Bảo nhìn dãy quà chói lọi trước mặt, nửa đùa nửa thật nói: "Sau này, ai còn nói kinh tế tỉnh Trung

Thiên phát triển không tốt, tôi sẽ đập những thứ này vào mặt họ.”

Chương 2164

Chương 2164

Thu Vũ Liên mím miệng cười, trong mắt có vài phần tức giận: "Mấy ngày nay Gia Bảo bế quan, không quan tâm nhiều đến chuyện bên ngoài. Mấy ngày nay, nhà họ Vũ, nhà họ Phương, nhà họ Ân trở thành ba gia tộc mạnh nhất ở tỉnh Trung Thiên, sau này ba gia tộc này có thể sẽ hình thành thế cục ba chân."

"Nói một câu không nên nói, nhà họ Sầm rõ ràng đã bị Gia Bảo và cô Lưu Ly đánh bại, nhà họ Vũ và nhà họ Phương không nói làm gì, dù sao cũng từng ra mặt ngăn nhà họ Long nhúng tay vào, còn nhà họ Ân đợi đến tận phút cuối cùng mới phân định thắng bại, mới đứng ra biểu thị đối đầu với nhà họ Sầm, kết quả thu được nhiều lợi ích như vậy, quả thật không biết xấu hổ."

"Ha." Trần Gia Bảo cười nhẹ. "Vậy ý của em là, chúng ta phí sức đánh bại nhà họ Sầm, cuối cùng lại để nhà họ Ân hưởng lợi?"

Thu Vũ Liên bĩu môi, trong lòng cảm thấy bất bình: "Cũng gần như vậy."

"Trong mắt anh luôn là cả thế giới." Trần Gia Bảo nói đầy ẩn ý: "Tỉnh Trung Thiên đối với anh mà nói được định sẵn chỉ là một trạm trung chuyển nhỏ nhoi. Anh hỏi em, em có quan tâm đến việc trạm trung chuyển này thuộc về ai không?"

"Không." Thu Vũ Liên ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười rạng rỡ, tham vọng của Trần Gia Bảo đã vượt xa tưởng tượng của cô ta, nhưng trong mắt phụ nữ, tham vọng và sức hấp dẫn của đàn ông tỷ lệ thuận với nhau.

"Như vậy không phải được rồi sao." Trần Gia Bảo nhún vai. Thực ra anh vẫn có lời muốn nói. So với bản đầy đủ của Thiên

Hành Cửu Châm, lợi ích mà mấy người nhà họ Ân chiếm được có tính là gì?

Thu Vũ Liên tâm trạng tốt hơn rất nhiều, nhếch miệng cười hỏi: "Gia Bảo, tiếp theo anh định làm gì?"

"Trong đống đồ này, em giúp anh chọn một ít quà, cũng một thời gian không gặp Văn Linh Lan, cũng nên đi thăm cô ta thôi." Trần Gia Bảo xoay người bước ra ngoài, sau khi sắp xếp kỹ lưỡng những việc tiếp sau, đã đến lúc lên đường đến Nhật Bản.

Akemi Kawamoto, Takashima Seira, Terai Chika…

Trần Gia Bảo không định bỏ qua cho những nhân vật đủ sức hô mưa gọi gió ở Nhật Bản này.

Đêm, bên kia biển xa, Nhật Bản.

Trong một ngôi nhà cổ kính, Terai Chika mặc một bộ kimono lộng lẫy và tự pha cho mình một tách trà xanh bốc khói nghi ngút.

Hương trà cuộn tròn tỏa ra xung quanh.

Mọi thứ đều vô cùng duy mỹ.

Nhưng Terai Chika có vẻ hơi lơ đễnh.

Cô ta hai tay bưng chén trà lên, đưa lên môi không uống mà khẽ nhíu mày, trong lòng mơ hồ có linh tính.

Trận chiến ở núi Phượng Hoàng đã qua mấy ngày, nhưng những tử sĩ mà cô ta bố trí mai ở núi Phượng Hoàng, lại không có tin tức truyền về. Chẳng lẽ…

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa gấp gáp. "Cộc cộc cộc."

Cơ thể của Terai Chika run lên, sau đó mới định thần lại, cô ta nhận ra rằng mình vừa mới quá mải mê suy nghĩ, nước trà đã nguội rồi.

Sau khi đổ trà đi, cô ta mới nói: "Vào đi."

Kẽo kẹt một tiếng, ,cánh cửa gỗ được đẩy ra, Takashima Seira mang đôi guốc gỗ bước vào với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Ông Takashima đêm muộn đến đây, chẳng lẽ có chuyện quan trọng sao?" Trong lòng Terai Chika linh cảm không tốt, nhưng

ngoài mặt lại bình tĩnh, pha lại một ấm trà nóng, rót một cốc cho Takashima Seira.

Takashima Seira trầm giọng: “Akemi Kawamoto đã trở lại từ Việt Nam.”

Terai Chika vui vẻ, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn: “Nếu Akemi Kawamoto đã trở lại, vậy nghĩa là hiện tại, Trần Gia Bảo đã chết?” Takashima Seira lắc đầu: “Akemi Kawamoto thất bại, còn bị Trần Gia Bảo đánh gãy một cánh tay, điều này gây ra tổn hại rất lớn cho tu vi. Mặc dù cánh tay bị gãy được kịp thời chữa trị, nhưng anh ta không bao giờ có thể trở lại trạng thái đỉnh cao.”

Chương 2165

Chương 2165

“Cái gì?” Terai Chika thốt lên, “Akemi Kawamoto là “Ám Sát Thiên Vương” của Nhật Bản chúng ta. Thực lực ngang hàng với cường giả truyền kỳ trung kỳ của Việt Nam, sao có thể thất bại? Chẳng lẽ người nhà họ Sầm không ra tay?”

“Không chỉ nhà họ Sầm ra tay, mà nhiều cường giả Truyền kỳ cùng nhau bao vây Trần Gia Bảo, vẫn bị Trần Gia Bảo đánh bại.” Takashima Seira nhớ lại lần đầu tiên nghe tin này, trong lòng vô cùng chấn động.

Terai Chika sửng sốt: “Trần Gia Bảo lợi hại như vậy sao sao?”

“Không chỉ như vậy.” Takashima Seira tiếp tục: “Sau đó, cường giả hậu kỳ truyền kỳ của nhà họ Sầm, Sầm Kim Thượng đột nhiên xuất quan, ra tay với Trần Gia Bảo…”

Terai Chika thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình rồi mỉm cười: “Cường giả hậu kỳ truyền kỳ đã là người mạnh nhất trên đời rồi, Trần Gia Bảo chết là cái chắc… sao vậy, tôi nói sai sao?”

Cô ta đột nhiên thấy vẻ mặt của Takashima Seira trở nên ngưng trọng hơn, không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Takashima Seira thở dài nói: “Nghe nói vào thời khắc quan trọng, một người phụ nữ tên Lưu Ly bất ngờ xuất hiện và giết chết Sầm Kim Thượng, còn Trần Gia Bảo thì bình an vô sự.”

Terai Chika sửng sốt, vội vàng hỏi: “Vậy, hơn 20 sĩ tử mai phục đã chết, nhiều hỏa tiễn như vậy, cho dù Trần Gia Bảo có mạnh đến đâu cũng khó lòng chạy thoát.”

“Bọn họ…” Takashima Seira thở dài: “Tôi vừa nhận được tin rằng tất cả họ đều chết ở núi Phượng Hoàng. Còn những người

cung cấp thông tin khác của chúng ta ở tỉnh Trung Thiên, bọn họ đều bị nhà họ Vũ giết chết.”

“Cái gì?” Terai Chika toàn thân run rẩy: “Nói như vậy…”

“Đúng vậy, nếu đoán không sai, Trần Gia Bảo có khả năng sẽ đến Nhật Bản, cô Chika, cô phải sớm chuẩn bị.”

Sau khi Takashima Seira nói xong, anh ta liền đứng dậy và rời đi.

Terai Chika quỳ ngồi tại chỗ, hồi lâu không phản ứng kịp, tại sao … tại sao nhiều Cường Giả Truyền Kỳ như vậy, cũng không giết được Trần Gia Bảo?

Không biết Terai Chika phản ứng mất bao lâu, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng màu bạc, cô ta vỗ vỗ lòng bàn tay hai lần, phát ra âm thanh giòn giã.

“Kẽo kẹt” một tiếng, cánh cửa gỗ trượt được đẩy ra, một người phụ nữ cũng mặc kimono với dáng vẻ trưởng thành và quyến rũ bước vào, quỳ xuống phía sau Terai Chika, và kính cẩn hỏi: “Cô Chika, cô có việc gì sai bảo?”

Terai Chika nói: “Ngày mai cô thay tôi mang quà đến thăm ngài Akemi Kawamoto, và hỏi cụ thể anh ta về chi tiết trận chiến ở núi Phượng Hoàng Việt Nam. Tôi muốn biết mọi thứ dù là lông gà vỏ tỏi.”

Đường đường là “Ám Sát Thiên Vương” Akemi Kawamoto mà cũng bị thương, Việt Nam thật sự có cường giả như vậy sao?

Người phụ nữ kinh ngạc, nhưng với tư cách là một thuộc hạ, cho dù là kinh ngạc, cũng sẽ không hỏi thêm, cung kính gật đầu nói: “Vâng.”

“Ngoài ra, cô đi nói với gia chủ của phái Koga, ông Koga Mayo, yêu cầu ông ấy chọn ra 30… à không, 50 ninja ưu tú, chịu trách nhiệm cho sự an toàn của dinh thự của tôi và đảm bảo không có một con ruồi nào có thể bay vào. ”

Người phụ nữ trưởng thành lại kinh ngạc, đến mức quên luôn nói chuyện.

Cần biết, phái Koga, là phái ninja nổi tiếng ở Nhật Bản, thực lực rất mạnh, nhưng thực tế, cả gia tộc Koga, chỉ có 80 ninja

ưu tú. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, cô Chika lại muốn 50 ninja ưu tú đến bảo vệ mình.

Chương 2166

Chương 2166

Chẳng lẽ… xảy ra chuyện lớn sao?”

“Sao vậy, không nghe thấy những gì tôi nói à?”

Thấy phía sau không có tiếng nói, Terai Chika khẽ cau mày tỏ vẻ bất mãn.

Người phụ nữ vội vàng cúi đầu, đè nén sự chấn động trong lòng, cung kính nói: “Vâng, cô Chika còn có gì sai bảo không ạ?”

Terai Chika hơi cân nhắc và nói, “Cuối cùng, cô yêu cầu ông Koga Mayo cử một số ninja giỏi theo dõi điều tra đến Việt Nam, theo dõi sát sao Trần Gia Bảo cho tôi. Tôi muốn theo dõi anh ta mọi lúc, nắm rõ hành tung của anh ta, được rồi, cô lui xuống đi.”

“Vâng.”

Người phụ nữ trưởng thành đáp lời rồi kính cẩn lui ra cửa, sau khi đóng cửa lại, không còn kìm được sóng to gió lớn trong lòng, kinh ngạc nói: “Trần Gia Bảo? Chẳng lẽ là bởi vì người Việt Nam, nên cô Chika mới triệu tập nhiều nhân lực như vậy?” Trong phòng, sắc mặt của Terai Chika u ám, ánh mắt lóe lên: “Tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ bó tay chịu chết, Trần Gia Bảo, nếu anh dám đến Nhật Bản, thì Nhật Bản sẽ là chỗ chôn của anh!”

Cùng lúc đó, Việt Nam, tổng đàn Ngô Uyển Tông.

Liệu Thành Phùng đã biết kết quả của trận chiến ở núi Phượng Hoàng, trong khi bàng hoàng không tin, gã nhận ra một vấn đề quan trọng, vì vậy anh đã gọi Đạm Đài Thái Vũ đến nhà trúc của mình.

Sau một thời gian không gặp, Đạm Đài Thái Vũ dốc lòng tu luyện "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" vô cùng huyền ảo, cùng với sự giúp đỡ của "phật cốt xá lợi." Trong thời gian này, sức mạnh của cô ta đã tăng tiến nhanh chóng, giống như cưỡi tên lửa.. Từ cảnh giới của "Tông sư hậu kỳ", cô ta đã đột phá thành công đến Truyền Kỳ Sơ Kỳ.

Tốc độ tu luyện nhanh như vậy khiến mọi người kinh ngạc!

Tất nhiên, người kinh ngạc nhất vẫn là Liệu Thành Phùng.

Từ lâu gã đã biết được sự thần kỳ của "phật cốt xá lợi" và "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh ", cùng với tư chất trăm năm hiếm có của Đạm Đài Thái Vũ, thực lực của cô ta nhất định sẽ nhanh chóng tiến bộ, nhưng nếu vậy, gã vẫn đoán Đạm Đài Thái Vũ muốn đột phá đến Truyền kỳ cảnh giới cần ít nhất một năm nữa.

Vì vậy, khi nhìn thấy Đạm Đài Thái Vũ nhanh như vậy đã trở thành cường giả truyền kỳ, trong lòng gã kinh ngạc không nói nên lời, thậm chí còn thầm đoán liệu đó có phải là "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" và "phật cốt xá lợi" của Đạo môn kết hợp với nhau sẽ sản sinh ra một loại chất xúc tác, như vậy tu vi sẽ tăng lên rất nhiều?

Đúng lúc này, trong nhà trúc, Liệu Thành Phùng mặc áo choàng màu lam ngồi trên ghế mây tre, Đạm Đài Thái Vũ cung kính trước mặt, trong lòng vừa an tâm vừa lo lắng nói: "Những gì tôi vừa nói cô nghe rõ rồi, thời gian trước Trần Gia Bảo ở tỉnh Trung Thiên, liên tiếp giết chết Cường Giả Truyền Kỳ

Thậm chí, ở trên núi Phượng Hoàng, đối mặt với vòng vây của nhiều Cường Giả Truyền Kỳ như vậy, cậu ta vẫn có thể đánh bại Sầm Kim Thượng. Nếu Sầm Kim Thượng không đột nhiên xuất hiện, e rằng Sầm Kính Cung đã sớm chết trong tay Trần Gia Bảo, cô có biết điều này có ý nghĩa gì không?"

Sau khi Đạm Đài Thái Vũ đột phá đến cảnh giới "Truyền kỳ", khí chất cả người càng lúc càng lạnh, gật đầu nói: "Tôi hiểu, cho dù tôi bây giờ đã ở cảnh giới Truyền kỳ, và dựa vào chiêu thức thần kỳ trong Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh, cũng chưa chắc đã thắng chắc được Trần Gia Bảo."

Cô ta đang nói về “chiến thắng chắc chắn”, tức là sau khi đột phá thành công đến Truyền kỳ cảnh giới, cô ta đã cho rằng Trần Gia Bảo không còn là đối thủ của cô ta nữa.

Tuy nhiên, kết quả của trận chiến ở núi Phượng Hoàng vẫn giáng một đòn mạnh vào cô ta, khiến cô ta tỉnh táo nhận ra rằng bây giờ thực sự đánh với Trần Gia Bảo, cô ta có thể vẫn bại trong tay anh.

Cô ta khẽ siết chặt bàn tay phải của mình, không cam tâm.

Liệu Thành Phùng khen ngợi: “Đúng vậy, có thể nhận rõ khuyết điểm của bản thân, đây là chính là vượt qua chính mình, tiến thêm một bước để vượt qua Trần Gia Bảo.”

Chương 2167

Chương 2167

“Vâng.”

Đạm Đài Thái Vũ gật đầu, trong mắt cô ta lóe lên một màu sắc khó hiểu, ánh mắt đen như bảo thạch: “Cho dù võ công của Trần Gia Bảo có huyền diệu đến mấy, cũng không thể lấy thực lực của Bán Bước Truyền kỳ một lúc đối phó với nhiều Cường Giả Truyền Kỳ như vậy được, anh đã làm như thế nào?”

“Tôi không xem trận chiến tại chỗ, chi tiết cụ thể không rõ ràng, nhưng tôi nghe nói rằng Trần Gia Bảo không biết từ đâu học được một loại võ thuật gọi là Cực Ý Tiên Quyết có thể cho phép cậu ta thi triển ba chiêu Trảm Nhân Kiếm và không làm tiêu hao quá nhiều chân khí. Cậu ta chỉ dựa vào một chiêu này, đối chiến với hàng chục Cường Giả Truyền Kỳ.

Mặc dù không tận mắt chứng kiến, nhưng nghĩ lại, ba chiêu Trảm Nhân Kiếm tung hoành ngang dọc dưới sự điều khiển của Trần Gia Bảo quả thực khiến người khác say mê, thậm chí Trần Gia Bảo cũng có thể dựa vào Cực Ý Tiên Quyết, đồng thời thi triển ba chiêu Liệt Địa Kiếm có lẽ, hei, du sao tôi cũng không còn là đối thủ của Trần Gia Bảo. ”

Liệu Thành Phùng nói xong, trong long cảm khái, gã lúc đầu coi cậu ta như con sâu cái kiến, không ngờ lớn lên nhanh như vậy, thậm chí còn vượt qua gã, quả thật là sông có khúc người có lúc.

“Cực Ý Tiên Quyết?” Đạm Đài Thái Vũ khẽ cau mày, xem ra Trần Gia Bảo cũng như cô ta, cũng có kỳ ngộ, thực lực của anh ta đã được tăng lên rất nhiều.

Cô ta không những không sợ hãi mà trong tim còn dấy lên ý chí chiến đấu mạnh mẽ.

Liệu Thành Phùng cười nói: “Tôi nghĩ, cô đã đạt tới Truyền kỳ sơ kỳ, nếu thực sự giao đấu, dựa vào sự thần kỳ của Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh, tôi cũng không nhất định là đối thủ của cô. Cũng đã đến lúc cô đi ra ngoài rèn luyện và kiểm chứng sự kỳ diệu của Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh.”

Tinh thần của Đạm Đài Thái Vũ được xốc lên, để kiểm chứng Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh, đối thủ tốt nhất chính là Trần Gia Bảo!

Chỉ nghe Liệu Thành Phùng nói tiếp: “Tôi khuyên cô nên đi Nhật Bản.”

“Nhật Bản?” Đạm Đài Thái Vũ ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại tối Nhật Bản?

Liệu Thành Phùng đứng dậy, hai tay chắp sau lưng đi tới bên cửa sổ, nhìn nhìn trúc trong sân, nói: “Tuy rằng Nhật Bản chỉ là một nước nhỏ, nhưng cũng có cao thủ trấn giữ, cũng đủ tạo cho cô không ít áp lực.”

“Ngoài ra, thuật Âm Dương của Nhật Bản có nguồn gốc từ Đạo giáo, tuy chỉ học được một long tóc, nhưng sau thời gian dài phát triển như vậy, nó cũng có nét độc đáo riêng, vừa hay có thể kiểm chứng Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh tuyệt học của Đạo giáo.”

“Vì vậy, nghĩ tới nghĩ lui, tốt nhất là cô nên đến Nhật Bản. ”

“… Nếu đã là ý của tiền bối, Thái Vũ đương nhiên tuân theo. Vậy tôi trở về chuẩn bị, ba ngày sau tôi sẽ lên đường đi Nhật Bản. ”

“Đi đi, nhớ mang “phật cốt xá lợi” bên người. Cho dù đến Nhật Bản cũng không được lười biếng.” “Vâng.”

Nói rồi, Đạm Đài Thái Vũ rời đi, trong lòng thầm tiếc rằng vốn dĩ muốn tìm Trần Gia Bảo giao thủ, để anh ta có thể nhìn thấy bản thân mình sau khi thoát thai hoán cốt, xem ra không có cơ hội rồi.

Sau khi bóng dáng của Đạm Đài Thái Vũ hoàn toàn rời đi, vẻ mặt của Liệu Thành Phùng trầm xuống, gã ta tự lẩm bẩm: “Sầm Kim Thượng cũng là một người đã từng đến nơi đó, vậy mà bị Lưu Ly đánh bại một cách dễ dàng. Điều này cho thấy

thực lực của Lưu Ly đã có tiếp cận vô hạn với cảnh giới Tiên Thiên.

Còn có thêm Trần Gia Bảo biết Cực Ý Tiên Quyết thực lực tăng mạnh, bây giờ hai người họ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Ngô Uyển Tông cướp "phật cốt xá lợi", cho dù Ngô Uyển Tông cao thủ như mây, một khi không kiểm tra, cũng có thể để bọn họ đắc thủ.

Tốt hơn hết là để cô Thái Vũ đến Nhật Bản trước, không chỉ có thể rèn luyện kiểm chứng thực lực, mà còn tránh được Trần Gia Bảo và Lưu Ly. Có thể gọi đây là một mũi tên trúng hai đích. Với tư chất của cô Thái Vũ và sự thần kỳ của Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh, chỉ cần nhiều nhất hai năm, cô Thái Vũ có thể đứng ngang hàng với Truyền Kỳ hậu kỳ của Lưu Ly, không còn phải sợ Trần Gia Bảo!

Chương 2168

Chương 2168

Nghĩ đến đây, một nụ cười cong lên nơi khóe miệng gã.

Nhưng gã ở đâu biết Trần Gia Bảo tình cờ cũng định đi Nhật Bản, biết đâu Đạm Đài Thái Vũ lại tình cờ gặp được Trần Gia Bảo… À không, với tính cách của Trần Gia Bảo, nếu muốn khiến cho Nhật Bản long trời lở đất, chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, đến lúc đó cả hai chắc chắn sẽ gặp nhau.

Đến lúc đó, giữa Đạm Đài Thái Vũ và Trần Gia Bảo, không biết có nổ ra một trận chiến khốc liệt hay không.

Tất nhiên, Liệu Thành Phùng không biết rằng Trần Gia Bảo sẽ đến Nhật Bản, và Trần Gia Bảo cũng không biết Đạm Đài Thái Vũ cũng sẽ đến Nhật Bản.

Hiện Trần Gia Bảo đang thu xếp chuyện sau này, anh dành ra ngày để đi thăm Văn Linh Lan, anh dự định sẽ quay trở lại tỉnh Hòa Bình.

Trước khi rời khỏi tỉnh Trung Thiên, Vũ Vô Song đã đặc biệt đến gặp Trần Gia Bảo, nói: “Sau nửa năm, bốn gia tộc lớn của Quỷ Y Môn sẽ tổ chức một cuộc thi đấu lớn. Lão Giang hy vọng rằng anh có thể thay mặt nhà họ Vũ thi đấu và giành chiến thắng cuối cùng cho nhà họ Vũ.”

“Ha!” Trần Gia Bảo nhịn không được cười nhẹ một tiếng: “Tôi cũng không người của Quỷ Y Môn các anh, sau có thể đại diện nhà họ Vũ?”

“Đừng lo lắng, đến lúc đó chúng tôi ắt có diệu kế, hơn nữa giải thưởng cho người chiến thắng cuối cùng rất hào phóng, chắc chắn sẽ khiến anh động tâm!” Vũ Vô Song mỉm cười thần bí, dường như ẩn chứa hàm ý đặc biệt.

Trần Gia Bảo không quan tâm, dù sao nửa năm sau vẫn còn hơi sớm, cứ như vậy mơ hồ trôi qua.

Tiếp đó, anh trở về tỉnh Hòa Bình, đặc biệt dành ra vài ngày ở cùng Tô Ánh Mai, và Liễu Ngọc Anh những người phụ nữ khác, rồi lên đường đi Nhật Bản.

Trời trong vạn dặm, biển không dậy sóng!

Trên đại dương xanh rộng lớn, một con tàu du lịch khổng lồ rời Việt Nam tiến về Nhật Bản.

Sau khi Trần Gia Bảo trở về tỉnh Hòa Bình năm ngày và sắp xếp những việc sau này, Trần Gia Bảo đã đi du thuyền đến Nhật Bản.

Vào lúc này, Trần Gia Bảo đã mặc quần áo giản dị, đứng một mình trên boong tàu rộng lớn, ngửi hương vị mặn mòi của biển, nhìn về phương xa, chỉ để nhìn thấy mặt trời lặn dần về Tây, hàng ngàn dặm biển lấp lánh phản chiếu hào quang của mặt trời lặn, trước mắt đâu đâu cũng là sắc vàng kim.

Mở mang tầm mặt, tâm trạng nhẹ nhàng thoải mái!

“Anh cứ thong thả từ từ đi thuyền đến Nhật Bản. Tôi còn tưởng rằng anh sẽ ngồi máy bay vội vàng bay qua cơ.”

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo mang theo chút giễu cợt vang lên. Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn, liền thấy một người phụ nữ xinh đẹp, ưa nhìn mặc váy tím bước tới, trên tay cầm một ly rượu đỏ, nhìn Trần Gia Bảo nở nụ cười.

Là Vũ Nhược Uyên.

Một chút kinh ngạc xoẹt qua trong mắt Trần Gia Bảo, tại sao Vũ Nhược Uyên cũng ở trên du thuyền?

Sau một lúc bất ngờ, anh đã sớm khôi phục lại biểu hiện bình thường, nhún vai, nói: “Tôi đã trèo lên núi, nhìn thấy những tia nắng đầu tiên của ánh nắng mặt trời trên lóe lên trên bầu trời, chiêm ngưỡng biển mây hàng ngàn dặm, nhưng chỉ có chưa từng ngắm mặt trời lặn trên biển, hiếm khi ra nước ngoài một lần, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội được.”

Tất nhiên, tỉnh Hòa Bình là một tỉnh ven biển, Trần Gia Bảo đã từng tham gia tiệc chiêu đãi trên tàu du lịch sang trọng ở

tỉnh Hòa Bình, nhưng nó chỉ ở duyên hải, vậy nên không được tính.

“Vậy anh nhân cơ hội đi Nhật Bản để thưởng thức? Anh thật là nhàn nhã thoải mái.” Vũ Nhược Uyên lắc đầu cười nói: “Đừng nói tôi mê tín, đêm trước khi anh đi Nhật Bản, anh vậy mà lại chung tình với mặt trời lặn, nhưng mặt trời lặn tượng trưng cho sự kết thúc và sự trôi qua. Hãy cẩn thận, lời nói thành thật, anh thật sự thất bại ở Nhật Bản.”

Chương 2169

Chương 2169

Trần Gia Bảo ngửa mặt lên trời cười, xoay người nhìn về phía hoàng hôn nơi góc biển, vẻ mặt tràn đầy năng lượng: "Giữa trời và đất đều có vẻ đẹp tuyệt vời, dù là bình minh hay hoàng hôn, hay là thủy triều lên xuống, đều có vẻ đẹp riêng biệt. Còn chuyện "kết thúc và trôi qua" mà cô đề cập, đó chỉ là một quan niệm của con người về tốt, xấu, cát, hung, có liên quan gì với mặt trời lặn?"

Vũ Nhược Uyên hai mắt biến sắc, sau đó cười lạnh: "Anh thật sự rất cởi mở, xem ra lời nhắc nhở tốt bụng của tôi đã trở thành lòng lang dạ thú."

Cô sẽ hảo tâm nhắc nhở tôi?

Trần Gia Bảo trợn mắt nói: "Tôi thật tò mò, cô tại sao cũng ở trên du thuyền này?"

"Đương nhiên là cùng anh đi Nhật Bản."

Vũ Nhược Uyên làm như đương nhiên nói, gió biển mặn thổi rối mái tóc cô ta, chiếc váy màu tím khẽ đung đưa, dưới ánh mặt trời lặn, cô ta đẹp như một nữ thần.

"Ồ?" Trần Gia Bảo tinh nghịch cười, nhìn dáng vẻ mảnh khảnh yểu điệu của Vũ Nhược Uyên, cười nói: "Chẳng lẽ là muốn cùng tôi đi một chuyến du lịch sao?

"Sai." Vũ Nhược Uyên cười lạnh: "Đừng quên lời tôi nói ở tỉnh Trung Thiên, tôi đi theo anh đương nhiên muốn giết anh."

"Ha!" Trần Gia Bảo cười nhẹ, "Cô không giết được tôi."

"Tôi biết anh rất mạnh, nhưng đáng tiếc chuyến đi Nhật Bản này của anh đầy dẫy nguy hiểm, tuy rằng võ đạo ở Nhật Bản không uyên thâm như Việt Nam, càng không thể so được với

nội hàm của võ đạo Việt Nam, nhưng võ đạo của Nhật Bản cũng có điểm đặc biệt.”

“Hơn nữa anh không quen với cuộc Nhật Bản, và có rất nhiều người ở Nhật Bản muốn giết anh. Chậc chậc, anh chỉ cần đối phó với cường địch ở của Nhật Bản đã đủ vội vàng, tôi sẽ ở bên cạnh anh, nhất định sẽ tìm được cơ hội giết anh.”

“Nếu cô đã tự tin như vậy, thì cô có thể ra tay bất cứ lúc nào.” Trần Gia Bảo búng ngón tay,vang lên tiếng “tách” ròn rã rồi tiếp tục: “Nhưng cô phải nhớ lời tôi nói, cô chỉ có một cơ hội, nếu cô không giết được tôi, hậu quả nhất định không phải thứ cô có thể gánh chịu. ”

“Vậy anh cứ đợi mà xem, tôi rất kiên nhẫn.” Vũ Nhược Uyên ngẩng đầu tự đắc, bộ ngực đầy đặn càng nổi bật, khiến người muốn làm điều sau trái.

“Vậy thì tôi mỏi mắt mong chờ.” Trần Gia Bảo gật đầu, sau đó cũng không nói thêm. Nếu là trước khi anh có được nửa sau của Thiên Hành Cửu Châm, anh có thể vẫn còn khá kiêng dè Nhật Bản.

Nhưng sau khi có được cả bộ đầy đỉ của Thiên Hành Cửu Châm, dựa vào bí thuật trong Thiên Hành Cửu Châm, anh ta có thêm một vài lá bài bí mật, tự tin dù cho tình huống có nguy hiểm đến đâu, đều có thể chuyển nguy thành an, Vũ Nhược Uyên muốn nhân cơ hội tìm thời cơ tốt để giết anh, khả năng đạt được rất mỏng manh. Sau khi Vũ Nhược Uyên ra tay, có nên trả giá bằng cơ thể hay nên tiền dâm hậu sát đây?

Một nụ cười nhếch mép cong lên trên khóe miệng Trần Gia Bảo.

“Thật ra, cơ hội của tôi sẽ đến sớm thôi.” Ánh mắt Vũ Nhược Uyên lóe lên vẻ giễu cợt, đi tới bên cạnh Trần Gia Bảo, nhìn mặt trời lặn ở phía xa, nghiêm mặt nói: “Theo tin tức mà nhà họ Vũ có được, trên du thuyền này có sát thủ đến từ Nhật Bản, anh quá bất cẩn. ”

“Động tác của Nhật Bản nhanh như vậy?” Trần Gia Bảo vẻ mặt kinh ngạc, đột nhiên phản ứng lại, nhìn về phía Vũ Nhược Uyên, nghiền ngẫm: “Cô không phải vì muốn nhắc nhở tôi cẩn

thận nên mới đặc biệt đến du thuyền này, lẽ nào, cô nhìn trúng tôi?"

"Thần kinh!" Vũ Nhược Uyên trợn tròn mắt, nâng cốc trong tay lên uống một ngụm rượu đỏ với vẻ mặt ghét bỏ, cũng không biết là không thích rượu đỏ hay là ghét bỏ Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo mỉm cười, đứng ôm tay không nói nữa, một luồng hương thơm tỏa ra từ cơ thể Vũ Nhược Uyên khiến người ta cảm thấy choáng váng. Vũ Nhược Uyên nâng ly rượu lên uống cạn, đột nhiên ném cốc xuống biển, cùng sóng biển trôi đi: "Những gì nên nói tôi đã nói hết, anh tự giải quyết ổn thỏa."

Chương 2170

Chương 2170

Cô vừa muốn quay người bỏ đi.

Đột nhiên, một giọng nói kinh diễm vang lên: “Thật là một cô gái xinh đẹp, khí chất cao quý, dung nhan tuyệt mỹ, không biết cô có hứng thú không. Tôi muốn mời quý cô uống cùng một ly?”

Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên quay đầu lại và nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đến gần.

Người đàn ông mặc vest, có vẻ ngoài bảnh bao, đeo đồng hồ Vacheron Constantin trên tay, trông như một người thành đạt.

Còn cô gái đi cùng anh ta thì mặc váy dạ hội màu đỏ, búi tóc kiểu quý phu nhân, tuy ngoại hình có thua kém Vũ Nhược Uyên một chút nhưng khí chất chín chắn, vững vàng, cũng là người đẹp hiếm có với sức hút quyến rũ của riêng mình.

Đúng lúc này, người đàn ông tinh anh đi tới bên cạnh Vũ Nhược Uyên, đầu tiên là vô tình liếc nhìn Trần Gia Bảo, sau đó mang theo ý cười nhìn Vũ Nhược Uyên, cười nói: “Xin tự giới thiệu tôi là, Furuta Hiroshi, người Nhật Bản, vị này là bạn của tôi Yoshimura Miyu.” Yoshimura Miyu không chủ động chào hỏi, vẻ mặt lạnh lùng, giữa lông mày thoáng hiện lên một tia thù địch, rõ ràng là đang ghen tị với người đàn ông đi cùng mình bắt chuyện với những mỹ nữ khác.

Vũ Nhược Uyên khẽ cau mày, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn, đang định từ chối, ánh mắt vô tình quét qua Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu, cô ta đột nhiễn ngừng một chút, bàn chân vừa nhấc lên lại đặt xuống. Miệng nở nụ cười, cô ta chủ động ôm lấy cánh tay Trần Gia Bảo cười: “Bạn trai của tôi vẫn còn ở đây. Muốn mời tôi uống rượu thì phải được sự đồng ý của bạn trai em. Anh nói có phải không chồng ơi?”

Một mùi thơm thoang thoảng bay vào mũi Trần Gia Bảo, khóe miệng Trần Gia Bảo cong lên với một nụ cười vui tươi, thuận thể ôm lấy vòng eo thon thả của Vũ Nhược Uyên, thật mềm mại, anh cười nói: "Đúng vậy, muốn uống rượu với bạn gái của tôi, không phải là chuyện đơn giản."

Cơ thể Vũ Nhược Uyên đột nhiên cứng đờ nhưng lập tức thả lỏng ra, khóe miệng nở nụ cười tươi như hoa vì sự coi trọng của "bạn trai", thật ra thì trong lòng hận Trần Gia Bảo tới ngứa răng, tên này thật biết thừa nước đục thả câu!

Furuta Hiroshi lại nhìn Trần Gia Bảo, có vẻ lịch sự nhưng thực ra là khinh thường nói: "Vị này, tuy rằng là bạn trai của quý cô đây, nhưng hiện tại ở xã hội hiện đại, phụ nữ không phải phụ thuộc vào nam giới, phụ nữ cũng phải hoàn toàn được tôn trọng. Vì vậy, tôi nghĩ ý kiến của anh không quan trọng so với suy nghĩ của quý cô xinh đẹp đây. "

Trần Gia Bảo không nhịn được cười: "Phụ nữ không phụ thuộc vào đàn ông? Câu này nói này được nói ra từ miệng của mấy người Nhật Bản trọng nam khinh nữ các người đúng là mỉa mai." Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Furuta Hiroshi cười nói: "Lời nói của anh bộc lộ khuyết điểm thiển cận của anh. Nhật Bản quả thật là trọng nam khinh nữ, nhưng ở đâu cũng có người này người kia, cũng không phải mỗi một người đều cho là như vậy, huống chi là ở Nhật Bản? Ít nhất, tôi vẫn luôn công nhận sự độc lập của phụ nữ và tôi sẽ hoàn toàn tôn trọng suy nghĩ của phụ nữ.

Qúy cô xinh đẹp này, có vẻ như bạn trai của cô có ham muốn kiểm soát quá mức, nói khó nghe là anh ta không phải người xứng với cô"

Vũ Nhược Uyên cười "khanh khách" vậy mà còn có người còn Trần Gia Bảo "suy nghĩ thiển cận", thật là thú vị, cô ta không khỏi quay đầu nhìn Trần Gia Bảo, cười hỏi: "Anh thấy sao?"

Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi: "Nếu nói anh ở ngay trước mặt tôi đào góc tường nhà tôi, có hơi quá đáng đúng không?"

"Xem ra anh quả thực thiển cận." Furuta Hiroshi cười tự tin: "Người Nhật Bản chúng tôi từ trước đến nay đều tốt bụng và

ngay thẳng, anh không xứng với quý cô xinh đẹp này. Nếu tôi không nói ra, lương tâm tôi sẽ cảm thấy không yên. ”

Thật không biết xấu hổ!

Vũ Nhược Uyên trong lòng khinh thường, nhưng khi nhìn thấy người này dám khinh thường Trần Gia Bảo, trong cô rất khoan khoái mà cười đến run rẩy.

Chương 2171

Chương 2171

Trần Gia Bảo lắc đầu cười: "Anh có thể nói một việc vô liêm sỉ như "đào góc tường", nói đến mới mẻ và tinh tế như vậy, anh đúng là có tài năng, nhưng muốn đào góc tường của tôi là một việc rất nguy hiểm."

"Người Việt Nam các anh có một câu nói, chết dưới hoa mẫu đơn thì có thành quỷ cũng phong lưu, có thể giúp quý cô xinh đẹp đây thoát khỏi tanh anh, cho dù nguy hiểm, tôi cũng sẽ làm."

Furuta Hiroshi duỗi ngón tay cái ra, chỉ về phía cabin và lộ ra ánh mắt khiêu khích: "Có một sòng bạc trên tầng ba của cabin. Anh vào bên trong để đặt cược xem ai người thắng cuộc, như một người đàn ông chân chính không? Nếu anh thua, rời xa quý cô xinh đẹp này đi. "

Furuta Hiroshi còn chưa nói xong, Yoshimura Miyu ở bên cạnh đột nhiên kéo anh ta, lộ ra vẻ không vui: "Anh Furuta, chúng ta còn có chuyện khác…"

"Không sao, chỉ là thắng một tên Việt Nam, cũng không cần bao lâu." Furuta Hiroshi lại khiêu khích Trần Gia Bảo cười: "Thế nào, anh dám không?"

Trần Gia Bảo nhún vai: "Tại sao không dám?"

"Đi thôi."

Furuta Hiroshi khinh thường cười, đi về phía cabin trước, Yoshimura Miyu cũng vội vàng đi theo sau. Ở chỗ cũ, chỉ còn lại Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên lập tức buông cánh tay Trần Gia Bảo ra, vẻ mặt có chút đen: "Anh cũng nhìn ra rồi phải không?"

Trần Gia Bảo gật đầu, nhìn bóng lưng của Furuta Hiroshi, nghiền ngẫm cười nhẹ: “Hai ninja có thực lực tốt thì phải giả làm người thường, nhưng bọn họ không giống Akemi Kawamoto hoàn toàn có thể che giấu hơi thở, xem ra là người của Nhật Bản thực sự xem Trần Gia Bảo tôi là thằng ngốc rồi.”

Vũ Nhược Uyên lãnh đạm nói: “Vì bọn họ coi anh như đồ ngốc, nên anh muốn cho bọn họ biết tay một chút, ra oai phủ đầu với Nhật Bản sao?”

Hóa ra khi Vũ Nhược Uyên chuẩn bị rời đi, cô ta ngay lập tức nhận thấy rằng Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu toát ra khí tức của “Thông U hậu kỳ”, và nó mang lại cho cô ta một cảm giác kỳ lạ, giống như khi cô ta lần đầu tiên gặp Akemi Kawamoto trên núi Phượng Hoàng, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, cô cũng cảm thấy khi tức âm lạnh như vậy trên người Akemi Kawamoto.

Loại khí tức này không liên quan gì đến võ công, mà là sát khí mà chỉ có thường xuyên giết người mới có được!

Kết hợp với tin tức rằng Nhật Bản đã cử sát thủ lên du thuyền để đối phó với Trần Gia Bảo, Vũ Nhược Uyên ngay lập tức kết luận Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu chắc chắn là sát thủ đến giết Trần Gia Bảo, vì vậy mới thay đổi thái độ, thân mật khoác tay Trần Gia Bảo gọi “chồng”.

Đương nhiên, với thực lực của cô ta và Trần Gia Bảo, cũng có thể trực tiếp bắt được hai người Furuta Hiroshi, nhưng bằng cách này sẽ đánh rắn động cỏ, dù sao trên du thuyền còn có những sát thủ khác.

Trần Gia Bảo cũng là một người rất thông minh, anh đã phản ứng ngay lập tức, cố tình giả vờ không nhìn thấu thân phận của Furuta Hiroshi, hợp tác với Vũ Nhược Uyên diễn cảnh này.

Lúc này Trần Gia Bảo mới gật đầu nói: “Đương nhiên, nếu như không cho bọn họ biết tay, chẳng lẽ sẽ để cho người của Nhật Bản coi thường hào kiệt Việt Nam sao?”

Vũ Nhược Uyên chế nhạo, khinh thường nói: “Anh cũng được coi là hào kiệt sao? Lòng dạ anh nhiều như vậy, tính kế người

khác giỏi như vậy, tôi thấy anh rất giống tiểu nhân.”

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ “Để xem bọn họ có thể làm được những chiêu trò gì, thăm dò thực lực của bọn họ, thuận tiện tìm chút trò chơi tiêu khiên trên chuyến đi đến Nhật Bản này, em nói có đúng không, vợ?”

Nói rồi, Trần Gia Bảo đánh mắt đến cánh tay của mình ra hiệu.

Chương 2172

Chương 2172

Vũ Nhược Uyên đảo mắt, sau đó điều chỉnh sắc mặt, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, cùng nhau bước vào cabin, giống như một đôi yêu nhau.

Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu đã đợi sẵn ở cửa cabin.

Họ thực sự là những ninja được Nhật Bản cử đến để ám sát Trần Gia Bảo, nhưng họ biết rằng Trần Gia Bảo rất mạnh, không định đánh trực diện với Trần Gia Bảo, vì vậy họ giả làm người thường và cố tình tiếp cận Trần Gia Bảo nhân cơ hội ám sát Trần Gia Bảo.

Vừa rồi bọn họ nhìn thấy Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên thì thầm cùng một chỗ không hề tới, còn tưởng rằng bị Trần Gia Bảo phát hiện, vô cùng lo lắng, bây giờ nhìn thấy Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên đi tới, lập tức thở phào nhẹ nhõm. .

“Xem ra anh còn có chút khí phách, không tệ, nhưng dù có khí phách thế nào, anh cũng không có mệnh xứng với quý cô xinh đẹp này.” Furuta Hiroshi sợ Trần Gia Bảo sẽ hối hận, sau khi chọc tức Trần Gia Bảo một lần nữa, anh ta bước vào cabin trước. Trần Gia Bảo cười nhẹ, vẻ khinh thường và chế giễu, cùng nhìn nhau với Vũ Nhược Uyên, sải bước đi vào.

Đi hết tầng ba của cabin, Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên mở cửa, đứng trên bậc thang trải thảm đỏ và nhìn xuống. Họ thấy tầng ba của cabin là một sòng bạc lớn trên biển sang trọng, với rất nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu và người đẹp quây quần bên những bàn chơi như bàn quay, mạt chược, xì phé… đánh bạc bạc đến khí thế ngất trời, cũng không biết ai vui ai buồn.

Phụ nữ đẹp, tiền tài và rượu ngon có thể coi là hố vàng của đàn ông!

Trần Gia Bảo nhìn quanh một cách trịch thượng, thầm gật đầu, trong toàn bộ sòng bạc, không bao gồm Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu, có bảy người có khí chất giống như Furuta Hiroshi, toát ra sát khí, tất cả đều là ninja Nhật Bản.

Nếu phân chia theo sức mạnh của Việt Nam, thì hầu hết những người này đều ở trạng thái "Thông U trung kỳ" và "Thông U hậu kỳ", mạnh nhất là ở trạng thái Bán Bộ Tông Sư có một người.

Một đội sát thủ như vậy, dùng để đối phó với những người khác, có thể coi là một trận chiến lớn, nhưng muốn ám sát Trần Gia Bảo, thì lại là suy nghĩ hão huyền.

Đột nhiên, Furuta Hiroshi ánh mắt khiêu khích nói: "Nói đi, anh muốn chơi cái gì, tôi có thể để cho anh chọn trước."

"Không quan trọng, không cần biết là chơi cái gì, đối với tôi cũng vậy thôi." Trần Gia Bảo đã tính sẵn trong lòng, không hề để ý, dù sao anh cũng rất ít khi đánh bạc, đương nhiên đánh gì cũng như nhau.

"Được rồi, chúng ta sẽ chơi xúc xắc." Furuta Hiroshi ngạc nhiên, Trần Gia Bảo bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ kỹ năng đánh bạc của Trần Gia Bảo cũng rất tốt sao? Tuy nhiên, Yoshimura Miyu không giấu giếm điều đó, và nhìn Trần Gia Bảo đầy tò mò, có vẻ như có hứng thú với Trần Gia Bảo. Cô ta vốn dĩ xinh đẹp quyến rũ, chỉ cần là đàn ông bị cô ta táo bạo mà nhìn với ánh mắt tò mò như vậy chắc chắn đều cảm thấy lâng lâng.

Nhưng Trần Gia Bảo có phải là một người bình thường? Trong số những người bạn tâm giao của anh ta, bất kỳ người nào đều xinh đẹp hơn Yoshimura Miyu, bên cạnh anh còn có người đẹp như Vũ Nhược Uyên, nên đương nhiên anh ta sẽ không có hứng thú với Yoshimura Miyu.

"Đi nào."

Furuta Hiroshi đưa Trần Gia Bảo và những người khác ngồi xuống chiếc bàn dài màu xanh lá cây, vì Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu quá đẹp nên lập tức thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người có mặt.

Furuta Hiroshi búng tay trước, ra lệnh cho một bồi bàn xinh đẹp bên cạnh rót một ly rượu vang đỏ và nói với Trần Gia

Bảo: “Chúng ta cược ba thắng hai. Nếu tôi thắng, người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh anh, tối nay sẽ cùng tôi uống rượu. ”

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, khi họ nhìn Vũ Nhược Uyên bên cạnh Trần Gia Bảo, trong lòng họ lại có cảm giác ngạc nhiên, không phải bọn họ chưa từng xem phụ nữ như một trò cá cược, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có người lấy phụ nữ xinh đẹp đến mức này ra đặt cược.

Trần Gia Bảo cũng yêu cầu người phục vụ rót hai ly rượu vang đỏ lần lượt đặt trước mặt anh và Vũ Nhược Uyên, nói: “Nếu anh thua thì sao?”

Chương 2173

Chương 2173

“Mặc dù tôi không nghĩ rằng mình sẽ thua, nhưng để thể hiện sự công bằng, nếu tôi thua, người phụ nữ đồng hành của tôi cũng có thể đi cùng anh trong một đêm, anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn.” Furuta Hiroshi nói, nhấn mạnh vào hai chữ “bất kỳ”, khiến người khác nghĩ đến những chuyện sai trái.

Khóe miệng Trần Gia Bảo nở một nụ cười đùa giỡn: “Tôi nhớ tới lúc trước khi ở trên boong tàu, anh cũng từng thề thốt rằng anh đặc biệt tôn trọng phụ nữ, sao có thể dùng những người phụ nữ xung quanh mình như một món cá cược trong cuộc, sao trong lại lấy người phụ nữ bên cạnh ra làm tiền cược rồi? ”

“Bởi vì tôi sẵn lòng.” Yoshimura Miyu nở một nụ cười quyến, nháy mắt với Trần Gia Bảo.

Furuta Hiroshi ha ha cười lớn.

Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Trong trường hợp này, thì tôi không có gì để nói. Tôi đồng ý với vụ cá cược này.” Mọi người xung quanh đều lắc đầu, Yoshimura Miyu tuy cũng rất xinh đẹp nhưng vẫn kém Vũ Nhược Uyên một bước, anh đồng ý kiểu đánh bạc này rõ ràng là chịu thiệt.

Cho dù Vũ Nhược Uyên cùng với Trần Gia Bảo diễn kịch, nhưng với tư cách là phụ nữ, trong lòng cô cũng có phần khó chịu, nghiến răng nghiến lợi bên tai Trần Gia Bảo nói: “Nếu anh thua, tôi nhất định sẽ giết anh.”

Trần Gia Bảo cười tự tin: “Tôi sẽ không thua đâu.”

Rồi nói với Furuta Hiroshi: “Bắt đầu được chưa.”

“Được!” Furuta Hiroshi nhấp một ngụm rượu vang đỏ và mỉm cười với nhà cái mặc đồng phục xinh đẹp trên bàn: “Bắt đầu thôi.”

“Vâng thưa ngài.” Cô nhân viên xinh đẹp đáp lại, bàn tay thon nhỏ cầm chiếc cốc xúc xắc trên tay quẹt qua bàn, sau đó đặt ba viên xúc xắc vào cốc xúc xắc và lắc, phát ra âm thanh “rào rào.”

Động tác đẹp như nước chảy mây trôi, khiến người xem vui tai vui mắt.

Cùng lúc đó, Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên cũng nhận thấy bảy tên sát thủ người khác trong sòng bạc đang dần tiến đến đây, xem ra sắp động thủ rồi.

Đột nhiên, một tiếng “bốp” vang lên người đẹp đập cốc xúc xắc xuống bàn và nói: “Hai quý ông có thể cá… hai người có thể nói chuyện.”

Khi đang nói được nửa đường, cô chợt nhận ra tiền cược là hai người đẹp nên hóm hỉnh đổi lời.

Furuta Hiroshi cười tự tin: “Để tôi cá trước, tôi đoán cốc xúc xắc chứa bốn, năm, sáu, nên tôi đặt lớn, còn anh thì sao?”

Sau khi nói xong, anh ta nhìn Trần Gia Bảo với vẻ mặt khiêu khích.

Trần Gia Bảo cũng không thèm nhìn đến cốc xúc xắc, thản nhiên nói: “Anh đặt lớn, vậy tôi cược nhỏ, có thể mở rồi.”

Người đẹp gật đầu, vươn tay mở cốc xúc xắc, nhẹ giọng nói: “Bốn, năm, sáu, 15 điểm lớn, anh Furuta Hiroshi thắng một ván.”

Mọi người xung quanh đều náo động, số điểm giống hệt như Furuta Hiroshi nói, lẽ nào anh ta là cao thủ chơi bài sao?

Bọn họ đoán không sai, Furuta Hiroshi quả thật đúng là thần bài, không, chính xác mà nói chính là thần bài.

Là một sát thủ chuyên nghiệp, ngoài việc thành thạo trong việc ám sát, cũng cần phải thành thạo nhiều kỹ năng khác nhau như pha chế, lái máy bay, chế tạo bom… mánh khóe chơi cờ bạc cũng là một trong những kỹ năng cần phải thành thạo.

Vừa rồi, Furuta Hiroshi thông qua tiếng xúc xắc trong cốc mà đoán được số điểm, thắng một cách dễ dàng.

Chương 2174

Chương 2174

Ngay lập tức, Furuta Hiroshi cười lớn: “Anh dám nhận lời thách đấu của tôi, tôi còn tưởng tài đánh bạc của anh rất tốt. Hóa ra lại không ra làm sao. Xem ra tối nay tôi có cơ hội gần gũi với người đẹp rồi.”

Sự bất mãn lóe lên giữa hai đầu lông mày của Vũ Nhược Uyên, quay đầu nhìn Trần Gia Bảo, không tin nói: “Anh không biết đánh bạc?”

Trần Gia Bảo đương nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên tôi chơi xúc xắc với người khác, cô nói xem tôi có biết chơi không?”

Toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Nhược Uyên đen sì. Mặc dù đang diễn nhưng cô ấy không thích Trần Gia Bảo thua dưới tay người khác, ngay cả giọng nói của cô ấy cũng có chút mất kiên nhẫn, dùng giọng mà chỉ có hai người họ mới có thể nghe thấy: “Đùa gì vậy, cho dù anh không biết đánh bạc, nhưng đã là “Bán Bước Truyền kỳ, anh không biết nghe tiếng đoán số sao?”

Trần Gia Bảo làm như đương nhiên nói: “Trước đây không biết, nhưng bây giờ tôi biết rồi.”

Anh thực sự không biết, bởi vì đây là lần đầu tiên anh chơi xúc xắc, ngay cả khi anh ta có thể nghe thấy âm thanh khác nhau của các điểm, anh vẫn không thể xác định số cụ thể là gì.

Tuy nhiên, sau khi chơi một ván, Trần Gia Bảo đã có thể đoán ra các điểm khác nhau được thể hiện bởi các âm thanh khác nhau thông qua ba điểm “bốn, năm, sáu”, đủ để anh thắng Furuta Hiroshi!

“Tốt hơn hết anh nói thật, nếu không tôi sẽ không tha cho anh.”

Vũ Nhược Uyên không vui, khá không vui!

“Cô cứ chờ xem, kế tiếp tôi sẽ hoàn toàn nắm chắc trò chơi!” Trần Gia Bảo ánh mắt tràn đầy tinh thần phấn chấn, nói với người hồ lì xinh đẹp: “Bắt đầu đi.”

Ngay lập tức, trong cốc xúc xắc truyền ra tiếng lộc cộc rào rào.

Furuta Hiroshi lắng nghe cẩn thận các điểm trong cốc xúc xắc.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo bình tĩnh nhấp một ngụm rượu, búng ngón tay lên chiếc cốc, tạo ra một tiếng “đing” giòn tan, một làn sóng âm thanh vô hình truyền vào tai Furuta Hiroshi. Có một tiếng “ong” lớn trong tai Furuta Hiroshi, trong đầu đột nhiên trống rỗng, không nghe thấy gì.

Khi Furuta Hiroshi phản ứng, cô nàng chia bài xinh đẹp đã ngừng lắc chiếc cốc xúc xắc, nói với giọng lanh lảnh: “Mời hai vị đoán số.”

Furuta Hiroshi biến sắc, tai anh ta bây giờ chỉ nghe thấy tiếng ong ong, anh ta gần như không nghe thấy cô hồ lỳ xinh đẹp nói gì, chứ đừng nói đến điểm của viên xúc xắc.

“Chả trách đến cả Akemi Kawamoto cũng bại trong tay anh, Trần Gia Bảo quá đáng sợ.”

Mồ hôi lạnh trên trán Furuta Hiroshi lập tức ứa ra. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nghiền ngẫm cười nói: “Nếu tài đánh bạc của anh giỏi như vậy, lần này cũng không ngại để cho anh nói trước.”

Bao gồm cả Yoshimura Miyu, ánh mắt của mọi người xung quanh đều hướng về Furuta Hiroshi.

Furuta Hiroshi nghiến răng, dù sao cũng không nghe thấy điểm cụ thể, vì vậy anh ta thuận miệng đoán bừa: “Tôi đặt lớn.”

Khóe miệng Trần Gia Bảo càng thêm thú vị, đang định nói thì đột nhiên có một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh nói: “Chờ đã, chúng tôi có thể cùng cược không?”

Ông ta thấy Furuta Hiroshi thậm chí có thể đoán được số điểm cụ thể, anh ta rõ ràng là có kỹ năng đánh bạc, vì vậy ông ta

muốn cược theo kiếm một món lớn.

Trần Gia Bảo gật đầu: “Đương nhiên có thể.”

“Được, tôi đặt 700 triệu đặt lớn!”

Người đàn ông trung niên vui mừng khôn xiết, lấy ra thẻ đánh bạc 700 triệu, tất cả đều cược “lớn.”

Mọi người xung quanh nhìn thấy điều này thì hai mắt sáng lên, cơ hội “hái ra tiền” này sao có thể bỏ qua được? “Tôi cược 700 triệu, đặt lớn.”

Chương 2175

Chương 2175

“1 tỷ 50 triệu, cũng đánh lớn.”

“Còn tôi nữa, 1 tỷ 750 triệu, đánh lớn, loại cơ hội kiếm tiền hiển nhiên này, tôi nhất định không được bỏ lỡ!”

Đột nhiên, xung quanh náo động hẳn lên, mọi người đem thẻ đánh bài đặt hết lên “lớn.”

Không bao lâu, trên bàn đánh bạc đã có một đống thẻ đánh bạc giá trị ít nhất cũng phải 17 đến 20 tỷ, nhìn mà lóa mắt.

Những người xung quanh rất hào hứng, háo hức chờ đợi giây phút mở chiếc cốc xúc xắc.

Rõ ràng, bọn họ cho rằng ván này Furuta Hiroshi vẫn sẽ thắng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Nhược Uyên càng đen hơn, một vệt sát khí lóe lên giữa lông mày.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nói nhỏ bên tai cô ta: “Cô có muốn nhân cơ hội kiếm thật nhiều tiền không? Chỉ cần nghe lời tôi, mua nhỏ, tôi đảm bảo cô chỉ lời không lỗ.”

Vũ Nhược Uyên chỉ cảm thấy hơi nóng từ trong miệng Trần Gia Bảo phả đến bên tai, khiến cô ta cảm thấy không quen cả người nổi da gà, chuẩn bị tránh ra.

Đột nhiên, sau khi nghe Trần Gia Bảo nói xong, cô sửng sốt quay đầu nhìn Trần Gia Bảo, chỉ thấy đầu lông mày của Trần Gia Bảo tràn đầy vẻ tự tin, giống như tinh thần phấn chấn của Trần Gia Bảo khi đánh bại Sầm Khiếu Uy trên núi Phượng Hoàng.

Trong tiềm thức, Vũ Nhược Uyên tràn đầy tin tưởng nhìn Trần Gia Bảo, trên môi nở nụ cười, kiêu ngạo nói: “Được rồi, cô

đây sẽ tin tưởng anh một lần. Nếu thua, tôi nhất định sẽ giết anh.”

Nói xong, cô đứng dậy đi đến quầy phục vụ để đổi thẻ đánh bài.

Những người xung quanh thấy vậy, cho rằng Trần Gia Bảo biết mình sẽ thua, không nỡ để bạn gái đi uống rượu với người khác nên đã đi trước một bước để bạn gái bỏ trốn.

Nhất thời, xung quanh nổi lên tiếng la ó.

“Không chơi được thì đừng chơi, cược được một nửa, lại bảo bạn gái rời đi, thật không biết xấu hổ.”

“Vậy à? Người trẻ tuổi hiện nay thật sự không đáng tin, thật đúng là nay không bằng xưa.”

“Bạn gái của anh ta xinh đẹp như vậy, nếu là tôi muốn đổi cô ấy theo tôi, tôi không cam tâm để mất cô ấy vào tay người khác, là một người đàn ông, tôi có thể hiểu được anh ấy, hehe.”

Đối mặt với sự giễu cợt mỉa mai xung quanh, Trần Gia Bảo khẽ nhắm mắt lại, như ngồi trên ghế câu cá, không để mấy người xung quanh vào trong mắt, dù sao, mãnh hổ không cần phải nhận biết bầy cừu.

Không lâu sau, Vũ Nhược Uyên kiêu ngạo đi về, phía sau có hai người phục vụ bưng hai khay đầy thẻ đánh bài.

Mọi người xung quanh đều sửng sốt, không phải cô ta đã bỏ chạy sao… tại sao cô ta lại quay lại?

Vũ Nhược Uyên ngạo nghễ liếc mắt nhìn mọi người, khinh thường khịt mũi, phất phất tay nói: “170 tỷ, đánh nhỏ.”

“Vâng, cô Vũ.”

Hai người phục vụ cung kính đáp lại, lập tức đặt tất cả thẻ đánh bài trong khay lên trên “nhỏ”, như thể sắp chất thành một ngọn đồi.

Giàu nứt đố đổ vách là gì, đây chính là giàu nứt đố đổ vách!

“Ồ…” một tiếng tất cả mọi người xung quanh đều náo loạn, chuyện gì đây, chẳng lẽ cô ta không sợ thua ván này, mất cả người lẫn tiền sao?

Ai nấy đều choáng váng, bất giác trong lòng nổi lên một điềm báo chẳng lành.

Chương 2176

Chương 2176

Furuta Hiroshi sắc mặt cũng có chút thay đổi, ván này, e rằng anh ta thật sự sẽ thua.

“170 tỷ lớn đến mức thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người trong sòng bạc, ngay cả quản lý cao nhất của sòng bạc cũng phải hoảng hốt, đột nhiên có rất nhiều người vây quanh bàn đánh bạc.

Dưới ánh mắt theo dõi của mọi người, Vũ Nhược Uyên lại ngồi bên cạnh Trần Gia Bảo, chỉ nghe thấy Trần Gia Bảo cười nói: “Đánh cược một lượt 170 tỷ, cô đúng là vung tay quá trán.”

Vũ Nhược Uyên dửng dưng nói: “Đây là toàn bộ số tiền tiêu vặt mà tôi dành dụm được trong nhiều năm, còn có số tiền mà nhà họ Vũ đưa cho tôi trước khi tôi đến, tôi đã cược hết. Nếu thua, tôi cam đoan, cả đời này anh không xong với tôi.”

“Ha, vậy cô cứ chờ phát tài đi.” Trần Gia Bảo tự tin cười, quay sang cô hồ lỳ xinh đẹp nói: “Hai con một, một con ba, năm điểm, nhỏ, cô có thể mở cốc.”

Vẻ ngạc nhiên lóe lên trong mắt cô hồ lỳ xinh đẹp, rồi mở cốc xúc xắc, đúng như những gì Trần Gia Bảo nói, con một, một con ba, tổng cộng năm điểm, liền tuyên bố: ” Hai con một, một con ba, năm điểm.”

Furuta Hiroshi sắc mặt hơi thay đổi, vậy mà Trần Gia Bảo đoán trúng, xem ra Trần Gia Bảo cũng là một cao thủ đánh bạc!

Mọi người cảm thán, kéo theo đó là tiếng kêu than dậy trời.

“Chết tiệt, năm điểm, đúng là năm điểm, mẹ nó, tôi cược tất cả 700 triệu đều thành công cốc rồi.”

“700 triệu của ông đã là gì, tôi cược những 1 tỷ 750 triệu, lần này lỗ to rồi.”

“Tôi còn nghĩ rằng lần này thắng chắc. Chết tiệt, gì mà cao thủ cờ bạc, tất cả đều là nói hươu nói vượn!” Furuta Hiroshi vẻ mặt khó coi như ăn phải ruồi.

Vũ Nhược Uyên mỉm cười vui mừng, nhảy lên như một đứa trẻ: “Thắng rồi thắng rồi, thật sự thắng rồi, nhanh trả tiền, nhanh lên.”

“Cô chờ một chút.” Cô hồ lỳ xinh đẹp sắc mặt cũng hơi xấu, xúc xắc chỉ cược lớn và nhỏ, tỷ lệ cược là 1 ăn 1. Tức là sòng bạc thua Vũ Nhược Uyên toàn bộ 170 tỷ, đó là đã là một số tiền rất lớn.

Ngay sau đó, một người phục vụ bương đến với một thẻ đánh bài, không hơn không kém, chính xác là 170 tỷ, tất cả được đặt trước Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên càng vui mừng cười tươi như hoa.

Trần Gia Bảo nhấp một ngụm rượu, nhàn nhạt nói: “Tôi đã nói, cô chắc chắn sẽ vui mừng với lựa chọn của mình, thế nào, hiện tại đã tin chưa?” “Không tồi, xem ra anh vẫn có chút tài.”

Vũ Nhược Uyên từ trong đống thẻ đánh bài nhặt ra một thẻ bài giá 3 triệu 500 ném tới trước mặt Trần Gia Bảo, kiêu ngạo nói: “Đây, cô đây thưởng cho anh, nhận lấy rồi cảm ơn đi. ”

Hiếm khi cô ta tâm trạng tốt còn nói đùa với Trần Gia Bảo.

“Số tiền này cô để dành làm của hồi môn đi. Nếu không tích nhiều tiền, cẩn thận sau này không gả đi được.” Trần Phi Ngọc cười lớn, khí khái hào phóng, không coi ai ra gì.

“Cô đây tâm trạng tốt, không nói với anh, nhanh đánh tiếp đi, còn một ván cuối cùng. Cô đây còn muốn nhân cơ hội để thắng được nhiều tiền hơn, trở về cho bọn họ rửa mắt mà nhìn.”

Vũ Nhược Uyên trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

“Vậy thì tiếp tục việc chính thôi.” Trần Gia Bảo nói với Furuta Hiroshi: “Bắt đầu thôi, còn một ván cuối cùng. Tôi sẽ cho các anh biết khiêu khích tôi là việc ngu ngốc đến mức nào.”

“Đừng tưởng rằng thắng một ván là giỏi, tôi mới là người cười cuối cùng.” Furuta Hiroshi khịt mũi, nháy mắt với cô hồ lỳ xinh đẹp, rồi nói: “Bắt đầu thôi.

Người đẹp gật đầu, lắc chiếc cốc xúc xắc, tạo ra một âm thanh “rào rào.” Trần Gia Bảo khẽ ho, và một làn sóng âm thanh vô hình lại truyền vào tai Furuta Hiroshi.

Ngay lập tực trong đầu Furuta Hiroshi vang lên tiếng “ong ong.”

Sau khi người đẹp đặt cốc xúc xắc xuống, Furuta Hiroshi mới phản ứng lại.

Chương 2177

Chương 2177

Anh ta nghe không được điểm, nhưng đã là anh ta dự liệu trước, khóe miệng nở nụ cười khinh thường, vươn tay ra hiệu mời Trần Gia Bảo: "Ván này anh đoán trước."

Vũ Nhược Uyên lập tức nhìn về phía Trần Gia Bảo, vui vẻ nói: "Nhanh lên, lần này chúng ta đánh lớn hay nhỏ?" Mọi người xung quanh đều vểnh tai lên, định đánh theo Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo lắc ly rượu nói: "Đánh lớn đánh nhỏ? Tôi thấy một đền một như vậy không thú vị, một đền sáu mới khích thích, nghe tôi ván này đặt ba con sáu."

Ngay khi những lời này nói ra, tất cả mọi người đều ồ lên cảm thán, chết tiệt, tên này điên rồi sao? Tỷ lệ giành được ba điểm sáu là cực kỳ nhỏ, làm sao anh có thể gặp phải?

Cô nàng chia bài xinh đẹp lắc đầu cười to, là một hồ lỳ trong sòng bạc, cô ấy đương nhiên cũng có tài đánh bạc, cơ bản là muốn lắc ra bao nhiêu điểm là có thể lắc ra, vậy nên cô ta chắc chắn, số điểm xúc xắc, tuyệt đối không phải là ba con sáu!

Sau một lúc bất ngờ, Vũ Nhược Uyên đã chọn đặt niềm tin vào Trần Gia Bảo, nghiến răng, đặt cược tất cả số thẻ bài trước mặt lên ba con sáu.

Những người xung quanh hít một hơi lạnh, điên rồi điên rồi, có người đặt cược 1000 tỷ lên ba con sáu. Thật là điên rồ!

Vốn dĩ bọn họ còn muốn đánh theo Trần Gia Bảo, sau khi suy nghĩ kỹ một chút thì quyết định từ bỏ, đùa à, bọn họ không có tiền để điên với Trần Gia Bảo.

Furuta Hiroshi cười lớn: "Anh quá tự cao tự đại rồi, trong cốc xúc xắc không có ba con sáu mà chỉ có một, hai, ba, năm điểm. Bây giờ tôi sẽ khiến anh mất cả tiền lẫn người!"

Nói xong, "bốp" một tiếng giòn tan, Furuta Hiroshi vỗ nhẹ lòng bàn tay xuống bàn, một cỗ nội lực truyền vào bên trong cốc xúc xắc, xúc xắc bị nội lực khuấy đảo, lật tức thay đổi điểm.

Trần Gia Bảo cười nói: "Anh không tin thì mở cốc đi, hiện thực sẽ khiến anh sáng mắt."

Cô chia bài xinh đẹp gật đầu, từ từ mở cốc xúc sắc.

Ngay khi người đẹp chia bài vừa hé cốc đựng xí ngầu một chút, Trần Gia Bảo vờ như không cẩn thận, gõ nhẹ ngón trỏ lên mặt bàn. Một tiếng "tách" dứt khoát vang ra. Hạt xí ngầu trong cốc đã bị chuyển thành mặt số khác, qua mắt tất cả mọi người như trở bàn tay.

Ngay sau đó, người đẹp chia bài mở cốc xí ngầu ra. Tuy cô đã được huấn luyện luôn giữ bình tĩnh trước mọi tình huống, nhưng lúc này cũng không khỏi sửng sốt kêu lên: "Đây… sao có thể như vậy?"

Mọi người vội vã nhìn kỹ lại, nhìn kỹ rồi thì bắt đầu xôn xao bàn tán. Không thể ngờ cả ba hạt xí ngầu đều ra số 6! Sáu Sáu Sáu!

"Thế mà lại ra được ba con sáu thật. Thật là thần kỳ mà!"

"Đây là lần đầu tiên tôi vào sòng bạc mà gặp trường hợp đổ ra ba con sáu đó. Xem ra tên nhóc này tính giả heo ăn thịt cọp rồi. Cậu ta mới là kẻ đánh bạc lợi hại nhất."

"Ôi tôi ngất đây, bàn này tỷ lệ là một ăn sáu. Cược 15 triệu đô, vậy là thắng về 90 triệu đô rồi. Thiệt là hút cả máu mà!"

Giữa lúc người xem chung quanh đang trầm trồ kinh ngạc, Furuta Hiroshi đẩy ghế nghe "phăng" một tiếng rồi đứng lên. Anh ta kinh ngạc nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể… rõ ràng tôi đã…"

Vừa định nói ra chuyện mình đã giở trò bên trong con xí ngầu, anh bỗng ý thức được tình hình hiện tại nên liền ngậm miệng lại như cũ.

Trần Gia Bảo nhạt giọng: "Anh nói ngôn ngữ của chúng tôi giỏi, không có nghĩa là kỹ thuật đánh bạc của anh cũng giỏi. Thắng là thắng, thua là thua. Bây giờ anh thua rồi. Nên thực

hiện như cá cược của chúng ta rồi. À còn nữa, sòng bạc cũng nên đưa tiền thắng cược của chúng tôi ra đây rồi.”

Nói xong câu cuối cùng, anh mỉm cười nhìn người đẹp chia bài như nhắc nhở.

Chương 2178

Chương 2178

“Đúng đúng đúng, Trả tiền trước đi rồi nói chuyện tiếp” Vũ Nhược Uyên vui đến chân tay nhảy múa. Một ăn sáu đó. Nếu không tính tiền vốn, cô đã thắng được 90 triệu đô. Dù rằng cô vốn đã như con trời trong đám đồng trang lứa nhà họ Vũ, nhưng khi đối diện với số tiền lớn như vậy cũng không nhịn được mà hưng phất tột cùng.

Những người xung quanh khóc không thành tiếng, nếu biết ván này sẽ ra ba con sáu như vậy, lúc nãy họ đã đặt cược theo Trần Gia Bảo rồi. Ôi, là một ăn sáu đó! Bỏ lỡ cơ hội thắng được số tiền lớn như vậy, ai cũng đau đớn trong lòng, hận không thể cho bản thân mình một cái tát.

Người đẹp chia bài mặt hơi biến sắc. Cô cười nói: “Hai vị vui lòng chờ một chút ạ! 90 triệu đô cũng không phải là con số nhỏ, tôi sẽ đi thông báo cho giám đốc của chúng tôi để anh ấy xác nhận xuất tiền.”

Nói rồi cô xoay người đi về phía văn phòng giám đốc. Trong khoảnh khắc xoay người đó, khuôn mặt cô trở nên cực kỳ khó chịu.

Bản thân là một người có kỹ thuật đánh bạc lão luyện. Cô biết rất rõ cách cô lắc xí ngầu khi nãy tuyệt đối không thể nào lắc ra được ba con sáu. Giải thích hợp lý duy nhất đó là đối phương đã gian lận.

“Dám chơi gian lận ở sòng bạc, lại còn thắng nhiều tiền như vậy, chẳng khác nào muốn tìm đường chết. Có điều, rốt cuộc anh ta làm cách nào mà có thể đổi mặt xí ngầu trong khi tay không hề chạm vào cái cốc nhỉ. Thật là kỳ quái!”

Người đẹp chia bài lắc lắc đầu, bước nhanh đến phòng của Tổng giám đốc để báo cáo tình hình.

Giám đốc sòng bạc tên Cao Bân Hy. Anh ta khoảng hơn 30 tuổi. Nhìn bề ngoài, anh ta là một người đàn ông trung niên tướng mạo bình thường, không có gì đặc biệt. Thế nhưng, kỹ thuật đánh bạc của anh ta cực kỳ điêu luyện, hơn nữa còn ra tay độc ác. Anh ta từng trước mặt tất cả mọi người đang có mặt ở sòng bạc, chỉ một mình một súng giết một lượt ba bốn tên chơi bạc bịp còn gây sự. Cũng nhờ vậy mà được ông chủ thực sự của con tàu du lịch sang trọng khổng lồ này chú ý, sau đó tin tưởng giao cho anh làm người chịu trách nhiệm của sòng bạc.

Lúc này, nghe được có kẻ dám ở sòng bạc của mình giở trò gian lận, Cao Bân Hy lạnh lùng, mở ngăn kéo rút ra một khẩu súng. Anh ta kiểm tra bạc đạn trong súng, rồi nhếch mép cười: "Tên nhóc này cũng to gan thật, không chỉ đã gian lận, mà còn dám cược thắng nhiều tiền như vậy. Thật là không xem Cao Bân Hy tôi ra gì mà.

Anh ta lập tức ra thông báo yêu cầu tất cả nhân viên trong sòng bạc tập trung hết lại, đem theo vũ khí tốt nhất của mình. Chuẩn bị dạy dỗ tên nhóc này cho tốt."

"Vâng, thưa giám đốc." Người đẹp chia bài vô cùng phấn khích, sắp có kịch hay để xem rồi.

Lại nói đến bên trong sòng bạc lúc này. Vũ Nhược Uyên vẫn đang yên vị ngồi ở bàn đặt cược, chờ sòng bạc đem 90 triệu đô đến.

Cô không phải không nghĩ đến khả năng sòng bạc sẽ quỵt tiền. Có điều là cô đây là kẻ chuyên gây rối của nhà họ Vũ, giờ bên cạnh lại có thêm một tên chuyên gây rối khác là Trần Gia Bảo. Cô nghĩ dù có tận thế hay trời nghiêng đất lở, sòng bạc cũng không thể nào quỵt tiền họ được.

Nãy giờ Furuta Hiroshi ngồi ở đối diện vẫn im lặng. Gương mặt anh ta như bị một lớp mây che phủ, không rõ là đang nghĩ gì. Chỉ là sâu thẳm trong đáy mắt, phải chăng đang lóe lên một tia sắc bén.

Còn Yoshimura Miyu thì không chút ngại ngần quan sát Trần Gia Bảo. Đôi mắt cô ấy rực lửa, như thể đã bị phong thái trên bàn đánh bạc của Trần Gia Bảo hớp mất hồn, chỉ hận không thể lập tức lao vào lòng của Trần Gia Bảo.

Nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi. Trên người cô ta toát ra một ý đồ giết chóc như có như không. Ý đồ này tuy được cô ấy khống chế rất tốt, nhưng với những người nhạy bén tinh tường như Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, làm sao có thể qua mắt được hai người họ.

Ngay lập tức Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên trao đổi ánh mắt, cả hai đều ngầm hiểu, xem ra đối phương sắp không nhịn nổi muốn ra tay rồi.

Trần Gia Bảo nhìn Furuta Hiroshi nói đùa: “Anh thua rồi, đến lúc nên chung cược rồi nhỉ?”

Furuta Hiroshi khịt mũi lạnh lùng, khẽ nháy mắt với Yoshimura Miyu.

Yoshimura Miyu đứng dậy, với nụ cười quyến rũ trên khóe miệng, dáng người đung đưa đi về phía Trần Gia Bảo. Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, cô ngồi lên đùi Trần Gia Bảo. Một tay cô ôm lấy cổ Trần Gia Bảo và tay kia thì nắm tay Trần Gia Bảo luồn vào trong váy của mình, chậm rãi xoa xoa. Khi cô nói thở ra hơi thở như hương hoa: “Anh thắng rồi. Như đã cá cược, đêm nay em thuộc về anh.”

Chương 2179

Chương 2179

Tất cả mọi người chung quanh đều nóng hết cả mắt. Ôi mẹ ơi! Thật đúng là yêu tinh hấp dẫn chết người mà. Đến như bọn họ là chỉ đứng ngoài nhìn còn chịu không nổi phải ngả mũ chào thua. Có thể tưởng tượng được, nếu cùng người phụ nữ như vậy trải qua một đêm, thì đúng là sướng như tiên.

Tay phải của Trần Gia Bảo nhẹ nhàng xoa nắn da đùi của Yoshimura Miyu, giọng điệu ám muội: "Nói như vậy là, tôi muốn làm gì em cũng được đúng không?"

"Vậy còn phải xem anh muốn làm gì người ta nữa!" Yoshimura Miyu cười khúc khích, mắt long lanh như nước mùa xuân. Cô ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, chủ động nâng môi, chuẩn bị tặng cho Trần Gia Bảo một nụ hôn ngọt ngào.

Cùng lúc đó, bảy tên sát thủ người Nhật Bản từ bên ngoài đang tiến vào trong sòng bạc. Bọn chúng bắt đầu chậm rãi đi về phía Trần Gia Bảo, càng lúc càng gần.

Vũ Nhược Uyên khịt mũi một cái, tỏ vẻ khinh thường. Người không biết còn tưởng cô ấy thể hiện thái độ bất mãn về Yoshimura Miyu.

Furuta Hiroshi nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo một cách dữ dội, trong mắt lóe lên sát khí. Có vẻ như anh ta đang tức giận vì cô gái đi cùng mình phải tặng cho Trần Gia Bảo. Trên thực tế, anh ta đang muốn giết Trần Gia Bảo.

Nhìn đôi môi đỏ mọng của Yoshimura Miyu tiến đến càng lúc càng gần, một mùi thơm hấp dẫn xông lên mũi Trần Gia Bảo. Mọi thứ đều rất mờ ám nhưng đẹp đẽ.

Chỉ là trong miệng cô ta có một mảnh dao bén. Chỉ cần Trần Gia Bảo nhận nụ hôn của cô ta, cô ta sẽ nhân cơ hội đó đẩy lưỡi dao qua miệng của Trần Gia Bảo, để khi nuốt xuống nó sẽ

cắt nát yết hầu anh. Nói cho cùng, dù Trần Gia Bảo có lợi hại hơn thế này đi nữa, những bộ phận bên trong cơ thể cũng chỉ là thịt mềm.

Trong mắt Trần Gia Bảo hiện ra ý trêu đùa, tiếp tục nói: "Nếu vậy tôi muốn giết cô cũng được phải không?"

Yoshimura Miyu mặt biến sắc, chẳng lẽ bị Trần Gia Bảo phát hiện được rồi?

Vài tiếng nói trong đầu vang lên, hành động của cô đối với Trần Gia Bảo đột nhiên trở nên cứng ngắc. Cô lập tức chống chế để che đậy, nở nụ cười ngọt ngào nói: "Đáng ghét, chỉ cần là ở trên giường, em tự nguyện để bị anh giết trăm lần cũng được"

Nói xong, Yoshimura Miyu một lần nữa lại muốn hôn Trần Gia Bảo.

Những người chung quanh đã nóng ran cả người. Mẹ ơi! Thật đúng là yêu nghiệt quyến rũ mà!

Đột nhiên, mọi chuyện bất ngờ bẻ lái.

Trần Gia Bảo ra tay nhanh như chớp, tay phải bóp chặt lấy cằm của Yoshimura Miyu, ngăn lại hành động của cô ta. Anh cười đen tối: "Vậy để tôi giết cô tại đây, cũng như nhau cả thôi?"

Gương mặt đẹp của Yoshimura Miyu đã tái nhợt. Cô ta bị Trần Gia Bảo bóp chặt đến thở không nổi, đỏ mặt tía tai: "Anh… Anh nói vậy… là có ý gì?"

Mọi người xung quanh sửng sốt, bắt đầu la hét chửi bới. Một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc thế kia, nhóc con nhà ngươi sao lại có thể ra tay nặng như vậy, có còn là đàn ông không vậy?

Trần Gia Bảo: "Cô biết rõ còn hỏi làm gì? Cô cho rằng các người đã che giấu rất kỹ sao. Thật ra tôi đã nhìn thấy rất nhiều sơ hở rồi. Nhất là khi cô dụ dỗ tôi, càng làm lộ ra sự ngu xuẩn của cô thôi. Tôi phải ráng nhịn lắm mới không bật cười đó."

Ngay sau lời nói này, mọi người xung quanh đều sững sờ, nhưng Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu thay đổi sắc mặt. Bị phát hiện thật rồi ư!

Hai người họ không hổ là sát thủ được huấn luyện của Nhật Bản. Thấy mọi chuyện đã lộ, nhưng vẫn bình chân như vại.

Chương 2180

Chương 2180

Yoshimura Miyu há miệng, trong miệng như có luồng sáng lạnh ngắt. Cô ta phun thẳng lưỡi dao trong miệng về phía cổ họng Trần Gia Bảo.

Cùng lúc đó, Furuta Hiroshi hét lên một tiếng, lập tức lấy một khẩu súng lục trong người, định bóp cò bắn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười khinh thường. Anh dùng ngón tay búng lên lưỡi đao.

Một tiếng "ding" vang lên, lưỡi đao ngay lập tức thay đổi quỹ đạo bay về phía Furuta Hiroshi. Nó cắt qua cổ tay anh ta, máu túa ra còn khẩu súng lục cũng theo đó mà rơi xuống đất.

Furuta Hiroshi kinh hoàng, chỉ trong một lần đối mặt, đã bị Trần Gia Bảo đánh bị thương dễ dàng như vậy. Năng lực của gã này thật đáng gờm!

Anh ta dứt khoát muốn lấy ra một quả bom khói trong túi ra để cản trở tầm nhìn của Trần Gia Bảo.

Ai đó "xùy" một tiếng. Thì ra là Vũ Nhược Uyên. Cô ném nhẹ một hạt xí ngầu trúng vào ngực Furuta Hiroshi. Nó không chỉ làm gãy mấy mất chiếc xương sườn, còn khiến Furuta Hiroshi phun ra một ngụm máu, ngã người từ trên ghế xuống đất. Trong lòng anh ta thêm kinh hoàng. Ngay cả phụ nữ bên cạnh Trần Gia Bảo cũng đáng sợ như vậy sao?

Đám đông bấy giờ mới có phản ứng, họ la hét rồi bỏ chạy tán loạn.

Đột nhiên, một vài luồng khí lực mạnh mẽ từ đâu xuất hiện, nhằm vào lưng của Trần Gia Bảo.

Bảy ninja ẩn nấp trong đám đông nãy giờ đã lợi dụng thời cơ mà cùng lúc tấn công Trần Gia Bảo.

“Một lũ thùng rỗng kêu to lại dám ngông nghênh hỗn xược ở đây?” Trần Gia Bảo lắc đầu cười. Vừa dứt lời, một làn sóng âm vô hình đột nhiên bộc phát.

Bảy tên ninja sau lưng anh bỗng ôm đầu ngẩng lên trời kêu la thảm thiết. Họ nghe thấy một âm thanh ma quái trong tai, khiến bộ não như bị ngàn cây kim châm vào, đau đớn vô cùng

Tức thì sau đó, chỉ nghe được âm thanh của một vài luồng khí công. Bảy tên ninja lần lượt bị kiếm khí của Trần Gia Bảo đâm xuyên thủng trán. Máu bắt đầu tuôn ra từ lổ thủng to bằng ngón tay cái. Cả bọn ngã xuống trên vũng máu.

Thời gian chỉ vẻn vẹn chưa đến một phút, tính cả Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu, cả thảy là chín ninja, không chết cũng bị thương, toàn bộ đều bị chế ngự.

Hơn nữa toàn bộ quá trình này, Trần Gia Bảo vẫn ngồi thong dong trên ghế. Tay phải anh vẫn còn đang nắm vào cổ của Yoshimura Miyu, mọi thứ thật thư thái nhàn hạ.

Vũ Nhược Uyên lắc đầu, Nhật Bản lại phái mấy tên tép riu này đi ám sát Trần Gia Bảo. Chỉ huy đứng phía sau chắc não bị nhúng nước hư rồi.

“Tên nhóc con dám to gan giở trò gian lận ở sòng bạc đang ngồi ở đâu. Tôi thấy tên nhóc này không muốn sống nữa rồi.”

Đúng lúc này, giám đốc sòng bạc Cao Bân Hy dẫn theo mấy tên mặc đồ đen to khỏe ngạo nghễ tiến vào. Giọng nói anh ta bỗng im bặt khi nhìn thấy xác mấy ninja đã chết thảm nằm trên đất. Anh ta chết lặng một hồi mới phản ứng lại được: “Đây… đây lại là chuyện gì đây?”

Ngay khi người đẹp chia bài vừa hé cốc đựng xí ngầu một chút, Trần Gia Bảo vờ như không cẩn thận, gõ nhẹ ngón trỏ lên mặt bàn. Một tiếng “tách” dứt khoát vang ra. Hạt xí ngầu trong cốc đã bị chuyển thành mặt số khác, qua mắt tất cả mọi người như trở bàn tay.

Ngay sau đó, người đẹp chia bài mở cốc xí ngầu ra. Tuy cô đã được huấn luyện luôn giữ bình tĩnh trước mọi tình huống, nhưng lúc này cũng không khỏi sửng sốt kêu lên: “Đây… sao có thể như vậy?”

Mọi người vội vã nhìn kỹ lại, nhìn kỹ rồi thì bắt đầu xôn xao bàn tán. Không thể ngờ cả ba hạt xí ngầu đều ra số 6! Sáu Sáu Sáu!

“Thế mà lại ra được ba con sáu thật. Thật là thần kỳ mà!”

“Đây là lần đầu tiên tôi vào sòng bạc mà gặp trường hợp đổ ra ba con sáu đó. Xem ra tên nhóc này tính giả heo ăn thịt cọp rồi. Cậu ta mới là kẻ đánh bạc lợi hại nhất.”

Chương 2181

Chương 2181

“Ôi tôi ngất đây, bàn này tỷ lệ là một ăn sáu. Cược 15 triệu đô, vậy là thắng về 90 triệu đô rồi. Thiệt là hút cả máu mà!”

Giữa lúc người xem chung quanh đang trầm trồ kinh ngạc, Furuta Hiroshi đẩy ghế nghe “phăng” một tiếng rồi đứng lên. Anh ta kinh ngạc nói: “Không thể nào, tuyệt đối không thể… rõ ràng tôi đã…”

Vừa định nói ra chuyện mình đã giở trò bên trong con xí ngầu, anh bỗng ý thức được tình hình hiện tại nên liền ngậm miệng lại như cũ.

Trần Gia Bảo nhạt giọng: “Anh nói ngôn ngữ của chúng tôi giỏi, không có nghĩa là kỹ thuật đánh bạc của anh cũng giỏi. Thắng là thắng, thua là thua. Bây giờ anh thua rồi. Nên thực hiện như cá cược của chúng ta rồi. À còn nữa, sòng bạc cũng nên đưa tiền thắng cược của chúng tôi ra đây rồi.”

Nói xong câu cuối cùng, anh mỉm cười nhìn người đẹp chia bài như nhắc nhở.

“Đúng đúng đúng, Trả tiền trước đi rồi nói chuyện tiếp” Vũ Nhược Uyên vui đến chân tay nhảy múa. Một ăn sáu đó. Nếu không tính tiền vốn, cô đã thắng được 90 triệu đô. Dù rằng cô vốn đã như con trời trong đám đồng trang lứa nhà họ Vũ, nhưng khi đối diện với số tiền lớn như vậy cũng không nhịn được mà hưng phất tột cùng.

Những người xung quanh khóc không thành tiếng, nếu biết ván này sẽ ra ba con sáu như vậy, lúc nãy họ đã đặt cược theo Trần Gia Bảo rồi. Ôi, là một ăn sáu đó! Bỏ lỡ cơ hội thắng được số tiền lớn như vậy, ai cũng đau đớn trong lòng, hận không thể cho bản thân mình một cái tát.

Người đẹp chia bài mặt hơi biến sắc. Cô cười nói: “Hai vị vui lòng chờ một chút ạ! 90 triệu đô cũng không phải là con số nhỏ, tôi sẽ đi thông báo cho giám đốc của chúng tôi để anh ấy xác nhận xuất tiền.”

Nói rồi cô xoay người đi về phía văn phòng giám đốc. Trong khoảnh khắc xoay người đó, khuôn mặt cô trở nên cực kỳ khó chịu.

Bản thân là một người có kỹ thuật đánh bạc lão luyện. Cô biết rất rõ cách cô lắc xí ngầu khi nãy tuyệt đối không thể nào lắc ra được ba con sáu. Giải thích hợp lý duy nhất đó là đối phương đã gian lận.

“Dám chơi gian lận ở sòng bạc, lại còn thắng nhiều tiền như vậy, chẳng khác nào muốn tìm đường chết. Có điều, rốt cuộc anh ta làm cách nào mà có thể đổi mặt xí ngầu trong khi tay không hề chạm vào cái cốc nhỉ. Thật là kỳ quái!”

Người đẹp chia bài lắc lắc đầu, bước nhanh đến phòng của Tổng giám đốc để báo cáo tình hình.

Giám đốc sòng bạc tên Cao Bân Hy. Anh ta khoảng hơn 30 tuổi. Nhìn bề ngoài, anh ta là một người đàn ông trung niên tướng mạo bình thường, không có gì đặc biệt. Thế nhưng, kỹ thuật đánh bạc của anh ta cực kỳ điêu luyện, hơn nữa còn ra tay độc ác. Anh ta từng trước mặt tất cả mọi người đang có mặt ở sòng bạc, chỉ một mình một súng giết một lượt ba bốn tên chơi bạc bịp còn gây sự. Cũng nhờ vậy mà được ông chủ thực sự của con tàu du lịch sang trọng khổng lồ này chú ý, sau đó tin tưởng giao cho anh làm người chịu trách nhiệm của sòng bạc.

Lúc này, nghe được có kẻ dám ở sòng bạc của mình giở trò gian lận, Cao Bân Hy lạnh lùng, mở ngăn kéo rút ra một khẩu súng. Anh ta kiểm tra bạc đạn trong súng, rồi nhếch mép cười: “Tên nhóc này cũng to gan thật, không chỉ đã gian lận, mà còn dám cược thắng nhiều tiền như vậy. Thật là không xem Cao Bân Hy tôi ra gì mà.

Anh ta lập tức ra thông báo yêu cầu tất cả nhân viên trong sòng bạc tập trung hết lại, đem theo vũ khí tốt nhất của mình. Chuẩn bị dạy dỗ tên nhóc này cho tốt.”

“Vâng, thưa giám đốc.” Người đẹp chia bài vô cùng phấn khích, sắp có kịch hay để xem rồi.

Lại nói đến bên trong sòng bạc lúc này. Vũ Nhược Uyên vẫn đang yên vị ngồi ở bàn đặt cược, chờ sòng bạc đem 90 triệu đô đến.

Cô không phải không nghĩ đến khả năng sòng bạc sẽ quỵt tiền. Có điều là cô đây là kẻ chuyên gây rối của nhà họ Vũ, giờ bên cạnh lại có thêm một tên chuyên gây rối khác là Trần Gia Bảo. Cô nghĩ dù có tận thế hay trời nghiêng đất lở, sòng bạc cũng không thể nào quỵt tiền họ được.

Chương 2182

Chương 2182

Nãy giờ Furuta Hiroshi ngồi ở đối diện vẫn im lặng. Gương mặt anh ta như bị một lớp mây che phủ, không rõ là đang nghĩ gì. Chỉ là sâu thẳm trong đáy mắt, phải chăng đang lóe lên một tia sắc bén.

Còn Yoshimura Miyu thì không chút ngại ngần quan sát Trần Gia Bảo. Đôi mắt cô ấy rực lửa, như thể đã bị phong thái trên bàn đánh bạc của Trần Gia Bảo hớp mất hồn, chỉ hận không thể lập tức lao vào lòng của Trần Gia Bảo.

Nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi. Trên người cô ta toát ra một ý đồ giết chóc như có như không. Ý đồ này tuy được cô ấy khống chế rất tốt, nhưng với những người nhạy bén tinh tường như Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, làm sao có thể qua mắt được hai người họ.

Ngay lập tức Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên trao đổi ánh mắt, cả hai đều ngầm hiểu, xem ra đối phương sắp không nhịn nổi muốn ra tay rồi.

Trần Gia Bảo nhìn Furuta Hiroshi nói đùa: “Anh thua rồi, đến lúc nên chung cược rồi nhỉ?”

Furuta Hiroshi khịt mũi lạnh lùng, khẽ nháy mắt với Yoshimura Miyu.

Yoshimura Miyu đứng dậy, với nụ cười quyến rũ trên khóe miệng, dáng người đung đưa đi về phía Trần Gia Bảo. Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, cô ngồi lên đùi Trần Gia Bảo. Một tay cô ôm lấy cổ Trần Gia Bảo và tay kia thì nắm tay Trần Gia Bảo luồn vào trong váy của mình, chậm rãi xoa xoa. Khi cô nói thở ra hơi thở như hương hoa: “Anh thắng rồi. Như đã cá cược, đêm nay em thuộc về anh.”

Tất cả mọi người chung quanh đều nóng hết cả mắt. Ôi mẹ ơi! Thật đúng là yêu tinh hấp dẫn chết người mà. Đến như bọn họ là chỉ đứng ngoài nhìn còn chịu không nổi phải ngả mũ chào thua. Có thể tưởng tượng được, nếu cùng người phụ nữ như vậy trải qua một đêm, thì đúng là sướng như tiên.

Tay phải của Trần Gia Bảo nhẹ nhàng xoa nắn da đùi của Yoshimura Miyu, giọng điệu ám muội: "Nói như vậy là, tôi muốn làm gì em cũng được đúng không?"

"Vậy còn phải xem anh muốn làm gì người ta nữa!" Yoshimura Miyu cười khúc khích, mắt long lanh như nước mùa xuân. Cô ôm lấy cổ Trần Gia Bảo, chủ động nâng môi, chuẩn bị tặng cho Trần Gia Bảo một nụ hôn ngọt ngào.

Cùng lúc đó, bảy tên sát thủ người Nhật Bản từ bên ngoài đang tiến vào trong sòng bạc. Bọn chúng bắt đầu chậm rãi đi về phía Trần Gia Bảo, càng lúc càng gần.

Vũ Nhược Uyên khịt mũi một cái, tỏ vẻ khinh thường. Người không biết còn tưởng cô ấy thể hiện thái độ bất mãn về Yoshimura Miyu.

Furuta Hiroshi nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo một cách dữ dội, trong mắt lóe lên sát khí. Có vẻ như anh ta đang tức giận vì cô gái đi cùng mình phải tặng cho Trần Gia Bảo. Trên thực tế, anh ta đang muốn giết Trần Gia Bảo.

Nhìn đôi môi đỏ mọng của Yoshimura Miyu tiến đến càng lúc càng gần, một mùi thơm hấp dẫn xông lên mũi Trần Gia Bảo. Mọi thứ đều rất mờ ám nhưng đẹp đẽ.

Chỉ là trong miệng cô ta có một mảnh dao bén. Chỉ cần Trần Gia Bảo nhận nụ hôn của cô ta, cô ta sẽ nhân cơ hội đó đẩy lưỡi dao qua miệng của Trần Gia Bảo, để khi nuốt xuống nó sẽ cắt nát yết hầu anh. Nói cho cùng, dù Trần Gia Bảo có lợi hại hơn thế này đi nữa, những bộ phận bên trong cơ thể cũng chỉ là thịt mềm.

Trong mắt Trần Gia Bảo hiện ra ý trêu đùa, tiếp tục nói: "Nếu vậy tôi muốn giết cô cũng được phải không?"

Yoshimura Miyu mặt biến sắc, chẳng lẽ bị Trần Gia Bảo phát hiện được rồi?

Vài tiếng nói trong đầu vang lên, hành động của cô đối với Trần Gia Bảo đột nhiên trở nên cứng ngắc. Cô lập tức chống chế để che đậy, nở nụ cười ngọt ngào nói: “Đáng ghét, chỉ cần là ở trên giường, em tự nguyện để bị anh giết trăm lần cũng được”

Nói xong, Yoshimura Miyu một lần nữa lại muốn hôn Trần Gia Bảo.

Những người chung quanh đã nóng ran cả người. Mẹ ơi! Thật đúng là yêu nghiệt quyến rũ mà!

Đột nhiên, mọi chuyện bất ngờ bẻ lái.

Chương 2183

Chương 2183

Trần Gia Bảo ra tay nhanh như chớp, tay phải bóp chặt lấy cằm của Yoshimura Miyu, ngăn lại hành động của cô ta. Anh cười đen tối: "Vậy để tôi giết cô tại đây, cũng như nhau cả thôi?"

Gương mặt đẹp của Yoshimura Miyu đã tái nhợt. Cô ta bị Trần Gia Bảo bóp chặt đến thở không nổi, đỏ mặt tía tai: "Anh… Anh nói vậy… là có ý gì?"

Mọi người xung quanh sửng sốt, bắt đầu la hét chửi bới. Một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc thế kia, nhóc con nhà ngươi sao lại có thể ra tay nặng như vậy, có còn là đàn ông không vậy?

Trần Gia Bảo: "Cô biết rõ còn hỏi làm gì? Cô cho rằng các người đã che giấu rất kỹ sao. Thật ra tôi đã nhìn thấy rất nhiều sơ hở rồi. Nhất là khi cô dụ dỗ tôi, càng làm lộ ra sự ngu xuẩn của cô thôi. Tôi phải ráng nhịn lắm mới không bật cười đó."

Ngay sau lời nói này, mọi người xung quanh đều sững sờ, nhưng Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu thay đổi sắc mặt. Bị phát hiện thật rồi ư!

Hai người họ không hổ là sát thủ được huấn luyện của Nhật Bản. Thấy mọi chuyện đã lộ, nhưng vẫn bình chân như vại.

Yoshimura Miyu há miệng, trong miệng như có luồng sáng lạnh ngắt. Cô ta phun thẳng lưỡi dao trong miệng về phía cổ họng Trần Gia Bảo.

Cùng lúc đó, Furuta Hiroshi hét lên một tiếng, lập tức lấy một khẩu súng lục trong người, định bóp cò bắn Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười khinh thường. Anh dùng ngón tay búng lên lưỡi đao.

Một tiếng "ding" vang lên, lưỡi đao ngay lập tức thay đổi quỹ đạo bay về phía Furuta Hiroshi. Nó cắt qua cổ tay anh ta, máu túa ra còn khẩu súng lục cũng theo đó mà rơi xuống đất.

Furuta Hiroshi kinh hoàng, chỉ trong một lần đối mặt, đã bị Trần Gia Bảo đánh bị thương dễ dàng như vậy. Năng lực của gã này thật đáng gờm!

Anh ta dứt khoát muốn lấy ra một quả bom khói trong túi ra để cản trở tầm nhìn của Trần Gia Bảo.

Ai đó "xùy" một tiếng. Thì ra là Vũ Nhược Uyên. Cô ném nhẹ một hạt xí ngầu trúng vào ngực Furuta Hiroshi. Nó không chỉ làm gãy mấy mất chiếc xương sườn, còn khiến Furuta Hiroshi phun ra một ngụm máu, ngã người từ trên ghế xuống đất. Trong lòng anh ta thêm kinh hoàng. Ngay cả phụ nữ bên cạnh Trần Gia Bảo cũng đáng sợ như vậy sao?

Đám đông bấy giờ mới có phản ứng, họ la hét rồi bỏ chạy tán loạn.

Đột nhiên, một vài luồng khí lực mạnh mẽ từ đâu xuất hiện, nhằm vào lưng của Trần Gia Bảo.

Bảy ninja ẩn nấp trong đám đông nãy giờ đã lợi dụng thời cơ mà cùng lúc tấn công Trần Gia Bảo.

"Một lũ thùng rỗng kêu to lại dám ngông nghênh hỗn xược ở đây?" Trần Gia Bảo lắc đầu cười. Vừa dứt lời, một làn sóng âm vô hình đột nhiên bộc phát.

Bảy tên ninja sau lưng anh bỗng ôm đầu ngẩng lên trời kêu la thảm thiết. Họ nghe thấy một âm thanh ma quái trong tai, khiến bộ não như bị ngàn cây kim châm vào, đau đớn vô cùng

Tức thì sau đó, chỉ nghe được âm thanh của một vài luồng khí công. Bảy tên ninja lần lượt bị kiếm khí của Trần Gia Bảo đâm xuyên thủng trán. Máu bắt đầu tuôn ra từ lỗ thủng to bằng ngón tay cái. Cả bọn ngã xuống trên vũng máu.

Thời gian chỉ vẻn vẹn chưa đến một phút, tính cả Furuta Hiroshi và Yoshimura Miyu, cả thảy là chín ninja, không chết cũng bị thương, toàn bộ đều bị chế ngự.

Hơn nữa toàn bộ quá trình này, Trần Gia Bảo vẫn ngồi thong dong trên ghế. Tay phải anh vẫn còn đang nắm vào cổ của

Yoshimura Miyu, mọi thứ thật thư thái nhàn hạ.

Vũ Nhược Uyên lắc đầu, Nhật Bản lại phái mấy tên tép riu này đi ám sát Trần Gia Bảo. Chỉ huy đứng phía sau chắc não bị nhúng nước hư rồi.

Chương 2184

Chương 2184

“Tên nhóc con dám to gan giở trò gian lận ở sòng bạc đang ngồi ở đâu. Tôi thấy tên nhóc này không muốn sống nữa rồi.”

Đúng lúc này, giám đốc sòng bạc Cao Bân Hy dẫn theo mấy tên mặc đồ đen to khỏe ngạo nghễ tiến vào. Giọng nói anh ta bỗng im bặt khi nhìn thấy xác mấy ninja đã chết thảm nằm trên đất. Anh ta chết lặng một hồi mới phản ứng lại được: “Đây… đây lại là chuyện gì đây?”

Ngay trước mặt mấy tên áo đen, Cao Bân Hy và người đẹp chia bài đứng nhìn đến ngây cả người. Tại sao… sao chỉ trong nháy mắt lại có… có nhiều người chết như vậy?

Hơn nữa, tên bạc bịp non choẹt vừa thắng 90 triệu đô kia, vẫn còn đang ngồi trên ghế ôm cổ của một người đẹp. Ôi, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mặc dù bọn người Cao Bân Hy cũng là bọn tàn nhẫn độc ác nhưng nhìn thấy cảnh này trước mắt vẫn sốc đến phải a lên một tiếng.

Lúc này, Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên nhìn về phía Cao Bân Hy và người đẹp chia bài, thấy bọn họ xông tới với súng ống, vũ khí trên tay, trông không có vẻ gì là chuẩn bị chung tiền cho khách. Xem ra sòng bạc này tính quỵt nợ 90 triệu đô rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Nhược Uyên bỗng nhiên tối sầm lại. Dám quỵt tiền của Vũ Nhược Uyên này sao, người phụ trách sòng bạc này đúng là có mắt như mù.

Trần Gia Bảo khóe miệng cong lên một nụ cười bỡn cợt, nhưng sức tay của anh vẫn không hề thả lỏng, vẫn nắm lấy cổ Yoshimura Miyu y như cũ.

Nếu không phải Yoshimura Miyu là ninja từng được huấn luyện bài bản, đã luyện được kỹ thuật giữ hơi để nín thở được trong thời gian dài, nói không chừng, cô đã bị Trần Gia Bảo bóp chết rồi.

Cho dù là vậy, cổ của Yoshimura Miyu bị bóp nãy giờ cũng rất đau, da mặt vốn trắng nõn của cô ta đã chuyển cả sang màu đỏ thẫm.

Đột nhiên, kẻ đã mất sức chiến đấu là Furuta Hiroshi nãy giờ đang nằm trên đất bỗng ngồi bật dậy. Anh ta cởi áo trên người ném xuống đất, trên bụng anh ta là một quả bom điện tử hẹn giờ. Furuta Hiroshi cười như điên cuồng: "Trần Gia Bảo, quả bom trên người tôi đây đủ sức làm nổ tung con tàu du lịch này, phá hủy toàn bộ. Cho dù bắt tất cả người ở đây lót xác, tôi cũng phải giết cho được anh!"

Cao Bân Hy và đám người mặc áo đen đột nhiên biến sắc, hai chân run lên sợ hãi, trong lòng muốn khóc không ra nước mắt. Chẳng qua chỉ là kinh doanh sòng bạc thôi mà, tại sao còn gặp phải bom thế này?

Có điều, dù sợ thì rõ sợ, Cao Bân Hy vẫn không quên bản thân là giám đốc sòng bạc. Tuy rằng anh hiện vẫn chưa rõ đầu cua tai nheo chuyện này là thế nào nhưng nhìn quả bom trước mắt thì anh ta không một chút do dự, nghiến răng la lớn: "Chạy mau lên, mau tìm một boong tàu trốn vào đi, sống được người nào hay người đó. Chạy chậm là không kịp nữa đâu…"

Đám to con mặc áo đen đã có phản ứng, họ đang chuẩn bị cùng Cao Bân Hy chạy trốn.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cười ngẩng đầu cười nhẹ một tiếng, không những không sợ ngược lại còn lộ vẻ khinh thường: "Muốn chết chung với tôi à, anh cũng can đảm đấy, đáng tiếc lại quá ngu xuẩn. Anh thật sự cho rằng quả bom này có thể giết chết được tôi à?"

Vũ Nhược Uyên vẫn ngồi yên tại chỗ, dáng vẻ vô cùng thư thái. Trong mắt cô cũng hiện lên nét khinh thường. Cô bảo Furuta Hiroshi thật biết nói đùa, ban đầu khi ở núi Phượng Hoàng, đối mặt với tên lửa ngợp trời, Trần Gia Bảo còn dám vung kiếm xông lên. Bây giờ chỉ có mỗi quả bom, có thể tạo sóng tạo gió gì chứ?

Cao Bân Hy và người đẹp chia bài đều sốc đến đơ ra, chẳng lẽ trên đời có người lại không sợ bom đạn? Không, hai bạn trẻ này chắc chắn sợ quá hóa khùng luôn rồi, nên mới nói năng linh tinh như vậy.

“Mày chết đi cho tao!” Furuta Hiroshi sắc mặt đáng sợ, trong mắt chỉ còn sự điên cuồng. Anh ta vươn tay muốn kích nổ quả bom trên người.

Bọn người Cao Bân Hy và người đẹp chia bài đã tuyệt vọng rồi. Khoảng cách gần như vậy, bọn họ căn bản là không thể chạy thoát, chẳng lẽ số trời định họ phải chôn thân nơi biển cả sao?

Đột nhiên, một sự thay đổi bất ngờ.

Một luồng khí sắc bén rực rỡ như mũi kiếm được bắn ra từ đầu ngón tay của Trần Gia Bảo, và ngay lập tức xuyên qua trán của Furuta Hiroshi. Một lỗ máu lớn bằng ngón tay cái xuất hiện.

Chương 2185

Chương 2185

Furuta Hiroshi còn chưa kịp kích nổ quả bom, đã nằm trong vũng máu, mắt trợn tròn. Trên mặt vẫn nguyên vẻ mặt điên cuồng như trước khi chết, có thể thấy tốc độ mũi kiếm vô hình của Trần Gia Bảo nhanh như thế nào. .

Trần Gia Bảo thu lại ngón tay bắn kiếm, nói: "Tôi đã từng nói, chọn chết chung với tôi là một lựa chọn ngu xuẩn, cô thấy tôi nói đúng không?"

Nói xong, Trần Gia Bảo quay sang nhìn Yoshimura Miyu

"Ác… Ác quỷ, cậu là tên ác quỷ…"

Khuôn mặt xinh đẹp của Yoshimura Miyu càng lúc càng đỏ bừng, ánh mắt ngoài sự tuyệt vọng chỉ còn hận thù sâu sắc. Dường như chỉ cần Trần Gia Bảo buông cô ta ra, cô ta sẽ chém Trần Gia Bảo thành trăm mảnh.

Người đẹp chia bài cùng đám người áo đen vừa thoát chết trong gang tấc, vẫn còn chưa kịp khóc vì vui mừng, đã bị một màn vừa thấy dọa cho mất hồn. Vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy, chẳng lẽ chính là cái hay xuất hiện trên phim ảnh… kiếm… kiếm khí? Ôi, có phải đang đóng phim đâu, ngoài đời sao có thể xảy ra loại chuyện như vậy chứ?

Họ vội vàng dụi mắt nhìn kỹ lại để chắc chắn rằng trán của Furuta Hiroshi đúng là đã bị đâm thủng. Chắc chắn rồi thì trong lòng càng thêm chấn động.

Cao Bân Hy nhờ vào việc đã làm giám đốc, nên so với người đẹp chia bài hiểu biết hơn một chút. Anh biết trên đời vẫn còn tồn tại võ giả. Nghe nói sau khi đạt đến từ "Thông U trung kỳ" trở đi thì có thể thi triển nội lực trong người để bắn ra ngoài. Luồng lực này có thể ngưng kết tạo thành kiếm khí hoặc

quyền cương để đối phó kẻ địch. lúc đó hoàn toàn có thể một người địch một trăm người, vô cùng lợi hại và phi thường.

“Chẳng lẽ tên thanh niên này lại là võ đạo cường giả “Thông U kỳ.”

Cao Bân Hy thót tim, cũng may anh vẫn chưa kịp thời gian để làm khó Trần Gia Bảo, nếu không thì kẻ nằm trong vũng máu đó, không phải là Furuta Hiroshi mà là anh rồi.

Đột nhiên, lại có diễn biến khác.

Một thanh kiếm samurai thon dài, im hơi lặng tiếng lại đột nhiên xuất hiện từ phía sau của Trần Gia Bảo. Thanh kiếm phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, nhắm vào tim Trần Gia Bảo mà lao tới với tốc độ cực nhanh.

Giống như một con rắn độc ẩn mình chờ đợi thật lâu, đến thời điểm then chốt liền giáng một đòn chí mạng vào con mồi!

Trần Gia Bảo có linh tính vô cùng mạnh, đầu óc bỗng nhiên căng thẳng, sau đó cảm nhận được toàn thân lông tóc đều dựng hết cả lên. Trong lòng anh đã biết phía sau có chuyện, lập tức đạp mũi chân, cả người sáng lên một cái rồi xuất hiện cách đó ba mét, tay vẫn nắm lấy cổ họng Yoshimura Miyu.

Vũ Nhược Uyên vội vàng quay đầu lại nhìn, liền thấy phía sau vị trí ban đầu của Trần Gia Bảo đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên, trên tay đang cầm một thanh kiếm samurai sắc bén.

Cô giật mình ngạc nhiên. Người đàn ông trung này đã xuất hiện ở đó từ lúc nào, sao cô ấy không hề cảm nhận được chút nào. Xem ra người đàn ông này cũng giống như Akemi Kawamoto, rất giỏi trong việc che giấu hơi thở của mình.

Có điều không chỉ có Vũ Nhược Uyên ngạc nhiên, sát thủ kia cũng ngạc nhiên không kém. Ông ta tên Tagawa Kazuhiro, rất nổi tiếng ở Nhật Bản. Tuy rằng trình độ tu luyện chỉ tới cảnh giới “Tông Sư Sơ kỳ”, cũng không tính là quá lợi hại. Thế nhưng luận về bản lĩnh ẩn đi hơi thở của ông ta, khắp Nhật Bản hiếm người nào sánh kịp.

Theo kế hoạch ban đầu, Furuta Hiroshi và những người khác sẽ thu hút sự chú ý của Trần Gia Bảo. Đợi khi Trần Gia Bảo

buông lỏng cảnh giác, ông ta sẽ bất ngờ xuất hiện và giết chết Trần Gia Bảo bằng một đòn duy nhất.

Tất cả mọi việc trước đó đều diễn ra theo đúng kế hoạch. Tuy nhiên khi ông ta lặng lẽ xuất hiện sau lưng Trần Gia Bảo, tưởng rằng mình có thể thành công, thì không ngờ Trần Gia Bảo lại dễ dàng tránh được.

Chương 2186

Chương 2186

Không có gì ngạc nhiên khi ngay cả "Thiên vương ám sát" Akemi Kawamoto cũng thất bại dưới tay Trần Gia Bảo. Tính cảnh giác của Trần Gia Bảo quả thực quá tốt.

Tagawa Kazuhiro nghĩ đến đây, sắc mặt trở nên nặng nề. Trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Cách đó ba mét, Trần Gia Bảo nhìn Tagawa Kazuhiro, lại nhìn đám sát thủ đã nằm trong vũng máu, như đã ngộ ra điều gì: "Hèn nào tôi cứ thấy kỳ lạ. Lý nào Nhật Bản lại chỉ phái mấy tên tôm tép dở hơi này đến ám sát tôi. Hóa ra bọn họ chỉ là mồi nhử để thu hút sự chú ý của tôi, ông mới là chính là sát thủ thực sự."

Yoshimura Miyu tuyệt vọng. Ngay cả chiêu giết người cuối cùng này cũng không đối phó được Trần Gia Bảo. Nhiệm vụ ám sát lần này đã thất bại hoàn toàn.

"Tiếc là đã bị cậu nhìn thấu rồi. Chịu chết đi!" Tagawa Kazuhiro sầm mặt. Ông ta đột ngột vung thanh kiếm samurai trong tay, liền thấy một luồng sáng bạc chém về phía Trần Gia Bảo.

Ánh kiếm rực rỡ, làm lóa mắt tất cả mọi người.

Tagawa Kazuhiro hiểu rất rõ, sở trường của ông ta ám sát và đánh lén. Nếu là một đấu một thì có mười ông ta cũng không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo. Cho nên giả vờ tung chiêu về phía Trần Gia Bảo ngăn cản anh một lát, chỉ là để chuẩn bị đào tẩu.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo búng ngón tay, một luồng kiếm khí lại phóng ra, dễ dàng đánh nát thanh kiếm samurai, hơn nữa kiếm khí sau đó vẫn mạnh mẽ tiếp tục bắn về phía trước.

Tagawa Kazuhiro còn chưa kịp bỏ chạy, đã cảm thấy gò má đau nhói. Luồng kiếm khí đã lướt qua mặt ông ta, để lại một vết chém, máu tươi từ đó cứ phun ra.

Chân phải vốn đã nhấc lên giờ trở nên cứng đờ giữ không trung, không còn cách nào khác phải hạ chân quay lại. Tim ông ta chùng xuống, thôi xong rồi! Chiến đấu trực diện, ông ta chỉ còn một con đường chết.

Trần Gia Bảo cười nhẹ: "Tông sư sơ kỳ sao? Xem ra cũng bình thường thôi, năng lực như vậy thì còn lâu mới có thể ám sát được Trần Gia Bảo này. Thật ra ông chẳng khác gì bọn họ, trong mắt tôi đều là loại thùng rỗng kêu to"

Tông sư?

Cao Bân Hy suýt chút đã ồ lên kinh ngạc, cũng may đã nhanh chóng ngậm miệng lại. "Tông Sư" là một nhân vật lớn vai vế vô cùng cao đó, trong cả nghìn cả vạn người cũng khó có được một người. Họ chính là đỉnh cao của giới võ đạo.

Thật không thể tin, người đàn ông Nhật Bản mang thanh kiếm samurai này thì ra lại là một cường giả của cảnh giới Tông Sư. Thế mà Trần Gia Bảo lại dễ dàng chiếm ưu thế trước ông ta như vậy, thực lực của Trần Gia Bảo này còn đáng sợ đến mức nào?

Sóng gió nổi lên trong lòng Cao Bân Hy.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo thả Yoshimura Miyu xuống đất, cả người lóe sáng, xông thẳng về phía Tagawa Kazuhiro

Sắc mặt của Tagawa Kazuhiro thay đổi, ông ta chém một nhát kiếm về phía Trần Gia Bảo để ngăn Trần Gia Bảo lại. Cùng lúc đó, ông ta nhón mũi chân, mượn lực mà lướt nhẹ về phía sau. Ông ta tính kéo giãn khoảng cách giữa ông ta và Trần Gia Bảo.

Cùng lúc đó, Yoshimura Miyu cũng nhảy lên, xông về phía Trần Gia Bảo, định cùng Tagawa Kazuhiro phối hợp công kích trước và sau Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, một viên xí ngầu từ đâu bay tới, lực sát thương còn lợi hại hơn cả đạn dược. Nó xuyên qua vai của Yoshimura Miyu, máu tươi bắn ra tung tóe.

Yoshimura Miyu gào lên thảm thiết, vừa đứng lên đã nặng nề ngã xuống đất, máu trên vai không ngừng tuôn ra.

Vũ Nhược Uyên đang chơi với viên xí ngầu cuối cùng trên bàn đánh bạc, nhạt giọng: "Cô còn dám giở trò gì nữa, thì viên xí ngầu này sẽ xuyên qua trán của cô."

Yoshimura Miyu khiếp sợ, rùng mình và không dám cử động nữa.

Chương 2187

Chương 2187

Vũ Nhược Uyên không để ý đến Yoshimura Miyu nữa, quay đầu lại nhìn về phía Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo lúc này đã phá được thế kiếm của Tagawa Kazuhiro, sau đó thừa thế tiến lên, ép sát vào đối phương.

Tagawa Kazuhiro sửng sốt, vung kiếm chém tới chém lui.

Trần Gia Bảo trợn mắt, anh búng ngón tay vào lưỡi kiếm. "Ting" – một âm thanh vang lên. Thanh kiếm samurai đột ngột gãy đôi.

Tagawa Kazuhiro toàn thân chấn động, máu trong người dâng lên, mặt mày đỏ bừng, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Ngay sau đó, ngón tay kiếm của Trần Gia Bảo đã ở trên chĩa đến ngực ông ta, không chờ Tagawa Kazuhiro kịp phản ứng. Tim ông ta khẽ run lên, rồi xoẹt một tiếng, kiếm khí sáng lòa đã xuyên qua tim của Tagawa Kazuhiro, tạo ra một làn sương máu.

Tagawa Kazuhiro trợn mắt, phụt một tiếng rồi ngã xuống vũng máu.

Cao Bân Hy và người đẹp chia bài nhìn đến nghệt mặt ra. Có chắc đây là chuyện một người có thể làm không? Vậy mà họ còn định quỵt tiền của Trần Gia Bảo, chẳng khác nào chán sống rồi.

Sòng bạc hòa nhoáng náo nhiệt ban đầu giờ đã trở thành một mớ lộn xộn. Trên mặt đất thì xác chết khắp nơi. Đồng thời tuyên bố sòng bạc vừa trải qua một vụ ám sát được lên kế hoạch tỉ mỉ, may mắn đã được Trần Gia Bảo phá vỡ dễ dàng trong khoảng thời gian chưa tới ba phút.

Còn đám đông trong sòng bạc đông đúc khi nãy, đã điên cuồng bỏ chạy khỏi sòng bạc từ lâu rồi.

Yoshimura Miyu kinh hoàng, cô ta biết Trần Gia Bảo rất lợi hại. Khi lên kế hoạch ám sát Trần Gia Bảo cũng đã chuẩn bị tinh thần là sẽ hi sinh. Thế nhưng cô không ngờ rằng Trần Gia Bảo lại lợi hại đến mức này, trong lúc nói nói cười cười cũng có thể giết sạch đồng bọn của cô. Thật quá đáng sợ.

“Cái đầu đang đính trên người cô, tạm thời cứ để nó gắn lên cổ cô thêm một thời gian nữa vậy”

Trần Gia Bảo liếc nhìn Yoshimura Miyu, sau đó kéo ghế ngồi xuống. Anh dời tầm mắt về phía Cao Bân Hy và người đẹp chia bài. Anh ngồi bắt chéo chân, đùa cợt: “Nhìn dáng vẻ của các người, hình như không dự định sẽ chung tiền nhỉ?”

Vũ Nhược Uyên khịt mũi, trong tay vẫn đang chơi đùa với viên xí ngầu. Viên đá trắng bị cô xoay như bông vụ.

Cao Bân Hy và những người khác lập tức rùng mình, cảm giác sợ hãi trỗi dậy từ tận đáy lòng. Đùa gì chứ, đây là quái vật đến những Tông sư cường giả cũng bị dễ dàng xử lý, huống chi là bọn họ. Kể cả chủ nhân thực sự của du thuyền này có đến đây, có lẽ cũng phải cúi đầu mà hỏi thăm sức khỏe anh ta. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

“Không đâu không đâu, Sòng bạc của chúng tôi làm ăn đàng hoàng, lý nào lại làm ra cái trò quỵt tiền như vậy chứ. Mọi người thấy tôi nói phải không?” Cao Bân Hy lắc đầu lia lịa, cổ họng như bị nghẹn lại.

“Đúng đúng đúng, xin ngài cứ yên tâm. Chúng tôi tuyệt đối sẽ không chạy làng đâu.”

Mấy tên áo đen to khỏe bên cạnh phản ứng lại tức thì, vội vàng nói hùa theo, hai chân vẫn run cầm cập.

Người đẹp chia bài thì cũng đã bị dọa đến dung nhan nhợt nhạt, nói không nên lời.

“Ồ? Phải không đó?” Trần Gia Bảo nhíu mày hỏi, nhếch mép đùa cợt họ: “Nhưng lúc nãy rõ ràng tôi thấy khi các người chạy đến, mặt mũi đằng đằng sát khí, cứ như là tôi mà nói một câu chung tiền đi, là các người sẽ giết tôi ngay lập tức vậy đó. Đó! Trong tay mọi người vẫn còn đang cầm súng kia kìa”

“Súng đồ chơi thôi. Đúng rồi! Mấy cái này là đồ chơi thôi. Chúng tôi là sòng bạc bình thường thôi, sao có thể trang bị súng thật được chứ, không hợp lý… không hợp lý chút nào…” Cao Bân Hy run rẩy, vội ném khẩu súng trong tay xuống, xem ra anh ta bị Trần Gia Bảo dọa đến sắp phát khóc rồi.

Vũ Nhược Uyên cười phụt một tiếng: “Sòng bạc của mấy người mà không có súng thật thì mới là chuyện vô lý đó”

Chương 2188

Chương 2188

Trần Gia Bảo đảo mắt: “Thôi bỏ đi, tôi cũng lười nói chuyện với các người. Trong vòng năm phút, tôi muốn 90 triệu đô nằm trước mặt tôi.”

“Vâng vâng vâng.” Cao Bân Hy gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Ngài vui lòng đợi một chút, 90 triệu đô đó tôi lập tức đem ra cho ngài liền.”

Nói xong, Cao Bân Hy vội vàng vẫy vẫy tay bảo mấy người áo đen né ra, sau đó ba chân bốn cẳng chạy về văn phòng giám đốc.

Là người phụ trách sòng bạc, Cao Bân Hy hiểu rất rõ nếu lấy ra số tiền 90 triệu đô này coi như sòng bạc lỗ nặng. Cao Bân Hy sẽ phải chịu sự trách mắng của ông chủ lớn phía sau. Thế nhưng so với cái mạng nhỏ này của anh ta, mấy lời chửi mắng có đáng là gì.

Huống hồ, Cao Bân Hy cũng tin rằng, đối phương là người có thể giết chết Tông Sư Cường Giả vô địch một thời như vậy, cho dù là ông chủ lớn không muốn, cũng sẽ phải ngoan ngoãn mà xuất tiền ra thôi.

Người đẹp chia bài phải ở lại một mình, không có Cao Bân Hy che chở, trong lòng cô càng lúc càng căng thẳng sợ hãi. Cũng may Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên cũng chỉ ngồi yên đó mà không làm khó gì cô mới thấy đỡ lo một chút. Cô vội vàng bưng trà ngon lên cho Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên.

Chưa đến ba phút, Cao Bân Hy vội vội vàng vàng trở lại, kính cẩn cúi cầu dâng lên trước mặt Trần Gia Bảo một tờ chi phiếu: “Thưa ngài Gia Bảo, đây là chi phí 90 triệu đô. Ngài có thể đến ngân hàng rút tiền bất cứ lúc nào.”

Lúc đầu Trần Gia Bảo có xưng tên, nên Cao Bân Hy lúc này cứ luôn miệng gọi "Ngài Gia Bảo."

Trần Gia Bảo vẻ mặt chơi đùa, cũng không vươn tay nhận lấy mà hất mặt về phía Vũ Nhược Uyên.

Cao Bân Hy nhanh chóng hiểu ý, vội đưa chi phiếu sang cho Vũ Nhược Uyên, cười hùa theo nói: "Đây là tiền thắng cược của cô, xin cô vui lòng nhận cho."

Vũ Nhược Uyên lạnh lùng ừ một tiếng rồi cầm lấy tờ chi phiếu, dù trong lòng thì đã như nở hoa rồi. Cô chỉ tay lên đống xèng trị giá 15 triệu đô trên bàn cược nói: "Đống xèng này cũng đổi thành chi phiếu cho tôi. Lúc nãy xem như anh đã dùng mất ba phút, bây giờ anh còn thời gian hai phút. Nếu lố một giây, tôi sẽ cho đầu anh rơi xuống đất."

Cao Bân Hy nghệt mặt như tên ngốc, không … không phải chứ. Thời gian năm phút đó không phải chỉ để lấy chi 90 triệu đô thôi sao, sao lại tính thêm cả 15 triệu đô này nữa?

"Anh còn một phút 50 giây." Vũ Nhược Uyên lạnh lùng nói: "Nếu anh cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy, thì tôi cũng không ý kiến."

Cao Bân Hy đột nhiên phản ứng dữ dội, còn chưa kịp trả lời "Vâng." với Vũ Nhược Uyên, anh ta đã vội vàng chạy về phòng làm việc, như thể đang chạy đua với thần chết!

Trần Gia Bảo hớp miếng trà lắc đầu cười: "Cô cũng thật là xấu tính!"

Vũ Nhược Uyên đảo mắt: "Bọn này muốn quỵt tiền của Vũ Nhược Uyên tôi, tôi đã không giết anh ta xem như là rộng lòng từ bi lắm rồi. Lại còn không nói thêm vài câu ác ý với anh ta thì không phải tác phong làm việc của Vũ Nhược Uyên tôi."

Người đẹp chia bài nghe thấy mà đơ cả người. Cô gái này xinh đẹp hơn cô rất nhiều, mà mở miệng ra đều nói đến chém chém giết giết. Dường như trong mắt cô ta chuyện giết chóc cũng bình thường như chuyện ăn cơm uống nước. Thật quá đáng sợ!

Khi giới hạn thời gian 2 phút sắp hết, Cao Bân Hy cuối cùng cũng hộc tốc chạy về, trong tay cầm một tờ chi phiếu. Anh ta thở hổn hển nói: "Đây… đây là chi phiếu 15 triệu đô… xin… xin cô… vui lòng nhận cho."

Vũ Nhược Uyên cầm chi phiếu lên xem. Con số trong chi phiếu với nhiều số 0 như vậy khiến tâm trạng cô vô cùng hưng phấn. Tuy nhiên trước mặt bọn người Cao Bân Hy cô vẫn giữ vẻ ngoài lạnh lùng cao ngạo: "Anh cũng may mắn đấy, mạng anh giữ được rồi."

Cao Bân Hy cuối cùng cũng có thể thở phào, mồ hôi lạnh trên trán còn chưa kịp quệt mà cúi đầu ngay: "Vâng vâng! Cảm tạ hai vị tấm lòng rộng lượng, sau này nếu có thời gian rảnh mời hai vị tiếp tục…"

Chưa kịp nói chữ "đến", anh ta đột nhiên im bặt lại, muốn tự tát vào mặt mình một cái. Hai tên ôn thần này, sau này nếu thật sự "tiếp tục đến chơi", e rằng anh ta không có chỗ mà đứng khóc nữa.

Chương 2189

Chương 2189

Trần Gia Bảo vẫy vẫy tay nói: "Tôi trước giờ đều ân oán rõ ràng. Sòng bạc nợ tiền tôi đã giải quyết xong rồi, tôi cũng không làm khó anh nữa. Ngoài ra, hôm nay chết nhiều người ở đây như vậy, tôi nghĩ anh đã biết nên xử lý thế nào rồi ha!"

Cao Bân Hy gật đầu liên tục: "Ngài yên tâm. Tôi nhất định sẽ xử lý những thi thể này gọn gàng sạch sẽ, không đem lại bất kỳ phiền phức nào cho ngài. Huống hồ, tàu này đã ra đến hải phận quốc tế, cho dù thông tin có bị rò rỉ cũng sẽ không gây bất lợi cho ngài."

Quản lý sòng bạc bấy lâu, Cao Bân Hy thường xuyên phải làm những chuyện bẩn thỉu không thể cho người khác biết, nên anh ta có nhiều kinh nghiệm trong việc xử lý loại chuyện này.

"Rất tốt. Ngoài ra tìm cho tôi một khoang tàu yên tĩnh nhé. Giờ là lúc tôi vào việc chính rồi."

Trần Gia Bảo cười thầm, tiền đã lấy được, bây giờ đến lúc thẩm vấn Yoshimura Miyu. Nếu có thể moi được một số tình báo hữu ích nào đó từ miệng của Yoshimura Miyu, thì chuyến đi Nhật Bản của anh lần này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Hay là đến văn phòng của tôi. Tuy là đơn giản một chút, nhưng bảo đảm không ai có thể làm phiền." Cao Bân Hy thận trọng đề nghị

"Cũng được." Trần Gia Bảo gật đầu, ngoắc ngoắc tay với Yoshimura Miyu: "Đi theo tôi, tôi có chuyện cần hỏi cô"

Nói xong, Trần Gia Bảo được Cao Bân Hy dẫn đường đi về văn phòng.

Yoshimura Miyu miễn cưỡng đi theo sau. Phía trước cô là Trần Gia Bảo, đi phía sau là Vũ Nhược Uyên, hoàn toàn tuyệt

vọng.

Sau khi đến văn phòng, Cao Bân Hy rót trà cho Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, bộ dạng nịnh bợ chẳng khác chi một chú chó pug. Sau đó anh ta hí hửng đi ra, chủ động đóng cửa và lau mồ hôi lạnh trên trán. Bây giờ mới thực sự có thể thở phào một hơi dài.

Vừa rồi tinh thần anh ta rất căng thẳng, bây giờ đột nhiên lại thả lỏng vì vậy hai chân mềm nhũn ra. Anh ta ngồi phịch dưới đất, ngoác miệng cười cay đắng.

Lại nói về trong văn phòng lúc này, Trần Gia Bảo ngồi phía sau bàn làm việc hỏi: "Nói đi, tại sao lại muốn ám sát tôi?"

Vũ Nhược Uyên ngồi một bên đang cầm tách trà uống. Tuy rằng cô không nói gì, nhưng tai luôn chăm chú lắng nghe.

Yoshimura Miyu đứng đối diện với Trần Gia Bảo, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn không nói một lời.

Trần Gia Bảo đã lường trước thái độ của Yoshimura Miyu sẽ như thế này, anh tiếp tục nói: "Cho dù cô không nói tôi cũng biết rồi. Tôi cũng chẳng gặp qua được mấy người Nhật Bản, chỉ có Terai Chika, Takashima Seira và Akemi Kawamoto. Trùng hợp là, mấy người này đều rất hận tôi."

"Nói đi, cô là do Terai Chika phái đến, hay là Akemi Kawamoto? Cô sống hay chết, đều tùy thuộc vào câu trả lời của cô ra sao."

Trần Gia Bảo nói xong thì búng tay một cái. Một luồng kiếm khí sắc bén bay ra khỏi không trung, bay qua thái dương của Yoshimura Miyu. Một lọn tóc của cô ta lập tức đứt gãy, rơi xuống đất.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Nếu cô không thành thật trả lời, thì luồng kiếm khí tiếp theo sẽ nhắm vào trán cô đấy. Tôi nghĩ cô xinh đẹp như vậy, chắc sẽ không muốn sau khi chết trên đầu lại có một lỗ to như vậy đúng không? Sẽ phá hỏng vẻ ngoài xinh đẹp của cô mất!"

Yoshimura Miyu sắc mặt càng lúc càng xấu, vô thức lùi lại phía sau: "Anh thực sự là ác quỷ…"

Trần Gia Bảo cười chế nhạo: “Ban đầu người đến ám sát tôi là cô, bây giờ người nói tôi là ác quỷ cũng là cô. Người Nhật Bản các người ai cũng giống như cô thích đổi trắng thay đen vậy sao? Giờ đây cô đã như cá nằm trên thớt rồi, tôi chính là dao mổ. Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, mau thành thực khai ra, rốt cuộc là Terai Chika hay là Akemi Kawamoto phái cô đến?”

Chương 2190

Chương 2190

Anh vừa nói vừa đưa chỉ ngón tay lên, đã nhắm sẵn vào giữa trán Yoshimura Miyu. Luồng kiếm khí trên tay lúc có lúc không, như chờ Yoshimura Miyu nói ra chữ "không", kiếm khí kia sẽ lập tức bắn tới.

Yoshimura Miyu cũng biết bản thân đã đến đường cùng. Sau khi trầm mặc một lúc, cô lắc đầu nói: "Cả hai đều không phải."

Lời này nằm ngoài dự đoán của Trần Gia Bảo, vẻ kinh ngạc nổi lên trong mắt anh. Động tác tay của anh ấy cũng dừng lại: "Ở Nhật Bản, ngoại trừ Terai Chika và Akemi Kawamoto, còn có ai muốn giết tôi sao?"

Vũ Nhược Uyên cũng có chút sửng sốt. Nhà họ Vũ chỉ điều tra được có nhóm sát thủ Nhật Bản lên du thuyền tìm thời cơ ám sát Trần Gia Bảo, nhưng không biết là ai sai phái những sát thủ này. Sau khi nghe lời nói của Yoshimura Miyu, cô cũng kinh ngạc không kém.

Trong phòng giám đốc sòng bạc, dưới ánh mắt tò mò của Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, Yoshimura Miyu không dám giấu giếm, thành thật trả lời: "Tôi và Furuta Hiroshi và những người khác là đều những ninja ưu tú chịu sự quản lý của gia tộc Koga. Người thực sự ra lệnh cho chúng tôi đến ám sát anh là ngài Koga Mayo, tộc trưởng của phái Koga…"

Khi nói ra cái tên này, cơ thể Yoshimura Miyu bất giác run lên, khóe mắt cũng ánh lên nét kinh hãi, như thể hai chữ "Koga Mayo" là hiện thân của ác quỷ.

"Koga Mayo?" Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên Trần Gia Bảo nghe đến cái tên này.

Vũ Nhược Uyên lập tức giải thích: “Cái tên Koga Mayo này tôi đã có nghe qua. Nghe nói ông ta rất có tên tuổi ở Nhật Bản. Lại nghe nói năng lực thực sự của ông ta đã đạt đến Truyền kỳ trung kỳ. Đặc biệt sở trường của ông ta là kỹ thuật ninja trường phái Koga, ra tay vừa nhanh vừa khó đoán, người khác muốn đỡ cũng không đỡ được. Vì vậy trong mười cường giả giỏi nhất giới võ đạo Nhật Bản thì ông ta xếp thứ 4, đứng sau Akemi Kawamoto.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là năng lực của Koga Mayo kém hơn Akemi Kawamoto. Thực tế nếu xét theo năng lực thông thường thì Koga Mayo thậm chí còn hơn Akemi Kawamoto một bậc. Chỉ là Akemi Kawamoto thông thạo tất cả kỹ thuật ám sát, tạo ra sự uy hiếp với kẻ khác lớn hơn. Vì vậy cuối cùng Akemi Kawamoto xếp thứ ba và Koga Mayo xếp thứ tư.

Ngoài ra, có rất nhiều trường phái ninja ở Nhật Bản, nổi tiếng nhất là phái Koga và phái Iga, hai trường phái lớn này thực lực tương đương, địa vị cũng ngang nhau. Tộc trưởng của phái Iga là Iga Chiho cũng đã đạt đến Truyền Kỳ Trung Kỳ, đứng thứ năm trong mười cường giả hàng đầu Nhật Bản. Ông ta và Koga Mayo được gọi chung là “Mayo Chiho”

Có điều là mối quan hệ giữa phái Koga và phái Iga luôn như nước với lửa. Hai bên không ai chịu nhường ai. Nhất là việc Koga Mayo xếp trên Iga Chiho một hạng trong bảng xếp hạng mười cường giả càng khiến cho phái Iga trong lòng không phục. Hai gia tộc ninja lớn này vì vậy có thể xảy ra tranh chấp bất cứ lúc nào.”

Nhà họ Vũ vốn là gia tộc lớn đã có lịch sử nghìn năm, tất nhiên sẽ tự có nhiều nguồn tình báo đặc biệt. Trước khi đến cô đã thu thập khá nhiều thông tin liên quan đến giới võ đạo Nhật Bản. Đây chính là biết người biết ta. Quả nhiên, Yoshimura Miyu bị một cú sốc khi nghe những gì cô vừa giải thích.

Yoshimura Miyu trong lòng thầm chấn động. Tuy là mâu thuẫn giữa phái Koga và phái Iga không phải là bí mật gì trong giới võ đạo Nhật Bản. Tuy nhiên, việc một người nước ngoài như Vũ Nhược Uyên lại biết rõ về giới võ đạo Nhật Bản như thế cho thấy mục đích họ đến Nhật lần này chắc chắn không tầm thường.

Trong lòng cô phiền muộn vì chưa ám sát được Trần Gia Bảo, để lại một mầm tai họa lớn như vậy cho Nhật Bản

“Hai cường giả sánh ngang với Akemi Kawamoto sao, thú vị đấy!” Trần Gia Bảo cười nhẹ. Anh gõ nhẹ ngón trỏ mặt bàn, phát ra tiếng “tạch tạch.”

Lúc đầu, ở núi Phụng Hoàng, Akemi Kawamoto đã tạo ra sự uy hiếp không nhỏ cho Trần Gia Bảo. Tuy rằng sau đó Trần Gia Bảo cũng đã chặt đứt một tay của Akemi Kawamoto, ông ta cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho Trần Gia Bảo. Vì vậy, nghe thấy Koga Mayo và Iga Chiho có thể sánh ngang với Akemi Kawamoto, Trần Gia Bảo liền ghi nhớ tên của hai người này trong đầu.

Chương 2191

Chương 2191

Sau đó, anh ta tiếp tục hỏi Yoshimura Miyu: “Tôi với Koga Mayo không quen không biết, tất nhiên trước giờ cũng không gây thù chuốc oán gì với ông ta. Tại sao ông ta lại cử các người đi ám sát tôi? Còn nữa, tại sao ông ta biết được tôi sẽ lên chuyến tàu này? ”

“Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm…” Yoshimura Miyu lắc đầu. Đột nhiên cô nhìn thấy Trần Gia Bảo nhíu mày, tim cô giật thót, nhanh chóng bổ sung thêm: “Nhưng tôi có nghe nói là vài ngày trước, tộc trưởng Koga Mayo có nhận được một cuộc điện thoại. Không lâu sau thì người hạ lệnh điều động 50 ninja ưu tú của phái Koga đi bảo vệ an toàn cho cô Terai Chika.

Ngoài ra, tộc trưởng còn lệnh cho một số ninja đến Việt Nam do thám về Trần… về ngài Trần Gia Bảo. Theo thông tin mà họ gửi về, tộc trưởng biết được ngài sẽ lên tàu này để đến Nhật Bản. Cho nên đã cử chúng tôi đến, mai phục sẵn trên tàu để chờ cơ hội ám sát ngài.

Trần Gia Bảo gật đầu, nếu như anh đoán không lầm, mấy ngày trước chính là lúc Akemi Kawamoto trở về Nhật, Terai Chika đương nhiên sẽ nhận được tin tức. Để đề phòng bất trắc, cô ta liên hệ với ninja phái Koga đến ám sát anh. Điều này phù hợp với tính cách gian xảo của Terai Chika. Có vẻ như Yoshimura Miyu đã không nói dối.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo gật đầu nói: “Thái độ của cô như vậy rất tốt, biết tranh thủ cơ hội sống sót cho mình. Nhưng mà có thực sự giữ được tính mạng hay không, còn phải xem biểu hiện tiếp theo của cô”

Tôi hỏi cô, cô còn biết gì nữa? Ví dụ như tình trạng hiện tại của Akemi Kawamoto, hoặc tình hình trong giới võ đạo Nhật Bản các người, còn có tình báo của mười cường giả hàng đầu. Tôi muốn biết tất cả những điều này. Cô kể càng chi tiết, cơ hội sống sót của cô càng lớn.

Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng. Bây giờ Trần Gia Bảo càng biết nhiều chuyện, cơ hội chiến thắng ở Nhật Bản, giành lại Ngọc tỷ truyền quốc càng cao. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Yoshimura Miyu tinh thần thêm chấn động. Tuy nói lúc đến đã mang tâm lý sẵn sàng hi sinh, nhưng nếu đã có cơ hội sống, ai lại tình nguyện chết chứ? Hơn nữa, nếu có thể giữ mạng và ở lại bên cạnh Trần Gia Bảo, nói không chừng còn có cơ hội ám sát Trần Gia Bảo!

"Đúng vậy, cứ nói kiểu lá mặt lá trái với Trần Gia Bảo đã!"

Nghĩ đến đây, Yoshimura Miyu vội vàng kính cẩn nói: "Xin thưa với ngài, nghe nói Akemi Kawamoto sau khi thất bại dưới tay ngài ở Việt Nam, đã trở về Nhật Bản. Cánh tay gãy cũng đã được nối lại. Mấy ngày này, ông ta không bước ra khỏi cửa. Chắc là vẫn đang tiếp tục chữa trị vết thương. Tuy nhiên với tính tình của Akemi Kawamoto, một khi hồi phục hoàn toàn năng lực, ông ta nhất định sẽ tìm đến ngài để trả thù."

Đối với mười cường giả hàng đầu ở Nhật Bản, người xếp hạng ba Akemi Kawamoto và hạng mười Takashima Seira, ngài đều đã biết. Bây giờ người hạng tư Koga Mayo và hạng năm Iga Chiho, ngài chắc là sẽ nhanh chóng sẽ giao đấu với họ thôi.

Ngoài ra, hạng hai là Fujishima Senga, được cho là có lưỡi kiếm nhanh như tia chớp, sử dụng thành thạo tất cả 18 loại vũ khí. Năng lực của ông ta đã tiệm cận với Truyền kỳ hậu kỳ. Còn người xếp thứ nhất, chính là "Kiếm thánh" Takezo Mari danh tiếng chấn động khắp Nhật Bản 70 năm trước. Sức mạnh của ông ta tương đương với cường giả Truyền kỳ hậu kỳ của Việt Nam.

Tuy rằng lão Kiếm Thánh từ lâu đã không còn màng thế sự, luôn đóng cửa luyện tập, truy tìm đột phá, nhưng nếu nói về

danh vọng uy tín, Kiếm thánh chính là thủ lĩnh tinh thần của giới võ đạo Nhật Bản.

Khi Yoshimura Miyu nói về Takezo Mari, một ánh mắt tôn kính bất giác xuất hiện trong mắt cô.

Vũ Nhược Uyên đương nhiên đã nghe đến tên của Takezo Mari. Takezo Mari chắc chắn được xem là đỉnh cao nhất của Nhật Bản. Cho dù không xuất sắc hơn gì cường giả ở Việt Nam, nhưng ông ta chắc chắn là trở ngại lớn nhất mà Trần Gia Bảo gặp phải trong chuyến đi này đến Nhật Bản. Thậm chí, nếu không cẩn thận, Trần Gia Bảo rất có thể sẽ chết trong tay Takezo Mari.

Chương 2192

Chương 2192

“Nói vậy, Kiếm Thánh Takezo Mari chính là cường giả mạnh nhất của Nhật Bản?” Trần Gia Bảo nhíu mày nhận định. Một cường giả vô song trong Truyền kỳ hậu kỳ, chắc chắn sẽ mang đến cho anh phiền phức rất lớn.

“Không phải?”

Yoshimura Miyu lắc đầu, không chỉ Trần Gia Bảo, mà ngay cả Vũ Nhược Uyên cũng sửng sốt, lẽ nào Nhật Bản vẫn còn có người mạnh hơn cả Takezo Mari?

Như thể cảm nhận được sự kinh ngạc của Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, ánh mắt Yoshimura Miyu hiện lên chút đắc ý. Cô ta lập tức cúi đầu xuống để không bị Trần Gia Bảo nhìn thấy, và nói: “Kiếm Thánh chỉ là cường giả mạnh nhất trong giới võ đạo, nhưng cũng chưa được xem là người mạnh nhất Nhật Bản.”

Bởi vì Nhật Bản chúng tôi vẫn còn một vị Âm Dương Sư càng cao thâm khó lường hơn. Thuật âm Dương của ngài ấy đã đạt đến cảnh giới xuất thần, có thể giết người trong vô hình. Năng lực hoàn toàn vượt xa Kiếm Thánh Takezo Mari.

Vì trước giờ chưa từng ai thấy được Âm Dương Sư ra tay, người thấy được thì nếu không phải chết, cũng đã bị thuật âm dương của ngài ấy làm cho mất đi lý trí, trở thành một cái xác biết đi. Có thể nói đó mới chính là sự tồn tại bí ẩn và đáng sợ nhất của Nhật Bản chúng tôi.

Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên đều ngạc nhiên, ở Nhật Bản lại có một người kinh khủng như vậy? Một Âm Dương Sư cộng với một Kiếm Thánh Takezo Mari, đây là hai cường giả tuyệt đỉnh Truyền kỳ hậu kỳ.

“Thật không ngờ, một Nhật Bản nhỏ xíu như vậy, lại là nơi rồng cọp ẩn mình. Chuyến đi tới Nhật Bản lần này khó khăn và nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng.”

Trần Gia Bảo cảm thấy mọi chuyện trở nên nghiêm trọng. Xem ra lúc trước anh thật sự đánh giá thấp Nhật Bản. Nói cũng phải, trước giờ ở Việt Nam anh cũng chỉ gặp qua 4 cường giả truyền kỳ hậu kỳ là Lưu Ly, Sầm Kim Thượng và Khai Sơn lão nhân. Thậm chí nghe nói Quỷ Y Môn của nhà họ Long cũng có cường giả Truyền Kỳ trấn giữ, Đó đã là 4 vị Cường Giả Truyền Kỳ rồi.

Tuy nhiên Việt Nam đất đai rộng lớn, tài nguyên dồi dào, người có năng lực cũng đặc biệt nhiều. Ai mà biết được còn bao nhiêu lão quái vật hùng mạnh vẫn đang sống ẩn dật. Có thể nói, số lượng cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ của Việt Nam chắc chắn không dừng lại ở số bốn!

Trong khi đó Nhật Bản đầy bụng mưu kế, cũng chỉ có hai cường giả Truyền Kỳ Hậu Kỳ mà thôi. Vẫn còn kém xa so với giới võ đạo chói sáng như sao trời của Việt Nam

Yoshimura Miyu cúi đầu xuống. Cô ta nhận ra vẻ mặt nghiêm trọng của Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên. Khóe miệng thoáng qua một nụ cười tự mãn và nói tiếp: “Ngài Trần Gia Bảo, ngài có thể đánh bại Akemi Kawamoto, điều đó cho thấy sức mạnh của ngài quả thực phi thường. Thật không may, cho dù ngài có mạnh đến đâu đi nữa. Ngài tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của Thánh kiếm Takezo Mari và Âm Dương Sư. Họ muốn giết ngài thì dễ như nghiền nát một con kiến.

Ngài hiện tại vẫn còn rất trẻ, tương lai sau này sẽ là vô hạn. Bây giờ ngài nhất quyết đến Nhật Bản của chúng tôi tìm cái chết để làm gì? Nghĩ đến việc ngài đã không giết tôi, tôi chân thành khuyên ngài một câu. Nhật Bản không phải là nơi các người nên đến. Nhân lúc này vẫn chưa kinh động đến Kiếm Thánh và Âm Dương Sư, khi tàu đến Nhật Bản, hai vị nên lập tức trở về đi. Để tránh kết cục bỏ thây nơi đất khách quê người. ”

“Xấc láo!”

Vũ Nhược Uyên trong mắt lóe lên tia sắc lạnh. Một tiếng “bốp” vang lên. Cô vừa tặng cho Yoshimura Miyu một cái tát

thật mạnh, làm cho Yoshimura Miyu ngã lăn xuống đất.

Yoshimura Miyu vội vàng bò dậy, nhẹ nhàng quỳ lên mà nói: "Tôi chỉ là nghĩ cho hai vị nên nhất thời lỡ miệng. Xin hai vị bớt giận."

Trên gò má trắng nõn của cô ta hiện lên một dấu tay đỏ, máu tươi chảy ra từ khóe miệng. Trong mắt cô ta lóe lên một tia sắc bén. Mối thù này về sau cô nhất định phải trả!

"Tôi biết cô đang nghĩ gì." Trần Gia Bảo nhạt giọng nói.

Yoshimura Miyu giật mình, ánh mắt càng thêm bối rối.

Trần Gia Bảo đứng dậy, đi đến chỗ Yoshimura Miyu, chắp tay đứng nhìn cô ta với vẻ trịch thượng và nói: "Nhưng cô yên tâm, hiện thời tôi sẽ không giết cô. Vì cô cho rằng Nhật Bản sẽ là nơi chôn thây của tôi. Vậy thì tôi sẽ để cô bên cạnh, để cô tận mắt chứng kiến tôi sẽ làm cho Nhật Bản trời long đất lở, máu đổ thành sông như thế nào!"

Chương 2193

Chương 2193

Sau khi Yoshimura Miyu nghe Trần Gia Bảo sẽ không tự sát thì trong lòng thấy rất vui, sau đó lại nghe được lời nói ngang ngược muốn khiến Nhật Bản long trời lở đất thì trong lòng lại bật cười một tiếng đầy chế nhạo. Chỉ dựa vào một Trần Gia Bảo nhỏ bé thôi mà muốn khiến Nhật Bản "long trời lở đất, gió tanh mưa máu", thật là một thằng ngốc không biết cao đất dày mà!

Đáy mắt cô ta lóe lên vẻ khinh thường, tuy vẫn bị Trần Gia Bảo nhạy cảm tóm được như cũ nhưng Trần Gia Bảo cũng không nói gì, mà hỏi thẳng vào vấn đề: "Trong mười cường giả hàng đầu Nhật Bản, cô chỉ mới nói có 6 người, ngoài ra còn có một Âm Dương Sư huyền bí nữa, vậy những người còn lại thì sao?"

Yoshimura Miyu không dám che giấu nên nói hết tất cả ra.

Trần Gia Bảo khẽ gật đầu, theo những lời mà Yoshimura Miyu đã nói thì trong mười cường giả hàng đầu của Nhật Bản, người thứ 6, thứ 7 và thứ 8 đều là cường giả của Truyền Kỳ sơ kỳ, người thứ 9 là Tông Sư hậu kỳ, còn người xếp thứ 10 chính là Takashima Seira đã từng bị Trần Gia Bảo đánh bại.

"Cũng xem như là cô đã trả lời rất thành thật, Trần Gia Bảo tôi cũng là người nói lời thì giữ lời, đã nói tạm thời không giết cô thì tôi sẽ không giết cô…" Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói.

Yoshimura Miyu thở phào nhẹ nhõm ngay lập tức, nhưng không đợi đến lúc cô ta thể hiện sự vui mừng ra mặt thì đã nghe Trần Gia Bảo nói tiếp: "Nhưng Trần Gia Bảo tôi cũng không phải là kẻ ngốc, không thể không đề phòng gì mà để một quả bom hẹn giờ như cô ở bên cạnh được."

Yoshimura Miyu kinh ngạc, buột miệng nói ra: “Ngài… ngài muốn làm gì tôi…”

Trong lúc cô ta đang nói thì Trần Gia Bảo búng tay một cái và một viên đan dược màu đen bay vào trong miệng Yoshimura Miyu. Đợi đến lúc Yoshimura Miyu phản ứng lại thì cô ta đã nuốt nó vào trong họng và xuống bụng rồi.

“Ngài… ngài cho tôi uống cái gì đấy?” Sắc mặt Yoshimura Miyu tái nhợt, trong lòng dấy lên một dự cảm gì đó chẳng lành.

“Câu hỏi này của cô thật là sáo rỗng. Tôi đâu thể nào cho cô ăn đường đậu được, vậy nên vừa nãy đương nhiên là cô đã uống thuốc độc rồi.” Trần Gia Bảo nhìn Yoshimura Miyu như nhìn một đứa ngốc rồi nói tiếp: “Hơn nữa tôi còn đảm bảo rằng nó là thuốc độc, cực kì cực kì độc. Nếu không được giải độc kịp thời thì hàm lượng nước trong cơ thể cô sẽ cạn kiệt dần, và không bao lâu sau cô sẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn mình dần trở thành một cái xác và chết rất đau khổ.”

Không sai, tất nhiên thuốc độc mà Trần Gia Bảo cho Yoshimura Miyu uống chính là Hóa Thủy Đan. Ban đầu đến cả Phượng Hàn Thu, đứa con cưng của trời của nhà họ Phượng của Quỷ Y Môn cũng sợ Hóa Thủy Đan như sợ cọp thì nói gì đến Yoshimura Miyu?

Mặc dù Yoshimura Miyu là một ninja được đào tạo bài bản, nhưng cũng không thể không nói, cô ta là một phụ nữ trời sinh yêu cái đẹp. Sau khi nghe Trần Gia Bảo nói về độc tính của Hóa Thủy Đan xong thì cô ta đã bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt, sợ mình sẽ biến thành một cái xác khô, trong lòng rất hoảng sợ. Cô ta vốn đang quỳ trên mặt đất, bây giờ lại càng nằm rạp xuống đất nói: “Ngài… ngài yên tâm đi, tôi đảm bảo sẽ không làm chuyện gì xấu với ngài cả, vẫn xin ngài cho tôi thuốc giải.”

Trần Gia Bảo đưa tay ra nâng chiếc cằm trắng nõn của cô ta lên, từ trên cao nhìn xuống đôi mắt hoảng loạn của cô ta nói: “Lời đảm bảo bằng miệng này của cô nó chỉ mỏng manh như tờ giấy trắng trong mắt tôi mà thôi. Tính mạng của cô đã nằm trong tay tôi rồi, cô sống hay chết đều nằm trong tính toán của tôi cả.”

Nói xong, Trần Gia Bảo buông Yoshimura Miyu ra rồi xoay người đi ra khỏi phòng quản lý.

Vũ Nhược Uyên khẽ gật đầu, đâu mới là Trần Gia Bảo mà cô ta biết, thủ đoạn giết người đầy quyết đoạn và nham hiểm!

Cô ta đứng dậy, lập tức đi theo ra ngoài.

Bên trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Yoshimura Miyu.

Trong phút chốc cô ta quỳ xuống đất, sắc mặt thay đổi không ngừng, trong lòng vô cùng lo lắng cho bản thân mình. Lẽ nào, cả đời này cô ta đều không thể thoát khỏi sự khống chế của Trần Gia Bảo sao?

Lại nói sau khi Trần Gia Bảo rời khỏi phòng quản lý, Cao Văn Bân nãy giờ vẫn luôn canh giữ ngoài cửa thấy vậy thì lập tức lấy lại tinh thần và nhanh chóng cúi đầu khom lưng đi tới chào hỏi.

Chương 2194

Chương 2194

Trần Gia Bảo gật đầu cũng không nói chuyện với anh ta mà đi thẳng ra khỏi sòng bạc và quay lại trên boong tàu một lần nữa.

Mặt trời đã lặn ở hướng tây rồi, sắc trời âm u, ngoài biển khơi là một mảng mênh mông đen kịt, mênh mông bát ngát không thấy bờ thấy bến, mà chỉ có thể nghe thấy tiếng "róc rách" của thủy triều lên xuống truyền tới không ngừng mà thôi.

Sau khi được hít thở bầu không khí mang theo vị mặn này, tâm trạng của Trần Gia Bảo cũng trở nên vô cùng thoải mái.

Giống như anh đã nói, thế gian này luôn đẹp đẽ và rộng lớn, dù là ngày hay đêm tối thì đâu đâu cũng đều là phong cảnh.

"Không ngờ Nhật Bản nhỏ bé như thế mà cũng là ngọa hổ tàng long, và có nhiều cường giả tồn tại như thế. Tôi không biết anh có ân oán gì với Nhật Bản mà lại nhất quyết muốn vượt biển khơi đến Nhật Bản, nhưng mà tôi biết trong mười cường giả hàng đầu của Nhật Bản thì năm người đầu tiên đều có thể mang đến cho anh mối đe dọa rất lớn."

Bỗng nhiên, Vũ Nhược Uyên đi đến bên cạnh Trần Gia Bảo, hương thơm ngào ngạt nhàn nhạt xộc vào mũi Trần Gia Bảo khiến người ta càng cảm thấy thoải mái hơn.

Cô ta tiếp tục nói: "Đặc biệt là Kiếm Thánh Takezo Mari xếp hạng 1, còn có Âm Dương Sư thần bí khó hiểu vượt ra khỏi bảng xếp hạng càng có thể dễ dàng đánh bại anh. Anh thực sự là mối nguy mà Nhật Bản cần phải thận trọng đó.

Nói thật, mặc dù tôi đã đánh Yoshimura Miyu một bạt tai nhưng tôi thấy những lời cô ta nói cũng có lý, anh vẫn nên trở về Việt Nam càng sớm càng tốt."

Khóe miệng Trần Gia Bảo hiện lên ý cười đùa giỡn, quay đầu nhìn Vũ Nhược Uyên nói: "Tôi nhớ cô tới Nhật Bản với tôi không phải là để tìm cơ hội giết tôi sao, sao bây giờ lại bắt đầu thuyết phục tôi trở về Việt Nam rồi? Không phải là cô thật sự nhìn trúng tôi rồi đấy chứ?"

"Đồ thần kinh!" Vũ Nhược Uyên trợn trừng mắt nói: "Tôi chỉ đang lo anh làm liên lụy đến tôi thôi. Hơn nữa từ phương diện khác mà nói thì anh là một hào kiệt có tiếng tăm vang dội trong giới võ thuật, nếu như anh chết trong tay của người Đông Doanh thì không chỉ khuyến khích Nhật Bản nhỏ bé thêm kiêu ngạo và hung hăn càn quấy mà cả giới võ thuật của Việt Nam cũng sẽ hoàn toàn trở thành trò cười của mọi người. Vũ Nhược Uyên không thể để mất mặt như thế được."

Trần Gia Bảo nhỏ tiếng thì thầm nói: "Không ngờ cô còn để ý đến mấy chuyện như thế này."

"Anh nói gì cơ?" Vũ Nhược Uyên nhíu mày nói.

"Không, không có gì." Trần Gia Bảo lắc đầu, nói đầy tự tin: "Tôi sẽ không để thua đâu, ở Việt Nam tôi không để thua thì đến Nhật Bản tôi sẽ càng không để thua đâu."

Vũ Nhược Uyên lắc đầu nói: "Anh rất tự tin, nhưng tự tin cũng không sánh với hiện thực được. Tôi chẳng thấy anh có khả năng chiến thắng chút nào."

"Đó cũng là lý do tại sao cô thua tôi trên núi Vụ Ẩn đó, đến cuối cùng cô cũng không giống tôi." Đối mặt với biển lớn không thấy bờ, cả ánh mắt và vẻ mặt của Trần Gia Bảo đều vô cùng phấn khởi nói: "Trên trời hay dưới đất này cũng chỉ có Trần Gia Bảo duy nhất thôi."

"Anh…" Vũ Nhược Uyên hít một hơi ngay lập tức, tức đến nói không nên lời, hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Vậy anh muốn làm thế nào?"

"Đương nhiên, vẫn may là có cô cung cấp thông tin cho tôi." Nét mặt Trần Gia Bảo hồng hào nói: "Nếu ninja của phái Koga đã đến ám sát tôi, vậy thì tôi sẽ ra tay từ gia tộc Koga trước, tôi sẽ tiêu diệt hoàn toàn nó, tiện thể nói rằng đây là cái kết mà Nhật Bản đắc tội với Trần Gia Bảo tôi."

“Anh không làm được đâu.” Vũ Nhược Uyên trợn trừng mắt, phái Koga không chỉ có rất nhiều ninja mà Koga Mayo còn là cường giả của Truyền Kỳ trung kỳ nữa. Dù không ngang sức với Trần Gia Bảo thì cũng không yếu hơn Trần Gia Bảo là bao đâu, mà chỉ với một mình Trần Gia Bảo nhỏ bé như vậy thì sao có thể tiêu diệt toàn bộ gia tộc Koga được?

Trần Gia Bảo nở nụ cười thần bí: “Có làm được hay không thì tới lúc đó là cô sẽ biết thôi mà.”

Chương 2195

Chương 2195

Lại nói đến mấy tiếng sau, trong phòng khách của phủ đệ, Terai Chika đặt điện thoại xuống, gương mặt xinh đẹp của cô ấy dần trở nên u ám.

Takashima Seira đang ngồi đối diện với cô ấy, biết rằng Koga Mayo nghe theo lời dặn dò của Terai Chika mà đã phái ninja đi ám sát Trần Gia Bảo. Nghĩ đến cuộc điện thoại đó hẳn là có liên quan đến chuyện này, nên ông ta hỏi: "Thế nào rồi?"

"Thất bại rồi." Terai Chika lắc đầu với vẻ mặt ủ rũ, và thất vọng khó có thể che đậy được cùng sự tức giận: "May mà Koga Mayo vẫn thường hay khoe khoang nói phái Koga là gia tộc ninja số một Nhật Bản, rồi bây giờ thế nào, hừ, kết quả đến cả việc ám sát Trần Gia Bảo cũng không làm được, thật đúng là thành công thì ít mà thất bại thì nhiều mà!"

Takashima Seira bật cười, không cho là đúng nói: "Thực lực của Trần Gia Bảo vượt trội hơn người, đủ để cậu ta coi thường cả thiên hạ, đến cả Akemi Kawamoto cũng phải chịu thua dưới tay Trần Gia Bảo, huống hồ gì Koga Mayo chỉ phái một vài ninja tinh nhuệ nhất để đi ám sát Trần Gia Bảo, thất bại cũng là chuyện hợp tình hợp lý cả thôi.

Tôi nghĩ cô Terai đã sớm chuẩn bị tâm lý cho kết quả thất bại rồi chứ, nếu không thì cô cũng sẽ không mời tôi tới đây vào đêm khuya thế này để cùng nhau bàn bạc về chuyện đối phó với Trần Gia Bảo đâu."

Terai Chika uống một hớp trà, hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng rồi mới nói: "Ngài Takashima nói đúng, vừa rồi tôi thật sự thất lễ rồi."

"Không sao, ở đây không phải là Việt Nam, Nhật Bản là địa bàn của chúng ta, có thế lực rất lớn cung cấp cho chúng ta điều

khiển và sử dụng, cộng với tài trí thông minh của cô Terai, thì không bao lâu nữa chúng ta có thể hoàn toàn chơi chết Trần Gia Bảo rồi. Không biết lần này cô Terai mới tôi tới đây là có chuyện gì cần dặn gì chăng?"

"Ngài Takashima nói rất đúng, Nhật Bản đã định trước sẽ trở thành nơi chôn cất của Trần Gia Bảo rồi." Khóe miệng của Terai Chika cong lên hiện lên ý cười, nói: "Mong rằng ngài Takashima có thể ra mặt và mời tôn sư ra tay ám sát Trần Gia Bảo."

Toàn thân Takashima Seira cứng đờ, tay phải đang cầm ly trà cũng lập tức đơ lại giữa không trung, nhíu mày như thể rất khó nói: "Cô Terai, mời ân sư của tôi ra mặt để giết chết Trần Gia Bảo thì có hơi chuyện bé xé ra to rồi. Hơn nữa, ân sư của tôi vẫn luôn bế quan tìm kiếm sự đột phá. Lúc này mà làm phiền đến ông ấy thì cũng không hay lắm đâu."

Sư phụ của ông ta là Fujishima Sengaxếp thứ hai trong mười cường giả hàng đầu Nhật Bản, thực lực đã đạt đến cảnh giới Truyền Kỳ hậu kỳ rồi, chắc chắn là sự tồn tại của Truyền Kỳ hậu kỳ không ai sánh được. Trong lúc Nhật Bản vẫn còn rất nhiều cường giả để Terai Chika có thể sai phái thì ông ta cảm thấy việc mời sư phụ mình ra mặt để đối phó với Trần Gia Bảo ít nhiều gì cũng có cảm giác như đang mổ gà lấy thịt bò vậy. Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Terai Chika nghiêm mặt nói: "Ngài Takashima, ngài có từng nghĩ qua về mục đích mà Trần Gia Bảo đến Nhật Bản không chỉ để giết hai người ông và tôi, mà còn là để cướp lấy "Ngọc tỷ Truyền Quốc" không. Đây là vật phẩm mà Âm Dương Sư đại nhân cần dùng để mở Kim Khẩu Điểm Danh, nghe nói chuyện này có liên quan đến tương lai của toàn bộ Nhật Bản, tuyệt đối không thể để thất bại dễ dàng được."

Để tránh cho đêm dài lắm mộng thì Trần Gia Bảo nhất định phải được loại bỏ càng sớm càng tốt. Hơn nữa đao pháp của ngài Fujishima Senga đã đạt đến trình độ tuyệt vời rồi. Nếu như có ông ấy ra mặt thì mới có thể đảm bảo không có một tý sơ hở nào."

Thần sắc của Takashima Seira cũng trở nên nghiêm túc hơn, ông ta đứng dậy, nghiêm túc nói: “Vậy được, sáng mai tôi sẽ đến thăm ân sư rồi mời ân sư ra mặt giết chết Trần Gia Bảo.”

“Vậy thì phải cảm ơn ngài Takashima nhiều rồi. Mặt khác, tôi cũng sẽ dặn dò Koga mayo để ông ấy toàn lực phối hợp với ngài Fujishima Senga và cố gắng loại bỏ Trần Gia Bảo trong thời gian nhanh nhất.”

“Tôi hiểu rồi, vậy Takashima xin phép chào tạm biệt trước.” Takashima Seira nói xong thì rời đi.

Trong căn phòng, trong đôi mắt của Terai Chika lóe lên một tia sáng sắc bén, cường giả tuyệt thế xếp thứ hai trong số mười cao thủ hàng đầu của Nhật Bản, cộng với toàn bộ gia tộc Koga, cô ấy không tin Trần Gia Bảo vẫn có thể không chết được!

Chương 2196

Chương 2196

Trần Gia Bảo không biết nguy hiểm đang đến gần, ngày hôm sau cuối cùng du thuyền cũng cập bến rồi, cũng thông báo rằng Trần Gia Bảo đã chính thức đặt chân đến Nhật Bản rồi. Đương nhiên, điều đó cũng cho thấy mối nguy hiểm đã càng ngày càng gần hơn.

Sau khi Trần Gia Bảo đưa hai người phụ nữ ra khỏi bến tàu, trời không đẹp, đột nhiên mây đen kéo đến dày đặc rồi cơn mưa mùa thu rơi rả rích.

Không khí ẩm ướt và trong lành khiến cho tâm trạng của Trần Gia Bảo sau khi đã hít thở không khí mang theo vị mặn ngoài biển khơi mấy ngày nay càng trở nên thoải mái hơn, khóe môi hiện lên ý cười.

Ngược lại, Vũ Nhược Uyên lại không có tâm trạng như Trần Gia Bảo, cô ta ngẩng đầu lên nhìn trời chỉ thấy mây đen dày đặc và mưa bay lất phất hơi lành lạnh rơi lên mặt cô ta.

Cô ta lắc đầu, cảm thán nói: "Vừa mới đến Nhật Bản đã gặp ngay một ngày trời mưa âm u rồi. Đây không phải là chuyện may mắn gì đâu. Mưa là nước, trong bát quái nó là quẻ Khảm, tượng trưng cho điềm báo nguy hiểm, mà trời là quẻ Càn, lúc này trời lại mưa, trong bát quái thì giống như là quẻ Thiên Thủy Tụng.

Trong "Quẻ Tụng – Chu Dịch" có mây, 'Chung hung, bất lợi thiệp đại nhân' (*), điều này vô tình cho biết anh vượt qua đại dương để đến Nhật Bản là một điềm báo nguy hiểm. Quẻ này cho thấy anh không thuận lợi chút nào."

(*) 'Chung hung, bất lợi thiệp đại nhân' là thoán từ trong quẻ 6: Thiên Thủy Tụng của Kinh Dịch. Thoán từ đầy đủ gồm có: Tụng: Hữu phu, trất, dịch. Trung cát, chung hung. Lợi kiến đại

nhân, bất lợi thiệp đại xuyên. Ý nói kiện cáo (tụng) vì mình tin thực mà bị oan ức (trất), sinh ra lo sợ (dịch). Nếu giữ đạo trung (biện bạch được rồi thì thôi) thì tốt lành,nếu kiện cho đến cùng thì xấu. Tìm được bậc đại nhân (công minh) mà nghe theo thì chỉ có lợi, nếu không thì như lội qua sông lớn (nguy), không có lợi.

Yoshimura Miyu thầm ngạc nhiên, "Chu Dịch" cũng xem như là có tiếng tăm lẫy lừng ở Nhật Bản, phải biết rằng "Chu Dịch"còn khó hiểu hơn cả thiên thư nữa. Cô ta không ngờ rằng Vũ Nhược Uyên vẫn còn trẻ tuổi và xinh đẹp hơn cô ta lại có trình độ uyên thâm về "Chu Dịch" như thế.

Cô ta làm sao biết được Vũ Nhược Uyên vốn là thiên kiêu của nhà họ Vũ của Quỷ Y Môn, phải khổ cực nghiên cứu những thứ có quan hệ mật thiết với trung y như âm dương, ngũ hành, bát quái, nên đương nhiên cô ta cũng không xa lạ gì với "Chu Dịch".

"Ha." Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, hăng hái nói: "Tôi vẫn là câu nói đó, thế gian này luôn đẹp đẽ và rộng lớn, chỉ là cảnh đẹp này khi vào mắt mỗi người thì sẽ khác nhau. Trận mưa này trong mắt cô là điềm báo nguy hiểm, nhưng trong mắt tôi lại là 'Nữ Oa đang luyện thạch vá trời, một cơn mưa mùa thu khiến người khác cảm thấy hết sức mới lạ' mà thôi, vừa hay cũng là lúc tha hồ phát huy tài năng!"

Vũ Nhược Uyên lắc đầu bất lực nói: "Anh thật sự đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, cũng được, vậy để tôi chống mắt lên xem, rốt cuộc là chiêm quẻ của tôi linh nghiệm hay anh thật sự sẽ khiến cả Nhật Bản 'long trời lở đất, gió tanh mưa máu'."

"Vậy thì cô cứ chống mắt lên mà xem đi." Trần Gia Bảo cười tinh nghịch, sau đó anh vẫy tay rồi đi tới một con đường cách đó không xa, nói: "Đi, đến thành phố Đại Lương nào!"

Trong lúc hỏi cung Yoshimura Miyu tối hôm qua, anh đã biết được trụ sở chính của phái Iga – tên của một phái ninja khác nổi tiếng ngang với phái Koga, được đặt tại thành phố Đại Lương.

Vậy nên lý do mà Trần Gia Bảo chọn thành phố Đại Lương làm điểm dừng chân đầu tiên của mình ở Nhật Bản là vì phái

Iga này.

“Phiền phức của gia tộc phái Koga còn chưa giải quyết xong, Trần Gia Bảo lại muốn đụng chạm tới phái Iga, anh ta không phải là bị điên rồi đấy chứ? Nói cách khác là Trần Gia Bảo vừa mới đến Nhật Bản đã muốn tạo nên tin tức động trời, thật sự muốn khiến Nhật Bản trở nên ‘long trời lở đất, gió tanh mưa máu’ à?”

Cô ta chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng mà đi theo sau Trần Gia Bảo trong vô thức thôi.

Ngược lại là Vũ Nhược Uyên đã từng nhìn thấy thủ đoạn chia rẻ của Trần Gia Bảo ở tỉnh Trung Nguyệt rồi nên cô ta tỏ ra rất trầm ngâm.

Họ tới thành phố Đại Lương bằng tàu cao tốc Shinkansen, lúc tới thành phố Đại Lương thì đã là buổi trưa rồi.

Trần Gia Bảo dặn Yoshimura Miyu tìm một nhà hàng, dự định sẽ ăn uống no nê rồi mới đến nhà gia tộc Iga.

Chương 2197

Chương 2197

Vào lúc này, bên trong sảnh lớn của một nhà hàng xa hoa của thành phố Đại Lương, ba người Trần Gia Bảo, Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu đang ngồi vào bàn ăn, thưởng thức những món ăn ngon mang hương vị chính thống. Mặc dù không phong phú và sâu sắc như những món ngon của Việt Nam nhưng nó cũng có những đặc điểm tinh tế và độc đáo riêng khiến người khác muốn ăn nhiều hơn nữa.

Hầu hết những người trong nhà hàng đều bị khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu thu hút, thỉnh thoảng lại còn lén nhìn hai cô gái nữa. Trong lòng có cảm giác vừa ngạc nhiên vừa hâm mộ. Đương nhiên hình như có hơn 90% ánh mắt đều tập trung lên người Vũ Nhược Uyên xinh đẹp hơn.

Nhà hàng này là do Yoshimura Miyu chọn, từ sau khi đến nhà hàng này, cô ta có hơi không thích hợp, ánh mắt của cô ta cứ không chú ý mà đảo qua đảo lại giống như đang tìm ai đó vậy.

“Là một ninja tinh nhuệ của phái Koga, hẳn là cô rất hiểu về đối thủ là gia tộc Iga mới đúng nhỉ? Nói đi, cô biết gì về ninja của phái Iga?”

Bỗng nhiên, Trần Gia Bảo dường như không phát hiện ra sự khác lạ của Yoshimura Miyu, “không chú ý” mở miệng hỏi.

Cơ thể của Yoshimura Miyu run lên, còn tưởng rằng mình đã vô ý để lộ khuyết điểm rồi, nên vội vàng nhìn về phía Trần Gia Bảo, nhưng cô ta chỉ thấy Trần Gia Bảo đang cúi đầu thưởng thức món ăn trước mặt, không có phản ứng gì đặc biệt cả. Lúc này cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô ta nghiêm túc nói: “Thực ra cũng chẳng có gì để nói về phái Iga cả. Ngoại trừ Iga Chiho là người lợi hại nhất

trong gia tộc Iga ra thì còn có hai cường giả nữa mà không thể xem thường được, cũng có thể so sánh với cường giả Tông Sư trung kỳ trong giới võ thuật Việt Nam, nhưng so với Takashima Seira cùng cảnh giới thì còn kém rất nhiều.

Ngoài ra, người nổi tiếng nhất của phái Iga không phải hai người này, thậm chí cũng không phải là Iga Chiho, mà là con gái của Iga Chiho – Iga Tsuki. Nghe nói nhan sắc và vẻ đẹp tuyệt trần của cô ấy cũng không thua kém gì cô Terai Chika đâu. Cô ấy còn được mệnh danh là viên ngọc sáng chói nhất của thành phố Đại Lương này, và được rất nhiều người theo đuổi."

Nói đến câu cuối cùng, trong mắt của Yoshimura Miyu lóe lên một nửa sự ghen tị một nửa sự bất lực. Hiển nhiên người xinh đẹp như cô ta còn biết dung mạo của mình không xinh đẹp bằng Iga Tsuki thì có thể thấy được Iga Tsuki xinh đẹp như thế nào. Dù sao thì cũng không có nhiều người phụ nữ có thể khiến cho Yoshimura Miyu cam tâm chịu thua.

Trần Gia Bảo không nhịn được mà bật cười: "Ở trong một gia tộc ninja lấy thực lực làm chính mà người nổi tiếng không phải là Iga Chiho có thực lực mạnh nhất, mà lại là Iga Tsuki dựa vào sắc đẹp động lòng người, cũng không biết có phải là sự xót xa của gia tộc Iga hay không."

Trong đối mắt của Yoshimura Miyu lóe lên một tia bắt mắt: "Ngài Trần đã nói đúng trọng điểm rồi đó, đó cũng là lý do tại sao mà mấy năm nay gia tộc Iga bị phái Koga chúng tôi áp đảo."

"Vậy thực lực của Iga Tsuki thì như thế nào?" Ngược lại là Vũ Nhược Uyên lại có hứng thú. Trước giờ cô ta vẫn luôn kiêu ngạo về dung mạo xinh đẹp của mình, nên khi nghe nói có Iga Tsuki vô cùng xinh đẹp như vậy thì không ít thì nhiều cũng sẽ có ý nghĩ muốn so tài.

Yoshimura Miyu ngượng ngùng cười cười, giọng kính cẩn nói: "Về dung mạo bên ngoài thì đều xinh đẹp không tì vết như nhau, nhưng về cảnh giới thực lực thì hẳn là Iga Tsuki thua cô Vũ một chút."

"Nếu nói như vậy thì thực lực của Iga Tsuki cũng đã đạt tới cảnh giới Tông Sư sơ kỳ rồi?"

Yoshimura Miyu gật đầu: “Nếu dựa theo sự phân chia thực lực của Việt Nam thì đúng thật là thực lực của Iga Tsuki đã đạt đến cảnh giới Tông Sư sơ kỳ rồi.”

Vũ Nhược Uyên gật đầu và cũng không nói gì nữa, trong lòng cô ta đang có hứng thú với Iga Tsuki. Cô ta muốn xem xem rốt cuộc là cô ta – người tài của Việt Nam này lợi hại hay là Iga Tsuki – viên ngọc sáng chói của Nhật Bản mạnh hơn.

Bỗng nhiên Trần Gia Bảo chú ý thấy ở lối vào sảnh lớn của nhà hàng có mấy người nhân viên có vẻ mặt rất lạ và chỉ tay vào họ, họ cũng đang nói chuyện với nhau rất nhỏ. Đáng tiếc là đối phương đang nói tiếng Nhật Bản nên Trần Gia Bảo nghe không hiểu, nhưng khi thấy vẻ mặt không hiền lành của đối phương thì hẳn là chẳng có ý gì tốt đẹp cả.

Chương 2198

Chương 2198

Yoshimura Miyu cũng phát hiện ra mấy người kia, tinh thần phấn chấn hẳn lên, trong đôi mắt của cô ta vô ý lóe lên vẻ hưng phấn.

Lý do cô ta chọn nhà hàng này thật ra rất đơn giản. Bởi vì nhà hàng này là sản nghiệp của gia tộc Iga, mà cô ta lại là ninja tinh nhuệ tiếng tăm lẫy lừng ở bên ngoài của phái Koga thì sẽ có rất nhiều người của phái Iga nhận ra cô ta.

Với mối quan hệ như nước với lửa trong mấy năm giữa phái Iga và phái Koga, cô ta lại dám tự nhiên đến nhà hàng này ăn cơm thì chắc chắn sẽ bị phái Iga xem là hành động khiêu khích, chắc chắn sẽ tới đây tìm phiền phức, sau đó sẽ nhìn Trần Gia Bảo với Vũ Nhược Uyên bằng con mắt căm thù.

“Tính cách của Trần Gia Bảo kiêu ngạo như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra mâu thuẫn với phái Iga. Với thực lực mạnh mẽ đó của Trần Gia Bảo thì rất có thể sẽ động đến Iga Chiho phải đích thân ra tay. Tới lúc đó, Trần Gia Bảo với Iga Chiho như chó cắn nhau, nói không chừng có thể cả hai bên đều bị thiệt.

Vậy thì phái Koga của mình có thể ngư ông đắc lợi được rồi, tới lúc mình lập được công to như vậy thì tộc trưởng Koga Mayo nhất định sẽ mời Âm Dương Sư đại nhân giải độc cho mình. Vậy là mình đã có thể hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Trần Gia Bảo, thậm chí là còn được trực tiếp lên cao ngay lập tức trong phái Koga nữa!”

Nghĩ tới đây, trong mắt Yoshimura Miyu lại lóe lên sự vui vẻ, mặc dù cô ta đã thu lại ngay lập tức nhưng vẫn bị Trần Gia Bảo phát hiện ra.

Trần Gia Bảo khẽ cười, làm sao mà anh không hiểu được tại sao Yoshimura Miyu lại chọn nhà hàng này, chắc chắn là cô ta

có tính toán gì đấy.

Nhưng Trần Gia Bảo vẫn không nói gì, ngược lại lại còn từ tốn ăn mấy món ăn trên bàn và không hề muốn nhanh chóng rời khỏi đây chút nào.

Yoshimura Miyu thấy vậy thì càng vui mừng hơn, trong lòng thầm cười mỉa, tai vạ sắp đến nơi Trần Gia Bảo rồi mà anh ta vẫn còn có lòng ngồi thưởng thức món ngon, thật là ngu xuẩn mà!

Rất nhanh, chỉ trong vòng chưa tới 5 phút sau, ở lối vào sảnh lớn đã có mấy người đàn ông trung niên mạnh mẽ bước vào. Người đi đầu mặc vest, đeo kính râm, hơi thở ổn định, bước đi rất vững vàng, rõ ràng là trên người có võ thuật.

Sau khi quản lý nhìn thấy ông ta thì lập tức đi tới, chỉ tay vào bàn bên này của Trần Gia Bảo, nhỏ tiếng nói mấy câu gì đó.

Người đàn ông đeo kính râm gật đầu, dẫn theo bốn người đàn ông mạnh mẽ sải bước lớn đi qua bên này, tùy tiện kéo hai chiếc ghế bên cạnh qua rồi ngồi xuống với tư thế bắt chéo chân. Sau đó mở miệng nói quang quác với Yoshimura Miyu bằng tiếng Nhật Bản, lại còn chỉ tay vào Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên với thái độ không mấy thân thiện.

Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên khẽ cau mày, mặc dù nghe không hiểu tiếng Nhật Bản nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hung hăng của người đàn ông đeo kính râm thì họ cũng biết được những lời ông ta nói chẳng phải là lời tốt đẹp gì.

Yoshimura Miyu lập tức dịch lại với cho Trần Gia Bảo nghe bằng giọng nói kính cẩn: “Ngài Trần, đây là Oda Kazue của phái Iga, vừa nãy đã chất vấn tôi tại sao lại to gan đến đây ăn cơm.

Anh ta còn nói… còn nói trước đây chưa từng gặp ngài Trần và cô Vũ, chê bai mọi người là vô danh tiểu tốt, đến đây ăn cơm là sỉ nhục những món ngon ở đây, kêu mọi người… kêu mọi người cút ra ngoài.”

Yoshimura Miyu cũng không ngờ được Oda Kazue lại “có quyền” như vậy, vừa mở miệng ra đã sỉ nhục và hạ thấp giá trị của Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên như vậy, đến nỗi cô ta không cần phải đổ thêm dầu vào lửa luôn.

Vũ Nhược Uyên khẽ cau mày, giữa hàng lông mày hiện lên vẻ ớn lạnh.

Ngược lại Trần Gia Bảo chỉ khẽ cười một tiếng: “Hóa ra là người của phái Iga, vốn dĩ còn muốn đến thăm gia tộc Iga, không ngờ người của phái Iga lại tự mình tìm đến đây rồi.”

Yoshimura Miyu lập tức dịch lại những lời Trần Gia Bảo vừa nói, cuối cùng còn đặc biệt chêm thêm một câu: “Anh ấy là người Việt Nam, cũng là ông chủ hiện tại của tôi.”

Chương 2199

Chương 2199

Oda Kazue và những người khác sửng sốt ngay lập tức, không phải Yoshimura Miyu là ninja tinh nhuệ của phái Koga sao, vậy cô ta nhận người đàn ông Việt Nam này làm ông chủ từ lúc nào? Chết tiệt, thế này thì không phải là làm cho mấy người đàn ông Nhật Bản bọn họ mất hết mặt mũi sao?

Lúc này Oda Kazue và những người khác mới chú ý đến Trần Gia Bảo, nhao nhao quay đầu lại nhìn và đánh giá Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên.

Ngay lập tức, bọn họ bị dung mạo của Vũ Nhược Uyên làm cho vô cùng kinh ngạc, người phụ nữ xinh đẹp này hoàn toàn không thua cô chủ chút nào.

Vũ Nhược Uyên khẽ cau mày, trong mắt lóe lên sự không thoải mái.

Lúc này Oda Kazue và những người khác mới phản ứng lại, chỉ thấy Vũ Nhược Uyên rất thu hút người khác, trong lòng không hề thấy xấu hổ về bản thân mình chút nào, sau đó bọn họ nhanh chóng quay người lại với Vũ Nhược Uyên và ánh mắt nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Ngay lập tức, vẻ mặt của bọn họ trở nên kỳ lạ hơn.

Bọn họ đều là ninja tinh nhuệ của phái Iga, thực lực phần nhiều đều thuộc "Thông U trung kỳ" và "Thông U hậu kỳ", đương nhiên ánh mắt của bọn họ cũng rất độc đáo. Ban đầu khi thấy Yoshimura Miyu cam tâm làm đầy tớ cho Trần Gia Bảo, bọn họ còn tưởng Trần Gia Bảo sẽ tuyệt vời như một anh hùng biết chừng nào.

Kết quả khi thấy trên người Trần Gia Bảo không hề có một chút hơi thở của người luyện võ mà chỉ giống như những người bình thường khác, bọn họ chỉ cần dùng một ngón tay là

có thể đè bẹp dễ dàng rồi, nên đương nhiên trong lòng thấy rất khinh thường.

Ngay sau đó, Oda kazue khinh thường nói: “Bông hồng gai có tiếng của phái Koga lại đi nhận một thiếu niên vô cùng bình thường của Việt Nam làm ông chủ, phái Koga mấy người thật sự là càng sống càng thụt lùi rồi.”

Những người xung quanh bật cười ha hả ngay lập tức, không hề che giấu ý mỉa mai chút nào.

Mặc dù Trần Gia Bảo nghe không hiểu tiếng Nhật, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự khinh thường của Oda Kazue và những người khác, không khỏi lắc đầu rồi cười khẽ một tiếng. Cái gọi là bình yên trước giông bão, đến cả Sầm Khiếu Uy của truyền kỳ trung kỳ còn không nhìn ra được mức độ của nó thì huống hồ gì chỉ là những nhân vật nhỏ bé của “Thông U kỳ” này chứ?

Yoshimura Miyu lộ rõ vẻ kỳ quái trên gương mặt xinh đẹp của mình, Trần Gia Bảo mà “bình thường”? Nếu để Oda Kazue biết được đến cả “ám sát thiên vương” uy danh lẫy lừng của Nhật Bản Akemi Kawamoto còn thất bại dưới tay Trần Gia Bảo thì không biết bọn họ sẽ thấy như thế nào nhỉ? Tải áp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Đương nhiên, cô ta mong Trần Gia Bảo và phái Iga sẽ xảy ra mâu thuẫn còn không kịp thì sao có thể có lòng tốt mà đi nhắc nhở Oda Kazue và những người khác được chứ. Vậy nên cô ta cười mỉa mai nói: “Ông chủ nhà tôi là người giỏi nhất trong số toàn bộ người Việt Nam. Sao mấy nhân vật nhỏ bé như phái Iga mấy người có thể nhìn ra nông sâu thế nào chứ?”

Tiếng cười của mấy người phái Iga im bặt ngay lập tức, trong mắt hiện lên sự tức giận tột cùng.

“Ở địa bàn của phái Iga bọn tao mà còn dám nhạo báng bọn tao à? Yoshimura Miyu ơi là Yoshimura Miyu, mày thật sự không sợ bọn tao sẽ im hơi lặng tiếng mà giết chết cả mày và ông chủ của mày à?”

Tao cũng muốn để mày giết chết anh ta lắm nhưng vấn đề là mày không làm được!

Yoshimura Miyu nói không nên lời, sau đó khinh thường nói: “Còn phái Iga tụi mày thì sao? Chủ nhân nhà tao sớm đã nghe đến sự độc đáo của ninja phái Iga rồi, nên mới kêu tao dẫn đường đến thăm gia chủ Iga Chiho của phái Iga, hơn nữa còn rất hân hạnh khi được đến nhà hàng này dùng bữa, tụi mày không có lòng tiếp đãi thì cũng thôi đi, ngược lại lại còn tràn đầy sự thù địch như vậy nữa, haha, lẽ nào đây chính là cách mà phái Iga tiếp đãi khách hay sao?”

“Muốn đến hỏi thăm tộc trưởng của bọn tao, anh ta à?” Oda Kazue nhịn không được mà bật cười đầy khinh thường, quay đầu lại nhìn Trần Gia Bảo: “Một người Việt Nam nhỏ bé như mày thì có tư cách gì để đến gặp tộc trưởng của tụi tao?”

Chương 2200

Chương 2200

Yoshimura Miyu dịch lại lời này ngay lập tức.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, cảm thấy bên kia có vẻ hạ thấp Việt Nam thì lại càng không thích, nhíu mày nói: "Tôi muốn gặp ông ấy, hơn nữa tôi tin ông ấy chắc chắn cũng sẽ gặp tôi thôi."

Oda Kazue và những người khác giống như mới nghe được chuyện cười vô cùng lớn nên nhịn không được mà bật cười haha: "Tộc trưởng của bọn tao là tông sư ninja tiếng tăm lẫy lừng khắp cả Nhật Bản này, bình thường chỉ tay năm ngón phải giải quyết rất nhiều chuyện, mà mày chỉ là một tên vô danh tiểu tốt đến từ Việt Nam thôi thì dựa vào đâu mà có thể gặp được tộc trưởng của bọn tao?"

Nói xong, Oda Kazue đột nhiên nâng tay phải lên, đôi đũa đang nằm trên bàn bỗng nhiên bay bổng lên không trung bay vào trong tay anh ta, sau đó, anh ta chỉ phất nhẹ tay thôi thì có một tiếng "bốp", sau khi chiếc đũa bay bổng lên xuyên qua mặt bàn của bàn ăn cơm thì bị ghim xuống nền đá cẩm thạch chắc chắn.

Mấy người mặc đồ đen ở phía sau đều rầm rầm khen hay.

Những vị khách xung quanh cũng bị động tĩnh ở bên này thu hút, sau khi thấy một màn này thì đều cảm thán tới tấp, thật lợi hại!

Vẻ mặt đắc thắng của Oda Kazue vụt qua, vừa nãy anh ta đã dùng toàn bộ sức lực của mình, uy lực của chiếc đũa có thể so sánh với viên đạn, chắc chắn có thể khiến người Việt Nam không biết trời cao đất dày này khiếp sợ.

Nghĩ tới đây anh ta vô ý thức nhìn về phía Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, anh ta sửng sốt ngay lập tức. Anh ta chỉ thấy

Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên không những không bị anh ta làm cho khiếp sợ mà còn cùng nhau lắc đầu nữa. Cảm giác đó giống như… giống như hai người họ không thấy chẳng có gì cả, thậm chí còn có hơi tỏ rõ sự khinh thường nữa.

Oda Kazue có hơi ngơ ngác, rốt cuộc chuyện này là sao? Lẽ nào người Việt Nam này không biết, không nhìn ra được chiêu này của anh ta hiếm thấy tới mức nào sao?

Nhưng anh ta nào biết, mặc dù tu vi của anh ta thuộc "Thông U hậu kỳ" trong số các ninja ở phái Iga là điều không tệ, nhưng cũng chỉ dừng lại là không tệ trong phái Iga mà thôi. Đừng nói đến việc nhìn sang Việt Nam, cho dù là trong tỉnh Trung Nguyệt thôi thì không biếtđã có mấy người có thực lực "Thông U hậu kỳ" rồi, thậm chí Trần Gia Bảo còn từng giết mấy người của "cường giả Truyền Kỳ" nữa. Oda Kazue mơ mộng hão huyền muốn dùng thực lực của "Thông U kỳ" để dọa Trần Gia Bảo sợ à, điều này sao có thể được?

Vậy nên một chiêu vừa rồi chỉ đủ để anh ta tự kiêu thôi, trong mắt Trần Gia Bảo với Vũ Nhược Uyên thì thực sự không thể công khai được.

Yoshimura Miyu lại càng tỏ rõ sự khinh thường hơn. Cô ta đã từng trải qua sự khủng bố của Trần Gia Bảo rồi, cho dù có là Iga Chiho đích thân ra tay đi nữa thì chưa chắc có thể đánh bại được Trần Gia Bảo, chứ đừng nói gì đến Oda Kazue chỉ là một ninja tinh nhuệ nhỏ bé của phái Iga. Anh ta sao có thể uy hiếp Trần Gia Bảo được chứ?

Cảm nhận được sự khinh thường của Trần Gia Bảo và những người khác, Oda Kazue khinh thường cười mỉa, chậm rãi đứng lên: "Không ngờ người Việt Nam lại hung hăng càn quấy như vậy, lẽ nào ở trường không có ai dạy tụi mày cái gì gọi là 'nhập gia tùy tục' à?"

"Ha!" Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng: "Tao cũng không ngờ tới một đảo quốc chật hẹp nhỏ bé như vậy lại có những người tự đại như thế. Lẽ nào lúc tổ tiên ngày trước của tụi mày học lễ nghĩa của Việt Nam bọn tao thì không đem theo câu thành ngữ 'tự mình biết mình' về Nhật Bản à?"

Vũ Nhược Uyên cong lên một nụ cười, cực kì oán hận!

Đợi đến sau khi Yoshimaru Miyu dịch câu này xong thì tất cả mọi người có mặt ở đó đều vô cùng tức giận.

“Xem ra tụi mày đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi.” Vẻ mặt của Oda Kazue cực kỳ u ám: “Mặc dù tao không biết thân phận của mày là gì, nhưng nếu mày đã đi chung với phái Koga thì bọn mày chính là kẻ thù của phái Iga bọn tao rồi!”

Nói xong, anh ta nháy mắt với quản lý nhà hàng ở cách đó không xa, quản lý hiểu ý liền lệnh cho mấy người bảo vệ ở đó mời tất cả những vị khách đang dùng bữa trong sảnh lớn ra ngoài.

Rất nhanh, trong sảnh lớn của nhà hàng vốn dĩ đang rất náo nhiệt chỉ còn lại duy nhất một bàn của Trần Gia Bảo.

Chương 2201

Chương 2201

Oda Kazue cười rất đắc ý rồi phất tay một cái, sau đó những người đàn ông đang mặc đồ đen ở phía sau nhao nhao đi lên phía trước và bao vây Trần Gia Bảo, Vũ Nhược Uyên và Yoshimaru Miyu.

Nếu như là lúc khác, Yoshimaru Miyu rơi vào vòng bao vây của ninja phái Iga thì chắc chắn sẽ bị bị thua, nhưng bây giờ có Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên ở đây rồi, cô ta không chỉ vững như kiềng ba chân, mà thậm chí trong lòng cô ta còn có ý muốn ngư ông đắc lợi nữa. Tốt quá rồi, Trần Gia Bảo thật sự xảy ra xung đột với phái Iga rồi!

“Không cần biết kết quả thế nào, chỉ có Yoshimaru Miyu tôi mới thật sự là người giành chiến thắng cuối cùng mà thôi!”

Yoshimaru Miyu vô cùng vui mừng và kích động, đôi tay đang giấu dưới bàn siết chặt vào nhau.

“Ở đây là địa bàn của phái Iga bọn tao, hôm nay mày có chắp thêm cánh cũng không thoát được đâu. Còn lời trăng trối nào muốn nói thì nói nhanh đi, không thì lại không kịp đó.”

Oda Kazue vô cùng đắc ý, vô ý liếc mắt nhìn Vũ Nhược Uyên rồi quyết định thầm trong lòng, đợi sau khi giết chết thiếu niên người Việt Nam không biết trời cao đất dày này thì anh ta sẽ bắt người phụ nữ xinh đẹp như tượng này lại. Nếu có thể thưởng thức thật vui vẻ thì cho dù là giảm thọ 10 năm cũng được!

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh ta nhìn Vũ Nhược Uyên càng trở nên cháy bỏng hơn.

Trần Gia Bảo nhìn xung quanh một lượt, đếm tới đếm lui, nếu tính luôn cả Oda Kazue thì đối diện với anh hiện tại có tổng cộng 6 người, thực lực đều là “Thông U kỳ”. Nói thật thì mấy

con tép riêu này không hề tạo hứng thú cho anh muốn nhúng tay vào chút nào.

Anh với Vũ Nhược Uyên liếc mắt nhìn nhau, nhíu mày nói: "Tôi đánh hay cô đánh?"

Vũ Nhược Uyên trợn trừng mắt, làm sao mà cô ta không hiểu ý của Trần Gia Bảo được, nói: "Trận chiến đầu tiên ở Nhật Bản này cứ để chị đây tiếp đi."

Nói xong, ánh mắt của cô ta dần trở nên khinh thường ngay lập tức. Cô ta đứng trước mặt Oda Kazue và những người khác với dáng người cao ráo, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, khí chất mạnh mẽ, thờ ơ nói: "Ra tay đi."

Oda Kazue và những người khác bị ánh sáng chói mắt tỏa ra từ cô ta bức bách, nhịn không được mà lùi về sau một bước. Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy loại khí chất mạnh mẽ trên người chị đại mà thôi.

Ánh mắt của Vũ Nhược Uyên dần trở nên khinh thường, lắc đầu cười khẽ: "Thật đúng là một lũ hề biết nhảy nhót mà."

Yoshimura Miyu không dịch câu này ra nhưng vẻ mặt Oda Kazue và những người khác nhìn cô ta thì đã biết bọn họ đã bị người phụ nữ xinh đẹp này khinh bỉ, nên nhịn không được mà bực tức trong lòng, anh ta phất bàn tay to lớn của mình một cái rồi nói: "Lên, giết chết tên đầu óc thiển cận không biết trời cao đất dày này đi, còn Yoshimaru Miyu và người phụ nữ này thì bắt lại."

Mấy người đàn ông mặc đồ đen xung quanh hét lớn tiếng rồi ồ ạt xông lên phía trước.

Điều kỳ lạ là, tất cả bọn họ đều lao về phía Trần Gia Bảo, không một người nào ra tay với Vũ Nhược Uyên, giống như sợ sẽ làm Vũ Nhược Uyên bị thương vậy.

Trần Gia Bảo không khỏi lắc đầu bật cười, nếu bọn họ thật sự cho rằng Vũ Nhược Uyên là một con thỏ trắng không có hại thì bọn họ đã lầm to rồi.

Quả nhiên, ánh mắt của Vũ Nhược Uyên lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, cô ta không muốn có tiếp xúc cơ thể với mấy người Nhật Bản này, nên đã dùng đôi bàn tay mảnh khảnh của mình vỗ nhẹ lên mặt bàn. Chỉ nghe thấy một tiếng "bốp" phát ra từ bên

trong hộp đựng đũa trên bàn, sau đó vừa đúng 6 chiếc đũa bay lên không trung.

Vũ Nhược Uyên phất nhẹ chiếc váy màu tím của mình, sau đó là một âm thanh lớn vang dội vang lên. 6 chiếc đũa giống như 6 ngôi sao băng phóng về phía Oda Kazue và những người khác.

Trong nháy mắt chỉ nghe thấy tiếng kêu la của 6 người, lòng bàn tay phải của Oda Kazue và những người khác bị chiếc đũa đâm xuyên qua cùng lúc, cùng lúc đó máu tươi cũng chảy ra ngoài.

Chương 2202

Chương 2202

Nhưng vết thương trên tay cũng không sánh được với sự bàng hoàng trong lòng của Oda Kazue và những người khác. Người phụ nữ này chỉ dùng một chiêu thôi mà đã có thể giết bọn họ trong tích tắc. Sức mạnh này có thể sáng ngang với chị đại Iga Tsuki. Sao ở Việt Nam lại có người phụ nữ xinh đẹp có thể sánh được với chị đại chứ?

"Trận chiến đầu tiên ở Nhật Bản này thật đúng là gà đất chó sành chẳng đáng nhắc tới chút nào, thực sự khiến người ta thất vọng mà." Vũ Nhược Uyên lắc đầu, tỏ vẻ vô cùng thất vọng, lại ngồi xuống bàn một lần nữa.

Trần Gia Bảo nâng ly rượu lên uống một hợp rồi quay đầu nhìn Oda Kazue nói: "Tôi không giết anh, anh hãy đi tìm một người của phái Iga có thể nói được và hiểu được tiếng Việt Nam tới đây, tôi sẽ ở đây chờ anh."

"Mày… Mày nói thật à, đắc tội phái Iga bọn tao, còn dám ở đây không chịu đi, còn nói muốn cấp cao của phái Iga bọn tao tới gặp mày?"

Đám người Oda Kazue đều ngây cả ra.

Tên nhóc này sẽ không phải là một tên ngốc chứ, phái Iga bọn họ có thực lực lớn mạnh ở thành phố Vinh, có nhân mạch rất sâu trong ba giới quân sự chính trị kinh tế, hơn nữa người mạnh trong phái nhiều như mây, không nói cái khác, chỉ cần nói tới tộc trưởng Iga Chiho, đó chính là người xếp thứ năm trong mười cường giả hàng đầu Nhật Bản, chỉ cần nhấc một ngón tay cũng có thể nhẹ nhàng nghiền nát hai người Việt Nam này một các dễ dàng, rốt cuộc là ai cho nó sự dũng cảm, khiến nó kiêu ngạo thế này?

“Đương nhiên.” Trần Gia Bảo lạnh nhạt nói: “Tôi luôn thực hiện lời đã nói, các anh cứ yên tâm mà rời đi đi, nhưng các anh chỉ có thời gian nửa tiếng thôi đấy.

Nửa tiếng sau, nếu người của phái Iga các anh còn không tới, hoặc người tới chỉ là râu ria, vậy tôi sẽ phá nát cái khách sạn này, coi như trừng phạt sự khiêu khích tôi vừa rồi của các anh.”

Ở chỗ khác, quản lý khách sạn không khỏi hít khí lạnh, tòa khách sạn xa hoa này là sản nghiệp của nhà Iga, bao nhiêu nhân vật lớn ở cả Nhật Bản đều không ai dám gây sự ở đây, vậy mà thằng nhóc Việt Nam này lại dám nói lời phá nát khách sạn, đây cũng quá kiêu ngạo rồi đi?

Cả người Oda Kazue cả người dao động, trực giác nói với anh ta, tên thiếu niên người Việt Nam này nhất định nói được làm được, trong lòng không khỏi run lên.

Anh ta hít sâu một hơi, căm hận nói: “Được được được, lâu lắm rồi chưa gặp ai kiêu ngạo thế này, hơn nữa còn là người Việt Nam, đây chính là mày nói đấy, mày đợi ở đây cho tao, đợi cường giả thực sự của phái Iga chúng tao tới rồi, để mày biết kết cục khi dám đắc tội với phái Iga bọn tao, chúng ta đi!”

Oda Kazue vẫy tay, nhanh chóng đi mất với mấy tên đàn ông mặc đồ đen bị thương.

Yoshimura Miyu vừa thất vọng vừa nghi ngờ, thất vọng là bởi vì Trần Gia Bảo không giết Oda Kazue, nếu không, giữa Trần Gia Bảo và phái Iga nhất định sẽ có mối thù sống chết, không chết không ngừng!

Nghi ngờ là bởi vì cô ta không hiểu được, Trần Gia Bảo không giết Oda Kazue thì thôi đi, nhưng muốn gặp cấp cao của phái Iga là muốn làm gì?

Đương nhiên, tuy nghi ngờ vậy, nhưng đối với cô ta Yoshimura Miyu mà nói ngược lại đây còn là tin tốt, đợi người thuộc cấp cao của phái Iga tới, rất có khả năng sẽ xảy ra xung đột dữ dội, tới lúc đó, cô ta vẫn có thể ngư ông đắc lợi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Yoshimura Miyu gợi lên một ý cười.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đánh về một hướng, ý gọi quản lý khách sạn ra đây.

Trong lòng quản lý khách sạn kinh hãi, run rẩy bước tới, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: “Thưa ngài, ngài có gì sai bảo ạ?”

Mấy năm nay, người Việt Nam tới du lịch ở Nhật Bản có rất nhiều, thậm trí có thể nói là bùng nổ, thân làm quản lý khách sạn, ngày nghỉ còn phải đi đón tiếp không ít người Việt Nam, tự nhiên sẽ hiểu tiếng Việt Nam.

“Đổi cho tôi một bàn rượu.” Trần Gia Bảo chỉ vào chiếc bàn đã bị đũa đâm thủng ở giữa, cùng với máu tươi trên mặt đất, tiếp tục nói: “Là Oda Kazue bọn họ gây sự trước, tiền cơm nhớ tính toàn bộ với đám Iga nhé.”

Chương 2203

Chương 2203

“Vâng vâng vâng, xin ngài đợi một chút, tôi đây liền bảo phòng bếp làm lại một bàn mới.”

Quản lý khách sạn lau mồ hôi lạnh trên trán, cho dù Trần Gia Bảo không nói, bây giờ ông ta cũng không dám đòi tiền của Trần Gia Bảo, đương nhiên, đợi cường giả phái Iga tới rồi, cũng không cần thu tiền của Trần Gia Bảo nữa, mà là đòi mạng của Trần Gia Bảo.

Còn về phần bây giờ ấy hả, ông ta vẫn phải giữ Trần Gia Bảo lại cho tốt mới được.

Quản lý khách sạn vội vã gọi bảo vệ tới, xử lý sạch sẽ vết máu trên mặt đất, không bao lâu, đầu bếp đã làm lại một bàn rượu với đồ ăn mới đưa lên.

“Ngài còn có yêu cầu gì, trực tiếp sai bảo là được ạ.”

Sau khi quản lý khách sạn nói xong, liền cung kính lui đi.

“Tôi biết mà, anh sẽ không giết Oda Kazue bọn họ.”

Đột nhiên, khóe miệng Vũ Nhược Uyên nhếch lên mang ý cười tự mãn, dường như đã nhìn thấu được Trần Gia Bảo rồi.

Yoshimura Miyu lập tức vểnh tai lên lắng nghe.

Trần Gia Bảo tự rót cho mình một ly rượu, cười nói: “Nói như vậy, vì cô biết tôi muốn giữ họ lại vì hữu dụng, cho nên cố ý không giết họ? Cô luôn miệng nói muốn giết tôi, nhưng trên thực tế lúc làm việc, vẫn sẽ thay tôi suy nghĩ, phụ nữ mà, chính là nghĩ một đằng nói một nẻo, nói đi, hay là thực sự nhìn trúng tôi rồi, tôi sẽ không để ý đâu.”

“Đồ thần kinh!”

Vũ Nhược Uyên trợn trắng mắt, cười nhạo nói: “Tự mình đã tình cũng phải có mức độ chứ, tôi không giết bọn chúng, là bởi vì giữ một mạng của chúng lại có lợi cho tôi, bọn họ đã thấy thực lực của tôi, muốn gọi người tới giúp, anh cảm thấy, họ gọi ai là thích hợp nhất?”

Ánh mắt Trần Gia Bảo chợt loé lên sự kinh ngạc rồi biến mất, nói: “Nói như thế, cô là muốn tỷ thí cùng cô ta một phen?”

Anh không nói cụ thể là ai nhưng Vũ Nhược Uyên lại gật đầu, ngẩng cái cằm trắng nõn lên, kiêu ngạo nói: “Không sai, tôi muốn xem, là viên trân châu lấp lánh như cô ta, hay là đường đường yêu nghiệt nhà họ Vũ như tôi càng quyến rũ hơn?”

Trần Gia Bảo cũng hứng thú, anh cũng muốn thấy, Iga Tsuki có danh tiếng lan xa ở Nhật Bản rốt cuộc là ưu tú cỡ nào, nhân tiện nói: “Vậy được, nếu người tới thực sự là Iga Tsuki, vậy để cho cô ra tay đối phó.”

“Được, một lời đã quyết.” Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Vũ Nhược Uyên nâng ly rượu lên, ngửa chiếc cổ thiên nga, một hơi uống cạn!

Yoshimura Miyu từ lúc bắt đầu nghe đã mù mịt, cảm giác như Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên đang đánh đố như nhau, nhưng tới cuối cùng rốt cuộc cũng nghe hiểu, Vũ Nhược Uyên muốn quyết chiến với Iga Tsuki!

Là ninja tài giỏi của phái Koga, Yoshimura Miyu đương nhiên có sự hiểu biết nhất định về Iga Tsuki? Có thể nói, chỉ với thực lực về võ đạo mà nói, Iga Tsuki chắc chắn là người nổi bật trong đám người Nhật trẻ tuổi.

Yoshimura Miyu trước đây tuy từng nghe nói thực lực của Iga Tsuki chỉ kém Vũ Nhược Uyên một bậc, nhưng đó chỉ là lời khách sáo để tránh chọc giận Vũ Nhược Uyên. Thực tế thì, cho dù Vũ Nhược Uyên là cường giả tông sư sơ kì của Việt Nam, cô ta cũng sẽ không nhận định rằng Vũ Nhược Uyên là đối thủ của Iga Tsuki.

“Nếu người lát nữa tới thực sự là Iga Tsuki, Vũ Nhược Uyên cứ chờ bị bẽ mặt đi!”

Yoshimura Miyu cười lạnh một cái trong lòng, cô ta vẫn nhớ một cái tát của Vũ Nhược Uyên dành cho cô ta, thù này sau này nhất định sẽ báo!

Lại nói sau khi Oda Kazue đưa người rời khỏi khách sạn, vội vàng tiến tới hướng ngoại ô của thành phố Vinh.

Chương 2204

Chương 2204

Không bao lâu sau, bọn họ liền tới chỗ đặt trụ sở chính của phái Iga.

Chỉ thấy đằng trước là một ngôi nhà rất lớn theo phong cách Nhật Bản, mấy người nhân viên bảo vệ đang tuần tra ở gần cổng lớn.

Oda Kazue dừng xe ngoài cổng, lập tức đi vào trong, xin gặp chị đại Iga Tsuki.

Lúc này, trong nơi nghỉ mát thanh tịnh đẹp đẽ bên một cây cầu nhỏ, đám người Oda Kazue quỳ ở trước bậc thang làm từ gỗ lim ở ngoài một căn phòng, bọn họ biết, chị đại Iga Tsuki đang ngồi bên trong, gặp họ qua một cánh cửa.

“Cậu nói, Yoshimura Miyu của phái Koga mang theo một đôi nam nữ Việt Nam, khiêu chiến phái Iga chúng ta ở khách sạn Hoà Hảo, mà người phụ nữ Việt Nam chỉ trong một chiêu, đã nhẹ nhàng đánh bại được sau người các cậu?”

Từ sau cửa gỗ, truyền tới giọng nói của Iga Tsuki, tựa như tiếng hót của chim vàng anh, trong trẻo du dương.

Chỉ là trong âm giọng nói êm tai dễ nghe của cô ta, để lộ sự kinh ngạc, tuy thực lực của mấy người Oda Kazue bình thường, nhưng dù gì cũng là ninja giỏi của phái Iga, nếu cô ta xem xét trong phái Iga, muốn dễ dàng đánh bại được mấy người Oda Kazue, cũng chẳng có bao nhiêu người.

Theo như thế thì, thực lực của đối phương, ít nhất cũng tương đương với cô ta!

Oda Kazue lập tức cung kính nói: “Vâng ạ, người phụ nữ Việt Nam đó nhìn có vẻ tuổi không lớn, hẳn là xấp xỉ với chị đại ạ, hơn nữa còn rất xinh đẹp.”

“Ồ? Cô ta so với Yoshimura Miyu thì thế nào?”

“Yoshimura Miyu so với cô ta, giống như ánh đom đóm so với ánh trăng sáng trên trời vậy.” Oda Kazue vừa nhớ lại vẻ ngoài của Vũ Nhược Uyên, sắc mặt liền hoảng hốt.

Đột nhiên, vết thương trong lòng bàn tay truyền tới sự đau đớn, anh ta lập tức bừng tỉnh, trong lòng nghĩ thầm mà sợ hãi, cái cô người Việt Nam đó tuy đẹp thật đấy, nhưng lại là hoa hồng có gai, quá đáng sợ rồi.

“Cô ta đẹp thế cơ?” Iga Tsuki hỏi ra miệng, nhận được đáp án chắc chắn của Oda Kazue, cô ta hơi âm trầm.

Cô ta đã từng thấy Yoshimura Miyu, tuy tướng mạo không bằng cô ta, nhưng tốt xấu gì cũng là một người đẹp yểu điệu, nếu người phụ nữ Việt Nam kia hoàn toàn trên cơ Yoshimura Miyu? Vậy không phải là nói, cô ta cũng không đẹp bằng đối phương?

Iga Tsuki không tin, trong lòng xuất hiện sự hứng thú sâu sắc với Vũ Nhược Uyên.

Tiếp theo, cô ta tiếp tục nói: “Không phải cậu nói còn có một thiếu niên người Việt sao, còn nói muốn cấp cao của phái Iga tới khách sạn gặp anh ta, lẽ nào thực lực của anh ta, còn ghê gớm hơn người phụ nữ kia?”

“Nó?” Trong mắt Oda Kazue xẹt qua một tia khinh thường, cười nhạo một tiếng, nói: “Trên người nó, chúng em không cảm nhận được một tí hơi thở nào của người luyện võ cả chắc chỉ là người bình thường không hiểu võ, hoàn toàn không cần chú ý.”

“Nhưng hơi lạ là, Yoshimura Miyu lại tình nguyện nhận thằng đó làm chủ nhân, theo suy đoán của em, chắc nó là đời thứ hai con nhà quan hay con nhà giàu nào đó có thế lực ở Việt Nam thôi, phái Koga tặng Yoshimura Miyu cho nó, đổi lấy sự hợp tác để bọn nó tới Nhật Bản đối phó phái Iga thôi ạ.”

“Nếu như vậy, có thể giải thích vì sao Yoshimura nhận nó làm chủ rồi, bọn nó vì sao lại vô duyên vô cớ tới địa bàn của phái Iga khiêu khích.”

“Ý cậu là bọn họ muốn ra oai với phái Iga?” Giọng nói Iga Tsuki trong trẻo nhưng lạnh lùng, ẩn chứa một sự lạnh lẽo,

nói: “Nếu đối phương đã khiêu khích Iga như thế, vậy phải chuẩn bị tâm lý đối đầu với Iga, lần này, tự tôi sẽ dẫn mười ninjia giỏi tới khách sạn Hoà Hảo trước, giết chết đôi nam nữ Việt Nam không biết trời cao đất dày này!”

Dứt lời, một cỗ sát ý dày đặc tràn ngập khắp cả nơi ở đây.

Dưới sự ảnh hưởng của sát khí, đám người Oda Kazue đều hít một hơi lạnh, sau đó không thôi hưng phấn, chị đại đích thân ra tay, đối phương chắc chắn phải chết không nghi ngờ!

Chương 2205

Chương 2205

Hơn mười phút sau, Trần Gia Bảo ngồi trong khách sạn, câu được câu không trò chuyện với Vũ Nhược Uyên, trực tiếp lạnh ngạt Yoshimura Miyu ở một bên.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nhếch khoé miệng lên với một ý cười, nói: "Tới rồi."

Thực lực Vũ Nhược Uyên kém xa Trần Gia Bảo, hơn mười giây dau, mới cảm nhận được hơi thở của một "tông sư sơ kì" bên ngoài khách sạn.

Mà thực lực của Yoshimura Miyu kém nhất, lúc đối phương tới cửa khách sạn, mới cảm nhận được đối phương.

Ngay sau đó, cửa lớn khách sạn bị đẩy ra.

Giữa một đám đàn ông mặc đồ đen, một cô gái xinh đẹp làm rung động lòng người tiến vào trong khách sạn.

Ánh mắt Trần Gia Bảo sáng lên, cô gái này đẹp quá!

Chỉ thấy Iga Tsuki mặc một bộ váy dài, làn da trắng như tuyết, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần tựa tiên nữ, đôi mắt sáng long lanh, khí chất lại thanh cao thuần khiết, dường như cả khách sạn đều vì sự xuất hiện của Iga Tsuki, mà trở nên tươi đẹp hẳn.

Ngay cả Trần Gia Bảo đã quen nhìn thấy các người đẹp tuyệt trần, trong mắt cũng không khỏi xuất hiện sự kinh động, Iga Tsuki là một trong hai cô gái đẹp nhất mà anh từng gặp ở Nhật Bản.

Mà người còn lại chính là Terai Chika, mục tiêu hiện nay của anh.

Vũ Nhược Uyên cũng đánh giá Iga Tsuki như vậy, ngay cả người kiêu ngạo như cô ta, cũng không thể không thừa nhận,

luận về vẻ đẹp mà nói, Iga Tsuki không kém so với cô ta, đương nhiên, nếu nói về Võ đạo, cô ta tự tin rằng Iga Tsuki tuyệt đối không phải đối thủ của cô ta!

Yoshimura Miyu cũng kinh ngạc như vậy, sao cũng chẳng ngờ tới, người tới thực sự lại là chị đại Iga Tsuki của phái Iga, đây chắc chắn là nhân vật cấp quan trọng, có trò hay để coi rồi!

Ở một góc khác, quản lý khách sạn đầu tiên là chấn động, sau đó thở phào, chị đại tự thân ra tay rồi, cái tên thiếu niên người Việt Nam này chắc chắn chết phải chết, đây chính là kết cục của việc đắc tội phái Iga bọn họ!

Trong lúc Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên cùng đánh giá Iga Tsuki, Iga Tsuki cũng đang đánh giá bọn họ… không, nghiêm chỉnh mà nói, Iga Tsuki chỉ khinh thường liếc Trần Gia Bảo một cái, phát hiện trên người anh không có khí tức Võ đạo, liền trực tiếp không thèm nhìn tới Trần Gia Bảo nữa, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người Vũ Nhược Uyên.

Iga Tsuki đã nghe Oda Kazue nói về nhan sắc của Vũ Nhược Uyên từ trước, nhưng khi cô ta tận mắt thấy, vẫn ngầm kinh ngạc, nhan sắc của người phụ nữ Việt Nam này, thế mà không hề kém cạnh cô ta, thậm trí đến thực lực Võ đạo mà cô ta kiêu ngạo nhất, cũng có thể cảm nhận được khí tức của đối phương không kém cô ta bao nhiêu.

“Bảo sao Oda Kazue bị đối phương đánh bại, mà vẫn khen cô ta không dứt lời, người phụ nữ Việt Nam này cho dù là nhan sắc hay thực lực, đều là sự lựa chọn tốt nhất.”

Trong lòng Iga Tsuki không khỏi mọc lên một ham muốn chiếu đấu.

“Chị đại, chính là cô gái Việt Nam đó đã đánh tụi em bị thương.”

Bỗng nhiên, Oda Kazue ở bên cạnh cung kính nói, vươn tay chỉ chỉ về hướng Vũ Nhược Uyên.

Iga Tsuki gật đầu, đi tới hướng bàn của Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên.

Đám người Oda Kazue lập tức đi theo sau.

Ngay tức khắc Yoshimura Miyu hưng phấn hẳn, trò hay tới rồi!

Iga Tsuki đi tới phía trước, đầu tiên là khinh miệt liếc Trần Gia Bảo một cái, tiếp theo nói với Vũ Nhược Uyên: “Chính là cô đả thương người của phái Iga chúng tôi, còn muốn gặp cấp cao của phái Iga?”

Chương 2206

Chương 2206

Cô ta đương nhiên nói là bằng tiếng Việt Nam, hơn nữa cỏn nói rõ ràng mọi chữ, hiển nhiên từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục cao cấp.

“Gọi bảo các người tới là anh ấy.” Vũ Nhược Uyên chỉ vào Trần Gia Bảo, tiếp tục nói: “Nhưng chẳng sao cả, tôi muốn cùng với viên minh châu của phái Iga là cô đánh một hồi, xem xem rốt cuộc có chỗ nào hơn người?”

Trần Gia Bảo uống một hớp rượu, ngồi trên ghế như Lã Vọng buông cần câu, cười khẽ nói: “Người cô cần đối mặt là cô ấy, qua ải của cô ấy, mới có tư cách nói chuyện với tôi.”

“Hừ, không biết gì mà lại buông lời ngạo mạn thế, thật là khiến người ta ghét.” Ánh mắt Iga Tsuki xuất hiện ý muốn giết người, nói: “Đây không phải là Việt Nam của các người, anh có biết đắc tội với phải Iga chúng tôi, nhất là kết cục khi đắc tội với phái Iga ở thành phố Đại Lương này?”

Trần Gia Bảo cười không nói chuyện, đem sân khấu giao lại cho Vũ Nhược Uyên, để cô ta có thể phát huy hết sức.

“Tôi chưa từng nghĩ rằng đắc tội phái Iga phải trả giá thế nào, hơn nữa tôi cũng chẳng nghĩ rằng, phái Iga có bản lĩnh khiến tôi phải trả giá.” Vũ Nhược Uyên nói tới đây, lơ đãng liếc Trần Gia Bảo một cái, có Trần Gia Bảo ngồi ở đây, chi dù có nghìn phái Iga tới đây cũng sẽ không làm gì được, cho nên hoàn cảnh lúc này của cô ta chắc chắn an toàn.

Phái Iga có người hiểu tiếng Việt Nam, liền nhỏ giọng dịch lại lời của Vũ Nhược Uyên, đám ninja với đám Oda Kazue đều cực kỳ tức giận, người phụ nữ Việt Nam này, cũng dám khinh thường phái Iga, thật đáng ghét.

Iga Tsuki ngược lại lại để ý tới hành động nhỏ của Vũ Nhược Uyên, lơ đãng liếc mắt theo Vũ Nhược Uyên nhìn Trần Gia Bảo, có thể cảm nhận rõ ràng sự tin tưởng của Vũ Nhược Uyên đối với Trần Gia Bảo, trong lòng thầm nghi ngờ, lẽ nào cái tên thiếu niên người Việt Nam này nhìn còn có vẻ nhỏ tuổi hơn cô ta, mới là cường giả chân chính?

"Không, chắc chắn không có khả năng, trên người không có chút khí tức võ giả nào, làm sao có thể là cường giả Võ đạo được? Hoặc là anh ta ở Việt Nam có thế lực bối cảnh rất lớn, đợi chút nữa bắt giữ anh ta lại rồi thẩm vấn là được."

Iga Tsuki âm thầm lắc đầu, nhưng lại trầm giọng nói với Vũ Nhược Uyên: "Nếu cô đã coi phái Iga chúng tôi không ra cái gì, xem ra tôi bắt buộc phải ra tay dạy dỗ cô, làm cho cô biết rõ kết cục khi không tôn trọng phái Iga."

"Một khi đã vậy, thế thì tới chiến thôi, chỉ có cường giả mới xứng đáng nhận được sự tôn trọng." Vũ Nhược Uyên chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt dâng lên ý chí chiến đấu.

Lúc ở Việt Nam, cô ta luôn bị Lưu Ly chèn ép ở mọi mặt, khiến cô ta không có chút hy vọng nào với việc chiến thắng Lưu Ly. Điều ấy đối với một Vũ Nhược Uyên luôn kiêu ngạo mà nói, chắc chắn là một đả kích lớn, trong lòng đã nén giận từ lâu.

Bây giờ cô ta tới Nhật Bản, tuyệt đối không thể chấp nhận việc ngay cả một cô gái Nhật Bản cùng tuổi có thể vững vàng chèn ép trên đầu cô ta được, cho nên trận chiến này, cô ta tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân thua Iga Tsuki!

Mà suy nghĩa của Iga Tsuki lại đơn giản hơn nhiều, hiếm khi gặp được một cô gái nào ngang sức ngang tài với mình về nhan sắc lẫn Võ đại, trong lòng cũng có ý ganh đua cao thấp, đương nhiên, quan trọng hơn vẫn là dạy dỗ Vũ Nhược Uyên, làm cho cô gái Việt Nam này biết sự lớn mạnh của phái Iga và Nhật Bản!

Cô ta phất tay, đám người Oda Kazue lùi về phía sau, làm sao tránh cho lúc chiến đấu lại đụng tới họ, nói: "Nếu cô muốn đấu, vậy Iga Tsuki tôi sẽ chiều, nhưng cô yên tâm, xét thấy lúc trước cô đả thương mấy người Oda Kazue, nhưng không lấy mạng họ, vậy tôi sẽ không giết cô đâu."

Vũ Nhược Uyên khẽ cười, nói: “Muốn đả thương Vũ Nhược Uyên tôi, không phải là việc dễ dàng đâu, cô vẫn nên lo lắng hơn cho chính mình đi, ngộ nhỡ cô bị tôi đánh bại trước mắt đàn em, nói không chừng sẽ ảnh hưởng tới uy danh của cô trong lòng họ đấy.”

“Điều này không nhọc cô lo lắng, bởi vì tôi sẽ không thua cô.”

Chương 2207

Chương 2207

Iga Tsuki nói, tuỳ ý phất một ống tay áo, một cỗ nội công mạnh mẽ mà dịu dàng bắn ra khắp nơi.

Chỉ nghe thấy "soàn soạt" tiếng ma sát của một cái bàn với mặt đất, bàn ghế trong sảnh lớn của khách sạn, dần dần bị nội công của cô ta đẩy mạnh, toàn bộ đều bay về tứ phía xung quanh, để lộ ra một khoảng không gian rộng lớn, đủ để hai cô nàng quyết đấu.

Còn về phần bàn của Trần Gia Bảo, đương nhiên đã được Vũ Nhược Uyên bảo vệ, vẫn ở tại chỗ bất động như núi.

Khoé miệng Trần Gia Bảo nhếch hiện ý cười, chỉ bằng một tay của Iga Tsuki, sự điều khiển nội công của của cô ta, cũng đã có trình độ tương đương không tồi rồi, Vũ Nhược Uyên nếu muốn chiến thắng Iga Tsuki, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mọi người trừng mắt nhìn nhau, hai người Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki đã đi tới chính giữa sảnh lớn, khoảng cách xa nhau ước chừng ba mét.

Bọn họ xinh đẹp làm rung động lòng người giống nhau, có khí chất mạnh mẽ giống nhau, đứng cùng một chỗ giống như hoa sen Tịnh Đế, điể m khác nhau là, một người tới từ Việt Nam, một người xuất thân từ Nhật Bản.

Hai mắt mọi người xung quanh đều sáng ngời, chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, trận đấu này thực sự khó thấy!

Đột nhiên, hai luồng ý chí chiến đấu lớn, phát ra từ trên người hai cô gái, bao trùm cả khách sạn.

Sắc mặt đám người Oda Kazue khẽ thay đổi, bọn họ chỉ có thực lực "Thông U kì", dưới khí thế của hai cường giả "tông sư sơ kì", không tự chủ được mà lùi về phía sau.

Chỉ nghe thấy hai tiếng hô, Iga Tsuki và Vũ Nhược Uyên đồng thời ra tay!

Chỉ thấy hai cô gái không hẹn mà cùng nhảy lên tại chỗ xông tới hướng đối phương, hai bên đánh nhau ở giữa.

Vũ Nhược Uyên tay cầm kiếm quyết, ra tay mau lẹ như tia chớp, khí thế sắc bén của kiếm vươn tới chỗ Iga Tsuki, chiêu thức thay đổi liên tục, đẹp đẽ vô cùng, rất có phong thái yêu nữ của Quỷ Y môn.

Mà Iga Tsuki không hổ là viên minh châu sáng của phái Iga, nhận được chân truyền của ninja phải Iga, chỉ thấy thân hình cô ta lay động như ma như quỷ, vốn ở phía trước, lại ở phía sau, khiến người ta khó nắm bắt được bóng dáng thực sự của cô ta, chẳng những tránh đi được khí thế như kiếm của Vũ Nhược Uyên, lại còn luôn luôn đánh vào nhược điểm của Vũ Nhược Uyên.

Trong một khoảng ngắn, Vũ Nhược Uyên thế mà lại có hơi giật gấu vá vai.

Tinh thần của đám người Oda Kazue chấn động mạnh, luôn miệng reo hò cố lên.

Trần Gia Bảo một chút cũng chẳng lo lắng cho Vũ Nhược Uyên, ngược lại còn vừa uống rượu, vừa ăn mà xem chiến đấu, lấy làm vui vẻ.

“Cô Vũ dường như đã rơi vào thế hạ phong, anh cảm thấy bọn họ ai sẽ thắng?”

Đột nhiên, Yoshimura Miyu không nén nổi tò mò trong lòng mà hỏi.

Trần Gia Bảo khẽ liếc cô ta một cái, nói: “Chiêu thức của Iga Tsuki quả thật là kì quái, khiến người ta không đoán được ý nghĩ, nhưng Vũ Nhược Uyên cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, tình huống bây giờ còn chưa thể làm rõ là ai thắng ai thua được, bởi vì bọn họ chưa dùng hết sức mình.”

Lúc anh nói, không hề hạ giọng, cho nên mọi người xung quanh đều nghe thấy cả rồi.

Iga Tsuki không nhịn được nhìn về phía Trần Gia Bảo một cái, trong lòng không khỏi kinh ngạc, cô ta tới bây giờ đang kéo

dài, đúng là chưa dùng hết toàn lực, nhưng, một người thường hay cả khí tức Võ đạo cũng không có làm thế nào nhìn ra được vậy?

Không đợi cô ta nghĩ cẩn thận, đột nhiên, ánh mắt Vũ Nhược Uyên xẹt qua tia không kiên nhẫn, nói: “Chạy tới chạy lui, thật là phiền phức, đừng tưởng chiêu thức kì lạ thì tôi không thể bắt được cô!”

Chương 2208

Chương 2208

Dứt lời, cô ta hô một tiếng, tay cầm kiếm quyết chỉ lên trời, áo tím không có gió mà tự động, vô số mũi kiếm tung hoành bắn ra khắp nơi, giống như vô số ngôi sao băng, dày đặc xông ra bốn bề, bất kể Iga Tsuki có chạy thế nào, đều trong phạm vi tấn công của mũi kiếm.

Dưới sự tất công lớn mạnh của mũi kiếm, mặt nền lát đá cẩm thạch cứng dần bị vỡ vụn, xuất hiện vô số cái khe dài, nhìn qua đã thấy đáng sợ.

Sắc mặt đám người Oda Kazue thay đổi, sợ phạm vi tấn công của chiêu này lan tới đây, vội vàng chạy về phía sau.

Ánh mắt Iga Tsuki hơi loé sự ngạc nhiên rồi biến mất, chiêu này muốn cũng không tránh được, nhưng không làm khó được cô ta, là truyền nhân của phái Iga, không chỉ có thân thủ kì quái, sức mạnh cũng không giống như bình thường.

Cô ta dùng đao Thủ Đại, đột nhiên tung một chiêu "Cư Hợp Trảm" đưa lưỡi đao sắc bén về phía trước, tốc độ nhanh chóng chỉ trong cái nháy mắt, giây lát liền đánh tan được tất cả các mũi kiếm nguy hiểm xung quanh người mình.

Đám người Oda Kazue chậm rãi reo hò.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy tiếng của Vũ Nhược Uyên truyền tới: "Bắt được cô rồi."

Iga Tsuki sững sờ, chỉ thấy Vũ Nhược Uyên không biết từ khi nào, đã lẳng lặng tới sau lưng cô ta, tay cầm kiếm quyết nhắm tới sau trái tim của Iga Tsuki, cùng lúc đó bỗng có một mùi thơm lạ lan ra khắp nơi.

"Cô tưởng là bắt được, liền thực sự bắt được thật sao?" Iga Tsuki cười lạnh một tiếng, quay sang bên cạnh mà đi, định dựa

vào thân thủ kì lạ, tránh khỏi Vũ Nhược Uyên.

“Lần này tôi sẽ không để cô chạy nữa đâu.” Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Giọng nói tự tin của Vũ Nhược Uyên truyền tới, dường như đã nhìn thấu cách di chuyển của Iga Tsuki, kiếm đổi đường giữa không trung, giành trước phương hướng Iga Tsuki sắp sửa né tránh.

“Xẹt” một tiếng, một mũi kiếm sắc bén xé tan không trung, vượt lên trước chặn lại đường di chuyển của Iga Tsuki.

“Hả?” Iga Tsuki kinh ngạc một tiếng, hoàn toàn không ngờ được Vũ Nhược Uyên có thể nhìn thấu hành tung của chính mình.

Nhưng tuy cô ta kinh ngạc chứ không loạn, lập tức thay đổi hướng di chuyển, tiến về hướng tương phản với phương hướng của đối phường giữa không trung thực hiện chiêu “Cư Hợp Trảm”, lưỡi đao sắc bén lao thẳng hướng tới Vũ Nhược Uyên, dường như muốn biến cô ta thành cái đầu để chém thành hai nửa.

Thậm chí Yoshimura Miyu ở xa xa đều có thể cảm nhận được khí thế sắc bén của lưỡi đao phả vào mặt đầy đau đớn, trong lòng âm thầm kinh hãi, nghĩ tới Vũ Nhược Uyên đối mặt trực tiếp với “Cư Hợp Trảm”, sẽ phải chịu áp bực bao lớn chứ.

Vũ Nhược Uyên cười nhẹ, chân phải trên mặt đất hơi đổi, cả người tựa như bươm bướm bay tới bên người Iga Tsuki, vừa không tránh lưỡi đao, mũi kiếm còn như cũ nhằm vào cái trán của Iga Tsuki.

Trần Gia Bảo nhìn trong mắt, gật đầu nói: “Tránh đi mũi nhọn, còn đánh ngược lại, không hổ là yêu nữ của nhà họ Vũ, quả là chiến lược tốt.”

Trong sảnh, vẻ mặt Iga Tsuki ngưng lại, mũi chân giẫm nhẹ trên mặt đất, lại nhẹ nhàng lùi về phía sau.

Trải qua lúc mới bắt đầu giao đấu, cô ta đã phát hiện ra, thực lực của Vũ Nhược Uyên tuy không kém hơn cô ta mấy phần, nhưng ở phương diện tốc độ và thân thủ kì lạ, cô ta còn hơn Vũ Nhược Uyên một bậc, nên gọi là đón dài tránh ngắn, cho nên cô ta định đầu tiên sẽ kéo dài khoảng cách giữa mình và

Vũ Nhược Uyên, sau đó dần dần dựa vào ưu thế về tốc độ để đánh bại Vũ Nhược Uyên.

Nghĩ tới đây, khoé miệng cô ta liền nhếch lên hiện ý cười, đột nhiên, còn chưa đợi cô ta cười hoàn toàn, đã phải ngây người rồi.

Cô ta khiếp sợ mà phát hiện, cho dù cô ta lùi về phía sau như nào, mũi kiếm của Vũ Nhược Uyên đều sẽ bám chặt chẽ theo cô ta, giống như giòi ở xương mu bàn chân, gạt thế nào cũng không xong, mùi thơm kì lạ ở xung quanh cũng ngày càng nồng hơn.

Chỉ là giờ phút này Iga Tsuki chỉ lo tránh khỏi Vũ Nhược Uyên, không quá để ý tới mùi thơm kì lạ kia.

Chương 2209

Chương 2209

Dường như phát hiện sự kinh ngạc của Iga Tsuki, khoé miệng Vũ Nhược Uyên khẽ cười, tốc độ đột nhiên nhanh hơn một phần, thậm chí còn nhanh hơn Iga Tsuki, trong nháy mắt đã thu hẹp khoảng cách hai người lại.

Mà mũi kiếm của cô ta, cách giữa trán của Iga Tsuki không tới 10cm!

Kiếm khí mạnh mẽ, đánh vài mái tóc đen nhánh dài mượt tung bay phía sau của Iga Tsuki.

Con ngươi của Iga Tsuki co rút lại, suýt nữa đã xảy ra chuyện rồi, cổ lệch sang bên trái.

Chỉ nghe một tiếng "xoẹt", một lưỡi kiếm màu trắng bắn ra từ ngón tay của Vũ Nhược Uyên, bay qua tóc mai của Iga Tsuki, loé sáng giữa không trung, trong nháy mắt liền xuyên qua vách tường cứng như đá, xuất hiện một cái lỗ lớn bằng một ngón tay cái.

Một lọn tóc mái đen nhánh của Iga Tsuki chậm rãi rơi xuống trong không trung, trong lòng cô ta cả kinh, đột nhiên nhảy về phía sau, trong lòng nghĩ lại mà sợ.

Nếu không phải cô ta ý thức được sự nguy hiểm, nghiêng đầu tránh đi trước, chỉ sợ lưỡi kiếm đó sẽ xuyên qua trán cô ta, kết quả thật không tưởng tượng được, trong lòng cũng cùng lúc khiếp sợ: "Đây rốt cuộc là chuyện gì, tốc độ của mình rõ ràng nhanh hơn cô ta, sao cô ta lại ở trước mình rồi, lẽ nào từ lúc bắt đầu, cô ta luôn che giấu thực lực?"

Vũ Nhược Uyên có một chiêu sẩy tay, cũng không buồn phiền, càng không có cơ hội đuổi theo mà tấn công, ngược lại lại đứng tại chỗ nhìn Iga Tsuki cười cười, hơi mũi kiếm ở giữa không trung, cười nói: "Cô tưởng dựa vào tốc độ nhanh, mà

trước mặt tôi lại chẳng có tí tác dụng nào, mà một kiếm này của tôi, lại khiến cho lòng cô có cảm giác sợ hãi rồi?"

Hương thơm ban nãy Iga Tsuki ngửi thấy, thật ra chính là độc dược phấn Ngưng Hương mà Vũ Nhược Uyên đã rải ra.

Tên thì rất hay, độc dược cũng không độc, nhưng "phấn Ngưng Hương" lại có thể im lặng làm tê liệt trung khu thần kinh, làm chậm tốc độ trong vô hình, có thể nói tự nhiên là khắc tinh trời sinh của Iga Tsuki.

Cho nên, Vũ Nhược Uyên có thể đột nhiên đuổi theo Iga Tsuki được, không phải do tốc độ của Vũ Nhược Uyên trở nên nhanh hơn, mà là tốc độ của Iga Tsuki trở nên chậm lại, chẳng qua thứ nhất là do chiến đấu quá kịch liệt, không cho Iga Tsuki quá nhiều thời gian để suy nghĩ, thứ hai là do tốc độ của Vũ Nhược Uyên cũng không kém hơn tốc độ của Iga Tsuki bao nhiêu, cho nên Iga Tsuki mới không phát hiện ra sự thật.

Đương nhiên, chuyện này cũng là bởi Vũ Nhược Uyên không thực sự muốn tính mạng của Iga Tsuki, hơn nữa khó gặp được đối thủ ngang tài ngang sứcc không muốn ra sát chiêu, cho nên chỉ dùng loại độc mang tính phụ trợ như "phấn Ngưng Hương" này.

Nếu không, dựa vào thủ pháp sử dụng độc dược đầy thần kì của Quỷ Y Môn, chỉ cần cô ta sử dụng đủ các loại độc của Quỷ Y Môn, liền có thể làm cho Iga Tsuki trúng chiêu mà không ai hay biết, hơn nữa còn có thể do đó mà chiếm thế thượng phong.

Lúc này, cả đám người Oda Kazue đều kinh hô, chị đại được bọn họ tôn kính như tiên trên trời, thế mà lại rơi vào thế hạ phong, người phụ nữ Việt Nam này, lại ghê gớm thế cơ á?

"May mắn chiếm được tí thượng phong liền đắc ý, người Việt Nam các người sao mà nông cạn thế?" Khoé miệng Iga Tsuki nhếch lên đầy ý cười mỉa mai.

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày, vươn tay sờ cằm, hì hì cười hai tiếng, dường như có chút không hài lòng.

Ở giữa sảnh, ánh mắt Vũ Nhược Uyên xẹt qua một tia nghiêm túc, đột nhiên nở nụ cười, lắc đầu khinh thường nói: "Nhật Bản học tập Việt Nam hơn hai nghìn năm nay, chẳng qua một

trăm năm gần đây mới may mắn phát triển, liền bắt đầu không coi ai ra gì, tự cao tự đại, tôi thấy nông cạn thực sự chính là người Nhật Bản các người mới đúng."

Sắc mặt Iga Tsuki hơi thay đổi, nói tiếp: "Tôi không phủ nhận Nhật Bản học tập Việt Nam, nhưng hy vọng cô biết có một câu này trò giỏi hơn thầy. Tôi sẽ đánh bại cô, để cô hoàn toàn bị tôi làm cho phục mà quỳ xuống!"

Chương 2210

Chương 2210

“Đáng tiếc cô không phải đối thủ của tôi, lần này may cho cô, mũi kiếm chỉ cắt một nhúm tóc mai của cô thôi, lần sau kiếm sẽ xuyên qua người cô đấy.” Vũ Nhược Uyên cười càng thêm khinh thường: “Tôi thấy cô vẫn nên nhanh đầu hàng đi, miễn cho đám đàn em kia nhìn thấy bộ dạng bị đánh bại đầy thảm hại của cô.”

“Tôi sẽ không thua cô đâu.” Iga Tsuki đột nhiên dùng tiếng Nhật cao giọng nói: “Mang kiếm lại đây!”

Oda Kazue vội vàng đáp một tiếng, chạy ra ngoài cửa khách sạn, lấy trong xe một thanh kiếm Samurai dài ra rồi lại chạy vào lần nữa.

Chưa đợi anh ta chạy tới trước mặt Iga Tsuki, Iga Tsuki đã giơ tay phải ra bắt lấy, kiếm Samurai đã rời tay mà bay tới trong tay cô ta.

Tinh thần đám người Oda Kazue không khỏi run lên, không hổ là chị đại, thực lực quả nhiên lợi hại!

Mọi người trừng mắt nhìn, Iga Tsuki dần dần rút kiếm, nói: “Vũ khí của cô đâu?”

Nhất thời, một thanh kiếm Samurai sắc bén dài nhọn xuất hiện trước mặt mọi người, nhiệt độ của cả khách sạn, dường như bởi ánh sáng sắc lạnh của thanh kiếm Samurai này mà giảm xuống mấy độ.

Tinh thần Vũ Nhược Uyên sững lại, nhưng biểu hiện ngoài mặt vẫn thoải mái nói: “Đối phó cô, tôi không cần vũ khí, hoặc là nói, vũ khí của tôi không ở đây.”

Lần này tới Nhật Bản, cô ta không mang Thất Tinh bảo kiếm của mình tới, cho nên chỉ có thể tay không đón địch.

“Đồ ngông cuồng!”

Ánh mắt Iga Tsuki nổi ý muốn giết người, hoạt động nội công trong cơ thể, vỏ kiếm lập tức bay tới hướng Vũ Nhược Uyên, ở giữa không trung phát ra tiếng “xoèn xoẹt”, dưới sự thêm vào nội công của cô ta, uy lực của vỏ kiếm mạnh tới mức đủ phá núi chém đá!

Vũ Nhược Uyên hơi nhíu mày, thân thể lẳng lặng lướt sang bên trái nửa mét.

Ngay sau đó, vỏ kiếm bay tới thẳng chỗ ban đầu Vũ Nhược Uyên đứng, cứng rắn đâm xuyên qua cột đá cẩm thạch giữa sảnh lớn, cuối cùng cắm vách tường cứng, vách tường cũng bởi vậy mà tí nữa thì sập.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng hô, Iga Tsuki hai tay cầm kiếm, xông tới chỗ Vũ Nhược Uyên.

Ánh sáng lạnh lẽo của thanh kiếm, sáng như mắt người, giống như ngôi sao băng vụt loé lên, dưới sự chấn động to lớn của nội công, mọi nơi Iga Tsuki đi qua, dưới đất đều vỡ vụn hết thảy.

Trong mắt Trần Gia Bảo xuất hiện vẻ dao động, Iga Tsuki dựa vào thực lực “tông sư sơ kì”, có thể tạo ra sức nổ lớn như vậy, đủ để thấy Iga Tsuki bất phàm thế nào.

Tuy Vũ Nhược Uyên luôn miệng nói không để Iga Tsuki vào trong mắt, nhưng trên thực tế, cô ta không dám coi thường đối phương, đối diện với thanh kiếm sắc lạnh này của Iga Tsuki, trong mắt cô ta xuất hiện ý muốn chiến đấu mãnh liệt, không lùi mà tiến, tay cầm kiếm quyết, phóng tới hướng của Iga Tsuki, nhằm thẳng vào lưỡi kiếm của Iga Tsuki!

Trong nháy mắt, hai cô nàng lại giao đấu kịch liệt một lần nữa!

Lưỡi kiếm mạnh mẽ vô cùng, mũi kiếm tung hoành khắp nơi tựa những ngôi sao băng, nền đất sảnh lớn của cả khách sạn và vách tường, đều không chịu được lực mà vỡ vụn dưới sự xung đột của kiếm, nhìn rất đáng sợ.

Đám người Oda Kazue khó mà chịu nổi ảnh hưởng còn lại của cuộc giao đấu, chỉ đành lùi về sau một bước, cuối cùng lùi tới cửa khách sạn, trong lòng hạ quyết tâm, nếu như khách sạn bị sập, liền lập tức rời đi, tránh cho ở lại bị đập chết.

Giữa sảnh, hai cô nàng không ngừng giao đấu kịch liệt, trong lòng Vũ Nhược Uyên càng lúc càng kinh ngạc.

Tuy cô ta biết Iga Tsuki rất ghê gớm, nhưng sao lại không ngờ tới, trong tình huống cô ta đã dùng phấn Ngưng Hương để làm giảm tốc độ của Iga Tsuki rồi, mặc dù dường như đã có thể chèn ép Iga Tsuki này rồi, nhưng lại không có cách nào nắm bắt thuận lợi được, viên minh châu chói lọi như Iga Tsuki này, quả nhiên danh bất hư truyền.

Chương 2211

Chương 2211

Nhưng, trong lòng cô ta kinh ngạc, Iga Tsuki còn kinh ngạc hơn cô ta!

Là truyền nhân của phái Iga, trong đám người trẻ tuổi đồng lứa, thực lực của Iga Tsuki chính là số một số hai đấy, mà đây cũng là nơi cô ta kiêu ngại nhất, nhưng không ngờ được, một cô gái người Việt Nam, thế mà dường như lại có thể chèn ép được cô ta, lẽ nào Vũ Nhược Uyên là người phụ nữ trẻ tuổi mà giỏi nhất Việt Nam?

Ở góc khác, Yoshimura Miyu bị chấn động bởi cuộc giao đấu giữa hai cô nàng, lẩm bẩm nói: "Tốt… thật là ghê gớm, thế mà lại có thực lực ngang nhau, ngài Trần, bây giờ ngài có thể… phân biệt ra ai sẽ thắng chưa?"

Thực lực của cô ta không đủ, tầm mắt cũng không đủ, chỉ đành xem Vũ Nhược Uyên với Iga Tsuki đánh tới đánh lui, lại không nhìn được ra Vũ Nhược Uyên dần chiếm được thế thượng phong.

Iga Tsuki đương nhiên nghe thấy lời nói của Yoshimura Miyu, vô thức chú ý nhìn về hướng Trần Gia Bảo một cái, trong lòng không khỏi khinh miệt, cái gọi là cao thủ nhất định phải phân cao thấp, mặc kệ là cô ta hay là Vũ Nhược Uyên, đều có hy vọng sẽ thắng được, một người bình thường không hiểu Võ đạo như anh chàng đó làm sao có thể thấy được kết quả của cuộc đấu? Không, có khi thiếu niên Việt Nam kia, ngay cả việc cô ta sắp rơi vào thế hạ phong cũng chẳng nhìn ra.

Trần Gia Bảo nở nụ cười, nói: "Xem trước mắt thì, Vũ Nhược Uyên đang dần chiếm thế thượng phong, sắp chèn ép được Iga Tsuki rồi."

Iga Tsuki nghe vậy trong lòng không khỏi kinh sợ, không phải anh ta là người bình thường à, sao lại thấy được?

Chỉ nghe Trần Gia Bảo nói tiếp: “Bởi đây không phải cuộc chiến sinh tử, nếu không, Iga Tsuki đã sớm chết trong tay Vũ Nhược Uyên rồi.”

Iga Tsuki nhất thời tức giận tới mức dựng thẳng mày liễu, quả nhiên là kẻ tầm thường không hiểu Võ đạo, miệng toàn nói mò!

Mặc dù cách thức hạ độc của Vũ Nhược Uyên đã đánh lừa được Iga Tsuki, nhưng không thể che mắt được Trần Gia Bảo. Đối với thiên kiêu của nhà họ Vũ, nếu không thể đánh bại đối thủ cùng đẳng cấp, vậy họ cũng chẳng xứng với cái danh của một gia tộc lớn hàng ngàn năm.

Vì vậy, Trần Gia Bảo hoàn toàn tin tưởng đối với Vũ Nhược Uyên.

Nghe Trần Gia Bảo phân tích tình hình trận chiến, Vũ Nhược Uyên hài lòng nở nụ cười, bởi lời của anh đã chạm đến đúng ý của của cô ta. Vừa chiến đấu với Iga Tsuki, cô ta vừa vui vẻ nói: “Cô đã nghe thấy chưa, nếu là đây chiến đấu sống còn thì cô đã chết trong tay tôi lâu rồi.”

“Vớ vẩn, thực lực của hai chúng ta không chênh lệch bao nhiêu, sao cô có thể lấy mạng tôi trong một thời gian ngắn được? Không ngờ rằng lời của một tên ngốc lại có thể làm cho cô tự hào như vậy, đúng là ngu xuẩn!” Iga Tsuki chế nhạo.

Mặc dù miệng cô ta nói không thèm đếm xỉa đến, nhưng trong lòng lại rất tức giận. Hai tay cầm kiếm dùng hết sức vung ra những đường kiếm sắc bén, như thể đang muốn chứng tỏ sức mạnh của mình không hề thua kém Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên cười khúc khích, không cứng rắn đỡ chiêu thức của Iga Tsuki, mà nhẹ nhàng bay về phía sau, giống như một cây liễu yếu ớt trước gió, nhẹ nhàng tránh được đao cương.

Lúc này mới nghe Trần Gia Bảo nói tiếp: “Nhìn vào tình hình hiện tại, nếu chỉ bàn về thắng bại thì bọn họ còn cần ít nhất một ngàn chiêu nữa mới có thể nói được kết quả, nhưng mà…”

“Nhưng sao?” Yoshimura Miyu lập tức hỏi ngay.
Iga Tsuki cũng chú ý lắng nghe.

Chương 2212

Chương 2212

Trần Gia Bảo khẽ cười rồi nói: “Nếu đây đã là toàn bộ sức mạnh của Iga Tsuki, thì không cần nghi ngờ gì nữa, chắc chắn Vũ Nhược Uyên sẽ thắng. Ít nhất thì hiện tại Vũ Nhược Uyên đã áp chế được Iga Tsuki mà không cần dùng đến vũ khí, như vậy chứng tỏ sức mạnh của cô ấy mạnh hơn một bậc. Hơn nữa Vũ Nhược Uyên vẫn có con át chủ bài chưa tung ra.”

“Tự cao tự đại!” Trong lòng Iga Tsuki vốn đã bực bội vì bị Vũ Nhược Uyên áp đảo, giờ lại bị một tên ngốc không hiểu võ công xem thường. Cô ta tức điên lên, vung kiếm đẩy Vũ Nhược Uyên ra sau, không khỏi lên tiếng phản bác: “Anh im đi, anh không biết võ, làm sao anh có thể biết được giữa tôi và cô ta, ai mạnh ai yếu?”

Vũ Nhược Uyên không nhân cơ hội phản công mà ngược lại còn nở nụ cười vui vẻ, vì sự thật đúng như những gì Trần Gia Bảo nói, Iga Tsuki đã trúng phải “phấn Ngưng Hương” rồi. Theo thời gian, độc tố trong cơ thể cô ta sẽ tăng dần, khiến động tác của cô ta càng ngày càng chậm, tất nhiên sẽ dễ dàng giành chiến thắng.

Lúc này, đối mặt với lời phản bác của Iga Tsuki, Trần Gia Bảo cười nhẹ, nhướng mày hỏi: “Nếu có thời gian phản bác lại tôi, tốt hơn là cô nên kiểm tra lại thể trạng của mình. Chẳng lẽ cô không phát hiện ra tốc độ của mình đang dần chậm lại sao?”

Iga Tsuki chợt ngẩn ra, trên trán không tự chủ mà đổ mồ hôi lạnh.

“Coi chừng!”

Một tiếng “vút” đột nhiên xé vỡ khoảng lặng, Vũ Nhược Uyên búng ngón tay, chia kiếm khí ra thành ba nhánh rồi bắn về phía Iga Tsuki.

Iga Tsuki không còn cách nào khác đành phải giơ kiếm ra đỡ, đánh tan cả ba đường kiếm khí, đồng thời sẵn sàng để nhân cơ hội đuổi theo Vũ Nhược Uyên.

Tuy nhiên, Vũ Nhược Uyên vẫn ung dung đứng im tại chỗ, khóe miệng nhếch lên chế giễu.

“Đáng ghét!”

Tay cầm kiếm của Iga Tsuki ngày càng cứng hơn, đến nỗi các khớp xương trở nên trắng bệch, thanh kiếm samurai mỏng manh cũng rung lên.

Đúng như Trần Gia Bảo đã nói, hiện tại cô ta cũng đã nhận ra, không phải tốc độ của Vũ Nhược Uyên ngày càng nhanh lên, mà là tốc độ của cô ta đã trở nên ngày một chậm đi. Mặc dù không biết tại sao, nhưng cô ta cũng biết chắc chắn là do Vũ Nhược Uyên giở trò.

“Thời gian càng kéo dài, cơ hội chiến thắng càng ít, phải đánh nhanh thắng nhanh thôi!”

Iga Tsuki hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, chủ động lao về phía Vũ Nhược Uyên. Cô ta muốn đánh bại Vũ Nhược Uyên, để cho thiếu niên Việt Nam không có mắt kia thấy được thực lực của Iga Tsuki mạnh cỡ nào.

Trong lần đối chiến này, Iga Tsuki đã phát huy tất cả sức mạnh của mình, nhát kiếm này tiếp nhát kiếm khác, ngày một nhanh và mạnh hơn, liên tiếp tấn công về phía Vũ Nhược Uyên. Đao cương mạnh mẽ tỏa ra bốn phía khiến đại sảnh của khách sạn khó có thể chịu được. Trên mặt đất và trên tường đã bắt đầu xuất hiện những vết nứt dài.

Toàn bộ khách sạn có nguy cơ đổ sập bất cứ lúc nào.

Đám Oda Kazue càng lúc càng hoảng sợ, không biết lúc nào sẽ bị đường kiếm của Iga Tsuki vô tình cắt làm đôi.

Còn về Vũ Nhược Uyên, đối mặt với những đòn tấn công dày đặc và dữ dội của Iga Tsuki thì không hề lo lắng. Thay vào đó, cô ta tập trung vào việc phòng thủ, cố gắng không để lộ ra sơ hở. Dù sao thì thời gian càng lâu, cơ hội của giành chiến thắng của cô ta sẽ càng cao hơn.

Iga Tsuki đã nhìn thấu được suy nghĩ của Vũ Nhược Uyên, mặc dù đường kiếm của cô ta ngày càng mạnh nhưng vẫn không thể xuyên thủng được lớp phòng thủ của Vũ Nhược Uyên.

Tuy nhiên, trong mắt nhóm Oda Kazue thì Iga Tsuki đang áp đảo Vũ Nhược Uyên. Họ gào thét phất cờ như thể chiến thắng đã ở trong tầm tay.

Chương 2213

Chương 2213

Ở bên kia, Yoshimura Miyu nhìn hình ảnh đường kiếm trước mắt, kinh ngạc nói: "Chiêu… chiêu thức thật sắc bén, Iga Tsuki mạnh tới vậy sao?"

"Chiêu thức quả thực rất sắc bén." Trần Gia Bảo gật đầu đồng ý.

Iga Tsuki không khỏi cảm thấy tự hào khi nghe những lời nhận xét Trần Gia Bảo.

Thế nhưng, Trần Gia Bảo đột nhiên lắc đầu nói tiếp: "Đáng tiếc rằng cô ta càng ra tay quyết liệt thì ngược lại, càng cho thấy cô ta đang lo lắng. Trong chiến đấu, ngoài võ công ra, tâm lý cũng rất quan trọng. Cô ta vốn đã đến giới hạn rồi, cho dù bùng nổ sức mạnh, nhưng có thể trụ được bao lâu?

Cái này gọi là "Một bộc phát, hai suy yếu, ba kiệt sức". Tôi đoán là chưa tới trăm chiêu nữa, cô ta sẽ khó có thể duy trì được lực kiếm quyết liệt như vậy nữa. Đến lúc đó cũng sẽ không còn hy vọng chiến thắng."

"Anh Trần nói có lý." Yoshimura Miyu đột nhiên hiểu ra. Mặc dù trong lòng muốn giết Trần Gia Bảo, nhưng cô ta tin tưởng vào tài năng và nhãn quan võ thuật của Trần Gia Bảo. Dù sao thì đây cũng là một người mạnh tới mức có thể cắt đứt một cánh tay của "Ám Sát Thiên Vương" Akemi Kawamoto.

Trong lòng Iga Tsuki vừa kinh ngạc vừa tức giận. Kinh ngạc ở chỗ, điều mà Trần Gia Bảo vừa nói hoàn toàn chính xác, cô ta đang đang cố dốc hết sức, được ăn cả ngã về không. Người Việt Nam không không biết tí gì về võ thuật này tại sao lại có thể nhìn ra được? Cô ta tức giận cũng bởi ý đồ của mình lại bị Trần Gia Bảo đoán trúng.

‘Đôi nam nữ người Việt Nam này thật sự là ức hiếp người quá đáng!’

Iga Tsuki thầm thầm mắng trong lòng, nôn nóng tới ngày càng kích động, chém ra một đường vòng cung hình bán nguyệt, buộc Vũ Nhược Uyên phải lui về phía sau, đồng thời hô lên: “Nhát kiếm này sẽ phân rõ thắng bại giữa hai ta!”

Nói xong, chân khí cuồn cuộn trong cơ thể cô ta không ngừng chảy vào thanh kiếm samurai, đao ý mạnh mẽ tràn ra, Oda Kazue, Yoshimura Miyu và những người khác bỗng chốc cảm thấy lồng ngực vô cùng khó chịu.

“Đến thì đến, tôi sợ cô chắc!” Vũ Nhược Uyên cười lạnh một tiếng.

Mặc dù trì hoãn thời gian là cách dễ dàng nhất để giành chiến thắng, nhưng với tư cách là một thiên kiêu của nhà họ Võ, nếu Iga Tsuki đưa ra một chiêu để xác định kết quả thì sự tự tôn không cho phép cô ta từ chối.

Tay cô ta cầm kiếm quyết chỉ xuống đất, kiếm ý mạnh mẽ bay lên trời.

Tuy rằng hai người không giao đấu trực tiếp, nhưng kiếm ý và đao ý mạnh mẽ đã va chạm vào nhau, phát ra thứ năng lượng mạnh mẽ cuốn lấy tất cả. Những cái bàn chất thành đống dưới chân tường cũng không thể chịu đựng năng lượng này, đồng loạt kêu “răng rắc” rồi vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Yoshimura Miyu đột nhiên thốt lên, chưa đấu trực tiếp mà đã gây ra một sức mạnh lớn đến vậy, vậy thì một khi Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki thực sự chiến đấu, uy lực sẽ mạnh đến mức nào, thậm chí có khả năng cả hai đều sẽ bị thương nặng.

Nghĩ đến đây, hai mắt Yoshimura Miyu đột nhiên sáng lên. Hai bên cùng bị thương, đây không phải là kết quả mà cô ta muốn đạt được sao? Đúng, đúng vậy, cứ để cho bọn họ đánh xé, khiến cho phái Iga và Trần Gia Bảo đối địch lẫn nhau, thậm chí là một sống một còn, không chết không thôi.

Yoshimura Miyu trở nên hoàn toàn phấn khích.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày. Sức mạnh của Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki là ngang nhau, nếu Vũ Nhược Uyên chiến đấu vững vàng thì chắc chắn sẽ đánh bại Iga Tsuki. Tiếc là Iga Tsuki vẫn

chưa tiêu hao nhiều sức lực. Vũ Nhược Uyên lựa chọn lúc này để phân thắng bại với Iga Tsuki có thể sẽ làm tổn thương cả hai bên. Điều này không giống với suy nghĩ ban đầu của anh.

Trên võ đài, kiếm ý và đao ý của hai người đã lên tới cực điểm.

Chương 2214

Chương 2214

Đột nhiên, Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki đồng thời hét lên, không hẹn mà cùng lúc lao về phía nhau.

Bóng của đao quang lập tức khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Khi hai người phụ nữ chuẩn bị đánh nhau thì đột nhiên, giữa đao quang, một bóng người đột nhiên xuất hiện, chen vào giữa Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki.

Đó là Trần Gia Bảo.

Iga Tsuki tái mặt, không phải vì lo lắng Trần Gia Bảo sẽ ra tay, mà vì cô ta quá đỗi ngạc nhiên. Trần Gia Bảo xuất hiện ở đây từ lúc nào?

Cô ta và Vũ Nhược Uyên đã dốc toàn lực chiến đấu, nội lực mạnh mẽ bùng phát trong bán kính ba mét xung quanh cơ thể, ngay cả những ninja ưu tú như Oda Kazue và Yoshimura Miyu cũng không thể đến gần. Làm thế nào Trần Gia Bảo có thể xuất hiện giữa cô ta và Vũ Nhược Uyên được?

“Chẳng lẽ anh ta thật sự là võ giả?”

Một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt Iga Tsuki, nếu anh đã xen vào, thì đừng trách tôi.

Nghĩ đến đây, chân nguyên trong cơ thể cô ta càng chuyển động điên cuồng, đao ý trên thanh kiếm samurai càng mạnh hơn.

Ở bên kia, đám người Oda Kazue đều giật mình. Ngay sau lại bắt đầu chế nhạo, tên nhóc này đúng là chủ động tìm chết, sau chiêu này, anh ta không bị đao của chị đại chém làm đôi thì cũng bị kiếm khí của Vũ Nhược Uyên xuyên thủng.

Nhìn thấy kiếm khí của Vũ Nhược Uyên và đao quang của Iga Tsuki chuẩn bị chém tới, thân hình của Trần Gia Bảo khẽ nhúc nhích, đồng thời tay phải duỗi ra hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm samurai của Iga Tsuki.

“Muốn dùng tay không đỡ kiếm của tôi sao? Đúng là đồ ngốc!”

Iga Tsuki chế nhạo và đột ngột chém tới.

Đột nhiên, thanh kiếm mạnh mẽ của cô ta bị Trần Gia Bảo dùng hai ngón tay bị cưỡng chế kẹp chặt, trước mắt như có một ngọn núi hùng vĩ chặn đứng, khó có thể chém xuống được.

Đám Oda Kazue hoàn toàn bị sốc. Anh ta dùng tay không đỡ đòn chị đại, rốt cuộc là làm thế nào chứ?

Iga Tsuki càng kinh ngạc hơn: “Chuyện… chuyện này làm sao có thể?”

Bên kia, Vũ Nhược Uyên cong môi, biết trận chiến quyết định này không thể tiếp tục được nữa rồi. Kiếm đã chém xuống mà nói ngăn là ngăn được, lưu loát nhanh nhẹn, rõ ràng là không tầm thường.

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của Iga Tsuki, Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi: “Sao nào, phát hiện ra tôi có võ công, cô kinh ngạc lắm sao?”

Iga Tsuki há hốc mồm, nhất thời không nói nên lời.

Bên trong khách sạn, thanh samurai của Iga Tsuki vẫn kẹp chặt trong ngón tay của Trần Gia Bảo, vì quá sốc nên cô ta đã quên lấy nó ra.

Đây là một đòn với toàn bộ sức lực của cô ta, đủ để chém sắt cắt vàng, nhưng lại bị một thiếu niên trẻ hơn cô ta dễ dàng dùng hai ngón tay bắt lấy, làm sao có thể không sốc cho được?

Cô ta sửng sốt: “Anh… vậy ra anh cũng biết võ, tại sao tôi không thể nhìn thấy một chút… hơi thở nhỏ nhất của của một võ giả trên người anh?”

Trần Gia Bảo cười tủm tỉm, nói: “Sở dĩ cô không nhìn ra được, đơn giản là bởi vì tôi mạnh hơn cô rất rất nhiều.”

Nói rồi, tay anh khẽ dùng lực, Iga Tsuki cảm nhận được một sức mạnh rất lớn không thể ngăn cản từ thanh kiếm samurai đang truyền tới. Nó khiến cô ta không thể nắm nổi kiếm nữa mà vội vã lùi ra sau.

Sau khi lùi về bảy tám bước, cô ta mới dừng lại để ổn định thân thể. Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì trước mặt cô ta chợt lóe lên một luồng ánh sáng, trên cổ chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Chương 2215

Chương 2215

Trần Gia Bảo không biết đã đến chỗ cô ta từ lúc nào, trên tay vẫn cầm thanh kiếm sa-mu-rai, lưỡi kiếm lạnh lẽo đang nằm ngay trên cần cổ xinh đẹp của cô ta.

Đồng tử của Iga Tsuki ngay lập tức co lại, thân thể đứng yên không dám nhúc nhích.

Kết thúc chỉ với một chiêu.

Đám Oda Kazue kinh ngạc kêu lên, cô cả là thiên tài võ thuật hiếm có ở phái Iga, năng khiếu vượt xa mọi người. Ngay cả trong thế hệ trẻ của Nhật Bản, cô cũng là một võ giả nổi tiếng. Mà giờ lại bị một tên nhóc người Việt Nam này đánh bại trong một đòn. Thế mà trước đó họ còn tưởng anh ta là một người bình thường không biết võ công.

Sự tương phản mạnh mẽ này khiến đám Oda Kazue khó có thể tin nổi.

Ngay sau đó, đám Oda Kazue lập tức xông lên uy hiếp: "Buông ra chị đại của chúng tôi ra, nếu như anh dám động đến một sợi tóc của chị đại, phái Iga nhất định sẽ làm thịt anh!"

Đáng tiếc là họ đang nói tiếng Nhật Bản nên Trần Gia Bảo không thể hiểu được. Nhưng dù cho có hiểu thì anh cũng không quan tâm. Chỉ là một phái Iga thôi mà, sao có thể đe dọa được anh chứ?

Vũ Nhược Uyên khẽ mở miệng cảm thán. Về sức mạnh thì cô ta và Iga Tsuki ngang nhau, Trần Gia Bảo có khả năng hạ gục Iga Tsuki của trong một chiêu, đồng nghĩa với việc anh cũng có thể giết cô ta với một nhát kiếm.

Dù đã biết từ lâu rằng mình không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo nhưng Vũ Nhược Uyên vẫn cảm thấy khó chịu.

Dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người, Iga Tsuki cảm thấy cổ mình ớn lạnh, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống tóc mai, như những giọt mưa đậu trên cành hoa lê.

Cô ta hoàn toàn không biết vừa rồi Trần Gia Bảo đã ra tay như thế nào, điều này cho thấy sức mạnh của Trần Gia Bảo hơn cô ta rất nhiều. Nếu Trần Gia Bảo đưa kiếm về phía trước một phân nữa thôi, thì giờ cô ta đã trở thành bông hoa tàn rồi.

Nghĩ đến đây, cô ta càng cảm thấy kinh hãi, liền phất tay ra hiệu cho bọn Oda Kazue câm miệng rồi nói: "Anh… Rốt cuộc anh là ai?"

Trần Gia Bảo nhún vai nói: "Như cô thấy đấy, người có thể giết chết cô, nhưng lại không ra tay."

Iga Tsuki cho rằng Trần Gia Bảo là người mà phái Koga mời đến để đối phó với phái Iga, lập tức khịt mũi, tự đắc giơ cái cổ thon dài lên nói: "Anh không giết tôi vì muốn bắt tôi uy hiếp phái Iga sao?"

"Tôi khuyên anh hãy từ bỏ đi. Tôi quả thực không phải đối thủ của anh, nhưng Iga Tsuki tôi là hậu duệ của phái Iga, có niềm kiêu hãnh và tự tôn của riêng mình, tôi sẽ không bao giờ để anh đạt được mục đích đâu!"

"Ha." Trần Gia Bảo bật cười khẽ: "Tại sao cô lại cho rằng tôi đến đây để đối phó với phái Iga?"

"Sao nào, anh dám làm mà không dám nhận à?" Iga Tsuki khinh thường nói: "Anh ngồi cùng Yoshimura Miyu của phái Koga, lại chủ động tới địa phận của phái Iga chúng tôi khiêu khích. Vậy mà còn nói không phải phái Koga mời đến để xử lý người phái Iga hay sao?"

Trần Gia Bảo nhướng mày nói: "Có nhiều khi, những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật. Tôi ngồi cùng người của phái Koga, chưa chắc là đã liên kết cùng phái Koga. Nếu tôi nói nguyên nhân khiến tôi và Yoshimura Miyu ngồi cùng nhau là để đối phó với phái Koga, cô có tin hay không?"

Iga Tsuki kinh ngạc, bất giác nhìn về phía Yoshimura Miyu, thấy Yoshimura Miyu ngồi ở chỗ đó im lặng không nói gì, trong lòng tự hỏi: 'Chẳng lẽ lời anh ta nói là thật sao? Anh ta thực sự đang muốn đối phó với phái Koga?'

‘Không, nếu anh ta thực sự muốn đối phó với phái Koga, tại sao anh ta lại ở cùng Yoshimura Miyu?’

Chương 2216

Chương 2216

Iga Tsuki nhanh chóng lắc đầu cười lạnh: “Iga Tsuki tôi không phải là một đứa trẻ lên ba, tôi sẽ không tin những lời nói dối của anh đâu.”

“Cái gọi là thông minh của cô rất có thể sẽ khiến phái Iga mất đi cơ hội ngàn năm có một.” Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói: “Tôi không có thời gian để giải thích cặn kẽ, không phải vì cô không xinh đẹp, mà vì thân phận của cô trong phái Iga Không đủ cao, ít nhất là không có cách nào để đưa ra quyết định về sự sống còn của phái Iga.”

Iga Tsuki nghe thấy Trần Gia Bảo nói rằng địa vị của cô ta “không đủ cao” thì tỏ ra khó chịu. Nhưng sau khi nghe được những lời tiếp theo lại không khỏi sửng sốt: “Chuyện liên quan đến sống còn của Iga? Anh đang đùa cái gì vậy?”

“Cô nhìn tôi nghiêm túc như vậy, có vẻ như đang nói đùa với cô không?” Trần Gia Bảo dùng sống kiếm vỗ nhẹ lên vai của Iga Tsuki, tỏ ý rằng mạng sống của cô ta vẫn nằm trong tay anh, anh nói: “Đưa tôi đi gặp Iga Chiho, tôi có chuyện muốn nói với ông ấy. Hơn nữa trong phái Koga của các cô, chỉ có ông ấy mới đủ tư cách để nói chuyện với tôi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Iga Tsuki có chút thay đổi: “Anh muốn gặp bố tôi, nếu tôi từ chối thì sao?”

“Thật đáng tiếc là cô không thể từ chối và cô cũng không có lý do gì để từ chối.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, như thể anh đã đi guốc trong bụng thịt Iga Tsuki vậy. Anh đưa thanh kiếm samurai xuống rồi ném lại cho cô ta.

Iga Tsuki vô thức cầm lấy thanh kiếm trong tay, hít sâu một hơi rồi nói: “Đi cùng tôi, tôi sẽ dẫn anh đi gặp bố. Về phần lời

của anh có phải thật hay không thì bố tôi có thể phân biệt rõ ràng. Còn cô…"

Cô quay đầu nhìn Vũ Nhược Uyên bằng ánh mắt lạnh thấu xương, nói: "Trận chiến giữa tôi và cô vẫn còn chưa phân định thắng thua, sau này có cơ hội, hãy hoàn thành trận đấu còn dang dở này."

"Tôi cũng có nghĩ vậy. Lần sau cô sẽ không gặp may mắn như vậy nữa đâu." Vũ Nhược Uyên gật đầu, hơi giơ tay lên nói: "Nhận lấy."

Iga Tsuki vô thức bắt lấy, trong tay là một viên thuốc màu đen. Vũ Nhược Uyên nói: "Cô đã trúng "phấn Ngưng Hương", theo thời gian, nó sẽ dần dần làm tê liệt hệ thần kinh trung ương của cô, đây là thuốc giải độc."

"Không cần cảm ơn tôi đâu, nhớ rằng trận đấu lần sau, đừng dễ dàng trúng độc như vậy, nếu không, cô, viên minh châu của phái Iga, sẽ khiến tôi rất thất vọng đấy."

Khuôn mặt xinh đẹp của Iga Tsuki hơi thay đổi. Cô ta bị trúng độc mà không biết, cũng không phát hiện ra cách mà Vũ Nhược Uyên đã ra tay. Đó là một phương pháp hạ độc đáng sợ, từ đây có thể thấy, cô ta chắc chắn ở thế hạ phong.

"Hừm, trận đấu lần sau, tôi sẽ đánh bại cô!"

Cô ta hừ lạnh một tiếng, dùng tay phải nắm lấy bao kiếm rồi cho kiếm vào. "Cách" một tiếng, cô ta cất thanh kiếm samurai đi rồi quay người bước ra ngoài: "Đi thôi, tôi đưa anh đi gặp bố tôi."

Mặc dù vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại thầm mỉa mai, nếu hai người Việt này thật sự có ý đồ với phái Koga thì với thực lực của bố, bọn họ sẽ dễ dàng bị bóp chết thôi.

Đám Oda Kazue trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo rồi nhanh chóng đi theo Iga Tsuki đi ra ngoài khách sạn.

Ở bên trong khách sạn, Vũ Nhược Uyên cong môi bất mãn nói: "Nếu không phải anh can thiệp giữa chừng thì tôi đã hạ gục cô ta rồi."

Trần Gia Bảo lắc đầu mỉm cười: "Cô đã chứng minh rằng sức mạnh của cô vượt qua cô ta rồi, chiến đấu thêm nữa cũng

không có ý nghĩa gì. Đi thôi, bây giờ là lúc để gặp Iga Chiho, người thứ năm trong số mười người cường giả mạnh nhất Nhật Bản.”

Vũ Nhược Uyên cũng tỏ ra thích thú: “Tôi cũng muốn xem cường giả của Nhật Bản có gì đặc biệt với Việt Nam của chúng ta không”.

Yoshimura Miyu thầm thở dài thất vọng. Cuối cùng thì Trần Gia Bảo lại can thiệp, hơn nữa anh cũng không giết Iga Tsuki, có vẻ như không dễ để kích động mâu thuẫn giữa Trần Gia Bảo và phái Iga.

Chương 2217

Chương 2217

Đột nhiên, giọng nói của Trần Gia Bảo vang lên bên tai cô ta: "Tôi biết lý do tại sao cô lại chọn khách sạn này và tôi cũng biết rằng cô muốn tôi xảy ra xung đột với phái Iga, còn cô chỉ việc ngư ông đắc lợi."

"Có nhiều lúc, thông minh quá cũng không tốt đâu, lần sau, nếu tôi còn phát hiện ra cô có ý đồ làm loạn thì tôi sẽ giết chết cô."

Giọng nói bình thản nhưng lại mang theo chút sát khí.

Yoshimura Miyu đột nhiên giật mình, trong lòng dâng lên một trận ớn lạnh, cô ta nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo, chỉ thấy Trần Gia Bảo đã xoay người đi ra ngoài cùng Vũ Nhược Uyên.

Cô ta vội vàng đi tới chỗ Trần Gia Bảo, miễn cưỡng nở nụ cười: "Anh Trần… anh yên tâm, tôi sẽ không làm vậy đâu…"

"Cơ hội của Trần Gia Bảo tôi chỉ có một thôi, hy vọng cô hiểu được." Trần Gia Bảo nói rồi bước ra ngoài với Vũ Nhược Uyên.

Trong lòng Yoshimura Miyu dâng lên nỗi sợ hãi và hối hận, có lẽ cô ta đã thực sự sai lầm khi kích động mâu thuẫn giữa Trần Gia Bảo và phái Iga.

Sau khi ra đến bên ngoài khách sạn, Trần Gia Bảo nhìn thấy Iga Tsuki xinh đẹp đứng trước chiếc Infiniti màu đỏ, chờ Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên.

Vẻ mặt lạnh lùng, giữa hai hàng lông mày vẫn hiện rõ xa cách cùng cảnh giác, nhưng lại càng làm lộ ra vẻ xinh đẹp của cô ta, vô cùng kiêu ngạo. Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Đúng là người đẹp, xe cũng đẹp, vô cùng rực rỡ.

Cạnh đó, đám Oda Kazue cũng đang đứng cạnh vài chiếc Nhật Bảnta. Nhìn thấy Trần Gia Bảo tới, ai cũng tỏ ra khó chịu, nhưng vẫn ra dấu với Trần Gia Bảo và mời anh lên xe.

Trần Gia Bảo hoàn toàn không để ý tới bọn họ, đi tới chỗ Iga Tsuki, mở cửa chiếc Infiniti và ngồi vào ghế phụ. Anh nhướng mày nhìn Iga Tsuki, nói: "Tôi ngồi chiếc này, cô lái đi."

Iga Tsuki khẽ cau mày, cô ta đường đường là cô cả của phái Iga, bình thường ra ngoài luôn có tài xế riêng phục vụ, làm gì có chuyện lái xe cho Trần Gia Bảo chứ?

Trần Gia Bảo vẫy tay với Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu, hai người họ cũng không khách sáo mà bước lên ngồi ở hàng ghế sau.

Iga Tsuki giận tới phát điên, đúng là bắt nạt người quá đáng.

Trần Gia Bảo hơi nhíu mày nói: "Đi mau đi, đừng lãng phí thời gian của tôi."

"Hừ, tên khốn." Iga Tsuki lẩm bẩm một câu tiếng Nhật, miễn cưỡng ngồi vào ghế lái, lái xe đến trụ sở của phái Iga. Trong lòng cô ta thầm mỉa mai, các người cứ đắc ý đi, đợi đến khi về phái Iga rồi, bố tôi chắc chắn sẽ hạ gục các người một cách dễ dàng!

Trên đường đi, Iga Tsuki đã gọi điện và báo cáo tình hình ở đây cho bố mình là Iga Chiho, đồng thời lặng lẽ quan sát Trần Gia Bảo qua gương chiếu hậu.

Đương nhiên, lúc gọi điện cô ta không cố ý hạ giọng, bởi vì cô ta biết rất rõ với thực lực của Trần Gia Bảo, cho dù cô ta có hạ giọng xuống thì cũng sẽ bị anh nghe thấy.

"Đúng rồi, Nhật Bản các cô phân cấp võ công như thế nào?"

Sau khi cúp máy, Iga Tsuki đột nhiên nghe thấy Trần Gia Bảo hỏi.

Cô ta khẽ nhíu mày, để điện thoại xuống, nghĩ kĩ thì câu hỏi này cũng không phải là bí mật gì, bèn nói: "Thực ra cũng phân cấp giống như Việt Nam của anh. Dù sao Nhật Bản cũng đều bắt nguồn từ võ thuật cổ đại."

Chương 2218

Chương 2218

Trần Gia Bảo đột nhiên hiểu ra: “Nếu nói vậy, thực lực của cô cũng ở mức tông sư sơ kỳ?”

“Ừ.” Iga Tsuki gật đầu, hỏi một cách “vu vơ” rằng: “Còn anh, thực lực của anh nằm ở cảnh giới nào?

“Ha.” Trần Gia Bảo trêu đùa: “Tôi nghĩ nói ra sẽ làm cô sợ đấy.”

Iga Tsuki cong môi lẩm bẩm: “Không nói thì thôi, có gì ghê gớm chứ, cùng lắm là tông sư hậu kỳ thôi mà?”

Mặc dù nhỏ giọng, nhưng không thể giấu được Trần Gia Bảo, anh khẽ bật cười, lắc đầu nói: “Tông sư hậu kỳ? Cô nói đúng rồi đấy, tôi còn chưa tới được mức đó nữa.”

“Tôi biết mà.” Iga Tsuki khịt mũi tự hào, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải là tông sư hậu kỳ thì chắc là tông sư trung kỳ, nhưng tông sư hậu kỳ mà có thể hạ mình chỉ với một đòn thì sức lực cũng được coi là mạnh rồi.

Tuy nhiên, cô ta không để ý rằng trên khuôn mặt của Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu ngồi ở hàng ghế sau đang lộ ra vẻ kỳ quái. Bởi vì Trần Gia Bảo thực sự không phải là tông sư hậu kỳ, mà là bán truyền kỳ. Hơn nữa không phải là bán truyền kỳ bình thường mà là mà là cường giả có thể đánh bại Akemi Kawamoto, tuyệt đối không thể lấy mức độ bình thường ra so sánh.

Không tới nửa giờ, Iga Tsuki đã đưa Trần Gia Bảo cùng những người khác đến căn cứ của phái Iga. Sau khi xuống xe, cô ta thờ ơ nói: “Đi theo tôi, bố tôi đang đợi anh ở võ đường.”

Nói xong, Iga Tsuki cầm thanh samurai của mình, quay người đi về phía võ đường.

Võ đường?

Khóe miệng Vũ Nhược Uyên cong lên một nụ cười đùa cợt: "Tiếp khách ở võ đường, có vẻ như phái Iga không chào đón anh lắm nhỉ. Chuyến đi lần này của anh có lẽ không được suôn sẻ cho lắm."

"Vậy thì sao?" Trần Gia Bảo cười tự tin: "Trần Gia Bảo tôi không dễ bắt nạt như vậy đâu. phái Iga muốn làm khó tôi thì tôi cũng có thể sử dụng biện pháp mạnh để làm họ phải sợ hãi. Tôi đường đường là dòng dõi quý tộc nước Việt Nam, còn phải sợ mấy người Nhật này hay sao?"

Mặc dù Vũ Nhược Uyên luôn cảm thấy không vừa lòng khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, nhưng sau khi nghe Trần Gia Bảo nói xong, khóe miệng cô ta nở một nụ cười, mặt mũi cũng tươi tỉnh hơn: "Đi thôi, để tôi xem anh sẽ chinh phục phái Iga nổi tiếng của Nhật Bản thế nào."

Trần Gia Bảo gật đầu và cùng với Vũ Nhược Uyên đi về phía trước.

Yoshimura Miyu nhanh chóng theo sau.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có người kính cẩn chào hỏi Iga Tsuki, rõ ràng là cô ta có địa vị rất cao.

Họ băng qua sân rồi rẽ trái, không lâu sau, Trần Gia Bảo và những người khác nhanh chóng đi theo Iga Tsuki đến một quảng trường ngoài trời, có kích thước bằng bốn đến năm sân bóng rổ.

Ngay chính giữa quảng trường có một người đàn ông trung niên mặc trang phục samurai đen trắng đang quỳ trên nệm futon và nhắm mắt lại. Mặc dù ngồi yên, nhưng toàn thân ông ta toát ra một luồng khí lạnh lẽo, giống như một lưỡi dao thoát vỏ còn đang dính máu, khiến người ta khiếp sợ không dám nhìn.

Xung quanh người đàn ông trung niên này còn có rất nhiều người đang đứng xếp hàng.

Hai người trong số họ đã đạt đến tông sư trung kỳ, mạnh hơn Iga Tsuki rất nhiều. Những người còn lại đều đang ở giai đoạn thông u trung kỳ và hậu kỳ. Tất cả có lẽ đều phải là những ninja ưu tú của phái Koga.

Ngoài ra, ở hai bên của quảng trường cũng đặt các vũ khí để luyện tập như cọc gỗ rơm và kiếm samurai.

Trần Gia Bảo thầm gật đầu, khí tức của người đàn ông trung niên này chỉ kém hơn Akemi Kawamoto một chút, chắc đã đạt tới mức truyền kỳ trung cấp rồi. Nếu anh đoán không lầm thì ông ta chính người đứng thứ năm trong số mười cường giả hàng đầu của Nhật Bản, Iga Chiho.

Về phần hai ninja phái Iga ở cấp tông sư trung kỳ, Trần Gia Bảo cũng không quan tâm lắm, những võ giả ở cấp tông sư trung kỳ đều không thể lọt vào mắt của anh.

Chương 2219

Chương 2219

Một nụ cười hiện lên trên khóe miệng Vũ Nhược Uyên, một vị là truyền kỳ trung cấp và hai người là tông sư trung kỳ, trận "nghênh chiến" của phái Iga quả thực không hề nhỏ.

Yoshimura Miyu bên cạnh thì dường như bị sốc. Iga Chiho, người nổi tiếng khắp nước Nhật đã đích thân ra mặt, thậm chí còn có cả hai ninja vô cùng mạnh khác nữa. Đây chính là sự hiện diện của những người mạnh nhất ở phái Iga. Trời ạ, cảnh tượng này quá kinh khủng!

Trong khi Trần Gia Bảo đang đánh giá đối phương thì những người ở phái Iga cũng đánh giá giá họ.

Khi họ nhìn Trần Gia Bảo xa lạ, biểu hiện của họ đầy sự thù địch và nghi ngờ, nhìn tới Vũ Nhược Uyên thì trong sự thù địch ấy còn lộ ra chút cảm thán cùng kinh ngạc. Còn đối với Yoshimura Miyu thì hoàn toàn là thù địch, đủ để thấy mâu thuẫn giữa phái Iga và phái Koga làm lớn tới mức nào.

Về phần Iga Chiho ở trung tâm thì vẫn luôn nhắm mắt tập trung, cũng không thèm nhìn tới đám Trần Gia Bảo, lộ ra vẻ khinh thường.

"Các người đợi một chút." Iga Tsuki nói với Trần Gia Bảo một câu rồi bước đến bên Iga Chiho, cúi xuống khẽ nói: "Bố, đôi nam nữ đến từ Việt Nam nói muốn gặp bố đã tới rồi."

"Cô gái tên là Vũ Nhược Uyên, cô ta có sức mạnh tương đương với con. Cậu thanh niên thì có hơi đặc biệt, anh ta có thể hạ con chỉ bằng một chiêu, sức mạnh của anh ta phải ở mức tông sư trung kỳ đấy."

Lúc này Iga Chiho mới mở mắt ra, một tia sáng lóe lên trong tích tắc, khí tức của ông ta đột ngột bốc lên, nhưng ngay lập tức tan biến.

Ông ta chỉ "ừm" một tiếng rồi nhìn sang Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, trong mắt thoáng chút ngạc nhiên.

Ông ta là người mạnh thứ năm trong mười cường giả mạnh nhất ở Nhật Bản, không chỉ thanh niên mà thậm chí nhiều quan chức chính phủ hay các tài phiệt lớn ở Nhật cũng vậy, mỗi khi nhìn thấy ông ta thì đều vô cùng căng thẳng, đến thở cũng không dám thở. Thế nhưng hai người Việt Nam trước mặt có thể bình tĩnh đến lạ, điều này thực sự khác kỳ quái.

Ông ta đâu biết rằng Trần Gia Bảo tuy còn trẻ nhưng sức mạnh phi thường, ngay cả Akemi Kawamoto, người đứng thứ ba trong số mười cường giả mạnh nhất cũng đã bị Trần Gia Bảo cắt đứt một cánh tay, chứ đừng nói đến người xếp thứ năm như ông ta. Trần Gia Bảo không tỏ ra cao ngạo đã là tốt lắm rồi, đừng nói đến việc sợ hãi hay rụt rè.

Về phần Vũ Nhược Uyên, cô ta là thiên kiêu của Quỷ Y Môn, từ nhỏ đã nhìn thấy rất nhiều cường giả truyền kỳ, thậm chí một trong những nhánh nhỏ của nhà họ Vũ ở núi Vụ Ẩn còn có một cường giả truyền kỳ trung cấp. Bởi vậy nên một Iga Chiho có sức mạnh tương đương cũng không làm Vũ Nhược Uyên phải sợ hãi.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy Iga Chiho, Yoshimura Miyu lại vô cùng lo lắng. Iga Chiho là một cường giả mạnh của Nhật, là một vị thần trong mắt của những ninja bình thường như Yoshimura Miyu. Giờ đây, cô ta đã nhìn thấy vị "thần" ấy ở ngay trước mặt mình, sao có thể không căng thẳng, không kinh ngạc cho được?

Lại nói về Iga Chiho, ông ta thu lại ánh nhìn của mình, tự nghĩ rằng có lẽ đôi nam nữ người Việt Nam này không hiểu được vị trí của mình ở Nhật Bản quan trọng thế nào, chứ chưa nói đến việc bản thân ông ta mạnh mẽ ra sao. Vì vậy họ mới có thể đứng đó mà mặt không biến sắc. Đúng rồi, chắc chắn là như vậy.

Nghĩ đến đây, ông ta thầm gật gù, chậm rãi đứng lên. Giờ phút này, trong mắt mọi người, ông ta uy nghi tựa như một ngọn núi cao, tất nhiên là ngoại trừ Trần Phi và Vũ Nhược Uyên ra.

"Cậu là ai?" Iga Chiho và Iga Tsuki đều biết nói tiếng Việt, họ hỏi cùng một câu hỏi: "Cậu có tư cách gì mà gặp tôi?"

Những người phái Iga xung quanh đều trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo với vẻ khinh thường.

Trong phút chốc, bầu không khí trở nên căng thẳng và gay gắt.

Chương 2220

Chương 2220

Mặc dù phần áp lực này là dành cho Trần Gia Bảo, và ngay cả khi Yoshimura Miyu biết rằng mâu thuẫn giữa Trần Gia Bảo và phái Iga có lợi cho mình, Nhưng đứng ở bên cạnh Trần Gia Bảo, cô ta vẫn phải chịu một áp lực nhỏ, phía sau chảy ra một lớp mồ hôi lạnh làm ướt cả lưng áo.

Trước ánh nhìn chằm chằm của mọi người, Trần Gia Bảo trực tiếp phớt lờ câu hỏi của Iga Chiho, thay vào đó, anh nhìn quanh và nói: "Đến chỗ ngồi cũng không có, đây là cách mà phái Iga tiếp khách sao? Thật nực cười."

Lời này vừa nói ra, Iga Tsuki đột nhiên không hài lòng. Bố cô, với tư cách là cường giả cấp cao của Nhật Bản, là một người cao cao tại thượng. Còn anh chỉ một thiếu niên Việt Nam nhỏ bé, vậy mà lại dám vô lễ trước mặt ông, thật đúng là không biết phép tắc.

Bên cạnh có người dịch những lời của Trần Gia Bảo sang tiếng Nhật. Nghe xong, mọi người ở phái Iga đều chửi mắng Trần Gia Bảo.

Mặc dù Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên không hiểu tiếng Nhật, nhưng nhìn thái độ của họ cũng đủ để biết rằng họ đang nói những điều không tốt. Tuy nhiên người như Trần Gia Bảo sẽ không quan tâm đến những con ruồi Nhật Bản này.

Trần Gia Bảo đứng chắp tay, khóe miệng nhếch lên chế giễu, thờ ơ nhìn Iga Chiho cách đó không xa, phớt lờ tất cả những người phái Iga đang giận dữ xung quanh.

Người phái Iga càng thêm phẫn nộ, bắt đầu mắng mỏ trỉ trích nhiều hơn.

Đột nhiên, Iga Chiho bật cười và nói: "Phái Iga chúng tôi chỉ hoan nghênh cường giả. Nếu cậu muốn có một chỗ ngồi trong

phái Iga của chúng tôi, vậy thì phải cho thấy sức mạnh tương ứng mới được!"

"Ồ?" Trần Gia Bảo chắp tay ra sau, nhướng mày: "Vậy tôi phải làm sao chứng tỏ thực lực của mình?"

"Rất đơn giản. Chỉ cần đánh bại cường giả phái Iga của chúng tôi là được." Iga Chiho nháy mắt với một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, dáng người khá cao. Người này gật đầu kính cẩn và bước ra ngoài.

Trần Gia Bảo nhìn anh ta, thấy người đàn ông thân dài vai rộng này mặc một bộ quần áo samurai màu xám với một thanh kiếm samurai giắt ngang hông. Quan trọng nhất, anh ta chính là một trong hai vị tông sư trung kỳ.

"Chỉ cần cậu có thể đánh bại anh ta, tôi sẽ công nhận cậu đủ tư cách ngồi nói chuyện với tôi." Iga Chiho khinh thường nói: "Nhưng kiếm không có mắt, sống chết tự chịu. Nếu cậu chết ở Iga, cậu không được đổ lỗi cho chúng tôi."

"Kiếm không có mắt, sống chết tự chịu sao?" Trần Gia Bảo nhẹ giọng nói: "Được, tôi đồng ý."

Trong võ đường, Trần Gia Bảo thản nhiên nói một câu "Tôi đồng ý", khiến mọi người ở phái Iga đều phấn khích.

Iga Tsuki lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ Trần Gia Bảo lại can đảm như vậy.

Ngược lại, Vũ Nhược Uyên lại tỏ vẻ thầm thương tiếc cho Iga Chiho. Làm sao một ninja ở cấp tông sư trung kỳ lại có thể là đối thủ của Trần Gia Bảo được? Đã thách đấu với Trần Gia Bảo thì thôi đi, lại còn nói "kiếm không có mắt, sống chết tự chịu", đây không phải là tự chuốc lấy khổ sao?

Yoshimura Miyu thậm chí còn phấn khích hơn, vậy là Trần Gia Bảo và phái Iga cuối cùng cũng sắp đụng độ.

Trên sân, Iga Chiho bình tĩnh nói: "Cậu cũng thật can đảm, dám tiếp nhận trận đấu này. Tôi hy vọng sức mạnh của cậu cũng ấn tượng như bản lĩnh của cậu vậy."

Trần Gia Bảo gật đầu nói: "Tôi cũng hy vọng thực lực phái Iga sẽ không làm cho tôi thất vọng."

“Thật tiếc quá, cái giá để không khiến cậu thất vọng chính là mạng sống của cậu!” Iga Chiho nói rồi ra hiệu với ninja tông sư trung kỳ phái Iga kia.

“Vâng, tộc trưởng!”

Anh ta kính cẩn đáp và đi đến một nơi cách Trần Gia Bảo năm mét.

Chương 2221

Chương 2221

Anh ta tên là Tojo Yusui, một cường giả tông sư trung kỳ, đứng thứ ba về sức mạnh trong toàn bộ phái Koga, chỉ đứng sau vị "thần" Iga Chiho và một ninja tông sư trung kỳ khác, thậm chí xếp hạng toàn bộ Nhật Bản, anh ta cũng được tính là một người khá mạnh.

Vì vậy, anh ta rất tự tin rằng mình có thể đánh bại… không, phải là giết chết Trần Gia Bảo một cách dễ dàng mới đúng.

Ngay lập tức, Tojo Yusui liền đánh giá Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới, đột nhiên lộ ra vẻ khinh thường, nói bằng một thứ tiếng Việt nửa mùa: "Tôi tên là Tojo Yusui, cậu dám khiêu khích phái Koga, vì vậy cậu phải chết vì sự ngu xuẩn của mình. Tôi có thể đảm bảo, cậu tuyệt đối không thể sống mà ra khỏi phái Iga!"

Trần Gia Bảo liếc anh ta một cái rồi nói: "Tôi dám tới phái Iga, đương nhiên là có tự tin. Không những tôi có bước ra khỏi phái Iga, mà còn hiên ngang mà đi ra đi vào là đằng khác. Đáng tiếc, anh sẽ không thấy được cảnh này."

Ngụ ý là Tojo Yusui sẽ chết trong tay Trần Gia Bảo này.

Iga Chiho và Iga Tsuki đồng thời cười khinh bỉ.

Trong địa phận của phái Iga, trước mặt Iga Chiho, cho dù thực lực của Trần Gia Bảo có thực sự tốt hơn Tojo Yusui thì anh cũng không thể giết Tojo Yusui. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Iga Chiho không cho phép, và họ cũng tin rằng sức mạnh của anh cũng không đủ làm điều đó.

Bên kia, Vũ Nhược Uyên cũng lắc đầu cười, cô đã đoán được mục đích của Trần Gia Bảo đến với phái Iga là gì, đó là liên kết với phái Iga để khống chế hoặc thậm chí là tiêu diệt phái Koga.

Nói cách khác, Trần Gia Bảo đã đến để nhờ phái Iga giúp đỡ. Trong trường hợp này, Trần Gia Bảo sẽ không dám đối đầu với phái Iga, đây chính là lý do tại sao Trần Gia Bảo không giết Iga Tsuki và Oda Kazue khi ở trong khách sạn.

Vì vậy, Vũ Nhược Uyên mới dám khẳng định, hiện tại Trần Gia Bảo chỉ ra oai vậy thôi, chứ kỳ thực anh sẽ không bao giờ giết Tojo Yusui.

Trước sự chứng kiến của mọi người, sắc mặt Tojo Yusui chợt tối đi, chậm rãi rút kiếm samurai ra, lưỡi kiếm lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, nói: "Cậu quá kiêu ngạo, cậu phải biết là thực lực của tôi đã đạt tới cảnh giới tông sư trung kỳ, là người mạnh thứ ba trong phái Koga."

"Còn thanh kiếm trong tay tôi đã trải qua hàng trăm trận chiến lớn nhỏ, những cường giả bị nó giết cũng không phải kẻ tầm thường. Cậu sao có thể là đối thủ của tôi được?"

"Ha!" Trần Gia Bảo ngửa mặt lên trời mà cười: "Cá dưới sông lớn cỡ nào thì cũng chỉ là cá sông, làm sao có thể so với rồng nơi biển cả? Không cần biết kiếm của anh đã giết bao nhiêu người, anh cũng chỉ là một anh hùng nhỏ nhoi ở đất Nhật Bản này mà thôi, làm sao có thể so với cường giả ở nước chúng tôi được?"

Lời vừa dứt, mọi người ở phái Iga lại trở nên tức giận.

Vũ Nhược Uyên mỉm cười ra hiệu với Yoshimura Miyu. Hai cô cùng nhau rút lui, nhường chỗ cho Trần Gia Bảo chiến đấu.

"Ngạo mạn!" Tojo Yusui hét lên, ánh mắt đầy tức giận và sát khí: "Tôi sẽ giết chết cậu, coi như cái giá phải trả cho việc coi thường Nhật Bản!"

Sau đó, anh ta đột nhiên bước tới, lưỡi kiếm samurai phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, như thể biến thành một con rồng dài màu trắng bạc, lao thẳng về phía Trần Gia Bảo.

Dưới tác động của lực kiếm mạnh mẽ, một vết nứt dài xuất hiện trên mặt đất giữa anh ta và Trần Gia Bảo, quần áo của Trần Gia Bảo cũng bay lên phần phần.

Mọi người ở phái Iga nhìn thấy vậy thì rầm rộ la hét cổ vũ.

Chương 2222

Chương 2222

Iga Tsuki ngạc nhiên nói: “Ngay cả con cũng cảm thấy tim đập nhanh, anh Tojo đúng là người mạnh thứ ba của phái Koga, thực lực quả nhiên rất kinh khủng!”

Iga Chiho gật đầu, trong mắt có chút tán thưởng, nói: “Con nói đúng. Thanh kiếm này đã chứa đựng tất cả tinh khí thần của Tojo Yusui, nó hoàn hảo cả về khí tức và sức mạnh. Sau nhát kiếm này, thiếu niên Việt Nam kia chắc chắn sẽ bị chặt đầu. Đây là cái giá mà cậu ta ta phải trả vì đã chọc tức phái Iga!”

Lúc này, thanh kiếm của Tojo Yusui đã tới gần Trần Gia Bảo, nhưng Trần Gia Bảo vẫn đang chắp tay sau lưng, dường như không phản ứng kịp.

‘Thiếu niên người Việt này yếu quá, có vẻ như cậu ta đã hoàn toàn sợ hãi trước kiếm pháp của mình. Thật là ngu ngốc khi dám khiêu khích Iga với sức mạnh như vậy.’

Một tia tự đắc ý hiện lên trong mắt Tojo Yusui, anh ta khẽ xoay cổ tay nhắm vào cổ Trần Gia Bảo, định trực tiếp chặt đầu Trần Gia Bảo bằng một nhát kiếm.

Thế nhưng, bỗng nhiên có một sự thay đổi bất ngờ.

Ngay khi lưỡi kiếm sắc bén sắp chạm vào cổ Trần Gia Bảo, hai ngón tay từ hư không xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trực tiếp xuyên qua đao cương, dễ dàng kẹp chặt lấy lưỡi kiếm của Tojo Yusui.

Không thể ngờ rằng Trần Gia Bảo lại vươn tay kẹp lấy thanh samurai của Tojo Yusui, còn thân mình thì vẫn đứng tại chỗ, không hề di chuyển.

Điều này vượt xa dự đoán của phái Iga, tiếng reo hò của họ đột ngột dừng lại, đôi mắt mở to kinh ngạc, lộ ra vẻ khó tin.

Iga Chiho và Iga Tsuki cũng kinh ngạc không kém, Tojo Yusui là người mạnh thứ 3 trong phái Koga. Làm sao thiếu niên người Việt Nam này có thể chặn được lưỡi kiếm của Tojo Yusui dễ dàng như vậy? Có chắc rằng cậu ta chỉ mới tới cảnh giới tông sư trung kỳ hay không?

Tojo Yusui cũng không tránh khỏi ngạc nhiên, anh ta không thể tin được mà lắp bắp: "Chuyện này… làm sao có thể?"

"Anh cho rằng không thể, là bởi vì các anh chỉ như ếch ngồi đáy giếng, cho nên hiểu biết cũng hạn hẹp. Ví dụ như việc anh sẽ không thể hiểu được tại sao anh lại chết trong tay tôi. Câu hỏi này có lẽ còn phải chờ sau khi anh xuống tới âm phủ, tới nhờ Diêm Vương giải đáp thôi." Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Nói rồi, ngón tay của Trần Gia Bảo khẽ cong lên, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", lưỡi kiếm liền gãy làm đôi.

Tojo Yusui đột nhiên mở to mắt, trong lòng dấy lên một linh cảm không lành, anh ta vội vàng nhảy trở lại.

Nhưng chân chưa kịp rời khỏi nơi đó thì Trần Gia Bảo đã ra tay nhanh như chớp, kiếm chỉ đã điểm giữa trán anh ta, kiếm khí ở đầu ngón tay dao động không ngừng.

Vẻ mặt Tojo Yusui đầy kinh hãi, lập tức đứng yên không dám nhúc nhích, trên tuy trán chảy ra mồ hôi lạnh, nhưng vẫn miệng hùm gan sứa: "Đây là đất của Iga, nếu cậu động đến một cọng tóc của tôi, phái Iga sẽ không bao giờ tha cho cậu!"

Trần Gia Bảo khinh thường cười: "Lời đe dọa của anh đối với tôi vô dụng như một tờ giấy trắng vậy."

Khuôn mặt của Iga Chiho nhất thời biến sắc, sợ rằng Trần Gia Bảo thực sự sẽ giết Tojo Yusui, bèn cao giọng hô lên: "Dừng lại!"

Vũ Nhược Uyên bật cười, Trần Gia Bảo chỉ đang phô trương sức mạnh thôi. Anh vẫn phải tìm kiếm sự hợp tác với phái Iga, làm sao có thể thực sự giết chết cường giả của họ được?

Thế nhưng, Trần Gia Bảo đột nhiên cười khẽ, ngón tay bắn ra kiếm khí sáng chói, xuyên qua trán của Tojo Yusui, tạo thành một cái lỗ.

Máu từ đó lập tức bắn ra.

Tojo Yusui mở to hai mắt, mặc dù đã chết nhưng anh ta vẫn đứng tại chỗ, có vẻ như anh ta không thể hiểu nổi, tại sao Trần Gia Bảo lại dám giết anh ta trước mặt Iga Chiho.

Câu hỏi này, có lẽ anh ta thực sự phải đến âm tào địa phủ để hỏi Diêm Vương rồi.

Chương 2223

Chương 2223

Sau đó, một tiếng "rầm" chợt vang lên, Tojo Yusui thẳng tắp đổ về vũng máu phía sau, chết không nhắm mắt.

Cả hiện trường kinh ngạc.

Người phái Iga đều im lặng như tờ, sau đó là một trận náo động kinh hoàng. Người mạnh thứ ba trong phái Iga đã bị giết bởi một chiêu duy nhất. Làm sao có thể?

Ngay sau đó, tất cả đều đồng loạt nổi cơn thịnh nộ, ầm ĩ lăng mạ Trần Gia Bảo, chỉ hận không thể chém Trần Gia Bảo thành trăm mảnh.

Giữa những tiếng ồn ào chửi mắng, nụ cười của Vũ Nhược Uyên đột ngột cứng lại. Không phải Trần Gia Bảo đến nhờ phái Iga giúp đỡ sao? Sao… sao anh ta lại thực sự giết chết cường giả của phái Iga? Không phải anh ta điên rồi đó chứ?

Iga Tsuki há hốc mồm kinh ngạc, cô ta lẩm bẩm: "Anh ta có thể giết chết anh Tojo chỉ bằng một kiếm, chắc chắn không thể ở cảnh giới tông sư trung kỳ được, chẳng lẽ là tông sư hậu kỳ sao?"

Nghĩ đến mấy từ tông sư hậu kỳ, Iga Tsuki chợt cảm hoang mang.

Ngược lại, Yoshimura Miyu lại hoàn toàn phấn khích. Tojo Yusui là ai? Đó chính là cường giả đã giết nhiều người ở phái Koga, anh ta ta chắc chắn là một nhân vật lớn của Iga. Một ông lớn như vậy, nhưng vẫn bị Trần Gia Bảo giết trong một chiêu, lại còn ở trước mặt Iga Chiho nữa chứ. Điều này tương đương với việc Trần Gia Bảo đã gây nên mối thù không đội trời chung với phái Iga. Hai bên xung đột lẫn nhau, phái Koga sẽ ngư ông đắc lợi.

Giữa làn sóng phẫn nộ của người phái Iga chống lại Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo mỉm cười, giơ kiếm chỉ trên tay, nhìn Iga Chiho và hỏi: "Không biết kiếm này đã đủ mạnh hay chưa?"

Iga Chiho cũng giận giữ không kém, lửa giận như muốn trào ra khỏi mắt. Ông ta vung tay lên, những tiếng ồn ào của mọi người trong Iga đột nhiên dịu xuống, ai nấy đều trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo.

Sau đó, Iga Chiho hít một hơi thật sâu, kiềm nén cơn tức giận trong lồng ngực, nói: "Cậu dám giết người của phái Iga chúng tôi, nghĩ rằng phái Iga dễ bắt nạt hay sao?"

"Nực cười!" Trần Gia Bảo chế nhạo nói: "Trước khi thi đấu, phái Iga các ông đã nói "kiếm không có mắt, sống chết tự chịu". Nếu tôi bị Tojo Yusui giết chết, chắc các người còn tán thưởng nữa kìa.

Sao nào, bây giờ tôi giết Tojo Yusui thì các người lại định đánh hội đồng à? Chẳng lẽ các người chỉ cho phép người Iga giết tôi, còn tôi thì không thể giết các người chắc? phái Iga các người cũng thật quá trơ trẽn, quá độc đoán rồi đấy."

Giữa võ đường phái Iga, Trần Gia Bảo nói đầy dõng dạc, vô cùng có khí thế.

Sau đó, anh chắp tay lại, khóe miệng mang theo chút trào phúng, đối mặt với các cường giả của phái Iga.

Vũ Nhược Uyên gật đầu, mặc dù cảm thấy hành động của Trần Gia Bảo là điên rồ, nhưng ít nhất thì anh cũng không đánh mất niềm kiêu hãnh của người Việt Nam.

Mọi người ở phái Iga vô cùng tức giận, một trong số họ tức giận nói một thứ tiếng Việt Nam nửa mùa: "Nước Việt thấp kém của các người, làm sao có thể so sánh với Nhật Bản cao quý của chúng tôi…"

Người này còn chưa nói xong thì đột nhiên nghe thấy một tiếng "chậc", một đường kiếm đột nhiên xẹt qua không trung, trực tiếp xuyên qua trái tim của anh ta.

Anh ta trợn to hai mắt và ngã thẳng xuống đất, hoàn toàn không ngờ tới, chỉ vì một lời nói mà tên nhóc Việt Nam này lại có thể giết người, người Việt Nam kiêu ngạo như vậy sao?

Trần Gia Bảo thu kiếm chỉ lại, vẻ mặt lạnh lùng, hờ hững nói: "Nếu anh đã cho rằng Nhật Bản cao quý như vậy, vậy tôi sẽ cho anh được nằm dưới đất Nhật Bản như ý nguyện."

Không thể ngờ rằng Trần Gia Bảo giết chết thêm một ninja phái Iga.

Chương 2224

Chương 2224

Mọi người ở phái Iga lại nổi cơn tam bành, rõ ràng là cậu ta đang muốn gây hấn.

Thấy rằng họ không thể chờ đợi để nuốt sống Trần Gia Bảo, nếu Iga Chiho chưa lên tiếng, e rằng họ đã tràn đến và bao vây Trần Gia Bảo rồi.

Miyuki Yoshimura rất phấn khích. Thật tuyệt. Xung đột giữa Trần Gia Bảo và phái Iga lại ngày càng lớn, lần này nhất định là kẻ sống người chết.

Về phần Vũ Nhược Uyên, cô ta hoàn toàn chết lặng, không biết Trần Gia Bảo đang làm cái gì. Không phải đến phái Iga để hợp tác cùng nhau sao? Giờ thì… Nhìn tư thế của Trần Gia Bảo sao lại giống như đi đánh nhau thế kia. Cô ta chợt cảm thấy thật chóng mặt.

Mà bên kia, khuôn mặt xinh đẹp của Iga Tsuki lại chứa đầy căm phẫn, cô ta nói với Iga Chiho: "Bố, anh ta đã quá cao ngạo rồi, xin hãy cho chúng con cùng xông lên, băm anh ta ra thành trăm mảnh!"

Iga Chiho vẫn im lặng, nhưng sự tức giận tỏa ra từ ông ta giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, rất kinh người!

Ông ta nhìn về phía Trần Gia Bảo, trong mắt lóe lên bảy phần sát khí cùng ba phần nghi hoặc.

Kiếm khí mà Trần Gia Bảo vừa thực hiện đúng là quá nhanh, đối với tông sư trung kỳ mà nói thì tuyệt đối không thể thực hiện được. Lẽ nào thực lực của cậu ta đã đạt tới cảnh giới bán truyền kỳ hay thậm chí là truyền kỳ sơ cấp?

Đương nhiên, cho dù là bán truyền kỳ hay truyền kỳ sơ cấp thì Trần Gia Bảo vẫn hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng ông

ta, Iga Chiho.

Tuy nhiên, thiếu niên người Việt Nam này tuổi còn trẻ mà thực lực đã mạnh như vậy. Hơn nữa lại dám đến địa bàn của phái Iga giết người mà không nể nang gì, điều này cho thấy phía sau cậu ta nhất định có một thế lực mạnh mẽ.

Vì vậy, Iga Chiho muốn tìm hiểu được thân thế và lai lịch của Trần Gia Bảo trước. Đây là lý do tại sao Iga Chiho không giết Trần Gia Bảo ngay từ đầu.

Trong khi Iga Chiho đang suy đoán lai lịch của Trần Gia Bảo, thì anh lại mỉm cười nhìn ông ta, vẻ mặt vô cùng ung dung thoải mái, hoàn toàn không để ý đến những người đang tức giận của phái Iga. Mặc kệ quân địch vây quanh trùng trùng điệp điệp, vẫn giữ cho mình một khí khái uy nghi.

Đột nhiên, Iga Chiho lên tiếng: "Này, cậu thanh niên, cậu đến phái Iga của tôi, giết người trước mặt tôi. Cậu có biết rằng mình đang chọc tức phái Iga, đang đùa giỡn với lửa không!"

Người phái Iga thấy tộc trưởng phát biểu thì tất cả đều bình tĩnh lại.

"Vậy thì sao? Tôi đây không có bất kỳ sở trường nào, chỉ thích nhặt hạt dẻ từ đống lửa mà thôi." Trần Gia Bảo nhìn xung quanh, đưa mắt về phía mọi người phái Iga và nói: "Và tôi không ngại làm cho đống lửa này cháy to hơn đâu."

Iga Tsuki lập tức trừng mắt nhìn anh, chẳng lẽ tên nhóc người Việt Nam này vẫn muốn một mình chấp hết phái Koga sao? Thật là kiêu ngạo!

"Hay, hay lắm." Iga Chiho cũng rất tức giận, tiến lên, bước vào trong võ đài, cười lạnh: "Không ngờ người Việt Nam các cậu lại kiêu ngạo như vậy, cậu phải biết là chọc giận toàn bộ phái Iga thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!"

Tinh thần của mọi người ở phái Iga trở nên vô cùng phấn chấn. Tộc trưởng muốn đích thân ra tay, thiếu niên Việt Nam này chắc chắn sẽ phải chết.

Yoshimura Miyu thậm chí còn phấn khích hơn nữa, trận chiến giữa Trần Gia Bảo và Iga Chiho nhất định là kinh thiên động địa, không chỉ có khả năng cả hai cùng bị thương, mà thậm chí toàn bộ phái Iga cũng sẽ bị tổn thất nặng. Khi đó, cô ta sẽ

thông báo cho trưởng phái Koga, phái Koga có thể tận dụng tình hình này để quét sạch phái Iga và trở thành thể trường phái ninja mạnh nhất trên khắp nước Nhật.

Vừa nghĩ đến đây thôi là Yoshimura Miyu không khỏi run lên vì phấn khích.

Trên sân, Trần Gia Bảo lắc đầu nói: "Ở trong mắt người khác, cơn phẫn nộ của phái Iga có thể rất kinh khủng. Nhưng trong mắt tôi, dập tắt lửa giận của các người dễ như trở bàn tay."

Chương 2225

Chương 2225

“Đúng là nực cười, Tojo Yusui là một cường giả hiếm có ở phái Iga. Cậu đã giết chết Tojo Yusui, không chỉ tát vào mặt phái Iga một cái mà còn làm suy yếu sức chiến đấu của phái Iga. Cậu còn có thể làm gì để dập tắt cơn giận của phái Iga đây?”

Iga Chiho dừng lại và chỉ cách Trần Gia Bảo năm bước, khoảng cách như vậy đủ để ông ta giết chết Trần Gia Bảo trong nháy mắt.

“Ha!” Trần Gia Bảo bật cười, khí tức của anh cũng dần lạnh đi, ăn miếng trả miếng, nói: “Vậy tôi hỏi ông, nếu phải so sánh giữa phái Iga và phái Koga, phái nào mạnh hơn?”

“Thực lực của hai bên không chênh lệch bao nhiêu.” Iga Chiho không muốn giấu giếm, cười lạnh: “Vậy rồi sao, cậu muốn dùng phái Koga uy hiếp tôi thả các cậu ra à?”

Trần Gia Bảo không trả lời Iga Chiho lời nói mà nói tiếp: “Tôi lại hỏi ông, với thực lực hiện tại của phái Iga, liệu phái Koga có thể bị tiêu diệt hoàn toàn không?”

Iga Chiho thầm kinh ngạc, không biết thiếu niên Việt Nam này muốn làm gì, sau một chút do dự, ông ta vẫn thành thật nói: “Không thể.”

Là một cường giả mạnh có tiếng của Nhật Bản, ông ta không cần phải nói dối, càng khinh thường việc nói dối.

Trần Gia Bảo gật đầu nói: “Tôi cũng thấy rằng không có cách nào loại bỏ hoàn toàn phái Koga, thậm chí phái Koga sẽ phản công, quét sạch hoàn toàn phái Iga.”

Một tia tức giận hiện lên giữa hai hàng lông mày của Iga Chiho, ông ta cười lạnh: “Sao chứ, cậu cho rằng mình và phái

Koga liên kết với nhau, có phái Koga chống lưng cho cậu thì tôi không dám giết cậu?”

Iga Tsuki cũng rất tức giận. Phái Koga và phái Iga là kẻ thù không đội trời chung hàng trăm năm. Vậy mà Trần Gia Bảo không chỉ đến địa bàn của phái Iga để khiêu khích cô ta, giết chết Tojo Yusui mà bây giờ anh còn dùng phái Koga làm mất mặt phái Iga, thực đúng là đáng ghét.

Cô ta đột ngột siết chặt chuôi kiếm, nếu không phải biết mình không thể đánh bại Trần Gia Bảo thì cô ta đã rút kiếm ra chém anh rồi.

“Không phải.” Trần Gia Bảo lắc đầu, đứng chắp tay nói tiếp: “Tôi lại hỏi ông, nếu hy sinh Tojo Yusui mà có thể đổi lấy sự diệt vong của phái Koga thì liệu các ông có làm không?”

Anh vừa dứt lời, trong mắt Iga Chiho khẽ lóe lên một tia sáng, nếu có thể xóa sổ hoàn toàn phái Koga, đừng nói đến một Tojo Yusui, dù giết cả mười Tojo Yusui ông ta cũng không tiếc.

Nhưng thiếu niên người Việt Nam này đang làm cái quái gì vậy? Rõ ràng cậu ta đang đứng cùng Yoshimura Miyu của phái Koga. Tại sao lại nói rằng sẽ tiêu diệt phái Koga? Chẳng lẽ cậu ta và phái Koga có thù hận gì?

Iga Tsuki cũng ngạc nhiên không kém, bàn tay cầm kiếm cũng bất giác thả lỏng, hoàn toàn không hiểu Trần Gia Bảo có ý gì.

Bên kia, khi một người phái Iga hiểu tiếng Trung vừa phiên dịch lại lời nói của Trần Gia Bảo xong thì đám người phái Iga đã bắt đầu náo loạn, bàn tán xôn xao.

Toàn thân Yoshimura Miyu chấn động, mục đích thực sự của Trần Gia Bảo khi đến phái Iga không phải để chọc tức phái Iga mà là để đối phó với phái Koga sao?

Một linh cảm không lành dấy lên trong lòng cô ta.

Ngược lại là sự thích thú cùng tán thưởng trong mắt Vũ Nhược Uyên. Trên lãnh thổ của phái Iga, đối mặt với cường giả vô song Iga Chiho mà anh ta có thể vững vàng chiếm ưu thế thương lượng. Tên nhóc Trần Gia Bảo thật sự không làm mất mặt người Việt Nam.

Đột nhiên, Iga Chiho nghi ngờ hỏi: “Ý của cậu là sao? Cậu còn muốn tiêu diệt phái Koga sao?”

Chương 2226

Chương 2226

“Ý trên mặt chữ.” Trần Gia Bảo bình thản nói: “Trùng hợp là tôi cũng có chút thù hận với phái Koga, mà phái Iga của ông lại sắp bị phái Koga tiêu diệt. Vì vậy cùng nhau tiêu diệt phái Koga sẽ có lợi cho cả ông và tôi.”

Anh vừa dứt lời thì tất cả mọi người ở phái Iga lại được dịp náo động.

Trong mắt Iga Chiho hiện lên một tia kinh ngạc, đột nhiên nhìn thấy Yoshimura Miyu cách đó không xa, lập tức nói: “Lời của cậu chỉ lừa được trẻ con ba tuổi thôi, làm sao có thể qua mắt được Iga Chiho tôi?”

“Trước chưa nói đến việc cậu nói rằng phái Iga của chúng tôi sẽ bị phái Koga tiêu diệt, chỉ nói về mối thù của cậu với phái Koga thôi. Nếu cậu thực sự muốn tiêu diệt phái Koga, sao cậu lại đứng cùng với Yoshimura Miyu của phái Koga mà không giết cô ta trước?”

Mọi người trong phái Iga cũng gật gù, đồng loạt hướng mắt vào Yoshimura Miyu với ánh mắt dữ dằn.

Yoshimura Miyu căng thẳng vô cùng, vì sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ giết cô ta để lấy lòng tin của phái Iga.

Trần Gia Bảo nói: “Tôi giữ cô ta lại là có ý định riêng, phái Iga không cần phải biết. Bây giờ phái Iga đang ở trong thời điểm nguy hiểm nhất, vì vậy điều các ông thực sự cần lo lắng là làm thế nào để sống sót sau thảm họa diệt tộc sắp tới.”

Iga Chiho ngửa đầu lên trời cười lớn, thanh âm vang vọng khắp võ đường, cười xong thì khinh khỉnh nói: “Cậu nói nghe sợ thật. Tuy rằng phái Koga mạnh hơn phái Iga nhưng cũng không nhỉnh hơn là bao. Làm sao chúng tôi có thể bị phái Koga tiêu diệt được?”

Mọi người xung quanh phái Iga đều cười rộ lên, trong tiếng cười chứa đầy mỉa mai cùng chế nhạo.

“Một mình phái Koga chắc chắn sẽ không thể diệt nổi phái Iga.” Trần Gia Bảo nhếch mép cười tự tin: “Nhưng nếu có thêm những thế lực khác hợp lực với phái Koga thì sao, Terai Chika chẳng hạn?”

Anh không biết danh tính thực sự của Terai Chika nhưng anh có thể đoán được, Terai Chika chắc chắn có gia thế rất lớn ở Nhật Bản. Nếu không, phái Koga cũng sẽ không làm theo dặn dò của Terai Chika, chạy đến tàu du lịch để ám sát anh. Vậy nên anh mới đem Terai Chika ra để khiến Iga Chiho phải sợ hãi.

Quả nhiên là Iga Chiho vô cùng kinh ngạc, ông ta khó thể tin được: “Ý… ý cậu là phái Koga đã có được sự hỗ trợ của vị… vị tiểu thư đó sao?” Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Iga Tsuki cũng bị sốc, Terai Chika có một vị trí rất cao tại Nhật Bản, nắm giữ trong tay một lực lượng vô cùng lớn, nhưng chưa bao giờ tham gia vào cuộc đấu tranh giữa các phe phái khác nhau. Tại sao… tại sao cô ấy và phái Koga lại hợp lực?

Nụ cười trên khóe miệng Trần Gia Bảo càng sâu hơn, xem ra Terai Chika đúng là đáng tin cậy.

Iga Chiho và những người khác nhao nhao nhìn thẳng về phía Yoshimura Miyu, hỏi: “Tôi hỏi cô, phái Koga thực sự nhận được sự hỗ trợ của cô Terai Chika sao?”

Lần đầu tiên Yoshimura Miyu trầm lặng không nói lời nào, dường như là đã ngầm thừa nhận, sau đó, cô ta nghĩ đến sự đáng sợ của Trần Gia Bảo, hay là thành thật nói: “Tôi cũng không biết phái Koga có được sự hỗ trợ của cô Terai Chika hay không, có điều, vài ngày trước đó Terai Chika quả thực có mối quan hệ mật thiết với phái Koga.”

Trên thực tế cô ta không đủ trình độ, cô ta không biết mối quan hệ cụ thể giữa Terai Chika và phái Koga là như thế nào, chỉ có thể nói ra những gì bản thân biết, nhưng khi mọi người

ở phái Iga nghe điều này, cô ta thừa nhận rằng phái Koga đã ở cùng với Terai Chika.

Mọi người ở phái Iga nhao nhao ồn ào, trong lòng càng nghiêm trọng, sự việc này có thể rất tồi tệ đối với phái Iga!

“Sức lực của phái Koga, vốn là mạnh hơn phái Iga một chút, lại thêm sự hỗ trợ của Terai Chika, ông cảm thấy, phái Iga sẽ phải đối mặt với những loại kết cục như nào?” Trần Gia Bảo lộ vẻ sắc mặt “cười trên nỗi đau của người khác”, nói: “Chỉ e rằng, cho dù phái Iga không bị tiêu diệt, cũng sẽ tổn hại nhiều sức lực, bị phái Koga đàn áp không thể ngẩng đầu lên được, đáng thương thật đáng thương.”

Sắc mặt của Iga Chiho và Iga Tsuki lại thay đổi, không thể không thừa nhận rằng, mặc dù những gì Trần Gia Bảo nói có yếu tố đe dọa, nhưng nếu như phái Koga thực sự nhận được sự hỗ trợ của Terai Chika, phái Koga nhất định sẽ nhân cơ hội ra tay đối phó với phái Iga.

Chương 2227

Chương 2227

Đến lúc đó, phái Iga sợ rằng có thể gặp phải mối nguy lớn chưa từng có trong một thế kỷ qua!

Vừa nghĩ đến đây, ngay cả Iga Chiho, trên trán của bậc thầy võ đạo Nhật Bản, cũng đã đổ mồ hôi lạnh, điều này cho thấy lời nói của Trần Gia Bảo, đã mang lại cho ông ta sự chấn động và áp lực tâm lý như thế nào.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Nếu như không phải tôi nói cho các người tin tức quan trọng như vậy, e rằng các người phải đợi đến khi sắp xảy ra đại nạn mới có thể ứng phó, cho nên tôi đã rất có lòng đối với phái Iga các người rồi."

Càng huống hồ, tôi không chỉ là đến để thông báo cho phái Iga của các người, mà là đến để cứu phái Iga các người, mà phương pháp để cứu, chính là ông và tôi hai bên chung tay, trước tiên hạ tay thật mạnh, khiến phái Koga bị tiêu diệt trong một lần ra tay!

Khi nói đến hai chữ "tiêu diệt" cuối cùng, giọng nói của Trần Gia Bảo chua xót, lộ ra một kiếm ý mạnh mẽ.

Vũ Nhược Uyên đều muốn choáng váng rồi, Trần Gia Bảo rõ ràng là đang cô lập không có viện trợ ở Nhật Bản, bị cưỡng ép không biết phải làm sao để tìm kiếm được sự chi viện của phái Iga, hơn nữa còn muốn tiêu diệt cường giả của phái Iga, kết quả không biết chuyện gì xảy ra, trở thành Trần Gia Bảo vì cứu vớt thái độ thế chủ xuất hiện, có lòng tốt đến cứu nguy phái Iga, đến cuối cùng chỉ sợ rằng phái Iga vẫn phải van xin Trần Gia Bảo giúp đỡ, choáng váng, cách nói này của Trần Gia Bảo quả thực quá tuyệt vời!

Quả nhiên, đúng như Vũ Nhược Uyên nghĩ, phái Iga và những người khác thần sắc có vẻ nghiêm trọng, mà sự thù địch của

bọn họ với Trần Gia Bảo, cũng đang lặng lẽ giảm đi.

Đột nhiên, Iga Chiho cau mày nói: "Cho dù lời cậu nói là thật, vậy cậu có tư cách gì, nói muốn tiêu diệt phái Koga?"

"Đáp án chính là kiếm của tôi." Trần Gia Bảo dùng ngón tay bóp chặt kiếm, cười tự tin nói: "Không phải khiêm tốn nói, thực lực của tôi rất mạnh, hơn nữa rất mạnh so với tưởng tượng của tất cả các người, thậm chí một người một kiếm có thể tiêu diệt toàn bộ phái Koga."

Ngay khi nhận xét này được đưa ra, bao gồm cả Yoshimura Miyu, tất cả mọi người đều cảm thán, thiếu niên Việt Nam này cũng quá kiêu ngạo đúng không?

"Sao cậu lợi hại như vậy, cậu không tự một mình tiêu diệt phái Koga, sao cần đến phái Iga của chúng tôi để gây ồn ào?"

Iga Tsuki phần giữa lông mày hiện lên một chút khinh thường, Trần Gia Bảo có thể một kiếm giết chết tiền bối Tojo Yusui, quả thực rất lợi hại, nhưng là mơ mộng hão huyền bằng sức lực như vậy mà muốn đến tiêu diệt phái Koga sao, đây không những kiêu ngạo, mà còn là ngu ngốc!

Trần Gia Bảo lắc lắc đầu cười: "Mặc dù một mình tôi cũng có thể tiêu diệt phái Koga, nhưng phái Koga ít nhiều cũng là trường phái ninja mạnh mẽ, hơn nữa tôi lại là người không thích phiền phức, vì vậy tôi mới đến phái Iga và cùng các người liên minh.

Suy cho cùng, so với hoàn cảnh của tôi, phái Iga mới thực sự đứng trên bờ vực, không cẩn thận một chút sẽ bị phái Koga đẩy vào vách đá thịt nát xương tan.

Đương nhiên, nếu như phái Iga các người không để tâm đến hậu quả của thịt nát xương tan, tôi cũng có thể vỗ mông và bỏ đi, đợi sau khi phái Koga và các người sau khi một mất một còn, tôi sẽ ra tay ngồi thu cá về, ngoài việc lãng phí một chút thời gian, thứ còn lại đối với tôi mà nói cũng không có gì quá khác biệt.

"Anh…" Iga Tsuki tức giận nghiến răng nghiến lợi, suýt chút nữa rút dao chém Trần Gia Bảo, người này quả nhiên là muốn lợi dụng phái Iga, hơn nữa còn công khai nói ra, vô liêm sỉ, quá vô liêm sỉ!

Đột nhiên, Iga Chiho cười phá lên, tiếng cười đầy sự mỉa mai, nói: “Chàng trai trẻ, cậu có hơi không biết tự lượng sức mình quá không? Cậu có tư cách gì, ở trước mặt tôi nói hai chữ “sức lực”, còn nói có đủ khả năng tiêu diệt phái Koga, cậu không cảm thấy điều đó rất buồn cười sao?”

Chương 2228

Chương 2228

Trần Gia Bảo cười nhẹ: "Tại sao không thể nói hai chữ "sức lực" trước mặt ông? Ồ, tôi nghĩ ra rồi, ông đang đứng thứ năm trong mười cường giả mạnh nhất Nhật Bản sao?"

"Không sai!" Iga Chiho tự hào nói: "Nhìn toàn bộ Nhật Bản, có thể có người thắng tôi thực sự không có mấy người!"

Toàn bộ người phái Iga ngay lập tức trở nên tự hào, nhao nhao cùng Hữu Quang Vinh, Iga Chiho xem như tồn tại đứng thứ năm trong mười cường giả mạnh nhất Nhật Bản, chắc chắn là niềm tự hào của toàn thể phái Iga!

"Ồ?" Trần Gia Bảo nhướng mày và hỏi: "Không biết ông và Akemi Kawamoto ai mạnh ai yếu?"

Iga Chiho khẽ cau mày, nói: "Tôi chưa cùng Akemi Kawamoto động tay, có điều theo suy đoán của tôi, về sức lực, ông ta thắng tôi một cấp, còn về phương diện kỹ thuật ám sát, ông ta không phải là đối thủ của tôi."

Có điều, nghe nói rằng Akemi Kawamoto không biết vì sao bị chặt đứt một cánh tay, mặc dù đã nối lại, nhưng sức lực nhất định có phần suy giảm, nghĩ về điều đó, bây giờ tôi lại nói quyết chiến trước mặt với Akemi Kawamoto, một nửa cơ hội là thắng rồi.

Nói đến đây, ông ta chợt nhớ lại không lâu trước đó khi nhận được tin Akemi Kawamoto bị thương nặng, đã trấn động như thế nào… không, cho dù đến bây giờ, ông ta vẫn còn bị sốc, không phải là đã xác nhận thông tin rồi, ông ta sẽ khó mà tưởng tượng được, rốt cuộc là ai có khả năng chặt đứt cánh tay của Akemi Kawamoto, liệu rằng hai trong số mười cường giả hàng đầu Nhật Bản đã tự ra tay?

Bên kia, mọi người phái Iga đều gật gật đầu, Akemi Kawamoto chính là "Ám sát thiên vương" nổi danh khắp Nhật Bản, cho dù sức lực bị tổn hại, ông ta vẫn là một con hổ dữ, tộc trưởng hơn một nửa cơ hội, điều này cũng không có gì phải xấu hổ.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo nói những từ gây sốc: "Nếu như nói cánh tay của Akemi Kawamoto là tôi chặt đứt, không biết như vậy có tư cách nói tiêu diệt phái Koga không?"

Ngay khi lời nói này phát ra, ngoại trừ Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu đã biết chuyện từ lâu, tất cả mọi người đều kinh ngạc và náo động. "Ám sát thiên vương" đường đường uy thế Nhật Bản, hóa ra lại là bị người thanh niên Việt Nam trước mặt này chặt đứt tay? Nhưng anh ta rõ ràng còn rất trẻ, làm sao có thể lợi hại như vậy được?

Iga Tsuki trong lòng càng dâng lên sóng to gió lớn, anh vậy mà…vậy mà còn đánh bại cả Akemi Kawamoto, chẳng lẽ sức lực của anh ta đã đạt tới cảnh giới "Truyền kỳ trung kỳ" rồi sao?

"Ăn nói hồ đồ!" Iga Chiho sắc mặt u ám, cười lạnh nói: "Akemi Kawamoto nổi danh ở Nhật Bản mấy chục năm, cũng chẳng có mấy người có thể đánh bại Akemi Kawamoto, cậu làm sao có thể, có khả năng chặt một cánh tay của Akemi Kawamoto?

Cậu nghĩ rằng tôi sẽ tin những điều vô nghĩa của cậu nói sao? Trước mặt tôi ăn nói bừa bãi, là một điều rất ngu xuẩn, sẽ không có lợi gì với cậu đâu.

Trần Gia Bảo nhún vai: "Tôi luôn nghĩ rằng ngôn ngữ rất nhiều khi đều là nhợt nhạt không có sức lực, cái gọi là lời nói vô dụng, vì vậy tôi hiểu sự hoài nghi của ông, trong trường hợp đó, đừng ngại sử dụng hành động thực tế để làm rõ nghi ngờ của ông."

"Hả? Ý của cậu là gì?" Iga Chiho khinh thường hỏi.

Chỉ khi Trần Gia Bảo nâng kiếm lên, chĩa thẳng vào Iga Chiho, một kiếm dũng mạnh bay lên trời, lầm liệt nói: "Đây chính là ý của tôi!"

Đột nhiên, âm thanh xé toạc bầu trời, ngón tay Trần Gia Bảo búng ra, một thanh kiếm chói lọi từ bầu trời hiện ra, hướng thẳng tới trước mặt của Iga Chiho.

Trong mắt Iga Chiho thoáng hiện lên một tia ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới, Trần Gia Bảo lại có dũng khí đến như vậy, quả nhiên dám chủ động tấn công cường giả vô song của ông ta.

Chỉ thấy ông ta đứng tại chỗ cũng không có né tránh, vươn tay phải, nắm lấy đạo kiếm khí của Trần Gia Bảo trong tay, dùng sức nhẹ một cái, kiếm khí tiêu tán, trong lòng thầm kinh ngạc, mức độ mạnh mẽ của đạo kiếm khí này, đã đến cảnh giới "Bán bước truyền kỳ" rồi, thật sự khó có thể tin được, thiếu niên Việt Nam này còn trẻ, mà lại có sức lực mạnh mẽ như vậy.

Chương 2229

Chương 2229

Có điều, không quang trọng cảnh giới "Bán bước truyền kỳ" mà là làm cách nào thể chặt đứt cánh tay của Akemi Kawamoto?

Iga Chiho lắc lắc đầu, ánh mắt càng ngày càng khinh thường, nói: "Cảnh giới của "Bán bước truyền kỳ"? Sức lực như vậy, càng chứng tỏ sự nhỏ yếu của cậu, Akemi Kawamoto tuyệt đối không thể bị đánh bại trên tay cậu."

Dừng lại, cậu đã rất tự tin ra tay thẳng với tôi, vậy tôi giúp cậu, tôi cho cậu cơ hội ba chiêu, nếu như cậu có thể kiên trì ba chiêu trên tay tôi, tôi sẽ cân nhắc hợp tác với cậu, có điều, nếu như cậu kiên trì không thể chết trên tay tôi, vậy coi như là cái giá cậu khiêu khích phái Iga!"

Với sức lực "Truyền kỳ trung kỳ" của ông ta, để đối phó với một "Bán bước truyền kỳ", đừng nói là ba chiêu, một chiêu cũng đủ giết chết đối thủ trong vài giây!

Iga Tsuki càng cao hứng, cha cuối cùng cũng sắp ra tay rồi, điều này có nghĩa là thiếu niên Việt Nam kiêu ngạo ngạo mạn này, đã không còn xa cái chết nữa!

"Ba chiêu?" Trần Gia Bảo thần sắc cân nhắc, nói: "Vậy ra tay đi, ông rất nhanh sẽ phát hiện, ông sẽ có bao nhiêu điều không chuẩn mực!"

"Kiêu ngạo!"

Iga Chiho uy chấn Nhật Bản bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên bị tiểu tử thối này khinh thường, trong lòng tức giận không ngừng, đột nhiên hét lên, lao thẳng về phía Trần Gia Bảo.

Thấy ông ta khí thế uy lực như một con sư tử, mà tốc độ cực nhanh, để lại vài đạo dư ảnh giữa đường, trong nháy mắt đã tới trước mặt Trần Gia Bảo, đấm thẳng vào ngực Trần Gia Bảo.

Cú đấm này, ông ta không chỉ tấn công vào ngoài điểm yếu của Trần Gia Bảo, mà còn sử dụng chín mươi phần trăm sức mạnh, như ông ta đã nói trước đó, nếu như Trần Gia Bảo không thể kiên trì, anh sẽ chết!

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cử động!

Đôi tay anh phân chia ra âm dương, tay trái phát huy năng lực "Vô cực quyền", chạm vào mu bàn tay Iga Chiho, hóa giải hơn một nửa lực đạo của ông ta, sau đó phát huy năng lực mềm dẻo của tay phải, ném Iga Chiho ra ngoài.

Tất cả mọi người đều khinh hoàng!

"Không thể tin được, cậu thiếu niên Việt Nam này không những có thể đỡ được đòn của bố mà còn có thể ném được bố ra ngoài?"

Iga Tsuki thì thào tự nói, đôi mắt cô ta tràn ngập kinh ngạc.

Mọi người chung quanh đều không thể ngờ đến kết quả như vậy, đồng loạt ồ lên chấn động.

Giữa sân Iga Chiho đã vững vàng đáp trên mặt đất, trong lòng khiếp sợ không thôi so với đám người Iga Tsuki chỉ có hơn chớ không kém, rõ ràng chỉ mới đạt đến cấp độ 'Bán bước truyền kỳ', tại sao lại có thể dễ dàng hóa giải chiêu thức của ông ta?

"Thiếu niên người Việt Nam này thật khó đối phó!"

Iga Chiho cũng không tiếp tục ra tay, mà là nhìn Trần Gia Bảo một lượt từ trên xuống dưới, giống như đang đánh giá Trần Gia Bảo lại một lần nữa.

"Ông còn cơ hội ra hai chiêu cuối cùng, ông đã không biết trân trọng vậy thì tôi đây liền ra tay."

Trần Gia Bảo vừa dứt lời, liền tiên hạ thủ vi cường, mạnh mẽ đưa kiếm hướng lên trời chém xuống, một đạo kiếm quang sắc bén chém về phía Iga Chiho.

Iga Chiho khinh miệt hừ một tiếng, cho dù tiểu tử này lại đưa ra chiêu thức kỳ quái, thật sự có thể địch lại một cường giả đạt ‘Cường giả trung kỳ’ như ông ta sao?

Chương 2230

Chương 2230

Chỉ thấy ông ta vọt lên chắn trước đạo kiếm quang, tay nắm chặt phóng ra đường quyền, đấm một phát vào chính giữa, sức mạnh cường ngạnh làm cho kiếm quang nổ tung, chỉ trong chớp mắt đã thấy ông ta đi đến trước mặt Trần Gia Bảo, tung ra một nắm đấm hướng thẳng vào ngực của Trần Gia Bảo, quát to: "Nắm đấm này ẩn chứa mười phần sức mạnh của ta, ta không tin là ngươi có thể đỡ được nó!"

Cú đấm đạt cấp độ của 'Cường giả trung kỳ' dốc toàn lực mang đến một sức mạnh khủng khiếp, uy lực vô cùng, cú đấm này ác liệt đến mức, nắm đấm ma sát với không khí liền xuất hiện một vầng sáng màu đỏ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Với uy lực kinh khủng ấy, dưới tác động mạnh mẽ khi nắm đấm hạ xuống, toàn thân Trần Gia Bảo nhiễm đầy máu, nhịn không được phải lùi về phía sau hai bước.

Sự khinh thường trong mắt Iga Chiho càng đậm, ông ta hét một tiếng lớn, chân khí trong cơ thể bắt đầu điên cuồng khởi động, uy lực trên nắm đấm trở nên càng ngày càng mãnh liệt, đồng thời lấy ông ta làm tâm, trong phạm vi khoảng 2 mét trên mặt đất, bỗng "bùm" một tiếng tất cả đất đá đều vỡ vụn, cảnh tượng vô cùng kinh người!

Lo sợ bị sức mạnh này làm ảnh hưởng, mọi người vội vàng lui về phía sau, đồng thời trong lòng cực kỳ phấn khích, cú đấm này của tộc trưởng quá uy lực, thiếu niên Việt Nam này dù có lợi hại đến đâu cũng tuyệt đối không thể nào chống đỡ được.

Khóe miệng Iga Tsuki nở một nụ cười tươi, sau cú đấm này, tiểu tử Việt Nam kia nhất định phải chết, đó là điều không thể nghi ngờ.

Mà ngày lúc này ở giữa sân, đối mặt với nắm đấm cường hãn của Iga Chiho, Trần Gia Bảo lặp lại chiêu thức của mình, hai lòng bàn tay lồng lên nhau để chặn nắm đấm của Iga Chiho, sau đó thi triển 'Vô cực quyền' hóa giải và hấp thu toàn bộ sức mạnh của đối phương, mượn lực về phía sau nhẹ nhàng nhảy lên.

Iga Chiho lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh liền biến mất, chiêu thức mang toàn lực của mình vậy mà lại bị hắn dễ dàng chặn lại?

Iga Tsuki mở to mắt, thốt lên: "Điều này sao có thể…"

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều trừng lớn hai mắt kinh ngạc thốt lên.

Thẹn quá hóa giận, ánh mắt Iga Chiho lóe lên sự tức giận, đột nhiên tay hắn mở ra, xa xa một thanh kiếm samurai được tuốt ra khỏi vỏ bay thẳng đến tay hắn. Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Ngay sau đó, hắn dùng đao truy sát Trần Gia Bảo, mũi dao sắc bén phóng lên, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, quát to: "Muốn chạy ư, không dễ dàng như vậy đâu!"

Lúc này, Trần Gia Bảo vẫn còn đang ở giữa không trung chưa kịp rơi xuống đất, nhìn thấy thanh kiếm trong tay Iga Chiho uy lực vô song, anh vươn kiếm chỉ về phía đối thủ ở đằng xa, hào quang kiếm khí ngút ngàn, nói: "Chiêu cuối cùng."

Dứt lời, toàn bộ nội lực anh vừa mới hấp thu được lao về phía kiếm khí, chỉ nghe thấy tiếng gió bị xé rách tạo nên âm thanh xé trời, một luồng ánh sáng phát ra từ thanh kiếm, kiếm khí sáng ngời bắn ra, giống như đang ẩn chứa hàng vạn hàng nghìn ánh sáng.

Cảnh sắc này quả thực quá mức kinh diễm.

Iga Chiho không ngừng lấy đà đuổi theo, khẽ xoay kiếm, chuẩn bị xuất ra sức mạnh đánh tan kiếm khí của đối phương, sau đó ngay lập tức lấy đầu Trần Gia Bảo, ông ta nở nụ cười khinh miệt nói: "Ta sẽ cho ngươi thấy uy lực của 'Bán bước truyền kỳ' mạnh mẽ như thế nào, ngươi sẽ phải chết thảm dưới thanh kiếm của ta."

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh đao cùng kiếm khí gặp nhau, tuy nhiên việc có thể đánh tan kiếm khí như Iga Chiho tưởng tượng đã không thể xảy ra, mà thay vào đó "Ầm" một tiếng nổ lớn và một luồng khí mạnh mẽ quét qua võ đài.

Đột nhiên, cảnh tượng thảm thiết giống như bị một cơn bão quét qua, đất đá bay lên cuồn cuộn vô số viên đá được thổi lên trên mặt đất, hấp thu sức mạnh của dòng khí cường đại nâng cao uy lực có thể so sánh được với đạn viên!

Sắc mặt của những người xung quanh tái nhợt, bọn họ vội vàng lùi lại dùng kiếm chống đỡ những viên đá đang bay loạn đến.

Chương 2231

Chương 2231

Trong đó có Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu khoảng cách gần nhất, đối mặt với tầng tầng lớp lớp dày đặc những tảng đá như thiên la địa võng, Yoshimura Miyu khẽ biến sắc, với thực lực của cô ta, rất khó có thể đỡ được đám đá đang bay loạn này.

Ngay lập tức, Vũ Nhược Uyên tung váy áo lên, chặn một tảng đá, bắt lấy một bên vai Yoshimura Miyu nhảy về phía sau, thoát khỏi phạm vi công kích.

Yoshimura Miyu nhẹ nhàng thở ra, nghĩ lại bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, sắc mặt liền trở nên tái nhợt, ánh mặt phức tạp liếc nhìn về phía Vũ Nhược Uyên nói: "Cám ơn… cám ơn cô."

Vũ Nhược Uyên lắc đầu, nếu không phải Trần Gia Bảo muốn giữ lại mạng của Yoshimura Miyu, cô ấy cũng chẳng thèm quản đến cái mạng của nữ nhân Nhật Bản này đâu.

Ở vị trí trung tâm, Iga Chiho cảm thấy một luồng nội lực mạnh mẽ không thua gì sức mạnh của 'Cường giả trung kỳ' truyền đến, hắn vội vàng đề phòng gần như ngay lập tức liền thối lui về phía sau, trong lòng trào lên từng đợt kinh hãi, chẳng lẽ thực lực của vị thiếu niên Việt Nam này không phải là 'Bán bước truyền kỳ' mà đã đạt đến cảnh giới của 'Cường giả trung kỳ' rồi sao?

Ở phía bên kia, Trần Gia Bảo từ từ đáp xuống mặt đất, anh khoanh tay đứng nhìn, kiếm khí hiên ngang, toàn thân trên dưới toát ra tư thế của một cường giả.

Không bao lâu sau, năng lượng dần dần tiêu tán, mọi người lúc này mới chăm chú nhìn lại, nhất thời đều kinh hãi, ai ai cũng đều cảm thấy khó chấp nhận với kết quả như vậy.

Khóe miệng Trần Gia Bảo cười như không cười: “Ta cũng không phải là ‘Cường giả trung kỳ’ nhưng cũng đủ sức chém giết một ‘Cường giả trung kỳ’ như ông, hiện tại ông có phải nên tin tưởng, cánh tay của Akemi Kawamoto là bị ta chặt đứt rồi phải không?”

Iga Chiho im lặng không nói, ông ta tuy rằng còn có nhiều võ thuật và nhẫn thuật chưa thi triển, nhưng với thực lực mà Trần Gia Bảo biểu hiện, đã làm cho ông ta quá mức kinh ngạc, không biết chừng, Akemi Kawamoto chính là bị bại ở tay hắn.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: “Hiện tại đã qua ba chiêu, các ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình đi chứ?”

Iga Chiho sắc mặt liền thay đổi, đột nhiên đứng lên cười ha ha, vỗ tay tán thưởng nói: “Tốt tốt tốt, không hổ là nhân tài đến từ Việt Nam, làm cho ta sợ hãi muôn phần, mời ba vị theo ta đến phòng khách.”

Iga Tsuki vội vàng nói: “Tiền bối là bị hắn giết…”

Cô ta chưa kịp dứt lời, Iga Chiho đã khoát ta ngắt lời cô ta, đồng thời làm ra động tác “xin mời” và nói với Trần Gia Bảo: “Mời.”

Trần Gia Bảo gật đầu, anh đi theo Iga Chiho ra phía bên ngoài, lúc đi qua Iga Tsuki liền ném cho cô một ánh mắt nghiền ngẫm đầy ý cười, anh chính là muốn thấy Iga Tsuki hận không thể một đao chém chết anh nhưng vẫn phải ngoan ngoãn hợp tác với anh, bộ dạng này của cô ta làm anh rất khoái chí!

Iga Tsuki nhìn thấy ánh mắt của Trần Gia Bảo lập tức thấy được sự khoái trá bên trong, cô ta tức giận đến dậm chân, hừ lạnh một tiếng rồi vội vàng chạy theo.

Chờ đám người Trần Gia Bảo rời đi, những người còn lại của gia tộc Iga vẫn đang đắm chìm trong cú sốc vừa rồi

Lại nhắc đến Iga Chiho dắt đám người Trần Gia Bảo đến một phòng khách cổ kính liền mời họ ngồi xuống.

Iga Chiho phân phó Iga Tsuki một câu, cô ta liền miễn cưỡng đến lư hương đốt cháy một cây hương trầm.

Chương 2232

Chương 2232

Làn khói lượn lờ, hương thơm thanh nhã tỏa ra khiến người ta cảm thấy thoải mái mà quên đi sự thô tục của nhân tâm.

Mấy chén trà thơm được bưng đến, Trần Gia Bảo cầm lấy một ngụm, liền cảm thấy một hương thơm tao nhã lan quyện vào răng môi, khen: "Cũng không tệ lắm."

"Quá khen, nếu cậu thích, lúc về ta có thể tặng cậu mấy gói." Iga Chiho cười ha ha, nhìn bộ dạng nhiệt tình của ông ta giống như tất cả nhưng chuyện trước đây chưa từng phát sinh vậy.

Sau đó, Iga Chiho nói: "Đúng rồi, tôi vẫn chưa biết tên của cậu?"

Iga Tsuki lúc này mới có phản ứng, đến bây giờ cô ta vẫn chưa biết tên thật của Trần Gia Bảo, thật buồn bực.

"Trần Gia Bảo."

Iga Chiho gật gật đầu, đem cái tên đó khắc thật sâu trong lòng, nói tiếp: "Cậu Trần tuổi còn trẻ, mà đã có thực lực mạnh mẽ đến như vậy rồi, chắc hẳn cậu Trần phải là người trẻ tuổi lợi hại nhất Việt Nam."

Iga Tsuki cũng gật gật đầu, hôm nay chứng kiến Trần Gia Bảo biểu hiện ra thực lực đích thực, tuổi trẻ tài cao, người như vậy ở Nhật Bản cũng rất hiếm, cô ta nghĩ đến 35 tỷ dân của Việt Nam chắc hẳn cũng không có nhiều người giỏi như vậy.

Trần Gia Bảo nghe vậy buông chén trà xuống lắc đầu, thành thật trả lời: "Việt Nam bối cảnh thâm hậu, ngọa hổ tàng long, nhân tài đếm không hết, tôi còn lâu mới được coi là người lợi hại nhất trong thế hệ trẻ."

Iga Chiho và Iga Tsuki lộ ra vẻ mặt không tin được, Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, nếu Việt Nam còn có người lợi hại hơn cả

Trần Gia Bảo, chẳng phải nền võ cổ truyền Việt Nam sẽ không có ai địch nổi sao.

Nhìn thấy Iga Chiho và Iga Tsuki không tin, Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Ít nhất theo tôi biết, còn có một người còn giỏi hơn tôi rất nhiều, còn có người khác, hiện tại không phải là đối thủ của tôi, nhưng cũng không khác mấy."

Iga Chiho trong lòng bán tín bán nghi, nhưng xem bộ dạng Trần Gia Bảo lại không giống như đang nói dối, vấn đề là, thực lực của Trần Gia Bảo quá mức cường hãn đã đủ để nghiền ép những cường giả trẻ của Nhật Bản, nếu như những lời Trần Gia Bảo là thật, ở Việt Nam còn có người có thực lực bỏ xa hắn, đây chẳng phải muốn nói, võ cổ truyền Việt Nam có thể hoàn toàn nghiền áp được võ cổ truyền Nhật Bản hay sao?

Iga Tsuki lại bĩu môi, vẻ mặt không tin.

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, cũng không giải thích nữa mà nói: "Chúng ta trở lại chuyện chính, tôi muốn cùng gia tộc Iga liên thủ tiêu diệt gia tộc Koga, không biết ý tông chủ thế nào?"

Nhắc đến chính sự, vẻ mặt Iga Chiho trở nên nghiêm túc, hơi do dự rồi từ tốn nói: "Thực lực của gia tộc Koga quá mạnh, muốn tiêu diệt được nó cũng không phải là chuyện dễ dàng, chúng ta phải chuẩn bị kế hoạch kỹ càng mới được."

Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: "Chuyện này không nên nói cho nhiều người biết, nếu như để lộ tiếng gió ra ngoài, làm cho gia tộc Koga có sự chuẩn bị thì việc tiêu diệt hắn sẽ không đơn giản như vậy."

"Vậy chẳng hay cậu Trần có ý kiến gì không?" Iga Chiho tò mò hỏi.

Trần Gia Bảo ánh mắt dần trở nên sắc bén, nói: "Phàm là chuyện giết người cần phải mạnh mẽ kiên quyết, ba ngày sau, tôi với ông cùng nhau liên thủ, tiêu diệt gia tộc Koga!"

Iga Chiho tự nhận mình là người sát phạt quyết đoán, giết người không ghê tay, sau khi nghe được những lời Trần Gia Bảo nói, vẫn bị rung động không nhẹ, ba ngày sau tiêu diệt gia tộc Koga, người thanh niên này… điên cuồng đến mức nào?

Vũ Nhược Uyên ở trong lòng cười khẽ, ba ngày mà đòi tiêu diệt gia tộc Koga, khẩu khí điên cuồng lớn mật như thế, thật đúng là hết sức phù hợp với phong cách của Trần Gia Bảo.

Bỗng nhiên, Iga Tsuki cười nhạo một tiếng: “Cậu đang đùa cái gì vậy, cậu có biết gia tộc Koga rất lợi hại, dù gì nó cũng đã cùng gia tộc của chúng ta làm đối thủ một mất một còn mấy trăm năm nay, vẫn có thể trở thành một trong những gia tộc Ninja mạnh nhất Nhật Bản, thậm chí đôi lúc còn có thể áp chế gia tộc Iga của chúng ta.”

Chương 2233

Chương 2233

Vậy mà cậu lại nghĩ có thể trong vòng ba ngày tiêu diệt được gia tộc Koga, cậu đang mơ mộng hão huyền hay sao vậy?"

Yoshimura Miyu liên tục gật đầu đồng ý, cô ta công nhận Trần Gia Bảo rất lợi hại, nhưng đây là gia tộc Koga một trong những gia tộc mạnh nhất Nhật Bản đấy, làm thế nào có thể bị tiêu diệt trong vòng ba ngày được? Trần Gia Bảo đúng là kiêu ngạo cuồng vọng tới ngu ngốc luôn rồi!

Iga Chiho nhíu mày, ông ta cảm thấy Iga Tsuki nói rất có lý, liền hỏi: "Cậu Trần, không biết cậu có diệu kế gì, mà có thể trong vòng ba ngày tiêu diệt được gia tộc Koga?"

Trần Gia Bảo cũng không đáp lại câu hỏi, nói: "Tôi trước tiên hỏi ông, gia tộc Koga dựa vào cái gì mà có thể trở thành một trong số những Ninja số một Nhật Bản?"

Iga Chiho cảm thấy Trần Gia Bảo đang hỏi một câu rất vô nghĩa, trong lòng liền cảm thấy không vui, thiếu kiên nhẫn trả lời: "Thực lực của gia tộc Koga thực sự rất khổng lồ, tuy nhiên xét đến cùng thì vẫn là dựa vào thực lực của Koga Mayo để trụ vững đến bây giờ, nếu như không có Koga Mayo thì gia tộc Iga chúng ta đã sớm đánh bại gia tộc Koga… chẳng lẽ, chẳng lẽ cậu chính là đang muốn…"

Trong đầu ông ta chợt lóe sáng, một ý nghĩ lớn mật xuất hiện trong đâu, ông ta khiếp sợ nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cất giọng bình thản nhưng ẩn hiện trong đó là một khí thế bức người, anh nói: "Tôi sẽ ra tay với người mạnh nhất là Koga Mayo, hơn nữa còn không để cho hắn sống sót, về phần còn lại liền giao cho gia tộc Iga các người đối phó, đây cũng là thể hiện sự chân thành của tôi khi hợp tác với gia tộc Iga."

Hắn vừa dứt lời, ngoại trừ Vũ Nhược Uyên ra thì ai đấy cũng đều có một biểu tình khiếp sợ.

“Cậu… cậu chính là muốn một mình ngăn cản Koga Mayo?” Iga Tsuki chỉ cảm thấy mình đang rất choáng váng đến mức hồ đồ.

Koga Mayo hiện đứng vị trí thứ tư trong số mười cường giả mạnh nhất Nhật Bản, thậm chí còn xếp hạng cao hơn bố cô ta một bậc, mà Trần Gia Bảo tuy rằng có thể đỡ được ba chiêu của bố cô ta, nhưng bố cô ta còn rất nhiều võ thuật và nhẫn thuật không thi triển ra, nếu thật sự quyết chiến cùng ông, Trần Gia Bảo tuyệt đối không chiếm được lợi thế, mà kia lại là Koga Mayo mạnh hơn bố cô ta rất nhiều, Trần Gia Bảo là sao có thể giữ được một mạng đây?

“Sai rồi.” Trần Gia Bảo lắc đầu sửa lại: “Không phải để ngăn cản Koga Mayo, mà là giết hắn.”

Iga Tsuki vô cùng khiếp sợ mở miệng: “Cậu… cậu là muốn giết Koga Mayo? cậu thực sự không nói giỡn đấy chứ?”

Tuy rằng Trần Gia Bảo có thể chặt đứt một tay của Akemi Kawamoto, nhưng Iga Tsuki cũng không tận mắt chứng kiến, cũng bởi vì như thế nên cô ta mới không thể cảm nhận được thực lực chân chính của Trần Gia Bảo là như thế nào.

Nhưng nếu như cô ta biết rằng Trần Gia Bảo chặt đứt một tay của Akemi Kawamoto khi đang trong tình thế bị mấy vị ‘Cường giả truyền kỳ’ bao vây tấn công thì cô ta tuyệt đối sẽ không hoài nghi Trần Gia Bảo giết không được Koga Mayo.

Trần Gia Bảo nhướng mi hỏi ngược lại: “Cô thấy thế nào, cô nhìn bộ dạng nghiêm túc này của tôi, có giống như là đang đùa không?”

Iga Tsuki phục hồi lại tinh thần, trợn mắt nói: “Ta rất ít gặp qua người nào lấy tính mạng của mình ra mà đùa giỡn, trùng hợp ngươi chính là một người trong số đó, thật không biết cậu lấy đâu ra cái dũng khí như vậy mà dám can đảm nói sẽ giết chết Koga Mayo nữa.”

“Một khi đã như vậy, thì cô cứ chống mắt lên mà chờ đi.” Trần Gia Bảo nhún nhún vai, anh cũng lười không muốn giải thích với cô ta.

Chương 2234

Chương 2234

Iga Chiho đột nhiên cười to, vỗ tay tán thưởng nói: “Cậu Trần thật có khí phách, chỉ cần cậu có thể đánh chết, không, chỉ cần cậu có thể giữ chân được Koga Mayo thì cả gia tộc Koga không còn ai có thể đối đầu được với ta.”

Ông ta nói “giữ chân”, ý tại lời nói, ông ta cũng không tin tưởng Trần Gia Bảo có thể giết chết được Koga Mayo

Trần Gia Bảo cười cười, biết gia tộc Iga đối với thực lực của mình không có sự tin tưởng, nhưng anh cũng không muốn giải thích nhiều, gật đầu nói: “Tốt lắm, Koga Mayo – người mạnh nhất cứ giao cho tôi, về phần những việc còn lại, hy vọng gia tộc Iga không làm cho tôi thất vọng.”

Iga Chiho đứng dậy mang theo một cỗ khí thế cường đại, ngạo nghễ nói: “Cậu Trần yên tâm, tôi là Iga Chiho, tốt xấu gì cũng là một trong năm cường giả đứng đầu Nhật Bản.

Nếu không có Koga Mayo, gia tộc Koga ở trong mắt tôi không bằng một con kiến, ba ngày sau vừa vặn là đêm trăng tròn, tôi sẽ khiến cho gia tộc Koga máu chảy thành sông.”

Trần Gia Bảo cũng đứng lên: “Vậy tôi đây trước tiên chúc mừng gia tộc Iga trở thành gia tộc Ninja mạnh nhất Nhật Bản.”

Iga Chiho mặt mày hồng hào, ông ta cảm thấy Trần Gia Bảo đã nói đúng ý trong lòng, nhịn không được đứng lên cười to.

Khuôn mặt xinh xắn của Yoshimura Miyu tái đi, trong lòng thầm lo lắng, nếu Koga Mayo bị Trần Gia Bảo giữ chân, gia tộc Koga nhất định sẽ gặp phải nguy cơ lớn nhất trong vòng trăm năm trở lại.

Thấy chuyện hợp tác đã được thương lượng ổn thỏa, Trần Gia Bảo liền cáo từ rời đi.

Iga Chiho tự mình tiễn Trần Gia Bảo đến tận ngoài cửa, chờ đến khi hắn trở lại phòng khách, sắc mặt đã trở nên nghiêm túc.

Iga Tsuki nhịn không được hỏi: "Bố, bố thật sự tin tưởng lời nói của Trần Gia Bảo sao?"

Iga Chiho một lần nữa ngồi vào vị trí chủ vị, chậm rãi uống trà hỏi: "Con có ý gì?"

Iga Tsuki nói: "Tuy rằng Trần Gia Bảo nói rất đúng, dường như không tìm thấy vấn đề gì cả, nhưng dù sao đây cũng là lời nói một bên từ phía hắn, không thể loại trừ việc hắn ta ngoài mặt liên thủ với gia tộc Iga, sau lưng lại hợp tác với gia tộc Koga để hại chúng ta.

Nếu ba ngày sau, Trần Gia Bảo đột nhiên lâm trận phản chiến, lúc đó chúng ta sẽ hai mặt đều có địch, thậm chí gia tộc Iga còn có thể bị bọn họ liên thủ tiêu diệt!"

Trong mắt Iga Chiho hiện lên một tia tán thưởng: "Con có thể nghĩ đến như vậy, có thể thấy được con có tâm tư kín đáo, bố thật vui mừng."

Iga Tsuki cung kính nói: "Bố quá khen rồi." Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Iga Chiho nghiêm nghị đừng lên, nói: "Cái gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm, bố cũng lo lắng việc Trần Gia Bảo làm chuyện mờ ám sau lưng chúng ta, để phòng ngừa vạn nhất, con hãy đi làm giúp ta vài chuyện, thứ nhất, con lập tức đi phái người điều tra xem Trần Gia Bảo và gia tộc Koga có quan hệ gì, đem những ân ân oán oán của bọn họ điều tra cho thật rõ ràng."

"Vâng."

"Chuyện thứ hai, điều tra lại xem Terai Chika cùng gia tộc Koga có mối quan hệ như thế nào, xem có đúng như lời Trần Gia Bảo không, gia tộc Koga tìm tới Terai Chika là có mục đích gì, điều này đối với chúng ta mà nói rất quan trọng."

Iga Tsuki gật đầu nói: "Con hiểu."

“Con đi đi.” Iga Chiho phất tay, nói: “Hai việc này cần phải được nắm chắc thời gian, chúng ta càng điều tra được nhiều thì càng có lợi.”

Iga Tsuki lên tiếng, đang muốn cáo từ rời đi.

Đột nhiên, Iga Chiho nghĩ đến điều gì đó, nói: “Con chờ chút.”

Iga Tsuki lấp tức dừng bước, xoay người lại cung kính hỏi: “Bố còn điều gì muốn phân phó sao?”

Chương 2235

Chương 2235

Ánh mắt Iga Chiho hiện lên vẻ hồ nghi, nói: “Theo bố được biết, gia tộc Koga đã hơn mười năm không đặt chân lên Việt Nam, đang lý ra sẽ không kết thù oán với Trần Gia Bảo mới đúng.

Nhưng về Terai Chika, bố nghe nói cô ấy đã ở Việt Nam một thời gian, có thể lúc ấy đã xảy ra xung đột với Trần Gia Bảo, hơn nữa Trần Gia Bảo cùng với Terai Chika lại đồng thời có quan hệ với gia tộc Koga, hay là…”

Iga Tsuki ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ ý của bố là, người thực sự xảy ra xung đột với Trần Gia Bảo chính là Terai Chika, mà gia tộc Koga chính là vũ khí mà cô Terai Chika dùng để đối phó với Trần Gia Bảo?”

“Điều này có khả năng rất lớn!” Iga Chiho trầm ngâm nói: “Nếu thật sự là như vậy, chờ sau khi gia tộc Koga bị tiêu diệt, chúng ta có thể nhân cơ hội làm thịt Trần Gia Bảo, điều này có thể sẽ đổi lấy được sự ủng hộ của cô Terai Chika với gia tộc Iga, bằng cách này, gia tộc Iga của chúng ta ở Nhật Bản sẽ chân chính quật khởi!”

Iga Tsuki hưng phấn mà nói: “Con hiểu, con sẽ cho người lập tức điều tra xem Trần Gia Bảo và Terai Chika có mâu thuẫn gì hay không.”

Dứt lời, cô ta khó kìm nén được kích động trong lòng, chạy nhanh ra bên ngoài.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại một mình Iga Chiho, ông ta cười lạnh nói: “Trần Gia Bảo ơi là Trần Gia Bảo, có lẽ mày vẫn không biết, mày chính là bàn đạp cho gia tộc Iga của ta một bước lên trời!”

Sau đó, ông ta nâng chén trà lên, uống một hơi cạn sạch!

Lại nói đến sau khi đám người Trần Gia Bảo rời khỏi gia tộc Iga, bầu trời vẫn còn đang mưa nhỏ, ba người ở trong mưa bước từ từ chậm rãi tạo nên một quang cảnh khác biệt.

Đột nhiên Vũ Nhược Uyên lên tiếng hỏi: "Anh thật sự tin tưởng gia tộc Iga sẽ thực sự cùng chúng ta liên thủ sao?"

Trần Gia Bảo dừng bước, từng giọt mưa đánh vào người làm anh hơi lạnh, nói: "Iga Chiho có thế lãnh đạo một gia tộc to lớn như gia tộc Iga, nhất định ông ta không phải là hạng người tầm thường, ngay cả cùng chúng ta liên thủ, nhất định hắn cũng có tâm tư riêng."

"Biết rõ ông ta là cọp đội lốt người, vậy mà anh vẫn còn muốn liên thủ?" Vũ Nhược Uyên trợn mắt, môi mím chặt, lộ ra vẻ lãnh khốc dưới mưa.

Trong mắt Trần Gia Bảo ánh lên tia kinh ngạc, anh nói: "Ông ta là hổ xuống núi, mà anh lại là rồng trên bầu trời, dù hắn có tâm tư riêng cũng không đáng sợ, ít nhất, chúng ta cùng gia tộc Iga đều có chung mục đích tiêu diệt gia tộc Koga."

"Vậy anh không lo lắng, sau khi tiêu diệt được gia tộc Koga, gia tộc Iga sẽ đột nhiên ra tay với anh?"

"Ông bà ta có câu, người Nhật Bản, mai di mọi rợ, sợ quyền lực nhưng lại không có đức, đơn thuần hướng gia tộc Iga giao hảo là điều vô dụng, chỉ cần có lợi ích, gia tộc Iga nhất định sẽ ra tay với ta."

Vũ Nhược Uyên cười cười nói: "Xem ra anh đã biết tiếp theo nên làm gì rồi."

"Tất nhiên rồi." Trần Gia Bảo tự tin: "Người ta chỉ trung thành khi người ta không đủ sức phản bội, nói cách khác, nếu phản bội mà mang đến hậu quả nghiêm trọng, thì tự nhiên sẽ không có ai phản bội, không phải không nghĩ tới, mà là không dám."

"Đây chính là nhược điểm trong bản chất con người, vậy ý anh là, nếu cái giá phải trả cho việc gia tộc Iga phản bội anh quá lớn, bọn họ sẽ không dễ dàng phản bội?"

Trần Gia Bảo gật đầu, đột nhiên anh nhìn sang Yoshimura Miyu, nói; "Cô có biết Akemi Kawamoto sống ở đâu không?"

“Biết, Akemi Kawamoto hiện tại đang ở thành phố Ái Điền… anh…anh muốn…” Yoshimura Miyu còn chưa nói hết câu, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ đáng sợ, cô ta khiếp sợ đến mức quên mất mình muốn nói gì.

Chương 2236

Chương 2236

“Ha.” Trần Gia Bảo ngước mắt nhìn lên trời kẽ cười một tiếng: “Nào chúng ta đi thôi, trạm tiếp theo chính là thành phố Ái Điền, Akemi Kawamoto có một món nợ ở Việt Nam với anh, đây chính là lúc nên tìm hắn tính sổ, chờ cho đến khi anh đem thủ cấp của Akemi Kawamoto đến gia tộc Iga, họ sẽ thấy Trần Gia Bảo anh đáng sợ như thế nào.”

Hai mắt Vũ Nhược Uyên sáng ngời, lại chuẩn bị có trò hay để xem rồi, một bên đuổi kịp Trần Gia Bảo, một bên hỏi: “Nếu đến lúc đó gia tộc Iga vẫn lựa chọn phản bội anh thì sao?”

“Vậy thì tiện tay tiêu diệt luôn gia tộc Iga thôi.”

Vũ Nhược Uyên: “…”

Yoshimura Miyu: “…”

Ngay khi Trần Gia Bảo cùng Vũ Nhược Uyên lên đường đi đến thành phố Ái Điền, chuẩn bị làm một cuộc mua bán lớn, thì lúc này tại tòa nhà trụ sở của gia tộc Koga, một cô gái có nhan sắc đẹp tuyệt trần đang ngồi trong đình nghỉ mát ở vườn hoa, một bên ngắm nhìn cảnh sắc mưa phùn ngoài đình, một bên nhâm nhi ly trà nóng, tâm trạng vô cùng thoải mái nhàn nhã.

Cô mặc một bộ váy màu vàng, dung mạo thanh nhã vô cùng, một cái nhăn mày của cô cũng đủ cho người đối diện ngẩn người như đang thưởng thức một ánh cầu vồng tuyệt đẹp trên bầu trời.

Chẳng qua, cô ấy mang một cỗ khí chất xuất trần, luôn ẩn hiện một loại xa cách khiến người khác không dám đến gần, giống như dải cầu vồng trên trời cao người ái mộ chỉ có thể ngắm mà không thể chạm vào.

Mà đang ngồi đối diện với mỹ nữ ấy, là một cô gái xinh đẹp khoảng 20 tuổi, tóc buộc đôi ngựa, ánh mắt linh động thông minh ngập tràn cảm giác thanh xuân, xinh đẹp và thông minh.

Cô gái này chính là Koga Yiren con gái út của Koga Mayo đồng thời cũng là thiên kim tiểu thư của gia tộc Koga.

Lúc này, Koga Yiren chủ động rót một ly trà mời tuyệt sắc mỹ nữ ở phía đối diện, dùng tiếng Việt Nam lưu loát tươi cười nói: "Chị Đạm Đài Thái Vũ ơi, tuy rằng chị chỉ mới đến gia tộc Koga được mấy ngày, nhưng em với chị mới gặp mà như đã quen từ lâu, chị Đạm Đài Thái Vũ không cần khách khí, chị cứ tự nhiên coi nơi này như nhà mình là được."

"Cám ơn Koga Yiren, mấy ngày nay tộc trưởng gia tộc Koga không chỉ tha thứ cho sự thất lễ của chị mà còn đối xử với chị rất tốt, Thái Vũ trong lòng vô cùng cảm kích cũng thấy hổ thẹn vô cùng."

Cô gái xinh đẹp mỉm cười gật đầu lễ phép, thể hiện sự chân thành tuyệt đối.

Không cần phải nói, cô gái xinh đẹp này, chính là Đạm Đài Thái Vũ người đã vượt ngàn dặm xa xôi đến Nhật Bản để thách đấu.

Cô ta xuất phát sớm hơn so với Trần Gia Bảo, hơn nữa cô ta lái phi cơ mà đến, nên tất nhiên đến Nhật Bản sớm hơn Trần Gia Bảo mấy ngày.

Mặc dù Ngô Uyển Tông không có căn cơ ở Nhật Bản, nhưng Đạm Đài Thái Vũ có kiến thức rộng rãi uyên bác, tất nhiên biết hệ thống võ cổ truyền Nhật Bản được chia làm hai nhánh là Âm dương sư và Ninja, đáng tiếc Âm dương sư Nhật Bản hiện tại rất thưa thớt, hơn nữa phần lớn đều đã ẩn mình, trong khoảng thời gian ngắn cô ta không thể tìm được Âm dương sư để xác định "Bảy phép biến đổi thiên địa", vì thế cô ta liền tạm thời đến gia tộc Ninja số một Nhật Bản là gia tộc Koga.

Cho nên, vào ngày hôm sau khi cô ta đến Nhật Bản, cô ta liền đề nghị giao thủ với tộc trưởng của gia tộc Koga là Koga Mayo.

Phải biết rằng, với thực lực của Đạm Đài Thái Vũ cùng với bộ "Bảy phép biến đổi thiên địa" mà cô ta đang tu luyện, thực lực

đã sớm mạnh hơn xưa rất nhiều, cho dù Koga Mayo ở là cường giả đứng thứ tư trong mười đại cường giả của Nhật Bản, cũng không chắc đã là đối thủ của Đạm Đài Thái Vũ.

Cho nên trận chiến này đáng lẽ phải thu hút được sự chú ý của nhiều người mới đúng, thậm chí nó còn có thể khiến cho Đạm Đài Thái Vũ danh chấn khắp Nhật Bản.

Nhưng mà gần đây Koga Mayo đang nghe theo sự phân phó của Terai Chika mà đem toàn lực chú ý đều đặt vào việc tìm cách đối phó với Trần Gia Bảo nên không có thời gian ứng chiến với Đạm Đài Thái Vũ, nguyên nhân thứ hai là Đạm Đài Thái Vũ vẫn còn quá trẻ, Koga Mayo cảm thấy ông ta mà thắng một cô gái trẻ như vậy cũng không có gì đáng để tự hào, còn nếu thua chẳng phải ông ta sẽ trờ thành trò cười trong giới võ cổ truyền Nhật Bản hay sao.

Chương 2237

Chương 2237

Cho nên với tất cả những điều lo lắng trên, Koga Mayo đã từ chối lời thách đấu của Đạm Đài Thái Vũ

Chẳng qua, Koga Asuka thực lực tuy ra đã tới 'Bán bộ tông sư', nhưng không may đối thủ của anh ta lại là Đạm Đài Thái Vũ, cho nên khi cùng cô ta giao thủ anh ta đã bị đánh bại chỉ trong tích tắc.

Koga Asuka bị đánh bại vô cùng thê thảm, anh ta vô cùng chấn động trước thực lực mạnh mẽ của Đạm Đài Thái Vũ, hơn nữa Đạm Đài Thái Vũ mang một vẻ đẹp cao quý, trang nhã khiến cho anh ta nảy sinh ngưỡng mộ nên đã nhiệt tình mời Đạm Đài Thái Vũ đến gia tộc Koga làm khách, hơn nữa còn liên tục cam đoan, với sức ảnh hưởng của gia tộc Koga nhất định sẽ giúp Đạm Đài Thái Vũ tìm được mấy vị Âm dương sư.

Đạm Đài Thái Vũ nghĩ ở Nhật Bản cô cũng chỉ có một mình y như một con ruồi không đâu, chỉ bằng sức của cô, rất khó có thể tìm được âm dương sư có thực lực cao, nên đã đồng ý lời mời của Koga Asuka, vì thế cô ta đã ở gia tộc Koga làm khách đến tận bây giờ.

Chỉ tiếc là cho đến hôm nay Koga Asuka cũng không giúp Đạm Đài Thái Vũ tìm được những Âm dương sư có thuật pháp cao thâm, mà thay vào đó mỗi ngày anh ta đều tìm vô số lý do để đến gặp Đạm Đài Thái Vũ, muốn nhân cơ hội này chiếm được sự quan tâm của cô ta, nhân tiện có được trái tim của người đẹp.

Mà Đạm Đài Thái Vũ là người có tâm tư thấu đáo, làm sao lại có thể không rõ ý định của Koga Asuka? cho nên mỗi lần như vậy cô ta luôn lấy cớ đang luyện công nhằm từ chối Koga Asuka, hoàn toàn không cho Koga Asuka có cơ hội tiếp cận

với cô ta, nếu không phải cô ta muốn mượn lực lượng của gia tộc Koga tìm giúp một Âm dương sư có thực lực mạnh mẽ- người xứng đáng làm đối thủ với cô ta, thì cô ta đã rời khỏi gia tộc Koga từ lâu rồi.

Nhưng Koga Yiren là một cô gái rất đáng yêu, làm cho Đạm Đài Thái Vũ cảm thấy rất gần gũi, thế cho nên trong toàn bộ gia tộc Koga thì chỉ có Koga Yiren là có thể nói chuyện được với Đạm Đài Thái Vũ.

Giờ phút này, ánh mắt Koga Yiren tỏa sáng, không chút nào che dấu sự sùng bái của mình với Đạm Đài Thái Vũ, nói: "Lần trước anh em cùng với chị Đạm Đài Thái Vũ quyết đấu em cũng có mặt ở đó, chị Đạm Đài Thái Vũ chị đúng là làm cho người khác được mở rộng tầm mắt."

"Vốn dĩ em cứ nghĩ rằng thế hệ trẻ trên thế giới thì anh hai em cũng được xem như là một trong những người đứng đầu, kết quả ngay cả một chiêu của chị anh ấy cũng không tiếp được, lúc ấy thực sự làm em sợ đến ngây người."

"Theo như em suy đoán, với thực lực cường hãn của chị Đạm Đài Thái Vũ, không chỉ thể hệ trẻ khắp Nhật Bản không có ai là đối thủ của chị, chỉ sợ những nhân tại khắp Việt Nam cũng đánh không lại chị, chị Đạm Đài Thái Vũ chắc chắn chị là người trẻ tuổi giỏi nhất thế giới."

Nhưng khác với dự liệu của Koga Yiren, Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, phủ nhận.

Koga Yiren kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ ở Việt Nam còn có người lợi hại hơn cả chị? Điều đó là không có khả năng nhỉ?"

"Việt Nam ngọa hổ tàng long, nhân tài đông đúc, có người so với chị lợi hại hơn cũng không có gì để kinh ngạc." Đạm Đài Thái Vũ nở nụ cười tự giễu, nói: "Theo chị được biết, trong thế hệ trẻ Việt Nam, ít nhất có hai người có thực lực hơn chị, thậm chí một trong số đó có thực lực còn vượt xa chị nữa."

Hai người mà cô ta đang nhắc tới chính là Lưu Ly và Trần Gia Bảo.

Koga Yiren ngạc nhiên không thôi, trời ạ, võ cổ truyền Việt Nam mạnh đến như vậy sao?

Chỉ thấy trong mắt Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên rực cháy lên ngọn lửa, tiếp tục nói: “Trong đó có một người, là mục tiêu mà chị phải vượt qua, mà chị cũng bởi vì muốn chiến thắng anh ta nên mới đến Nhật Bản rèn luyện võ học nhằm cố gắng vượt qua cảnh giới của chính mình!”

Koga Yiren kinh ngạc phát hiện, khi chị Đạm Đài Thái Vũ nhắc đến “người kia”, hòa khí trên người đã thay đổi, không khỏi đối với “người kia” tràn ngập tò mò, liền hỏi: “Người kia tên là gì?”

Đạm Đài Thái Vũ cất tiếng nói: “Anh ta tên là…”

Chương 2238

Chương 2238

Cô ta còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên có một âm thanh vui vẻ vang lên, cắt ngang lời của cô ta: "Đạm Đài Thái Vũ tiểu thư, quả nhiên em ở trong này."

"Anh em đến rồi kìa." Koga Yiren vui mừng đứng lên vẫy tay với người đàn ông trẻ tuổi đang đứng ngoài vườn hoa.

Đạm Đài Thái Vũ vẫn ngồi yên tại chỗ, khôi phục lại bộ dạng lãnh đạm lúc trước, ánh mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, trong lòng cô ta âm thầm quyết định, nếu lần này còn không có tin tức của Âm dương sư, cô ta liền rời khỏi gia tộc Koga.

Một thanh niên khôi ngô tuấn tú bước nhanh trong màn mưa đi vào trong đình, nhìn về phía Đạm Đài Thái Vũ, trong ánh mắt lóe lên sự si mê rồi nhanh chóng biến mất, trong tay anh ta cầm một bó hoa hồng, bó hóa xinh đẹp lấp lánh những giọt mưa đọng lại trên những cánh hoa làm tăng vẻ đẹp kinh diễm của nó lên vài lần, cười nói: "Đạm Đài Thái Vũ tiểu thư, tặng cho em, hy vọng em thích nó."

Hai mắt Koga Yiren tỏa sáng: "Ôi, đẹp quá, giá mà cũng có người tặng cho em thì tốt rồi."

Đạm Đài Thái Vũ thần sắc bình thản, thờ ơ nhìn bó hoa, thản nhiên nói: "Thái Vũ là người tập võ, đối với mấy loại hoa hoa cỏ cỏ thì không có hứng thú, Thái Vũ không có phúc phận nhận nó, mong ngài Koga vẫn nên lấy lại đi."

Koga Asuka không ngờ Đạm Đài Thái Vũ cự tuyệt quá rõ ràng như vậy, bó hoa trên tay đưa qua cũng không phải, thu hồi lại cũng không xong, anh ta xấu hổ đứng nguyên tại chỗ.

Koga Yiren thấy thế vội vàng tiến lên hòa giải, liền đi đến bên Koga Asuka nhận lấy bó hoa, vui vẻ nói: "Nhiều bông hoa

hồng xinh đẹp như vậy, nếu chị Đạm Đài Thái Vũ không thích, thì cho em nhé."

Chủ gia tộc Koga thở phào, tặng cho cô gái của mình một ánh mắt cảm kích.

"Ngài Koga, không biết Âm dương sư đã có tin tức gì chưa?" Đạm Đài Thái Vũ đứng lên, trong lòng âm thầm quyết định, một khi Koga Asuka nói ra hai chữ "không có", cô ta liền không chút do dự mà cáo từ, miễn cho Koga Asuka lại dây dưa không dứt.

Không ngờ lần này, Koga Asuka liên hưng phấn nói: "Đây cũng là nguyên nhân hôm nay ta tới tìm Đạm Đài Thái Vũ tiểu thư, giáp hạ lưu của chúng ta cách đây không lâu đã liên hệ được với một vị Âm dương sư đã ẩn cư, hơn nữa ông ta đã đồng ý, ba ngày sau vào giờ tý, ông ta sẽ tự mình đến gia tộc Koga tỷ thí cùng Đạm Đài Thái Vũ tiểu thư."

Ba ngày sau vào giờ tý sao? Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Đạm Đài Thái Vũ nhẹ nhàng thở ra, sự việc rốt cục cũng đã có chuyển biến, một nụ cười khẽ cong lên nơi khóe miệng, như băng tuyết đã tan và trăm hoa đua nở, nói: "Cảm ơn ngài Koga."

Ánh mắt Koga Asuka toát vẻ kinh ngạc, anh ta âm thầm nắm chặt tay, cô gái xinh đẹp như vậy, anh ta nhất định phải có được cô ta!

Koga Yiren cũng muốn tác hợp cho anh trai mình cùng chị Đạm Đài Thái Vũ, liền cười dịu dàng nói: "Có thể khiến cho một vị Âm dương sư ẩn cư đã lâu tự mình đến gia tộc Koga ứng chuyển, chứng tỏ anh trai em đối với chuyện của chị Đạm Đài Thái Vũ thực sự có để tâm."

Làm sao mà Đạm Đài Thái Vũ lại không biết được tâm tư của Koga Asuka? Cô ta thản nhiên nói: "Được gia tộc Koga chiếu cố, thái vũ cảm kích vạn phần."

Khuôn mặt Koga Asuka rạng rỡ, nhịn không được tự hào nói: "Đạm Đài Thái Vũ tiểu thư khách khí rồi, nếu không phải mấy ngày nay gia tộc Koga chúng ta phải dốc toàn lực đối phó với một người họ Trần ở Việt Nam, phần lớn nhân thủ đều bị điều

đi, nếu không ta đã sớm tìm được tung tích của vài vị Âm dương sư.”

“Một người Việt Nam họ Trần sao?” Đạm Đài Thái Vũ khẽ cau mày, trong lòng tự nhiên dâng lên một loại xúc động, nhịn không được hỏi: “Hắn ta tên là gì?”

Giáp hạ phí nhún vai, nói: “Không nhớ, tôi chỉ nghe bố ta nhắc tới có một lần, thế nên không để ý, chỉ nhớ rõ hắn ta họ Trần, thực lực có vẻ không tệ lắm.”

Chẳng lẽ là Trần Gia Bảo?

Đạm Đài Thái Vũ rất kinh ngạc, bất quá lại thấy điều này không có khả năng, Trần Gia Bảo vừa mới ở tỉnh Trung Thiên tiêu diệt nhà họ Sầm, hắn là hắn nên ở lại tỉnh Trung Thiên hưởng thụ thành quả thắng lợi mới đúng chứ, làm sao có thể đến Nhật Bản?

Chương 2239

Chương 2239

Nghĩ đến đây, cô ta không nhịn được mà lắc đầu, tùy tiện nghe được ít tin tức cũng có thể liên tưởng đến Trần Gia Bảo, chính mình cũng phải kích động đứng lên, Trần Gia Bảo xem ra đã trở thành chấp niệm trong lòng của cô ta mất rồi, thôi vẫn là nên ở lại Nhật Bản sớm hoàn thành sự rèn luyện rồi mau chóng trở về Việt Nam.

Akemi Kawamoto có biệt danh là 'Vua ám sát' đứng thứ ba trong bảng xếp hạng võ cổ truyền Nhật Bản, ở Nhật Bản có quyền thế ngập trời, người thường muốn gặp anh ta đều muôn vàn khó khăn, mà nơi anh ta sinh sống cũng là một trang viên rộng lớn mang đậm phong cách Nhật Bản ở thành phố Ái Điền.

Giờ phút này, Akemi Kawamoto đang ở trong phòng khách trong trang viên, Akemi Kawamoto đang ngồi ở ghế sô pha, cánh tay bị quấn lấy bằng một lớp băng thật dày, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Lúc trước sau khi anh ta ở Việt Nam bị Trần Gia Bảo đánh bại, anh ta liền quyết định trốn thật nhanh về Nhật Bản, mặc dù đã nối cánh tay kịp thời, bị thương gân cốt phải mất một trăm ngày mới khỏi hoàn toàn, huống chi là nối lại cánh tay đã bị chặt đứt?

Vì thế nên cánh tay của anh ta chưa được chữa khỏi hoàn toàn, trước mắt anh ta khó có thể tự do hoạt động, sức mạnh tự nhiên bị suy giảm.

Một người phụ nữ trưởng thành và quyến rũ trong chiếc áo trắng đến gần anh ta, cẩn thận cởi bỏ băng vải trên vai anh ta, cẩn thận thay thuốc cho vết thương, tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên nhưng khi nhìn thấy vết thương ghê rợn trên

cánh tay của Akemi Kawamoto, vẫn không nhịn được kinh hãi trong lòng, nhịn không được hỏi: "Akemi đại nhận, người Việt Nam kia là ai, mà có thể chặt đứt…cánh tay của ngài?"

Người phụ nữ này tên là Inanabe Miyoshi, là bác sĩ riêng của Akemi Kawamoto, là người Akemi Kawamoto tâm đắc và tín nhiệm.

Akemi Kawamoto cười lạnh một tiếng, chịu đựng cơn đau từ miệng vết thương, oán hận nói: "Là một thiếu niên Việt Nam mới hai mươi tuổi."

"Một thiếu niên?" Inanabe Miyoshi kinh ngạc hô lên, dưới cơn khiếp sợ cực độ ấy sơ ý nhấn mạnh lên miệng vết thương, nhìn Akemi Kawamoto cau mày liền vội vàng giảm lực đạo trên tay.

Sau khi vội vàng bôi thuốc, cô ta giúp Akemi Kawamoto cuốn lại băng vải, một bên nói: "Thực sự thật khó tin, với sức mạnh kinh thiên động địa của ngày Akemi đây, thế nhưng… lại bị một thiếu niên chặt đứt một cánh tay, chẳng lẽ vụ thiếu niên Việt Nam kia thực lực có thể sánh được với hai vị cường giả của Nhật Bản sao?"

"Hừ!" Akemi Kawamoto hừ lạnh một tiếng: "Nếu chỉ một mình tôi ra tay với Trần Gia Bảo thì hắn đã sớm chết rồi, nhưng tên Việt Nam kia quá ngu xuẩn, nhất định phải cùng Trần Gia Bảo đánh một trận quang minh chính đại, làm cho ta xuất thần nhập hóa sử dụng 'thuật Ám nhẫn' cũng vô dụng, thật là làm ta khó chịu.

Ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho Trần Gia Bảo, chờ cho vết thương của ta khôi phục, ta nhất định sẽ quay lại Việt Nam giết chết Trần Gia Bảo, để trả lại mối thù cụt tay này!"

"Không tồi, đã bị thương thành bộ dạng này, thế nhưng lại có tham vọng như vậy, 'Vua ám sát' quả là danh bất hư truyền."

Đột nhiên một thanh âm trào phúng phát ra từ ngoài cửa.

Sắc mặt của Akemi Kawamoto đại biến, thanh âm này rất quen thuộc, là thanh âm hắn mãi mãi không thể nào quên được.

Hắn ta sửng sốt lập tức quay đầu lại liền thấy một thiếu niên xuất hiện ngoài sân, vỗ tay đi vào phòng khách, bên cạnh anh

còn có một cô gái xinh đẹp, cầm ô giấy thấm dầu cho anh, thay anh che đi mưa gió.

Đây chính là Trần Gia Bảo và Yoshimura Miyu!

Nhìn thấy bên ngoài là hai người xa lạ, Inanabe Miyoshi liền mở miệng khiển trách: “Các người là ai, dám tự tiện xông vào nhà của Akemi đại nhân, còn không mau đi ra ngoài!”

Chương 2240

Chương 2240

Cô ta nói chính là tiếng Nhật Bản, Yoshimura Miyu thấy thế liền phiên dịch thành tiếng Việt Nam.

Trần Gia Bảo khẽ cười, hoàn toàn không để ý đến Inanabe Miyoshi, anh cùng Yoshimura Miyu đi đến giữa phòng khách, ngồi đối diện với ghế sopha của Akemi Kawamoto cười nói: "Lời mày vừa mới nói tao đều nghe được, đáng tiếc mày sẽ không còn cơ hội đặt chân lên Việt Nam, bởi vì hôm nay mày sẽ chết ở đây."

"Trần Gia Bảo? Mày…sao mày lại tới Nhật Bản?" Ánh mắt Akemi Kawamoto hiện lên tia cừu hận, cùng với sự hoảng sợ sâu sắc.

Cho dù hắn ta có đồi dầu với Trần Gia Bảo ở thời kỳ hoàng kim, anh ta cũng không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, huống chi hiện tại cánh tay hắn ta đang bị thương, làm cho thực lực tổn hại nghiêm trọng, nên càng không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo.

"Mày đang sợ hãi sao?" Ánh mắt Trần Gia Bảo nghiền ngẫm, tùy tiện đi đến ngồi lên chiếc ghế sô pha đối diện Akemi Kawamoto, cười nói: "Mày vừa mới không phải rất kiêu ngạo sao, còn nói là sẽ đến Việt Nam để ám sát tao sao?"

Anh ta nói tiếng Việt Nam, tuy rằng Inanabe Miyoshi nghe không hiểu, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta thấy Akemi Kawamoto lộ ra sự sợ hãi như vậy, trong lòng bỗng kinh hoàng, vị thiếu niên Việt Nam này là ai, tại sao Akemi Kawamoto lại sợ hãi như vậy, chẳng lẽ… chẳng lẽ cảnh tay của Akemi Kawamoto chính là bị thiếu niên này chặt đứt?

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi thốt lên một tiếng kinh hô.

“Mày… mày muốn giết tao?” Akemi Kawamoto sắc mặt trắng bệch, Trần Gia Bảo xuất hiện ở phòng khách, điều này có nghĩa là đám thuộc hạ bên ngoài của hắn đã bị Trần Gia Bảo ra tay giết sạch.

Trần Gia Bảo ngồi ở ghế sô pha, ung dung tự tại, bắt chéo chân, nói: “Không sai, tao chính là muốn giết mày, mà mày chắc chắn sẽ phải chết.”

Vẻ mặt anh bình tĩnh nhẹ nhàng như mây trôi, nhưng lời nói phát ra lại ngập tràn sát ý, như thể anh là thần chết đến đây để cầu hồn, tuyên án tử cho Akemi Kawamoto!

Sắc mặt Akemi Kawamoto đại biến, đầu tiên là liếc xuống cánh tay đang bị thương của mình, ông ta đột nhiên cắn răng một cái, “bịch bịch” một tiếng ông ta liền quỳ gối trước Trần Gia Bảo cầu xin tha thứ nói: “Cầu xin mày tha cho tao, tao hiện tại thực lực bị tổn hại rất lớn, cho dù ngươi có giết tao, đối với mày cũng không có ích lợi gì.”

Yoshimura Miyu và Inanabe Miyoshi bất ngờ trước hành động của Akemi Kawamoto xém chút nữa hoảng sợ mà thốt lên, đường đường là ‘Vua ám sát’ của Nhật Bản, người đứng thứ ba trong danh sách những cường giả mạnh nhất, thế nhưng hiện tại lại từ bỏ tôn nghiêm của một cường giả, quỳ gối dưới chân của Trần Gia Bảo cầu xin tha mạng.

Hành động này ngoại sự tưởng tượng của hai cô gái, nếu không phải tận mắt chứng kiến, có đánh chết hai cô cũng không thèm tin.

Ánh mắt Trần Gia Bảo ngạc nhiên, nhịn không được cười khẽ, anh nói: “Tao hình như là không có lý do để buông tha cho mày.”

“Không, mày tuyệt đối thông thể giết tao được.” Akemi Kawamoto vội vàng nói: “Tuy tao không biết mày đến Nhật Bản với mục đích gì, nhưng tao biết, mày chắc chắn sẽ không vì muốn giết tao mà vượt ngàn dặm xa xôi đi đến đây, cho nên tao tuyệt đối không phải là mục tiêu của mày hướng tới, màu cũng không cần thiết phải giết tao.

Hơn nữa, dù gì tao cũng là ‘Vua ám sát” của Nhật Bản, ở Nhật Bản thế lực của tao lại không hề nhỏ, dưới trướng còn có

không ít người tinh thông thuật ám sát, nếu mày thật sự giết tao, thủ hạ của tao nhất định sẽ tìm mày báo thù, cho dù là mày có không sợ, nhưng những người thân của mày nhất định sẽ không thế tránh liên lụy.

Mày đã muốn giết tao, tao nhất định sẽ phải chết, nhưng mặt khác, nếu mày lần này tha chết cho tao, tao nguyện ý cùng mày hợp tác, tao sẽ ở Nhật Bản tương trợ cho mày, chúng ta đều vui vẻ, mày cảm thấy thế nào?"

Trần Gia Bảo vỗ tay tán thưởng, cười nói: "Không hổ danh cường giả đứng thứ ba Nhật Bản, cho dù có đang cầu xin sự thương xót cũng lập luận rõ ràng, thật khâm phục khâm phục, nhưng đáng tiếc, chỉ với bằng đấy lý do vẫn không đủ thuyết phục tao.

Theo như lời người ta nói, nếu ngay cả thủ hạ của mày đến ám sát đều có thể gây bất lợi to lớn cho tao, vậy nếu mày tự mình tới Việt Nam ám sát tao như lời mày nói, chẳng phải tao sẽ không bao giờ được bình yên nữa sao?"

Chương 2241

Chương 2241

Sắc mặt Akemi Kawamoto khẽ thay đổi, anh ta vội vàng nói: "Nếu mày lo lắng chuyện tao sẽ trở lại Việt Nam ám sát mày, mày hoàn toàn không cần phải…tao có thể cùng mày làm một bản hiệp ước gồm ba điều, điều kiện…"

Ngay tại lúc mọi người cho rằng Akemi Kawamoto tiếp tục nói về các điều kiện, đột nhiên, bỗng có một việc bất ngờ phát sinh.

Ánh mắt Akemi Kawamoto lóe lên tia sát ý, trong tay hắn ta không biết khi nào xuất hiện một con dao găm sắc bén, đột nhiên đâm thẳng vào bụng Trần Gia Bảo.

Đây là lần thứ hai trong ngày sự việc nằm ngoài dự đoán của Yoshimura Miyu và biên đạo xảy ra, ai có thể nghĩ đến Akemi Kawamoto cầu xin sự tha thứ là giả, kỳ thực là chờ khi Trần Gia Bảo không chuẩn bị liền ra tay ám sát?

Đường đường là "Vua ám sát", đồng thời đây là kế hoạch hắn đã lên từ lâu, một đao của Akemi Kawamoto nhanh gọn vô cùng, hơn nữa xung quanh thân đao còn mang theo một sức mạnh cường hãn, đủ để Trần Gia Bảo không thể chặt đứt nó.

Nhìn thấy thanh đao sắp đâm vào bụng Trần Gia Bảo, ánh mắt Akemi Kawamoto hiện ra một tia hung ác.

Tuy Trần Gia Bảo đang gặp nguy hiểm nhưng anh cũng không hoảng loạn, thậm chí trong mắt anh cũng không có lấy một tia bất ngờ khi sự việc phát sinh, khi Akemi Kawamoto ra chiêu trong nháy mắt, anh cũng đã có phản ứng.

Chỉ thấy mũi chân anh hướng vào cổ tay Akemi Kawamoto, đồng thời tay trái tung ra, một đạo kiếm khí rất nhanh được bắn ra, nhắm thẳng vào đầu Akemi Kawamoto mà hướng tới.

Trong mắt Akemi Kawamoto lóe lên tia kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất, hắn ta giữa chừng tay đổi chiêu thức, vung thanh đao xuống dưới ngăn cản kiếm khí, đồng thời đề phòng Trần Gia Bảo tấn công phía bên trên, hắn dựa thế về phía sau lùi xuống khoảng ba thước.

Trần Gia Bảo vẫn như trước ngồi ổn định trên sô pha, khóe miệng nhếch lên tiếng cười trào phúng: "Đường đường là 'Vua ám sát' đệ nhất Nhật Bản, vì để ám sát thành công ngay cả tôn nghiêm của một cường giả cũng không thèm để ý, mày đúng là 'chuyên nghiệp' quá."

Sắc mặt Akemi Kawamoto đầy tiếc nuối lộ ra vẻ ngạc nhiên, nói "Tao tự nhận đã diễn xuất rất cẩn thận, đã đem người tê liệt hoàn toàn, hơn nữa một đao này nhanh như chớp mắt, vậy mà mày vẫn có thể né được."

Trần Gia Bảo nói: "Diễn xuất của mày đúng là tốt lắm, hơn nữa lời nói lúc cầu xin tao tha thứ lại rất hợp lý, hợp lý đến mức rất khó làm tao nghi ngờ dụng ý của mày.

Nhưng mà, tuy rằng mày là kẻ trộm gà, Trần Gia Bảo tao một chút kinh nghiệm lâm trận cũng không có làm thế nào lại đối với mày không phòng bị được hả 'Vua ám sát'?"

Trên thực tế, Trần Gia Bảo đã nhận ra sự quỷ dị khó lường của Akemi Kawamoto sau khi giao đấu với hắn ta ở Việt Nam, ngay cả khi Akemi Kawamoto đã bị chặt đứt cánh tay, anh cũng sẽ không bao giờ khinh thường vị cường giả đứng thứ ba Nhật Bản này.

Lúc này đây, ngay sau khi Trần Gia Bảo ngồi trên sô pha, anh đã bắt đầu đề phòng, hơn nữa còn im lặng không tiếng động đem kiếm nhắm ngay vào Akemi Kawamoto, cho nên mới có thể phản ứng nhanh như vậy.

Akemi Kawamoto tiếc hận nói: "Mày thật sự muốn cùng tao 'người chết kẻ sống' sao? Mày tuy rằng có võ công huyền diệu, hơn nữa lại còn có thể chặt đứt tay tao, nhưng tao cũng đã đạt đến cảnh giới 'truyền kỳ trung kỳ' còn mạnh hơn rất nhiều 'Bán bước truyền kỳ' của mày.

Hơn nữa, nơi này là Nhật Bản, tao chiếu thiên thời địa lợi nhân hòa, mày dù có thật sợ đánh đến đậy, mày cũng không chắc

chắn có thể giết được tao, chờ những thủ hạ của tao và những cường giả khác của Nhật Bản đến, ngược lại kẻ bị uy hiếp sinh tử lại chính là mày.

Không bằng tao với mày hai chúng ta giảng hòa, như thế nào?"

"Mày quả thật chiếm được ưu thế rất lớn…" Trần Gia Bảo mở miệng mang theo ý cười trào phúng, tay cầm kiếm từ sô pha chậm rãi đứng lên, nói: "Tao đây càng phải nhanh chóng giết mày, miễn cho đêm dài lắm mộng."

Kiếm khí tung lên, sát khí cuốn cuộn!

Chương 2242

Chương 2242

Ngay khi giọng nói vừa cất lên, Trần Gia Bảo đột nhiên hướng về phía Akemi Kawamoto, chỉ tay ra một luồng sức mạnh, một vệt ánh sáng màu đỏ xuất hiện trước mặt mọi người!

Anh xuất chiêu Trảm nhân kiếm, không cho Akemi Kawamoto có cơ hội chạy thoát.

Gương mặt Akemi Kawamoto trở nên trắng bệt, lúc ở núi Phượng Hoàng ở Việt Nam, ông ta đã bị Trảm nhân kiếm làm bị thương rất mạnh, biết được sự kinh khủng của Trảm nhân kiếm, ông ta lập tức cầm rút đao ra đâm về phía Trần Gia Bảo, để hạ gục Trần Gia Bảo.

Mặc dù bị thương nặng và sức lực đã bị tổn hại rất nhiều, nhưng dù sao thì anh cũng là người đặt nền móng cho sức mạnh "Truyền kì trung kì", uy lực của thanh kiếm này vẫn không thể coi thường, chỉ thấy một luồng năng lượng mạnh mẽ phun ra từ lưỡi kiếm đã làm trần nhà, sàn nhà, bàn cà phê, ghế sofa và những cái khác bị vỡ tan tành.

Thậm chí tác động của luồng khí kia còn khiến cho Yoshimura Miyu và Inanabe Miyoshi bị đẩy lùi về sau.

Inanabe Miyoshi là bác sĩ riêng cho Akemi Kawamoto đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Akemi Kawamoto ra tay với ai đó, cô ta không khỏi phấn khích, không hổ danh là "Vua sát thủ" của Nhật Bản, dù cô ta chỉ là một người bình thường người không hiểu biết về võ đạo, nhưng cũng có thể thấy được sự mạnh mẽ của chiêu thức này, tên người Việt này nhất định không thoát khỏi!

"Toàn bộ sức mạnh mày dồn vào cây đao tấn công tao khi mày khoẻ mạnh quả thực sẽ làm cho tao bị thương, nhưng hiện tại sức mạnh của mày không đủ để đối phó với tao!"

Trần Gia Bảo trong mắt lộ ra vẻ giễu cợt, vừa dứt lời, anh ở giữa không trung không ngừng tung ra Trảm nhân kiếm, chỉ một kiếm đã làm chẻ đôi lưỡi đao, chỉ cảm thấy sức mạnh của cây đao nhiều nhất chỉ là truyền kỳ cảnh giới sơ kỳ, xem ra thương tích của Akemi Kawamoto còn nghiêm trọng hơn anh nghĩ rất nhiều!

Sau đó, khóe miệng Trần Gia Bảo nở nụ cười, đồng thời trong lòng cũng tự tin hơn, đuổi theo Akemi Kawamoto với tốc độ nhanh hơn.

Inanabe Miyoshi thốt lên và nói bằng tiếng Nhật: "Làm thế nào mà thằng nhóc người Việt Nam này lại có thể mạnh đến vậy?"

Yoshimura Miyu liếc nhìn cô ta thở dài nói: "Bởi vì anh ấy là Trần Gia Bảo đến từ Việt Nam, sức mạnh vượt xa sức tưởng tượng của cô, nếu Akemi Kawamoto đang ở tình trạng bình thường, cho dù có thua Trần Gia Bảo, anh ta cũng có thể bình tĩnh thoát thân.

Nhưng bây giờ Akemi Kawamoto, anh ta đang bị gãy tay, muốn trốn thoát là điều không thể, quan trọng nhất là nếu Trần Gia Bảo muốn giết anh ta, thì Akemi Kawamoto nhất định sẽ không thể chạy thoát."

Sau khi nhìn thấy chiến thuật của Trần Gia Bảo khi đối đầu với phái Iga, mặc dù Yoshimura Miyu hận đến mức muốn giết chết Trần Gia Bảo, nhưng cô ta cũng phải thừa nhận rằng thực lực và thủ đoạn của của Trần Gia Bảo vô cùng thâm sâu, muốn giết Akemi Kawamoto đang bị thương nặng nề là chuyện dễ dàng.

Một nỗi kinh hoàng hiện lên trong mắt Inanabe Miyoshi, chẳng lẽ Kawamoto thực sự sẽ chết ở đây?

Lúc này, đối mặt với kiếm khí dữ tợn của Trần Gia Bảo, biểu cảm của Akemi Kawamoto thay đổi rõ rệt, nếu cơ thể còn lành lặn, ông ta nhất định sẽ dùng tay kia để thực hiện ấn thuật thoát thân bằng tay còn lại, thoát khỏi tầm mắt của Trần Gia Bảo.

Đáng tiếc là đã nửa tháng rồi mà cánh tay còn lại của anh ta vẫn chưa được lành, anh ta vẫn chưa thể thoải mái cử động,

huống chi là dùng một tay để thực hiện ấn thuật.

Lúc này, anh ta chỉ có thể dùng chân, lui nhanh về phía sau.

Tuy nhiên, anh ta rút lui nhanh, thì Trần Gia Bảo đuổi theo anh ta còn nhanh hơn!

“Xem ra sau khi bị thương, không chỉ sức lực của mày yếu hơn, mà khả năng chạy trốn cũng yếu hơn, ngày hôm nay, mày chết chắc rồi!”

Chương 2243

Chương 2243

Giọng nói khinh thường của Trần Gia Bảo vang rộng sảnh chờ.

Dưới sự tấn công của Trảm nhân kiếm, Yoshimura Miyu và Inanabe Miyoshi chỉ cảm thấy một vệt sáng màu đỏ vụt qua, Trần Gia Bảo đã đuổi theo Akemi Kawamoto, và tia chớp màu đỏ đột nhiên va vào Akemi Kawamoto!

Kiếm chưa tới, sức mạnh đã tới.

Dưới tác động của luồng khí cuồng bạo, bức tường cách phía sau Akemi Kawamoto ba mét, một tiếng "bùm" và làm cho chiếc TV lớn trở thành hai nửa!

Còn đau hơn ở chỗ cánh tay bị gãy mà Akemi Kawamoto vừa thay thuốc.

Vào thời khắc mấu chốt này, anh ta nghiến răng, không lùi nữa mà tiến lên trước mặt Trần Gia Bảo, dùng con dao găm sáng trong tay trực tiếp đâm thẳng vào trái tim của Trần Gia Bảo.

Anh ta thà rằng bị Trảm nhân kiếm chặt đầu cũng phải đưa Trần Gia Bảo chết cùng mình!

Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, anh tự tin có thể tránh được, đánh đổi thương tích để lấy mạng của Akemi Kawamoto, nhưng hiện tại anh đã chiếm thế thượng phong, thật sự không cần làm vậy.

Nghĩ vậy, Trần Gia Bảo hành động dứt khoát, xoay nhẹ chân, ngay sau đó đã xuất hiện ở phía sau bên trái của Akemi Kawamoto, và vung Trảm nhân kiếm về phía cổ của Akemi Kawamoto.

Kiếm khí mạnh mẽ khiến cổ của Akemi Kawamoto đau đớn, như thể anh ta sắp chặt đầu Akemi Kawamoto giúp cho Tề

Thanh Minh vậy.

Akemi Kawamoto đột nhiên xoay người, cầm dao găm trong tay vẽ ra một vệt sáng ngời trên không trung va chạm với Trảm nhân kiếm.

Năng lượng mạnh mẽ bùng phát từ hai người, giống như một trận động đất, đồ đạc trong phòng khách đều bị tan tành.

Làm sao hai người phụ nữ Yoshimura Miyu và Inanabe Miyoshi lại không bị ảnh hưởng gì từ nguồn năng lượng mạnh mẽ này? Đặc biệt, Inanabe Miyoshi người không còn chút sức mạnh nào cả, sắc mặt tái nhợt, cô ta gần như ngất đi vì cảnh tượng trước mắt.

Đột nhiên, Yoshimura Miyu tiên nắm lấy cánh tay của cô ta, ngay lập tức biến ra bên ngoài, chỉ để thoát khỏi phạm vi tác động của nguồn năng lượng kia. Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Sau một lúc, Inanabe Miyoshi sợ hãi, nhìn Yoshimura Miyu với vẻ mặt hỗn loạn nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì đâu.” Yoshimura Miyu lắc đầu, cô ta vừa là người Nhật vừa là “tù nhân” của Trần Gia Bảo, nên cô không thể chịu đựng nổi khi thấy Inanabe Miyoshi gián tiếp chết trong tay Trần Gia Bảo.

“Tại sao, bên trong vẫn chưa kết thúc sao?”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng phát ra từ gần đó.

Inanabe Miyoshi quay lại thì nhìn thì thấy một thiếu nữ cầm ô giấy đứng dưới gốc cây chuối.

Mưa phùn, vẻ đẹp tuyệt trần.

Đó là Vũ Nhược Uyên!

Thật là một người phụ nữ đẹp!

Sự bất ngờ hiện rõ trên mặt Inanabe Miyoshi.

Yoshimura Miyu kính cẩn nói: “Cuộc chiến bên trong vẫn đang diễn ra, nhưng theo tình hình hiện tại thì Trần Gia Bảo đang chiếm thế thượng phong, xin đừng lo lắng.”

“Tôi lo lắng cho anh ta?” Vũ Nhược Uyên trợn mắt khinh thường, nhưng khóe miệng vẫn lộ ra vẻ đắc ý.

Nhưng mà, trong phòng khách, vào lúc hai người càng ngày càng cuồng bạo, Trần Gia Bảo đang vận truyền nội lực “Vô cực quyền”, liên tục biến hóa nội lực của Akemi Kawamoto, liên tục tấn công lên người Akemi Kawamoto.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng “cạch”, con dao găm trong tay Kawamoto đứt lìa!

Chương 2244

Chương 2244

Akemi Kawamoto cũng khịt mũi, khóe miệng đỏ bừng, lùi về phía sau nhiều bước, vết thương trên cánh tay mới lành được vài ngày, liền truyền đến cơn đau kinh khủng, như thể cánh tay của ông ta sẽ lại rơi xuống lúc bất cứ lúc nào, khiến trái tim anh ta càng thêm kinh hoàng.

“Người trước đây là ‘Vua sát nhân’ hôm nay lại chết dưới thanh kiếm của tôi!”

Trần Gia Bảo hai mắt đầy ý chí chiến đấu, anh dường như không có ý muốn dừng lại, một lần nữa vung Trảm nhân kiếm lao thẳng về phía Akemi Kawamoto.

“Chết tiệt!” Akemi Kawamoto tức giận, lập tức dùng nửa con dao hướng vào Trần Gia Bảo!

Anh ta không can tâm, làm sao anh ta có thể can tâm chứ?

Nếu không phải lần trước bị Trần Gia Bảo chặt đứt cánh tay ở Việt Nam, năng lượng cuồng bạo của Trảm nhân kiếm đã xông thẳng vào kinh mạch của ông ta hoành hành dữ dội, cộng thêm việc bị mất một cánh tay khiến sức lực anh ta bị suy giảm, thì ông ta đường đường la “Vua ám sát” làm sao có thể bị Trần Gia Bảo đánh bại chứ?

Đột nhiên, Trảm nhân kiếm và nửa con dao găm lại một lần nữa giao nhau, Akemi Kawamoto bị nguồn năng lượng mạnh mẽ tấn công từ trong phòng khách bay ra, đáp xuống thảm cỏ xanh ướt trong sân, thốt lên “oa” nôn ra một ngụm máu.

Ở bên ngoài, ba người phụ nữ, Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu, sửng sốt, họ quay lại và thấy đó là Kawamoto Akemi, cùng với con dao găm bị gãy làm đôi trên tay anh ta, trông vô cùng xấu hổ.

Vũ Nhược Uyên thở phào nhẹ nhõm, trận chiến đã phân rõ thắng bại.

Inanabe Miyoshi kinh hoàng, cô ấy sợ đến mức run rẩy đứng lên, nếu không tận mắt chứng kiến thì chắc chắn có giết chết cô ấy cũng không tin được "vua sát nhân" trong quá khứ lại có thể thành ra như vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trần Gia Bảo bước ra khỏi phòng khách, tay trái đưa ra sau, tay phải cầm kiếm, toàn thân toát ra một luồng sát khí. So với Akemi Kawamoto đang xấu hổ và bị thương, thì anh lại thật ngầu và bình tĩnh.

Trần Gia Bảo đi về phía Akemi Kawamoto, nhìn ông ta với vẻ trịch thượng nói: "Hôm nay mày khó có thể nào thoát được, hơn nữa cơn mưa mùa thu này cũng là đang hát bài ca phúng điếu cho mày."

"Giết tao không có ích gì cho mày cả, đến ngày mai, tin tức về cái chết của tao sẽ lan truyền khắp Nhật Bản và mày Trần Gia Bảo, sẽ trở thành kẻ thù của cả Nhật Bản, mày sẽ rất khó khăn để có thể sống ở đây!"

Trong mắt Akemi Kawamoto tràn đầy hoảng sợ, giờ ông ta mới cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng của những người từng bị ông ta ám sát quá kinh hãi.

"Mày cho rằng tao sợ hãi tin tức bị lan ra sao?" Trần Gia Bảo đi tới chỗ Akemi Kawamoto, chỉ kiếm vào Akemi Kawamoto, nhướng mày đùa giỡn nói: "Thật ra đối với tao mà nói, tin tức về cái chết của mày, tốt nhất là tao nên lan truyền rộng rãi. "

"Mày… mày rốt cuộc muốn làm gì?"

Akemi Kawamoto đột nhiên trở nên kinh hãi!

"Nếu mày muốn hỏi gì thì hãy đợi đến lúc xuống âm phủ rồi hỏi Diêm Vương đi."

Ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia sắc bén, năng lượng của kiếm đan vào ngón tay của anh, Trảm nhân kiếm màu đỏ bay trên không trung và xuyên qua giữa lông mày của Akemi Kawamoto.

Vào thời khắc khủng hoảng, Akemi Kawamoto đã bộc phát tài năng của một cường giả Truyền Kỳ, đồng thời lập tức quay

người sang trái, chẳng những thoát được Trảm nhâm kiếm, hơn nữa, cổ tay vừa khẽ động, cả không trung liền lập lòe ánh sáng, con dao găm bị cắt một nửa, phóng thẳng tới chỗ Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo có vẻ hơi bực bội, vung kiếm nhặt con dao găm, lại lao tới chỗ Akemi Kawamoto.

Chương 2245

Chương 2245

Ngay sau đó, Akemi Kawamoto chế nhạo: “Mày muốn giết tao sao, vẫn còn quá sớm đó!”

Vừa nói, anh ta vừa kết ấn bằng một tay và thi triển ấn thuật, biến mất ra khỏi đó.

“Ở Nhật Bản, mày đã thực hiện thủ đoạn này vài lần. Làm sao Trần Gia Bảo tao lại bị mày lừa hai lần với cùng một cách?”

Trần Gia Bảo thét lên, đột nhiên nhảy lên cao mấy thước, sau đó, tung Trảm nhân kiếm trong tay, đáp xuống sân như một vệt sao băng màu đỏ!

Một tiếng “bùm” thật lớn, Trảm nhân kiếm đâm vào mặt đất, giống như một trận động đất, cả cái sân như sụp xuống, vô số vết nứt dài xuất hiện.

Trời đất rung chuyển!

Một nguồn nội lực mạnh mẽ tràn đầy mặt đất, trong lúc cả sân đang sụp đổ, chỉ nghe thấy một tiếng thở dài đau đớn, một bóng người ngơ ngác từ trong mặt đất ngoi lên, khóe miệng vẫn còn vết máu.

Đó là Akemi Kawamoto!

Yoshimura Miyu và Inanabe Miyoshi vẻ mặt đầy cảm thán, kiếm của Trần Gia Bảo có thể ép Akemi Kawamoto lộ diện, thật là kinh khủng quá đi.

Akemi Kawamoto thậm chí còn không kịp lau vết máu trên khóe miệng, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Mày thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao?”

Thanh kiếm của Trần Gia Bảo không chỉ hủy hoại toàn bộ mảnh sân, mà nội lực mạnh mẽ vẫn đang tiếp tục tàn phá, ngay

cả khi Akemi Kawamoto không xuất hiện thì Trần Gia Bảo vẫn có thể tìm ra được vị trí chính xác của ông ta thông qua nội lực. Lúc đó, tình hình của ông ta chắc chắn còn tệ hơn nữa.

Cho nên, không phải anh ta không muốn tiếp tục trốn trong lòng đất, mà là anh ta không thể tiếp tục trốn.

“Tao, Trần Gia Bảo, có ân sẽ báo ân, có thù sẽ báo thù, mày nhất định sẽ chết ở đây, không còn cơ hội sống sót. Tuy nhiên, xét ra mày cũng là nhân vật quan trọng thứ ba trong danh sách võ lâm ở Nhật Bản, tao sẽ chôn cất cho mày đàng hoàng.”

Trần Gia Bảo vẫn còn hội tụ sức mạnh của Trảm nhân kiếm, mũi kiếm hướng về phía sau, chỉ nghe thấy một tiếng “rầm”, trên mặt đất ba thước sau lưng xuất hiện một cái hố lớn.

Đó là ngôi mộ mà Trần Gia Bảo đã đào cho Akemi Kawamoto!

“Mày muốn tao chết, tao sẽ không để cho mày được yên đâu!” Akemi Kawamoto nghiến răng, đột nhiên nhảy dựng lên, sau đó xông tới chỗ Vũ Nhược Uyên cách đó không xa, hét lớn một tiếng: “Một tay của tao sẽ giết chết người phụ nữ của mày, để mày phải sống trong đau khổ!”

Ông ta không biết về mối quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Vũ Nhược Uyên, nhưng ông ta cũng đã nghe về những chuyện tình cảm của Trần Gia Bảo. Khi Vũ Nhược Uyên ở với Trần Gia Bảo, trong tiềm thức anh ta liền nghĩ rằng Vũ Nhược Uyên chính là người phụ nữ của Trần Gia Bảo.

“Đúng là tìm đường chết!”

Trần Gia Bảo co lông mày lại, lập tức bay lên khỏi mặt đất, được Trảm nhân kiếm bảo vệ, cả người giống như tên lửa, lao thẳng về phía Akemi Kawamoto với tốc độ cực nhanh.

Ở bên kia, khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Nhược Uyên có chút biến đổi, cô ấy chỉ mới ở giai đoạn Tông sư sơ kỳ, làm sao có thể chống chọi được với người đàn ông uy quyền và quyền lực như Akemi Kawamoto?

Tuy nhiên, là một cô gái kiêu ngạo của thế hệ trẻ võ thuật, Vũ Nhược Uyên đã phản ứng ngay lập tức, khi gặp nguy hiểm, cô ấy lập tức nâng Akemi Kawamoto lên và phát ra một luồng kiếm khí, cố gắng chặn Akemi Kawamoto lại.

Tuy nhiên, khí kiếm này chưa đến gần Akemi Kawamoto ba bước chân thì nó đã bị biến mất bởi sức mạnh của Akemi Kawamoto.

Chương 2246

Chương 2246

“Chỉ là một con kiến nhỏ của Tông sư sơ kỳ, làm sao có thể ngăn cản ta?” Akemi Kawamoto cười to, hai tay không mơ hồ, toàn bộ nội lực đều chảy vào trong tay, dồn vào một lòng bàn tay để giết chết Vũ Nhược Uyên.

Ngay lúc này, một vệt kiếm ánh sáng màu đỏ từ phía sau Akemi Kawamoto xuyên qua lồng ngực, hơi thở cuồng bạo đột nhiên xâm nhập nội tạng của Akemi Kawamoto một cách bất ngờ.

Akemi Kawamoto hét lên, hộc máu, nội lực vốn đã ngưng tụ trong lòng bàn tay lập tức tiêu tán, yếu ớt treo lên, trong mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Đáng ngạc nhiên, vào giây phút cuối cùng, Trần Gia Bảo đã đến kịp và dùng một thanh kiếm đâm xuyên tim của Akemi Kawamoto, nhờ đó mà cứu sống được Vũ Nhược Uyên.

Trần Gia Bảo rút kiếm ra, máu bắn ra từ vết thương, sau đó anh đá Akemi Kawamoto ra xa.

Sau đó, Trần Gia Bảo thậm chí còn không thèm nhìn Akemi Kawamoto, mà thay vào đó nhìn Vũ Nhược Uyên, với ánh mắt đầy hối lỗi nói: “Tôi đã bất cẩn, tôi đã suýt để Akemi Kawamoto thành công.”

Vũ Nhược Uyên sắc mặt tái nhợt, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, nghe Trần Gia Bảo nói xong, vừa vặn nở nụ cười, vừa định nói.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo tiến lên hai bước, ôm cô ta vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng cô ta, dường như để an ủi trái tim đang sợ hãi của cô ta.

Vũ Nhược Uyên đột nhiên mở mắt ra, cô ta không ngờ Trần Gia Bảo lại đột nhiên ôm lấy cô ta, đây là lần đầu tiên cô ta thân mật với người khác giới như vậy, cô ta sững sờ đứng đó không phản ứng kịp, đành để Trần Gia Bảo ôm mình.

Ngược lại, biểu cảm của Yoshimura Miyu lại khá yên lặng, giống như Akemi Kawamoto, cô ấy cũng nghĩ Vũ Nhược Uyên là người phụ nữ của Trần Gia Bảo, vì vậy theo cô ấy, việc Trần Gia Bảo làm như vậy là hợp lý.

Đột nhiên, Vũ Nhược Uyên có phản ứng đẩy Trần Gia Bảo ra, sau đó nhanh chóng xoay người nói: "Tôi… tôi không sao, cảm ơn."

Cô ta chỉ cảm thấy khuôn mặt xinh đẹp nóng bừng, trong lòng rất xấu hổ, tuy nhiên cảm giác vừa rồi ở trong vòng tay của Trần Gia Bảo có vẻ khá an toàn, xem ra cũng không tệ.

Trần Gia Bảo gật đầu, một nụ cười cong lên nơi khóe miệng.

Bên kia, Akemi Kawamoto ngã xuống đất, tim đập đứt quãng, dựa vào căn cơ tu luyện mạnh mẽ mới có thể theo ông ta đến hơi thở cuối cùng.

Ông ta hung hăng nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, nôn ra máu trong miệng, ngắt quãng nói: "Trần… Trần Gia Bảo, cho dù tao có trở thành… trở thành ma, tao cũng sẽ không… sẽ không để mày yên, tao nguyền rủa… mày, mày chắc chắn… sẽ chết ở Nhật Bản và sau khi chết, mày sẽ… không được hồi sinh…"

Đột nhiên, trước khi ông ta nói xong, thì có một luồng kiếm khí bắn qua cổ họng ông ta đầy căm thù.

"Khụ… khụ…"

Akemi Kawamoto phát ra âm thanh lớ ngớ, đột nhiên ngửa đầu, ngâm người chết trong vũng máu, mở to mắt ra.

Vũ Nhược Uyên thu lại kiếm chỉ, trong mắt tràn đầy tà khí, thở dài một tiếng: "Ra tay với bà đây, chết như vậy vẫn chưa đủ đâu."

Kiếm khí vừa rồi là do cô ta ra tay với lòng thù hận, là một đệ tử võ lâm, cô ta nhất định không phải là người mềm lòng, chưa kể vừa rồi suýt chút nữa chết trong tay Akemi Kawamoto,

càng khiến cô ta tràn đầy tức giận, mới dùng một kiếm để giết chết Kawamoto Akumi.

Ở phía bên kia, Yoshimura Miyu và Inanabe Miyoshi đều sững sờ, dù biết rằng Akemi Kawamoto sẽ không thể thoát khỏi thảm họa nhưng họ đều bàng hoàng khi phải tận mắt thấy Akemi Kawamoto chết, bị dọa một phen làm cho sắp hóa thành đá.

Chương 2247

Chương 2247

Đột nhiên, Inanabe Miyoshi phản ứng lại, cô ta sợ hãi hét lên và đột nhiên ngã xuống đất.

May mắn thay, nơi Akemi Kawamoto sống tương đối xa, nếu không, một mình cô la hét cũng sẽ thu hút rất nhiều người đến đây.

Trần Gia Bảo bước đến chỗ xác của Akemi Kawamoto và đá cái xác vào cái hố lớn mà anh đã đào trước đó.

"Ông ta cũng đã nguyền rủa anh không chết không được luân hồi, anh còn muốn chôn cất cho ông ta à?"

Vũ Nhược Uyên trợn mắt nói: "Tôi thật sự không ngờ được rằng anh lại tốt bụng đến vậy."

"Dù sao ông ta cũng là người mạnh thứ ba trong danh sách võ lâm, tuy rằng ông ta hành động không biết xấu hổ, tuy nhiên sau khi chết vẫn nên để lại cho ông ta một chút thể diện, nhưng mà, ông ta sẽ không toàn thây đâu." Trần Gia Bảo bước tới chỉ về phía cổ của Akemi Kawamoto.

Đột nhiên, cơ thể và đầu của Akemi Kawamoto tách ra, sau đó đầu ông ta bay lên giữa không trung.

Trần Gia Bảo búng ngón tay, một nguồn nội lực nhẹ nhàng đưa cái đầu bay tới tay Yoshimura Miyu, nói: "Ngày mai tìm cơ hội đưa tới chỗ phái Iga."

"Vâng vâng…"

Yoshimura Miyu nhanh chóng trả lời, trên trán xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh, trong tiềm thức, cô ta xé một mảnh vải trên quần áo, ôm lấy cái đầu một cách sợ hãi và kính cẩn.

Là một ninja ưu tú của phái Koga, cô đã giết rất nhiều người trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, cô đương nhiên cũng là một cao thủ giết người không chớp mắt, không sợ đầu người chết, nhưng vấn đề là chủ nhân của thứ này chính là "Vua sát nhân" Akemi Kawamoto của Nhật Bản!

Cô ta không cần nghĩ cũng có thể đoán ra được, khi tin tức về cái chết của Akemi Kawamoto được tung ra vào ngày mai, toàn bộ giới võ thuật ở Nhật Bản, thậm chí cả chính phủ và hoàng tộc, sẽ rơi vào một cú sốc lớn.

Trần Gia Bảo phất nhẹ tay áo, vô số đất đá lao tới, phủ lên thi thể của Akemi Kawamoto, tạo thành một ngôi mộ, nói: "Thế thôi, dù sao ngày mai sẽ có người đào xác ông ta ra để xác nhận cái chết của ông ta, dù có làm xa hoa đến đâu thì cũng là điều vô ích."

Vũ Nhược Uyên trợn mắt nói: "Tôi nghĩ anh đang làm chuyện vô ích đó."

"Nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành xuất sắc, đi thôi!" Trần Gia Bảo cười nhẹ, tâm tình tốt, bước ra ngoài.

"Anh không giết cô ta sao?" Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Đột nhiên, Vũ Nhược Uyên liếc nhìn Inanabe Miyoshi.

Mặc dù Inanabe Miyoshi không hiểu tiếng Việt Nam, nhưng giác quan thứ sáu của người phụ nữ đã làm cô ta biết được Vũ Nhược Uyên đang muốn giết mình, cô ta không khỏi rùng mình.

Trần Gia Bảo cười lắc đầu nói: "Căn bản chuyện này không liên quan gì đến cô ta, hơn nữa cô ta lại là người thường không biết võ công, vậy tại sao lại phải giết cô ta?"

Hơn nữa, nếu giết cô ta đi thì ai sẽ là người tung tin Akemi Kawamoto chết trong tay tôi?"

"Dù sao quyết định là ở trong tay anh. Giết hay không là tùy anh." Vũ Nhược Uyên khịt mũi rồi đi thẳng ra khỏi sân.

Trước khi rời đi, Trần Gia Bảo quay lại nhìn Inanabe Miyoshi nói: "Hãy nhớ, tên tôi là Trần Gia Bảo."

Yoshimura Miyu nhanh chóng dịch lại, sau đó đi theo sau Trần Gia Bảo rời đi.

Đến lúc đó Inanabe Miyoshi mới hiểu ra rằng cuối cùng cậu nhóc người Việt Nam này đã để cô ta đi, xem ra cậu nhóc Việt Nam này cũng không đến nỗi nào.

Ngày hôm sau, tin tức về cái chết của Kawamoto lan truyền khắp Nhật Bản như một cơn lốc xoáy.

Đông đảo giới võ lâm, giới kinh doanh, chính trị, hoàng tộc đều náo động!

Và Trần Gia Bảo, một cái tên còn rất xa lạ trong mắt hầu hết người dân Nhật Bản, cũng bắt đầu vang danh khắp Nhật Bản.

Chương 2248

Chương 2248

Chỉ là khi người của Nhật Bản biết Trần Gia Bảo là thiếu niên người Việt Nam, ban đầu họ cũng không tin, dù sao với tư cách là "Vua sát thủ" của Nhật Bản, anh ta làm sao có thể bị một thiếu niên Việt Nam chặt đầu?

Tuy nhiên, khi đích thân nhân chứng Inanabe Miyoshi xác nhận và nói rằng cánh tay bị gãy trước đó của Akemi Kawamoto là do Trần Gia Bảo chặt đứt, và thậm chí sau khi xác của Akemi Kawamoto được khai quật, tất cả mọi người trong giới võ thuật đều phải tin vào điều đó.

Ngay sau đó, họ phẫn nộ và tức giận vì điều đó!

Sau cùng, người đứng thứ ba trong danh sách võ thuật Nhật Bản đã bị chặt đầu bởi một thiếu niên Việt Nam ở Nhật Bản, điều này tương đương với việc Trần Gia Bảo đến để khiêu chiến và đồng thời anh đã giáng cho toàn bộ Nhật Bản một cú sốc vang dội, điều nayf đối với võ thuật ở Nhật Bản và thậm chí là toàn bộ nước Nhật là một điều đáng tiếc!

Tuy nhiên, sau khi tin tức về Việt Nam, giới võ thuật Việt Nam đã hết sức cổ vũ Trần Gia Bảo với tư cách là một đại diện của giới võ thuật Việt Nam, đã có thể giết chết cường giả nổi tiếng trong danh sách võ thuật Nhật Bản, điều này chứng tỏ võ thuật Việt Nam đã áp đảo Nhật Bản, là một chuyện chấn động mọi người.

Thậm chí nhiều người từng có thù với Trần Gia Bảo trước đây cũng bắt đầu cảm thấy tự hào về anh.

Ngay khi toàn bộ Nhật Bản đang náo động, một số người quan tâm đến Trần Gia Bảo đều phát hiện ra Trần Gia Bảo dường như đã bốc hơi khỏi thế gian, biến mất không một tăm tích, như thể anh chưa từng xuất hiện.

Hiện tại, ở nơi căn cứ của phái Iga.

Iga Tsuki đột nhiên nhận được thông báo từ cha mình Iga Chiho, lê bước về phía phòng khách.

Là một trong những phái ninja mạnh nhất Nhật Bản, phái Iga rất giỏi trong việc thu thập thông tin, Iga Tsuki đã điều tra ra vào tối hôm qua và đúng là Terai Chika đã ra lệnh cho phái Koga đối phó với Trần Gia Bảo.

Vì vậy, đêm qua, Iga Chiho và Iga Tsuki đã đưa ra quyết định, sau khi họ hợp lực với Trần Gia Bảo để đánh bại phái Koga, phái Iga sẽ nhân cơ hội giết chết Trần Gia Bảo để đổi lấy sự ủng hộ của Terai Chika và để phái Iga có thể thống trị toàn bộ phái ninja Nhật Bản!

Trong trận chiến quyết định hai ngày sau, Trần Gia Bảo chắc chắn đã kiệt sức sau khi chiến đấu với Koga Mayo, lúc đó với thực lực của Iga Chiho chắc chắn là đủ để giết chết Trần Gia Bảo.

Lúc này, Iga Tsuki một bên bước đến phòng khách, một bên thì thầm: “Thật không thể tin được, Trần Gia Bảo thực sự đã giết chết Kawamoto Akemi ngày hôm qua, lẽ nào anh ta vẫn còn giữ được sức mạnh khi chiến đấu với bố của mình vào lần trước sao?”

Cô ta nhớ rõ lần đầu tiên nghe tin này cô ta đã bị sốc như thế nào, không, ngay cả bây giờ, cái sốc trong lòng cô ta vẫn chưa nguôi ngoai!

Không bao lâu, cô ta đến phòng khách, nhìn thấy cha cô ta Iga Chiho đang ngồi trên sô pha uống, trên mặt không chút biểu cảm nào, trên bàn cà phê còn có một hộp gấm màu vàng.

Iga Tsuki bước tới, cúi người nói: “Bố, bố có chỉ dẫn gì cho con không?”

Iga Chiho đặt chiếc cốc xuống và nói: “Hãy mở hộp ra và xem bên trong có gì.”

Iga Tsuki trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn đồng ý tiến lên mở chiếc hộp ra, cô ta bị dọa suýt chút nữa hét lên, bên trong hộp chính là đầu Akemi Kawamoto.

“Bố… cái này… cái này ở đâu ra…” Iga Tsuki gần như không nói nên lời vì sốc.

Iga Chiho dửng dưng nói: “Trần Gia Bảo đã gửi nó đến đây, nói rằng đó là một món quà dành cho phái Iga.”

“Cho dù muốn tặng quà cũng không có việc đem đầu người đi tặng, hơn nữa lại là đầu của Akemi Kawamoto, phái Iga của chúng ta cùng Akemi Kawamoto cũng không có bất bình gì cả.” Iga Tsuki nhíu mày: “Trần Gia Bảo đang làm cái quỷ gì vậy?”

Chương 2249

Chương 2249

“Còn có thể làm cái quái gì chứ?” Iga Chiho cười đểu hai cái sau đó nói: “Trần Gia Bảo là đang cảnh cáo chúng ta.”

“Cảnh cáo sao?” Iga Tsuki sửng sốt, sau đó kinh hoàng nói: “Trần Gia Bảo đã biết chúng ta muốn đối phó với anh ta sao? Nhưng chuyện này chỉ có bố và con biết và tuyệt đối không thể nào bị tiết lộ ra ngoài.”

“Không ai tiết lộ nó ra ngoài.” Iga Chiho lắc đầu nói: “Hắn ta chính là Trần Gia Bảo, hắn sẽ tự mình đoán ra được. Dù sao thì, chúng ta và Trần Gia Bảo đều biết rằng cả hai đều đang lợi dụng lẫn nhau, cùng nhau diệt phái Koga. Giữa phái Koga và Trần Gia Bảo không có điểm chung gì cả.

Iga Chiho đột nhiên nhận ra: “Đó là lý do tại sao Trần Gia Bảo dùng đầu của Kawamoto Akemi để nói với chúng ta, phái Iga chúng ta nên cẩn thận, không được giở trò, nếu không, nếu không chúng ta sẽ gặp cảnh tương tự Akemi Kawamoto?

Trần Gia Bảo thực sự quá đáng sợ, có thể giết được Akemi Kawamoto chứng tỏ sức mạnh của hắn ta vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, hơn nữa còn dùng đầu của Akemi Kawamoto để cảnh cáo phái Iga chúng ta, điều đó cho thấy Trần Gia Bảo là người có tâm cơ sâu xa.

Với thực lực và sự thủ đoạn như vậy, khó ai có thể tưởng tượng được rằng Trần Gia Bảo lại trẻ hơn bố. Nếu Việt Nam có nhiều người đáng sợ như Trần Gia Bảo, sợ rằng giới võ thuật Nhật Bản của chúng ta, sẽ không bao giờ là đối thủ của giới võ thuật Việt Nam.

“Một người trẻ như vậy lại có thể giết chết Akemi Kawamoto, có đáng sợ không?” Iga Chiho xoa xoa thái dương, giữa lông mày đột nhiên hiện lên vẻ mệt mỏi nói: “Vốn tưởng rằng hợp

tác với Trần Gia Bảo sẽ được là ‘bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn’ không ngờ rằng hóa ra lại là ‘dữ hổ mưu bì’.”

Iga Tsuki gật đầu, cũng cảm thấy như vậy, hỏi: “Bố, kế tiếp chúng ta phải làm sao? Chúng ta vẫn theo kế hoạch trước quay đầu đối phó với Trần Gia Bảo sau khi diệt trừ phái Koga chứ?”

“Dừng lại trước đi, vì Trần Gia Bảo đã đưa đầu của Akemi Kawamoto tới, có nghĩa là hắn ta đã cảnh giác với chúng ta. Lúc này, nếu chúng ta âm mưu chống lại Trần Gia Bảo, chúng ta sẽ chỉ chịu tổn thất lớn. Hãy đợi thời cơ để xem tình hình cụ thể trước khi hành động.”

Iga Chiho nói xong liền vẫy tay ra hiệu Iga Tsuki lui xuống.

Iga Tsuki hiểu ý, lập tức lui xuống.

Ở phía bên kia, tại căn cứ của phái Koga.

Sau khi biết Akemi Kawamoto bị Trần Gia Bảo chém đầu, Koga Asuka lập tức chạy đến phòng của Đạm Đài Thái Vũ, muốn báo cho Đạm Đài Thái Vũ biết tin.

“Anh, anh đi đâu mà vội thế?”

Đột nhiên, Koga Yiren đi đến ở góc đường và nhìn thấy Koga Asuka.

Koga Asuka mắt sáng lên nói: “Em gái, chị Thái Vũ bây giờ có ở trong phòng không?”

“Vậy ra anh muốn tìm chị Thái Vũ?” Koga Yiren đột nhiên nhận ra: “Chị Thái Vũ quả thật đang ở trong phòng…”

Koga Asuka phấn khích tiếp tục bước nhanh về phía trước.

“Này, khoan đã, em còn chưa nói xong.” Koga Yiren lập tức kéo anh lại và nói: “Anh nên tiết kiệm thời gian. Chị Thái Vũ quyết định ở một mình trong phòng để chuẩn bị cho trận chiến hai ngày sau, mấy ngày này chị ấy sẽ không gặp ai đâu, đúng rồi, anh tìm chị ấy có việc gì không?”

“Chị Thái Vũ đang bế quan à?” Koga Asuka sững sờ, rồi bất lực nói: “Anh nghe nói Akemi Kawamoto bị một thanh niên Việt Nam tên Trần Gia Bảo giết chết, thậm chí đầu anh ta cũng bị chặt bay đi mất, chậc chậc người thanh niên tên Trần Gia Bảo thực sự là một kẻ tàn bạo.

Vì Trần Gia Bảo đến từ Việt Nam, do đó chị Thái Vũ có thể đã nghe nói về Trần Gia Bảo, vì vậy anh muốn tìm hiểu về Trần Gia Bảo thông qua chị Thái Vũ. Anh không ngờ chị Thái Vũ lại đang bế quan, điều này thực sự đáng tiếc."

"Em nghĩ anh muốn tìm hiểu chuyện của Trần Gia Bảo là giả, có phải là anh muốn nhân cơ hội đến gần chị Thái Vũ không?" Koga Yiren trợn tròn mắt: "Chị Thái Vũ sắp phải đối mặt với một trận chiến căng thẳng rồi, lúc này anh không nên làm phiền chị ấy với những chuyện này, đợi đến khi trận chiến chị ấy kết thúc rồi hỏi cũng chưa muộn."

Chương 2250

Chương 2250

“Vậy thì đành chịu thôi.” Koga Asuka tiếc nuối thở dài, định quay người rời đi.

Đột nhiên, Koga Yiren không biết đang nghĩ gì, nhếch mép cười: “Nhân tiện, người đàn ông tên Trần Gia Bảo, vì anh ta có thể giết Akemi Kawamoto, cho nên anh ta không phải là một người vô danh ở Việt Nam đâu, và chị Thái Vũ là người con gái kiêu hãnh đến từ Việt Nam

Hai người trẻ hoàn hảo này có khả năng quen nhau rất cao, em thậm chí còn nghĩ rằng Trần Gia Bảo và chị Thái Vũ là có thể là đối thủ của nhau hoặc có thể là…”

“Em muốn nói gì?” Koga Asuka cau mày, trong lòng anh bốc lên một ngọn lửa không thể giải thích được.

Koga Yiren cười khẩy và nói: “Hoặc có thể Trần Gia Bảo và chị Thái Vũ đều là bạn tốt của nhau và họ thậm chí họ còn có thể có ấn tượng tốt về nhau…”

“Không thể nào!” Koga Asuka lập tức cắt ngang lời nói của Koga Yiren, giọng nói của anh to đến mức khiến Koga Yiren cũng phải giật mình.

Koga Asuka nắm chặt tay nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Việt Nam có gần một 100 triệu người, làm sao chị Thái Vũ có thể quen biết được Trần Gia Bảo? Nếu đúng như vậy thì với thực lực của Trần Gia Bảo, chị Thái Vũ cũng đủ để rèn luyện năng lực rồi, cần gì lại phải đi đến tận Nhật Bản?

Cho dù có nói chị Thái Vũ thật sự đã gặp Trần Gia Bảo thì cũng không thể có ấn tượng tốt về Trần Gia Bảo, tuy rằng anh không tiếp xúc với chị Thái Vũ được lâu, nhưng anh có thể nhìn ra cô ấy. Thái Vũ một lòng đam mê lĩnh vực võ thuật, không thể nào lại rơi vào nữ nhi thường tình được.”

Vì vậy, khả năng em nói hoàn toàn không tồn tại!”

“Không tồn tại thì không tồn tại, nhìn vẻ kích động của anh, hình như anh sợ Trần Gia Bảo sẽ cướp chị Thái Vũ đi mất.” Koga Yiren lắc đầu và rời đi.

Koga Asuka đứng yên tại chỗ với vẻ mặt ảm đạm trước khi đi còn nhìn từ xa căn nhà của Đạm Đài Thái Vũ, nắm chặt hai tay và thề: “Tôi nhất định sẽ theo đuổi cô Thái Vũ, cả đời này của cô ấy, chỉ được là người phụ nữ của Koga Asuka tôi.

Về phần Trần Gia Bảo, anh ta đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của giới võ thuật Nhật Bản, rất nhiều người muốn giết Trần Gia Bảo nhanh chóng, cho dù anh ta có thật sự quen biết Thái Vũ thì cũng không thể uy hiếp được tôi, hừ!”

Sau đó, anh ta cười khinh thường, nhìn lần cuối vào phòng của Đạm Đài Thái Vũ trước khi quay người rời đi.

Trên thực tế, mặc dù nơi mà anh chị em Koga nói chuyện cách xa phòng của Đạm Đài Thái Vũ, nhưng với sức mạnh hiện tại của Đạm Đài Thái Vũ, thì việc nghe cuộc trò chuyện của họ không thành vấn đề. Thật không may, Đạm Đàm Thái Vũ lại không hiểu tiếng Nhật, nếu không, cô ta sẽ biết rằng Trần Gia Bảo cũng đã đến Nhật Bản và gây ra không ít rắc rối.

Trong một dinh thự khác ở Nhật Bản, một cuộc trò chuyện tương tự như của anh chị em Koga cũng diễn ra.

“Cô Terai tôi thực sự không ngờ Trần Gia Bảo lại táo tợn như vậy. Anh ta không chỉ thực sự đến Nhật Bản, còn giết chết Akemi Kawamoto, thậm chí còn để lại nhân chứng. Anh ta thật kiêu ngạo.”

Trong một phòng khách cổ kính, Takashima Seira ngồi đối diện với Terai Chika với nụ cười gượng gạo trên môi.

Việc Trần Gia Bảo chém đứt đầu Akemi Kawamoto tương đương với một cú tát trời giáng đối với giới võ thuật Nhật Bản và ngay cả Takashima Seira cũng cảm thấy mặt mày đờ đẫn.

“Trần Gia Bảo là một sự khiêu khích đối với tôi và cũng là một sự khiêu khích đối với Nhật Bản. Chúng ta phải giết chết Trần Gia Bảo càng sớm càng tốt để giữ lấy thể diện của Nhật Bản, ngài Takashima, không phải đã đồng ý với hành động

chống lại Trần Gia Bảo sao, sao bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì?”

Trong cơn tức giận của Chika Terai, có một nỗi sợ hãi ẩn sâu trong tim, ngay cả Akemi Kawamoto và các cường giả hàng đầu khác ở Nhật Bản cũng đã bị Trần Gia Bảo giết chết một cách lặng lẽ. Nếu Trần Gia Bảo hạ quyết tâm giết cô ấy, cho dù bên ngoài có bao nhiêu ninja Koga ưu tú, liệu có thể ngăn được anh ta không?

Chương 2251

Chương 2251

Về phương diện này, Chika Terai không có chút tự tin nào, vì vậy đối với kế hoạch hiện tại, cô ấy chỉ có thể hoàn toàn yên tâm nếu Trần Gia Bảo bị giết chết trước.

Takashima Seira cũng nghiêm túc nói: "Cô Terai đừng lo lắng, hai ngày sau sẽ có người hành động như đã định để giết chết Trần Gia Bảo."

"Hai ngày sau?" Terai Chika nhíu mày, hai ngày không dài không ngắn, nếu trong vòng hai ngày nữa Trần Gia Bảo tình cờ đến với cô ấy, tới lúc đó có muốn khóc cũng không kịp.

Cô ấy có phần không hài lòng với cách cư xử chậm chạp của Fujishima Senga, nhưng Fujishima Senga lại xếp thứ hai trong giới võ thuật ở Nhật Bản, lại là một người có máu mặt trong giới, tuy rằng không hài lòng nhưng cô ấy cũng không làm được gì, chỉ có thể nói: "Mặc dù sư phụ đã đồng ý ra tay, tuy nhiên chúng ta cũng không được lơ là cảnh giác.

Ông Takashima, hãy cử người đi tìm tung tích của Trần Gia Bảo, phải nắm chắc dấu vết của Trần Gia Bảo, đến khi sư phụ vừa xuống núi liền có thể tìm được Trần Gia Bảo và giết hắn càng sớm càng tốt."

"Tôi biết rồi, tôi sẽ tìm ra dấu vết của Trần Gia Bảo càng sớm càng tốt." Fujishima Senga gật đầu, đặt tách trà xuống và bước nhanh đi.

Nhưng trong khi Terai Chika phái người đi tìm tung tích của Trần Gia Bảo, thì Trần Gia Bảo lại vênh váo khắp Đông Đô, Nhật Bản.

Vào lúc này tại công viên hoa đào ở Đông Đô.

Dù mùa hoa anh đào nở đã qua nhưng công viên vào mùa thu vẫn rất đẹp, nhất là từ trận mưa thu kéo dài cả ngày hôm qua, không khí trong công viên ẩm ướt khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Trần Gia Bảo đi dạo trên nền đất ẩm, theo sau là Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu.

Vũ Nhược Uyên liếc nhìn đám đông người qua lại, không khỏi lắc đầu cười, cho dù đám người Nhật Bản này có nghĩ sao thì có lẽ họ cũng sẽ không bao giờ ngờ rằng Trần Gia Bảo, người đã trở thành mục tiêu chính của công chúng Nhật Bản lại dám xuất hiện trong công viên với một sự vênh váo.

Quả nhiên, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất! Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Trần Gia Bảo đi tới lan can đá trắng, dựa vào lan can nhìn hồ nước xanh bao la phía trước, đột nhiên hỏi: “Không phải cô nói ngoài võ sư và ninja, Nhật Bản của cô còn có Âm Dương Sư sao? Sao tôi đến Nhật Bản mấy ngày rồi mà vẫn chưa gặp đến?”

Yoshimura Miyu biết rằng Trần Gia Bảo đang nói chuyện với mình, vội vàng giải thích: “Âm dương sư khác với võ sư và ninja. Nhiệm vụ chính của âm dương sư là quan sát các hiện tượng thiên thể, bói toán cho đất nước và phục vụ các vị thần.”

Vì vậy, từ xa xưa, âm dương sư không thuộc về võ lâm, mà là thuộc về lực lượng chính thức của chính phủ, người thường muốn gặp là chuyện rất khó, không dễ dàng gặp được, hơn nữa…”

Nói đến đây, Yoshimura Miyu khẽ nhíu mày, nói: “Hơn nữa, các phương pháp của Âm Dương Sư rất kinh người, ngay cả những kỹ thuật mà họ thành thạo rất khó có thể giải thích được bằng khoa học. Bây giờ với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, không còn nhiều người tin tưởng vào âm dương sư nữa, cho nên cũng ít người tu luyện thuật ân dương, cho nên anh cũng không thể gặp được đâu.”

Trần Gia Bảo nhướng mày hỏi: “Vậy thuật âm dương bọn họ sử dụng có gì kỳ quái?”

“Rất kỳ lạ!” Một sự sợ hãi hiện lên trong mắt Yoshimura Miyu: “Khi tôi thực hiện một nhiệm vụ hai năm trước, tôi đã có cơ hội may mắn được nhìn thấy một âm dương sư đã ra tay, nó để lại một cái bóng sâu trong tôi và gây ra ác mộng cho tôi nhiều hôm.”

Vũ Nhược Uyên không nói nên lời, Yoshimura Miyu cũng là một ninja giết người không chớp mắt, nếu nó thực sự có thể dọa cô ta gặp ác mộng. Liệu âm dương thuật có thực sự đáng sợ?

Trần Gia Bảo lắc đầu cười: “Âm dương sư, lẽ ra phải cho người ta cảm giác thuần khiết sâu sắc và chân chính. Không ngờ sau khi truyền đến Nhật Bản nó lại trở nên kinh khủng và đáng sợ như vậy. Có thể thấy rằng âm dương sư của Nhật Bản của cô đã thất truyền, nó đã trở thành một tà thuật.”

Chương 2252

Chương 2252

“Anh Gia Bảo nói đúng.” Yoshimura Miyu gượng cười nhẹ, cô ta không phục, nhưng cô ta cũng không dám phản bác.

“Đúng rồi, lúc trước cô nói có một âm dương sư rất đặc biệt không có trong danh sách võ đạo Nhật Bản, nhưng lại mờ nhạt lọt vào danh sách võ sư.” Trần Gia Bảo tiếp tục hỏi: “Cô còn biết gì về người đó, chẳng hạn như tên?”

“Không ai biết tên của anh ta, chỉ biết rằng anh ta được hoàng tộc tôn trọng gọi là ‘Thiên mệnh âm dương sư’ và anh ta chắc chắn là người mạnh nhất trong số các Âm dương sư ở Nhật.”

“Thiên mệnh âm dương sư sao?” Trần Gia Bảo cười: “Đúng là một cái tên khoa trương.”

Vũ Nhược Uyên bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, theo truyền thuyết thì phải 500 năm Việt Nam mới có thể gặp được một thánh nhân “Thông thạo thiên mệnh”

Nói về “Thiên mệnh âm dương sư ” này, Yoshimura Miyu thể hiện sự tôn trọng và tôn thờ trong mắt, cô ta nói: “Thiên mệnh chính là ‘thừa thiên thụ mệnh’ và ‘nghịch thiên cải mệnh’, từ danh xưng của vị âm dương sư trên, thì anh cũng có thể hiểu được sự đáng sợ của vị Thiên mệnh âm dương sư đó ra sao. Thậm chí, ý kiến của Thiên mệnh âm dương sư cũng đủ để quyết định bộ máy máy chính phủ ở Nhật Bản, cho nên Thiên mệnh âm dương sư là người mà chính phủ Nhật Bản của chúng tôi rất xem trọng.”

“Trong trường hợp đó, nếu Thiên mệnh âm dương sư này đột nhiên qua đời…” Trần Gia Bảo quay sang nhìn Yoshimura Miyu, nói đùa: “Nó chắc chắn sẽ gây ra một chấn động rất lớn đối với nước Nhật của cô, có phải không?”

“Anh… anh muốn giết Âm Dương Sư sao?” Yoshimura Miyu kinh ngạc thốt lên, sau đó lập tức chế nhạo: “Không thể nào, thực lực của anh quả thực rất mạnh, nhưng hiện tại anh vẫn kém rất xa mới có thể trở thành đối thủ của Âm Dương Sư.

Không, chưa nói đến Thiên mệnh âm dương sư, ngay cả Fujishima Senga người đứng thứ hai trong danh sách võ đạo cũng có thể dễ dàng giết chết anh, muốn tấn công Thiên mệnh âm dương sư, anh tự tin quá rồi.”

Không chỉ Yoshimura Miyu không tin, mà ngay cả Vũ Nhược Uyên cũng không tin Trần Gia Bảo có thể giết được Thiên mệnh âm dương sư, theo lời Yoshimura Miyu, thì thực lực của Thiên mệnh âm dương sư đã đạt đến cảnh giới truyền kỳ hậu kỳ, chỉ cần dùng một ngón tay cũng đủ để nghiền nát Trần Gia Bảo.

“Cô không tin thì cứ chờ xem.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, không nói thêm.

Trước đây khi còn ở Việt Nam, Terai Chika từng nói rằng “Ngọc tỷ truyền quốc” đã được cướp bởi Thiên mệnh âm dương sư của Nhật Bản khỏi Việt Nam. Vì vậy, để lấy lại “Ngọc tỷ truyền quốc”, Thiên mệnh âm dương sư này phải đối mặt với một kẻ thù đáng gờm.

“Anh rể, sao anh lại ở đây?”

Đột nhiên, một âm thanh bất ngờ vang lên từ bên cạnh.

Trần Gia Bảo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cô gái trẻ đẹp, đi giày cao gót kinh ngạc chạy tới, sau đó là một làn gió thơm, lao vào vòng tay của Trần Gia Bảo.

Hương thơm ấm áp của Trần Gia Bảo ôm lấy cánh tay cô, nụ cười lấm cấm hiện lên khóe miệng, nhẹ nhàng ôm lấy eo hỏi: “Tại sao em lại ở Nhật Bản, còn chị gái của em đâu?”

Cô gái xinh đẹp tuyệt trần này chính là Tần Thi Vân, cô chủ thứ hai của nhà họ Tần.

“Khoa bọn em tổ chức cơ hội giao lưu và học tập tại Đại học Đông Đô, nó kéo dài một tuần, em đến đây một mình, chị gái em không có hứng thú nên ở lại Đại học Hà Nội, nếu biết rằng chị ấy có thể gặp anh rể ở Nhật Bản, chắc chắn chị ấy sẽ tiếc đứt ruột.”

Tần Thi Vân nghĩ tới cảnh thấy chị gái Tần Ly Nguyệt vẻ mặt khó chịu, không khỏi cười khúc khích trong vòng tay của Trần Gia Bảo.

Chương 2253

Chương 2253

Đột nhiên, cơ thể duyên dáng và nóng bỏng của cô gái cọ xát vào cơ thể Trần Gia Bảo khiến anh cảm thấy choáng váng.

Sau đó, Tần Thi Vân ra khỏi vòng tay của Trần Gia Bảo, nhìn thấy Yoshimura Miyu và Vũ Nhược Uyên, cô ta nhìn thấy được sự bất ngờ trong mắt họ, cô ta biết rõ những chuyện phong lưu của anh rể, liền hỏi: "Anh… anh rể, họ là ai?"

"Cô ấy là Vũ Nhược Uyên, cô gái kiêu hãnh của gia tộc Quỷ Y Môn." Trần Gia Bảo chỉ giới thiệu Vũ Nhược Uyên, nhưng không giới thiệu Yoshimura Miyu, trong tiềm thức của anh, Yoshimura Miyu không phải người của anh, vì vậy không cần giới thiệu về cô ta.

"Xin chào chị Uyên, em tên là Tần Thi Vân, là em vợ của anh rể." Mặc dù Tần Thi Vân đang chào hỏi Vũ Nhược Uyên, nhưng cô ta lại rất đề phòng, một tay ôm chặt lấy cánh tay của Trần Gia Bảo, như thể để cảnh cáo Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên vẻ mặt kỳ quái, giả vờ cười: "Trần Gia Bảo là anh rể của em? Nhưng chị lại cảm giác được dáng vẻ ôm nhau của hai người, trông giống như em mới là bạn gái của Trần Gia Bảo vậy."

Tần Thi Vân đỏ mặt nhìn Trần Gia Bảo, thấy Trần Gia Bảo không phản bác, trong lòng thầm vui mừng, ngẩng đầu nói: "Em với anh rể có quan hệ tốt, sao chị lại ghen tị chứ?"

"Chị sẽ ghen tị với em sao? Chị nghĩ rằng có một người đang ghen tị đó." Vũ Nhược Uyên chế nhạo, đảo khóe mắt, cố ý hay vô ý nhìn một anh chàng đẹp trai cách đó không xa.

Tần Thi Vân nhìn theo ánh mắt của cô ta, cau mày, trong tiềm thức liếc nhìn lại Trần Gia Bảo.

Ngay sau đó, anh chàng đẹp trai đi tới, đầu tiên là nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo đầy vẻ thù địch, sau đó mỉm cười: "Thi Vân, anh vừa nghe em nói, người này có phải là anh rể của em không?"

Anh ta nói tiếng Trung không rõ ràng lắm, có lẽ anh ta là người Nhật Bản.

"Đúng vậy, anh ấy là anh rể của em." Tần Thi Vân ôm chặt lấy tay của Trần Gia Bảo, vì sợ Trần Gia Bảo hiểu lầm, cô ta lập tức nói: "Anh rể, anh ấy tên là Yumi Nagai, là học sinh của Khoa Kinh tế Tài chính của Đại học Đông Đô, em vừa quen biết anh ấy hai ngày trước khi đến đây."

Ẩn ý là cô ta không hề thân thiết với Yumi Nagai.

Yoshimura Miyu vẫn im lặng đứng ở một bên, nhưng cô ta cũng có thể thấy rằng dáng vẻ của Tần Thi Vân không giống em vợ của Trần Gia Bảo một chút nào, mà là giống vợ của Trần Gia Bảo hơn.

Vũ Nhược Uyên lắc đầu, trong lòng không nói nên lời, thật sự không biết Trần Gia Bảo tốt ở chỗ nào, có bao nhiêu phụ nữ thích anh ta, mà tất cả bọn họ đều thật sự mù quáng.

Yumi Nagai cũng nhìn thấy Tần Thi Vân có vẻ là gì đó của Trần Gia Bảo, không tự chủ mà nhíu mày, hướng về phía Trần Gia Bảo, trong mắt anh ta thoáng hiện sự thù địch, nhưng sau đó anh ta nở một nụ cười ấm áp và chào hỏi: "Em là Yumi Nagai, hiện đang là sinh viên khoa Kinh tế Tài chính của trường Đại học Đông Đô, cũng là người thừa kế tương lai của tập đoàn Đông Đô.

Mặc dù em quen biết Thi Vân chưa lâu nhưng em và cô ấy vừa gặp đã yêu. Vì anh là anh rể của Thi Vân, nên cũng sẽ là bạn của em, sau này ở Đông Đô… À không phải là ở Nhật Bản, nếu anh có cần gì cứ gọi cho em, em luôn sẵn sàng giúp đỡ."

Nói xong, Yumi Nagai lấy ra một tấm danh thiếp và đưa cho Trần Gia Bảo.

Yoshimura Miyu ngạc nhiên rằng Tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật là một trong số tập đoàn lớn trong cộng đồng doanh nghiệp ở Nhật và có ảnh hưởng đáng kể trong chính trường,

Yumi Nagai này hóa ra là người thừa kế tương lai của Tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật.

Tần Thiển Thiển cong môi, bất mãn nói: “Anh rể, đừng nghe anh ta nói bậy, làm gì có chuyện em vừa gặp đã yêu anh ta bao giờ đâu.”

Yumi Nagai giả vờ không nghe thấy những lời nói như tát vào mặt của Tần Thi Vân, vẫn mỉm cười đưa danh thiếp cho Trần Gia Bảo.

Chương 2254

Chương 2254

Trần Gia Bảo thấy rõ Yumi Nagai đang theo đuổi em vợ của mình, còn Tần Thi Vân thì không hề có hứng thú với Yumi Nagai, rõ ràng là Tần Thi Vân không muốn nhận danh thiếp của Yumi Nagai.

Trần Gia Bảo lập tức lắc đầu cười nói: "Danh thiếp thì không cần nữa. Dù sao Tần Thi Vân cũng ở lại Nhật Bản mấy ngày thôi. Sẽ không có chuyện gì làm phiền cậu. Cậu nên lưu lại danh thiếp đi xem như ý tốt và giúp đỡ cho người khác."

Tần Thi Vân nói tiếp: "Anh rể nói đúng."

Ánh mắt của Yumi Nagai thoáng hiện lên vẻ khó chịu vẫn đưa danh thiếp cười và nói: "Em nghĩ là anh đã hiểu lầm rồi, Tần Thi Vân đã có số điện thoại của em, trong khoảng thời gian này em ấy sẽ sống ở trường đại học Đông Đô. Mọi thứ đều do em lo liệu, em có thể đảm bảo rằng em ấy sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào ở đại học Đông Đô cả.

Cho nên danh thiếp này là dành cho anh, nếu như ở Đông Đô gặp phải chuyện gì, có thể gọi điện thoại cho em, dù có thế nào đi nữa em cũng có thể giúp anh giải quyết, dù sao em và Tần Thi Vân cũng là bạn rất tốt của nhau."

Tần Thi Vân lập tức nói: "Anh rể em rất giỏi, vốn dĩ không cần anh giúp đỡ gì cả, em cũng không cần anh chăm sóc. Hơn nữa, nếu như thật sự có chuyện gì xảy ra thì cũng có anh rể lo cho em có phải không, anh rể?"

Trần Gia Bảo cười nói: "Đúng vậy."

Mặc dù Yoshimura Miyu có vẻ khó chịu khi nhìn Trần Gia Bảo, nhưng cậu phải thừa nhận rằng Trần Gia Bảo không thể bị làm khó bởi những rắc rối thông thường và những rắc rối

của Trần Gia Bảo gặp phải Yumi Nagai cũng không thể giải quyết được.

Yumi Nagai đương nhiên không biết thực lực của Trần Gia Bảo như thế nào, khinh thường nói: "Ồ? Anh kiêu ngạo như vậy, không biết anh tên gì?"

"Trần Gia Bảo."

Trần Gia Bảo trả lời một cách thờ ơ, thậm chí không nghĩ đến việc che giấu thân phận của mình.

"Trần Gia Bảo?"

Yumi Nagai mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không nhớ được mình đã từng nghe ở đâu, quên đi, dù sao đối với một người Việt Nam không có ấn tượng gì thì không cũng thành vấn đề.

Ngay lập tức, cậu ta khinh thường nói: "Có vẻ như anh đây rất tự tin, nhưng tôi phải nhắc anh rằng đây là Nhật Bản không phải Việt Nam, có rất nhiều người mà anh không được gây chuyện, đặc biệt là ở Đông Đô. Sử dụng thứ ngôn ngữ Việt Nam của anh, nói cách khác, nó chắc chắn được gọi là 'Hổ mang, Rồng ẩn'.

Người Nhật Bản chúng tôi rất biết cách kiềm chế, kể cả những người lợi hại nhất nhất cũng đa phần tính tình thấp kém, vô tình anh sẽ vướng vào một số kẻ không nên dính vào, sợ sau này hối hận cũng đã muộn."

Mặc dù Yumi Nagai là người thừa kế tương lai của tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật, nhưng dù sao thì cậu ta vẫn đang học đại học nên không tham gia vào quyết định của nội bộ gia tộc. Hai ngày nay, cậu ta đang nghĩ cách để lấy lòng Tần Thi Vân. .

Cho nên bây giờ, ngay cả việc Akemi Kawamoto bị Trần Gia Bảo chặt đầu, cậu ta cũng chưa nghe nói đến, và đương nhiên cậu ta cũng không hề biết rằng người đang đứng trước mặt cậu ta bây giờ chính là người đã chặt đứt đầu của Akemi Kawamoto.

Trần Gia Bảo lúc này mới lắc đầu cười, nói: "Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, đáng tiếc ở Nhật Bản chỉ có người tôi muốn khiêu khích, không có người nào có khả năng làm chuyện ngược lại cả. Còn có một chuyện khác tôi muốn nhắc nhở cậu, tôi cũng

là người rất kiệm lời, vô tình làm bậy, tôi sợ cậu cũng sẽ phải hối hận".

Tần Thi Vân hai mắt sáng ngời, quả nhiên là anh rể, thực sự quá ngầu!

Chương 2255

Chương 2255

“Vì anh Gia Bảo đây quá tự tin, nên có vẻ như tôi chỉ đang lo chuyện bao đồng thôi.” Khuôn mặt của Yumi Nagai ủ rũ, trong lòng cậu thầm hận Trần Gia Bảo, sau đó cậu ta ngừng nói chuyện với Trần Gia Bảo, thẳng thắng nói chuyện với Tần Thi Vân: “Tần Thi Vân, hãy quay trở về cùng với anh. Bạn học của anh và em vẫn đang đợi chúng tôi ở khu nghỉ mát.”

“Không.” Tần Thi Vân trìu mến ôm lấy cánh tay Trần Gia Bảo, nói: “Em đã lâu rồi không được gặp anh rể, em muốn ở cùng anh rể một lúc.”

Yumi Nagai sắc mặt lại thay đổi, trong lòng nổi lên một ngọn lửa tức giận, cậu ta nhanh chóng hít một hơi thật sâu đè nén cơn giận xuống, kiên nhẫn nói: “Nếu đã như vậy, thì lát nữa anh sẽ gọi cho em khi anh rời khu nghỉ mát, nhớ đấy, em nhớ phải quay lại đúng giờ nhé.”

“Anh không cần đợi em, lúc đó anh cứ về trước đi, em sẽ ở cùng anh rể. Khi nào em đi chơi mệt rồi, anh rể sẽ đưa em trở lại trường đại học Đông Đô.”

“Vậy thì… chà, nếu em gặp bất cứ vấn đề gì, hãy nhớ gọi cho anh ngay.” Yumi Nagai nhìn Trần Gia Bảo bằng ánh nhìn sắc bén, ám chỉ là Trần Gia Bảo không đáng tin cậy.

Tần Thi Vân nhíu mày, trong mắt lóe lên bất đắc dĩ, nói: “Anh rể của em rất là lợi hại, sẽ bảo vệ được em thôi, anh không cần bận tâm đâu.”

Yumi Nagai gật đầu, xoay người đi, vẻ mặt u ám đến đáng sợ.

Sau khi Yumi Nagai rời đi, Vũ Nhược Uyên cười nói: “Có vẻ như ai đó đã bị người khác hận nữa rồi.”

Trần Gia Bảo nhẹ nhàng nói: “Mối hận của người thường đối với tôi là vô nghĩa.”

“Đúng vậy, anh rể không cần sợ anh ấy!” Tần Thi Vân nhăn mũi lại, ở trong mắt cô ta, anh rể chính là người lợi hại nhất.

“Cậu ta không phải là người bình thường.” Yoshimura Miyu nói tiếp: “Tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật là một trong những tập đoàn hùng mạnh nhất ở Nhật Bản. Nó có ảnh hưởng rất mạnh ở Nhật Bản và có quan hệ mật thiết với cả giới chính trị và giới võ thuật.

Là người thừa kế của tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật, Yumi Nagai sẽ khiến cho anh phải gặp rắc rối vì cậu ta căm ghét anh và rắc rối ấy sẽ không hề nhỏ.”

“Tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật hùng mạnh đến như vậy sao?” Tần Thi Vân lè lưỡi nói: “Anh rể, em gây phiền phức cho anh sao?”

“Ha.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, vươn tay bóp cái mũi thanh tú của cậu, nói: “Phiền phức, cậu ta còn dám tới kiếm chuyện, cứ việc gọi anh lại là được.” Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Tần Thi Vân đỏ mặt xinh đẹp cười nói: “Em biết anh rể là tốt nhất. Mà này, anh rể, anh ở đây làm gì ở Nhật Bản vậy?”

“Giải quyết một số chuyện kể ra thì dài lắm. Anh sẽ kể cụ thể sau khi có thời gian.”

Tần Thi Vân gật đầu, đôi mắt thông minh kiên định láo liếc, nói: “Anh rể, thật vất vả mới gặp được anh. Hôm nay, anh phải chơi với em cả một ngày, nếu không thì đợi anh trở về Việt Nam lại bị chị của em ức hiếp.”

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút, dù sao thì hai ngày nữa mới đến hẹn với Iga Tsuki, hiện tại cũng không có chuyện gì, vì vậy gật đầu nói: “Được.”

“Ừ!” Tần Thi Vân kinh ngạc reo lên, vui mừng không nhịn được hôn lên má Trần Gia Bảo, sau đó mới nhận ra có người ngoài, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng.

Yoshimura Miyu bật cười chế nhạo hai tiếng, đúng thật là không biết xấu hổ với em vợ và anh rể lại làm chuyện này.

Tuy nhiên, nghe nói Yumi Nagai quay trở lại villa, ba người từ Khoa Kinh tế Tài chính của Đại học Đông Đô lập tức vây quanh cậu ta, một trong số họ đưa cho Yumi Nagai một chai nước lạnh và hỏi bằng tiếng Nhật Bản.: “Cậu chủ, không phải cậu đã đuổi theo Tần Thi Vân rồi sao cậu ta còn chưa trở lại?”

Ngoài là bạn cùng lớp của Yumi Nagai, ba người họ còn là em trai của Yumi Nagai, giữ vai trò quan trọng bên cạnh Yumi Nagai, họ cũng được coi là những nhân vật có ảnh hưởng lớn trong trường đại học Đông Đô.

Chương 2256

Chương 2256

Yumi Nagai mở nắp đồ uống lạnh, uống hai ngụm, vẻ mặt ảm đạm nói: "Tần Thi Vân đã gặp được anh rể của cậu ấy, bây giờ lại ở cùng anh rể. Thật sự là xui xẻo."

"Anh rể của Tần Thi Vân sao?" Một người đàn ông cao ráo, đẹp trai, với nụ cười tỏa nắng nói: "Dù sao cũng chỉ là anh rể mà thôi. So với tài lực và thủ đoạn của cậu chủ, trực tiếp làm hài lòng anh rể của Tần Thi Vân, để cho anh ấy nói vài câu tốt trước Tần Thi Vân, hoặc là trực tiếp đánh anh ta để anh ta cút đi, còn không phải là chuyện đơn giản sao?"

Người này tên là Nakamoto Chiri, là chủ tịch câu lạc bộ Karate của trường đại học Đông Đô, có kiến thức sâu rộng về karate và được xưng là di sản văn hóa.

Hai người còn lại bên cạnh cũng gật đầu lia lịa.

Yumi Nagai dùng tay bóp nát chai nước lạnh, như trút giận trong lòng, nói: "Nếu là anh rể bình thường thì chỉ có vậy thôi, nhưng Tần Thi Vân không hề che giấu tình cảm của mình với anh rể., và tên tiểu tử không nể mặt mũi của tôi anh ta kiêu ngạo như thiên hoàng, đúng là làm tôi tức chết đi được!"

"Em vợ và anh rể quang minh chính đại ở với nhau sao?"

Ba người Nakamoto Chiri lập tức kêu lên, trong lòng đang rất là hưng phấn, thật thú vị!

"Hả?" Yumi Nagai dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của ba người, và trên lộ ra vẻ không hề thích việc đó.

"E hèm…"

Nakamoto Chiri lập tức phản đáp lại, ho khan một tiếng, tức giận nói: "Thật sự là quá quất, thật sự là không chịu được nữa, nhân tiện, tên nhóc kia tên là gì?"

“Tên anh ta là Trần Gia Bảo.”

“Trần Gia Bảo?” Nakamoto Chiri lặp lại, rồi chế nhạo: “Một người đàn ông Việt Nam ở Đông Đô cũng dám cướp một phụ nữ của cậu chủ ở Nhật Bản, tôi phải móc đôi mắt chó của hắn ta. Tôi sẽ dạy anh ta một bài học nhớ đời vì dám làm như vậy và đưa Tần Thi Vân cho anh ta mang về.”

Yumi Nagai mắt sáng lên, cậu vươn tay đến vỗ vỗ cánh tay của Nakamoto Chiri rồi mỉm cười: “Không uổng công tôi đã đối xử tốt với anh, đi đi, nhưng hãy nhớ rằng, Trần Gia Bảo đến từ Việt Nam, miễn là anh đừng có đem chuyện anh giết hắn ta trở thành vấn đề trong mối quan hệ ngoại giao giữa Nhật Bản và Việt Nam, thì mọi chuyện còn lại đích thân tôi sẽ lo liệu.

Ngoài ra, anh phải giả vờ rằng anh nhìn không thuận mắt anh ta nên mới ra tay, và đừng nói liên quan đến tôi để tránh ý nghĩ xấu của Tần Thi Vân về tôi.”

“Tôi hiểu được, tôi hứa sẽ làm thật tốt!” Nakamoto Chiri tự tin vỗ ngực, nháy mắt với hai người gần đó rồi đi về phía Trần Gia Bảo.

Yumi Nagai không ở lại chỗ cũ nữa, khóe miệng nhếch lên một tia nhạo báng: “Trần Gia Bảo, dám làm mất hết mặt mũi của ta, ta sẽ làm cho ngươi phải hối hận!”

Lúc này ở bên bờ hồ, Trần Gia Bảo ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng từ Tần Thi Vân bên cạnh, cười hỏi: “Hôm nay em muốn đi đâu?”

“Ta có thể đi đâu cũng được đúng không?” Tần Thi Vân hỏi.

“Tất nhiên.”

Tần Thi Vân thận trọng nói: “Vậy thì cùng em đi mua sắm, ăn uống, xem phim… như mọi thứ anh đã chơi từng làm với chị em, anh làm lại những việc ấy cùng em, được không?”

Cuộc nói chuyện này mơ hồ không rõ ràng lắm, Tần Thi Vân yên lặng nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng cảm thấy lo lắng cùng mong đợi.

Trần Gia Bảo bình tĩnh cười nói: “Đương nhiên.”

Tần Thi Vân thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, cậu định nói.

Chương 2257

Chương 2257

Đột nhiên, ba người Nakamoto Chiri đi tới, cười nói: "Cậu Tần, hóa ra là cậu ở đây. Bây giờ thời gian cũng gần sắp hết. Hãy cùng chúng tôi trở lại trường đại học Đông Đô."

Tần Thi Vân cau mày lóe lên một tia kinh bỉ, ba người này không phải là người hầu của Yumi Nagai sao? Thật là phiền phức!

"Anh rể, ba người bọn họ cũng là sinh viên khoa kinh tế tài chính của trường đại học Đông Đô, đồng thời cũng là người theo dõi của Yumi Nagai."

Tần Thi Vân giải thích với Trần Gia Bảo, lại quay đầu nói với Nakamoto Chiri và những người khác bằng tiếng Nhật: "Chẳng lẽ Yumi Nagai chưa nói với mọi người à, hôm nay tôi ở cùng với anh rể, buổi tối tôi sẽ tự về đại học Đông Đô, mọi người về cả đi, đừng lo cho tôi."

Trần Gia Bảo biết rõ, đại khái là Yumi Nagai khó chịu trong lòng, bảo ba người này đến làm phiền mình đây mà.

Nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo lắc đầu cười, nghĩ, sự có mặt của mình ở Việt Nam chín ngày cũng khiến vô số cường giả phải cúi đầu, bây giờ Yumi Nagai chỉ cho ba đứa sinh viên đến đây, nếu việc này truyền về Việt Nam, cũng không biết nực cười nhường nào.

Ba người Nakamoto Chiri đi đến phía trước, trước tiên âm thầm đánh giá Trần Gia Bảo, sau đó cười nói với Tần Thi Vân: "Cô Tần, vừa nãy đúng là cậu Nagai có nói qua với chúng tôi rồi, nhưng ba người chúng tôi nghĩ người đến là khách, cô Tần từ Việt Nam xa xôi đến đại học Đông Đô, nếu gặp nguy hiểm gì ở đây thì chúng tôi có lỗi rồi."

“Cho nên ba người chúng tôi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy cô về đại học Đông Đô cùng chúng tôi thì tốt hơn, còn về anh rể của cô, dù sao cùng là người thân của cô, đợi cô về Việt Nam rồi đi chơi cùng nhau cũng không muộn.”

Họ vừa nói xong, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy Vũ Nhược Uyên, phút chốc kinh ngạc, ở đây trừ Tần Thi Vân ra lại còn có một cô gái đẹp như thế này sao?

Về phần Yoshimura Miyu, mặc dù cũng là một cô gái có nhan sắc nhưng đứng cùng với Vũ Nhược Uyên và Tần Thi Vân thì có chút mờ nhạt, không quá nổi bật.

Tần Thi Vân có chút không kiên nhẫn nói: “Ý tốt của mọi người tôi xin nhận, anh rể tôi rất xuất sắc, có anh ấy ở đây tôi sẽ không xảy ra chuyện gì, mọi người về đi.”

Lúc này Nakamoto Chiri mới thoát khỏi trạng thái kinh ngạc, quay sang đánh giá Trần Gia Bảo, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, nói: “Anh là anh rể của cô Tần sao? Nhìn dáng vẻ yếu ớt của anh, e là một cơn gió thổi qua cũng làm anh ngã, thực sự là quá yếu rồi.”

“Tuy Nhật Bản chúng tôi an ninh tốt, nhưng cũng phải đề phòng, anh mà cũng đòi bảo vệ được cô Tần có phải không biết tự lượng sức quá không?”

Trên thực tế, Nakamoto Chiri không hề nghĩ Tần Thi Vân sẽ gặp phải nguy hiểm gì, nói như vậy chỉ vì muốn tìm lý do đưa Tần Thi Vân về bên cạnh Yumi Nagai mà thôi.

Nét mặt Yoshimura Miyu lộ ra vẻ kỳ quái, đây là lần đầu tiên cô nghe có người nói Trần Gia Bảo yếu ớt đấy, nếu để Akemi Kawamoto vừa chết dưới tay Trần Gia Bảo hôm qua nghe thấy, không biết có tức đến mức đội mồ dậy hay không.

Tần Thi Vân vừa giận vừa buồn cười, trong đầu lóe lên bốn chữ “ếch ngồi đáy giếng”, đúng, chính là “ếch ngồi đáy giếng”.

Phải biết là, Trần Gia Bảo đường đường là bá chủ của thế giới ngầm ở Tỉnh Hòa Bình của Việt Nam, võ công cũng thuộc hàng top, bây giờ lại bị một đứa sinh viên khoa kinh tế tài chính ở đại học Đông Đô coi thường, đúng là buồn cười.

Trần Gia Bảo nghe không hiểu tiếng Nhật, nhưng cũng biết Nakamoto Chiri không nói lời gì hay ho, anh liếc mắt nhìn Nakamoto Chiri, nói: “Nói tiếng Việt.”

“Anh… anh không biết tiếng Nhật sao?” Nakamoto Chiri ngây ra, châm chọc anh ta nãy giờ mà anh ta nghe không hiểu câu nào? Trời đất, thật phí nước bọt rồi.

Trần Gia Bảo thờ ơ nói: “Nếu muốn nói chuyện với tôi thì nói tiếng Việt, không có ý xúc phạm tiếng Nhật nhưng mà hễ mà tôi nghe không hiểu thì cũng chẳng khác tiếng chim hót là bao.”

Chương 2258

Chương 2258

Ba người Nakamoto Chiri là những sinh viên hàng đầu của đại học Đông Đô, đương nhiên có học tiếng Việt ở trường, nghe Trần Gia Bảo nói xong đồng loạt biến sắc.

Tần Thi Vân mím môi cười, ở Nhật Bản mà anh rể cũng dám nói những lời này, đúng là ngang ngược mà!

“Anh thế mà dám phách lối trước mặt chúng tôi, thật nực cười, tôi không thể không cảnh cáo anh, nơi đây là Nhật Bản, không phải là Việt Nam của mấy người, không đến lượt anh kiêu căng ở đây!”

Nakamoto Chiri đã nói bằng tiếng Việt, nhưng lại càng kiêu ngạo hơn, cười chế giễu, trong lòng thầm mắng Trần Gia Bảo là tên ngốc.

Yumi Nagai còn từng nhắc gã phải tìm một lý do dạy dỗ Trần Gia Bảo một phen, nào ngờ Trần Gia Bảo lại tự tìm chết, nói một câu đắc tội bọn họ, giờ thì hay rồi, lý do cũng không cần tìm nữa, chỉ dựa vào câu nói lúc này của Trần Gia Bảo là gã có thể động thủ, đánh gãy hai chân của Trần Gia Bảo được rồi.

Hai người còn lại cũng đưa ánh mắt bất thiện về phía Trần Gia Bảo, tên nhóc này dám giành phụ nữ với cậu Nagai, còn dám tự phụ trước mặt bọn họ, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua được!

Trong tiếng cười chế giễu, Trần Gia Bảo thờ ơ nói: “Đúng, anh nên mừng vì ở đây là Nhật Bản, vì nếu nơi đây là Việt Nam, anh mà dám nói những lời như thế với tôi thì chân anh đã gãy rồi.”

“Láo xược!” Nakamoto Chiri ngừng cười, nói: “Cô Tần, cô cũng nghe thấy rồi đó, anh ta kiêu căng, vô lễ, bản chất lại thấp kém như thế thật khiến người khác phẫn nộ!”

“Là một người dân Nhật Bản, tôi tuyệt đối không cho phép có người sỉ nhục ngay trước mặt chúng tôi, nên chúng tôi sẽ ra tay dạy cho anh ta một bài học, mong cô Tần hiểu cho.”

Tần Thi Vân chớp chớp mắt, sắc mặt kỳ lạ nói: “Anh chắc chắn muốn ra tay với anh rể tôi?”

“Đúng vậy, đây là cái giá cho việc anh ta dám sỉ nhục chúng tôi, hơn nữa cũng là trách nhiệm của một chủ tịch câu lạc bộ Karate như tôi.”

“Nếu anh đã muốn ra tay với anh rể tôi, vậy anh cứ tự nhiên, tôi không cản anh.” Tần Thi Vân nói xong, nhịn không được phì cười.

Một chủ tịch câu lạc bộ Karate mình thường như Nakamoto Chiri, đến một người học võ “Thông U Kỳ” như cô cũng đánh không lại, mà lại muốn đánh anh rể của cô ta, đúng thật buồn cười.

“Nhưng mà như vậy cũng tốt, để anh rể dạy dỗ cậu ra một chút, xem bọn họ có còn dám làm phiền anh rể nữa không.”

Tàn Thi Vân nghĩ đến đây, mí mắt chuyển động, dịu dàng như nước, ánh mắt hoàn toàn đặt trên người Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nhìn ba người Nakamoto Chiri, nói: “Ba người các người muốn đánh với tôi?”

“Không phải chúng tôi, mà là tôi!” Nakamoto Chiri vặn cổ tay, phát ra tiếng rắc rắc, hất nhẹ tóc, thể hiện dáng vẻ lạnh lùng đắc ý nói: “Từ nhỏ tôi đã học Karate, đến nay cũng gần mười năm rồi, mỗi ngày ít nhất cũng luyện bốn năm tiếng, từng đoạt giải quán quân giải vô địch Karate toàn quốc dành cho sinh viên.”

“Bây giờ đối phó với người bình thường như anh, một mình tôi có thể đánh mười người, nếu lát nữa đánh gãy tay hoặc chân anh thì đừng trách tôi, vì đó là do anh tự làm tự chịu.”

“Tiếc quá.” Trần Gia Bảo lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc.

“Tiếc cái gì?” Nakamoto Chiri ngây ra, vô thức hỏi.

Trần Gia Bảo nói: “Cậu múa may gần mười năm rồi sao lại không đáng tiếc được, nếu cậu không hiểu “múa may” là gì, vậy để tôi giải thích cho.”

“Đó chính là, cậu luyện Karate này có thể hoa tay múa chân trước mặt người bình thường, nếu gặp phải cao thủ chân chính, thì không có tí tác dụng nào cả.”

“Anh… anh dám sỉ nhục tôi?” Nakamoto Chiri nhất thời tức giận, hai tay nắm chặt.

Chương 2259

Chương 2259

“Sai rồi.” Trần Gia Bảo đưa ngón trỏ lắc lắc, nói: “Tôi chỉ nói thật thôi, đương nhiên nếu cậu cho rằng lời nói thật này là sỉ nhục, thì tùy cậu thôi, cậu vui là được.”

“Được, được lắm.” Nakamoto Chiri cười lạnh, đưa hai tay tạo thế chuẩn bị sẵn sàng, nói: “Tôi sống đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nghe có người nói Karate là hoa tay múa chân.”

“Nếu anh đã kiêu căng như vậy, thì để tôi dạy dỗ anh, để anh biết thế nào gọi là võ thuật mạnh nhất thế giới!”

“Từ trên xuống dưới đều là sơ hở, lại còn gọi là võ thuật mạnh nhất toàn cầu?” Trần Gia Bảo không nhìn được cười, nói với Yoshimura Miyu: “Đuổi hết bọn chúng đi.”

“Được.” Yoshimura Miyu lễ phép đáp, tiến lên hai bước, nói với Nakamoto Chiri: “Nể tình cùng là người Nhật Bản, mọi người nên rời khỏi đây đi, đừng khiến tôi phải ra tay.”

Nakamoto Chiri tức chết rồi, quên mất phải nói tiếng Trung, trực tiếp dùng tiếng Nhật quát: “Trần Gia Bảo, ý anh là gì đây, để một phụ nữ đánh nhau với tôi, anh xem thường tôi đúng không!”

“Cậu xem thường phụ nữ?” Yoshimura Miyu trầm mặt xuống, đột nhiên tiếng lên hai bước, chớp mắt đến trước mặt Nakamoto Chiri, tung ra một chưởng.

Nakamoto Chiri chỉ nhìn thấy bóng người trước mắt lóe lên, chưa kịp phản ứng đã bị một chưởng rơi vào mặt, bị đánh bay ra vài mét, nặng nề ngã xuống đất.

Cậu ta chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, quên phải đứng dậy, nhìn Yoshimura Miyu kinh ngạc nói: “Cô… cô…” Vừa nãy

Yoshimura Miyu ra tay quá nhanh, nhanh đến mức cậu ta phản ứng không kịp, đây… đây là tốc độ của con người à?

Hai người bên cạnh cậu ta cũng sững sờ, đây là lần đầu tiên kể từ khi bọn họ quen biết Nakamoto Chiri thấy cậu ta bị người khác đánh, lại còn bị một phụ nữ đánh!

Yoshimura Miyu lạnh lùng hừ một tiếng, nếu không phải Trần Gia Bảo chỉ dặn đuổi bọn họ đi, dựa vào tính cách của cô, ít nhất cô cũng đánh cho Nakamoto Chiri thương tích đầy mình!

“Tôi nói rồi, cậu chỉ biết hoa tay múa chân thôi.” Trần Gia Bảo nhìn Nakamoto Chiri, nói: “Nếu bây giờ còn không tin, cậu có thể tiếp tục đánh với cô ấy, tôi đảm bảo, lần tiếp theo cô ấy ra tay sẽ trực tiếp đánh gãy chân cậu.”

Mắt Yoshimura Miyu sáng lên, dường như háo hức lắm.

Nakamoto Chiri sợ hãi, vội vã đứng lên, cùng hai người kia bỏ chạy.

Tần Thi Vân haha cười, hết lời khen ngợi: “Anh rể, bây giờ anh càng ngày càng có phong độ của kẻ mạnh rồi đó, còn biết cả việc để người khác ra tay thay mình.” Tải ápp Hola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

“Haha.” Trần Gia Bảo cười nói: “Đối phó với mấy người bình thường thôi mà, không cần anh ra tay.”

Nakamoto Chiri vội vàng trở về chỗ Yumi Nagai, kể lại sự việc vừa rồi.

Yumi Ngai cau mày nói: “Gia tộc Tần Thi Vân ở Việt Nam có không ít thế lực, Trần Gia Bảo có thể làm anh rể của Tần Thi Vẫn chắc cũng có gia thế không nhỏ, bên cạnh có vệ sĩ mạnh như thế cũng không có gì kỳ lạ.”

“Nhưng nơi này là Nhật Bản, vệ sĩ của anh ta lợi hại được đến đâu? Việc này cậu không cần xen vào nữa, đúng lúc quan hệ của gia tộc Nagai và ninja phái Iga đang rất tốt, đợi lát nữa tôi gọi điện thoại, mời ninja Iga đến đối phó với Trần Gia Bảo, để anh ta biết sức mạnh của chúng ta.”

“Ninja phái Iga?” Nakamoto Chiri ngạc nhiên nói: “Cái này không phải chỉ có trong phim hay tiểu thuyết thôi sao? Lẽ nào nó thật sự tồn tại? Sao tôi không biết gì cả nhỉ?”

Hai người kia cũng gật đầu lia lịa, họ đều là người đi theo Yumi Nagai, nhưng trình độ còn kém, rất nhiều việc chưa được tiếp xúc, cho nên không biết sự tồn tại của ninja Iga.

“Các ngươi ấy à, chưa thấy thế giới đâu.” Yumi Nagai vẻ mặt ghét bỏ giải thích: “Nhật Bản chúng ta tuy là đảo quốc, nhưng dù gì cũng có nghìn năm lịch sử, lai lịch vượt xa tưởng tượng của người bình thường.

Cho nên ngoài giới kinh doanh, giới chính trị, Nhật Bản chúng ta còn có giới võ thuật, mà trong hệ thống võ thuật lại được phân làm nhiều phái.

Chương 2260

Chương 2260

Có điều nói ra dài dòng, các ngươi chỉ cần nhớ hễ là võ giả thành danh ở giới võ thuật thì thủ đoạn đều kỳ dị khó lường, như quỷ thần trong mắt người bình thường, một người có thể chống lại một nhóm lính đánh thuê.

“Ghê gớm thế sao? Không đến mức đó chứ?”

Ba người Nakamoto Chiri sợ hãi, một người chống lại một nhóm lính đánh thuê, có đùa không vậy?

“Anh cảm thấy không thể chẳng qua là vì trình độ các ngươi còn kém, rất nhiều thứ không trong tầm với của các người, các người không chạm đến được.” Yumi Nagai cười cười coi thường, đánh thẳng vào nội tâm: “Tôi hỏi anh, nếu không thể, lúc nãy tại sao anh lại bị một người phụ nữ hạ gục, mà anh hoàn toàn không nhìn rõ động tác của cô ta?”

Nakamoto Chiri nhất thời ngây ngốc, ừ nhỉ, dù gì cậu ta cũng là người luyện Karate gần mười năm, nếu trên thế giới này không có cường giả võ đạo, tại sao người phụ nữ kia có thể dễ dàng đánh gục cậu ta?

Nghĩ đến đây, cậu ta lắp bắp nói: “Lẽ nào cô ta cũng là người trong võ đạo? Đáng sợ, thật quá đáng sợ rồi…”

“Tuy tôi không tận mắt chứng kiến cô ta ra tay, nhưng nghe anh kể lại ta cũng có thể chắc chắn, người phụ nữ kia là người trong võ đạo.” Yumi Nagai cười lạnh nói: “Việc này cũng giải thích được tại sao Trần Gia Bảo ở Nhật Bản mà dám không nể mặt ta, bởi vì bên cạnh anh ta có một cường giả võ đạo bảo vệ, ta nghĩ đây là lý do anh ta tự tin thế.”

“Chắc chắn là vậy rồi!” Nakamoto Chiri nghĩ đến dáng vẻ chín chắn và yêu kiều của Yoshimura Miyu lại cảm thấy vừa sợ vừa mê, nói: “Người phụ nữ đó chắc chắn là người đáng sợ nhất

mà tôi từng thấy. Có một người phụ nữ quyền lực và xinh đẹp như vậy đích thân bảo vệ, Trần Gia Bảo thật quá may mắn."

"Anh ta có may mắn thì sao, ở Nhật Bản này anh ta cũng không lật trời được!" Yumi Nagai đắc ý nói: "Ninja phái Iga là phái võ đạo lớn mạnh nhất thế giới, không những võ lực nghịch thiên, mà thủ đoạn còn quỷ dị, khiến người ta không thể đề phòng."

"Đặc biệt là thiên kim tiểu thư Iga Tsuki của phái Iga, không những xinh đẹp tuyệt mỹ, được mệnh danh là viên trân châu rực rỡ nhất thành phố Đại Lương, mà còn là người đi đầu trong thế hệ trẻ trong thế giới võ thuật Nhật Bản, một người một kiếm, phong thái xuất chúng.

Chỉ cần mời được ninja phái Iga ra tay,cho dù Trần Gia Bảo có nhiều cường giả bảo vệ bên cạnh thì cũng vô ích, hơn nữa, cách giết người của ninja phái Iga quái gở, khó lường, cho dù để ninja phái Iga đi giết Trần Gia Bảo, cũng sẽ không để lại manh mối nào.

Cho nên, lần này chúng ta phải khiến Trần Gia Bảo chết!"

Nói xong chữ "chết", khuôn mặt anh tuấn của Yumi Nagai có chút dữ tợn.

Ba người Nakamoto Chiri khẽ biến sắc, trong lòng sợ hãi, họ tuy từng gây ra không ít chuyện hại người nhưng cũng chỉ trong phạm vi sinh viên đại học, mấy chuyện giết người bọn họ chưa từng nghĩ đến.

Yumi Nagai thu biểu tình của ba người vào tầm mắt, trong mắt lóe lên sự khinh bỉ, bước sang bên cạnh lấy điện thoại gọi cho một ninja phái Iga: "Alo, có phải là ngài Morita không ạ, tôi là Yumi Nagai, tôi muốn xin ngài giúp đỡ một việc, giúp tôi đối phó với một người…"

Cũng lúc này, bên lan can của hồ nước công viên, trên mặt hồ thổi từng đợt gió nhẹ, tóc mai Tần Thi Vân hơi rối, cô thân thiết nắm lấy cánh tay Trần Gia Bảo cười nói: "Anh rể, đi dạo với em có được không?"

Tuy cô nói chuyện với Trần Gia Bảo, nhưng ánh mắt lại không thân thiện nhìn hai cô gái Vũ Nhược Uyên và Yoshimura

Miyu. Hiếm lắm mới có cơ hội "hẹn hò" cùng anh rể, hai người kia đừng hòng làm bóng đèn.

Vũ Nhược Uyên làm sao không biết mình bị ghét bỏ chứ.

Cô hừ lạnh một tiếng, không chào Trần Gia Bảo đã quay người bỏ đi, vô cùng thanh tao.

Chương 2261

Chương 2261

Yoshimura Miyu cười tươi như hoa, cũng không rời đi ngay mà nói: “Cô Tần và ngài Trần Gia Bảo đứng bên nhau thật giống một đôi tình nhân, nếu hai người đã muốn đi dạo, tôi cũng biết một vài địa điểm đáng thưởng thức.

Đường số 8 Ginza chắc chắn là lựa chọn hàng đầu để mua sắm, bất kể ngài Trần muốn mua trang sức gì cho cô Tần đều có thể mua được, nếu mua sắm chán rồi, có thể đến Akihabara uống cà phê, chơi gắp thú, chắc chắn đó là nơi dành cho những cặp tình nhân đến chơi.

Đến tối, hai người còn có thể đến chùa Sensoji, ban đêm người ít, ánh đèn cũng rất đẹp.”

“Cảm ơn cô đã giới thiệu.” Tần Thi Vân nghe đến hai chữ “tình nhân” mặt đỏ lên, trộm nhìn Trần Gia Bảo, nhưng thấy Trần Gia Bảo không phản đối, ánh mắt cô ta vui mừng khôn xiết.

“Chúc hai người chơi vui vẻ ở Nhật Bản.” Yoshimura Miyu nói xong, hơi cúi người rồi chủ động rời đi.

Đương nhiên, mạng của cô ta nằm trong tay Trần Gia Bảo, cô ta chắc chắn không thể đi lung tung, chỉ có thể đi theo hướng Vũ Nhược Uyên.

“Anh rể, chúng ta đi thôi, đến Ginza mua sắm trước đã, lần này em sẽ khiến anh cạn ví.” Tần Thi Vân cười ngọt ngào, không chờ được mà kéo Trần Gia Bảo rời công viên.

Vào lúc này, Trụ sở chính của phái Iga ở Thành phố Đại Lương.

Iga Tsuki ngồi trong sân yên tĩnh hâm nóng một ấm rượu đục, tự mình uống cạn, thanh kiếm samurai trên tay cũng được đặt

sang một bên.

Người duyên, cảnh đẹp, rượu thơm, tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ.

Đáng tiếc, trên người cô lại là một cảm giác buồn bã, dường như ngay cả rượu trong ly cũng trở nên đắng ngắt.

Iga Tsuki là một thiên tài trong thế giới võ thuật Nhật Bản, đã trở thành đối tượng được tôn sùng trong mắt các bạn đồng trang lứa từ khi còn nhỏ, mà từ lâu cô đã quen với việc từ trên cao nhìn xuống.

Kết quả bây giờ xuất hiện một người Việt Nam là Trần Gia Bảo, đã mạnh hơn cô thì thôi đi, lại còn trẻ hơn cô nhiều, điều này đối với một người luôn kiêu ngạo như cô mà nói tuyệt đối là một đả kích, trong lòng không khỏi cảm giác cô đơn.

Cho nên cô mới ngồi một mình trong đình viện uống rượu giải sầu.

Lúc này, cô cầm bình men ngọc lên, rót rượu trong suốt vào ly, một hơi uống cạn, như phát tiết được, càng như hạ quyết tâm: “Trần Gia Bảo, tôi sẽ đánh bại anh trong võ đạo!” Tải ápp нola để đọc tiếp, chúng mình sẽ ngưng lên tại web và tập trung lên tại áp nhé.

Cô vừa đặt ly rượu xuống thì đột nhiên có ba người từ hành lang đỏ bên kia sân vội vàng chạy đến.

Sau khi nhìn thấy Iga Tsuki, họ cung kính chào: “Chào cô.”

Iga Tsuki nghi ngờ liếc nhìn bọn họ, hỏi người đàn ông trung niên phía trước: “Morita Right sao? Các ngươi vội vàng đi đâu vậy?”

Morita Right cười nói: “Thưa cô, vừa rồi Yumi Nagai đã gọi điện cho tôi, kêu tôi đến thành phố Đông Đô giúp cậu ta một chút.”

“Yumi Nagai?” Iga Tsuki nghi hoặc nói: “Cái tên này sao quen vậy nhỉ.”

Morita Right giải thích: “Thưa cô, cô quên à? Cậu ta là người thừa kế tương lai của tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật. Cậu ta cũng đã đến thăm phái Iga của chúng ta vào năm ngoái. Cậu ta còn đặc biệt tặng cô một mặt dây chuyền đá quý, nhưng cô

không có thiện cảm với cậu ta, trực tiếp từ chối, khiến cậu ta suýt trở thành trò cười.”

Lúc này Iga Tsuki mới có chút ấn tượng, cô ta cau mày nói: “Hóa ra là cậu ta, cậu ta yêu cầu chúng ta làm gì?”

“Chuyện là thế này, cậu ta nói rằng có một tên oắt đến từ Việt Nam vừa cướp phụ nữ của cậu ta, bên cạnh lại có một cường giả võ đạo chắc là đến bảo vệ tên kia, vì vậy Yumi Nagai đã nhờ chúng ta dạy dỗ đám người Việt Nam kia một phen.”

“Người Việt Nam?” Iga Tsuki ngạc nhiên nói: “Biết người đó tên là gì không?”

Chương 2262

Chương 2262

Morita Right lắc đầu nói: “Tôi không hỏi, Yumi Nagai cũng không nói, dù sao đợi chúng tôi sang đó cũng có thể dạy dỗ tên đó một trận, cho nên có tên hay không không quan trọng.”

“Được rồi, tôi đi cùng mọi người.” Iga Tsuki đứng dậy, ánh mắt lộ vẻ hứng thú.

Morita Right và những người khác giật mình: “Thưa cô, cô cũng muốn đi sao?”

“Đương nhiên, làm sao có thể bỏ lỡ một chuyện thú vị như vậy?” Iga Tsuki mỉm cười, tự mình rót một ly rượu rồi uống một hơi, nói: “Đi thôi, đến thành phố Đông Đô!”

Vốn dĩ, theo tính cách của cô, cô không có hứng thú với việc dạy dỗ một người bình thường, nhưng cô vừa bị một người đàn ông Việt Nam là Trần Gia Bảo làm cho mất tự tin, bây giờ nghe được việc đi gây rắc rối cho người Việt Nam, trong lòng cảm thấy kích động.

“Vâng thưa cô.” Morita Right liên tục gật đầu, đi trước dẫn đường.

Khoảng cách từ thành phố Đại Lương đến thành phố Đông Đô không xa, Iga Tsuki lái chiếc xe yêu thích của mình, còn Morita Right thì đi chung xe với ba người, chưa đầy hai tiếng đồng hồ đã đến được thành phố Đông Đô, sau khi gọi điện Yumi Nagai xác nhận địa điểm gặp, họ đến thẳng Akihabara.

Yumi Nagai không dùng quan hệ gia đình mà cử người theo dõi Trần Gia Bảo, biết được lúc này Trần Gia Bảo và Tần Thi Vân đang uống cà phê ở Akihabara nên đã đưa cả ba người họ đến Akihabara chờ phái Iga đến.

Đột nhiên, cách đó không xa có hai chiếc xe dừng lại.

Sau khi họ nhìn thấy Iga Tsuki xuống xe, Yumi Nagai cho rằng mình đã nhìn nhầm, vội dụi dụi mắt, giữa đám đông tấp nập, người phụ nữ kia như hạc giữa bầy gà, dù là ngoại hình hay khí chất đều áp đảo quần chúng, mà ba người Morita Right cung kính theo sau.

Đây không phải là Iga Tsuki sao?

Yumi Nagai vội vàng bước lên, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa thấy lạ, sao dạy dỗ một người Việt Nam bình thường mà ngay cả Iga Tsuki cũng đích thân đến?

Ba người Nakamoto Chiri nhìn đến ngây ra, cô ta thật xinh đẹp, không hề thua kém Tần Thi Vân chút nào!

"Tsuki, sao cô lại đến đây?" Yumi Nagai bước đến, nửa thật nửa đùa hỏi: "Lẽ nào nghe nói tôi gặp phiền phức nên cố ý đến giúp tôi à?"

Vẻ mặt Iga Tsuki lạnh lùng có chút chán ghét: "Đừng nhiều lời nữa, người Việt Nam mà anh nói đang ở đâu, đưa tôi đi gặp anh ta."

"Được… đi theo tôi." Yumi Nagai chỉ cảm thấy Iga Tsuki là một tòa núi băng, nhịn không được hắt hơi một cái, không dám nhiều lời, trực tiếp dẫn Iga Tsuki đến cách một tiệm cà phê khoảng một trăm mét, chỉ tay vào quán cà phê nói: "Bọn họ ngồi trong kia, lát nữa gặp tên nhãi kia thì nhờ cô đối phó rồi."

Iga Tsuki gật đầu, đưa người vào quán.

Ngay khi Iga Tsuki và những người khác chuẩn bị bước vào quán cà phê, Yumi Nagai đột nhiên gọi lại: "Ông Morita, đợi một chút."

Morita Right ngay lập tức dừng lại hỏi: "Cậu Nagai, còn chuyện gì nữa không?"

Iga Tsuki cũng quay lại nhìn Yumi Nagai.

Yumi Nagai cười nói: "Này, thức ra cũng không có gì quan trọng cả, chỉ là tôi chợt nhớ ra lần trước tôi nhờ ông đặt làm một bộ kiếm ninja phái Iga, tôi muốn hỏi lúc nào thì có thể làm xong."

Morita Right ngạc nhiên nhưng cũng lập tức phản ứng lại, vỗ đùi cười nói: “Chuyện này ấy à, cậu không nói tôi cũng quên mất.”

Ánh mắt Iga Tsuki lóe lên một tia kỳ lạ, đột nhiên hừ một tiếng, đưa hai người phái Iga kia vào quán cà phê.

Chương 2263

Chương 2263

Morita Right bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: “Tôi không nhớ tôi từng hứa đặt làm kiếm cho cậu, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì còn phải tránh mặt tiểu thư của chúng tôi?”

“Cậu cũng vào cùng cô Iga đi, chỉ cho cô tên nhãi Việt Nam ấy, mà chú ý một chút, đừng để Tần Thi Vân phát hiện ra cậu, kẻo đến lúc đó cô ấy lại trách tôi.” Yumi Nagai dặn dò Nakamoto Chiri một tiếng.

“Cậu chủ yên tâm, tôi biết phải làm thế nào.”

Đợi Nakamoto Chiri vào tiệm cà phê, Yumi Nagai mới đến trước mặt ông Morita Right nói nhỏ: “Tôi không ngờ cô Iga cũng đi theo mọi người, cho nên phải tránh mặt cô ấy, tôi mong ông Morita Right có thể tìm cơ hội khiến tên nhãi Việt Nam kia…”

Nói đến đây, anh ta vừa đưa tay ra làm động tác quẹt cổ, không nói gì thêm.

Morita Right khẽ cau mày nói: “Phái Iga chúng tôi không phải đến đây giết người cho cậu.”

Đột nhiên Yumi Nagai lén lấy thẻ ngân hàng đưa cho Morita Right, cười nói: “Đây là năm triệu yên Nhật, mong ngài Morita Right nhận cho, tôi mong có thể làm sạch sẽ một chút, không để lại dấu vết.”

Ánh mắt tham lam của Morita Right lóe lên, lặng lẽ cất thẻ ngân hàng vào túi, vỗ vai Yumi Nagai, cười nói: “Cậu Nagai, cậu yên tâm đi, kiếm của phái Iga chúng tôi là sắc bén nhất, đợi làm xong, cậu nhất định sẽ hài lòng.”

“Vậy thì làm phiền ông Morita rồi.” Yumi Nagai thỏa mãn cười nói: “Sau này nếu có việc cần Nagai, Nagai nhất định

không từ chối.”

“Không hổ là người thừa kế gia tộc Nagai, cậu Nagai thật hào phóng!” Morita Right nở một nụ cười mà ai cũng hiểu, quay người vào quán cà phê.

Yumi Nagai đứng tại chỗ, ánh mắt lóa lên giễu cợt: “Trần Gia Bảo, hôm nay mày nhất định phải chết!”

Morita Right tội nghiệp bước vào quán cà phê mà không nghe được lời cậu ta nói, nếu không để ông ta biết được người Yumi Nagai muốn đối phó là Trần Gia Bảo, đánh chết ông cũng không dám nhận thẻ ngân hàng của Yumi Nagai.

Lại nói sau khi Iga Tsuki bước vào quán cà phê, chỉ thấy quán không rộng lắm, lại sạch sẽ sáng sủa, ở quầy rượu còn phát nhạc nhẹ, khiến tinh thần thoải mái.

Người phục vụ ở quầy rượu là một chàng trai tuấn tú, thấy Iga Tsuki ánh mắt liền hiện vẻ ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy lạ, thế mà lại được thấy một người đẹp nữa, Nhật Bản ta quả nhiên là thiên địa sinh nhân kiệt, vô số mỹ nữ. Anh ta chủ động bước đến, lễ phép chào: “Hoan nghênh quý khách, không biết các vị cần gì?”

“Không cần gì, người lui ra đi.” Iga Tsuki là thiên kim tiểu thư của phái Iga, trân người có sẵn khí chất quý tộc, lời nói phát ra cũng có một loại uy lực của người bề trên, khiến người khác vô thức không dám cãi lời.

“Vâng, vâng.” Người phụ vụ tự nhiên thấy run run, vội vã lùi lại.

Iga Tsuki qua sát một vòng, chỉ thấy trong quán cà phê không nhiều người, chỉ có vài cặp yêu nhau.

Đột nhiên cô ta nhìn thấy một bóng lưng, bỗng nhiên kích động.

Chỉ thấy nơi gần cửa sổ của quán cà phê có một đôi nam nữ, cô gái ngồi đối ngay đối diện với cô ta, dáng vẻ vô cùng trẻ trung, xinh đẹp động lòng người, một cái nhăn mày hay mỉm cười đều khiến người ta mê mẩn.

Mà khiến Iga Tsuki hoảng hốt không phải mỹ nữ kia, mà là người thiếu niên đối diện với cô ta.

Người đó tuy quay lưng với Iga Tsuki, không nhìn thấy mặt những Iga Tsuki nhạy bén phát hiện bóng lưng của thiếu niên kia y hệt Trần Gia Bảo.

“Lẽ nào người Việt Nam mà Yumi Nagai muốn đối phó là Trần Gia Bảo?”

Iga Tsuki càng nghĩ càng có khả năng, sắc mặt càng khó coi.

Hai người phái Iga bên cạnh cũng phát hiện Trần Gia Bảo, vô cùng kinh hãi.

Chương 2264

Chương 2264

Nakamoto Chiri không phát hiện sắc mặt của Iga Tsuki, ánh mắt tìm kiếm Trần Gia Bảo và Tần Thi Vân trong đám người, đột nhiên mắt sáng lên, chỉ vào bàn bên cửa sổ nói: "Cô Iga, tên nhóc Việt Nam ngồi ở bàn kia."

"Thật sự là anh ta?" Sắc mặt Iga Tsuki càng lúc càng kỳ quái: "Tôi hỏi cậu, anh ta tên là gì?"

"Đúng, chính là anh ta…" Dưới ánh mắt của Iga Tsuki, Nakamoto Chiri đột nhiên lắp bắp nói: "Anh ta.. anh ta tên là Trần.. Trần Gia Bảo, người phụ nữ đối diện anh ta là Tần Thi Vân, chính là người phụ nữ mà… Trần Gia Bảo đã cướp của cậu Nagai…."

Thế mà đúng là Trần Gia Bảo!

Nếu không phải Iga Tsuki có tính tự chủ cao, e là đã hét lên tại đây.

Mà hai ninja phái Iga bên cạnh liếc nhìn nhau, ánh mắt sợ hãi, trong hòng hận không thể mắng tổ tông mười tám đời của Yumi Nagai, đến Akemi Kawamoto cũng bị Trần Gia Bảo giết chết, thế mà Yumi Nagai còn bắt phái Iga bọn họ đi đối phó Trần Gia Bảo, không phải là cố ý lừa phái Iga bọn họ à?

Nakamoto Chiri khó khăn lắm mới nói xong câu, đột nhiên phát hiện Iga Tsuki và hai người kia có chút lạ lạ, hơi sợ hãi: "Cô Iga, mọi người… mọi người sao vậy?"

"Hừ, cậu Nagai nhà ngươi đúng là biết gây khó khăn cho phái Iga chúng ta."

Iga Tsuki bất mãn hừ một tiếng, bước đến cạnh cửa sổ.

Hai ninja phái Iga hoàn toàn không muốn nhảy xuống vũng nước đục này, nhưng mà cô Iga đã đi qua đó rồi, họ cũng chỉ

đành bất lực theo sau. Tải ápp нola để đọc tiếp, chúng mình sẽ ngưng lên tại web và tập trung lên tại áp nhé.

Nakamoto Chiri ngơ ngác đứng tại chỗ: "Ý cô Iga là gì nhỉ, thôi kệ vậy, dù sao cậu Nagai đã dặn mình không được để Tần Thi Vân phát hiện, nếu đã chỉ Trần Gia Bảo cho cô Iga rồi thì hết việc của mình rồi, mình nên trốn một bên xem thì hơn."

Sau khi quyết định, Nakamoto Chiri ngồi luôn ở bàn cà phê xa nhất, len lén lấy điện thoại mở máy quay hướng về phía Trần Gia Bảo, đợi lát nữa Trần Gia Bảo bị dạy dỗ thì quay lại cho cậu Nagai xem, không chừng cậu Nagai vui vẻ còn thưởng cho cậu ta.

Chỉ thấy Iga Tsuki đến bàn cạnh cửa sổ, cuối cùng cũng nhìn rõ mặt thiếu niên Việt Nam kia.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, người ngồi đối diện Tần Thi Vân thật sự là Trần Gia Bảo, tuy Iga Tsuki sớm đã đoán được những khi tận mắt thấy Trần Gia Bảo, trong lòng cô cũng hơi ngạc nhiên, nói: "Trần Gia Bảo, thế mà là anh thật."

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn, thấy Iga Tsuki đứng một bên, khuôn mặt xinh đẹp làm cả quán cà phê sáng lên mấy phần.

Dù không phải là lần đầu tiên thấy Iga Tsuki, Trần Gia Bảo vẫn cảm thấy rung động, mà sự xuất hiện của cô cũng không làm anh ngạc nhiên, đưa tay mời cô ngồi, cười nói: "Ngồi đi."

Một ninja phái Iga vội vàng kéo ghế đặt sau lưng Iga Tsuki, lễ phép nói: "Mời cô ngồi."

Tần Thi Vân kinh ngạc nhìn Iga Tsuki, người phụ nữ này thật xinh đẹp, anh rể xấu xa này, cũng thật có duyên với phụ nữ!

Nghĩ đến đây, cô ta trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái, vẻ mặt đầy oán hận.

Mà cách cửa quán cà phê không xa, Nakamoto Chiri không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Trần Gia Bảo và Iga Tsuki, sau khi nhìn thấy Iga Tsuki ngồi xuống qua video trên điện thoại di động, cậu ta phấn khích nói: "Không hổ là tiểu thư nhà Iga, quả nhiên có khí phách, giống như chị đại trong phim vậy, chắc lát nữa sẽ bắt đầu dạy dỗ Trần Gia Bảo, mình phải quay lại cho rõ mới được."

Bên kia, Iga Tsuki tò mò hỏi: “Anh không ngạc nhiên khi thấy tôi à?”

“Muốn uống gì? Tôi mời.” Trần Gia Bảo cười cười, không trả lời câu hỏi của cô mà kêu phục vụ tới.

Iga Tsuki lắc đầu: “Không cần phiền vậy đâu.”

Chương 2265

Chương 2265

Phục vụ đá bước đến, lễ phép hỏi: “Ngài cần dùng gì ạ?”

Trần Gia Bảo nghĩ một lát, chỉ tay vào Iga Tsuki nói: “Cho cô ấy cốc nước lọc.”

Cốc nước lọc?

Iga Tsuki cạn lời rồi, tuy cô không bắt Trần Gia Bảo phải mời nhưng đã mời rồi thì ít ra cũng mời cà phê chứ, mời cốc nước lọc làm gì?

Với lại, cô ta đường đường là viên ngọc của thành phố Đại Lương, biết bao thiếu niên anh tuấn mời cô một bữa cơm thịnh soạn mà còn không có cơ hội, Trần Gia Bảo hắn thế mà mời cô nước lọc là xong, đúng là quá đáng.

Tần Thi Vân nhìn dáng vẻ bất lực của Iga Tsuki, nhất thời che miệng cười, anh rể thật xấu xa.

Phục vụ ngây ra, nhanh chóng phản ứng, đáp “vâng” một tiếng rồi rời đi, rất nhanh sau đó đã đưa đến một cốc nước lọc, đặt trước mặt Iga Tsuki nói: “Mời cô dùng.”

Iga Tsuki ngây ngốc nhìn cốc nước trước mặt, uống không được mà không uống cũng không được, phút chốc quên mất nói chuyện.

Bên này, Nakamoto Chiri nhìn thấy màn này không nhịn được nể phục: “Nghe nói uống nước lọc tốt cho sức khỏe, cô Iga không hổ là phụ nữ thượng lưu, trong quán cà phê vẫn không uống cà phê, lực tự chủ này cũng mạnh quá đi.”

“Cậu ngồi đây làm gì?”

Đột nhiên Morita Right ước vào quán cà phê, nhìn thấy Nakamoto Chiri, sắc mặt kỳ lạ.

Nakamoto Chiri quay đầu lại, phấn khích nói: “Ngài Morita Right, tôi đang quay phim, định quay lại cảnh Trần Gia Bảo bị cô Iga dạy dỗ, không thể không nói, cô Iga thật lợi hại, dù là khí phách hay lực tự chủ cũng vượt xa những người cùng tuổi khác.”

Morita Right ngây ra, sắc mặt đại biến nói: “Cậu nói cái gì… Trần Gia Bảo?”

“Đúng vậy, cô Iga đã qua đó bắt chuyện với Trần Gia Bảo rồi, chắc lát nữa là dạy dỗ Trần Gia Bảo.” Nakamoto Chiri nói rồi chỉ tay về Trần Gia Bảo và Iga Tsuki bên cửa sổ.

Morita Right nhìn sang, đột nhiên chấn động, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Người Yumi Nagai chưa phải đối phó mà lại là Trần Gia Bảo ư?

Trong lòng Morita Right như bùng lên đợt sóng dữ dội, chỉ cảm thấy thẻ ngân hàng trong túi nặng trịch.

Nakamoto Chiri lấy làm lạ hỏi: “Ông Morita Right, người ông xanh xao thế, có phải ông cảm thấy không khỏe chỗ nào không?”

“Không… không sao…” Morita Right nuốt nước bọt một tiếng “ực ực”, ánh mắt ông hiện rõ sự hoảng sợ.

Nakamoto Chiri không chút nghi ngờ gì thêm, tiếp tục nhìn xuống màn hình điện thoại, và nói: “Ồ, cô Iga Tsuki đã đi qua huấn luyện cho Trần Gia Bảo rồi, ông Morita Right, nếu ông không sao vậy thì ông cũng mau đi xem sao.”

“Được… Được rồi.”

Nói được đôi chữ “được, được rồi”, ông ta đột nhiên đứng hình, không cử động.

“Ông Morita Right?” Nakamoto Chiri thấy có gì đó không ổn, ngạc nhiên ngẩng đầu lên nói: “Ông Morita Right, rốt cuộc ông bị sao vậy?”

“Không… Không sao, tôi chỉ là có chút… hơi chóng mặt, phiền lòng đỡ tôi ngồi nghỉ một chút…”

Morita Right run lên bần bật, ngồi xuống bên cạnh Nakamoto Chiri.

Nakamoto Chiri nhìn ông với vẻ mặt sững sờ.

Trong một diễn biến khác, Iga Tsuki đang bối rối không biết nên làm gì, cô lại đang nhâm nhi cốc nước đang cầm trên tay, hỏi: “Anh sao vậy, nhìn thấy tôi anh không ngạc nhiên sao? Anh nói cho tôi biết lý do tại sao lại như thế?”

Chương 2266

Chương 2266

Trần Gia Bảo duỗi duỗi ngón tay ra nói: “Thật ra thì sự xuất hiện của cô là nằm ngoài dự tính của tôi, nhưng mà cô nên biết thực lực của tôi mạnh hơn cô nhiều, lúc cô đi vào quán cà phê là tôi đã nhìn thấy cô rồi, hơn nữa tôi còn biết là cô đã nói chuyện đôi ba câu với ai đó trước cửa, nhưng tại vì tôi không biết tiếng Nhật, nên thật sự không hiểu hai người đang nói gì.”

“Anh cũng nhạy đó chứ, nhưng nếu như anh muốn biết tôi và người kia đã nói những gì, anh chỉ cần đáp ứng với tôi một điều kiện.”

Iga Tsuki che miệng cười. Rõ ràng bây giờ ra tay với Trần Gia Bảo là điều không thể, nhưng cô ta đường đường là thiên kim tiểu tỷ của phái Iga, không thể đến đây công cóc được, nếu như có thể lợi dụng việc dùng thông tin không mấy hữu dụng này để hoán đổi lấy một điều kiện với Trần Gia Bảo thì phen này phái Iga thật sự trúng lớn rồi!

“Ha!” Trần Gia Bảo cười lên một tiếng, uống một ngụm cà phê rồi nói: “Cô không cần nói thì tôi cũng biết rằng người ta đến để nói cho cô biết về cách đối phó với tôi.”

“Tôi với Tần Thi Vân vừa rời khỏi công viên thì đã cảm nhận được có người đang theo dõi chúng tôi, tôi e là người đó cũng không có ý tốt đẹp gì, hơn nữa thật trùng hợp cô lại xuất hiện ở đây, vậy thì nhất định là có vấn đề chứ không phải tự nhiên mà vậy.”

“Xem ra vẫn là anh thông minh.” Iga Tsuki với vẻ mặt ủ rũ nhìn chằm chằm vào Trần Gia Bảo, không can tâm nói: “Vậy thì anh nhất định không biết, ai là người yêu cầu phái Iga chúng tôi đến để đối phó anh. Nếu như anh thật lòng muốn biết, chỉ cần đáp ứng với tôi một điều kiện, bằng không, đừng

có nói là phái Iga chúng tôi trở mặt với anh, tôi sẽ không bao giờ nói cho anh biết điều này."

Nói xong, Iga Tsuki tỏ ra đắc ý, Trần Gia Bảo cũng có không ít kẻ thủ ở xứ sở hoa anh đào này, nếu như Tsuki không nói thì chắc chắn rằng anh ta cũng tuyệt đối không thể tự mình đoán ra được ai là người muốn đối đầu với anh ta.

"Vấn đề đơn giản như vậy, cô cũng muốn mang ra để uy hiếp tôi sao?" Trần Gia Bảo nhìn Iga Tsuki với vẻ mặt như đang nhìn một tên ngốc, lắc đầu nói: "Chả trách nhiều năm như vậy mà phái Iga các người vẫn bị phái Koga đè đầu cưỡi cổ, thì ra không chỉ là do sức mạnh yếu, mà ngay cả IQ cũng thấp kém thậm tệ."

"Vậy tóm lại anh nói thử xem ai là người đã phái chúng tôi tới đây đối phó với anh?" Iga Tsuki đập bàn kêu lên "ầm ầm", Trần Gia Bảo lại dám cả gan đứng trước mặt cô ta nói phái Iga không bằng Koga, điều này làm cô ta tức điên lên.

Hai Ninja phái Iga đứng ngay sát phía sau cô cũng không chịu được sự so sánh này, nếu như không biết rằng không thể địch lại Trần Gia Bảo, thì hai Ninja đã sớm lao lên đánh anh ta cho nhừ tử rồi.

Bên kia, Nakamoto Chiri nhìn thấy cảnh tượng này qua màn hình điện thoại di động, hưng phấn nói: "Chụp cái bàn rồi, chụp cái bàn rồi, quả nhiên là cô Iga Tsuki, không khí ở đó căng thẳng quá, xem ra Trần Gia Bảo đang bị dạy dỗ nghiêm khắc lắm đây… Này, ông Morita Right, sắc mặt ông khó coi quá, nếu ông cảm thấy không được khoẻ thì mau đi khám đi, việc đối phó với Trần Gia Bảo ở đây có cô Iga Tsuki là đủ rồi."Tải ápp нola để đọc tiếp, chúng mình sẽ ngưng lên tại web và tập trung lên tại áp nhé.

"Không… Không cần đâu, tôi ngồi nghỉ một chút là khỏe ngay thôi." Sắc mặt ông Morita Right tái nhợt, trong ánh mắt của ông ta hiện rõ sự lo lắng.

Thân là một người học võ thuộc phái "Thông U kỳ", thính lực của ông ta mạnh hơn Nakamoto Chiri rất nhiều, hơn nữa ông ta vừa hay hiểu được tiếng Việt, vì vậy có thể tự nhiên nghe hiểu được cuộc đối thoại giữa Trần Gia Bảo và Iga Tsuki. Cô

Iga Tsuki đó nào là đang gây khó dễ cho Trần Gia Bảo? Dễ hiểu hơn nó giống như là đang trút giận lên cậu ta!

Trước sự chất vấn của Iga Tsuki, Trần Gia Bảo cười nhẹ nói: "Ở cái xứ hoa anh đào này tôi có không ít đối thủ, số người muốn giết chết Trần Gia Bảo tôi đây cũng chẳng phải là ít, nhưng người có thể ra lệnh cho cô, khiến cô tuân theo để đến đây đối phó với tôi thì e là đếm trên đầu ngón tay. Đừng nghĩ rằng tôi đang khen cô. Bất kỳ ai nếu hiểu biết một chút gì đó về Trần Gia Bảo tôi đây đều sẽ không nghĩ rằng cô là đối thủ của tôi. Điều này có nghĩa là người ra lệnh cho cô đến đây để đối phó với tôi hoàn toàn không hiểu sức mạnh thực sự của tôi, nên là qua đây tôi cũng đã có thể loại trừ đi nhiều khả năng về người đã sai cô đến đây rồi."

Chương 2267

Chương 2267

Iga Tsuki ngạc nhiên, nói: “Cũng có lý, anh tiếp tục đi.”

“Ở Nhật Bản, người gây thù trút oán với Trần Gia Bảo tôi cũng có rất nhiều thế lực không nhỏ, nhưng đối với người không biết, chưa từng biết chút gì về tôi mà lại có thể ra lệnh cho cô tới đấy đối đầu với tôi, về điểm này tôi đã cân nhắc rất kỹ, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ hoài thì chỉ có một khả năng đó là, người mà tôi đã vô tình đụng độ cách đây không lâu, Yumi Nagai. Trần Gia Bảo không hấp tấp, nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê, đá lông nheo hỏi: “Tôi nói thế đúng chứ?”

Iga Tsuki hoàn toàn ngạc nhiên, một lúc sau, cô ấy vuốt ve lòng bàn tay của mình và thốt lên: “Lợi hại lợi hại, phân tích rất hay, thật sự rất tỉ mỉ kỹ càng, quả nhiên không hổ danh tài trí hơn người. Đến bây giờ tôi càng ngày càng cảm thấy phái Iga chúng tôi được hợp tác với anh chẳng khác gì cò con trông mẹ kiếm mồi.”

“Đó là lẽ đương nhiên! Anh rể thật sự là đỉnh của chóp!” Tần Thi Vân đắc ý cười, sau đó tiếp tục nói: “Yumi Nagai lại dám tìm người đến đối phó với anh rể, quả thật đáng gờm!”

“Anh ta là anh rể của cô sao?” Iga Tsuki quay lại nhìn Tần Thi Vân, cảm thấy không nói nên lời.

Không phải Trần Gia Bảo và Yumi Nagai đang tranh giành một người phụ nữ đó sao? Hơn nửa ngày rồi, hóa ra Tần Thi Vân lại chính là em vợ của Trần Gia Bảo, Yumi Nagai còn chưa điều tra rõ ràng đã cho người phái Iga đến đối phó với Trần Gia Bảo. Nếu không phải Tần Thi Vân nói ra những lời này thì e là Yumi Nagai đã cho phái Iga chúng tôi một phen khổ sở rồi!

“Đúng vậy, anh ấy là anh rể của tôi!” Tần Thi Vân ngẩng mặt lên khẳng định lại lần nữa, không mặt cô đỏ hồng đầy vẻ tự đắc.

May mắn thay, Iga Tsuki đã kịp thời nhìn về phía Trần Gia Bảo, đột nhiên cô ta trông thấy những biểu cảm không mấy tự nhiên của Tần Thi Vân.

Đột nhiên, chỉ nghe mấy lời nói tiếp sau đó của Trần Gia Bảo: “Trước đây cô đi tới quán cà phê, lúc trông thấy tôi, tôi liền có thể cảm nhận rõ được sự kinh ngạc của cô, điều này cho thấy rằng, trước đây tôi tới, cô hoàn toàn không biết rằng, người cô cần phải đối phó lại chính là tôi?”

Iga Tsuki gật đầu, đột nhiên từ từ nói: “Yumi Nagai chỉ nói với tôi đó là một người Việt Nam, chứ nếu biết là anh thì tôi đã cho người đánh ông ta nhừ tử rồi.”

Trần Gia Bảo di chuyển chiếc cốc cà phê, thích thú nói: “Thế cô nói xem, ông ta đã chỉ cho cô cách làm thế nào để đối phó với tôi?”

“Ông ta chỉ bảo tôi dạy dỗ anh…” Iga Tsuki đột nhiên sửng người, nhớ lại bộ dạng kỳ quái của Yumi Nagai và Morita Right bên ngoài cửa trước đó, cô lập tức ra lệnh cho ninja phái Iga đang đứng kế bên một câu: “Đi, bảo với Morita Right tới đây.”

Người đó chỉ đáp lại “Tuân lệnh” một câu rồi vội đi về phía cửa ra ngoài.

Lại nói lúc đó, ngay bên cửa, Nakamoto Chiri nhìn thấy Iga Tsuki đang trò chuyện với Trần Gia Bảo từ xa, liền lấy làm lạ nói: “Ông Morita Right, tại sao cô Iga Tsuki vẫn chưa ra tay?”

“Đánh… đánh không nổi.” Ông ta cười đáp.

“Gì cơ?” Nakamoto Chiri nghe không hiểu, đột nhiên có một Ninja phái Iga bước tới, nói với Morita Right: “Ông Morita Right, chủ nhân bảo ông qua đó.”

Morita Right hoảng hốt, chẳng lẽ chuyện ông ta nhận tiền của Yumi Nagai bị Iga Tsuki phát hiện rồi sao, liền vội vàng hỏi: “Thế cô ấy có bảo là có chuyện gì không?”

“Tôi cũng không biết, ông qua hỏi chủ nhân là sẽ rõ.”

“Được rồi.” Morita Right hít một hơi thật sâu, đứng dậy đi về phía trước.

Nakamoto Chiri ngồi tại chỗ, vẻ mặt càng thêm khó xử, mấy tên ninja này sao lại kỳ quái như vậy?

Sau khi Morita Right bước tới, ông ta sợ hãi liếc nhìn Trần Gia Bảo, sau đó hơi cúi xuống Iga Tsuki và hỏi: “Thưa cô, cô có việc gì giao phó?”

“Vừa rồi ở bên ngoài, ông và Yumi Nagai đã nói những gì?” Iga Tsuki vừa cầm cốc cà phê lên định uống, cô nhíu mày rồi lại đặt ngay chiếc cốc xuống, không đợi cho Morita Right nói, cô liền nói thêm: “Đừng nói với tôi chuyện làm lại kiếm cho Ninja, mấy chuyện nhỏ này không lừa được tôi đâu.”

Chương 2268

Chương 2268

Morita Right mặt biến sắc, dưới sự chất vấn liên tục của Iga Tsuki, ông ta không dám che giấu, liền kể lại toàn bộ đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện trước đây.

Cuối cùng, ông ta lấy trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng, đặt lên bàn, buồn bã khóc: "Cô ơi, đây là thẻ ngân hàng mà Yumi Nagai đưa, tổng cộng là 5 triệu yên."

"Năm triệu yên cũng không là bao nhiêu, nhưng ông dám nhận tiền làm việc cho Yumi Nagai và không nói cho tôi biết, ông thật sự càng ngày càng to gan đấy." Iga Tsuki nói với vẻ mặt lạnh lùng, nhưng càng lạnh lùng thì lại càng lộ rõ vẻ tươi tắn của cô. Sau đó cô ta quay sang Trần Gia Bảo và nói: "Chuyện xảy ra lần này là do phái Iga chúng tôi quản người không nghiêm, anh nói đi, anh muốn xử lý như thế nào thì tuỳ ý anh."

Trần Gia Bảo nhìn Morita Right, trong mắt anh ta hiện lên vẻ nan giải.

Tần Thi Vân từ từ trừng mắt nhìn ông ta, lại còn dám nhận tiền để địch lại anh rể, quả thật là không muốn sống nữa đây mà!

Lòng Morita Right đột nhiên run lên, đây là người mà ngay cả Akemi Kawamoto cũng dám giết, nêu như Trần Gia Bảo muốn giết thì thật sự trưởng lão cũng không còn cách nào khác, ông ta liền tỏ vẻ thương hại: "Cậu Gia Bảo à, tôi dám đảm bảo về chuyện này trước kia tôi không hề hay biết rằng người mà Yumi Nagai muốn đối phó là cậu, tôi thề nếu như tôi nói sai nửa lời sẽ bị trời tru đất diệt, tôi cũng không nhận tiền của Yumi Nagai."

"Vẫn còn muốn sống à?"

“Muốn muốn muốn, đương nhiên là muốn.” Morita gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, nói lời thỉnh cầu: “Xin cậu Bảo giơ cao đánh khẽ.”

“Nếu ông muốn sống thì hãy nghe lời tôi.” Trần Gia Bảo khóe miệng cong lên, nở một nụ cười: “Tôi muốn ông giúp tôi đối phó với Yumi Nagai.”

Morita Right gật đầu lia lịa, lúc này, đừng nói đến việc đối phó với một Yumi Nagai, dù cho là mười nghìn Yumi Nagai ông ta cũng cam tâm.

“Rất tốt.” Trần Gia Bảo gật đầu cười, rồi sau đó nói kế hoạch với ông ta.

“Cậu Bảo yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lí gọn gàng cho cậu.” Morita Right gật đầu lia lịa rồi quay người, đi về phía Nakamoto Chiri.

Iga Tsuki nghĩ về kế hoạch của Trần Gia Bảo, không thể không che miệng cười:”Anh chơi ác thật, tôi đoán là lần này Yumi Nagai… à không, phải là cả gia tộc họ Yumi chẳng biết phải giấu mặt ở đâu để mà khóc.”

“Lần trước, người đứng đầu đưa Akemi Kawamoto qua là bởi vì muốn cho phái Iga các người biết việc hợp tác với Trần Gia Bảo tôi thật sự không phải là một ý hay, và lần này đối phó với gia tộc Yumi là muốn cho các người biết…” Trần Gia Bảo bưng cốc cà phê lên uống một hơi, nói: “Đi theo Trần Gia Bảo tôi mau, sẽ có thịt để ăn!”

Đôi mắt của Iga Tsuki ngập sắc màu.

Trong quán cà phê, Nakamoto Chiri vẫn đang ghi màn hình, chợt nhìn thấy Morita Right tiến đến, kinh ngạc nói: “Ông Morita Right, ông không phải đang dạy dỗ Trần Gia Bảo sao, sao ông lại đến đây?”

Morita Right cười nham nhở, nói: “Đừng ghi nữa, qua đây, tôi có chuyện này muốn nói với cậu Nagai của các người.”

“Hả?” Nakamoto Chiri vừa tắt màn hình vừa hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Đừng có hỏi nhiều, cứ đi theo tôi rồi sẽ rõ.”

“Được… Được.” Nakamoto Chiri cầm lấy chiếc điện thoại, khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi đi theo sau.

Lại nói, Yumi Nagai cùng hai người em khác đều đang ở ngoài quán cà phê hút thuốc, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía cửa quán cà phê, nôn nóng muốn nghe thấy tin tức bi thảm về Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, cửa quán cà phê bị đẩy ra, Morita Right và Nakamoto Chiri cùng đi ra.

Chương 2269

Chương 2269

Hai mắt Yumi Nagai sáng lên, nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải, kéo Morita Right về một góc đường, khi đã chắc chắn rằng sẽ không ai có thể nghe lén, hắn ta thì thầm bên tai Morita Right: "Ông Morita Right, sao rồi? Tên nhóc Trần Gia Bảo đó sao rồi? Có phải ông đã ra tay ám sát rồi phải không? Ủa, cô Iga Tsuki không đi ra cùng ông sao?"

Ám sát Trần Gia Bảo? Mày đang nghĩ cái quái gì thế?

Morita Right trong lòng bỡn cợt, cười, nhẹ nói: "Trần Gia Bảo vẫn chưa chết, ở đây nhiều người như vậy, Nhật Bản chúng ta lại là Pháp chế xã hội, e là không thích hợp để ra tay."

"Trần Gia Bảo chưa chết?" Yumi Nagai cau mày, không vui nói: "Theo tôi được biết, nữ vệ sĩ của Trần Gia Bảo không có ở đó, hơn nữa cách thức giết người của sát thủ phái Iga chúng ta cũng rất lạ và khó lường, giế t chết Trần Gia Bảo cũng chẳng phải là một việc quá khó khăn. Trong khoảng thời gian ông đi ngàn bước chân từ đó sang đây, ông cũng có thể hạ độc Trần Gia Bảo, thần không biết quỷ không hay, cứ thế vài giờ sau, hắn ta sẽ bị phát độc mà chết, quá đơn giản."

Hạ độc giế t chết Trần Gia Bảo ư? E là còn khó hơn lên trời.

Morita Right như bị vu oan, nhưng lại cười nói: "Đương nhiên không khó, cơ mà có cô chủ của chúng ta ở đó, để mà qua mắt cô rồi sau đó hạ độc giế t chết Trần Gia Bảo, tôi tự nhủ rằng bản thân không thể nào làm được."

"Nói vậy là có ý gì?" Yumi Nagai càng nghe càng khó chịu, hắn ta đã đưa hết số tiền mà lẽ ra phải đem trả lại cho Mẹ và vợ hắn cho ông Morita Right, để bây giờ nhận được câu trả lời như vậy, thật đáng ghét!

Morita Right trả lời một cách dõng dạc: “Tôi đã đem chuyện cậu định giế t chết Trần Gia Bảo cho cô Iga Tsuki biết rồi.”

“Ông…” Yumi Nagai trừng to đôi mắt nhìn Morita Right, hắn ta bực đến nỗi không thở được, Iga Tsuki lạnh lùng và kiêu ngạo, tuy là ninja nhưng lại khinh thường việc ám sát lần này, Morita Right đã nói điều này với Iga Tsuki, nhưng sao vẫn chưa ra tay với Trần Gia Bảo?

Kìm nén sự tức giận trong lòng, Yumi Nagai bất mãn: “Ông Morita Right, ông đây là có ý gì, ngay cả cô Iga Tsuki cũng biết, liệu chúng ta vẫn có thể giế t chết Trần Gia Bảo chứ? Ông đừng quên là trong túi của ông vẫn còn một tấm thẻ ngân hàng của tôi.”

Morita Right cười nói: “Này cậu Yumi Nagai, bớt giận bớt giận, thật ra cô chủ của chúng ta cũng đồng ý chuyện giết Trần Gia Bảo.”

“Cái gì?” Yumi Nagai mở to đôi mắt, ngạc nhiên, hắn ta không tin vào những gì mình đang nghe thấy, hỏi: “Cô Iga Tsuki đồng ý giế t chết Trần Gia Bảo? Chuyện này thật sự không thể nào?”

“Có gì mà không thể chứ? Chúng ta vốn là ninja, thu nhận tiền bạc và giúp người khác giải trừ tai họa là lẽ thường tình. Với cả người kế vị tương lai của phái Iga là Iga Tsuki, tôi nghĩ cô chủ sẽ không làm trái quy định đâu. Morita Right ảm đạm nói: “Nhưng mà…”

“Nhưng mà gì?” Yumi Nagai lập tức truy hỏi.

“Ngoài chuyện cô chủ biết, thì đương nhiên chuyện này sẽ tự khắc do cô ấy làm chủ, chỉ là giá cô ấy đưa ra đương nhiên sẽ cao hơn tôi, ít nhất cũng phải gấp 10 lần.”

Morita Right nói: “Đương nhiên, cậu cũng không phải là thiếu tiền, nhưng nếu như để cho cô chủ đi một chuyến công cốc trở về, e là cô ấy sẽ rất tức giận, sau đó mối quan hệ giữa hai phái Iga và Yumi chắc chắn khả năng sẽ phải suy xét lại.”

“Mười lần?” Yumi Nagai khẽ cau mày, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: “Không sao, nhà Yumi chúng tôi thiếu gì thì thiếu chứ không bao giờ thiếu tiền. Chỉ cần có thể giế t chết

được Trần Gia Bảo, gột rửa được hận thù trong tôi, muốn gấp mười thì mười!"

Vừa nói, hắn ta vừa rút ví Prada ra, lấy ra một thẻ tín dụng mới và đưa cho Morita Right, nói: "Trong đây có 30 triệu yên, 10 triệu coi như tiền cọc tôi gửi cô Iga Tsuki, 20 triệu còn lại đợi lúc giết được Trần Gia Bảo xong, tôi sẽ đích thân mang tới tận tay cô ấy."

Hắn ta nói muốn đích thân đưa tiền, tiện thể chớp cơ hội tiếp cận cô Iga Tsuki.

"Không hổ là người thừa kế tương lai của gia tộc Nagai, thật là sảng khoái." Morita Right cho thẻ tín dụng vào trong túi, thầm khâm phục Trần Gia Bảo, nghe theo sự hướng dẫn của Trần Gia Bảo, chỉ vài câu thôi là đủ để khiến cho cháu trai Yumi Nagai nhả tiền ra.

Chương 2270

Chương 2270

Nhận xong, ông ta liền móc điện thoại ra gọi cho Iga Tsuki: "Cô Iga Tsuki, tiền tôi nhận được rồi, được, tôi biết rồi."

Yumi Nagai phấn khích nói: "Tiền các người cũng nhận được rồi, tôi hy vọng trong vòng nửa tiếng đồng hồ có thể nhận được thi thể của Trần Gia Bảo."

"Giết Trần Gia Bảo? Đừng vội đừng vội." Ông ta đi về phía chiếc xe đang đậu bên đường nói: "Đi theo tôi."

"Đi đâu?" Yumi Nagai hoài nghi hỏi.

Morita Right cười thầm, theo lời dặn trước đó của Trần Gia Bảo, ông ta nói: "Không phải cậu muốn giết Trần Gia Bảo sao, ồn ào mà giết như này thì e là sẽ để lại hậu hoạ. Tôi được biết cô Iga Tsuki sẽ đưa Trần Gia Bảo tới một nơi hẻo lánh không một bóng người. Trước hết chúng ta hãy đến đó chờ, tôi sẽ cho cậu tận mắt được chứng kiến tên Trần Gia Bảo kia chết như thế nào, lúc đó số tiền cậu bỏ ra sẽ không hề lãng phí đâu. Về phần cô gái tên Tần Thi Vân, cậu yên tâm, cô ta sẽ ở lại đây và sẽ không biết rằng cái chết của Trần Gia Bảo có liên quan đến cậu."

"Hay, quả là một kế hoạch hay, xứng là cường giả phái Iga, kế hoạch này cao tay miễn bàn, đi nhanh đi nhanh, tôi không chờ được nữa!" Yumi Nagai vỗ đùi, vui vẻ đi về phía trước, thậm chí còn gọi Nakamoto Chiri đi cùng, xem ra hắn ta còn gấp hơn cả Morita Right.

Morita Right cười nhạo không thôi, đợi đến nơi rồi, e là ngươi hối hận cũng không kịp.

Trong quán cà phê, Iga Tsuki đặt điện thoại xuống, không giấu được niềm vui, duỗi ra ba ngón tay xơ xác của mình ra, nói:

“Yumi Nagai đã đưa 30 triệu yên, chà chà, gia đình Yumi Nagai thật giàu có.”

Tuy là đại tiểu thư nhà Iga, không thiếu tiền, nhưng trên đời này có ai mà không mê tiền, huống chi đây là lần đầu tiên cô được nhận một lúc 30 triệu yên. Trong lòng cô thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.

“Ba mươi triệu yên, quy ra tiền Việt suy ra cũng không được nhiều bao nhiêu. Dùng ít tiền này để mua đầu Trần Gia Bảo của tôi thì còn lâu mới có.” Trần Gia Bảo lắc đầu cười khẩy, đứng lên nói: “Chúng ta cũng đi thôi, đi, tới lúc nhìn thấy Yumi Nagai rồi, tôi tin rằng hắn ta sẽ cho cô nhiều tiền hơn.” Tải áрр нola để đọc tiếp, chúng mình sẽ ngưng lên tại web và tập trung lên tại áp nhé.

Iga Tsuki cười tươi như hoa, đứng lên nói: “Đi đi đi, đi xe tôi này, nếu thật sự đúng như những gì anh nói, tối sẽ đại diện cho phái Iga đảm bảo với anh rằng, chỉ cần anh không chống lại phái Iga chúng tôi thì chúng ta sẽ mãi mãi là đồng minh tốt của nhau, mỗi lần đi qua phái Iga, chúng tôi sẽ nồng nhiệt chào đón, tiếp đãi rượu ngon.”

“Vậy thì cô phải ghi nhớ thật chắc câu này.” Trần Gia Bảo cười nhẹ, đưa tay lên về phía Tần Thi Vân, dịu dàng cười: “Chúng ta đi thôi.”

“Dạ.” Tần Thi Vân cười ngọt ngào, nắm tay Trần Gia Bảo bước lên xe, khoát tay anh ta cùng đi.

Iga Tsuki đắm chìm trong hứng thú kiếm tiền, cô không phát hiện thấy sự ân ái giữa Trần Gia Bảo và Tần Thi Vân.

Phía bên kia, Morita Right đã lái xe đưa Yumi Nagai và Nakamoto Chiri đi đến vùng ngoại ô hẻo lánh không một bóng người.

Sau khi Yumi Nagai xuống xe, hắn ta đã nhìn thấy một con sông trong vắt không xa phía trước, không khí ẩm ướt, phong cảnh dễ chịu, hắn ta thoả ý nói: “Nơi này thật đẹp, gọi là nơi chôn cất cho Trần Gia Bảo, cũng cho thấy được lòng hiếu khách phương xa của người Nhật Bản chúng ta.”

“Cậu chủ nói đúng, được chôn cất ở Nhật Bản chúng ta thì quả thật là phúc đức ba đời nhà nó.” Nakamoto Chiri cười khoái

chí.

Morita Right đứng dựa vào cánh cửa xe, vừa hút thuốc vừa cười, không nói gì.

“Đợi một lát nữa Iga Tsuki đưa Trần Gia Bảo tới đây, tôi sẽ bắt hắn ta phải quỳ xuống dưới chân tôi van xin, cho hắn ta biết kết cục của kẻ dám tranh cướp phụ nữ của tôi là như thế nào.” Yumi Nagai vỗ vỗ tay, cười đắc ý.

Chương 2271

Chương 2271

Đột nhiên, chỉ nhìn thấy một chiếc Infiniti màu đỏ đang tiến đến và dừng cách họ không xa.

Quả đúng là chiếc xe yêu thích của Iga Tsuki rồi!

Yumi Nagai sáng bừng đôi mắt, hưng phấn nói: “Tới rồi!”

Morita Right cũng cười một tiếng, nhưng điệu cười đó thật lạnh nhạt, ông ta đi về phía chiếc Infiniti đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, cửa xe mở ra, Iga Tsuki bước xuống xe, đột nhiên, vùng ngoại ô thoáng đãng heo hút lại như được điểm thêm ba mùa xuân.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Yumi Nagai nhìn thấy Iga Tsuki, nhưng cũng như bao lần, hắn ta vẫn cảm thấy một sự mỹ miều đến lạ thường.

Ngay lúc đó, Trần Gia Bảo cũng bước xuống xe, trông anh ta như đang đi nghỉ mát, thoải mái vô cùng, anh ta còn mang trên gương mặt một nụ cười đầy ẩn ý.

Yumi Nagai sáng bừng hai mắt, hắn cao ngạo nói: “Trần Gia Bảo, mày không ngờ tới chứ gì, cả gan dám đối đầu với ta, ta cho mày chết… Tần Thi Vân? Sao em lại đến đây?”

Hắn ta không nói không rằng, nhìn thấy Tần Thi Vân cũng đi cùng, hắn ta chỉ biết dương đôi mắt ngạc nhiên.

Tần Thi Vân hừ lạnh, Yumi Nagai lại dám mua và giết anh rể cô, cô không biết anh rể sẽ xử lý như thế nào, nhưng nếu là cô thì cô đã sớm chém cái đầu chó của hắn ta xuống rồi!

Trái tim Yumi Nagai như thắt lại, đinh ninh rằng Tần Thi Vân đã biết sự thật, hắn ta không nhẫn được tức giận nói: “Cô Iga

Tsuki, ông Morita Right, chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải Tần Thi Vân sẽ không tới sao?"

Iga Tsuki cười: "Anh đưa cho chúng tôi 30 triệu yên, bảo chúng tôi giết Trần Gia Bảo."

"Trước đây anh có đưa cho Morita Right 5 triệu yên, vậy tổng là 35 triệu!"

Yumi Nagai lập tức đáp lại: "Mấy người nhận tiền rồi nhưng lại khiến người ta thật sự thất vọng."

Đột nhiên, Trần Gia Bảo cười nói: "35 triệu yên, việc thành rồi thì đưa thêm 20 triệu, lúc đó đổi sang tiền Việt mới đủ để tiêu xài."

"Khẩu khí của mày vẫn còn to rõ ràng lắm." Yumi Nagai cười với điệu bộ khinh thường: "Theo tôi thấy thì nếu như không phải đích thân cô Iga Tsuki đây ra tay thì cái mạng giẻ rách của mày cũng chả đáng được 55 triệu yên."

"Không." Tiếng của Iga Tsuki không to, nhưng đâu đó từ một nơi xa xa ngoại ô truyền tới một âm thanh rất lớn: "Cái đầu của Trần Gia Bảo đáng giá hơn 55 triệu yên, thậm chí là 550 triệu yên."

"Gì cơ?" Yumi Nagai ngạc nhiên, chỉ tay về phía Trần Gia Bảo, nói: "Hắn ta sao? Cô Iga Tsuki, không phải cô đang đùa đó chứ?"

"Những gì tôi nói đều là sự thật." Iga Tsuki hét lớn: "Bởi vì anh ta là Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đến từ Việt Nam."

Ở ngoại ô, gió thu dễ chịu, thổi đến người Yumi Nagai có chút lạnh lẽo.

Yumi Nagai cau mày, kỳ quái nói: "Không sai, tôi biết hắn là Trần Gia Bảo, người tôi muốn các anh giết là hắn."

"Hừ!" Tần Thi Vân lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng càng thấy Yumi Nagai mặt mũi khó ưa.

Iga Tsuki cười nhạo một tiếng, nói: "Vậy anh có biết, Trần Gia Bảo là ai không?"

"Làm sao, Trần Gia Bảo còn có bối cảnh rất lớn sao?" Yumi Nagai liếc Trần Gia Bảo, hiện ra vẻ khinh miệt.

Ánh mắt Trần Gia Bảo nghiền ngẫm, không ủ rũ cũng không tức giận, ở trong mắt anh ta Yumi Nagai anh chính là con cừu sập bẫy.

Iga Tsuki gật đầu một cái, rất nghiêm túc nói: “Anh nói đúng, Trần Gia Bảo bối cảnh rất lớn, lớn hơn anh tưởng tượng.”

Chương 2272

Chương 2272

Tất cả lạnh sống lưng, và một điềm báo dữ dội xuất hiện.

Đột nhiên, Yumi Nagai cười to nói: "Cười nhạo, coi như Trần Gia Bảo có bối cảnh lớn nữa, đó cũng là ở Việt Nam, nhưng nơi này là Nhật Bản, cách Việt nam một cái đại dương cơ, tôi sợ Trần Gia Bảo sao? Đừng nói với tôi, các người, phái Iga sợ Trần Gia Bảo sao?"

Iga Tsuki rất nghiêm túc gật đầu một cái, nói: "Anh nói không sai, phái Iga chúng tôi thật đúng là sợ Trần Gia Bảo."

Yumi Nagai cười hơi ngừng, khiếp sợ, cau mày cao giọng nói: "Cô không phải là đang đùa chứ, các cô đường đường là một trong những cường giả mạnh nhất toàn phương Đông mà lại đi sợ ai đó đến từ Việt Nam sao?"

"Đương nhiên là sợ." Iga Tsuki nhìn Yumi Nagai, trong mắt dần dần lộ ra vẻ giễu cợt, nói: "Người đó có thể giế t chết một Akemi Kawamoto siêu lợi hại, anh thử nói xem, phái Iga có sợ hay không?"

Lời này vừa nói ra, giống như một cú sốc vậy!

Yumi Nagai ngạc nhiên trợn to cặp mắt, nghiêng đầu về phía Trần Gia Bảo, dùng lực thiếu chút nữa bong gân cổ, thấy Trần Gia Bảo trẻ tuổi, thanh tú, hơn nữa khiến người ta chán ghét, thấy thế nào cũng không giống là người có thể chém chết một Akemi Kawamoto siêu mạnh được.

Anh ta cười nhạo một tiếng, giễu cợt nói: "Cô Iga Tsuki, nếu cô không muốn giết Trần Gia Bảo, thì trực tiếp đem tiền trả lại cho tôi là được, tôi sẽ tìm phái khác để giết Trần Gia Bảo.

Chớ rằng sao cô lại nói Trần Gia Bảo giết Akemi Kawamoto, lời nói dối ngay cả đứa con nít nhỏ cũng sẽ không tin, lẽ nào

cô xem, Yumi Nagai tôi là một kẻ ngu đó sao?”

Morita đứng bên cạnh, chỉ im lặng nhìn Yumi Nagai, làm sao cũng không nghĩ ra, dầu gì Yumi Nagai cũng là người thừa kế tương lai, làm sao ngay cả chuyện lớn như Trần Gia Bảo giết Akemi Kawamoto này cũng không biết?

Iga Tsuki bình tĩnh nói: “Akemi Kawamoto bị Trần Gia Bảo giế t chết chuyện này đã lan rộng ở Nhật Bản. Bất cứ ai có thân phận nhất định ở Nhật Bản đều biết điều đó. Anh cho rằng tôi sẽ dùng loại chuyện này để lừa gạt anh sao?”

“Ý cô là… Akemi Kawamoto thật sự bị Trần Gia Bảo giết?” Yumi Nagai kêu lên, quay đầu lại nhìn về Trần Gia Bảo, trong lòng dâng lên một cơn bão ! Tải ápp нola để đọc tiếp, chúng mình sẽ ngưng lên tại web và tập trung lên tại áp nhé.

Akemi Kawamoto là siêu đại cao thủ đứng thứ ba trong danh sách võ thuật Nhật Bản. Trong mắt vô số người Nhật Bản, anh ta tuyệt đối là tồn tại của thần thánh. Làm sao Trần Gia Bảo, người đến từ Việt Nam lại có thể giế t chết Akemi Kawamoto?

Nhưng nhìn dáng vẻ của Iga Tsuki, lại không giống như là nói láo, chẳng lẽ Akemi Kawamoto thật sự đã chết dưới tay Trần Gia Bảo?

Yumi Nagai cảm thấy thật khó chấp nhận, huống hồ là chấp nhận sự thật này!

Bộ ba Nakamoto Chiri đứng bên cạnh nhìn Trần Gia Bảo, rồi lại quay sang nhìn Yumi Nagai với vẻ mặt hoang mang…

Họ chưa đủ trình độ, và họ chưa bao giờ nghe nói về bảng xếp hạng cường giả, và thậm chí cả chưa nghe qua tên Akemi Kawamoto, cho nên không hiểu nổi tại sao việc Akemi Kawamoto bị giết bởi Trần Gia Bảo lại gây ra ảnh hưởng lớn đến Yumi Nagai.

Iga Tsuki cười lớn nói: “Cho nên, không phải chúng tôi Phái Iga không giết Trần Gia Bảo, mà là chúng tôi quả thực không giết được Trần Gia Bảo.”

“Tôi không tin!”

Đột nhiên, Yumi Nagai lớn tiếng hô lên, chợt đưa tay chỉ hướng Trần Gia Bảo, gần như với cuồng loạn nói: “Các người

đừng hòng lừa gạt tôi, Akemi Kawamoto thực lực ở toàn bộ Nhật Bản đều là đứng đầu nhất, dù là Trần Gia Bảo từ trong bụng mẹ bắt đầu tập võ, cũng không thể là đối thủ của Kawamoto, hắn làm sao có thể đánh bại Kawamoto?”

Chương 2273

Chương 2273

Cuộc đối thoại giữa hắn và Iga Tsuki là ở Nhật Bản. Khi đó Tần Phi Vân đã ở bên cạnh Trần Gia Bảo nhỏ giọng phiên dịch.

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, nhàn nhạt nói: "Ta không thích người khác dùng ngón tay chỉ ta, mà ta một khi mất hứng, thì có người sẽ xui xẻo."

"Im miệng, anh là thứ gì?" Yumi Nagai ngón tay như cũ chỉ vào Trần Gia Bảo, cao giọng khinh bỉ nói: "Đừng tưởng rằng Iga Tsuki nói anh có thể giết Akemi Kawamoto, thì nghĩ mình lợi hại như vậy, nơi này là Nhật Bản không phải Việt Nam…"

Anh ta lời còn chưa nói hết, đột nhiên chỉ nghe "Xuy" một tiếng, một đạo màu trắng kiếm khí tấn công tới, tia sáng và đá lửa cọ vào má Yumi Nagai, lau ra một vết thương, máu từ gò má tuấn tú của anh ta chảy xuống.

Mà kiếm khí thế đi như cũ không ngừng, thẳng bắn tới một con sông cách đó không xa.

Nhất thời, "Ầm" một tiếng vang thật lớn, tựa như nổ lớn!

Một cột nước cao gần chục mét xuất hiện trên mặt nước, xen lẫn với cây cỏ xanh lốm đốm, giống như một con rồng nước xanh trắng, cắt đứt toàn bộ mặt sông, để lộ phù sa dưới lòng sông, rồi rơi xuống, lòng sông "ầm ầm". Bên trong khuấy động vô số gợn sóng.

Bão đập vào bờ, cuốn lên ngàn chất tuyết!

Bộ ba Nakamoto Chiri trợn to cặp mắt, biểu hiện trên mặt hết sức xuất sắc, loại uy lực này thật là cùng hỏa tiễn sánh bằng, đây là thứ mà con người có thể làm được ư?

Máu tươi hai bên gò má của Yumi Nagai từ từ chảy xuống nhưng dù vẻ mặt đau đớn thế nào cũng không thể so sánh với sự bàng hoàng trong lòng, và trong mắt cậu còn có sự hoảng sợ hơn.

Tuy rằng anh ta là một người bình thường không biết võ công, cũng chưa từng thấy heo chạy theo ăn thịt heo, trong lòng hắn rất rõ ràng một kiếm năng lượng cắt sông, loại sức mạnh này đơn giản là chưa từng nghe qua. Nếu năng lượng kiếm chỉ vài cm về phía cổ anh ta, anh ta đã chết ngay bây giờ.

Mà càng làm cho anh kinh hãi hơn nữa là giờ anh đã hiểu lý do Morita Right đưa anh đến đây là một cái bẫy. Phái Iga cùng Trần Gia Bảo đã hợp tác để gài bẫy của Yumi Nagai.

Khi cơn gió mùa thu thổi qua, anh ta không khỏi rùng mình, và một cơn ớn lạnh tuyệt vọng từ tận đáy lòng anh.

Trần Gia Bảo chậm rãi thu hồi kiếm chỉ, nói: “Tôi đã nói rồi, một khi tôi mất hứng, thì có người sẽ xui xẻo, nếu ngón tay của anh tiếp tục chỉ vào tôi, luồng kiếm khí tiếp theo của tôi sẽ xuyên qua trái tim anh”.

“Ừng ực” một tiếng, Yumi Nagai sợ hãi dưới nuốt nước miếng, vội vàng ngón tay thu về, anh ta sợ Trần Gia Bảo lại phát ra một đạo kiếm khí đem mình cho giết trong nháy mắt.

Trần Gia Bảo ở phía sau, nhìn sững sờ, nói: “Tôi đã giết Kawamoto Akemi. Cho dù anh có tin hay không, thì cũng không thể thay đổi được kết quả.”

“Cái… rốt cuộc là chuyện gì?” Yumi Nagai sắc mặt tái nhợt, trong lòng có linh tính ngày càng mạnh, hai chân run lên.

“Anh mua người để giết tôi, anh nói xem,tôi nên làm gì để đối phó với anh?” Trần Gia Bảo bước tới, đi tới trước mặt Yumi Nagai, mang theo sức mạnh trường kiếm, vô cùng đắc ý.

Yumi Nagai cảm thấy Trần Gia Bảo giống như là một chuôi lưỡi dao sắc bén, đâm vào cặp mắt của anh. Dưới sự kinh hoảng, anh ta không nhịn được lùi về phía sau hai bước: “Anh… anh muốn làm cái gì?”

“Trần Gia Bảo tôi đây luôn luôn có ân báo ân, nói chung, nếu có người muốn giết tôi, mối hận này tự nhiên sẽ được rửa bằng

máu.” Trần Gia Bảo khí thế dũng mãnh, vươn tay ra, nhẹ nhàng vỗ vào vai Yumi Nagai.

Yumi Nagai sắc mặt biến sắc, còn tưởng rằng Trần Gia Bảo muốn giết mình, khi Trần Gia Bảo chạm tay đến bả vai anh, đầu gối anh mềm nhũn ra và ngã xuống bùn một cái “phốc”, mặt tái đi vì sợ hãi, và giọng nói run run: “Cầu… Van cầu anh, đừng giết tôi, chỉ cần anh không giết tôi, anh bắt tôi làm cái gì cũng được.”

Chương 2274

Chương 2274

Đây là lần đầu tiên bộ ba Nakamoto Chiri nhìn thấy Yumi Nagai bị sợ thành bộ dáng này, nhưng là bọn họ chút nào không cảm thấy kỳ quái, càng không cảm thấy đáng xấu hổ, đối mặt Trần Gia Bảo một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, Yumi Nagai trực tiếp bị sợ ngất đi, cũng đã khá nam tính rồi.

Trần Gia Bảo nhìn anh ta một cách kiêu ngạo và nói: "Anh nhỏ như hạt bụi trong mắt tôi, tôi có giết anh hay không, đối với tôi mà nói không có gì khác biệt, nhưng liệu anh có thể trả bao nhiêu để có được mạng sống của mình trong tay tôi?"

Yumi Nagai mắt nhất thời sáng lên, vội vàng nói: "Tôi là người thừa kế của tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật, ba tôi có tiền, có rất nhiều rất nhiều tiền, hơn nữa ở Đông đô thương giới có cao địa vị, chỉ cần anh bỏ qua cho tôi, tôi nguyện ý cho anh… Cho anh năm mươi triệu tiền yên Nhật!"

"Năm mươi triệu tiền yên Nhật sao?" Trần Gia Bảo lắc đầu một cái, nói: "Anh có thể bỏ ra bao nhiêu tiền, cũng phải lấy tiền Việt Nam làm đơn vị."

"Dạ dạ dạ, tôi nhớ." Yumi Nagai không lau mồ hôi lạnh trên trán, đưa ra ba ngón tay, nói: "Ta có thể cho cậu Gia Bảo 11,2 tỷ tiền Việt Nam, đổi lấy ngươi tha cho ta một mạng."

"Quá ít." Trần Gia Bảo khẽ cười nói: "Ta nghĩ, đường đường anh là người thừa kế Đông đô Hoằng Nhật tập đoàn, giá trị của anh phải hơn hẳn 11,2 tỷ chứ?"

"Vậy… Vậy ta cho cậu Gia Bảo 35 tỷ tiền Việt Nam, cậu Gia Bảo cảm thấy thế nào?"

"Không đủ."

"Vậy thì 70 tỷ tiền Việt Nam?"

“Không đủ.”

Yumi Nagai không cắn răng một cái, nói: “175 tỷ tiền Việt Nam, cậu Trần đã cảm thấy hài lòng rồi chứ?”

Cho dù giàu như tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật, lập tức cầm ra 175 tỷ tiền Việt Nam, cũng là chua xót nhiều.

Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói: “Vẫn không đủ.”

Bộ ba Nakamoto Chiri lấy làm sốc, 175 tỷ tiền Việt Nam, đổi thành Nhật Bản tiền, đây chính là ước chừng xấp xỉ 800 triệu, bọn họ cả đời cũng chưa từng thấy như vậy bao nhiêu tiền, Trần Gia Bảo lại vẫn cảm thấy không đủ, quả nhiên là nghèo khó hạn chế trí tưởng tượng của bọn họ. Tải ápp нola để đọc tiếp, chúng mình sẽ tập trung lên tại áp nhé.

Yumi Nagai sắc mặt càng khó coi: “Vậy… Kia cậu Gia Bảo cảm thấy bao nhiêu thích hợp?”

“350 tỷ Việt Nam đồng”

“Được, vậy thì 350 tỷ đi chỉ cần cậu Gia Bảo hài lòng là được.” Yumi Nagai khóe miệng nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Trần Gia Bảo gật đầu một cái, khẽ thở dài: “Mới có 350 tỷ Việt Nam đồng, ta thật đúng là mềm lòng a.”

Phốc!

Yumi Nagai không thiếu chút nữa một hớp lão máu phun ra ngoài, 350 tỷ Việt Nam đồng mà anh ta còn kêu mềm lòng? Giá đặc biệt rõ ràng do đòi hỏi nhiều mà vẫn kêu đã mềm lòng ư!

Ở bờ sông ngoại ô, ba người Nakamoto Chiri đứng ở một bên run lẩy bẩy, từ lâu đã bị ánh mắt phía trước doạ chết khiếp.

Yumi Nagai tinh thần ổn định, lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Anh Trần yên tâm, chờ lát nữa tôi gọi điện thoại cho bố, kêu bố chuyển tiền đến tài khoản của anh.”

“Đợi chút!” Đột nhiên, Iga Tsuki nói: “Yumi Nagai hình như quên một chuyện?”

Chương 2275

“Yumi Nagai nghiêng đầu nhìn về phía lga Tsuki, nghi ngờ nói: “Ý của cô Iga Tsuki là chuyện gì?”

lga Tsuki đi tới, cùng Trân Gia Bảo đứng ngang vai, mặt lạnh lùng nói: “Ngay cả Akemi Kawamoto còn chết ở trong tay Trần Gia Bảo, anh lại dám để phái lga đến ám sát Trần Gia Bảo, lòng trung thành của anh ở đâu?”

“Hả?” Yumi Nagai trợn tròn mắt: “Tôi trước nay không biết thân phận của… của anh Trần, hơn nữa… Hơn nữa cô ở cùng anh Trần mà, đây chỉ là một hiểu lâm mà thôi.” “Hiểu lầm?” Iga Tsuki trợn mắt đầy sát ý: “Tôi làm sao biết anh nói thật hay giả? Nói không chừng anh là muốn mượn cơ hội hãm hại phái lga của tôi, để phái lga và Trần Gia Bảo đấu đá, để tiêu hao thực lực của phái lga.

Hơn nữa phái lga chúng tôi và Trần Gia Bảo cũng không quen, nếu không phải tôi có linh cảm nhạn ra Trần Gia Bảo, nói không chừng Morita Right đã bị Trần Gia Bảo giết, mà phái Iga của sẽ có thù với Trần Gia Bảo, nợ này phải tính thế nào?

“Không sai không sai” Morita Right gật đầu liên tục: “Cô nói không sai, chính là chuyện như vậy.”

Yumi Nagai vội vàng giải thích: “Không phải, tôi thật không có ý này…

“Im miệng!”

lga Tsuki khế quát một tiếng, tiếng đao trong tay kêu cọt kẹt, đao sắc bén chỉ hướng cổ Yumi Nagai, nói: “Phái lga của ta cũng không phải là mặc cho hạng người như anh khi dễ, anh

gây rối với phái Iga, cho dù giết anh, dòng họ Nagai cũng không dám nói nhiều"

Yumi Nagai cảm thấy lạnh sau gáy, sắc mặt tái nhợt, câm như hến, nào nghĩ đến, mới vừa chạy khỏi Trân Gia Bảo, lại rơi vào tay lga Tsuki.

Anh ta khóc không ra nước mắt!

lga Tsuki hừ lạnh một tiếng, nói: "Dù sao, nể mặt dòng họ Nagai và phái lợa có chút giao tình, có thể tha cho anh một lần.

Bất quá tử chết có thể miễn, tội sống khó thoát, nếu anh bồi thường cho Trần Gia Bảo 350 tỷ tiền Việt Nam, vậy ta thì ít muốn một chút, 175 tỷ tiền Việt Nam, có vấn đề gì không?

"Cái này… Cái này…" Yumi Nagai sắc mặt tái nhợt, không ồi thường cho Trần Gia Bảo 350 tỷ tiền Việt Nam, cũng đã là tổn thất lớn, nếu cho phái lga thêm 175 tỷ tiền Việt Nam nữa, bố anh ta có thể giết anh ta mất! "Hửm? Anh không đồng ý sao?" Iga Tsuki nhíu mí một cái, đáo trong tay đưa gần cổ Yumi Nagai thêm vài cm.

"Tôi đồng ý, tôi đồng ý…" Yumi Nagai bị sợ dựng cả tóc gáy, vội vàng nói: "175 tỷ tiền Việt Nam, 175 tỷ tiền Việt Nam, cô lga mau lấy đao ra đi, ta sợ đao, một chút nữa, tôi sợ sẽ ngất đi."

"Chút can đảm này, thật là mất mặt mũi Nhật Bản" Iga Tsuki cất đao vào vỏ, tha cho Yumi Nagai.

Yumi Nagai lau mồ hôi lạnh trên trán, miệng to thở hổn hển.

Iga Tsuki mặt đầy ghét bỏ, xoay người đưa lưng về phía Yumi Nagai, như băng tuyết đã tan, lặng lẽ trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, trong lòng cười nở hoa.

Cô ta dĩ nhiên biết Yumi Nagai không biết thân phận Trần Gia, nếu không, Yumi Nagai cũng sẽ không ngu đến mời phái lga

đi đối phó Trần Gia Bảo.

Nhưng thế thì sao? Dù sao theo lời Trần Gia Bảo, đây là một cái danh chánh ngôn thuận lừa gạt Yumi Nagai, để cho phái lga có cơ hội kiếm tiên, hơn nữa Yumi Nagai cũng là có tội, việc mà lga Tsuki không làm?

Trần Gia Bảo giơ ngón tay cái lên, nói: "Làm không tệ" lga Tsuki ngạo kiều đất nhấc đầu lên, mặt đầy đắc ý.

Tân Thi Vân đứng ở bên kia, không ngừng lắc đầu, Iga Tsuki nói những lời đó, tất cả đều là Trần Gia Bảo ở quán cà phê dạy cho Iga Tsuki, không nghĩ tới Iga Tsuki chẳng những dùng rất sống động, hơn nữa còn có dáng vẻ đầy sát khí, nếu không phải biết chuyện trước lga Tsuki đang lừa gạt Yumi Nagai, thì đã nghĩ là lga Tsuki giận đến muốn giết Yumi Nagai.

Chương 2276

lga Tsuki khôi phục lại tâm trạng, xoay người lần nữa đối mặt Yumi Nagai, dáng vẻ anh ta lại sợ hãi, nói: “Tôi đưa số thẻ nói cho anh, anh đi ngay gọi điện thiện cho bố anh, 5 phút sau, nếu như không thấy được tiền vào tài khoản, coi như tôi không giết anh, Trần Gia Bảo cũng sẽ giết anh”

Trần Gia Bảo suy nghĩ một chút, nói: “Chuyển cả một tỷ tiền Việt Nam của tôi chuyển luôn vào tài khoản của cô lga, cô ấy sẽ chuyên cho tôi.”

. Đúng vậy…” Yumi Nagai đứng lên, đi đến nơi cách đó không xa, đưa lưng về phía Trần Gia Bảo và Iga Tsuki, sắc mặt lập tức trầm xuống, trong lòng trực mắng, ngay cả 350 tỷ tiền Việt Nam Trần Gia Bảo cũng yên tâm đưa cho lga Tsuki, còn nói các ngươi không quen? Cẩu nam nữ! Anh đi tới bờ sông, cầm lấy điện thoại bấm số của bố. Điện thoại di động mới vừa thông, anh ta liền khóc kể lể: “Bố, là con, cứu mạng a..

Tiếp, anh đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Ban đầu Yumi Nagai nghĩ là để cho bố móc ra 1175 tỷ tiền Việt Nam rất khó, không nghĩ tới nhắc tới tên Trần Gia Bảo, đầu dây bên kia lập tức yên lặng, rất quỷ dị.

ố… bố… Không có

“Yumi Nagai trong lòng chột dạ, nó sao chứ?”

Đột nhiên, trong điện thoại di động truyền tới một trận tức miệng mắng to: “Súc sinh nhà mày, lại dám trêu chọc Trần Gia Bảo, mày không muốn sống à? Ngươi có biết ngay cả Akemi

Kawamoto còn chết ở trong tay Trần Gia Bảo, đó còn là cường gia mạnh của Nhật Bản, là Ám sát Thiên vương!

Mày có mấy cái đầu đủ để bị Trần Gia Bảo chém không, coi như mày không muốn sống, cũng chớ liên lụy toàn bộ dòng họ Nagai, thật là tức chết, chờ mày trở về tao dạy dỗ lại mày!"

Nghe bên điện thoại di động truyền tới cúp điện thoại "Tút †út", Yumi Nagai tinh thần hoảng hốt,trong ấn tượng của hắn, người có thể trò chuyện với Thủ tướng Nhật Bản lại sợ Trần Gia Bảo… Lợi hại như vậy sao?

Cũng không lâu lắm, chuông điện thoại của Iga Tsuki vang lên, côxem mắt trên điện thoại di động gửi tới nhắc nhở chuyển tiền, đếm xem có bao nhiêu số "0", mặt mày hớn hở, nhìn Trần Gia Bảo động tác tay "ok " nói: "Bao. gồm cả phần của anh, đều đã đủ."

"Nhớ buổi tối gửi lại cho tôi là được" Trần Gia Bảo ý vị thâm trường cười nói: "Dĩ nhiên, ta cũng không ngại trực tiếp đến phái Iga đòi."

"Ngươi cứ yên tâm đi, lga Tsuki tôi còn không đến nổi cầm tiền không trả" lga Tsuki khó nén vui sướng, liếc Trần Gia Bảo một cái.

Morita Right đắt kinh ngạc há to mồm, trong ấn tượng, cô vẫn là hình dáng trong trẻo lạnh lùng cao quý, vậy mà khuôn mặt lộ ra dáng cười đùa, đùa giốn?

Morita Right càng nhìn Trần Gia Bảo với lga Tsuki, càng cảm thấy xứng đôi, trong lòng thầm nói đáng tiếc, nếu như Trần Gia Bảo không phải người Việt Nam, thậm chí Trần Gia Bảo không đối lập với giới võ đạo Nhật Bản, Trần Gia Bảo cùng cô ấy quả thật rất xứng đôi.

"Anh Trần, cô lga, tiền cũng nhận được, tôi… Tôi có thể rời đi chứ rồi chứ?"

"Yumi Nagai đi tới, phía sau còn đem theo ba người

Nakamoto Chiri, đều cẩn thận nhìn về phía Trần Gia Bảo, cũng không dám thở mạnh một chút, còn đâu dáng vẻ huênh hoang lúc trước nữa?

lga Tsuki cũng nhìn về phía Trần Gia Bảo, nói: “Phái lga chúng tôi đã bồi thường, chuyện này đã cùng không liên quan gì tới chúng tôi, còn lại anh làm quyết định là được.” Trần Gia Bảo gật đầu một cái, nói: “Các cậu có thể rời đi, nhưng…”

Yumi Nagai mới vừa thở phào nhẹ nhõm, nghe được Trần Gia Bảo phía sau chuyển biến, lại lập tức khẩn trương.

Chương 2277

Chỉ nghe Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Sau khi trở về thay tôi chuyển lời tới bố anh, ngày mai ta sẽ đích thân tới cửa thăm"
"Bụp" một tiếng, Yumi Nagai đặt mông ngã ngồi dưới đất, thiếu chút nữa sợ són đái, rung giọng nói: "Anh còn tới nữa sao?"

Tân Thi Vân nhìn dáng vẻ ngã "Bụp" bật cười.

lga Tsuki không ngừng lắc đầu, thật là mất mặt người Nhật Bản.

"Yên tâm" Trần Gia Bảo cười nói: "Trần Gia Bảo này nói được làm được, nói bỏ qua, nhất định sẽ bỏ qua, ngày mai đi tới nhà anh, cũng chỉ là có một ít chuyện, muốn nhờ bố anh mà thôi, sẽ không làm gì các anh"

"Ừ… Vâng…" Yumi Nagai thoáng thở phào nhẹ nhõm, cụp đuôi ảo não chạy.

lga Tsuki giá mới tò mò hỏi: "Anh đến chỗ dòng họ Nagai làm gì? Sẽ không phải định dùng dòng họ Nagai cướp lấy sợi len chứ?"

"Không. Tôi đến chỗ dòng họ Nagai, là bàn chuyện làm ăn" Trần Gia Bảo thần bí cười, trong lòng anh đã có phương án, để trước khi Terai Chika và Takashima Seira làm ầm ĩ, mượn sức mạnh của dòng họ Nagai, tránh gây ra chuyện lớn!

"Được rồi, dòng họ Nagai giúp anh là được-" lga Tsuki mới vừa kiếm được 5 tỷ tiền Việt Nam, trong lòng đang vui vẻ, ngay cả nhìn Trần Gia Bảo cũng thuận mắt hơn.

“Cô chủ” Morita Right đi tới, trong tay cầm hai tấm thẻ ngân hàng, cung kính đưa cho lga Tsuki, nói: “Đây là Yumi

Nagai đã thẻ ngân hàng, một tấm 3 tỷ tiền Nhật Bản, một †ấm 500 triệu tiền yên Nhật đều ở chỗ này”

lga Tsuki bây giờ nơi nào còn để ý những tiền lẻ này, nói: “Ta vẫn là rất công bằng, tấm 3 tỷ tiền Nhật Bản này đưa cho bố ta để làm vốn phát triển phái lga, còn tấm 500 triệu này cứ giữ lấy, mua rượu cho anh em ở trong phái.” “Cám ơn cô chủ” Morita Right vui mừng.

“Chúng ta cũng đi thôi” lga Tsuki phất tay một cái, nhìn Trần Gia Bảo nói: “Các anh phải đi nơi nào, tôi đưa các anh đi”

“Cô muốn đi nơi nào?” Trần Gia Bảo nghiêng đầu hướng Tân Thi Vân nhìn, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Tân Thi Vân ngọt cười ngọt nói: “Đi đến đền Sensoji đi” “Được, vậy thì đi” Trần Gia Bảo vung tay lên, đi tới chỗ lga TSuki.

“Thật là một chút cũng không biết khách sáo.” Iga Tsuki nhỏ giọng thầm thì một câu, đi theo phía sau, rồi dặn dò Morita Right nói: “Về phái lga, báo lại chuyện này cho bố tôi”

“Vâng, thưa cô chủ” Morita Right đáp một tiếng, nhìn lga Tsuki ngồi và chiếc xe Infinity, lái xe đi.

Không nói đến việc Trân Gia Bảo và Tân Thi Vân thăm đền Sensoji dưới ánh trắng

Nói đến 3 tên Nakamoto Chiri đưa Yumi Nagai vội vội vàng vàng trốn về nhà, mới vừa đẩy cửa vào phòng khách, một chiếc giày da từ phía đối diện bay đến trên đầu.

Bị đau, rên lên một tiếng, ngã ngồi dưới đất, giận dữ nói: “Là ai đánh lén tôi?”

“Là tôi!” Một thanh âm quen thuộc truyền tới, Yumi Nagai sợ

hãi vô cùng.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi đứng ở trước ghế sofa, trong mắt chưa lửa giận, tựa như có thể đốt cháy biệt thự, quát lên: “Còn không nhanh lăn tới đây cho tao!”

Chính là bố anh ta - Chiaki Nagai.

Yumi Nagai giật mình đứng lên, nhặt giày da của Chiaki Nagai, ấm ức nói: “Bố, chút nữa là con bị người ta giết rồi, bố không an ủi thì thôi, làm gì còn đánh con?”

Chương 2278

Chiaki Nagai không thèm để ý đến giày, tức giận nói: "Đánh mày? Tao còn giận không giết được mày, ngay cả Akemi Kawamoto còn chết ở dưới kiếm của Trần Gia Bảo, nghe bị chém cả đầu xuống, mày còn dám chọc vào người ác ôn này, mày cho rằng nhà ta mạng lớn lắm hả? Mày có biết, tài phiệt chúng ta là người cao quý trong mắt người thương, còn đẳng cấp cường giả như Trần Gia Bảo, chúng ta không là gì? Hắn chỉ cần giơ tay lên là có thể đem chúng ta làm thịt.

Hơn nữa Trần Gia Bảo hay là người Việt Nam, coi như hắn vì giết chúng ta mà vào tù Nhật Bản, nhưng phủi tay một cái là hắn được tự do? Chúng ta chết là chết vô ích, nếu không, tao sẽ cam tâm bồi thường cho hắn 525 tỷ tiền Việt Nam chắc?"

"Trước đó cũng không biết Trần Gia Bảo như vậy lợi hại, nếu là sớm biết, con làm sao dám cướp đàn bà của Trần Gia Bảo?" Yumi Nagai không phục lẩm bẩm một tiếng, trong lòng càng phát ra ý thức được Trần Gia Bảo đáng sợ.

"Hừ" Chiaki Nagai tức giận nói: "Chuyện này coi như bỏ qua, tuy mất 525 tỷ tiền Việt Nam, nhưng mất của hơn mất mạng, coi như của đi thay người

Sau này mày ít gây chuyện, đọc nhiều sách lên, bớt cùng đám bạn chó mèo kia ở cùng nhau, chỉ số thông minh giảm xuống đấy, sau này sao tiếp quản được tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhật"

" Vâng, bố dạy chí phải." Yumi Nagai gãi đầu một cái, muốn nói lại thôi.

"Làm sao?" Chiaki Nagai cau mày nói: "Mày còn có chuyện

gì sao?”

“Trước khi đi, Trần Gia Bảo nói… Nói…”

“Trần Gia Bảo nói gì?” Chiaki Nagai hơi biến sắc mặt, trong lòng có chút hốt hoảng, dáng vẻ cù bất cù bơ, hận không được một tá một cái, vội la lên: “Có gì nói mau, nhanh lên, Trần Gia Bảo rốt cuộc nói cái gì, chẳng lẽ… Chẳng lẽ hắn cầm tiền còn không chịu bỏ qua cho dòng họ Nagai?”

“Trần Gia Bảo nói, hắn nói ngày mai muốn tới thăm b; Yumi Nagai lời vừa nói ra được nửa, Chiaki Nagai đã tê liệt ngồi ở trên ghế sofa, nắm thật chặt quả đấm, gân

xanh nổi lên: “Cầm bao nhiêu tiền, Trần Gia Bảo lại còn chưa đầy đủ, chẳng lẽ muốn đuổi cùng giết tận dòng họ Nagai?”

“Không đúng không đúng, bố nghe con nói xong đã” Yumi Nagai vội vàng bổ túc một câu: “Trần Gia Bảo nói là muốn làm ăn với dòng họ Nagai”

“Làm ăn?” Chiaki Nagai thật dài thở phào nhẹ nhõm, nghỉ ngờ nói: “Dòng họ chúng ta đâu có chuyện làm ăn để bàn?”

“Con cũng không biết Trân Gia Bảo đang giở trò quỷ gì?” Yumi Nagai cười khan hai tiếng, đề nghị: “Không bằng, mai phục tay súng bản tỉa, hoặc là là triệu tập một đám võ đạo cường giả giỏi, nhân cơ hội làm thịt Trần Gia…”

“Làm thịt cái rắm, mày muốn chết cũng đừng kéo theo dòng họ Nagai, Chiaki Nagai không đợi Yumi Nagai nói xong, đá cước đá vào ngực Yumi Nagai, đem anh ta đạp ngã trên đất, mắng to: “Trần Gia Bảo lợi hại như vậy, ngoại trừ người cường giả số 1, số 2 Nhật Bản, còn ai năm chắc được phần thắng?

Mà dòng họ Nagai không mời nổi hai vị đó. Nếu là mời những người khác, nhỡ Trần Gia Bảo chạy, dòng họ Nagai có thể ngủ ngon được sao?

Tên súc sinh này đã làm mất 525 tỷ tiền Việt Nam, còn đưa ra cách ngu ngốc này, thật là tức chết ta!”

“Phải phải, hay là bố suy tính chu đáo.” Yumi Nagai như một làn khói mà từ dưới đất bò dậy, cười xòa nói: “Vậy bố nói, chúng ta nên làm gì?”

Chiaki Nagai thật vất vả mới bình phục lại tâm tình, trầm ngâm nói: “Đều nói không ai đánh kẻ mặt tươi cười, ngày mai chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn chiêu đãi Trần Gia Bảo, mày đi tìm hai ngôi sao tuyến 1 đi theo… bỏ ngôi

ần Gia Bảo dòng họ Nagai, càng ít người biết

sao đi càng tốt.”

“Phải phải.” Yumi Nagai nghĩ tới Trần Gia Bảo chẳng những cướp đi Tân Thi Vân, hại nhà bọn họ mất rất nhiều tiền, cuối cùng còn chiêu đãi Trần Gia Bảo, trong lòng vô cùng căm giận.

Chương 2279

Chiaki Nagai thở dài, lần nữa ngồi trên ghế, xuyên thấu qua cửa nhìn trời bên ngoài, nói: "Bố có một loại dự cảm, sau này dòng họ Nagai hưng khởi hay bị bị huỷ diệt phải xem ngày mai đàm phán thế nào"

Yumi Nagai sửng sốt một chút, hậu quả như vậy nghiêm trọng không?

Hôm sau, Trần Gia Bảo một mình đến chỗ dòng họ Nagai. Khi anh đến của nhà dòng họ Nagai, nói tên xong, một trong hai tên gác cửa chạy vào báo tin.

Rất nhanh, tiếng cười truyền tới, Trần Gia Bảo giương mắt nhìn, chỉ thấy một người trung niên cười lớn đi nhanh tới, mà Yumi Nagai ở phía sau.

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, nếu như không đoán sai, người đàn ông trung niên này chắc là trưởng họ của dòng họ Nagai - Chiaki Nagai.

Chiaki Nagai đi tới, trước là nhanh quan sát Trần Gia Bảo. một cái, ngạc nhiên vì anh còn trẻ Trần Gia Bảo, nhiệt tình nói: "Anh Trần là thiếu niên anh hùng, hôm nay đến chơi, quả thật là vinh hạnh của dòng họ Nagai chúng tôi." "Tiếng Việt của ông nói rất chuẩn" Trần Gia Bảo tán thưởng mà cười.

"Quá khen quá khen, anh Trần, mời vào." Chiaki Nagai nhiệt tình dùng tay làm dấu mời.

"Được"

Trần Gia Bảo ở dưới sự hướng dẫn của Chiaki Nagai vào. biệt

thự, toàn bộ hành trình nhìn cũng không nhìn Yumi Nagai một cái, tựa như Yumi Nagai là không khí.

Yumi Nagai hơi biến sắc mặt, năm thật chặt hạ quả đấm, vội vàng đi theo lên.

“Anh Trần, ngày hôm qua thằng bé không biết thân phận của anh, vô tình đắc tội, tôi sau khi biết trong lòng rất áy náy, biết được hôm nay anh Trần muốn tới, đặc biệt chuẩn bị trên một cái bàn rượu và thức ăn, xin anh Trần không nên khách sáo.”

Đi vào phòng khách biệt thự, Trần Gia Bảo chỉ thấy quả đúng như Chiaki Nagai nói, giữa phòng khách bày một bàn rượu và thức ăn, sắc mùi thơm đều đủ, cách mấy thước cũng có thể ngửi được mùi thơm đậm đà, làm người ta muốn thưởng thức.

Mà quan trọng hơn chính là, Trần Gia Bảo cảm thấy trong bán kính 20m, không có một cường giả nào, chứng minh Chiaki Nagai cũng không có dã tâm muốn đối phó mình, một lời hai nghĩa nói: “Xem ra ông Nagai rất có thành ý” “Đó là đương nhiên, anh Trần mời ngồi.” Chiaki Nagai cười †o, chờ Trần Gia Bảo ngồi xuống, nhìn Yumi Nagai nháy mắt, nói: “Còn không mau rót rượu cho anh Trần?”

Yumi Nagai trả lời, cầm lên bầu rượu, rót ly rượu cho Trân Gia Bảo mặc dù trong lòng hận, bề ngoài vẫn cung kính nói: “Anh Trần, mời dùng”

Trần Gia Bảo khẽ liếc nhìn anh ta một cái, nói: “Tôi đã nói rõ, chuyện hai ta hôm qua đã xong, chỉ cần anh không gây sự, tôi cũng không gây rắc rối cho anh”

Mặt Yumi Nagai hơi biến sắc, Trần Gia Bảo rõ ràng đồng ý bỏ qua cho hắn, cái này vốn là chuyện tốt, nhưng giọng Trần Gia Bảo, khiến anh ta hết sức không thoải mái. Giống như… Giống như anh ta ở Trần Gia Bảo trong mắt, chẳng qua là một con kiến hôi, đây rõ ràng phải là Yumi Nagai là anh nói chuyện với người ta bằng giọng điệu này mới đúng!

“Anh Trần sảng khoái, như vậy tôi yên tâm rồi.” Chiaki Nagai

giơ lên ly rượu, nhìn Trần Gia Bảo tỏ ý uống một hơi cạn sạch.

Cụng ly đổi chén, rượu qua ba tuần, bầu không khí trên bàn rượu sôi động lên.

Trân Gia Bảo buông xuống ly rượu, nói: “Rượu này cũng uống rồi, ân oán cũng đã chấm dứt, vậy tiếp theo, đi thẳng vào vấn đề”

Chiaki Nagai tinh thân chấn động, biết Trần Gia Bảo lập tức nói ý, ông ta ngồi ngay thẳng: “Anh Trần, mời nói.”

Chương 2280

Trần Gia Bảo nói: "Không cần căng thẳng, tôi tìm ông chỉ tôi hy vọng dòng họ Nagai có thể ra mặt, tổ vào tối mai.

Mời tập đoàn Đông Đô và giới thượng lưu Nhật Bản, chủ yếu nhất là, tôi hy vọng ngươi có thể mời được Terai Chika và Takashima Seira."

"Anh Trần tổ chức tiệc hội làm gì? Takashima Seira còn dễ, còn cô Terai Chika thân phận tôn quý, hơn nữa gần đây không ra ngoài, muốn để cho cô tham dự tiệc hội, cơ hồ là không thể" Cha con Chiaki Nagai nói.

"Tổ chức tiệc hội, dĩ nhiên là tham gia tiệc hội" Trần Gia Bảo cười nói: "Còn về Terai Chika, ông hãy cố gắng, cô ấy không tới cũng không cần cưỡng cầu, được không?" Chiaki Nagai nghỉ ngờ nói: "Tổ chức tiệc hội không vấn đề gì, chẳng qua là… Chẳng qua là hoàn cảnh của anh Trần ở Nhật Bản có chút đặc biệt, anh tham gia tiệc, sợ là sẽ có phiền toái."

"Ông lo lăng sự xuất hiện của tôi liên luy đến ông?" Trần Gia Bảo lộ ra chút biểu cảm.

Chiaki Nagai cười hai tiếng, không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Ngầm thừa nhận!

Trần Gia Bảo nói: "Ông yên tâm, tôi ở trong yến hội, sẽ không tỏ ra quen biết với ông, sẽ không liên luy đâu."

Vẻ mặt Chiaki Nagai có chút thả lỏng.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói oán, ông giúp tôi một tay, tôi có thể thay ông giết một người, hoặc là cứu một người, đây chính là việc làm ăn mà tôi nói, thấy thế nào?"

Cặp mắt Chiaki Nagai bỗng nhiên tỏa sáng, Trần Gia Bảo là người làm chấn động giới cường giả Nhật Bản, bên ngoài nhiều người như vậy, sợ rằng hắn muốn là có thể giết người, chẳng những có thể giúp mình diệt trừ người khó giải quyết, mà quan trọng nhất chính là, nếu như có †hể mượn cơ hội này tạo quan hệ tốt với Trần Gia Bảo, vậy đối với ông ta sau này nhiều điều có lợi!

Dĩ nhiên, nếu để Chiaki Nagai biết y thuật Trần Gia Bảo còn giỏi hơn nhiều, sợ rằng sẽ càng ngạc nhiên, dẫu sao. ở một số lúc, cứu người quan trọng hơn giết người.

Chờ Trần Gia Bảo rời đi, Chiaki Nagai đứng ở cửa biệt thự, nhìn bóng lưng tiêu soái của Trần Gia Bảo, thở dài nói: "Trần Gia Bảo tuổi không lớn lắm, lại có thể đổi gió đổi trời, khí thế nghi ngút, nhưng hổ như rồng"

"Khí thế của Trần Gia Bảo là mạnh nhất." Yumi Nagai mặc dù cùng Trần Gia Bảo không hợp nhau, nhưng không thể không thừa nhận được một điểm này. Chiaki Nagai nghiêng đầu nhìn một cái, nói bằng được 3 phần của Trần Gia Bảo, bố là có thể yên tâm đem Đông đô Hoằng Nhật tập đoàn giao cho con."

Yumi Nagai mặt lúng túng, do dự nói: "Bố, chúng ta thật sự phải lấy danh nghĩa dòng họ Nagai, thay Trân Gia Bảo tổ chức một tiệc hội?"

"Tại sao không?" Chiaki Nagai xoay người, dọc theo đình viện đến phòng khách biệt thự, vừa đi vừa nói: "Con không có nghe Trần Gia Bảo nói sao, làm điều kiện trao đổi, anh ta có thể giúp dòng họ Nagai giết một người hoặc là cứu một người, có thể mời cường giả như anh ta xuất thủ, con cho là rất dễ dàng sao?"

Yumi Nagai vội vàng đi theo lên, nói: "Nhưng, coi như Trân Gia Bảo là người Việt Nam, nhưng hắn giết Akemi Kawamoto

của Nhật Bản, đã đắc tội giới cường giả Đông Đô.

Ngày mai ở trong tiệc hội, nhất định có hành động ngầm, nếu như bị người ta biết chúng ta giúp Trần Gia Bảo làm việc, liên lụy chúng ta thì làm sao?”

Chương 2281

“Sẽ không.” Chiaki Nagai nhàn nhạt nói: “Con không có nghe Trần Gia Bảo nói sao, anh ta sẽ không bại lộ quan hệ với chúng ta.”

“Nhưng là Trần Gia Bảo dù sao cũng là người Việt Nam, chẳng những không là bạn của chúng ta, hơn nữa cùng chúng ta là đối thủ, chúng ta có thể tin tưởng Trần Gia Bảo là chuyện hoang đường?” Yumi Nagai đem lo âu nói ra, rất sợ dòng họ Nagai theo Trần Gia Bảo nói tổ chức tiệc hội sau, ngược lại bị Trần Gia Bảo gài bẫy.

Chiaki Nagai nói: “Cho nên tiệc hội ngày mai, chính là một cớ để dò xét Trần Gia Bảo”

“Dò xét Trần Gia Bảo?” Yumi Nagai nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ bố còn có tâm tư khác?”

“Đó là đương nhiên” Chiaki Nagai nói: “Nếu như Trần Gia Bảo tuân thủ cam kết, ở trong tiệc hội không bại lộ quan hệ, vậy thì chứng minh Trần Gia Bảo tin được, sau này dòng họ Nagai có thể cùng Trần Gia Bảo cải thiện quan hệ, đối với dòng họ Nagai chỗ tốt nhiều hơn.”

“Nếu như… Con nói là nếu như, nếu như Trần Gia Bảo cố ý bại lộ cùng quan hệ, kéo chúng ta xuống nước?” Yumi Nagai nói: “Đây có thể không thể không đề phòng”

Bọn họ nói chuyện công phu, đã đi tới biệt thự phòng khách cửa, Chiaki Nagai bỗng nhiên dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn về phía anh ta, nói: “Vậy thì như thế nào?”

“A?” Yumi Nagai ngơ ngác: “Loại hậu quả này chẳng lẽ còn

không nghiêm trọng?”

Chiaki Nagai ngẩng đầu, trong lòng có dự tính, nói: “Coi như Trần Gia Bảo bại lộ quan hệ, bố vẫn có đầy đủ tự tin có thể cứu giúp dòng họ, thậm chí là đánh ngược Trần Gia Bảo một cái.

Ngoài ra, Trân Gia Bảo giết Akemi Kawamoto, nhưng đến nay không ai làm gì anh ta, một mặt cố nhiên là bởi vì anh †a có thực lực giỏi, không ai dám đánh, mà một phương diện khác, thì ở chỗ Trần Gia Bảo che giấu bí mật của Nhật Bản, coi như thật có người muốn đối phó, cũng không tìm được tung tích.

Mà Trần Gia Bảo một khi lộ mặt, từ bóng tối ra ánh sáng người muốn đối phó Trần Gia Bảo đích người tự nhiên sẽ xuất hiện, nếu như chúng ta có thể làm việc tốt, nói không chừng còn sẽ trở thành công thần đối phó Trần Gia Bảo, mượn này nâng cao danh tiếng tập đoàn Đông Đô Hoằng Nhậ

“Hay” Yumi Nagai ánh mắt phát sáng, giơ ngón tay cái lên: “Không hổ là bố đại nhân, nói như vậy, bất kể cuối cùng như thế nào, đều là dòng họ Nagai chúng ta lấy được lợi?”

“Đó là tất nhiên” Chiaki Nagai bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Tài nghệ của con bây giờ, nếu giao tập đoàn cho con, chẳng mấy mà sụp đổ”

Yumi Nagai cười, mặt đầy lúng túng.

Lúc xế chiều, ở Chiaki Nagai dưới thao tác, tin tức dòng họ Nagai tổ chức dạ tiệc trên du thuyền Duy Khắc sang trọng, nhanh như gió truyền ra, chỉ cần là nhân vật có tiếng trong giới thương nhân của Nhật Bản, trên căn bản đều nhận được thiệp mời, đánh tiếng không nhỏ. Takashima Seira tới cùng Terai Chika cũng nhận lấy được thiệp mời, buổi tối, Takashima Seira tới đúng hẹn tới chô Terai Chika thương lượng đối phó Trần Gia Bảo thế nào. Hai ngày sau chính là ngày quan trọng khi Fujishima Senga xuất sơn giết Trân Gia Bảo, nhưng cho tới bây giờ, bọn họ còn không tìm được tung tích Trần Gia Bảo, trong lòng nóng nảy khó có thể tưởng tượng được.

“Ông Seira, ông không có điều tra được cụ thể tung tích Trần Gia sao?” Terai Chika rõ ràng có một bụng bất mãn. “Vẫn chưa” Takashima Seira xoa xoa huyệt thái dương, giữa hai lông mày có chút mệt mỏi, nói ật Bản có dân số hơn 100 triệu người, hơn nữa Trần Gia Bảo có lòng né tránh chúng ta, muốn tìm được hắn, không phải một chuyện dễ dàng.

Để tôi đem phái Koga đi lục soát tìm Trần Gia Bảo, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức Trần Gia Bảo”

“Dù như thế nào, nhất định phải sớm tìm được Trần Gia Bảo!” Terai Chika nghiêm túc, có thể rõ ràng nhìn ra cô ta mất hứng.

Chương 2282

Tôi biết.” Takashima Seira đang chuẩn bị tạm biệt, đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, tôi nhận được thiệp mời Chiaki Nagai đưa tới, tối mai ở trên du thuyền sẽ có

dạ tiệc long trọng, nhưng là trước đây một chút tin tức cũng không có, thật là làm người ta cảm thấy bất ngờ” “Chiaki Nagai…” Terai Chika cười một cái, nói: “Lão cáo. già đó, mặc dù một bụng đầy ý nghĩ xấu, nhưng chuyện lớn thì rất nhanh, cũng coi là người thông minh trong giới thượng lưu, ai biết ông đang nghĩ gì.

Ông muốn đi tham gia thì đi, chỉ cần không trễ nải việc †ìm Trần Gia Bảo là được”

Takashima Seira tới nghe được lời bên ngoài âm, nói: “Nói như vậy, tối mai cô không đi tham gia dạ tiệc sao?” “Không sai.” Terai Chika đột nhiên tâm tình khá hơn một chút, cười nói

hiên mệnh âm dương sư hôm nay phái người truyền lời, nói hôm nay đột nhiên có linh cảm đo lường một quẻ, nói ta gần đây ra cửa sẽ gặp nguy hiểm, kêu ta hãy an tâm ở nhà, cho nên tiệc tối mai, tôi không tham gia.”

Takashima Seira tới cảm thấy kính nể: “Thiên mệnh âm dương sư giống như “Kiếm thánh vậy, đều là huyền thoại Nhật Bản, cũng chỉ có cô mới có thể làm cho ông ta chủ động bấm quẻ, nếu thiên mệnh âm dương sư nói như vậy, vậy thì khẳng định không sai được, cô Chika chú ý an toàn”

“Tôi biết rồi” Terai Chika cười nói: “Ông ta chưa bao giờ bói sai, tự nhiên rất tin ông ta mà không nghỉ ngờ”

“Đã như vậy, vậy tôi đi trước” Takashima Seira tới đứng dậy cáo từ.

Một đêm yên bình.

Hôm sau, buổi tối, trăng sáng sao thưa.

Takashima Seira một mình lái xe, đi theo bờ biển đến du thuyền Duy Khắc.

Bờ biển cách xa thành phố, nửa giờ sau, Takashima Seira lái xe đi tới người ngoại ô, ở hai bên đường, tất cả đều là từng hàng cây cối, gió đêm thổi lá cây đung đưa, hoa rụng.

Takashima Seira tới ngồi ghế tài xế, có chút tâm thần bất định, không biết vì sao, từ khi ông ta lái xe đi tới ngoại ô sau, trong lòng có cảm giác hốt hoảng thật giống như chuyện gì không ổn xảy ra vậy.

Mà loại cảm giác này, khi sống chỉ có qua một lần, đó chính là đối mặt Trần Gia Bảo ở Việt Nam.

Hắn cau mày một cái, lẩm bẩi lay là hãy mau tìm ra Trần Gia Bảo, để cho ân sư giết Trần Gia Bảo, nếu không để mặc cho Trần Gia Bảo ở Nhật Bản hoạt động, ẩn bên trong nguy hại quá lớn…

Lời còn chưa nói hết, xuyên qua cửa kiếng xe chỉ thấy một đường kiếm trắng lướt qua, dưới ánh trăng sáng chói, tản ra khí thế hung hãn.

€ó người tập kích!

Takashima Seira tới sắc mặt thay đổi, đánh tay lái ngược đầu xe.

Có thể đường kiếm này tốc độ nhanh kinh người, còn không chờ xe chuyển hướng, kiếm đã gần trong gang tấc!
“Takashima Seira cắn răng một cái, quyết định thật nhanh:

“Rắc rắc” một tiếng phá vỡ nóc xe.

Chỉ thấy phía dưới kiếm đánh trúng đầu xe, “Âm” một tiếng vang thật lớn, xe nổ, bốc cháy.

Một luồng nhiệt đập vào mặt, Takashima Seira kịp rơi ra ngoài đường, cũng không thèm nhìn xe BMW X7 đã hỏng, nhìn về phía trước cách đó không xa đậu sát ở bên lề đường một chiếc Infinity màu đỏ, trầm giọng nói: “Là vị nào chặn đường, xin hãy lộ mặt.”

“Đương nhiên là bạn cũ Trần Gia Bảo Cửa xe mở ra, Trần Gia Bảo bước ra ngoài, dưới ánh trăng càng thấy vẻ thanh 1ú.

Con ngươi Takashima Seira bỗng nhiên co rút lại một cái, thất thanh nói: “Trần… Trân Gia Bảo?”

Dưới ánh trăng sáng rọi, Trần Gia Bảo đi tới chỗ Takashima Seira, cười nói: “Đều nói Nhật Bản đãi khách hết sức nhiệt tình, nhưng bây giờ bạn cũ gặp mặt, ông Seira lại không vui sao.”

Chương 2283

Takashima Seira rùng mình, nếu Trần Gia Bảo hiện thân, vậy thì nói rõ, kết quả sẽ vô cùng thê thảm.

Nhớ tới Trân Gia Bảo đáng sợ, ông ta theo bản năng lùi về phía sau hai bước, trầm mặc nói: "Làm sao anh xuất hiện ở chỗ này?"

"Dĩ nhiên là đặc biệt vì ông tới" Trần Gia Bảo đảo mắt nhìn một vòng, cười nói: "Nơi này tĩnh lặng, khắp nơi không người, ông không cảm thấy, đây là một nơi cực tốt để giết người sao, chẳng những không có người xem, hơn nữa sau khi giết người, còn thuận lợi vứt xác, hủy thi thể" "Anh muốn giết tôi rồi vứt xác?" Takashima Seira thốt lên, thanh âm run run, nội tâm căng thẳng, hốt hoảng. "Không, ông nói sai rồi" Trần Gia Bảo lắc đầu mà cười. Takashima Seira tới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể tạm thời giữ được một mạng là được, đến khi ngày mai ân sư rời núi giết Trần Gia Bảo, mình có thể thuận lợi được cứu.

Đột nhiên, chỉ nghe Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Tôi chỉ giết ông, không vứt xác."

Takashima Seira thay đổi sắc mặt, nhất là dưới ánh trăng, càng lộ ra vẻ nhợt nhạt, mắt thấy Trần Gia Bảo càng đi càng gần, vội vàng nói: "Anh không thể giết t "2" Trần Gia Bảo dừng bước lại, cân nhắc nói: "Vậy ông cho tôi một lý do."

"Anh tới Nhật Bản không phải là muốn biết tin tức "ngọc tỷ truyền quốc" sao?" Takashima Seira tới vội vàng nói: "Tôi biết rất nhiều nội tình, cũng biết "ngọc tỷ truyền quốc" cụ thể ở nơi đâu, nếu là giết tôi, sẽ không biết tung tích "ngọc tỷ truyền quốc"

“Nói đi” Trần Gia Bảo nói: “Rốt cuộc “ngọc tỷ truyền quốc” ở nơi nào?”

Takashima Seira tới hít sâu một hơi, coi như là lừa gạt cũng phải ổn định Trần Gia Bảo, chỉ cần kéo qua tối nay, đến ngày mai ân sư rời núi, là có thể trốn qua kiếp này. Ánh trăng nhẹ nhàng, ngoại ô tĩnh lặng, bao phủ nồng nặc sát ý.

“Nếu như ta nói ra tung tích “ngọc tỷ truyền quốc “, cậu sẽ bỏ qua cho tôi sao?” Takashima Seira khẩn trương hỏi. Đột nhiên, một vệt ác liệt lướt qua gò má anh, màu đỏ máu tươi theo gò má chảy xuống.

Đau, rất đau.

Nhưng là trên gương mặt đau thế nào, cũng không bằng nỗi sợ trong lòng Takashima Seira, ban đầu ở Việt Nam khi Trần Gia Bảo vẫn là cường giả “Tông sư”, có thể một chiêu giết ông ta, huống chỉ bây giờ Trần Gia Bảo, lại có một lần lột xác, đã không giống thường ngày.

Có thể nói, đối mặt Trần Gia Bảo, ông ta không những không phần thắng, hơn nữa ngay cả cơ hội chạy lấy mạng cũng không có.

“Cậu không muốn trả giá với tôi sao” Trần Gia Bảo nắm trong tay kiếm, nói: “Tôi chỉ biết là, nếu như ông nói ra, ông sẽ chết rất thảm”

Gió thổi qua, Takashima Seira rùng mình một cái, nhưng đầu óc càng linh hoạt, cố ý kéo dài thời gian nói: “Cậu đặc biệt ở chỗ này chặn tôi, chứng minh cậu biết tôi sẽ tham gia du thuyền dạ tiệc tối nay, tôi muốn biết, cậu có âm

thầm qua lại với Yumi Nagai”

“Ông có thể động não, phỏng đoán các loại các khả năng” Trần Gia Bảo nghiền ngẫm cười nói: “Có thể tôi theo như lời ông nói liên lạc với nhà họ Nagai, cố ý mời ông tham gia yến

hội chặn đánh ông, cũng có thể là thuộc hạ bị tôi mua chuộc, báo thời gian để tôi ra tay.

Dù là loại nào cũng có khả năng, cũng không thay đổi được một sự thật, đó chính là ở ba câu này, nếu như ông còn không nói ra tung tích ” ngọc tỷ Truyên quốc” vậy ông sẽ chết”

Takashima Seira tới biến sắc, trong lòng càng khẩn trương cấp bách, không nghĩ tới Trần Gia Bảo căn bản cũng không cho ông ta kéo dài thời gian.

Chương 2284

Hai tay không cam tâm nắm chặt, phát ra tiếng vang, “Kẽo kẹt, kẽo kẹt” nói: “Khó trách thiên mệnh âm dương sư cho quẻ, nói đừng nên ra ngoài, thì ra là vì cuộc gặp gỡ trong bóng tối này.”

Trần Gia Bảo trong lòng kinh ngạc độ chuẩn xác của âm dương sư, nhìn trời mạng âm dương sư lại kiêng ky sâu hơn một tầng, nói: “Mục đích chủ yếu của tôi là tìm Terai Chika, trước đây tôi còn thấy lạ, tại sao cô ấy không tham gia yến hội, thì ra là nguyên do này, ngược lại giữ được cho cô ta một mạng.

Đáng tiếc, không có âm dương sư thư shia nhắc ông nữa, ông chỉ có thể trở thành người chết thế cho Terai Chika, tốt lắm, không nói nhiều, bây giờ ông còn có hai cơ hội.” Dứt lời, Trần Gia Bảo tay bóp kiếm, chỉ hướng ngực Takashima Seira.

Takashima Seira đã có chút cuồng loạn, nói: “Cậu đừng tưởng rằng thực lực mạnh, là có thể ở Nhật Bản, muốn làm gì thì làm, phép thiên mệnh âm dương sư khó lường, “Kiếm thánh giống như báu vật, hai thứ đó tùy ý xuất hiện một, cũng có thể dễ dàng đánh chết cậu, với thực lực của cậu, muốn đoạt lại ” ngọc tỷ” truyền quốc, căn bản là năm mơ giữa ban ngày!”

“Thật là om sòm.” Lông mày Trần Gia Bảo đầy sát khí, tay bưng kiếm bén nhọn, nói: “Ông còn có cơ hội cuối, tôi đếm ba, nếu ông không nói ra tung tích “ngọc tỷ truyền quốc, vậy thì vĩnh viễn không nói gì cần thiết, ba…”

Takashima Seira tới sắc mặt thay đổi lớn.

“Hai…”

Takashima Seira tới trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

“Một..” Trần Gia Bảo sát khí đại tác, ngón tay bưng kiếm khí ngang dọc lóng lánh.

“Tôi nói tôi nói…” Takashima Seira sợ tới bật thốt lên: “Thật ra “ngọc tỷ truyền quốc” đã bị Terai Chika giao cho thiên mệnh âm dương sư, anh muốn “ngọc tỷ truyền quốc”, chỉ có thể tìm thiên mệnh âm dương sư xin”

Sau khi nói xong, ông ta đầy mồ hôi lạnh, nhìn chằm chằm kiếm Trần Gia Bảo, rất sợ Trần Gia Bảo vung kiếm giết mình.

Trân Gia Bảo khóe miệng dâng lên nụ cười giêu cợt độ, n Ở Việt Nam, tự Terai Chika cũng đã nói, các ngươi đi Việt Nam cướp đoạt “ngọc tỷ truyền quốc”, là nghe âm dương sư ra lệnh, bây giờ ông nói cho ta “ngọc tỷ truyền quốc” ở chỗ thiên mệnh âm dương sư, ông không cảm thấy, ông nói một câu nói nhảm sao?”

Takashima Seira khẩn trương hỏi: “Vậy… Vậy anh muốn biết chút gì?”

“Muốn còn sống, hãy nói ra một tin có nội dung, nói cách khác, thiên mệnh âm dương sư ở nơi nào, ta nên đi nơi nào tìm hắn?” Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói, tựa hồ là vì biểu đạt thành ý của hắn, kiếm chỉ đã lặng lẽ thu hồi, đôi tay đầy sát khí cũng rút lại.

Takashima Seira tới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, ngay sau đó kinh ngạc nói: “Cậu… Cậu định đi

tìm thiên mệnh âm dương sư?” ” —

“Nếu không thì sao?” Trần Gia Bảo nói: “Tôi cần ngọc tỷ truyền quốc”, không thiên mệnh âm dương sư thì tìm ai?” Takashima Seira cho dù bị uy hiếp tính mạng, nghe được Trần Gia Bảo nói, vẫn là không nhịn được châm biếm một tiếng, vội vàng thu liễm, nói: “Tôi muốn đưa cậu đi tìm thiên mệnh âm dương sư, bởi vì cậu tuyệt đối không phải đối thủ của ông

ta… Không, ngươi thậm chí không tư cách trở thành đối thủ.

Đáng tiếc, thiên mệnh âm dương sư là thần thoại của Nhật Bản, luôn luôn không thấy tung tích, toàn bộ Nhật Bản trừ người ở bên cạnh, không ai biết thiên mệnh âm dương sư ở đâu"

Chương 2285

Trần Gia Bảo giễu cợt mà cười: "Xem ra, vị thiên mệnh âm dương sư, ở trong mắt ông giống như thần vậy, nếu như có một ngày thần thoại của ông chết trong tay, không biết ông có sụp đổ không?"

"Không thể nào!" Takashima Seira tới phản bác: "Thiên mệnh âm dương sư rất mạnh, vượt xa tưởng tượng của cậu, chỉ cần ông ta đồng nguyện, lấy mạng cậu dễ như trở bàn tay, đây cũng là lý do tại sao tôi thoải mái báo cho. cậu "ngọc tỷ truyền quốc" ở chỗ thiên mệnh âm dương sư. Bởi vì với thực lực bây giờ, căn bản không có cách cướp "ngọc tỷ truyền quốc" từ tay thiên mệnh âm dương sư, tôi khuyên cậu sớm một chút trở về Việt Nam…"

Đột nhiên, tiếng xé gió lớn!

Một đường kiếm ác liệt từ Trần Gia Bảo bắ n ra, tựa như thời gian không gian chuyển kiếp, trong nháy mắt xuyên qua ngực Takashima Seira!

Bất ngờ là Trần Gia Bảo bóp kiếm, không đợi Takashima Seira nói mà rút lại, Takashima Seira trong nháy mắt bị giết!

Takashima Seira máu chảy như suối, truyền tới cơn đau đớn kịch liệt, khó tin nói: "Cậu… Cậu không phải nói… Chỉ cần tôi nói ra tung tích "ngọc tỷ truyền quốc", cậu sẽ… không giết tôi… tôi sao?"

Trần Gia Bảo thu hồi kiếm, nhàn nhạt nói: "Ông không biết thiên mệnh âm dương sư ở nơi nào thì thôi, vẫn còn giương oai trước mặt tôi, ông không biết, loại hành động này làm người ta chán ghét sao?

Ngoài ra, tôi chưa nói qua sẽ không giết ông, ông từ Việt Nam đem về Nhật Bản, lại sống thêm thời gian lâu như: vậy, ông cũng phải biết đủ."

Takashima Seira đã không còn hô hấp, dùng hết hơi thở i, ngũ quan vặn vẹo cuồng loạn nói: "Ân sư của tôi sẽ tới, sẽ trả thù cho tôi… Tôi… Tôi nguyền rủa cậu, cậu nhất định chết không được tử tế…

"Sư phụ ông là Fujishima Senga xếp thứ hai bảng võ đạo Nhật Bản?" Trần Gia Bảo xoay người đi đến chỗ Infinity ở không xa, đưa lưng về phía Takashima Seira tới nói: "Cường giả trong truyền thuyết nếu đến tìm tôi báo thù, tôi sẽ thuận thế giết ông ta, đưa ông ta xuống âm phủ, để cho các ngươi thầy trò hai người đoàn tụ.

Ngoài ra không cần cảm ơn, Trần Gia Bảo tôi là người thích giúp đỡ người khác, tôi đúng là mầm lòng" Takashima Seira phun ra máu tươi, nhuộm đỏ vạt áo trước ngực, mềm nhũn rót ở trên đường xe chạy.

Dưới ánh trăng, máu tươi giống như màu đỏ của hoa tươi nở rộ, tràn ngập vị máu tanh nồng nặc.

Trần Gia Bảo đi tới cạnh Infinity, mở cửa sau xe ra ngồi xuống.

Chiếc xe này là mượn phái Iga, Vũ Nhược Uyên ngồi ở hàng sau, liếc mắt nhìn Trần Gia Bảo, cười nói: "Anh bây giờ giết người, thật là càng ngày càng trôi chảy, Takashima Seira tới dầu gì cũng có võ công trên bảng cường giả, cứ như vậy bị một chiêu của anh trong nháy mắt giế t chết, anh cũng quá giữ cho mặt mũi."

"Giết người mà, vốn chính là giơ tay chém xuống, lấy ở đâu ra vung đao múa kiếm, lề mà lề mề làm gì?" Trần Gia Bảo ngồi ở bên người Vũ Nhược Uyên, một mùi hương lan tỏa đến gần anh.

“Điều này cũng đúng” Vũ Nhược Uyên cười n cùng Takashima Seira tôi đêu nghe, ông nói vị kia thiên mệnh âm dương sư có thể lấy tính mạng anh từ trăm năm trước, cho dù có hiểm nghi, nhưng nghĩ đến trên thực tế cũng sẽ không kém bao nhiêu.

“Ngọc tỷ truyền quốc” rơi vào trong tay ông ta, cậu muốn đoạt lại và thoát thân an toàn, xem ra không phải một chuyện dễ dàng, hơn nữa Lưu Ly cũng không ở Nhật Bản, cẩn thận cậu cũng bị vị thiên mệnh âm dương sư giơ tay chém xuống để giải quyết, nói trước, tôi cũng không chịu trách nhiệm nhặt xác đâu.”

Trần Gia Bảo tự tin nói: “Trên đời không có việc khó, thiên mệnh âm dương sư có lợi hại hơn nữa, ông ta cũng là một người, chỉ cần là người, thì có nhược điểm, vậy thì có cách đối phó ”

“Cậu đúng là lạc quan” Vũ Nhược Uyên tán thưởng, nói: “Vậy cậu nghĩ được cách gì không?”

Trần Gia Bảo đàng hoàng nói: “Không có.” Choáng thật!

Chương 2286

Vũ Nhược Uyên cạn lời.

“Bây giờ suy nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, bây giờ quan trọng nhất, phải đến du thuyền Duy Khắc tham gia dạ tiệc, tận tình hưởng thụ rượu ngon cùng món ngon.” Trân Gia Bảo nhìn Yoshimura Miyu ở ghế tài xế nói: “Lái xe”

“Vâng”

Yoshimura Miyu trả lời một tiếng, chân đạp cần ga hướng đến bờ biển, dù bề ngoài cung kính không nhìn ra sự khác thường, nhưng là nội tâm cô khiếp sợ vẫn không giảm chút nào.

Mặc dù Takashima Seira đứng cuối trên bảng cường giả ở Nhật Bản, những bảng đó là tốt xấu cũng là toàn Nhật Bản, hơn nữa còn là đệ tử của cường giả hạng hai, có thể tưởng tượng được, Takashima Seira chết, tuyệt đối sẽ hoàn toàn chọc giận Fujishima Senga.

Chớ nói chỉ là, Trần Gia Bảo còn cố ý để cho thi thể Takashima ở lại trên đường xe chạy chờ bị người phát hiện, loại này hành động không chỉ là khiêu khích Fujishima Senga, khiêu khích giới võ đạo Nhật Bản. Không cần nghĩ, đến ngày mai, toàn bộ giới võ đạo sẽ vô cùng tức giận!

“Chẳng lẽ Trần Gia Bảo sẽ không sợ toàn bộ giới võ đạo Nhật Bản liên hợp tiêu diệt anh? Tại sao tối nay còn dám công khai đi tham gia dạ tiệc, anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?”

Yoshimura Miyu lặng lẽ quan sát Trần Gia Bảo, chỉ cảm thấy Trần Gia Bảo như phủ sương mù trên người, càng nhìn càng khó hiểu.

Bên bờ biển, chỉ có du thuyền số hiệu Duy Khắc rượu đỏ đèn xanh, vô cùng náo nhiệt.

Trên boong du thuyền, Yumi Nagai tay trái cầm chiếc ly, tay phải ôm một người đẹp mặc đồ đen, cùng bên cạnh mấy vị cậu chủ tài phiệt chuyện trò.

“Cậu Nagai, hai ngày nay có một chuyện, các anh nghe nói gì không?”

Đột nhiên, một bóng dáng cao ráo, vị cậu chủ tuổi chừng hai mươi lại gần, thần bí nói.

Anh ta nói anh ta tên là Takamori Yoshihisa, là người thừa kế thứ hai của tập đoàn Húc Nhật, mà tập đoàn Húc Nhật là tập đoàn có tiếng ở Nhật Bản, công ty kỹ thuật cao tiếng tăm lừng lẫy, mười cường giả hàng đầu Nhật Bản, thành câu đi lên trong 10 năm trước, các sản phẩm điện tử đi khắc thế giới, là công ty tiền tài hàng đầu của Nhật Bản.

Yumi Nagai sờ bắp đùi mỹ nữ, cười hỏi: “Chuyện gì?” “Người của chúng ta là “Ám sát Thiên vương” nối tiếng ở Nhật Bản, bị giết đi bởi một tên Việt Nam, nếu không phải bố em chính miệng nói cho em, em cũng không dám tin tưởng Ám sát Thiên vương” sẽ chết trong tay người Việt Nam” Sau khi Takamori Yoshihisa nói xong, có thể nhìn ra vẻ mặt anh ta đầy ngạc nhiên.

“Ngươi nói chuyện Akemi Kawamoto bị giết sao, ít nhiều gì đã nghe qua một ít, người Việt Nam kia hình như tên Trân Gia Bảo?” Yumi Nagai cười nói.

Dĩ nhiên anh ta viết chuyện Trần Gia Bảo giết Akemi Kawamoto, hơn nữa còn biết nhiều hơn Takamori, có thể anh ta không muốn bại lộ ra có quan hệ với Trần Gia Bảo, cho nên mới thể hiện nhiên là ngạc nhiên.

“Không sai, chính là Trần Gia Bảo” Takamori Yoshihisa nói: “Hơn nữa ta nghe nói anh ta còn là một thiếu niên, hình như

còn nhỏ hơn chúng ta mấy tuổi, chặc chặc, bây giờ ta vẫn ở trong trường trêu các em gái, người ta đã danh tiếng khắp Nhật Bản, người này làm tức chết.” Người đẹp bên cạnh đến tựa sát vào Takamori Yoshihisa, đút anh ta một ngụm rượu, cười nói: “Cậu Takamori, Trần Gia Bảo mà các anh nói là ai, Akemi Kawamoto là ai, nghe anh nói, hình như là nhân vật lợi hại, sao cho tới bây. giờ tôi chưa nghe nói qua?”

Chương 2287

Takamori Yoshihisa ôm eo người đẹp cười nói: "Đẳng cấp của cô không đủ, cho nên không biết bọn họ rất bình thường, cô chỉ cần biết răng Akemi Kawamoto và Trần Gia Bảo đều là những người giỏi là đủ rồi"

Người đẹp trong lòng tò mò: "Ồ? Là nhân vật còn lớn hơn cả cậu chủ Takamori sao?"

Người đẹp trong lòng Yumi Nagai cũng lộ ra ánh mắt tò mò.

"Cái này không giống nhau" Yumi Nagai lắc đầu nói: "Mặc dù Takamori Yoshihisa của chúng ta là tài phiệt,có nguồn tài nguyên lớn, nhưng trong mắt đám cường giả Trần Gia Bảo và Akemi Kawamoto mà nói, chúng ta cũng chỉ là người bình thường yếu ớt, tuỳ tiện đưa một ngón tay cũng có thể nghiền nát chúng ta"

"Ngay cả dòng họ Yoshihisa cũng không dám trêu chọc bọn anh ta?" Người đẹp kinh ngạc: "Trần Gia Bảo kia lại giết Akemi Kawamoto, há chẳng phải là càng thêm lợi hại?"

"Không sai" Takamori Yoshihisa nhún nhún vai, thoải mái thừa nhận nói: "Dù sao dòng họ Yoshihisa chỉ phát tài một chút, sẽ không ngu đến đi trêu chọc Trần Gia Bảo" Yumi Nagai uống một hớp rượu, trong lòng âm thầm cảm thán, nếu ban đầu Takamori Yoshihisa tỉnh ngộ, cũng sẽ không bị Trần Gia Bảo lừa gạt 150 triệu tiền Việt Nam, mà dòng họ Nagai lại không biết Trần Gia Bảo tổ chức lần dạ

tiệc này, aizz, hối hận cũng đã muộn rồi

"Trần Gia Bảo là thứ gì, mặc dù đều nói anh ta giết thầy

Akemi Kawamoto, nhưng không thấy được bản thân Trần Gia Bảo lợi hại”

Đột nhiên, bên cạnh có một người đàn ông dáng người hùng hổ bước đến nói, sau khi nói xong, anh ta ngửa cổ lên trời uống một hớp rượu, có thể thấy rõ ràng anh ta rất căn hận Trần Gia Bảo.

Hơn nữa khí thế rất ác liệt, anh ta vừa đứng, kể cả Yumi Nagai hay Takamori Yoshihisa, lập tức từ dáng vẻ công tử thành người bình thường.

“Thì ra là Miyata Hikaru, từ lâu đã nghe nói dòng họ Hikaru thân thiết với Akemi Kawamoto, chắn hẳn Miyata Hikaru biết được câu chuyện bên trong”

Mắt Takamori Yoshihisa sáng lên, nhìn người đẹp trong lòng rồi nói: “Không phải cô biết muốn biết chuyện bên trong sao, Miyata Hikaru là người thừa kế tương lai của dòng họ Hikaru, là học trò của Akemi Kawamoto, là nhân vật lớn trong giới con nhà giàu.”

Người đẹp vội vàng chào hỏi: “Xin chào ngài Miyata Hiraku.”

Yumi Nagai luôn luôn không ưa dáng vẻ của Miyata Hikaru, mặt cười mà lòng không cười nói: “Không sai, Miyata Hikaru biết một chút nội tình, kể ra để cho chúng tôi mở mang một chút, tại sao nói Trần Gia Bảo không phải người tài giỏi?”

Hừ!” Miyata Hikaru nói: “Các người chỉ biết là Trần Gia Bảo giết thầy Akemi Kawamoto, nên nghĩ hắn giỏi. Lại không biết răng khi thầy tôi ở Việt Nam đã bị gãy một cánh tay, thực lực không thể dùng hết, mới bị Trần Gia Bảo giết.

Theo tôi thấy, tên đó là thừa nước đục thả câu, có gì giỏi đâu chứ”

“Nói như vậy, Trần Gia Bảo đúng là thừa nước đục thả câu” Takamori Yoshihisa nhìn người đẹp gật đầu, vậy mới đúng chứ, rõ ràng là là cường giả của Nhật Bản, sao lại thua tên

nhóc Việt Nam.

“Cũng chưa chắc.” Yumi Nagai cười nói: “Tôi nghe nói, tay của Akemi Kawamoto là bị Trần Gia Bảo chặt đứt? Bây giờ Trần Gia Bảo chạy đến Nhật Bản giết Akemi Kawamoto, bất kể thấy thế nào, cũng không giống là thừa dịp thả câu”

“Thì ra còn có tầng quan hệ này, vậy không tính là thừa dịp người gặp nguy ra tay” Takamori Yoshihisa và người đẹp trong lòng tỉnh ngộ.

Sắc mặt Miyata Hikaru tối sâm, nắm ly xiết chặt, nói: “Đúng là có tin đồn tay của Akemi Kawamoto là bị Trần Gia Bảo chặt đứt. Nhưng vậy thì sao?

Các ngươi đừng quên, Việt Nam là địa bàn của Trần Gia Bảo, tôi dám nói, nhất định là Trần Gia Bảo đem theo một đám cường giả vây quanh thầy Akemi Kawamoto thì mới chặt đứt được tay thầy”

Theo tôi thấy, Trân Gia Bảo chẳng những thừa dịp người

gặp nguy ra tay, hơn nữa còn lấy nhiều địch ít, là một tiểu

nhân hèn hạ, nếu như một ngày Trần Gia Bảo rơi vào ta

trong tay, tôi nhất định đích thật chặt tứ chi của hắn, để

cho anh ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

Chương 2288

Takamori Yoshihisa giơ ngón tay cái lên: “Không hổ là Miyata Hikaru, chính là bá đạo như vậy!”

Yumi Nagai uống một hớp rượu, âm thầm khinh bỉ cười lạnh hai tiếng, đáng tiếc bây giờ Trần Gia Bảo còn chưa tới, nếu không chút bản lĩnh của Miyata Hikaru, thấy Trân Gia Bảo xong, sợ trực tiếp sợ tè ra quần.

“Anh muốn cho Trần Gia Bảo muốn sống không được, muốn chết cũng không xong?”

Đột nhiên, một thanh âm lười biếng vang lên.

Cái thanh âm này rất quen thuộc, Yumi Nagai mới vừa uống rượu xong xém phun ra, vội vàng nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Trần Gia Bảo bước đi tới, bên người còn có Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu.

Ánh mắt anh ta ngạc nhiên nhưng phải thu lại, giả vở không nhận ra Trần Gia Bảo, trong lòng chưa đã thì Trần Gia Bảo đã tới rồi, tiếp theo Miyata Hikaru phải chịu tội rồi!

Takamori Yoshihisa không nhìn thẳng Trần Gia Bảo, mà nhìn Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu, thật là đẹp, rồi nhìn lại người đẹp trong lòng mình, lập tức ghét bỏ. Miyata Hikaru nhìn Trần Gia Bảo một chút khí thế của người tập võ cũng không có, hơn nữa bên người còn có đại mỹ nữ, rõ ràng là công tử bột, hắn nói: “Cậu là người Việt Nam, cậu mới vừa nói gì?”

Trần Gia Bảo giế t chết Takashima Seira rồi mới tới, đem theo Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu. Yoshimura Miyu nghe

Miyata Hikaru âm ï, lập tức phiên dịch cho Trân Gia Bảo.

Cho nên mới vừa Trần Gia Bảo mới có thể lên tiếng đi tới. Giờ phút này, Trần Gia Bảo nói: "Xin chào xin chào, anh không hiểu tiếng Việt Nam à? Nói như vậy, lời của tôi mới vừa nói, anh cũng nghe không hiểu?"

Yoshimura Miyu lập tức phiên dịch.

Miyata Hikaru ưỡn ngực ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: "Tiếng Việt Nam? Đối với tôi rất quan trọng sao?"

"Tiếng Việt Nam đối với anh mà nói không quan trọng." Trần Gia Bảo gật đầu một cái, nói: "Bởi vì bất kể anh có biết hay không tiếng Việt Nam, cũng không thay đổi kết quả bi thảm của anh"

"Tôi? Kết quả bi thảm?" Miyata Hikaru cau mày, nói: "Anh biết anh đang nói cái gì không?"

Trần Gia Bảo không đáp hỏi ngược lại, ni anh mới vừa nói muốn đánh gãy tứ chỉ của Trần Gia Bảo, để cho Trần Gia Bảo muốn sống không được, muốn chết cũng không được?"

"Thì sao?" Miyata Hikaru oán hận nói: "Đáng tiếc tôi không tìm được cơ hội, nếu không, nhất định để cho Trần Gia Bảo hối hận khi tới Nhật Bản"

"Được!" Takamori Yoshihisa vỗ tay ủng hộ: "Không hổ là học trò của Akemi Kawamoto, rất có phong thái của thầy!

Ánh mắt của người đẹp bên cạnh sáng lên, hận không thể nhào vào lòng Miyata Hikaru.

Yumi Nagai đều phải bật cười, vội vàng nâng ly uống rượu che giấu, trong lòng âm thầm nghĩ, nếu là Miyata Hikaru biết đứng ở trước mặt anh ta, chính là Trần Gia Bảo, không biết sẽ có vẻ mặt ra sao?

Trần Gia Bảo khẽ cười nói: "Anh cảm thấy, nếu để cho Trần

Gia Bảo nghe được, anh sẽ có kết quả gì?”

Miyata Hikaru cau mày, nghiêng đầu nhìn về hướng Yumi Nagai, bất mãn nói: ” Miyata Hikaru, đây là dòng họ Nagai mời khách? Anh ta là ai, làm sao phách lối như vậy?”

“Tôi biết anh ta, ân oán giữa anh và anh ta, không có liên quan tới ta” Yumi Nagai vội vàng phủi sạch quan hệ cùng Trần Gia Bảo, cuối cùng lại không có ý tốt bổ sung một câu: “Anh muốn biết anh ta là ai, vậy thì tự mình hỏi anh ta”

“Anh là ai?” Miyata Hikaru khinh miệt nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Chương 2289

“Trần Gia Bảo”

Yoshimura Miyu phiên dịch lại, Miyata Hikaru và Takamori Yoshihisa mở to mắt, khiếp sợ không thôi!

Ngay sau đó, Miyata Hikaru lắc đầu cười to, nói: “Anh là Trân Gia Bảo? Anh đừng hòng lừa gạt ta, Trân Gia Bảo tuyệt đối không dám nghênh ngang tới tham gia dạ tiệc!” Anh ta giễu cợt trong tiếng cười, Trân Gia Bảo bình thản, nói: “Ở trước mặt tôi mà dám ngông cuồng như vậy, đánh gãy một chân coi như cảnh cáo!”

Miyata Hikaru cười hơi ngượng ngùng, ngay sau đó càng phách lối hơn cười lên: “Anh muốn đánh gãy chân tôi? Anh biết ta là ai không, tôi là người thừa kế tương lai của dòng họ Hikaru, gia nghiệp trên có trăm nghìn người. Hơn nữa là học trò của Akemi Kawamoto, thực lực đến đến “U thông hậu kỳ, ám sát thuật cũng có thành tựu nhỏ, anh chỉ là một tên Việt Nam không rõ lai lịch, dám ăn nói bậy bạ đánh gãy chân tôi, anh phách lỗi làm người ta buồn cười!”

Giữa tiếng cười chế giễu của Miyata Hikaru, Trần Gia Bảo nói: “Đó chẳng qua là sức mạnh của Thông U Kỳ thôi, cũng không mạnh bao nhiêu so với con sâu con kiến, thực lực như vậy mà cũng khiến anh phấn khích, xem ra quốc đảo của các người không chỉ là địa phương nhỏ, mà kết cấu cũng nhỏ.

Tiếng cười của Miyata Hikaru đột ngột dừng lại, tức giận nói: “Anh nói sức mạnh của “Thông U Kỳ” giống như của loài kiến thôi sao?”

“Sự thật thôi mà”

Trần Gia Bảo nói xong đột nhiên di chuyển, tiến lên phía trước, nháy mắt đã tới trước mặt Miyata Hikaru và đá vào cẳng chân của anh ta.

Miyata Hikaru cảm thấy phía trước có một tia sáng lóe lên, nhưng không phản ứng gì, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", cảng chân gẫy, loạng choạng ngã khuyu xuống sàn, chân bị đau dữ dội, ngũ quan méo mói!

Takamori Yoshihisa kinh ngạc mở to hai mắt, một chiêu đã tiêu diệt Miyata Hikaru rồi, thiếu niên Việt Nam này có quá mạnh mẽ không? Hắn không sợ gia tộc Miyata Hikaru trả thù hắn sao?

Đột nhiên, đại não của Miyata Hikaru lóe lên, anh kinh hãi nói: "Anh… Anh là Trần Gia Bảo?"

Mặc dù thân thể rất đau nhưng cũng không bằng sự chấn động trong tâm hồn, hắn tốt xấu gì cũng là võ sĩ của "Thông U Kỳ", cũng hoàn toàn có thể trở thành một ninja ưu tú, nhưng..nhưng thiếu niên Việt Nam này có thể giết hắn chỉ với một chiêu, trừ Trần Gia Bảo ra, anh ta thật không nghĩ ra, vẫn còn thiếu niên Việt Nam nào mạnh như vậy!

Takamori Yoshihisa càng thêm chấn động, đột nhiên quay đầu nhìn về hướng Trần Gia Bảo, không phải chứ, cậu thiếu niên này chính là Trần Gia Bảo trong truyền thuyết sao?

Trần Gia Bảo liếc nhìn Miyata Hikaru, chỉ thấy anh ta ngã xuống đất không đứng dậy được, đau đớn đến nỗi trán cũng đổ mồ hôi lạnh, mở miệng nói: "Một người trước khi

giả trang, thì cần phải rõ bản thân bao nhiêu cân bao nhiêu lượng. Nếu không, giả trang không ra lợi hại, sẽ như: tự tát mình một cái thật mạnh, biến mày thành một kẻ ngu ngốc. Đến ngay cả thầy mày, Akemi Kawamoto, đều chết bởi tay ta, mà mày lại bù lu bu loa với ta, thực là châu chấu đá xe, nực cười không biết tự lượng sức."

Khi anh nói ra, chính đồng nghĩa với thừa nhận mình là Trần Gia Bảo.

Miyata Hikaru "thình thịch" một tiếng, từ trong tâm phát ra một cơn ớn lạnh, tiêu rồi, thua vào tay Trần Gia Bảo rồi. Thật ra ngày từ đầu Trần Gia Bảo đã nói rõ danh tính của mình, chỉ là Miyata Hikaru không hề tin lời anh, hiện tại sau khi nhìn thấy thực lực của Trần Gia Bảo mới không thể không tin.

Takamori Yoshihisa há hốc miệng bàng hoàng, nếu anh thật sự là Trần Gia Bảo, người thiếu niên trước mắt đã giế t chết "ám sát thiên vương" Akemi Kawamoto của Nhật Bản. Chết tiệt, thật khó tin!

Đột nhiên đối ột nhân vật tưởng chừng như chỉ †ồn tại trong truyền thuyết, Takamori Yoshihisa vừa sợ vừa mừng thầm, may mà vừa nãy không nói xấu Trần Gia Bảo, nếu không, có lẽ anh ta sẽ giống như Miyata Hikaru rồi.

Chương 2290

Mà mặc dù mỹ nữ trong vòng tay của Takamori Yoshihisa cũng kinh hoàng không kém, nhưng cô ta cũng không biết nhiều về Trần Gia Bảo và Akemi Kawamoto, cho nên cũng không hề bị chấn động như Takamori Yoshihisa.

Về phần Yumi Nagai vẫn luôn đứng bên cạnh không hề lên tiếng, do đã sớm biết được thân phận của Trần Gia Bảo, nên biểu hiện cũng rất thờ ơ.

Đột nhiên, chỉ nghe Trần Gia Bảo nói: "Tôi, Trần Gia Bảo có ân báo ân, có thù báo thù, theo tính khí của Trần Gia Bảo tôi, các người kêu la ầm ĩ muốn đánh gấy tứ chỉ ta, vậy thì ta khẳng định phải lần lượt đánh gãy tứ chỉ của các người mới tính là công bằng.

"Đừng… đừng mà… tha cho tôi một mạng…" Sắc mặt của Miyata Hikaru đại biến, nếu như thật sự bị Trần Gia Bảo đánh gấy tứ chỉ, ngay cả khi đỡ được hết, thì sức mạnh của hắn cũng sẽ bị tổn hại đi rất nhiều.

Yumi Nagai vẫn là lần đầu nhìn thấy Miyata Hikaru sợ hãi đến mức như thế, nhịn không được mà vỡ òa trong lòng, đồng thời âm thầm tán thưởng hắn, không hổ danh là người có thể giế t chết Akemi Kawamoto, Trần Gia Bảo quả nhiên lợi hại.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Nhưng mà Trần Gia Bảo ta là người nguyên tắc, thầy mày chết bởi tay ta, mày xem ta là thù địch, muốn vì thầy báo thù cũng là hợp tình hợp lý, nể tình mày hiểu được "tôn sư trọng đạo, lần này tao chỉ đánh gãy một chân của mày thôi.

Đương nhiên, bất cứ lúc nào mày cũng có thế tìm tao trả thù,

chỉ là lần sau, thứ tao muốn không phải chỉ là đánh gãy chân mày, mà là cái mạng nhỏ bé của mày đấy" "Không… không dám, cảm tạ cậu Gia Bảo đã tha mạng… cảm ơn tha mạng." Miyata Hikaru thở phào một hơi nhẹ nhõm, cố gắng vặn ra một nụ cười, trong lòng anh một vạn lần muốn tìm Trần Gia Bảo báo thù, nhưng hiện tại ở trước mặt Trần Gia Bảo, có đánh chết anh ta thì anh ta cũng không dám nói.

Trân Gia Bảo nhìn rõ mồn một, dường như nhìn ra tâm tư của Miyata Hikaru, khịt mũi khinh thường nói: "Ngoài ra, nếu mày lại để tao gặp mày ở bữa tiệc tối nay, thì một cái chân khác của mày cũng đừng có nghĩ tới nữa"

"Vâng… vâng… Miyata Hikaru gật đầu lia lịa.

Trần Gia Bảo không đáp lời anh ta, trực tiếp xoay người, dẫn theo Vũ Nhược Uyên và Yoshimura Miyu đi về phía bữa tiệc trong khoang thuyền, cả quá trình, đều không nhìn Yumi Nagai lấy một cái.

Yumi Nagai thở phào nhẹ nhõm, âm thầm giơ ngón cái lên, đây là Trần Gia Bảo, vẫn thật là một người có nguyên tắc.

Takamori Yoshihisa lau đi mồ hôi lạnh trên trán: "Vừa nãy suýt nữa hù chết tôi, tôi còn cho răng Trần Gia Bảo muốn giết người cơ, thở đều không dám thở mạnh."

Mỹ nữ miễn cưỡng cười nói: "Không phải sao, tôi đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người có khí chất mạnh mẽ như vậy, mà hắn ta rõ ràng vẫn là một thiếu niên"

"Các người vừa nấy cũng nghe được lời Trần Gia Bảo nói rồi, cậu chủ Miyata không thể xuất hiện trong bữa tiệc nữa rồi" Yumi Nagai xoay đầu nhìn Miyata Hikaru, mặc dù trong lòng mừng như điên, trên mặt vẫn giả vờ tức giận.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đỡ Miyata Hikaru đứng dậy: "Trần Gia Bảo thực quá tàn nhẫn, quá khốn nạn, cậu chủ Miyata, chân gãy của anh cũng cần phải kịp thời chữa trị, em sẽ bảo người đưa anh đi bệnh viện ngay lập tức." Takamori Yoshihisa

hít một ngụm khí lạnh, Miyata Hikaru người lăng mạ sau lưng Trần Gia Bảo, đã bị Trần Gia Bảo đánh gãy chân, Yumi Nagai vậy mà còn dám vì Miyata Hikaru đi mắng Trần Gia Bảo, hắn không sợ Trần Gia Bảo. đột nhiên quay lại giết, cũng đánh gãy một chân anh ta sao?

Miyata Hikaru cảm động trong lòng, nói: “Trước đây ta và cậu chủ Nagai vốn không ưa nhau, không ngờ vào thời khắc mấu chốt, vẫn là cậu chủ Nagai dám đứng ra, ân tình này tôi sẽ nhớ lấy, sau này cậu chủ Nagai cần gì, xin cứ nói!”

Chương 2291

“Không đánh không quen mà, tôi và cậu chủ Miyata đánh nhau lâu như vậy, sớm đã có cảm tình rồi, anh em một nhà, nói những lời này chính là khách sáo rồi, anh chờ một chút, tôi gọi điện thoại bảo người đưa anh đi bệnh viện” Yumi Nagai vui mừng khôn xiết, chỉ cần giả vờ thân thiết một chút là có thể lấy được lòng người, xem ra quả nhiên chỉ số IQ của bản thân tiến bộ rồi!

Lại nói đến, Trần Gia Bảo dẫn hai người phụ nữ vào sảnh tiệc, chỉ nhìn thấy đại sảnh khoang thuyền rất to, đèn màu rực rỡ, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng và du dương, nhiêu người thành đạt mặc vest và giày da tụ tập trò chuyện. Trần Gia Bảo nhìn quanh một vòng, cười nói: “Nhật Bản tổ chức tiệc tối cũng không khác mấy Việt Nam, xem ra những người có tiền đều như nhau cả”

“Yoshimura Miyu cười lấy lòng nói: “Nhưng cậu Gia Bảo lại là sự tồn tại độc nhất vô nhị.”

“Nói rất hay, đi, đi uống rượu, uống để giảm bớt mùi máu tanh trên người.” Trần Gia bảo vẫy vẫy tay, đi tới khu rượu cách đó không xa.

Yoshimura Miyu bước nhanh lên trước hai bước, đầu tiên là kéo ghế cho Trần Gia Bảo, sau đó lại chủ động rót rượu, sau khi đưa cho Trần Gia Bảo một cách trân trọng, cô ta nhẹ nhàng đứng sau lưng Trần Gia Bảo bóp vai cho anh. Cô ta hoàn toàn là một cô hầu gái nhu thuận, điều duy nhất thiếu là mặc trang phục hầu gái nữa thôi.

Vũ Nhược Uyên đi tới khu rượu vang, cầm ly rượu chậm rãi nếm thử, khóe miệng cười như không cười, phảng

phất có một tia châm chọc. Cô ta không phải là chế giễu Trần Gia Bảo, ngược lại, sau một đoạn thời gian tiếp xúc, cô ta cho rằng Trần Gia Bảo là độc nhất vô nhị, người mà cô ta chế nhạo là Yoshimur: Miyu, rõ ràng là tù nhân của Trần Gia Bảo, hơn nữa ngay từ lúc đầu còn có tâm làm phản, kết quả bây giờ lại là người trung thành hơn bất kỳ ai.

“Đều nói con gái Nhật Bản… à không, đều nói người Nhật Bản có no tính, quả nhiên không phải lừa ta.”

Khóe miệng Vũ Nhược Uyên lại nở nụ cười, đi tới ngồi xuống bên cạnh Trần Gia Bảo, nói: “Anh bảo Chiaki Nagai tổ chức bữa tiệc tối này làm cái quái gì vậy?”

Yoshimura Miyu lập tức vểnh tai lên và lắng nghe một cách cẩn thận.

Trần Gia Bảo cười nói: “Nếu như tôi nói, tôi tới yến tiệc uống rượu, ăn uống, nhìn thấy mỹ nhân ngoại quốc, mở mang kiến thức về tư bản Nhật Bản, cô có tin hay không? “Đương nhiên là không” Vũ Nhược Uyên trắng mắt nhìn Trần Gia Bảo

Trần Gia Bảo nhún vai nói: “Thực ra, tôi đến tham gia bữa tiệc tối nay, chính là để gặp các chức sắc của giới chính trị và kinh doanh ở Nhật Bản, tuyên bố rằng tôi, Trần Gia Bảo đã đến rồi.”

Vũ Nhược Uyên trong lòng dâng lên một cơn tức giận không thể giải thích được, nói: “Anh giết Akemi Kawamoto, đã đắc tội toàn Nhật Bản, từ trong tối đi ra ngoài sáng chính là tự vạch trần bản thân”

Hiện tại ở đây có rất nhiều chức sắc trong giới chính trị và kinh doanh. Mở rộng tầm nhìn ra thì họ là một thế lực khổng lồ. Nếu họ bí mật đoàn kết để đối phó với anh, thì anh thậm chí sẽ không nói đến việc lấy lại “Ngọc tỷ truyền quốc”, Tôi sợ rằng anh thậm chí sẽ không thể trở về nhà an toàn”

Yoshimura Miyu gật đầu liên tục, Trần Gia Bảo cho dù có lợi

hại đến đâu cũng không thể chống lại toàn bộ Nhật Bản.

“Cho nên, tôi mới đến gặp bọn họ” Trần Gia Bảo vừa cười vừa nhìn xung quanh nói: “Cảnh cáo bọn họ, đừng có chống đối Trần Gia Bảo tôi.”

Vũ Nhược Uyên suýt nữa thì bật cười, nói: “Đầu óc anh có phải không bình thường không, người có thể đến bữa tiệc này, có thể đều là người khuấy đảo cục diện của Nhật Bản đây”

Mà anh giết Akemi Kawamoto, chính là đánh vô mặt toàn bộ người Nhật Bản bao gồm cả bọn họ, anh cho rằng anh xuất hiện tùy tiện nói vài câu sẽ làm cho bọn họ ngoan ngoãn phục tùng?”

Trần Gia Bảo cười thần bí, nâng ly rượu nói: “Nếu không tin, chúng ta cùng chờ xem.”

Vũ Nhược Uyên khit mũi, tức giận quay đầu, không thèm để ý tới Trần Gia Bảo.

Chương 2292

Ở một khu vực khác của đại sảnh, hai anh em Koga Asuka và Koga Yiren từ suối Koga đang ngồi sang một bên thì thâm.

Koga Yiren lặng lẽ giơ tay chỉ hướng Trần Gia Bảo bên kia, lấy làm lạ nói: "Anh, mau nhìn kìa, đó không phải là Yoshimura Miyu sao? Cô ấy sao cũng ở đây?"

Koga Asuka nhìn theo hướng tay em gái chỉ, kinh ngạc nói: "Quả nhiên là cô ấy, trước đây anh nghe nói Yoshimura Miyu được phái đi ám sát Trần Gia Bảo, sau đó thì không có tin tức gì, nghe nói toàn quân đã bị quét sạch"

Không ngờ rằng cô ấy vẫn chưa chết, nhưng, cô ấy đã chưa chết thì vì sao lại không trở về phái Koga? Người đàn ông bên cạnh cô ấy lại là ai?"

"Thôi bỏ đi, ngồi đó đoán mò cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ bằng chúng ta trực tiếp đi đến hỏi cô ấy xeml" Koga Yiren đứng dậy đi về phía Trần Gia Bảo bên kia.

"Này, em đợi chút đã." Koga Asuka vội vàng kéo em gái, nói: "Em cứ đi như vậy kiểu gì cũng chịu thiệt thòi"

"Sao vậy ạ?" Koga Yiren thắc mắc, nói: "Em là thiên kim tiểu thư của phái Koga, Yoshimura Miyu chỉ là một người hầu, lẽ nào cô ta còn ăn hiếp em được sao?"

"Ý anh không phải là Yoshimura Miyu" Koga Asuka nhìn chằm chằm vào Gia Bảo ở phía xa xa, nghiêm túc nói: "Anh nghỉ ngờ là cậu thanh niên kia là Trần Gia Bảo" "Trần Gia Bảo?" Koga Yiren mở to mắt, bỗng nhiên quay đầu nhìn Trần Gia Bảo, trên gương mặt xinh đẹp hiện đầy

vẻ ngạc nhiên, nói: “Trần Gia Bảo mà anh nói chính là kẻ đã giết Akemi Kawamoto ur?”

“Không phải hắn thì còn là ai vào đây được nữa?” Koga Asuka trầm giọng nói: “Vì vụ ám sát của Trần Gia Bảo mà Yoshimura Miyu mất tích, bây giờ cô ta đột nhiên xuất hiện, nhưng lại không trở về phái Koga, kỳ lạ hơn nữa bên cạnh còn xuất hiện người đàn ông không rõ lai lịch. Vả lại Yoshimura Miyu tôn kính hắn như vậy, chủ động xoa bóp cho hắn, cho nên anh cảm thấy rất có khả năng hắn là Trần Gia Bảo”

“Tất cả mọi thứ đều chỉ là do anh phỏng đoán mà thôi. Trần Gia Bảo là kẻ thù của Nhật Bản, hắn tuyệt đối không dám xuất hiện công khai ở tiệc tối đâu” Koga Yiren nói: “Nhưng cũng có thể hắn là bạn bè của Trần Gia Bảo, em muốn thăm dò hắn một chút. Nếu như lại điều tra được tung tích của Trần Gia Bảo thì chúng ta có thể nắm quyền chủ động, cho hắn một đòn chí mạng!”

“Nhớ cẩn thận một chút, không cần biết đối phương có phải là Trần Gia Bảo hay không. Trực giác nói cho anh biết rằng hắn không phải là một kẻ tầm thường đâu. Đáng tiếc là tiểu thư Đạm Đài đang bế quan để điều chỉnh lại trạng thái, nếu như cô ấy tới đó, với thực lực của cô ấy thì thẳng thắn tóm hắn lại là xong, em cần gì phải đi thăm dò nữa?” Koga Asuka nhắc nhở.

“Nếu như không phải Trần Gia Bảo thì không cần phải lo lắng nhiều như vậy, nhưng mà..” Nói đến đây, Koga Yiren nhẹ nhàng hất tóc mai, lộ ra nụ cười xinh đẹp khiến con

người ta điên đảo, nói: “Nhưng mà, không có người đàn ông nào có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của một người phụ nữ xinh đẹp”

Nói xong, cô ta dịu dàng uyển chuyển đi tới chỗ Trần Gia Bảo.

Koga Asuka đứng im tại chỗ, đảo mắt một lượt, âm thầm đưa ra quyết định. Anh ta lấy điện thoại ra bấm số gọi cho cha anh ta - Koga Mayo, định nói những phát hiện ở chỗ này cho ông

ta biết.

Lại nói đến Trần Gia Bảo, sau khi uống hết ly rượu vang, Yoshimura Miyu ngay lập tức khéo léo cầm chai rượu lên rót thêm một ly nữa cho Trần Gia Bảo, hương thơm tỏa ra từ chất lỏng đỏ tươi làm say đắm lòng người.

“Yoshimura Miyu, sao cô lại ở đây vậy?”

Đột nhiên, một giọng nói lanh lảnh pha chút tức giận vang lên, Yoshimura Miyu sửng sốt. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn cô gái xinh đẹp từ phía đối diện bước tới, vẻ mặt không được tự nhiên: “Chào tiểu thư”

“Hóa ra cô vẫn còn biết tôi là tiểu thư cơ đấy” Koga Yiren khẽ hừ một tiếng, rồi lại nhìn về phía Trần Gia Bảo: “Anh ta là ai?”

Chương 2293

Ánh mắt cô ta vô tình lướt qua Vũ Nhược Uyên, trong lòng vô cùng kinh ngạc, một người phụ nữ xinh đẹp, thậm chí còn chẳng kém Đạm Đài là bao.

Vào cái lúc mà cô đang đánh giá Vũ Nhược Uyên thì cùng lúc đó, Vũ Nhược Uyên cũng di chuyển ánh mắt của mình lên người cô ta, trong lòng âm thầm gật đầu. Mặc dù thực lực chỉ đạt đến "Thông U hậu kì", nhưng nhan sắc lại trẻ đẹp rạng ngời, cũng được coi là đại mỹ nhân đứng đầu, không biết có phải là gu của Trần Gia Bảo không. "Hả? Sao mình lại nghĩ đến chuyện này cơ chứ? Chắc. chắn là do tên Trần Gia Bảo kia gây ra rồi"

Vũ Nhược Uyên nhanh chóng lắc đầu ném hết mấy suy nghĩ này ra ngoài.

"Anh ấy… Anh ấy là…" Yoshimura Miyu nhìn Trần Gia Bảo, sau đó lại nhìn Koga Yiren. Cô ta đứng sau lưng Trần Gia Bảo liên tục nháy mắt với Koga Yiren ý muốn bảo cô ta nhanh chóng rời khỏi đây.

"Hả?" Koga Yiren hiểu nhầm ý của Yoshimura Miyu, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng, cứ ấp a ấp úng, quả nhiên là có vấn đề!

"Cô là ai?" Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn về phía Koga Yiren, tay lắc thứ rượu đỏ như máu chảy trong ly.

Tiếng Việt!

Mắt Koga Yiren sáng lên, cô ta càng khẳng định chắc nịch rằng người thanh niên trước mặt này chắc chắn có quan hệ gì đó với Trần Gia Bảo. Cô ta cũng dùng tiếng

việt nói: “Tôi tên là Koga Yiren, là thiên kim tiểu thư phái

Koga. Rốt cuộc anh là ai, tại sao lại ở cùng Yoshimura Miyu của phái Koga”

Yoshimura Miyu võ trán, trong lòng âm thầm ảo não, tiểu thư lúc nào cũng thông minh, sao bây giờ lại ngốc thế. Rõ ràng là mình đã nháy mắt ra hiệu để tiểu thư mau rời đi. Giờ cô ấy không những không đi, lại còn nói ra cả thân phận của mình luôn, đây chẳng phải là tự trói mình giao đến tay Trần Gia Bảo à?

“Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương” (Nghĩa: Lau lách rườm rà xanh tốt, móc trắng làm sương, người mà mình nói đến, thì ở về một phương nào của vùng nước mênh mông.) Trần Gia Bảo đánh giá Koga Yiren, khen: “Người cũng đẹp như tên, rất đẹp, hơn nữa nói tiếng Việt cũng tốt lắm”

Đương nhiên rồi, kiến thức của phái Koga chúng tôi uyên thâm. Từ nhỏ tôi đã được học về văn hóa của nước Việt cổ, tôi cho rằng mình còn hiểu văn hóa Việ ơn đại đa số người Việt. Koga Yiren ưỡn ngực tự hào, nói: “Vậy còn anh, rốt cuộc anh là ai?”

Trần Gia Bảo cười, nói: “Hình như tôi không có nghĩa vụ phải nói tên của mình cho cô biết nhỉ?”

“Nói như vậy nghĩa là anh không dám nói ra thân phận của mình hả?” Koga Yiren nhìn Trần Gia Bảo từ trên cao, đầy vẻ khiêu khích, nói: “Đến cả cái tên cũng không dám nói, xem ra đàn ông Việt Nam mấy người đều là lũ nhát gan”

Vũ Nhược Uyên bật ra tiếng cười “ha ha”, nhẹ nhàng dùng ngón tay lau vết rượu vang trên khóe miệng, cười nói: “Nếu như cô mắng người Việt Nam, thì chắc chắn cô

không xong với tôi đâu. Nhưng mà cô lại mắng đàn ông Việt Nam, ừm, nghe qua thì cũng vui tai đấy”

Yoshimura Miyu đứng sau Trần Gia Bảo, mồ hôi trên lưng cô ta không ngừng rơi xuống, trong lòng vô cùng sợ hãi. Vậy mà tiểu thư cũng dám mắng Trần Gia Bảo, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Koga Yiren hơi sững sờ, Yoshimura Miyu bị ốm ư, sao sắc mặt lại kì lạ vậy.

Không đợi cô ta nghĩ lâu, lời nói của Trần Gia Bảo đã lôi kéo sự chú ý của cô ta.

Cô ta chỉ nghe thấy Trần Gia Bảo cười, nói: "Đàn ông à, đặc biệt là đàn ông Việt Nam ấy, là một sinh vật không bao giờ u được sự khiêu khích. Nếu như những tên đàn ông khác khiêu khích tôi thì kết cục chắc chắn sẽ chẳng tốt đẹp gì. Cơ mà khi một cô gái xinh đẹp mắc lỗi thì ngay đến cả Thượng Đế cũng phải tha thứ cơ mà. Huống hồ tôi lại là người thương hoa tiếc ngọc, thấy cô xinh đẹp như vậy, cũng nên cho cô một cơ hội nhỉ"

Koga Yiren cười nhạo một tiếng, khinh miệt nói: "Rõ ràng nhát như con chuột đến cả tên mình cũng không dám nói, nói đi nói lại mấy lời kiêu ngạo như vậy, mấy thằng đàn ông Việt Nam các anh đều thích khoa trương như thế hả? Nói đi, rốt cuộc phải làm thế nào anh mới u nói ra tên mình?"

Chương 2294

Trần Gia Bảo đặt ly rượu vang xuống, đứng dậy đi đến trước mặt Koga Yiren, nhíu mày nói: "Chỗ này là tiệc tối, là một nơi mà lúc nào cũng cần phải giữ thể diện, chỉ cần cô đến sàn nhảy khiêu vũ với tôi một bài, tôi sẽ cho cô biết tên mình, thế nào?"

Lời này vừa nói ra, Koga Yiren tức muốn nổ phổi. Cô ta là mỹ nữ có tiếng ở Nhật Bản, độ nổi tiếng sánh ngang với lga Tsuki của phái Iga, biết bao cậu chủ nhà giàu ở Nhật Bản muốn theo đuổi cô còn chẳng có cửa. Hơn nữa cô còn kiêu ngạo như vậy, chẳng thèm để mấy cậu chủ kia vào mắt đâu!

Vậy mà tên đàn ông Việt Nam này lại muốn nhân cơ hội này khiêu vũ với cô ta, đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, hèn hạ, vô liêm sỉ, vô lại!

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Koga Yiren chắc chắn sẽ vung tay giáo huấn kẻ vô liêm sỉ này. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện còn phải điều tra tung tích của Trân Gia Bảo, cô ta chỉ đành hít một hơi thật sâu, đè nén lửa giận trong lòng, kiêu ngạo nói: "Chỉ là cùng khiêu vũ một bài thôi mà, có gì ghê gớm đâu chứ, nhảy thì nhảy. Nhưng nếu như anh

dám đùa với tôi, tôi sẽ lấy danh nghĩa của phái Koga ra thề, nhất định phải để anh trả giá bằng máu"

"Đúng vậy, chỉ khiêu vũ một bài thôi mà, đâu phải chuyện gì to tát, việc gì phải lấy chuyện sống chết ra thề chứ? Mấy kẻ không biết còn tưởng tôi đang bỏ rơi cô đó" Trần Gia Bảo lắc đầu cười, cầm lấy đôi tay ngọc ngà của Koga Yiren rồi bước tới sàn nhảy.

Koga Yiren giật mình, hất tay Trần Gia Bảo ra như một phản

xạ có điều kiện, luống cuống nói: “Anh làm gì vậy?” “Phải là tôi hỏi cô đang làm gì mới đúng chứ?” Trần Gia Bảo nhướn mày: “Không tiếp xúc thân thể với nhau thì khiêu vũ kiểu gì? Nếu như cô không có thành ý thì bỏ đi” Nói xong, Trần Gia Bảo định quay người trở về chỗ n‹ “Đợi đã” Koga Yiren vội vã gọi Trân Gia Bảo lại, khí thế yếu đi mất ba phần, nói: “Có thể đợi… đợi đến lúc gần đến sàn nhảy rồi tôi mới năm tay”

Bóng lưng của Trần Gia Bảo đối diện với ánh nhìn của Koga Yiren, khóe miệng lộ ra chút mỉm cười, sau đó lại quay người trở về phía bên cạnh Koga Yiren, dùng tay ra dấu mời, nói: “Xin mời”

“Thái độ như này còn tạm được” Koga Yiren kiêu ngạo hừ một tiếng, lúc này mới ngẩng cao đầu ưỡn ngực cất bước đi về phía sàn nhảy.

Trần Gia Bảo cười, đi theo.

Yoshimura Miyu thở phào nhẹ nhõm, nếu như Trần Gia Bảo đã mời Koga Yiren khiêu vũ thì chắc sẽ không xuống †ay với cô nàng đâu.

“Mặt khác, nếu tiểu thư đã tới đây, thì rất có thể cậu chủ Koga Asuka rất có khả năng cũng ở đây. Xem ra mình phải tìm cơ hội bí mật nhắc nhở cậu chủ kế hoạch tấn công phái Koga vào tối mai của Trần Gia Bảo, để bọn họ chuẩn bị càng sớm càng tốt, mình cũng có thể lấy công chuộc tội.”

Nghĩ đến đây, đôi mắt xinh đẹp của cô ra sức tìm kiếm bóng dáng của Koga Asuka trong đám người.

“Cô đang muốn báo tin với phái Koga hả?”

Giọng nói bình thản của Vũ Nhược Uyên bỗng dưng vang lên.

Trong lòng Yoshimura Miyu sợ hãi, tới lúc này cô ta mới nhớ ra, ngoại trừ Trần Gia Bảo ra, Vũ Nhược Uyên cũng là một người phụ nữ khó đối phó.

Cô ta vội vàng nhìn Vũ Nhược Uyên, cô ta chỉ thấy ánh mắt châm chọc của Vũ Nhược Uyên đang nhìn mình, nhanh chóng nói: “Cô Vũ hiểu lầm rồi, sau mấy ngày ở chung, tôi đã hiểu rõ ràng rồi, cậu Gia Bảo đây võ công thâm hậu, túc trí đa mưu, gia nhập phe của cậu Gia Bảo mới là lựa chọn đúng đắn nhất. Tôi tuyệt đối không dám phản bội cậu Gia Bảo và cô Nhược Uyên”

Vũ Nhược Uyên uống một hớp rượu, nói: “Cô không phải hứa với tôi, lời hứa bằng miệng là thứ vô dụng nhất. Tôi cũng chẳng quan tâm cô có phản bội Trần Gia Bảo không, cô chỉ cần nhớ kĩ rằng, một khi phản bội Trần Gia Bảo, không cần biết ngày mai kế hoạch tấn công phái Koga có thành công hay không thì cô đều phải chết”

Chương 2295

Yoshimura Miyu sững sờ, giờ phút này cô ta mới kịp phản ứng lại, cô đã trúng độc "hóa thủy đan" của Trần Gia Bảo. Tối mai nếu như Trần Gia Bảo thành công thì tốt, còn nếu như chết ở phái Koga thì cô ta sẽ không có thuốc giải, cũng phải chôn thây theo anh ta!

Sau khi hiểu rõ, cô ta thấy lạnh run cả người, vô cùng hoảng sợi

Lại nói đến việc Trần Gia Bảo và Koga Yiren cùng nhau đi đến sàn nhảy khiến rất nhiều người xung quanh âm thầm kinh ngạc.

Ai cũng biết Koga Yiren nổi tiếng là đối tượng khó theo đuổi ở Nhật Bản, chưa từng có scandal gì. Người đàn ông kia rốt cuộc là ai mà lại có bản lĩnh mời được Koga Yiren khiêu vũ? Thật là trâu bò quá đi.

Nhiều người xung quanh thảo luận sôi nổi, hỏi lẫn nhau, ngạc nhiên phát hiện không ai biết lai lịch của Trần Gia Bảo, nảy sinh tò mò với Trần Gia Bảo.

Chiaki Nagai luôn đứng trong đám đông, một vài quan chức cấp cao của chính phủ xung quanh, đồng thời nhìn vào những người đang bàn tán sôi nổi về thân phận của Trân Gia Bảo, trong lòng ông ta thầm cười lạnh lùng, đợi mọi người biết thân phận của Trần Gia Bảo, sợ rằng sẽ không nhàn nhã như vậy.

Bên kia, Koga Asuka nhìn người em gái đang nhảy cùng Trần Gia Bảo trên sàn nhảy, cũng thầm cười lạnh lùng. Không cần nhiều thời gian? Bố sẽ đến, cho dù người đó không phải là Trần Gia Bảo, kết cục sẽ rất thê thảm!

Trong tiếng nhạc du dương, Trân Gia Bảo đã chủ động giữ eo của Koga Yiren.

Koga Yiren vẫn là lần đầu tiên thân mật với người khác giới như vậy, cơ thể cứng đờ, ý thức chuẩn bị chuyển động chấn động với Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, chỉ nghe Trần Gia Bảo nói: "Đừng cử động, nếu cô hối hận, tôi có thể đi ngay bây giờ"

Koga Yiren đột nhiên phản ứng, trái chỉ là nhảy mà thôi, lại không rơi một miếng thịt. Nếu bây giờ hối hận, vậy mọi thứ đều là vô ích.

Nghĩ đến đây, cô ta không còn vùng vẫy nữa, hừ lạnh lần nữa nói: "Anh tốt nhất trung thực một chút cho tôi, nếu anh dám tay chân vụng về, tôi sẽ không tha cho anh" Trân Gia Bảo cười, nhẹ nhàng cười, kéo Koga Yiren tung †ăng nhảy múa trong sàn nhảy, kiểm soát vững chắc quyền chủ động nói: "Khiêu vũ vốn dĩ là nghệ thuật tao nhã, làm sao la đánh la giết, sát khí nặng như vậy, tôi đoán nhất định không có người đàn ông nào chịu cô, phải không?

"Anh nói nhảm, rõ ràng là cô chủ đây vừa ý họ!" Koga "Yiren tức giận, nâng cao gót giày mạnh mẽ giẫm vào chân Trần Gia Bảo.

Bước chân của Trần Gia Bảo di chuyển nhẹ, thay đổi phương hướng, không chỉ tránh cuộc tấn công dưới chân của Koga Yiren, đồng thời trên tay dùng lực, dẫn Koga Yiren khiêu vũ, nếu bươm bướm bay, xinh đẹp cảm động lòng người.

Hầu hết mọi người xung quanh không hiểu võ cổ truyền, không thể nhìn ra cuộc giao chiến âm thầm của Koga Yiren và Trần Gia Bảo, hoan hô cho điệu nhảy đẹp của Koga Yiren.

Chỉ có Koga Asuka nhìn ra, sắc mặt ngay lập tức nghiêm trọng rất nhiều, em gái dù sao cũng là võ cổ truyền của "Thông U hậu kỳ", lại khuất phục trong tay đối phương, điều đó có nghĩa

là sức mạnh của đối phương, ít nhất là "tông sư" cảnh giới.

"Thực lực mạnh như vậy, lẽ nào anh ta thực sự là Trần Gia Bảo sao?"

Trong lòng Koga Asuka căng thẳng, thầm cầu nguyện rằng bố nhanh đến.

Giữa sàn nhảy, Koga Yiren bỗng nhiên mở to đôi mắt, vừa vô tình nhảy cùng với Trần Gia Bảo, vừa ngạc nhiên nói: "Anh… anh biết võ cổ truyền, còn lợi hại như vậy?"

Đối phương rất dễ giải trừ thế tấn công của cô ta, mà còn chiếm giữ vững chắc quyền chủ động. Điều này cho thấy gì? Rõ ràng sức mạnh của đối phương, vượt xa cô ta Trần Gia Bảo suy nghĩ mỉm cười nói: "Tôi từng nói tôi không biết võ cổ truyền sao?"

Chương 2296

“Anh rốt cuộc là ai?” Koga Yiren lạnh lùng hỏi: “Bây giờ tôi cũng nhảy với anh rồi, anh nên thực hiện lời hứa, nói cho tôi tên của anh”

Trần Gia Bảo cười, đôi môi của anh từ từ tiến lại Koga Yiren.

“Anh…anh làm gì?”, Koga Yiren rất hoảng sợ, nghĩ rằng Trần Gia Bảo muốn hôn môi cô ta, sợ hãi muốn vùng vẫy chạy trốn.

“Đừng cử động, bây giờ tôi chỉ nói với một mình cô” Trân

Gia Bảo nói xong, đã tiến lại gần bên tai Koga Yiren, nhẹ nhàng nói Đồng tử của Koga Yiren đột nhiên mở to, có một khoảnh khắc trong tâm trí, vô thức cùng Trần Gia Bảo di chuyển bước chân.

Nhưng dường như mọi người xung quanh, lại thấy Koga “Yiren đứng yên tuỳ Trần Gia Bảo cợt nhả, trong lòng vừa thèm muốn vừa đố ky.

Koga Asuka cũng ngạc nhiên. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, vừa rồi em gái còn hận không thể giãm đạp lên chân đối phương, bây giờ lại gân gũi như vậy?

Bên này, Koga Yiren đột nhiên phản ứng lại, khinh thường nói: “Không thể nào, anh tuyệt đối không thể là Trần Gia

Bảo?

Tại sao nói như vậy?” Trần Gia Bảo mỉm cười, với nhịp điệu của âm nhạc, dẫn dắt Koga Yiren quay ba trăm sáu mươi độ tại chỗ, đưa khuỷu tay ra kéo cô ta vào vòng tay anh.

Đột nhiên, sự ấm áp mềm mại ôm trong tay.

Koga Yiren ngạc nhiên, vội vàng vùng vẫy.

Trừng mắt với Trần Gia Bảo, sau khi nhẹ nhõm thả lỏng một chút mới nói: “Trần Gia Bảo giế t chết Akemi Kawamoto, đánh vào thể diện của Nhật Bản, Trần Gia Bảo đã là kẻ thù của toàn Nhật Bản. Thử hỏi, với điều kiện này, Trân Gia Bảo làm sao dám ngang nhiên xuất hiện ở bữa tiệc? Vì vậy, đừng nghĩ lừa tôi, anh căn bản không thể là Trần Gia Bảo, nhưng tôi đoán, anh chắc quen biết Trần Gia Bảo”

“Ý cô là, Trần Gia Bảo sẽ sợ những người trong bữa tiệc này?” Trần Gia Bảo chỉ dùng một tay kéo eo Koga Yiren, một tay kia chỉ vào những người trong bữa tiệc.

“Lẽ nào không phải vậy sao?” Koga Yiren vẻ mặt đắc ý, dáng vẻ anh không lừa được tôi.

“Sai sai sai”Trần Gia Bảo lắc đầu mỉm cười, tiến sát đôi tai của Koga Yiren nói: “Không phải là tôi sợ họ, mà là họ sợ tôi.”

Koga Yiren chỉ cảm thấy khí nóng trong miệng của Trân Gia Bảo đang phun ra trên tai, cảm thấy ngứa ngáy, khiến cô ta rất khó chịu.

Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm ra tình hình của Trần Gia Bảo. Koga Yiren cũng chỉ có thể ép buộc chịu đựng, khinh thường nói: “Anh vẫn thực sự coi mình là Trần Gia Bảo? Được rồi, khiêm tốn mà nói, cho dù anh thực sự là Trần Gia Bảo, vậy anh nói xem, tại sao họ phải sợ anh? Anh biết rằng tất cả bọn họ đều là những người quyền quý của chính trị và kinh doanh, thêm sức mạnh vốn đã

đủ để phá hủy một quốc gia nhỏ”

“Vậy thì làm sao?” Trần Gia Bảo nói: “Tôi hỏi cô, cô có sợ không?”

“Đùa sao!” Koga Yiren cũng kiêu ngạo ngẩng đầu nói: “Tôi là con cháu của phái Koga, trời sinh kiêu ngạo, hiên ngang không chịu khuất phục, làm sao có thể sợ chết?” “Phải vậy không? Vậy như thế này, sợ hay không sợ cái chết?” Tay Trần Gia Bảo kéo eo cô từ từ di chuyển ra lưng cô leo lên, cuối cùng di chuyển đến giữa lưng Koga Yiren, lòng bàn tay hàm ý mạnh mẽ, chỉ muốn nội kình nôn ra hết, có thể ngay lập tức làm rung chuyển trái tim của Koga Yiren.

Mặt nhỏ của Koga Yiren đột nhiên tái nhợt, không dám di chuyển, trong đôi mắt tràn đầy hoảng sợ.

Đây rõ ràng là sự đe dọa của cái chết!

Chương 2297

“Xem biểu hiện của cô, tôi biết coi thực sự sợ” Sức lực trong lòng bàn tay của Trần Gia Bảo đột nhiên biến mất. “Anh… anh thực sự là Trần Gia Bảo sao?” Sắc mặt của Koga Yiren hoảng sợ, vừa rồi nội kình bàn †ay của Trần Gia Bảo, thật là giống như một làn sóng biển lớn bát ngát, đừng nói đó là cô ta, ngay cả người anh trai của cô ta đã là một tông sư cường giả, cũng không ngăn cản được cỗ nội kình này, sức mạnh quả quyết như thế, mà còn là một người trẻ tuổi của Việt Nam, ngoài Trần Gia Bảo, làm gì còn người thứ hai làm được?

Trần Gia Bảo gật đầu nói: “Tất nhiên, Trần Gia Bảo, giống như hàng giả đổi lại”

Khuôn mặt xinh đẹp của Koga Yiren tái mét, trong lòng càng hoảng sợ, cô ta lại chủ động ngã vào trong tay Trần Gia Bảo, xong rồi, điều này thực sự kết thúc rồi…

Chỉ nghe thấy Trần Gia Bảo tiếp tục nói: “Trước đó cô nói không sợ chết, bởi vì cô đứng nói không đau lưng, nhưng một khi đối mặt với mối đe dọa cái chết thực sự, cô thực sự sợ hãi, cô ta không cần cảm thấy mất mặt, đây chỉ là bản chất của con người.

Dường như nhận thấy Trần Gia Bảo đối với cô ta không có ác ý. Koga Yiren thở phào nhẹ nhõm, sau đó khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên. Im lặng không nói lên lời, vì cô ta vừa rồi thực sự sợ hãi, quá mất mặt.

Trần Gia Bảo một lần nữa kéo eo của Koga Yiren, cảm nhận sự đàn hồi eo thon của người con gái nói: “Cô là thiên kim tiểu thư của phái Koga, hay là “Thông U Kỳ”,

ngay cả cô sợ cái chết, huống chỉ là những người quyền quý này trong bữa tiệc?

Họ liên kết với các thế lực lượng mạnh mẽ vốn, nhưng tôi thấy, họ chỉ là tính cách thay đổi, đuổi theo mãi mãi là quyền lợi, giế t chết tôi, đối với họ thực ra có lợi ích gì? Vốn không có biên giới, bởi vì tôi đánh vào thể diện của Nhật Bản, họ sẽ liều mạng với Trần Gia Bảo tôi sao? Không, họ sẽ chỉ trốn trong văn phòng ấm áp, uống trà cao cấp đánh trống reo hò để tạo ra một vài âm thanh, thật sự để họ liều mạng nguy hiểm đối phó với tôi, cô cảm thấy có thể không?

Hãy nhớ rằng, càng ở trên cao, càng sợ chết, tôi chỉ cần để họ nhìn thấy sự lợi hại của Trần Gia Bảo tôi, cảm thấy kết cục đối đầu với tôi, vậy họ sẽ không trở thành kẻ thù" Koga Yiren có chút không chịu thua, khuôn mặt nhỏ trở nên đỏ bừng nói: "Người Nhật Bản bọn họ là dân tộc cao quý, là thiên chiếu đại thần đời sau, tràn đầy niềm kiêu ngạo không chịu khuất phục. Ngay cả khi anh thực sự là Trân Gia Bảo, họ cũng tuyệt đối sẽ không… sẽ không sợ anh.."

Trong ánh mắt của Trần Gia Bảo dần dần khinh thường chế giễu, Koga Yiren càng gần càng chột dạ, âm thanh ngày càng nhỏ hơn, đến cuối cùng âm thanh như muỗi. Nếu không phải Trần Gia Bảo dùng lực mạnh mẽ bên tai, căn bản nghe không rõ.

Trần Gia Bảo chế giễu nói: "Những người trượng nghĩa phần lớn đều không có xuất thân cao quý, thay lòng đổi dạ nhiều là những người đọc sách. Những người quyền

quý chỉ tay năm ngón này, có rất nhiều tiền mà người đẹp có thể tận hưởng, có rất nhiều nhân viên có thể bị bóc lột, nằm xuống có thể kiếm tiền mà nhiều người cả đời không thể kiếm được, làm gì còn có tâm huyết với người liều mạng?"

"Vấn đề này tôi không tranh cãi với anh, chúng tôi sử dụng lời nói thật, tôi tin rằng, đợi sau khi bạn biết thân phận của anh, nhóm đại lão trong trong bữa tiệc này nhất định sẽ liên kết để đối phó với anh, tốt hơn hết là anh nên tỉnh ra!" Koga Yiren

quay đầu hừ lạnh một tiếng, có thể thấy rõ sự không phục của cô ta.

Trần Gia Bảo nói: “Nếu cô tự tin như vậy, không bằng chúng ta đặt cược?”

Koga Yiren ngạc nhiên, phản ứng theo bản năng nói: “Anh muốn đánh cược gì?”

“Trước khi phái Koga các người âm thầm cử người giết tôi, sống chết là kẻ thù với tôi, nhưng Trần Gia Bảo là người thương xót luyến tiếc cái đẹp, cô đẹp như vậy, tôi thực sự không đành lòng giết cô” Trần Gia Bảo chạm vào. cái cằm trơn bóng của Koga Yiren, từ trong đôi mắt lấp lánh của cô ta, có thể nhìn thấy sự hoảng loạn bên trong nội tâm của cô ta, cười nói: “Nếu thật sự như như lời cô nói, những người quyền quý này dám liên kết đối phó tôi, vậy coi như cô thắng, tôi sẽ tha cho cô.

Ngược lại, nếu họ không dám liên kết đối phó tôi, thì cô sẽ thua, sau đó làm người hầu trung thành nhất của tôi, giống như Yoshimura Miyu, thế nào?”

Chương 2298

“Anh… anh đáng ghét!” Koga Yiren tức giận. Cô ta đường đường là thiên kim tiểu thư phái Koga, thân phận cao quý như thế nào, Trần Gia Bảo lại muốn để cô ta làm một người hầu, cô ta chưa bao giờ thấy một người đáng ghét như vậy!

Trân Gia Bảo khiêu khích nói: “Làm sao, cô không dám à?”

Koga Yiren tức giận nói: “Ai nói tôi không dám, đánh cược thì đánh cược!”

“Được, một lời đã định”

Trần Gia Bảo mỉm cười, nữ thần chỉ tay năm ngón được tôn thờ trong mắt mọi người, để cô ta làm người hầu bưng trà rót nước bên cạnh, nghĩ đến vẫn thực sự mong đợi.

Đoạn cuối, Trần Gia Bảo và Koga Yiren đã nhảy xong, có những tràng pháo tay nồng nhiệt xung quanh họ.

Koga Yiren đẩy Trần Gia Bảo ra giống như bị điện giật, dường như Trần Gia Bảo là một con rắn độc trong mắt cô †a.

Đột nhiên, không đợi Koga Yiren trốn thoát, Trần Gia Bảo đã nắm lấy bàn tay đẹp của Koga Yiren và ngẩng cao đầu sải bước đi về phía sân khấu nói: “Cô đợi cá cược thua cho tôi”

Khuôn mặt xinh đẹp của Koga Yiren hơi thay đổi, đã phải vận dụng vùng vẫy nội kình hai lần, làm sao có thể vùng vẫy được? Chỉ có thể vô tình cùng Trần Gia Bảo đi về phía trước. Mọi người xung quanh đột nhiên ồn ào hắn lên,

hai người họ khiêu vũ cũng xong rồi, dù sao cũng có thể hiểu

đó là một điệu nhảy nhã nhặn, nhưng bây giờ, Koga Yiren lại để người khác giới tuỳ ý nắm tay thân mật như vậy mà không phản kháng. Lế nào Koga Yiren và anh thật sự là mối quan hệ bạn trai bạn gái sao?

Koga Yiren cũng ngạc nhiên, đây là tình huống gì vậy, lẽ nào em gái phát huy mKoga Yiren kế, kết quả kịch giả thành thật? Điều này… điều này không thể nào? Bên kia Yoshimura Miyu cũng ngạc nhiên, trong ấn tượng của cô †a, cô chủ luôn không để ý người khác giới, làm sao chỉ khiêu vũ với Trần Gia Bảo lại bị Trân Gia Bảo kéo đi? Sức hút của Trần Gia Bảo thực sự lớn như vậy sao?

Ánh mắt của tất cả mọi người đều chăm chú nhìn, Koga Yiren cảm nhận được những ánh mắt kỳ quái xung quanh, khuôn mặt nhỏ nóng bừng, vội vàng thấp giọng nói: “Anh định làm gì, nhanh thả tôi ra!”

Trần Gia Bảo vừa bước về phía trước, vừa nheo mắt liếc nhìn cô ta nói: “Cô không muốn đánh cuộc với tôi sao? Tôi để cô biết những người gọi là quyền quý này, dũng cảm và không khuất phục” như thế nào. Rất nhanh, cá cược của chúng ta có thể nhìn rõ”

Koga Yiren ngơ ngác, đã bị Trần Gia Bảo đưa đến sàn nhảy.

Hai người đứng cạnh nhau, giống như kim đồng ngọc nữ. Mọi người nhìn chăm chú!

Bữa tiệc mọi người thảo luận sôi nổi.

“Họ muốn làm gì vậy, lẽ nào muốn nhờ bữa tiệc để tuyên bố tình cảm sao? Đây cũng quá kiêu ngạo rồi đi?”

“Tôi thấy rất có thể là như thế này. Cậu nhóc này có thể, im hơi lặng tiếng theo đuổi giành được Koga Yiren, vẫn phải công bố mối quan hệ trước mặt với rất nhiều người, vẫn khá lãng mạn. Đáng tiếc không biết cậu ta là con cháu nhà nào?”

“Khà khà, ngài tỉnh trưởng, cậu nhóc này xem như là nhân vật

phụ chiếm được sự chú ý hơn nhân vật chính, đúng rồi, nếu các người mời cậu ta đến tham gia tiệc, chắc biết thân phận lại lịch của cậu ta?"

Đột nhiên, hầu hết mọi người xung quanh sôi nổi nhìn về phía Chiaki Nagai.

Chiaki Nagai làm sao đồng ý thừa nhận, liên tục xua tay. nói: "Các người đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết cậu ta là ai, tôi có thể khẳng định là trong những khách quý được nhà tỉnh trưởng mời, không có cậu thiếu niên này, tôi nghĩ cậu ta chắc là đến cùng cô chủ Koga Yiren" Mọi người gật đầu, đều đồng ý những lời của Chiaki Nagai, đồng thời trong lòng càng tò mò về Trần Gia Bảo.

Chương 2299

Bề ngoài Chiaki Nagai không lộ rõ ý tứ, nhưng trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi, nhưng may mắn thay, không ai nghỉ ngờ.

Trên sàn nhảy, Trần Gia Bảo thả bàn tay đẹp của Koga Yiren ra nói: "Tiếp theo, tôi nói, cô dịch"

Koga Yiren thở phào nhẹ nhõm, vô thức di chuyển sang bên cạnh hai mét, kéo xa khoảng cách với Trần Gia Bảo, bị người khác giới nắm tay trước mặt nhiều người như vậy, đây đối với cô ta mà nói vẫn là lần đầu tiên, chỉ cảm thấy rằng khuôn mặt nóng bỏng, vì vậy, không có nghe thấy những lời Trần Gia Bảo nói.

Sau khi Trần Gia Bảo lặp lại nhiều lần, Koga Yiren mới phản ứng lại, liếc nhìn Trần Gia Bảo: "Tôi có thể từ chối không?

"Cô nói gì?" Trần Gia Bảo nói, từ trên sàn nhảy lấy micro đưa con Koga Yiren.

Koga Yiren vô thức nhận lấy micro, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Thật là một người đàn ông bá đạo, thật là đáng ghét!"

Trân Gia Bảo làm lơ, sau khi nhìn xung quanh một vòng, ho nhẹ hai tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người trong bữa tiệc, sau đó nói to: "Các vị, tôi chỉ nói ba câu thôi" Mặc dù anh đã không cầm micro, nhưng sức mạnh của anh rất lớn, khiến những người trong đại sảnh bữa tiệc trên du thuyền Duy Khắc, đều nghe rõ, nhiều người hiểu tiếng Việt Nam, đã âm thầm ngạc nhiên, cậu nhóc này lại là người Việt Nam, dựa vào, hoa tươi của Nhật Bản bọn

họ lại bị một người Việt Nam hái, thực sự không có lý lế! Đợi

sau khi Koga Yiren miễn cưỡng phiên dịch, hầu hết mọi người ở bữa tiệc đều im lặng.

“Đầu tiên” Trần Gia Bảo đưa ngón tay ra chỉ nói: “Tôi đến từ Việt Nam, tên của tôi là Trân Gia Bảo”

Những điều này nói ra, giống như vùng đất bằng phẳng đột nhiên nổi sấm, bữa tiệc trở nên sôi nổi!

Mọi người ngay lập tức mở to mắt, Trần Gia Bảo? Anh lại là Trần Gia Bảo giế t chết Akemi Kawamoto? Trần Gia Bảo làm sao sẽ đến tham gia bữa tiệc, còn cùng Koga Yiren thân mật như thế?

Chiaki Nagai gần như đã phun rượu vang đỏ trong miệng ra. Làm sao ông ta không ngờ rằng Trần Gia Bảo lại dám ở bữa tiệc công khai thân phận, điều này… Điều này mẹ nó cũng quá kiêu ngạo đi, anh ta đang nghĩ gì vậy chứ? Bên kia, sắc mặt Koga Asuka thay đổi lớn, ngạc nhiêt “Anh ta quả nhiên là Trần Gia Bảo, tại sao anh ta dám ở bữa tối công khai thân phận? Không, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là, Koga Yiren chắc chắn biết thân phận của Trân Gia Bảo khi khiêu vũ. Do đó, sẽ bị Trân Gia Bảo uy hiếp, ngoan ngoấn cùng anh ta bước lên sàn nhảy làm phiên dịch.

Với sức mạnh của mình, ngay cả khi thêm Koga Yiren tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, nhưng nhìn bây giờ xem, Trần Gia Bảo đã không cố ý làm hại Koga Yiren, mình không thể hành động thiếu suy nghĩ, để tránh kích động Trần Gia Bảo, buộc anh ta giết người.

Kế sách bây giờ, chỉ có thể đợi bố đến, với sự nhãn lại và sức mạnh không ai sánh được của ông ấy, mới có thể cùng Trần Gia Bảo cạnh tranh, cứu Koga Yiren ra!”

Anh †a âm thầm thiết lập ý tưởng, lặng lẽ rút lui vào một góc, lấy điện thoại để gọi cho người bố Koga Mayo, chuyển thông tin về sự xuất hiện của Trần Gia Bảo trong bữa tiệc.

Trong toàn bộ phòng tiệc, chỉ có Vũ Nhược Uyên biết Trần

Gia Bảo sẽ công khai thân phận, nhưng mà trong lòng cô †a vẫn cảm thấy ngạc nhiên nói: “Kiêu ngạo, quá kiêu ngạo rồi, thật là kiêu ngạo không coi ai ra gì”

Trên sàn nhảy, Trần Gia Bảo nhìn xung quanh, rất hài lòng với phản ứng của mọi người, đưa hai ngón tay ra chỉ, tiếp tục nói: “Điều thứ hai, tôi muốn giết các người dễ dàng như trở bàn tay, sau này thường xuyên, giống như lúc này bây giờ, tính mạng toàn bộ đang nằm trong tay tôi, tôi để các người sống, các người có thể sống, để các người chết, các người chỉ có thể xuống gặp Diêm Vương!”

Sau khi Koga Yiren dịch những lời này xong, trong lòng đầy chấn động, một mình Trần Gia Bảo, lại dám đe dọa những người quyền quý trong đó người Nhật Bản chiếm hai phần ba số người của bữa tiệc, chẳng khác nào. ngang nhiên trở thành kẻ thù với toàn bộ người Nhật Bản!

Chương 2300

Dù cho đứng trên vị trí thù địch, Koga Yiren phải thừa nhận rằng Trần Gia Bảo táo bạo có một không hail

Đồng thời, ánh mắt của Trần Gia Bảo lạnh thấu xương, cả người tỏa ra sát khí nồng nặc giống như bản chất, tràn ngập cả phòng tiệc, bao phủ tất cả mọi!

Trong hội trường, bao gồm cả Chiaki Nagai, sắc mặt thay đổi một lần nữa, mặc dù họ là chính khách ngồi tít trên cao cùng với nhà tư bản, thường giở trò phía sau và hoạt động tư bản còn được, có gì khi đối mặt với loại cường giả độc nhất vô nhị Trần Gia Bảo?

Giọng điệu bá đạo của Trần Gia Bảo, cũng như ảnh hưởng của sát khí, họ chỉ cảm thấy Trần Gia Bảo dường như có một vị ma vương đẫm máu. Dường như chỉ cần Trần Gia Bảo di chuyển suy nghĩ, có thể họ sẽ bị giế t chết không còn một mảnh vụn.

Đột nhiên, cả người giống như rơi vào hầm băng, đồng thời toàn thân lạnh, đôi chân run rẩy, giống như đôi chân không nghe theo sai khiến, muốn chạy trốn đều không nhấc đôi chân lên được.

Thậm chí còn rất nhiều con nhà danh giá xã giao và thiên kim tiểu thư, rất khó để chịu được cỗ sát khí ngã này, nét †ao nhã bình thường làm gì còn?

Trong lòng Chiaki Nagai nảy sinh sự hối hận trong im lặng, lẽ nào Trần Gia Bảo muốn nhân cơ hội này, trong hội trường bữa tiệc giế t chết những người quyền quý hơn nửa là người Nhật Bản? Chết tiệt, Trần Gia Bảo sẽ không điên cuồng như vậy

chứ?

Sắc mặt Koga Asuka cũng thay đổi lớn. Anh ta dù sao cũng là "Tông sư sơ kỳ" cấp bậc cường giả, mặc dù bị ảnh hưởng bởi sát khí của Trần Gia Bảo, trong lòng cũng rất hoảng sợ, nhưng trong lòng thầm trỗi dậy cảm giác kỳ lạ. "Theo lý mà nói, nếu Trần Gia Bảo có thể giế t chết Akemi Kawamoto, vậy rõ ràng Trần Gia Bảo ít nhất cũng là "truyền kỳ trung kỳ" sức mạnh của cảnh giới, nhưng tại sao Trần Gia Bảo tỏa ra sát khí, yếu ớt rất nhiều so với bố, thậm chí kém xa sự mạnh mẽ của bố?

Là Trần Gia Bảo cố ý giữ sức mạnh, hay là thực sự giống như những người khác nói Trần Gia Bảo có thể giế t chết Akemi Kawamoto, là dựa vào mưu mô ăn ý?"

Koga Asuka nghĩ đến đây, đột nhiên đôi mắt sáng lên, không sai, Trần Gia Bảo trẻ tuổi, hoàn toàn không thể đạt đến sức mạnh của "Truyền kỳ trung kỳ", vì vậy đợi sau khi bố đến, có thể giết Trần Gia Bảo dễ như trở bàn tay!

Trong lòng anh ta tràn đầy mong đợi!

Khi những người trong hội trường càng hoảng sợ, Trân Gia Bảo giơ ngón tay thứ ba ra chỉ nói: "Điều thứ ba, Trần Gia Bảo tôi luôn ân oán rõ ràng, chủ yếu mọi người với Trần Gia Bảo tôi xưa nay vốn không quen biết, mà còn có ân oán trong quá khứ, gần đây không thù không oán tôi không có lý do gì để giết các người.

Chỉ cần các người không chủ động khiêu khích tôi, không tính toán giở trò sau lưng tôi, không nghe lời xúi giục của người khác liên kết đối phó tôi, vậy Trần Gia Bảo tôi không trở thành kẻ thù của các vị, nói không chừng, tôi còn có thể đưa cho các vị không ít lợi ích.

Ngược lại, nếu ai đó không lắng nghe khuyên nhủ trở thành kẻ thù với tôi, thì Trần Gia Bảo tôi có thể giế t chết Akemi Kawamoto, cũng có thể giết được các người, là thù hay bạn, sống hay chết, tất cả đều là suy nghĩ của các người"

Sau khi nói xong, sát khí khắp người Trần Gia Bảo bỗng ống như sự ấm áp của cậu bé bên cạnh nhà hàng xóm, mang

nhiên tiêu tan, khóe miệng vểnh lên một nụ cười

lại cho mọi người một cảm giác giống như gió xuân. Ban đầu đại sảnh tràn đầy sát khí đột nhiên biến mất. Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Điều mới phát hiện ra rằng cả người đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng, trong lòng tràn đầy nghĩ đến đã sợ, loại cảm giác không thở được vừa rồi, giống như cả người rơi xuống địa ngục đánh chết họ đều không muốn thử lại một lần nữa.

“Tôi nói xong rồi, tất cả mọi người muốn trở thành kẻ thù với Trần Gia Bảo tôi, hay là muốn làm bạn với tôi?” Trân Gia Bảo đứng trên sàn nhảy, trên cao nhìn xuống, ánh mắt từ từ liếc nhìn người xung quanh.

Chương 2301

Mọi người chỉ cảm thấy Trần Gia Bảo mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt mạnh mẽ như kiếm, loại cảm giác rơi vào vực thẳm, một lần nữa trong lòng dâng trào, trong lòng

tràn đầy sợ hãi, đừng nói bây giờ, đặc biệt ngay cả sau này họ cũng không dám đứng ở phía đối diện với Trần Gia Bảo.

Mọi người đang nóng lòng muốn thử, định nói ra khi nào trở thành bạn với Trần Gia Bảo, đột nhiên, một giọng nói uy nghiêm vang dội giống như sóng lớn của biển lớn, vang bên tai của mọi người: "Tôi với Trần Gia Bảo anh, đương nhiên là kẻ thù và không phải là bạn!"

Trong đại sảnh của bữa tiệc to như vậy, có một âm thanh truyền đến, lời nói khiến mọi người kinh ngạc!

Tất cả mọi người đều hoảng sợ, rốt cuộc là ai lại dám phản bác Trần Gia Bảo trong tình hình này?

Họ vội vàng nhìn đến nơi phát ra giọng nói, chỉ nhìn thấy một vị mặc đồng phục samurai đen trắng đan xen với thanh kiếm samurai ở thắt lưng, dáng người vạm vỡ, một người đàn ông trung niên không tỏ ra tức giận nhưng tỏ ra oai phong bước đến, ánh mắt ông ta kiên định, khí thế mạnh mẽ, so với Trần Gia Bảo vẫn thu hút hơn mấy phần. Mọi người đều nhận ra người đến, lúc đầu chấn động, sau đó vui mừng khôn xiết, nếu người này đến đúng lúc, cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại cỡ nào cũng không cách nào gây chuyện ở đây!

Vũ Nhược Uyên cũng nhìn về phía người đến, chỉ nhìn thấy khí thế của đối phương sâu sắc cao lớn, giơ tay nhấc

chân dường như có ý sức mạnh bùng nổ vô tận, giống như một lưỡi đao sắc bén đã chuẩn bị từ lâu, một khi mang đao ra thì lòng trời nở đất!

“Khí thế rất dũng mãnh, cho dù so với núi Vụ Ẩn của nhà họ Vũ chúng ta thì lão Vũ Lâm Giang cũng chỉ kém một chút. Xem ra thực lực của ông ta đã đạt tới cảnh giới của “Truyền kỳ trung kỳ” rồi!”

Trong lòng Vũ Nhược Uyên âm thầm kinh ngạc.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy Yoshimura Miyu hét lên: “Tộc trưởng… tộc trưởng lại cũng đến đây..”

“Tộc trưởng? Nói như vậy, ông ta là Koga Mayo, tộc trưởng của phái Koga?” Vũ Nhược Uyên đưa ly rượu cạn cho Yoshimura Miyu bên cạnh cười nói: “Không ngờ ông †a cũng đến đây. Bây giờ có trò hay để xem rồi: Yoshimura Miyu lập tức phản ứng lại, vừa cầm chai rượu rót một ly rượu đỏ cho Vũ Nhược Uyên vừa tò mò hỏi: “Sức mạnh của tộc trưởng đứng thứ tư trong danh sách võ cổ truyền của Nhật Bản. Tuy rằng anh Trần lợi hại nhưng đối mặt với tộc trưởng không nhất định có thể đánh được, cô Vũ sẽ không lo lắng cho sự an toàn của anh Trần chứ?”

luôn nghĩ đến việc tự tay giế t chết Trần Gia Bảo. Tôi

sẽ lo lắng cho anh ta sao?” Vũ Nhược Uyên khinh thường người, nhàn nhã uống rượu với chiếc ly cao của cô ta, nói

đùa. Lúc trước trên núi Vụ Vũ Lâm Giang và những người khác cùng liên kết cũng đều rất khó để gây khó dễ cho Trần Gia Bảo, huống chỉ chỉ là một mình Koga Mayo,

người có vẻ yếu hơn một chút so với Vũ Lâm Giang?

Căn bản không cần lo lắng về Trần Gia Bảo! Yoshimura Miyu không nói gì, trong lòng thầm khó hiểu, rõ ràng trước đó vẫn lo lắng Trần Gia Bảo sẽ gặp nguy hiểm khi công khai thân phận trong bữa tiệc, kết quả là bây giờ Koga Mayo đến đây,

Vũ Nhược Uyên lại biểu hiện không quan tâm chút nào, thực sự không thể hiểu nổi phụ nữ.

Trên sàn nhảy, Koga Yiren nhìn thấy bố đến, niềm vui hiện lên trên khoé mắt. Ghét bỏ ném chiếc micro đi đắc ý nói: "Trần Gia Bảo, bố tôi đến rồi. Có ông ấy trấn giữ ở đây, những người quyền quý đều có người đáng tin cậy, sẽ không tùy anh sắp xếp nữa, đặt cược của anh với tôi đã định trước chắc chăn sẽ thua!"

"Hóa ra ông ta là Koga Mayo, xứng đáng là cường giả đứng thứ tư trong danh sách võ cổ truyền của Nhật Bản. Quả nhiên khí thế của ông ta rất mạnh" Trần Gia Bảo nhìn về phía cường giả bước vào đại sảnh nói: "Ông ta đến rất đúng lúc, thực sự là buồn ngủ đều có người đến tặng cho. ôi cái g "Ý anh là gì?" Koga Yiren ngạc nhiên, phản ứng của Trần Gia Bảo vượt xa sự mong đợi của cô ta, tại sao bố cô ta đến rồi? Trần Gia Bảo không những không lo lắng chút nào mà còn có vẻ… rất vui? Đúng vậy, là rất vui, không còn gì để nói.

Chương 2302

Trần Gia Bảo nói: "Tôi trước đây vẫn lo lắng không có cách nào uy hiếp những người quyền quý này, lo lắng họ bề ngoài qua quýt với tôi, bây giờ đúng lúc có người đến rồi có thể để tôi ra oai, cô nói, bố của cô không phải đến rất đúng lúc sao?"

"Anh… anh lại coi bố tôi như một bàn đạp, thực sự là tức chết đi được, anh đợi bị bố tôi dạy dỗ một trận oga "Yiren thở hổn hển, nếu không phải micro sớm bị cô ta ném đi, đoán có thể tự trực tiếp bóp nổ tung.

Trân Gia Bảo cười không nói.

Ngay khi Trần Gia Bảo nhìn Koga Mayo, ông ta đã nhìn Trần Gia Bảo. Mặc dù ông đã truyền lệnh ám sát Trần Gia Bảo, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy Trần Gia Bảo.

Lúc này, ông ta chỉ thấy Trần Gia Bảo đơn giản đứng đó, có một loại khí thế nhìn đời bằng nửa con mắt, tuổi của anh hoàn toàn không phù hợp. Trong lòng thầm gật đầu, xứng đáng là một cường giả có thể làm xáo trộn tình hình ở Nhật Bản, quả nhiên là phi thường!

"Cộc cộc cộc" Koga Asuka rất nhanh chạy đến bên cạnh người bố Koga Mayo của anh ta, vui mừng nói: "Bố, bố đến quá đúng lúc, con ban đầu còn lo lắng bố không thể đến kịp"

Nói xong, anh ta đưa tay chỉ vào Trần Gia Bảo nói: "Anh ta là Trần Gia Bảo, anh ta không chỉ đe dọa Koga Yiren làm phiên dịch cho anh ta, mà còn đe dọa mọi người có mặt ở đây, thật là quá đáng ghét!"

"Ta biết" Koga Mayo gật đầu, nhìn Trần Gia Bảo, cười lạnh

lùng hai tiếng cao giọng nói: “Những lời trước đó con nói ta đều nghe thấy rồi, đe dọa hơn một nửa giới thượng lưu ở Nhật Bản, rất gan dạ, rất khí thế”

“Quá khen, đáng tiếc ông nói sai rồi” Trân Gia Bảo lắc đầu và mỉm cười, ánh mắt liếc nhìn những người quyền quý trong đại sảnh nói: “Tôi không phải là uy hiếp, mà là nói với họ sự thật, đó là, khiêu khích Trần Gia Bảo tôi, kết cục rất thê thảm”

Không giống như nỗi hoang mang hoảng sợ trước đó, mọi người trong đại sảnh đối với những lời này của Trần Gia Bảo, thể hiện sự khinh bỉ, hoặc cười lạnh lùng, thậm chí có người hiểu tiếng Việt Nam hét lên.

“Trần Gia Bảo, cậu cũng quá kiêu ngạo rồi, vừa rồi chúng tôi sợ cậu, bởi vì chúng tôi ở đây không có ai là đối thủ của cậu, không còn cách nào mới cùng cậu hư tình giả ý, mà bây giờ khác rồi, ngài Koga Mayo đã đến, có ông ta ở đây, cậu vẫn muốn đe dọa chúng tôi, cậu không cảm thấy. rất nực cười sao?”

Mặc dù những người khác trong đại tiệc không nói, nhưng hãy nhìn vào biểu hiện của họ, rõ ràng họ đều có suy nghĩ giống nhau.

Trân Gia Bảo nhìn người vừa nói những lời đó, chỉ thấy một người trẻ khoảng hai mươi tuổi, mặc một Âu phục thương hiệu nổi tiếng ở Prada, nhìn bộ dạng đắc ý của anh ta.

Đột nhiên, Koga có chút hả hê nói: “Anh ta là Naomi Kurahashi, là thừa kế thứ ba của tập đoàn Hòa Điền ở Nhật Bản, gia tộc của họ không chỉ giàu có mà còn là kẻ thù, kiểm soát một phần ba việc làm ăn của nông nghiệp ở Nhật Bản. Có thể nói người Nhật Bản có thể ăn no hay không, hoàn toàn nhờ vào tập đoàn Hoà Điền, vì vậy thế lực cũng rất mạnh, sau này anh chuẩn bị tâm lý để đối mặt với sự trả thù điên cuồng của tập đoàn Hòa Điền, haha”

Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn Naomi Kurahashi.

Trong lòng Naomi Kurahashi trước tiên là hoảng sợ, sau đó nghĩ đến Koga Mayo ở bên cạnh, lập tức trong lòng bình tĩnh lại, ưỡn thẳng ngực nói: “Làm sao, không phục à?”

“Cáo mượn oai hùm, càng có vẻ anh nhát như thỏ đế” Trần Gia Bảo từ trên người Naomi Kurahashi di chuyển ánh mắt nói: “Những lời tôi và Koga Mayo nói, ở đây anh không đủ tư cách để nói, anh tốt hơn hết nên im miệng, đỡ phải nói ra mất mặt”

“Anh..” Naomi Kurahashi vừa muốn chửi ầm lên, Koga Mayo đã đưa tay ra ngăn cản anh ta nói: “Trần Gia Bảo nói không sai, ở đây vẫn là giao cho tôi:

Chương 2303

Naomi Kurahashi căm hận quay lại đám đông.

Bên kia Yoshimura Miyu nói: “Có vẻ như anh Trân không dễ làm, nhóm quyền quý này vừa bị anh Trần làm cho hoảng sợ, có tộc trưởng… sự giúp đỡ của Koga Mayo, lại bắt đầu trở nên không đặt anh Trần ở trong mắt”

“Một nhóm người hai mặt gió chiều nào theo chiều ấy, không cần để ý” Vũ Nhược Uyên mỉm cười nói: “Điều này chỉ vừa mới bắt đầu, bây giờ điều quan trọng nhất là sự phân thắng bại giữa Trần Gia Bảo và Koga Mayo, nếu Trân Gia Bảo thắng, thì nhóm người quyền quý này, sau này sẽ nhượng bộ Trần Gia Bảo.

Nhưng một khi Trần Gia Bảo thua, ồ, tôi sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ hoàn toàn mất chỗ dựa, sau này sẽ đối mặt với toàn bộ sự liên kết tấn công ba giới quân sự, chính trị và kinh doanh của Nhật Bản. Cho dù anh ta lợi hại thế nào, cũng chỉ có thể chán nản chạy trốn về Việt Nam” Yoshimura Miyu nghiêm túc nói: “Có vẻ như anh Trần và Koga Mayo chiến đấu là điều quan trọng.

Vũ Nhược Uyên suy nghĩ nói: “Như vậy vấn đề đến rồi, cô

muốn Trần Gia Bảo chiến thắng, hay là muốn Trần Gia Bảo thua?” “Yoshimura Miyu chỉ cảm thấy Vũ Nhược Uyên có ý xấu,

khóe miệng nặn ra một nụ cười nói: “Cho dù anh Trần

thắng hay thua, tôi đều là người hầu trung thành nhất” Vũ Nhược Uyên mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến, tiếp tục

nhìn thế cuộc thay đổi trong trận này.

Đột nhiên, chỉ nhìn thấy Koga Mayo nói với Koga Yiren: "Yiren, con trước tiên qua đây."

Mặc dù ông ta nói với Koga Yiren, nhưng một đôi mắt sắc bén, từ đầu đến cuối luôn ở trên người Trần Gia Bảo, sợ Trần Gia Bảo nổi giận giết người, giết Koga Yiren.

Không có cách nào, rốt cuộc, danh tiếng của một người rất quan trọng, danh tiếng bên ngoài của Trần Gia Bảo, mặc dù Koga Mayo là cường giả đứng thứ tư trong danh sách võ cổ truyền của Nhật Bản, anh không dám có chút lơ là.

"Vâng" Koga Yiren đáp một tiếng, sau khi nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, nhảy ra khỏi sàn nhảy bước về phía người bố của cô ta.

Koga Mayo càng cảnh giác, đã chuẩn bị xong mọi thứ. Một khi Trần Gia Bảo ngăn cản, ông ta lập tức ra tay đánh Trần Gia Bảo, dù sao chăng nữa nhất định trước tiên phải đảm bảo an toàn cho Koga Yiren.

Tuy nhiên, thật bất ngờ, Trần Gia Bảo đứng trên sàn nhảy, khoé miệng chứa nụ cười nhạt, từ đầu đến cuối đều không ngăn cản.

št nhanh, Koga Yiren đã bước đến bên cạnh ông ta nói: "Bố con không sao"

Koga Mayo mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng có chút kính trọng Trần Gia Bảo, con tin như Koga Yiren trong tay. Trần Gia Bảo lại có thể vứt bỏ, từ thời điểm này, lòng dạ của Trần Gia Bảo không chịu sự nổi tiếng của cường giả.

Sau đó, ông ta nghiêm trọng nói: "Không sao là tốt rồi, đi đến đứng cùng anh trai con, Asuka, nhớ bảo vệ tốt cho. em gái của con"

“Vâng, thưa bố” Koga Asuka sợ hãi, anh ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bố anh ta lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy. Lẽ nào Trần Gia Bảo thực sự rất lợi hại?

Không coi Koga Yiren làm “con tin”, Koga Mayo hoàn toàn trút bỏ được những lo lắng trong lòng, cả người khí thế càng dữ dội hơn, nói với Trần Gia Bảo: “Thực ra, tôi luôn muốn gặp cậu” “Muốn gặp tôi, hay là Trần Gia Bảo cau mày nói: “Muốn giết tôi “

Tôi muốn gặp cậu, càng muốn giết cậu.” Koga Mayo hào phóng nói: “Chỉ có giết cậu, tôi mới có thể hoàn toàn yên †âm, phái Koga mới có thể có sự phát triển tốt hơn!”

Chỉ cần phái Koga có thể giết Trần Gia Bảo, vậy phái Koga có thể nhận được toàn bộ sự giúp đỡ của Terai Chika. Đến lúc đó đừng nói hoàn toàn vượt qua phái lga, thậm chí trở thành tông phái võ cổ truyền mạnh nhất của Nhật Bản, cũng không phải là không thể.

Chương 2304

Vì vậy, đối với Koga Mayo mà nói, Trần Gia Bảo phải chết, cũng phải chết trong tay của phái Koga.

Trân Gia Bảo tay cầm kiếm chỉ, kiếm ý hướng lên trời cao nói: "Có vẻ như ông rất muốn lấy mạng tôi, vậy tại sao ông còn không ra tay?"

"Đúng lúc có ý này!" Koga Mayo nói xong, đôi mắt đột nhiên mở to, hét to, xông về phía Trần Gia Bảo.

Trận chiến khốc liệt sắp bắt đầu!

Trong đại sảnh, bầu không khí đột nhiên khốc liệt!

Koga Mayo giống như một tên lửa xông đến phía Trần Gia Bảo, mặc dù thanh kiếm samurai vẫn ở trong bao, nhưng khí thế của ông ta rất mạnh mẽ, vốn dĩ là một cán đao! Những người xung quanh vừa phấn kích vừa hoảng sợ. Cường giả xếp hạng thứ tư trong võ cổ truyền của Nhật Bản tự mình ra tay, tuyệt đối có thể chém từng nhát Trần Gia Bảo!

Bên kia, mặc dù Vũ Nhược Uyên tin vào sức mạnh của Trần Gia Bảo, nhưng lúc này, cũng không thể không căng thẳng, tay bóp chặt ly rượu.

Mọi người chăm chú dõi theo, Trần Gia Bảo phải đối mặt với đột nhiên gây rối loạn của Koga Mayo, lại đứng trên sàn nhảy không trốn tránh. Đợi khi Koga Mayo cách anh còn lại năm mét, anh đột nhiên nâng cánh tay, kiếm chỉ vào Koga Mayo, nhẹ nhàng hét một tiếng, một kiếm khí sáng chói, từ đầu ngón tay b ắn ra ngoài!

Sự khinh thường loé lên trong mắt Koga Mayo, đột nhiên vung cánh tay về phía trước, một đấm vung ra, trực tiếp đánh vỡ tan kiếm khí

Thậm chí cơn gió mạnh của Koga Mayo gọi ra bị cuốn theo, tất cả đều đập vào quần áo của Trần Gia Bảo vang lên tiếng phần phật!

Mọi người ở đại sảnh đều xôn xao, xứng đáng là tộc trưởng của phái Koga, sức mạnh quả nhiên lợi hại!

“Trần Gia Bảo, cậu hàng vạn lần không nên, không nên đến Nhật Bản tự tìm cái chết!”

Koga Mayo lớn tiếng quát, nắm đấm tấn công vào gáy Trần Gia Bảo, sức lực mạnh mẽ, mạnh mẽ như đao!

Trần Gia Bảo ung dung, cú đấm đánh qua giống nhau, chỉ là vóc dáng anh không vạm vỡ giống Koga Mayo, nắm đấm so với ông ta vẫn còn yếu hơn một chút.

Chỉ nghe thấy “âm”, hai nắm đấm va chạm nhau, luồng không khí mạnh cuốn xung quanh như dời núi lấp biển. Nó giống như một cơn bão cấp mười gai. Sắc mặt mọi người xung quanh đã thay đổi, gần như bị luồng không khí mạnh này cuốn bay, vô tình đẩy lùi về phía sau, thậm chí nhiều người ngã xuống đất!

Trên sàn nhảy, Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy cỗ sấm sét của một nghìn quân từ nắm đấm của Koga Mayo đánh đến, kinh mạch ở cánh tay trở nên đau nhói, lập tức phát huy “Vô cực quyền”, hấp thụ lực lượng này, một phần thay đổi vị trí đến dưới chân trên sàn nhảy, mà một phần khác chuyển đến nắm đấm của ông ta, ngược lại đến đối đầu với Koga Mayo.

Koga Mayo nhận thấy nội lực trên nắm đấm của ông ta, có chút không chịu được khống chế. Lại liên tục đổ đến phía Trần Gia Bảo, nội lực trên năm đấm của Trần Gia Bảo, vậy mà còn mạnh mẽ hơn, hoàn toàn trái ngược lại với kiến thức cơ bản về võ cổ truyền từ trước đến nay của ông ta.

“Chuyện gì đang xảy ra, hoàn toàn kỳ lạ!”

Koga Mayo cau mày, trong lòng khó hiểu.

Nhưng vẫn không đợi ông ta nghĩ kĩ, chỉ nghe thấy tiếng “răng rắc”, dưới chân của Trần Gia Bảo do sàn nhảy làm bằng gỗ thực tan rã.

Bất ngờ là sàn nhảy không thể chịu đựng nổi sự sức lực mạnh mẽ thay đổi vị trí của Trần Gia Bảo mà đổ sập, hai người cùng nhau ngã xuống. Ngã xuống mặt đất của đại sảnh

Chương 2305

Đôi chân của Koga Mayo vừa chạm đất, ngay lập tức phát huy một lần tấn công mới, roi dưới chân của ông ta được nâng lên, đập vào bụng Trần Gia Bảo.

Chân đạp bát quái của Trân Gia Bảo, bóng người giống như một cơn gió, bỗng nhiên chuyển đến cơ thể Koga Mayo. Kiếm chỉ tấn công đến giữa eo mệnh môn huyệt, kiếm ý mạnh mẽ đánh vào, huyệt đạo ở thắt lưng Koga Mayo âm Ỉ ngứa ngáy.

Tuy nhiên, cuối cùng, ông ta là một cường giả độc nhất vô nhị chấn động nổi tiếng của toàn Nhật Bản, lập tức hét lên, quay người tấn công Trần Gia Bảo. Không những xoay người để tránh kiếm chỉ của Trần Gia Bảo, cuộc tấn công mạnh mẽ tỈ mỉ, giống như mưa to gió lớn, giữa một cú đấm và một cú đá, thường đi kèm với một âm thanh sấm sét mạnh mẽ vang vọng trong sảnh tiệc.

Thậm chí, những ly rượu, chai rượu trong khu vực mười mét xung quanh Koga Mayo, bùng nổ dưới ảnh hưởng lực của gió mạnh và sấm sét, phát ra âm thanh "đùng đùng". Mọi người xung quanh nhìn tận mắt, đã cảm thấy ngạc. nhiên khiếp sợ, đôi chân đang run rẩy, có thể tưởng tượng được rằng Trần Gia Bảo đang đối đầu với Koga Mayo, chịu đựng áp lực rất lớn!

Tinh thần của hai anh em Koga Asuka và Koga Yiren chấn động lớn, thế tấn công của bố mạnh mẽ như vậy, ngay cả khi Trần Gia Bảo rất lợi hại, cũng rất khó để chống đỡ, trận chiến này, Trần Gia Bảo chắc chắn thua!

Bên kia, Yoshimura Miyu nhìn vào trận chiến khốc liệt này. Tâm trạng rất phức tạp. Một mặt, cô ta là ninja xuất sắc được đào tạo bởi phái Koga. Theo lý mà nói, đương nhiên hy vọng

Koga Mayo sẽ giành chiến thắng.

Tuy nhiên, mặt khác, cô ta vẫn trong "Hoá thủy đan" của Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo còn thề nói rằng trừ anh không người nào có thể giải, nếu Trần Gia Bảo chết ở đây, thì cô ta cũng sẽ chôn theo Trần Gia Bảo.

Trong lòng Yoshimura Miyu tràn đầy do dự!

Nhưng Vũ Nhược Uyên tràn đầy tự tin, tin rằng Trần Gia Bảo sẽ không thua Koga Mayo.

Quả nhiên, chỉ nhìn thấy Trần Gia Bảo gặp chiêu phá chiêu, phát huy "Vô cực quyền", Kết hợp hai tay để tạo thành một lá chắn, chuyển động trong cả hai lòng bàn tay xuất hiện trong lực hút vô hình, liên tục hoá giải được sự tấn công của Koga Mayo, hấp thụ nội kình của Koga Mayo, lại củng cố sức mạnh của "Vô cực quyền".

Trong một lúc, hai người một tấn công một phòng thủ, hình thành tư thế giằng co.

Koga Mayo chỉ cảm thấy rằng sự phòng thủ của Trần Gia Bảo chặt chẽ, cuộc tấn công nghìn quân như sấm sét của ông ta, một khi liên quan đến cú đấm của Trần Gia Bảo, sức mạnh càng bị hóa giải mất hơn một nửa, phần còn lại của sức lực cũng không cách nào tiến thêm một bước để làm tổn thương đến Trần Gia Bảo.

"Có chút kỳ lạ, hoàn toàn kỳ lạt"

Koga Mayo càng nghỉ ngờ, càng đánh càng nóng lòng, vô thức sự tấn công trên tay mạnh thêm ba phần, âm thanh mạnh mẽ của gió và sấm sét, vang bên tai của mọi người, giống như sấm sét trên bầu trời!

Tuy nhiên, cùng với sự tăng cường tiến công của Koga Mayo: "Vô cực quyền" của Trần Gia Bảo cũng tăng cường thêm một bước, càng vô cùng kiên cố.

Trân Gia Bảo phòng thủ nhưng không tấn công, cảm thấy kinh mạch trên cơ thể bắt đầu xuất hiện cảm giác như kim châm nhẹ.

Rốt cuộc, Koga Mayo là cường giả của cảnh giới "Truyền kỳ trung kỳ". Nội kình bao gồm trong quyền thực là rất mạnh mẽ, cho dù Trần Gia Bảo chuyển động "Vô cực quyền" liên tục biến đổi, nhưng cơ thể ít nhiều không thể chịu đựng được.

Tất nhiên, muốn gạt bỏ đi cảm giác như kim châm trong kinh mạch, cũng rất đơn giản đối với Trần Gia Bảo. Tôi chỉ cần phát huy "Trảm nhân kiếm", toàn bộ nội lực hấp thụ phát huy là được. Vì vậy Trần Gia Bảo không hề hoảng sợ, thậm chí đang vẻ ung dung thoải mái, cho dù phòng thủ nhiều tấn công ít, đều không cần lo lắng.

Koga Yiren nhìn tận mắt, tay nắm lấy góc quần áo, căng thẳng nói: "Dưới sự tấn công mạnh mẽ như vậy của bố, Trần Gia Bảo lại còn có thể tay nghề điêu luyện, sức mạnh của anh ta lại mạnh đến mức này, bố chắc sẽ không… chắc sẽ không thua Trần Gia Bảo chứ?"

Chương 2306

“Hoàn toàn không thể!” Koga Asuka lập tức đưa ra lời bác bỏ nói: “Trần Gia Bảo có thể cùng bố chiến đấu đến tình thế căng thẳng, anh thừa nhận rằng Trần Gia Bảo thực sự lợi hại, lợi hại vượt qua tưởng tượng của anh.

Nhưng em đừng quên, bây giờ chỉ là một cuộc giao chiến quyền thuật, mà bố lợi hại nhất, nhưng là nhẫn thuật cùng với đao pháp, nói cách khác, trận chiến hiện tại chỉ là bước khởi động của bố, nếu đây là toàn bộ sức mạnh của Trần Gia Bảo, vậy hôm nay anh ta chắc chắn phải chết!” Anh vừa nói xong, đột nhiên, chỉ thấy Koga Mayo nhẹ nhàng gào lên một tiếng, nắm tay phải dồn Trần Gia Bảo. lùi ba mét. Tiếp theo, ông ta từ phía sau nhảy lên cao và rơi xuống cách hơn mười mét bên cạnh anh em Koga Asuka.

Trần Gia Bảo lùi về phía sau mấy bước, vừa rồi anh trút toàn bộ sức lực cú đấm đó khiến Koga Mayo rơi xuống đất, chỉ nghe thấy “răng rắc” mấy tiếng, nên nhà dưới chân ông ta trong phạm vi ba mét đều bị phá vỡ.

Sau khi cơ thể đứng vững, Trần Gia Bảo vẫn thờ ơ, kiếm chỉ chỉ vào Koga Mayo nói: “Làm sao thu tay về?”

Mọi người trong đại sảnh đều ngạc nhiên. Mặc dù sớm đã nghe nói rồi, sức mạnh Trần Gia Bảo xuất sắc, có thể tận mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo và Koga Mayo giao chiến đến mức khốc liệt như vậy, họ vẫn không chịu nổi mở to miệng, trong lòng chấn động!

“Chẳng trách có thể giết Akemi Kawamoto, sức mạnh của cậu ta rất mạnh, không làm tôi thất vọng” Koga Mayo từ từ rút đao ra nói: “Đối với cường giả như thế này của cậu, mới có

thể chứng tỏ sự tôn trọng của tôi”

Hai người Koga Asuka và Koga Yiren rất phấn khích, người bố rút đao, điều này rõ ràng là bố lập tức phải thể hiện tất cả sức lực. Trần Gia Bảo chắc chắn phải chết! Trần Gia Bảo cau màu hỏi: “Đao của ông rất sắc bén sao?”

“Rất sắc bén, đủ sắc bén để chém đứt mọi thứ” Koga Mayo đã hoàn toàn rút đao ra, lưỡi đao lạnh thấu xương phản chiếu sự âm u sắc bén, toàn bộ khí thế trên người ông ta đột nhiên tăng lên một bước, càng mạnh mẽ và quyết liệt hơn.

Những người xung quanh bị khí thế của ông ta ép buộc, chỉ cảm thấy hoảng sợ, dường như một con dao sắc bén treo trên đầu, sẽ bị giết bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Yoshimura Miyu cũng nghiêm trọng như vậy, dựa vào hiểu biết của cô ta về tộc trưởng, nếu tộc trưởng mang đao ra, nghĩa là ông ta nghiêm túc, trận chiến tiếp theo chắc chắn sẽ là trận chiến của sự sống và cái chết! Bên này, Trần Gia Bảo kiên cường đứng lên, nghiêm nghị mỉm cười nói: “Đao sắc bén như vậy, nếu giết người, nhất định rất nhanh”

“Đủ để giết người không thấy máu” Khí thế của Koga Mayo vẫn có thể liên tục trỗi dậy nói: “Vì vậy, cậu có thể yên tâm, chết dưới đao của tôi, cậu sẽ không cảm thấy đau đớn”

Trần Gia Bảo mỉm cười nói: “Câu này ông không nên nói với tôi, mà nên nói với những người có mặt ở đây, bởi vì người chết dưới đao của ông, chỉ có thể là họ, sẽ không phải là tôi”

Mặc dù tất cả những người xung quanh không biết tại sao Trần Gia Bảo nói câu này, nhưng hít thở một hơi. Koga Mayo khinh thường cười nói: “Đao của tôi cũng rất sắc bén, nhưng chỉ chém giết kẻ thù”

“Nhưng ở đây không gian nhỏ, nhóm người rất nhiều, nếu con đao của ông thật sự sắc bén giống như lời ông nói, vậy giết người không đổ máu, với sức mạnh “truyền kỳ trung kỳ” của ông, tôi sợ rằng sẽ làm tổn thương rất nhiều người” Trần Gia

Bảo mỉm cười, lộ rõ dáng vẻ ung dung, hoàn toàn không chú ý đến phía sau Koga Mayo rút đao.

Chương 2307

Sắc mặt mọi người xung quanh lại thay đổi một lần nữa, Trần Gia Bảo nói rằng không sai, Trân Gia Bảo và Koga Mayo mạnh mẽ như vậy, chỉ cần tấn công lẫn nhau bằng quyền thuật, sức mạnh lớn như vậy, nếu thực sự sử dụng vũ khí, vậy những người bình thường này, chỉ cần bị chiêu thức của Trần Gia Bảo và Koga Mayo ảnh hưởng đến, sợ rằng nhẹ là gấy cánh tay gãy chân, nặng hơn thì trực tiếp chết.

Koga Mayo giơ đao ra, chỉ vào Trần Gia Bảo, nói: "Tôi từ năm tuổi đã bắt đầu tập luyện nhãn thuật. Bảy tuổi bắt đầu tập luyện đao. Đến hôm nay đã luyện đao đến mức tuỳ ý, tôi tự tin, chuôi đao này chỉ giế t chết cậu, sẽ không làm thương tới người khác."

Mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm, còn tốt. "Phải không?" Trần Gia Bảo đột nhiên cầm kiếm chỉ chỉ vào đám đông, giữa cố ý hay vô ý, chỉ vào Naomi Kurahashi người đã khiêu khích anh trước đó, suy nghĩ

ói: "Tôi không muốn làm tổn thương người vô tội, nhưng nếu, nếu họ bị kiếm khí của tôi làm bị thương thì sao?" Những người xung quanh vừa thở phào nhẹ nhõm, sau khi nghe Trần Gia Bảo nói xong những lời này, trái tim nhảy lên cổ họng!

Sắc mặt Naomi Kurahashi đột nhiên thay đổi, anh ta vô cùng hoảng sợ!

"Mày… mày muốn thừa cơ giết tao?" Naomi Kurahashi bị dọa sợ mất mật, liền chạy đến đứng sát bên Koga Mayo mới yên tâm, vội vàng nói: "Koga tiên sinh, ngài nhất định

phải bảo vệ tôi. Chỉ cần ngài bảo đảm sự an toàn của tôi, ngài

muốn bao nhiêu tiền tôi cũng có thể..”

Koga Mayo thần sắc ngưng trọng, thanh kiếm katana trong tay không ngừng phát ra tiếng ong ong, dường như đang biểu hiện sự phẫn nộ trong bụng, đáp: “Ngài Naomi Kurahashi yên tâm, có Koga Mayo này ở đây, hôm nay khẳng định có thế lấy mạng Trần Gia Bảo, mà ngài cũng sẽ không bị tổn hại đến một sợi tóc”

Naomi Kurahashi lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, hống hách quay sang Trần Gia Bảo cười nói: “Mày cũng nghe rồi đấy, có Koga tiên sinh ở đây, mày đừng mong thoát được.”

Trần Gia Bảo nhìn cũng không thèm nhìn Naomi Kurahashi lấy một cái, trực tiếp xem anh ta như không khí, chỉ quay sang Koga Mayo nói: “Quả không hổ là cường giả đứng thứ tư trên bảng xếp hạng võ sĩ đạo Đông Đô, quả nhiên thập phần tự tin, đáng tiếc, nhiều khi người ta hay mắc phải sai lầm là đánh giá quá cao bản thân trong khi lại đánh giá quá thấp đối thủ”

Naomi Kurahashi sắc mặt đại biến, siết chặt nắm đấm. Trần Gia Bảo đáng chết, vậy mà dám phớt lờ bổn đại thiếu! Đợi đến khi mày bị Koga Mayo bắt được đi, cậu chủ đây sẽ cho mày nếm mùi đau khổi Koga Mayo đáp: “Sự tự tin của tôi, thật trùng hợp, là đến từ thực lực của bản thân, mà tôi cũng không hề đánh giá

thấp cậu, thế gian đều truyền tai nhau rằng Trần Gia Bảo. cậu một kiếm thành danh. Tuy vậy vừa rồi giao thủ, cậu trước sau chỉ sử dụng quyền cước, điều này cho thấy cậu vẫn chưa phát động toàn lực. Nhưng như vậy cũng chẳng

hề gì, trước kiếm của tôi, dù cậu có dốc hết sức đi nữa cũng không thể thoát khỏi vận hạn phải chết dưới tay tôi, bởi vì tên tôi, là Koga Mayo!”

Ông ta hét to một tiếng, siết chặt kiếm, từ trên không bổ xuống phía Trần Gia Bảo.

Ngay tức khắc một đạo kiếm chói lọi uy lực cường hãn xuất

hiện trên không, nhằm hướng Trần Gia Bảo chém tới với tốc độ cực nhanh, nơi nào nó đi qua nơi đây tan hoang cải Bên môi Trần Gia Bảo thấp thoáng ý cười. Kiếm này thực. bá đạo, tuy nhiên nếu so với Sầm Tiếu Uy của tỉnh Trung Nguyệt thì vẫn còn kém một bậc.

“Kiếm phong ác liệt như vậy, liền dám hùng hồn tuyên bố muốn lấy thủ cấp ta, cái thói tự cao tự đại của người Đông Đô các ngươi quả thật là trò cười một phương” Trần Gia Bảo không tránh không né, đột nhiên kiếm chỉ lên trời: “Trảm Nhân kiếm” lập tức vào tay, nhằm kiếm phong trước mặt mà vút tới.

Những người xung quanh chỉ cảm thấy trong mắt ngập tràn sắc đỏ tuyệt mĩ, dường như đại sảnh đã hóa thành một thế giới màu máu, đồng thời một luồng khí tức cuồng bạo cũng bao trùm toàn bộ nơi đây.

Một cỗ run rẩy dâng lên từ đáy lòng những kẻ chứng kiến. Trong khoảnh khắc, đao kiếm giao nhau!

Chương 2308

Khí tức cuồng bạo thình lình bộc phát, thuyền trong đại sảnh dường như không chịu nổi đả kích này, thân thuyền trái phải đều rung lắc dữ dội, người trong đại sảnh thì ào ào bị xô đông đẩy tây, loạng choạng đứng không vững, đều hét ầm lên.

Ngay cả hai anh em Koga Asuka và Koga Yiren cũng lảo đảo suýt ngã, trong lòng thầm kinh hãi, trận chiến giữa những kẻ mạnh cũng quá đáng sợ rồi.

Đợi đến khi đám người kia chật vật đứng vững, nhìn về phía Trần Gia Bảo thì không khỏi ngơ ngác.

Chỉ thấy Trần Gia Bảo trấn định tại chỗ, trên tay phải cầm kiếm xuất hiện thêm một đoạn kiếm màu đỏ dài ba thước, xung quanh thân kiếm là những tia sét uốn lượn, phát ra thanh âm "răng rắc", mà một kiếm mở màn của Koga Mayo đã tiêu tán không còn dấu vết.

Trần Gia Bảo kia thế mà dễ dàng chặt đứt kiếm của Koga Mayo!

Chúng nhân nhao nhao xuýt xoa cảm thán, lại một lần nữa lĩnh hội thực lực không thể xem nhẹ của Trần Gia Bảo.

Koga Mayo hướng về phía thanh kiếm "Trảm Nhân kiếm", †âm thần ngày càng càng nặng nề, nói: "Một đạo kiếm khí này của cậu đã đạt đến cảnh giới Trung kỳ trong truyền thuyết, võ học Trung Hoa quả nhiên bất phàm"

"Nhãn lực không tồi! Kiếm này có tên là "Trảm Nhân kiếm" tuy gọi là trảm "nhân nhưng lại có uy lực giết thần diệt quỷ, Akemi Kawamoto chính là chết dưới thanh kiếm này"

Koga Mayo gật gù: “Không thể không thừa nhận, Akemi Kawamoto chết trong tay cậu là không có gì đáng bàn cãi”

“Vốn dĩ Akemi Kawamoto đến Việt Nam khiêu khích tôi là một sai lầm cực lớn, mà loại sai lâm này chỉ có thể trả giá bằng tính mạng hắn”

Trân Gia Bảo nâng “Trảm Nhân” kiếm lên, chỉ về phía những tên tai to mặt lớn trong đại sảnh

“Còn các người, ai dẫm vào vết xe đổ của Akemi Kawamoto, chống đối Trần Gia Bảo này, đều chỉ dẫn đến một kết cục duy nhất, đó là bị Trần Gia Bảo tôi tiễn xuống hoàng tuyền! Hay là rút kinh nghiệm từ bài học của Akemi Kawamoto, sau này đối với Trần Gia Bảo tránh càng xa càng tốt? Vẫn là câu nói đó, là bạn là thù, là sống hay là chết đều chỉ nằm trong một ý niệm của các người mà thôi!”

Trong đại sảnh, Trần Gia Bảo một người một kiếm, lần nữa đe dọa những quý nhân cao cao tại thượng của Đông Đô.

Khí phách sơn hà, kiêu ngạo vô song!

Mọi người xung quanh sắc mặt càng lúc càng tái, khi nấy ỷ y vào có Kago Mayo mới bình chân như vại, giờ đây Trần Gia Bảo bộc lộ thực lực cao cường lại khiến họ bắt đầu đứng ngồi không yên.

Koga Mayo siết chặt cán đao, cười lạnh hai tiếng: “Trước mặt tôi mà dám lớn tiếng đe dọa bọn họ, sự ngạo mạn của cậu thực vượt xa tưởng tượng của tôi đấy”

“Ông thấy đó là ngạo mạn, tôi thì thấy mình chỉ đang tường thuật một sự thật thôi” Trân Gia Bảo vung tay: “Trảm Nhân kiếm” kiếm phóng khoáng chỉ thẳng lên trời, khí tức cuồng bạo ập xuống khiến vô số người biến sắc. Ngay sau đó chỉ thấy Trân Gia Bảo nheo nheo mắt, nói với Koga Mayo: “Thế nên, nếu ông chắc chắn vẫn muốn tiếp tục giao đấu với tôi, với kiếm của tôi đao của ông khi giao. tranh chỉ e con thuyền này

không kham nổi. Hơn nữa, tôi tin chắc trước khi con thuyền này bị phá hủy thì phần lớn những người ở đây đều bị cuộc đấu của hai ta ảnh hưởng đến tính mạng, trừ phi ông không thèm để mắt đến sống chết của bọn họ, chỉ muốn lấy thủ cấp tôi để tranh công với Terai Chika, vậy tôi cũng chỉ biết phụng bồi đến cùng" Koga Mayo nhíu mày, trong lòng đấu tranh kịch liệt. Uy lực của "Trảm Nhân kiếm" mạnh mẽ hơn ông ta tưởng nhiều, không thể không thừa nhận, giờ ông ta mà quyết sống chết giao đấu với Trần Gia Bảo khẳng định sẽ dẫn đến hậu họa khôn lường, toàn bộ quan khách trên tàu bị vong mạng cũng không phải không có khả năng. Phải biết rằng, khách khứa trên tàu hơn phân nửa là quý tộc thuộc tầng lớp thượng lưu ở Đông Đô, nếu họ gặp chuyện tại đây, đối với Đông Đô mà nói tuyệt đối là một đại sự gây chấn động xã hội, thậm chí là cả thế giới, nói chung đều sẽ gây ra cơn phong ba thảm khốc.

Chương 2309

Vậy nhưng, khó khăn lắm mới tìm thấy Trần Gia Bảo, giờ bảo ông ta trơ mắt thả cậu ta đi, sao mà cam tâm cho được?

Khi Koga Mayo còn đang đấu tranh tư tưởng thì sắc mặt những người xung quanh dần tối đi, họ thận trọng quan sát ông ta. Không lẽ ông ta định hi sinh mọi người để giết Trần Gia Bảo như chính tên kia nói?

Nhận thấy tình hình chuyển biến xấu Koga Yiren vội lên tiếng: "Trân Gia Bảo mày bớt hồ ngôn loạn ngữ đi! Bố của mày là cường giả có mặt trên danh sách võ đạo ở Đông Đô, ông ấy chắc chắn sẽ bảo vệ lợi ích của Đông Đô, tuyệt sẽ không cho phép mày đại khai sát giới ở đây"

"HaI" Trần Gia Bảo ngửa cổ cười một tiếng "Vị tiểu thư này ngậm máu phun người cũng quá trắng trợn đi, tôi tới đây ít nhiều cũng hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, nếu thực. tâm muốn giết bọn họ, cô nghĩ bọn họ còn sống được đến bây giờ ư? Mọi người đều biết Trân Gia Bảo tôi luôn đối nhân xử thế ôn hòa hiền hậu, vậy nên mới đến đây chân thành khuyên nhủ mọi người đừng đối địch với tôi, đây không phải là tinh thần quốc tế đầy cao cả ư? Ngược lại là Koga tiên sinh rõ ràng biết nơi đây địa hình nhỏ hẹp, trận so tài giữa tôi và ông ta sẽ ảnh hưởng đến phạm vi không nhỏ vậy mà vẫn không quản sống chết của mọi người, cứ khăng khăng đòi động thủ với tôi ngay đây. Là ai muốn đại khai sát giới, là ai vu khống Trần Gia Bảo tôi, chuyện này không phải rõ như ban ngày ư?"

Lời vừa nói ra, Vũ Thịnh Tài thiếu chút phun nguyên ngụm rượu trong miệng, tên này còn "đối nhân xử thế ôn hòa hiền hậu" với cả "tinh thần quốc tế"? Có quỷ mới tin ấy!
Yoshimura Miyu cũng thấy kỳ quái, một người một kiếm hung

hăng đứng giữa đại sảnh đầy nhân vật quyền quý mà dọa nạt uy hiếp, hành vi này cũng tính là "đối nhân xử thế ôn hòa hiền hậu" sao?

Song, ánh mắt những người xung quanh nhìn Koga Mayo càng lúc càng cổ quái, trong lòng họ càng ngày càng dâng lên bất an, sợ hãi như thủy triều khó mà khống chế. Đối với họ mà nói Trần Gia Bảo là con hắc long giang có thể dời sông lấp biển, Koga Mayo lại là chúa tể sơn lâm giáng thế, nếu hai người kia thực sự không màng sống chết của bọn họ thì đêm nay khả năng toàn mạng rời thuyền là cực thấp.

Nhận thấy sự chuyển biến thái độ của mọi người xung quanh, Koga Mayo một bụng căm giận cùng không cam †âm rốt cuộc cũng chỉ có thể thầm thở dài, ánh sáng lóe lên, katana vào vỏ: "Trân Gia Bảo, trận chiến hôm nay còn chưa ngã ngũ, sau này có cơ hội nhất định sẽ một phen quyết chiến sinh tử với cậu"

"Bố!" Koga Asuka nôn nóng gọi. Giờ mà thả Trần Gia Bảo đi, sau này muốn tìm ra hành tung của anh, sợ sẽ không đơn giản như hôm nay.

Koga Mayo khoác tay, ngăn Koga Asuka nói tiếp. Ông ta chung quy cũng không phải Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo có thể đe dọa đám quý tộc này, thậm chí có thể giết bọn họ, đến lúc đó dù Đông Đô có huy động cả ba lực lượng quân đội, chính trị, thương nhân để báo thù đi nữa chẳng qua Trần Gia Bảo cũng đã phủi mông về Việt Nam rồi. Koga Mayo thì không được như vậy, ông ta sinh ra và lớn lên ở đây, sau này còn nhiều phương diện cần đến sự giúp đỡ của đám quý tộc này, hôm nay nếu để bọn họ vì ông mà chết, chắc chắn sẽ mang lại rắc rối lớn, thậm chí nhà Koga sau này cũng sẽ khó mà có chỗ đứng tại Đông Đô.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn cách buông vũ khí ngừng chiến. "Ông đã đưa ra một quyết định sáng suốt đấy, lần sau gặp lại sẽ là trận đấu một mất một còn của hai ta" "Trảm Nhân kiếm" biến mất không một dấu vết, khí tức cuồng bạo bao trùm chúng nhân cũng bỗng chốc tiêu Tan.

Đối với Trần Gia Bảo mà nói nếu giết Koga Mayo ở đây thì không có cách nào kéo lga xuống nước, không đạt được lợi ích lớn nhất, huống hồ mục đích lợi dụng Koga Mayo. để đe dọa đám quý tộc này đã đạt được rồi, cũng không nhất thiết phải anh sống ta chết với ông ta ngay lúc này. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhận ra quần áo sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hai huynh muội Koga Asuka thầm tiếc rẻ, cứ như vậy thả Trần Gia Bảo đi cũng quá hời cho anh rồi.

Chương 2310

Trần Gia Bảo đưa mắt nhìn xung quanh, đến Naomi Yurahashi lại không biết hữu ý hay vô tình mà nhìn thêm hai cái "Còn về các người, lời tôi nói trước đó vẫn còn nguyên giá trị, là sống hay chết, là địch hay bạn đều nằm ở sự lựa chọn của các người"

Mọi người trong sảnh sắc mặt đại biến, nhao nhao quay qua nhìn Koga Mayo cầu cứu. Koga Mayo làm như không thấy, trong bụng sớm đã măng đám vô tích sự này đến 800 lần, xoay người bước ra ngoài, nói: "Cậu Gia Bảo thật bá đạo, chúng ta đi!"

Koga Asuka và Koga Yiren vội theo sau.

"lga tiểu thư, xin đợi một lát!" đột nhiên thanh âm Trần Gia Bảo từ phía sau vọng tới.

Koga Yiren ngưng bước, quay lại nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, đáp: "Anh muốn gì?" Trần Gia Bảo ý vị thâm trường nói: của chúng ta, vẫn còn hiệu lực "Hừ, cứ chờ thua đi" Koga Yiren khit mũi, xoay người rời đi.

Trên con tàu du lịch xa hoa Duy Khắc, trong đại sảnh tiệc rượu tráng lệ, sự ra đi của Koga Mayo, khiến bầu không khí vốn đã "gươm súng sẵn sàng" đột nhiên bị dẹp sạch. Vũ Nhược Uyên tay vẫn luôn cầm chặt ly rượu, đã thả lỏng một chút, biểu hiện khinh thường ho mộ "Cái gì vậy, tôi còn tưởng rằng Trần Gia Bảo định chiến đấu một mất một còn với Koga Mayo, còn chuẩn bị xem vở kịch hay của Trần Gia Bảo, kết quả đã kết thúc như vậy sao,nhàm chán.

"Yoshimura Miyu cười hai tiếng, thầm phẫn nộ, thật là người

phụ nữ ăn ở hai lòng!

Trong hội trường mọi người thở phào nhẹ nhõm, chết tiệt, sự khích động phải chịu đựng đêm nay, còn hơn cả một đời người cộng lại.

Trái tim của Thiên Minh lại càng rơi xuống trong bụng nhiều hơn, tiệc rượu này là do ông ta tổ chức, cũng may là Trần Gia Bảo không giết ai ở đây, nếu không thì, ông ta thực sự rất khó kết giao với mọi người.

“Xảy ra nhiều chuyện như vậy, vẫn rất may là không có nguy hiểm, đã đến lúc phải nhanh chóng tuyên bố tan tiệc rồi”

Thiên Minh nghĩ đến đây, chuẩn bị mở miệng nói, đột nhiên, nghe thấy giọng nói của Trần Gia Bảo lại vang lên: “Mọi người, mọi người đã quên tôi rồi sao, Trần Gia Bảo tôi vẫn ở đây?”

Mọi người bất giác nhìn thẳng về phía Trần Gia Bảo, liền thấy Trần Gia Bảo vốn đã đứng sẵn ở đó, vẻ mặt thoải mái, cân nhắc nói: “Hơn nữa mọi người có phải đã quên mất một điều, câu hỏi trước đó của tôi, mọi người vẫn

chưa đưa ra câu trả lời, sự kiên nhẫn của tôi thực là có hạn đó”

Mọi người sắc mặt đều thay đổi rõ rệt, trong lòng thầm kêu gào thảm thiết, chết tiệt, Koga Mayo vậy mà sớm đã vì

bây giờ còn ai có thể ngăn cản Trần Gia Bảo? Đây không phải là lại quay về lúc ban đầu bọn họ bị Trần Gia Bảo uy hiếp sao?

Naomi Kurahashi thấy vậy trong lòng càng hối hận, vốn dĩ anh ta cho rằng Koga Mayo có thể giết Trần Gia Bảo, anh †a mới nhảy ra khiêu khích Trần Gia Bảo, nào nghĩ rằng Koga Mayo không những không giết được Trần Gia Bảo, mà còn ngược lại đi về phía trước một bước nữa chứ, đây không phải là đẩy anh ta vào chỗ nước sôi lửa bỏng sao? Trân Gia Bảo đảo mắt nhìn xung quanh, đôi mắt ác liệt giống như một thanh kiếm sắc bén, ánh mắt lướt qua, mọi người nhao nhao rùng mình, một câu

cũng không dám nói.

Đột nhiên, dưới cái nhìn của Trần Gia Bảo, rất nhiều cường giả đều câm như hến, đến thở mạnh cũng không dám.

Yumi Nagai vẫn luôn đứng ẩn nấp ở lối vào đại sảnh, sau khi nhìn thấy cảnh này tinh thần chấn động, muốn biết, đây có phải là một nhóm đang đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp quyền lực ở Nhật Bản, đủ để quyền quý chúng ta dời sông lấp biển, ai có thể nghĩ rằng sẽ bị một người như Trần Gia Bảo dạo đến như thế này.

Chương 2311

Trong lòng Yumi Nagai lại là rung động lại là ao ước, tự lẩm bẩm: "Lợi hại… quá lợi hại rồi, nam nhân đại trượng phu, đáng phải như thế này!"

Trong đại sảnh, Trần Gia Bảo đảo mắt nhìn xung quanh, nói: "Vì không có ai nói gì, xem ra là không ai trong số mọi người muốn thoát ra, bỏ đi, dù sao lời đảm bảo bằng lời nói của mọi người, đối với tôi mà nói ý nghĩa cũng không lớn lắ Mọi người chỉ cần nhớ một điều, đó chính là đụng vào Trần Gia Bảo tôi, hậu quả mọi người không thể gánh chịu, chẳng hạn như lần này…"

Ngay khi lời nói vừa ngừng, Trần Gia Bảo đột ngột nhìn thẳng Naomi Kurahashi đang lặng lẽ di chuyển phía sau đám đông.

Naomi Kurahashi biết bị Trần Gia Bảo phát hiện rồi, trong lòng thầm kêu gào, hoảng sợ nói: "Anh… anh muốn làm gì"

Trần Gia Bảo bước một bước đi về phía anh ta, vừa đi vừa nói: "Trần Gia Bảo tôi luôn nói được làm được, trước đây tôi đã nói rồi, đụng phải Trần Gia Bảo tôi, sẽ kết cục thê thảm, anh nói đi, tôi muốn làm gì nào?"

"Anh… anh muốn giết tôi?" Naomi Kurahashi thấy sắc mặt anh thay đổi trầm trọng, hai chân run lên sợ hãi, kêu lên: "Anh… anh đừng qua, đừng qua đây…"

Vẻ mặt của mọi người xung quanh cũng thay đổi, chẳng lẽ Trần Gia Bảo thực sự muốn giết người ở nơi đông người sao?

"Sợ không?" Trần Gia Bảo vừa nói đã đi đến trước mặt Naomi Kurahashi.

“Phụt” một tiếng, dưới áp bức khí thế của Trần Gia Bảo, Naomi Kurahashi ngã lên ngã xuống trên đất không biết bao lần, hoảng sợ nói: “Anh không thể giết tôi… tôi là người kế thừa thứ ba trong tập đoàn Hòa Điền, gia tộc chúng tôi.. có những mối liên hệ và thế lực rất mạnh mẽ ở Nhật Bản, nếu anh giết tôi rồi, tập đoàn Hòa Điền của chúng tôi sẽ không bao giờ buông tha… tha cho anh…” “Tôi sợ một tập đoàn Hòa Điền hèn mọn này, vậy chuyến đi hôm nay của Trần Gia Bảo tôi, chẳng phải là một trò cười sao?”

Hôm nay nếu tôi không giết anh, vậy câu nói tôi nói trước đây “là thù hay bạn, là chết hay sống”, chẳng phải trở thành một câu nói suông sao?

Nếu như hôm nay anh không chết, Trần Gia Bảo tôi lại làm sao, có thể ngăn cản nhóm công tử Nhật Bản năm giữ vốn và quyền lực kia?

Trần Gia Bảo duỗi thẳng ra, chỉ vào lông mày của Naomi Kurahashi, nhìn đời bằng nửa con mắt, nói: “Vì vậy, anh chỉ có thể chết, cũng nhất định phải chết, muốn trách, thì phải trách bản thân anh là cáo đội lốt hổ, nhảy ra ngoài và đối đầu với tôi, thế nào cũng phải làm cho lòi cái đầu chim ra ngoài”

“Không… đừng mà…” Naomi kurahashi đồng tử của cả hai mắt lập tức co lại,

còn chưa kịp nói xong, một đạo kiếm khí bắ n ra từ đầu ngón tay của Trần Gia Bảo, xẹt qua giữa lông mày của anh ta

Máu đã bay một cách nhanh chóng “phụt” một tiếng, Naomi kurahashi đột ngột ngã xuống trong vũng máu. Rất nhiều người quyền quý bỗng nhiên mở to mắt, trong lòng không khỏi kinh hãi, Trần Gia Bảo vậy mà…vậy mà thực sự không đếm xỉa đến tập đoàn Hòa Điền, giết Naomi Kurahashi, điều này cho thấy những lời đe dọa trước đây của Trần Gia Bảo tất cả đều là sự thật, đúng là thực sự chống lại Trần Gia Bảo, anh ta thực sự sẽ giết người!

Đột nhiên, vô số người trong đại sảnh im như thóc, yên †ĩnh đến kỳ quái!

“Tôi đã luôn tin rằng, những hành động thuyết phục hơn lời nói, giả dụ như Naomi Kurahashi trước mặt, các vị “là

thù hay, là chết hay sống”, phải xem trong tương lại các người lựa chọn như thế nào” Trần Gia Bảo thu hồi thanh kiếm, nhìn như không nhìn nhưng người quyền quý này, đi đến phía trước với Vũ Nhược Uyên, nói: “Chúng ta đi thôi”

Chương 2312

Vũ Nhược Uyên phẫn nộ, bất mãn nói: “Cậu thật sự là đơn giản lỗ m ãng, nếu đổi thành chị, chị có trăm phương pháp có thể khiến Cang Kiều thấy chết lặng lẽ, mà còn không để lại bất kỳ manh mối nào”

Vẻ mặt của những quyền quý xung quanh lại thay đổi, càng ngày càng kinh hoàng, người phụ nữ này chắc chắn đang gián tiếp đe dọa bọn họ, mà còn vẫn có thể khiến bọn họ chết oan uổng, điều này còn đáng sợ hơn Trần Gia Bảo sao?

Nhận thấy lời nói của mình phát huy được tác dụng uy

iếp, Vũ Nhược Uyên không để ý nhếch môi lên nở nụ cười trên miệng, và bước ra ngoài cùng Trần Gia Bảo. “Yoshimura Miyu vội vàng theo sau.

Trần Gia Bảo cười nhẹ, cho Vũ Nhược Uyên một cái nhìn tán thưởng, thì thào nói: “Nói được đó”

“Chị chỉ nói sự thật thôi, chứ không giúp gì cho cậu, cậu nên bớt tưởng ai cũng mê mình đi” Vũ Nhược Uyên thề thốt không chịu nhận, chỉ là nụ cười trên khóe miệng lại sâu hơn.

Khi ba người bước đến cửa phòng khách của bữa tiệc, Yumi Nagai chủ động bước ra sau lùi lại, cúi xuống kính cẩn nói: “Anh Trần, đi thong thả”

Trần Gia Bảo trong lòng ngạc nhiên trước thái độ của Yumi Nagai, có điều cũng không tìm hiểu kỹ, gật gật đầu, cùng với Vũ Nhược Uyên đi thẳng ra ngoài.

Đợi đến khi bóng dáng của Trần Gia Bảo biến mất hoàn †oàn,

mọi người trong đại sảnh mới hoàn toàn nhẹ nhõm,

đều có một loại cảm giác như thoát khỏi cõi chết, không quan tâm chào hỏi Thiên Minh người chủ trì bữa tiệc, mà nhao nhao chạy đi, định ngay lập tức cảnh báo các thành viên trong gia đình, không được vạn bất đắc dĩ, đừng chọc tức Trần Gia Bảo!

Không bao lâu, vốn dĩ trong sảnh khoang thuyền đang náo nhiệt vô cùng giờ đã đi sạch không còn bóng người. Thiên Minh ngồi một mình ngồi một chỗ, ra lệnh cho người thuộc hạ của mình thu dọn xác của Naomi Kurahashi gửi cho gia tộc Naomi Kurahashi, cười khổ lắc đầu nói: "Trần Gia Bảo ơi Trần Gia Bảo, anh giết Naomi Kurahashi rồi, ngược lại nói ra nhất định phải thực hiện thoải mái thù hận, nhưng nó đã gây cho tôi một chút rắc rối không lớn không nhỏ"

Người ta nói rằng Koga Mayo đã sớm rời đi, Koga Asuka cũng lái xe đi, một mạch đi thẳng đến phái Koga.

Koga Mayo và Koga Yiren ngồi ở hàng sau, Koga Yiren vẫn không thoải mái nói: "Trần Gia Bảo thực là không coi ai ra gì, còn dùng bố mình làm bàn đạp, khốn nạn, đúng là đồ khốn nạn!"

Koga Asuka cũng cảm thấy như vậy nói: "Đây là lần đầu tiên trong đời tôi thấy một người kiêu ngạo như Trần Gia Bảo, thật không may cho những người quyền quý cản đường đó, không cách nào khiến bố anh cố gắng hết sức, nói không chừng, tuyệt đối có thể giết Trần Gia Bảo tại chỗ"

Vốn Koga Mayo luôn nhắm mắt, đột nhiên mở mắt ra, dường như có một tia sáng lóe qua trong mắt, nói:

"Không sai, "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo mặc dù sức mạnh của vô hạn, nhưng tôi vừa suất một dao, hơn nữa Nhẫn thuật của tôi đã cũng không phát huy như vậy, lần sau có cơ hội, tôi sẽ cho Trân Gia Bảo nhận ra tôi đáng sợ như thế nào!

"Asuka, con ngay lập tức ra lệnh, phái người theo dõi và điều tra Trần Gia Bảo, sau khi nhận được dấu vết báo cáo. cho ta

mọi lúc, tranh thủ giết Trần Gia Bảo trong vòng ba ngày, cho cô Terai một tin tốt"

"Vâng, con nhất định truy tìm tung tích của Trần Gia Bảo. mọi lúc mọi nơi, để Trần Gia Bảo có thêm cánh cũng không bay được!" Koga Asuka hưng phấn đáp lại, trong lòng tràn đầy sự chờ mong!

Hai ngày sau, bởi vì chuyện xảy ra ở tiệc rượu tên du thuyền liên quan đến thể diện của nhiều quyền quý, vì vậy tin tức đã bị ngăn chặn lan truyền ra ngoài, chỉ được lan truyền nội bộ trong xã hội thượng lưu của Nhật Bản, khiến tất cả những nhân vật lớn đứng trên đỉnh kim tự tháp quyền lực ở Nhật Bản đều nhao nhao ồn ào!

Một mình đơn phương độc mã, uy hiếp toàn bộ xã hội thượng lưu Nhật Bản, đây chắc chắn là lần đầu tiên từ xưa đến nay trong lịch sử Nhật Bản, thử hỏi, loại vô cùng nhục nhã này làm sao có thể chịu đựng được? Có thể chịu được không? Có vẻ như… có vẻ như vẫn có thể chịu đựng được.

Chương 2313

Ít nhất, nhóm quyền quý xã hội thượng lưu đã nhìn thấy sức mạnh của Trần Gia Bảo trong bữa tiệc tối hôm qua, đã tính chuyện chịu đựng rồi, dù sao thì bọn họ cũng không mất gì đáng kể, có điều chỉ mất mặt một chút mà thôi, ít nhất là tốt hơn hậu quả của việc bị giết bởi Trần Gia Bảo.

Ngoài đám người này ra, còn có một bộ phận người, định bí mật đối phó với Trần Gia Bảo, nhưng ngay sau khi, tin tức tối hôm qua Takashima Seira bị Trần Gia Bảo giết lan truyền ra, bọn họ lại một lần nữa náo loạn.

Mặc dù Takashima Seira chỉ có sức mạnh của "Tông sư Trung kỳ", nhưng phải biết rằng, Takashima Seira là một đệ tử kiêu hãnh của ngài Fujishimal

Ngài Fujishima là ai, đó là cường giả xuất sắc thứ hai trong danh sách võ đạo của Nhật Bản, ông ta còn lợi hại hơn Koga Mayo rất nhiều. Trần Gia Bảo đã giết Takashima Seira, hơn nữa còn không giấu diếm mang thi thể của Takashima Seira ném trên đường, điều này chẳng khác nào khiêu khích Fujishima Sengal

Thử hỏi, một người dám đấu với Koga Mayo trong đêm, đồng thời là người khiêu khích Fujishima Senga, là bọn họ biểu hiện hào hoa như vậy, hở ra là dám đụng chạm với quyền quý hay tới những nơi cao cấp, có thể đụng chạm sao?

Bọn họ vẫn chưa hoàn thành việc hưởng thụ tiền bạc và phụ nữ xinh đẹp, nhưng không muốn bị Trần Gia Bảo theo dõi, dẫn đến kết cục giống như Naomi Kurahashi.

Vì vậy, ban đầu những quyền quý còn suy nghĩ cách đối với

Trần Gia Bảo, cũng lần lượt ngừng công kích, gác lại ý định đối phó với Trần Gia Bảo, lên kế hoạch quan sát từ bên lề, chờ đợi sự báo thù của Koga Mayo và Fujishima Sengal

€ó thể nói, tình hình ở Nhật Bản, càng trở nên căng thẳng và khốc liệt!

Mặc dù hôm nay trời xanh gió mát, nhưng trong phủ đệ của Terai Chika lại mây mù u ám!

Terai Chika mới nhận được tin Takashima Seira đã chết thì lập tức nổi trận lôi đình, suýt chút nữa thì đập hết toàn bộ đồ cổ quý giá trong nhà.

Đối với cô ta mà nói, Takashima Seira chắc chắn là trợ thủ đắc lực nhất, nhưng bây giờ Takashima Seira đã bị Trân Gia Bảo giết. Điều đó cũng tương đương với việc cô ┼a bị Trần Gia Bảo chặt đứt một cánh tay phải đắc lực, làm sao cô ta có thể không tức giận chứ?

Nhưng sau khi trút giận xong, Terai Chika mệt mỏi đến mức ngồi liệt trên sô pha, nhìn đống hỗn độn trên sàn nhà, trong lòng chỉ còn lại nỗi sợ hãi sâu thắm.

“Trần Gia Bảo đã chặn giết Takashima Seira vào đêm qua, nếu không phải là thiên mệnh Âm Dương Sư đột nhiên nhắc nhở mình không không được ra ngoài, thì người chết đêm qua rất có thể là mình! Nói không chừng, bây giờ Trần Gia Bảo đang nghĩ cách giết mình rồi, không, mình tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra, hơn nữa mình còn muốn trả thù Trần Gia Bảo, trả lại gấp mười gấp

trăm lần sự sỉ nhục mà Trần Gia Bảo đã đem đến cho. mình!”

Terai Chika đứng dậy, hét: “Vào đây!”

“Kẽo kẹt” một tiếng, một người phụ nữ trưởng thành quyến rũ đẩy cửa ra, quỳ xuống hành lang làm bằng gỗ ở trước cửa, cung kính hỏi: “Tiểu thư, cô có gì cần dặn dò?” Cô ta tên là Chikino Kitano, thông minh và biết làm việc, giỏi tùy cơ ứng

biến, có thể nói là quản gia ưu tú nhất của Terai Chika.

“Cô gọi người đến dọn dẹp căn phòng này đi”

“Vâng”

“Hơn nữa hôm nay là ngày ngài Fujishima Senga đã hẹn để xử lý Trần Gia Bảo, thêm chuyện Takashima Seira bị Trần Gia Bảo giết, ông ta chắc chắn rất tức giận, muốn giết Trần Gia Bảo càng sớm càng tốt. Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là không biết tên Trần Gia Bảo kia đang trốn ở đâu, cho dù Fujishima Senga có mạnh đến đâu thì cũng không thể giết một kẻ mà còn chẳng biết hắn ở chỗ nào” Chikino Kitano cung kính hỏi: “Có phải tiểu thư đã có kế hoạch gì không?”

Chương 2314

Terai Chika nhìn cô ta bằng ánh mắt khen ngợi, nói: "Đêm qua Koga Mayo đã đánh nhau với Trần Gia Bảo, với sự tinh tường của Koga Mayo, chắc chắn sẽ phái người theo dõi Trần Gia Bảo. Cô lập tức gọi điện cho Koga Mayo… À không, cô đích thân đến phái Koga, mời Koga Mayo đến đây, tôi sẽ nói chuyện trực tiếp với ông ấy. Sau khi nắm rõ được tung tích của Trần Gia Bảo, để hai cao thủ như Fujishima Senga và Koga Mayo hợp lực lại với nhau giết Trần Gia Bảo, như vậy mới có thể đảm bảo không có chút sơ hở nào!"

Trong lòng Chikino Kitano hốt hoảng, Fujishima Senga với Koga Mayo đều là cường giả siêu cấp đứng thứ hai, thứ tư trên bảng võ đạo ở Nhật Bản, nhưng giờ lại liên thủ phải với nhau chỉ để đối phó một thanh niên đến từ Việt Nam. Điều này mà truyền ra thì chắc chắn sẽ lại tạo nên một trận sóng to gió lớn ở bên ngoài.

Terai Chika thấy đối phương ngơ ngác quỳ trên mặt đất không phản ứng gì không khỏi cau mày "Hửm?" một tiếng.

"Vâng, thưa tiểu thư. Tôi sẽ đi ngay" Chikino Kitano lập tức phản ứng lại, vội vàng đứng dậy rảo bước ra ngoài. Cùng lúc đó ở thành phố Đại Lương, trụ sở của phái lga. Trong khoảng sân thanh nhã và dễ chịu, Trần Gia Bảo đang thoải mái nằm trên ghế dài phơi nắng, cả người ấm áp.

Yoshimura Miyu ngồi một bên bóc vỏ nho cho Trần Gia Bảo, rồi tự tay đút từng quả cho Trần Gia Bảo.

Tự do thoải mái! Đột nhiên lga Tsuki nổi giận đùng đùng bước tới: "Trần Gia Bảo, đầu óc anh có vấn đề hả?"

Yoshimura Miyu đột nhiên quay đầu lại, bị dáng vẻ tức giận của lga Tsuki làm cho giật mình.

Trần Gia Bảo ăn nho, mắt vẫn nhắm, nói: “Ai da, tức giận đến mức này, lại nổi điên gì nữa thế lga Tsuki tiến về phía trước nhìn thấy dáng vẻ thoải mái của Trần Gia Bảo, lửa giận trong lòng bốc lên, nói: “Trân Gia Bảo, tôi hỏi anh, lúc trước không phải anh tự tin nói rằng mình có thể giế t chết Koga Mayo sao?”

“Đúng vậy” Khóe miệng Trần Gia Bảo nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “Mười phần thì cũng nắm chắc đến chín phần, trong lòng có dự tính trước, quyết tâm đạt được, chiến thắng sẽ năm trong tay ta… Thế nào, mấy câu thành ngữ tràn đầy tự tin như thế, bây giờ cô hài lòng chưa?”

Iga Tsuki cười nhạt hai tiếng, nói: “Anh đã tự tin như vậy thì tôi hỏi anh, không phải đêm anh đã đánh với Koga Mayo hả, sao không giết luôn ông ta. Rốt cuộc là do anh sợ, hay là căn bản anh không phải là đối thủ Koga Mayo? Nếu như Trần Gia Bảo giết Koga Mayo vào đêm qua thì một phái Koga không có Koga Mayo sẽ chẳng còn là đối thủ của phái Iga nữa. Phái lga muốn nhân cơ hội này đè ép hoàn toàn phái Koga để trở thành trường phái ninja mạnh nhất Nhật Bản!

Cho nên tất nhiên là lúc lga Tsuki biết được tối Trần Gia Bảo đã đánh nhau với Koga Mayo, lại còn để Koya Mayo. rời đi một cách an toàn thì trong lòng không kiềm chế nổi lửa giận. Dù sao trước đó Trần Gia Bảo đã hứa là có thể giế t chết được Koga Mayo!

Không giống với lga Tsuki đang tức giận, Trần Gia Bảo. mở mắt, đúng lúc Yoshimura Miyu đưa một quả nho đã bóc vỏ tới, Trần Gia Bảo há miệng nuốt vào, nhàn nhã nói: “Nếu như dùng hết sức đánh một trận thì tối qua tôi có thể giế t chết được Koga Mayo, nhưng tại sao tôi lại phải làm như vậy chứ?”

“Cái gì?” lga Tsuki sửng sốt: “Anh có ý gì?”

Trân Gia Bảo cười nói: “Cô đừng quên, giao ước của tôi với phái Iga là, tối nay đến phái Koga để đối phó với Koga Mayo, còn phái lga các cô đối phó với mấy người còn lại của phái Koga”

“Đúng vậy” Iga Tsuki tò mò nói: “Vậy thì liên quan gì đến việc tối qua anh thả hổ về rừng?”

Chương 2315

“Đương nhiên là có liên quan rồi” Trần Gia Bảo lại nhắm mắt, nằm tựa vào ghế, cười nói: “Trần Gia Bảo tôi đây đã nói là làm, nếu như tối qua giết Koga Mayo thì chẳng lẽ đêm nay lại đi đối phó với một Koga Mayo đã chết rồi à? Đây không phải là muốn tôi nuốt l lga Tsuki sửng sốt trong giây lát, rồi lập tức bĩu môi khinh thường nói: “Đã nói là làm gì cơ? Mấy cái lý do sứt sẹo này lừa trẻ con thì còn được, chứ sao lừa được tôi. Sở dĩ tối qua anh không đánh với Koga Mayo nữa là bởi vì sợ bản thân sẽ thua Koga Mayo dưới cái nhìn của mọi người, từ đó không giữ được đám quyền quyền quý kia nữa, lại càng lo lắng phái Iga sẽ từ chối tiếp tục hợp tác với anh?” “Ha” Trần Gia Bảo cười một tiếng, duỗi ngón tay trỏ lắc qua lắc lại trong không trung, cười nói: “Có giết được Koga Mayo hay không, không phải đến giờ Tý đêm nay cô cũng sẽ được biết hay sao?”

“Nếu như thật sự anh muốn giết Koga Mayo, vậy thì tối nay là cơ hội cuối cùng của anh..” Iga Tsuki bỗng nhiên hơi hả hê nói: “Anh giết Takashima Seira, chắc chắn Fujishima Senga sẽ không tha cho anh, không chừng ông †a đang tìm anh khắp nơi đó. Là một cường giả siêu cấp đứng thứ hai trên bảng võ đạo ở Nhật Bản, đợi đến lúc Fujishima Senga tìm được anh, kết quả tốt nhất của anh thì cũng là trốn chui trốn lủi về Việt Nam, cho nên hãy cố gắng mà hưởng thụ thời gian còn lại ở Nhật Bản đi” Yoshimura Miyu gật đầu liên tục.

“Fujishima Senga? Cường giả đứng thứ hai trên bảng võ đạo Nhật Bản ư?” Trần Gia Bảo vừa ăn nho vừa lắc đầu nói: “Ở Nhật Bản chỉ có Kiếm Thánh Takezo Mari đứng thứ nhất trong bảng võ đạo và vị Thiên Mệnh Âm Dương Sư thần bí khó lường kia mới có thể khiến tôi kiêng dè. Còn về những kẻ khác, cũng lắm cũng chỉ tạo một chút uy hiếp cho ta, chứ sẽ

không khiến ta phải tiếp đón đặc biệt đâu"

"Kiếm Thánh" Takezo Mari? Thiên Mệnh Âm Dương Sư? lga Tsuki nghỉ ngờ rằng mình nghe nhầm rồi chăng, hai người này đứng trên đỉnh cao võ đạo ở Nhật Bản, dường như tồn tại như một "thần thoại", vậy mà Trần Gia Bảo lại

nói rằng cả Nhật Bản chỉ có mỗi Takezo Mari với Thiên Mệnh Âm Dương Sư kia mới xứng để Trần Gia Bảo kiêng dè, hắn ta kiêu ngạo quá rồi đó?

"Mặc dù tôi rất muốn nói rằng anh vừa kiêu ngạo vừa ngu ngốc, nhưng mà nghĩ lại thì lại thôi" lga Tsuki lắc đầu, nói: "Dù sao "Kiếm Thánh Takezo Mari và Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng cách chúng ta xa lắm, quan trọng bây giờ là giờ Tý đêm nay anh phải giết được Koga Mayo!"

"Xa ư?" Trần Gia Bảo lắc đầu cười nói.

Theo những gì mà Takashima Seira nói: "Ngọc tỷ Truyền Quốc" đang ở trong tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cho nên việc đánh một trận với Thiên Mệnh Âm Dương Sư là điều không thể tránh khỏi, thậm chí không chừng còn sẽ quyết đấu với cả "Kiếm Thánh" Takezo Mari nữa, vậy mà xa xôi ư? Không, không những không xa, mà còn là nguy cơ vô cùng cấp bách!

Đương nhiên, không cần biết nó cấp bách như nào, điều quan trọng nhất bây giờ phải là tiêu diệt hành động của phái Koga vào tối nay, nhất định phải đảm bảo thành công!

Yoshimura Miyu ở bên cạnh không nói lời nào nhưng trong lòng cũng hơi chán nản. Bất kể nói thế nào đi chăng nữa thì cô ta cũng là một ninja ưu tú do phái Koga dạy dỗ, nhưng giờ tý đêm nay phái Koga sẽ phải đối mặt với khó khăn sống chết, mà cô ta lại chẳng thế làm được bất cứ điều gì.

Trong lúc Trần Gia Bảo và phái lga chuẩn bị cho đêm nay tiêu diệt phái Koga, thì trong nội bộ phái Koga cũng không hề bình yên.

Đạm Đài Thái Vũ đã điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, cũng sắp sửa xuất quan.

Bởi vì giờ tý đêm nay chính là đến hẹn giao chiến của cô †a và Thi Tiên Đường Âm Dương Sư của Nhật Bản!

Chỉ là sau khi Đạm Đài Thái Vũ xuất quan, cô ta nhạy bén nhận ra rằng không khí của phái Koga không giống như trước, vừa nghiêm túc vừa trầm trọng như lâm phải đại địch vậy!

“Hẳn là phái Koga xảy ra chuyện gì đó chăng?”

Đạm Đài Thái Vũ khó hiểu, trực tiếp đi vào phòng của Koga Yiren, nhưng đi được nửa đường thì nhìn thấy Koga Yiren đang ngồi trên xích đu cạnh hồ nước, ngẩn người đung đưa qua lại, hai đầu lông mày tràn đầy vẻ buồn bã. Đạm Đài Thái Vũ bước tới, hỏi Koga Yiren từ phía sau: “Trong mấy ngày này xảy ra chuyện gì vậy?”

Chương 2316

Koga Yiren bừng tỉnh từ trạng thái ngẩn người, sau đó nhảy dựng lên, vui mừng quay người lại hỏi: "Chị Đạm Đài, chị xuất quan rồi à?"

"Hôm nay là ngày hẹn quyết đấu với Âm Dương Sư của Thi Tiên Đường, đương nhiên là phải xuất quan rồi" Đạm Đài Thái Vũ cười, sau đó lại quan tâm nói: "Chị thấy em một mình ủ rũ ở đây, xảy sao chuyện gì sao?"

Koga Yiren lại thở dài một hơi, ngồi xuống xích đu, đu dưa nói: "Chị Đạm Đài, chị đã từng nghe cái tên "Trần Gia Bảo" chưa?"

Trần Gia Bảo sao?

Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc, Trần Gia Bảo cũng đến Nhật Bản rồi à?

Cô ta lặng lẽ nắm chặt kiếm Thu Thủy trong tay, giọng hơi là lạ nói: "Từng nghe, sao vậy?"

Koga Yiren kể lại chuyện ân oán giữa Trần Gia Bảo và phái Koga một lần nữa, sau đó nói: "Căn cứ vào điều ra của phái Koga chúng ta vào tối qua, thì đã phát hiện Trân Gia Bảo và phái Iga cấu kết với nhau. Haizz, Trần Gia Bảo và Iga Chiho liên thủ với nhau để đối phó phái Koga, phái Koga sẽ gặp phải tai họa ngập đầu, nhưng phải làm sao. đây? Bây giờ bố của em đang đi gặp tiểu thư Terai Chika, hy vọng có thể nhờ được sự giúp đỡ từ cô ấy"

Dưới bóng cây bên hồ, Koga Yiren nói xong hết những lo lắng của mình rồi lại thở dài thượt thượt, mặt mày buồn rầu u ám.

Đột nhiên nghe thấy Đạm Đài Thái Vũ nói rằng: "Em đợi một lúc rồi đi thông báo cho Koga Asuka, tạm thời hủy bỏ trận quyết chiến của chị với Thi Tiên Đường Âm Dương Sư"

"Hả? Tại sao chứ?" Koga Yiren ngạc nhiên, dừng đu đưa xích đu, khó hiểu hỏi: "Chị Đạm Đài tới Nhật Bản không phải vì mục đích muốn bàn luận, mài dũa khả năng võ thuật của mình với Âm Dương Sư Nhật Bản hay sao, hơn nữa còn vì thế mà còn bế quan tận ba ngày để điều chỉnh trạng thái. Tại sao… tại sao lại đột nhiên hủy bỏ giữa chừng vậy?"

Cô không nghĩ rằng chị Đạm Đài là kẻ lâm trận sẽ sợ hãi, ngược lại giờ phút này, toàn thân Đạm Đài Thái Vũ lại hừng hực ý chí chiến đấu.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng "leng keng", một luồng sáng lóe lên ngay trước mắt, kiếm Thu Thủy trong tay chị Đạm Đài đã rời khỏi vỏ. Dưới sự công kích mạnh mẽ liên tục của kiếm ý "ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, ngay giữa trung tâm hồ nước phun lên mười mấy cột nước trăng xóa.

Tiếp đó, vô số giọt nước lần lượt rơi xuống tạo thành một bức màn nước, dưới ánh nắng phản chiếu ra bảy sắc cầu vồng.

Đẹp quát

Koga Yiren kinh ngạc há hốc miệng, thực lực mạnh quá. Đạm Đài Thái Vũ cầm kiếm Thu Thủy trong tay nói: "Nếu như Trần Gia Bảo muốn tiêu diệt phái Koga, vậy thì chị sẽ ra tay nghênh chiến Trần Gia Bảo, bảo vệ phái Koga!"

Koga Yiren vô cùng mừng rỡ, lập tức nhảy khỏi xích đu, kích động nói: lợi hại, tại sao em lại quên mất chị Đạm Đài cơ chứ. Có

"Đúng vậy, chị Đạm Đài là một cao thủ rất

sự giúp đỡ của chị Đạm Đài với thực lực của phái Koga chúng ta nữa, dù Trần Gia Bảo có hợp lực cũng phái lga đi chăng nữa

thì chúng ta cũng không phải sợ. Chị đợi nhé, em sẽ nói tin tốt này với anh trai em”

Nói xong, Koga Yiren dậm chân “bịch bịch bịch” chạy nhanh như bay về phía trước.

Lúc này màn nước rộng lớn mới rơi xuống hồ, tạo ra vô số gợn sóng trên mặt nước phẳng lặng.

Đạm Đài Thái Vũ đứng bên hồ, trong mắt tràn đầy tinh thần chiến đấu: “Trần Gia Bảo, hóa ra anh cũng đến Nhật Bản ư, đúng lúc cho anh kiểm chứng “Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh” của tôi rồi!”

Lại nói đến Koga Yiren vừa chạy đến phòng khách, ngoài anh trai Koga Asuka ra, còn nhìn thấy cha Koga Mayo cũng mình vừa trở về từ phủ đệ của Terai Chika, đang ung dung ngồi trên sô pha nhâm nhỉ tách trà, trên gương mặt tràn đầy sự vui mừng, cứ như gặp được chuyện vui gì lớn vậy.

Chương 2317

“Bố, bố về rồi đó hả?” Koga Yiren vui mừng nói: “Con có một tin tốt muốn nói cho bố biết”

“Thật sao? Tin tốt gì vậy?” Koga Mayo cười nói, chậm rãi nhấp một ngụm trà.

“Chị Đạm Đài xuất quan rồi, con nói chuyện của Trần Gia Bảo cho chị Đạm Đài, chị ấy định cùng chúng ta chống lại Trân Gia Bảo!” Koga Yiren hào hứng nói: “Có sự giúp đỡ của chị Đạm Đài thì cho dù Trần Gia Bảo có liên thủ với phái Iga đi chăng nữa thì chúng ta vẫn có thể đánh bại bọn chúng!”

Koga Asuka vui mừng nói: “Hóa ra tiểu thư Đạm Đài đã xuất quan rồi, tốt quá, anh phải đi tìm cô ấy”

Nói xong, anh ta nhấc chân chạy ra ngoài.

Trong phòng khách chỉ còn lại Koga Mayo và Koga Yiren. Koga Yiren chú ý tới nét mặt của bố của mình không hề vui mừng như trong tưởng tượng, cô ta không khỏi sững SỜ.

Koga Mayo đặt tách trà xuống, mỉm cười nói: “Quả thật đây là một tin tốt, có sự giúp đỡ của tiểu thư Đạm Đài, chúng ta càng nắm chắc việc giết được Trần Gia Bảo hơn!”

“Chúng ta?” Koga Yiren càng thêm tò mò, lẽ nào ngoài bố ra còn có ai muốn giết Trần Gia Bảo nữa ư?

“Đương nhiên, đúng rồi, ta cũng có một tin tốt muốn nói cho con biết, lúc ở đệ phủ của tiểu thư Terai Chika, cô ấy cũng nói cho bố biết một tin rất quan trọng, đó là Fujishima Senga cũng xuất quan rồi. Ông ta và bố cùng

liên thủ xử lí tên Trần Gia Bảo kia, đến lúc đó dù Trần Gia Bảo có mạnh hơn đi chăng nữa thì cũng không thể xoay chuyển được tình thết"

Lời này vừa nói ra xong, Koga Yiren kinh ngạc, không khỏi thốt lên: "Fujishima Senga muốn hợp tác với bố ư? Trời ơi, Fujishima Senga là cường giả đứng thứ hai trên bảng võ đạo ở Nhật Bản, lúc nào cũng kiêu ngạo, nhưng chỉ vì để giết Trần Gia Bảo mà quyết định hợp tác với bố, thật là khó tin"

Koga Mayo nói: "Ai bảo Trần Gia Bảo giết học trò cưng Takashima Seira của ông ta cơ chứ, nhưng mà chuyện này không liên quan đến chúng ta. Một lát nữa mấy đứa dặn dò vài người đi dọn dẹp một căn phòng cho khách, đêm nay Fujishima Senga sẽ ở lại đây. Đến lúc đó, bố, Fujishima Senga, thêm một tiểu thư Đạm Đài "Truyền Kỳ Cảnh Giới Sơ Kỳ" nữa, giế t chết Trần Gia Bảo chỉ là một chuyện dễ như trở bàn tay… Không, cho dù thêm cả lga Chiho nữa thì giết vẫn dễ ợt thôi!"

"Vậy thì con phải chúc mừng bố giết được kẻ thù lớn trước rồi" Koga Yiren nhớ lại lúc ở trên du thuyền Duy Khắc bị Trần Gia Bảo lợi dụng, thù này sẽ được trả nhanh thôi, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Koga Mayo cười lớn.

Lại nói đến Koga Asuka chạy đến sân vườn chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ đang đứng bên hồ, quay lưng về phía anh ta. Bóng lưng thon thả chiếu rọi lên mặt nước lăn tăn khẽ đung đưa, phác họa ra những đường nét hoàn mỹ, xinh đẹp như một bức tranh vậy.

Koga Asuka vô thức nhìn đến ngây người.

Đột nhiên Đạm Đài Thái Vũ nhận ra có người phía sau, quay người lại, nhẹ nhàng nói: "Là anh à? Hắn là Yiren đã nói với anh rồi, tạm thời trận quyết chiến giữa tôi và Thi Tiên Đường Âm Dương Sư sẽ bị hủy bỏ."

Koga Asuka vội vàng phản ứng lại, liên tục gật đầu nói: "Yiren đã nói với tôi rồi, em ấy nói răng tiểu thư Đạm Đài sẽ giúp đỡ phái Koga chống lại Trân Gia Bảo, thật sự đã làm phiền tiểu thư Đạm Đài Đạm Đài Thái Vũ lặng im một lúc rồi nói tiếp: "Đừng khách sáo, nhận được sự tiếp đãi của phái Koga mấy ngày nay, có thể giúp đỡ được phái Koga là chuyện tôi

nên làm"

Koga Asuka phấn khích nói: "Tiểu thư Đạm Đài đây là một cao thủ hiếm có, đến cả bố của tôi cũng khen ngợi không ngớt, có sự giúp đỡ của tiểu thư Đạm Đài, loại tép riu như Trần Gia Bảo, chắc chắn phải chết rí Đạm Đài Thái Vũ hơi chau mày, trong lòng khó chịu, Trần Gia Bảo là kẻ thù lớn nhất cả đời cô ta, nếu như sỉ nhục hắn chỉ là hạng tép riu, chẳng phải Đạm Đài Thái Vũ cô ta đây cũng là hạng tép riu ư? Koga Asuka còn chưa nói xong thì đột nhiên phát hiện ra sắc mặt của tiểu thư Đạm Đài không được tốt lắm, dường như đang nén giận nên không khỏi hơi sững sờ, vô thức hỏi: "Tiểu thư Đạm Đài, cô sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Chương 2318

Đạm Đài Thái Vũ hừ một tiếng, quay đầu rời đi!

Koga Asuka sửng sốt, vội vàng đuổi theo, quan tâm nói: "Tiểu thư Đạm Đài, cô sao vậy, nếu như cơ thể không khỏe lắm thì cứ nghỉ ngơi mấy ngày, chỉ đối phó một tên Trần Gia Bảo thôi mà, phái Koga chúng tôi làm điều đó dễ như trở bàn tay thôi…"

Gân xanh trên trán Đạm Đài Thái Vũ giật giật: "leng keng" một tiếng, cô ta rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng vào cổ Koga Asuka.

Koga Asuka chỉ cảm thấy cổ mình lạnh buốt, sợ đến mức dựng hết cả lông tơ lên, vội vàng đứng im tại chỗ, miễn cưỡng cười nói: "Tiểu thư Đạm Đài, cô… cô có ý gì đây?" "Trần Gia Bảo không phải kẻ anh có thể xúc phạm. Hơn nữa, đừng có đi theo tôi, dáng nói mấy lời khoác lác như thế khiến tôi chán ghét lắm!" Đạm Đài Thái Vũ lạnh mặt, †hu kiếm vào vỏ, đi về hướng phòng của mình.

Koga Asuka hoang mang, gãi gãi gáy, tự lẩm bẩm: "Tình huống gì thế này, lẽ nào tiểu thư Đạm Đài thật sự quen biết tên Trần Gia Bảo kia?"

Ban đêm, giờ tý.

Trăng mờ gió lớn, tiếng rừng gào thét, đúng là một đêm thuận lợi để giết người!

Một chiếc Infinity màu đỏ tráng lệ đậu cách trụ sở chính của phái Koga không xa.

Cửa xe mở ra, Trần Gia Bảo mặc quần áo thường ngày bước xuống nhìn về phía trụ sở chính của phái Koga cách đó không xa, khóe miệng nở một nụ cười: “Hóa ra đây

đây chính là phái Koga, có khí thế lắm, chẳng thua kém gì phái lga đâu”

“Đương nhiên rồi, phái Koga là đối thủ một mất một còn của phái lga chúng tôi hàng trăm năm nay, tình hình bên trong vững chắc như thế nào, hoàn toàn không kém phái lga chúng tôi đâu” Iga Chiho xuống xe, bước đến bên cạnh Trần Gia Bảo, đứng sóng vai với Trân Gia Bảo.

Trần Gia Bảo nói: “Đáng tiếc là sau đêm nay, phái Koga sẽ chỉ còn là lịch sử mà thôi. Phái Iga mấy người chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Tsuki đã mang theo đội tinh nhuệ của phái lga đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ ngài Trần đây có thể giữ chân giết Koga Mayo thì ta sẽ phát tín hiệu cho Tsuki dẫn một đội tinh nhuệ vào phái Koga” Không biết vì sao đêm nay lga Chiho cứ thấy lòng hơi bất an, cho nên dặn dò lga Tsuki mai phục trong bóng tối, nếu như không thấy ông phát tín hiệu thì tuyệt đối không được xuất hiện.

Trần Gia Bảo biết lga Chiho không tin tưởng hắn nhưng lại không nói gì, chỉ gật đầu, cất bước đi về phía phái Koga.

“Cậu… cậu muốn làm gì?” Iga Chiho kinh ngạc nói, đêm nay đến để tiêu diệt phái Koga cơ mà, sao hắn cứ thoải mái đi vào như không có chuyện gì vậy?

“Dù sao cũng phải đánh trực diện với Koga Mayo, cần gì phải lén lén lút lút làm trò cười cho người ta? Cứ đường đường chính chính bước vào phái Koga hẹn đấu với Koya Mayo, như vậy mới thể hiện hết được khí phách của Trần

Gia Bảo ta đây chứ?” Nói xong, Trân Gia Bảo đã bước vào. Tầm nhìn của bảo vệ ở l

vào phái Koga.

Hai bảo vệ vội vàng tiến lên phía trước, muốn ngăn Trần Gia Bảo lại: “Anh là ai? Muộn thế này rồi còn đến phái Koga làm gì?”

Tôi không hiểu tiếng Nhật đâu, lời mấy người nói không hiểu gì hết, nhưng mà tôi cũng chẳng muốn hiểu” Trần Gia Bảo không dừng bước, bóng dáng lóe lên một cái sượt ngang qua hai bảo vệ. Trong nháy mắt đó, hai bảo vệ trợn trắng mắt, hôn mê bất tỉnh.

Trần Gia Bảo trực tiếp đi vào bên trong phái Kogal

“Thật đúng là quang minh chính đại đi vào, Trần Gia Bảo. không hề để phái Koga vào mắt” Nói xong, lga Chiho. cũng bước vào theo.

Chương 2319

Một đường đi đến sân vườn phái Koga, đi đến đâu kẻ địch bị quật ngã đến đó. Mà hắn chỉ làm chúng bị thương chứ không giết, bởi vì đêm nay hắn đằng đẳng sát ý chỉ vì một mục tiêu, đó là Koga Mayo!

Giờ phút này, dưới bóng cây xanh xum xuê ở sân vườn tràn ngập tiếng rên rỉ đau đớn. Trần Gia Bảo đứng giữa sân, nhếch mép mỉm cười nói: "Koga đại sư, Trần Gia Bảo đây đến thăm ông, xin hãy xuất hiện đi"

Giọng anh không lớn nhưng lại truyên đi xa trong bóng đêm, đảm bảo ở xó xinh nào của phái Koga cũng nghe thấy được.

Đột nhiên vang lên một tiếng cười lớn, Koga Mayo mặc một bộ đồ samurai, cầm kiếm samurai bước ra từ một căn phòng, nói: "Muộn vậy rồi mà ngài Trần đây vẫn đến phái Koga làm khách, không biết là có chuyện gì không?" "Đương nhiên là để tiếp tục trận chiến còn đang dang dở giữa tôi và ông" Khóe miệng Trần Gia Bảo nở một nụ cười nhân hậu, ngón tay khép lại tạo thành kiếm chỉ.

Kiếm ý lăng thiên, sát ý lăng thiên!

"Hay lắm" Koga Mayo gật đầu nói: "Nếu như có cơ hội thì †ao cũng muốn tiếp tục hoàn thành trận chiến còn đang dang dở giữa tao và mày, nhưng đáng tiếc là không có cơ hội đó nữa đâu!"

"Ô?" Trần Gia Bảo nhướng mày.

"Bởi vì đêm nay còn có một người khác muốn liên thủ với †ao để nghênh chiến ngài Trần đây" Koga Mayo thở dài nói: "Đao

pháp của người này mạnh mẽ có một không

hai, ông ta liên thủ với tao thì mày chỉ có một kết cục thôi, đó là chết!

Dưới bóng đêm, lga Chiho bị Trần Gia Bảo bỏ quên ở phía sau, vẫn chưa đi đến sân vườn đã nghe thấy lời nói của Koga Mayo, bước chân dừng lại tại chỗ, vẻ mặt nghỉ hoặc, lẽ nào Koga Mayo đã biết kế hoạch của phái lga rồi, cho nên mới tìm một người giúp đỡ trước?

Trong sân, Trần Gia Bảo lớn tiếng hỏi: "Nói như vậy thì đêm nay ông có người giúp đỡ hả?"

"Đúng vậy" Koga Mayo rút kiếm, cười nói: "Người này rất lợi hại… À không, là khá lợi hại, hơn nữa tao và ông ta đều muốn giết mày, vậy mà đêm nay mày lại chủ động đến phái Koga, đúng là thiên đường có lối mày không đi, địa ngục không cửa lại xông vào"

"Nếu đã như vậy thì hãy để ông ta xuất hiện đi, Trần Gia Bảo tôi đây không ngại có thêm một kẻ địch đâu"

Khóe miệng Trần Gia Bảo đầy ý cười nhưng trong lòng lại trầm xuống.

Vốn dĩ kẻ đêm nay mà Trần Gia Bảo phải chú ý chỉ có một mình Koga Mayo, không ngờ rằng Koga Mayo lại còn có cứu viện, hơn nữa nhìn dáng vẻ tự tin của Koga Mayo là biết kẻ đó chắc chăn là một cường giả!

Nhưng may mà "Vô Cực Quyền" của Trần Gia Bảo giỏi

ịch nhiều, lấy lực chống lại lực, cho nên đối với hắn mà nói, bao vây cũng chẳng có tác dụng gì. Vậy nên cho dù Koga Mayo có cứu viện đi chăng nữa thì Trần Gia Bảo cũng không lo lắng cho lắm.

"Không hổ danh là cường giả tuyệt thế xuất thân từ đất nước Việt Nam 1,3 tỷ dân, quả nhiên rất khí phách!" Koga Mayo

cắm kiếm Samurai xuống đất, vỗ tay khen ngợi: “Fujishima đại sư, ông còn mà không chịu xuất hiện thì Nhật Bản chúng ta thành trò cười cho người khác mất!” Fujishima Senga sao?

Đồng tử của lga Chiho giãn lớn, lẽ nào người giúp đỡ của phái Koga lại chính là Fujishima Senga xếp thứ hai trên bảng võ đạo ở Nhật Bản?

Không để ông ta nghĩ lâu, đột nhiên, một đạo kiếm quang lóe lên như từ trên giời giáng xuống công kích về phía Trần Gia Bảo!

Kiếm quang vẫn còn ở trong tầm tay, nhưng xung kích từ năng lượng mạnh mẽ và ác liệt của nó đã khiến mặt Trần Gia Bảo hơi đỏ lên.

Sau khi suy tư một chút, Trần Gia Bảo hơi nhúc nhích chân, xuất hiện ở ngoài phạm vi 14 mét.

Trong khoảnh khắc đó, kiếm quang mạnh mẽ chém vào chỗ Trần Gia Bảo vừa mới đứng. “Bùm” một tiếng nổ lớn, chỗ đó xuất hiện một cái hố khoảng 5 mét, đồng thời cũng tạo ra một trận gió mạnh làm quần áo của Trần Gia Bảo cũng bị thổi bay phấp phới.

Chương 2320

“Khí thế mạnh quá, kiếm pháp như vậy không hề thua kém Sầm Khiếu Uy của nhà họ Sầm ở tỉnh Trung Thiên, xem ra trợ thủ mà phái Koga mời tới đúng là Fujishima Senga đứng thứ hai trên bảng võ đạo Nhật Bản rồi”

Trần Gia Bảo khẽ cau mày, trong lòng trâm xuống thêm ba phần.

Đột nhiên dưới ánh trăng, trên máy hiên xuất hiện một bóng người lặng lẽ đứng ôm kiếm, khí thế hung hãấn cùng với sát khí đằng đằng lan tỏa trong bóng đêm. Dường như ngay cả gió đêm xung quanh ông ta cũng hoảng sợ, đặc biệt tránh xa ông ta.

Cho dù gió đêm nay gào thét thì cũng không thể đụng tới thân thể của ông, tay áo bất động, tĩnh lặng như nước. Trong lòng Trần Gia Bảo âm thầm giật mình, dường như người này vừa đi ra từ núi thây biển máu, trên người tỏa ra mùi máu tươi nồng đâm và khí thế kinh người. Nếu như là người bình thường chỉ sợ còn chưa đánh đã bị đối phương dọa cho hồn bay phách tán luôn rồi.

Đây chắc chăn là một kẻ địch mạnh đáng sợ!

Koga Mayo cao giọng nói: “Các vị kiếm sĩ, đây chính chính là người đứng thứ hai trên bảng võ đạo Nhật Bản, Fujishima Senga tiếng tăm lẫy lừng, tinh thông mười tám loại vũ khí, mà thứ ông ấy lợi hại nhất chính là có thanh kiếm trong tay có thể lấy một địch hàng ngàn người. Vậy mà Takashima Seira - người mà mày giết, lại chính là học trò cưng của Fujishima Senga đây. Đáng lẽ ra ngài Fujishima và tao đã bàn bạc với nhau là ngày mai sẽ đi

†ìm mày để trả thù, nhưng không ngờ rằng mày lại tự dâng mình đến cửa, xem ra đêm nay chính là ngày chết của mày”

Trong góc tối ngoài sân, vẻ mặt Iga Chiho thay đổi, Fujishima Senga, vậy mà là Fujishima Senga thật. Xong thật rồi, với thực lực của Fujishima Senga thì chắc chắn lúc đánh với Trần Gia Bảo có thể chiếm thế thượng phong, hơn nữa bản thân lga Chiho hắn cũng kém Koga Mayo một bậc.

Có thể nói rằng, trận đánh úp phái Koga này bởi vì đột nhiên có sự xuất hiện của Fujishima Senga mà chưa bắt đầu đã thất bại rồi!

“May là không để Tsuki tùy tiện dẫn người xông vào, nếu không đối mặt với sự liên thủ của Fujishima Senga và Koga Mayo, đêm nay phái Iga không toàn quân bị diệt thì cũng là tổn thất nặng nề!”

Nghĩ đến đây thôi, trong lòng Iga Chiho vẫn còn thấy may mắn.

Đáng lẽ theo kế hoạch thì lga Chiho phải đi lên tụ họp với Trần Gia Bảo, nhưng bây giờ hắn chỉ đứng trong bóng tối, lặng lẽ quan sát diễn biến tình hình. Nếu như tình hình diễn ra theo hướng bất lợi thì ông ta sẽ quyết đoán rời khỏi đây!

Còn Trần Gia Bảo sống chết ra sao thì liên quan gì đến lga Chiho ông chứ?

Trong sân, trong lòng Trần Gia Bảo nghiêm lại nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, nhìn kiếm khách lạnh lùng trên mái nhà, nói: “Hóa ra ông chính là Fujishima Senga, tôi biết trước rằng tôi và ông sẽ có một trận chiến, chỉ không ngờ lại đến nhanh như vậy, hơn nữa còn ở trong tình huống này”

“Là mày giết Takashima Seira đúng không?”

Fujishima Senga từ trên cao nhìn xuống Trần Gia Bảo, trong nháy mắt này, sát khí của ông ta tăng vọt, đến cả gió xung

quanh cũng phải ngừng thổi.

Nhưng mà sát ý ông ta càng mạnh, ý cười trên mặt Trần Gia Bảo lại càng đậm, nói: "Đúng vậy, cái chết của Takashima Seira quả thực là do tôi làm, vả lại hắn cũng đáng chết"

"Hử?" Fujishima Senga giận dữ nhướn lông mày, trở tay vút lên cao chém một kiếm về phía Trần Gia Bảo, kiếm pháp mạnh mẽ lại công kích Trần Gia Bảo một lần nữa. "Hal" Trần Gia Bảo cười nhẹ, chân đạp một bước bát quái vụt qua, tiếp tục nói: "Lúc ở Việt Nam, Takashima Seira đã khiêm tốn nhờ tôi chỉ bảo về chân lý của võ thuật, mà tôi cũng không ngại ngùng chỉ cho hắn. Vậy nên tôi có ân chỉ điểm cho Takashima Seira, cũng coi như là một nửa thầy của hắn, vậy mà Takashima Seira năm lần bảy lượt đối địch và muốn giết tôi. Cái loại vong ân phụ nghĩa như vậy,

ông nói xem có đáng giết hay không?"

Chương 2321

Fujishima Senga lạnh lùng nói: “Giết Takashima Seira hay. không không phải là chuyện mày có thể quyết định, tao là sư phụ của hắn, đêm nay tao sẽ dùng đầu và máu tươi của mày để hiến tế cho vong hồn của Takashima Seira”

“Đáng tiếc là ông không giết được tôi” Trần Gia Bảo tràn đầy tự tin, ngón tay khép lại thành kiếm chỉ, kiếm khí tung hoành trên đầu ngón tay, sẵn sàng chuẩn bị phản công bất cứ lúc. nào.

“Trần Gia Bảo, có phải mày quên mất là còn có tao hay không?” Koga Mayo đột nhiên mở miệng, rút thanh kiếm samurai phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng đang cắm trên mặt đất ra, nói: “Tao thừa nhận rằng thực lực của mày rất mạnh. Nhưng đáng tiếc là lần này tao liên thủ với Fujishima Senga, giết mày chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Nếu như mày muốn phải chịu nỗi đau thể xác thì tốt nhất hãy tự sát đi. Vì mày là một cường giả mạnh nên tao có thể đem tro cốt mày về Việt Nam, để mày không đến mức chịu kết cục chết ở nơi đất khách quê người”

Dường như để chứng minh cho câu nói của Koga Mayo mà Fujishima Senga nhảy từ trên mái xuống, đáp xuống phía còn lại của Trần Gia Bảo, cùng với Koga Mayo tạo thế tấn công từ cả hai bên.

Bầu không khí ngày càng khẩn trương!

Tình hình cũng ngày càng bất lợi cho Trần Gia Bảo.

Đối mặt với sự bao vây công kích từ hai cường giả tuyệt đỉnh, nếu như đổi thành người khác chỉ sợ đã sớm tè ra quần rồi. Nhưng vẻ mặt của Trần Gia Bảo không hề thay đổi,

ngược lại còn ngửa mặt cười lớn, âm thanh vang xa trong không gian đêm tối.

Hai người Fujishima Senga và Koga Mayo nhíu chặt mày, cảm thấy tiếng cười của Trần Gia Bảo vô cùng chói tai. Ở trong tình huống như này mà Trần Gia Bảo vẫn còn cười được, tên Trần Gia Bảo này đang xem thường họ ư?

lga Chiho vẫn đang ẩn mình trong bóng tối âm thầm tặc. lưỡi, một tên Trần Gia Bảo thôi mà dám cười nhạo hai cường giả, quả nhiên rất ngông cuồng!

Koga Mayo cười nhạt nói: "Trần Gia Bảo, trời đất cũng không còn đường cho mày trốn nữa rồi, trong tình cảnh sắp chết như vậy mà mày vẫn còn cười được, thật sự không biết nên khen mày can đảm hơn người, hay là nói mày ngu xuẩn không nhìn ra tình hình trước mắt"

"Ai nói tôi lâm vào bước đường cùng rồi? Trừ khi là ông cho. rằng, Trần Gia Bảo tôi đây đơn thương độc mã đến đây?" Nói xong, Trần Gia Bảo đột nhiên lớn giọng: "Ngài lga, em xem trò vui lâu như vậy rồi, cũng nên xuất đầu lộ diện đi thôi. Chẳng lẽ ngài Iga lại định phản bội, một mình bỏ trốn ư?

lga Chiho âm thầm nhíu mày, ông thật sự định bỏ Trần Gia Bảo lại, một mình rời khỏi đây. Nhưng mà tại ông đã bị Trần Gia Bảo nói ra hành tung, cho dù có lập tức rời đi thì cũng bị Koga Mayo và Fujishima Senga ghi thù thôi, sau này còn không ngừng gặp phải rắc rối nữa!

Ông ta nghĩ ngợi, cuối cùng cũng bước ra từ trong bóng tối, cười ha ha nói: "Anh Trần đây hiểu lầm rồi, là một ninja của phái lga, tôi đã quen với việc phải ẩn nấp trong bóng tối rồi!" "Hóa ra là như vậy, vậy thì tôi yên tâm rồi" Trần Gia Bảo gật

đầu cười, nói: "Koga Mayo thì đành giao lại cho ngài Iga vậy, còn Fujishima Senga thì cứ để tôi đối phó. Hai đánh hai thì tình hình chúng ta vẫn chiếm ưu thế như cũ"

lga Chiho không còn gì để nói, dù thế nào thì cũng thấy đối phương chiếm ưu thế hơn, bản lĩnh trợn mắt nói phét của tên Trần Gia Bảo này cũng giỏi đấy.

Koga Mayo như nghe được chuyện gì nực cười lắm, không khỏi ngửa mặt cười lớn: "Mày cho rằng tao không biết mày. cấu kết với phái lga sao? Tao tự tin rằng mình hơn Iga Chiho một bậc, mà thực lực của Fujishima Senga cũng đủ để giết được mày, thì cho dù mày có liên thủ với lga Chiho đi chăng nữa thì hôm nay cũng không thoát chết được!"

Fujishima Senga không nói gì, chỉ cười nhạt hai tiếng tỏ rõ vẻ khinh thường.

"Không, ông sai rồi" Trân Gia Bảo nhấc kiếm chỉ lên, chỉ vào Koya Mayo, cười nói: "Cho dù thật sự ông có cao hơn lga Chiho một bậc thì tôi cũng tin rằng mình có thể giế t chết được Fujishima Senga, sau đó thì cùng Iga Chiho bao vây tấn công ông. Đến lúc đó, ông vẫn không thể tránh được kết cục thất bại và bỏ mình!"

Trần Gia Bảo có thể giết được Fujishima Senga ư?

Chương 2322

Vẻ mặt của mấy người trở nên quái dị, trong lòng lại càng không tin.

Đặc biệt là trong mắt Fujishima Senga lại càng lộ rõ vẻ khinh. thường.

“Lại một lần nữa mấy người Việt Nam ngông cuồng và ngạo mạn các người khiến ta thay đổi suy nghĩ đó” Koga Mayo khinh thường cười: “Cho dù có lùi hàng ngàn bước đi chăng nữa thì mày cũng nghĩ rằng mình có thể đánh thắng được ngài Fujishima ư? Mày nghĩ rằng đêm nay chỉ có một mình ngài Fujishima đến giúp đỡ thôi ư?”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Iga Chiho hoảng hốt, lẽ nào. ngoài Fujishima Senga ra vẫn còn một cường giả khác đến giúp đỡ phái Koga ư?

Koga Mayo lớn tiếng nói: “Tiểu thư Đạm Đài, xin hãy xuất hiện đi”

Tiểu thư Đạm Đài?

Trong lòng Trần Gia Bảo càng kinh ngạc hơn, lẽ nào là… Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh trăng lạnh lẽo xuất hiện một cô gái mặc quần áo vàng nhạt, trong tay cầm kiếm dài ba tấc, dung mạo xinh đẹp và khí chất cao quý bước ra từ bóng tối, mà bởi vì có sự xuất hiện của cô khiến cả sân vườn như sáng lên thêm mấy phần.

Đồng tử của Trần Gia Bảo đột nhiên co rút lại, không ngờ lại là Đạm Đài Thái Vũ!

Trăng mờ gió lớn, ở vùng ngoại ô cách trụ sở Koga 500 mét, lga Tsuki đem theo một đội quân tinh nhuệ của phái Iga phục kích sẵn trong rừng, chỉ cần chờ tín hiệu từ Iga Chiho.

thì bọn họ sẽ lập tức hành động, tiêu diệt hoàn toàn phái Kogat

“Tiểu thư Vũ, bố của tôi và Trần Gia Bảo chắc hẳn đã vào trong phái Koga rồi, tại sao đến bây giờ vẫn chưa có chút động tĩnh gì thế?”

lga Tsuki dựa vào một chiếc BMW X7 màu trắng, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

Cửa xe hạ xuống lộ ra gương mặt điên đảo chúng sinh của Vũ Nhược Uyên, cô ta nhàn nhạt nói: “Tôi cũng không rõ, có lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn chăng? Nhưng với thực lực của Trần Gia Bảo và Iga Chiho thì thì dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì cũng có thể an toàn rút lui. Tốt nhất là cô. vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng để tấn công vào phái Koga bất cứ lúc nào đi”

“Tôi hy vọng bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì” Iga Tsuki gật đầu, chỉ là không giải thích được, trong lòng cứ có một linh cảm không lành.

Vào lúc này, trong sân vườn ở phái Koga, sự xuất hiện của Đạm Đài Thái Vũ khiến mọi thứ lại dậy sóng một lần nữa. lga Chiho lập tức nhìn về phái Đạm Đài Thái Vũ, toàn thân run rẩy, hóa ra đây chính là vị cường giả “Truyền Kỳ Sơ Kỳ” kia. Giờ thì xong rồi, xong thật rồi. Vốn dĩ đối mặt với Fujishima Senga và Koga Mayo, ông và Trần Gia Bảo đã ở thế bất lợi rồi, bây giờ thêm một cường giả “Truyền Kỳ Sơ Kỳ” nữa thì lại càng không có cửa để thắng!

“Phái Koga đã có nhiều cường giả như vậy thì kế hoạch đêm nay thất bại hoàn toàn rồi. Nếu như tiếp tục ở lại thì không chừng mình với Trần Gia Bảo sẽ cùng chết tại đây”

Trong lòng Iga Chiho đã có ý định rút lui, định bỏ chạy ngay khi có cơ hội, còn về việc sau này Fujishima Senga và Koga

Mayo có gây rắc rối cho phái lga không thì đến lúc đó tính sau, trước hết quan trọng nhất là phải vượt qua được cửa ải khó khăn trước mát đãt

Giờ phút này, Đạm Đài Thái Vũ lập tức nhìn về phía Trần Gia Bảo, vừa khéo đối diện với ánh mắt của Trần Gia Bảo. Sau cái chớp mắt lặng im đó, cô ta gật đầu với Trần Gia Bảo coi như chào hỏi.

Mà đứng ở phía sau Đạm Đài Thái Vũ còn có hai anh em Koga Asuka và Koga Yiren.

Hai người bọn họ không nhìn thấy Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ giao tiếp với nhau bằng ánh mắt. Koga Yiren làm mặt xấu với Trần Gia Bảo rồi cười khúc khích nói: “Trần Gia Bảo, buổi tối hôm trước anh ở trên du thuyền vẫn còn tốt đẹp lắm, đến đêm nay lại chui đầu vào rọ rồi, đúng là đời người thế sự khó lường. Thế nào, không ngờ rằng trong phái Koga chúng tôi có nhiều cường giả như vậy đúng không?”

Chương 2323

Trần Gia Bảo gật đầu, trong lòng vừa kinh ngạc vừa bất ngờ, ý vị sâu xa nói: "Đúng vậy, quả thật tôi không ngờ tới Đạm Đài Thái Vũ của Ngô Uyển Tông Việt Nam lại đến tận Nhật Bản không chỉ vì đột phá "Truyền Kỳ Sơ Kỳ" của bản thân mà còn để cấu kết với phái Koga, thật khiến người ta bất ngờ mà"

Đạm Đài Thái Vũ khẽ nhíu mày, cô cảm thấy hai từ "cấu kết" này rất khó nghe, dường như đang lo lắng rằng Trần Gia Bảo hiểu lầm vì mình muốn đối phó hắn mới đến phái Koga, lập tức giải thích: "Tôi đến Nhật Bản vì muốn chứng minh được võ thuật của mình, mà phái Koga đã tiếp đón tôi. Trước đó. ôi cũng không hề biết việc anh đã đến Nhật Bản, càng không biết anh sẽ trở thành kẻ địch của phái Koga"

Trần Gia Bảo gật đầu, nghĩ lại cũng phải. Ban đầu ở tỉnh Phú Thọ hắn gặp phải với sự tấn công của đám người Cung Thiên Kinh, nếu như lúc đó không phải nhờ Đạm Đài Thái Vũ ra tay giúp đỡ thì hắn đã chết từ lâu rồi. Với tính cách kiêu ngạo của Đạm Đài Thái Vũ thì sẽ đường đường chính chính đánh bại mình cứ sẽ không dùng thủ đoạn mờ ám sau lưng mình.

Thấy Trần Gia Bảo hiểu mình, Đạm Đài Thái Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Thấy hai người bọn họ giao tiếp với nhau, những người xung quanh đều kinh ngạc đến sững sờ.

Koga Yiren trợn tròn mắt, hóa ra chị Đạm Đài có quen biết Trần Gia Bảo. Hơn nữa xem dáng vẻ như này thì dường như quan hệ cũng không được bình thường cho lắm. Tại sao lúc

trước không nghe chị Đạm Đài nhắc gì đến nhỉ?

Sắc mặt Koga Asuka âm trầm, nhớ tới việc hôm nay chỉ vì nói xấu Trần Gia Bảo có mấy câu mà bị Đạm Đài Thái Vũ chĩa kiếm vào mặt, trong lòng âm thầm suy đoán, lẽ nào tiểu thư Đạm Đài và Trần Gia Bảo có mối quan hệ đặc biệt nào đó chăng?

Nghĩ đến đây, hắn nhìn Trần Gia Bảo, trong mắt lóe một trận đố kị.

Koga Mayo cũng rất ngạc nhiên, trong lòng âm thầm kêu hỏng bét rồi, hóa ra Đạm Đài Thái Vũ và Trần Gia Bảo quen nhau. Nếu như Đạm Đài Thái Vũ quay lại giúp Trần Gia Bảo, vậy thì hôm nay muốn giết Trần Gia Bảo gần như trở thành một nhiệm vụ không thể hoàn thành!

“Bất cẩn rồi bất cẩn rồi, sớm biết có chuyện này, trước đó phải điều tra toàn bộ thân phận lai lịch của Đạm Đài Thái Vũ mới đúng”

Koga Mayo hối hận xanh ruột.

Nhưng Fujishima Senga lại thấy chuyện này không đáng để quan tâm. Đối với ông ta mà nói, chẳng qua Đạm Đài Thái Vũ mới “Truyền Kỳ Sơ Kỳ” thôi mà, mặc dù rất lợi hại nhưng. cũng không lọt nổi vào mắt của ông. Nếu như Đạm Đài Thái Vũ quay lại liên thủ với Trần Gia Bảo, vậy thì giết luôn Đạm Đài Thái Vũ là được rồi.

Lúc này mới nghe Trần Gia Bảo nói: “Tôi muốn biết đêm nay cô xuất hiện ở chỗ này thì lập trường của cô như nào?” Đạm Đài Thái Vũ nhìn xung quanh một vòng, nói: “Trong hoàn cảnh này, tôi không muốn trở thành kẻ địch của anh..” Lời này vừa nói ra, vẻ mặt ba người phái Koga biến sắc, còn lga Chiho lại vui mừng khôn xiết.

: “Nhưng trong mấy ngày này

phái Koga đã tiếp đãi tôi rất chu đáo, tôi không thể ngồi nhìn phái Koga bị hủy diệt trong tay anh được” Hai anh em nhà

Koga Asuka lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu nói như vậy” Trần Gia Bảo nhíu mày nói: “Thì hôm nay cô muốn đứng về phe đối lập với tôi?”

“Phải, mà cũng không phải” Đạm Đài Thái Vũ nghiêm mặt nói: “Tôi có nguyên tắc làm việc của tôi, mục tiêu của tôi chỉ là bảo vệ được phái Koga. Nếu như phái Koga bình an vô sự thì đêm nay tôi sẽ không ra tay với anh. Ngược lại, nếu như. phái Koga phải đối mặt với thảm họa diệt vọng, vậy thì Thái Vũ tôi đây chỉ đành dùng thanh kiếm ba thước trong tay này bảo vệ phái Kogal”

“Quả nhiên tiểu thư Đạm Đài rất coi trọng nghĩa khí. Mayo vui mừng nói: “Nếu đã như vậy thì xin mời tiểu thư Đạm Đài đứng một bên xem trận đấu này, để tôi và ngài Fujishima Senga giết Trần Gia Bảo!”

Chương 2324

Koga Asuka và Koga Yiren cũng ngạc nhiên mừng rỡ khôn nguôi, không hổ danh là tiểu thư Đạm Đài, quả nhiên là phân rõ ân oán!

Trần Gia Bảo cười to, tiếng cười truyền xa trong đêm tối: "Xem ra đêm nay hai người chúng ta không tránh khỏi việc phải đánh một trận là đột phá "cảnh giới Truyền Kỳ" của Đạm Đài Thái Vũ xem có gì độc đáo hơn người!"

Lời mà anh nói ra có ý là đến cả Fujishima Senga và Koga Mayo cũng không ngăn nổi anh!

Đạm Đài Thái Vũ khẽ cau mày, hơi há miệng như muốn nói. gì đó, đáng tiếc còn chưa kịp nói đã bị Fujishima Senga cắt

ồi. Quên đi, tôi cũng muốn xem cái gọi

ngang.

Lằng nhà lằng nhằng khiến tao sốt hết cả ruột, Trần Gia Bảo, đêm nay mày chết chắc rồi!" Fujishima Senga không còn kiềm chế được sát ý của mình nữa. Nếu không phải thân phận của Đạm Đài Thái Vũ cũng là một cường giả "Truyền Kỳ" thì ông đã cắt cuộc đối thoại giữa Đạm Đài Thái Vũ và Trần Gia Bảo ngay từ đầu rồi.

Lúc này, Fujishima Senga ra tay trước, hét lớn một tiếng: "Ngân Nguyệt Trảm!"

Chỉ thấy mũi chân ông ta nhẹ nhàng chạm đất, mấy bóng ảnh vừa vụt qua thì người đã xuất hiện ngay trước mặt Trần Gia Bảo, thanh kiếm Samurai trong tay chém ra ba đạo kiếm

quang trắng bạc hình bán nguyệt, dưới ánh trăng mờ ảo. càng hiện rõ lên vẻ đẹp thê lương!

Dưới công kích của kiếm quang mạnh mẽ, mặt đất dưới

chân Trần Gia Bảo tách làm đôi, một vết nứt dài xuất hiện! Hai anh em Koga Asuka và Koga Yiren đứng cách đó mười mét cũng bị luồng gió xung kích đập vào khiến mặt mày đau đớn, không khỏi liên tục lùi về sau, trong lòng kinh ngạc không thôi, không hổ danh là cường giả siêu cấp đứng thứ hai trên bảng võ đạo Nhật Bản Fujishima Senga, sức mạnh của một kiếm lại đáng sợ như vậy!

Trần Gia Bảo nhân lúc Fujishima Senga nói chuyện đã chuẩn bị kỹ càng, không muốn liều mạng với Fujishima. Senga ngay lập tức. Dưới cái nhìn của mọi người, hắn nhẹ nhàng chạm chân xuống đất, thân hình nhẹ nhàng như một chú bướm nhanh chóng lùi về phía sau.

Nhưng ba đạo kiếm quang bán nguyệt của Fujishima Senga giống như giòi bọ trong xương, liên tục bám sát theo Trần Gia Bảo. Cho dù tốc độ của Trần Gia Bảo có nhanh hơn đi chăng nữa cũng khó mà tránh thoát, hơn nữa mặt đất mà kiếm quang quét qua dường như đều bị chia cắt thành hai nửa, xuất hiện những vết nứt lớn ngay ngắn!

Mà bản thân Trần Gia Bảo cũng không dễ chịu gì, thực lực của hắn mới đạt đến "Bán Bộ Truyền Kỳ", cách biệt rất lớn với cảnh giới "Truyền Kỳ Trung Kỳ" của Fujishima Senga. Lúc này đối mặt với truy kích từ bá đạo kiếm quang bán nguyệt, tác động của xung kích mạnh mẽ khiến hắn không khỏi hơi đau nhức, khí huyết trong cơ thể lại càng thêm cuồn cuộn. Mà một bên khác, Fujishima Senga đứng im tại chỗ, ánh mắt lên vẻ khinh thường nói: "Tao mới chém ra một nhát kiếm thôi mà đã khiến mày cứ lùi rồi lại lùi. Trần Gia Bảo, xem ra mày cũng chỉ được có thế thôi, tao thật sự hoài nghi rằng liệu việc Akemi Kawamoto chết trong tay mày có

phải thật không"

Mà ở phía bên kia, Koga Mayo và lga Chiho đang đứng im tại chỗ quan sát tình hình trận chiến giữa Trần Gia Bảo và Fujishima Senga, cũng đang phòng bị lẫn nhau.

“Nếu như ông đã có nghỉ ngờ như vậy thì hôm nay tôi sẽ làm một việc tốt, đó là tiên ông xuống địa phủ để ông đích thân đi hỏi Akemi Kawamoto!” Trần Gia Bảo ngẩng đầu cười to, dừng việc lùi về sau, kiếm ý dâng lên tận trời, tay hẳn ghép thành kiếm quyết, ngưng tụ một đạo kiếm quang sấm sét màu đỏ chặn ba đạo ngân nguyệt kiếm quang đang lao tới. Đây chính là “Trảm Nhân Kiếm”!

Koga Mayo lập tức lấy lại tinh thần, đêm hôm trước ở trên du thuyền Duy Khắc: “Trảm Nhân Kiếm” của Trần Gia Bảo để lại cho ông ấn tượng rất sâu đậm, mà bây giờ được nhìn thấy Trần Gia Bảo thi triển thêm lần nữa, trong lòng không khỏi hơi chú ý!

Chương 2325

Khoảnh khắc tiếp theo, sau khi kiếm quang sấm sét màu đỏ va chạm với bá đạo kiếm quang trắng bạc, giằng co một hồi thì nghe thấy một tiếng "bùm" thật lớn, ba đạo ngân nguyệt kiếm quang lập tức tiêu tán.

Trần Gia Bảo cũng bị sức mạnh có một không hai của kiếm quang này làm cho chấn động, không khỏi lùi lại, vội vàng thi triển "Vô Cực Quyền" để chuyển hóa năng lượng cuồng bạo kia trong cơ thể, lúc này mới đứng vững được.

Đạm Đài Thái Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi, mặc dù cô muốn bảo vệ phái Koga, nhưng cô cũng không hy vọng Trần Gia Bảo bị thương trong tay kẻ khác.

Koga Asuka chú ý đến nét mặt của Đạm Đài Thái Vũ, trong lòng càng phẫn nộ ghen tị hơn!

Trên sân, vẻ mặt Fujishima Senga kinh ngạc, đánh giá là Trần Gia Bảo một lần nữa, đặc biệt là còn nhìn "Trảm Nhân Kiếm" của hản thêm một lần, mở miệng nói: "Vậy mà mày cũng đỡ được một kiếm của tao, xem ra Akemi Kawamoto. quả thực đã chết trong tay mà) Trần Gia Bảo cười khẽ, mặc dù hắn nhìn Fujishima Senga nhưng lại nói với lga Chiho: "Ngài Iga, ông giúp tôi giữ chân Koga Mayo trong vòng nửa tiếng, tôi trả cho ông đầu của Fujishima Sengal"

Lời này vừa nói xong, trừ Đạm Đài Thái Vũ ra, toàn bộ những người ở đây đều kinh ngạc. Trần Gia Bảo vừa tuyên bố sẽ giết Fujishima Senga trong vòng nửa tiếng ư? Không phải hân định nói đùa chứ?

Fujishima Senga ngửa mặt cười lớn: "Chỉ dựa vào mày? Quả

thực khiến người ta thấy nực cười! Chết Dứt lời, ông ta trợn mắt lên, đột nhiên cầm kiếm xông về phía Trần Gia Bảo!

Lần này Fujishima Senga xông về phía Trần Gia Bảo, so với lúc trước càng thêm ba phần sắc bén, thân đao sắc bén dưới ánh trăng phản xạ tia sáng màu trắng chói mắt, cả người càng tản ra khí giết người nồng đậm cùng với mùi máu tanh, không ngừng đánh sâu vào tâm thần của những người xung quanh.

Hai người Koga Asuka với Koga Yiren đều kinh hồn bạt vía, cả người giống như đang ở trong biển máu núi Vu Thị, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Đạm Đài Thái Vũ khế nhíu hàng lông mi thanh tú, nhẹ nhàng di chuyển liên tục bước chân đứng chắn trước người hai người, trên người tản ra một cỗ kiếm ý bao phủ lấy hai người, ngăn cách ý muốn giết người của Fujishima Senga, trạng thái tinh thần của hai anh em Koga Asuka với Koga Yiren lúc này mới đỡ hơn rất nhiều.

Ở giữa sân, Trần Gia Bảo chẳng những không sợ hãi, mà ngược lại còn ngửa mặt lên trời cười to: “Rốt cuộc là ai sẽ chết, là ai sẽ làm trò cười, trong vòng nửa tiếng tự nhiên sẽ thấy rõi”

Nói xong, anh phóng người xông tới Fujishima Senga, “Trảm Nhân Kiếm” màu đỏ lóe lên ở đầu ngón tay, tản ra hơi thở. điên cuồng!

“Dám chính diện chống lại tôi, cậu can đảm hơn người thật đấy, nhưng đáng tiếc là thực lực của cậu không cùng đảng

ï u can đảm!” Ánh mắt Fujishima Senga khinh miệt, trong lòng khẽ dao động, đao sắc bén thuận thế chém

về phía Trần Gia Bảo, ở giữa không trung kéo ra tàn ảnh màu bạc rực rỡ

Tay trái của Trần Gia Bảo tung bay, vận chuyển “Vô Cực

Quyền" xuyên thấu đao gươm, đánh vào cổ tay của Fujishima Senga, muốn dùng xảo quyệt phá lực, thông qua công kích cổ tay của Fujishima Senga để phá vỡ thế đao của ông ta.

Đồng thời tay phải Trần Gia Bảo vận chuyển "Trảm Nhân Kiếm", bóng kiếm mơ hồ, bao phủ các huyệt quan trọng quanh Fujishima Senga, kiếm pháp như linh dương treo sừng, không chút dấu vết tìm ra, khiến người ta không biết Trần Gia Bảo rốt cuộc định đâm vào vị trí nào.

Koga Asuka kinh ngạc: "Một tay ra quyền một tay cầm kiếm, phối hợp với nhau, chiêu thức kỳ diệu như vậy, võ thuật Việt Nam quả nhiên vừa rộng lớn vừa thâm sâu."

".. Đúng là khéo léo." Koga Yiren vẫn luôn xem thường Trần Gia Bảo, nhưng cô ta cũng không thể không thừa nhận, giờ phút này Trần Gia Bảo đối phó với chiêu thức của Fujishima Senga, quả thật xứng đáng được xưng là cực kỳ khéo léo.

Chương 2326

Đạm Đài Thái Vũ âm thầm gật đầu, võ thuật Việt Nam làm sao chỉ rộng lớn thâm sâu thôi? Nếu để cho những người Nhật Bản này biết quyền trái của Trần Gia Bảo là Vô Cực. Quyền có thể "thu hóa vận phát", mà tay phải còn lại là "Trảm Nhân Kiếm" của tuyệt chiêu kiếm tiên, chỉ sợ bọn họ. còn phải há hốc mồm vì kinh ngạc.

Giữa sân, Fujishima Senga không nghĩ tới chiêu thức của Trần Gia Bảo lại nhanh nhẹn với linh hoạt như vậy, nhưng mà dù ông ta có kinh ngạc thế nào thì cũng càng thêm khinh miệt, hai tay cầm đao, hét lớn một tiếng: "Nhất tự thần trảm!"

Chỉ thấy thân đao vốn đã bổ xuống của ông ta phảng phất như được gia tăng, cứ thế đột nhiên lực bổ xuống tăng gấp. đôi, ở giữa không trung hình thành một chữ "Một" hình dọc, bổ về phía đầu Trần Gia Bảo, đao gươm sắc bén càng muốn chém thật sâu lên đầu Trần Gia Bảo!

Nếu Trần Gia Bảo chiêu thức khéo léo, vậy của Fujishima Senga ông ta lại lấy lực phá khéo léo!

Với tốc độ và uy lực từ thanh đao của Fujishima Senga, không chỉ "Trảm Nhân Kiếm" trong tay phải Trần Gia Bảo bị tụt lại phía sau kiếm samurai của Fujishima Senga, thậm chí cho dù tay trái Trần Gia Bảo có "Vô Cực Quyền" thật sự đánh trúng cổ tay Fujishima Senga, chỉ sợ đao của Fujishima Senga mạnh dư kình, cũng đủ để bổ đầu Trần Gia Bảo thành hai nửa.

Biến cố này thật sự nằm ngoài dự tính của Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo không kịp suy nghĩ nhiều, ngón tay phải cầm

"Trảm Nhân Kiếm" đột nhiên biến mất, chân đạp bát quái lui

về phía sau, hai tay thành thục thi triển "Vô Cực Quyền", ở giữa hai bàn tay hình thành một lực hút mạnh mẽ.

Khi Trần Gia Bảo không ngừng lui về phía sau, lực hút trong lòng bàn tay không ngừng tăng lên cường độ, uy lực của kiếm samurai chém tới cũng không ngừng bị loại bỏ.

Koga Mayo lập tức mở to hai mắt chú ý quan sát, tối hôm qua khi ông ta giao chiến với Trần Gia Bảo trên du thuyền, Trần Gia Bảo từng thi triển chiêu thức này, để lại cho ông ta một ấn tượng cực kỳ sâu sắc, hơn nữa đến bây giờ ông ta cũng chưa nghĩ ra cách để phá giải lực hút nội lực của Trần Gia Bảo.

Hiện tại Koga Mayo nhìn thấy Trần Gia Bảo lần thứ hai thi triển ra, tự nhiên sự chú ý cũng tăng lên gấp đôi!

Giữa sân, Fujishima Senga vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chiêu thức quái dị như vậy, trong lòng ông ta kinh ngạc. không thôi!

Nhưng mà, kinh ngạc thì kinh ngạc, lại không hề cản trở đến việc ông ta phát huy thực lực, Fujishima Senga cầm tay cầm kiếm đánh tới, vốn đã xuất ra toàn sức lực thi triển "Nhất Tự Thần Trảm" lại tăng thêm hai phần sức lực, tổng cộng mười hai phần sức lực chém về phía Trần Gia Bảo!

Tốc độ và sức mạnh thậm chí càng thêm đáng kinh ngạc! Tuy nhiên, dù ông ta toàn lực thi triển thế nào thì cũng không đủ để ngăn chặn "Vô Cực Quyền" tiêu tan toàn bộ sức. mạnh.

Chỉ thấy Trần Gia Bảo lui về phía sau đến bước thứ bảy, vốn còn phảng phất uy phong nghiêm nghị giống như có thể chặt đứt hết thảy "Nhất Tự Thần Trảm"" trên thế gian này, uy

lực đã hoàn toàn đi vào hư vô.

Cuối cùng, Trần Gia Bảo duỗi ngón tay ra, búng nhẹ ngón tay lên con dao sắc bén rồi hất thanh kiếm samurai ra xa, tạo ra một tiếng "đinh" giòn tan, sau đó có một vòng tròn gợn sóng trắng xóa đột nhiên lan ra xung quanh.

Ngoại trừ Đạm Đài Thái Vũ ra, tất cả đều bị sốc!

Nhất là Koga Mayo với Iga Chiho, hai người bọn họ từng giao thủ với Fujishima Senga tự nghĩ đã trao đổi vị trí với Trần Gia Bảo, tuyệt đối không làm được như Trần Gia Bảo có thể dễ dàng tiếp được "Nhất Tự Thần Trảm" của Fujishima Senga, cũng chính bởi vì như vậy, bọn họ mới càng thêm kinh ngạc!

Mà lga Chiho kinh ngạc nhiều hơn, trong lòng cũng dâng lên cảm giác phấn khích, Trần Gia Bảo tự tin như vậy, thi triển võ thuật cũng thần kỳ như vậy, nói không chừng… Nói không chừng Trần Gia Bảo thật sự có thể chém chết Fujishima Senga, một khi đã như vậy, vậy ông ta thay Trần Gia Bảo. giúp Koga Mayo bám trụ thêm nửa tiếng đồng hồ, có sao không??

Chương 2327

Fujishima Senga lập tức ổn định lại thân kiếm, sắc mặt đã không còn vẻ khinh miệt ban đầu, dùng tiếng Việt nửa vời không quen mà nói: "Võ thuật của cậu đây là gì?"

Hai tay Trần Gia Bảo phân nhầm âm dương, hai chân tách ra hai bên nghỉ lễ, cao giọng nói: "Tự hồng mông sơ phán, vô vực sinh thái cực, thái cực sinh hai nghi, hai nghi sinh vạn vật, đây là lý do bẩm sinh tiến hóa thành hậu thiên"

Ngay sau đó cũng có thể trở về băng bẩm sinh năng khiếu, từ vạn vật trở về hai nghi, hai nghi trở về Thái Cực, Thái Cực trở về Vô Cực. Mà bộ quyền pháp này của tôi, chính là "Vô Cực Quyền có thể làm cho vạn vật đều trở về Hồng Mông!" "Vô Cực Quyền sao?" Fujishima Senga nhíu mày nói: "Chưa từng nghe qua bao giờ."

Trần Gia Bảo ngửa mặt lên trời cười to, ngạo nghễ nói: "Võ thuật Việt Nam rộng lớn thâm sâu, có thể thông suốt chín ngày, hạ động chín uyên, có quỷ thần bất trắc cơ hội, võ thuật Nhật Bản của các người tuy rằng học từ Việt Nam, nhưng dù sao cũng chỉ là một quốc đảo vùng ven, không có khí tượng đại thừa của Việt Nam, cho nên kiến thức nông cạn, chưa từng nghe qua uy danh "Vô Cực Quyền, cũng hợp Tình hợp lý."

"Mồm miệng lanh lợi thế, ngược lại tôi càng muốn xem, cái mà cậu gọi là võ thuật Việt Nam "rộng lớn thâm sâu", rốt cuộc có thể sống sót dưới kiếm của tôi được mấy chiêu?" Ánh mắt Fujishima Senga hiện ra vẻ tức giận.

Trần Gia Bảo tự tin mà cười: "Sai lầm rồi, vấn đề mấu chốt, không phải là tôi có thể đỡ được bao nhiêu chiêu, mà là ông

có thể kiên trì được nửa giờ hay không.”

“Nói khoác mà không biết ngượng mồm, để tôi tiễn cậu về Tây Thiên thỉnh kinh rồi sẽ cho cậu biết Fujishima Senga tôi lợi hại như thế nào!” Fujishima Senga hét lớn một tiếng, một lần nữa nắm chặt kiếm samurai phóng tới Trần Gia Bảo!

Chỉ thấy kiếm ảnh tung bay, giống như ở giữa không trung biến hóa ra mấy chục tàn kiếm ảnh, hơn nữa mỗi một tàn kiếm ảnh cũng đủ giết người!

Giơ tay lên là chiêu thức trở thành danh tiếng của ông ta, “Ngàn Diệt Trảm”!

Lúc trước ngay cả Sầm Khiếu Uy của nhà họ Sầm tỉnh Trung Thiên, Trần Gia Bảo còn không sợ, huống hồ là Fujishima Senga?

Anh chỉ điểm một lần nữa ngưng tụ ra “Trảm Nhân Kiếm”, công kích về phía Fujishima Senga!

Hai người thi triển kiến thức bị thất truyền một lần nữa giao thủ, đao kiếm không ngừng giao nhau, phát ra tiếng kim loại “leng keng lẻng kẻng”, đồng thời đi cùng là khí kình mạnh mẽ như cơn lốc xoáy, không ngừng quét ra bốn phía xung quanh.

Thực lực của hai anh em Koga Asuka với Koga Yiren không đủ, khó có thể chịu đựng được những dư chấn chấn động tản ra từ cuộc chiến giữa Trần Gia Bảo với Fujishima Senga, chỉ cảm thấy chóng mặt, tức ngực, kinh hãi, đành phải không ngừng lùi về phía sau.

Giáp Hạ Vạn Diệp quan chiến trong chốc lát, kinh ngạc phát hiện, dưới ánh đao sắc bén của Fujishima Senga, Trần Gia Bảo lại có thể vượt qua, hình thành một thế trận giằng co với Fujishima Senga.

Phát hiện này khiến Koga Mayo khiếp sợ không thôi, thực lực của Trần Gia Bảo, vậy mà thật sự lợi hại đến mức ngay Fujishima Senga cũng không hạ gục được anh ta?

Nghĩ đến đây, trong mắt Koga Mayo lóe lên một tia sáng rồi chợt tắt, chuẩn bị tiến lên liên thủ với Fujishima Senga, lấy tốc độ thật nhanh bắt được Trần Gia Bảo.

Ngay khi chân ông ta vừa nhấc lên, còn chưa kịp chạm xuống đất, đã nghe thấy Iga Chiho cách đó không xa mở miệng nói: "Ngài Koga, có phải anh đã quên mất sự tồn tại của tôi rồi không?"

Koga Mayo quay đầu nhìn về phía lga Chiho, chân vừa nhấc lên, lại một lần nữa chạm đất, kỳ quái hỏi ngược lại: "Ngài lga, câu nói này của cậu có ý gì?"

"Biết rõ còn hỏi, cái này cũng không giống phong cách của anh" Iga Chiho ưỡn ngực, bị dư chấn chiến đấu từ Trần Gia Bảo với Fujishima Senga ảnh hưởng, kiếm samurai bắn lên, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ngài Koga đã quên mất, tôi muốn

thay Trần Gia Bảo cầm chân anh nửa tiếng."

Chương 2328

“Hóa ra là vì chuyện này” Koga Mayo bỗng nhiên hiểu ra, khoanh tay đứng nói: “Chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng, với năng lực của Trần Gia Bảo có thể chiến thắng Fujishima Senga trong vòng nửa tiếng hay sao?”

“Nếu không thể như anh nói, vậy vì sao vừa nãy anh lại muốn ra tay?” lga Chiho nói “Vì cả tôi và anh đều nhận ra sức mạnh của Trần Gia Bảo, nên đương nhiên tôi sẽ giúp cậu ta cầm chân anh”

Koga Mayo cười nói: “Liệu Trần Gia Bảo có bị Fujishima Senga chặt đầu trong vòng nửa tiếng không? Đến lúc đó, cậu sẽ phải đối mặt với một cuộc bao vây liên thủ từ Fujishima Senga và tôi, không chỉ cậu, mà kết quả là toàn bộ phái Iga cũng sẽ bị tiêu diệt.

Nếu cậu lựa chọn ra tay, vậy thì đó chính là đang đánh cược, đánh cược xem Trần Gia Bảo có thể giết được Fujishima Senga hay không, chỉ cần là đang đánh cược thì việc tồn tại không xác định được, nếu đánh cược thắng, thế lực phái lga có thể tăng lên, nếu đánh cược thua, vậy phái lga muôn đời muôn kiếp cũng không bao giờ ngóc đầu lên được.

Vì vậy, cậu phải suy nghĩ thật kỹ trước khi đưa ra quyết định, kẻo lại phải gánh chịu những hậu quả không thể cứu vãn” Khuôn mặt của lga Chiho trở nên nghiêm nghị, Koga Mayo đã nói, nếu Trần Gia Bảo thua, vậy thì phái lga sẽ phải gánh chịu hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, thật sự có đặt báu vật lên người Trần Gia Bảo được sao?

Nghĩ đến đây, ông ta lặng lẽ liếc mắt nhìn về phía chiến cuộc phía xa, chỉ thấy Trần Gia Bảo vận chuyển “Trảm Nhân

Kiếm", cùng Fujishima Senga chiến đấu đến khó phân thắng bại, trước mắt còn không nhìn ra ai thắng ai thua.

Trong lòng Iga Chiho càng thêm rối rắm!

Đột nhiên, Trần Gia Bảo buộc Fujishima Senga phải lùi lại bằng một đạo kiếm, rồi nói lớn: "Ông Iga, ông đừng bị ông ta lừa, ông không phải là một canh bạc, mà là cơ hội để phái Iga sống sót, thử nghĩ xem, cho dù tôi chết ở chỗ này thì phái Koga sẽ vì vậy mà buông tha cho phái Iga sao?"

Cả người Iga Chiho chấn động, trong đầu không khỏi bừng tỉnh thông suốt, phái lga và phải Koga đã là đối thủ mấy trăm năm. Nếu Trần Gia Bảo thực sự thua, phái Koga sẽ nhân cơ hội này để đối phó với phái lga sau khi giành được. quyền lực, đến lúc đó, cũng không thể tránh khỏi kết cục diệt vongl

Nghĩ đến đây, ánh mắt Iga Chiho dần dần trở nên kiên định, ông ta chuẩn bị ra tay đối phó với Koga Mayo.

Đột nhiên, chỉ nghe Koga Mayo cao giọng nói: "Không, ngài lga, thật ra cậu còn có lựa chọn thứ bai"

Lời này nói ra đã khiến Iga Chiho ngạc nhiên, nhíu mày nói: "Lựa chọn gì?"

"Đó chính là cùng với tôi nguyện trung thành với cô Terai Chika, cùng nhau liên thủ giế t chết Trần Gia Bảo!" Khóe miệng Koga Mayo cong lên một cười nồng đậm, phảng phất như là nụ cười của ma quỷ!

Koga Mayo nói xong, trong lòng của Iga Chỉho rất nhanh cũng trở nên lung lay, suy nghĩ về khả năng Koga Mayo nói, ngoài mặt lại nhíu mày nói: "Anh bảo tôi ngược lại cùng anh liên thủ? Vậy há chẳng phải Iga Chiho tôi đã trở thành kẻ Tiểu nhân phản bội sao?"

Giọng điệu của ông ta đầy vẻ không muốn, nhưng ông ta lại dừng lại tại chỗ, khí thế ban đầu chuẩn bị ra tay với Koga

Mayo cũng dần dần biến mất.

Tinh thần của Koga Mayo được củng cố, làm sao còn không quyết trước mắt, lga Chiho đã ít nhiều có chút lung lay, lập tức đổ dầu vào lửa mà nói: “Trần Gia Bảo cực kỳ không phải là đối thủ của Fujishima Senga, càng đừng có thể giết được Fujishima Senga nói trong vòng nửa tiếng nữa”

Hơn nữa phái Koga chúng ta còn có cô Đạm Đài Thái Vũ mạnh mẽ như vậy ở bên cạnh hỗ trợ, ba chọi hai, mấy người nhất định không có phần thắng cho nên cậu cần gì phải liều lĩnh đặt cược cơ hội chiến thắng lên Trần Gia Bảo chứ?”

lga Chiho im lặng không nói, không thể không thừa nhận, Koga Mayo phân tích thế trận rất đúng, đột nhiên có thêm Đạm Đài Thái Vũ xuất hiện bên cạnh phái Koga, có thể đảm bảo vị trí không thể bị đánh bại của phái Koga.

t, đối mặt với thế cục khó gi:

Chương 2329

Koga Mayo tiếp tục nói: “Ngược lại, nếu như có cậu lật ngược thế trận mà nói thì cậu, tôi cộng thêm Fujishima Senga thì giết một Trần Gia Bảo, quả thực là một việc quá dễ dàng.

Hơn nữa cậu cũng nên biết, Terai Chika hận Trần Gia Bảo nhập cốt, nếu có thể giết Trần Gia Bảo, vậy phái lga có thể giống như phái Koga, đều được Terai Chika ủng hộ, như vậy, hai nhà chúng ta lại một lần nữa được đặt cùng trên một vạch xuất phát, về sau gia tộc nào bản lĩnh tốt hơn, cũng một ai phải chịu thiệt thòi.

Cuối cùng, cậu đây không phải là phản bội, mà là chim khôn cũng biết lựa cây mà đậu, vì tương lai của cả phái lga mà cân nhắc lại đi!”

Tim Iga Chiho đập thình thịch, chỉ nhìn trạng thái Trần Gia Bảo càng chiến đấu càng dũng cảm ở phía bên kia, lo lắng Trần Gia Bảo thật sự có thể giết được Fujishima Senga, ông †a có chút khó khăn để hạ quyết tâm.

Bên kia, Trần Gia Bảo vận chuyển “Trảm Nhân Kiếm” cùng Fujishima Senga đánh đến ông tới tôi đi, nhưng một phần tâm trí lại đặt ở trên người Iga Chiho, nhìn thấy dáng vẻ do dự của Iga Chỉiho, trong lòng anh âm thầm kêu nguy to rồi, nếu lga Chiho thay đổi chiến tuyến, cho dù anh có lợi hại hơn nữa cũng không phải là đối thủ của ba vị cường giả “Truyền kỳ trung kỳ”.

Lúc này, Trần Gia Bảo cao giọng nói: “Ông Iga, nếu ông thật sự nghe theo mấy lời quỷ quái của Koga Mayo, vậy mới thật sự đẩy phái lga vào cảnh diệt vong, phái lga với phái Koga

đã tranh đấu với nhau mấy trăm năm, thù hận đã sớm ăn sâu vào máu.

Nếu như ông giúp Koga Mayo đối phó tôi, ông không lo lắng cuối cùng ông ta qua cầu rút ván, ngược lại liên thủ với Fujishima làm thịt ông? Dù sao có được cơ hội tốt như vậy mà nếu như ông đứng ở vị trí với ông ta, chẳng lẽ ông muốn Vĩnh viễn diệt vong sao?"

Cả người Iga Chiho chấn động, Trần Gia Bảo nói không sai, có khi đến lúc đó Koga Mayo đột nhiên ra tay với mình, hơn nữa còn có một Fujishima Senga, chỉ sợ ông ta chết cũng không có chỗ chôn, mà phái lga cũng sẽ theo mình mà tan thành mây khói!

Đột nhiên, lga Chiho rơi vào tình thế khó xử!

"Đã đánh không lại tôi mà còn dám cùng người khác nói lung tung, Trần Gia Bảo, cậu thật khiến người khác chán ghét đấy!"

Đột nhiên, Fujishima cầm kiếm nhanh chóng xông tới, kiếm thế nhìn như lộn xôn, lại rất có tiết tấu chương pháp, kiếm quang chói mắt hoàn toàn bao phủ Trần Gia Bảo!

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu mày, trong ngực lại càng sinh ra tự hào, một bên vận chuyển "Trảm Nhân Kiếm" cùng "Vô Cực Quyền" đối chiến với Fujishima Senga, một bên ngửa mặt lên trời cười to nói: "Nếu chỉ là phân tâm nói chuyện với người khác đã khiến ông tức giận như vậy, vậy đợi lát nữa ông chết trong tay tôi rồi, chẳng phải là sẽ tức giận đến chết cũng không nhắm nổi mắt sao?"

"Đáng tiếc, với thực lực của cậu còn chưa phải là đối thủ của tôi đâu!" Fujishima Senga quát lớn một tiếng, lực đạo trên tay càng mạnh mẽ hơn một chút, thậm chí ngay cả

không khí xung quanh cũng khó có thể chịu đựng được sức mạnh đao kiếm, trong không khí không ngừng vang lên tiếng nổ "Bùm bùm"!

Trần Gia Bảo im lặng ứng phó, dốc hết sức lực thi triển, trong thời gian ngắn cũng không dư thừa sức lực đi khuyên bảo Iga Chiho nữa.

Mà ở phía bên kia, cuộc đối thoại giữa Iga Chiho với Koga Mayo vẫn còn tiếp tục.

Koga Mayo lo lắng Iga Chiho bị Trần Gia Bảo thuyết phục. liền mở miệng nói: "Ngài Iga, cậu phải suy nghĩ thật kỹ, phía bên Trần Gia Bảo là vực sâu không đáy, mà bên chúng ta lại là Thông Thiên đại đạo, nhảy xuống vực sâu, hay là bước lên chính đạo, giờ phút này, cậu còn do dự cái gì?

Mặt khác, về điều Trần Gia Bảo vừa nói, cậu có thể yên tâm, Fujishima Senga rời núi là vì muốn báo thù cho Takashima Seira, mục tiêu của ông ta chỉ có một mình Trần Gia Bảo, cho nên sau khi giế t chết Trần Gia Bảo, ông ta tuyệt đối sẽ không ra tay với cậu."

"Còn anh thì sao?" Iga Chiho cười lạnh hai tiếng, nói: "Lỡ như ôi cùng các người liên thủ giết Trần Gia Bảo xong rồi, mà ông ngược lại muốn đối phó tôi, hơn nữa có Terai Chika hỗ trợ, vậy chẳng phải là muốn phái Iga chết mà không có chỗ chôn thân sao?"

Chương 2330

“Ngài lga có thể yên tâm.” Vẻ mặt Koga Mayo nghiêm túc, đột nhiên giơ tay trái lên, nhìn về phía vầng trăng sang trên trời, nghiêm mặt nói: “Có đại thần Amaterasu chứng giám, Koga Mayo tôi ở đây hướng về các đại thần xin thề, Iga Chiho liên thủ cùng chúng tôi giết được Trần Gia Bảo, nếu tôi ở sau lưng đâm ngược lại Iga Chiho, vậy sau khi linh hồn bị đày xuống địa ngục lúc nào cũng gặp ngũ lôi oanh đỉnh chi khổ, vĩnh viễn không thể siêu thoát!”

Lời thề ác độc như vậy, vẻ mặt hai anh em Koga thay đổi, muốn ngăn cản cha thì đã không kịp.

Cả người Iga Chiho chấn động, ông đấu với Koga Mayo mấy chục năm, cho nên ông cũng hiểu rõ Koga Mayo nhất, theo ông được biết, Koga Mayo tôn sùng thần Amaterasu nhất, nếu ông đứng trước thần Amaterasu đưa ra lời thề độc như: vậy, vậy tuyệt đối ông ta sẽ không dám vi phạm!

Koga Mayo buông tay xuống,nghiêm túc nói: “Ngài lga có thể nhìn thấy thành ý của tôi chứ?”

Hai tay lga Chiho đột nhiên siết chặt, hạ quyết tâm nói: “Nếu ngài Koga đã có thành ý như vậy, vậy tôi sẽ tin anh một anh nói đúng, tôi không thể đem toàn bộ vận mệnh của phái lga, đánh cược trên thực lực không rõ của Trần Gia Bảo, tôi sẽ cùng các người liên thủ vây giết Trần Gia Bảo! ”

Lời này nói ra, hai anh em Koga Asuka cùng với Koga Yiren quá đỗi mừng rỡ, ba vị cường giả “truyền kỳ trung kỳ” sẽ cùng nhau ra tay giế t chết Trần Gia Bảo, cho dù Trần Gia Bảo có lợi hại gấp mười lần, cũng sẽ chết không có chỗ chôn!

Trong lòng Trần Gia Bảo tức giận đến thiếu chút nữa chửi mẹ kiếp, ga Chiho vẫn là cường giả nổi tiếng trên bảng võ đạo Đông Doanh, dĩ nhiên nói trở mặt thì trở mặt ngay, đám người Nhật Bản này quả nhiên là một lũ tiểu nhân phản bội! "Được rồi!" Koga Mayo cười to nói: "Ngài lga quả thật rất sảng khoái, nếu đã như vậy, chúng ta cùng nhau ra tay đi, hợp lực của ba người lại đánh chết tên Trần Gia Bảo!"

lga Chiho gật đầu, nhìn Koga Mayo, đồng thời xuất chiêu ở phía sau lưng Trần Gia Bảo.

Tinh thần Fujishima Senga càng thêm mạnh mẽ, lực đạo trong tay lại mạnh mẽ thêm ba phần, bổ về phía Trần Gia Bảo một kiếm khổng lồ khoảng mười mét, cười to nói: "Trần Gia Bảo, có Koga Mayo cùng lga Chiho gia nhập, tối nay cậu có mọc thêm mười cái cánh cũng chạy không thoát!"

Trong phút chốc, ba lực đạo mạnh mẽ đồng loạt xông về phía Trần Gia Bảo, hơn nữa còn là thế trước sau kẹp kích! Thế trận kinh người như vậy, cho dù Trần Gia Bảo có "Vô Cực Quyền", cũng khó có thể ngăn cản được!

Hai đạo kiếm khí sắc bén đột nhiên xuất hiện, dưới ánh trăng thê lương tỏa ra màu sắc xinh đẹp, phân biệt hướng bay đi của Koga Mayo với lga Chiho, uy lực cực mạnh, đủ để tạo thành uy hiếp trí mạng đối với Koga Mayo với lga Chiho! Biến cố lần này lại xuất hiện ngoài dự liệu của mọi người! Nhất là hai người Koga Mayo với Iga Chiho, sắc mặt càng sa sầm, không chịu buông tha mà xông về phía Trần Gia Bảo, đồng thời xoay người ngăn cản kiếm khí đánh tới.

Trần Gia Bảo cực kỳ mừng rỡ, không có Koga Mayo cùng với lga Chiho, chỉ cần một đao kiếm của Fujishima Senga còn không làm khó được anh.

"Trảm Nhân Kiếm" của anh thuận thế bổ xuống, dưới sự gia tăng của "Vô Cực Quyền", bổ thanh kiếm thành nát vụn. Ngay sau đó, anh quay đầu nhìn về phía nguồn kiếm khí, chỉ thấy trường kiếm thu thủy trong tay Đạm Đài Thái Vũ không biết từ khi nào đã ra khỏi vỏ, dưới ánh trăng tản mát ra ánh sang

sáng ngời nhưng không chói mắt.

Cũng may là có Đạm Đài Thái Vũ ra tay kịp thời, trợ giúp giải vây cho Trần Gia Bảo!

Trong mắt Koga Mayo chợt lóe lên tia phẫn nộ rồi biến mất, ông ta chất vấn: “Cô Đạm Đài, ý cô là gì?”

Chương 2331

Hai anh em Koga Asuka đều sợ ngây người, Koga Yiren nhịn không được hỏi: “Chị Đạm Đài, chị… Không phải chị nói sẽ đứng về phía phái Koga sao? Tại sao chị lại giúp Trần Gia Bảo vậy?”

Đạm Đài Thái Vũ nhìn về phía Koga Yiren, có chút áy náy,

” “Mấy ngày này, nhận được sự quan tâm tiếp đón của phái Koga, Đạm Đài Thái Vũ luôn khắc sâu trong lòng, cho nên đêm nay, tôi sẽ không khoanh tay ngồi xem phái Koga bị diệt vọng. Sắc mặt Koga Mayo hơi chậm lại.

Koga Yiren càng thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, chỉ thấy đôi mát đen láy của Đạm Đài Thái Vũ trở nên kiên định, nói: “Nhưng tôi tuyệt đối không cho phép Trần Gia Bảo chết trên tay những người khác, cho nên, Đạm Đài Thái Vũ tôi sẽ quyết bảo vệ Trần Gia Bảo, nếu ai muốn giết Trần Gia Bảo thì cứ bước qua xác trường kiếm của ta đi đã!” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều xôn xao!

“Chị Đạm Đài à, chị, sao chị…” Koga Yiren hoảng sợ lắp bắp, chị Đạm Đài thế mà lại đứng ở bên cạnh Trần Gia Bảo, sao. lại như vậy, sao lại như vậy?

Koga Asuka nhớ tới ban ngày bị một màn kiếm của Đạm Đài Thái Vũ chặn lại thì cho rằng Đạm Đài Thái Vũ và Trần Gia Bảo có quan hệ đặc thù nào đó, hai tay siết lại thật chặt, nỗi ghen ty trong mắt giống như có thể thiêu Trần Gia Bụi thành ro bụi!

lga Chiho càng thiếu chút nữa phát điên, ông ta cứ mặc định

Đạm Đài Thái Vũ đứng ở bên cạnh phái Koga, nên mới cảm

thấy Trần Gia Bảo sẽ không có phần thắng, sau đó mới thay đổi chiến tuyến, sao qua nửa ngày, hóa ra Đạm Đài Thái Vũ cùng phe với Trần Gia Bảo? Đây không phải là đang trêu người sao?

Chỉ có khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên một ý cười, lúc trước ở tỉnh Phú Thọ, Đạm Đài Thái Vũ đã từng vô tình ra tay giúp đỡ anh, cho nên đối với thái độ lúc này của Đạm Đài Thái Vũ, anh vừa cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Đột nhiên, chỉ nghe Fujishima Senga cười lạnh nói: "Thực. lực của cô đúng là không hề tệ, nhưng cũng chỉ có "Truyền Kỳ sơ kỳ" mà thôi, mà chúng tôi lại là ba vị "Truyền Kỳ trung kỳ", cô thật sự cho rằng cô ta với Trần Gia Bảo có thể đấu lại được chúng tôi sao?"

Trước mặt bao người, Đạm Đài Thái Vũ cầm trường tới bên cạnh Trần Gia Bảo, nhìn Trần Gia Bảo một cái, nói: "Trong vòng nửa tiếng, anh có thể giế t chết Fujishima. Senga?"

"Đúng vậy" Trần Gia Bảo rất tự tin.

Đạm Đài Thái Vũ gật đầu, hít sâu một hơi, mở rộng xoay người, cầm kiếm hướng về phía Koga Mayo cùng lga Chiho "Anh cứ lo giết Fujishima Senga đi, nửa tiếng này cứ để ôi giữ chân bọn họ lại!"

Chỉ một câu đã khơi dậy hàng ngàn sóng gió!

Mọi người xung quanh phút chốc kinh sợ, Đạm Đài Thái Vũ "Truyền Kỳ sơ kỳ", muốn dựa vào năng lực của mình, giữ chân hai vị cường giả "Truyền Kỳ trung kỳ", cô ta xác định không nói giỡn chứ?

Trân Gia Bảo cũng không cảm thấy Đạm Đài Thái Vũ đang.

đùa giỡn, rất nghiêm túc hỏi: "Cô có thể chống đỡ được nửa

tiếng không?”

“Dư sức. “Được rồi!” Trần Gia Bảo gật đầu, trong mắt lại hiện lên sát ý, nói rằng: “Trong vòng nửa tiếng, tôi cho cô thấy đầu của Fujishima Senga rơi xuống đất!”

Chương 2332

Ba người Fujishima Senga, Koga Mayo với lga Chiho đều cảm giác mình bị khinh thường, hai tên oắt con từ Việt Nam này, một người nói chỉ cần ba mươi phút là giết được Fujishima Senga mạnh nhất trong bọn họ, một người thì nói có thể dựa vào năng lực của mình, cầm chân hai vị còn lại. Điểm mấu chốt chính là, thực lực của hai tên oắt con này, lại chỉ có "Bán bước truyền kỳ" cùng với "truyền kỳ sơ kỳ"!

Đối với ba người Fujishima Senga mà nói, quả thực là một sự sỉ nhục cực kỳ lớn!

Fujishima Senga giận đến mức dựng lông mày, cầm kiếm tấn công về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo bay lên, ngửa mặt lên trời cười to, lộ ra vẻ điên cuồng, nói: "Nếu ông đã không thể chờ để được chết như vậy, thế thì tôi sẽ cho ông toại nguyện"

Người đã điên rồi, thanh kiếm thậm chí còn điên hơn!

Trong lòng Fujishima Senga càng tức giận, tuy răng cách nhau mười mét, đã giơ kiếm đâm Trần Gia Bảo lên không trung.

Chỉ thấy một đạo kiếm sắc bén khổng lồ chợt xuất hiện, mang theo ngàn vạn cự lực, đủ để chém Trần Gia Bảo với sân bên trong thành hai nửa.

Trần Gia Bảo thấy vậy cũng không sợ hãi, chân đạp Cửu cung bát quái bộ, ng như một con cá chạch trơn trượt, Thân hình vặn vẹo vài cái, đã di chuyển sang bên trái mấy mét, tránh khỏi một kiếm khổng lồ, nhân lúc đó cũng bước. lên, thuận thế quỳ chỉ đạo.

Một đạo kiếm khí sắc bén màu trằng, tấn công về phía ngực

của Fujishima Senga.

“Chỉ là đồ trẻ con mà thôi.” Fujishima Senga khinh miệt mà cười, tâm niệm khẽ động, kiếm ở giữa đường đột nhiên biến chiêu, thay đổi từ bổ xuống sang quét ngang, đao kiếm mãnh liệt vung ra viên nguyệt đao mang thật lớn, chẳng những đánh trúng kiếm khí của Trần Gia Bảo ở giữa không trung khiến nó vỡ vụn, hơn nữa còn thuận thế chém về phía thắt lưng Trần Gia Bảo, liên tục muốn chém Trần Gia Bảo thành hai nửa.

Kiếm chỉ tay phải Trần Gia Bảo lần thứ hai ngưng tụ ra “Trảm Nhân Kiếm”, chém về phía kiếm mang quét ngang tới. Trong phút chốc, đao kiếm giao nhau, cả sân trong giống như bị chấn động vài cái, một trận cự lực không thể đỡ được xông về phía Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo lập tức âm thầm vận chuyển pháp môn “Thu hóa vận chuyển”, hấp thụ trận cự lực này, ngăn cản nửa nguyệt kiếm mang.

Tiếp theo, chân Trần Gia Bảo bước không ngừng, nhanh chóng vọt về phía Fujishima Senga, trảm nhân kiếm màu đỏ. không ngừng ma sát với đao mang, dưới ánh trăng bộc phát ra tia lửa rực rỡ

Đẹp! Quá đẹp!

Một giây sau, Trần Gia Bảo đã vọt tới trước mặt Fujishima Senga, xoay ngược cổ tay: “Trảm Nhân Kiếm” xẹt qua tia lửa rực rỡ trên kiếm mang, thuận thế đâm vào cổ họng của Fujishima Senga.

Fujishima Senga nhíu mày, nửa người trên đột nhiên nghiêng về phía sau, né tránh một kích trí mạng của Trần Gia Bảo, cổ tay mạnh mẽ nhấc lên, dùng chuôi kiếm đâm

vào ngực Trần Gia Bảo.

Lực kiếm này quá lớn, nếu thật sự bị đâm vào ngực, chỉ sợ xương sườn ngực Trần Gia Bảo cũng phải gãy mấy cái. Tay kia Trần Gia Bảo di chuyển ngang ngực, vận chuyển "Vô Cực Quyền" thi triển nhu kình vỗ vào chuôi kiếm của Fujishima Senga, hấp thu nội kình của đối phương, đồng thời mượn lực bay về phía sau chừng năm mét.

Không đợi hai chân Trần Gia Bảo chạm đất, Fujishima Senga đã quát lớn một tiếng, cầm kiếm đuổi theo.

Hai người trong phút chốc lại một lần nữa chiến đấu kịch liệt, khí kình mãnh liệt không ngừng bộc phát bốn phía, tựa như có bão lớn quét qua, căn phòng lớn như vậy cũng đầy vết nứt, thảm đến mức không đành lòng nhìn!

Chương 2333

Đạm Đài Thái Vũ âm thầm gật đầu, thực lực của Trần Gia Bảo quả nhiên rất phi thường, dưới tình huống không thi triển "Liệt Địa Kiếm" mà vẫn còn có thể chiến đấu với Fujishima Senga đến trình độ này, xem ra trong vòng nửa tiếng, Trần Gia Bảo muốn giết được Fujishima Senga hẳn không phải là chuyện khó.

"Một mình cô đối mặt với hai người chúng tôi, bất kể là số người hay tu vi, tất cả đều rơi vào thế bất lợi, vậy mà còn nhàn rỗi chăm chú quan sát Trần Gia Bảo chiến đấu, cô Đạm Đài à, tôi thật sự không biết nên khen cô là cao thủ can đảm, hay là châm chọc cô là thứ ngu ngốc tự phụ đây?"

Đột nhiên, thanh âm của Koga Mayo vang lên, dời sự chú ý của Đạm Đài Thái Vũ qua đây.

Đạm Đài Thái Vũ dời đi ánh mắt khỏi người Trần Gia Bảo, nhìn về phía hai người Koga Mayo cùng với Iga Chiho, chỉ thấy hai vị cường giả "truyền kỳ" nổi tiếng chốn Đông Doanh, bọn họ cách nhau ba mét, cùng cô hình thành một thế trận †am giác, tuy rằng thân hình bọn họ bất động, nhưng khí thế mạnh mẽ, đã hoàn toàn sẵn sàng ra tay.

Đạm Đài Thái Vũ hít sâu một hơi, nắm chặt trường kiếm thu thủy một mét hai trong tay, nói: "Ông Koga, ngôn ngữ là sự Tồn tại yếu ớt nhất trên thế giới này, bất kể là "kẻ tài cao gan lớn hay "ngu ngốc tự phụ" cũng được. Tôi không quan tâm ông đánh giá tôi thế nào, vì chỉ có chiến thắng cuối cùng mới là thứ thuyết phục nhất."

"Nói như vậy, cô tự cho là có thể lấy một chọi hai, cầm chân hai người chúng tôi trong vòng nửa tiếng?" Koga Mayo cười

nói: “Cô phải biết rằng, thực lực của tôi với Iga Chiho đều là “Truyền Kỳ trung kỳ”, cho dù chỉ có một người chúng tôi ra †ay, cô đã không thể chọi lại được rồi, càng đừng nói đến hai người chúng tôi liên thủ?”

Đạm Đài Thái Vũ nói: “Tôi thừa nhận, cứ đơn thuần từ cảnh giới võ thuật mà xem, chiến thắng của hai vị nhiều hơn tôi.” Koga Mayo hài lòng gật gật đầu, nói: “Nể mặt quan hệ giữa cô với Yiren không tệ, tôi cho ngươi một cơ hội, cô mau tránh ra, để chúng tôi giết Trần Gia Bảo.”

Koga Yiren vội vàng mở miệng khuyên nhủ: “Chị Đạm Đài ơi, chị mau tới đây đi, hiện tại quay đầu vẫn còn kịp mà”

Koga Asuka càng nóng lòng như kiến bò giữa lòng chảo: “Cô Đạm Đài, cô tuyệt đối không phải là đối thủ của bố tôi đâu, hay là… Dừng lại đi!”

Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu.

Sắc mặt của hai anh em Koga Asuka phút chốc thay đổi. Koga Mayo kinh ngạc nói: “Cô không sợ chết sao?”

“Tôi vẫn còn có rất nhiều chuyện chưa làm, mặc dù tôi không sợ chết, nhưng hiệt Thái Vũ lắc đầu nói: “Sở dĩ tôi đứng ra đây, là bởi vì tôi rất rõ ràng một điều.”

“Cái gì?” Koga Mayo nhíu mày hỏi.

Khí thế của Koga Mayo dần lạnh thấu xương, nói: “Đó chính là thực lực không bằng tính toán, cảnh giới võ thuật đơn thuần, càng không thể bằng trình độ thực lực chân chính. Trần Gia Bảo lấy cảnh giới “Bán bước truyền kỳ”, có thể đánh với đứng đầu “Truyền Kỳ trung kỳ” đến cảnh giới kịch liệt, mà Đạm Đài Thái Vũ tôi, cũng có thể lấy thực lực “Truyền Kỳ sơ kỳ, nghênh chiến với hai người các vị và duy trì bất bại!”

“Được thôi, được thôi!” Koga Mayo cười lạnh nói: “Xem ra những người từ Việt Nam các người, một người thì kiêu ngạo

hơn người, một người thì điên cuồng hơn người, tôi đã cho cô một cơ hội, nếu cô không quý trọng, vậy thì đừng trách tôi không nói trước.

Đúng lúc, tôi còn nhớ rõ khi cô lần đầu tiên tới Đông Doanh, đã từng phát động muốn khiêu chiến với tôi, đáng tiếc bị tôi từ chối, lần này tôi cho cô mở mang kiến thức một chút, tự tin của cô từ đâu tới, dám một mình nghênh chiến hai người chúng tôi! ”

lga Chiho khinh miệt hừ một tiếng, nói: “Ngài Koga, không cần nói nhảm với cô ta nhiều như vậy, cũng chỉ là một

“truyền kỳ sơ kỳ” mà thôi, nếu tôi cùng anh liên thủ, còn bị cô †a kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ nữa đấy, tôi thấy hai người chúng †a cũng đừng tranh ai mới là phái ninja đầu tiên, cứ dứt khoát mua một miếng đậu hũ rồi đâm chết cho xong.”

Chương 2334

Ông ta cũng là một gã kiêu hùng có thủ đoạn tàn nhẫn, nếu đã lựa chọn thay đổi chiến tuyến phản bội Trần Gia Bảo, vậy hiện tại một là không làm thì thôi, còn nếu đã làm thì phải làm đến cùng, hoàn toàn giế t chết Trần Gia Bảo, diệt trừ hết tai họa về sau

"Được, cùng nhau ra tay đi, trước tiên bắt được Đạm Đài Thái Vũ đi, sau đó liên thủ giế t chết Trần Gia Bảo!" Koga Mayo quát to một tiếng, ra tay đầu tiên, đột nhiên đạp về phía Đạm Đài Thái Vũ.

lga Chiho cũng đồng thời có động tác, chỉ đầu ngón tay mà bắn, chỉ nghe "vút vút vút" ba tiếng, ba đạo kiếm khí bắ n ra, đánh về phía Đạm Đài Thái Vũ Thần.

Đạm Đài Thái Vũ bất động, một tay đặt kiếm ngang trước ngực, khẽ hé ra đôi môi đỏ, giống như đang tụng chú: "Triệu phong chế thiên, phun khí vì yên. Biến hóa tùy thể, bày ra thập thiên"

Ngắn ngủi chỉ có mười sáu chữ, ở trên bầu trời đêm xa xăm lại có chút vang vọng, mọi người ở đây nghe vào tai, từ đáy lòng lại xuất hiện một cảm giác "Huyền chỉ lại huyền." Koga Mayo khẽ nhíu mày, lập tức hừ lạnh nói: "Giả thần giả quỷ, xem tôi tung một chiêu thế nào cũng sẽ đánh bại cô!"

Ông ta quát lớn một tiếng, một tay nắm quyền, dùng Thiên quân lực đánh về phía Đạm Đài Thái Vũ, mà ba đạo kiếm khí của lga Chiho, cũng sắp đánh tới trước người Đạm Đài Thái Vũ

Hai anh em Koga Asuka trong khoảnh khắc lo lắng không

thôi.

Đột nhiên, thu thủy trường kiếm một mét hai trong tay Đạm Đài Thái Vũ, nở ra ngũ thải quang mang rực rỡ, càng ngày càng mãnh liệt, phạm vi nở rộ cũng càng ngày càng rộng, trong chốc lát đã biến trong vòng một mét hai xung quanh cô, tất cả đều nhiễm thành màu sắc rực rỡ, khiến ánh trăng trên trời trở nên ảm đạm.

Koga Mayo đụng phải trận ngũ thải quang mang này, chỉ cảm thấy khí tức trong cơ thể bỗng nhiên trì trệ, nội kình trên quyền lập tức yếu đi hai phần, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Lông mày Đạm Đài Thái Vũ khẽ rung, giơ kiếm hướng về phía Koga Mayo mà vung lên, chỉ thấy ngũ thải quang mang đại tác, giống như hóa thành thực chất, đánh sâu vào trong khiến chân khí trong cơ thể Koga Mayo càng thêm rối loạn, nội kình trên quyền lại yếu hơn ba phần.

Trong lòng ông ta không khỏi hoảng sợ, lập tức rút chiêu lui về phía sau khoảng mười mét, trong lòng khiếp sợ không thôi, có kỳ quái, chắc chắn có thứ gì đó rất kỳ quái!

Lúc này, kiếm khí của Iga Chiho đã quang mang, uy lực dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần suy giảm, còn chưa tới được trước người Đạm Đài Thái Vũ đã tan chảy giữa không trung.

lga Chiho bỗng nhiên mở to hai mắt, tuy rằng ông ta xuất phát từ sự khinh thường đối với Đạm Đài Thái Vũ, ba đạo kiếm khí vừa rồi chỉ có tám phần lực đạo, nhưng cũng không phải là thứ mà một con nhóc chỉ có "Truyền Kỳ sơ kỳ" có thể ngăn cản được, nhưng vì sao… Vì sao ba đạo kiếm khí còn chưa chạm vào Đạm Đài Thái Vũ thì đã tiêu tán mất rồi?

Sắc mặt hai anh em Koga Asuka càng thêm kinh hãi, tuy

rằng hai người bọn họ biết Đạm Đài Thái Vũ rất lợi hại, nhưng cho tới bây giờ còn chưa từng thấy Đạm Đài Thái Vũ ra tay,

cũng không biết cụ thể Đạm Đài Thái Vũ lợi hại đến mức nào, hiện tại nhìn thấy một cảnh này, trong lòng không khỏi hoảng sợ, loại thực lực này đã vượt xa trong tưởng tượng của bọn họ!

Nhưng mà, đâu chỉ có mỗi bọn họ khiếp sợ không thôi? Tuy rằng Trần Gia Bảo đang đối chiến với Fujishima Senga, nhưng một phần tâm trí của anh đều đặt ở trên người Đạm Đài Thái Vũ, nhìn thấy một màn vừa rồi, trong lòng anh rung động không nói nên lời, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, vừa rồi Đạm Đài Thái Vũ Thần thi triển, rốt cuộc là loại võ thuật gì, vì sao trước đây chưa từng gặp qua?

Fujishima Senga cũng âm thầm khiếp sợ, cho nên ngay cả động tác rút kiếm cũng chậm ba phần.

Ngay khi tất cả mọi người còn đang khiếp sợ thì đột nhiên, -Đạm Đài Vũ Thần đã thu ngũ thải quang mang xung quanh vào trên thân kiếm, chỉ thấy trên thân kiếm ngũ thải quang mang lấp lánh, dưới ánh trăng rực rỡ rực rỡ, làm cho người ta không khỏi đành lòng.

Chương 2335

“Ngũ thải quang mang này rất kỳ quái… Koga Mayo trâm giọng nói: “Võ thuật này của cô là gì? Vậy mà tôi chưa từng nghe qua, chưa từng nhìn thấy, mà uy lực lại vượt qua sức tưởng tượng của tôi, võ thuật Việt Nam quả nhiên vừa rộng lớn lại thâm sâu”

“Võ thuật Việt Nam đúng là rất rộng lớn lại thâm sâu.” Đạm Đài Thái Vũ nói: “Nhưng mà, thứ tôi vừa thi triển cũng không phải võ thuật”

“Không phải võ thuật?” Đám người Koga Mayo đều ngạc nhiên, không phải võ thuật thì cái gì?

Trong đầu Trần Gia Bảo chợt lóe lên tia sáng, nghĩ đến khả năng nào đó, trong lòng càng thêm rung động.

Chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ nhẹ nhàng vung kiếm, mũi kiếm nghiêng đầu chĩa xuống đất, một cảm giác kỳ diệu khó có thể dùng lời nói để hình dung, lần thứ hai từ đáy lòng mọi người dâng lên, cô nói: “Thứ tôi thi triển chính là Đạo Môn tiên học của Việt Nam, có tên gọi là “Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh, tổng cộng có bảy cảnh giới.

Mà bởi vì tôi bị hạn chế do thực lực không đủ, ngay cả cả cảnh giới trọng thứ nhất “biến khí cũng không luyện thuần thục được, nếu không, một kiếm vừa này, ông có thể đã bị thương dưới “Ngũ khí” của tôi.”

Tiên pháp sao?

Sắc mặt đám người Koga Mayo đều kinh hoàng, làm sao… Làm sao mà Việt Nam còn tồn tại cả tiên pháp như vậy, cái

này chắc chắn không phải là đang nói giỡn chứ?

Đột nhiên, Trần Gia Bảo chú ý tới Đạm Đài Thái Vũ Thần

đang nhìn mình, hơn nữa còn kiêu ngạo hất cằm, giống như: là đang nói, Trần Gia Bảo anh có kiếm tiên truyền thừa, còn Đạm Đài Thái Vũ Thần tôi cũng có cả phương pháp tu tiên, không hề thua kém anh đâu nhé.

Phản ứng đầu tiên của Trần Gia Bảo là ngạc nhiên, sau đó bật cười khanh khách.

"Tiên pháp?" Koga Yiren khiếp sợ, lẩm bẩm: "Thứ mà chị Đạm Đài tập luyện chính là tiên pháp? Trời ơi, trên đời này thì ra còn có tiên pháp tồn tại, thật sự khiến người ta không khỏi kinh ngạc"

Koga Asuka cũng bị sốc không kém, nói.

"Trên đời này thật sự có tiên pháp ư?" Koga Mayo theo bản năng lắc đầu, phủ nhận: "Tuy rằng có nghe nói đến cảnh giới "Tiên Thiên, có cơ hội đến cả thần quỷ cũng khó lường, thủ đoạn có thể so sánh với thần tiên, nhưng cảnh giới "Tiên thiên" cuối cùng vẫn là người, cũng không phải thần tiên chân chính!"

"Không sai!" Iga Chiho thề thốt nói: "Trên đời này căn bản không có thần tiên nên tự nhiên cũng sẽ không có tiên pháp, cái gọi là "tiên pháp" của cô, có chăng cũng chỉ là phô trương danh tiếng mà thôi."

- Đạm Đài Thái Vũ hỏi ngược lại: "Hai vị thề thốt như vậy, vậy xin hỏi, các người có thể có thần thông pháp nhãn hay không, có thể hiểu được chân lý của tất cả mọi thứ trong vũ trụ không?"

Koga Mayo cùng Iga Chiho theo bản năng lắc đầu, hiểu được tất cả chân lý trong vũ trụ sao? Đùa sao, trên đời này không thể nào tồn tại một người như vậy được.

“Nếu đã như vậy” Đạm Đài Thái Vũ không tự nhiên cảm thấy

me có gì sai, trong mắt xuất hiện một chút trào phúng: “Vậy hai vị làm sao có thể khẳng định trên đời này không có tiên pháp?”

Koga Mayo với lga Chiho sửng sốt, bị Đạm Đài Thái Vũ chặn họng đến á khẩu.

Đạm Đài Thái Vũ tiếp tục nói: “Việt Nam huy hoàng, nội tình thâm hậu mạnh mẽ như thế nào? Phục Hy nhất họa khai thiên, sáng lập bát quái, thảo luận về vũ trụ âm dương chỉ lý, sau đó hoàng đế hỏi Quảng Thành Tử, vừa chiến đấu mà tu tiên được không, đến Lão Tử còn cưỡi con trâu xanh rời khỏi Hàm Cốc Quan, lưu lại đạo lý ngàn năm, đại đạo là biểu hiện ở trên đời, vì thế tiên đại quan ở Việt Nam, truyền ra rất nhiều phương pháp tu tiên kỳ diệu.

Đông Doanh các người chỉ nằm ở một góc quốc đảo, đất đai chật hẹp, nội tình nông cạn, có chăng cũng chỉ là một chỉ trong nền văn minh của Việt Nam mà thôi, cho nên nói các người kiến thức nông cạn, không biết Việt Nam có tiên học. truyền thừa, cũng hợp tình hợp lý”

Lời này nói ra, trên mặt cả ba người Koga Mayo, lga Chiho cùng với Fujishima Senga đều xuất hiện vẻ tức giận, nhưng trong lòng bọn họ đều rõ ràng, Đông Doanh so với Việt Nam, đúng là “đất đai nhỏ bé, nội tình nông cạn”, cho nên dù tức. giận thế nào nhưng căn bản lại không có biện pháp để phản bác.

Chương 2336

Chỉ nghe Đạm Đài Thái Vũ tiếp tục nói: "Huống hồ tiên pháp không chỉ có một mình ta tu tập, Trần Gia Bảo cũng được thân phụ tiên đạo truyền thừa, nếu không, vì sao. anh ta có thể lấy cảnh giới Bán bước truyền kỳ" đấu sống đấu chết với Fujishima Senga, chẳng lẽ các người một chút cũng không thấy kỳ quái sao?"

Sắc mặt đám người Koga Mayo đồng loạt thay đổi, bỗng nhiên nhìn về phía Trần Gia Bảo, làm sao… Làm sao mà Trần Gia Bảo cũng có truyền thừa tiên đạo?

Trần Gia Bảo nhìn thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào mình thì lộ ra nụ cười vô hại của một tên cặn bã, chỉ điểm ngưng tụ ra kiếm mang lôi đình màu đỏ, ni này tên là "Trảm Nhân Kiếm, là kiếm của tuyệt chiêu kiếm tiên "Thiên Địa Nhân Tam Kiếm"

Tuyệt chiêu Kiếm Tiên? Trần Gia Bảo có kiếm tiên truyền thừa?

Đám người Koga Mayo càng thêm khiếp sợ, khó trách Trần Gia Bảo có thể lấy cảnh giới "Bán bước truyền kỳ" đối chiến đến bất phân thắng bại với "truyền kỳ trung kỳ" đứng đầu của Fujishima Senga, thì ra Trần Gia Bảo có thi triển kiếm mang lôi đình màu đỏ là chiêu kiếm tiên, mẹ kiếp, đây không phải là đang ăn hiếp người ta sao? Fujishima Senga càng ngày càng khiếp sợ, lộ ra vẻ nghiêm trọng, trong "Thiên địa nhân" tam kiếm, rõ ràng còn yếu nhất là "Nhân kiếm",

đã có thể cùng mình đánh đến mức khó phân thắng bại, lỡ như Trần Gia Bảo thi triển ra "Địa kiếm" hoặc mạnh hơn là "Thiên kiếm", vậy chẳng phải mình sẽ bại trên tay Trần Gia Bảo sao?

Nghĩ đến đây, cơ mặt của Fujishima Senga giật lên hai cái, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên dự cảm không tốt.

Anh ta làm sao biết được: "Kiếm Tiên truyền thừa" tuy rằng vô cùng bá đạo, hơn nữa "Địa kiếm" với "Thiên Kiếm" đều đủ để dễ dàng giết hắn, đáng tiếc thực lực của Trần Gia Bảo đang bị hạn chế nên căn bản không có biện pháp để thi triển "Thiên Kiếm".

Về phần "Liệt Địa Kiếm", tuy rằng Trần Gia Bảo có thể thi triển, nhưng vì sẽ tiêu hao một lượng lớn chân nguyên, cho nên nếu chưa đến thời khắc mấu chốt thì Trân Gia Bảo tuyệt đối sẽ không dễ dàng thi triển.

Giờ phút này, sự chú ý của Trần Gia Bảo vẫn đặt ở trên người Fujishima Senga, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Fujishima Senga thì hiểu được ông ta có cảm giác sợ hãi đối với "Kiếm Tiên truyền thừa" của mình, trong lòng không khỏi thầm kêu đáng tiếc.

Vốn ghi lại "Hồn Nguyên Kiếm Kinh" có truyền thừa kiếm tiên, ngoại trừ "Thiên Địa Nhân Tam Kiếm", còn có phương pháp tu luyện thất khiếu trong cơ thể, mỗi khi khai một khiếu, liền có thể thần thông tự sinh, thất khiếu đồng loạt mở ra, thì kiếm tiên chỉ đại thành, có thể thấy được uy lực công pháp của nó có bao nhiêu bá đạo.

†u luyện Hồn Nguyên Kiếm Kinh, đáng tiếc Trần Gia Bảo có quá nhiều chuyện trần tục, hơn nữa thực lực bản thân không đủ, cho dù tu luyện cũng là chuyện làm thì nhiều mà công thì ít, cho nên đành buông xuôi công pháp trên Hồn Nguyên Kiếm Kinh.

"Xem ra chờ sau khi từ Đông Doanh trở về, mình phải chính thức bắt đầu tu luyện Hồn Nguyên Kiếm Kinh, nếu không, trong sau quyết chiến này, xác suất thua Đạm Đài Thái Vũ với "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh là rất lớn"

Trần Gia Bảo nghĩ tới đây thì âm thầm hạ quyết tâm, sau đó vẻ

mặt oai hùng, kiêu ngạo nói: “Fujishima Senga, tiếp tục đến chiến đi, hiện tại ông còn lại 20 phút để sống đấy!

Anh dẫn đầu xông về phía Fujishima Senga, chỉ điểm ngưng tụ “Trảm Nhân Kiếm”, bắt đầu tỏa khí cuồng bạo! Fujishima Senga khẽ nhíu mày, lập tức cầm kiếm nghênh đón kiếm Trần Gia Bảo bổ tới, cao giọng nói: “Cho dù cậu thật sự có kiếm tiên truyền thừa thì thế nào, sau cùng thì cảnh giới của cậu so với tôi vẫn còn quá yếu, cậu tuyệt đối không phải đối thủ của tôi, tôi sẽ cho cậu thật sự mở mang kiến thức “đao pháp Vấn Dương” của tôi, để cho cậu hoàn toàn ngã xuống ở chỗ này! ”

Chương 2337

Trong phút chốc, hai người lại tiếp tục giao chiến với nhau!

Tình hình tranh đấu vô cùng kịch liệt, đã trở nên dầu sôi lửa bỏng!

Lúc trước ở Việt Nam, Trần Gia Bảo từng đánh một trận với Takashima Seira, đã từng thấy qua "đao pháp Vấn Dương", tuy rằng nó rất kỳ diệu, nhưng Trần Gia Bảo đã có phương pháp phá giải.

Lúc này, Trần Gia Bảo nắm chắc lấy cơ hội này rồi toàn lực thi triển: "Trảm Nhân Kiếm" và "Vô Cực Quyền" phối hợp với nhau, chẳng những tấn công với phòng thủ hoàn mỹ phối hợp chuyển hóa cho nhau, hơn nữa còn hấp thu nội kình chuyển hóa của Fujishima Senga, ngược lại còn tăng cường cho bản thân, rất có thái độ việt chiến càng đánh càng dũng cảm!

Ngược lại là Fujishima Senga, lúc trước đã bị "Kiếm Tiên truyền thừa" làm cho giật mình, hơn nữa "đao pháp Vãn Dương" không có gì bất lợi lại bị chế ngự ở trước mặt Trần Gia Bảo, trong lòng càng thêm nóng nảy, không bao lâu sau đã luống cuống tay chân, thiếu chút nữa bị "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo làm bị thương.

Bên kia, trên trường kiếm thu thủy trong tay Đạm Đài Thái Vũ, vẫn lóe ra ngũ thải quang mang, dưới ánh trăng thê lương ánh lên một vẻ đẹp.

Cô không chủ động tiến công Koga Mayo cùng với lga Chiho, cũng không đi trợ giúp Trần Gia Bảo, mà đứng tại

chỗ như không nhúc nhích, mặc kệ thế cục phát triển. Dù sao

mục đích của cô ta cũng chỉ là trợ giúp Trần Gia Bảo trì hoãn thời gian, chỉ cần Koga Mayo với lga Chiho. không chủ động công kích, ngược lại cô ta rất vui vẻ giằng co với đối phương.

Đột nhiên, Koga Mayo nhìn thấy hào quang ngũ thải phát ra trên trường kiếm trong tay Đạm Đài Thái Vũ, giữa lông mày hiện lên vẻ kiêng ky, nói: "Cô Đạm Đài, xem ra cô không có cửa nào rồi, không thể nào giết được Trần Gia Bảo"

Đạm Đài Thái Vũ nói: "Tôi vẫn là câu nói kia, mấy ngày nay tôi thừa nhận đã nhận được tiếp đón của phái Koga, Đạm Đài Thái Vũ luôn ghi nhớ trong lòng, cho nên tôi không có lòng làm kẻ thù của ông, ông có thể lựa chọn buông tha chém giết Trần Gia Bảo, dù sao, có tôi ở chỗ này, ông cũng không có biện pháp giế t chết được Trần Gia Bảo đâu."

"Không thể được!" Koga Mayo trầm giọng nói: "Nếu Trần Gia Bảo không chết, sau này phái Koga sẽ phải luôn sống trong lo lắng sợ Trần Gia Bảo trả thù, mãi mãi sống ở trong hoảng sợ lo lắng, cho nên Trần Gia Bảo nhất định phải chết! "

"Không sail" lga Chiho lập tức phụ họa nói: "Trần Gia Bảo. nhất định phải chết, nếu cậu ta không chết, vậy phái lga chúng tôi sẽ phải chết, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Trần Gia Bảo nên chết đi thì tốt hơn"

Nếu các người có ý như thế, Đạm Đài Thái Vũ chỉ có thể lấy "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh thay thế cao

chiêu của Trần Gia Bảo lĩnh giáo hai vị!" Đạm Đài Thái Vũ bỗng nhiên giơ kiếm lên, chỉ về phía hai người đối phương.

Giống như là đồng thời, từ sâu trong linh hôn của Koga Mayo với lga Chiho phảng phất một cảm giác tim đập nhanh, khí thế không hiểu sao lại yếu đi ba phần, trong lòng âm thầm khiếp sợ, chẳng lẽ "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh", còn có tác dụng vô hình công kích tâm trí của đối phương?

"Tôi không tin "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" của coo thật sự lợi hại như lời cô nói nói!" Iga Chiho khẽ quát một

tiếng, dùng mười phần lực đạo, băn về phía Đạm Đài Thái Vũ ba đạo kiếm khí sắc bén mở đường.

Ngay sau đó, cổ tay ông ta khế rung lên, một con dao. găm từ trong tay áo rơi xuống tay ông ta, lao thẳng về phía Đạm Đài Thái Vũ.

Koga Mayo để mắt đến nó, vẫn đứng yên tại chỗ, lạnh lùng quan sát những bước di chuyển của Đạm Đài Thái Vũ, cũng không lao về phía trước với Iga Chiho.

Sắc mặt của Đạm Đài Thái Vũ không thay đổi, chỉ thản nhiên nói: "Cảnh giới tầng thứ nhất của Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh chính là biến "khí, trong lĩnh vực "Ngũ Khí" của tôi, thiên địa vạn khí đều nghe theo lệnh tôi, trong đó bao gồm kiếm khí" của ông"

Nói xong chữ cuối cùng, Đạm Đài Thái Vũ giơ kiếm vung nhẹ, trên thân kiếm nở rộ "Ngũ Thải Quang Mang", trong đó bao bọc lấy ba đạo kiếm khí đang đánh tới, chỉ thấy kiếm khí lần thứ hai dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng tiêu tán thành vô hình.

Chương 2338

Sắc mặt Iga Chiho biến đổi, kiếm khí thập thành công của ông ta, vậy mà bị đối phương dễ dàng phá giải, chẳng lẽ "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" thật sự lợi hại như vậy, có thể nắm trong tay vạn khí trên thế gian?

Trong lòng ông ta nổi lên lòng tàn nhẫn, trong tay cầm con dao găm sáng chói, dùng tốc độ nhanh hơn tấn công về phía Đạm Đài Thái Vũ.

Đạm Đài Thái Vũ nhẹ nhàng hô lên một tiếng, thân kiếm ngũ thải quang mang sáng rực trong phạm vi ba mét quanh người, kiếm vung lên nghênh địch mà đón.

lga Chiho vừa tiếp xúc với ngũ thải quang mang, đã cảm thấy chân khí trong cơ thể bị ảnh hưởng đến cảm giác ngưng trệ, sức lực trên tay cũng yếu đi hai phần.

Mà Trường Kiếm Thu Thủy của Đạm Đài Thái Vũ đã bổ tới trước mặt Iga Chiho, càng thêm chói mắt!

Đột nhiên rơi vào hoàn cảnh như thế, Iga Chiho lại biểu hiện ra thực lực của một cường giả "Truyền Kỳ trung kỳ", lập tức uống một ngụm chân nguyên, áp chế lại chân khí đang bị ngưng trệ trong cơ thể, đồng thời cố nén cảm giác tim đập nhanh, vung con dao găm về phía trước, ngăn cản trường kiếm của Đạm Đài Thái Vũ.

Trong khoảnh khắc, cả người lga Chiho không khỏi chấn động, chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể yếu hơn ba phần, không tự chủ được mà lui về phía sau hơn năm mét, mà biểu hiện của Đạm Đài Thái Vũ thì tốt hơn nhiều, chỉ lui vê phía sau hai bước.

Nhưng mà, tinh thần ga Chiho lúc hoàn toàn rơi vào thế bất lợi thì cực kỳ kinh hoàng, Đạm Đài Thái Vũ lui về phía sau, điều này chứng minh "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" của Đạm Đài Thái Vũ tất nhiên rất mạnh, có thể cứng rắn vượt qua một cấp độ, mạnh mẽ áp chế cả cường giả "Truyền Kỳ trung kỳ".

Nhưng đồng thời cũng phải nói rõ, Đạm Đài Thái Vũ là bị hạn chế bởi thực lực "truyền kỳ sơ kỳ" của mình, dưới sự gia tăng của "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" thì cho dù so với cường giả "Truyền Kỳ trung kỳ" có mạnh hơn thật nhưng sức mạnh đó cũng có hạn!

lga Chiho với Koga Mayo nhìn nhau, cả hai người bọn họ đều nhìn thấy bình minh thắng lợi rồi! "Cho dù cô ta có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là "Truyền Kỳ sơ kỳ" mà thôi, hai người chúng ta cùng nhau lên, tuyệt đối có thể đánh bại cô ta!"

lga Chiho quát lớn một tiếng, cùng Koga Mayo đồng thời tấn công về phía Đạm Đài Thái Vũ, hiện ra thế kẹp kích trái phải.

Sở dĩ ông ta nói "đánh bại" Đạm Đài Thái Vũ, mà không phải giế t chết" Đạm Đài Thái Vũ, đó là bởi vì trận giao thủ

vừa nấy với "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" của Đạm Đài Thái Vũ đã khiến cho ông ta cực kỳ xao động, làm cho ông ta hoàn toàn mất đi lòng tin vào việc có thể giết được Đạm Đài Thái Vũ.

Giờ phút này, đối mặt với hai vị cường giả kẹp công, sắc mặt của Đạm Đài Thái Vũ vẫn lạnh nhạt, vẫn đứng tại chỗ, vung ra một kiếm về phía lga Chiho ở bên phải, một

thanh kiếm mang ngũ thải dài khoảng ba mét, bổ xuống chỗ lga Chiho.

Trong lòng lga Chiho biết chỉ dựa vào chiêu thức huyền diệu, tuyệt đối không phải là đối thủ của Đạm Đài Thái Vũ, vì kể từ bây giờ, chỉ có dùng cứng đối cứng, dùng mạnh mế áp chế đối

đầu với Đạm Đài Thái Vũ.

Chỉ thấy Iga Chiho quát lớn một tiếng, xua tan cảm giác

sợ hãi cuồn cuộn ở trong lòng, thi triển toàn lực huy động dao găm nghênh đón ngũ thải kiếm quang.

Trong nháy mắt, cả người ông ta chấn động, chỉ cảm thấy kiếm quang ngũ thải cứng rắn như kim thạch, bị phản chấn lui về phía sau vài bước, cũng không biết dao găm trong tay ông ta dùng vật liệu gì chế tạo ra, dĩ nhiên vẫn còn nguyên vẹn.

Mà ở bên kia, Đạm Đài Thái Vũ cũng bị lực đạo của lga Chiho, chấn động đến lui về phía sau hai bước.

Chỉ thấy cô ta còn chưa kịp đứng vững, Koga Mayo đã tấn công tới trước người cô ta, quyền phải mang theo vạn cân cự lực, oanh về phía ngực Đạm Đài Thái Vũ, muốn thừa dịp Đạm Đài Thái Vũ đứng không vững, nhất cử đánh bại Đạm Đài Thái Vũ.

Chương 2339

Một quyền này đã là toàn lực của Koga Mayo, khí kình mạnh mẽ đến mức đánh bật khiến váy áo của Đạm Đài Thái Vũ phiêu phiêu.

Vẻ mặt của hai anh em Koga Asuka với Koga Yiren phức tạp, cũng không biết có nên lo lắng cho Đạm Đài Thái Vũ hay không.

Vào thời khắc nguy cấp, vẻ mặt của Đạm Đài Thái Vũ vẫn không thay đổi, vận chuyển "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", lòng bàn tay trái vươn về phía trước, ở trước người ngưng tụ ra một một người cao ngũ thải bảo vệ.

Một quyền của Koga Mayo dốc toàn lực đánh ầm ầm vào hàng rào ngũ thải, đột nhiên sắc mặt thay đổi, chỉ cảm thấy như đang đánh vào núi, chẳng những không chút nào lay chuyển mà ngược lại chấn động đến mức cánh tay ông ta tê rần, không khỏi khiếp sợ, ông ta vội vàng rút người lui về phía sau hơn năm mét.

Ngược lại là Đạm Đài Thái Vũ, tuy rằng lần thứ hai lui về phía sau ba bước, nhưng sắc mặt vẫn lạnh nhạt như trước, tay áo phiêu phiêu, giống như thần tiên.

Trong lòng Koga Asuka với Koga Yiren hoảng sợ, hai đại cường giả của phái Koga với phái lga cùng liên thủ, phóng mắt ra nhìn toàn bộ Nhật Bản, ngoại trừ hai người Kiếm Thánh Musashi Mari với Thiên Mệnh Âm Dương Sư ra, không còn người nào khác là đối thủ, nhưng dưới tình huống này, lại bị Đạm Đài Thái Vũ áp chế, chẳng lẽ đây chính là bá đạo của tiên pháp Việt Nam hay sao?

Đột nhiên, Đạm Đài Thái Vũ đặt chân xuống đất, mạnh mẽ cầm kiếm vọt về phía Iga Chiho, trên thân kiếm tỏa ra ngũ thải quang mang, gần như hoàn toàn bao quanh người cô ta.

Sắc mặt Iga Chiho khẽ biến, cắn răng, không lùi lại mà tiến tới, chủ động tấn công Đạm Đài Thái Vũ.

Ánh mắt Đạm Đài Thái Vũ khinh miệt, đột nhiên vung kiếm về phía trước, ngũ thải quang mang trong nháy mắt mà b ắn ra, nhanh như tia chớp, thoáng chốc chém đứt chặn ngang của lga Chiho.

Koga Asuka với Koga Yiren bỗng nhiên kinh hô ra tiếng, không phải, lga Chiho tốt xấu gì cũng là cường giả "truyền kỳ trung kỳ", cho dù Đạm Đài Thái Vũ có "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" lợi hại hơn nữa, cũng không thể nào. với một kiếm đã hạ gục lga Chiho trong nháy mắt chứ? Đạm Đài Thái Vũ cũng trong nháy mắt kinh ngạc, một màn trước mắt, hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của cô ta, hơn nữa một kiếm chém ra này cũng không có cảm giác chân thật như đã chém vào xương cốt, lại càng không có máu tươi chảy ra.

Hoàn toàn kỳ quặc!

Đột nhiên, dị biến đột nhiên sinh ra, lga Chiho vốn bị chặn ngang chém đứt, thân ảnh đột nhiên biến mất, đúng là một đạo ảo ảnh!

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ càng thêm kinh ngạc.

Đột nhiên, trong lòng cô ta dâng lên một dự cảm không tốt, theo bản năng phát hiện dưới mặt đất có dị động, không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức nhảy lên cao hơn mười mét.

Một tiếng nổ lớn "âm ầm", một đạo kiếm mang sắc bén từ mặt đất chỗ mà Đạm Đài Thái Vũ mới đứng bỗng nhiên bắn thẳng lên, mặt đất xung quanh năm mét đều vỡ vụn. Đất đá bay tứ tung, khói bụi đầy trời!

Nếu Như Đạm Đài Thái Vũ không kịp thời nhảy lên thì cho dù

có ngũ thải quang mang bảo vệ không bị thương, cũng sẽ bị ý tấn công bất ngờ này đánh đến luống cuống tay. chân.

Sau vài giây, chỉ thấy thân ảnh Iga Chiho phá vỡ khói bụi, cầm dao găm nhảy lên không trung, truy kích theo Đạm Đài Thái Vũ, đồng thời trong lòng thầm kêu đáng tiếc, không ngờ ông ta dưới tình huống bất ngờ như vậy đã thi triển "Ảo Ảnh Thuật", vẫn không thể nhân cơ hội đả thương tới Đạm Đài Thái Vũ, người đàn bà này mẹ nó thật sự quá khó chơi!

Trên không trung, trong lòng của Đạm Đài Thái Vũ cũng rất kinh ngạc, vừa rồi Iga Chiho như thế nào cũng không hề có dấu hiệu đã tiến vào lòng đất, lại từ khi nào chui ra khỏi mặt đất, dĩ nhiên cô ta hoàn toàn không thể nhìn ra được.

Chương 2340

Nhưng mà kinh ngạc thì kinh ngạc, cô ta lúc ra tay lại không chút do dự, bổ ra một thanh kiếm mang ngũ thải xuống thân ảnh đang truy kích phía dưới của lga Chiho, trong khoảnh khắc hạ Iga Chiho một lần nữa rơi xuống đất, mà cô ta cũng bị lực đạo của Iga Chiho phản chấn, bay ngược lên phía trên hơn hai mét.

Đột nhiên, có một cảm giác áp bách dâng lên trong lòng Đạm Đài Thái Vũ, cô ta theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời cách mình không xa là bóng dáng của Koga Mayol

Khóe miệng Koga Mayo nhếch lên một nụ cười lạnh đắc ý, lúc trước ông ta nhìn thấy Đạm Đài Thái Vũ nhảy lên, thừa dịp Đạm Đài Thái Vũ bị sự chú ý của lga Chiho hấp dẫn, đã lập tức thi triển "Ám Nhãn Chi Thuật" ẩn nấp đi khí tức của mình, lặng lẽ nhảy lên phía trên Đạm Đài Thái Vũ, quả nhiên giấu diếm được Đạm Đài Thái Vũ!

Giờ phút này, Koga Mayo quát lớn một tiếng, lấy thế từ trên cao nhìn xuống, đột nhiên siết chặt hai quyền, phát động thế tấn công mãnh liệt hướng về phía Đạm Đài Thái Vũ, trong thời gian ngắn ngủi vài giây, đã đánh ra gần năm mươi nắm đấm, thế tấn công mãnh liệt giống như mưa rền gió dữ!

Hai anh em Koga Asuka với Koga Yiren nhìn thấy, đều cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Trên không trung, Đạm Đài Thái Vũ thấy biến cũng không sợ hãi, chỉ hừ nhẹ một tiếng, chuyển động tâm tùy niệm,

lần thứ hai ngưng tụ ra một đạo ngũ thải bảo bối trên đỉnh đầu, đón đỡ những đòn công kích mãnh liệt của Koga Mayo, nhưng

mà lại bị lực đạo của Koga Mayo bức bách, không tự chủ được mà rơi xuống phía dưới.

Koga Mayo cũng theo đó bay xuống phía dưới, truy kích theo hướng của Đạm Đài Thái Vũ.

Iga Chiho thấy thế thì mừng rỡ, Đạm Đài Thái Vũ ở giữa không trung mất phương hướng, đây chính là cơ hội có một không hai để đánh bại Đạm Đài Thái Vũ!

Hai chân ông ta chạm mặt đất, lập tức một lần nữa nhảy lên bầu trời, dao găm trong tay phản xạ ánh sáng lạnh lẽo, ở giữa không trung xẹt qua một đạo tàn ảnh, hướng về phía Đạm Đài Thái Vũ đâm tới, cùng Koga Mayo, hình thành thế kẹp kích ở cả trên lẫn dưới.

Khóe mắt Trần Gia Bảo lóe lên nhìn thấy một màn này, lo lắng Đạm Đài Thái Vũ thật sự bị thương, tạm thời bức lui Fujishima Senga trước, sau đó lập tức chỉ kiếm nhắm vào. lga Chiho, chỉ điểm "Trảm Nhân Kiếm" bắ n ra!

Trên không trung, mắt Đạm Đài Thái Vũ hàm chứa khinh

miệt, trên thân kiếm ngũ thải quang mang đại thịnh, hình thành ở phía dưới cô ta một đạo ngũ thải hàng rào. Trước mắt bao người, chân sen của cô ta nhẹ nhàng điểm lên hàng rào ngũ thải, lơ lửng giữa không trung, dáng người hiên ngang, cưỡi gió đạp mây, giống như một vị thần tiên trong truyền thuyết đang đứng sững giữa không trung!

Chứng kiến một màn này, tất cả mọi người đều khiếp sợ đến mặt biến sắc, Đạm Đài Thái Vũ vậy mà… Bay lên?

Trong lòng Trần Gia Bảo đặc biệt xao động, đây chính là "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh"? Mẹ kiếp, bộ công pháp này của cô ta quả thực là bi3n thái đến mạnh mẽ quá rồi.

Nhớ tới ba năm nữa sẽ phải quyết chiến một mất một còn với Đạm Đài Thái Vũ, Trần Gia Bảo đã có chút đau đầu, lấy tư chất hơn người của Đạm Đài Thái Vũ, hơn nữa còn có công

pháp mạnh mẽ như vậy, lại còn có cả "Phật Cốt Xá Lợi", chỉ sợ trận quyết chiến đến lúc đó sẽ cực kỳ khó nhẫn, nói không chừng, Đạm Đài Thái Vũ sẽ trở thành đối thủ mạnh nhất của anh!

Trên không trung, sắc mặt của lga Chiho khẽ xao động, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết ông ta cũng không tin, thật sự có người có thể bay lên được sao, lẽ nào đây chính là "tiên pháp" ảo diệu?

Cùng lúc đó có một tiếng xé gió cực lớn vang lên, một đạo kiếm mang màu đỏ từ trên mặt đất lao tới, đánh úp về phía Iga Chiho ngay giữa không trung, rõ ràng là "Trảm Nhân Kiếm" sắp tới!

Đạm Đài Thái Vũ nhìn về phía Trần Gia Bảo một cái, chỉ ngón tay b ắn ra một viên ngọc mảnh khảnh, một đạo. kiếm khí ngũ sắc bản về phía lga Chiho.

Chương 2341

“Trảm nhân kiếm” ở phía dưới, mà ngũ sắc khí kiếm của cô ta lại ở trên, lga Chiho trong phút chốc bỗng luống cuống tay chân.

Nhưng mà dù sao ông ta cũng là cường giả “Truyền Kỳ trung kỳ”, đã có nhiều kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vung dao găm cùng kiếm quang bổ về phía ngũ sắc khí kiếm, mượn lực phản chấn cấp tốc rơi xuống phía dưới, do đó mới tránh được “Trảm Nhân Kiếm”.

Đạm Đài Thái Vũ cũng không truy kích, mà là đứng trên hàng rào ngũ thải rộng rãi giơ kiếm lên, mũi kiếm nghiêng xéo góc Koga Mayo, phóng ra một đạo kiếm quang ngũ sắc, dưới ánh trăng hoa lệ càng đẹp thêm vạn phần. Koga Mayo vẫn còn đang chấn động trước việc Đạm Đài Thái Vũ có thể bay lên, thấy thế thì vẻ mặt lập tức kinh hãi, lập tức tay nhấn Pháp ấn, thi triển “di hình đổi ảnh” nhẫn thuật.

Chỉ thấy thân ảnh ông ta hư hiện hai cái, bóng người đã xuất hiện ở vị trí hai mét phía sau, tránh được công kích của ngũ thải kiếm quang, ông ta nhanh chóng lùi xuống phía dưới, miễn cho Đạm Đài Thái Vũ nhân cơ hội.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ thầm nghĩ đáng tiếc, với thực lực trước mắt của cô ta, không thể duy trì hàng rào. ngũ thải trong thời gian dài được nữa nên đành tâm niệm động, hàng rào ngũ thải đột nhiên biến mất, cô ta phóng khoáng rơi xuống mặt đất.

Hai người Koga Mayo với lga Chiho cũng không có lựa

chọn tiếp tục ra tay công kích, mà sắc mặt nghiêm trọng đứng

tại c Trận giao chiến ngăn ngủi vừa nấy, bọn họ ở trong tình huống liên thủ, dĩ nhiên mơ hồ còn bị Đạm Đài Thái Vũ áp chế: "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" kỳ diệu như vậy đã vượt xa nhận thức của bọn họ.

Có thể nói, tất cả công pháp của Nhật Bản bọn họ đều không bằng một phần mười "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh", hơn nữa còn có "Trảm Nhân Kiếm" do Trần Gia Bảo thi triển cũng uy lực vô cùng, nội tình Việt Nam quả nhiên thâm sâu khó có thể tưởng tượng được.

Đột nhiên, khí thế Đạm Đài Thái Vũ càng thêm lắm liệt, cô †a đạp lên mặt đất, chủ động tấn công đối phương.

lga Chiho với Koga Mayo như lâm vào đại địch, lần thứ hai liên thủ ứng chiến Đạm Đài Thái Vũ.

Đạm Đài Thái Vũ không có ý giết người, chỉ vì muốn kéo dài thời gian nên công kích chỉ có ba phần công kích, bảy phần phòng thủ, ngũ thải quang mang bảo vệ bản thân kín đến không một kẽ hở.

Hai người Koga Mayo với lga Chiho dù đã liên thủ, cũng khó có thể trong thời gian ngắn mà đột phá được phòng ngự của Đạm Đài Vũ Thần, trong lòng bọn họ càng ngày càng sốt ruột.

Ở một nơi khác, trận chiến cũng càng ngày càng kịch liệt. Trần Gia Bảo đã hoàn toàn không cần phải lo lắng cho an nguy của Đạm Đài Thái Vũ, cứ thế dốc hết toàn lực ra nghênh chiến với Fujishima Senga, dưới sự gia tăng của "Vô Cực Quyền", không ngừng chuyển hóa nội kình của

Fujishima Senga thành của mình, chân khí tiêu hao rất ít, càng đánh càng hăng!

Ngược lại là Fujishima Senga, sau một thời gian dài mà vẫn không đọ lại được một con kiến hôi "Bán bước truyền kỳ", nội tâm càng thêm nôn nóng.

"Còn chưa tới năm phút nữa" Trân Gia Bảo vung ra một kiếm,

bay lên công kích về phía Fujishima Senga: “Xem ra đã đến lúc tiễn ông tới âm phủ rồi.”

“Vừa hay tôi cũng đang có ý này với cậu!” Fujishima Senga quát lớn một tiếng, cầm kiếm bổ về phía Trần Gia Bảo!

Ở vùng ngoại ô cách phái Koga không xa, Vũ Nhược Uyên và lga Tsuki đang đứng cạnh bên nhau, nhìn trụ sở chính phái Koga dưới màn đêm.

Dưới ánh trăng, hai người họ giống như hai đóa hoa sen trong đêm, thanh tú kiều diễm như nhau, làm cho toàn bộ vùng ngoại ô sáng hơn một chút, trong rừng cây phía sau, nhiều ninja ở phái lga bí mật nhìn bóng lưng của Vũ Nhược Uyên và lga Tsuki với ánh mắt rực lửa.

Tuy nhiên, bọn họ cũng biết rằng, đối với những người đẹp ở đẳng cấp như Vũ Nhược Uyên và lga Tsuki, chắc chắn bọn họ sẽ không có chút nào cơ hội, cũng chỉ có thể nhìn thoáng qua, vượt qua cơn nghiện của ánh mắt.

Chương 2342

lga Tsuki sắc mặt khó hiểu:

“Kỳ lạ, tại sao mà lâu như vậy rồi mà bố tôi và Trần Gia Bảo vẫn chưa gửi tín hiệu đến, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô hỏi tôi, tôi cũng không biết, nếu bọn họ đã không gửi tín hiệu, hoặc là bình an, hoặc là chết rồi, cái trước cô không cần lo lắng, cái sau cũng không cần thiết phải lo lắng” Vũ Nhược Uyên bình tĩnh nói.

lga Tsuki một lúc không nói nên lời, tò mò hỏi: “Cô thật sự là một chút cũng không lo lắng cho Trần Gia Bảo sao?” “Trừ khi mặt trời mọc ở đăng tây, nếu không, tôi sẽ lo lắng cho anh ta sao?” Vũ Nhược Uyên chế nhạo nói, sau đó dừng lại, nhớ lại về màn trình diễn của Trần Gia Bảo trên bầu trời tỉnh Trung Thiên, nói:

“Trần Gia Bảo không dễ dàng chết như vậy đâu, ít nhất là, người có thể giế t chết Trần Gia Bảo vẫn còn không tồn tại”

“Hơn thế nữa, người duy nhất ở phái Koga phải kiêng dè là Koga Mayo, nếu Trần Gia Bảo và bố của cô kết hợp với nhau thì đánh gục được Koga Mayo là điều hoàn toàn không có vấn đề gì, về phần những người khác ở Phái Koga, khó có thể tạo thành mối đe dọa đối với Trần Gia Bảo và lga Chiho”

lga Tsuki thở phào nhẹ nhõm, nhưng sự lo lắng trong lòng cũng không giảm đi chút nào, nói: “Hy vọng là thật sự như vậy”

Vũ Nhược Uyên nhún vai: “Ở đây lo lắng cũng không có tác dụng, tôi đi vào trong xe ngồi một lát, có việc gì thì thông báo

cho tôi…”

Cô ấy chưa nói hết lời, đột nhiên, chỉ thấy ở Phái Koga phía xa có một chùm ánh sáng to lớn đầy màu sắc bay thẳng lên trời, cao hàng chục mét, đứng từ góc độ của bọn họ mà nhìn thì giống như nó chọc thủng một lỗ lớn trên bầu trời.

“Đó là cái gì vậy?”

Hai người phụ nữ hoảng sợ, đồng thanh hỏi nhau, lại còn cùng một lúc nhìn vào nhau, đều nhìn thấy sự kinh hoảng trong ánh mắt đối phương.

Nhóm ninja phái lga ở phía sau cũng nhìn thấy chùm ánh sáng nhiều màu sắc đó, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, nói nhỏ với nhau.

lga Tsuki nắm chặt tay: “Xem ra bên trong phái Koga thật sự đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn”

Vũ Nhược Uyên với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu đã lo lắng, vậy thì đi đến phái Koga tìm hiểu xem”

lga Tsuki ngạc nhiên nói: “Nhưng… nhưng bố tôi vẫn chưa gửi tín hiệu”

Không đợi lga Tsuki nói xong, Vũ Nhược Uyển đã đi ra khỏi rừng cây, lao về phía phái Koga.

lga Tsuki nhanh chóng lệnh cho các ninja của phái lga giữ nguyên vị trí, còn mình cũng lập tức đuổi theo.

Không lâu sau, hai người phụ nữ lặng lẽ đi tới sân của phái Koga ở ngoại ô, bí mật nhìn vào trong sân, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, chấn động!

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác so với những gì họ tưởng tượng trước đó!

lga Tsuki nhìn trận chiến khốc liệt trong sân, không thể không thốt lên: “Đang chiến đấu với Trần Gia Bảo là Fujishima

Senga sao? Ngay cả Fujishima Senga đều ở đây, trời ơi, chỉ một mình Trần Gia Bảo mà có thể đánh không phân biệt với Fujishima Senga, Trần Gia Bảo sao mà giỏi như thế?”

“Bố tôi… Hả, vậy mà bố tôi và Koga Mayo lại hợp sức để cùng chống lại kẻ thù? Hơn nữa còn bị đàn áp khống chế bởi một người phụ nữ, trời ơi, vậy rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

Trong ấn tượng của cô ta, bố của cô ta và Koga Mayo là đối thủ của nhau trong nhiều thập kỉ, và họ không thể chờ đợi để giết nhau. Nếu như trước đây có người nói với cô rằng bố cô ta và Koga Mayo hợp sức lại để chống lại kẻ thù, cô ta chắc chắn sẽ không tin, còn sẽ cười nhạo bọn họ vài câu.

Chương 2343

Nhưng mà hiện tại, cô tận mắt nhìn thấy bố cô và Koga Mayo hợp sức lại, trong lòng rất kinh ngạc.

“Tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra” Vũ Nhược Uyên cũng rất kinh ngạc.

“Nhưng điều tôi để ý nhất lúc này là tại sao mà Fujishima Senga lại đến Phái Koga, và tại sao lga Chiho và Koya Mago lại hợp sức với nhau, người phụ nữ bí ẩn này rốt cuộc là ai, là bạn hay là kẻ thù? Cô ta chỉ mới nghe qua cái tên Đạm Đài Thái Vũ, nhưng chưa từng nhìn thấy thật sự, vì vậy cô ta không biết đó có thể là một trong hai kẻ thù, người phụ nữ chiếm được ưu thế kia chính là Đạm Đài Thái Vũ mà Trần Gia Bảo đã từng nhắc qua.

“Tôi… tôi cũng không biết rõ” Ilga Tsuki hít một hơi thật sâu, đột nhiên rút kiếm ra và nói:

“Tôi chỉ biết rằng khi bố tôi hợp sức với Koga Mayo, chắc chắn ông ấy có lý do của ông ấy, ai chiến đấu với ông ấy đều là kẻ thù của Phía Iga”

“Cô định đi lên giúp ông ấy sao?” Vũ Nhược Uyên lắc đầu nói:

“Bọn họ đều là cường giả trong cảnh giới “Truyền kỳ”, với thực lực của cô, đừng nói là giúp đỡ lga Chiho, sợ rằng trước khi cô xông tới được chỗ bọn họ thì cô đã bị hậu quả trận chiến của bọn họ làm cho bị nội thương

lga Tsuki nắm chặt đuôi kiếm, mặc dù trong lòng đầy lo lắng, nhưng mà phải thừa nhận rằng, với sức mạnh hiện †ại của cô

ta, không có cách nào để tiến lên chiến đấu.

Trong sân, lga Chiho chỉ cảm thấy chùm ánh sáng nhiều màu sắc của Đạm Đài Thái Vũ kiên cố như tường đồng vách sắt. Dù các đột tấn công của ông ta và Koga Mayo có mạnh mẽ đến đâu thì cũng khó có thể làm tổn thương đến Đạm Đài Thái Vũ. Càng chiến đấu ông ta càng lo lắng, càng tấn công lại càng tuyệt vọng.

Bởi vì đối với Iga Chiho là người đã phản bội lại Trân Gia Bảo mà nói, chỉ cần Trần Gia Bảo sống sót và rời khỏi đây, điều đó giống như thất bại của ông ta, sau này, ông ta sẽ phải đối mặt với sự trả thù không bao giờ dừng lại của Trần Gia Bảo.

Chỉ có nhân cơ hội lần này để hoàn toàn giế t chết Trần Gia Bảo, ông ta mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Nghĩ đến điều này, đột nhiên ông ta hét to lên một tiếng, vận nội lực ném con dao găm ở trong tay ra, mang theo. sức mạnh, đánh về phía Đạm Đài Thái Vũ.

Vẻ mặt Đạm Đài Thái Vũ thờ ơ, tiện tay xuất ra một kiếm ánh sáng nhiều màu sắc nghênh đón ông ta.

Đột nhiên, một sự thay đổi xảy ra.

Chỉ thấy con dao găm đột nhiên thay đổi hướng bay giữa chừng, sau khi bay một vòng cung tuyệt đẹp, nó bay thẳng về phía lưng của Trần Gia Bảo.

Bất ngờ đó là thủ đoạn cao tay của lga Chiho, mục tiêu thật sự là Trần Gia Bảo.

Sắc mặt Đạm Đài Thái Vũ hơi thay đổi, trong mắt hiện lên một tức giận.

Cô ta đã từng nói rằng sẽ giữ lại lga Chiho và Koga Mayo cho Trần Gia Bảo xử lý, cho dù Trần Gia Bảo không bị

thương bởi con dao găm, nhưng con dao găm có thể thật sự trở

thành vật cản trở Trần Gia Bảo, không phải cô ta sẽ trở thành một người béo bở vì thất hứa sao, sau này ở trước mặt Trần Gia Bảo làm sao có thể ngẩng đầu lên được.

Chỉ nhìn thấy đôi chân gót sen của cô ta đạp trên mặt

đất, cả người đã đuổi theo con dao găm.

“Cô muốn cứu Trần Gia Bảo, trước tiên phải vượt qua tôi đã”

Đột nhiên, một bóng người lóe lên trước mắt Đạm Đài Thái Vũ, chỉ thấy Koga Mayo đã xuất hiện ở trước mặt, mà ở phía sau lga Chiho cũng đuổi theo, bất ngờ đánh tới cả phía trước và phía sau, ngăn cản cô ta cứu Trần Gia Bảo.

“Tránh ra!” Đạm Đài Thái Vũ cau mày, dùng kiếm chém về phía Koga Mayo, ánh sáng nhiều màu sắc của thanh kiếm đột nhiên bay lên ba mét!

Koga Mayo khẽ nhíu mày, không dám dùng tay không đấu với thanh kiếm ánh sáng nhiều màu sắc, sau khi tung ra một nắm đấm, lập tức lùi lại phía sau.

Trong khoảnh khắc, Đạm Đài Thái Vũ dùng kiếm chia đôi nắm đấm, nhưng cơ thể của cô ta cũng bị chặn lại bởi tác động của nội lực này.

Chương 2344

Nhân cơ hội này, lga Chiho lao về phía Đạm Đài Thái Vũ, với tất cả sức mạnh của mình, ông ta dùng một chưởng đánh vào trái tim của Đạm Đài Thái Vũ, rõ ràng là một chưởng này muốn giế t chết người.

Thâm chí Đạm Đài Thái Vũ còn không quay người lại để tự cứu chính mình, chỉ có một suy nghĩ xoay quanh "Thần châu thất biến vũ thiên kinh", toàn bộ thân thể được bao bọc bở một lớp ánh sáng mỏng đầy màu sắc.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, lga Chiho dùng tất cả sức mạnh của mình đánh mạnh vào trái tim của Đạm Đài Thái Vũ.

Phần lớn sức mạnh bị ánh sáng nhiều màu sắc làm tan biến, Đạm Đài Thái Vũ dùng chút sức lực còn lại, lao về phía con dao găm đẳng trước với tốc độ nhanh hơn.

Chỉ là cô ta khẽ cau mày, rất rõ ràng, dù được bảo vệ bởi ánh sáng nhiều màu sắc, nhưng với một chưởng của lga Chiho cũng làm cho cô ta khó chịu.

Tốc độ của cô ta rất nhanh, giống như một tia chớp, trong chớp mắt đã đuổi kịp, vung kiếm ra đánh rơi con dao găm xuống đất, lúc này cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Trần Gia Bảo và Fujishima Senga đang chiến đấu với tất cả sức mạnh của mình, nhưng không có nghĩa là bọn họ không biết gì về những điều xảy ra xung quanh. Sau khi tránh được một đòn của Fujishima Senga, anh lợi dụng tình huống này lui về sau phía Đạm Đài Thái Vũ, cười nói:

"Thật khó cho cô khi phải tránh một chưởng của đối thủ, cũng

vừa phải giúp tôi. Xem ra cô nói trì hoãn giúp tôi trong ba mươi phút thật sự không phải là lời nói suông" "Đó là điều đương nhiên, Đạm Đài Thái Vũ tôi không phải là người muốn béo bở mà thất hứa, ngoài ra, tôi nhắc nhở anh một chút, ba mươi phút sẽ rất nhanh chóng trôi qua, hi vọng anh cũng có thể làm được những lời mình đã nói" Đạm Đài Thái Vũ nói xong, lại cầm kiếm tấn công về phía lga Chiho và Koga Mayo.

Chỉ là lần này, trong mắt cô ta hiện lên sự tức giận, ánh sáng nhiều màu sắc trên thanh kiếm Thu Thủy càng tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng chói mắt.

ở phía bên kia, Vũ Nhược Uyên và lga Tsuki không nghĩ rằng Iga Chiho sẽ tấn công Trần Gia Bảo.

"Có vẻ như, ai là bạn, ai là kẻ thù, bây giờ đã rõ ràng" Vũ Nhược Uyên phản ứng lại trước, với năng lực nói của mình, cô ta đã lặng lẽ di chuyển sang một bên cách hai mét, tránh xa lga Tsuki.

"Cô nói không sai, là bạn hay là kẻ thù, đã rõ ràng" Iga Tsuki cũng lặng lẽ đi sang chỗ khác.

Hai người vốn dĩ dự định chiến đấu với nhau, nên đã trở nên cảnh giác, đề phòng nhau, bầu không khí càng trở nên kì lạ hơn.

Nhưng hai người phụ nữ không có ý định ra tay đánh nhau, bởi vì bọn họ biết rất rõ ràng, bọn họ chiến đấu với nhau dù thắng hay thua cũng đều không quan trọng, kết quả cuối cùng sẽ phụ thuộc vào sự thắng thua của cuộc chiến trong sân.

Trong sân, Trần Gia Bảo lại ngưng tụ một lần nữa "Trảm nhân kiếm" nói:

"Ba mươi phút cũng sắp trôi qua, ông cũng sắp chết rồi, chỉ cần ông chết, chỉ cần ông chết, Iga Chiho và Koga Mayo còn lại cũng phải cúi đầu nhận thua"

"Nói đùa rồi, tôi với cậu chiến đấu với nhau lâu như vậy,

nhưng mà cũng chỉ là trò chơi năm năm, không phân cao thấp, cậu có thể đến giết tôi sao?"

Fujishima Senga cầm kiếm lao về phía Trần Gia Bảo, sau hai nhát chém, khi "đao pháp Vãn Dương" của ông ta có sức mạnh tích lũy đạt đến đỉnh điểm, như mặt trời trong nắng có ánh sáng mạnh nhất, đó chính là thời điểm tốt nhất để giế t chết Trần Gia Bảo.

"Trò chơi năm năm" mà ông nói cũng chỉ là trò chơi năm năm mà ông nghĩ về" Trần Gia Bảo cười chế giễu một tiếng, nâng kiếm lên chỉ vào Fujishima Senga, âm thanh xé toạc bầu trời vang lên: "Trảm nhân kiếm" bay vút lên bầu trời tấn công Fujishima Senga.

Chương 2345

Fujishima ánh mắt khinh thường, mặc dù "Trảm nhân kiếm" rất mạnh, nhưng mà không đủ gây ra mối đe dọa đến tính mạng ông ta.

Một kiếm của ông ta chém xuống, làm vỡ nát "Trảm nhân kiếm" ở trước mặt, mà nhát chém tiếp theo, sẽ ngưng tụ †oàn bộ năng lượng của cơ thể ông ta, nhát chém mạnh mẽ nhất, đủ để phân định thắng thua, chém đứt đầu Trần Gia Bảo.

Fujishima Senga nghĩ đến kiệt tác giết người ở trong mắt, hét to: "Đi chết đi"

Fujishima Senga cầm kiếm vội vàng chạy về phía trước, toàn bộ năng lượng của ông ta được tích lũy vào trong thanh kiếm, đến nối lưỡi kiếm cũng run lên và phát ra âm thanh "vo ve".

Kiếm chưa xuất ra nhưng kiếm ý đã rất mạnh mẽ.

Đột nhiên, khi Fujishima Senga còn cách Trần Gia Bảo sáu, bảy mét, cuối cùng ông ta cũng vung kiếm ra, chém về phía Trần Gia Bảo, ánh sáng của kiếm giống như ánh sáng rực rỡ của trăng tròn.

Hai người con gái Vũ Nhược Uyên và lga Tsuki ở phía xa, cũng như hai anh em Koga Asuka và Koga Yiren đều thấy kinh hãi từ tận sâu trong lòng. Nếu là bọn họ đối mặt với Fujishima Senga, chỉ sợ rằng sẽ bị giế t chết trong một chiêu thức.

Ngay cả ba người Đạm Đài Thái Vũ, lga Chiho và Koga Mayo cũng bất giác dừng lại, chờ đợi kết quả thắng bại

sắp công bố.

Chỉ thấy Trần Gia Bảo vẫn đứng yên tại chỗ, không hề né tránh, không những không quan tâm đến nhát chém gần như hoàn hảo của Fujishima Senga, mà thâm chí còn nở một nụ cười chế giễu nơi khóe miệng.

Lúc đầu Fujishima Senga còn thấy kỳ quái, sau đó ánh mắt của ông ta càng trở nên khinh thường hơn, đối mặt với một nhát chém của kiếm của ông ta, ngay cả thần thoại võ đạo Nhật Bản "Kiếm Thánh" Musashi Mari cũng phải cẩn thận xử lý. Trần Gia Bảo to gan như vậy, thật sự là rất ngu ngốc.

"Thôi được rồi, nếu Trần Gia Bảo đã cố tình muốn tìm cái chết, tôi sẽ dùng một đao chém anh ta làm hai phần, để cho anh ta biết Nhật Bản không phải là nơi để anh ta giở thói ngang ngược"

Ngay khi Fujishima Senga nghĩ đến điều này, ý định giết người sôi trào được trút hết toàn bộ ra bên ngoài, bao phủ hoàn toàn sân của Phái Koga.

Vũ Nhược Uyên, Iga Tsuki và những người khác đều thay đổi sắc mặt, bọn họ giống như đang chìm trong biển máu ở trong ngọn núi xác chết, không thể không cảm thấy toàn thân rét lạnh!

Khi thanh kiếm cuat Fujishima Senga còn cách Trần Gia Bảo chưa tới ba mét, một sự thay đổi đột ngột xảy ra. Chỉ nhìn thấy xuất hiện hai vệt sáng kiếm quang mang ánh sét màu đỏ trong không trung, chia thành hai bên trái và phải, cả hai cùng tấn công vào Fujishima Senga, sức mạnh của mỗi vệt sáng kiếm quang mang ánh sét màu

đỏ đều đủ để tương xứng với sức mạnh của cảnh giới "Truyền kì Trung kì", hơn nữa, tốc độ cũng cực kỳ nhanh. Bất ngờ, Trần Gia Bảo phát huy "Cực Ý Tiên Quyết", lại xuất hiện thêm hai nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" nữa!

Anh đã che giấu và không sử dụng đến nó trước đó, để vào

thời điểm quan trọng có thể đánh bại Fujishima Senga một cách bất ngờ, để đạt được mục đích chiến thắng bất ngờ.

Ngoại trừ Vũ Nhược Uyên đã nhìn thấy nhiều hơn một lần "Cực Ý Tiên Quyết", những người còn lại, bao gồm cả Đạm Đài Thái Vũ sắc mặt đều thay đổi, lại có hẳn hai nhát kiếm "Trảm nhân kiếm", vậy điều đó không giống như là có thêm hai Trần Gia Bảo tấn công vào Fujishima Senga hay sao? Vậy ai có thể chịu đựng được bây giờ?

Trong sân, sắc mặt của Fujishima Senga có thay đổi lớn, bất ngờ, ông ta cảm thấy một mối đe dọa chết người từ †ận sâu trong đáy lòng mình.

Nếu như ông ta cố chấp dùng một nhát kiếm này để giế t chết Trần Gia Bảo, vậy thì ông ta cũng sẽ bị hai nhát kiếm Trảm nhân kiếm" này đâm xuyên qua cơ thể, càng không nói đến việc hai nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" này xuất hiện đột ngột, bất ngờ, không có dấu hiệu nào báo trước, ông ta thật sự không chắc chắn việc mình có thể tránh thoát được nó.

Chương 2346

Trong trường hợp khẩn cấp, ông ta lập tức đưa ra quyết định, nhìn Trần Gia Bảo đáng ghét ở trước mắt ông ta, trong mắt hiện lên một tia hối hận, ông ta nghiến răng nghiến lợi, có ý nghĩ muốn dừng lại, chân phải đặt trên mặt đất, giẫm nát nền đá xanh thành nhiều mảnh, cuối cùng, cả người thuận thế rút lui, đồng thời thanh kiếm ở giữa đường thay đổi hướng, bay lên thành hình nửa vầng trăng, chém về phía hai nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" đang chuẩn bị chém xuống trước mặt ông ta.

Chỉ là trước đó ông ta đã tích lũy tất cả sức mạnh của mình vào trong một nhát kiếm duy nhất này, vì vậy thay đổi chiều giữa đường, nội lực lập tức bị tác động ngược vào chính mình, đập vào các kinh mạch, trong cổ họng có vị ngọt, khóe miệng còn lưu lại vết máu.

"Ha, trốn thoát được không?" Giọng nói đầy châm chọc của Trần Gia Bảo truyên đến, đột nhiên anh có hành động.

Chỉ thấy anh giẫm trên mặt đất, lao về phía Fujishima Senga, đầu ngón tay sáng lên ánh sáng màu đỏ, lại một lần nữa thi triển "Cực Ý Tiên Quyết", lại có thêm ba nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" cùng nhau xuất hiện, chia thành ba hướng cùng tấn công về phía Fujishima Senga.

Con ngươi của Fujishima Senga đột nhiên co rút lại, hai nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" trước mặt ông ta còn chưa bị chặn lại, vậy mà lại còn tới ba nhát kiếm nữa? Làm sao mà Trần Gia Bảo có thể mạnh mẽ như vậy được, có lẽ

nào trước đó cậu ta đã che giấu thực lực của mình sao? Mọi người ở xung quanh cũng kinh ngạc không kém, sức mạnh của

“Trảm nhân kiếm” lớn đến mức độ nào, bọn họ đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không cần nghĩ cũng biết được, muốn sử dụng “Trảm nhân kiếm” chắc chăn phải tiêu hao rất nhiều năng lượng chân chính, thế nhưng bản thân Trần Gia Bảo chỉ mới ở cảnh giới “Bán bước truyền kỳ”, làm sao có thể sử dụng ba nhát kiếm “Trảm nhân kiếm” cùng một lúc, anh làm sao có khả năng lại tài giỏi như vậy được?”

Còn không đợi bọn họ thoát ra khỏi những cảm xúc kinh ngạc, Trần Gia Bảo đã điên cuồng xoay chuyển chân khí trong cơ thể mình, búng tay một cái, có thêm ba nhát kiếm “Trảm nhân kiếm” lao ra tấn công vào Fujishima Senga, cộng thêm năm nhát kiếm “Trảm nhân kiếm” trước đó, tổng cộng có tất cả tám nhát kiếm “Trảm nhân kiếm” tấn công vào Fujishima Senga.

Sau khi thi triển xong, Trần Gia Bảo cảm thấy khí lực trong cơ thể mình đã cạn kiệt, nhanh chóng hít thở một hơi, xoay chuyển “Tiên Vũ Hợp Tông Quyết”, không ngừng hấp thụ linh khí từ môi trường xung quanh để khôi phục chân khí trong cơ thể mình.

Rất rõ ràng, trong một thời gian ngắn, thi triển liên tiếp ba lần “Trảm nhân kiếm” và “Cực Ý Tiên Quyết” đối với anh mà nói cũng là một gánh nặng lớn.

Nếu không phải trong trận chiến trước đó, liên tục sử dụng “Vô Cực Quyền” đế háp thụ nội lực của đối thủ, làm cho anh thật sự tiêu hao rất ít năng lực thật sự, thì chắc

chắn anh cũng không thể thi triển liên tiếp như vậy được. Vào lúc này, khí tức cuồng bạo của tám kiếm “Trảm nhân kiếm” tràn ngập toàn bộ sân, thậm chí trong phạm vi năm mét xung quanh Fujishima, mặt đất không chịu đựng được, mọi thứ sụp đổ.

Tất cả mọi người xung quanh đều sửng sốt, tám kiếm “Trảm nhân kiếm”, tương đương với tám cường giả “Truyền kỳ trung kỳ” cùng hành đông.

Chẳng trách mà Trần Gia Bảo tự tin rằng mình có thể giết chế t Fujishima Senga trong vòng ba mươi phút, hóa ra đây chính là tự tin của Trần Gia Bảo.

Fujishima Senga cũng kinh ngạc không kém, tám kiếm "Trảm nhân kiếm" từ bốn phương tám hướng bay tới, chỉ cảm thấy trước mắt dường như nơi nào cũng đều có kiếm quang mang ánh sét màu đỏ, thật sự không có cách nào trốn thoát, một cảm giác bất lực không thể tránh khỏi ngay lập tức xuất hiện lên ở trong lòng.

Với rất nhiều "Trảm nhân kiếm "cùng nhau tấn công, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Nhật Bản, sợ rằng chỉ có

ấm Thánh" Musashi Mari, Thiên Mệnh Âm Dương Sư và các cường giả "Truyền kỳ hậu kì" mới có thể rút lui được, có lẽ nào Fujishima Senga ông ta đã định trước là phải chết ở đây.

Chương 2347

“Không được, ta là Fujishima Senga, là cường giả tuyệt thế nổi tiếng của Nhật Bản, làm sao có thể chết trong tay một thiếu niên Việt Nam?” Fujishima nghiến răng nghiến lợi, khơi dậy khát vọng sống mạnh mẽ, vung kiếm mang thêm hai phần uy lực, chặn lại hai nhát kiếm “Trảm nhân kiếm” ở trước mặt.

Điều này gần giống như việc Fujishima Senga kết hợp ngăn chặn cuộc tấn công của hai cường giả “Truyền kỳ trung kỳ”, có thể thấy rằng sức lực của ông ta rất mạnh mẽ.

Nhưng mà ông ta cũng bị sức mạnh của hai nhát kiếm “Trảm nhân kiêm” tác động làm cho lùi lại phía sau hai bước, khí huyết trong người dâng trào, tổn thương ở bên trong cơ thể do tác động ngược càng thêm nghiêm trọng, máu từ trong miệng ông ta trào ra.

Tuy nhiên, vẫn còn có sáu nhát kiếm “Trảm nhân kiếm” từ các hướng lao tới tấn công, thật sự là không cho Fujishima bất kỳ cơ hội nào cả!

Sắc mặt của Koga Mayo và lga Chiho thay đổi, trong lòng sinh ra một dự cảm chẳng lành. Có lẽ nào Fujishima Senga sẽ thật sự chết trong tay Trần Gia Bảo? Hai người bọ họ chỉ muốn lên giúp đỡ Fujishima Senga.

Đột nhiên, gót chân hoa sen của Đạm Đài Thái Vũ nhẹ nhàng di chuyển, thân hình mảnh mai duyên dáng của cô †a đã đứng trước mặt bọn họ, ánh sáng nhiều màu sắc trên thanh kiếm Thu Thủy trong tay cô ta càng ngày càng chói mắt.

Vào thời điểm quan trọng nhất này, cô ta tuyệt đối không cho phép bất kì ai quầy rầy đến Trần Gia Bảo.

Sắc mặt của Koga Mayo và lga Chiho hơi thay đổi, biết rằng khó có thể đột phá lớp bảo vệ của Đạm Đài Thái Vũ trong thời gian ngắn, vì vậy chỉ có thể dừng lại tại chỗ. Trong lúc tuyệt vọng này, Fujishima Senga hét lên, hoàn toàn bộc lộ tiềm năng của mình. Với sự chuyển động điên cuồng của chân khí bên trong cơ thể của mình, linh khí đột nhiên tăng lên một cấp. Ông ta nắm chặt chuôi kiếm bằng cả hai tay, đột ngột xoay chuyển hướng, vung ra một nhát kiếm dài ba mét, giống như một vòng tròn mặt trời, sức mạnh của nó có thể so sánh với chiêu cuối cùng của "Đao Pháp Vãn Dương".

Ba nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" đầu tiên ngay lập tức va chạm với ánh kiếm vòng tròn mặt trời, một tiếng nổ lớn vang lên.

Trong chốc lát, dường như trời đất nứt ra, khí thế cường hãn bùng lên mạnh mẽ, các tòa nhà trong sân lần lượt sụp đổ, những bức tường đổ nát kinh khủng.

Chỉ nhìn thấy ba nhát kiêm "Trảm nhân kiếm" bị ánh sáng kiếm của Fujishima Senga đập vào không trung, và Fujishima Senga cũng "ồ" lên một tiếng, nhìn lên trời phun ra một ngụm máu lớn, không kiềm chế được lùi lại phía sau, rõ ràng là đã bị nội thương rất nghiêm trọng! Mà ba nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" còn lại vẫn tiếp tục bay về phía ông ta.

Trong số đó, có nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" tấm công từ

phía sau là gần ông ta nhất, Fujishima Senga bị bao trùm trong bóng đen của cái chết, lông tơ toàn thân dựng lên, vào lúc này, ông ta vội vàng áp chế lại những trấn thương trên cơ thể, đột ngột xoay người, lập tứ di chuyển sang bên trái hai mét, né tránh "Trảm nhân kiếm" từ phía sau tấn công tới.

Còn hai nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" cuối cùng, tấn công từ hai bên trái và phải.

Với việc Fujishima Senga đang bị thương nặng vào lúc này thì việc né tránh hay ngặn chặn hoàn toàn là không thực tế, nhưng

dù sao, ông ta cũng là cường giả tuyệt thế của Nhật Bản, không chỉ mạnh mẽ, mà còn có ý chí kiên cường và sự quyết tâm đáng sợ.

Fujishima Senga nghiến răng nghiến lợi, không để ý đến vết thương nghiêm trọng, huy động chút chân khí nhỏ còn sót lại trong cơ thể, đột nhiên lại di chuyển sang trái ba mét, ra khỏi phạm vi tấn công của "Trảm nhân kiếm" bên phải. "Trảm nhân kiếm" bên trái tấn công tới, Fujishima Senga cố gắng chút hơi thở yếu ớt xoay người, né tránh mũi nhọn.

Trong khoảnh khắc tiếp theo: "Trảm nhân kiếm" đâm xuyên qua bả vai trái của ông ta, khí lực cuồng bạo bộc phát, trực tiếp chém đứt cánh tay của ông ta.

Đau đớn giữ đội ập đến, Fujishima Senga toát mồ hôi hột, nghiến răng nghiến lợi không nói gì, trong lòng vừa thấy.

tức giận vừa thấy may mắn, gãy tay còn hơn là chết.

Chương 2348

Điều quan trọng nhất bây giờ, chính là nhanh chóng rời khỏi đây, đợi sau này có cơ hội, sẽ lại tới tìm Trần Gia Bảo. để trả thù.

“Cộng thêm những đợt tấn công trước đây của tôi, tổng cộng có chín nhát chém “Trảm nhân kiếm”, chỉ có thể chém đứt cánh tay trái của ông, người mạnh thứ hai trong danh sách cường giả Nhật Bản thật sự rất phi thường, đã tôi mở rộng tầm mắt” Trần Gia Bảo nói, duỗi kiếm ra, chĩa thẳng vào Fujishima Senga, đầu ngón tay tràn đầy khí tức cuồng bạo, một ánh sáng kiếm quang mang ánh sét màu đỏ lại xuất hiện, nói:

“Thật không may mắn, đó chỉ là vinh quang cuối cùng của ông, ông có thể đi chết rồi”

Sắc mặt của mọi người xung quanh đều thay đổi, có lẽ nào sau chín nhát kiếm “Trảm nhân kiếm” liên tiếp, Trân Gia Bảo vẫn còn dư thừa nộ lực để tiếp tục sử dụng? Chết tiệt, đây thật sự có phải là sức mạnh của người ở cảnh giới “Bán bước truyền kỳ” nên có không?

lga Chiho thậm chí đã tiếc đứt ruột, lo lắng đến mức vỗ ông ta có chết cũng sẽ không phản bội Trần Gia Bảo. “Cậu… cậu… vậy mà cậu vẫn còn khí lực để sử dụng “Trảm nhân kiếm?” Fujishima Senga cũng bị kinh ngạc đến mức choáng váng, làm như thế nào mà “Trảm nhân kiếm lợi hại như vậy lại có thể ở trong tay Trần Gia Bảo, giống như bắp cải không cần tiền, cứ tự ý sử dụng.

“Sức mạnh của Trần Gia Bảo tôi, thực tế ông có thể so. sánh với một người Nhật Bản sao?” Trần Gia Bảo nheo. mắt lại,

dưới sự duy trì của "Cực Ý Tiên Quyết", ba nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" bay về phía Fujishima Senga. Koga Mayo và những người khác bị kinh ngạc đến mức choáng váng, chết tiệt, lại có thêm ba nhát kiếm "Trảm nhân kiếm", sức mạnh của Trần Gia Bảo chính xác chỉ ở cảnh giới "Bán bước truyền kỳ" sao?

Hay là những người đến từ Việt Nam đều là không giống người bình thường, hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi của võ học thông thường?

Trong sân, sắc mặt của Fujishima Senga có thay đổi lớn, từ trong lòng dâng trào lên nỗi tuyệt vọng to lớn trước mối đe dọa về tính mạng, không quan tâm đến cánh tay đang chảy máu, lập tức bay ra khỏi sân.

Tuy nhiên, ông ta bị nội thương và ngoại thương nghiêm trọng, gần như kiệt sức, ngăn chặn một nhát kiếm" Trảm nhân kiếm" còn khó, càng không nói là có ba nhát kiếm. Chỉ nhìn thấy, khi ông ta vừa từ mặt đất bay lên, đã bị một nhát kiếm "Trảm nhân kiếm" đâm qua từ phía sau, sức lực lớn đánh mạnh người ông ta bay về phía trước mấy mét, sau đó mới ngã mạnh xuống mặt đất, máu đổ ra như trút nước, chết ngay lập tức. Về phần hai "Trảm nhân kiếm" còn lạ cũng bị tan biến ở giữa không trung.

Đạm Đài Thái Vũ thở phào nhẹ nhõm, sau đó, khóe miệng cong lên một nụ cười hài lòng, trong vào ba mươi phút, Trần Gia Bảo thật sự giết được Fujishima Senga, chẳng những không phải sử dụng "Liệt địa kiếm", mà chiêu

"Trảm nhân kiếm" cuối cùng thật sự chói mắt, làm mọi người kinh ngạc. Một người đàn ông mạnh mẽ như vậy mới xứng đáng là đối thủ lớn nhất cuộc đời của cô ta. Không cần nhắc đến sự thoải mái và tinh thần chiến đấu của Đạm Đài Thái Vũ, mọi người xung quanh đều đã kinh ngạc đến mức choáng váng rồi.

Mọi người có như thế nào cũng không ngờ được rằng, Fujishima Senga là cường giả siêu cấp xếp thứ hai trong danh

sách võ đạo Nhật Bản lại có thể thật sự chết trong tay của Trần Gia Bảo.

Rõ ràng Trần Gia Bảo mới chỉ ở cảnh giới "Bán bước truyền kỳ", theo lý mà nói, đừng nói là giế t chết Fujishima Senga, mà ngay cả là giao chiến với Fujishima thì Trân Gia Bảo cũng không đủ tư cách, làm sao mà một chuyện không thực tế như vậy không làm cho mọi người không khỏi kinh ngạc được chứ?

Đương nhiên, Đạm Đài Thái Vũ cũng làm mọi người kinh ngạc đến mức choáng váng không kém, với sức mạnh ở cảnh giới "Truyền kỳ sơ kỳ", cô ta không chỉ trấn áp được hai cường giả Koga Mayo và Iga Chiho, hơn nữa còn rất thành thạo điêu luyện, thật sự rất thô bạo.

Chương 2349

Mọi người xung quanh đều cảm thấy, những chuyện xảy ra tối nay đã liên tục phá vỡ những nhận thức thường ngày của bọn họ, nếu như không tận mắt chứng kiến mọi việc thì có đánh chết bọn họ cũng không tin.

Ngay sau đó, Koga Mayo và Iga Chiho lập tức nhận ra một điều, Fujishima Senga đã chết rồi, thì Trân Gia Bảo cũng không còn vướng tay nữa. Nếu như anh ta và Đạm Đài Thái Vũ hợp sức lại, với rất nhiều "Trảm nhân kiếm" muốn lấy mạng người và "Thần châu thất biến vũ thiên kinh" của Đạm Đài Thái Vũ, vậy thì bọn họ làm gì có cơ hội để trốn thoát?

Suy nghĩ đến điều này, Koga Mayo và lga Chiho chỉ thấy cảm giác rét lạnh dâng lên ở trong lòng mình.

Mà ở bên kia, Vũ Nhược Uyên cười khúc khích, nói một cách đầy ẩn ý:

"Xem ra, thắng thua đã được phân định, mặc dù tôi không biết tại sao Iga Chiho lại hợp sức với Koga Mayo, càng không biết tại sao lga Chiho lại tấn công Trần Gia Bảo, nhưng mà tôi biết, cuộc sống tương lai của Iga Chiho chắc chắn sẽ rất khó khăn"

Thần sắc khuôn mặt xinh đẹp của lga Tsuki thay đổi, trong lòng vô cùng lo lăng.

Trong sân, Trần Gia Bảo nhìn thoáng qua thi thể của Fujishima Senga, hít một hơi thật sâu, anh chỉ cảm thấy sau khi sử dụng liên tiếp "Trảm nhân kiếm" thì ít nhiều cũng có cảm giác sức lực yếu đi không thể tiếp tục, vì vậy

anh bí mật xoay chuyển "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" để khôi

phục lại chân khí trong cơ thể như lúc ban đầu.

Sau đó, anh phớt lờ Koga Mayo và lga Chiho, trước tiên đi đến trước mặt Đạm Đài Thái Vũ, mỉm cười và nói:

“Cảm ơn cô rất nhiều vì đã giúp tôi ngăn cản Koga Mayo và lga Chiho, nếu không thì tôi thật sự cũng không thể giế t chết được Fujishima Senga. Tính cả chuyện xảy ra ở tỉnh Phú Thọ, tôi lại nợ cô một lần nữa”

“Tôi giúp anh, cũng chỉ vì lợi ích của chính mình, sau việc ở đây, tôi và anh vẫn là kẻ thù chứ không phải là bạn, hi vọng anh có thể hiểu rõ điều này” Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, ánh sáng nhiều màu sắc trên thanh trường kiếm đã biến mất, nhưng thanh kiếm Thu Thủy vẫn ở ngoài, chưa tra vào vỏ kiếm.

Trần Gia Bảo nhún vai, nói:

“Cũng đúng, tôi với cô là kẻ thù không đội trời chung, nhưng mà Trần Gia Bảo tôi luôn biết có ơn phải trả ơn, có thù phải báo thù, vì vậy sau này tôi sẽ tìm cách để báo đáp cho cô.”

Đạm Đài Thái Vũ gật đầu, cũng không từ chối ý tốt của Trần Gia Bảo, do dự một lúc, rồi cô ta đột nhiên hỏi:

“Lần cuối cùng anh xuất ra rất nhiều “Trảm nhân kiếm”, có phải chính là “Cực Ý Tiên Quyết” phải không?”

Khi cô ta ở trong Ngô Uyển Tông, cô ta đã từng nghe Liệu Thành Phùng nói về trận chiến quyết định của Trần Gia Bảo ở tỉnh Trung Thiên, cũng vì điều đó mà cô ta mới biết đến sự tồn tại của công pháp “Cực Ý Tiên Quyết”, vì vậy đoán rằng thứ mà Trần Gia Bảo sử dụng chính là “Cực Ý

Tiên Quyết”.

“Vậy mà cô cũng biết đến tên “Cực Ý Tiên Quyết… ”. Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc, trực tiếp thừa nhận.

“Cô nói không sai, đó thật sự là “Cực Ý Tiên Quyết”, đó là

vận kính pháp môn rất đặc biệt, phù hợp với nguyên lí âm dương của trời đất tự nhiên, chỉ sử dụng một ít năng lượng nhưng có thể phát huy nhiều lần sức mạnh, tôi cũng chỉ tình cơ phát hiện ra"

"Thật thần kì, cũng thật mạnh mẽ, đúng với tên gọi "Tiên Quyết"" Đạm Đài Thái Vũ chân thành khen ngợi.

Trần Gia Bảo cũng thật tâm khen ngợi:

"Thần Châu thất biến vũ thiên kinh" của cô cũng rất mạnh, tất cả các công dụng kỳ diệu đã giúp tôi mở mang †ầm mắt, cũng xứng với tên "đạo môn tiên pháp "

Hai người bọn họ ở đây thương nghiệp hỗ trợ nhau, ở phía bên kia, Koga Mayo và lga Chiho đang lăng nghe bọn họ, trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn.

"Cực Ý Tiên Quyết sao?"

Nếu đã mang chữ "Tiên", có lẽ nào lại là một bộ "Tiên pháp" hay không?

Chương 2350

Chết tiệt, nhưng người Việt Nam này sao có thể cởi mở như thế, làm sao mà tiên pháp cứ liên tiếp xuất hiện, nhiều vô kể, giống như bắp cải vậy, đây không phải thật sự là một bắt nạt người khác sao? Hay phải nói là nội tình bên trong Việt Nam thâm sâu đến mức khó tin, "Tiên pháp" ở khắp mọi nơi như thế?

Ban đầu, Koga Mayo và lga Chiho luôn kiêu ngạo về võ thuật của mình, nhưng mà so sánh với Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thì các môn võ thuật mà bọn họ đã được học chẳng khác gì trò chơi trẻ con. Hai người cảm thấy ảnh hưởng rất lớn đến sự tự tin của mình, trong lòng khóc không ra nước mắt.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo quay người lại, nhìn Koga Mayo và lga Chiho, nhíu mày nói "Hai người, người cản trở đã chết rồi, bây giờ cũng tới lúc chúng ta kết thúc ân oán phải không?" Anh nói xong, tay phải lại siết chặt thành kiếm chỉ, đầu ngón tay tràn đầy năng lượng kiếm.

Sắc mặt của Koga Mayo và lga Chiho đột nhiên thay đổi, bọn họ nhớ tới "Trảm nhân kiếm" của Trần Gia Bảo có thể tùy ý sử dụng, giống như cái bắp cải, trong lòng sinh ra một nỗi sợ hãi.

Ngay cả Fujishima Senga cũng đã chết dưới tay Trần Gia Bảo, thì càng đừng nói đến bọn họ.

Chưa kể đến bên cạnh còn có Đạm Đài Thái Vũ mạnh mẽ không kém, một khi Trần Gia Bảo và Đàm Đài Thái Vũ hợp.

sức lại chiến đấu cùng nhau, thì cả hai người Koga Mayo và lga Chiho đều phải đối mặt với thảm họa diệt vong. Hai anh em Koga Asuka và lga Tsuki cũng căng thẳng và lo lắng

không kém, sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ giết người một cách dã man.

Đạm Đài Thái Vũ cũng bí mật cau mày, nhẹ nhàng nhìn bóng lưng của Trần Gia Bảo, chớp chớp mắt, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trần Gia Bảo tiếp tục nói:

"Mục tiêu tối nay tôi tới đây chính là để giế t chết Koga Mayo, mục đích vẫn chưa đạt được nên đương nhiên tôi phải tiếp tục hoàn thành nó. Về phần Iga Chiho, Trần Gia Bảo tôi chưa bao giờ quan tâm đến sự phản bội, nhưng mà người phản bội tôi, sẽ phải trả một cái giá xứng đáng, ông đã chuẩn bị kỹ chưa?"

"Cậu muốn giế t chết tôi?" Sắc mặt của lga Chỉiho lại thay đổi, trong lòng cảm thấy rất hối hận, chết tiệt, nếu như trước đó biết được Trần Gia Bảo tài giỏi như vậy, hơn nữa còn có Đạm Đài Thái Vũ tài giỏi không kém giúp đỡ thì làm sao ông ta có thể ăn no dửng mỡ rồi chạy đến tấn công Trần Gia Bảo chứ?

Koga Mayo cũng sợ hãi không kém, nhưng ngoài mặt vẫn nhếch mép cười chế giễu, nắm chặt tay bình tĩnh nói: "Tôi thừa nhận thật sự sức mạnh của cậu rất không tồi, cho dù là "Trảm nhân kiếm" hay là "Cực Ý Tiên Quyết" đều có sức mạnh vượt qua sức tưởng tượng của tôi. Nhưng thật không may mắn, bản thân cậu chỉ ở cảnh giới "Truyền kỳ nước bước", lại còn vừa chiến đấu với

Fujishima Senga, dù thế nào cũng đã tiêu hao nguyên khí trong người cậu, cậu cảm thấy, hiện tại cậu có thể giế t chết chúng tôi sao?"

Trân Gia Bảo chăm chú nhìn, giơ kiếm chỉ về Koga Mayo nói:

"Có thể giết được hay không, ông tự mình thử nó là biết thôi phải không?"

Thực tế là trạng thái hiện tại của anh không được tốt, trong thời gian ngắn đã sử dụng liên tiếp "Trảm nhân kiếm" cũng là

tiêu hao phần lớn sức mạnh của anh, thực lực kém xa thời kỳ đỉnh cao.

Bây giờ, đừng nói là chiến đấu với cả hai đối thủ là Koga Mayo và lga Chiho, cho dù là một mình đấu với một người, anh cũng có thể bị đối thủ đánh bại.

Có thể nói, việc Trân Gia Bảo đe dọa hai người kia là rất can đảm, nhưng mà việc Trần Gia Bảo giế t chết Fujishima Senga để thị uy giống như cầu vồng. Mặc dù nó tiêu hao rất nhiều chân khí ở trong người, nhưng mà thể lực vẫn rất mạnh mẽ, không chút nào làm giảm đi thời kỳ đỉnh cao!

Sắc mặt Koga Mayo đột nhiên thay đổi.

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng và nặng nề, anh em Koga Asuka và lga Tsuki đều vô cùng lo lắng, không dám thở ra hơi.

Chương 2351

Vũ Nhược Uyên lắc đầu nói:

“Ngay sau khi giế t chết Fujishima Senga, anh còn muốn ra tay chiến đấu với hai cường giả “Truyên kỳ trung kỳ”, thật sự anh là người điên cuồng nhưng cũng rất ấn tượng, đây mới là người đàn ông Việt Nam tuyệt vời của tôi, thật sự rất tự hào”

Nhìn thấy Trần Gia Bảo, Koga Mayo và lga Chiho đang chuẩn bị chiến đấu thì tình thế đột nhiên thay đổi.

Mọi người chỉ nhìn thấy một bóng người lướt qua, Đạm Đài Thái Vũ đã xuất hiện ở trước mặt Trần Gia Bảo, trên tay vẫn cầm thanh kiếm Thu Thủy chưa tra vào vỏ kiếm, nói với Trần Gia Bảo:

“Tôi hi vọng mọi chuyện tối nay có thể dừng lại tại đây, trước đó tôi cũng đã nói rồi, sẽ bảo vệ Phái Koga” Lời này vừa nói ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Koga Mayo vui mừng khôn xiết, có Đạm Đài Thái Vũ ra mặt nói giúp, thì tối nay Phái Koga sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Trần Gia Bảo ngạc nhiên nói:

“Cô chắc chắn muốn bảo vệ Phái Koga sao, ngay cả khi Koga Mayo đã ra tay muốn giết cô trước đây, cô cũng không quan tâm sao?”

Đạm Đài Thái Vũ từ từ nâng kiếm lên, chỉ bào Trần Gia Bảo nói:

“Người có thù báo thù, có ơn báo ơn không phải chỉ có một

người duy nhất là Trần Gia Bảo anh, những ngày này,

Phái Koga đối xử với tôi rất tốt, tôi ghi nhớ từ trong trái tim, đây là những gì tôi nợ Phía Koga”

Còn về trận chiến của tôi và Koga Mayo trước đây, đó là ân oán của tôi và ông ta, sau này tôi chắc chắn sẽ tìm cơ hội để đánh lại, còn về tối hôm nay, tôi muốn bảo vệ Phái Koga, hi vọng anh sẽ không làm khó tôi.”

Trân Gia Bảo cau mày, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Trông sân, bầu không khí bỗng trở nên kì lạ.

Trước đó hai người còn chiến đấu bên nhau, bây giờ lại cầm kiếm chĩa về phía đối phương trong tức khắc.

Mọi người xung quanh đều sửng sốt, khó hiểu, tự hỏi mối quan hệ giữa Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ là như thế nào?

Kỳ lạ là bọn họ không giống như kẻ thù, nhưng cũng không phải là bạn.

Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, việc Đạm Đài Thái Vũ ra mặt p cũng đã thêm vào những biến số mới cho tình hình hiện tại, mọi người ở phái Koga và phái lga đều thở phào nhẹ nhõm.

Vũ Nhược Uyên cũng biết một ít vê ân oán giữa Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, nếu Đạm Đài Thái Vũ đã ra mặt, xét về tính cách của Trần Gia Bảo, chỉ sợ rằng tối nay sẽ thật sự dừng lại tại đây. Quả thật đúng như Vũ Nhược Uyên dự đoán, sau khi Trần Gia Bảo do dự một chút, vẫn là rút ngón tay kiếm chỉ về, hơi thở cuồng bạo của “Trảm nhân kiếm” cũng đột nhiên biến mất, rồi nói:

“Không có vấn đề gì, nếu không có cô thì tối nay tôi cũng

không thể giế t chết Fujishima Senga một cách thuận lợi, suôn sẻ như vậy được, tôi nợ cô nhân tình này, nếu cô đã muốn bảo vệ Phái Koga, vậy thì tôi sẽ làm theo ý của cô” Ngay lập tức

Koga Mayo vui sướng điên cuồng, vốn dĩ ông ta cho rằng đêm nay sẽ phải chết dưới kiếm của Trần Gia Bảo, thật may mắn, vẫn còn tốt, giữ lại được mạng sống, xem ra hành động đối xử tốt bằng cả trái tim của Phái Koga với Đạm Đài Thái Vũ quả thật là chính xác. Nghĩ đến điều này, Koga Mayo cảm thấy thật sự rất may. mắn.

Anh em Koga Asuka cũng hết sức vui mừng, tràn đầy lòng biết ơn đối với Đạm Đài Thái Vũ, nhưng ngoài lòng biết ơn ra, Koga Asuka còn có sự chua xót và nối buồn khác trong lòng. Thực lực của Đạm Đài Thái Vũ rất mạnh, hơn nữa mối quan hệ với Trần Gia Bảo cũng không rõ ràng, có vẻ như anh ta không có cơ hội nào để theo đuổi Đạm Đài Thái Vũ.

Ở phía bên kia, Iga Chiho và Iga Tsuki cũng ngạc nhiên không kém vì Trần Gia Bảo có thể tha cho Koga Mayo thì cũng có thể tha cho Iga Chiho.

Chương 2352

Trong sân, Đạm Đài Thái Vũ hạ kiếm xuống, thở phào nhẹ nhõm và nói:

“Cảm ơn anh rất nhiều.”

Cô ta thật sự muốn quyết đấu một trận với Trần Gia Bảo, để cho Trần Gia Bảo thấy được sức mạnh của “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh” của cô ta mạnh mẽ như thế nào, nhưng cô ta biết rất rõ ràng, cả cô ta và Trần Gia Bảo. đều đã thiêu hao quá nhiều sức lực, đều không ở trạng thái đỉnh cao, nên bây giờ không phải lúc thích hợp để chiến đấu.

“Cô đừng cảm ơn tôi quá sớm như vậy, tha cho Koga Mayo rất dễ dàng, nhưng mà nếu trong tương lai bọn họ chiến đấu chống lại tôi, thả hổ về rừng, ngược lại còn bị con hổ cắn bị thương. Tôi sẽ ở lại Nhật Bản một thời gian, vì vậy tôi sẽ cân nhắc điều này” Trần Gia Bảo nói, ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào Koga Mayo, đôi mắt anh sâu thẳm, đầy sự nghỉ hoặc và tỏa ra sát khí mạnh mẽ. Koga Mayo với tư cách là một cường giả tuyệt thế nổi tiếng khắp Nhật Bản, dưới cái nhìn của Trần Gia Bảo, ông †a bất giác cảm thấy trái tim run lên sợ hãi, nhớ đến cảnh tượng Trần Gia Bảo sử dụng “Trảm nhân kiếm” để giế t chết Fujishima Senga, đây thật sự là một bóng đen tâm lí mà nó mang lại cho ông ta. Đạm Đài Thái Vũ hơi do dự, n “Chuyện này rất dễ giải quyết, ân oán giữa tôi và Koga Mayo vẫn chưa kết thúc, khoản nợ này được ghi lại cho

đến thời điểm hiện tại, nếu như trong tương lai Phái Koga tiếp tục đối phó với anh, vậy thì không cần anh ra tay, thù mới hận cũ, tôi sẽ tính toán kết thúc hết một lần với Phái Koga”

Khi cô ta nói” kết thúc”, sát khí trên người cô đột nhiên bùng

nổ trong giây lát, rồi tất cả biến mất.

Dù là trong khoảnh khắc nhưng cũng đủ làm cho trái tim Koga Mayo giật băn lên. Hai người ông ta và Iga Chiho. cùng tấn công còn không phải là đối thủ của Đạm Đài Thái Vũ, càng không nói đến là chỉ có một mình ông ta chiến đấu?

Có thể nói rằng, nếu như Đạm Đài Thái Vũ thật sự muốn giế t chết Koga Mayo, thì Koga Mayo thật sự không thể chống lại được.

“Vậy sao?” Mặc dù Trần Gia Bảo đang nói chuyện với Đạm Đài Thái Vũ, nhưng mà ánh mắt của anh lại nhìn chằm chằm vào Koga Mayo.

Sau khi Koga Mayo cân nhắc mặt lợi và mặt hại, nghiến răng, giơ ba ngón tay lên và nói:

“Tôi, Koga Mayo, thề với thiên chiếu đại thần, nếu trong tương lai tôi còn chống lại cậu, thì Koga Mayo sẵn sàng bị chục nghìn tia sét đánh chết”

Đạm Đài Thái Vũ gật đầu, nói: “Với sự đảm bảo gấp đôi của cả tôi là Koga Mayo, anh đã yên tâm rồi, phải không?”

“Nếu đã là như vậy, tôi liền cho Koga Mayo một cơ hội” Trần Gia Bảo chỉ có thể chấp nhận nó, nếu như Koga Mayo có thể giữ lời thề của mình, không chống lại anh

nữa, thì đối với Trần Gia Bảo, giết hay không giết Koga Mayo cũng đều như nhau.

Sau đó, Trần Gia Bảo lại nhìn Iga Chiho, nói:

“Ân oán của tôi và Koga Mayo tạm thời đã được giải quyết, hiện tại đến lượt ông rồi, ông đã phản bội tôi, cái giá này, sợ rằng Phái lga các ông không thể trả nổi”

Iga Chiho đột nhiên kinh ngạc, nếu như Trần Gia Bảo thật sự muốn giết người, đừng nói chỉ có Iga Chiho, chỉ sợ là toàn bộ

Phái lga đều bị tiêu diệt!

Cả người lga Chiho đổ mồ hôi lạnh, lập tức như học được cái gì đó, cũng giơ ba ngón tay lên thề:

“Tôi cũng thể với thiên chiếu đại thần, nếu như chúng tôi trong tương lai đối phó v‹ u, thì lga Chỉho tôi sẽ thủng ruột mà chết, sau khi chết cũng không được tái sinh được”

Chương 2353

“Ngoài ra, sau này Phái lga sẽ cũng cấp cho cậu toàn bộ sự giúp đỡ cần thiết trong tương lai, để cậu có thể làm mọi việc tốt hơn và thuận tiện hơn ở Nhật Bản, ít nhất là, mạng lưới tình báo của Phái Iga chúng tôi trải rộng khắp Nhật Bản, có thể giúp cậu biết được nhiều thông tin mà cậu cần biết gấp. Điều này, tôi nghĩ rằng đối với cậu cũng rất quan trọng”

lga Chiho lo lắng nhìn Trần Gia Bảo, sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ không hài lòng và giết người một cách thô bạo.

Tuy nhiên, sau khi lga Chiho nói xong, Trần Gia Bảo cũng không bày tỏ quan điểm của mình trước, thay vào đó hơi nhíu mày, có vẻ như đang suy nghĩ về việc vó nên giế t chết Iga Chiho hay không.

Ngay khi Iga Chiho và Iga Tsuki càng lúc càng căng thẳng hơn, đột nhiên, Trần Gia Bảo lắc đầu và thở dài nói:

“Theo tính khí của tôi, ông đã phản bội tôi, tôi chắc chắn sẽ không buông tha cho ông… “ Iga Chiho và Iga Tsuki đột nhiên thấy trong lòng rét lạnh.

Chỉ nghe Trần Gia Bảo tiếp tục nói:

“Thật không may là ý định giết người tối nay của tôi đã hết, tại sao lại không dừng tay lại ở đây, cho ông một cơ hội chứ. Nếu như Phái lga một lần nữa trở thành kẻ thù trong tương lai, vậy thì Phái lga chuẩn bị tốt để bị tiêu diệt đi. Hãy nhớ rằng, cơ hội tôi chỉ cho một lần”

Đối với Trần Gia Bảo mà nói, nếu đã không giết Koga Mayo, vậy thì anh cũng sẽ buông tha cho lga Chiho, hai

đối thủ này vẫn có thể kiềm chế lẫn nhau, Trần Gia Bảo có thể tấn công, rút lui và phòng thủ vì anh đang ở thế chủ động.

lga Chiho rất vui mừng, liên tục hứa nhiều lần:

“Ngài Trần yên tâm, sau này ngài Trần chính là khách quý của Phái Iga, bất kể ngài Trần cần giúp cái gì trong tương lai, Phái Iga đầu sẽ giúp đỡ”

lga Tsuki đang ở ngoài sân cũng buông lỏng, thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Mặc dù không biết tại vì sao mà bố tôi lại đột ngột phản bội lại Trần Gia Bảo, nhưng may mắn thay, Trần Gia Bảo đã bỏ qua những lỗi lầm trước đó, vừa rồi tôi thật sự sợ chết khiếp”

Vũ Nhược Uyên mỉm cười nói: “Tôi còn cho rằng sẽ phải giao đấu với cô một lần nữa, có vẻ là không có cơ hội rồi”

lga Tsuki thu hồi lại thanh trường kiếm vào vỏ kiếm, ở một bên nói:

“Trận đấu lần trước của tôi và cô không phân định thắng thua, nếu như cô muốn, tôi và cô có thể giao đấu bất cứ

lúc nào.”

Vũ Nhược Uyên gật đầu đáp lại:

“Trước khi tôi trở lại Việt Nam thì sẽ cho cô trải nghiệm sức mạnh thật sự của tôi”

“Hừ” Iga Tsuki khẽ khiịt mũi, rõ ràng là không bị thuyết phục bởi những lời đó.

Trong sân, Đạm Đài Thái Vũ thậm chí còn thả ra lga Chiho, cô ta biết chắc chắn là bởi vì mình bảo vệ Phái

Koga nên Trần Gia Bảo không còn lựa chọn nào khác là để

cho lga Chiho sống để làm đối thủ tương xứng của Koga Mayo.

Trong lòng cô ta ít nhiều cảm thấy có lỗi, không nhịn được nói:

“Tôi nghe nói đêm qua trên con thuyền du lịch sang trọng Duy Khắc, anh đã đe dọa hai phần ba số người giàu có và quyền lực ở Nhật Bản, ai chống lại anh, anh sẽ giế t chết người đó, có đúng không?”

Cô ta chưa bao giờ đi thuyền du lịch sang trọng Duy Khắc, tất cả đều nghe từ Koga Yiren.

“Đúng vậy” Trần Gia Bảo gật đầu, đùa giỡn nói:

“Không nghĩ rằng cô còn quan tâm đến tôi”

Đạm Đài Thái Vũ cau mày, rất rõ ràng không quen với lời nói trêu ghẹo của Trần Gia Bảo, khóe miệng nhếch lên nói:

“Tôi nghe nói còn có người tên là Naomi Kurahashi đã dùng ánh mắt khiêu khích anh trong bữa tiệc.”

Chương 2354

“Không sai, Naomi Kurahashi cũng bị tôi giết ngay tại chỗ” Trần Gia Bảo hơi kinh ngạc, nói:

“Cô hỏi những thứ này để làm gì?”

Đạm Đài Thái Vũ nhẹ nhàng nói:

“Tôi biết tính khí của anh, vậy mà lại để cho Iga Chiho làm anh làm trái nguyên tắc của mình, đổi lại, cho dù mục đích anh đến Nhật Bản làm gì, tôi đều sẽ giúp anh”

“Và điều đầu tiên, chính là tạo dựng uy tín cho chuyến đi của anh đến Nhật Bản, chỉ cần giết một cái Naomi Kurahashi thì có ích lợi gì? Tôi không nghĩ rằng anh Trần Gia Bảo lại tốt bụng hơn tôi nghĩ”

Ngay khi câu này được nói ra, mọi người xung quanh đều kinh ngạc đến mức choáng váng, câu nói của Đạm Đài Thái Vũ là có ý nghĩa gì?

Một tia sáng lóe lên trong đầu Trần Gia Bảo, nói: “Chẳng lẽ là cô muốn…”

“Đương nhiên là tôi sẽ giúp anh tiêu diệt gia tộc Kurahashi, như vậy mới có thể giết gà dọa khỉ, làm cho tất cả người quyền quý ở Nhật Bản phải khiếp sợ, khiến bọn họ không dám đối đầu với anh” Đạm Đài Thái Vũ nói một cách tự nhiên, sau đó quay lại vẫy tay với Koga Yiren, nói:

“Cô có biết gia tộc Kurahashi nằm ở đâu không?”

Koga Yiren sững sờ, phản ứng theo bản năng: “Biết… biết”

“Vậy thì dẫn tôi đến gia tộc Kurahashi đi” Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên bước ra khỏi sân, quay lưng lại nói với Trần Gia Bảo:

“Trước khi trời sáng, tôi sẽ cho anh nhìn thấy đầu của những người đứng đầu trong gia tộc Kurahashi”

Giọng điệu của cô ta rất nhẹ nhàng, giống như cô ta đang nói về một điều bình thường, nhưng mà những điều cô ta nói ra khiến người khác lạnh hết sống lưng.

Trân Gia Bảo thở dài trong lòng, Đạm Đài Thái Vũ không những mạnh mẽ mà còn quyết đoán như vậy, thật xứng đáng là một cao thủ của Ngô Uyển Tông. Có vẻ như trận quyết đấu với Đạm Đài Thái Vũ trong tương lai sẽ vô cùng khó khăn.

Đợi khi Đạm Đài Thái Vũ bước ra khỏi sân, Koga Yiren mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo sau.

Koga Mayo và lga Chiho nhìn bóng lưng của Đạm Đài Thái Vũ biến mất trong màn đêm, bất giác rùng mình, Đạm Đài Thái Vũ đi giết người, trừ khi “Kiếm thánh” Musashi Mari hoặc là Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nếu không, gia tộc Kurahashi kiểm soát một phần ba hoạt Đông Đô doanh nông nghiệp của Nhật Bản, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt trong một đêm.

Lúc này, Vũ Nhược Uyển bước đến chỗ Trần Gia Bảo, nói: “Kế hoạch tiếp theo của anh là gì?”

“Tất nhiên, tôi đang chờ để thấy đầu của những người đứng đầu gia tộc Kurahashi” Trần Gia Bảo quay người lại, đi vào bên trong Phái Koga, khi đi ngang qua Koga Mayo. và lga Chiho, nói:

“Làm phiền hai ông sau này hãy nói cụ thể thông tin về “Kiếm thánh” Musashi Mari và Thiên Mệnh Âm Dương Sư

cho tôi biết, tôi nghĩ sẽ không lâu nữa sẽ cùng với bọn họ giao đấu.

Musashi Mari? Thiên Mệnh Âm Dương Sư? Vũ Nhược Uyên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, hai người này đều là thần thoại đứng trên đỉnh cao của võ đạo Nhật Bản, nếu như có thể đánh bại bọn họ, điều đó có nghĩa là, võ đạo Việt Nam đã hoàn toàn giẫm lên võ đạo Nhật Bản, ít nhất trong vòng một trăm năm, Nhật Bản không thể ngẩng mặt lên trước mặt Việt Nam.

Trong đêm, một chiếc xe thể thao màu đỏ xé gió lao đi trên đường, l phía thành phố Hòa Linh.

Thành phố Hòa Linh chính là nơi ở của gia tộc Naomi, mà người ngồi trong chiếc xe thể thao đỏ lúc này là Đạm Đài Thái Vũ và Koga Yiren.

Koga Yiren lái xe với vẻ mặt phức tạp, rõ ràng là cảm xúc của cô ta vẫn đang bị chấn động.

Chương 2355

Về phần Đạm Đài Thái Vũ, cô ta đang ngồi ở ghế lái phụ, nhắm mắt nghỉ ngơi, thanh kiếm Thu Thủy vẫn nằm yên lặng ở băng ghế sau. Koga Yiren thỉnh thoảng nhìn sang Đạm Đài Thái Vũ, muốn nói chuyện nhưng lại ngừng lại. "Cô có chuyện muốn nói với tôi sao?"

Đột nhiên, Đạm Đài Thái Vũ mở mắt ra, quay đầu lại nhìn Koga Yiren.

Koga Yiren cố nặn ra một nụ cười và nói: Cảm ơn chị Đạm Đài, nếu như không có phải cuối cùng có chị đứng ra thì Phái Koga nhà của chúng em có thể sẽ không giữ được tối hôm nay"

Trước tối nay, cô vẫn còn cảm thấy mình và Đạm Đài Thái Vũ là chị em giống nhau, nhưng mà tối hôm nay, Đạm Đài Thái Vũ đã thể hiện một sức mạnh gần như khó tin, sau khi trấn áp được bố của cô thì cô cảm thấy giữa cô và Đạm Đài Thái Vũ có một khoảng cách vô hình rất lớn. Đạm Đài Thái Vũ mỉm cười, nói: "Đừng khách sáo, nói thật ra thì tôi cũng có một phần trách nhiệm, nếu như tôi không tới giúp Trần Gia Bảo, Phái Koga cũng sẽ không rơi vào tình huống xấu hổ như thế"

"Chị Đạm Đài không cần phải giải thích, em có thể hiểu được… " Koga Yiren nói đến đây, đột nhiên không giấu nổi sự †ò mò, nói:

"Nhưng mà em rất tò mò, chị Đạm Đài và Trần Gia Bảo rốt cuộc là có quan hệ gì? Nếu nói hai người là bạn bè, thì chị và Trần Gia Bảo lại đối mặt với nhau bằng kiếm, nếu nói

hai người là kẻ thù, thì chị lại cố ý giúp Trần Gia Bảo…" Đạm

Đài Thái Vũ lắc đầu, nắm chặt tay, kiên định nói: “Trần Gia Bảo là đối thủ lớn nhất cuộc đời của tôi”

“Nếu đã là đối thủ, vậy tại sao chị Đạm Đài lại còn giúp đỡ Trân Gia Bảo?” Koga Yiren sửng sốt, câu trả lời của Đạm Đài Thái Vũ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô!

Đạm Đài Thái Vũ kể lại ngắn gọn mối ân oán của cô ta với Trần Gia Bảo, cuối cùng nói:

“Thời gian còn có chưa đầy ba năm nữa thì tôi sẽ có một cuộc độ sức với Trần Gia Bảo, trận quyết chiến này rất quan trọng đối với tôi, tôi tuyệt đối không thể để Trần Gia Bảo chết trong tay của người khác”

“Vì vậy, mặc dù tôi cảm thấy rất có lỗi với cô, nhưng lúc mà Trần Gia Bảo đối mặt với sự bao vây của ba “cường giả truyền kỳ trung kỳ”, tôi phải đứng lên và giúp đỡ anh ta”

“Hóa ra mọi chuyện là như vậy” Koga Yiren chợt nhận ra, nở một nụ cười có chút tôn kính, nói:

“Đây là lần đầu tiên em thấy có một người có thể trấn áp bố em và lga Chiho, ngay cả Fujishima Senga cũng không làm được, mà Trần Gia Bảo còn lợi hại hơn Fujishima. Senga nhiều hơn nữa. Điều này cho thấy Trần Gia Bảo. chắc chắn không phải là đối thủ của chị Đạm Đài, và trận quyết chiến cuối cùng vào ba năm sau, chị chắc chắn có thể đánh bại được Trần Gia Bảo”

Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu nói: “Không, tôi không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo”

“Cái gì”

Koga Yiren bị làm cho hoảng sợ, phanh xe gấp, theo quán tính cực lớn, toàn bộ cơ thể của cô ta nghiêng về phía trước, gần như đập vào tay lái.

Tuy nhiên, cô ta không quan tâm tới, quay đầu lại và nói trong

sự sửng sốt:

“Thế nhưng Trần Gia Bảo lợi hại như thế sao? Chẳng lẽ… chẳng lẽ Trần Gia Bảo vẫn bảo toàn thực lực khi giao đấu với Fujishima Senga hay sao?”

“Theo như tôi biết, anh ấy đã thật sự bảo toàn sức mạnh của mình, còn có, cô hãy tiếp tục lái xe đi” Đạm Đài Thái Vũ sắc mặt nghiêm túc, ít nhất, trong “Thiên Địa Nhân †am kiếm, Trần Gia Bảo thậm chí còn không dùng đến địa kiếm.

Cũng chính bởi vì cô ta đã nhìn thấy “Liệt địa kiếm của Trần Gia Bảo, cho nên mới không có tự tin có thể đánh bại Trần Gia Bảo.

“Được rồi… được rồi.” Koga Yiren vội vàng đạp chân ga để tiếp tục lên đường một lại nữa, hiện tại cô ta đã hoàn toàn bị làm cho hoảng sợ, đối mặt với cường giả tuyệt thế

Fujishima Senga thậm chí Trần Gia Bảo còn bảo toàn sức mạnh của mình, anh ta cũng quá nghịch thiên phải không?

Chương 2356

Nhưng nghe nói rằng thành phố Hòa Linh là một trong những khu vực giàu có lớn nhất, căn biệt thự của gia tộc Kurahashi nằm ở đó.

Trong phòng khách của biệt thự, gần hai mươi người có vị trí quan trọng trong gia tộc đều có mặt, lý do rất đơn giản, bọn họ đã nhìn thấy toàn bộ khung cảnh Naomi Kurahashi chết trong tay Trần Gia Bảo vào tối qua. Điều này đối với gia tộc Kurahashi mà nói chắc chắn là một sự sỉ nhục lớn, vì vậy mối huyết hải thâm thù này không thể không báo.

Vì vậy, bố của Naomi Kurahashi chính là Norie Kurahashi, là tộc trưởng hiện tại của gia tộc Kurahashi, đã triệu tập tất cả những nhân vật quan trọng trong gia tộc Kurahashi để thảo luận về cách trả thù Trần Gia Bảo.

Lúc này, không khí ở trong phòng khách rất ngưng trọng, Norie Kurahashi ngồi trên ghế sofa da, liếc nhìn tất cả mọi người xung quanh, hút một điếu thuốc, nói:

“Để tôi nói trước, điều đầu tiên, Naomi Kurahashi chết trong tay của Trần Gia Bảo, mối thù này không thể nào không báo”

Hầu hết tất cả mọi người đều tức giận gật đầu đồng ý, chỉ có một số ít người là miễn cưỡng.

Suy cho cùng thì bọn họ đã nghe nói Trần Gia Bảo rất lợi hại, giết người không chớp mắt, nếu như thật sự đắc tội với Trần Gia Bảo, sợ rằng gia tộc Kurahashi không chỉ có Naomi Kurahashi chết.

“Tốt lắm, xem ra mọi người đều đồng ý báo thù”. Norie

Kurahashi xác thực một cách thoải mái.

“Điều thứ hai, tôi có một số kế hoạch để trả thù, mọi người nghe xong cho ý kiến… ”

Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng và trong trẻo vang lên tại cửa phòng khách:

“Không cần cho ý kiến, cho dù mọi người đưa ra kế hoạch nào thì đều đã không sử dụng được nữa rồi”

Norie Kurahashi và những người khác lập tức nhìn qua, chỉ nhìn thấy hai người phụ nữ xinh đẹp, bọn họ biết một người trong số đó, đó là cô Koga Yiren, con gái của Koga Mayo. Câu nói chế giễu vừa rồi chính là do Koga Yiren nói ra.

Về phần người còn lại, đương nhiên là Đạm Đài Thái Vũ. Norie Kurahashi đứng lên, kinh ngạc nói:

“Koga Yiren? Tại sao cô lại tới đây, câu nói vừa rồi của cô là có ý gì? Tôi nhớ ra, trên thuyền du lịch Duy Khắc tối qua, Phái Koga các cô cũng đã từng đánh nhau với Trần Gia Bảo. Chẳng lẽ, các cô tới là để giúp gia tộc Kurahashi trả thù Trần Gia Bảo?”

Mọi người trong gia tộc Kurahashi đột nhiên trở nên vui mừng, Phái Koga rất mạnh mẽ, đặc biệt là Koga Mayo là một cường giả siêu cấp nổi tiếng của Nhật Bản, nếu như Koga Mayo tham gia cùng thì đối phó với Trần Gia Bảo sẽ chắc chắn hơn.

Tuy nhiên, trước sự mong đợi của bọn họ, Koga Yiren không tả lời bọn họ ngay lập tức, nhưng mà có một tia khinh thường lóe lên trong mắt cô ta, cô ta thì thầm vài

câu bằng tiếng Việt Nam với người phụ nữ cao quý hơn cô ta đứng ở bên cạnh.

Sau khi Đạm Đài Thái Vũ nghe lời dịch từ Koga Yiren, từ từ rút kiếm ra nói:

“Cô nói cho bọn họ biết, bọn họ không cần phải nghĩ cách để trả thù Trần Gia Bảo nữa, bởi vì, ngoại trừ phụ nữ và trẻ con ra, tất cả những người giữ vị trí quan trọng trong gia tộc Kurahashi, đều không thể nhìn thấy ánh mặt trời vào. ngày mai” Koga Yiren lập tức dịch câu này ra.

Những người ở trong phòng khách nhất thời hoảng loạn, Norie Kurahashi càng tức giận nói:

“Koga Yiren, ý của cô là gì, cô đừng quên, Phái Koga của các cô và gia tộc Kurahashi của chúng tôi là… ”. Lời của ông ta còn chưa nói xong thì một thanh kiếm sắc bén đã chém tới, đầu và cổ lập tức bị tách rời. Máu bay tung tóe, băn lên người cũng những người xung quanh.

Chương 2357

Ban đầu mọi người trong gia tộc Kurahashi nhìn thấy đều sững sờ, sau đó kinh hoảng hét lên.

Đạm Đài Thái Vũ cầm kiếm, đi về phía mọi người.

Cuộc giết chóc đã bắt đầu!

Lại nói về phần Trần Gia Bảo đang ở trụ sở Phái Koga, dự định sẽ nghe Koga Mayo nói về "Kiếm Thánh" Musashi Mari và Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Kết quả, những gì Koga Mayo biết cũng thật sự không quá khác so với lga Chiho, tóm lại ở trong một câu, đó chính là Musashi Mari và Thiên Mệnh Âm Dương Sư đều rất mạnh, hơn nữa còn mạnh một cách bất thường!

Có một điểm khác, đó là theo Koga Mayo nói, Thuật Âm Dương của Thiên Mệnh Âm Dương Sư rất kỳ dị và không thể đoán trước được, có thể giết người trong vô hình, thậm chí còn nói họ có tất cả các loại tà thuật kỳ lạ và khó đoán trước.

Nói cách khác: "Kiếm Thánh" Musashi Mari và Thiên Mệnh Âm Dương Sư đều là cường giả trong "Truyền kỳ hậu kỳ", nhưng khi nói đến các mối đe dọa, vẫn là Thiên Mệnh Âm Dương Sư đáng sợ hơn.

Đối với điểm này, Trần Gia Bảo hơi có chút đau đầu, muốn lấy lại "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" vậy thì chính là phải đối mặt với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, có lẽ, hành động tiếp theo không thể liều lĩnh, phải nghĩ ra một cách tốt nhất, nếu không, chẳng những không lấy được "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" vào tay, mà ngược lại còn phải chết ở Nhật Bản,

sau đó võ đạo Việt Nam sẽ trở thành một trò cười.

Đột nhiên, bên ngoài cánh cửa gỗ phòng của Trần Gia Bảo, giọng nói lạnh lùng của Đạm Đài Thái Vũ vang lên: "Ngoại trừ phụ nữ và trẻ em, mười tám người có vị trí quan trọng trong gia tộc Kurahashi đều đã bị giết, tất cả đầu của bọn họ được đặt trong sân Phái Koga"

Trân Gia Bảo dứt ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, mỉm cười nói:

"Thật không ngờ, cô còn có thể bỏ qua cho phụ nữ và trẻ em, trước đó cô nói tôi tốt bụng, xem ra cô mới thật sự là người tốt bụng"

Đạm Đài Thái Vũ không trả lời đã rời đi.

Khóe miệng Trần Gia Bảo nở nụ cười càng đậm hơn: "Vốn dĩ tôi nghĩ rằng một người không thể đối phó với hai cường giả "Truyền kỳ hậu kỳ", hiện tại có thêm sự giúp đỡ của Đạm Đài Thái Vũ, hành động tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chuyến đi tới Phái Koga này thật sự đã kiếm được nhiều lợi ích, không chỉ giết được Fujishima Senga, mà còn có được một người trợ thủ đắc lực, đúng là trời cũng giúp tôi"

Ngày hôm sau, thông tin về việc gia tộc Kurahashi bị tiêu diệt đã lan truyền khắp giới thượng lưu Nhật Bản. Tất cả mọi người đều bị kinh sợ, chuyện như vậy bọ họ không thể nghĩ đến, chắc chắn là do Trần Gia Bảo làm, Naomi Kurahashi trên thuyền du lịch đã khiêu khích Trần Gia Bảo và bị Trần Gia Bảo giế t chết ngay tại chỗ vào ngày hôm qua cũng đã lan truyền khắp Nhật Bản.

Chỉ là mọi người đều không ngờ tới, Trân Gia Bảo thật sự tàn nhẫn, giế t chết Naomi Kurahashi không đủ, còn tiêu diệt toàn bộ gia tộc Kurahashi, thật sự rất tàn nhẫn và độc ác.

Mọi người đều đã âm thầm quyết định, dù thế nào cũng không

thể đụng chạm vào ngôi sao chết chóc Trần Gia Bảo, để không mang lại tai họa cho gia tộc của mình. Trước khi bọn họ có thể hoàn toàn tiêu hóa hết được những thông tin này, thì một tin tức khác còn nặng nề hơn đã ập đến, đó là Fujishima Senga bị Trần Gia Bảo giế t chết đêm qua.

Tin tức này giống như một quả bom hạt nhân, gây ra một trận động đất mười ba độ richter rung chuyển khắp Nhật Bản, khiến tất cả mọi người đều kinh sợ.

Đều biết, nếu như "Kiếm Thánh" Musashi Mari và Thiên Mệnh Âm Dương Sư là những vị thần trong mắt những người Nhật Bản, vậy thì Fujishima Senga, người xếp thứ hai trong danh sách võ đạo Nhật Bản chính là một "nửa ói cách khác là một tồn tại gần nhất với thần.

Chương 2358

Kết quả là, một cường giả siêu đẳng như vậy lại bị Trần Gia Bảo giế t chết, làm cho vô số người Nhật Bản kinh ngạc, chấn động.

Takashima Seira cũng đã nhận được tin tức này, kinh ngạc một lúc, ngã quy xuống ghế sofa và lẩm bẩm: "Không phải tối hôm qua Fujishima Senga ở Phái Koga sao? Có Koga Mayo giúp đỡ, tại sao mà Fujishima Senga vẫn bị giế t chết trong tay Trần Gia Bảo?"

"Chẳng lẽ, thật sự tôi phải mời "Kiếm Thánh" Musashi Mari hoặc là Thiên Mệnh Âm Dương Sư tới để đối phó với Trân Gia Bảo mới được sao?"

"Những người kia vốn dĩ không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, có lẽ kế hoạch hiện tại, chỉ có thể mời tới "Kiếm Thánh" hoặc là Thiên Mệnh Âm Dương Sư để đối phó với Trân Gia Bảo" Takashima Seira âm thầm quyết định, dự định sẽ đến thăm "Kiếm Thánh" Musashi Mari, tranh thủ khiến "Kiếm Thánh" rời khỏi núi, hoàn toàn giế t chết Trần Gia Bảo.

"Nếu đã là vấn đề của giới võ đạo, vậy thì như cũ sẽ dùng võ đạo để giải quyết, nhưng mà trước đó, tôi phải tìm hiểu trước, chuyện gì đã xảy ra ở Phái Koga vào đêm hôm qua, †ại vì sao mà Fujishima Senga bị g iết chết mà lại không nghe được bất cứ tin tức gì từ Koga Mayo?"

Nghĩ tới điều này, Takashima Seira lớn tiếng nói với bên ngoài: "Người lại đây"

Rất nhanh chóng, cánh cửa gỗ được đẩy ra, một người

phụ nữ trưởng thành và xinh đẹp quỳ gối ở trước cửa, đó là trợ thủ đắc lực nhất của Takashima Seira tên là Chikino Kitano, cô ta kính cẩn nói:

“Cô Terai, cô có điều gì sai bảo?”

Terai Chika thờ ơ nói: “Cô đến Phái Koga một chuyến, tôi muốn biết thông tin chỉ tiết nhất về việc tối hôm qua ở Phái Koga rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì và hiện tại Koga Mayo đang làm cái gì.”

Chikino Kitano quỳ gối ngồi ở cửa không nhuc nhích, sau nhiều lần do dự cũng mới n “Cô à, tôi nghĩ không cần phải đến Phái Koga”

“Tại sao vậy?” Terai Chika cảm thấy trong lòng hơi ủ rũ, đây là lần đầu tiên Chikino Kitano không nghe theo sai bảo của cô ta.

Chikino Kitano giải thích, nói: “Bởi vì… bởi vì theo lời kể của người phụ nữ sống sót trong gia tốc Kurahashi, người đã tiêu diệt toàn bộ gia tộc Kurahashi tối qua không phải là Trân Gia Bảo, mà là hai người phụ nữ… ”

Terai Chika khẽ cau mày, trong lòng càng lúc càng tức giận, nói:

“Cho dù không phải do Trần Gia Bảo làm, thì cũng sẽ không tránh khỏi việc có quan hệ với Trần Gia Bảo, vì vậy, tôi mới muốn biết rõ, tối qua ở Phái Koga đã xảy ra chuyện gì.”

Cảm nhận được sự tức giận của Terai Chika, Chikino Kitano vội vàng nói:

“Cô nói rất đúng, tôi cũng nghĩ như vậy, bởi vì một trong số hai người phụ nữ đó là người Việt Nam, chắc chắn

không tránh khỏi việc có liên quan đến Trần Gia Bảo, nhưng người phụ nữ còn lại, được cho là Koga Yiren, con gái của Koga Mayo.

“Koga Yiren? Cô ta sẽ tiêu diệt gia tộc Kurahashi cùng với người của Trần Gia Bảo sao?”. Terai Chika rất ngạc nhiên, như thế nào cũng không nghĩ đến được, vậy mà loại chuyện như vậy có thể xảy ra được.

Chikino Kitano tiếp tục nói:

“Tôi nghi ngờ rằng Koga Mayo đã phản bội lại cô Terai, âm thầm tham gia vào lực lượng của Trần Gia Bảo, vì vậy tôi mới cảm thấy, lúc này không cần phải đến Phái Koga, vì điều này cũng giống như việc tự mình chui vào lưới” Terai Chika gật đầu, nói với vẻ mặt u ám:

“Cô suy nghĩ rất đúng, như vậy cũng có thể giải thích vì sao Fujishima Senga lại chết dưới tay Trần Gia Bảo, chắc chắn là do Trần Gia Bảo và Koga Mayo đã hợp sức lại với nhau, hai người hợp sức lại mới có thể g iết chết được Fujishima Senga. Hừ, năm ngoái, Iga Chiho cũng đã tìm đến sự ủng hộ của tôi, nhưng sau khi tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn là chọn Koga Mayo, không ngờ lại nuôi một con sói mắt trắng, thật đáng ghét. Ông ta dám phản bội tôi, món nợ này tôi chắc chắn sẽ tính toán tốt với ông ta trong tương lai.”

Chương 2359

Chikino Kitano vẻ mặt xấu hổ, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì vậy?” Terai Chika cau mày hỏi “Có chuyện gì thì cô cứ nói ra”

Chikino Kitano do dự một lúc rồi nói:

“Theo thông tin tình báo có được ngày hôm nay, lga Chiho và Trần Gia Bảo đã cùng nhau đến Phái Koga vào tối hôm qua, đồng thời vào lúc bốn giờ tối hôm qua, hai cha con lga Chiho và lga Tsuki đã an toàn rời đi. Vì vậy… vì vậy, rất có thể, lga Chiho cũng thông đồng với Trần Gia Bảo và Koga Mayo”

“Cái gì?” Terai Chika đã thật sự bị kinh sợ, không khỏi cảm thán:

“Phái Koga và Phái lIga là kẻ thù không đội trời chung với nhau hàng trăm năm, từ lâu đã chiến đấu đến mức không chết thì không ngừng, rốt cuộc Trần Gia Bảo có ma lực gì, lại có thể khiến cho hai kẻ thù không đội trời chung này vứt bỏ thù hận, tất cả cùng hợp sức với anh ta?”

“Thật sự Trần Gia Bảo rất đáng sợ” Chikino Kitano miễn cưỡng cười, nói:

“Nói không chừng là bởi vì Trần Gia Bảo và Koga Mayo cùng với lga Chiho hợp sức lại mới có thể giế t chết Ngài Fujishima Senga. Hiện tại, hai thể loại ninja Phái Koga và Phái lga đứng cùng chỗ với Trần Gia Bảo, nếu như không nghĩ ra cách để áp chế, chỉ sợ sau này muốn đối phó với Trần Gia Bảo thì sẽ không dễ dàng như vậy”

Hiện tại đối phó với Trần Gia Bảo cũng không dễ dàng,

được không?

Terai Chika không khỏi trợn tròn mắt.

Đột nhiên, một người phụ nữ trẻ tuổi chạy nhanh đến, kính cẩn nói:

“Cô Chika, hiện tại ngài Niwa Sayaya đang ở trong phòng khách, nói rằng muốn gặp cô”

“Niwa Sayaya? Anh ta tới đây làm gì?” Lông mày Terai Chika lóe lên một tia ghét bỏ, Niwa Sayaya là thành viên của Hoàng gia Nhật Bản. Ở Nhật Bản, anh ta được coi là một nhân vật làm mưa làm gió, có ảnh hưởng lớn, cũng đang theo đuổi cô ta, chỉ là cô ta không có hứng thú với Niwa Sayaya.

“Ngài Niwa Sayaya nói rất lo lắng cho sự an toàn của cô, vì vậy tới đây để an ủi”

Terai Chika chán ghét nói: “Hiện tại tôi không muốn gặp ai, cô tùy ý tìm một lí do để anh ta đi về đi… Bỏ đi, cô dẫn Niwa Sayaya tới phòng khách đi, nói như thế nào anh ta cũng là thành viên gia đình Hoàng gia, không thể làm gì quá đáng, tôi vẫn nên gặp anh ta một lúc, rồi đuổi anh ta đi”

“Đúng vậy” Người phụ nữ trẻ tuổi trả lời và lùi lại phía sau. “Terai Chika vừa chỉnh trang lại ngoại hình, vừa nói với Chikino Kitano:

“Cô tiếp tục phái người ra, điều tra thông tin của Trần Gia Bảo, Phái Koga và Phái lga, tôi đi tiễn Niwa Sayaya, sau đó tôi sẽ đích thân đi gặp “Kiếm Thánh”, mời anh ta xuống núi và giế t chết Trần Gia Bảo!”

Không lâu sau, Terai Chika đi tới phòng khách, chỉ thấy

một người đàn ông trẻ tuổi tâm hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, trắng trẻo, đẹp trai, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách

uống trà. Anh ta chính là Niwa Sayaya, một thành viên của Hoàng gia Nhật Bản.

Đôi mắt của Niwa Sayaya sáng lên khi nhìn thấy Terai Chika, lập tức đứng dậy chào hỏi.

Terai Chika vô thức lùi lại hai bước, giữ khoảng cách nhất định với anh ta.

Niwa Sayaya dừng lại tại chỗ, nhưng anh ta cũng không bối rối, quan tâm nói:

“Tôi nhớ rằng thời gian em ở Việt Nam đã kết thù kết oán với một người đàn ông Việt Nam tên là Trần Gia Bảo, và Trần Gia Bảo có đến Nhật Bản những ngày gần đây, nghe nói cả Fujishima Senga và gia tộc Kurahashi đều bị tiêu diệt, gần như đã đảo lộn toàn bộ Nhật Bản”

“Tôi lo lắng rằng em sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy sau khi nghe tin, tôi đã từ Đông Đô chạy tới đây, bây giờ tôi thấy em không có việc gì, tôi yên tâm rồi”

Tôi thật sự có kết thù oán với Trần Gia Bảo, nhưng mà trong một thời gian, anh ta sẽ không dám đến tìm tôi gây

phiền phức, cảm ơn sự quan tâm của anh Niwa” Terai Chika lịch sự, chân thành nói, tiết lộ khoảng cách trong lịch sự.

Chương 2360

“Trần Gia Bảo này cũng quá kiêu ngạo rồi” Niwa Sayaya lại ngồi xuống ghế sofa, đột nhiên, tự rót cho mình một chén trà, nói một cách vô cùng căm phẫn:

“Anh ta dám đến Nhật Bản của chúng ta để làm loạn, thật sự là ức hiếp người quá đáng, nếu có cơ hội, tôi nhất định phải dạy cho anh ta một bài học, để giải tỏa tức giận Chika”

“Cảm ơn lòng tốt của anh Niwa, Trần Gia Bảo rất nguy hiểm, tôi khuyên anh nếu có gặp Trần Gia Bảo thì chạy càng xa càng tốt” Trong lòng Terai Chika sinh ra một trận khinh thường, đó là tất cả những gì Niwa Sayaya thường hay khoe khoang để tán tỉnh các cô gái, vậy mà còn muốn dạy cho Trần Gia Bảo một bài học? Chỉ sợ Trần Gia Bảo dễ dàng bóp ch3t Niwa Sayaya chỉ bằng một ngón tay út.

Niwa Sayaya cười lớn, duỗi ngón tay trỏ ra và lắc lắc, cười nói:

“Những lời này Chika nói không đúng rồi, Trần Gia Bảo rất lợi hại, nhưng em đừng quên, tôi là thành viên của Hoàng gia, người đứng phía sau là toàn bộ Nhật Bản, Trần Gia Bảo mà thật sự động vào tôi, trước không nói đến việc anh ta có thể sống sót trở về Việt Nam hay không, ngay cả khi anh ta có thể bình an không xảy ra chuyện gì ở Nhật Bản, thì nó cũng trở thành một sự kiện ngoại giao cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí gây chấn động trong cộng đồng quốc tế, ngay cả chính phủ Việt Nam cũng sẽ không

dễ dàng buông tha cho Trần Gia Bảo”

Vì vậy tôi mới dám đảm bảo, Trần Gia Bảo sẽ không dám ra

tay với tôi, đây chính là sự tự tin của Niwa Sayaya tôi. “Được rồi, người anh cũng đã thấy rồi, hiện tại anh có thể đi được rồi. Nếu sau đó Trần Gia Bảo thật sự tới, anh muốn đi cũng không đi được nữa” Terai Chika bĩu môi, trong lòng càng thêm khinh thường, có thân phận là thành viên Hoàng gia thì sao chứ, cũng không có nổi một cái rắm trước mặt Trần Gia Bảo.

Niwa Sayaya một chút ý định rời đi cũng không có, mỉm cười nói:

“Tôi đường đường là thành viên Hoàng gia, sợ rằng Trần Gia Bảo sẽ thất bại, trong mắt tôi, Trần Gia Bảo chỉ là một tên hề tầm thường, anh ta không đến còn tốt, nếu như: Trần Gia Bảo dám đến đây, tôi sẽ ở trước mặt em, với tư cách là thành viên Hoàng gia, tôi sẽ dạy cho anh ta một bài học, để anh ta nhìn thấy, một người đàn ông thật sự là như thế nào”

Terai Chika trợn tròn mắt, đã không kiềm chế được sự bất mãn ở trong lòng, chuẩn bị lên tiếng châm chọc.

Đột nhiên, Từ cửa phòng khách vang lên âm thanh một tiếng vỗ tay tán thưởng:

“Không hổ là người của Hoàng gia, quả thật rất ngang ngược, tôi rất muốn biết, nếu như Trần Gia Bảo thật sự xuất hiện ở trước mặt anh, anh còn có thể duy trì sự ngang ngược này hay không?”

Cả người Terai Chika chấn động, tiếng Việt Nam, giọng nói này vô cùng quen thuộc, chẳng lẽ là… ”

Cô ta đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần Gia Bảo từ cửa bước vào, bên cạnh còn có lga Tsuki của Phái Iga. Cả người Terai Chika kinh ngạc đến mức choáng váng, sau đó, trong lòng cô ta sinh ra một sự sợ hãi sâu sắc. Trân Gia Bảo… Vậy mà Trần Gia Bảo thật sự đến đây, hơn nữa còn thật sự đến nhanh như vậy, phải làm sao, phải làm sao bây giờ?

Niwa Sayaya cũng nhìn về phía Trần Gia Bảo, khi anh ta nhìn thấy lga Tsuki, ánh mắt ngạc nhiên và nghỉ ngờ nhìn thoáng

qua, anh ta nói bằng tiếng Việt Nam:

“Anh là người Việt Nam sao?

“Thì ra anh hiểu tiếng Việt Nam, vậy thì sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi” Trân Gia Bảo mỉm cười nói:

“Mất công tôi còn phải mang theo lga Tsuki đến để làm người phiên dịch, xem ra nó cũng không có tác dụng gì nữa nhỉ?”

Hai mắt lga Tsuki trợn trắng, có một sự không hài lòng nhẹ.

Chương 2361

Niwa Sayaya cau mày, đứng dậy nói:

“Giọng điệu của anh thật ngạo mạn, khiến tôi không thích lắm”

“Thật đáng tiếc, giọng điệu của tôi từ trước đến nay vẫn thế” Trần Gia Bảo lắc đầu, mỉm cười nói:

“Anh thích cũng được, không thích cũng không sao, không liên quan gì đến tôi”

Niwa Sayaya càng khó chịu hơn, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám nói chuyện với anh ta bằng giọng điệu này: “Anh có biết tôi là ai không?”

“Có biết” Trần Gia Bảo trả lời: “Khi tôi ở bên ngoài, lga Tsuki đã phiên dịch những lời anh nói cho tôi nghe, anh là thành viên Hoàng gia Nhật Bản”

“Nếu đã biết tôi là thành viên của Hoàng gia Nhật Bản, anh còn dám nói chuyện với tôi như thế này” Niwa Sayaya cười một cách khinh bỉ:

“Sợ là anh không muốn sống nữa”

lga Tsuki âm thầm lắc đầu, nhìn Niwa Sayaya như một kẻ

ngốc, đừng nói anh ta chỉ là một thành viên Hoàng gia, cho dù anh ta là thiên hoàng, Trần Gia Bảo cũng dám đánh.

“Thân phận là thành viên Hoàng gia… ” Trần Gia Bảo. nhướng mày: “Rất tuyệt vời sao? Cái gọi là thành viên Hoàng

gia lần cuối cùng khiêu khích tôi, đã đều không có

cơ hội để hối hận, càng đừng nói đến người Nhật Bản các anh từ thời cổ đại, đã được người Việt Nam tặng cho.

“Kim Ấn của vua Hùng Hiền Vương”, là đồ vật được một trong các quốc gia cống nạp cho Việt Nam. Vì vậy, thân phận của anh là một thành viên Hoàng gia Nhật Bản làm sao có thể so sánh được với con cháu của Vua Hùng cao quý của Việt Nam? Anh có tư cách gì mà làm ầm ĩ ở trước mặt tôi?”

Trước kia, một cựu quý tộc của Hoàng gia nước Anh tên gọi là Thắng Mộng Việt, có một lần khiêu khích Trần Gia Bảo ở tỉnh Hà Tĩnh, còn mời tới Đoàn Ky Sĩ Giáo Đình để đối phó với Trần Gia Bảo, sau đó, kết quả cuối cùng đương nhiên là rất thê thảm.

Vì vậy, trong mắt Trần Gia Bảo, “thành viên Hoàng gia”, “gia đình Hoàng gia” những thứ này không khác gì con kiến nhỏ.

Niwa Sayaya sững sờ, nụ cười khinh thường biến mất, giữa lông mày lên vẻ tức giận, trầm giọng nói:

“Anh rốt cuộc là ai? Lại dám coi thường Hoàng gia Nhật Bản chúng tôi. Có tin hay không, tôi sẽ khiến anh không bao giờ có thể rời khỏi Nhật Bản?”

“Đương nhiên anh ấy có tư cách” Terai Chika đột nhiên mở miệng nói:

“Bởi vì anh ấy là Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo đã làm loạn Nhật Bản đến long trời lở đất, anh nói xem anh ấy có tư cách nói điều này hay không?”

“Trần Gia Bảo?” Niwa Sayaya không khỏi thốt lên:

“Anh chính là Trần Gia Bảo sao?”

“Đương nhiên, nếu sai cho đổi l Niwa Sayaya nhìn Trần Gia Bảo từ trên xuống dưới một

lần nữa, đột nhiên bật cười thật to:

“Thì ra anh chính là Trần Gia Bảo, vừa rồi tôi còn đang nghĩ không biết phải đi đâu để tìm anh, dạy cho anh một bài học, không nghĩ tới, anh lại tự mình đưa tới tận cửa nhà chúng tôi, thật sự là thiên đường có lối anh không đi, địa ngục không có cửa anh lại tự mình đến”

Iga Tsuki trợn tròn mắt, không nói nên lời, phản ứng của Niwa Sayaya hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của cô ta, lúc này Niwa Sayaya vẫn dám khiêu khích Trần Gia Bảo, anh †a không phải là kẻ ngốc đó chứ?

Terai Chika càng không nói nên lời, ôm trán, giả vờ không quen biết Niwa Sayaya, thậm chí, cô ta còn hy vọng Trần Gia Bảo dạy cho Niwa Sayaya một bài học, thật sự là quá mất thể diện.

Trần Gia Bảo lắc đầu, hoàn toàn không để Niwa Sayaya vào trong mắt.

Chương 2362

“Thật sự là ồn ào, không bằng một con chó chết, ít nhất, một con chó chết sẽ không phát ra bất cứ âm thanh khó chịu nào.”

Tiếng cười của Niwa Sayaya đột ngột dừng lại, bùng lên tức giận nói:

“Anh dám măng tôi? Anh có biết không, tôi có một câu, vấn đề mà anh xúc phạm tôi có thể tôi sẽ nâng lên cấp độ ngoại giao, khiến anh không có cách nào giải thích với Việt Nam”

Terai Chika và lga Tsuki càng không còn lời gì để nói, còn Trần Gia Bảo thì giống như một con thỏ trắng thuần khiết đang lo lắng về các sự kiện ngoại giao.

Niwa Sayaya lấy lý do này để đe dọa Trần Gia Bảo, có lẽ anh ta thật sự là một kẻ ngốc… “Nâng lên cấp độ ngoại giao?”

Trân Gia Bảo cười một cách đầy khinh thường, tiến lên một bước, ngay lập tức đã tới phía trước người của Niwa Sayaya, đưa tay ra nắm lấy cổ áo của anh ta, dùng một tay nhấc anh ta lên, nói:

“Không biết là nâng lên chiều cao này có được coi là đủ cao không?”

Niwa Sayaya bị dọa sợ, vội vàng nắm lấy cổ tay của Trần Gia Bảo và hét lên:

“Anh đang làm cái gì vậy? Nhanh chóng đặt tôi xuống, nếu không, tôi sẽ cho anh không chịu được… ”

Trân Gia Bảo bịt kín lỗ tai, trực tiếp mang Niwa Sayaya đi

tới cửa, ném anh ta ra ngoài.

Niwa Sayaya ngã nằm bò trên mặt đất như chó ăn phân, chỉ cảm thấy đau đớn khắp người, sau đó, chỉ nghe Trần Gia Bảo nói một cách thờ ơ:

“Nếu đã là chó chết, vậy thì cần hiểu rõ hơn về cái chết một chút, tôi sẽ cho anh một con đường sống, anh đi đi” Niwa Sayaya đường đường là một thành viên Hoàng gia, lúc nào mà có thể bị xúc phạm như vậy? Anh ta rất tức giận, ngay lập tức đứng dậy, tức giận lao về phía Trần Gia Bảo.

Ánh mắt Trần Gia Bảo lóe lên một tia sắc bén, nhẹ nhàng nói:

“Nếu anh bước thêm một bước vào phòng khách, tôi lập tức sẽ lấy đầu của anh xuống, mà Hoàng gia Nhật Bản các anh cũng không thể làm gì được tôi, giống như tôi đã giết Fujishima Senga và Naomi Kurahashi”

Giọng nói của anh nhè nhẹ, nhưng những gì anh nói ra thật đáng sợ, giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào tim Niwa Sayaya.

Đây là lần đầu tiên Niwa Sayaya phải đối mặt với sát khí của một người đàn ông mạnh mẽ như Trần Gia Bảo, trong lòng dâng lên một cơn rét lạnh, gần như là theo bản năng của cơ thể, cơ thể hoàn toàn bị mất kiểm soát, đôi chân cũng run rẩy, đứng yên không thể cử động được, trong lòng anh ta kinh hãi.

Trần Gia Bảo lắc đầu, tự chế giễu:

“Một người không có tu vi võ đạo như vậy mà cũng dám đối mặt khiêu khích tôi, có nghĩa là danh tiếng của tôi ở

Nhật Bản vẫn chưa đủ lớn, có lẽ, tôi phải làm thêm một vài sự kiện lớn làm chấn động Nhật Bản”

Terai Chika kinh hoảng đến mức choáng váng, thời gian Trân Gia Bảo đến Nhật Bản không lâu nhưng anh ấy đã làm ra một

số sự kiện làm chấn động Nhật Bản, và hậu quả của mọi việc là làm cho toàn bộ Nhật Bản tổn thất nặng nề, vậy mà bây giờ Trần Gia Bảo còn muốn gây ra thêm một vài sự kiện lớn chấn động nữa, anh ấy thật sự muốn làm loạn Nhật Bản đến mức long trời lở đất mới chịu dừng lại hay sao?

Nghĩ đến điều này, cô ta trợ trừng mắt nhìn Niwa Sayaya ở trong sân, nếu không phải do Niwa Sayaya khiêu khích Trần Gia Bảo thì Trần Gia Bảo cũng sẽ không nghĩ đến điều này, thật sự là làm được việc thì ít, làm hỏng việc thì nhiều.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo quay sang nhìn Terai Chika, giều cợt nói:

“Tôi đang nghĩ, nếu như thông tin về cái chết của cô bị truyền ra ngoài, không biết là có làm chấn động toàn bộ Nhật Bản hay không”

Chương 2363

Trân Gia Bảo muốn giết tôi? Mặc dù Terai Chika đã chuẩn bị tốt tâm lý từ rất lâu, nhưng mà sau khi chính tai mình nghe Trần Gia Bảo nói điều này thì trong lòng vẫn sinh ra một sự kinh hoảng sợ hãi, khuôn mặt nhỏ của cô ta ngây ra một lúc.

Niwa Sayaya kinh hoảng, quên đi nỗi sợ ở trong lòng, hét †o lên:

“Đồ khốn, nếu anh dám động vào một cọng tóc của Terai Chika, người Nhật Bản chúng tôi chắc chắn sẽ không buông tha cho anh, thậm chí, tôi sẽ mời “Kiếm Thánh” Musashi Mari đuổi giết anh, khiến anh sống không được, chết cũng không xong”

Trân Gia Bảo quay đầu nhìn Niwa Sayaya, đột nhiên vẻ mặt kỳ quái nói:

“Anh lo lắng cho cô ta như vậy, chẳng lẽ, anh thích cô ta sao?”

“Không sai” Niwa Sayaya kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nói: “Cô Chika xinh đẹp không ai bằng, thanh khiết, thông minh, lại là một người xinh đẹp nhất thế giới, tôi thích cô ấy thì có gì kì lạ chứ?”

Trần Gia Bảo mỉm cười nói:

“Không kì lạ, nhưng mà, mặc dù tôi có thù oán với cô ta, nhưng mà công bằng mà nói, nhìn thấy biểu hiện hiện tại của anh, anh thật sự không xứng với cô ta, vì vậy, tôi đoán rằng, Terai Chika đã từ chối anh phải không?”

Có một chút ngạc nhiên hiện lên trong mắt Terai Chika,

không ngờ răng, Trần Gia Bảo lại hiểu bản thân cô ta như vậy.

Sắc mặt Niwa Sayaya thay đổi, bởi vì Trần Gia Bảo nói hoàn toàn chính xác, Terai Chika luôn tỏ ra lạnh lùng, xa cách với anh ta, nhưng ngoài mặt anh ta vẫn giả vờ nói: "Điều này thì có liên quan gì tới anh?"

ũng không có liên quan gì lớn, chỉ là tôi đột nhiên nhớ

tới một mùi vị tồi tệ, có thể cùng dạy cho hai người các anh "Trần Gia Bảo nở một nụ cười nghiền ngẫm, sau khi nói xong, đi đến chỗ của Terai Chika.

"Anh… anh muốn làm cái gì?" Terai Chika lắp bắp nói, không dám tiến lên phía trước một bước.

Trong lòng Terai Chika sinh ra một dự cảm không tốt lành.

Mà ở trong góc sân, Chikino Kitano đã âm thầm theo dõi tất cả mọi chuyện trong phòng khách, có ý muốn tìm người tới để cứu Terai Chika, nhưng cô ta không biết làm cách nào liên lạc với Thiên Mệnh Âm Dương Sư và "Kiếm Thánh" Musashi Mari, mà tìm người khác tới thì cũng không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo, chỉ có thể nhìn thấy chết mà không thể cứu trong vô vọng.

Trong một thời gian, cô ta chỉ có thể nhìn Trần Gia Bảo đi về phía trước Terai Chika, trong lòng lo lắng giống như kiến bò trên chảo nóng.

Dưới cái nhìn của tất cả mọi người ở đây, Trần Gia Bảo. đưa tay ra, khiêu khích chiếc cằm trắng và mịn màng của Terai Chika.

Dự cảm không tốt ở trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ, trong vô thức cô ta muốn lùi lại phía sau.

"Đừng di chuyển" Trần Gia Bảo mở miệng nói, trong giọng nói có một vẻ nghiêm nghị không thể phủ nhận. Terai Chika

trong lòng run lên, cô ta không dám nhúc nhích nữa, thành thật đứng ở đó.

Khóe miệng Trần Gia Bảo mỉm cười, cúi đầu, chậm rãi hôn lên đôi môi hồng hào của Terai Chika.

Con ngươi trong mắt Terai Chika đột nhiên co rút lại, Trần Gia Bảo muốn hôn cô ta sao?

Trong lòng cô ta tràn đầy sự phản kháng, nhưng mà cô ta cũng biết rằng, hiện tại cô ta không có chỗ cho sự phản kháng.

Trong lòng thở dài, chỉ có thể nhắm chặt mắt vào.

Trong tâm tâm đem Trần Gia Bảo thành một con lợn, chính là bị một con lợn cắn… Bỏ đi, con lợn thì quá xấu rồi, cứ nghĩ đó là Trần Gia Bảo đi.

Chương 2364

Niwa Sayaya kinh hoảng, Trần Gia Bảo đang ở trước mặt chính mình, không kiêng nể gì mà đi hôn người phụ nữ mà mình thích! Không một người đàn ông nào có thể chịu đựng được sự xúc phạm này.

Một cơn giận giữ mạnh mẽ xông lên đầu Niwa Sayaya, máu nóng sôi trào, lập tức xông vào trong phòng khách, muốn ngăn cản Trần Gia Bảo, đồng thời hét lên:

"Trần Gia Bảo, anh buông cô ấy ra cho tôi, nếu không tôi sẽ khiến anh đẹp mặt.."

Đột nhiên, một bóng người vụt qua trước mặt anh ta, lga Tsuki đứng trước mặt anh ta.

"Thương Lang" Một âm thanh vang lên, thanh kiếm samurai ra khỏi vỏ, thờ ơ nói:

"Anh đã bước vào phòng khách, kiếm của tôi sẽ lấy đầu của anh"

Sắc mặt của Niwa Sayaya thay đổi, không còn cách nào khác đành phải dừng lại.

Ở phía bên kia, Trần Gia Bảo hôn lên đôi môi đỏ mọng của Terai Chika, giống như hôn một đóa hoa hồng, tùy ý nếm thử.

Một tiếng "oanh" bùng nổ trong đầu Terai Chika, trời ạ, nụ hôn đầu của cô ta đã bị Trần Gia Bảo cướp đi. Cô ta vừa bị sỉ nhục, vừa rất tức giận, trong lòng rất muốn nhanh chóng đem Trần Gia Bảo làm cho tan xương nát thịt, không còn tro cốt.

Tuy nhiên, trên thực tế, đôi môi mỏng manh của cô ta

phải để cho Trần Gia Bảo thưởng thức nó, cô ta không có cách nào làm được.

Niwa Sayaya tái mặt đi, đôi mắt của anh ta dường như có thể thiêu đốt Trần Gia Bảo thành tro tàn vì tức giận.

Mà ở trong sân, Chikino Kitano nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, kinh ngạc không thể tin được, Trần Gia Bảo đã thật sự hôn cô Chika, anh ta… anh ta cũng quá vô liêm sỉ rồi?

lga Tsuki càng lắc đầu, cách thức trả thù của Trần Gia Bảo, thật sự là mùi vị ệ Không biết qua bao lâu, ngay khi Terai Chika cảm thấy cô †a sắp không thở được nữa thì Trần Gia Bảo buông Terai Chika ra và mỉm cười nói:

Ệ.

“Rất tốt, một hành động rất đơn giản, nhưng lại dễ dàng có thể khiến cho các cô không có năng lực và tức giận, cảm giác này thật tuyệt vời. Ngoài ra không thể không nói một điều, kĩ năng hôn của cô thật sự rất kém, một chút phản ứng cũng không có, xem ra cô phải luyện tập nhiều hơn trong tương lai”

“Đồ khốn nạn” Đôi mắt của Terai Chika ánh lên sự thù hận, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ tự tay giế t chết anh”

Niwa Sayaya run lên vì tức giận, anh ta đã theo đuổi cô trong mấy năm đều không có cách nào có được nụ hôn đầu ngọt ngào của nữ thần, vậy mà ở trước mặt của anh, một người đàn ông khác lại có được nó, điều này đối với anh ta mà nói, đó chắc chắn là một sự sỉ nhục to lớn. “Ha!” Trần Gia Bảo ngẩng mặt nhìn trời, cười nói:

“Thật đáng tiếc, cô đã rơi và trong tay của tôi, vì thế sẽ không bao giờ có cơ hội này. Tiếp theo đây, chúng ta sẽ nói về chuyện chính, chuyện quyết định xem cô sống hay là sẽ chết”

Sống hay là chết?

Đối mặt với vấn đề như vậy, ít người có thể thản nhiên mà đối mặt.

Nhưng mà, Terai Chika rõ ràng không ở nhóm này, sau khoảnh khắc hốt hoảng của cô ta, biết rằng hốt hoảng một chút cũng không giúp được gì cho việc giải quyết vấn đề.

Lúc này, cô ta hít sâu một hơi, miễn cưỡng tỉnh táo lại, làm một động tác tay "Mời", thoải mái nói: "Nếu cần nói, vậy thì ngồi xuống nói, hai vị mời ngồi đi"

Chương 2365

Trân Gia Bảo trong mắt chợt lóe tia kinh ngạc rồi biến mất, ngay sau đó thoải mái ngồi ở trên ghế sô pha, khen ngợi cười nói: "Trạng thái của cô, luyện tốt lắm, đáng tiếc hai ta đối nghịch, cô càng thể hiện tốt, tôi càng muốn giết cô"

Iga Tsuki không có ngồi xuống, mà là đứng ở bên cạnh ghế, thực hiện nhiệm vụ đúng với vai trò của mình.

"Dù sao tính mạng của Chika này đã ở trong tay anh, giết hoặc không gi u ở trong suy nghĩ của anh, cần gì phải mở miệng liền nói chém giết để uy hiếp với tôi?" Terai Chika ngồi ở đối diện Trần Gia Bảo, cao giọng nói: "Người đâu, rót trà cho khách quý, chuẩn bị trà ngon!"

Cô ta không thấy Chikino Kitano, nhưng cô ta tin tưởng, nơi này gây ra động tĩnh lớn như vậy, Chikino Kitano tuyệt đối sẽ ẩn núp một chỗ điều tra tình huống, chờ cơ hội mà hành động.

Bên ngoài, Chikino Kitano giật mình một cái, vội vàng đi tới phòng khách chỗ bếp pha trà, chậm rãi ngâm trà, tranh thủ có thể trì hoãn chút thời gian, nói không chừng cục diện có thể thay đổi.

Đồng thời, một đôi mắt như nước trong veo luôn luôn len lén nhìn về phía Trần Gia Bảo, chính là tên đàn ông này, người đã làm cho cô Chika mấy ngày nay tới tâm thần không yên, hơn nữa còn giết Akemi Kawamoto và Fujishima Senga, thật là… Thật là trẻ tuổi nhưng ngoài dự đoán của mọi người.

Dù là Trần Gia Bảo hay là lga Tsuki, đều không bất ngờ với sự xuất hiện của Chikino Kitano, rất rõ ràng, hai người bọn họ đã sớm biết Chikino Kitano tránh ở bên ngoài, chỉ là lười để ý

thôi.

Niwa Sayaya lo lắng Terai Chika sẽ gặp bất trắc, lại không dám đi vào trong phòng khách, sợ Trần Gia Bảo gi mình, trong lúc nhất thời, đầu đầy mồ hôi, tình thế khó xử.

Trần Gia Bảo ngồi ở trên ghế, liếc hắn một cái, nói: "Anh có thể ở lại chỗ này, nhưng là tôi bảo đảm, anh biết càng nhiều, mạng càng khó giữ, hiểu không?"

"Biết… Biết, biết càng ít, lại càng… Càng an toàn, tôi đi, tôi đi" Nawa Sayaya giật mình một cái, ảo não chạy mất dạng, mặc dù cảm thấy thật có lỗi với Terai Chika, nhưng anh ta thích Terai Chika như thế nào đi nữa, cũng phải giữ lấy mạng trước?

lga Tsuki khế cau mày, không nhịn được nhắc nhở: "Anh để cho Nawa Sayaya chạy, không sợ anh ta gọi người đến cứu trợ sao?"

"Không sợ" Trân Gia Bảo điềm đạm nói: "Nếu anh ta mời Kiếm Thánh Takezo Mari hoặc là mời tới thiên mệnh âm dương sư, Trần Gia Bảo tôi sẽ còn kiêng ky mấy phần. Còn lại, dù là anh ta có mời đến hàng trăm, hàng ngàn quân đội tới đây thì Trần Gia Bảo tôi cũng tới lui tự nhiên, có gì phải sợ?

Ngoài ra, tôi có lời cần nói cùng với Terai Chika, rất nhanh là xong, Nawa Sayaya coi như xin cứu binh cũng không kịp, dĩ nhiên, tôi là một người thương hoa tiếc ngọc, cũng không thích lạt thủ tồi hoa, cho nên có thể giữ được

mạng hay không còn xem cô chọn thế nào."

Trần Gia Bảo nói xong lời cuối cùng, ánh mắt đã nhìn về phía Terai Chika.

Terai Chika trong lòng run lên, điều này nói rõ, sống hay chết, rất nhanh sẽ có kết quả.

Lò trà cạnh Chikino Kitano cũng gấp gáp như vậy, trong lòng

không ngừng suy nghĩ, phải thế nào mới có thể kéo dài thời gian, chẳng lẽ sử dụng mỹ nhân kế với Trần Gia Bảo? Trần Gia Bảo trẻ tuổi như vậy, đúng thời điểm đầy sức lực, nhất định không ngăn được mị lực của mình… Nghĩ tới đây, Chikino Kitano lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, như là tìm được biện pháp đối phó Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, chỉ thấy Trần Gia Bảo ở trên ghế dần dần ngồi ngay ngắn người lại, nhìn Terai Chika, n ô hãy nghe cho kỹ, chuyên tôi nói đây rất quan trọng, bởi vì chuyện liên quan đến ngươi sinh tử, nếu như không hợp tác, hoặc là cố ý lừa dối, vậy tôi chỉ đành tạo nên "mối tình một nụ hôn giữa hai ta và chà đạp lên nó."

Ai có "mối tình một nụ hôn" với anh chứ?

Terai Chika tức giận đến ngứa ngáy, nhưng là đối mặt với Trần Gia Bảo, cũng chỉ có thể cưỡng ép đè nén sự tức giận, nói: "Anh hỏi đi, nếu như có thể nói, tôi sẽ không gạt anh, bởi vì tôi cũng muốn sống sót."

"Rất tốt, xem ra cô đã tỉnh ngộ, mở đầu tốt đẹp, đã giữ được một nửa tính mạng." Vẻ tán thưởng trong mắt Trần Gia Bảo chợt lóe lên, nói: "Thứ nhất, tôi hỏi cô, ngọc tỷ truyền quốc" bây giờ ở nơi nào?"

Chương 2366

Anh nghe nghe Fujishima Senga nói, ngọc tỷ truyền quốc" đã ở chỗ thiên mệnh âm dương sư, nhưng đó dù sao cũng là lời một phía Fujishima Senga, là thật hay giả cũng còn chưa biết, cho nên Trần Gia Bảo lại hỏi Terai Chika, mà đây cũng có thể kiểm tra ra Terai Chika ngoan ngoãn phối hợp hay không.

Terai Chika không có chút nào do dự, nói: "Sau khi từ Việt Nam trở về, tôi đem "ngọc tỷ truyền quốc" giao cho thiên mệnh âm dương sư, điểm này Fujishima Senga cũng biết, coi như nói cho anh, anh cũng không có cách cướp từ chỗ thiên mệnh âm dương sư, cho nên tôi không cần phải gạt anh""

Trần Gia Bảo âm thầm gật đầu, lời Terai Chika và Fujishima Senga giống nhau như đúc, xem ra "ngọc tỷ truyền quốc" thật ở chỗ "Thiên mệnh âm dương sư", mở miệng nói: "Thứ hai, cũng là điều tôi từng hỏi cô, ngọc tỷ truyền quốc" là đồ của Việt Nam, các ngươi cướp đi ngọc tỷ truyền quốc, rốt cuộc là mục đích gì?

Cũng không thể để người Nhật Bản các người giữ "ngọc tỷ truyền quốc", giành được "Thiên mệnh, từ đó làm chủ Việt Nam chứ?"

Nói tới đây, Trần Gia Bảo nhịn không được cười lên, xã hội hiện đại dựa vào là quân đội, dựa vào thực lực, cũng không phải là dựa vào "Thiên mệnh" huyền diệu khó giải thích, với năng lực của Việt Nam, đủ để nghiền nát Nhật Bản, chẳng lẽ Nhật Bản "Truyền quốc ngọc tỷ", là có thể không đánh mà thắng?

Dĩ nhiên, ngọc tỷ truyền quốc" chứa vận may của Nam bao đời nay, nếu để cho Nhật Bản cướp đi lời, sẽ cực kỳ phiền toái,

nếu không phương pháp có hấp thu vận may", Nhật Bản cũng chỉ có thể nhìn giương mắt nhìn. Cho nên Trần Gia Bảo có chút không thông, mục đích Nhật Bản muốn "ngọc tỷ truyền quốc, rốt cuộc là vì cái gì? lga Tsuki giống vậy tò mò nhìn về phía Terai Chika, nói không chừng có thể từ trong miệng Terai Chika, nghe được một ít bí mật.

Terai Chika hơi do dự, mở miệng nói: "Thực không dám giấu giếm, tôi cũng không biết."

Trần Gia Bảo thoáng qua vẻ bất mãn, tay phải đã tạo thành đường kiếm, tựa như muốn là sẽ giết Terai Chika. Con ngươi Terai Chika chợt co rút lại một cái, ngay sau đó cười khổ nói: "Coi như giết tôi, thì không biết vẫn làn không biết, tôi đem "ngọc tỷ truyền quốc" giao cho thiên mệnh âm dương sư, vốn cho là ông sẽ giao cho Thiên hoàng bệ hạ, hoặc là làm pháp sự, rút ra khí vận "ngọc tỷ truyền quốc" tới thay đổi phong thủy Nhật Bản, để sau này Nhật Bản có cơ hội đứng lên.

Nhưng mà theo ta biết, thiên mệnh âm dương sư sau khi giữ ngọc tỷ truyền quốc", không có động tĩnh gì, cứ như vậy đặt ở bên hẳn, quả thực làm người ta nghỉ ngờ."

lga Tsuki thầm kinh ngạc, hao hết trăm ngàn cay đắng, thật vất vả mới tới lấy được "ngọc tỷ truyền quốc, lại cứ làm như vậy để mất? Làm sao hoàn toàn không nhìn thấu việc làm của thiên mệnh âm dương sư, chẳng lẽ đây

chính là điểm hơn người của ông ta, khắp nơi đều không nhìn thấu?

Trân Gia Bảo bén nhạy bắt được ý Terai Chika vô tình tiết lộ, nói: "Cô nói là, thiên mệnh âm dương sư có cách rút vận may trong "ngọc tỷ truyền quốc" dẫn ra ngoài?"

"Đó là đương nhiên!" Terai Chika kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nói: "Thiên mệnh âm dương sư thông hiểu âm dương, sâu đạt thiên địa lý, có rất nhiều thuật thần kỳ huyền diệu, lấy vận may "ngọc tỷ truyền quốc, đối với ông ta mà nói, có cái gì khó?"

Trần Gia Bảo cau mày đứng lên, không nghĩ tới thiên mệnh âm dương sư lại có cách rút vận may của ngọc tỷ †ruyền quốc, mặc dù ông ta bây giờ còn chưa động tay, không có nghĩa là sau này sẽ không làm như vậy.

Nếu là thật để cho thiên mệnh âm dương hút hết vận may trong ngọc tỷ truyền quốc, coi như mình đoạt "Truyền quốc ngọc tỷ", cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Chương 2367

“Hơn nữa, coi như thật muốn đưa tới “Truyền quốc ngọc tỷ” trúng khí vận, cũng chỉ có thể do ta tới hấp thu, lấy này để đề thăng tự cảnh giới của mình thực lực, nếu là thật bị thiên mệnh âm dương sư cho đoạt trước, vậy mình khóc đều không chỗ để khóc, nhìn phải hấy mau đem “ngọc tỷ truyên quốc” đoạt lại mới được.”

Trần Gia Bảo nghĩ tới đây, trong lòng dâng lên cực lớn cảm giác cấp bách, âm thầm suy nghĩ muốn như thế nào mới có thể từ một vị “Truyền kỳ hậu kỳ” trong tay cường giả, hãy mau đem “Truyền quốc ngọc tỷ” cho đoạt lại. Trần Gia Bảo đắm chìm trong suy nghĩ, cũng quên tiếp tục đặt câu hỏi cho Terai Chika.

lga chỉho lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, Trân Gia Bảo sao đột nhiên không nói, chẳng lẽ anh cũng đang thế hiện chỗ người tài hơn người thường, không để cho người ta nhìn thấu? Terai Chika và Chikino Kitano ngược lại là thở phào nhẹ nhõm, Trần Gia Bảo không nói lời nào, tức là cô có thể tiếp tục từ nay về sau kéo dài thời gian.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo mở miệng nói: “Một câu cuối cùng, thiên mệnh âm dương sư ở nơi nào?”

Trước kia anh cũng hỏi qua Koga Mayo và lga Chiho, chẳng qua là bọn họ cũng không biết thiên mệnh âm dương sư cụ thể chỗ ở nào, có thể thấy thiên mệnh âm dương sư rất thần bí.

Terai Chika kinh ngạc nói: “Anh hỏi vậy làm gì, chẳng lế muốn cướp ngọc tỷ truyền quốc” từ chỗ thiên mệnh âm dương sư sao? Đúng là nhảy vào miệng cọp, tự tìm đường chết.”

Trân Gia Bảo bĩu môi một cái, nói: “Cái này không liên quan đến cô, cô chỉ cần thành thật trả lời câu hỏi là được”

“Nếu anh muốn tìm cái chết, vậy tôi không cần thiết ngăn anh nữa, thiên mệnh âm dương sư ở “Đông Chiếu Thần cung”

“Đông Chiếu Thần cung? Chưa nghe nói qua” Trần Gia Bảo liếc nhìn lga Tsuki, chỉ thấy Ilga Tsuki mặt đầy mờ mịt, hiển nhiên cũng chưa từng nghe qua “Đông Chiếu Thần cung”.

Terai Chika giải thích: “Đông Chiếu Thần cung là xây dựng cho thiên mệnh âm dương sư, người ông ta đặt vào mắt cũng chỉ có Thiên hoàng, Thủ tướng… người họ, nếu như anh thật muốn đi tìm thiên mệnh âm dương sư, tôi có thể cho anh một con đường, dù sao anh đi cũng là tự tìm đường chết”

Chủ động chỉ ra một một con đường đi đến “Đông ChiếuThần cung” sao?

Không cần phải nói, Terai Chika nhất định là cho rằng Trần Gia Bảo đi “Đông Chiếu Thần cung” là tự tìm đường chết, cho nên mới dám thoải mái nói cho Trần Gia Bảo. Dù sao đây đối với Trần Gia Bảo mà nói, ngược lại là một cái tin tốt, ít nhất, Trần Gia Bảo cách “ngọc tỷ truyền quốc” càng gần một bước.

Lúc này, Trần Gia Bảo đánh tiếng, cười nói: “Rất tốt, xem ra cô đã tỉnh ngộ, chờ ta sau này đem “ngọc tỷ truyền

quốc” mang về Việt Nam, sẽ không quên một phần trợ giúp của cô”

Terai Chika bĩu môi một cái, anh? Còn muốn đoạt lại “ngọc tỷ truyền quốc từ thiên mệnh âm dương sư? Nằm mơ đi đi!

Chikino Kitano đã pha xong trà, dùng mâm bưng ba ly thoang thoảng trà xanh đi tới, cố ý đứng ở bên cạnh Trần Gia Bảo, đem ly trà đặt ở bàn uống trà, cung kính nói: “Anh Trần, mời dùng trà”

Khóe miệng cô ta chứa nụ cười quyến rũ, ném một ánh mắt

quyến rũ cho Trần Gia Bảo, ngồi xuống, vạt áo trước ngực mở toang ra, cố ý lộ ra đường chỉ sâu trắng nõn nà, đủ để dập vào mắt.

Cô ta không tin, Trần Gia Bảo này khí thế trai trẻ hừng hực, chống lại sự quyến rũ mị lực của cô ta.

lga Tsuki trong lòng âm thầm khinh thường, dùng mỹ nhân kế với Trần Gia Bảo, thật là mất mặt, nếu Trần Gia Bảo trúng chiêu, càng mất mặt hơn!

Trân Gia Bảo khóe mắt liếc trên người Chikino Kitano, trong nháy mắt sau, liền bình thản thu hồi ánh mắt, bưng ly trà, thở dài nói: “Trà là trà ngon, thoang thoảng dễ chịu, đáng tiếc người pha trà lại không đứng đắn, trà này cũng coi như bỏ.”

Dứt lời, Trần Gia Bảo liền đem ly trà lần nữa đặt lại trên bàn uống trà.

Chương 2368

Mặc dù Chikino Kitano rất đẹp, có chút khác biệt, nhưng những thứ kia hồng nhan tri kỷ của anh, dù là tướng mạo hay khí chất, đều hơn hẳn Chikino Kitano.

Mắt của anh được luyện quen rồi, tự nhiên không sẽ trúng mỹ nhân kế rõ ràng như vậy của Chikino Kitano.

" Là…" Chikino Kitano miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, trên mặt ngượng ngùng đỏ ửng, một bên lui về phía sau, làm sao cũng không nghĩ ra, Trần Gia Bảo sao có thể không trúng mình mỹ nhân kế chứ? Chẳng lẽ Trần Gia Bảo không thích đàn bà? Đúng, nhất định là như vậy! Terai Chika Cũng không muốn Chikino Kitano dùng mỹ nhân kế với Gia Bảo, cho nên cũng không có gì thất vọng, nàng một bên bưng ly trà, vừa nói: "Anh còn có cái gì muốn hỏi không, cơ hội để tôi trả lời phóng khoáng như vậy rất ít, anh trân trọng đi"

"Thật ra thì điều tôi muốn biết, đều đã hỏi ra, đúng rồi…" Trần Gia Bảo "bừng tỉnh hiểu ra", ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên bàn uống trà, phát ra tiếng "Lộc cộc", nói: "Còn có một câu cuối cùng, cô muốn chết, hay muốn sống?"

Terai Chika đột nhiên căng thẳng, đối mặt với chuyện sống chết, ngay cả cân nhắc cũng không cần, cô ta đương nhiên là muốn sống, nhưng là cái vấn đề này cũng không phải là cô ta có thể quyết định.

Ngay khi Terai Chika cân nhắc cũng không biết trả lời như thế nào, đột nhiên, từ trong vườn truyền tới một thanh âm thanh: "Vấn đề này cứ để tôi thay cô Chika trả lời, cô ấy sẽ

sống, hơn nữa còn sẽ sống rất tốt"

Thanh âm trong trẻo uyển chuyển, rất êm tai, cũng rất đột ngột, trừ Trần Gia Bảo ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc. lga Tsuki trong lòng khiếp sợ, người trong vườn đến lúc nào, cô ta không nhận ra được, điều này nói rõ người tới thực lực, nhất định mạnh hơn cô ta.

Cô ta lập tức nghiêng đầu về hướng vườn, để nhìn rõ người tới, đôi mi thanh tú hơi cau lại, nghiêng đầu qua hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là người cô ta biết, hơn nữa còn là người cô ta không thích.

Trần Gia Bảo cũng vậy nhìn về phía vườn, chỉ thấy ở vị trí trung tâm vườn, thấy đứng ở đó là một thiếu nữ xinh đẹp, người mặc váy đầm dài đỏ trắng như Kimono của Nhật Bản, tướng mạo trắng nõn tuyệt đẹp, khí chất trong trẻo lạnh lùng cao ngạo, cho người một loại cảm giác xa cách đáng sợ.

Vốn dĩ là không khí trâm lặng, bao phủ cả một resort, bởi vì cô gái thần bí đến, mà trở nên lần nữa sáng lên, thay đổi thời cơ.

Cặp mắt Trần Gia Bảo sáng lên, thật là đẹp, riêng về tướng mạo mà nói, không hề kém Terai Chika và lga Tsuki.

Terai Chika thấy rõ người tới sau, trong con ngươi toát ra cực lớn vui sướng, tựa như thấy được cứu tinh vậy, đứng phắt dậy, kích động nói: ” Cô Akimato Masako, sao cô lại tới, thật là quá tốt”

Chikino Kitano cũng thở phào nhẹ nhõm, có người này tới, vậy thì tình thế đã ổn, tính mạng của Terai Chika và cô ta giữ được rồi.

Akimato Masako, cũng chính là cô gái cao quý ở khu resort này, nhìn Terai Chika gật đầu một cái.

Đối mặt Terai Chika một người phụ nữ hiển hách, cô ta vẫn giữ thần sắc ngạo nghễ, nói: “Một giờ trước, thiên mệnh âm dương sư truyền tin, nói hắn tạm thời bói quẻ, bói ra cô Terai Chika sẽ gặp chuyện liên quan đến tính mạng, hy vọng sư gia

có thể ra tay.

Cho nên sư gia phái tôi tới, giải vây cho cô Terai Chika, bây giờ quả nhiên có người có ý đồ bất chính với cô ấy, xem ra tôi tới kịp thời.”

Terai Chika vỗ ngực một cái, hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, dùng một tia sùng kính nói: “Ngay cả lần kiếp nạn này thiên mệnh âm dương sư cũng tính toán được, ông ấy thật quá là giỏi.

Chương 2369

Còn có lệnh sư đã đến trong giây phút quan trọng, phải phân tâm về Chiaka Kitano và tôi, đặc biệt để cho cô chạy tới tiếp viện, tôi thật có chút hổ thẹn"

Trân Gia Bảo trong lòng kinh ngạc, khi anh ở trên núi, cũng từng tự học qua bói toán, nhưng dù sao cũng là tự học, chỉ có thể thông qua coi quẻ tính ra một ít chuyện nhỏ không đáng nhắc, thiên mệnh âm dương sư lại có thể tính ra Terai chika gặp nạn, hơn nữa còn kịp thời để cho người tới cứu viện, không thể không nói, loại này bói quẻ có chút nghịch thiên.

Nếu là như vầy, đây chẳng phải là nói, coi như anh sau này đi "Đông Chiếu Thần cung" cướp "Truyền quốc ngọc tỷ", sẽ thiên mệnh âm dương sư đó biết trước, từ đó làm xong phòng bị từ sớm?

Nghĩ tới đây, Trần Gia Bảo nhức đầu, xem ra việc đoạt lại "Truyền quốc ngọc tỷ " độ khó lại cao mấy phần.

Còn không chờ anh tiêu hóa chuyện này, đột nhiên, Iga Tsuki ở bên tai anh nhỏ giọng giới thiệu: "Người đàn bà này tên là Akimato Masako, là học trò cưng của "Kiếm thánh Takezo Marï, mặc dù rất trẻ tuổi, nhưng cảnh giới võ đạo đã đến "Tông sư trung kỳ".

Chẳng qua là cô ta một mực đi theo Takezo Mari chuyên †âm tập võ, rất ít xuất đầu lộ diện, cũng không tham dự bảng võ đạo Nhật Bản, cho nên biết cô ta không mấy người"

Học trò của "Kiếm Thánh Takezo Mari" sao?

Trần Gia Bảo trong lòng kinh ngạc, khóe miệng vểnh lên cười,

bói toán của thiên mệnh âm dương sư thần kỳ, học trò giỏi của "Kiếm Thánh Takezo Mari" chặc chặc, chuyện phát triển mặc dù ra ngoài dự liệu, nhưng là càng ngày càng thú vị.

Akimato Masako cũng nhìn về phía Trần Gia Bảo, sắc mặt như cũ kiêu căng, nói: "Anh chính là Trân Gia Bảo danh tiếng bay xa mấy ngày nay ở Nhật Bản?"

"Không sai" Trần Gia Bảo lần nữa đánh giá nàng, chỉ thấy Akimato Masako tướng mạo tuyệt đẹp, dáng người chuẩn, chặc chặc thở dài nói: "Rất tốt, thời gian tôi tới Nhật Bản cũng không dài, nhưng liên tiếp gặp phải mấy vị tuyệt đại giai nhân, xem ra Nhật Bản cũng coi là địa linh nhân kiệt, không ít người đẹp."

"Hừ!" Akimato Masako hừ một tiếng: "Nhật Bản tất nhiên là địa linh nhân kiệt, hơn nữa đối với anh mà nói là một nơi đầm rồng hang hổ, tôi khuyên anh là sớm về Việt Nam, nếu không chờ long hổ thực sự rời núi, xé người thành giấy dễ như trở bàn tay"

Tròng mắt Chikino Kitano sáng lên, không hổ là học trò của "Kiếm Thánh, chính là ngang ngược!

Trần Gia Bảo vẫn ngồi ở trên ghế, vắt chéo hai chân, ung dung thoải mái nói: "Long hổ mà cô nói, chính là chỉ sư phụ Takezo Mari của cô với thiên mệnh âm dương sư sao?

Nhìn tổng quát toàn bộ Nhật Bản hơn một trăm triệu người, cuối cùng chỉ có thể tìm ra hai người tới uy hiếp tôi. Chậc chậc, xem ra Nhật Bản trừ người đẹp nhiều ra,

còn lại không ai dùng được."

Lời vừa nói ra, Akimato Masako sắc mặt biến đổi, thậm chí ngay cả lga Tsuki cũng có chút bất mãn.

Terai Chika lập tức nói: "Cô Masako, Trần Gia Bảo độc mồm độc miệng cô không cần phải đấu khẩu với anh ta" Akimato Masako hít sâu một hơi, ngẩng lên, ngạo nghễ nói: "Lần này

tôi tới, tổng cộng có hai chuyện, chuyện thứ nhất, hôm nay tôi muốn bảo vệ cô Terai Chika, hy vọng anh dừng tay lại””

“Hừ!” Trần Gia Bảo khế cười một tiếng, nói: “Nếu như là sư phụ cô đích thân tới, Trần Gia Bảo tôi nói không chừng sẽ còn kiêng ky ba phần, nhưng là cô mới chính là “Tông sư trung kỳ” mà thôi, muốn bảo vệ Terai Chika trước mặt Tôi, thật là tự đại…

Hay là nói, là học trò của Takezo Mari, để cho cô có một loại ảo giác, những người khác đều phải thoả mãn yêu cầu của cô sao?”

lga Tsuki khóe miệng nhếch lên một tia nhàn nhạt, cãi giỏi lắm!

Terai Chika và Chikino Kitano lại lần nữa lo lắng đứng lên, Trần Gia Bảo nói không sai, Akimato Masako tuy là học trò của “Kiếm Thánh, nhưng thực lực thua xa Trần Gia Bảo, nếu như có xung đột, nói không chừng ngay cả Akimato Masako cũng sẽ bị Trần Gia Bảo cho bắt giữ.

Chương 2370

“Anh đừng vội, để tôi nói ra chuyện thứ hai” Vẻ mặt Akimato Masako nghiêm lại, nghiêm mặt nói: “Sư gia kêu tôi chuyển lời với anh, sau khi nghe chuyện thì rất hứng thú về anh, nửa tháng sau, đúng lúc là đêm trăng tròn, sư gia hẹn anh lên núi Phú Sĩ đấu sinh tử, thắng làm vua, thua bỏ mạng!”

Lời vừa nói ra, Terai Chika, lga Tsuki ngạc nhiên, “Kiếm Thánh Takezo Mari xếp thứ nhất Nhật Bản, chủ động hẹn Trần Gia Bảo quyết chiến sao? Trời ơi, cái tin tin tucs này truyền đi, tuyệt đối là náo loạn Nhật Bản, không, thậm chí là náo động cả thế giới!

Chẳng qua là, “Kiếm thánh” Takezo Mari đã là “Truyền kỳ ” của cường giả, mà Trần Gia Bảo mới là “Bán bước truyền kỳ” mà thôi, với sự chênh lệch lớn như vậy, Trần Gia Bảo. thật sẽ đồng ý lời quyết chiến chứ?

Đám người Terai Chika rối rít nhìn về phía Trần Gia Bảo. Akimato Masako tỏ vẻ khinh miệt, cũng dần dần rõ ràng, nói: “Sư phụ lên tiếng khiêu chiến, Trần Gia Bảo anh dám đồng ý không?”

Khiêu khích, trắng trợn khiêu khích!

Akimato Masako tựa như ăn chắc Trần Gia Bảo không dám ứng chiến, sau khi nói xong, nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, ánh mắt càng khinh miệt, tựa như Trần Gia Bảo chỉ muốn cự tuyệt, chính là quỷ nhát gan vậy.

Terai Chika và Chikino Kitano cũng nhận định Trần Gia Bảo không dám ứng chiến, dẫu sao, cũng chỉ có “Bán bộ truyền kỳ”, còn xa lắm mới là đối thủ của “Kiếm thánh” Takezo Mari,

nếu quả thật ứng chiến, vậy chỉ có một hậu quả, là chết chắc!

lga Tsuki cũng có lòng khuyên Trần Gia Bảo đừng ứng chiến, nhưng nếu nói quá thẳng, sẽ làm Trần Gia Bảo mất mặt.

Cô ta vờ ho khan hai tiếng, nói: "Cô Masako, cô thật khi dễ người ta, ngay cả người ngoài cuộc như tôi cũng không nhìn hỏi rồi, mọi người đều biết, lệnh sư "Kiếm thánh Takezo Mari đã đến cảnh giới "Truyền kỳ", chấn động Nhật Bản mấy chục năm.

Bây giờ nhưng chủ động khiêu chiến một vị "Bán bước. truyền kỳ ", đây vốn là không công bằng, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, Nhật Bản chúng ta thành trò cười của quốc tế.

Lại nói, Trần Gia Bảo ứng chiến thì đã có sao, chuyện này một khi truyền đi, cuối cùng "Kiếm thánh thắng hay thua, Nhật Bản đều là người thua, cho nên tôi quả thực thấy Trân Gia Bảo không cần thiết ứng chiến.

Ngược lại, nếu như Trần Gia Bảo từ chối, cũng không mất mặt gì, ngược lại còn nổi tiếng vì tự biết mình"

Mặc dù cô ta là đang cùng Akimato Masako nói chuyện, ý trong ý, cũng đang ám chỉ Trần Gia Bảo, mở đường cho anh, anh chỉ cần theo đường cự tuyệt là được.

Trần Gia Bảo khóe miệng vểnh lên một nụ cười châm biếm, chậm rãi đứng lên, nói: "Đường đường cường giả "Truyền kỳ" Nhật Bản lại chủ động khiêu chiến tôi, chuyện này bất kể thấy thế nào cũng không công bằng…"

lga Tsuki lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra Trần Gia Bảo hiểu ý, không tệ không tệ, vừa rồi cô ta thật sự sợ Trần Gia Bảo đầu óc nóng lên xuống tiếp nhận khiêu chiến, nói ệt Nam, nếu

như vậy, trừ phi đem Trần Gia Bảo về không, nhất định sẽ chết ở dưới kiếm Takezo Maii.

“Xem ra anh là muốn từ chối lời khiêu chiến của sư gia tôi, tôi còn tưởng rằng người Việt Nam này thế nào, can đảm ra sao, bây giờ nhìn lại cũng chỉ như vậy, quả thực làm người ta thất vọng” Akimato Masako ánh mắt khinh miệt, cười nói: “Cũng được, dù sao kết quả, trong dự liệu nếu anh tiếp nhận lời khiêu chiến, ngược lại tôi thấy kỳ quái”

Terai Chika và Chikino Kitano cũng cười theo, không hổ là Akimato Masako, mới tới không bao lâu, liền đè ép Trần Gia Bảo kiêu căng xuống, thật không hổ là học trò của “Kiếm thánh”.

Chương 2371

Ban đầu trước khi Akimato Masako tới, hai cô bị khí thế của Trần Gia Bảo chèn ép, còn tưởng rằng Trần Gia Bảo này thế nào, bây giờ nhìn lại, Trần Gia Bảo gặp mặt Akimato Masako, kiêu căng liền bị đ è xuống hết, vậy chờ "Kiếm thánh" Takezo Mari đích thân tới, Trần Gia Bảo há chẳng phải là sẽ bị sợ ôm đầu trốn chui như chuột?

Trần Gia Bảo lắc đầu một cái, lộ ra vẻ mặt kỳ quái, nói: "Ai nói tôi muốn từ chối, phụ nữ Nhật Bản các người, luôn tự cho mình là đúng? Lời khiêu chiến này, Trần Gia Bảo tôi tiếp nhận"

Lời vừa nói ra, giống như đá phá trời, mấy người phụ nữ kinh ngạc.

lga Tsuki nghiêng đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo, kinh ngạc: "Anh… Anh nói gì?"

Akimato Masako nửa là kinh ngạc, nửa là khó tin nói: "Anh chắc chắn chấp nhận khiêu chiến?"

"Dĩ nhiên" Trần Gia Bảo nhàn nhạt nói: "Đàn ông, nhất là đàn ông Việt Nam, tuyệt đối cấm không được kén chọn, nếu có người chủ động khiêu chiến, Trần Gia Bảo tôi tự nhiên không có lý gì để từ chối"

"Không phải…" lga Tsuki hoài nghi Trần Gia Bảo không để ý tới tình huống trước mắt, vội vàng nói: "Anh rốt cuộc có biết người khiêu chiến là ai không đấy?" "Dĩ nhiên biết" Trần Gia Bảo nói: "Kiếm Thánh Takezo Mari của Nhật Bản, Truyền kỳ" cường giả, nhìn không những danh tiếng, thực lực cũng rất mạnh."

Nếu biết ông ta mạnh mẽ, vậy anh còn dám quyết chiến?" Iga Tsuki khiếp sợ, cảm thấy đầu Trần Gia Bảo có phải hỏng rồi không?

**Truyền kỳ" cường giả rất mạnh, chẳng qua là… Trần Gia Bảo nhẹ liếc về cô một cái, nói: "Vậy thì như thế nào chứ? Trân Gia Bảo há lại là hạng người nhát gan?"

"Xem ra anh còn có mấy phần nhận thức, ngược lại tôi bắt đầu đối nhìn anh với cặp mắt khác xưa" Akimato Masako đưa ra lời khen từ đáy lòng, vỗ tay mà khen: "Mặc dù ngươi hành động này giống như là tự tìm đường chết, nhưng có khí phách như thế, cũng không uổng sư gia tôi chủ động khiêu chiến.

Nửa tháng sau, đêm trăng tròn, núi Phú Sĩ, anh cùng sư gia tôi đấu trận sinh tử, sinh tử như thế nào, là do thiên mệnh, dĩ nhiên, trước khi quyết chiến đừng trốn về Việt Nam.

Nhưng tôi bảo đảm với anh, chỉ cần anh bước vào Nhật Bản nửa bước, sư gia tôi tuyệt đối sẽ tự mình xuất thủ, lấy đầu của anh!"

Trân Gia Bảo đứng chắp tay, cười lạnh nói: "Cô yên tâm, Trần Gia Bảo tôi luôn luôn nói được làm được, tuyệt không phải lâm trận chạy trốn người."

"Như thế thì tốt!" Mắt Akimato Masako khinh miệt chợt lóe rồi biến mất, Trần Gia Bảo tiếp nhận khiêu chiến, mặc dù ra ngoài dự liệu, dù sao nói chuyện cũng tốt, Trần Gia Bảo tự tìm đường chết, cô không có ý kiến.

Terai Chika và Chikino Kitano không lên tiếng gì nhưng cũng kích động, Trần Gia Bảo đồng ý khiêu chiến, điều này nói lên cái gì, nói rõ Trần Gia Bảo chỉ sống được nửa tháng nữa thôi, tốt quá rồi!

Iga Tsuki đã hoàn toàn không hiểu, hoàn toàn không nghĩ ra, Trần Gia Bảo tại sao phải đồng ý loại khiêu chiến gần như biết là chết, chẳng lẽ hắn cho là hắn giết được Akemi Kawamoto,

là có thể như vậy giết được Takezo Mari? Không hiểu nổi, thật là không hiểu nổi.

Lúc này, Akimato Masako tiếp tục nói: "Ngoài ra, tôi hôm nay muốn bảo vệ Terai Chika, mà coi như trao đổi, trước anh cùng sư gia tôi quyết chiến, tôi đảm bảo không ai ở Nhật Bản làm gì anh, để cho anh có thời gian điều chỉnh trạng thái, như thế nào?"

"Không thành vấn đề" Trần Gia Bảo khép mi, nhìn Terai Chika một cái, nói: "Lúc nào tôi cũng có thể lấy mạng cô, cũng không gấp, nhưng dựa theo lời hứa hẹn của chúng †a, cô phải cho tôi đường đến "Đông Chiếu Thần cung" mới được."

"Đông Chiếu Thân Cung?" Akimato Masako sửng sốt một chút, đột nhiên kinh ngạc hét: "Anh… Anh đi tìm thiên mệnh âm dương sư sao?"

Cô tới tương đối trễ, cũng không có nghe được Trần Gia Bảo và Terai Chika nói chuyện, cho nên cũng không biết Trần Gia Bảo muốn tìm thiên mệnh âm dương sư đoạt lại "ngọc tỷ truyền quốc".

Chương 2372

“Cái này không liên quan đến cô” Trần Gia Bảo ngắt lời, nhìn Terai Chika.

Terai Chika giật mình một cái, nói: “Không thành vấn đề, tôi đem cụ thể chỗ đi nói cho anh”

Vừa nói, cô không hề giấu giếm, lúc này nói cho Trân Gia Bảo, đồng thời trong lòng âm thầm cười, Trần Gia Bảo chân trước mới vừa tiếp nhận lời khiêu chiến với Takezo Maïi, nếu như chân sau lại đi trêu chọc thiên mệnh âm dương sư, coi như Trần Gia Bảo là mèo có chín cái mạng, cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Iga Tsuki đã sợ ngây người, chẳng lẽ Trần Gia Bảo còn muốn lại đi trêu chọc thiên mệnh âm dương sư sao? Nghĩ đến khả năng này, nội tâm lIga Tsuki có đợt sóng gió kinh hoàng.

“Chúng ta đi thôi.”

Đột nhiên, tiếng Trân Gia Bảo vang lên bên tai lga Tsuki. lga Tsuki trong nháy mắt thức tỉnh, chỉ thấy Trần Gia Bảo đã bước ra phòng khách, đi tới trong sân nhà, cô ta vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Trần Gia Bảo và Akimato Masako lướt qua trong nháy mắt, đột nhiên bước chân dừng lại, nói: “Thay tôi gửi lời đến Takezo Mari, thời gian không còn nhiều, hãy trân trọng đi”

Đôi mắt của Akimato Masako bỗng nhiên trợn to, cô không nghe lầm chứ, Trần Gia Bảo lại dám uy hiếp sư gia của cô?

lga Tsuki và Terai Chika đề kinh ngạc, Trần Gia Bảo quá kiêu

ngạo rồi?

Akimato Masako đột nhiên thay đổi sắc mặt, thông suốt xoay người, muốn dạy dỗ Trân Gia Bảo.

Chỉ thấy Trần Gia Bảo đã tiếp tục đi vê phía trước, mặc dù nhìn như không nhanh không chậm, nhưng trong thực tế tốc độ rất nhanh tốc, trong nháy mắt, đã đi ra đến vườn, biến mất ở cửa chính.

Akimato Masako căm hận, giậm chân: "Trần Gia Bảo, mồm miệng thì giỏi lắm, đến lúc thua dưới kiếm sư gia tôi, tôi xem anh còn có thể làm sao phách lối làm sao, hừ!"

"Cô không cần tức giận như vậy." Terai Chika đi tới bên cạnh, cười nói: "Trần Gia Bảo là ngôi sao mới nhưng năm gần đây của Việt Nam, hơn nữa giết rất nhiều cường giả ở Việt Nam, rất có tiếng tăm trong giới cường giả Việt Nam. Nếu như Trần Gia Bảo chết Nhật Bản, chẳng những chúng †a bớt một rắc rối, giới cường giả Việt Nam cũng có tổn thất lớn, sau này chúng cũng sẽ không ngóc đầu lên

được trước giới cường giả Nhật Bản. Đối với Nhật Bản chúng ta mà nói, tuyệt đối có lợi không có hại, ông "Kiếm Thánh đúng là thần bảo vệ của Nhật Bản chúng ta"

Akimato Masako gật đầu một cái, hít sâu một hơi, lại lần nữa khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, nói: "Ba mươi năm trước, "Kiếm thánh mới thành lập, đi đến Việt Nam, chỉ trong vòng nửa năm đánh bại rất nhiều cường giả Việt nam, nổi danh thiên hạ"

Đáng tiếc thời điểm phong độ dó, nhưng toàn trong tay cường giả Việt Nam, thậm chí bị buộc khuất nhục, cuộc đời còn lại tuyệt không nữa bước tới Việt Nam nửa bước." "Chuyện này tôi cũng đã nghe nói qua." Terai Chika hơi cau lại đôi mi thanh tú, nói: "Nghe nói chuyện này mà "Kiếm Thánh bị vạn người phỉ nhổ"

" Không sai." Akimato Masako trâm giọng nói: "Bây giờ ba mươi năm đã qua, sư gia cũng đã trở thành "Truyền kỳ" cường

giả, tự tin có thể rửa nhục, nhưng vì lời thề không có cách vào việt Nam, chuyện này thành điều khúc mắc trong lòng sư gia, thậm chí thành tâm ma, ngăn cản thầy bước vào cảnh giới "Thiên tiên "

Bây giờ vừa hay, Trần Gia Bảo coi như là người giỏi của Việt Nam, lại dám đến đến Nhật Bản, nếu như có thể giết Trần Gia Bảo, cũng coi là cởi được nút thắt trong lòng sư gia, nói không chừng mượn cơ hội này, còn có thể đột phá, trở thành "Thiên tiên cường giả trong truyền thuyết. Cho nên, Trần Gia Bảo phải chết!"

Chương 2373

Terai Chika suy nghĩ một chút, nói: "Tôi sẽ phân phó người, đem tin tức này truyền khắp toàn thế giới, càng nhiều người chú ý chuyện này, Trần Gia Bảo thua thì giới võ đạo Việt Nam đả kích càng lớn, lão "Kiếm Thánh cũng có thể vui vẻ"

"Được, chuyện này giao cho cô." Akimato Masako nói Xong, xoay người đi ra ngoài: "Tôi cũng nên tạm biệt, hãy nhớ, khoảng thời gian này không được phái người đi đối phó Trần Gia Bảo, phái Koga và phái Iga"

"Tôi hiểu, tôi sẽ không làm chuyện vô ích này" Terai Chika Dù sao nửa tháng sau, Trần Gia Bảo sẽ chết, nếu phái Koga và phái lga dám chung thuyền với Trần Gia Bảo, vậy chờ Trần Gia Bảo sau khi chết, tôi sẽ tính sổ một thể.

Cuối cùng, mong cô Akimato Masako giúp tôi gửi lời hỏi thăm sức khỏe đến "Kiếm Thánh", cũng cảm ơn ông ấy đã cứu mạng."

Akimato Masako quay lưng về phía Terai Chika gật đầu một cái, đi ra vườn.

Terai Chika thở phào nhẹ nhõm, lần này thoát chết trong gang tấc, > thật đúng là dọa nàng sợ chết khiếp.

làm sao vậy?" "Trần Gia Bảo chỉ còn sống 15 ngày, chẳng lẽ còn không đáng để tôi vui?" Terai Chika một bên cười, một bên vui

sướng đi tới hướng phòng khách, nói: "Tôi hôm nay tâm trạng tốt, pha trà cho tôi… Không, cho tôi rượu, tôi muốn uống thật vui!"

Sau khi Trần Gia Bảo và lga Tsuki rời đi, quay về phái Iga. Đứng trước Đạm Đài Thái Vũ, Vũ Nhược Uyên và Koga Mayo, lga Tsuki kể lại chuyện xảy ra, nói đến Trần Gia Bảo tiếp nhận lời khiêu chiến, lại lắc đầu nói: "Trân Gia Bảo thật sự là điên rồi, tiếp nhận lời khiêu chiến của "Kiếm thánh Takezo Mari, vậy mà tôi cứ tìm cách bắc thang cho. anh ta xuống"

Lúc đó, trong đại sảnh của phái lga, tất cả mọi người kinh sợ, rối rít nhìn Trần Gia Bảo.

Nhất là Koga Mayo và lga Chiho, trong lòng đầy sóng gió, hai người bọn họ hiểu "Kiếm thánh" Takezo Mari đáng sợ, cũng chính vì vậy, cho nên mới không hiểu sao Trần Gia Bảo lại đồng ý.

Còn người trong cuộc Trần Gia Bảo, thì ngồi ở ghế sô pha bằng da thật, vừa ăn đào, vừa xem chương trình, không hề bị lay động, dường như người chiến đấu không phải anh ta.

Vũ Nhược Uyên thủ không nhịn được, đi tới ngồi xuống đối diện Trần Gia Bảo, nghiêm mặt nói: "Tôi không hiểu sao anh lại tiếp nhận lời khiêu chiến? Nhưng tôi biết, anh không phải kẻ lỗ m ãng, nếu dám làm, nhất định có cách. Chuyện này coi như qua, nhưng tôi không hiểu, anh lấy bản đồ từ chỗ Terai Chika đến "Đông theo Thần cung ", anh muốn làm cái gì?"

"Còn có thể làm gì?" Trần Gia Bảo bỏ đào vào trong

miệng, nói: "Đương nhiên là tìm thiên mệnh âm dương sư lấy lại "ngọc tỷ truyền quốc", đây không phải là mục đích tôi tới Nhật Bản sao?"

Vũ Nhược Uyên cảm thấy chuyện không như vậy đơn giản, nói: "Vậy anh định lúc nào đoạt lại ngọc tỷ truyền quốc?"

"Đương nhiên là càng sớm ra tay càng tốt" Ánh mắt Trần Gia Bảo dần dần sáng lên, nói: "Nửa tháng sau, mới là ngày chiến đấu, chã từ giờ tới lúc đó tôi để yên không làm gì?

Trễ nhất ngày mốt, tôi thì sẽ đi “Đông chiếu Thần cung, đợi thiên mệnh âm dương sư, chờ cơ hội đoạt lại ngọc tỷ truyền quốc!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người lại lần nữa rơi vào trong khiếp sợt

Trần Gia Bảo vừa mới tiếp nhận lời khiêu chiến, ngay sau đó lại cướp đồ từ tay thiên mệnh âm dương sư, trong thời gian ngắn ngủi như thế, đống đầu với hai người đứng đầu Nhật bản, Trần Gia Bảo chắc chắn không có nói đùa chứ?

Chương 2374

Trước Đạm Đài Thái Vũ, tất cả mọi người kinh ngạc.

“Đã là lúc nào rồi, chỉ còn biết ăn.”

Vũ Nhược Uyên bắt đầu động tay, trực tiếp đem đ ĩa trái cây đi, cau mày hỏi: “Với thực lực bây giờ, tuyệt đối không phải đối thủ của cường giả “Truyền kỳ”, ngọc tỷ truyền quốc trong tay thiên mệnh âm dương sư, khả năng thành công cực kỳ nhỏ, lại thêm nửa tháng sau đối đầu trực tiếp với “Kiếm Thánh, cơ hội còn sống gần như là không.

Quả thực không được, chúng ta bây giờ trở về Việt Nam đi, ít nhất ngươi còn có thể giữ được tính mạng, với khả năng của anh, chưa đến 10 năm, thì có thể chiến thắng Takezo Mari và thiên mệnh âm dương sư, đến lúc đó lại cướp “ngọc tỷ truyền quốc” cũng không muộn.”

Khi ở tỉnh Trung Nguyệt, Trần Gia Bảo đối mặt “Truyền kỳ hậu kỳ” cường giả Sầm Kim Thượng, cơ hồ không còn sức đánh trả, nếu như không phải là Lưu Ly kịp thời đến, chỉ sợ Trần Gia Bảo đã chết ở trên núi phượng hoàng.

Đối mặt đều là “Truyền kỳ hậu kỳ” cường giả là thiên mệnh âm dương sư, Vũ Nhược Uyên hoàn toàn không coi trọng Trần Gia Bảo, cho nên mới khuyên Trần Gia Bảo trở về Việt Nam.

Hai người Koga Mayo, lga Tsuki nhất thời nhíu mày lại tới, bây giờ phái Koga và lga đã buộc chặt với Trần Gia Bảo, nếu như Trần Gia Bảo chạy trốn, kia Takezo Mari tức giận, nói không chừng sẽ giận cá chém thớt với bọn họ.

Nhưng là coi như Trân Gia Bảo ở lại chỗ này, hậu quả cuối

cùng, không phải chết ở trên tay thiên mệnh âm dương sư, cũng là dưới kiếm Takezo Mari, bọn họ lại không có lý do gì cưỡng ép Trần Gia Bảo ở lại, chuyện này không dễ làm.

Đạm Đài Thái Vũ hơi cau lại đôi mi thanh tú, nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo, tựa như Trần Gia Bảo về Việt Nam hay không, rất quan trọng với cô.

“Trốn về Việt Nam?” Trần Gia Bảo lắc đầu mà cười, lấy lại đ ĩa trái cây, vừa lột vỏ đào, vừa nói: “Trần Gia Bảo tôi cũng không phải là người lâm trận bỏ trốn”

“Chẳng lẽ ngươi thật muốn ở lại chờ chết…”

Vũ Nhược Uyên còn chưa nói hết, Trần Gia Bảo cong ngón tay, ném miếng đào đã bóc vỏ vào miệng cô, giữ lại lời cô chưa nói xong ở trong miệng.

Cô tức giận, dùng sức trợn mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái.

“Hừ”” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nói: “Trần Gia Bảo. tôi đường đường là dòng dõi quý tộc, làm sao có thể chết ở đây? Tôi đã ở lại, tự dựng sẽ có cách.

Tóm lại, ngày mốt đi “Đông Chiếu Thần Cung, tìm thiên mệnh âm dương sư, đoạt lại “Truyền quốc ngọc tỷ”, nửa tháng sau, sẽ chém chết Takezo Maril

Thần thoại của Nhật Bản, do Trần Gia Bảo tới đánh bại!” Thái độ của hắn rất ngang ngược, như muốn san bằng mọi thứ!

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, Trần Gia Bảo muốn khiêu chiến hai vị “Truyền kỳ hậu kỳ” cường giả? Anh có tự cao quá không?

“Nói hay!”

Đạm Đài Thái Vũ đứng lên, không những thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa trong tâm trạng còn phấn chấn, cao giọng nói: “Không hổ là đàn ông Việt Nam, khẳng khái phóng khoáng,

khí phách vô song!”

“Quá khen” Trần Gia Bảo ngước mắt, nói: “Vậy ngày mốt đi Đông Chiếu Thân Cung” thì thế nào?”

“Dĩ nhiên là một mình tôi!” Đạm Đài Thái Vũ không do dự,

nói: “Lần này tôi tới Nhật Bản, vốn chính là vì khiêu chiến âm dương sư âm dương, tới kiểm chứng “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh” của mình, bây giờ có thể có cơ hội đánh một trận với thiên mệnh âm dương sư, Đạm Đài Thái Vũ cầu cũng không được.”

Chương 2375

Trước đó cô ta còn đang lo lắng cho, nếu như Trần Gia Bảo không tuân thủ cam kết, lâm trận mà chạy, liền chứng minh Trần Gia Bảo đã mất đi khí phách, vậy cô ta phải cân nhắc một chút, cô ta nên để Trần Gia Bảo làm đối thủ cả đời.

Không tệ, Trần Gia Bảo vẫn là quyết định tiếp tục ở lại, mặc dù sẽ nguy hiểm, nhưng cô ta tin tưởng thực lực Trần Gia Bảo, càng tin tưởng "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", có thể trợ giúp Trần Gia Bảo sống sót, hơn nữa thuận lợi đoạt lại "Truyền quốc ngọc tỷ".

"Sảng khoái!" Trần Gia Bảo búng tay, một nhóm màu tím đến chỗ Đạm Đài Thái Vũ, cười nói: "Tôi phát hiện tôi là càng ngày càng thích cô."

Đạm Đài Thái Vũ Theo bản năng đưa tay nhận lấy, chỉ thấy là một quả đào màu tím, cười thất thanh!

Trần Gia Bảo ánh mắt kinh diễm, không khỏi không thừa nhận, cô gái này dáng dấp thật xinh đẹp, đáng tiếc, cuối cùng nhưng phải đem hết toàn lực quyết tử chiến, đáng tiếc, thật là đáng tiếc. Đạm Đài Thái Vũ, thấy Trần Gia Bảo tươi tắn, lập tức kịp phản ứng, cười biến mất, nhàn nhạt nói: "Vậy chuyện này cứ quyết định như vậy, ngày mốt, ôia đi cùng với anh đến "Đông Chiếu Thần Cung" đánh với thiên mệnh âm dương sư."

"Được" Trần Gia Bảo gật đầu một cái, nói: "Có cô giúp, khi đi đến "Đông Chiếu Thần cung" sẽ thoải mái hơn rồi."

"Các người tiếp tục nói chuyện đi, tôi trở về phòng điều chỉnh trạng thái, khi đi thông báo cho tôi là được"

Đạm Đài Thái Vũ luôn luôn là phái hành động, sau khi nói xong, xoay người liền hướng trong phòng khách, đưa lưng về phía mọi người thời, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, khá tốt, Trần Gia Bảo không để cho cô ta thất vọng.

Bên kia, tất cả mọi người bị đối thoại của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ dọa sợ ngây người, Trần Gia Bảo lớn gan làm bậy thì thôi, sao ngay cả tiểu thư Đạm Đài Thái Vũ cũng theo Trần Gia Bảo?

Chẳng lẽ cho cho rằng, dựa vào "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", là có thể chiến thắng "Truyền kỳ hậu kỳ" cường giả?

Bao gồm Vũ Nhược Uyên, tất cả mọi người đều không coi trọng hai người bọn họ.

Trong kế hoặc đi "Thần Chiếu Thiên Cung", Terai Chika đổ dầu vô lửa, tin tức Trần Gia Bảo đến núi Phú Sĩ, lan ra †oàn cầu.

Nhật Bản sôi sục, Việt Nam rung chấn, thậm chí ngay cả cả thế giới cũng hơi khiếp sợt

Chỉ là cách nhìn không giống nhau, "Kiếm Thánh" Nhật Bản ra mặt, tự mình áp chế Trần Gia Bảo, đây đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối như một liều k1ch thích.

Chính phủ Nhật bản, bắt đầu phong tỏa phú Phú Sĩ, nghiêm cấm những người không có nhiệm vụ ra vào, tránh đến lúc đó quấy rầy "Kiếm Thánh và Trần Gia Bảo. Mà ở Việt Nam rung chấn vì, Trân Gia Bảo lại muốn quyết chiến với "Kiếm Thánh Nhật Bản? Dựa vào, đây chính là

chuyện lớn trăm năm khó gặp, Trần Gia Bảo này đúng là đi đâu cũng gặp.

Lúc này, nhiều nhân vật lớn ở Việt Nam rối rít chuẩn bị tới xem.

Mà thế giới thì khiếp sợ vì đương đường "Kiếm Thánh Nhật

Bản lại khiêu chiến một vị thiếu niên, phải biết, Trần Gia Bảo mặc dù có danh tiếng lớn Việt Nam, nhưng trên thế giới chẳng mấy ai biết.

Bây giờ tin tức truyền khắp toàn thế giới, Việt Nam Trần Gia Bảo, thiếu niên để "Kiếm Thánh" đưa ra lời khiêu chiến, đã chính thức được thế giới để mắt.

Khi người đời bắt đầu trận quyết đấu sắp tới của Trần Gia Bảo và Takezo Mari, hai người đều nằm trong vòng xoáy này, Trần Gia Bảo lại đang suy nghĩ đi trêu chọc một vị "Truyền kỳ hậu kỳ" cường giả khác của Nhật Bản.

Mà "Kiếm thánh" Takezo Mari, đang tích cực chuẩn bị chiến đấu, đối với ông ta mà nói, ông ta sẽ dùng toàn bộ sức lực, sẽ không bởi vì Trân Gia Bảo chỉ có thực lực "Bán bước truyền kỳ" mà khinh thường.

Chương 2376

Huống chỉ, trận chiến này không chỉ có thắng bại, mà quan hệ đến ông ta có thể cắt đứt tâm ma, mượn cơ hội đột phá đến cảnh giới "Thiên tiên", đổi lấy tuổi thọ lâu dài! Đêm khuya, trăng sáng sao thưa.

Trên núi Đan Khâu của Nhật Bản, một hình bóng đẹp bước đi uyển chuyển vào rừng.

Dáng người uyển chuyển vóc người êm ái, chính là Akimato Masako.

Gió thổi âm ầm, rừng trúc đung đưa, phảng phất một mảnh màu xanh lá cây.

Akimato Masako giẫm lên lá rụng, đi vào sâu trong rừng trúc, ở phía trước cách đó không xa có một khối nham thạch lớn, có bóng dáng một người đàn ông, đang ngồi ngăn ngắn trên đá, nạp thanh khí từ bầu trời.

Mà ở bên cạnh người đó, có một thanh kiếm dài và vỏ kiếm cắm trong nham thạch, dường như có một sự cộng hưởng nào đó với người đàn ông ấy.

Akimato Masako ngừng lại cách người đó 5m, cung kính nói: "Ân sư, theo lời của Terai Chika, cô ta đã giục chính phủ Nhật Bản, truyền tin tức thầy quyết chiến với Trần Gia Bảo, trong hai ngày, đã truyền khắp toàn thế giới, gây động tĩnh rất lớn"

Mà người ngồi trên đá kia, chính là thần thoại lừng lẫy Nhật Bản - Takezo Maril

Giờ phút này, Takezo Mari sau khi nghe thấy Akimato Masako

nói, ckhông chút phản ứng, vẫn ở chỗ cũ hút khí trời, tựa như buồng tim đã rơi vào vực sâu, không thể lay động.

Akimato Masako cũng nghĩ người này sẽ trả lời mình, tiếp tục nói: ” Ngoài ra, theo tin tức của Terai chika, giới võ đạo Việt Nam, và đoàn Ky Sĩ Giáo Đình phương Tây đang rối rít đến Nhật Bản, xem thầy và Trần Gia Bảo đánh trận.” “Việt Nam có người tới nhiều không?” Takezo Mari đã có phản ứng, chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng lóe lên trong mắt, tựa như một chuôi kiếm bay ra khỏi vỏ, sợ cả bầy chim,lũ chìm rừng sợ hãi bay xa dưới ánh trăng.

Akimato Masako trong lòng sợ hãi, ân sư chỉ là mở hai mắt ra, đã có khí phách như vậy, thực lực của “Truyền kỳ hậu kỳ” cường giả quả nhiên mạnh mẽ!

Ngay sau đó, cô ta vội vàng thay đổi tâm trạng, cung kính nói: “Nghe nói Việt Nam có rất nhiều người giỏi đến, có ngũ uẩn tông, bạch dương tông cùng đại cường giả của các môn phái khác, thậm chí không ít ông chủ giới làm ăn của Việt Nam cũng đến”

“Rất tốt. Người Việt Nam tới càng nhiều, Trần Gia Bảo chết dưới kiếm của ta, càng nhiều người u sầu, tư tưởng của ta càng rõ ràng” Takezo Mari gật đầu một cái, cây kiếm bên cạnh càng thêm lợi hại, tựa hồ trong lòng ông †a, đã dần dần không nén được sát ý. “Dù sao… Akimato Masako muốn nói “Dù sao cái gì? Con cứ nói đừng ngại Akimato Masako hít sâu một hơi, nói: “Dù sao phần lớn những người đến xem, dù là giới võ đạo Việt Nam, hay là đoàn Ky Sĩ Giáo Đình phương Tây, cũng đều là mục đích

thăm dò, muốn mượn lý do xem thầy đánh Trần Gia Bảo để thăm dò thực lực”

Con lo lắng, bọn họ sau khi biết được thực lực của thầy, sẽ nghĩ ra cách đối phó thầy, khiến thầy bất lợi, Nhật Bản cũng bất lợi.”

Takezo Mari cười, một chút cũng không thèm để ý cái vấn đề

này, mỉm cười nói: “Ta giết Trần Gia Bảo, có thể phá tâm ma, mượn cơ hội đột phá tới cảnh giới “Thiên tiên, đến lúc đó, ta sẽ còn sợ bọn họ sao?”

Akimato Masako thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn là như cũ có chút lo âu.

Takezo Mari là hạng người gì, liếc mắt một cái thấy ngay. †âm trạng của Akimato Masako, cười nói: “Con là đang lo lắng, ta giết Trần Gia Bảo, cũng không có cách đạt đến cảnh giới “Thiên tiên?”

Chương 2377

” Vâng. Akimato Masako thoải mái thừa nhận.

Takezo Mari ha ha cười to, tiếng cười truyền khắp khắp rừng trúc, nói: “Vậy có sao, giết Trần Gia Bảo ta vẫn chưa đột phá được, vậy chẳng lẽ ta không được đi giết người khác?”

Akimato Masako nhất thời thay đổi sắc mặt, trong đầu có một suy nghĩ cả kinh nói: “Ngài… Ngài là muốn…”

“Biết tại sao ta lại hỏi có nhiều người Việt Nam đến hay không?” Takezo Mari chậm rãi đứng lên, đưa tay nắm chuôi kiếm, tiếp tục nói: “Trở ngại khiến ta không đột phá đến cảnh giới “Thiên tiên chính là thứ ở trong tay người Việt Nam.

Nếu như giết Trần Gia Bảo, không có cách phá tâm ma, vậy ta sẽ giết tất cả những người Việt Nam đến xem, nhiều người Việt Nam như vậy, trong số những người giỏi, nếu như tất cả đều chết ở dưới kiếm của ta, thì dù thù hận có sâu thế nào cũng gỡ bỏ được”

Akimato Masako hoàn toàn kinh sợ, sao cô cũng không nghĩ tới, ân sư ngoài việc khiêu chiến Trần Gia Bảo, còn tính đến chuyện điên cuồng như vậy!

“Takezo Mari ta, ba mươi trước thua ở Việt Nam, hối hận nửa đời, mà ba mươi năm sau, ta lấy kiếm trong tay, chém Trần Gia Bảo, giết người Việt Nam, để rửa nhục, vào. con đường giết người!” Takezo Mari trút kiếm ra phóng lên cao, khắp rừng trúc “Rào rào” đất một tiếng, toàn bộ đổ sang hai bên.

Akimato Masako kinh hồn bạt vía, bị Takezo Mari làm sợ hãi, không tự chủ được quỳ một chân xuống, đồng thời trong lòng

có dự cảm, nửa tháng ở núi Phú Sĩ, tuyệt đối sẽ khiếp sợ cả thế giới.

Nói không chừng, sẽ còn máu chảy thành sông!

Hôm sau, một chiếc du thuyền đi tới đảo Hải ninh.

Trên boong, Trần Gia Bảo đeo kính, mặc quần lớn, nằm ở trên ghế nằm phơi nắng, trên bàn nhỏ bên cạnh còn để một ly nước trái cây.

Mà ở boong thuyền cách đó không xa, còn có tốp ba tốp năm trai gái Nhật Bản tụ chung một chỗ cười đùa đùa giỡn.

Đột nhiên, sau lưng truyền tới một âm thanh lạnh nhạt: "Lập tức phải đến đảo Hải Ninh, ngươi lại vẫn có thể ung dung như vậy, người không biết, còn tưởng răng anh đi du lịch đây"

Trân Gia Bảo mở hai mắt ra, chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ mặc đồ thể thao đi tới.

Trước đây, Đạm Đài Thái Vũ thường xuyên mặc màu đầm vàng nhạt, tỏ ra khí chất cao quý, nho nhã xuất, nhưng là lần này mặc quần áo bình thường, cũng khác có một chút thú vị, không những duyên dáng yêu kiều, hơn nữa còn có chút vị nhân tình.

Trần Gia Bảo chỉ chỉ ghế năm bên cạnh, tỏ ý để kêu Đạm Đài Thái Vũ ngồi xuống, cười nói: "Chính là bởi vì sắp đến Đảo Hải Ninh, mới càng phải buông lỏng mình, điều chỉnh xong mình trạng thái." Theo như lời Terai Chika, "Đông Chiếu Thần cung" ở ngọn

núi cao nhất đảo, cho nên Trần Gia Bảo lần này đi đảo. Hải Ninh, mục đích chính là vì thiên mệnh âm dương sư trong truyền thuyết kia.

Mà lần này đi đảo Hải Ninh, cũng chỉ có Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Đạm Đài Thái Vũ ngồi cạnh Trần Gia Bảo, cũng bắt chước đất nghiêng dựa vào trên ghế nằm, đường cong thật quyến rũ, nhàn nhạt nói: “Anh nghĩ xong kế hoạch tác chiến chưa? Nói nghe một chút.”

Trần Gia Bảo nhún nhún vai: “Tôi không hiểu thiên mệnh âm dương sư, cho nên không có kế hoạch, nếu như có cũng chỉ có bốn chữ “liều mạng là được”

May là Đạm Đài Thái Vũ ý chí kiên định, thiếu chút nữa cũng bị Trần Gia Bảo là cho tức cười, nói: “Anh rốt cuộc có biết ngươi đang làm gì hay không, đối mặt “Truyền kỳ hậu kỳ” cường giả, nếu khinh thường, cũng sẽ đưa đến hậu quả nghiêm trọng.”

“Dĩ nhiên tôi Trần Gia Bảo tháo kính mát xuống, nói: “Cũng chính bởi vì là “Truyên kỳ hậu kỳ” cường giả, cho nên mưu kế cũng không có chỗ dùng, chỉ có thể đến lúc đó, chờ cơ hội mà làm”

Chương 2378

Trần Gia Bảo nói tới chỗ này, mặc dù nhìn như không câu nệ, nhưng thực có mấy phần bất đắc dĩ, tất cả mưu kế trước mặt vị cường giả này đều vô dụng.

Đạm Đài Thái Vũ há hốc mồm, phát hiện Trần Gia Bảo nói như vậy, bất đắc dĩ thở dài, nói: "Vậy chỉ có thể đi từng bước một"

"Hừ" Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nói: "Yên tâm đi, hai ta liên thủ, dù không phải đối thủ của thiên mệnh âm dương sư, ít nhất cũng có thể giữ được tính mạng, nếu may mắn, nói không chừng còn có thể đoạt lại ngọc tỷ truyền quốc"

Bị tinh thần lạc quan Trân Gia Bảo ảnh hưởng, Đạm Đài Thái Vũ cũng xuất hiện nụ cười, gật đầu một cái.

Lúc hai người nói chuyện, ở bên khác của boong thuyền, mấy tên nam nữ cũng đang tụm lại, chỉ chỗ Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ chỗ, dĩ nhiên, bọn họ nói là tiếng Nhật Bản.

"Mấy người thấy không, người đàn bà kia đẹp hơn với các minh tinh nhiều, Nhật Bản có người xinh đẹp như vậy, mà tôi không biết" Một chàng trai trẻ tuổi chỉ Đạm Đài Thái Vũ, trong giọng nói tràn đầy khen ngợi.

Anh ta là Trường Dã Khoan Nhẫn, là con nhà giàu ở Nhật Bản, mặc dù tướng mạo vậy, tướng mạo bình thường, lại mặc đồ hiệu, mới có chút khí chất, xem ra "Người đẹp vì lụa" những lời này quả nhiên không sai.

Bên cạnh còn có người tướng mạo ưu nhìn, người đẹp chân dài này đang dựa vào anh ta, nghe vậy có chút bất mãn, làm

nũng nói: “Trường Dã Khoan Nhẫn, anh không thấy người ta đã là hoa có chủ sao, anh nên cẩn thận đi.” Trường Dã Khoan Nhẫn nhìn người đẹp bên cạnh mình, so sánh với khí chất cao quý của Đạm Đài Thái Vũ, phát ngán người đàn bà dung tục này, cũng cảm thấy hứng thú với Đạm Đài Thái Vũ, cười nói: “Hoa có chủ thì như thế nào? Đàn bà mà Trường Dã Khoan Nhẫn này hứng thú, chưa từng thất bại bao giờ, xem tôi đây, mời cô gái đẹp kia tới uống rượu với mọi người”

Mấy lên đàn ông bên cạnh đứng lên phụ hoạ.

“Đi nhanh đi nhanh, người xinh đẹp như vậy, cả đời cũng khó gặp được một lần, Trường Dã Khoan Nhẫn mời qua đây, để ta mời uống mấy ly”

“Không sai, vừa nghĩ tới có người đjep vậy tới uống rượu cùng, tôi đã nóng cả người, không chịu được rồi.” Trường Dã Khoan Nhẫn đắc ý cười hai tiếng, bước đến chỗ Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Trường Dã Khoan Nhãn đi tới trước mặt Trần Gia Bảo và Đạm Đài Vũ Thái, quan sát gần, chỉ thấy dung nhan tuyệt thế của Đạm Đài Vũ Thái, nhịn không được “lẩm bẩm” một tiếng rồi nuốt nước bọt.

Sau đó, anh ta mỉm cười với sự tự công nhận của mình, nói: “Cô gái xinh đẹp này, bạn cũng đã đi du lịch đến Đảo Hải Ninh?”

Anh ta nói đều là tiếng Nhật Bản, bất kể là Trần Gia Bảo. hay Đạm Đài Vũ Thái đều nghe không hiểu.

Khóe mắt Đạm Đài Vũ Thái liếc mắt nhìn Trường Dã Khoan Nhẫn một cái, liền thu hồi ánh mắt, nếu nghe không hiểu, hơn nữa còn là một người bình thường, liền đến hoàn toàn nhắm mắt làm ngơ.

Trân Gia Bảo nhàn nhã dựa vào ghế dài uống nước trái cây, tự mình nói: “Nói tiếng Việt Nam, nếu như ông không biết tiếng Việt Nam, vậy mời ông rời đi”

“Tiếng Việt Nam?” Trường Dã Khoan Nhẫn sửng sốt, dùng tiếng Việt Nam hỏi: “Các người là người Việt Nam?”

Lúc trước anh ta từng ở Việt Nam lưu lại học, cho nên đúng lúc hiểu tiếng Việt Nam.

“Không sai, đích thật là người Việt Nam”” Trần Gia Bảo gật gật đầu, thản nhiên nói: “Ông có chuyện gì không?”

Chương 2379

Trường Dã Khoan Nhẫn nhất thời mừng rỡ, ban đầu anh †a còn tưởng Trần Gia Bảo là người Nhật Bản, nếu như trước mặt cướp đi Đạm Đài Vũ Thái mà nói, nói không chừng sẽ gây ra một ít phiền toái, bất quá, nếu Trần Gia Bảo là người Việt Nam, vậy thì không sao cả.

Dù sao, nơi này là Nhật Bản, là địa bàn của người Nhật, chỉ là một người Việt Nam, còn có thể tranh giành được với anh ta sao?

Nghĩ đến đây, thái độ của Trường Dã Khoan Nhẫn lập tức trở nên kiêu ngạo, nói: "Tên tôi là Trường Dã Khoan Nhẫn, là người thừa kế tương lai của tập đoàn Đông Tự Thiên Hợp"

Tập đoàn Đông Tự Thiên Hợp ở Đông Đô chỉ là một công ty trung cấp không lớn không nhỏ, tổng tài sản toàn bộ cộng lại, cũng chỉ có mấy chục triệu đô la, cùng với những người tài sản thực sự nắm giữ tài nguyên chiến lược của Nhật Bản, hoàn toàn không thể nói cùng một ngày.

Cho nên Trường Dã Khoan Nhẫn nhiều nhất chỉ có thể tính là tầng lớp trung lưu, cũng không phải tầng lớp xã hội thượng lưu, không đủ tư cách tham gia bữa tối thượng lưu của tàu du lịch Vic, tự nhiên cũng chưa từng thấy Trần Gia Bảo.

Đương nhiên, chỉ là tầng lớp trung lưu phú nhị đại, đã đủ để cho Trường Dã Khoan Nhẫn tự hào, cho nên sau khi anh ta nói xong, đắc ý nhìn về phía Đạm Đài Vũ Thái, hy

vọng có thể nhìn thấy Đạm Đài Vũ Thái hai mắt sáng ngời, kết quả Đạm Đài Vũ Thái thần sắc lạnh nhạt, không có. chút thay đổi nào.

Anh ta theo bản năng sửng sốt, trong lòng âm thầm suy đoán, có lẽ là bởi vì cô ta đến từ Việt Nam, cho nên chưa từng nghe nói qua danh tiếng của tập đoàn Đông Tự Thiên Hợp, đúng vậy, nhất định là như vậy.

"Tập đoàn Đông Đều Thiên Hợp? Trần Gia Bảo "Ồ" một tiếng, thản nhiên nói: "Chưa từng nghe nói qua, anh có chuyện gì không?"

Đó là một câu hỏi hay!

Ánh mắt của Trường Dã Khoan Nhẫn sáng ngời, anh ta đang lo lắng Đạm Đài Vũ Thái chưa từng nghe nói qua danh tiếng của tập đoàn Đông Tự Thiên Hợp, anh ta lập. tức khoe khoang nói: "Các người là người Việt Nam, tự nhiên không biết tập đoàn Đông Tự Thiên Hợp chúng tôi lợi hại, tài sản của chúng tôi hơn trăm triệu đô la, nhân viên mấy trăm người, kinh doanh trải rộng khắp các thành phố lớn ở Nhật Bản…"

Anh ta càng nói càng hưng phấn, càng nói ánh mắt càng nhìn về phía Đạm Đài Vũ Thái, hy vọng có thể hấp dẫn sự chú ý của Đạm Đài Vũ Thái.

Đạm Đài Vũ Thái trực tiếp quay đầu lại, giữa lông mày hiện lên một tia ghét bỏ, cô ta tuy răng nhiều năm tu hành ngũ uẩn tông, nhưng không có nghĩa là cô ta đối với tục thế cái gì cũng không hiểu, làm sao nhìn không ra Trường Dã Khoan Nhẫn cố ý hấp dẫn sự chú ý của cô ta?

Và cô ta là loại người gì? Làm sao cô ta có thể quan tâm đến những người bình thường như Trường Dã Khoan Nhẫn?

Nếu không phải vì cô ta kiềm chế tốt, cộng với sự lười biếng nhìn những người bình thường như Trường Dã Khoan Nhẫn, tôi sợ rằng cô ta sẽ đá Trường Dã Khoan Nhãn xuống biển.

"Dừng lại, dừng lại… Sau khi Trần Gia Bảo nghe một thời gian dài, chỉ nghe thấy Trường Dã Khoan Nhẫn một mực nói tập đoàn Đông Tự Thiên Hợp lợi hại, nhịn không được đánh

gấy lời nói của anh ta, nói: “Tôi đối với nhóm người của tập đoàn Đông Tự Thiên Hợp không có hứng thú, anh rốt cuộc là có chuyện gì?”

À…

Trường Dã Khoan Nhẫn vẻ mặt mơ hồ, mình đều nói đến nước miệng đắng lưỡi khô, sao đối với nam nữ Việt Nam này một chút phản ứng cũng không có? Hừ, những người Việt Nam này thật sự là dốt nát!

Anh ta hít sâu một hơi, cười nói: “Hôm nay tập đoàn chúng tôi tổ chức cho nhân viên cùng đi du lịch Đảo Hải Ninh, nếu mọi người ngồi trên cùng một chiếc thuyền, coi như là có duyên, tôi muốn mời hai vị cùng nhau đi uống một ly, không biết hai vị có ý định như thế nào?”

Nói tiếp, Trường Dã Khoan Nhẫn vươn ngón tay ra, chỉ về phía đầu kia của boong tàu.

Chỉ thấy đám bạn bè của anh ta, nhao nhao hướng Trường Dã Khoan Nhẫn giơ ngón tay cái lên, nội tâm chờ mong Đạm Đài Thái Vũ tới đây cùng bọn họ uống rượu. Trần Gia Bảo chỉ liếc mắt một cái, liền thu hồi ánh mắt, Không có hứng thú.”

Chương 2380

Trường Dã Khoan Nhẫn cười nói: "Anh không có hứng thú, cũng không phải cô gái xinh đẹp này không có hứng thú, anh nói đúng không?"

Dù sao mục đích của hắn chỉ có một mình Đạm Đài Thái Vũ, Trân Gia Bảo không đi càng hợp với ý định của anh ta. Còn không đợi Đạm Đài Thái Vũ đáp lại, Trần Gia Bảo đột nhiên thần sắc quái dị, hỏi: "Anh đây là ở đây… Cạy góc?" Trường Dã Khoan Nhẫn đắc ý mà cười: "Lời nói không thể nói như vậy, cô gái này xinh đẹp động lòng người như vậy, tôi và bạn bè của tôi, vừa thấy trong lòng ngưỡng mộ, cho nên muốn mời cô gái xinh đẹp này cùng nhau uống một ly, thuận tiện kết bạn mà thôi."

"Nói như vậy. Anh vẫn đang cạy góc à? Anh muốn cạy cô ấy đi?" Vẻ mặt Trần Gia Bảo kỳ lạ, tên này thật sự là một tên cố chấp, ngay cả Đạm Đài Thái Vũ cũng dám cạy, nếu chọc đến Đạm Đài Thái Vũ tức giận, dưới một kiếm, chỉ sợ cả chiếc du thuyền đều có thể chém thành hai nửa! Quả nhiên, Đạm Đài Thái Vũ một khuôn mặt xinh đẹp, đã hạ xuống.

Trường Dã Khoan Nhẫn sửng sốt, đột nhiên cười hắc hắc nói: "Nếu anh phải nói thẳng như vậy, vậy được rồi, tôi chỉ có thể thừa nhận, tôi chỉ có thể thừa nhận, tôi đang cạy góc tường, hơn nữa còn là trước mặt anh cạy góc tường của anh, anh có thể làm sao bây giờ?

Dù sao nơi này là Nhật Bản, mà trên thuyền này bạn bè của tôi cũng nhiều, về nhân số anh đã rơi vào thế yếu, ở trên biển mênh mông này, anh cô lập vô viện, nếu như không muốn chịu khổ, để cho bạn nữ cùng tôi đi uống vài ly rượu, như vậy mới có thể vui mừng, như thế nào, anh có ý kiến sao?" Sau khi nói

xong, Trường Dã Khoan Nhãn đã chuẩn bị tốt để giáo huấn Trần Gia Bảo, một khi Trần Gia Bảo cự tuyệt, anh ta liền cho đám anh em ở phía sau anh ta xông lên, đánh Trần Gia Bảo một trận, thông cảm người Việt Nam này cũng không dám đối đầu với bọn họ trên biển. Tuy nhiên, ngoài dự đoán của Trường Dã Khoan Nhẫn, Trần Gia Bảo lắc đầu, một lần nữa đeo kính râm, nói: "Không, tôi không có ý kiến gì, nếu anh có bản lĩnh mời cô ấy đi uống rượu, vậy anh cứ mời đi." Trường Dã Khoan Nhẫn kinh ngạc, lập tức mừng rỡ quá cao, không nghĩ tới tiểu tử này sợ hãi như vậy, bị mấy câu của mình liền chấn động, ngay cả bạn gái cũng có thể

ệ, mình quả nhiên trâu bò! Trường Dã Khoan Nhãn làm sao biết được, Trần Gia Bảo cũng không phải bạn trai của Đạm Đài Thái Vũ, cho nên đối với Trần Gia Bảo mà nói, anh không có lập trường có thể thay Đạm Đài Thái Vũ đưa ra quyết định. Thứ hai, Đạm Đài Thái Vũ là thiên chỉ kiêu nữ của Ngô Uyển Tông, luôn luôn cao cao tại thượng, Trần Gia Bảo. cũng muốn nhân cơ hội này, nhìn xem Đạm Đài Thái Vũ bị người ta bắt chuyện hay, huống chị, với thực lực của Đạm Đài Thái Vũ, căn bản cũng không muốn anh thay Đạm Đài Thái Vũ xuất đầu. Cho nên Trần Gia Bảo mới có thể ngồi vững trên đài, tùy ý

nhìn Trường Dã Khoan Nhẫn tận tình phát huy, coi như là anh ta đang xiếc khi.

Gân xanh trên trán Đạm Đài Thái Vũ đã xuất hiện, hai quyền năm cùng một chỗ, tựa hồ là đang mạnh mẽ áp chế nội tâm tức giận, cố ý, Trần Gia Bảo tuyệt đối là cố ý muốn xem trò đùa của cô tai

Nghĩ đến đây, cô ta hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo một cái, dùng cách này biểu đạt bất mãn của mình. Cô ta lúc này vô cùng giận dữ, càng có vẻ xinh đẹp vô phương, ánh mắt của Trường Dã Khoan Nhẫn hoảng sợ, chỉ cảm thấy lòng ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể sớm kéo Đạm Đài Thái Vũ đi.

Anh ta vội vàng nở một nụ cười tao nhã, nói: "Cô gái xinh đẹp, không biết nếu tôi có thể may mắn, mời cô đi uống một ly

không? Tôi là một người bạn luôn luôn hào phóng, nếu cô sẵn sàng làm bạn với tôi, sau này ở Nhật Bản, tôi hứa cô sẽ thuận buồm xuôi gió. Nói không chừng tôi cũng sẽ giới thiệu bạn làm ngôi sao. diễn viên, với nhan sắc và khí chất của cô, tuyệt đối có thể trở thành một siêu sao tuyến đầu, hưởng thụ vô số người hâm mộ sùng bái."

Chương 2381

Gân xanh trên trán Đạm Đài Thái Vũ bốc lên, miệng đàn hương khẽ khởi động, không kiên nhẫn nói: "Cút"

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên một tia ý cười.

Lời nói của Trường Dã Khoan Nhãn đột nhiên dừng lại, anh ta đường đường là người thừa kế tương lai của tập đoàn Đông Tự Thiên Hợp, trong giới của anh ta, luôn luôn nói một không hai, khi nào bị người khác mắng, hơn nữa đối phương còn là một người phụ nữ.

Giữa hai hàng lông mày anh ta tức giận chợt lóe mà biến mất, bất quá nhìn thấy dung mạo tươi đẹp độc nhất vô nhị của Đạm Đài Thái Vũ, lại đem tức giận đ è xuống, giọng nói tốt đẹp nói: "Cô gái này thật có cá tính, không sai, tôi thích, không bằng cùng ta đi uống một ly, cùng nhau kết giao làm bạn bè thế nào?"

Trân Gia Bảo lắc đầu cười, tên này này thật sự không biết sống chết.

Trong mắt Đạm Đài Thái Vũ, vẻ mặt không kiên nhẫn càng thêm rõ ràng, khẩu khí cũng bắt đầu trầm trọng hơn, nói: "Cút đi"

Khóe miệng Trường Dã Khoan Nhẫn cứng ngắc, sau đó bừng bừng giận dữ: "Được rồi, tôi tốt bụng mời cô uống rượu, cô thực sự thô lỗ với tôi như vậy, tôi thấy cô là rượu mời không uống muốn rượu phạt, cuối cùng tôi sẽ cho cô một cơ hội, nếu cô không đi uống rượu cùng tôi, tôi sẽ làm cho bạn trai của cô đẹp!"

Lần này ngay cả Trần Gia Bảo cũng ngạc nhiên, Trường

Dã Khoan Nhẫn lại coi anh là bạn trai của Đạm Đài Thái Vũ.

Trong mắt Đạm Đài Thái Vũ vừa xấu hổ vừa tức giận, bàn †ay ngọc mảnh khảnh đã bóp thành kiếm chỉ, chuẩn bị sẵn sàng giáo huấn tên người Nhật Bản đầy miệng nói nhảm này.

Đột nhiên, bên cạnh một giọng nói khinh miệt: "Anh không nghe thấy người phụ nữ này kêu anh cút sao? Tại sao vẫn còn ở đây sủa bậy?"

Trần Gia Bảo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy là một người đàn ông mặc âu phục đi tới, ước tính gần ba mươi tuổi, khuôn mặt giống như đao gọt lộ ra vài phần đẹp trai, vài phần kiên nghị, hơn nữa lời anh ta nói cũng là tiếng Việt Nam. Đạm Đài Thái Vũ nhíu mày, kiếm chỉ đã lặng lẽ buông ra. Trường Dã Khoan Nhẫn bừng bừng giận dữ, nói: "Anh lại dám mắng tôi là chó anh có tin là tôi có thể ném anh xuống biển cho cá mập ăn hay không…"

Anh ta còn chưa nói xong, chỉ thấy người đàn ông dứt khoát đã đưa lưng về phía mọi người trên boong tàu, lấy ra một thanh súng lục đen kịt nhắm vào Trường Dã Khoan Nhẫn.

Trường Dã Khoan Nhẫn trán mồ hôi lạnh trong nháy mắt bốc lên.

Người đàn ông dứt khoát cười lạnh nói Hạ Chân Nam, là người phụ trách chiếc du thuyền này, tôi không cho phép anh quấy rối khách của tôi trên thuyền của tôi, cút cho tôi"

"Tên tôi là Hữu

Vẻ mặt của Trường Dã Khoan Nhãn biến đổi, đối mặt với

khẩu súng lục lạnh như băng, anh ta ngay cả lời nói cũng không dám nói, vội vàng chạy về.

Hữu Hạ Chân Nam, cũng chính là người đàn ông thu hồi súng,

làm ra một ý cười rất hấp dẫn, cười với Đạm Đài Vũ Thần: "Cô gái, ruồi phiền toái tôi đã thay cô giải quyết, không biết cô có hứng thú hay không, cùng nhau đi khoang thuyền uống một ly để cho đỡ sợ?"

Trần Gia Bảo nhịn không được bật cười, được, thì ra lại là một người thấy Đạm Đài Thái Vũ xinh đẹp, muốn tới đây bắt chuyện, đáng thương Trường Dã Khoan Nhẫn là người đầu tiên xuất đầu, kết quả là Hữu Hạ Chân Nam giả vờ bức bách.

Vẻ mặt Đạm Đài Thái Vũ lãnh đạm, môi khẽ khởi động, nói: "Anh cũng cút đi"

Hữu Hạ Chân Nam ngạc nhiên, mình đều là anh hùng cứu mỹ nhân, như thế nào cũng phải cút?

Hữu Hạ Chân Nam sáng sớm đã chú ý tới Đạm Đài Thái Vũ, làm thánh thủ trong bụi hoa, hắn một cái liền nhìn ra, Đạm Đài Thái Vũ khí chất cao quý như vậy, chắc là sẽ có hiểu biết sâu rộng, tuyệt đối không thể dùng phương pháp đối phó với cô gái của cô ta mà tiến hành bắt chuyện, cho nên có Hạ Chân Nam liền trốn ở nơi khác tìm cơ hội.

Chương 2382

Chờ anh ta nhìn thấy Trường Dã Khoan Nhẫn đi tới bắt chuyện Với Đạm Đài Thái Vũ, cũng chọc cho Đạm Đài Thái Vũ rõ ràng không kiên nhẫn, anh ta liền biết cơ hội đến.

Vì thế Hữu Hạ Chân Nam lập tức đi tới đuổi Trường Dã Khoan Nhẫn, đến một anh hùng cứu mạng, hơn nữa cùng Đạm Đài Thái Vũ nhận sợ bạn nam, cũng chính là Trần Gia Bảo, càng có vẻ người đàn ông của mình, nghĩ đến nhất định có thể giành được thiện cảm của Đạm Đài Thái Vũ.

Nhưng mà, Hữu Hạ Chân Nam như thế nào cũng không nghĩ tới, chờ khi anh ta mở miệng mời Đạm Đài Thái Vũ, lại giống như Trường Dã Khoan Nhẫn, trực tiếp bị Đạm Đài Thái Vũ không chút khách khí đuổi trở về.

Giờ phút này, Hữu Hạ Chân Nam hít sâu một hơi, vẫn duy trì phong độ thân sĩ như trước, cười nói: “Cô gái, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm, tôi và con ruồi vừa rồi không giống nhau, không phải nhân cơ hội tới tìm cô bắt chuyện.

Xin cho phép tôi giới thiệu bản thân mình, kẻ hèn này tên là Hữu Hạ Chân Nam, là thuyền trưởng của tàu du lịch này, vừa mới nhìn thấy có người không có mắt, trên tàu du lịch của tôi công khai tìm hai người gây rắc rối, trong lòng kẻ hèn này vô cùng xin lỗi, cho nên mới hy vọng mời hai người vào khoang thuyền uống rượu, như vậy xin lỗi, hai người có thể cho tôi một chút hãnh diện”

Hữu Hạ Chân Nam nói những lời này hợp tình hợp lý, hơn nữa anh ta lo lắng Đạm Đài Thái Vũ vẫn không đồng ý

như trước, cho nên đặc biệt cũng mời Trần Gia Bảo, thâm

nghĩ, lần này hai người các người cùng đi, cũng không thể cự tuyệt chứ?

Đạm Đài Thái Vũ thần sắc hơi chậm lại, nhưng vẫn lãnh đạm như trước, ngón tay nhỏ và dài chỉ chỉ Trần Gia Bảo, nói: "Tôi không thích uống rượu với người xa lạ, cũng không cần anh áy náy, nếu như anh thật sự có áy náy, có thể cùng anh ta uống hai chén"

Hữu Hạ Chân Nam một trận không nói gì, mẹ kiếp, tôi đến làm phao cho cô, cùng với một người đàn ông uống rượu có ý nghĩa gì?

Khóe miệng Trần Gia Bảo nhếch lên ý cười, vừa thoải mái phơi nắng, vừa cười nói: "Nhưng không, tôi cũng không thích uống rượu với người lạ, xin lỗi của anh chúng tôi nhận được, mời anh trở về"

Hữu Hạ Chân Nam nửa ngày mới điều chỉnh lại, cười nói: "Nếu hai người đều không thích uống rượu, vậy không băng như vậy, tháng trước khi tôi đi Việt Nam, mua một ít trà hương sen tốt, không bằng tôi lấy trà thay rượu, mời hai người uống một chén trà thơm.

Hơn nữa hai người là người Việt Nam, ở chỗ này không có người quen, nếu có người đến tìm các người gây phiền †oái, các người sẽ rất khó ứng phó, không bằng ở cùng một chỗ với tôi, còn có thể bảo đảm an toàn, mời hai người"

Nói tiếp, Hữu Hạ Chân Nam đã làm tư thế "mời", nếu như là người bình thường, dưới tình huống nửa mời nửa bước như anh ta, nhất định sẽ đi theo anh ta, nhưng Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ lại là người bình thường?

Đạm Đài Vũ Thái trực tiếp xoay người lại, đối mặt với biển cả, đến một cái liếc cũng không để ý, ngay cả một câu đáp lại cũng không có, hiển nhiên đem Hữu Hạ Chân Nam giao cho Trần Gia Bảo ứng phó.

Hữu Hạ Chân Nam thấy Đạm Đài Vũ Thái lãnh đạm như vậy,

thiếu chút nữa nổ tung, anh ta làm hoa bụi thánh thủ, hơn nữa còn là người thành công trẻ tuổi còn có nhiều vàng, luôn đối với mục tiêu ưa thích không có gì bất lợi, khi nào bị phụ nữ coi thường như vậy? Cho dù Đạm Đài Vũ Thái là phụ nữ đẹp nhất mà anh ta từng gặp cũng không được!

Trần Gia Bảo bất đắc dĩ, từ trên ghế dài ngồi thẳng thân thể, tháo kính râm xuống, nói: "Cảm ơn ý tốt của anh, bất quá uống trà liền không thể, bất kể phiền toái gì, chúng tôi đều có thể ứng phó được."

Sắc mặt Hữu Hạ Chân Nam lập tức âm trầm xuống, tuy rằng không tiện nổi giận với Đạm Đài Vũ Thái, nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ không đem bụng tức giận phát ti3t lên người Trần Gia Bảo, lúc này cười lạnh châm chọc nói: "Mặc kệ phiền toái gì cũng có thể ứng phó được? Nhưng lúc trước tôi làm sao nhìn thấy, có người đến quấy rối cô gái xinh đẹp này, anh lại cảm thấy hoảng sợ, ngay cả một câu nói cứng rắn cũng không dám nói?

Chương 2383

Biểu hiện sợ hãi như vậy, anh còn dám nói có thể ứng phó được bất kỳ phiền toái nào? Tính cách yếu đuối như vậy, anh cũng xứng đáng bảo vệ cô gái xinh đẹp này sao? Nó thực sự làm cho tôi cười đến rụng răng!"

Đạm Đài Vũ Thái thân sắc sửng sốt, ngay sau đó, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt nhẽo, nhìn thấy Trân Gia Bảo bị người ta đánh đi, trong lòng thật sảng khoái! Hữu Hạ Chân Nam chỉ có thể nhìn thấy bên cạnh Đạm Đài Vũ Thái, bất quá là như thế, nhìn thấy người đẹp cười, vẫn lộ ra thần sắc hết sức kinh diễm, trong lòng không khỏi mừng rỡ, mình chẳng qua chỉ trào phúng bạn trai của cô ta, người đẹp này liền băng tuyết tan chảy, điều này chứng tỏ cô ta đối với bạn trai của cô ta cũng có rất nhiều bất mãn.

"Có cơ hội, chỉ cần cuốc vung tốt, không có cạy chân tường không được, huống chi chân tường này còn chưa vững chắc, cơ hội của tôi càng lớn hơn"

Hữu Hạ Chân Nam nghĩ tới đây, trong lòng một trận hưng phấn.

Trần Gia Bảo thần sắc bình thản, nhíu mày nói: "Tính cách yếu đuối? Không không không không, đó chỉ là không chấp nhặt chuyện bình thường mà thôi."

"Vịt chết miệng cứng." Hữu Hạ Chân Nam càng thêm

khinh miệt, châm chọc nói: "Bạn gái của mình bị người đàn ông khác quấy rối, chỉ cần là đàn ông thì sẽ không

thờ ơ, anh dĩ nhiên nói không chấp nhặt chuyện bình

thường, ngay cả nhận sợ cũng có thể tươi mát thoát tục như vậy, lợi hại lợi hại.”

Khóe miệng Đạm Đài Vũ Thái ý cười càng nồng đậm, dưới tình huống Trần Gia Bảo bị mấy người “cường giả truyền kỳ” bao vây tấn công, cô ta sẽ đứng lên, thề chết bảo vệ Trần Gia Bảo, đồng thời cũng có thể xem chê cười khi Trần Gia Bảo bị người ta đào bới trào phúng.

Bởi vì nghe một người bình thường châm chọc Trần Gia Bảo, thật sự là quá buồn cười, thật buồn cười!

Hữu Hạ Chân Nam còn tưởng rằng Đạm Đài Vũ Thái rất hài lòng với hành động của mình, ánh mắt sáng ngời, có kịch!

Trần Gia Bảo lắc đầu, thật sự lười so đo với một người bình thường, nhún nhún vai, nói: “Anh nói sợ nhận liền sợ nhận đi, dù sao tôi vốn không cần phải giải thích cho anh bất cứ cái gì, càng không cần phải quan tâm anh nhìn tôi như thế nào, hiện tại mời anh rời đi, không nên quấy rầy chúng tôi tiếp tục phơi nắng”

Hữu Hạ Chân Nam cười lạnh nói: “Dĩ nhiên nhanh như vậy lại sợ nhận, xem ra tôi thật đúng là không nói sai, tính cách anh hèn nhát, một chút tâm huyết cũng không có, người như anh, căn bản cũng không tính là đàn ông, càng không xứng với cô gái xinh đẹp này.”

Đạm Đài Vũ Thái nhíu mày, Hữu Hạ Chân Nam những lời này nói là quá đáng, nếu ngay cả Trần Gia Bảo cũng không tính là đàn ông, vậy thử hỏi, trên đời còn có ai xứng gọi là “đàn ông”? Hơn nữa cô ta và Trần Gia Bảo cũng không phải là quan hệ tình nhân, càng không xứng

với vấn đề không xứng đáng.

Trần Gia Bảo thần sắc có chút không dựa, không kiên nhẫn nói: “Hy vọng anh có thể hiểu được, tính cách cá nhân của tôi như thế nào, một chút cũng không có quan hệ gì với anh, tôi

coi như không tính là đàn ông, cũng không phải là anh có thể bình luận, tôi có thể xứng với cô ta hay không, càng không liên quan đến anh.

Anh đột nhiên xuất hiện như vậy và đứng ở vùng đạo đức cao, chỉ trích tôi vì một điều hoàn toàn không liên quan đến anh, chẳng lẽ không ai nói với anh, đây là một chuyện rất thiếu giáo dục, cũng rất ghê tởm?"

Hữu Hạ Chân Nam tự đắc mà cười, nói: "Anh nói sai, tôi là thuyền trưởng của con tàu này, tất cả những chuyện xảy ra trên con tàu này đều có liên quan đến tôi.

Tôi hiện tại không quen với bộ dáng hèn nhát của anh, vì cô gái xinh đẹp này nói vài câu công bằng, dùng tiếng Việt Nam của các ngươi mà nói, cái này gọi là dám làm việc nghĩa, bênh vực kẻ yếu, cô nói đúng không, cô gái này?"

Anh ta cho rằng sẽ được Đạm Đài Vũ Thái tán thành, tràn đầy chờ mong nhìn lại, chỉ thấy Đạm Đài Vũ Thái nghiêng mặt đã âm trầm xuống, tựa hồ có một tia không vui.

Hữu Hạ Chân Nam sửng sốt, mình không phải đang giúp cô ta tức giận sao, sao cô ta còn mất hứng?

Chương 2384

Trần Gia Bảo từ trên ghế dài đứng lên, lắc đầu cười nói: "Muốn tán gái liền trực tiếp nói, dưới vỏ bọc "dám làm việc nghĩa, muốn thông qua để giãm đạp tôi, để thể hiện lợi hại của người khác, quả thực là làm tôi buồn nôn. Đáng tiếc, có một số người anh không thể đắc tội được, anh vẫn còn nên đi qua một bên để hóng mát đi, không đến để làm phiền tôi phơi ánh nắng mặt trời." Hữu Hạ Chân Nam nhíu mày nói: "Như thế nào, anh dám xé rách da mặt tôi, tôi chính là thuyền trưởng của chiếc du thuyền này, trên thuyền rất nhiều bảo vệ đều nghe lời chỉ huy của tôi "Thật sự là ồn ào" Trần Gia Bảo không đợi Hữu Hạ Chân Nam nói xong, đã một tay nắm lấy cổ áo anh ta, một tay giơ anh ta lên, cất bước đi về phía tận cùng boong tàu. "Anh… Anh muốn làm gì, mau buông tôi xuống…" Hữu Hạ Chân Nam sợ tới mức sắc mặt biến đổi, một tay có thể nâng anh ta lên, đây là có sức mạnh kì lạ như thế nào? Người Việt Nam tính cách "hèn nhát" này lại lợi hại như vậy?

Mắt thấy đã sắp đi đến cuối boong tàu, lại tiến về phía trước, chính là biển cả vô tận.

Hữu Hạ Chân Nam hoảng hốt, vội vàng lấy khẩu súng lục ra nhắm vào Trần Gia Bảo, hô to: "Mau buông tôi xuống, bằng không tôi sẽ nổ súng."

Mọi người trên boong tàu nhìn thấy cảnh này, nhao nhao hoảng sợ, thậm chí không ít phụ nữ đã thét chói tai.

Trần Gia Bảo ra tay giống như tia chớp, Hữu Hạ Chân Nam chỉ thấy hoa mắt, khẩu súng lục đã bị Trần Gia Bảo. cướp đi, ngược lại bị Trần Gia Bảo dùng súng chĩa vào. anh ta.

Đồng tử Hữu Hạ Chân Nam co. rút lại, thần sắc tràn đầy sợ hãi

nông đậm, sợ tới mức ngay cả phản kháng cũng quên mất.

Bên kia, Trường Dã Khoan Nhẫn lúc trước bị Hữu Hạ Chân Nam dọa trở về nhìn thấy một màn này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mẹ kiếp, chẳng những một tay liền giơ một người đàn ông trưởng thành lên, hơn nữa còn tay

không đoạt lại súng, thậm chí ngay cả cướp như thế nào cũng không thấy rõ, tên này lại lợi hại như vậy?

“Ban đầu còn tưởng rằng anh là người sợ hãi, không nghĩ tới anh lợi hại như vậy, may mắn lúc trước không có thật sự chọc giận anh, nếu không, tôi cũng không phải bị dọa đi đơn giản như vậy”

Nghĩ đến đây, Trường Dã Khoan Nhãn cảm thấy mình rất may mãn.

Trong sân, Trần Gia Bảo đã cầm cổ áo Hạ Chân Nam đi đến cuối boong tàu, đưa anh ta ra ngoài boong tàu.

Phía dưới, chính là nước biển xanh biếc, chỉ cần Trần Gia Bảo buông tay, Hữu Hạ Chân Nam sẽ rơi xuống biển. “Anh… Anh muốn làm gì, mau… Mau buông tôi xuốn:

Hữu Hạ Chân Nam sợ tới mức hai chân mềm nhữn.

Đáp lại anh ta, chính là miệng súng đen tối.

Trần Gia Bảo dùng khẩu súng lục chống lên đầu Hữu Hạ Chân Nam, nói: “Tôi đã nói rồi, có một số người là anh

đắc tội không nổi, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng, tôi hiện tại cho anh hai lựa chọn, thứ nhất, tôi một phát bắn phát nổ đầu anh, lại ném anh xuống nuôi cá mập.

Thứ hai, bây giờ tôi buông tay và ném anh xuống từ đây, anh bắt đầu chọn đi”

“Đừng nổ súng, mau… Mau buông tôi xuống…” Hữu Hạ

Chân Nam hoảng hốt, đột nhiên phản ứng lại mình lỡ miệng, sợ tới mức anh thiếu chút nữa khóc ra: “Không phải… Đừng buông tay, ngàn vạn lần đừng buông tay…” “Vậy mày có muốn tao buông ra không, hay là muốn bắn ngay?” Trần Gia Bảo cười nói.

Chương 2385

Trước mọi ánh nhìn đều đổ dồn về, Hữu Hạ Chân Nam suýt phát khóc. Mặc dù hắn bơi lặn giỏi, nhưng tàu du lịch vẫn đang di chuyển, nếu bị ném xuống thế này, cho dù có dốc hết sức cũng không thể đuổi theo kịp tàu. Hắn nói vội: "Đừng buông tay… Đừng buông tay… Mọi chuyện có thể thương lượng, mọi chuyện có thể thương lượng…" Bỗng nhiên chỉ nghe được một tiếng "bùm", một nhóm nhân viên bảo vệ mặc đồng phục trắng xanh từ trong cabin tàu vội vã chạy ra sau khi nghe thấy tiếng động, bọn họ vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy cảnh tượng này. Mặc dù chưa biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn thấy thuyền trưởng của mình bị người khác dùng súng uy hiếp, bọn họ lập tức giơ súng bao vây lấy Trần Gia Bảo, dùng lời đe dọa và yêu cầu Trân Gia Bảo thả thuyền trưởng họ ra.

Trần Gia Bảo mặc dù không hiểu tiếng Nhật Bản, nhưng chỉ cần đoán thì hắn cũng thể đoán được bọn chúng đang nói gì, nhưng Trần Gia Bảo đâu để mắt đến bọn chúng.

Trong mắt mọi người xung quanh, tình thế càng trở nên kịch liệt, có thể xảy ra án mạng bất cứ lúc nào.

Bọn họ căng thẳng sợ hãi, ngay cả thở cũng không dám. Trường Dã Khoan Nhẫn cũng chưa bao giờ chứng kiến tình cảnh nguy hiểm như vậy, trong lòng hắn hiện chỉ có nỗi kinh hoàng chiếm lấy.

Hữu Hạ Chân Nam thấy các thuyền viên xông tới, vui mừng khôn xiết, nói với Trần Gia Bảo: "Bọn họ đều là người của tao, mày đã bị bao vây, nếu giết tao thì mày cũng sẽ không có cơ hội chạy thoát. Chi bằng chúng ta mỗi người lùi một bước, mày thả tao ra, tao sẽ không làm khó mày, đảm bảo mày có thể

đến Đảo Hải Ninh an toàn, như thế nào?”

Hắn nghĩ rằng Trần Giao Bảo sẽ đồng ý, bởi vì lựa chọn như vậy là tốt nhất cho tất cả mọi người. Đợi khi đảm bảo bản thân mình đã an toàn rồi mới tìm cơ hội đối phó Trần Gia Bảo và báo mối thù này!

Trần Gia Bảo liếc nhìn những nhân viên xung quanh rồi

hỉ là một đám vô dụng, sao có thể uy hiếp được

“Mày… không chịu hòa giải với tao sao?” Hữu Hạ Chân Nam hét lên, mặc dù vẫn bị Trân Gia Bảo nhấc lên cao nhưng đã bớt sợ hãi phần nào, giọng nói khinh bỉ: “Mày nghĩ rằng một mình mày có thể đối phó với tất cả chúng tao à?”.

Trân Gia Bảo cười khinh: “Tao cũng lười giải thích với mày, mày tốt hơn nên cầu cho tốc độ bơi của mày có thể đuổi kịp tàu”

“Ý mày là gì?” Hữu Hạ Chân Nam trong lòng có dự cảm không lành, thét lê hông lẽ mày muốn.. ” Hữu Hạ Chân Nam còn chưa nói xong, Trần Gia Bảo đã buông cánh tay phải đang nắm cổ áo hắn ra.

Bất chợt Hữu Hạ Chân Nam rơi thẳng xuống biển, lúc này trong đầu hắn vẫn còn đang rối bời, tại sao tên nhóc này lại dám buông tay như vậy, không lẽ hắn thực sự không

để mắt đến những bảo vệ đang chĩa súng vào hắn sao? Chỉ nghe thấy một tiếng “bùm”, Hữu Hạ Chân Nam đã gieo mình xuống biển, may mà hắn biết bơi, sau khi uống hai ngụm nước biển mặn chát thì ngay lập tức nổi lên mặt nước, tuy nhiên vị trí hắn đã cách tàu du lịch đến vài mét. Sắc mặt hắn xanh mét, vừa hướng về con tàu kêu gào, vừa quạt mạnh tay bơi về phía trước.

Mọi người trên tàu cũng hoảng loạn, những tên bảo vệ đã nhận được một bài học. Hai người trong số chúng lập tức nhảy xuống biển hỗ trợ Hữu Hạ Chân Nam, một tên bảo vệ khác vội

vàng thông báo cho phó thuyền trưởng cho dừng tàu.

Còn mười mấy tên còn lại trừng mắt nhìn Trần Gia Bảo, súng đều bắt đầu lên nòng, chuẩn bị nhắm bắn hắn.

Mọi người xung quanh đều la hét, ngay cả Trường Dã Khoan Nhẫn cũng tái nhợt, những người sống trong nhà kính từ nhỏ như hắn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng khốc liệt như vậy, kinh hãi đến nỗi chân đứng không vững.

Chương 2386

Chỉ có Đạm Đài Thái Vũ là tỏ vẻ thoải mái tự tại, những tên bảo vệ này, đừng nói là cầm súng lục, thậm chí nếu cả một đội quân trang bị đầy đủ vũ trang cũng không thể uy šp được Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo bắt đầu tiến lên một bước, trong tích tắc hắn đã di chuyển đến trước mặt mấy tên bảo vệ và chỉ bằng một nắm đấm, bốn năm tên đã bay văng về phía sau.

Ngay sau đó, không để cho những tên khác kịp thời đáp trả, Trần Gia Bảo thoăn thoắt lướt qua đoàn người, không thấy bóng dáng hắn đâu, chỉ nghe những chỗ hăn lướt qua đều có tiếng kêu thét đau đớn.

Chỉ trong nháy mắt, hơn mười mấy tên nhân viên bảo vệ đã nằm lăn ra đất rên rỉ, súng văng khắp cả đất.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài giây.

Tất cả mọi người trên boong tàu, đặc biệt là Trường Dã Khoan Nhẫn đều sững sờ, trời, chỉ trong vài giây thôi mà một mình hắn đã hạ gục nhóm nhân viên bảo vệ này rồi sao? Còn không cho đối thủ có cơ hội bắn trả? Điều này là quá lợi hại!

Trần Gia Bảo vênh váo đứng tại chỗ liếc mắt nhìn mấy tên bảo vệ ngã lăn trên mặt đất, nói:“Tao đã nói là lũ vô dụng, tự mình xông lên chịu trận” Sau đó, hắn ném súng xuống đất, quay người đi về phía Đạm Đài Thái Vũ: “Ở đây nhiều ruồi quá, chúng ta vào cabin đi”

Đạm Đài Thái Vũ gật đầu, đi theo Trần Gia Bảo vào cabin. Còn mọi người trên tàu vẫn chưa kịp hoàn hồn, đặc biệt là

Trường Dã Khoan Nhãn, người đã chủ động bắt chuyện với Đạm Đài Thái Vũ trước đó, trong lòng chưa hết sửng sốt, cũng may trước đó không chọc giận người Việt Nam này, nếu không hậu quả thật khó lường.

Vài phút sau, tàu du lịch tạm thời dừng lại, các nhân viên bảo vệ đã đưa được Hữu Hạ Chân Nam lên tàu, hộ tống nguyên người đang ướt sũng trở về phòng.

Sau khi thay quần áo xong, Hữu Hạ Chân Nam ngồi phịch xuống ghế sô pha với vẻ mặt ảm đạm kinh khủng, trên con thuyền của chính mình lại bị một người Việt Nam ném xuống biển dưới sự chứng kiến của mọi người, toàn bộ thuộc hạ lại bị đánh bại, hắn càng nghĩ càng thấy xấu hổi

Một tên bảo vệ bên cạnh lập tức rót cho hắn ta một tách trà nóng.

“Mối thù này tao nhất định sẽ trả!” Hữu Hạ Chân Nam thậm chí còn không thèm uống trà, tức giận nói: “Cả gan dám ở trên thuyền tao làm mất mặt tao, nhất định phải cho hắn biết sự lợi hại”

Tên bảo vệ thận trọng nói theo: “Nhưng người Việt Nam kia không dễ đối phó. Vừa nấy chúng ta có nhiều người và nhiều súng như vậy, nếu đổi lại là người khác chắc chắn đã bị dọa chết khiếp rồi. Nhưng tên đó đã đánh gục tất cả chúng tôi trong nháy mắt. Tôi nghĩ hắn chắc hẳn có luyện võ, tốt hơn chúng ta không nên chọc hắn”

Mấy tên còn lại gật đầu lia lịa, rõ ràng tình cảnh khi nấy bị Trần Gia Bảo quay đánh đã để lại ám ảnh sâu sắc cho. bọn chúng.

Hữu Hạ Chân Nam cười nhạo hai tiếng: “Thằng nhóc đó quả thực rất mạnh, nếu không thì không thể nhấc ta lên băng một tay, nhưng cho dù có lợi hại cỡ nào đi nữa thì đã sao, đừng quên đây là Nhật Bản, là địa bàn của chúng †a, hắn có giỏi đến đâu thì không lẽ có thể che trời được sao?

Đáng tiếc không thể tự mình giết hắn trên thuyền của mình, như vậy sẽ tự chuốc lấy phiên phức, nếu không, ta nhất định để các ngươi ra tay trước, đánh cho hắn không còn manh giáp!”

Các nhân viên bảo vệ cung kính hỏi: “Vậy ngài định làm gì

Hữu Hạ Chân Nam đảo mắt, giều cợt: “Dù sao cũng sắp đến đảo Hải Ninh rồi. Trước tiên do thám bọn chúng đến nơi nào trên đảo, sau đó cho người âm thầm theo dõi tìm cơ hội kết liễu hắn!

Ta không tin chúng ta nhiều người và súng như vậy, mà đánh lén vẫn không giết được hắn, tới lúc đó chúng ta sẽ bắt luôn người phụ nữ Việt Nam kia, cùng nhau chơi trò, nghĩ thôi đã thấy phấn khích”

Các tên bảo vệ đứng bên cạnh cũng bật cười, nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp của Đạm Đài Thái Vũ, trong mắt hiện lên một tia sáng xanh.

Chương 2387

Phía bên này, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đang ở trong cabin tàu, chỉ đơn giản dùng một số món ăn Nhật. Theo ước tính, họ sẽ có thể đến đảo Hải Ninh trong vòng chưa đầy nửa giờ, nói không chừng sẽ chạm trán với Thiên Mệnh Âm Dương Sư. Trận chiến này rất có thể sẽ là một trận chiến sinh tử.

Không lâu sau, Hữu Hạ Chân Nam cũng đến cabin tàu dùng bữa, trông thấy Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, hắn nhếch mép, rồi sau đó giả vờ mỉm cười và bước tới. Nhiều người trong nhà hàng đã nhìn thấy Trần Gia Bảo xô xát với Hữu Hạ Chân Nam, họ thấy vậy cho rằng Hữu Hạ Chân Nam muốn tìm Trần Gia Bảo trả thù nên đều nhìn sang bên kia.

Đợi khi Hữu Hạ Chân Nam đi tới, Trần Gia Bảo nhíu mày. nói: "Mày còn dám tới, có phải cảm giác bị ném xuống biển chưa đủ, còn muốn thử thêm một lần nữa sao?" Hữu Hạ Chân Nam trong lòng vô cùng tức giận, chỉ muốn băm Trần Gia Bảo ra làm trăm mảnh, tuy nhiên ngoài mặt vẫn giả vờ tử tế, vội xua tay nói: "Không phải không phải, trước đây là tôi đã sai, đắc tội hai vị. Tôi đến đây chỉ muốn xin lỗi hai vị"

Trước ánh mắt của mọi người, hắn chủ động cúi đầu nhận lỗi trước Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Mọi người đều huyên náo, đường đường là một thuyền trưởng, lại chủ động nhận lỗi, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Đạm Đài Thái Vũ duyên dáng ngồi trên ghế, quay lưng lại Hữu Hạ Chân Nam, không thèm liếc nhìn lấy hắn một cái. Trong mắt người khác, Hữu Hạ Chân Nam là một thuyền

trưởng trẻ và giàu có. Nhưng trong mắt Đạm Đài Thái Vũ, Hữu Hạ Chân Nam chỉ là một người qua đường quá đỗi bình thường.

Trần Gia Bảo giễu cợt: “Mày chủ động tới xin lỗi? Chắc sẽ không có âm mưu gì chứ?”

“Không có, không có.” Hữu Hạ Chân Nam nói vội: “Người Nhật chúng tôi rất ngưỡng mộ những người mạnh. Sức mạnh của anh ngoài sức tưởng tượng của tôi, và xứng đáng nhận lời xin lỗi của tôi.

Nhân tiện, để bày tỏ lòng thành, tôi sẽ chịu mọi chỉ phí của hai vị trên đảo Hải Ninh. Tôi chỉ không biết hai vị muốn đi đâu trên đảo”

“Không cần thiết, nhưng tôi tò mò là đảo Hải Ninh rất lớn sao?” Trần Gia Bảo hỏi.

Hữu Hạ Chân Nam thẳng thắn cho biết: “Đảo Hải Ninh là một hòn đảo tương đối xa và ít người lui tới, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Có rất nhiều cảnh sắc thiên nhiên đáng xem, nhưng có một nơi hai vị tuyệt đối không nên đi”

“Ồ? Nơi nào?” Trần Gia Bảo hỏi.

Ngay cả Đạm Đài Thái Vũ cũng bắt đầu có chút hứng thú. Hữu Hạ Chân Nam nói một cách bí ẩn: “Đó chính là Đỉnh núi Thọ Nam Phong. Đỉnh núi này rất cao, dốc và bí ẩn. Người ta nói rằng có một ngôi đền bí ẩn trên đỉnh và các vị thần sống ở đó.

Trước kia tôi đã từng vài lần đi lên núi, nhưng thật kỳ lạ là mỗi khi đi được nửa đường thì đều bị lạc, tôi nhớ rất rõ là mình vốn dĩ men theo đường lên núi, nhưng cuối cùng lại quay trở lại chân núi, vì vậy tôi cho rằng phải có một vị tiên nào đó sống trên núi. Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, cả hai đều kinh ngạc, bởi nơi họ sẽ đến chính là Đỉnh núi Thọ Nam Phong.

Hữu Hạ Chân Nam tiếp tục nói với giọng điệu thần bí: “Tôi sẽ nói cho các người một bí mật, từ nửa năm trước tôi đã †ừ xa xa nhìn thấy một lần, Thủ tướng Nhật bản cùng một số quan chức cấp cao của chúng tôi từng đích thân lên Thọ Nam Phong, đồng thời thần thái rất cung kính. Các người nói xem, nếu như trên Thọ Nam Phong không có thần tiên thì vì sao Thủ tướng của chúng tôi lại cung kính đến như thế?”

“Thọ Nam Phong? Có gì thú vị chứ?” Trần Gia Bảo cười nói: “Nơi này rất đẹp đấy, tôi thấy rất có hứng thú, sau khi xuống thuyền chúng ta cùng đi tới Thọ Nam Phong xem

xem Hữu Hạ Chân Nam kinh ngạc thốt lên: “Các anh… các anh tính đi Thọ Nam Phong thật sao?”

Chương 2388

“Đương nhiên rồi. Nếu như Thọ Nam Phong nơi đó thần bí đến như thế, chúng tôi không dễ dàng gì mới có một chuyến đi tới Nhật Bản, tất nhiên là không nên bỏ lỡ rồi” Trần Gia Bảo hỏi vặn lại: “Sao thế? Không được hả?” “Đương nhiên là không vấn đề gì” Hữu Hạ Chân Nam trong lòng mừng rỡ, Thọ Nam Phong nằm ở vùng hẻo lánh, bốn bề trong vòng mấy dặm đến một bóng người cũng không có, tuyệt đối là địa điểm tuyệt vời để giế t chết Trần Gia Bảo, hắn nói liến thoảng: “Nếu như hai vị muốn đến Thọ Nam Phong, vậy thì chỉ bằng thế này đi, đợi sau khi xuống thuyền, tôi sẽ đích thân dẫn hai người đi, thế nào? Được chứ?”

Trân Gia Bảo cũng không khách khí với hắn làm gì, đoạn bảo: “Vậy thì đa tạ đa tại”

“Đừng khách sáo, đừng khách sáo! Đây đều là việc tôi nên làm thôi” Hữu Hạ Chân Nam trong lòng mừng thầm, nói: “Vậy tôi trở về chuẩn bị một chút trước đây, không làm phiền hai vị dùng bữa nữa”

Trần Gia Bảo gật đầu: “Cứ tự nhiên!”

Hữu Hạ Chân Nam cười khửa khửa rồi quay người rời đi, trong lòng thầm cười hiểm độc, chờ tới được Thọ Nam Phong, sế xử đẹp các người! Đàm Đài Thái Vũ liếc mắt dõi theo bóng của Hữu Hạ Chân Nam dần khuất, trong mắt cô ta một tia sáng chợt lóe lên, nói với Trần Gia Bảo: “Anh thật sự cho rằng hắn ta muốn đền tội hay sao?” Trần Gia Bảo cười đáp lại: “Không có việc gì mà lại ân cần dâng hiến thì là phi gian tức đạo rồi, huống hồ gì hắn ta với chúng ta vẫn còn đó thù oán? Tôi thấy việc hắn muốn chuộc lỗi là giả thôi, muốn tìm cơ hội báo thù mới là mục đích thật sự của hắn. Nhưng không cần biết như

thế nào, có hắn dẫn chúng ta tới Thọ Nam Phong, nói sao thì nói cũng tốt hơn rất nhiều so với việc chúng ta tự đi" Không nói vòng vo, anh ta căn bản chính là không để ý tới việc Hữu Hạ Chân Nam báo thù.

Đàm Đài Thái Vũ gật đầu không nói thêm gì nữa.

Lại nói sau khi Hữu Hạ Chân Nam rời đi, đã chọn ra sáu thuyền viên có biểu hiện thông minh, lanh lợi. Hắn triệu tập bọn họ tới phòng của mình, mà hắn thì ngồi trên ghế sô pha, đảo mắt nhìn một vòng rồi nói: "Chờ lát nữa các ngươi về phòng của mình thay trang phục, tuyệt đối không được để người khác nhận ra các ngươi là thuyền viên của chúng ta, tránh gây phiên phức không đáng có. Sau khi xuống thuyền, mỗi người cầm một cây súng, tới Thọ Nam Phong trước mai phục ở chân núi. Khi thấy ta dẫn theo mấy người đó tới Thọ Nam Phong, thì tiên hạ thủ vi cường, bắn chết tên tiểu tử đó cho ta. Tuyệt đối không cho hắn ta có cơ hội ra tay, cho dù hắn có lợi hại cỡ não, cũng sẽ bị các ngươi bắn rõ như tổ ong thôi!" "Vâng!" Sáu thuyền viên rạo rạo đáp một tiếng, trong mắt lô rõ sự hưng phấn, hiển nhiên đây không phải lần đầu bọn họ làm những chuyện như thế này.

Hữu Hạ Chân Nam gật đầu hài lòng, tiếp tục phân phó: "Các người nhớ cho kĩ, tới lúc đó mở to mắt ra mà nhìn, tuyệt đối đừng có làm ta bị thương đấy. Đúng rồi, còn cô gái mỹ nữ Việt Nam đó, cũng đừng làm bị thương cô ta đấy, ta còn muốn bắt cô ta về để ta chơi đùa"

Nói xong thì Hữu Hạ Chân Nam không kiềm chế nổi sự phấn khích mà cười sang sảng khoái chí, như kiểu tâm nguyện của mình đã được thực hiện.

Không lâu sau, du thuyền đã tới bến tàu đảo Hải Ninh, sáu tên thuyền viên kia sớm đã làm theo lệnh của Hữu Hạ Chân Nam, thay đổi trang phục rồi lặng lế tiến nhanh đến Thọ Nam Phong.

Việc đầu tiên mà Hữu Hạ Chân Nam làm sau khi lên tàu là đi tìm Trần Gia Bảo và Đàm Đài Thái Vũ, cố ý đứng trên boong

tàu tán gẫu cùng Trần Gia Bảo, kéo dài thời gian đủ cho thuộc hạ của hắn đi mai phục. Đàm Đài Thái Vũ đứng bên cạnh không nói một lời, gió biển thổi rì rào, tóc. mai hơi rối bay phất phơ, tô thêm vẻ thanh lệ lay động lòng người. Trường Dã Khoan Nhẫn cùng đám bằng hữu của anh ta bắt đầu xuống thuyền, sau cùng còn ngoái lên boong tàu ngắm nhìn quốc sắc thiên hương Đàm Đài Thái Vũ một lần nữa, rạo rực trong tim thở dài một hơi, cô gái xinh đẹp như vậ rằng chỉ có thể từ xa ngắm nhìn.

Qua thêm vài phút, Hữu Hạ Chân Nam vẫn muốn tiếp túc kéo dài thêm thời gian, Trần Gia Bảo đột nhiên cắt ngang, nói: “Bây giờ chúng ta đi Thọ Nam Phong chứ?”

Chương 2389

Hữu Hạ Chân Nam đoán chừng bây giờ đi về phía Thọ Nam Phong, cũng không thấy được đám thuộc hạ của mình, liền cười nói: "Không vấn đề, hai vị đi theo tôi nè!" Trần Gia Bảo và Đàm Đài Thái Vũ cùng hướng về phía bến Tàu.

Hữu Hạ Chân Nam đi cùng họ, đột nhiên nhớ ra một chuyện, mở lời hỏi: "Phải rồi, theo tôi nhớ thì đến bây giờ vẫn không biết hai vị xưng hô như thế nào?"

Đàm Đài Thái Vũ trước sau lãnh đạm, dường như không nghe được câu hỏi của Hữu Hạ Chân Nam, cứ bước đi không hề dừng lại, cứ thế xuống thuyền đi về phía bến

Tàu.

Trần Gia Bảo thì ngược lại, anh ta vừa đi vừa cười nói: "Tôi họ Trần, tên là Gia Bảo"

"Thì ra là Trần tiên sinh. Tên hay! Tên hay!" Hữu Hạ Chân Nam buông lời tâng bốc, trong lòng lại âm thầm nghi hoặc, Trần Gia Bảo? Cái tên này nghe có vẻ quen tai, dường như có nghe qua ở đâu đó rồi? Bỏ đi, không cần quan tâm làm gì, dù sao thì bẫy cũng đã giăng, không cần biết Trần Gia Bảo là ai, đến chân núi Thọ Nam Phong, chính là số tận của Trần Gia Bảo! Nghĩ tới đây Hữu Hạ Chân Nam càng cười khoái chí hơn.

Bởi vì đảo Hải Ninh không có đường xá không có tu sửa, nên không có cách nào lái xe. Vì thế sau khi xuống thuyền, Hữu Hạ Chân Nam dẫn Trần Gia Bảo và Đàm Đài Thái Vũ hướng về phía Thọ Nam Phong chầm chậm rảo bước. Dọc đường đi, theo lời Hữu Hạ Chân Nam nói, Thọ Nam Phong nằm ở trung

tâm của Hải Ninh đảo, hướng Tây Nam, cao mấy trăm mét so với mực nước biển, là ngọn núi cao nhất Hải Ninh đảo này, quanh năm mây mù bao phủ, càng làm cho ngọn núi này thêm phần tiên khí. Trần Gia Bảo cười nói: "Căn cứ vào những lời của anh, Thọ Nam Phong này há chẳng phải là một nơi vô cùng đẹp đẽ sao?

"Cái đó thì tất nhiên rồi!" Hữu Hạ Chân Nam nửa thì cười đùa, nửa mang thâm ý, nói thêm: "Nếu sau khi chết đi được chôn ở Thọ Nam Phong này, kỳ thực cũng là điều tuyệt vời đó!"

Trần Gia Bảo cười ha ha đáp lời: "Tôi chưa muốn chết đâu, cũng không thể chết được. Còn nữa, Thọ Nam Phong này quá nhỏ, không chứa nổi tôi đâu"

Hữu Hạ Chân Nam chỉ cười không nói, trong lòng thầm cười nham hiểm, tới Thọ Nam Phong rồi, chết hay là sống không phải do các người làm chủ nữa đâu.

Tâm hơn một tiếng sau, đám người Trần Gia Bảo đã tới được chân núi Thọ Nam Phong. Trần Gia Bảo và Đàm Đài Thái Vũ đưa mắt dò xét một vòng, chỉ thấy xung quanh toàn là cây cối rậm rạp, xanh tươi. Mà ở phía trước bọn họ chính là mục tiêu của chuyến đi lần này, Thọ Nam Phong. Dưới sự quan sát trực quan, Thọ Nam Phong cao. khoảng mấy trăm mét, lưng chừng sườn núi được bao. phủ bởi mây mù, có vài phần cảm giác giống như tiên cảnh của nhân gian.

Nhưng mà, Trần Gia Bảo và Đàm Đài Thái Vũ đã nhạy bén nhận ra được, ở trong những lùm cây xung quanh, có tiếng hơi thở yếu ớt, trái phải mỗi bên ba tên, đồng thời còn có cả sát ý. Hai người đưa mắt dò xét, có mai phục! Thêm vào đó là sự ân cần bất thường của Hữu Hạ Chân Nam, dường như trong nháy mắt, hai người đã đoán ra, chắc chăn đây là cái bẫy mà Hữu Hạ Chân Nam giăng ra, cố ý dẫn dụ bọn họ tới đây.

Đàm Đài Thái Vũ lắc lắc đầu, Trần Gia Bảo rõ ràng là đã tha cho Hữu Hạ Chân Nam rồi vậy mà hắn còn tự tìm lấy phiền phức, tên này đúng là đáng chết, ai cũng không cản được.

Hữu Hạ Chân Nam vẫn chưa biết rằng Trần Gia Bảo và Đàm Đài Thái Vũ đã phát hiện ra có mai phục. Lúc này hắn đang khom lưng, hai tay chống gối thở hổn hển, trên trán đầy những giọt mồ hôi, trong lòng âm hiểm kỳ quái, hắn đã mệt lả cả người rồi. Hắn thắc mắc rằng Trần Gia Bảo và Đàm Đài Thái Vũ một chút phản ứng của sự mệt mỏi cũng không có? Lẽ nào họn họ là những cỗ máy à? Hắn th ở dốc hai cái nữa, đôi mắt chuột lấm lét của hắn hướng tới những lùm cây xung quay đảo tới lui. Nếu như không có gì ngoài dự tính, thì sáu tên thủ hạ của hắn đang ẩn nấp đâu đó trong đấy, lúc nào cũng có thể tung luồng đạn về phía Trân Gia Bảo. Nghĩ tới đây, hắn sung sướng muốn r3n rỉ, cố ý lùi vê phía sau ba bước, giữa khoảng cách an toàn với Trần Gia Bảo, tránh tới lúc đó ăn phải đạn lạc. Trần Gia Bảo quay đầu về phía hắn, đùa giỡn: “Giờ chúng ta lên núi thôi nhỉ! Tôi muốn xem xem ngọn núi này có thật sự thần kỳ giống như anh nói, có thể khiến con người ta mơ hồ rồi lại quay về chân núi hay k” “Lên núi?” Hữu Hạ Chân Nam đứng thẳng người dậy, không giả vờ nữa, ánh mắt dần trở nên khinh miệt, quát: “Ta sao lại phải lên núi?”

Chương 2390

Trân Gia Bảo nhếch mép cười, trêu đùa thêm với hắn: "Nói như vậy nghĩa là anh định quay về một mình à?"

"Ta đương nhiên sẽ quay về. Chỉ có điều…" Hữu Hạ Chân Nam giơ tay chỉ về phía Đàm Đài Thái Vũ, ha ha cười to: "Ta sẽ về cùng với cô ấy, còn ngươi, sẽ chết ở đây. Động thủ!"

Hai câu sau hắn nói là dùng tiếng Nhật Bản, dứt lời thì lại lui về phía sau thêm một bước, cách Trần Gia Bảo càng xa càng tốt. Mà cùng với tiếng hét của hắn, nhất thời những thuyền viên mai phục trong lùm cây gần đó ào ào lao ra nhắm vào Trần Gia Bảo bóp cò, những tiếng súng vang lên, làm lũ chim rừng hoảng sợ bay tán loạn, mà Trần Gia Bảo vẫn cứ đứng tại chỗ y như cũ, dường như: hoàn toàn không có phản ứng gì. Trong mắt Hữu Hạ Chân Nam lộ rõ sự mừng rỡ, đây chính là đánh lén bất ngờ, cho dù tiểu tử nhà ngươi lợi hại tới như thế nào, chẳng nhẽ là có thể nhanh hơn cả đạn ban? Nhưng không chờ hắn vui mừng được bao lâu, sự vui mừng trong mắt hắn đã nhanh chóng biến thành nỗi kinh sợ, sau đó thần sắc cũng thay đổi một trắm tám mươi độ. Chỉ nhìn thấy Trân Gia Bảo đứng y chỗ cũ, thậm chí trên miệng vẫn còn đó nụ cười điềm đạm, nhưng xung quanh anh ta xuất hiện mười mấy đường kiếm khí, ào ào b ắn ra hai bên trái phải. Những âm thanh xé trời tráng lệ, tuyệt đẹp vô cùng! Tức thời, sáu đạo kiếm khí vô cùng chính xác va chạm với những viên đạn, ngăn cản chúng bay tới. Sáu đạo kiếm khí còn lại bay vào trong những lùm cây, không cho sáu tên kia có cơ hội phản ứng, lập tức cắt cổ hết thảy.

Trong nháy mắt thì những dòng máu tươi bắn tung tóe lên cây cối và những tán lá xanh tươi, thi thể ầm ầm ngã xuống đất. Mùi máu tanh nồng nặc bốc lên, bắt đầu lan ra xung quanh

bốn phía. Đàm Đài Thái Vũ thần sắc vẫn bình thản, đối với cô ấy mà nói, đây chỉ là chuyện thường mà thôi, trong lòng không có chút lăn tăn nào.

Hữu Hạ Chân Nam hiện đã bị dọa cho ngơ người rồi, cảnh tưởng này chưa bao giờ hắn gặp qua trong đời, một người không cần nhúc nhích, không những chặn được đạn mà trái lại còn có thể giết người. Những việc như thế này thật sự con người có thể làm được sao? Hai chân hắn run lẩy bẩy, ánh mắt kinh hãi nói: "Ngươi… Ngươi không phải là người…Căn bản không phải là người…" Với sự kinh hoàng tột độ lúc này, hắn ta vô thức nói bằng tiếng mẹ đẻ.

Trân Gia Bảo cau nhẹ mày, nói với hắn: "Ta đã nói rồi, ở trước mặt ta thì phải nói tiếng Việt" Hữu Hạ Chân Nam nhất thời hít một hơi khí lạnh, bị uy thế Trần Gia Bảo đè nén, hai chân mềm nhũn: "Phốc" một tiếng quỳ rạp xuống đất, trên trán là những giọt mồ hôi lã chã rơi, đáp với giọng gấp gáp: "Vâng… Vâng vâng… Nói tiếng Việt…" Trân Phi Vũ bước đi tới, mang đến áp lực tâm lý cực lớn cho Hạ Chân Nam, trong lòng càng thêm sợ hãi. Trân Gia Bảo đi tới trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống nói: "Mày nói xem, tao có nên giết mày, hay là không đây?" "Đừng… Đừng giết tôi, ngàn vạn lần đừng gi Hữu Hạ Chân Nam liên tục dập đầu với Trần Gia Bảo, đầu "râm rầm" đập vào đất bùn, tất cả đầu đều là đất. Nói thật, Trần Gia Bảo ngược lại rất muốn giết Hữu Hạ Chân Nam, hơn nữa còn rất đơn giản, chỉ cần động một ngón tay là được, nhưng vấn đề là, Đảo Hải Ninh nằm ở nước ngoài, Trần Gia Bảo còn cần phải đi thuyền của Hữu Hạ Chân Nam trở về Nhật Bản.

Giết và không giết, trong lòng Trần Gia Bảo còn có chút do dự.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo quay đầu nhìn về phía Đạm Đài Thái Vũ, trùng hợp Đạm Đài Thái Vũ cũng nhận ra cái gì đó, cũng đang nhìn về phía anh.

Ánh mắt hai người tiếp xúc với nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt của đối phương, ngay sau đó đồng loạt nhìn

lên núi.

Dường như có một số điều kỳ lạ trên núi.

Hữu Hạ Chân Nam phát hiện Trần Gia Bảo vẫn không nói gì, trong lòng kỳ quái, lớn gan ngẩng đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo, tiếp theo lại nhìn theo ánh mắt của Trần Gia Bảo, cũng nhìn về phía Thọ Nam Phong cách đó không xa, nhất thời sửng sốt.

Chỉ thấy một lão giả tóc bạc trắng, đang bước từ trên núi xuống, trên người mặc trang phục đặc trưng Âm Dương Sư - áo choàng, tay áo phiêu phiêu, có chút phiêu dật.

Chương 2391

Hữu Hạ Chân Nam âm thầm kinh ngạc, người từ Thọ. Nam Phong xuống? Chẳng lẽ lão giả này chính là thần tiên sống trên đỉnh Thọ Nam Phong?

"Đúng vậy, nhất định là thần tiên trên Thọ Nam Phong, nếu là thần tiên, vậy nhất định là vì lòng nhân từ, tôi chẳng phải đã cứu rồi sao?"

Nghĩ tới đây, Hữu Hạ Chân Nam mừng rỡ.

Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã sớm chú ý tới vị lão giả đang xuống núi kia, không có nguyên nhân khác, từ trên người vị lão giả này tản ra khí tức cảnh giới "Truyền Kỳ sơ kỳ", khiến cho Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ lộ vẻ xúc động.

Rất nhanh, Âm Dương Sư liền đi tới chân núi, đầu tiên là kinh ngạc nhìn Đạm Đài Thái Vũ một cái, tiếp theo dùng thành thạo tiếng Việt Nam, nói với Trần Gia Bảo: "Vị này hắn là Trần Gia Bảo Trần tiên sinh phải không? Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân đã chờ đợi lâu, đặc biệt phân phó ta xuống nghênh đón"

Vẻ mặt của Hữu Hạ Chân Nam nhất thời cứng ngắc, ngay sau đó thiếu chút nữa kinh sợ ra mặt, như thế nào thần tiên trên Thọ Nam Phong và Trần Gia Bảo quen biết? Chẳng lẽ Trần Gia Bảo cũng là thần tiên?

Trần Gia Bảo không phải là thần tiên, ngược lại còn có chút kinh ngạc, nhíu mày nói: "Nói như vậy, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã biết tôi muốn tới? Và ông là ai?"

Anh tuy rằng đoán được Thiên Mệnh Âm Dương Sư kỹ thuật

thông huyền, có thể tính được hôm nay anh sẽ tới, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới, Thiên Mệnh Âm Dương Sư cụ thể ngay cả khi nào đến chân núi Thọ Nam Phong đều có thể tính ra, còn đặc biệt phái ra một Âm Dương Sư khác nghênh đón anh.

Số lượng kỹ thuật cao thâm như vậy, thật sự là thật đáng Sợ.

Đạm Đài Thái Vũ cũng kinh ngạc, cô ta cũng không biết Thiên Mệnh Âm Dương Sư kỹ thuật kinh người đến vậy, chủ yếu là Trần Gia Bảo cảm thấy không cần phải nói với Đạm Đài Thái Vũ, dù sao nói cũng không có ích gì.

Cho nên trong lòng Đạm Đài Thái Vũ âm thầm suy đoán, chẳng qua là tin tức bị rò rỉ, bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư sớm lấy được tin tức?

Giờ phút này, lão giả cười nói: "Kẻ hèn này là Takasugi Narumi, vốn ẩn cư ở Thi Tiên Đường, hôm qua Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân chợt có ý nghĩ bói toán một quẻ, tính đến hôm nay Trần tiên sinh sẽ tới viếng thăm, đã suốt đêm gửi tin tức cho tôi, để tôi tới nơi này nghênh đón Trần tiên sinh."

Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc, Thiên Mệnh Âm Dương sư dĩ nhiên còn có thể có kỹ thuật thần kỳ như vậy? Mà vị Âm Dương Sư trước mắt này, tự xưng ẩn cư ở Thi Tiên Đường, chẳng lẽ chính là Thi Tiên Đường Âm Dương Sư lúc trước Koga Asuka giúp cô ta ước chiến sao?

"Chẳng qua.." Takasugi Narumi nhìn về phía Đạm Đài Thái Vũ, kinh ngạc nói: "Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân nói hôm nay chỉ có một vị khách quý của Trần tiên sinh, ngược lại chưa từng nhắc tới còn có một người con

gái: Trần Gia Bảo khẽ nhíu mày, ánh sáng trong đầu chợt lóe, tựa hồ có chút cảm hứng, nhưng lại không bắt được. Đạm Đài Thái Vũ hơi trầm mặc, nói: "Tôi tên là Đạm Đài Thái Vũ"

Đạm Đài Thái Vũ? Trong mắt Takasugi Narumi hiện lên một tia kinh ngạc, nói: "Chẳng qua là lúc trước, Koga Asuka thay

tôi hẹn chiến với cô Đạm Đài Thái Vũ kia?" "Không sai, chính là tôi" Đạm Đài Thái Vũ nói: "Mấy ngày trước tạm thời có việc, chỉ có thể hủy bỏ ước chiến, xin thứ lỗi"

Takasugi Narumi cười ha ha, nói: "Không sao không sao, tôi đã sớm ẩn cư không hỏi việc đời, cô Đạm Đài có thể hủy bỏ ước chiến, đối với tôi mà nói cầu không được." Tiếng cười của ông ta rất sảng khoái, một chút địch ý cũng không có, nhưng trong lòng Trần Gia Bảo rất rõ ràng, vị lão giả thần thái hiền lành trước mắt này, nhưng là một vị cường giả "truyền kỳ sơ kỳ" thực lực cường hãn, lại càng là một vị Âm Dương Sư thủ đoạn quỷ dị khó lường.

Chương 2392

Trân Gia Bảo trong lòng sẽ không có chút khinh thường nào!

Đạm Đài Thái Vũ gật gật đầu, nói: "Đa tạ ngài đã thông cảm"

Takasugi Narumi ra hiệu mời, nói: "Tuy rằng không rõ vì sao Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân không nhắc tới cô Đạm Đài, bất quá nếu cô cũng tới, vậy thì cùng nhau lên núi đi, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã ở Đông Chiếu thần cung chờ lâu rồi"

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau một cái, cất bước đi lên núi.

Biết rõ núi có hổ, bất công đi núi có hổi

Hữu Hạ Chân Nam đều trợn tròn mắt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, như thế nào thần tiên Thọ Nam Phong, đối với Trân Gia Bảo tử tế như vậy, hơn nữa nhìn cũng không nhìn mình một cái, bất quá hình như cũng không cần hướng thần tiên xin giúp đỡ, Trần Gia Bảo lên núi, rõ ràng là buông tha cho mình.

Nhưng còn không đợi hắn thở phào nhẹ nhõm, Trần Gia Bảo đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Hữu Hạ Chân Nam, nói: "Anh cũng cùng chúng tôi đi lên."

Hắn còn phải ngồi trên du thuyền của Hữu Hạ Chân Nam, đương nhiên không thể dễ dàng thả Hữu Hạ Chân Nam. Hữu Hạ Chân Nam nhất thời giật mình, run rẩy đứng lên, khóc mất mặt nói: "Đúng vậy. Được…"

Takasugi Narumi nhìn Hữu Hạ Chân Nam liền thu hồi ánh mắt, căn bản người bình thường như vậy, là không có tư cách

đi Thiên Chiếu thần cung, nếu là yêu cầu của Trần Gia Bảo, vậy ông ta cũng không có ý kiến gì.

Bốn người một đường đi lên trên, Hữu Hạ Chân Nam chỉ là một người bình thường, từ bến tàu một đường đi tới Thọ Nam Phong, cũng đã mệt mỏi thở hổn hển, hiện tại lại phải tiếp tục leo núi, mệt đến cả người đổ mồ hôi.

Nếu không phải sợ trì hoãn thời gian Trân Gia Bảo đến lúc đó bị Trần Gia Bảo giết, Hữu Hạ Chân Nam sáng sớm nằm sấp trên mặt đất không đi.

Đột nhiên, chỉ nghe Takasugi Narumi cười nói: "Trần tiên sinh, ngươi tới Đông Đô không mấy ngày, liền liên tiếp làm ra chuyện mấy ngày oanh động Nhật Bản, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, bội phục bội phục."

Hữu Hạ Chân Nam sửng sốt, nói như vậy, Trần Gia Bảo đã oanh động toàn bộ Nhật Bản? Tại sao anh ta chưa bao. giờ nghe nói về tên của Trần Gia Bảo?

Trần Gia Bảo thản nhiên nói: "Mấy chuyện nhỏ không đáng kể mà thôi, không đáng để nhắc tới"

Takasugi Narumi mỉm cười nói: "Chém giết Nhật Bản Ám sát Thiên Vương" Akemi Kawamoto, uy hiếp Nhật Bản vô số quyền quý, tiêu diệt tộc cả nhà họ Kurahashi, g iết chết Takashima Seira thứ mười của Võ Đạo Bảng, cùng với g iết chết Fujishima Senga thứ hai trong Võ Đạo Bảng, thậm chí ngay cả Kiếm Thánh Võ Tàng thứ nhất trong Võ Đạo Bảng còn chủ động ước chiến với anh. Một cọc này, từng cái một, cái nào không phải là oanh động toàn bộ Nhật Bản? Nếu những điều này được coi là những điều nhỏ nhặt, tôi sợ rằng trên thế giới này, sẽ không có sự kiện thực sự lớn."

Kỳ thật chuyện diệt toàn bộ nhà họ Kurahashi này, là Đạm Đài Thái Vũ làm, cũng không phải Trần Gia Bảo.

Bất quá Trần Gia Bảo mắng chửi Nhật Bản đã đủ rồi, cho dù trên lưng cái nồi này cũng không sao cả.

Lúc này, Trần Gia Bảo cũng không sửa chữa, chỉ nhún nhún vai, nói: “Nói thật, trong mắt Trần Gia Bảo tôi, những chuyện ông nói ở trên, cũng chỉ có Takezo Mari ước chiến với tôi mới có thể tính là việc lớn thật sự, về phần những thứ khác, chính xác là không đáng kể, không đủ để nói đến”

Trần Gia Bảo thờ ơ, nhưng Hữu Hạ Chân Nam đã sợ ngây người, mặc dù trình độ của hắn không đủ, nhưng cũng nghe nói qua tập đoàn Kurahashi năm trong tay nông nghiệp Nhật Bản, càng biết Kiếm Thánh Takezo Mai, là sự tồn tại trong lòng tất cả người Nhật Bản!

Chương 2393

“Mấy ngày trước truyền ra tin tức nhà Thương bị ngoại trừ đứa nhỏ, chẳng lẽ đây là Trần Gia Bảo làm? Mẹ kiếp, nhà Kurahashi chính là nhà giàu có, Trần Gia Bảo diệt toàn bộ người nhà Kurahashi, anh sao lại không lo lắng chính phủ Nhật Bản xuất động lực lượng bảo vệ đối phó anh, hơn nữa còn dám đường hoàng ngồi thuyền? Còn có Kiếm Thánh Takezo Mari, trong truyền thuyết vị Kiếm Thánh này là tồn tại vô địch như “Thần, ngay cả Thiên Hoàng và thủ tướng nhìn thấy Kiếm Thánh, đều phải cung kính, đại nhân vật cao cao tại thượng như vậy, dĩ nhiên sẽ chủ động hẹn chiến Trần Gia Bảo? Vậy Trần

Gia Bảo lợi hại đến thế nào?

Thôi nào, tôi đã trêu chọc một con quái vật như thế nào?” Hữu Hạ Chân Nam nghĩ tới đây, không chỉ choáng váng, hơn nữa từ đáy lòng dâng lên nôi sợ hãi thật lớn, cùng với hối hận thật sâu!

Takasugi Narumi cười ha ha nói: “Thật khí phách, khó trách có thể làm cho “Kiếm Thánh” chủ động hẹn chiến, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng vô luận khí phách hay can đảm, anh đều là số một trong những thanh niên ta từng gặp qua.

Bất quá, anh tuy rằng có can đảm, nhưng nếu như không có đủ thực lực, tôi khuyên ngươi bây giờ liền quay trở lại núi, hơn nữa trước tiên trở về Việt Nam đi”

“Ô?” Trần Gia Bảo hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì anh tuyệt đối không phải là đối thủ của Kiếm Thánh Takezo Mari” Takasugi Narumi một bên đi lên núi, một bên

nói: “Cũng giống như không phải là đối thủ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, anh tiếp tục ở lại Nhật Bản, không phải chết trên tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư, chính là chết dưới kiếm của Takezo Mari.

Anh còn trẻ, còn có tuổi trẻ để hưởng thụ, thậm chí, với sức mạnh mà anh biểu hiện hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác mà xem, kiếp này anh đột phá tới cảnh giới “Tiên Thiên, cũng không phải là không có khả năng, tiền đồ của anh tốt đẹp như vậy, cần gì phải ở lại Nhật Bản tự tìm đường chết?”

Đạm Đài Vũ Thái nhìn Takasugi Narumi một cái, cũng không có nói chuyện, chỉ là giữa lông mày, thêm vài phần khí khái anh hùng, cùng với vài phần kiên định.

Trân Gia Bảo ngược lại có hứng thú, cười nói: “Tôi ngược lại tò mò, theo lý thuyết, tôi giết nhiều nhân vật quan trọng ở Nhật Bản như vậy, đại đa số mọi người ở Nhật

Bản hẳn là hận không thể giết tôi nhanh, ông là người mạnh “truyền kỳ” của Nhật Bản, hơn nữa cùng tôi chẳng quen biết gì, dĩ nhiên sẽ khuyên tôi trở về Việt Nam, ông ngược lại là ngoài dự liệu của tôi.”

Takasugi Narumi ha hả cười nói: “Tôi đã ẩn cư hơn mười năm, vẫn tu thân dưỡng tính, đã sớm không còn cái gì tranh thắng vinh nhục chỉ tâm, nếu không phải Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân tự mình truyền tin tức cho tôi, tôi hôm nay cũng sẽ không có chuyện tôi sẽ đi đón anh. Cho nên, tôi vừa rồi chỉ lấy góc độ của một người tu thân, không đành lòng thấy một tương lai tốt của thanh niên chết mà thôi.”

“Thật là một người không có lòng tranh thắng vinh nhục.” Trân Gia Bảo cười nói: “Khó có được, tôi đối với ông có vài phần thiện cảm, bất quá trước khi đạt được mục đích của tôi, tôi sẽ không rời khỏi Nhật Bản”

“Vậy thì đáng tiếc” Takasugi Narumi có chút tiếc hận, nói: “Còn nửa giờ nữa, có thể đến Đông Chiếu thần cung, hy vọng anh nhìn thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư sau đó, sẽ không hối

hận quyết định vừa rồi.”

“Trần Gia Bảo tôi hành sự, tuyệt đối không nuốt lời” Trân Gia Bảo ăn nói mạnh mết!

Khoé miệng của Đạm Đài Thái Vũ nhếch lên một nụ cười nhạt, nhưng một thoáng mà qua.

“Đừng vội, câu nói này đợi sau khi anh gặp được Thiên Mệnh Âm Dương Sư rồi hãy nói đi” Takasugi Narumi lắc đầu cười, có vẻ như là cảm thấy, sau khi Trần Gia Bảo gặp được Thiên Mệnh Âm Dương Sư rồi, rất nhanh thì sẽ hối hận vậy.

“Tôi cũng không chờ đợi được nữa muốn gặp phong thái của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thế thì để xem đi” Trần Gia Bảo rảo bước, đi về phía trên núi.

Chương 2394

Nếu như không biết đường lối, cho dù đi như thế nào, cuối cùng cũng sẽ về tới khởi điểm, đây cũng là nguyên nhân Thiên Mệnh Âm Dương Sư dặn dò tôi tới đây đón tiếp các người"

"Ha!" Trần Gia Bảo cười nhẹ một tiếng, cũng không già mồm, lập tức dừng lại tại chỗ, đợi Takasugi Narumi đi ở phía trước, nói rằng: "Xem ra vị Thiên Mệnh Âm Dương Sư này suy nghĩ cũng khá chu đáo, nếu đã vậy thì làm phiền ông rồi"

Takasugi Narumi mỉm cười, bèn xung trận ngựa đi trước đi lên núi.

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, theo ở phía Sau.

Hữu Hạ Chân Nam đi ở cuối cùng, đã dần dần hiểu ra, ở trên Thọ Nam Phong không phải thần tiên, mà là người, chẳng qua là người lợi hại hơn nhiều so với đa số người. Thế nhưng hắn càng nghe đối thoại của Trần Gia Bảo và Takasugi Narumi, càng là vẻ mặt ngẩn ngơ, "Thiên Mệnh Âm Dương Sư" trong miệng của họ rốt cuộc là ai, sao. nghe đối thoại của họ, giống như là nhân vật có thể so sánh với "Kiếm Thánh" Takezo Mari, tại sao hắn chưa từng nghe nói qua?

"Nhưng mà nghe ý của Takasugi Narumi, hình như sau khi Trần Gia Bảo và vị Thiên Mệnh Âm Dương Sư gặp mặt rồi, có xác suất lớn sẽ bị g iết chết? Thế tôi chẳng phải là có cứu rồi sao?"

Hữu Hạ Chân Nam nghĩ tới đây, đôi mắt sáng ngời, trong lòng lần nữa đốt cháy lên cầu sinh dục, đồng thời cũng tràn đầy đắc ý: "Hừ hừ, cứ để anh Trần Gia Bảo đắc chí thêm lát, không cần bao lâu nữa thì anh sẽ bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư g iết

chết, tôi mới là người cười tới cuối cùng!

Lại một đường leo núi lên trên gần một tiếng đồng hồ, chính ngay lúc Hữu Hạ Chân Nam cảm thấy bản thân sắp. phải mệt gục xuống, nơi không xa trước mắt, xuất hiện một bậc thềm thẳng tắp mà dốc, xung quanh hai bên đều là cây thông cao to cứng cáp, trông vô cùng khí thết Takasugi Narumi giới thiệu rằng: "Bậc thầm này gọi là "Đường Thông Thiên", đi qua Đường Thông Thiên, thì có thể nhìn thấy Đông Chiếu Thần Cung, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân ở trong đó chờ đợi"

"Thông Thiên?" Trần Gia Bảo bước lên thềm, nói rằng: "Tên rất cuồng vọng, đường bậc thềm này rất có khí thế, đáng tiếc, điểm đích của bậc thềm chỉ có thể thông tới đỉnh của Thọ Nam Phong, mà trời, còn ở chỗ cao hơn, lại làm sao có thể thông thiên?"

Takasugi Narumi cũng không tranh luận, làm động tác mời, mỉm cười nói rằng: "Mời các vị quý khách"

Trần Gia Bảo gật đầu, rảo bước đi lên, rất nhanh bèn thông qua bậc thềm, đứng tới đỉnh, trước mắt rộng mở trong sáng!

Chỉ thấy phía trước là một sân trời khổng lồ, mà ở chính giữa nhất của sân trời, một tòa cung điện giả cổ cao to đứng lặng, tường đỏ ngói xanh, rường cột chạm trổ, khí phái phi phàm.

Mà ở trên cửa chính cung điện treo một tấm bảng, dùng mạ vàng viết bốn chữ "Đông Chiếu Thần Cung", dưới ánh nắng chiếu rọi lấp lánh lung linh, vừa nhìn, bèn khiến người nảy sinh cảm giác nhỏ nhoi trong lòng.

Hữu Hạ Chân Nam còn là lần đầu đến đỉnh của Thọ Nam Phong, cũng là lần đầu nhìn thấy cảnh chấn động như: vậy, không nhịn được ngước đầu há hốc mồm, trên đỉnh núi lại còn có kiến trúc khí phái như vậy, nếu không phải nhìn thấy tận mắt, hắn nói gì cũng sẽ không tin. Takasugi Narumi đi tới trước cổng lớn màu đỏ thãm, đưa tay chậm rãi đẩy cửa ra, phát ra âm thanh "Chỉ chít", nói rằng: "Anh Trần, cô Đàm Đại mời

vào, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân đang đợi chờ ở trong.

Tôi nhắc lại một lần cuối cùng, bây giờ hối hận còn kịp, trân trọng năm tháng tốt lành của mình, xuống núi khi chưa muộn đi”

Chương 2395

Đạm Đài Thái Vũ đi theo phía sau.

Takasugi Narumi tiếc nuối than thở: "Tuổi trẻ, lại hà cớ tự tìm đường chết chứ?"

Hữu Hạ Chân Nam nhìn thần cung khí phái trước mắt, đột nhiên có chút căng thẳng, nói rằng: "Vị nà NgàiTakasugi, Trần Gia Bảo thật sự sẽ chết sao?" Takasugi Narumi nói: "Không ngoài dự đoán, chết chắc không nghỉ ngờ gì."

"Tốt quá rồi, tôi nhất định phải tận mắt nhìn xem Trần Gia Bảo chết trước mắt tôi!" Hữu Hạ Chân Nam hết sức vui mừng, sột một cái, bèn xông vào trong Đông Chiếu Thần Cung.

Takasugi Narumi ngạc nhiên, sau đó lắc lắc đầu, rải bước

đi vào trong, tiện tay đóng lại cổng lớn.

Lại nói sau khi Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đi vào trong, chỉ cảm thấy nhiệ ủa hoàn cảnh xung quanh, thoáng chốc hạ xuống hết vài độ, giống như ánh nắng bên ngoài, hoàn toàn ngăn cách với đây vậy.

Mà khiến hai người kinh ngạc hơn là, trước mắt mở rộng là một nơi đại sảnh diện tích rộng lớn, ở trung tâm nhất đại sảnh, cung phụng một tượng thần Thiên Chiếu đại thần, cao to uy mãnh, tràn đầy khí thế, giống như chân thần xuống trần.

Thế nhưng, thu hút sự chú ý của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhất, lại là bóng người ở trước bàn cúng tượng thần.

Chỉ thấy một lão giả cũng mặc áo đi săn màu trắng giống vậy,

đang khoanh chân ngồi trên đệm cói, ngồi quay lưng với hai người Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Ông ta rất im, im tới tột cùng, giống như đã dung hợp thành một thể với hoàn cảnh xung quanh, nếu không phải linh cảm của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đều rất lớn mạnh, xém chút cũng không phát hiện lão giả này.

Ánh mắt của Trần Gia Bảo trở nên nặng nề, nếu như không ngoài dự đoán, thì vị lão giả này chắc chính là Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngang bằng với "Thánh Kiếm" Takezo Mari, cũng là đối thủ lớn nhất chuyến này của anh.

Lúc này, Takasugi Narumi và Hữu Hạ Chân Nam đã đi vào đây, thoáng chốc, Hữu Hạ Chân Nam bèn rùng mình, đôi tay khoanh trước ngực, kinh ngạc nói rằng: "Sao lạnh vậy?"

Takasugi Narumi đi thẳng tới phía trước tượng thần, cung kính nói với vị lão giả ngồi trên đệm cói đó: "Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân, quý khách đã dẫn đến rồi"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng chính là tên lão giả đó "Ừm" một tiếng, chậm rãi đứng dậy.

Ngoài dự đoán của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, bóng hình của Thiên Mệnh Âm Dương Sự, lại bất ngờ cao †o vạm vỡ.

Kế tiếp, Thiên Mệnh Âm Dương Sư quay người lại, hiện ra một khuôn mặt trông bình thường lại hồng hào khoẻ mạnh, ánh mắt bể dâu mà sâu trầm, có vẻ như đã thẩm tách vạn vật thế gian.

Ánh mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư chậm rãi nhìn sang hai người, lúc nhìn thấy Đạm Đài Thái Vũ, trong ánh mắt có một thoáng chốc kinh ngạc, nhưng kế tiếp, thì ánh

mắt của ông ta dừng lại ở trên người Trần Gia Bảo, nói:

chính là Trần Gia Bảo?"

“Không sai” Trần Gia Bảo nói: “Thiên Mệnh Âm Dương Sư?”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư gật đầu, nói: “Tôi biết cậu sẽ đến tìm tôi, tôi cũng biết mục đích của cậu đến tìm tôi, muốn lấy lại Ngọc tỷ Truyền Quốc từ trong tay tôi”

“Nếu đã biết mục đích của tôi, còn phái người dẫn tôi lên

núi” Trần Gia Bảo nhếch mày nói: “Chắc ông sẽ không để tôi như ý lấy đi Ngọc tỷ Truyền Quốc chứ?”

“Trước khi trả lời câu hỏi này, chúng ta hãy ngồi xuống trò chuyện trước” Thiên Mệnh Âm Dương Sư mỉm cười nói: “Nói một số chuyện mà cậu hứng thú, nói không chừng tôi có thể giải bày thắc mắc trong lòng của cậu”

Chương 2396

“Ö?” Trần Gia Bảo nói: “Ông biết thắc mắc trong lòng tôi?”
“Biết, với lại tôi biết thắc mắc của cậu rất nhiều, và tôi càng biết, sau khi nói xong với tôi, cậu sẽ có thu hoạch rất lớn, ngồi xuống trước đi” Sau khi Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói xong, đã ngồi về đệm cói lại rồi, lời nói tuy nhu hoà, thái độ lại cứng rắn không cho phép Trần Gia Bảo từ chối.

Takasugi Narumi lấy qua hai đệm cói, để ở phía trước của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, kế tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Trần Gia Bảo mở miệng nói: “Thế chúng ta bắt đầu nói từ đâu?”

“Không vội, trước hết..” Thiên Mệnh Âm Dương Sư quay đầu nhìn sang Đạm Đài Thái Vũ, trong mắt lại thoáng qua vẻ kinh ngạc kỳ lạ, cứ như trong đầu của ông ta, Đạm Đài Thái Vũ không nên xuất hiện ở đây mới đúng, hỏi rằng: “Cô này, xin hỏi cô tên gì?”

“Đạm Đài Thái Vũ” Đạm Đài Thái Vũ nhàn nhạt nói rằng, đối mặt với sự tồn tại thần bí nhất Nhật Bản này, thần thái vẫn bình tĩnh.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại phản ứng mãnh liệt, kinh ngạc trong mắt một thoáng mà qua, không nhịn được hỏi rằng: “Cô họ Đạm Đài?”

“Đạm Đài” Đạm Đài Thái Vũ lại nhấn mạnh một lần: “Đạm Đài Thái Vũ, sao thế?”

“Không gì, chắc là tôi nghĩ nhiều rồi” Thiên Mệnh Âm Dương Sư chậm rãi thu lại ánh mắt, cau mày, giữa tâm mày toàn là trầm tư.

Trần Gia Bảo kinh ngạc, đây là tình hình gì? Chẳng lẽ trên người Đạm Đài Thái Vũ còn có bí mật gì không thành? Anh xoay đầu nhìn sang Đạm Đài Thái Vũ, chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ cũng là vẻ mặt mơ màng.

Trong lòng Takasugi Narumi càng là kinh ngạc, ông ta vẫn là lần đầu nhìn thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư lộ ra thần sắc này, đây rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Đột nhiên, có vẻ như nhận ra mình thất lễ, Thiên Mệnh Âm Dương Sư hoàn hồn lại, giữa lúc không để ý nhìn thêm Đạm Đài Thái Vũ, mỉm cười nói rằng: “Chúng ta tiếp tục thôi.”

“Được” Trần Gia Bảo quyết định tự mình nắm lấy quyền chủ động, nói: “Câu hỏi thứ nhất, Ngọc tỷ Truyền Quốc có phải trong tay ông không?”

“Tất nhiên” Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại hoàn toàn không che giấu, tay áo màu trắng rộng lớn vung lên, trên bàn cúng một tấm khăn vàng phấp phới trượt rơi, lộ ra một ngọc tỷ óng ánh long lanh, trong đó một góc còn khảm nạm màu kim.

Bỗng, một luồng hơi thở huyền diệu bát ngát khổng lồ, tràn đầy cả đại sảnh, thậm chí Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ dưới sự ảnh hưởng của luồng hơi thở huyền diệu này, cũng cảm thấy chân khí trong đan điền thấp thoáng bắt đầu nhảy động.

Chính là Ngọc tỷ Truyền Quốc của hoàng đế khai sơ trong ghi chép Việt Naml

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, đều nhìn thấy kinh ngạc trong mắt của đối phương, không hổ danh là Ngọc tỷ Truyền Quốc chứa vận khí vài ngàn năm của Việt Nam, lại thần kỳ như vậy!

Hữu Hạ Chân nam càng là cảm thấy mệt mỏi cả người của mình quét sạch hết, không nhịn được kinh hô rằng: “Tôi lại một chút cũng không mệt rồi, thật thần kỳ. “Đúng chứ, rất thần kỳ, vì dù sao là thần vật truyền thừa vài ngàn năm” Thiên Mệnh Âm Dương Sư xoay đầu nhìn sang Hữu Hạ Chân Nam, nở ra một nụ cười thân thiện. Hữu Hạ Chân Nam vừa muốn gật đầu, đột nhiên đôi mắt trừng tròn, giống như nhìn thấy đồ vật gì vô cùng khủng khiếp vậy, “Phình phịch” một tiếng, há hốc mồm thẳng tắp ngã trên mặt đất, không còn hơi thở, hoàn toàn một bộ dạng bị dọa chết sờ sờ.

Chương 2397

Sắc mặt của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ liền thay đổi.

Hữu Hạ Chân Nam chết rồi, chết trong tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, càng là trực tiếp chết trước mặt của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Đáng sợ nhất là, cho dù Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đều là cường giả siêu bậc nhất đương thời, lại hoàn toàn nhìn không ra Thiên Mệnh Âm Dương Sư là làm như thế nào giết Hữu Hạ Chân Nam.

Chân không động đậy, tay không nhúc nhích, thậm chí ngồi ở trên đệm cói trên mặt còn đang nở nụ cười, chỉ nhìn nhau thôi, thì có thể im hơi lặng tiếng g iết chết một người thành niên, thủ đoạn quỷ quái khó đoán này, thực sự khủng khiếp, quả thật khiến người chẳng thế đề phòng!

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, đều nhìn thấy kinh ngạc trong mắt của đối phương.

“Kéo thi thể ra ngoài đi” Thiên Mệnh Âm Dương Sư dặn dò một tiếng với Takasugi Narumi, khoé miệng vẫn nở nụ cười thân thiện, giống như trước mặt ông ta không phải là thi thể, mà chỉ là một con sâu cái kiến… Không, là thứ còn không băng con sâu cái ki Takasugi Narumi đi đến phía trước thi thể của Hữu Hạ Chân Nam, lắc đầu thở dài, kéo chân phải của thi thể, đi về phía ngoài.

“Được rồi, bây giờ có thể tiếp tục cuộc trò chuyện giữa chúng ta rồi” Ánh mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại về tới trên người của Trần Gia Bảo.

Hầu như là bản năng của cơ thể, ánh mắt của Trần Gia Bảo đột nhiên co thắt lại, cưỡng ép áp chế xung động nhảy lên của cơ thể, vẫn khoanh chân ngồi trên đệm cói, chỉ là thần sắc ít nhiều đã trở nên nặng nề.

Chỉ nghe Thiên Mệnh Âm Dương Sư tiếp tục nói lời câu hỏi đầu tiên của cậu, Ngọc tỷ Truyền Quốc ở trong tay tôi, nhưng mà tôi sẽ không giao nó cho cậu, bởi vì nó đối với tôi mà nói, có tác dụng rất biệt Đạm Đài Thái Vũ hừ một tiếng, nói: "Nếu đã không định

giao Ngọc tỷ Truyền Quốc cho chúng tôi, thế ông trực tiếp phủ nhận "Tỷ ngọc Truyền Quốc" ở trong tay ông là được rồi, lại hà cờ phóng khoáng phơi bày ra đây?"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư mỉm cười nói: "Bởi vì cho dù các người phát huy ra sức ba bò chín trâu, hoặc là nghĩ ra mọi cách có thể suy nghĩ ra, đều không thể từ trong tay tôi giành mất Ngọc tỷ Truyền Quốc, nếu đã như vậy, tôi lại hà cớ giấu giấu diếm diếm, làm ra bộ dạng tiểu nhân?" Đáp án của ông ta rất đơn giản, nhưng cũng rất vô tình, sự tự tin lớn mạnh của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, và ý khinh miệt sâu đậm đối với Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái VũI

Trần Gia Bảo cười lạnh hai tiếng, nói: "Khẩu khí rất cuồng vọng, nói như thế, chúng tôi chỉ đành xuống tay tranh giành rồi"

"Cho dù xuống tay tranh giành, kết quả cũng sẽ không có gì thay đổi" Thiên Mệnh Âm Dương Sư xua tay, mỉm cười nói: "Bây giờ thời gian còn rất nhiều, không cần thiết vội vã động tay, chẳng lẽ cậu không muốn biết, tại sao tôi muốn lấy Ngọc tỷ Truyền Quốc, tác dụng lại là gì sao?" Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, trong lòng hai người âm thầm kỳ lạ, hoàn toàn nhìn không hiểu Thiên Mệnh Âm Dương Sư đang đánh bài toán gì?

Trần Gia Bảo không nhịn được cau mày hỏi rằng: "Ông sẽ hào phóng như vậy, đem tất cả bí mật đều nói tôi biết?" "Không phải tôi hào phóng" Khóe miệng của Thiên Mệnh Âm Dương

Sư nhếch lên một nụ cười, bình thản nói rằng: “Chỉ là tôi biết, người chết là có thể giữ bí mật nhất”

Ý ngoài lời nói, hôm nay Trần Gia Bảo chết chắc không nghỉ ngờ gì, thế thì ông ta Thiên Mệnh Âm Dương Sư đem tất cả bí mật đều nói cho Trần Gia Bảo biết cũng không có quan hệ gì.

Đạm Đài Thái Vũ hơi thay đổi sắc mặt.

Trần Gia Bảo nở nụ cười lạnh lùng nói: “Ông khá là tự tin đấy, đáng tiếc tôi Trân Gia Bảo cũng không phải người mặc cho người khác chém giết, ông muốn giết tôi, cũng không phải một chuyện dễ dàng”

Chương 2398

“Nếu như, cái chết của cậu là ý trời thì sao?” Ánh mắt vốn dĩ thân thiện của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, dần dần trở nên sắc bén, giống như đôi mắt của chim ưng, có một nét sát ý, nói: “Hôm qua tôi bói quẻ, quẻ tướng có được hiển thị, hôm nay sẽ là kiếp chết của Trần Gia Bảo cậu, cậu nói, ông trời định sẵn cậu sẽ chết, cậu lại làm sao còn có sinh cơ sống sót?”

Đạm Đài Thái Vũ bỗng thay đổi sắc mặt, đột nhiên quay đầu nhìn sang Trần Gia Bảo, thuật bói của Thiên Mệnh Âm Dương Sư cao minh như thế, chẳng lẽ, hôm nay Trần Gia Bảo thật sự sẽ chết ở đây?

Trần Gia Bảo hơi cau mày, đột nhiên nhớ lại, khi vừa đặt chân Nhật Bản, Vũ Nhược Uyên cũng từng bói qua một quẻ cho anh, nói chuyến đi Nhật Bản là đại hung, chẳng lẽ ứng trong ngày hôm nay?

Kế tiếp, hào khí trong lòng của Trần Gia Bảo bỗng nảy sinh, bất khuất nói: “Thế thì sao? Số tôi do tôi không do trời, cho dù trời muốn tôi chết, tôi cũng phải nghịch thiên!” Thiên Mệnh Âm Dương Sư ha ha cười lớn, tiếng cười vang đội, vọng lại trong cả thần cung này, sau đó, tiếng cười dần dần khinh miệt, nói: “Số tôi do tôi không do trời? Rất nhiều người nói câu này, đã thành bộ xương khô trong mộ rồi, còn trời, vẫn cao cao tại thượng, ngày tháng vận hành, bốn mùa thay đổi, tuần hoàn lặp đi lặp lại, chưa từng thay. đổi, những người nói to này, lại đã từng tạo thành ảnh hưởng dù chỉ là một chút ít đối với ông trời?

Trần Gia Bảo cậu tuy là tài hoa kinh người trong lớp tuổi trẻ, nhưng so với ông trời, vẫn nhỏ nhoi như con sâu cái kiến, cậu lại từ đâu có tự tin, có thể nghịch thiên?”

Trần Gia Bảo tự tin nói: “Tự tin của tôi, đến từ thực lực của tôi.”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư lắc đầu mỉm cười, đang cười cuồng vọng của Trần Gia Bảo, càng cười vô tri của Trần Gia Bảo.

Đột nhiên, Đạm Đài Thái Vũ mở miệng nị ại Hàng chỉ số năm mươi, đó dùng bốn mươi có chín, mà độn đi một trong đó, để lại cho vạn vật một tia sinh cơ, ngay cả thiên đạo còn có khuyết, cái ý trời mà ông nói lại sao có thể không có biến số?” Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngẩn người, mỉm cười nói: “Thiên đạo đích thật có khuyết, nhưng tôi không cho rằng đây sẽ xảy ra trên người của Trần Gia Bảo, thôi, trên vấn đề này, còn phải xem kết quả cuối cùng, cũng chính là hôm nay Trần Gia Bảo sẽ chết ở đây hay không”

Ha” Trần Gia Bảo ngửa lên trời cười nhẹ một tiếng, nói: ïy tính mạng của mình để nghiệm chứng thiên đạo, nói thật, cũng khá k1ch thích”

“Trước khi chết, cậu còn có thể giữ tâm trạng lạc quan này, cũng là thoải mái khó có được” Thiên Mệnh Âm Dương Sư không nhịn được khen câu, nói: “Về tới đề tài chính thôi, trước khi chết tôi để cậu làm một con ma hiểu

rõ, cậu còn có gì muốn biết?” Trần Gia Bảo cũng không khách sáo, nói: “Mục đích ông giành mất Ngọc tỷ Truyền Quốc, rốt cuộc là gì?”

“Tất nhiên là vì đề cao thực lực cảnh giới của mình rồi” Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói tới đây, trong mắt thoáng qua một tia nóng rực, rất dễ nhận thấy, đối với người đứng ngoài cuộc như ông ta mà nói, nâng cao thực lực cảnh giới của mình, mới là chuyện cấp bách nhất cũng nhiệt tâm nhất.

Thần sắc của Trần Gia Bảo kinh ngạc, nói: “Chỉ là vì nâng cao thực lực của mình? Tôi còn tưởng Nhật Bản các người giành mất Ngọc tỷ Truyền Quốc sẽ có âm mưu gì” Thiên Mệnh Âm

Dương Sư nó u nói như vậy thật ra cũng không sai, chuyện này nói tới dài dòng, cậu nên biết rằng, trên cảnh giới truyền kỳ, chính là cảnh giới tiên thiên huyền diệu trong truyền thuyết đó"

"Tất nhiên biết" Trần Gia Bảo nói: "Đạo Đức Kinh ghi chép, "Có vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh, tiên thiên, dùng để hình dung trước khi thiên địa khai tịch, cũng chính là "Đại đạơ" mà Đạo Đức Kinh kể tới"

"Không sai, sau khi tới cảnh giới tiên thiên, thì có thể đụng chạm tới ngưỡng cửa của "ĐĐạơ, không những có thể kéo dài tuổi thọ của mình cực lớn, nghe nói còn sẽ có

rất nhiều thần thông, thủ đoạn có thể sánh với thần tiên.

Chương 2399

Đáng tiếc muốn đạt tới cảnh gi: n thiên, chỉ dựa vào cố gắng của bản thân thật sự quá khó khăn, cho dù tôi tự

phụ thiên phú hơn người, nhưng cũng rất rõ, nếu như không có cơ duyên đặc biệt, cả đời này của tôi đều không thể đột phá tới cảnh giới tiên thiên.

Ngay cả cùng là tài hoa kinh người như "Kiếm Thánh" Takezo Mari, cũng vì chém trừ tâm ma, đột phá tới cảnh giới tiên thiên, không tiếc hạ thấp thân phận đích thân hẹn chiến với cậu, đến nỗi oanh động toàn cầu" Thiên Mệnh Âm Dương Sư thở dài, có vẻ như cảnh giới tiên thiên đối với ông ta mà nói, là mục tiêu có thể nhìn mà không thể chạm tới.

"Takezo Mari hẹn chiến với tôi, là vì chém đứt tâm ma, từ đó đột phá tới cảnh giới tiên thiên?" Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đồng thời kinh ngạc.

"Không sai" Thiên Mệnh Âm Dương Sư giải thích rằng: "Cậu còn không biết chứ, ba mươi năm trước, Takezo. Maii ỷ kiếm đi tới Việt Nam, bại trong tay một vị cường giả, và bị ép thề nặng lăng nhục, cả đời không được đặt bước Việt Nam lại, đối với loại người kiêu ngạo như ông †a, đả kích lớn có thể nghĩ được, thậm chí, đây đã trở thành tâm ma cản trở ông ta đột phá.

Mục địch ông ta hẹn chiến với cậu, là vì trả thủ giới võ thuật Việt Nam, phá trừ tâm ma của ông ta, từ đó đột phá tới cảnh giới tiên thiên, đáng tiếc là Takezo Mari như thế nào cũng không ngờ được, trước khi ông ta và cậu quyết chiến, thì cậu sẽ chết trong tay tôi"

“Takezo Mari muốn đột phá cảnh giới tiên thiên mà hẹn chiến với tôi, còn ông thì từ Việt Nam giành mất Ngọc tỷ Truyền Quốc, dẫn ra vận khí chứa trong Ngọc tỷ Truyền Quốc, để khiến cảnh giới của mình đột phá?”

Trân Gia Bảo phảng phất đại ngộ đồng thời trong lòng lại có chút thắc mắc, nếu là vì nguyên nhân này, thế Ngọc tỷ Truyền Quốc sớm thì tới trong tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư tồi, tại sao tới bây giờ, cũng không thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư hấp thụ vận khí trong Ngọc tỷ Truyền Quốc?

“Hấp thụ vận khí giúp mình đột phá?” Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngẩn người, sau đó không nhịn được cười ha ha, nói: “Cậu vẫn thật dám nghĩ, bắt đầu tính từ hoàng đế, trong Ngọc tỷ Truyên Quốc chứa vận khí hai ngàn mấy năm của Việt Nam, đến nỗi có thể ảnh hưởng vận mệnh quốc gia của một nước, đây là khổng lồ và bá đạo như thế nào?

Cho dù tôi tự phụ thiên tài, cũng không dám dễ dàng thử hấp thụ vận khí trong Ngọc tỷ Truyền Quốc, lỡ như làm không tốt, luồng vận khí khổng lồ này xông vào trong cơ thể, dễ nổ tung mà chết”

Thì ra là nguyên nhân này, mới dẫn đến Thiên Mệnh Âm Dương Sư không có hấp thụ vận khí trong Ngọc tỷ Truyền Quốc!

Trần Gia Bảo lặng lẽ thở phào, nói: “Nếu đã không hấp thụ vận khí của Ngọc tỷ Truyền Quốc, ông lại muốn như thế nào khiến mình đột phá tới cảnh giới tiên thiên?”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư mỉm cười nói: Ở Việt Nam có một khu thánh địa, nghe nói trong đó linh khí nồng nặc, không những tu vi đột phá không có hạn chế, với lại còn có rất nhiều công pháp thần kỳ.

Một gia tộc lớn nào đó hình như là Nam Ninh ở Việt Nam các người, trùng hợp biết nơi ở của thánh địa, trùng hợp lại muốn lấy Ngọc tỷ Truyền Quốc, lại không tiện người của gia tộc bản thân họ động tay.

Cho nên họ và tôi làm mối giao dịch, chỉ cần tôi có thể giúp họ lấy được Ngọc tỷ Truyền Quốc, thì họ nói tôi biết vị trí của thánh địa, chỉ cần tôi tới thánh địa, thì tôi có tự tin, có thể thuận lợi đột phá tới cảnh giới tiên thiên.

Đồng thời, Nhật Bản chúng tôi cũng có thể nhân cơ hội giao dịch, hợp tác với gia tộc Nam Ninh đó của Việt Nam, cũng tranh thủ được không ít lợi ích cho Nhật Bản, chuyện chính là đơn giản như vậy"

Trân Gia Bảo ngạc nhiên, làm cả ngày trời, vòng đi vòng lại, lại vòng tới trên thánh địa của Việt Nam.

Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên nhớ lại, Thần Châu thất biến vũ thiên kinh của cô ta, chính là được Liễu Thành Phùng †ừ một chỗ nào đó của Việt Nam mang về, thậm chí Liễu Thành Phùng vì vậy mà bị thương nữa.

Chẳng lẽ, sự tồn tại thần bí khiến Liễu Thành Phùng giấu kín, chính là "Thánh địa Việt Nam" trong miệng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói?

Đạm Đài Thái Vũ chìm vào trong im lặng.

Chương 2400

“Ông tốn nhiều công sức như vậy, tốn nhiều trục trặc như thế, mục đích cuối cùng, lại là vì đi cái gọi là thánh địa đột phá cảnh giới của mình” Khoé miệng của Trần Gia Bảo xuất hiện nụ cười mỉa mai, nói: “Theo đuổi của các người đối với cảnh giới tiên thiên, vẫn đúng là khiến tôi kinh ngạc”

“Cậu còn trẻ, với lại đã là cường giả truyền kỳ nửa bước, cậu có rất nhiều thời gian có thể hoang phí, có thể đi theo đuổi tiền bạc, người đẹp, quyền thế và những thứ khác, nhưng mà tôi khác, tôi đã không sống được bao nhiêu năm nữa rồi!”

Ánh mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư lần nữa trở nên ác liệt, tiếp tục nó tới độ tuổi này của tôi, khi sắp đối mặt với uy hiếp già yếu chết, thì cậu sẽ hiểu, chỉ có tiếp tục sống mới là quan trọng nhất, mà cách có thể kéo dài tuổi thọ, chính là đột phá cảnh giới tiên thiên” “Cho nên..” Trần Gia Bảo nhếch mày nói:

Ông sợ chết?” “Sợ, tất nhiên sợ” Thiên Mệnh Âm Dương Sư hào phóng thừa nhận rằng: “Chết rồi, thế thì cái gì cũng không còn với lại cả đời này tôi làm qua rất nhiều chuyện xấu, giết qua rất nhiều rất nhiều người, lỡ như thật sự có đầu thai chuyển thế, tôi cũng là nghiệp chướng nặng, chắc chắn là phải xuống địa ngục, vì thế tôi không muốn chết, càng sợ chết” Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ngạc nhiên, hai người họ đều không ngờ tới, Thiên Mệnh Âm Dương Sư giống sự tồn tại như thần vậy ở Nhật Bản, lại cũng sẽ hào phóng thừa nhận sợ chết.

Nói sự thật, trước khi đến Đông Chiếu Thần Cung, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ không chỉ một lần ở trong lòng tưởng tượng qua tính cách và hình tượng của Thiên Mệnh Âm

Dương Sư, ví dụ như người ngang ngược có dã tâm, thầy bói lừa đảo, cường giả vô song vân vân. Nhưng mà bây giờ hai người họ mới biết, dưới rất nhiều hào quang của cường giả truyền kỳ hậu kỳ, hình tượng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thực tế tới cứ giống như người bình thường vậy, với lại không có chút nào làm bộ làm tịch.

Thế nhưng càng như vậy, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ càng kiêng nể trong lòng, đây nói rõ tâm tính của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, sớm thì đã phá bỏ cố chấp của danh lợi hư danh, đạt tới cao độ hầu như trở lại nguyên trạng, tâm tính như vậy, nếu giao chiến tuyệt đối sẽ vô cùng khó vướng!

Chỉ thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư thở dài, tiếp tục nói: "Từ trước đến nay, Việt Nam Thần Châu bèn có khí tượng đại thừa, nếu như tôi không tới thánh địa Việt Nam, nếu như tôi cứ cố thủ trên đảo Nhật Bản, e rằng tới lúc trước khi tôi lâm chung, đều không thể nào đột phá cảnh giới tiên thiên.

Cho nên, vì đạt được giao dịch với gia tộc của Nam Ninh đó, cho dù cậu đến Nhật Bản hay không, tôi cũng sẽ đưa Ngọc tỷ Truyền Quốc trả về Việt Nam, còn cậu Trần Gia Bảo lại vì Ngọc tỷ Truyền Quốc, không những đích thân chạy đến Nhật Bản làm công vô ích, còn muốn tặng không tính mạng, xem ra đây là ông trời định sẵn cái chết của cậu"

"Không" Thực lực của Trần Gia Bảo xa không bằng Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nhưng khí thế dần dần trở nên ác liệt, không xuống thế yếu trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nói: "Ông đưa Ngọc tỷ Truyền Quốc trả về Việt Nam, và tôi Trần Gia Bảo đích thân giành lại Ngọc tỷ Truyền Quốc, đây đối với tôi mà nói là hai chuyện hoàn †oàn khác nhau.

Với lại, Ngọc tỷ Truyền Quốc là thuộc về Việt Nam, chứ không phải thuộc về một gia tộc nào đó sở hữu riêng, vì thế, tôi sẽ giành lại Ngọc tỷ Truyền Quốc từ trên tay ông, để chứng minh ý nghĩa mà tôi đến Nhật Bản!"

"Ngây thơ, đúng là quá ngây thơ rồi, tôi nói qua, tôi thông qua bói quẻ, bói được hôm nay cậu sẽ có kiếp chết, cái chết của

cậu là ý trời, mặc dù là ai đều thay đổi không được" Thiên Mệnh Âm Dương Sư lắc đầu cười, toàn là khinh miệt.

ng ta không cầm được nhìn sang Đạm Đài Thái Vũ, giữa mày mắt thấp thoáng nháy qua một vẻ thắc mắc, ông ta bói ra hôm nay Trần Gia Bảo sẽ đến Đông Chiếu Thần Cung, cũng bói ra Trần Gia Bảo sẽ chết ở đây, nhưng mà ông ta lại riêng không có bói được Đạm Đài Thái Vũ cũng sẽ theo đến đây.

Chương 2401

Không, nói chính xác hơn, trong bói tướng trước đó của ông ta, hoàn toàn thì không có bói ra sự tồn tại của Đạm Đài Thái Vũ!

Thậm chí vừa rồi lúc ông ta lén lút xem mặt mày của Đạm Đài Thái Vũ, cũng kinh ngạc phát hiện, mặt mày của Đạm Đài Thái Vũ một mảng hỗn độn, cái gì cũng nhìn không ra.

"Kỳ lạ, ngay cả thuật âm dương vô cùng kỳ diệu của tôi, cũng nhìn không ra lai lịch của cô ta, cộng thêm cô ta họ Đạm Đài, chẳng lẽ, cô ta đến từ chỗ đó? Thôi, mặc kệ lai lịch của cô ta thế nào, chỉ thực lực truyền kỳ sơ kỳ, hoàn toàn không gợn lên được chút sóng gió nào trước mặt tôi?

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nghĩ tới đây, nụ cười khoé miệng càng nồng.

Trân Gia Bảo chậm rãi đứng dậy, nói: "Hai câu hỏi cuối cùng, thứ nhất, gia tộc Nam Ninh muốn lấy Ngọc tỷ Truyền Quốc đó, rốt cuộc là ai "Tôi không thể nói cậu biết" Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói: "Tôi trước giờ thành thật đối đãi người, cũng không keo kiệt nói một số bí mật cho cậu biết, nhưng liên quan họ của gia tộc đó, tôi lại không thể nói cậu biết, bởi vì giúp người ta giữ bí mật, cũng là đạo đức tu dưỡng cơ bản nhất làm người của tôi"

"Rốt cuộc là đạo đức tu dưỡng.." Ánh mắt của Trần Gia Bảo hiện lên vẻ chế nhạo: "Hay là lo lắng hôm nay giết không được tôi, từ đó tiết lộ bí mật ra ngoài?"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư mỉm cười nói: "Có thể giết cậu hay không, lát nữa thì cậu biết rồi"

“Câu hỏi cuối cùng” Trần Gia Bảo nói: “Ông lấy được Ngọc tỷ Truyền Quốc đã có một khoảng thời gian rồi, tại sao tới bây giờ còn chưa lấy Ngọc tỷ Truyền Quốc tới Việt Nam làm giao dịch, sau đó đi thánh địa Việt Nam mà ông mong ước khát khao?”

“Bởi vì tôi cũng là người có tình cảm đất nước” Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, bổ sung rằng: “Các người đừng tưởng tôi vì đột phá của mình, cái gì cũng có thể không lo mặc kệ.

Tôi dù sao cũng là người Nhật Bản, trước khi tôi tới thánh địa Việt Nam đột phá cảnh giới của mình, tôi cũng phải vì Nhật Bản làm một số chuyện có năng lực làm được cuối cùng.

Ngọc tỷ Truyền Quốc này có thể khiến chính phủ Nhật Bản từ trong giao dịch của gia tộc Nam Ninh đó, có được nhiều lợi ích hơn, đáng tiếc tới trước mắt, đôi bên còn có một số điều kiện chưa bàn xong, Ngọc tỷ Truyền Quốc cũng chỉ đành tạm thời để ở bên tôi”

“Thì ra là vậy” Trần Gia Bảo phảng phất đại ngộ, nói: “Rất cảm ơn thẳng thắn của ông, quả nhiên là thành thật đối đãi người”

“Đó là tất nhiên, nếu như các người tiếp xúc với tôi thời gian dài hơn, sẽ phát hiện tôi là người rất nói đạo lý, được rồi, tất cả câu hỏi của cậu đều hỏi xong rồi, thế kế tiếp, cậu có thể đi chết rồi” Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói xong, nụ cười thân thiện liền biến mất, nhiệt độ xung quanh, hạ xuống hết mấy độ, lạnh như hầm băng!

Chỉ thấy trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thoáng qua tia sáng, đôi mắt đen láy, giống như vực thẳm không thấy đáy, nhìn nhau với Trần Gia Bảo.

Trân Gia Bảo theo bản năng thì trong lòng trào lên một dự cảm không tốt lành, nghĩ đến tình cảnh thê thảm của Hữu Hạ Chân Nam trước đó, hầu như không có bất kỳ do dự nào, lập tức mũi

chân đạp đất bay về phía sau, quay đầu tránh khỏi ánh nhìn của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đồng thời đưa tay chuẩn bị b ắn ra ba đường kiếm khí.

Chỉ thấy tay phải của Trần Gia Bảo kiếm chỉ vừa nâng lên, đột nhiên toàn thân run cái, chỉ cảm thấy có một luông nội kình vô hình hào hùng mà lại âm hàn đánh tới bên cạnh, giống như một sợi dây, thoáng chống vướng vào cổ của anh.

Nội kình này im hơi lặng tiếng, nếu không phải Trần Gia Bảo có độ nhạy cảm khác thường đối với chân khí, tuyệt đối không phát hiện được!

Khoé miệng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhếch lên một nụ cười khinh miệt, thủ đoạn giết người của ông ta quỷ quái khó đoán, Trần Gia Bảo chẳng qua một truyền kỳ nửa bước, lại làm sao có thể nghịch thiên trong tay của ông ta?

Chương 2402

Lúc nguy cấp, Trần Gia Bảo hô nhẹ một tiếng, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, tay trái Vô Cực Quyền phát huy chữ "Hoá" quyết tự chặn ở trước người, hơi cản lại nội kình này không phẩy một giây, nhân lúc này, Trần Gia Bảo tay phải lập tức phát huy Trảm Nhân Kiếm, chém sang nội kình vô hình đánh tới.

Thoáng chốc, một luồng lực vô cùng hào hùng từ trên Trảm Nhân Kiếm xông lên, Trảm Nhân Kiếm bỗng bị chấn †an, càng xung kích tới huyết khí trong cơ thể của Trần Gia Bảo cuồn cuộn, họng thấy ngọt, khoé miệng đã chảy ra máu tươi đỏ hoe.

Trong lòng Trần Gia Bảo hoảng hốt, liền vận chuyển "Hoá" quyết tự trong cơ thể, thân hình lùi về phía sau, không ngừng hoá tan nội kình khổng lồ này.

Thế nhưng, một đòn của cường giả truyền kỳ hậu kỳ lại là nhẹ nhàng sao?

Cho dù Trần Gia Bảo toàn lực vận chuyển, luồng nội kình khổng lồ này vẫn tàn sát bừa bãi trong cơ thể của anh, xung kích tới kinh mạch của anh đau nhói.

"Vụt" một tiếng, Trần Gia Bảo phun ra một ngụm máu tươi lên trời, cơ thể không tự chủ bay ngược ra ngoài, trong lòng càng thêm hoảng sợ, thực lực của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, lại còn mạnh hơn một phần so với Sầm Kim Thượng, thực sự là đáng sợ quá đi.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư vung tay trái lên, hư không năm sang Trần Gia Bảo.

Bỗng, vòng cổ của Trần Gia Bảo, giống như bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư nắm lại trong không trung, cơ thể bay ngược về sau đột nhiên dừng ở trên không, dưới sự hô hấp khó khăn, gân xanh trên trán nổi lên.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư vẫn ngồi trên đệm cói, khí thế của cường giả truyền kỳ hậu kỳ phát huy ra hết, thoáng chốc giống như đổi thành một người khác vậy.

Khí thế cuồng bạo lớn mạnh tới khó miêu tả, tràn đầy cả Đông Chiếu Thần Cung, dưới sự so sánh với tượng thần Thiên Chiếu đại thần phía sau, Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng thêm khủng khiếp, càng thêm khiến người sợ sệt! "Chẳng qua là con sâu cái kiến truyền kỳ nửa bước mà thôi, trời muốn cậu chết, cậu lại có thể không chết?" Ánh

mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng thêm ác liệt, lực của tay trái thúc thêm, sắc mặt của Trần Gia Bảo đỏ bừng, hô hấp càng thêm khó khăn.

Lúc nguy cấp, Trần Gia Bảo tay năm kiếm quyết, miễn cưỡng vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, bấm tay búng sang Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Nhất thời, ba đường kiếm quang mang ánh sét màu đỏ bản ra, đánh sang Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

Ra tay bèn là Cực Ý Tiên Quyết, có thể thấy đối mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư, Trần Gia Bảo không dám có chút nào bảo lưu!

Trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thoáng qua vẻ kinh ngạc, ông ta rất hiếu kỳ, Trần Gia Bảo với thực lực chỉ là truyền kỳ nửa bước, là làm như thế nào liên tục phát ra ba đường kiếm khí uy lực có thể sánh bằng thực lực truyền kỳ trung kỳ?

Không đợi ông ta nghĩ kĩ, chập chiêng một tiếng rồng rống, một đường kiếm quang ngũ sắc chói loá bất ngờ xuất hiện cả

Đông Chiếu Thần Cung, chém sang Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Bất ngờ là Đạm Đài Thái Vũ thấy Trần Gia Bảo có nạn, lập tức phát huy Thần Châu thất biến vũ thiên kinh ra tay trong thời khắc quan trọng, vừa là tấn công sang Thiên Mệnh Âm Dương Sư, càng là vây Ngụy cứu Triệu!

Thiên Mệnh Âm Dương Sư bị kiếm quang rọi thành màu ngũ sắc, trong lòng càng trào lên một luồng cảm giác huyền diệu khó nói, bỗng kinh ngạc vì đó, vừa là kinh ngạc bởi huyền diệu của đường kiếm quang này, càng là kinh ngạc bởi Đạm Đài Thái Vũ lại có kiếm trong tay, bởi vì ông ta nhớ rõ, trước đây lúc Đạm Đài Thái Vũ đi vào, trên người cũng không có mang theo bất kỳ vũ khí nào, thế cây kiếm này của cô ta lại là làm sao tự dưng xuất hiện?

Chương 2403

Kiếm quang ngũ sắc chặt xuống ngay đầu của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, luồng không khí lớn mạnh, xung kích tới mặt đất xung quanh Thiên Mệnh Âm Dương Sư nứt ra từng gang.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngồi trên đệm cói không né không tránh, tay phải đưa kình thiên, tay không quả đấm năm kiếm quang ngũ sắc trong tay sờ sờ.

Dễ như trở bàn tay, hoàn toàn không áp lực!

Còn chưa đợi Thiên Mệnh Âm Dương Sư tỏ ra vẻ khinh iệt, đột nhiên, thần sắc của ông ta thay đổi thành hoảng hốt, nội kình chưởng phải phun mạnh, liền bóp vụn kiếm quang ngũ sắc, thậm chí nội kình lớn mạnh của ông ta, cũng chấn tới Đạm Đài Thái Vũ lùi vê sau ba bước.

Rất dễ nhận thấy, ở trước mặt thực lực cảnh giới truyền kỳ hậu kỳ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, mạnh như Đạm Đài Thái Vũ, cũng bị một chiêu đánh lui.

Thế nhưng, thần sắc của Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại trở nên nặng nề, thậm chí trong mắt còn có vài phần kinh ngạc.

Ông ta hoảng hốt phát hiện, vừa rồi sau khi bàn tay tiếp xúc kiếm quang ngũ sắc, chân nguyên trong cơ thể của ông ta, lại thoáng chốc bị áp chế hạ xuống khoảng chừng hai phần, nếu như không phải vậy, một chiêu vừa rồi, thì Đạm Đài Thái Vũ không phải lùi ba bước, mà là trực tiếp. bị chấn bay ra ngoài!

“Kiếm quang ngũ sắc của Đạm Đài Thái Vũ có kỳ quái, lại có thể áp chế thực lực của tôi, võ thuật như vậy thực sự thần kỳ, thật sự kinh người, chẳng lẽ, cô ta thật sự xuất thân từ thánh

địa Việt Nam?”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhìn sang Đạm Đài Thái Vũ vừa mới đứng vững thân hình, trong mắt thoáng qua ba phần vẻ kiêng nể.

Còn chưa đợi Thiên Mệnh Âm Dương Sư nghĩ kĩ, ba đường Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo đã đánh tới trước mắt.

Ba đường Trảm Nhân Kiếm ác liệt phi phàm, uy lực vô tận, khoảng chừng bằng với ba vị cường giả truyền kỳ trung kỳ hợp sức tấn công, cộng thêm Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa rồi bị kiếm quang ngũ sắc của Đạm Đài Thái Vũ áp chế thực lực, chân nguyên trong cơ thể còn chưa hoàn toàn hồi phục.

Vì vậy, cho dù mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đối mặt với ba đường Trảm Nhân Kiếm này, cũng không thể không âm thầm cau mày, lập tức vận chân nguyên trong cơ thể, một quyền oanh tán ba đường Trảm Nhân Kiếm. Không khí cuồng bạo bỗng bùng phát, tràn đầy cả toà Đông Chiếu Thần Cung, Thiên Mệnh Âm Dương Sư với cả đệm cói đang ngồi, cùng nhau di dời về sau khoảng cách hai mét, ngay cả tượng thần Thiên Chiếu đại thần phía sau ông ta, cũng khó chịu đựng nổi đè nén của luồng không khí lớn mạnh này mà lắc rung trái phải, xuất hiện vết tích muốn sụp đổ.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư thấy vậy, lập tức phân ra một bộ phận nội kình bao bọc ở bề ngoài tượng thần Thiên Chiếu đại thần, hoàn toàn ngăn cách lại luồng hơi bùng phát ra, để bảo vệ tượng thần Thiên Chiếu đại thần không tới nỗi hư hại.

Chỉ là liên tục tiêu hao chân nguyên, tay trái của Thiên Mệnh Âm Dương Sư hư không bóp lấy cổ Trần Gia Bảo, sức cũng yếu đi rất nhiều.

Trần Gia Bảo nhân cơ hội này, nhẹ hô một tiếng, kiếm khí khắp người bắn tứ tung, liền vùng vẫy ra khỏi trói buộc của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cơ thể từ không trung rơi xuống, lập tức thở hổn hển hít thở không khí mới, có cảm giác trốn khỏi cõi chết, trong lòng âm thâm hoảng sợ. Thủ đoạn tấn

công của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thực sự là quỷ quái khó đoán, quả thật khiến anh không thể phòng bị, mà đáng sợ nhất là, đối diện với tấn công kép. của anh và Đạm Đài Thái Vũ, Thiên Mệnh Âm Dương Sư vẫn ngồi tại chỗ, hoàn toàn một bộ dạng thừa sức đối phó, thực lực như thế này khiến người sợ hãi.

Chương 2404

Nếu không phải Đạm Đài Thái Vũ cũng theo qua đây, e rằng thật sự sẽ như lời nói của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, hôm nay Trân Gia Bảo sẽ chết ở đây!

"Chiêu thức của các người rất thần kỳ, hơn rất nhiều tất cả võ thuật Nhật Bản mà tôi biết" Xung kích lớn mạnh của luồng khí, vẫn che giấu không được giọng nói của Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Ông ta cũng không có tiếp tục giao đấu, mà là nói với giọng điệu khen thưởng đầy ắp: "Khó trách dám đến Đông Chiếu Thần Cung, thực lực các người biểu hiện ra khiến tôi kinh ngạc bất ngờ, hoàn toàn không nhìn ra các người chỉ có thực lực của truyền kỳ nửa bước và truyền kỳ sơ kỳ, các người đáng được tôi khen thưởng"

Lúc này, ông ta còn có thể nhàn rỗi tự nhiên khen Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, đây chỉ có thể chứng minh một điều, Thiên Mệnh Âm Dương Sư có đủ phần nắm chắc có thể giế t chết Trần Bảo Gia, giống như mèo bắt chuột, trước khi ăn mất con chuột, cứ có tâm trạng trêu đùa một hồi.

Trần Gia Bảo đứng thẳng người, đầu kiếm chỉ ngưng tụ ra một đường Trảm Nhân Kiếm màu đỏ, lạnh lùng nói: "Biết rõ núi có cọp, vẫn đi về phía núi, dựa vào vừa là dũng khí, càng là thực lực!"

"Đáng tiếc nhiều lúc hơn, hành vi biết rõ núi có cọp vẫn khăng khăng đi về phía núi, chỉ là một loại thể hiện tự phụ và ngu xuẩn, võ thuật của các người thần kỳ đi nữa, trước khoảng cách khổng lồ của thực lực, cũng chỉ là uổng công" Thiên Mệnh Âm Dương Sư cười lạnh hai tiếng, đột nhiên nhìn sang

Đạm Đài Thái Vũ, sau khi im lặng, nói: “Cô Đạm Đài, xin hỏi cô đến từ nơi nào của Việt Nam?” Đạm Đài Thái Vũ tay phải cầm kiếm, chỉ sang Thiên Mệnh Âm Dương Sư, trầm giọng nói: “Ngô Uyển Tông của Việt Nam”

“Thì ra là Ngô Uyển Tông” Thiên Mệnh Âm Dương Sư phảng phất đại ngộ, trong lòng thở phào, Ngô uyển Tông uy cũng là tông môn ẩn thế rất lớn mạnh, nhưng chỉ cần Đạm Đài Thái Vũ không phải xuất thân từ thánh địa Việt Nam, thế thì ông ta không cần phải có sự kiêng nể, mỉm cười nói: “Trăm năm trước khi tôi tới Việt Nam, từng qua lại đánh với Ngô Uyển Tông hai lần, không ngờ Ngô Uyển Tông còn có thể bồi dưỡng ra nhân tài như cậu, không tồi, không tồi.

Nể tình tôi và Ngô Uyển Tông có chút quan hệ, tôi phá lệ cho cô một cơ hội, chỉ cần bây giờ cô quay người rời khỏi Đông Chiếu Thần Cung, tôi có thể cho cô một con đường sống, để cô an nhiên trở về Việt Nam”

“Không cần rồi” Đạm Đài Thái Vũ hầu như không có chút nào do dự, kiên quyết nói: “Đạm Đài Thái Vũ tôi trước giờ cũng không phải người lâm trận bỏ chạy”

“Có chí khí” Thiên Mệnh Âm Dương Sư khen, khoé miệng tuy đang cười, lại tiết lộ sự lạnh băng, nói: “Đáng tiếc, cái giá của có chí khí, lại là cô chịu đựng không nổi!”

Đột nhiên, Đạm Đài Thái Vũ chỉ thấy trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhấp nháy màu sắc chói loá
khác thường, khiến người say mê giống như sao băng trên trời. Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên cảm thấy trong đầu một hồi phảng phất, mí mắt nặng xuống, vẻ mặt trở nên ngẩn ngơ,

tay phải buông xuống, quang mang ngũ sức trên kiếm bỗng biến mất, thậm chí còn bắt đầu từ từ chậm rãi bước về Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Khoé miệng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhếch lên một nụ cười, ông ta thân là tập đại thành giả của thuật Âm Dương Nhật Bản, với lại còn là cường giả truyền kỳ hậu kỳ, tinh thần

vô cùng lớn mạnh, bất chợt phát huy thuật Mê Hồn, cho dù kiêu nữ của trời đếm nhất đếm nhì dưới thiên hạ như Đạm Đài Thái Vũ, vẫn thoáng chốc trúng chiêu!

Thấy khoảng cách của Đạm Đài Thái Vũ và Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng lúc càng gần, Trần Gia Bảo thấy vậy hết hồn, trong lòng biết Đạm Đài Thái Vũ không ổn, lập tức ra tay viện trợ, tay cầm kiếm chỉ bấm tay bản, dưới cộng dồn của Cực Ý Tiên Quyết, lại là ba đường Trảm Nhân Kiếm, bay nhanh về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư. Màu đỏ tuyệt đẹp, vút qua một đường rực rỡ giữa không trung, chiếu rọi cả Đông Chiếu Thần Cung!

“Chiêu thức tuy huyền diệu, nhưng cậu chẳng qua là thực lực truyền kỳ nửa bước vẫn chưa tới được đâu, hoàn toàn không thể nào nảy sinh chút nào uy hiếp đối với tôi” Thiên Mệnh Âm Dương Sư an nhiên ngồi trên đệm cói, tay bào vung ra một luồng khí hùng hồn lạnh băng, vướng víu trên ba đường Trảm Nhân Kiếm.

Chương 2405

Chỉ thấy luồng khí âm hàn này giống như có khả năng ăn mòn vạn vật, ba đường Trảm Nhân Kiếm với tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường, không ngừng tan giải giữa không trung, còn chưa đánh tới phía trước Thiên Mệnh Âm Dương Sư, bèn đã hoàn toàn tan biến giữa không trung. Trong lòng Trần Gia Bảo càng thêm kinh ngạc, đây vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy có người có thể dễ dàng như vậy hoá giải ba đường Trảm Nhân Kiếm của anh, Thiên Mệnh Âm Dương Sư thật sự không hổ danh là sự ồn tại thần bí của Nhật Bản, thực sự là quá đáng sợ rồi.

Thấy Đạm Đài Thái Vũ cách Thiên Mệnh Âm Dương Sư không tới năm bước, Trần Gia Bảo quả quyết chân đạp mặt đất, cả người giống như mũi tên rời cung, bắn nhanh về phía Đạm Đài Thái Vũ, muốn ngăn cản lại Đạm Đài Thái Vũ.

"Si tâm vọng tưởng" Thiên Mệnh Âm Dương Sư khinh miệt mỉm cười, một tay đập sang Trần Gia Bảo trên không trung.

Nhất thời, một bàn tay màu trắng khổng lồ từ nội kình hình thành có thể thấy bằng mắt thường, giữa không trung đập xuống đầu Trần Gia Bảo!

Bàn tay chưa tới, luồng không khí mạnh đã tới!

Dưới sức ép của luồng khí lớn mạnh, Trần Gia Bảo ngưng thở, thậm chí chân nguyên trong cơ thể cũng có một cảm giác bị áp chế, có thể nghĩ mà biết bàn tay này đập trên người, hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào.

Nhưng mà, nếu như Trần Gia Bảo né ra, thì Đạm Đài Thái Vũ đi tới trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngay, tới lúc đó là

sống là chết, hậu quả khó lường!

Lúc nguy cấp, Trần Gia Bảo không hề do dự, hít một hơi thở sâu, kiếm chỉ đột nhiên chỉ sang bàn tay khổng lồ phía trên đập đến, liều mạng vận chuyển Cực Ý Tiên Quyết, hô to một tiếng, bỗng ngưng tụ ra nhiều đến năm đường Trảm Nhân Kiếm, cùng nhau bắn về phía bàn tay khổng lồ!

Năm đường Trảm Nhân Kiếm này sánh bằng năm vị cường giả truyền kỳ trung kỳ hợp sức tấn công, uy lực mạnh mẽ như thế nào? Cho dù là Thiên Mệnh Âm Dương Sư đồng thời đối mặt năm vị cường giả truyền kỳ trung kỳ vây lại tấn công, cũng phải cảm thấy vài phần gai góc, càng huống chỉ chỉ là một bàn tay của ông ta ngưng tụ? Nhất thời, năm đường Trảm Nhân Kiếm và bàn tay khổng lồ cương nhau giữa không trung, ngăn cản bàn tay khổng lồ tiếp tục đập xuống, nhưng năm đường Trảm Nhân Kiếm cũng không thể xuyên phá bàn tay khổng lồ, giữa hai bên giống như ai cũng không làm gì được ai.

Vốn dĩ với thực lực trước mắt của Trần Gia Bảo, ngưng tụ ra ba đường Trảm Nhân Kiếm là trạng thái bình thường, ngưng tụ ra bốn đường Trảm Nhân Kiếm, thì vô cùng tốn sức, bây giờ anh thoáng chốc ngưng tụ ra năm đường Trảm Nhân Kiếm, đã là vượt quá vận chuyển.

Anh chỉ cảm thấy sức lực trong cơ thể trống rỗng, có loại cảm giác móc rỗng, thậm chí sắc mặt cũng hơi trắng bệch.

Thế nhưng Trần Gia Bảo không hề dám dừng lại, thậm chí cũng không kịp kiểm tra xem tình hình thăng thua của Trảm Nhân Kiếm với bàn tay khổng lồ.

Sau khi phát ra năm đường Trảm Nhân Kiếm, anh lập tức dốc một hơi thở, bay về phía bên cạnh Đạm Đài Thái Vũ, thời điểm đầu tiên thì đưa tay choàng lấy vòng eo thon của Đạm Đài Thái Vũ, dẫn cô nhanh chóng lùi về sau vài mét, kéo ra khoảng cách với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, trong lòng càng thêm kiêng nể đối với Thiên Mệnh Âm Dương Sưt

Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng không có tiếp tục truy kích,

mà là biểu hiện cảm thấy kinh ngạc đối với Trần Gia Bảo, Trần Gia Bảo chẳng qua là một truyền kỳ nửa bước, lại có thể ngăn cản một chiêu gần như toàn lực của ông †a, với lại cứu lấy Đạm Đài Thái Vũ, thực sự khiến ông ta lau mắt mà nhìn.

Phải biết rằng, đưa mắt nhìn cả Nhật Bản, ngoài "Kiếm Thánh" Takezo Mari ngang bằng với ông ta ra, hâu như: không có người có thể chống cự qua một chiêu dưới tay ông ta, thậm chí ngay cả Fujishima Senga hạng nhì trên bảng xếp hạng võ đạo Nhật Bản cũng không làm được! Thế nhưng, Trần Gia Bảo đến từ Việt Nam này, với lại thực lực chỉ có truyền kỳ nửa bước lại làm được rồi, ông ta không thể không kinh ngạc!

Chương 2406

“Dù là Trần Gia Bảo hay Đạm Đài Thái Vũ, võ thuật phát huy ra, đều hơn rất nhiều so với Nhật Bản, từ đây có thể thấy, võ thuật Việt Nam thần kỳ huyền diệu, vượt xa tưởng tượng của tôi, thế có thể nghĩ mà biết, võ thuật trong thánh địa Việt Nam chỉ sẽ càng thần kỳ hơn!”

Đôi mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư nóng bỏng, càng thêm khát khao mong mỏi thánh địa Việt Nam!

Trong Đông Chiếu Thần Cung, dưới ánh nhìn lạnh lùng của tượng thần Thiên Chiếu đại thần, Trần Gia Bảo một †ay ấn nhẹ giữa lưng của Đạm Đài Thái Vũ, một luồng nội kình nhu hoà truyền vào trong, bảo vệ tâm thần của Đạm Đài Thái Vũ.

Đạm Đài Thái Vũ rùng mình bật tỉnh, ánh mắt trở nên trong sáng lại, nhất thời, chuyện vừa rồi xảy ra từng cảnh một xuất hiện trong đầu của cô ta.

Khuôn mặt của cô ta trắng bệch, trong lòng vẫn còn sợ, biết rằng nếu không phải Trần Gia Bảo liều mạng cứu cô †a, e rằng bây giờ cô ta đã chết trong tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư rồi, khế giọng nói với Trần Gia Bảo rằng: “Cảm… Cảm ơn anh cứu tôi”

Trần Gia Bảo lắc đầu, ánh mắt luôn nhìn chằm chăm Thiên Mệnh Âm Dương Sự, trầm giọng nói: “Thủ đoạn của ông ta quỷ quái khó đoán, mạnh mẽ hơn rất nhiều so với tưởng tượng trước đây của chúng ta, cẩn thận chút”

“Yên tâm, vừa rồi tôi chỉ là nhất thời bất giác, không có làm tốt phòng bị, từ bây giờ bắt đầu, tôi sẽ không trúng chiêu nữa” Đạm Đài Thái Vũ hít một hơi thở sâu, cô ta tốt xấu cũng là

kiêu nữ của trời ở Ngô Uyển Tông, lại một cái chính diện thì bị tà thuật của Thiên Mệnh Âm Dương Sư tấn công mà mất đi thần trí, đây đối với cô ta mà nói, tuyệt đối là sự sỉ nhục lớn!

Trong tiếng ù kiếm chứa cơn tức giận, Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên nâng kiếm chỉ Thiên Mệnh Âm Dương Sư, vận chuyển Thần Châu thất biến vũ thiên kinh, trên thân kiếm nhấp nháy ra quang mang thất sắc bảo vệ lại cô ta.

Cô ta có lòng tin, dưới sự bảo vệ của Thần Châu thất biến vũ thiên kinh, tuyệt đối sẽ không trúng chiếu giống vừa rồi thế kia.

“Tuổi tác thanh xuân khiến người ngưỡng mộ, võ thuật huyền diệu khiến người kinh ngạc, nam nữ thanh niên các người đến từ Việt Nam, thực sự là khiến tôi ngưỡng mộ” Trong đôi mắt rực lửa của Thiên Mệnh Âm Dương Sự, lại có sát ý lạnh băng, tiếp tục nói: “Đáng tiếc, hôm nay các người đều phải chết, Trần Gia Bảo sẽ chết, Đạm Đài Thái Vũ cũng sẽ chết, chỉ có tôi, mới là người thắng thực sự!” “Xem ra ông đúng là tuổi tác lớn rồi, đến nỗi mắt mờ, nói ra lời nói tự cho là đúng như vậy, hôm nay muốn giết tôi và Đạm Đài Thái Vũ, ông còn chưa làm được!”

Thần sắc của Trần Gia Bảo càng thêm lẫm liệt, tay nắm kiếm quyết xông về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Lời nói trong miệng anh đầy tự tin, nhưng đối mặt với Thiên Mệnh Âm Dương Sư cảnh giới truyền kỳ hậu kỳ, trong lòng anh vẫn là hết sức cẩn thận, không dám có chút nào xem thường.

Bởi vì, bất kỳ khinh thường nào, đều sẽ nảy sinh hậu quả chí mạng!

“Ông trời định sẵn phải cậu chết, cậu lại làm sao có thể không chết?” Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngước lên cười, đưa tay nắm sang Trần Gia Bảo giữa không trung.

Nhất thời, Trân Gia Bảo chỉ cảm thấy có một luồng sức hút

khổng lồ, cơ thể không nghe sai khiến bay về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sự, trong lòng không thể không hốt hoảng.

Đạm Đài Thái Vũ thấy vậy, lập tức cầm kiếm đi lên, hầu như theo sát phía sau Trần Gia Bảo, trong lòng suy nghĩ, quang mang ngũ sắc chói mắt thoáng chốc bao phủ Trần Gia Bảo, lại ngăn cách sức hút khổng lồ của lòng bàn tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cơ thể bay về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư của Trần Gia Bảo bỗng dừng lại nửa đường.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư vì đó ngạc nhiên, quang mang ngũ sắc của Đạm Đài Thái Vũ rốt cuộc là gì, lại còn có công hiệu thần kỳ như vậy? Quả thật chưa từng nghe qua, chưa từng thấy qua!

Chương 2407

Ông ta đâu biết, Thần Châu thất biến vũ thiên kinh mà Đạm Đài Thái Vũ phát huy là tiên thuật hàng thật, mạnh hơn rất nhiều bất kỳ loại võ thuật nào của dân gian, cho dù thuật Âm Dương của ông ta tu luyện lợi hại đi chăng nữa, cũng chỉ có thể xưng hùng trong võ thuật ở dân gian, một khi đụng phải Thần Châu thất biến vũ thiên kinh, thì thiên nhiên sẽ bị áp chế, uy lực thì cũng yếu đi rất nhiều, đây chính là sức áp chế giữa tiên và phàm!

Cứ như trăn của dân gian, cho dù hung ác đi nữa, nhưng thấy thần rồng bay lượn cửu thiên, tự nhiên cúi đầu xưng thần vậy.

Còn Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo tại sao lại bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư dễ dàng cản lại, đó là bởi vì Thiên địa nhân ba kiếm mỗi cái có mỗi đặc điểm, thiên kiếm rời không khỏi thiên, địa kiếm rời không khỏi địa, nhân kiếm rời không khỏi nhân, nói toạc ra, Trảm Nhân Kiếm có thể nói là cao nhất của kiếm đạo dân gian, với lại thấp thoáng chạm tới ngưỡng cửa của tiên thuật, nhưng cũng không có hoàn toàn thoát rời phạm vi của võ thuật dân gian.

Cho nên uy lực của Trảm Nhân Kiếm tuy mạnh, tốc độ tuy nhanh, thậm chí có thể ở trong tay Trần Gia Bảo thực lực chỉ có truyền kỳ nửa bước, phát huy ra uy lực có thể sánh bằng cường giả truyền kỳ trung kỳ, nhưng ở trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư cảnh giới truyền kỳ hậu kỳ, biểu hiện lại không như Thần Châu thất biến vũ kinh thiên của Đạm Đài Thái Vũ.

Lúc này, không đợi Thiên Mệnh Âm Dương Sư nghĩ kĩ, đột nhiên tiếng phá không làm lớn, Đạm Đài Thái Vũ một kiếm chặt xuống giữa không trung, vung ra một đường kiếm quang ngũ sắc dài khoảng mười mét, chặt xuống phía đầu của Thiên

Mệnh Âm Dương Sư!

Từ luồng khí mạnh tiết lộ trên kiếm quang ngũ sắc, xung kích trên tường xung quanh Đông Chiếu Thần Cung, tường bỗng vang lên tiếng "Cạch cạch", xuất hiện khe nứt dài.

Đông Chiếu Thần Cung cứng cáp mà thần thánh, mọi lúc đều có nguy hiểm sập đổi

Kế tiếp, chỉ nghe ba tiếng vang ác liệt "Sột sột sột", trong bao trùm của quang mang ngũ sắc, Trần Gia Bảo tay nắm kiếm quyết, ba đường Trảm Nhân Kiếm đột nhiên xuất hiện từ trong quang mang ngũ sắc, cùng nhau bắn về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Với lại dưới thao tác của Trần Gia Bảo, ba đường Trảm Nhân Kiếm và Thần Châu thất biến vũ thiên kinh hợp sức tấn công, uy lực vô cùng lớn mạnh, cho dù mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng không hề dám khinh thường.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư hơi cau mày, phân ra một bộ phận nội kình trước, bảo vệ trên bức tường xung quanh, bảo vệ Đông Chiếu Thần Cung không tới nỗi sập đổ.

Tiếp theo, kiếm quang ngũ sắc đã ép gần trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư, dưới áp chế của quang mang ngũ sắc, chân nguyên của Thiên Mệnh Âm Dương Sư bỗng tan khoảng chừng hai phần!

"Hừ, kỹ thuật múa kiếm tuy thần kỳ, nhưng tu vi của cậu quá yếu, ở trước mặt tôi không tới đâu cả" Thiên Mệnh Âm Dương Sư hừ lạnh một tiếng, vung quyền đơn đánh ra ngoài, với tay không quyền cố trấn Thần Châu thất biến vũ thiên kinh của Đạm Đài Thái Vũ!

Chỉ nghe "Âm ầm" một tiếng vang lớn, kiếm quang ngũ sắc bỗng tan biến, dưới xung kích khí lưu lớn mạnh, Đạm Đài Thái Vũ hừ một tiếng, liền bay ngược ra sau, bên khoé miệng trắng tinh, phun ra một đường máu tươi.

“Thê mỹ, vô cùng đẹp.

Mà trong cả quá trình, đôi chân của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vẫn không nhúc nhích, ngồi yên trên đệm cói, giống như muốn chấn động ông ta, còn khó hơn chấn động núi Thái Sơn!

Kế tiếp, không đợi Thiên Mệnh Âm Dương Sư thở, ba đường Trảm Nhân Kiếm đã phá không mà tới!

Dưới xung kích kiếm ý mạnh mẽ, áo săn màu trắng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vang lên tiếng ồ ạt, cộng thêm ông ta vừa rồi bị Thân Châu thất biến vũ thiên kinh áp chế tới chân nguyên vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, liền bị kiếm ý của Trảm Nhân Kiếm xuyên thấu cương khí bản thân, trên mặt có một vẻ đau đớn hơi nhói bị kiếm ý xung kích.

Đủ thấy uy lực Trảm Nhân Kiếm mạnh!

Thiên Mệnh Âm Dương Sư hơi cau mày, khoảng cách gần như vậy, lại dùng nhu kình hoá giải ba đường Trảm Nhân Kiếm này đã không kịp.

Chương 2408

Ông ta quả quyết, vung ra ba đường sát khí âm hàn âm nhất, đón sang Trảm Nhân Kiếm.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư có đủ tự tin, đủ để cản lại toàn bộ Trảm Nhân Kiếm.

Thế nhưng, còn chưa đợi ba đường Trảm Nhân Kiếm này bị sát khí âm hàn cản lại, chỉ nghe tiếng phá không "Soạt soạt soạt" lại truyền đến, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đưa mắt nhìn, liền hoảng hốt, chỉ thấy Trần Gia Bảo đang tay nắm kiếm quyết chỉ thẳng ông ta, ba đường kiếm quang mang ánh sét màu đỏ lần nữa bắn sang ông ta.

Bất ngờ lại là ba đường Trảm Nhân Kiếm, với lại tốc độ cực nhanh, giống như ba đường sao băng màu đỏ, trong nháy mắt bèn xông tới trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

"Hừ, với thực lực chẳng qua là truyền kỳ nửa bước của cậu, liên tục phát huy ra nhiều kiếm quang như vậy, nhất định sẽ tiêu hao lượng lớn chân nguyên của cậu, tôi sợ rằng tới lúc cậu còn chưa bị tôi giế t chết, ngược lại trước. một bước cạn kiệt sức lực mà chết rồi" Thiên Mệnh Âm Dương Sư cười lạnh một tiếng, lại là vung tay bào một cái, lại là ba đường cương khí âm sát b ắn ra.

Chỉ là uy lực của ba đường cương khí âm sát này, đã có suy yếu đi so với cương khí trước đó.

Trong chớp mắt, sát khí âm hàn bèn đụng nhau giữa không trung với Trảm Nhân Kiếm, hai bên cương lại với nhau giữa không trung.

“Cho dù tôi thật sự phải chết, cũng sẽ kéo ông đi chung!” Trần Gia Bảo ngước đầu cười lớn, kiếm ý xung thiên, hào khí lên tầng mây!

Chân nguyên trong cơ thể của anh như liều mạng vậy điên cuồng vận chuyển, chính ngay lúc ba đường Trảm Nhân Kiếm mới đầu nhất bị sát khí âm hàn tan biến mất, lại là ba đường Trảm Nhân Kiếm xông về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

Cho dù có cộng thêm Cực Ý Tiên Quyết, với lại khi mỗi lần phát huy Trảm Nhân Kiếm, Trần Gia Bảo đều để lại một thời gian nhất định nghỉ ngơi để hồi phục chân nguyên. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, liên tục phát huy ra ba lần Trảm Nhân Kiếm và Cực Ý Tiên Quyết, chân nguyên trong cơ thể của Trần Gia Bảo xém chút hao mòn, liền hít một hơi thở sâu, vận chuyển Tiên Vũ Hợp Tông Quyết, từ trong hoàn cảnh xung quanh thu nạp nguyên khí bổ sung cơ thể.

Nhưng cho dù là vậy, sắc mặt của anh vẫn hơi trắng bệch. Một bên khác, tròng mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên co thắt lại, trong lòng khó mà tin được, lại là ba đường Trảm Nhân Kiếm, đây làm sao có thể!

Phải biết rằng, uy lực mỗi một đường Trảm Nhân Kiếm, đều sánh bằng một đòn toàn lực của một vị cường giả truyền kỳ trung kỳ, theo lý mà nói, Trần Gia Bảo chẳng qua là thực lực truyền kỳ nửa bước, hoàn toàn không thể nào phát huy ra chiêu thức uy lực lớn mạnh như vậy.

Nhưng tình hình trước mắt, Trần Gia Bảo không những phát huy ra rồi, với lại còn là trong thời gian ngắn liên tục phát huy ra sáu đường “Trảm Nhân Kiếm”, đây hoàn toàn ngược với thường lý võ thuật, rốt cuộc Trần Gia Bảo làm được như thế nào?

Tuy trong lòng toàn là hiếu kỳ, nhưng Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng biết, lúc này không phải lúc truy sâu

những vấn đề này, đối mặt sáu đường Trảm Nhân Kiếm, với lại còn trong lúc ông ta liên tục tiêu hao, chân nguyên trong cơ

thể chưa hồi phục, lần đầu tiên thật sự cảm thấy có chút gai góc!

Thần sắc của ông ta nặng nề, đôi tay nắm quyết chính thức phát huy thuật Âm Dương.

Chỉ thấy đầu ngón tay của ông ta thoáng qua ánh sáng màu trắng, phía sau của ông ta hình thành một bóng ma hung tợn màu đen, phát tán khí âm hàn, nhe nanh múa vuốt xông qua Trảm Nhân Kiếm, đôi tay đưa ra nắm hết toàn bộ ba đường Trảm Nhân Kiếm trong tay, cản trở Trảm Nhân Kiếm tiếp tục tiến về phía trước!

“Dưới tấn công thức thần của tôi, chẳng qua là ba đường kiếm quang, lại có thể tới được đâu?”

Chương 2409

Đột nhiên, dị biến đột nhiên xảy ra!

Trong Đông Chiếu Thần Cung nhấp nháy màu sắc khác thường, một luồng khí cuồn cuộn bát ngát, tràn đầy mỗi góc trong căn phòng.

Chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ tay cầm kiếm Thu Thuỷ, xông về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

Ánh mắt của cô ta kiên định, dưới sự cộng dồn của Thần Châu thất biến vũ thiên kinh, tốc độ nhanh tới khiến người không kịp chớp mắt, thoáng chốc bèn tới phía sau ba đường Trảm Nhân Kiếm, quang mang ngũ sắc chói mắt bao bọc hết toàn bộ Trảm Nhân Kiếm, càng thêm uy lực của Trảm Nhân Kiếm.

Dưới cộng dồn của kiếm quang ngũ sắc, uy lực Trảm Nhân Kiếm tăng nhiều, sấm sét vướng xung quanh thân kiếm càng thêm cuồng bạo, run rẩy cực liệt trong tay của bóng ma hung tợn, phát ta tiếng ù kiếm "Ùn ùn ùn", giống như mọi lúc đều sẽ xung phá trói buộc của bóng ma hung tợn!

Thần sắc của Thiên Mệnh Âm Dương Sư hơi nặng nề, lần nữa kết ấn, bóng ma hung tợn chịu phải cộng dồn, đôi tay càng thêm năm chặt Trảm Nhân Kiếm, ý đồ bóp vụn "Trảm Nhân Kiếm"!

Thế nhưng Trảm Nhân Kiếm và Thần Châu thất biến vũ thiên kinh vốn dĩ là tiên thuật chí cương chí âm, chuyên môn áp chế ma quỷ âm hàn thức thần Nhật Bản này, càng đừng nói hai tiên thuật lớn này kết hợp với nhau, sức áp chế càng là tăng vọt!

Dưới chiếu rọi của quang mang ngũ sắc, cho dù bóng ma hung

tợn chịu phải cộng dồn của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thân thể khổng lồ nhanh chóng trở nên hư ảo trong suốt, giống như sẽ biết mất bất cứ lúc nào vậy, dễ nhận thấy là bị Thần Châu thật biến vũ thiên kinh áp chế lại rồi. Dưới sự kéo dài này, đôi tay nắm lấy Trảm Nhân Kiếm của bóng ma hung tợn phát ra tiếng vang "Sột soạt", bóc lên một luồng khói đen, bất ngờ là bị thương bởi sấm sét của Trảm Nhân Kiếm, bàn tay khổng lồ đang với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường nhanh chóng tan giải!

Sắc mặt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vì thế thay đổi, thức thần của ông ta lại bị áp chế lại rồi, đây vẫn là lần đầu tiên thấy được trong đời của ông ta, đối phương rốt cuộc phát huy ra là võ thuật gì?

Đột nhiên, khí cuồng bạo đại tác, ba đường "Trảm Nhân Kiếm" giống như nhảy múa mừng rỡ, phát ra tiếng ù mãnh liệt, thoáng chốc vùng vẫy ra khỏi trói buộc của bóng ma hung tợn bắn về phía trước, sau khi xuyên thấu thân thể hư ảo của bóng ma hung tợn với thế không thể cản, bắn thẳng về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

Ánh mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thay đổi lớn, đột nhiên hừ thầm một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, đã bị nội thương!

Trong hệ thống thuật Âm Dương Nhật Bản, thức thần và chủ nhân tâm huyết liên thông, vừa rồi sau khi thức thần bị Trảm Nhân Kiếm xuyên thấu, thức thần cắn ngược chủ nhân, dân đến khí huyết trong cơ thể của Thiên Mệnh Âm Dương Sư cuộn trào, chịu phải thương tích nhất định, nếu không phải tu vi của ông ta thâm thuý, cưỡng chế áp chế

lại thương tích, e rằng vừa rồi ông ta đã phun máu ra rồi. Cơ hội tốt!

Đạm Đài Thái Vũ thấy vậy mừng rỡ, hô nhẹ một tiếng, đột nhiên nâng kiếm chặt xuống, vung ra kiếm quang ngũ sắc khổng lồ chặt thân thể khổng lồ của bóng ma hung tợn thành hai bên, mà uy thế của kiếm quang càng tăng, chặt xuống đầu của Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

Thức thần hoàn toàn bị huỷ, cho dù mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư, dưới căn ngược của thức thần, "Vụt" mộ

šng, ngước lên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt vô cùng trắng bệch, thậm chí ngay cả chiếc nón đang đeo trên đầu của ông ta cũng rớt xuống, hiện ra tóc trắng dài phủi ở sau lưng của ông ta, trông khá là thê thảm.

Đạm Đài Thái Vũ biết đây là cơ hội tốt nhất một bước trọng thương Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đôi tay của cô ta cầm kiếm, thúc chân nguyên nữa, quang mang ngũ sắc. trên kiếm quang càng thêm chói mắt, không những có uy đoạt mạng, càng có khả năng áp chế chân nguyên!

Chương 2410

Lúc này, trước có Trảm Nhân Kiếm đe doạ, sau có kiếm quang ngũ sắc theo sát phía sau áp chế chân nguyên, Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa rồi mới bị thương ói máu, cũng khó đem nội kình áp lên trên tượng thần Thiên Chiếu đại thân nữa.

Chỉ thấy tượng thần Thiên Chiếu đại thần khắc đá bự mà thành khó chịu đựng nổi sức xung kích này, "Âm ầm" một tiếng bùng nổ tan vụn, đá vụn rơi khắp sàn.

Thậm chí bức tường cả Đông Chiếu Thần Cung, khe nứt đều đang không ngừng mở rộng, trên nóc nhà cũng không ngừng có đá vụn rơi xuống.

Cả Đông Chiếu Thần Cung rung lắc muốn sập, có khả năng sập đổ bất cứ lúc nào!

Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngay cả máu tươi khoé miệng cũng không màng tới lau chùi, tròng mắt đột nhiên trừng †o, lần đầu tiên tỏ ra vẻ căng thẳng kiêng nể, kế tiếp bèn là phẫn nộ.

Phẫn nộ thịnh nộ!

Hỗn xược, chẳng qua là hai con sâu cái kiến, lại dám huỷ tượng thần của tôi, chém thức thần tôi, tôi phải các người toàn bộ đều đi chết!"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư gào thét một tiếng, tóc trắng phơi phới giống như ma thần, khó duy trì trạng thái trò chơi như mới bắt đầu được nữa, từ trên đệm cói nhảy lên, chủ động đón lên Trảm Nhân Kiếm.

Tốc độ của ông ta cực nhanh, nhanh tới giống như một bóng ma màu trắng lúc có lúc không, khiến người năm không được tung tích cụ thể của ông ta, thoáng chốc bèn tránh khỏi tấn công của Trảm Nhân Kiếm, tiếp tục xông về phía trước kiếm quang ngũ sắc của Đạm Đài Thái Vũ, †ay phải nắm chặt quả đấm, chuẩn bị một quyền đập tan kiếm quang ngũ sắc.

Đạm Đài Thái Vũ bỗng kinh ngạc, Thiên Mệnh Âm Dương Sư dưới tình hình bị thương, tốc độ còn có thể nhanh như vậy, thật sự là quá kinh người rồi, khó tưởng tượng được. nếu như ở thời kỳ toàn thịnh Thiên Mệnh Âm Dương Sư, tốc độ của ông ta lại sẽ nhanh tới mức độ nào?

Tuy trong lòng hoảng hốt, nhưng Đạm Đài Thái Vũ không có chút nào hoang mang, biết cách của bây giờ, chỉ có thể dựa vào Thần Châu thất biến vũ thiên kinh áp chế năng lực chân nguyên của đối phương, để cưỡng chế áp à thực lực của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, như vậy mới có thể có tỷ lệ thắng vô cùng mong manh. Nghĩ tới đây, uy lực kiếm thức chặt sang Thiên Mệnh Âm Dương Sư của cô ta càng mạnh, quang mang ngũ sắc trên kiếm Thu Thuỷ cũng càng thêm chói mắt, tràn đầy cả Đông Chiếu Thần Cung, tất nhiên cũng sẽ bao trùm cả thân hình của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vào trong.

Chân nguyên trong cơ thể của Thiên Mệnh Âm Dương Sư liền khựng lại, không những thực lực hạ xuống khoảng chừng hai phần, với lại tốc độ cũng trở nên chậm lại, ít ra, đã có thể nhìn rõ bóng hình quỷ quái của Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

“Cho dù cô có thể áp chế thực lực và tốc độ của tôi thì sao, sau khi tôi giảm bớt thực lực, vẫn là cường giả truyền kỳ hậu kỳ, vẫn là cao phong mà con sâu cái kiến truyền kỳ sơ kỳ như cô không thể leo trèo được!”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư gào thét một tiếng, quả đấm ốm gầy nhưng uy mãnh vô cùng cứng ráp đập trên kiếm quang ngũ sắc, bùng phát ra một tiếng vang kim loại chói tai.

Kiếm quang ngũ sắc liên tan biến, dưới xung kích nội kình lớn mạnh của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, Đạm Đài Thái Vũ khẽ

hừ một tiếng, khoé miệng lại phun ra máu tươi, cả người giống như cành liễu đung đưa, bay ngược ra sau. Đây vẫn là cô ta có quang mang của Thần Châu thất biến vũ thiên kinh hộ thể, chỉ là bị thương thương tích nhất định, nếu như đổi lại những người cảnh giới truyền kỳ sơ kỳ khác, e răng dưới một quyền này, thì sẽ bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư chấn tới kinh mạch đứt hết mà chết. Nhưng cho dù là vậy, Đạm Đài Thái Vũ cũng không dám có chút nào sơ ý, sợ rằng Thiên Mệnh Âm Dương Sư truy kích đến, cho dù bay về phía sau giữa không trung, vẫn miễn cưỡng lấy một hơi thở, lần nữa vung ra một đường kiếm quang, dùng để cản trở Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Chương 2411

Trần Gia Bảo thấy vậy, lập tức nhảy lên, chụp lại cơ thể của Đạm Đài Thái Vũ giữa không trung, yên ổn hạ xuống mặt đất.

Một bên khác, Thiên Mệnh Âm Dương Sư tuy một quyền đánh lui Đạm Đài Thái Vũ, phát huy hết thực lực mạnh mẽ của cường giả truyền kỳ hậu kỳ, nhưng mà quả đấm của ông ta cũng bị kiếm quang ngũ sắc làm thương, trên tay chảy xuống một vết máu, truyền đến cơn đau nhói.

"Xem ra cơ thể này của tôi đúng là già rồi, thương tích vừa rồi thức thần căn ngược dẫn đến, khiến tôi rất khó mau chóng hồi phục, nếu không thì cho dù chiêu thức của Đạm Đài Thái Vũ huyền diệu đi nữa, lại làm sao có thể làm tôi bị thương được?"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư tức giận hừ một tiếng, thuận tay vung ra tay bào, đập tan kiếm quang của Đạm Đài Thái Vũ vung tới, kế tiếp cơ thể khởi động lại lần nữa, nhanh chóng đuổi theo Đạm Đài Thái Vũ, tính nhân cơ hội này, một đòn gi3t chết Đạm Đài Thái Vũ.

Đột nhiên, hầu như là phản ứng bản năng của cường giả, trong lòng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên trào lên cảnh giác, lập tức quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy hai đường Trảm Nhân Kiếm màu đỏ đang đánh tới sau lưng ông ta, tốc độ rất nhanh, cách giữa lưng ông ta đã không không tới hai mét!

Cùng lúc này, ở vị trí trung tâm Thần Cung, Trần Gia Bảo một tay ôm lấy vòng eo thon của Đạm Đài Thái Vũ, một tay khác đang năm lấy kiếm quyết, phát huy ra một đường Trảm Nhân Kiếm, từ chính diện bắn sang Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Trước sau tấn công!

Còn Đạm Đài Thái Vũ không màng tới ngượng ngùng, trong lòng của Trân Gia Bảo nhân cơ hội âm thầm vận "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", để nhanh chóng hồi phục chân nguyên của mình.

"Trần Gia Bảo là làm như thế nào bắn hai đường kiếm quang từ sau lưng tôi vậy?"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư trong lòng kinh ngạc, nhưng mà ông ta ra tay không hàm hồ, bóng hình như ma như mị nhấp hai cái, bèn chủ động xông tới phía trước hai đường Trảm Nhân Kiếm, tay phải nắm đấm đánh qua đó, một luồng nội kình hùng hồn cuồn cuộn mà ra.

Quả đấm còn chưa tiếp xúc tới Trảm Nhân Kiếm, dưới xung kích lớn mạnh của nội kình, quỹ đạo của hai đường Trảm Nhân Kiếm đã bắt đầu loạn xạ.

Đợi tới khi quả đấm của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đánh trên hai đường kiếm quang màu đỏ này, Trảm Nhân Kiếm hoàn toàn biến mất giữa không trung.

Kế tiếp Thiên Mệnh Âm Dương Sư động tác không dừng, đột nhiên xoay người, thuận thế một quyền đánh Trảm Nhân Kiếm đang đến phía trước tới bay ngược, xuyên thấu nóc nhà Đông Chiếu Thần Cung, bay ra phía xa. Ông ta liên tục ngăn lại ba đường Trảm Nhân Kiếm, động tác nhanh chóng, phát huy hết tư thế vô địch của cường giả, kế tiếp, ông ta dừng lại tại chỗ, cũng không có lần nữa tấn công về phía Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ. Đối với Đạm Đài Thái Vũ mà nói, trong thời kỳ toàn thịnh ngăn lại ba đường Trảm Nhân Kiếm có thể nói là dễ như trở bàn tay, nhưng ông ta trước là bị thức thần cắn ngược bị thương, lại bị Thần Châu thất biến vũ thiên kinh áp chế, thực lực bây giờ có thể phát huy ra, cùng lắm cũng chỉ khoảng chừng sáu bảy phần của bình thường.

Cho nên, sau khi ông ta ngăn lại ba đường Trảm Nhân Kiếm, vết thương trên tay lại rộng ra một phần, máu tươi đầm đìa

chảy xuống, nhỏ ở trên mặt đất, hình thành một vũng máu.

Đây đối với Thiên Mệnh Âm Dương Sư bình thường cao cao tại thượng, giống như "Thần" vậy nhìn xuống chúng sinh mà nói, tuyệt đối là sự sỉ nhục lớn!

Trong ánh mắt ông ta nhìn sang Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, thoáng qua sát ý nồng nặc.

Đạm Đài Thái Vũ đã nhân cơ hội hồi phục một bộ phận chân nguyên, chủ động đứng dậy trong lòng của Trần Gia Bảo, lau đi máu tươi bên cạnh khoé miệng, vừa phòng bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên làm khó, vừa khẽ giọng nói: "Cảm ơn"

Chương 2412

“Cẩn thận nhiều hơn” Trần Gia Bảo lắc đầu, nhìn chằm chăm Thiên Mệnh Âm Dương Sự, lại nhìn Ngọc tỷ Truyền Quốc trên bàn cúng phía sau Thiên Mệnh Âm Dương Sư, khoảng cách ngắn ngủn khoảng chừng mười mét, đối với anh bây giờ mà nói, lại là xa tận chân trời.

Nhìn được không chạm được!

“Tôi sơ ý rồi, thực lực của hai người ngoài dự đoán của tôi, còn võ thuật mà các người phát huy, có thể hoàn toàn áp chế thức thần của tôi, càng là khiến tôi kinh ngạc, đến nỗi các người có thể làm tôi bị thương” Trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư toàn là sát ý, tiếp tục nói: “Nhưng mà, biểu hiện khiến người kinh ngạc bất ngờ của các người, sẽ kết thúc ngay thôi, bởi vì ông trời đã định sẵn, các người sẽ chết ở đây”

Trân Gia Bảo đưa kiếm chỉ ra, ngưng tụ ra Trảm Nhân Kiếm chĩa thẳng Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nói: “Ai sẽ chết ở đây, lại là ai sẽ trở thành chủ nhân của Ngọc tỷ Truyền Quốc, kiếm của tôi sẽ cho các người đáp án” Đạm Đài Thái Vũ cũng đưa kiếm chỉ sang Thiên Mệnh Âm Dương Sư, kiếm quang trên thân kiếm bắn tứ tung.

Trảm Nhân Kiếm màu đỏ và quang mang ngũ sắc của kiếm Thu Thuỷ ánh sáng hoà lẫn với nhau, chói loá sặc SỐ.

“Nhiệt huyết thanh xuân của các người, đúng là khiến tôi ngưỡng mộ, đáng tiếc, các người lập tức thì sẽ chết dưới thuật Âm Dương của tôi” Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói xong, lật cổ tay, từ trong tay bào rộng lớn, lấy ra hai tấm người giấy nho nhỏ.

Một luồng khí quỷ quái, tràn lan trong Đông Chiếu Thần Cung.

Tuy không biết hai người giấy có tác dụng gì, nhưng không cần nghĩ cũng biết, nếu đã bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư tự tay lấy ra, với lại nói kết thúc tính mạng của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, hai người giấy nho nhỏ này chắc chắn không tầm thường.

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kiêng nể trong mắt của đối phương.

“Trong hệ thống thuật Âm Dương ở Nhật Bản, thức thần chiếm địa vị vô cùng quan trọng, thậm chí có thể nói, thủ đoạn của âm dương sư quỷ quái khó đoán như vậy, có thể giết người trong vô hình, có sáu phần nguyên nhân chính là vì âm dương sư có thể khống chế thức thần. Nhưng mà, đây cũng không có nghĩa âm dương sư không có thức thần rồi, thì không thể nào phát huy thuật Âm Dương lợi hại, người giấy trong tay tôi, bèn là mô giới phát huy Đoạn Hồn thuật” Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói nhàn nhạt.

Ông ta còn có những thức thần khác có thể khống chế, nhưng bây giờ ông ta không dám mạo hiểm, nếu như lại bị Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ phá mất thêm một thức thần nữa, sức cắn ngược đó đủ để ông ta mất đi một nửa sinh mạng, vì thế cách của bây giờ, phát huy Đoạn Hồn thuật là lựa chọn tốt nhất.

Đoạn Hồn thuật?

Chỉ nghe tên này, thì Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ có một dự cảm không tốt lành.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư tiếp tục nói: “Người có ba hồn bảy phách, dựa theo hệ thống đạo gia Việt Nam của các người, ba hồn phân biệt gọi là Thai Quang, Sảng Linh, U Tinh, thông tục mà nói, ba hồn chính là thần trí của con người, ảnh hưởng và khống chế từng loại hành vi của cơ thể, nếu như ba hồn mất rồi, thế thì người cũng chết rồi” “Không ngờ rằng ông cũng

khá quen thuộc đối với lý luận đạo gia Việt Nam chúng ta" Trong lòng của Trần Gia Bảo càng thêm kiêng nể.

"Đấy là tất nhiên, vì dù sao thuật Âm Dương Nhật Bản chính là học từ Việt Nam, tôi đối với huyền diệu rộng lớn của lý luận đạo gia Việt Nam, là khâm phục từ trong đáy lòng, đáng tiếc đạo gia quá bảo thủ, rất nhiều thứ thà mất truyền cũng không truyền bừa, dẫn đến Nhật Bản chúng tôi không thể tiếp xúc tới kiến thức hệ thống thực sự thâm thuý của đạo gia, chỉ có thể học được một ít mà thôi.

Chương 2413

Cũng may Nhật Bản chúng tôi cũng có rất nhiều tiền bối tài hoa kinh người, không ngừng hoàn thiện lý luận của thuật Âm Dương, tuy không dám nói có thể hơn hệ thống đạo gia, nhưng cũng đủ để khiến người Nhật Bản chúng tôi tự hào"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư trong nuối tiếc có một nụ cười, vẫn như mọi khi ông ta rất nắm chắc phần thắng lợi đối với trận chiến đấu này, tiếp tục nói: "Mà tác dụng của Đoạn Hồn thuật, chỉ là tạm thời cầm cố ba hồn của các người, tuy không đến nỗi khiến các người lập tức đi chết, nhưng mà, hồn phách bị cầm cố, cơ thể của các người thì cũng tạm thời không thể làm ra bất kỳ hành động nào, mà thực lực của người phát huy Đoạn Hồn thuật càng mạnh, thì thời gian cầm cố ba hồn càng mạnh"

Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ liền hoảng hốt, hai người họ đã hiểu ra, cái mà gọi là Đoạn Hồn thuật, nói là cầm cố ba hồn, trên thực tế là cầm cố khả năng hành động của cơ thể bọn họ!

Nếu như thật sự để Thiên Mệnh Âm Dương Sư phát huy ra Đoạn Hồn thuật, thế hai người họ chẳng phải không thể động đậy, chỉ có thể làm con dê chờ giết đợi chết sao?

Vừa nghĩ đến đây, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ không hề do dự, toàn lực ra tay, tấn công qua phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư trước tiên, ngăn cản Thiên Mệnh Âm Dương Sư thật sự phát huy Đoạn Hồn thuật.

Nhất thời, ba đường Trảm Nhân Kiếm ác liệt và kiếm quang ngũ sắc cùng nhau chém về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư mỉm cười, cũng không đấu với Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, đồng thời vì để tránh thực lực bản thân bị kiếm quang ngũ sắc áp chế, trong thoáng chốc Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ra tay. Ông ta đã ngay thời điểm đầu tiên lùi về sau, cơ thể giống như một tờ giấy vậy nhẹ phơi phới, nhưng mà tốc độ cực nhanh.

Trong nháy mắt, Thiên Mệnh Âm Dương Sư bèn lùi về sau khoảng cách năm mét, mở miệng tiếp tục nói: "Đoạn Hồn thuật có thể cầm cố ba hồn của con người, uy lực vô cùng bá đạo, mà tương đương, điều kiện muốn phát động Đoạn Hồn thuật cũng vô cùng hà khắc.

Ba hồn của con người ở nhờ cơ thể người, nuôi dưỡng dựa vào khí huyết cơ thể người, khí huyết cơ thể người đó tự nhiên thì mang theo hơi thở của một hồn phách, cho nên muốn phát huy Đoạn Hồn thuật, bèn cần máu tươi

của phát huy giả và của đối phương làm mô giới"

Sau khi nói xong, ông ta tay nắm pháp quyết, chùi qua chỗ vết thương trên một tay khác, dính lấy máu tươi của mình, sau đó kiếm chỉ như bay, vẽ bùa chú phức tạp trên hai người giấy.

Một luồng khí máu tanh quỷ quái, càng thêm tràn lan trong Đông Chiếu Thần Cung.

Dự cảm không tốt lành trong lòng của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ càng thêm mãnh liệt, lân nữa xuất chiêu, cùng nhau bay lên tấn công về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

"Hô hô, đã muộn rồi, máu tươi của các người thôi tôi vui lòng nhận cho"

Tiếng cười lạnh lùng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vang vọng trong cả Đông Chiếu Thần Cung, vận chuyển tốc độ thân pháp nhạy bén, bóng hình phất phới không yên trong Đông Chiếu Thần Cung, không cho Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ cơ hội tiếp cận.

Kế tiếp, ông ta tay nắm pháp quyết dẫn dụ, máu tươi trước đó Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ vì bị thương mà ói máu ở trên mặt đất, chịu phải dẫn dụ của sức mạnh nào đó, từ trên mặt đất bay lên, dồn dập ngưng tụ tới trên ngón tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Sắc mặt của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ bỗng thay đối, với tốc độ nhanh hơn, xông về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

"Quá muộn rồi, tính mạng của các người, đã nắm trong tay tôi rồi"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngước lên cười lớn, tóc trắng mua báy loạn xạ, chỉ thấy ông ta một tay nắm quyết, lấy máu tươi của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ làm dẫn dắt, vẽ lại bùa chú thần bí trên người giấy, đồng thời miệng đọc mật chú Nhật Bản.

Nhất thời, trong đầu của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ vang "Ùn" lên, vang vọng bên tai một ngôn ngữ huyền diệu mà quỷ quái nào đó, nhận thức trong đầu bỗng có chút trở nên mê man.

Chương 2414

Càng đáng sợ hơn là, cơ thể xông qua Thiên Mệnh Âm Dương Sư của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ở nửa đường đột nhiên chậm lại, trở nên không chịu sự khống chế.

Nụ cười ở khóe miệng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư nồng hơn, càng nhanh chóng đọc thần chú, kèm theo hai tờ người giấy hầu như bị máu đỏ thấm ướt trong tay của ông ta chậm rãi phất phới giữa không trung, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ hoàn toàn dừng lại ở tại chỗ không động đậy được.

Thậm chí Trảm Nhân Kiếm đầu ngón của Trần Gia Bảo và quang mang ngũ sắc trên kiếm Thu Thuỷ của Đạm Đài Thái Vũ cũng cùng nhau biến mất.

Hoảng hốt là quyền chủ đạo của cơ thể, đã hoàn toàn không chịu sự khống chế bản thân của hai người, chỉ có thể bó tay chịu trói, chờ chết!

Trong lòng của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ bỗng kinh ngạc, dâng trào ra cảm giác uy hiếp khổng lồ.

“Thế nào, cảm giác cơ thể không chịu sự khống chế của bản thân, chắc là rất khó chịu chứ?”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư lau mồ hôi trên trán, sắc mặt càng thêm trắng bệch thêm vài phần.

Dễ nhận thấy, một lượt phát huy ra Đoạn Hồn thuật đối với hai người Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, cho dù mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng là một gánh vác không nhỏ, càng đừng nói ông ta trước đó còn bị thức thần cắn ngược bị thương, đến nỗi bây giờ thương tích của ông ta lại nặng thêm

hai phần.

Nhưng mà, mọi thứ này đều là xứng đáng!

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhìn hai người bị trói buộc tại chỗ không thể động đậy, khoé miệng nở một nụ cười, nói: "Bây giờ tôi chỉ cần nhúc nhích ngón tay, thì có thể giết hai người, nhưng mà, vì biểu hiện khiến tôi kinh ngạc vừa rồi của các người, và võ thuật vượt xa tưởng tượng của tôi, tôi có thể ban ơn ngoài định mức cho các người.

Chỉ cần các người giao sách võ thuật và tâm pháp khẩu quyết mà vừa rồi phát huy ra đây, tôi có thể tha một mạng cho Đạm Đài Thái Vũ, an nhiên thả cô xuống núi.

Còn Trần Gia Bảo cậu, tôi không thể bỏ qua cho cậu, dù như thế nào cậu cũng phải chết, nhưng mà tôi có thể cho cậu một cái nhanh gọn, để cậu chịu khổ ít hơn, thế nào?" Vừa nói, đôi tay của ông ta năm quyết, buông lỏng một ít cầm chế Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, để hai người họ có thể mở miệng nói chuyện, chỉ là cơ thể dưới phần cổ, vẫn không thể động đậy.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư có đủ tự tin, Đoạn Hồn thuật đủ để khống chế Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ khoảng chừng mười lăm phút, vì thế ông ta cũng không vội vàng giết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Nếu như có thể nhân cơ hội này, ép buộc Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nói ra võ thuật thần kỳ mà họ tu luyện, thế thực lực của ông ta, không nghỉ ngờ gì sẽ có được tăng cường cực lớn, thậm chí đủ để ngạo mạn toàn cầu! "Xem ra dù như thế nào tôi cũng phải chết, thế tôi lại hà cớ phải nói ông biết"

Trần Gia Bảo đối mặt tình cảnh khó khăn như vậy, vẫn hết sức bình tĩnh, vừa tuỳ miệng qua loa với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, vừa tập trung xem tình hình trong cơ thể, phát hiện giữa ý thức và cơ thể của mình giống như có một rào chắn, không thể khống chế cơ thể của mình.

Trong lòng của anh âm thầm khen thần kỳ, thuật Âm Dương Nhật Bản còn có loại tà thuật quỷ quái như vậy, quả nhiên có chỗ độc đáo của nó.

Nhưng mà, tuy thân đang trong tuyệt cảnh, không có nghĩa Trần Gia Bảo không có chút cách nào ứng phó, vì thế trong lòng cũng không cảm thấy tuyệt vọng như thế nào.

“Không phải tôi không muốn tha cho cậu” Thiên Mệnh Âm Dương Sư mỉm cười nói: “Thật sự là kiếp số của cậu đã tới, ý trời muốn khiến cậu chết ở đây, tôi thân là Thiên Mệnh Âm Dương Sư thông hiểu mệnh lý, thâm đạt tạo hoá, không thể nghịch thiên mà đi, cho nên chỉ có thể giết cậu, để thuận ứng thiên đạo.

Chương 2415

Như vậy đi, xem ra cậu là người tài hoa kinh người khó có được trong tầng lớp tuổi trẻ, thôi thì tôi cho cậu thêm một ít ban ơn ngoài định mức, chỉ cần cậu nói khẩu khuyết võ thuật của cậu ra đây, tôi có thể để cậu một cái xác toàn vẹn, với lại dặn dò người đưa hài cốt của cậu về Việt Nam, để cậu không đến nỗi có kết cục thê thảm người chết tha hương, đây đối với cậu mà nói đã là kết cục tốt nhất, cậu phải biết trân trọng"

"Mở miệng ngậm miệng chỉ là thiên đạo, ông cũng đúng

là đường hoàng" Trần Gia Bảo nở nụ cười khinh miệt. Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói: "Bởi vì đây chính là quẻ tướng nói tôi biết, hôm nay cậu định sẵn sẽ chết"

Một bên khác, Đạm Đài Thái Vũ cũng đang cố gắng vận chuyển "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", để xung phá cấm chế của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, biết rằng bây giờ quan trọng nhất chính là kéo dài thời gian, bèn mở miệng Ông vừa nói, chỉ cần tôi nói võ thuật mà tôi học ra, thì ông thả tôi đi, ông có tốt bụng như vậy?"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư chắp tay mà đứng, mỉm cười nói: "Thật ra nói tới, giữa tôi và cô không hề có thù oán với lại trăm năm trước tôi và Ngô Uyển Tông ít nhiều cũng có chút giao tình, nếu không phải cô hợp sức với Trần Gia Bảo đối phó tôi, tôi vốn dĩ thì không có cần thiết giết cô. Cho nên, chỉ cần cô có thể nói ra bí mật võ thuật của cô, tôi hoàn toàn có thể thả cô về Việt Nam"

Thật ra còn có một nguyên nhân Thiên Mệnh Âm Dương Sư không nói, đó chính là theo như ông nghe được ở Việt Nam trăm năm về trước, ở trong thánh địa Việt Nam còn có một gia

tộc rất lớn mạnh rất thần bí, cũng họ Đạm Đài giống như Đạm Đài Thái Vũ.

Cộng thêm trình độ thần kỳ của võ thuật mà Đạm Đài Thái Vũ phát huy, vượt quá tưởng tượng của ông ta, cho nên trong lòng của ông ta thấp thoáng nghi ngờ Đạm Đài Thái Vũ và thánh địa Việt Nam có liên quan.

Chính vì vậy, trong lòng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư ít nhiều có chút kiêng nể đối với Đạm Đài Thái Vũ, bây giờ ông ta đã hoàn toàn chiếm thượng phong, chỉ bằng dứt khoát rộng rãi chút, để Đạm Đài Thái Vũ nói ra võ thuật để đổi lấy một mạng.

Như thế này, cho dù Đạm Đài Thái Vũ thật sự xuất thân thánh địa Việt Nam, Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng không cần lo lắng đắc tội đối phương, với lại còn có thể có được một môn võ thuật thần kỳ huyền diệu, nghĩ như thế nào cũng lời.

Đạm Đài Thái Vũ nở nụ cười lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ ông thì không lo, sau khi thả tôi đi rồi, tôi lại đến tìm ông trả thù?"

"Không sợi" Thiên Mệnh Âm Dương Sư ha ha cười lớn, nói: "Qua không bao lâu nữa, thì tôi sẽ đem Ngọc tỷ Truyền Quốc đến Việt Nam trao đổi đường dây tiến tới thánh địa, đợi lúc cô đến trả thù, tôi đã ở thánh địa Việt Nam đột phá thực lực của mình rồi, chẳng lẽ cô còn có thể đi vào thánh địa Việt Nam truy sát tôi không thành? Còn Trần Gia Bảo, cậu ta phải chết, cũng nhất định phải chết, chỉ có cậu ta chết rồi, tôi mới có thể vì Nhật Bản bài trừ một tai hoạ lớn, yên tâm đi tới thánh địa Việt Naml" Trong Đông Chiếu Thần Cung, hai người giấy hầu như bị máu tươi thấm ướt lơ lửng giữa không trung, cho dù ánh năng tràn đầy cả căn phòng Thần Cung, nhưng vẫn cho người ta một cảm giác âm u quỷ quái.

Sau khi nghe xong lời nói của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, Trần Gia Bảo cười gượng nói: "Xem ra cho dù như thế nào, hình như tôi cũng phải chết"

"Đó là tất nhiên, đây chính là thuận ứng thiên mệnh, trời muốn

cậu chết trong tay tôi, cậu không thể không chết" Thiên Mệnh Âm Dương Sư nâng bàn tay lên, giữa không trung đối thắng Trần Gia Bảo, chậm rãi vỗ trên đầu của Trần Gia Bảo, lòng bàn tay chứa nội kình hùng hồn, nói: "Tôi thấy cậu cũng không có ý ngoan ngoãn hợp tác nói ra tâm pháp võ thuật, chi bằng bây giờ thì tôi một chưởng gi3t chết cậu"

Nói xong, lòng bàn tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư chậm rãi võ qua phía Trần Gia Bảo, tuy nội kình của lòng bàn tay ngừng mà không phát, nhưng nội kình lớn mạnh, đã xung kích tới khuôn mặt của Trần Gia Bảo đau đớn, mang đến cho Trần Gia Bảo áp lực tâm lý cực lớn.

Chỉ cần Thiên Mệnh Âm Dương Sư xuống chưởng này, thì Trần Gia Bảo sẽ nổ tung đầu óc mà chết!

Chương 2416

Thần Châu thất biến vũ thiên kinh đích thật vô cùng thần kỳ, thuật Âm Dương Nhật Bản lợi hại đi nữa, cũng không thể hoàn toàn áp chế lại tiên thuật của Việt Nam, dưới sự

cố gắng điều động của Đạm Đài Thái Vũ, chân nguyên nơi đan điền đã thấp thoáng nhảy động, chân khí cũng làm ra phản ứng.

Nhưng tiếc là Thần Châu thất biến vũ thiên kinh của cô ta ngay cả tầng thứ nhất cũng chưa luyện thành thạo, cộng thêm thực lực của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vượt xa cô †a, rất khó trong thời gian ngắn hoàn toàn điều động "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh".

Cho nên, chỉ dựa vào một chút ít chân nguyên trước mắt cô ta có thể điều động, hoàn toàn không thể nào xung phá cấm chế của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, chỉ đành trừng mắt nhìn bàn tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư không ngừng vỗ về phía Trần Gia Bảo, nôn tới giống như con kiến trên chảo nóng.

Nhìn bàn tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư cách Trần Gia Bảo càng lúc càng gần, Trần Gia Bảo lập tức thì chết trên tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư rồi.

"Đợi chút!"

Đột nhiên, Trần Gia Bảo kịp thời mở miệng nói: "Ai nói tôi không hợp tác?"

Bàn tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên dừng lại, nhưng kình gió lớn mạnh vẫn cào tới khuôn mặt của Trần Gia Bảo đau đớn, nói: "Nói như vậy, cậu đồng ý nói ra bí mật võ

thuật mà cậu phát huy?"

"Nói với ông cũng không phải không được" Trần Gia Bảo âm thầm vận chân nguyên xung phá xung kích cấm chế, ngoài mặt cười gượng nói: "Ít ra, có thể sống thêm một phút, thì thêm biến số của một phút, nói không chừng tôi có thể vì vậy bảo toàn một mạng cũng không biết được" "Cậu cũng khá là thành thật" Thiên Mệnh Âm Dương Sư ha ha cười lớn, hoàn toàn thu hồi bàn tay, nói: "Tuy rất muốn nói với cậu, ông trời sớm đã định sẵn cái chết của cậu, hoàn toàn không có biến số, với lại với thực lực chẳng qua là truyền kỳ nửa bước của cậu, cũng hoàn toàn xung kích không được cấm chế của Đoạn Hồn thuật. Nhưng mà nể tình cậu có giác ngộ rất cao, thì tôi cho cậu một ít ban ơn ngoài định mức, để cậu sống thêm vài phút, tới lúc đó lại xem vẻ mặt tuyệt vọng của cậu, cũng là một chuyện vui, bây giờ, nói ra bí mật võ thuật của cậu đi" Trân Gia Bảo gậ u, ho nhẹ hai tiếng, nói: "Võ thuật mà tôi học rất nhiều, ông muốn biết loại nào?"

Đạm Đài Thái Vũ thở phào, biết Trần Gia Bảo đang cố ý kéo dài, không chậm trễ thời gian, lập tức nhắm mắt nội quan, điều động "Thần Châu thất vũ thiên kinh", tiếp tục xung kích cấm chế của Đoạn Hồn thuật.

Trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thoáng qua một vẻ nóng bỏng, nói: "Cậu với thực lực của truyền kỳ nửa bước, phát huy ra kiếm quang sấm sét màu đỏ, uy lực lại có thể sánh bằng một đòn toàn lực của cường giả truyền kỳ trung kỳ, với lại còn có thể liên tục phát huy, trông hoàn toàn không tốn sức, thực sự là trái ngược với kiến thức võ thuật trăm năm nay của tôi, đường kiếm quang sấm sét màu đỏ đó, rột cuộc là võ thuật gì"

Ông ta tưởng nhầm Trảm Nhân Kiếm và Cực Ý Tiên Quyết có thể một lượt phát huy nhiều đường tấn công thủ đoạn thành một loại võ thuật, cho nên chỉ hỏi kiếm quang sấm sét màu đỏ là gì.

"Thì ra ông hứng thú với Trảm Nhân Kiếm" Trần Gia Bảo phảng phất đại ngộ.

“Trảm Nhân Kiếm? Tên sát khí rất nặng” Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói: “Vợi lại phát huy ra đích thực sát khí nồng nặc”

“Đó là tất nhiên, bởi vì Trảm Nhân Kiếm là Kiếm Tiên truyền thừa, uy lực tất nhiên không tâm thường, vượt xa tất cả kiếm pháp của thế gian” Trần Gia Bảo nhếch mày nói: “Thế nào, lợi hại chứ?”

“Kiếm Tiên truyền thừa?” Trong lòng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư kinh ngạc, bán tín bán nghỉ nói: “Cậu nói đấy thật sự là Kiếm Tiên cao cao tại thượng bay qua bay lại đó?”

Chương 2417

“Chẳng lẽ trong nhận biết của ông, trên đời còn có uy lực của các kiếm thức khác, có thể so sánh với thần kỳ của Trảm Nhân Kiếm?” Trần Gia Bảo nhếch mày hỏi ngược. Thiên Mệnh Âm Dương Sư hơi im lặng, lắc đầu nói: “Cho dù là “Kiếm Thánh” Takezo Mari, mặc dù thực lực hơn hẳn cậu, nhưng chỉ nói về kiếm thức, kiếm pháp của ông ta không bằng Trảm Nhân Kiếm của cậu”

Trần Gia Bảo mỉm cười nói: “Đây còn được sao, thần kỳ của Trảm Nhân Kiếm vượt xa bất cứ kiếm pháp nào thế gian, ngoài là Kiếm Tiên truyền thừa ra, ông tưởng rằng còn có những giải thích khác?”

“Cậu nói có lý, với lại từ trước đến nay, Thần Châu của Việt Nam bèn có khí tượng đại thừa, có rất nhiều thần tiên truyền nói, cậu có thể gánh vác Kiếm Tiên truyền thừa, tuy nghe rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng không phải không có khả năn: ệ Dương Sư đã dần dần thừa nhận lời nói của Trần Gia Bảo,

nguyên nhân chủ yếu nhất chính là, ngoài Trảm Nhân Kiếm là Kiếm Tiên truyền thừa ra, ông ta thực sự giải thích không được thần kỳ của Trảm Nhân Kiếm.

Thế nhưng, một khi chấp nhận Trảm Nhân Kiếm của Trần Gia Bảo là Kiếm Tiên truyền thừa rồi, trong lòng Thiên Mệnh Âm Dương Sư thì là một hồi nóng rực, Kiếm Tiên truyền thừa, đây là Kiếm Tiên truyền thừa trong truyền thuyết đấy, ông ta tuổi tác một trăm mấy tuổi từng trải, cũng là lần đầu tiên thấy.

Trình độ nóng rực trong lòng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, có thể nghĩ mà biết!

“Xem ra ông vẫn tính là có nhận biết” Khoé miệng của Trân Gia Bảo nhếch lên một nụ cười, tiếp tục nói: “Cũng không sợ nói sự thật với ông, Trảm Nhân Kiếm trong Kiếm Tiên truyền thừa mà tôi học, cũng chỉ là sự tồn tại lót đáy thôi.

Trong tuyệt chiêu kiếm tiêt của hệ thống ra, còn có Thiên Địa Nhân Tam Kiếm, còn

ngoài pháp kiếm tiên tu luyện

Trảm Nhân Kiếm mà tôi phát huy, cũng chỉ là Nhân Kiếm hạ tầng nhất mà thôi, uy lực tuy mạnh, nhưng không được xem là chiêu kiếm tiên thật sự, so với Địa Kiếm, Thiên Kiếm, cách biệt khổng lồ giống như thiên địa vậy” Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng thêm kích động, uy lực của Trảm Nhân Kiếm đã khiến ông ta hết sức bất ngờ, thế trình độ thần kỳ của Địa Kiếm, Thiên Kiếm và hệ thống của pháp kiếm tiên tu luyện trong miệng của Trần Gia Bảo, chẳng phải càng huyền diệu lớn mạnh, vượt xa tưởng tượng của ông ta?

Nếu như ông ta thật sự có thể có được kiếm tiên truyền

thừa, thế ông ta còn cần đi thánh địa Việt Nam gì nữa? Trực tiếp tìm một nơi kín đáo trực tiếp tu luyện thành kiếm tiên chẳng phải tốt hơn, tới lúc đó đâu còn cần bị cầm cố bởi tuổi thọ có hạn?

Với lại lùi nười ngàn bước mà nói, cho dù thật sự cần tới thánh địa Việt Nam, thế có thuật kiếm tiên rồi, cũng đủ ở trong thánh địa Việt Nam xưng vương xưng bá, trở thành người thứ nhất Nhật Bản từ trước đến giờ!

Nghĩ tới những tiền cảnh mê hoặc này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư kích động tới sắc mặt đỏ bừng, liền nói: “Nhanh, mau nói ra hết kiếm tiên truyền thừa mà cậu học, dù là Thiên Địa Nhân Tam Kiếm, hay là pháp tu luyện kiếm pháp, toàn bộ tôi đều lấy!”

Khoé miệng của Trần Gia Bảo nhếch lên một nụ cười, nói:

“Cái gọi là Ngàn lượng vàng không bán, đầu đường chữ thập tặng cho ngườ̈i, kiếm tiên truyền thừa uy lực vô song, kêu tôi cứ tuỳ tiện vậy nói với ông, tôi không cam †âm, càng đừng nói tôi rất nhanh thì sẽ bị ông gi3t chết, thế thì càng không cam tâm rồi”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngạc nhiên, lập tức sắc mặt trở nên âm u, nói: “Người để cậu chết không phải tôi, mà là ý trời, tôi cũng không có các! “Thế tôi cũng không có cách” Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: “Dưới khắp thế gian, chỉ có tôi mới truyền thừa có thuật kiếm tiên, nếu hôm nay tôi đã định sẵn phải chết, thế thì tôi mang theo kiếm tiên truyền thừa cùng nhau chôn vào trong quan tài vậy”

Nhìn bộ dạng heo chết không sợ luộc nước sôi của Trần Gia Bảo, trong lòng Thiên Mệnh Âm Dương Sư nổi giận, hận không được bây giờ thì đưa tay gi3t chết Trần Gia Bảo.

Nhưng vừa nghĩ tiên truyền thừa trong miệng của Trần Gia Bảo, Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng chỉ có thể đ è xuống cơn giận không tên này, trầm giọng nói:

“Cậu nói, rốt cuộc phải như thế nào, cậu mới chịu nói bí mật thuật kiếm tiên cho tôi?”

Chương 2418

“Thứ nhất, thả tôi và Đạm Đài Thái Vũ, thứ hai, Ngọc tỷ Truyền Quốc để tôi mang đi” Trần Gia Bảo nhếch mày nói: “Hai điều kiện này, ông có thể chấp nhận không?” Đạm Đài Thái Vũ nhắm mắt nhúc nhích lỗ tai cái, nhân lúc Trần Gia Bảo kéo dài thời gian, tranh thủ thời gian tiếp tục xung kích cấm chế của Đoạn Hồn thuật.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư hơi trầm tư, lập tức nở nụ cười lạnh lùng nói: “Chỉ cần Đạm Đài Thái Vũ nói võ thuật mà cô ta học cho tôi biết, tôi có thể thả cô ta, nhưng mà tôi không thể bỏ qua cho cậu, tôi đã không chỉ một lần nói với cậu, ông trời định sẵn cậu phải chết trong tay tôi, nếu như tôi thả cậu, đó chính là nghịch thiên mà đi, nói không chừng tôi còn sẽ bị thiên đạo cắn ngược, được không bù mất.

Còn Ngọc tỷ Truyền Quốc, tôi càng không thể để các người mang đi, Ngọc tỷ Truyên Quốc là đồ đã tới tay tôi, dùng để trao đổi bí mật cửa vào cụ thể của thánh địa Việt Nam, còn kiếm tiên truyền thừa mà cậu nói cũng chỉ tồn tại trong miệng cậu.

Dùng đồ thực tế tới tay tôi, để đổi lấy lời hứa hư vô mong manh của cậu, tôi không làm vụ làm ăn thiệt lỗ này, bởi vì Thiên Mệnh Âm Dương Sư tôi không có ngốc thế kial” “Ôi..” Trân Gia Bảo thở dài, nói: “Xem ra dù như thế nào, hôm nay tôi cũng khó thoát chết, cũng thôi, thế tôi đổi thành điều kiện khác, tôi có thể lại gần nhìn qua Ngọc tỷ Truyền Quốc không?”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư suy nghĩ, gật đầu nói: “Được, tôi thoả mãn nguyện vọng này của cậu”

Nói xong, chỉ thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư một tay nắm sang Ngọc tỷ Truyền Quốc giữa không trung, sột một tiếng, Ngọc tỷ Truyền Quốc đã bay tới trong tay ông †a.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư đi tới trước mặt Trần Gia Bảo, để bằng Ngọc tỷ Truyền Quốc trước mắt của Trần Gia Bảo, nói: "Thế nào, nguyện vọng thoả mãn rồi, bây giờ có thể nói bí mật của kiếm tiên truyền thừa ra rồi chứ?"

Nhìn Ngọc tỷ Truyền Quốc lấp lánh trước mắt, cảm nhận vận khí hùng hồn khổng lồ phát tán phía trên, nói: "Nói thế nào mục đích đến Nhật Bản của tôi, cũng là vì Ngọc tỷ Truyền Quốc, tôi lập tức thì sắp chết trên tay ông rồi, với lại còn phải nói kiếm tiên truyền thừa ra, ông cũng phải để tôi chơi Ngọc tỷ Truyền Quốc trong tay chút chứ, để tôi chết không nuối tiếc chứ?"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư hơi cau mày, suy nghĩ một lát, cảm thấy Trần Gia Bảo thoát không khỏi lòng bàn tay của ông ta, cộng thêm sức hút của kiếm tiên truyền thừa đối với ông ta quá lớn, bèn lạnh lùng nói: "Được, tôi bèn thoả mãn yêu cầu này của cậu"

Nói xong, ông ta đôi tay nắm quyết, miệng đọc thần chú, lại mở ra cấm chế đôi tay của Trần Gia Bảo, n đôi tay của cậu có thể nhúc nhích rồi, nhưng tôi cảnh cáo cậu, đây là ban ơn cuối cùng của tôi, cậu không được được voi đòi tiên yêu cầu khác nữa, với lại nhất định phải nói bí mật của kiếm tiên truyền thừa ra"

Kèm theo lời nói của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa dứt, Trần Gia Bảo thử động đậy, quả nhiên phát hiện đôi tay có thể hoạt động rồi, trong lòng liền mừng rỡ, chỉ là ngoài mặt vẫn lá mặt lá trái nói: "Trân Gia Bảo tôi trước giờ nói được làm được, ông yên tâm là được."

"Hừ, trước mặt tôi, nghĩ cậu cũng không giở trò gì được, nhận lấy" Giọng điệu bá khí của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đây là tràn đầy tự tin đối với thực lực của mình, kế tiếp, ông ta để Ngọc tỷ Truyền Quốc trong tay của Trần Gia Bảo.

Ngọc tỷ Truyền Quốc vừa vào tay, Trân Gia Bảo càng có thể cảm nhận được vận khí bá đạo đó, giống như biển cả rộng lớn vô biên, thậm chí ngay cả cấm chế Đoạn Hồn thuật trong cơ thể của anh, cũng bị xung kích buông lỏng hơn xíu.

Trong lòng của Trần Gia Bảo kinh ngạc, đúng không hổ danh là Ngọc tỷ Truyền Quốc chứa vận khí hai ngàn năm của Việt Nam, quả nhiên bá đạo phi phàm, nếu như có thể hấp thụ một phần vận khí trong Ngọc tỷ Truyền Quốc, thì đủ để khiến anh đột phá tới cảnh giới truyền kỳ.

Tất nhiên, cũng như Thiên Mệnh Âm Dương Sư trước đây nói, muốn hấp thụ vận khí bá đạo của Ngọc tỷ Truyền Quốc rất là mạo hiểm, vì không có bất cứ người nào có thể chịu đựng nổi vận khí khổng lồ hai ngàn mấy năm của Việt Nam, không cẩn thận thì sẽ nổ tung mà chết!

Chương 2419

“Bây giờ Ngọc tỷ Truyền Quốc đã tới trong tay cậu, cậu có thể nói ra bí mật của kiếm tiên truyền thừa rồi chứ?” Thiên Mệnh Âm Dương Sư mở miệng hối thúc, dễ nhận thấy hơi không kiên nhẫn.

Bởi vì cấm chế của Đoạn Hồn thuật chỉ có thể duy trì mười lăm phút, tới lúc đó ông ta còn phải bỏ lại một tầng cấm chế cho Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nữa, mà làm như thế, không nghỉ ngờ gì sẽ tiếp tục tiêu hao chân nguyên của ông ta, cộng thêm ông ta vốn dĩ thì có thương tích.

Trần Gia Bảo gật đầu: “Tất nhiên được rồi, Trần Gia Bảo tôi trước giờ nói được làm được, nếu ông đã giao Ngọc tỷ Truyền Quốc tới trong tay tôi, tôi tất nhiên cũng sẽ dựa theo hứa hẹn, nói bí mật của kiếm tiên truyền thừa cho. ông biết”

Đạm Đài Thái Vũ âm thầm cau mày, chẳng lẽ Trần Gia Bảo thật sự muốn đem pháp tu luyện Thiên Địa Nhân Tam Kiếm nói với Thiên Mệnh Âm Dương Sư? Đấy là cho dù thật sự nói với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng sẽ không chỉ vậy mà thôi bỏ qua cho họ.

Trần Gia Bảo rốt cuộc đang nghĩ gì?

Đạm Đài Thái Vũ trong lòng thắc mắc, tranh thủ thời gian tiếp tục xung kích cấm chế của Đoạn Hồn thuật. không bỏ qua dù chỉ một phút một giây!

Thần sắc trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã trở nên hết sức rực lửa, trong lòng vừa mong đợi vừa kích động.

Trân Gia Bảo tiếp tục nói: “Võ công thế gian chỉ nhanh không

phá, mà Trảm Nhân Kiếm dù là uy lực hay là tốc độ, đều đã mạnh tới tột cùng, với lại còn có thể ngược lại cộng dồn khiến tốc độ và thực lực của người dùng, cho nên có thể xưng tột cùng của kiếm đạo thế gian"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư gật đầu, bày tỏ tán thành, nói: "Với cảnh giới chẳng qua là truyền kỳ nửa bước của cậu, có thể phát huy ra sức tấn công không thua cường giả truyền kỳ trung kỳ, thậm chí còn có thể miễn cưỡng đánh với tôi, uy lực và tốc độ của Trảm Nhân Kiếm đích thực khiến tôi bất ngờ. Thật sự khó mà tưởng tượng, nếu như thực lực của cậu tới cảnh giới truyền kỳ hậu kỳ, lại phát huy Trảm Nhân Kiếm, thế uy lực sẽ kinh người như thế nào"

"Ông biết thì tốt" Trần Gia Bảo tiếp tục nói: "Còn Địa Kiếm, tên đầy đủ là Liệt Địa Kiếm, uy lực mạnh hơn nhiều so với Trảm Nhân Kiếm, tất nhiên, gọi là Liệt Địa Kiếm cũng không phải thật sự có thể khai thiên liệt địa, mà là bởi vì Liệt Địa Kiếm chuyên môn tấn công bảy phách.

Vũ trụ thiên địa, thân người nhỏ ý thiên địa, tồn tại sự vật giữa trời đất đều có thể đối ứng tới trên người, và từ đó mà nói, ba hồn dương là thiên, bảy phách là âm là địa, bảy phách Liệt Địa Kiếm chuyên môn tấn công người, trực tiếp trực tiếp siết chết bảy phách, cho nên mới gọi Liệt Đ ĩa Kiếm.

"Ba hồn chủ quản thần trí của con người, bảy phách chủ quản cơ thể của con người, siết chết bảy phách thân người, có nghĩa là trực tiếp diệt giết cơ thể của người, với lại còn là diệt giết rút củi dưới đáy nồi, loại kiếm thức này chưa từng nghe qua, chắc là dùng kiếm thức dung hợp thuật pháp mới có thể đạt tới hiệu quả này!"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư vẫn là lần đầu nghe thấy kiếm thức này, trong lòng càng thêm rực lửa.

"Không, ông sai rồi" Trần Gia Bảo đính chính rằng: "Đừng đem thuật pháp dân gian và Liệt Địa Kiếm bằng nhau, bởi ệt Địa Kiếm là chiêu của kiếm tiên, vốn dĩ thì có rất nhiều chỗ thần kỳ, sao có thể sánh bằng với loại thuật pháp Đoạn Hồn

thuật này của ông chứ?”

“Không sai không sai, là tôi nói sai lời rồi, còn phía sau, cậu tiếp tục nói” Thiên Mệnh Âm Dương Sư chỉ cảm thấy ngứa ngáy khó chịu trong lòng, không chờ được nữa muốn biết nhiều hơn nữa về bí mật của Thiên Địa Nhân Tam Kiếm, ngay cả Trần Gia Bảo khinh bỉ thuật pháp của ông cũng không màng tới nói trả.

“Phía sau?” Trần Gia Bảo lắc đầu, nói: “Hết rồi”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngạc nhiên, sau đó có vẻ không vui, nói: “Tôi đã thoả mãn nguyện vọng của cậu rồi, giao Ngọc tỷ Truyền Quốc tới trong tay cậu, mà cậu thì phải nói bí mật của kiếm tiên truyền thừa với tôi, chẳng lẽ cậu muốn nuốt

Chương 2420

“Tôi là hứa với ông, nói bí mật của kiếm tiên truyền thừa với ông..” Trần Gia Bảo không biết làm sao nói rằng: “Nhưng tôi chưa từng nói qua, phải hoàn chỉnh toàn bộ đều nói với ông chứ? Ít ra, tôi đã nói bí mật của Trảm Nhân Kiếm và Liệt Địa Kiếm rồi, cũng không tính là nuốt lời”

“Cậu dám trêu tôi? Có tin tôi một chưởng gi3t chết cậu không?” Thiên Mệnh Âm Dương Sư nổi giận đùng đùng, lần nữa nhấc bàn tay lên đối thẳng Trần Gia Bảo, trong chưởng chứa nội kình, vừa muốn một chưởng gi3t chết Trần Gia Bảo, vừa không nỡ bí mật của kiếm tiên truyền thừa, sát cơ trong mắt nhấp nháy không định!

Đạm Đài Thái Vũ bỗng hoảng hốt, cấm chế trong cơ thể cô ta mới xông ra một nửa, còn lại một nửa cấm chế chưa có giải ra, hoàn toàn không thể cứu viện Trần Gia Bảo.

Lúc này, dưới xung kích nội kình lòng bàn tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, khuôn mặt của Trần Gia Bảo đau đớn, thậm chí cũng híp mắt lại rồi, nhưng anh lại không có chút nào hoang mang, nói: “Ông giết tôi không được đâu”

Sát ý trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng nồng nặc, nói: “Tôi cảnh cáo cậu, đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng nữa, hoàn chỉnh nói kiếm tiên truyền thừa với tôi, nếu không thì một chưởng này của tôi sẽ vỗ trên đầu của cậu!”

“Ông giết không được t rần Gia Bảo lại lặp lại một lần, nhếch mày nói: “Tôi vừa rồi chắc nói qua, Địa Kiếm chuyên môn dùng để tấn công bảy phách của con người, mà ngược lại thì có thể lý giải thành, lúc phát huy Liệt Địa Kiếm, có thể dùng

để tăng cường bảy phách của bản thân, cũng chính là tăng cường độ mạnh cơ thể của mình"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư cau mày nói: "Cậu rốt cuộc muốn nói gì?"

Trần Gia Bảo nói: "Đoạn Hồn thuật của ông cầm cố ba hồn của tôi, ngăn cách liên hệ của ba hồn và cơ thể, tuy tôi vùng vẫy không khỏi cầm cố của ba hồn, nhưng nếu như ngược lại tăng cường độ mạnh của cơ thể, dùng bảy phách sau khi tăng cường để xung kích cầm cố thì sao?" "Ý của cậu là.." Tròng mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên trừng to, trong lòng lại dâng lên một dự cảm không lành, chẳng lẽ Trần Gia Bảo phát huy Liệt Địa Kiếm, có thể giải trừ Đoạn Hồn thuật của ông ta?

"Tôi đây để ông tận mắt nhìn xem uy lực của Liệt Địa Kiếm, riêng, cảm ơn ông tự tay giao Ngọc tỷ Truyền Quốc tới trên tay tôi, tôi vui lòng nhận cho rồi"

Trần Gia Bảo nói xong, đột nhiên hét lớn một tiếng, trong cơ thể vận chuyển Liệt Địa Kiếm, một luồng kiếm ý huyền diệu xung thiên mà lên, thậm chí dưới xung kích của luồng kiếm ý này, cấm chế của Đoạn Hồn thuật trong cơ thể anh thoáng chốc xung phá!

Người giấy đại diện cho Trần Gia Bảo lơ lửng giữa không trung, bùng một tiếng không lửa tự cháy, trong nháy mắt bèn cháy thành tro bụi.

Đoạn Hồn thuật thoáng chốc bị phát

Toàn thân Thiên Mệnh Âm Dương Sư chấn động, thuật pháp căn ngược, vụt một tiếng, khoé miệng phun ra một ngụm máu tươi, lần nữa bị xung kích kiếm ý mãnh mẽ của Trần Gia Bảo, tưng tưng tưng lùi về sau mấy bước, kinh ngạc nói: "Cậu lại thật sự phá Đoạn Hồn thuật của tôi rồi, đây làm sao có thể?"

Hầu như là trong thoáng chốc, Đạm Đài Thái Vũ bèn phát giác tới cấm chế trong cơ thể buông lỏng không tí, trong lòng vì đó

mừng rỡ, nhân cơ hội này lấy một hơi, điều động Thần Châu thất biến vũ thiên kinh, hoàn toàn xung phá cấm chế của Đoạn Hồn thuật.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại bị thuật pháp cắn ngược, hừ khẽ một tiếng, khoé miệng lần nữa chảy ra máu tươi. Thương tích trong cơ thể càng nặng!

“Tôi không những phải phá thuật pháp của ông, còn phải chém đầu người trên cổ của ông!” Trần Gia Bảo gào nhẹ một tiếng, tay phải kiếm chỉ đột nhiên chỉ thiên, một đường kiếm quang màu tím khổng lồ xông thiên mà lên, xuyên thấu thẳng nóc nhà Đông Chiếu Thần Cung, dài tới mười mấy mét!

Kiếm quang màu tím khổng lồ, chiếu rọi cả không gian thậm chí là bầu trời thành màu tím!

Chương 2421

Còn phía ngoài Đông Chiếu Thần Cung, sau khi Takasugi Narumi kéo thi thể của Hữu Hạ Chân Nam ra ngoài, thì ngồi ở trên bậc thêm suốt, ông ta không muốn tham dự chiến đấu của Thiên Mệnh Âm Dương Sư và Trần Gia Bảo, đợi chờ lát nữa vào trong thu dọn xác cho Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Đột nhiên, một luồng kiếm khí mãnh liệt vô cùng xông thiên mà lên, toàn thân Takasugi Narumi rung mạnh, đột nhiên quay đầu qua nhìn, chỉ thấy phía trên Đông Chiếu Thần Cung có một đường kiếm quang màu tím khổng lồ, phát tán ra hơi thở cuồng bạo, khiến ông ta không tự giác thì có cảm giác sợ hãi.

“Kiếm ý khí thế hào hùng như vậy, với lại còn là hơi thở chí cương chí dương, đây tuyệt đối không thể nào là chiêu thức của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, chẳng lẽ đường kiếm ý này là Trần Gia Bảo hoặc Đạm Đài Thái Vũ phát huy ra? Họ lại lợi hại như vậy?”

Takasugi Narumi chấn động, lập tức đứng dậy bay về phía Đông Chiếu Thần Cung, muốn xem thử kiếm ý rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Lại nói trong Đông Chiếu Thần Cung, cảm nhận được khí chí cương chí dương phát tán ra trên Liệt Địa Kiếm, sắc mặt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thay đổi lớn, trong lòng iết nếu như thật sự để Trần Gia Bảo phát huy Liệt Địa Kiếm ra, thế hậu quả sẽ vô cùng bất lợi đối với ông ta! Vừa nghĩ tới đây, Thiên Mệnh Âm Dương Sư lập tức đứng dậy bay đi, nâng chưởng xông về phía Trần Gia Bảo, muốn nhân lúc Trần Gia Bảo vẫn đang ngưng tụ kiếm quang, một chưởng gi3t chết Trân Gia Bảo trước!

“Bây giờ mới muốn ra tay giết tay, đã quá muộn rồi” Trần Gia Bảo đem lời nói của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vẹn nguyên trả về, chân nguyên trong cơ thể lại thúc, khắp. người xuất hiện bảy đường kiếm quang nhỏ nhoi, phân biệt đại diện bảy phách cơ thể người!

Bảy đường kiếm quang này tuy nhỏ nhoi, nhưng lại dưới sự khống chế của Trần Gia Bảo, bùng phát ra khí thế mạnh mẽ vô song, với lại thả ra một luồng kiếm ý vô hình, khoá chặt lại Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư bỗng cảm thấy áp lực trên người tăng nhanh, tốc độ xông về phía Trần Gia Bảo cũng đột nhiên chậm lại, giống như có một luồng áp lực vô hình, áp chế lại cơ thể của ông ta vậy.

Thông minh như Thiên Mệnh Âm Dương Sự, lập tức thì hiểu, đây chắc chắn là Liệt Địa Kiếm áp chế lại bảy phách của bản thân ông ta, mới dẫn đến hành động cơ thể của ông ta chậm hơn, trong lòng càng hoảng sợ.

Thế nhưng chính là hoảng sợ này, ép ra cực hạn của Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Ông ta căn răng, đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tim, phát huy bí thuật kích phát tiềm lực của mình, thoáng chốc nâng thực lực lên cao gấp đôi, tốc đột đột nhiên tăng nhanh xông về phía Trần Gia Bảo, so với tốc độ thời kỳ đỉnh phong của ông ta còn phải nhanh hơn một phần! “Đi chết đi!”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư có đầy đủ tự tin, đủ để trước khi Trần Gia Bảo hoàn toàn phát huy Liệt Địa Kiếm, thì một chưởng đánh chết Trần Gia Bảo!

“Ông trời đã định sẵn cậu phải chết trong tay tôi, cho dù cậu phát huy Liệt Địa Kiếm, lại làm sao có thể nghịch thiên?”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư hét lớn một tiếng, hoàn toàn bùng phát tiềm năng bản thân, cưỡng chế cố chịu sức áp chế của Liệt Địa Kiếm, một chưởng vỗ sang Trần Gia Bảo! Sắc mặt

của Trần Gia Bảo hơi thay đổi, Liệt Địa Kiếm của an tuy rất mạnh, nhưng khuyết điểm duy nhất chính là cần tốn thời gian ngưng tụ chân nguyên khổng lồ, dẫn đến thời gian chuẩn bị hơi dài.

Bây giờ anh còn thiếu một chút ít, mới có thể đạt tới đỉnh cao phong nhất của kiếm ý Liệt Địa Kiếm, nhưng chính là một chút ít khoảng cách này, thì đã đủ để Thiên Mệnh Âm Dương Sư một chưởng đánh trên người anh trước.

Nhìn khoảng cách của Thiên Mệnh Âm Dương Sư và Trần Gia Bảo càng lúc càng gần, mà bàn tay chứa nội kình hùng hồn của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, không ngừng phóng to trong mắt của Trần Gia Bảo!

Khoảnh khắc tuyệt vọng, đột nhiên có biến!

Chương 2422

Một đường quang mang ngũ sắc chói mắt, ánh sáng hoà lẫn với quang mang màu tím của Liệt Địa Kiếm, bao trùm Thiên Mệnh Âm Dương Sư ở trong.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư chỉ cảm thấy chân nguyên trong cơ thể bỗng giảm bớt hai phần, tốc độ đột nhiên chậm lại, lập tức quay đầu nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ tay nâng kiếm Thu Thuỷ, trên thân kiếm dài phát tán ra quang mang ngũ sắc chói mắt.

Bất ngờ là Đạm Đài Thái Vũ kịp thời phát huy Thần Châu thất biến vũ thiên kinh, áp chế chân nguyên của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, tranh thủ thời gian cuối cùng cho Trần Gia Bảo!

“Lại là cô sao?” Sắc mặt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thay đổi lớn, ông ta vốn thì bị trọng thương, lại liên tiếp bị Liệt Địa Kiếm và Thần Châu thất biến vũ thiên kinh áp chế, tốc độ hoàn toàn chậm lại, cho dù ông ta phát huy ra bí pháp kích phát tiềm năng, cũng khó ở trước khi Trần Gia Bảo ra Liệt Địa Kiếm một chưởng đánh chết Trần Gia Bảo.

Đạm Đài Thái Vũ tay cầm kiếm, nghiêm nghị nói: “Tôi nói qua, thiên đạo còn có khuyết, để lại một tia sinh cơ cho con người, nếu như ông trời thật sự định sẵn Trần Gia Bảo phải chết ở đây, thế thì Đạm Đài Thái Vũ tôi chính là biến số mà thiên đạo để lại, để Trần Gia Bảo nghịch thiên mà đi, chém đầu trên cổ của ông!”

“Đáng ghéti

Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa tức vừa hối hận, sớm biết Đạm Đài Thái Vũ sẽ trong thời khắc quan trọng quấy rối, thì

vừa bắt đầu ông sẽ một chưởng gi3t chết Đạm Đài Thái Vũ rồi! Trân Gia Bảo kinh ngạc, tiếp đó mừng rỡ, ngước lên ha ha cười lớn, hào tình chấn động tầng mây: “Tốt lắm cho một cái biến số, tốt lắm cho một cái nghịch thiên sửa mệnh, Thiên Mệnh Âm Dương Sư, kiếp số của ông tới rồi!”

Lời nói của anh vừa dứt, bảy đường kiếm quang nhỏ nhoi chuyển hướng, dồn dập chĩa thẳng Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Kế tiếp, Trần Gia Bảo suy nghĩ, bảy đường kiếm quang thoáng chốc bắn về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

Bảy đường kiếm quang này rất nhỏ nhoi, nhưng trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sự, lại lớn hơn hết uy hiếp của vô số đường Trảm Nhân Kiếm, với lại lớn rất nhiều.

Lông tơ toàn thân của ông ta dựng lên, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành, vận toàn bộ chân nguyên tụ ở lòng bàn tay, gào thét một tiếng, đưa chưởng đón sang bảy đường kiếm quang, chưởng kình bát ngát, cuồn cuộn mà ra, muốn ỷ thực lực lớn mạnh của mình, một đòn đánh tan bảy đường kiếm quang này!

Trong mắt của Trần Gia Bảo hiện lên vẻ khinh miệt, bảy đường kiếm quang này đã thuộc về chiêu thức của kiếm tiên thật sự, chuyên môn tấn công bảy phách cơ thể người, cho dù Thiên Mệnh Âm Dương Sư lợi hợi đi nữa, cũng không thể nào dùng võ thuật dân gian để chống đỡ. Quả nhiên, bảy đường kiếm quang nhỏ nhoi hoàn toàn phớt lờ tấn công của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đi thẳng xuyên thấu chưởng kình, trong nháy mắt bèn đâm vào trong cơ thế của Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Sắc mặt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên trở nên vô cùng trắng bệch, cơ thể đột nhiên dừng lại tại chỗ không thể động đậy.

“Đi chết đi”

Trần Gia Bảo thét nhẹ một tiếng, vung động kiếm chỉ, kiếm quang màu tím khổng lồ quét qua một quỹ đạo rực rỡ, chém lưng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thành hai bên.

Một thời cường giả truyền kỳ hậu kỳ, sự tồn tại như thần vậy trong mắt của vô số người Nhật Bản, trong nháy mắt chết dưới kiếm của Trần Gia Bảo.

Chương 2423

Khi Takasugi Narumi đi vào, nhìn thấy chính là cảnh này, trong mắt toàn là chấn động, Thiên Mệnh Âm Dương Sư có thể nói là vô địch ở Nhật Bản, lại… Lại chết trên tay của Trần Gia Bảo? Đây… Đây làm sao có thể?

Nếu không phải ông ta tận mắt nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cho răng đây là đang nằm mơi

Takasugi Narumi có dự cảm, đợi sau khi chuyện này. truyền ra ngoài, cả Nhật Bản… Không, thậm chí là cả thế giới đều sẽ vì đó mà chấn động, còn tên của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, cũng sẽ hoàn toàn vang dội cả thế giới!

Chỉ là đối với vô số người Nhật Bản mà nói, e là cả bầu trời đều muốn sập một nửa rồi, còn nửa bên trời khác, thì là "Kiếm Thánh" Takezo Mari.

Nghĩ đến không bao lâu sau Trần Gia Bảo thì phải quyết chiến với "Kiếm Thánh" Takezo Mari, sắc mặt của Takasugi Narumi trở nên kỳ quái, chắc sẽ không ngay cả nửa bầu trời khác của Nhật Bản, cũng phải bị Trần Gia Bảo thủng xuống chứ?

Trong hiện trường, Trần Gia Bảo hoàn toàn thở phào, quang mang màu tím khắp người biến mất, trong đầu một hồi choáng váng, xém chút không đứng vững ngã trên mặt đất, trong lòng âm thầm cười gượng, xem ra thực lực truyền kỳ nửa bước trước mắt, còn khó có thể hoàn toàn chịu đựng chân nguyên khổng lồ mà Liệt Địa Kiếm cần.

Bây giờ toàn thân của anh đã suy yếu, cộng thêm trải qua chiến đấu kịch liệt liên tục, chân nguyên trong đan điền đã không còn bao nhiêu, lúc này, chỉ sợ tuỳ tiện đến một cường

giả cảnh giới tông sư, cũng có thể tiện tay gi3t chết anh.

Đây cũng chính là một trong nguyên nhân mà Trần Gia Bảo tới cuối cùng mới phát huy Liệt Địa Kiếm, thử nghĩ, dưới tình hình hoàn toàn không biết sâu cạn của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, mới bắt đầu thì phát huy ra Liệt Địa Kiếm, nếu như không thể gi3t chết Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thế thì anh trở thành con dê chờ giết rồi, hoàn toàn không có dư sức phản kháng.

Át chủ bài, cũng phải trong thời khắc quan trọng nhất sử dụng, mới có thể thật sự xoay chuyển tình thết

Với lại nói đi nói lại, nếu như không phải thời khắc quan trọng Đạm Đài Thái Vũ kịp thời giúp đỡ, lấy Thần Châu thất biến vũ thiên kinh áp chế tốc độ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nói không chừng trước khi Trần Gia Bảo phát huy Liệt Địa Kiếm, thì đã bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư một chưởng đánh chết trước rồi.

“Thiên Mệnh Âm Dương Sư không hổ danh là cường giả truyền kỳ hậu kỳ, trận chiến này thắng được khá là nguy hiểm, nhưng mà mọi thứ này đều là xứng đáng, Ngọc tỷ Truyền Quốc đã tới tay, mục đích tôi đến Nhật Bản đã hoàn thành rồi.

Đợi tôi hấp thụ vận khí trong Ngọc tỷ Truyền Quốc rồi, rồi chiến thắng “Kiếm Thánh” Takezo Mari trên núi Phú Sĩ, chuyến đi Nhật Bản này của tôi xem như hoàn toàn viên mãn rồi”

Trân Gia Bảo nhìn Ngọc tỷ Truyền Quốc lấp lánh trên tay, trong lòng tràn đầy kỳ vọng!

Kế tiếp, anh xoay đầu nhìn sang Đạm Đài Thái Vũ, nhìn người đẹp tuy bị thương nhưng vẫn đẹp tới không gì sánh bằng trước mắt, chân thành n‹ Nếu như không phải Đạm Đài Thái Vũ giúp đỡ, anh chắc chắn sẽ chết trên tay của Thiên Mệnh Âm Dương Sư. “Không cần khách sáo, tôi nói qua, trong khoảng thời gian ở Nhật Bản, tôi sẽ giúp anh đạt thành mục đích, đổi lấy anh tha cho gia tộc Koga”

Đạm Đài Thái Vũ cũng có một cảm giác thoát chết, khoé

miệng không nhịn được nở nụ cười, trận chiến này, đúng là quá khó khăn rồi.

“Cho dù như thế nào, nói chung là tôi thiếu của cô” Trần Gia Bảo chân thành nói.

Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, tuy đại cục đã định, nhưng quang mang ngũ sắc trên thân kiếm của cô ta vẫn nhấp nháy, sau khi thu xếp lại tâm trạng, cô ta đưa mắt nhìn sang Takasugi Narumi đứng ở cổng, nói: “Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã chết, nếu như ông muốn trả thù cho ông ta thì cứ việc ra tay, Đạm Đài Thái Vũ với kiếm dài trong tay đấu với ông”

Chương 2424

Cô ta nhìn được ra Trần Gia Bảo đã không còn năng lực chiến đấu tiếp nữa, lo lắng Takasugi Narumi ra tay với Trân Gia Bảo, bèn chủ động đứng ra.

Takasugi Narumi liền xua tay, sợ tới lùi về sau một bước, nói: "Tôi tuyệt đối không có ý động tay với các người, nếu như các người cảm thấy tôi chướng mắt, thì tôi đi ngay, đi ngay"

Đùa giỡn à, đừng nói ông ta hoàn toàn thì không có suy. nghĩ trả thù cho Thiên Mệnh Âm Dương Sự, lùi mười ngàn bước mà nói, cho dù ông ta thật sự muốn trả thù cho. Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng không thể nào làm được, phải biết rằng, ngay cả Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng chết trong tay của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, ông †a chẳng qua là một âm dương sư truyền kỳ sơ kỳ, lại làm sao có thể thắng hai yêu nghiệt này?

Takasugi Narumi cảm thấy vẫn là thành thật đi làm người tu hành ở ẩn càng thích hợp mình.

Ông ta đang chuẩn bị lui ra Đông Chiếu Thần Cung, đột nhiên toàn thân rùng mình, sắc mặt trở nên vô cùng kỳ lạ: "Không đúng không đúng, có kỳ quái, tuyệt đối có kỳ quái"

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, tuy không biết "Có kỳ quái" trong miệng của Takasugi Narumi là chỉ gì, nhưng trong lòng hai người vô cớ dâng lên một dự cảm không lành.

Đột nhiên, xảy ra dị biến!

Một bóng người đột nhiên xuất hiện phía không xa sau lưng

Trần Gia bảo, thuận thế một chưởng mang theo kình phong mãnh liệt, đánh về phía sau lưng của Trần Gia Bảo, ngoài dự đoán của tất cả mọi người!

Sắc mặt của Trần Gia Bảo thay đổi, thời điểm đầu tiên phản ứng lại, vận chân nguyên không còn bao nhiêu trong cơ thể, đột nhiên quay người b ắn ra một đường kiếm khí bình thường ứng cấp.

Phản ứng của Đạm Đài Thái Vũ cũng cực nhanh, kiếm Thu Thuỷ lập tức chặt ra một đường kiếm quang ngũ sắc, chém sang bóng hình đột nhiên xuất hiện đó.

Tiếp theo, chưởng kình của bóng hình đó trực tiếp chấn tan kiếm khí, một chưởng đập trên người Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo toàn thân rung mạnh, ngước lên phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược về phía sau!

Bóng người đó vẫn định tiếp tục truy kích Trần Gia bảo, nhưng đối mặt kiếm quang ngũ sắc chém đến chính diện, sau khi ông ta hơi do dự, hừ một tiếng, lập tức nhảy đi về phía sau.

Đạm Đài Thái Vũ thở phào, mau chóng chạy đến bên cạnh Trần Gia Bảo dìu đỡ anh dậy, vội h “Không chết được” Trần Gia Bảo lắc đầu, lau mất máu

tươi bên miệng, nhìn sang bóng người đột nhiên xuất hiện đánh lén đó, bỗng toàn thân rùng mình, nói: “Ông lại chưa chết?”

Bóng hình đột nhiên xuất hiện đó, bất ngờ là Thiên Mệnh Âm Dương Sư vốn dĩ đã chết dưới Liệt Địa Kiếm!

Tuy không biết sao Thiên Mệnh Âm Dương Sư chết đi sống lại, nhưng tình hình trước mắt của ông ta cũng không dễ chịu, tình hình cơ thể cả người so với trước đây hình như lại già nua đi mười mấy tuổi, thậm chí ngay cả sau lưng cũng có chút khom, khoé miệng có máu tươi, toàn thân phát tán một tiu nghỉu trước khi chết.

Nhưng mà, cho dù ông ta không dễ chịu đi nữa, cũng vẫn là một vị cường giả truyền kỳ hậu kỳ, tốt hơn rất nhiều so với Trần Gia Bảo đã hết hơi sức, ít ra, bây giờ giết Trần Gia Bảo đối với ông ta mà nói vẫn dễ như trở bàn tay!

Đạm Đài Thái Vũ cũng không ngờ Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại có thể chết đi sống lại, không thể không biến sắc, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Lúc này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư chắp tay mà đứng, cười lạnh lùng nói: "Ông trời định sẵn cậu phải chết trên †ay tôi, làm sao cậu có thế ngược lại giết tôi? Cậu chẳng qua là Trần Gia Bảo, trước mặt thiên đạo chỉ là con sâu cái kiến nhỏ nhoi, cho dù dốc hết sức, cũng không thể nào nghịch thiên sửa mệnh!"

Chương 2425

Đột nhiên, Takasugi Narumi kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân phát huy Vẫn mệnh thuật sớm đã thất truyền trong truyền thuyết, mới có thể thoát chết?"

"Không sai, chính là Vẫn mệnh thuật" Thiên Mệnh Âm Dương Sư sừng sững trả lời.

Vẫn mệnh thuật?

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ nhìn nhau, tuy chưa nghe nói qua Vẫn mệnh thuật, nhưng dồn dập cảm thấy gai góc.

Bây giờ Thiên Mệnh Âm Dương Sư chết đi sống lại, Đạm Đài Thái Vũ bị thương không nhẹ, Trần Gia Bảo càng là hết hơi sức.

Tình thế tuyệt vọng, chẳng qua là vậy!

Trần Gia Bảo thở sâu một hơi, tuy tình thế có chút tuyệt vọng, nhưng từ trước tới nay hắn không phải là người dễ từ bỏ, trong bóng tối quay cuồng "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết", cần nhanh chóng hồi phục chân nguyên, hồi phục được một chút chân nguyên cũng có thêm một chút cơ hội sống!

"Lợi hại, lợi hại!" Takasugi Narumi xoa tay ngợi khen, rồi lại thở dài: "Vẫn mệnh thuật là bí thuật bị cấm trong hệ thống thuật Âm dương thuật của Nhật Bản, không cần biết người thi triển thuật này lâm vào tình trạng nghiêm trọng như thế nào, cũng có thể có cơ hội để thoát chết một lần, nhưng cái gì cũng có giá của nó, người thi triển thuật này nhiều nhất chỉ có thể sống thêm một năm, vậy nên nó mới có cái tên "Vẫn mệnh thuật".

Nghe nói thuật này từ lâu đã bị thất truyên, không ngờ rằng vào cái tuổi xế chiều này, ta có thể tận mắt nhìn thấy có người thi triển nó, quả là được mở mang tầm mắt, khiến ta trong lòng muôn phần ngưỡng mộ. Hắn mặc dù ngoài miệng nói "Ngưỡng nhưng nếu như bảo Takasugi Narumi học thuật này, có đánh chết hắn thì hắn cũng không đồng ý đâu. Cho dù đó có là thuật có tiếng độc nhất trong hệ thống Âm dương thuật đi chăng nữa, "Vẫn mệnh thuật" tuyệt đối cũng là tà thuật kỳ dị nhất, chẳng những thi triển thuật này cần trả một cái giá cực kỳ đắt, mà trong quá trình tu luyện thuật, cũng cực kì thống khổ, ý chí kiên định phải hơn người, tuyệt đối kiên trì không được bỏ cuộc.

"Không sai, tôi không những thi triển Vẫn mệnh thuật" và thoát chết, mà còn thi triển Thế thân thuật và Ẩn thuật trong Nhẫn thuật, sử dụng một xác chết giả để lừa Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, sau cùng còn dùng ám thuật che giấu hơi thở của mình và đánh lén Trần Gia Bảo, không ngờ răng vẫn bị Trần Gia Bảo phát hiện" Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói tới đây, sát khí trong lòng ngăn không nổi.

Mặc dù đã thoát chết khỏi "Liệt địa kiếm", nhưng hắn cũng đã hao tổn khá nhiều thọ nguyên. Vốn dĩ hắn vẫn còn tới hơn 20 năm sống, nhưng bây giờ khi mà đã thi triển "Vẫn mệnh thuật", hắn cùng lắm chỉ sống thêm được một năm. Nếu trong thời gian này, hắn không có cách nào phá vỡ được giới hạn của bản thân, thì ngày này năm sau, chính là kết thúc của hắn. Mà cách duy nhất bây giờ, chính là nhanh chóng lấy được "Ngọc tỉ truyền quốc" tới nhập vào thánh địa Việt Nam, tận dụng sự hiểu biết sâu xa về thánh địa Việt Nam, trong vòng một năm phải phá vỡ được giới hạn bản thân nhằm kéo dài thêm tuổi thọ.

Nghĩ tới đây, hắn hướng ánh mắt của mình về "Ngọc tỉ truyền quốc" trong tay Trần Gia Bảo, trong mắt hắn bừng lên ngọn lửa hi vọng!

Trong lòng Trần Gia Bảo chợt bồn chồn lo lắng, lẽ nào. Thiên Mệnh Âm Dương Sư có thể trở nên giống như "Thần", thủ

đoạn thật kì dị và khó lường như vậy, đến "Liệt địa kiếm" cũng giết không nổi hắn, đối thủ như thế này thì làm sao mà đánh lại bây giờ, thật khiến con người ta tuyệt vọng mà.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nắm chắc phần thắng trong †ay, xuất chiêu nhanh như chớp, vung tay tung một chưởng.

Hắn xuất oán chiêu, bất luận là uy lực hay tốc lều khó lòng bị kịp, dù Trần Gia Bảo hay Đạm Đài Thái Vũ đều không phản ứng kịp. Trong nháy mắt, Trần Gia Bảo đã bị trúng chưởng, Trần Gia Bảo miệng máu, bị đánh bay ra phía sau mấy chục mét, ngã bịch xuống đất. Không những vừa mới vận hành "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết", không dễ dàng gì ngưng đọng được một chút chân nguyên thì ngay lập tức bị phân tán, mà còn làm tình trạng thêm nghiêm trọng!

Chương 2426

Đạm Đài Thái Vũ kinh hãi, vội vã xông qua đỡ lấy Trần Gia Bảo, đặt tay lên sau lưng của Trần Gia Bảo, truyền chân khí vào người anh, phần nào giảm bớt chấn thương.

“Tôi chưa chết được đâu, tiết kiệm khí lực đi” Trần Gia Bảo lắc lắc đầu nói với Đạm Đài Thái Vũ, nhẹ nhàng đẩy †ay cô ấy ra, ý là không cần.

Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc, chẳng nhẽ anh ấy bỏ cuộc rồi sao, bảo mình tiết kiệm khí lực để có thể tẩu thoát một mình.

“Xem ra ngươi đã tỉnh ngộ rồi” Thiên Mệnh Âm Dương Sư cười lớn, mái tóc dài không gió cũng bay, sự điên cuồng lộ rõ: “Cho dù là người đã có sự chuẩn bị tốt, nhưng ta vẫn là tới tiễn ngươi một đoạn!”

Dứt lời, hắn bước bộ về phía Trần Gia Bảo, trong mắt vẫn ùn ùn sát khí.

Đúng thời khắc này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng không ngờ khi từ miệng của Trần Gia Bảo thốt ra bí mật của “Kiếm tiên truyền thừa”, nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là giết Trần Gia Bảo, đoạt lấy “Ngọc tỷ truyền quốc” sau đó nhanh chóng tới thánh địa Việt Nam.

Đạm Đài Thái Vũ thêm sợ hãi trong lòng, tuy nhiên không chút mảy may suy nghĩ rằng sẽ bỏ chạy một mình, rút thanh kiếm chắn trước mặt Trần Gia Bảo, là một danh tác. với hào quang rực rỡ trên thân kiếm.

Cô ấy vẫn còn một trận chiến trước mắt!

Đột nhiên, Trần Gia Bảo dùng bàn tay của mình võ nhẹ lên vai của Đạm Đài Thái Vũ.

Đạm Đài Thái Vũ sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo dù cho đang trọng thương, hiện rõ sự kiệt sức, nhưng trong mắt anh ấy vẫn dồi dào thần khí như trước: "Cô yên tâm, không cần che chắn cho tôi, hắn giết không nổi tôi đâu"

Đạm Đài Thái Vũ khẽ cau mày, sau một chút do dự, lách mình đứng qua một bên, để lại Trần Gia Bảo đối mặt với Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Mặc dù cô không biết được Trần Gia Bảo đang toan tính điều gì, nhưng nhìn vào anh ấy lúc này, không giống như một người chấp nhận từ bỏ sinh mệnh, vậy nên cô đã chọn tin tưởng Trần Gia Bảo, thân kiếm cũng đồng thời sáng lóng lánh, cô toàn lực cảnh giác với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, một khi hắn động thủ với Trần Gia Bảo, cô cũng lao vào rút kiếm tương trợ.

"Xem ra ngươi đã cam chịu rồi nhỉ?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư không hiểu những hành động của Trần Gia Bảo là có ý gì, chỉ có thể cho rằng Trần Gia Bảo đã tuyệt vọng, tiếp tục bước về phía anh.

"Vẫn câu nói đó, ông giết không nổi tôi" Trần Gia Bảo đối mặt với cái chết đang tiến về phía anh ấy ngày một gần, nhưng lại cười nhẹ, tay nhặt kiếm, thần sắc khinh khi, như không xem Thiên Mệnh Âm Dương Sư là gì trong mắt anh †a vậy.

"Lúc này, ngươi vẫn còn có thể phô trương như vậy ư? Tâm thái không tồi" Thiên Mệnh Âm Dương Sư chỉ còn cách Trần Gia Bảo năm mét, tầm này là đủ để hắn ra tay với anh rồi: "Tiếc là mắt ta không mù, tâm cũng rõ tỏ, ngươi bây giờ sức cùng lực kiệt, thân mạng trọng thương, còn không dùng chút tàn lực cuối cùng, sau chưởng này mạng của ngươi sẽ thuộc về ta"

Đạm Đài Thái Vũ nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt hiên ngang,

đang chuẩn bị đưa người ra che chắn cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo hướng lên trời cười lớn, nói với Thiên Mệnh Âm Dương Sư: "Ta bây giờ sức cùng lực kiệt, chỉ dựa vào. trạng thái của bản thân bây giờ, tất nhiên không có cách nào chặn được chiêu thức của ngươi, nhưng lẽ nào ngươi đã quên, ta vẫn còn một thanh "Thiên kiếm" hay sao?" "Thiên kiếm?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư bất giác có chút sợ hãi, một mình uy lực "Liệt địa kiếm" đã không gì sánh bằng, nếu không có "Vẫn mệnh thuật", hắn đã chết dưới "Liệt địa kiếm" rồi, thử nghĩ mà xem "Thiên kiếm" mà Trần Gia Bảo nhắc tới chỉ có thể là càng lợi hại và thần kì hơn nữa.

Nghĩ đến đây, hắn đột ngột dừng bước.

Chương 2427

Nhưng nghĩ kĩ lại, hắn ta nở nụ cười khinh miệt, tiến nhanh về phía Trần Gia Bảo: "Chỉ riêng việc thi triển "Liệt địa kiếm", cơ thể ngươi đã chịu không nổi rồi, huống hồ bây giờ còn là "Thiên kiếm" thần diệu?

Ngươi định khua môi múa mép nhưng chỉ để trì hoãn thời gian thôi đúng không? Tính lừa con nít ba tuổi hay gì, nhưng làm sao lừa nổi ta, hôm nay số mệnh của ngươi là phải chết trong tay ta, không có gì có thể thay đổi được điều đó"

Nói đến đây, hắn hướng ánh mắt về phía Đạm Đài Thái Vũ, nói thêm một câu: "Cho dù vẫn có một phần nhỏ cơ hội cho các ngươi, nhưng ta sẽ tự tay hủy đi cơ hội đó!". Hắn đã tỏ rõ ý định, uy hiếp Đạm Đài Thái Vũ.

Trân Gia Bảo tiếp tục cười to, tiếng cười vang vọng khắp. Đông Chiếu thần cung, thậm chí tiếng cười còn kèm theo. sự châm biếm không hề che đậy: "Người Nhật Bản các ngươi, đều giống như ngươi sao? Nhìn nhận mọi việc không cần tường tận? Ta hỏi ngươi, ngươi thật sự dám chắc ta sẽ không thể thi triển "Thiên kiếm"?"

"Trò cười!" Hắn khinh khi phán: "Nếu thực sự ngươi có khả năng đó, thì đã sớm dùng nó đoạt mạng ta rồi, còn phí thời gian ở đây khua môi múa mép với ta hay sao?" "Ngươi nói kể ra cũng có lí, có điều, ngươi không nghĩ rằng còn có khả năng khác hay sao?" Trần Gia Bảo dần tắt nụ cười, khóe miệng nhếch lên ra vẻ châm chọc: "Giả dụ, thi triển "Thiên kiếm" sẽ phải đánh đổi không nhỏ,

tương tự như "Vẫn mệnh thuật" của ngươi, mà ta thì không muốn chết sớm quá, vậy nên mới phải khổ sở khuyên bảo

ngươi, đừng ép ta tới bước đường cùng" Thiên Mệnh Âm Dương Sư tỏ vẻ cau có: "Không thể không thừa nhận rằng cũng có cái khả năng đó, nhưng ngươi bây giờ thân tàn ma dại như thế, nguyên khí đâu ra để có thể thi triển nó chứ?"

"Vậy ta mới bảo là ngươi có tầm nhìn hạn hẹp!" Trần Gia Bảo thêm phần xéo xắt: "Thiên kiến là di chiếu của Kiếm tiên, còn huyền bí hơn nhiều so với Liệt địa kiến. Bởi vì "Thiên kiếm là từ trên trời mà có, chính xác hơn thì, trong hư không giữa trời đất này,hàm chứa nguyên khí vô biên, mà thiên kiếm là chiêu thức sử dụng nguyên khí giữa hư không đất trời để tạo thành kiếm khí, căn bản không cần dùng tới chân khí của ta, uy lực giống như Cường giả "tiên thiên" dùng toàn lực ra một chiêu vậy.

Dùng sức lực hiện tại của ta, thi triển uy lực cường đại này của "Thiên kiếm", mặc dù có thể trực tiếp gi3t chết ngươi, nhưng sẽ khiến đan điền của ta vỡ vụn, công lực tiêu tan, vậy nên ta mới nói "Thiên kiếm" là con át chủ bài cuối cùng của ta"

Nghe đến đây hắn có chút bất an, trực tiếp lấy kiếm khí từ thiên địa hư không? Loại chiêu thức này đúng thật là lần đầu nghe qua.

Tuy vậy, sự kì diệu của "Thiên kiếm" qua lời Trần Gia Bảo khiến hắn có phần ngờ hoặc, vì nếu đây là "Di chiếu kiếm tiên", thì sở dĩ nó rất huyền ảo thần kì, có thể đàn áp mọi loại võ học trên thế gian!

Hắn dừng bước, nội lực trong chưởng, nén chứ không phát, trong lòng ngầm nghĩ những lời Trần Gia Bảo nói, rốt cuộc có thể tin được mấy phần.

Đạm Đài Thái Vũ cũng thêm vào, "Thiên kiếm" có thể sánh ngang với Cường giả "tiên thiên" hết lực ra một đòn? Há chẳng phải, trước khi thực lực cô ấy đột phá được "tiên thiên" cảnh giới,thì căn bản không phải là đối thủ của Trần Gia Bảo?

Trần Gia Bảo tiếp tục: "Nếu nhà ngươi vẫn bỏ ngoài tai và muốn giết ta, vậy ta chỉ còn cách liều mạng từ bỏ tất cả công

lực của mình, thi triển "Thiên kiếm" để giết ngươi, dù gì ta vẫn còn trẻ, vẫn còn quá nhiều thời gian cho ta tiêu xài cơ mà, cực chẳng đã sau khi giết ngươi ta lại tu luyện lại từ đầu.

Nhưng đối với ngươi, lỡ như chết dưới kiếm của ta, không những không có cơ hội tới thánh địa Việt Nam để phá vỡ "tiên thiên" cảnh giới, mà một đời anh minh không phải coi như bỏ sông bỏ biển rồi sao. Nghĩ như thế này đi, ta dùng tu vi của mình đổi lấy sinh mệnh của ngươi, có vẻ như cái giá ta phải trả rẻ hơn ngươi kha khá đấy"

Nói xong, mắt Trần Gia Bảo sáng lên, giơ kiếm chỉ lên, chỉa thẳng về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đoạn nói: "Để ta xem thử chưởng lực của ngươi nhanh, hay "Thiên kiếm" của ta nhanh hơn"

Chương 2428

Trên thực tế Trần Gia Bảo ba hoa nấy giờ một phần thật chín phần giả, hoàn toàn là đang hù dọa Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cho dù là lúc sức mạnh vẹn toàn, anh cũng không thể thi triển "Thiên kiếm", huống hồ bây giờ còn trọng thương thừa sống thiếu chết?

Đừng nhìn vẻ mặt đầy tự tin của Trần Gia Bảo, thực sự thì trong thâm tâm cũng có phần hoảng hốt, chỉ là tranh thủ nhiều thời gian nhất có thể để vận "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" để phục hồi chân khí đã mất.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư cau mày, trong tâm tự suy ngẫm xem thật giả như thế nào trong những lời Trần Gia Bảo nói.

Đột nhiên, mắt hắn lóe lên, sát khí hiện rõ!

Toàn thân hắn toát lên một sát khí kinh thiên, lan tỏa mọi ngóc ngách trong Đông Chiếu thần cung.

Trần Gia Bảo kinh hãi, lẽ nào Thiên Mệnh Âm Dương Sư: không màng tất cả mà giết mình?

"Ta không tin những lời nói quỷ quyệt của người!" Hắn lạnh lùng quát lớn, quẻ bói nói rằng hôm nay ngươi sẽ chết trong tay ta, người có thể lừa người, nhưng quẻ bói thì không.

Trời cao đã chủ định như vậy, ta hà cớ gì phải e sợ "Thiên kiếm" của ngươi? Đừng nói tới tình trạng hiện giờ của ngươi, còn chưa rõ khả năng ngươi có thể thi triển "Thiên kiếm".

Lùi lại vạn bước, cho dù thực sự khiến ngươi lôi ra "Thiên kiếm" thì kết cục của ngươi hôm nay cũng không thay

đổi được gì, ngươi vẫn sẽ chết trong tay ta. Vậy nên, hãy chết đi!”

Dứt lời, ánh mắt ùn ùn sát khí, chưởng lực mạnh mẽ hướng về phía Trần Gia Bảo, chưởng lực cuộn trào mãnh liệt xuất ra, mặt đất dưới chân Trần Gia Bảo lập tức vỡ vụn!

Sống chết trong gang tấc.

Nhưng anh tuyệt đối không phải là loại chỉ biết ngồi chờ chết, đột nhiên trong ánh mắt lóe lên cái gì đó, những chân nguyên hồi phục chưa đầy đủ cuồng chạy trong cơ thể, ngoài “Thiên kiếm”, anh vẫn còn những thẻ bài cứu mạng khác!

Trần Gia Bảo chuẩn bị hành động.

Bỗng một làn hương vụt qua trước mắt anh, Đạm Đài Thái Vũ xuất hiện, rút thanh Ngũ thái kiếm mang đâm về phía kẻ thù.

Một kiếm này nhanh nhẹn, sắc bén, cô dùng toàn lực thi triển “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh”, đồng thời cũng áp chế được nguyên khí của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đâm xuyên màng chắn bảo vệ hắn,đi vào c‹ u hắn sơ ý không dùng chưởng đánh bật ra, thì cổ họng đã bị đâm thấu rồi.

Đạm Đài Thái Vũ muốn lấy thương vong đổi thương vong… Không, chính xác mà nói thì là lấy mạng đổi mạng, vì đã trúng một chưởng của hắn, đồng nghĩa với cái chết Tồi.

Trần Gia Bảo mặt biến sắc, Đạm Đài Thái Vũ một lần nữa đưa thân mình che cho anh, anh không thể không động lòng, hơn nữa quan hệ giữa anh và Đạm Đài Thái Vũ là địch không phải bạn, việc này còn khó khăn hơn, và cũng làm anh chấn động không nhẹ.

Đỡ được kiếm mang, Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng đã phải hao tổn hai phần chân nguyên, hắn bực tức trong lòng, cực chẳng đã chưởng lực trên tay hắn buộc phải đổi hướng, chưởng vào kiếm mang của Đạm Đài Thái Vũ, dùng chính máu thịt của mình để chống đỡ thanh trường kiếm sắc bén!

Tức thì, Đạm Đài Thái Vũ cảm giác được một luồng khí lực cực lớn truyền từ thanh kiếm sang cơ thể mình, toàn thân chấn động, khí huyết sôi sục trong cơ thể, từ khóe miệng một dòng máu chảy ra. Vốn đã bị thương, bây giờ tình hình càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng cô ấy vẫn lấy thân mình che chắn cho Trần Gia Bảo, và không hề lùi vê sau nửa bước, ánh mắt kiên định mạnh mế trước sau như một, tiếp tục tung ra "Thân Châu thất biến vũ thiên kinh" mà hoàn toàn không màng tới an nguy của bản thân, vung thêm một kiếm, nhắm thẳng vào tim Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Lại dùng cách này, mạng đổi mạng!

Chương 2429

Đúng là hết thuốc chữa!

Thiên Mệnh Âm Dương Sư tỏ vẻ khó chịu, trong người thêm bực tức.

Bản thân cô ta đã mang bao nội thương nghiêm trọng, vừa rồi đối chưởng với kiếm mang của cô ta, cơ thể có chút khó chịu, bây giờ đối mặt với một kẻ không cần mạng như cô ta, ít nhiều cũng có chút vướng tay, hắn nhón nhẹ chân, nhẹ nhàng nhảy lùi về sau, tránh khỏi phạm vi tấn công của Ngũ thái kiếm mang, không dính líu thêm rắc rối với cô.

Đạm Đài Thái Vũ khẩu khỉ giảm xuống, đột nhiên cảm giác như cơ thể muốn sụp xuống, cô liền dùng kiếm chống xuống đất, đỡ cơ thể để không bị ngã, miệng chực tuôn ra một dòng máu tươi.

Hoảng hốt với những gì trước mắt!

“Cô hà tất phải như vậy, quan hệ giữa chúng ta có lẽ chưa đủ tốt để cô lấy thân mình ra cứu tôi như vậy? Trần Gia Bảo đưa tay ấn vào lưng cô, dùng số chân nguyên mà không dễ dàng gì tích tụ được truyền sang cơ thể cô, giúp cô thuyên giảm vết thương, bảo với cô: “Hơn nữa tôi đã nói với cô, tôi vẫn còn thẻ bài hộ mệnh, hắn không giết nổi tôi”

“Bớt nói mấy lời vô ích đó đi, cho dù sinh mệnh bảo toàn được, nhưng nếu như tu vi tiêu tan, vậy trận chiến ba năm sau của chúng ta, đối với tôi mà nói chả còn ý nghĩa gì” Đạm Đài Thái Vũ lau sạch vết máu trên miệng mình, đồng thời cũng cảnh giác đối với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nói một cách kiên định: “Bất luận là sinh mệnh, hay công lực của anh, tôi

đều phải giữ nói lại!”

Cô hoàn toàn tin tưởng lời nói trước đó của Trần Gia Bảo, cho rằng lá bài bí mật của anh là “Thiên kiếm”, lo rằng anh thi triển chiêu thức khiên đan điền vỡ vụn, công lực tiêu tan, vậy nên mới nói ra những lời này.

Trần Gia Bảo sốc nặng, lúc nãy nói gì cô ấy cũng tin, đúng thật là tin người.

Lúc này thật không nói nên lời, anh càng thêm rung động trong lòng, một cô gái tuổi đôi mươi, lại 5 lần 7 lượt dùng thân mình tương cứu mình, lại còn không màng báo đáp, không cần biết nguyên nhân là gì, đều thật khiến con người ta cảm động.

“Nói tóm lại, mọi việc ở đây tiếp theo giao cho tôi, tôi sẽ đưa anh thoát khỏi nơi này” Đạm Đài Thái Vũ dứt lời, nhận thấy cơ thể tiến triển hơn một chút, liền tiến lên trước, từ chối nhận thêm sự trị thương từ Trần Gia Bảo, mũi kiếm đâm nghiêng xuống đất, đoạn nói với Thiên Mệnh Âm Dương Sư: “Tiếp theo đây ta sẽ dùng toàn lực để cứu Trần Gia Bảo đi, không quan tâm cái giá phải trả, †a đều cam lòng”

Hắn cười, cười nhẹ, cười khẩy rồi nói: “Ông trời chủ định hôm nay hắn phải chết ở đây, ngươi muốn cứu hắn? Chẳng phải là muốn chống lại ý trời hay sao? Mà chống lại ý trời ắt phải chịu sự trừng phạt!”

“Mệnh vận do ta tự tạo nên, dưới bầu trời này trước nay không có gì gọi là sống chết trời định, vạn sự vạn vật đều có một sợi dây sự sống, mà ta, chính là sợi dây sự sống của Trần Gia Bảo!” Đạm Đài Thái Vũ giơ cao, hướng mũi kiếm về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thanh trường kiếm rung bần bật không ngừng, phát ra những âm thanh ùù.

Những lời nói đanh thép này thật sự không phải ai cũng nói ra được, không nói đến Trần Gia Bảo, ngay cả Takasugi Narumi, người đứng nấy giờ ở trước cửa cũng cảm thấy nể phục và kinh ngạc, đúng là một cô gái kì lạt “Thật ngây thơ, ngây thơ tới mức buồn cười” Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhếch mép

nói: “Mặc dù bây giờ ta đang mang trọng thương, nhưng nếu muốn giết ngươi, cũng dễ như trở bàn tay thôi. Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, trong vòng 10s hãy cút khỏi thần cung, bằng không, cả hai ngươi sẽ chết ở đây”

Giờ đây, hắn chỉ muốn nhanh chóng gi3t chết Trần Gia Bảo rồi đoạt lấy “Ngọc tỷ truyền quốc”, không muốn lãng phí thêm thời gian, thêm nữa, hắn vẫn còn hoài nghi về việc Đạm Đài Thái Vũ có liên quan đến thánh địa Việt Nam, vậy nên đối với cô ta, có chút lo lắng. Trừ phi trong trường hợp cực đoan nhất, bằng không hắn không muốn khiến mọi việc đi vào đường cùng, tránh việc sau này khi đến thánh địa Việt Nam lại gặp thêm rắc rối.

Vì vậy hắn phải suy nghĩ kỹ một chút, mới có thể nương tay với cô ta, khuyên cô ta nên rời khỏi.

Chương 2430

Đương nhiên, nếu như cô ta vẫn cương quyết ở lại, cùng với Trần Gia Bảo chống đối hắn, thì hắn chỉ còn cách xuống tay với cô, thi triển Lôi đình tịch lịch vùi hoa dập liễu.

Đạm Đài Thái Vũ kiên định đáp lời: "Ngươi uy hiếp ta cũng vô ích, một khi ta dốc toàn lực, ngươi giết ta cũng không dễ, muốn giết Trần Gia Bảo lại càng khó… Không chờ cô ta nói dứt câu, hắn đã chực cười vang, như kiểu vừa nghe một câu chuyện nực cười nhất thế gian. Cô ta thần sắc không đổi, tiếp lời hắn: "Vì trên thế gian này, luôn có những người có rất nhiều thẻ bài cứu mạng, không riêng gì Trần Gia Bảo"

Hắn ngừng cười, nặng giọng hỏi với: "Ngươi có ý gì?"

Cô ta không nói gì, một tay cầm kiếm, tay còn lại duỗi

thẳng về phía trước, chỉ nhìn thấy ngũ thái quang mang trong lòng bàn tay, từ ngũ thái quang mang, cô lấy ra một viên ngọc hình tròn, kích thước chừng lòng bàn tay, tỏa ra Phật lực to lớn.

Đồng tử trong mắt Trần Gia Bảo đột nhiên co rút lại, tro cốt của Phật, cô ấy còn mang theo Phật cốt xá lợi!

Việc này cũng gây sốc cho Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nhưng không giống như Trần Gia Bảo, hắn không bị sốc bởi hành động của cô ta, hắn thốt lên: "Hư không thủ vật? Hóa ra là Hư không thủ vật?

Trong hệ thống thuật âm dương, cũng có những loại thuật pháp tương tự như Hư không thủ thuật, nhưng muốn luyện được thuật này thì âm dương thuật phải được tu luyện ở những

cảnh giới rất cao, ít nhất, tuyệt đối vào thời điểm này, hắn không thể làm được.

Vậy nên khi thấy Đạm Đài Thái Vũ từ trong hư không lấy ra vật phẩm này, trong lòng hắn kinh động không nói nên lời.

Cô ta nhạt lợt nói với hắn: "Đích thực là Hư không thủ vật, nhưng ngươi đừng có quá ngạc nhiên, đây chỉ là một pháp thuật nhỏ trong "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", chưa biểu diễn hết đâu.

Cô ấy lúc lên núi không có mang theo kiếm Thu Thủy, nhưng trong lúc giao đấu với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, có thể đột ngột biến ra thu thủy kiếm, cũng chính vì cô đã thi triển "Hư không thủ vật", thanh Thu thủy kiếm cũng được lấy ra từ Ngũ thái quang mang.

Nói đến đây Thiên Mệnh Âm Dương Sư thần sắc thêm phần bất an, ngay cả hắn cũng thi triển không xong "Hư không thủ vật", theo như lời Đạm Đài Thái Vũ thì đây mới chỉ là một Pháp thuật nhỏ? Lễ nào hệ thống võ học của Việt Nam kèm theo pháp thuật, lẽ não đã đủ mạnh để vượt xa trình độ của Nhật Bản?

Lúc này, Đạm Đài Thái Vũ mang "Phật cốt xá lợi" để thăng bằng ngay trước mắt rồi nói: "Đây là "Phật cốt xá lợi" của một vị Lạt Ma, mà vị này lúc tại thế, đã tiếp cận cảnh giới vô hạn "Tiên thiên".

Lúc này Thiên Mệnh Âm Dương Sư mới chú ý tới "Phật cốt xá lợi" trên tay cô, liền bị Phật lực to lớn tỏa ra dọa cho khiếp đảm: "Phật lực khủng khiếp như thế, cô mang "Phật cốt xá lợi" ra rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ta vì sao lại có thể phá vỡ cảnh giới "Truyền kỳ" nhanh tới vậy, ngoại trừ việc ta đã tu luyện "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh" một cách thần kì, mỗi ngày đều lĩnh hội Phật lực từ "Phật cốt xá lợi", cũng là việc một trong những điều quan trọng. Nói cách khác, ta có thể điều động Phật lực có trong "Phật cốt xá lợi", để ta có thể sử dụng"

Ý ngươi là..” Thiên Mệnh Âm Dương Sư hai mắt trợn tròng kinh ngạc.

Đạm Đài Thái Vũ không nói gì, trực tiếp dùng hành động làm đáp án trả lời hắn.

Cô trong lòng niệm chú, lập tức đã điều động Phật lực từ “Phật cốt xá lợi”, tỏa ra ánh sáng màu vàng. Thậm chí xung quanh người cô được bao bọc bởi Kim sắc quang mang,

rõ sự trang trọng và uy nghiêm.

Trân Gia Bảo hết sức kinh ngạc, dựa vào mức độ nhạy cảm với “Linh khí”, có thể cảm nhận rõ được thực lực của Đạm Đài Thái Vũ, hiện đang không ngừng sục sôi.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư trong lòng đang dấy lên những dự cảm không lành, đột nhiên hắn hét lên, dùng tốc độ nhanh như chớp tấn công Đạm Đài Thái Vũ.

Đạm Đài Thái Vũ tay trái giữ “Phật cốt xá lợi”, tay phải nâng thanh kiếm chỉ lên trời, thanh Ngũ sắc kiếm mang to lớn bay thẳng lên trời, thi vận “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh”, bay vút tới nhắm thẳng vào Thiên Mệnh Âm Dương Sư mà tấn công!

Chương 2431

Trong Đông Chiếu thần cung, ngũ thái kiếm mang khổng lồ đang lóe sáng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, uy quyền từ xưa đến nay, Thiên Mệnh Âm Dương Sư chém đầu!

Ngay cả thanh kiếm vị, luông không khí mạnh mẽ đã đập vào bên trong Thiên Mệnh Âm Dương Sư khí huyết cuồn cuộn. Trong lòng ông ta ngạc nhiên, sức mạnh lớn như vậy, không kém gì toàn bộ sức mạnh sự tấn công của anh †a thời kỳ hưng thịnh.

Một cảm giác hoảng sợ bất giác dâng lên trong lòng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

“Huy động “phật cốt xá lợi” của toàn bộ cuộc tấn công, quả nhiên tình hình quan trọng, nhưng…” Thiên Mệnh Âm Dương Sư hét lớn, đột nhiên giãm lên trên mặt đất, tiếp tục lao về phía ngũ thái kiếm mang, năm đấm chứa nội kình mạnh mẽ, hét lớn: “Muốn dựa vào kiếm này giết tôi, cậu làm được không!”

Ánh mắt Đạm Đài Thái Vũ nghiêm nghị, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Ngay khi Thiên Mệnh Âm Dương Sư sắc chuẩn bị nâng một cú đấm lên trên kiếm mang, đột nhiên thay đổi đột

šm mang giữa chừng đột nhiên thay đổi hình dạng, thân kiếm khổng lồ của ngũ thái quang trụ kéo ra vô số đạo trường dài, kéo dài ra bốn hướng, tạo thành nửa vòng tròn khổng lồ, bao bọc lấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Sắc mặt của Trần Gia Bảo và Takasugi Narumi đồng thời thay đổi, tình hình trước mặt, hoàn toàn nằm ngoài mong đợi của

họ.

“Đây là thứ gì?” Thiên Mệnh Âm Dương Sư cực kỳ hoảng sợ, nơi ánh mắt nhìn thấy, tất cả đều là ánh sáng rực rỡ của ngũ thải ban lan!

Những lời ông ta vừa nói xong, có vô số ngũ thái quang mang từ mọi phía cuốn đến sát lại về phía sau cơ thể anh †a, tạo thành ngũ thái quang cầu sát gần nhau, hoàn toàn bị mắc kẹt trong Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Toàn bộ quá trình quá nhanh không kịp chớp mắt, mặc dù mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng không có lần đầu tiên phản ứng, bị mắc kẹt trong đó!

Trần Gia Bảo nhìn vào ngũ thái quang cầu khổng lồ trong không trung, ngạc nhiên nói: “Ngũ thái quang mang này lại còn có thể sử dụng như vậy? Thật khó tin, quá thần kỳ” Đạm Đài Thái Vũ là người đầu tiên lao đến bên cạnh Trân Gia Bảo, kéo tay anh đến cửa Thần Cung: “Nhanh đi, tôi không thể ngủ, anh ta không thể ngủ lâu được, chậm trễ không thể chạy được”

Ngay từ đầu, cô ta căn bản không nghĩ nhờ vào “Phật cốt xá lợi”của sức mạnh Phật có thể một kiếm chém chết Thiên Mệnh Âm Dương Sư, mà kết quả không gi3t chết được Thiên Mệnh Âm Dương Sư, là cô ta và Trần Gia Bảo cùng chết ở đây.

Vì vậy, cô ta mới mượn danh nghĩa của ngũ thái kiếm mang, thay đổi chiêu thức đánh bất ngờ. Thiên Mệnh Âm Dương Sư bị mắc kẹt, đã nắm lấy cơ hội cùng Trần Gia Bảo chạy trốn. Chỉ trong lòng Đạm Đài Thái Vũ hiểu rõ, Thiên Mệnh Âm Dương Sư hoàn toàn không thể bị cản trở trong thời gian dài, vì vậy mới là người đầu tiên kéo Trần Gia Bảo chạy trốn ra ngoài.

Đột nhiên, tôi chỉ nghe thấy một tiếng kim loại va chạm, từ phía sau giữa trời truyền đến, Thiên Mệnh Âm Dương Sư nén giận, tạo ra một khoảng trống kích thước nắm tay trên bê mặt của ngũ thái quang cầu, lộ ra khuôn mặt dày giận dữ của ông

ta, ở giữa lỗ hổng, ngũ thái quang cầu liên tục xuất hiện một vết nứt nhìn thấy giật mình.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư bất cứ lúc nào đều sẽ thoát khỏi rắc rối!

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ ngạc nhiên, không ngờ rằng tốc độ đột phá lại nhanh như vậy. Dưới sự lo lắng, hai người lao đến cửa với tốc độ nhanh hơn.

Ở phía trước, đó là cảnh giới "truyền kỳ trung kỳ" của Takasugi Narumil

"Takasugi Narumi, ngăn họ cho tôi!" Thiên Mệnh Âm Dương Sư tức giận hét lên, lại một cú đấm đánh trên ngũ thái quang cầu, lại đánh ra một lỗ hổng.

Chương 2432

Trong mắt Đạm Đài Thái Vũ trỗi dậy ý định giết người mãnh liệt, cho dù nói thế nào, Takasugi Narumi đều là cường giả của cảnh giới "truyền kỳ trung kỳ", cô ta và Trần Gia Bảo lại đều bị nội thương nghiêm trọng, một khi Takasugi Narumi ra tay, rất khó để thoát khỏi sự làm phiền của Takasugi Narumi trong thời gian ngắn.

"Tránh ra cho tôi!" Cô ta nhẹ nhàng hét một tiếng, thanh kiếm dài trong tay đã loé ra ngũ thái quang mang, chuẩn bị để ngưng tụ hiệu quả toàn thân, thử đột phá ngăn cản Takasugi Narumi trong giây lát!

Trần Gia Bảo cũng cầm trên tay thanh kiếm quyết, di chuyển một ít chân nguyên còn lại trong cơ thể, chuẩn bị cùng Đạm Đài Thái Vũ liên kết ngăn cản Takasugi Narumi.

Ngay khi hai người chuẩn bị chủ động ra tay, đột nhiên, Takasugi Narumi bất ngờ từ phía sau lùi lại hai bước, chủ động cho họ một con đường ra.

Đây là một điều rất bất ngờ đối với Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, nhưng điều này đối với hai người họ mà nói là một chuyện tốt!

Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ vì thế vui mừng, không suy nghĩ tại sao Takasugi Narumi sẽ chủ động tránh đường, tôi sẽ nhanh chóng về phía trước, vội vàng chạy về phía trước với tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt chạy ra khỏi Đông Chiếu thần cung.

Bên ngoài, biển mây trắng trùng trùng điệp điệp, phong cảnh đúng lúc!

Tuy nhiên, cảnh đẹp bên ngoài này, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ không có tâm trạng không có thời gian thưởng thức, tình hình bây giờ, vẫn rất cấp bách!

Đột nhiên, chỉ nghe thấy bên trong Đông Chiếu thần cung †ruyền đến một âm thanh rất lớn, hơi thở của Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại truyền đến.

Không cần nhìn hai người đều biết rằng ngay lập tức Thiên Mệnh Âm Dương Sư sẽ phá vỡ ra ngoài.

“Đi nhanh!” Vẻ mặt của Đạm Đài Thái Vũ lo lắng, kéo Trân Gia Bảo chạy xuống núi.

Trần Gia Bảo đứng tại chỗ không di chuyển nói: “Không được, với tốc độ của chúng ta, căn bản chạy xuống núi không thể đi qua lối thoát của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, bên cạnh đó trên sườn núi còn có một thủ thuật che mắt do Thiên Mệnh Âm Dương Sư đặt ra, rất khó để đi ra ngoài, đến cuối cùng sẽ rơi vào trong tay ông ta”

Nói về bản lĩnh của hai người, hơi thở đáng sợ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đã hoàn toàn được lấp đầy, đồng thời từ trong thần cung truyền đến tiếng la hét giận dữ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư: “Các người chạy đi đâu?” Bất ngờ là Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã hoàn toàn thoát khỏi kìm hãm, đuổi theo hai người!

“Vậy phải làm sao?” Đạm Đài Thái Vũ cho dù bình thường bình tĩnh và lanh trí, bây giờ trong tình thế nguy cấp, cũng không thể không vội vàng trực tiếp giậm chân.

“Hợp lại cùng đánh, cùng đến với tôi!” Trân Gia Bảo dứt khoát, không có do dự, kéo Đạm Đài Thái Vũ, chạy sang bên vách núi, trước mặt họ, là cao trên một trăm mét, làm cho người ta chóng mặt hoa mắt!

Đạm Đài Thái Vũ ngạc nhiên, lẽ nào Trần Gia Bảo muốn kéo coi ta nhảy khỏi sườn núi?

Nếu là bình thường, với sức mạnh của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, từ một trăm mét cao của sườn núi nhảy xuống, đương nhiên không có nguy hiểm gì, nhưng bây giờ cho dù là Đạm Đài Thái Vũ hay Trần Gia Bảo đều bị nội thương nghiêm trọng, lại nhảy từ trên sườn núi cao xuống, rất khó để chịu được sức lực rơi xuống lớn như Vậy.

Đến lúc này, sợ rằng ngay cả khi chạy thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng sẽ rơi ngã xuống thịt nát xương tan!

Đột nhiên, bóng dáng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã xuất hiện ở cửa của Đông Chiếu thần cung, nhìn thấy Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đứng bên cạnh vách núi, ngay lập tức hiểu được suy nghĩ của hai người, hét lên

nói: “Các người chuẩn bị chịu chết Sắc mặt của Đạm Đài Thái Vũ đột ngột thay đổi, tình hình hiện tại đã rất nguy cấp, không có cách nào để lùi vê. “Nhảy!” Trần Gia Bảo dứt khoát, ôm lấy eo thon của Đạm Đài Thái Vũ, từ trên vách núi nhảy xuống.

Chương 2433

Đột nhiên, hai người rơi thẳng xuống, tiếng gió bên tai rít, gió thổi mạnh làm cả hai rất khó mở mắt.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngay lập tức đến bên vách núi nhìn xuống, chỉ thấy bóng dáng của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ liên tục thu nhỏ. Rất nhanh chóng bóng dáng bị chặn bởi những đám mây dày đặc và trắng xoá giữa những sườn núi, hoàn toàn không thể nhìn thấy, cũng không biết chết hay sống.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư tức giận, hừ lạnh một tiếng, nếu ở thời kỳ hưng thịnh của ông ta, sớm nhảy xuống đuổi theo, nhưng bây giờ ông ta bị thương nặng, cũng không dám mạo hiểm dễ dàng nhảy xuống.

Lúc này Takasugi Narumi bước ra, ông ta đứng đằng sau Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cung kính hỏi: " Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân, chấn thương của ông không cần vội vàng?"

"Nói, tôi rõ ràng để ông ngăn cản Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, tại sao ông vẫn chủ động mở một con đường?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên quay lại, sự tức giận giữa lông mày bùng cháy, cùng với ý định giết người không thể ngừng lại!

Trán Takasugi Narumi chảy ra chút mồ hôi lạnh, cười khổ nói: "Ông tự mình cùng với Trần Gia Bảo, Đạm Đài Thái Vũ đánh nhau, nên rất rõ sức mạnh của hai người họ.

Thành thật mà nói, mặc dù tôi cũng đến cảnh giới "truyền kỳ trung kỳ", nhưng nói một cách công bằng, tôi không phải là

đối thủ Trần Gia Bảo và của Đạm Đài Thái Vũ, trong tình hình đó, họ đã rơi vào đường cùng, thường sẽ k1ch thích tiềm năng mạnh mẽ.

Nếu tôi khăng khăng ngăn cản họ, nhất định sẽ phải đối mặt với các cuộc tấn công điên cuồng, không những không ngăn cản được, thậm chí còn sẽ giao nộp tính mạng của tôi vô ích, vì vậy tôi chủ động cho họ một con đường sống, nhưng là tôi giữ lại cho mình một cơ hội để sống"

"Ông.." Thiên Mệnh Âm Dương Sư nghe lời giải thực "hợp tình hợp lý" của Takasugi Narumi, trong tâm trí ông ta liên tục lóe lên một đấm gi3t chết ông ta trong suy nghĩ.

Cuối cùng, anh vẫn hừ lạnh một tiếng, bàn tay thu về nói: "Thôi, chuyện đến bước này, truy cứu trách nhiệm của ông cũng không có ý nghĩa gì, bây giờ ông với tư cách của tôi đến thông báo cho Terai Chika, để cô ấy cử người đi xuống vách núi tìm kiếm Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Hãy nhớ rằng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, còn có, "Ngọc tỷ truyền quốc" là ưu tiên hàng đầu, nhất định phải tìm lại được!"

Nếu không có "Ngọc tỷ truyền quốc", vậy thì ông trao đổi không đến lối vào của thánh địa Việt Nam, không có cách nào để đột phá "cảnh giới Tiên Thiên". Vậy ngày này năm sau là ngày chết của cậu ta.

Vì vậy, đối với Thiên Mệnh Âm Dương Sư mà nói, tìm thấy "Ngọc tỷ truyền quốc" là nhiệm vụ quan trọng đầu tiên!"
"Vâng" Takasugi Narumi đáp một tiếng: "Tôi sẽ
nhanh chóng thông báo cho Terai Chika."

Đột nhiên, trên mặt già nua của Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũ hiện ra sắc hồng trên má, khó chịu hừ lạnh một tiếng, khóe miệng chảy ra chút máu.

Takasugi Narumi quan tâm nói: "Ông có sao không?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư lắc đầu, di chuyển chân nguyên trong cơ

thể, tạm thời đè ép chấn thương, trầm giọng nói: “Tôi không ngờ sức mạnh của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ lại sẽ lợi hại như vậy, liên tục phá vỡ thức thần và “đoạn hồn thuật” của tôi, khiến tôi phản ngược lại bị thương nặng, còn có “liệt địa kiếm của Trân Gia Bảo, thậm chí buộc tôi phải dùng “vẫn mệnh thuật”, khiến nguyên khí của tôi bây giờ bị tổn thương.

Bây giờ tôi sẽ đi chữa trị vết thương, đợi đến quẻ ngày mai, dự đoán tăm tích và sống chết của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, ông đi đi, hãy nhớ, cho dù thế nào nhất định phải tìm thấy “Ngọc tỷ truyền quốc”

“Vâng, tôi đi đây” Takasugi Narumi đáp một tiếng, quay người đi xuống núi, lau mồ hôi lạnh trên trán, lặng lẽ thở phào một hơi.

Chương 2434

Đừng nói, vừa rồi ông ta đối mặt với sự tức giận của Thiên Mệnh Âm Dương Sự, loại áp lực to lớn khiến ông ta gần như không thở được, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ là hai người trẻ tuổi đến từ Việt Nam, không chỉ có thể cùng Thiên Mệnh Âm Dương Sư giao chiến, còn khiến Thiên Mệnh Âm Dương Sư bị thương nghiêm trọng, phải thể hiện "vẫn mệnh thuật" để giữ lại một mạng.

"Nhìn chung toàn bộ thế hệ trẻ của Nhật Bản, không ai có thể so sánh với Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, hình

như trong một trăm năm sau, võ cổ truyền Nhật Bản không có cách nào để vượt qua võ cổ truyền của Việt Nam, quên đi, chuyện này liên quan gì đến tôi, ung dung nhàn nhã ẩn cư tu luyện, tận hưởng cuộc sống tự nhiên phù hợp hơn với tôi."

Takasugi Narumi nhẹ nhàng cười, tiếp tục đi xuống núi. Nhưng Thiên Mệnh Âm Dương Sư đứng ở vách núi, nhìn vào biển mây bên dưới, cười lạnh lùng nói: "Trần Gia Bảo, đừng nghĩ nhảy xuống vách núi thì cậu có thể chạy thoát, quẻ cho thấy hôm nay cậu chắc chăn phải chết, nói không chừng bây giờ cậu, đã rơi xuống đáy sườn núi ngã tan xương nát thịt rồi!"

Lại nói đến Trần Gia Bảo ôm Đạm Đài Thái Vũ nhảy xuống vách núi, hai người xuyên qua biển mây trắng trùng trùng điệp điệp, thân thể không tự chủ được không ngừng rơi xuống dưới, gió mạnh thổi đến hai người áo sơ mi săn bắn vang lên.

Nếu đổi thành người bình thường, chỉ sợ còn chưa ngã chết, đã bị cảnh tượng k1ch thích như vậy làm tim ngừng đập.

Nhưng Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ há lại là người bình

thường?

Đạm Đài Thái Vũ biết cứ tiếp tục như vậy, hai người nhất định phải ngã chết không được, cô ta một bên áp chế thương thế trong cơ thể, một bên khẽ quát một tiếng, vận chuyển "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", từ trên người kiếm lóe ra ngũ thải quang mang, ở phía dưới hai người hình thành một đạo rào chắn nhiều màu sắc, muốn dùng cái này để mang theo thế rơi xuống của hai người.

Giống như mấy ngày trước ở Phái Koga, Đạm Đài Thái Vũ giống như đang trôi nổi ở trên bầu trời.

Ngay sau đó, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã rơi xuống hàng rào ngũ thải, không đợi Đạm Đài Thái Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhất thời sắc mặt biến đổi, hàng rào ngũ sắc khó có thể chịu đựng được lực rơi xuống của hai người bọn họ, trong nháy mắt tan ở giữa không trung. Hai người vẫn dùng tốc độ cực nhanh rơi xuống phía dưới.

"Không được, hiện tại thương thế của tôi quá nặng, ngưng tụ ra ngũ thải quang mang, còn chưa tới một phần ba uy lực bình thường, hiện tại làm sao bây giờ?" Đạm Đài Thái Vũ nhăn đôi mi thanh tú lại, mắt thấy khoảng cách từ mặt đất càng ngày càng gần, mà lực rơi xuống trên người cũng càng ngày càng nặng, nội tâm một trận lo lắng. "Đương nhiên là cố gắng sống sót" Con ngươi Trần Gia Bảo chuyển động, nhìn thấy vách đá cách đó không xa, đột nhiên nói: "Cô có thể nghĩ biện pháp, để chúng ta tiếp cận đỉnh núi không?"

"Để tôi thử một lần" Đạm Đài Thái Vũ hít sâu một hơi, lần thứ hai thi triển "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh, ở phía dưới bên phải ngưng tụ ra một hàng rào ngũ thải.

Tiếp theo, khi Đạm Đài Thái Vũ rơi xuống bên cạnh hàng rào ngũ thải, một chưởng đánh tới, mượn lực phản kích dẫn dắt Trần Gia Bảo phóng người nhảy về phía vách núi. Trân Gia Bảo mừng rỡ, một tay ôm Đạm Đài Thái Vũ, tay kia thì đặt trên vách núi, trong quá trình rơi xuống, miễn cưỡng thi triển "Vô Cực Quyền" vận dụng pháp môn, đem lực rơi trên người

anh và Đạm Đài Thái Vũ chuyển đến trên núi.

Chỉ là cỗ lực rơi xuống này quá mức to lớn, mà Trần Gia Bảo lại bị trọng thương, không có biện pháp một lần chuyển toàn bộ lực rơi xuống này ra ngoài, chỉ có thể không ngừng từ từ chuyển áp lực này.

Bất quá dù là như thế, khóe miệng Trần Gia Bảo vẫn chảy. ra một tia máu tươi, thương thế trong cơ thể càng thêm nghiêm trọng!

Đạm Đài Thái Vũ nhất thời cả kinh, vội vàng đưa tay đặt ở sau lưng Trần Gia Bảo, đem chân nguyên của mình truyền cho Trần Gia Bảo.

Chương 2435

Trong cơ thể Trần Gia Bảo chân khí bốc lên, áp lực trên người thoáng chốc giảm đi hơn phân nửa, tinh thần nhất thời chấn động, thử đem nhiều lực rơi xuống chuyển lên thân núi, chỉ thấy bàn tay anh ở chỗ nào, trên vách núi bắt đầu xuất hiện vết nứt thật dài "đùng" vang lên.

Mà ngược lại, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ lực đạo rơi xuống trên người lại càng ngày càng nhỏ.

Đạm Đài Thái Vũ vô cùng kinh hỉ, mắt thấy đã có thể mơ hồ nhìn thấy mặt đất, cô ta mặt mày rùng mình, lần thứ hai thi triển "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", ở phía dưới hai người một lần nữa ngưng tụ ra một cái hàng rào ngũ thải.

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã giẫm lên hàng rào ngũ thải, phảng phất như chân đạp Ngũ Sắc Tường Vân, trôi nổi giữa không trung.

Ổn định và ổn định!

Đạm Đài Thái Vũ hết sức vui mừng, khống chế hàng rào ngũ thải chậm rãi rơi xuống dưới.

Trần Gia Bảo cũng thu tay từ trên núi trở về, lau sạch máu tươi khóe miệng, thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng may, cái mạng này coi như là bảo vệ được.

Sau đó, anh nhìn vào "Ngọc tỷ Truyền Quốc" trong tay kia, không thể không ngửa mặt lên trời cười, giọng nói hào phóng vang vọng trên bầu trời.

Đạm Đài Thái Vũ không them nhìn Trần Gia Bảo một cái, đều

trọng thương như người sắp chết, còn có thể hưng phấn như vậy.

Một lát sau, hai người đã đặt chân lên mặt đất, cái loại cảm giác giãm lên mặt đất, để cho hai người bọn họ có một loại cảm giác an toàn từ nội tâm.

Đạm Đài Thái Vũ vui mừng, nhịn không được nhảy dựng lên hoan hô ra tiếng: "Thật tốt, chúng ta an toàn…"

Giọng nói của cô ta đột nhiên dừng lại, lúc này mới phát hiện Trần Gia Bảo còn ôm eo cô ta, thân thể hai người đang dùng tư thế thân mật, dán chặt vào nhau.

Thậm chí giữa hai người, đều có thể cảm nhận được nhiệt độ thân thể đối phương.

Trần Gia Bảo cũng phát hiện điểm này, thần sắc có chút xấu hổ, cánh tay ôm Đạm Đài Thái Vũ chủ động thu về. Cô ta thoát khỏi vòng tay Trần Gia Bảo, xoay người, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia hồng.

Trân Gia Bảo biết khuôn mặt bình thường của con gái đều tương đối mỏng, chủ động chuyển đề tài, nói: "Hiện tại còn chưa phải là lúc chúc mừng, Thiên Mệnh Âm Dương Sư tùy thời sẽ phái người đến đáy vách núi tìm kiếm chúng ta, chúng ta phải mau chóng tìm một chỗ trốn tránh dưỡng thương."

Đạm Đài Thái Vũ thấy Trần Gia Bảo không có rối rắm một màn xấu hổ vừa rồi, trong lòng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy nơi này là một khu rừng rậm tươi tốt, không khí ẩm ướt, không có dấu vết của người đến, ở sâu trong rừng cây, còn không ngừng truyền đến tiếng chim hót líu lo, mở miệng nói: "Bây giờ anh còn có thể đi sao?"

Trần Gia Bảo nửa đùa nửa thật nói: "Chạy trốn vẫn không thành vấn đề-"

"Vậy thì tốt" Đạm Đài Thái Vũ cũng không quay đầu lại,

phóng người nhảy vào trong rừng cây, tìm kiếm địa điểm ẩn nấp thích hợp.

Trần Gia Bảo lập tức đi theo phía sau.

Ngay từ đầu, Đạm Đài Thái Vũ còn lo lắng Trần Gia Bảo bị thương nặng không theo kịp mình, cố ý chậm lại tốc độ, bất quá sau khi nhìn thấy thần sắc Trần Gia Bảo vô sự, trong lòng âm thầm ngạc nhiên đồng thời cũng hoàn toàn

yên lòng, đem tốc độ tăng nhanh không ít.

Hai người bọn họ đều là hạng người thông minh tuyệt đỉnh, biết tuyệt đối không thể tìm sơn động hoặc là địa điểm thích hợp khác để ẩn nấp, bởi vì càng là nơi nhìn như an toàn như vậy, càng dễ bị đối phương lục soát, chứ đừng nói đám người Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng thêm quen thuộc với địa hình nơi này.

Chương 2436

Cho nên, chỉ có thể ngược lại mà đi!

Hơn mười phút sau, hai người bọn họ đi vào trong rừng rậm một bãi cỏ địa thế bằng phẳng, Đạm Đài Thái Vũ nhìn chung quanh một vòng, chỉ thấy chung quanh cây cối tươi tốt, cách đó không xa còn có một con sông, hài lòng gật đầu, nói: "Cứ ở đây đi"

Nói xong, cô ta liều lĩnh rút kiếm chém ngang về phía mặt đất phía trước.

Kiếm ảnh chói mắt hiện lên, Đạm Đài Thái Vũ đem mặt cỏ dưới mặt đất phía trước gọt ra toàn bộ, nội kình khống chế khối cỏ này, cẩn thận di chuyển đến mặt đất cách đó không. xa.

Toàn bộ quá trình, bãi cỏ chỉnh tê này không có chút hư hại nào, bởi vậy có thể thấy được Đạm Đài Thái Vũ đối với nội kình khống chế, đã đến một loại dày công luyện tập.

Và ở vị trí ban đầu của nó, đất bùn màu vàng đen đã được. iết lộ. Đạm Đài Thái Vũ liên tục vung ra mấy kiếm, ở trên mảnh đất bùn này cứng rắn gọt ra một cái hố hình vuông dài sáu mét, sâu khoảng bốn mét, trong lòng khống chế bùn đất gọt ra, toàn bộ di chuyển đến bên trong dòng sông cách đó không xa, để cho những bùn đất này theo dòng sông đi xuống hạ lưu.

"Nhảy vào đi" Đạm Đài Thái Vũ nháy mắt với Trần Gia Bảo. Trần Gia Bảo đi đến bên cạnh hố đất, nhìn vào bên trong, lẩm bẩm: "Sao luôn có cảm giác chủ động nhảy vào mộ?" Đạm Đài Thái Vũ trở mình hai mắt trợn trắng, cũng không nói nhảm, khẽ nhấc chân liên tục lên, một cước đá vào sau lưng

Trần Gia Bảo, đá anh vào trong.

Trần Gia Bảo không nghĩ tới Đạm Đài Thái Vũ đơn giản thô bạo như vậy, một cái liền ngã vào trong hố, vội vàng ở giữa không trung điều chỉnh thân hình vững vàng rơi xuống đất, tránh được kết cục ngã chó ăn, bất mãn nói: "Tôi tốt xấu gì cũng là người có vết thương, ôn nhu một chút được không?" Đạm Đài Thái Vũ lười để ý tới Trần Gia Bảo, đứng ở rìa hố lớn, nội kình bao bọc toàn bộ mặt cỏ lúc trước được đặt ở một bên, khống chế lăng không bay về phía hố lớn.

Ngay sau đó, Đạm Đài Thái Vũ phóng người nhảy xuống trong nháy mắt, cỏ lại một lần nữa bao phủ trên hố lớn, từ bề ngoài nhìn, cơ hồ không có chút sơ hở nào!

"Mấy ngày tiếp theo, chúng ta liền trốn ở chỗ này đi" Đạm Đài Thái Vũ nhảy xuống sau đó thản nhiên nói, tuy rằng nơi này hoàn cảnh đơn sơ, nhưng tình huống nguy cấp, cũng chỉ có thể trốn xuống chỗ này.

Trần Gia Bảo lúc này mới có tâm tình nhìn quanh một vòng, chỉ thấy không gian nơi này đủ rộng rãi, ánh mặt trời không chiếu vào có vẻ có chút u ám, nhưng anh tốt xấu gì cũng là cường giả "bán bước truyền kỳ", sớm đã đến cảnh giới "Dạ Năng Gặp Vật", cho dù không gian tối tăm cũng không bị thương đại nhã.

Anh thu hồi ánh mắt, nhịn không được tán thưởng nói: "Không chê vào đâu được, chỉ sợ tất cả mọi người muốn phá đầu, cũng không nghĩ tới chúng ta không trốn vào sơn động, mà là trốn dưới đất. Chỉ là khuyết điểm duy nhất, chính là Thiên Mệnh Âm Dương Sư kỹ thuật thông huyền, cho dù người khác không nghĩ tới chúng ta trốn ở chỗ này, ông ta cũng có thể thông qua bói toán, phát hiện phương hướng của chúng ta"

"Không sợ." Đạm Đài Thái Vũ vừa dứt lời, vận chuyển "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh", đột nhiên cắm kiếm thu thủy trong tay vào trong mặt đất, từ trên người kiếm tản mát ra ngũ thải quang mang rực rỡ, lấy thân kiếm thân làm tâm hình tròn,

dọc theo mặt đất đối diện bốn phía không ngừng kéo dài.

Rất nhanh, hai bên tường, tất cả đều bao trùm một tầng ngũ sắc quang mang.

Lúc trước còn đen đưa tay không thấy trong hố năm ngón †ay, nhất thời tràn ngập hào quang lấp lánh mà mềm mại, khiến tâm tình Trần Gia Bảo thoải mái.

Đạm Đài Thái Vũ buông kiếm ra, giải thích: “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh quang mang, đủ để quấy nhiễu thậm chí ngăn chặn thiên cơ, cho dù Thiên Mệnh Âm Dương Sư có kỹ thuật thông huyền lợi hại hơn nữa, cũng không tính ra chúng †a sẽ trốn ở chỗ này”

Chương 2437

“Cô còn có thể ngăn chặn thiên cơ?” Trần Gia Bảo lần này thật sự khiếp sợ, bản thân anh hiểu kỹ thuật thông huyền, trong lòng rất rõ ràng, muốn ngăn cản thiên cơ cần đến cảnh giới thuật pháp cực kỳ cao minh mới được.

Thế nhưng “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh của Đạm Đài Thái Vũ, rõ ràng ngay cả tầng thứ nhất cũng không có luyện xong, nhưng đã có thể ngăn cản thiên cơ, hơn nữa thoạt nhìn còn không chút tốn sức. Trần Gia Bảo trong lòng khiếp sợ có thể tưởng tượng được. “Đó là đương nhiên, “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh” là phương pháp tu chân, ngăn chặn thiên cơ cũng không có gì †o tát” Đạm Đài Thái Vũ thần sắc bình thản, phảng phất là đang kể lại một chuyện nhỏ không đáng kể, tiếp tục nói: “Lúc trước ở Đông Chiếu Thần Cung, Thiên Mệnh Âm Dương Sư liền chỉ tính ra dấu vết hoạt động của anh, mà không tính ra sự tồn tại của tôi, chính là bởi vì tôi luyện có “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh”, ông ta căn bản không tính ra tôi.” “Thì ra là chuyện như vậy” Trần Gia Bảo giơ ngón tay cái lên, bừng tỉnh đại ngộ.

“Hơn nữa…” Đạm Đài Thái Vũ chỉ lên trên, nói: “Có ngũ thải quang mang dựa vào, cho dù có người đi lên trên, cũng sẽ không có người phát hiện chúng ta, đây mới là chân chính thiên y liền mạch”

“Lợi hại, lợi hại” Trần Gia Bảo lắc đầu cười khổ, trong lòng. anh sớm đã cho “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh” bộ công pháp này đánh giá rất cao, nhưng Đạm Đài Thái Vũ lại ở trước mặt anh, không ngừng thể hiện ra chức năng thần kỳ mới, hết lần này đến lần khác làm mới nhận thức của anh, xem ra thiên hạ này to lớn, quả nhiên không có gì lạ.

Bên trong hố, dưới vẻ nổi bật của ngũ thải quang mang, Đạm Đài Thái Vũ giống như được bao phủ trong Ngũ Sắc Tường Vân, đẹp đến mức không thể phân biệt được.

Cô ta ngồi xếp bằng bên cạnh thanh trường kiếm, lấy ra "Phật Cốt Xá Lợi" đặt trên mặt đất, điều động "Phật Cốt Xá Lợi" chứa đựng phật lực, bảo vệ trên kiếm Thu Thủy.

Ngũ thải quang hoa càng rực rỡ hơn!

"Có phật lực "Phật cốt xá lợi" duy trì ánh sáng của "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh thì tôi cũng sẽ không cần phải từng giờ từng phút hao tốn chân nguyên, như vậy thì tuy làm ít nhưng công nhận lại khá hời." Đạm Đài Thái Vũ vừa cười nói xong thì đột nhiên phản ứng lại, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Trần Gia Bảo.

Trân Gia Bảo cũng vừa lúc nhìn về phía cô ta, ánh mắt hai người nhìn nhau, đều rơi vào yên lặng.

Ngoại trừ cuộc chiến sinh tử vào ba năm sau, "Phật Cốt Xá Lợi" chính là điểm mâu thuẫn lớn nhất giữa Trần Gia 9091Bảo với Đạm Đài Thái Vũ.

Vì Lưu Ly, Trần Gia Bảo phải đi cướp "Phật Cốt Xá Lợi".

Mà Đạm Đài Thái Vũ vì ba năm sau với ước chiến phải bảo đảm chiến thắng được Trần Gia Bảo, nên phải mỗi ngày lĩnh ngộ phật lực trong "Phật Cốt Xá Lợi" để nâng cao cảnh giới của mình, cho nên tuyệt đối không thể trả lại cho Lưu Ly. Giờ phút này, Đạm Đài Thái Vũ lấy ra "Phật Cốt Xá Lợi", mâu thuẫn giữa hai người cũng lập tức bày ra trên mặt bàn. Trong khoảng thời gian ngắn, cả hai đều không biết phải nói gì.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, cuối cùng vẫn là Trần Gia Bảo bắt đầu phá vỡ yên lặng, nói: "Tình trạng vết thương của cô thế nào rồi?"

Đạm Đài Thái Vũ chậm rãi lắc đầu, nói: "Tình trạng vết thương có chút nặng, nhưng cũng không có gì đáng ngại,

không đến ba ngày là có thể lành lại được rồi”

“Vậy thì tốt quá” Trần Gia Bảo thở phào nhẹ nhõm, chân thành nói: “Cảm ơn cô đã nhiều lần đứng ra cứu giúp tôi, là tôi nợ cô”

Chương 2438

“Trong lòng anh không cần cảm thấy cảm kích.” Đạm Đài Thái Vũ nhìn thấy chính mình trên thanh kiếm thu thủy, nói: “Tôi cứu anh, xét cho cùng cũng vì chính tôi mà thôi.

Ngoài ra, trong khoảng thời gian này ở Nhật Bản, anh với tôi có thể liên thủ đối địch, chờ sau khi trở về Việt Nam, quan hệ giữa anh và tôi, vẫn là thù chứ không phải bạn, thậm chí có thể nói, tôi sẽ không do dự rút kiếm ra để đối mặt với anh.” “Mặc kệ mục đích của cô rốt cuộc là cái gì, dù sao việc cô cứu tôi vẫn là một sự thật khách quan, Trần Gia Bảo tôi luôn có ân báo ân, có thù báo thù, sẽ có một ngày, tôi sẽ đền đáp cho cô.” Lời nói của Trần Gia Bảo rất chân thành, không có chút khách sáo hay cho có lệ

Đạm Đài Thái Vũ thoáng im lặng rồi nói: “Nếu anh thật sự muốn báo đáp tôi, vậy thì anh hãy cố gắng sống sót đi, nếu như anh chết, hoặc là mất đi tu vi, vậy trận quyết chiến giữa †ôi với anh ba năm sau cũng không có chút ý nghĩa nào nữa, điều này sẽ khiến tôi thực sự rất buồn đấy.

Ngoài ra, bởi vì anh đã đoạt được “Ngọc tỷ Truyền Quốc”, mục đích của anh đến Nhật Bản cũng đã đạt được, mà qua không lâu nữa, anh còn phải quyết chiến với “Kiếm Thánh” Takezo Maii, nhìn lại tình huống hôm nay chúng ta giao thủ với Thiên Mệnh Âm Dương Sư mà xem, anh chắc chắn không phải là đối thủ của Takezo Mari, nếu anh cứ tiếp tục ở lại Nhật Bản, sẽ chỉ chết dưới kiếm của Takezo Mari, nếu có thể thì… Những lời sau đó cô ta cũng không nói ra nữa, nhưng Trần Gia Bảo cũng đã hiểu, Đạm Đài Thái Vũ là đang khuyên anh nên rời khỏi Nhật Bản càng sớm càng tốt, miễn cho vùi thây ở đây.

“Tôi sẽ không đi.” Trần Gia Bảo không hề chút do dự nào, lắc

đầu nói: “Tôi luôn nói được là sẽ làm được, nếu đã đáp ứng ước chiến với Takezo Mari, làm gì có đạo lý chán nản chạy trốn cho được? Tóm lại, tôi sẽ ở lại đây, sẽ quyết đấu với Takezo Mari, sẽ dùng một tư thế đẹp mắt đánh bại ông ta.” Đạm Đài Thái Vũ khẽ nhíu mày, giọng điệu có chút gấp gáp: “Kiếm Thánh Takezo Mari với Thiên Mệnh Âm Dương Sư đều nổi danh, nếu Thiên Mệnh Âm Dương Sư có thể dễ dàng gi3t chết anh, vậy Takezo Mari đồng thời cũng có thể làm được, anh cần gì phải tự đâm đầu vào chỗ chết như vậy? Nghe tôi khuyên nhủ một câu đi, chờ anh dưỡng thương ở chỗ này xong, thì trở về Việt Nam với tôi đi, thời gian còn dài, chờ cảnh giới tu vi của anh tăng lên rồi sau đó lại quyết chiến với “Kiếm Thánh” Takezo Mari cũng không muộn.”

Cô ta cũng không nói sau này tìm Thiên Mệnh Âm Dương Sư báo thù, bởi vì trong tiềm thức của cô, sau khi Thiên Mệnh Âm Dương Sư thi triển “Vẫn mệnh thuật” thì tuổi thọ chỉ còn lại một năm, mà trong vòng một năm, thực lực của Trần Gia Bảo tuyệt đối không có khả năng tăng vọt đến mức đủ để gi3t chết cường giả “Truyền Kỳ hậu kỳ”.

“Ai nói là tôi tự đâm đầu vào chỗ chết?” Trần Gia Bảo cười khẽ, lắc đầu cười nói: “Chẳng những tôi sẽ không chạy về Việt Nam, với lại chờ tôi dưỡng thương tốt rồi thì tôi sẽ đi làm thịt lão Thiên Mệnh Âm Dương sư để báo thù, sau đó lại đi núi Phú Sĩ đánh một trận với “Kiếm Thánh” Takezo Mai, khiến Takezo Mari chết dưới kiếm.

Đến lúc đó, hai cường giả “Truyền Kỳ hậu kỳ” lớn của Nhật Bản đều chết trên tay tôi, mà võ thuật giới Nhật Bản cũng sẽ hoàn toàn nằm sấp dưới chân tôi, như vậy mới không uổng công tôi tới Nhật Bản này một chuyến”

Lời nói khí phách, thần thái kiêu ngạo, giống như Trần Gia Bảo đã hoàn toàn năm chắc!

“Tên điên, anh thật sự là một tên điên rồi, nhìn lại tình huống hôm nay mà xem, cho dù anh thi triển ra “Liệt Địa Kiếm có thể gi3t chết Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã không còn “Mệnh Thuật” thì cũng không nhất định có thể giết được “Kiếm

Thánh" Takezo Mari, thậm chí là trước khi anh thi triển "Liệt Địa Kiếm thì Takezo Mari đã cướp trước một kiếm gi3t chết anh Đạm Đài Thái Vũ giống như thấy bệnh thần kinh mà nhìn Trần Gia Bảo, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên tia sáng giác. ngộ lại, giữa lông mày hiện lên một tia tức giận, "ĐĐoành" lập. tức đứng lên, tức giận nói: "Chẳng lẽ, anh muốn thi triển ra "Thiên Kiếm?"

Cô ta vẫn còn nhớ những gì Trần Gia Bảo đã nói lúc trước, một khi thi triển "Thiên Kiếm", đan điền của Trần Gia Bảo sẽ vỡ vụn, công lực sẽ hoàn toàn mất đi, như vậy thì trận quyết chiến ba năm sau giữa cô ta với Trần Gia Bảo, cũng không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Cho nên Đạm Đài Thái Vũ mới tức giận như vậy!

Chương 2439

“Thiên kiếm sao?” Trần Gia Bảo cười haha, nói: “Điều kiện thi triển “Thiên Kiếm” cực kỳ khắc nghiệt, đừng nói hiện tại thực lực của tôi chỉ có “Bán bước truyền kỳ”, cho dù tôi có đột phá tới cảnh giới “truyền kỳ”, cũng không nhất định có thể thi triển được “Thiên Kiếm””

Đạm Đài Thái Vũ bỗng nhiên ngạc nhiên, nghi ngờ nói: “Nếu nói như vậy, anh cũng không thể thi triển “Thiên Kiếm? Vậy lúc trước ngươi ở Đông Chiếu Thần cung nói với Thiên Mệnh Âm Dương sư…

“Đương nhiên là lừa gạt ông ta rồi” Trần Gia Bảo đương nhiên nói, vẫn là cười không ngừng.

Những lời này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đạm Đài Thái Vũ, đầu tiên cô ta có chút sửng sốt, lập tức cười ra một tiếng “hi hi”, giống như băng tuyết tan chảy, xuân về hoa nở. “Cô có thể yên tâm, nếu tôi dám ở lại đây, vậy thì tôi cũng phải có tự tin chứ” Mắt Trần Gia Bảo nhìn vào “ngọc tỷ truyền quốc”, và sau đó cười nói: “Tóm lại, hoàn toàn không

ảnh hưởng đến ước chiến giữa cô với tôi ba năm sau đâu.” Sau khi Đạm Đài Thái Vũ thoáng im lặng, cô ta một lần nữa ngồi xuống, gật đầu nói: “Được rồi, tôi tin anh, hy vọng anh sẽ không làm tôi thất vọng.”

“Đương nhiên là không rồi, tôi cũng không phải loại người sẽ tự đâm đầu vào chỗ chết”” Trần Gia Bảo cười cười, nhìn Đạm Đài Thái Vũ vẫn có chút lo lắng, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khác thường, giống như trải qua mấy ngày ở chung, nhất là Đạm Đài Thái Vũ liên tiếp đứng lên cứu giúp, quan hệ giữa anh với Đạm Đài Thái Vũ, hình như cũng đã trở nên thân

quen.

Ít nhất, anh phát hiện mình có một chút thiện cảm hơn với Đạm Đài Thái Vũ.

“Anh… Anh nhìn cái gì vậy?” Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên nhận ra Trần Gia Bảo vẫn luôn nhìn mình, cô ta giương mắt nhìn Trân Gia Bảo đang ngồi đối diện gần mình, ánh mắt như bị điện giật liền dời đi, cô ta nhớ tới cảnh tượng lúc trước ở nhảy vách núi được Trần Gia Bảo ôm vào lòng, trên khuôn mặt tinh xảo nổi lên một rặng mây hồng động lòng người.
“Không có gì?” Trần Gia Bảo lắc đầu, thay đổi đề tài nói: “Tôi có một vấn đề vẫn luôn rất tò mò, vì sao cô lại cố chấp với trận quyết chiến sinh tử ba năm sau với tôi vậy, thậm chí vì thế mà không tiếc nhiều lần lấy thân mạo hiểm, chẳng lẽ, trận quyết chiến ba năm sau, đối với cô còn có bí ẩn nào khác?”

Sắc mặt Đạm Đài Thái Vũ nhất thời u ám, giống như một khối băng, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan gì đến anh”

“Được rồi.” Trần Gia Bảo không ngờ ăn phải một cái cửa đóng sầm vào mặt, sờ mũi cười khổ một tiếng, dứt khoát nhắm mắt lại, bắt đầu ngồi thiền luyện công chữa thương. Đột nhiên, cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe lời nói của Đạm Đài Thái Vũ vang lên, trong giọng nói mang theo. một chút dịu dàng: “Tóm lại, anh nhất định phải sống sót ở Nhật Bản”

Trân Gia Bảo mở mắt ra, nhìn về phía Đạm Đài Thái Vũ, chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ cũng đang nhắm mắt ngồi xuống, giống như câu nói vừa rồi cũng không phải của cô ta nói vậy.
“Tôi sẽ, đó là lời hứa của tôi với cô.” Giọng điệu của Trần Gia Bảo rất chân thành, sau đó anh nhắm mắt lại, tập trung vào. việc chữa thương.

Lông mi của Đạm Đài Thái Vũ nhảy lên một chút, nhưng vẫn không mở mắt, chỉ có khóe miệng, cong lên một nụ cười nhạt.

Lại nói sau khi Takasugi Narumi rời khỏi Đông Chiếu Thần cung thì đi thẳng đến phủ đệ của Terai Chika, chỉ là đảo Hải

Ninh cách thành phố của Terai Chika quá xa, cho nên mãi đến tối mới đến đích.

Giờ phút này, mây đen bao phủ, trăng đêm gió lớn, gió thu xào xạc trong đêm càng thêm lạnh lẽo, mang theo một chút mát mẻ.

Khi Terai Chika nghe tin có Takasugi Narumi đến thăm, cô ta nhanh chóng sửa sang lại quần áo rồi bước ra cửa chào đón ông ta.

Chương 2440

Tuy rằng thanh danh của Takasugi Narumi ở Nhật Bản không hiển lộ, nhưng tốt xấu gì cũng là một vị cường giả "truyền kỳ" đức cao trọng vọng, hơn nữa quanh năm đều hầu hạ ở trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư, không phải do. Terai Chika không coi trọng.

Chẳng bao lâu sau, Terai Chika đã ra chào đón Takasugi Narumi, mời ông ta vào chỗ ngồi, tò mò hỏi: "Ông Takasugi, sao ông lại đột nhiên đến chơi vậy?"

"Đêm khuya đến thăm, tất nhiên là có chuyện quan trọng." Takasugi Narumi lập tức đem chuyện xảy ra hôm nay ở Đông Chiếu Thần cung nói ra đại khái một lần, cuối cùng nói: "Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ rơi xuống vách núi không rõ sống chết, "Ngọc tỷ truyền quốc" cũng không rõ luôn.

Cho nên đại nhân Thiên Mệnh Âm Dương Sư hy vọng cô Terai có thể phái thuộc hạ đi đảo Hải Ninh tìm kiếm tung tích của Trần Gia Bảo, nếu còn sống thì muốn gặp được người, còn nếu đã chết thì phải nhặt được xác, nhất định phải tìm về được "Ngọc tỷ truyền quốc"

Terai Chika vừa kinh hãi vừa vui mừng, kinh hãi bởi vì Trần Gia Bảo thế mà lại dám thật sự đi Đông Chiếu Thần cung đối đầu với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, hơn nữa còn cướp đi "Ngọc tỷ truyền quốc", vui mừng bởi vì Trần Gia Bảo bị trọng thương, lại rơi xuống từ vách núi cao mấy trăm mét, cho dù không chết phỏng chừng cũng tàn tật, cô ta lập tức nói ngay: "Tôi biết rồi, tối nay tôi sẽ phái người đi đảo Hải Ninh †ìm kiếm Trần Gia Bảo"

"Bây giờ thông báo đã xong rồi, vậy tôi đây rời đi trước vậy."

Takasugi Narumi mỉm cười, đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài. "Ông Takasugi, xin hãy chờ một chút" Tiếng của Terai Chika đột nhiên vang lên.

Takasugi Narumi xoay người lại, nghỉ hoặc nói: "Cô Terai, cô còn có chuyện gì nữa không?"

Terai Chika có chút do dự, nói: "Tôi có chút không hiểu, thiên mệnh của Âm Dương sư kỹ thuật thông huyền, ngoại trừ "Kiếm Thánh" Takezo Mari ra, có thể nói là trên thế giới không ai địch lại, vậy vì sao, vì sao "Ngọc tỷ truyền Quốc" lại bị Trần Gia Bảo cướp đi"

"Bởi vì….." Takasugi Narumi thuật lại những gì đã xảy ra ngày hôm nay, than thở nói: "Dưới sự liên thủ của Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ, đại nhân Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng bị trọng thương, thậm chí phải dùng tới Vẫn mệnh thuật" mới giữ lại được mạng sống."

"Cái gì?"

Cả người Terai Chika chấn động, trong mắt tràn đầy dao. động!

"Thiên Mệnh Âm Dương Sư vốn vô địch thiên hạ, thế nhưng bản thân lại bị thương nặng, hơn nữa còn phải dùng đến "Mệnh Thuật? Chẳng lẽ Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ lợi hại như vậy?"

Terai Chika khiếp sợ không thôi, hoàn toàn là dáng vẻ không thể tin được!

Takasugi Narumi nói "Đúng là không thể tưởng tượng được, nhưng những gì tôi đang nói lại là sự thật, Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ, theo tôi thấy đều là những người trẻ tuổi mạnh nhất

Nếu Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ không chết trên đảo. Hải Ninh, vậy nên sau này tên của hai người bọn họ, sẽ vang danh khắp cả thế giới, nếu cô thấy qua trận quyết chiến hôm

nay, sẽ hoàn toàn hiểu được ý tứ trong câu nói này của tôi.” Sau khi nói xong, ông ta quay đầu rời đi.

“Bất kể là Trần Gia Bảo hay Đạm Đài Thái Vũ, cũng tuyệt đối không thể để cho bọn họ sống sót rời khỏi đảo Hải Ninh. Biểu cảm trên mặt Terai Chika càng thêm khiếp sợ, trong ánh mắt càng tăng thêm ý muốn giết người, đột nhiên cao giọng nói: “Người đâu mau tới, triệu tập năm mươi người cho tôi, không, triệu tập ít nhất hai trăm người đến đảo Hải Ninh, tôi sẽ tự mình dẫn đội, cho dù phải đào ba thước đất cũng phải tìm ra tung tích của Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ!”

Ngay khi Terai Chika mang theo một đại đội người với ngựa, thời điểm đằng đằng sát khí chạy tới đảo Hải Ninh thì trụ sở chính nơi đóng quân của phái Iga, Vũ Nhược Uyên đang một mình ngồi trong phòng, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã đi đảo Hải Ninh một ngày rồi, đến bây giờ vẫn còn chưa trở về, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên đảo Hải Ninh, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Chương 2441

Vũ Nhược Uyên nhớ tới mấy ngày nay nghe được truyền thuyết về Thiên Mệnh Âm Dương Sư kh ủng bố các loại thì trong lòng càng thêm lo lắng.

Đột nhiên, "Cót két" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, có người bước vào.

Vũ Nhược Uyên theo bản năng cho rằng là Trần Gia Bảo, lúc ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy Iga Tsuki bưng một bình rượu ấm đi vào, vẻ vui mừng trên mặt trong nháy mắt cứng đờ, tiếp theo là một cảm giác mất mát.

lga Tsuki cười nhạo một tiếng, nói: "Tôi cũng đoán được cô. không có tâm tình đi ngủ, nên đặc biệt mang theo một bình rượu, đến nói chuyện với cô, không ngờ cô vừa nhìn thấy tôi thì đã là biểu tình này, được thôi, xem ra tôi đây một chút hoan nghênh cũng không có, vậy tôi đi đây"

Mặc dù trong miệng cô ta nói muốn rời đi, nhưng lại bưng rượu đi tới trước mặt Vũ Nhược Uyên, đặt bình rượu ấm lên bàn, ngồi đối diện Vũ Nhược Uyên.

Ngoài mặt Iga Tsuki với Vũ Nhược Uyên ai cũng không phục ai, có đôi khi còn khiêu khích dẫn tới cãi nhau, nhưng cái gọi là không đánh không quen biết, chứ đừng nói lga Tsuki với Vũ Nhược Uyên đều có vẻ ngoài xinh đẹp giống nhau, đều giống nhau là con gái cưng của trời, hơn nữa thực lực còn ngang nhau, cho nên hai cô gái này đều âm thầm coi như là tiếc nuối.

Vũ Nhược Quân nhắc tới tinh thần, trợn trắng mắt nói: "Cô ít đến đùa giỡn tôi đi, đừng quên là giữa hai chúng ta còn chưa phân tháng bại, bây giờ tôi cũng không ngại đánh một trận với

cô đâu”

Iga Tsuki lần lượt rót cho mình với Vũ Nhược Uyên một ly rượu ấm, nói: “Cô sẽ không ra tay với tôi đâu.”

“Tại sao cô lại khẳng định như vậy?” Vũ Nhược Uyên cười nhạo.

lga Tsuki bưng ly rượu lên uống một ngụm, nói: “Trần Gia Bảo ban ngày đi đảo Hải Ninh, muốn từ trong tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư cướp lại “Ngọc Tỷ Truyền Quốc”, nhưng hiện tại đã là đêm khuya, Trần Gia Bảo không những vẫn chưa trở về, hơn nữa một chút tin tức cũng không có.

Cô của hiện tại hẳn là rất lo lắng cho Trần Gia Bảo rồi, làm sao còn có tâm tình đến đánh với tôi một trận?”

“Đùa giỡn cái gì vậy, tôi đây mà thèm lo lắng cho Trần Gia Bảo?” Vũ Nhược Uyên “nghĩ một đằng, nói một nẻo” đáp: “Trong lòng tôi đây là ngày đêm muốn được tự tay gi3t chết Trần Gia Bảo, làm sao có thể lo lắng cho anh ta chứ?”

lga Tsuki cười phụt một tiếng, lắc đầu nói: “Cô gái à, thật đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo mà, lời này của cô còn lừa gạt người khác thì được chứ không lừa nổi tôi đâu, nếu cô thật sự muốn giết Trần Gia Bảo thì vừa rồi lúc cô nhìn thấy tôi đi vào, sẽ không lộ ra biểu cảm thất vọng như vậy.” Vũ Nhược Uyên nhíu mày, thả ly rượu xuống, có chút khó chịu nói: “Tối nay cô tới đây là đặc biệt muốn châm chọc tôi?”

“Không” Iga Tsuki nghiêm mặt đứng lên lên, nói: “Tôi đến khuyên cô hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Chuẩn bị tâm lý gì?” Vũ Nhược Uyên có dự cảm xấu.

Iga Tsuki nghiêm mặt nói: “Nơi kinh khủng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vượt xa tưởng tượng của cô và Trần Gia Bảo, cho dù cộng thêm một Đạm Đài Thái Vũ, hai người bọn họ cũng không phải là đối thủ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư. Nếu đến bây giờ Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ vẫn chưa

trở về, thậm chí một chút tin tức cũng không có, chỉ sợ xác. suất hai người bọn họ đã chết trên tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư là rất lớn."

"Không thể được!" Vũ Nhược Uyên "Rầm" một tiếng đứng lên, kiên định nói: "Trân Gia Bảo là một con gián đánh cũng không chết, cho dù Thiên Mệnh Âm Dương Sư có lợi hại hơn nữa thì cũng không thể giết được Trần Gia Bảo!"

"Cô thực sự có niềm tin vào anh ta đấy, hơn nữa nhìn vào dáng vẻ kích động của cô, một chút ý định gi3t chết Trần Gia Bảo cũng không có, thậm chí, tôi còn cảm thấy cô đã thích Trần Gia Bảo rồi đấy" Trong mắt Vũ Nhược Uyên chợt lóe lên tia nghiêm nghị, vỗ mạnh lên mặt bàn, phát ra một tiếng "rầm" giòn vang, nói: "Bây giờ cô muốn ra tay đánh nhau với tôi sao?"

Chương 2442

lga Tsuki một lần nữa bưng ly rượu lên uống một ngụm, nói: "Ngày mai, cô rời khỏi Nhật Bản trở về Việt Nam đi."

Lời này vừa nói ra đã nằm ngoài dự liệu của Vũ Nhược Uyên. Đầu tiên cô không khỏi ngạc nhiên, sau đó hỏi, "Cô có ý gì?" "Trước khi tôi đến đây có nghe thấy điện thoại của bố tôi với Koga Mayo"" Iga Tsuki nghiêm túc nói: "Bố tôi và Koga Mayo đều đồng thuận, Trần Gia Bảo đến bây giờ còn chưa có bất kỳ tin tức gì thì rất có khả năng, chính là Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ đã chết trong tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Mà phái lga và phái Koga của chúng tôi trong tương lai không xa cũng sẽ phải chịu cảnh Thiên Mệnh Âm Dương Sư với "Kiếm Thánh Takezo Mari tìm đến xử lý, cho nên bố tôi với Koga Mayo đã tìm đường lui, thương lượng cho đến khi nào đến đầu hàng Terai Chika là thích hợp nhất.

Nếu cô tiếp tục ở lại Nhật Bản thì rất có thể cô sẽ phải bỏ mạng ở đây, vì vậy nếu đến ngày mai, vẫn không có bất kỳ †in tức gì về Trần Gia Bảo thì cô hãy trở về Việt Nam đi, không nên do dự, bởi vì nếu cô ở lại đây càng lâu thì sẽ càng thêm nguy hiểm"

Vũ Nhược Uyên bừng bừng lửa giận: "Trần Gia Bảo còn chưa có chết đâu, phái lga với phái Koga các người lại bắt đầu thương lượng chuyển sang môn hạ của người khác, tôi đúng là chưa từng thấy qua hai tông phái lớn mà lại chết nhát như vậy!"

Iga Tsuki nhún vai, nói: "Con người không thể sống ích kỷ cho riêng mình được, bố tôi cũng là vì lo lắng cho lợi ích

của tương lai của phái la, mặc dù rất vô đạo đức, nhưng tôi hiểu ông ấy, cũng ủng hộ ông.

Đồng thời, tôi cũng coi cô như một người bạn, vì vậy tôi khuyên cô nên rời khỏi Nhật Bản vào ngày mai, nói không chừng một ngày nào đó trong tương lai, cô vẫn có thể một lần nữa trở lại Nhật Bản để báo thù thay cho Trần Gia Bảo, nhưng nếu cô chết ở Nhật Bản, vậy thì sau đó sẽ không còn lại gì"

"Trần Gia Bảo sẽ không chết." Vũ Nhược Uyên kiên định nói, không chỉ nói cho Iga Tsuki, mà cũng là nói cho chính cô ta. Iga Tsuki bất đắc dĩ lắc đầu, buông ly rượu đứng lên, đi tới trước Vũ Nhược Uyên.

Vũ Nhược Uyên kinh ngạc nói: "Cô… Cô định làm gì…"

Lời của cô ta còn chưa nói xong, lga Tsuki đã đưa tay ôm cô †a, nói ở bên tai cô ta: "Tôi đã đặt vé máy bay chiều mai cho cô rồi, nếu đến lúc đó Trần Gia Bảo vẫn chưa có tin tức báo về, vậy cô phải đi máy bay trở về Việt Nam đi, sau này ráng giữ gìn sức khỏe nhé."

Nói xong, cô buông Vũ Nhược Uyên ra, xoay người bước ra ngoài cửa.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình Vũ Nhược Uyên, không có người ngoài, cô ta cũng không cần phải ngụy trang bản thân, lập tức ngồi xụi lơ tại chỗ, lần đầu tiên trong đời cô không khỏi bối rối với bất lực.

Ngay khi Vũ Nhược Uyên lo lắng cho sống chết của Trần Gia Bảo, Terai Chika đã mang theo rất nhiều người và ngựa chạy tới đảo Hải Ninh, tìm kiếm trên diện rộng tung tích của Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ.

Terai Chika biết thực lực của Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ rất mạnh mẽ, cho dù thân thể bị thương nặng nhưng vẫn không thể coi thường, cho nên cô ấy mang theo hai trăm người này, không ai trong số này không phải dạng tinh nhuệ của tinh nhuệ, tất cả đều mặc áo chống đạn, đầu đội quan sát

ban đêm, tay cầm súng tiểu liên, thắt lưng treo lựu đạn, trang bị cực kỳ tốt, có thể so sánh với một quân đội chính quy!

Hơn nữa trước khi đến, Terai Chika đã ra lệnh cao nhất, một khi phát hiện Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ, không cần do dự, nhất định phải nã súng ngay lập tức, mà những người xung quanh cũng phải lập tức hỗ trợ.

Súng vác vai, đạn đã lên nòng, ý muốn giết người nóng hôi hổi!

Giờ phút này, bến tàu đảo Hải Ninh đã bị người của Terai Chika tiếp quản, nhiều khách du lịch bình thường được đưa trở về thuyền của họ, có một tiểu đội người và ngựa, súng vác vai, đạn lên nòng có trách nhiệm bảo vệ bọn họ, không để cho họ xuống thuyền, lại càng không để cho họ rời đi bằng thuyền.

Chương 2443

Những vị du khách bình thường có bao giờ thấy được một trận chiến lớn như vậy đâu? Nên tất cả đều sợ hãi run rẩy trốn trong khoang thuyền.

Thậm chí còn có người muốn báo cảnh sát để được giúp đỡ, nhưng vừa lấy ra điện thoại di động thì mới phát hiện ra, tín hiệu ở đây đã được hoàn toàn đã mất sóng, không thể thực. hiện được một cuộc gọi điện thoại.

Không có đường lên trời, dưới đất lại càng không!

“Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì?” Trường Dã Khoan Nhẫn, người đã khiêu khích Trần Gia Bảo trên tàu du lịch trước đó, nôn nóng đi đi lại lại trong khoang cabin, vừa lo lắng vừa sợ hãi, nói: “Chúng ta sẽ không xui xẻo như vậy chứ, sao hiện lặp phải hải tặ Căn phòng diện tích không lớn, ngoài anh ta ra có một số đàn ông và phụ nữ.

Một trong số những người đàn ông có tên là Shihua Kawashima lắc đầu như trống bỏi, nói: “An ninh ở phía đông Việt Nam rất tốt, làm sao có thể có một cướp biển được chứ? Tôi thấy động thái của bọn họ, hẳn là đặc vụ của chính phủ hoặc người của quân đội đang thực hiện một số loại nhiệm vụ bí mật đi nên việc tạm thời tiếp quản bến tàu, chúng ta chắc sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu”

“Thực hiện nhiệm vụ? Hy vọng là như vậy thật.” Trường Dã Khoan Nhẫn cũng cảm thấy cách giải thích này có vẻ hợp lý nhất, đá một cú vào cửa, nói: “Mẹ kiếp, vất vả lắm mới ra ngoài đi du lịch một lần, thế mà lại gặp phải loại chuyện này, thật là xui xẻo quá mà.

Uầy, tôi đột nhiên nhớ lại, thuyền trưởng của con tàu này có Hữu Hạ Chân Nam, còn có một cặp nam nữ từ Việt Nam mới rời đi, hình như đến giờ vẫn chưa trở về."

"Đúng vậy, tên cậu ta là gì, Trần….. Trân Gia Bảo, đúng vậy, trước khi tôi đi, có nghe được cậu ta nói chuyện với Hữu Hạ Chân Nam, nhưng mà Trần Gia Bảo, bọn họ hôm nay hình như đã đi Thọ Nam Phong, đúng là không có trở về."

"Thọ Nam Phong?" Trường Dã Khoan Nhẫn kinh ngạc nói: "Người phụ nữ xinh đẹp không nói gì ở bến tàu vừa nấy, không phải là đã hạ lệnh nói, muốn bắt đầu lục soát người nào gần Thọ Nam Phong sao, chẳng lẽ, người bọn họ tìm chính là Trần Gia Bảo?"

Shihua Kawashima suy đoán: "Hình như… Hắn là….. Có khả năng này"

"Nhất định là cậu ta, nam nữ từ Việt Nam đến, thân thủ bất ngờ tốt như vậy, hơn nữa còn đi Thọ Nam Phong, trùng hợp tối nay có đại đội thực thực hư hư người với ngựa chạy tới lục soát Thọ Nam Phong, nhiều trùng hợp như vậy kết hợp với nhau, vậy không phải trùng hợp ngẫu nhiên, mà là sự thật!

Nếu chúng ta nói tin tức này cho đám người bên ngoài, có lẽ chúng ta có thể đổi lấy được việc bình an rời đi, được rồi, tôi sẽ đi!"

Ánh mắt Trường Dã Khoan Nhẫn sáng lên, đạp cửa đi ra ngoài, muốn báo cáo tin tức của Trần Gia Bảo cho Terai Chika.

Bên cạnh bến tàu, trên một chiếc du thuyền sang trọng, Terai Chika đứng ở phía trước của boong tàu, bên cạnh bàn đặt một bộ đàm báo cáo nhiệm vụ, đang lặng lẽ chờ đợi tin tốt

Cô ta đặc biệt thay một bộ đồ màu đen, cột tóc đuôi ngựa, bên hông gài một khẩu súng lục màu bạc, có dáng vẻ oai hùng hiên ngang, cũng có vài phần hình ảnh của các đặc vụ nữ.

Mà đằng sau cô, có gã đàn ông cao to súng vác vai, đạn lên nòng, chịu trách nhiệm bảo vệ Terai Chika an toàn, bên trong cabin còn có một nhân vật cấp cao quan trọng, đó là Takasugi Narumi.

Mặc dù Takasugi Narumi đã đi trước một bước rời khỏi phủ đệ của Terai Chika, nhưng chờ Terai Chika đến đảo Hải Ninh, trước tiên liên lạc với Takasugi Narumi, để cho ông ta đích thân đến du thuyền gặp mình.

Chương 2444

Thứ nhất, Takasugi Narumi quen thuộc nhất với tình hình trên đảo Hải Ninh, thứ hai, có Takasugi Narumi đến canh giữ, Terai Chika cũng không lo lắng Trần Gia Bảo sắp chết đến tìm cô phản công gây ra thêm phiền toái

Đột nhiên, một gã đàn ông cao to vác khẩu súng trường vội vã đi đến phía sau Terai Chika, cung kính nói: "Cô Terai, có một người đàn ông tên là Trường Dã Khoan Nhẫn muốn gặp cô, anh ta tuyên bố biết được tin tức của Trần Gia Bảo"

"Ồ?" Tinh thần Terai Chika chấn động, xoay người lại, nói: "Mau dẫn anh ta tới đây."

"Dạ" Gã đàn ông cao tuân lệnh, vội vã rời đi.

Terai Chika hưng phấn nói: "Trần Gia Bảo, cuối cùng tôi cũng bắt được anh!"

Takasugi Narumi vừa nghe được tin tức, cũng nhịn không được từ trong khoang thuyền đi ra, trong lòng ngạc nhiên, nhanh như vậy đã có tin tức của Trần Gia Bảo rồi sao? Không lâu sau đó, một gã đàn ông cao to dẫn theo Trường Dã Khoan Nhẫn đi tới.

Trường Dã Khoan Nhẫn nhìn thấy Terai Chika, trong mắt anh †a lóe lên vẻ kinh ngạc, ngoại trừ ngày hôm nay trên tàu du lịch nhìn thấy Đạm Đài Thái Vũ ở bên ngoài thì Terai Chika là người phụ nữ đẹp nhất mà anh ta từng thấy.

Chỉ là khí thế của Terai Chika quá mạnh mẽ, trong lòng Trường Dã Khoan Nhẫn cũng tự thấy xấu hổ, không dám nhìn nhiều, lập tức cúi đầu đi.

Terai Chika đánh giá Trường Dã Khoan Nhẫn, nhìn bộ dáng hèn nhát sợ hãi của anh ta, trong mắt cô hiện lên một tia khinh miệt, nói: “Anh có biết tin tức của Trần Gia Bảo. không?”

Tinh thần của Trường Dã Khoan Nhãn run lên, cô ấy quả nhiên là đến tìm kiếm Trần Gia Bảo, vội vàng gật như con gà mổ thóc gật đầu, n¡ lết biết, hôm nay khi chúng tôi đến đảo Hải Ninh, tôi và Trần Phi Vũ cùng ngồi trên một chiếc du thuyền mà, nhưng mà….. “Nhưng mà cái gì?” Terai Chika hỏi, giữa lông mày hiện lên một tia không vui.

Trường Dã Khoan Nhẫn vội vàng nói, “Nếu tôi nói tất cả những gì tôi biết, cô có thể thả tôi với bạn đồng hành của tôi rời đi không?”

“Đương nhiên có thể rồi” Terai Chika ngồi vào cái ghế trước mặt, nói, “Kiên nhân của tôi có giới hạn nên mau nói tất cả mà anh biết đi”

Takasugi Narumi nhìn về phía Trường Dã Khoan Nhẫn, ông †a cũng từng đi dưới vách núi lục soát tung tích của Trần Gia Bảo, nhưng cũng không phát hiện được một chút, làm sao mà một người bình thường không biết gì về võ đạo này, lại có tin tức của Trần Gia Bảo? Thật kỳ lạ”

“Đúng vậy” Trường Dã Khoan Nhẫn mừng rỡ, đem chuyện trước đó xung đột với Trần Gia Bảo trên du thuyền nói ra, cuối cùng nói: “Hữu Hạ Chân Nam dẫn Trần Gia Bảo cùng đi Thọ Nam Phong, đến bây giờ bọn họ vẫn chưa trở về.”

Terai Chika không khỏi có một trận thất vọng, hỏi: “Chỉ có vậy thôi sao? Sau đó thì thế nào?”

“Sau đó? Không có sau đó.” Trường Dã Khoan Nhẫn liên tục. lắc đầu, nói: “Tất cả những gì tôi biết chỉ có một số chuyện này thôi, tôi đã nói tất cả những gì tôi biết, hơn nữa chúng tôi cũng không có liên quan gì đến Trần Gia Bảo, bây giờ cô có thể để cho chúng tôi bình yên rời đi chưa?”

“Những gì tôi muốn biết là bây giờ Trần Gia Bảo đang ở đâu, không phải Trần Gia Bảo đã làm cái gì trên tàu trước đây, anh đang lãng phí thời gian của tôi đấy, lại còn dám cò kè mặc cả với tôi, làm sao tôi có thể để cho anh rời đi được?” Terai Chika lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, lấy ra một khẩu súng lục nhắm vào Trường Dã Khoan Nhẫn, chuẩn bị bóp cò.

Trường Dã Khoan Nhẫn nhìn thấy họng súng đen tuyền trước mặt, sợ hãi đến mức hai chân mềm nhũn, lập tức ngã xuống đất, lạc cả giọng nói: “Không phải cô đã nói, miễn là tôi nói ra những gì tôi biết, thì cô sẽ… Thả chúng tôi ra….” Một tiếng súng “Đoàng” cắt đứt lời của Trường Dã Khoan Nhân.

Chương 2445

Terai Chika đặt súng lại bàn, hừ lạnh một tiếng: "Ngay cả lời nói của một người phụ nữ cũng tin, anh xứng đáng phải chết ở đây lắm, người đâu, ném xác anh ta xuống biển cho cá ăn"
"RõI"

Gã đàn ông cao to bên cạnh lên tiếng, kéo hai chân Trường Dã Khoan Nhãn đến bên cạnh boong tàu, "bùm" ném anh ta xuống biển.

Takasugi Narumi lắc đầu, thế giới này thật nguy hiểm.

"Thật sự là lãng phí hết thời gian của tôi"" Vẻ mặt Terai Chika khó chịu, một lần nữa đứng trên boong tàu, cầm kính viễn vọng tầm nhìn ban đêm nhìn vào mấy chỗ sâu đảo Hải Ninh, lẩm bẩm: "Trần Gia Bảo, rốt cuộc anh đang trốn ở đâu? Tôi không tin đào hết ba thước đất cũng không có cách tìm ra anh"

Trên đảo Hải Ninh, gần hai trăm người mang theo súng trường tinh nhuệ, lấy vách đá Thọ Nam Phong làm trung tâm, đang tiến hành tìm kiếm thảm xung quanh, ngọn đèn chiếu sáng gần như biến các khu rừng xung quanh thành ban ngày, dọa bay vô số chim rừng.

Hơn một giờ sau, một nhóm nhỏ hai mươi người tìm đến nơi Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ trốn xung quanh để tìm kiếm.

Một trong những gã đàn ông có tên là Tiểu Bình Hữu Giang, tình cờ đứng trên bãi cỏ ngay phía trên hang động nhiều màu, mặt cỏ nổi bật được ngũ thải quang mang bên trong phụ trợ, một chút khác biệt cũng không có.

Tiểu Bình Hữu Giang vừa ghìm súng hướng bốn phía, vừa ở một bên nói: "Đội trưởng Kuwada, anh nói xem rốt cuộc Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ trốn ở đâu? Cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy bóng dáng của bọn họ."

Kuwada lkue là đội trưởng của tiểu đội này, nghe vậy thì nói: "Vô nghĩa, nếu tôi biết bọn họ trốn ở đâu, đã trực tiếp giết các cậu cướp công lao, đâu rảnh ở chỗ này với các cậu không mục đích lục soát chứ?"

"Tôi có nghe nói, Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ đều là người trong võ đạo, thực lực rất mạnh mẽ, nghe nói có thể đi đi lại lại tự nhiên giữa nghìn quân nữa cơ, anh nói xem, chúng ta cho dù tìm được bọn họ thì có thể bị bọn họ làm thịt ngược lại hay không?" Tiểu Bình Hữu Giang nói xong, trong lòng bất giác bắt đầu sợ hãi.

Các thành viên bên cạnh khác trong nhóm cũng lo lắng, tất cả đều dừng lại tại chỗ.

"Thối lắm!" Kuwada Ikue đi qua, đạp một cú lên người Tiểu Bình Hữu Giang, hùng hùng hổ hổ nói: "Các cậu không nghe lời của cô Terai sao, Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ đã bị thương rất nặng, lại rớt từ trên vách núi cao mấy trăm mét xuống, cho dù không chết cũng tàn tật.

Chúng ta có nhiều người như vậy, lại có vũ khí tinh nhuệ như này mà còn đi sợ hai cái tên vô dụng đó sao? Các cậu mẹ nó ít quấy nhiễu đến quân tâm đi, cô Terai đã nói, nếu tìm được Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ thì sẽ thưởng năm mươi triệu đồng đó, gi3t chết bọn họ thì thưởng cho một trăm triệu đồng, cơ hội kiếm tiền lớn đã chạy đến rồi mà các. cậu còn rụt đầu rụt cổ đi là sao, không muốn tiền à?"

"Được rồi, chúng tôi đi tìm là được chứ gì, chờ tôi nhìn thấy Trần Gia Bảo với Đạm Đài Thái Vũ đi, nhất định sẽ dùng một viên đạn bắn chết bọn họ" Tiểu Bình Hữu Giang cười khà khà phụ họa, vác AK-47 hướng lục soát qua bên cạnh, một trăm triệu đồng đó, đủ cho cả đời gã không lo ăn lo uống. Giờ phút này, bên trong động ngũ sắc, Trần Gia Bảo nhận thấy trên mặt

đất truyền đến dị động, theo bản năng mở mắt ra, nhìn về phía Đạm Đài Thái Vũ.

Đúng lúc Đạm Đài Thái Vũ cũng mở mắt ra nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Anh cũng cảm nhận được?"

Trần Gia Bảo gật đầu, nhìn lên một cái, nói: "Nghe tiếng bước chân, gần đây có ít nhất hai mươi người, hiện tại đã đi rồi, đáng tiếc bọn họ nói tiếng Nhật, líu ra líu ríu tôi chẳng hiểu bọn họ đang nói cái gì"

Chương 2446

“Tôi nghĩ anh sẽ không muốn hiểu đâu.” Đạm Đài Thái Vũ nhịn không được bật cười, nói: “Bao lâu nữa thì anh có thể phục hồi thương tích?”

“Một ngày rưỡi nữa đi” Trần Gia Bảo thản nhiên nói.

“Nhanh như vậy?” Đạm Đài Thái Vũ Thần nhịn không được kinh hô ra tiếng, thương tích của Trần Gia Bảo rõ ràng nghiêm trọng hơn cô rất nhiều, làm sao có thể hồi phục thương tích còn nhanh hơn cô được?

“Điều này có gì lạ sao?” Trần Gia Bảo nói: “Đừng quên, bản chất nghề của tôi là một bác sĩ Việt Nam, với kiến thức y học: của tôi, miễn là vẫn còn một hơi thở thì vẫn chưa chết, tôi có thể cứu trở về, bây giờ chỉ bị thương nặng mà thôi, không thể làm khó được tôi đâu.

Sở dĩ phải đến một ngày rưỡi nữa là bởi vì tôi muốn dành một ngày để khôi phục lại chân nguyên và sử dụng nửa ngày còn lại để điều trị thương thế, vì vậy mới mất đến một ngày rưỡi, đối với tôi mà nói là quá lâu.”

Đạm Đài Thái Vũ Thần hết nói nổi rồi, “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh” của cô đã đủ thần kỳ, trong phương diện chữa thương có hiệu quả kỳ diệu, cộng thêm có “Phật cốt xá lợi” gia tăng, mới có thể bảo đảm khôi phục lại hoàn toàn trong vòng ba ngày, thế mà không nghĩ tới Trần Gia Bảo so với cô còn nghịch thiên hơn, thật sự là không thể so sánh, vì so. không bằng.

Nghĩ đến đây, Đạm Đài Thái Vũ Thần ít ít nhiều nhiều có chút nhụt chí.

Trần Gia Bảo tiếp tục: “Chờ tôi hồi phục rồi, sau đó sẽ chữa thương cho cô, sẽ có thể giảm thời gian hồi phục thương thế. của cô xuống còn hai ngày”

Đạm Đài Thái Vũ chỉ cảm thấy càng ngày càng bị đả kích,

nghẹn nửa ngày, mới miễn cưỡng nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo” Trần Gia Bảo lắc đầu, thật ra, y thuật của anh cao minh hơn võ thuật của anh rất nhiều, ít nhất, về phương diện võ thuật thì có rất nhiều người lợi hại hơn anh, t ít người có thể

nhưng về mặt y thuật, anh tự tin là sẽ có vượt qua được anh.

Đạm Đài Thái Vũ hơi suy tư, nói: “Đúng rồi, chờ thương thế của chúng ta khôi phục rồi thì lập tức rời khỏi đảo Hải Ninh đi, trước tiên trở về phái Koga, sau đó lại bàn bạc kỹ hơn.” “Trở về làm gì?” Trần Gia Bảo nhìn “Ngọc Tỷ Truyền Quốc” trong tay, khóe miệng nhếch lên một tia cười khẩy, nói: “Trần Gia Bảo tôi luôn có ân báo ân, có thù báo thù, chờ thương thế của tôi tốt lên, tôi sẽ cho Thiên Mệnh Âm Dương Sư một bất ngờ, để cho ông ta biết Trần Gia Bảo lợi hại thế nào!” Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, hoàn toàn hết nói nổi rồi, thôi vậ nếu Trần Gia Bảo muốn tìm Thiên Mệnh Âm Dương Sư báo thù, vậy mình cứ đi theo Trần Gia Bảo điên cuồng một lần đi, cũng không thể thật sự trơ mắt nhìn Trần Gia Bảo chết trong tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Nghĩ đến đây, cô bắt đầu nắm chặt thời gian ngồi xuống chữa trị vết thương.

Lại nói tới vào buổi sáng hôm sau, mặt trời mọc trên biển tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Terai Chika cả một đêm không ngủ, cô ấy đứng trên boong Tàu, nghe mười tiểu đội trưởng ở phía sau báo cáo, sắc mặt lạnh lùng đến đáng sợ, giận dữ khiển trách: “Một lũ vô dụng, tất cả đều là một lũ vô dụng, đến hai người bị thương

nặng chạy cũng không xa mà ngay cả hai trăm người cũng không †ìm được, tôi tốn nhiều tiền nuôi các cậu như vậy thì được lợi lộc gì hả?”

Vẻ mặt mười tiểu đội trưởng phía sau không khỏi lúng túng, không nói được một lời.

Trong mắt Terai Chika hiện lên từng vẻ nghiêm nghị, nói: “Truyền xuống mệnh lệnh của tôi, lại điều thêm cho tôi một tiểu đội hai trăm người nữa tới đây, nếu hôm nay còn không. tìm được Trần Gia Bảo thì ngày mai lại tiếp tục điều tới thêm Đội lính đánh thuê Liệt Ưng cho tôi, tôi không tin, tăng hơn một ngàn lính đánh thuê cũng không tìm được Trần Gia Bảo!”

“Đúng đúng…”

Kuwada Ikue nhanh chóng phản đáp lại, lau mồ hôi lạnh trên trán, sang bên cạnh gọi điện thoại xin người đến hỗ trợ.

Chương 2447

Takasugi Narumi bước ra khỏi cabin và nằm dài thoải mái ngắm mặt trời mới mọc trên biển phía đông, và thản nhiên hỏi: "Cô Terai, cô đã tìm thấy Trần Gia Bảo chưa?"

"Vẫn chưa" Trên khuôn mặt Terai Chika đang ủ rũ, nói.

"Tôi và hai trăm thủ hạ đã truy tìm cả một đêm, chỉ để tìm một Trần Gia Bảo bị thương nặng và Ngọc tỷ truyền quốc, nhưng lại không tìm ra manh mối gì, đúng là một đám ăn hại"

Ngoài Kuwada lkue đang gọi điện thoại, chín tiểu đội trưởng còn lại trông rất căng thẳng đến đổ mồ hôi trên trán. Takasugi Narumi cười nói: "Đảo Hải Ninh nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, hơn nữa có nhiều đỉnh núi, rừng rậm tươi tốt nên rất thích hợp để ẩn nấp. Rất khó để bao quát toàn bộ đảo Hải Ninh, vả lại người này còn là Trần Gia Bảo, Đàm Đài Thần Vũ và Ngọc tỷ truyền quốc. Nên không thể tìm thấy họ trong thời gian ngắn là điều dễ hiểu thôi."

Chín tiểu đội trưởng gật đầu liên tục, biết rằng Takasugi Narumi đang nói thay họ, tất cả đều nhìn Takasugi Narumi bằng ánh mắt biết ơn.

Vẻ mặt của Terai Chika dịu đi một chút, nói: "Những gì ngài Takasugi Narumi nói trùng khớp với ý của Terai tôi. Tôi cũng nghĩ rằng 200 người là quá ít, vì vậy tôi đã điều thêm 200 người nữa, hôm nay sẽ đến đảo Hải Ninh. Ngày mai, chúng tôi sẽ tiếp tục huy động thêm một nghìn lính tinh nhuệ nữa. Tổng cộng 1.400 người là đủ để bao phủ toàn bộ đảo Hải Ninh. Dù có đào sâu ba thước đảo Hải Ninh thì cũng sẽ tìm thấy Trần Gia Bảo và ngọc tỷ truyền quốc!

“Ngay cả lính tinh nhuệ cũng được điều đến đây. Cô Terai Chika thực sự rất hào phóng. Lần này Trần Gia Bảo có mọc. thêm cánh cũng khó thoát.”

Trong mắt của Takasugi Narumi cũng hiện lên tia kinh ngạc, đội lính đánh thuê Liệt Ưng là những lính đánh tinh nhuệ nhất ở Nhật Bản! không những trang bị tân tiến, mà lại kinh nghiệm phong phú. Có thể nói là xếp thứ mười trong toàn bộ lính đánh thuê trên thế giới, mà đoàn trưởng Kazama Hisito. của đoàn lính đánh thuê này, thực lực đã đến cảnh giới tông sư hậu kỳ!

Vì vậy, Takasugi Narumi tin rằng hôm nay không tìm thấy Trần Gia Bảo, thì ngày mai sau khi lính tinh nhuệ đến, nhất định sẽ tìm thấy Trần Gia Bảo.

Terai Chika nói: “Điều tôi lo là, thời gian trì hoãn càng lâu, thương tích của Trần Gia Bảo sẽ càng hồi phục. Trong trường hợp vết thương của Trần Gia Bảo được hồi phục, kể cả khi chúng ta tìm thấy Trần Gia Bảo, thì cũng khó để ngăn anh ta và ngọc tỉ truyền quốc trốn thoát.”

“Cô Terai không cần phải lo về điều này:” Takasugi Narumi mỉm cười: “Trần Gia Bảo đã bị thương bởi đại nhân Thiên Mệnh Âm dương sư. Đúng vậy, tôi đã chính mắt mình nhìn thấy Trần Gia Bảo đã bị thương nặng. Cộng thêm rơi từ độ cao vài trăm mét, chấn thương chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn.

Hơn nữa trên đảo không có thuốc chữa trị vết thương, vì vậy tôi có thể đảm bảo rằng trong vòng mười ngày, Trần Gia Bảo.

sẽ không thể đánh, và mười ngày là thời gian đủ để chúng ta tìm thấy Trần Gia Bảo rồi”

“Như vậy thì tốt quá rồi” Terai Chika thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, càng thêm phần tự tin bắt được Trần Gia Bảo!

Takasugi Narumi xuống ca bin và nói: “Bây giờ tôi cũng đi tìm dấu vết của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ để xem

liệu tôi có bỏ qua manh mối gì không.

Ngoài ra, đại nhân Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói rằng hôm nay sẽ bói thử tung tích và xem Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ còn sống hay chết, sau khi bói ra, xem có tin tức cụ thể nào, sau đó tôi sẽ thông báo cho cô.”

Chương 2448

“Vậy thì vất vả cho ông rồi Takasugi Narumi.” Terai Chika khẽ gật đầu và ra lệnh cho một trong những thuộc hạ của mình đưa Takasugi Narumi xuống tàu.

Không lâu sau, Terai Chika ra lệnh cho các tiểu đội trưởng. trước mặt tiếp tục đến đảo Hải Ninh để bắt Trần Gia Bảo. Vài giờ sau, 200 binh lính tinh nhuệ khác đã lên thuyền đến đảo Hải Ninh, và dưới sự chỉ huy của Terai Chika, họ cũng tham gia tìm và bắt Trần Gia Bảo.

400 lính tinh nhuệ với đạn thật đã gây hoang mang cho tất cả những khách du lịch bình thường trên tàu du lịch tại bến Tàu.

Đặc biệt là nhóm bạn bè cùng đi với Trường Dã Khoan Nhãn, bọn họ đã nhìn thấy Trường Dã Khoan Nhẫn đêm qua đi ra ngoài gặp Terai Chika sau đó không về, họ còn nghe thấy. tiếng súng, họ đã lờ mờ đoán rằng Trường Dã Khoan Nhẫn rất có thể là đã chết dưới họng súng của đối thủ, làm họ cả đêm không dám ngủ.

Hôm nay lại có thêm 200 tay súng có đạn thật đến đây, và việc kiểm soát tàu du lịch ở bến càng nghiêm ngặt, họ càng sợ hãi hơn, vì sợ rằng mình sẽ chết dưới họng súng của đối thủ sau nối gót Trường Dã Khoan Nhãn. Một số cô gái thậm chí còn sợ hãi đến nỗi bật khóc.

Tuy nhiên, sau khi Takasugi Narumi tìm kiếm quanh Thọ. Nam Phong vẫn không tìm thấy gì, ông ta thầm ngạc nhiên, lẽ nào Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ có thể chui xuống đất sao? Nếu không, tại sao không thể tìm thấy bọn họ ở bất cứ đâu?

Với những nghỉ ngờ trong đầu, ông ta bước lên đỉnh Thọ Nam Phong và đến Đông Chiếu Thần Cung.

Sau trận chiến kinh thiên động địa ngày hôm qua, Đông Chiếu Thần cung huy hoàng ban đầu đã đổ vỡ tan tành, những bức tường đổ nát khắp nơi. Có vô số vết nứt dài trên mặt đất và các bức tường. Toàn bộ ngôi Đông Chiếu Thần cung đổ nát, và có vẻ như nó sẽ không mấy mà sụp đổ. Ngay cả pho tượng Amaterasu linh thiêng nhất cũng đã vỡ tan tành, đầu tạc từ một tảng đá to nằm lăn lóc trên mặt đất, còn đâu uy nghiêm linh thiêng khi tham quan?

Trông vô cùng thê thảm!

Sau khi Takasugi Narumi đến Đông Chiếu Thần cung, ông ta đã nhìn thấy cảnh tượng này trước mắt mình.

Tuy nhiên, cả Đông Chiếu Thần cung đổ nát hay tượng thần Amaterasu bị phá hủy hoàn toàn đều không thu hút được sự chú ý của Takasugi Narumi.

Sau một đêm không gặp, khí tức của Thiên mệnh Âm Dương Sư đã đỡ đi rất nhiều, hiển nhiên vết thương trong người cũng đã đỡ nhiều, nhưng nước da ngày càng già đi, mái tóc. dài bạc trằng bạc phơ, cảm giác như đã già đi vài tuổi. Takasugi Narumi thầm sợ hãi, chỉ sau một đêm, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã già đi một chút, di chứng của "phản phệ" thật sự rất đáng sợ.

"Ngươi đến rồi?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã cảm nhận được sự xuất hiện của Takasugi Narumi, ông ta mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia sáng, nói: "Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ có tin tức gì không?"

Takasugi Narumi bước tới và dừng lại khi còn cách Thiên Mệnh Âm Dương Sư 5 mét, và kính cẩn nói: "Cô Terai Chika đã cử thêm 200 lính tinh nhuệ tiến hành tìm kiếm, nhưng

vân chưa tìm thấy Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ…"

” Vẫn chưa tìm ra tung tích của chúng sao? Bất kể thế nào, tôi muốn “ngọc tỷ truyền quốc” xuất hiện trước mặt tôi càng sớm càng tốt” Trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư phát ra một luồng sát khí mạnh mẽ.

Trán Takasugi Narumi lấm tấm mồ hôi lạnh, biểu cảm không

thay đổi, tiếp tục nói: “Đúng vậy, hôm nay cô Terai Chika đã điều động thêm 200 người. Nghe nói ngày mai sẽ có thêm 1000 lính tinh nhuệ đến cùng họ tìm kiếm tung tích của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ”

“Tôi muốn tìm thấy Trần Gia Bảo trong thời gian ngắn nhất. Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói với giọng hơi tức giận.

Chương 2449

“Bây giờ tôi sẽ bói một quẻ và tìm ra vị trí cụ thể của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư lấy trong túi ra một chiếc mai rùa và ba đồng xu cổ.

Takasugi Narumi tinh thần phấn chấn, vì sợ làm phiền Thiên Mệnh Âm Dương Sư, ông ta cũng không dám thở mạnh. Thiên Mệnh Âm Dương Sư đặt đồng tiền vào mai rùa, nhắm mắt lại và tập trung, giao tiếp âm dương của thế giới, đồng. thời bắt đầu lắc mai rùa trong tay.

“Rầm rập, rầm rập!”

Ba đồng xu cổ cứ va vào mai rùa phát ra âm thanh giòn giã đều đặn.

Âm thanh này rất bình thường, nhưng từ mai rùa của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, mơ hồ có cảm giác thần bí.

Takasugi Narumi cảm thấy tâm trạng của mình đã nhẹ đi rất nhiều, thậm chí còn có cảm giác giao tiếp với thế giới âm dương, thầm ngạc nhiên, thật sự rất tuyệt vời!

Đột nhiên, dường như có gì đó không ổn.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư cau mày, vẻ mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, tiếng rung mai rùa cũng mang đến cảm giác khó hiểu. Takasugi Narumi thầm ngạc nhiên. Chuyện gì đang xảy ra, có gì đó không ổn trong việc bói toán của Thiên Mệnh Âm Dương Sư sao?

Đột nhiên, trên lông mày của Thiên Mệnh Âm Dương Sư hiện lên một tia tức giận, ông ta ném cái mai rùa lên không trung.

Takasugi Narumi càng ngày càng ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư như thế này chuyện gì đã xảy ra sao?

“Cầm lấy cho tal”“Thiên Mệnh Âm Dương Sư khẽ khit mũi. Đột nhiên, sự thay đổi đột ngột xảy ra!

Nghe một tiếng “rầm”, mai rùa giữa không trung nứt ra, ba đồng tiền cũng rơi xuống.

Takasugi Narumi sửng sốt, sau đó nhanh chóng mở mắt ra nhìn đồng tiền, cố gắng nhìn rõ bát quái là gì, nhưng sắc mặt của ông ta cũng biến sắc khi nhìn thấy ba đồng tiền đang đứng thẳng tắp. Hoàn toàn không thể hiện được quẻ nào, và ngạc nhiên nói: “Làm sao chuyện này lại xảy ra được?”

“Ai đó đã chặn bí mật động trời và ngăn tôi tìm tung tích của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ” Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên khit mũi, một vệt máu chảy ra từ khóe miệng, và đôi mắt ẩn chứa đầy sự khó hiểu: “Kết quả là bị phản phệ dữ dội bởi thần chú, và nội thương nghiêm trọng.”

Takasugi Narumi nói trong kinh ngạc: “Thật không ngờ. Có

người có thể che chắn bí mật và can thiệp vào tính toán của Thiên Mệnh Âm Dương Sư sao? Ai mà mạnh mẽ như vậ Thiên Mệnh Âm Dương Sư lau máu trên khóe miệng, tức giận cau hai hàng lông mày và nói: “Nếu tôi đoán không sai, đây là sự can thiệp của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ. Từ lần đầu tiên tôi gặp cô ta, cô ta liền bao phủ trong mê vụ. Hết thảy chuyện này đều có liên quan đến cô ta. Thật là ghê †ởm. Chẳng qua, tôi có thể cảm giác được, cô ta và Trần Gia

Bảo vẫn còn trên đảo Hải Ninh, mà còn cách đây không xa!” Takasugi Narumi giật mình vội nói: “Ra vậy, tôi sẽ báo ngay cho cô Terai Chika, để cô ấy lục soát khắp các nơi trên đảo Hải Ninh!”

“Đợi đến ngày mai có 1.000 lính đánh thuê Liệt Ưng tham gia tìm Trần Gia Bảo là chuyện dễ dàng”

Chương 2450

Takasugi Narumi nói xong, liền muốn xoay người cáo lui. "Chờ đã" Tiếng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư vang lên phía sau ông ta.

Takasugi Narumi sửng sốt, vội vàng xoay người một lần nữa, cung kính nói: "Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân, ngài còn có chuyện gì sao?"

"Trước mắt ta rất cần "Ngọc Tỷ Truyền Quốc", chỉ có hơn một ngàn người tìm Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ, là quá chậm" Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói:

"Ta nhớ tổng cộng có 5.000 lính đánh thuê Liệt Ưng, chỉ điều tới 1000 người không đủ, ta muốn ngươi thông báo cho Terai Chika, ngày mai đem 5000 lính đánh thuê Liệt Ưng toàn bộ chuyển đến đảo Hải Ninh, để cho 5000 người này toàn bộ đi tìm Trần Gia Bảo!"

Ông ta chỉ có thể sống thêm một năm, lãng phí một ngày, sẽ bớt đi một ngày tuổi thọ, cơ hội trùng kích cảnh giới "Tiên Thiên" cũng càng ngày càng xa vời, cho nên ở tình huống hiện tại, Thiên Mệnh Âm Dương Sư không thể không sốt ruột.

Takasugi Narumi nhất thời buột ra tiếng nói: "Nhưng… Nhưng hầu hết các thành viên của lính đánh thuê Liệt Ưng đang làm nhiệm vụ ở nước ngoài, và bây giờ đã điều 1.000 người sang đây rồi."

Thiên Mệnh Âm Dương Sư trầm giọng nói: "Hiện tại dùng bất cứ giá nào cũng phải tìm được "Truyền Quốc Ngọc Tỷ", ta mặc kệ bọn họ ở nước ngoài thực hiện nhiệm vụ gì, bảo Terai Chika thông báo cho bọn họ, lập tức chấm dứt nhiệm vụ trở về

Nhật Bản. Ngày mai, ta muốn nhìn thấy 5.000 lính đánh thuê Liệt Ưng xuất hiện ở Hải Ninh, cho dù đem đảo Hải Ninh san bằng, cũng phải tìm được Trần Gia Bảo, giành lấy "Truyền quốc ngọc tỷ!"

"Cái này… Cái này…" Takasugi Narumi nói không nên lời. "Như thế nào, có vấn đề gì sao?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói với giọng đầy sát khí!

Nhất thời sau lưng Takasugi Narumi toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Không có không có, tôi liền đi thông báo cho Terai Chika, để cô ấy đem 5000 lính tinh nhuệ toàn bộ điều tới đây"

"Rất tốt, đi đi, nhất định phải tìm Trần Gia Bảo trong thời gian ngắn nhất, giành về "Truyền quốc Ngọc Tỷ"" Thiên Mệnh Âm Dương Sư xua xua tay, hạ lệnh.

"Vâng"

Takasugi Narumi đáp rồi đi ra ngoài Đông Chiếu thần cung, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sát khí vừa rồi trên người Thiên Mệnh Âm Dương Sư thật sự rất nặng, để ông ta có một loại cảm giác sẽ bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư giế t chết "Xem ra "Truyền quốc ngọc tỷ" mất, đã khiến Thiên Mệnh Âm Dương Sư điên cuồng, nếu như không tìm được "Truyền Quốc Ngọc Tỷ, thật không biết ông ta sẽ làm ra chuyện điên cuồng như thế nào, Trần Gia Bảo ơi Trần Gia Bảo, rốt cuộc ngươi đang trốn ở đâu đây?"

Takasugi Narumi lắc đầu, đi về phía bến tàu.

Không đề cập tới chuyện Terai Chika khi biết được muốn điều toàn bộ 5.000 lính đánh thuê Liệt Ưng tới là khiếp sợ cỡ nào. Lại nói đến ở Đại Lương, ở tổng bộ Vũ Nhược Uyên lo lắng một đêm không ngủ, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến nhan sắc xinh đẹp của cô ấy.

"Một đêm trôi qua, Trần Gia Bảo vẫn không có bất kỳ tin tức gì" Vũ Nhược Uyên trong lòng không ngừng lo lắng: "Trên đảo Hải Ninh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

“Chuyện gì đã xảy ra trên đảo Hải Ninh? Vì sao ngay cả Đạm. Đài Thái Vũ cũng không có tin tức gì, chẳng lẽ bọn họ thật sự chết trong tay Thiên Mệnh Âm Dương sư rồi sao?

Không được, ta không thể ngồi chờ, ta phải đi đến đảo Hải Ninh xem tình hình thế nào mới được”

Vũ Nhược Uyên liền đứng phắt dậy, đi ra ngoài.

Đúng lúc lga Tsuki đẩy cửa đi vào, phía sau bên ngoài đi theo là Koga Yiren.

Chương 2451

“Ôi, nhìn bộ dáng vội vàng đi ra ngoài của cô, có phải đã nghĩ thông suốt, định đi máy bay chạy về Việt Nam rồi không?” Iga Tsuki đứng ở cửa chặn đường Vũ Nhược Uyên, trêu chọc.

Vũ Nhược Uyên dừng bước, hừ lạnh một tiếng, nói: “Cô chủ tôi đây chính là yêu nghiệt của quỷ y môn nhà họ Vũ, chưa bao giờ biết hai chữ “chạy trốn viết như thế nào”

“Tôi lại thấy kỳ lạ” lga Tsuki chuyển ánh mắt tươi sáng, đánh giá Vũ Nhược Uyên, cười nói.

“Vậy thì cô vội vàng đi đâu?”

Vũ Nhược Uyên thản nhiên nói: “Tôi muốn đi đảo Hải Ninh” Lời này nói ra, lga Tsuki cùng Koga Yiren đều giật mình. “Cô muốn đi đảo Hải Ninh?” Iga Tsuki nghiêm mặt, nói:

“Cô muốn đi đảo Hải Ninh tự mình xác nhận tình hình của

Trần Gia Bảo sao?”

“Đúng vậy” Vũ Nhược Uyên ngẩng đầu nói: “Tôi vốn mang trọng trách của nhà họ Vũ, đi cùng Trần Gia Bảo đến Đông Đô, bây giờ Trân Gia Bảo không rõ sống chết, cho dù thế nào thì tôi cũng phải có một lời giải thích với nhà họ Vũ, ta phải đi Đảo Hải Ninh tự mình xác nhận tình hình của Trần Gia Bảo”

“Nếu như vậy, cô không cần đi đảo Hải Ninh nữa” Iga Tsuki kéo Vũ Nhược Uyên ngồi xuống ghế nói: “Cô ngồi xuống trước đi”

“Tại sao?” Vũ Nhược Uyên ngồi xuống, trong lòng có chút bất

mãn.

lga Tsuki nhìn về phía Koga Yiren, nói: “Hay là cô nói đi.”

Người Koga Yiren gật gật đầu, ho nhẹ hai cái, ngồi bên cạnh Vũ Nhược Uyên nói: “Lúc trước Giáp Hạ Lưu chúng ta từng hợp tác với Terai Chika, từng phái rất nhiều lính tinh nhuệ đi bảo vệ an toàn của Terai Chika.

Bởi vì một số nguyên nhân, Giáp Hạ Lưu và Terai Chika chấm dứt hợp tác, rút lại một lượng lớn lính tinh nhuệ, nhưng vẫn để lại một số trụ cột làm tình báo. Hôm qua Terai Chika điều gấp 200 lính tinh nhuệ lên đảo Hải Ninh để tìm kiếm tung tích của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, dựa vào điểm này thì chắc chắn hai người họ vẫn còn sống” “Tốt quá rồi!” Vũ Nhược Uyên thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nếu một ngày không nhìn thấy Trần Gia Bảo là vẫn không yên tâm.

lga Tsuki cười nói: “Ban đầu tôi tưởng cô định ngồi máy bay. về Việt Nam, bây giờ xem ra cô lại phải ở lại một thời gian

Một hồi Vũ Nhược Uyên không trả lời Iga Tsuki, mà đứng dậy. Làm Iga Tsuki giật mình, nói: “Cô làm sao nữa vậy? Chỉ đùa cô thôi mà”

“Chúng ta đều không biết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ bị thương như thế nào? Với lại nhiều người như vậy đang tìm tung tích của họ. Họ chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Giờ tôi lên đảo không chừng có thể giúp được họ.”

“Terai Chika phái nhiều người như vậy. Bây giờ cô mà lên đảo sẽ bị phát hiện, một khi bị phát hiện chỉ có đường chết”Iga Tsuki nói.

“Vũ Nhược Uyên tôi không sợ chết, ngoàiThiên Mệnh Âm Dương Sư, có nhiều Terai Chika tôi cũng không sợ,tóm lại là ý tôi đã quyết, cô đừng có khuyên tôi nữa, chỉ cần chuẩn bị cho tôi một chiếc thuyền để lên đảo là được”

lga Tsuki nói: “Đạm Đài Thái Vũ đi cùng Trần Gia Bảo để đấu

với Thiên Mệnh Âm Dương Sư bây giờ cô cũng muốn đi giúp. Trần Gia Bảo. Vấn đề ở chỗ, cả cô và Đạm Đài Thái Vũ miệng đều nói muốn giết Trần Gia Bảo nhưng hành động lại hoàn toàn ngược lại, tôi thật sự không biết Trần Gia Bảo có mê lực gì để hai người vừa yêu vừa hận như vậy nữa”

Chương 2452

Vũ Nhược Uyên thì không cần phải nói, từ hôm qua đến giờ cô ấy lo lắng cho Trần Gia Bảo cả đêm không ngủ.

Còn Đạm Đài Thái Vũ vì giúp Trần Gia Bảo mà mỗi người một kiếm đấu với Giáp Hạ Lưu. Hôm qua lại cùng Trần Gia Bảo đấu với Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

lga Tsuki cũng không biết Đạm Đài Thái Vũ có ý gì với Trần Gia Bảo hay không?

“Tôi không có tình cảm gì với anh ta, cô nói xong chưa? Xong rồi thì giúp tôi chuẩn bị thuyền để lên đảo”

“Đợi đã..” Đột nhiên Koga Yiren lên tiếng.

Vũ Nhược Uyên nhìn Koga Yiren: “Sao! Cô cũng muốn khuyên tôi à?”

“Tôi cũng muốn lên đảo, tôi sợ chị Đạm Đài Thái Vũ gặp nguy hiểm!”

Iga Tsuki lắc đầu: “Hai người hết thuốc chữa rồi, hai người đã quyết định lên đảo thì tôi đành miễn cưỡng lên đảo cùng với hai người vậy”

Vũ Nhược Uyên nhìn Iga Tsuki nói: “Cô không cần phải mạo. hiểm lên đảo cùng chúng tôi”

“Nếu tôi không đi cùng hai người thì Giáp Hạ Lưu chúng tôi là tham sống sợ chết à? Hơn nữa 400 lính tỉnh nhuệ trong mắt tôi không là gì cả. Được rồi, cứ quyết định vậy đi” Iga Tsuki đứng dậy: “Bây giờ lên sẽ gặp nhiều khó khăn. Bởi vì thuyền để lên

đảo đã bị Terai Chika trưng dùng cho việc điều lính tinh nhuệ lên đảo hết rồi. Bây giờ làm mới một chiếc thuyền cũng phải ít nhất một ngày"

"Phải đợi một ngày nữa à?" Vũ Nhược Uyên nói.

Dù không hài lòng nhưng Vũ Nhược Uyên biết rõ nguyên nhân nên cũng đành gật đầu nói: "Đành vậy, đợi một ngày thì đợi một ngày, vừa hay hôm nay tôi chuẩn bị chút độc dược để chúng ta phòng thân"

"Vậy nhé, sáng sớm mai chúng ta cùng lên đảo"

Chỉ là họ không ngờ rằng, ở trên đảo bây giờ không phải chỉ là 400 lính tinh nhuệ nữa mà là 5000 lính tinh nhuệ, cùng với một vị Kazama Hisito Tông sư hậu kỳ và Takasugi Narumi cảnh giới truyền kỳ sơ kỳ.

Lần này đi, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp!

Ngay lúc mà đội thuyền của Iga Tsuki chuẩn bị tiến vào đảo Hải Ninh đằng trước, trong một khu rừng trúc thanh tịnh đẹp đẽ ở Nhật Bản, Kiếm Thánh Takezo Mari đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá, vừa hô hấp thổ nạp với lợi kiếm phía trước vừa nghe Akimato Masako mệnh thuật lại chuyện xảy ra bên trong Đông Chiếu Thần Cung đảo Hải Ninh.

"Dựa theo tin tức của Terai Chika cung cấp, ngày hôm qua Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã đánh một trận với Thiên Mệnh Âm Dương Sư ở Đông Chiếu thần cung. Bản thân hai người đã bị trọng thương, rơi xuống vách núi đen mất tích, bây giờ Terai Chika đang dẫn theo mấy trăm người điên cuồng tìm kiếm tung tích của Trần Gia Bảo trên đảo Hải Ninh"

Akimato Masako nói tới đây tạm thời dừng lại, cô ta biết, ân sư nhất định sẽ có lời muốn nói. Quả nhiên, Takezo Mari mở mắt ra, vẻ mặt có chút kỳ quặc, nói:

"Trần Gia Bảo đã tiếp nhận ước chiến của †a, vậy mà còn đi Đông Chiếu thần cung, khiêu khích Thiên Mệnh Âm

Dương Sư nổi danh ngang ta. Ta thật sự không biết nên khen ngợi cậu ta can đảm hơn người, hay là nên hạ thấp cậu ta là một kẻ điên không biết trời cao đất dày là gì đây.

Có điều, cậu ta có thể đào thoát khỏi tay của Thiên Mệnh Âm Dương sư vẫn là nằm ngoài dự liệu của ta, xem ra lúc trước ta vẫn còn coi thường cậu ta. Đúng rồi, Thiên Mệnh. Âm Dương Sư đâu, tình huống của ông ta hiện tại thế nào?" Nói tới đây, Takezo Mari nhịn không được cười châm biếm, Thiên Mệnh Âm Dương Sư và ông ta nổi danh là cường giả "truyền kỳ hậu kỳ", đánh bại Trần Gia Bảo và "truyền kỳ sơ kỳ" Đạm Đài Thái Vũ chẳng qua chỉ là nhấc tay chỉ lao, làm sao có thể bị thương được cơ chứ?"

(®)Nhấc tay chỉ lao: việc nhỏ không đáng kể.

Chương 2453

“Nghe nói…” Akimato Masako hơi ngập ngừng, nói: “Nghe nói bản thân Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng bị trọng thương, thậm chí… thậm chí còn sử dụng tới Vẫn mệnh thuật mới miễn cưỡng giữ lại được tính mạng”

“Cái gì? Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã thi triển ra Vẫn mệnh thuật à?” Cho dù ông ta đã sớm nhìn quen sóng to gió lớn, tâm tính cũng không xem trọng tháng thua, nhưng khi nghe được những lời của Akimato Masako vẫn nhịn không được xúc động. “Âm” một cái đứng dậy, thậm chí ngay cả lợi kiếm cắm trong tảng đá trước mặt ông ta cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt, phát ra âm thanh “ong ong” của kiếm.

Rừng trúc xung quanh bị âm thanh của kiếm phát ra ảnh hưởng, toàn bộ ngã trái ngã phải, bởi vậy có thể thấy được trong lòng ông ta xúc động mãnh liệt cỡ nào!

Đây cũng là lần đầu tiên Akimato Masako nhìn thấy ân sư để lộ cảm xúc ra ngoài như thế, cô ta trước tiên hoảng sợ, sau đó mới vội vàng nói: “Đây là những lời do chính miệng Terai Chika nói, hoàn toàn chính xác”

“Không thể tin được, thật đúng là không thể tin được” Takezo Mari ngạc nhiên nói: “Vẫn mệnh thuật là thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, một khi thi triển ra Vẫn mệnh thuật, trừ khi ông ta có khả năng trong vòng một năm đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên, nếu không ắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư vậy mà bị ép phải thi triển ra “Vẫn mệnh thuật”, thật sự là khiến cho người khác phải khiếp sợ. Chẳng lẽ thực lực của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ

đã đạt tới tình trạng còn mạnh mẽ hơn so với cường giả "truyền kỳ hậu kỳ" rồi sao? Ngày hôm qua ở Đông Chiếu thần cung. rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Theo như lời của Terai Chika nói, dựa trên cảnh giới võ đạo. Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ vẫn còn kém xa so với Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nhưng võ học mà hai người bọn họ học lại vượt xa tưởng tượng của người bình thường. Ngay từ đầu cho dù hai người bọn họ có liên thủ cũng bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư đè ép mà đánh, thậm chí Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ còn bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư sử dụng "Đoạn Hồn Thuật" giam cầm tại chỗ, nhưng mà.."
"Nhưng mà thế nào?" Takezo Mari vội vã truy hỏi.

Theo ông ta được biết, một khi trúng phải "Đoạn Hồn Thuật", Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ chỉ còn nước trở thành dê bị làm thịt, không còn sức lực phản kháng. Có điều dưới tình huống như vậy mà Thiên Mệnh Âm Dương Sư còn bị ép thi triển ra "Vẫn mệnh thuật", loại chuyện tình không thể tưởng tượng nổi như thế này làm cho Takezo Mari càng thêm gấp gáp muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Akimato Masako cung kính nói: "Dựa theo lời Terai Chika thuật lại thì Takasugi Narumi đã nói, trong thời khắc mấu. chốt Trần Gia Bảo đã thi triển ra một chiêu kiếm thức gọi là Liệt Địa Kiếm…"

"Liệt Địa Kiếm à?" Takezo Mari hơi ngạc nhiên: "Mới nghe lần đầu, nhưng mà tên này cũng rất khí phách"

"Không chỉ mỗi cái tên có khí phách, mà chiêu thức còn khí phách hơn nữa, theo như lời Takasugi Narumi nói, đây là chiêu kiếm hoàn mỹ nhất, đỉnh cấp nhất, huyền diệu nhất mà đời này ông †a từng gặp, có thể nói là chiêu kiếm vô thượng đỉnh phong.

Sau khi Trần Gia Bảo thi triển ra "Liệt Địa Kiếm", chẳng những phá tan được sự trói buộc của "Đoạn Hồn Thuật" mà còn khiến cho Thiên Mệnh Âm Dương Sư phải thi triển ra "Vân mệnh thuật" bảo mệnh.

Trần Gia Bảo cũng vì một lần thi triển ra "Liệt Địa Kiếm" mà tiêu tốn rất nhiều chân nguyên, không có sức phản kháng, dưới sự bảo vệ của Đạm Đài Thái Vũ thoát khỏi Đông Chiếu thần cung, từ trên vách núi nhảy xuống, trước mắt không rõ. sống chết"

"Kiếm pháp hoàn mỹ nhất, đỉnh cấp nhất, huyền diệu nhất.. " Takezo Mari nhìn về phía trường kiếm trước người, đột nhiên "Keng" một tiếng rút kiếm ra, đưa tay vuốt v e thân kiếm, giống như đang vuốt v e người vợ của mình, nói: "Ta từ khi sinh ra cho tới cuối đời, đều theo đuổi đỉnh cấp kiếm đạo, nhưng mà trăm năm trôi qua, kiếm đạo của ta chỉ mới được xưng là đỉnh cấp.

"đại thành" mà thôi, vẫn còn xa mới đạt tới cảnh giới

Chương 2454

Không ngờ, kiếm pháp hoàn mỹ nhất, đỉnh cấp nhất lại được. Trần Gia Bảo chính tay thi triển ra. Hết lần này tới lần khác. cậu ta cũng chỉ là một thiếu niên hai mươi tuổi mà thôi, như vậy xem ra, một đường trên cảnh giới kiếm đạo này, ta đã thua bởi cậu ta, hơn nữa còn thua rất nhiều"

Dứt lời, Takezo Mari bùi ngùi than thở, lộ rõ sự cô đơn quạnh quẽ.

Rừng trúc bên cạnh dường như cũng bị sự cô đơn của ông †a cảm động, lá trúc rơi rụng lả tả, càng tăng thêm vẻ thê lương hiu quạnh.

Akimato Masako giật mình kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô †a nhìn thấy ân sư kiêu ngạo tự phụ chủ động thừa nhận ở trên kiếm đạo không bằng người khác, vội vã nói: "Liệt Địa Kiếm mà Trần Gia Bảo thi triển ra chẳng qua chỉ là lời nói miệng của Takasugi Narumi mà thôi. Mặc dù Takasugi Narumi đã gần tới cảnh giới "truyền kỳ sơ kỳ" nhưng bản thân ông ta vẫn là âm dương sư, ánh mắt ở trên con đường kiếm đạo chuyên nhất so với ân sư vẫn còn kém xa.

Cho nên ông ta ở giữa mới đánh giá phóng đại kiếm thức. Liệt Địa kiếm là hoàn mỹ nhất, đỉnh cấp nhất, huyền diệu nhất. Cái này cũng không hẳn là chính xác, đồ nhi cho rằng, phóng mắt nhìn khắp toàn bộ Nhật Bản, chỉ có kiếm pháp của ân sư mới đích thực là hoàn mỹ nhất, đỉnh cấp nhất, huyền diệu nhất, hơn nữa đương thời cũng sẽ không có người thứ hai làm được như vậy"

Takezo Mari nhịn không được bật cười, nói:

“Con không không cần phải tới nịnh nọt ta, ta luyện tập kiếm đạo cả đời, còn chưa tới mức lòng dạ hẹp hòi tới nỗi không chịu thừa nhận bản thân không bằng Trần Gia Bảo.

Tuy rằng ta không có tận mắt nhìn thấy cậu ta thi triển Liệt Địa Kiếm, nhưng mà cậu ta lại có thể dùng cảnh giới “Bán bước truyền kỳ” ép Thiên Mệnh Âm Dương Sư phải dùng đến Vẫn mệnh thuật, kiếm thức huyền diệu thần kỳ như thế, ta là còn xa mới bằng, ít nhất ta tự hỏi bản thân không thể làm được đến trình độ như cậu ta vậy.

Cho nên, chỉ dựa vào “Liệt Địa Kiếm”, ta thừa nhận cảnh giới kiếm đạo của cậu ta còn trên cả ta”

Ông ta cũng không biết Trần Gia Bảo còn giữ lại một chiêu “Thiên Kiếm”, hơn nữa uy lực so với Liệt Địa Kiếm còn mạnh hơn nhiều. g không mà nói, ông ta nhất định sẽ thu hồi lời đánh giá phía trên, để dành ngược lại cho “Thiên Kiếm” “Ân sư khí độ rộng rãi, lòng dạ bao la, đồ nhi bội phục vạn phần” Trong lòng Akimato Masako dâng lên một cỗ xúc động, ân sư đã là “Kiếm Thánh” danh chấn thiên hạ mà lại có thể chính miệng thừa nhận trên kiếm đạo còn không bằng một hậu bối, cái này ngoại trừ lòng dạ rộng rãi ra còn cần phải có lòng trung thành tuyệt đối đối với đỉnh cấp kiếm đạo mới có thể làm được”

“Đáng tiếc chính là…” Takezo Mari ngậm ngùi than thở, nói: “Kiếm thức thần kỳ như vậy, ta vẫn chưa có cơ hội gặp được. Mà ước chiến giữa ta và Trần Gia Bảo có lẽ cũng không còn cơ hội tiến hành nữa rồi.”

Akimato Masako ngạc nhiên nói: “Mặc dù Trần Gia Bảo. sống chết không rõ, nhưng không hẳn là không có cách nào trốn được. Mười ngày sau mới là ngày mà ngài và Trần Gia Bảo ước chiến, ngài vẫn còn có cơ hội nhìn thấy Liệt Địa Kiếm của Trần Gia Bảo…”

“Chỉ hy vọng được như thế” Trong mắt Takezo Mari hiện lên một tia khao khát cuồng nhiệt, nói: “Nếu như ta có thể nhìn thấy Liệt Địa Kiếm của Trần Gia Bảo, nói không chừng sẽ có

thể đạt được cảm ngộ mới trên phương diện kiếm đạo, nâng cao kiếm đạo của bản thân lên một bậc. Trần Gia Bảo, cậu cũng đừng có làm cho tôi thất vọng đấy nhé!"

Dứt lời, ông ta vung nhẹ lợi kiếm trong tay, âm thanh của kiếm vang lên, vọng khắp cả rừng trúc.

"Vậy đồ nhi trước hết chúc mừng ân sư!" Akimato Masako. cáo từ rời đi, trong lòng thầm nghĩ, Trần Gia Bảo, anh nhất định phải sống sót mới được, bởi vì ân sư còn đang chờ giết anh để diệt trừ tâm ma, nhân cơ hội đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên!

Lại nói ở trên đảo Hải Ninh, ở giữa vẫn còn đang tiếp tục điều tra về Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Lần này Terai Chika tổng cộng chỉ huy hơn bốn trăm người, mở rộng phạm vi tìm kiếm ra gấp đôi. Hơn nữa cũng cẩn thận điều tra từng cái địa điểm, nhất là những chỗ sâu bên trong rừng cây, khe núi hang động và những nơi thích hợp ẩn nấp đều là trọng điểm lục soát của bọn họ, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra được Trần Gia Bảo!

Chương 2455

Trong khi đám người trên mặt đất đang hừng hực khí thế điều tra trên diện rộng, ở trong một cái hố ngũ sắc dưới chân bọn họ, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đang nhàn nhã thoải mái trốn ở bên trong, hoàn toàn không cần lo lắng bị đám người kia phát hiện.

Trãi qua một đêm liên tục ngồi xuống chữa thương, Trần Gia Bảo không ngừng vận chuyển Tiên Vũ Hợp Tông Quyết hấp Thu thiên địa linh khí, chân nguyên trong cơ thể đã khôi phục. được hơn phân nửa.

Sau đó, dưới ánh mắt tò mò của Đạm Đài Thái Vũ, anh lại lấy ngân châm từ trong túi tiền ra, thi triển Thiên Hành Cửu Châm chữa trị thương thế cho bản thân. Đợi đến lúc chiêu tối, thương thế của anh gần như đã hoàn toàn hồi phục. Không nhiều không ít, thời gian vừa đúng một ngày rưỡi! Tuy Đạm Đài Thái Vũ không nói gì nhưng vẫn bội phục, y Thuật thần kỳ như thế, đúng là lần đầu nghe được, lắc đầu nói: "Về sau nếu như tôi muốn giết anh mà nói, nhất định phải ở ngay mặt xác định anh đã chết hẳn. Nói cách khác, chỉ cần một đến hai ngày thời gian là anh đã có thể khôi phục hoàn toàn như vậy, thật sự rất đáng sợ"

"Đáng tiếc, ngày đó vĩnh viên sẽ không tới!" Anh ngửa mặt lên trời cười to, cầm lấy ngân châm, đi tới trước người Đạm Đài Thái Vũ, nói: "Bây giờ đến lượt cô"

"Cái gì?" Cô ta theo bản năng hỏi, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

"Đương nhiên là chữa trị thương thế cho cô rồi" Giọng điệu anh không cho phép từ chối, nói: "Quay người sang chỗ khác.

“Hả? À à..” Lúc này Đạm Đài Thái Vũ mới kịp phản ứng, nghe lời quay người sang chỗ khác, bóng dáng uyển chuyển dịu dàng đưa lưng về phía anh, thân hình yểu điệu lộ rõ khiến cho lòng người không khỏi xao động.

Nhất là ở một nơi nhỏ hẹp như thế này, lại là cô nam quả nữ sống chung một chỗ, càng dễ làm cho người ta nảy sinh ý nghĩ khác thường.

“Sao vậy?” Đạm Đài Thái Vũ đợi một hồi, phát hiện anh không có động tác, nhịn không được mở miệng hỏi.

“Không có gì, cô có thể đưa lưng về phía tôi chứng tỏ cô thực sự tin tưởng tôi, cho nên tôi mới cảm thán. Cô và tôi trong lúc này vậy mà vẫn còn tin tưởng lẫn nhau, giúp đỡ nhau qua ngày, đời người gặp gỡ phát triển được đến mức này, thật sự là nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người” Anh tùy tiện đưa ra một cái cớ, hít sâu một hơi, áp chế ý niệm muốn khinh bạc trong lòng, tay cầm ngân châm điểm chỉ như bay, sau mấy hơi thở, năm cây ngân châm đã đâm vào đại huyệt sau lưng Đạm Đài Thái Vũ.

Đạm Đài Thái Vũ lập tức cảm nhận được một luồng khí nóng xuôi theo huyệt đạo tiến vào cơ thể, điều động dân đường cho chân nguyên trong cơ thể cô ta, không ngừng tẩm bổ kinh mạch và ngũ tạng bị thương. Trong lòng cô ta âm thầm ngạc nhiên về y thuật của Trần Gia Bảo, đồng thời mở miệng nói:

“Đời người gặp gỡ một nửa là do trời định, một nửa là do người chọn, lúc tôi lựa chọn giết anh thì thật sự muốn giế t chết anh, mà lúc tôi lựa chọn giúp đỡ anh, cũng là thật sự muốn giúp anh.

Chẳng qua là trời cao đã cho tôi thêm một cơ hội lựa chọn, chính là được giống như hiện tại. Ông trời cho tôi và anh gặp gỡ nhau tại Nhật Bản, mà anh và tôi đều tự mình lựa chọn để cho cả hai tín nhiệm lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng mà, nói không chừng một lúc nào đó, tôi và anh hai

người lại tiếp tục đao kiếm chĩa vào nhau, trở lại trạng thái giương cung bạt kiếm”

Nói tới đây, Đạm Đài Thái Vũ trầm mặt xuống, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Chương 2456

“Ha haI” Trần Gia Bảo cười khẽ một tiếng, nói: “Nhìn không. ra đấy, tuổi của cô vẫn còn trẻ, vậy mà lại có thể hiểu biết sâu sắc về cuộc đời như vậy”

“Đơn giản là vì tâm tư của tôi hơi đơn thuần hơn so với những người khác, cho nên mới có thể hiểu được đạo trời, mở mang trí tuệ mà thôi, không có liên quan gì đến tuổi tác cả”

Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, cảm thấy thương thế trong cơ thể liên tục chuyển biến tốt lên, tiếp tục nói: “Cho nên có đôi khi †ôi rất hiếu kỳ, anh rõ ràng có nhiều tâm tư hơn bất kỳ ai, theo lý mà nói, điều này sẽ gây cản trở cho việc nâng cao võ đạo, nhưng mà tốc độ đột phá cảnh giới của anh lại nhanh tới mức khiến cho người khác phải lếu lưỡi, thật sự làm cho. †ôi nghĩ mãi mà không thông”

Sau khi anh thi châm xong, bàn tay anh đặt ở giữa lưng Đạm Đài Thái Vũ, xuất ra một luồng chân khí, gia tăng tốc độ chữa trị thương thế cho cô ta, cười thần bí nói: “Xem như dựa trên phần sinh tử chi giao giữa hai chúng ta, tôi cam đoan với cô, không lâu nữa, cô sẽ biết nguyên nhân vì sau tốc độ đột phá của tôi lại nhanh như vậy”

Đạm Đài Thái Vũ sửng sốt, lập tức cười an nhiên, vuốt cằm nói: “Tôi mỏi mắt mong chờ”

Tiếp theo, ở dưới “Thiên Hành Cửu Châm” của anh chữa trị, nội thương của Đạm Đài Thái Vũ dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ chuyển biến tốt lên nhanh chóng.

Đợi đến khi trời tối, thương thế của cô ta gần như đã sắp hoàn toàn khỏi hẳn, nhanh hơn hẳn so với dự tính ban đầu của cô ta

là cần phải có thời gian ba ngày mới có thể khôi phục lại thương thế, dưới sự trợ giúp của anh đã rút ngắn thời gian lại còn chưa tới hai ngày.

Đương nhiên, đây cũng là vì anh cần phải chữa thương cho bản thân mình trước thời hạn, không có năng lực dư thừa đi cứu chữa cho Đạm Đài Thái Vũ. Nếu không phải như vậy mà nói thì ngay từ đầu anh đã lập tức thi triển "Thiên Hành Cửu Châm", lúc đó tốc độ khôi phục thương thế của cô ta sẽ còn nhanh hơn nữa!

Chính điều này làm cho Đạm Đài Thái Vũ càng thêm thán phục y thuật thần kỳ của anh.

Anh nhổ ngân châm trên người Đạm Đài Thái Vũ ra, thu hồi vào trong hộp gấm, chỉ nghe thấy cô ta chân thành tán thưởng nói: "Cảm ơn, y thuật của anh rất cao minh"

"Quá khen, quá khen" Anh khoác tay, "Khiêm tốn" nói: "Trình độ miễn cưỡng cũng có thể sánh ngang với đệ nhất thiên hạ đi"

Ặc…

Ở trong ấn tượng của Đạm Đài Thái Vũ, anh vẫn như cũ điên cuồng thô bạo ung dung tự đắc, thái độ nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt. Bây giờ bất chợt nhìn thấy anh lượt bớt, lộ ra dáng vẻ "đậu bỉ" này, không khỏi sửng sờ một chút.

Sau đó, Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, đi đến trước mặt Kiếm Thu Thủy đang cắm xuyên qua mặt đất, đưa tay nắm lấy chuôi kiếm.

Nhất thời, hào quang ngũ sắc trên Kiếm Thu Thủy càng thêm chói mắt, Đạm Đài Thái Vũ nói: "Thương thế của anh đã sắp hoàn toàn khỏi hẳn, tiếp theo chúng ta phải làm gì đây? Phải đi tới Đông Chiếu thần cung hay là còn có kế hoạch khác?"

"Tiếp theo à?" Anh cười nói: "Tiếp theo đương nhiên là phải tiếp tục ở tại chỗ này rồi" "Hả?" Đạm Đài Thái Vũ hơi khó

hiểu, nói: “Trước đó không phải anh đã nói là muốn tìm Thiên Mệnh Âm Dương Sư báo. thù hay sao? Bây giờ thương thế của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại khái vẫn còn chưa có hồi phục, chúng ta đơn độc chiếm lấy tiên cơ, tiếp theo chính là thời cơ tốt nhất để đi tìm ông ta báo thù”

“Đương nhiên là tôi muốn báo thù rồi, nhưng mà báo thù cũng chia ra làm rất nhiều loại, vào lúc mà đối phương hăng hái nhất mới lóe lên, lớn tiếng thu hoạch, vào lúc mà đối phương kiêu ngạo trên lĩnh vực của mình nhất thì lại đường đường chính chính đạp kẻ đó xuống, khiến cho đối phương bị đả kích nặng nề. Cô không biết là chỉ có dùng cách thức như vậy báo thù thì mới đủ sảng khoái, mới đủ giải hận hay. sao?”

“Đúng là rất hả giận, nhưng mà…”

Chương 2457

Đạm Đài Thái Vũ khẽ chớp đôi mi thanh tú, lo lắng nghĩ, vẫn là lắc đầu nói: "Thiên Mệnh Âm Dương Sư rất kiêu ngạo, ông †a hẳn là thực lực cảnh giới "truyền kỳ hậu kỳ", nếu như muốn đường đường chính chính đánh bại ông ta, vậy thì phải chờ ông ta hồi phục thương thế"

"Nhưng mà, dựa vào thực lực trước mắt của chúng ta, rất khó ở trong chiến đấu chính diện đường đường chính chính đánh bại ông ta. Vạn nhất Thiên Mệnh Âm Dương Sư còn có bí thuật nào đó có thể phá giải Liệt Địa Kiếm của anh, vậy thì đến lúc đó, chúng ta còn có thể bị trọng thương hấp hối lần thứ hai… Thậm chí là kết cục chết ngay tại chỗ"

Đạm Đài Thái Vũ hoàn toàn không có khả năng tiếp thu cách thức báo thù của anh.

"Cho nên.." Anh giơ nắm đấm lên, ánh mắt hăng hái, tràn đầy tự tin nói: "Chúng ta chỉ cần lập tức đột phá cảnh giới của chính mình, đề cao thực lực của bản thân, ví dụ như nói, tôi sẽ ở trong thời gian ngắn nị chính xác mà nói là trong vòng vài ngày, đột phá thực lực lên "cảnh giới truyền kỳ""

Đợi đến lúc đó, cho dù là Vô Cực Quyền hay là Trảm Nhân Kiếm, uy lực đều sẽ tăng trưởng theo cấp độ lũy thừa, cho dù không địch lại Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng thì cũng sẽ không đến nỗi không có chiến lực chiến một trận. Hơn nữa cô và tôi liên thủ, muốn chính diện chiến thắng Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng không phải là chuyện không có khả năng"

Đạm Đài Thái Vũ hoàn toàn bị những lời này của anh làm cho khiếp sợ, nhịn không được thốt ra: "Anh đề xuất cái chuyện đùa gì vậy, đừng tưởng rằng anh bây giờ đang ở cảnh giới

“Bán bước truyền kỳ” mà thực sự tưởng rằng khoảng cách tới “cảnh giới truyền kỳ” chỉ kém nửa bước thôi đấy nhé”

Ở “Bán bước truyền kỳ” và “truyền kỳ” chân chính có khoảng cách rất lớn, thậm chí là giống như khe rãnh của trời đất, vô số thể loại tài năng tuyệt thế đến cuối cùng cả đời đều không có cách nào bước qua được. Nếu như không có cơ duyên đặc thù kèm theo cảm ngộ thì tuyệt đối không có khả năng chỉ trong vài ngày đã đột phá lên cảnh giới truyền kỳ. “Chẳng lẽ cô đã quên những lời trước đó chúng ta đã nói rồi hay sao? Không phải cô đã nói, cô rất hiếu kỳ vì sao cảnh giới của tôi đột phá nhanh như vậy à? Rất nhanh thôi, tôi sẽ dùng hành động thiết thực, trong thời gian ngắn đột phá tới “cảnh giới truyền kỳ” để nói cho cô biết đáp án chân chính” Anh dứt lời, khêu mi, lập tức dựa tường ngồi xuống đất, đóng mất lại.

Đạm Đài Thái Vũ tò mò nói: “Anh đây là đang luyện công đột phá hay sao, dáng vẻ hiếu kỳ quái lạ quá”

“Không phải, tôi tính toán ngủ một giấc trước”

Câu trả lời nằm ngoài dự kiến khiến cho khuôn mặt tươi cười của Đạm Đài Thái Vũ hơi ửng đỏ, vậy mà còn nhầm dáng ngủ của anh thành ra đang luyện công, đúng là mất mặt thật.

Anh mở mắt ra, thần sắc quái dị nói: “Đã qua hai ngày chưa từng chợp mất ngủ, chẳng lẽ cô không thấy khổ sở gì hay sao?”

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ càng thêm xấu hổ, mạnh mẽ quay người sang chỗ khác, lạnh lùng thốt lên: “Không cần, tôi có thói quen ngồi thay cho ngủ”

“Lợi hại, lợi hại” Anh nhún nhún vai, một lần nữa nhắm mắt lại, nói: “Tôi ngủ đây, phiền cô tối nay lưu ý hành động của đội ngũ tuần tra, đợi ngày mai sau khi đi ra ngoài kiếm chút thức ăn lấp đầy bụng xong, tôi sẽ bắt đầu chính thức đột phá”

Đạm Đài Thái Vũ gật gật đầu, hít sâu một hơi, một lần nữa ngồi xếp bằng phía trước Kiếm Thu Thủy bắt đầu nhập định.

Một đêm không nói chuyện

Ngày hôm sau, dưới yêu cầu của Terai Chika, lính đánh thuê Liệt Ưng gần như đã chạy hết tới Đảo Hải Ninh, chẳng những có hơn 5000 lính đánh thuê trang bị đầy đủ lên đảo lùng bắt Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ mà lính đánh thuê Liệt Ưng còn điều động hơn mười cái phi cơ trực thăng, lượn vòng quanh bầu trời của Đảo Hải Ninh, lấy xu thế từ trên cao nhìn xuống, điều tra tung tích của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Chương 2458

Giờ phút này, ở trên boong một chiếc du thuyền tại bến tàu, ngoại trừ Terai Chika cùng Takasugi Narumi, ở bên ngoài còn có một người đàn ông dáng người lực lưỡng mặt quân trang đang đứng. Người đàn ông kia cao lớn vạm vỡ, đang thưởng thức một cây mã tấu sắc bén trong tay, cả người tản ra một loại sức bật cường đại.

Diện mạo anh ta bình thường, nhưng ánh măắt đặc biệt lợi hại, trên mũi anh ta còn có một vết sẹo do dao chém lệch về phía dưới, nhưng cái này cũng không có chút nào ảnh hướng tới vẻ bề ngoài của anh ta, ngược lại càng tăng thêm một loại sức hút của đàn ông hoang dã

“Kazama Hisito, lần này anh làm tốt lắm” Terai Chika vẫn mặc trang phục màu đen như cũ, dùng kính viễn vọng nhìn rất nhiều phi cơ trực thăng đang lượn quanh trên không trung đảo Hải Ninh, tán thưởng nói: “Tài tình ở chỗ chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã có thể cưỡng chế dẫn hơn 5000 lính đánh thuê Liệt Ưng toàn bộ triệu tập đến đây, cũng chỉ: có anh mới có năng lực như vậy. Xem ra lúc trước bổ nhiệm anh thành đội trưởng đội lính đánh thuê Liệt Ưng là quyết định hoàn toàn chính xác.”

Lính đánh thuê Liệt Ưng là do hoàng thất Nhật Bản bỏ vốn thành lập, sau này giao lại cho Terai Chika phụ trách quản lý. Nói cách khác, Terai Chika là người lãnh đạo trực tiếp của đội lính đánh thuê Liệt Ưng.

Người đàn ông mặc quân trang kia đúng là đội trưởng Kazama Hisito của đội lính đánh thuê Liệt Ưng, đồng thời cũng là một vị cường giả Tông Sư Hậu Kỳ, có tên tuổi cực kỳ vang dội ở trong giới lính đánh thuê quốc tết

Kazama Hisito vừa thưởng thức mã tấu, vừa cười lạnh nói: "Tôi thật sự lấy làm lạ, chỉ là điều tra về hai người trẻ tuổi bị thương của Việt Nam, vậy mà khiến cho tôi phải dừng toàn bộ nhiệm vụ của đội lính đánh thuê Liệt Ưng ở bên ngoài, trước hết chạy tới Đảo Hải Ninh. Các người có biết làm như: vậy sẽ khiến cho chúng tôi tổn thất hơn mười triệu đô la hay không?"

"Cho nên, trong lòng anh bất mãn, cảm thấy tôi và Thiên Mệnh Âm Dương Sư chuyện bé xé ra to à?" Terai Chika buông kính viễn vọng, dư quang nơi khóe mắt khẽ lướt nhìn anh ta.

Kazama Hisito nhăn mặt nhíu mày nói: "Không sai, chỉ là một cặp nam nữ bị thương nặng mà phải vận dụng toàn bộ đội lính đánh thuê Liệt Ưng, ngoại trừ chuyện bé xé ra to, tôi thật sự không nghĩ ra được từ nào khác để hình dung"

Anh ta là đội trưởng lính đánh thuê đẫm máu sa trường, tính cách luôn luôn là đi thẳng về thẳng, cho dù lời nói của anh ta đối với Terai Chika và Thiên Mệnh Âm Dương Sư có nhiều bất kính thì anh ta vẫn như cũ không có gì cố ky, lựa chọn ăn ngay nói thật.

Terai Chika hiển nhiên cũng biết tính cách của Kazama Hisito, cho nên cũng không thèm để ý, mà là ý vị thâm trường nói: "Chờ đến khi anh tận mắt nhìn thấy Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ rồi, anh sẽ hiểu được đạo lý bên trong đó. "Đạo lý gì cơ?" Kazama Hisito hỏi.

"Dẫn 5000 người của đội lính đánh thuê Liệt Ưng điều đến điều tra Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, cũng không phải bởi vì 5000 người như vậy mới đủ, mà là bởi vì đội lính đánh thuê Liệt Ưng chỉ có 5000 người" Terai Chika nghiêm mặt nói: "Đừng nói là tổn thất hơn mười triệu đô la, cho dù là tổn thất hơn mười triệu, trên trăm triệu đô la, chỉ cần có thể giết được Trần Gia Bảo, hết thảy những thứ này đều là đáng giá!" Kazama Hisito đầu tiên là khiếp sợ, tiếp theo lắc đầu cười khinh miệt, nói: "Các người thật sự là điên rồi, thật sự là khó mà tin được, chỉ là một cặp nam nữ trẻ tuổi Việt Nam thôi

mà có thể khiến cho các người như lâm đại địch, xem ra Thiên Mệnh Âm Dương Sư thật sự già rồi"

Dứt lời, hàn quang chợt lóe, anh ta cắm mạnh mã tấu lại vào bên trong vỏ đao, bước chân khai mở đi nhanh về phía hạ thuyền.

"Anh đi làm gì vậy?" Terai Chika bất mãn hỏi.

Kazama Hisito vừa đi về phía bờ đảo Hải Ninh, vừa ngửa mặt lên trời cười to nói: "Tôi đây sẽ đi tìm ra Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, ra tay làm thịt hai người bọn họ, cho các người biết cái gì gọi là chuyện bé xé ra to!"

Chương 2459

Khuôn mặt tươi cười của Terai Chika nhất thời trầm xuống, trong lòng càng thêm bất mãn với anh ta, nói: "Xem ra cuộc sống ở hải ngoại hằng năm đã làm cho anh ta quên mất tôn †¡ trật tự của Nhật Bản luôn rồi!"

Takasugi Narumi đi tới, cười ha hả nói: "Kazama Hisito luôn luôn có chuyện nói thẳng, cô Terai không cần để ý"

"Tôi đương nhiên biết điều đó, bằng không mà nói, tôi đã sớm xóa bỏ chức vị quân đoàn trưởng đội lính đánh thuê Liệt Ưng của anh ta rồi" Terai Chika nói: "Có điều, mặc dù Kazama Hisito miệng thối nhưng cũng là nhân tài hiếm có, hy vọng có thể đúng như trong lời anh ta nói, tìm ra được Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ"

"Tôi cũng đi lên trên đảo điều tra một phen, chiếu ứng lẫn nhau" Takasugi Narumi dứt lời, giống nhau quay người đi lên trên đảo.

Mà và lúc đó, Vũ Nhược Uyên, Iga Tsuki và Koga Yiren, ba người phụ nữ này cũng lặng lẽ đi thuyền tới Đảo Hải Ninh, cập bến ở một nơi khác. Khi nhìn thấy phi cơ trực thăng quanh quẩn trên bầu trời và phần đông đội ngũ điều tra "súng vác vai, đạn lên nòng", ba người phụ nữ lập tức bị trận thế lớn trước mặt dọa cho sợ ngây người.

Không phải đã nói Terai Chika chỉ điều động 400 người thôi sao, sao lại ra nhiều người như vậy cơ chứ?

Trên bờ biển của Đảo Hải Ninh.

Sau khi ba người phụ nữ Vũ Nhược Uyên nhìn thấy trận hình

chiến đấu to lớn như thế này, bọn họ trước hết trốn ở đằng sau một cây đại thụ, che lấp thân ảnh, đề phòng phi cơ trực thăng trên bầu trời phát hiện ra.

Koga Yiren kinh ngạc mở to cái miệng nhỏ nhắn nói: "Trời ạ, vậy mà còn có nhiều người như vậy, hơn nữa còn trang bị đầy đủ như thế, rốt cuộc Terai Chika tìm ở đâu ra nhiều tinh nhuệ như vậy?"

lga Tsuki trầm giọng nói: "Tôi nhớ rõ dưới tay Terai Chika có một chỉ lính đánh thuê Liệt Ưng, thường xuyên chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài kiếm ngoại tệ, tiếng tăm lừng lẫy ở trong giới lính đánh thuê. Nếu như như tôi đoán không sai, chắc hẳn là Terai Chika đã tạm thời điều động người của đội lính đánh thuê Liệt Ưng trở về chấp hành nhiệm vụ"

Koga Yiren càng kinh ngạc hơn: "Xem ra Terai Chika vì điều tra Trần Gia Bảo và chị Đạm Đài Thái Vũ, thật đúng là đã hạ vốn gốc"

"Ít nhất, điều này chứng tỏ rằng Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ vẫn chưa bị tìm ra" Vũ Nhược Uyên thở dài một hơi nhẹ nhõm, dựa vào y thuật thần kỳ của Trần Gia Bảo, chỉ cần

chưa chết thì vẫn có cách giữ lại một cái mạng, bằng cách này tốc độ chữa khỏi thương thế cũng rất nhanh chóng.

Có điều vấn đề lớn nhất trước mắt chính là không biết thương thế của Trần Gia Bảo rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng, rồi cần phải tốn thời gian bao lâu mới có thể khôi phục lại được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vũ Nhược Uyên cảm thấy lo lắng, xuyên qua khe hở nhánh cây nhìn về phía đám người đang †ìm kiếm ở phía trước, nói: "Không nhiều không ít, tổng cộng. 20 người, ngoài ra ở trên bầu trời còn có hai cái phi cơ trực thăng. Nếu như chính diện xông vào mà nói, cho dù có thể giấu diếm được những lính đánh thuê này thì cũng sẽ bị phi cơ trực thăng phát hiện"

Thật ra không phải cô ta sợ những lính đánh thuê này, dù sao

thì dựa vào thực lực Tông Sư sơ kỳ của cô ta và lga Tsuki, nếu như toàn lực thi triển xuống dưới thì cho dù là 5000 lính đánh thuê cùng tiến lên, cũng vây không được hai người bọn họ.

Có điều, ở trên hải đảo này còn có một lực lượng cực kỳ kh ủng bố là Thiên Mệnh Âm Dương Sư, một khi bị phát hiện ra mà nói, hậu quả thiết nghĩ không thể tưởng tượng nổi Cho nên hành động của nhóm bọn họ lần này nhất định phải hết sức cẩn thận, đảm bảo dưới tình huống không có ai phát hiện ra tìm được Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Chương 2460

“Ý của cô là…” Iga Tsuki nghe ít hiểu nhiều, nói bổ sung: “Định đi đường vòng từ bên cạnh sang đó à?”

“Đây là biện pháp duy nhất trước mắt” Vũ Nhược Uyên ngẩng đầu nhìn về phía hai sườn trái phải, đột nhiên đưa tay. chỉ về bên phải, vị trí cách một trăm mét ở bên ngoài rừng cây, nói: “Chỗ đó rừng cây rậm rạp, khoảng cách khá xa phi cơ trực thăng, có thể phòng ngừa hạn chế nguy cơ cao nhất chúng ta bị phi cơ trực thăng phát hiện. Cho dù trong rừng cây còn có những lính đánh thuê khác đang điều tra, nhưng dựa vào bản lĩnh của chúng ta thì cũng có thể dễ dàng giải quyết được bọn họ, chỉ cần cẩn thận một chút, hẳn là sẽ không bị phát hiện.”

Iga Tsuki và Koga Yiren cũng hiểu đề nghị này của Vũ Nhược Uyên quả thực rất khả thi.

Lúc này ba người phụ nữ dùng tốc độ nhanh nhất, thừa dịp. phi cơ trực thăng không chú ý tới nơi này, nhún người phóng về phía vị trí một trăm mét bên ngoài rừng cây.

Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki là cường giả Tông Sư sơ kỳ, tuy rằng thực lực của Koga Yiren lộ ra hơi kém cỏi, nhưng cô ta vốn xuất thân từ thế gia Ninja, am hiểu nhất chính là thuật ẩn thân.

Thời gian ngắn ngủi không đến mười giây, ba người phụ nữ đã nhanh chóng tiến vào bên trong rừng cây, nhẹ nhàng thở ra.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy rừng cây chỗ này rậm rạp hơn những rừng cây khác rất nhiều, tán cây cao lớn, cành lá sum xuê, thiếu chút nữa đã che lấp hết toàn bộ rừng cây, chỉ có những đốm vụn ánh sáng mặt trời xuyên qua khẽ hở nhánh

cây rọi xuống bên trong rừng cây, lưu lại những cái bóng loang lổ lộn xộn.

“Rừng cây này rậm rạp như vậy, có khả năng ngăn cản tầm mắt của phi cơ trực thăng rất tốt, không ngờ chúng ta chỉ vừa mới lên bờ đã có thể tìm được một địa phương thích hợp di chuyển lén lút như vậy. Này, các người nói có phải Trần Gia Bảo và chị Đạm Đài Thái Vũ đang trốn ở chỗ này hay không?” Cặp mắt của Koga Yiren sáng ngời, nếu như Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thật sự trốn ở chỗ này mà nói, đó chẳng phải là nói, ngay cả ông trời cũng muốn giúp cho bọn họ à?

Hầu như không có gì do dự, Vũ Nhược Uyên lắc đầu nói: “Không đâu, nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, tương tự, có những chỗ vừa nhìn thì có vẻ an toàn nhưng có đôi khi lại càng nguy hiểm hơn. Nếu như tôi là Trần Gia Bảo mà nói, tôi tuyệt đối sẽ không trốn ở chỗ này đâu.

Ngoài ra, nếu như nơi này dễ dàng lẩn trốn, vậy thì nhất định chính là trọng điểm điều tra, cho nên chỗ này nhất định có lính đánh thuê điều tra ở khắp nơi, hành động kế tiếp của chúng ta cần phải cẩn thận, đi thôi”

lga Tsuki và Koga Yiren gật đầu, vẻ mặt cũng bắt đầu có chút ngưng trọng, đi theo Vũ Nhược Uyên tiến vào chỗ sâu. bên trong rừng cây.

Sự thật chứng minh Vũ Nhược Uyên đã phân tích đúng, chỉ ngắn ngủi trong vòng vài tiếng đồng hồ, ba người bọn họ rất nhanh đã gặp không dưới ba đến bốn tốp lính đánh thuê, tiếp cận ít nhất trăm người. Nếu như không phải thực lực võ đạo của ba người bọn họ cao thâm, hơn nữa thân pháp cũng nhanh nhẹn mà nói, thì đã sớm bị đám lính đánh thuê này phát hiện. Trãi qua quá trình vừa di chuyển vừa ẩn nấp liên tục bên trong rừng cây, nửa tiếng sau, trước mắt ba người bọn họ đã xuất hiện ánh sáng.

Sắp sửa ra khỏi rừng cây!

Trong lòng ba người Vũ Nhược Uyên càng cẩn thận hơn, cùng lúc thả chậm tốc độ, dù sao ai cũng không biết tình huống bên ngoài bìa rừng là như thế nào.

Đầu tiên bọn họ đi vào rừng cây bên cạnh, tránh ở đằng sau một cây đại thụ lặng lẽ nhìn ra phía ngoài. Trước hết, trên bầu trời không có phi cơ trực thăng, trong lòng ba người phụ nữ có chút nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo, xung quanh cũng không có lính đánh thuê, lúc này ba người bọn họ mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, từ trong rừng cây bước ra.

Chỉ thấy trước mắt là một thảm cỏ bằng phẳng, mà ở cách đó không xa chỉ có một sườn núi nhỏ, ngay cả một nơi thích hợp để trốn cũng không có.

“Có lẽ là vì nơi này quá mức bằng phẳng, cho nên đám Terai Chika mới không phái người tới nơi này tuần tra canh gác” lga Tsuki hoàn toàn thả lỏng.

Có điều, lời của cô ta vừa dứt, dị biến lập tức phát sinh.

Chương 2461

Từ một chỗ sâu trong rừng cây phía sau, bất ngờ truyền đến giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông: "Thân thủ của ba vị thật sự rất khá, có thể qua mặt được nhiều thuộc hạ của tôi như vậy, liên tiếp xuyên qua rừng cây tiến vào nơi này, bội phục bội phục."

Ngôn ngữ mà anh ta nói chính là tiếng Nhật, thân hình của lga Tsuki và Koga Yiren chấn động, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin

Mặc dù Vũ Nhược Uyên không có nghe hiểu, nhưng mà bất chợt nghe được có người nói chuyện phía sau, cũng thấy kinh ngạc không thôi, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu. Cô ta và hai cô gái còn lại đồng thời mạnh mẽ quay người sang chỗ khác, chỉ thấy trước mắt trống rỗng, ngay cả một bóng người cũng không có, quát hỏi: "Là ai đang núp ở bên trong?"

"Tiếng Việt Nam à?" Một gã đàn ông lực lưỡng mặc quân trang từ chỗ sâu bên trong rừng cây bước ra, anh ta cao. hứng nhìn về phía Vũ Nhược Uyên, đồng thời cũng dùng tiếng Việt Nam nói: "Mười mấy năm trước tôi từng đi qua Việt Nam, vừa khéo cũng có học tiếng Việt Nam, hay là để tôi dùng tiếng Việt Nam tới hỏi cô nhé, cô là đồng bọn của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đúng không?"

Trên mặt anh ta có một vết sẹo, bên hông đeo một thanh mã tấu, cả người toát ra khí thế sát phạt mạnh mẽ, giống như đã từng kinh qua núi thây biển máu, hơn nữa còn giống như ác ma dưới địa ngục một đường giết ra.

"Chuyện này không có liên quan gì tới anh cả" Vẻ mặt Vũ Nhược Uyên nghiêm túc, trong lòng âm thầm đề phòng, khí thế của người này thật mạnh, hơn nữa còn mạnh tới mức

đáng sợ, tuyệt đối là một vị cường giả đứng đầu!

lga Tsuki chỉ cảm thấy này người rất quen, bỗng dưng linh quang trong đầu chợt lóe, nhớ tới một người, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, thất thanh nói: “Kazama Hisito? Anh là Kazama Hisito đội trưởng đội lính đánh thuê Liệt Ưng đúng không?”

Người đàn ông mặc quân trang từ chỗ sâu bên trong rừng cây đi tới này đúng là Kazama Hisito, anh ta cười lạnh một tiếng, nói: “Không ngờ tôi ở nước ngoài quanh năm, vậy mà ở Nhật Bản vẫn còn có tiểu bối nhớ rõ tên của tôi, không tệ, không tệ”

Lời này vừa ra, đồng nghĩa với việc Kazama Hisito thừa nhận thân phận của anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn của Iga Tsuki trong phút chốc tái nhợt, khiếp sợ nói: “Anh vậy mà cũng tới Đảo Hải Ninh này? Xong rồi, lần này chúng ta thật sự xong

r “Chị Iga Tsuki, Kazama Hisito là ai?” Koga Yiren chưa từng nghe qua tên của Kazama Hisito, nhưng mà nhìn thấy phản ứng của lga Tsuki dữ dội như vậy, chỉ biết Kazama Hisito này nhất định là một người rất khó đối phó, trong lòng cũng bắt đầu khẩn trương.

lga Tsuki gắt gao nhìn chằm chằm Kazama Hisito, thuật lại phần tư liệu mà cô ta đã đọc được về anh ta trước đâ “Kazama Hisito, hơn mười năm trước từng là cường giả võ đạo danh chấn Nhật Bản, về sau lại gia nhập đội lính đánh thuê Liệt Ưng, dựa vào chiến tích huy hoàng, giết người như: ma, liên tiếp nhận được đặc cách đề bạt, từ ba năm trước đã đảm nhiệm chức đội trưởng đội lính đánh thuê Liệt Ưng, thực lực bây giờ nghe nói đã đạt tới cảnh giới Tông Sư hậu kỳ rồi!

Không ngờ ngoài Thiên Mệnh Âm Dương Sư ra, ngay cả Kazama Hisito cũng tới Đảo Hải Ninh này, hết lần này tới lần khác lại để cho chúng ta gặp phải, lần này chúng ta thật sự gặp phải vấn đề nan giải Cường giả Tông Sư hậu kỳ sao?

Cho dù là Vũ Nhược Uyên hay là Koga Yiren, mặt mày đều thay đổi, cho dù ba người bọn cô liên thủ, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của một vị Tông Sư hậu kỳ!

Nhất là Vũ Nhược Uyên, trong lòng cô ta lo lắng, rõ ràng đã rất cẩn thận tỉ mi, tại sao lại bị một vị cường giả Tông Sư hậu kỳ phát hiện ra chứ, này cũng quá xui xẻo rồi?

“Xem ra cô r: “ề bối cảnh của tôi, vậy thì chắc cô cũng biết rõ, phàm là người đối nghịch với Kazama Hisito. tôi, toàn bộ đều không có kết cục tốt” Kazama Hisito cười lạnh, rút mã tấu từ bên hông ra, lưỡi đao sắc bén dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng chói mắt, nói: “Từ lúc các cô vừa mới tiến vào rừng cây thì tôi cũng đã phát hiện ra các cô, hơn nữa còn lặng lẽ đi theo phía sau các cô.

Chương 2462

Không ngờ các cô quả thật rất lợi hại, liên tiếp tránh thoát không bị gần một trăm tên thuộc hạ của tôi phát hiện, thực lực của các cô đúng là không tầm thường, khiến cho tôi phải nhìn với cặp mát khác xưa."

Từ lúc anh ta bước xuống du thuyền về sau đã lập tức lên đường đi tới chỗ phía sau rừng cây này, mặc dù ba người Vũ Nhược Uyên hành động mau lẹ, nhưng vẫn bị anh ta phát hiện ra đầu tiên.

Kazama Hisito lập tức một đường đi theo sau lưng ba người Vũ Nhược Uyên tiến vào nơi này, vì thế mới có một màn như bây giờ.

"Tôi hỏi cô một lần nữa" Mã tấu trong tay Kazama Hisito hướng về phía Vũ Nhược Uyên, nói: "Cô là đồng bọn của Trần Gia Bảo đúng không? Vậy thì chắc cô cũng biết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ hiện tại đang trốn ở chỗ nào. rồi?"

Nhất thời, một luồng sát khí lạnh lẽo xông tới, ập vào mặt Vũ Nhược Uyên.

Ngay cả lga Tsuki và Koga Yiren bên cạnh cũng bị này luồng sát khí này ảnh hưởng, trong lòng bắt đầu hoảng loạn, đừng nói đến Vũ Nhược Uyên trực tiếp bị luồng sát khí này bao phủ, đối mặt với áp lực to lớn như vậy, lại còn có thể nghĩ được gì!

Vũ Nhược Uyên trầm giọng nói: "Đừng nói tôi không biết Trần Gia Bảo ở nơi nào, cho dù biết, tôi cũng không nói cho anhl"

“Có cốt khí, đáng tiếc ở trước mặt của tôi, cốt khí của cô không hề có giá trị” Kazama Hisito cười khinh miệt, nói: “Tôi là một gã lính đánh thuê gã chinh chiến sa trường, không thích nói lời vô nghĩa. Bây giờ tôi cho các người hai phương án lựa chọn, thứ nhất, nói cho tôi biết nơi Trần Gia Bảo hạ lạc, tôi sẽ tha cho các người một mạng, để cho các người rời khỏi Đảo Hải Ninh.

Thứ hai, tôi sẽ bắt nhóm các người lại, c ởi sạch quần áo cột vào ngọn núi cao nhất trên Đảo Hải Ninh để uy hiếp Trần Gia Bảo, cách một ngày mà Trần Gia Bảo không xuất hiện, tôi sẽ lập tức ném một người trong các người vào vách núi đen cho ngã chết.

Nghe nói Trần Gia Bảo là một người thương hương tiếc ngọc, tôi cảm thấy nên dùng cách thứ hai, nhất định có thể ép được Trần Gia Bảo đi ra.

Hiện tại, phương án một hoặc là phương án hai, các người chọn đi”

Nói là hai phương án thà rằng nói lực chọn giữa sống và chết còn hơn, đương nhiên lựa chọn thứ nhất phải trả giá lớn chính là việc phản bội Trần Gia Bảo.

Giong như Vũ Nhược Uyên đã nói trước đó, đừng nói tới việc. cô ta không biết Trần Gia Bảo ở nơi nào, cho dù có biết, cô †a cũng sẽ không nói ra.

Vũ Nhược Uyên và hai cô gái bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, tiếp lời của Kazama Hisito: “Hai phương án này của anh đều. không hề nghĩ tới những hạn chế bên trong của tôi, chúng †ôi sẽ đánh bại anh, sau đó sẽ ung dung rời đi.”

Cô ta vừa dứt lời thì đột nhiên đưa tay ra trước, gót chân hơi phóng về phía Kazama Hisito, bàn tay nắm kiếm hơi cong lại gảy lên, một luồng kiếm như gió xẹt qua mở đường lên trước.

Hai cô gái lga Tsuki và Koga Yiren cũng ra tay ngay theo đó, chia ra hai bên trái phải, cùng nhau xông vào tấn công Kazama

Hisito, phóng tới thêm một lượng nội lực mạnh mẽ! Ba cô gái đồng thời ra tay, uy lực không thể coi thường, ba luồng lực lượng mạnh mẽ trùng điệp đánh ra, bãi cỏ xung quan Kazama Hisito sụp đổ thành một cái hố, rừng cây cách đó không xa cũng bị ảnh hưởng bay bay lắc lắc.

Nhưng bãi cỏ trong vòng ba thước dưới chân Kazama Hisito thì không mảy may động đậy, hoàn toàn không chịu chút ảnh hưởng nào của ba cô gái nhóm người Vũ Nhược Uyên. “Nếu cả hai phương án đều không chọn, vậy các người đi chết đi” Kazama Hisito vừa dứt lời thì quanh thân anh ta bất chợt bộc phát sát khí, dao quân dụng trong tay lập tức vung về phía trước bật ra nửa vòng tròn cương khí, hoàn toàn chém nát kiếm mang của Vũ Nhược Uyên và nội lực của Iga Tsuki, Koga Yiren.

Đồng thời, cương khí mạnh mẽ vẫn xông về phía trước như cũ, bức bách không khí khiến cho ba người Vũ Nhược Uyên hoàn toàn ngột ngạt ở ngực và máu huyết sôi trào.

Chương 2463

Dưới khí lực khiếp sợ ấy, ba cô gái vốn dĩ có xu thế xông về phía Kazama Hisito không những không xông lên được mà còn bất đắc dĩ bị đánh lùi về sau, cho đến tận mười mét bên ngoài, mới có thể thoát khỏi hoàn toàn cương khí áp chế của Kazama Hisito.

Trong lòng ba cô gái rối rít kinh sợ, thực lực của cường giả Tông sư hậu kỳ quả nhiên không phải tâm thường.

"Các cô quá yếu." Kazama Hisito cười khinh miệt, đột nhiên hành động.

Đôi ủng chiến dưới chân anh ta giẫm mạnh trên mặt đất, phát ra "bộp" một tiếng giòn vang, bóng người đột nhiên biến mất tại chỗ, mượn sức lực ấy phóng tới chỗ Vũ Nhược Uyên, tốc độ cực nhanh, khí thế mạnh mẽ, phảng phất giống như một viên đạn pháo, mang tới áp lực tâm lý cực lớn cho Vũ Nhược Uyên.

Kình khí mạnh mẽ, xung kích tới khiến cho máu huyết trong người Vũ Nhược Uyên cuồn cuộn sôi trào!

lga Tsuki và Koga Yiren thấy vậy thì lo lắng khiến Vũ Nhược Uyên sẽ bị thương nên vội vàng chạy tới giúp đỡ.

Sắc mặt Vũ Nhược Uyên lập tức thay đổi, biết rằng nếu mình tác chiến ở phía chính diện như vậy thì tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của một cường giả "Tông sư hậu kỳ" như vậy, nên lập tức lùi về phía sau, đồng thời ngón tay khế cong lên, một viên bột màu trắng tung lên giữa không trung trước mặt của cô ta, rồi quát nhẹ ra tiếng: "Nhìn xem sự lợi hại "Phấn đoạn trường" của tôi!"

Phấn đoạn trường?

Cái tên này nghe vào là biết độc dược, lga Tsuki và Koga Yiren bị dọa cho trắng bệch cả khuôn mặt nhỏ, vội vàng dừng lại hành động cứu viện, vội vàng thối lui nhanh về phia sau.

Kazama Hisito cũng thay đổi sắc mặt, mặc dù anh ta là cường giả tông sư nhưng đối mặt với thuốc độc thì ít hoặc. nhiều đều cũng hơi kiêng kị, nên ngay lập tức đứng yên tại chỗ, cười khinh miệt nói:

“Thuốc độc à? Chỉ là thứ bàng môn tà đạo mà thôi, người Việt Nam các người chỉ biết sử dụng chút độc trùng giả vờ múa rìu qua mắt thợ như vậy thôi sao?”

Vũ Nhược Uyên cười “khanh khách” đầy nhạt nhẽo: “Ai nói là độc dược? Tôi chỉ tùy tiện chọn một cái tên là “Phấn đoạn trường” mà thôi, không nghĩ tới một chút bột mì đã khiến anh sợ hãi như vậy. Ha ha, vị cường giả tông sư hàng đầu Nhật Bản như anh mà sao đầu óc lại không linh quang như vậy, à đúng rồi, nhìn dáng vẻ tứ chỉ phát triển của anh thì đầu óc nhất định là không dùng được rồi.”

lga Tsuki và Koga Yiren khi nghe tới “Phấn đoạn trường” là chỉ là bột mì thì sắc mặt có hơi cổ quái. Choáng nha! Vừa rồi các cô ấy cũng tin đó.

“Cô dám đùa tôi sao?“Kazama Hisito là cường giả làm chấn động giới lính đánh thuê trên thế giới, từ lúc nào thì bị một cái gái nhỏ giiêu cợt như vậy chứ?

Anh ra giận tím mặt, lại tiến lên phía Đạm Đài Thái Vũ, giữa đường thì dùng dao quân dụng bổ một luồng đao cương sắc bén.

Những nơi đao cương bổ qua, trên mặt đất lập tức xuất hiện một khe hở sâu và dài tận mấy thước, khiến cho người ta kinh sợ không thôi!

Thậm chí Iga Tsuki và Koga Yiren đều bị cương khí mạnh mẽ kia mà lướt qua gò má đau nhức không thôi, trong lòng họ sợ hãi không thôi, ngay cả các cô ấy còn bị cương khí mạnh mẽ kia khiến toàn thân khó chịu không thôi, vậy Vũ Nhược Uyên làm mục tiêu công kích thì áp lực phải chịu chẳng phải còn lớn gấp trăm lần các cô ấy hay sao?

Vừa nghĩ tới đây, hai cô gái nhỏ không hẹn mà cùng hướng đao khí về phía kiếm khí bên kia, muốn ngăn cản giúp một chút cho Vũ Nhược Uyên, chí ít cũng có thể các công kích đó chậm lại một chút cho Vũ Nhược Uyên.

Chỉ thấy vài đạo kiếm khí mà các cô ấy vung lên phía trước thì đúng là tốc độ cũng chỉ chậm lại một chút mà thôi, nó vẫn vô cùng sắc bén mà xông về phía trước.

Hai người Iga Tsuki và Koga Yiren lập tức thay đổi sắc mặt.

Chương 2464

Vũ Nhược Uyên đối mặt vói đao cương cực kỳ mạnh mẽ như vậy, cho dù là quỷ y yêu nghiệt của nhà họ Vũ thì cũng không nhịn được mà rụt rè trong lòng, dường như là không có chút do dự nào đã dùng tốc độ cực nhanh để lùi về sau, tay nắm chặt kiếm b ắn ra vài đạo kiếm khí, muốn ngăn cản đao. cương.

Nhưng vài đạo kiếm khí này khi đánh vào phía trên đao cương cũng giống tình huống như hai cô gái lợa Tsuki và Kazama Hisito, vẻn vẹn chỉ khiến cho tốc độ của đao cương chậm lại một chút mà thôi.

Có tác dụng nhất cũng chỉ trong một giới hạn nhỏ!

Sau khi đao cương phóng ra, khóe miệng Kazama Hisito lộ ra nụ cười khinh miệt, một đòn này là toàn tực của anh ta, sao một vỏ giả Tông sư sơ kỳ có thể ngăn cản lại được?

Khi nhìn thấy đao cương muốn trảm lên người Vũ Nhược. Uyên, sau đó là cảnh hương tiêu ngọc Hai người lga Tsuki và Koga Yiren hoàn toàn bị dọa cho kinh ngạc thay đổi vài lần

Ngay vào lúc thời khắc nguy cấp tới, gót chân của Vũ Nhược Quân bất ngờ giãm mạnh lên trên mặt đất, mượn lực nhảy cao lên tới mà cùng lúc đó, đao cương cũng theo sát dưới chân của cô ta bay tới.

Nguy hiểm càng tăng lên gấp đôi!

Không đợi Iga Tsuki và Koga Yiren thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên Kazama Hisito nhảy lên thật cao đuổi theo, điên cuồng cười to nói: “Đi chết đi!”

Chỉ thấy anh ta cầm theo đao quân dụng chém về phía Vũ Nhược Uyên, dưới ánh mặt trời dao quân dụng bừng lên ánh sáng chói lọi cả vòng cung.

Một đao kia bổ tới có thể sẽ chặt ngang người Vũ Nhược. Uyên!

lga Tsuki và Koga Yiren trái tim như muốn nhảy tới cổ họng, nên vội vàng tung chiêu ra, hai đạo kiếm mạnh mẽ b ắn ra xuyên qua gió mà bay tới tấn công về phía Kazama Hisito. Giua không trung, một con dao như đòi mạng vụt qua, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhược Uyên cũng bị dọa cho. trắng bệch, ngón tay bất ngờ hơi cong nhẹ lên, lại ném tới bên cạnh Kazama Hisito một túi bột màu trắng quát nhẹ: "Xem sự lợi hại của "Phấn đoạn hồn" đi!"

"Chỉ là một đống bột mì mà thôi, kỹ xảo thấp kém, sao tôi có thể bị cô lừa tiếp được chứ…" Kazama Hisito cười ha ha khinh thường, nhưng trong lúc lơ đãng đã hít vào một chút bụi phấn.

Thế công của anh ta vẫn tiếp tục tăng vọt, đang chuẩn bị chém thêm một đao về phía Vũ Nhược Uyên thì đột nhiên trong bụng hơi nhói nhói, nguyên khí trong người cũng bị trì trệ lại, đao quân dụng trên tay cũng bị chậm thế tiến công. Sắc mặt Kazama Hisito biến đổi lớn, kêu gào nghẹn ngào:

. Đây không phải bột mì.."

Cơ hội tốt!

Vũ Nhược Uyên thừa dịp chiêu thức của anh ta bị chậm lại, cô ta lập tức nhanh chóng rơi xuống mặt đất, hai chân vừa chạm đất thì lập tức nhảy vọt về phía sau, kéo ra khoảng. cách nhất định với Kazama Hisito, cười khanh khách nói: "Ai nói không người nào mang theo bột mì chơi chứ? Nếu không phải bột mì thì phấn đoạn trường kia tất nhiên là độc. dược, hơn nữa còn là độc dược trí mạng."

lga Tsuki và Koga Yiren vui mừng không nguôi: “Vậy mà phấn đoạn trường lại là độc dược thật kìa, hơn nữa còn thuận lợi khiến cho Kazama Hisito trúng độc, vừa rồi ngay cả tôi cũng tưởng đó là bột mì, Vũ Nhược Uyên quá giảo. hoạt rồi!”

“Được lắm, cái đồ phụ nữ âm hiểm ác độc kia, vậy mà cô lại xảo trá như vậy!” Kazama Hisito giận tím mặt, ở giữa không trung tùy tiện vung đao trong tay đánh tan kiếm khí mà Iga Tsuki và Koga Yiren phóng tới, sau đó thừa dịp rơi xuống mặt đất, cưỡng ép độc tố trong cơ thể lại, quát lớn:

“Giao giải dược ra đây!”

Vũ Nhược Uyên cười nhạt nhẽo nói: “Anh vừa gặp mặt là đã muốn giết tôi, lại còn nói tôi ác độc nữa nhỉ?Tôi nói cho anh biết, trên thế giới này, chỉ có tôi mới có thuốc giải phấn đoạn trường thôi, nếu như anh không muốn chết thì ngoan ngoãn nghe lời cho tôi, nói không chừng bà đây có tâm trạng tốt sẽ đưa giải độc cho anh, nếu không thì anh từ từ chờ chết đi là vừa”

Chương 2465

“Muốn uy hiếp Kazama Hisito tôi sao? Cô nhầm rồi.” Dù Kazama Hisito trúng độc, nhưng khí thế mạnh mẽ vẫn không hề giảm, ngửa mặt lên trời cười to nói: “Nếu như cô không giao thuốc giải ra, vậy tôi sẽ giế t chết bạn bè cô ngay. trước mặt cô, các cô ấy chết là do cô. Đợi sau khi hai người kia chết, nếu cô còn không giao thuốc giải ra, tôi sẽ cho cô chết cùng một chỗ luôn, sau đó tôi sẽ tự mình đi tìm Âm Dương Sư Thiên Mệnh, cầu xin anh ta giải độc cho tôi. Đến cuối cùng, tôi không chỉ không chết mà ba người các người thì nhất định phải trở thành vong hồn ở nơi này!”

Ngay lập tức sắc mặt của ba người Vũ Nhược Uyên lập tức thay đổi lớn, cho dù bị trúng độc nhưng sức uy hiếp của Kazama Hisito vẫn không giảm, sao anh ta lại khó chơi như: vậy chứ?

Đột nhiên, Kazama Hisito khế quát một tiếng, bỗng nhiên xuất ra hành động, thân hình của anh ta thoắt đảo một cái, trong chớp mắt lập tức bay tới trước mặt Koga Yiren, phảng phất như tử thần xuống thế, thân hình cao lớn che kín ánh nắng, bóng ma lập tức bao phủ cả người Kazama Hisito, dao quân dụng hơi động lập tức bổ tới từ trên xuống người Koga Yiren.

Rõ ràng là hạ tay giết cho bằng được người mà!

Koga Yiren bị dọa cho trắng xanh mặt mày, bên trong đôi mắt hoàn toàn là sự sợ hãi, dưới thế áp bức của Kazama Hisito lại quên mất phải trốn tránh, mà trên thực tế với thực. lực của cô ta dù muốn tránh cũng tránh không thoát!

lga Tsuki giật mình, vội vàng chạy tới cứu nguy.

Vẻ mặt Vũ Nhược Uyên cũng thay đổi lớn theo, nhìn thấy đao quân dụng trong tay Kazama Hisito sắp bổ vào trên trán của Koga Yiren, cô ta vội vàng kêu lên: “Dừng tay lại!” Kazama Hisito không hổ danh là cường giả Tông sư hậu kỳ, nói dừng là dừng ngay, đao quân dụng cách trán Koga Yiren chỉ vỏn vẹn vài centimet, vững vàng dừng lại ở giữa không trung.

Koga Yiren tạm thời là người trở về từ cõi chết, bị dọa tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lòng nổi lên ý nghĩ sợ hãi nông đậm.

lga Tsuki nhẹ nhàng thở ra, lo lắng tới cảnh tượng mình cũng xém rơi vào trong tay của Kazama Hisito, nên thuận thế đứng yên tại chỗ

Mặc dù Kazama Hisito đã thu đao lại nhưng cũng không chắc chắn là anh ta sẽ bỏ qua Koga Yiren, tay trái anh ta nhanh như điện giật, trong nháy mắt đã bóp lấy cổ Koga “Yiren, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tùy ý, nói với Vũ Nhược Uyên: “Xem ra cô cũng hiểu rồi đấy, rất tốt, mau đưa thuốc giải ra đây.”

Trong mắt Vũ Nhược Uyên tràn đầy thù hận, cho dù không cam tâm nhưng nhìn thấy Koga Yiren hít thở khó khăn mà đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn thì cô ta giậm chân một cái, vẫn đành móc ra một viên thuốc màu đỏ trong túi ra vứt qua cho Kazama Hisito.

Kazama Hisito lập tức đưa tay đón lấy, cũng không ăn ngay. lập tức.

Vũ Nhược Uyên trầm giọng nói: “Thuốc giải cũng đưa cho. anh rồi, bây giờ anh có thể thả cô ấy hay không?”

“Thả cô ta sao?” Kazama Hisito cười ha ha, nói: “Cô cho rằng tôi là con nít ba tuổi sao, nếu không may thuốc giải này là giả thì làm sao bây giờ? Bây giờ một của một trong ba người các người vẫn còn ở trong tay tôi, nếu như thuốc giải là giả thì tôi sẽ giế t chết toàn bộ ba người các cô. Nếu như thuốc giải là thật, sẽ thả một trong ba người các cô đi, còn hai người kia

phải chết, bây giờ, các người ai sống ai chết là tùy quyết định của các người đấy, quyết định nhanh lên”

Lời này vừa nói ra khiến cho sắc mặt của ba người họ trắng xanh một mảnh!

“Thuốc giải này tôi sẽ ăn, nhưng nếu như trên người của tôi có chút xíu phản ứng nào đó khác thường thì tôi sẽ cắt đứt cổ của cô ta” Kazama Hisito há miệng nuốt viên thuốc giải màu đỏ vào, cổ tay thì vẫn bóp chặt cổ của Koga Yiren, cười nói:

“Hương vị cũng không tệ lắm, chỉ là so sánh với những thứ khác thì tôi lại say mê cảm giác giết người nhiều hơn”

Chương 2466

“Khụ… Khụ khụ… Buông ra… Thả tôi ra…” Koga Yiren hít thở càng lúc càng khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nói chuyện cũng đều đứt từng quãng ngắn.

lga Tsuki lập tức thay đổi sắc mặt, vừa lo lắng cũng vừa bất lực, gấp tới mức chỉ biết dậm chân tại chỗ.

“Anh buông cô ấy ra” Vũ Nhược Uyên giận dữ chửi đổng lên một tiếng, nói: “Nếu anh giết cô ấy, tôi chắc chắn anh sẽ hối hận không thôi! Kazama Hisito cười ha ha nói: “Thả cô ta ra cũng được, chỉ cần nói chỗ ở hiện tại của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ra thì tôi sẽ lập tức buông tay, cho cô ta một mạng.”

Vũ Nhược Uyên bất đắc dĩ nói: “Tôi thật sự không biết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ở chỗ nào, hôm đến ba người chúng tôi đến đảo Hải Ninh cũng vì muốn tìm Trần Gia Bảo. và Đạm Đài Thái Vũ đang ở chỗ nào, nên sao tôi có thể biết

bọn họ ở chỗ nào cơ chứ?”

Kazama Hisito cau mày nói: “Nói như vậy là cô thật sự không biết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ở chỗ nào sao?”

“Thật sự không biết” Vũ Nhược Uyên lạnh lùng nói tiếp: “Nếu tôi biết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ở đâu còn nói làm gì chứ, nên sớm dẫn người đi tìm bọn họ rồi, đừng tưởng anh là cường giả tông sư hậu kỳ có thể đùa giỡn uy phong trước mặt ba người chúng tôi, chờ tới lúc anh gặp. được Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đi, trong vòng ba chiêu họ sẽ tùy tiện chém giết anh rồi.”

“Thật sự là trò cười mà!” Kazama Hisito cười ha ha lên tiếng:

“Nếu Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ xuất hiện trước mặt 1ôi, tôi nhất định sẽ tự tay chém đầu của họ xuống, để cô bé Terai Chika kia biết sự lợi hại của tôi. Nếu các người đã không biết Trân Gia Bảo ở đâu, vậy các người đã không còn giá trị lợi dụng với tôi, nếu như thuốc giải không có tác dụng vậy trước hết tôi cứ giết cô bé này trước, rồi sau đó lại giết tiếp các người.”

Anh ta nói xong thì hơi gập cổ tay xuống bóp chặt cổ của Koga Yiren.

Koga Yiren hít thờ càng lúc càng thêm khó khăn, hai mắt đã bắt đầu trắng dã, có thể thấy sắp chết vì ngạt.

Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki thay đổi sắc mắt, biết nếu cứ để như vậy thì Koga Yiren chết là điều không thể nghi ngờ. Hai cô gái không do dự nữa, đồng thời ra tay tấn công tới Kazama Hisito, muốn cứu Koga Yiren.

“Hai con côn trùng nhỏ, sao có thể làm lung lay cây to, lùi xuống cho tôi!” Dao quân dụng trong tay Kazama Hisito quét ngang toàn bộ, đao cương mạnh mẽ lập tức bức lui hai cô gái Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki.

Trong khi đó thì Kazama Hisito lại đứng yên tại chỗ không hề động đậy gì cả.

Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương, cường giả tông sư hậu kỳ quả nhiên không phải hạng người mà các cô ấy đối phó được.

Kazama Hisito ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Nghiền nát mấy thứ sâu bọ như các cô vậy mà lại thoải mái không tưởng ha ha…”

Đột nhiên câu nói của anh ta còn chưa nói xong thì tiếng gió ầm vang mạnh mẽ của một luồng ánh kiếm từ sườn núi

nhỏ cách đó không xa bay vụt tới chỗ người anh ta.

Đạo kiếm quang này khí thế vô cùng mạnh mẽ, tốc độ lại cực kỳ nhanh.

Chờ tới lúc Kazama Hisito kịp phản ứng lại thì ánh kiếm năm màu đã cách Kazama Hisito không tới mấy mét, vọt thẳng tới chỗ cổ tay của anh ta.

Sắc mặt Kazama Hisito lập tức biến đổi cực lớn, dường như: là không hề do dự đã vội vàng buông bàn tay đang bóp cổ Koga Yiren ra, nhảy sang hướng bên cạnh, lúc này mới có thể tránh khỏi kiếm phong muốn chặt đứt cổ tay anh ta.

Chương 2467

Koga Yiren bỗng nhiên được tự do cũng không quản gì nhiều, chỉ biết nhanh chân chạy tới trước mặt bọn người lga Tsuki, trong mắt hiện lên ánh sáng ngạc nhiên, bởi vì nhìn toàn bộ Nhật Bản mà nói thì cô ta chỉ thấy qua một người biết sử dụng loại ánh sáng năm màu này, đó chính là Đạm Đài Thái Vũ!

Vũ Nhược Uyên và lIga Tsuki cũng khiếp sợ không thôi, vội vàng chạy tới sườn núi nhỏ cách đó không xa nhìn qua, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp, da trắng nõn nà, tay cầm một thanh kiếm đang đứng ở đỉnh dốc núi, quần áo bay phần phật trong gió, phong thái tài hoa.

Chính là Đạm Đài Thái VũI

Hơn nữa dáng vẻ Đạm Đài Thái Vũ cầm kiếm mạnh mẽ kia, còn có tư thế đầy hiên ngang nữa, làm gì có dáng vẻ của người bị thương cơ chứ?

Ba cô gái Iga Tsuki lập tức mừng rỡ không thôi, Đạm Đài Thái Vũ kịp thời chạy tới vậy các cô ấy sẽ được cứu rồi!

Vũ Nhược Uyên càng suy nghĩ sâu xa hơn một phần, nếu Đạm Đài Thái Vũ đã xuất hiện vậy đại biểu cho Trần Gia Bảo. cũng không có sao cả.

Cô ta bỗng nhiên nhìn quanh người Đạm Đài Thái Vũ, chỉ thấy bên cạnh sườn núi vẫn trống rỗng, làm gì có bóng dáng. của Trần Gia Bảo chứ?

Trong lòng Vũ Nhược Uyên vang lên một trận thất vọng. “Chị Đạm Đài, chị đến thì quá tốt rồi, vừa rồi làm em sợ muốn chết…” Koga Yiren nhấc bước chân lên, vội vàng chạy tới

nhào vào trong ngực Đạm Đài Thái Vũ đang đứng bên sườn núi, nhớ sinh khoảnh khắc sống chết vừa rồi mà khiếp. sợ không thôi, nên "oa" một tiếng bật khóc nức nở.

"Được rồi đừng khóc nữa, chị tới báo thù cho em." Đạm Đài Thái Vũ vỗ nhẹ bả vai Koga Yiren, sao đó ngẩng đầu nhìn lên phía Kazama Hisito, ánh mắt trở nên lạnh lẽ còn mang theo ý muốn giết người.

"Ừm!" Koga Yiren chui ra từ trong ngực của Đạm Đài Thái Vũ, trịnh trọng gật đầu.

Trong quá trình này, Kazama Hisito vẫn luôn quan sát Đạm Đài Thái Vũ, cau mày nói: "Đạm Đài sao? Cô ta là Đạm Đài Thái Vũ?"

"Chính là Đạm Đài Thái Vũ" Đạm Đài Thái Vũ đứng ở bên sườn núi, dù trong tay không có kiếm nhưng nắm kiếm quyết thôi mà kiếm ý vẫn mang theo sự ác liệt như cũ.

"Thì ra cô chính là Đạm Đài Thái Vũ." Kazama Hisito vui sướng không thôi, ngửa mặt lên trời cười to nói:

"Chúng tôi điều động đoàn lính đánh thuê Liệt Ưng gồm 5000 người cũng không tìm thấy cô và Trần Gia Bảo, không nghĩ tới vậy mà cô lại tự mình tới cửa, thật sự là đi mòn gót chân cũng không tìm thấy nhưng khi thấy lại chẳng mất chút sức lực nào. Nếu cô đã ở chỗ này, vậy Trần Gia Bảo chắc cũng đang ở đây, bây giờ Trần Gia Bảo đâu rồi?"

"Anh sẽ không gặp được Trần Gia Bảo đâu" Trong mắt Đạm Đài Thái Vũ hiện lên chút khinh miệt, giống như nhìn một kẻ hấp hối sắp chết, cũng không quan trọng là có cần gặp Trần Gia Bảo hay không.

"Nếu đã không chịu nói vậy tôi sẽ bắt cô lại, từ từ tra khảo, đúng rồi, tôi vậy mà là người đàn ông có tới 108 loại cực. hình tra khảo tàn khốc đấy: Khóe miệng Kazama Hisito mang theo ý cười khát máu, nói: "Không ai có thể không khai ra bí mật với tôi cả, cuối cùng, tên của tôi chính là…" "Tôi không có

hứng thú muốn biết tên của anh" Đạm Đài Thái Vũ mở miệng cắt đứt lời anh ta nói: "Một kẻ sống không quá ba giây, căn bản tên không có bất kỳ ý nghĩa gì cả"

Đôi mắt Koga Yiren sáng lên, không hổ danh là chị Đạm Đài, thật sự là đủ khí phách!

Kazama Hisito lập tức trầm sắc mặt lại, cười khinh miệt ra tiếng nói: "Trước mặt Kazama Hisito còn dám phách lối như vậy, phần trả giá lớn này cô chịu không nổi đâu!"

Anh ta nói xong thì lập tức ra tay trước, dao quân dụng trong †ay lập tức hướng về phía Đạm Đài Thái Vũ, dưới sự dốc hết toàn lực cả người anh ta như một chiếc xe tăng!

Chương 2468

Ba cô gái Vũ Nhược Uyên đều nhìn thấy rõ ràng trong mắt, cũng bị kinh sơ bởi cảm giác áp bách mạnh mẽ mà anh ta mang lại, trong lòng nổi lên một luồng cảm giác run rẩy. Trong lúc Kazama Hisito vượt lên phía trước thì khóe miệng nhếch lên đầy ý cười đắc ý, sau khi bắt giữ được Đạm Đài Thái Vũ thì sẽ chộp cô ta tới trước mặt Terai Chika, nhìn thử xem cô bé Terai Chika kia còn dám xem thường mình nữa không.

Đột nhiên Đạm Đài Thái Vũ hơi động nhẹ, chỉ thấy kiếm quyết trong tay của cô ấy hình thanh một luồng khí lưu kiếm quyết mạnh mẽ, cuốn bay lung tung những chiếc lá rụng trên đất vào giữa trời, đầu ngón tay lóe ra dãy anh sáng năm màu, bóng người chợt lóe lên rí Dù là Vũ Nhược Uyên hay Iga Tsuki đã vào cảnh giới tông sư sơ kỳ thì cũng không thấy rõ bóng dáng của Đạm Đài Thái Vũ ở đâu, chỉ có thể nhìn rõ nhất chính là một luồng ánh sáng năm mày vạch ra một quỹ đạo chói lọi trên không

biến mất tại chỗ.

trung, chỉ thoáng một cái lập tức bay qua bên người Kazama Hisito.

Sau một lúc, gió ngừng giữa không trung lá cây cũng ào ào rơi xuống đất.

Thân thể đang vọt tới trước của Kazama Hisito bỗng nhiên dừng lại, tròng mắt bất ngờ co rụt lại.

Anh ta há hốc mồm, vừa định nói chuyện, đột nhiên chỉ nghe "xì" nhỏ một tiếng, một dòng máu tươi bất ngờ chảy ra từ cổ anh ta.

“Phù phù” một tiếng, Kazama Hisito lập tức ngã xuống nằm trong vũng máu, vẻ khiếp sợ trong mắt dần tan rã, dù thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao một người lính đánh thuê tung hoành luôn thuận lợi như mình vậy mà lại bị giế t chết chỉ trong một chiêu?

Đạm Đài Thái Vũ đứng sau lưng cách Kazama Hisito. khoảng ba mét, dãy ánh sáng năm màu nơi ngón tay đã biến mất, thản nhiên nói: “Tôi đã nói, anh căn bản không sống qua ba giây, tên của anh cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào. với tôi.”

Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki cũng khiếp sợ không thôi, ba người các cô ấy khó mà chống lại Kazama Hisito, vậy mà ngay cả một chiêu của Đạm Đài Thái Vũ cũng không qua được sao? Mặc dù họ biết Đạm Đài Thái Vũ vô cùng mạnh, nhưng cái này cũng không phải là mạnh mẽ quá mức rồi sao?

Koga Yiren ngạc nhiên đứng yên tại chỗ, khoa tay múa chân, reo hò nói: “Chị Đạm Đài thật là lợi hại.”

Đạm Đài Thái Vũ thu hồi kiếm khí, khóe miệng hơi nhếch lên ý cười, xoay người nhìn về phía Koga Yiren, lại quay qua nhìn lga Tsuki và Vũ Nhược Uyên một chút, tò mò hỏi: “Các người sao lại tới đảo Hải Ninh vậy?”

Koga Yiren le lưỡi, vòng qua thi thể của Kazama Hisito đi đến trước mặt Đạm Đài Thái Vũ, cười nói: “Chúng em lo lắng cho Trần Gia Bảo và chị Đạm Đài sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới tới đảo Hải Ninh, muốn nhìn thử xem có thể tìm thấy các người hay không, cũng giúp đỡ các người một chút.” Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ ấm áp, ý cười nơi khóe miệng cũng càng đậm hơn, đưa cổ tay vỗ nhẹ lên đầu vai của Koga Yiren, nói: “Cảm ơn các em đã có lòng quan tâm rồi.”

“Trần Gia Bảo đâu?” Vũ Nhược Uyên vẫn có chút kìm nén không được, nên trực tiếp mở miệng hỏi.

“Yên tâm đi, bây giờ Trần Gia Bảo không sao cả, thương thế cũng đã khỏi hắn, chỉ là an ở một chỗ rất an toàn.” Đạm Đài

Thái Vũ nói sơ qua những chuyện mà cô và Trần Gia Bảo trải qua trên đảo Hải Ninh này cho họ biết.

Thì ra, sau khi trải qua hai ngày chữa thương và nghỉ ngơi dưỡng sức thì Đạm Đài Thái Vũ và Trần Gia Bảo đã khỏi hẳn thương thế, nhưng dù sao cả hai ngày đều chưa ăn chút gì nên Đạm Đài Thái Vũ chủ động ra ngoài tìm đồ ä, đúng lúc đi tới gần đây, lại nhạy bén nhận ra khí tức của nhóm người Vũ Nhược Uyên, cô ta tò mò nên chạy tới, từ đó mới có thể may mắn cứu được một mảng của ba người Vũ Nhược Uyên.

Về phần tại sao Trần Gia Bảo không đi cùng Đạm Đài Thái Vũ tìm đồ ăn thì dĩ nhiên là vì bên trong hố ngũ thải có thể dựa vào ánh sáng năm màu che đậy thiên cơ, nếu như tùy. tiện hiện thân vậy Trần Gia Bảo rất dễ bị Âm Dương Sư Thiên Mệnh dùng thuật bói toán bói ra.

Cho nên hay không tính mà cùng có ý nghĩ, chỉ có thể để một mình Đạm Đài Thái Vũ ra ngoài tìm, thậm chí Đạm Đài Thái Vũ còn có thể để Trường kiếm thủ thủy và phật cốt xá lợi lại bên trong hố năm màu, tiếp tục duy trì vận chuyển của †hần châu thất biến vũ thiên kinh.

Chương 2469

Giờ phút này, sau khi nghe xong lời giải thích của Đạm Đài Thái Vũ, ba cô gái khiếp sự thật sự về năng lực cường đại của Âm Dương Sư thiên mệnh, lại cũng nhẹ nhàng thở ra vì Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Koga Yiren chủ động kéo lấy cánh tay của Đạm Đài Thái Vũ, cười nói: "Chị Đạm Đài, nếu chị và Trần Gia Bảo đều không sao cả thì chúng ta đi kêu Trần Gia Bảo đi, cùng nhau rời khỏi đảo Hải Ninh, nơi này thực sự quá nguy hiểm"

Vũ Nhược Uyên và lga Tsuki cũng gật đầu đồng ý, ở lại đảo Hải Ninh thêm một ngày, vậy sẽ gặp nguy hiểm thêm một ngày, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này thì tốt hơn. Vượt qua mọi dự kiến của bọn họ, Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, nói:"Không, chị còn không thể đi, bởi vì Trần Gia Bảo nói, trong khoảng thời gian ngắn này sẽ đi tìm Âm Dương Sư Thiên mệnh để báo thù."

Lời vừa nói ra, ba người Vũ Nhược Uyên đều khiếp sợ không thôi, có lầm không vậy? Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thật vất vả mới có thể chạy trốn khỏi tay Âm Dương Sư Thiên Mệnh, thương thế sau khi khỏi hẳn lại còn chạy đi tìm Âm Dương Sư Thiên Mệnh báo thù sao?

Cái này có khác là đi chịu chết chút nào đâu?

Giữa trán Koga Yiren hiện đầy vẻ lo lắng, cô ta thuyết phục: "Chị Thái Vũ, đảo Hải Ninh toàn là người của Thiên Mệnh Âm Dương Sự, chị và Trần Gia Bảo ở đây thì bọn em làm sao. yên tâm được. Hãy cùng em trở về đi. Đợi khi hai người tìm được cơ hội thích hợp rồi đến đảo Hải Ninh tìm Âm Dương Sư báo thù cũng chưa muộn"

“Không được” Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu nói: “Hiện giờ Thiên Mệnh Âm Dương Sư đang điên cuồng tìm kiếm tôi và Trần Gia Bảo. Nếu biết chúng tôi quay lại với phái Koga hay phái lga, chúng chắc hẳn sẽ rất nổi cơn thịnh nộ, trút giận lên đầu các cô, rồi hai người cũng sẽ bị liên lụy theo”

“Vi vậy, xét về mọi mặt thì tôi nghĩ rằng ở lại đây trong thời điểm hiện tại là sự lựa chọn tốt nhất”

Koga Yiren cảm thấy không yên tâm, nói: “Nếu chị bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư phát hiện thì sao?”

“Tin tôi đi, chúng tôi không sao cả” Đạm Đài Thái Vũ chợt im lặng, đúng hơn là không phải tin vào cô ấy, mà là tin vào. Trần Gia Bảo. Nếu Trần Gia Bảo có thể đột phá đến cảnh giới truyền kỳ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, vậy thì cô ta sẽ thử tin vào sự điên cuồng táo bạo của Trần Gia Bảo một lần. “Nhưng mà..” Koga Yiren còn muốn thuyết phục thêm. Nhưng Đạm Đài Thái Vũ đã ngắt lời cô ta, nói: “Tôi đã quyết định rồi, cô không cần thuyết phục tôi nữa. Còn các cô, ở lại chỗ này rất dễ bị phát hiện, tôi sẽ tiễn các cô rời đi”

Vũ Nhược Uyên cau mày nói: “Cô chắc chắn không cần bọn tôi ở lại giúp Trần… giúp các người sao?”

“Không cần”

Vũ Nhược Uyên suy nghĩ một chút, dù sao mục đích đến Đảo Hải Ninh của cô ta cũng chỉ là quan tâ m đến Trần Gia Bảo. Bây giờ biết Trần Gia Bảo đã an toàn, cô ta đã có thể yên tâm. Hơn nữa cô ta cũng biết rằng, với sức mạnh tông sư sơ kỳ của mình, ở lại đây cũng không giúp ích được gì, nói không chừng lại chỉ kéo chân Trần Gia Bảo mà thôi.

Nghĩ đến đây, Vũ Nhược Uyên nói: “Được rồi, chúng tôi sẽ rời đi ngay bây giờ”

lga Tsuki và Kaga Yiren nhìn nhau, nếu Vũ Nhược Uyên đã đồng ý, vậy bọn họ chỉ có thể cùng rời đi

“Đi thôi, tôi sẽ mở đường, coi như để cảm ơn sự quan tâm của các cô” Đạm Đài Thái Vũ bước vào khu rừng trước. Ba cô gái đi theo sau. Khi vào đến khu rừng, họ nhìn thấy Đạm Đài Thái Vũ đi lại một cách vô tư, không hề có ý định trốn tránh sự truy lùng.

Koga Yiren bước nhanh đến chỗ Đạm Đài Thái Vũ và nhắc nhở: “Chị Thái Vũ, trong rừng có không dưới một trăm lính đánh thuê. Chúng ta hãy cẩn thận”

“Không cần” Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu rồi tiếp tục bước đi. Koga Yiren sửng sốt, chị Thái Vũ có ý gì? Không sợ bị phát hiện sao?

Chương 2470

Đạm Đài Thái Vũ dửng dưng nói: "Sớm muộn gì thi thể của Kazama Hisito cũng sẽ bị phát hiện. Nếu đã vậy, giết một người không khác gì giết cả trăm ngư: Cả ba cô gái sững sờ, chẳng lẽ Đạm Đài Thái Vũ định giết tất cả những người mà cô ta ta gặp trong rừng?

Họ ngay lập tức đã có câu trả lời. Một đội hai mươi lính đánh thuê tiến đến cánh rừng bên trái trước mặt họ, khoảng cách càng ngày càng gần và họ sắp bị phát hiện.

Ánh mắt chợt lạnh đi, Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên chuyển động.

Tay tạo kiếm chỉ, cô ta đi về phía trước một cách chậm rãi, bình tĩnh tiến về phía nhóm lính đánh thuê, khắp người trải đầy ngũ thái kiếm mang.

Đội lính đánh thuê đó cũng tình cờ phát hiện ra Đạm Đài Thái Vũ, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là vui sướng. Chúng ngay lập tức giơ súng tiểu liên lên nhắm vào Đạm Đài Thái Vũ.

Thế nhưng, ngón tay chưa kịp bóp cò thì chúng đã cảm nhận được ngũ thái kiếm mang lóe lên trước mắt, cổ họng xuất một lỗ thủng, mắt trợn trừng rồi lần lượt ngã vào trong vũng máu.

Không ngờ rằng, chỉ trong tích tắc, cổ của hai mươi tên lính đánh thuê đã bị ngũ thái kiếm mang của Đạm Đài Thái Vũ xuyên thủng.

Tựa như một cơn gió, nhanh tới không kịp chớp mắt.

Vũ Nhược Uyên và Iga Tsuki lắc đầu, nghĩ thầm họ cũng có

thể giế t chết đội lính đánh thuê này ngay lập tức, nhưng họ chắc chắn sẽ không thể đi lại một cách nhàn nhã như Đạm Đài Thái Vũ. Sự chênh lệch sức mạnh này thực sự không thể So sánh được.

Koga Yiren càng ngạc nhiên hơn, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy chị Thái Vũ giết người bừa bãi như vậy, Nghĩ đến hai ngày trên đảo Hải Ninh vừa qua, trong lòng chị ấy chắc hẳn đã chất đầy lửa giận.

Đạm Đài Thái Vũ tiếp tục dẫn đầu. Chỉ trong một thời gian ngắn, họ đã đụng độ liên tiếp nhiều nhóm lính đánh thuê và không có ngoại lệ, tất cả đều chết dưới ánh kiếm của cô ta mà không hề có thời gian để cầu cứu.

Sau hơn nửa giờ, họ đi bộ xuyên rừng và an toàn đến bãi biển nơi đám Vũ Nhược Uyên cập bến tàu du lịch.

“Các cô trở về đi, dựa theo tình trạng hiện tại của Trần Gia Bảo và tôi, cho dù thật sự gặp phải Thiên Mệnh Âm Dương Sư, chúng tôi vẫn có thể tìm đường chạy trốn, các cô không cần phải lo lắng” Đạm Đài Thái Vũ nói rồi tiễn ba cô gái lên thuyền.

Trước khi lên thuyền, Vũ Nhược Uyên đột nhiên quay lại nhìn Đạm Đài Thái Vũ.

“Cô còn điều gì muốn nói sao?” Đạm Đài Thái Vũ tò mò hỏi.
Vũ Nhược Uyên n¡ iúp tôi nói với Trần Gia Bảo rằng tôi sẽ đích thân giế t chết anh ta. Nếu anh ta chết trên đảo Hải Ninh, cho dù anh ta có trở thành ma, tôi cũng sẽ triệu hồn của anh ta về để giết anh ta một lần nữa”

Ban đầu Đạm Đài Thái Vũ rất ngạc nhiên, sau đó gật đầu nói: “Tôi sẽ chuyển lời cho anh ấy”

“Cảm ơn cô” Vũ Nhược Uyên nói xong thì xoay người bước lên thuyền.

Đột nhiên, Koga Yiren lại chạy xuống, trên tay ôm một chiếc

hòm lớn đựng đầy đồ hộp, bánh mì, bánh quy, đồ ăn nhẹ, bia và các thực phẩm khác. Cô ta đưa cho Đạm Đài Thái Vũ và nói: “Chị Thái Vũ, vốn định ở lại đảo Hải Ninh vài ngày, nên chúng tôi đã mang theo một ít thức ăn. Bây giờ chúng tôi không cần nữa. Tất cả đều ở đây, chắc là đủ cho chị và Trần Gia Bảo ăn trong nhiều ngày rồi”

Đạm Đài Thái Vũ sửng sốt, sau đó mỉm cười: “Không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ, vậy thì tôi không khách sáo đâu đấy” “Chị không cần khách sáo với em, hãy cẩn thận nhé” Koga vẫy tay và chạy trở lại thuyền.

Sau khi ba cô gái lái thuyền rời đi, Đạm Đài Thái Vũ quay trở lại khu rừng.

Chương 2471

Lúc quay lại động Ngũ Sắc, cô ta đặt một hộp thức ăn lớn trước mặt Trần Gia Bảo, khiến anh rất ngạc nhiên: "Trên hòn đảo nhỏ này lại có nhiều đồ ăn vặt như vậy sao? Hả, còn có bia tươi của Việt Nam nữa?" Không thể tin được"

Nói xong, Trần Gia Bảo mở lon bia ra, ngẩng đầu nhấp một ngụm lớn. Cảm giác thật tuyệt!

Đạm Đài Thái Vũ mím môi cười, kể về việc gặp ba người nhóm Vũ Nhược Uyên và giải cứu họ thoát khỏi tay của Kazama Hisito. Cuối cùng, cô ta nói: "Chỗ thức ăn này là của họ cho đấy"

Một nụ cười khẽ hiện lên nơi khóe miệng Trần Gia Bảo, anh nói: "Không ngờ bọn họ lại lo lắng mà đến đảo Hải Ninh tìm kiếm. Thực sự là ngoài dự đoán của tôi"

"À đúng rồi, thiên kiêu nhà họ Vũ, tên là Vũ Nhược Uyên muốn tôi nói với anh một lời" Đạm Đài Thái Vũ nói.

Trần Gia Bảo lộ ra vẻ hứng thú, nhấp một ngụm bia, cười hỏi: "Lời gì?"

"Cô ấy nói rằng muốn tự tay giết anh, nếu anh chết ở đây, dù có trở thành ma, cô ấy cũng sẽ giết anh lần nữa" Đạm Đài Thái Vũ chuyển lời của Vũ Nhược Uyên xong, lại nói: "Xem. ra, cô ấy rất hận anh"

"Ha" Trần Gia Bảo khẽ cười, nhưng trong lòng rất ấm áp. Mặc dù Vũ Nhược Uyên liên tục nói rằng sẽ giết anh, nhưng cô ta vẫn lo lắng cho sự an toàn của anh mà đến đảo Hải Ninh để hỗ trợ. Xem ra, cô gái nhỏ này vẫn quan tâ m đến anh

Sau khi hai người ăn uống no nê, Đạm Đài Thái Vũ đặt lon bia xuống, bởi vì uống cạn mà trên khuôn mặt xinh đẹp lại thoáng hiện một vệt ửng đỏ, càng làm nổi bật thêm nét mỹ lệ. Cô ta nói: "Không phải anh nói rằng trong thời gian ngắn sẽ đột phá tới cảnh giới truyền kỳ sao? Bây giờ đã ăn uống no say, anh cũng có thể bắt đầu được rồi"

"Đúng lúc tôi cũng đang có ý này, tiếp theo, cô hãy chứng kiến thời khác kỳ tích này đi" Trần Gia Bảo ngồi xếp bằng trên mặt đất, lấy "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" ra.

Đột nhiên, một luồng khí tức cuồn cuộn lấp đầy toàn bộ động Ngũ Sắc.

Đạm Đài Thái Vũ ngạc nhiên, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng. Cô ta hỏi: "Anh đang muốn hấp thụ khí vận trong "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" để nâng cao sức mạnh của bản thân, đúng không?"

"Đúng vậy, tôi đang có ý định này" Trần Gia Bảo búng tay, đặt "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" xuống đất trước mặt.

"Anh điên rồi sao?" Đạm Đài Thái Vũ vừa kinh ngạc vừa tức giận, khuôn mặt đã ửng đỏ của cô ta lại càng thêm phần nh không nghe những gì Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói lúc trước sao? Không ai có thể chịu được khí vận quá lớn trong "Ngọc Tỷ Truyền Quốc", nếu không cẩn thận sẽ phát nổ mà chết.

Ngay cả những cường giả cấp truyền kỳ hậu kỳ của Thiên

hồng hào. Cô ta cao giọng nói

Mệnh Âm Dương Sư cũng không dám làm điều này, vậy mà anh lại muốn hấp thụ khí vận của "Ngọc Tỷ Truyền Quốc". Anh thực sự nghĩ rằng mình giỏi hơn Thiên Mệnh Âm Dương Sư sao?"

"Đạo lý có trước có sau, nghiên cứu học thuật cũng có nhiều phương pháp. Xét về thực lực cảnh giới, Thiên Mệnh

Âm Dương Sư đúng là mạnh hơn tôi rất nhiều…" Trân Gia Bảo nở nụ cười tự tin: "Tuy nhiên, về mặt khống chế linh khí thì tôi tự †in mình vượt xa Thiên Mệnh Âm Dương Sư"

"Mà may mắn là khí vận trong "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" cũng là một loại linh khí. Vậy nên Thiên Mệnh Âm Dương Sư hấp thụ "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" sẽ nổ tung mà chết, không có nghĩa là Trần Gia Bảo tôi cũng thế"

"Tóm lại, đây là cách khả thi nhất để đánh bại Thiên Mệnh Âm Dương Sư trong một khoảng thời gian ngắn. Tôi đã quyết định rồi, cô không cần thuyết phục nữa"

Cũng chính vì lý do này mà Trần Gia Bảo mới dám quyết chiến với "Kiếm Thánh" Takezo Mari. Chỉ cần đoạt được "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" trước trận chiến quyết định, sau đó hấp thụ khí vận trong đó thì có khả năng cao là anh sẽ đánh bại được Takezo Mari.

Chương 2472

Vì vậy, cho dù là đối phó với Thiên Mệnh Âm Dương Sư hay là Takezo Mari, thì Trần Gia Bảo vẫn phải hấp thụ khí vận trong "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" này.

"Điên rồi, anh thật sự điên rồi" Đạm Đài Thái Vũ nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Trần Gia Bảo, biết rằng dù cô ta thuyết phục thế nào cũng không có tác dụng, trong lòng cũng thầm đưa ra quyết định. Trong lúc Trần Gia bảo hấp thụ khí vận mà gặp phải tình huống không may, cô ta sẽ lập tức ra tay giúp đỡ và ngăn Trần Gia Bảo lại.

"Cô yên tâm, rủi ro càng lớn thì lợi ích càng nhiều, cô cứ chờ chứng kiến kỳ tích xảy ra đi" Trần Gia Bảo mỉm cười xoa dịu nỗi lo lắng của Đạm Đài Thái Vũ.

Sau đó, anh bắt đầu trở nên nghiêm túc, hai tay bấm lại, vận hành "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" và niệm chú: "Trời đất sơ khai, nguyên khí vận hành, vạn thần bố khí, chín hợp làm một, trỗi dậy!"

Lời nguyền bí ẩn vang vọng trong hang động Ngũ Sắc.

Ngay sau đó, một luồng linh khí mạnh mẽ bốc lên từ "Ngọc Tỷ Truyền Quốc", thông qua ba nghìn sáu trăm lỗ chân lông khắp toàn thân, chậm rãi tiến vào cơ thể Trần Gia Bảo.

Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc, tuy rằng luồng linh khí này rất đồi dào, nhưng so với linh khí chứa trong "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" chỉ như một dòng suối nhỏ so với biển cả.

"Có thể khống chế linh khí đến mức điêu luyện như vậy, xem ra xác suất thành công của anh ta thật sự rất cao"

Đạm Đài Thái Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng tâm trí vẫn căng thẳng, không hề dám sơ suất.

Cùng lúc đó, sau khi Takasugi Narumi rời khỏi tàu du lịch rồi nhàn nhã đi dạo quanh đảo Hải Ninh, tìm kiếm dấu vết của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, ông ta tình cờ đi đến khu rừng. mà ba cô gái Vũ Nhược Uyên lúc trước đã đi vào.

Takasugi Narumi đột nhiên dừng bước và kinh ngạc nhận ra tiếng chim hót trong khu rừng rậm hoàn toàn biến mất, hơn nữa mấy tiểu đội lính đánh thuê được sắp xếp tìm kiếm trong rừng cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Cả khu rừng bỗng trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Vẻ nhàn nhã trên gương mặt của ông ta đã biến mất, sau đó nhíu chặt mày lại rồi cẩn thận bước về phía trước.

Bỗng nhiên sắc mặt của Takasugi Narumi chợt thay đổi, mùi máu tươi tanh nồng xông vào mũi.

“Không ổn rồi, đã xảy ra chuyện rồi!”

Takasugi Narumi nhanh chóng chạy về phía trước, chỉ thấy có hơn mười thi thể nằm cách đó không xa trên mặt đất, tất lính đánh thuê Liệt Ưng.

“Trên cổ của tất cả mọi người đều bị kiếm khí xuyên qua,

cả đều là thành viên của độ

không một ai sống sót, trên mặt đất không hề có vỏ đạn hay mùi thuốc súng, chứng tỏ rằng nhiều người như vậy cũng. chưa ai b ắn ra một phát đạn nào cả, thậm chí còn chưa kịp. kêu cứu thì đã bị đối phương đâm xuyên qua cổ họng chỉ bằng

một nhát kiếm, người giế t chết bọn họ nhất định là một cường giả.”

Takasugi Narumi ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra vết thương của bọn họ, lông mày càng ngày càng nhíu chặt sau đó nặng nề lên tiếng: “Nếu như tôi nhớ không lầm thì có hơn hai mươi người bước vào trong khu rừng rậm này, nhưng lại không có ai tìm kiếm sự trợ giúp và nổ súng cảnh cáo, vậy chỉ có thể chứng tỏ một điều rằng tất cả bọn họ đều đã chết”

Ông ta đứng dậy rồi tiếp tục đi về phía trước, cứ đi được khoảng một trăm mét, thì sẽ phát hiện ra thi thể thuộc đội lính đánh thuê cỡ nhỏ, khiến cho sắc mặt của Takasugi Narumi ngày càng trở nên khó coi hơn.

Chương 2473

Mãi đến khi ông ta đi tới bìa rừng, khuôn mặt già nua đã khó coi đến dọa người, trong mắt tràn đầy khiếp sợ: "Gần một trăm người đều đã chết, hơn nữa tử trạng còn giống hệt nhau, kẻ giết người ngoại trừ Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ra, hẳn là không còn khả năng nào khác, chẳng lẽ vết thương của họ đã khỏi rồi sao?

Nhưng mà Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ rõ ràng đã bị thương nặng khó lòng qua khỏi, lại bị rơi xuống từ trên vách núi cao như vậy, đáng lẽ phải bị thương nặng hơn, có thể giữ được tính mạng cũng coi như may mắn lắm rồi, làm sao sẽ khôi phục được nhanh như vậy chứ?

Thôi quên đi dù sao chuyện này quá mức kỳ lạ, hiện giờ tình huống đã thay đổi, mình vẫn nên mau chóng thông báo. chuyện này cho Kazama Hisito, để cho anh ta bàn bạc kỹ càng một chút cùng với Terai Chika để tìm ra biện pháp đối phó mới được"

Trong lòng Takasugi Narumi tràn đầy khó hiểu và khiếp sợ, đang chuẩn bị quay lại bên cạnh thi thể của một thành viên đội lính đánh thuê lấy bộ đàm liên lạc, ngay khi ông ta vừa mới xoay người lại thì đột nhiên sửng sốt: "Không đúng, vẫn còn mùi máu tươi hơn nữa được truyền đến từ bìa rừng" Takasugi Narumi lập tức đi ra khỏi rừng cây, chỉ thấy ở phía trước cách đó không xa, có một người đàn ông mặc quân phục ngã xuống vũng máu… Không, chính xác mà nói đó là thi thể, trong tay còn cầm đao quân dụng, xung quanh tất cả đều là máu đã dần bị đông lại.

Takasugi Narumi vô cùng quen thuộc với khối thi thể này, hai mắt ông ta bỗng nhiên trừng lớn như thể nhìn thấy một

màn không dám tin nhưng lại không thể không tin, chẳng lẽ… đó là Kazama Hisito?

Thân ảnh ông ta chợt lóe rồi lao tới với tốc độ nhanh nhất, sau khi nhìn rõ bề ngoài của thi thể, ngay lập tức kinh hãi thay đổi sắc mặt, quả nhiên là Kazama Hisito!

“Ngay cả Kazama Hisito cũng đã chết, hơn nữa cũng bị đâm xuyên cổ họng bằng một nhát kiếm mà không hề phát ra tiếng động giống hệt những người khác, thật sự quá đáng sợ, anh ta đã đến cảnh giới “Tông sư hậu kỳ”, chứng tỏ rằng người giế t chết anh ta chắc chắn đã đạt tới cảnh giới “Truyền kỳ” mới đúng, chẳng lẽ kẻ đó thật sự là Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ hay sao?”

Takasugi Narumi ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể Kazama Hisito, phát hiện nguyên nhân cái chết giống hệt với các thành viên đội lính đánh thuê khác, chỉ có thể cười khổ nói: “Rõ ràng là đoàn trưởng của đội lính đánh thuê Liệt Ưng vừa mới tới đảo Hải Ninh chưa tới nửa ngày đã bị người ta âm thầm giế t chết, chuyện lần này thật sự rất nghiêm trọng rồi…

Ông ta đưa tay sờ vào trong túi áo của Kazama Hisito vài cái, lấy ra một bộ đàm liên lạc màu đen rồi nói: ” Cô Terai Chika, tôi là Takasugi Narumi, đã có chuyện lớn… không tốt… xảy ra rồi””

Sau khi Terai Chika nhận được tin tức lập tức dẫn theo. người vội vàng chạy tới.

Cô ta hoảng hốt khi nhìn thấy thi thể của Kazama Hisito, ngay sau đó sắc mặt trở nên u ám đến đáng sợ so với bất cứ ai, rồi mở miệng hỏi Takasugi Narumi người đang canh. giữ bên cạnh thi thể: “Ông Takasugi Narumi có biết là ai làm đã làm chuyện này hay không?”

“Người đáng ngờ nhất chính là Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ…” Takasugi Narumi lắc đầu nói với vẻ mặt đầy khó hiểu: “Nhưng Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã bị thương nặng, theo lẽ thường thì không thể nào giế t chết ngài Kazama

Hisito được mới đúng. Hơn nữa tôi cũng đã kiểm tra hiện trường rồi, ở những nơi bị phá hủy xung quanh đây có khí tức đao cương của ngài ấy, điều này chứng tỏ Kazama Hisito ít nhất đã đánh ra vài chiêu, hơn nữa còn chiếm ưu thế hơn nhưng cuối cùng không biết vì sao lại đột ngột bị người đâm một kiếm vào cổ họng"

"Anh ta ra tay với người khác khoảng mấy chiêu?" Đôi mày. liễu của Terai Chika xếch lên, nhướng mày giận dữ, sau đó đá một cú thật mạnh vào thi thể của Kazama Hisito rồi tức giận nói: "Có thời gian giao chiến với người khác, cũng không biết nhân cơ hội kêu người trợ giúp, thật ngu xuẩn, đúng là thằng ngu!"

"Ưm.."

Chương 2474

Takasugi Narumi lắc đầu rồi nói: “Rừng cây phía sau tôi dẫn thẳng đến bãi biển. Nhưng tôi cũng không biết có ai đang giúp đỡ Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ở đó hay không? Nói cách khác tôi không biết hai người họ vẫn còn đang ở trên đảo hay là đã trốn ra biển rồi” Vẻ mặt của Terai Chika chợt thay đổi, sau đó nghiêm nghị nói: “Câu hỏi này rất quan trọng, nếu như Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã thật sự trốn thoát, vậy thì sau này muốn tìm ra bọn họ trong biển người chắc chắn sẽ rất khó khăn hơn bây giờ nhiều, đều tại thằng ngốc Kazama Hisito này khiến chúng ta rơi vào thế bị động như vậy!”

Cô ta nổi giận lại đá thêm vài cú nữa lên trên xác của Kazama Hisito, sau khi lửa giận trong lòng giảm bớt một chút, cô ta lại tiếp tục nói: “Ông Takasugi, ông có ý kiến gì không?”

Takasugi Narumi khẽ trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Kế sách hiện tại chỉ có thể đi nhờ vả Thiên Mệnh Âm Dương Sư thôi, nhờ ông ta sử dụng bí thuật để điều tra thi thể của Kazama Hisito. Có lẽ chúng ta có thể biết được là kẻ nào đã giế t chết ông ta. Đến lúc đó nói không chừng chúng ta còn có thể dựa vào manh mối này để tìm ra Trần Gia Bảo và Đạm Điền Thái Vũ”

“Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi” Vẻ mặt Terai Chika đầy nghiêm túc sau đó dặn dò những người bên cạnh: “Các anh đưa tất cả thi thể của các thành viên lính thuộc đội lính đánh thuê trong khu rừng này lên boong tàu, sau khi xác nhận rõ thân phận thì cấp tiền trợ cấp đầy đủ. Ngoài ra, hãy chọn thêm hai người nữa đưa thi thể của tên ngốc Kazama Hisito đến Đông Chiếu Thần cung đi!”

Hơn một giờ sau trong Đông Chiếu Thần cung đổ nát, xác của Kazama Hisito nằm yên lặng trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Sắc mặt của ông ta vô cùng u ám và đáng sợ, dường như đang cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng ngăn không cho. nó bùng phát ra ngoài, sau đó trầm giọng nói: “Nói đi, có chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Terai Chika liếc nhìn Takasugi Narumi rồi nói: “Ông Takasugi, hay là ông nói đi”

Takasugi Narumi khẽ ho hai tiếng rồi kể lại chuyện này một lượt sau đó nói: “Tình hình là như thế này mong rằng Thiên Mệnh Âm Dương Sư có thể thực triển bí thuật để tìm ra thông tin của kẻ giết người, từ đó có thể đoán được tình huống của Trần Gia Bảo và Đạm Điền Thái Vũ”

Nghe nói rằng Kazama Hisito còn có thời gian để ra tay với người khác, nhưng không tranh thủ cơ hội phát ra tín hiệu cảnh cáo, Thiên Mệnh Âm Dương Sư bỗng nổi giận đến cực điểm rồi mắng một tiếng giống hệt Terai Chika: “Đúng là một †ên rác rưởi!”

Cơn giận dữ của ông ta còn mạnh mẽ và mang lại áp lực hơn cả Terai Chika.

Hai người Terai Chika và Takasugi Narumi đều im lặng, đến thở cũng không dám.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nguôi giận một chút rồi mới mở miệng nói: “Thôi, để tôi xem là rốt cuộc kẻ nào đã giế t chết Kazama Hisito”

Sau đó ông ta bắt quyết ngón tay phải của mình thành một mũi kiếm, chỉ vào vết thương của Kazama Hisito rồi mở miệng niệm thần chú Ưng Đông

Trong khoảnh khắc đó, chỉ nhìn thấy ngón kiếm của ông ta đang từ từ nâng lên khỏi vết thương của Kazama Hisito, một

luồng sáng mờ nhạt mang màu sắc sặc sỡ của kiếm khí toát ra từ cổ họng của anh ta bay lơ lửng giữa không trung theo. lực kéo của Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Đây là lần đầu tiên Terai Chika nhìn thấy một cảnh tượng thần kỳ như vậy, cô ta suýt chút nữa phải sợ hãi kêu lên, vội vàng che miệng mình lại.

Chẳng mấy chốc, ánh kiếm màu sặc sỡ yếu ớt này đã tiêu tán giữa không trung.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nặng nề nói: “Đây là kiếm khí của Đạm Đài Thái Vũ, mà không hề có linh khí của Trần Gia Bảo.” “Điều đó chứng tỏ rằng Đạm Đài Thái Vũ đã một mình giế t chết Kazama Hisito hơn nữa còn đâm xuyên cổ họng của anh ta chỉ bằng một nhát kiếm sao? Takasugi Narumi ngạc nhiên: “Chẳng lẽ tất cả vết thương của Đạm Đài Thái Vũ đã lành lặn rồi sao?”

Terai Chika đột nhiên cau mày lại, nếu như vết thương của Đạm Đài Thái Vũ đã khôi phục, thì vết thương của Trần Gia Bảo cũng đã sắp khỏi hẳn, trong tình huống như vậy, chỉ dựa vào sự giúp đỡ của đội lính đánh thuê Liệt Ưng thì cho dù có. tìm được Trần Gia Bảo cũng hoàn toàn không có cách nào. ngăn chặn hai người họ.

Chương 2475

“Không thể nào!” Thiên Mệnh Âm Dương Sư lập tức phản bác lại và kiên quyết nói: “Không ai hiểu rõ về vết thương do. tôi tự mình gây ra hơn bản thân mình. Ít nhất phải mất dăm bữa nửa tháng thì vết thương của Đạm Đài Thái Vũ mới có thể khỏi hẳn, còn vết thương của Trần Gia Bảo càng nặng hơn, cho nên phải mất rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục được hoàn toàn.

Còn về phần Kazama Hisito, không phải anh từng nói rằng anh ta so tài với người khác mấy chiêu hơn nữa còn chiếm ưu thế hơn sao? Đối thủ của anh ta lúc đó là Đạm Đài Thái Vũ, điều này cho thấy vết thương của Đạm Đài Thái Vũ rất nghiêm trọng, thậm chí anh ta còn bị Kazama Hisito đè ra đánh. Vào thời điểm quan trọng nhất, anh ta đã thi triển một loại bí thuật nào đó khiến cho tiềm năng của mình bộc phát, sau đó mới có thể giế t chết Kazama Hisito trong nháy mắt! Mà Trần Gia Bảo nhất định đã ở cùng với Đạm Đài Thái Vũ, nhưng tình hình lúc đó Trần Gia Bảo lại không hề ra tay, điều này càng cho thấy rằng Trần Gia Bảo đang bị thương nặng chỉ còn thoi thóp, thậm chí không thể nào ra tay giúp đỡ Đạm Đài Thái Vũ”

Terai Chika vui mừng khôn xiết nói: “Đúng, đúng đấy, chắc chắn là như vậy, nhất định không sai. Chỉ cần Trần Gia Bảo. và Đạm Đài Thái Vũ vẫn đang bị thương nặng, thì tính mạng của họ vẫn nằm trong tay của chúng tai” Takasugi Narumi khẽ cau mày, cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng ngoài sự phân tích của Thiên Mệnh Âm Dương Sự, thì không còn lời giải thích nào khác hợp lý hơn.

“Câu hỏi quan trọng nhất lúc này là tôi không biết liệu Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã trốn thoát rồi hay vẫn còn ở

lại trên đảo?" Sau khi Terai Chika nói xong, cô ta nhìn về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Làm sao ông ta lại không biết, Terai Chika hy vọng mình có thể thi triển bí thuật bói toán, nhưng một khi thực hiện, rất có thể sẽ bị phản phệ một lần nữa.

Sau khi suy nghĩ mọi đường, Thiên Mệnh Âm Dương Sư vẫn cảm thấy việc "Ngọc tỷ Truyền Quốc" quan trọng hơn, bèn nói: "Thôi được rồi, tôi sẽ lại bói thêm một lần nữa, cho dù thật sự bị phản phệ, tôi cũng có thể cảm giác được bọn họ có còn trên đảo hay không"

Nói xong Thiên Mệnh Âm Dương Sư lấy vỏ mai rùa và tiền đồng đã chuẩn bị sẵn ra, tiến hành bói toán thêm một lần nữa.

Tuy nhiên tình huống vẫn giống như lần trước, bói được một nửa thì chỉ nghe thấy một tiếng "rầm", mai rùa nổ tung giữa không trung, ba đồng tiền xu rơi xuống dựng đứng trên mặt đất nhưng không hề hiện lên điều gì.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư khó khăn lắm mới khôi phục. được một nửa thương tích, nhưng lại bị phản phệ một lần nữa bởi phép thuật, máu tươi chảy ra từ khóe miệng trông ông ta càng trở nên tiều tụy.

Terai Chika kinh ngạc ngay lập tức muốn bước tới đỡ Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Nhưng lại bị ông ta vẫy tay ngăn lại sau đó nói cảm nhận được rằng Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ… vẫn còn đang trên đảo Hải Ninh!"

Terai Chika vui mừng khôn xiết.

Sau khi Terai Chika và Narumi Takasugi rời khỏi Đông Chiếu Thần cung, họ thay đổi kế hoạch thành một chi đội gồm 40 người tiến hành tìm kiếm, cùng lúc đó ra lệnh cho Chikino Kitano cử thêm rất nhiều người từ lãnh thổ của Nhật Bản cố gắng tìm được tung tích của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái

Vũ trong thời gian ngắn nhất.

Tuy nhiên lại một ngày nữa trôi qua nhưng không hề thu hoạch được gì cả!

Terai Chika không nản lòng, chỉ cần hai người họ vẫn còn ở. trên đảo Hải Ninh này thì cô ta chắc chắn sẽ tìm ra.

Lại nhắc tới chuyện xảy ra trong động Ngũ Sắc, sau một ngày liên tục hấp thu khí vận của "Ngọc tỷ Truyền Quốc" vào. cơ thể, khí thế của Trần Gia Bảo cũng không ngừng tăng lên.

Chương 2476

Nếu không nhờ ánh sáng ngũ sắc của "Thân Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" cách ly hang động với thế giới bên ngoài, thì e rằng chỉ dựa vào khí thế mà Trần Gia Bảo phát ra đã bị Terai Chika và Thiên Mệnh Âm Dương Sư phát hiện ra rồi. Đạm Đài Thái Vũ ngồi xếp bằng ở một bên, cùng với thời gian từng phút trôi qua, trái tim lo lắng và căng thẳng của cô †a cũng từ từ thả lỏng, thậm chí còn dần cảm thấy ngưỡng mộ.

"Người có thể điều khiển linh khí đến trình độ tinh tế như này, mình còn kém xa so với Trần Gia Bảo trong việc hấp thụ và sử dụng linh khí"

Đạm Đài Thái Vũ phải thừa nhận rằng cô ta còn thua kém Trần Gia Bảo, vì vậy trong lòng càng trào dâng tinh thần chiến đấu mạnh mẽ.

Có một đối thủ như vậy, không màng đến hận thù lúc nấy, nếu như anh càng mạnh mẽ thì trận chiến quyết định giữa cô ta và Trần Gia Bảo sẽ càng trở nên gay cấn hơn.

Đến lúc đó, nói không chừng còn thật sự giống như những gì Liễu Thành Phùng đã nói, bố mẹ mà bản thân chưa từng gặp mặt, sẽ đến xem trận chiến quyết định giữa cô ta và Trần Gia Bảo.

Nghĩ đến đây khóe môi Đạm Đài Thái Vũ khẽ nở một nụ cười khẽ, trong lòng tràn đây mong đợi.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo ngày càng hấp thụ được nhiều linh khí, mà linh khí của anh đã dần đạt tới đỉnh phong "Bán bước truyền kỳ", chính thức bắt đầu đột phá cảnh giới "Truyền kỳ sơ kỳ".

Đạm Đài Thái Vũ nâng cao tinh thần, biết rằng thời điểm quan trọng đã đến, thành hay bại chính là lúc này.

Cả người cô ta đầu cảnh giác đề phòng tất cả những tình huống ngoài ý muốn có thể xảy ra.

Theo như quan sát của Đạm Đài Thái Vũ, biểu hiện của Trần Gia Bảo rất ổn định, khí thế của anh dần đạt tới điểm mấu chốt, chỉ còn cách "Cảnh giới Truyền kỳ" chân chính một bước nữa mà thôi.

"Có vẻ như lần này hấp thu được vận khí từ "Ngọc tỷ Truyền Quốc" và đột phá đến "Cảnh giới Truyền kỳ" Trần Gia Bảo. chắc chắn đã nắm chắc chín phần rồi" Đạm Đài Thái Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên mọi chuyện đã đột ngột xảy ra thay đổi.

Chỉ nhìn thấy "Ngọc tỷ Truyền Kỳ" đang đặt trước mặt Trần Gia Bảo, không ngờ lại bắt đầu run lên kịch liệt, từ từ bay lên không trung, hơn nữa không ngừng run rẩy ở đó, linh khí bị hấp thu cũng bắt đầu bùng nổ, tràn ngập khắp động Ngữ Sắc. Vẻ mặt của Đạm Đài Thái Vũ hơi thay đổi, tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng trực giác mách bảo không ổn nhảy bật dậy đứng lên khỏi chỗ cũ.

Giây tiếp theo chỉ thấy sắc mặt của Trần Gia Bảo đột nhiên đỏ bừng, như thể có một ngọn lửa mạnh mẽ từ bên dưới bốc lên đang thiêu đốt trong cơ thể của anh, đốt cháy lục phủ ngũ tạng và tám đường kinh mạch của Trần Gia Bảo.

Cả người anh run lên cùng với vẻ mặt vô cùng đau đớn, khuôn mặt chảy đầy máu, trông cực kỳ kinh hãi và đáng sợ. Đạm Đài Thái Vũ nào có biết rằng anh đã hấp thụ "Ngọc tỷ Truyền Quốc" nên mới xảy ra sự cố, hơn nữa còn là một sự cố cực kỳ nguy hiểm.

Cô ta gần như không chút do dự, nhảy vọt một bước đến trước mặt của Trần Gia Bảo, muốn ấn lòng bàn tay mình vào phía

sau lưng bên trái của Trần Gia Bảo để giúp anh ổn định luồng linh khí điên cuồng trong cơ thể.

Tuy nhiên tay cô ta vừa chạm vào cơ thể của anh thì chợt cảm nhận được một cảm giác nóng rực truyền đến từ trên người của Trần Gia Bảo, vì không kịp đề phòng nên bàn tay suýt chút nữa thì bị bỏng, gần như phản xạ theo điều kiện cô †a rụt mạnh tay lại.

Vẻ mặt Đạm Đài Thái Vũ trở nên hoảng hốt: "Đây là… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Nếu nhiệt độ cứ tiếp tục cao. như vậy, Trần Gia Bảo chắc chắn sẽ bị thiêu chết!"

Vừa nghĩ tới đây, cô ta lập tức nghiến răng nghiến lợi vận hành "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên", một luồng sáng sặc sỡ xuất hiện trong lòng bàn tay, ngay sau đó lập tức ấn lên vị trí trái tim ở sau lưng của Trần Gia Bảo.

Chương 2477

Cô vừa mới truyền chân khí thì đột nhiên cả người chấn động, gần như chỉ trong tích tắc, một sức mạnh dội ngược. cực lớn toát ra từ trong cơ thể anh.

Hơn nữa sức mạnh bắn ngược này không chỉ là điên cuồng, vượt xa thực lực của cảnh giới "Truyền kỳ Sơ kỳ" mà lao đến nhanh chóng và mãnh liệt, lập tức xông vào trong cơ thể của Đạm Đài Thái Vũ, cuồng bạo xuyên qua kinh mạch, như một ngọn lửa nóng rực hừng hực bốc cháy.

Đạm Điền Thái Vũ hừ nhẹ một tiếng rồi phun ra một ngụm máu, ngay sau đó bị thương và hất văng về phía sau va vào. tường, lập tức vận chuyển "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên" thì mới có thể xua tan khí nóng trong kinh mạch. "Thật là đáng sợ, chỉ là linh khí dội ngược vào trong cơ thể của mình đã mạnh mẽ không gì sánh được, vậy thì linh khí trong cơ thể Trần Gia Bảo sẽ lớn đến mức nào, anh thật sự sắp bị nổ tung mà chết hay sao?"

Ánh mắt Đạm Đài Thái Vũ tràn ngập lo lắng

"Ngọc tỷ Truyền quốc" đã mất tự chủ treo giữa không trung, càng thêm run rẩy kịch liệt trên đó, linh khí điên cuồng toát ra tuy là bị Trần Gia Bảo chủ động hấp thu vào trong cơ thể mình, nói đúng hơn là "Ngọc tỷ Truyền quốc" tự mình tỏa ra linh khí không ngừng xuyên vào trong cơ thể của anh, ngang ngược tấn công vào tám đường kinh mạch của Trần Gia Bảo.

"Phụt" một tiếng, khóe miệng của Trần Gia Bảo phun ra một ngụm máu tươi, nhưng anh vẫn nhắm chặt hai mắt như thể đã mất đi ý thức.

Nhìn thấy Trần Gia Bảo sắp bị nổ tung bởi linh khí của "Ngọc tỷ Truyền quốc", Đạm Đài Thái Vũ cắn chặt răng, ngay lập. tức lao đến trung tâm của động Ngũ Sắc, sau đó một tiếng "soạt" vang lên, cô ta rút thanh kiếm Thu Thủy ra khỏi mặt đất.

"Cho dù mày là Ngọc tỷ Truyền quốc, nhưng lúc này tao chỉ có thể tiêu diệt mày bằng một kiếm duy nhất!"

Đôi mắt của Đạm Đài Thái Vũ nghiêm nghị và kiên định, cô †a nắm chặt chuôi kiếm rồi vung kiếm lên chém mạnh một đường kiếm ngũ sắc vào "Ngọc tỷ Truyền quốc" trên không trung.

Nhưng mà tuy cô ta đang học tập tu luyện "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên" nhưng dù sao ngay cả cấp một cũng chưa luyện thành thạo thì làm sao có thể so sánh được khí vận dư thừa hơn hai ngàn năm của Việt Nam được chứa đựng trong "Ngọc tỷ Truyền quốc" chứ?

Chỉ thấy sau khi thanh kiếm ngũ sắc chém lên trên "Ngọc tỷ Truyền quốc", thay vì nó bị Đạm Đài Thái Vũ bất ngờ chém nứt, mà ngược lại toát ra một luồng khí điên cuồng đến cực điểm, rồi hất văng cô ta ra xa một lần nữa.

Cả người Đạm Đài Thái Vũ chấn động, không ngừng nôn mửa, bay ngược về phía sau va vào bức tường, ngay khi vừa mới đáp xuống đất lại "ua" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay cả "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên" cũng không có. tác dụng gì. Lẽ nào thật sự phải chứng kiến Trần Gia Bảo. chết ở đây sao? Mình phải làm sao bây giờ, nên làm gì đây? Gần như đây là lần đầu tiên trong đời, Đạm Đài Thái Vũ cảm thấy bất lực và không ngừng tự trách bản thân, tại sao không kiên quyết phản đối việc Trần Gia Bảo hấp thụ linh khí của "Ngọc tỷ Truyền kỳ" ngay từ đầu? Nếu không anh đã không rơi vào tình huống nguy hiểm như vậy.

Ngay lúc trong lòng Đạm Đài Thái Vũ đang tràn ngập tuyệt

vọng, Trần Gia Bảo phun ra một ngụm máu rồi mở mắt ra. Điều ngạc nhiên là nhát kiếm mà cô ta vừa mới dùng sức. chém mạnh vào "Ngọc tỷ Truyền quốc" đã quấy rầy nó và khiến Trần Gia Bảo tỉnh táo lại sau cơn mê.

Đạm Đài Thái Vũ vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy đến bên cạnh anh rồi lo lắng hỏi: "Bây giờ anh làm sao rồi, rốt cuộc. đã xảy ra chuyện gì? Làm sao lại biến thành như vậy?"

Chương 2478

Trần Gia Bảo có một loại cảm giác đau đớn như bị thiêu đốt trong người, mở miệng nói đầy khó khăn: "Thứ này… sống động.."

"Anh đang nói về ai vậy?" Đạm Đài Thái Vũ sửng sốt, trong đầu chợt nảy sinh một ý nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía "Ngọc tỷ Truyền kỳ" đang lơ lửng giữa không trung, rồi kinh ngạc nói: "Anh đang nói là " Ngọc tỷ Truyền kỳ cũng có sinh mệnh sao?"

rí tuệ của riêng mình…" Trần Gia Bảo cười khổ Biểu tượng truyền thuyết về quyền lực của Việt

Nam trong hai nghìn năm, hơn nữa còn chứa đựng một nguồn khí vận khổng lồ như vậy. Cũng không có gì phải ngạc nhiên khi nó có được trí tuệ của con người."

Hóa ra là khi Trân Gia Bảo hấp thu khí vận của "Ngọc tỷ Truyền kỳ", dưới sự thao tác của anh, lúc đầu chỉ hấp thu một ít linh khí, so với khí vận mà bản thân của "Ngọc tỷ Truyền quốc" chứa đựng hơn hai ngàn năm chỉ như một giọt nước trong hồ vậy. Bởi vậy không khiến nó phải chú ý, cũng chính vì thế Trần Gia Bảo đã không phát hiện ra một biến cố lớn là "Ngọc tỷ Truyền quốc" đã có được trí tuệ của riêng mình.

Tuy nhiên khi Trần Gia Bảo tiếp tục hấp thụ và sắp đột phá đến "Cảnh giới Truyền Kỳ" cho nên cần phải hấp thu thêm rất nhiều năng lượng, "Ngọc tỷ Truyền quốc" cũng bắt đầu chú ý đến khí vận của mình không ngừng thất thoát thì chợt nổi giận, hơn nữa còn cố gắng chống lại, truyền khí tức điên cuồng của chính mình vào trong cơ thể Trần Gia Bảo định khiến cho kẻ to gan lớn mật dám ăn trộm khí vận của mình bị "no căng mà

chết”

Chính vì thế hiện tại mới xuất hiện cảnh tượng này.

m chúng ta nên làm gì bây giờ?” Đạm Đài Thái Vũ đã ngốc lặng. Bản thân “Ngọc tỷ Truyền quốc” đã chứa đựng khí vận vô cùng to lớn không gì sánh nổi, cộng thêm có được trí tuệ của riêng mình, chẳng phải càng trở nên lợi hại hơn à?

Khuôn mặt của Trần Gia Bảo rướm máu, anh cười khổ: “Tôi cũng không biết phải làm thế nào. Nó quyết tâm giết tôi ngay bây giờ. Tôi hoàn toàn không thể thoát khỏi sự kiểm soát của nó mà chỉ có thể để cho khí vận của nó tấn công vào kinh mạch và lục phủ ngũ tạng của mình. Có lẽ lần này tôi thật sự sẽ phải chết ở đây.”

Anh trực tiếp phải thừa nhận sự tấn công từ khí vận của “Ngọc tỷ Truyền Quốc”, có thể cảm nhận được một cách trực tiếp sức mạnh cường đại của luồng khí vận này, còn chưa kể đây chỉ có anh và Đạm Đài Thái Vũ, kể cả khi Lưu Ly đến đây thì e rằng cũng không thể làm gì được.

Lần đầu tiên trong đời Trần Gia Bảo cảm thấy bất lực và không biết phải làm sao như bây giờ.

Vẻ mặt của Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên thay đổi, cô ta đã từng nhìn thấy Trần Gia Bảo rơi vào trong hoàn cảnh tuyệt vọng vài lần. Nhưng cho dù là lúc nào đi chăng nữa thì anh vẫn sẽ luôn nỗ lực phản kháng và chiến đấu với tinh thần cao độ, dường như không bao giờ nhận thua.

Tuy nhiên dáng vẻ Trần Gia Bảo cười khổ chấp nhận số phận của mình như bây giờ, thì đúng là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy nó, thật sự không còn cách nào khác sao?

Đột nhiên ánh mắt Đạm Đài Thái Vũ trở nên nghiêm túc, sau đó nói: “Anh còn có một trận chiến quyết định với tôi vì vậy. tôi không cho phép anh chết ở chỗ này!” Trần Gia Bảo lắc đầu nói: “Nếu còn có cơ hội, tôi cũng muốn đấu với cô một trận, nhưng…”

“Không có nhưng nhị gì hết…” Đạm Đài Thái Vũ cắn chặt răng như thể đã đưa ra một quyết định nào đó rồi nói: “Tôi đã nói rồi, nếu như ông trời đã định anh phải chết, vậy thì Đạm Đài Thái Vũ tôi là cơ hội để anh có thể sống tiếp.

Nói xong cô ta đột nhiên nắm lấy tay Trần Gia Bảo, trong thoáng chốc khí vận điên cuồng trong kinh mạch của anh đã †ìm thấy một con đường trút bỏ khác, truyền từ nơi bàn tay giao nhau của hai người chuyển qua cơ thể của Đạm Đài Thái Vũ.

Tình trạng cơ thể của Trần Gia Bảo ngay lập tức trở nên tốt hơn nhiều

Nhưng cả người Đạm Đài Thái Vũ bị chấn động và gần như ngay lập tức một vệt máu tươi từ khóe miệng chảy xuống chiếc cằm trắng mịn của cô ta.

Một vẻ đẹp vừa thê lương lại điềm mỹ.

Chương 2479

Trần Gia Bảo kinh hãi nói: "Cô điên rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô sẽ nổ tung mà chết đấy, buông ra ngay!"

"Tôi không" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đạm Đài Thái Vũ trở nên tái nhợt vì những cú tấn công liên tiếp của khí vận ở trong cơ thể mình, nhưng cô ta vẫn quật cường không hề lùi bước nói với anh: "Nếu chỉ có một mình anh thừa nhận khí vận của "Ngọc tỷ Truyền quốc" thì không bao lâu nữa sẽ bị nổ tung mà chết.

Nếu tôi có thể giúp anh chia sẻ gánh nặng này thì anh sẽ sống thêm được một thời gian, nói không chừng thật sự sẽ xảy ra thay đổi, từ đó tìm ra con đường sống sót cho cả hai chúng ta"

"Cô…cô điên thật rồi" Trần Gia Bảo hoàn toàn kinh ngạc, người phụ nữ này vừa là kẻ thù lại giống như một người bạn, thế mà không màng tất cả xả thân cứu anh hết lần này đến lần khác, cô ta điên rồi, thật sự là điên rồi!

Trong động Ngũ Sắc, "Ngọc tỷ Truyền quốc" bay lơ lửng trong không trung, tựa như một vị thần giận dữ nổi cơn thịnh nộ toát ra khí tức cuồng bạo quét sạch toàn bộ không gian. Giống như ngày tận thết

"Tôi cũng không biết mình có bị điên hay không, mà chỉ biết rằng nếu như anh chết ở đây thì tôi thật sự sẽ phát điên." Đạm Đài Thái Vũ nắm chặt tay của Trần Gia Bảo, cảm nhận được khí vận truyền đến từ trong cơ thể của anh ngày càng mạnh mẽ sau đó vội vàng lên tiếng: "Nếu như anh lại không nghĩ ra cách nào khác thì có lẽ chúng ta sẽ phải chết ở đây thật đấy"

Ngay khi cô ta vừa mở miệng, luồng khí vận khổng lồ tấn

công vào kinh mạch của mình, cho dù có cố gắng vận chuyển "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên" để chống lại nhưng khóe miệng vẫn chảy ra một vết máu.

Tuy nhiên, Đạm Đài Thái Vũ vẫn nắm chặt tay Trần Gia Bảo mà không hề buông lỏng, y như ánh mắt của cô ta vậy vô cùng kiên định không rời không bỏ.

Giây phút này, cô ta và Trần Gia Bảo giống như hai chiếc xô đã đựng đầy nước, mà khí vận trong "Ngọc tỷ Truyền quốc" giống như lũ lụt, một khi chiếc xô bị đổ đầy nước thì sẽ bị nổ tung.

Tuy nhiên, so với Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ chỉ hai chiếc xô đựng nước nhỏ, mà khí vận"của "Ngọc tỷ Truyền quốc" lại giống như nước trong hồ chứa, sớm muộn gì hai người họ sẽ bị nổ tung mà chết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trần Gia Bảo nhìn Đạm Đài Thái Vũ chăm chú, niềm tin sống sót mãnh liệt lại lần nữa bùng cháy trong lòng anh.

"Được rồi!" Hai mắt anh trở nên sáng ngời, ý chí dâng cao rồi đột nhiên cười lớn: "Tôi không tin hai chúng ta hợp tác với nhau lại không thể chiến thắng được "Ngọc tỷ Truyền kỳ", nếu ông trời bắt tôi phải chết, thì tôi sẽ chống lại trời!"

Trần Gia Bảo nói xong, rồi đột nhiên rút toàn bộ chân khí vốn có trong cơ thể đang dùng để chống đỡ khí vận của "Ngọc tỷ Truyền quốc" lại, hoàn toàn không hề phòng bị chỉ để mặc cho khí vận của nó xâm nhập vào trong người mình.

Trong chốc lát luồng khí vận khổng lồ càng thêm điên cuồng hoành hành ngang dọc trong cơ thể anh, cả người Trần Gia Bảo run lên dữ dội, khóe miệng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Cảm giác được tình huống không bình thường của Trần Gia Bảo, Đạm Đài Thái Vũ sợ hãi kêu lên: "Anh điên rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này, anh sẽ chết càng nhanh hơn!"

“Dù làm thế nào thì cũng phải chết, không bằng trước khi chết liều mạng một lần, nói không chừng có thể tìm được đường sống trong cõi chết, nếu tôi thật sự có thể đột phá được “Cảnh giới Truyền kỳ” vậy thì cơ thể của tôi sẽ hấp thu được càng nhiều vận khí hơn, có thể kiên trì lâu hơn một chút!” Ánh mắt của Trần Gia Bảo tràn đầy kiên quyết, máu tuôn ra từ năm giác quan cùng ngày càng nhiều hơn, lại vận chuyển “Tiên Vũ Hợp Tông Quyết” một lần nữa, thử điều khiển luồng khí vận khổng lồ trong cơ thể, đột phá “Cảnh giới Truyền kỳ”.

Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc không thôi rồi không dám tin mà nói: “Vào lúc này rồi mà anh vẫn còn muốn đột phá cảnh giới hay sao?”

Chương 2480

Cô ta kinh ngạc đến nỗi quên cả việc đối phó với luồng khí vận ngông cuồng trong cơ thể mình, đột nhiên kinh mạch nhói đau, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn trào dâng, cô ta vội vàng hít sâu một hơi rồi vận chuyển "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên", quanh người xuất hiện một tầng ánh sáng đầy màu sắc bao trùm lên, ngăn chặn được khí vận trong cơ thể.

Trần Gia Bảo không hề giải thích cho Đạm Đài Thái Vũ hiểu, thật ra là anh không có thời gian dư thừa để mở miệng nói chuyện.

Hiện giờ anh hoàn toàn tập trung tinh thần muốn mượn sự. giúp sức của luồng khí vận trong cơ thể, không ngừng tấn công vào lớp rào cản cuối cùng của "Cảnh giới Truyền kỳ". Chỉ là luồng khí vận này quá cường đại và ngông cuồng, ngay cả khi anh đạt tới thời kỳ mạnh nhất cũng không thể nào kiểm soát được, chứ đừng nói tới hiện tại anh đã bị khí vận tấn công làm tổn thương kinh mạch, cả người đầy thương tích chỉ khiến việc điều khiển càng thêm khó khăn hơn.

Sau khi kiên trì được hơn một phút, sắc mặt của Trần Gia Bảo thay đổi một cách rõ rệt, luồng khí vận trong cơ thể đã không thể thao túng được nữa, càng điên cuồng tấn công bừa bãi vào kinh mạch và nội tạng của anh, "phụt" một tiếng anh phun ra một miệng đầy máu, chứng minh lần thử nghiệm đầu tiên đã thất bại.

"Tiếp tục!"

Trần Gia Bảo nghiến chặt răng lại cố kiểm soát khí vận để đột phá cảnh giới một lần nữa.

Nhưng chỉ hai phút sau, tình huống bên trong cơ thể lại mất kiểm soát lần nữa, khiến cho thương tích càng nghiêm trọng hơn.

Trần Gia Bảo lau máu trên khuôn mặt rồi nói: “Lại đến một lần!”

Ba phút sau, khí vận trong cơ thể càng trở nên cuồng bạo. hơn, Trần Gia Bảo phun ra một miệng đầy, sắc mặt trắng như tờ giấy, hơi thở ngày càng yếu ớt.

“Đủ rồi!” Đạm Đài Thái Vũ khiếp sợ hô lên: “Nếu như anh còn tiếp tục làm như vậy nữa thì cách cái chết không còn bao xa đâu”

“Chưa đủ, cho dù có phải chết thật đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ liều mình đến hơi thở cuối cùng quyết không hối tiếc!” Trần Gia Bảo khẽ quát lên một tiếng rồi vận chuyển Tiên Vũ Hợp Tông Quyết”, tiếp tục đột phá “Cảnh giới Truyền kỳ”. Lần này, anh cố trụ lâu hơn năm phút, nhưng sức mạnh dội ngược của khí vận càng nghiêm trọng hơn, sắc mặt trở nên trắng bệch, ba nghìn sáu trăm lỗ chân lông trên cơ thể bắt đầu chảy máu, cả người trên dưới đều nhuốm đầy máu tươi vô cùng dọa người.

Anh đã bị thương nặng gần như thoi thóp.

“Ngọc tỷ Truyền quốc” lắc lư ngày càng mãnh liệt trên không trung, như thể đang cười nhạo con kiến nhỏ bé này không biết trời cao đất dày.

Dưới ánh nhìn đầy kinh hãi của Đạm Đài Thái Vũ, ánh mắt của Trần Gia Bảo vẫn kiên cường như cũ, anh cần chặt răng tiếp tục lấy lại tinh thần và cố gắng kiểm soát luồng khí vận trong cơ thể mình tấn công vào “Cảnh giới Truyền kỳ”

Bảy tám phút đồng hồ sau, ngay khi khí vận trong cơ thể anh chuẩn bị bùng nổ một lần nữa thì đột nhiên có một luồng chân khí mạnh mẽ truyền đến từ nơi hai người nắm tay, giúp Trần Gia Bảo ổn định định được khí vận sắp bùng nổ trong cơ thể

mình.

Trần Gia Bảo nhìn vào bên trong thì phát hiện ra luồng chân khí đến từ bên ngoài này có năm màu sặc sỡ, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Đạm Đài Thái Vũ đang giúp đỡ mình.

Anh ta đột ngột nhìn về phía cô ta chỉ thấy máu của Đạm Đài Thái Vũ đang chảy dọc theo chiếc cằm rơi lên quần áo, tựa như những bông hoa đào mang theo một chút vẻ đẹp. thê lương và kiều diễm.

Làm sao Trần Gia Bảo không biết chứ là do Đạm Đài Thái Vũ vận chuyển chân khí trong cơ thể mình đến giúp đỡ anh kiểm soát khí vận, điều đó cũng có nghĩa là sức chống đỡ khí vận trong cơ thể của cô ta cũng trở nên yếu hơn, do vậy dưới sự tấn công của nó thương tích của cô ta chắc chắn càng nghiêm trọng hơn. Trần Gia Bảo đang định mở miệng nói điều gì đó thì Đạm Đài Thái Vũ đã giành lên tiếng trước: “Đừng lo cho tôi, tôi vẫn có thể kiên trì được trong một thời gian ngắn, anh tranh thủ thời gian đột phá đi, đây điều cuối cùng tôi có thể giúp anh, nếu anh không thể phá vỡ “Cảnh giới Truyền kỳ”, vậy thì… thì tôi cũng không còn sức giúp anh được nữa rồi.”

Chương 2481

Nói đến câu cuối cùng, trong giọng nói lộ ra sự bất lực nồng đậm, một chút đau thương cũng hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta. Lẽ nào cô và Trần Gia Bảo sẽ phải chết ở đây sao?

Trần Gia Bảo không nói gì cả, mà chỉ nhìn Đạm Đài Thái Vũ thật sâu, sau đó nắm chặt thời gian nhắm mắt lại cố hết sức. vận chuyển "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" hoàn toàn thả lỏng Tỉnh thần của mình, đặt cược tất cả liều mình một lần để đột phá "Cảnh giới Truyền kỳ".

Không thành công thì cũng sẽ thành nhân.

Trong quá trình nỗ lực đột phá mấy lần trước đó, tuy rằng anh đã thất bại, nhưng đã nắm được cách kiểm soát khí vận và có những tiến bộ vượt bậc, lần này lại có thêm sự giúp đỡ của Đạm Đài Thái Vũ, Trần Gia Bảo Chen càng thêm thành thạo thực hiện trôi chảy hơn.

Chỉ thấy khí thế xung quanh anh tăng lên nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lại tiến sát đến điểm mấu chốt một lần nữa, chỉ cách "Cảnh giới Truyền kỳ" một bước mà thôi.

Tuy nhiên đừng thấy chỉ còn một bước, trên thực tế là cả một khoảng cách cực lớn như trời và đất.

Trần Gia Bảo đã phát động công kích vài lần, nhưng vẫn không thể phá vỡ được lớp rào chắn, trên gương mặt đang nhắm chặt hai mắt lại đã mơ hồ lộ ra dấu hiệu lo lắng.

Đạm Đài Thái Vũ nhìn thấy vậy, biết rằng Trần Gia Bảo đã

đến thời điểm mấu chốt nhất, trong lòng trào dâng hy vọng hoàn toàn không bận tâm đ ến tình huống của mình, không. ngừng liều mạng truyền chân khí ngũ sắc cuồn cuộn vào trong cơ thể của anh, lại hỗ trợ anh thêm một chút.

Nhưng chính bản thân cô ta lại chịu sự tấn công của khí vận khiến vết thương trong cơ thể ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Trần Gia Bảo nhận được sự giúp đỡ của Đạm Đài Thái Vũ lần nữa, tinh thần càng nâng cao hơn phát động lần công. kích cuối cùng.

Vốn dĩ khí vận ở trong cơ thể anh đã ngăn chặn ngay bên cạnh điểm mấu chốt, giống như một con sông lớn đổ dồn về phía trước nhưng bị chặn bởi chiếc đập, bây giờ sau khi đột ngột nhận được sự trợ giúp của Đạm Đài Thái Vũ, tựa như. một dòng nước đổ dồn vào lòng sông trong thoáng chốc nước sông dâng cao trực tiếp tràn bờ đê, cuồn cuộn dâng lên.

Bỗng chốc trong đầu của Trần Gia Bảo vang lên một tiếng "đùng đoàng", giống như một tiếng sấm nổ, suôn sẻ đột phá "Cảnh giới Truyền kỳ", mà "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" cũng đã thành công vượt qua tầng thứ ba của cảnh giới sơ kỳ. Những thay đổi không ngừng diễn ra trong nơi chật hẹp này, luồng khí vận khổng lồ vẫn tiếp tục đổ dồn vào trong cơ thể của Trần Gia Bảo.

Lần này không phải là "Ngọc tỷ Truyền Kỳ" tấn công anh, mà là sau khi "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" của anh đã phá vỡ tầng thứ ba của cảnh giới sơ kỳ, lỗ chân lông khắp người đều mở ra, chủ động hút lấy khí vận ở xung quanh tăng thêm thực lực cho bản thân.

Đạm Đài Thái Vũ vui mừng không thôi, trong mắt tràn ngập ánh sáng rạng rỡ, thành công rồi, Trần Gia Bảo đã thành công rồi.

Tiếp theo đó cô ta cảm nhận được luồng khí vận bị hấp thu vào trong cơ thể của anh vân khổng lồ không gì sánh nổi, thậm chí

còn nhiều hơn cả số linh khí mà cô ta hấp thu được khi đột phá "Cảnh giới Truyền kỳ" vào năm đó.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ cũng kinh ngạc không thôi. Có phải lượng linh khí mà Trần Gia Bảo cần dùng sau khi đột phá đến "Cảnh giới Truyền kỳ"cũng quá nhiều hay không? Chẳng lẽ đây chính là lý do tại sao cô ta không thể đánh bại anh được?

Đạm Đài Thái Vũ cảm thấy chính mình đã bị đả kích nặng nề.

Đột nhiên chỉ thấy Trần Gia Bảo khẽ quát lên một tiếng, vận chuyển tầng thứ ba cảnh giới sơ kỳ của "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết", trong miệng hét lên: "Bố tổ khí thuộc về ba cảnh giới không gian, sinh ra và hóa hình trong chân thổ, vận hành linh khí của cửu thiên, bảo vệ sinh mệnh tu luyện nguyên thần!"

Chương 2482

Ngay khi câu nói cuối cùng của anh vừa dứt, luồng khí vận khổng lồ tiến vào cơ thể anh rồi tách ra làm hai. Một luông khí đi thẳng tới viên bùn hoàn trên đỉnh đầu Trần Gia Bảo, tu luyện tinh thần lực trong nội cung của nó. Còn một luồng khí khác dẫn tới đan điền của anh, sau khi được đan điền luyện hóa, lại tản ra khắp cơ thể theo đường kinh mạch, tu luyện càng tỉnh vi hơn và tăng cường cơ thể của mình.

Bỗng chốc trên người của Trần Gia Bảo chợt bùng nổ với một luồng khí mạnh mẽ và nhanh chóng đạt tới đỉnh của "Cảnh giới truyền kỳ sơ kỳ", ngay khi chuẩn bị đột phá cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ" nhưng lại gặp phải một rào cản mới chịu dừng lại.

Điều này không phải là do lượng khí vận khổng lồ không đủ để hỗ trợ Trần Gia Bảo đột phá đến cảnh giới "Truyền kỳ Trung Kỳ", mà là do anh vừa phá vỡ tầng thứ ba sơ kỳ của "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết", kinh mạch trong cơ thể vẫn còn đang được luyện hóa và tăng cường, nếu như lại đột phá đến cảnh này trong một khoảng thời gian ngắn, tuy rằng không nguy hiểm gì, nhưng quá trình cường hóa kinh mạch sẽ bị buộc phải dừng lại, không nghỉ ngờ gì sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của anh.

Vì vậy suy xét về lâu về dài, Trần Gia Bảo vẫn lựa chọn dừng lại và tiếp tục củng cố cơ sở rồi tính sau.

Trần Gia Bảo đột nhiên mở mắt ra, trong mắt chợt thoáng qua một tia sáng, nhìn vào bên trong cơ thể, chỉ thấy nội thương không chỉ hoàn toàn được chữa khỏi, mà chân khí trong cơ thể còn mạnh hơn gấp mười lần so với thời điểm đột phá "Bán bước truyền kỳ". Sức mạnh của cơ thể cũng trở nên mạnh mẽ

hơn rất nhiều dưới sự luyện hóa của khí vận. Cùng lúc đó, Trần Gia Bảo phát hiện sức mạnh tinh thần của mình mạnh hơn rất nhiều lần, ngay cả khi nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được bất kỳ tình huống nhỏ nhặt nào trong. vòng một trăm mét

Trần Gia Bảo không khỏi vui mừng quá đỗi, sau khi đột phá đến cảnh giới "Truyền kỳ sơ kỳ", "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" chậm chạp không có tiến bộ đã lâu lại đột phá theo, thật một niềm vui bất ngờ!

Mà điều quan trọng nhất là nếu như lúc trước anh giống như một chiếc xô đựng nước, không thể tải nổi quá nhiều khí vận của "Ngọc tỷ Truyền quốc", thì sau khi suôn sẻ đột phá, Trần Gia Bảo lại giống như một bể nước khổng lồ, có thể chịu được tất cả khí vận nhiều hơn mấy chục lần.

Tuy rằng nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn xóa bỏ, nhưng lúc. này, anh có thể cầm cự được lâu hơn trước sự tấn công của "Ngọc tỷ Truyền quốc".

Cảm giác của cơ thể luôn trực tiếp và nhạy cảm nh: dù khí vận cuồng bạo của "Ngọc tỷ Truyền quốc" vẫn tiếp. Tục tràn vào trong cơ thể Trần Gia Bảo, hoành hành trong kinh mạch của anh, nhưng so với lúc trước khi anh vẫn ở cảnh giới "Bán bước truyền kỳ" thì cơ thể đã không còn đau đớn khó chịu nhiều nữa.

Thậm chí cũng không biết có phải là do lúc trước kinh mạch đau nhói hay không, cho nên bây giờ cơn đau đột ngột giảm xuống một bậc, Trần Gia Bảo còn mơ hồ cảm nhận được.

một sự thoải mái khó mà diễn tả. Nếu lúc trước Trần Gia Bảo chỉ có thể kiên trì nửa giờ dưới sự tấn công của "Ngọc tỷ Truyền quốc" thì hiện tại anh đã có thể kiên trì ít nhất một hai tiếng đồng hồ.

Mặc dù thời gian không tính là dài, nhưng Trần Gia Bảo tin chắc rằng một hoặc hai giờ cũng đủ thời gian để anh nghĩ ra biện pháp hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh khó khăn lần này.

Trong khi Trần Gia Ngọc vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng đột phá cảnh giới, thì bỗng nghe thấy một tiếng r3n rỉ khẽ vang lên bên cạnh, kinh mạch trong cơ thể Đạm Đài Thái Vũ đau nhói, khuôn mặt đỏ ửng từng đợt, khóe miệng không ngừng chảy ra máu tươi, rõ ràng đã bị thương rất nặng.

Cũng may cô ta là cường giả ở cảnh giới "Truyền kỳ", dưới sự luyện hóa ngày đêm của "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên", kinh mạch cứng rắn khác hẳn người thường, nếu không cứ liên tiếp truyền chân khí giúp đỡ anh giống như cô †a đã làm đổi thành người khác, e rằng đã chết từ lâu rồi. Trần Gia Bảo quay sang nhìn về phía Đạm Đài Thái Vũ nhưng không nói một lời, vận chuyển chân khí trong người mình truyền ngược lại vào cơ thể của cô ta, giúp cô ta kiểm. soát khí vận làm giảm bớt đau đớn, sau chân thành nói: "Cảm ơn, cô lại cứu tôi một lần nữa rồi"

"Tôi đã nói rồi tôi giúp anh là vì lợi ích của chính mình" Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, cảm thấy những nơi mà chân khí của Trần Gia Bảo đi ngang qua đều trở nên thoải mái, hơn nữa cô ta cũng không cần phải tiếp tục độ khí cho anh nữa. Ngay lập tức thi triển "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên" cố gắng kiểm soát khí vận rồi mở miệng nói tiếp: "Hơn nữa anh có thể nghĩ đến biện pháp đột phá cảnh giới để tạm thời giảm bớt nguy hiểm. Đây cũng sự khéo léo tài tình của anh,tiếp theo đến lượt tôi rồi."

Chương 2483

Đạm Điền Thái Vũ không phải là người cam lòng chờ chết, càng không muốn chấp nhận thua cuộc. Nếu như Trần Gia Bảo đã có thể tạo ra đột phá nhờ khí vận, vậy thì cô ta cũng có thể làm được như vậy.

Một nụ cười hiện lên trên khóe môi Trần Gia Bảo sau đó anh nói: "Lần này đến lượt tôi giúp cô"

"Được" Đạm Đài Thái Vũ cũng không khách sáo ngay lập Tức làm theo vận chuyển "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên", thử thao túng và lợi dụng luồng khí vận này nhằm đột phá cảnh giới "Truyền kỳ Trung Kỳ" của chính mình.

Chỉ có điều đây là lần đầu tiên Đạm Đài Thái Vũ thử điều khiển khí vận nên còn không thành thạo cho lắm. Thứ hai là khả năng kiểm soát khí vận của cô ta không tinh tế như Trần Gia Bảo cho nên chỉ trong vòng ba mươi giây ngắn ngủi, khí vận trong cơ thể của Đạm Đài Thái Vũ đã bắt đầu mất kiểm soát, hoành hành ngang dọc ở bên trong.

May mắn thay có Trần Gia Bảo hỗ trợ áp chế kiểm soát nên, khí vận phản phệ không gây ra thương tổn, không đến mức nghiêm trọng như anh lúc trước.

"Lại một lần nữa!"

Đạm Đài Thái Vũ cũng không nản lòng, dù sao Trần Gia Bảo. cũng phải thử mấy lần mới thành công, cô ta mới thất bại có

một hai lần cũng không tính là cái Liên tiếp đến lần thứ ba Đạm Đài Thái Vũ vẫn thất bại như trước, cô ta nhíu chặt mày lại, vẻ phiền muộn hiện lên giữa hai đầu lông mày, khó trách

Trần Gia Bảo lại thất bại nhiều lần như vậy, kiểm soát luồng khí vận này khó hơn rất nhiều so với tưởng tượng

Nếu như lại thất bại vài lần, thương tích của Đạm Đài Thái Vũ sẽ càng trở nên nghiêm trọng, dưới sự giày vò như vậy, lại muốn tiến hành đột phá, khó khăn không thể nghi ngờ càng lớn hơn

Trần Gia Bảo nắm tay Đạm Đài Thái Vũ bày tỏ an ủi, sau đó nói: "Đừng nóng vội, lần này cô cứ thả lỏng tinh thần, để chân khí của tôi kiểm soát luồng khí vận cuồng bạo kia đi, cô chỉ cần chuyên tâm vận chuyển "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" rồi dẫn dắt nó là được"

Thả lỏng tỉnh thần cho chân khí của người khác tùy ý tiến vào trong cơ thể của chính mình, đây không thể nghi ngờ là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, bởi vì ai cũng không biết đối phương có nhân cơ hội này động tay chân hay không. Nhưng mà Đạm Đài Thái Vũ lại không chút do dự mà nói: "Được"

Nói xong cô ta nhắm mắt lại, cả cơ thể và tinh thần đều thả lỏng, mặc cho chân khí của Trần Gia Bảo di chuyển trong cơ thể mình mà không hề Vẻ mặt Trần Gia Bảo trở nên nghiêm nghị, thi triển "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết", trước tiên kiểm soát luồng khí vận cuồng bạo trong cơ thể Đạm Đài Thái Vũ rồi bao bọc lấy nó, cẩn thận dẫn dắt khí vận chậm rãi di chuyển trong kinh mạch của cô ta, không cho khí vận một chút cơ hội nào tác oai tác quái.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ vui mừng khôn xiết, âm thầm bội phục trình độ thao túng "khí" của Trần Gia Bảo, lập tức vận chuyển "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh", dùng chân khí ngũ sắc dẫn dắt khí vận trong cơ thể.

Có Trần Gia Bảo dốc hết lòng giúp đỡ, Đạm Đài Thái Vũ như hổ mọc thêm cánh, lợi dụng khí vận liên tục tăng cường chân nguyên của mình, khí thế không ngừng tăng lên.

Nửa giờ sau, khí thế của cô ta đã lên tới đỉnh điểm, cách cảnh giới "Truyền Kỳ Trung kỳ" chỉ còn một bước.

Nếu như là bình thường cho dù Đạm Đài Thái Vũ có tu luyện tiên pháp "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh" cùng với "Phật Cốt Xá Lợi" trợ giúp, muốn nhảy qua bước này đột phá tới cảnh giới "Truyền Kỳ Trung kỳ", ít nhất cũng mất hai ba năm, tuy rằng cảm giác tốn rất nhiều thời gian, nhưng loại tốc độ này đã đủ khiến người ta phải kinh ngạc và khiếp sợ.

Chương 2484

Nhưng mà hiện tại có "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" không ngừng cung cấp khí vận cường đại, hơn nữa còn có Trần Gia Bảo giúp đỡ bảo vệ, Đạm Đài Thái Vũ cố gắng hấp thu khí vận tấn công lớp rào cản của mình.

Hầu như không hề lãng phí một chút sức lực nào cả, một lớp rào cản ngăn trở mà ai cũng gặp phải này lại dễ dàng bị Đạm Đài Thái Vũ phá vỡ, đồng thời cũng tuyên bố rằng cô ta suôn sẻ đột phá tới cảnh giới "Truyền Kỳ Trung kỳ".

Trong chốc lát, lấy Đạm Đài Thái Vũ làm trung tâm, dường như hình thành một vòng xoáy hấp thu khí vận khổng lồ chảy đều về tay chân xương cốt của mình, không ngừng tăng cường thực lực của bản thân.

Trần Gia Bảo âm thầm kinh ngạc, không hổ là đến cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ", linh khí cần thiết quả nhiên cực kỳ lớn. Thực lực cảnh giới của Đạm Đài Thái Vũ vẫn không ngừng tăng lên, cũng không biết trải qua bao lâu, khí thế của cô ta cuối cùng cũng đạt đến đỉnh điểm, hơn nữa chỉ thiếu một bước là có thể tiếp tục đột phá tới cảnh giới "Truyền Kỳ Hậu kỳ!

Trần Gia Bảo âm thầm nhíu mày, lợi dụng khí vận đột phá cảnh giới của mình, dù gì cũng chỉ là ỷ lại vào đồ vật bên ngoài nên sẽ không ổn thỏa bằng việc dựa vào thực lực của chính mình tu luyện trong thực tế, nếu như Đạm Đài Thái Vũ lựa chọn tiếp tục đột phá trong thời gian ngắn, rất dễ dàng dẫn đến nền tảng không vững, ảnh hưởng tới sự tiến bộ về võ thuật của cô ta sau này.

Đạm Đài Thái Vũ dường như cũng đã nghĩ tới điều này, ngay khi cô ta sắp đột phá cảnh giới "Truyền kỳ Hậu kỳ", khí

thế tăng lên đột ngột dừng lại rồi từ từ mở mắt ra.

Suy cho cùng, cô ta không phải là người thiển cận, chỉ quan tâ m đến lợi ích trước mắt.

“Chúc mừng cô”

Giọng nói dịu dàng của Trần Gia Bảo vang lên bên tai Đạm Đài Thái Vũ.

Trong lòng cô ta chợt cảm thấy ấm áp kỳ lạ không thể giải thích được, quay đầu nhìn anh, trong mắt hiện lên niềm vui mừng khôn xiết rồi n ¡ đã làm được rồi, thật sự thành công rồi, cảm ơn anh”

Cô ta không chỉ thành công đột phá đến cảnh giới “Truyền kỳ Trung kỳ” mà lần này ngay cả “Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên” đang ở cảnh giới tầng thứ nhất cũng đạt tới cảnh giới Viên Mãn, thực lực hoàn toàn không giống trước. nữa.

Đạm Đài Thái Vũ tự tin rằng nếu thời gian quay ngược trở lại, với sức mạnh hiện tại của cô ta, cho dù cô ta có phải một mình chống lại Thiên Mệnh Âm Dương Sư thì cũng đủ tự tin để đánh bại ông ta.

Mà đạt được tất cả những điều này là nhờ sự giúp đỡ của Trần Gia Bảo, không cần nghĩ cũng biết trong lòng của Đạm Đài Thái Vũ vô cùng biết ơn anh.

“Chỉ là giúp đỡ lẫn nhau thôi, bây giờ cô cảm thấy thế nào rồi?” Trần Gia Bảo lắc đầu, mặc dù đang cười nhưng vẻ lo lắng vẫn thoáng hiện trên mi tâm.

Quả thật anh và Đạm Đài Thái Vũ đều suôn sẻ đột phá cảnh giới, nhưng điều này không có nghĩa là nguy hiểm của họ đã không còn, “Ngọc tỷ Truyền quốc” vẫn đang bay lơ lửng trên không trung, liên tục rót khí vận điên cuồng vào trong cơ thể. của Trần Gia Bảo.

May là anh đã đột phá đến tầng thứ ba của “Tiên Vũ Hợp.

Tông Quyết", cho dù là tinh thần lực hay thể lực, thậm chí là chân nguyên trong cơ thể đều đã được cường hóa rất nhiều, nhưng anh vừa mới tập trung tinh thần và sức lực chia ra chân khí giúp đỡ Đạm Đài Thái Vũ đột phá. Vì thế chân khí trong cơ thể của mình dùng để kiểm soát chân khí bị suy giảm, khiến cho kinh mạch trong người lại đau nhói.

Giờ phút này nguy hiểm vẫn đang rình rập.

"Cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ" mạnh hơn tôi đã nghĩ, hơn nữa các vết thương của tôi cũng đã hoàn toàn khỏi hẳn, có thể kiên trì được một khoảng thời gian dài trước sự tấn công của "Ngọc tỷ Truyền Quốc", huống chỉ tôi đã nghĩ ra một cách có thể đối phó với hoàn cảnh khó khăn trước mắt Đạm Đài Thái Vũ thở phào nhẹ nhõm, thật ra cô ta có thể buông bàn tay của Trần Gia Bảo ra để cho anh một mình chống đỡ sự công kích của "Ngọc tỷ Truyền quốc".

Chỉ là nếu không có sự chia sẻ của cô ta thì Trần Gia Bảo sẽ bị khí vận của nó áp đảo và nổ tung mà chết trong thời gian nhiều nhất là nửa tiếng đồng hồ nữa.

Dù sao bất kể thế nào đây cũng là điều mà Đạm Đài Thái Vũ không muốn nhìn thấy nhất, cũng không muốn nghĩ tới, vì vậy cô ta chỉ có thể tìm cách khác để thoát khỏi tình thế nguy hiểm hiện tại.

Chương 2485

“Cách gì vậy?” Trần Gia Bảo không khỏi vui mừng khôn xiết. Đạm Đài Thái Vũ nghiêm túc lên tiếng: “Nhờ sự giúp đỡ của anh, tôi không những đã đột phá thành công đến cảnh giới “Truyền kỳ Trung kỳ”, mà ngay cả tầng đầu tiên của “Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên cũng đạt tới cảnh giới Mãn. Mà tên gọi của tầng đầu tiên chính là “Biến khí”, không chỉ có thể ngăn chặn được tất cả các loại chân khí mà còn có khả năng biến đổi tất cả các loại năng lượng thành trạng thái “khí hóa”, và điều này đương nhiên bao gồm cả Phật Cốt Xá Lợi”

Đạm Đài Thái Vũ nói tới đây, một bàn tay khác với vào hư không bắt lấy, vốn dĩ “Phật Cốt Xá Lợi” còn đang đặt trên mặt đất chợt bay lên rơi vào trong tay của cô ta.

Trần Gia Bảo cảm thấy ngạc nhiên rồi mở miệng hỏi với một chút cảnh giác: “Cô định làm gì vậy?”

“Phật Cốt Xá Lợi” là do vị sư phụ được mệnh danh là Phật sống của Lưu Ly để lại trước khi ông ấy qua đời. Đây là di vật duy nhất mà Phật sống để lại cho cô ấy. Anh không thể trơ mắt nhìn Đạm Đài Thái Vũ làm hỏng “Phật Cốt Xá Lợi” được.

Đạm Đài Thái Vũ sửng sốt, sau đó cô ta hiểu được suy nghĩ của anh nên mở miệng giải thích: “Đừng lo lắng, không giống như những gì anh đã nghĩ đâu. Phật Cốt Xá Lợi chứa đựng sức mạnh to lớn của Phật, có thể xua đuổi tà ma và diệt trừ ma quỷ, hơn nữa còn có tác dụng loại bỏ cảm xúc Tiêu cực cũng như rất nhiều công năng thần kỳ khác.

Tôi có thể sử dụng Phật lực trong Phật Cốt Xá Lợi để xoa dịu cơn giận của “Ngọc tỷ Truyền Quốc”. Ban đầu tôi lo rằng sức mạnh của “Truyền kỳ Sơ kỳ” không thể huy động được Phật

lực khổng lồ.

Nhưng bây giờ chúng ta đã đột phá đến cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ" mà "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên" cũng đã đạt tới cảnh giới Đại Viên Mãn. Nói không chừng có thể làm cho "Ngọc tỷ Truyền Quốc bình tĩnh lại và để chúng ta rời khỏi, nhưng anh cứ yên tâm trong cả quá trình này sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Phật Cốt Xá Lợi đâu"

Trần Gia Bảo sửng sốt, biết mình đã nghĩ nhiều vì vậy tươi

Ý ậy chúng ta mau bắt đầu thôi"

Đạm Đài Thái Vũ liếc nhìn Trần Gia Bảo một chút, bày ra dáng vẻ quyến rũ của người con gái.

Cô ta vừa định huy động sức mạnh của "Phật Cốt Xá Lợi", chợt cảm thấy sững sờ sao mình lại bày ra vẻ mặt đó với Trần Gia Bảo chứ? Chẳng lẽ bản thân mình đã coi anh như một người thân thiết? Không, nhất định không phải vậy đâu! Trần Gia Bảo thấy Đạm Đài Thái Vũ không có hành động gì, bèn tò mò hỏi: "Cô làm sao vậy?"

"Không… không có gì" Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu rồi hít sâu một hơi, cố gắng đè nén những rối rắm trong lòng lại.

Ngay sau đó trong lòng vừa động vận chuyển "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên", biến Phật lực trong "Phật Cốt Xá Lợi" thành một luồng khí màu vàng rồi huy động ra ngoài, toát ra khí tức ôn hòa từ bi sau đó bay về phía "Ngọc tỷ Truyền Quốc".

Mặc dù Phật lực ở trong "Phật Cốt Xá lợi" vô cùng to lớn, nhưng vẫn kém xa so với khí vận được tích lũy hơn hai ngàn năm của Việt Nam trong phía "Ngọc tỷ Truyền Quốc".

Mới đầu, Phật lực của "Phật Cốt Xá lợi" còn chưa tới được bên cạnh "Ngọc tỷ Truyền Quốc" thì đã bị khí vận điên cuồng của nó thổi bay.

Đạm Đài Thái Vũ không hề nản lòng, lại huy động Phật lực đi tới chỗ "Ngọc Tỷ Truyền quốc" một lần nữa, nhưng kết quả là vẫn bị khí vận của thứ này đánh tan.

Nếu như nhiều lần vẫn khó mà tiếp cận được "Ngọc Tỷ Truyền quốc", thì cô ta thay đổi chiến lược của mình, lại huy động Phật lực màu vàng, nhưng không đột ngột đến gần ngọc tỷ kia mà thao túng nó chậm rãi xoay tròn xung quanh "Ngọc tỷ Truyền quốc", như thể chứng minh rằng chính mình không hề có ý tứ thù địch với nó.

Sau khi "Ngọc tỷ Truyền quốc" có được trí tuệ của riêng mình, tính cách không khác gì một đứa trẻ, mặc dù coi thường Phật lực màu vàng yếu ớt này, nhưng sau khi nhìn thấy Phật lực xoay tròn xung quanh nó, nó bắt đầu tò mò bắt. chước xoay chuyển giữa không trung.

Chương 2486

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ tỏ ra vui mừng khôn xiết, có trò hay rồi.

Đạm Đài Thái Vũ lập tức rèn sắt khi còn nóng, điều khiển Phật lực màu vàng chậm rãi tiếp cận "Ngọc tỷ Truyền quốc". Nhưng đột nhiên "Ngọc tỷ Truyền quốc" bỗng trở nên cảnh giác, phát ra một luồng khí tức cường đại, dường như cảnh cáo Phật lực màu vàng nếu còn tiến thêm một bước nữa thì sẽ lập tức đánh cho tan tành.

Đạm Đài Thái Vũ giật mình, nhanh chóng điều khiển Phật lực dừng lại, không còn tới gần nó nữa.

Từ từ, khí tức cuồng bạo của "Ngọc tỷ Truyền quốc" cũng dần trở nên yên tĩnh lại.

Đạm Đài Thái Vũ thấy vậy cẩn thận hơn một chút, sau đó chờ đợi một lúc rồi lại, cố gắng điều khiển Phật lực tiếp tục. đến gần "Ngọc tỷ Truyền quốc" một lần nữa.

Lúc này đây, phật lực màu vàng chứa đựng khí ôn hòa phát huy tác dụng, "Ngọc tỷ Truyền quốc" tựa hồ hiểu được luồng phật lực này vô hại đối với mình, bởi vậy cũng không có làm ra phản ứng quá khích gì.

Đạm Đài Thái Vũ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng khẽ động, phật lực màu vàng cuối cùng cũng tiếp cận được "Ngọc tỷ Truyền quốc" và chạm vào trên người nó.

Trong nháy mắt "Ngọc tỷ Truyền quốc" đột nhiên lùi về phía sau, tựa hồ tràn ngập đề phòng, cùng lúc đó sự chú ý của "Ngọc tỷ Truyền quốc" cũng đổ dồn lên trên phật lực màu

vàng, vốn dĩ khí vận không ngừng tuôn vào trong cơ thể Trần Gia Bảo bỗng chốc trở nên suy yếu không ít.

Trần Gia Bảo vui mừng khôn xiết, chỉ cảm thấy cảm giác. đau đớn ở kinh mạch khắp người đều giảm đi rất nhiều. Anh cùng Đạm Đài Thái Vũ đưa mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều thấy được niềm vui trong mắt của đối phương, quá tốt rồi!

Lòng tự tin của Đạm Đài Thái Vũ cũng vì thế tăng lên rất nhiều, điều khiển phật lực màu vàng tiếp cận "Ngọc tỷ Truyền quốc", dưới sự hỗ trợ của cô ta, khí tức ôn hòa từ bi trên phật lực màu vàng lại mạnh hơn mấy phần.

Lần này "Ngọc tỷ Truyền quốc" di chuyển từ trên xuống dưới một chút, tựa hồ đang suy nghĩ, sau đó nó không những không hề lùi về phía sau mà ngược lại còn chủ động bay về phía Phật lực màu vàng, mặc cho phật lực kia chạm vào. người mình.

Trong thoáng chốc áp lực trên người Trần Gia Bảo lại giảm bớt một phần.

Đạm Đài Thái Vũ vui vẻ không thôi, trong lòng dần hiểu rõ, uy rằng "Ngọc tỷ Truyền quốc" đã mở ra thần trí, nhưng tính Theo tuổi tác mà nói, nhiều lắm chỉ giống như một đứa trẻ hai tuổi của loài người, vẫn mang tính cách nghịch ngợm của trẻ nhỏ.

Sau khi nắm rõ được điểm này, Đạm Đài Thái Vũ càng thêm tự tin hơn, thử dùng phật lực màu vàng cùng "Ngọc tỷ Truyền quốc" kết giao bạn bè, tựa như đang chơi đùa cùng với một đứa trẻ vậy.

Dưới sự điều khiển đầy kiên nhãn của cô ta không bao lâu

sau, "Ngọc tỷ Truyền quốc" cùng Phật lực màu vàng trở nên quen thuộc, bay nhảy chơi đùa cực kỳ vui vẻ trên không trung.

Cùng lúc đó áp lực mà "Ngọc tỷ Truyền quốc" tăng thêm trên người Trần Gia Bảo lại ít đi vài phần, tuy nhiên cho dù là như

thế, anh cũng chỉ là giảm bớt đau đớn trong cơ thể mà thôi, khí vận trước mắt vẫn có thể khiến anh nổ tung trong vòng một tiếng đồng hồ nữa.

Trần Gia Bảo thở phào nhẹ nhõm, mặc dù vẫn còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng ít nhất thì tình huống đã được chuyển biến tốt đẹp.

“Hiện tại còn không thể xảy ra một chút sơ suất nào cả, phải nghĩ ra cách nhanh chóng xoa dịu lửa giận của “Ngọc tỷ Truyền quốc” đối với anh, nếu không chỉ sợ càng kéo dài thời gian sẽ xuất hiện thay đổi.”

Vẻ mặt Đạm Đài Thái Vũ trở nên nặng nề, tính cách của trẻ nhỏ mưa nắng thất thường, tâm trạng thay đổi liên tục, “Ngọc tỷ Truyền quốc” cũng không ngoại lệ, tuy rằng bây giờ. nó đang chơi đùa vui vẻ cùng với Phật lực màu vàng, nhưng ai có thể chắc chắn rằng “Ngọc tỷ Truyền quốc” sẽ không. đột nhiên thay đổi, lập tức khiến Trần Gia Bảo nổ tung mà chết chứ?

Đạm Đài Thái Vũ không muốn thử, càng không dám đánh cuộc, bởi vì cô ta thua không nổi!

Chương 2487

Cô ta vận chuyển "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh", bắt đầu tụng kinh "Tâm kinh" của Phật môn: "Khi hành bát nhã ba la, ngài quán tự tại soi ra tột cùng, thấy ra năm uẩn đều không, bao nhiêu khổ ách khốn cùng độ qua…"

Tiếng tụng kinh không linh của cô ta vang vọng khắp động ngũ sắc, Phật lực màu vàng càng được mạnh hơn, tản mát ra khí ôn hòa từ bi, hy vọng có thể nhân cơ hội này xóa sạch những oán hận của "Ngọc tỷ Truyền quốc", trút bỏ lửa giận với Trần Gia Bảo.

Lấy đạo môn tâm pháp cộng thêm tụng "Tâm Kinh" của Phật môn, cùng lúc tu hành cả Phật giáo và Đạo giáo như Đạm Đài Thái Vũ này quả thật cực kỳ hiếm thấy, Trần Gia Bảo. không khỏi nhìn cô ta thêm mấy lần.

Mà sự cố gắng của Đạm Đài Thái Vũ, tựa hồ cũng có tác dụng khiến cho khí vận của "Ngọc tỷ Truyền quốc" ngày càng trở nên nhu hòa, hoàn toàn không còn cuồng liệt bá đạo như lúc ban đầu, mà áp lực gia tăng trên người Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ cũng bắt đầu càng ngày càng ít.

Có tác dụng!

Đạm Đài Thái Vũ vui mừng không thôi, tiếp tục cố gắng niệm Tâm Kinh.

Trong thoáng chốc, khí tức "Ngọc tỷ Truyền quốc" không ngừng suy yếu, nhưng hai người họ còn chưa kịp thật sự cảm thấy phấn khích thì đột nhiên xảy ra thay đổi.

Chỉ thấy khí vận của "Ngọc tỷ Truyền quốc" giảm đến một

mức độ nhất định thì không tiếp tục giảm nữa, một bên vừa chơi đùa vui vẻ cùng với Phật lực kim sắc, một bên lại tiếp tục duy trì đủ áp lực đối với Trần Gia Vũ, mặc dù đã suy yếu đến mức không đủ để gi3t chết anh, nhưng cũng khiến Trần Gia Bảo không thể trốn thoát, thời gian càng dài khó mà đảm bảo được sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Đôi mày đẹp của Đạm Đài Thái Vũ khẽ nhíu lại rồi tiếp tục niệm Tâm Kinh, mong rằng "Ngọc tỷ Truyền quốc" hoàn toàn bỏ qua cho Trần Gia Bảo, nhưng mà mặc cho cô ta tụng kinh như thế nào đi chăng nữa thì khí vận mà nó toát ra vẫn không hề giảm bớt chút nào cả, tựa hồ quyết tâm muốn đùa giỡn thậm chí là cuối cùng gi3t chết anh.

Đạm Đài Thái Vũ hoàn toàn ngốc lặng, căn chặt môi dưới rồi nhìn về phía Trần Gia Bảo, không biết phải làm như thế nào mở miệng nói: "Tôi chỉ có thể làm đến mức này mà thôi, chúng ta phải làm sao bây giờ? Nhỡ như "Ngọc tỷ Truyền quốc" lại trở nên tàn nhãn, thì… chính Đạm Đài Thái Vũ không nói ra những lời phía sau, nhưng Trần Gia Bảo đã hiểu được ý tứ của cô ta, tóm lại là tình hình Trước mắt tuy rằng đã chuyển biến tốt hơn, nhưng vẫn đang cận kề nguy hiểm

Anh hít sâu một hơi rồi nói: "Có thể làm được đến mức này đã rất tốt rồi, cô chỉ cần tiếp tục điều khiển Phật lực hấp dẫn sự chú ý của Ngọc tỷ Truyền quốc" việc còn lại cứ để cho tôi là được"

"Ý anh là sao?" Đạm Đài Thái Vũ sửng sốt, nhìn bộ dáng của Trần Gia Bảo dường như anh đã tìm được cách thoát khỏi hoàn cảnh gian nan này rồi?

Trần Gia Bảo lấy một chiếc tiểu đỉnh cỡ bằng bàn tay từ trong túi ra, nó tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa, trên thân đỉnh còn có hai con rồng uốn lượn được làm bằng thủ công rất tinh xảo và sống động y như thật.

"Đây là pháp khí Ngọc Hư Kim Đỉnh"" Trần Gia Bảo nói xong lại bổ sung thêm một câu: "Chuyên dùng để luyện đan" "Luyện đan?" Đạm Đài Thái Vũ tỏ ra khó hiểu, trước tiên không nhắc tới tình huống hiện tại nguy hiểm vẫn đang rình

rập, đơn giản là nơi này ngay cả dược liệu cũng không có thì làm sao anh có thể luyện được đan đây?

“Bây giờ cách duy nhất chính là giấu trời vượt biển, gạt “Ngọc Tỷ Truyền Quốc”, chuyển rời hết lượng khí vận mà nó đang đè ép lên người của tôi sang chỗ khác, lại tìm một “hồ chứa nước” mới cho nó, ích lũy khí vận của “Ngọc Tỷ Truyền Quốc” lại.

Chương 2488

Mà "Ngọc Hư Kim Đỉnh" vừa chứa đựng khí tức của tôi, cũng có thể lưu trữ và luyện hóa khí vận của "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" ở mức lớn nhất, đây chính là là công cụ tốt nhất mà trước mắt tôi có thể tìm được.

Thật ra ngay từ đầu tôi đã nghĩ đến cách này, chẳng qua "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" mới đầu thật sự quá bá đạo, Ngọc. Hư Kim Đỉnh hoàn toàn không thể chịu nổi, cho nên vẫn không có nói.

Hiện giờ nhờ phúc của cô, khí vận của "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" đã trở nên suy yếu không ít, tôi cảm thấy hẳn là có thể dùng chiếc kim đỉnh này, chuyển khí vận trên người tôi rời đi rồi luyện hóa nó thành đan"

Trần Gia Bảo nói xong, một tay bắt pháp quyết, dưới sự dẫn dắt bằng khí, Ngọc Hư Kim Đỉnh chậm rãi bay lơ lửng giữa không trung, dừng ngay trước ngực anh, chỉ nghe một tiếng "phừng", một ngọn lửa hừng hực bỗng nhiên xuất hiện thiêu đốt bên dưới của Ngọc Hư Kim Đỉnh, tỏa ra từng luồng khí cực nóng.

Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc không thôi, cô ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại cách thức luyện đan này, ngay sau đó càng sững sờ hơn, không đúng, khí vận của "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" là "khí" mà không phải dược liệu, thì làm sao Trần Gia Bảo có thể thành công luyện hóa chứ? Chẳng lẽ Trần Gia Bảo sẽ "lấy khí luyện đan" à? Nhưng phương pháp "lấy khí luyện đan" này đã sớm thất truyền, sao anh có thể tình cờ biết được nhỉ?

Giữa không trung "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" đang cùng Phật Lực màu vàng chơi trò trốn tìm, sau khi phát hiện phía

dưới khác thường, nó hơi dừng lại một chút rồi dường như cảm thấy Ngọc Hư Kim Đỉnh hoàn toàn không bất cứ sự đe dọa nào nên không thèm bận tâm, tiếp tục đuổi theo Phật lực màu vàng.

Trần Gia Bảo chỉ ngón trỏ, điểm trên đỉnh Ngọc Hư Kim Đỉnh rồi vận chuyển Tiên Vũ Hợp Tông Quyết cùng Vô Cực Quyền, bỗng chốc một lực hút cường đại được sinh ra từ bên trong của chiếc đỉnh.

Một phần khí vận mà "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" dùng để đè ép tiến vào trong cơ thể của anh, mà phần còn lại bị hấp thu vào trong Ngọc Hư Kim Đỉnh rồi từ từ bị luyện hóa.

Làm vậy cũng là vì không muốn cho "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" nghi ngờ, cho nên ngay từ đầu Trần Gia Bảo chỉ hấp thu một phần nhỏ số khí vận vào trong đỉnh.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Trần Gia Bảo lập tức ngẩng đầu nhìn về phía không trung, thấy rằng "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" vẫn chưa phát hiện điều gì khác thường, trong lòng anh càng vững vàng hơn, tăng thêm sức mạnh, ngăn lại khí vận rồi hấp thu càng nhiều vào trong đỉnh.

Đạm Đài Thái vũ ở bên cạnh đã ngây người, Trân Gia Bảo. thế mà…thế mà thật sự dùng khí luyện đan, cô ta chỉ từng nhìn thấy loại cách thức luyện đan thần kỳ này trong sách cổ và hiểu rằng phương pháp luyện đan này cực kỳ cao siêu, vốn tưởng rằng sớm đã thất truyền, làm sao có thể nghĩ tới Trần Gia Bảo lại đang thi triển ở trước mặt cô ta.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc đến mức không thốt lên lời, sự hiểu biết của anh cũng quá rộng rãi đi? Hơn nữa Trần Gia Bảo còn tinh thông y thuật cùng với "Thiên Địa Nhân Tam Kiếm" huyền diệu, cô ta ngày càng cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu về con người anh.

Cùng với số lượng khí vận mà "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" đ è xuống đều bị Ngọc Hư Kim Đỉnh hấp thu, Trần Gia Vũ cũng hoàn toàn tránh thoát khỏi sự trói buộc của nó.

Đạm Đài Thái Vũ đầu tiên là cảm thấy vô cùng ngạc nhiên sau đó vui mừng không thôi, tốt quá rồi, cuối cùng có thể thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm.

Cho dù tính tình cô ta luôn quật cường nhưng giờ phút này. cũng suýt chút nữa bật khóc vì vui mừng.

Ngay khi vừa mới được tự do, Đạm Đài Thái Vũ người mới trải qua những giây phút nguy hiểm xen lẫn vui sướng, phấn khích đến độ thiếu chút tay chân nhảy múa, nhưng đột nhiên cô ta nhận ra rằng bàn tay của mình vẫn còn đang nắm chặt lấy tay Trần Gia Bảo.

Nụ cười bên khóe môi Đạm Đài Thái Vũ chợt cứng đờ, lặng lẽ buông tay ra, gương mặt dần ửng hồng nhìn về phía Trần Gia Bảo, chỉ thấy anh đang tập trung luyện đan, cũng không hề lộ ra biểu cảm khác thường nào, cô ta âm thầm thở phào. nhẹ nhõm giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, "thản nhiên" lên tiếng: "Tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào?" Trần Gia Bảo vừa luyện đan vừa ngẩng đầu nhìn "Ngọc tỷ Truyền quốc" ở trên trời, sau đó nói: "Mục đích của tôi tới Nhật Bản, chính là mang "Ngọc tỷ Truyền quốc" về nước, cho. nên cần phải nghĩ cách thu phục nó mới được

Chương 2489

Hơn nữa lần này khó có được cơ hội luyện đan, nếu mà có. thể thuận lợi thu thập khí vận luyện hóa thành đan mà nói, vậy thì dược hiệu nhất định không thể xem thường"

Nói đến đây, trong mắt Trần Gia Bảo chợt hiện lên mong chờ, lấy khí vận hai ngàn năm của Việt Nam làm dược liệu, rồi dùng chân khí của Tiên Vũ Hợp Tông Quyết làm lửa đốt, kết hợp lô đỉnh pháp khí của Đạo gia, đan dược được luyện ra chắc chắn sẽ gây chấn động mạnh, nói không chừng còn có thể ở thời điểm thích hợp, thuận lợi giúp anh đột phá cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ".

Đan dược như vậy đủ khiến cho mọi người phải khiếp sợ và kinh ngạc!

Đương nhiên, cho dù cuối cùng việc luyện đan thất bại cũng không có gì to tát, dù sao mục đích ban đầu của Trần Gia Bảo cũng chỉ coi Ngọc Hư Kim Đỉnh làm "hồ chứa nước" thay thế anh chứa đựng khí vận của "Ngọc tỷ Truyền quốc". Thành công hay không được thì đều có lợi đối với anh!

"Anh thế mà còn dám nghĩ đến việc thu phục "Ngọc Tỷ Truyền Quốc; hơn nữa nó đã có được trí tuệ của riêng mình" Đạm Đài Thái Vũ ngẩng đầu nhìn về phía "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" đang truy đuổi Phật lực màu vàng giữa không trung rồi cười khổ nói: "Thôi, tôi liền liều mạng theo anh vậy, lại cùng anh làm chuyện điên rồ một lần nữa, mong rằng nó có thể mau chóng ổn định lại"

Đạm Đài Thái Vũ nói xong tập trung điều khiển Phật lực màu. vàng chơi đùa cùng với "Ngọc tỷ Truyền quốc" trên không trung.

Bỗng nhiên trong lòng cô ta cảm thấy kỳ lạ, dù gì bản thân mình cũng là Thiên chi Kiêu Nữ của Ngô Uyển Tông với lịch sử trăm năm ở Việt Nam, ngoại trừ Trần Gia Bảo ra gần như các thế hệ cùng tuổi không có ai là địch thủ của cô ta, nhưng bây giờ lại đang chơi đùa cùng với "một đứa trẻ" mới hai tuổi, chuyện này nếu được truyền đến tai của người trong Ngô Uyển Tông, chắc chắn sẽ khiến mấy chị em đồng môn phải phì cười.

Đạm Đài Thái Vũ cảm thấy mình dường như đã trở thành cô trông trẻ, muốn ngất quá, thật sự mong rằng "Ngọc tỷ Truyền quốc" có thể nhanh chóng dừng lại.

Tuy nhiên, thực tế thường phũ phàng, trong ba ngày liên tiếp "Ngọc tỷ Truyền quốc" chẳng những không hề có ý muốn dừng lại mà ngày càng trở nên hào hứng hơn, thậm chí còn cảm thấy không vui khi chỉ có "một người bạn" là Phật lực màu vàng.

Đạm Đài Thái Vũ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, tay bắt quyết điều khiển các loại đồ ăn vặt khác nhau bay lên không trung để chơi cùng "Ngọc tỷ Truyền Quốc", cảnh tượng này trông thế nào cũng đều cảm thấy buồn cười và kỳ cục.

Còn về phần Trần Gia Bảo, anh không hề ăn uống ngủ nghỉ trong ba ngày liên tục không ngừng tụ khí luyện đan, chắc chắn là một gánh nặng cực kỳ lớn, nếu như không phải anh đã đột phá được tầng thứ ba sơ kỳ của Tiên Vũ Hợp Tông Quyết cho nên tinh thần lực và chân nguyên mới tăng càng mạnh hơn, e rằng đã không thể chống đỡ được từ lâu rồi. Chẳng qua cho dù là như vậy nhưng trán của Trần Gia Bảo vẫn lấm tấm một lớp mồ hôi lạnh, tuy nhiên thành quả lại gây ấn tượng không kém. Dưới sự luyện hóa bằng ngọn lửa văn võ của Trần Gia Bảo, một đan dược màu đỏ nóng hổi ngưng tụ trong Ngọc Hư Kim Đỉnh, tỏa ra khí tức huyền bí. Trong thoáng chốc một mùi thơm nồng đậm của đan dược lan tỏa, tràn ngập khắp động Ngũ Sắc, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đánh lên tinh thần, ngay cả sự mệt mỏi về thể chất cũng hoàn toàn bị quét sạch sẽ.

Cả hai người họ đều rất ngạc nhiên, chỉ cần ngửi được mùi thơm của đan dược, thì đã có tác dụng như vậy rồi, nếu nuốt vào thì sẽ mang lại sự thay đổi thần kỳ nào đây?

Trần Gia Bảo càng thêm hăng hái, biết viên đan dược này đã chín, anh khẽ quát lên một tiếng, ngọn lửa dưới Ngọc Hư Kim Đỉnh đột nhiên biến mất, chỉ nghe thấy một tiếng "rầm", viên đan dược bay ra khỏi kim đỉnh lơ lửng trên không trung.

Chương 2490

Đạm Đài Thái Vũ bất giác muốn đưa tay ra nắm lấy viên đan dược vào trong tay. Nhưng cơ thể vừa mới di chuyển, thì đột ngột dừng lại rồi quay trở về chỗ ngồi, bởi vì cô ta biết rằng đây là viên đan dược thuộc về Trần Gia Bảo, mà viên thuốc này cũng vô cùng thần kỳ, một khi cô ta cầm vào trong tay đầu tiên thì nói không chừng sẽ khơi dậy sự nghi ngờ của anh. Không biết tại sao một người trước giờ vẫn luôn tỏ ra xa cách và không bận tâm đ ến ý kiến của người khác như Đạm Đài Thái Vũ lại không muốn bị Trần Gia Bảo hiểu lầm.

Đạm Đài Thái Vũ bất giác nhìn về phía anh sau đó đột nhiên ngây người, chỉ thấy Trần Gia Bảo gần như không rảnh để nhận lấy viên đan dược, bởi vì anh đã một lần nữa ngưng tụ khí vận của "Ngọc tỷ Truyền kỳ" dưới áp lực của nó rồi bắt đầu luyện chế viên đan dược thứ hai.

Đạm Đài Thái Vũ khẽ cười một tiếng, lúc này mới đưa tay ra bắt lấy viên thuốc, ngay sau đó chỉ nghe thấy một tiếng "vèo" viên đan dược kia ngay lập tức bay vào trong lòng bàn tay của cô ta.

Ngay khi vừa mới tiếp xúc, một luồng nhiệt truyền từ lòng bàn tay đến khắp tay chân, cảm giác tê dại thoải mái không thể diễn tả nổi, thậm chí cô ta có thể cảm nhận được lượng linh khí khổng lồ chứa đựng trong viên đan dược nhỏ này. "Chỉ cần nuốt xuống một viên đan dược này, thì cũng đủ làm. mình đột phá đến cảnh giới của "Truyền kỳ Hậu kỳ". Theo. như mình được biết, viên đan dược này hầu như đã vượt xa hết thảy những đan dược khác trên thế giới.

Nếu như nó được truyền ra ngoài này chắc chắn sẽ gây ra một hồi sóng gió đẫm máu khắp thế giới, thậm chí ngay cả một số

lão yêu quái sống ẩn dật để tu luyện cũng đều sẽ ra †ay cướp đoạt, thật khó có thể tưởng tượng được viên đan dược thần kỳ này lại là do Trần Gia Bảo làm ra.

Trần Gia Bảo ơi, Trần Gia Bảo à, rốt cuộc anh còn có những phương pháp diệu kỳ nào nữa mà tôi chưa biết chứ?"

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc không thôi, hai mắt sáng ngời nhìn về phía Trần Gia Bảo.

Sau đó, cô ta đặt viên đan dược tới bên cạnh anh, mặc dù viên đan dược này thần kỳ đến mức cũng đủ để khiến mọi người phải rục rịch, nhưng Đạm Đài Thái Vũ cô là một người ngay thẳng, nếu như nó không thuộc về cô ta, thì cho dù ngạc nhiên đến đâu đi chăng nữa, cô ta cũng không có hứng thú nhân cơ hội chiếm làm của riêng.

Chưa kể đến việc đan dược này là do Trần Gia Ngọc luyện chế, cô ta lại càng không muốn làm những việc gây tổn hại đến nhân cách của mình.

Cùng lúc đó trong Đông Chiếu Thần cung ở Thọ Nam Phong, sau nhiều ngày sửa chữa, những vách tường đổ nát thê thảm ban đầu của thần cung đã được sửa sang lại rất nhiều. Nhưng ngay cả như vậy, điều đó cũng không thể che giấu được sự tức giận ngút trời của Thiên Mệnh Âm Dương Sư. "Đã ba ngày kể từ khi Kazama Hisito bị giết. Các ngươi vẫn không tìm thấy Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, đúng là đồ rác rưởi, các ngươi đều là đồ rác rưởi!"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư dù có cố gắng thế nào cũng khó mà giữ được sự bình tĩnh của mình, ông ta đi lại trong Đông Chiếu Thần cung, mái tóc dài màu trắng buộc lỏng lẻo ở phía sau trông có chút lộn xộn.

Mà người mặc trang phục màu đen đang đứng trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư chính là Terai Chika và Takasugi Narumi.

Terai Chika cười khổ: "Ngoài đội lính đánh thuê Liệt Ưng ra,

tôi đã mượn một nghìn người từ chính phủ Nhật Bản cùng nhau tiến hành tìm kiếm. Nhưng chúng tôi cũng đã tìm kiếm khắp mọi nơi, thậm chí nhiều nơi đã tìm đi tìm lại không dưới bốn năm lần và cử người đến canh giữ tại các hải cảng lớn. Tuy nhiên nói tới cũng thật là kỳ lạ Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ dường như hoàn toàn tan biến trong không khí mà không hề để lại dấu vết gì cả, liệu… có phải…”

Cô ta muốn nói rằng liệu có phải hai người họ đã rời khỏi đảo Hải Ninh rồi hay không, nhưng nếu đúng như vậy thì điều đó có nghĩa nghỉ ngờ việc thuật bói toán của Thiên Mệnh Âm Dương Sự, vì vậy Terai Chika lưỡng lự không có nói ra.

Chương 2491

Ông ta đột nhiên dừng lại rồi trầm giọng nói: “Cô đang muốn nói rằng Trần

Gia Bảo và Đạm Điền Thái Vũ đã rời khỏi đảo Hải Ninh rồi sao?” Terai Chika cúi đầu sau đó cung kính nói: “Quả thực… đúng là rất có khả năng.”

“Chắc chắn không thể nào!” Thiên Mệnh Âm Dương Sư lập. tức phủ nhận rồi mở miệng nói: “Cho dù Đạm Đài Thái Vũ đã che chắn được thiên cơ, nhưng phản ứng do thuật pháp bị dội ngược lại nhất định sẽ không xảy ra sai lầm, bọn họ hẳn là vẫn đang ở trên đảo Hải Ninh”

Terai Chika nghi ngờ n ậy thì đúng là kỳ lạ. Nếu như họ thật sự vẫn còn ở trên đảo, trừ khi họ lên trời xuống đất, nếu không chắc chắn chúng ta đã phát hiện ra bọn họ từ lâu rồi chứ?”

“Lên trời xuống đất?” Một tia sáng chợt thoáng qua trong. mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, ông ta trầm ngâm một lát rồi lên tiếng: “Cô cho rằng hai người họ có thể đã trốn xuống lòng đất rồi đúng không?”

“Ẩn nấp dưới lòng đất?” Terai Chika rất ngạc nhiên, cô ta không hề cân nhắc tới điểm này.

Takasugi Narumi kịp thời nói: “Tôi nghĩ rất có thể với thực lực của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thì việc đào một hang động hay sơn động mà không bị phát hiện hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay”

“Tôi nghĩ có lẽ chúng ta đã bị lẽ thường che mắt, cho rằng. hai người họ sẽ chỉ trốn ở những nơi dễ ẩn náu trên hòn đảo. mà

thôi và bỏ qua việc họ có thể tự đào hang động, hoàn toàn bỏ qua khả năng này. Chỉ là đảo Hải Ninh này khá lớn, nếu Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thật sự trốn dưới lòng đất, chúng ta sẽ rất khó tìm ra họ"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư cất cao giọng nói: "Đây là vấn đề mà các người phải suy nghĩ nếu như mọi chuyện đều tìm tôi đưa ra ý kiến vậy thì còn cần đến các người để làm cái gì nữa?"

Takasugi Narumi và Terai Chika chợt im lặng như ve sầu mùa đông, bọn họ đang định cáo từ rời khỏi.

Đột nhiên Thiên Mệnh Âm Dương Sư lên tiếng: "Terai Chika, cô đi thông báo cho Hà Nội của Việt Nam đi, để họ cũng cử người đến đảo Hải Ninh tìm kiếm Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ."

Terai Chika giật mình rồi đáp lại: "Vâng, tôi hiểu rồi, tôi sẽ thông báo cho họ ngay bây giờ"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư bật cười chế nhạo: "Họ muốn lấy lại "Ngọc Tỷ Truyền Quốc" nhưng nó đã bị Trần Gia Bảo một người Việt Nam cướp lấy. Vì thế họ cũng nên cử người tới giúp đỡ. Tới lúc đó để xem người của bọn chúng quay ra cắn lẫn nhau như thế nào".

Ngay sau đó Terai Chika rời khỏi Đông Chiếu Thần cung cùng với Narumi Takasugi.

Trên đường xuống núi, Takasugi Narumi cười khổ rồi mở miệng nói: "Cô Terai, diện tích đảo Hải Ninh không hề nhỏ. Nếu như Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thật sự đang ẩn náu dưới lòng đất, làm sao chúng ta có thể tìm ra được. đây?"

"Tôi cũng không biết" Terai Chika lắc đầu nói: "Nhưng chẳng qua mọi người chắc chắn sẽ nghĩ ra cách. Trước tiên cứ cử người đi tìm trong vài ngày. Nếu vẫn không tìm thấy hai người họ, tôi sẽ liên hệ với chính quyền địa phương và mượn thêm mấy chiếc máy bay ném bom, cho nổ tung tất cả các nơi

từ Nam ra Bắc rồi từ Đông sang Tây một lượt ngoại trừ địa bàn của Đông Chiếu Thần cung ra. Chừng nào Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thần Vũ vẫn còn đang ở trên đảo này thì chắc chắn có thể khiến họ phải chui ra"

Takasugi Narumi giật nảy mình, dùng máy bay ném bom khiến cả hòn đảo nổ tung sao? Đây là định chơi lớn, thật sự rất lớn đó.

Terai Chika thở dài và nói: "Thôi được rồi, tôi cần phải đi thông báo cho Hà Nội của Việt Nam ngay bây giờ. Nói thật, tôi đã từng nghe người ta đồn rằng anh chàng đó có thế lực rất mạnh ở Việt Nam, hơn nữa còn thông minh tài trí hơn người. Tôi còn rất mong chờ họ có thể đến đây, nói không chừng bọn họ có thể tìm ra Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đấy"

Tại gia tộc lớn kia ở Hà Nội Việt Nam.

Giờ phút này, ở thành phố Đại Lương của Nhật Bản, nơi phái lga đóng quân.

Chương 2492

Vũ Nhược Uyên đứng ở cửa của trụ sở phái lga, dường như đang nghênh đón một người quan trọng nào đó.

lga Tsuki đi đến bên cạnh cô ta ngóng nhìn về phía cuối đường, nhưng không hề trông thấy nhân vật đặc biệt nào cả, vì vậy tò mò hỏi: "Nhìn bộ trịnh trọng của cô, không biết người mà cô đang chờ là ai vậy? Lẽ nào là Trần Gia Bảo trở về à?"

"Không phải." Vũ Nhược Uyên lắc đầu, gương mặt có chút tiều tụy rồi nói: "Trần Gia Bảo hẳn là vẫn còn đang ở đảo Hải Ninh"

Tuy rằng đã biết tin anh bình yên vô sự, nhưng dù sao cô ta cũng không tận mắt nhìn thấy, hơn nữa mấy ngày nay không hề nhận được một chút tin tức nào về anh cả, cho nên trong lòng Vũ Nhược Uyên vẫn không ngừng lo lắng.

"Thế thì tôi càng cảm thấy kỳ lạ rồi" Iga Tsuki tò mò hỏi: "Nếu không phải là Trần Gia Bảo, vậy thì cô đang chờ ai thế, cô vẫn còn có bạn bè khác ở Nhật Bản này à?"

"Không phải là người Nhật Bản mà là từ Việt Nam tới."

"Từ Việt Nam đến à?" Iga Tsuki kinh ngạc không thôi, trong mắt tràn ngập hứng thú.

Cô ta tiếp xúc với người Việt cũng không nhiều, nhưng bất kể là Vũ Nhược Uyên hay Trần Gia Bảo hoặc Đạm Đài Thái Vũ, người nào cũng đều là thế hệ nhân tài kiệt xuất, để lại cho cô ta ấn tượng sâu sắc, nhất là Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, càng khiến cho cô ta người được bồi dưỡng từ nhỏ cảm thấy tự tin cùng với sự vượt trội bị đả kích một cách nghiêm

trọng.

Bây giờ lại nghe thấy bên phái Việt Nam cử người tới đây, trong lòng lIga Tsuki tràn đây mong chờ, muốn xem thử người đến đây có phải là một vị cường giả đứng đầu giống Trần Gia Bảo hay không?

Vũ Nhược Uyên bỗng nhiên nghiêm mặt lại rồi lên tiếng: "Đến rồi"

lga Tsuki nhanh chóng quay đầu nhìn về phía cuối đường, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi dài màu xanh với thân hình mảnh khảnh, cùng với khí chất sang trọng đang chắp tay bước đi giữa đám đông náo nhiệt.

Khi người đó ngày càng tiến lạ, lga Tsuki cũng càng nhìn rõ hơn, chỉ thấy vẻ ngoài của ông ta vô cùng điển trai, phong độ ngời ngời, ngoài ra còn có một đôi mắt bi thương như thể đã trải qua hết thảy sự phồn hoa của thế gian, hơi thở nhẹ nhàng kết hợp với khí độ bất phàm, mỗi một cử chỉ giơ tay nhấc chân vừa khéo hoàn toàn tự nhiên, nhìn thoáng qua đã biết đây nhất định là một vị cường giả.

Đáng sợ hơn nữa là người đàn ông trung niên đẹp trai này, rõ ràng vẻ ngoài trông dễ gần, nhưng vô hình trung lại mang đến một cảm giác áp chế mạnh mẽ.

Một vị cường giả, đây chắc chản là một vị cường giả!

Trong lòng Iga Tsuki vô cùng kinh ngạc, cảm giác áp chế. mạnh mẽ này trước đây chỉ từng cảm nhận được từ trên người bố của cô ta lga Chiho còn có Koga Mayo, điều này chứng tỏ người đàn ông trung niên đến từ Việt Nam này, ít nhất cũng là một vị cường giả đã đạt tới cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ".

"Ngoài Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ra, thì một vị cường giả hàng đầu "Truyền kỳ Trung kỳ" khác đã đến, ôi trời ạ, tại sao Việt Nam lại có nhiều cường giả đến vậy? Chẳng lẽ đây chính là lợi ích của việc Việt Nam có dân số đông đảo hay. không?"

lga Tsuki kinh ngạc không thôi rồi chợt cảm thấy hơi chóng mặt.

Chẳng mấy chốc, người đàn ông trung niên đã đi tới rồi dừng lại trước mặt Vũ

Nhược Uyên sau đó nói: “Cô chính là Vũ Nhược Uyên của nhà họ Vũ trong Quỷ Y Môn đúng không?”

Vũ Nhược Uyên khẽ cúi đầu, tuy rằng tỏ ra hơi cung kính, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ mất kiên nhãn rồi nói: “Tôi là Vũ Nhược Uyên, xin chào ngài Liễu, để tôi giới thiệu một chút, đây là lga Tsuki con gái của Iga Chiho, còn vị tiền bối này tên là Liêu Thành Phùng xuất thân từ Ngô Uyển Tông của Việt Nam chúng tôi, là cường giả “Truyền kỳ Trung kỳ””

Người đàn ông trung niên sang trọng và lịch lãm này chính là Liễu Thành Phùng của Ngô Uyển Tông.

Vài ngày trước sau khi gã ta nhận được tin tức “Kiếm Thánh” Nhật Bản hẹn so tài với Trần Gia Bảo vừa cảm thấy kinh ngạc lại xen lẫn đôi chút hả hê trên nỗi đau của người khác.

Chương 2493

Gã ta không nghĩ tới Trần Gia Bảo cũng đến Nhật Bản, càng không ngờ rằng "Kiếm Thánh" Takezo Mari sẽ tự mình hẹn so tài với anh, nhưng như vậy cũng tốt. Với thực lực kiếm đạo đã đạt tới cảnh giới "Truyền kỳ Hậu kỳ" như Takezo. Mari, cho dù Trần Gia Bảo biết sử dụng "Liệt Địa Kiếm" thì gần như chín phần sẽ phải chết dưới lưỡi kiếm của ông ta. Đến lúc đó, cô Đạm Đài Thái Vũ đã bớt đi một kẻ thù lớn, vì vậy Liễu Thành Phùng cảm thấy vô cùng vui mừng được tận mắt chứng kiến Trần Gia Bảo sẽ mất mạng dưới lưỡi kiếm của Takezo Mari, thậm chí gã ta đã lên kế hoạch đến núi Phú Sĩ vào đêm trăng tròn.

Tuy nhiên khi biết được Đạm Đài Thái Vũ đang ở cùng Trần Gia Bảo, hơn nữa ngoài ý muốn không tìm được tung tích, sống chết không rõ, gã ta không thể ngồi yên được nữa lập tức cử người đến Nhật Bản để hỏi thăm tin tức, sau khi biết được Vũ Nhược Uyên người nhà họ Vũ thuộc Quỷ Y Môn đã đến Nhật cùng với Trần Gia Bảo nên gã ta lập tức liên lạc với tộc trưởng nhà họ Vũ.

Đêm qua người đứng đầu họ đã tự mình gọi điện cho Vũ Nhược Uyên và nói với cô ta về kế hoạch đi Nhật Bản của Liêu Thành Phùng, sau đó đề nghị cô ta hợp tác với gã. Mặc dù trong lòng của Vũ Nhược Uyên không hề muốn nhưng vẫn phải nghe theo mệnh lệnh của tộc trưởng.

Vì vậy mới có cảnh này.

Lúc này Liễu Thành Phùng nghe thấy Vũ Nhược Uyên giới thiệu rằng mình là người của Ngô Uyển Tông thì khẽ nhíu mày lại rồi lập tức sửa lời: "Chỉ là ở tạm trong Ngô Uyển Tông mà thôi, chứ không phải xuất thân từ nơi đó."

Gã ta tạm thời sống ở Ngô Uyển Tông là bởi vì thuận tiện cho việc dạy dỗ và bảo vệ cho Đạm Đài Thái Vũ. Tuy rằng Liễu Thành Phùng vẫn giữ mối quan hệ tốt với nơi đó, nhưng. nghiêm túc mà nói gã ta không phải là thành viên của Ngô Uyển Tông.

Mặc dù Iga Tsuki đã đoán được rằng thực lực của Liễu Thành Phùng đã đạt đến cấp độ "Truyền kỳ Trung kỳ", nhưng trong lòng cô ta vẫn cảm thấy kinh ngạc như cũ sau khi nghe được chính miệng Vũ Nhược Uyên nói ra, vội vàng cung kính nói: "Xin chào, ông Liễu"

Liêu Thành Phùng gật đầu với cô ta rồi lại nói với Vũ Nhược Uyên: "Chúng ta đi vào thôi, tôi muốn biết tin tức cụ thể của cô Đạm Đài Thái Vũ… và Trần Gia Bảo!" "Xin mời." Vũ Nhược Uyên xoay người lại r: đường.

Chẳng mấy chốc họ đã đến phòng khách, Vũ Nhược Uyên kể sơ qua về chuyện Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đến đảo Hải Ninh một lượt.

Trong lúc đó lga Tsuki đi báo tin cho lga Chiho, trong lòng Ilga Chiho cũng vô cùng kinh ngạc khi nhận được tin có một vị cường giả đạt cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ" từ Việt Nam tới, hơn nữa còn biết Liễu Thành Phùng vẫn được coi là một nửa thầy giáo của Đạm Đài Thái Vũ, cho nên vội vàng chạy. đến gặp gã ta.

Đùa đấy à, lúc trước khi ông ta và Koga Mayo cùng hợp sức, nhưng cả hai đều bị một mình Đạm Đài Thái Vũ đè mà đánh, giờ đã có "thầy" của cô ta ở đây, làm sao ông ta dám tiếp đón sơ sài chứ?

Trong phòng khách lga Chiho thu lại vẻ nghiêm trang cùng. với kiêu ngạo của một cường giả mà nhiệt tình chào hỏi Liêu Thành Phùng. Thấy vẻ mặt của gã ta có chút lo lắng, ông ta hiểu rằng Liễu Thành Phùng đang rất nóng lòng muốn biết tình hình của Đạm Đài Thái Vũ và Trần Gia Bảo, nên không làm phiền thêm mà yên lặng ngồi một bên dùng trà.

Ngay sau khi nghe được Vũ Nhược Uyển kể lại toàn bộ câu chuyện, Liễu Thành Phùng mới thở phào nhẹ nhõm rồi lên tiếng: "Nói như vậy, vết thương của cô Đạm Đài và Trần Gia Bảo không những đã khỏi hẳn, mà vẫn đang ở trên đảo Hải Ninh, chờ cơ hội trả thù Thiên Mệnh Âm Dương Sư đúng không?"

"Vâng ạ" Vũ Nhược Uyên gật đầu nói: "Nhưng đã ba ngày trôi qua rồi vẫn không hề có tin tức gì về hai người họ cả, tôi cũng không biết bây giờ họ đang làm gì."

Chương 2494

“Không có tin tức, đó chính là tin tức tốt nhất. Trần… Cô Đạm Đài không phải là một người liều lĩnh. Nếu như cô ấy đã lựa chọn ở lại đảo Hải Ninh tìm cơ hội trả thù, thì điều đó có nghĩa là cô ấy đã có điều nắm chắc, vì thế tiếp theo chúng †a chỉ cần yên lặng chờ đợi là được.”

Dựa vào sự hiểu biết của Liễu Thành Phùng về “Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh”, hiện giờ vết thương của Đạm Đài Thái Vũ đã khỏi hẳn, hoàn toàn sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng nữa, chưa kể đến bên cạnh cô ta còn có một thiên tài nghịch thiên như Trần Gia Bảo.

Liêu Thành Phùng bình tĩnh trở lại, nhưng sau đó trong lòng lại cảm thấy oán hận không thôi, sở dĩ gã ta kêu Đạm Đài Thái Vũ mang theo “Phật Cốt Xá Lợi” đến Nhật Bản, mục đích chính là để trốn tránh trận chiến tranh giành “Phật Cốt Xá Lợi” sắp tới giữa Trần Gia Bảo và Lưu Ly.

Mà Đạm Đài Thái Vũ quả thật cũng đã đến Nhật Bản như gã †a mong muốn, nhưng nào ngờ tới thế mà Trần Gia Bảo cũng tình cờ tới đây, sau đó cả hai vừa khéo chung tay hợp tác. Liễu Thành Phùng lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, đúng là người tính không bằng trời tính.

Chớp mắt lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, cũng là ngày mà Trần Gia Bảo và “Kiếm Thánh” Takezo Mari có một trận chiến quyết định.

Thời gian cụ thể của trận chiến quyết định giữa hai người này là vào lúc nửa đêm, mặc dù bây giờ vẫn còn là ban ngày. nhưng đã có rất nhiều người, bao gồm một số người có liên quan đến trận so tài này như Vũ Nhược Uyên hay Liễu

Thành Phùng cùng với người của phái lga và phái Koga,… Còn có các quan chức cấp cao từ mọi tầng lớp xã hội trong quân đội chính trị và thương mại của Nhật Bản, cũng như rất nhiều người học võ từ Việt Nam xa xôi chạy tới đã bắt đầu tiến về phía núi Phú Sĩ.

Nửa tháng trước chính quyền địa phương núi Phú Sĩ đã cử hàng trăm binh lính canh gác các ngã ba đường lớn ở nơi đây, những người dân thường địa phương và nhiều du khách quốc tế ở Nhật Bản còn chưa kịp lại gần núi Phú Sĩ tất cả đều bị chặn lại

Còn về phần những khách quý của Việt Nam và Nhật Bản tới xem trận chiến kia, bọn họ đương nhiên không bị ngăn cản, lần lượt xuất phát lên đỉnh núi, chuẩn bị theo dõi trận quyết đấu hàng đầu khiến toàn thế giới phải rung động.

Tất cả mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào nơi đây!

Mà Trần Gia Bảo một trong những nhân vật chính của trận chiến này đang ngồi xếp bằng giữa động Ngũ Sắc, thu thập khí vận luyện đan trong mấy ngày liên tiếp, tính cả viên đan

dược đầu tiên thì anh đã luyện chế thành công hai viên rồi, mà hiệu quả của mỗi một viên đan dược đều vô cùng bá đạo, ẩn chứa linh khí vô cùng mạnh mẽ.

Mà lúc này viên đan dược thứ ba trong Ngọc Hư Kim Đỉnh đã sắp được luyện chế thành công.

Chẳng qua cho dù Ngọc Hư Kim Đỉnh là pháp khí của Đạo gia cũng không thể chịu nổi thời gian bị nung đốt liên tục và lâu như vậy, chưa kể tới khí vận mà "Ngọc tỷ Truyền quốc" tỏa ra càng bá đạo ngông cuồng.

Chỉ thấy trên thân của Ngọc Hư Kim Đỉnh cổ xưa xuất những vết rạn nứt mờ nhạt. Nếu như không phải là do Trần Gia Bảo tạm thời tách một phần của chân khí ra để bảo vệ cho chiếc đỉnh thì nó đã phát nổ từ lâu.

Nhưng cũng chính vì vậy mà các vết nứt trên thân đỉnh cứ ngày càng lan rộng.

Ngọc Hư Kim Đỉnh sẽ nứt vỡ bất cứ lúc nào.

Trong lòng Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ đều vô cùng lo lắng.

Chỉ có một chuyện may mắn duy nhất chính là "Ngọc tỷ Truyền quốc đã bắt đầu cảm thấy có chút mệt mỏi sau một thời gian dài đùa nghịch lâu như vậy, cho nên tốc độ lơ lửng trên không trung ngày càng chậm lại, khí vận tỏa ra đã trở nên yếu hơn rất nhiều.

Đạm Đài Thái Vũ thấy vậy ngay lập tức đã biết đây là thời cơ tốt nhất, vì vậy điều khiển Phật lực màu vàng cùng đủ loại đồ ăn vặt, đẩy nhanh tốc độ trêu chọc "Ngọc tỷ Truyền quốc" giữa không trung.

Một lúc sau, "Ngọc tỷ Truyền quốc" đã hết hứng thú chơi đùa cho nên khí vận mà nó tỏa ra dần biến mất rồi chậm rãi rơi xuống từ không trung.

Chương 2495

Đạm Đài Thái Vũ vui mừng khôn xiết, biết không thể bỏ lỡ cơ hội này, lập tức đón lấy "Ngọc tỷ Truyền quốc" vào trong tay rồi thi triển "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên", sau đó bao. bọc lại bề mặt của nó bằng ánh sáng ngũ sắc, cắt đứt liên lạc của nó với thế giới bên ngoài.

Sau khi đảm bảo rằng không có bất kỳ chuyện gì xảy ra bên ngoài có thể quấy rầy tới "Ngọc tỷ Truyền Quốc", lúc này Đạm Đài Thái Vũ mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã thoát khỏi tình trạng khó khăn như bây giờ, thật tốt quát

Tuy nhiên Trần Gia Bảo không dám thả lỏng một chút nào, việc luyện chế viên đan dược thứ ba đã đến giai đoạn mấu chốt nhất.

Khi Trần Gia Bảo vẫn còn đang tập trung luyện chế viên đan dược thứ ba thì trong Đông Chiếu Thần cung, ngoài Thiên Mệnh Âm Dương Sư, Terai Chika và Takasugi Narumi ra còn có hai người khách đặc biệt từ nước ngoài cũng đến.

Một người thanh niên và một người đàn ông lớn tuổi

Người thanh niên khoảng ba mươi tuổi, vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú, đường nét trên gương mặt điển trai còn đẹp hơn cả phụ nữ, trên người mặc trang phục lộng lẫy, trên ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn kim cương ngọc bích, mang lại cho người khác một cảm giác mềm mại đầy nữ tính.

Còn ông cụ ở bên cạnh thì lại đàn ông hơn rất nhiều, tuy rằng tuổi tác đã cao nhưng vóc dáng cao ráo cùng với sống lưng thẳng tắp, trên khuôn mặt không hề có một chút nếp nhăn nào

cả, hơn nữa ánh mắt sáng ngời rất có tinh thần, mái tóc sương muối được buộc lại ngẫu nhiên chỉ bằng một sợi dây nhỏ, có mấy phần phong cách của những hiệp khách võ lâm hào sảng.

Mà lý do khiến họ trở nên đặc biệt không chỉ vì bề ngoài của mình mà còn bởi thân phận không tầm thường của họ. "Liễu Ngạn Khánh, nhà họ Liễu ở Hà Nội của các người lần này đã đến muộn" Thiên Mệnh Âm Dương Sư lạnh lùng mở miệng nói.

Ông ta rất không hài lòng, hiện giờ vẫn chưa tìm thấy Trần Gia Bảo, cứ kéo dài một ngày thì tuổi thọ của ông ta lại bớt đi một ít, đáng giận nhất chính là rõ ràng mấy ngày trước ông ta đã thông báo cho nhà họ Liêu ở Hà Nội rồi, nhưng đến tận hôm nay họ mới cử người đến, hiệu suất như vậy cũng quá chậm đi.

Nếu như đổi thành người khác làm loại chuyện này, thì người đó đã bị một chưởng đánh chết bởi lửa giận của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nhưng hai người đang đứng trước mặt này, ông ta chỉ có thể cố gắng đè nén lửa giận trong lòng lại, bởi vì nhà họ Liễu không chỉ là một trong những gia tộc có quyền lực nhất ở Hà Nội mà thậm chí còn là của cả Việt Nam, hơn nữa nhà họ còn biết được lối vào vùng đất thánh của nơi đây.

Vào thời điểm mấu chốt này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư sẽ không đắc tội nhà Liễu chỉ vì loại chuyện này.

Liễu Ngạn Khánh người đàn ông có khí chất mềm mại, cười "Thiên Mệnh Âm Dương Sư, ông nói như vậy là không đúng rồi. Nội dung hợp tác giữa chúng ta là ông tìm được "Ngọc tỷ Truyền quốc" rồi đưa nó cho chúng tôi, còn nhà họ Liễu chúng tôi sẽ nói cho ông biết lối vào vùng đất Thánh.

Rõ ràng là ông đã mang "Ngọc tỷ Truyền quốc" đến Nhật Bản từ lâu, nhưng chậm chạp không chịu thực hiện giao dịch với nhà chúng tôi, rõ ràng là do các người làm việc không thỏa đáng, bây giờ lại đổ lỗi rằng do chúng tôi chậm trễ, sao có thể nói như vậy được chứ?"

Terai Chika im lặng đứng sang một bên nhưng trong lòng cảm

thấy vô cùng kinh ngạc. Người đàn ông ẻo lả này lại dám cãi lại Thiên Mệnh Âm Dương Sư như vậy. Anh ta không sợ Thiên Mệnh Âm Dương Sư sẽ nổi giận rồi giết chết mình sao? Đúng là gan lớn tày trời.

Mà ông lão cao lớn kia, chắp hai tay ở sau lưng đứng phía sau Liêu Ngạn Khánh mỉm cười, hoàn toàn không hề lo lắng Thiên Mệnh Âm Dương Sư ra tay độc ác với anh ta, cũng không phải bởi vì ông ta đã là một vị cường giả cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ" mà là vì ông ta tin chắc rằng Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhất định sẽ không ra tay.

Quả nhiên sự tức giận thoáng hiện trong mắt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhưng ông ta vẫn hít một hơi thật sâu rồi kìm nén lửa giận trong lòng và nói: "Nhưng người đã cướp đoạt Ngọc tỷ Truyền quốc từ tay tôi chính là Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đến từ Việt Nam các anh.

Chương 2496

Nhà họ Liễu các người tự nhận là một trong những gia tộc. quyền lực nhất Việt Nam, nhưng thậm chí còn không thể kiểm soát được mọi chuyện trong nước mình, để cho Trần Gia Bảo cướp mất "Ngọc tỷ Truyền quốc, bây giờ còn không biết xấu hổ mà trách cứ chúng tôi à?"

"Vì vậy đây chính là lý do tại sao nhà họ Liễu chúng tôi mới chậm trễ mấy ngày mới đến" Liễu Ngạn Khánh mở miệng nói: " Chúng tôi đã tranh thủ mấy ngày nay đi điều tra tin tức của Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ. Đạm Đài Thái Vũ là Thiên chi kiêu nữ của phái Ngô Uyển Tông một môn phái ẩn dật hiếm khí xuất hiện, cho nên có rất ít thông tin về cô ta. Còn về phần Trần Gia Bảo kể từ khi bắt đầu trở nên nổi tiếng ở thành phố Hòa Bình, tỉnh Hà Tĩnh, anh ta đã phát triển một cách chóng mặt như sao băng lướt qua. Có rất nhiều câu chuyện liên quan đến anh ta nên việc điều tra cũng rất dễ dàng, hơn nữa điều quan trọng nhất là vừa khéo nhà họ Liễu chúng tôi cũng có thù oán với Trần Gia Bảo." "ồ?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư tỏ ra thích thú rồi nở một nụ cười khinh bỉ: "Không phải nhà họ Liễu các người một tay. che trời ở Việt Nam hay sao? Làm sao vậy? Trần Gia Bảo đối địch với nhà các anh mà mọi người vẫn có thể để cho anh ta nhảy nhót đến tận bây giờ à? Nói cách khác nhà họ Liễu các người cũng không thể làm gì được Trần Gia Bảo đúng không?"

"Làm sao có thế?" Liễu Ngạn Khánh dường như nghe được một câu chuyện cười lập tức bật cười thành tiếng rồi nói: "Nhà họ Liễu chúng tôi có một nhánh nhỏ cư trú thường xuyên tại thành phố Hòa Bình nhưng cuối cùng lại bị Trần Gia Bảo tiêu diệt, mà một chỉ này lại rất nhỏ không hề có chút cảm giác nào về sự tồn tại của nó. Khi họ bị anh ta xóa sổ, nhà họ Liễu chúng tôi cũng không hề nhận được tin tức gì.

Tôi đã tình cờ phát hiện ra chuyện này khi đang điều tra thông tin của Trần Gia Bảo vào hai ngày trước. Chẳng qua dù chỉ là một nhánh nhỏ của nhà họ Liễu ở thành phố Hòa Bình thì nói cho cùng vẫn chảy dòng máu của nhà chúng tôi. Vì vậy nhất định phải báo mối thù này"

Nhánh nhỏ mà anh ta nhắc tới chính là Liễu Đức Thắng của nhà họ Liễu ở thành phố Hòa Bình, anh ta đã bắt cóc Hồ Quốc Trung sau đó bị Trần Gia Bảo giết chết.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư gật đầu rồi nói: "Câu này nghe còn có vẻ hợp lý hơn một chút, bây giờ Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ đang ẩn náu trên đảo Hải Ninh, nhưng đã tìm khắp nơi mà vẫn chưa phát hiện ra tung tích của bọn họ. Hiện tại tôi nghi ngờ rằng họ đang trốn dưới lòng đất, cũng không biết nhà họ Liễu các người có thể làm gì để tìm ra bọn họ đây?"

"Chú Ngạo rất giỏi truy bắt những kẻ đang lẩn trốn" Liễu Ngạn Khánh nhìn ông lão cao lớn bên cạnh rồi cười nói: "Để tôi giới thiệu với mọi người một chút, vị cường giả đức cao. vọng trọng này là Lôi Ngạo, là cao thủ số một của nhà họ Liễu chúng tôi ở Hà Nội, thực lực của chú ấy đã đạt tới cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ".

Điểm mạnh nhất của chú ấy chính là sức mạnh tinh thần của bản thân mạnh hơn rất nhiều so với người thường, ở khoảng cách bán kính trên dưới ba mươi mét, ngay cả một con muỗi nhỏ cũng không thể thoát khỏi mạng lưới tinh thần của chú Ngạo, vì thế còn có nickname khác là "Radar sống", không, phải nói là còn tốt hơn rất nhiều lần so với độ cảm ứng của một chiếc radar thật sự.

Một lát nữa tôi sẽ nhờ chú ấy đi một vòng trên đảo Hải Ninh, chỉ cần Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ vẫn còn đang ở trên hòn đảo này, thì chắc chắn sẽ không thể nào trốn thoát khỏi sự tìm kiếm bởi tinh thần lực của chú ấy"

Lôi Ngạn khẽ gật đầu rồi cười nói: "Xin chào, tôi là Lôi Ngạo.

Terai Chika và Takasugi Narumi đều tỏ ra ngạc nhiên không thôi, họ không ngờ tới sức mạnh cảm ứng của người tên Lôi Ngạn kia lại giỏi đến mức này?

Trong lòng Thiên Mệnh Âm Dương Sư vui mừng khôn xiết, vỗ tay khen ngợi rồi cười lớn: "Rất tốt, rất tốt, chẳng trách nhà họ Liễu có thể trở thành một trong những gia tộc hùng mạnh nhất ở Việt Nam. Trong gia tộc quả nhiên ẩn giấu nhân tài, vậy cũng không cần chậm trễ nữa, Chika cô hãy dẫn theo hai vị Liễu Ngạn Khánh cùng với Lôi Ngạo đi tìm Trần Gia Bảo đi."

"Thưa vâng, mời hai vị đi theo tôi:" Terai Chika dẫn hai người đó ra ngoài.

Liễu Ngạn Khánh đi phía sau, nhìn theo bóng lưng yểu điệu của Terai Chika, mà trong mắt chợt hiện lên một ngọn lửa nóng rực, tuy rằng anh ta là trông đầy nữ tính, nhưng không có nghĩa là không thích phụ nữ, mà Terai Chika lại là một trong những người phụ nữ xinh đẹp kiều diễm nhất nên đương nhiên khiến anh ta động lòng.

Chương 2497

Sau khi ra ngoài, ba người Terai Chika đứng trên đỉnh Thọ Nam Phong rồi một đường đi bộ xuống dưới.

Đột nhiên Lôi Ngạo ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ nghe thấy phía xa truyền đến từng âm thanh rít gào chói tai, sau đó có mấy chục chiếc máy bay ném bom không người lái đang ngược hướng với mặt trời bay tới từ xa.

Số lượng vô cùng lớn, dày đặc như thể che trời lấp đất.

ng gió rít gào cùng với khí thế mạnh mẽ.

Liễu Ngạn Khánh ngạc nhiên nói: "Cô Terai, chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ hôm nay chính phủ Nhật Bản đang tiến hành diễn tập quân sự sao?"

"Không phải" Terai Chika nhìn lên đám máy bay ném bom không người lái bay đang lướt trên bầu trời, khóe miệng nở. một nụ cười hài lòng rồi nói:

"Ban đầu tôi rửa sạch mặt đất trên đảo Hải Ninh, buộc Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ phải chạy ra ngoài. Tất nhiên tốt nhất có thể khiến họ bị nổ tung mà chết. Nếu như anh Liễu và ông Lôi đã đến đây rồi thì tôi nghĩ hai người sẽ có thể tìm ra được Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ, như vậy có thể tiết kiệm được những quả bom này rồi."

êu Ngạn Khánh sửng sốt, ném bom rửa mặt đất trên đảo Hải Ninh à? Đây quả thật là dốc hết vốn liếng!

Hai mắt anh ta sáng ngời, trong lòng trào dâng hứng thú sử dụng những máy bay ném bom này để nồng đậm rồi nói:

“Không, không, không, mấy chục chiếc. máy bay ném bom không người lái, Nhật Bản quả thật là võ đức song toàn, cô Terai ra tay rộng rãi như vậy thì làm sao. có thể buộc phải dừng lại giữa chừng chỉ vì sự có mặt của chúng tôi chứ? Nếu như hai bên chúng ta đang hợp tác với nhau, thì tốt hơn là để máy bay ném bom của cô rải một làn đạn nổ tung trước đã, cho dù không thể ép Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ xuất hiện nhưng chắc chắn cũng khiến họ bị thương. Đến lúc đó tôi và chú Ngạn tự mình tìm kiếm thì nhất định có thể tìm thấy hai người họ, hơn nữa việc đối phó. với hai người bị thương sẽ càng trở nên dễ dàng hơn, cô thấy thế nào?”

Khóe môi Terai Chika nở một nụ cười rồi nói: “Nếu anh Liễu muốn làm như vậy thì Terai Chika tôi cung kính không bằng tuân mệnh, vậy hãy để cho hai vị khách quý là anh Liễu cùng với ông Lôi đây chiêm ngưỡng sự lợi hại của vũ khí đất nước Nhật Bản chúng tôi.”

Sau đó cô ta bước sang một bên, lấy ra máy bộ đàm liên lạc rồi kết nối với tổng đài điều khiển máy bay ném bom không người lái, sau đó dặn dò thực hiện theo kế hoạch ban đầu Ngay sau đó, hàng chục máy bay ném bom không người lái trên không được chia thành bốn đội, lấy Thọ Nam Phong là làm trung tâm đường kính, bắt đầu ném bom xung quanh từ khoảng cách hơn một nghìn mét ở bên ngoài.

Khi những quả bom liên tục dội xuống mặt đất, từng tiếng nổ “ầm ầm” rung chuyển trời đất không ngừng vang lên. Ngay cả mấy người Terai Chika và Liễu Ngạn Khánh cũng đều cảm thấy ngọn núi Thọ Nam Phong dưới chân họ đang rung lên.

Mặt đất rung chuyển!

Bất cứ nơi nào bị dội bom, không chỉ cây cối đổ rạp mà còn xuất hiện những chiếc hố khổng lồ, những khu rừng bị thiêu rụi trong biển lửa, từng luồng khí nóng cuồn cuộn dâng trào. Chẳng mấy chốc, ngọn lửa càng ngày càng lớn, tạo thành một con rồng lửa khổng lồ kéo dài dằng dặc, một nửa bầu trời bị phản chiếu biến thành một mảng đỏ rực.

Đám người Terai Chika đứng trên đỉnh Thọ Nam Phong, cùng lúc đó thậm chí Takasugi Narumi cũng cảm thấy kinh ngạc mà bước ra.

Sắc mặt Trần Gia Bảo hơi thay đổi, suýt chút nữa thì mở miệng chửi mắng, mắt thấy chỉ còn một viên đan dược cuối cùng sắp luyện hóa thành công thì lại xảy ra sự việc ngoài ý muốn?

Ngay lập tức Trần Gia Bảo tập trung suy nghĩ rồi khẽ quát lên, tách ra càng nhiều chân khí hơn quấn quanh thân đỉnh, cố gắng làm chậm lại tốc độ nứt vỡ của Ngọc Hư Kim Đỉnh, cùng lúc đó tranh thủ một chút thời gian cuối cùng này để luyện đan.

Chương 2498

Tiếng nổ "ầm ầm" từ trên đỉnh đầu vẫn liên tiếp vang lên, †oàn bộ động Ngũ Sắc đang không ngừng rung chuyển dưới tác động của từng đợt oanh tạc cực lớn. Ngay cả Đạm Đài Thái Vũ được ánh sáng ngũ sắc bảo vệ cũng có chút không chịu nổi, cả không gian rung lắc kịch liệt dưới sức tấn công, dấu hiệu đổ vỡ của Ngọc Hư Kim Đỉnh ngày càng rõ ràng, tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính.

Ngay cả khi Trần Gia Bảo đã tăng thêm chân khí để bảo vệ, nhưng cũng chỉ có thể làm chậm lại thời gian sụp đổ của nó một chút mà thôi.

Thấy vậy Đạm Đài Thái Vũ không hề do dự, hai tay cầm chặt chuôi kiếm Thu Thủy, sau đó thúc giục "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh", ánh sáng ngũ sắc rực rỡ tỏa ra từ trên thân kiếm, làm cho hang động tràn ngập màu sắc, cố gắng giảm bớt sự ảnh hưởng bởi không gian bị chấn động lên Ngọc Hư Kim Đỉnh, miễn cưỡng giảm sự rung chuyển đến mức thấp nhất.

Trần Gia Bảo nâng cao tinh thần, điên cuồng vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, liên tục thúc giục chân khí duy trì ngọn lửa ở bên dưới của Ngọc Hư Kim Đỉnh, trong lòng âm thầm lo lắng, mau, lại nhanh hơn một chút, chỉ cần thêm chút nữa là có thể luyện chế thành công viên thuốc cuối cùng rồi.

Đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng "rầm", Ngọc Hư Kim Đỉnh nổ tung giữa không trung.

Luồng khí cuồng bạo cuốn phăng toàn bộ động Ngũ Sắc. May là Đạm Đài Thái Vũ đã đột phá đến cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ", dưới tác động của luồng khí này, cả người vẫn bị chấn động cực lớn, vội vàng siết chặt chuôi kiếm cắm

xuống mặt đất làm điểm tựa mới có thể đứng vững tại chỗ. Còn Trần Gia Bảo lại không may mắn như vậy, vì ở gần kim đỉnh nên anh lập tức bị hất văng về phía sau, đập lưng vào tường, khế rên rỉ một tiếng, khóe miệng chảy ra một vệt máu tươi.

Đạm Đài Thái Vũ chạy đến đỡ anh dậy rồi ân cần hỏi han: "Anh có sao không?"

"Không sao đâu" Trần Gia Bảo lắc đầu, lau vết máu trên miệng rồi nói: "Đáng tiếc là Ngọc Hư Kim Đỉnh đã bị nổ Đạm Đài Thái Vũ thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếc nuối nói "Lô đỉnh bị hủy cũng không sao, mà không luyện thành công đan dược cũng không vấn đề gì. Dù sao hiện giờ chúng ta đã an toàn, hơn nữa anh cũng…"

"Ai nói tôi luyện hóa đan dược không thành công chứ?" Trần Gia Bảo lên tiếng rồi vươn lòng bàn tay đang nắm chặt ra, bên trên xuất hiện một viên đan dược màu đỏ như máu. Một luồng khí tức bá đạo và cường đại tỏa ra từ viên đan dược này.

Niềm vui hiện lên trong mắt Đạm Đài Thái Vũ: "Anh luyện chế thành công rồi à?" "Tất nhiên rồi, Trần Gia Bảo tôi chưa bao giờ thất bại trong việc luyện đan" Anh cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp không gian chứa đựng niềm vui sướng vô hạn.

Chuyến đi đến đảo Hải Ninh này không chỉ thành công lấy lại được "Ngọc tỷ Truyền quốc", mà còn tái ông mất ngựa, nâng thực lực lên tới cảnh giới "Truyền Kỳ", hơn nữa "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" cũng đã đột phá đến tầng thứ ba sơ kỳ. Về

phần tinh thần lực cùng với thể lực đã được cường hóa trở nên mạnh hơn, thậm chí còn luyện chế thành công ba viên đan dược cực kỳ bá đạo và huyền diệu này.

Tất cả những lợi ích này đủ để khiến Trần Gia Bảo tươi cười cả năm, nhưng điều đáng tiếc nhất chính là Ngọc Hư Kim Đỉnh đã bị nổ tung, sau này muốn tìm được một lô đỉnh pháp khí cao cấp của Đạo gia sẽ không dễ dàng chút nào. Có lẽ đây

chính là "Định luật cân bằng", bất kể là chuyện gì cũng đều nữa khó có thể đạt được sự hoàn hảo một trăm phần trăm.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ cũng vui vẻ không thôi, khóe mắt đuôi mày đều lộ ra ý cười, sau đó hỏi: "Tiếp theo chúng †a phải làm gì, đi Thiên Mệnh Âm Dương Sư báo thù, đạp ông ta dưới chân hả?"

Từ khi hấp thu khí vận và đột phá một cách suôn sẻ, trong lòng Đạm Đài Thái Vũ tràn đầy tự tin. Dưới sự tăng cường của "Thần Châu Thất Biến Vũ Kinh Thiên", cho dù cô ta chỉ đạt tới cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ" cũng đã đủ để đánh bại Thiên Mệnh Âm Dương Sư ở cảnh giới "Truyền kỳ Hậu kỳ", cũng giống như mấy ngày trước khi cô ta đang ở cảnh giới" Truyền kỳ Sơ kỳ" đã dễ dàng đánh bại hai vị cường giả "Truyền kỳ Trung kỳ" là Koga Mayo và lga Chiho.

Chương 2499

“Đương nhiên phải tìm Thiên Mệnh Âm Dương Sư báo thù rồi, nhưng chẳng qua trước đó không cần phải vội” Trần Gia Bảo ngẩng đầu nhìn lên phía trên, không gian chấn động đã dừng lại, nhưng tiếng nổ “ầm ầm” vẫn truyền đến bên tai, sau đó anh nói: “Nếu như tôi không đoán sai, hẳn là máy bay. ném bom đang tiến hành dội bom, xem ra Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã trở nên sốt ruột, không chờ được muốn tìm ra chúng ta ngay rồi”

Đạm Đài Thái Vũ chợt hiểu ra rồi nói: “Anh muốn tiếp tục trốn ở chỗ này rồi chờ cho máy bay ném bom của bọn họ rời khỏi hả?”

“Đây chỉ là một trong những lý do, còn một nguyên nhân chân chính là trước khi ra ngoài, chúng ta còn có chuyện khác phải làm.” Khóe miệng Trần Gia Bảo lộ ra ý cười ấm áp, đưa viên đan dược màu đỏ trong lòng bàn tay tới trước mặt Đạm Đài Thái Vũ rồi nói: “Viên đan dược này tặng cho cô.” Đạm Đài Thái Vũ tỏ ra kinh ngạc, cô ta không hề nghi ngờ một chút nào cả, sau khi nuốt viên đan dược này xuống, thực lực của bản thân sẽ lập tức tăng vọt tới cảnh giới “Truyền Kỳ Hậu Kỳ”, cũng chính vì thế, trong lòng cô ta mới càng hiểu rõ hơn mức độ quý báu của nó, đủ để làm cho bất kỳ một người nào trên thế giới này phải ra tay tranh đoạt. Cho nên khi Trần Gia Bảo nói muốn tặng viên đan dược này cho cô ta, trong lòng Đạm Đài Thái Vũ vô cùng cảm động, khóe miệng cũng gợi lên một nụ cười, nhưng vẫn lắc đầu “Viên đan dược này quá quý báu, tôi không thể nhận lấy.

Trần Gia Bảo không để cô ta có cơ hội từ chối, đã chủ động bỏ đan dược bỏ vào trong tay cô ta rồi cười nói: “Đừng khách sáo, nếu không có cô thì tôi đã sớm chết rồi, hơn nữa cũng nhờ

cô xoa dịu cảm xúc và hấp dẫn sự chú ý của "Ngọc Tỷ Truyền Quốc, nên tôi mới có thể luyện chế thành công, vì thế công lao của cô không hề nhỏ.

Trần Phi Vũ tôi trước giờ luôn là người ăn quả nhớ kẻ trồng cây, cô xứng đáng nhận được viên đan dược này, hơn nữa tất cả có ba viên, dù có tặng cho cô một viên thì cũng không có gì †o tát cả, tôi vẫn chiếm lợi hơn"

Trần Gia Vũ đã nghĩ xong, hai viên đan dược còn lại, một viên chính mình tìm cơ hội sử dụng, mà viên còn lại thì tặng cho Lưu Ly, dù sao "Phật Cốt Xá Lợi" hiện giờ vẫn đang đặt trên mặt đất trong động Ngũ Sắc, anh lại không thể ra tay cướp về, trong lòng cảm thấy hổ thẹn với ấy, cho nên tặng Lưu Ly một viên đan dược làm bồi thường.

Đạm Đài Thái Vũ nghe Trần Gia Bảo nói đầy hợp tình hợp lý, hơn nữa thành thật mà nói, nếu như nói rằng chính mình không hề có một chút suy nghĩ nào về loại đan dược thần kỳ này thì hơi dối trá.

Sau đó Đạm Đài Thái Vũ không làm bộ, đưa tay nhận lấy đan dược rồi nắm trong lòng bàn tay, tiếp theo ánh sáng ngũ sắc chợt lóe lên, bỏ đan dược vào trong không gian kỳ lạ của "Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh".

Một chút ngưỡng mộ chợt hiện lên trong mắt Trần Gia Bảo, đây quả thực là điều kỳ diệu của "Nhỏ nhưng tiện", nếu mình cũng học được một chiêu này, thì tương lai khi làm việc chắc chắn sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Đạm Đài Thái Vũ khó có thể che giấu niềm vui sướng, sau đó mím môi cười nói: "Anh hào phóng như vậy, tặng đan dược quý giá như vậy cho tôi, anh không sợ sẽ thất bại trong trận quyết chiến vào ba năm sau với tôi hay sao?"

"Không có gì phải sợ" Trần Gia Bảo nhún vai rồi nói: "Tôi tin rằng một viên đan dược không thể quyết định được việc thắng thua giữa cô và tôi, khi đó hai người chúng ta ai thắng ai thua hay ai sinh ai chết, đến lúc ấy đều dựa vào bản lĩnh và số

mệnh của mỗi người là được”

“Anh đã nghĩ thông suốt rồi.” Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, xoay người lại, trong lòng cảm thấy khó hiểu, đột nhiên có một cảm giác buồn bã, đưa tay nắm trên chuôi kiếm, sau khi vận chuyển “Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh” trong cơ thể, cảm giác khác thường trong lòng mới dần biến mất.

Ánh mắt của cô ta lại trở nên kiên định và sắc bén một lần nữa, sau đó rút thanh kiếm Thu Thủy ra rồi nói: “Chúng ta cũng đã đến lúc phải ra ngoài rồi”

Chương 2500

“Đúng thế” Trần Gia Bảo thu hồi hai viên đan dược còn lại sau đó lên tiếng: “Cũng đã đến lúc tìm Thiên Mệnh Âm Dương sư đòi lại món nợ rồi”

Giờ phút này, sau khi máy bay ném bom không người lái hoàn thành nhiệm vụ, thì lần lượt rút lui, mà đảo Hải Ninh phải chịu bom đạn tấn công trên toàn phạm vi đã trở nên hoàn toàn khác biệt, khắp nơi đều là những chiếc hố lớn nối tiếp nhau, ngọn lửa ngùn ngụt thiêu đốt thành từng mảnh, T†ạo nên một con rồng khổng lồ đang phun lửa rít gào, khiến chân trời nhuộm thành màu đỏ rực.

Trên đảo có rất nhiều động vật bị máy bay ném bom giết chết, hoặc bị thiêu cháy bởi ngọn lửa, khắp nơi đều là thi thể của động vật, tình huống thê thảm đến mức không nỡ nhìn. Trên Thọ Nam Phong, đám người Terai Chika cùng với Ngạn Khánh đứng trên đỉnh núi, con rồng lửa khổng lồ cách đó ngàn mét chiếu rọi khiến khuôn mặt họ đều nhuộm hồng. Liễu Ngạn Khánh tự hỏi mình biết rất nhiều, nhưng vẫn là lần đầu đầu đầu tiên chứng kiến cảnh tượng lớn như vậy, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên chuyến đi tới Nhật Bản lần này cũng rất đáng giá, sau đó phấn khích nói: “Trận hỏa hoạn này qua đi, đảo Hải Ninh xinh đẹp ban đầu, sợ là muốn trọc lốc không một ngọn cỏ.”

“Không cần phải lo lắng, vạn vật sinh trưởng hay chết đi là lẽ tự nhiên, đợi đến đầu xuân năm sau, sẽ có cỏ mới mọc ra, vài năm nữa động vật nơi này cũng sẽ xuất hiện lần nữa” Terai Chika cười giễu cợt một tiếng, trong mắt hiện lên ánh sáng sắc bén và buốt giá rồi nói: “Thế nhưng tôi tuyệt đối không cho phép Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ còn nhìn thấy mặt trời ngày mail” Liêu Ngạn Khánh cười ha ha: “Trải qua việc

không ngừng ném bom, còn có lửa lớn như vậy, chưa kể tới Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã bị thương nặng, cho dù hai người họ ở thời điểm mạnh nhất cũng khó có thể chạy trốn…" Câu nói ngông cuồng của anh ta còn chưa kịp dứt thì bỗng nhiên xảy ra thay đổi. Trong ngọn lửa hừng hực, một kiếm quang ngũ sắc khổng lồ xông lên trời cao chừng mấy chục mét, kiếm ý cường đại cùng với khí thế lạnh thấu xương, gần như chém đứt ngang lưng con rồng lửa. Thanh thế to lớn, anh khí ngút ngàn! Đám người Terai Chika đều ngây người trước một màn này, trong mắt tất cả mọi người tràn ngập khiếp sợ.

Liễu Ngạn Khánh chấn động nói: "Đó là cái gì vậy?" "Kiếm quang ngũ sắc là Đạm Đài, Đạm Đài Thái Vũ…" Takasugi Narumi khiếp sợ nói: "Ánh kiếm khổng lồ như vậy, khí thế mạnh mẽ như thế, còn mạnh hơn rất nhiều so với lúc chiến đấu cùng với ngài Thiên Mệnh Âm Dương Sư, chẳng lẽ Đạm Đài Thái Vũ chẳng những không chết, hơn nữa…hơn nữa vết thương đã khỏi hẳn, thực lực còn đột nhiên tăng vọt sao? Đúng là không thể tin được, thật sự quá khó tin." "Đạm Đài Thái Vũ? Cô ta vẫn chưa chết sao?" Terai Chika kinh ngạc, trong lòng nảy sinh một dự cảm không tốt: "Nếu Đạm Đài Thái Vũ vẫn chưa chết, vậy thì Trần Gia Bảo… Trần

Gia Bảo anh ta… "Trần Gia Bảo hơn phân nửa cũng không chết!" Takasugi Narumi thay cô ta nói ra những lời phía sau, trong lòng còn chấn động hơn cả Terai Chika.

Giây tiếp theo, mọi người chỉ thấy biển lửa ngút ngàn bỗng nhiên tách thành hai nửa nhường ra một con đường.

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ dùng kiếm mở đường, bước ra từ trong biển lửa hừng hực.

Dục hỏa trùng sinh!

Trong ngọn lửa đỏ rực tràn ngập xung quanh nơi hoang dã, kiếm ý sắc bén ngút trời, một cặp nam nữ trẻ tuổi dường như bước ra từ trong biển lửa địa ngục mà đến, tiến về phía Thọ Nam Phong

Chấn động!

Trong mắt Terai Chika ngập tràn chấn động, sau đó điên cuồng nói: “Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thế nhưng vẫn còn chưa chết? Đầu tiên bị Thiên Mệnh Âm Dương Sư đánh trọng thương sắp chết, lại rơi xuống từ trên vách núi cao. mấy trăm mét, huống hồ vừa rồi lại trải qua một đợt oanh †ạc bừa bãi từ những chiếc máy bay ném bom không người lái, nếu như đổi thành những người khác thì đã chết một ngàn tám trăm lần rồi!

Chương 2501

Làm sao hai người họ đều còn sống, hơn nữa vết thương còn lành lặn nhanh như vậy, nhìn qua dường như không hề có chuyện gì, chẳng lẽ bọn họ thật sự là con gián đánh mãi không chết sao?"

Sau khi nói xong, Terai Chika không chỉ chấn động mà trong lòng bất giác nảy sinh nỗi sợ hãi, lần trước Thiên Mệnh Âm Dương Sư thi triển qua một lần "Vẫn mệnh thuật" mới có thể chiếm ưu thế hơn, ép cho Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ rơi xuống vách núi, nhưng theo như cô ta được biết, "Vẫn mệnh thuật" chỉ có thể thi triển một lần!

Hiện tại Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã quay lại báo thù, hơn nữa xem ra, vết thương nặng khiến hai người họ cận kề cái chết lần trước đã hoàn toàn bình phục, không có "Vẫn mệnh thuật" của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thì lần này lại dựa vào cái gì để chiến thắng thậm chí giết chết hai người này đây?

Terai Chika nhìn về phía Liễu Ngạn Khánh và Lôi Ngạo đang ở bên cạnh theo bản năng, nghe nói Lôi Ngạo đến từ Việt Nam này có thực lực đã đạt tới cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ", nếu hợp tác cùng với Takasugi Narumi, nói không chừng còn có thể đối phó được một trong hai người Trần Gia Bảo hoặc Đạm Đài Thái Vũ, mà người còn lại giao cho Thiên Mệnh Âm Dương Sư giải quyết.

Nghĩ tới đây, nỗi sợ hãi trong lòng Terai Chika mới giảm bớt một chút, trong lòng âm thầm bội phục Thiên Mệnh Âm Dương Sư quả nhiên đã dự đoán được điều này nên thông. báo cho nhà họ Liễu ở Hà Nội Việt Nam trước, để gia tộc. này cũng phái cao thủ tới đây, nếu không tình thế ngày hôm nay sẽ

cực kỳ nghiêm trọng.

Lôi Ngạo vốn đang cười tủm tỉm, đôi mắt bỗng nhiên mở to, ánh sáng chợt thoáng hiện lên trong đó, nhìn cặp nam nữ đang đi tới từ trong biển lửa rồi nói: "Khí thế thật mạnh mẽ cùng với kiếm ý sắc bén, bóng dáng ung dung tự tại, hai người này chính là Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ sao?" "Đúng vậy" Terai Chika gật đầu rồi trầm giọng nói: "Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thế mà vẫn còn sống sót, chuyện này trở nên khó giải quyết rồi"

"Khó giải quyết à?" Lôi Ngạo ngửa mặt lên trời cười lớn rồi mở miệng nói đầy tự tin: "Tuy rằng hai người bọn họ rất mạnh, nhưng tôi có thể cảm giác được Đạm Đài Thái Vũ mới chỉ đạt tới cảnh giới của "Truyền kỳ Trung kỳ" mà thôi, còn về phần Trần Gia Bảo, mặc dù không thể thấy rõ cảnh giới võ đạo cụ thể, nhưng nghe đồn thực lực của anh ta mấy ngày trước vẫn còn đang ở mức "Bán bước truyền kỳ", trong khoảng thời gian ngắn như vậy chắc chắn không ai có thể đột phá được, cho nên thực lực của Trần Gia Bảo hản là vẫn đang ở cảnh giới này mà thôi. Dù cho võ nghệ cao cường có. thể bù đắp những thiếu hụt về cảnh giới cho võ giả, nhưng thứ mà tôi tu luyện lại là tinh thần lực, chuyên tấn công vào. tinh thần và linh hồn của con người, ngay cả kỹ năng võ thuật của anh ta cao siêu đến đâu đi chăng nữa cũng không hề ảnh hưởng gì đến tôi.

Còn về phần Đạm Đài Thái Vũ, trước mắt anh Takasugi sẽ giải quyết. chỉ cần anh có thể giữ chân cô ta trong vài phút, chờ tôi sẽ giết chết Trân Gia Bảo xong sẽ tới giúp anh giải quyết nốt"

Mặc dù tiếng tăm của Trần Gia Bảo ở Việt Nam vô cùng nổi tiếng, mà Lôi Ngạo cũng đã nghe rất nhiều tin đồn về thực. lực của anh, nhưng bản thân ông ta lại rất mạnh mẽ, cho dù chỉ cần đứng yên tại chỗ vẫn có thể giết người trong vô hình, chỉ cần vài giây là có thể tấn công vào bộ não của mọi người, dễ dàng biến một người bình thường thành một tên ngốc hoặc thậm chí là người thực vật.

Vì vậy Lôi Ngạo tin rằng mình chắc chắn có thể giết chết Trần

Gia Bảo một cách dễ dàng.

Takasugi Narumi nở một nụ cười đầy gượng gạo, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, sau đó nói: “Tôi có thể phát hiện ra khí thế của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã tăng vọt rất nhiều so với lúc trước. Rõ ràng là những ngày này họ đã gặp kỳ ngộ mới cho nên sức mạnh mới tăng lên rất nhiều.

Trước kia thực lực của Đạm Đài Thái Vũ chỉ đang ở mức. “Truyền kỳ Sơ kỳ, nhưng trong vòng mười ngày ngắn ngủi, cô †a đã đạt đến cảnh giới “Truyền kỳ Trung kỳ”, mà Trần Gia Bảo chắc hản cũng đã đột phá đến cảnh giới “Truyền kỳ Sơ kỳ” mới đúng, nếu đúng như vậy thì tôi thậm chí không phải là đối thủ của họ”

Chương 2502

Takasugi Narumi nói đến đây, anh ta bỗng dừng lại một chút rồi lắc đầu cười khổ: "Tự cân nhắc thực lực của mình, tôi không thể giữ chân của Đạm Đài Thái Vũ được, xin chủ động rút lui khỏi trận chiến này."

Lôi Ngạo cau mày lại rồi không vui mở miệng nói: "Tôi từng nghe nói Thiên Mệnh Âm Dương Sư của Nhật Bản biết rất nhiều thuật pháp thần kỳ, thủ đoạn khó lường, bây giờ xem ra danh không xứng thực, đối phương còn chưa ra tay mà đã nhận thua rồi.

Thôi quên đi, nếu đã như vậy thì tôi sẽ không làm khó Takasugi Narumi nữa, hãy xem một mình tôi chặt đầu của Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ rồi lấy lại Ngọc tỷ Truyền quốc" như thế nào nh: Lần này ông ta trực tiếp gọi thẳng tên Takasugi Narumi, thậm chí còn không gọi "anh", hiển nhiên trong lòng ông ta có chút khinh thường sự nhát gan của anh ta.

"Ông Lôi không hổ danh là một vị cường giả đến từ Việt Nam, quả nhiên vô cùng mạnh mẽ" Terai Chika tỏ ra xấu hổ rồi trừng mắt với Takasugi Narumi, thật sự không thể nào hiểu nổi Takasugi Narumi làm thế nào để đạt tới đạt tới cảnh giới "Truyền kỳ" này vậy, đúng là làm Nhật Bản mất hết thể diện.

Vẻ mặt của Takasugi Narumi không hề thay đổi, cũng mặc kệ không thèm giải thích.

Đột nhiên Lôi Ngạo ngửa mặt lên trời rồi cười lớn, sau đó điên cuồng lao xuống núi, nghênh đón Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, ông ta rất tự tin hơn nữa còn tràn ngập lòng tin lấy một địch hai cũng đủ để đánh bại hai người bọn họ bằng

những đòn tấn công tinh thần kỳ diệu của mình

Terai Chika bây giờ cũng lười để ý tới Takasugi Narumi, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại rồi nói: "Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ không phải là cường giả ở cảnh giới "Truyền kỳ thường. Một mình ông Lôi đối phó với hai người họ sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào chứ?"

"Tất nhiên sẽ không" Liêu Ngạn Khánh mở miệng đầy tự hào: "Chú Ngạo là cường giả số một của nhà họ Liễu chúng tôi ở Hà Nội, không phải những cường giả "Truyền kỳ" của Nhật Bản các cô có thể sánh ngang được!"

Liễu Ngạn Khánh nói đến đây còn cố ý nhìn về phía Takasugi Narumi với ánh mắt khinh bỉ, trong lời nói ngầm trào phúng.

Takasugi Narumi khẽ nhắm mắt làm ngơ, trong lòng thầm chế nhạo, cho dù Lôi Ngạo có mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa, còn giỏi hơn Thiên Mệnh Âm Dương Sư hay sao? Ngay. cả Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng phải chịu thiệt thòi dưới †ay của Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ, thậ ngay cả "Ngọc tỷ Truyền quốc" cũng bị cướp mất, huống chi là một kẻ mới đạt tới cảnh giới "Trung kỳ nửa bước" như Lôi Ngạo chứ?

Chưa kể đến việc thực lực của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã tăng lên rất nhiều, nói không chừng lần này ngay. cả Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng sẽ phải chết dưới tay hai người họ. Bây giờ Lôi Ngạo là người lao xuống trước tiên, e rằng ông ta sẽ trở thành người đầu tiên chết trước mặt Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ.

Terai Chika không bi quan như Takasugi Narumi, nhưng cảm thấy Liễu Ngạn Khánh đã coi thường tất cả các võ giả của Nhật Bản, vì vậy ngoại trừ cảm thấy xấu hổ ra cô ta còn hơi bực bội, vì thế khuôn mặt xinh đẹp xụ xuống.

Liễu Ngạn Khánh biết Terai Chika không phục cho nên nói tiếp: "Nói cách khác, đừng nhìn thực lực của chú Ngạo chỉ đạt tới cảnh giới "Truyền kỳ Trung kỳ", nhưng bởi vì công pháp mà chú ấy tu luyện nên tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ. Nếu nói

rằng người khác sử dụng “chân khí” để tấn công thì chú Ngạo lại dùng “tinh thần lực” đối phó với kẻ thù, mà chúng ta không thể nhìn thấy hay chạm vào sức mạnh tinh thần, chỉ cần trong lòng nảy sinh một suy nghĩ, tinh thần lực” lập tức có thể tấn công các mục tiêu trong nháy mắt, không. chỉ tốc độ nhanh hơn nhiều so với “chân khí” mà còn mạnh hơn nó gấp mấy lần. Thậm chí chú Ngạo có thể kiểm soát được tinh thần lực của mình, âm thầm xâm nhập vào bộ não. của đối phương tiến hành thao túng và giết chết họ, biến họ thành người thực vật hoặc trực tiếp chết não, cho dù Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ có mạnh đến cỡ nào, nhưng bộ não của họ vẫn cực kỳ mỏng manh, làm sao có thể chống lại được sức tấn công bằng tinh thần lực” vô sắc vô hình của chú Ngạo chứ?”“Thủ đoạn của ông Lôi thực sự lợi hại như vậy sao?” Terai Chika ngạc nhiên, quả thật cô ta chưa từng nghe qua hay nhìn thấy cách làm này.

Chương 2503

Ngay cả Takasugi Narumi cũng không khỏi liếc nhìn về phía Lôi Ngạo đang điên cuồng xuống núi, ông ta thật sự giỏi như vậy à? Liệu Lôi Ngạo thật sự có cơ hội đánh bại Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ hay không?

Đột nhiên, một luồng khí thế mạnh mẽ xuất hiện sau lưng bọn họ.

Cả ba người của Terai Chika bỗng chốc đều cảm thấy kinh ngạc rồi đồng loạt nhìn sang.

Chỉ nhìn thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư với mái tóc màu trắng buông xõa trên vai bước ra khỏi Đông Chiếu Thần cung, trong nháy mắt ông ta đã đến trước mặt họ, khí thế mạnh mẽ lan tỏa và bao trùm trái tim mọi người.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên nhìn về phía Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ trong biển lửa ở phía xa, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc và mừng rỡ: "Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ thế nhưng lại chủ động xuất hiện. Thật tốt quá rồi, ý, vết thương của họ lành nhanh như vậy sao? Hơn nữa khí thế cũng tăng vọt, rõ ràng thực lực đã tăng lên, đây rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Takasugi Narumi cung kính nói: "Có vẻ như mấy ngày nay bọn họ ẩn trốn gặp gỡ kỳ ngộ nào đó."

"Kỳ ngộ nào có thể giúp bọn họ không chỉ khôi phục vết thương mà còn có thể đột phá cảnh giới võ học vậy?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhíu chặt mày lại, trong đầu chợt thoáng qua một ý nghĩ, sắc mặt thay đổi rõ rệt: "Chẳng lẽ nào Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã hấp thụ khí vận trong "Ngọc

tỷ Truyền quốc" rồi sao?"

Ngoài đáp án này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã không thể. tìm ra cách giải thích hợp lý hơn, nhưng hai người họ hấp. thu khí vận không bị nổ tung mà chết, điều này thật sự khiến ông ta kinh ngạc.

Vẻ mặt của Liêu Ngạn Khánh cũng thay đổi đáng kể, sau đó lo lắng nói: "Họ đã hấp thụ khí vận trong Ngọc tỷ Truyền quốc" sao? Vậy thì Ngọc tỷ Truyền quốc" sẽ ra sao đây? Liệu khí vận của nó sẽ bị hút sạch hay không?"

Một điểm quan trọng nhất trong việc nhà họ Liễu tìm kiếm "Ngọc tỷ Truyền quốc" chính là bên trong ngọc tỷ đó chứa đựng một lượng khí vận khổng lồ, đối với nhà họ Liễu mà nói nếu không còn khí vận thì "Ngọc tỷ Truyền quốc" không khác gì các loại đá quý khác ngoại trừ còn một chút biểu tượng quyền lực của đế vương.

"Sẽ không, nhà họ Liễu các anh có thể yên tâm về điều này" Thiên Mệnh Âm Dương Sư trầm giọng nói: "Khí vận hai ngàn năm của Việt Nam chứa trong "Ngọc tỷ Truyền quốc" lớn đến mức nào, chưa kể đến việc hấp thụ hết khí vận của nó, chỉ sợ Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ đã nổ tung mà chết trước khi hấp thu được một phần mười của nó"

"Vậy thì tốt rồi" Liễu Ngạn Khánh thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc họ đang trò chuyện, Lôi Ngạo đã điên cuồng lao. từ đỉnh Thọ Nam Phong xuống biển lửa hừng hực bên dưới ngọn núi, dưới sự bao trùm của biển lửa, đối mặt với Trần Gia Bảo cùng với Đạm Đài Thái Vũ từ nơi xa.

Lửa cháy hừng hực, thanh uy cuồn cuộn.

Ba người, chia làm hai phe, đứng trong biển lửa, cách nhau không quá tám mét.

Xung quanh ngọn lửa mạnh mẽ mà nóng rực, cho dù gào. thét lao đến, dưới khí thế lớn mạnh của ba người bọn họ, vừa mới

đến gần bọn họ trong phạm vi mười mét, sẽ bị một bức tường khí vô hình ngăn cản ở bên ngoài.

Chỉ một thoáng, trong biển lửa cháy hừng hực, hình thành một vùng chân không cực lớn.

Lôi Ngạo hai tay khoanh trước ngực duỗi vào trong ống tay áo, quan sát tỉ mỉ Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ một chút, nói: "Hai người là Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ? Chính là hai người cướp đi ngọc tỉ truyền quốc"?2"

"Ngọc tỷ truyền quốc" đúng thật là đang nằm trong tay tôi…" Trần Gia Bảo cũng đang quan sát Lôi Ngạo, trong lòng thầm. kinh ngạc, lại là một cường giả cảnh giới "truyền kỳ trung kỳ", nhìn dáng vẻ đối phương đến với ý không tốt, hẳn là trợ thủ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nhíu mày nói: "Ông là ai, chắn trước mặt chúng tôi, lại là có chuyện gì?"

Chương 2504

“Tôi tên là Lôi Ngạo, xuất thân từ nhà họ Liễu ở Hà Nội Việt Nam” Lôi Ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: “Ngăn cản hai người, tất nhiên là vì giết các người, mà giết các người, là vì muốn cướp “ngọc tỉ truyền quốc” về””

Nhà họ Liễu Hà Nội Việt Nam?

Trong đầu Trần Gia Bảo chợt loé lên linh quang, đột nhiên nhớ tới, trước đó lúc ở thành phố Hoà Bình, Liêu Đức Thắng nhà học Liễu ở thành phố Hoà Bình, có cũng từng nói bọn họ là chỉ nhánh nhà họ Liễu ở Hà Nội, nói như vậy, mình giết Liễu Đức Thắng, vậy mình với nhà họ Liễu ở Hà Nội đã có mối thù không nhỏ, chỉ là không ngờ, người của nhà họ Liễu ở Hà Nội, vậy lại tới đảo Hải Ninh Nhật Bản, còn tuyên bố muốn cướp đi “ngọc tỈ truyền quốc”.

Xem ra, Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói tới, hợp tác với gia tộc lớn ở Hà Nội Việt Nam chính là nhà họ Liễu, nói như vậy,

là nhà họ Liễu ở Hà Nội biết lối vào thánh địa Hà Nội, cũng là nhà họ Liễu muốn có “ngọc tỉ truyền quốc, chỉ là, bọn họ cần “ngọc tỉ truyền quốc” có tác dụng gì?

Trần Gia Bảo trầm tư trong lòng.

Lúc này, Đạm Đài Thái Vũ lắc đầu, nói với Lôi Ngạo: “Ông không giết được chúng tôi, nể tình ông là người Việt Nam, ông tránh ra đi”

Sau khi đột phá đến cảnh giới “truyền kỳ trung kỳ”, Đạm Đài Thái Vũ dù không dám lớn tiếng nói mình vô địch ở cùng cảnh giới, dù sao thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân,

nhưng mà, Đạm Đài Thái Vũ tự nhận là muốn mạnh hơn đại đa số cường giả "truyền kỳ trung kỳ" trên đời này, ví dụ như, vị Lôi Ngạo của nhà họ Liễu trước mặt này, Đạm Đài Thái Vũ liền tự nhận là có thể nhẹ nhàng thắng được.

Đối mặt lòng tốt khuyên nhủ của Đạm Đài Thái Vũ, Lôi Ngạo giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời này, nhịn không được cười lên ha ha, tiếng cười trào phúng bao. trùm lên cả tiếng gầm rú của ngọn lửa xung quanh, và cả tiếng "lộp bộp" của những cái cây đang cháy.

Giữa hai chân mày của Đạm Đài Thái Vũ có một tia không VuÏ.

Thật lâu, Lôi Ngạo mới ngưng cười, khí thế bỗng nhiên dâng lên, nói: "Cô gái, tôi nhớ cô là người của Ngô Uyển Tông. "Không sai" Đạm Đài Thái Vũ gật gật đầu, thản nhiên nói: "Làm sao?"

Lôi Ngạo nhìn Trần Gia Bảo, lại nhìn Đạm Đài Thái Vũ, với một thái độ từ trên cao nhìn xuống, nói: Ngô Uyển Tông là đại tông ẩn thế của Việt Nam, nể mặt Ngô Uyển Tông, tôi có thể cho cô một cơ hội Chỉ cần cô phân rõ giới hạn với Trần Gia Bảo, đồng thời chủ động giao ra "ngọc tỈ truyền quốc", tôi có thể tha cho cô một lần, đồng thời có thể đảm bảo cô có thể bình yên rời khỏi đảo Hải Ninh thậm chí là rời khỏi Nhật Bản, còn về Trần Gia Bảo, hôm nay phải chết ở đây, cũng tất nhiên phải chết ở đây"

Đôi mi thanh tú của Đạm Đài Thái Vũ khẽ chau lại, hơi nắm chặt chuôi kiếm của kiếm Thu Thủy, nói: Tôi không biết anh sao lại ngạo mạn như vậy, tự nhận là có thể uy hiếp tôi, đồng thời có thể giết Trần Gia Bảo. Tôi luôn luôn cho rằng kiêu ngạo tự mãn, tầm nhìn thiển cận là đặc điểm của võ giả Nhật Bản, không ngờ người đến từ Việt Nam là anh chỉ có hơn chứ không có kém, thật sự là khiến người khác thất vọng"

Trần Gia Bảo nhịn không được bật cười, nói: "Tôi cũng rất tò mò, tại sao ông lại tự tin như vậy, có thể giết được tôi? Chung quy đến cùng, ông chẳng qua chỉ là một người của cảnh giới

“truyền kỳ trung kỳ” thôi, ở Việt Nam cùng lắm là có thể tính một nhân vật hơi nổi tiếng thôi, còn lâu mới đạt được đỉnh cao của võ đạo.

Nhưng mà tôi vừa mới nghe ông nói, hình như ông đã từng vô địch thiên hạ, giống như sống chết của tất cả mọi người đều đã nằm trong lòng bàn tay ông, thật sự là tự đại khiến người khác bật cười.”

Thái độ kiêu ngạo tự đắc trên mặt Lôi Ngạo biến mất, ngược lại âm trầm đáng sợ, hai tay từ trong ống tay áo lấy ra, để ra sau lưng, cười lạnh hai tiếng, nói: “Hai tiểu bối vô tri, vậy mà lại lấy cường giả “truyền kỳ trung kỳ” bình thường đi đánh đồng với tôi, rất nhanh tôi sẽ để cho các người biết, các người sai lầm và ngu xuẩn đến mức nào”

“Nếu ông đã tự cho mình siêu phàm như vậy, vậy thì dùng kiếm của tôi, nói cho ông biết sự thật tàn khốc” Đạm Đài Thái Vũ tay cầm chuôi kiếm, đang chuẩn bị cầm kiếm xông thẳng về phía trước.

Đột nhiên, Trần Gia Bảo đưa tay phải ra chặn cô ta.

Chương 2505

Đạm Đài Thái Vũ ném một ánh mắt nghỉ hoặc cho Trần Gia Bảo.

Trần Gia Bảo cười nói: "Để tôi lên cho, cuộc chiến trả thù hôm nay, tôi đánh tiên phong."

Đạm Đài Thái Vũ nhìn chằm chằm Trần Gia Bảo một hồi, leng keng một tiếng, tra kiếm thu Thu Thủy vào vỏ kiếm, lui ra sau hai bước, nói một tiếng được.

Trần Gia Bảo siết chặt kiếm quyết trong tay, chỉ hướng Lôi Ngạo, kiếm khí tung hoành!

Bầu không khí căng thẳng và kịch liệt, hết sức căng thẳng! Trên Thọ Nam Phong, Liễu Ngạn Khánh đã vui mừng bật cười: "Trước đó tôi còn có chút lo lắng, sợ một mình chú Ngạo không đối phó được với Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, hiện tại tốt rồi, Trần Gia Bảo lại muốn một thân một mình nghênh chiến với chú Ngạo, chậc chậc, từng gặp người muốn tìm chết, nhưng chưa từng gặp ai tìm chết giống Trần Gia Bảo thế này, hắn cứ đợi dưới sự công kích tinh thần lực của chú Ngao, biến thành ngu si hoặc chết não đi"

Khóe miệng Terai Chika cũng lộ ra nụ cười, nói: Vậy chúng ta cứ đợi tin tốt của anh Lôi."

Thiên Mệnh Âm Dương Sư thì xụ mặt không nói gì, trận chiến lần trước, "Trảm Nhân Kiếm" và "Liệt Địa Kiếm" để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc, cho dù tinh thần lực của Lôi Ngạo lớn mạnh, nhưng hản cũng không cho rằng Lôi Ngạo. sẽ có thể thật thuận lợi giết chết Trần Gia Bảo.

Dưới Thọ Nam Phong, Lôi Ngạo ngửa mặt lên trời cười to, khinh miệt nói: “Thật sự là nghé mới sinh không sợ cọp, vốn đĩ còn nghĩ giải quyết hết hai người một lần luôn, nếu cậu muốn từng người một đánh với tôi, bỏ đi, vậy tôi sẽ thành toàn cậu, giết cậu trước, rồi sẽ giải quyết Đạm Đài Thái Vũ! Sắc mặt Trần Gia Bảo lạnh nhạt, vô cùng đơn giản nói ba chữ: “Đánh nhau đi.”

Bên trong sắc mặt bình thản, có một ý nghĩa khinh miệt tự nhiên sinh ra.

Lôi Ngạo giận tím mặt, nói: “Chịu chết đi!”

Mặc dù miệng hắn nói “chịu chết”, nhưng trên thực tế vẫn đứng tại chỗ không có bất kỳ động tác gì, giống như đang chờ Trần Gia Bảo ra tay trước.

Trần Gia Bảo lại không khách sáo với hắn, đánh về phía Lôi Ngạo, tốc độ nhanh như chớp.

Lôi Ngạo vẫn đứng bất động tại chỗ, giữa khóe miệng xuất hiện một ý cười.

Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ kinh ngạc, chẳng lẽ Lôi Ngạo tự cho rằng đứng bất động ở đó, cũng đủ để ứng phó với Trần Gia Bảo?

Đột nhiên, Trần Gia Bảo xông đến nửa đường, phát giác được một luồng tinh thần lực ác liệt đánh về phía mình, muốn tiến vào trong đầu của anh.

Dưới sự kinh ngạc, Trần Gia Bảo bỗng nhiên dừng lại tại chỗ, vô ý thức nhảy về sau vài mét, một lân nữa đứng lại bên cạnh Đạm Đài Thái Vũ, lúc này mới tránh khỏi luồng tinh thần lực đang công kích, kinh ngạc hỏi Lôi Ngạo đứng yên bất động như núi: “Thì ra ông tu luyện chính là công pháp. tăng cường tinh thần lực?”

Lôi Ngạo lòng tràn đầy bất ngờ, cho rằng có thể một chiêu đánh bại Trần Gia Bảo, không ngờ rằng Trần Gia Bảo vậy

mà lại tránh thoát, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, kinh ngạc đến nỗi quên trả lời câu hỏi của Trần Gia Bảo, nói: “Cậu có thể phát hiện ra được tinh thần lực của tôi?”

“Tại sao cậu lại cảm nhận được, còn tôi thì không phát hiện được tỉnh thần lực của cậu?” Khoé miếng Trần Gia Bảo cười khẽ, thậm chí còn buông lỏng kiếm chỉ, nói: “Tinh thần lực yếu ớt như vậy, vậy mà cũng đáng được ông kiêu ngạo như vậy, xem ra Đạm Đài Thái Vũ nói không sai, thật sự tầm nhìn của ông thiển cận, thật sự khiến võ đạo Việt Nam mất mặt.” Lúc Trần Gia Bảo đột phá “Tiên Vũ Hợp Tông Quyết” đột phá đến sơ cảnh tầng thứ ba, tinh thần lực của anh đã tăng đến mức cực đại, so với vừa tinh thần lực Lôi Ngạo vừa mới thi triển còn lớn mạnh hơn gấp mấy lần, tất nhiên có tin tưởng để nói tinh thần lực của Lôi Ngạo vô cùng yếu ớt.

Chương 2506

Nhưng mà, Lôi Ngạo cũng không hề biết chuyện này, nghe. vậy giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, nhịn không được cười to lên, nói: "Cậu vậy mà ni nh thần lực" của tôi yếu ớt? Cậu biết không, mấy chục năm qua, đã có ít nhất ba bốn vị cường giả "truyền kỳ trung kỳ" chết dưới công kích tinh thần lực của tôi.

Thậm chí ngay cả cường giả "truyền kỳ hậu kỳ", cũng sẽ phải chịu thiệt trước tinh thần lực của tôi, mặc dù tôi không rõ tại sao cậu có thể cảm nhận được và đồng thời né tránh tinh thần lực của tôi, nhưng cậu vậy mà lại nói tinh thần lực của tôi rất yếu ớt, thật sự là chuyện buồn cười nhất trên đời!" Trong lúc Lôi Ngạo không chút kiêng ky cười nhạo, Trần Gia Bảo nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, đó là bởi vì, tinh thần lực của tôi so với ông mạnh hơn, mà lại mạnh hơn nhiều!" "Tiểu bối, nói khoác không biết ngượng mồm!" Sắc mặt Lôi Ngạo trầm xuống, nói: Tôi sẽ khiến cậu chết dưới tinh thần lực của tôi, để cậu biết tôi lợi hại thế nào!

Dứt lời, hắn thi triển tinh thần lực lần nữa, bỗng nhiên tấn công Trần Gia Bảo, tốc độ cực nhanh, nhanh hơn tốc độ của kiếm khí bình thường, tựa như trong nháy mắt, tinh thần lực. đánh tới trước mặt Trần Gia Bảo, muốn đi vào trong thức hải! của Trần Gia Bảo, giế t chết linh hồn của Trần Gia Bảo. Đột nhiên, còn không đợi Lôi Ngạo vui mừng, nảy sinh dị biến!

(1): 3R?8 thức hải là chỉ ký ức trong đầu một người có thể †ồn tại lưu trữ toàn bộ tri thức giống như biển rộng lớn mênh mông.

Hắn cảm nhận được một luồng tinh thần lực cường hãn hơn, từ trên người Trần Gia Bảo đánh tới, trong nháy mắt đánh †an

tinh thần lực của hắn, khiến não bộ của hắn vang một tiếng "ong", chịu phản phệ cực kỳ nghiêm trọng, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, hai tay ôm đầu kêu thảm thiết.

Nhưng mà, đầu hắn có đau đớn thế nào đi nữa cũng không thể so với trấn động trong linh hồn, khó khăn nói: "Cậu… tỉnh thần lực của cậu sao lại mạnh đến.. mức này."

"Rất mạnh à, không, thật ra là ông quá yếu. Trần Gia Bảo lắc đầu khinh miệt mà cười, hắn mới vừa vặn đột phá đến sơ cảnh tầng thứ ba của "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" mà thôi, nói cách khác, chỉ là vừa mới bước vào ngưỡng cửa phát triển tinh thần lực cửa, về sau tùy theo cảnh giới của anh không ngừng tăng lên, tinh thần lực sẽ không ngừng lớn mạnh. Cho nên, theo Trần Gia Bảo thấy, tinh thần lực của anh lúc. này, thật sự không thể gọi là lớn mạnh, nhưng mà so với Lôi Ngạo, cũng đã đủ để bóp ch3t hắn!

Sắc mặt Lôi Ngạo trở nên càng khó coi, trong mắt tràn đầy khó có thể tin.

"Bây giờ ông có thể đi chết rồi" Trần Gia Bảo dứt lời, tinh thần lực trong nháy mắt tấn công vào trong thức hải Lôi Ngạo, triệt để giế t chết thần trí của hắn!

Lôi Ngạo dường như không có sức lực để phản kháng, sau khi hướng thẳng lên trời kêu thảm một tiếng, thẳng tắp ngã trên mặt đất, hai mắt đờ đẫn, không có một chút thần thái. Sau khi thần trí bị giế t chết, hắn đã trở thành người thực vật. Trên Thọ Nam Phong, bao gồm cả Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đám người ai ai cũng chấn kinh!

Liễu Ngạn Khánh chấn kinh, hai mắt trừng lên, khó có thể tin nói: Tôi vừa mới nhìn thấy cái gì vậy, Trần Gia Bảo… Trần Gia Bảo không những chặng công kích tỉnh thần lực của chú Ngạo, ngược lại còn… còn khiến chú Ngạo bị tinh thần lực phản phệ? Rốt cuộc tại sao hắn lại làm được?"

"Không chỉ là phản phệ."

Sắc mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư âm trầm, hắn làm Âm Dương Sư thông hiểu trời đất âm dương, đối với tinh thần lực tất nhiên cũng có nghiên cứu, có thể nhìn ra được chỗ ảo diệu bên trong, nói: “Tinh thần lực của Trần Gia Bảo mạnh mạnh hơn so với Lôi Ngạo, hơn nữa còn rất lớn mạnh, sau khi Trần Gia Bảo trong chớp mắt đánh tan tinh thần lực của Lôi Ngạo, còn sử dụng tinh thần lực giế t chết thần trí Lôi Ngạo, khiến Lôi Ngạo hoàn toàn thành một người thực vật ngơ ngơ ngác ngác. Lúc trước khi tôi đánh nhau với Trần Gia Bảo, tinh thần lực của hắn còn vô cùng yếu ớt, không ngờ rằng mới trong thời gian mười ngày ngắn ngủi, thực lực của Trần Gia Bảo chẳng những tăng vọt rất nhiều, ngay cả tinh thần lực cũng trở nên mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ đây chính là công hiệu do khí vận bên trong “ngọc tỉ truyền quốc” mang đến?”

Chương 2507

Nói đến đây, nội tâm Thiên Mệnh Âm Dương Sư hối hận một hồi, sớm biết hấp thu khí vận trong "ngọc tỉ truyền quốc" có thể mang đến tiến bộ lớn như vậy, ông ta đã sớm nên giành trước một bước, hấp thu khí vận bên trong "ngọc tỉ truyền quốc, nói không chừng bây giờ ông ta đã trở thành cường giả cảnh giới "Tiên Thiên" rồi, nào có cần phải vì muốn vào thánh địa Việt Nam mà phiền não như vậy?

Hơn nữa Thiên Mệnh Âm Dương Sư tự nhận mình là thông minh tài trí trên cả Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ, nếu Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ có thể hấp thu khí vận trong "ngọc tỉ truyền quốc" mà bình an vô sự, vậy ông ta có đủ tự tin, ông ta cũng có thể làm được!

Đáng tiếc là, Thiên Mệnh Âm Dương Sư không hề biết Trần Gia Bảo tu luyện "Tiên Vũ Hợp Tông Quyết" Bản thân mới có thể cường hóa tinh thần lực, theo bản năng mà đem những biến hoá thần kỳ trên người Trần Gia Bảo, toàn bộ quy công cho công hiệu thần kỳ của "ngọc tỉ truyền quốc".

Mà Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng không biết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ vì để tránh hậu quả bạo thể mà chết, dường như đem tất cả thủ đoạn có thể dùng đều dùng hết, nếu như không có "Phật Cốt Xá Lợi", không có "Ngọc Hư. Kim Đỉnh", thậm chí nếu như Trần Gia Bảo không biết luyện đan, vậy Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, chỉ sợ sớm đã bị khí vận khổng lồ bạo thể mà chết.

Giờ phút này, khi Liễu Ngạn Khánh nghe thấy tinh thần lực của Trần Gia Bảo lớn mạnh hơn không ít so với Lôi Ngạo, nội tâm càng chấn kinh hơn, không, thay vì nói là chấn kinh, chỉ bằng nói là khó có thể lý giải được, bởi vì trong mắt anh †a,

tỉnh thần lực của chú Ngạo, là thứ tồn tại mạnh nhất mà anh †a từng thấy, ngay cả một cường giả ở ẩn tại Hà Nội, cũng khen không dứt miệng đối với tinh thần lực của Lôi Tôn "Nếu quả thật như lời của Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói, tỉnh thần lực của Trần Gia Bảo mạnh hơn rất nhiều so với chú Ngạo, vậy tinh thần lực của Trần Gia Bảo, đã mạnh đến mức nào rồi?

Trong lòng Liễu Ngạn Khánh vừa kinh vừa sợ, đột nhiên có. chút hối hận, có lẽ, đến Nhật Bản là một cái sai lầm rất lớn lớn.

Terai Chika và Takasugi Narumi đứng bên cạnh, tuy nói từ khi bắt đầu đã không cảm thấy Lôi Ngạo thật sự có thể lấy một đấu hai thắng Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, nhưng nhìn thấy Lôi Ngạo dễ dàng bị Trần Gia Bảo giế t chết trong nháy mắt như vậy, nội tâm vẫn khiếp sợ không thôi như cũ. Dưới Thọ Nam Phong, trong biển lửa, sau khi Trần Gia Bảo giế t chết thần trí của Lôi Ngạo, nhìn cũng không nhìn Lôi Ngạo một cái ngẩng đầu lên, nhìn về phương xa, cũng là nhìn về phía cao cao của Thọ Nam Phong, cất bước đi về phía trước, nói: "Chúng ta lên núi đi thôi, cũng nên có thù trả thù, có ơn trả ơn rồi"

Đạm Đài Thái Vũ gật gật đầu, đi theo Trần Gia Bảo.

Bọn họ không nhìn Lôi Ngạo, đi qua bên người Lôi Ngạo, không nhanh không chậm đi về phía Thọ Nam Phong.

Sau khi Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ đi khỏi, không có khí cơ ngăn cản, lửa cháy hừng hực trong nháy mắt nuốt chứng Lôi Ngạo.

Trên Thọ Nam Phong, Liễu Ngạn Khánh đau buồn, giận dữ, hai bàn tay nắm lại thật chặt, trong mắt tràn đầy thù hận, nghiến răng nghiến lợi nói: Thù này không đội trời chung, chờ sau khi tôi trở về Việt Nam, nhà họ Liễu chúng tôi nhất định sẽ không tha cho Trần Gia Bảo!"

"Chí khí đáng khen, đáng tiếc nhà họ Liêu không có cơ hội trả thù rồi" Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhìn chăm chú Trần Gia

Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ đang không ngừng đi về phía Thọ Nam Phong, trong mắt ánh sáng lấp lóe, nói: Bởi vì Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ sẽ chết ở đây, cho dù thực lực bọn họ tiến bộ nhanh, nhưng tôi vẫn tự tin, có thể giết được bọn họi"

Liễu Ngạn Khánh thở phào nhẹ nhõm, chắp tay, nói: "Vậy tất cả xin nhờ Thiên Mệnh Âm Dương Sự, tôi thay nhà họ Liễu cam đoan, chỉ cần ông có thể giết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, nhà họ Liễu lập tức nói cho ông biết lối vào của thánh địa Việt Nam"

"Được một lời đã định!" Thiên Mệnh Âm Dương Sư vui mừng quá đỗi, thậm chí, đã có chút đợi được muốn giế t chết Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, đột nhiên mở miệng nói: "Takasugi Narumi."

Chương 2508

Takasugi Narumi lập tức giật mình một cái, vội vàng cung kính nói: "Ngài có gì dặn dò?"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư trầm giọng nói: "Giữa sườn núi đã được tôi bố trí Ngũ Hành thuật pháp, ngăn cản người khác lên núi, cho dù Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ có đủ thông minh tài trí có thể phá giải thuật pháp, nhưng cũng sẽ lãng phí không ít thời gian. Thời gian của tôi đã không còn nhiều nữa, ông nhanh chóng xuống núi, đưa Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ lên đây."

"Dạ" Takasugi Narumi trả lời một tiếng, rồi đi xuống núi, với thực lực cảnh giới truyền kỳ sơ kỳ của ông ta, chỉ trong một phút ngắn ngủi, đã đi tới chân núi.

Còn Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ cũng ra khỏi phạm vi của biển lửa, nhìn thấy Takasugi Narumi đứng ở chân núi. Trần Gia Bảo nhíu mày nói: "Ông đến đây làm gì?"

"Nghe theo mệnh lệnh của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân, dẫn hai vị lên đỉnh núi." Takasugi Narumi dùng tay làm tư thế mời, nói: "Mời hai vị."

Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ cùng nhau kinh ngạc, không ngờ Thiên Mệnh Âm Dương Sư sẽ chủ động phái người đến đưa bọn họ lên, Thiên Mệnh Âm Dương Sư rốt cuộc có ý gì?

Mặc dù trong lòng thấy kỳ lạ, nhưng mà hai người bọn họ. vốn là đến để trả thù, cho dù Thiên Mệnh Âm Dương Sư không phái người đến, bọn họ cũng sẽ tự nghĩ cách phá giải chướng nhãn pháp ở sườn núi, xông thẳng lên Thọ Nam Phong.

Bây giờ có Takasugi Narumi tới dẫn đường cho bọn họ, chắc chắn là tiết kiệm không ít thời gian của bọn họ, bất luận là nhìn thế nào, bọn họ đều không cần thiết phải từ chối

Lúc này, Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ cất bước đi lên núi, cùng lúc đó, Trần Gia Bảo mở miệng nói với Takasugi Narumi: "Tôi không tin Thiên Mệnh Âm Dương Sư có như vậy lòng tốt như vậy, đặc biệt để ông dẫn bọn tôi lên, nói thật đi, rốt cuộc ông ta đang tính toán gì?"

Takasugi Narumi đi phía trước dẫn đường, nghĩ một hồi, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật: "Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân không đợi được muốn giết hai người, cho nên bảo tôi dẫn hai người lên núi, miễn cho lãng phí thời gian." Gương mặt xinh đẹp của Đạm Đài Thái Vũ, hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên đối với sự tự đại của Thiên Mệnh Âm Dương Sư rất khinh thường.

Trần Gia Bảo cười nói: "Thiên Mệnh Âm Dương Sư là rất tự †in, đáng tiếc tôi và Đạm Đài Thái Vũ đã lần lượt đột phá, bây giờ sẽ chỉ đánh thật mạnh vào mặt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư"

Dù sớm đã đoán được Trần Gia Bảo cũng tiến vào đột phá

rồi, nhưng nghe Trần Gia Bảo chính miệng thừa nhận, trong lòng Takasugi Narumi vẫn chấn kinh, nói như vậy, thực lực của Trần Gia Bảo, đã đến cảnh giới "truyền kỳ sơ kỳ, hơn nữa lấy những biểu hiện thần kỳ trước đó của Trần Gia Bảo xem xét, thực lực Trần Gia Bảo thật sự, tuyệt đối không phải đơn đơn giản giản mà dùng bốn chữ "truyền kỳ sơ kỳ" này là có thể khái quát được!

"Hôm nay, Thiên Mệnh Âm Dương Sư phải chết, mà ông sai ông dẫn bọn tôi lên núi, sẽ chỉ khiến tốc độ chết của ông ta càng nhanh hơn"

Khoé miệng Trần Gia Bảo mang ý cười, nhưng mà sát ý trên người lại ngập trời, lại không ngừng phát ra.

Khoảng cách của Takasugi Narumi và Trần Gia Bảo rất gần, ngay lập tức bị sát ý của Trần Gia Bảo ảnh hưởng, lông tơ toàn thân đều dựng lên, một cảm giác sợ hãi không ngừng tuôn ra từ tận đáy lòng, trong lòng càng chấn kinh, bên ngoài tốt xấu gì ông ta cũng giống như Trần Gia Bảo, đều là cảnh giới "truyền kỳ sơ kỳ, lại kinh hãi run sợ e ngại trước sát ý của Trần Gia Bảo như vậy, thật sự là quá đáng sợ! Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, ngay cả Lôi Ngạo là cường "truyền kỳ trung kỳ" nổi danh ở Việt Nam, chỉ vừa đối mặt đã bị Trần Gia Bảo giết ngay lập tức, mà Takasugi Narumi ông

†a chẳng qua mới là "truyền kỳ sơ kỳ" mà thôi, bị sát ý của Trần Gia Bảo hù doạ, hình như cũng không mất mặt.

"Xem ra Trần Gia Bảo sau khi đột phá, thực lực tăng theo. cấp số nhân, lại cộng thêm một Đạm Đài Thái Vũ cũng đột phá như vậy, nói không chừng, Thiên Mệnh Âm Dương Sư thật sẽ chết ở đây"

Trên trán của Takasugi Narumi toát ra một chút mồ hôi lạnh.

Chương 2509

Ba người bọn họ đều là cường giả đứng đầu trong thiên hạ, thời gian nói chuyện ngắn ngủi, ba người đã đi tới đỉnh núi, chiến ý của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ chiến ý cũng đã leo lên đỉnh cao nhất, bao phủ toàn bộ Thọ Nam Phong. Bọn họ đã chuẩn bị tốt để đánh một trận sống chết với Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

Trên đỉnh núi thực lực của Terai Chika và Liêu Ngạn Khánh yếu nhất, bị chiến ý của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ ảnh hưởng, từ đáy lòng phun lên một lưồng hàn ý, thậm chí chóng mặt mắt hoa, suýt chút nữa đã ngã xuống đất, trong lòng càng kinh hãi.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư hừ lạnh một tiếng, chia ra một phần chân khí che chở cho Terai Chika và Liễu Ngạn Khánh. Cảm giác khó chịu trên người Terai Chika và Liễu Ngạn Khánh lập tức biến mất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm Thiên Mệnh Âm Dương sư đánh giá Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ một chút, nói: “So sánh với lúc trước, tinh khí thần của hai người đã thay da đổi thịt, xem ra vết thương của hai người chẳng những khôi phục, còn thuận lợi đột phá cảnh giới võ đạo, nếu như tôi không có đoán sai, hai người hẳn là hấp thu khí vận của “Ngọc tỉ truyền quốc””

Trần Gia Bảo vỗ tay mà tán thưởng, gió núi thổi vào quần áo. anh tạo ra âm thanh sột soạt, thoải mái thừa nhận, nói “Không hổ là Thiên Mệnh Âm Dương Sư, quả nhiên có tâm nhìn độc nhất vô nhị, không sai, chúng tôi thật sự đã hấp thu vận khí trong “ngọc tỉ truyền quốc”.

“Hai người quả thật là gặp vận may” Thiên Mệnh Âm Dương Sư cười lạnh hai tiếng, khinh miệt nói: “Vậy mà không

bị khí vận bạo thể mà chết.”

Trần Gia Bảo cười, duỗi kiếm chỉ ra hướng về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đầu ngón tay ngưng tụ kiếm khí mà không phát ra, nói: “Ông nói là vận may thì cứ coi như vận may đi, ai bảo vận may và thực lực cùng một loại chứ”

Bầu không khí kịch liệt, chiến đấu hết sức căng thẳng!

Sắc my Thiên Mệnh Âm Dương sư thần sắc vẫn khinh miệt như cũ, nói: “Lúc trước tôi cho rằng các người sẽ chết, nhưng các ngươi chẳng những vẫn còn sống, mà vết thương còn khôi phục, cảnh giới thực lực tăng lên.”

Sau đó tôi lại đoán các người có thể sẽ tìm cơ hội trốn về Việt Nam để tôi không có cách nào tìm được “ngọc tỉ truyền quốc, nhưng các người lại chủ động xuất hiện trước mắt tôi, thật không biết nên khen các người cứng mạng, hay nên nói các người ngu xuẩn.”

“Ông không cần khen ngợi, cũng không cần gièm pha” đầu ngón tay của Trần Gia Bảo bắn một luồng kiếm khí ác liệt về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nghiêm nghị nói: “Bởi vì người chết, không có bất kỳ ý nghĩa gì!”

Quyết chiến, sắp khai hỏa!

Trên Thọ Nam Phong, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng kịch liệt, khí thế hào hùng, đằng đằng sát khí!

Trần Gia Bảo vừa dứt lời, đầu ngón tay anh b ắn ra kiếm khí ác liệt, đã tới gần trước người của Thiên Mệnh Âm Dương Sư ba thước, trên kiếm khí phát ra khí thế lớn mạnh, so với lúc trước Thiên Mệnh Âm Dương Sư Và Trần Gia Bảo đánh nhau, mạnh hơn đâu chỉ mấy lần?

“Thực lực đúng là có tiến bộ, đáng tiếc, vẫn còn kém xal”

vung một tay ra, sau khi trực tiếp đánh tan kiếm khí, cơ thể của ông ta đột nhiên động một cái!Chỉ thấy tốc độ củaThiên

Mệnh Âm Dương Sư nhanh như quỷ như mị, những chỗ ông ta đi qua dường như ngay cả tàn ảnh cũng không nhìn thấy, trong nháy mắt, đã đến bên trái Trần Gia Bảo, ấm đấm già nua lại ẩn chứa sức mạnh vô tận, đánh về phía ngực của Trần Gia Bảo.

Chương 2510

Ra tay dùng toàn bộ sức mạnh, phải đánh chết Trần Gia Bảo bằng một cú đấm!

Trong nháy mắt, quyền kình lớn mạnh bộc phát ra, Terai Chika và Liễu Ngạn Khánh đứng ở xa trực tiếp chịu ảnh hưởng của quyền kình, chỉ cảm thấy một lực đạo khổng lồ vọt tới, khiến cho bọn họ không tự chủ được mà nhanh chóng lùi về sau mấy bước, suýt chút nữa đã ngã trên mặt đất.

Còn Takasugi Narumi tương đối mà nói phải tốt hơn nhiều, nhưng mà cũng lui về phía sau hai bước, trong lòng âm †hầm kinh hãi,Thiên Mệnh Âm Dương Sư đại nhân không hổ là cường giả của "truyền kỳ hậu kỳ", uy lực của một quyền này, lại kinh khủng đến như vậy! Trần Gia Bảo trực tiếp gặp phải công kích của, áp lực phải Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhận cũng lớn nhất, ngay lập tức bị quyền kình cường lớn mạnh áp bách khiến ngực khó chịu, thậm chí ngay cả khí huyết trong cơ thể cũng vì đó mà trì trệ, không cần nói cũng biết, nếu quả thật để một quyền này đánh vào người, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng!

Nếu là trước kia, đối mặt cú đấm dùng hết toàn lực của thiên mệnh Âm Dương sư, Trần Gia Bảo dường như không có chút sức lực nào để đánh trả, nhưng mà từ sau khi đột phá đến cảnh giới "truyền kỳ sơ kỳ, chân nguyên của Trần Gia Bảo chân nguyên đã tăng thêm mấy lần, thi triển uy lực của võ, cũng tăng lên bấy nhiêu lần!

Lúc này, hai chân Trần Gia Bảo lui về phía sau, hai tay vòng. quanh trước ngực thành hình tròn, sinh ra một lực hút lớn mạnh, hoá giải mất một phần quyền kình, hấp thu một phần quyền kình, mà trong quá trình lui về phía sau ba bước,

sau khi loại bỏ toàn bộ nội kình còn lại, Trần Gia Bảo đột nhiên thay đổi chiêu thức, tay phải đã vững vững vàng vàng bắt lấy. cổ tay của I

Trong mắt Thiên Mệnh Âm Dương Sư Lóe lên một tia kinh ngạc.

Lòng tin của Trần Gia Bảo thì tăng nhiều, quả nhiên như anh dự đoán trước đó, sau khi đột phá tới cảnh giới "truyền kỳ" cảnh giới, ngay cả uy lực của "Vô Cực Quyền" cũng tăng cường theo rất nhiều, mặc dù hoá giải mất nội kình

của Thiên Mệnh Âm Dương Sưvẫn phải hao tốn một ít thời gian, nhưng ít ra, đã có thể hóa giải, hoàn toàn không giống như trước đó, không có chút sức lực đánh trả.

Mọi người xung quanh sắc mặt thay đổi, ngay cả một cú đấm dùng hết toàn lực của Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng có thể ngăn lại, thực lực của Trần Gia Bảo vậy mà lại tăng vọt nhiều như thế sao?

Trong lòng Takasugi Narumi cảm thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư sẽ chết dưới kiếm của Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, cũng càng bi quan hơn.

Trong sân đấu, Thiên Mệnh Âm Dương Sư khẽ nhíu mày, khoé miệng lập tức cười lạnh, mặc cho Trần Gia Bảo nắm lấy cổ tay mình, cũng không nóng vội muốn tránh thoát, nói: "Có thể đỡ một cú đấm dùng hết toàn lực của tôi, biểu hiện của cậu quả thật không tâm thường, nhưng chỉ dựa vào thực lực nhỏ bé như vậy, còn chưa đủ trở thành đối thủ của tôi, bởi vì thủ đoạn của Thiên Mệnh Âm Dương Sư tôi, không chỉ có riêng mỗi một cú đấm này thôi đâu!"

Ông ta vừa mới nói xong, hét lớn một tiếng, một nội kình mạnh mẽ bộc phát từ nắm đấm của bàn tay bị Trân Gia Bảo nằm lấy.

Trần Gia Bảo bị chấn động, khí huyết bên trong cơ thể cuồn cuộn, như như bị giật điện mà buông tay, lại lui về phía sau. ba

bước lần nữa, để hóa giải nội kình khổng lồ do Thiên Mệnh Âm Dương Sư Truyền nhân cơ hội này, lại đột nhiên giãm lên mặt đất, siết chặt nắm đấm truy kích Trần Gia Bảo, dưới khí thế áp bách mạnh mẽ, mặt đất dưới chân Trần Gia Bảo xuất hiện một khe hở thật dài!

Trần Gia Bảo dù ở thế hạ phong, nhưng lúc lui về phía sau, cũng đã chuẩn bị xong để ứng phó.

Chỉ thấy mắt anh loá lên, tay nắm chặt kiếm quyết nhắm về phía, bỗng nhiên, luồng khí cuồng bạo bao phủ đỉnh núi, một luồng kiếm mang màu đỏ b ắn ra từ đầu ngón tay của Trần Gia Bảo, nhanh như chớp, bắn về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Chính là "Trảm Nhân Kiếm"!

Từ sau khi Trần Gia Bảo đột phá, uy lực của Trảm Nhân Kiếm đã được nâng lên rất nhiều, bất kể là uy lực hay tố: nó đều mạnh hơn gấp mấy lần so với lúc trước, kiếm ý bén nhọn, đập vào người, khiến lòng ông ta dâng lên một cảm giác uy hiếp.

Chương 2511

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhíu mày, biết "Trảm Nhân Kiếm" đã không thể so sánh với mấy ngày trước, quyết định thật nhanh, giữa đường thay đổi đường đi của nằm đấm, đấm thật mạnh lên "Trảm Nhân Kiếm"

Lập tức, một tiếng kim loại "leng keng" truyền đến, một luồng khí lưu mạnh mẽ bạo phát quét qua cả đỉnh núi.

Dưới sự tác động, Terai Chika và Liễu Ngạn Khánh liên tục lui về phía sau, mắt thấy bọn họ sắp lui đến vách núi rồi rơi xuống, ngay thời khắc nguy cấp, Takasugi Narumi lập tức. nhảy đến phía sau hai người bọn họ, giữ chặt vai hai người bọn họ, triệt tiêu lực tác động này.

Hai người Terai Chika và Liễu Ngạn Khánh lúc này mới đứng Tại chỗ, cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, vách núi phía sau cách bọn họ mét, có thể là một được đường sinh tử!

Mà bọn người Terai Chika không để ý tới nỗi sợ hãi của mình, vội vàng nhìn về phía giữa sân, lập tức cực kỳ hoảng sợ, chỉ thấyThiên Mệnh Âm Dương Sausau khi ngăn cản "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo, mặc dù không bị thương gì, nhưng cũng trước ánh nhìn của rất nhiều người lui về sau một bước.

Cho dù nó chỉ là một bước nhỏ, nhưng điều này đại biểu cho việc, Trần Gia Bảo đã thật sự trở thành đối thủ của thiên mệnh Âm Dương, có khả năng sẽ được đánh bại được, càng khỏi phải nói đến đôi mắt đang nhìn chằm chằm bên cạnh, Đạm Đài Thái Vũ có thể ra tay bất kỳ lúc nào.

Terai Chika không hiểu sao lại có một loại dự cảm, cho dù Thiên Mệnh Âm Dương Sư Vô cùng lớn mạnh, nhưng

trận chiến này, cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm!

Một bên khác, Đạm Đài Thái Vũ thở phào nhẹ nhàng, vỏ kiếm vốn dĩ vẫn nắm chặt trong tay cũng lặng lẽ buông lỏng. một chút, ngay sau đó, trong mắt nàng loé lên ánh sáng, càng có lòng tin với trận chiến trả thù này hơn!

Giữa sân đấu, sau khi Thiên Mệnh Âm Dương Sưtui về phía sau một bước, không tiếp tục truy kích nữa, Trân Gia Bảo cũng đứng tại chổ tay năm kiếm quyết không ra tay.

Khí lưu càn quét bốn phía dần dần ngừng lại, nhưng giữa sân đấu bầu không khí lại càng kịch liệt hơn.

Sắc mặtThiên Mệnh Âm Dương Sư âm trầm, nói: “Hèn chỉ dám chủ động tới Thọ Nam Phong, quả nhiên đã thay da đổi thịt, thực lực khiến người khác phải kinh ngạc, nhưng mà, thủ đoạn giết người của Thiên Mệnh Âm Dương Sư tôi, vượt xa hơn nhiều so với tưởng tượng của tất cả mọi người, cậu sẽ chết trong tay tôi.”

Nói đến đây, lòng Thiên Mệnh Âm Dương Sư nghiến răng nghiến lợi một trận, ông ta làm Âm Dương Sư, sở trường giỏi nhất chính là điều khiển thức thần, và thi triển Thuật Âm Dương thần kỳ để chống lại kẻ thù, nhưng trận chiến lần trước, thức thần và Thuật Âm Dương của ông ta lần lượt bị Trân Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ cho phá hủy, đến mức ông †a bị phản phệ mà bị thương nặng nôn ra máu.

Cho nên lần này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư Không dám mạo hiểm thi triển thức thần và Thuật Âm Dương, bản lĩnh huyền diệu toàn thân hầu như đã bị phế đi hơn phân nửa, chỉ có thể dùng thể thuật để đấu với Trần Gia Bảo đối, trong lòng khá là khó chịu.

“Nếu ông đã tự tin như thế, vậy thì tiếp tục đánh đi, tôi sẽ để cho ông hiểu rõ, cái gì gọi là “ba ngày không gặp phải lau mắt mà nhìn! Trong lòng Trần Gia Bảo tràn đầy tự tin, tay nắm kiếm quyết chủ động đánh về phía, xông đến nửa đường, đầu ngón tay phải của anh, lại ngưng tụ ra trảm nhân kiếm một lần

nữa, khí tức cuồng bạo tản ra.

Mà "Trảm Nhân Kiếm" sau khi được gia trì, tốc độ của Trần Gia Bảo giữa đường đột nhiên tăng lên, hoàn toàn trở thành một dư ảnh.

Mặc dù vẫn kém hơn tốc độ như quỷ như mị đó của, nhưng tốc độ của Trần Gia Bảo, cũng đã vượt xa cường giả "truyền kỳ sơ kỳ" bình thường.

Trong nháy mắt, Trần Gia Bảo đã đến trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư và thuận thế dùng kiếm đâm ra

Chương 2512

cười lạnh một tiếng, dù trong lòng không dám khinh thường, nhưng cũng không đánh giá cao Trần Gia Bảo, chỉ thấy ông †a không lùi mà tiến lên, thân thể già nua còn trơn trượt so với cá chạch, uốn éo mấy lần thì nghiêng người tránh thoát phong mang của "Trảm Nhân Kiếm", thuận thế tiến tới Trần Gia Bảo trong vòng ba thước, năm ngón tay và móng tay chụp vào cổ họng Trần Gia Bảo.

Tay vẫn chưa đến, trảo kình vô hình đã vượt lên trước một bước tấn công Trần Gia Bảo.

Lập tức, Trần Gia Bảo chỉ cảm thấy có năm kình đạo vô cùng nhỏ bé sắc nhọn, xuyên thấu cương khí hộ thể của mình, đâm vào cổ mình, giống như kim châm, trên cổ đã xuất hiện năm vết thương rất nhỏ, chảy ra máu.

Mắt thấy Trần Gia Bảo cổ sắp bị luông khí mạnh vô hình đâm thủng, trong lòng Trần Gia Bảo giật mình, lập tức ngả người về phía sau, đồng thời tránh thoát luồng khí mạnh vô hình, đầu ngón tay "Trảm Nhân Kiếm" lui về thuận thế quét ngang, hình thành một hồng mang hình bán nguyệt hồng, chén đi ngăn chặn.

Nếu như Thiên Mệnh Âm Dương Sư khăng khăng tiếp tục công kích Trần Gia Bảo, vậy ông ta cũng sẽ bị kiếm mang của "Trảm Nhân Kiếm" làm bị thương.

Đương nhiên, Thiên Mệnh Âm Dương Sư có tự tin, một trảo này bắt được Trần Gia Bảo, tuyệt đối có thể mở ngực mổ bụng Trần Gia Bảo, mà ông ta sẽ chỉ bị kiếm mang của "Trảm Nhân Kiếm" Thiên Mệnh Âm Dương Sư đâm một vết thương một không nhẹ không nặng, nói cách khác, vết thương của Trần

Gia Bảo, nhất định sẽ nghiêm trọng nhiều hơn ông ta nhiều!

Chỉ là, vốn dĩ tuổi thọ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư không nhiều, nếu như còn bị thương hao tổn nguyên khí, chỉ sợ ông †a sẽ chết càng nhanh, đổi vết thương với Trần Gia Bảo rõ ràng là không thích hợp, lại thêm Đạm Đài Thái Vũ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm bất kỳ lúc nào cũng có thể ra tay, nếu như đổi vết thương với Trần Gia Bảo, một khi Đạm Đài Thái Vũ gia nhập chiến trường, vậy tình cảnh của ông ta, sẽ trở nên càng thêm khó giải quyết. Những ý nghĩ trong nháy mắt hiện lên trong đầu Thiên Mệnh Âm Dương Sư, hắn không cam lòng hừ lạnh một tiếng, lập tức từ bỏ suy nghĩ đổi vết thương này, rút lui về phía sau. Trân Gia Bảo lại càng đánh càng hăng, vừa đứng vững thân người, lại tấn công Thiên Mệnh Âm Dương Sư lần nữa, kiếm ảnh màu đỏ bao phủ huyệt vị của ông ta.

Nhẹ, kiếm ảnh lơ lửng nhẹ tựa lông hồng.

Nặng, kiếm ý bao la nặng như núi Thái Sơn!

Thiên Mệnh Âm Dương Sư chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng trước mặt đều là kiếm mang màu đỏ, giống như sóng cả màu đỏ, một lớp sóng chưa lặn, một lớp sóng khác lại lên!

Trong lòng hắn vì đó giận dữ, quát to: “Chỉ là một con kiến nhỏ nhoi vừa đột phá đến cảnh giới “truyền kỳ sơ kỳ” cảnh giới, cũng dám ở trước mặt tôi ngông cuồng hỗn láo đến thết

Một chữ cuối cùng của ông ta vừa dứt lời, khí thế Thiên Mệnh Âm Dương Sư bộc phát đến điểm cao nhất, đột nhiên đạp một bước về phía trước.

Chỉ nghe một tiếng “âm ầm” cực lớn, toàn bộ Thọ Nam Phong giống như bị lắc lư mấy lần, Terai Chika và Liễu Ngạn Khánh kinh hãi, suýt chút nữa là không đứng vững.

Sắc mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư giận dữ, mái tóc dài màu trắng trên đầu của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, không múa theo gió, không nhìn người trước mặt đầy trời là kiếm mang màu đỏ.

Lập tức, kiếm mang màu đỏ giống như băng tuyết gặp được. mặt trời rực rỡ, dưới quyền kình lớn mạnh của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, vì đó mà gãy!

Một quyền này, hội tụ tất cả tinh thần lực của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nắm đấm nhìn thì gầy yếu già nua, nhưng uy lực mạnh, có thể gọi là một kẻ nguy hiểm!

Quyền kình mạnh mẽ, tác động đến khí huyết trong cơ thể Trân Gia Bảo cuồn cuộn, thậm chí đầu ngón tay anh ngưng tụ ra "Trảm Nhân Kiếm", cũng bắt đầu lập loè, xuất hiện trạng thái không ổn định.

Trong lòng Trần Gia Bảo giật mình, Thiên Mệnh Âm Dương Sư không hổ là thần thoại võ đạo của Nhật Bản, cho dù anh đã đột phá đến cảnh giới "truyền kỳ sơ kỳ", nhưng đối mặt cú đấm lợi hại này của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng không dám cưỡng ép liều mạng.

Chương 2513

Ngay lập tức, Trần Gia Bảo nhanh chóng lui về phía sau tạm thời tránh mũi nhọn, thi triển pháp môn nội lực "Thu Hóa Vận Phát", sau khi hấp thu quyền kình mà Thiên Mệnh Âm Dương Sư tản ra, "Trảm Nhân Kiếm" bên tay phải ở trước ngực chém ra một đường kiếm mang màu đỏ, dùng nó để ngăn cản Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Trong mắt Thiên Mệnh Âm Dương Sư thoáng hiện vẻ khinh thường, không thèm nhìn kiếm mang màu đỏ của Trần Gia Bảo, tay siết chặt nắm đấm, dậm chân xông về phía trước, sức mạnh của ông ta uy mãnh giống một con sư tử, những nơi ông ta đi qua, hai chân đề n lượt in dấu chân lên trên đất, thoáng một cái đã đuổi đến trước mặt Trần Gia Bảo, sai khi đấm một cú thật mạnh phá vỡ Trần Gia Bảo, đánh vào ngực của Trần Gia Bảo.

"Xoẹt" một tiếng, áo trước ngực Trần Gia Bảo, bị sự tấn công của quyền kình mà rách ra, thậm chí ngay cả xương sườn của Trần Gia Bảo, cũng cảm nhận được cảm giác đau đớn bùng lên.

Thời khắc nguy cấp, Trần Gia Bảo mặc dù kinh hãi nhưng không rối loạn, động tâm niệm, hấp thu quyền kình của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, chỉ thấy kiếm mang màu đỏ lóe lên, đầu ngón tay "Trảm Nhân Kiếm"" lập tức vọt về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đồng thời vận chuyển "Cực Ý Tiên Quyết" ngưng tụ ở giữa không trung tạo ra hai đạo "Trảm Nhân Kiếm" khác, từ hai hướng trái phải cùng nhau tấn công Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

"Phiền phức!"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhíu mày, uy lực của mỗi một thanh "Trảm Nhân Kiếm" đều vô hạn gần với một cú đánh của cường giả "truyền kỳ hậu kỳ", hiện tại ba thanh Trảm Nhân Kiếm cùng ra, mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng cảm thấy có một chút khó khăn.

Sau khi ông ta dùng một cú đấm đập nát "Trảm Nhân Kiếm" trước mặt, bất đắc dĩ lui về phía sau, tránh khỏi sự tấn công của "Trảm Nhân Kiếm".

Trân Gia Bảo đã sớm đoán được hành động của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cơ thể anh lui về phía sau, bỗng nhiên dừng lại, đầu ngón tay lại ngưng tụ ra "Trảm Nhân Kiếm" lần nữa, đột nhiên hai chân đạp xuống đất lấy đà, mà tinh thần lực của anh đã vượt lên trước một bước tấn công mệnh Âm Dương sư.

"Xem ra chỉ dựa vào tu vi thâm hậu và thể thuật, trong một khoảng thời gian ngắn rất khó có thể đánh bại Trần Gia Bảo, chỉ có thể thi triển Thuật Âm Dương thôi."

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhanh chóng lui về phía sau, tâm †ư trong đầu thay đổi thật nhanh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, hai tay đang chuẩn bị bấm niệm pháp quyết, đột nhiên toàn thân run lên, chỉ cảm thấy có một luồng tinh thần lực xâm nhập trong đầu của mình, đầu lập tức có chút choáng choáng nặng nề, hai mắt trở nên mê mang, động tác hai tay bấm niệm pháp quyết càng chậm lại.

Bọn người Takasugi Narumi khiếp sợ không thôi, trạng thái của Thiên Mệnh Âm Dương Sư rõ ràng là không đúng, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Chỉ có Đạm Đài Thái Vũ trong lòng hiểu ra chút gì đó, suy đoán có lẽ là Trần Gia Bảo thi triển tinh thần lực tấn công mới có thể như thế.

"Vốn dĩ tinh thần lực của Trần Gia Bảo giế t chết Lôi Ngạo trong nháy mắt đã khiến mình rất kinh ngạc, không ngờ ngay cả Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng ngăn cản không nổi, xem ra trong trận quyết chiến ba năm sau, mình muốn chiến thắng

Trần Gia Bảo, chỉ sợ sẽ càng ngày càng khó khăn" Trong lòng Đạm Đài Thái Vũ vừa bội phục vừa mất mát. Giữa sân đấu, Trần Gia Bảo mừng rỡ, không ngờ thứ đồ chơi †inh thần lực này lại tốt như vậy dùng, vừa mới thi triển tinh thần lực, đã có thể khiến một cường giả đỉnh cao như Thiên Mệnh Âm Dương Sư trúng chiêu.

Anh vui mừng quá đổi, tăng nhanh tốc độ cầm kiếm xông lên, phải nhân cơ hội này giế t chết hoặc làm Thiên Mệnh Âm Dương Sư bị thương nặng!

Đám người chỉ thấy dư ảnh màu đỏ hiện lên, Trần Gia Bảo. đã sắp đến trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Chương 2514

Đột nhiên, không hiểu sao có một luồng cảm giác nguy hiểm từ đáy lòng Trần Gia Bảo dâng lên, đó gần như là phản ứng bản năng của cơ thể, lông tơ toàn thân anh đều dựng lên, tốc độ vô thức chậm lại.

Đột nhiên, Thiên Mệnh Âm Dương Sư vốn dĩ đang mê mang, trong mắt lóe lên một tia sắc nhọn, há miệng phun ra một huyết tiễn màu đỏ, đánh thẳng vào cổ họng Trần Gia Bảo. Lần này nảy sinh dị biến, Đạm Đài Thái Vũ hoàn toàn không ngờ tới Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhanh như vậy đã khôi phục bình thường, sợ Trần Gia Bảo sẽ bị thương, dưới sự lo lăng, lập tức nắm chặt chuôi kiếm, muốn tiến lên giúp đỡ. Trân Gia Bảo phản ứng cực nhanh, cùng với việc trước đó chậm lại của ông ta tốc độ, cũng cho anh nhiều thời gian để ứng đối Chỉ thấy đầu ngón tay "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo chém xuống, ngăn cản huyết tiễn.

Nhưng huyết tiễn nhìn thì nhỏ bé, sức mạnh lại không phải Tầm thường, khiến Trần Gia Bảo lui về sau hơn mười bước, sau khi không ngừng hấp thu hóa giải nguồn sức mạnh này, mới miễn cưỡng ổn định thân thể, kinh ngạc mở miệng nói câu đầu "Ông không trúng chiêu?"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư có thể ngay trong lúc nguy cấp đột nhiên "tỉnh táo" lại, đồng thời kịp thời b ắn ra một huyết tiễn, vậy cách giải thích duy nhất, chính là Thiên Mệnh Âm Dương Sư vốn dĩ không bị tinh thần của anh tấn công, mà Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa mới mê mang, chắc chắn cũng là cố ý giả vờ lừa để lừa anh.

Trong lòng Trần Gia Bảo kinh ngạc không nghĩ cũng biết. Đạm Đài Thái Vũ đứng bên cạnh nhìn thấy Trần Gia Bảo

không sao, thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng bàn tay ngọc nắm chặt chuôi kiếm vẫn không buông ra, chuẩn bị xông lên phía trước giúp đỡ bất kỳ lúc nào.

Giờ phút này, khoé Thiên Mệnh Âm Dương Sư còn mang theo một vệt máu, khuôn mặt lại tái nhợt đi một chút, ông ta lau đi vết máu bên miệng, cười lạnh nói: "Hèn gì có thể dùng một chiêu giế t chết Lôi Ngạo ngay lập tức, tinh thần lực của cậu quả nhiên rất mạnh. Đáng tiếc, mặc dù tôi không có chuyên tu tinh thần lực, nhưng trong hệ thống của Thuật Âm Dương trùng hợp có một phương pháp ứng phó sự tấn công của tinh thần lực, nếu không, e là bây giờ tôi đã chết dưới kiếm của cậu rồi."

Thì ra, lúc trước ông ta phát giác ra được bị tinh thần lực của Trần Gia Bảo xâm nhập não bộ, thì ngay lập tức căn đầu lưỡi chảy máu, k1ch thích thần kinh não bộ khôi phục tỉnh táo.

Tiếp đó Thiên Mệnh Âm Dương Sư âm thầm vận bí thuật, vây lấy thần trí của mình, cắt đứt sự tấn công tinh thần lực của Trần Gia Bảo, tiếp tục giả bộ làm ra dáng vẻ bị trúng chiêu để lừa Trần Gia Bảo, đồng thời dùng chân khí bao quanh máu trong miệng, muốn nhân cơ hội này giế t chết anh.

Nhưng mà Thiên Mệnh Âm Dương Sư không ngờ rằng linh cảm của lại Trân Gia Bảo mạnh mẽ như vậy, sớm đã dự đoán được nguy hiểm, từ đó mà tránh khỏi huyết tiễn của ông ta.

"Lợi hại lợi hại." Trần Gia Bảo thử một chút, phát hiện sau khi tinh thần lực xâm nhập não bộ của thiên mệnh Âm Dương, phảng phất đi vào trong Hỗn Độn Hồng Mông, không dò xét được sự tồn tại của thần trí Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nói: "Không hổ là Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thủ đoạn thật là phong phú, ngay cả tinh thần vô hình cũng có thể phá hủy, khiến người khác mở rộng tầm mắt." "Chuyện này khiến cậu cảm thấy mở rộng tâm mắt rồi à? Nếu như tôi thi triển Thuật Âm Dương, vậy chẳng phải là dọa cậu hết hồn hay sao?" Lúc Thiên Mệnh Âm Dương Sư nói chuyện, đột nhiên hai tay ở trước ngực bấm niệm pháp. quyết.

Lập tức, chỉ thấy cơ thể Thiên Mệnh Âm Dương Sư trở nên mờ ảo, như ẩn như hiện trong gió.

Mọi người tại đây bao gồm cả Takasugi Narumi, đều là lần đầu tiên nhìn thấy loại tình huống này, nhao nhao kinh hãi. "Đây là cái gì, thuật ẩn thân? Không đúng, người vô duyên vô. cớ sao có thể ẩn thân?" Lông mày Trần Gia Bảo giật giật, không đợi anh đoán ra, đột nhiên, chỉ cảm thấy phía sau có một chưởng kình hùng mạnh đánh tới.

"Cẩn thận!" Đạm Đài Thái Vũ nhịn không được mở miệng kinh hô.

Chương 2515

Trần Gia Bảo bỗng nhiên quay người, chỉ thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư chẳng biết lúc nào đã đi đến phía sau anh, không kịp nghĩ nhiều, chém một kiếm về phía Thiên Mệnh. Âm Dương Sư.

Mà ngay tại vị trí Thiên Mệnh Âm Dương Sư, bóng người hư ảo mờ nhạt đã hoàn toàn biến mất, hiển nhiên chỉ là một thuật che mắt nhỏ nhoi mà thôi.

Giờ phút này, khoé miệng Thiên Mệnh Âm Dương Sư cười lạnh, một chưởng này của ông ta chỉ là chiêu giả, sau khi nhìn thấy "Trảm Nhân Kiếm" của Trần Gia Bảo đánh tới, trong nháy mắt ông ta thay đổi chiêu thức, chân hơi đổi, lại lần nữa chuyển đến phía sau lưng Trần Gia Bảo, lại là một chưởng đánh tới, chưởng kình hùng mạnh đánh vào phía sau lưng Trần Gia Bảo đau nhức!

Trong lòng Trần Gia Bảo giật mình, biết quay người phòng. thủ vốn dĩ không kịp, thuận thế chạy về phía trước, muốn nhờ vào đó né tránh chưởng kình của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đồng thời nhìn cũng không nhìn, chém "Trảm Nhân Kiếm" về phía sau

Nhưng mà, Trần Gia Bảo nhanh, Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại càng nhanh, chỉ thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư vọt mạnh tới hai bước, đã đuổi tới trước mặt Trần Gia Bảo, sau khi dùng một chưởng đánh "Trảm Nhân Kiếm", chưởng kình còn lại, toàn bộ đánh lên lưng Trần Gia Bảo.

Toàn thân Trần Gia Bảo chấn động mạnh, hự một tiếng bay. đi về phía, khóe miệng tràn ra chút một máu tươi.

Đây vẫn nhờ có "Trảm Nhân Kiếm" tiêu diệt một phần lớn chưởng kình của thiên mệnh Âm Dương để, lại bị pháp môn của "Vô Cực Quyền" hóa giải một phần, cho nên Trần Gia Bảo nhìn thì nôn ra máu, nhưng thực tế bị thương không nghiêm trọng lắm.

Đạm Đài Thái Vũ cũng đã nhìn ra điểm này, biết Trần Gia Bảo không có gì đáng ngại, vẫn đứng tại chỗ không có ra Tay.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư cười to đuổi theo, thừa thắng xông lên!

Trần Gia Bảo ổn định thân thể ở giữa không trung, ngưng tụ ra "trảm nhân" kiếm một lần nữa cùng với Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa đánh vừa lui.

Trong nháy mắt, chỉ thấy kiếm khí tung hoành, chưởng kình ngút thiên, hai người đánh dọc theo đường núi từ đỉnh núi một đường xuống dưới chân núi, cây cối hoa cỏ những nơi đi qua thậm chí ngay Ngũ Hành Độn Pháp do Thiên Mệnh Âm Dương Sư bố trí ở sườn núi, toàn bộ bị dư ba công kích của hai người phá huỷ hết, vô cùng thê thảm.

Không bao lâu, hai người liền một đường đánh đến dưới núi, lại đi vào trong biển lửa.

Lửa cháy hừng hực gào thét xung quanh, lại bị khí kình của. Trần Gia Bảo và Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngăn cách đó năm mét.

Giờ phút này, Trần Gia Bảo và Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã Tạm thời dừng tay, bọn họ bị vây trong biển lửa, cách xa nhau khoảng bốn năm mét.

Khóe miệng Trần Gia Bảo mang theo vệt máu, có chút chật vật, nhưng mà đầu ngón tay ngưng tụ "Trảm Nhân Kiếm", đôi mắt vẫn phấn chấn như trước.

Còn trạng thái của Thiên Mệnh Âm Dương Sư thì tốt hơn một chút so với so Trần Gia Bảo, thậm chí ánh lửa mãnh liệt chiếu

rọi xuống, khuôn mặt vốn dĩ tái nhợt cũng mang theo một tia khỏe mạnh màu đỏ.

“Chỉ là cảnh giới truyền kỳ sơ kỳ” nhỏ nhoi, cũng có thể chiến đấu ác liệt với tôi đến tận đây” Thiên Mệnh Âm Dương Sư ngạo nghễ nói: “Hôm nay cho dù cậu chết ở đây, cũng đủ để tự hào rồi”

“Không” Trần Gia Bảo lắc đầu, “Trảm Nhân Kiếm” chĩa về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nói: “Người sẽ chết chỉ có mình ông mà thôi.”

“Nghé mới sinh không sợ hổ, thủ đoạn của tôi vượt xa nhiều so với tưởng tượng của cậu, sao cậu lại là đối thủ của tôi được?” Thiên Mệnh Âm Dương Sư cười lạnh, đột nhiên hai †ay biến đổi mấy cái pháp quyết.

Chương 2516

Ngọn lửa mãnh liệt nóng rực xung quanh nhận một sức mạnh vô danh dẫn dắt, một phần hội tụ trên đỉnh đầu thiên mệnh Âm Dương, hình thành con hỏa long khổng lồ dài hơn mười mét, ở giữa không trung gào thét với Trần Gia Bảo, dưới sự gia trì của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, tản ra một cảm giác áp bách cực mạnh!

Lập tức, một cảm giác nóng rực mãnh liệt đập vào mặt Trần Gia Bảo.

Trên đỉnh núi Thọ Nam Phong, bọn người Terai Chika nhìn thấy con hỏa long khổng lồ, đều nhao nhao mừng rỡ.

Liễu Ngạn Khánh chậc chậc cảm thán nói: "Thiên Mệnh Âm Dương Sư không hổ là cường giả thông hiểu âm dương, loại thủ đoạn này thật là thần kỳ."

Đột nhiên, chỉ nghe "vụt" một tiếng, một kiếm ý sắc bén phóng lên tận trời, Đạm Đài Thái Vũ cầm trong tay kiếm Thu Thủy, bay vọt xuống dưới núi, cô ta không chỉ lo lắng cho. Trân Gia Bảo, trong mắt của cô ta, còn có chiến ý mãnh liệt. Cuộc chiến báo thù này, không chỉ là của Trần Gia Bảo, cũng là thuộc về Đạm Đài Thái Vũ cô!

Phía dưới, trong biển lửa nóng rực, Trần Gia Bảo ngửa đầu nhìn con hoả long khổng lồ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư ở trên trời, nhịn không được tán dương nói: "Thủ đoạn hay" Thiên Mệnh Âm Dương Sư đắc ý mà cười, dưới sự dẫn dắt của thủ quyết, con hỏa long khổng lồ ở phía trên bay lượn và gào thét, uy thế khiếp người, nói: "Tôi thông hiểu âm dương, thâm đạt tạo hoá, là Âm Dương Sư mạnh nhất, chỉ là tụ lửa thành rồng, chẳng qua chỉ là một trong số rất nhiều thủ đoạn

của tôi mà thôi.”

“Thông hiểu âm dương, thâm đạt tạo hóa?” Gương mặt của Trần Gia Bảo được ngọn lửa chiếu rọi rất sáng, mà ý cười trào phúng ở khoé miệng anh cũng càng rõ ràng, nói: “Thật ra tôi khó chịu đối với việc ông tự đánh giá mình rất lâu rồi, “Hoàng Đế Nội Kinh” có nói, “Thời thượng cổ có chân nhân, lãnh đạo thiên địa, nằm chắc âm dương, đứng vững để giữ được thần, cơ bắp rắn chắc, có thể thọ cùng với thiên địa, không có lúc chấm dứt, đây là đạo sinh.

Theo “Hoàng đế nội kinh” ghi chép, người chân chính thông hiểu âm dương, thâm đạt tạo hóa? có thể thọ cùng thiên địa, trường sinh bất tử, đây chính là người đắc đạo, ông nhìn lại chính ông đi, thân thể già nua, tuổi thọ có hạn do trời định, rõ ràng là một kẻ sắp chết đáng thương, chỗ nào có một chút dáng vẻ “thông hiểu âm dương, thâm đạt tạo hóa”? Thật đúng là biết thếp vàng lên mặt mình. Ô nhưng mà cũng đúng, hệ thống Âm Dương Thuật của Nhật Bản các người, chẳng qua chỉ là học tập một chút da lông của đạo gia Việt Nam mà thôi, làm sao có thể tiếp xúc thật sự với Đạo Âm Dương cao thâm chứ? Cho nên cái này cũng không trách ông, chỉ có thể nói Âm Dương Thuật của Nhật Bản các người, từ lúc mới bắt đầu chính là tầm nhìn thiển cận ếch ngồi đáy giếng thôi.”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư giống như bị Trần Gia Bảo dẫm lên chân đau, giận tím mặt: “Nói hươu nói vượn, đi chết đi!” Hỏa long khổng lồ lập tức gào thét lên phóng về phía Trần Gia Bảo, giương nanh múa vuốt, uy thế rung động trời đất, giống như muốn nuốt chửng Trần Gia Bảo không còn gì! “Xem ra ông thẹn quá hóa giận rồi.” Trân Gia Bảo ngửa mặt lên trời cười to, phóng khoáng có trong tiếng cười, anh búng tay, “trảm nhân kiếm” vọt về phía đối diện con hoả long, đồng thời động tác dưới chân không ngừng, nhanh chóng. nhảy ra phía sau, mà biển lửa ở phía sau, cũng bị khí thế của anh bức bách, phạm vi của chân không cũng đang nhanh chóng không ngừng mở rộng về phía sau.

Trong nháy mắt, “trảm nhân kiếm” đâm xuyên qua trán của con hỏa long, nhưng mà, ngoại trừ tạo ra một lỗ thủng trên cơ

thể con hoả long thì… không, ngay cả lỗ thủng mới tạo thành, cũng đang dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng khôi phục lại.

Mà động tác của con hỏa long không dừng lại chút nào, tiếp tục đánh về phía Trần Gia Bảo.

Trong lòng Trần Gia Bảo kinh ngạc, con hỏa long này không sợ tổn thương vật lý? (đâm, chém…)

Thiên Mệnh Âm Dương Sư cười ha ha: "Con hỏa long này bị tôi dùng Âm Dương Thuật điều khiển, đã thuộc về phạm trù của thuật pháp, "trảm nhân kiếm" của cậu, có sắc bén thế nào đi nữa, nhưng làm thế nào có thể chém đứt thuật pháp?"

Chương 2517

Ngay tại lúc ông ta cười to thời, con hỏa long đã lao xuống Trước mặt Trần Gia Bảo, ngọn lửa cực nóng chiếu rọi cơ thể Trân Gia Bảo toàn đỏ bừng.

Đột nhiên, nảy sinh dị biến!

Một ngũ thái kiếm mang từ trên trời hạ xuống, đâm vào đầu con hỏa long, cứng rắn găm con hỏa long trên mặt đất. Ngay sau đó, chỉ thấy Đạm Đài Thái Vũ cầm kiếm đáp xuống bên cạnh Trần Gia Bảo, tay áo bồng bềnh, phóng khoáng xuất trần, nói: "Nếu hỏa long của ông do hỏa Âm Dương Thuật điều khiển, kia trực tiếp áp chế lực âm dương của ông là được."

Đạm Đài Thái Vũ giờ khắc này, không những thực lực tiến bộ lớn, ngay cả tầng thứ nhất của "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh" cũng theo đến cảnh giới viên mãn, đối phó với Âm Dương Thuật Nhật Bản nhỏ nhoi, hoàn toàn thuộc về cảnh giới áp chế, có thể nói là giảm chiều không gian đả kích. Giống như để minh chứng cho lời nói của Đạm Đài Thái Vũ, con hỏa long bị ngũ thải kiếm quang găm trên mặt đất, cơ thể không ngừng giãy dụa vặn vẹo, làm thế nào cũng không tránh thoát được, phát ra âm thanh gào thét.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả những chuyện. này phải là Đạm Đài Thái Vũ đột phá đến cảnh giới "truyền kỳ trung kỳ", có đầy đủ chân nguyên chèo chống mới được, nếu như cô vẫn là cảnh giới "truyền kỳ sơ kỳ" như trước, cho. dù "Thần Châu thất biến vũ thiên kinh" có thần kỳ đến đâu cũng không thể nào dễ dàng Âm Dương Thuật của Thiên Mệnh Âm Dương Sư như vậy.

Trên khuôn mặt già nua của Thiên Mệnh Âm Dương Sư xuất

hiện vẻ kinh ngạc, âm thầm thử điều động hỏa long, lại phát hiện ra rằng, cho dù bản thân có điều động như thế nào, đều không thể nào khiến hỏa long thoát khỏi sự áp chế của ngũ thái kiếm mang, xem ra đúng như lời Đạm Đài Thái Vũ nói, Âm Dương Thuật của mình hoàn toàn bị áp chế rồi!

Trên Thọ Nam Phong, bọn người Takasugi Narumi sau khi nhìn thấy cảnh này đều giật mình, trong lòng nổi lên một dự cảm không tốt.

Liễu Ngạn Khánh cau mày nói: "Âm Dương Thuật của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đơn giản như vậy đã bị áp chế rồi? Ông †a sẽ không thua chứ?

"Chắc chản sẽ không, Thiên Mệnh Âm Dương Sư là vô địch!" Terai Chika nhìn thì như rất kiên định, nhưng trong lòng cũng rất hoảng, chỉ cần một Trần Gia Bảo, cũng đã rất khó đối phó, lại thêm một Đạm Đài Thái Vũ lợi hại y như vậy, trận chiến này, có lẽ sẽ trở thành trận chiến nguy hiểm nhất trong đời Thiên Mệnh Âm Dương Sư, kết quả cuối cùng như thế nào ai không thể đoán trước được!

Mặc dù Takasugi Narumi không có nói chuyện, nhưng nhìn dáng vẻ ông ta cau mày, chắc chắn cũng không có lòng tin gì với Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Phía dưới, Trần Gia Bảo thoải mái cất tiếng cười to, vỗ tay tán thưởng phán nói: "Ta nói rồi, Âm Dương Thuật của Nhật Bản các người, chỉ là da lông của Việt Nam mà thôi, ở trước mặt đạo môn tuyệt học chính thông, vốn dĩ không chịu nổi một cúi"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư đã từ bỏ việc tiếp tục điều động hỏa long, thậm chí ông ta cũng từ bỏ dự định tiếp tục thi triển Âm Dương Thuật, miễn cho Âm Dương Thuật bị phá sau đó lại phản phệ chính mình, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng các người áp chế được Âm Dương Thuật của tôi, thì có thể dễ dàng thắng được tôi, thành tựu để Thiên Mệnh Âm Dương Sư tôi có danh là thần thoại Nhật Bản" Chi, không chỉ có mỗi Âm Dương Thuật"

“Vậy hôm nay chúng tôi phá vỡ thần thoại Nhật Bản, khiến cả Nhật Bản biết, cái gọi là “thần thoại Nhật Bản, trên thực tế chỉ là trò cười!” Trong mắt Trần Gia Bảo hăng hái, hai tay vây quanh trước ngực thành hình cầu, một lực hút to lớn, không ngừng hấp thu ngọn lửa trên người con hoả long vào trong song chưởng của anh, không ngừng tiến hành nén lại.

Rất nhanh, con hỏa long trên mặt đất giãy dụa nhanh chóng nhỏ dàn thậm chí là biến mất, mà Trần Gia Bảo hai bàn tay của Trần Gia Bảo đối nhau ở giữa không trung, xuất hiện một đạo hỏa cầu nóng rực phát sáng, tản ra khí tức cuồng. bạo.

Sắc mặt của Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng lúc càng kinh ngạc, Trần Gia Bảo vậy mà cũng có thể điều động ngọn lửa? Dường như nhìn ra sự kinh ngạc và nghi ngờ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, khoé miệng Trần Gia Bảo nhếch lên nụ cười, nói: “Võ thuật Việt Nam thần kỳ xa hơn tưởng tượng của ông”

Dứt lời, bàn tay Trần Gia Bảo đẩy quả lửa cực nóng trên không, cả người nhanh chóng xông về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Đạm Đài Thái Vũ thấy thế, đồng dạng cầm kiếm xông lên, cùng Trần Gia Bảo tấn công ông ta, trên thân kiếm lấp lánh. †oả ra năm màu ánh sáng chói mắt, thậm chí che đi ánh lửa xung quanh.

Chương 2518

Một nháy mắt, hai luồng khí tức cường hãn, xông thẳng về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư, người mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng cảm thấy khó giải quyết một chút.

"Cho dù võ thuật của các người có thần kỳ đến đâu, cũng không thể nào lấp đầy sự chênh lệch rất lớn của cảnh giới được!"

Thiên Mệnh Âm Dương Sư hét to một tiếng, tay phải khẽ vô ở không trung, một đốm lửa hội tụ trong tay ông ta, hình thành một thanh kiếm dài ba thước.

Trần Gia Bảo kinh ngạc, mặc dù anh điều khiển hỏa cầu ở giữa không trung, sợ bị bỏng, nhưng Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại trực tiếp dùng tay nắm chặt hoả kiếm, có lẽ Thiên Mệnh Âm Dương Sư dùng chân khí bọc bàn tay lại, tránh cho việc lòng bàn tay tiếp xúc trực tiếp với lửa.

Đột nhiên, Thiên Mệnh Âm Dương Sư cử động, khởi động thân pháp kỳ dị khó lường, bỗng nhiên biến mất tại ngay tại chỗ, sau khi cơ thể lóe lên mấy lần ở giữa đường, thì vượt đến trước mặt Trần Gia Bảo, hoả kiếm trong tay mang theo ngọn lửa mãnh liệt, chém xuống đầu Trần Gia Bảo!

Ngay lúc Thiên Mệnh Âm Dương Sư biến mất, Trần Gia Bảo. đã chuẩn bị kỹ càng, điều khiển hỏa cầu trong tay, đón lấy hoả kiếm.

Còn Đạm Đài Thái Vũ bên cạnh thấy thế, sắc mặt nghiêm nghị dùng kiếm chém tới.

Kiếm mang chưa tới, quang ảnh đã tới.

Ngũ thải quang mang loá mắt áp chế chân nguyên của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, lửa của hỏa kiếm trong tay ông ta không những yếu không ít, ngay cả tốc độ chém Trần Gia Bảo cũng chậm lại.

Ánh mắt Thiên Mệnh Âm Dương Sư hiểm độc, chân nguyên trong cơ thể lại thôi thúc, vậy mà không nhìn kiếm mang của Đạm Đài Thái Vũ, hoả kiếm trong tay lại chém về phía Trần Gia Bảo.

Chỉ một thoáng, hoả kiếm chém hoả cầu thành hai mảnh, bộc phát ra một luồng sóng nhiệt cực lớn, phả vào ba người bọn họ.

Trần Gia Bảo trực tiếp bị nội kình của Thiên Mệnh Âm Dương Sư đánh trúng, bị thương nặng nhất, kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng chảy máu, bay ngược về phía sau khoảng năm sáu mét.

May mà có Đạm Đài Thái Vũ trước đó đã áp chế chân nguyên của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đồng thời Trần Gia Bảo chuyển hóa nội kình, nếu không, anh sẽ chỉ bị thương càng nghiêm trọng hơn.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng không dễ chịu như vậy.

Dù ông ta một kiếm chém đứt hỏa cầu, làm Trần Gia Bảo bị thương, nhưng ông ta cũng bị nội kình bộc phát ra chấn động suýt nữa là đứng không vững, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, suýt nữa là phun ra một ngụm máu.

Đột nhiên, ngũ thải kiếm mang phá vỡ sóng nhiệt, chém lên đầu mệnh Âm Dương sư

Chính là Đạm Đài Thái Vũ!

Trong lúc sóng nị ộc phát vừa nãy, Đạm Đài Thái Vũ bị ảnh hưởng nhỏ nhất, lại thêm có ngũ thải quang mang bảo. vệ, dường như trong một nháy mắt đã có thể khôi phục

bình thường, tiếp tục cầm kiếm chém về phía Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

“Không hay rồi!”

Sắc mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư thay đổi, vừa ngưng tụ cương khí trong lòng bàn tay ngăn ở trước người, vừa nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng mà, tốc độ của ông ta dù có nhanh, nhưng “Thần Châu thất biến vũ thiên kinh” không phải tầm thường như: vậy? Vốn dĩ không cho Thiên Mệnh Âm Dương Sư có cơ hội rút lui, ngũ thái kiếm mang đã nặng nề mà chém vào cương khí trong lòng bàn tay ông ta.

Khí huyết trong cơ thể vốn dĩ đang cuồn cuộn, lại cứng rắn chống đỡ một kiếm dùng hết toàn lực của Đạm Đài Thái Vũ, toàn thân lập tức chấn động mạnh, ngửa lên trời phun ra một ngụm máu tươi, “bịch bịch bịch” lui về phía sau mấy bước cơ thể mới miễn cưỡng ngừng lại.

Chỉ gặp hắn sắc mặt lại tái nhợt mấy pi không có chút huyết sắc nào mặt trắng giống như ma rất đáng sợ, mà vạt áo trước ngực thì bị máu tươi nhuộm đỏ, muốn bao nhiêu chật vật có bao nhiêu chật vật. Trái lại Đạm Đài Thái Vũ, cầm kiếm ngạo nghễ đứng tại chỗ, không bị thương gì, kiếm ý ngất trời.

Trần Gia Bảo đi đến, cùng Đạm Đài Thái Vũ sóng vai mà chiến đấu, lau đi vết máu bên khóe miệng, nói: “Xem ra võ học của Việt Nam chúng ta, thật sự có thể lấp đầy chênh lệch về cảnh giới, hôm nay thần thoại Nhật Bản nhất định sẽ biến thành một trò cười.”

Sắc mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư thay đổi, lần đầu tiên trong đời, trong lòng ẩn ẩn dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Chương 2519

Đột nhiên, trong long Thiên Mệnh Âm Dương Sư run lên từng hồi lớn, chỉ cảm thấy mình bị kiếm ý của Đạm Đài Thái Vũ khóa chặt lại một chỗ, cây kiếm ý này tuy không hình, nhưng lại hết sức lăng lệ, đến mức cơ bắp của Thiên Mệnh Âm Dương phút chốc trực nhảy.

"Ngày tận thế của anh, đã đến" Trần Gia Bảo giơ tay lên, đưa Trảm Nhân Kiếm và Cực Ý Tiên Quyết ra, lại còn lưu thủ, ngưng tụ ra bốn nói Trảm Nhân Kiếm, phân từ tứ phương công kích lên Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Cuồng bạo ngay lập tức từ tứ phía vọt tới, uy lực mạnh mẽ, vô hạn ngang hàng với bốn vị Cường giả liên thủ giáp công của truyền kỳ hậu kỳ.

Mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng không dám phớt lờ, thi triển nhẫn thuật bên trong Ngũ Hành thuật, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ, bốn nói Trảm Nhân Kiếm lập tức mất đi mục tiêu, đến biến mất ở giữa không trung.

Đột nhiên, Đạm Đài Thái Vũ cử động, hai tay chuyển động thân kiếm, đột nhiên đâm sâu vào trong lòng đất.

Chỉ thấy trên thân kiếm bộc phát ra ngũ thải quang mang mãnh liệt, toàn bộ mặt đất cứ thế mà chấn động, ngay sau đó, lấy Đạm Đài Thái Vũ làm tâm điểm, phương viên trong vòng mười thước, vô số nói ngũ thải kiếm từ mặt đất phun ra ngoài, xông thẳng tới chân trời, đem ngọn lửa màu đỏ chung quanh chiếu rọi thành sắc màu ngũ thải cực rực rỡ. Trời đất sụp đổ, quỷ thần cũng kinh hãi!

Đột nhiên Một thanh âm "Phanlï, một thân ảnh từ mặt đất phá

đất mà lên, tránh thoát ngũ thải kiếm chung quanh, chật vật đứng trên mặt đất, không những người đầy bụi đất, khóe miệng còn có một tia máu tươi.

Chính là Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

Ông ta vừa mới thi triển độn thuật lặn trong trong lòng đất, chuẩn bị tùy thời tiến công về phía Trần Gia Bảo và Đạm Đài Thái Vũ, nhưng mà, Đạm Đài Thái Vũ sớm đã dùng kiếm ý một mực khóa chặt lại ông tôi, lập tức đem ông ta ép ra ngoài, thậm chí kiếm mang ngũ thải dày đặc, còn thương tổn tới Thiên Mệnh Âm Dương Sư, đến mức khóe miệng của ông ta chảy ra máu tươi mới thôi.

Giờ phút này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư thần sắc mười phần ngưng trọng, chỉ cần một Trần Gia Bảo đến khó giải quyết, thật không nghĩ đến, phía sau còn Đạm Đài Thái Vũ đột phá đến cảnh giới Truyền kỳ trung kỳ nữa, thực lực vậy mà chỉ số cấp tăng vọt, so với Trần Gia Bảo thi triển Trảm Nhân Kiếm còn phải mạnh hơn một cấp bậc nữa

“Lúc Kiếm ý của tôi bao phủ xuống rồi, ông đã không còn chỗ che thân” Đạm Đài Thái Vũ bỗng nhiên nhổ kiếm lên, thân ảnh bỗng nhiên lóe lên, toàn lực xuất thủ chủ động hướng lên Thiên Mệnh Âm Dương Sư mà phóng đi.

Kiếm ảnh huy hoàng, quần áo phần phật, tại Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh gia trì hạ xuống, trùng thiên Kiếm ý đưa cô ta cùng Thiên Mệnh Âm Dương Sư ở giữa vùng núi, cho xung kích ra một cái khe rãnh thật sâu thật dài đạt mấy mét. Thiên Mệnh Âm Dương Sư thần sắc khẽ biến, không nói là uy lực kiếm ý, hay là tốc độ của Đạm Đài Thái Vũ, đã có thể so sánh với Truyền Kỳ hậu kỳ Cường giả chân chính, không, thậm chí đã từng đủ để địch nổi chiến lực thời kì đỉnh phong đã qua, thực sự khó mà tin được Đạm Đài Thái Vũ chỉ có

Truyền kỳ trung kỳ Cảnh giới mà thôi.

Rung động trong lòng một hồi lâu, động tác trên tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư không có chút nào mập mờ, hai tay của

ông ta hướng hai bên hỏa diễm khẽ vồ, lần lượt ngưng tụ ra một thanh kiếm sắc bén lửa.

Đạm Đài Thái Vũ thần sắc không thay đổi, vọt tới trước người Thiên Mệnh Âm Dương Sư, trường kiếm thu thuỷ mang theo ngũ thải quang mang loá mắt, trùng điệp bổ xuống phía trước.

Chương 2520

Lúc Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh vang lên tiếng, Thiên Mệnh Âm Dương Sư chân nguyên đã yếu còn được hai thành, lại thêm ông ta vốn là bị thương không nhẹ, cứ kéo dài tình huống như thế, Hỏa Kiếm trong tay ông ta giao. nhau ngăn lại trường kiếm thu thuỷ xong, lập tức toàn thân đại chấn, trong miệng thổ huyết lui về phía sau mấy bước. Còn không đợi ông ta kịp đứng vững, Đạm Đài Thái Vũ lại là một kiếm lăng không bổ tới, Thiên Mệnh Âm Dương Sư miễn cưỡng cầm kiếm cản lại, lại là toàn thân chấn động, trong miệng lại nôn máu tươi, trong lòng càng chấn kinh, biết mình đã mất tiên cơ, nếu như bỏ mặc Đạm Đài Thái Vũ đểc cô ta công kích, sớm muộn sẽ bị Đạm Đài Thái Vũ làm trọng thương.

Lúc này, ông ta mượn kiếm mang lực trùng kích của Đạm Đài Thái Vũ, nhanh chóng lui về phía sau gần 10 mét hơn, kéo khoảng cách ra cùng Đạm Đài Thái Vũ, lúc này mới thừa cơ thở một ngụm âm thầm khôi phục chân nguyên, mặc dù chưa chắc có thể khôi phục được bao nhiêu, nhưng tóm lại là có chút ít còn hơn không. Một người khác bên cạnh, Trần Gia Bảo vốn dĩ là còn nghĩ tiến lên giáp công, thấy thế giật nảy mình, kìm lòng không đặng dừng ở chỗ cũ: “Dựa vào thực lực cảnh giới vẻn vẹn Truyền kỳ trung kỳ của Đạm Đài Thái Vũ, đến đánh cho Thiên Mệnh Âm Dương Sư trọng thương lui lại, vậy chờ đến ba năm sau Đạm Đài Thái Vũ chẳng phải là sẽ nghịch thiên được sao? Vậy mình còn có thể tông tôig được cô ta chắc?”

Trên đỉnh núi Thọ Nam Phong, chùa giếng đám người ngàn vạn cũng là thần sắc đại biến, không nghĩ tới thế cục sẽ phát triển, sẽ diễn biến thành tình huống cực đoan bất lợi như thế.

Takasugi Minh Hải sắc mặt nghiêm túc, trâm giọng nói: “Thực lực của Đạm Đài Thái Vũ cường đại vượt quá tưởng tượng của chúng tôi, mà lại cho tới bây giờ, Trân Gia Bảo.

còn chưa có thi triển “Liệt Địa Kiếm, nói rõ Trần Gia Bảo còn lâu nữa cũng chưa thi triển toàn lực.

Lấy cục diện càng phát ra nghiêm trọng hiện tại mà nói, nếu như Thiên Mệnh Âm Dương Sư không có bí thuật siêu tuyệt có thể nghịch chuyển thế cục, vậy là kết quả của một trận chiến này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư tất thua… Không, là ông ta phải chết không nghỉ ngờ nữa!”

Terai Chika và Liễu Ngạn Khánh thần sắc đại biến, mặc dù cũng không nói gì, nhưng dự cảm bất tường trong lòng càng phát ra nông đậm hơn.

Chân núi, trong biển lửa.

Gương mặt già nua của Thiên Mệnh Âm Dương Sư bị ngọn lửa chiếu thành màu đỏ bừng, thần sắc ông ta ngưng trọng, lau đi máu tươi bên mép, nói: “Các người là người mà cả đời này tôi đã từng gặp, là người khiến người ta nổi nóng. Tôi thừa nhận tôi hiện tại rơi xuống thế hạ phong, nhưng mà, các người đừng tưởng rằng có thể đánh bại tôi dễ dàng, tôi còn có thủ đoạn khác còn chưa có thi triển nữa đấy!”

“A? Đầu ngón tay Trần Gia Bảo nắm chặt lấy thân Trảm Nhân Kiếm, nói: “Thời gian của tôi rất gấp bách, không có rảnh cùng ông nói nhảm mấy chuyện vớ vẩn này, ông bây giờ ngoại trừ Shikigami, hình như cũng không còn thủ đoạn khác có thể thi triển nữa mà?

Anh nhớ rất rõ ràng, hôm nay chính là thời gian anh cùng Kiếm Thánh Takezo Mari ước chiến, mà khoảng cách đảo Hải Ninh và Phú Trì Sơn lại có trên trăm cây số, cho nên thời gian của Trần Gia Bảo rất là khẩn trương.

“Ai nói tôi chỉ còn lại Shikigami, thủ đoạn của Thiên Mệnh Âm Dương Sư tôi, như thế nào các anh có thể biết được hay

sao?" Thiên Mệnh Âm Dương Sư hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin phi phàm, phảng phất không cần thi triển Shikigami, cũng có thể gỡ tính mệnh Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ xuống.

Trên thực tế, thủ đoạn công kích sở trường nhất của ông ta chính là Shikigami, nhưng hết lần này tới lần khác Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ cũng là tu luyện chí cương chí dương võ học, chuyên môn khắc chế chí âm chí tà Shikigami, hiện tại Thiên Mệnh Âm Dương Sư bản thân còn bị trọng thương, nếu như Shikigami lại bị phá mất phản phệ, vậy ông ta hẳn phải chết không nghi ngờ gì.

Cho nên, Thiên Mệnh Âm Dương Sư căn bản cũng không dự định điều khiển Shikigami đối phó Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ.

"Giả thần giả quỷ" Trần Gia Bảo bấm tay mà đạn, tiếng xé gió đại tác, Trảm Nhân Kiếm không hướng lên Thiên Mệnh. Âm Dương Sư mà bay tới.

Đây chỉ là chiêu Trần Gia Bảo thăm dò, cũng không có thi triển Cực Ý Tiên Quyết.

Chương 2521

Đạm Đài Thái Vũ cũng đứng ở chỗ cũ, nhìn dáng vẻ của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, còn giống như có thủ đoạn khác chuẩn bị thi triển, cho nên cô ta cũng không nóng nảy tiến công, lấy bất biến ứng vạn biến.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư huy động Hỏa Kiếm trên tay, đem Trảm Nhân Kiếm ngăn lại xong, lại bạch bạch bạch lui về phía sau ba bước nữa, dù là vậy nhưng mà ông ta thể nội thương thế nghiêm trọng, liên tục ngăn chặn hạ một nói Trảm Nhân Kiếm cũng trở nên rất gian nan. Nhưng dù là như thế, hai đầu lông mày Thiên Mệnh Âm Dương Sư vẫn tự tin như cũ, tâm ông ta niệm khế động, Hỏa Kiếm trong tay biến mất, vạn chúng nhìn trừng trừng hai tay hạ pháp quyết biến hóa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ trong lòng kinh ngạc. Đột nhiên, phảng phất quá dương xuống núi, hỏa diễm dập tắt, ở trong mắt Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ, sắc trời lập tức tối xuống, trước mắt một mảnh đen kịt, đen đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, hai người chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng trong vòng ba thước trước mắt, đến mức hoàn toàn không thấy được thân của ảnh Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

“Trời đột nhiên biến thành đen kịt… không đúng, còn có thể nghe được thanh âm hỏa diễm thiêu đốt, coi như sắc trời thật tối xuống, cũng nên có thể nhìn thấy ánh lửa mới đúng chứ, đây cũng là cái thuật pháp gì?” Sắc mặt Đạm Đài Thái Vũ biến hóa, kinh ngạc phát hiện, kiếm ý cô ta nguyên bản dùng để khóa chặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư, giờ phút này cũng bị mất mục tiêu.

Cũng chính là nói, cô ta hiện tại không chỉ là không nhìn †hấy

Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng không cảm giác được sự tồn tại của đối phương vậy.

Trần Gia Bảo mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, chủ động tới gần Đạm Đài Thái Vũ, cùng cô ta đứng sóng vai, phòng ngừa nhìn không thấy lẫn nhau, đồng thời phóng xuất ra lực tinh thần, đem phạm vi phương viên năm mươi mét chung quanh toàn bộ bao phủ lại.

Mặc dù Thiên Mệnh Âm Dương Sư che giấu thần trí của mình, phòng ngừa thần trí bị Trân Gia Bảo công kích, nhưng không có nghĩa là lực tinh thân của Trần Gia Bảo đến điều tra không được tung tích của Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Quả nhiên, Thiên Mệnh Âm Dương Sư vẫn đứng tại trước kia vị trí bên trên như cũ, chỉ là chẳng biết tại sao, lại không cảm giác được chân khí ba động của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nhịn không được nói: "Thì ra là ông còn có thể ẩn giấu đi khí cơ của mình"

"Kia là đương nhiên" Thanh âm Thiên Mệnh Âm Dương Sư trong bóng đêm vang lên, tựa hồ là nguyên nhân do tấm màn đen này, thanh âm của ông ta tự mang hồi âm, từ bốn phương tám hướng vang lên, để cho người ta phân biệt không ra vị trí cụ thể của ông tôi, nếu như không phải lực tinh thần của Trần Gia Bảo có thể dò xét đến vị trí cụ thể của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thật đúng là sẽ bị đánh cái trở tay không kịp mà.

Chỉ nghe Thiên Mệnh Âm Dương Sư tiếp tục nói: "Xuyên Bản Minh Hải chỉ dựa vào một thuật thân ngầm nhẫn, đến trở thành Nhật Bản "Ngầm Sát Thiên Vương), nhưng trên thực tế, toàn bộ Nhật Bản người am hiểu ngầm nhẫn chỉ thuật nhất là tôi, mà lại Ngầm Nhẫn chỉ thuật cùng Âm Dương thuật "Già Thiên Tế Nhật" Phối hợp lên, mới có thể phát huy công hiệu lớn nhất!"

Trần Gia Bảo bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng có ngầm nhẫn chỉ thuật, không hổ là Âm Dương Sư mạnh nhất sống hơn một trăm tuổi, thủ đoạn này thật sự là tầng tầng lớp lớp mà.

“Già Thiên Tế Nhật?” Ngầm nhãn chi thuật? Nghe xong đến biết là âm tà võ học, tôi sẽ không cho ông cơ hội đánh lén” Đạm Đài Thái Vũ mặt mày run lên, vận chuyển Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh, trên thân kiếm ngũ thải quang mang đại thịnh, muốn xông phá hắc ám trước mắt.

Nhưng mà, Đạm Đài Thái Vũ kinh hãi phát hiện, ngũ thải quang mang rời đi quanh thân phạm vi ba thước xong đến không thấy được nữa, cũng không biết là tôin trong hắc ám, hay là con mắt của cô ta không nhìn thấy bên ngoài ba thước nữa.

Loại này trước mắt một vùng tăm tối, bên tôii chỉ có thể cảm giác nghe được âm thanh hỏa diễm thiêu đốt đôm đốp, không khỏi đến làm cho Đạm Đài Thái Vũ khẩn trương lên.

Chương 2522

Thanh âm già nua của Thiên Mệnh Âm Dương Sư lại lần nữa từ bốn phương tám hướng vang lên: "Ở bên trong tấm màn đen này, tôi mới thật sự là chúa tể, mà các người, sẽ trở thành vong hồn trên tôi của tôi!"

Dứt lời, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đột nhiên động, cho dù ẩn nấp lấy khí tức của mình, nhưng tốc độ của ông ta tôi vẫn rất nhanh chóng, trong nháy mắt, đến đến sau lưng Đạm Đài Thái Vũ cùng Trần Gia Bảo, tay cầm Hỏa Kiếm đâm về hướng trái tim Đạm Đài Thái Vũ.

Đột nhiên, dị biến nảy sinh.

Một thanh lôi đình kiếm màu đỏ mang bỗng nhiên xuất hiện tại trước mắt ông tôi, lấy tốc độ cực nhanh đâm về cổ họng của ông tôi.

Chính là Trảm Nhân Kiếm!

Thiên Mệnh Âm Dương Sư giật mình, bất đắc dĩ đưa kiếm đón đỡ, trong lòng vì đó kinh ngạc: "Ngầm nhẫn chỉ thuật ám nói của mình lại thêm Già Thiên Tế Nhật, cũng không thể gạt được lực tinh thần dò xét của Trần Gia Bảo hay sao?"

Vừa nghĩ đến đây, Thiên Mệnh Âm Dương Sư kém chút phun ra một ngụm máu tươi nữa.

Chỗ đỉnh núi Thọ Nam Phong, bọn người Terai Chika cùng Takasugi Narumi chỉ thấy phía dưới xuất hiện một cái mái vòm trạng màu đen to lớn, đem Trần Gia Bảo, Đạm Đài Thái Vũ cùng Thiên Mệnh Âm Dương Sư bao phủ hết lại trong đó, căn bản không nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Terai Chika kinh ngạc nói: “Đây là tình huống như thế nào? Thật là tấm màn đen đồ sộ mà.

Takasugi Minh Hải trầm giọng nói: “Đây là Âm Dương thuật bên trong “Già Thiên Tế Nhật, lấy sức một mình, tạo ra một cái lĩnh vực hắc ám cự đại, có thể làm địch nhân yếu đi độ nhạy ngũ quan trên diện rộng, nhất là thị giác, lại phối hợp ngầm nhãn chỉ thuật, kỳ hiệu có thể vượt mức bình thường.”

Có thể nói như vậy, tại bên trong tấm màn đen này, cơ hồ không ai có thể tránh thoát ngầm nhẫn chỉ thuật ám sát. Liễu Ngạn Khánh sợ hãi than nói: “Thật là thủ đoạn kinh người mà, nói như vậy, Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ là chết chắc rồi?”

Takasugi Minh Hải thần sắc vẫn ngưng trọng như cũ, cũng không có trực tiếp đáp lại vấn đề này, mà là nói: “Thi triển “Già Thiên Tế Nhật” trong phạm vi lớn như thế, phải tiêu hao hết không ít chân nguyên, lại thêm Thiên Mệnh Âm Dương Sư lúc trước đã liên tiếp chịu thương, cho nên, nếu như ngay cả “Già Thiên Tế Nhật cũng không có cách nào giải quyết hết Trân Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ thì…..”

Phía sau lời không nói ra của ông tôi, nhưng mà Terai Chika cùng Liễu Ngạn Khánh cũng hiểu ý tứ của Takasugi Narumi.

Tóm lại, trận thế sẽ bại không cần nhiều lời!

Dưới chân núi, bên trong tấm màn đen.

Hỏa Kiếm của Thiên Mệnh Âm Dương Sư chiêu đỡ
Trảm Nhân Kiếm xong, đến biết cử động của mình không thể gạt được Trần Gia Bảo, một chiêu không có đắc thủ, lập tức lui về phía sau.

Trần Gia Bảo không có hướng về phía trước truy kích, vẫn đứng tại bên cạnh Đạm Đài Thái Vũ như cũ, nghiền ngẫm địa nói: “Xem ra Già Thiên Tế Nhật và “Ngầm nhẫn chỉ thuật” của ông liên hợp lại, cũng đã không còn chút ý nghĩa nào rồi”

Đạm Đài Thái Vũ không biết chuyện gì xảy ra, thậm chí đến Trảm Nhân Kiếm cùng Hỏa Kiếm tương giao bộc. phát ra thanh âm, cũng là từ bốn phương tám hướng truyền đến khó mà phán định vị trí cụ thể, nhưng ít ra nghe ý tứ của Trần Gia Bảo, trước mắt tấm màn đen này cùng ngầm nhãn chỉ Thuật của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, không có cách nào ảnh hưởng tới Trần Gia Bảo.

Đạm Đài Thái Vũ nới lỏng cơ mặt, nhưng không có nghĩa là sự tình gì cô ta cũng không làm được.

Lúc này, cô ta thi triển Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh, từ trên thân kiếm lấp lánh ra ngũ thải quang mang, ở mặt ngoài của cô † cùng Trần Gia Bảo bao trùm lên một tầng ngũ thải quang mang, để bảo vệ hai người khỏi bị tổn thương.

Chương 2523

Sắc mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư hoàn toàn âm trầm xuống, đầu lông mày, cơ bắp cũng trực nhảy, trong lòng kém chút chửi mẹ, ông ta một thân mơ hồ huyền Âm Dương thuật cùng nhãn thuật, không phải bị Đạm Đài Thái Vũ khắc chế chính là bị Trần Gia Bảo khắc chế, nếu không phải là bị hai người bọn họ cùng một lúc khắc chế như vậy, thật mẹ nó biệt khuất lâu rồi.

Nhưng mà điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, Đạm Đài Thái Vũ nhận "Già Thiên Tế Nhật Ảnh Vang không nhìn thấy ông tôi, không có cách nào hướng tới ông ta khởi xướng tiến công, vậy ông ta đến nhân cơ hội này, trước hết giết Đạm Đài Thái Vũ, diệt trừ một tên đại địch rồi lại nói tiếp.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa nghĩ đến đây, Hỏa Kiếm trong tay vèo một cái hướng Đạm Đài Thái Vũ bay đi, đồng thời tâm niệm vừa động, bóng người đã biến mất tại chỗ cũ.

Nhưng mà, Đạm Đài Thái Vũ Đã không nhìn thấy, càng không cảm giác được sự tồn tại của Hỏa Kiếm, tâm tính đề phòng đứng tại chỗ, không có bất kỳ cái phản ứng gì. Trần Gia Bảo thấy thế, thi triển ra Trảm Nhân Kiếm Đem Hỏa Kiếm ngăn cản, lực tinh thần điều tra được Thiên Mệnh Âm Dương Sư đang tiềm ẩn ở dưới đất cấp tốc tiếp cận.

Không có chút gì do dự, Trần Gia Bảo một tay nắm ở eo. nhỏ Đạm Đài Thái Vũ, lúc mà Đạm Đài Thái Vũ còn phát ra tiếng kinh hô, ôm cô ta nhảy cao cao lên trên không. Sau một khắc, Một thanh âm "Bành, tại vị trí đứng thẳng trước kia của Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ, một nói Lăng Lệ cương khí phá đất mà lên, hướng giữa không trung đuổi theo Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ.

Ánh mắt Trần Gia Bảo lạnh lẽo, hướng phía dưới phát ra một nói Trảm Nhân Kiếm, giữa đường đem cương khí ngăn cản xuống dưới, mà lực phản chấn bộc phát ra, lại lần nữa xung kích đến Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ hướng lên không di động.

Về phần Thiên Mệnh Âm Dương Sư, thì đã phá đất mà lên đứng ở trên mặt đất, một bên thở khôi phục chân nguyên, một bên chờ Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ rơi xuống.

Trên không, Đạm Đài Thái Vũ Mặc dù nhìn không thấy, nhưng cũng biết Trần Gia Bảo cứu được cô ta một lần, chỉ là bị Trân Gia Bảo kéo làm cô ta rất khó chịu, coo tôi nhẹ chau lại đôi mi thanh tú, mở miệng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy… Mà thôi, Thiên Mệnh Âm Dương Sư đang ở cái chỗ nào?”

“Tại chính phía dưới chúng tôi” Trần Gia Bảo nói.

Đạm Đài Thái Vũ g. hai đầu lông mày tức giận lóe lên một cái rồi biến mất: “Tôi cũng không phải người chỉ chịu đánh không đánh lại”

Lúc này, hai tay Đạm Đài Thái Vũ nắm ở chuôi kiếm, nhẹ †ra một tiếng, trên thân kiếm lấp lánh ra ngũ thải quang mang mãnh liệt, một cỗ khí huyền diệu mênh mông phóng lên tận trời!

Thiên Mệnh Âm Dương Sư nhịn không được ngửa đầu nhìn lên, trong lòng âm thầm chấn kinh, khí thế Đạm Đài Thái Vũ phát tán ra, làm anh có loại tim cảm giác đập nhanh, chỉ sợ đang ở thời kỳ toàn thịnh, chính mình cũng không nhất định là đối thủ của Đạm Đài Thái Vũ.

Giữa không trung, Trần Gia Bảo cũng giật nảy mình, hỏi: “Cô muốn làm gì. Lời nói còn chưa có hỏi xong, đột nhiên, xuất kỳ bất ý phía dưới, Đạm Đài Thái Vũ đã tránh thoát cái ôm ấp của Trần Gia Bảo, hướng phía dưới cấp tốc rơi xuống, tay cầm trường kiếm thu thủy ở giữa không trung kéo ra ngũ thải quang mang chói lọi, phảng phất như một ngôi sao băng từ

trên trời giáng xuống chói lọi!

Vầng trán ở giữa của cô ta, đã chứa đầy tức giận!

Trần Gia Bảo lo lắng thị giác Đạm Đài Thái Vũ chịu ảnh hưởng sẽ thiệt thòi, đồng thời là hướng phía dưới rơi xuống, đi sát đằng sau tại Đạm Đài Thái Vũ.

Kiếm ý cường đại dưới áp bách, cơ hồ toàn bộ tấm màn đen bao phủ toàn bộ phạm vi bên trong, mặt đất vì đó mà băng liệt!

Chương 2524

Thiên Mệnh Âm Dương Sư càng là trực tiếp tiếp nhận xung kích kiếm ý của Đạm Đài Thái Vũ, khí huyết thể nội phun trào, trên đầu tóc trắng bay múa, thậm chí đến ngũ quan cũng có chút biến hình.

Ông ta hét lớn một tiếng, giơ tay hướng về phía Đạm Đài Thái Vũ phát ra ba nói cương khí lăng lệ.

Tại lúc Ngũ thải quang mang Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh đánh xuống, ba nói cương khí này còn chưa tiếp cận được Đạm Đài Thái Vũ, cũng đã ở giữa không trung tiêu tán.

Mà khí thế của Đạm Đài Thái Vũ lại cao thêm một thành, mang theo kiếm ý trùng điệp vô biên hướng lên Thiên Mệnh Âm Dương Sư chém xuống!

Trong lòng Thiên Mệnh Âm Dương Sư biết cái kiếm thịnh nộ này, mình bất luận như thế nào cũng không chặn được, thời khắc nguy cấp, vội vàng thi triển độn thuật chui vào lòng đất.

Sau một khắc, Trường kiếm thu thuỷ của Đạm Đài Thái Vũ trùng điệp đâm tại bên trong mặt đất, Âm ầm" Một thanh âm bạo hưởng, bên trong tấm màn đen phảng phất phát sinh địa chấn kịch liệt, mặt đất sụp đổ, núi đá rối loạn, vô cùng thê thảm.

Kiếm ý cường đại ở dưới mặt đất toàn bộ tung hoành tứ ngược, vô số nói kiếm mang ngũ thải từ lòng đất phun ra ngoài, toàn bộ không gian phát sinh kịch liệt biến hóa. Rõ ràng là không khác biệt công kích trong phạm vi lớn!

Nếu như không phải Trần Gia Bảo theo thật sát sau lưng Đạm

Đài Thái Vũ, chỉ sợ cả Trần Gia Bảo cũng sẽ trúng chiêu.

Mà Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng là có khổ tự biết, coi như tại ông ta thời kỳ toàn thịnh, đối mặt một chiêu toàn lực xuất thủ của Đạm Đài Thái Vũ này cũng phải tốn hao một phen công phu mới có thể ngăn lại được, huống chỉ bản thân ông ta bị trọng thương đã không còn được như lúc trước?

Trong lòng đất bị mấy nói kiếm khí năm màu xung kích, Thiên Mệnh Âm Dương Sư không có chút không gian nào để trốn tránh, hoàn toàn bất đắc dĩ chỉ có thể phá địa mà ra nhảy lên giữa không trung, trước tiên chuẩn bị né tránh kiếm khí ngũ sắc xong rồi mới nói.

Đột nhiên, chỉ nghe tiếng nổ lớn phá không, bốn nói Trảm Nhân Kiếm Lăng không hướng ông ta bay tới, lôi đình kiếm mang màu đỏ tại kiếm khí ngũ sắc đông đảo chiếu rọi thêm, diễm phảng phất Huyết Sắc Mân GCôi!

Nguyên Đến Trần Gia Bảo lực tinh thân đã sớm một mực khóa chặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư, sau khi nhìn thấy Thiên Mệnh Âm Dương Sư cử động, ngay lập tức ngưng ra bốn nói Trảm Nhân Kiếm, lăng như không đoạn Sát Thiên Mệnh Âm Dương Sư.

Giờ phút này, Thiên Mệnh Âm Dương Sư thần sắc lại là biến đổi, trong lòng phun lên một cỗ sợ hãi mình sẽ tử vong, không kịp nghĩ nhiều, trước người vội vàng ngưng tụ ra một nói bình chướng cương khí.

Sau một khắc, bốn nói Trảm Nhân Kiếm đã đâm vào bên trên bình chướng cương khí.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư toàn thân đại chấn, miễn cưỡng đem Trảm Nhân Kiếm cản lại, nhưng ông ta cũng ngửa mặt lên trời thổ huyết, hướng về sau bay rớt ra ngoài, bản thân bị trọng thương!

Cùng lúc đó, Trần Gia Bảo mang Đạm Đài Thái Vũ cầm kiếm ngọc thủ, mang theo cô ta đem mũi kiếm chỉ hướng Thiên

Mệnh Âm Dương Sư, nói: “Thần thoại hư ảo, như là hoa trong gương trăng trong nước, cũng nên tôin vỡ rồi” Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa miễn cưỡng rơi trên mặt đất còn chưa có đứng vững, đột nhiên thấy cảnh ấy, sắc mặt lại lần nữa đại biến, đột nhiên, từ thu thuỷ trên trường kiếm của Đạm Đài Thái Vũ, bộc phát ra một cỗ kiếm mang ngũ thải to lớn, giống như hội tụ uy lực thiên địa, lấy uy lực thế không thể đỡ, hướng ông ta cấp tốc chém tới! Thề phải chém giết Thiên Mệnh Âm Dương Sư!

“Tôi không thể nào chết được, tôi là Thiên Mệnh Âm Dương Sư, tuyệt đối sẽ không chết!”

Thời khắc bị đe doạ, Thiên Mệnh Âm Dương Sư bạo phát ra toàn bộ tiềm lực, chân nguyên thể nội bộc phát, đến mức ngũ quan trên mặt cũng chảy ra dòng máu.

Thần sắc vô cùng điên cuồng!

Chương 2525

Chỉ Thiên Mệnh Âm Dương Sư hét lớn một tiếng, rốt cuộc không để ý tới Shikigami có thể bị phá từ đó gặp phản phệ hay không, hai tay của ông ta bấm niệm pháp quyết thi triển Shikigami, tại trước người ông ta xuất hiện một cái quỷ ảnh mang ngọn lửa xanh lục to lớn thiêu đốt toàn thân, duỗi ra cự thủ đem kiếm mang ngũ thải chộp vào trong lòng bàn tay.

Lập tức, bên trên kiếm mang ngũ thải bộc phát ra thanh thánh chỉ khí cường đại, Shikigami bên trên mặt quỷ dữ tợn xuất hiện ý hoảng sợ, thân thể cũng biến thành như ẩn như hiện.

“Chống đỡ cho tôi!”

Thiên Mệnh Âm Dương Sư hét lớn một tiếng, chân nguyên thể nội lại thúc đẩy hơn, sau một chút, ngọn lửa xanh lục trên thân Shikigami bùng cháy mạnh, nặng nề mà nắm chặt kiếm mang ngũ thải không lùi được mảy may!

Nhưng mà, uy lực của Thần Châu Thất Biến Vũ Thiên Kinh cường đại cỡ nào? Mặc dù bị Shikigami áp chế xuống, kiếm mang càng ngày càng nhỏ, nhưng thân thể Shikigami cũng càng phát ra trong suốt, giống như một trận thanh phong, bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất.

Đây là kết quả Thiên Mệnh Âm Dương Sư không muốn sống giống như điên cuồng vận chuyển chân nguyên gia trì, nếu không, Shikigami sớm đã bị kiếm mang ngũ thải đâm xuyên qua rồi.

Cũng không lâu lắm, Shikigami đến ở dưới xung kích của ngũ thải kiếm mang hồn phi phách tán, mà ngũ thải kiếm mang cũng biến thành ảm đạm, biến mất ở giữa không trung.

Thiên Mệnh Âm Dương Sư thừa số thần phản phệ, miệng phun máu tươi trọng thương ngã gục, nhưng ít ra, vốn dĩ ông ta phải chết trên một kiếm mà ông ta ngăn cản xuống mới đúng.

Còn không đợi ông ta thở một ngụm, dị biến đến nảy sinh!

Một nói kiếm mang màu đỏ mang theo uy lực lôi đình từ đăng xa đánh tới, mạnh như Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng không có cách nào đang ở trạng thái trọng thương sắp chết dưới kịp thời phản ứng ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trảm Nhân Kiếm đâm xuyên ngực của mình.

Con anh ông ta bỗng nhiên co vào, há hốc mồm, yết hầu trên dưới cổ động mấy lần, chưa kịp há miệng nói chuyện, đến ngã ở bên trong vũng máu.

Nhất đại thần thoại Nhật Bản cũng gục xuống như vậy! Không có thuật pháp của Thiên Mệnh Âm Dương Sư gắn bó, nguyên bản tấm màn đen của Già Thiên Tế Nhật lập tức biến mất, ánh nắng cùng hỏa diễm lại lần nữa chiếu rọi tiến đến.

Đạm Đài Thái Vũ đột nhiên nhìn thấy ánh lửa, có một tia không thích ứng, nhịn không được nhắm hai mắt lại.

Bên trên Thọ Nam Phong, bọn người Terai Chika, Takasugi Narumi nhìn thấy tấm màn đen biến mất, nhao nhao mừng rỡ, vội vàng định thần nhìn lại, lập tức thần sắc đại biến, từ đáy lòng phun lên một cảm giác sợ hãi. “Thiên Mệnh Âm Dương Sư…… Chết chết rồi?” Liễu Ngạn Khánh la thất thanh, đường đường là Cảnh giới Truyền kỳ hậu kỳ võ nói thần, thanh danh chấn động siêu cấp cường giả toàn cầu, vậy mà đến như thế bị Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ gi ết chết, cái này… Cái này không khỏi cũng làm cho người ra chấn kinh đi?

Terai Chika không nói gì, chỉ là bên trong đôi mắt hiện đầy kinh hoảng cùng vẻ sợ hãi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, ngay cả Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng bị giết, ở trên đảo Hải Ninh còn có ai có thể đỡ nổi Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài

Thái Vũ nữa?

Takasugi Minh Hải càng là ngửa mặt lên trời thở dài: “Đại thế đã đi, đại thế đã mất, Thiên Mệnh Âm Dương Sư vừa chết, mấy người chúng tôi, tất cả cũng thành thịt cá trên thớt gỗ, chỉ có thể mặc cho Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ làm thịt…”

“Vậy Chúng ta…… Chúng ta mau chạy đi” Liễu Ngạn Khánh thần sắc trắng bệch, anh ta thế nhưng đường đường là cậu chủ nhà họ Liễucủa Hà Nội, có được vô số

tài phú cùng mỹ nữ, anh ta còn không có hưởng thụ đủ đâu, cũng không thể cứ như vậy chết tại trên đảo nhỏ Nhật Bản này.

Chương 2526

“Trốn? Anh có thể chạy trốn tới đâu đây?” Takasugi Minh Hải liếc mắt nhìn anh ta, nói: “Nếu như anh cho rằng trốn tốc độ chạy trốn của anh so với tốc độ đuổi theo của bọn người Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ nhanh hơn, vậy anh cứ chạy đi”

Liễu Ngạn Khánh không nói, nói đùa, đừng nói anh ta chỉ có hai cái chân, coi như phía sau lưng anh ta mọc thêm đôi cánh, cũng trốn không nổi trong lòng bàn tay Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ.

Không giống với đỉnh núi kinh hoảng sợ hãi, bầu không khí chân núi, lại là tràn ngập nhẹ nhõm vui sướng.

“Hô, Cuối cùng kết thúc, đánh bại một cường giả truyên kỳ hậu kỳ, thật đúng là đặc biệt khó giải quyết” Trần Gia Bảo nhẹ nhàng thở ra, lau mồ hôi trán, đột nhiên phát hiện, anh còn năm thật chặt tay ngọc của Đạm Đài Thái Vũ

Đạm Đài Thái Vũ có chút mở to mắt nhìn anh một cái, lãnh đạm mà nói: “Buông ta y”

Trần Gia Bảo ngượng ngùng mà cười, vì để tránh cho xấu hổ đi đến trước mặt Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nói: “Mặc kệ nói thế nào, Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng là vị cường giả vang danh thiên hạ, sau khi chết phơi thây hoang dã không khỏi có hại cho uy danh cường giả, tôi thấy vẫn là đem ông ta mai táng đi. “

Anh mặc dù là đang nói chuyện với Đạm Đài Thái Vũ, nhưng lại không đợi Đạm Đài Thái Vũ trả lời, đã dùng kiếm mang trên mặt đất gọt ra một cái hố to, đem thi thể Thiên Mệnh Âm

Dương Sư chôn xuống.

“Xem tiếp theo, Chúng ta nên làm cái gì?” Đạm Đài Thái Vũ đem kiếm thu hồi trong vỏ kiếm, hiếu kì hỏi.

Hiển nhiên, vị ngũ uẩn tông cao đồ Đạm Đài Thái Vũ này, trong lúc bất tri bất giác đem Trần Gia Bảo xem như chủ †âm cốt.

“Tiếp theo à, đương nhiên là có thù báo thù, có ân báo ân rồi” Trần Gia Bảo dứt lời, ngẩng đầu, hướng về đỉnh núi Thọ Nam Phong nhìn lại.

Trên ngọn núi, bọn người Terai Chika, Liễu Ngạn Khánh lạnh cả tim, phun lên một cỗ dự cảm bất thường.

Bọn họ muốn chạy, nhưng là Thọ Nam Phong ba mặt vách núi, chỉ có một đầu thông lộ, muốn chạy cũng không có chỗ nào để chạy, mà lại lui một vạn bước tới nói, coi như bọn họ thật sự có chỗ có thể trốn, bọn họ cũng không cho rằng ở trên cái hoang đảo này khắp nơi là đại hỏa thiêu đốt lên này, có thể thoát khỏi truy sát của Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ.

Độn Thuật trên sườn núi Ngũ Hành đã bị phá, Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ một đường lên núi, một hai

phút sau, đến tới đến đỉnh núi, nhìn về phía ba người Terai Chika.

Lập tức, ba người Terai Chika cùng nhau giật nảy mình, nhịn không được lùi về phía sau mấy bước, nói đùa, ngay cả Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng bị Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ giết đi, nếu như Trần Gia Bảo muốn giết bọn họ, sẽ chỉ càng thêm đơn giản thôi.

“Chúng ta ở giữa tính toàn chút, cũng là thời điểm đáng để tính một chút” Ánh mắt Trần Gia Bảo chậm rãi từ trên thân Terai Chika, Liễu Ngạn Khánh và Takasugi Narumi chuyển qua, bên trong ánh mắt nghiền ngẫm, ẩn hàm một tia sát ý, đầu ngón tay cũng ngưng tụ một tia kiếm khí. Lấy thực lực của anh

bây giờ, chỉ cần tâm niệm anh khẽ động, đến có thể chém giết ba người Terai Chika, thậm chí đến Cảnh giới Truyền kỳ sơ kỳ như Takasugi Minh Hải cũng ngăn cản không nổi.

Một cỗ bóng ma tử vong, bao phủ ở trên thân ba người Takasugi Narumi.

Liễu Ngạn Khánh là tên thứ nhất nhẫn nhịn không được loại này cảm giác bị đè nén này, nghĩ một chút đến cất bước mà ra, hô lớn: "Trần Gia Bảo, anh dám giết tôi à?" Đạm Đài Thái Vũ nhịn không được trợn trăng mắt, cô ta có thể phát giác ra, trên thân Liễu Ngạn Khánh một chút khí tức võ giả cũng không có, nói trắng ra là chính là một người bình thường, Trần Gia Bảo đến Lôi Ngạo của nhà họ Liễucùng Thiên Mệnh Âm Dương Sư cũng giế t chết, huống chỉ là một người bình thường như anh ta?

Trần Gia Bảo ngoạn vị nói: "Anh là ai, cho tôi một cái lý do không dám giết anh

"Tôi là Liễu Ngạn Khánh của nhà họ Liễuở Hà Nội đây!" Liễu Ngạn Khánh thần sắc có chút cuồng loạn, ngoài

mạnh trong yếu nói: "Nhà họ ở Hà Nội là một trong những gia tộc có quyền thế nhất ở Hà Nội thậm chí toàn Việt Nam, tại quân chính thương tôim giới có thế lực khổng lồ, thậm chí cùng thánh địa Việt Nam cũng có quan hệ thiên ti vạn lũ, nếu như anh thực có can đảm giết tôi, nhà họ LiễuChúng ta sẽ để cho anh muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Chương 2527

Đạm Đài Thái Vũ có chút kinh ngạc, nhà họ Liễuở Hà Nội cùng thánh địa Việt Nam còn có quan hệ? Điểm này. ngược lại là khiến người ta để ý.

“A, thì ra anh là người của nhà họ Liễuà” Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nói: “Tiếp tục, còn gì nữa không?”

“Cái gì?” Liễu Ngạn Khánh sững sờ, vô ý thức hỏi

“Anh vừa mới nói tới những cái kia, cái gì quân chính thương tôim giới có thế lực khổng lồ cũng được, hay là cùng thánh địa Việt Nam có quan hệ cũng được, những lý do này hoàn toàn không thể ngăn cản việc tôi giết anh đâu” Trần Gia Bảo nhíu mày tiếp: “Cho nên, nếu như không có cái lý do khác có thể thuyết phục được tôi, vậy hôm nay anh khó thoát khỏi cái chết”

Thời điểm nói xong lời cuối cùng, Trần Gia Bảo đưa tay chính là một nói kiếm khí, hướng trên gương mặt Liễu Ngạn Khánh bay đi, ở trên gương mặt vạch anh ta ra một vết thương, máu tươi theo gò má chảy xuống.

Đau nhức, rất đau.

Nhưng mà cái đau này, cũng so ra kém cảm giác sợ sệt trong lòng, nếu như nói kiếm khí vừa mới kia hơi lệch một centimet, Liều Ngạn Khánh kia cũng không phải là gương mặt bị thương, mà là trực tiếp bị kiếm khí đâm xuyên trán.

Liễu Ngạn Khánh sắc mặt trắng bệch, khẩn trương sợ hãi, há hốc mồm nói không ra lời.

Trần Gia Bảo khẽ cười một tiếng, nói: “Xem ra anh tìmkhông ra lý do khác, cũng được, vậy thì để tôi đến hỏi, nhà họ Liễu các anh tìm “Ngọc tỉ truyền quốc”, đến cùng có mục đích gì thế?”

Cái này hỏi một chút, đến đến Terai Chika cũng vểnh tôii nghe, cô cũng rất tò mò, nhà họ LiễuHà Nội vì cái gì muốn có Ngọc tỉ truyền quốc?

“Cái này… Cái này… Liễu Ngạn Khánh khẩn trương nói: “Tôi không thể nói cho anh biết được……”

Lời còn chưa nói hết, một nói lăng lệ kiếm khí từ yết hầu của anh ta xuyên thấu mà qua.

Con anh Liễu Ngạn Khánh bỗng nhiên trợn to Một thanh âm, “Phù phù” ngã trên mặt đất, phun ra ngoài máu tươi đem chung quanh anh ta cũng nhuộm thành màu đỏ, đến chết cũng không nghĩ vì sao, làm sao mà Trần Gia Bảo. một lời không hợp đến giết anh ta?

“Nếu không muốn nói, vậy đến vĩnh viễn không cần thiết mở miệng, dù sao mục tiêu nhà họ Liễuở Hà Nội lớn như vậy, coi như không có anh, tôi cũng có biện pháp biết mục đích của nhà họ Liễuthôi” Trần Gia Bảo thu hồi kiếm chỉ, cũng chẳng muốn nhìn thi thể Liễu Ngạn Khánh, mà là đem ánh mắt đặt ở trên thân Takasugi Narumi.

Takasugi Narumi trong lòng nhất thời run lên, khóe miệng miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: “Trên người ta không có cái bí mật giấu diếm gì, anh chắc sẽ không phải cũng muốn giết tôi chứ…?”

Trần Gia Bảo lắc đầu, nói:

tôi không giết ông” “Nếu như anh muốn giết tôi, cũng không nhất định có thể đắc thủ…” Takasugi Narumi đột nhiên kịp phản ứng là mình nghe lầm, cả kinh nói: “Cái gì? Anh không giết tôi? Trần Gia Bảo nói: “Trước đó tại thời điểm Đông Chiếu Thần cung, ông từng chủ động tránh ra một con đường

sống, tôi cùng Đạm Đài Thái Vũ mới có thể bởi vậy mà thoát đi, tôi không biết ông lúc đó có ý nghĩ gì, càng không biết ông vì sao lại tránh ra, nhưng mà, tôi thiếu anh ân tình dù sao cũng là sự thật.

Trần Gia Bảo tôi luôn luôn có ân báo ân, có cừu báo cừu, lần trước ông bỏ qua cho chúng tôi, lần này tôi cũng thả ông một lần, ông đi đi".

Nói đến đây, Trần Gia Bảo lại là hướng Đạm Đài Thái Vũ nhìn lại, thấy Đạm Đài Thái Vũ không có phản đối, hiển nhiên cũng đồng ý.

Chương 2528

Trong lòng Takasugi Narumi kinh ngạc, lập tức, nội tâm phun lên vui vẻ cùng rung động cực lớn, nhìn thật sâu vào Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ một chút, nói: "Hai vị khí độ phi phàm, tôi đây cảm giác bội phục sâu sắc, cảm ơn hai vị tha mạng, tạm biệt…… Không, cũng không nên tạm biệt gì nữa"

Dứt lời, Takasugi Narumi quay người đến đi xuống chân núi, trong lòng âm thầm nhủ mình may mẫn, lần trước từng thả Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ, chỉ là không muốn gây phiền toái cho mình mà thôi, không nghĩ tới lại bởi vậy thu hoạch được một lần sinh cơ, xem ra nhất ẩm nhất trác cũng có thiên định, làm việc tốt thật là

có hảo báo mà.

Một bên khác Terai Chika bên cạnh lại là gấp gáp, Takasugi Narumi vừa đi, đến chỉ còn lại một mình cô đối mặt với Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ, loại cảm giác này áp bách mạnh mẽ, cô ấy cũng không nguyện ý nếm thử, lúc này ở phía sau sốt ruột hô: "Ông Takasugi…… Ông Takasugi, Ông muốn đi đầu…"

Trên thực tế coi như Takasugi Narumi tiếp tục có ở lại nơi này, cũng không có chút tác dụng nào, nhưng ít ra có vị Takasugi Narumi Truyền kỳ sơ kỳ Cường giả này ở đây, nội tâm cô ấy hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút sức lực chống chọi.

Nhưng mà, thanh âm cô kêu càng vang, bước chân Takasugi Narumi đến càng nhanh, không bao lâu đến đi tới giữa sườn núi.

Terai Chika trùng điệp dậm chân, tức giận đến nghiến răng

nghiến lợi.

“Hiện tại Chúng ta nên trò chuyện chút, vấn đề giữa Chúng ta đi?” Tiếng của Trần Gia Bảo thanh âm ở sau lưng cô vang lên.

Thanh âm có ngữ khí rất bình thản, nhưng là nghe vào trong tôii Terai Chika, lại giống ác ma đang thì thầm, nhịn không được trong lòng run lên, xoay người sang chỗ khác, đối diện bên trên hai mắt ngoạn vị của Trần Gia Bảo.

Cô hít sâu một hơi, cưỡng ép ngăn chặn nội tâm khủng hoảng, nói: “Anh muốn trò chuyện cái gì?”

“Đương nhiên là trò chuyện sinh tử, sinh cùng tử của c Trần Gia Bảo nói: “Tôi nhớ kỹ, cô đã rơi vào trong tay tôi nhiều lần, nhưng mỗi lần cũng có thể trốn qua một kiếp, mệnh của cô rất cứng”

“Tôi tin tưởng, lần này sẽ xảy ra chuyện y nguyên như thế” Khóe miệng Terai Chika mang theo mỉm cười, cho dù trong lòng hoảng đến một thớt, nhưng lúc đối mặt Trần Gia Bảo, vẫn giữ vững mặt ngoài ưu nhã như cũ.

“A? Trần Gia Bảo ngoạn vị nói: “Xem ra cô rất tự tin” “Bởi vì tôi biết, anh bây giờ sẽ không động thủ giết tôi” Terai Chika ngóc cái cổ trắng noãn thon dài lên, nói: “Anh đừng quên, trước kia anh cùng Akimato Masako ước định qua, lúc anh cùng “Kiếm Thánh” Takezo Mari, trước lúc quyết chiến, anh sẽ không động thủ giết tôi, mà đêm nay chính là thời gian anh cùng Takezo Mari quyết chiến.

Nếu như anh không nắm chặt thời gian chạy tới giàu Phú Trì Sơn, anh coi như là tự động bỏ tham gia, xác định là bại dưới tay Takezo Maii..

“Tôi đích xác đáp ứng qua Akimato Masako, nhưng mà, coi như tôi không giết cô, cái này cũng vẻn vẹn tạm thời trì hoãn tử vong của cô mà thôi” Trần Gia Bảo hướng. chung quanh Thọ Nam Phong nhìn lại, chỗ lọt vào trong †ầm mắt, cũng là biển lửa hừng hực, lại thêm đây là một nơi hoang đảo hiếm vết

người, muốn vào ban đêm hôm nay đuổi tới giàu Phú Trì Sơn, độ khó so với trong tưởng tượng còn lớn hơn nhiều.

“Anh có phải đang suy nghĩ làm sao tiến đến Phú Trì Sơn hay không?” Terai Chika nói: “Tại bên trên Thọ Nam Phong có đậu một máy bay, tôi có thể lái máy bay dẫn anh đi tới Phú Trì Sơn”

Trần Gia Bảo kinh ngạc nói: “Cô mà tốt bụng như vậy sao?”

Terai Chika hé miệng cười nói: “Dù sao anh cũng không phải đối thủ của “Kiếm Thánh” Takezo Mari, đến Phú Trì Sơn anh khó thoát khỏi cái chết, đã như vậy, tôi vì cái gì không đưa anh đi tới Phú Trì Sơn? Nhưng mà, bây giờ anh còn dám đi không?”

Chọn hấn, mười phần khiêu khích!

Tay Trần Gia Bảo giơ thẳng lên trời khẽ cười một tiếng, nói: “Phép khích tướng của cô đối với tôi vô dụng”

Chương 2529

Terai Chika âm thâm nhíu mày, mặt ngoài lại cười trào phúng nói: "Cho nên anh đang sợ, không dám đi tham gia ước chiến với Takezo Mari?

"Không" Trần Gia Bảo nói: "Phép khích tướng của cô đối với tôi vô dụng, nhưng là, tôi vẫn y nguyên sẽ đi tham gia quyết chiến, Trần Gia Bảo tôi luôn luôn lời ra tất thực hiện, đã nhận lấy chiến hẹn, đương nhiên sẽ đi nghênh chiến" Terai Chika đầu tiên là kinh ngạc, lập tức đại hỉ, nói: "Vậy anh đi theo tôi, tôi dẫn anh đi Phú Trì Sơn.

Trần Gia Bảo vừa định gật đầu, đột nhiên, thanh âm của Đạm Đài Thái Vũ hơi có vẻ lo lắng ở sau lưng vang lên:

Trân Gia Bảo, anh thật muốn đi tới Phú Trì Sơn sao?" Trần Gia Bảo quay đầu hướng Đạm Đài Thái Vũ nhìn lại, chỉ thấy hai đầu lông mày Đạm Đài Thái Vũ có một tia lo lắng, biết Đạm Đài Thái Vũ lo lắng cho mình, nội tâm ấm áp, khóe môi nhếch lên ấm thuần ý cười, nói: "Tôi không phải người tự đi tìm đường chết, trận Nhật Bản chỉ hành này, cũng nên chuẩn bị kết thúc rồi"

Anh toại nguyện lấy được Ngọc tỉ truyền quốc, mục đích đến Nhật Bản đã đạt thành, mà giết Thiên Mệnh Âm Dương Sư, cũng coi là báo thù, vậy xem ra, chỉ cần lại bên trong quyết chiến chiến tông tôig Kiếm Thánh Takezo Mari của Nhật Bản, vậy anh lần này đi tới Nhật Bản, coi như triệt để viên mãn rồi.

Mặc dù, anh cùng Takezo Mari quyết chiến chú định sẽ gian nan vạn phần. Terai Chika trong lòng cười lạnh: "Không sai, anh đi tới Nhật Bản hoàn toàn chính xác muốn chuẩn bị kết thúc, bởi vì anh chẳng mấy chốc sẽ chết ở dưới kiếm của

Takezo Mari thôi.”

Trần Gia Bảo nhẹ liếc Terai Chika một chút, cũng không phải là nhìn không nhìn ra ý nghĩ nội tâm của cô, nhưng mà, coi như đã nhìn ra cũng sẽ không để ý, nói: “Đi đi, trước về bản thổ Nhật Bản, tắm nước nóng đổi bộ quần áo đã”

“Đi cùng tôi, máy bay trực thăng đến dừng ở đằng sau Đông Chiếu Thần cung” Terai Chika ở phía trước vội vàng dẫn đường, trong lòng âm thầm cười lạnh, cũng được, đến để trước khi chết có chút thể diện.

Đạm Đài Thái Vũ cũng đi theo, nhẹ chau lại đôi mi thanh †ú, không quan tâm nữa.

Cô ta cùng Trần Gia Bảo mặc dù chém giết Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nhưng ai cũng có thể nhìn ra được, thứ nhất trạng thái Thiên Mệnh Âm Dương Sư bản thân không phải thời kỳ toàn thịnh, thậm chí đến đến tuyệt kỹ bảo mệnh cũng không xong, cũng bởi vì nhiều ngày trước thi triển qua mà không biện pháp lại lần nữa thi triển; Thứ hai, Thiên Mệnh Âm Dương Sư sở trường nhất Shikigami cùng Âm Dương thuật, bởi vì nguyên nhân bị công pháp khắc chế, cũng không chút thi triển nổi.

Cũng chính là nói, công phu mười thành của Thiên Mệnh Âm Dương Sư, nhiều lắm là thi triển ra sáu bảy thành, nhưng dù là như thế, Trần Gia Bảo như cũ ở thủ hạ Thiên Mệnh Âm Dương Sư chịu thương thế không nhẹ không nặng.

Mà Kiếm Thánh Takezo Mari nghe nói cùng Thiên Mệnh Âm Dương Sư nổi danh, nghĩ đến thực lực, vì chuẩn bị đêm nay quyết chiến, Takezo Mari khẳng định đem tình trạng thân thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, lại nói lấy của Takezo Mari kiếm nói tới nói, cũng không tồn tại tình huống thuật pháp bị khắc chế, tất cả sở trường kiếm thức cũng có thể thỏa thích thi triển, chớ nói chỉ là Trân Gia Bảo đã bị thương, thế cục càng thêm bất lợi.

Cho nên, Kiếm Thánh Takezo Mari mang uy hiếp cho Trần

Gia Bảo, tuyệt đối so với Thiên Mệnh Âm Dương Sư phải lớn hơn nhiều, nếu như Trần Gia Bảo thật chạy tới cùng Takezo Mari quyết chiến, chỉ sợ Trần Gia Bảo sẽ nhận lấy thảm bại thậm chí là lấy chết thảm làm kết thúc.

Đạm Đài Thái Vũ không cầm được lo lắng!

Không bao lâu, thanh âm cánh quạt to lớn truyền đến, một khung máy bay trực thăng trên không, tại hỏa diễm cực nóng cùng trong sương khói nông đậm, hướng bản thổ Nhật Bản bay đi.

Ánh trăng tròn, đỉnh núi Phú Sĩ, bởi vì độ cao so với mặt biển quá cao nhiệt độ chợt hạ, đỉnh núi hoàn toàn bị băng tuyết bao trùm, ánh trăng trong sáng chiếu, phản xạ quang mang trong suốt.

Chương 2530

Thời gian trong sáng, ngọc lập núi tuyết sùng.

Giờ phút này, tại trên tuyết phong, lần lượt đại lão nhiều thân phận tôn quý rõ ràng đứng đấy rất nhiều.

Nhật Bản quân chính thương giới đến đây quan chiến từng người đại biểu cho cái phe phái, giới đại lão võ nói Nhật Bản tỷ như Coga Mayo cùng Yha Chiho, nhân vật đại biểu Tây Phương giáo đình Hoàng Kim Ky Sĩ đoàn Hoàng Kim Ky Sĩ cùng Việt Nam các đại võ nói tông môn vân vân.

Mà toàn trận hấp dẫn ánh mắt người ta nhất, thì là cái nói đứng ở phía dưới minh nguyệt, bóng người gầy gò trên đỉnh núi tuyết.

Cả người mặc vải bố trường sam màu trắng, giản lược mộc mạc lại rất sạch sẽ, trên mặt tuyết trước người cắm một thanh trường kiếm cổ phác thậm chí không chút nào thu hút, tại đỉnh núi hàn phong quét xuống, y phục của anh ta bay phất phới, nhưng mà anh ta lại bất động như núi, nhắm mắt ngưng thần mà đứng, tĩnh phảng phất cùng núi tuyết chung quanh hòa làm một thể.

Anh ta đến thật đơn giản như thế đứng đấy, toàn thân lại tản ra một cỗ kiếm ý vô hình, khiến cho mọi người không dám nhìn thẳng, sợ bị kiếm ý của anh ta gây thương tích. Nói nhân ảnh này, chính là bảng xếp hạng thứ nhất Nhật Bản của Nhật Bản võ giới Kiếm Thánh Takezo Mari

Tại sau lưng không xa của Takezo Mari, Akimato Masako an tĩnh đứng ở một bên, cô không biết Trần Gia Bảo có thể từ trong tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư chạy trốn được mà chạy

tới phó ước ứng chiến hay không, cô chỉ biết là, hôm nay qua đi, ân sư có xác suất đột phá cực lớn đến truyền thuyết bên trong Cảnh giới Tiên thiên kial

Coi như Trần Gia Bảo không đến, ân sư Takezo Mari cũng sẽ giết tất cả người Hoa ở đây, từ đó chặt đứt tâm ma, cảnh giới đột phá.

Trần Gia Bảo đã đến thì tốt quá, dạng này một tên Việt Nam từ từ bay lên võ nói tân tinh, nếu như chết ở chỗ này, đối với Việt Nam sẽ đả kích càng lớn.

Akimato Masako nghĩ đến chỗ này, không tự giác hướng đám người võ nói Việt Nam nơi xa nhìn lại, chỉ thấy trong đám người đông đảo Việt Nam võ nói, có một tên trung niên tuấn nhã phiêu dật là dễ thấy nhất, trong lòng âm thầm nghiêm nghị, cái khí độ của người trung niên Việt Nam này, so với Coga Mayo cùng Yha Chỉho còn phải mạnh hơn ba phần, hẳn là một vị Cường giả Truyền kỳ trung kỳ, xem ra cường giả Việt Nam thật đúng là không ít mà.

Tên trung niên Việt Nam kia chính là Liệu Thành Phùng, gã đến núi Phú Sĩ mục đích có hai, đầu tiên là tìm ra cô Đạm Đài Thái Vũ, thứ hai mới là đứng ngoài quan sát Trần Gia Bảo cùng Takezo Mari quyết chiến.

Chỉ là, hiện tại đã tới gần nửa đêm rồi, vẫn còn không thấy Trần Gia Bảo cùng cô Đạm Đài Thái Vũ hiện thân, hẳn là, bọn họ giờ phút này còn đang ở trên đảo Hải Ninh chưa có trở về? Lại hoặc là nói, bọn họ báo thù không thuận lợi, lại bị tổn thương ở trên tay Thiên Mệnh Âm Dương Sư?

Liệu Thành Phùng nhịn không được hướng đường núi nhìn lại, không chút nào không thấy được thân ảnh của Trần Gia Bảo cùng Đạm Đài Thái Vũ, nhịn không được chăm chú nhíu mày, cảm thấy một trận lo lắng cho Đạm Đài Thái Vũ, mở miệng nói: “Cô nói, Trần Gia Bảo cùng cô

Đạm Đài sẽ xuất hiện đúng không?”

Vũ Nhược Uyên đứng bên cạnh Liệu Thành Phùng, biết Liệu Thành Phùng đang cùng chính mình nói chuyện, nói: “Tôi không biết Đạm Đài Thái Vũ có thể xuất hiện hay. không, nhưng mà tôi biết, Trần Gia Bảo đã đáp ứng ước chiến, vậy anh ta đến nhất định sẽ tới”

Liệu Thành Phùng sững sờ, tức cười lạnh một tiếng, nói: “Cô ngược lại là đối với Trần Gia Bảo có lòng tin, chỉ mong là như lời anh nói đi.”

Vũ Nhược Uyên người mặc một bộ áo tím, nhìn qua hơi có vẻ đơn bạc, áo dài tại trong núi tuyết bay phất phới, nhưng bản thân cô là Cường giả Tông Sư, tự có cương khí hộ thân, đỉnh núi lại lạnh cũng nhiều lắm là chỉ làm cho. cô ta cảm giác được một tia ý lạnh.

Cô ta cũng nhìn về phía dưới núi đến địa phương, sắc mặt có một tia mê mang, cũng không biết có nên ngóng trông Trần Gia Bảo tới hay không.

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 2530**

Các chương lỗi: Chương 63, Chương 62, Chương 61, Chương 437, Chương 438, Chương 439, Chương 440, Chương 441, Chương 442, Chương 443, Chương 444, Chương 445, Chương 446, Chương 447, Chương 448, Chương 449, Chương 450, Chương 451, Chương 452, Chương 453, Chương 454, Chương 455, Chương 456, Chương 457, Chương 458, Chương 459, Chương 460, Chương 461, Chương 462, Chương 463, Chương 464, Chương 465, Chương 466, Chương 467, Chương 468, Chương 469, Chương 470, Chương 471, Chương 472, Chương 473, Chương 474, Chương 475, Chương 476, Chương 477, Chương 478, Chương 479, Chương 480, Chương 481, Chương 482, Chương 483, Chương 484, Chương 485, Chương 486, Chương 487, Chương 488, Chương 489, Chương 490, Chương 491, Chương 492, Chương 493, Chương 494, Chương 495, Chương 496, Chương 497, Chương 498, Chương 501, Chương 502, Chương 503, Chương 504, Chương 505, Chương 506, Chương 507, Chương 508, Chương 509, Chương 510, Chương 511, Chương 512, Chương 513, Chương 514, Chương 517, Chương 519, Chương 520, Chương 521, Chương 522, Chương 523, Chương 524, Chương 525, Chương 526, Chương 527, Chương 528, Chương 529, Chương 530, Chương 531, Chương 532, Chương 533, Chương 534, Chương 535, Chương 536, Chương 537, Chương 538, Chương 539, Chương 540, Chương 541, Chương 542, Chương 543, Chương 544, Chương 545, Chương 546, Chương 547, Chương 548, Chương 549, Chương 550, Chương 551, Chương 552, Chương 553, Chương 554, Chương 555, Chương 556, Chương 557, Chương 558, Chương 559, Chương 560, Chương 561, Chương 562, Chương 563, Chương 564, Chương 565, Chương 566, Chương 567, Chương 568, Chương 569, Chương 570, Chương 571, Chương 572, Chương 573, Chương 574, Chương 575, Chương 576, Chương 577, Chương 578, Chương 579, Chương 580, Chương 581, Chương 582, Chương 583, Chương 584, Chương 585, Chương 586, Chương 587, Chương 588, Chương 589, Chương 590, Chương 591, Chương 592, Chương 597, Chương 598, Chương 599, Chương 600, Chương 601, Chương 602, Chương 603, Chương 604, Chương 605, Chương 606, Chương 607, Chương 608, Chương 609

Truyện được tải từ DTV EBOOK
Userscript được viết bởi: lelinhtinh